

**Huyện
Lệnh
Đế
Sư
-
Triệu
Khang**

TRUYENDOCVIET.COM

HUYỆN LỆNH ĐẾ SƯ TRIỆU KHANG

Tác giả: Đào Thập Cửu

Thể loại: Xuyên Không, Cổ Đại

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Triệu Tĩnh vô tình xuyên không làm huyện lệnh cứu phẩm huyện Nguyên Giang nước Dân. Một người không có chí lớn như hân, vốn chẳng muốn tranh bá thiên hạ, chỉ muốn lâm vua một cối ăn không ngồi ti, nhân nhĩ hướng thụ. Thế là từ đó huyện Nguyên Giang xuất hiện rất nhiều thứ kỳ lạ. Khu tâm gọi Lão Bát, sở an tình cảm Nhị Cầu, tiệm dưỡng sinh Trương Tam... Cho tới một ngày nọ, nữ đế mặc váy phục đi thăm huyện Nguyên Giang.

Triệu Tĩnh: “Đệ hạ người nghe thần giáo biện, thần thật sự chỉ muốn cứu giúp phụ nữ trượt chân thôi!”

“Thế còn múa cột thì sao?”

“Đồ là nghệ thuật.”

Huyện Lệnh Đế Sư - Triệu Khang

☆ Mục Lục ☆

- [Chương 1 - Huyện Nguyên Giang](#)
- [Chương 2 - Đến nỗi vậy sao](#)
- [Chương 3 - Nữ đế khiếp sợ](#)
- [Chương 4 - Huyện lệnh như vậy](#)
- [Chương 5 - Tiêu Linh Linh suy sụp](#)
- [Chương 6 - Triệu Tĩnh đúng không?](#)
- [Chương 7 - Không thành vấn đề](#)
- [Chương 8 - Mười vạn lượng](#)
- [Chương 9 - Triệu đại nhân đi đâu vậy?](#)
- [Chương 10 - Đáng chết!](#)
- [Chương 11 - Phản đối?](#)
- [Chương 12 - Không phải chứ?](#)
- [Chương 13 - Tên nghiệp chướng kia đang ở đâu!](#)
- [Chương 14 - Nói làm là làm!](#)
- [Chương 15 - Mau chóng tháo ra tháo ra](#)
- [Chương 16 - Đúng là thiếu hiểu biết](#)
- [Chương 17 - Khắc nhỏ bừa bãi](#)
- [Chương 18 - Sao lại đáng sợ như vậy](#)
- [Chương 19 - Người đâu có bảo thứ này đáng sợ thế à!](#)
- [Chương 20 - Trà Tiên Cư?](#)
- [Chương 21 - Hay là mua chút về nhà thử xem?](#)
- [Chương 22 - Chuyện gì?](#)
- [Chương 23 - Cầm mồi cho trầm!](#)

[Chương 24 - Cuối cùng cũng lừa dối qua ải này!](#)

[Chương 25 - Có lẽ sẽ có biện pháp](#)

[Chương 26 - Tiêu Huyền Sách!](#)

[Chương 27 - Có chuyện gì vậy?](#)

[Chương 28 - Tiêu Huyền Sách!](#)

[Chương 29 - Chẳng lẽ đây là âm độn nước sao?](#)

[Chương 30 - Được rồi Huyền Sách!](#)

[Chương 31 - Thế nào rồi?](#)

[Chương 32 - Biện pháp](#)

[Chương 33 - Cái gì gọi là tri kỷ?](#)

[Chương 34 - Ta có một thứ hay ho](#)

[Chương 35 - Tiêu tiểu thư thấy rồi sao?](#)

[Chương 36 - Cầu quan!](#)

[Chương 37 - Vậy người muốn thế nào!](#)

[Chương 38 - Người muốn chết như thế nào](#)

[Chương 39 - Người giấu cái gì đó?](#)

[Chương 40 - Chuyện thành công](#)

[Chương 41 - Thần khẩu tạ long ân của bệ hạ!](#)

[Chương 42 - Tin tốt từ Giang Châu!](#)

[Chương 43 - Tiêu Linh Linh không dám nghĩ nữa!](#)

[Chương 44 - Chào lão gia!](#)

[Chương 45 - Con mẹ nó tìm việc cho lão tử đúng không!](#)

[Chương 46 - Lão gia?](#)

[Chương 47 - Chẳng phải mình sẽ bị chặt đầu sao?](#)

[Chương 48 - Vậy cũng được!](#)

[Chương 49 - Cao Tuyền đã rồi!](#)

[Chương 50 - Vào kinh báo cáo công tác?](#)

[Chương 51 - Tới thăm ta?](#)

[Chương 52 - Ta cũng chỉ là may mắn, may mắn thôi](#)

[Chương 53 - Thật là đáng kinh ngạc](#)

[Chương 54 - Ngươi là thằng nào](#)

[Chương 55 - Có lẽ là Ninh Vương điên hạ quan tâm](#)

[Chương 56 - Vậy thì truyền triệu đi](#)

[Chương 57 - Nô tỳ tuân lệnh](#)

[Chương 58 - Tên khốn này còn dám ôm chân mình!](#)

[Chương 59 - Cảm ơn bệ hạ!](#)

[Chương 60 - Ngươi còn dám trốn!](#)

[Chương 61 - Con mẹ nó cái quái gì thế này!](#)

[Chương 62 - Thế nào là không ổn?](#)

[Chương 63 - Chỉ có thể đánh?](#)

[Chương 64 - Triệu Tĩnh có chút bất lực](#)

[Chương 65 - Thì ra vẫn chưa tan học](#)

[Chương 66 - Dựa vào gì hả!](#)

[Chương 67 - Triệu Tĩnh đâu!](#)

[Chương 68 - Triệu Tĩnh còn biết làm thơ?](#)

[Chương 69 - Trở về nhà làm gì?](#)

[Chương 70 - Những kẻ khác lui ra!](#)

[Chương 71 - Không thành vấn đề!](#)

[Chương 72 - Sao ngươi lại đưa ta đến đây!](#)

[Chương 73 - Làm cho hấn ta ngờ ngác](#)

[Chương 74 - Triệu Tĩnh?](#)

[Chương 75 - Triệu Tĩnh cũng vội vàng hành lễ!](#)

[Chương 76 - Huyền Sách](#)

[Chương 77 - Có phiền toái lắm không?](#)

[Chương 78 - Chắc là cũng không có gì khác nhau](#)

[Chương 79 - Hấn ta làm sao vậy?](#)

[Chương 80 - Quá tuyệt!](#)
[Chương 81 - Bệ hạ người nói xem có đúng không](#)
[Chương 82 - Lão tử đi dọn phân](#)
[Chương 83 - Bọn họ làm phản rồi!](#)
[Chương 84 - Ta sai rồi!](#)
[Chương 85 - Làm tốt lắm](#)
[Chương 86 - Phủ Thái sư](#)
[Chương 87 - Một trăm năm mươi vạn lượng!](#)
[Chương 88 - Người đây là cả vú lấp miệng em!](#)
[Chương 89 - Thần cáo lui!](#)
[Chương 90 - Nước Triều Đình rất sâu](#)
[Chương 91 - Cảnh Ô Liu](#)
[Chương 92 - Hãn nói bô đêm](#)
[Chương 93 - Bạch cung](#)
[Chương 94 - Sơn sâm? Khoai lang!](#)
[Chương 95 - Nguyên Giang đệ nhất tay chân](#)
[Chương 96 - Ninh Vương](#)
[Chương 97 - Quý tộc đường](#)
[Chương 98 - Gió nổi mây phun](#)
[Chương 99 - Chó Hoang](#)
[Chương 100 - Sứ thần Tam quốc](#)
[Chương 101 - Thiệp mời](#)
[Chương 102 - sứ thần đến](#)
[Chương 103 - Các người là tới ị đi](#)
[Chương 104 - Quý tộc đường khai trương](#)
[Chương 105 - Khách quý tới](#)
[Chương 106 - Cái gì là quý tộc](#)
[Chương 107 - lừa dối](#)

[Chương 108 - điên rồi](#)
[Chương 109 - Trà Tiên Lục Vũ](#)
[Chương 110 - Vì Gia Đình](#)
[Chương 111 - tuyệt thế trăn bảo!](#)
[Chương 112 - Mười món trăn bảo](#)
[Chương 113 - giá trên trời!](#)
[Chương 114 - Chia tiền](#)
[Chương 115 - sứ thần yết kiến](#)
[Chương 116 - hội đàm](#)
[Chương 117 - đấu tranh](#)
[Chương 118 -](#)
[Chương 119 - tuyệt vọng](#)
[Chương 120 - chỉ có người](#)
[Chương 121 - Ai viết thơ](#)
[Chương 122 - lộ bịch](#)
[Chương 123 - cần có](#)
[Chương 124 - phải làm sao bây giờ](#)
[Chương 125 - Triệu Khang điên cuồng](#)
[Chương 126 - Mời](#)
[Chương 127 - Phụ nữ đều là kẻ lừa đảo](#)
[Chương 128 - bán hàng thành công](#)
[Chương 129 - Lăn Nhau Nhẹ Nhàng](#)
[Chương 130 - Bắt đầu văn đấu](#)
[Chương 131 - lớn tiếng dọa người](#)
[Chương 132 - Ai dám lên sân khấu](#)
[Chương 133 - văn đấu : trận thứ nhất](#)
[Chương 134 - Nếu ta là Thanh Đế](#)
[Chương 135 -](#)

[Chương 136 - Làm Vợ Ta ???](#)
[Chương 137 - ngoại chiêu](#)
[Chương 138 - Sao chép](#)
[Chương 139 -](#)
[Chương 140 - kinh biến](#)
[Chương 141 - nàng không chết ta ngủ không được](#)
[Chương 142 - không chiến mà thắng](#)
[Chương 143 - Âm Lưu](#)
[Chương 144 - liên đấu](#)
[Chương 145 - Trương Thánh mạnh mẽ](#)
[Chương 146 - chân chính thiên cổ tuyệt đối](#)
[Chương 147 - một ngày lên trời](#)
[Chương 148 - mở ra](#)
[Chương 149 - Đồi môi kia](#)
[Chương 150 - hấn muốn chết](#)
[Chương 151 - ép buộc](#)
[Chương 152 - Trương Thánh đến Nguyên Giang](#)
[Chương 153 - vì người trong thiên hạ mở Long Môn](#)
[Chương 154 - chó hoang lên đường](#)
[Chương 155 - ôm cây đợi thỏ](#)
[Chương 156 - Diệp Hồng Tuyết cường đại](#)
[Chương 157 - giết](#)
[Chương 158 - lấy người làm vợ](#)
[Chương 159 - không dám là địch](#)
[Chương 160 - tức ngất Nữ Đế](#)
[Chương 161 - Diên đảo đảo phương](#)
[Chương 162 - Lương thực](#)
[Chương 163 - bá quan đến Nguyên Giang](#)

[Chương 164 - đây là giếng?](#)

[Chương 165 - hội sở](#)

[Chương 166 - nữ đế muốn dưỡng sinh](#)

[Chương 167 - xuất sắc](#)

[Chương 168 - Quan hệ tiền bộ](#)

[Chương 169 - khoai lang thu hoạch lớn](#)

[Chương 170 - phong hầu](#)

[Chương 171 - tâm tư khác nhau](#)

[Chương 172 - làm việc lớn](#)

[Chương 173 -](#)

[Chương 174 - trở về đế đô](#)

[Chương 175 - điều đặc tội](#)

[Chương 176 - khiếp sợ](#)

[Chương 177 - bước đầu tiên](#)

[Chương 178 - cướp địa bàn](#)

[Chương 179 - Mười ba thái bảo](#)

[Chương 180 - hắc đạo thiên vương](#)

[Chương 181 - bắt giặc trước bắt vua](#)

[Chương 182 - thật lưu manh](#)

[Chương 183 - nước cạn vương tám nghìn](#)

[Chương 184 - giao hàng cảnh quốc](#)

[Chương 185 - tai nạn](#)

[Chương 186 - bị bắt giam](#)

[Chương 187 - tử kết lấy chết giải](#)

[Chương 188 - Từ Khánh hoàng sợ](#)

[Chương 189 - cho nữ binh đi học](#)

[Chương 190 - lên kinh thành](#)

[Chương 191 - nghênh đón](#)

[Chương 192 - Điều kiện](#)
[Chương 193 - Dọa](#)
[Chương 194 - Từ Khánh tuyệt vọng](#)
[Chương 195 - thật đúng là không phải người ăn](#)
[Chương 196 - Hai nước khác biệt](#)
[Chương 197 - khởi sự vấn tội](#)
[Chương 198 - Diệp Hồng Tuyết chặn thương](#)
[Chương 199 - Một đầu hai](#)
[Chương 200 - nữ tử vô thân](#)
[Chương 201 - hai bại câu thương](#)
[Chương 202 - Cảnh Đế thông minh](#)
[Chương 203 - Cảnh Đế giết dây](#)
[Chương 204 - cùng người đối người](#)
[Chương 205 - thỏa thuận](#)
[Chương 206 - tiến bộ thần tốc hoàng tử điện hạ](#)
[Chương 207 - hắc đạo đại cầm Tiêu Huyền Sách](#)
[Chương 208 - sửa trị ngoại thành](#)
[Chương 209 - Chuyển Đổi và Tẩy Trắng](#)
[Chương 210 - quần thần buộc tội](#)
[Chương 211 - cơ hội](#)
[Chương 212 - Tiêu Huyền Sách thay đổi](#)
[Chương 213 - thủy triều](#)
[Chương 214 - Mát xa cho Nữ Đế](#)
[Chương 215 - công nhân tạm thời](#)
[Chương 216 - Trả Tiền](#)
[Chương 217 - Quảng cáo](#)
[Chương 218 - Quảng cáo \(2\)](#)
[Chương 219 - Triệu Khang bán nước](#)

[Chương 220 - các người cũng xứng](#)
[Chương 221 - Trả thù](#)
[Chương 222 - người có thủy hữu?](#)
[Chương 223 - Gọi là Bánh Tịch Tịch](#)
[Chương 224 - mang các vị làm giàu](#)
[Chương 225 - Bánh Tịch Tịch thành lập](#)
[Chương 226 - thiếu niên cũng biết buồn tư vị](#)
[Chương 227 - Leo lên giường rồng](#)
[Chương 228 - bệ hạ không cần sao](#)
[Chương 229 - giá rẻ hàng không tốt](#)
[Chương 230 - làm chuyện xấu](#)
[Chương 231 - Thương hiệu mô hình ban đầu](#)
[Chương 232 - cái gì chém một đao](#)
[Chương 233 - mở cửa](#)
[Chương 234 - không ai thoát được](#)
[Chương 235 - Tiêu Phi Vũ tới chơi](#)
[Chương 236 - Ninh Vương cầu kết](#)
[Chương 237 - quan viên cũng điên cuồng](#)
[Chương 238 - cho người một cái đại khô thịnh thế](#)
[Chương 239 - mưu đồ nội thành](#)
[Chương 240 - năm mới](#)
[Chương 241 - Đại Càn Thương Hành](#)
[Chương 242 - cái gì đối với ta quan trọng](#)
[Chương 243 - chèn ép](#)
[Chương 244 - Trượng nghĩa mỗi nhiều đồ cầu bồi](#)
[Chương 245 - phản chế bắt đầu](#)
[Chương 246 - xuân đến ta không mở miệng trước](#)
[Chương 247 - thương hội chân chính hàm nghĩa](#)

[Chương 248 - hủy hợp đồng tập thể](#)

[Chương 249 - các người sẽ hối hận](#)

[Chương 250 - choáng váng Triệu Khang](#)

[Chương 251 - Triệu Khang buff](#)

[Chương 252 - nhận thức](#)

[Chương 253 - nhà đột lại gặp liên đêm mưa](#)

[Chương 254 - Bắt đầu luyện thép](#)

[Chương 255 - giang hồ](#)

[Chương 256 - U Châu](#)

[Chương 257 - Gặp lại Diệp Hồng Tuyết](#)

[Chương 258 - nổ mỏ](#)

[Chương 259 - lò cao](#)

[Chương 260 - vũ khí](#)

[Chương 261 - Chu Quốc Hành động](#)

[Chương 262 - Ôn tồn](#)

[Chương 263 - Bảo kiếm](#)

[Chương 264 - áp lực](#)

[Chương 265 - vấp ngã](#)

[Chương 266 - ta thay người gánh](#)

[Chương 267 - binh tai khởi](#)

[Chương 268 - gió nổi lên](#)

[Chương 269 - thân chinh](#)

[Chương 270 - Hạp Sơn ngăn chặn chiến](#)

[Chương 271 - lửa đốt núi](#)

[Chương 272 - hai nữ gặp nhau](#)

[Chương 273 - nổi giận](#)

[Chương 274 - làm lớn vạn năm](#)

[Chương 275 - rốt cuộc là cái gì](#)

[Chương 276 - mưa gió sắp tới](#)
[Chương 277 - tin tức](#)
[Chương 278 - sói](#)
[Chương 279 - Hoàng Lạc](#)
[Chương 280 - trong cục](#)
[Chương 281 - Nữ Đế](#)
[Chương 282 - trốn](#)
[Chương 283 - Nguy hiểm](#)
[Chương 284 - đi Thông Châu](#)
[Chương 285 - đến](#)
[Chương 286 - chết cũng cùng người chết cùng một chỗ](#)
[Chương 287 - là nữ nhân của ta](#)
[Chương 288 - Lật xe](#)
[Chương 289 - thân ở chiến cuộc](#)
[Chương 290 - dụ địch](#)
[Chương 291 - thảm khóc](#)
[Chương 292 - đại thắng](#)
[Chương 293 - bao vây](#)
[Chương 294 - không nói võ đức Triệu Khang](#)
[Chương 295 - nguy hiểm](#)
[Chương 296 - thi hoành khắp nơi](#)
[Chương 297 - Ta hoài nghi bọn họ ở trong phân hạ độc](#)
[Chương 298 - chó hoang tiến đến](#)
[Chương 299 - Bom ném đá xe](#)
[Chương 300 - Sinh hóa cuồng nhân Lâm Nhị Ngu](#)
[Chương 301 - hoàn toàn dựa vào não bộ](#)
[Chương 302 - chạy mau](#)
[Chương 303 - quá đề tiện](#)

[Chương 304 - điên rồi](#)
[Chương 305 - Giết! Cứu!](#)
[Chương 306 - Cao Nghĩa Từ Ninh](#)
[Chương 307 - một ky làm ngàn](#)
[Chương 308 - Triệu Khang kế hoạch](#)
[Chương 309 - triều đình ủng hộ](#)
[Chương 310 - mời nhử](#)
[Chương 311 - bao vây](#)
[Chương 312 - người chết tiệt](#)
[Chương 313 - tuyệt cảnh](#)
[Chương 314 - áo choàng đỏ](#)
[Chương 315 - Thần Binh từ trên trời giáng xuống](#)
[Chương 316 - thảm khốc](#)
[Chương 317 - quét qua](#)
[Chương 318 - Dẫn răn ra khỏi hang](#)
[Chương 319 - khiếp sợ](#)
[Chương 320 - lại vào cảnh quốc](#)
[Chương 321 - Lời cảm ơn của Triệu Khang](#)
[Chương 322 - Cầm thú](#)
[Chương 323 - Kẻ phản bội](#)
[Chương 324 - truyền công](#)
[Chương 325 - Triệu Khang học võ](#)
[Chương 326 - Âm sát](#)
[Chương 327 - Tâm tư các bên](#)
[Chương 328 - Sứ giả Cảnh Quốc](#)
[Chương 329 - Luận bàn](#)
[Chương 330 - Ngô Thiên Hồ dạy quyền](#)
[Chương 331 - Gặp Từ Ninh](#)

[Chương 332 - Nhập Tề](#)

[Chương 333 - Phong Ba](#)

[Chương 334 - Nước Tề thật đáng sợ. Tôi phải về Cảnh Quốc.](#)

[Chương 335 - Cha ta cũng không nhận ra.](#)

[Chương 336 - Thần lực bẩm sinh](#)

[Chương 337 - Lừa đảo](#)

[Chương 338 - Cát đất bồi thường](#)

[Chương 339 - Phạm tội](#)

[Chương 340 - Chu Nhạc thỉnh cầu](#)

[Chương 341 - Thử chút đi](#)

[Chương 342 - Phá cảnh](#)

[Chương 343 - Trở lại Cảnh quốc](#)

[Chương 344 - Sự hai quốc](#)

[Chương 345 - Cảnh quốc chiến lược phương hướng](#)

[Chương 346 - Rắn ra hàng](#)

[Chương 347 - Huấn luyện quân đội mới](#)

[Chương 348 - Long Vũ Tốt](#)

[Chương 349 - Càn Quốc đến](#)

[Chương 350 - Gặp lại](#)

[Chương 351 - Phù Long](#)

[Chương 352 - Đây là quốc sư của chúng ta.](#)

[Chương 353 - Cùng hồ lột da](#)

[Chương 354 - Chân thành](#)

[Chương 355 - Quay lại Càn quốc](#)

[Chương 356 - Đã lâu không gặp](#)

[Chương 357 - Tăng tỷ lệ thắng](#)

[Chương 358 - Cẩn mót](#)

[Chương 359 - Gặp lại vương](#)

[Chương 360 - Anh hùng kiêu hùng](#)

[Chương 361 - Tôi muốn nàng ta](#)

[Chương 362 - Quay lại Cảnh quốc](#)

[Chương 363 - Ngô Như Long ra tay](#)

[Chương 364 - Hiệu quả ban đầu](#)

[Chương 365 - Bồ yêu](#)

[Chương 366 - Nhà khoa học điên rồ Lâm Nhi Ngu](#)

[Chương 367 - Lại đến nước Tề](#)

[Chương 368 - Khuấy động](#)

[Chương 369 - Báo thù rửa hận](#)

[Chương 370 - tư quân tung tích](#)

[Chương 371 - Gió nổi mây phun](#)

[Chương 372 - Cảnh Đế bị huấn luyện](#)

[Chương 373 - Cảnh đế mạnh mẽ](#)

[Chương 374 - Ninh Vương động thủ](#)

[Chương 375 - Chinh Biển](#)

[Chương 376 - Hoàng Tuyên Bích Huyết](#)

[Chương 377 - Con ta đâu?](#)

[Chương 378 - Báo thù rửa hận](#)

[Chương 379 - kết thúc](#)

[Chương 380 - Quét sạch Càn Quốc](#)

[Chương 381 - Tất cả có ta](#)

[Chương 382 - Cẩm Y Vệ](#)

[Chương 383 - làm thê tử hần](#)

[Chương 384 - ngủ đêm](#)

[Chương 385 - Thiếu một người](#)

[Chương 386 - Sự giác ngộ của thiếu niên](#)

[Chương 387 - té ngã hai lần](#)

[Chương 388 - trở về Nguyên Giang](#)
[Chương 389 - Về nhà](#)
[Chương 390 - Nghiên Cứu Vũ Khí Nóng](#)
[Chương 391 - Khai Long Môn](#)
[Chương 392 - Biến động](#)
[Chương 393 - Chinh đồn](#)
[Chương 394 - mọi người tỏ thái độ](#)
[Chương 395 - hai nữ tâm tư](#)
[Chương 396 - xuất phát đi Thanh Châu](#)
[Chương 397 - Thành Thanh Châu](#)
[Chương 398 - Ngọa hổ tàng long](#)
[Chương 399 - Ngô gia](#)
[Chương 400 - Ngô Tâm Di](#)
[Chương 401 - Phương pháp của Triệu Khang](#)
[Chương 402 - Thu đồ đệ](#)
[Chương 403 - nữ nhân thông minh](#)
[Chương 404 - Phá rối](#)
[Chương 405 - Lần đầu xuất thủ](#)
[Chương 406 - không có hảo yển](#)
[Chương 407 - Lôi kéo](#)
[Chương 408 - Không uống được](#)
[Chương 409 - giết](#)
[Chương 410 - phần nô](#)
[Chương 411 - xóa tên Vương gia](#)
[Chương 412 - Quần áo](#)
[Chương 413 - Quan Cứu trợ đến](#)
[Chương 414 - mặt mũi Triệu Khang](#)
[Chương 415 - Đêm trước cứu trợ](#)

[Chương 416 - Lai lịch Trịnh Huyền](#)
[Chương 417 - Gặp lại Tần Dương Mã Sơn](#)
[Chương 418 - muốn bán như thế nào bán như thế nào](#)
[Chương 419 - Cổ vũ giá lương thực](#)
[Chương 420 - Người bán thực phẩm đến](#)
[Chương 421 - Kiểm đủ tiền](#)
[Chương 422 - Trần lan](#)
[Chương 423 - Mưa thu liên miên](#)
[Chương 424 - Kết thúc](#)
[Chương 425 - Cứu trợ thiên tai thành công](#)
[Chương 426 - Hội nghị bốn quốc gia](#)
[Chương 427 - Các gia tộc tụ tập](#)
[Chương 428 - Thách thức điểm yếu](#)
[Chương 429 - Khó khăn nhất của người đẹp](#)
[Chương 430 - trở về đế đô](#)
[Chương 431 - một đôi dờ hơi](#)
[Chương 432 - Quân Vương Không Lên Triều](#)
[Chương 433 - Không đi không được](#)
[Chương 434 - Kẻ cuồng ngạo Triệu Khang](#)
[Chương 435 - lâu ngày gặp lại](#)
[Chương 436 - người trong tranh](#)
[Chương 437 - Thư viện](#)
[Chương 438 - Yên Đô](#)
[Chương 439 - Thái độ Chu Quốc](#)
[Chương 440 - Bảo tấp](#)
[Chương 441 - trở về](#)
[Chương 442 - Người là ai?](#)
[Chương 443 - một cái so một cái](#)

[Chương 444 - gà bay chó nhảy](#)
[Chương 445 - người rút cuộc là ai](#)
[Chương 446 - Là hắc, chính là hắc](#)
[Chương 447 - hổ thảm](#)
[Chương 448 - Triệu Khang đề tiện vô sỉ](#)
[Chương 449 - Công Tôn Vân Tú](#)
[Chương 450 - ta tâm an chỗ là ta hương](#)
[Chương 451 - Vũ kỹ](#)
[Chương 452 - luyện thương](#)
[Chương 453 - Minh Châu công chúa](#)
[Chương 454 - quốc sư cứu ta](#)
[Chương 455 - đáng sợ](#)
[Chương 456 - Giao dịch](#)
[Chương 457 - Thần thọ đến](#)
[Chương 458 - Yết kiến](#)
[Chương 459 - lễ vật](#)
[Chương 460 - Quà của Triệu Khang](#)
[Chương 461 - Chơi Lớn](#)
[Chương 462 - Đánh cược lớn](#)
[Chương 463 - Bài viết](#)
[Chương 464 - Kinh thế](#)
[Chương 465 - Thơ Vô Địch](#)
[Chương 466 - Vô Song Từ Lâu](#)
[Chương 467 - Hèn hạ](#)
[Chương 468 - Người thua chắc](#)
[Chương 469 - Lý Thừa Côn](#)
[Chương 470 - Rắn và Giao](#)
[Chương 471 - Phân tích của Triệu Khang](#)

[Chương 472 - Lời mời](#)
[Chương 473 - Thư Viện Chu Quốc](#)
[Chương 474 - Ta không bằng hấn](#)
[Chương 475 - Hành trình trở về](#)
[Chương 476 - Tiền đặt cọc](#)
[Chương 477 - Loài cầm thú phần lớn đều giống nhau](#)
[Chương 478 - Trở Về](#)
[Chương 479 - Đại Pháo Oanh Tạc](#)
[Chương 480 - Bộ đôi tiên hóa vượt bậc](#)
[Chương 481 - Kế hoạch của Triệu Khang](#)
[Chương 482 - Đừng Đánh Sư Nương Nữa](#)
[Chương 483 - Mạnh mẽ](#)
[Chương 484 - Là ta bị làm nhục!](#)
[Chương 485 - Dòng điện chạy qua](#)
[Chương 486 - Thị sát quân vụ](#)
[Chương 487 - Kỵ tốt - Triệu Khang](#)
[Chương 488 - Chương 449: Trịnh Huyền Báo Tin](#)
[Chương 489 - Võ Lâm Tự Trọng](#)
[Chương 490 - Bố cục](#)
[Chương 491 - Bí Mật Giang Hồ](#)
[Chương 492 - Phong Vân Lâu](#)
[Chương 493 - Tào Bạch Lộc](#)
[Chương 494 - Diễn xuất bắt đầu](#)
[Chương 495 - Hai Đệ Nhất Thiên Hạ](#)
[Chương 496 - Lên men](#)
[Chương 497 - Vạch Mặt](#)
[Chương 498 - Thu phục Phong Vân Lâu](#)
[Chương 499 - Màn dạo đầu](#)

[Chương 500 - Cờng Giả Tề Tự](#)
[Chương 501 - Ròng Rắn Lấn Lộn](#)
[Chương 502 - Kho Vũ Khí Xuất Thế](#)
[Chương 503 - Loạn Vũ Quân Ma](#)
[Chương 504 - Bại Lôi Quân](#)
[Chương 505 - Kẻ hát xong, người lên diễn](#)
[Chương 506 - Chương 467: Siêu Sinh](#)
[Chương 507 - Trăm Năm Ân Oán](#)
[Chương 508 - Võ Phủ](#)
[Chương 509 - Thần Uy Đại Pháo](#)
[Chương 510 - Kỳ binh sa mạc](#)
[Chương 511 - Bình Bắc Vương](#)
[Chương 512 - Khí Tượng Mới](#)
[Chương 513 - Hai Nước Cùng Đúc Đại Pháo](#)
[Chương 514 - Nạn huynh nan đệ](#)
[Chương 515 - Cây muốn lặng](#)
[Chương 516 - Gió Chăng Dừng](#)
[Chương 517 - Đóng Cửa Thành!](#)
[Chương 518 - Không Quay Về Nữa](#)
[Chương 519 - Công thủ](#)
[Chương 520 - Lời quốc sư quả không sai](#)
[Chương 521 - Viện binh tới](#)
[Chương 522 - Biên Thành Huyết Nhiễm](#)
[Chương 523 - Sụp Đổ](#)
[Chương 524 - Lên Men](#)
[Chương 525 - Tình hình gần đây](#)
[Chương 526 - Thế Như Chẻ Tre](#)
[Chương 527 - Lửa Cháy Thành](#)

[Chương 528 - Quân Cờ Bí Ẩn](#)
[Chương 529 - Ác Quỷ \(1\)](#)
[Chương 530 - Ác Quỷ \(2\)](#)
[Chương 531 - Gió nổi lên](#)
[Chương 532 - Đêm khuya](#)
[Chương 533 - Di chiếu](#)
[Chương 534 - Thái Tử Trữ Quân](#)
[Chương 535 - Lý Mộc Dịch - Trung thành và tận tâm](#)
[Chương 536 - Loạn Thần Tặc Tử](#)
[Chương 537 - Thu Dọn Tàn Cuộc](#)
[Chương 538 - Đồi chủ](#)
[Chương 539 - Tiến một đoạn đường](#)
[Chương 540 - Cầm Thú](#)
[Chương 541 - Chân Động Của Triệu Khang](#)
[Chương 542 - Thiên hạ đại loạn](#)
[Chương 543 - Triệu Khang Dùng Hình](#)
[Chương 544 - Là hấn!](#)
[Chương 545 - Thuộc nỏ, chúng ta cũng có!](#)
[Chương 546 - Nghệ thuật là bùng nỏ](#)
[Chương 547 - Phản Kích](#)
[Chương 548 - Triệu Khang Luận Chiến](#)
[Chương 549 - Biến Cục](#)
[Chương 550 - Thiên hạ đại loạn](#)
[Chương 551 - Chương 512: Uy Lực Thần Pháo](#)
[Chương 552 - Tiêu Phi Vũ Trở Lại](#)
[Chương 553 - Khói lửa bùng lên](#)
[Chương 554 - Khiến Bọn Chúng Hối Hận Vì Đã Sinh Ra](#)
[Chương 555 - Triệu Khang Điểm Binh](#)

[Chương 556 - Quân Đại Càn Không Biết Tự Lượng Sức](#)

[Chương 557 - Biến mất](#)

[Chương 558 - Chiến tích khó tin](#)

[Chương 559 - Đột Kích Ban Đêm](#)

[Chương 560 - Trở Về Dừng Bữa Sáng](#)

[Chương 561 - Đánh gãy răng](#)

[Chương 562 - Ly gián](#)

[Chương 563 - Kế sách cao tay của Đại soái](#)

[Chương 564 - Tương kế tựu kế](#)

[Chương 565 - Lòng Nghĩa Hiệp Của Triệu Khang](#)

[Chương 566 - Bạo Hoa Cúc](#)

[Chương 567 - Bôn tập thần tốc](#)

[Chương 568 - Khoan thùng](#)

[Chương 569 - Hiếu Long về xuất động](#)

[Chương 570 - Ta Chưa Cho Phép Người Chết](#)

[Chương 571 - Triệu Tám Trăm](#)

[Chương 572 - Lâm Khoát Hải, Người Thật Đáng Chết!](#)

[Chương 573 - Thư](#)

[Chương 574 - Cho Người Một Lựa Chọn](#)

[Chương 575 - Hỗ trợ Cảnh Quốc](#)

[Chương 576 - Tình thế nguy cấp](#)

[Chương 577 - Chuẩn bị cho chiến tranh](#)

[Chương 578 - Trút bầu tâm sự](#)

[Chương 579 - Hẳn gọi ta là huynh đệ tốt!](#)

[Chương 580 - Giác Mộng](#)

[Chương 581 - Xuất binh](#)

[Chương 582 - Bi thảm](#)

[Chương 583 - Gặp Lại Cao Uyên](#)

[Chương 584 - Trận đầu tiên](#)
[Chương 585 - Phản Công](#)
[Chương 586 - Máu Trả Máu](#)
[Chương 587 - Hấn Đến Rồi](#)
[Chương 588 - Lấy Người Bảo Vệ Đất Nước](#)
[Chương 589 - Tin Dữ](#)
[Chương 590 - Không Phụ Lòng](#)
[Chương 591 - Dắt chó đi dạo](#)
[Chương 592 - Phá Trận](#)
[Chương 593 - Người quen](#)
[Chương 594 - Hoàn Toàn Rối Loạn](#)
[Chương 595 - Sẽ chọn ai?](#)
[Chương 596 - Hội Hợp](#)
[Chương 597 - Thời Lai Thiên Địa Giai Đồng Lực](#)
[Chương 598 - Choáng Váng](#)
[Chương 599 - Càn Quét](#)
[Chương 600 - Triệu Vương](#)
[Chương 601 - Biến cố của Cảnh Đế](#)
[Chương 602 - Phải Có Trưởng Bối](#)
[Chương 603 - Rút lui](#)
[Chương 604 - Hoàng Đế Võ Phu](#)
[Chương 605 - Thiên hạ đệ nhất](#)
[Chương 606 - Thế Cục Đảo Ngược](#)
[Chương 607 - Vạn Nhân Địch](#)
[Chương 608 - Trận Chiến Đỉnh Cao](#)
[Chương 609 - Đối Thủ Tiếp Theo](#)
[Chương 610 - Bi Thương](#)
[Chương 611 - Đại Nguyên Soái Triệu Khang](#)

[Chương 612 - Dụng binh](#)
[Chương 613 - Bộ Mặt Thật Sự Của Triệu Khang](#)
[Chương 614 - Thần cơ diệu toán](#)
[Chương 615 - Thời Khắc Quyết Chiến](#)
[Chương 616 - Quyết tử](#)
[Chương 617 - Mục tiêu cuối cùng](#)
[Chương 618 - Đồi quân](#)
[Chương 619 - Nó Đến Rồi](#)
[Chương 620 - Kết thúc mọi ân oán](#)
[Chương 621 - Chiến đấu](#)
[Chương 622 - Lý Mộc Dịch và phát minh kỳ tài](#)
[Chương 623 - Thành Phá](#)
[Chương 624 - Con cháu nhà họ Ngô](#)
[Chương 625 - Phần Nộ](#)
[Chương 626 - Một phát đại bác dạy làm người](#)
[Chương 627 - Cảnh tượng tan hoang](#)
[Chương 628 - Hồ](#)
[Chương 629 - Triệu Nhân đồ](#)
[Chương 630 - Tái thiết sau chiến tranh](#)
[Chương 631 - Kẻ vui người buồn](#)
[Chương 632 - Tân Quân Cảnh Quốc](#)
[Chương 633 - Tự hào với Triệu Khang](#)
[Chương 634 - Dòng Chảy Ngầm](#)
[Chương 635 - Trở về](#)
[Chương 636 - Chơi Mạt Chược](#)
[Chương 637 - Tận hưởng niềm vui](#)
[Chương 638 - Chúc mừng!](#)
[Chương 639 - Gặp phải tra nam rồi!](#)

[Chương 640 - Điều tra gặt gao cho ta!](#)
[Chương 641 - Không nói đúng không?](#)
[Chương 642 - Điều tra đến đầu ta rồi!](#)
[Chương 643 - Là Con Ta](#)
[Chương 644 - Là của ta](#)
[Chương 645 - Uy nghiêm của trượng phu](#)
[Chương 646 - Ba Nữ Nhân](#)
[Chương 647 - Giao lưu tình cảm](#)
[Chương 648 - Rượu](#)
[Chương 649 - Thần Tử](#)
[Chương 650 - Tam Lương Dịch ra đời](#)
[Chương 651 - Sứ thần hai nước](#)
[Chương 652 - Triều đình bất hòa](#)
[Chương 653 - Công Tôn Phẩm Tử](#)
[Chương 654 - Chỉ uống một chút thôi](#)
[Chương 655 - Lưu Yên Nhiên Luối Đầu Quân Nho](#)
[Chương 656 - Võ Kịch Bắt Đầu](#)
[Chương 657 - Lưu Yên Nhiên đáng thương](#)
[Chương 658 - Triều đình nghị chính](#)
[Chương 659 - Diễn xuất thượng thừa](#)
[Chương 660 - Trải đường](#)
[Chương 661 - Trở Về Nguyên Giang Huyện](#)
[Chương 662 - Giúp Nàng To Lên](#)
[Chương 663 - Quả thật là biến thái!](#)
[Chương 664 - Nguyên Giang chào đón](#)
[Chương 665 - Phẩm chất người dân huyện Nguyên Giang thật cao](#)
[Chương 666 - Thật là không ra thể thống gì!](#)

[Chương 667 - Thanh toán](#)
[Chương 668 - Thân bại danh liệt](#)
[Chương 669 - Làm thuê trả nợ](#)
[Chương 670 - Chế hươu](#)
[Chương 671 - Tâm nguyện của Trương Thánh](#)
[Chương 672 - Một tay hay hai tay?](#)
[Chương 673 - Tiêu khiển](#)
[Chương 674 - Nhận nhâm người](#)
[Chương 675 - Dời Núi Thái Sơn Đè Biển Bắc Hải](#)
[Chương 676 - Đại Học](#)
[Chương 677 - Bắt đầu thôi!](#)
[Chương 678 - Chuẩn bị cho cuộc thi](#)
[Chương 679 - Gây Hại Phong Hoá](#)
[Chương 680 - Kẻ lót đường và công cụ](#)
[Chương 681 - Cuồng nhiệt](#)
[Chương 682 - Bị Hồ Tơ Bờ](#)
[Chương 683 - Quyền kinh doanh nội y](#)
[Chương 684 - Chuẩn bị chiến lược của Điện hạ](#)
[Chương 685 - Rời đi](#)
[Chương 686 - Luận Võ](#)
[Chương 687 - Tái lâm Thịnh Kinh](#)
[Chương 688 - Gặp chuyện rồi!](#)
[Chương 689 - Còn Tốt Hơn Cả Cha Ta!](#)
[Chương 690 - Hợp tác](#)
[Chương 691 - Ta xong việc rồi](#)
[Chương 692 - Khách đến chơi phủ Thừa tướng](#)
[Chương 693 - Thiên Hương Thần Thủy](#)
[Chương 694 - Ta Đã Thu Phục Được Mẹ Người](#)

[Chương 695 - Nữ Nhi Chấp Chính](#)
[Chương 696 - Mỹ Kiều Tại Gia, Ta Già Yếu](#)
[Chương 697 - Mẫu thân ta có chuyện muốn bàn bạc với người](#)
[Chương 698 - Bữa cơm này...](#)
[Chương 699 - Siêu Việt Gia Tộc](#)
[Chương 700 - Ngọc Trâm Đồi Kim Trâm](#)
[Chương 701 - Kéo Dây Se Duyên](#)
[Chương 702 - Thử tốt đây!](#)
[Chương 703 - Hợp Tác Được Xác Nhận](#)
[Chương 704 - Ván cờ ngầm](#)
[Chương 705 - Hoàng Môn Lang](#)
[Chương 706 - Cảm ơn Bá Bá](#)
[Chương 707 - Chúng ta từng gặp nhau ở đâu nhỉ?](#)
[Chương 708 - Công tử si tình](#)
[Chương 709 - Buổi đấu giá khai mạc](#)
[Chương 710 - Bước thứ hai](#)
[Chương 711 - Xà phòng điên cuồng](#)
[Chương 712 - Nước hoa càng thêm điên cuồng](#)
[Chương 713 - Cả cánh mày râu cũng điên cuồng](#)
[Chương 714 - Hoàn Toàn Điên Cuồng](#)
[Chương 715 - Lưu Yên Nhiên cầu sinh cầu tử](#)
[Chương 716 - Nỗi Điên](#)
[Chương 717 - Trúng đậm rồi](#)
[Chương 718 - Sơn Môi](#)
[Chương 719 - Mời khách](#)
[Chương 720 - Phương án hợp tác](#)
[Chương 721 - Lời nói thật lòng](#)
[Chương 722 - Gặp gỡ bắt nguồn từ toan tính](#)

[Chương 723 - Có thể đi nhật xác rồi](#)
[Chương 724 - Xếp hàng nào!](#)
[Chương 725 - Trận Chiến Kinh Thiên](#)
[Chương 726 - Một ngày thông dong](#)
[Chương 727 - Sinh con](#)
[Chương 728 - Thiện Vi](#)
[Chương 729 - Quốc sư trở lại](#)
[Chương 730 - Nhớ đừng đánh hấn!](#)
[Chương 731 - Động Tĩnh Tứ Phương](#)
[Chương 732 - Đêm Trước Đại Hôn](#)
[Chương 733 - Bát Phương Lai Hạ](#)
[Chương 734 - Sắp đặt](#)
[Chương 735 - Lễ Thành Hôn Chính Thức Diễn Ra](#)
[Chương 736 - Các người đêm nay chó hòng yên ổn!](#)
[Chương 737 - Ta không làm chó săn nữa!](#)
[Chương 738 - Thịnh giáo Quốc sư](#)
[Chương 739 - Âm mưu](#)
[Chương 740 - Mừng Hai Tháng Hai, Long Ngẩng Đầu](#)
[Chương 741 - Đánh Như Thế Nào?](#)
[Chương 742 - Nỗi kinh hoàng](#)
[Chương 743 - Ta tới bẻ gãy xương cốt của chúng](#)
[Chương 744 - Nhấn Lại Một Câu](#)
[Chương 745 - Không đánh lại thì đầu hàng!](#)
[Chương 746 - Nhìn người thật chuẩn](#)
[Chương 747 - Nước mắt nhà tan](#)
[Chương 748 - Loạn thần](#)
[Chương 749 - Điên rồi!](#)
[Chương 750 - Thẻ Diện](#)

[Chương 751 - Hồng đầu chặt đỏ](#)
[Chương 752 - Bình Lâm Thành Hạ](#)
[Chương 753 - Nước Tề Diệt Vong](#)
[Chương 754 - Kim Trâm Đồi Ngọc Trâm](#)
[Chương 755 - Nuôi Chim](#)
[Chương 756 - Ngọc bội](#)
[Chương 757 - Vui Thú](#)
[Chương 758 - Tỷ Muội](#)
[Chương 759 - Chia Chác Chiến Lợi Phẩm](#)
[Chương 760 - Hai Bên Nhập Càn](#)
[Chương 761 - Người giữ vững cửa ải, ta sẽ đến lấy.](#)
[Chương 762 - Cuộc Chiến Dư Luận](#)
[Chương 763 - Thấp kém nhưng lại thích nghe](#)
[Chương 764 - Kẻ Thích Khách](#)
[Chương 765 - Cầm Võ Thiên Hạ](#)
[Chương 766 - Khắp nơi thực thi chính nghĩa](#)
[Chương 767 - Ngựa Giẫm Giang Hồ](#)
[Chương 768 - Vũ Hùng đầu hàng, Thanh Vân Quan thất thủ](#)
[Chương 769 - Giết Vua](#)
[Chương 770 - Nơi ô uế](#)
[Chương 771 - Nữ Hiệp Công Tôn](#)
[Chương 772 - Quân Tang](#)
[Chương 773 - Trảm Hồn](#)
[Chương 774 - Cũng Tâm Tâm Như Ngươi](#)
[Chương 775 - Chu Vong](#)
[Chương 776 - Muốn vợ không, ta ban cho!](#)
[Chương 777 - Điều Yêu Thích Nhất](#)
[Chương 778 - Định thiên hạ, chia Cửu Châu](#)

[Chương 779 - Giúp ta ngắm nhìn nó thêm lần nữa](#)
[Chương 780 - Đây Chính Là Khoa Học](#)
[Chương 781 - Triệu Khang Nói Về Khoa Học](#)
[Chương 782 - Tinh Thần Nghiên Cứu Khoa Học Của Quan Lại](#)
[Chương 783 - Di dòi](#)
[Chương 784 - Chuyến du lịch tự lái](#)
[Chương 785 - Thành Dương Châu](#)
[Chương 786 - Coi Dân Như Người Nhà](#)
[Chương 787 - Triệu đại nhân - Lời hứa ngàn vàng](#)
[Chương 788 - Trung tâm thương mại](#)
[Chương 789 - Biệt đội áp giải bốn người](#)
[Chương 790 - Viện Nghiên Cứu](#)
[Chương 791 - Nội Hàm!](#)
[Chương 792 - Nghe Lời Lão Gia](#)
[Chương 793 - Tái chế tạo penicillin](#)
[Chương 794 - Sở Thích Của Triệu Khang](#)
[Chương 795 - Bắt Ma](#)
[Chương 796 - Hoá ra là nữ vương!](#)
[Chương 797 - Người có tin vào Thượng Đế?](#)
[Chương 798 - Ta tin vào khoa học](#)
[Chương 799 - Ngoại bang vào Dương Châu \(1\)](#)
[Chương 800 - Ngoại Bang đến Dương Châu \(2\)](#)
[Chương 801 - Ngoại Bang đến Dương Châu \(3\)](#)
[Chương 802 - Nhớ Phụ Nữ Rồi](#)
[Chương 803 - Áp chế tinh thần](#)
[Chương 804 - Đại Đội Đến](#)
[Chương 805 - Gặp Lại Công Tôn](#)

[Chương 806 - Cao Nhân Giang Hồ](#)
[Chương 807 - Nằm xuống cho ta!](#)
[Chương 808 - Bọn họ đều là cao thủ](#)
[Chương 809 - Khó khăn trong việc tuyển dụng công nhân](#)
[Chương 810 - Tiến vào nội bộ địch](#)
[Chương 811 - Người đáng kết giao](#)
[Chương 812 - Phản Càn phục Chu](#)
[Chương 813 - Sự ra đời của Thiên Địa Hội](#)
[Chương 814 - Người Làm Hội Trưởng Đi](#)
[Chương 815 - Công hội thành lập](#)
[Chương 816 - Làm Công Chuyên Càn](#)
[Chương 817 - Cuộc sống công nhân](#)
[Chương 818 - Cuộc sống công nhân \(2\)](#)
[Chương 819 - Cuộc sống công nhân \(3\)](#)
[Chương 820 - Cuộc sống công nhân \(4\)](#)
[Chương 821 - Họ thích ăn thật mà](#)
[Chương 822 - Thần Khí](#)
[Chương 823 - Dẫn nữ vương đi quấy](#)
[Chương 824 - Xây dựng Phong trào Thể thao](#)
[Chương 825 - Đội Bóng](#)
[Chương 826 - Cá độ bóng đá](#)
[Chương 827 - Các đội bóng tập hợp](#)
[Chương 828 - Đội bóng Hoàng Gia hùng mạnh](#)
[Chương 829 - Bốc Thăm Khai Mạc](#)
[Chương 830 - Toang rồi!](#)
[Chương 831 - Huấn luyện viên ra sân](#)
[Chương 832 - Nỗi niềm u uất của Triệu Khang](#)
[Chương 833 - Kẻ am hiểu bóng đá nhất, người vợ thứ sáu](#)

[Chương 834 - Phục hồi danh dự](#)
[Chương 835 - Đào tạo phóng viên](#)
[Chương 836 - Tòa soạn UC](#)
[Chương 837 - Uy Lực Báo Chí](#)
[Chương 838 - Các Vị Đại Thần Và Hoàng Thượng](#)
[Chương 839 - Chung Kết](#)
[Chương 840 - Chung kết đỉnh cao](#)
[Chương 841 - Cổ Nhân Cổ Sự](#)
[Chương 842 - Bởi vì tình yêu](#)
[Chương 843 - Văn Quan Võ Khôi](#)
[Chương 844 - Tám trăm lẻ một](#)
[Chương 845 - Người Vợ](#)
[Chương 846 - Thương Mại Hàng Hải Của Hoàng Thượng](#)
[Chương 847 - Khám Phá Mới Của Xưởng Hơi Nước](#)
[Chương 848 - Khinh khí cầu](#)
[Chương 849 - Giác Mơ Bay Lượn Của Các Nàng](#)
[Chương 850 - Bay Lên Trời](#)
[Chương 851 - Vui Quá Trón](#)
[Chương 852 - Không Kịch](#)
[Chương 853 - Lời sấm truyền](#)
[Chương 854 - Lệ Chiếu Vô Hạ](#)
[Chương 855 - Thời gian thẩm thoát thoi đưa](#)
[Chương 856 - Thời Gian Thẩm Thoát Đưa Thoi \(2\)](#)
[Chương 857 - Thời gian thẩm thoảng thoi đưa \(3\)](#)
[Chương 858 - Thời Gian Thấp Thoảng đưa thoi \(4\)](#)
[Chương 859 - Thời gian thẩm thoát thoi đưa \(5\)](#)
[Chương 860 - Thời Gian Thẩm Thoát Đưa Thoi \(6\)](#)
[Chương 861 - Khói lửa chiến tranh](#)

[Chương 862 - Tên dê tiên mang danh Ngũ Hùng](#)

[Chương 863 - Chiến thuật nghiền ép](#)

[Chương 864 - Uy Hiếp](#)

[Chương 865 - Trận chiến này không thể đánh](#)

[Chương 866 - Ma thuật ư?](#)

[Chương 867 - Người Có Yêu Pháp, Ta Có Thần Công](#)

[Chương 868 - Ta yêu chuộng hoà bình](#)

[Chương 869 - Kẻ tiểu nhân hèn hạ](#)

[Chương 870 - Đánh thắng về phía Đông!](#)

[Chương 871 - Vị Đế Vương Lao Tồn](#)

[Chương 872 - Phong Khởi Thanh Bình Chi Mạt](#)

[Chương 873 - Thần Công Hộ Thể](#)

[Chương 874 - WDNM \(Mẹ kiếp!\)](#)

[Chương 875 - Phi Hồ Quân](#)

[Chương 876 - An nhàn](#)

[Chương 877 - Thiên Phật Xuất, Tinh Di Vận Động](#)

[Chương 878 - Thiên Mệnh Sở Quy](#)

[Chương 879 - Tình Hình Có Chút Không Đúng](#)

[Chương 880 - Tu tiên? Tu con khỉ!](#)

[Chương 881 - Người Rốt Cuộc Là Ai](#)

[Chương 882 - Công Tôn Luận Đạo](#)

[Chương 883 - Triệu Soái](#)

[Chương 884 - Gặp Lại Chuyện Cũ](#)

[Chương 885 - Trái Tim Trong Sáng Như Ngọc](#)

[Chương 886 - Lầm Bui Trần](#)

[Chương 887 - Vạn Thế Bất Bại](#)

[Chương 888 - Ta sống, hấn vong!](#)

[Chương 889 - Bản lĩnh của Đại Càn](#)

[Chương 890 - Biển cổ](#)

[Chương 891 - Đùng Bỏ Mặc Ta](#)

[Chương 892 - Bí Mật](#)

[Chương 893 - Con Khủng Hoảng Của Cảnh Quốc](#)

[Chương 894 - Mời Rắn Ra Khỏi Hang](#)

[Chương 895 - Thiên Tuế](#)

[Chương 896 - Ác Quỷ](#)

[Chương 897 - Hận tương phùng](#)

[Chương 898 - Tin Gió](#)

[Chương 899 - Kết cục sắp đến](#)

[Chương 900 - Phu Quân Hầy Yên Lòng](#)

[Chương 901 - Khởi Đầu](#)

[Chương 902 - Khai Chiến](#)

[Chương 903 - Thảm Liệt](#)

[Chương 904 - Lòng giam](#)

[Chương 905 - Tào Kiêm Hà](#)

[Chương 906 - Lệ Máu Rơi Xuyên Thiên Địa](#)

[Chương 907 - Trời Cho Ta Hai Mươi Chín](#)

[Chương 908 - Trở Lại Nguyên Giang](#)

[Chương 909 - Huynh đệ](#)

[Chương 910 - Chờ Lưu Yến Nhi trở về](#)

[Chương 911 - Biển cổ nước Cảnh](#)

[Chương 912 - Bí ẩn về Công Tôn Vân Tú](#)

[Chương 913 - Nước chảy về biển, biển vây quanh núi, trong núi có thành](#)

[Chương 914 - Nàng dâu nhà ta](#)

[Chương 915 - Ta Vẫn Còn Ở Đây](#)

[Chương 916 - Chinh phạt Đại Hạ](#)

[Chương 917 - Bí mật xưa cũ của Đại Hạ](#)
[Chương 918 - Phiến Đá](#)
[Chương 919 - Triệu Khang Đàm Phán](#)
[Chương 920 - Đầu hàng](#)
[Chương 921 - Vô Sĩ](#)
[Chương 922 - Diễn Kịch](#)
[Chương 923 - Vở kịch bắt đầu](#)
[Chương 924 - Kịch bản không đúng](#)
[Chương 925 - Phá Quan](#)
[Chương 926 - Sang Hạ](#)
[Chương 927 - Ác Quỷ Trầm Luân](#)
[Chương 928 - Hạ Vong](#)
[Chương 929 - Công thành thân lui](#)
[Chương 930 - Ngoảnh Lại Không Vương Bụi Trần](#)
[Chương 931 - Thời Gian Thâm Thoát](#)
[Chương 932 - Trang mới](#)
[Chương 933 - Tân Quân Tân Triều \(1\)](#)
[Chương 934 - Tân Quân Tân Triều \(2\)](#)
[Chương 935 - Tân Quân Tân Triều \(3\)](#)
[Chương 936 - Phục Cảnh](#)
[Chương 937 - Phục Cảnh \(2\)](#)
[Chương 938 - Phục Cảnh \(3\)](#)
[Chương 939 - Phục Cảnh \(4\)](#)
[Chương 940 - Dòng Chảy Ngầm](#)
[Chương 941 - Phất tay diệt vạn mạng](#)
[Chương 942 - Quyền Thần](#)
[Chương 943 - Lời buộc tội dành cho Triệu Khang](#)
[Chương 944 - Hỗn Loạn](#)

[Chương 945 - Nhận Tội Hoàn Chính](#)

[Chương 946 -](#)

[Chương 907: Ra tay.](#)

[Chương 947 - Khởi đầu của cuộc tàn sát](#)

[Chương 948 - Hai cha con ấy.](#)

[Chương 949 - Lật Đồi Càn Khôn](#)

[Chương 950 - Thiên Địa Vô Đạo](#)

[Chương 951 - Mạng Người Như Cỏ Rác](#)

[Chương 952 - Con Mưa Máu](#)

[Chương 953 - Một đêm tàn sát ba ngàn](#)

[Chương 954 - Tình xưa nghĩa cũ, tan thành mây khói](#)

[Chương 955 - Tiến về đế đô](#)

[Chương 956 - Vùng Đất Tội Lỗi](#)

[Chương 957 - Đến thăm người đây.](#)

[Chương 958 - Tan thành tro bụi](#)

[Chương 959 - Nỗi Nhục Nhã Khó Quên](#)

[Chương 960 - Thiên Quân Tán Loạn](#)

[Chương 961 - Lão Tăng](#)

[Chương 962 - Tuyệt thế võ công](#)

[Chương 963 - Khép lại](#)

[Chương 964 - Thực lực chân chính](#)

[Chương 965 - Tuyệt Đỉnh](#)

[Chương 966 - Âm mưu](#)

[Chương 967 - Dư Dân Nguyên Giang](#)

[Chương 968 - Dư dân Nguyên Giang.\(2\)](#)

[Chương 969 - Quốc sư đại nhân](#)

[Chương 970 - Lệ Dĩ Huyết Thường](#)

[Chương 971 - Chuyển địa bàn](#)

[Chương 972 - Kẻ cuồng tuyệt thế](#)
[Chương 973 - Tam Hoàng](#)
[Chương 974 - Cái Tên](#)
[Chương 975 - Giam cầm](#)
[Chương 976 - Công Thành](#)
[Chương 977 - Phá Thành](#)
[Chương 978 - Nỗi tiếc nuối](#)
[Chương 979 - Kinh Lược ty](#)
[Chương 980 - Niềm Vui Nhà Họ Trương](#)
[Chương 981 - Lấy Lại](#)
[Chương 982 - Vạn quân khom lưng](#)
[Chương 983 - Thu phục Đông Vực](#)
[Chương 984 - Lại nổi sóng.gió](#)
[Chương 985 - Gặp lại Tần Đường Hà](#)
[Chương 986 - Dân Bảo](#)
[Chương 987 - Quyết Định Gian Nan](#)
[Chương 988 - Vô Địch](#)
[Chương 989 - Nhị phẩm trung tằng](#)
[Chương 990 - Các người, các nàng](#)
[Chương 991 - Thêm Mời Cho Lửa](#)
[Chương 992 - Trở Lại Đại Nguyên](#)
[Chương 993 - Vây Giết](#)
[Chương 994 - Nỗi sợ hãi](#)
[Chương 995 - Phương Hoàng Lửa](#)
[Chương 996 - Theo Ta Hồn Nào](#)
[Chương 997 - Thiên hạ cộng tru](#)
[Chương 998 - Đại Nghịch Bất Đạo](#)
[Chương 999 - Nhập Ma Trăm Năm](#)

[Chương 1000 - Quan Tài](#)

[Chương 1001 - Cái tên nguyên thủy](#)

[Chương 1002 - Giống nhau](#)

[Chương 1003 - Xuất Binh](#)

[Chương 1004 - Đập tan](#)

[Chương 1005 - Các Người Là Ai?](#)

[Chương 1006 - Kết cục](#)

[Chương 1007 - Kết cục \(2\)](#)

[Chương 1008 - Kết cục \(3\)](#)

[Chương 1009 - Kết cục \(4\)](#)

[Chương 1010 - Kết cục \(5\)](#)

[Chương 1011 - Thế giới không có người](#)

[Chương 1012 - Hồn ma lạc lõng](#)

[Chương 1013 - Dung Mạo](#)

[Chương 1014 - Nhân thiết của Tiêu Phi Vũ](#)

[Chương 1015 - Canh Bạc](#)

[Chương 1016 - Không có ta, các nàng đều sống tốt](#)

[Chương 1017 - Thắng một lần là đủ](#)

[Chương 1018 - Yêu chàng hơn cả các người](#)

[Chương 1019 - Hôm nay có ổn không](#)

[Chương 1020 - Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Triệu Khang.\(1\)](#)

[Chương 1021 - Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Triệu Khang.\(2\)](#)

[Chương 1022 - Cuộc sống hạnh phúc của Triệu Khang.\(3\)](#)

[Chương 1023 - Cuộc sống hạnh phúc của Triệu Khang.\(4\)](#)

[Chương 1024 - Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Triệu Khang.\(5\)](#)

[Chương 1025 - Cuộc sống hạnh phúc của Triệu Khang.\(6\)](#)

[Chương 1026 - Cuộc sống hạnh phúc của Triệu Khang.\(7\)](#)

[Chương 1027 - Cuộc sống hạnh phúc của Triệu Khang.\(8\)](#)

[Chương 1028 - Cuộc sống hạnh phúc của Triệu Khang.\(9\)](#)

[Chương 1029 - Cuộc sống hạnh phúc của Triệu Khang.\(10\)](#)

[Chương 1030 - Chinh Đón Hoàng Tử Điện Hạ](#)

[Chương 1031 - Giang Hồ Hiểm Ác](#)

[Chương 1032 - Ta một lòng son sắt](#)

[Chương 1033 - Võ Đạo Đoạn Thần Đạo](#)

[Chương 1034 - Chương cuối \(Phần 1\)](#)

[Chương 1035 - Chương cuối \(Phần 2\)](#)

[Chương 1036 - Kết](#)

———— o O o ————

Chương 1 - Huyện Nguyên Giang

Đại Càn.

Phủ Giang Lăng, huyện Nguyên Giang.

Huyện lệnh Triệu Tĩnh híp mắt, nằm thoải mái trên ghế mây, nha dịch Trương Long ở bên cạnh báo cáo tỉ mỉ từng việc.

“Lão gia, lá trà chúng ta thu mua năm nay đã nhập kho, tổng cộng là hai nghìn cân, bây giờ có thể gia công chế tác. Ngoài ra, mấy thương nhân của phủ Đại Danh muốn đặt chúng ta một mẻ đường trắng, ra giá mười văn tiền một cân. Còn có xà phòng, bọn họ cũng ra giá năm văn tiền một khối, còn nói là có bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu”.

“Người trong huyện đều không nhin được nữa, lần lượt hỏi thuộc hạ là có bán hay không, ngoài ra, còn loại khoai lang mà người nói thì không có chút tin tức nào, sau đó trong phủ Xuyên Dương muốn mua một lô xi măng của chúng ta...”

Từ lời hội báo của nha dịch là biết, Huyện lệnh Nguyên Giang này nhất định đã xuyên qua từ một tỉnh cầu nào đó mà không rõ nguyên nhân.

“Được rồi, ta đã biết, lui xuống đi. Nói người ở dưới đừng nóng vội, ai dám tự mình bán, lão gia ta làm hản ăn không hết gói đem đi”.

Sau khi nghe Trương Long hội báo xong, Triệu Tĩnh cũng không mở mắt, mới có mười văn tiền mà muốn mua một cân đường trắng của ông đây, bọn họ mơ đẹp quá!

Trương Long vâng một tiếng rồi lập tức lui ra.

Triệu Tĩnh nằm ở trên ghế mây, trong lòng ngập tràn cảm xúc.

Năm năm!

Nhớ đến lúc mới xuyên đến đây, trong truyện, người ta không là vương tử, thế tử thì cũng là thiên tài tông môn, bản thân mình thế mà lại là một Huyện lệnh nghèo, cái này cũng thôi, thế giới này còn xảy ra đại chiến, gặp phải tình trạng khan hiếm lương thực.

Tuy huyện Nguyên Giang ở nơi núi non hiểm trở, nhưng nhờ vị trí địa lý hẻo lánh mà thoát được cảnh chiến tranh hỗn loạn..

Nhưng Triệu Tĩnh vẫn vô cùng hoảng loạn, bởi vì huyện Nguyên Khang quá nghèo, con mẹ nó, còn có cảnh đói con cho nhau ăn, người dân trong huyện không bị đói chết thì cũng trốn chạy, để lại một nghìn người già yếu bệnh tật.

Trong lịch sử, từ thuở sơ khai của Hoa Hạ, một huyện của nhà Tân sơ cũng phải có tới hai ba vạn người, từ đó đủ để thấy được trước đó huyện Nguyên Giang thảm đến độ nào.

Cũng may, sau khi trải qua quá trình không ngừng nỗ lực. cộng thêm những thủ đoạn phát triển dân sinh của mình, chiêu thương kêu gọi đầu tư, bốn phía cải cách, chỉ cần có thể kiếm được tiền thì cái thứ gì cũng làm cái! Cuối cùng trong năm năm đã đưa huyện Nguyên Giang trở về quỹ đạo vốn có, sự gian khổ đó đúng là làm người ta chua xót!

Đang cảm khái trong lòng, lại một nha dịch mặt rỗ hưng phấn chạy vào trong tiểu viện: “Lão gia, lão gia!”

“Chuyện gì?”, Triệu Tĩnh cau mày đứng dậy, tên mặt rỗ này luôn lỗ mãng như vậy.

Mặt Rỗ tiến đến trước mặt hắn, thấp giọng: “Lão gia, người đã truyền tin về, cách ngoài huyện chúng ta mười dặm có một chiếc xe ngựa gỗ đỏ, vừa thấy biết của người phú quý, có cần làm một vỏ không ạ?”

Triệu Tĩnh tức giận trừng mắt: “Mẹ nó, đã nói với người mấy lần, chúng ta là quan phủ chứ không phải là thổ phỉ hay sơn đại vương! Người đang muốn bắt cóc hay là cướp đường! Biết cách nói chuyện không hải!”

Mặt Rỗ ngây ngốc, vò đầu nhận sai: “Tiểu nhân... chẳng phải do quen miệng, trong lúc nhất thời không sửa được sao ạ,

Câm miệng! Nhớ cho kỹ, hiện tại chúng ta đang tẩy trắng! Bậy! Là giai đoạn chính quy hoá tập đoàn! Khách tới thì phải đối đãi với bọn họ như thượng đế, có biết không!”, Triệu Tĩnh chỉ hận sắt không thành thép mà tiếp tục dạy.

Mặt Rỗ vò đầu: “Đã rõ đã rõ ạ, thế có muốn làm một vỏ không ạ?”

Rồi, hết cú!

Triệu Tĩnh thở dài, nghiêng đầu nhìn về phía Mặt Rỗ: “Gỗ đỏ? Thấy rõ sao?”

“Đảm bảo không sai! Ngựa kéo xe kia không giống với ngựa thường, trông rất cao!”, Mặt Rỗ quơ tay múa chân..

“Nói cho người ở phía trước quan sát bọn họ nghiêm cẩn một chút, nếu bọn họ vào huyện thành thì mọi hành vi của đối phương, ta đều phải biết được, mẹ nó, đừng có là khâm sai đại thần cải trang vi hành nhé”.

Triệu Tĩnh nói thầm, hiện tại hắn không sợ cái gì cả, chỉ lo người ở phía trên đến thôi, chiến sự mới kết thúc không lâu, dân sinh các nơi đều phát triển, nếu mà người ở trên đến biết được tình trạng trong huyện thành, chẳng lẽ không báo cáo chuyện này lên à?

Cuộc sống làm ông hoàng con một phương này hắn còn làm chưa đủ, ai nói là xuyên qua thì nhất định phải đánh đánh giết giết?

Ở một nơi nhỏ, hưởng phúc như hắn không phải sung sướng hơn sao?

Thế nhưng hắn thật sự tìm được mấy người coi tiền như rác, tạo khoản thu nhập thêm!

Cùng lúc đó.

Một chiếc xe ngựa chạy trên đường núi gồ ghề lồi lõm, người đánh xe là một ông lão áo xám, bên trong xe ngựa là hai cô gái, một người đang dùng bàn tay trắng chấp bút ở trên bản đồ huyện An Lăng, viết một chữ Đinh.

Thị nữ ở bên cạnh biết quan huyện của huyện An Lăng này sẽ gặp xúi quẩy rồi.

“Bệ..”, nàng ấy vừa nói ra tiếng.

Cô gái đang xem bản đồ giương mắt nhìn, thị nữ sợ đến mức im như ve sầu mùa đông, vội vàng sửa miệng: “Tiểu, tiểu thư”.

“Chuyện gì?”. Hai chữ ngăn ngui lại cực kỳ uy nghiêm, cộng thêm dung nhan tuyệt mỹ của cô gái kia, đúng là khiến người ta tự tử mặc cảm.

Trên thực tế, đàn ông trong thiên hạ đúng là không dám ngẩng đầu trước mặt nàng.

Bởi vì nàng chính là quân chủ của Đại Càn, là nữ đế duy nhất từ trước đến nay.

Tiêu Linh Linh!

Thị nữ vội vàng hỏi: “Tiểu thư, chúng ta có nên quay về không? Năm châu sáu phủ, chúng ta đều đã đi qua, đã hết ba tháng”.

“Không vội, còn huyện Nguyên Giang chưa đi, khoảng cách cũng không xa, thuận đường đến đi xem đi”. Ánh mắt Tiêu Linh Linh dừng trên ba chữ “Huyện Nguyên Giang” trên bản đồ.

Thị nữ nhìn bản đồ, nhỏ giọng nói: “Huyện Nguyên Giang này nằm ở kế hở của ba ngọn núi, vừa thấy là biết là nơi thâm sơn cùng cốc...”

Tiêu Linh Linh khẽ cười một tiếng: “Lục Uyên, đã đi với ta lâu như vậy mà ngươi còn không biết được mục đích lần này ta ra ngoài à? Thật sự cho rằng lần này ta đi ra ngoài để chơi sao?”

Thị nữ không dám nói lời nào, cô gái thu hồi bản đồ, lạnh nhạt nói: “Đại Càn này có năm châu sáu phủ trăm huyện, có biết bao nhiêu chuyện mà ta không biết, ngươi thật sự cho rằng ngồi ở trên cái ghế kia thì người bên dưới sẽ báo cáo rõ ràng tất cả những chuyện xảy ra cho chúng ta biết sao?”

“Chuyện này..”, thị nữ bưng tỉnh.

Tiêu Linh Linh nhàn nhạt nói: “Không tận mắt nhìn thấy những nơi vừa đi qua, làm sao biết được là thật hay giả?”

Nói xong, nàng buông bút son trong tay, xoa bóp giữa mày, có hơi đau đầu.

Trận chiến này đã đánh quá lâu, tuy rằng Đại Càn thắng trận, nhưng cũng chỉ là thắng vớt.

Bá tánh ở các nơi ăn không đủ no, đất đai hoang phế, lương thực thiếu hụt, tài chính quốc khố trống rỗng, tình trạng tệ hại, nếu không đi ra ngoài một chuyến, chỉ sợ bản thân còn tưởng

rằng sau khi chiến sự kết thúc thì sẽ là quang cảnh quốc thái dân an, cuộc sống thái bình.

Đang nghĩ ngợi xe ngựa chạy bon bon đột nhiên thắng lại, khiến cho cả cỗ xe rung chuyển, cô gái nhú mày. Thị nữ vội lên tiếng dò hỏi phu xe: “Lão Lâm, sao lại đột nhiên dừng lại thế!”

“Cái này... tiểu thư, các người... các người tự mình ra xem đi!”. Giọng điệu phu xe tràn đầy kinh hãi giống như là thấy quỷ.

Hai nàng xốc màn xe lên, cùng ló đầu ra, chỉ thấy ở phía trước cách khoảng bảy tám mét có một con đường không biết sẽ dừng ở đâu xuất hiện trước mặt ba người.

Con đường vô cùng bằng phẳng, mang một màu xám, dẫn thẳng lên trên núi..

Ba người trực tiếp há hốc mồm! “Con đường này!”, thị nữ mở to hai mắt nhìn xem.

Trong mắt của Tiêu Linh Linh cũng là vẻ không thể tin được, thất thanh nói: “Không giống như lát đá, nhưng sao lại có thể bằng phẳng như thế chứ!”

Cho dù là ngoại thành quốc đô thì đa phần cũng chỉ là đường đất đỏ, đến ngày mưa thì lầy lội khó đi, thế nhưng đường núi này lại có thể san bằng được như thế

Ai rảnh rồi sửa đường thành như vậy, chuyện này phải hao phí bao nhiêu sức người sức của chứ

“Tiểu thư, người xem”. Thị nữ Lục Uyên chỉ sang lối vào con đường.

Chỉ thấy có một biển báo đường, bên trên viết to một hàng chữ.

Muốn làm giàu, xây đường trước!

Dưới sáu chữ này lại còn có một hàng chữ nhỏ vô cùng thân thiết:

Huyện Nguyên Giang hoan nghênh quý khách!

Chương 2 - Đến nổi vậy sao

“Tiểu thư, đây chắc là biển chỉ đường của huyện Nguyên Giang phải không?”

Lục Uyên nói với vẻ không chắc chắn. “Thú vị đấy, xuống xe đi”.

Ba người bước xuống xe ngựa, Tiêu Linh Linh đi tới trước biển báo, phía sau biển báo là con đường chính mà Triệu Tĩnh đã dẫn dắt người dân trong huyện vất vả xây dựng trong nửa năm qua.

Trước biển chỉ đường là con đường núi gập ghềnh.

Phu xe ngồi xổm xuống chạm thử mặt đất, vô cùng kinh ngạc: “Không phải đá phiến”.

Tiêu Linh Linh gật đầu, nếu toàn bộ đều dùng đá phiến lát đường thì phải tiêu tốn đến bao nhiêu tiền? Nàng nhìn sáu chữ ڑo trên biển báo: “Muốn làm giàu thì trước tiên phải xây đường”.

Nàng thấy hơi khó hiểu, chẳng lẽ con đường này là do huyện Nguyên Giang xây dựng nên sao?

Nhưng tại sao lại chưa từng nhận được tấu chương báo cáo lên?

Theo luật Đại Càn, quan viên cấp dưới muốn làm việc gì thì trước hết phải được cấp trên chấp thuận.

Ví dụ như việc xây đường phải báo cho Tri phủ, rồi chờ Công bộ phê duyệt, Hộ bộ chỉ ra ngân sách mới có thể động thổ, hơn nữa, một con đường lớn như vậy không thể xây dựng trong một thời gian ngắn được, điều này khiến Tiêu Linh Linh càng thêm nghi hoặc.

Xem ra nàng đã không uổng công khi tới huyện Nguyên Giang này!

Ba người lại lên xe, lần này tốc độ nhanh hơn, nhưng càng đi xa Tiêu Linh Linh và thị nữ Lục Uyên càng kinh ngạc vì con đường bằng phẳng này thật sự quá dài. ngôn tình tổng tài

Bọn họ ước chừng đã phải đi đến nửa canh giờ, mới nhìn thấy bức tường thành cao chót vót, ngay cả người có nhiều hiểu biết như Nữ đế Tiêu Linh Linh cũng phải kinh hãi, há hốc mồm nhìn thành trì cách đó không xa.

Tường thành này được làm bằng gạch vuông màu xanh lơ mà nàng chưa từng thấy trước đây, cao nhất phải đến mười lăm mét, cao hơn cổng thành của phủ Giang Lăng! Đánh giá từ ánh xám sẫm trong các vết nứt của gạch, sau khi cắt tường, người ta đổ bùn gạo sẫm để làm cho bức tường thành càng chắc chắn hơn.

Mẹ nó đây là huyện thành saol

Lục Uyên há to miệng đến mức có thể nhét vừa một nắm đấm, Lão Lâm phu xe càng kinh hãi hơn: “Đây... đây là muốn làm phản sao!”

Huyện Nguyên Giang đang muốn làm gì, mà lại xây một bức tường thành cao như vậy!

Nếu Triệu Tĩnh biết trong lòng lão phu xe đang nghĩ lẽ ông ta sẽ kêu to oan uổng, cuộc chiến ở Đại Càn chỉ mới kết thúc gần một năm nay, khi ông ta đang xây dựng thành thì cuộc chiến đang diễn ra sôi nổi, ông ta suốt ngày lo giặc đánh vào thành.

Đến lúc đó còn chưa làm quan đã ghiền thì đã bị người ta giết chết, nên cứ nghĩ rằng xây càng cao lớn kiên cố thì càng tốt, thế là xây thành như vậy!

Vì mục đích này mà thậm chí còn tiêu tốn doanh thu trong một năm của huyện, chỉ riêng việc nung đất sét để làm gạch xanh không biết đã tốn bao nhiêu tiền.

“Vào thành!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Tiêu Linh Linh lập tức nói, lại lấy mạng che mặt trong tay áo ra, đeo vào.

Ba người đi đến cổng thành.

Các nha sai canh giữ cổng thành nhìn nhau rồi bước tới: “Ba người các ngươi muốn vào thành à?”

Tiêu Linh Linh ổn định suy nghĩ, đưa ra giải thích như thường lệ: “Chúng ta là thương nhân đến từ phủ Đại Minh”.

“Có văn điệp() không?”, nha sai hỏi. () văn điệp: giấy thông hành thời xưa

Lão phu xe móc ra văn điệp từ trong túi, sau khi nha sai kiểm tra không có gì đáng nghi mới tránh đường cho đi, ba người

Tiêu Linh Linh kéo xe vào thành.

Trong thành có rất nhiều người đi đường, đường phố thông thoáng, không có rác rưởi, hai bên có nhiều nhà cửa, người bán hàng rong cũng nhiều.

Đôi mắt nhỏ của Lục Uyên không ngừng nhìn xung quanh và hỏi theo tiềm thức: “Tiểu thư, thành thị tắm rửa của Lý Nhị Cầu được viết trên cổng vòm kia có ý nghĩa gì? Còn Câu lạc bộ Dưỡng sinh Trương Lão Bát kia nữa”.

Tiêu Linh Linh cũng ngơ ngác, nhìn lão phu xe: “Lão Lâm, kiến thức của ông rộng rãi, chắc đã từng nghe qua chưa?”

Lão phu xe ngơ ngác lắc đầu: “Ta cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ, nhưng theo nghĩa đen thì nơi này hẳn là nơi tắm rửa và chăm sóc sức khỏe. Quả thực rất kỳ lạ, tiểu thư người phải cẩn thận, nơi này có chút quái lạ”.

Ba người đang nói chuyện thì có một thanh niên chạy tới, nhiệt tình nói: “Ba vị là người xứ khác đúng không? Không biết các vị đến từ đâu?”

“Chúng ta đến từ phủ Đại Minh, vừa mới đến huyện này, đây là lần đầu tiên tới đây”. Tiêu Linh Linh dè dặt hết thảy nghi hoặc trong lòng.

Thanh niên nghe vậy tiến lại gần vài bước, vẻ mặt đầy nhiệt tình: “Ta là hướng dẫn viên du lịch ở huyện Nguyên Giang, chịu trách nhiệm hướng dẫn người xứ khác, không biết ba vị có cần không?”

Tiêu Linh Linh nghi hoặc hỏi: “Hướng dẫn viên du lịch?”

Thanh niên mỉm cười giải thích: “Huyện Hương Giang chúng ta có rất nhiều thương nhân từ phương xa đến làm ăn buôn bán, nhiều người trong số họ đều là lần đầu tiên đến đây, những người chưa quen với nơi này đương nhiên cần một người hướng dẫn, Huyện Lão gia của chúng ta gọi đây là hướng dẫn viên du lịch”.

“Thì ra là vậy, vậy làm phiền người dẫn đường”. Tiêu Linh Linh lễ phép gật đầu, rất nhiều thương nhân phương xa đến làm ăn? Xem ra Huyện lỵ huyện Nguyên Giang rất có năng lực.

“Ba vị chờ một chút”.

Nói xong, thanh niên quay người đi vài bước, nhỏ giọng nói với người phía sau: “Đều là lần đầu tiên đến đây, giá cả tăng thêm nữa!”

“Đã hiểu!”, người phía sau nghiêm túc gật đầu, đi vào trong.

Lúc này hướng dẫn viên du lịch có tâm địa đen tối kia mới quay lại chỗ Tiêu Linh Linh: “Đi thôi ba vị, ta sẽ dẫn đường cho. ba vị, có vấn đề gì khó hiểu có thể hỏi ta”.

Mấy người đi được mấy bước, một ông lão chấp tay sau lưng đi tới với vẻ mặt hiền lành: “Ba vị khách nhân, kéo xe ngựa đi không tiện, sao không để xe vào trong bãi đỗ xe?”

“Bãi đỗ xe?”, Lục Uyên tò mò nhìn hướng dẫn viên du lịch.

Thanh niên chỉ vào một khoảng đất trống rộng rãi bên phải và giải thích: “Ba vị khách quý, để thuận tiện cho việc quản lý, huyện Nguyên Giang của chúng ta đã bố trí một bãi đỗ cho các phương tiện đậu xe lại, ông ấy là người phụ trách bãi đỗ xe, Vương đại gia, ông ấy sẽ trông xe ngựa cho các vị, nếu không khi ngựa tùy ý bài tiết sẽ làm bẩn đường phố”.

“Để ở bãi đỗ xe thì các vị không cần lo lắng, cỏ khô và nước uống cho ngựa đều được bãi đỗ xe cung cấp”.

“Bãi đỗ xe rất thú vị, xác thực tiện lợi hơn, vậy thì làm phiền”. Tiêu Linh Linh có chút kinh ngạc, huyện Nguyên Giang này có chất lượng quá cao!

Nàng vừa nói xong, Vương đại gia xoa xoa tay, cười tủm tỉm nói: “Phí giữ xe là năm mươi văn một ngày”.

Tiêu Linh Linh ngơ ngác: “Năm, năm mươi văn?”

Lục Uyên và lão Lâm phu xe cũng bối rối, đồng thời nhìn về phía thanh niên hướng dẫn viên du lịch.

Người kia ho khan một cái: “Ba vị đừng ngạc nhiên, bãi đỗ xe phải thu phí, dù sao khi đỗ xe ở đó, chúng ta không chỉ phải đảm bảo đồ đạc trong xe còn nguyên vẹn, mà chúng ta còn phải chịu trách nhiệm dọn dẹp phân ngựa, cũng như cung cấp cỏ khô và nước uống, tất cả đều là chi phí cần thiết”.

Vương đại gia gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, ba vị yên tâm, cỏ khô trong bãi đỗ xe của nhà ta chắc chắn là tốt nhất, ngựa của thương đội trước đã ăn rồi, cũng không có ai nói là dở!”

“Hơn nữa ở bãi đỗ xe này còn có những chuyên gia cung cấp dịch vụ mát xa và nghe nhạc cho ngựa của quý khách, để ngựa của quý khách có thể thư giãn sau một ngày mệt mỏi, có sức chạy hơn vào ngày hôm sau!”

“Chúng ta thậm chí còn có nhiều loại ngựa cái, phong phú từ kích thước đến màu lông và thậm chí cả huyết thống, để con ngựa của người sẽ không cảm thấy cô đơn trong bãi đỗ xe này! Chúng ta chỉ tính 50 văn một ngày cho dịch vụ như vậy, tất cả là do Huyện lão gia của chúng ta từng nói, các vị đi một đoạn đường xa cũng không dễ dàng, nếu xe ngựa của địa phương muốn tiến vào bãi đỗ xe thì không trả bảy mươi văn là không được!”

Vương đại gia tự hào nói.

Tiêu Linh Linh sửng sốt, Lục Uyên ngo ngắc, lão phu xe cũng sờ tại chỗ, lầm bầm: “Một con ngựa, đến nỗi vậy sao?”

Mát xa? Nghe nhạc? Còn có ngựa cái làm bạn! Đến nỗi Vậy sao!

Người hướng dẫn viên du lịch trình trọng nói: “Ông lão, ông nói vậy là sai rồi, Huyện lão gia của chúng ta đã nói vạn vật đều bình đẳng, không nên phân biệt cao thấp. Con người là do mẹ của mình sinh, con vật cũng do mẹ của nó sinh, chúng ta phải đối xử bình đẳng!”

Chương 3 - Nữ đế khiếp sợ

Mang theo tâm tình kỳ quái đưa ra 50 tiền, nhìn xe ngựa bị ‘Vương lão đầu kia kéo đi, không biết vì sao Tiêu Linh Linh lại

có cảm giác như vừa bị lừa.

Mười văn tiền mua được một cân gạo! Chỉ đậu một chiếc. xe lại tốn 50 văn!

Lục Uyên ở một bên nghĩ ra việc gì đó, nhìn hướng dẫn viên du lịch: “Này, hướng dẫn viên du lịch, nếu chúng ta dừng lại

một lát rồi rời đi thì sẽ tính thế nào?”

Hướng dẫn viên du lịch quay lại với vẻ mặt nghiêm túc: “VẬY thì coi như người đã bị tổn thất lớn”.

Tiêu Linh Linh:...

Lục Uyên:...

“Đi thôi, xe đã đỗ rồi, ta dẫn ba vị đi tham quan huyện Nguyên Giang của chúng ta!”. Hướng dẫn viên du lịch xua tay,

nhếch môi nhìn ba người đang bối rối

Hôm nay mà để ba người các người còn dư một đồng tiền nào trở về, coi như hướng dẫn viên du lịch như ta không xứng với chức vụ này!

Chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủi, không chỉ Lục Uyên mà cả Tiêu Linh Linh đều bị huyện Nguyên Giang làm chấn động.

Người dân huyện Nguyên Giang khác với những bá tánh gầy gò xanh xao mà bọn họ thấy trong khoảng thời gian này, không phải mỗi người đều trắng trẻo mập mạp, nhưng họ đều cuộc sống sung túc.

Không có kẻ lưu manh vô lại, thậm chí cả người ăn xin cũng không có, mẹ nó, điều này thật sự rất bất thường!

Tiêu Linh Linh nhìn không được vội vàng hỏi: “Hướng dẫn viên du lịch, tại sao trong thành không có người ăn xin?”

Lục Uyên lấy ba cây kẹo hồ lô, giá hai mươi văn một cây, ăn đến nỗi miệng dính đầy đường, cũng nghĩ ngờ nói: đó, từ nãy đến giờ ta chưa gặp được một người ăn xin nào cả”.

Nghe vậy, hướng dẫn viên du lịch lập tức buột miệng thốt ra: “Tiểu thư, người nói rất đúng, dưới sự quản lý của Huyện lão gia đẹp trai, tài năng, trẻ tuổi đầy triển vọng của chúng ta, bá tánh ở huyện Nguyên Giang chúng ta đều thịnh vượng và khỏe mạnh, làm sao có thể có một sinh vật như người ăn xin được! Hơn nữa, mỗi người dân ở huyện Nguyên Giang chúng ta đều chăm chỉ và có năng lực thì sẽ không có người ăn xin”.

Lão phu xe đột nhiên nói: “VẬY cũng không thể nào mọi người đều chăm chỉ và có năng lực như vậy chứ?”

Hướng dẫn viên du lịch ho khan hai tiếng: “Khụ khụ, chuyện này. Huyện của chúng ta có chính sách tốt, sẽ bố trí công việc cho người dân, muốn không làm việc chăm chỉ cũng không được”.

Vừa lúc hẳn ta đang nói chuyện, một nhóm người cầm chổi xuất hiện bắt đầu quét đường, đây đã là nhóm thứ ba mà đám người Tiêu Linh Linh đã nhìn thấy, bây giờ cuối cùng bọn họ cũng hiểu ý của hướng dẫn viên du lịch khi nói rằng muốn không làm việc chăm chỉ cũng không được.

Cho đến buổi chiều.

Nhờ sự lừa dối - à không, sự phục vụ nhiệt tình của hướng dẫn viên du lịch, mà túi tiền của Lục Uyên đã trống rỗng, ước chừng tiêu hết mười lượng bạc vào các loại đồ ăn vặt và đồ chơi lòe loẹt, quả là một khoản mua sắm hào phóng.

Đến lúc này ba người Tiêu Linh Linh mới nhớ tới mục đích bọn họ đến đây để làm gì.

“Hôm nay đến đây là được, làm phiền hướng dẫn viên du lịch rồi”. Tiêu Linh Linh nói, nếu tiếp tục bị tên này dẫn đi, chỉ sợ không chỉ Lục Uyên, mà túi tiền của nàng cũng sẽ trống rỗng.

Thanh niên hướng dẫn viên du lịch thở dài trong lòng, gật đầu đưa tay ra: “Được rồi, ba vị, ai trả phí hướng dẫn du lịch, tổng cộng là ba lượng!”

Tiêu Linh Linh tròn to hai mắt, khóe miệng dưới khăn che mặt gật gật, kinh hãi nói: “Cái này cũng tốn tiền? Sao trước đó người không nói ra!”

“Tiểu thư, ta không phải là lao động miễn phí! Ta cũng phải nuôi sống gia đình mình! Còn chuyện vừa rồi ta chưa nói sao? Vậy có lẽ là ta đã quên mất”.

“Đây là trách nhiệm của ta, vậy chỉ cần hai lượng bạc thôi”.

Tiêu Linh Linh nhìn Lục Uyên, thị nữ đỏ mặt: “Tiểu thư, tiền ở chỗ ta đã tiêu hết rồi”.

Tiêu Linh Linh chán nản lấy tiền ra đưa cho hướng dẫn viên du lịch: “Các người kiếm tiền còn nhanh hơn ăn cướp nữa”.

“Những chuyện trái pháp luật đều bị Huyện lão gia của chúng ta nghiêm cấm”. Hướng dẫn viên du lịch mỉm cười nhận tiền

rời rời đi.

Lão Lâm ở một bên lúc này chợt nhận ra nói: “Tiểu thư, cuối cùng ta cũng nhận ra rồi, người dân huyện Nguyên Giang này đúng là lừa đảo, chỉ trong nửa ngày mà chúng ta đã tiêu tốn hơn mười lượng bạc, không biết vị Huyện lệnh này là ai, thế mà lại dạy dỗ ra một đám bá tánh như vậy”.

Sắc mặt Tiêu Linh Linh dịu lại nói: “Chúng ta nhìn kỹ trước rồi nói sau, chỉ nhìn theo góc độ của bá tánh, bọn họ có vẻ cũng không có sự bất mãn nào về vị Huyện lệnh này, chúng ta tìm một quán trọ ở lại trước đi”.

Vừa nói, nàng vừa liếc nhìn Lục Uyên đang ăn kẹo hồ lô, tức cười nói: “Còn ăn nữa! Hai mươi văn một xâu không đắt sao?”

“Tiểu thư, ta cũng thấy nó đắt, nhưng thực sự ăn rất ngon! Không biết làm từ cái gì, chua chua ngọt ngọt”. Lục Uyên lẩm bẩm.

Ba người tới quán trọ, nghe nói một gian phòng giá ba lượng bạc, lần này Tiêu Linh Linh nhin không được nữa.

“Chỗ các ngươi là hắc điểm(*) sao! Ngay cả khách điểm ở kinh thành cũng không thể đắt như vậy!”

(*)Hắc điểm: quán trọ, khách sạn, nơi ở trọ phi pháp, lấy giá cắt cổ.

Tiểu nhị lập tức nở nụ cười: “Tiểu thư nói vậy là sai rồi, khách điểm Lê Cảnh của chúng ta là do Huyện lão gia đầu tư thành lập, là khách điểm tốt nhất trong huyện, người chỉ cần ở một đêm là biết cái gì gọi là ngon bổ rẻ”.

Tiêu Linh Linh không nghe hấn biện bạch nữa, xoay người đi đến bên cạnh.

Tiểu nhị của khách điểm bên cạnh nói: “Tiểu thư, khách điểm của chúng ta là do Huyện lão gia đầu tư thành lập, là khách điểm tốt nhất trong huyện..”.

Tiêu Linh Linh hết nói nổi rồi.

Không còn lựa chọn nào khác, nếu đã quyết định nhìn kỹ hơn, vậy thì đành phải ở lại đây.

Chỉ là khi bước vào phòng, cảm giác buồn bực trước đó của Tiêu Linh Linh đã biến mất.

Phòng tuy không trang nhã lịch sự tiện nghi như trong cung nhưng cũng tốt hơn nhiều so với những khách điểm mà nàng từng ở trước đó, tiểu nhị của khách điểm bưng ấm trà vào phòng vừa nói vừa rót trà cho hai người các nàng.

“Hai vị tiểu thư, đây là loại hồng trà lạnh mới nhất do Huyện lão gia của chúng ta nghiên cứu phát minh, đây là món giải nhiệt mùa hè sảng khoái nhất, hai vị thử xem, ngoài ra, thứ đồ sứ màu trắng kia là một cái bồn cầu, chỉ cần kéo dây là nước sẽ chảy ra”.

“Hai vị nhầm lẫn nó thành một dụng cụ uống nước”.

“Bồn cầu””, Lục Uyên tò mò nhìn về phía bồn cầu do Triệu Tĩnh hướng dẫn mọi người chế tạo ra.

Tiểu nhị vội vàng nói: “Đúng vậy, Huyện lão gia của chúng ta đã thiết kế cái này, để thuận tiện cho khách đi vệ sinh, mỗi khách điểm trong huyện chúng ta đều có lắp đặt”.

Tiêu Linh Linh cau mày nhìn tiểu nhị đang biểu diễn cách sử dụng bồn cầu, thắc mắc: “Vậy những chất thải này sẽ đi đâu?”

“Huyện của chúng ta có đường ống được xây dựng dưới lòng đất, sau khi chất thải được nước rửa trôi, nó sẽ được thu gom để bón phân”.

Tiêu Linh Linh sửng sốt, với thân phận địa vị của nàng, có cái gì mà chưa từng nhìn thấy, nhưng đây là lần đầu tiên nàng nghe nói đến bồn cầu này, nàng vội vàng hỏi: “Tiểu nhị, người nói cái bồn cầu này là do Huyện lão gia của các ngươi phát minh ra? Vừa rồi ngươi còn nói khách điểm này là do Huyện lão gia của các ngươi đầu tư xây dựng?”

Tiểu nhị trả lời: “Còn gì nữa, Huyện lão gia của chúng ta thực sự là một thiên tài, các sản nghiệp lớn trong huyện chúng ta thật ra đều do Huyện lão gia lấy thân phận là quan phủ để xây dựng. Thương nhân nơi khác tới đây buôn bán đầu tiên phải thông qua huyện nha, sau khi xác định xong việc thương nhân đã mang theo hàng hóa rời đi, bá tánh chúng ta sẽ đến huyện nha để nhận tiền”.

“Vậy đồng ruộng thì sao!”, Tiêu Linh Linh ý thức được mọi chuyện không đơn giản, lập tức hỏi.

Tiểu nhị nói một cách thản nhiên: “Tất cả đều do huyện nha thống nhất rồi phân phối. Mỗi nhà mỗi hộ được chia bao nhiêu đất và họ phải nộp bao nhiêu thuế lương thực đều do huyện nha quy định, Huyện lão gia nói đây gọi là chế độ đất đai gì đó, ta cũng không biết rõ. Dù sao cứ làm theo Huyện lão gia là đúng, nếu không có hắc, chúng ta sẽ không có được cuộc sống tốt đẹp như bây giờ, ngày mai huyện chúng ta sẽ khai trương thanh lâu, đây đều là công lao của Huyện lão gia!”

Chương 4 - Huyện lệnh như vậy

“Chế độ đất đai... Quan phủ xây dựng xí nghiệp..”.

Tiêu Linh Linh lẩm bẩm, trong đầu cảm giác như có điều gì đó được khai mở, giọng điệu có chút gấp gáp: “Này, tiểu nhị ca, bây giờ ngươi có bạn không?”

“Uầy, không bạn không bạn”. Tiểu nhị đặt ấm trà trong tay xuống, tình huống này hẳn ta đã gặp rất nhiều lần, những thương nhân đến huyện trước đây, ai mà không có bộ dáng giống một tên nhà quê mới vào thành chứ?

Tiêu Linh Linh không để ý đến những thứ khác, bảo Lục Uyên bưng một chiếc ghế cho tiểu nhị: “Tiểu nhị ca, ta muốn hỏi ngươi một chút, ngoại trừ chế độ đất đai này ra, Huyện lệnh của các ngươi còn có chính sách gì khác không?”

Nàng mơ hồ cảm thấy lần này mình đến huyện Nguyên Giang là một quyết định đúng đắn, ở hầu hết những nơi nàng từng đi đến trước đó, ngoại trừ châu phủ, phần lớn đều là những bá tánh nghèo khó ăn không đủ no.

Đâu giống như ở huyện Nguyên Giang, mọi người đều được ăn uống no đủ trắng trẻo mập mạp như heo con.

Điều này cũng đủ chứng minh, ít nhất Huyện lệnh của huyện Nguyên Giang rất giỏi trong việc giúp bá tánh an cư lạc nghiệp.

Tiểu nhị trong khách điếm cũng không hề sợ hãi, huống chỉ là nói chuyện với hai mỹ nữ nên tâm tình cũng rất vui, dù người

đeo mạng che mặt không thể nhìn rõ mặt nhưng chỉ cần nhìn vào dáng người và lắng nghe giọng nói thì đã biết làm sao. nàng có thể xấu được?

“Muốn nói về Huyện lão gia của chúng ta à, tiểu thư không phải ta khoe khoang đâu, trong huyện chúng ta không có ai là không phục ngài ấy, đó là một vị trên thông thiên văn dưới tường địa lý, y dược ngũ hành cái gì cũng giỏi, chuyện ôn dịch năm trước, tiểu thư có biết không?”

Tiêu Linh Linh gật đầu, đó là một đợt thiên tai suýt chút nữa đã hủy diệt cả Đại Càn, lúc đó chiến sự bên ngoài ác liệt chưa từng có, nhưng Đại Càn lại còn gặp phải ôn dịch.

Vô số lão thái y trong cung không biết phải làm sao, ngay khi Tiêu Linh Linh cho rằng Càn Quốc sắp diệt vong thì bệnh dịch lại biến mất một cách khó hiểu.

Tiểu nhị nói: “Lúc đó, trong huyện chúng ta cũng có người mắc bệnh dịch, có vài người chết, khiến mọi người đều hoảng sợ, đầu tiên, Huyện lão gia yêu cầu chúng ta cách ly, cuối cùng mới bắt đầu dẫn người đi chế thuốc chữa trị ôn dịch”.

Lục Uyên bắt đầu quan tâm: “Hắn có thành công không?”
“Không, loại thuốc hắn làm ra lúc đầu đã đầu độc toàn bộ tử tù bị nhiễm bệnh dịch trong huyện, bọn họ đều chết rất thảm”. Tiểu nhị nói.

Tiêu Linh Linh: “

Lục Uyên: “...”

Mẹ nó, đây mà là y dược ngũ hành cái gì cũng giỏi sao? Lão nương còn tưởng rằng hắn dùng đôi bàn tay nhân ái của mình chế ra một loại thánh dược nào đó để chữa khỏi bệnh dịch, nhưng cuối cùng lại làm ra độc dược sao?

Cho dù người chết đều là tử tù thì cũng rất quá đáng! Diêm La sống?

Vừa thấy ánh mắt quái dị của hai nàng, tiểu nhị biết ngay. là hai người đã hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Lúc đầu không có kết quả, còn đầu độc một số tử tù, nhưng sau đó Huyện lão gia nghĩ ra loại Tố dược gì đó, thực sự hữu ích”.

“Người mắc bệnh ôn dịch sau khi uống thì triệu chứng thuyên giảm, không chỉ chúng ta tự dùng, lão gia còn bán thuốc này ra ngoài, vậy là ôn dịch dần dần biến mất”.

Tiêu Linh Linh cau mày, chẳng lẽ trận dịch năm ngoái biến mất là nhờ vào thuốc của Huyện lệnh huyện Nguyên Giang đưa ra sao? Tại sao nàng chưa bao giờ nghe phía dưới báo lên?

Tất nhiên nàng không biết, lúc trước Triệu Tĩnh thành công trong việc phát triển chất allicin sau khi đầu độc hơn chục tử tù, hắn đã cảnh báo những thương nhân buôn bán dược liệu hợp tác với huyện Nguyên Giang rằng nếu người ngoài hỏi, họ cứ nói đó là phương thuốc tổ truyền.

Tin tức về huyện Nguyên Giang tuyệt đối không được lọt ra ngoài, bằng không thì không ai có thể lấy được thuốc.

Nếu không, khi bị cấp trên phát hiện ra hắn đã bí mật đầu độc chết một nhóm tử tù thì hắn sẽ bị truy cứu trách nhiệm rất lớn.

Tình hình dịch bệnh lúc đó rất nghiêm trọng, những thương nhân buôn dược liệu đó đang chờ thuốc cứu mạng, đương nhiên là giúp hắn giấu giếm.

Những quan lớn ở châu phủ đó cũng đang phải chịu ôn dịch tra tấn khổ sở, lúc đó có thuốc cứu mạng thì đâu còn quan tâm gì đến những chuyện khác, trước hết phải cứu mạng họ đi!

Sau này nghĩ lại, muốn hỏi nguồn gốc của thuốc nhưng bị mấy thương nhân buôn dược liệu qua loa viện cớ bịt miệng.

Tiểu nhị không nói thêm gì nữa, đứng dậy cười với nhị vị tiểu thư, tiểu nhân phải đi rồi, về chuyện của Huyện lão gia, các vị ở lại lâu một chút nào thì tự nhiên sẽ biết. Nếu các vị đến từ nơi khác vậy Huyện lão gia chắc chắn sẽ gặp các vị, tiểu nhân lui xuống trước”.

“Từ từ!”

Tiêu Linh Linh nghĩ hoặc nói: “Người nói chỉ cần là người từ nơi khác đến thì Huyện lão gia của các người đều sẽ gặp sao?”

“Đúng vậy, chúng ta cũng không biết nguyên nhân, ta đoán là bởi vì Huyện lão gia quá hiếu khách”.

Đều nhị nói xong liền đi ra khỏi phòng, Lục Uyên nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, xem ra vị Huyện lệnh huyện Nguyên Giang

này rất khác thường”.

“Đúng vậy, không ngờ ở huyện Nguyên Giang nhỏ bé này lại có thể che giấu một kẻ lập dị như vậy”.

Nói hồi lâu, Tiêu Linh Linh cũng cảm thấy miệng khô khốc, liền đi cầm cốc hồng trà lạnh do tiểu nhị rót lên, nhấp một ngụm, ánh mắt đột nhiên sáng lên: “Trà này...”

“Có chuyện gì vậy tiểu thư?”, Lục Uyên hỏi.

Tiêu Linh Linh: “Ngọt thanh mát, hơi lạnh, uống rất ngon, kỳ lạ, sao trước đây chưa từng nghe nói qua?”

“Hay là lại do Huyện lệnh kia làm ra?”, Lục Uyên hỏi. “Có thể lắm”. Trong mắt Tiêu Linh Linh hiện lên hưng phấn.

Lục Uyên ngập ngừng nói: “Tiểu thư, sao không công khai thân phận, gọi Huyện lệnh huyện Nguyên Giang này tới hỏi rõ ràng?”

Tiêu Linh Linh theo bản năng buột miệng muốn nói đồng ý, nhưng nghĩ lại thì nàng lắc đầu từ bỏ: “Tạm thời không cần, người này cư xử kỳ quái, hơn nữa như đang có ý trốn tránh, nếu tiểu nhị đã nói hẳn sẽ đến gặp chúng ta, chúng ta chỉ cần chờ thôi”.

Đúng là Đại Càn đang rất cần khôi phục sinh kế của người dân và cần nhân tài, nhưng nàng cũng không thể vội vàng cái gì cũng thử được, mặc dù Tiêu Linh Linh bị thu hút nhưng nàng vẫn tính toán nhìn tiếp xem sao.

Cả đêm tới sáng không ai nói chuyện nữa.

Sáng sớm, ba người Tiêu Linh Linh đã bị tiếng khua chiêng gõ trống trên đường làm giật mình.

“Bên ngoài có chuyện gì vậy?” Tiêu Linh Linh nghi hoặc, Lục Uyên vốn đã dậy sớm chờ

nàng, mở cửa sổ nhìn qua: “Tiểu thư, hình như có chuyện vui gì đó, ở đây có rất nhiều người”.

“Chuyện vui? Gọi Lâm lão chúng ta đi xem thử”. Tiêu Linh Linh nói.

Khi ba người rời khỏi khách điểm, thì nhìn thấy trên đường có rất nhiều người đi bộ, trên mặt các nam nhân tràn đầy vẻ tươi

cười hạnh phúc, họ đều đi đến cùng một hướng, thật đáng ngạc nhiên.

Vì tò mò, cả ba người đi theo đám đông đến cuối phố. Ôi trời, có hàng trăm người vây quanh một tòa nhà, có một người phụ đáng người đẩy đà mặc áo đỏ cầm quạt hoa đào. đang cười rất tươi.

Một ông lão bên cạnh đang cầm một dụng cụ kỳ lạ được bao quanh bởi một vòng tròn bằng sắt lá, hình như là một cái loa.

Ông lão ho vài tiếng vào chiếc loa sắt, âm thanh được khuếch đại, ba người Tiêu Linh Linh càng thêm tò mò.

Lâm lão: “Thứ này thật thú vị”.

Ông lão lớn tiếng nói: “Giờ lành đã đến, treo tấm bảng lên!”

Người ở hai bên trái phải nhìn nhau, lập tức cởi tấm lụa đỏ trên tay ra, tấm vải đỏ trên cửa lều xoẹt một cái rơi xuống, lộ ra ba chữ lớn trên tấm bảng.

Di Hồng Viện!

“Tốt!

Những người nam nhân xung quanh gầm lên phấn khích, như thể họ đang tham dự một buổi lễ lập quốc nào đó!

Cuối cùng cũng có được một nơi để giải tỏa áp lực! Đúng là không hề dễ dàng!

Ông lão ho khan mấy tiếng: “Im lặng, im lặng!”

Mọi người lập tức trở nên im lặng.

Sắc mặt ông lão sáng lên: “Cuối cùng, dưới sự lãnh đạo sáng suốt của Triệu Tĩnh lão gia, Huyện lệnh huyện Nguyên Giang, cuối cùng chúng ta cũng có được một thanh lâu chính quy ở huyện Nguyên Giang! Bây giờ cho mời đại nhân anh tuấn, tài giỏi nhất, tuổi trẻ tài cao, công chính nghiêm minh, Thanh Thiên đại lão gia của huyện chúng ta lên đọc diễn văn khai mạc!” . Truyện Trinh Thám

Tiêu Linh Linh đứng đực ra, vốn là tới xem náo nhiệt, giờ lại đứng phải Triệu Tĩnh mở kỹ viện!

Chương 5 - Tiêu Linh Linh suy sụp

“Lão Lưu chắc chắn là đã nhận tiền của Huyện lão gia rồi, con mẹ nó nghe xong ta còn nổi hết da gà da ốc lên!”

Bên cạnh có một tên đàn ông kích động vỗ tay, còn không quên nói với người đồng hành ở bên cạnh.

“Đúng vậy đúng vậy, những chuyện khác không nói, Huyện lão gia của chúng ta có thể anh tuần thân võ như ta được sao? Đùa à!”. Một thanh niên không tự nhận thức được nhan sắc của mình nói bằng giọng nghệt mũi.

Mặt Lục Uyên đỏ bừng bừng cẩn thận kéo ống tay áo Tiêu Linh Linh: “Tiểu thư, hay là chúng ta quay về đi?”

Một người ít ra cũng như nàng ấy cũng biết kỹ viện là gì, giờ nghĩ đến thân phận của Tiêu Linh Linh, nói thật trong lòng nàng ấy có chút hoảng hốt.

Nữ Đế của Đại Càn lại có thể đứng vậy xem kỹ viện khai trương cùng với một đám thường dân ngoài chợ, Huyện lệnh lại còn muốn lên đài phát biểu diễn văn khai trương!

Lục Uyên đã có thể tưởng tượng ra cảnh Huyện lệnh Nguyên Giang vẫn chưa gặp qua bao giờ này sẽ bị Tiêu Linh Linh hỏi tội chém đầu trong tương lai.

Quan viên mấy huyện trước tuy rằng quản lý không nghiêm, nhưng cũng không thái quá như Huyện lệnh Nguyên Giang người!

“Để quan sát thêm!”, Tiêu Linh Linh nghiêng răng.

Mở kỹ viện thì thôi đi, dù sao điều này cũng không trái pháp luật, nhưng con mẹ nó, giống trống khua chiêng như vậy thì đúng là lần đầu tiên thấy. Cái này còn chưa tính là gì, quan trọng là Huyện lệnh còn tham gia vào, điều này tuyệt đối không thể nhin được!

Phải biết rằng khi Tiêu Linh Linh tiếp nhận một Đại Càn bắt ổn từ trong tay tiên hoàng, chuyện đầu tiên nàng làm chính là xoá sổ những nhà chứa của quan doanh.

Bây giờ, ngay dưới mí mắt lại có một tên không biết sống chết, giống trống khua chiêng mở thanh lâu, giờ phút này Tiêu

Linh Linh trực tiếp đánh dấu x cho đạo đức của Triệu Tĩnh.

Lão Lâm đứng một bên nhìn một cách cực kì thích thú, chỉ còn thiếu mỗi vỗ tay như người bên cạnh nữa thôi.

Đầu là đàn ông cả mà.

Mặc dù hơi già một chút!

Chỉ thấy cánh cổng của Di Hồng Viện bật mở, Triệu Tĩnh đi ra từ bên trong, trên người toát ra thần thái nhẹ nhàng tiêu sái, nhận lấy chiếc loa từ trong tay ông lão bên cạnh.

Mấy người Tiêu Linh Linh nhìn sang, không khỏi có chút kinh ngạc.

Người này trẻ tuổi quá, nhìn như mới khoảng hai mươi lăm, hai sáu tuổi mà thôi, vậy mà lại có thể quản lý huyện Nguyên Giang thành ra như thế này!

Tuổi trẻ tài cao, đạo đức kém!

Tiêu Linh Linh cho ra ấn tượng đầu tiên của mình.

Triệu Tĩnh không chú ý tới ánh mắt của ba người Tiêu Linh Linh, hân ho khan hai tiếng: “Các đồng chí... A, mẹ nó, nhầm chỗ rồi, làm lại!”

Phía dưới vang lên một trận cười giòn tan, tối hôm qua Triệu Tĩnh xem bài nhảy cancan tại Di Hồng Viện cả đêm nên tinh thần có hơi uể oải: “Cười cái rầm mà cười, một đám điêu dân, ngày mai sẽ bắt các người vào đại lao ngồi!”

Không nói còn đỡ, vừa nói tiếng cười càng rộn ràng hơn.

Ba người Tiêu Linh Linh trong đám người có hơi kinh ngạc.

Quan hệ giữa người dân huyện Nguyên Giang và Huyện lão gia này có hơi không bình thường!

““Khụ khụ, các hương thân phụ lão!”

Triệu Tĩnh hăng giọng rồi cất cao âm lượng: “Sau nhà tắm Lý Nhị Cầu, câu lạc bộ dưỡng sinh Trương Lão Bát, giờ đây, huyện Nguyên Giang chúng ta lại được nâng lên một tầm cao mới! Cuối cùng chúng ta cũng có được thanh lâu đầu tiên! Đó là một chiến thắng mang tính cách mạng! Là một đột phá vượt thời đại! “

“Đối với việc này, Triệu Tĩnh ta sẽ là đại cổ đông đứng đầu của Di Hồng Viện, nhiệt liệt hoan nghênh các hương thân đến Di Hồng Viện của chúng tôi để gột rửa sạch sẽ mọi mặt mỗi tinh thần!”

“Huyện lão gia, hôm nay khai trương giảm mấy phần trăm vậy!”. Trong đám người có một câu hỏi vang lên.

Triệu Tĩnh liếc mắt nhìn qua bên đó rồi giơ ngón giữa: “Con mẹ nó, Mặt Rõ, đi dạo thanh lâu còn muốn được giảm giá à, người lại đây, ta cho người một chân giảm giá!”

Tiêu Linh Linh giơ tay đỡ trán, đây là thân tử của trăm mà!

Giọng điệu này sao lại giống quy công* thanh lâu như đúc, có cần phải chuyên nghiệp như vậy không!

*quy công: từ cổ chỉ những người đàn ông làm trong kỹ viện, đa phần là làm tay sai hay canh gác.

Nữ Đế bệ hạ bị tổn thương sâu sắc, cái loại cảm giác tương phản như là nhặt được một đồng vàng vàng ở ven đường, đang mừng rỡ tưởng rằng là vàng thật, nhanh chóng muốn cất vào trong túi nhưng kết quả cuối cùng lại phát hiện là đồng phân chó thối hoặc, cảm xúc thật sự quá mãnh liệt!

Sau một màn hài hước này, Triệu Tĩnh vẫn còn phát biểu một cách nhiệt tình.

“Sự thắng lợi huy hoàng này Là kết quả một lòng cùng nhau cố gắng của quan dân trên dưới chúng ta! Chúng ta phải không ngừng cố gắng, phát triển xây dựng cả huyện huy hoàng, tiếp tục phấn đấu vì mục tiêu vĩ đại là để cho những người phụ nữ sa ngã có thể sống dưới ánh mặt trời!”

“Phát triển xây dựng huy hoàng! Mở luôn Di Hồng Viện ở đế đô! Cứu vớt những người phụ nữ sa ngã của toàn quốc!”

Một gã quy công Di Hồng Viện được truyền cảm hứng từ bài diễn thuyết của Triệu Tĩnh, trên mặt tràn đầy ánh sáng xán lạn thần thánh giờ nằm đầm lên đồng dục rộng lên, đủ để thấy hẳn ta yêu thích nghề nghiệp của mình đến cỡ nào!

Đây mới đúng là yêu nghề kính nghiệp!

Kết quả chính là bị Triệu Tĩnh quay đầu đá một cước: “Mẹ nó, tên mù XX đang nói cái gì đó! Dì Tuyết lời tên này xuống cho

ta, bắt học thuộc một trăm lần khẩu hiệu!”

Triệu Tĩnh hung tợn trừng mắt một cái, con mẹ nó, nếu để cho bên trên biết mình mở kỹ viện ở huyện Nguyên Giang để làm xằng làm bậy, cái chức quan huyện này của mình còn được làm nữa hay không?

Ông đây còn chưa hưởng thụ đủ cuộc sống của kẻ có quyền có tiền nhất nơi này đâu!

Dì Tuyết cầm quạt hoa đào vội vàng cười hiền hòa: “Triệu lão gia, đừng tức giận, đừng tức giận.”

Quy công bị đập một cước vội vàng xoa xoa mắt, sau đó bị người đẩy xuống, miệng không ngừng mặc niệm khẩu hiệu huyện Nguyên Giang.

“Không bao giờ tiết lộ tình hình trong huyện cho người ngoài...”

Triệu Tĩnh vốn còn muốn nói thêm gì đó nhưng đã không còn hứng thú vì bị tên quy công quấy rầy khi đang đọc diễn văn. Hắn tiện tay đưa chiếc loa cho người bên cạnh, nhìn dì Tuyết mặt đỏ bừng bừng cảnh cáo nói: “Được rồi dì Tuyết, hôm nay bốn quan coi như là tới tham gia để người nở mày nở mặt, nhớ làm cho tốt!”

“Nhưng nếu để cho bản quan biết Di Hồng Viện này có hành vi cưỡng ép con gái nhà lành thì cũng đừng trách bản quan tháo dỡ bằng hiệu của ngươi xuống, để cho ngươi nửa đời sau phải ăn cơm tù!”

Dì Tuyết hoảng sợ, vội vàng bày tỏ rằng mình không dám, bà ta cũng không phải là dân địa phương ở huyện Nguyên Giang, mà là bị Triệu Tĩnh đưa đến từ huyện Lâm, sau đó ở lại huyện Nguyên Giang.

Ở chung một đoạn thời gian, bà ta mới biết cái tên Huyện lão gia nhìn như mới hai mươi ba, hai mươi bốn này trông khá dễ tính nhưng một khi có người vi phạm pháp luật, làm rối loạn kỷ cương, vậy thì hắn sẽ ra tay một cách không nể tình!

Đã từng có nha dịch không chịu nổi sự cô đơn, suốt cường bức một cô nương đã bị đánh đến mức nửa năm không xuống nổi giường!

Huyện Nguyên Giang này tốt thì đúng là tốt nhưng mà luật pháp quá nghiêm!

Triệu Tĩnh vừa đi, những người đàn ông vốn vẫn đang vây xem trước cửa Di Hồng Viện chột gào lên một tiếng rồi như ong vỡ tổ vọt vào cửa Di Hồng Viện thiếu chút nữa làm tan nát luôn cái cửa.

Gào thét gì mà phải cứu vớt phụ nữ...

Bởi vậy có thể thấy được đàn ông ở huyện Nguyên Giang này nhiều bao nhiêu.

Đây cũng là chuyện bình thường, hai năm nay huyện Nguyên Giang phát triển rất nhanh dưới sự dẫn dắt của Triệu Tĩnh, đã không còn là một cái huyện nghèo chỉ có hơn ngàn người sinh sống trước kia.

Dưới thủ đoạn “hãm hại lừa gạt” của Triệu Tĩnh, có không ít người đến huyện Nguyên Giang cảm rể ở lại.

Chỉ vì một câu: Chỉ cần người đến, không lo không có cơm ăn, không có tiền kiếm!

Người chỉ là một tên ăn mày, chỉ biết xin cơm?

Cầm chổi tham gia vào đội vệ sinh quét đường cho ta, người không đói được!

Ông đây có rất nhiều việc cho người làm! “Tiểu, tiểu thư?”

Lục Uyên nhìn những người nam nhân ở xung quanh đang xông tới cửa lớn Di Hồng Viện, theo bản năng nhìn về phía Nữ Đế bệ hạ.

Không cần tháo khăn che mặt xuống, nàng ấy cũng có thể nhìn được Nữ Đế bệ hạ suy sụp cỡ nào, đôi mắt đang muốn giết người kia không có một chút hơi nước nào, mà là trực tiếp tức giận đến cả người run rẩy!

Lục Uyên nghĩ thầm, Huyện lệnh Nguyên Giang sắp xong đời rồi.

Đúng vào lúc này, một tên nha dịch của quan phủ từ xa đi tới: “Ba vị là thương khách nơi khác đến vào ngày hôm qua đúng không? Huyện lão gia của chúng ta có lời mời!”

Chương 6 - Triệu Tĩnh đúng không?

“Huyện thái gia các người tìm chúng ta?”

Ha, đây là muốn dâng tới cửa tìm chết à?

Lục Uyên bĩu môi, đi theo Tiêu Linh Linh đã lâu, nàng ấy đã cảm nhận được sự phẫn nộ mà Nữ Đế bệ hạ đang ấp ủ.

Nha dịch gật đầu: “Đúng vậy thưa ba vị, lão gia chúng ta thích nhất là được làm quen với những vị thương nhân đến từ nhiều nơi, biết ba vị đến huyện, hôm nay đặc biệt chuẩn bị rượu và đồ ăn ngon ở tửu lâu để chiêu đãi ba vị”.

“Đúng là nhiệt tình quá!”

Tiêu Linh Linh nghiêng răng.

Triệu Tĩnh đúng không!

...

Phong Nguyệt Lâu.

Triệu Tĩnh ngáp một cái, ông chủ khiêm tốn cười: “Triệu lão gia, người xem, có thể mang thức ăn lên được chưa?”

“Gấp cái gì mà gấp! Nhớ cho kỹ, lát nữa nếu ta không cho người đổi trà, người cứ mang lên mấy món ăn tầm thường cho qua chuyện là được, ngược lại thì bung lên cho ta những đồ có chất lượng cao nhất, nghe rõ chưa?”

“A, là sao ạ?”. Còn tưởng rằng Triệu Tĩnh đến đây ủng hộ, mình còn có thể “tàn nhẫn” kê giá cao chứ!

Triệu Tĩnh liếc mắt một cái, cũng lười đi giải thích, thời gian cùng sức lực của mình có thể lãng phí vô ích sao?

Tên nha dịch phái đi đã trở về: “Lão gia, người đến rồi”.

Triệu Tĩnh đã nhìn thấy ba người phía sau nha dịch thì dùng một khuôn mặt tươi cười chân thành tiến lên đón.

“Được rồi, người đi tuần tra trước đi, ông chủ Lưu cũng lui xuống đi, ba vị mau ngồi xuống nào! Ba vị đường xa đến đây, ở huyện Nguyên Giang chúng ta có quen chưa?”

Lúc chào hỏi ba người, Triệu Tĩnh đã thấy hết những động tác nhỏ nhặt của Lục Uyên và lão Lâm.

Ánh mắt tiểu nha đầu này vẫn nhìn về phía người phụ nữ ở giữa, ông già kia cũng như vô tình chậm hơn nửa bước, hiển nhiên người đeo mạng che mặt ở giữa mới là chủ nhân thật sự.

Hai người bên cạnh có lẽ là hạ nhân.

Tuy trong lòng đã rất muốn bắt Triệu Tĩnh về trị tội, nhưng nghĩ tới sự giàu có của huyện Nguyên Giang, Tiêu Linh Linh lại không khỏi tò mò.

Tên quan huyện lệnh tép riu tuổi còn trẻ này rốt cuộc là đã cai quản huyện Nguyên Giang như thế nào mà để trở thành như vậy?

Ừm, cứ chờ tìm hiểu xong toàn bộ bí quyết và chính sách của hắn rồi giết cũng được.

Về chuyện thăng chức cho Triệu Tĩnh trước đó?

Tiêu Linh Linh bây giờ đã hoàn toàn không còn suy nghĩ này nữa.

Chẳng lẽ lại để hắn thật sự mở thanh lâu ở đế đô?

Sau khi quyết định, Tiêu Linh Linh miễn cưỡng lộ ra ý cười, dẫn theo Lục Uyên và lão Lâm ngồi xuống, khách sáo nói:

“Đại nhân khách sáo rồi, huyện Nguyên Giang nơi nào cũng mới lạ, dọc theo đường đi, những gì mà ba người chúng ta được chứng kiến và nghe thấy điều khiến chúng ta mở rộng tầm mắt”.

Trong lòng Triệu Tĩnh cười thầm, vợ vẫn, không tạo sự khác biệt thì sao tìm được mấy kẻ coi tiền như rác?

Không nói nhiều nữa, Triệu Tĩnh rót cho ba người chén trà rồi đi thẳng vào chủ đề: “Không biết ba vị là người nơi nào? Ngày thường buôn bán những gì? Nói không chừng chúng ta có thể hợp tác với nhau”.

Tiêu Linh Linh hơi nhướn mày, nói dối như hát: “Bẩm đại nhân, tiểu nữ là người phủ Đại Danh, trong nhà buôn bán đồ sứ và trà”.

“Phủ Đại Danh?”

Triệu Tĩnh sửng sốt, ánh mắt cảnh giác: “Phủ Đại Danh cách phủ Giang Lăng cũng không hề gần, tại sao tiểu thư lại chạy

đến huyện Nguyên Giang chúng ta”.

Mắt thấy Triệu Tĩnh có chút hoài nghi, Tiêu Linh Linh không chút hoang mang mỉm cười nói: “Đại nhân, người làm ăn buôn bán như chúng ta không phải vào nam ra bắc cả ngày sao? Tiểu nữ vốn định đến phủ Giang Lăng tìm nguồn cung hàng. Đi tới đi lui mới đến huyện Nguyên Giang”.

“Vậy sao”. Trái tim của Triệu Tĩnh mới thả lỏng ra một chút, chỉ cần không phải là khâm sai đại thần cải trang vi hành là được.

Phía trên cũng không có động tĩnh gì, xem ra mình vẫn rất an toàn!

Nghĩ đến đây thì ánh mắt Triệu Tĩnh nhìn Tiêu Linh Linh không giống ban nãy nữa, trong nhà buôn bán đồ sứ và trà?

Còn tới phủ Giang Lăng tìm nguồn cung, một tên gà mờ dễ bị lừa là đây chứ đâu!

Rõ ràng là mùa hè, Tiêu Linh Linh lại đột nhiên cảm thấy ớn lạnh. Lại thật, sao lại có cảm giác như bị người ta theo dõi vậy nhỉ?

“Tiểu nhị, chén trà này sắp hết rồi, mau đổi trà đi, bảo ông chủ của các ngươi nhanh lên, bản quan sắp chết đói rồi!”, Triệu Tĩnh ra ám hiệu.

Chỉ trong chốc lát chén trà mới được đưa lên, Lục Uyên ném một ngụm, hai mắt tỏa sáng: “Tiểu thư, lại là một loại trà có hương vị khác, uống rất ngon”.

“Thật sao?”

Ánh mắt của Tiêu Linh Linh nhìn về phía lão Lâm, người sau nhẹ nhàng gật đầu, nhìn về phía Triệu Tĩnh: “Triệu đại nhân, nói ra thì hơi lạ, lão phu uống trà cả đời, tại sao lại chưa từng nghe nói qua loại trà này? Hơn nữa nước trà không phải nên là trà nóng sao, tại sao trà này lại lạnh lẽo như vậy?”

Triệu Tĩnh ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm nhiên làm ra dáng “ta có một bí mật động trời muốn nói cho các ngươi nghe”.

“Ba vị, các ngươi có điều không biết, công nghệ làm trà của huyện Nguyên Giang chúng ta đây chính là được Trà Tiên Lục

Vũ dạy! Hơn nữa không truyền ra bên ngoài, người ngoài đương nhiên là chưa từng uống qua”.

Tiêu Linh Linh có hơi tò mò nhìn Triệu Tĩnh: “Trà Tiên Lục Vũ?”

Nàng nói mình là thương nhân buôn trà, đó là nói dối chắc rồi, thế nhưng thân làm vua một nước, sao nàng có thể không am hiểu về trà!

Nhưng từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng nghe nói về Trà tiên Lục Vũ gì đó!

Nàng đương nhiên chưa từng nghe nói qua, bởi vì Triệu Tĩnh cũng đang nói dối.

“Đúng vậy, Trà Tiên Lục Vũ! Ông ấy từng đi ngang qua huyện Nguyên Giang của chúng ta, thấy huyện Nguyên Giang của chúng ta nghèo khổ, bởi vậy mới truyền thụ công nghệ làm trà cho chúng ta. Ba vị có điều không biết, vị Trà Tiên này trông tiên phong đạo cốt, vừa nhìn đã biết là thể ngoại cao nhân, nói về loại Bồi Nguyên Thanh Trà mà chúng ta đang uống này đi”.

“Nữ nhân uống vào dưỡng nhan dưỡng sắc, nam nhân uống vào bổ huyết tráng dương, hái lá trà này phải cực kì kỳ công tốn sức, phải là thiếu nữ mười lăm tuổi dùng đầu lưỡi hái, lớn hơn một tuổi hoặc nhỏ hơn một tuổi đều không được, bởi vậy Trà tiên nói trà này còn có cái tên hay hơn, gọi là Tước Thiệt!”

“Từ lúc hái đến lúc sao trà đều không thể làm qua loa được!”

Triệu Tĩnh khoác lác một hồi, tiểu nha đầu Lục Uyên chưa từng trải nhiều bèn mở to hai mắt.

Tiêu Linh Linh trong lòng còn nghi ngờ: “Thật sự quý giá như vậy?”

Triệu Tĩnh ừ một tiếng: “Loại trà này ngày thường bản quan còn không dám uống, chỉ dùng để chiêu đãi khách, trừ lần ba vị uống hồng trà lạnh ở trong khách điểm ra, những thứ kia cũng đều là do Trà tiên dạy cho huyện Nguyên Giang của chúng ta”.

Lão Lâm tò mò nói: “Quái lạ, sao chúng ta chưa từng nghe nói qua vị Trà Tiên này?”

Triệu Tĩnh bung chén trà, cảm khái nói: “Trà Tiên mang tiếng yêu trà không cầu danh lợi, chỉ cầu người người trong thiên hạ có trà uống, căn bản không hề quan tâm đến những hư danh này”.

Đối diện với điều này ba người nhất thời nghiêm nghị kính nể, lão Lâm gật đầu: “Là lão phu kiến thức hạn hẹp!”

Người người trong thiên hạ có trà uống, thật đúng là lý tưởng cao thượng mà!

Không hổ là Trà Tiên!

Lục Uyên hỏi: “Loại trà này Triệu đại nhân bán thế nào?”

“Hai mươi lượng một lạng!”, Triệu Tĩnh trầm giọng nói.

Cái tay lão Lâm đang bung chén trà run lên, suýt chút nữa đánh rơi, Tiêu Linh Linh trợn to hai mắt: “Đại, đại nhân nói cái gì? Hai mươi lượng một lạng? Một cân hai trăm lượng!”

“Đúng vậy, bản quan cũng biết giá cả như thế quả thực có hơi thấp, nhưng vì theo đuổi ý nguyện vĩ đại “người người đều có trà uống” của Trà Tiên mà bản quan coi như bị thua thiệt về mặt tiền bạc một chút để trong lòng thấy vui vẻ”.

Triệu Tĩnh cảm khái nói: “Đều là vì dân chúng trong thiên hạ cả!”

Chủ đề tức khắc thăng hoa, Lục Uyên khâm phục nhìn Triệu Tĩnh, thật sự là một vị quan tốt vì nước vì dân!

Nàng ấy ở trong cung, bên trên tùy ý ban thưởng cái gì đó thì cũng là hơn mấy chục, mấy trăm lượng, chỉ hai mươi lượng cũng không tính là gì cả.

Chương 7 - Không thành vấn đề

“Đây, hình như hơi... đắt rồi thì phải?”

Không giống với Lục Uyên ngây thơ như tấm chiếu mới, Tiêu Linh Linh và lão Lâm không hề bị dọa mà ngay lập tức tỉnh táo.

Triệu Tĩnh cười: “Đắt à? Bản quan không cảm thấy như vậy, tiểu thư thử nghĩ mà xem, cách làm trà là do Trà Tiên đích

thân truyền thụ lại cho bốn quan đây”.

“Mỗi năm chỉ sản xuất được một lượng trà rất nhỏ, tiểu thư mua với giá 200 lượng một cân, bán với giá 400 lượng một cân thì vẫn được đó thôi?”

Tiêu Linh Linh có chút không phục, bắt đầu nói dối: “Triệu đại nhân, tiểu nữ đã bán trà cả đời nhưng chưa từng nghe nói một cân trà bốn trăm lượng, người ta sao có thể chịu mua chứ?”

Triệu Tĩnh vẫn bình tĩnh như thường: “Tiểu thư nói như vậy là không đúng rồi, tiểu thư phải biết đây là trà do Trà Tiên làm ra, người bình thường có thể uống trà của Trà Tiên được sao?”

“Dù là vương công quý tộc, đại thần triều đình! Ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng chưa được! Nghĩ mà xem, ngay cả bệ hạ cũng chưa từng uống loại trà này, trong cung cũng không có! Bốn trăm lượng một cân có đắt không?”

“Không hề đắt chút nào, trà này của chúng ta được làm ra là để dành cho quý tộc giàu có, quý tộc là gì? Đó chính là những người không cần tốt nhất, chỉ cần đắt nhất!”

“Uống trà của Trà Tiên! Làm người ta trở nên cao sang! Tiểu thư, bốn quan không phải khoe khoang đâu, đây hoàn toàn chẳng phải là một loại trà đơn giản, nó tượng trưng cho thân phận địa vị! Tiểu thư không phải đang tìm nguồn hàng sao? Không bằng dùng trà Bồi Nguyên của huyện ta, được không? Ta đảm bảo tiểu thư sẽ phát tài phát lộc!”

Tiêu Linh Linh chỉ cảm thấy đau đầu chóng mặt, lão Lâm ở bên cạnh cùng với Lục Uyên cũng có chút sững sờ.

Nghe được lời cuối cùng của Triệu Tĩnh, Tiêu Linh Linh thuận miệng nói: “Đại nhân tin tưởng vào trà của mình như vậy à?”

Khóe miệng Triệu Tĩnh giật giật, tào lao, nếu không phải ta làm quan thì ta đã tự bán rồi!

Làm gì còn phải ở đây lừa gạt người!

“Đều là người làm ăn, lời nói của tiểu thư như vậy là không đúng với trong ngành đâu, sản phẩm chất lượng tốt như thế này thì sao phải lo lắng nguồn tiêu thụ, sau khi tiểu thư mang trà về, trước tiên hãy cho người đi quảng cáo thương hiệu, mỗi ngày bán số lượng giới hạn...”

Nghe được lời của Triệu Tĩnh, hai mắt Tiêu Linh Linh dần dần mở to, từ từ quên mất mục đích mình tới đây làm gì.

“Như vậy sao có thể không bán được trà chứ?”, Triệu Tĩnh phẩy quạt chốt lời.

Tiêu Linh Linh gật đầu: “Làm theo lời của đại nhân, quả thực là ý kiến hay, nhưng chọn phủ Đại Danh làm địa điểm buôn bán cũng không được tốt cho lắm, kinh thành thì như thế nào? Quan chức quý nhân trong kinh có nhiều hơn một chút”.

Mẹ ơi, cô nương này có lá gan to phết, lừa đảo đến tận kinh thành.

Triệu Tĩnh có chút kinh hãi, cười một tiếng phối hợp nói: “Tiểu thư, ý kiến của rất hay, trong kinh thành toàn người có tiền, tất nhiên sẽ có nhiều người mua trà, nhưng mà như thế có phải lộ liễu quá rồi không?”

Kinh thành là nơi long bàn hổ cứ, đến lúc đó xảy ra chuyện thì đừng có liên lụy đến ta là được.

Tiêu Linh Linh hừ một tiếng: “Lộ liễu gì chứ! Triệu đại nhân không phải đã nói rồi sao, đây là trà của Trà Tiên, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng chưa từng uống, lời nói lạ kỳ như thế, nhóm người sĩ diện đó khẳng định sẽ chịu mua”.

Lão Lâm ở bên cạnh sắp không nhin nổi nữa rồi, khóe miệng giật mạnh, nghi ngờ nhìn Triệu Tĩnh.

Sao tên nhóc này lại biến bệ hạ thành cô gái bán trà rồi?

Triệu Tĩnh thấy mọi đã nhử xong, đưa tay vào trong ống tay áo, cười hi hi nói: “Vậy tiểu thư, chúng ta kí hợp đồng trước đi?”

“Không thành vấn đề”. Tiêu Linh Linh nói.

Lão Lâm là người duy nhất có thể coi như là tỉnh táo nhất thời không biết phải nói gì.

Trong lòng do dự, bệ hạ người không phải đến để mua trà đâu!

Còn Lục Uyên, nhìn bộ dạng này thì chắc trong lòng là đang ảo tưởng mình sẽ theo Tiêu Linh Linh bán trà thế nào.

Lão Lâm nhanh chóng gọi một tiếng: “Tiểu thư”.

“Có chuyện gì vậy lão Lâm?”, Tiêu Linh Linh nhú mày.

lão Lâm ho khan một tiếng: “Cái đó... tiểu thư suy nghĩ lại một chút?”

“Hàng hóa chất lượng cao như vậy còn cần suy nghĩ gì nữa”. Tiêu Linh Linh cười lớn, lăn vôn tay vào bản hợp đồng mà Triệu Tĩnh đã chuẩn bị từ trước đó.

“Triệu đại nhân, số trà trên hợp đồng là 500 cân trà, khi nào có thể chuẩn bị xong?”

Triệu Tĩnh nhận lấy hợp đồng, cười nói: “Năm ngày nữa sẽ xong, tiểu thư đừng quên chuẩn bị tiền đầy đủ”.

Lúc này, chủ quán cuối cùng cũng bắt đầu bung món ăn lên, làm theo lời mà Triệu Tĩnh đã dặn dò kỹ trước đó, lấy tiêu chuẩn cao nhất để phục vụ: tám mặn tám chay, ngoài ra có thêm một bát canh ba ba.

Đàm phán nửa ngày, ba người Tiêu Linh Linh đã có chút đói bụng, vừa mới chuẩn bị ăn no nê một bữa thì nhìn thấy mấy người bung chậu đồng đầy nước đứng ở trước mặt mình, còn đặt thêm một cái hộp nhỏ

“Đây là?”

Ba người hơi khó hiểu đều nhìn về phía Triệu Tĩnh, Triệu Tĩnh mở hộp gỗ nhỏ ra, lấy một thứ bên trong ra, bắt đầu chà tay, hóa ra là đang rửa tay!

Cần trọng tử mĩ tinh tế thế sao?

Tiêu Linh Linh ngạc nhiên trong lòng, nghe thấy Lục Uyên ở bên cạnh hô lên: “Đây là lá lách* à? Sao lại thơm như vậy!”

*người xưa dùng lá lách lợn để rửa tay và mặt.

Nàng quay lại nhìn, đúng lúc nhìn thấy Lục Uyên đang hiếu kì nhìn chăm chăm vào cục xà phòng màu vàng, kích thước không bằng bàn tay.

Triệu Tĩnh thấy mục đích đã đạt được, lau tay nói: “Đây không phải là loại lá lách bình thường mà là xà phòng - sản phẩm đặc biệt của huyện ta, hiệu quả không phải lá lách bình thường có thể so sánh được”.

Cái gọi là lá lách cũng chính là xà phòng thời cổ đại, là đồ vật được tạo nên từ tủy của lợn trộn với tro của cây cỏ và những thứ tương tự.

Nhưng đây không phải là thứ mà người dân bình thường có thể mua được, chỉ có người giàu có mới thường xuyên sử dụng.

“Xà phòng?”, Tiêu Linh Linh mở chiếc hộp trước mặt ra, thứ được đặt ở trước mặt nàng là một cục xà phòng màu đỏ mang theo mùi hương hoa cỏ rất thơm.

“Nào nào nào mau chóng rửa tay, cơm canh nguội hết rồi”. Triệu Tĩnh vẫy tay nói.

Tiêu Linh Linh lau khô tay ngọc, bắt đầu cởi khăn che mặt ra, hương thơm trên bàn tay sau khi sử dụng xà phòng khiến nàng chợt hiểu ra từ “xà phòng” trong miệng của Triệu Tĩnh, không chỉ đơn giản là dùng để rửa tay,

Sao cái huyện Nguyên Giang này lại có thể làm ra những thứ này...

Ánh mắt của Triệu Tĩnh lập tức ngơ ngác, hắn ngây ngốc nhìn Tiêu Linh Linh ngồi ở đối diện.

Gương mặt này... Thật là hoàn mỹ!

Lông mày như núi xa, đôi mắt long lanh, trước đó đeo khăn che mặt đã khiến cho người khác có cảm giác anh khí hiên ngang.

Lúc này tháo khăn che mặt ra, mặt ngọc môi đỏ, bên trong khí chất ung dung mạnh mẽ có sự quý phái thanh tao.

Nếu để cho Triệu Tĩnh miêu tả so sánh thì chính là có loại cảm giác như nữ vương.

Đây khẳng định là một con dê béo!

Mình chắc chắn không thể để nàng ta chạy!

Ngạc nhiên qua đi, trong lòng Triệu Tĩnh hú lên một tiếng, giống như nhìn thấy rất nhiều tiền vẫy tay với mình.

Bữa cơm này cũng coi như là chủ và khách đều vui, tiệc rượu đã tàn, Tiêu Linh Linh nhìn Triệu Tĩnh.

“Triệu đại nhân”.

“Tiêu tiểu thư, có chuyện gì?”, Triệu Tĩnh gật đầu biết tên họ đối phương trong lúc đàm phán.

Nữ nhân họ Tiêu trong thiên hạ nhiều như vậy, sao có thể là người trong hoàng thất được chứ?

Triệu Tĩnh không cảm thấy bản thân sẽ đen đủi như vậy.

Tiêu Linh Linh: “Xà phòng đó, đại nhân bán như thế nào, ta muốn mua một khối..”.

Triệu Tĩnh khẽ mỉm cười, động lòng rồi đúng không tiểu cô nương, không vòng vo nhiều, Triệu Tĩnh nói: “Nói là bán thì thô tục quá, bồn quan tặng tiểu thư một khối là được”.

Hắn sai nha dịch đến kho của quan phủ lấy một khối xà phòng đến đây, Triệu Tĩnh đã xem nhảy cancan cả đêm nên chịu không nổi nữa, kiếm có rời đi trước.

Lục Uyên nhìn bóng lưng của hắn, cảm thán nói: “Đồ vật mới lạ ở quận Nguyên Giang cũng nhiều thật đấy”.

“Đúng thế, khiến người ta hoa mắt chóng mặt!”, Tiêu Linh Linh gật đầu.

Lúc này, giọng nói bất đắc dĩ của lão Lâm vang lên: “Tiêu thư, người có phải quên điều gì rồi không?”

“Việc gì?”

“Người họ Triệu nói, năm ngày nữa, 500 cân trà sẽ chuẩn bị xong, một cân là hai trăm lượng, đến lúc đó sẽ là mười nghìn lượng bạc! Trên người tiểu thư có mang theo nhiều tiền như vậy không?”

Tiêu Linh Linh ngơ ngác, lão Lâm bất đắc dĩ nói: “Còn nữa, tiểu thư ơi, nếu lão phu nhớ không nhầm thì hình như tiểu thư không đến đây để mua trà đúng chứ?”

Lúc này Tiêu Linh Linh mới nhận ra bản thân bị lừa rồi.

Chương 8 - Mười vạn lượng

“Cuối cùng là lúc nào vậy?”

Nữ Đế bệ hạ nhìn chiếc hộp gỗ đựng xà phòng trong tay mình. Đây là do Triệu Tĩnh bảo nha dịch chọn lấy từ kho rồi đưa nàng.

Nhưng đó không phải là trọng điểm, ánh mắt của Tiêu Linh Linh có chút mơ màng, sao ăn có bữa cơm mà mình lại thực sự trở thành một người buôn trà?

Càng đáng giận là lại mơ hồ mất mười vạn lượng bạc!

“Mười vạn lượng!”

“Tiêu thư kia...”

Lục Uyên cũng ý thức được tình huống không đúng lắm, rụt rè gọi một tiếng.

Tiêu Linh Linh nhú mày: “Đi về khách điểm trước!”

Thật kỳ lạ, đáng lẽ không nên thế này, trước đó mình rất tức giận mà.

Trên đường đi, cả ba người đều im lặng không nói gì.

Đến tận khi về đến khách điểm, Tiêu Linh Linh mới phản ứng lại, trong giọng nói đầy tức giận và bất lực.

“Bị lừa rồi!”

Lão Lâm xoa trán: “Cuối cùng người cũng phản ứng lại rồi.”

“Vừa rồi nhìn thấy người và Triệu Tĩnh thảo luận việc bán trà nhiệt tình như vậy, thuộc hạ còn tưởng người thật sự muốn đổi nghề làm ăn!”

“Bị cái tên khốn kiếp đó nắm mũi dẫn đi rồi...”

Tiêu Linh Linh đỏ mặt, lại nhìn lão Lâm, nói với giọng trách móc: “Lão Lâm cũng thật là, đã tỉnh táo rồi sao không nhắc nhở trước?”

Ánh mắt lão phu xe trở nên cổ quái, hay quá nhỏ, giờ chơi đồ thừa à?

Nói ra là hàng hoá chất lượng cao thế còn muốn gì nữa mà?

Cũng may người là Nữ Đế, nếu thật sự xui xẻo đi làm thương nhân, chắc chắn sẽ bị Triệu Tĩnh lừa bán luôn.

Dù sao cũng là thần tử, lão Lâm cũng không nói ra những suy nghĩ rối bời trong lòng: “Bệ hạ, huyện lệnh Nguyên Giang này hành xử kỳ quặc, tác phong xấu xa, từ những việc làm hôm nay của hắn ta, rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên hắn ta làm chuyện như vậy”.

“Lão Lâm có ý kiến gì thì cứ nói!” Vuốt ve chiếc hộp xà phòng trong tay, Tiêu Linh Linh bắt đầu nhớ lại quá trình tiếp xúc với Triệu Tĩnh hôm nay.

Dẫu sao lão Lâm cũng lớn tuổi hơn, kinh nghiệm nhiều hơn, ông ta nhẹ giọng nói: “Từ sau lúc bắt đầu chào hỏi đến khi biết Tiêu thư kinh doanh trà, người này đã lập tức bảo Tiêu nhị đổi trà, rõ ràng là đã chuẩn bị sẵn từ sớm!”

“Trước đó nói Trà Tiên sản lượng thấp, kết quả lại nói trong vòng năm ngày có thể chuẩn bị được năm trăm cân, từ đó có thể thấy từ đầu hắn ta đã chuẩn bị sẵn sàng để chúng ta sa vào bẫy rồi!”

Tiêu Linh Linh nhẹ nhàng gật đầu, Lục Uyên: “Vậy là hắn ta đang lừa bạc của chúng ta?”

“Tạm chưa biết có bị lừa hay không, nhưng chắc chắn đã trở thành một con cừu béo bở của hắn rồi!”

Tiêu Linh Linh nghiêng răng nghiêng lợi, bây giờ hợp đồng đã ký rồi, muốn chối cũng không chối được.

Nhìn lại chiếc hộp xà phòng trong tay, trong lòng Tiêu Linh Linh thêm rõ ràng

Thấy trầm là nữ nhân cho nên muốn dùng thứ này tỏa ra hương thơm kỳ lạ để dụ dỗ sao?

“Tuông ta sẽ dùng sao?”

Thật sự là si tâm vọng tưởng!

Lão Lâm cảm thán: “Bệ hạ nói không sai, bây giờ lão phu đã biết tại sao cuộc sống ở huyện Nguyên Giang lại sung túc như vậy!”

“Tại sao?”, Lục Uyên ngơ ngác nói.

Tiêu Linh Linh bật cười, đặt chiếc hộp xà phòng xuống: “Nha đầu ngốc, hôm qua người không nghe tên Tiêu nhị nói sao, chỉ

cần là thương nhân từ bên ngoài đến, Triệu Tĩnh đều sẽ tiếp đãi. Lần này chúng ta bị hấn ta lừa mất mười vạn, những người khác thì sao?”

Lúc này Lục Uyên mới hiểu ra, lão Lâm gật đầu nói: “Hơn nữa, sau khi lấy được bạc từ thương nhân, người này cũng không phải một mình độc chiếm, mà là dùng để phát triển dân sinh!”

“Điều này thật kỳ lạ!”

Lục Uyên gật đầu: “Bệ hạ, hay là trực tiếp cho gọi Triệu Tĩnh đến tra hỏi?”

“Không vội, hiện thẩm thấy hiếu kỳ một chuyện!”

Tiêu Linh Linh nhếch mép, nở một nụ cười nghiền ngẫm: “Phủ Giang Lăng cách huyện Nguyên Giang không xa, nhưng hàng năm, trong kỳ kiểm tra thành tích, thẩm chưa bao giờ nghe thấy báo cáo về huyện Nguyên Giang!”

“Điều này chứng tỏ cấp trên của Triệu Tĩnh có dấu hiệu gian dối. Nếu không thì là Triệu Tĩnh cố ý muốn che giấu bên trên.”

Tiêu Linh Linh lạnh lùng hừ một tiếng: “Những năm trước vì chiến sự, thẩm không thể phân tâm xử lý những chuyện khác, nay chiến tranh đã kết thúc, thẩm muốn nhìn xem thử trong lòng Triệu Tĩnh này đang ấp ủ âm mưu gì.”

Lão Lâm nói: “Bệ hạ, tên Triệu Tĩnh này tuy có chút kỳ quặc, nhưng cũng không phải là một kẻ bất tài, nếu bớt chút tính con buôn thì có thể trọng dụng để lợi cho dân cho nước!”

Tiêu Linh Linh hơi mệt mỏi: “Tất nhiên thẩm hiểu. Nếu không, với hành động ngày hôm nay của hấn, giết hấn cũng không quá đâu. Để xem hấn có thể làm việc cho thẩm không, tạm thời quan sát trước đã, lão Lâm!”

“Lão nô ở đây!”

Tiêu Linh Linh nói: “Ngươi nhanh chóng hồi kinh một chuyến, sau đó mang chút bạc đến!”

“Lão nô tuân lệnh, bệ hạ số bạc này xuất từ bộ Hộ hay là?”

Lão Lâm nhận lấy thẻ bài của Tiêu Linh Linh, dò hỏi.

Tiêu Linh Linh liếc mắt một cái: “Tất nhiên là từ kho riêng của trẫm!”

“Nếu từ bộ Hộ thì chẳng phải là nói cho tất cả mọi người biết trẫm đã bị lừa, bỏ ra mười vạn lượng bạc để mua năm trăm cân trà sao?”

“Hơn nữa, đám lão già trên triều đình kia chắc cũng chỉ mong trẫm nhanh chóng hồi kinh thôi, một khi liên quan đến bạc là chỉ có bốn chữ.”

Quốc khố trống rỗng!

Không có cách nào khác, đã đánh trận bốn, năm năm, vì thương xót dân chúng, nàng còn miễn hai năm thuế nông nghiệp.

Quốc khố có được chút bạc nào không?

Lão Lâm: “Lão nô đã hiểu, lập tức đi làm ngay. Tiêu nha đầu Lục Uyên, người phải bảo vệ tốt bộ hạ.”

“Lục Uyên đã rõ!”. Thị nữ gật đầu, có thể đi theo vua một nước cải trang vì hành mấy tháng, ai cho rằng nàng ấy chỉ là một nha đầu ngốc thì đã sai lầm lớn.

Tiêu Linh Linh nghĩ ngợi một lúc rồi gọi lão Lâm lại: “Ngoài ra, sau khi trở về, nhìn xem hai kẻ ở lại kinh thành kia đang làm gì!”

Lão Lâm sững sốt, ngượng ngùng gật đầu.

Vì sao hoàng đế của Đại Càn lại là một thiếu nữ? Ngoài một số lý do đặc biệt, còn có một số lý do khiến người ta khó nói.

Sau khi lão Lâm đi, Tiêu Linh Linh cũng cảm thấy hơi mệt mỏi, nên nàng cho Lục Uyên hầu hạ.

Hơi nước bốc lên như khói, lan tỏa khắp phòng, trong thùng gỗ hiện lên một mảng màu trắng ngọc lung linh khiến người ta không thể rời mắt.

Trong lòng Lục Uyên tràn đầy ngưỡng mộ, miệng thốt lên: “Thân thể của bộ hạ đúng là hoàn mỹ không tì vết, ngay cả phái nữ nhìn thấy cũng phải rung động.”

“Lại lắm lời nữa, Lục Uyên kia....”

Vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, Tiêu Linh Linh gọi.

Lục Uyên: “Bệ hạ có gì phân phó?”

“Đem cục xà phòng trên bàn đến thử xem!”. Trong lòng Tiêu Linh Linh khẽ hừ một tiếng.

“Mười vạn lượng bạc đã cho rồi, không dùng thì phí, trước tiên thử xem đã!”

Ở một nơi khác.

Triệu Tĩnh ngáp ngấn ngáp dài trở về phủ nha, dựa vào ghế mây, nhắm mắt lại nhớ tới khuôn mặt hoàn mỹ kia.

Thật là một mỹ nhân xinh đẹp, nếu nàng là nương tử mình thì tốt biết mấy.

Nha đầu bên cạnh cũng không tệ, nghe nói có cả nha đầu thông phòng, nếu có thể ăn cả phở lẫn cơm thì còn gì sướng bằng!

“Lão gia...”

Trương Long gõ cửa bước vào, Triệu Tĩnh mở mắt ra: “Đến đúng lúc, có chuyện đang tìm người đây. Cho người vào kho lấy ra năm trăm cân trà lạnh, sắp xếp cho gọn vào nhé!”

“Nhiều thế ạ!”, Trương Long nhếch miệng cười, xem ra tháng này lại có thể sung sướng rồi.

Triệu Tĩnh cười khà khà: “Cái này tính là gì, đi theo lão gia ta, sau này người còn sung sướng hơn nữa. Ngoài ra, dặn bên phòng trà chú ý một chút, miệng kín mít lại cho ta!”

“Nhớ kỹ đây là trà của Trà Tiên Lục Vũ, không phải thứ rác rưởi mười vạn tiền một lượng của huyện bên cạnh!”

Vẻ mặt Trương Long nghiêm túc đứng nghiêm nói: “Đã hiểu!”

Chương 9 - Triệu đại nhân đi đâu vậy?

Lục Uyên hầu hạ Tiêu Linh Linh mặc quần áo xong, ngắm nghía dung nhan tuyệt trần của Nữ đế thì rất hâm mộ.

“Bệ hạ, nói đi cũng phải nói lại, dùng xong xà phòng, ngọc thể của người càng thêm trắng mịn”.

“Thật sao?”, Tiêu Linh Linh vô thức giơ tay lên quan sát.

Làn da nõn nà như ánh trăng trên trời, sáng tới mức gần như không thấy gân máu.

Lục Uyên gật đầu chắc chắn: “Vâng ạ, còn có hương thơm như thấm vào ruột gan nữa! Xà phòng này là đồ tốt nhưng ít quá, dùng một lần là thấy nó nhỏ hẵn đi!”

“Đúng là cũng có chút tác dụng, Triệu Tĩnh này sao có thể tạo ra mấy thứ kỳ quái này được nhỉ?”

Tiêu Linh Linh nhếch môi, sau khi dùng một lần, nàng thật sự đã có chút thích thú tên xà phòng này.

Thân là Hoàng đế, trong cung tất nhiên có dùng lá lách nhưng đó là dùng tụy heo và phân tro làm ra.

Về ngoài đen thui, còn có mùi lạ, nào giống như xà phòng này, dễ dùng còn tiện nữa?

Bảo người của khách điếm mang đồ ăn lên, Tiêu Linh Linh ăn qua loa một chút, nàng bỏ lại Lục Uyên, một mình đi tìm Triệu Tĩnh.

Nàng muốn tìm hiểu cho rõ làm sao huyện Nguyên Giang có thể trở thành thế này.

Ra khỏi khách điếm.

Đi tới đâu, đường phố sạch sẽ không một chút rác rưởi, ở xa xa, người của bên vệ sinh còn đang cầm chổi cẩn thận quét tước.

Gánh hàng rong bên đường bày đầy hàng hoá, đập vào mắt là khung cảnh thái bình, bá tánh an cư lạc nghiệp.

Thậm chí ven đường còn có thứ gọi là nhà vệ sinh công cộng.

Điều này khiến Tiêu Linh Linh không nhìn được mà cảm thán.

“Một huyện Nguyên Giang nho nhỏ mà có thể làm được tới mức độ này”.

Nên biết là dù ngoài thành đế đô, hầu hết các con đường đều gồ ghề bùn đất lầy lội, mưa to thì nước đọng đầy bùn, mà cái này thì không nói.

Ở thời đại ý thức chưa cao này, người dân có thể đại, tiểu tiện ở bất cứ đâu, đây cũng là điều dễ thấy.

Dân chúng thường xuyên cầm theo thùng đựng phân ra cửa, tìm một góc không người để giải quyết.

Thật ra cũng có người đi thu gom chất thải nhưng cái này phải trả tiền.

Trừ những thương nhân hay quản gia, lão gia có tiền, dân chúng bình thường nào chịu bỏ ra chi phí này.

Điều này gián tiếp dẫn tới khi mưa to rơi xuống, ngoài thành sẽ biến thành một nơi đầy nước bẩn và mùi hôi.

Tình huống như thế mà không dẫn tới ôn dịch mới lạ.

Khi Triệu Tĩnh vừa xuyên qua, hắn từng bị những thứ này hành hạ đến mức khổ sở, huyện Nguyên Giang khi ấy đúng nghĩa là vừa bẩn vừa nghèo.

Đi trên đường cũng dễ dàng thấy được cứ được vài mét là xuất hiện một đồng xx, hắn buồn nôn kinh khủng, sau đó đã thề là phải nâng cao ý thức vệ sinh khoẻ mạnh trong dân chúng.

Khi tới huyện nha, Tiêu Linh Linh cũng phải nhíu mày, thân phận hiện tại của nàng là thương nhân, muốn gặp quan huyện cũng không phải chuyện dễ dàng.

Quan sai canh cửa thấy nàng đứng ở cửa nha môn, đánh giá cách ăn mặc rồi tiến lên dò hỏi: “Tiểu thư có việc gì?”

“À, ta muốn cầu kiến Triệu đại nhân một chút, sáng nay chúng ta vừa bàn bạc việc mua bán lá trà với Triệu lão gia!”, Tiêu Linh Linh nói ra.

Quan sai cười đáp: “Lão gia chúng ta không ở trong phủ, mới ra ngoài rồi!”

“Vậy sao, thế xin hỏi quan sai đại ca, Triệu đại nhân đi đâu vậy?”

Quan sai: “Tới Di Hồng Viện mới khai trương đó, nói là dạy học cho mấy cô nương!”

Tiêu Linh Linh: “...”

Hay cho tên cầu quan dám tuyên dâm ban ngày ban mặt!

Trong Di Hồng Viện, Triệu Tĩnh hắt hơi một cái, xoa mũi nghĩ: “Quái thật, ai nhớ mình à?”

“Triệu lão gia, người xem được chưa~~”, một giọng nói mềm mại truyền tới.

Triệu Tĩnh nhú mào: “Múa cột không phải thế này! Lãng lơ thế làm chi! Luyện lại đi...”

Triệu Tĩnh ở trong Di Hồng Viện tới tối mới rời đi.

Chất lượng của mấy cô nương này không tốt lắm, cả ngày toàn nghĩ hoạt động trên giường, chẳng thể diện gì cả!

Con đường làm phong phú giá trị tinh thần còn xa lắm!

Chưa tới huyện nha, thuộc hạ của Triệu Tĩnh đã chạy chậm tới báo Tiêu Linh Linh đang mở tiệc ở Phong Nguyệt Lâu để chiêu đãi hắn.

Triệu Tĩnh giận: “Sao không nói sớm! Làm người ta để cả ngày sao được!”

Lỡ đầu rau hẹ* của mình giận thì sao! Đó là bạc mà!

*cách nói ẩn dụ của một cách kinh doanh, cắt tới tận gốc, chỉ không đào rễ lên thôi, sau đó hẹ sẽ mọc lại và tiếp tục bị cắt, nghĩa bóng là tận thu tới cùng.

Quan sai tỏ ra oan ức: “Không phải người nói không được quấy rầy...”

“Còn dám mạnh miệng à! Trừ tiền thưởng tháng này!”

...

Triệu Tĩnh vội chạy tới Phong Nguyệt Lâu, lên lầu hai thì thấy Tiêu Linh Linh đang ngồi đó, hắn ho khan một tiếng, chấp tay áo cười nói: “Ui cha, Tiêu tiểu thư, để tiểu thư phải đợi lâu rồi! Xin thứ lỗi, công vụ bề bộn quá! Vừa xử lý xong nhu cầu cho bá tánh, bản quan đã nhanh chóng chạy tới đây, mong Tiêu tiểu thư chớ trách!”

Khoé miệng Tiêu Linh Linh dưới mạng che mặt không ngừng giật khi nghe thấy Triệu Tĩnh nói như thể mình đang vì nước vì dân, năng rất muốn chém bay đầu chó của hắn.

Nhưng giờ lại không thể không nói câu trái lòng: “Triệu đại dân vì nước vì dân, ta có thể hiểu, ông chủ, mang thức ăn lên đi!”

“Vâng vâng, Triệu lão gia, người muốn gọi vài món không ạ?”, ông chủ cười tủm tỉm nhìn Triệu Tĩnh.

Người đừng quên người cũng có cổ phần trong này đó nha!

“Cũng không cần rườm rà, làm một con cá chép Kim Long Giang Lãng đi!”

Tay Tiêu Linh Linh run lên, bay mất mười lượng rồi.

Triệu Tĩnh: “Lợn sữa quay da giòn một con!”

Lại là mười lượng.

“Thêm một súp bồ câu, gà xé phay, vịt hầm...”

“Cũng không cần thêm gì nữa! Nhiều quá lại lãng phí, buổi tối ăn lưng dạ thôi!”

Triệu Tĩnh vung tay: “Tiêu tiểu thư muốn gọi món gì không?”

Tiêu Linh Linh khó nhọc nói: “Cho ta ấm trà là được!”

Có lẽ tám ngàn phiếu cuối cùng của mình đủ trả nhỉ? Lão Lâm, người mau quay về đi, bằng không mai ta không đủ trả tiền trọ mất!

“Vâng!”, ông chủ tửu lâu vội đi xuống.

Vừa đi vừa cảm thán!

Vẫn nên để lão gia ra tay! Làm thịt người ta không hề nể nang, hoàn toàn không thấy xấu hổ.

Chẳng bao lâu sau, từng món được bưng lên, Triệu Tĩnh cầm đũa trước như thể mình mời khách.

“Tiêu tiểu thư, mau nếm thử! Cá chép Kim Long Giang Lãng này của chúng ta rất ngon, còn súp bồ câu này có thể giúp phụ nữ dưỡng nhan, rất bổ...”

Tiêu Linh Linh tháo mạng che mặt, cười ngượng ngùng, trong lòng lại nhỏ máu, đây đều là tiền riêng của trẫm!

Triệu Tĩnh này không chỉ hoang dâm vô đạo mà còn xa hoa lãng phí! Sau này nhất định phải trị tội hắn!

Khó khăn lắm mới tìm được cơ hội, Tiêu Linh Linh lên tiếng: “Triệu đại nhân!”

“Tiêu tiểu thư cứ nói...”. Triệu Tĩnh đang cắn một miếng to, chẳng thèm ngẩng đầu mà đã đáp, người khác mời có gì không ăn.

Tiêu Linh Linh tỏ vẻ hoài nghi: “Tại hạ vào nam ra bắc, từng đi không ít nơi nhưng nhìn khắp Đại Càn, chỉ có huyện Nguyên Giang khiến ta được mở mang kiến thức, đều là công lao của Triệu đại nhân”.

“Khụ khụ khụ, may mắn, may mắn thôi!”, Triệu Tĩnh nuốt xuống miếng thịt gà rồi cười khan.

Tiêu Linh Linh tức giận: “Tiếc là huyện Nguyên Giang có Triệu đại nhân nhưng nơi khác không được may mắn như vậy. Chiến sự liên miên, dân chúng khắp nơi đều khổ sở, nhìn người dân Nguyên Giang được ấm no mà trong lòng ta rất cảm xúc!”

Ồ, đây là một thương nhân yêu nước! Triệu Tĩnh tặc lưỡi.

Chương 10 - Đáng chết!

“Không thể tin nổi Tiêu tiểu thư lại là một người lo cho dân cho nước như thế, Triệu Tĩnh hồ thẹn!”

Vờ vịt hòa theo vài câu, Triệu Tĩnh cúi đầu tiếp tục ăn cái đùi bồ câu trong chén.

Tiêu Linh Linh thấy thế thì chỉ hận không thể trực tiếp lộ ra thân phận để chém chết hắn.

Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn thôi, ngươi là heo à!

Tất nhiên nàng không hề biết là Triệu Tĩnh thật sự sợ đói, sống ở thế kỷ 21 hơn nửa đời người, nào từng chịu cảm giác đói?

Ai ngờ xuyên qua một chuyến, hắn suýt đi đời nhà ma vì đói!

Nói ra thì đúng là kỳ quái!

Tiêu Linh Linh: “Triệu đại nhân không cần khiêm tốn, hiện nay huyện Nguyên Giang có thể cho bá tánh an cư lạc nghiệp, cơm no áo ấm, so với mấy phủ như Đại Danh thì tốt hơn rất

nhiều. Ở những nơi đó, dân chúng không thể ăn no, vì miếng ăn mà có thể chẳng màng mạng sống, người thân, bị thảm làm sao!”

“Tiếc là tại hạ cũng chỉ là một hạng nữ lưu, không được làm quan, thêm nữa thương nhân có thân phận ti tiện, có khát vọng như bất lực, hầy!”

Triệu Tĩnh nghe thế thì bưng đĩa, dụi mắt ra chiều thốn thức.

Tiêu Linh Linh thấy vậy thì thâm gật đầu, còn rơi lệ vì dân chúng, chưa tới mức quá tệ hại!

Triệu Tĩnh vẫy tay la lên: “Tiểu nhị! Bưng ly nước lên đây! Mẹ nó, ớt vào mắt rồi này!”

Đáng chết!

Nữ đế bệ hạ cắn răng, sắp cắn nát lợi rồi!

Rửa mắt xong, Triệu Tĩnh mới quay qua, hướng con mắt đỏ chót về phía Tiêu Linh Linh: “Tiêu tiểu thư sao lại tự coi thường bản thân như thế? Nữ thì sao? Hoàng đế bệ hạ của chúng ta chẳng phải là nữ à? Chẳng phải cũng đánh lui quân địch như hổ như sói sao? Còn cứu vớt lê dân bá tánh khỏi nước sôi lửa bỏng, xoay chuyển tình thế, công lao ngất trời, theo Triệu Tĩnh ta thấy thì nào kém gì Cao Tổ khai quốc! Cho dù là nữ, đời sau của Đại Càn ta cũng sẽ có người dân hương tể bái cho bệ hạ mà!”

“Tiếc là Triệu Tĩnh chỉ là một huyện lệnh nho nhỏ, công cán không đủ! Khó có thể thấy mặt rồng! Điều này làm ta hối tiếc không thôi, chỉ sợ chết cũng không nhắm mắt!”

Tiêu Linh Linh tròn to mắt, há mồm nhìn Triệu Tĩnh đang hùng hồn nói đối diện.

Sao tên này tự nhiên nịnh nọt mình quá vậy?

Dù nghe rất sượng tai nhưng nghe hơi lớ rồi?

Công lao ngất trời không kém hoàng đế khai quốc, cái này mà cũng dám nói sao.

Triệu Tĩnh liếc sang.

So về lòng yêu nước à?

Có ai yêu nước hơn ta chứ?

Tiêu Linh Linh không biết nhưng Triệu Tĩnh thật sự không dám lơ là, đề đề phòng, người yêu nước mới có chỗ dựa.

Bằng không ngày nào đó, bên trên biết mình làm bậy ở huyện Nguyên Giang, lỡ đâu cho đầu mình đổi chỗ thì sao?

Tóm lại!

Triệu Tĩnh ta sống là người Đại Càn, chết là ma Đại Càn, chỉ cần hoàng thượng muốn, lên núi đao xuống biển lửa đều không thành vấn đề.

Tiêu Linh Linh ngơ ngác hồi lâu mới dùng hành động ăn canh che giấu sự lúng túng của mình, sau đó dần bình tĩnh mới nói: “Không ngờ Triệu đại nhân lại sùng bái bệ hạ như vậy!-

Triệu Tĩnh nghiêm túc gật đầu: “Tất nhiên, bệ hạ là chân long giáng trần phổ độ chúng sinh...”

Tiêu Linh Linh xấu hổ tới mức đầu không ngẩng lên nổi, nàng vội vàng làm Triệu Tĩnh dừng nói, trong lòng sợ hãi.

Ngày thường nàng ở trong cung cũng hay nghe người khác nịnh bợ, sao tới đây là bị hấn nói tới mức xương muốn mềm ra luôn nhỉ!

Hơn nữa người này còn tỏ vẻ nói chưa đã!

Tiêu Linh Linh quyết tâm nói thẳng: “Triệu đại nhân cũng nói đó là hoàng đế, còn ta chỉ là hạng lái buôn, dù thế nào thì cũng chỉ có kiến thức nông cạn!”

Triệu Tĩnh tất nhiên cũng nghe ra được mục đích của Tiêu Linh Linh, không hồ là người yêu nước giống mình!

Hắn thở dài một tiếng: “Tiêu tiểu thư nghĩ gì, ta hiểu, nhưng chuyện này không phải việc một mình Tiêu tiểu thư làm được, đừng nói là giàu nứt vách, dù tài sản gấp trăm nghìn lần thì cũng thế thôi!”

Tiêu Linh Linh ngồi nghiêm chỉnh: “Đại nhân nói thế làm ta thấy rất khó hiểu, người có thể nói rõ hơn được không?”

Triệu Tĩnh buông đũa: “Lúc trước Tiêu tiểu thư cũng nói các vị chỉ là thương nhân địa vị thấp kém, chế độ hiện tại là nâng

nông chèn ép thương, kinh tế không phát triển thì sao dân chúng ấm no? Có được thái bình thịnh thế?”

“Suy cho cùng, sống trên đời chỉ có vài điều quan trọng là ăn mặc ngủ nghỉ, mà bốn điều này đều liên quan tới thương nhân!”

Tiêu Linh Linh nhú mày, khó hiểu hỏi: “Nông là gốc rễ, thương là ngọn, chú trọng gốc cắt tía ngọn là quốc sách xưa nay của ông cha, mấy trăm năm nay đều làm thế, vậy chẳng lẽ đều sai sao?”

Triệu Tĩnh liếc một cái đầy khinh thường: “Không phải vấn đề đúng sai, mấy trăm năm trước, đề cao làm nông, hạn chế kinh thương là cách tốt nhất để phát triển, ví dụ như củng cố quyền lợi của giai cấp địa chủ sẽ giải quyết được vấn đề xã hội”.

“Nhưng theo thời đại ngày càng phát triển, mặt trái cũng lộ rõ, địa chủ quan lại không ngừng chiếm lấy đất của nông dân khiến cho mật độ đất tập trung lại một chỗ, nông dân nghèo khó tất nhiên cũng ảnh hưởng nông nghiệp phát triển. Một năm trông trọt của dân thường còn chẳng đủ giao địa tô, ai mà bằng lòng trông trọt nữa”.

Tiêu Linh Linh suy tư, hồi lâu mới lên tiếng: “Vậy theo Triệu đại nhân thì nên làm thế nào?”

Rõ ràng trong lòng Tiêu Linh Linh đã đồng ý với lời nói của Triệu Tĩnh.

Triệu Tĩnh do dự một chút mới kê sát: “Cái này bốn quan chỉ nói nhỏ với người, người đừng lộ ra nhé?”

Khoảng cách hai bên rất gần, Tiêu Linh Linh có chút không quen, vành tai có hơi đỏ lên.

Triệu Tĩnh nhấp một ngụm rượu: “Dĩ nhiên là phải làm nông dân tự mình trông trọt, thu hồi toàn bộ đất đai và nghiêm cấm mua bán đất!”

Tiêu Linh Linh hoảng hốt nhìn Triệu Tĩnh, thảo nào hắn nói đừng lộ ra, nếu để vị quan nào nghe thấy thì chẳng phải sẽ ô mị hận trong lòng à?

“Dân chúng có đất của mình, không cần giao tiền thuê, chỉ cần nộp thuế, theo thời gian, họ tất nhiên sẽ dư lương. Còn về

những cái cách ruộng đất khác, có nói người cũng không hiểu!”

Triệu Tĩnh cười nói: “Điều này chắc chỉ có bộ hạ làm được, ta thì khó làm!”

“Tại sao?”, Tiêu Linh Linh hỏi ra.

Ánh mắt Triệu Tĩnh trở nên kỳ lạ: “Đại Càn chúng ta có quan to và quyền quý nhưng chỉ chiếm 10%, trong tay họ lại nắm 70% ruộng đất trong thiên hạ!”

“Bộ hạ thu hồi toàn bộ một lần rồi chia đất cho dân, vậy khác nào giết đám quyền quý đó đâu? Họ không phản mới lạ!”

Giờ Tiêu Linh Linh mới nhận ra Triệu Tĩnh nói không sai nhưng đột nhiên trong lòng nàng nảy sinh một nỗi sợ to lớn.

Một Huyện lệnh cửu phẩm như Triệu Tĩnh còn biết nguồn cơn vấn đề, đám công khanh, hoàng tử trong triều không biết sao?

Nhưng chưa ai nhắc tới việc này với mình.

Nghe âm thanh ăn uống linh đình trong Phong Nguyệt Lâu, Tiêu Linh Linh hoảng hốt, khi phản ứng lại thì thấy Triệu Tĩnh đang vui đùa ăn.

Xem ra mình phải nghiêm túc “thỉnh kinh” từ vị Huyện lệnh này rồi!

“Triệu đại nhân, sao huyện Nguyên Giang có thể phát triển tới mức này? Lúc trước đại nhân thu lại đất đai, không ai phản đối sao?”

Chương 11 - Phản đối?

“Phản đối?”

Triệu Tĩnh ném miếng xương trong tay xuống: “Tiêu tiểu thư, dù cô nói mình là xuất thân thương nhân nhưng cầm trong tay 10 vạn thì chắc khi nhỏ cũng là người không phải lo cơm áo gạo tiền”.

Triệu Tĩnh nói tiếp: “Khi bốn quan mới tiếp nhận huyện Nguyên Giang, lúc đó còn chiến tranh, cộng hạn hán. Thiên tai

nhân hoá xong còn bị trưng binh, toàn bộ lương thực phải dành cho quân đội!”

“Ruộng đồng không có thu hoạch, bên ngoài chiến hoả liên miên, huyện Nguyên Giang khi đó chết đói, chạy nạn, cuối cùng còn không tới hai nghìn người, chung quanh là núi lớn, vỏ cây bị ăn hết tầng này tới tầng khác mà suýt không còn gì để gặm, cơm không có, sắp chết đói thì tâm trạng đâu là phản với đói?”

“Hơn nữa, huyện Nguyên Giang phát triển được như hiện tại không chỉ là nhờ thu hồi đất, phân phối lại mà liên quan tới điều quan trọng tiếp theo, buôn bán!”

Triệu Tĩnh thở dài: “Bây giờ nghĩ lại khi đó thì đúng là chua xót, bốn quan từng dẫn theo dân chúng đi ăn xin nữa kia!”

Ở Phong Nguyệt Lâu có không ít người, Triệu Tĩnh và Tiêu Linh Linh đã khiến họ chú ý.

Một người đen đúa nói: “Ta nói rồi, Triệu lão gia nhất định dẫn người đi xin cơm mà, bằng không sao đồ ăn lại bốc lên mùi thiu chứ! Các người còn không tin!”

“Biến mẹ người đi, có ăn còn kén cá chọn canh, có tin mà cho người ăn cơm tù không!”

Triệu Tĩnh giận tới đỏ mặt, người kia chẳng sợ, vừa tránh né khúc xương do Triệu Tĩnh ném tới vừa cười.

Họ là hai nghìn người dân của huyện Nguyên Giang, có tình cảm sống chết với Triệu Tĩnh.

Nói làm thoả phỉ trên núi cũng không phải là bắt cóc thương nhân đi qua mà là để Triệu Tĩnh dùng thân phận quan phủ cứu người kiếm tiền, hai bên phối hợp chặt chẽ.

Thấy Triệu Tĩnh tức giận mắng người, Tiêu Linh Linh có chút buồn cười.

Lời nói và hành động của người này không kiêng dè gì cả!

“Khụ khụ, điều dân chốn thâm sơn cùng cốc, làm Tiêu tiểu thư chê cười rồi!”

Rắn dạy một hồi, Triệu Tĩnh mới quay đầu ngượng ngùng nhìn Tiêu Linh Linh, đám khốn này khiến hắn thất lễ trước mặt

người đẹp, đáng chết!

Trong tủ lâu có chút lộn xộn, người ngày một nhiều, Tiêu Linh Linh không còn hứng thảo luận tiếp nữa.

Tối nay nàng cũng đã thu hoạch được khá nhiều điều!

Nàng đứng dậy chào tạm biệt Triệu Tĩnh.

Triệu Tĩnh cũng không giữ người, Tiêu Linh Linh tuy đẹp nhưng trong lòng hẳn cũng đang có quá nhiều ý nghĩ.

Đại trượng phu sống trên đời thì sao có thể... ôi cha, không đúng, mình không phải muốn tạo phản!

Bây giờ chỉ nên nghĩ tới kiếm tiền! Làm gì còn thời gian chơi trò lãng mạn gì đó!

Đúng, là như thế đó!

Tự khẳng định một hồi, Triệu Tĩnh tiếp tục ăn tới miệng bóng nhẫy, một mình xử hết đồng thịt còn lại.

Người huyện Nguyên Giang có ưu điểm là không lãng phí!

Chỉ khổ Nữ đế bệ hạ Tiêu Linh Linh, trên người chỉ còn lại năm lượng bạc vụn.

Lần này đến huyện Nguyên Giang một chuyến, coi như bị trần lột sạch.

Cũng may là đại nội cao thủ lão Lâm cũng không để bệ hạ đợi quá lâu, thúc ngựa chạy không ngừng đi- về chỉ tốn chưa tới ba ngày.

Lục Uyên thanh toán bạc xong thì ba người tới nơi đã hẹn.

Triệu Tĩnh thấy cả ba thì liền tỉnh táo, đứng dậy đón chào:
“Tiêu tiểu thư đến rồi!”

“Triệu đại nhân, bạc đã mang tới, lá trà chuẩn bị xong chưa?”,
Tiêu Linh Linh ngồi xuống.

Nàng bưng ly trà Triệu Tĩnh rót cho mình, nhấp một ngụm, trà của huyện Nguyên Giang không tệ, trong trà không thêm gừng tỏi muối đường thì vẫn rất ổn.

“Trà đã xong lâu rồi!”

Tiêu Linh Linh cười tủm tỉm móc một phần khế ước: “Nhưng mà trước khi giao nhận thì phiên Tiêu tiểu thư ký một phần khế ước!”

Tiêu Linh Linh lấy tới xem, nghi ngờ hỏi: “Không cho lộ ra tin tức về huyện Nguyên Giang?”

Triệu Tĩnh gật đầu: “Đúng vậy, Tiêu tiểu thư đừng cảm thấy kỳ lạ. Bốn quan chỉ muốn tốt cho các vị, huyện chúng ta tuy nhỏ nhưng đặc sản phong phú, được người yêu thích, Tiêu tiểu thư mà lộ ra thì chẳng phải ai cũng tìm tới sao? Đến lúc đó sẽ có rất nhiều người tranh giành mỗi làm ăn với tiểu thư?”

Gương mặt già nua của lão Lâm giật giật, đúng là khoe khoang!

Tiêu Linh Linh chỉ vào khế ước: “Cái câu “Một khi để lộ bí mật thì sẽ bị trời giáng sét đánh, toàn thân chảy mủ, sống trong đau đớn, nam làm nô, nữ làm kỹ” cũng là vì muốn tốt cho chúng ta?”

“Khụ khụ... cái này chỉ là thêm vào để gia tăng sự ràng buộc thôi!”

Triệu Tĩnh xấu hổ cười.

Lục Uyên lẩm bẩm: “Một khi bên mua trái với quy tắc, huyện Nguyên Giang có quyền ngưng toàn bộ những thương vụ đang hợp tác và sắp hợp tác... quyền giải thích thuộc về huyện nha huyện Nguyên Giang, vậy là sao?”

“Ý trên mặt chữ!”, Triệu Tĩnh nở nụ cười vô liêm sỉ.

Lục Uyên: “...”

Ánh mắt Tiêu Linh Linh trở nên kỳ lạ, thảo nào huyện Nguyên Giang có thể mai danh ẩn tích nhiều năm qua, hoá ra là có cách đề phòng cả.

Tiêu Linh Linh hiểu, thuận tiện ký tên rồi nở nụ cười sâu xa với Triệu Tĩnh.

Qua đêm thảo luận kia, Tiêu Linh Linh đã không định giết tên cầu quan thích làm bày trước mặt nữa. Tuy người này có chút kỳ dị nhưng chỉ cần biết trọng dùng, có lẽ sẽ thành một hiền thần xuất sắc.

Quyền giải thích về người?

Trầm cũng muốn xem thử sau này người còn bình tĩnh được vậy không!

Nụ cười này của họ trông đáng sợ quá!

Triệu Tĩnh nhìn Tiêu Linh Linh, luôn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng thấy lão Lâm lấy ra một chồng ngân phiếu thì hai mắt hắn toả sáng.

Cái gì cũng là giả, chỉ có tiền là thật.

“Đây, chúc mừng Triệu đại nhân lại thu vào 10 vạn lượng!”, Tiêu Linh Linh cười.

“Hợp tác vui vẻ, hợp tác vui vẻ! Sao Tiêu tiểu thư nói thế, đây là vì nguyện vọng của Trà Tiên mà!”

Triệu Tĩnh hiên ngang nói.

Tiêu Linh Linh có chút dở khóc dở cười: “Triều đại nhân dẫn chúng ta tới chỗ lấy trà đi, chúng ta ra ngoài cũng lâu rồi, cần phải về nhà!”

“Đã chuẩn bị xong, Trương Long, dẫn đường!”

“Vâng thưa lão gia!”

Tại nhà kho khổng lồ của huyện Nguyên Giang nối tiếp nhau, không ngừng có người ra vào, ba người Tiêu Linh Linh nhìn muốn hoa mắt.

Trước một nhà kho có hai chiếc xe ngừng lại, trên xe có hai hòm gỗ lớn.

Triệu Tĩnh cười nói: “Bốn thùng, 500 bánh trà, Tiêu tiểu thư muốn đếm lại hay không?”

“Không cần, tại hạ tin tưởng Triệu đại nhân!”, Tiêu Linh Linh lạnh nhạt nói.

Triệu Tĩnh gật đầu: “Hai chiếc xe ngựa này tặng cho Tiêu tiểu thư, trong tương lai, nếu tiểu thư tới thì chỉ cần dùng ký hiệu trên xe, dù bốn quan không có mặt thì vẫn có người tiếp đãi!”

Lục Uyên nhìn ngang ngó dọc đồng nhà kho, không nhìn được mà tò mò hỏi: “Triệu đại nhân, những kho hàng này để làm gì thế?”

Triệu Tĩnh mỉm cười: “Ngại quá, đây là bí mật thương nghiệp, không thể trả lời!”

Không có những nhà kho này, sao huyện Nguyên Giang này có thể giàu có và thịnh vượng thế này?

Chung cất rượu, chế đường, thiêu sứ, xi măng, xà phòng, xào trà, cái gì cũng có!

Không có được đáp án, ba người Tiêu Linh Linh có chút khó chịu mang theo lá trà rời đi.

Đúng như lời Tiêu Linh Linh nói, nàng xuất cung đã lâu, giờ phải trở về.

Chỉ là không ai ngờ khi đi, bộ hạ không mang theo gì, lúc về lại kéo thêm 500 cân lá trà.

Chương 12 - Không phải chứ?

Xe ngựa chạy trên con đường lớn, bánh xe để lại hai vết lõm sâu trong bùn.

Bên trong xe.

Rời khỏi huyện Nguyên Giang đã năm ngày, đôi tay ngọc của Tiêu Linh Linh chống má, trong đầu toàn là cải cách nông thương mà Triệu Tĩnh nói, muốn để cho dân chúng có ruộng đất của riêng mình.

Lục Uyên ngồi bên cạnh nhìn dung mạo tuyệt mỹ của Nữ Đế bộ hạ, không khỏi thè lưỡi.

Cũng không biết vì sao, từ sau khi bộ hạ rời khỏi huyện Nguyên Giang thì giống như một người mất hồn, vài ngày gần đây đều là mất hồn mất vía như vậy

“Tiểu thư!”

Bên ngoài khoang xe truyền đến thanh âm của Lão Lâm, cắt đứt mạch suy nghĩ của Tiêu Linh Linh

“Làm sao vậy Lão Lâm?”

“Đã đến Đế Đô rồi”. Lão Lâm cất giọng nói.

Lúc này Tiêu Linh Linh mới phản ứng lại được, sau khi sửa sang lại vạt áo một phen, mở miệng nói: “Đã biết, Lục Uyên đi đánh xe, lão Lâm người mang theo hai xe lá trà dừng ở ngoài thành trước, nhớ kỹ không thể để lộ dấu vết, tất cả mọi chuyện đều phải chờ lệnh của trẫm!”

“Lão nô đã rõ”.

Lão Lâm cười lên một tiếng, thật ra ông ta rất muốn xem bệ hạ có thể bán hết được hơn 500 cân trà này hay không.

Tổng cộng ba chiếc xe ngựa, lão Lâm đã tìm mấy cái người làm hỗ trợ đánh xe, lúc này nhận được chỉ thị của Tiêu Linh Linh, ông ta mang theo xe ngựa vào thành tìm kiếm khách khách dừng chân rồi.

Ngoại thành đế đô đa số đều là đất bùn, hơn nữa, vì nguyên nhân nhân khẩu ở đế đô rất đông nên xe ngựa lui tới rất phức tạp, bởi vậy mặt đất ở đây là một bên cao một bên thấp dẫn đến việc xe chạy cực kì xóc.

Đây cũng không phải là vấn đề kỹ thuật đánh xe của Lục Uyên có tốt hay không nữa.

Cảm nhận được thùng xe đang đưa, Tiêu Linh Linh không khỏi xóc rèm cửa sổ xe lên nhìn ra bên ngoài, đúng lúc nhìn thấy một người phụ nữ mang theo cái bồ đang ngó nghiêng xung quanh một chút, sau khi thấy không có ai chú ý tới mình bèn chạy đến một góc không người bắt đầu xả “nổi buồn”.

Nhất thời có mùi hôi thối bốc lên, người phụ nữ kia chạy về nhà như không có việc gì.

Thấy một màn như vậy Tiêu Linh Linh thật sự rất đau đầu, lại nghĩ đến huyện Nguyên Giang luôn có đội vệ sinh túc trực không ngừng quét dọn, sự chênh lệch trong lòng lại càng lớn hơn.

“Không ngờ mình làm hoàng đế năm năm, tự cho là có năng lực đẹp yên bờ cõi, không thua kém tiên đế, hoàng thành dưới chân thiên tử lại còn không thể so sánh được với huyện Nguyên Giang của một quan viên cửu phẩm!”

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Tiêu Linh Linh bắt đầu thấy phiền não.

Xe ngựa chạy thẳng vào nội thành xuyên qua mấy con đường cái, thẳng tới hoàng cung, Lục Uyên vừa giơ lệnh bài ra, tất nhiên không ai dám ngăn cản mà vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Vừa hồi trong cung, Tiêu Linh Linh trực tiếp đi đến ngự thư phòng, tổng quản thái giám Triệu Cầu cẩn thận quan sát khuôn mặt lạnh lùng của Nữ Đế bệ hạ, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ bệ hạ đã biết?

Không phải chứ?

Hắn ta ở bên này còn đang bất an lo sợ, Tiêu Linh Linh đã lạnh giọng nói “Triệu tổng quản, truyền khẩu dụ của trẫm, tất cả các đại thần từ tứ phẩm trở lên, không phân biệt văn võ, trong vòng nửa canh giờ, toàn bộ đều phải đến ngự thư phòng này cho trẫm!”

“Nô tài tuân chỉ!”

Nhìn tổng quản thái giám rời đi, trong lòng Tiêu Linh Linh đã bắt đầu suy nghĩ lát nữa phải nổi trận lôi đình như thế nào rồi.

Trước kia nàng luôn bị bọn họ lừa gạt, lần này không mượn cớ để nổi nóng, chẳng phải quá đáng tiếc sao?

Chỉ chốc lát sau quan viên các cấp của lục bộ vội vội vàng vàng tiến cung, người nào người nấy còn chưa kịp nịnh hót là đã bị Nữ Đế bệ hạ mắng tới tối tăm mặt mày.

Thấy Nữ Đế bệ hạ tự mình ghi chép lại tình hình dân sinh của các châu phủ mà chẳng ai dám ngăn đầu lên, người như con chim cú!

“Tổng chỉ huy binh mã của năm thành Lưu Kiên An!”

Lưu Kiên An bị gọi tên thì chỉ cảm thấy hoa cú căng thẳng. Tại sao lại gọi mình? Mình chỉ là một nhân vật nhỏ quản lý hành chính của đế đô thôi!

“Bệ, bệ hạ...”, Lưu Kiên An cố gắng bình tĩnh bước ra.

Tiêu Linh Linh giống như đang nghĩ đến chuyện gì cực kì khó chịu, giờ sắc mặt lại càng tệ hơn vài phần.

“Người làm sao lên được chức Tổng chỉ huy binh mã này! Ngoài hoàng thành, mỗi khi trời mưa, nước bắn ngập ngựa, người không nhìn thấy à, thậm chí ngày hôm qua khi trẫm tiến

cung còn nhìn thấy có người phụ nữ cầm bó đi luôn ngoài đường, ngoại thành mùi hôi thối ngút trời! Người làm Tổng Binh Mã Ty như người bị tắc mũi hết rồi à?”

“Hàng năm số tiền mà Hộ bộ cấp cho Binh Mã Ty các người đi đâu hết rồi, ngay cả khu vực mình quản lý còn chẳng xong, trăm muôn người để làm gì!”

Khuôn mặt của Lưu Kiên An cực kì ảm ức nhưng lại không dám phản pháo, mười mấy năm nay, không phải hoàng thành đều như thế này à, mình oan quá mà!

Cũng không trách Lưu đại nhân được, chuyện không có cách giải quyết, ai bảo Nữ Đế bệ hạ đòi tới huyện Nguyên Giang cho bằng được chứ?

Con đường lớn bằng phẳng, mặt đất sạch sẽ, đến bây giờ Tiêu Linh vẫn có chút hâm mộ khi nhớ lại, dựa vào cái gì mà một huyện lỵ nhỏ nhoi có thể sống thoải mái như vậy?

Vốn dĩ Tiêu Linh Linh còn không có chú ý tới tình hình ở Hoàng thành, kết quả sau khi đi huyện Nguyên Giang một chuyến, nhìn lại chỗ mình, năng trông đâu cũng không hài lòng.

Không nói những thứ khác, ngay cả đi vệ sinh cũng không có bồn cầu bằng sứ màu trắng kia để dùng, thật là quá đau lòng!

Nhìn tên Lưu Kiên An này đang quỳ ở phía dưới, Tiêu Linh Linh mở miệng: “Trẫm cho người thời gian ba tháng, tu sửa lại Hoàng thành, ba tháng sau, nếu lại để cho trẫm nhìn thấy có người đi xí văng nước bắn tứ tung bên đường, người hôi hươu dơ bẩn luôn đi!”

Lưu đại nhân trực tiếp đứng chết trân ở đó, sau đó mới nhận thấy tương lai tối tăm, vội lên tiếng biện giải.

“Bệ hạ, bệ hạ điều này làm sao có thể...”

“Tại sao lại không thể!”. Đôi mắt phượng của Tiêu Linh Linh trừng đối phương một cái.

Chuyện liên quan đến tiền đồ của mình, Lưu đại nhân cũng không dám qua loa, vội vàng nói: “Bệ hạ, muốn tu sửa môi trường hoàng thành đế đô thì cũng không phải chuyện một sớm một chiều, không đề cập tới những cái khác, chỉ mỗi

chuyện phải mở con đường thông chất bài tiết nước bần thôi cũng cần tiền rồi!”

“Trương đại nhân, hiện giờ quốc khố còn có bao nhiêu ngân lượng?”, Tiêu Linh Linh rũ mi mắt.

Hộ bộ thượng thư do dự một hồi mới mở miệng nói: “Bẩm bệ hạ, hiện giờ trong quốc khố chỉ có chưa tới năm mươi vạn lượng!”

Tiêu Linh Linh lập tức ngẩng đầu lên: “Năm mươi vạn lượng? Tiền đi đâu hết rồi!”

Trương đại nhân vội vàng nói: “Bệ hạ, thật sự là chỉ còn chưa tới năm mươi vạn lượng bạc! Bốn năm đầu đều đánh trận, bạc trong quốc khố đều dùng để đổi lấy lương thảo tiếp tế, đã sớm thiếu hụt, bệ hạ lại miễn thu thuế cho dân chúng, hơn nữa những hoạt động của hai vị điện hạ ở trong cung đều cần đến tiền, Hộ bộ thật sự là không còn bạc nữa!”

“Các người...”

Nghe đối phương than nghèo, Tiêu Linh Linh tức giận không có chỗ phát tác, muốn phát tác nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn từ bỏ, dù sao những gì mà Trương đại nhân nói cũng là tình hình thực tế, nàng cường chế làm cho bản mình tỉnh táo lại.

Tiêu Linh Linh nghĩ đến cái gì đó bèn nhú mày nói: “Huyền Sách điện hạ đâu? Sao không thấy người đâu?”

Chúng đại thần vừa nghe thấy thế lập tức giật mình, xong rồi, vẫn bị hỏi tới!

“Cả đám đều bị câm rồi à, sao không nói lời nào?”. Trong lòng Tiêu Linh Linh lộp bộp một tiếng, tên khốn kiếp kia sẽ không tác oai tác quái nữa chứ!

Quả nhiên sau một khắc tất cả đại thần liền bắt đầu thỉnh tội, Tiêu Linh Linh nhất thời cảm thấy không ổn, ánh mắt nhìn về phía quan viên Chiêm Sự phủ phụ trách dạy học cho hoàng thân quốc thích.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra rồi!”

Chiêm sự đại nhân lập tức khóc lóc thảm thiết kêu lên: “Bệ hạ! Lão thần có tội! Lão thần tội đáng muôn chết!”

“Nói rõ hơn đi!”, Tiêu Linh Linh rống lên.

Lão Chiêm Sự vội vàng nói: “Bệ hạ rời cung mấy ngày nay, Huyền Sách điện hạ nói muốn theo nghiệp binh đao, chúng thần không dám cho phép, điện hạ bắt cung nữ thái giám giả làm tướng sĩ và quân lính hai bên, diễn luyện đánh trận ngay tại trong hậu cung, hai ngày trước điện hạ nhất thời chơi cao hứng, noi theo...”

“Noi theo cái gì!”, Tiêu Linh Linh có hơi hoảng hốt.

Lão Chiêm sự cẩn thận từng li từng tí nói: “Noi theo bệ hạ tập kích doanh trại Đại Chu rồi hỏa thiêu kho lúa ban đêm, kết quả đã đốt cháy từ đường, bài vị đời đời của các đại tiên đế không thể mang ra được.. Bệ hạ! Bệ hạ ngài làm sao vậy! Thái y mau truyền thái y!”

“Nghiệp chương!”

Tiêu Linh Linh suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, Lục Uyên sợ tới mức che miệng lại!

“Còn gì nữa!”

Vừa nhìn dáng vẻ của những tên đại thần này, Tiêu Linh Linh cũng biết chỉ sợ không chỉ có một chuyện này.

Quả nhiên Phủ Chiêm Sự lại khúm núm cả người lại nói: “Một tháng trước điện hạ nói là muốn trải nghiệm cuộc sống khó khăn của dân gian, để cung nữ thái giám làm những bách tính ở ngoài đường phố, hai ngày trước, không biết điện hạ nghe nói từ đâu có chuyện gian phu dâm phụ bị trùng lồng heo ở trong dân gian, nhất định phải tự mình sắm vai gian phu suýt chút nữa...”

“Suýt chút nữa chết đuối ở trong ngự hoa viên, hơn nữa ở trong hậu cung mở mấy nơi như thanh lâu, để chư vị đại thần đi đến đảm nhận vai khách nhân, còn ngài ấy làm tú bà! Bệ hạ! Bệ hạ! Người đâu! Thái y, mau truyền thái y! Bệ hạ ngất xỉu rồi!”

Chương 13 - Tên nghiệp chương kia đang ở đâu!

Tiêu Linh Linh mở mắt ra, trước mắt là các đại thần văn võ đang quỳ dưới đất, thấy nàng tỉnh lại, người nào người nấy vui mừng phấn khởi còn hơn đón tết.

“Bệ hạ, người phải bảo trọng long thể, hàng tỷ bách tính của Đại Càn không thể không có bệ hạ!”, lão thái sư đứng hàng thứ ba lau nước mắt.

Tiêu Linh Linh mạnh mẽ đứng dậy nghiến răng: “Tên nghiệp chướng kia đang ở đâu!”

Tổng quản thái giám Triệu Cầu vội vàng nói: “Bẩm, bẩm bệ hạ, điện hạ, điện hạ lúc này có lẽ là đang ở Đông cung”.

Nữ Đế bệ hạ đứng dậy nhìn các đại thần đang quỳ dưới đất, nhất thời chỉ cảm thấy bi ai từ trong lòng dâng lên: “Chư khanh, trăm lúc đi không phải đã từng dặn dò các ngươi phải giám sát Huyền Sách cẩn thận, các ngươi giám sát cho trăm như vậy sao”.

Một vị đại thần lập tức kêu oan: “Bệ hạ, không phải chúng thần mắc kẹ, thật sự là không dám quản, người vừa đi, Huyền Sách điện hạ đã bắt đầu gây sự, nếu chúng thần nói vài câu, ngài ấy liền lấy cớ xuất cung để uy hiếp, bệ hạ người cũng biết hấn năm đó...”

Đại thần không dám nói tiếp nữa, Tiêu Linh Linh nghe thấy thế thì lập tức muốn tức điên lên: “Được! Các ngươi đã không quản được, vậy trăm tự mình quản! Lục Uyên, lấy kiếm Thiên Tử của trăm tới đây!”

“Bệ... Bệ hạ đừng đừng đừng như vậy...”

Lục Uyên sợ tới mức nói cũng biến thành cà lăm, Tiêu Linh Linh hung tợn nói: “Không cho hấn một trận nhớ đời, Đại Càn sớm muộn gì cũng diệt vong ở trong tay tên khốn kiếp này!”

...

Đông cung

Một cảnh tượng có hơi kỳ dị, các cung nữ thái giám đều không mặc đồ trong cung, ngược lại đều ăn mặc như người bình thường, gái bán hoa, người hát hí khúc, kẻ ăn xin, ăn trộm, tên lưu manh, thầy bói, thư sinh, người bán pháo hoa... cần có thì

đều có, hiển nhiên là đang tái hiện một đoạn đường thành thị náo nhiệt, thật khiến người ta lấy làm kỳ lạ.

Mà một bên khác, tên thái giám nhỏ gầy mặc áo giáp giấy vung đao gỗ kiếm gỗ đánh trận chém giết, chuyện quá đáng nhất chính là ngay cả nữ binh cũng có!

Một vị thiếu niên mặc áo gấm màu vàng lười biếng tựa vào ghế mây, thái giám bên cạnh quạt mát còn cung nữ rót rượu, rất tự do tự tại.

Thái giám bên cạnh mang vẻ mặt sầu thương, bản thân là thái giám hầu hạ bên cạnh điện hạ, nếu bệ hạ hỏi cung nhìn thấy cảnh này còn không lột da của mình sao?

Gặp phải một chủ tử như vậy, rốt cuộc kiếp trước mình đã tạo nghiệt gì rồi?

Vị ngồi trên ghế mây này đương nhiên chính là nghiệp chương trong miệng Tiêu Linh Linh, con trai độc nhất của tiên đế Tiêu Huyền Sách, đệ đệ ruột của Nữ Đế bệ hạ.

Kể ra thì vị này đúng thật là một người kỳ lạ, vốn dĩ là người thừa kế ngôi vị hoàng đế danh chính ngôn thuận, nhưng tên này thật sự là quá mức tác oai tác quái, từ nhỏ đã không có hứng thú với việc cai trị đất nước.

Lúc nào cũng muốn dẫn quân đánh trận, nhảy múa ca hát.

Bên miệng thường treo một câu.

“Trời không cho Đại Càn hưng thịnh, nếu cô sinh sớm hơn ba mươi năm, thiên hạ còn có tiểu quốc Chu Tề Cảnh sao?”

Trừ cái này ra thì có một trái tim luôn hướng tới tự do, luôn muốn chuồn ra khỏi cung đi trải nghiệm cái gì mà sự khó khăn của dân gian, năm mà tiên đế băng hà kia chính là lúc Đại Càn bị quấy nhiễu.

Tiêu Huyền Sách mới mười hai tuổi, thừa dịp Tiêu Linh Linh bận rộn chống lại kẻ thù bên ngoài, hắn ta lén ra khỏi cung khiến cho các văn võ bá quan, cung nữ thái giám trong cung lòng nóng như lửa đốt.

Phải mất hai tháng trời mới tìm thấy hắn ta ở ngoài thành.

Thời gian hai tháng, vị gia này trải qua cực kì là phong phú, đầu tiên là bởi vì đáng về tuần tú mà bị bọn buôn người lừa gạt, bán vào thanh lâu làm luyện đồng, suýt chút nữa thì hoa cúc khó giữ được!

Khó khăn lắm mới chạy thoát thì lại bị gánh hát kịch đưa tới phủ Giang Lăng, lúc ấy chính là thời điểm mà chiến sự của Càn Quốc có sự rung chuyển không nhỏ, hắn ta trà trộn vào trong đoàn dân tị nạn thoát khỏi gánh hát, cuối cùng ăn xin suốt dọc đường trở về kinh thành. . Đam Mỹ Cổ Đại

Sau khi trở về thì quá ư là mừng rỡ, hỏi hắn ta làm sao mà không để bại lộ thân phận của mình, hắn ta nói một câu: “Nếu bại lộ, ta há có thể trải nghiệm được sự muôn hình vạn trạng của chúng sinh?”

Trực tiếp khiến cho rất nhiều đại thần bối rối.

Nếu giao lại ngôi vị hoàng đế cho hắn ta, vậy khác nào đang sợ giang sơn quá vững chắc nên muốn phá cho banh, cũng bởi thế mới có tiền lệ nữ tử làm hoàng đế của Càn Quốc.

Nhìn một tiểu thái giám ở phía trước đóng vai ăn mày hoàn toàn thể nhập vào, Tiêu Huyền Sách đã từng có kinh nghiệm làm ăn xin một tháng cực kì tức giận.

“Nói với người bao nhiêu lần rồi, ăn xin không phải xin như thế! Ăn xin cũng phải có học vấn!”

“Hô theo ta: Nhìn sang đây, ngó sang đây, ở đây có một tên ăn xin, đại nương tốt đại nương hiền, thương thay cho cái tên nghèo rớt mồng tơi này, cho cái bánh bao, cho miếng canh uống, chúc người sống lâu lại khỏe mạnh... Đúng rồi lời nói thành khẩn một chút! Ánh mắt cũng phải thành khẩn một chút, phải trông thật đói khát!”

“Cái gì, người vừa ăn no? Người đâu kéo hắn xuống cho nhìn đói ba ngày!”

Tiêu Huyền Sách có chút cảm khái thở dài: “Quả nhiên không phải ai cũng là kỳ tài tung hoành được như bốn điện hạ, Tiểu Minh Tử người nói có đúng không?”

Tiêu Huyền Sách đang hỏi cũng không có chú ý tới phía sau đã có người cầm bảo kiếm đứng được một lúc rồi.

Tiểu Minh Tử sợ tới mức sắp tè ra quần, lúc Huyền Sách điện hạ hát bài Liên Hoa Lạc kia, Tiêu Linh Linh ở bên cạnh nhìn, xong rồi toi rồi, mạng ta tiêu rồi!

“Tiểu Minh Tử, bốn điện hạ hỏi ngươi đó, ngươi điếc rồi hay sao?”

Huyền Sách điện hạ không được đáp lại cực kì khó chịu quay đầu lại mà trong miệng còn lầm bầm: “Ngươi đi thông báo cho chư vị đại thần chuẩn bị một chút, đêm nay chúng ta diễn cảnh gian phu dâm phụ hạ độc giết trượng phu, để cho bọn họ...”

Trong phút chốc Huyền Sách điện hạ như bị sét đánh, nhìn khuôn mặt xinh đẹp phần nộ đến gần như vặn vẹo, cả người đều bị dọa lắp bắp: “Bệ hạ bệ hạ, bệ hạ?”

“Nghịch chương, hôm nay ta không đánh chết ngươi thì không được!”

Nữ Đế bệ hạ nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Có thể tự mình dẫn binh bảo vệ giang sơn, Tiêu Linh Linh sao có thể là một nữ tử yếu đuối như bình thường?

Uy lực của một thanh kiếm Thiên Tử tương đương đàn sói bảy con, trong thoáng chốc tiếng kêu như tiếng heo bị chọc tiết tràn ngập toàn bộ hậu cung.

Một khắc đồng hồ ngắn ngủi, Huyền Sách điện hạ đã không còn hăng hái như lúc trước dạy người ta ăn xin nữa mà quỳ trên mặt đất khóc ròng như hoa lê ướt mưa nhìn thấy mà thương

“Đại tỷ, ta chính là đệ đệ ruột của ngươi đó, ngươi ra tay tàn nhẫn như vậy sao! Muốn đánh chết tôi ta luôn đứng không~hu hu hu ~phụ hoàng ngài mở mắt nhìn mà xem..”.

Nữ Đế bệ hạ hiển nhiên đã bị rất điên tiết, ngay cả võ kiếm đều đã bị bóp nát, cung nữ thái giám đứng bên cạnh đã sớm sợ tới mặt xanh tái mét, quỳ xuống đất.

Nghe lời mà Tiêu Huyền Sách nói, Nữ Đế cả giận nói: “Ngươi còn dám nhắc tới phụ hoàng! Treo tên nghịch chương này lên cho ta, để hắc kiếm điểm lại bản thân!”

Huyền Sách điện hạ câm miệng, nếu nói tiếp chỉ sợ cái mạng nhỏ này hôm nay thì thật sự là không thể giữ nổi.

Hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, mình còn chưa kiến công lập nghiệp ở sa trường, lúc này làm phản lại không đáng.

Đúng một ngày, Nữ Đế bệ hạ đều cực kì giận dữ, đến cả cơm tối cũng chưa ăn.

Lục Uyên cực kì đau lòng, bụng hộp thức ăn đi vào khuyên giải an ủi nói: “Bệ hạ cũng không cần quá ưu phiền, nói cho cùng điện hạ vẫn là một đứa nhỏ, thích chơi đùa cũng đúng là bình thường”.

Tiêu Linh Linh bắt lục thở dài: “Những đứa nhóc ngoài đường có thể làm loạn, hắn thì không được, tương lai thiên hạ này cuối cùng vẫn phải giao lại cho hắn, vẫn tiếp tục như vậy chẳng phải là muốn hủy luôn giang sơn Đại Càn ta hay sao!”

Thấy Tiêu Linh Linh uống một ngụm cháo hạt sen, trong lòng Lục Uyên đã được trấn an bèn tiến lên nói: “Bệ hạ, lúc trước lão Lâm tới một lần có hỏi bệ hạ lô trà kia nên xử lí như thế nào?”

Nhắc tới điều này Tiêu Linh Linh đã tỉnh táo lại không ít, dù sao đây chính là lô hàng mà đã phải tốn mười vạn lượng bạc mua về, nếu bán không hết thì chắc phải ôm chết cứng trong tay sao.

Túi tiền vốn không giàu có rồi, nếu thế chẳng phải là họa vô đơn chí rồi sao?

Hiện giờ Đại Càn cực kì nghèo!

Để chén xuống, Tiêu Linh Linh suy nghĩ một lát bèn nói: “Dựa theo những gì Triệu Tĩnh nói, trước hết để cho lão Lâm tìm một cửa hàng ở bên ngoài bán lại, viết ra mấy tin đồn về Trà Tiên Lục Vũ rồi lan truyền ra ngoài”.

Lục Uyên gãi cái đầu, có hơi xấu hổ nói: “Bệ hạ, phải làm giống như cái tên huyện lệnh kia nói, cái gì mà đàn ông uống vào thì đêm nào cũng làm tân lang sao? Cái này không hợp lí lắm”.

Tiêu Linh Linh lườm nha đầu kia một cái: “Cái đó không phải Triệu Tĩnh nói rồi sao, quảng cáo càng thái quá càng tốt, càng tẩy não càng tốt, không gọi lên sự tò mò của đại chúng, bọn họ làm sao bằng lòng bỏ tiền?”

“Cứ dựa theo những gì Triệu Tĩnh nói mà làm, ngày đầu tiên quán trà khai trương nhớ thuê người đóng vai khách mua”.

Lục Uyên gật đầu rồi dọn dẹp lại mặt bàn, nhớ tới một chuyện bèn mở miệng hỏi: “Vậy bệ hạ, trà của chúng ta bán như thế nào? Để giá bao nhiêu là hợp lí?”

Tiêu Linh Linh cầm lấy tấu chương không ngẩng đầu lên nói: “Một trăm lượng bạc một lạng”.

Tay run lên bần bật, Lục Uyên suýt chút nữa ném luôn khay trong tay ra ngoài, biểu cảm trên mặt cực kì đặc sắc, trong lòng vô cùng khâm phục.

Nếu không nói là bệ hạ, vậy Triệu Tĩnh bán cho chúng ta hai mươi lượng một lạng cũng đã quá đáng lắm rồi.

Đến chỗ người thì trực tiếp tăng gấp năm lần, không chỉ ra tay tàn nhẫn mà lòng dạ cũng nham hiểm quá!

Chương 14 - Nói làm là làm!

Triệu Tĩnh ở huyện Nguyên Giang xa xôi, nên đương nhiên không biết chuyện xảy ra ở đế đô, hiện tại hắn đang phiền não một chuyện khác.

Sở y được.

Đây là một cơ quan chính phủ được Triệu Tĩnh đặc biệt chi ngân sách để thành lập, chỉ cần nghe tên là biết dùng để làm gì.

Đại phu từ nội điện đi ra, Triệu Tĩnh đang dựa vào ghế mây uống trà, đặt tách trà xuống, đứng lên: “Hoàng đại phu, tình huống thế nào rồi, đã phát hiện ra gì chưa?”

Hoàng đại phu gỡ vài sợi tóc thừa thớt trên đầu, cung kính nói: “Đại nhân, hình như là do vấn đề vệ sinh của chính các nàng gây ra”.

Triệu Tĩnh sửng sốt khi nghe điều này: “Người đang đùa ta à, huyện Nguyên Giang của chúng ta đâu đâu mà không sạch sẽ, sao lại có vấn đề về vệ sinh được chứ!”

Khuôn mặt già nua của Hoàng đại phu đỏ lên, có vẻ hơi xấu hổ, thấy vậy Triệu Tĩnh có chút không kiên nhẫn: “Có chuyện gì thì cứ nói đi, người cũng già như vậy còn ngượng ngùng e thẹn cho ai xem? Người cũng đâu phải là một đại cô nương!”

Hoàng đại phu dờ khóc dờ cười, bảo những người khác trong đại sảnh rời đi, sau đó nhỏ giọng nói với Triệu Tĩnh: “Đại nhân, ngài cũng biết nữ tử khác với nam tử chúng ta, nếu đến kỳ nguyệt sự hàng tháng mà không chú ý thì sẽ mắc bệnh tà, bệnh của cô nương ở Di Hồng viện là do chuyện này gây ra”.

Triệu Tĩnh có chút ngơ ngác, nhất thời không kịp phản ứng: “Người nói cái gì? Nguyệt sự?”

“Chính là... chính là cái đó...”. Lão Hoàng đại phu có chút xấu hổ.

Triệu Tĩnh chợt lấy lại tinh thần, hiểu được ý tứ trong lời nói của ông ấy, ở thời đại phong kiến này, việc bảo đảm vệ sinh

của mỗi người vốn đã rất khó khăn, đặc biệt là nữ tử. . Đam Mỹ H Văn

Hiện nay chưa có băng vệ sinh để sử dụng, rất nhiều nữ tử khi tới nguyệt sự chỉ dùng mảnh vải gói chút phân tro, rất dễ bị nhiễm vi khuẩn.

Hoàng đại phu hiển nhiên không biết vi khuẩn là gì nên mới dùng từ “bệnh tà” để mô tả.

Mà vì bản thân nữ tử rất nhút nhát, chỗ đó bị nhiễm bệnh cũng xấu hổ không dám nói với người khác, điều này dẫn đến việc các cô nương ở Di Hồng Viện lần lượt lây bệnh cho nhau.

Nếu không phải hấn thường xuyên đến Di Hồng Viện, thì thật sự sẽ không biết các cô nương ở Di Hồng Viện bị bệnh, hấn sợ đến mức tưởng rằng lại có một trận ôn dịch khác!

“Mẹ nó, chẳng lẽ ta còn phải làm dung dịch vệ sinh phụ nữ sao?”

Triệu Tĩnh bối rối, mấu chốt là hấn cũng không biết cách làm ra thứ đồ đó như thế nào!

Hoàng đại phu gãi tóc: “Đại nhân, dung dịch vệ sinh phụ nữ là cái gì?”

“Nói với người thì người cũng không biết, chữa trị thật tốt cho các nàng đi, mọi chi phí sẽ do nha môn chi trả”.

Triệu Tĩnh cau mày, đi ra khỏi sở y dược, khi hấn đi trên đường, rất nhiều bá tánh đều nhiệt tình chào hỏi, Triệu Tĩnh không có tâm trạng, trong đầu nhớ tới dung dịch vệ sinh phụ nữ.

Chỉ là thứ này hấn cũng chỉ nhớ khẩu hiệu quảng cáo, còn công thức là gì thì không thể biết được.

Đang đi đột nhiên Triệu Tĩnh vỗ trán.

Mẹ kiếp, sao hấn cứ cố chấp như vậy, không làm được cái đó, thì làm băng vệ sinh cũng không được sao? Miếng vải này chắc thế nào cũng phải dễ làm hơn cái kia nhiều.

Nói làm là làm!

Hấn nhanh chóng trở lại nha môn, tiến vào thư phòng, Triệu Tĩnh cầm bút bắt đầu vẽ.

Hừm, hình như trên TV nó trông như thế này, nhưng phải có cánh...

Hắn vừa vẽ vừa lẩm bẩm, Trương Long và các nha dịch ngoài cửa đều tò mò vươn đầu nhìn, lão gia lại đang nghiên cứu thứ gì vậy?

Một lúc sau, Triệu Tĩnh đặt bút xuống, vô cùng hài lòng nhìn bản vẽ trên giấy của mình.

Trương Long và những người khác không thể kiềm chế sự tò mò của mình và bước vào: “Lão gia, ngài đang làm gì vậy?”

“Chuẩn bị làm vài thứ mới”.

Triệu Tĩnh vừa nói vừa chỉ vào băng vệ sinh mà mình đã vẽ.

Trương Long cảm lên, cẩn thận xem xét, trầm mặc một lát mới nói: “Lão gia, hình như thứ này có vấn đề phải không?”

Triệu Tĩnh ngạc nhiên, chẳng lẽ tiểu tử này tài giỏi đến mức có thể đoán ra được thứ mà đại nhân ta vẽ là dùng để làm gì sao?

“Có chuyện gì vậy? Người có đề nghị gì à?”

Trương Long: “Không có, thuộc hạ chỉ cảm thấy bức tranh thật sự rất xấu. Hai cánh gà bên cạnh này dùng để làm gì? Chẳng lẽ là điều giấy?”

Triệu Tĩnh: “...”

Một người nha dịch khác kêu lên một tiếng: “Sao có thể vẽ cánh gà như điều giấy được? Mang bút cho ta, ta sẽ thêm một ít lông chim lên”.

“Còn vẽ mắt lên nữa chứ!”

“Cút cút cút cút! Một đám vô học không hiểu gì cả”.

Nhìn thấy một đám người làm hỏng băng vệ sinh của mình, Triệu Tĩnh tức giận, các nha dịch cười lớn và nhanh chóng đặt bản vẽ trên tay xuống, Trương Long nín nọt hỏi: “Lão gia, đây rốt cuộc là cái quái gì vậy?”

“Dù sao cũng không phải cho các người dùng, người đến Di Hồng Viện gọi dì Tuyết đến đây, cả các cô nương của bà ấy nữa”. Triệu Tĩnh ra lệnh.

Một lúc sau, dì Tuyết dẫn một nhóm các cô nương đi vào sảnh sau của nha môn, nhìn thấy Triệu Tĩnh, bà ấy nhanh chóng thận trọng chào hỏi.

“Đến nhanh thật đấy”.

Triệu Tĩnh ho khan một tiếng để thanh giọng, trong lòng cũng có chút xấu hổ, chung quanh các cô nương đều tò mò nhìn hần.

“Này, dì Tuyết, và cả vài vị cô nương nữa, bản quan có chuyện muốn hỏi các người”.

“Mời đại nhân hỏi”. Dì Tuyết nhanh chóng nói.

Triệu Tĩnh ậm ừ: “Là việc mà, khi nữ tử các người tới nguyệt sự thì xử lý như thế nào?”

Xấu hổ thật là xấu hổ!

Lời này vừa nói ra, liền ngay cả dì Tuyết là tú bà của thanh lâu cũng phải đỏ mặt, không nhìn được mà phỉ nhổ, lấy quạt hoa đào che mặt.

“y da đại nhân, ngài thật là! Ngài hỏi cái này để làm gì! Xấu hổ quá đi!”

Triệu Tĩnh đỏ mặt vội vàng ho khan vài tiếng: “Việc này bản quan cũng là vì tốt cho các người, nếu không hỏi rõ ràng thì làm sao ta có thể giải quyết vấn đề cho các người đúng không? Bản quan dự định phát minh ra một thứ có thể giải quyết vấn đề sinh lý của các người, đừng ngại ngùng nữa nhanh nói đi”.

Ánh mắt của các cô nương khi nhìn Triệu Tĩnh đã thay đổi.

Vậy mà lại là có người nghiên cứu về vấn đề này, thật sự rất biến thái!

Trước sự uy hiếp của Triệu Tĩnh, các cô nương không còn cách nào khác ngoài việc phải nói thật ra dù không muốn.

“Vài nguyệt sự”.

Triệu Tĩnh lẩm bẩm, một cô nương gật đầu với khuôn mặt đỏ bừng.

“Người có không? Để ta xem nó trông như thế nào”.

“Đại nhân, ngài...”. Cô nương sợ đến mức mặt cắt không còn một giọt máu, có cần biến thái đến vậy không!

“E hèm, thuận miệng thôi, đừng bận tâm, đừng bận tâm”.

Triệu Tĩnh cũng ý thức được lời mình vừa nói có hơi quá đáng: “Được rồi, các người đi xuống hết đi, bản quan đã hiểu”.

Ngay khi các cô nương ở Di Hồng Viện nghe thấy điều này, họ đều rời khỏi sảnh sau như thể đang chạy trốn.

Từ lâu đã nghe nói Huyện Lệnh đại nhân không phải là người đàn ông hoàng, hôm nay xem như đã được chứng kiến, còn dám nói để cho hắn nhìn thử nữa chứ.

Lúc này Triệu Tĩnh đã cầm bút cải thiện bức tranh của mình một lần nữa, rồi vui vẻ mang bức tranh đến xưởng dệt trong huyện, tìm được xưởng trưởng của xưởng dệt do chính hắn bổ nhiệm.

“Làm thứ này cho ta 50 cái, làm nhanh nhất có thể”.

“A? Đại nhân, đây là cái gì, làm như thế nào!”. Xưởng trưởng không thể đoán ra được.

Triệu Tĩnh tức giận: “Thật là ngu ngốc, cứ nhờ thợ của người may theo như vậy không phải được rồi sao! Nhớ may ba lớp, mỗi lớp phải nhồi bông! Phải có khả năng hút nước tốt hơn, nhanh chóng may xong rồi báo cho ta biết!”

“Vâng, được rồi”.

Xưởng trưởng nhanh chóng gật đầu.

Triệu Tĩnh đã bắt đầu suy nghĩ lung tung, nếu làm ra và bán chiếc băng vệ sinh này ra ngoài, vậy phải cần bao nhiêu tiền?

Ta nên tìm ai để bán nó?

Tiêu tiểu thư khá tốt bụng, xinh đẹp, lại là nữ nhân, chuyện tốt như vậy chắc là nàng sẽ không bỏ lỡ đâu!

Chương 15 - Mau chóng tháo ra tháo ra

Ngày hôm sau.

Sau khi xưởng dệt tăng ca làm thêm giờ, đồ mà Triệu Tĩnh yêu cầu cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Nhìn những miếng băng vệ sinh chất cao như ngọn núi trên bàn, Triệu Tĩnh chìm sâu vào suy nghĩ.

Tại sao kiểu dáng này lại kỳ quái như vậy? Hình như khác hẳn với những gì hắn đã từng thấy trên TV ở kiếp trước.

Trương Long tò mò cầm lên một miếng, giơ lên trước mặt ướm thử một hồi, thắc mắc hỏi: “Đại nhân, đây là cái gì vậy? Khẩu trang mới sao?”

Triệu Tĩnh vỗ đùi: “Mẹ nó, thảo nào ta lại thấy kỳ quái như vậy? Xưởng dệt chó má đã làm giống như hình dạng của khẩu trang cho ta!”

Trước đây Triệu Tĩnh đã từng yêu cầu người dân trong huyện phải đeo khẩu trang vì chuyện ôn dịch, lúc này xưởng dệt hiển nhiên đã coi băng vệ sinh do Triệu Tĩnh vẽ thành khẩu trang để sản xuất chúng.

Giọng nói của Trương Long vang lên: “Lão gia, chiếc khẩu trang này khá chắc chắn, khi sờ thì mềm mại, nhưng nó quá to, đeo lên rộng thùng thình”.

Triệu Tĩnh ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt hắn đen lại.

Tiểu tử này hay thật, tìm việc cho ta đúng không?

“Mau chóng tháo ra tháo ra, hay xx quá, sao người không che mắt lại luôn đi!”, Triệu Tĩnh tức giận cười lớn.

Trương Long bối rối: “Đại nhân, chẳng lẽ đây là bịt mắt?”

“Không nên hỏi thì đừng hỏi, đi kêu dì Tuyết và những người khác tới đây”. Triệu Tĩnh đạp hắn ta một chân.

Giọng điệu và biểu cảm của Triệu Tĩnh rõ ràng rất khác biệt khi đối xử với các cô nương, vẻ mặt hòa nhã thân thiện kia làm Trương Long vô cùng ghen tị.

“Đại, đại nhân người đang làm gì vậy...”

Dì Tuyết nhìn đồng hồ trên bàn, lập tức nghĩ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, sắc mặt thay đổi.

“E hèm, dì Tuyết à, đây là vài thứ do bản quan làm ra, nào, các người cầm đi đeo vào xem có tác dụng không. Có tới năm mươi miếng, mỗi người chia năm miếng là đủ rồi”, Triệu Tĩnh nói.

Các cô nương trợn to mắt nhìn Triệu Tĩnh như nhìn thấy ma, tên biến thái này thực sự mày mò ra thứ đó.

“Sao còn đứng đó. Mau lấy đi, cái này chắc chắn tốt hơn cái mà các người đã dùng trước đây, được lót bằng ba lớp bông đây!”

Vừa nghe lời này, Trương Long lập tức cảm giác như ăn phải phân, kinh hãi nhìn thứ mà hắn ta cho là khẩu trang: “Đại... Đại... Đại nhân, người nói thứ này là vài nguyệt sự!”

“Đúng rồi, có chuyện gì vậy?”

Trương Long: “Ôi đ*t!”

Trương Long gầm lên một tiếng đầy tức giận, lao ra khỏi phòng tìm nước, hành động này khiến các cô nương giật mình sợ hãi.

“Chuyện gì xảy ra với Trương bộ đầu vậy?”, Dì Tuyết ngạc nhiên.

Triệu Tĩnh thần nhiên nói: “Không có gì, vừa rồi hắn chỉ giúp các người thử mà thôi.

Ánh mắt mọi người chợt trở nên quái dị.

Nhìn thấy bọn họ chậm chạp không chịu hành động, Triệu Tĩnh nóng nảy: “Các người sao vậy, đứng ngây ngốc như vậy làm gì, nhanh chóng mang đi thử xem!”

Con mẹ nó, ông đây ở đây phí công phí sức để giải quyết vấn đề về sinh lý cho các người, vậy mà các người lại làm như người chết không thèm cử động đúng không!

Các người là những người đầu tiên sử dụng một vật phẩm mang tính thời đại như vậy, còn không biết trân trọng đi!

Nhìn thấy các cô nương đều đã rời đi, Triệu Tĩnh nhất thời không nói nên lời.

Cả đám không hiểu được lòng tốt của bản quan, không phải chỉ là ‘bà di’ thôi sao, cũng đâu phải thảm họa hay thú dữ gì,

đâu cần mỗi lần nhắc tới đều tái mặt sợ hãi như vậy chứ.

Xu hướng không lành mạnh này phải được loại bỏ!

Thực sự cho rằng bản quan chỉ đang cố gắng kiếm tiền thôi sao!

Đó đều là vì thân thể của phái nữ các người mà thôi!

Dì Tuyết không khỏi tò mò hỏi: “Đại nhân, người làm ra thứ này để làm gì, làm mất thân phận của người thì sao”.

“Tại sao lại mất thân phận? Người có biết tại sao các cô nương trong lâu của người đều bị bệnh không, là do không chú ý đến vệ sinh!”

Triệu Tĩnh hừ một tiếng, kể lại tình hình của mấy người bệnh kia, khiến các cô nương hoảng sợ.

“Đừng tưởng rằng đây chỉ là một mảnh giẻ rách, đó là sự bảo đảm cho sức khỏe của các người! Nếu không, ta đành lòng thêm ba lớp bông sao? Có biết bây giờ bông đất cỡ nào không! Đó là vì các người cả thôi!”

Triệu Tĩnh tỏ ra chính trực nói: “Không sao đâu, từ hôm nay trở đi, không chỉ có các người mà còn có những phái nữ khác trong huyện, sau khi băng vệ sinh làm xong, mỗi người đều phải mua băng vệ sinh này! Giá năm văn một miếng, 50 miếng này coi như bản quan làm việc thiện tặng cho các người”.

“Mỗi người đều phải sử dụng! Cái gì cũng không bằng có sức khỏe tốt, phải có trách nhiệm với cơ thể của mình! Đây là bảo bối của phái nữ!”

Dì Tuyết và những người khác vội vàng gật đầu như gà mổ thóc, vừa rồi bị Triệu Tĩnh hù dọa, bây giờ các nàng ước gì có thể mua thêm.

Đợi dì Tuyết và những người khác rời đi.

Triệu Tĩnh bắt đầu cầm bút lên viết, một lúc sau, Trương Long với vẻ mặt nhăn nhó quay lại, hẳn ta còn chưa kịp nói gì thì Triệu Tĩnh đã đưa tờ giấy trong tay ra.

“Cầm lấy và bảo Chu lão nhân ở xưởng dệt may cho bản quan mười mẫu băng vệ sinh theo yêu cầu trên. Trời đất, người bị gì vậy? Sao mặt người lại trông giống khổ qua vậy?”

Trương Long có giận cũng không dám nói, lẩm bẩm nói: “Ai bảo lão gia không nói cho ta biết thứ đó dùng để làm gì?”

“Ai bảo người tài lanh, được rồi rút đi, đừng làm phiền bản quan suy nghĩ nữa, nên chọn tên thương hiệu nào đây? Không gian thứ bảy?”

Chương 16 - Đúng là thiếu hiểu biết

Dưới sự huấn luyện của Triệu Tĩnh, khả năng làm việc của huyện Nguyên Giang không thể không khoe khoang, chỉ mất chưa đầy một tuần.

Xưởng dệt đã thiết kế và sản xuất các kiểu băng vệ sinh không chỉ làm hài lòng Triệu Tĩnh, mà còn làm vừa lòng các cô nương, hơn nữa đã bắt đầu đầu tư mạnh vào sản xuất.

Chẳng qua muốn phái nữ chấp nhận những thứ thời thượng và tiên phong như vậy thì vẫn cần có thời gian, vì lý do này mà Triệu Tĩnh suýt chút nữa đã chuẩn bị thành lập một trung tâm chăm sóc sức khỏe phụ nữ để phổ biến kiến thức phụ khoa.

Vẫn cần thời gian từ từ từng bước một. Đàm Mỹ Trọng Sinh

Khi đi dạo trong nhà xưởng và nhìn những sợi tơ trên guồng quay, Triệu Tĩnh nghĩ đến điều gì đó nên gọi xưởng trưởng Chu lão nhân tới.

“Lão Chu, chúng ta có thể tạo ra loại vải dệt gòn như trong suốt bằng công nghệ hiện tại không?”

Tuy rằng ở thời đại này có quyền lợi, nhưng suy cho cùng vẫn thiếu chút niềm vui, nên cần xây dựng tinh thần nội tại của chính mình nhiều hơn.

Chu xưởng trưởng chỉ cảm thấy bối rối, ngờ nghệch nói: “Đại nhân, vải dệt trong suốt sao? Đó vẫn là vải à?”

Mục đích của việc dệt vải làm quần áo không phải là để che thân sao, muốn trong suốt thì cần vải làm gì nữa? Trực tiếp không mặc luôn là được.

“Đúng là thiếu hiểu biết”.

Triệu Tĩnh khịt mũi hừ một tiếng, người bình thường không thể hiểu được sự quyến rũ của vải ren, hẳn mô tả cho lão Chu

vải ren là cái gì, Triệu Tĩnh nói đến mức cảm xúc dâng trào.

Trong đầu hấn không khỏi hiện lên một bóng dáng, nếu cô nương đó mặc nó, chẳng phải sẽ rất quyến rũ sao?

Chất tiết, mấy ngày nay thực sự hơi nhớ nàng, đáng lẽ lần trước không nên chỉ tập trung vào kiếm tiền và nói chuyện làm ăn.

Chu xưởng trưởng nghe xong sững sốt một chút: “Còn có thứ đồ như vậy nữa sao”.

“Lão Chu à, cố gắng lên”.

Vỗ vờ vai đối phương, Triệu Tĩnh nói: “Nếu như ngươi có thể làm ra được, ta có thể phong cho ngươi chức phó huyện trưởng”.

“Phó huyện trưởng?”

“Chính là huyện thừa(*)”.

(#)huyện thừa: quan phụ giúp cho viên quan chính

Triệu Tĩnh chấp tay sau lưng rời đi, chỉ để lại xưởng trưởng với đôi mắt sáng ngời.

Hấn vừa đi trên đường vừa ngân nga, khi các cô nương nhìn thấy hấn, họ đều trốn đi rất xa như thể đang trốn một tên trộm.

Những ngày gần đây, danh tiếng biến thái của Triệu Tĩnh đã lan rộng.

Một người bình thường sao có thể nghiên cứu nguyệt sự của phái nữ, còn nghĩ ra băng vệ sinh nữa?

Triệu Tĩnh cũng không quan tâm đến điều này, chỉ là hiện tại hấn không đủ năng lực, nếu không bikini, giày cao gót gì đó hấn sẽ làm ra hết, lúc đó cho các nàng trực tiếp trở thành thiên thần của Victorias SecretI

Trình diễn nội y cho hấn xemI Tuy nhiên, những chuyện như vậy Triệu Tĩnh chỉ có thể nghĩ trong lòng, tuy rằng khớp trên đã mở ra, nhưng hấn vẫn có chút sợ hãi.

Nếu một ngày nào đó, Nữ đế bệ hạ bắt chước Khang Hy trong phim truyền hình, làm cải trang vi hành gì đó rồi đến huyện này, thì hấn đừng hòng có một cuộc sống yên ổn nữa.

Nếu để người phụ nữ hung hãn có thể lãnh đạo quân đội đầy lùi kẻ địch đó biết về việc hắt chặt chém thương hộ, mở thanh lâu thì đầu chó của hắt chắc chắn sẽ bị chém?

Điều quan trọng nhất là trong những năm này, huyện Nguyên Giang chưa nộp một khoản thuế nào cho triều đình, điều này khiến Triệu Tĩnh có hơi thấp thỏm.

Đi ngang qua hiệu sách, Triệu Tĩnh đã bước qua rồi lại lùi trở về, chủ quầy sách tinh mắt nhanh tay, sau đó lập tức nở nụ cười nịnh nọt: “Lão gia, người đi dạo phố à?”

“Mẹ nó người còn giấu! Ta nhìn thấy rồi, lấy ra!”, Triệu Tĩnh hừ lạnh nói.

Chủ cười ngượng ngùng, lấy ra cuốn sách giấu sau lưng đưa ra, là cuốn sách tên Quỳnh Minh rồi Lục gì đó.

Chương 17 - Khắc nhổ bừa bãi

Triệu Tĩnh tức giận: “Sao người dám viết loại sách như vậy, đúng là không coi kỷ pháp ra gì, đòi phong bại tục! Phạt tiền, người của Đội kỷ luật đi đâu hết cả rồi?”

Hắt vừa hét lên, một nhóm người đeo phù hiệu màu đỏ trên tay áo từ đầu đường phía xa chạy tới: “Lão gia lão gia, chúng ta đây!”

“Việc phạt tiền của tên này ghi vào hồ sơ cho ta, ta sẽ tịch thu cuốn sách cấm không được dẫn này, nếu để bản quan nhìn thấy lần nữa, sẽ cho người ăn cơm tù Còn gì nữa không!”

Mặt chủ quầy như trái khô qua: “Hết rồi lão gia, chỉ còn quyển cuối cùng này thôi”.

“Mẹ nó, vậy là trước đây đã bán rất nhiều rồi phải không, phạt 20 văn tiền!”

Chủ quầy kêu lên, nhìn Triệu Tĩnh nhét sách vào trong ngực rồi bỏ đi, phi xuống đất một ngụm nước bọt: “Thật sự, những chuyện này không phải đều là chuyện người đã kể ở Lê viên lúc trước sao, ta chỉ viết ra rồi bán lấy tiền mà thôi còn bị phạt tiền”.

Hắn ta lẩm bẩm, nhận thấy có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, ngẩng đầu nhìn thấy là Đội kỷ luật đã phạt tiền mình, liền tức giận nói: “Nhìn cái gì”.

“Khắc nhổ bừa bãi, tiền phạt là năm văn!”

Chủ quán: “abcxyz nhà các người!”

Trong hậu viện nha môn, Triệu Tĩnh vừa đọc sách vừa uống trà, Trương Long vội vàng chạy tới: “Lão gia lão gia!”

“Làm gì vậy? Cha chết rồi hay sao!”

Triệu Tĩnh tức giận quay đầu lại, mẹ nó, vừa xem đến chỗ hay hắn ta liền xông vào!

Trương Long thở hổn hển, rõ ràng là hắn ta đã chạy tới đây, bưng trà trên bàn uống hết một ngụm, hành động này khiến khóe miệng Triệu Tĩnh co giật.

Mấy tên này ngày càng không biết lớn nhỏ, phải tìm lý do để chân chính một phen mới được.

Sau khi uống một tách trà, Trương Long mới lấy lại bình tĩnh, vui vẻ nói: “Lão gia, hai thứ mà người nói đã được gom đủ!”

Tay Triệu Tĩnh run lên: “Người nói cái gì!”

“Mấy thứ mà lão gia người đã nói như lưu huỳnh, diêm tiêu* đều đã gom đủ rồi, những người đi ra ngoài mua hàng của chúng ta đã quay lại, mang về khoảng ba chiếc xe lớn”.

*kali nitrat

Triệu Tĩnh nuốt nước miếng nói: “Mau đưa ta đi xem”. Hai người nhanh chóng đi đến nhà kho.

Triệu Tĩnh nhìn người dân huyện dỡ hàng xuống xe ngựa, nhanh chóng mở một bao hàng ra, một vật thể hình khối rắn màu vàng sáng hiện ra trước mắt, ngửi thử thì thấy lập tức cảm thấy một luồng khí khó chịu trong mũi.

Người đi ra ngoài mua sắm tranh công nói: “Lão gia, đó có phải là thứ người muốn không?”

Triệu Tĩnh cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy, đúng là lưu huỳnh rồi! Hồ Tử, người làm rất tốt, lát nữa đến phòng thu chi lãnh năm mươi lượng bạc, đãi các huynh đệ một bữa cơm ngon, có

thứ này thì sau này chúng ta muốn phá núi khai thác đá sẽ không cần phải dùng tay không đào nữa”.

Những người xung quanh nghe thấy điều này đều sửng sốt.

Trương Long kinh ngạc: “Lão gia, thứ này có thể dùng để phá núi sao?”

“Phá núi?” Triệu Tĩnh hừ lạnh: “Giết người còn được nữa lài”

Mọi người nghe vậy không khỏi tò mò, làm sao một thứ như hòn đá lại có thể giết người được.

Triệu Tĩnh suy nghĩ một chút rồi hét lên: “Mang cân tới đây”.

Tỷ lệ của thuốc nổ đen không phải là bí mật gì, hắn còn nhớ trong đầu.

Người dân xung quanh nhìn thấy quan huyện lão gia của họ bắt đầu mày mò, chẳng mấy chốc đã tạo ra một khối đất đen tuyền, trải trên giấy dầu.

Thuốc nổ đen là thứ mà Triệu Tĩnh đã muốn chế tạo từ lâu, nhưng lại không may thiếu lưu huỳnh, lượng diêm tiêu trong đất cũng không đủ nên hắn chỉ có thể cử người ra ngoài điều tra bằng nhiều cách khác nhau.

Sau đó mới nhận ra rằng lưu huỳnh ở thế giới này không được gọi là lưu huỳnh mà còn có một tên gọi khác.

Nhìn đồng thuốc nổ màu đen trên tờ giấy dầu, Triệu Tĩnh cũng có chút sợ hãi, thứ này thật sự có thể chế tạo ra, nhưng hắn lại không dám sử dụng.

“Đi ra ngoài”.

Sau khi dặn dò xong, hắn dẫn một nhóm người đến một mảnh đất trồng rau trống trải ở ngoài thành, sai người lấy một ống tre bỏ hết thuốc nổ đen vào, suy nghĩ một hồi, Triệu Tĩnh quyết định không cho thêm đường, thử nghiệm hiệu quả trước là được.

Triệu Tĩnh dùng sợi dây tẩm dầu hỏa dài hơn ba mét làm kíp nổ, yêu cầu mọi người lùi lại phía sau, Triệu Tĩnh châm ngòi nổ, ngay lập tức một con rắn lửa lao ra, theo sau là một âm thanh đình tai nhức óc nổ vang lên.

Chương 18 - Sao lại đáng sợ như vậy

Một cái hố to tổ bố xuất hiện ở chính giữa khu đất trồng rau, hơn nửa số lượng rau bị huỷ hoại, bùn đất văng khắp nơi, mấy người Triệu Tĩnh trốn ở vị trí cách đó hơn 10 mét cũng không tránh được, cả đám dính đầy bụi đất.

“Mẹ kiếp, hình như bỏ hơi quá tay!” Nhìn cái hố to trước mặt, Triệu Tĩnh có chút dờ dẩn.

Hết cách, kiếp trước hẳn là người thường, cùng lắm là thích coi mấy quyển sách đó đây, ngày lễ thì đốt pháo chúc mừng, thứ có uy lực nhất mà hẳn từng thấy là pháo Đại Tây, nào từng chơi thử loại hàng cấm thuốc nổ đen này.

Nghĩ ngợi một lúc, trong lòng Triệu Tĩnh có chút hoảng, may mà mình lùi xa, bằng không chắc giờ đã đi đầu thai rồi.

Chân Trương Long mềm nhũn suýt không đứng vững, môi cứ va vào nhau: “Lão, lão gia, đó là thứ gì? Sao lại đáng sợ như vậy, vừa rồi là thần tiên nổi giận à?”

“Đúng... đúng đó! Là là là Thiên Lôi lão gia ngửa mặt việc chúng ta làm tiền khách nên nổi giận sao!”

Mọi người chung quanh tái mặt, Triệu Tĩnh nghe thế thì vờ bình tĩnh: “Nói vớ vẩn gì đó, cái này tên là thuốc nổ đen, sau này có thể dùng nổ núi đào đá, chắc, chắc, chắc, sức nổ này đúng là không phải dạng vừa”.

Lúc này Trương Long mới tin câu nói thứ kia có thể giết người của Triệu Tĩnh, cái hố kia đủ vùi ba người ấy chứ.

Đây cũng là lần đầu Triệu Tĩnh làm loại hàng cấm này, do không có kinh nghiệm, dù hẳn biết công thức phối hợp cân đối nhưng vừa rồi dùng tới ba cân lưu huỳnh, thêm đồ vào hơi quá tay.

Nhưng hẳn cũng coi như là trải đời, sau khi giật mình thì cũng nhanh chóng bình tĩnh, đồng thời trong lòng cũng dần sinh động.

Thuốc nổ đen này giúp mình giảm được bao nhiêu là thứ ấy chứ?

Nổ núi đào quặng thì tiện phải biết? Thậm chí còn có thể tạo ra ngành hàng lợi nhuận lớn nhất ngày lễ tết nữa.

Còn vì sao tạo đại pháo?

Triệu Tĩnh thật sự không muốn thử, ông đây đang ăn uống thoải mái, sống thanh thoi thì chắc rảnh quá hay gì mà đi đánh nhau với người ta.

Nghĩ đi nghĩ lại, Triệu lão gia cười toét mồm, sau đó triệu tập mọi người: “Tới đây, chuyện thuốc nổ đen này thì tuyệt đối không được, 1, 2, 3, 4... tuyệt đối không được để người thứ 17 biết, rõ chưa! Đây là bí mật của huyện chúng ta!”

“Rồi” Uy tín của Triệu Tĩnh thì không cần phải nói, không có hấn thì sẽ không có huyện Nguyên Giang ngày hôm nay nên mọi người đều gật đầu.

Nhìn cái hồ to ở đất trồng rau, Triệu lão gia cảm thán, sau đó lại có chút hả hê: “Đúng là đồ tốt. Chắc chắc, tiếc mảnh đất bị huỷ hoại như thế, chẳng biết là của kẻ xui xẻo nào!”

Nhìn mảnh đất đã tan nát, Triệu Tĩnh cảm thấy được chút thú vị như khi bé chơi pháo đốt.

“À... lão gia!”, Trương Long do dự một chút rồi nói.

Triệu Tĩnh quay đầu cười hỏi: “Sao thế?”

“À... miếng đất hình như là của người đó!”, Trương Long cẩn thận nói ra.

Triệu Tĩnh: “...”

Của ta?

Chương 19 - Người đâu có bảo thứ này đáng sợ thế ạ!

Một đám nha dịch và công nhân liên tục lui về sau: “Lão gia, lão gia...”

“Chuyện lớn như vậy sao không báo cho bốn quan, lão gia ta đang rất giận! Phạt mỗi người 10 văn!”, Triệu Tĩnh tức tối nói.

Trương Long có chút ầm ức: “Người đâu có bảo thứ này đáng sợ thế ạ!”

“Còn mạnh miệng à, phạt Trương Long thêm 10 văn! Tìm người trồng lại cho ta! Ngày mai không kịp rau để ăn là kiếm các người hỏi tội!”

Mang theo sự buồn bực, Triệu Tĩnh về tới huyện thành, vừa vào thành đã vội tới kho dặn người cất kỹ lưu huỳnh và kali nitrat, tuyệt đối không được để gần lửa, khi không có hấn cho phép thì không kẻ nào được ra vào phòng đựng hai thứ này.

Về phần chế tác thuốc nổ thì không cần gấp, nguyên liệu đã có thì sợ gì.

Mấy trăm cân lưu huỳnh và kali nitrat này mà chế hết thành thuốc nổ thì Triệu Tĩnh sợ bản thân ngủ không yên giấc, đừng để ngày nào đó ngủ một giấc dậy là ở trên trời luôn rồi.

Về trong huyện nha, Cao Tuyền - quản lý nhân lực của nhà xưởng tại huyện Nguyên Giang cầu kiến.

Đây là “giám đốc” nhân sự do chính hấn phong, chuyên phụ trách quản lý, điều phối công nhân các xưởng, trong huyện này, Cao Tuyền đứng nghĩa dưới một người mà trên vạn người.

Đây cũng là tâm phúc từng đôi bụng theo Triệu Tĩnh thất lung buộc bụng tới giờ.

Triệu Tĩnh ngáp một cái ra dấu bảo Cao Tuyền ngồi: “Chuyện gì nói đi!”

Cao Tuyền cung kính nói: “Lão gia, chúng ta không đủ người rồi, có phải nên tới vài nơi tuyển thêm không ạ?”

Triệu Tĩnh hơi nhú mày: “Huyện chúng ta bây giờ cũng có khoảng năm vạn người, sao lại không đủ?”

Cao Tuyền bất đắc dĩ đáp: “Lão gia à, trong huyện hiện tại có xưởng trà, lò gạch, xưởng xà phòng, xưởng dệt, xi măng, sứ, sáu cái này chỉ tính trong nội bộ huyện đó!”

“Ngoài thành còn có xưởng than, xưởng phân bón, chỗ nào không cần người ạ? Ngoài ruộng còn cần người trồng trọt nữa kìa? Đội vệ sinh, đội tác phong, đội kỷ luật cũng toàn là đám già cỗi chúng ta thôi!”

“Rồi rồi rồi! Đừng tụng nữa, ta đau cả đầu!” Triệu Tĩnh liếc mắt.

Cao Tuyền dờ khóc dờ cười: “Vậy nên đừng thấy huyện chúng ta nhiều người mà lầm, hai phần ba toàn là người già, phụ nữ, trẻ em, thanh niên trong độ tuổi lao động đều được phân phối cả, cần bổ sung dân cư!”

“Xem ra nên tính toán một chút rồi!”

Triệu Tĩnh đảo mắt: “Huyện Thiên Thuỷ kể bên đạo này đã “lấy lại sức” chưa?”

Cao Tuyền nhướn mày: “Này thì không ổn, cắt lông dê cũng không thể chỉ cắt một con, lỗ tên kia gửi lên trên cáo ngự trạng thì sao?”

Bên huyện Thiên Thuỷ kể bên Nguyên Giang đã có ba nghìn người bị Triệu Tĩnh lừa sang đây.

Trước khi chiến sự bình ổn, sản nghiệp của Triệu Tĩnh đã hoạt động âm ỉ, cần rất nhiều sức lao động, khi ấy hẳn chỉ hận không thể dẫn theo đám Trương Long đi trùm bao tải bắt người từ các huyện khác về.

Huyện Thiên Thuỷ cách vách vốn có tình hình ổn định hơn Nguyên Giang, sau chiến loạn thì dân chạy nạn hồi hương đã hơn một vạn, kết quả bị Triệu Tĩnh lừa tới Nguyên Giang làm công một đám.

Lừa tận ba nghìn người khiến Huyện lệnh Thiên Thuỷ suýt nhảy sông tự sát.

Thời đại này, sức sản xuất không phải khoa học kỹ thuật mà là nhân lực.

Nhiều người thì mới phát triển được.

Nghe thấy lời Cao Tuyền nói, Triệu Tĩnh gật đầu: “Cũng đúng, Thanh Hà thì sao?”

“Bên này thì càng không cần phải nói, hai năm trước chúng ta lừa gạt một hồi, hơn nửa dân số của huyện chạy tới chỗ chúng ta trong đêm, chúng ta sắp thành quê hương của họ luôn rồi!”, Cao Tuyền nở nụ cười gian manh.

Triệu Tĩnh: “Vậy tới huyện Lâm Xuyên, nghe bảo người của phủ Giang Lăng cũng không ít mà!”

Cao Tuyền gật đầu: “Vậy lần này làm sao ạ?”

Triệu Tĩnh cười he he: “Biện pháp cũ, đưa về thì nói cho họ biết nếu tới Nguyên Giang cư trú thì có thể hưởng hết những đãi ngộ mà dân bản địa được hưởng, cứ lôi kéo được năm người thì thưởng một lượng, có bao nhiêu, chúng ta nhận tất! Ai ở Nguyên Giang năm năm liên tục thì được phân cho nhà ở! Ta không tin họ đến đây rồi còn rời đi được!”

Hai người Triệu Tĩnh và Cao Tuyền nhìn nhau nở nụ cười gian xảo như con hồ ly đi trộm gà.

Chương 20 - Trà Tiên Cư?

Sau khi đã xác định sẽ vươn bàn tay tội ác tới huyện Lâm Xuyên, Triệu Tĩnh cũng có thể rảnh rỗi đôi chút, hẳn phải đi tới Di Hồng Viện dạy mấy cô nương múa cột thôi.

Chỉ là Triệu Tĩnh nhanh chóng mất đi hứng thú, tuy mở Di Hồng Viện nhưng chất lượng các cô nương ở đây không quá cao. Truyện Đô Thị

Ngồi uống rượu gạo ngó mấy cô nương uốn éo cái hông trên sân khấu, suy nghĩ của Triệu Tĩnh bay xa, không biết thương nhân bán trà kia khi nào tới nhập hàng.

Đế đô.

Trong một cửa tiệm tên Trà Tiên Cư khai trương hôm nay.

Việc này nhất thời gây chú ý cho nhiều người.

“Trà Tiên Cư? Là nơi của Trà Tiên Lục Vũ được đồn rằng vô cùng kỳ diệu mấy ngày nay đó hả?”

“Hình như thế! Nghe nói người này rất thần dị, lá trà do người này trồng uống vào có thể kéo dài tuổi thọ, đàn ông uống vào một đêm tám em cũng không thành vấn đề!”

“Đệch, trà này có phải tên là Kim Thương Bất Đảo không? Đừng bảo là mị dược nhé!”

Một thanh niên mặc áo gấm đả mắt, cầm ngân phiếu hết lớn: “Ui cha, làm phiền nhường đường! Đừng làm ông đây lỡ việc mua trà, các người chịu trách nhiệm nỗi không!”

“Huynh đài, còn chưa mở bán, người vội thế để đi đâu thai à?”, một người bị đẩy khó chịu nói.

Thanh niên quát: “Mau tránh ra! Mẹ nó, thái nãi nãi của ta đã nói là phải uống bằng được trà của Trà Tiên Cư! Sáng nay trời chưa tỏ là ông đây đã chờ rồi

Người bên cạnh nhường mày: “Chẳng lẽ uống trà của Trà Tiên Cư có thể cải lão hoàn đồng à?”

“Nhìn các người là biết đám nhà quê chưa trải sự đời, ta nói cho các người biết, Trà Tiên Cư này rất kỳ diệu!”

Vẻ mặt thanh niên cao ngạo: “Trà này do chính tay Trà Tiên Lục Vũ trồng, mỗi việc ngắt lấy thôi cũng đã không đơn giản, nghe thái nãi nãi ta nói là người hái phải trên 14, dưới 17, là thiếu nữ chưa chồng, vẻ ngoài phải xinh đẹp!

Quá trình không được dùng tay, bằng không sẽ mất đi tiên khí, vậy nên trà Bồi Nguyên này còn có cái tên thanh nhã là

“Khoa trương tới vậy sao?”, mọi người xung quanh tức khắc có hứng thú.

“Nhưng mà huynh đài, người cũng đâu cần vội vã thế, trong tay người cầm 200 lượng thì có thể mua được cả đống rồi! Chẳng lẽ lại sợ không mua được à?”

Thanh niên cười lạnh, khinh thường nhìn đám đông: “Nói các người nhà quê không sai mà, biết Bồi Nguyên này bao nhiêu một lạng không? 100 lượng chỉ mua được một lạng trà thôi!”

“xxxxI Trà này uống vào biết bay hay gì mà 100 lượng một lạng?”

Những người khác cũng giật mình, thanh niên tiếp tục: “Vậy nên hiện tại đã biết cái gì gọi là tiên trà rồi chứ? Đó là thứ người thường uống được sao? Các người không mua nỗi thì đừng cản đường!”

“Ai mua không nỗi hải”

Ở đế đô này ai mà không có chút năng lực? Nghe thấy thanh niên mĩa mai, họ khó chịu lắm, một người cười lạnh: “Ông đây có tiền nhưng ông không ngu mà dùng trăm lượng mua một lạng trà? Ăn cướp à! Uống vào có thể đập đất thành tiên hay sao!”

Thanh niên lại cười nhạo: “Người chưa từng uống sao biết hương vị của tiên trà, ba năm trước, ta từng theo thái nãi nãi mới có cơ hội có một nhúm trà Bồi Nguyên, trở về ta và thái gia gia pha một bình, ha, người nghĩ sau đó thế nào?”

“Sau đó thế nào?”

Thanh niên kích động: “Thì sinh cho ta một gia gia nữa chứ sao!”

Mọi người trợn mắt nghe thấy lời kẻ quá ư là huyênh hoặc của thanh niên.

“Mẹ kiếp, nếu không xảy ra ở nhà ta thì sao ta tin chứ, biết gia gia ta sinh ra nặng bao nhiêu không? Bốn cân sáu lạng! Giờ mới hai tuổi đã có đứa cháu trai lớn như ta đây này!”

Bên này chưa xong, một tên mập khác cầm đồng ngân phiếu vọt tới, dùng khẩu âm phủ Đại Danh nói: “Bán chural Hết rồi á? Trà Bồi Nguyên bán hết rồi!”

Má ơi, lại một tên nữa?

Mọi người nhìn sang, có người hỏi: “Người cũng tới mua trà?”

Chương 21 - Hay là mua chút về nhà thử xem?

Người đàn ông trung niên mập mạp cầm mấy trăm lượng đáp: “Nói nhảm! Trà Bồi Nguyên còn chưa bán à? Nay trà nhà ta hết rồi! không ngờ tới đế đô một chuyến lại thấy có trà Bồi Nguyên!”

Một người hỏi: “Người cũng từng uống rồi sao?”

“Đâu chỉ uống!”

Người đàn ông béo bắt đầu kể lể.

Qua hơn nửa ngày, cuối cùng trong Trà Tiên Cư cũng có người đi ra, lạnh lùng bảo: “Hôm nay trà Bồi Nguyên, chỉ bán hai cân, mỗi người chỉ được mua hai lạng!”

“Ta ta ta! Ta mua trước, đừng cản ta, thái nãi nãi ta còn muốn sinh gia gia cho ta!”

“Mẹ nhà người! Để thái nãi nãi đợi chút đi, phu nhân nhà ta đang chờ ta kìa!”

Trong nháy mắt, thêm một đám người đòi mua trà ào ra, kẻ này không hề thua kém kẻ kia, cánh tay không ngừng giơ lên, nếu chịu nhìn kỹ thì đám người xô đẩy dữ dội nhưng hoàn toàn không tiến thêm bước nào.

Khi bọn họ không ngừng diển, đám rau họ bắt đầu có sự thay đổi trong suy nghĩ.

Hay là mua chút về nhà thử xem?

Mấy phu nhân trong nhà đều dùng ánh mắt ăn tươi nuốt sống nhìn họ! Sắp già tới nơi mà còn không hiểu chuyện à!

Chỉ trong một phút ngắn ngủi, hai cân lá trà đã hoàn toàn hết sạch!

Trong nội cung.

Nữ đế bệ hạ đang ở trong ngự thư phòng xem tấu chương, Lục Uyên kích động chạy vào: “Bệ hạ!”

“Sao thế?”, Tiêu Linh Linh ngẩng đầu.

Lục Uyên kích động: “Bán hết rồi! Mới có một chút mà đã bán sạch hai cân trà rồi!”

“Nhanh thế sao!”, Tiêu Linh Linh vừa mừng vừa sợ.

Lục Uyên gật đầu: “Vâng, nhanh thế đó ạ! Đến lúc này vẫn còn một đám trà vây quanh Trà Tiên Cư đòi mua trà!”

“Tốt!” Tiêu Linh Linh buông cây bút, nàng như nhìn thấy vô số bạc trắng bóng bay về phía mình, hai cân lá trà đã là hai nghìn lạng, năm trăm cân là 50 vạn lạng.

“Thông báo cho lão Lâm, nhất định phải bán hạn chế số lượng theo lời Triệu Tĩnh!”

Nữ đế bệ hạ tức khắc ra lệnh.

Lục Uyên vội gật đầu.

Nói rồi Tiêu Linh Linh không nhìn được mà thở dài: “Không ngờ một huyện lệnh nhỏ bé mà lại rành rẽ chuyện làm ăn như thế. Nếu hoàng đế có tài năng này thì tốt quá,

trâm không cần ngày ngày buồn rầu vì tiền bạc”.

Sau đó nàng lại sững sốt nhìn Lục Uyên: “Lục Uyên, trâm có quên mất gì không?”

“Có sao bệ hạ?”

Lục Uyên ngơ ngác rồi ánh mắt mê mang: “Hình như, hình như quên thứ gì đó!”

“Đúng rồi, hình như có liên quan tới hoàng đế! Tên này khá an phận đạo gần đây!”, Tiêu Linh Linh cũng hoang mang.

Tổng quản thái giám ở cạnh nuốt nước bọt, lúc này mới dám mở miệng.

“Bệ hạ” Tiêu Linh Linh: “Chuyện gì?”

“Huyền Sách điện hạ bị treo tám ngày rồi, có phải nên thả xuống không ạ?”

“Cái gì? Còn đang treo à! Người còn sống không?”, Tiêu Linh Linh giật mình.

Tổng quản thái giám tiếp tục nói: “Người từng nói không có lệnh của người thì không được thả điện hạ xuống. Chúng nô tài không dám tự chủ trương, điện hạ vẫn còn sống!”

Chương 22 - Chuyện gì?

Đông cung.

Huyền Sách điện hạ dùng ánh mắt u oán nhìn Tiêu Linh Linh.

Tiêu Linh Linh có chút chột dạ nhìn nơi xa, sau đó nhìn sang Lục Uyên trách móc: “Lục Uyên, sao ngươi có thể để hoàng đế treo trên cây tám ngày! Lỡ xảy ra chuyện thì ngươi bị tội gì?”

Lục Uyên ngó ra, sao mình lại gánh cái tội này nhỉ, mấy hôm nay mình bận rộn chuyện trà mà!

Tiêu Huyền Sách hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay đầu đi, thờ phỉ phỉ nói: “Làm phiền bệ hạ quan tâm, thân thể thần đệ còn tạm, chưa chết được!”

Nữ đệ bệ hạ nghe xong càng cảm thấy không tốt nhưng biết là câu giận dỗi của Tiêu Huyền Sách, người này bị treo

tám ngày nhưng thật ra đã được buông xuống trong lén lút.

Dù gì đám cung nữ thái giám cũng không thể thật sự để một hoàng tử bị treo tám ngày tám đêm đúng không?

Xem chừng là đã có người thả xuống lúc không có ai quan sát, chỉ là không có lệnh của nàng nên không thể công khai thả mà thôi.

Nhưng dù nói thế nào thì chuyện này vẫn là nàng sai. Bởi vậy Nữ đế bệ hạ có chút quần bạch, vừa định đuổi mọi người xuống để đỡ dành đệ đệ thì một thái giám chạy vào.

“Bệ hạ!”

“Chuyện gì?”, Tiêu Linh Linh nhíu mày.

“Bệ hạ, Tri phủ Giang Lăng Chu Bách Xuyên tới, đang chờ ở ngoài”.

Tiêu Linh Linh tức khắc giật mình, cuối cùng cũng chờ được người.

“Tuyên! Những kẻ khác lui ra!”

“Tuân lệnh!”

Cung nữ, thái giám vội lui xuống, Tiêu Linh Linh nhìn Tiêu Huyền Sách còn đang ngồi dưới đất: “Đứng lên, đừng ngồi dưới đất”.

“Ta thích ngồi, thích ngồi đó! Tận tám ngày! Ta bị treo trên cây tám ngày! Dầm mưa dãi nắng, tử không quan tâm ta, tử chỉ nghĩ tới bản thân!”

Không còn ai, Tiêu Huyền Sách tức khắc âm ức nói.

Nữ đế bệ hạ nhúc nhai: “Được rồi được rồi! đừng gào nữa!”

“Ta gào ta gào đó...”, Tiêu Huyền Sách cũng giận lẫy.

Thấy Nữ đế bệ hạ giơ bàn tay, Huyền Sách điện hạ cũng ngậm mồm lại, ngoan ngoãn đứng lên

Lúc này, Tri phủ Giang Lăng Chu Bách Xuyên cũng tới.

Ông ta hành lễ với bệ hạ trước rồi hành lễ với hoàng tử, được ân chuẩn thì cẩn thận đứng dậy, trong đầu rối loạn.

Ông ta hoàn toàn không biết vì sao bệ hạ truyền triệu mình.

“Tri phủ Giang Lăng Chu Bách Xuyên!”, Tiêu Linh Linh thân nhiên nói. I,

Chu Bách Xuyên vội khom lưng: “Có hạ quan

Tiêu Linh Linh: “Chu đại nhân có biết huyện Nguyên Giang?”

Trong đầu nổ vang, Chu Bách Xuyên vô thức ngẩng phắt lên, đối diện với ánh mắt của Nữ đế, ông ta hoảng quái

Sao bệ hạ biết huyện Nguyên Giang?

Chẳng lẽ người từng tới đó?

Huyện Lệnh Đế Sư

Chương 23 - Cầm mồi cho trẫm!

Không thể nào, mình đâu có nhận được tin tức gì! Con chó Triệu Tĩnh cũng đâu có nhắn gì cho mình!

Chẳng lẽ bệ hạ đã biết tình hình của huyện Nguyên Giang!

Hồi lâu sau, Chu Bách Xuyên mới đáp khi lòng không yên: “Bẩm bệ hạ, huyện Nguyên Giang thuộc phạm vi quản lý của thần, tất nhiên là biết ạ!”

Huyền Sách điện hạ có chút tò mò, huyện Nguyên Giang? Đó là chỗ nào?

Thấy phản ứng của Chu Bách Xuyên, ánh mắt Tiêu Linh Linh lạnh đi: “Vậy mời Chu Bách Xuyên giới thiệu một chút!”

Chu Bách Xuyên run rẩy đáp: “Bẩm bệ hạ, huyện Nguyên Giang nằm ở chỗ giao nhau của núi Bạch Vân, núi Thanh Thương và núi Tử Hương, vắng vẻ khó đi, vài năm trước do dịch bệnh và chiến tranh, dân cư không tới hai nghìn, cuộc sống khốn khó, thần nhiều lần thăm viếng chỉ mong đáp ứng được nhu cầu của dân chúng!”

Tiêu Linh Linh cười lạnh: “Vậy sao, dân cư không tới hai nghìn? Cuộc sống khốn khó? Sao trẫm lại thấy huyện Nguyên Giang có sản vật phong phú, bá tánh an cư lạc nghiệp khá giả, chỉ tưởng thành thôi cũng so được với hoàng thành của trẫm rồi, chẳng lẽ huyện Nguyên Giang trẫm tới và Chu đại nhân tới không phải cùng một nơi!”

Toi!

Toi rồi, tạch rồi, chết rồi!

Lại một tiếng nổ vang trong đầu Chu Bách Xuyên, ông ta sững người nhìn Nữ đế, Tiêu Linh Linh tức giận quát: “Chu Bách Xuyên ngươi còn muốn lừa trẫm tới khi nào?”

Chu Bách Xuyên quỳ mọp xuống: “Bệ hạ, thần có tội!”

Huyền Sách bệ hạ nhếch miệng, đúng là nhát cây.

Tiêu Linh Linh lạnh lùng: “Báo cáo toàn bộ về huyện Nguyên Giang mấy năm nay cho trẫm nghe! Sau đó trẫm tiếp tục trị người tội khi quân!”

Nghe thế, Chu Bách Xuyên quỳ trên đất mà nước mắt ẩm ướt chảy ra.

“Bệ hạ! Thần có nỗi khổ tâm! Đều do tên Huyện lệnh huyện Nguyên Giang ép buộc thần!”

Tiêu Huyền Sách nhin không nổi chen vào: “Người nói tào lao gì thế? Một Tri phủ như ngươi mà còn bị một Huyện lệnh đồn ép sao?”

Cho rằng bốn điện hạ không ra cung thì không biết chức nào lớn à?

Chu Bách Xuyên khóc không thành tiếng, vừa lau nước mắt vừa sụt mướt: “Bệ hạ, điện hạ, thần nói thật! Hai năm trước thần từng tới huyện Nguyên Giang!”

“Lúc đó thần cũng giật mình, muốn nhanh chóng báo cho triều đình, nhưng mà nhưng mà...”

Chu đại nhân khóc không nói thành lời.

Tiêu Huyền Sách thấy hứng thú, cau mày nói: “Nam tử hán khóc gì mà khóc, mau nói! Nhưng cái gì!”

Chu Bách Xuyên: “Nhưng ngày đó Huyện lệnh Nguyên Giang Triệu Tĩnh đã mời thần uống rượu, dùng thuốc làm thần ngất xỉu, sau khi tỉnh lại thần đã bị họ bắt!”

“Cái tên trời đánh Triệu Tĩnh kia vu khống thần say rượu mất trí, làm bần... ba bà già 80...”

Trước mặt Tiêu Linh Linh tối đen, suýt ngất. “Dữ ‘zậy’ saol” Một âm thanh lạ lùng vang lên.

Chu Bách Xuyên ngơ ngác nhìn Tiêu Huyền Sách đang hưng phấn, mẹ nó, gì đây? Dữ gì mà dữ?

“Câm mồm cho trẫm!”

Liếc hoàng đế một cái, Nữ đế mới quay sang cau mày nhìn Chu Bách Xuyên: “Người nói hấn ép buộc người? Dù sao người cũng là cấp trên của hấn mài”

Chu Bách Xuyên tỉnh táo lại thì càng âm ức lau nước mắt.

“Bệ hạ có điều không hay, huyện lệnh Triệu Tĩnh không phải người! Hấn không chỉ vu khống thần, thậm chí còn vẽ ra loại tranh kỳ cục khó coi nói đây là chứng cứ phạm tội của thần!”

“Bức tranh rất sống động, tới giờ thần chưa từng thấy cách vẽ này, đáng giận nhất là nếu thần không nhận tội, Triệu Tĩnh sẽ phái người đưa nó tới nhà và quê quán của thần!”

“Thậm chí còn treo ở thanh lâu coi như đông cung đòi”

“Đây là việc người làm sao?”, Tiêu Huyền Sách điếng người.

Tiêu Linh Linh liếc hấn ta, người tốt hơn hấn chỗ nào? “Sau đó thì sao? Mau kể đi!”, Tiêu Huyền Sách thúc giục. Chu Bách Xuyên:...

Mẹ nó, người đang nghe kể chuyện đó hả? Khốn kiếp, nếu người không phải là hoàng tử thì ông đây xử đẹp người rồi nhé!

“Tất nhiên thần cũng sống chết không chịu, nhưng bệ hạ, thủ đoạn của Triệu Tĩnh này đúng là độc ác chưa từng thấy! Hấn uy hiếp thần nếu không ký tên đồng ý nhận tội thì cho thần ăn xuân được, ném vào chuồng heo rồi mời người trong cả huyện tới tham quan”.

Khoé miệng Tiêu Linh Linh giật giật, tay run rẩy, cái tên nói muốn cho dân chúng có đồng ruộng của riêng mình có thể điền khùng tới mức này sao!

Tên Huyện lệnh trời đánh!”

Chu Bách Xuyên lau nước mắt bộc phát sau từng ấy năm uất ức, nói hết toàn bộ ra.

Chương 24 - Cuối cùng cũng lừa dối qua ải này!

“Tên Triệu Tĩnh trời đánh kia không chỉ ép buộc thần che giấu tình hình thực sự ở huyện Nguyên Giang cho hần, mà còn ép thần phải nhận hối lộ. Hần sẽ cho thần mười vạn lượng bạc trắng mỗi năm, nếu thần không nhận, hần sẽ gán cho thần tội cường gian”.

“Ngoài ra, hần còn sẽ đưa đặc sản của huyện Nguyên Giang cho thần, những năm này, thần không lúc nào mà không bị hần hiếp bức, bệ hạ, trong lòng thần rất khổ sở!”

Tiêu Linh Linh ngơ ngác, nghe Chu Bách Xuyên kể lại từng chuyện mà Triệu Tĩnh đã làm, lửa giận của Nữ đế bệ hạ càng ngày càng tăng.

Quả nhiên đối với một tên cầu quan mở thanh lâu thì trăm không nên!

Ôm ảo tưởng!

Người như vậy mà trước đây trăm còn muốn triệu hần về kinh cống hiến cho quốc gia! Nữ đế bệ hạ cảm thấy đầu óc của mình lúc trước chắc chắn đã bị nước vào.

Huyền Sách điện hạ cảm thấy hôm nay chân trời mới của mình đã được mở ra, Càn Quốc còn có một nhân tài cực phẩm như vậy sao! Hần ta ước gì có thể gặp mặt xem thử!

“Trăm hiểu, người đã phải chịu thiệt thòi rồi”.

Tiêu Linh Linh tự mình đỡ Chu Bách Xuyên đang quỳ trên mặt đất lên, lúc này Tri phủ đại nhân cảm động đến rơi nước mắt, bao nhiêu năm tủi nhục đều hóa thành nước mắt chân thành.

Cuối cùng cũng lừa dối qua ải này!

“Người đâu, truyền lệnh của trẫm!”

Tiêu Linh Linh hét lớn một tiếng, khiến Huyền Sách điện hạ và Chu Bách Xuyên toàn thân run lên, thật sự là kỳ quái, uy nghiêm của Thiên Tử lại có thể xuất hiện trên người một cô gái.

Tổng quản thái giám đang đợi ngoài Ngự Hoa Viên vội vàng chạy tới: “Bệ hạ”.

Tiêu Linh Linh nổi giận dùm dùm nói: “Truyền lệnh của trẫm, lệnh cho Lại Bộ lập tức điều tra kỹ lưỡng, bắt giữ Huyện Lệnh huyện Nguyên Giang, Triệu Tĩnh, xử trảm sau mùa thu!”

“Nô tài tuân mệnh”. Tổng quản thái giám nuốt một ngụm nước miếng.

Trong lòng Chu Bách Xuyên kinh hãi, chỉ vậy đã giết hấn sao?

Điều hấn ta không biết là, việc mở thanh lâu và đưa hối lộ của Triệu Tĩnh đã chạm đến điểm mấu chốt của nữ đế bệ hạ, chỉ riêng điều này cũng đủ để Tiêu Linh Linh giết Triệu Tĩnh một trăm lần.

Chưa kể trong nhiều năm như vậy hấn đã lừa trên gạt dưới, không hề nộp một chút thuế nào!

Nếu bây giờ Triệu Tĩnh xuất hiện trước mặt Nữ đế bệ hạ, Tiêu Linh Linh có lẽ sẽ trực tiếp rút kiếm chém đầu chó của hấn.

Tổng quản thái giám đang chuẩn bị truyền lệnh thì Hộ Bộ thượng thư, Trương Thiên Sơn, xách quan bào lao vào Ngự Hoa Viên.

“Bệ hạ! Bệ hạ!” “Có chuyện gì mà ồn ào nhốn nháo vậy!”

Tiêu Linh Linh đè nén tức giận, quát lớn.

Trương Thiên Sơn quỳ xuống, vội vàng nói: “Bệ hạ, Giang Châu báo nguy! Đập lớn vỡ đê làm ngập lụt hàng trăm huyện, đồng ruộng bị phá hủy, vô số bá tánh phải di tản khắp nơi!”

Thân thể Tiêu Linh Linh lắc lư, không thể đứng vững, suýt chút nữa ngã quy về phía sau, khiến tất cả mọi người kinh hãi.

Tiêu Huyền Sách vội vàng đỡ tỷ tỷ của mình, trong mắt tràn đầy quan tâm: “Đại tỷ!”

Chương 25 - Có lẽ sẽ có biện pháp

Nữ đế bệ hạ lúc này thật sự có chút bối rối, vội vàng nói: “Lập tức triệu tập chúng quan viên đến nghị sự!”

Thái Hòa Điện.

Tiêu Linh Linh dưới sự đỡ của Lục Uyên bước lên ngai vàng, không cần chào hỏi xã giao thêm nữa, nhìn sứ thần Giang Châu quỳ dưới đài, Tiêu Linh Linh nghiêm mặt nói: “Mau chóng báo cáo tình hình tai họa ở Giang Châu!”

Sứ thần không dám ngẩng đầu, vội vàng nói: “Thưa bệ hạ, từ tháng 6 đến nay, nhiều nơi ở Giang Châu xảy ra mưa lớn đột ngột, kéo dài suốt hai mươi ba ngày, mưa lớn khiến nước sông Quảng Lăng dâng cao làm vỡ đập Giang Châu, lũ lụt từ Phủ Giang Châu bắt đầu lan rộng không ngừng qua các huyện Mặc, Cẩm Xuyên, Quế Vân và các quận huyện khác có hệ thống sông ngòi phát triển, đến bây giờ đã nằm ngoài tầm kiểm soát.

Cho đến nay, toàn bộ Giang Châu đều bị lũ lụt ảnh hưởng, đồng ruộng màu mỡ bị phá hủy, bá tánh không thể thu hoạch được gì, và xu hướng ngày càng tồi tệ...”

Vẻ mặt của tất cả các đại thần đều thay đổi.

Giang Châu là châu phủ có hệ thống sông ngòi phát triển nhất ở Càn Quốc, một khi ở đây xảy ra lũ lụt, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến các châu phủ khác.

Dương thái sư, một trong những người sắp được xếp vào hàng Tam công(*), vội vàng đứng dậy nói: “Bệ hạ, thiên tai nghiêm trọng, dân chúng đang phải chịu khổ, cứu tế là một chuyện cấp bách!”

(*) Tam công: dùng để chỉ ba chức quan cao cấp nhất trong triều đình phong kiến tại các nước Á Đông

“Lão thái sư nói đúng, bệ hạ! Thần xin nhận mệnh đến Giang Châu!”

Một nhóm đại lão của Binh Bộ đứng ra, đây là lúc cần rất cần quân nhân.

Nhìn các đại thần ở dưới đài đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như tường đồng vách sắt, trong lòng Tiêu Linh Linh thoáng có chút an ủi, liên tục ra lệnh: “Lệnh cho Binh Bộ thượng thư Lý Vĩnh, huy động ba vạn quân nhanh chóng gấp rút tiếp viện Giang Châu, Hộ Bộ lập tức lấy từ quốc khố 30 vạn lượng để cứu trợ thiên tai. Ngoài ra, hãy thông báo cho các Tri phủ của các châu mục lập tức điều lương đưa đến Giang Châu!”

“Bệ hạ thánh minh!”

Các đại thần đua nhau tâng bốc, nhưng trong lòng Tiêu Linh Linh lại không hề có chút vui sướng nào, mà lại tràn ngập lo lắng.

Chiến lược sơ bộ đã được xây dựng, nhưng tiếp theo phải làm sao?

Lũ lụt cũng không khác gì những tai họa khác, nếu không thể khống chế nước lũ được thì tai họa sẽ chỉ tiếp tục lan rộng, nghĩ đến đây, Tiêu Linh Linh lập tức triệu tập một hội nghị Nội Các, tất cả quan viên từ tam phẩm trở lên đều tham gia, hy vọng tập hợp được sức mạnh của mọi người để đưa ra một giải pháp.

Kết quả là một cuộc cãi vã lớn. Mạnh ai người nấy nói!

Ta cho rằng phương pháp của người thật ngu ngốc, còn người cho rằng ý tưởng của ta thật điên rồ, tranh cãi đến cuối cùng suýt nữa đã đánh nhau.

Tuy nhiên, có một người trừng mắt ngơ ngác nhìn bản đồ, đột nhiên nói: “Nếu có thể chuyển hướng lũ lụt khỏi huyện Hồng Vân thì tốt rồi”.

Mọi người nhìn sang thì thấy người đang xảy ra chính là Tiêu Huyền Sách, không hề dừng lại một giây nào, họ quay đầu lại tiếp tục cãi vã.

Tên tiểu tử này mà có thể nghĩ ra cách gì đó, thì mới là việc kỳ lạ.

Nghĩ lại trước đây lúc tên tiểu tử này lên ra khỏi cung cuối cùng phải xin ăn trở về, mọi người vốn tưởng rằng Huyền

Sách điện hạ đã trải qua nỗi thống khổ của dân chúng, hẳn là phần nào đã trưởng thành.

Có lẽ có thể học được điều gì đó từ trắc trở này. Kết quả sau một thời gian quan sát, mọi người phát hiện ra rằng lần ra cung này Tiêu Huyền Sách chỉ học được cách xin ăn.

Thấy không có người chú ý tới mình, Tiêu Huyền Sách lập tức vội vàng chỉ vào bản đồ, tức giận nói: “Các người không biết tự mình xem sao! Hiện tại lũ lụt đang tràn vào huyện Hồng Vân, huyện Đại Mã và những nơi khác phía sau đều là địa hình trũng thấp, nếu không làm cho nước lũ chuyển hướng thì tai họa sẽ còn lan nhanh hơn nữa”.

Dương sư nhìn bản đồ nhẹ nhàng gật đầu, ồ, mặt trời đã mọc từ hướng Tây sao, vậy mà tên tiểu tử này lại nói đúng, lão nhân lầm bầm: “Nhưng muốn chuyển hướng nước lũ cũng không dễ dàng, chung quanh huyện Hồng Vân không có ngọn núi cao nào cả, chẳng lẽ phải dựa vào sức người để chặn lại sao?”

Tiêu Huyền Sách lộ vẻ tự tin: “Có lẽ sẽ có biện pháp”.

Lúc này tất cả mọi người thật sự kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Hoàng tử điện hạ, Tiêu Linh Linh lập tức nói: “Huyền Sách, nếu đệ có ý kiến gì thì mau nói ra đi!”

Tiêu Huyền Sách gật đầu, trình trọng nói: “Bệ hạ, xin hãy dẫn chúng ta quỳ cầu nguyện với trời xanh bảy ngày bảy đêm, tin rằng ông trời sẽ cảm động trước sự chân thành của chúng ta... Tục ngữ có câu, có công mài sắt có ngày nên kim, hơn nữa phụ hoàng trên trời có linh thiêng nhất định sẽ phù hộ cho chúng ta...”.

“Đủ rồi!”, sắc mặt Tiêu Linh Linh âm trầm nói.

Chỉ thiếu chút nữa thôi, nàng đã không nhịn được mà ném Tiêu Huyền Sách đang nói hăng say ra ngoài.

Bà đây thực sự đầu óc bị úng mới có thể ngồi đây nghe tên tiểu tử này nói những điều vô nghĩa!

Nữ đế bệ hạ cảm thấy mệt mỏi, không muốn yêu nữa.

Chương 26 - Tiêu Huyền Sách!

Bị Nữ đế bệ hạ mắng, Tiêu Huyền Sách bấu môi, không dám nói thêm nữa.

Tuy nhiên, sau Hoàng tử điện hạ cũng không ai có thể nghĩ ra phương pháp nào để giải quyết lũ lụt.

Tình hình thảm họa lần này quá nghiêm trọng, nếu không cẩn thận thì có thể ảnh hưởng đến các châu phủ khác, không phải ai cũng có thể xử lý được.

Tiêu Linh Linh bất đắc dĩ lật xem các điển tịch trong tay, hy vọng có thể lấy được chút gợi ý từ chúng.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ồn ào, khiến nữ đế bệ hạ vốn có tâm trạng bức bối càng thêm cảm thấy không vui.

Nàng đẩy cửa Ngự Thư Phòng ra, quát lớn ra bên ngoài: “Ai đó, ồn ào nhốn nháo như vậy còn ra thể thống gì!”

Ngay khi người phía trước vừa quay đầu lại, thái giám trong số đó nhanh chóng quỳ xuống.

“Bệ hạ! Bệ hạ! Mau đến thuyết phục Hoàng tử điện hạ đi, ngài ấy lại muốn rời cung!”

Tiêu Linh Linh nhìn kỹ hơn thì lập tức giận sôi máu, chỉ thấy Huyền Sách điện hạ mang theo một cái bao, còn ăn mặc như bá tánh bình thường, nhìn bộ dáng thì không khó đoán ra tên tiểu tử này muốn làm gì.

“Tiêu Huyền Sách!”

Nữ đế bệ hạ giận dữ gầm lên một tiếng, vừa rồi lão nương ủa đã muốn đánh ngươi!

Một ngày không bị đánh thì trong lòng cảm thấy khó chịu lắm đúng không!

Tiêu Huyền Sách cúi đầu hung tợn trừng mắt nhìn thái giám đã ngăn cản mình, xem ra hẳn ta không có cơ hội rời cung rồi, chỉ có thể bơ phờ ỉu xìu kêu lên.

“Bệ hạ”.

Tiêu Linh Linh: “Đệ muốn đi đâu vậy? Tin ta sẽ đánh gãy chân đệ hay không!”

“Bệ hạ!”

Tiêu Huyền Sách u oán ngẩng đầu lên: “Dù sao ngài cũng muốn giết hần, sao không để ta đi mở rộng tâm mắt chứ?”

Tiêu Linh Linh sững sốt: “Trâm giết ai?”

“Lúc trước ở Ngự Hoa Viên, không phải ngài muốn giết chết tên Huyện Lệnh huyện Nguyên Giang kia sao?”, Tiêu Huyền Sách nói.

Tiêu Linh Linh lúc này mới nhớ ra, nhìn về phía đệ đệ của mình, vô thức nói: “Đệ muốn đi huyện Nguyên Giang sao?”

Thấy Bệ hạ không có ý định đánh mình, Tiêu Huyền Sách lập tức hưng phấn, nhanh chóng gật đầu: “Đúng vậy, bệ hạ, Chu Bách Xuyên kia không phải đã nói sao? Huyện Nguyên Giang có rất nhiều thứ thú vị, ta phải đi trải nghiệm mở mang kiến thức”.

“Bệ hạ ngài để cho ta đến đó đi, chờ khi ngài giết Triệu Tĩnh, chỉ sợ sau này huyện Nguyên Giang sẽ thay hình đổi dạng!”

Nữ đế bệ hạ nhướn mày: “Sao Trẫm lại quên tên này được chứ, có lẽ hần sẽ tìm ra cách gì đó không chừng”.

Tiêu Huyền Sách bối rối nhìn đại tỷ của hần ta.

Một lúc sau, Lục Uyên đi tới Ngự Thư Phòng: “Bệ hạ”.

“Người đi thông báo cho Lại Bộ, nói với họ tạm thời đình chỉ điều tra Huyện Lệnh của huyện Nguyên Giang - Triệu Tĩnh, ngoài ra, người đi xuống chuẩn bị theo trẫm ra cung”.

Là người được tin cậy bên cạnh Nữ đế, Lục Uyên phải thông minh đến mức nào?

Chỉ hai câu nói là đã đoán được tâm tư của Nữ đế bệ hạ, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, ngài muốn đi huyện Nguyên Giang à?”

“Đúng vậy! “

Tiêu Linh Linh chớp nhẹ đôi mắt xinh đẹp: “Triệu Tĩnh mặc dù đáng chết, nhưng hần quả thực có tài, nếu các đại thần lúc này đều bó tay hết cách, sao không đi xem thử tên này có thể làm mọi người kinh ngạc hay không!”

Cứ chờ đợi trong cung cũng không phải là biện pháp, nếu Triệu Tĩnh có biện pháp đối phó với lũ lụt, thì nàng cũng có thể tha cho hần một mạng.

Tiêu Linh Linh đang suy nghĩ trong đầu, ánh mắt của Hoàng tử điện hạ đã chờ ở bên cạnh từ lâu đột nhiên sáng lên: “Ta cũng muốn đi!”

Tiêu Linh Linh liếc nhìn một cái, cũng không trách mắng hay bác bỏ, coi như bồi thường cho việc bị đình chỉ tám ngày.

Tên nghiệp chương này hiển nhiên có hứng thú với huyện Nguyên Giang, nếu không mang theo hắn ta, có lẽ hắn ta sẽ làm ra hành động khác người gì đó.

Chương 27 - Có chuyện gì vậy?

Nghĩ đến đây, Tiêu Linh Linh cao giọng nói: “Đi thì cũng được, nhưng đệ phải nghe lời ta!”

“Tốt quá! Đại tỷ đừng lo lắng, việc gì ta cũng nghe lời tỷ!”
Tiểu Huyền Sách vui vẻ nhảy nhót. Trong vòng nửa giờ, Lục Uyên đã sắp xếp xong mọi chuyện, nàng ấy sẽ là người đánh xe đưa Nữ đế bệ hạ và

Huyền Sách hoàng tử ra cung.

Làm các đại thần khi nhận được tin tức này đều vô cùng đau đầu, bệ hạ nghiêm việc cải trang vì hành rồi sao?

Chỉ mới trở về mấy ngày, bây giờ lại muốn xuất cung! Trên đường đi, Tiêu Huyền Sách có trái tim khao khát tự do từ khi còn nhỏ, người suốt ngày muốn trải nghiệm sự khó

khăn của nhân gian, luôn nở nụ cười trên môi.

Lúc thì hỏi Tiêu Linh Linh ở huyện Nguyên Giang có trò gì vui, lúc thì ra khỏi thùng xe muốn giật tay lái từ tay Lục Uyên.

Chỉ sau khi nhận được một cái tát, mới chịu bình tĩnh lại.

Trong ba ngày, xe ngựa tiến vào địa phận của huyện Nguyên Giang, Lục Uyên treo huyện huy mà lần trước Triệu Tĩnh đã đưa lên.

Con đường bằng phẳng lại xuất hiện lần nữa, khiến Tiêu Huyền Sách thực sự choáng váng, trước khi hắn ta kịp xuống đất để nghiên cứu xem con đường được xây dựng như thế nào.

Lục Uyên đã lái xe hết tốc lực đến huyện Nguyên Giang.

Bức tường thành chắc chắn cao gần mười lăm mét, cao ngất ngưỡng như một ngọn núi, Tiêu Huyền Sách mở to mắt nhìn.

Cũng không phải là sợ hãi gì, công và tường của Hoàng thành còn cao hơn thế này.

Nhưng ngoại trừ Hoàng thành, hẳn ta vẫn chưa từng thấy nơi nào có thể được xây dựng tường thành hùng vĩ và đồ sộ như vậy.

Sau khi đưa ra văn điệp, ba người tiến vào thành, Tiêu Linh Linh kéo Tiêu Huyền Sách vốn đã có chút choáng váng.

“Nhớ kỹ cho ta, không được ăn nói lung tung!”

“Ta biết!”, Tiêu Huyền Sách lơ đãng trả lời.

Như thường lệ đem xe ngựa đậu ở bãi đỗ xe, lần này Tiêu Linh Linh sẽ không bị lừa bởi hướng dẫn viên du lịch tâm địa đen tối mà Triệu Tĩnh sắp xếp nữa.

Lục Uyên: “Tiểu thư, công tử có muốn tìm khách điểm để nghỉ ngơi trước không?”

“Đi chỗ lần trước đi”. Tiêu Linh Linh gật đầu.

Huyền Sách điện hạ vốn đang muốn nói rằng hẳn ta muốn đi dạo xung quanh, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt của Nữ đế bệ hạ, hẳn ta liền không dám nữa.

Quên đi, tới cũng tới rồi, không nên gấp gáp làm gì.

Ba người đi vào khách điểm, tiểu nhị vừa nhìn thấy đã nhận ra Lục Uyên, vội vàng tiến tới tiếp đãi.

“Ôi, tiểu thư, các vị lại tới nữa à, lần này sẽ ở lại mấy ngày?”

Lục Uyên: “Chúng ta cứ ở trước rồi tính sau, hai gian phòng thượng đẳng và một gian phòng nhị đẳng”.

Phòng nhị đẳng đương nhiên là dành cho Lục Uyên.

Ba người đã đi đường hết hai ba ngày, ngoại trừ Tiêu Huyền Sách lần đầu tiên đến huyện Nguyên Giang, còn lại hai người các nàng đều có chút mệt mỏi.

Nhìn khung cảnh trang nhã lịch sự trong phòng, hoàng tử điện hạ hay kén chọn cũng khẽ gật đầu đi vòng quanh phòng, ánh mắt chợt dừng lại ở một thứ đồ màu trắng.

Bước nhanh về phía trước, Tiêu Huyền Sách ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ vào thứ đồ màu trắng này.

Từ cảm giác khi chạm vào thì hơi giống đồ sứ, còn có nước!

Chẳng lẽ đây là ấm đun nước sao?

“Cốc cốc cốc” Có tiếng gõ cửa vang lên. Tiêu Linh Linh xoa xoa bả vai: “Ai?” “Đại tỷ, là ta”.

“Sao đệ không đi nghỉ ngơi đi, còn đến phòng của ta làm gì?”

Tiêu Linh Linh ngơ ngác nhìn đệ đệ đang cầm ly, sau khi mở cửa liền bước ngay vào phòng nàng.

Tiêu Huyền Sách vừa đi vừa lẩm bẩm nói: “Còn không phải do tỷ sao, tỷ bảo Lục Uyên tìm khách điểm tòi tàn gì vậy? Ấm nước lớn như vậy mà chỉ có một chút nước thì đủ cho ai uống chứ?”

Vừa nói, Nữ đế bệ hạ liền nhìn thấy đệ đệ của mình đi đến bên cạnh bồn cầu, dùng cái ly trong tay để mức nước rồi đưa vào miệng.

Làm nàng sợ tới mức phải vội vàng lên tiếng ngăn cản nhưng vẫn chậm một bước!

“Chờ đã Huyền Sách!”

“Có chuyện gì vậy?”

Tiêu Huyền chép miệng suy nghĩ: “Đại tỷ, không nói chứ nước trong khách điểm tòi tàn này khá ngon, rất ngọt ngào sảng khoái! Đại tỷ, tỷ có muốn uống một ly không?”

Sắc mặt Tiêu Linh Linh cứng đờ, nàng nhìn đệ đệ, nhất thời không biết nên giải thích như thế nào.

Chương 28 - Tiêu Huyền Sách!

Bị Nữ đế bệ hạ mắng, Tiêu Huyền Sách bĩu môi, không dám nói thêm nữa.

Tuy nhiên, sau Hoàng tử điện hạ cũng không ai có thể nghĩ ra phương pháp nào để giải quyết lũ lụt.

Tình hình thảm họa lần này quá nghiêm trọng, nếu không cẩn thận thì có thể ảnh hưởng đến các châu phủ khác, không phải ai cũng có thể xử lý được.

Tiêu Linh Linh bất đắc dĩ lật xem các điển tịch trong tay, hy vọng có thể lấy được chút gợi ý từ chúng.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ồn ào, khiến nữ đế bệ hạ vốn có tâm trạng bức bối càng thêm cảm thấy không vui.

Nàng đẩy cửa Ngự Thư Phòng ra, quát lớn ra bên ngoài: “Ai đó, ồn ào nhốn nháo như vậy còn ra thể thống gì!”

Ngay khi người phía trước vừa quay đầu lại, thái giám trong sổ đỏ nhanh chóng quỳ xuống.

“Bệ hạ! Bệ hạ! Mau đến thuyết phục Hoàng tử điện hạ đi, ngài ấy lại muốn rời cung!”

Tiêu Linh Linh nhìn kỹ hơn thì lập tức giận sôi máu, chỉ thấy Huyền Sách điện hạ mang theo một cái bao, còn ăn mặc như bá tánh bình thường, nhìn bộ dáng thì không khó đoán ra tên tiểu tử này muốn làm gì.

“Tiêu Huyền Sách!”

Nữ đế bệ hạ giận dữ gầm lên một tiếng, vừa rồi lão nương ư đã muốn đánh người!

Một ngày không bị đánh thì trong lòng cảm thấy khó chịu lắm đúng không!

Tiêu Huyền Sách cúi đầu hung tợn trừng mắt nhìn thái giám đã ngăn cản mình, xem ra hẳn ta không có cơ hội rời cung rồi, chỉ có thể bơ phờ ỉu xù kêu lên.

“Bệ hạ”.

Tiêu Linh Linh: “Đệ muốn đi đâu vậy? Tin ta sẽ đánh gãy chân đệ hay không!”

“Bệ hạ!”

Tiêu Huyền Sách u oán ngẩng đầu lên: “Dù sao ngài cũng muốn giết hần, sao không để ta đi mở rộng tâm mắt chứ?”

Tiêu Linh Linh sững sốt: “Trẫm giết ai?”

“Lúc trước ở Ngự Hoa Viên, không phải ngài muốn giết chết tên Huyện Lệnh huyện Nguyên Giang kia sao?”, Tiêu Huyền Sách nói.

Tiêu Linh Linh lúc này mới nhớ ra, nhìn về phía đệ đệ của mình, vô thức nói: “Đệ muốn đi huyện Nguyên Giang sao?”

Thấy Bệ hạ không có ý định đánh mình, Tiêu Huyền Sách lập tức hưng phấn, nhanh chóng gật đầu: “Đúng vậy, bệ hạ, Chu Bách Xuyên kia không phải đã nói sao? Huyện Nguyên Giang có rất nhiều thứ thú vị, ta phải đi trải nghiệm mở mang kiến thức”.

“Bệ hạ ngài để cho ta đến đó đi, chờ khi ngài giết Triệu Tĩnh, chỉ sợ sau này huyện Nguyên Giang sẽ thay hình đổi dạng!”

Nữ đế bệ hạ nhướn mày: “Sao Trẫm lại quên tên này được chứ, có lẽ hẳn sẽ tìm ra cách gì đó không chừng”.

Tiêu Huyền Sách bối rối nhìn đại tỷ của hắn ta.

Một lúc sau, Lục Uyên đi tới Ngự Thư Phòng: “Bệ hạ”.

“Người đi thông báo cho Lại Bộ, nói với họ tạm thời đình chỉ điều tra Huyện Lệnh của huyện Nguyên Giang - Triệu Tĩnh, ngoài ra, người đi xuống chuẩn bị theo trẫm ra cung”.

Là người được tin cậy bên cạnh Nữ đế, Lục Uyên phải thông minh đến mức nào?

Chỉ hai câu nói là đã đoán được tâm tư của Nữ đế bệ hạ, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, ngài muốn đi huyện Nguyên Giang à?”

“Đúng vậy! “

Tiêu Linh Linh chớp nhẹ đôi mắt xinh đẹp: “Triệu Tĩnh mặc dù đáng chết, nhưng hẳn quả thực có tài, nếu các đại thần lúc này đều bó tay hết cách, sao không đi xem thử tên này có thể làm mọi người kinh ngạc hay không!”

Cứ chờ đợi trong cung cũng không phải là biện pháp, nếu Triệu Tĩnh có biện pháp đối phó với lũ lụt, thì nàng cũng có thể tha cho hắn một mạng.

Tiêu Linh Linh đang suy nghĩ trong đầu, ánh mắt của Hoàng tử điện hạ đã chờ ở bên cạnh từ lâu đột nhiên sáng lên:

“Ta cũng muốn đi!”

Tiêu Linh Linh liếc nhìn một cái, cũng không trách mắng hay bác bỏ, coi như bồi thường cho việc bị đình chỉ tám ngày.

Tên nghiệp chương này hiển nhiên có hứng thú với huyện Nguyên Giang, nếu không mang theo hắn ta, có lẽ hắn ta sẽ làm ra hành động khác người gì đó.

Nghĩ đến đây, Tiêu Linh Linh cao giọng nói: “Đi thì cũng được, nhưng đệ phải nghe lời ta!”

“Tốt quá! Đại tỷ đừng lo lắng, việc gì ta cũng nghe lời tỷ!”

Tiểu Huyền Sách vui vẻ nhảy nhót.

Trong vòng nửa giờ, Lục Uyên đã sắp xếp xong mọi chuyện, nàng ấy sẽ là người đánh xe đưa Nữ đế bộ hạ.

Chương 29 - Chẳng lẽ đây là âm độn nước sao?

Làm các đại thần khi nhận được tin tức này đều vô cùng đau đầu, bộ hạ nghiên việc cải trang vi hành rồi sao?

Chỉ mới trở về mấy ngày, bây giờ lại muốn xuất cung! Trên đường đi, Tiêu Huyền Sách có trái tim khao khát tự do từ khi còn nhỏ, người suốt ngày muốn trải nghiệm sự khó khăn của nhân gian, luôn nở nụ cười trên môi.

Lúc thì hỏi Tiêu Linh Linh ở huyện Nguyên Giang có trò gì vui, lúc thì ra khỏi thùng xe muốn giật tay lái từ tay Lục Uyên.

Chỉ sau khi nhận được một cái tát, mới chịu bình tĩnh lại.

Trong ba ngày, xe ngựa tiến vào địa phận của huyện Nguyên Giang, Lục Uyên treo huyện huy mà lần trước Triệu Tĩnh đã đưa lên.

Con đường bằng phẳng lại xuất hiện lần nữa, khiến Tiêu Huyền Sách thực sự choáng váng, trước khi hắn ta kịp xuống đất để nghiên cứu xem con đường được xây dựng như thế nào.

Lục Uyên đã lái xe hết tốc lực đến huyện Nguyên Giang.

Bức tường thành chắc chắn cao gần mười lăm mét, cao ngất ngưỡng như một ngọn núi, Tiêu Huyền Sách mở to mắt nhìn.

Cũng không phải là sợ hãi gì, công và tường của Hoàng thành còn cao hơn thế này.

Nhưng ngoại trừ Hoàng thành, hẳn ta vẫn chưa từng thấy nơi nào có thể được xây dựng tường thành hùng vĩ và đồ sộ như vậy.

Sau khi đưa ra văn điệp, ba người tiến vào thành, Tiêu Linh Linh kéo Tiêu Huyền Sách vốn đã có chút choáng váng.

“Nhớ kỹ cho ta, không được ăn nói lung tung!”

“Ta biết!”, Tiêu Huyền Sách lơ đãng trả lời.

Như thường lệ đem xe ngựa đậu ở bãi đỗ xe, lần này Tiêu Linh Linh sẽ không bị lừa bởi hướng dẫn viên du lịch tâm địa đen tối mà Triệu Tĩnh sắp xếp nữa.

Lục Uyên: “Tiểu thư, công tử có muốn tìm khách điểm để nghỉ ngơi trước không?”

“Đi chỗ lần trước đi”. Tiêu Linh Linh gật đầu.

Huyền Sách điện hạ vốn đang muốn nói rằng hẳn ta muốn đi dạo xung quanh, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt của Nữ đế bệ hạ, hẳn ta liền không dám nữa.

Quên đi, tới cũng tới rồi, không nên gấp gáp làm gì.

Ba người đi vào khách điểm, tiểu nhị vừa nhìn thấy đã nhận ra Lục Uyên, vội vàng tiến tới tiếp đãi.

“Ôi, tiểu thư, các vị lại tới nữa à, lần này sẽ ở lại mấy ngày?”

Lục Uyên: “Chúng ta cứ ở trước rồi tính sau, hai gian phòng thượng đẳng và một gian phòng nhị đẳng”.

Phòng nhị đẳng đương nhiên là dành cho Lục Uyên.

Ba người đã đi đường hết hai ba ngày, ngoại trừ Tiêu Huyền Sách lần đầu tiên đến huyện Nguyên Giang, còn lại hai người các nàng đều có chút mệt mỏi.

Nhìn khung cảnh trang nhã lịch sự trong phòng, hoàng tử điện hạ hay kén chọn cũng khẽ gật đầu đi vòng quanh phòng,

ánh mắt chợt dừng lại ở một thứ đồ màu trắng.

Bước nhanh về phía trước, Tiêu Huyền Sách ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ vào thứ đồ màu trắng này.

Từ cảm giác khi chạm vào thì hơi giống đồ sứ, còn có nước!

Chẳng lẽ đây là ấm đun nước sao?

“Cốc cốc cốc” Có tiếng gõ cửa vang lên. Tiêu Linh Linh xoa xoa bả vai: “Ai?” “Đại tỷ, là ta”.

“Sao đệ không đi nghỉ ngơi đi, còn đến phòng của ta làm gì?”

Tiêu Linh Linh ngơ ngác nhìn đệ đệ đang cầm ly, sau khi mở cửa liền bước ngay vào phòng nàng.

Tiêu Huyền Sách vừa đi vừa lẩm bẩm nói: “Còn không phải do tỷ sao, tỷ bảo Lục Uyên tìm khách điểm tồi tàn gì vậy? Ấm nước lớn như vậy mà chỉ có một chút nước thì đủ cho ai uống chứ?”

Vừa nói, Nữ đế bệ hạ liền nhìn thấy đệ đệ của mình đi đến bên cạnh bồn cầu, dùng cái ly trong tay để mức nước rồi đưa vào miệng.

Làm nàng sợ tới mức phải vội vàng lên tiếng ngăn cản nhưng vẫn chậm một bước!

“Chờ đã Huyền Sách!”

“Có chuyện gì vậy?”

Tiêu Huyền chép miệng suy nghĩ: “Đại tỷ, không nói chứ nước trong khách điểm tồi tàn này khá ngon, rất ngọt ngào sảng khoái! Đại tỷ, tỷ có muốn uống một ly không?”

Sắc mặt Tiêu Linh Linh cứng đờ, nàng nhìn đệ đệ, nhất thời không biết nên giải thích như thế nào.

Chương 30 - Được rồi Huyền Sách!

“Lại hết nữa rồi, đúng là buồn cười, tiểu nhị đâu!” Tiêu Huyền Sách nhìn thấy nước trong bồn cầu lại hết nữa, bất mãn kêu lên

“Được rồi Huyền Sách!”

Nữ đế bệ hạ bắt đắ dĩ nhìn Hoàng tử điện hạ, quên đi, dù sao uống cũng đã uống rồi, so với lúc sau gây ra chuyện gì xấu hổ, thì thà cứ nói trước cho hắ ta biết.

Nghĩ nghĩ, Tiêu Linh Linh lúng túng chỉ vào bồn cầu: “Đây không phải là ấm đun nước như đệ nghĩ”.

“Đại tỷ, tỷ giỏi nói đùa thật đấy, không phải ấm nước thì tại sao có nước? Chẳng lẽ là chậu rửa mặt?”

Tiêu Huyền Sách cười ha ha, Nữ đế bệ hạ hoàn toàn không nói nên lời, cuối cùng vẫn phải lên tiếng.

“Đây là bồn cầu của huyện Nguyên Giang”.

“Tỷ nói cái gì? Cái bồn nào?”, Tiêu Huyền Sách cho rằng mình nghe nhầm.

Tiêu Linh Linh nặng nề gật đầu: “Là bồn cầu”. “Mẹ kiếp!” Một tiếng hét đinh tai nhức óc vang lên.

Một lúc sau, Tiêu Huyền Sách thiếu chút nữa đã nôn ra cả mặt đắ, sắc mặt tái mét và chửi bới một cách dữ dội.

“Ta phải giết kẻ đã làm ra thứ này! Đại tỷ, tỷ phải giữ bí mật cho ta đấy!”

Nếu để người ngoài biết được hắ ta đã uống nước trong bồn cầu thì đời này làm sao còn mặt mũi để sống nữa.

“Được rồi được rồi, câm miệng, đã bảo đệ ngoan ngoãn một chút đệ lại không nghe”.

“Tỷ!”

Nhìn vẻ mặt khỏ sở của Tiêu Huyền Sách, Nữ đế bệ hạ không nhin được mà phì cười, điều này khơi dậy sự bất mãn của Tiêu Huyền Sách.

“Được rồi được rồi, nhanh chóng đứng dậy dọn dẹp đi, lát nữa ta sẽ dẫn đệ đi ăn đồ ngon”. Tiêu Linh Linh nói.

Tiêu Huyền Sách vừa nghe có thể rời khỏi khách điểm thì mọi ưu phiền đều tan biến, lập tức chạy về phòng thay quần áo.

Một lúc sau, ba người tụ tập ở dưới lầu.

“Lục Uyên, người đi huyện nha xem thử Triệu Tĩnh có ở đó hay không, ta và Huyền Sách đến Phong Nguyệt Lâu trước”.

“Vâng tiểu thư!”

Tỷ đệ hai người đang đi trên đường, nhìn Di Hồng Viện ở phía xa, Tiêu Huyền Sách cũng không phải là người không biết gì.

Năm đó hẳn ta cũng đã từng làm việc trong thanh lâu, chỉ cần nhìn cái tên Di Hồng Viện là cũng hiểu đại khái rồi, hẳn ta đi đến bên cạnh Tiêu Linh Linh, nghi hoặc hỏi: “Tỷ, trong huyện thành này còn có thanh lâu kỹ viện sao?”

Sắc mặt Tiêu Linh Linh trầm xuống, sau đó hừ lạnh nói: “Đệ không nhìn chung quanh thử xem, người dân ở huyện Nguyên Giang này có đủ cơm ăn áo mặc, ngay cả nơi bọn họ ở cũng tốt hơn những huyện khác, còn giàu có hơn một số châu phủ bình thường, có thanh lâu thì có gì đáng ngạc nhiên chứ”.

Thanh lâu này còn được đầu tư bởi tên Triệu Tĩnh chết tiệt kia! Nghĩ tới đây, Nữ đế bệ hạ hừ một tiếng.

Tiêu Huyền Sách rõ ràng cảm nhận được sát khí, vội vàng nhìn sang một bên, ánh mắt không tự chủ được sáng lên.

“Ô, còn có một hiệu sách nữa”.

Nói xong, hẳn ta bước nhanh về phía trước, Tiêu Linh Linh cau mày suy nghĩ một chút vẫn quyết định không nói nữa.

Nói xong, hẳn ta bước nhanh về phía trước, Tiêu Linh Linh cau mày suy nghĩ một chút vẫn quyết định không nói nữa.

Những tác phẩm kinh điển Nho gia chính thống thì đệ đệ của nàng không đếm xỉa tới, nhưng lại rất nhiệt tình với tạp thư.

Chương 31 - Thế nào rồi?

Làm cho các tiên sinh dạy học trong cung cảm thấy rất bất lực.

“Thiếu niên A Tĩnh? Đại càn thân nữ lục? Đây đều là thứ gì vậy?”, Tiêu Huyền Sách có chút tò mò.

Khi người lão bản của hiệu sách nhìn thấy có khách nhân, còn là một tên nhóc miệng còn hôi sữa, ngay lập tức bắt đầu dụ dỗ.

“Vị thiếu niên này, quyền thiếu niên A Tĩnh này thật sự rất hay, đó là trải nghiệm cá nhân của Huyện Thái gia Triệu Tĩnh Triệu Lão gia của huyện chúng ta...”

“Còn quyền Thần nữ lục này, chính là sự tích mà Triệu Lão gia của chúng ta đã cùng hơn mười vị nữ thần đi tung hoành thiên hạ, mỗi quyền năm mươi văn chắc chắn là ngon bổ rẻ!”

“Ở Càn Quốc của chúng ta còn có nữ thần sao?”

Tiêu Huyền Sách ngơ ngác nhìn đại tỷ của mình, Tiêu Linh Linh thậm chí không buồn quan tâm tới, nữ thần gì đó nhìn là biết bịa đặt, vậy mà còn lấy danh nghĩa của Triệu Tĩnh.

Tên này đã biết mà còn mặc kệ.

Một trăm văn đối với Tiêu Huyền Sách cũng không là gì, nên hẳn ta vui vẻ trả tiền mua hai quyền sách rồi ôm vào lòng, đi theo Tiêu Linh Linh đến Phong Nguyệt Lâu.

Họ yêu cầu một gian phòng riêng, ngay sau đó Lục Uyên đã quay lại, tìm thấy tỷ đệ hai người.

Tiêu Linh Linh: “Thế nào rồi?” Lục Uyên tức giận thở phì phì nói: “Tiểu thư, người trong nha môn nói, Triệu Tĩnh mới sáng sớm đã đi đến thanh lâu trong huyện!”

Tiêu Linh Linh: “Tên khốn chết tiệt này”.

Hoàng tử điện hạ ở một bên rất kinh ngạc, tên này quả nhiên to gan, quan huyện của triều đình mà sáng sớm đã tới thanh lâu chơi gái.

Nếu lần này không thể làm đại tỷ hài lòng, e rằng chắc chắn phải mất đầu.

“Sau đó thì sao?” Nữ đế hỏi.

Lục Uyên bĩu môi: “Nhưng những người ở nha môn này rất dễ nói chuyện, nghe nói chúng ta là thương nhân mua trà lần trước thì đã lập tức đi tìm người, bọn họ nói lâu nhất là nửa canh giờ chắc chắn sẽ đến”.

“Được rồi, người đi kêu người của tửu lầu chuẩn bị đồ ăn đi”.
Tiêu Linh Linh suy nghĩ một chút rồi ra lệnh.

Nàng gọi tất cả các món ăn mà lần trước Triệu Tĩnh đã từng gọi khi nàng đãi khách.

Bên kia, Triệu Tĩnh vừa nghe được tin Tiêu Linh Linh tới thì cũng có chút ngạc nhiên vui vẻ.

“Là Tiêu tiểu thư đã mua trà lần trước sao?”

Nha dịch mặt đỏ gật đầu: “Đúng là bọn họ, nha hoàn đó rất xinh đẹp, tiểu nhân sẽ không nhớ nhầm đâu”.

“Đi nhà kho lấy cho ta một túi băng vệ sinh, cô nàng này cuối cùng cũng tới rồi”.

Triệu Tĩnh mỉm cười, dáng đi có chút lắc lư.

Sau khi đến Phong Nguyệt Lô, hấn chỉnh trang lại y phục của mình, dưới sự dẫn dắt của chủ tiệm, Triệu Tĩnh đi tới phòng riêng, nhiệt tình chào hỏi.

“Tiêu tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Gặp lại Triệu Tĩnh, tâm tình của Nữ đế bệ hạ có chút phức tạp, nhưng nàng cũng che giấu rất tốt.

Tiêu Linh Linh gượng cười nói: “Triệu đại nhân, đã lâu không gặp, Huyền Sách mau chào đại nhân đi?”

Bụng Tiêu Huyền Sách đã đói cồn cào từ lâu, hấn ta đã đợi rất lâu rồi, cuối cùng cũng nhìn thấy Triệu Tĩnh, liền bực bội mà nói: “Ngươi là Triệu Tĩnh sao? Sao lại chậm chạp như vậy!”

A, tiểu tử này cũng hơi choáng váng đấy!

Triệu Tĩnh lẩm bẩm trong lòng, Tiêu Linh Linh trừng mắt, lúc này Hoàng tử điện hạ mới nhớ tới thân phận hiện tại của mình, ngoan ngoan chào hỏi.

“Tiêu Huyền Sách bái kiến Triệu đại nhân”.

“Khách khí khách khí, thật kỳ lạ, hình như ta đã từng nghe thấy cái tên này ở đâu đó trước đây?”, Triệu Tĩnh mỉm cười.

Tìm Tiêu Linh Linh đập thành thịch, Triệu Tĩnh này đã thi đậu tiến sĩ trong kì thi cao trung ở kinh thành, chẳng lẽ trước đây hấn đã từng nghe đến tên của Hoàng đế?

Nhưng khi thấy Triệu Tĩnh nói xong cũng không có phản ứng gì, Tiêu Linh Linh liền yên tâm, nói mấy câu rồi đổi chủ đề.

Rất nhanh, thức ăn và rượu đã được bung lên. Đồ ăn ở huyện Nguyên Giang này khác với những nơi khác, nó được nấu bằng nhiều dầu nhiều muối trên lửa lớn theo yêu cầu của Triệu Tĩnh.

Tiêu Huyền Sách cảm thấy ăn quá ngon, đến mức không ngừng nhét đồ ăn vào miệng.

Tiêu Linh Linh thì ngược lại không có khẩu vị, nàng nhìn Triệu Tĩnh, cố ý thờ dài.

“Chuyện gì vậy, Tiêu tiểu thư? Chẳng lẽ là mẹ trà đó bán không tốt sao?” Triệu Tĩnh hỏi.

Tiêu Linh Linh lắc đầu: “Đại nhân hiểu lầm rồi, trà bán rất chạy, nhưng..”.

“Nhưng cái gì?” Làm ăn thuận lợi mà còn mặt ủ mày ê sao? Triệu Tĩnh có chút tò mò, hoàn toàn không để ý rằng mình đã bị người phụ nữ đối diện lôi vào câu chuyện.

Tiêu Linh Linh thấy vậy lại giả vờ oán giận: “Không còn cách nào khác, cách đây không lâu ở Giang Châu có lũ lụt, phủ Đại Minh cách Giang Châu không xa, điều này cũng ảnh hưởng đến việc buôn bán trà của Tiêu gia ta”.

Chương 32 - Biện pháp

“Giang Châu bị ngập lụt sao?”

Hai hàng lông mày của Triệu Tĩnh nhíu lại.

Chuyện này hắn cũng chỉ mới biết được cách đây không lâu, từ miệng những người dân trong huyện đã đi ra ngoài. Mỗi năm, hắn đều cử một số người dân đi khảo sát phong tục tập quán của các địa phương khác, tương đương với khảo sát thị trường.

Ngoài ra, hắn còn muốn tìm thấy ba thứ quý giá là ngô, khoai tây và khoai lang. Lần này, những người dân trong huyện trở về đã báo cáo tin tức về lũ lụt ở Giang Châu. Hắn cũng đang cân nhắc xem có nên bỏ ra một ít bạc cứu trợ hay không.

Nhìn thấy dáng vẻ trầm tư của Triệu Tĩnh, Tiêu Linh Linh cảm thấy kinh ngạc không thể nhịn được hỏi: “Chẳng lẽ đại nhân cũng biết à?”

“Khụ khụ khụ, nghe nói qua nghe nói qua, nào nào, ăn cơm, ăn cơm! Huyền Sách công tử ăn nhiều vào nhé, hồi ta còn trẻ

ăn nhiều hơn người gấp mấy lần, nếu không thì không thể thi đậu tiến sĩ?”

Mặc dù Tiêu Linh Linh mới là người mời khách, nhưng Triệu Tĩnh lại khiến cho mọi người

cảm thấy như hắn mới là chủ nhân.

Thấy Triệu Tĩnh rõ ràng là không muốn nói nhiều về chuyện này, Tiêu Linh Linh làm sao có thể cam tâm, lại một lần nữa giả bộ ra vẻ buồn bã: “Lũ lụt thật là hại người quá đi, bách tính Giang Châu chịu nạn thì không nói, còn ảnh hưởng đến những người làm ăn như chúng ta, giá như ai đó có cách giải quyết được thì tốt biết mấy”.

“Chuyện lớn như vậy triều đình sẽ không khoanh tay đứng nhìn, Tiêu tiểu thư cứ yên tâm đi”.

Triệu Tĩnh thuận miệng nói một câu, mà Tiêu Linh Linh hơi nhíu lại cố ý nói: “Lần này là cả Giang Châu đều bị nạn rồi, đâu phải là một sớm một chiều có thể giải quyết được”.

“Ngghiêm trọng như vậy sao! Cả Giang Châu đều bị ngập lụt?”, Triệu Tĩnh có chút khó tin.

Người trở về chỉ nói với hắn Giang Châu đã bị lũ lụt, nhưng không nói tình hình cụ thể.

Tiêu Huyền Sách ở một bên đang cúi đầu ăn cơm, lăm lăm hai tiếng rồi ngẩng đầu lên: “Sao lại không, đường lớn đã có thể tắt rồi. Cá còn bơi thành đàn nữa kìa”.

Nói như thế hắn ta đã tận mắt chứng kiến vậy. Không thể không nói hai tỷ đệ nhà này đều rất giỏi trong việc bịa chuyện.

“Ngập đến đâu rồi?”

Triệu Tĩnh lại hỏi, Tiêu Linh Linh lên tiếng: “Lục Uyên lấy bản đồ ra đây”.

Lục Uyên trả lời một tiếng, từ trong túi vải bên người lấy bản đồ gấp và trải ra, Tiêu Linh Linh cũng không quan tâm được nhiều như vậy, đứng dậy chỉ tay vào đường đến huyện Hồng Vân trên bản đồ: “Chỉ cần thêm nửa tháng nữa là sẽ đến huyện Hồng Vân, đến lúc đó sẽ đi thẳng từ huyện Hồng Vân đến Kinh Châu”.

Triệu Tĩnh nhìn bản đồ gật gù: “Như vậy xem ra là khá nghiêm trọng, hệ thống sông ngòi ở Giang Châu phát triển, sông ngòi nhiều, địa hình lại thấp. Hơn nữa, Kinh Châu là một trong những đại châu sản xuất lương thực lớn nhất của Càn Quốc, hơn hai tháng nữa là đến mùa thu hoạch, nếu không bị ngập, thì sau này có lẽ sẽ là nạn đói”.

Tiêu Linh Linh gật đầu: “Không sai”.

“Nếu có cách nào có thể khiến dòng lũ đổi hướng, từ huyện Liễu chảy sang bên trái thì tốt rồi. Tuy nhiên, chuyện này cũng chỉ có thể cầu mong ông trời phù hộ”.

Ánh mắt Tiêu Linh Linh nhìn Triệu Tĩnh có chút quái dị, thệt trên tay hoàng tử điện hạ xoạch một tiếng rơi vào trong bát, khoảnh khắc này tinh thần của hắn được thỏa mãn vô cùng, nhìn Triệu Tĩnh đầy kích động: “Người cũng nghĩ như vậy?”

“Đúng vậy”.

Triệu Tĩnh chỉ vào bản đồ: “Hướng bên trái của huyện Liễu là một vùng núi non hiểm trở, cây cối mọc um tùm, nếu dòng lũ đổi hướng bị dãy núi chia cắt, sức mạnh của nó sẽ không còn, đến lúc đó quân binh triều đình đào kênh dân nước, không cần đến hai ba tháng là có thể giải quyết được”.

“Không sai, ta cũng nghĩ như vậy! Đại tể thấy chưa?”, Tiêu Huyền Sách kích động hoa tay múa chân vui sướng, quả nhiên trên đời này vẫn còn người hiểu được bản điện hạ!

Chương 33 - Cái gì gọi là tri kỷ?

Cái gì gọi là tri kỷ? Đây chính là tri kỷ!

“Nhưng muốn dòng lũ đổi hướng thì không dễ dàng gì”. Tiêu Linh Linh sâu kín nói.

Triệu Tĩnh vô thức tiếp lời: “Cũng đúng...”

Lời còn chưa nói xong, Triệu Tĩnh đã câm miệng, mẹ nó thiếu chút nữa lỡ miệng!

Hắn nghĩ đến thuốc súng mà mình đã chế

tạo ra, thứ này thực sự có thể có sức mạnh khiến lũ lụt đổi hướng, chỉ cần ở nơi nước chảy qua, phá vỡ vài ngọn núi lớn,

dùng đá sập làm vật cản thì có thể buộc dòng chảy phải đổi hướng.

Tuy nhiên, thứ này quá đáng sợ, nếu không vận dụng tốt, đừng nói đến việc phá núi, người cũng sẽ bị thổi bay, thế giới này không có người cứu hộ.

Ánh mắt của Tiêu Linh Linh trở nên bất thường, Lục Uyên và Tiêu Huyền Sách cũng ngạc nhiên nhìn Triệu Tĩnh.

Nghe ý của huyện lệnh, hình như hẳn thực sự có thể khiến nước lũ đổi hướng!

Lúc này Nữ Đế bệ hạ không nhịn được, dò hỏi: “Đại nhân có biện pháp sao?”

“Không thể nào! Ta đâu phải thần tiên, làm sao có biện pháp? Tiêu tiểu thư nói đùa rồi chứ, ăn cơm đi ăn cơm...”

Tiêu Linh Linh còn chưa từ bỏ ý định lại hỏi thêm một câu, Triệu Tĩnh khẽ nhún mày, trong lòng nghi ngờ: “Tiêu tiểu thư quan tâm đến dân chúng Giang Châu như vậy, không hoàn toàn chỉ vì chuyện làm ăn phải không?”

Nữ Đế vô thức nắm chặt tay, cười ngượng

ngừng, mắt liếc nhìn Triệu Tĩnh: “Đại nhân có điều không biết, Tiêu gia chúng ta có chút quan hệ với triều đình”.

“Thì ra là thế”. Triệu Tĩnh bưng tỉnh.

Tiêu Linh Linh tiếp tục nói: “Lần này triều đình phái khâm sai đại thần cứu trợ thiên tai, đúng lúc là người có giao tình với Tiêu gia chúng ta, người trên nói người nào có thể giải quyết được lũ lụt, triều đình sẽ ban thưởng hậu hĩnh”.

“Vậy là các người muốn kiếm khoản bạc này?”, Triệu Tĩnh hiểu ra.

Tiêu Linh Linh vội vàng nói: “Đại nhân yên tâm, nếu như người có biện pháp, phần thưởng này chúng ta có thể chia đều, đến lúc đó người có thể được thăng quan ba cấp cũng không chừng”.

“Hừm...”

Lão tử chỉ muốn làm thô hoàng đế, thăng quan chó má gì chứ.

Triệu Tĩnh cười hai tiếng: “Hay là thôi, quên đi, bản quan ở huyện Nguyên Giang này ăn rồi chờ chết là được, hơn nữa ta không có bản lĩnh này!”.

Tiêu Linh Linh suýt bị tên cứng đầu này

làm cho tức chết. Cái đồ vô liêm sỉ này không có chí tiến thủ, không có bản lĩnh!

Từ lời nói của Triệu Tĩnh, nàng cơ bản xác định hẳn chắc chắn có cách, nhưng lại không nói! Nàng cũng hết cách rồi.

Bữa cơm ăn không mấy vui vẻ, Triệu Tĩnh nhanh chóng cáo từ. Trong lòng Tiêu Linh Linh đầy sự bức bối, lúc này lại nghe thấy tiếng bát đĩa va vào nhau, quay đầu lại thì thấy đệ đệ mình đang cầm đĩa đồ thức ăn vào bát của mình.

Lúc này tức giận mắng: “Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn, đệ là heo à!”

Tiêu Huyền Sách ủy khuất không chịu được, từ từ đặt đĩa xuống: “Tỷ có tức cũng đừng trút giận lên ta chứ, ta lại không chọc giận tỷ!”

Kết thúc bữa ăn.

Ba người trở về khách điểm, Nữ Đế bệ hạ cứ nhìn chỗ nào cũng không vừa mắt, lại nhớ đến lời Triệu Tĩnh nói trước đó liền có quyết tâm.

“Lục Uyên ngươi xem chừng Huyền Sách, trăm phải đi tìm Triệu Tĩnh một chuyến”.

Lục Uyên: “Bệ hạ người định...”

“Tên khốn này rõ ràng là có biện pháp,

nhưng không biết đang lo lắng điều gì, ta đi thử dò hỏi xem, xem có thể giải tỏa được nỗi lo của hắn hay không. Huyền Sách, ngoan ngoãn ở trong khách điểm, đừng gây ra rắc rối cho trăm!”.

Tiêu Linh Linh: “Phá hỏng đại sự của trăm, trăm không tha cho đệ”.

“Biết rồi đại tỷ, ta chắc chắn sẽ không gây rắc rối cho tỷ”.

Tiêu Huyền Sách liếc mắt một cái, trở về phòng, lấy cuốn “Thiếu niên A Tĩnh và Thần nữ” đã mua trước đó ra xem.

Cũng không biết làm sao.

Hoàng tử điện hạ nhìn thấy hơi thở ngày càng nặng nề, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không tự chủ được bước lên giường.

Chương 34 - Ta có một thứ hay ho

Tiêu Linh Linh đến Huyện nha, giải thích mục đích của nàng với nha dịch đang trực ban.

Đôi mắt của nha dịch không dời đi được, chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Linh Linh, say mê đến mức sắp chảy cả nước miếng: “Tiểu thư, ta... ta... lão gia của chúng ta không ở Huyện nha, ngài ấy đã đi đến nhà xưởng phía sau thành”.

Tiêu Linh Linh hơi nhăn mũi, cũng không để ý đến ánh mắt suông sã của tên nha dịch, nói: “Nhà xưởng ở đâu? Đại nhân có thể đưa ta đến đó được không? Ta và Triệu đại nhân là đối tác buôn bán, có một chuyện rất quan trọng”.

‘Việc này... tiểu thư, nhà xưởng là một địa điểm quan trọng của huyện chúng ta, người bình thường không được phép đến gần’. Nha dịch vẫn chưa bị sắc đẹp làm cho mờ mắt, vội vàng nói.

Tiêu Linh Linh thấy vậy trở lòng bàn tay ra, một thỏi bạc khiến người ta nhìn thấy đã vui nằm trong lòng bàn tay trắng nõn của nàng: “Đây xem như là phí dẫn đường, đại nhân thấy thế nào?”

Ai có thể ngờ rằng sau khi nha dịch sừng sốt một lát, nhanh chóng từ chối một cách

ngghiêm khắc: “Tiểu thư đang làm gì vậy, mau cất đi. Huyện của chúng ta không có những việc này, lão gia đã nghiêm cấm không được nhận hối lộ”.

Cứng rắn đến vậy sao?

Tiêu Linh Linh thực sự kinh ngạc, vì thế thay đổi chiến thuật bắt đầu năn nỉ ỉ ôi.

Khuôn mặt xinh đẹp và giọng nói ngọt ngào đó cất tiếng gọi đại nhân khiến nha dịch kia tê dại cả người, đầu óc nóng lên.

“Nếu có việc làm án với lão gia chúng ta, vậy chắc sẽ không sao, tiểu thư mời đi theo ta”.

Sắc mặt của Nữ đế bệ hạ thay đổi còn nhanh hơn lật sách, đầu còn vẻ quyến rũ như trước, khiến nha dịch nhìn thấy đều phải kinh ngạc, đại nhân nói đúng, nữ nhân rất dễ thay đổi!

Đi đến trung tâm nhà xưởng, Tiêu Linh Linh được nha dịch dẫn đường, thuận lợi đi tới nhà kho, liền nhìn thấy Triệu Tĩnh đang ngơ ngác nhìn thứ gì đó.

Nghe thấy tiếng gọi, Triệu Tĩnh quay đầu lại, vừa thấy Tiêu Linh Linh đã nhú mày lại: “Tiêu tiểu thư, sao ngươi lại tới đây? Ai đưa ngươi tới đây?”

“Đại nhân, vị tiểu thư này nói có chuyện quan trọng muốn tìm người.. Lúc này nha dịch cũng lấy lại tinh thần, có chút sợ hãi.

Triệu Tĩnh chắc lưỡi, cười như không cười: “Lưu Hồ, ngươi theo bản quan lâu như vậy, ngay cả quy định này cũng quên sao”.

Nha dịch Lưu Hồ lập tức hoảng sợ quỳ rạp xuống đất: “Xin đại nhân trách phạt!”

Nữ đế bệ hạ nhìn thấy cảnh tượng này thì rất sùng sốt, Triệu Tĩnh thực sự có uy tín cao như vậy trong lòng thuộc hạ sao?

“Đi xuống lãnh hai mươi gậy đi!”, Triệu Tĩnh bình tĩnh nói.

Lưu Hồ vội vàng đứng dậy nói: “Tiểu nhân hiểu được”.

Nói xong hắn ta vội vàng rời đi.

Tiêu Linh Linh tiến lên, do dự một lát mới nói: “Triệu đại nhân”.

“Tiêu tiểu thư là vị trăn lự ở Giang Châu đúng không?”, Triệu Tĩnh đã đoán được mục đích đến đây của đối phương.

Tiêu Linh Linh gật đầu, nhìn Triệu Tĩnh nói: “Đại nhân, nếu như người có cách gì, xin chỉ đường cho ta, tất cả phần thưởng mà triều đình ban cho sẽ thuộc về người”.

“Ngươi có mục đích gì?”

Triệu Tĩnh khó hiểu, lần này Nữ đế bệ hạ không nói dối nữa, nhẹ giọng nói: “Đại nhân, người ở huyện Nguyên Giang cho

nên không biết việc bá tánh ở Giang Châu đang phải trôi dạt khắp nơi, đúng như đại nhân đã nói, nếu đề lũ lụt tiếp tục tràn lan, thì nổi tiếp sau đó chính là vấn đề thiếu lương thực, đến lúc đó quốc gia sẽ hỗn loạn, ta thật sự không muốn nhìn thấy tình cảnh đó”.

“Người thực sự là một thương nhân ái quốc”.

Nghe xong lời Tiêu Linh Linh nói, Triệu Tĩnh cười bất đắc dĩ, trong lòng có chút giằng co, nếu không ra tay, đương nhiên hắn vẫn có thể tiếp tục sống thoải mái vui vẻ ở huyện Nguyên Giang này.

Thậm chí trong tương lai còn có thể dựa vào trận thiên tai này để phát tài.

Nhưng lương tâm của Triệu Tĩnh lại khó chịu, dù sao khi nghe tin Giang Châu xảy ra tai nạn, hắn liền nghĩ đến việc có nên gom góp một số lương thực để gửi đi không.

Hiện tại Tiêu Linh Linh ở trước mặt hắn, trong lòng hắn càng thêm dao động.

Im lặng một lúc, Triệu Tĩnh thở dài: “Thôi được”.

Vừa nói, hắn vừa ngẩng đầu nhìn Tiêu Linh Linh đang vừa kinh ngạc vừa vui vẻ: “Tiêu tiểu thư, đúng là bản quan có biện pháp chuyển hướng dòng nước lũ, nhưng là quá...”

“Thật sao!”

Chương 35 - Tiêu tiểu thư thấy rồi sao?

Hắn còn chưa nói dứt lời, Tiêu Linh Linh đã kích động đi tới: “Là cách gì vậy, mau nói! Mau nói!”

Nữ đế bệ hạ thậm chí còn kích động nắm lấy tay Triệu Tĩnh.

Lúc này, tim của Triệu lão gia đập thành thịch, bàn tay nhỏ bé này mềm mại quá!

Nhìn thấy phản ứng của Triệu Tĩnh, nữ đế bệ hạ dường như đã chú ý đến sự thất lễ của mình, nàng nhanh chóng buông tay ra, tai trở nên đỏ bừng, khuôn mặt xinh đẹp càng thêm quyến rũ, khiến Triệu Tĩnh xem đến choáng váng.

“Triệu đại nhân!”

Bị nhìn chằm chằm như vậy, Tiêu Linh Linh vô thức lộ ra khí tức đế vương, khiến Triệu Tĩnh giật mình tỉnh lại.

Xấu hổ sờ lên chóp mũi, Triệu Tĩnh giả vờ

như không có việc gì, quay người ra chỗ khác, để lộ ra thuốc nổ vừa mới chế tạo trên bàn phía sau: “Tiêu tiểu thư, mời xem”.

“Đây là cái gì?”, Tiêu Linh Linh đi tới.

Triệu Tĩnh có chút đặc ý giải thích: “Cái này gọi là thuốc nổ đen, là bản quan đã dốc hết tâm huyết để làm ra, có nó mới có thể làm lũ lụt chuyển hướng”.

“Chỉ bằng thứ bột này thôi sao?”, Tiêu Linh Linh có chút không thể tin được.

Triệu Tĩnh cũng biết nàng sẽ không tin, liền cầm lấy ống trúc, bỏ thuốc nổ vào chuẩn bị kíp nổ, đồng thời gọi hai công nhân dẫn Tiêu Linh Linh ra khỏi thành.

Với một tiếng nổ lớn như sấm sét, nữ đế bệ hạ choáng váng.

“Tiêu tiểu thư thấy rồi sao?”

Triệu Kháng rất đặc ý nói: “Chỉ cần có đủ số lượng của thứ này, cho nổ vài ngọn núi ngăn nước lũ cũng không phải việc gì khó”.

“Có thể! Có thể! Nhất định có thể, có nó, trận lũ lụt này nhất định sẽ được giải quyết! Ngươi thật lợi hại, sao ngươi lại làm được điều này!”

Sau khi đã lấy lại tinh thần Tiêu Linh Linh

rất kích động, thiếu chút nữa đã vui mừng nhảy cẫng lên kéo Triệu Tĩnh, yêu cầu hắn giải thích về thứ thuốc nổ đen đó.

Khoảng cách giữa hai người cực kỳ gần, mùi thơm cơ thể nhàn nhạt tỏa ra từ trên người Tiêu Linh Linh khiến Triệu Tĩnh cảm thấy choáng váng say mê, phải rất lâu sau hắn mới lấy lại tinh thần.

“Tiêu tiểu thư, chuyện này tạm thời không nói nữa, chúng ta phải làm thỏa thuận trước”.

Tiêu Linh Linh vẫn còn hưng phấn đồng ý một cách dứt khoát: “Người nói đi, người có yêu cầu gì ta cũng sẽ đồng ý!”

“Làm nương tử của ta cũng được sao?”, Triệu Tĩnh ngạc nhiên.

Tiêu Linh Linh há hốc mồm.

Tên khốn này hình như đang trêu chọc nàng!

“Triệu đại nhân, không phải đang nói đùa đó chứ?”

“Khụ khụ khụ, đùa thôi, đùa thôi”.

Nhìn thấy vẻ mặt không vui của Tiêu Linh Linh, Triệu Tĩnh vội vàng che giấu suy nghĩ thâm kín của mình, sau đó nghiêm túc nói: “Tiêu tiểu thư, chúng ta thỏa thuận trước, ta có thể đưa cho người loại thuốc nổ đen này, nhưng phương pháp này là do Tiêu gia của các người nghĩ ra, không liên quan gì đến bản quan, người hiểu không?”

Tiêu Linh Linh lúc đầu còn hơi khó hiểu, nhưng nàng thông minh như vậy, rất nhanh đã hiểu ý đồ trong lời nói của Triệu Tĩnh.

Tên khốn này còn muốn đứng ngoài cuộc, thôi được, trước tiên hãy ổn định hần đã rồi tính sau.

Tiêu Linh Linh gật đầu: “Mọi chuyện đều nghe đại nhân”.

“Được! Trương Long”.

“Có thuốc hạ”.

Triệu Tĩnh: “Thông báo cho những người trong nhà xưởng, chuẩn bị tất cả thuốc nổ đen trong vòng một ngày theo tỷ lệ, người phải giám sát toàn bộ quá trình, nhớ kỹ công thức không được sai sót, dù chỉ một ly một tý cũng không được phép sai, ngoài ra, thuốc nổ đen đã được chuẩn bị sẵn sẽ thêm đường từ nhà xưởng của chúng ta vào”.

Trương Long ghi nhớ kỹ càng rồi xoay người rời đi.

Nỗi lo đè nặng trong lòng Tiêu Linh Linh

cuối cùng cũng tan biến, tiếp đó Triệu Tĩnh lại chỉ cho nàng cách sử dụng thuốc nổ đen, bảo Tiêu Linh Linh tốt nhất nên tìm mối liên hệ để cho Công Bộ của Triều đình vận hành.

Tiêu Linh Linh cũng ghi nhớ từng chữ một, cuối cùng Triệu Tĩnh thò tay vào túi nói: “Nhân tiện, Tiêu tiểu thư, ta có thứ này hay ho muốn cho người xem”.

Vừa nói, hắn vừa lấy băng vệ sinh trong túi ra.

Chương 36 - Cầu quan!

“Đây là cái gì? Khăn trùm đầu sao?”

Nhìn mảnh vải trong tay Triệu Tĩnh, Tiêu Linh Linh cảm thấy tò mò, suy nghĩ của nàng vẫn chìm trong sự kinh ngạc về thuốc nổ đen, trong lòng đã xác định thứ mà tên khốn này lấy ra chắc chắn không phải vật phạm.

“Khăn trùm đầu? Đúng là càng ngày càng giỏi tưởng tượng hơn”.

Triệu Tĩnh cười ha ha giải thích: “Cái này gọi là băng vệ sinh, là huyện của ta chuyên chế tác riêng cho nữ tử, để ta nói cho người biết, thứ này rất tuyệt vời, nữ tử các người không mỗi tháng đều sẽ tới nguyệt sự sao, có thứ này...”

Triệu Tĩnh chỉ lo nói luyện thuyết về lợi ích của băng vệ sinh trên tay, hoàn toàn không để ý tới biểu cảm vô cùng xuất sắc của Tiêu Linh Linh!

“Đây không phải là một phát minh vĩ đại sao? Hiện tại tất cả nữ nhân ở huyện Nguyên Giang của chúng ta đều đang sử dụng, ta đã tính toán rồi, Đại Càn của chúng ta ít nhất cũng có mấy ngàn vạn nữ tử, mỗi người dùng 14 miếng mỗi tháng, mỗi miếng có giá 5 văn tiền, một tháng mỗi người sáu mươi văn”.

“Một năm là hơn bảy trăm vạn, mấy ngàn vạn nữ tử, một năm phải hơn một tỷ văn, khi quy ra bạc trắng, đó là hàng trăm hàng ngàn vạn! Ta đã nghĩ kỹ rồi, khi đó quảng cáo sẽ viết như thế này, ai hiểu được lòng nữ nhi, băng vệ sinh Nguyên Giang!”

“Tiêu tiểu thư, việc buôn bán của người lớn như vậy, lại là nữ tử, quảng bá là việc của người, ta tính giá nhập hàng cho người là ba văn tiền một miếng người thấy sao? Hay là người cứ thử trước xem hiệu quả thế nào? Vài miếng này coi như ta tặng người, nhân tiện thì khi nào người tới nguyệt sự?”

Triệu Tĩnh quay người lại, vô cùng tự tin nói, theo hần thấy, Tiêu Linh Linh không có lý do gì từ chối một thứ tốt như vậy.

Tuy nhiên, thứ hần nhìn thấy lại là một khuôn mặt tím tái và vằn vẹo.

“Này, Tiêu tiểu thư, ngươi bị sao vậy? Sao sắc mặt của ngươi lại khó coi như vậy? Ngươi bị bệnh sao?”, Triệu Tĩnh nói rồi đưa tay sờ soạng thử.

Tiếp đó một tiếng răng rắc vang lên, Triệu Tĩnh ngơ ngác nhìn tay phải của mình đang đung đưa một cách kỳ quái, trong lòng dấy lên một câu hỏi.

Người phụ nữ này, vừa rồi, mới bẻ gãy tay của ta?

“Ta đ*t!”

Một thanh âm cực kỳ thống khổ phát ra từ trong miệng Triệu Tĩnh, nhưng Tiêu Linh Linh lại càng hét lớn hơn hần: “Ta sẽ giết ngươi, tên khốn kiếp!”

Còn chưa kịp phản ứng, Triệu Tĩnh đã bị đá lăn quay!

“Cứu, cứu mạng! Giết người! Tiêu tiểu thư ngươi bị sao vậy, bình tĩnh đi!”

Triệu Tĩnh kinh hoàng hét lên, nhưng lúc này hần đang ở ngoài thành, tất cả thuộc hạ của hần vừa bị Trương Long dẫn đi, nên cho dù có kêu rách cổ họng cũng không ai nghe thấy.

Tiêu Linh Linh xông tới, nếu như hoàng tử Huyền Sách của chúng ta ở đây, nhất định sẽ vô cùng hoảng sợ, trước kia đại tỷ của hần ta vẫn đối xử với hần ta quá nhẹ nhàng.

Đâu có giống như bây giờ, trực tiếp cưỡi lên người mà đánh!

Ngay lúc này, Triệu Tĩnh cảm thấy mình chỉ còn cách cái chết một chút!

Khuôn mặt sưng tấy không khác gì đầu heo, lúc này hần đang co ro trong góc ôm cánh

tay bị trật khớp của mình, kinh hãi nhìn Tiêu Linh Linh:

“Ngươi, ngươi ngươi, sao ngươi dám đánh ta, ta sẽ báo quan! Ngươi đừng đến đây!”

Hắn hoàn toàn quên mất mình là Quan lão gia của huyện Nguyên Giang, Tiêu Linh Linh thật sự ra tay rất tàn nhẫn!

Lúc này Tiêu Linh Linh đã tỉnh táo lại hết giận, nhìn mặt mũi bầm dập của Triệu Tĩnh, nàng đột nhiên cảm thấy xấu hổ.

Vừa rồi còn nhờ người ta làm việc, nhưng trong chớp mắt đã đánh hắn thành thế này, thật là tội lỗi!

Nhưng mà ai bảo hắn lại nói những lời như vậy với nàng, lại còn muốn hỏi thăm thời gian nguyệt sự của nàng! Đây là chuyện có thể nói cho nam nhân biết sao!

“Ngươi..Nàng muốn đi tới giúp hắn một tay.

Kết quả, Triệu Tĩnh lập tức như nhìn thấy quỷ: “Ngươi đừng nhúc nhích, cứ đứng đó đừng nhúc nhích! Nếu không ta sẽ chết trước mặt ngươi! Giết người rồi cứu mạng!”

“À cái này...”

Chương 37 - Vậy ngươi muốn thế nào!

Tiêu Linh Linh ngơ ngác nhìn Triệu Tĩnh, trong lòng có chút oán trách.

Đến nỗi này sao, Hoàng đệ thường xuyên bị nàng đánh mắng, nhưng chưa bao giờ thành bộ dạng này!

Phải mất một lúc Triệu Tĩnh mới hoàn hồn lại, nhìn Tiêu Linh Linh đang cười lạnh, hắn vẫn cảm thấy có chút tổn thương: “Tiêu tiểu thư, cho dù ngươi không muốn, ngươi cũng không thể đánh bản quan chứ! Đánh mệnh quan triều đình ngươi có biết đây là tội gì không? Ngươi có tin ngươi sẽ bị chém đầu không!”

“Được rồi được rồi, Triệu đại nhân ta biết sai rồi, để ta nói lại cánh tay cho ngươi!”

Nữ đế bệ hạ không kiên nhẫn nói, chém đầu ta? Trẫm cho ngươi thêm hai lá gan ngươi cũng không dám!

“Aï da, nhẹ chút nhẹ chút, tay ta sắp gãy rồi!”

“Chỉ là trật khớp thôi, có gì to tát đâu!”, Tiêu Linh Linh tức cười nói.

Triệu Tĩnh lắc lắc cánh tay đã được nối lại: “Nói nhảm, từ nhỏ đến lớn trong nhà ta còn không nỡ đánh ta! Thôi, ta sẽ không cho người thuốc nổ kia nữa! Người tự nghĩ cách đi!”

Triệu lão gia tức giận!

Mẹ nó, vậy mà lại để một người phụ đánh một trận!

Triệu Tĩnh cảm thấy rất đau lòng, quan trọng hơn là hấn càng cảm thấy mất mặt!

Chuyện này cũng không thể làm gì được, võ công của Tiêu Linh Linh không phải bình thường, từ khi còn nhỏ đã được các cao thủ trong cung dạy dỗ, hơn nữa nàng là một nhân vật tàn nhẫn từng dẫn quân ra chiến trường.

Hấn lại là một kẻ yếu đuối, nhiều năm nay lại lười biếng không luyện tập, sức chiến đấu cơ hồ là không có, làm sao hấn có thể là đối thủ của nàng được?

“Triệu đại nhân ~ đừng như vậy, ta trả tiền cũng không được sao?”. Nhìn Triệu Tĩnh bắt đầu tức giận, Tiêu Linh Linh thầm nghĩ không ổn, lập tức kiên nhẫn nói.

Triệu Tĩnh hừ một tiếng: “Ta không bán! Bao nhiêu tiền cũng không bán! Tự mà tìm cách đi!”

“Ta xin lỗi người còn không được sao!”, Triệu Tĩnh cười ha ha, xoa xoa vết bầm trên mặt: “Người gọi đây là xin lỗi sao? Ta nghĩ người còn muốn đánh bản quan một trận thì đúng hơn, không có chút thành ý nào cả. Quên đi, người xưa nói đúng, chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó ở chung”.

Vì bá tánh Giang Châu, trăm nhin!

Siết chặt nắm tay, Tiêu Linh Linh miễn cưỡng cười nói: “Triệu đại nhân, thật xin lỗi, là dân nữ đã lỡ mạng, ta xin lỗi ngài”.

“Chắc chắc, cười còn khó coi hơn khóc, người đang lừa gạt ai vậy!”

Triệu Tĩnh đứng dậy phui bụi trên người!

“Vậy người muốn thế nào!”

Nữ đế bệ hạ cũng tức giận, lão nương đã bao giờ phải hạ mình như vậy! Nếu không phải vì nạn dân, xem ta có chém ngươi không!

“Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng động tay động chân!”

Triệu Tĩnh hoảng sợ lùi về phía sau một bước, Tiêu Linh Linh thở ra một hơi, lại cố nặn ra một nụ cười xin lỗi.

Nhìn thân hình yếu điệu và gương mặt xinh đẹp hiếm thấy kia, Triệu Tĩnh cảm thấy sợ hãi, trận đòn này không thể chịu vô ích, dù sao lão tử cũng là quan, ngươi còn có thể ăn thịt ta sao?

Hắn lập tức ho khan và nói: “Bây giờ vậy đi ngươi hãy nhắm mắt lại trước, sau đó bản quan sẽ suy nghĩ đến chuyện thuốc nổ”.

“Đơn giản như vậy sao?”, Tiêu Linh Linh chớp mắt.

Triệu Tĩnh gật đầu: “Chỉ đơn giản như vậy thôi”.

“Được rồi”. Tiêu Linh Linh nhắm mắt lại.

|||| Truyện đề cử: Hậu Duệ Kiếm Thần ||||

Sau đó, nàng cảm giác được có thứ gì đó chạm vào môi mình, nàng kinh ngạc mở to mắt, cảm giác như bị sét đánh, lúc này nàng nhìn thấy Triệu Tĩnh đang nhìn nàng với nụ cười xấu xa.

Nàng còn chưa kịp tức giận thì hai chân đã cứng lại, chỉ cảm thấy mông mình bị vỗ nhẹ một cái, chờ khi nàng lấy lại tinh thần, thì đã thấy Triệu Tĩnh nhanh chóng bỏ chạy ra xa hơn mười mét!

“Cầu quan, ta giết ngươi!”

Một tiếng gầm vang trời, Tiêu Linh Linh lao ra ngoài, nghe được âm thanh này, Triệu Tĩnh càng dùng hết sức bình sinh để chạy, còn đánh rơi mất một chiếc giày, liều mạng chạy vào thành!

Huyện Lệnh Đế Sư

Chương 38 - Người muốn chết như thế nào

Sự thật chứng minh, Triệu Tĩnh đánh giá cao chính mình cũng đang đánh giá thấp một Tiêu Linh Linh đã được tập võ từ nhỏ.

Còn chưa chạy ra ba mươi mét, hắn đã bị Nữ Đế bệ hạ đuổi sát, hoảng hốt chạy trốn vào trong vườn rau bên ruộng, cứ lui rồi lại lui cho đến khi không có đường lui nữa, lúc này mới hơi hoảng hốt

“Nữ hiệp tha mạng!”

“Nói đi, ngươi muốn chết như thế nào!”

Lúc này Tiêu Linh Linh đã rơi vào trạng thái bùng nổ, toàn thân sát khí bùng bùng. Truyện Hot

Đời này, nàng chưa từng bị ả cợt nhả qua như thế, càng quá đáng hơn là tên khốn này còn đụng vào chỗ kia của mình!

Hôm nay không giết tên cầu quan này, nàng thề không dừng tay!

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi không được đánh ta!”

Thấy Tiêu Linh Linh không giống như đang nói đùa, Triệu Tĩnh lại rút về phía sau.

Tiêu Linh Linh: “Nực cười! Với những gì

ngươi đã làm hôm nay thì không ai cứu được ngươi, ngươi chết chắc rồi! 1’

“Ngươi không muốn thuốc nổ nữa à!”. Cái khó ló cái khôn, Triệu Tĩnh vội vàng uy hiếp.

Tiêu Linh Linh đang tiến về phía trước một bước thì khựng lại, nhìn chăm chăm Triệu Tĩnh, đúng là thuốc nổ đen trong tay hắn có thể cứu bách tính Giang Châu, bây giờ mình giết hắn thì không lấy được đồ.

Nhưng không giết hắn thì sự trong sạch của bản thân...

Thấy Tiêu Linh Linh do dự, Triệu Tĩnh vội nói: “Hơn nữa, đồng thuốc nổ trong nhà kho kia cũng không đủ làm nổ tung núi, còn phải mua nguyên vật liệu để chế thêm, nếu ngươi giết ta, người bên dưới cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi... 1’

Nghe Triệu Tĩnh uy hiếp, Tiêu Linh Linh cực kỳ âm ức phần hận, nếu không là vì nạn dân, sao mình phải nhún nhường đến

mức như thế này?

Nghĩ đi nghĩ lại rồi sự ảm ức phần nộ vì bị sàm sỡ cũng khiến cho nàng rơi nước mắt, Triệu Tĩnh luống cuống tay chân, vội vàng bò dậy.

“Cái đó, người đừng khóc... Đây có phải là chuyện gì to tát đâu... Ta xin lỗi người được chưa?”

Tiêu Linh Linh căn bản không để ý tới hắn, chỉ cảm thấy bản thân tủi hổ, vừa nhìn chăm chăm Triệu Tĩnh, nước mắt vừa chảy xuống.

Mẹ kiếp, chơi hơi quá rồi!

Triệu Tĩnh có hơi bối rối: “Vậy ta cho người toàn bộ số thuốc nổ được chưa, người đừng khóc mãi thế, nếu không được thì người lại đánh ta một trận, chúng ta coi như huề nhau, đến đây đi!”

Một lúc lâu sau cũng không có động tĩnh gì, Triệu Tĩnh mở mắt ra thì thấy thiếu nữ đối diện lại chỉ tiếp tục rơi lệ, hắn không có cách nào cả.

Hắn đột nhiên nhớ ra, ở thế giới này thì phụ nữ rất coi trọng trinh tiết của mình, mà hành động mình vừa mới làm đã hủy đi sự trong sạch của người ta.

Lúc này hắn chỉ có thể cười khổ một tiếng: “Đừng như vậy mà, ta xin lỗi, xin lỗi mà! Người nếu là còn khúc mắc trong lòng, vậy gả cho ta đi, gia nghiệp của bọn quan to lớn, có thể nuôi được người.”

Tiêu Linh Linh vốn còn đang tức giận, nghe hắn nói như thế, nàng càng tức giận hơn, một cước đạp qua: “Người như người cũng xứng à!”

Tránh được cước đoạn tử tuyệt tôn hiểm hóc, Triệu Tĩnh hoảng sợ: “Người muốn mưu sát phu quân tương lai của mình sao! Hơn nữa bản quan phong lưu tuấn tú tài trí hơn người, làm sao lại không xứng cưới người! Một năm, ta có thể kiếm được mấy chục cả trên trăm vạn lượng, nhiều đó còn không đủ để người dùng sao!”

“Cầu quan nạp mạng đi!”

Bị Triệu Tĩnh đả kích, Nữ Đế bệ hạ giận dữ trực tiếp xông tới, hậu quả chính là Triệu Tĩnh lại bị đánh một trận.

Trận đánh này phải nói là rất dã man, suýt đánh ngất luôn Triệu Tĩnh, hắn nằm trên mặt đất rên hừ hừ cả nửa ngày không bò dậy nổi, quần áo rách nát, rớt mất giày do chạy, mặt mũi bầm dập, bộ dạng chật vật.

Tiêu Linh Linh lạnh mặt, cuối cùng cũng đã xả được cơn giận, nàng nhìn Triệu Tĩnh nửa sống nửa chết lạnh lùng nói: “Ba ngày sau phải điều chế xong tất cả thuốc nổ để ta mang đi.”

“Ta không làm! Nào có người như ngươi!”, Triệu Tĩnh khóc không ra nước mắt.

Tiêu Linh Linh mặt trầm xuống: “Thật sự cho rằng ta không dám giết ngươi!”

“Còn đánh à!”

Chương 39 - Người giấu cái gì đó?

Triệu Tĩnh lẩn một vòng, nhìn Tiêu Linh Linh quát: “Họ Tiêu kia, ngươi có khuynh hướng bạo lực đúng không! Người như ngươi cẩn thận không gả được đó!”

“Không cần ngươi lo!”, Tiêu Linh Linh nói.

Triệu Tĩnh hừ một tiếng: “Với tính tình này của ngươi, chỉ có người đàn ông nào nào toàn phân mới cưới ngươi, ngươi cứ chờ làm một bà già cô đơn cả đời đi!”

“Ta thấy ngươi đây là đang ngứa đòn rồi”.

“Đừng, nữ hiệp, ta biết sai rồi, ngươi tha cho ta đi!”

Tiêu Linh Linh: “Hừ, nhớ kỹ lời ta nói! Còn có chuyện của ngày hôm nay, nếu ngươi dám nói ra, ta sẽ lột da của tên cầu quan nhà ngươi!”

Cho đến khi Tiêu Linh Linh mang theo lửa giận bùng bùng rời đi, Triệu Tĩnh mới dám ra khỏi vườn rau, hắn nhe răng trợn mắt xoa xoa thắt lưng.

Công phu quyền cước của người đàn bà đáng chết này thật lợi hại!

Con mẹ nó, suýt chút nữa đã lấy luôn cái mạng nhỏ này của ông, lần này chịu thiệt rồi, chờ đó, sớm muộn gì cũng có một ngày ta cởi sạch họ Tiêu người ném lên giường chà đạp!

Triệu Tĩnh đang nghĩ thì đột nhiên dừng lại, cười he he hai tiếng, hần nhìn tay mình: “Nhưng mà cảm giác kia đúng là vừa tay, còn có hương vị của chiếc miệng nhỏ nhắn kia, chắc chắn. Cưới làm vợ cũng khá tốt! Nhưng tính cách nàng này hơi tệ, làm sao trở thành vợ cả nổi? Làm thiếp thì còn tạm được!”

Ảo tưởng một hồi, Triệu Tĩnh còn không biết điều gì đang chờ hần ở tương lai, nhấc chân, khắp khiêng quay về.

Huyện nha vừa nhìn thấy Triệu lão gia, tất cả đều sợ hãi người.

Mặt Rỗ lập tức đặng đặng sát khí hỏi: “Lão gia làm sao vậy! Kẻ kia lại dám hạ độc thủ như thế này!”

“Đừng nói nữa, việc này bản quan tự mình xử lý, Mặt Rỗ người dẫn hai trăm người trong huyện, mang theo bạc, nhanh chóng đến các thị trấn xung quanh thu mua lưu huỳnh và thổ tiêu, có bao nhiêu chúng ta lấy bấy nhiêu, đừng sợ tốn tiền.”

“Lưu Hồ, người triệu tập những người khác,

chuẩn bị sẵn sàng hai mươi xe lương thực lấy từ trong kho lương của chúng ta, chi phí bản quan dùng phải ghi chép lại, đến lúc chia hoa hồng cuối năm thì sẽ khấu trừ từ trong sổ sách của bản quan.”

“Rỗ!”

Các thuộc hạ chưa bao giờ nghĩ ngờ bất kỳ mệnh lệnh nào của Triệu Tĩnh, dù sao, lúc trước nếu không có Triệu Tĩnh, không chừng những người này đã sớm chết đói và được đầu thai.

Bên kia, khi Nữ Đế bệ hạ trở lại khách điếm đã là chàng vạng tối, vừa rồi nàng suýt chút nữa không nhận được mà lại đến huyện nha tìm Triệu Tĩnh liều mạng, đi dạo ở trong huyện hai vòng cũng không thể giảm được lửa giận trong lòng.

Khi trở lại khách điếm, Lục Uyên cũng nhìn ra tâm trạng của Nữ Đế bệ hạ khó chịu, cũng không dám nhiều lời.

Nhìn Lục Uyên một chút, Tiêu Linh Linh nghĩ thầm vẫn là quên đi, dù sao nàng cũng không phạm sai Lâm gì, bèn mở

miệng hỏi: “Huyền Sách đâu?”

Lục Uyên vội vàng nói: “Điện hạ sau khi trở lại khách điểm thì đã trực tiếp đi vào phòng của mình vẫn chưa ra.”

Tên nhãi này dối tính fôi?”

Tiêu Linh Linh đứng dậy: “Trẫm đi xem sao.”

Trong lòng Lục Uyên niệm một tiếng a di đà phật, điện hạ người cần phải ngoan ngoãn biết điều nha!

Đi theo Tiêu Linh Linh nhiều năm như vậy, nàng ấy đương nhiên là nhìn ra được lúc này Nữ Đế bệ hạ đang cần một nơi trú ẩn gấp.

Đi tới bên ngoài phòng, nhìn cửa phòng được khép nửa vờ, đôi mày thanh tú của Tiêu Linh Linh nhíu lại, đứa nhỏ này không biết đóng cửa sao? Thôi vậy, tên cầu quan kia chọc mình, làm sao mình có thể dùng đệ đệ để trú ẩn được.

Lần này là lần đầu tiên hai tỷ đệ cùng nhau xuất cung, mình không nên quá hà khắc với thằng bé.

Tiêu Linh Linh vừa nghĩ vừa đẩy cửa ra, giọng nói cố gắng nhu hòa hết mức: “Huyền Sách.”

vẫn chưa vào cửa đã nghe thấy một tràng âm thanh, có vẻ là người bên trong đang giật mình, tập trung nhìn thì đã thấy thấy hoàng tử điện hạ trùm chăn, hoang mang rối loạn ngồi ở trên sô pha cất giấu cái gì đó.

Khuôn mặt tươi cười non nớt kia đỏ tới mang tab trong sự hoảng hốt sợ hãi còn có vài phần ửng hồng của sự hưng phấn, Huyền Sách nhìn tỷ tỷ.

“Đại, đại tỷ, sao tỷ lại tới đây?”

Ngươi giấu cái gì đó?

Tâm trạng mà Tiêu Linh Linh cố gắng điều tiết vừa fôi đã biến mất tằm.

Tiêu Huyền Sách: “Không có gì đâu, không giấu gì cả!”

“Mang ra đây!”

Tiêu Linh Linh tiến lên phía trước, lạnh lùng nói, hoàng tử điện hạ nhìn như sắp khóc: “Tỷ, thật sự không có gì! Tỷ đi ra

ngoài trước đi, ta không có mặc quần áo đâu!”

“Lấy ra cho ta!”, Tiêu Linh Linh lại rống lên.

Dưới sự sợ hãi tích tụ nhiều năm, hoàng tử điện hạ đang có tật giật mình làm sao chịu đựng được, run rẩy đưa cuốn sách trong tay ra.

“Không phải là quyển sách sao, có cái gì mà phải giấu!” Tiêu Linh Linh nhận lấy cuốn sách bất mãn nói một câu, xem nội dung trong sách.

Chương 40 - Chuyện thành công

“Bùi Vũ Hàm...”

Khỉ nhìn vào chữ trên sách, khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Linh Linh lập tức đỏ bừng, nàng ném cuốn sách trong tay đi, sau đó nhấc chiếc ghế bên cạnh lên.

“Ta sẽ đánh chết đệ, tên khốn này!”

Buổi tối hôm nay, hoàng tử điện hạ trải qua một đêm khó quên.

Cuối cùng, ông chủ và tiểu nhị nghe thấy có tiếng động nên đã đến kiểm tra mới ngăn chặn được hành động tàn bạo của Nữ đế bệ hạ, nhân tiện nhìn thấy cặp mộng bóng loáng của Hoàng tử điện hạ.

Hai ngày liên tiếp, không chỉ có hoàng tử điện hạ tìm mọi cách trốn tránh tỷ tỷ của mình, Triệu Tĩnh cũng nhốt mình trong huyện nha không dám bước chân ra khỏi cửa nửa bước, ngay cả Di Hồng Viện, hắn cũng không đi.

Thực sự hắn đã bị đánh tới sợ rồi!

Nhưng chuyện gì phải đến thì cũng sẽ đến, cho đến giờ hẹn của ngày thứ ba, Tiêu Linh Linh với vẻ mặt ủ rũ dẫn theo đệ đệ và Lục Uyên đến Huyện nha tìm Triệu Tĩnh lấy đồ.

Cố giữ tinh thần bình tĩnh như thể chưa

từng có chuyện gì xảy ra, Triệu Tĩnh tiếp đãi ba vị khách, sau khi nhận được tin tức của Mật Rõ và Lưu Hồ, hắn mới đứng dậy mỉm cười nói: “Tiêu tiểu thư, đồ đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ chúng ta đi lấy hàng?”

“Ừ!”, Tiêu Linh Linh lạnh lùng trả lời.

Triệu Tĩnh đi trước dẫn đường, vừa đến nơi quan trọng của công xưởng đã thấy ba mươi chiếc xe ngựa đang xếp thẳng hàng, trong đó có mười chiếc chứa hàng hóa được bọc bằng giấy dầu.

Tiêu Linh Linh kinh ngạc mở miệng: “Nhiều như vậy sao?”

Trương Long bên cạnh nói: “Chứ gì nữa, mấy ngày nay lão gia đã yêu cầu chúng ta mua hết vật liệu ở các huyện xung quanh, phải dùng đến hơn hai vạn lượng bạc, một chiếc xe ngựa một trăm cân, vừa đủ một nghìn cân.”

“Một nghìn cân, nhưng ở đây có 30 chiếc xe ngựa!”, Tiêu Linh Linh sững sốt.

Triệu Tĩnh bình tĩnh nói: “Ngoài ra còn có hai mươi chiếc chở ngũ cốc, mỗi xe chở hai trăm cân gạo, đậu nành và lúa mì, mỗi loại năm mươi cân, tổng cộng là sáu nghìn cân. Tiêu tiểu thư có mối quan hệ nên số ngũ cốc này chính là tấm lòng thành nhỏ bé của huyện Nguyên

Giang, Tiêu tiểu thư, xin hãy cử người đến Giang Châu để giao cho nạn dân! 1’

“Nếu như giao cho quan viên, bọn quan thực sự không yên tâm!”

Triệu Tĩnh cười một tiếng, nhìn ba người đang trợn mắt há mồm rồi nói: “Còn một điều nữa, Tiêu tiểu thư phải nhớ rằng loại thuốc nổ đen này có lực sát thương cực lớn, khi sử dụng phải giữ khoảng cách an toàn, ngoài ra không được để nó bị ẩm, bằng không sẽ không có hiệu quả.”

” Tiêu tiểu thư tốt nhất nên tìm quan viên của Công Bộ để lập kế hoạch sắp xếp, điểm thứ ba đó là điều mà chúng ta giao ước. Nếu như chuyện thành công thì không liên quan đến bọn quan và huyện Nguyên Giang, tất cả đều là công lao của Tiêu tiểu thư’.

Thấy Triệu Tĩnh nói liên tục, trong mắt Nữ đế bệ hạ có chút mê mang.

Triệu Tĩnh lúc này đã khác hoàn toàn so với hình tượng cầu quan mấy ngày trước đó, vô cùng chu đáo về mọi mặt.

Nàng không nhịn được nói: “Người thật sự không cần chút công lao nào sao?”

Triệu Tĩnh mỉm cười gật đầu: “Đều là vì

thiên hạ chúng sinh, cái gì công lao hay không công lao, không quan trọng!”

Tiêu Huyền Sách và Lục Uyên nghe vậy thì không khỏi khâm phục, quả thực là một vị quan tốt vì dân vì nước!

Nếu như quan viên trên đời này đều giống như Triệu lão gia, Càn Quốc có thể không cường thịnh được sao?

“Được rồi, hàng đều đã ở đây, những người làm công này sẽ đi cùng người giúp đỡ đỡ hàng. Tiêu tiểu thư, nhanh chóng lên đường đi!”

Tiêu Linh Linh không nói thêm gì nữa, gật đầu mang theo một đồng hàng rời đi, vừa đi vừa không khỏi quay đầu lại, phát hiện Triệu Tĩnh vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn theo.

Trong lòng Nữ đế bệ hạ hừ một tiếng, người muốn ở lại huyện Nguyên Giang này đề tác oai tác quái sao?

Trẫm không để người được thoả mãn đâu, người cứ đợi đấy cho trẫm, xem trẫm sau này sẽ xử lí người như thế nào!

Chương 41 - Thần khẩu tạ long ân của bệ hạ!

Nhìn thấy đám người Tiêu Linh Linh rời đi, Triệu Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, nhưng chỉ mong số thuốc nổ này có thể dùng được, quay đầu nhìn Trương Long, nhớ ra điều gì đó: “Cái đó...”

Trương Long, tại sao đệ đệ của Tiêu tiểu thư bị đánh?”

‘Ta nghe ông chủ khách điểm nói rằng thằng bé kia mua hai cuốn sách ở một quán ven đường trong huyện chúng ta nên mới bị đánh, tên là thiếu niên A Tĩnh, Đại Càn Thần Nữ gì đó!’

“Đi đi, dẫn bốn quan đi xem xem, những cái tên khốn này lại viết ra thứ gì”

Còn cách kinh thành hơn mười dặm, Tiêu Linh Linh yêu cầu người làm công của huyện Nguyên Giang quay về, Lục Uyên phi ngựa hồi kinh với tốc độ nhanh nhất có thể để thông báo cho quan viên trong kinh thành đến nhận hàng.

Tất cả các đại thần đều vô cùng kinh ngạc, vốn tưởng rằng lần này bệ hạ xuất cung ít nhất cũng phải đi mấy tháng, nhưng

không ngờ lại trở về nhanh như vậy.

Vừa trở về kinh thành, Tiêu Linh Linh đã cho triệu tập quan viên Công Bộ đến dùng thử thuốc nổ.

Khi nghe thấy tiếng động đình tai nhức óc, các quan viên và Tiêu Huyền Sách đang đứng xem đều sững sờ, hẳn ta không biết từ khi nào đại tỷ của mình có được thứ này.

Không ngờ Triệu Tĩnh lại có thể nghĩ ra thứ tốt như vậy, nếu sử dụng trên chiến trường thì sao?

Hai mắt Tiêu Huyền Sách sáng lấp lánh, Nữ đế bệ hạ đã bàn giao lại cho các quan viên Công Bộ và Thượng Thư đại nhân.

“Dân theo người của Địa Lý Tư đến Giang Châu, Công bộ các người phải nhanh chóng làm ra bản hướng dẫn sử dụng loại thuốc nổ đen này! 1’

Địa Lý Tư là bộ phận chịu trách nhiệm khảo sát, lập bản đồ, địa hình và địa lý ở Càn Quốc, có trách nhiệm giống như Khâm Thiên Giám, nhưng điểm khác biệt là một người quan sát trời và một người quan sát đất.

Cái gì mà tìm long điểm huyết thăm dò địa mạch, đó là nhiệm vụ của họ.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, một nhóm quan viên Công Bộ vội vã tập hợp người, chuẩn bị đi đến Giang Châu.

Đến đại điện, các đại thần không ngừng nịnh hót, cái gì mà bệ hạ anh minh thần võ, minh chủ muôn đời,... Tiêu Linh Linh nghe mà lỗ tai gần như chai sạn.

Bây giờ chỉ hy vọng thuốc nổ đen mà Triệu

Tĩnh đưa sẽ có hiệu quả, giải quyết được tình trạng ngập lụt.

Hạ triều, Nữ đế bệ hạ lại triệu kiến tri phủ Giang Lăng Chu Bách Xuyên bị cưỡng chế ở lại kinh thành mấy hôm nay.

Mấy ngày nay Chu đại nhân bị hành xác khá nhiều, tuy bệ hạ không nói muốn chán chĩnh mình, nhưng ông ta cũng biết mình “tội chết có thể miễn tội sống khó thoát”, cho nên có gì ăn được uống được thì đều cố gắng hết sức để ăn.

Chẳng qua, hôm nay đột nhiên lại bị triệu kiến, trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

“Tham kiến bệ hạ!”

Tiêu Linh Linh ngẩng đầu lên, sau đó lấy một phong thư vừa mới viết xong ra: “Chu Bách Xuyên!”

“Có thần!”

“Nửa tháng sau, người tìm người đưa phong thư này đến tay Triệu Tĩnh ở huyện Nguyên Giang, mặt khác, tất cả ngân lượng mà Triệu Tĩnh hối lộ cho người trong những năm gần đây phải giao hết tất cả cho trẫm, không được thiếu một xu, phạt bổng lộc ba năm, trẫm sẽ miễn tội cho người!”

“Thần khấu tạ long ân của bệ hạ!”

Chu đại nhân thở phào nhẹ nhõm.

Đợi sau khi Chu Bách Xuyên đi rồi, Lục Uyên mới tiến lên nghi vấn: “Bệ hạ định để Triệu Tĩnh vào kinh?”

Tiêu Linh Linh gật đầu, giống như nhớ ra điều gì đó hừ lạnh một tiếng: “Trẫm muốn trừng trị tên này đảng hoàng!”

Trong lòng Lục Uyên mặc niệm, cầu nguyện thay cho Triệu Tĩnh.

Giang Châu mười ngày sau.

Người của Công bộ và Địa Lý Tư cuối cùng cũng tính toán xong phương hướng trước khi nước lũ đổ bộ, họ đục một lỗ ở giữa núi bỏ thuốc nổ vào, sau đó là tiếng nổ kinh thiên động địa.

Cảnh tượng khiến người ta chấn động xảy ra, mấy ngọn núi lớn bắt đầu lún âm âm về phương hướng đã được dự đoán, núi lở đất toác như đang chao đảo, người đứng trên mặt đất ở phía xa xa đều bị té ngã vì sự chấn động này, thậm chí có không ít người bị xuất huyết tai do không thể chịu được sóng âm từ vụ nổ, đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Hơn nửa ngày sau khi tất cả những hạt bụi đã lắng xuống, tất cả mọi người sợ hãi nhìn cảnh tượng trước mặt, chỉ thấy những phiến đá nằm ngổn ngang trực tiếp khiên con đường bị tắc, rộng hay cao đều hơn mười mét, thành công chia cắt con sông!

Chương 42 - Tin tốt từ Giang Châu!

“Tin tốt từ Giang Châu! Tin tốt từ Giang Châu!”

Ngựa phi nước đại trên đường phố nội thành đế đô, đặc sứ đến từ Giang Châu vui vẻ reo hò, còn vui hơn cả mẹ hân ta ăn Tết!

Trong nháy mắt, đã tới trước cổng hoàng thành.

Sau khi nhận được tin tức, tất cả các quan văn võ đều nhanh chóng thượng triều, Tiêu Linh Linh cũng nóng lòng muốn biết tin tức chính xác, sau khi thay long bào nàng liền chạy vào chính điện.

Đặc sứ quỳ trên mặt đất, kích động nói: “Bệ hạ, có tin tức tốt từ Giang Châu! Lũ đã chuyển hướng đến dãy núi Thương Vân, cách huyện Liễu cả trăm dặm, Công Bộ thượng thư đại nhân Triệu Kế Chí và các vị tướng sĩ đang mở kênh để dẫn nước!”

ị này là thật sao! Mau báo cáo tình hình cụ thể chi “Tiêu Linh Linh kích động, mấy ngày nay nàng đều chờ đợi tin tức từ Giang Châu.

Lúc này tin tốt thật sự đã đến, nhưng nàng vẫn có chút không thể tin được, trận lũ lụt ở Giang Châu vậy mà đã được. Triệu Tĩnh giải quyết bằng loại thuốc nổ màu đen thần kỳ đó!

Đặc sứ vội vàng giải thích cận kề quá trình Công Bộ dùng thuốc nổ để cho nổ tung núi, khiến ngọn núi sụp đổ tạo thành bức tường đồng vách sắt mà lũ lụt không thể lay chuyển được. chút nào, cuối cùng tràn về phía huyện Liễu có địa thế thấp hơn.

Sau khi nghe xong, các đại thần bắt đầu sôi nổi tâng bốc, cái gì mà Bệ hạ thánh minh ban phúc cho Đại Càn, những lời nịnh nọt linh tinh được tung ra như thể không cần tiền.

Nỗi lo lớn nhất trong lòng Tiêu Linh Linh cuối cùng cũng đã được giải quyết, nhìn các quần thần, cũng là lúc phải nhắc đến tên kia.

Nghĩ nghĩ, Tiêu Linh Linh nói: “Lần này lũ lụt ở Giang Châu có thể giải quyết được, tất nhiên không thể thiếu sự đồng lòng hợp tác của quân thần trên dưới Đại Càn”.

“Bệ hạ anh minh!”. Mọi người hô to.

Tiêu Linh Linh đổi chủ đề: “Nhưng trong việc này công hiến lớn nhất đương nhiên chính là thuốc nổ đen, nếu không có thứ này, e rằng bá tánh Giang Châu còn phải gánh chịu lũ lụt thiên tai”.

Một trong ba vị Tam Công, Dương Thái sư, trong lòng có chút tò mò bước ra hỏi: “Không biết bệ hạ lấy thứ này từ đâu ra? Có thể chế tạo ra vật thân kỳ như vậy, hẳn nhất định phải là trụ cột của quốc gia, nếu có thể gọi hắn đến làm quan, phục vụ đất nước, đó thực sự là điều may mắn cho Đại Càn ta”.

Không ít người đều gật gật đầu.

“Đúng vậy, thuốc nổ đen kia có uy lực thật sự kinh người, cũng không biết là do ai chế tạo ra”.

“Nhân tài như thế này có thể gia nhập Công Bộ làm quan, nếu sau này có nhu cầu phá núi, khai thác đá thì có loại thuốc nổ đen này sẽ rất dễ dàng”.

“Đúng vậy bệ hạ, rốt cuộc đó là ai?” Sự tò mò của mọi người đều bị gọi lên, lúc này Tiêu Linh

Linh mới tiết lộ bí mật: “Người này cũng giống như tất cả các khanh, đều là quan viên của Đại Càn ta”.

Nhiều người có chút bối rối, người nhìn ta ta nhìn người.

Một số quan viên lớn tuổi thật ra đã nghe được rất nhiều tin tức, người kia là quan viên của Càn Quốc, mà thuốc nổ đen lại được Nữ đế bệ hạ mang về sau khi rời cung, cho nên chắc là không phải quan chức của kinh thành.

Hơn nữa, nàng ra cung chưa đầy mười ngày đã mang theo thuốc nổ đen trở về, điều đó có nghĩa là cách kinh đô cũng không xa lắm, nên hẳn hẳn là quan viên của phủ Giang Lăng.

Thái phó Trương Đạo Toàn, một trong Tam công, vuốt râu cười nói: “Bệ hạ đừng úp mở nữa, người này là vị tuấn kiệt nào của phủ Giang Lăng? Lão thần phải cảm tạ hắn thật tốt”.

Tiêu Linh Linh: “Huyện Lệnh huyện Nguyên Giang Triệu Tĩnh”.

Đương nhiên là không có bao nhiêu đại thần từng nghe nói đến cái tên này, một nhóm quan viên Lại Bộ thì có chút bối rối, Triệu Tĩnh của huyện Nguyên Giang?

Chính là cái huyện Nguyên Giang mà nhân khẩu chưa tới 2.000 người, nằm giữa ba ngọn núi, năm nay còn báo tin là có hơn chục người chết đói kia sao?

Chương 43 - Tiêu Linh Linh không dám nghĩ nữa!

Thượng Thư Vương Tùng Bạch không dám lên tiếng, nếu Bệ hạ đã nói như vậy, nhất định là đã đến huyện Nguyên Giang, nếu sự thật thật đúng như báo cáo, nơi khỉ ho cò gáy như huyện Nguyên Giang thật có dân chúng lầm than, thì Nữ đế bệ hạ đã nổi trận lôi đình rồi chứ đâu thể nào bình tĩnh như vậy được?

Xem ra là có người đã lừa trên gạt dưới.

Hắn ta có thể nhìn rõ ràng, nhưng các thuộc hạ dưới quyền đều không có đầu óc cho lắm, Tả thị lang ngơ ngác bệ hạ có phải đã nói nhầm rồi không, theo tin tức báo cáo năm nay, dân huyện của huyện Nguyên Giang không đến 2.000, thu nhập bình quân đầu người hàng năm thậm chí còn không đủ để đóng thuế, còn nói vị Huyện Lệnh Triệu Tĩnh kia thậm chí không thể may nổi một chiếc quan bào mới, phải mặc đồ chắp vá, vậy làm sao hắn có thể nghĩ ra một thứ kỳ diệu như thuốc nổ được”.

“Nghèo đến vậy sao?”, Lời nói của Tả thị lang khơi dậy sự sợ hãi của những người xung quanh.

Một quan viên của Lại Bộ ngờ nghệch nói: “Còn không phải vậy sao, nghe nói Huyện thái gia còn phải cời trần mông để xử án, chỉ riêng năm nay đã có mười bảy mươi tám người chết đói, hàng năm không đóng thuế nổi, nói đây là một trong những huyện nghèo nhất Đại Càn ta cũng không phải là nói quá”.

Nghe xong lời này, các quan viên trong đại đường đều sửng sốt, đồng loạt nhìn về phía Nữ đế bệ hạ trên ngai rồng.

Tiêu Linh Linh bình tĩnh nói: “Có thể thấy được, quan viên Lại Bộ chúng ta, không biết rõ ràng về tình huống của các quan viên các cấp châu phủ huyện”.

Thượng thư đại nhân của Lại Bộ chỉ cảm thấy tê cả da đầu, hung hăng trừng mắt nhìn hai quan viên lăm chuyện, hai tên khốn nạn chỉ có các ngươi có miệng thôi đúng không?

“Trong trường hợp này, các khanh, hay là Trầm ban chiếu triệu Triệu Tĩnh vào kinh để báo cáo công tác thì sao?”

Trương thái phó gật đầu tỏ vẻ tán đồng và nói: “Nếu thuốc nổ thực sự là do Triệu Tĩnh chế tạo, thì hẳn xứng đáng là người có công lớn nhất trong trận lụt Giang Châu này, Đài Càn ta từ trước đến nay có công sẽ được khen thưởng, để hẳn bào kinh báo cáo công tác, giáp mặt khen ngợi để thể hiện hoàng ân của bệ hạ”.

“Thần tán thành!”

“Thần tán thành!”

Trên cơ bản không có người phản đối, chuyện Triệu Tĩnh vào kinh đã được xác nhận, Tiêu Linh Linh phái thái giám đến huyện Nguyên Giang tuyên chỉ.

Hoàng tử điện hạ đã rất vui mừng khi biết tin tức này.

Tiêu Linh Linh liếc hẳn ta một cái: “Đệ và hẳn rất quen thuộc sao? Nhìn đệ vui vẻ kiêu đó! Còn có chút uy nghiêm Hoàng gia nào không?”

Tiêu Huyền Sách co đầu rụt cổ, lẩm bẩm nói: “Việc này có liên quan gì đến uy nghiêm hay không chứ? Ta chỉ muốn biết hẳn làm sao mà chế ra được thuốc nổ đen kia thôi”.

“Đệ muốn làm cái gì!”, Tiêu Linh Linh cau mày.

Nàng đã từng nhìn thấy sức mạnh của thuốc nổ đen, không biết chừng sẽ có vấn đề gì đó xảy ra nếu thứ này rơi vào tay đệ đệ nàng.

Nói đến đây, Tiêu Huyền Sách lập tức hưng phấn: “Đại tỷ, ta nghĩ như vậy, loại thuốc nổ đen này nổ tung như sấm sét, nếu chúng ta có thể sử dụng nó trong chiến tranh, nó sẽ là một vũ khí mang tính hủy diệt đối với quân địch!”

Tiêu Linh Linh chợt giật mình, nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, bây giờ nghe được Tiêu Huyền Sách nói, nàng mới ý thức được, nếu dùng loại thuốc nổ đen này đối với kẻ địch!

Tiêu Linh Linh chột giật mình, nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, bây giờ nghe được Tiêu Huyền Sách nói, nàng mới ý thức được, nếu dùng loại thuốc nổ đen này đối với kẻ địch!

Thứ có thể làm nổ tung cả một ngọn núi dùng để làm nổ tung người sao?

Tiêu Linh Linh không dám nghĩ nữa!

Chỉ điểm này thôi Triệu Tĩnh nhất định phải đi Kinh!

Kinh thành.

Trong một tòa phủ nguy nga tráng lệ nào đó, có một thanh niên đang vừa thưởng thức dáng múa ấn tượng của vũ cơ, vừa uống loại rượu ngon nhất.

Một người hầu vội vàng bước vào, trên tay cầm một cuộn giấy viết thư, thanh niên cầm lấy chỉ liếc nhìn một cái rồi ngồi thẳng dậy cho đến khi đọc xong hết mật thư.

Thanh niên vẫy tay cho tất cả các vũ cơ lui xuống, chìm vào trầm tư.

Huyện Lệnh huyện Nguyên Giang Triệu Tĩnh, thuốc nổ đen, thật thú vị, trên đời này lại còn có những nhân tài như vậy!

Lúc này, huyện Nguyên Giang.

Triệu Tĩnh không biết mình sắp phải vào Kinh báo cáo công tác, hẳn đang bận rộn tiến hành thí nghiệm khoa học, nhưng thí nghiệm này có chút tàn nhẫn, tiến độ cũng không mấy khả quan.

Chương 44 - Chào lão gia!

Một nhà kho nào đó ở khu vực quan trọng của nhà xưởng phía sau thành.

Một nhóm người đeo khẩu trang đơn giản, gần đó là vài thùng lớn chứa đầy chất lỏng không rõ nguồn gốc, nếu nhìn sang trái có thể nhìn thấy từng giỏ trái cây, nhưng hầu hết những trái cây này đều đã bị hư và bắt đầu mốc. truyện bjyx

Triệu Tĩnh lấy ra một chiếc khẩu trang và đeo vào, chiếc khẩu trang này trông có chút giống băng vệ sinh, thứ đã khiến hắn bị Tiêu Linh Linh đánh một trận.

Chẳng trách lúc trước Trương Long đã nghĩ băng vệ sinh Nguyên Giang của hắn là khẩu trang.

Tuy có thể không có tác dụng gì cả nhưng hình thức vẫn cần phải có.

Nha dịch canh cửa kho vừa thấy hắn tới liền nhiệt tình gọi lão gia rồi cúi người hành lễ.

“Mở cửa”.

Triệu Tĩnh nói.

Cửa kho bị nha dịch mở ra, hắn vừa bước vào đã ngửi thấy mùi ẩm mốc.

Trong nhà kho mọi người đều đang khẩn trương làm việc, mỗi người đều có một bàn làm việc riêng trên đó bày một ít chai lọ vại bình, cảnh tượng này khiến Triệu Tĩnh liên tưởng đến những thí nghiệm virus mà hắn từng xem trong phim ở kiếp trước.

“Lão gia!”

“Chào lão gia!”

Mọi người nhìn thấy Triệu Tĩnh, đều buông xuống việc đang làm để chào hỏi, Triệu Tĩnh gật đầu hỏi: “Tình huống thế nào?”

“Báo cáo lão gia, tỷ lệ thành công của thí nghiệm chiết xuất allicin đã đạt tới tám phần (80%)”. Một người nói.

Triệu Tĩnh rất hài lòng: “Rất tốt!”

Khoa học là nhân tố đầu tiên cần tiên bộ, hiện tại huyện Nguyên Giang thật sự không thiếu tiền, cho nên Triệu Tĩnh muốn phát triển khoa học một cách mạnh mẽ Đặc biệt là khoa học về y dược.

Bằng không nếu một ngày nào đó hắn mắc phải một căn bệnh mà không ai có thể chữa khỏi, vậy chẳng phải xong đời sao, cái gì cũng chưa được hưởng thụ đã ngỏm củ tỏi, mẹ nó vậy thì có ích gì?

Nghĩ nghĩ, Triệu Tĩnh lại hỏi: “Vậy Penicillin thì sao?”

“Đó là do tổ của Lâm đại phụ phụ trách, cho đến nay, có vẻ như vẫn chưa đạt được tiến triển đáng kể nào”. Một người trả lời.

Nghे vậy, Triệu Tĩnh cũng không sốt ruột, nghiên cứu khoa học có thất bại là chuyện bình thường, chỉ sợ không có phương hướng mà thôi!

Nhớ trước đây, hàng nghìn năm trước ở Hoa Hạ, Lý Thời Trân, người đã viết ra Bản Thảo Cương Mục, cũng có thể tìm thấy tro quả phụ trên đầu giường, thứ bị nghi ngờ là Penicillin.

Với những ý kiến mà hãn cung cấp, còn lo không làm được penicillin sao?

Triệu Tĩnh đang suy nghĩ, bỗng nhiên từ trong kho hàng trong cùng truyền đến một tiếng hét kích động: “Cuối cùng cũng nghĩ ra! Đúng là trời xanh không phụ người có lòng!”

Nghे được thanh âm này, Triệu Tĩnh giật mình, sau đó nhận ra thanh âm đó là ai, vội vàng tiến lên: “Lão Lâm!”

Ở phía trong cùng của nhà kho, chỉ thấy một bóng người đang quơ tay múa chân trước bàn làm việc của mình, nghe thấy Triệu Tĩnh gọi thì quay người lại.

Hãn ta là một thanh niên không ưa nhìn lắm, thuộc kiểu người sẽ bị mờ nhạt ngay lập tức nếu bị ném vào đám đông.

Triệu Tĩnh tăng tốc tiến lại gần, vội vàng hỏi: “Lão Lâm thành công rồi à!”

“Lão gia! Thành công rồi!”, Lâm đại phụ vui mừng.

Chương 45 - Con mẹ nó tìm việc cho lão tử đúng không!

“Mẹ nó người đã làm rất tốt!”

Triệu Tĩnh vô cùng phấn khích, cuối cùng đã thành công sau vô số thất bại, liệu penicillin, loại thuốc chữa bách bệnh trên chiến trường của đời sau, thứ được mệnh danh là vàng mềm, cuối cùng sẽ xuất hiện trong tay hãn sao?

Ta, Triệu Tĩnh, sẽ làm nên lịch sử cho y học!

Càng nghĩ càng kích động, Triệu Tĩnh nhanh chóng đưa tay ra: “Mau lấy ra cho ta xem, ai đó bắt một con gà bệnh tới đây, thử xem tác dụng của penicillin của chúng ta như thế nào!”

Nghe được lời nói của hắn, Lâm đại phu sửng sốt một chút rồi gãi đầu: “Lão gia, những con gà, con thỏ bị bệnh được mang tới lần trước đều chết hết rồi?”

“Cái gì? Chết hết rồi! Chết như thế nào, không phải người đã làm ra penicillin sao?”, Triệu Tĩnh khó hiểu.

Kể từ khi nghiên cứu allicin và đầu độc một số tử tù trong trận ôn dịch lần trước, hắn hiểu rằng khoa học về y dược này phải được giao cho các nhân tài chuyên nghiệp thực hiện.

Đó là lý do tại sao tất cả đại phu trong huyện đều tập trung ở đây.

Lâm đại phu gãi đầu: “Chết hết rồi, do ta độc chết chúng”.

Triệu Tĩnh đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, tên này thực sự rất táo bạo, nhưng không sao, luôn có người cống hiến

hết mình cho khoa học: “Penicillin đâu?”

“Đây này”. Lâm đại phu cầm một cái chai lên quơ quơ.

Triệu Tĩnh thuận miệng nói: “Tới Sở y dược xem thử có ai bị bệnh hay không”.

Nghe được lời của hắn, Lâm đại phu vội vàng ngăn hắn lại:

“Không không không, đại nhân thứ này người khác không thể dùng được”.

“Người đang nói mê sảng cái gì vậy? Bảo người làm penicillin là để cho người dùng!”, Triệu Tĩnh trợn trắng mắt.

Lâm đại phu gãi đầu cười khẩy một tiếng: “Là lỗi của ta đã không nói rõ ràng với lão gia, những con thỏ, con gà đó vốn đều không sao, nhưng ta đã hạ độc chết chúng bằng chất trong lọ này”.

“Ta đ*tl”

Triệu Tĩnh sửng sốt: “Người người người, người nói rõ ràng đi”

Lâm đại phu cười thầm một tiếng: “Lão gia, ta cũng không biết thứ ta làm ra có phải là penicillin mà người nhắc tới hay không, nhưng xem ra dùng thứ này để cứu người thì hơi khó, nhưng nếu dùng để giết người, ta nói cho người biết, hiệu quả chuẩn cmnr!”

Vừa nói, Lâm đại phu vừa bước sang một bên, để lộ bàn làm việc của mình.

Triệu Tĩnh nhìn một cái đã nhắm mắt lại niệm A Di Đà Phật, đây đâu còn là bàn làm việc nữa, đây là lò sát sinh thì đúng hơn.

Nhìn con thỏ kia, chân còn đá đá, phun máu nhiều đến nỗi hấn không dám nhìn!

Lâm đại phu còn chưa nhận ra, hấn ta vẫn đang nói chuyện với Triệu Tĩnh về penicillin, à không, là thuốc độc của hấn ta.

“Lão gia, trải qua sự nỗ lực không ngừng và các lần thí nghiệm, cuối cùng ta cũng nắm giữ được liều lượng, chỉ cần một chén nhỏ như vậy cũng đủ hạ gục một người nam tử trưởng thành, hơn nữa hiệu quả rất nhanh, mạnh hơn thạch tín rất nhiều, thậm chí cả ngân châm cũng không thể phát hiện ra nó! Sau này nếu chúng ta gây sự với ai đó thì cứ cho hấn ta một ngụm, đảm bảo rằng hấn ta còn không biết mình chết như thế nào!

Triệu Tĩnh: “...”

Con mẹ nó tìm việc cho lão tử đúng không!

Triệu Tĩnh tức giận đá Lâm đại phu một chân, vừa đuổi theo vừa đánh vừa mắng: “Con mẹ nó, ta ra tiền để người chữa bệnh cứu người, người làm ngược, nghiên cứu cho ta cách giết người đúng không! Người xứng đáng với hai từ đại phu này sao? Penicillin tốt như vậy người lại làm thành chất độc! Nào nào nào mở miệng ra, để ta đút cho người uống, để ta xem thử chất độc người tạo ra mạnh đến cỡ nào!”

Lâm đại phu vừa né tránh vừa tủi thân hét lên: “Lão gia, việc này người không thể trách ta! Ta không có vật thật để đối chiếu, nên không biết thứ làm ra có phải là penicillin hay không, hơn nữa rất khó kiểm soát liều lượng, dùng để cứu người thì quá khó khăn! Vẫn là giết người thì dễ hơn!”

“Cút ra chỗ khác đi, đi lấy dịch nuôi tới cho ta, việc gì ta cũng phải tự mình làm, ai đó đi ra ngoài tìm mười con thỏ tới cho ta, ta không tin là làm không ra!”

Một canh giờ sau.

Triệu Tĩnh cầm tấm vải trắng lau tay, nhìn thỏ thỏ co giật hai cái rồi ngòm củ tỏi trên bàn làm việc, dùng tấm vải trắng che lại, rồi chắp hai tay trước ngực.

A di đà phật, tội lỗi tội lỗi.

Lâm đại phu ở một bên lắc đầu thở dài: “Thật tàn nhẫn, con thỏ này thật đáng thương, cả nhà không một con nào trốn thoát, lão gia, người làm vậy sợ sau này sẽ phải xuống địa ngục”.

“Thật ra ta nghĩ lão Lâm người nói cũng có lý, thuốc thì có ba phần là độc, chúng ta đừng nghĩ cứu người nữa, coi như là làm ra độc dược, bán cho tổ chức sát thủ là được”.

“Dọn dẹp chút đi, tìm nơi chôn cất cả nhà nó đi, cẩn thận đừng để tên khốn tham lam nào nhặt đi ăn. Nếu thật sự đầu độc chết người thì vui lắm”.

Nói xong, Triệu Tĩnh rời đi nơi tội lỗi đã cướp đi mạng sống của thỏ này, vừa rời khỏi nhà kho Trương Long đã chạy tới, vừa chạy vừa nói: “Lão gia có thư của người”.

Chương 46 - Lão gia?

“Thư của bốn quan, thật là mới mẻ!”

Thấy có thư, Triệu Tĩnh khế cười, đi tới nhận lấy phong thư. Sống tới nay, hắn chỉ quen biết vài người, ai có thể viết thư cho mình?

Chẳng lẽ Tiêu tiểu thư là kẻ cuồng bạo lực? “Ồ, không biết có phải là thư tình không đây!”

Cũng đúng, ta đã giúp nàng một việc lớn như vậy, nói không chừng đệ đệ ngốc nghếch kia của nàng cũng có thể vào triều làm quan. Trong tiểu thuyết, đại ân đại đức này đều phải lấy thân báo đáp!

Nếu trong phong thư kèm theo ngân phiếu thì càng tốt!

Trong lúc suy nghĩ, Triệu Tĩnh vội vàng mở thư ra xem. Đọc lướt qua, mặt hắn trầm xuống. Khi hắn đọc xong cả bức th thì tức giận gần như không đứng vững!

“Lão gia! Lão gia người làm sao vậy!”

Trương Long giật mình vội vàng vươn tay ra đỡ, nhưng Triệu Tĩnh lại gạt tay hắn ta ra, đọc lại bức thư một lần nữa, xác nhận mình không đọc nhầm, sau đó hắn trực tiếp chửi bới!

“Chết tiệt, họ Tiêu, người dám lừa ông!”

“Đồ khốn kiếp, dám lấy oán trả ơn! Ông chỉ hôn người một cái, sờ người một cái mà người lại độc ác đến vậy! Hôn mẹ người!”

Triệu Tĩnh rất tức giận. Trương Long, người đã theo hắn nhiều năm, có thể thấy được lão gia đang rất tức giận.

Trương Long liếc nhìn xung quanh, đang nghĩ cách chạy trốn thì bị Triệu Tĩnh gọi lại.

“Lão gia?”

Triệu Tĩnh: “Trương Long! Thông báo cho tất cả huynh đệ, bỏ hết công việc đang làm! Từ hôm nay, tất cả mọi động tĩnh trong vòng 30 dặm của thị trấn, lão gia ta đều phải biết trước. Từ hôm nay trở đi, huyện Nguyên Giang bước vào trạng thái báo động cấp chiến tranh!”

“Ngoài ra, đặc biệt là nếu thấy đoàn xe của triều đình, phải lập tức báo ngay cho tai”

Nghe những lời này, ánh mắt của Trương Long thay đổi trong nháy mắt, trầm giọng hỏi: “Lão gia, ý người muốn nói, triều đình sắp đến huyện của chúng ta?”

“Người phụ nữ chó má kia đã lừa ta, bây giờ triều đình biết lão gia của người phong lưu, hào hoa, anh tuấn phi phàm, sắp phái người đến bắt ta vào kinh làm quan rồi!”

Triệu Tĩnh nghiến răng nghiến lợi nói, khuôn mặt Trương Long biến sắc, nhìn xung quanh rồi nhích lại gần Triệu Tĩnh: “Lão gia, người xem, chúng ta có nên chôn chút thuốc súng trên đường vào huyện không?”

“Chết tiệt!”

Triệu Tĩnh sững sờ một lúc, nhìn thấy vẻ mặt của Trương Long không giống như đang giả vờ, trợn mắt khinh thường: “Ngu ngốc thật đấy, nỏ một người rồi lại đến một người thì phải làm sao? Hơn nữa đến lúc triều đình phái người xuống điều tra thì phải làm sao?”

“Thì giết hết!” ;jTrương Long hung hăng nói.

“Hay là lão gia ta cho thêm bạc để người mua lương mua quân, đến lúc đó tự lập làm vua, trực tiếp khởi nghĩa, sau này thành công phải gọi người là Trương Long Bộ hại!”

Triệu Tĩnh cười tức giận, Trương Long gãi đầu hỏi một câu hỏi hơi quá: “Nhưng nếu lão gia không thành công thì sao?”

“Vậy thì gọi người là tử tù Trương mỗi”

Triệu Tĩnh bực bội đá một phát: “Được cút đi. Đừng làm phiền ông, trong thư chỉ nói triều đình biết về chuyện thuốc súng của chúng ta, không nói gì khác. Không chừng là đi khen thưởng ông.”

“Nói tóm lại, người phải báo cho ông trước khi đoàn xe của triều đình đến huyện chúng ta, chặn bọn họ lại bên ngoài để ta nhận chiếu chỉ là được.”

Chương 47 - Chẳng phải mình sẽ bị chặt đầu sao?

Trương Long gật đầu liên tục, ghi nhớ từng chữ mà Triệu Tĩnh đã nói rồi rời đi.

“Chu Bách Xuyên khôn kiếp, chuyện lớn như vậy, một chút tin tức cũng không báo cho ông đây, lần sau ông đây làm chút penicillin cho người nếm thử!”

Triệu Tĩnh thở phì phò mắng mủ. Trước đây, bất cứ khi nào hản và những người của mình nghiên cứu ra một sản phẩm mới, hản đều đưa đến tay Chu Bách Xuyên trước tiên.

Ví dụ như đường trắng, mì chính, các loại thực phẩm khác.

Nếu Chu Bách Xuyên ăn không có vấn đề gì thì sẽ sản xuất hàng loạt, nếu bị tiêu chảy thì phải nghiên cứu lại từ đầu.

Hàng năm hân dâng bạc trắng kia cho Chu đại nhân là để tỏ lòng hiếu kính!

Chẳng phải là do sợ đối phương ăn xong bị gì à, làm vậy trong lòng hân mới thấy dễ chịu hơn.

Tất nhiên, những thứ như allicin và penicillin, Triệu Tĩnh vẫn không dám cho dùng bừa bãi, nếu không thật sự làm Chu Bách Xuyên chết thì hân biết đi đâu tìm nơi che mưa che nắng nữa.

Vậy nên, Chu Đại nhân mới là người đã cống hiến nhiều nhất cho huyện Nguyên Giang! Đúng là một người anh hùng cô độc!

Chẳng có gì là năm tháng tĩnh lặng, đều là người khác thay người gánh vác mà thôi.

Tuy nhiên lúc này, xem ra chiếc ô này có vẻ không còn dùng được nữa.

Lại đọc kỹ lá thư một lần, Triệu Tĩnh tức giận đến mức không biết nên trút giận vào đâu, vò nát nó thành một cục rồi đá ra ngoài: “Người phụ nữ khốn nạn, chờ đi, lần sau đừng để bản quan bắt được ngươi, rơi vào trong tay ông đây, không chơi sạch ngươi, chơi chán sau đó bán vào thanh lâu kiếm bạc. Ông đây liền đổi tên thành Tĩnh Triệu, mẹ nói ”

Vì phong thư của Tiêu Linh Linh, những ngày này, Triệu Tĩnh thực sự không hề ngủ ngon, thậm chí không có tâm trạng xem các cô nương nhảy múa, đầu óc hân chỉ nghĩ đến việc khi đến kinh thành phải đối phó như thế nào.

Dù sao trong thư, người phụ nữ kia cũng nói rồi, triều đình ca ngợi hành động nghĩa hiệp của hân, thậm chí hoàng đế còn ra lệnh cho hân vào kinh thành để báo cáo công tác.

Nói cách khác hân phải gặp gỡ Nữ đế hung dữ đã lên ngôi năm năm trước, từng dẫn quân đi đánh đông dẹp tây, đánh bại liên quân ba nước Chu, Tề, Cảnh. Nếu hân lỡ miệng làm lộ việc. mình làm ông vua con tại huyện Nguyên Giang này thì sao?

Chẳng phải mình sẽ bị chặt đầu sao?

Những tin đồn về nữ Đế, Triệu Tĩnh cũng đã nghe lỏm được một chút.

Nghe đồn cô gái “mạnh mẽ” này có vai rộng, eo thon, ba phần giống nữ, bảy phần giống nam, toàn thân đầy sát khí.

Triệu Tĩnh vẫn tin một phần, nếu không thì một cô nương thời này sao có thể dẫn binh đánh giặc?

Thời gian trôi qua nhanh chóng. Vào ngày hôm đó, đoàn xe của triều đình đã xuất hiện trên đường lớn, một đám thái giám truyền chỉ đều có chút ngơ ngác.

Đặc biệt là tấm biển “Muốn làm giàu, xây đường trước!”, càng khiến người ta không hiểu nổi.

Không phải nói huyện Nguyên Giang nghèo đến mức quan huyện không có quần mặc, sao đường ở đây lại được tu sửa đẹp như đường trong hoàng cung ngự ban vậy?

Các thái giám không hề chú ý, bên cạnh hai bên núi có rất nhiều bóng đen thò đầu ra rồi lại lặn xuống.

Trong thành. Triệu Tĩnh đã nhận được tin tức. Mẹ kiếp, cuối cùng cũng tới!

“Trương Long, mang theo nha dịch và đám huyện dân đều đến cửa thành nghênh đón cho ta!”

Triệu Tĩnh vội vàng mặc một kiện quan phục rách nát vào, vội vã chạy đến cửa thành.

Chẳng mấy chốc, đoàn xe xuất hiện.

Thái giám Mã Bảo đi truyền chỉ dụ của hoàng đế, nhìn thấy cổng thành cao lớn thì có chút sửng sốt. Trong lòng cũng có chung suy nghĩ như Tiêu Linh Linh trước đó!

Cái huyện lệnh này định tạo phản à, sao lại sửa cổng thành giống như hoàng thành vậy!

Đang ngơ ngác thì thấy trước mặt, một thanh niên chừng hai mươi bốn, hai mươi năm tuổi, mặc một bộ quan phục đầy miếng vá, phía sau đi theo một đám ăn mày từ cửa thành bước ra.

Nhìn thấy mình, thanh niên đó vội vàng chạy vọt tới, vừa chạy vừa gọi: “Hạ quan, huyện lệnh Nguyên Giang - Triệu Tĩnh bái kiến đại nhân!”

“Người chính là Triệu Tĩnh?”, Mã Bảo vội vàng cầm theo thánh chỉ xuống xe ngựa.

Triệu Tĩnh vội vàng gật đầu: “Vâng, đại nhân!” “Vậy bọn họ là ai?”

Mã Bảo nhìn hàng trăm kẻ ăn mày đầu bù tóc rối, đó đều là “diễn viên” của Triệu Tĩnh.

Nghe thấy vậy, Triệu Tĩnh trực tiếp khóc lớn, thê lương tuyệt vọng: “Đại nhân, bọn họ đều là dân chúng của huyện Nguyên Giang của ta! Chờ sao trông trắng rớt cục chờ được. đại nhân, cuộc sống này sắp không sống nổi nữa rồi!”

Chương 48 - Vậy cũng được!

Mẹ kiếp, đám đầu gối này còn ngán ngơ gì vậy, mau khóc đi!

Triệu Tĩnh vừa lau nước mắt vừa vươn tay, lặng lẽ nhéo mũi Trương Long một cái.

Trương Long nhảy dựng lên, làm đám thái giám truyền chỉ của Mã Bảo giật mình, tiếp theo họ thấy Trương Long quỳ trên đất khóc nức nở, không đúng, là khóc rống.

Trương Long vừa khóc vừa bò lên trước: “Đại nhân! Mọi người đã đến rồi, chúng tôi sống không nổi nữa! Nha môn không phát lương hai năm rồi, cuối cùng các vị cũng tới xem huyện Nguyên Giang của chúng ta!”

Có Trương Long dẫn dắt, dân chúng sau lưng tức khắc ngộ ra. Đạo diễn đã hô: Action!

Ông chủ Phong Nguyệt Lâu toàn thân dính phân heo nhào. lên trước ôm chân Mã Bảo: “Đại nhân, người mau cứu huyện Nguyên Giang chúng tôi, nhà thảo dân chết đói ba người rồi!”

Mã Bảo sợ tới mức mặt mày tái mét, từ nhỏ hắn ta tiến cung, tịnh thân xong thì bắt đầu sinh ra tính thích sạch sẽ, trên người mặc áo bào đỏ cũng sạch tinh tươm, nếu dính đồng phân heo này thì còn khó chịu hơn chết.

Hắn ta không ngừng lùi ra sau trốn, mà vẫn không tránh được đối phương, người kia vẫn bò trên đất: “Không được, ta sắp chết đói! Mau cho ta ăn!”

Triệu Tĩnh tranh thủ nhìn sang, mẹ nó, thằng cha này do ai tìm tới thế, diễm không đạt gì cả, trừ tiền!

Mã Bảo thấy Triệu Tĩnh thì vội kêu lên: “Triệu đại nhân, đây là, đây là...”

Triệu Tĩnh lau đi nước mắt không tồn tại, thở dài nâng mắt nhìn đối phương: “Hầy, đại nhân, huyện Nguyên Giang chúng ta thảm quá thảm!”

“Đúng vậy, nha môn sắp không còn cơm ăn rồi!”, Trương Long hòa vào một câu.

Triệu Tĩnh xua tay: “Được rồi, được rồi, đứng lên hết đi, nhường ra con đường cho đại nhân của chúng ta vào thành!”

Mã Bảo tỏ ra khó xử, mắt nhìn đám dân chạy nạn, ánh mắt kia như muốn ăn hấn ta vậy, giờ mà đi vào thì liệu đám người kia có lục soát người mình không, đối tới mức này thì chuyện gì mà không làm được?

“Thôi không cần, chúng ta tới tuyên chỉ, làm xong thì đi, trong cung cũng còn không ít việc!”, cũng may một tiểu thái giám lạnh trí nhìn ra Mã Bảo khó xử, vội nói.

Nghe thế, Mã Bảo cũng gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, Triệu đại nhân, chúng ta còn có việc không thể ở lâu!”

“Vậy à!”

Triệu Tĩnh tỏ ra tiếc hận: “Vậy cũng được!”

Mã Bảo vừa nghe thế thì vội tuyên đọc thánh chỉ, thánh chỉ vừa đọc xong, hấn ta không nói thêm với Triệu Tĩnh câu nào mà đã leo lên xe ngựa bỏ chạy.

Mẹ nó, huyện gì thế này, khác nào địa ngục nhân gian chứ! Nhìn thôi cũng khiến người ta đau lòng, đám kia đối tới mức sắp ăn thịt người luôn rồi!

Thấy đoàn xe chạy với tốc độ cực nhanh, Triệu Tĩnh nhẹ nhàng thở ra, coi như đã qua ải.

Sau đó, cảm giác sờn gai ốc truyền lên từ sau lưng lan khắp toàn thân hấn.

Quái lạ, sao lạnh dữ vậy! Hắn quay đầu, thấy hơn trăm đôi mắt sừng sốt nhìn mình.

Còn không đợi hắn kịp nói chuyện, một huyện dân đã kích động hỏi: “Lão gia, người sắp vào kinh à!”

Vừa rồi lúc Mã Bảo tuyên đọc thánh chỉ, họ đều nghe thấy hết, gì mà công lao cái thế, mau chóng vào kinh báo cáo công tác.

Triệu Tĩnh thở dài, hươu hươu thánh chỉ trong tay: “Chuyện này còn chưa rõ à?”

“Đại nhân, người không thể đi!”

Lời này vừa dứt, một đám khóc lóc nhào tới, âm thanh vang dội, đạt hơn khi diễn kịch lúc này nhiều.

Triệu Tĩnh vội lui ra sau: “Đồ chó hoang Lưu lão tam, người tránh ta xa một chút, toàn thân phân heo, đây là quan phục của ông đấy!”

“Đại nhân, người đi thì chúng thảo dân làm sao đây?”

Chương 49 - Cao Tuyền đã rõ!

“Đúng vậy, nếu người đi thì ai nuôi chúng tôi? Sau này khi làm thịt khách, lỡ đối phương báo quan thì ai làm chỗ dựa cho chúng tôi!”

“Thê tử còn chờ tái giá cho lão gia mà! Người đừng đi!”

“Phu thê các người còn ân ái lắm!”

Triệu Tĩnh liếc mắt, hét lớn một tiếng: “Được rồi, ông đây. còn sống! Chờ ta chết rồi khóc tang cũng không muộn!”

Huyện dân đứng phía sau nghe thấy từ chết thì thuận miệng nói: “Lão gia, người không được chết!”

Những huyện dân đứng sau nghe thế thì nổ tung chảo! “Cái gì? Lão gia chết? Chết rồi sao!”

“Lão gia, sao người lại chết! Người chết ta biết sống sao!”

Triệu Tĩnh: “Ta xxx các người...”

Đám đông chen nhau nhào tới trước mặt Triệu Tĩnh, đám sau khóc theo đám trước, khóc cực kỳ đau lòng.

Không ngừng la hét!

Đúng là đàn ông nghe xong thì im lặng, phụ nữ nghe xong thì rơi lệ mà.

May mà đám Mã Bảo chạy nhanh, băng không chắc cũng đứng đó khóc theo.

Mất hồi lâu Triệu Tĩnh mới được kéo ra khỏi đám người, toàn thân cũng dính đầy phân heo, mặt mày u ám nhìn đám huyện dân xấu hổ trước mặt.

Rắn dạy cả buổi, Triệu Tĩnh mới hết giận, dẫn theo đám người quay về trong huyện, hẩn vào huyện nha, mọi người cũng không chịu giải tán như thể sợ giây sau Triệu Tĩnh sẽ biến mất tã.

Nhìn mấy đôi mắt chân thành, trong lòng Triệu Tĩnh cảm thán, những người này đều là những người từng theo hẩn từ năm năm trước.

Từ một thị trấn phố núi tan nát trở thành thế ngoại đào nguyên ngày nay, sự gian khổ ban đầu là điều mà chẳng ai tưởng tượng nổi.

Dù nói là huyện Nguyên Giang được như hôm nay là do công của hẩn, nhưng nếu không có huyện dân ủng hộ, giúp đỡ,

chỉ mình hẩn thì sao được thành tựu như hôm nay?

Ông đây không phải Long Ngạo Thiên*, không có hệ thống gì đâu!

*tên hay được đặt cho các nhân vật nam chính trong truyện nam được buff nhiều thứ bá đạo.

Đây điều là người thân của hẩn.

Thấy Triệu Tĩnh im lặng, một ông lão không khỏi hỏi: gia, người thật sự muốn đi sao?”

Triệu Tĩnh ôn hoà an ủi: “Chỉ là vào kinh một chuyến thôi, dù sao cũng là Hoàng đế triệu kiến, không đi không được, lão. gia ta sẽ về mà. Huyện Nguyên Giang này là địa bàn của ta, là giang sơn chúng ta cùng nhau xây dựng, không thể để người ta cướp công, làm gì dễ ăn như thế!”

“Vậy nên các người phải cẩn thận giữ bí mật, bảo vệ giang sơn cho ta! Trương Long!”

“Có!”

Triệu Tĩnh nghiêm túc nói: “Sau khi lão gia ta vào kinh, huyện cứ sinh hoạt bình thường, nếu có khách thương tới thì cứ làm theo hợp đồng, xưởng không được ngừng làm việc!”

“Ngoài ra, trường học tư thục cứ xây dựng, đợi số lượng đủ thì lập tức tiến hành, Cao Tuyền, người chịu trách nhiệm toàn bộ việc này!”

“Cao Tuyền đã rõ!”

Triệu Tĩnh gật đầu: “Được rồi, mọi người giải tán đi!”

Nghe thấy lời Triệu Tĩnh nói, mọi người rời đi. “Mẹ nó, còn có thể quay về, vậy là tốt rồi!”

“Sao sao! Sao ta nghe nói là lão gia chết”, đây là một quần chúng hóng drama mới chạy tới.

“Đúng vậy, ông đây còn tưởng đi không về nữa cơ, được rồi, được rồi, rút, rút về hết đi! Đừng vây quanh chỗ này, lão gia không chết, đang sống khỏe lắm, ăn ngon uống tốt, chạy nhảy mắng người đều được!”

Trong nháy mắt, huyện nha chẳng còn ai, họ chạy còn nhanh hơn thỏ.

Đường phố không một bóng người. Triệu Tĩnh cười ha ha, đúng đám điêu dân!

Làm ông đây còn tự mình cảm động cả buổi, đúng là không đáng mà.

Chương 50 - Vào kinh báo cáo công tác?

Sau khi dân trong huyện rời đi, Triệu Tĩnh mới một mình mang theo thánh chỉ trở về Nha môn, nhìn thánh chỉ màu vàng kia, trong lòng cảm thấy rất kỳ quặc.

Vào kinh báo cáo công tác?

Hắn đã sống hai đời mà chưa từng trải qua loại chuyện như thế này, cũng không ai nói cho hắn biết quy trình là gì.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn cảm thấy dọa sợ đám thái giám đó có chút vội vàng, sau khi xem thời hạn quy định trong thánh chỉ, Triệu Tĩnh chấp bút viết một bức thư, nhờ người đưa đến phủ Giang Lăng.

Không còn cách nào khác, nhắc đến Càn Quốc thì bản thân hắn cũng chỉ tương đối quen thuộc với Chu Bách Xuyên thôi, chuyện này thì chỉ có thể hỏi Chu đại nhân.

Sau đó hắn bắt đầu chuẩn bị dọn dẹp hành lý, ngân phiếu gì đó đều phải mang theo, kiếp trước xem phim truyền hình, thì những quan viên từ nơi khác vào kinh thành đều phải có chút chuẩn bị.

Những thứ này không thể tiết kiệm được, kết giao thêm một ít đại lão để tích lũy các mối quan hệ, có thể sau này sẽ có thêm nhiều đồng bọn hợp tác đúng không?

Nghĩ đến đây, Triệu Tĩnh cũng không còn hoảng sợ với việc vào kinh lần này nữa.

Hai ngày sau, thư trả lời của Chu đại nhân rất nhanh đã đến, sau khi đọc từng chữ dẫn trong thư, Triệu Tĩnh cảm thấy tự tin hơn rất nhiều.

Trương Long ở một bên do dự một lát mới nói: “Lão gia, thật sự không cần tiểu nhân đi theo người sao? Trong kinh thành có rất nhiều loại người hỗn tạp, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì phải làm sao?”

Triệu Tĩnh trợn trắng mắt nói: “Thôi đi, chỉ với mấy cân mỡ bèo của ngươi thì cứ ở lại trong huyện giúp lão gia ta trông chừng đám diều dân này là được rồi, ta vào kinh để báo cáo công tác chứ đâu phải đi đánh nhau, có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Xe ngựa đã chuẩn bị xong chưa?”

“Tất cả đã chuẩn bị xong, lão gia hành lý cũng đã được chuyển lên xe rồi”. Trương Long gật đầu.

Triệu Tĩnh đặt tách trà xuống, đứng dậy: “Được rồi, đi sớm về sớm, mẹ kiếp, nữ tử Tiêu gia đúng là biết gây phiền toái cho ta”.

Đi ra ngoài Huyện Nha, Triệu Tĩnh không mang theo ai ngoại trừ một người hầu chịu trách nhiệm đánh xe.

Làm ồn ào quá cũng không tốt, đám thái giám đó trở về nhất định sẽ báo cáo những gì nhìn thấy ở cổng thành, nếu phô trương quá lớn, không phải sẽ khiến cho Nữ đế bệ hạ cho. rằng hấn tham ô trái pháp luật sao?

Bước lên xe ngựa, ra lệnh một tiếng, phu xe lập tức quay. xe ngựa lại, Triệu lão gia vào kinh

Hoàng thành để đo cách huyện Nguyên Giang không xa lắm, nếu không vội thì chỉ dăm ba bữa là tới nơi, Triệu Tĩnh vội vã lên đường.

Cuối cùng, ngày 15 tháng 7 cũng đến được hoàng thành.

Sau khi mở rèm xe và nhìn bức tường thành cao chót vót, Triệu Tĩnh gật đầu, cũng tạm được.

Suy cho cùng, đây cũng là trung tâm hành chính của một quốc gia, nên đương nhiên là phải có khí thế hơn nhiều so với những nơi khác.

Sau khi vào thành, Triệu Tĩnh không khỏi cau mày.

Lấy tay che kín mũi, phu xe hiển nhiên cũng là lần đầu tiên tới hoàng thành, phàn nàn với Triệu Tĩnh: “Lão gia, sao Hoàng thành này lại bẩn như vậy, dưới chân tường đôi diện kia là cái quái gì vậy? Nước phân!”

ở huyện Nguyên Giang, Triệu Tĩnh có mệnh lệnh nghiêm ngặt về vệ sinh, ai dám đổ đồ dơ ra đường sẽ bị bắt lại và đánh mông, bất kể nam nữ.

Người dân ban đầu đương nhiên không quen, nhưng sau khi bị ăn gậy thì cả đám đều trở nên ngoan ngoãn hơn, hiển nhiên ý thức tư tưởng ở những nơi khác cũng không cao đến mức độ này.

“Đến trạm dịch trước đi”.

Triệu Tĩnh buông rèm xe xuống, lúc này đã bắt đầu nhớ tới huyện Nguyên Giang.

Chương 51 - Tới thăm ta?

Trạm dịch của hoàng thành.

Đây là nơi được dùng để chuyên môn tiếp đón quan viên từ nơi khác, tất cả quan viên từ nơi khác vào kinh đều phải đến đây báo cáo trước, sau đó chờ người của trạm dịch báo cáo lên cấp trên rồi chờ được thông báo.

Sau khi hai người Triệu Tĩnh thông báo thân phận, những người ở trạm dịch cũng không nói gì nhiều.

Chỉ là một Huyện lệnh nhỏ bé mà thôi, còn chưa đến mức khiến bọn họ phải sợ hãi.

Trong căn phòng được trạm dịch sắp xếp cho, Triệu Tĩnh cảm thấy toàn thân khó chịu, không có nhà vệ sinh, thậm chí không có xà phòng để rửa tay, đồ ăn thì càng nhạt nhẽo vô vị, nhìn thôi đã thấy phiền lòng.

Nhìn vài miếng thịt và mấy cọng rau trên đĩa, Triệu Tĩnh cảm thấy thật sự rất khó nuốt nên cầm tiền ra khỏi trạm dịch.

Mẹ nó chứ, dù có thể nào đi chăng nữa cũng không thể làm dạ dày của mình chịu thiệt đúng không?

Mặc dù điều kiện vệ sinh của hoàng thành không tốt bằng huyện Nguyên Giang, nhưng dù sao đây cũng là thủ đô của một quốc gia, so về mức độ thịnh vượng thì huyện Nguyên Giang không thể bằng được.

Chỉ ở ngoại thành thôi mà khắp nơi đều có thể thấy được tửu lầu xa hoa, thậm chí còn có sông bạc!

Tuy nhiên, Triệu Tĩnh cảm thấy khá đáng tiếc vì không có thanh lâu kỹ viện, nghe nói sau khi Nữ đế bệ hạ vừa lên ngôi đã bãi bỏ Giáo Phường Tư, hẳn cũng hiểu đây là chuyện như thế nào.

(*)Giáo Phường Tư: Nơi ở riêng của những người chuyên làm nghề ca, nhạc, múa, do giai cấp phong kiến lập nên.

Hoàng đế bệ hạ hiển nhiên rất chán ghét những nơi như vậy, dưới chân thiên tử thì đương nhiên cũng không có người nào dám vi phạm làm trái lại.

Sau khi đi dạo hai vòng và nhìn vào lối vào nội thành, Triệu Tĩnh suy nghĩ một lúc vẫn quyết định bước vào, coi như mở mang kiến thức.

Mọi thứ trong nội thành rõ ràng tốt hơn nhiều so với ngoại thành, đường phố không chỉ sạch sẽ hơn nhiều mà còn sôi động hơn nhiều, nhìn về Trà Tiên Cư ở phía trước, Triệu Tĩnh ngơ ngác tiến tới, nhìn một hồi lâu.

Ồ, thủ đoạn của mụ đàn bà họ Tiêu này cũng hay thật!

Lá trà còn bán được tới kinh thành, quả đúng là người có thể liên hệ được Khâm sai cứu trợ thiên tai.

Sau khi nghe tin trà mình bán cho Tiêu Linh Lung giá hai mươi lượng đã có giá một trăm lượng ở đây, Triệu Tĩnh sợ tới mức tay run run, hồi lâu mới thở dài một tiếng.

“Quả nhiên là đế đô, nhiều người ngốc nghếch lắm tiền thật”

Sau khi tìm được một gian tửu lầu trông khá vừa mắt, Triệu Tĩnh bước vào và gọi một số món khai vị để nhắm rượu.

Trong tửu lầu có một người nữ tử mặc lụa mỏng, chơi đàn ngũ huyền cầm để tăng hứng thú uống rượu, sau khi khúc nhạc kết thúc, Triệu Tĩnh nhìn thấy có người ban thưởng, trông rất mới lạ.

Trong nháy mắt đã thấy thanh niên giàu có vừa cho một trăm lượng bạc kia đi lên lầu, nữ tử có dung mạo và dáng người xinh đẹp kia cũng đi lên theo, đôi một cô nương khác đến chơi đàn.

Triệu Tĩnh lập tức hiểu ra.

Con mẹ nó, thì ra là treo đầu dê bán thịt chó phải không?

Quả nhiên, một lúc sau, nữ tử kia đi xuống lầu thì rõ ràng quần áo có chút nhếch nhác, sắc mặt đỏ bừng.

Chắc chắc hai tiếng, Triệu Tĩnh đã com no rượu say, tính tiền rời khỏi tửu lầu, những người ăn xin trên đường vừa nhìn thấy hắn bước ra khỏi tửu lầu thì bắt đầu vây quanh nói gì đó.

Đại gia xin thương xót, ta đã ba bốn ngày không có cơm ăn, và những lời lẽ đáng thương khác.

Triệu Tĩnh rút hai ba văn tiền mà tiểu nhị vừa thối lại rồi rời đi, vừa quay lại trạm dịch đã thấy phu xe đang ngồi xỏm trước cửa, nhìn quanh, vừa nhìn thấy hắn xuất hiện liền chạy tới.

“Sao vậy, người không ngoan ngoãn ở trong phòng đi mà chạy ra theo làm gì?”

Phu xe vội vàng nói: “Lão gia, có một công tử tới thăm người, nên ta ra ngoài đợi người”.

“Tới thăm ta?”

Triệu Tĩnh sửng sốt, thật sự là kỳ lạ, hắc ở kinh thành không quen biết ai, ai sẽ đến thăm hắc chứ?

Theo phu xe đi vào trạm dịch, Triệu Tĩnh đi tới đại sảnh, nhìn thấy công tử mà phu xe nhắc đến.

Đó là một thanh niên tuấn tú có dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt như ngọc, thoạt nhìn chính là kiểu người sinh ra đã ngâm thìa vàng.

Nhìn thấy Triệu Tĩnh, đối phương đặt tách trà trên tay xuống, mỉm cười đi về phía trước: “Đây nhất định là Triệu Tĩnh Triệu đại nhân, Huyện lệnh huyện Nguyên Giang đúng không?”

“Là ta, người là?”, Triệu Tĩnh có chút nghi hoặc.

Người thanh niên cười nói: “Triệu đại nhân cứ gọi ta là Vương Tam là được, thật sự không nhịn được, nghe nói Triệu đại nhân đã vào kinh nên đến thăm hỏi, có chút đột ngột, mong Triệu đại nhân đừng trách tội”.

Chương 52 - Ta cũng chỉ là may mắn, may mắn thôi

“Khách khí quá, Vương công tử tìm bốn quan có việc gì vậy?”

Giấu đi sự nghi ngờ trong lòng, Triệu Tĩnh tỏ ra rất nhiệt tình. Trên mảnh đất cứ ba thước là gặp một con rồng này, chỗ nào chẳng xuất hiện những người có quyền có thế, hắc không muốn tự chuốc lấy rắc rối cho mình.

Vương Tam mỉm cười rút một tờ công văn từ trong tay áo ra: “Tại hạ đến đây là để đưa cho Triệu đại nhân tờ giấy này đây. Đây là công văn do bộ Lễ phê duyệt, yêu cầu Triệu đại nhân vào triều diện thánh trong buổi chiều ngày mai”.

Triệu Tĩnh vội vàng nhận lấy, nhìn qua một lượt rồi giao cho người đánh xe mang xuống cất đi: “Thật sự là làm phiền Vương công tử”.

Hắn còn chưa nói hết lời cảm ơn thì Vương Tam đã xua tay: “Ôi dào, Triệu đại nhân khách sáo rồi, nếu không có Triệu đại nhân, lũ lụt ở Giang Châu không biết còn phải tràn lan đến bao giờ, hiện giờ các đại thần trong triều đang bàn tán về Triệu đại nhân đây”.

“Ta cũng chỉ là may mắn, may mắn thôi”. Triệu Tĩnh cười khỏ một tiếng.

Vương Tam nhướn mày lên, lên tiếng mời: “Hiện giờ là hoàng hôn, Triệu đại nhân đã dùng bữa tối chưa? Trước khi ta đến, ta đã cho người chuẩn bị tiệc ở Xuân Phượng Lâu, không biết đại nhân có thể chịu nể mặt không?”

Nghe hắn ta nói vậy, trong lòng Triệu Tĩnh không khỏi nghi ngờ, mình và tên này lần đầu gặp mặt, sao hắn ta lại muốn lấy lòng một viên quan thất phẩm tép riu như mình?

Hết đưa đưa công văn lại tổ chức tiệc, đều là những việc bất thường.

Nhưng đối phương đã mở lời, Triệu Tĩnh cũng không tiện từ chối, chỉ có thể đồng ý: “Vậy thì làm phiền Vương công tử rồi”.

“Không phiền không phiền”. Vương Tam mỉm cười đứng dậy.

Khi đến cửa, Triệu Tĩnh mới phát hiện ra đối phương đã chuẩn bị sẵn kiệu, rõ ràng là lên kế hoạch trước.

Có câu “sự lạ ắt có ma”, Triệu Tĩnh cảnh giác hơn.

Đến Xuân Phượng Lâu mà Vương Tam nhắc tới, so với tửu lâu mà Triệu Tĩnh từng đến trước đây thì nơi này cao cấp hơn biết bao nhiêu dù đều là nằm trong thành.

Trong đại sảnh, hơn mười vũ cơ đang nhảy múa khiến người ta không khỏi hoa mắt, ai cũng có dung mạo không tầm thường, vóc dáng yếu điệu.

Tiểu nhị cúi đầu chào rồi dẫn hai người lên tầng hai, bưng lên một bàn thức ăn ngon và quý, chỉ nhìn thôi cũng biết giá

không hề rẻ, như thế càng khiến Triệu Tĩnh nghi ngờ trong lòng.

Hai người cùng uống rượu, phần lớn là Vương Tam nói, Triệu Tĩnh ngồi bên cạnh nghe rồi thì thoảng đáp lại vài câu.

Uống rượu ba lượt, dường như Vương Tam cũng nhìn ra Triệu Tĩnh không hứng thú lắm, nửa đùa nửa thật nói: “Đại nhân, chẳng lẽ đại nhân đang chê không có mỹ nhân bầu bạn? Sao trông đại nhân có vẻ nhàm chán thế?”

“Vương công tử nói đùa rồi”.

Triệu Tĩnh có chút ngượng ngùng, lúc này ánh mắt của hắn đúng là luôn chú ý tới những cô nương đang khiêu vũ trong đại sảnh, nhưng những điệu múa quá bảo thủ, không bằng những màn múa cột trong Di Hồng Viện.

Vương Tam tiến lại gần, lộ ra nụ cười ẩn ý: “Dưới kia chỉ là loại tầm thường hơi hợt thôi, đại nhân đừng vội”.

Nghe vậy, Triệu Tĩnh tắc lưỡi: “Không lẽ còn có tiết mục khác nữa?”.

Vương Tam sửng sốt một chút, sau đó cười lớn: “Cái từ “tiết mục” của đại nhân dùng đúng chỗ lắm! Không sai, lát nữa sẽ có tiết mục khác”.

Hắn ta vừa dứt lời thì Triệu Tĩnh đã thấy trong tửu lầu bỗng nhiên xuất hiện nhiều cô gái ăn bận mát mẻ, mỗi cô một vẻ, đẹp như tiên nữ.

Khách trong tửu lầu cũng đông lên rất nhiều, những cô nương này lần lượt đến bàn của khách để bồi rượu và vui chơi khiến Triệu Tĩnh không khỏi ngạc nhiên.

Chương 53 - Thật là đáng kinh ngạc

Hai cô gái mặc váy lụa màu xanh lam cũng từ từ bước tới bàn của bọn họ, hai người này khiến Triệu Tĩnh không thể rời mắt, chỉ nói về ngoại hình, cả hai chắc cũng được xếp hạng hai trong số những người đẹp mà hắn từng gặp, chỉ sau Tiêu Linh Linh thôi.

Vương Tam ôm lấy eo mỹ nhân, người còn lại ngồi xuống bên cạnh Triệu Tĩnh bắt đầu rót rượu, Vương Tam cười tủm tỉm: “Lúc này đại nhân sẽ không cảm thấy rượu nhạt, thức ăn vô vị nữa chứ?”

“Thật là đáng kinh ngạc”. Triệu Tĩnh cười gượng, có chút xấu hổ khi nhận lấy ly rượu từ tay cô gái, trong lòng lại kêu to.

Cô gái này rõ ràng đang dùng hung khí ám sát bản quan mai

Vừa uống rượu, Triệu Tĩnh do dự một lúc mới lên tiếng:

“Vương công tử, điều này có hơi...”

Vương Tam nhướn mày, nhìn thấu suy nghĩ của Triệu Tĩnh:

“Triệu đại nhân đang muốn hỏi, hoàng thượng đã quy định không cho phép quan chức đến những nơi mua vui này rồi mà sao chúng ta còn ở đây phải không?”

Triệu Tĩnh không nói gì, ngầm thừa nhận.

Thấy vậy, Vương Tam cười lớn: “Triệu đại nhân, chúng ta đây chỉ là uống rượu ăn cơm bình thường, có gì là mua vui? Tất nhiên, nếu Tiên Nhi cô nương này có ý với đại nhân, muốn tự nguyện dâng hiến, sau đó đại nhân tặng cho cô nương ấy chút bạc để mua quần áo trang sức thì cũng là chuyện bình thường mà thôi, Triệu đại nhân thấy có đúng không?”

Chết tiệt, đúng là nhân tài! Triệu Tĩnh kinh ngạc.

Tiên Nhi cô nương mà Vương Tam nhắc đến cũng cười tươi, tiếp tục hành hung” Triệu Tĩnh, kiêu ngạo nói: “Đại nhân phong độ, Tiên Nhi sao có thể không động lòng? Chỉ là không biết Tiên Nhi có phúc phận đó hay không”.

Triệu Tĩnh nghĩ trong lòng, vẫn là người kinh thành biết hưởng thụ, hẳn cũng không cần phải giả vờ làm người quân tử nữa.

Mặc dù hẳn đã mở một tửu lâu, cũng thường xem các cô nương khiêu vũ ở đó, nhưng hẳn thực sự không làm gì khác. Một là vì chất lượng của các cô nương không quá ổn, chỉ có thể xem.

Mặt khác, hẳn cũng cảm thấy không thể khiến bản thân phải ám ức chịu đựng.

Giờ đây, có một mỹ nhân ở bên cạnh, không chắm mút đôi chút thì phí quá.

Nhìn thấy Triệu Tĩnh và Tiên Nhi đang trêu đùa nhau, Vương Tam thầm gật đầu. Hắn ta vừa định lên tiếng thì đột nhiên nghe thấy một tiếng ồn ào từ phía dưới.

Một công tử ăn mặc sang trọng lật bàn, thu hút sự chú ý của mọi người. Triệu Tĩnh cũng tò mò ngược cổ lên xem.

Hắn thấy chủ nơi này đang cười nịnh tiến lên nói: “Lâm công tử, xin lỗi công tử, ta sẽ đổi cho công tử một cô nương khác”.

“Đổi cái đầu mẹ của ngươi! Tiên Nhi đâu, mau gọi nàng ra! Sợ thiếu gia ta không trả tiền hay là thế nào?”, thanh niên trẻ tức giận la hét.

Âm thanh truyền đến tai Triệu Tĩnh, hắn nhìn thoáng qua cô xinh đẹp bên cạnh, trong lòng Triệu Tĩnh khế giật mình: “Người đó nói Tiên Nhi là người sao?”

Tiên Nhi cô nương mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Đó là đại công tử của Hộ bộ Tả thị lang”.

Ôi trời, Hộ bộ Tả thị lang? Đại thần tam phẩm đây.

Triệu Tĩnh nhú mày, dưới kia, chủ tử lâu lúng túng: “Lâm công tử à, hôm nay Tiên Nhi thật sự có việc, công tử châm chước giúp chol”

“Hôm nay nàng ấy có đến quỳ thủy thì rồi cũng phải ra cho ta, đừng có ở đây vòng vo, có tin ta đánh sập cái tửu lâu này của ngươi không!”

Lời nói của Lâm công tử vừa dứt, tên hầu cận bên cạnh tinh mắt nhìn thấy đám người đang ngóng cổ lên hóng hớt tại lầu hai rồi liền kêu lên

“Thiếu gia, Tiên Nhi đang ở trên kia đấy!” “Chết tiệt!”
Chuyện quái gì đây!

Triệu Tĩnh ngơ ngác, mình vừa mới tới kinh thành đã gặp phiền phức sao?

Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!

Lâm công tử dẫn theo hai ba người bên cạnh lên lầu, cũng không để ý tới Triệu Tĩnh, vươn tay tóm lấy Tiên Nhi bên cạnh

hắn rồi nói: “Đi xuống với bốn công tử, con mẹ nó đã tiêu nhiều bạc lên người người như vậy, người coi ta là tên què mùa đấy à? Hôm nay thiếu gia ta phải hoàn thành bước cuối cùng!”

“Triệu đại nhân cứu ta!”, Tiên Nhi vội vàng kêu lên.

Triệu Tĩnh đau đầu, tuy không muốn gây chuyện, nhưng cô nương kia đã lên tiếng cầu cứu thì hắn cũng không thể làm ngơ, hắn nhích lên một bước, gạt tay của Lâm công tử ra.

“Người anh em, chuyện này phải có trước có sau chứ?”

Chương 54 - Người là thằng nào

“Người là thằng nào!”

Bị Triệu Tĩnh chặn trước mặt, Lâm đại thiếu vốn không vui vẻ lại càng bức bối hơn.

Tiên Nhi trốn sau lưng Triệu Tĩnh, trông thật đáng thương!

“Triệu đại nhân cứu ta”. *, còn đại nhân cơ à?”

Lâm đại thiếu nghe thấy vậy, nhìn chòng chọc vào Triệu Tĩnh một lúc rồi cười khẩy một tiếng đầy mỉa mai: “Quan mấy phẩm vậy? Một năm nhận bao nhiêu bổng lộc? Biết bốn thiếu gia là ai không? Nếu biết điều thì mau rút đi, đừng chọc ta động tay!”

Triệu Tĩnh cũng cảm thấy rất bức mình, chẳng phải có câu “không hấp màn thầu tranh khẩu khí*” sao? Ông đây chức lớn hay nhỏ thì cũng là quan nhưng loại người như Lâm đại thiếu này thì chỉ có thể huênh hoang ở kinh thành, nếu ở huyện Nguyên Giang mà dám nói như vậy thử xem! Hắn sẽ cho cời†ruồng quất roil

*câu đầy đủ là Bán lúa mạch mua lòng hấp, không hấp màn thầu tranh khẩu khí: Nghĩa là để chỉ những người tự tin có bản lĩnh, càng nói không làm được thì họ sẽ càng làm; Nói cách khác, họ sẽ làm bất kể điều đó là gì.

Khóe mắt liếc qua Vương Tam đang ôm cô nương xem kịch, trong lòng Triệu Tĩnh sáng tỏ như gương.

Trước đó, nghe lời Lâm đại thiếu nói thì kỹ nữ này là người mà hần ta bỏ ra nhiều bạc cũng không thể ngủ, nhưng Vương Tam lại có thể tùy tiện gọi đến để bồi rượu.

Ngoài ra, Vương Tam còn bóng gió ám chỉ rằng nếu hần muốn thì tối nay có thể qua đêm với nàng ta. Rõ ràng Vương Tam không phải là người đơn giản.

Hơn nữa, Tiên Nhi kia không cầu cứu Vương Tam mà lại quay sang cầu cứu mình, chẳng lẽ là có ý?

Thấy Triệu Tĩnh không lên tiếng, Lâm đại thiếu tưởng hần sợ hãi, liền giơ tay định đẩy Triệu Tĩnh ra. Triệu Tĩnh giơ tay gạt một cái theo bản năng, đẩy Lâm đại thiếu lùi lại mấy bước.

Lúc này người bên cạnh Lâm đại thiếu cũng không nhìn được nữa.

“Con mẹ nó, dám ra tay với thiếu gia chúng ta! Phế hần! Hung dữ như vậy sao!”

Triệu Tĩnh cũng giật mình, có vẻ như đám này đã quen làm càn rồi!

Lúc này, Vương Tam, người đang xem kịch, cũng không thể ngồi yên được nữa, đẩy cô gái trong lòng ra, lên tiếng: “Lâm Triều Vân”.

“Ai gọi ông người thế!”. Vẻ mặt Lâm đại thiếu không hài lòng, tìm theo âm thanh phát ra.

Triệu Tĩnh có thể nhìn thấy rõ ràng cơ thể của Lâm đại thiếu run lên dữ dội khi nhìn thấy khuôn mặt của Vương Tam, trông giống như chuột gặp mèo, thậm chí không nói rõ được lời.

“Vương... Vương... sao người lại ở đây!” Người này, quả nhiên không đơn giản!

Triệu Tĩnh nheo mắt lại, nghĩ thầm: “Có thể dọa con trai cưng của một quan lớn tam phẩm thành như vậy, chẳng lẽ là một hoàng tử sao?”

Ngay tức khắc, trong đầu Triệu Tĩnh đã vẽ ra một kịch bản hoàng tử giấu tên giấu họ chiêu hiền nạp sĩ. Hần tự hỏi liệu mình tự động dâng hiến thì trông có quá dở không?

Ánh mắt Vương Tam lạnh lùng nhìn Lâm đại thiếu: “Triệu đại nhân là khách của ta, Lâm đại thiếu muốn động tay động chân với khách của ta sao?”

“Không... không... không dám... không dám... ta đi ngay... ta đi ngay!”, Lâm đại thiếu sợ hãi nhìn Triệu Tĩnh đang ngạc nhiên một cái.

Vương Tam: “Cút đi, đừng quấy rầy thú vui của Triệu đại nhân”. Ngôn Tình Sắc

Không một chút phản kháng, Lâm đại thiếu dẫn theo ba, bốn tên hầu vội vàng xuống lầu.

Lúc này, chủ tử lầu vội vã chạy tới an ủi khách khứa, cảnh tượng ồn ào mới kết thúc.

Triệu Tĩnh ngồi xuống, nhìn Vương Tam đối diện đang có vẻ mặt như cười như không: “Có vẻ như Triệu Tĩnh ta có mắt không biết Thái Sơn. Chẳng lẽ Vương công tử là hoàng thân quốc thích sao?”

Chương 55 - Có lẽ là Ninh Vương điện hạ quan tâm

Vương Tam khựng lại, sau một lúc mới bật cười: “Triệu đại nhân nói gì vậy, chẳng lẽ trên người Vương tử có gì đó mang khí chất của thiên gia sao?”

Cầm ly rượu lên thưởng thức, Triệu Tĩnh cười khẩy: “Dù sao cũng là công tử của một quan lớn tam phẩm, thế mà lại bị Vương công tử dọa sợ đến mức câm như hến, chắc chắn, chẳng lẽ người chính là hoàng tử điện hạ của tiên hoàng sao!”

Triệu Tĩnh tỏ ra vô cùng kinh ngạc, theo lời đồn thì tiên đế có một hoàng tử, chỉ là khi tiên đế băng hà cách đây năm năm, hoàng tử này còn quá nhỏ.

Thêm vào đó, đất nước đang ở trong tình trạng nội loạn, mà đương kim nữ đế hiện tại rất xuất sắc, tiên đế mới hạ chiếu cho Nữ Đế bệ hạ hiện tại thay mặt Đế giải quyết triều chính.

Chỉ là sau khi Nữ Đế bệ hạ đánh bại quân địch ổn định giang sơn, mới ngồi vững ngôi báu.

“Triệu đại nhân, sao lại mắng người vậy?”. Ánh mắt kỳ lạ Vương Tam nhìn Triệu Tĩnh.

Triệu Tĩnh sửng sờ: “Sao thế?”

Tên này sao lại nói mình mắng người? Chẳng lẽ không phải là vị hoàng tử đó sao?

Vương Tam lúc này mới phản ứng lại, chuyện về tên phế vật đó, ngoài đám đại thần ra thì những người khác đều không biết, Triệu Tĩnh trước mặt đương nhiên cũng không rõ.

Lúc này hắn ta vội vàng chuyển đề tài: “Này Triệu đại nhân nói đùa, uống rượu uống rượu đi, hôm nay là tiệc tẩy uế cho đại nhân mà”.

Người này đang giấu giếm!

Triệu Tĩnh thâm gật đầu, trong lòng càng chắc chắn Vương Tam chính là hoàng tử của tiên đế.

Tại Xuân Phượng Lâu, Triệu Tĩnh ở lại nửa canh giờ, rồi viện cớ ngày mai phải diện thánh, không thể uống rượu quá nhiều, bèn chào tạm biệt Vương Tam.

Cùng lúc đó, Triệu Tĩnh cũng từ chối lời mời tự nguyện dâng hiến của Tiên Nhi.

“Cô ả này không phải là người tốt!”

Nhìn Triệu Tĩnh ngồi kiệu rời đi, Vương Tam đứng ở cửa tửu lâu, tay chống nạnh, chủ tửu lâu theo sau nịnh hót: “Gia, có muốn đưa Tiên Nhi qua cho hắn không?”

“Quên đi, người này tuy có chút khí chất nam nhi, nhưng nhìn qua thì thật quá tầm thường, không đáng. Người ta phải đi huyện Nguyên Giang còn chưa về sao?”

Chủ tiệm suy nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng: “Theo tính toán thì bây giờ cũng gần đến nơi rồi. Chắc là không lâu nữa sẽ trở về”. Vương Tam gật đầu.

Trong cung.

Tiêu Linh Linh vừa phê duyệt xong tấu chương, thì Lục Uyên vào báo: “Bệ hạ, Triệu Tĩnh đã vào kinh rồi”.

“Tốt, cuối cùng người này cũng đến rồi. À, có ai đi gặp hần chưa?”. Trong mắt phượng lóe lên một tia ý sâu xa, dường như Tiêu Linh Linh đã nghĩ ra điều gì đó.

Lục Uyên lên tiếng: “Không có quan viên nào đi tiếp xúc, nhưng Ninh Vương điện hạ đã đến gặp”.

“Ninh Vương?”, Tiêu Linh Linh sững sờ. Lục Uyên gật đầu: “Đúng vậy, Ninh Vương điện hạ đã đi đến trạm dừng chân, còn thiết yến ở Xuân Phượng lâu chào mừng Triệu Tĩnh”.

Người này giữ mình trong sạch từ trước đến nay. cũng không kết bè kết phái, sao lần này lại gặp mặt Triệu Tĩnh?

Tiêu Linh Linh cau mày, ngoài nàng và Tiêu Huyền Sách ra. tiên đế còn có mấy người cháu trai, Ninh Vương là một trong số đó.

Trong những năm qua, các hoàng thân quốc thích này vẫn luôn an phận thủ thường, không tham gia triều chính, giao toàn bộ quyền lực cho Nữ Đế bệ hạ. Ban đầu, Tiêu Linh Linh còn lo lắng họ sẽ nhân lúc nàng chưa đứng vững mà nổi loạn, nhưng những năm qua, dù không thể nói là hết lòng vì nước nhưng các vương gia cũng không gây ra cho nàng bất kỳ phiền toái nào.

Nàng cũng dần dần buông xuống cảnh giác.

Lục Uyên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có lẽ là Ninh Vương điện hạ quan tâm đến thuốc súng, không phải Vương gia thích những thứ mới lạ nhất sao?”

Tiêu Linh Linh không khỏi đồng ý với ý kiến của Lục Uyên, người trong kinh thành đều biết Ninh Vương thích những thứ kỳ lạ, vì vậy có những quan chức muốn lấy lòng Ninh Vương nên đã cho người đi khắp nơi để thu thập những món đồ quý hiếm.

Ninh Vương cũng không từ chối ai, nhưng từ trước đến nay chỉ nhận quà mà không làm việc, khiến đám người đưa quà tức giận gần chết.

Tiêu Linh Linh cũng không đề bụng chuyện gặp mặt giữa Triệu Tĩnh và Ninh Vương, nàng nói: “Được rồi, cứ như vậy đi, thông báo cho thái giám phủ Nội vụ, triều hội ngày mai, đưa Triệu Tĩnh vào điện”.

Nói xong, Nữ Đế bệ cười đầy âm u, nàng muốn xem ngày mai người này thấy mình thì có sợ đến mức đái ra quần không!

Phía này Triệu Tĩnh đã trở về trạm nghỉ, tâm trạng không tốt cộng thêm men say, hắn trở về phòng nằm thẳng xuống ngủ, suýt chút nữa đã ngủ quá giờ.

Chương 56 - Vậy thì truyền triệu đi

Ngày hôm sau.

Đại điện triều hội.

Tiêu Linh Linh một thân long bào khí thế uy nghiêm, bên trái phía dưới là hoàng tử điện hạ Tiêu Huyền Sách đang ngáp ngáp dài, hôm nay hắn ta cũng phá lệ một bữa, dậy sớm đến tham dự triều hội, tất nhiên là bởi vì Triệu Tĩnh.

Hắn ta vẫn đang chờ đợi để biết cách làm thuốc súng từ Triệu Tĩnh.

Các quan chức Bộ Công tiếp tục báo cáo tình hình lũ lụt ở Giang Châu, sau khi quyết định các vấn đề lớn nhỏ, Tiêu Linh Linh mới nhìn sang Tổng quản Tư Lễ Giám.

“Mã tổng quản, Triệu Tĩnh - huyện lệnh Nguyên Giang đã đến chưa?”

Nghe thấy câu này, Mã Tổng quản vội vàng nói: “Bệ hạ, sáng nay Tư Lễ Giám đã phái người đi thông báo cho Triệu đại nhân”.

Tiêu Linh Linh gật đầu: “Vậy thì truyền triệu đi”.

“Tuyên Triệu Tĩnh, huyện lệnh Nguyên Giang!”

Một tiếng tuyên triệu truyền ra, ánh mắt của mọi người đều không khỏi tò mò nhìn ra ngoài đại điện, tên này cuối cùng cũng đến rồi.

Nghe thái giám đi truyền chỉ trước đây nói, dân dưới quyền hắn không sống nổi, nghèo đến mức sắp ăn thịt nhau rồi! Cũng không biết hoàng đế sẽ xử lý thế nào.

Đẹp yên lũ lụt ở Giang Châu là một công lao không thể phủ nhận, nhưng để Nguyên Giang liên tục nghèo đói, đó cũng là

một tội lỗi.

Lúc này, mọi người đều đang chờ xem kịch.

Còn bên ngoài điện, Triệu Tĩnh vừa mặc quần áo vừa chạy theo thái giám.

Thái giám vừa chạy vừa không ngừng thúc giục: “Triệu đại nhân mau lên! Bên kia đã bắt đầu tuyên triệu rồi, còn bộ quan phục này cũng phải chỉnh sửa cho ngay ngắn!”

“Biết rồi biết rồi, thúc giục cái gì chứ!”

Triệu Tĩnh không hài lòng thất lưng kêu lên, mẹ nó Vương Tam, nếu không phải hấn ta mời hấn đi uống rượu, hấn cũng không đến nổi ngủ quên!

Dưới sự thúc giục gấp gáp của thái giám, cuối cùng cũng kịp đến trước đại điện, Triệu Tĩnh chỉnh trang lại trang phục, vội vàng cúi đầu bước vào Thái Hòa Điện.

Cho dù không ngẩng đầu lên, hấn cũng có thể cảm nhận được vô số ánh nhìn đang dồn về mình, cảm giác đó thật khó chịu.

Nghĩ đến những lời dận dò của Chu Bách Xuyên khi gặp mặt, trong lòng Triệu Tĩnh có chút lo lắng.

Triệu Tĩnh cũng không ngẩng đầu, chỉ nhìn mũi chân mình, đi từng bước một, liên tiếp đi mười tám bước mới quỳ xuống, hăng giọng kêu lên.

“Vi thần, huyện lệnh Nguyên Giang, phủ Giang Lăng, Triệu Tĩnh, khấu kiến Ngô Hoàng, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

“Đứng lên đi”. Môi Tiêu Linh Linh nhếch lên.

Hả?

Giọng này sao quen thế nhỉ?

Triệu Tĩnh vô thức ngẩng đầu lên, kết quả chỉ nhìn một cái liền tức giận: “Mẹ kiếp, tên họ Tiêu kia, người cũng ở đây!”

Trên kia chính là kẻ thù mà mình đã tìm kiếm bấy lâu nay! Đồ khốn nạn, lại gặp ở đây hả! Ấy mà khoan, không đúng, quần áo đối phương mặc chẳng phải là long bào sao?

Thằng nhóc bên cạnh này, đệ đệ của nàng cũng mặc một bộ long bào màu vàng?

Chờ đã, họ Tiêu? Hai tỷ đệ?

Huyện Lệnh Đế Sư

Chương 57 - Nô tỳ tuân lệnh

Nữ Đế bệ hạ!

Trong khoảnh khắc đó, mồ hôi lạnh đã lấm tấm trên trán Triệu Tĩnh!

Tiêu Huyền Sách ở một bên, dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Triệu Tĩnh, tên này quả nhiên rất gan dạ, dám gọi thẳng họ đại tỷ mình trước mặt nhiều người như vậy.

“Triệu ái khanh nói gì?”, Tiêu Linh Linh cau mày, tên này đúng là to gan lớn mật rồi!

Triệu Tĩnh giật mình, vội vàng cúi đầu: “Không! Không có nói gì, vi thần được diện kiến Thánh dung, trong lúc nhất thời bị uy nghiêm của Hoàng thượng thu hút, tâm thần chấn động nên mới nói lời không suy nghĩ!”

Mẹ kiếp, thế này thì xong rồi, sao người này lại là Nữ Đế bệ hạ

Mình còn không sống nổi ư?

Nhớ lại chuyện trước đó ở huyện Nguyên Giang, mình lừa dối phương nhắm mắt rồi thả dê, Triệu Tĩnh đã cảm thấy đầu mình không còn ở trên cổ nữa.

Trời muốn diệt ta!

Những đại thần xung quanh vẫn chưa kịp phản ứng là đã nghe thấy những lời nịnh bợ của Triệu Tĩnh thì chút kinh ngạc.

Hay quá, còn bảo là bị uy nghiêm của thiên tử thu hút, thằng nhà quê này, nói láo cũng không thua kém chúng ta chút nào!

Tiêu Linh Linh không tin lời Triệu Tĩnh nói. Nàng đã quen biết Triệu Tĩnh lâu, nàng cũng biết Triệu Tĩnh ngày thường treo ở bên miệng, cái gì con mẹ nó, con mẹ nó đều là lời mắng chửi người.

Nàng cười khẩy: “VẬY sao, không ngờ ái khanh lại sợ hãi đến vậy”.

Triệu Tĩnh cúi đầu, lúc này bi thương đã vượt qua sự đau khổ: “Xin bệ hạ tha tội”.

“Ái khanh nói đùa rồi, dẹp yên lũ lụt, người là công thần, nào có tội gì?”, Nói đến bốn chữ cuối cùng, Tiêu Linh Linh gần như cắn răng nghiêng lợi.

Cảm giác lạnh lẽo ấy, ngay cả những quan lại dưới đài cũng cảm nhận được, có vẻ như tên này tào rồi, dù có công bình định lũ lụt thì cũng có lẽ phải mất mũ cánh chuồn thôi.

“Mã Tổng quản”. Nhìn Triệu Tĩnh đầy mồ hôi, Tiêu Linh Linh gọi một tiếng.

“Nô tài có mặt”. Thái giám Tổng quản cũng không biết chuyện gì xảy ra, sao Nữ đế bệ hạ bỗng nhiên trở nên khó chịu như vậy?

“Đưa Triệu đại nhân đi xuống chờ, lát nữa trăm sẽ cùng Triệu đại nhân ôn chuyện cũ”. Tiêu Linh Linh cười một tiếng.

Nụ cười ấy trong mắt Triệu Tĩnh chẳng khác gì nước mắt của cá sấu.

Mình tiêu rồi.

Đi theo sau thái giám tổng quản rời khỏi đại điện, trong lòng Triệu Tĩnh đã bắt đầu suy nghĩ cách cầu xin cho mình được chết toàn thân.

Mã tổng quản rõ ràng là một người tốt bụng, nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của Triệu Tĩnh thì vội vàng an ủi: “Triệu đại nhân cũng đừng quá lo lắng, lũ lụt ở Giang Châu do đại nhân hiến công dẹp yên, mặc dù hoàng thượng sẽ vì chuyện huyện Nguyên Giang nghèo đói mà trách phạt, nhưng cuối cùng đại nhân vẫn có công lao, hơn nữa hoàng thượng vẫn luôn nhân từ”.

Triệu Tĩnh cười khổ, thở dài không nói. Đây đã không phải là chuyện trách phạt hay không nữa rồi, mình thả dê hoàng đế. Chờ chút nữa không phải sẽ bị xẻo thịt sao?

Đi một đoạn đường, miên man suy nghĩ, Triệu Tĩnh cũng dần trở nên không quan tâm nữa.

Chết tiệt, tuy rằng còn chưa hưởng thụ đủ, nhưng muốn giết thì giết, ông đây đường đường là một nam tử hán, còn sợ một mình người hay sao, nói không chừng còn có thể xuyên việt một lần nữa làm hoàng đế hay thế tử gì đó!

Nghĩ như vậy, trong lòng Triệu lão gia đột nhiên không còn sợ hãi như vậy nữa.

Bởi vì sợ hãi cũng chẳng ích gì.

Cuối cùng, hắn được thái giám tổng quản dẫn đến ngự hoa viên để chờ.

Ở bên kia, cuối cùng Tiêu Linh Linh cũng đã hạ triều, Lục Uyên cẩn thận hầu hạ theo bên cạnh, đi được một đoạn đường Tiêu Linh Linh mở miệng: “Lục Uyên, đi lấy kiếm Thiên Tử cho ta”.

Lục Uyên có chút ngờ ngác nhưng vẫn làm theo.

Chưa đi được mấy bước thì gặp cung nữ thái giám, Tiêu Linh Linh liền cho họ lui xuống, đặc biệt căn dặn không ai được phép đến gần khu vực Ngự hoa viên. Cuối cùng, khi sắp bước vào Ngự hoa viên.

Lục Uyên cầm kiếm bước tới, Tiêu Linh Linh nhận lấy kiếm rồi nói với Lục Uyên: “Lục Uyên, người cũng lui xuống đi”.

“Nô tỳ tuân lệnh”.

Mặc dù không biết hoàng thượng muốn kiếm làm gì, nhưng Lục Uyên cũng có thể đoán ra chắc chắn sẽ không phải là chuyện tốt lành gì, vội vàng lui sang một bên.

Lúc này sắc mặt Tiêu Linh Linh mới trầm xuống, cầm kiếm đi vào trong hoa viên, Triệu Tĩnh giật mình quay phắt lại, ánh mắt rơi vào thanh kiếm trong tay Nữ Đế bệ, mép miệng giật giật.

Đây là muốn tự tay chém đầu mình sao!

Vừa nhìn thấy khuôn mặt của Triệu Tĩnh, Tiêu Linh Linh lập tức tức giận đến mức không thể kiềm chế được.

Đồ khốn này, dám mắng trảm trước mặt nhiều người như vậy, hôm nay ta sẽ cùng nhau tính sổ cả nợ cũ lẫn nợ mới!

Tiêu Linh Linh hung hăng lao tới, còn chưa kịp rút kiếm ra, Triệu Tĩnh đã bùm quỳ xuống một tiếng ôm lấy chân của Nữ Đế bệ hạ: “Bệ hạ tha mạng!”

Chương 58 - Tên khốn này còn dám ôm chân mình!

“Ngươi...”

Tiêu Linh Linh giận dữ: “Buông ra!”

Tên khốn này còn dám ôm chân mình!

Triệu Tĩnh cũng không quan tâm nhiều như vậy, ôm cái chân dài kia không buông tay, van cầu một chút thì người phụ nữ ác độc này có thể mềm lòng thả mình một mạng, bằng không, nếu thật sự chết như vậy, vậy là lỗ vốn rồi!

“Buông tay! Ngươi có tin bây giờ ta sẽ chém ngươi không!”

Bị Triệu Tĩnh ôm như vậy, Tiêu Linh Linh vừa ngạc nhiên vừa tức giận, rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, đặt ngang đầu chó của Triệu Tĩnh. Triệu lão gia sợ tới mức rút cổ lại, vội vàng buông tay.

Xin tha thứ nói: “Bệ hạ, thần biết tội rồi, xin bệ hạ khai ân”.

Lúc này Tiêu Linh Linh vốn không có ý định giết hảm, ý định cầm kiếm đến chỉ là để dọa cho tên vô lại này sợ hãi, chỉ là khi nghĩ đến chuyện trước đây ở huyện Nguyên Giang, tên hỗn xược này đã lừa gạt mình.

Con giận lại dâng lên, nàng đá một phát ra ngoài, Triệu Tĩnh vô thức lùi sang một bên.

“Ngươi còn dám trốn!”

Thấy vậy, Nữ Đế bệ hạ trực tiếp ném kiếm xông tới, trận đánh này suýt nữa đã đưa Triệu Tĩnh đến gặp Diêm Vương.

Nhìn Triệu Tĩnh từ trên cao xuống, cuối cùng Tiêu Linh Linh cũng xả hết hận thù trong lòng những ngày qua, lạnh lùng hừ một tiếng: “Ở huyện Nguyên Giang mở thanh lâu, lừa gạt thương nhân qua đường, tu sửa thành lũy trái phép, lừa trên

đổi dưới không nộp thuế Triệu Tĩnh, Triệu đại nhân người thật là to gan!”

Che con mắt đã biến nâu, Triệu Tĩnh đau đớn nhăn nhó, chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Thần, tội đáng chết vạn lần”.

Người phụ nữ chó má này ra tay cũng thật nặng!

“Tội người đáng chết vạn lần!”

Tiêu Linh Linh hừ lạnh: “Nếu không phải nỗ lực công lao người đã dâng ra thuốc súng, trăm đã sớm chém đầu người rồi!”

“Cảm tạ bộ hạ long ân”.

Với vẻ bất lực, Triệu Tĩnh đáp lại, hắn đã chấp nhận số phận. Dù sao đối phương cũng đã biết hết rồi, hắn đành chịu thôi, hơn nữa nghe theo ý nghĩa của lời nói kia, đối phương vẫn chưa có ý định giết mình.

Mẹ nó, mình đúng là xui xẻo thật.

“Được rồi, đứng dậy đi! Hãy trình bày cho trăm một cách rõ ràng về những gì người đã làm trong những năm qua, nếu bị trăm phát hiện ra có điều chỉ giấu giếm, hậu quả người tự chịu!”

Thấy Triệu Tĩnh đã bị mình dọa cho sợ hãi, Tiêu Linh Linh cũng nhớ ra chuyện quan trọng.

Ngay sau đó, Triệu Tĩnh đã kể lại những gì đã xảy ra ở huyện Nguyên Giang trong những năm qua. Khi nghe thấy huyện Nguyên Giang hiện nay có thu nhập ròng ít nhất là 80 vạn lượng, Tiêu Linh Linh đã rất ngạc nhiên.

“Bao nhiêu?”

Triệu Tĩnh bất lực, túi tiền của mình sắp không giữ được nữa rồi: “Hồi bộ hạ, nửa đầu năm nay, tổng số tiền hàng mà các thương nhân ở khắp nơi đã trả đã hơn 40 vạn, khi xả phòng, đường trắng và tất cả các thứ khác được bán hết, có lẽ sẽ tăng gấp đôi”.

Tiêu Linh Linh tròn tròn mắt nhìn Triệu Tĩnh: “Vậy có nghĩa là, trong 5 năm qua, huyện Nguyên Giang của người ít nhất đã tích lũy được hơn 400 vạn lượng bạc trắng!”

Toàn bộ Đại Càn một năm thu thuế đủ thứ cộng lại chỉ được bao nhiêu bạc!

Sắc mặt Nữ Đế bệ thay đổi: “Tốt lắm, Triệu Tĩnh! Ngươi thật là không từ thủ đoạn, lợi dụng chức quyền để vơ vét tiền bạc, ngươi đáng tội gì!”

Không được, không được, phải nhanh chóng tìm vài cái cớ, để tên khốn này nhả bạc rat

Triệu Tĩnh phát hiện ra ánh mắt của Tiêu Linh Linh đối diện đang lóe lên ánh sáng xanh lục, ánh mắt đó giống như muốn ăn thịt mình vậy, vội vàng nói: “Bệ hạ, những đồng tiền này một xu thân cũng không dám tiêu, sợ nghèo!”

Chương 59 - Cảm ơn bệ hạ!

Tiêu Linh Linh mạnh mẽ nói: “Điều đó cũng không thay đổi được sự thật rằng ngươi đã lợi dụng chức quyền để tham nhũng!”

Được rồi! Ngươi là người phụ nữ khốn kiếp, chỉ biết bạc thôi đúng không? Ta đây dẫn dắt tất cả dân chúng huyện Nguyên Giang thoát nghèo làm giàu ngươi không thấy sao?

“Thần có tội, xin bệ hạ trừng phạt”.

Triệu Tĩnh là người tinh khôn, chỉ cần nhìn biểu cảm của Tiêu Linh Linh, hắn đã biết những năm tháng vất vả của mình sắp tan thành mây khói.

Cũng coi như thức thời!

Tiêu Linh Linh thầm nghĩ: “Trong vòng một tháng, nộp hết số bạc tham ô, trăm có thể xem xét miễn tội chết cho ngươi!”

Triệu Tĩnh nhú mày, lúc này đã xác định không chết nữa, vậy thì cố gắng giữ lại một chút là một chút: “Thần tuân mệnh, nhưng bệ hạ.. “.

“Ừm? Ngươi có gì thắc mắc không!”, Tiêu Linh Linh sợ hắn không chịu nộp bạc, sắc mặt thay đổi.

Triệu Tĩnh liếc mắt một cái, vội vàng nói: “Bệ hạ, số bạc này thì thần tất nhiên rất sẵn lòng nộp, nhưng huyện Nguyên

Giang cũng có chỉ phí tiêu dùng mà, bệ hạ xem có thể nộp một nửa trước không?”

Tiêu Linh Linh cau mày: “Chỉ phí gì cần dùng nhiều bạc như vậy!”

Có cơ hội!

Triệu Tĩnh vừa thấy vôi vàng nằm tay bắt đầu lừa gạt: “Bệ hạ người không biết đâu, những ngành công nghiệp lớn trong huyện Nguyên Giang đều rất tốn kém, ví dụ như đường trắng này, phải mua củ đèn từ khắp nơi trên cả nước, thậm chí khi không đủ thì còn phải mua từ Chu quốc, Cảnh quốc!”

“Còn nữa, cái gì đội vệ sinh, sở y tế đều là nhân viên trực thuộc triều đình của huyện Nguyên Giang, đều phải do phủ nha môn phát tiền công cho bọn họ”

“Thần còn định xây dựng hai học đường công khai cho dân chúng, cho con cái của dân chúng học hành miễn phí, phải mời tiên sinh dạy học chứ? Trong trường học còn phải có bếp ăn cung cấp ba bữa ăn, đây cũng là bạc”.

“Nếu không dân chúng làm sao có thể đưa con cái đến học?”

Tiêu Linh Linh ngơ ngác nhìn Triệu Tĩnh đang nói chuyện rôm rả: “Học đường miễn phí?”

“Giáo dục phải bắt đầu từ trẻ em!”

Triệu Tĩnh nghiêm túc nói: “Trẻ em là tương lai của đất nước, không có kiến thức phong phú thì ai sẽ xây dựng Càn quốc? Bệ hạ nói có đúng không?”

“Cũng có lý”. Tiêu Linh Linh vô thức gật đầu.

Triệu Tĩnh thở dài: “Vì vậy, thực tế huyện Nguyên Giang cũng rất thiếu bạc”.

“Vậy thì, vậy thì trước tiên nộp một trăm năm mươi vạn lượng đi”. Nữ Đế bệ hạ bị lừa dối do dự một lúc rồi mới lên tiếng.

Triệu Tĩnh lập tức: “Cảm ơn bệ hạ!”

Mặc dù vẫn bị cạo lông cừu, Triệu Tĩnh vẫn thở phào nhẹ nhõm, không chỉ bảo toàn mạng sống mà còn bảo vệ được túi bạc, cuối cùng cũng không uổng công.

Nhìn thấy Triệu Tĩnh không tự chủ được mà nở nụ cười, trông có vẻ như đã đạt được âm mưu, Tiêu Linh Linh nhún mày: “Có phải ngươi đang lừa trầm không?”

“Thần nào dám chứ, bệ hạ suy nghĩ nhiều rồi”. Triệu Tĩnh thu lại nụ cười.

“Được rồi, chuyện này tạm thời định như vậy”.

Tiêu Linh Linh nheo mắt bắt đầu nói về lý do tại sao nàng muốn Triệu Tĩnh đến kinh thành: “Trầm muốn ngươi vào Chiêm sự phủ, đảm nhiệm chức chương sự vụ trong Chiêm sự, phụ trách nội vụ trong cung và dạy dỗ Huyền Sách điện hạ, ngươi có ý kiến gì không?”

Triệu Tĩnh sững sốt. Cái quái gì vậy? Để lão tử ta làm quan ở kinh thành? Đùa gì vậy!

Ở kinh thành này, gặp ai cũng là đại quan, ta làm sao tác oai tác quái được nữa!

Vội vàng phát tay, Triệu lão gia có chút hoảng loạn: “Bệ hạ, tuyệt đối không được, thần ngu dốt, sao có thể đảm nhận trọng trách này được!”

“Ta thấy Triệu đại nhân chỉ đang muốn hoành hành làm việc xấu xa vô pháp vô thiên ở huyện Nguyên Giang đây”. Tiêu Linh Linh hừ một tiếng, nhìn Triệu Tĩnh đang có chút chột dạ.

Triệu Tĩnh vội vàng kêu oan: “Bệ hạ oan uổng thần rồi, thực sự là thần không có khả năng này!”

“Ít nói nhảm, trầm bảo ngươi làm thì ngươi làm, nếu không thì luận tội chém đầu, ngươi tự chọn đi!”. Nữ Đế bệ hạ cũng không muốn dây dưa với Triệu Tĩnh, trực tiếp chặn hết đường lui của Triệu Tĩnh.

Con mẹ nó cái quái gì thế này! Triệu Tĩnh một trận câm nín, không có cách nào, vì mạng nhỏ cũng chỉ có thể thỏa hiệp, ngay sau đó nói: “Vậy huyện Nguyên Giang thì sao?”

Chương 60 - Ngươi còn dám trốn!

“Ngươi.....”.

Tiêu Linh Linh giận dữ: “Buông rat” Tên khốn này còn dám ôm chân mình!

Triệu Tĩnh cũng không quan tâm nhiều như vậy, ôm cái chân dài kia không buông tay, van cầu một chút thì người phụ nữ ác độc này có thể mềm lòng thả mình một mạng, bằng không, nếu thật sự chết như vậy, vậy là lỗ vốn rồi!

“Buông tay! Ngươi có tin bây giờ ta sẽ chém ngươi không!”

Bị Triệu Tĩnh ôm như vậy, Tiêu Linh Linh vừa ngạc nhiên vừa tức giận, rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, đặt ngang đầu chó của Triệu Tĩnh. Triệu lão gia sợ tới mức rút cổ lại, vội vàng buông tay.

Xin tha thứ nói: “Bệ hạ, thần biết tội rồi, xin bệ hạ khai ân”.

Lúc này Tiêu Linh Linh vốn không có ý định giết hãm, ý định cầm kiếm đến chỉ là để dọa cho tên vô lại này sợ hãi, chỉ là khi nghĩ đến chuyện trước đây ở huyện Nguyên Giang, tên hỗn xược này đã lừa gạt mình.

Con giận lại dâng lên, nàng đá một phát ra ngoài, Triệu Tĩnh vô thức lùi sang một bên.

“Ngươi còn dám trốn!”

Thấy vậy, Nữ Đế bệ hạ trực tiếp ném kiếm xông tới, trận đánh này suýt nữa đã đưa Triệu Tĩnh đến gặp Diêm Vương.

Nhìn Triệu Tĩnh từ trên cao xuống, cuối cùng Tiêu Linh Linh cũng xả hết hận thù trong lòng những ngày qua, lạnh lùng hừ một tiếng: “Ở huyện Nguyên Giang mở thanh lâu, lừa gạt thương nhân qua đường, tu sửa thành lũy trái phép, lừa trên dối dưới không nộp thuế Triệu Tĩnh, Triệu đại nhân ngươi thật là to gan!”

Che con mắt đã biến nâu, Triệu Tĩnh đau đớn nhăn nhó, chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Thần, tội đáng chết vạn lần”.

Người phụ nữ chó má này ra tay cũng thật nặng!

“Tội ngươi đáng chết vạn lần!”

Tiêu Linh Linh hừ lạnh: “Nếu không phải nỗ lực công lao ngươi đã dâng ra thuốc súng, tràm đã sớm chém đầu ngươi rồi!”

“Cảm tạ bệ hạ long ân”.

Với vẻ bất lực, Triệu Tĩnh đáp lại, hắn đã chấp nhận số phận. Dù sao đối phương cũng đã biết hết rồi, hắn đành chịu thôi, hơn nữa nghe theo ý nghĩa của lời nói kia, đối phương vẫn chưa có ý định giết mình.

Mẹ nó, mình đúng là xui xẻo thật.

“Được rồi, đứng dậy đi! Hãy trình bày cho trẫm một cách rõ ràng về những gì ngươi đã làm trong những năm qua, nếu bị trẫm phát hiện ra có điều chỉ giấu giếm, hậu quả ngươi tự chịu!”

Thấy Triệu Tĩnh đã bị mình dọa cho sợ hãi, Tiêu Linh Linh cũng nhớ ra chuyện quan trọng.

Ngay sau đó, Triệu Tĩnh đã kể lại những gì đã xảy ra ở huyện Nguyên Giang trong những năm qua. Khi nghe thấy huyện Nguyên Giang hiện nay có thu nhập ròng ít nhất là 80 vạn lượng, Tiêu Linh Linh đã rất ngạc nhiên.

“Bao nhiêu?”

Triệu Tĩnh bất lực, túi tiền của mình sắp không giữ được nữa rồi: “Hồi bệ hạ, nửa đầu năm nay, tổng số tiền hàng mà các thương nhân ở khắp nơi đã trả đã hơn 40 vạn, khi xả phòng, đường trắng và tất cả các thứ khác được bán hết, có lẽ sẽ tăng gấp đôi”.

Tiêu Linh Linh tròn tròn mắt nhìn Triệu Tĩnh: “VẬY CÓ NGHĨA LÀ, TRONG 5 NĂM QUA, HUYỆN NGUYÊN GIANG CỦA NGƯỜI ÍT NHẤT ĐÃ TÍCH LŨY ĐƯỢC HƠN 400 VẠN LƯỢNG BẠC TRẮNG!”

Toàn bộ Đại Càn một năm thu thuế đủ thứ cộng lại chỉ được bao nhiêu bạc!

Sắc mặt Nữ Đế bệ thay đổi: “Tốt lắm, Triệu Tĩnh! Ngươi thật là không từ thủ đoạn, lợi dụng chức quyền để vơ vét tiền bạc, ngươi đáng tội gì!”

Không được, không được, phải nhanh chóng tìm vài cái cớ, để tên khốn này nhả bạc ra!

Triệu Tĩnh phát hiện ra ánh mắt của Tiêu Linh Linh đối diện đang lóe lên ánh sáng xanh lục, ánh mắt đó giống như muốn

ăn thịt mình vậy, vôi vàng nói: “Bệ hạ, những đồng tiền này một xu thần cũng không dám tiêu, sợ nghèo!”

Chương 61 - Con mẹ nó cái quái gì thế này!

Tiêu Linh Linh mạnh mẽ nói: “Điều đó cũng không thay đổi được sự thật rằng ngươi đã lợi dụng chức quyền để tham nhũng!”

Được rồi! Ngươi là người phụ nữ khôn kiếp, chỉ biết bạc thôi đúng không? Ta đây dẫn dắt tất cả dân chúng huyện Nguyên Giang thoát nghèo làm giàu ngươi không thấy sao?

“Thần có tội, xin bệ hạ trừng phạt”.

Triệu Tĩnh là người tỉnh khôn, chỉ cần nhìn biểu cảm của Tiêu Linh Linh, hắn đã biết những năm tháng vất vả của mình sắp tan thành mây khói.

Cũng coi như thức thời!

Tiêu Linh Linh thâm nghĩ: “Trong vòng một tháng, nộp hết số bạc tham ô, trăm có thể xem xét miễn tội chết cho ngươi!”

Triệu Tĩnh nhú mày, lúc này đã xác định không chết nữa, vậy thì cố gắng giữ lại một chút là một chút: “Thần tuân mệnh, nhưng bệ hạ...”

“Ừm? Ngươi có gì thắc mắc không?”, Tiêu Linh Linh sợ hắn không chịu nộp bạc, sắc mặt thay đổi.

Triệu Tĩnh liếc mắt một cái, vôi vàng nói: “Bệ hạ, số bạc này thì thần tất nhiên rất sẵn lòng nộp, nhưng huyện Nguyên Giang cũng có chi phí tiêu dùng mà, bệ hạ xem có thể nộp một nửa trước không?”

Tiêu Linh Linh cau mày: “Chi phí gì cần dùng nhiều bạc như vậy!”

Có cơ hội!

Triệu Tĩnh vừa thấy vôi vàng nắm tay bắt đầu lừa gạt: “Bệ hạ người không biết đâu, những ngành công nghiệp lớn trong huyện Nguyên Giang đều rất tốn kém, ví dụ như đường trắng

này, phải mua củ đèn từ khắp nơi trên cả nước, thậm chí khi không đủ thì còn phải mua từ Chu quốc, Cảnh quốc!”

“Còn nữa, cái gì đội vệ sinh, sở y tế đều là nhân viên trực thuộc triều đình của huyện Nguyên Giang, đều phải do phủ nha môn phát tiền công cho bọn họ”

“Thần còn định xây dựng hai học đường công khai cho dân chúng, cho con cái của dân chúng học hành miễn phí, phải mời tiên sinh dạy học chứ? Trong trường học còn phải có bếp ăn cung cấp ba bữa ăn, đây cũng là bạc”.

“Nếu không dân chúng làm sao có thể đưa con cái đến học?”

Tiêu Linh Linh ngơ ngác nhìn Triệu Tĩnh đang nói chuyện rôm rả: “Học đường miễn phí?”

“Giáo dục phải bắt đầu từ trẻ em!”

Triệu Tĩnh nghiêm túc nói: “Trẻ em là tương lai của đất nước, không có kiến thức phong phú thì ai sẽ xây dựng Càn quốc? Bệ hạ nói có đúng không?”

“Cũng có lý”. Tiêu Linh Linh vô thức gật đầu.

Triệu Tĩnh thở dài: “Vì vậy, thực tế huyện Nguyên Giang cũng rất thiếu bạc”.

“Vậy thì, vậy thì trước tiên nộp một trăm năm mươi vạn lượng đi”. Nữ Đế bệ hạ bị lừa dối do dự một lúc rồi mới lên tiếng.

Triệu Tĩnh lập tức: “Cảm ơn bệ hạ!”

Mặc dù vẫn bị cạo lông cừu, Triệu Tĩnh vẫn thở phào nhẹ nhõm, không chỉ bảo toàn mạng sống mà còn bảo vệ được túi bạc, cuối cùng cũng không uổng công.

Nhìn thấy Triệu Tĩnh không tự chủ được mà nở nụ cười, trông có vẻ như đã đạt được âm mưu, Tiêu Linh Linh nhú mày: “Có phải ngươi đang lừa trẫm không?”

“Thần nào dám chứ, bệ hạ suy nghĩ nhiều rồi”. Triệu Tĩnh thu lại nụ cười.

“Được rồi, chuyện này tạm thời định như vậy”.

Tiêu Linh Linh nheo mắt bắt đầu nói về lý do tại sao nàng muốn Triệu Tĩnh đến kinh thành: “Trẫm muốn ngươi vào

Chiêm sự phủ, đảm nhiệm chức chương sự vụ trong Chiêm sự, phụ trách nội vụ trong cung và dạy dỗ Huyền Sách điện hạ, người có ý kiến gì không?”

Triệu Tĩnh sừng sốt. Cái quái gì vậy? Để lão tử ta làm quan ở kinh thành? Đùa gì vậy!

Ở kinh thành này, gặp ai cũng là đại quan, ta làm sao tác oai tác quái được nữa!

Vội vàng phát tay, Triệu lão gia có chút hoảng loạn: “Bệ hạ, tuyệt đối không được, thần ngu dốt, sao có thể đảm nhận trọng trách này được!”

“Ta thấy Triệu đại nhân chỉ đang muốn hoành hành làm việc xấu xa vô pháp vô thiên ở huyện Nguyên Giang đây”. Tiêu Linh Linh hừ một tiếng, nhìn Triệu Tĩnh đang có chút chột dạ.

Triệu Tĩnh vội vàng kêu oan: “Bệ hạ oan uổng thần rồi, thực sự là thần không có khả năng này!”

“Ít nói nhảm, trăm bảo người làm thì người làm, nếu không thì luận tội chém đầu, người tự chọn đi!”. Nữ Đế bệ hạ cũng không muốn dây dưa với Triệu Tĩnh, trực tiếp chặn hết đường lui của Triệu Tĩnh.

Con mẹ nó cái quái gì thế này! Triệu Tĩnh một trận câm nín, không có cách nào, vì mạng nhỏ cũng chỉ có thể thỏa hiệp, ngay sau đó nói: “Vậy huyện Nguyên Giang thì sao?”

Chương 62 - Thế nào là không ổn?

“Trẫm sẽ chọn người khác để tiếp quản”.

Nghe vậy, Triệu Tĩnh không chịu được nữa, cái quái gì thế, mình đã khổ cực bao nhiêu năm nay, còn chưa được hưởng phúc mấy ngày thì người đã muốn hái quả rồi sao?

Đùa gì đây.

“Bệ hạ làm thế này e là không ổn”.

Tiêu Linh Linh: “Thế nào là không ổn?”

“Khụ khụ, cái đó... Nhân dân huyện Nguyên Giang rất yêu mến thần, hơn nữa đều là dân vùng khi ho cò gáy nghèo

khó, khó thuần phục bọn họ cũng chỉ nghe theo thần, lời của người khác họ e rằng sẽ không phục”. Triệu Tĩnh nói.

Tiêu Linh Linh: “Có chuyện đó sao?”

“Có thể nói là vậy”

Tiêu Linh Linh: “Vậy thì, ngươi vẫn tạm thời tiếp tục giữ chức huyện lệnh Nguyên Giang đi”.

Huyện Nguyên Giang là đại bản doanh của Triệu Tĩnh, nói cho cùng, thành tựu ngày nay của huyện Nguyên Giang đều là nhờ Triệu Tĩnh, Tiêu Linh Linh cũng hiểu nm lấy nó hoàn toàn trong một sớm một chiều thì đúng là chuyện hoang đường.
Ngôn Tình Trọng Sinh

Nhưng không sao, nắm được Triệu Tĩnh không phải là được rồi sao?

Chỉ cần nhốt tên này lại ở kinh thành, hẳn còn có thể làm trời làm đất được sao? Nghĩ vậy, Nữ Đế bệ hạ nhìn người trước mặt một cái, mỉm cười đầy suy tư.

Nụ cười này rơi vào mắt Triệu Tĩnh, sao hẳn lại cảm thấy ác độc đến vậy? “Bệ hạ đang nghĩ gì vậy?”

Tiêu Linh Linh cười khê: “Trẫm đang suy nghĩ, ngươi là nghịch thần vô pháp vô thiên, hay là để trẫm thiên ngươi rồi giữ lại trong cung làm thái giám vậy?”

Người phụ nữ khôn này lại muốn thiên mình, muốn cho cả đời quỳ liếm? Đùa gì thế!

Chỉ cảm thấy dưới háng chột lạnh, Triệu Tĩnh thốt ra: “Độc cụ... ngươi cũng quá ác độc rồi đấy!”

“Ngươi dám mắng trẫm!”, Tông Linh Linh trừng mắt.

Triệu Tĩnh nói thâm: “Ngươi sắp thiên ta rồi, còn không cho ta chửi hai câu sao?”

“Vi vậy, tốt nhất là ngươi ngoan ngoãn cho trẫm, nếu không trẫm sẽ thật sự: biến ngươi thành thái giám!”

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận nhưng không dám nói gì của Triệu Tĩnh, trong lòng Nữ Đế bệ hạ vô cùng sáng khoái, bất chợt nhớ ra một chuyện, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

“Triệu Tĩnh”.

“Thần ở đây”.

Triệu lão gia mặt mọi trả lời

Tiêu Linh Linh nghiêm giọng nói: “Trâm hỏi người một việc, liệu thuốc nổ có thể dùng trong quân sự không?”

Đây là một ý kiến của Tiêu Huyền Sách sau khi chứng kiến sức mạnh của vụ nổ. Nếu có thể chế tạo ra loại vũ khí này thì tương lai trên chiến trường, Đại Càn sẽ không còn gì phải lo ngại

Chương 63 - Chỉ có thể đánh?

Đây cũng là một trong những lý do khiến Tiêu Linh Linh phải mời Triệu Tĩnh đến kinh thành.

Nghe thấy câu hỏi này, Triệu Tĩnh giật mình. Người phụ nữ này quả nhiên là kẻ từng lên chiến trường, sao lại có thể nghĩ ra được điều này? Nhưng chuyện này quả thật là làm khó hản

Nếu hản biết chế tạo mìn và lựu đạn, có lẽ đã sớm chế tạo ra chúng để làm buồn lậu vũ khí.

“Được, nhưng rất khó. Ít nhất hiện tại thần không làm được”. Triệu Tĩnh thành thật nói.

Tiêu Linh Linh bỏ qua lời nói sau của Triệu Tĩnh, ngay lập tức trở nên hứng thú: “Điều đó có nghĩa là thuốc súng thực sự có thể được sử dụng trong chiến tranh”.

Triệu Tĩnh gật đầu.

“Tốt lắm, người hãy giao cho trẫm công thức thuốc súng, trẫm sẽ cho người đi nghiên cứu”.

Triệu Tĩnh gật đầu, việc chính đã xong, Tiêu Linh Linh cũng cảm thấy nhẹ nhõm, chỉ là khi nghĩ đến việc người trước mặt đã làm loạn ở huyện Nguyên Giang, lúc này lại cho hản vào Chiêm sự phủ.

Nữ Đế bệ hạ cũng thực sự không yên lòng: “Triệu Tĩnh, sau khi vào Chiêm Sự Phủ, nhớ phải dạy dỗ Huyền Sách cho tốt,

nếu người dám dẫn hấn đi làm loạn, thì cần thận trăm sẽ cho người làm thái giám!”

Triệu Tĩnh liếc mắt một cái: “Bệ hạ, người đây là đang làm khó người đây, thần đâu có tư cách dạy dỗ hoàng tử, trong cung chẳng phải có đầy ấy những học sĩ đại nhân có thức uyên bác hay sao?”

Tiêu Linh Linh nhú mày: “Huyền Sách có tính tình hiếu động nghịch ngợm, căn bản không chịu nghe lời, nhưng lại rất coi trọng người, việc để người vào Chiêm Sự Phủ cũng là hấn yêu cầu”.

Triệu Tĩnh nghe xong, cẩn thận hỏi: “Bệ hạ, hoàng tử Huyền Sách bình thường rất cứng đầu?”

Nhắc đến Tiêu Huyền Sách, Nữ Đế bệ hạ liền đau đầu.

Triệu Tĩnh lại hỏi: “Thế bình thường bệ hạ có đánh hấn không?”

Tiêu Linh Linh mặt không đỏ thở không thông: “Đó là đệ đệ ruột của trăm, sao trăm có thể đánh được?”

Triệu Tĩnh vừa nghe: “Vậy sao được! Phải đánh!”

Ánh mắt Tiêu Linh Linh có chút quái dị, tên khốn này chẳng lẽ có thù oán với Huyền Sách?

Không chú ý ánh mắt của đôi phương, Triệu Tĩnh mở miệng: “Ngọc không mài không thành đồ vật, cây nhỏ không sửa không thẳng, Không đánh làm sao thành được? Trước đây ta đã bị đánh như vậy, nếu không sao. có thể làm Thượng Quan?”

Tiêu Linh Linh hoài nghi: “Chỉ có thể đánh?”

“Đó là, bệ hạ, người không biết, Huyền Sách điện hạ nhìn qua cũng mới mười lăm, mười sáu phải không? Cái này gọi là gì? Tuổi dậy thì nổi loạn! Phải đánh!”

Mẹ kiếp, nếu ông đây không thể động đến người, chỉ có thể đòi lại từ trên người đệ đệ người!

“Thần cho rằng, có lẽ là do khi tiên đế băng hà, hoàng tử điện hạ còn nhỏ, bệ hạ lại bận rộn quốc sự nên đã bỏ bê người. Trẻ

con mà không được quan tâm thì sẽ muốn thu hút sự chú ý của người khác, bình thường đánh mấy trận là ổn thôi”.

Miệng lưỡi Triệu Tĩnh lưu loát nói giống như thật, khiến cho Tiêu Huyền Sách đang ngủ gà ngủ gật ở Đông Cung giật mình tỉnh giấc.

“Lạ thật, sao lại lạnh buốt sống lưng thế này?”

Vị lão thái sư đang giảng bài trên đài nhìn thấy trên khoe miệng Tiêu Huyền sách còn dính nước miếng, trong lòng thầm nghĩ: “Bùn nhão không đắp nổi tường”.

Đến tận buổi chiều, Triệu Tịch mới rời khỏi hoàng cung, được đưa đến dịch trạm. Tên tiểu nhị ở dịch trạm có chút ngơ ngác, người này sáng sớm ra ngoài còn ngon lành, sao giờ trở về khuôn mặt lại bầm dập thế này?

Nhìn tướng mạo anh tuấn của mình trong gương, Triệu Tĩnh thở dài: “Ai mà ngờ được cái kẻ trời đánh Tiêu Linh Linh kia lại trở thành Nữ Đế, sau này xem ra mình cũng chẳng có ngày tháng tốt lành gì nữa rồi”.

An di bản thân một chút, Triệu Tĩnh gọi tiểu nhị lấy giấy bút viết cho Trương Long một phong thư, bảo hắn ta kiểm kê ngân lượng từ trên sổ sách, vì hiện tại nếu hắn muốn trở về thì có chút khó khăn.

Giờ phút này cũng chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, nhưng nhất định phải giữ vững đại bản doanh của mình, còn những chuyện khác thì mình cũng chẳng quan tâm nữa.

Gửi thư rồi ngay cả cơm cũng không ăn, Triệu Tĩnh đã đi ngủ.

Trong hoàng cung

Nữ Đế bệ hạ đang nhìn chiếc roi mây trên tay, thì Lục Uyên đi và hạ, điện hạ đã đến”.

“Ta biết rồi, những người khác lui ra đi”. Một lúc sau, nhìn thấy Tiêu Huyền Sách đang co ro trong góc tường, run rẩy hứa từ nay sẽ không ngủ gật trong giờ học, Nữ Đế bệ hạ ném chiếc roi mây xuống.

Nàng tự lầm bầm: “Xem ra trước đây đánh quá ít rồi. Nhìn kìa, nó đã ngoan ngoãn rồi”

Ngay lập tức, Nữ Đế bệ hạ quay sang Tiêu Huyền Sách, giọng nghiêm túc nói: “Đây đều là vì tốt cho đệ, biết không?”

“Thần, thần đệ đã biết”.

Ba ngày liền trôi qua, quan phục và quan ấn của Triệu Tĩnh đều được gửi đến, điều này có nghĩa là vị quan tếp ru ở địa phương này đã được thăng chức và gia nhập vào bộ máy trung ương.

Dù rằng Triệu lão gia có phần không vui, nhưng cũng không có cách nào, đành phải đổi sang quan phục đi theo sứ giả của triều đình đến Chiêm Sự Phủ nhậm chức.

Chiêm sự quản lý toàn bộ các cơ quan tại phủ, phường, cục chính sự, ngoài công việc nội vụ trong cung còn kiêm nhiệm việc dạy dỗ cho các hoàng tử, công chúa.

Nghe nói hần muộn đến, sáng sớm hoàng tử Huyền Sách đã hăng hái tích cực đi tới Thượng thư phòng, trong mắt hần ta, Triệu Tĩnh có thể làm ra thuốc súng còn thú vị hơn mấy lão thái sư này.

Các hoàng tử và công chúa còn lại cũng đã sớm nghe Tiêu Huyền Sách nói về những điều mới lạ ở huyện Nguyên Giang, bọn họ cũng rất tò mò về Triệu Tĩnh.

Chương 64 - Triệu Tĩnh có chút bất lực

Thực ra, việc dạy học không phải là việc của Triệu Tĩnh - một viên quan lục phẩm. Tuy nhiên, ai bảo hoàng tử điện hạ lại rất “quý mến” hần chứ.

Khi Dương lão thái sư còn đang dự triều, Tiêu Huyền Sách bảo thái giám đi gọi Triệu Tĩnh tới.

Khi đến thượng thư phòng, sau khi chỉnh trang lại trang phục, lúc này Triệu Tĩnh mới đi vào, lập tức có rất nhiều ánh mắt đổ dồn về phía hần, trong đó nổi bật nhất là Tiêu Huyền Sách, người đang mặc hoàng bào.

Nhìn vết màu đỏ trên cánh tay Tiêu Huyền Sách, Triệu Tĩnh mỉm cười đầy ẩn ý, xem ra bệ hạ sẽ nghe lọt lời của mình, hơn nữa thực hiện rất nhanh.

“Triệu Tĩnh, Triệu Tĩnh, cuối cùng ngươi cũng đến rồi! Mau đến đây dạy ta cách chế tạo thuốc nổ! Nhanh lên, ta đã chuẩn bị sẵn vật liệu rồi!”

Thấy Tiêu Huyền Sách lấy ra một đồng đồ, đều là những thứ trong công thức Triệu Tĩnh đã nộp lên, Tiêu Huyền Sách đã bí mật cho thái giám mang vào từ bên ngoài cung.

Triệu Tĩnh có chút bất lực.

Vậy là hẳn ta đang chờ hẳn dạy môn hoá à, phải không?

Ở đây mà nghịch thuốc nổ, ngươi cũng không sợ làm nổ tung cả Thượng thư phòng à?

“Bẩm điện hạ, bệ hạ không cho phép thần tự ý chế tạo thuốc nổ”. Triệu Tĩnh cứng rắn nói.

Đùa à, nếu lấy làm ra ngươi, nổ tung làm ngươi bị thương, người kia không cạo sống mình chắc?

Sắc mặt Tiêu Huyền Sách trầm xuống: “Ngươi nói linh tinh cái gì vậy, bôn điện hạ bảo ngươi làm thì ngươi làm, có xảy ra chuyện thì ta chịu!”

Một đứa trẻ mười mấy tuổi dám to tiếng với hắn như vậy, nếu không phải nể tình ngươi là hoàng tử, ông đã cho ngươi ném thử cái gì là sự đả kích từ xã hội rồi!

Tiêu Huyền Sách quả nhiên giống như lời người phụ nữ nói, tính tình phản nghịch quá mà. Triệu Tĩnh cũng biết, đối phó với loại người này không thể cứng rắn với hắn ta, mà chỉ có thể phân tán sự chú ý của hắn ta.

Cười nói: “Thứ thuốc nổ này có gì hay đâu, điện hạ nếu thấy chán thì thần có cách khác để giải khuây cho điện hạ”.

“Cách gì?”, Tiêu Huyền Sách nhướng mày. Các hoàng tử và công chúa khác cũng tỏ ra hứng thú.

Nhìn xung quanh một lượt, Triệu Tĩnh ngồi lên chiếc ghế mà chỉ có lão thái sư mới có quyền ngồi.

Dạy người, Triệu Tĩnh tự nhận mình không có tài năng đó.

Nhưng lừa gạt đám nhóc này, chơi với chúng thì hắn vẫn làm được!

“Được, hôm nay ta sẽ kể cho các vị nghe một câu chuyện, người ta kể rằng có một ngôi làng tên là Hoa Kỳ ở bên ngoài huyện Nguyên Giang, một ngày nọ, có một gã tên là Diệt Bá đến...”

Lão thái sư vừa thượng triều xong đã chạy tới Thượng thư phòng, vừa đi còn vừa hỏi thái giám bên cạnh: “Hoàng tử điện hạ bọn họ đều đến rồi sao?”

“Đã đến từ sáng sớm, nghe nói dưới trướng có người nói, theo yêu cầu của hoàng tử Huyền Sách, đã triệu tập viên quan mới nhậm chức là Triệu Tĩnh đến Thượng thư phòng”.

Lão Thái sư gật đầu, sau đó sắc mặt có chút khinh miệt: “Một viên quan nhỏ bé, tuổi trẻ như thế thì có thể dạy gì? Chúng ta nhanh đi, kéo hẳn lại dạy hư các hoàng tử hoàng nữ”.

Hai người tăng tốc bước chân, vừa đến ngoài Thượng thư phòng đã thấy thái giám cung nữ vây quanh thì không khỏi ngơ ngác, thế này là sao?

Vào trong Thượng thư phòng, Tiêu Huyền Sách và một đám hoàng tử công chúa ngồi trên ghế nhỏ bên cạnh Triệu Tĩnh, còn vị Chiêm sự mới nhậm chức đang hoa tay múa chân diễn tả.

“Diệt Bá dùng một chiêu hô mưa gọi gió, biến hóa khôn lường, như quỷ khóc thần sầu, đương nhiên, ta không cho phép hắn làm càn, lập tức tung ra một chiêu Phật Nộ Hỏa Liên, đánh cho tôi tằm cả trời đất...:

“Rồi sau đó thì sao?”. Một hoàng tử vội vàng hỏi.

Chương 65 - Thì ra vẫn chưa tan học

Tiêu Huyền Sách trở tay vỗ một cái lên đầu hắn ta: “Đừng ngắt lời!”

“Sau đó, ta trượt một cú...”

Triệu Tĩnh nói xong ánh mắt liếc nhìn lão thái sư vừa chen vào ở cửa, vội vàng ngậm miệng, nhìn quan phục của lão già này là đã biết phẩm cấp rất cao.

“Tiếp tục đi, sao không nói nữa?”, Tiêu Huyền Sách sững SỜ.

Lúc này, Dương lão Thái sư mới ho một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người. Các cung nữ thái giám vội vàng chạy đi, vì ông ta là thầy dạy dỗ các hoàng tử công chúa, từng răn dạy họ nhiều năm qua.

Thấy ông ta vẫn đang thúc giục Triệu Tĩnh, những người nghe kể chuyện cũng vội vàng quay lại chỗ ngồi của mình, vỏ hạt dưa và vỏ trái cây ngổn ngang trên đất đều là những thứ mà các hoàng tử đã ăn khi nghe chuyện trước đó.

Lão thái sư tức giận tới mức không nói nên lời, dùng vẻ mặt phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Triệu Tĩnh: “Thật là hỗn xược, đây là nơi các hoàng tử học tập! Nhìn xem bây giờ nó đã trở thành cái gì!”

Về mặt Triệu Tĩnh tỏ ra vô tội, rống lên với hắn thì được tích sự gì chứ?

Sau khi cho người dọn dẹp một lượt, lão thái sư bắt đầu dạy học. Triệu Tĩnh làm sự thừa chỉ có thể đứng bên cạnh lắng nghe. Tuy nhiên, chẳng mấy chốc, Triệu lão gia đã bị giọng điệu “thanh cao, uyên bác” của lão thái sư làm cho đầu óc choáng váng, buồn ngủ.

Nhìn xuống dưới, Tiêu Huyền Sách đã gục mặt xuống bàn, chảy nước dãi. Những người khác cũng không thể tập trung tinh thần.

Được rồi, quả nhiên dù là ở đâu, bàn học ở lớp học luôn thoải mái hơn giường ngủ.

Dương lão thái sư cũng đã quen với việc này, nhưng một tiếng ngáy bất ngờ khiến ông ta đột nhiên ngẩn người, quay đầu lại thì thấy Triệu Tĩnh đang dựa vào tường ngủ thiếp đi.

Lão thái sư lập tức sừng sốt, tên này tôi qua không ngủ sao?

Ngay lập tức, lão thái sư nổi giận, đập thước kẻ xuống bàn: “Triệu Tĩnh!”

“A? Sao thế? Cuối cùng cũng tan học rồi à? Đi, đi ăn cơm, ăn cơm!”

Từ trong cơn mơ, Triệu Tĩnh bị đánh thức, còn tưởng rằng đã tan học nên định đi ra ngoài, về mặt ngạc nhiên của hắn khiến cả đám người cười ầm lên.

“Triệu Tĩnh! Hoàng thượng thăng chức cho ngươi làm Chiêm Sự thừa là để ngươi đến đây dạy học, sao ngươi lại dám ngủ ở Thượng thư phòng!”, lão thái sư giận run người.

Ông ta vốn đã coi thường Triệu Tĩnh vì thấy hắn còn quá trẻ tuổi.

Lại thêm sự bất mãn vừa rồi, lúc này ông ta không thể nào chịu đựng được nữa.

“Thì ra vẫn chưa tan học”.

Triệu Tĩnh lẩm bẩm một câu khiến cho lão thái sư tức giận thêm, ông ta giận dữ nói: “Làm việc thất trách như vậy, ngươi xứng đáng làm quan ở đây sao!”

Tiếng ồn ào cũng đánh thức Tiêu Huyền Sách, nhìn thấy dáng vẻ đỏ mặt tía tai của lão thái sư, hắn ta cảm thấy thú vị, bày ra vẻ mặt xem kịch.

“Vậy nếu không ông cứ nói với bệ hạ một tiếng, giáng chức ta, cho ta về lại huyện Nguyên Giang đi?”

Triệu Tĩnh ngáp một cái, có chút không vui, lão già khốn kiếp này, ta đâu phải là học trò của ông ta, ông ta cứ quát ta làm gì?

Lão thái sư sững sờ, sau đó giận dữ nói: “Còn dám cãi lại ta! Có tin ta khởi tấu tố cáo ngươi không!”

Triệu Tĩnh cũng nổi giận, ta cai trị huyện Nguyên Giang bao nhiêu năm nay rồi, ai dám lớn tiếng với lão gia ta thế này chứ!

Người phụ nữ kia ức hiếp ông đây cũng thôi, người ta là hoàng đế, ông không chấp nhật với nàng, lão già ngươi cũng muốn gây sự với ta đúng không?

“Vậy phiên đại nhân nhanh chóng bẩm tấu đi, con mẹ nó, tào bôn ải không ra thì đổ tại nhà xí hả? Vì gì mà ông dám làm thế hả, vì ông già tới mức sắp rụng răng à? Vì thân ông nửa chân xuống lỗ à? Sao không nhìn xem có phải mông mình bị bịt rồi hay không!”

“Ha ha ha!”

Lần đầu tiên có người dám chống lại lão thái sư, Tiêu Huyền Sách không nhịn được cười lớn.

Lão thái sư tức giận đến mức không nói nên lời, quay sang Tiêu Huyền Sách giận dữ nói: “Cười cái gì mà cười! Im miệng cho ta! Gỗ mục không thể dẻo mãi”

Ngày hôm qua Triệu Tĩnh - người đã lừa Nữ Đế bệ hạ đánh Tiêu Huyền Sách một trận, hừ một tiếng: “Lão thái sư chú ý lời nói, ông chỉ là thầy dạy của điện hạ! Điện hạ là hoàng tử, có thể tương lai sẽ là hoàng đế, ông tôn trọng một chút cho tai”

Nếu muốn cãi nhau thì trước tiên phải kéo đồng minh mới được, bằng không đến lúc người phụ nữ chó má kia tìm mình tính sổ, ngay cả người đỡ đạn cũng không có!

Chương 66 - Dựa vào gì hả!

Hành động của Triệu Tĩnh làm Huyền Sách điện hạ cảm động suýt rơi nước mắt.

Đúng vậy, nói sao thì ông đây cũng là hoàng tử mà, lão già nhà người ngày nào cũng mắng ta như mắng cháu người cũng thôi, thỉnh thoảng còn dám đánh ta nữa chứ.

Dựa vào gì hả!

Lão thái sư chỉ cảm thấy mình muốn phun máu vào mặt Triệu Tĩnh: “Lão phu trên không phụ lòng trời đất, dưới không hổ thẹn với bệ hạ và dân chúng! Ta phò tá giang sơn Đại Càn đã ba triều đại! Sao lão phu có thể không tôn trọng điện hạ!”

“Tôn trọng không chỉ là nói miệng, phải luôn luôn ghi nhớ điện hạ và bệ hạ trong lòng. Lão thái sư mở miệng là lương tâm, ngậm miệng là dân chúng. Ta hoài nghi sự trung thành của thái sư đối với Đại Càn đó!”

“Mở miệng nói thì ai không biết? Ta còn có thể nói Triệu Tĩnh ta chỉ hận không thể cung phụng bệ hạ luôn!”

Triệu Tĩnh khoanh tay tỏ ra vô lại.

Lão thái sư thật sự sẽ ói máu mất, dù nói thế nào thì tên khốn người cũng đều có lý vậy!

Lúc này lão thái sư ném đi cây thước trong tay: “Người là kẻ lưu manh giáo hoạt lẻo mép, làm đồng liêu với người đúng là

sự sỉ nhục đối với lão phu!”

Nóng nảy rồi sao? Bùng nổ rồi sao? Vừa rồi oai phong mắng người lắm mà?

Trong mắt Triệu Tĩnh đều là sự khinh thường: “VẬY sao. thái sư không chết quách đi? Làm đồng liêu với ta là sỉ nhục, vậy sống dưới một vòm trời với ta chẳng phải khiến thái sư khó chịu hơn cả giết thái sư? Thái sư mau chết đi, cả đồng tuổi rồi đừng có gây chuyện nữa, ta kính già yêu trẻ không nở lòng nhìn thấy cảnh đó đâu!”

“Phụt!”

Hộc máu rồi!

Một đám hoàng thất và tiếng ồn ào thu hút sự chú ý của đám cung nữ thái giám, ai cũng chờ ra.

Họ nhìn lão thái sư hộc máu rồi không thể gượng dậy nổi.

Triệu Tĩnh cũng hoảng sợ, hiện tại ai cũng yếu thế sao? Đụng vào là nát!

“Người đâu mau tới khiêng ông ta đi đi! Có chết cũng đừng chết ở đây! Các người còn lương tâm không hả! Không thấy ông già ói máu ngất đi rồi à!”

Triệu Tĩnh chỉ vào một thái giám mắng! Đối phương vội cúi đầu khom lưng gọi người tới nâng thái sư tới Thái y viện.

Lúc này Triệu Tĩnh mới xoay người, cả đám vương tử quận chúa cũng hoảng sợ, vội rút ra sau.

Tiêu Huyền Sách: “Người đừng mắng ta, người mắng ta, ta có thể đánh người đó!”

“Ồi chà, anh em chúng ta cần gì tách biệt rõ ràng thế!

Triệu Tĩnh cười tủm tỉm đi tới: “Ta nào dám mắng điện hạ, ta trung thành với người nhất, người nói xem đúng không?”

Tiêu Huyền Sách cảm thấy gì đó, cúi đầu nhìn thì thấy Triệu Tĩnh đưa ngân phiếu sang, nhìn kỹ thì thấy là mệnh giá một nghìn lượng!

Tiêu Huyền Sách kích động vô cùng.

Dù hắn ta là hoàng tử, ngày thường không cần lo ăn lo mặc, nhưng mỗi tháng chỉ có 200 lượng tiền tiêu vật thôi.

Hết cách, Tiêu Linh Linh thật sự sợ tên nghiệp chương này có tiền rồi sẽ ra ngoài gây chuyện.

Vì vậy nàng quản lý hắn ta cực kỳ nghiêm khắc. Vội vàng thu tiền, Tiêu Huyền Sách ho khan một tiếng:

“Đúng đúng đúng, Triệu sự thừa trung thanh với bản điện hạ trước sau như một, tất nhiên không cần nhiều lời!”

“Đúng đây, điện hạ cần phải làm chứng cho ta, ta không. làm gì cả, lão thái sư do huyết khí tràn trề nên mới thả ra bớt, không liên quan gì tới chúng ta, đúng không?”

“A, đúng đúng đúng!”

Má ơi 1000 lượng, sao ngươi có nhiều tiền như vậy!

Tim Tiêu Huyền Sách đập bình bịch, vội vàng cất tiền.

Chương 67 - Triệu Tĩnh đâu!

‘Thu phục được vị hoàng tử này, Triệu Tĩnh cũng an lòng đôi chút, rồi hắn nhìn sang mọi người đang ngơ ngác.

Hắn bình tĩnh nói: “Nếu lão thái sư bị bệnh nặng rồi thì coi như bữa học hôm nay kết thúc. Các vị vương tử công chúa quay về chỗ ở đi, ngày mai lại tới học”.

Dù sao cũng chẳng thầy giảng bài nào cả, lão già kia ngắt rồi, mình có thể quyết định nhỉ?

Trong lòng Triệu Tĩnh suy nghĩ. Mọi người giải tán, Tiêu Huyền Sách không chờ kịp, vội lấy ra ngân phiếu mà Triệu Tĩnh hiến cho nhìn, thấy hoa văn là

thoả mãn vô cùng.

Đang suy tính xem nên dùng tiền này thế nào thì sau lưng, Triệu Tĩnh lại kêu hắn ta một tiếng.

“Điện hạ!”

Tiêu Huyền Sách quay đầu, thấy là Triệu Tĩnh thì vội cất ngân phiếu.

Triệu Tĩnh tiến lên, hấn nghĩ trước lo sau vẫn cảm thấy mình nên nịnh bợ tên loắt choắt này một chút.

Bằng không chẳng có ai đứng ra nói giúp, người phụ nữ kia sẽ kiếm chuyện với mình mất!

Triệu Tĩnh thở dài: “Không có gì ạ, chỉ là ta nghĩ tới việc điện hạ lại thường xuyên bị lão già kia quát nạt thì tim thần đau quá!”

“Ai bảo không phải chứ! Triệu Tĩnh à, người không biết đâu, lão già kia như cục đá kê trong nhà xí, vừa cứng vừa thú, không chỉ mắng người còn dùng thước đánh ta nữa”.

Tiêu Huyền Sách buồn khổ, âm ức như người vợ nhỏ: “Nhưng bản điện hạ không làm gì được ông ta, ông ta có điều lệnh của bệ hạ! Hôm nay người đã giúp ta trút giận!”

“Khụ khụ! Đây đều là công lao của điện hạ”, Triệu Tĩnh cố gắng đẩy “công” sang cho Tiêu Huyền Sách.

Nhưng Tiêu Huyền Sách không ngu, hấn ta vội xua tay: “Ôi cha, đừng nói lung tung, việc hôm nay không liên quan gì tới tat”

Khá lắm, thu tiền xong phải đít quên hết à? Trước kia không phát hiện người cũng bị ỏi thế nhé!

Triệu Tĩnh lại giận dữ nói: “Cũng đúng, đáng tiếc, sau chuyện hôm nay, điện hạ vẫn phải tiếp tục tới Thượng thư phòng nghe lão thái sư răn dạy!”

Nghe nói như thế, Tiêu Huyền Sách cũng cảm thấy ngân phiếu trong tay không còn sướng tay nữa, tìm một u đá ngồi lên lắc lư: “Đúng rồi, bản điện hạ khổ quá mài!”

Thấy Triệu Tĩnh yên lặng bên cạnh, hai mắt Tiêu Huyền Sách toả sáng: “Triệu Tĩnh, hay là người tới Thượng thư phòng dạy học! Để lão già kia đi đâu thì đi!”

“Chuyện này không ổn đâu”, trong lòng Triệu Tĩnh vui vẻ.

Tiêu Huyền Sách kích động nói: “Chuyện này có gì không ổn chứ, người thú vị hơn lão già kia nhiều!”

“E là bệ hạ sẽ không đồng ý!”, Triệu Tĩnh nói.

Tiêu Huyền Sách: “Ta đi nói với bệ hạ”

“Bệ hạ sẽ nghe lời điện hạ?”. Triệu Tĩnh tỏ ra ngĩngờ., ư

Tiêu Huyền Sách cứng lại: “Cũng không biết nữa!

Triệu Tĩnh cười thần bí: “Ta có cách, phải coi điện hạ có dám làm hay không?”

Nghe nói vậy, Tiêu Huyền Sách lại lập tức dừng cảm: “Biện pháp gì, nói mau, nói mau đi!”

Triệu Tĩnh khẽ sát nói vào tai Tiêu Huyền Sách, hắn ta hoài nghi: “Chuyện này có thể thành công không?”

“Chắc chắn, nếu bệ hạ thấy người múa bút thành thì sẽ vui mừng, đến lúc đó người thuận miệng nhắc tới, sau này chẳng phải người được giải phóng rồi à?”

Triệu Tĩnh nói xong, Tiêu Huyền Sách không nhịn được gạt đầu: “Để ta thử xem. Người đâu, chuẩn bị giấy và bút!”

Rất nhanh, chuyện bên Thượng thư phòng đã truyền tới tai Nữ đế.

Lúc này Tiêu Linh Linh đang đặng đặng sát khí lao tới hậu cung nhưng không thấy bóng dáng Triệu Tĩnh đâu.

Chỉ thấy Tiêu Huyền Sách đang bình thản viết gì đó trong Ngự hoa viên, thấy kiếm Thiên Tử trong tay bệ hạ thì tay đang cầm bút run lên.

“Triệu Tĩnh đâu!”, Nữ đế lạnh giọng hỏi.

Tay Tiêu Huyền Sách run lên, vội hỏi: “Bẩm bệ hạ, Triệu Tĩnh về rồi!”

“Đệ đang làm gì đó?”. Triệu Tĩnh nhìn án thư mà chẳng hiểu ra sao.

Tên này thường ngày vừa thấy sách là gụ, sao hôm nay lại có húng múa bút vậy mực?

Chương 68 - Triệu Tĩnh còn biết làm thơ?

“Khụ khụ, đại tỷ, không phải vừa rồi lão Thái sư bị Triệu Tĩnh chọc cho ngất đi sao, nên sau đó là Triệu Tĩnh dạy chúng ta học, hẳn gọi đệ một bài thơ, đệ thấy khá hay nên đã viết...”

Tiêu Huyền Sách lắp bắp nói.

Nữ Đế bệ hạ có chút ngạc nhiên: “Triệu Tĩnh còn biết làm thơ?”

Nói xong, nàng cầm lấy tờ giấy Tuyên Thành để xem, ngay lập tức Nữ Đế bệ hạ cảm nhận được chiều sâu văn hóa của năm nghìn năm Hoa Hạ.

Tiêu Linh Linh kinh ngạc đến mức không thể tin được, không thể kiềm chế được mà lẩm bẩm.

“Sống chết vì ích nước thì sao phải tránh vì bất hạnh, phúc báo? Đây là do Triệu Tĩnh dạy đệ! Phần còn lại là gì?”

Dù Tiêu Huyền Sách là một kẻ không rõ thơ ca tốt ở chỗ nào, nhưng nhìn thấy đại tỷ văn võ song toàn của mình có thái độ thế kia, hẳn ta cũng biết hai câu thơ này của Triệu Tĩnh hẳn là rất hay.

Tiêu Huyền Sách vội vàng nói theo những gì Triệu Tĩnh đã dạy hẳn ta trước đó: “Không có nữa, Triệu Tĩnh chỉ dạy hai câu này thôi, hẳn nói là khi đệ hiểu ý nghĩa của hai câu này rồi thì hẳn sẽ dạy đệ phần còn lại. Đại tỷ, hai câu này có nghĩa là gì?”

Thực tế là, Triệu Tĩnh hoàn toàn không nhớ phần còn lại là gì nữa, nhưng không sao cả, chỉ cần thể hi: hạ thấy được tấm lòng thành của mình là đủ rồi.

Tiêu Linh Linh nhìn tờ giấy Tuyên Thành không khỏi nói: “Ý nghĩa là chỉ cần có lợi cho đất nước, dù phải hy sinh cả tính mạng cũng cam tâm tình nguyện, sao có thể vì lợi thì theo đuổi, có họa thì tránh né được?”

Tiêu Huyền Sách không hiểu lắm nhưng cũng gật đầu: “Thì ra hẳn muốn dạy đệ điều này à, không ngờ người này lại còn là

một thi nhân nữa”.

“Không ngờ hắn có thể viết ra những câu thơ như vậy”. Tiêu Linh Linh thì thầm một tiếng, lúc này trong lòng nàng đã không còn tức giận nữa.

Hai câu thơ của Triệu Tĩnh đã chạm đến trái tim của nàng.

Nhìn thấy đại tỷ của mình đang nhìn chăm chăm vào bài thơ trên giấy với vẻ yêu thích, Tiêu Huyền Sách biết mình phải lên tiếng, nếu không sau này hắn ta vẫn phải học với lão Thái SU.

Lại phải trải qua những ngày khổ cực. Hắn ta dò hỏi: “Đại tỷ, hai câu thơ này có hay không?”

“Rất hay, mặc dù chỉ có hai câu, nhưng cũng vượt xa một nửa số thi nhân, chí hướng báo quốc trong thơ được thể hiện rõ ràng, nếu không thực sự có tâm sự thì không thể viết ra những câu thơ như vậy”.

Nhìn thấy Nữ Đế bệ hạ rất hài lòng.

Tiêu Huyền Sách rèn sắt khi còn nóng nói: “Vậy không bằng thế này đi đại tỷ, dù sao sức khỏe lão Thái sư tạm thời không thể tốt hơn được, không bằng để Triệu Tĩnh đến Thượng thư phòng dạy chúng ta đọc sách vậy? Hơn nữa lão Thái sư cũng lớn tuổi rồi, làm lụng quá sức thì không tốt”.

Tiêu Linh Linh quay đầu nhìn đệ đệ của mình một cái: “Sao? Đệ cảm thấy Triệu Tĩnh dạy giỏi hơn lão Thái sư?”

Tiêu Huyền Sách rút cổ lại: “Cũng không phải, chỉ là tuổi tác Triệu Tĩnh không lớn hơn chúng ta bao nhiêu, giảng bài cũng dễ hiểu, không cứng nhắc như lão Thái sư già nua, những người khác cũng khá thích”.

Mắt Tiêu Linh Linh vẫn còn dính trên câu thơ, nghe lời đệ đệ mình nói thì ừ một tiếng: “Trâm vừa từ Thái y viện tới, Thái y cũng nói rồi, lần này lão Thái sư bị tức giận không nhẹ, vậy trong lúc lão Thái sư dưỡng bệnh thì để Triệu Tĩnh đến dạy các người đọc sách”.

“Tốt quá rồi, cảm ơn đại tỷ!”. Tiêu Huyền Sách vui mừng khôn xiết, ngày lành của mình cuối cùng cũng đến rồi.

Nữ Đế bệ hạ đặt bài thơ xuống, phát tay cho những người khác lui xuống, nhìn vẻ mặt vui mừng của Tiêu Huyền Sách: “Xem

ra là đã có chút tiến bộ, đều biết viết thơ rồi”.

Tiêu Huyền Sách cười he he một tiếng: “Đều là đại tỳ dạy dỗ có tâm, mà tỳ cầm kiếm làm gì?”

Một lúc sau, hoàng tử điện hạ khập khiễng rời khỏi đình viện, lúc đi còn đang rơi nước mắt.

Tiêu Linh Linh cảm thán, lời Triệu Tĩnh nói không sai, trước đây quả thật là đánh ít quá nên thế! Không ngờ chỉ đánh hai ngày đã biết cầm bút mực lên, vẫn phải cố gắng thêm!

Huyền Sách, đại tỳ đây đều là vì đệ!

Kẻ đáng thương là hoàng tử điện hạ, chẳng biết gì mà còn bị đánh một trận oan uổng.

ở một bên khác, sau khi Triệu Tĩnh trở về nơi ở tạm thời, hẳn có chút lo lắng, rất sợ sẽ có người tới báo là đệ hạ triệu kiến.

Chương 69 - Trở về nhà làm gì?

Không phải hẳn sợ người phụ nữ kia hỏi tội.

Nói giỡn, Triệu lão gia ta sẽ sợ nàng sao?

Nếu không phải vì võ công người này lợi hại, hẳn đánh nhau không lại thì xem ta có dạy dỗ nàng ta đàng hoàng hay không!

Chờ nửa ngày cũng không thấy ai triệu kiến mình, Triệu Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, xem ra không có vấn đề gì lớn, điện

hạ ngọc nghêch kia vẫn có chút tác dụng.

Qua một ngày tính một ngày, chỉ cần đầu không rụng thì vấn đề không lớn.

Không hề để ý gì nữa, Triệu Tĩnh xoay người đi ngủ.

Hiện hẳn đang giữ chức vụ Chiêm sự phủ sự thừa, một chức vụ không lớn không nhỏ.

Nên hẳn không cần tham gia vào bất kỳ việc quan trọng nào của quốc gia, hẳn rất rảnh rỗi.

Cùng lúc đó, ở huyện Nguyên Giang.

Trương Long nhìn năm người đàn ông từ bên ngoài tới trước mặt với vẻ mặt nghiêm túc.

“Các người đã hiểu chưa!”

Một số “nhà quê” kia ưỡn ngực nói: “Hiểu rồi

Trương Long: “Đúng vậy! Muốn ở lại huyện Nguyên Giang của chúng ta thì phải thề chết trung thành với lão gia chúng ta! Nể tình các người đã bỏ tôi theo sáng, ta tuyên bố từ hôm nay các người chính là người dân huyện Nguyên Giang!”

Mấy người đó rung rung nước mắt, một người đứng nghiêm lên nói: “Trương đại nhân, ta có thể về nhà một chuyến được không?”

“Trở về nhà làm gì?”, Trương Long cau mày.

Xem ra công tác tư tưởng vẫn chưa đạt hiệu quả, lúc này. mà còn muốn về nhà.

Người kia xoa mắt rồi vội vàng nói: “Mẫu thân ta vẫn còn ở Đê Đô, ta muốn đưa bà ấy đến huyện Nguyên Giang của chúng ta sinh sống, bên cạnh đó, bên phủ Ninh Vương cũng cần có người báo cáo, trong vòng năm ngày, ta sẽ quay lại ngay”.

“Người đứng là hiệu thảo. Vậy thì ta cho người nghỉ năm ngày”. Nghe thấy lời của đối phương, Trương Long gật đầu.

Năm người này chính là người của phủ Ninh Vương ở Đê Đô phái đến để điều tra tình hình huyện Nguyên Giang.

Chỉ là huyện Nguyên Giang đã trải qua quá nhiều tình huống tương tự, không chỉ có bọn họ, mà một số thương nhân từng hợp tác với Triệu Tĩnh cũng đã từng cử không ít người tới để điều tra huyện Nguyên Giang.

Nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều trở thành người làm công ở huyện Nguyên Giang.

Huyện Nguyên Giang luôn đặc biệt chú ý đến người bên ngoài tới đây. Những gã kia vừa đến đã đi khắp nơi hỏi han lung tung, ngay cả kẻ ngu cũng biết bọn họ đến đây để làm gì.

Sau khi thu thập đủ thông tin, bọn họ chưa kịp trở về thì đã bị Trương Long dẫn người bắt giữ. Sau đó, bọn họ được giáo dục

tư tưởng và tẩy não.

Dẫn bọn họ đi khắp nơi thưởng thức phong cảnh Nguyên Giang, dùng lý lẽ để thuyết phục, cuối cùng cũng để cho bọn họ bỏ gian tà theo chính nghĩa, hưởng thụ vinh quang của người công nhân.

Tiên đôi phương đi, Trương Long trở về huyện nha, lập tức cầm bút viết một lá thư cho Triệu Tĩnh ở Đế Đô xa xôi.

Trước đây đi theo sau ông lão gia, hẳn ta không cảm thấy áp lực lớn như vậy.

Đến khi ông lão gia đi rồi, tự mình mới đôi mắt, mới biết được sự khó khăn trong đó.

Hắn ta rất mong ông lão gia mau chóng phạm tội ở kinh thành, sau đó bị giáng chức trở về!

Đã viết xong những kỳ vọng trong lòng vào thư, Trương Long xoay người đi kiểm tra công việc ở kho.

Thư của Trương Long rất nhanh đã đến kinh thành, sau khi đọc xong hết thấy trong thư, Triệu Tĩnh nhú mày.

Mình mới đến đây mấy ngày mà trong huyện đã bị người ta theo dõi rồi, chẳng lẽ là ông thái sư?

Không thể nào!

Hay là tên Vương Tam kia?

Nghĩ đến tên Vương Tam đã mời mình uống rượu ngay ngày đầu tiên đến đây, Triệu Tĩnh cảm thấy cần phải tìm hiểu rõ lai lịch của gã ta. Đừng để các vị đại nhân đấu đá với nhau, máu lại dính vào mình là được.

Chương 70 - Những kẻ khác lui ra!

Triệu Tĩnh đang định vào cung một chuyến thì trong cung đã phái người tới triệu kiến.

Nghhe thấy người triệu là điện hạ không phải bệ hạ, trong lòng Triệu Tĩnh cũng bớt căng thẳng, chỉnh lý bản thân một chút rồi theo thái giám vào cung.

Vừa vào cung, hắn đã thấy hoàng tử điện hạ đang ngồi trên ghế đá trong đình đầy thất bại, tay chống cằm trông về nơi xa, hốc mắt đỏ ửng.

Ai nói thiếu niên thì không biết buồn! Triệu Tĩnh cảm thán một tiếng rồi đi lên hành lễ: “Điện hạ!”

“Đến đây, ngồi đi! Những kẻ khác lui ra!”, Tiêu Huyền Sách buồn bã nói.

Những kẻ khác lui ra ngoài, trong lòng Triệu Tĩnh hoài nghi, kẻ sát vào hỏi: “Điện hạ sao vậy ạ?”

Tên nhóc này giúp mình, làm Tiêu Linh Linh không truy cứu hắn chuyện của lão thái sư, Triệu Tĩnh vẫn khá là biết ơn đối phương.

Tiêu Huyền Sách xoay gương mặt u buồn lại, buông một bên mắt, Triệu Tĩnh nhìn thấy rồi hít sâu một hơi: “Cái này do ai làm! Ai ăn gan chó thét”

Chỉ thấy một bên má của điện hạ xanh tím. Hiện nhiên vết thương này đã lâu.

Đường đường là hoàng cung đại nội mà lại có kẻ dám đánh hoàng tử thành đầu heo thế này, chẳng lẽ là bị sát thủ ám sát!

“Đại tỷ của ta!”, Tiêu Huyền Sách than thở. “Khụ khụ khụ, cái này đúng là... ha ha, thời tiết hôm nay đẹp quá, trăng sáng dữ thần!”, Triệu Tĩnh lập tức châm mỏ, nói sang chuyện khác.

Tiêu Huyền Sách: “Triệu Tĩnh, ta hoài nghi đại tỷ của ta bị bệnh!”

“Điện hạ đừng nói bậy, bệ hạ long tinh mãnh hổ, có thể đánh người thành thế này thì sao có thể bị bệnh được!”, Triệu Tĩnh cười xấu hổ.

“Không phải bệnh thì là điên, bằng không sao đánh ta thành thế này!”

Âm lượng của Tiêu Huyền Sách tăng lên, kéo Triệu Tĩnh than thở phàn nàn: “Người không biết đâu Triệu Tĩnh, ta khổ tâm lắm! Sau khi ngươi tới, không biết đại tỷ uống nhầm thuốc gì mà cứ hai ngày đánh ta một trận nhẹ, ba ngày là đánh một trận nặng. Vừa rồi mới đánh kia!”

“Đại tể cầm kiếm quát mông ta sừng lên, ngồi mà ta cũng không dám ngồi, còn nói đánh ta là vì tốt cho ta! Đây là việc mà người có thể làm sao! Là lời mà người có thể nói sao!”

Nhìn thấy trái tim “đau đớn” của Tiêu Huyền Sách, bất lực tuyệt vọng lên án sự “hung ác” của đại tể mình, chỉ có thể quay đầu run run bả vai, sau đó Tiêu Huyền Sách tức giận nói: “Người cười cái gì?”

“Khụ khụ! Không có, ta chỉ nghĩ tới một chuyện vui vẻ!”, Triệu Tĩnh hít một hơi.

Tiêu Huyền Sách tức giận: “Thê tử ngươi sinh con hay gì? Vui đến vậy sao?”

“Đúng đúng đúng, ối, không phải, ta còn chưa có thê tử!”

Thấy ánh mắt không ổn của Tiêu Huyền Sách, Triệu Tĩnh vội đổi giọng an ủi: “Người đừng nghĩ nhiều! Có thể bệ hạ đã tới thời kỳ mãn kinh!”

“Thời kỳ mãn kinh?”, Tiêu Huyền Sách ngạc nhiên.

“Đúng vậy, người phụ nữ nào cũng có lúc như thế, cái này người không hiểu đâu!”

Khi giao lưu với Tiêu Huyền Sách, Triệu Tĩnh cũng không quá kiêng dè: “Phụ nữ, đặc biệt là kiểu tới tuổi này mà còn chưa gả đi như đại tể của điện hạ rất nhanh tới thời kỳ mãn kinh!”

“Ý của ngươi là tể ấy muốn đàn ông? Vậy ta phải đi đâu kiếm cho tể ấy chứ?”, Tiêu Huyền Sách vô cùng quan tâm tể tử của mình, gương mặt nhăn thành hoa cúc.

Hắn ta nhìn Triệu Tĩnh: “Không phải ngươi mới nói mình chưa có vợ à? Hay ngươi thu phục tể ta đi, sau đó ngươi sẽ là tể phu* của tể!”

*anh rể. “Con nít con nôi nói bậy gì đó!”

Triệu Tĩnh vội che miệng Tiêu Huyền Sách lại, sợ bị người ta nghe thấy, đến lúc đó kẻ bị đánh không phải một mình thằng nhóc này đâu.

“Chính ngươi nói tể ấy tới thời mãn kinh cần đàn ông mãi! Tìm một người đàn ông cho tể ấy rồi không chừng sẽ ngừng việc đánh tể!”, Tiêu Huyền Sách tức giận bất bình.

Chương 71 - Không thành vấn đề!

Khoé miệng Triệu Tĩnh giật giật, tên này đúng là gan cùng trời! Mấy lời này mà vẫn dám nói ra, chẳng lẽ do Nữ đế ra tay quá ác nên làm hắn ta ngu luôn rồi?

“Được rồi được rồi, đừng suốt mướt như đàn bà nữa! Đàn ông đàn ang bị đánh xú thì có sao!”, sợ nhóc con này mê sảng nói bậy, Triệu Tĩnh vội khuyên.

Tiêu Huyền Sách cười ha hả: “Người có bản lĩnh thì để tỷ ấy đánh người thử xem!”

“Đâu phải ta chưa từng bị!”, Triệu Tĩnh đáp một tiếng.

Nhất thời, ánh mắt Tiêu Huyền Sách nhìn Triệu Tĩnh nóng bỏng, chứa đựng sự thương hại và tình cảm sâu sắc, hoá ra là cũng có người cùng cảnh ngộ!

“Người bị đánh lúc nào, sao ta không biết?”

“Khụ khụ, đàn ông không nên nhắc lại chuyện quá khứ!”

Triệu Tĩnh ho một tiếng, nhìn đáng vẻ nửa sống nửa chết của đối phương, lòng có chút áy náy. Nếu không do mình, thằng bé xui xẻo này sẽ không bị đánh nhiều như vậy.

Nhưng suy cho cùng, tất cả không phải đều do lỗi của người phụ nữ kia sao, nếu nàng không đánh mình, mình sẽ trả thù sao?

“Để đền bù tổn thất cho người, ta dẫn người ra cung, cải trang vi hành!”

“Thật sao!”, Tiêu Huyền Sách mừng rỡ đứng bật dậy, sau đó mới phản ứng lại: “Người đền bù tổn thất cho ta làm chi? Người nợ ta khi nào?”. Truyện Tiên Hiệp

“Hỏi nhiều như vậy làm gì! Người có đi không, không đi ta cáo lui”, Triệu Tĩnh hét.

“Không hỏi không hỏi nữa! Đi đi đi, nhưng mà Triệu Tĩnh à, tỷ của ta không cho ta ra cung, người có thể giúp ta ra cung sao?”, Tiêu Huyền Sách kích động rồi nhanh chóng ủ rũ.

Triệu Tĩnh: “Không sao, xảy ra chuyện gì thì ta chịu trách nhiệm, bây giờ người là học trò của ta, thầy dẫn trò đi ra ngoài học ngoại khoá là điều rất bình thường”.

“Ta biết cho người dạy ta là đúng đắn mà!”

Tiêu Huyền Sách cười, vội đi thay quần áo, Triệu Tĩnh cũng dẫn dò: “Đừng quên đổi đồ thái giám và cầm theo tiền nhé!”

Sau một lát, Tiêu Huyền Sách đã mặc đồ thái giám, nghe lời theo sau Triệu Tĩnh tới cửa cung, hai người bị lính gác ngăn cản.

Triệu Tĩnh lấy ra lệnh bài thân phận, thuận tay chỉ vào Tiêu Huyền Sách sau lưng: “Đây là thái giám bên ti lễ giám, theo ta ra ngoài lấy đồ!”

Hiện giờ Tiêu Huyền Sách mặt mũi bầm dập, cúi đầu nên trông không giống hoàng tử điện hạ, binh lính cũng không khó xử, nhanh chóng phát tay cho đi.

Vừa ra cung, Tiêu Huyền Sách đã nhắm mắt, hít sâu một hơi, về mặt mê sau: “A ~ hương vị của tự do! Mà tự do sao lại có mùi?”

Khi hắn ta mở mắt thì thấy một chiếc xe chở phân chạy ngang, suýt chút làm hắn ta ói hết bữa sáng rồi.

“Thúi quá ~”, Tiêu Huyền Sách phun nước bọt xuống đất. Chắc chắn, đúng là không có phép lịch sự gì cả!

Triệu Tĩnh nhìn mà lắc đầu, đệ tử hoàng thất đã thế này thì cũng có thể đoán được dân trí cũng không cao bao nhiêu.

“Chúng ta đi đâu chơi?”, Tiêu Huyền Sách hào hứng hỏi. Triệu Tĩnh nghĩ ngợi rồi cười, mấy hôm nay hắn cũng nghe nói không ít về Tiêu Huyền Sách, nên cũng có thể coi là khá hiểu biết về hắn ta.

Hắn kẻ sát nói: “Chúng ta tìm chỗ để người thay đồ thái giám ra đã, rồi ta dẫn người tới Triều Dương Môn chơi!”

“Không thành vấn đề!”

Tuy đang ở đế đô nhưng Tiêu Huyền Sách ở trong cung quanh năm suốt tháng, thậm chí hắn ta còn không rành về đế đô này,

cũng không biết nơi Triệu Tĩnh muốn dẫn mình đi là chỗ nào, vì vậy cứ khờ dại theo chân Triệu Tĩnh.

Triêu Dương Môn.

Ngoại thành đế đô.

Vừa tới cửa thành, đến nơi rồi Tiêu Huyền Sách nhăn mày, quay đầu nhìn Triệu Tĩnh.

Huyện Lệnh Đế Sư

Viễn Cổ Hành

Chương 72 - Sao người lại đưa ta đến đây!

“Sao người lại đưa ta đến đây!”

Tiêu Huyền Sách có chút bất mãn nhìn Triệu Tĩnh.

Trước mặt họ là nơi tụ tập của một nhóm ăn mày, phố Triệu Dương Môn là một khu người nghèo nổi tiếng ở đế đô, nơi tập trung rất nhiều ăn mày.

Nghe nói đã từng có một vị quan uống say vào ban đêm, rồi mơ màng đi đến Triệu Dương Môn này, ngày hôm sau khi bị phát hiện, thì toàn bộ quần áo và ngay cả vải đóng khó đều bị lấy đi.

Triệu Tĩnh cười nói: “Người có cảm thấy rất thân thiết không? Không phải người đã đi làm ăn mày một thời gian sao?”

Tiêu Huyền Sách hừ một tiếng, vẻ mặt ngạo mạn nhìn Triệu Tĩnh: “Người thì biết cái gì, bọn... ta đang nếm trải sự khó khăn của dân gian”.

“Xời, không phải chỉ là đi xin cơm thôi sao, ở đó mà nếm trải sự khó khăn của dân gian, người căn bản không hiểu cái gì mới thực sự là khó khăn”.

Triệu Tĩnh khinh thường nói.

Tiêu Huyền Sách có chút nóng nảy: “Sao ta lại không hiểu!”

Nhìn thấy bộ dạng đỏ mặt tía tai của tên tiểu tử này, Triệu Tĩnh nhếch mép cười nói: “Hay là chúng ta chơi một trò chơi đi”.

Nụ cười này nhìn thế nào cũng thấy rất đáng sợ, Tiêu Huyền Sách rút cổ lại, sau đó hắn ta nghĩ mình mới là hoàng tử, thì sao phải sợ hắn, nên lập tức nói: “Chơi cái gì!”

“Ta sẽ giúp ngươi cảm nhận được sự khó khăn trong dân gian”. Triệu Tĩnh mỉm cười.

Tiêu Huyền Sách nghe xong có chút hứng thú: “Chơi như thế nào?”

Triệu Tĩnh vừa nói lời này, Hoàng tử điện hạ vừa nghe liền cảm thấy rất mới mẻ, Triệu Tĩnh nói: “Lấy mốc thời gian là buổi tối, nếu ngươi có thể chịu đựng được, ta sẽ cho ngươi một ngàn lượng, nếu ngươi không thể chịu nổi thì phải cho ta một ngàn lượng”.

“Chơi thì chơi, ai sợ ải”. Tiêu Huyền Sách liền định đi về phía đám ăn mày ở phía xa kia.

Triệu Tĩnh đưa tay ngăn cản: “Chờ một chút, ngươi phải trả tiền, phí trải nghiệm là một ngàn”.

“Ngươi đang đùa ta à! Cái gì mà phí trải nghiệm chứ?”. Tiêu Huyền Sách sùng sốt.

Triệu Tĩnh: “Nói nhảm, phí quần áo, phí địa điểm, ta còn phải bảo vệ an toàn cá nhân của ngươi, tất cả những thứ này đều cần tiền, thân phận của ngươi cao quý cỡ nào, một ngàn lượng không đắt, ngươi có nghĩ vậy không?”

“Đúng là cũng có lý”.

Tiêu Huyền Sách miễn cưỡng lấy ra tờ ngân phiếu mà Triệu Tĩnh đã đưa cho hắn ta trước đó, Triệu Tĩnh ho khan một tiếng rồi nói: “Ngoài ra, để tăng tính chân thật, ta sẽ tịch thu toàn bộ tiền bạc và những thứ khác trên người của ngươi, ta thay ngươi giữ trước”.

“Không vấn đề gì!”

Chẳng bao lâu, Triệu Tĩnh đã đưa Tiêu Huyền Sách không xu dính túi đến phố Triều Dương Môn, hắn đá một tên ăn mày văng ra và hét lên như một tên ác bá: “Ai là kẻ đứng đầu trong số các ngươi? Đi ra!”

Tiêu Huyền Sách nhìn thẳng, rất nhiều tên ăn mày quay lại nhìn một tên ăn mày trung niên đang nằm bắt chéo chân, lười

biếng liếc nhìn Triệu Tĩnh mà không thèm đứng dậy: “Có chuyện gì vậy, đại nhân?”

Đây là một kẻ thói nát điển hình, có thể sống ngày nào hay ngày đó, không biết sợ bất cứ điều gì.

Triệu Tĩnh thản nhiên đẩy Tiêu Huyền Sách ra ngoài: “Bán tên này cho người mười đồng, sai hắn làm gì cũng được, chỉ cần đừng giết hay làm hắn tàn phế là được”.

Trong lòng Tiêu Huyền Sách có hơi hồi hộp, tuy rằng hắn ta có kinh nghiệm làm ăn mày, nhưng khi đó hắn ta chỉ làm một mình, nói cách khác thì là tán tu, hiện tại hắn ta sắp phải gia nhập tông môn, nên khá hưng phấn và kích động.

Tên cầm đầu đám ăn mày ngồi dậy, liếc nhìn Tiêu Huyền Sách, chặc chặc mấy tiếng rồi nói: “Đại nhân, tiểu tử này trông rất sạch sẽ trắng trẻo, sao có thể đáng giá mười đồng tiền? Năm đồng, không hơn”.

Chương 73 - Làm cho hắn ta ngo ngác

Lão tử còn không đáng giá mười đồng tiền à! Tiêu Huyền Sách tức giận đến mức thiếu chút nữa đã chửi ầm lên.

Tuy nhiên, Triệu Tĩnh lại bắt đầu cò kè mặc cả, cuối cùng Hoàng tử điện hạ đã bị Triệu Tĩnh bán vào ổ ăn mày với giá bảy đồng.

Lấy tiền nhét vào túi, Triệu Tĩnh liếc nhìn hoàng tử điện hạ, đi tới nhỏ giọng nói: “Nhớ kỹ thỏa thuận của chúng ta, nếu người không chịu nổi mà để lộ thân phận của mình, thì một ngàn lượng bạc sẽ thuộc về ta”.

“Người cứ chờ thua tiền đi, phái ta đi làm ăn mày, người không biết, việc này đối với ta cũng giống như về nhà sao?”. Tiêu Huyền Sách cười ha ha.

“Rất tốt, ta rất thích tính tình cứng rắn của người”. Triệu Tĩnh cười tủm tỉm rời đi.

Hắn vừa rời đi, đã có đám ăn mày tụ tập vây quanh lại, mặc dù có chút kích động và sợ hãi về những điều chưa biết, nhưng dù sao hắn ta cũng là hoàng tử, Tiêu Huyền Sách cũng vẫn khá uy nghiêm.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Ông đây..”

Hắn ta còn chưa nói xong, tên cầm đầu đám ăn mày ở phía sau đã đá hắn ta ngã lăn ra, những người còn lại ùa lên vây quanh, trong nháy mắt, quần áo của Tiêu Huyền Sách đã không còn thấy đâu, hắn ta trần truồng che lại chỗ kín, vừa xấu hổ vừa tức giận.

“Các ngươi! Các ngươi!”

“Đừng nói nhảm nữa, ta đã mua ngươi rồi, ta muốn làm gì thì làm, tiểu tử này quá sạch sẽ, đem hắn vào trong ném xuống hố bùn ngâm đi, sau đó đánh cho hắn một trận!”. Tên cầm đầu đám ăn mày cười nói.

Tiêu Huyền Sách nghe xong, lập tức giãy nảy lên: “Sao các ngươi dám! Các ngươi biết ta lài”

Hắn chưa kịp nói xong, đã thấy Triệu Tĩnh cầm kẹo hồ lô mua bằng số tiền bán hắn, đi ngang qua, Tiêu Huyền Sách vội vàng im miệng, vì một ngàn lượng, nhin.

“Ta không quan tâm ngươi là ai!”

Trong nháy mắt, cả người Tiêu Huyền Sách đã ướt đầm nước bùn, bốc mùi hôi thối không chịu được, trên người hắn chỉ có một mảnh vải rách che lại bộ phận quan trọng, còn bị bọn ăn mày vây quanh đánh cho một trận, thể xác và tinh thần đều bị đối mới hoàn toàn.

“Tiểu tử, nếu hôm nay ngươi không mang được bảy đồng trở về, thiếu một xu, ta sẽ ăn một ngón tay của ngươi. Nhớ kỹ cho ta! Lão tam dẫn hắn ra đường ỏi!”. Tên cầm đầu đám ăn mày buông tóc Tiêu Huyền Sách ra.

Hoàng tử điện hạ đã vô cùng sợ hãi liên tục gật đầu, hắn ta nhìn chung quanh không thấy Triệu Tĩnh đâu cả, nhất thời trong lòng có chút hồi hận.

Muốn vào tông môn đúng là không dễ dàng! Làm tán tu vẫn thoải mái hơn.

Bên này, Tiêu Huyền Sách vào thành xin tiền, tên cầm đầu đám ăn mày dựa vào góc tường nhìn Triệu Tĩnh cười nói: “Đại nhân, tiểu tử này có thù oán gì với ngài sao?”

“Trẻ nhỏ phản nghịch, phải cho hắn biết cái gì là thế đạo hiểm ác, như ta nói trước đó, chỉ cần đừng làm chết hay bị thương là được, bị đánh một trận, tức giận một chút cũng không phải là vấn đề lớn”, Triệu Tĩnh ném một thỏi bạc ra.

Tên cầm đầu đám ăn mày cười hề hề nhận lấy: “Được, cứ giao cho chúng ta”.

Hoàng tử Huyền Sách sẽ không bao giờ quên ngày này.

Khi hắn ta mới vừa vào thành, có lẽ vì thấy hắn ta là một đứa trẻ đáng thương, nên một người phụ nữ đã ném cho hắn ta một đồng tiền, hắn ta còn chưa kịp nhặt lên xem, thì đã bị một tên ăn mày ở bên kia đường lao tới giật lấy đồng tiền, rồi còn tiện tay tát hắn ta hai cái.

Làm cho hắn ta ngơ ngác.

Tiếp theo, chỉ cần hắn ta vừa lấy được tiền, sẽ có người đến cướp và đánh hắn ta một trận, rồi còn nói một câu, tiểu tử thú vị không có mắt dám đến cướp địa bàn của ta!

Cả một buổi trưa bị đánh năm trận, mà mẹ nó lúc đó vẫn chưa đến giữa trưa.

Tiêu Huyền Sách bây giờ chỉ hy vọng những người qua đường đừng tốt bụng rồi cho hắn ta tiền nữa, sau đó hắn ta lại nhìn thấy những người ăn mày chết vì bệnh tật và đói khát trên đường, bị kéo đi một cách tùy tiện, như những con heo trong lò mổ.

Sau khi tìm được một chỗ râm mát, Tiêu Huyền Sách thâm muốn nghỉ một lát, vừa ngồi xuống, đã có ba tên ăn mày đi từ xa đến vây quanh hắn ta, Tiêu Huyền Sách vội vàng nói: “Ta không lấy được tiền, người xem, chén trống rỗng!”

“Nhìn tiểu tử ngươi rất lạ mắt, ngươi là người mới tới sao?”. Một tên ăn mày cười nói.

Tiêu Huyền Sách vội vàng gật đầu, tên ăn mày tát vào mặt hắn ta một cái: “Ngươi có biết đây là địa bàn của ai không?”

Nghe vậy, Hoàng tử điện hạ vội vàng đứng dậy nói: “Ta đi ngay, ta đi ngay”.

“Này, đợi một chút, địa bàn này là của ta, ngươi ngồi lên thì phải trả tiền! Nếu không ta sẽ đánh gãy chân ngươi!”

Tiêu Huyền Sách tức giận: “Các người còn biết lý lẽ không! Ta vừa mới ngồi xuống một lát!”

Còn chưa kịp nói dứt lại, một cái tát đã bay tới.

Chương 74 - Triệu Tĩnh?

Trong hoàng cung.

Tiêu Linh Linh đang đi dạo trong Ngự Hoa Viên, lúc này là cuối hạ, các loài hoa đang đua nhau khoe sắc rất đẹp, nhưng hình như so với lúc trước lại có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Lục Uyên vội vàng bước vào: “Bệ hạ”. “Sao vậy?” Tiêu Linh Linh tùy ý hỏi.

Lục Uyên do dự một chút, nhìn về phía các nha hoàn hai bên trái phải, Tiêu Linh Linh thấy vậy xua tay: “Lui ra đi”.

Cung nữ và thái giám liền rời đi, Tiêu Linh Linh nói: “Sao vậy, ta thấy người đang rất vội vã”.

Lục Uyên cũng không biết nên nói như thế nào, suy nghĩ một chút mới thấp giọng nói: “Bệ hạ, Lâm lão báo tin tới, nói là Huyền Sách điện hạ đã rời cung”.

“Cái tên khốn này, ta thấy hấn lại ngứa da rồi, mới yên thân được hai ngày giờ lại gây chuyện nữa!”

Tiêu Linh Linh nghe vậy thì vô cùng tức giận, nhưng ngay sau đó đã phản ứng lại: “Không đúng, hấn ra khỏi cung như thế nào? Cẩm quân hoàng thành không biết đang làm cái gì nữa!”

Lục Uyên vội vàng nói: “Bệ hạ, chính là Triệu Tĩnh để ngài ấy giả dạng thành thái giám mang ra khỏi cung”.

“Triệu Tĩnh?”

Tiêu Linh Linh yên tâm nói: “Nếu như có Triệu Tĩnh đi theo, có lẽ sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu”.

Kể từ khi lão Thái sư bị làm tức giận đến ngất đi, Triệu Tĩnh tiếp quản việc dạy học, Nữ đế bệ hạ vẫn khá hài lòng với hấn, chưa nói tới những chuyện khác, mấy ngày nay Huyền Sách còn biết học thuộc bài.

Tất nhiên, điều này cũng có thể là do công lao dùng kiếm thúc giục mỗi ngày của trẫm.

Tiêu Huyền Sách có thay đổi, nên Nữ đế bệ hạ tự nhiên thấy Triệu Tĩnh cũng vừa mắt hơn, chưa kể hai dòng thơ về việc ích lợi cho tồn vong của đất nước vẫn còn treo trong Ngự Thư Phòng của Nữ đế bệ hạ.

Người có thể viết được những câu thơ như vậy nhất định phải là người có lý tưởng cao cả đối với đất nước và nhân dân, ít nhất đó là những gì Tiêu Linh Linh nghĩ.

Lục Uyên cười khò: “Bệ hạ, là do có Triệu Tĩnh đi theo mới...” “Hả? Làm sao vậy, chẳng lẽ tên khốn đó dẫn Huyền Sách đi dạo thanh lâu!”. Sắc mặt Tiêu Linh Linh tối sầm lại.

Mặc dù nàng đã đóng cửa Giáo Phường Tư, nhưng nàng cũng biết được có một số địa điểm trong hoàng thành treo đầu dê bán thịt chó, hơn nữa những nơi này còn có liên quan đến một số vương tộc.

Đối với việc này, Nữ đế bệ hạ cũng không còn cách nào, chỉ cần đối phương kiềm chế, nàng cũng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ.

Lục Uyên vội vàng nói: “Cái đó thì không có”. “Vậy thì tốt”. Tiêu Linh Linh thở phào nhẹ nhõm.

Lục Uyên thận trọng liếc nhìn Nữ đế bệ hạ rồi mới lên tiếng nói: “Lâm lão nói, Triệu Tĩnh đã bán Huyền Sách hoàng tử cho một tên ăn mày ở Triều Dương Môn. Lúc này điện hạ đang xin ăn ở Triều Dương Môn”.

“Người nói cái gì!”. Trước mặt Tiêu Linh Linh tối sầm, suýt chút nữa ngất đi.

Triều Dương Môn.

Một tên ăn mày nhỏ khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, ngồi dưới đất khóc rất thảm thiết, nước mắt nước mũi tèm lem.

“Đâu có ai bắt nạt người khác như các người vậy! Ta xin tiền cũng đánh, không xin tiền cũng đánh, ngồi cũng đánh không ngồi cũng đánh! Đều là ăn mày như nhau các người dựa vào cái gì mà đánh ta?”

“Triệu Tĩnh! Triệu Tĩnh! Ông đây không muốn chơi nữa!
Cmmn trả tiền lại đây!”

“Triệu Tĩnh, người ở đâu!”

Những người xung quanh vây xem cảm thấy rất thú vị, Triệu Tĩnh vốn vẫn luôn lẫn trong đám người vội vàng chạy ra, kéo Tiêu Huyền Sách đứng dậy, vẫy tay liên tục.

“Được rồi được rồi, đừng tụ tập nữa, nhìn cái gì mà nhìn?
Chưa từng thấy ăn mày bị bắt nạt sao? Giải tán hết đi!”

Hồi lâu mới kéo Tiêu Huyền Sách đến một góc vắng không người, nhìn mặt mũi bầm dập do bị ăn mày trận đòn của Tiêu Huyền Sách, trong lòng Triệu Tĩnh cảm thấy có chút băn khoăn.

Chương 75 - Triệu Tĩnh cũng vội vàng hành lễ!

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, đừng có y như đàn bà vậy”.

“Mẹ nó, người nói thì dễ dàng lắm, sao người không đi thử đi! Đám khốn nạn kia quả thực là vô nhân tính!”, Tiêu Huyền Sách nghe xong, thiếu chút nữa nhảy dựng lên bóp cổ Triệu Tĩnh đến chết, hôm nay hẳn ta đã cảm thấy quá thiệt thòi.

Tiêu tiên đề bị đánh!

Triệu Tĩnh ho khan hai tiếng: “Đây không phải là sự khó khăn trong dân gian mà người muốn sao? Ăn mày cũng là nghề cũ của người, người nhìn xem, giữa đám ăn mày người còn không sống nổi, vậy mà còn muốn mỗi ngày chạy ra khỏi cung để cải trang đi tuần sao?”

“Đây cũng mới là ăn mày thôi, còn những thứ lợi hại hơn người còn chưa từng thấy đâu, tiểu tử”.

Tiêu Huyền Sách sững sốt, rung rung nước mắt nhìn Triệu Tĩnh, Triệu Tĩnh dẫn theo đứa trẻ xui xẻo này, vừa đi vừa nói: “Trên thế giới này, trong mỗi quần thể đều có luật lệ và quy tắc sinh tồn riêng. Nếu không hiểu được những điều này, người sẽ không thể sống sót được”.

“Rõ ràng họ đều là những kẻ ăn mày ở tầng lớp thấp nhất, nhưng lại thích bắt nạt bạn đồng hành của mình, người có biết tại sao không?”

Tiêu Huyền Sách sừng sốt nói: “Tại sao?” “Bởi vì họ là những tên ăn mày”.

Triệu Tĩnh mỉm cười, như thể đã nói điều gì đó vô nghĩa: “Bọn họ đã quen với cuộc sống chỉ biết duỗi tay xin xỏ, nên không nghĩ đến việc thay đổi nó, khi người khác không cho, họ sẽ quay lại tìm kiếm những người yếu hơn bọn họ để cướp giật, đây cũng là một hình thức ăn mày trá hình”.

“Chỉ tính những tên ăn mày ở Triều Dương Môn này cũng đã có vài trăm người, nếu họ có thể nghĩ đến việc thay đổi thì thậm chí chỉ đi thu phân từ nhà này sang nhà khác cũng có thể tự nuôi sống bản thân, nhưng họ không thể và không muốn, vì vậy họ chỉ có thể là những tên ăn mày”.

Triệu Tĩnh cười nghiền ngẫm: “Đây chỉ là một phần nhỏ của thiên hạ này, căn bản cũng không tính là khó khăn trong dân gian gì cả, người sinh ra đã may mắn không cần phải lo lắng về cơm ăn, áo mặc. Vì vậy, người chắc chắn không thể cảm nhận được, khi một người cực kỳ đói bụng, họ thật sự sẽ ăn thịt người!”

Tiêu Huyền Sách nuốt nước miếng, có chút sợ hãi nhìn Triệu Tĩnh: “Đáng sợ như vậy sao”.

“Hay là ta dẫn người đi xem thử?”, Triệu Tĩnh cười nói.

“Quên đi, quên đi”. Hoàng tử điện hạ vội vàng lắc đầu.

Khi hai người đang đi, một ông lão từ trong góc đi ra, Triệu Tĩnh vừa nhìn đã nhận ra đây chính là người đánh xe đi theo Tiêu Linh Linh lúc trước, lập tức cảm thấy chột dạ nhìn về phía chân trời.

Lâm lão bất đắc dĩ nhìn hai người này: “Triệu đại nhân, điện hạ, bệ hạ đang đợi hai người ở Ngự Hoa Viên”.

Xong đời!

Trong đầu Triệu Tĩnh và Tiêu Huyền Sách xẹt qua hai chữ này.

Người đàn bà dũng mãnh đó rõ ràng đã biết chuyện!

Triệu Tĩnh ôm lấy Tiêu Huyền Sách, mặc kệ tên tiểu tử xui xẻo này đang bắn thủ hồi hám như thế nào, Triệu Tĩnh thấp giọng nói: “Điện hạ, ngươi cũng không muốn bị đánh đúng không?”

“Nói nhảm! Nếu trở về lại bị đánh một trận thì hôm nay ta đã bị đánh tám trận rồi!”

Tiêu Huyền Sách có chút hoảng hốt: “Ngươi có cách gì thì nhanh nói ra đi!”

“Nào nào nào để ta dạy cho ngươi...”

Hai người vội vàng vào cung, ngay cả quần áo cũng chưa kịp thay, vừa đến Ngự Hoa Viên đã nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Linh Linh giống như siêu Saiyan đang bốc khói, Triệu Tĩnh cảm thấy ớn lạnh sống lưng, nhanh chóng kéo Tiêu Huyền Sách ở bên cạnh.

Cố lên Pikachu!

“Thần đệ tham kiến bệ hạ!”, Tiêu Huyền Sách run rẩy bước tới.

Triệu Tĩnh cũng vội vàng hành lễ!

Khi nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của đệ đệ mình như vừa mới được vớt ra từ hồ phân, Tiêu Linh Linh bùng nổ: “Triệu Tĩnh!”

“Bệ hạ đừng tức giận! Ta mang điện hạ ra cung là có lý do!”, Triệu Tĩnh vội vàng đứng dậy giải thích.

Tiêu Linh Linh đã rút kiếm ra: “Nếu hôm nay ngươi không thể cho ta một lời giải thích hợp lý, ta sẽ chém ngươi thành từng mảnh!”

Ta nhờ ngươi dạy học, ngươi lại đi bán hoàng tử cao quý của một nước vào ổ ăn mày! Trên đời này còn có việc gì mà ngươi không dám làm sao?

Tiêu Linh Linh sắp tức giận đến nổ tung, lúc này Tiêu Huyền Sách vội vàng kêu lên.

“Bệ hạ! Chuyện này, chuyện này không liên quan gì đến Triệu đại nhân, là thần đệ yêu cầu Triệu đại nhân đưa thần đệ ra cung...”

Làm tốt lắm Pikachu, Triệu Tĩnh thở phào nhẹ nhõm.

Chương 76 - Huyền Sách

“Bệ hạ, sự việc đại khái là như thế này, sau những chuyện xảy ra ngày hôm nay, thần đệ đã hiểu rằng bá tánh của Càn Quốc chúng ta cũng không hề an bình như các quan nói trên triều, ngay cả ở nơi quan trọng của đất nước như đế đô, vẫn có thể nhìn thấy ăn mày ở khắp mọi nơi, từ đó có thể thấy được cuộc sống của bá tánh ở nơi khác phải nghèo khó và gian khổ đến cỡ nào”.

“Thần đệ hổ thẹn, xuất thân từ hoàng tộc, nhưng vẫn không thể trị quốc an thiên hạ, võ không thể mở rộng biên cương lãnh thổ, Triệu Tĩnh đưa thần đệ ra cung, điều này khiến thần đệ nhận thức được trách nhiệm của mình với tư cách là con cháu của Tiêu gia, cũng khiến cho thần đệ hiểu được sự vất vả của bệ hạ..”.

Tiêu Huyền Sách nói chuyện còn có chút lúng túng, thậm chí còn cố nặn ra vài giọt nước mắt, Triệu Tĩnh không khỏi khâm phục kỹ năng diễn xuất của hắn ta.

Tiểu tử này có triển vọng.

Tiêu Linh Linh sững sốt, nàng không thể tin được những lời này sẽ phát ra từ miệng Tiêu Huyền Sách, thậm chí nàng còn do dự hồi lâu mới nói ra với giọng điệu cực kỳ không phù hợp với thân phận thiên tử của mình.

“Huyền Sách, đệ thực sự nghĩ như vậy sao?”

“Vâng thưa bệ hạ, từ nay về sau thần đệ nhất định sẽ chăm chỉ đọc sách, nghe theo lời chỉ dạy của Triệu đại nhân, hi vọng sau này có thể chia sẻ nỗi lo lắng với bệ hạ”.

“Tốt tốt tốt!”

Liên tiếp nói xong mấy chữ tốt, Nữ đế bệ hạ cảm thấy chóp mũi của mình chưa xót, quay người để tránh đi người khác nhìn thấy nước mắt của mình, một lúc lâu sau mới quay lại, nhẹ giọng nói: “Mau đứng dậy, mặt đất lạnh lẽo Huyền Sách đã thực sự trưởng thành”.

Nhìn thấy bộ dạng này, Triệu Tĩnh và Tiêu Huyền Sách đồng thời thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng vượt qua bài kiểm tra.

“Mau đi thay quần áo đi, bản thân là con cháu hoàng gia, như vậy còn ra thể thống gì nữa?”, Tiêu Linh Linh thương tiếc nhìn đệ đệ của mình.

Tiêu Huyền Sách vội vàng tạ ơn rồi lui xuống, Triệu Tĩnh thấy chỉ còn lại mình ở lại đối mặt với nữ nhân hung hãn này, vội vàng muốn cáo từ bỏ chạy, nhưng lại bị Nữ đế bệ hạ gọi lại.

“Khụ khụ, bệ hạ còn có việc gì sao?” Triệu Tĩnh thận trọng hỏi, thực sự là bị đánh đến sợ.

“Người làm rất tốt, Huyền Sách có thể có sự thay đổi như ngày hôm nay, không thể thiếu công lao của người”. Tiêu Linh Linh ổn định lại cảm xúc, cố làm cho giọng điệu của mình bình tĩnh nhất có thể.

Triệu Tĩnh chỉ cảm thấy có chút chột dạ: “Bệ hạ quá khen ngợi, diện hạ vốn đã rất thông minh, ngày xưa nghịch ngợm chỉ là vì bản tính của một đứa trẻ thôi”.

“Người quá khiêm tốn, việc hôm nay người đã làm rất tốt”.

Tiêu Linh Linh gật đầu, sau đó đổi chủ đề: “Nhưng dù thế nào thì Huyền Sách cũng là một hoàng tử cao quý, để mấy tên ăn mày dè xuống đất đánh có phải là quá đáng hay không!”

“Ặc... Bệ hạ nói phải, là thần không có suy thấu đáo”. Triệu Tĩnh bất đắc dĩ.

Tiêu Linh Linh lại đổi chủ đề, bình tĩnh nói: “Nghe Lâm lão. nói Huyền Sách tốn hai ngàn lượng để ăn trận đòn này?”

“Khụ khụ, tất cả chỉ là một trò đùa thôi, sao thần có thể bị ỏi đến thế cơ chứ?”

Mẹ nó, nữ nhân này có nhiều tay mắt thật!

Triệu Tĩnh thở dài, lấy từ trong tay áo ra ngân phiếu hai ngàn lượng, vừa mới thu vào tay, giờ lại sắp mất đi.

Tiêu Linh Linh tùy ý cầm lấy tờ ngân phiếu, nhìn Triệu Tĩnh đang cúi đầu, cảm thấy có chút đau đầu.

Gan chó của tên khốn kiếp này quả thực rất lớn, nhưng hẳn vẫn có chút thủ đoạn, ngay cả Huyền Sách cũng phải phục hẳn. Nghĩ tới đây, Tiêu Linh Linh chỉ có thể nói: “Về sau tốt nhất không nên làm loại chuyện này, chuyện liên quan đến danh tiếng của hoàng gia, nếu bị lộ ra ngoài thì không hay chút nào”.

“Thần đã hiểu”. “Được rồi lui ra đi”.

Tuy rằng mất đi hai ngàn lượng, nhưng Triệu Tĩnh cũng không cảm thấy đáng tiếc vì đã an toàn trốn thoát được kiếp nạn này, tuy nhiên hẳn thật sự phải tìm việc gì đó ở đế đô mà làm.

Ít nhất cũng phải liên lạc với một vài thương nhân, huyện Nguyên Giang có rất nhiều hàng hóa trong kho.

Với ý tưởng này trong đầu, Triệu Tĩnh rời cung liền chạy khắp đế đô, khi đi ngang qua Cục Dệt thì nhanh chóng dừng lại.

Chương 77 - Có phiền toái lắm không?

Hắn biết bộ phận này, chuyên chịu trách nhiệm dệt may riêng cho hoàng thất và quan lại, trình độ không thấp, Triệu Tĩnh vô thức muốn đi vào nhưng bị ngăn lại.

“Mẹ nó, đây không phải địa bàn của mình, thật sự là bị hạn chế ở khắp nơi!”

Ngay lúc Triệu Tĩnh chuẩn bị rời đi, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Triệu đại nhân”.

Triệu Tĩnh quay đầu lại, trong lòng lập tức cảnh giác, nhưng ngoài mặt lại nhiệt tình chào hỏi: “Vương công tử, đã lâu không gặp”.

Người gọi hắn lại là Vương Tam, người đã mời hắn ăn bữa cơm ngay khi hắn vừa đến đế đô.

Trong lòng hắn cũng biết cái tên Vương Tam nhất định là giả, tên này có thể là thiếu gia công tử của vương công thừa tướng, không phải thứ mà một tên quan lục phẩm như hắn có thể trêu chọc được.

“Triệu đại nhân đến nhận quan phục à?”. Vương Tam mỉm cười tiến tới, ôm một cái lồng chim có một con chim hoàng

yến trong đó, khi nhìn thấy Triệu Tĩnh đang đứng trước cửa Cục Dệt, nên mới hỏi câu này.

Triệu Tĩnh lắc đầu cười nói: “Ta chỉ muốn đi vào xem thử thôi”.

“Vào xem thử?”

Vương Tam vui vẻ: “Không phải chỉ là nơi dệt vải nhuộm vải thôi sao, tuy phẩm cấp không thấp nhưng cũng chẳng có gì thú vị cả”.

“Vây cũng đúng, vậy ta không quấy rầy Vương công tử nữa, ta cũng phải vội vàng trở về”.

Không muốn tiếp xúc quá nhiều với người trước mặt, Triệu Tĩnh đang định rời đi.

Nhìn bộ dạng của hắn như vậy, Vương Tam cười thầm trong lòng nói: “Nhưng, nếu Triệu đại nhân muốn vào nhìn xem cũng không phải là không thể, đi thôi, ta sẽ dẫn đường cho ngươi”.

Nói xong, Vương Tam trực tiếp kéo tay Triệu Tĩnh, không cho hắn cơ hội cự tuyệt, đi về phía cổng Cục Dệt, hắn ta thân nhiên lấy ra một tấm lệnh bài đưa lên, thị vệ đã ngăn cản Triệu Tĩnh trước đó liền cho hắn ta vào.

Tên này thực sự quá phiền phức.

Trong lòng cảm thấy bất lực, Vương Tam không chịu buông tha cho hắn, nên Triệu Tĩnh chỉ phải đi theo hắn ta.

Vương Tam giới thiệu cho Triệu Tĩnh như thể hắn ta đã về đến nhà của mình, đâu là xưởng thêu và đâu là xưởng nhuộm, nơi chịu trách nhiệm cung cấp tất cả vật tư dệt may cho các quan viên.

Cục Dệt đương nhiên chiếm một diện tích khá lớn, hai người đi dạo một lúc lâu, Triệu Tĩnh nghe nói nơi trước mặt là kho sợi thì dừng lại.

“Triệu đại nhân muốn đi vào nhìn xem?”, Vương Tam hiểu ý nói.

Triệu Tĩnh: “Có phiền toái lắm không?”

“Chỉ là nhìn một chút thôi, cũng không có gì to tát, đi thôi”.

Trong phòng, hàng loạt guồng quay đang vận hành, Càn Quốc đã sử dụng sợi bông, khi guồng quay quay, những sợi bông được tạo ra thành từng cuộn tròn, ánh mắt Triệu Tĩnh lập tức bị thu hút, nhìn chăm chăm vào những chiếc guồng quay, một hình ảnh lóe lên trong tâm trí hắn.

Vương Tam ở một bên hứng thú nhìn Triệu Tĩnh, tên này muốn làm gì?

Từ một guồng quay tơ có thể nhìn ra được điều gì?

Một lúc sau, Triệu Tĩnh bước tới và nói với cô nương dệt vải trước mặt: “Có thể cho ta thử được không?”

Nữ tử do dự một lát, sau đó nhìn về nữ quan ở phía xa, thấy nàng ta cũng không có ý kiến gì, liền bước sang một bên nói: “Mời đại nhân”.

Triệu Tĩnh bước tới, quay guồng quay, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một người ngoài nghề nên không thể làm tốt được, cô nương dệt vải thấy vậy không thể chịu đựng được nữa nên bắt đầu dạy hắn một chút, Triệu Tĩnh dần dần hiểu ra.

Sau đó Triệu Tĩnh hỏi về nguyên lý hoạt động của guồng quay tơ, lập tức vui vẻ: “Có rồi”.

“Sao vậy, Triệu đại nhân?”, Vương Tam tiến lên, tò mò hỏi.

Triệu Tĩnh xoay người bái tạ: “Đa tạ Vương công tử rất nhiều vì chuyện ngày hôm nay, hôm khác ta sẽ mời người uống rượu!”

Nói xong, Triệu Tĩnh bỏ chạy nhanh như chớp, không cho Vương Tam thời gian phản ứng, Vương Tam ngơ ngác nhìn bóng lưng Triệu Tĩnh, phải rất lâu mới có thể phản ứng lại.

Mẹ kiếp, người còn không hỏi nhà lão tử ở đâu, người lấy cái cây búa gì để mời ta uống rượu!

Nói xong, Triệu Tĩnh bỏ chạy nhanh như chớp, không cho Vương Tam thời gian phản ứng, Vương Tam ngơ ngác nhìn bóng lưng Triệu Tĩnh, phải rất lâu mới có thể phản ứng lại.

Mẹ kiếp, người còn không hỏi nhà lão tử ở đâu, người lấy cái cây búa gì để mời ta uống rượu!

Bên này Triệu Tĩnh nhanh chóng chạy về chỗ ở, cầm bút lên và bắt đầu vẽ lên giấy từng cấu trúc của guồng quay tơ mà hắn đã nhớ trong đầu khi cô nương dệt vải kia giải thích cho hắn.

Hắn muốn chế tạo một guồng quay tơ hoàn toàn mới!

Chương 78 - Chắc là cũng không có gì khác nhau

Cả đời của bách tính chỉ sống vì mấy chữ, mặc, ăn, ở, đi lại.

Mà quần áo xếp hạng thứ nhất cũng đủ để chứng minh tầm quan trọng của quần áo, dù sao điều này thể hiện cho lễ nghĩa liêm sỉ cuối cùng của một con người.

Nếu như mình có thể làm ra guồng quay tơ kiểu mới, nâng cao hiệu suất của dệt sợi, vậy sẽ là một khoản tiền khổng lồ đến cỡ nào!

Triệu Tĩnh đè nén sự kích động trong lòng lại, bắt đầu nhớ lại hình ảnh guồng quay tơ đã từng nhìn thấy ở bảo tàng văn vật kiếp trước, hắn đã nhanh chóng vẽ ra hình dáng ban đầu của guồng quay tơ.

Sự khác biệt chính là guồng quay tơ bây giờ của Càn Quốc đều là loại quay bằng tay nhưng mà loại của Triệu Tĩnh lại là loại dùng chân đạp.

“Chắc là cũng không có gì khác nhau”.

Nhìn bản vẽ trên giấy, Triệu Tĩnh lại vội vàng chạy ra ngoài, tốn một lượng bạc mua một chiếc guồng quay tơ, dùng búa tháo các bộ phận ra để nghiên cứu một cách chi tiết nhất.

Mấy ngày sau.

Trong đại điện của Hoàng Cung vẫn bắt đầu buổi lên triều như cũ, vẻ mặt của lão thái sư - đã sớm khỏi bệnh - vô cùng âm trầm, nhìn ai cũng như là bộ dạng chủ nợ đang theo dõi con nợ.

Hết cách rồi, chuyện ông ta bị Triệu Tĩnh làm cho tức đến ngất xỉu ở trong Thượng thư phòng đã sớm truyền ra ngoài, phải biết rằng lão thái sư luôn luôn tự

cho mình là nguyên lão ba triều - người đứng đầu văn đàn của Càn quốc.

Kết quả trước mặt một đám học trò hoàng tộc của mình, khiến Triệu Tĩnh tức hộc máu.

Thế diện bấy nhiêu năm xem như đã mất sạch!

Điều đáng tức giận hơn chính là tên khốn nạn đã khiến cho ông ta tức đến choáng váng kia lại là con tu hú chiếm tổ, dùng thân phận Lục phẩm sự thừa thay thế ông ta.

Dù điều này xảy ra với ai thì người đó cũng không thể chịu nổi!

Nhưng chuyện lần này lại là do bộ hạ quyết định, lão thái sư cũng không có cách nào, trong lòng chỉ có thể mong chờ Triệu Tĩnh phạm sai lầm.

“Chư khanh có việc muốn tâu?”, Tiêu Linh Linh trên long ỷ hỏi.

Lễ bộ thượng thư bước ra: “Khởi bẩm bộ hạ, Chu Quốc và Cảnh Quốc đã phái sứ giả tới, ít ngày nữa sẽ tiến vào lãnh thổ của Đại Càn ta, thương thảo về sự sở hữu của mỏ sắt Vân Sơn bên ngoài Ung Châu”.

Nghe thấy thế Tiêu Linh Linh không khỏi nhú mày, đại thần phía dưới cũng đều nhìn nhau xì xào bàn tán.

Năm năm trước, chư quốc hỗn chiến, nguyên nhân chính là bởi vì mỏ quặng sắt Vân Sơn này, mạch khoáng của mỏ Vân Sơn cực kì khổng lồ trải dài qua cả biên giới của ba nước, từ trước đến nay quặng sắt là mỏ quan trọng nhất.

Các nước đều có chính sách, quyết không cho phép buôn lậu muối sắt. Như vậy một mỏ quặng tự nhiên trải dài cả tam quốc thì ai cũng muốn, lại đều muốn người khác cũng không thể lấy được, cái này dẫn đến chuyện suýt nữa xảy ra trận đại chiến diệt quốc.

So với ba nước Chu quốc - Cảnh Quốc - Tề Quốc này, thực lực của Càn Quốc yếu kém, điều này trở thành đối tượng bị các quốc gia khác vây lại tấn công.

Nếu không phải Tiêu Linh Linh nàng dũng mãnh thiện chiến, dẫn quân đánh lui liên quân các nước thì lúc này nào còn có sự

tồn tại của Càn Quốc?

Sau chiến tranh, các nước đã ký kết hiệp nghị chọn ngày cùng thương lượng về việc sở hữu mỏ sắt khổng lồ này.

Nghĩ tới, một vị quan viên bước ra: “Bệ hạ, chuyện quặng sắt Vân Sơn vô cùng quan trọng, một khi rơi vào trong tay nước khác, sau này vũ khí thiết giáp của Đại Càn ta chỉ sợ cũng sẽ rơi vào người sau, kính xin bệ hạ thận trọng”.

Đây là vị quan viên binh bộ, cân nhắc đến ảnh hưởng của quặng sắt đối chiến tranh đầu tiên.

Một vị quan văn khác bước ra cũng đang khuyên Tiêu Linh Linh suy nghĩ cẩn trọng: “Bệ hạ, chiến tranh giành lấy mỏ sắt Vân Sơn tồn tại đã lâu, hôm nay hai nước Chu - Cảnh liên minh lại với nhau, hiển nhiên là không có ý tốt, hiện giờ những việc mà Đại Càn ta cần làm ngay, đã không còn chịu nổi giày vò thêm lần nữa, mong bệ hạ nghĩ lại”.

“Chẳng lẽ muốn chấp tay nhường một mạch khoáng lớn như vậy cho người khác!”. Một quan văn có tính tình nóng nảy đã trực tiếp hỏi.

Người bên cạnh lại lập tức phản bác, trong thời khắc này cả triều đình âm ỉ như một nồi cháo thập cẩm.

Chương 79 - Hắn ta làm sao vậy?

Quan võ nói không thể nhường, quan văn bèn nói nếu đánh nhau thì phải làm sao bây giờ, Tiêu Linh Linh nghe đến mức cảm thấy cực kì đau đầu.

Mắt nhìn lão thái sư với bộ dạng chưa tỉnh ngủ, hiển nhiên là không có chút hứng thú muốn xen vào nào, nói không chừng lúc này còn đang nổi giận.

Văn võ bá quan âm ỉ cả nửa ngày cũng không thể thống nhất được cách giải quyết nào, Tiêu Linh Linh quát: “Đủ rồi!”

Tất cả quan viên nhìn qua, Tiêu Linh Linh nói: “Bảo các người nghĩ cách giải quyết chứ không phải kêu các người cãi nhau, cãi tới cãi lui nước bọt bay mấy chục cân có tác dụng gì không? Chuyện này để sau sẽ bàn lại. Bãi triều!”

Sau khi bãi triều, Nữ Đế bệ hạ vẫn luôn rầu rĩ không vui.

Mở sắt là một chuyện cực kì quan trọng, rút dây động rừng, không thể sơ suất.

Trong hậu cung, vừa nghe tiểu thái giám đến báo là trên đại điện âm ỉ nửa ngày, tâm trạng của bệ hạ bây giờ đang rất khó chịu, Tiêu Huyền Sách bèn vội

vàng sai người lấy sách ra bắt đầu học thuộc lòng.

Giọng nói lớn như đang ca hát, Tiêu Linh Linh đi ngang qua đứng ở ngoài đình viện nhìn một lúc lâu sau mới hài lòng gật đầu, đi vào trong.

“Thần đệ tham kiến bệ hạ”.

Tiêu Huyền Sách như thể mới nhận ra bệ hạ đến, vội vàng hành lễ.

Tiêu Linh Linh khoát tay áo: “Không cần đa lễ, đứng lên đi, gần đây lại học thêm những gì?”

Hoàng tử điện hạ vừa nghe vậy vội vàng nói: “Bệ hạ, mấy ngày nay Triệu đại nhân cũng không tới thượng thư phòng, cho nên chúng ta chỉ có thể tự học”.

“Hắn ta làm sao vậy?”.

Vừa nghe thấy việc Triệu Tĩnh đã không đến làm việc mà ngay cả thông báo cũng không, Tiêu Linh Linh sững sốt một chút.

Tiêu Huyền Sách lắc đầu: “Chúng ta cũng không biết, đã ba bốn ngày rồi, sai người đi hỏi, hắn chỉ nói là bị bệnh không tới được”.

“Thành ra thể thống gì nữa, hắn cho rằng nơi này là phủ nha của huyện Nguyên Giang sao, nói không đến là không đến! Lục Uyên!”. Nữ Đế bệ hạ lúc này đang muốn tìm một nơi để trú giận.

Lục Uyên: “Bệ hạ”.

“Đi gọi Triệu Tĩnh tới đây cho ta”.

.. Mọi người vào site chính ủng hộ đọc bản đầy đủ và để tội mình với nhé.

.. Vào google gõ Mê truyện hot là ra nhé

Không lâu sau, nghe nói Tiêu Linh Linh triệu kiến mình, Triệu Tĩnh đang bận nghiên cứu chuyện làm mộc vôi vàng dừng việc đang làm lại để tiến cung, dọc theo đường đi còn suy tư không biết mình đã phạm phải chuyện gì.

Lục Uyên vừa nói xong thì hắn mới phát hiện, mình mấy ngày nay bận rộn nghiên cứu guồng quay tở nên không đi dạy, mẹ nó đúng là sơ sót!

Đi vào trong hậu cung, vẫn hành lễ như thường.

Nhìn Nữ Đế bệ hạ một cái, rất tốt, không mang kiếm, xem ra vấn đề của hôm nay không lớn.

Tiêu Linh Linh trầm mặt: “Nghe nói gần đây ngươi bị bệnh?”

“Khụ khụ khụ, tạ ơn sự quan tâm của ả, thần chỉ là nhiễm phong hàn bình thường thôi, đã tốt hơn nhiều rồi”. Làm bộ làm tịch ho khan hai tiếng, trong lòng Triệu Tĩnh do dự không biết có nên nói ra chuyện guồng quay tở hay không.

Nghĩ lại, mẹ nó, đây là đồ mà lão tử nghĩ ra, tại sao lại phải cho nàng ta biết, theo cái nết của nàng ta, nếu biết thì không lập tức trưng dụng luôn sao?

Hắn còn đang tự nói thầm trong lòng, Tiêu Linh Linh không khách khí hừ một tiếng: “Mùa hè nóng nực mà cảm phong hàn, thế mà ngươi cũng nói ra miệng được”.

Không biết bị cảm nắng à?

Triệu Tĩnh trợn mắt lên nhưng vẫn không có dũng khí cãi lại, chỉ có thể nói: “Thần biết tội”.

Bộ dạng cúi đầu thuận tai, khiến cho Tiêu Linh Linh tức giận cũng không có chỗ nào để xả, chỉ có thể quát lớn vài câu, khiến cho Triệu Tĩnh tự kiểm điểm lại mình.

Còn mình thì đi đến ngự thư phòng nghĩ cách.

Nữ Đế bệ hạ đi rồi, Triệu Tĩnh mới ngẩng đầu nhìn Tiêu Huyền Sách vui sướng khi thấy người gặp họa, hai người đã rất thân rồi nên trong lời nói không có gì cố kỵ: “Nàng ấy làm sao vậy?”

“Nghe nói là chuyện về mỗ gì đó, bách quan trong triều cãi nhau ầm ỹ, tỷ ta cứ phiền lòng lại muốn đánh người, coi như vận khí của người không tốt”.

Tiêu Huyền Sách cười đùa hai tiếng liếc mắt nhìn Triệu Tĩnh cũng tò mò nói: “Mấy ngày nay người đang làm gì vậy?”

“Liên quan quái gì đến người, qua một bên chơi đi! “

“Người phản rồi, ta là hoàng tử, có tin ta cho người đánh mông người không!”

Triệu Tĩnh: “Tin ta đi nói cho bộ hạ là mấy ngày nay người học hành như thế nào không, đừng tưởng rằng ta không biết”.

“Đừng mà ca ca, ta thừa nhận vừa rồi mình nói chuyện có hơi lớn tiếng”.

Chương 80 - Quá tuyệt!

Có lẽ là ngày trước đã bá đạo tung hoành ngang dọc ở huyện Nguyên Giang quen rồi, cho dù có đến Đế Đô thì ngoại trừ Tiêu Linh Linh ra, Triệu Tĩnh cũng không sợ bất kỳ kẻ nào.

Cho dù là tên nghiệp chướng Tiêu Huyền Sách, hắn cũng có thể giải quyết dễ dàng

Quay lại nơi ở, Triệu Tĩnh lại toàn tâm toàn ý vui đầu vào nghiên cứu của mình, vừa lắp hai tấm ván đập vào thì bèn ngồi xuống thử giã hai cái, guồng quay tơ bắt đầu chuyển động.

“Quá tuyệt!”

Sau khi xác nhận guồng quay tơ của mình có thể vận hành, Triệu Tĩnh vội vàng thu hồi lại tất cả các bản thiết kế, gửi bức thư do mình đã chuẩn bị ra ngoài.

Trong khoảng thời gian vài ngày, ngoại trừ Nữ Đế bộ hạ có tâm tình càng ngày

càng không tốt ra thì thiên hạ thái bình.

Sau khi giảng xong về vấn đề Tam Thượng Vân Lam Tông đánh bại Diệt Bá để lừa gạt đám người Tiêu Huyền Sách bên trong thượng thư phòng thì Triệu Tĩnh bèn chạy về nơi ở, Trương Long đã ở trong viện chờ đợi.

Vừa thấy Triệu Tĩnh, lập tức kích động tột đỉnh: “Lão gia!”

“Mẹ nó, đã bao lâu rồi không nghe được có người gọi như này, thật đúng là có hơi nhói”, Triệu Tĩnh cảm khái một câu.

Trương Long vẫn kích động như trước: “Lão gia, các hương thân hỏi ta khi nào thì người trở về? Bọn họ đều rất nhớ người, nếu không người làm chút chuyện gì đó không đúng đi để cho bọn họ giáng chức người cho trở về”.

“Nói đùa cái gì vậy, lão gia người là trụ cột quốc gia, đừng nhìn ta bây giờ mới là một chức quan lục phẩm, hoàng thân quốc thích đều xưng huynh gọi đệ với ta đó”.

Triệu Tĩnh a lên một tiếng: “Nữ Đế bọn họ đang coi ta là tâm phúc, không còn cách nào khác, quá đẹp trai cũng là loại tội đó”.

Trương Long gãi gãi đầu: “Lão gia người chém gió với ta ở đây cũng vô dụng, ta lại không hiểu những thứ này”.

“Đi chết đi, một thời gian không đánh người, ngứa đòn rồi đúng không!” Trương Long: “Đừng, lão gia lần này người gọi ta tới muốn làm gì?” “Suýt chút nữa quên chính sự, theo ta vào đây”.

Dẫn Trương Long vào trong phòng, chỉ vào chiếc guồng quay tơ có bàn đạp mà mình đã làm xong kia, Triệu Tĩnh lấy bản vẽ ra giao cho Trương Long: “Người mang thứ này về, trước tiên để cho xưởng dệt Chức Nữ thử xem có thể dệt thành sợi được không, nếu có thể làm được thì để cho thợ mộc trong huyện sản xuất số lượng lớn cho ta, đổi toàn bộ guồng quay tơ của xưởng thành loại này!”

Trương Long vội vàng gật đầu, hẳn ta luôn mù quáng làm theo quyết định của Triệu Tĩnh.

Kéo một cái ghế ngồi xuống, Triệu Tĩnh bắt chéo chân hỏi: “Mấy thám tử ở nơi khác mà người nhắc tới trong thư lần trước gần đây thế nào rồi?”

“Đầu đang làm việc chăm chỉ ở trong xưởng, lão gia yên tâm, ta đều quan sát rất cẩn thận, nếu có chuyện gì khác thường thì chắc chắn bọn họ không thấy được mặt trời ngày hôm sau”

Trong lúc nói chuyện trên mặt Trương Long toàn là sát khí, là tâm phúc đi theo Triệu Tĩnh đầu tiên, những năm gần đây hẳn ta chưa từng làm chuyện bẩn thỉu gì?

Triệu Tĩnh ừ một tiếng: “Cứ theo dõi chặt chẽ một chút.

Trương Long tiếp tục nói: “Đúng rồi lão gia, còn có một tin tốt muốn nói cho người, thứ mà người nói thì xưởng thủy tinh đã làm xong rồi, cực kì lấp lánh, đẹp

“Làm được rồi? Chất lượng thế nào? Có bong bóng khí không?”, Triệu Tĩnh có chút vui mừng, đây chính là món đồ chơi mà sau này hẳn muốn bán đó.

Trương Long, lấy từ trong ngực ra cái túi vải: “Ta có mang theo một miếng lúc tới đây, gần như tất cả đều là loại này cả”.

Nhìn Trương Long lấy một miếng thủy tinh ra, Triệu Tĩnh như nhìn thấy bạc. trắng bóng bay về phía mình: “Tốt tốt tốt, làm tốt lắm, chắc chắn chất lượng này được đấy, ai làm ra thì thưởng cho hẳn ta một trăm lượng bạc”.

bọt khí, toàn bộ đều trong suốt, Triệu Tĩnh dặn dò: “Lần trước chúng ta làm những chiếc khuôn đúc kia, để công nhân dùng trước để làm lô thủy tinh tiếp theo, số lượng đừng làm nhiều quá, làm khoảng mấy chục một trăm miếng là được rồi, sau khi làm xong người mang đến cho ta. Lão gia ta có chỗ cần dùng đến!”

“Đã rõ! Vậy lão gia người còn điều gì cần dặn dò nữa không, không có thì ta trở về trước, Đế Đô này cũng quá bẩn, quá thối không thể chịu được”. Trương Long hơi xem thường.

Chương 81 - Bệ hạ người nói xem có đúng không

Triệu Tĩnh ừ một tiếng: “Đúng là phải nói chuyện lại với người phụ nữ chó má kia về chuyện này, mẹ nó, ở lâu thì lão tử sợ sẽ sinh bệnh mất! Được rồi người trở về đi”.

Trương Long mang theo guồng quay tợ có bàn đạp về huyện Nguyên Giang, Triệu Tĩnh suy nghĩ một chút, tuy rằng mấy ngày nay sắc mặt của cậu nữ nhân kia thối không chịu được, nhưng vấn đề vệ sinh này quả thật nên giải quyết sớm.

Trong ngự thư phòng, nghe nói Triệu Tĩnh cầu kiến, Tiêu Linh Linh thật đúng là có hơi ngạc nhiên, người này đã tới Đế Đô lâu như vậy, hân không thể để mình nhìn không thấy hân.

Hôm nay lại dám tới gặp mình.

“Dẫn hân vào đi”.

Tiêu Linh Linh nói xong thở dài, tay ngọc chống má nhìn ra ngoài cửa sổ.

Triệu Tĩnh vừa tới cửa thì đã thấy một hình ảnh tuyệt mỹ như vậy.

Cô nàng này mặc long bào uy nghiêm, thân hơi nghiêng mi khẽ nhíu lại, hình như trong lòng đang có chuyện buồn bực, cánh tay ngọc ngà nõn nà như ngó sen, môi không son mà đỏ, dung nhan tuyệt mỹ kia khiến cho Triệu Tĩnh nghĩ tới câu nói kia.

Trong đầm gì đẹp bằng sen, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Thật đúng là một mỹ nhân, đáng tiếc lại quá bạo lực.

Trong lòng Triệu Tĩnh đang nghĩ thì ho khan một tiếng, kinh động đến Tiêu Linh Linh.

Thấy hân đến, Nữ Đế bệ hạ thân nhiên nói: “Không cần đa lễ, ngồi đi, cầu kiến trăm có chuyện gì?”

Sau khi Triệu Tĩnh ngồi xuống lúc này mới mở miệng nói: “Bẩm bệ hạ, thần tới là muốn nói với người về chuyện vệ sinh môi trường của hoàng thành”.

||||| Truyện đề cử: Tiểu Túc Bảo Đáng Gờm |||||

Hiển nhiên cũng nghĩ tới cảnh tượng xấu xí ở ngoại thành, Tiêu Linh Linh vẫn nói: “Đây hình như không phải là chuyện người nên quản”.

Triệu Tĩnh: “Bệ hạ, thần đang cư trú ở bên trong ngoại thành, dân chúng thật sự là sống không tập trung, không hề vệ sinh mà còn tùy tiện bài tiết phóng uế vật, nếu là không tiến hành quản lý rất có khả năng sẽ sinh ra ôn dịch, khiến dân chúng nhiễm bệnh”.

“Nghiêm trọng như vậy?”, Tiêu Linh Linh ngồi thẳng người.

Triệu Tĩnh gật đầu: “Khi thần còn ở huyện Nguyên Giang, vẫn luôn coi chuyện vệ sinh thành thị là chuyện quan trọng hàng đầu, bách tính đều không khỏe mạnh thì làm sao có sức khỏe để kiến thiết quốc gia? Bệ hạ người nói xem có đúng không”.

“Đúng là có đạo lý, người định làm như thế nào?” Chỉ cần là có lợi cho quốc gia, Tiêu Linh Linh từ trước đến nay đều cực kì nhiệt tình, Triệu Tĩnh gãi đầu, loại chuyện này cũng không phải có thể giải quyết được ngay tức khắc.

Ý định ban đầu của hắn là muốn nhắc nhở Tiêu Linh Linh một chút, nhưng tại sao bây giờ người này có vẻ như đang muốn mình phụ trách thế?

“Cái này, đầu tiên phải thay đổi thói quen đại tiểu tiện ở bất cứ chỗ nào của dân chúng, xây nhà vệ sinh công cộng, thành lập tổ đội giữ gìn vệ sinh vân vân...”

“Được, vậy chuyện này giao cho người phụ trách, trong vòng một tháng trăm muốn nhìn thấy kết quả”. Tiêu Linh Linh nghe thế thì liên tục gật đầu.

Triệu Tĩnh vội nói: “Bệ hạ ta chỉ là một Chiêm sự thừa, có lẽ loại chuyện này nên giao cho Ngũ Thành Binh Mã Tư chứ”.

Tiêu Linh Linh làm ra vẻ đương nhiên nói: “Loại chuyện này người có kinh nghiệm, bọn họ đều không biết, cho nên vẫn nên để người làm”.

Dcmml

“Nhưng thần chỉ là một quan sự thừa nho nhỏ thôi mà”. Triệu Tĩnh còn muốn cứu vãn một chút.

Tiêu Linh Linh tiện tay từ sau bàn sách lấy ra một miếng ngự lệnh: “Có lệnh bài này, trên dưới binh mã tư đều do người chỉ huy”.

Thật sự là tự tìm phiền phức cho mình mà, trong lòng Triệu Tĩnh có một cỗ tức giận, nhưng cũng không có cách nào khác chỉ có thể nói: “Vậy bệ hạ, ta làm gì cũng được sao?”

Trong lòng lại bắt đầu nhớ đến chuyện mở sắt Vân Sơn, Tiêu Linh Linh thuận miệng nói: “Đều tùy người”.

Vậy là tốt rồi. Triệu Tĩnh cầm lấy ngự lệnh, cáo lui. Mới vừa ra khỏi ngự thư phòng đã bị Tiêu Huyền Sách chặn lại, đưa

nhỏ xui xẻo đã hoàn toàn quên mất chuyện khoảng thời gian trước bị tên ăn mày hành hung, vừa thấy ngự lệnh trong tay Triệu Tĩnh thì rất tò mò.

Chương 82 - Lão tử đi dọn phân

“Đây không phải là thủ lệnh của bộ hạ sao! Bộ hạ lại đưa cái này cho ngươi, Triệu Tĩnh ngươi muốn đi đâu?”

Trong lòng đang phiền, Triệu Tĩnh tức giận nói: “Mau đi học đi, không liên quan đến ngươi”.

Tiêu Huyền Sách: “Ngươi không nói thì bốn điện hạ nhất định phải hỏi! Có tin ٲa nói cho tũ ta biết ngươi cả ngày chỉ kể chuyện cho chúng ta ở trong thượng thư phòng không”.

“Ai da, đồ xui xẻo, bắt đầu biết uy hiếp ta rồi!”, Triệu Tĩnh tức giận nở nụ cười.

Tiêu Huyền Sách vội vàng nói: “Ngươi nói chúng ta là huynh đệ mà, có chuyện tốt cũng không thể tự mình giấu cho mình được”.

“Lão tử đi dọn phân, ngươi cũng đi à!”

Triệu Tĩnh tức giận nói, trong mắt hẳn phải đi quản lý vệ sinh ở ngoại thành không phải là đi gánh phân người đó sao.

“Cái này ta thật đúng là chưa từng thử qua, vui không?”. Bộ dạng của Tiêu Huyền Sách có vẻ nóng lòng muốn thử hoàn toàn khiến cho Triệu Tĩnh cảm thấy hết nói nổi.

Nghĩ lại, chẳng biết chỉ với một tấm thẻ ngự lệnh thì có thể chỉ huy được người của Binh Mã Tư kia không đây, mang theo tên ngốc này cũng có nghĩa là có bối cảnh có chỗ dựa vững chắc, làm việc chắc chắn sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Lúc này thay đổi tâm ý, cười híp mắt nói: “Nếu điện hạ đã muốn đi, vậy chúng ٲa đi cùng nhau đi, nếu làm chuyện này xong, bộ hạ không chừng còn có thể ca ngợi người đấy”.

Tiêu Huyền Sách lập tức cảnh giác, kinh nghiệm nói cho hẳn ta biết mỗi khi Triệu Tĩnh lộ ra biểu cảm tươi cười này, chắc chắn không có chuyện gì tốt!

“Ngươi sẽ không lừa ta chứ?”

Triệu Tĩnh: “Làm sao có thể chứ, chúng ta là huynh đệ tốt mà! Lời này nói ra đúng thật sự khiến người ta tổn thương”.

“Vậy ngươi trả lại hai ngàn lượng kia cho ta trước”.

“Huynh đệ nói t người ra ngoài cung chơi”.

iản chỉ ảnh hưởng đến tình cảm thôi! Đi, đi nào, ta dẫn

Binh mã tui

Tên đầy đủ là Ngũ Thành Binh Mã Tư, nhiệm vụ tuần tra bắt cướp, xử lý các loại chuyện liên quan đến mương rãnh, đường phố và tù phạm, hoả hoạn, tương đương với cục công an của kinh thành.

Triệu Tĩnh dẫn Tiêu Huyền Sách đi tới nha môn, sau khi đưa thủ lệnh ra thì rất nhanh đã gặp được tổng chỉ huy sứ Lưu Kiên An.

Vừa nghe thấy hai người đến, ánh mắt của Lưu Kiên An đột nhiên như thể đang nhìn hai tên điên, lại xác nhận lại lần nữa: “Điện hạ, Triệu đại nhân, hai vị nói là muốn xử lý sạch sẽ uest vật ở ngoại thành, còn phải cấm dân chúng bài tiết bừa bãi?”

“Không sai”. Triệu Tĩnh gật đầu.

Lưu Kiên An cười khò một tiếng: “Ngài biết ngài đang nói cái gì không? Việc này nếu có thể làm được ta đã sớm làm rồi, còn cần phải chờ các ngài sao?”

“Cái này có gì khó khăn sao?”, Tiêu Huyền Sách có chút khó hiểu. Lưu Kiên An vội vàng để cho hai người ngồi xuống rồi giải thích: “Điện hạ ngài đây là có điều chưa biết, năm ngoái ta đã muốn xử lý hiện trạng của ngoại thành rồi, đã đưa ra một bộ điều lệnh cấm bách tính tự ý đổ uest vật, kết quả suýt chút nữa là có đánh nhau”.

“Loại chuyện này dân chúng đã sớm hình thành thói quen, ngươi nhất phải thay đổi thói quen của bọn họ, bọn họ có thể liều mạng với ngài! Bởi vì bọn họ cảm thấy đây là chuyện kinh thiên động địa”.

Tiêu Huyền Sách có chút không tin: “Không đến mức đó chứ”.

Triệu Tĩnh lại gật đầu, loại chuyện này hắn đã trải qua, đương nhiên biết trong đó có bao nhiêu là khó khăn, nhưng năm đó

hắn đã làm được ở huyện Nguyên Giang, bây giờ chẳng qua là đổi địa điểm thì sẽ thất bại hay sao?

“Lưu đại nhân không cần lo lắng, ngài chỉ cần phụ trách điều người, những thứ khác ta sẽ xử lý”.

Triệu Tĩnh hừ lạnh một tiếng: “Ai dám không nghe, lão tử sẽ khâu lỗ đít hắn ta lại!”

Cơ thể của hai người Tiêu Huyền Sách và Lưu Kiên An run lên, đồng thời cảm giác được cú hoa hơi lạnh, đồng thời nhìn Triệu Tĩnh, tên này chắc là đang nói giỡn thôi nhỉ?

Rất nhanh, hai nghìn thị vệ của Binh Mã Tư đi tới ngoại thành, Triệu Tĩnh và Tiêu Huyền Sách lại không đi theo, ngược lại là đi tới Hộ bộ lấy tiền.

Sức mạnh của ta đây, nguyên tắc về chuyện tiền nong thì không thể qua loa được.

Triệu Tĩnh há mồm là đòi hai vạn lượng, trực tiếp đã kinh động đến Hộ bộ thượng thư, nghe nói hắn muốn dùng tiền này sửa nhà xí thì nhất thời tức giận không chỗ xả.

Chương 83 - Bọn họ làm phản rồi!

“Người không phải đang đùa ta đấy chứ! Hai vạn lượng để sửa nhà xí?”

Tham ô cũng không tham như vậy đâu!

“Đúng vậy chính là hai vạn lượng, ta muốn sửa không phải một cái mà là mấy trăm cái nhà xí!”

Tiêu Huyền Sách vung tay lên, hiển nhiên không biết hai vạn lượng là khái niệm ra sao, dưới sự dẫn dắt của Triệu Tĩnh, hoàng tử điện hạ cho rằng chuyện mình đang làm là vô cùng có ý nghĩa.

“Ôi điện hạ của ta ơi, ngài có biết hai vạn lượng là bao nhiêu không, đổi thành đồng xu cũng có thể lấp đầy gian phòng này đó!”, Hộ bộ thượng thư keo kiệt nói.

Tiêu Huyền Sách lười nói nhảm trực tiếp ném thủ lệnh của bệ hạ xuống, người xem mà làm đi!

Không còn cách nào khác, Hộ bộ thượng thư cũng chỉ có thể cấp tiền, lấy được tiền xong Tiêu Huyền Sách hỏi: “Tiếp theo đi đâu?”

“Đi Công Bộ, chuyện sửa nhà xí này đương nhiên là để cho bọn họ làm”. Có tiền, Công Bộ đương nhiên là dễ nói chuyện hơn, Triệu Tĩnh và Tiêu Huyền

Sách ngồi một cả một buổi chiều ở Công Bộ để quy hoạch xong những khu vực nhà xí ở ngoại thành, kế tiếp chính là để cho Công Bộ khởi công.

Có tiền thì hiệu suất làm việc không thể chê được.

Ba ngày đầu tiến độ rất nhanh, nhà xí công cộng đã bắt đầu có được những phần sườn thô đầu tiên, đến ngày thứ tư thì xảy ra chuyện.

Lưu Kiên An vội vã chạy về: “Điện hạ, điện hạ đã xảy ra chuyện rồi”. “Làm sao vậy?”, Tiêu Huyền Sách hỏi.

..

Mọi người vào site chính ủng hộ đọc bản đầy đủ và để tội mình với nhé.

.. Vào google gõ Mê truyện hot là ra nhé

Lưu Kiên An vội vàng nói: “Dân chúng tụ tập lại nói cáo thị của chúng ta bất công, yêu cầu cho một lời giải thích”.

“Bọn họ làm phản rồi!”

Tiêu Huyền Sách còn chưa nói chuyện, Triệu Tĩnh đã vỗ bàn: “Dẫn người đi theo tại”

Lưu Kiên An nhìn Tiêu Huyền Sách có chút ngây người, rốt cuộc ai mới là lão đại?

Đoàn người hùng hùng hổ hổ chạy tới hiện trường.

Cảnh tượng cực kì ồn ào, tụ tập ngàn vạn dân chúng ngoại thành đang giằng co với người của Binh Mã Tư, âm thanh vô cùng ồn ào.

“Dựa vào cái gì không cho chúng ta đi đại tiện đi tiêu!”

“Đúng vậy, con mẹ nó đây là cái thế đạo gì, bình thường thuế này thuế kia còn chưa tính! Bây giờ còn không cho chúng ta đi

đại tiện luôn rồi!”

“Trong nhà lão tử không có nhà vệ sinh thì làm sao bây giờ!

Đây là đẩy dân chúng vào con đường chết đây mà!”

“Lão tử thích đi la bên đường đó, sáng khoái!”

Sắc mặt của Tiêu Huyền Sách tái nhợt, đã bao giờ mà hắn ta gặp phải tình hình như thế này, nhìn bộ dạng của dân chúng tay vơ lấy cánh cửa, tay cầm ghế gỗ đang muốn động thủ thì hắn ta có chút hoảng hốt kéo kéo tay áo của Triệu Tĩnh: “Hay là chúng ta hay là rút lui đi? Nhiều người như vậy chắc chắn là sẽ giẫm chết chúng ta đấy?”

“Một đám bạo dân, sợ bọn họ làm gì!”

Triệu Tĩnh hừ một tiếng lôi kéo Tiêu Huyền Sách chen vào, cổ họng rống lên: “Là ai nói thích ị bên đường?”

“Là ta thì làm sao!”. Một người đàn ông đi ra mặt mũi vàng khè toàn thịt, ngực trần lộ nhũ, vừa nhìn đã biết là loại người lưu manh vô lại.

“Tốt lắm, người rất dũng cảm”.

Triệu Tĩnh giơ ngón tay cái lên: “Người đâu!”

Vài tên thị vệ phía sau đứng dậy: “Đại nhân”.

Người đàn ông kia thấy thế có chút sợ hãi, nhưng vừa nhìn phía sau còn có nhiều dân chúng như vậy, lúc này lại không sợ: “Làm sao, các người làm quan muốn ý thể hiếp người sao?”

“Đúng là chuyện cười, ta không ý thể hiếp người, ta làm quan làm gì?”

Triệu Tĩnh cười đưa tay chỉ: “Người không phải thích ịa bên đường sao? Người đâu kéo hắn xuống, khâu lỗ đít hắn ta lại cho ta, ta bây giờ muốn nhìn xem . Truyện Dị Giới

người giờ ịa bên đường như thế nào!”

Tiêu Huyền Sách trừng to hốc mắt, sắc mặt của Lưu Kiên An cũng không thể tưởng tượng nổi nhìn Triệu Tĩnh, mọi người xung quanh đều hoảng sợ.

Hốc mắt hai gã thị vệ run rẩy: “Đại... Đại... Đại nhân, khâu thật sao?” “Ồ, quên mất các người không mang theo kim chỉ, chỗ ta có, đề chắc hẳn ta lại cho ta, kiểu khâu sống như thế này ta là người có kinh nghiệm”. Triệu Tĩnh nói xong lấy kim chỉ từ trong ngực ra.

Chương 84 - Ta sai rồi!

- Đâu mát”

Tên lưu manh vừa thấy Triệu Tĩnh lại móc kim chỉ từ trong ngực ra, đột nhiên hoảng sợ muốn chạy về phía sau, mấy thị vệ của binh mã tư tay mắt lạnh lẽo trực tiếp đề hấn ta lại.

Tay cầm kim chỉ, Triệu Tĩnh nhẹ nhàng cười đi tới: “Người thích đi đại tiện ở bên đường đứng không, lão tử sẽ khâu lỗ đít người lại để sau này người thải bằng miệng, cởi quần của hấn ta ra cho tal”

“Đừng đừng đừng! Ta sai rồi! Đừng khâu mông ta! Cứu mạng!”

Quần bị thị vệ kéo xuống, tên lưu manh đột nhiên chỉ cảm nhận được một cơn gió lạnh, cả người bị dọa khóc đến mức đũng quần cũng ướt theo.

Thị vệ quay đầu đi: “Đại nhân, hấn ta bị dọa tè đằm rồi”.

“Chỉ thế mà đã sợ rồi! Ta còn chưa động thủ nữa, đừng hoảng thế, kiểu khâu sống như thế này ta rất có kinh nghiệm đấy”.

Triệu Tĩnh vừa nói vừa xỏ kim lại còn đá tên lưu manh một cước, tên lưu manh bị dọa sợ tiểu ra quần thấy hấn như thế đang muốn làm thật, vội vàng kêu rên lên.

“Đại nhân đại nhân! Ta biết sai rồi, sau này ta không bao giờ đi ị bên đường nữa! Ngài tha cho ta đi hu hu hu, đừng khâu lỗ đít ta lại!”

“Còn tưởng là một hảo hán cơ đấy!” Triệu Tĩnh hừ lạnh một tiếng: “Thả hấn ta ra”.

Thị vệ vừa nghe thấy thể bèn vội vàng buông tay, tên đàn ông kia chạy không kịp kéo cả quần lên, vừa chạy vừa khóc, giống

như là một người vợ vừa bị ức hiếp.

Lúc này ánh mắt mọi người nhìn Triệu Tĩnh thấy không đúng lắm, mẹ nó, đây quả thực không phải là người mà!

“Còn có ai muốn ị ở ngoài đường nữa! Đứng ra đây ị trước mặt ta! Con mẹ nó, lại để cho ta biết ai đi vệ sinh hay đổ phân nước tiểu lung tung ở trên đường thì sẽ không chỉ khâu lỗ đít của các người, trực tiếp ném các người vào hố phân ngầm trong đây hai ngày!”

Triệu Tĩnh vừa dứt lời, đó gọi là cực kì khí phách.

Tất cả dân chúng đồng loạt lui về phía sau một bước không dám đối diện.

Cái gì gọi là haki Bá Vương! Thì là đây chứ đâu.

Lưu Kiên An nuốt một ngụm nước miếng, thu người về phía sau hoàng tử điện hạ, chuyện đi đại tiểu tiện ở bất cứ chỗ nào trên đường này khi hắn ta uống say cũng đã từng làm qua.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Huyền Sách trắng bệch, trong mắt lại tràn đầy vẻ sùng bái nhìn bóng lưng Triệu Tĩnh, đây cũng quá là bá đạo đi, nhiều người như vậy bị hắn dọa đến mức thở mạnh cũng không dám thở mạnh nữa.

Thấy sự uy hiếp đã có hiệu quả.

Sắc mặt của Triệu Tĩnh bình tĩnh lại thì hắn mới mở miệng:
“Hơn nữa, ai nói

không cho các người đại tiện tiểu tiện, là không cho các người đi ở trên đường, đây là cái gì, con mẹ nó đây là đường, là nơi để con người đi lại!”

“Đang đi trên đường một cách bình thường thì đập một phải phân người, các người không chê gớm à? Nhìn bên kia cho lão tử!

Ngón tay chỉ về phía nơi mà công bộ đang thi công, mọi người theo bản năng nhìn qua, giọng nói của Triệu Tĩnh vang lên:

“Nơi đó gọi là nhà vệ sinh công cộng! Sau này Đế đô năm thành chín cửa của chúng ta sẽ xây lên rất nhiều nhà vệ sinh công cộng, trong nhà các người không có nhà vệ sinh không có xô, thì đến đó đi vệ sinh”.

“Nghe rõ chưa!”

“Nghe rõ rồi

Dân chúng bị dọa giật mình vội vàng lên tiếng trả lời, sau khi được Triệu Tĩnh cho phép mới lục tục giải tán rời đi.

Xoay người lại thì phát hiện đám người Tiêu Huyền Sách đồng loạt lui về phía sau một bước, một đám thị vệ của Binh Mã Tư cũng đang sợ hãi nhìn mình, Triệu Tĩnh khó hiểu: “Các người làm gì vậy? Gặp ma à?”

Tiêu Huyền Sách lắp bắp nói: “Cái đó Triệu Tĩnh, người thật sự từng khâu lỗ đít cho người khác rồi à?”

Chương 85 - Làm tốt lắm

“Người đoán xem”.

Triệu Tĩnh ha ha một tiếng, cất kim chỉ đi, nhìn một đám thị vệ binh mã tư: “Còn có các người, những ngày này theo dõi chặt chẽ cho bản quan, một khi phát hiện có người đi đại tiểu tiện lung tung thì lập tức bắt lại, các người nếu làm không được việc thì ta sẽ khâu lỗ đít của các người!”

Sau khi giáo huấn mọi người xong, Triệu Tĩnh chấp tay ngâm nga một ca khúc rồi đi tìm nơi uống trà.

Phía sau có người nhỏ giọng nói: “Ngài ấy chắc chắn đã từng làm loại chuyện

này”. “Đúng vậy, nào có đại nam nhân mang theo kim chỉ bên người!”

“Má ơi, nói không chừng người này sẽ làm thật đấy, cứ cầm kim chỉ là khâu sống luôn!”

“Phải cách xa ngài ấy một chút”.

Thời gian mười ngày trôi qua, sáu mươi nhà vệ sinh công cộng mà Triệu Tĩnh cần đã được xây xong, trên tường còn viết thêm khẩu hiệu.

Mấy người dân nhìn chữ viết trên tường có hơi không hiểu, hỏi thị vệ binh mã tư ở bên cạnh.

“Quan gia đây là có ý gì?”

“Đây là khẩu hiệu mà Triệu đại nhân viết, người đại tiểu tiện lung tung sẽ đoạn tử tuyệt tôn”.

“Còn dòng này, người đổ uest vật lung tung thì cha chết mẹ làm kỹ nữ!” “Thi đua văn minh làm đầu, cùng xây dựng để đô xinh đẹp!” “Đi ị thì hãy chọn nhà vệ sinh công cộng!”

“Đi vệ sinh công cộng thì cứ yên tâm đi!”

Dân chúng khiếp sợ, mấy chục năm rề có thể làm ra trò như vậy.

Ăn đầu tiên nghe nói là đại tiện còn

Một người thị vệ đi ra: “Nào nào, nhìn qua đây nào, tất cả nhớ kỹ hai chữ này, nhà vệ sinh công cộng, chỗ có viết hai chữ này thì chính là chỗ đại tiện, Triệu đại nhân nói người đầu tiên đại tiện ở nhà vệ sinh công cộng sẽ thưởng thưởng một trăm đồng!”

Vừa nghe nói có tiền, dân chúng xung quanh đều vây quanh, đại tiện còn có thể được tiền? Thật lạ lùng.

“Mặt khác nhớ kỹ, nam nữ có sự khác biệt, bên trái là nhà vệ sinh nam, bên phải là nhà vệ sinh nữ, bên trên đều có chữ, nếu có chỗ nào không hiểu, nhớ hỏi người khác, Triệu đại nhân nói, nếu có nam nhân nào dám đi vào nhà vệ sinh công cộng khi có nữ nhân đang đi, bắt được sẽ khâu lỗ đít lại, để cho sau này hắn ịa đi vệ sinh bằng miệng!”

“Đã nhớ rõ chưa!” Tất cả mọi người đều bị dọa sợ, lui về phía sau vài bước nhìn nhà vệ sinh kia có hơi hãi hùng, dù sao mấy ngày nay thanh danh của Triệu Tĩnh truyền ra khắp

ngoại thành.

Dân chúng đều biết có một ác ma là Triệu đại nhân, động một chút là thích khâu lỗ đít của người khác.

“Sao vậy? Cứ tới thử đi, cái nhà vệ sinh này còn chưa có người dùng qua, người đầu tiên dùng nó sẽ được thưởng một trăm đồng”. Thị vệ ném tiền xu trong tay lên.

Có một người trong dân chúng đi ra: “Để ta!”

Mọi người vội vàng nhường đường, người đàn ông hít sâu một hơi, đi vệ sinh mà như đi đến pháp trường.

Đợi đến khi người đàn ông đi vệ sinh trở về, dân chúng đã thấy thị vệ kia lại đưa cho hắn ta một trăm đồng thật, lúc này đã bắt đầu kích động.

Thì ra đại tiện thật sự, con mẹ nó, được tiền thật!

Lúc này tất cả mọi người đều chạy đi tìm nhà vệ sinh.

Bình mã tư.

Ba người Triệu Tĩnh đang uống trà, vài tên thị vệ phụ trách trông coi nhà vệ sinh công cộng đi vào, sợ hãi nhìn Triệu Tĩnh một cái mới mở miệng nói

báo đại nhân, điện hạ, dân chúng đã bắt đầu dần dần chấp nhận nhà vệ sinh công cộng”.

“Làm tốt lắm”. Triệu Tĩnh đặt chén trà xuống nói với Lưu Kiên An: “Lưu đại nhân”.

“Mời ngài nói”. Mặc dù quan hàm lớn hơn Triệu Tĩnh, nhưng Lưu Kiên An thật sự có hơi sợ người này.

Triệu Tĩnh: “Làm phiền Lưu đại nhân dán một thông cáo, triệu tập ba năm trăm người thành lập thành một đội vệ sinh, những người này mỗi ngày đều phải ra đường tuần tra, kiểm tra các nhà vệ sinh, còn phải dặn người là lúc nào cũng chú ý đến nhà vệ sinh công cộng, đây thì lấy lên, những thứ này đều là phân bón rất tốt”.

“Hiểu rồi, nhưng mà Triệu đại nhân, xây mấy cái nhà vệ sinh công cộng thật có thể giải quyết vấn đề bản thủ của ngoại thành sao?”, Lưu Kiên An nghĩ ngợi vô cùng.

Triệu Tĩnh: “Đây chỉ là bước đầu tiên, muốn cho dân chúng chậm rãi hiểu được tầm quan trọng của vệ sinh lành mạnh, qua một thời gian ngắn ta sẽ chuẩn bị làm một lô xà phòng”.

Đây mới là mục đích cuối cùng mà Triệu Tĩnh muốn chính là chỉnh đốn và cải cách môi trường vệ sinh của đế đô.

Bị người phụ nữ chó má kia lấy hết trăm vạn lượng bạc trong phút một khiến hắn rất đau lòng, phải tìm cơ hội lấy về, ý thức

vệ sinh của dân chúng được nâng cao, xà phòng này không phải có đất dụng võ rồi sao?

“Xà phòng?”, Lưu Kiên An và Tiêu Huyền Sách đều có chút mơ hồ. Triệu Tĩnh: “Cái này không liên quan đến chuyện của các ngươi, Lưu đại nhân vẫn phải phiền ngài tìm người chép lại quyển sách này của ta ra, chép một nghìn bản đi”.

Triệu Tĩnh quăng chiếc sổ tay vệ sinh mà mấy ngày nay hắn đã viết ra.

Chương 86 - Phủ Thái sư

Cách mà Triệu Tĩnh xử lý vấn đề vệ sinh vô cùng bá đạo, khó tránh khỏi không truyền đến tai người có tâm.

Phủ Thái sư.

Từ sau khi kết thù với Triệu Tĩnh, hơn nữa sau khi không còn dạy học ở Thượng thư phòng nữa, lão thái sư đã vô cùng quan tâm đến tin tức về Triệu Tĩnh, trong khoảng thời gian này, biết được Triệu Tĩnh dẫn Tiêu Huyền Sách làm nhà vệ sinh công cộng ở ngoại thành thì bỗng nhiên tức giận không chỗ phát tiết.

“Còn ra thể thống gì nữa! Còn ra thể thống gì nữa! Huyền Sách điện hạ là ai, đó là con trai độc nhất của tiên hoàng! Tương lai còn có thể là chủ nhân của Đại Càn ta, đột nhiên lại bị cái tên chết tiệt kia dẫn theo đi làm cái nhà xí gì gì đó!”

“Đây không phải đang làm nguy hại đến Đại Càn xã tắc ta thì là cái gì nữa!”

Triệu thái phó - một trong Tam Công* gật gật đầu: “Lão thái sư nói đúng, đây đúng thật là Triệu Tĩnh không biết tốt xấu, ta nghe thể tử của quận vương phủ nói, tên khốn này ở trong thượng thư phòng không hề dạy đọc sách viết chữ”.

ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm: thái sư, thái phó, thái bảo “Cả ngày nói cái gì Triệu Tĩnh hắn đừng cảm diệt trừ kẻ ác, gần đây còn nói đến cái gì mà Thiên Ma Ngoại Vực! Thế tử quận vương kia còn hỏi ta đã từng thấy Thiên Ma Ngoại Vực chưa! Lão phu nói không biết, ngươi đoán tên kia làm thế nào”.

Triệu thái phó tức giận vỗ đùi: “Hắn lại còn nói lão phu không có kiến thức! Nói Triệu Tĩnh biết!”

“Không được, lão phu tuyệt đối không thể nhìn hắn gây tai họa cho hoàng thất Đại Càn ta được!”, Dương lão thái sư tức giận nói.

Triệu thái phó: “Dương công, ý của ngài là?”

“Buổi thượng triều ngày mai, lão phu muốn buộc tội tên khốn kiếp này, ít nhất cũng không thể để cho hắn tiếp tục hại được người ở Chiêm Sự Phủ!”

Triệu thái phó: “Ta đồng ý, vậy lão phu trở về viết sớ riêng cho hắn một bản”.

Buổi thượng triều ngày sáng hôm sau.

Bách quan quỳ lạy, thái giám tổng quản vừa nói câu có việc khởi tấu kia xong.

Dương lão thái sư dẫn đầu đứng ra: “Khởi bẩm bệ hạ”.

“Ồ? Lão thái sư có lời muốn nói?”

Cơ thể của Tiêu Linh Linh ngồi ngay ngắn, từ sau khi bị Triệu Tĩnh làm tức đến ngất đi, lão thái sư ngày thường cũng ít lời hơn hắn, điều này khiến cho nàng rất lo lắng.

Dương lão thái sư: “Bệ hạ, thần muốn vạch tội sự thừa Triệu Tĩnh của Chiêm Sự Phủ, làm phí thời gian học tập của các đệ tử!”

Tiêu Linh Linh sững sốt: “Cái này, nói bắt đầu từ đâu?”

Không ít các vị đại thần và Điện hạ đều có bộ dạng quả nhiên là như thế, người đắc tội lão thái sư vẫn chỉ là một sự thừa lục phẩm không có chỗ dựa không có quan hệ, đại lão Tam Công làm sao có thể nuốt trôi cục tức này!

Triệu thái phó cũng đứng ra: “Bệ hạ, thần cũng muốn vạch tội Triệu Tĩnh”. . Truyện Lịch Sử

“Ngươi cũng muốn vạch tội hắn”. Tiêu Linh Linh khẽ nhíu mày, tên kia chọc tới tên Triệu thái phó này từ lúc nào vậy?

Triệu thái phó gật đầu, lần vạch tội này của ông ta và Dương thái sư cũng không hoàn toàn là không có sự chuẩn bị: “Không

sai, bệ hạ, theo thần được biết, Triệu Tĩnh từ sau khi tiến vào Chiêm Sự Phủ sau đó dạy học cho hoàng tộc ở Thượng thư phòng, trong khoảng thời gian này không hề dạy cho mấy người Huyền Sách điện hạ đọc sách viết chữ”.

“Thậm chí còn từng dẫn Huyền Sách hoàng tử ra ngoài cung, bán cho tên ăn mày ở ngoại thành, dẫn đến việc Huyền Sách điện hạ bị tên ăn mày tên Hoa Tử đánh đập. Bây giờ lại dẫn theo Huyền Sách điện hạ đi làm bạn với phân và nước tiểu cả ngày, đã bỏ bê hoàn toàn việc học. Người này rõ ràng là đang làm hại đến giang sơn Đại Càn tai”

Dương lão thái sư: “Thái phó đại nhân nói không sai, bệ hạ, thần còn phái người tra ra được, Triệu Tĩnh mấy năm nay lừa trên gạt dưới ở huyện Nguyên Giang, trong huyện Nguyên Giang rõ ràng dân chúng giàu có thậm chí có thể xưng là thế ngoại đào nguyên”.

Chương 87 - Một trăm năm mươi vạn lượng!

“Nhưng người này lại quanh năm lừa gạt, dùng cái này để trốn việc thu thuế, quả thực khiến cho người người vô cùng căm phẫn với hành vi coi thường luật pháp!”

Tiêu Linh Linh chắc một tiếng, những người bên dưới đã biết rồi.

Trên thực tế từ khi Triệu Tĩnh đến Đế Đô, đã có không ít người ngoài sáng trong tới đi thăm dò chuyện ở huyện Nguyên Giang, cho dù đám người Trương Long dù tinh tế và kỹ càng cỡ nào vẫn để sót.

Bởi vậy tình hình của huyện Nguyên Giang hoàn toàn không phải bí mật đối với các cận thần đứng đầu kinh thành, chỉ là vừa nghĩ tới Tiêu Linh Linh cũng đã

từng đến huyện Nguyên Giang hơn nửa đã mang thuốc nổ về thì...

Những người này cũng lựa chọn giả điếc giả câm không làm tấu chương về việc này.

Thấy Triệu Tĩnh đồng thời chọc phải hai trong Tam Công, Tiêu Linh Linh cũng đành xuống nước, chỉ có thể nói: “Lục Uyên đi truyền Triệu Tĩnh”.

“Tâm phúc Lục Uyên luôn ở bên người lên tiếng, vội vàng đi về phía hậu cung.

Thượng thư phòng, Triệu Tĩnh đang cùng hoàng tử thể tử quân chúa kể chuyện hãn đại chiến với Thiên ma Ngoại Vực, mọi người còn đang cảm thán huyện Nguyên Giang thật sự có quá nhiều tai hoạ.

Lục Uyên đến rồi.

“Truyền triệu ta?”, Triệu Tĩnh có chút mơ hồ.

Lục Uyên ừ một tiếng rồi dẫn Triệu Tĩnh đi ra khỏi Thượng thư phòng sau đó mới nói: “Dương lão thái sư và Triệu thái phó vạch tội người trên triều, Triệu đại nhân nên cẩn thận”.

Đây chính là nguyên nhân Tiêu Linh Linh phái Lục Uyên truyền triệu mà không phải thái giám tổng quản.

“Hai lão này ăn no rồi hơi rồi vạch tội ta!”, Triệu Tĩnh vẫn trong trạng thái mơ hồ.

Lục Uyên cũng bị câu hỏi này của hãn khiến cho không biết trả lời như thế nào: “Dù sao người cẩn thận là được”.

Hai người đi thẳng tới đại điện, sau khi hành lễ xong Triệu Tĩnh mới đứng dậy. Tiêu Linh Linh ngồi ở trên long ý, nhìn Triệu Tĩnh ở phía dưới lạnh lùng nói: “Triệu Tĩnh, Thái sư và Thái phó đồng thời vạch tội người, người muốn giải thích gì không?”

Mặt ngoài nên thể hiện thái độ một chút.

Sau khi Triệu Tĩnh hỏi rõ nguyên do, lập tức nổi máu xung thiên. Hãn nhìn lão thái sư tóc hoa râm và Triệu thái phó sắp đi xuống lỗ, khó chịu nói: “Cái gì gọi là lừa trên gạt dưới, chạy thuế trốn má, trên đời này không có huyện nào nộp thuế nhiều như huyện Nguyên Giang của ta!”

Nếu đã biết rồi, vậy cũng không có gì để che giấu nữa.

Dương lão thái sư: “Nói bừa! Triệu Tĩnh từ khi người nhậm chức huyện Nguyên Giang đến bây giờ cũng mới chỉ khoảng

sáu năm, người nộp thuế lúc nào!”

Đồ vô liêm sỉ còn muốn làm bừa, cho là Hộ Bộ của lão phu không còn ai đúng không?

Triệu Tĩnh khoanh tay cười lạnh nhìn về phía Tiêu Linh Linh một cái.

Tiêu Linh Linh thở dài, mới nói: “Lão thái sư, sau khi Triệu Tĩnh vào Đế Đô, đã giao cho trăm một trăm năm mươi vạn lượng, nói là thuế mấy năm nay của huyện Nguyên Giang”.

Lão thái sư há hốc mồm, văn võ bá quan hít một ngụm khí lạnh.

Một trăm năm mươi vạn lượng!

Nói đùa gì vậy, huyện Nguyên Giang có gà vàng biết đẻ trứng sao?

“Không thể nào! Một huyện làm sao có thể thu được nhiều thuế như vậy”. Lão thái sư thất thần.

Triệu Tĩnh nói: “Đúng rồi, lúc trước Triệu Tĩnh ta chỉ là một vị quan thất phẩm tép riu, sao so được với lão thái sư ngài đây, quan tri phủ thanh liêm ba năm nộp. mười vạn, ngài đã làm thái sư làm nhiều năm như vậy rồi, chỉ là một trăm năm mươi vạn lượng có tính là gì đâu”.

“Ngươi! Ngươi ngậm máu phun người!”

Lão thái sư tức giận đến mức dùng ngón tay chỉ Triệu Tĩnh, ông ta không ngờ mình chỉ đưa ra nghi vấn mà Triệu Tĩnh đã đối cho ông ta một cái mũ tham ô.

Triệu Tĩnh cũng không muốn để ý tới cái tên “bại tướng” đã từng bị mình làm cho ngất đi này, quay lại hướng dùi về phía Thái phó: “Còn có Triệu thái phó, làm bạn với cút đáì thì làm sao? Xử lý vệ sinh của Đế Đô, đây là ý chỉ của bệ hạ giao. cho ta làm”.

“Ngài thì tốt rồi, gia tài bạc triệu ở nội thành, không nhìn thấy môi trường dơ bẩn loạn lạc của dân chúng ngoại thành, nhưng ta không giống như vậy, những năm trước, người chết vì ôn dịch còn chưa đủ nhiều sao? Ngài tìm thái y hỏi xem những thứ dơ bẩn kia đồn chung cùng một chỗ có thể gây ra ôn dịch được không!”

“Cũng không biết ngài, mẹ nó, cũng không biết ngài làm Tam Công kiêu gì nữa! Cũng không thể vì ngài quyền cao chức trọng mà được sống thoải mái rồi không cho dân chúng được sống tốt, đúng không?”

“Huống chỉ chuyện này, Huyền Sách điện hạ tự thân vận động, tự ngài đi đến ngoại thành hỏi thăm một chút, bây giờ hỏi bách tính ngoại thành, có ai nhắc tới Huyền Sách điện hạ mà không khen ngợi? Chúng ta làm chút chuyện nhỏ cho dân là sai sao?”

Chương 88 - Ngươi đây là cả vú lấp miệng em!

“Ngươi đây là cả vú lấp miệng em!”

Triệu thái phó hiển nhiên bị liên hoàn pháo của Triệu Tĩnh nã cho ngơ ngẩn, hơn nửa ngày mới nói: “Huyền Sách điện hạ chính là hoàng tử, đường đường là người của hoàng tộc làm sao có thể đi làm những công việc hèn hạ như vậy được, thậm chí ta còn nghe nói ngươi để Huyền Sách hoàng tử đi móc phân người! Những việc mà ngươi làm là việc người làm sao!”

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Triệu Tĩnh, ngay cả Tiêu Linh Linh cũng giật mình, lần trước bán Huyền Sách cho tên ăn xin, lần này lại để cho hắn ta đi móc phân người.

Lá gan của tên khốn kiếp này sao lại lớn như vậy!

Đối mặt với những sự chỉ trích trên Triệu Tĩnh vẫn không có chút hoang mang nào, ánh mắt ngạo nghễ nhìn Triệu thái phó.

“Móc phân thì làm sao? Đó cũng là vì dân phục vụ, có loại rau nào mà Triệu thái phó ngài ăn không phải là từ từng gáo phân của dân chúng tưới tiêu? Khi dân chúng tưới tiêu sao không thấy ngài đi bảo bọn họ đừng bón phân nữa! Có phải ngài coi thường dân chúng không!”

Tự nhiên lại có thêm tội!

Triệu thái phó hiển nhiên là bị tức đến mức mặt mày choáng váng, bàn về địa vị ở trong triều đình này thì ngoài Nữ Đế bề hạ ra, chỉ có ông ta và lão thái phó là được tôn sùng nhất, những người khác thì dù là thượng thư lục bộ cũng đều phải lui về phía sau nửa bước.

Có bao giờ bị người khác hét giận như vậy đâu, hơn nữa đối phương còn là một tên nhóc mới chỉ hơn hai mươi tuổi.

“Lão phu đường đường là một đại quan nhất phẩm, đọc sách làm quan mấy chục năm, há có thể so sánh với những tên dân thường thấp hèn!”

“Ôi trời, ngài thật đúng là tài giỏi quá, vậy đồ ăn mà ngày thường ngài ăn chắc chắn không phải ngũ cốc do những dân thường thấp hèn làm ra? Đúng là hơn người quá đi”.

Triệu Tĩnh nở nụ cười bắt đầu châm chọc: “Cũng đúng, ngài là đại quan nhất phẩm mà, đồ ăn ngày thường chắc chắn là sơn hào hải vị, làm sao sẽ ăn thứ lương thực mà dân chúng dùng nước tiểu và phân tươi tiêu để ăn đây?”

“Nông dân thì làm sao? Không có nông dân, ngài cho rằng ngài còn có thể đứng đây mà làm đại quan nhất phẩm? Không có lương thực do nông dân trồng trọt thiên hạ này không biết sẽ có bao nhiêu người đói chết đói rồi!”

“Đến lúc đó ngài nuôi chúng ta sao? Ngài xứng à? Nhìn dáng vẻ bé nhỏ già cỗi của ngài đi, cho ngài đi cày ruộng cày ở đất bazan một lát thôi, chỉ trong nửa canh giờ không chết ở trên ruộng, ta sẽ coi như ngài có thiên phú trời cho! Đọc sách cả nửa đời người đọc cho chó nghe à?”

“Theo như ta thấy dân chúng đi ỉa còn có thể lấy làm phân bón, phân mà cái loại người đọc sách như ngài ỉa ra, chó ăn phải còn bị dính độc mà chết, còn con mẹ nó, khinh thường nông dân, có gan đừng ăn cơm nữa đi mà ăn phân đi”.

“Lúc đói bảy, tám ngày rồi thì có phân mà ăn là sơn hào hải vị rồi!” “Bệ hạ, thần đề nghị cử hành đại lễ cày ruộng một lần, tất cả văn võ bá quan

trong triều phải nhịn đói năm ngày, để cho mấy vị quan viên như Triệu thái phó biết cái gì gọi là có ai biết cơm trên mâm, khổ đến từng hạt gạo”.

“Ngươi ngươi ngươi!”

Giống như Dương lão thái sư, Triệu thái phó bị tức giận đến cả người phát run, chỉ vào Triệu Tĩnh chỉ nói ra được mỗi chữ ngươi.

Ông ta đọc sách nhiều năm như vậy đã bao giờ gặp phải cái loại vô lại lưu manh như Triệu Tĩnh?

Hai mắt trợn ngược lên trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Quần thần chấn động, trợn mắt há hốc mồm nhìn Triệu Tĩnh.

‘Tên nhóc này khá lắm, sức chiến đấu này thật mạnh mẽ, lại mắng thêm một người ngất đi! Lần trước Dương lão thái sư cũng bị người này chọc tức đến mức học máu rồi ngất lịm đi, lần này là Triệu thái phó, đều là tam công đại lão.

Hoá ra hắn luôn thích chọn quan lớn để chửi đúng không?

Triệu Tĩnh a lên một tiếng nhìn về phía Dương thái sư: “Sức chịu đựng của lão già này tốt hơn khi so với lão thái sư, không học máu nhưng mà cùng chung một loại người mà thôi”.

Chương 89 - Thần cáo lui!

“Ngươi khốn nạn!”. Lão thái sư nhìn cả nửa ngày chỉ có thể phun ra ba chữ này, không đủ giải ngứa cho Triệu Tĩnh.

“Đủ rồi!”

Sau khi qua cơn chấn kinh, Nữ Đế bệ hạ khôi phục lại ý thức, vội vàng phái người truyền thái y tới cứu chữa cho thái phó đại nhân, sau một loạt thao tác thì Triệu thái phó mới khôi phục ý thức.

Vừa tỉnh lại đã đẩy mọi người ra quát: “Triệu Tĩnh đâu!”

Bị mắng như con như cháu, ông ta thật sự không chịu nổi.

Triệu Tĩnh làm sao lại sợ, toàn bộ kinh thành ngoại trừ người phụ nữ chó má trên đài kia, hắn đã từng sợ ai: “Ta ở đây, làm sao, lão già kia muốn đánh nhau? Ta nhường ngài một tay! Đánh ngài mà không chết thì coi như bát tị của ngài là số được sống!”

“Trẫm nói đủ rồi, các ngươi không nghe thấy sao!”, Tiêu Linh Linh rống lên.

Triệu Tĩnh lập tức thu mình lại, khoanh tay nhìn dạ mình châu khảm nam trên đại điện, trong lòng đoán chừng nếu móc món đồ này xuống chắc sẽ đổi được không ít

Đây chính là kiểu lấy được thứ gì thì cứ cố mà lấy.

Hắn coi như là đã nghĩ thông suốt trong lòng rồi, nói như thế nào thì lão tử cũng là một người xuyên không, ở đế đô này muốn ta lấp đuôi làm phận con cháu?

Không đời nào!

Nếu ai muốn ăn hiếp lão tử, chọc ta tức lên rồi, chế tạo ra chút thuốc nổ trực tiếp tiễn các người về trời, xem ai sợ ail

“Bệ hạ, Triệu Tĩnh phạm tội tởm mà dám phạm thượng vũ nhục đại quan nhất phẩm như vậy, thần khẩn cầu bệ hạ nghiêm trị!”, Thấy Tiêu Linh Linh đứng ra muốn hòa giải, Dương lão thái sư sao lại có thể bỏ qua cơ hội này, cũng bắt đầu đổ tội cho Triệu Tĩnh.

Triệu thái phó thấy thế ánh mắt đảo qua một đám môn sinh của mình, trong nháy mắt mười mấy quan viên quỳ xuống đất: “Triệu Tĩnh phạm tội tởm mà phạm thượng, khẩn cầu bệ hạ nghiêm trị Triệu Tĩnh!”

“Cái này..”. Tiêu Linh Linh nhất thời đâm lao phải theo lao. Lúc này Triệu Tĩnh nhìn sang, cũng chấp tay nói: “Bệ hạ, Triệu thái phó, Dương thái sư vô cớ gây khó dễ, buộc tội hạ thần, khẩn cầu bệ hạ nghiêm trị hai người này!”

Không phải là đang mách tội sao? Ai không biết mách lẻo hả, tuy rằng chỉ có một mình, nhưng khí thế không thể thua được!

Mấy quan viên không hòa thuận với thái phó, thái sư suýt chút nữa cười ra tiếng.

Tên Triệu Tĩnh này quả thực rất thú vị, bị vạch tội trước mặt bệ hạ, hắn bèn quay đầu lại xin bệ hạ nghiêm trị đối phương, đáng tiếc quá.

Một người kéo tay áo người bên cạnh, người sau khoát tay áo ý bảo yên tâm đi chớ nóng nảy.

Nữ Đế bệ hạ đâm lao phải theo lao, nhìn vào một quan viên đang trợn mắt, lại nhìn Triệu Tĩnh đứng một mình ở bên trái, ánh mắt trở nên cực kỳ phức tạp.

“Chiêm Sự Phủ, sự thừa Triệu Tĩnh phạm tội mà dám phạm thượng nhục mạ đại thần trong triều, từ hôm nay trở đi cắt tất

cả bổng lộc và phúc lợi khi làm quan, phạt ở nhà tự mình kiếm điểm!”

Được, quả nhiên là dùng xong thì quay mông bỏ đi, ánh mắt Triệu Tĩnh thay đổi, thoát khỏi trạng thái chiến đấu.

Hai vị đại quan nhất phẩm đồng thời lộ ra nụ cười.

Nhìn Triệu Tĩnh mà trong lòng Tiêu Linh Linh đột nhiên dâng lên một loại cảm xúc không thể nói rõ được, hình như là áy náy: “Triệu Tĩnh, ngươi lui ra đi”.

“Thần cáo lui!”

Không do dự, phất ống tay áo rồi Triệu Tĩnh ưỡn thẳng thắt lưng đi thẳng ra ngoài một cách cực kì tiêu sái, Tiêu Linh Linh há miệng nhưng cuối cùng lại không hề lên tiếng.

Triệu thái phó cuối cùng cũng thở hắt ra một hơi nhưng vẫn không chịu bỏ qua như cũ: “Bệ hạ thánh minh, nhưng cái tên Triệu Tĩnh này thật sự vô pháp vô thiên quá mức, nên bỏ quan hàm rồi giáng xuống làm thứ dân mới đúng”.

Môn sinh phía sau ông ta cũng vội vàng phụ họa.

Tiêu Linh Linh lạnh lùng mở miệng: “Chuyện của Triệu Tĩnh để bàn lại sau, chư khanh có sức tranh luận chuyện này sao lại không nghĩ cách làm sao ứng phó với hai nước Chu - Cảnh, Lễ bộ thượng thư sứ giả của hai nước đã đến đâu rồi?”

Lễ bộ thượng thư vội vàng bước ra: “Bẩm bệ hạ, hôm qua nhận được thư đã tiến vào ranh giới nước ta, muộn nhất thì nửa tháng nữa sẽ đến đế đô”.

Không ít ánh mắt của vị quan viên yêu nước trầm xuống, quãng sát Vân Sơn cực kì quan trọng, bọn họ nhất định phải nghĩ biện pháp để ứng phó.

Chuyên đề tài, mọi người mới không còn để tâm đến Triệu Tĩnh, chỉ là tranh luận cả nửa ngày trời cũng không có kết quả, cuối cùng chỉ có thể bãi triều.

Tiêu Huyền Sách còn đang chờ Triệu Tĩnh trở về kể tiếp chuyện đại chiến Thiên Ma, kết quả lại thấy Nữ Đế bệ hạ dẫn theo một cây đình trượng, nổi giận dùng dùng đi đến, cũng không biết muốn đánh ai.

Trên ngự đạo.

Binh bộ thượng thư quốc công Lý Nguyên đi tới, thị lang đuổi theo phía sau: “Lý công, tại sao lúc trước lại không nói gì?”

Chương 90 - Nước Triều Đình rất sâu

DG : Mấy chương trước là copy trên mạng nên nhân vật chính là Triệu Tĩnh, giof mình dịch bản gốc nên Triệu Tĩnh là Triệu Khang nhé!

Lý Nguyên khẽ cười, nhìn thuộc hạ: “Vẫn táo bạo như ngày nào.”

Binh bộ Thị lang cau mày: “Lý công, hắc hỏa được kia tuy rằng Binh bộ ta hiện tại có thể tạo ra, nhưng nếu muốn ứng dụng vào quân sự, vẫn phải tìm Triệu Khang, người sáng tạo ra hỏa dược mới được.”

“Lúc trước Lý công nếu mở lời bảo đảm một chút, chẳng phải có thể kết mối thiện duyên sao?”

Lý Nguyên cười ha hả: “Tiểu tử ngươi là bị thuốc súng đen nhập ma rồi à?”

Thị lang hai mắt sáng ngời: “Thứ này nếu thật sự có thể ứng dụng trong chiến tranh quân sự, ta dám nói binh lính Đại Càn ta sau này sẽ không còn sợ hãi bất kỳ quốc gia nào, đây chính là lợi khí có thể định thế sự a.”

Lý Nguyên vuốt chòm râu: “Cái này ta làm sao không biết, bất quá vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy, Triệu Khang này thú vị, nhưng tiểu tử này chính là một cô thần a.”

Cô thần, giải thích chính là không biết làm quan.

Trong mắt Lý Nguyên, Triệu Thái Phó, Dương Thái Sư là hai trong ba vị tam công, cho dù chân luận quyền thế so ra kém sáu bộ thượng thư, những quan lớn triều đình đều là nhất phẩm này.

Nhưng thân phận địa vị là thật a!

Kết quả Triệu Khang hết lần này tới lần khác liền không sợ, sững sờ mắng hai người trước sau ngất đi, hắc Lý Nguyên

nghe được là sảng khoái, nhưng khi đó cuối cùng cũng không tốt ra tay.

Hơn nữa nhìn thấu tính tình Triệu Khang, người như thế ở trong quan trường rất khó lẫn lộn, cũng chỉ có thể đè nén tâm tư giúp Triệu Khang một phen.

“Hai lão gia hỏa kia, đơn giản chính là xem Triệu Khang có thể ở thượng thư phòng dạy học, sợ Triệu Khang về sau lấy vị trí của bọn họ.” Bình bộ thị lang căm giận bất bình.

Lý Nguyên một cái hạt dẻ gõ xuống: “Xú tiểu tử ngươi cũng học Triệu Khang đúng không!”

Thị lang sờ đầu cười hắc hắc một tiếng: “Ta cũng chỉ là sau lưng mắng chửi, bắt quá nghe thật hả giận a.”

“Ai nói không phải?” Lý Nguyên cũng cười hắc hắc một tiếng.

Đối với Triệu Khang vì sao lại bị một thái sư một thái phó nhằm vào, hẳn tuy rằng trong lòng không rõ ràng lắm nhưng cũng đoán được.

Vô luận là thái sư hay là thái phó hay là thái bảo, đều là Sư phó để vương dạy dỗ đế vương.

Mặc dù nữ hoàng ngày nay văn võ song toàn, nhưng nói cho cùng vẫn là nữ lưu a!

Hơn nữa hành vi của Nữ Đế bệ hạ cơ hồ cũng là đang nói cho mọi người, Tiêu Linh Lung nàng là đại đế, tương lai thiên hạ vẫn phải giao cho Tiêu Huyền Sách.

Nếu không làm sao chỉ tiếc rèn sắt không thành thép như thế!

Một khi Huyền Sách điện hạ đăng cơ, phe cánh Chiêm Sự phủ sẽ như chó gà lên trời, hai lão già cáo già sao có thể để Triệu Khang, một kẻ

trẻ ranh, trở thành Thái Bảo?

Cần biết rằng vị trí Thái Bảo trong Tam công còn thiếu, hiển nhiên hai lão già đều hy vọng người nắm giữ vị trí này sẽ là người của mình.

Lý Nguyên thở dài, không biết Triệu Khang có nhận ra điều này hay không, triều đình quả thực là nước sâu.

...

Triệu Khang trở về nơi ở, hoàn toàn không hề chán nản hay phần uất như người ngoài tưởng tượng.

Ngược lại, hắn còn vẻ mặt chờ mong, chấp tay đi lại trong sân.

“Làm xong chuyện này, hắn là không thể làm quan được nữa nhỉ?”

“Cầu nữ nhân, người cũng nhìn thấy đi, lão tử không thích hợp làm quan ở đế đô, mau giáng chức ta về Nguyên Giang huyện đi.”

Cho dù là kẻ ngu ngốc cũng biết người nào có thể chọc, người nào không thể chọc.

Triệu Khang nếu thực sự là kẻ ngu ngốc, những người ở Nguyên Giang huyện đã sớm chết đói. Sở dĩ hắn không sợ hãi, đơn giản là vì hắn chắc chắn

Tiêu Linh Lung hiện tại sẽ không giết mình.

Cùng với đó, hắn thực sự muốn quay về Nguyên Giang huyện!

Ở lại đế đô này một ngày, cả người hắn đều không được khỏe.

Nhưng mà đợi trọn vẹn một canh giờ cũng không thấy thánh chỉ, Triệu Khang tức giận không chịu được, nhìn về hướng hoàng cung, “Mẹ nó, lão tử đã

như vậy, còn không giáng chức?”

...

Triệu đại nhân!

Người tới là Vương Tam, tay cầm lồng chim, thắt lưng đeo đai ngọc, trên lưng đeo lẵng la, chải tóc dài, cử chỉ cẩn thận tỉ mỉ, nhìn qua giống như

thuyết thư tiên sinh trong miệng, loại trọc thể giai công tử, nhẹ nhàng mỹ thiếu niên.

Triệu Khang không có hứng thú gì với người này, chỉ thuận miệng chào hỏi, hắn còn đang chờ giáng chức thánh chỉ.

Vương Tam sừng sốt: “Triệu đại nhân chỉ là làm sao vậy? Sao lại cúi đầu ủ rũ.”

“Không có gì, Vương công tử tới làm gì?” Triệu Khang nhú mảy.

Vương Tam vui vẻ: “Triệu đại nhân, người này mấy ngày hôm trước nói mời ta uống rượu, đã bao nhiêu ngày rồi! Gần nửa tháng rồi, có người mời khách như vậy mà.”

“Mẹ kiếp, da mặt dày như vậy sao?”

“Khụ khụ khụ, cái này thật sự là công vụ bận rộn, quên mất.” Triệu Khang bịa ra một câu nói dối.

Vương Tam liếc mắt: “Ngươi là Lục phẩm sự thừa nhiều nhất làm nội vụ cung đình, có thể có công vụ gì.”

“Lục phẩm làm sao vậy, không thể có công vụ sao?”

“Được được được, Triệu đại nhân vì nước vì dân thật đúng là Thanh Thiên đại lão gia của Càn quốc chúng ta, hiện tại không có việc gì chứ? Đi, ta

mời ngươi uống rượu, lần trước Tiên nhi thấy ngươi còn nhớ mãi không quên đấy.”

Nhìn Vương Tam, Triệu Khang thầm mắng một trận, nhưng hiện tại bị miễn chức đình bổng, hắn cũng chẳng có việc gì làm, xem thử tên này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Hắn lập tức đồng ý, dặn trước là Vương Tam phải trả tiền.

Vương Tam cười lớn, “Biết rồi biết rồi, bổng lộc của ngươi vẫn nên giữ lại đi.”

Hai người sóng vai ra cửa, thân thiết như tri kỷ, đến Xuân Phượng lâu nơi Vương Tam từng mời hắn trước đây. Vẫn là đại sảnh tráng lệ

kia.

Triệu Khang nhìn quanh, thấy khách khứa đông đúc.

Tuy là ban ngày ban mặt, chắc hắn sẽ có chút thu liễm, hắn thầm nghĩ.

Vương Tam hiển nhiên đã có chuẩn bị, dẫn Triệu Khang trực tiếp lên lầu ba.

Ngồi xuống.

Gã sai vật tửu lâu mở cửa sổ, hỏi Vương Tam: “Gia, có thể mang thức ăn lên chưa?”

“Mang lên đi, ta chết đói rồi.” Vương Tam nói rồi thả lỏng chim xuống.

Triệu Khang nhìn ra ngoài cửa sổ, đây có lẽ là vị trí đẹp nhất Xuân Phượng lâu, có thể nhìn thấy hơn nửa hoàng cung.

Tiên nhi cô nương lần trước gặp qua cùng với một nữ tử dáng người nóng nảy, khuôn mặt như yêu đi đến, há miệng là phong trần mười phần.

“Vương công tử, Triệu đại nhân đã lâu không tới a.”

Nói xong, nàng ta ung dung ngồi xuống bên cạnh Triệu Khang, quả là tự nhiên a!

Triệu Khang nở nụ cười, không cự tuyệt mỹ nhân ân cần. Vương Tam trêu ghẹo nói: “Triệu Thanh Thiên chúng ta công vụ rất bận rộn.”

“Trách không được Tiên nhi vừa nhìn, Triệu đại nhân đều gây đi.”

Triệu Khang nhướn mày nhìn chăm chăm hung khí hành thích mình: “Ta thấy ngươi béo rồi.”

Tiếng cười vang lên bốn phía.

Món ngon giống nhau được bung lên, Triệu Khang nhìn mà không có hứng thú gì. Thủ đoạn nấu nướng của thời đại này quá cay nồng, ngay cả

huyện Nguyên Giang, đám đầu bếp kia cũng học theo hẩn, cho nhiều dầu mỡ muối, ăn mới có vị.

Vương Tam cầm đũa gắp một miếng thịt cá bỏ vào miệng, nhăn mặt: “Thật đúng là nhạt nhẽo.”

Triệu Khang thuận miệng nói: “Các nơi trong cả nước không phải đều như vậy.”

Vương Tam cười ý vị thâm thúy: “Vậy cũng chưa chắc, đến đây, cho ngươi xem thứ tốt.”

Nói xong, hẩn lấy từ đai ngọc bên hông ra một bình ngọc nhỏ. Ba người Triệu Khang đều bị gọi lên hứng thú. Nữ tử bên cạnh

Vương Tam hỏi:

“Gia, đây là thứ tốt gì?”

“Thứ này a, chỉ cần bỏ một chút như vậy, đồ ăn sẽ trở nên rất có vị.” Vương Tam nhìn Triệu Khang mở bình ngọc ra, phun ra một ít bột trắng

nhỏ mịn.

Mí mắt Triệu Khang giật giật. Thứ Vương Tam đổ ra không phải gì khác, chính là muối mịn mà Nguyên Giang huyện lên lút bán!

Chương 91 - Càn Ô Liu

Muối và sắt luôn là ưu tiên hàng đầu trong quốc sách của các triều đại phong kiến.

Đại Càn cũng như các triều đại Trung Hoa cổ đại khác đều có một quy định sắt đá, đó là: buôn lậu muối và sắt sẽ bị xử tử không tha!

Sắt thì không cần nói nhiều, nếu đồ sắt rơi vào tay thương nhân, rất có thể sẽ bị tuồn ra nước ngoài để chế tạo vũ khí.

Muối thì phức tạp hơn nhiều.

Ứng dụng của muối rất rộng rãi, là nhu cầu thiết yếu của mọi nhà, nhu cầu lớn này tạo ra lợi nhuận kinh tế khổng lồ. Đừng nhìn nó chỉ là gia vị, nhưng cũng giống như quần áo, là thứ không thể thiếu.

Lợi nhuận từ muối có thể tưởng tượng được.

Một lý do nữa khiến triều đình cấm dân gian bán muối tư là vì lợi ích quá lớn.

Nếu ai cũng có thể tùy ý buôn bán muối, vậy quan lại còn vớt vát được gì?

Chính vì vậy, huyện Nguyên Giang tuy quang minh chính đại lừa người trong nhiều việc, nhưng chỉ có việc sản xuất muối mịn này là phải lên lút, dù là bán hay sử dụng đều phải bí mật.

Bắt đầu từ lúc quá nghèo, không còn cách nào khác, Triệu Khang buộc phải vi phạm pháp luật, làm trái luân thường đạo

lý.

Sau khi cuộc sống tốt đẹp hơn, Triệu Khang cũng từng hạ lệnh cấm bán muối mìn cho người ngoài, tránh bị điều tra ra, dẫn đến họa diệt môn.

Đây là chuyện không thể qua loa được!

Hôm nay, muối mìn lại xuất hiện trong tay Vương Tam, Triệu Khang không thể không cảnh giác. Vừa dùng ánh mắt liếc nhìn Vương Tam đang khuấy trong đĩa, vừa suy đoán rốt cuộc tên này đang bán thuốc gì.

“Được rồi, mọi người nếm thử xem, vị có khác nhau hay không?” - Vương Tam cười híp híp nói, nụ cười này rất là nguy hiểm.

Mấy người gấp một đĩa, hai cô nương Tiên Nhi nhất thời hai mắt tỏa sáng. Tay nghề của đầu bếp Xuân Phượng Lâu nhà mình thế nào trong lòng các nàng đều biết rõ.

“Đúng là hương vị ngon hơn nhiều, hình như là vị muối. Vương công tử, đây rốt cuộc là thứ gì a?”

Vương Tam cười thu hồi bình ngọc, “Cái này nha, Triệu đại nhân bác học đa tài của chúng ta, để cho hần giải đáp cho người.”

Hai vị giải đáp xong rồi.

“Nếu có thêm vị muối, vậy khẳng định chính là muối.” Triệu Khang nở nụ cười.

Là họa hay phúc, không thể tránh khỏi. Người này sẽ không vô duyên vô cớ mời mình uống rượu, đây đã là lần thứ hai rồi.

Để bản thân tỉnh táo, Triệu Khang nói rất rõ ràng, cho dù việc này đâm vào Tiêu Linh Lung hần cũng không sợ, nhiều lắm là bị đánh một trận.

Vương Tam cười ha ha: “Không sai không sai, Triệu đại nhân quả nhiên kiến thức rộng rãi, đây là muối.”

“Làm gì có muối mìn như vậy?” hai cô gái khó hiểu.

Ngày thường trong phòng bếp dùng muối đều rất thô thậm chí còn có hình khối, các nàng chưa từng thấy muối mìn.

Vương Tam nhìn Triệu Khang: “Muối này a, nhưng công tử ta lấy được từ một nơi rất tốt, Tiên nhi các người ra ngoài trước một chút, ta cùng Triệu đại nhân có chuyện muốn nói.”

Hai nàng không do dự gì, vội vàng đứng dậy, để lại phòng cho Triệu Khang và Vương Tam.

Đợi đến khi hai người đi rồi, Vương Tam mới nghiêng ngẫm nhìn Triệu Khang: “Triệu đại nhân đối với muối này hẳn là không xa lạ gì.”

“Hoàn hảo, như thế nào Vương công tử muốn đi tố cáo ta?” - Triệu Khang cười, vung vàng như lão cầu.

“Người thật đúng là không sợ cái gì!”

Ý đồ tại Triệu Khang trên mặt tìm ra thất kinh bộ dáng, nhưng Vương Tam thất vọng, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Thứ này người cũng dám làm, thật sự là không muốn sống hay sao!”

“Mọi người đều vui vẻ không sống nổi nữa, còn sợ cái chim!” Triệu Khang cười nhạo một tiếng.

Không ngờ Vương Tam lại đồng ý gật đầu: “Đúng vậy, người nếu sống không nổi thì cái gì cũng dám làm.”

“Được rồi Vương công tử cũng đừng vòng vo, tìm ta đến tột cùng là muốn làm gì?” Triệu Khang không cãi cò với hắn nữa, trực tiếp nhập chủ đề.

Vương Tam Nhất cười: “Rất đơn giản, hợp tác. Người của ta đã đến huyện Nguyên Giang.”

Triệu Khang nhíu mày: “Muối này là mua từ huyện Nguyên Giang?”

Nếu quả thật là như vậy, vậy Triệu Khang có thể phải thu thập người.

Vương Tam lắc đầu: “Không phải, là một thương nhân của Đại Danh phủ tặng ta, nói vật này đến từ huyện Nguyên Giang, ta nhất thời tò mò liền phái người đi điều tra, điều này không tra không biết, không nghĩ tới Triệu đại nhân cư nhiên làm ra một thể ngoại đạo nguyên như vậy. Ngay cả người của ta sau khi đi một chuyến, trực tiếp mặc kệ, đem lão nương đều đón đến huyện Nguyên Giang đặt chân?”

Nghe nói lúc này đang đốt gạch ở sân gạch nào đó của Triệu đại nhân.

Lúc nói lời này Vương Tam vẻ mặt bất đắc dĩ, nếu không phải hẳn không tiện, thật đúng là muốn tự mình đi một chuyến Nguyên Giang huyện nhìn xem, đến tốt cùng là địa phương nào mới có thể để cho thuộc hạ của mình phản bội mình.

Chết tiệt!

Triệu Khang giả vờ ngây thơ, sờ sờ chóp mũi: “Hợp tác cái gì? Bán muối? Ta là công dân tuân thủ pháp luật.”

Vương Tam dở khóc dở cười: “Triệu đại nhân nói tuân thủ pháp luật là ở trên triều đình chỉ vào một thái phó một thái sư, hai vị quan lớn chính nhất phẩm, chửi ầm lên?”

Triệu Khang nhú mày: “Tin tức của người đủ linh thông a.”

Vương Tam thản nhiên: “Điểm ấy môn đạo chung quy vẫn phải có, ta nói hợp tác tự nhiên không phải bán muối, thứ này ta cũng không dám đụng, bất quá Triệu đại nhân Nguyên Giang huyện thứ tốt cũng không chỉ là muối này a?”

“Người xuất hàng, ta tìm con đường, sự thành sau đó bốn sáu phân, ta bốn người sáu chúng ta cùng nhau phát tài như thế nào?”

Triệu Khang hí mắt, nói thật hẳn có chút đau lòng, Vương Tam người này lai lịch không đơn giản, trong lòng hẳn cũng không sợ nhiều, chỉ là có chút cố kỵ.

“Trước tiên nói xem người nhìn trúng cái gì.”

Vương Tam: “Nghe nói huyện Nguyên Giang của Triệu đại nhân có một loại ngọc da thơm, ta may mắn có được một khối, sau khi dùng thì đúng là như vậy.”

Là cơ thể sinh hương, thứ này nếu bán cho quý tộc, đám người ra ngoài đều thích treo hương liệu chắc chắn sẽ không cự tuyệt.

“Chúng ta có thể đem giá cả nâng lên, nói đây là quý tộc chuyên dụng, đem hẳn biến thành quý tộc tiêu chuẩn thậm chí là nhu yếu phẩm, sau đó dùng đầu giá phương thức chào hàng!”

Vương Tam càng nói càng kích động, Triệu Khang cũng bị lôi kéo “Một khối bán hẵn mấy lượng bạc, còn áp dụng phương thức hạn chế, mỗi tháng chỉ bán một ít như vậy.”

Vương Tam sừng sốt: “Mới vài lượng có thể quá tiện nghi hay không.”

“Người không phải đã dùng qua rồi sao, chỉ một khối kia mỗi ngày dùng cũng không cần nửa tháng là có thể dùng hết, đến lúc đó để cho hẵn muốn mua cũng chỉ có thể chờ, tể thủy trường lưu a hiểu hay không.”

Hai người giống như là gặp gỡ tri kỷ đồng dạng nói, cái gì truyền đơn quảng cáo, phòng đấu giá muốn làm như thế nào, vậy thật sự là hạn gặp nhau quá muộn.

Lúc này cầm lấy chén chạm vào, nhìn đối phương trong lòng không hẹn mà đồng đạo.

Thật gia hỏa là một con thú nhỏ, tâm này thật đen tối!

Uống xong chén rượu, Vương Tam lập tức có chút khẩn cấp nói: “Chúng ta khi nào thì bắt đầu.”

Triệu Khang nhướng mày: “Ta còn chưa đồng ý hợp tác với người đâu.”

Vương Tam mộng bức, tình cảm của chúng ta vừa rồi Triệu ca Vương đệ đều là gọi giả đúng không?

“Triệu đại nhân người còn có điều kiện gì cứ nói thẳng đi.”

Hợp tác sắp tới Vương Tam cũng có chút trầm không nổi.

Triệu Khang nhìn hẵn: “Ta dù sao cũng phải biết người có năng lực ăn được hàng của huyện Nguyên Giang ta hay không? Cái khác không nói, chỉ có hương phu ngọc trong miệng người, lúc ta rời khỏi huyện Nguyên Giang, trong kho hàng một hai ngàn vẫn có.”

Vương Tam mi mắt buông xuống: “Cái này xin Triệu đại nhân yên tâm, bán không được tính là của ta.”

Triệu Khang ha ha cười vươn tay: “Vậy Vương huynh sau này cần phải che chở cho ta, dù sao người cũng biết ta hiện tại không có quan thân.”

“Để nói để nói.”

Vương Tam gương mặt mỉm cười ấm áp.

Chương 92 - Hấn nói bô đêm

Triệu Khang đi rồi, Vương Tam vẫn ung dung thưởng thức bữa tiệc thịnh soạn trong nhĩ gian. Ông chủ tiệm khom người hỏi: “Gia, đàm phán thành công rồi ă?”

Vương Tam gật đầu: “Đàm phán thành công, nhưng ta cũng khinh thường tên này. Hấn là Quỷ Linh Tinh, lúc này chỉ sợ đã biết ta là ai.”

“Hấn có thể có bản lĩnh này?”, ông chủ tiệm kinh ngạc.

Vương Tam không nói gì, chỉ xoay chén rượu trong tay. Việc Triệu Khang hỏi hấn có thể tiêu thụ hàng hóa của huyện Nguyên Giang hay không chính là đang nói rõ thân phận của hấn.

Nếu không phải đoán được, hấn sẽ không xác nhận như vậy.

“Lúc trước chúng ta đều nhìn lầm rồi, tên này rất thông minh. Dặn dò người của ngươi đừng theo dõi huyện Nguyên Giang nữa.” Vương Tam nói.

Ông chủ tiệm do dự một chút mới nói: “Làm như vậy sẽ không nắm được gì về huyện Nguyên Giang.”

“Muôn không chế người thông minh, thì không thể để cho họ cảm thấy bị không chế. Triệu Khang là một nhân tài, nếu Nữ Đế không cần hấn, vậy ta muốn.”

Vương Tam mỉm cười: “Mặt khác, nói cho lão gia nhà ngươi biết, hôm nay hấn chịu ủy khuất, trong khoảng thời gian này không cần tìm Triệu Khang gây phiền toái.”

“Tiểu nhân hiểu rồi.”

Vương Tam đứng dậy: “Ngươi cũng đi chuẩn bị, chờ hàng đến.”

“Tuân lệnh.”

.....

Thoát khỏi gánh nặng quan chức, không cần chạy ngược chạy xuôi trong ngoài hoàng cung, Triệu Khang hoàn toàn thanh

nhân tự tại. Việc vệ sinh cũng lười quan tâm, hiện tại chỉ ôm một cái đùi to để kiếm tiền.

Đi dạo trong thành đến khi trời sắp tối, Triệu Khang mới trở về chỗ ở. Vừa vào sân, hắn đã nhìn thấy nha hoàn xinh đẹp Lục Uyên.

“Triệu đại nhân.” Lục Uyên kêu lên.

Triệu Khang nhíu mày: “Trả Triệu đại nhân cái gì? Ta bây giờ là bình dân.”

Lục Uyên bĩu môi: “Người có giận cũng đừng trút lên ta.”

Nghĩ đến lời dặn dò của bệ hạ, Lục Uyên chỉ vào đồng hồ chất đồng bên người vội nói: “Việc này bệ hạ ban thưởng cho Triệu đại nhân, ngài nhìn xem tơ lụa này chính là Thanh Châu thượng hạng, năm mươi lượng một con đấy, ngày thường chỉ có quan chức nhị phẩm mới có thể dùng.”

“Ôi, cái này ta làm sao chịu nổi a.”

Triệu Khang giả vờ hoảng sợ: “Đa tạ bệ hạ đại ân đại đức, Lục Uyên cô nương vẫn là nhanh chóng lấy về đi, đây chính là nhị phẩm quan lớn mới có thể dùng, Triệu Khang hiện tại chính là thân phận bình dân nào dám a, đừng đợi lát nữa lại có người nói ta phạm thượng, mau mau lấy đi.”

“Triệu đại nhân, người đừng đuổi ta đi!”

Giữ lại đồng ban thưởng kia, Triệu Khang đẩy Lục Uyên ra cửa. Vừa ra khỏi cửa, Triệu Khang cúi đầu nói: “Triệu Khang tạ ơn bệ hạ ban thưởng, phiền cô nương trở về chuyển cáo bệ hạ, Triệu Khang muốn cáo quan hồi hương, không làm nô tỳ này nữa. Về sau cũng đừng gọi ta làm quan chó má gì nữa, cùng đám vương bát đản kia làm quan, quả thực là sỉ nhục của ta.”

Tượng đất còn ba phần hỏa khí, hướng chỉ là Triệu lão gia.

Nha cho chút rách nát, chỉ muốn cho ta nguôi giận, muốn ăn rắm!

Cánh cửa đóng sầm lại, tiếng bước chân đậm mạnh của Lục Uyên vang lên.

“Khá lắm Triệu Khang, dám ném cả ban thưởng của bệ hạ, người chờ xem ta trở về không cho người báo cáo nhỏ.”

Trong hậu cung.

Nữ Đế bệ hạ không ngủ, mà ngồi trong đình nghỉ mát của ngự hoa viên, ngắm nhìn vườn hoa trước mặt, trong đầu nghĩ đến ánh mắt Triệu Khang nhìn mình khi rời đi, cùng với bóng lưng cao ngất của hắn khi đi ra đại điện.

“Bệ hạ, trời đã tối rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi.” Thái giám tổng quản bên cạnh đau lòng khuyên nhủ.

“Còn sớm, Lục Uyên chưa về sao?”

Vừa dứt lời, Lục Uyên đã mang theo đồng ban thưởng kia trở về: “Bệ hạ.”

Tiêu Linh Lung nhíu mày nhìn hộp trân bảo mình chọn lựa: “Người không gặp hắn?”

Lục Uyên tức giận nói: “Bệ hạ, Triệu Khang này quá không biết tốt xấu.

“Hắn đuổi ta ra ngoài.”

“Đuổi ra ngoài?” Tiêu Linh Lung trong lòng có chút không thoải mái.

Lục Uyên “Đúng vậy, còn nói cái gì hắn muốn cáo quan hồi hương, không ở đây làm bộ đêm, về sau cũng không làm quan, thật sự là đáng hận, nên bắt lại đánh một trận.”

“Dạ Hồ sao? Hắn nói như vậy!” Tiêu Linh Lung tức giận đứng lên.

Dạ Hồ là gì?

Thời điểm cần thiết rất quan trọng, thời điểm không cần nhìn thẳng ghê tởm, chính là dạ hồ.

Lục Uyên gật gật đầu, một hồi lâu Tiêu Linh Lung mới mở miệng: “Quên đi, đi xuống đi.”

Lục Uyên không biết sao lại cảm giác bệ hạ giống như là xì hơi bóng cao su.

Một mình rời khỏi đình viện, Nữ Đế bệ hạ đi vào sân Đông cung, Tiêu Huyền Sách mặt mũi bầm dập đang đề bút viết cái

gì đó, lần này không phải giả bộ.

Bà nội nó, ai có thể nghĩ đến bệ hạ thoáng cái bãi triều liền cho mình đến như vậy một trận đau đớn đánh!

Lúc này hoàng tử điện hạ chỉ muốn tối nay nhanh chóng xong việc, tốt ngày mai đi tìm Triệu Khang tổ khổ. Nghe thấy các cung nữ nói bệ hạ xuống, thân thể Tiêu Huyền Sách run lên, ngay cả tư thế cầm bút cũng đoạn chính không ít.

“Viết cái gì?”

Tiêu Linh Lung lãnh đạm mở miệng.

Tiêu Huyền Sách vội vàng xoay người gãi đầu, mới đáp: “Hồi bệ hạ, không viết gì. Nghe nói Triệu Khang ở triều hội viết hai câu thơ, cảm giác rất hay.”

“Thơ?” Tiêu Linh Lung đến gần, nương theo ánh đèn nhìn về phía câu thơ trên giấy Tuyên Thành.

Là hai câu kia: “Ai biết mâm cơm Trung Quốc, hạt hạt đều vát vả.”

Đơn giản nói trắng ra, thông tục dễ hiểu.

“Không sai.” Tiêu Linh Lung ừ một tiếng, trong đầu xẹt qua bóng dáng Triệu Khang.

Hoàng tử điện hạ gật đầu như gà mổ thóc: “Cũng không, buổi chiều lúc đi học ở thượng thư phòng, lão thái sư nói Triệu Khang làm người vô liêm sỉ, nhưng thơ quả thật viết không tệ, cũng không biết có phải hẳn viết hay không.”

“n, chỉ có hai câu.”

Nghe Tiêu Huyền Sách nói, Nữ Đế bệ hạ càng cảm thấy phiền não, không nói gì xoay người rời đi, nhìn hoàng tử điện hạ rất là may mắn.

Thật không biết ai lại đắc tội với nàng, may mà không đánh mình nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Triệu Khang đã thu dọn xong hành lý.

Hắn cùng Lục Uyên nói muốn hồi hương cũng không phải là nói mà thôi, nếu quyết định muốn cùng Vương Tam hợp tác,

vậy thì phải ra roi thúc ngựa, bạc cũng không đợi người.

Lung đeo gói hàng đi tới cửa hàng xe, đặt một chiếc xe ngựa Triệu Khang chạy về huyện Nguyên Giang, ngoại trừ đế đô hoàng thành, thật sự là ngay cả không khí cũng rõ ràng không ít.

Mặt trời lên ba sào cuối cùng cũng xuống triều.

Mặt mang khăn che mặt, Tiêu Linh Lung cùng Tiêu Huyền Sách đứng ở trước cửa lớn đóng chặt, gã sai vặt trông cửa nhìn hai người nói: “Vị công tử tiểu thư này, Triệu đại nhân đã sớm đi rồi, các người muốn bắt quá một thời gian ngắn lại đến?”

Hắn không nói muốn đi đâu?” Tiêu Linh Lung vội hỏi.

Gã sai vặt lắc đầu “Không nói.”

“Người này cư nhiên cứ như vậy chạy, thật sự là rất không chịu trách nhiệm, ta còn muốn hỏi kế tiếp vệ sinh tình huống làm sao đây, thật sự là!”

Liên tiếp bốn ngày ra roi thúc ngựa.

Triệu Khang rốt cục gặp được cửa thành huyện Nguyên Giang, bảo phu xe sau khi trở về liền xuống xe đi bộ. Nha dịch thủ thành vừa thấy hắn hoảng sợ, vội vàng dụi dụi mắt.

Sau khi xác định là Triệu Khang mới mừng rỡ như điên kêu lên: “Lão gia đã trở lại!”

Tiếng hét vang dội, kinh động không ít tiểu thương gần thành, mọi người vội vàng vọt ra, vừa thấy Triệu Khang đều vây quanh.

Mọi người đều là xuất phát từ nội tâm cao hứng ngây ngất!

Đây mới là nhà của lão tử!

Triệu Khang tâm tình đồng dạng mỹ lệ, đem bao phục hướng trời vung lên “Điều dân, lão tử đã trở lại!”

Chương 93 - Bạch cung

Tiếng reo hò vang dội:

“Đã trở lại, lão gia đã trở lại!”

“Ai đã trở lại?”

Còn ai ngoài Triệu lão gia chết tiết kia! Mau đi nghênh đón!

“Mẹ nó, lão gia đã về, đội vệ sinh các người chết đi đâu rồi, mau ra đây quét sạch rác rưởi này!”

Các cô nương Di Hồng viện nhao nhao mở cửa sổ, oán gia này rốt cuộc đã trở lại.

Bị đám người vây quanh vào thành, Triệu Khang cảm nhận niềm sướng khoái đã lâu không thấy, lúc này mới ra dáng quan triều đình!

Mẹ nó, ở kinh thành kia cả ngày bị sai khiến hò hét.

Nhìn lướt qua con đường không mấy sạch sẽ, Triệu Khang nhướn mày, cười ha hả với Giả Hồ, đội trưởng vệ sinh: “Hồ tử, xem ra lão gia ta không ở đây, người lười biếng không ít nhỉ!”

“Cái này...cái này...” Giả Hồ vội vàng gọi người.

Cao Nguyên, phụ trách nhân lực tài nguyên, cười ha hả nói: “Lão gia không ở đây, tên này lười biếng đến mức xương cốt sắp rã rời. Lão gia lần này trở về mấy ngày?”

“Đúng vậy lão gia, ngài không ở đây, chúng ta làm việc cũng không tiện triển khai.”

Triệu Khang cười một tiếng: “Không đi đâu, chết cũng chết ở đây!”

Tiếng hoan hô vang dội, trở lại địa bàn của mình, sai khiến người khác đều hăng hái như vậy.

Triệu Khang bảo ông chủ Phong Nguyệt Lâu nấu cơm, sau đó kiểm kê tất cả tâm phúc.

Cao Tuyền phụ trách nhân lực, Trương Long phụ trách nhà kho nhà máy dệt, Lưu Trường Căn duy trì trị an cùng với Giả Hồ phụ trách vệ sinh toàn huyện.

Bốn người đi theo Triệu Khang đến Phong Nguyệt Lâu, rượu và thức ăn được mang lên bàn, cuối cùng có thể ăn một bữa cơm thư thái.

Nhìn về phía Cao Tuyền, Triệu Khang hỏi: “Hiện giờ nhân khẩu trong huyện tổng cộng có bao nhiêu?”

“Tổng cộng bảy vạn ba ngàn bốn trăm sáu mươi hai người.”

Cao Tuyền không cần Triệu Khang nói nhảm, liền mở miệng: “Thanh niên trai tráng bốn vạn hai ngàn, còn lại đều là phụ nữ và trẻ em.”

“Không còn nhiều nữa, tạm thời đình chỉ thu hút tài nguyên nhân khẩu.”

Triệu Khang liếc mắt sang Trương Long: “Trương Long, hiện tại chúng ta còn bao nhiêu hương liệu quý?”

Lấy quyển sách từ trong ngực ra, lật từng trang một cách vội vàng, Trương Long đáp: “Lần ghi chép gần đây nhất, kho xưởng còn lại hai vạn một ngàn sáu mươi ba bánh xà phòng, năm ngàn hộp ngọc da hương. Tất cả đều được đóng gói cẩn thận, hộp đựng do thợ thủ công trong huyện điêu khắc tinh xảo, đảm bảo nhìn vào là biết ngay là hàng tốt.”

“Sau khi trở về, bảo toàn bộ công nhân dùng xe ngựa chở lên, mấy ngày nữa đưa ra ngoài bán.”

Năm ngàn hộp, vừa đủ cho nhóm đầu tiên.

Không đợi Triệu Khang hỏi ngược lại, Trương Long liền nói tiếp: “Ngoài ra, lão gia, trong mấy tháng nay ngài đi vắng, xưởng gạch của chúng ta đã xuất hàng hai lần cho khách thương Đại Danh phủ và U Châu, thu về một vạn bốn ngàn lượng bạc trắng. Hàng tồn kho của xưởng gạch cơ bản đã hết.”

“Xưởng trà ép không ít hàng hóa, ước chừng hai ngàn cân trà. Nhiều thương nhân muốn mua nhưng đều bị ta ép lại.”

Nói xong, Trương Long nhìn Triệu Khang với vẻ mặt háo hức: “Lão gia, chính là cái xe quay mà ngài cho ta mang về lần trước, nhóm thợ trong xưởng Chúc Nữ đã dùng rồi!”

“Hơn nữa, mấy ngày trước, có thương nhân Cảnh quốc đến huyện chúng ta, yêu cầu mua năm vạn vải vóc. Nhiều nhất nửa tháng nữa là có thể hoàn thành.”

Triệu Khang nheo mắt: “Gấp năm lần? Người không để cho thương nhân kia nhìn thấy chiếc xe quay đó chứ?”

Sao có thể chứ! Nhà xưởng trọng địa, người không liên quan không được phép đến gần.

Trương Long nói: “Mặt khác lão gia, lần trước ngài dặn làm thủy tinh cũng đã làm ra không ít. Lát nữa ăn xong, ta dẫn ngài đi xem?”

“Được!”

Bữa cơm trôi qua nhanh chóng. Sau khi đặt bát đĩa xuống, không chần chừ thêm, cả đoàn người đi tới nhà xưởng.

Các công nhân đang hối hả làm việc, khi nhìn thấy Triệu Khang đều vội vàng buông công việc xuống chào hỏi.

Triệu Khang gật đầu đáp lại từng người, rồi cùng Trương Long đi đến chỗ những khối thủy tinh đã hoàn thành. Chỉ thấy những viên thủy tinh trong suốt, sáng bóng được xếp ngay ngắn trên giá gỗ.

Triệu Khang cầm lấy một viên thủy tinh cỡ ngón cái, trong đầu nhớ đến một câu quảng cáo kinh điển kiếp trước, không khỏi bật cười.

“Thứ tốt, thật sự là thứ tốt!”

Trương Long cười ha hả: “Thứ này đúng là đẹp mắt. Lão gia, ngài cho chúng ta làm cái này để làm gì?”

“Biết cái gì là tình yêu không? Vô giá chính là tình yêu, cho nên thứ này vô giá!”

Bỗng nhiên, một viên thủy tinh trên tay Triệu Khang trượt rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Trương Long: “Lão gia, tình yêu của ngài thật yếu ớt.”

“Cút sang một bên!”

Triệu Khang liếc mắt xem thường, không biết vì sao vừa rồi lại nhớ tới nữ nhân đáng ghét kia.

Ra khỏi nhà máy thủy tinh, đoàn người đi tới trung tâm thị trấn. Hai tòa học đường quy hoạch đẹp đẽ đang được thi công rầm rộ, đã có quy mô ban đầu.

Đây là một việc mà Triệu Khang tương đối quan tâm. Giáo dục rất quan trọng, hẳn tự hỏi bản thân không phải thánh nhân

gì, nhưng nhìn những hài đồng vốn nên đọc sách tập chữ, lẫn lộn trong ruộng thật sự là có chút không đành lòng.

Tất cả mọi thứ đều được tiến hành đầu vào đầy, sản nghiệp phát triển mạnh mẽ, khiến tâm tình Triệu Khang vô cùng vui vẻ.

Đi tới huyện nha đã lâu không gặp, đuổi Trương Long đi, Triệu Khang bồn ba mấy ngày liền ngủ một giấc an ổn.

Tỉnh dậy thì trời đã tối.

Huyện Nguyên Giang không có lệnh giới nghiêm, vì vậy đường phố rất náo nhiệt.

Ngoại trừ cư dân huyện này ra còn có không ít thương gia bên ngoài chờ hàng. Triệu Khang vào Di Hồng viện, khiến tú bà Tuyết Di cao hứng cười toe toét.

Điệu múa cột được sắp xếp ngay lập tức.

Hôm nay người không ít, có thể tới đây tìm vui vẻ tự nhiên trong túi đều là có mấy cái dư tiền.

Bên cạnh một bàn, một nam tử mập mạp nhìn những vũ nữ trên đài vây quanh ống thép uốn éo thân thể, ánh mắt đều đắm đắm.

“Con mẹ nó, đời này đi dạo nhiều thanh lâu như vậy, lão tử vẫn là lần đầu tiên thấy loại tiết mục này, rõ ràng không có lên giường làm sao liền như vậy đã nghiên đầu này!”

Khẩu âm nam tử có chút không được tự nhiên, vừa nghe cũng không phải người Càn Quốc. Triệu Khang cũng coi như cùng thương khách bên ngoài đánh không ít giao dịch, mượn phục sức rất nhanh liền nhận ra mập mạp này đến từ Tề quốc. Ma xui quỷ khiến hắn cười mở miệng: “Mập mạp kia, có muốn tới đây uống một chén hay không?”

Mập mạp quay đầu, tươi cười trên mặt không giảm: “Tiểu tử ngươi, mập mạp cái gì? Ta đây gọi là khỏe mạnh.”

Ngoài miệng nói xong cũng không cự tuyệt lời mời của Triệu Khang, cầm ly rượu đi tới. Hai người chạm một ly, mập mạp là một người quen thuộc mở miệng nói: “Huyện Nguyên Giang các ngươi thật đúng là để cho ta mở mang kiến thức, đồ ăn ngon đồ chơi thú vị.”

Triệu Khang vui vẻ: “Vậy nếu không mua một căn nhà đặt chân?”

Mập mạp lắc đầu: “Nói dối, ta là người nước Tề, sao có thể tới các người Càn quốc cư trú, vậy không thành phản quốc?”

Triệu Khang vốn chính là chọc cười, cũng không nói thêm cái gì, hỏi: “Người tới huyện chúng ta làm ăn gì?”

“Mua đồ sứ đấy, lần trước có một người bạn ở chỗ các người mua ít hàng, đồ chơi là thật không tồi...”

Hai người uống rượu nhìn vũ nữ trên đài, nói chuyện với nhau thật vui, khiến trong lòng Triệu Khang phiền muộn ít đi không ít. Trước khi ly biệt còn có chút tỉnh táo tương tích.

“A Nhị đi rồi, đưa lão gia ta trở về, huynh đệ ngày mai chúng ta lại uống.” Mập mạp có chút choáng váng khoác vai Triệu Khang.

Triệu Khang cũng không khách sáo, cười hì hì một tiếng. Phu xe đối phương về mặt đau khổ đi tới, trong tay ôm một khúc gỗ tựa như đồ vật. Mập mạp trêu ghẹo nói: “Sao vậy A Nhị, lão sơn sâm kia của người còn chưa bán đi?”

“Lão gia người nói cái này căn bản không phải là nhân sâm gì.” Xa phu quơ quơ đồ vật trong tay. Cái này nhoáng lên thiếu chút nữa đem hồn Triệu Khang câu đi.

Chương 94 - Sơn sâm? Khoai lang!

“Đợi một chút! Đợi một chút!”

Triệu Khang vốn đã có chút mơ màng vì rượu, đẩy mập mạp bên cạnh ra, gọi phu xe A Nhị khiến hai người có chút mơ hồ.

Triệu Khang cũng mặc kệ, vội vàng dụi dụi mắt, nhìn A Nhị cùng mập mạp đang cầm cái gọi là đã sơn sâm, trong lòng khó tin: “Đem đồ trong tay người cho ta xem.”

“Người muốn?”

Xa phu A Nhị tiện tay đưa cho Triệu Khang củ nhân sâm hẳn đào được trên đường đi.

Nhìn kỹ đồ vật trong tay, ánh mắt Triệu Khang dần dần trở nên kinh hi: “Giống như vậy!”

Nói xong, hai tay dùng sức bẻ một cái, bẻ củ nhân sâm của A Nhị thành hai đoạn, lộ ra màu vàng trắng bên trong. Vừa nhìn màu sắc này, không nói hai lời, Triệu Khang trực tiếp cắn một miếng.

Vị hơi chát, mang theo vị ngọt nhàn nhạt!

Đúng rồi! Là nó!

Triệu Khang kích động muốn nhảy dựng lên, rượu cũng đã tỉnh, túm lấy phu xe A Nhị: “Nói mau thứ này người từ đâu tìm được!”

Xa phu A Nhị là một người thành thật, bị một người xa lạ nắm lấy như vậy, sợ tới mức nói không ra lời, vội vàng nhìn về phía mập mạp bên cạnh cầu cứu.

Mập mạp uống không ít, lúc này còn có chút choáng váng, vội đối Triệu Khang nói: “Huynh đệ, huynh đệ người trước đừng nóng vội, đồ chơi này là cái gì?”

“Cái quái gì sâm núi, đây là...!”

Lời còn chưa nói xong, Triệu Khang cũng ý thức được mình có chút thất thố, ổn định tâm tình lại, nói muốn mời mập mạp cùng phu xe ăn một bữa cơm. Sau đó, không quản hai người có đáp ứng hay không, kéo họ tới Phong Nguyệt lâu.

“Ồ, lão gia đến rồi!” – Ông chủ Phong Nguyệt Lâu thấy Triệu Khang vội vàng đến nghênh đón.

“Đừng nói nhảm, rượu ngon đồ ăn ngon đặt tiền mang lên, lão tử muốn mời khách.”

Nhìn thấy Triệu Khang trong lòng kích động, bảo ông chủ nhanh chóng đi chuẩn bị, mình thì kéo mập mạp và A Nhị, giống như sợ hai người chạy mất.

Mãi cho đến khi lên bàn, mập mạp hai người còn có chút mơ hồ.

Triệu Khang rửa mặt, lúc này mới đi tới cầm lấy củ nhân sâm bị bẻ thành hai nửa trên bàn, nhìn lên. So với kiếp trước nhìn thấy thì nó nhỏ hơn một chút, chỉ có hai ngón tay lớn nhỏ,

thoạt nhìn bị đào ra có đoạn thời gian, thân thể có chút khô quắt.

Không có gì ngạc nhiên khi nó bị nhầm lẫn với sâm núi.

Nghĩ vậy, Triệu Khang cười nhìn về phía phu xe có chút đứng ngồi không yên, lại nhìn mập mạp, mở miệng: “Lão ca, đại ca này là phu xe của người?”

Mập mạp ừ một tiếng, lúc này còn mơ hồ. Lúc trước ở thanh lâu rất hợp ý với Triệu Khang, hắn cũng không sợ, hỏi: “Lão đệ người biết thứ này?”

Triệu Khang gật đầu: “Biết, ta tìm nó đã lâu, các người là ở đâu đào được?”

Mập mạp nghe nói, bản tính thương nhân toát ra, nhìn Triệu Khang có chút tò mò: “Thứ này, có phải hay không sơn sâm?”

Vậy Triệu Khang có thể cho hắn biết?

Lắc đầu cười nói: “Đây không phải sơn sâm, bất quá cũng là một loại dược liệu. Trong nhà ta có người sinh bệnh đang cần.”

Mập mạp nghe vậy liền mất đi hứng thú. Nếu là sơn sâm thì còn có giá trị, dù sao nhân sâm ngoài làm dược còn có thể làm thuốc bổ.

Dưới sự gợi ý của mập mạp, xa phu A Nhị mới mở miệng nói với Triệu Khang nguồn gốc của củ sâm này.

Trước khi tiến vào Càn quốc, họ đi qua một mảnh đất hoang. Xa phu vì cấp bách nên đi vệ sinh và vô tình đào được củ sâm này. Xa phu không biết nhiều, tưởng rằng đây là lão sơn sâm nên trân trọng giữ lại.

Tuy nhiên, mấy ngày nay đi theo mập mạp ở Càn quốc dạo chơi, hỏi khắp nơi,

từ các Địa Dược Thương đều nói không biết. Chậm rãi, họ cũng hết hy vọng. Vừa rồi nếu không phải Triệu Khang hỏi, A Nhị cũng muốn vứt nó đi.

“Mẹ nó, may mà tên này không vứt, bằng không lão tử còn phải tìm tới bao giờ!”

Triệu Khang trong lòng vui như nở hoa. Hỏi rõ địa điểm tìm thấy, hẳn trở nên vội vàng.

Đây chính là thứ tốt! Sản lượng lớn, chỉ cần trồng trên đất bằng dây leo. Kiếp trước, một người tên Trần Chấn Long từ đảo Lữ Tống đã bí mật mang khoai lang về Hoa Hạ, mới khiến cho Hoa Hạ có loại cây này.

Khoai lang có thể chế biến thành nhiều món ăn ngon: hấp, chiên, nướng, đều rất ngon. Nó là thần khí trong thời kỳ đói kém, có thể làm món chính, nếu ăn chán còn có thể chế biến thành tinh bột.

Ngay cả lá cây cũng có thể ăn, thậm chí có thể làm thức ăn gia súc nuôi súc vật. Có thể nói, cả cây khoai lang đều là bảo bối.

Lúc trước khi Triệu Khang mới tiếp nhận Nguyên Giang huyện, nếu có khoai lang, có lẽ sẽ không có nhiều người chết đói như vậy.

Chỉ cần có khoai lang, với kỹ thuật trồng trọt tốt và đủ đất, Triệu Khang có thể dùng Nguyên Giang huyện nuôi sống toàn bộ Giang Lăng phủ!

Còn lo lắng gì lương thực!

Chỉ có sản lượng lương thực dồi dào mới có thể giải phóng một lượng lớn lao động, có lực lượng lao động dồi dào mới có thể mở rộng quy mô sản xuất.

Triệu Khang rất rõ ràng điểm này, cho nên những năm gần đây vẫn phái người khắp thế giới tìm kiếm khoai lang.

“Sẽ tốt hơn nếu tìm thấy khoai tây, thứ này tốt hơn nhiều so với bất kỳ thứ gì khác.”

Triệu Khang trong lòng nghĩ. Mập mập và xa phu không quan tâm lắm đến củ sâm. Sau khi rượu và thức ăn được mang lên bàn, nghe lão bản xưng hô, họ mới giật mình nhận ra Triệu Khang chính là quan huyện Nguyên Giang.

Cả hai đều có chút giật mình.

“Ai nha, Triệu đại nhân thật sự là không nghĩ tới a, mập mập ta đây thật sự là có mắt không biết Thái Sơn, ở đây bồi tội cho người.”

Sau khi uống chén canh giải rượu, mặt mày tỉnh táo lại không ít, vội vàng cáo tội.

Triệu Khang trong lòng buồn cười. Nói nghiêm túc thì hẳn hiện tại ngay cả chức huyện lệnh Nguyên Giang cũng không có, bởi vì cậu nữ nhân đã tước hết chức vụ của hắn.

Tuy nhiên, loại chuyện này hẳn không nói, người Nguyên Giang huyện cũng sẽ không biết.

“Không có việc gì không có việc gì, ta còn phải cảm tạ các người mới đúng. Các người không phải muốn mua đồ sứ sao, ngày mai ta để cho người mang các người đi xem, hết thấy 80%!”

Tâm tình tốt, Triệu Khang cũng trở nên hào phóng.

Mặt mày vừa nghe nhất thời kích động tột đỉnh. Lúc trước ở chung cũng cảm thấy Triệu Khang là một người rất dễ nói chuyện, lúc này lại lôi kéo Triệu Khang uống ba chén lớn.

Hai người mặt mày trở về nghỉ ngơi, Triệu Khang mang theo hai đoạn khoai lang chạy về nhà môn, để Trương Long suốt đêm đi gọi mấy người giỏi trồng trọt trong huyện.

“Lão gia, đây là cái quái gì vậy?”

Mấy hán tử mắt mở to trừng trừng nhìn thứ mà Triệu Khang đang gặm nhấm.

“Đây chính là thứ tốt! Năm đó, nếu có thứ này, huyện chúng ta làm sao còn có người chết đói?”

Triệu Khang giới thiệu cho mọi người biết về thứ này. Nghe nói, chỉ một mẫu đất trồng loại cây này có thể thu hoạch được đến vài trăm cân, những người nông dân lão luyện đều kinh ngạc.

Thế giới này không có phân hóa học, một mẫu đất trồng lúa mì đạt sản lượng hai trăm cân đã được coi là tốt.

“Chu Mãnh.” Triệu Khang gọi tên một người, đối phương vội vàng đáp lời.

Triệu Khang nói: “Ngày mai, mỗi nhà các người triệu tập một người nông hộ, thành lập một đội nông nghiệp để nghiên cứu kỹ cách trồng loại cây này. Trương Long, ngày mai phái người

đi mang mầm về cho ta với tốc độ nhanh nhất. Chu Mãnh, người nhớ kỹ rằng loại cây này không chịu lạnh.”

“Hiểu rồi!”

Tất cả mọi người đều hăng hái, mong muốn được làm việc này ở huyện Nguyên Giang.

Chương 95 - Nguyên Giang đệ nhất tay chân

Ngày hôm sau.

Trương Long phái người đi lấy giống, Chu Mãnh dẫn đội nông nghiệp mang theo hai nhánh khoai lang đi nghiên cứu.

Triệu Khang nói được làm được, tìm mập mạp dẫn hắn đi xem đồ sứ. Trong lúc trò chuyện, hắn biết được tên mập mạp là Lâm Thiên, là một thương nhân đồ sứ của Tề quốc.

Dưới sự giới thiệu nhiệt tình và lừa dối của Triệu Khang, mập mạp Lâm Thiên hào phóng mua một nhóm đồ sứ giá trị hơn vạn lượng, tiện thể mang theo năm mươi cân trà.

Đường tiêu Nguyên Giang huyện tiêu thụ tốt, nhưng giá cả không rẻ. Triệu Khang giảm giá 80% cho mập mạp khiến hắn cảm giác mình kiếm lời lớn, thiếu chút nữa lôi kéo Triệu Khang kết nghĩa anh em.

Kho bạc thu được hơn một vạn lượng bạc khiến tâm trạng Triệu Khang vui vẻ thêm vài phần. Suy nghĩ một chút, hắn gọi Trương Long đến.

“Người kiểm kê bạc trên sổ sách một chút, lưu lại phí tổn cần thiết, những thứ khác đều mang đến tiền trang đổi thành ngân phiếu cho ta. Mẹ nó, bị gõ trúc một lần không thể có lần thứ hai.”

Triệu Khang hừ một tiếng. Tuy nói rất khó chịu cái nữ nhân, nhưng nói cho cùng đối phương chung quy là hoàng đế, nếu một đạo thánh chỉ xuống để cho mình đem tất cả bạc nộp lên trên vậy có thể là vui vẻ!

Hắn vừa dặn dò xong liền có người cầm một phong thư, kích động tìm đến: “Lão gia có thư của ngài.”

“Thư của ta? Lạc khoản là ai?” Triệu Khang hỏi.

“Là một người tên là Vương Tam.”

“Tên này gửi thư nhanh như vậy.”

Triệu Khang vội vàng nhận lấy phong thư nhìn thoáng qua. Thư do Vương Tam tự tay viết, nói là đã chuẩn bị xong, chỉ chờ Triệu Khang mang theo hương da ngọc tới cửa, đến lúc đó hai huynh đệ liên thủ hung hăng kiếm được một khoản.

Chỉ là nhìn văn tự trên thư, Triệu Khang đều có thể nhìn thấy một bộ mặt tham lam!

“Đúng là một tên thiếu kiên nhẫn.”

“A!”

Triệu Khang lập tức rống lên một tiếng: “Trương Long!”

“Lão gia ở đây!”

Triệu Khang: “Hương da ngọc đều trang bị tốt?”

“Đều tốt rồi, trọn vẹn năm xe ngựa!”

Triệu Khang: “Mang theo mười cái công nhân cùng lão tử xuất phát, đi đề đồ giết heo!”

Mỗi chiếc xe ngựa đi theo hai người. Lần này dẫn đội đi theo Triệu Khang là nha dịch Hoàng Thiên Hành, một trong những tâm phúc của hắn, chủ yếu phụ trách chuyện trong nha môn.

Hắn là một người cao lớn vạm vỡ, oai phong凛冽 như Trương Phi, cũng là võ sư số một Nguyên Giang huyện, có thể hạ gục mười người chỉ trong một đòn.

Khác với Trương Long cẩn thận, Hoàng Thiên Hành tuy thô kệch nhưng lại vô cùng trung thành với Triệu Khang.

Vì lần này là giao hàng cho Thượng Đế Đô, Triệu Khang lo xảy ra bất trắc nên mang theo vị cận vệ này.

“Lão gia, nghe nói nữ nhân đề đồ đều rất xinh đẹp, có phải thật không?” - Hoàng Thiên Hành ngây ngô hỏi.

Triệu Khang dựa vào cửa thùng xe: “Cũng tầm thường thôi, chẳng phải đều là một đầu hai tay. Sao ngươi lại nhớ nữ nhân?”

Lâu rồi Triệu Khang không để ý đến chuyện phụ nữ, nhưng trong đầu lại hiện lên một khuôn mặt xinh đẹp, khiến hắn không khỏi nhú mày.

Sao lại nghĩ đến người này!

Hoàng Thiên Hành gãi đầu cười ngây ngô: “Cũng không phải, chỉ là các huynh đệ đều có vợ. Mẹ ta nghe nói lần này ta đi theo lão gia, nên dặn dò lão gia giúp ta tìm mối hôn sự.”

“Chắc chắc chắc, với thân hình như ngươi, e rằng không có bà nương nào chịu được.” Nhìn thân hình như núi của Hoàng Thiên Hành, Triệu Khang cảm thấy hơi áp lực.

“Đúng vậy, lão gia không biết đâu, trước đây khi ngài chưa về, lão Hoàng đi Di Hồng viện, khiến các cô nương sợ hãi không dám tiếp khách, còn không lấy tiền. Bây giờ mọi người đều gọi hắn là Điếu ca.” - Người trên xe ngựa bên cạnh cười nói.

“Mạnh mẽ như vậy!”

Triệu Khang kinh ngạc nhìn đũng quần của Hoàng Thiên Hành.

Hắn tử như tháp sắt nhất thời đỏ mặt, người bên cạnh càng vui vẻ: “Điếu ca đừng ngại, không nói với lão gia thì làm sao tìm vợ cho ngươi?”

“Đi đi đi, cút sang một bên, muốn trêu chọc ta à!”

Hoàng Thiên Hành tức giận, người bên cạnh càng vui vẻ, Triệu Khang ở một bên nhìn cũng không ngăn cản, cảm thấy có chút thản nhiên.

Họ đi đường thông thả vì mang theo hàng hóa, mất năm ngày mới đến đế đô.

Triệu Khang cũng không kiêng kỵ gì. Dù sao cầu nữ nhân chỉ muốn hắn nhàn rỗi ở nhà, chưa chắc đã cho hắn làm việc. Hơn nữa, nếu có việc thật thì còn có Vương Tam chống đỡ.

“Điếu ca đi theo ta, những người khác ở yên ổn trong khách sạn, coi chừng hàng hóa. Nếu dám gây chuyện thị phi, ta sẽ lột da các ngươi!”

“Biết rồi, lão gia!”

Mọi người đáp lại, chỉ có Hoàng Thiên Hành hơi không vui vì Triệu Khang cũng gọi hắn bằng ngoại hiệu.

Vào nội thành, Triệu Khang hỏi đường rồi đi về hướng bắc, đến một tòa phủ đệ tráng lệ.

Chỉ riêng hai pho tượng sư tử đá cao gần hai mét đã đủ để biểu hiện sự bất phàm của chủ nhân phủ đệ, chớ nói chi là ba chữ to viết trên bảng hiệu: Ninh vương phủ.

Ninh Vương Tiêu Phi Vũ, dòng dõi hoàng thất hiển hách.

“Đứng lại, kẻ nào!”

Thấy Triệu Khang định dẫn người lên bậc thang, thị vệ canh cổng hiển nhiên không cho phép. Triệu Khang thản nhiên nói: “Ta là Triệu Khang, Ninh vương triệu ta đến.”

“Tên nhà quê nào dám xưng nhận quen biết Ninh Vương điện hạ?” - Thị vệ châm chọc, ánh mắt khinh miệt hiện rõ.

Triệu Khang khẽ nhún mào. Hoàng Thiên Hành bên cạnh nghe lão gia bị thị vệ giữ cửa coi thường như vậy, tức giận tiến lên một bước, “Người nói ai là nhà quê!”

Cái thân hình cao gần hai mét, nặng hơn hai trăm cân của hắn tạo áp lực không hề nhỏ. Thị vệ rõ ràng có chút khí thế yếu đi, nhưng vẫn cố gắng nói: “Ta nói các người đây, đây là Ninh vương phủ, các người muốn động thủ sao?”

Hoàng Thiên Hành trừng mắt nhìn Triệu Khang rồi cúi người thấp giọng hỏi: “Lão gia, Ninh vương quan này lớn hay không?”

Hắn tuy là nha dịch, nhưng tầm mắt cũng chỉ giới hạn như vậy. Lớn nhất quan mà hắn từng gặp qua chính là Triệu Khang, là một thô nhân, căn bản không biết Ninh vương là khái niệm gì.

Triệu Khang thản nhiên nói: “Không lớn.”

“Vậy ta đây sẽ động thủ!”

“Lên đi Điếu ca.” Triệu Khang cười thâm. Nếu đối phương muốn chơi thì chơi với hắn cho xong.

Hoàng Thiên Hành lập tức tiến lên một bước, không đợi thị vệ kịp phản ứng, đã giáng một bạt tai trời giáng. Triệu Khang thậm chí có thể cảm nhận được gió sinh ra từ cú vung tay của

Hoàng Thiên Hành! Có thể thấy được một cái tát này nặng bao nhiêu!

Quả nhiên.

Tên thị vệ kia tức giận cũng không kịp rên một tiếng đã bay ra ngoài, ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh, mặt sưng lên như đầu heo.

“Chết tiệt!”

Một tên thị vệ khác hoảng sợ, vội vàng rút đao ra uy hiếp, nhưng Hoàng Thiên Hành đâu quan tâm nhiều như vậy, tiến lên lại giáng một cái tát khiến tên thị vệ va vào cánh cửa lớn, rung chuyển cả cánh cửa.

Triệu Khang nhìn tấm tắc lấy làm kỳ lạ, lực đạo của lão Hoàng lại mạnh hơn không ít!

Đại môn lúc này đột nhiên mở ra, mười mấy tên thị vệ mang đao vọt ra, người cầm đầu mặc giáp trụ, uy nghi như một dũng tướng trong quân, tay cầm một cây trường thương.

“Ai dám ở chỗ này hành hung!”

Con mẹ nó, chơi trò gì vậy? Triệu Khang nhìn thoáng qua nội bộ Ninh vương phủ, hơn mười tên thị vệ đảo mắt đã vây quanh bọn họ, khiến da đầu Triệu Khang cũng tê dại.

“Đại ca, ngươi làm được không?”

Chương 96 - Ninh Vương

“Giao cho ta, lão gia, ngài lui ra sau!”

Ánh mắt Hoàng Thiên Hành trở nên sắc bén, hét lớn một tiếng giậm chân về phía trước. Bụi đất rung chuyển ba lần, nứt ra thành năm cánh!

Tướng quân mặc giáp trụ cầm đại trường thương thấy thế không khỏi kinh hô: “Hảo thân lực!”

Nói xong, hoa thương trong tay run lên, đâm vào vai Hoàng Thiên Hành. Hắn nhận ra Hoàng Thiên Hành lực lưỡng hơn mình nên dùng kỹ xảo để đối phó.

Hắn lùi lại, đầu thương sáng như tuyết hướng bả vai Hoàng Thiên Hành đâm tới, xé rách quần áo trên người. Cánh tay vung lên, thân thương cong lại như một cây cung lớn quét về phía cổ họng Hoàng Thiên Hành. Hắn cũng là một mãnh sĩ với sức mạnh kinh người!

Nếu bị đòn này đánh trúng, Hoàng Thiên Hành ắt hẳn sẽ bị thương nặng!

Nhưng là cận vệ được Triệu Khang tin tưởng, đệ nhất cao thủ Nguyên Giang huyện, Hoàng Thiên Hành tự nhiên có bản lĩnh. Triệu Khang thấy Điều ca không có khí chất anh hùng hào kiệt như võ hiệp trong truyện, nhưng những võ sĩ quyền anh kiếp trước cũng không thể là đối thủ của hắn.

Chỉ thấy Hoàng Thiên Hành nhanh chóng bắt lấy thân thương đang rung, khiến vị tướng quân kinh hãi. Hắn muốn rút vũ khí ra cũng đã muộn.

Hoàng Thiên Hành gào thét, dùng một cánh tay nhắc bổng vị tướng quân đầy người giáp trụ lên giữa không trung!

“Tên này càng ngày càng yêu quái!” - Triệu Khang bĩu môi, ánh mắt nhìn về phía cánh cửa lớn đang mở rộng.

Từ trên cao nhìn xuống cửa lớn, một thanh niên tám tắc có tiếng, có chút kinh hỉ: “Khá là dũng mãnh, nếu được huấn luyện bài bản, nhất định sẽ trở thành một mãnh tướng trên sa trường!”

“Tiếp tục như vậy sẽ không xuất hiện thương vong chứ?” - Lão giả râu dê bên cạnh lo lắng nói.

Thanh niên cười: “Không sao cả, quên đi, người đi xuống cho hắn vào đi.”

Lão giả ừ một tiếng và bắt đầu xuống lầu.

Chỉ trong chốc lát, Hoàng Thiên Hành đã đánh cho vị tướng quân kia gục ngã trên mặt đất. Cán thương đập vỡ kính bảo vệ tim khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi rồi ngất đi.

Những người còn lại thấy vậy nào còn dám tiến lên.

Ngay khi Hoàng Thiên Hành còn muốn ra tay, một lão giả xuất hiện ở cửa: “Dừng tay!”

Triệu Khang trầm nghĩ: “Còn tưởng phải đợi người ta chết mới chịu ra mặt.”

Lão giả bước ra cửa nhìn Triệu Khang nói: “Triệu đại nhân mời đi.”

“Đi rồi Điếu ca, đừng đánh nữa.” Triệu Khang nói.

Hoàng Thiên Hành bức bội ồ lên một tiếng: “Còn chưa đánh đã nghiền đầu.”

Vừa bước vào Ninh vương phủ, họ đã choáng ngợp bởi những giả sơn, hành lang gấp khúc, hoa viên, đình viện, hồ nước nhân tạo. Tất cả đều toát lên vẻ xa hoa tráng lệ.

Dù từng vào hoàng cung, Triệu Khang cũng không khỏi cảm thán. Hoàng Thiên Hành thì mở rộng tầm mắt, tiến lên vài bước nhỏ giọng nói: “Lão gia, chủ nhân Ninh vương phủ này hình như rất có tiền. Ở địa phương lớn như vậy không phải đều là tham lam chứ?”

Triệu Khang dở khóc dở cười, không giải thích mà chỉ nói: “Đợi lát nữa người đừng nói gì, để lão gia ta lo liệu. Khi đánh người cứ gọi người là được.”

Hoàng Thiên Hành gật đầu.

Lão giả dẫn họ vào một gian đại điện. Triệu Khang chỉ thấy một người thân hình toát lên vẻ quý phái, khí vũ hiên ngang đang đưa lưng về phía mình. Khi người đó xoay người lại, không phải Vương Tam thì là ai?

Cũng không biết có phải là vấn đề ghen hay không, cả cậu nữ nhân Tiêu Linh Lung, thảo bao Tiêu Huyền Sách và người trước mặt này đều sở hữu nhan sắc hơn người.

“Ai nha, Triệu đại nhân người có thể để cho ta hảo chờ a!” - Người đối diện nở nụ cười, sải bước tiến lên.

Triệu Khang không hề cảm kích, sắc mặt trầm xuống: “Ha ha, chờ người còn làm khó dễ ta? Hoàng tử ta còn dám bán cho ăn mày hưởng chi là vương gia người?”

Lúc này Tiêu Phi Vũ không còn tự xưng là Vương Tam nữa, mà ra vẻ oan uổng: “Triệu đại nhân người oan uổng bọn vương không phải sao?”

“Được, ngài tiếp tục giả ngu đi, Điếu ca chúng ta đi.” Triệu Khang nói xong xoay người lại.

Ninh Vương bối rối, vội vàng tiến lên: “Triệu đại nhân, Triệu đại nhân, ai nha Triệu lão ca! Đừng giận dỗi! Tích cực như vậy làm gì mà chơi! Ta đây không phải tò mò vị tráng sĩ bên cạnh ngươi là ai sao?”

Tiêu Phi Vũ vất vả giữ chặt Triệu Khang, lại nhìn Hoàng Thiên Hành với vẻ mặt bội phục. Hắn đưa tay nện vào cơ bắp rắn chắc của Điếu ca, thốt lên: “Thể trạng này, chắc chắn, hai ba cái đã đánh ngã một bách phu trưởng, không dậy nổi!”

Hoàng Thiên Hành liếc mắt xem thường, chẳng thêm quan tâm đến lời khen ngợi của Tiêu Phi Vũ.

Triệu Khang nhướn mày, thầm nghĩ người này có chút thú vị.

Vội vàng kéo hai người Triệu Khang ngồi xuống, Tiêu Phi Vũ ra lệnh mang rượu trái cây lên, thậm chí còn sắp xếp chỗ cho Điếu ca. Ninh vương cười gượng chén rượu lên nhìn Triệu Khang: “Bỏn vương còn tưởng rằng Triệu đại nhân muốn ta tự mình tới cửa, không nghĩ tới cũng đã sớm nhìn thấu thân phận bỏn vương.”

Triệu Khang ha hả một tiếng, chỉ nhấp một ngụm rượu mà không nói gì.

Từ khi người này có thể mang mình tùy ý ra vào cục dệt may, lại biết chuyện mình bị Tiêu Linh Lung miễn chức, Triệu Khang liền biết người này có lẽ còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của mình.

Dù sao lúc bị bãi miễn tên này cũng không ở trên triều đình.

Hơn nữa lúc hai người trao đổi chuyện hợp tác, đối phương nói đạo lý rõ ràng, tỏ ra vô cùng thông hiểu về quý tộc, thậm chí cả hoàng tộc. Triệu Khang trực tiếp xác định người này nhất định là một trong số các vị hoàng tử kia.

Lại nhìn tuổi tác của đối phương, cũng chỉ có Ninh Vương Tiêu Phi Vũ là phù hợp.

Suốt nhiều ngày kể chuyện xưa trong thượng thư phòng, Triệu Khang cũng có hiểu biết về các hoàng tộc ngoại trừ tỷ đệ Tiêu Linh Lung.

Tề vương Tiêu Phi Hán, Trần vương Tiêu Phi Đình, Minh vương Tiêu Phi Long cùng với Ninh vương Tiêu Phi Vũ là nhỏ tuổi nhất.

Ngoại trừ Ninh Ngoại ra, ba lão già kia đều đã hơn sáu mươi tuổi. Cũng không biết gia gia của Tiêu Linh Lung già mà kiên định cỡ nào, mới có thể ở thời điểm con nối dõi đều ba bốn mươi tuổi, lại làm ra một Ninh Vương đời cháu không kém bao nhiêu.

Về phần phong ba ngoài cửa hôm nay, Triệu Khang cũng nhìn ra được đối phương đang đùa giỡn mình.

Tai mắt của Ninh vương trong hoàng thành đương nhiên không cần nhiều lời, nói không chừng lúc vào thành hẳn sẽ biết. Hơn nữa, Triệu Khang cũng không tin hai thị vệ của Ninh vương phủ lại không có nhãn lực như vậy.

Như vậy ngoại trừ cố ý thì không có cách giải thích nào khác.

Người này, chỉ sợ cũng không thành thật như bề ngoài.

Triệu Khang trong lòng nghĩ, Ninh Vương bên kia đã đang mời hai người nâng chén uống rượu, lại để cho người mang đến vũ nữ Mỹ Cơ để trợ tử húng.

Kia một đám thiếu nữ ăn mặc hở hang nhìn Điếu ca là hai mắt sững sờ, thẳng toát ra lục quang. Chúng đã ảo tưởng cùng đối phương sinh hài tử tên là gì, đều sắp đỉnh phá đống quần.

Vẫn là Triệu Khang nắm giữ, nhiều lắm là ngấm lại lát nữa dùng tư thế gì.

Đem phản ứng của hai người để ở trong mắt, Tiêu Phi Vũ cũng không có nhắc tới chính sự, tận tình địa chủ không ngừng rót rượu.

Rượu qua ba tuần.

Hoàng Thiên Hành tửu lượng không thắng đã hôn mê bất tỉnh. Tiêu Phi Vũ liền cho người đỡ Điếu ca đi xuống nghỉ ngơi, lúc này mới nhìn về phía Triệu Khang.

Chương 97 - Quý tộc đường

Tiêu Phi Vũ đứng dậy, kéo một cái ghế và ngồi xuống đối diện Triệu Khang. Hắn hoàn toàn không giữ phong thái của một vị hoàng tử, vương gia, lời nói lại vô cùng thân thiết:

“Lão Triệu, người lần này mang theo bao nhiêu hàng?”

“Trọn vẹn tám ngàn hộp, chất lượng tuyệt đối là tốt nhất.”
Triệu Khang gấp một miếng thịt nướng bỏ vào miệng, rồi hỏi:
“Chỗ của người đã chọn xong chưa?”

“Chọn xong rồi, ở Xuân Phương lâu, dùng nơi đó làm nơi bán.”

Triệu Khang sững sốt thốt lên: “Vậy mẹ nó không phải kỹ viện sao? Còn có thể bán đồ?”

“Tục! Ai nói kỹ viện thanh lâu không thể bán đồ! Hơn nữa ta đã tính toán đem nơi đó đổi thành một phòng đấu giá! Dùng để đấu giá hàng hóa của chúng ta.”

Triệu Khang kịp phản ứng: “Tình cảm đó là địa bàn của người đúng không?”

Tiêu Phi Vũ gật đầu, tiếp theo than ngắn thở dài tỏ khổ:
“Không có biện pháp a, ta mặc dù là hoàng tộc vẫn là vương gia, nhưng không tham dự triều chính, trên tay cũng không có thực quyền, hàng năm chỉ có chút bổng lộc, không làm chút thu nhập màu xám sợ là ngay cả hạ nhân cũng nuôi không nổi.

“Cũng may bệ hạ thông cảm cho người làm thúc thúc như ta, mắt nhắm mắt mở, bằng không ta hiện tại chỉ sợ so với người nhìn thấy còn nghèo hơn!”

Có chút kinh ngạc nhìn người kẻ khổ trước mặt, Triệu Khang nhớ tới năm năm trước khi chiến tranh bắt đầu, người trước mặt này không chút do dự quyên góp toàn bộ tài sản tràn đầy quân tư.

Nghĩ vậy cũng không khỏi sinh ra một cổ kính ý đối diện Tiêu Phi Vũ.

Tổ khổ xong, thấy Triệu Khang không nói gì, Tiêu Phi Vũ vội nói: “Thế nào, rốt cuộc người đã nghĩ ra cách bắt đầu chưa? Làm ăn người có kinh nghiệm hơn ta.

Ta nói cho người biết a, để đồ này người có tiền khắp nơi, liền lần trước cái gì Trà Tiên Cư Tước Thiệt, con mẹ nó một trăm

lượng bạc một lượng đều có người tranh nhau mua.”

Triệu Khang híp mắt: “Nếu không, chúng ta làm một lần lớn?”

Tiêu Phi Vũ không hiểu: “Cái dạng gì mới tính là lớn?”

“Trà Tiên Cư kia kỳ thật cũng là của huyện Nguyên Giang ta, ta sai người mang một nhóm tới, mặt khác còn có một món thú vị.”

Triệu Khang nói xong, đưa tay vào lòng lấy ra một viên kim cương thủy tinh to bằng quả trứng bồ câu từ trong một cái túi vải nhỏ. Sau khi viên kim cương tình yêu lần trước bị vỡ, Triệu Khang liền đổi một viên khác.

“Ta làm vương gia nhiều năm như vậy còn chưa thấy qua loại bảo thạch này, cái này gọi là gì?”

Tiêu Phi Vũ vừa thấy lập tức dời không ra mắt. Ai nói chỉ có nữ nhân mới thích những thứ lấp lánh này, nam nhân cũng giống như vậy!

“Đây là kim cương!”

Triệu Khang mặt không đỏ không thở hổn hển nói, “Đây là bảo thạch trân quý nhất thiên hạ, nó giống như tình yêu của mọi người, kim cương vĩnh viễn lưu truyền!”

Tiêu Phi Vũ thưởng thức kim cương trong tay Triệu Khang. Nhiều mặt lăng quang khúc xạ ra quang huy làm cho hắn có chút hoa mắt thần mê, yêu thích không buông tay. “Kim cương này bao nhiêu tiền một viên?”

“Viên này mười vạn lượng bạc.” Triệu Khang mở miệng.

Tay Tiêu Phi Vũ run lên, thiếu chút nữa vứt bỏ “tình yêu”:
“Sao ngươi không đi cướp đi!”

“Ngươi mẹ nó tốt xấu gì cũng là cái hoàng tộc Vương gia, có thể hay không đừng ngạc nhiên như vậy!”

Triệu Khang đoạt lấy kim cương thủy tinh, nhìn như cẩn thận từng li từng tí, kỳ thực là sợ Tiêu Phi Vũ đem đồng silicon dioxide này ném vỡ vụn. Vội vàng thu lại: “Đây chính là bảo thạch trân quý nhất thiên hạ!

Hai bên tóc mai đáng thương, chỉ vì tương tư lão a, có hiểu hay không!”

Tiêu Phi Vũ có chút xấu hổ sờ sờ chóp mũi: “Thơ không tệ.”

Triệu Khang vẻ mặt quái dị nhìn Tiêu Phi Vũ: “Người đường đường là Ninh Vương sẽ không mua không nổi chứ?”

Tiêu Phi Vũ ho khan một tiếng: “Ai nói, bản vương tuy rằng tiết kiệm nhưng mười vạn lượng vẫn là móc ra được.”

“Bán người.” Triệu Khang đem kim cương thủy tinh trong tay đưa qua.

Tiêu Phi Vũ vội vàng đoạt lấy, hẳn thật sự có chút thích đồ chơi này. Bảo người ta đi lấy ngân phiếu, đợi đến khi nhìn Triệu Khang đếm ngân phiếu rất nhanh, hẳn phản ứng lại.

“Ai không đúng a, bản vương lúc nào nói muốn mua!”

“Vậy đừng trả lại cho ta!”

Triệu Khang đưa tay, Tiêu Phi Vũ co người về phía sau, lại thật sự luyến tiếc đồng ngân phiếu kia: “Người một nhà tiện nghi một chút.”

“Không có tình yêu rẻ tiền cho nên không có kim cương rẻ tiền, người đã nói có muốn hay không?” Triệu Khang ha hả cười, vào túi lão tử làm sao có thể nhổ ra cho?

Tranh chấp nửa ngày, Tiêu Phi Vũ cuối cùng vẫn là bại trận đến, học Triệu Khang ngữ khí: “Mẹ nó, cái này còn không có bắt đầu hợp tác, người ngược lại trước làm thịt ta một đao!”

“Ta cũng có thể đem thứ này bán cho người, còn sợ không bán được cho người khác?”

Tiêu Phi Vũ ngắm nghía viên kim cương mười vạn lượng trong tay, hỏi: “Người vừa rồi nói làm lớn, chính là nói ngoại trừ hương da ngọc ra còn mua... kim cương này?”

“Không sai! Hơn nữa chúng ta bán số lượng có hạn, mỗi một viên đều tranh thủ bán vượt qua mười vạn! Ta đã nghĩ kỹ rồi, người mau cho người đem kỹ viện của người chỉnh đốn lại một chút, đổi tên.”

Triệu Khang vừa đếm tiền vừa nói: “Ta thấy gọi là Quý tộc đường.”

“Quý tộc đường, nghe tên chính là kho tiêu thụ a!” Tiêu Phi Vũ thở dài một tiếng, đồng thời còn có chút nhiệt huyết dâng

lên.

“Không sai, quý tộc đường chúng ta hướng tới toàn bộ quý tộc Càn quốc, thân gia không có mấy chục vạn lượng cũng đừng nghĩ vào cửa. Mấy ngày trước ta đã điều tra qua.”

“Trà Tiên Cư trong khoảng thời gian này đình chỉ bán trà, vừa vặn chúng ta có thể thừa dịp khoảng cách này kiếm một khoản lớn, hơn nữa hương da ngọc cùng kim cương, một đợt phát tài!”

Tiêu Phi Vũ bị lôi kéo, Tra Khuyết bổ sung: “Nhưng nếu làm như vậy, chất lượng hàng phải theo kịp, không thể luôn là mấy thứ này chứ?”

“Ngươi là đang nghi ngờ ta Nguyên Giang huyện sáng tạo?”

Triệu Khang liếc mắt: “Biết cái gì gọi là rượu cao độ không, biết cái gì gọi là nước hoa, biết cái gì gọi là thép, biết cái gì gọi là đường trắng?”

Nghे một cái lại một cái từ từ trong miệng Triệu Khang toát ra, mí mắt Tiêu Phi Vũ cuồn nháy. Nếu tên này nói những thứ này đều cùng Tước Thiết trà, trong tay kim cương giống nhau lấy ra bán lấy tiền.

Đó sẽ là một khoản tài phú lớn bao nhiêu!

Triệu Khang hùng tâm vạn trượng, vung tay lên: “Chúng ta muốn làm liền làm lớn, không riêng gì muốn toàn bộ Càn quốc phú thương thổ hào, thậm chí còn có Tề quốc, Cảnh quốc, Chu quốc người có tiền, muốn quý tộc đường này vừa mở bán những người này liền lên cột đến đưa tiền!”

Tiêu Phi Vũ khiếp sợ nhìn Triệu Khang, hít một hơi thật sâu thán phục nói: “Lão Triệu ngươi thật sự là cầm thú, bắt quá ta thích!”

“Càng nhanh càng tốt, trước tiên phải đem thanh danh đánh ra ngoài. ngươi không phải vương gia nha, vậy ngươi đường đi rộng, đến lúc đó lấy danh nghĩa của ngươi gửi đi thiệp mời!”

Tiêu Phi Vũ không ngừng gật đầu, đem lời nói của Triệu Khang yên lặng ghi tạc trong lòng. Hai người ngồi thẳng đến hơn nửa đêm mới đem tất cả chi tiết thương lượng xong.

Ninh Vương thở dài một hơi: “Ta xem như biết vì sao người có thể đem Nguyên Giang huyện biến thành như vậy. đúng rồi, nếu muốn bán này kim cương, vậy chúng ta định giá cao một chút đem, hai mươi vạn lượng một viên, dù sao đồ chơi này quá trân quý!”

“Ta còn hơn một trăm viên, không sao đâu!” Triệu Khang thuận miệng nói.

“Mẹ XXX nói cái gì!”

Bốp một tiếng, trên mặt đất xuất hiện một đồng thủy tinh cạn bã, Tiêu Phi Vũ trợn mắt há hốc mồm nhìn mình mười vạn lượng hóa thành cạn bã.

Triệu Khang cảm khái một tiếng: “Tình yêu a, thật sự là không chịu nổi một kích.”

Chương 98 - Gió nổi mây phun

“Đây con mẹ nó chính là bảo thạch trân quý nhất thiên hạ mà người nói! Tượng trưng cho tình yêu! Con mẹ nó làm sao vừa chạm vào liền vỡ!”

Tiêu Phi Vũ thiếu chút nữa không động thủ đánh người! Từng ngụm từng ngụm tuy rằng không hiểu là có ý gì, nhưng nói rất thuận miệng.

Mười vạn lượng a! Cứ như vậy không còn! Con mẹ nó này nhất định là hổ chính mình!

“An tâm một chút, chớ nóng nảy.”

Triệu Khang bình tĩnh uống một ngụm rượu: “Người xem cái này ngã một cái liền nát, cái này còn không đủ để biểu hiện hân trân quý sao?”

Chó má lại còn giáo huấn chính mình!

Tiêu Phi Vũ tức giận đến thất khiếu sinh khói, lại nhất thời không biết phản bác như thế nào.

Đích xác, bảo bối nên cung phụng thật tốt, nếu thật sự nói với Triệu Khang thì có thể ném chơi, tuyệt đối không phải là bảo bối tốt gì.

“Nhưng là nếu là người khác cũng không cần thận ngã, nhất định sẽ cho rằng là chúng ta tại hồ người, đến lúc đó không hủy đi xương cốt hai chúng ta, ta không làm người!”

Ninh Vương điện hạ lo lắng nói, nhìn thoáng qua mảnh thủy tinh vỡ trên mặt đất về mặt đau lòng.

Triệu Khang cũng rất bình tĩnh: “Cái này ta tự có biện pháp, luận thủ đoạn tiếp thị ngươi còn kém xa. Được rồi được rồi, sắc trời không còn sớm, chuẩn bị chỗ ở cho lão tử.”

Điều ca Hoàng Thiên Hành đã say mơ màng màng, Triệu Khang cũng không có khả năng đem người này cứ như vậy ném ở trong Ninh vương phủ, cũng chỉ có thể ở đây một đêm.

“Chỉ mong ngươi không phải đang hãm hại ta.” Tiêu Phi Vũ về mặt sâu khổ, lúc này sao có cảm giác hợp tác với Triệu Khang là một cái hố chứ?

Hơn nữa dựa theo thương lượng, cái kia quý tộc đường về sau nhưng là muốn treo tên của hắn, cái này nếu là làm hỏng thanh danh có thể liền thôi.

Lo lắng thì lo lắng, Ninh vương an bài chỗ ở cho Triệu Khang vẫn là rất tốt, bất quá cần thận suy nghĩ một chút, ở Ninh vương phủ này ngươi nếu muốn tìm ra một cái nhà rách nát, chỉ sợ so với trên trời rơi tiền còn khó hơn.

Lúc này vừa mới vào nhà, liền có ba bốn cái uyển chuyển thiếu nữ bụng chậu rửa mặt đi đến, tên kia mặc một cái so với một cái mát mẻ.

“Các ngươi muốn làm gì?” Triệu Khang sừng sốt.

Một thiếu nữ xinh đẹp nhìn thoáng qua Triệu Khang rất nhanh liền đỏ mặt cúi đầu nói: “Điện hạ để cho chúng ta hầu hạ đại nhân nghỉ ngơi.”

Vị đại nhân này bộ dạng cũng thật tuấn tú, nếu có thể coi trọng mình thì tốt rồi.

“Không cần, để chậu nước vậy ta tự làm là được.”

Triệu Khang vốn không có nhiều thói hư tật xấu, vẫn quen tự mình lo liệu mọi việc. Nàng hầu gái xinh đẹp kia vừa nghe lại nói: “Vậy nô tỳ làm ấm giường cho đại nhân.”

Chết tiệt, còn có loại chuyện tốt này sao?

Triệu Khang nhướn mày, liền thấy mấy cô nương đã bắt đầu cởi quần áo muốn chui lên giường.

Cái này còn cao minh!

Sợ tới mức hấn vội vàng kêu dừng: “Ta quen ngủ một mình, ai cần người ấm giường các người tìm người đó đi!”

Mặc dù ở huyện Nguyên Giang không có việc gì liền thích chạy tới Di Hồng viện, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là nghiền mắt mà thôi. Khó khăn lắm mới đuổi được mấy cô nương ra khỏi phòng khách, Triệu Khang đóng cửa lại cảm khái một trận.

Mình thật đúng là một chính nhân quân tử a!

Tiêu Phi Vũ này cũng không biết phái người hơn hai mươi tuổi, cả đám mười lăm mười sáu kia tới làm gì! Muốn khiêu chiến điểm yếu của anh em?

Thật sự là nói đùa!

Cùng lúc đó.

Trong hoàng cung đèn đuốc sâu kín, trong ngự thư phòng Nữ Đế bệ hạ nhìn bức tranh treo trên tường kia, “Cầu Lợi quốc gia sinh tử dĩ, khởi nhân phúc họa tị xu chi”, nàng nhìn đến xuất thần, suy nghĩ một trận loạn ma.

Có người nhẹ nhàng gõ cửa, đem suy nghĩ của Nữ Đế bệ hạ kéo trở về.

“Vào đi.”

Vào cửa là Lục Uyên, do dự một chút mới mở miệng: “Bệ hạ, người trong thành truyền tin, Triệu Khang đã trở lại.”

“Người nói cái gì! Triệu Khang đã trở lại!”

Tiêu Linh Lung quay người lại, kinh hỉ đan xen, chỉ là nhìn thấy ánh mắt quái dị của Lục Uyên trong nháy mắt thu liễm: “A, trở về là tốt rồi. Hừ! Trẫm còn tưởng rằng nghịch thần này muốn giấu ở Nguyên Giang huyện cả đời!”

Lục Uyên đầu nhỏ có chút mơ hồ, bệ hạ này trong khoảng thời gian gần đây như thế nào luôn lo được lo mất? Vẫn là báo cáo

tình huống trước đi.

“Bệ hạ, căn cứ tin tức người trong thành truyền về, Triệu Khang lần này trở về không riêng gì một người, còn có năm xe ngựa hàng hóa cùng với một ít thân tùy. Sau khi hàng hóa an trí ở khách điểm, hắn liền mang theo một người đi Ninh vương phủ, còn nổi lên xung đột.”

“Xung đột?”

Tiêu Linh Lung cả kinh: “Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, nói rõ ràng một chút.”

Ninh Vương ở trong thành khắp nơi đều là người, như vậy Nữ Đế bệ hạ lại càng như thế, để đồ các thành cơ hồ đều có gián điệp hoàng thất.

Lục Uyên cau mày: “Xung đột kéo dài không lâu lắm, người Ninh vương phủ mời hai người Triệu Khang vào, cho tới bây giờ cũng chưa về. Bất quá đêm nay Ninh vương phủ có thiết yến, hắn là khoản đãi Triệu Khang.”

Tiêu Linh Lung nói thầm: “Hai tên này làm sao càng chạy càng gần. Hàng hóa? Chẳng lẽ tên này muốn cùng Ninh Vương bán hàng hóa?”

Không thể không nói Tiêu Linh Lung quả thật thông minh, chỉ là từ đôi câu vài lời liền đoán ra Triệu Khang cùng Tiêu Phi Vũ muốn làm gì.

Nhưng mặc dù Tiêu Linh Lung vẫn luôn hiểu được lá gan Triệu Khang rất lớn, lại đánh chết cũng không nghĩ tới lần này Triệu Khang chơi lớn bao nhiêu.

“Thôi, nói cho Lâm lão nhìn chăm chăm Triệu Khang, hắn đắc tội Thái phó cùng Thái sư, hai nhà này thế lực khổng lồ môn sinh khắp nơi, làm không chừng sẽ bởi oán sinh hận, cần phải bảo vệ tốt Triệu Khang!”

“Lục Uyên hiểu. “Lục Uyên nói xong lặng lẽ rời khỏi ngự thư phòng.

Lại nhìn thoáng qua trên tường treo câu thơ kia, Nữ Đế bệ hạ sâu kín thở dài.

“Người đến tột cùng là trung hay gian?”

Vì uống khá nhiều rượu, Triệu Khang ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới rời giường. Chưa đi tới cửa viện đã thấy bóng lưng Điếu ca Hoàng Thiên Hành, đứng im như tượng.

Lòng hắn có chút cảm động, không hổ là thuộc hạ trung thành do một tay mình dạy dỗ ra, còn biết hộ vệ chủ nhân an toàn.

Kết quả vừa đến gần liền nghe thấy tiếng cười nói của mấy nữ tử.

“Hoàng ca ca tới bắt ta a! Nếu như ngươi có thể bắt được ta, ta liền.....”

“Năm người các ngươi cùng lên đi, Hoàng mỗ ta sợ gì!”

Chết tiệt!

Triệu Khang mặt đen sì, đi vào mới nhìn thấy Điếu ca che mắt, xung quanh bốn năm cô nương xinh đẹp mặt cười như hoa vẫy quanh, liên tục di chuyển.

Điếu ca nơi này gãi một cái, nơi kia sờ một cái, giống như hôn quân!

Hảo tiểu tử, ngươi cái tên lông bông này thật khoái hoạt a!

Triệu Khang tức giận đá vào mông Điếu ca, không ngờ bị Hoàng Thiên Hành bắt được trong ngực, khuôn mặt đầy thịt ngang kia cười chu miệng lại gần: “Tiểu bảo bối, ta bắt được ngươi rồi!”

“ĐCM, im miệng!”

Hồn Triệu Khang thiếu chút nữa bay mất.

Nếu như bị hôn một cái, cả đời này hắn đều bị ác mộng quẩn thân!

Trong góc xép.

Tiêu Phi Vũ chấp tay đứng, râu dê bên cạnh vuốt cằm cười nói: “Ninh Vương điện hạ tối hôm qua thất thổ không ít a.”

Cười nhạt, Tiêu Phi Vũ nhìn chỗ ở của Triệu Khang, “Hắn quá thông minh, trước khi hắn cho phép ta sử dụng, nếu như không ngốc một chút, rất có thể sẽ bị hắn nhìn ra cái gì, thật sự là gia hỏa thú vị.”

“Để Xuân Phụng lâu tăng nhanh tiến độ, sứ thần các quốc gia ba ngày nữa sẽ đến để đồ, những con dê béo này không làm thịt thì phí công!”

Lão giả gật đầu: “Tại hạ hiểu.”

Chương 99 - Chó Hoang

Hoàng Thiên Hành quỳ rạp trên mặt đất, mông vĩnh cao, không dám hé răng.

Triệu Khang ghê tởm muốn chết, cầm cành cây quất vào mông hắn.

“Con bà nó, chơi thật hoa a! Hoàng đế cũng không tiêu sái như ngươi, thật sự là có tiền đồ a! Đến đây, ngươi lại hôn ta một cái xem! Đánh không chết ngươi!”

Những nữ tử cùng Điều ca mua vui kia cũng nín thở quỳ trên mặt đất, sợ cành cây kia rơi vào người mình.

Tên này quá tàn bạo.

Triệu Khang đánh cho đến khi cành cây gãy vụn mới ngừng, đá vào mông cao ngất của Điều ca: “Cút đi.”

“Này, lão gia!”

Điều ca vội vàng cười hắc hắc bỏ dậy, ưỡn mặt chó: “Lão gia ngài đánh mệt rồi, hay là ta xoa vai cho ngài?”

“Cút sang một bên, qua vài ngày tốt lành sẽ không biết mình họ gì!” Triệu Khang tức giận mắng một câu.

Điều ca vẫn cười nịnh nọt như trước. Xa xa, Ninh Vương Tiêu Phi Vũ đi tới nhìn thấy trận thế vội vàng kêu lên: “Đây là sao, toàn võ hành a?”

Triệu Khang chấp tay: “Cảm ơn Ninh Vương điện hạ khoản đãi ngày hôm qua, chúng ta cũng phải cáo từ.”

“Lão Triệu ngươi đây là làm gì! Ninh Vương phũ phớn như vậy, còn không ở được hai người các ngươi?” Tiêu Phi Vũ không vui nói.

Triệu Khang trừng mắt nhìn Điều ca: “Cũng không phải, chỉ sợ người nào đó ở quen rồi, xương cốt đều mềm nhũn.”

Hoàng Thiên Hành mặt đỏ bừng, rặ́m cũng không dám đánh. Tiêu Phi Vũ hỏi rõ nguyên do, trách cứ nhìn Triệu Khang: “Ngươi người này thật là, phát hỏa cái gì, nam hoan nữ ái nhiều là bình thường?”

“Ngươi muốn làm gì?” Triệu Khang liếc mắt.

Tiêu Phi Vũ nhìn Hoàng Thiên Hành nói: ” Hoàng tráng sĩ uy mãnh như vậy, ta nhìn có chút động tâm, nếu không ngươi đem hấn tặng cho ta làm thị vệ, ta tìm trong quân mười cái bách phu trưởng cho ngươi, thế nào!”

Triệu Khang còn chưa nói chuyện, Hoàng Thiên Hành liền kêu la lên: “Ngươi đừng nghĩ, ta đời này liền đi theo lão gia, trừ cái đó ra ai cũng không theo!”

Lại trừng mắt nhìn Điều ca, Triệu Khang ngoáy lỗ tai: “Được rồi điện hạ của ta, loại nói nhảm này về sau cũng đừng nói nữa, có thời gian này còn không bằng đi làm thiệp mời, xem Xuân Phượng Lâu làm thế nào.”

“Đây không phải là đang tìm người cùng nhau bàn sao.” Tiêu Phi Vũ tiếc hận nhìn thoáng qua Hoàng Thiên Hành, sinh mãnh đại hán hấn là thật thích, trình độ còn ở trên viên kia rơi vỡ tình yêu .

Vậy được, ta về khách sạn trước, lát nữa đi Xuân Phượng lâu tìm người. “Triệu Khang nói một câu, không ở lâu, từ chối Ninh vương đưa tiễn, mang theo Điều ca ra khỏi Ninh vương phủ.

Đưa mắt nhìn Triệu Khang đi xa, Tiêu Phi Vũ ngoắc ngoắc tay, hạ nhân phía sau đi tới: “Điện hạ.

Đem mấy nữ nhân họ Hoàng chơi đùa kia đều đưa đến doanh phòng.

.....

Người đi đường đã không ít, Triệu Khang chấp tay sau lưng đi về phía trước, Điều ca rút lại phía sau nửa bước.

“Ngươi cũng tốt, Trương Long Cao Tuyên cũng được, lúc trước đã nói với các ngươi, nếu chúng ta không có chết đói sống sót, như vậy kế tiếp phải không từ thủ đoạn sống sót!

“Đây là cá nhân ăn thịt người thế giới, một cái không cần thận, người khác sẽ làm cho người ngay cả kêu cũng kêu không ra tiếng, liền đem người ăn không thừa một chút xiu! liền ta đều từng bước cẩn thận một đêm bưng tỉnh ba năm lần, người ngược lại hảo uống say cũng thì thôi, lại còn cùng Nhân Vương phủ nữ quyền làm tới.”

“Kia trong phủ từng cọng cây ngọn cỏ đều là hán họ Tiêu, chó nói chi là cái kia một đám xinh đẹp nổi bong bóng nữ nhân, thật cho rằng loại này từ nhỏ đã cao cao tại thượng quý tộc, sẽ để mắt người ta loại dân đen này?”

Điều ca cúi đầu, mặt đầy xấu hổ: “Lão gia ta biết tội.

Biết tội thì dễ, không tái phạm mới khó.

Triệu Khang thở dài, vỗ vỗ điều ca bả vai: “Năm đó vì một miếng ăn, chúng ta cùng thổ phỉ sơn tặc đánh như vậy thảm thiết chết nhiều người như vậy, lão gia ta không nghĩ người rốt cục có thể ăn no, lại ngược lại mất mạng. cái khác không nói, liền ta vào kinh làm quan trong khoảng thời gian này, người có giống như thường ngày dựa theo ta chỉ định phương án phụ trọng trên trăm ngày hơn mười km?”

Hoàng Thiên Hành gắt gao cúi đầu, không dám nhìn Triệu Khang, hai hàng nước mắt đã tràn đầy khuôn mặt.

Năm đó nếu không phải là người bên cạnh này chắn ở trước mặt mình, giống như chó hoang giống nhau dùng miệng sòng sò sò cắn đứt kia thổ phỉ yết hầu, hán còn có bây giờ Nguyên Giang huyện mấy cái quản sự chủ? Sớm đã thành một đồng thịt nát.

Cũng là người này, tại tất cả mọi người cảm thấy sống không nổi thời điểm, mang theo bọn họ xa xứ khắp thế giới giết thổ phỉ sơn tặc cướp lương thực, thế cho nên đến bây giờ Giang Lăng phủ đông đảo quan viên đều còn không rõ.

Lúc trước trong cảnh nội, hơn mười cỗ thổ phỉ sơn tặc kia đến tốt cùng là như thế nào không có.

Tám trăm chó hoang ra Nguyên Giang, cuối cùng chỉ trở về một trăm ba mươi người, lại mang về rất nhiều lương thực, đều là từ những thứ kia giết.

Hiện bản thảo

Viết lại cho hay hơn nhưng giữ nguyên văn phong:

Dù sao thiên quân dễ được, một tướng khó cầu a.

“Vậy được, ta về khách sạn trước, lát nữa đi Xuân Phương Lâu tìm người.” Triệu Khang nói một câu, không ở lâu, từ chối Ninh Vương đưa tiễn, mang theo Điều Ca ra khỏi Ninh Vương phủ.

Đưa mắt nhìn Triệu Khang đi xa, Tiêu Phi Vũ ngoắc ngoắc tay, hạ nhân phía sau đi tới: “Điện hạ.”

“Đem mấy nữ nhân họ Hoàng chơi đùa kia đều đưa đến doanh phường.”

...

Người đi đường đã không ít, Triệu Khang chấp tay sau lưng đi về phía trước, Điều Ca rút lại phía sau nửa bước.

“Người cũng tốt, Trương Long Cao Tuyên cũng được, lúc trước đã nói với các người, nếu chúng ta không có chết đói sống sót, như vậy kế tiếp phải không từ thủ đoạn sống sót!

Đây là cá nhân ăn thịt người thế giới, một cái không cẩn thận, người khác sẽ làm cho người ngay cả kêu cũng kêu không ra tiếng, liền đem người ăn không thừa một chút xiu! Liền ta đều từng bước cẩn thận, một đêm bừng tỉnh ba năm lần, người ngược lại hảo, uống say cũng thì thôi, lại còn cùng Nhân Vương phủ nữ quyền làm tới.

Kia trong phủ từng cọng cây ngọn cỏ đều là của họ Tiêu, chớ nói chi là cái kia một đám xinh đẹp nổi bong bóng nữ nhân, thật cho rằng loại này từ nhỏ đã cao cao tại thượng quý tộc, sẽ để mắt người ta loại dân đen này?”

Điều Ca cúi đầu, mặt đầy xấu hổ: “Lão gia ta biết tội.”

Biết tội thì dễ, không tái phạm mới khó.

Triệu Khang thở dài, vỗ vỗ Điều Ca bả vai: “Năm đó vì một miếng ăn, chúng ta cùng thổ phỉ sơn tặc đánh như vậy thảm thiết, chết nhiều người như vậy, lão gia ta không nghĩ người rốt cục có thể ăn no, lại ngược lại mất mạng. Cái khác không nói, liền ta vào kinh làm quan trong khoảng thời gian này, người có giống như thường ngày dựa theo ta chỉ định phương án phụ trọng trên trăm ngày hơn mười km?”

Hoàng Thiên Hành gắt gao cúi đầu, không dám nhìn Triệu Khang, hai hàng nước mắt đã tràn đầy khuôn mặt.

Năm đó nếu không phải là người bên cạnh này chắn ở trước mặt mình, giống như chó hoang giống nhau dùng miệng sống sờ sờ cắn đứt kia thổ phỉ yết hầu, hẳn còn có bây giờ Nguyên Giang huyện mấy cái quản sự chủ? Sớm đã thành một đồng thịt nát.

Cũng là người này, tại tất cả mọi người cảm thấy sống không nổi thời điểm, mang theo bọn họ xa xứ khắp thế giới giết thổ phỉ sơn tặc cướp lương thực, thế cho nên đến bây giờ Giang Lăng phủ đông đảo quan viên đều còn không rõ.

Lúc trước trong cảnh nội, hơn mười cỗ thổ phỉ sơn tặc kia đến tốt cùng là như thế nào không có.

Tám trăm chó hoang ra Nguyên Giang, cuối cùng chỉ trở về một trăm ba mươi người, lại mang về rất nhiều lương thực, đều là từ những thứ kia giết.

Cướp bóc vô số thổ phỉ hung hãn.

Xung quanh huyện Nguyên Giang trăm dặm không còn bóng dáng sơn tặc, khi đó người khác đều gọi bọn họ là chó điên!

Mà bên người thanh niên suốt ngày chửi thề Đmm này, chính là đầu sỏ của đám chó hoang này!

Hoàng Thiên Hành ngấm nghĩ rồi ngẩng đầu lên: “Lão gia!”

Triệu Khang liếc mắt: “Làm gì? Mời ta ăn cơm à? Ngửi thấy mùi sủi cảo nhà thứ ba đối diện không? Đi thôi!”

Xoa xoa khuôn mặt, Điều Ca cười hắc hắc: “Đi thôi, nhưng ta không có tiền, lão gia, ra ngoài không mang theo.”

“Con mẹ nó, không ăn sủi cảo nữa, đi ăn cháo đi! Một đồng một bát lớn là đủ rồi!”

...

Triệu Khang một mình đi đến Xuân Phượng Lâu, thấy bảng tạm dừng kinh doanh trên cửa. Chủ tiệm vừa nhìn thấy Triệu Khang liền vội vàng nhiệt tình tiến lên: “Triệu đại nhân ngài tới rồi, Vương công tử ở phía trên chờ đã lâu.”

“Được, vậy ta tự mình đi lên là được, bận rộn với người.”

Lên tầng hai.

Tiêu Phi Vũ đang mân mê thứ gì đó, nhìn thấy Triệu Khang liền vội vàng kéo hắn ngồi xuống: “Đến đây mau ngồi xuống, người xem còn thiếu ai.”

Triệu Khang vừa nhìn, nguyên lai người này đang viết danh sách, thoáng quét hai mắt, tên không dưới ba mươi, Triệu Khang có chút kinh ngạc: “Đề đô chúng ta có nhiều thổ hào giá trị con người mấy chục vạn như vậy?”

Tiêu Phi Vũ liếc mắt: “Người còn biết đây là đề đô a, một quốc gia trung khu! Trên cơ bản người có tiền nhất Càn quốc đều ở nội thành, bên trái là quan, bên phải là thương hộ.”

Triệu Khang nhìn danh sách nhắc tới: “Dương thái sư, Triệu thái phó, lục bộ thượng thư, Tề vương, Trần vương, Minh vương, hảo gia hỏa người là một người không rơi?”

Thật hắn tâm hắc a!

Tiêu Phi Vũ dương dương đắc ý dùng quạt xếp trong tay chỉ vào danh sách: “Người tuy rằng làm quan vài năm, nhưng đối với những phương pháp trên quan trường này thật đúng là không có rõ ràng, biết có câu nói gọi là Lưu Thủy hoàng thất thiết làm thế gia không?”

Triệu Khang nhướn mày, việc này hắn ít nhiều biết một ít, nhưng Tiêu Phi Vũ hiển nhiên rõ ràng hơn.

Chuyển động quạt xếp, Ninh Vương có vẻ giống như là cái kẻ phóng đảng: “Chúng ta Đại Càn Tiêu gia khai quốc cũng chỉ vừa qua trăm năm, nhưng là trên danh sách những người này gia tộc của bọn họ tồn tại thời gian, có thể vượt xa Đại Càn quốc Tộ. Cái gọi là quốc trăm năm gia ngàn năm chính là như thế!”

“Cái này trên trăm năm thậm chí ngàn năm tích lũy, trong đó chồng chất tài phú đến tột cùng sâu bao nhiêu, đó cũng không phải là người ta hai người có thể tưởng tượng được!”

Chương 100 - Sứ thần Tam quốc

“Nói về Dương thái sư, Dương gia bọn họ năm đó là khai quốc công thần của Tiêu gia chúng ta, không có bọn họ cũng chưa

chắc sẽ có Đại Càn như ngày nay, những gia tộc khác đại để cũng như vậy.”

Tiêu Phi Vũ cảm thán một tiếng: “Nếu như nói quốc gia là một cây đại thụ, vậy thì những thế gia này chính là rễ cây đâm sâu vào trong bùn đất, có bọn họ ở trên, thân cây này mới có thể sừng sững không ngã, mà một khi dao động đến rễ cây này, sẽ lung lay sắp đổ.”

“Tuy rằng ta cảm thấy là người đang nói nhảm, nhưng có chút đạo lý.” Triệu Khang nói.

Tiêu Phi Vũ ngạc nhiên: “Sao lại nói nhảm?”

Triệu Khang cũng lười nói với hắn cái gì lấy dân làm gốc, nhìn danh sách đột nhiên nói: “Không đúng.”

“Sao vậy?”

Triệu Khang: “Những tên khốn kiếp trong danh sách này giàu có như vậy, làm sao lúc Giang Châu lũ lụt quốc khố còn có thể trống rỗng?”

“Bảo người quyền tiền người vui lòng? Đây không phải là chuyện ngu ngốc mới có thể làm sao!” Tiêu Phi Vũ nhìn Triệu Khang như nhìn kẻ ngốc.

Triệu Khang tức giận, vương bát đản mắng ai đây? Lão tử huyện Nguyên Giang cũng xuất không ít tiền lương thực! Lũ nhóc các người, lúc này không chặt chút thịt cho các người, quả thực là không phụ lòng ta tiêu xài.

Giờ phút này Triệu Khang giống như là quỷ đói chết gao nhìn chăm chăm tên trên danh sách, từng cái tên chính là mỹ thực của hắn, lúc này Triệu Khang phát hiện tiền của mình vẫn là quá ít.

Tiền ít thì không làm được chuyện mình muốn làm. Nếu như chỉ làm cho huyện Nguyên Giang giàu có lên, vậy hắn đã làm được. Nhưng Triệu Khang hiện tại cũng không thỏa mãn với điều này.

Bởi vì hắn tìm được khoai lang. Chỉ cần bồi dưỡng thích đáng, với sản lượng khoai lang khổng lồ, chỉ cần có đất, hắn có thể nuôi sống vô số người. Sức lao động giải phóng sẽ mở rộng

quy mô sản xuất, để cho càng nhiều người có cơm ăn, sống những ngày tốt lành.

Đây cũng không phải là Triệu Khang thánh mẫu, mà là hắn rất cuộc không muốn nhìn thấy có người sống chết đói ở trước mặt hắn.

Hắn trong tiềm thức vẫn là người của Trái Đất. Ở thế giới kia có một vị lão gia gia vĩ đại. Hắn từ lúc sinh ra đến nay chưa từng nghe nói qua có ai bị sống chết đói như vậy, một sự việc quá đồi thái quá.

Nhưng ở cái thế giới này, hắn đã chứng kiến. Cái loại đói đến cực hạn, cái gì cũng nhét vào miệng, không tiếc nuốt nghẹn mình, chống chết. Tình hình như vậy đến nay vẫn còn xuất hiện trong giấc mơ của hắn.

Làm cho nhân tính của hắn không thể chịu đựng được.

Trước kia, khi chưa tìm được khoai lang, hắn còn có thể lừa mình dối người, ăn náu ở huyện Nguyên Giang tác oai tác phúc là đủ rồi. Nhưng hiện tại!

Mục tiêu của chúng ta là Tinh Thần Đại Hải!

Cho nên vì mục tiêu vĩ đại này, cần phải không từ thủ đoạn, moi tiền từ tay những kẻ trong danh sách này!

Ánh mắt lướt đến cuối danh sách, Triệu Khang nhướng mày lắm bả: “Lưu Hán Long? Diệp Hồng Tuyết? Lý Mộc Thanh? Ba người này hình như không phải quan viên Càn quốc chúng ta nhỉ?”

“Người nhìn ra điểm mấu chốt rồi, đây mới là Đại Đầu.” Tiêu Phi Vũ khép quạt giấy lại: “Lưu Hán Long là hoàng tộc Tề có địa vị phi phàm, Diệp Hồng Tuyết thì càng ghê gớm hơn, đây chính là nữ trung hào kiệt giống bệ hạ, nữ tướng quân duy nhất của Cảnh quốc. Lý Mộc Thanh, tam điện hạ Vương triều Đại Chu.”

Triệu Khang ngơ ngác: “Những người này cách chúng ta mười vạn tám ngàn dặm.”

Tiêu Phi Vũ: “Người không nhận được tin tức?”

“Tin tức gì?”

Tiêu Phi Vũ: “Xem trí nhớ của ta, đã quên người bị bãi miễn, hơn nữa lúc ấy quan hàm của người quá thấp, loại gia quốc đại sự này không có người tham dự. Ba người này là đại biểu Tề Cảnh Chu tam quốc đến hội đàm với chúng ta.”

Tiêu Phi Vũ cùng Triệu Khang nói đến Vân Sơn quặng sắt sự tình, hần lúc này mới hiểu được cảm thấy hứng thú nói: “Cho nên nói bọn hần lần này tới chính là thương nghị này quặng sắt thuộc về?”

Tiêu Phi Vũ gật đầu: “Đúng rồi, căn cứ theo tướng sĩ của Cục Địa lý chúng ta dò xét, mỏ sắt Vân Sơn này có hàm lượng khoáng sản phong phú không thể tính hết, nếu ai có thể nắm giữ mạch khoáng sản này..., a!”

“Chắc chắc, thật mê người a.” Triệu Khang tự đáy lòng nói.

Hần đã sớm muốn mở lò luyện thép, cái này quặng sắt nếu là có thể tới tay, chắc chắc chắc, liền chính mình biết những công nghệ làm ra dao kiếm, cùng các quốc gia quân đội sử dụng vũ khí khác hơn.

Trực tiếp chính là Ý Thiên Kiếm Đồ Long Dao!

Nhất là hiện tại lão binh mới có tư cách mặc chiến giáp, tân binh dựa vào tám ván gỗ cùng dũng khí thời đại, thỏa đáng hàng duy đã kích.

“Người sẽ không muốn chú ý đến mỏ sắt này chứ?” Tiêu Phi Vũ nhìn vẻ mặt mơ màng của hần mà hứng thú.

Triệu Khang trợn trắng mắt: “Ta ngược lại nghĩ, một cái quốc gia đều ăn không vô đồ vật, người để cho ta ăn?”

Sao lại biết rõ như vậy?

Tiêu Phi Vũ chú ý đến thần thái câu hỏi của Triệu Khang, giống như thuận miệng nói vậy, dở khóc dở cười nói: “Mẹ nó, lão tử nói thế nào cũng là Vương gia a!

Thật không phải cố ý hỏi thăm mới tốt.”

Triệu Khang trong lòng ha hả một tiếng, nói sang chuyện khác: “Như vậy Ninh Vương điện hạ, chiếu người xem lần này có thể nói ra kết quả gì đến, sẽ không phải là còn phải đánh một hồi đi?”

Đánh là không có khả năng đánh.

Tiêu Phi Vũ phân tích cho Triệu Khang: “Trận chiến năm năm trước do mỏ sắt Vân Sơn nổi lên, chiến hỏa lan đến bốn nước. Tuy rằng từ kết quả có thể thấy là thắng lợi cuối cùng của Càn quốc chúng ta đã đánh lui liên quân ba nước.

Nhưng nếu không phải bệ hạ dũng vũ, hai ta hiện tại chính là vong quốc nô, lúc này mới an sinh mỗi một năm. Cho nên bệ hạ vô luận như thế nào cũng sẽ không lại nổi lên chiến hỏa. Mà ba nước khác bị bệ hạ đánh bại một lần, vẫn là ba nước liên thủ bại.

Cho nên bọn họ đối mặt với bệ hạ trong lòng cũng không yên, không muốn đối địch với bệ hạ. Lần này tam quốc nhất định là thông qua tức giận, thời gian mới có thể vừa vặn như vậy, mục đích chính là muốn gây áp lực cho bệ hạ, cũng may trong hội đàm chiếm thế chủ động.

Ta đoán chừng bọn họ đã chuẩn bị hậu thủ gì đó nhằm vào ta.”

Triệu Khang: “Nghe thật ghê tởm.

Tiêu Phi Vũ gật đầu, Triệu Khang lại nói: “Cho nên người đem bọn họ kẹp ở trên danh sách là?

Ninh vương điện hạ đương nhiên nói: “Chúng ta đây là Quý tộc đường, là mở cho quý tộc có thân phận có địa vị trên toàn thế giới! hiện tại sứ thần ngoại quốc sắp tới, đương nhiên phải mời bọn họ đến Quý tộc đường chúng ta ngồi một chút.”

“Hơn nữa bọn họ nếu ba quốc gia liên hợp lại, khi dễ Càn Quốc chúng ta, ta hiện tại một giới thảo dân người lại là cái không có rắm quyền lợi Vương gia, cho nên vì cho Càn Quốc thở ra chúng ta muốn hung hăng làm thịt bọn họ một đao đúng không?”

Ninh Vương mỉm cười: “Đúng đúng đúng, chính là như vậy, hết thấy đều là vì Càn Quốc a!”

Hăm hại người cũng có thể nói hiên ngang lắm liệt như vậy, nha về sau sinh con Py nhất định là đen!

Trong lòng Triệu Khang khinh bỉ, về phần mình?

Ta mẹ nó cái này gọi là Vị Ti Vị Dám Vong Ưu Quốc! Hơn nữa, quyết định của Nhân Nhất Vương gia, thảo dân chúng ta

thật sự không có biện pháp phản bác.

Chương 101 - Thiệp mời

Chỉ cần là chuyện dính dáng đến tiền, luôn làm cho nhân cách phần chần, xác định muốn đem sứ thần tam quốc trở thành dê béo tàn nhẫn làm thịt, Triệu Khang cùng Tiêu Phi Vũ phải nói là nhiệt tình mười phần.

“Thỉnh thoảng đốc thúc Xuân Phượng Lâu chỉnh đốn và cải cách thêm chút sức lực, chính là nghiên cứu xem còn có người nào bỏ sót hay không.”

Triệu Khang đối với việc này có thể nói là hạ tâm tư.

“Thiệp mời này hình thức không thể đơn giản như vậy, phải thêm hoa văn đường viền, ta vẽ cho người xem. Nhớ kỹ, có thể tới quý tộc đường chúng ta đều là có thân phận có địa vị quý tộc, loại này treo người quan tâm nhất chính là mặt mũi!”

“Thiệp mời của sứ thần ba nước đều dùng lá vàng trên mặt, vừa biểu hiện thân phận địa vị siêu nhiên của đối phương, cũng biểu thị sự tôn trọng của chúng ta đối với họ!”

Tiêu Phi Vũ líu lười: “Nhưng dùng lá vàng có thể quá mức dung tục hay không?”

Triệu Khang a một tiếng khinh thường nói: “Người biết cái gì gọi là quý tộc sao?”

“Thật sự là gà, người nha! hiện tại chỉ là bình dân vô quan thân, lại còn nói lão tử, một hoàng thất quý tộc nghiêm túc không hiểu cái gì gọi là quý tộc.”

“Hai ta rốt cuộc ai mới là Vương gia!”

Mặc dù Tiêu Phi Vũ hàm dưỡng rất tốt cũng bị Triệu Khang làm cho tức gần chết: “Ta đây thật đúng là muốn thỉnh giáo một chút!

Triệu Khang cười một tiếng: “Quý tộc quý tộc, đó chính là cái gì đều là muốn quý giá nhất tốt nhất! Chỉ có như vậy mới có thể hiển lộ ra quý tộc khí chất! Cái gì chó má giáo dưỡng đó đều là hư, liền cùng trên người bọn họ vàng bạc châu báu giống nhau, đều là dùng để trang bức. Nếu đều là trang bức tại

sao không dùng cái gì tốt nhất quý giá nhất đến trang bức? Hoàng kim tục sao? Ở những thanh lưu sĩ tử xem ra là như vậy, nhưng là con mẹ nó hoàng kim chính là đắt nhất, tốt nhất!”

“Thiếp vàng rực rỡ cầm đi ra ngoài, người khác vừa nhìn liền biết ngươi là cái gì thân phận cái gì địa vị! nhiều hiển lộ ra khí chất quý tộc? tặc ngươi cái này gia hỏa bình thường trên đường phố còn không phải xách cái lồng chim, mặc cái kia trên người tơ lụa tốt, sợ người khác không biết ngươi mỗi ngày lăn lộn ăn chờ chết, nhị thế tử giống nhau.”

Tiêu Phi Vũ thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu già, ta ăn lộn chờ chết?

Ngươi mẹ nó biết lão tử có bao nhiêu cố gắng sao!

Thiếu chút nữa, Ninh Vương điện hạ liền không nhận được lời kéo Triệu Khang, hảo hảo cùng hắn nói ra dã tâm cùng hoài bão mãnh liệt của mình.

Bất quá, tuy rằng Tiêu Phi Vũ rất không muốn thừa nhận, nhưng giống như Triệu Khang nói, cho dù hắn ngày thường che giấu thân phận ra đường, quần áo xuất hành cũng đều cực kỳ tinh tế.

Người ngoài vừa nhìn liền biết không phải người bình thường. Đây là thói quen tích lũy quanh năm dẫn đến.

Chương 102 - sứ thần đến

Chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi, tin tức Triệu Khang và Tiêu Phi Vũ hợp tác mở Quý tộc đường đã truyền khắp đế đô.

Trên đường phố, không khó để bắt gặp những thương nhân giàu có, uy tín, tay cầm thiệp mời với hình thức khác nhau. Rõ ràng trong lòng họ vô cùng kiêu hãnh, muốn khoe khoang với mọi người, nhưng ngoài mặt lại cố tỏ ra khiêm tốn.

Họ hỏi han nhau: “Này, đi đâu đây? Ăn cơm chưa? Ngươi cũng nhận được thiệp mời của Ninh Vương điện hạ à?”

“Cũng không, ngài đây cũng vậy ư?”

“Đúng vậy, Ninh Vương điện hạ sai quản gia đưa tới, nói là mời ta ngày mốt đến Quý tộc đường tham dự yến hội!”

“Ta cũng vậy, đến lúc đó cùng nhau đi nhé?”

“Cùng nhau đi!”

Họ cố ý nhấn mạnh vào bốn chữ “Ninh Vương điện hạ”, như sợ người khác không nghe thấy.

Trong hậu cung.

Tiêu Linh Lung cũng biết chuyện Quý tộc đường. Nàng liên tưởng đến việc Triệu Khang trước đây đã chở mấy xe ngựa hàng hóa về kinh thành.

Nàng bỗng hiểu ra, có lẽ Triệu Khang muốn hợp tác bán đồ với Ninh Vương.

Lòng nàng có chút cảm xúc khác thường.

Lục Uyên tò mò hỏi: “Bệ hạ, Triệu Khang này quen biết với Ninh Vương từ khi nào vậy? Lại còn hợp tác làm ăn với nhau?”

“Ai mà biết được.” Tiêu Linh Lung thở dài. “Nhưng như vậy cũng tốt, cùng Ninh Vương hợp tác, ít nhất người bình thường cũng không dám tìm hấn gây phiền toái.”

Lục Uyên lại nói: “Theo người bên dưới báo cáo, thiệp mời của Ninh Vương được gửi đến tất cả mọi người, từ văn võ bá quan cho đến thương nhân phú hào, cơ bản tất cả nhân vật có tiếng tăm ở đế đô đều được mời.”

“Bệ hạ ngài xem, có nên báo cho Ninh Vương một tiếng, để tránh xảy ra sai sót gì không?”

Tiêu Linh Lung chớp mắt, khẽ nhún mũi: “Không cần, Ninh Vương làm việc luôn có chừng mực.”

Nghĩ đến một chuyện, Nữ Đế bèn hỏi: “Huyền Sách có nhận được thiệp mời không?”

“Có ạ, sáng nay Thượng Ninh Vương phái người đưa tới, làm cho điện hạ vui mừng khôn xiết, có lẽ không bao lâu nữa sẽ xin bệ hạ cho phép xuất cung.”

Tiêu Linh Lung gật đầu: “Trước cứ như vậy đi, truyền lệnh cho Tổng chỉ huy sứ Binh Mã ty tăng cường thủ vệ để đô trong khoảng thời gian này. Tam quốc sứ thần sẽ đến trong vài ngày tới, tuyệt đối không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào.”

Lục Uyên: “Nô tỳ tuân mệnh!”

Lúc này.

Xuân Phượng Lâu, không đúng, hiện tại hẳn phải đổi tên thành Quý Tộc Đường.

Đại sảnh đã được chỉnh đốn và cải cách hoàn toàn, so với ban đầu càng thêm tráng lệ, phảng phất hương vị xa hoa.

Hơn mười nữ tử dung mạo xinh đẹp đang tập luyện phía trước. Họ là những cô nương được lựa chọn để đảm nhiệm vai trò thị nữ hầu hạ khách nhân, không thể có bất kỳ sai sót nào.

Tầng hai.

Triệu Khang và Tiêu Phi Vũ cùng ngồi, trước mặt là ba nữ tử với nhan sắc như tiên nữ.

Tuy nhiên, trong mắt Triệu Khang, họ vẫn kém xa một “cầu nữ nhân” nào đó.

Ba nữ tử này chính là những kỹ nữ nổi tiếng nhất kinh đô - Thanh Quán: Liễu Tương Âm, Tần Ngọc Phượng và Mai Nhục Lan.

Theo lời Tiêu Phi Vũ, họ đều là những “hảo tâm” của bá quan và khách quý đế đô.

Muốn gặp gỡ họ một lần, không có ít nhất một ngàn tám trăm lượng bạc thì đừng hòng mơ tưởng.

Ngay cả tam công đại thần như Dương thái sư cũng từng khen ngợi học thức của Liễu Tương Âm.

Có lẽ chỉ có con cháu hoàng tộc như Tiêu Phi Vũ mới có thể tùy ý triệu kiến họ.

“Lão Triệu thế nào? Còn không có trở ngại gì chứ?” Tiêu Phi Vũ nhấp một ngụm trà.

Loại trà này là do Triệu Khang sai người mang đến từ Tước Thiệt, chính là Bồi Nguyên Trà.

Trước đây nó rất thịnh hành ở đế đô, và Triệu Khang cũng từng mua qua.

Tuy nhiên, hắn chỉ mua hai lượng, và ngày thường cũng không nữ uống. Bây giờ thì khác, với việc Triệu Khang cung cấp hàng này, hắn không còn phải tiếc nuối gì nữa.

Thật là tuyệt vời!

Nghe Tiêu Phi Vũ hỏi, Triệu Khang liên tục gật đầu, đồng thời nhìn ba nữ tử với ánh mắt tò mò.

“Đâu chỉ là không có trở ngại!”

“Đồ chơi gì?” Tiêu Phi Vũ sừng sốt.

Triệu Khang không để ý đến hắn, chỉ nói một câu tiếng nước ngoài mà Tiêu Phi Vũ không hiểu, sau đó chuyển hướng sang Liễu Tương Âm và hai người kia để hỏi tên.

Ba nữ tử báo tính danh, trong lòng đều cảm thấy hứng thú với chàng trai trẻ không kiêng nể gì trước mặt Ninh Vương điện hạ này.

Từ mùi hương quen thuộc trên người ba nữ tử, Triệu Khang biết rằng họ đều đã sử dụng qua xà bông thơm kia.

Hắn cũng không vòng vo, trực tiếp đi vào vấn đề và trò chuyện với ba nữ tử.

Mai Nhược Lan hơi kinh ngạc: “Thì ra ngọc Hương Bì kia là do công tử chế tạo?”

Triệu Khang hỏi cảm nhận của khách hàng: “Hiệu quả thế nào?”

Tần Ngọc Phượng mỉm cười đáp: “So với hương liệu thì tiện lợi hơn nhiều. Ta sai người tìm khắp đế đô, muốn mua thêm mấy khối nhưng không có kết quả.”

Triệu Khang lúc này vung tay lên rất hào phóng: “Ba vị chỉ cần hỗ trợ, hương da ngọc kia tặng ba vị mấy chục khối đều được. Mặt khác, còn có cái này.”

Triệu Khang từ trong ngực lấy ra ba chiếc nhẫn và ba sợi dây chuyền, đây đều là do hắn nhờ thợ thủ công làm ra trong thời gian gần đây.

Viên kim cương thủy tinh trên nhẫn có kích thước bằng đầu ngón tay, tuy nhỏ hơn nhiều so với viên kim cương “tình yêu” mười vạn lượng của Tiêu Phi Vũ, nhưng phối hợp với chiếc nhẫn tinh xảo vẫn khiến nữ nhân trong nháy mắt bị thu hút.

Ba sợi dây chuyền kim cương khác, mỗi sợi đều khảm mười viên kim cương thủy tinh, tuy kích thước nhỏ hơn một chút nhưng vẫn vô cùng tinh xảo.

Liễu Tương Âm nhìn nhẫn và dây chuyền không thể rời mắt, thậm chí có chút thất thố: “Đây là châu báu gì, thật đẹp a!”

Triệu Khang mỉm cười nói: “Đây là quà tặng cho ba vị cô nương. Loại đá quý này gọi là kim cương. Chỉ cần ba vị đeo nó trong đêm khai trương Quý Tộc Đường, tin chắc rằng ba vị sẽ là những người đẹp nhất trong ngày hôm đó. Hơn nữa...”

Qua lời giải thích của Triệu Khang, ba người đều hiểu ý hẳn muốn làm gì. Họ liên tục gật đầu.

Dù sao, chỉ cần làm một việc đơn giản, được sử dụng xà phòng miễn phí, lại được tặng miễn phí hai món trang sức tinh xảo, ai mà không động lòng chứ?

Ba nữ tử không chút do dự đều đáp ứng.

Giải quyết xong vấn đề người dẫn chương trình, Triệu Khang cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ Quý Tộc Đường khai trương!

Ngày hôm sau.

Một đoàn người tiến vào hoàng thành, không giống với người Càn quốc, họ lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Đoàn người này chia làm ba nhóm, tuy đi cùng nhau nhưng vẫn có sự phân biệt rõ ràng.

Lễ bộ đã sớm cử nhân viên ra tiếp đón, Thượng thư đại nhân đích thân đến để bày tỏ sự tôn kính.

Ba người này chính là sứ thần của ba nước Tề, Cảnh, Chu đến Càn quốc đàm phán về vấn đề mỏ sắt Vân Sơn.

Từ trái sang phải theo thứ tự là Tề quốc Hán vương Lưu Hán Long, Cảnh quốc nữ tướng quân Diệp Hồng Tuyết, Chu quốc tam điện hạ Lý Mộc Thanh.

Lễ bộ thượng thư dẫn theo đám quan viên Lễ bộ nghênh đón: “Đại Càn Lễ bộ thượng thư Hứa Tấn bái kiến Hán vương gia, Diệp tướng quân, Mộc Thanh điện hạ.”

Lưu Hán Long và Lý Mộc Thanh đều có huyết mạch hoàng tộc, chỉ gật đầu đáp lại. Diệp Hồng Tuyết mặc trang phục nhung y, khuôn mặt che kín bởi giáp sắt, không nhìn rõ dung mạo, cũng chấp tay, giọng nói có chút nặng nề:

“Làm phiền Hứa đại nhân rồi.”

Hứa Tấn mỉm cười nói: “Diệp tướng quân khách khí, không phiền toái gì. Chư vị mời theo bản quan đồng hành, bệ hạ đã phân phó chúng ta an bài tốt chỗ ở. Chư vị một đường đi chuyên vất vả, nên nghỉ ngơi thật tốt.”

Mọi người khách sáo một phen, do Hứa Tấn dẫn đi nghỉ ngơi tại chỗ ở.

Sau khi an bài xong mọi việc, Hứa Tấn mới rời đi để diện thánh.

Vừa ra khỏi cửa, quản gia phủ Ninh Vương đã cầm ba phong thiệp mời đến nhà khách.

Rốt cục cũng đợi được ba con dê béo này!

Nghe thuộc hạ Ninh Vương phủ báo cáo, Triệu Khang và Tiêu Phi Vũ liếc nhau, đều thấy được sự tham lam trong mắt đối phương.

Chương 103 - Các người là tới ị đi

Khách sạn Quốc gia, nơi chuyên dùng để tiếp đãi sứ thần nước ngoài của Càn quốc, là một hội quán cao cấp.

Ba vị sứ thần Tề, Cảnh, Chu đang hội ngộ tại sân khách sạn. Mỗi người đều cầm trên tay một phong thiệp mời màu vàng.

Lý Mộc Thanh, tuy là người trẻ tuổi nhất trong ba người, chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng lại có địa vị cao quý nhất. Hắn là tam điện hạ Chu quốc, có tư cách kế thừa ngai vàng Đại Chu.

Khác với Lưu Hán Long - vị vương gia chỉ thuộc dòng phụ hệ của Tề quốc, Lý Mộc Thanh mang trong mình huyết mạch trực hệ của hoàng gia Chu quốc. Do đó, dọc theo đường đi, cả

nữ tướng quân Diệp Hồng Tuyết của Cảnh quốc và vương gia Lưu Hán Long của Tề quốc đều tỏ ra vô cùng cung kính với hần.

Lý Mộc Thanh lật xem thiệp mời trong tay, giọng điệu mang theo chút đùa cợt: “Quý Tộc Đường? Chỗ này là gì nhỉ?”

Lưu Hán Long mỉm cười, chỉ vào phần lạc khoản trên thiệp: “Điện hạ, đây là do Ninh Vương Càn quốc viết. Nếu là do một vị hoàng tử tổ chức, có lẽ sẽ khiến người ta tò mò muốn xem thử.”

Nữ tướng quân Diệp Hồng Tuyết, người phụ nữ duy nhất trong ba vị sứ thần, lên tiếng: “Nghe nói Ninh Vương Tiêu Phi Vũ này từ trước đến nay không tham gia vào việc triều chính, lại còn sống xa lánh trung tâm quyền lực của Càn quốc. Chắc hẳn không phải do Nữ đế cử hần đến để thăm dò chúng ta.”

Lúc này, Diệp Hồng Tuyết đã cởi bỏ giáp trụ, dung nhan vô cùng kiều diễm. Tuy nhiên, khí chất của nàng lại không dịu dàng như nữ tử bình thường mà toát lên vẻ anh khí mười phần. Mái tóc đen dài như thác nước buông xõa xuống vai, càng tôn thêm vẻ đẹp thanh tao của nàng.

Lý Mộc Thanh nhìn Diệp Hồng Tuyết với ánh mắt có chút si mê. Dọc đường đi, hần đã nảy sinh ý định muốn thu nữ tướng Cảnh quốc này vào hậu cung. Dù sao, Diệp Hồng Tuyết cũng là một kỳ nữ hiếm có trên đời, sánh ngang với Nữ đế Càn quốc.

“Vậy chúng ta có nên nhận lời mời và đến dự không?” Lưu Hán Long cười nói. “Dù sao, chúng ta cũng còn hai ngày nữa mới đến yết kiến Nữ đế. Nếu đã đến đây rồi, đi xem thử cũng không tệ.”

Ngay lúc đó, một lão giả tóc bạc mặc nho sam từ phòng khách đi ra. Ba vị sứ thần, ngay cả Lý Mộc Thanh, cũng đều đứng dậy hành lễ: “Trương tiên sinh!”

Lão giả được gọi là Trương tiên sinh đáp lễ theo phép tắc triều đình.

Diệp Hồng Tuyết cất tiếng hỏi: “Bôn ba mấy ngày liền, sao Trương tiên sinh không nghỉ ngơi thêm một lát?”

Lưu Hán Long cũng lên tiếng: “Chẳng lẽ là cảm thấy nơi này không được chu đáo?”

Thật khó tưởng tượng, hai người vốn là vương gia Tề quốc và tướng quân Cảnh quốc, lại đối với một lão nhân Đại Chu tôn kính như vậy.

Trương tiên sinh cười nói: “Đa tạ Vương gia và Diệp tướng quân quan tâm. Lão hủ chỉ là do ngồi xe ngựa trong thời gian dài, muốn ra ngoài vận động một chút, nếu không những khớp xương già này cũng sắp rỉ sét.”

Lý Mộc Thanh khen ngợi: “Trương tiên sinh khí chất thanh tao, thân thể cường tráng, e rằng sống thêm năm mươi năm cũng không thành vấn đề.”

Lão nhân này cần phải hầu hạ chu đáo. Lần này, việc có thể hay không chia cắt mỏ sắt Vân Sơn khỏi Càn quốc phụ thuộc rất nhiều vào hắn.

Trương tiên sinh ha ha cười: “Điện hạ đừng nói đùa. Vừa rồi các vị nói đến chuyện gì vậy?”

Lý Mộc Thanh đưa lên thiệp mời: “Càn quốc Ninh Vương Tiêu Phi Vũ gửi đến một thiệp mời, nói là tối nay có cái gì gì Quý Tộc Đường khai trương, mời chúng ta cùng đi. Tiên sinh có muốn cùng đi không?”

“Đi cũng tốt. Khó có dịp đến Càn quốc một chuyến, nhìn hoàn cảnh nơi này cũng không tồi.” Xem ra dọc theo đường đi thật sự nhàm chán, Trương tiên sinh cũng không cự tuyệt.

Lưu Hán Long đứng dậy cười nói: “Vậy vừa vặn thời gian còn sớm, chúng ta cùng ra ngoài dạo một chút?”

Không ai từ chối. Mỗi người mang theo hai hộ vệ, đoàn sứ thần ngoại quốc này rời khỏi quốc khách sạn.

Đi trên đường phố, nhìn dòng người qua lại, Trương tiên sinh rất có hứng thú: “Không ngờ một tiểu quốc Càn quốc lại phồn vinh như thế.”

“Dù sao cũng là đế đô. Đoạn thời gian trước nghe nói Càn quốc Giang Châu bị lũ lụt thiên tai, ruộng tốt bị hủy, lương thực không thu hoạch được gì, nói không chừng lúc này đã

dân lầm than rồi.” Lưu Hán Long có chút vui sướng khi người gặp họa.

Trương tiên sinh: “Nội thành này dù sao cũng không nhìn ra cái gì. Chúng ta ra ngoại thành xem thử.”

Hắn lên tiếng, ba người còn lại cũng vui vẻ cùng lão nhân này dạo chơi. Đoàn người đi tới ngoại thành. Lúc trước đều ở trên xe ngựa không để ý, lúc này đi bộ mới phát hiện ra sự khác biệt.

Diệp Hồng Tuyết nhướn mày, nhìn con đường sạch sẽ kia kinh ngạc nói: “Trên đường cái lại sạch sẽ như thế! Lại không thấy ăn mày ăn xin.”

“Thật đúng là, ngay cả uest vật cũng không nhìn thấy. Càn quốc coi trọng vệ sinh thành thị đến vậy sao?”

Phải biết rằng cho dù là đế đô của vương triều Đại Chu, cũng có những nơi bẩn thỉu vô cùng, căn bản không thể so sánh với cảnh tượng trước mắt.

Lưu Hán Long đã ngăn lại một người đi đường, cũng không tỏ ra vẻ là vương gia, ngược lại thần sắc hòa ái: “Vị tiểu ca này, vì sao không thấy có ăn mày ăn xin?”

Người nọ sững sốt, nhìn Lưu Hán Long một cách kỳ lạ: “Người ngu ngốc sao? Không có ăn mày còn không tốt? Kia ăn mày thôi hoặc nhiều ô nhiễm hoàn cảnh?”

Sắc mặt Lưu Hán Long cứng đờ. Bà nội nó, lão tử là vương gia Tề quốc cư nhiên bị dân chúng mắng.

Diệp Hồng Tuyết đi ra giải vây: “Vị tiểu ca này, chúng ta là người nơi khác, chỉ là cảm thấy có chút ngạc nhiên, xin đừng trách.”

Đối mặt với mỹ nữ, người đi đường hiển nhiên dễ nói chuyện hơn nhiều, vội vàng xua tay: “Không có không có, vị tiểu thư này nghiêm trọng rồi. Ăn mày trong đế đô thành chúng ta hiện giờ đều bị binh mã ti thu nạp, cho nên nói không có ăn mày.”

Binh mã ti thu nạp?

Trương tiên sinh có chút không dám tin, hứng thú: “Chẳng lẽ là đem ăn mày xếp vào hàng ngũ?”

Nếu là như vậy, vậy cho thấy dã tâm của Nữ đế Càn quốc không hề nhỏ.

Người đi đường lắc đầu nói: “Một đám ăn mày có thể làm binh gì? Binh mã ty chúng ta tăng thêm một đội y tế, thu nạp toàn bộ ăn mày trong thành vào đó.”

Đội y tế?

Người đi đường gật đầu: “Đúng vậy. Mỗi ngày họ đều bắt những người không giữ vệ sinh trên đường phố.”

Đang nói, hộ vệ của Lưu Hán Long ho khan một tiếng, nhỏ đờm xuống đất. Ngay lập tức, bảy tám người với khí thế hung hăng từ đâu xuất hiện vây quanh họ.

Hộ vệ hoảng sợ, lập tức rút đao ra: “Các người muốn làm gì!”

Kẻ cầm đầu, không chút hoang mang, lấy ra một băng tay áo màu đỏ từ bên hông, trên đó viết ba chữ vàng “Đội y tế”. Hắn vươn tay ra: “Nhỏ đờm bừa bãi phạt mười đồng.”

Người đi đường, vốn đang vui sướng khi người gặp họa, vội vàng giải thích: “Dạ, bọn họ chính là đội y tế.”

Hộ vệ nhỏ đờm kinh ngạc: “Phạt tiền?”

“Đúng vậy.”

“Nhỏ đờm liền phạt mười văn, người như thế nào không đi cướp!”

Lão tử ở Chu quốc cũng nôn như thế nào không thấy có người phạt tiền!

“Ít nói nhảm, lão tử có biên chế, không làm trái pháp luật hay loạn kỷ cương. Nhanh chóng nộp phạt tiền, bằng không sẽ đưa người đến binh mã ti!”

Hộ vệ còn muốn nói gì đó, nhưng Lưu Hán Long đã ngăn lại. Hắn ném ra một hạt đậu bạc.

Người của đội y tế nhận lấy, cân một chút, lại còn trả tiền thừa cho Lưu Hán Long! Hành động này khiến cả đoàn người ngây dại. Phong cách của người Càn Quốc đều cao quý như vậy sao?

“Nhớ kỹ, lần sau đừng nhờ đờm bừa bãi, nếu không lần thứ hai phạt gấp đôi.” Nói xong, đội y tế tản đi.

Lý Mộc Thanh với ánh mắt kỳ lạ: “Thật đúng là ngạc nhiên nha. Vậy thì cái gì kia là gì? Nhà vệ sinh công cộng? Chứ trên tường rất thú vị a, nói văn minh thụ tân phong?”

“Đi qua xem thử.” Trương tiên sinh nói.

Mọi người đi tới, Trương tiên sinh nhìn người bên cạnh nhà vệ sinh công cộng, chấp tay chỉ vào nhà vệ sinh và hỏi: “Xin hỏi đây là nơi nào?”

“Đây là nhà vệ sinh công cộng, các người là tới ị đúng không?”

Chương 104 - Quý tộc đường khai trương

Câu nói “Các người là tới ị đi” khiến cả đoàn người bối rối.

Khóe miệng Lưu Hán Long giật giật: “Đi ị?”

“Đúng vậy.”

Người trông coi nhà vệ sinh công cộng nhìn họ: “Các vị từ nơi khác đến, cũng không thể tùy tiện đi tiểu ở ngoại thành chúng ta được! Muốn đi vệ sinh thì đến nhà vệ sinh công cộng, không thu phí mà còn miễn phí phát giấy vệ sinh.”

Chuyện này quả thực hiếm lạ.

Lý Mộc Thanh nghi hoặc, việc tùy tiện đại tiểu tiện vốn không mới mẻ, đế đô Chu quốc cũng có người làm, nhưng chuyện nhà vệ sinh công cộng thì hẳn mới nghe lần đầu. Chất lượng người dân Càn quốc cao đến vậy sao?

“Vậy mọi người muốn đi vệ sinh đều đến nhà vệ sinh công cộng này?”

Người giữ nhà vệ sinh nói: “Đúng a. Tiểu tiện bừa bãi ở đây là trọng tội, các vị tuyệt đối đừng làm!”

“Nếu làm thì sẽ thế nào?” Diệp Hồng Tuyết theo bản năng hỏi.

Vẻ mặt đối phương không muốn nhắc tới: “Vậy các vị phải cẩn thận Triệu Ác Ma đến khâu cho các vị.”

Mọi người đều cảm thấy cúc hoa căng thẳng.

Lưu Hán Long hỏi: “Triệu Ác Ma là ai?”

“Đó là một con quỷ!”

Người trông nhà vệ sinh sợ hãi nói: “Đã từng có người ngay trước mặt hắn đi tiểu lung tung. Tên kia trực tiếp dùng kim chỉ khâu người nọ lại!”

Chết tiệt! Trên đời này còn có loại gia hỏa không có nhân tính này! Lý Mộc Thanh kinh ngạc.

Đối phương liên tục gật đầu: “Cũng không phải. Kỳ thật đây đều là kết quả của lời đồn. Triệu Khang vốn không thực sự làm việc thù thù may vá kia, đều là dân chúng bị dọa sợ nghe nhầm đồn bậy. Thời gian lâu dài, Triệu Khang liền trở thành ác ma thích thù thù may vá kia.

Hơn nữa những dân chúng bịa đặt kia, một người nói thật hơn một người, tựa như bọn họ là người bị khâu vá kia.

Dẫn đến dân chúng ngoại thành hiện tại, nếu trẻ con trong nhà không nghe lời, bọn họ sẽ dùng Triệu Khang để hù dọa.

Hiệu quả thật rõ ràng!

Trương tiên sinh phục hồi tinh thần vội vàng hỏi: “Xin hỏi, nhà vệ sinh công cộng này là do Triệu Ác Ma kia làm ra?”

Đối phương gật đầu: “Là hoàng tử điện hạ của chúng ta cùng Triệu Ác Ma một tay lo liệu. Ngài khoan hãy nói, từ khi có nhà xí công cộng này, trên đường không còn người tùy tiện đại tiểu tiện, thật sự là ngay cả hô hấp đều vui sướng không ít, rốt cuộc không cần lo lắng đi đường giẫm phải phân rồi!”

Lấy được đáp án mong muốn, mọi người không nán lại mà trở về quốc khách sạn.

Trở lại nơi ở, bỏ qua Lưu Hán Long và Diệp Hồng Tuyết, Trương tiên sinh gọi Lý Mộc Thanh tới: “Điện hạ.”

“Tiên sinh làm sao vậy? Từ lúc này đã có chút tâm sự nặng nề.” Lý Mộc Thanh hỏi.

Trương tiên sinh nói: “Vị hoàng tử điện hạ Càn quốc kia, chúng ta phải chú ý một phen.”

Lý Mộc Thanh có vẻ có chút lơ đãng, mặc dù chuyện hôm nay khiến hắn có chút kinh ngạc.

Trương tiên sinh nói: “Hành động xây nhà xí công cộng của Càn quốc này, nhìn như chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng ẩn chứa đạo giáo hóa, có thể thấy được vị hoàng tử điện hạ Càn quốc này không phải là phàm phu tục tử.”

Lý Mộc Thanh nghe xong, lập tức phục hồi tinh thần: “Trương tiên sinh, không biết lời ngài có phải nói quá không?”

Trương tiên sinh lắc đầu, “Không hề, chỉ cần nhìn nhà vệ sinh công cộng hôm nay, có thể thấy hoàng tử Càn quốc đang cải thiện thói quen xấu của dân chúng, nâng cao đạo đức xã hội, đó chính là sự giáo dục. Trước đây, chúng ta chỉ biết đến nữ đế Càn quốc là người có cả tài và sắc, nhưng giờ đây, hoàng tử này cũng không hề kém cạnh.”

“Nữ đế Tiêu Linh Lung dù có tài năng đến đâu, cuối cùng vẫn là nữ tử, và một ngày nào đó sẽ phải truyền ngôi. Nếu ngôi vị hoàng đế rơi vào tay hoàng tử này, Càn quốc sẽ trở thành một lực lượng đáng gờm trong tương lai, chỉ cần nhìn vào nhà vệ sinh công cộng mà hoàng tử đã xây dựng, có thể thấy rằng người này chính là chủ nhân xứng đáng của Càn quốc.”

Lý Mộc Thanh không khỏi ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên hắn thấy Trương tiên sinh đánh giá ai đó cao như vậy, và bắt đầu cảnh giác: “Mộc Thanh đã hiểu, nếu bây giờ đang ở Càn quốc, chắc chắn sẽ phải gặp người này. Tiên sinh không cần quá lo lắng, dù là rồng hay côn trùng, chỉ cần nhìn là biết ngay.”

Trương tiên sinh gật đầu, ánh mắt dần trở nên sắc lạnh: “Trước đây, ta còn nghĩ rằng chuyến đi này có phần coi thường người khác, nhưng giờ đây, ta thấy Càn quốc đã trở nên nguy hiểm!”

Lý Mộc Thanh nghe vậy, mặt mày rạng rỡ: “Vậy xin cảm ơn tiên sinh. Đây là trách nhiệm của thần tử. Điện hạ hãy nghiêm túc.”

Trong hoàng thành, tại ngự thư phòng, Tiêu Linh Lung cảm thấy trái tim mình không thể nào yên ổn, quay sang Lục Uyên bên cạnh hỏi: “Những người kia đã đến chưa?”

“Bẩm bệ hạ, họ đã đến. Họ ở lại khách sạn, ra ngoài một chuyến nhưng không lưu lại lâu, và đã trở về. Ninh vương đã

gửi thiệp mời cho họ.”

“Ninh vương gửi thiệp mời cho họ?” Tiêu Linh Lung nhún mày.

Lục Uyên gật đầu, “Đúng vậy, đêm nay là ngày khai trương Quý tộc đường.”

“Thế à, người hãy gọi Huyền Sách đến đây.” Tiêu Linh Lung nói, trong lòng đã có chút suy tư.

...

Thời gian trôi qua, và hoàng hôn đã đến.

Xuân Phượng Lâu đã thay đổi bảng hiệu mới: Quý Tộc Đường.

Cửa lớn mở ra, một tấm thảm đỏ được trải từ bên trong Quý tộc đường ra đến đường đối diện, hai bên đều có mười nữ tử mặc lụa trắng xinh đẹp đứng hai hàng.

Chưởng quỹ Xuân Phượng Lâu ngồi sau bàn dài, ghi chép tên khách mời.

Khi thời gian trên thiệp mời đến, từ xa có một gia đình giàu có tiến lại, họ đi thẳng đến Quý tộc đường, nở nụ cười và đưa ra thiệp mời của mình, đồng thời để lại một tấm ngân phiếu trăm lượng làm quà mừng khai trương.

Tiếng hô to vang dội của chưởng quầy vang lên: “Khách quý đến! Thương nhân gao Vương Thông Lâm mừng quý tộc đường khai trương, dâng tặng một trăm lượng bạc trắng!”

Ninh vương phủ quản gia vội vàng bước ra với nụ cười rạng rỡ: “Vương đại nhân đến rồi, mau vào trong mời!”

Vương Thông Lâm có chút bối rối, vội vàng tiến lên: “Ngô quản sự, sao ngài lại đích thân ra đón chứ!”

Đây chính là quản gia Ninh vương phủ! Người xưa có câu “Tể tướng môn phòng thất phẩm quan”, huống chi là quản gia của Vương gia!

Sự sắp xếp này của Triệu Khang khiến thương nhân Vương Thông Lâm cảm thấy vô cùng vinh dự!

Ngô quân sự cười ha hả nói: “Vương gia nói, hôm nay đến đây đều là khách quý của ngài, tại hạ đương nhiên phải tiếp đón chu đáo. Quý phu nhân Vương thiên kim, mau vào trong mời!”

Lại có người đến đưa thiệp mời, là thương nhân vải bố nổi tiếng kinh đô. Ngô quân sự lại vội vàng tiếp đón. Giống như Vương Thông Lâm, thương nhân buôn bán vải bố này cũng cảm thấy vô cùng vinh dự khi được quân gia vương phủ đích thân ra đón.

Tầng ba.

Nghe tiếng chuông quây bên dưới, Triệu Khang cười hí mắt nói: “Chỉ riêng tiền mừng khai trương hôm nay cũng thu được không ít.”

“Đại Đầu còn ở phía sau.” Tiêu Phi Vũ mặt đầy hân hoan bước đến từ bên cửa sổ, như đã thấy vô số bạc đang vẩy tay với mình.

Nhìn Triệu Khang nói: “Lát nữa lão Triệu sẽ cho người lên!”

“Mẹ nó, lão tử chỉ là một thương nhân cung cấp hàng mà còn phải làm việc này, giày vò người đâu? Người không sợ ta luống cuống kéo khó?”

Tiêu Phi Vũ liếc mắt nhìn Triệu Khang: “Người ngay cả lão tử cũng không sợ, một ngum một cái con mẹ nó người, sẽ sợ loại tình cảnh nhỏ này?”

“Được, vậy lão tử hôm nay sẽ cho bọn họ biết thế nào là cắt rau họ! Đúng rồi, tên kia sẽ không bị lộ chứ?”

Tiêu Phi Vũ: “Yên tâm đi, ta vừa mới kiểm tra, người đã thuộc lòng lời thoại rồi!”

Triệu Khang: “Vậy là tốt rồi!”

Chương 105 - Khách quý tới

“Trần Viễn tiêu cục Triệu Thiên Hải đến! Đặc biệt tặng một ngàn lượng bạc trắng chúc mừng quý tộc đường khai trương!”

“Hàn Lâm đại học sĩ Trịnh Thành Vân đến! Đặc biệt tặng trăm lượng bạc trắng chúc mừng Ninh Vương điện hạ khai trương

quý tộc đường!”

“Lễ bộ thượng thư Hứa Tấn đại nhân đến! Đặc biệt tặng bạc trắng ngàn lượng chúc mừng Ninh Vương điện hạ khai trương quý tộc đường!”

“Thái phó Triệu Tử Nghĩa đại nhân đến! Đặc biệt tặng bạc trắng ngàn lượng chúc mừng Ninh Vương điện hạ khai trương quý tộc đường!”

Từng tiếng xướng tên vang lên từ miệng chuông quây khiến đại sảnh vốn đã náo nhiệt càng thêm sôi động. Ban đầu, mọi người còn chưa chú ý, nhưng khi từng vị quan triều đình xuất hiện, đám phú thương bắt đầu xôn xao, vờn cổ nhìn về phía sau. Đều là những quan chức tứ phẩm trở lên!

Phải biết rằng địa vị của thương nhân ở Càn quốc còn thấp hơn cả nông dân. Vậy mà giờ đây, đột nhiên xuất hiện nhiều quan hiển quý như vậy, khiến cho những phú thương vốn gia tài bạc triệu cũng không khỏi run sợ, nhao nhao đứng dậy tỏ vẻ tôn kính.

Họ tưởng rằng những vị quan to quý nhân này sẽ được an tọa ở một nơi khác, nhưng không ngờ thị nữ lại dẫn họ từng người một vào đại sảnh, sắp xếp ngồi xen kẽ với các phú thương.

Điều này càng khiến cho đám phú thương kinh ngạc. Họ không ngờ mình lại có cơ hội chung mâm với các đại thần triều đình, trong đó thậm chí có cả Thái Phó - một trong Tam công!

Chỉ riêng việc này thôi cũng đủ để họ về khoe khoang với mọi người rồi!

Lập tức, không ít thương nhân đứng dậy, cố gắng bắt chuyện với các quan chức cấp hai. Tuy nhiên, những vị quan này tỏ ra khá lạnh nhạt, chỉ liếc nhìn họ một cái rồi tiếp tục trò chuyện với quan lại bên cạnh. Dù vậy, các phú thương vẫn cảm thấy vô cùng vinh dự.

Đúng lúc này, một tiếng quát to vang lên từ ngoài cửa, khiến mọi người trong phòng đều giật mình.

“Tề quốc Hán Vương Lưu Hán Long đến, đưa lên một vạn lượng bạc trắng, chúc mừng Ninh Vương điện hạ quý tộc đường khai trương!”

Tất cả mọi người đều đứng dậy. Ngoại trừ một số quan triều đình biết về chuyện Vân Sơn quặng sắt, còn lại đều tò mò về vị Hán Vương gia của Tề quốc này.

Nhưng sự bất ngờ vẫn chưa kết thúc!

“Cảnh quốc đại tướng quân Diệp Hồng Tuyết đến, đặc biệt tặng một vạn lượng bạc trắng chúc mừng, cung chúc Ninh vương điện hạ quý tộc đường khai trương!”

“Chu quốc hoàng tử Lý Mộc Thanh đến, đặc biệt tặng một vạn lượng bạc trắng, cung chúc Ninh Vương điện hạ quý tộc đường khai trương!”

Cả đại sảnh chìm trong im lặng. Cho đến khi sứ giả của ba nước tiến vào đại sảnh, mọi người mới sững sờ nhìn họ.

Sự kiện khai trương quý tộc đường đã trở thành một sự kiện chấn động kinh thành. Không chỉ thu hút được sự chú ý của các phú thương, mà còn khiến cho các quan triều đình và sứ giả của các nước láng giềng cũng phải kinh ngạc.

Lễ bộ thượng thư Hứa Tấn là người đầu tiên phản ứng lại, vội vàng tiến lên đón tiếp: “Hán Vương điện hạ, Diệp tướng quân, Tam điện hạ, không ngờ các vị cũng đến!”

Lưu Hán Long mỉm cười: “Được Ninh Vương điện hạ mời, không ngờ lại náo nhiệt như vậy. Mời ba vị vào trong!” Hứa Tấn ân cần chào hỏi như một chủ nhà hiếu khách.

Đoàn người thu hút sự chú ý của vô số người. Lý Mộc Thanh có chút hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ này, thỉnh thoảng gật đầu chào hỏi những người xung quanh.

Khách đến đã gần nửa canh giờ, trời đã tối đen. Khi mọi người cho rằng sẽ không còn ai đến nữa, thì ba người xuất hiện bên ngoài.

Hai nữ và một nam.

Chương quây vừa nhìn tên trên thiệp mời, sợ hãi quỳ xuống hô to: “Huyền Sách hoàng tử đến!”

Văn võ bá quan đều nhú mày. Hoàng tử này cũng đến, Ninh Vương muốn làm gì?

Lý Mộc Thanh khẽ động cơ mặt, Trương tiên sinh bên cạnh quay đầu nhìn về phía sau. Hoàng tử? Có phải là tên kia hay không?

Đám phú thương vô cùng phấn khích. Lại là một vị hoàng tử! Là hoàng tử của Càn Quốc!

Hôm nay món quà này thật đáng giá!

Trên lầu ba, Triệu Khang phun trà ra ngoài, kinh ngạc nhìn Tiêu Phi Vũ đối diện, vội vàng lau nước trên miệng: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Tiêu Phi Vũ làm bộ vô tội: “Hai chúng ta làm ra động tĩnh lớn như vậy, nhất định phải cho bệ hạ bên kia một lời giải thích. Cho nên ta suy đi nghĩ lại vẫn quyết định đưa thiệp mời cho hoàng tử điện hạ.”

Triệu Khang nhú mào, đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, nhưng đoàn người Tiêu Huyền Sách đã đi vào đại sảnh, nên hắn không thể quan sát được.

Quên đi, như vậy cũng tốt, đỡ phiền toái về sau.

Tiêu Phi Vũ đứng dậy: “Vậy ta đi xuống trước, người chuẩn bị đi.”

Triệu Khang ừ một tiếng.

.....

Trong đại sảnh, Tiêu Huyền Sách vô cùng vui vẻ. Từ sau khi Triệu Khang đi, hắn đã lâu không ra khỏi cung, vẫn thích bầu không khí náo nhiệt này. Hắn nhìn mọi người xung quanh với vẻ mặt hưng phấn và ra lệnh cho người ta sắp xếp chỗ ngồi.

Từ phía sau hắn truyền đến một tiếng cảnh cáo nhỏ: “Người bình tĩnh một chút cho ta!”

Thân thể Tiêu Huyền Sách run lên, thiếu chút nữa quên mất rằng còn có một con hổ cái phía sau. Hắn vội vàng ho khan hai tiếng.

Hai nữ nhân phía sau, một người là Lục Uyên, người kia che mặt bằng lụa trắng và đội mũ, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Nhưng Triệu thái phó và Dương thái sư đã nhận ra nàng là ai, vội vàng chạy tới muốn hành lễ. Tiêu Linh Lung ho khan một

tiếng.

Hai lão già lập tức hiểu ý, chỉ đi cùng Tiêu Huyền Sách chào hỏi.

Tất cả những người nhận được thiệp mời đều đã đến đông đủ. Hạ nhân tiến lên đóng cửa lại, thắp lên từng ngọn đèn sáng ngời.

Vải đỏ được kéo xuống, một đài cao xuất hiện trước mắt mọi người.

Tiêu Huyền Sách không hiểu gì cả, vội vàng hỏi: “Đây là muốn biểu diễn tiết mục gì?”

Lục Uyên nhìn bàn dài và búa gỗ trên đài, nhẹ giọng nói: “Hình như là đấu giá.”

Tiêu Linh Lung mang tâm trạng tò mò xen lẫn nghi ngờ, quyết định đến xem Triệu Khang và Tiêu Phi Vũ rốt cuộc đang bày trò gì.

Nhiều người xung quanh đã nhận ra đây là vật trang trí đặc biệt cho buổi đấu giá.

Cảm xúc của đám phú thương được khơi dậy, họ xoa tay háo hức chờ đợi xem quý tộc đường sẽ mang ra thứ gì tốt đẹp.

Tiền bạc đối với họ không thành vấn đề, quan trọng là có thể tạo dựng mối quan hệ tại đây.

Tiêu Phi Vũ ung dung bước xuống lầu, tiến lên đài cao. Nhìn đám đông mê mẩn trước mặt, lòng lại chẳng hề dao động. Hắn mỉm cười chấp tay chào hỏi mọi người.

“Cảm ơn quý vị đã đến quý tộc đường ủng hộ Tiểu Vương. Phi Vũ vô cùng cảm kích!”

Mọi người vội vàng đứng dậy: “Ra mắt Ninh Vương điện hạ!”

Các phú thương hô vang dội.

Tiêu Phi Vũ cười đáp lại, sau đó vỗ tay: “Dâng trà!”

Một nhóm nữ tử ăn mặc mát mẻ, uyển chuyển như những con bướm, tay cầm khay trà tiến đến phục vụ khách mời. Tất nhiên, đây là trà Bồi Nguyên thượng hạng.

Nhiều người từng thưởng thức qua trà Bồi Nguyên nhất phẩm lúc này đều neho mắt lại. Không hổ là Ninh Vương điện hạ, quả nhiên là trà ngon.

Loại trà này hiện đang được thao túng đến giá một trăm tám mươi lượng bạc một lượng, vẫn là có giá vô thị trường!

“Ngô, trà này thanh ngọt dịu dàng, dư vị vô cùng, không thêm bất kỳ gia vị nào mà lại có hương vị tuyệt vời như vậy, trà ngon!”

Hán Vương Lưu Hán Long cũng lên tiếng: “Đúng vậy, bản vương ở Tề quốc đã nếm qua không ít trà thượng hạng, nhưng chưa bao giờ nếm qua loại trà này. Xin hỏi Ninh Vương điện hạ, trà này tên là gì?”

Tiêu Phi Vũ mỉm cười: “Hán Vương điện hạ, trà này tên là Bồi Nguyên trà, chính là do Trà Tiên Lục Vũ của Đại Càn chúng ta trồng!”

Trà Tiên Lục Vũ?

Lần đầu tiên nghe đến cái tên này, Lưu Hán Long có chút mơ hồ. Hắn cũng là người yêu trà, nhưng chưa từng nghe nói qua người này.

Tiêu Phi Vũ vỗ tay: “Mời các vị thưởng thức ca múa.”

Chương 106 - Cái gì là quý tộc

Tiếng đàn du dương, réo rắt vang lên từ bốn phương tám hướng, thu hút sự chú ý của mọi người. Một chiếc giường dài được thả xuống từ trên cao, trên đó là một nữ tử áo xanh thanh tao đang say sưa gảy đàn.

Nữ tử này chính là Liễu Tương Âm, một trong tam đại thanh quan nhân của đế đô, nổi tiếng với nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành và tài năng âm nhạc xuất chúng.

Sự xuất hiện của Liễu Tương Âm khiến không ít người trầm trồ khen ngợi. Tiếng đàn của nàng như suối nguồn chảy róc, êm ái và du dương, khiến lòng người say mê.

Ngay sau đó, một bóng hồng rực rỡ như lửa xuất hiện trên sân khấu. Đó là Tần Ngọc Phượng, người được mệnh danh là “mỹ nhân tuyệt sắc nhất đế đô”.

Tần Ngọc Phượng múa một điệu múa uyển chuyển, lả lướt như tiên nữ giáng trần. Kỹ thuật múa của nàng điêu luyện, động tác uyển chuyển, khiến người xem không thể rời mắt.

Sự xuất hiện của Liễu Tương Âm và Tần Ngọc Phượng đã thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người. Hai đại mỹ nhân, một người tài hoa, một người nhan sắc, khiến cho buổi đấu giá trở nên náo nhiệt và rực rỡ hơn bao giờ hết.

Nữ Đế bệ hạ tuy có mặt tại buổi đấu giá nhưng lại không có tâm trạng thưởng thức. Ánh mắt của nàng không ngừng đảo qua đảo lại, tìm kiếm một bóng hình quen thuộc.

Ngay khi vũ khúc sắp kết thúc, Mai Nhược Lan, người cuối cùng trong tam đại thanh quan nhân, xuất hiện. Cô mặc một bộ váy trắng tinh khôi, thanh tao thoát tục, như một đóa hoa sen trắng giữa đầm lầy.

Mai Nhược Lan bước ra sân khấu, nở nụ cười bí ẩn và cất giọng hát du dương, réo rắt:

“Sơn bất tại cao hữu tiên tắc danh,
Thủy bất tại thâm hữu long tắc linh...”

Ngay khi vũ khúc sắp kết thúc, Mai Nhược Lan, người cuối cùng trong tam đại thanh quan nhân, xuất hiện. Nàng khoác lên mình bộ váy trắng tinh khôi, từng bước uyển chuyển tiến ra sân khấu. Khóe môi khẽ cong, Mai Nhược Lan cất giọng nói đầy ẩn ý:

“Sơn bất tại cao hữu tiên tắc danh, thủy bất tại thâm hữu long tắc linh...”

Trương tiên sinh bên cạnh Lý Mộc Thanh bỗng chốc ngồi thẳng người, ánh mắt sáng rực nhìn Mai Nhược Lan từng bước từng câu tiến đến. Vẻ mặt hắn có chút kinh ngạc, thốt lên:

“Đàm Tiểu có hồng nho, lui tới không bạch đỉnh...”

Hay!

Trương tiên sinh vỗ đùi, không kìm được khen ngợi: “Hay cho một câu ‘đàm tiểu có học giả uyên thâm lui tới vô bạch đỉnh’!”

Mai Nhược Lan tiếp tục cất giọng:

“Nam Tề Hiên Viên Lữ, Tây Cảnh Dương Công Đình, Trương Thánh Vân: Hà lậu chi hữu?”

Tốt! Tốt! Tốt!

Tiếng khen ngợi vang lên dồn dập. Mọi người không khỏi quay sang nhìn, chỉ thấy một lão giả râu tóc bạc phơ đứng dậy, vỗ tay tán thưởng không ngừng. Lý Mộc Thanh bên cạnh cũng có chút mơ hồ.

Trương tiên sinh nhìn Mai Nhược Lan xinh đẹp như hoa, trong đôi mắt sáng ngời thậm chí có loại chiến ý nóng bỏng chỉ có chiến sĩ mới có:

“Lão hủ vốn tưởng rằng Càn quốc tiểu quốc nguoi, không có kinh thơ phong nhã, không ngờ hôm nay lại có thể nghe được một thiên minh văn như vậy. Cô nương, lão phu mạo muội, xin hỏi đại danh cô nương?”

Dương lão thái sư, Triệu Thái Phó cùng các học sĩ uyên thâm của Càn quốc cũng đều kinh ngạc nhìn Mai Nhược Lan trên đài. Bài thơ lậu thất minh do Triệu Khang dạy cho nàng quả thực xuất sắc, khiến những người tự xưng là đọc sách thánh hiền này cũng phải trầm trồ.

Mai Nhược Lan hiển nhiên không ngờ rằng mình vừa xuất hiện đã gây ra chấn động lớn như vậy. Nàng có chút bối rối, thầm nghĩ: “Đạo diễn cảnh này trong kịch bản không có viết a!”

Nhưng Mai Nhược Lan cũng là người từng trải qua nhiều trận chiến, rất nhanh lấy lại bình tĩnh, mỉm cười đáp:

“Cảm ơn tiên sinh, tiểu nữ Mai Nhược Lan.”

“Được!”

Trương tiên sinh nở nụ cười rạng rỡ: “Mai tiểu thư coi như là đối thủ của chuyến đi Càn Quốc này. Lần này lão phu tới đây quả thực đáng giá.”

Lý Mộc Thanh vội vàng nói: “Tiên sinh cao hứng là tốt rồi.”

Nói xong, Lý Mộc Thanh vội vàng mời Trương tiên sinh ngồi xuống. Nơi này thật sự có quá nhiều người với ánh mắt tò mò.

Tuy nhiên, lo lắng của Lý Mộc Thanh là không cần thiết. Bởi vì đại đa số mọi người vẫn đang đắm chìm trong vũ khúc vừa rồi, chỉ có một số ít người đang suy ngẫm về lời nói của Trương tiên sinh.

Câu nói “Càn quốc tiêu quốc” khiến không ít người cảm thấy khó chịu.

Ánh mắt Tiêu Linh Lung vẫn nhìn chăm chăm Lý Mộc Thanh, âm thầm suy tư: Lão giả mặc nho sam này đến tột cùng là nhân vật gì? Nghe ý tứ trong lời nói của hắn, dường như còn có mục đích khác khi đến Càn quốc.

Tiếng nhạc du dương kết thúc, Liễu Tương Âm và Tần Ngọc Phượng nhẹ nhàng lui xuống. Tiêu Phi Vũ không lên sân khấu mà để Mai Nhược Lan thay mặt chào đón mọi người.

Mai Nhược Lan cúi người thi lễ, giọng nói ngọt ngào vang lên: “Hoan nghênh quý vị đến với quý tộc đường! Chúng ta hy vọng quý vị sẽ có một đêm đáng nhớ tại đây!”

Nói xong, Mai Nhược Lan lui về bên cạnh chiếc bàn dài, đảm nhận vai trò trợ thủ cho Triệu Khang.

Mọi người đang mơ hồ chờ đợi tiết mục tiếp theo thì bỗng nhiên một bóng người mặc áo trắng từ lầu hai bước xuống.

Tiêu Huyền Sách liếc mắt đã nhận ra và kêu lên đầy kích động:

“Chết tiệt! Triệu Khang, hấn ở đây!”

Tiếng la hét của hấn thu hút sự chú ý của mọi người, đặc biệt là Dương thái sư và Triệu thái phó, hai người đều ngẩn người.

“Tên tiểu tử này sao lại ở đây!”

Triệu Khang thầm mắng một câu, “Tiểu tử thú! Hồng hết cả kế hoạch của ta!”

Tiêu Linh Lung ở dưới nhìn chăm chăm Triệu Khang, sắc mặt âm trầm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Triệu Khang không để ý đến Tiêu Huyền Sách. Hôm nay là một sự kiện quan trọng, hấn cần phải bình tĩnh. Hấn đi xuống sân khấu, đến bên cạnh chiếc bàn dài, nở nụ cười bình thản.

Lục Uyên lẩm bẩm: “Không ngờ tên này thu dọn còn ra dáng.”

Có sao?” Tiêu Linh Lung nghe thấy lời này liếc nhìn Lục Uyên.

“Hình như cũng được.”

Tiêu Huyền Sách vẫn đang la hét: “Triệu Khang, ngươi đứng trên đó làm gì? Mau xuống đây để các nàng ấy khiêu vũ!”

“Chết tiệt, đồ ngu!”

Triệu Khang liếc mắt nhìn Tiêu Huyền Sách, phớt lờ tên ngốc này. Hấn dùng giọng điệu trầm lắng, đầy cảm xúc cất tiếng:

“Quý vị, ta đã suy nghĩ rất nhiều, rốt cuộc người như thế nào mới được gọi là quý tộc?”

Câu hỏi của hấn khiến không ít người sửng sốt, nhưng không ai lên tiếng trả lời.

“Phải chăng là sở hữu vô số tài sản? Hay là có học thức uyên thâm?

Là quyền lực? Là dòng máu? Là địa vị? Hay là xuất thân?”

Giọng nói của Triệu Khang dần dần cao lên, khiến mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

Chương 107 - lừa dối

“Đều không phải, hoặc là.”

Giọng Triệu Kh trầm xuống, ánh mắt sắc bén lướt qua đám đông. Lần này, vẻ nghiêm nghị của hắn khiến không ít người rùng mình, nín thở chờ đợi lời giải đáp cho câu hỏi: “Dạng người nào mới là quý tộc?”.

“Một đĩa rau xanh tại quán bình thường chỉ tốn hai văn tiền, người dân thường hay ăn. Nhưng tại Bách Vị Lâu ở đế đô, giá của nó lên đến một quan tiền! Thương nhân ăn. Còn nếu là tại tửu lâu sang trọng nhất đế đô, giá của nó lên đến ba lượng bạc. Tại sao cùng một đĩa rau xanh, giá cả lại chênh lệch đến ngàn vạn lần?”

Nhiều người chìm vào im lặng, một số người cau mày suy tư, bắt đầu nhìn nhận vấn đề từ góc độ mới.

Tiêu Phi Vũ mỉm cười, biết đây là lúc mình tỏa sáng. Hắn giả vờ trầm ngâm: “Thân ở vị trí khác nhau, lựa chọn nguyên liệu cũng khác nhau, nên giá cả cũng khác nhau.”

Vừa dứt lời, Triệu Khang đã quát lên: “Sai! Sai hoàn toàn!”

Nhiều người hoang mang, thương nhân gạo Vương Thông Lâm khó hiểu: “Ninh Vương điện hạ nói không sai, rau xanh mà quán bình thường chọn làm sao có thể so sánh với Phong Vị Lâu?”

Lời này rõ ràng là đang nịnh hót Tiêu Phi Vũ.

Triệu Khang lại cười híp mắt: “Dù một viên rau xanh có tốt đến đâu, cho dù là đầu bếp cung đình, trù nghệ cao siêu đến đâu, cũng không thể biến rau xanh thành dê nướng nguyên con được!”

Mọi người khẽ cười gật đầu. Đúng vậy, rau xanh dù sao cũng là rau xanh, làm sao có thể so sánh với món ăn cao cấp như dê nướng?

Mai Nhược Lan bên cạnh cũng giả vờ không hiểu: “Triệu công tử, vậy vì sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?”

Triệu Khang đưa ra đáp án: “Bởi vì người!”

“Bình thường bách tính ăn đĩa rau xanh giá chỉ hai văn tiền. Nhưng nếu như những vị ở đây ăn, nó phải là một quán tiền, thậm chí là ba lượng bạc!”

“Bởi vì chúng ta quyết định giá trị của sự vật. Đĩa rau này chỉ có thể bán được giá cao như vậy bởi vì chúng ta ăn nó!”

“Vận mệnh của nó bởi vì chúng ta, bởi vì các vị mà thay đổi. Đây mới là quý tộc, chính là những vị đang ngồi đây!”

“Chúng ta ăn cái đĩa rau đó!”

Triệu Khang đồng dạng nói, nước miếng bắn tung tóe: “Không, đó là sự tồn tại mà dân thường không cách nào lý giải, đó là chỗ cao không thắng lạnh, tịch mịch!”

“Nhưng chỉ cần qua tay chúng ta, giá trị của nó sẽ tăng vọt về chất. Bởi vì chúng ta là quý tộc, chúng ta ban cho nó giá trị!”

“Bị ta, bị ngươi, bị những vị đang ngồi đây, bị chúng ta thay đổi. Đây chính là lý do vì sao các vị tụ tập ở đây!”

“Chỉ cần ngồi ở đây, chúng ta là một, là những người có thể thay đổi giá trị của bản thân vật chất, thậm chí thay đổi toàn bộ giới quý tộc thiên hạ!”

Triệu Khang giơ búa lên, hung hăng đập xuống!

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên như sấm sét, rung chuyển cả nóc nhà. Đến cuối cùng, tất cả mọi người đều đứng dậy. Triệu Khang đã đánh trúng tâm lý của họ. Quan to hiền quý vốn tự cho mình là tài trí hơn người, họ cảm thấy việc trị quốc bình thiên hạ chỉ có họ mới có thể làm được, không ai khác.

Còn đám phú hào buôn bán lại có cảm giác đồng cảm mãnh liệt. Từ trước đến nay, địa vị thương nhân của họ rất thấp, cho dù là nông dân cày ruộng cũng được sĩ phu coi trọng hơn. Dù họ có tiền thì như thế nào, vẫn không được xã hội thượng lưu coi trọng. Người khác nhìn họ chỉ biết nói một câu “đầy người cùng thối, vô gian bất thương”.

Nhưng giờ đây, Triệu Khang đã cho họ sự đồng cảm to lớn. Bởi vì họ giờ phút này cũng ở đây, trong quý tộc đường, Triệu Khang cũng xếp họ vào hàng ngũ những người có thể thay đổi thế giới quý tộc.

Cùng chung quanh văn võ bá quan, các quốc gia hoàng thất tướng quân đều ở vào vị trí thống nhất, giống như bọn họ.

Vì vậy, tiếng vỗ tay của đại đa số thương nhân vang dội, họ vỗ tay đến mức đỏ bừng, đau nhức nhưng vẫn không chịu buông xuống.

Nhìn thấy hiệu quả này, Triệu Khang rất hài lòng. Không uổng phí hẳn ở đây lãng phí nửa ngày nước miếng! Hôm nay không cắt hết rau họ các người, lão tử quyết không bỏ qua!

Mai Nhược Lan đứng bên cạnh hắn, liếc mắt vỗ tay. Mặc dù là kịch bản, nhưng nàng vừa rồi vẫn bị cuốn theo, trong mắt lấp lánh những ngôi sao nhỏ, sùng bái vô cùng nhìn Triệu Khang.

Thân phận địa vị của nàng có thể nói là chương ngại vật thấp nhất ở đây, ngay cả tỷ nữ đưa trà cũng không bằng. Nàng là người thanh quan, dễ nghe một chút là bán nghệ không bán mình, nói khó nghe chính là làm cái kia còn lập đền thờ.

Vừa rồi nàng thật sự cho rằng mình là quý tộc trong miệng Triệu Khang, cái loại phản chấn cùng kích động mãnh liệt này, cho dù hiện tại Triệu Khang nói một câu “theo ta đi thay đổi thế giới đi”, Mai Nhược Lan cũng sẽ không chút do dự gật đầu đáp ứng!

Tiếng vỗ tay kéo dài hơn nửa ngày vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Triệu Khang búng ngón tay một cái, hai tay chậm rãi nhấc lên. Tất cả mọi người nhìn hắn, muốn tìm kiếm từ hắn cảm giác mãnh liệt kia.

Giọng Triệu Khang vang vọng: “Kính thưa quý vị, hiện tại, ta, Triệu Khang, thủ tịch đầu giá sư của Quý tộc đường, đại diện cho Ninh Vương điện hạ cùng toàn thể thành viên Quý tộc đường, hân hạnh chào đón quý vị đến với buổi đấu giá ngày hôm nay!”

“Tại đây, quý vị sẽ được hưởng thụ đẳng cấp quý tộc thực thụ. Quý tộc đường chỉ có một tôn chỉ duy nhất: Mọi thứ đều được thiết kế riêng cho quý tộc!”

Dưới đài, Tiêu Huyền Sách há hốc miệng hét lớn: “Nói nhảm ít thôi, mau mang đồ lên đây! Lão tử muốn mua sạch tất cả! Ai dám tranh với ta!”

Khí thể ngạo nghễ, coi trời bằng vung của hắn khiến Triệu Khang thâm nghĩ tên tiểu tử này quả thực là đang giúp mình.

Đúng lúc này, một tiếng hừ nhẹ vang lên, Lý Mộc Thanh thản nhiên nói: “Hoàng tử điện hạ đừng vội vàng. Luận về thân phận tôn quý, bản điện hạ cũng không thua kém gì ngươi!”

Là Tam điện hạ của Đại Chu Vương triều, quốc gia hùng mạnh nhất trong tứ quốc, Lý Mộc Thanh hiển nhiên xuất thân từ dòng dõi quý tộc chân chính. Nhiều người nhìn hắn, không ai muốn danh tiếng của mình bị lu mờ.

Tiếng cười vang lên: “Bản vương cũng có không ít bảo vật. Lúc này, bản vương thực sự muốn biết Quý tộc đường rốt cuộc có những bảo bối gì.”

Là Hán vương Lưu Hán Long của Tề quốc!

Nhờ Tiêu Huyền Sách khuấy động bầu không khí, đấu giá còn chưa bắt đầu mà đã có người âm thầm so tài.

Triệu Khang vui mừng khôn xiết, đây chính là hiệu quả mà hắn mong muốn.

Vỗ tay ra hiệu, hai mươi thị nữ xinh đẹp do Liễu Tương Âm và Tần Ngọc Phượng dẫn đầu nhanh chóng bung từng chiếc hộp gỗ nhỏ lên đài.

Mọi người không còn ngồi yên, nhao nhao đứng dậy, vươn cổ muốn nhìn xem trong những chiếc hộp gỗ tinh xảo kia chứa bảo bối gì.

Triệu Khang nhận lấy một chiếc hộp từ tay thị nữ, mở ra và nhìn xuống ánh mắt chờ mong của mọi người bên dưới, nói: “Vật này tên là Hương Da Ngọc, có tác dụng kỳ diệu trong việc thanh tẩy cơ thể. Sử dụng nó có thể khiến cơ thể tỏa ra hương thơm. Tiếp theo, ta muốn mời năm vị phu nhân tiểu thư lên đài để thử nghiệm hiệu quả của nó. Có ai nguyện ý?”

Lục Uyên ngồi bên cạnh Tiêu Linh Lung giơ tay: “Ta! Ta muốn thử!”

Nàng đã sớm tò mò không chịu nổi.

Chương 108 - điên rồi

“Được, mời lên sân khấu, còn ai muốn thử không?”

Triệu Khang quơ búa đấu giá trong tay, cực kỳ giống người dẫn chương trình Lam Tinh ở cửa siêu thị đẩy mạnh tiêu thụ hàng hóa ép rút thưởng!

Một ít nữ tử do dự một chút, liền bắt đầu hăng hái báo danh, Triệu Khang ngón tay liên tục điểm chọn lựa năm người dung mạo không tầm thường.

Thiếu phụ, gái xuân đều có.

Sớm có thị nữ bưng tới chậu nước, Triệu Khang đem xà bông thơm đưa cho Lục Uyên, dạy các nàng phương pháp sử dụng, cũng không phải chuyện gì rất khó, rửa tay mà thôi, không cần phải dạy như thế nào.

Nhìn Lục Uyên cùng một đám nữ tử đang sử dụng xà bông thơm, ánh mắt Triệu Khang bắt đầu di động, nha đầu Lục Uyên này đều tới, cầu nữ nhân kia không phải cũng ở đây chứ?

Đang nghĩ ngợi, Triệu Khang chú ý tới có một đạo ánh mắt đặc biệt chú ý tới mình, thuận theo vừa nhìn phát hiện là nữ tử cùng Lục Uyên Tiêu Huyền Sách ngồi cùng một chỗ, còn che giấu khuôn mặt.

Lúc trước không chú ý tới, lúc này chỉ là nhìn dáng người, Triệu Khang liền xác định, người này nhất định là cầu nữ nhân kia!

Không ngờ nàng cũng tới!

Nghĩ tới, Triệu Khang khoe miệng gọi lên một tia cười xấu xa, một lần nữa cầm lấy một khối hương da ngọc, hướng về Tiêu Linh Lung nói: “Vị tiểu thư này có thể lên đài thử xem không?”

Tiêu Linh Lung cả kinh, vội vàng nói: “Không không không!”

Tên khốn này muốn làm gì!

“Không có việc gì đừng thẹn thùng, tới đây, đây là phúc lợi bản quý tộc đường tặng cho ngươi.”

Triệu Khang nói xong, tự mình bước xuống, một phen liền kéo tay Tiêu Linh Lung. Tình huống này khiến người chung quanh

có chút sờ không ra đầu óc, không biết người này trong hồ lô bán thuốc gì.

Bên kia, Lục Uyên nhìn thấy Triệu Khang lôi kéo Tiêu Linh Lung lên đài, thiếu chút nữa hôn bay phách lạc. Vừa muốn chạy tới ngăn lại, lại vừa nghĩ tới nếu như thân phận bại lộ, vậy làm sao bây giờ?

Lúc này cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Triệu Khang mặc kệ mọi thứ, lôi kéo tay Tiêu Linh Lung bỏ vào trong nước: “Đến, ta dạy ngươi ngọc thơm da này phải sử dụng như thế nào.”

Dưới mạng che mặt, Tiêu Linh Lung mặt đỏ bừng. Trước mặt mọi người, cư nhiên bị Triệu Khang nắm lấy đôi tay nhỏ bé như vậy, hết lần này tới lần khác, nàng còn không dễ dàng bại lộ thân phận!

Phía dưới, Tiêu Huyền Sách nhìn một màn này cười ngây ngô, nghĩ thầm: “Triệu Khang, ngươi chết chắc rồi!”

Nhưng không biết, Triệu Khang căn bản là cố ý làm.

“Đúng rồi, ai nha cô nương, tay này rất thô ráp a, cho nên phải sử dụng nhiều ngọc thơm da này của chúng ta mới được. Bản phẩm không chỉ có thể làm sạch da thịt, càng có thể làm cho thân thể nữ tử trở nên trơn mềm. Đến, đưa tay cho ta.”

Những nữ tử còn lại nghe vậy, lập tức đều muốn đến thử xem. Nữ nhân vốn là để ý dung mạo thân thể của mình, đáng tiếc là Triệu Khang cũng không có ý định đem phần phúc lợi này cho các nàng.

Tiêu Linh Lung hai mươi tuổi đã ra chiến trường, mạnh mẽ đánh lui liên quân ba nước. Sa trường đầy máu, ngay cả trên người cũng có không ít vết sẹo, huống chi đôi tay cầm đao thương này?

Giờ phút này bị Triệu Khang nắm xoa nắn, mặt đỏ bừng bừng như muốn nhỏ máu, có một loại ảo giác bị người khinh bạc!

Cảm nhận được đôi tay nhỏ bé kia run rẩy, Triệu Khang càng tin tưởng con mẹ nó này chính là cầu nữ nhân kia không thể nghi ngờ!

Chết tiệt, trước dám ta!

Cho người thu thuế của lão tử!

Đừng nói thay ta!

Bị Triệu Khang sờ soạng một lần hết lần này tới lần khác còn phát tác không được, Tiêu Linh Lung vừa thẹn vừa giận, rốt cục nhịn không được, nhỏ giọng nói: “Được chưa?”

“Được rồi được rồi, người xem cái này không tốt hơn vừa rồi, cô nương người nói có phải hay không?”

Tiêu Linh Lung lúc này chỉ mong nhanh chóng thoát khỏi khán đài. Nàng cảm nhận những ánh mắt soi mói từ phía dưới như muốn nhìn thấu tâm can mình, chỉ biết liên tục gật đầu. Triệu Khang lúc này mới mỉm cười buông tha cho nàng. Dù sao, người này vẫn là hoàng đế, nếu tính sổ sau này sẽ không hay.

Tiêu Linh Lung vội vã chạy xuống đài. Lúc này, đám nữ tử thử nghiệm hương da ngọc cũng đã hoàn tất, nhao nhao kinh ngạc nhìn hai tay mình, sau đó ánh mắt lại đổ dồn vào hộp hương da ngọc trong tay thị nữ, ánh mắt lộ rõ vẻ khao khát.

Triệu Khang bắt đầu đuổi người: “Thí nghiệm đã xong, mời các vị phu nhân tiểu thư xuống đài trở lại chỗ ngồi của mình.”

Bốn nữ tử kia lưu luyến xoay người. Triệu Khang cầm lấy chùy đấu giá, đồng dục rao: “Mỗi người hạn chế mua hai mươi phần, tổng cộng chỉ có hai ngàn phần, mỗi phần mười lượng bạc bắt đầu đấu giá!”

Vừa dứt lời, một nữ tử từng sử dụng hương da ngọc trước đó liền đứng dậy nói: “Ta ra giá mười lăm lượng bạc!”

“Nàng điên rồi!” Hàn lâm học sĩ bên cạnh, cũng là phu quân của nữ tử, sợ hãi thốt lên.

Nữ tử mạnh mẽ xoay người, cả giận nói: “Cao Học Nghĩa, người còn có hay không lương tâm! Khi người một trăm lượng bạc một lượng bồi nguyên trà, ta chưa từng nói qua người một câu!”

Cao Học Nghĩa hiển nhiên là sợ vợ, vội vàng xin tha thứ: “Phu nhân đừng kích động, mua mua!”

“Cái này còn kém không nhiều lắm.” Nữ tử lúc này mới hài lòng ngồi xuống, khẩn trương nhìn chung quanh xem có ai ra

giá cao hơn hay không.

Một số cô gái đã bắt đầu tính toán trong lòng. Tổng cộng hai ngàn phần, mỗi lần đấu giá hai mươi phần cũng chỉ là một trăm lần cơ hội, còn nhiều, không cần ngay từ đầu tranh giành gay gắt.

Cao phu nhân nọ vốn tính keo kiệt, nhưng lần này lại cam lòng bỏ ra ba trăm lượng mua hương da ngọc, hiển nhiên hiệu quả của nó là thật sự tốt! Vật này đáng giá sở hữu!

Thiếp mời do Triệu Khang và Tiêu Phi Vũ phát ra đều ghi rõ “mang theo nữ quyền”, bởi vậy lần này đến Quý Tộc Đường, đám quan lại giàu có đều không bỏ lại vợ con ở nhà.

Đáng thương thay, bọn họ còn không biết, những người vợ yêu kiều của mình đã bắt đầu tính toán trong lòng muốn tiêu tiền như thế nào!

Chỉ ba tiếng gõ dứt khoát, Triệu Khang đã hạ quyết định: “Phân hương da ngọc đầu tiên thuộc về Cao phu nhân!”

Mỗi chỗ ngồi đều được đánh dấu tên người, nên Triệu Khang nhìn rất rõ ràng. Cao phu nhân hớn hờ như nhật được của hời, trái ngược với vẻ mặt đau khổ của Hàn lâm học sĩ Cao Học Nghĩa - đúng là “phá gia nường” mà!

Nữ đế Tiêu Linh Lung lúc này đã lấy lại bình tĩnh, không khỏi giật mình nhìn Triệu Khang. Ba trăm lượng cho một hộp hương da ngọc? Quả là đắt đỏ!

Ngay sau đó, phân hương da ngọc thứ hai cũng được bán cho một nữ tử khác từng thử nghiệm qua hiệu quả. Tiếp đến, phần thứ ba, thứ tư... tình hình bắt đầu trở nên bất thường. Một bầu không khí căng thẳng, như có luồng khói thuốc súng vô hình bao trùm cả hội trường.

“Phân hương da ngọc thứ hai mươi hiện tại bắt đầu đấu giá!”

Tiếng rao vang lên, lập tức có nữ tử hô lớn: “Mười lăm lượng!”

“Hai mươi!”

“Cái này còn có tám mươi phần, cần gì tranh với ta?” - người phụ nữ ra giá đầu tiên tỏ ra khó chịu.

Triệu phu nhân cười ha hả: “Đây là đầu giá, người trả giá cao nhất sẽ được sở hữu!”

“Ta không tranh với ngươi, bảo ngươi mua thì mua!” - phần thứ hai mươi một được bán với giá bốn trăm lượng.

Chỉ trong chớp mắt, năm mươi phần hương da ngọc đã được bán ra. Mọi người bắt đầu nhận ra sự bất thường. Sao thê tử, nữ nhi của họ lại có ánh mắt đỏ bừng, như muốn lao lên cướp giết vậy?

“Phần thứ bảy mươi hai phần hương da ngọc thành giao!”

Triệu Khang gân cổ hét lớn: “Hương da ngọc này chính là thiên địa thần phẩm, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, chỉ có thể gặp may chứ không thể cầu. Hiện tại chỉ còn lại hai mươi tám phần, các vị nào còn đang lo lắng cho làn da của mình thì hãy nhanh tay sở hữu!”

“Hương da ngọc giúp bạn tìm được ý trung nhân, giúp bạn giữ chặt trái tim phu quân!”

Điên rồi! Ngoại trừ vài người giữ được bình tĩnh, hầu hết các nữ nhân trong hội trường đều như phát điên. Họ hai mắt đỏ bừng nhìn thị nữ tay cầm hộp gỗ trên đài, hận không thể cướp lấy và bỏ chạy.

Tràng diện mất kiểm soát, thậm chí suýt nữa xảy ra xô xát. Nhiều người phụ nữ chửi mắng nhau thậm tệ.

Nhìn thấy phần thứ bảy mươi lăm được bán với giá tám trăm lượng, Cao Học Nghĩa kinh hãi.

Cao phu nhân đắc ý nhìn chồng: “Bây giờ ngươi còn dám nói ta điên à?”

Triệu thái phó ở bên cạnh kêu lên, nhìn cháu gái mình tốn một ngàn hai trăm lượng mua hai mươi khối xà phòng thơm, tức giận đến suýt lên cơn đau tim.

Chương 109 - Trà Tiên Lục Vũ

“Phu nhân thật thông minh!”

Hàn lâm học sĩ Cao Học Nghĩa giờ đây biến sắc, nhìn đồng liêu xung quanh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn vợ con

mình, hần sắp cười điên.

Cao phu nhân hừ một tiếng: “Người biết là tốt rồi, lão nương biết giá của Hương Bì Ngọc này nhất định sẽ càng ngày càng đắt! May mà ra tay đủ quyết đoán.”

“Phu nhân nói rất đúng, phu nhân thật là đa mưu a!” Cao Học Nghĩa cười to.

Lúc trước lão bà tốn ba trăm lượng hần cảm thấy là phá gia nương môn, hiện tại nhìn chung quanh, động một chút là so với mình tốn thêm mấy trăm lượng người.

Cảm giác này thật đúng là quá sướng khoái, chỉ cần người khác cực khổ vượt qua ta, ta đây liền không có gặp cực khổ!

Ước chừng hai ngàn khối xà phòng thơm, dùng gần một canh giờ bán hết.

Trên đài, Triệu Khang nước miếng vẩy ra, nào là thiên tài địa bảo, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, dùng thu sương xuân lộ chế tác, nào là lễ tết năm nay không thu lễ, thu lễ chỉ thu hương da ngọc! Dù sao như thế nào thái quá như thế nào tới, dưới đài Ninh Vương Tiêu Phi Vũ miệng đều nhếch đến sau tai.

Chỉ riêng một nhóm Hương Da Ngọc này đã tuyệt đối không dưới năm vạn lượng bạc! Mà trong kho hàng tạm thời xây xong còn có khoảng năm sáu ngàn khối, một hai tháng sau lại đến một lần như vậy.

Con mẹ nó, kiếm tiền quả thực không cần quá dễ dàng!

Tất cả ngọc thơm da bán hết, cỗ hòng Triệu Khang cũng có chút khàn, Tiêu Phi Vũ chỉ cần một động tác đã có thị nữ đưa nước trà lên.

Lý Mộc Thanh nhìn bên người hai mươi hộp hương da ngọc, mở ra ngửi một chút cũng là hương thơm từng trận, đồ vật không tệ, cầm đi đưa cho mẫu hậu vừa vặn.

Diệp Hồng Tuyết hần là nữ nhân duy nhất trong tròng có thể bảo trì tỉnh táo, nàng là nữ tướng quân Cảnh quốc, tôn sùng chính là sa trường chinh phạt da ngựa bọc thi thể, đối với tầy Hương Hương không có hứng thú gì.

Tự nhiên cũng không tốn tiền.

Mà một người khác có thể bảo trì tinh táo tự nhiên chính là Nữ Đế bệ hạ Tiêu Linh Lung, Lục Uyên bên người bị nàng ép buộc bảo trì tinh táo.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu vẫn là Lục Uyên không có tiền.

“Đã thống kê xong chưa?” Tiêu Linh Lung nhẹ giọng nói.

Lục Uyên đưa tới một tờ giấy, mặt trên viết một con số, tám vạn sáu ngàn lượng!

“Gã này!”

Dù là trong lòng có chuẩn bị, Tiêu Linh Lung vẫn là nhin không được hít vào một hơi khí lạnh, hai ngàn phần Hương Bì Ngọc mua gần mười vạn lượng bạc!

Tên này làm thịt heo ra tay cũng quá tàn nhẫn đi!

Tiêu Huyền Sách ở một bên cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là đơn thuần cảm thấy chơi vui mà thôi, trong lòng còn có chút đáng tiếc, mấy phu nhân vừa rồi nói muốn đánh nhau sao không thật sự động thủ?

Thích nhất là cắt tóc!

Vì náo nhiệt trong lòng, Tiêu Huyền Sách vội vàng đứng lên kêu lên: “Lão Triệu còn gì nữa không! Quý tộc đường của ngươi hôm nay sẽ không bán ít đồ như vậy chứ? Còn có cái gì lấy ra cho chúng ta mở rộng tầm mắt.”

Đứa nhỏ xui xẻo này sao hôm nay lại đáng yêu như vậy a! Chẳng lẽ Ninh vương cho hắn tiền để hắn làm trông trẻ?

Triệu Khang bắt lực: “Hoàng tử điện hạ đừng nóng vội, bảo bồi thứ hai sắp ra mắt ngay đây.”

Tiêu Huyền Sách mở to mắt nhìn Triệu Khang trên đài, rồi quay sang Lý Mộc Thanh hỏi: “Điện hạ, Trương tiên sinh sao vậy?”

Lý Mộc Thanh đáp: “Điện hạ còn nhớ nhà vệ sinh công cộng ban ngày không?”

Tiêu Huyền Sách gật đầu: “Nhớ.”

Trương tiên sinh vuốt râu dê, hạ giọng nói: “Điện hạ, người nọ nói nhà vệ sinh công cộng là do hoàng tử điện hạ xây dựng, còn có một Triệu ác ma thích Khâu Nhân cốc đạo... Có lẽ ngay cả người trên đài này cũng không nói được.”

Cuối cùng, Trương tiên sinh lẩm bẩm điều gì đó mà Lý Mộc Thanh không nghe rõ.

Lý Mộc Thanh lập tức tỉnh táo lại, nhưng phần lớn là nhìn về phía Tiêu Huyền Sách. Trương tiên sinh này, trong miệng, đã bắt đầu giáo dục dân chúng Càn Quốc hoàng tử.

Mà Triệu Khang chỉ để ý kiếm tiền trên sân khấu, lười đi phân tâm.

Đợi đến khi Liễu Tương Âm cùng Tần Ngọc Phượng hai người mang theo các cô nương, mỗi người một cái bình gốm tinh xảo khéo léo đi tới phía sau.

Triệu Khang lúc này mới mở miệng: “Các vị quý tộc, tiếp theo là bản đường hôm nay kiện thứ hai bán phẩm!”

Phía dưới, Tiêu Linh Lung tròn tròn mắt.

Một tiếng “cổ” vang lên, có người kinh hô: “Bồi Nguyên trà! Vậy đùa giỡn trà nhi tiên cư không phải nói bán hết rồi sao?”

“Bà nội nó, hai ngày trước muốn mua chút tặng người cũng tìm không thấy bán, như thế nào lúc này lại có!”

“Không nghe nói Trà Tiên Lục Vũ sao? Chẳng lẽ người đầu giá họ Triệu này biết Lục Vũ?”

“Có thật hay không!”

Nghe dưới đài nhiệt liệt thảo luận thanh âm, Triệu Khang kia kêu một cái hài lòng, còn nhìn về phía Tiêu Linh Lung bên kia. Nếu không có Nữ Đế bệ hạ trước một bước mở ra thị trường, trà này có bán được không?

Hừ, cách chức quan của lão tử? Ta cũng cho người ném mùi vị bị dâm!

Suy nghĩ xong, Triệu Khang gõ búa trên tay: “Chư vị bình tĩnh chờ nóng nẩy, chắc hẳn mọi người đều biết trà Bồi Nguyên là gì, thời gian trước nó thịnh hành ở đế đô.”

“Thế nhưng thật đáng tiếc, bởi vì Bồi Nguyên trà quá tốt, nhưng số lượng lại thật sự là quá mức thừa thớt, dẫn đến rất nhiều người cũng chỉ là nghe qua Bồi Nguyên trà, nhưng cũng không có nếm qua Bồi Nguyên trà đến tột cùng là hương vị gì.”

“Quý tộc đường chúng ta may mắn, vì mọi người mời được Trà Tiên Lục Vũ! Tại ta cùng Ninh Vương điện hạ không ngừng cố gắng xuống, Trà Tiên Lục Vũ rốt cục đáp ứng nguyện ý cùng Quý tộc đường chúng ta hợp tác, xuất ra Bồi Nguyên trà đến tiến hành đấu giá!”

Triệu Khang một búa nện xuống, không ít người đều thò đầu nhìn lên đài.

Trương tiên sinh chính là một vị trong đó, hắn vốn là một người yêu trà, lúc trước nghe nói hai chữ Trà Tiên trong lòng có chút khinh thường. Dạng người gì mới có thể xưng là Trà Tiên? Lão phu uống trà cả đời cũng không dám tự xưng như vậy!

Nhưng vào quý tộc đường, uống nước trà chính là chưa bao giờ uống qua Bồi Nguyên trà, tư vị so với lúc trước hắn uống trà đích xác muốn hơn không ít, cho nên Trương tiên sinh cũng không tiện mở miệng phản bác Triệu Khang, đành phải nhìn xem cái này cái gọi là Trà Tiên Lục Vũ đến tột cùng là cái dạng gì nhân vật.

Một lão nhân râu tóc bạc phơ, khoác áo trắng phiêu diêu, từng bước thong thả tiến ra từ hậu trường. Dáng vẻ của hắn toát lên sự thanh tao và khí chất phi thường, dù tuổi tác đã cao nhưng tinh thần vẫn vô cùng minh mẫn.

Nụ cười hiền hậu nở trên khuôn mặt hồng hào, lão nhân chấp tay hướng mọi người vái chào: “Lão phu Lục Vũ, may mắn được gặp gỡ chư vị.”

Tiếng xôn xao bàn tán nổi lên, ánh mắt mọi người đổ dồn về Lục Vũ trên đài, không ngừng lời khen ngợi.

“Quả nhiên là Trà Tiên Lục Vũ, phong thái tiên phong đạo cốt, khí chất phi thường!”

“Nhìn mái tóc bạc trắng cùng nụ cười hiền hòa, ai mà ngờ được lão đã ngoài 80 tuổi chứ?”

“Có lẽ chính nhờ uống Bồi Nguyên trà mỗi ngày mà lão nhân gia mới giữ được sự minh mẫn và sức khỏe dẻo dai như vậy. Lão Trà Tiên năm nay bao nhiêu tuổi nhỉ?”

Lục Vũ mỉm cười nhẹ nhàng, hướng về phía người vừa lên tiếng hỏi đáp: “Lão phu năm nay đã chín mươi sáu tuổi.”

“Chết tiệt!” Tiêu Huyền Sách không khỏi thốt lên một tiếng chửi thề, ánh mắt sùng bái nhìn Lục Vũ trên đài: “Đây quả thực là lão thần tiên!”

Lục Vũ khẽ xua tay: “Lời khen quá lời, lão phu không dám nhận.”

Thái độ khiêm tốn của Lục Vũ càng khiến mọi người thêm tin tưởng vào danh xưng “Trà Tiên” của ông. Diễn xuất tự nhiên, phong thái ung dung, cử chỉ tao nhã, tất cả đều toát lên khí chất của một bậc thầy trà đạo.

Chương 110 - Vì Gia Đình

Tiêu Phi Vũ chống cằm, nụ cười rạng rỡ nở trên môi khi dõi mắt theo màn trình diễn trên đài.

Với người ngoài nhìn vào, Ninh Vương điện hạ đang sùng kính ngắm nhìn Trà Tiên, nhưng chỉ có bản thân hắn mới biết, hắn sắp nhịn không được cười!

Trên đời này vốn chẳng có nhân vật Trà Tiên Lục Vũ nào, tất cả đều do Triệu Khang bịa đặt.

Nhưng nếu do ta bịa ra, vậy ta nói hắn ta là Trà Tiên, vậy chính là Trà Tiên!

Chẳng phải vậy sao?

Vì vậy, trong khoảng thời gian xác định, họ phải tận dụng cơ hội Trà Tiên Cư đang “làm tiếp thị đối”, kiếm lời từ trà.

Triệu Khang bảo Tiêu Phi Vũ tìm một lão nhân, đóng vai Trà Tiên Lục Vũ. Lão nhân này nhất định phải tinh thần minh mẫn, thân thể khỏe mạnh.

Nếu không tìm được, hãy tìm một người có kỹ thuật trang điểm cao siêu để ngụy trang.

Dù sao, Lục Vũ nhất định phải toát lên khí chất phi phàm, khiến người ta nhìn vào liền biết người tầm thường.

Tiêu Phi Vũ làm theo lời Triệu Khang, tìm một thuộc hạ có kỹ thuật dịch dung cao siêu, đóng giả trà tiên theo ý tưởng của Triệu Khang.

Lúc này, hai người bắt đầu phối hợp diễn xuất.

Lục Vũ: “Lão phu được quý tộc đường Ninh Vương điện hạ mời, biết đế đô chư quân hảo bồi nguyên trà, lại khổ nỗi lá trà thừa thớt, bởi vậy quyết định đem cuối cùng bồi nguyên trà lấy ra.”

Triệu Khang giả vờ như không hiểu tiếng người: “Nói như vậy hôm nay những thứ này chính là cuối cùng Bồi Nguyên trà?”

Lục Vũ gật đầu về mặt bất đắc dĩ: “Ai, bồi nguyên trà trông trọt quá khó khăn, hương vị mặc dù mỹ công hiệu mười phần, lại tồn thể thừa thớt, lão hủ cũng chỉ còn lại có này cuối cùng năm trăm cân.”

Nghe vậy, chỉ còn lại năm trăm cân!

Những người đang ngồi đều là không thiếu tiền, nghe Lục Vũ nói vậy liền nhao nhao giữ vững tinh thần. Mẹ nó, hiện tại chỉ có năm trăm cân, người đang ngồi mỗi người đều phân không đến hai cân.

Thứ này mình nên học Cao gia bà nương kia ra tay sớm một chút, miễn cho giá cả bị càng đẩy càng cao!

Dưới đài, Tiêu Linh Lung sắp tức nổ tung, gắt gao nắm đấm, ngọn lửa nhỏ cũng sắp từ trong mắt phun ra đem Triệu Khang trên đài đốt thành tro!

Tên tiểu nhân vô sỉ khốn kiếp này!

Nhân lúc trà của mình ngừng bán mà ra như vậy!

Tức chết lão nương!

Nữ Đế bệ hạ hiện tại rất tức giận! Hai tay nắm chặt nắm đấm nhỏ, lá trà trong Trà Tiên Cư của nàng dựa theo biện pháp của Triệu Khang Giáo, mỗi tháng “tiếp thị đói khát” chỉ bán được một ít như vậy.

Hiện tại trong kho hàng còn dư lại hơn hai trăm cân, mà tên khốn Triệu Khang này thừa dịp khoảng thời gian này, cứ nhiên vào lúc này “trộm gà, hái quả đào đói khát” của nàng.

Hơn nữa từ trên đài lờn nói đến xem, giống như đêm nay liền muốn một hơi bán ra năm trăm cân!

Thằng khốn Triệu Khang!

Một cái răng bạc suýt nữa cắn nát, nếu lúc này không có ai, Tiêu Linh Lung thật muốn xông lên đài hung hăng hành hung tên hỗn trướng này một trận!

Lục Uyên ở một bên cũng thần tình thán phục nhìn trên đài, đột nhiên phát hiện bầu không khí bên người không đúng, lại nhìn Nữ Đế bệ hạ bên cạnh một chút, vội vàng cúi đầu.

Triệu Khang này cũng quá dám, cộp miệng đoạt thức ăn a!

Sau đó không bị lột một lớp da mới là lạ!

Ngay tại thời điểm Nữ Đế bệ hạ tức giận gần chết, màn đấu giá trên đài đã bắt đầu.

Triệu Khang hỏi: “Trà Tiên, lần này Bồi Nguyên trà sẽ được bán với giá nào?”

Mọi người nín thở lắng nghe, Lục Vũ thở dài nói: “Loại trà này đòi hỏi nhiều nhân lực, tài lực để trồng trọt và bồi dưỡng, giá trị không thể đo đếm bằng tiền bạc. Tuy nhiên, nếu chư vị quý khách yêu thích, lão phu cũng không thể giữ lại để mình dùng.”

Triệu Khang kinh hô: “Tám mươi lượng bạc một lượng!”

Dưới đài, không ít người khẽ gật đầu. Tuy họ không thiếu tiền, nhưng cũng không phải kẻ hoang phí. Tám mươi lượng bạc một lượng, rẻ hơn Trà Tiên Cư hai mươi lượng! Trà Tiên quả là người tốt bụng!

Tuy nhiên, ít ai chú ý rằng Lục Vũ nói tám mươi lượng bạc là giá khởi điểm. Nhìn bề ngoài, giá này rẻ hơn Trà Tiên Cư hai mươi lượng, nhưng Trà Tiên Cư bán với giá cố định, còn đây là đấu giá.

Ngay khi mọi người chờ đợi để tham gia đấu giá, Triệu Khang rùng mình, tiến đến gần Lục Vũ và nói nhỏ: “Trà Tiên, tám

mười lượng bạc một lượng tuy không là gì đối với quý vị quý tộc hôm nay, nhưng vẫn hơi đắt!”

Lục Vũ tỏ ra do dự, nhưng 很快 lại kiên quyết lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Triệu tiểu hữu, đây là mức giá thấp nhất lão phu có thể chấp nhận.”

“Không được!”

Triệu Khang dứt khoát từ chối, vung tay lên: “Chư vị quý khách hôm nay đến ủng hộ Quý Tộc Đường đều là người nhà của Triệu Khang ta!”

Lời nói này khiến lòng người ảm áp. Ngay cả Dương thái sư và Triệu thái phó, vốn không ưa Triệu Khang, cũng cảm thấy tên khốn này bỗng dưng tốt nhiều hơn, anh tuấn hơn nhiều!

Nghe Triệu Khang nói, Lục Vũ do dự một hồi lâu: “Thôi được, Triệu tiểu hữu, nể mặt ngươi, ta sẽ bán với giá bảy mươi lăm lượng một lượng, không thể thấp hơn.”

“Vẫn chưa được!”

Triệu Khang lại vung tay: “Nếu là ngày thường, Triệu Khang ta sẽ không tranh cãi với Trà Tiên vì vài lượng bạc này, nhưng hôm nay thì không được. Chư vị đang ngồi đều là người nhà của Triệu Khang ta! Giá phải thấp hơn nữa.”

Cuối cùng, Triệu Khang nài nỉ, Trà Tiên đành nghiêng răng: “Bảy mươi lượng! Ít hơn nữa thì không được!”

“Ta nói một con số.”

Triệu Khang giơ tay cao: “Sáu mươi lượng! Bồi Nguyên trà hôm nay bắt đầu đấu giá với giá sáu mươi lượng bạc một lượng, mỗi người chỉ được đấu giá hai cân!”

“Làm sao được! Chi phí trồng trọt còn không đủ!” Trà Tiên vội vàng phản đối.

Triệu Khang khoát tay ý bảo Trà Tiên bình tĩnh, nhìn xuống đài, nơi mọi người đang vui mừng nhường mảy vì tưởng mình nhất được tiện nghi, rồi nói nhỏ: “Sáu mươi lượng là giá khởi điểm, giảm mười lượng bạc, do Quý Tộc Đường ta hỗ trợ cho Trà Tiên lão nhân gia!”

Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt.

Đúng là bản tính con người, lúc trước Triệu Khang nói họ là quý tộc, phải dùng đồ ăn tốt nhất, đắt nhất mới phù hợp với thân phận địa vị.

Bây giờ, giá trà đột ngột giảm từ tám mươi lượng xuống sáu mươi lượng, họ nhất được hai mươi lượng tiện nghi, cảm giác vô cùng sướng khoái. Tiện nghi mà không chiếm là vương bát đản.

Lúc này thì có người thúc giục: “Đừng nói nhảm, nhanh lên bắt đầu bán đấu giá!”

Triệu Khang ra lệnh một tiếng: “Bồi Nguyên trà hiện tại bắt đầu chính thức bán đấu giá, một phần hai cân, sáu mươi lượng một lượng trà bắt đầu đấu giá, mỗi lần ra giá không được ít hơn mười lượng, mỗi người hạn chế đấu giá hai cân!”

Vừa dứt lời đã có người rống lên: “Bảy mươi lượng, ta xem ai muốn đoạt với ta!”

“Ta ra tám mươi lượng, lần này trước nhường cho ta!”

Trên đài, Trà Tiên đã hoàn thành nhiệm vụ trở lại hậu trường đỡ xuống ngụy trang biến mất lặng lẽ rời đi, Triệu Khang bắt đầu ra sức thúc giục người nhà của hắn ra giá.

Tiêu Phi Vũ biết hết thấy thở dài một hơi, nhìn Triệu Khang đánh giá.

Đúng là một con gia súc ăn thịt người không nhả xương!

Mà một bên khác nữ đế Tiêu Linh Lung, tại chứng kiến phần thứ nhất bồi nguyên trà thành giao, giá đạt tới một trăm mười lượng, hai cân cũng chính là hai ngàn hai, về sau hoàn toàn hết chỗ nói.

Không thể không thừa nhận ở phương diện lừa người này, nàng cùng Triệu Khang quả thật kém xa!

Chương 111 - tuyệt thế trân bảo!

Trong đại sảnh Quý Tộc Đường, bầu không khí sôi động tột độ.

Ba phần Bồi Nguyên trà đầu tiên đều được bán với giá cao hơn hai ngàn lượng, điều này khiến ngay cả Triệu Khang cũng

bất ngờ.

“Chết tiệt, lão tử tưởng ở đây toàn người nhà! Vậy mà các người đều giàu có như vậy sao?”

Thực ra, điều này bắt nguồn từ việc Cao phu nhân khởi đầu tốt. Nhờ mua xà phòng với giá hời, nàng có tiền để tham gia đấu giá trà. Nhiều người thấy vậy cũng muốn học theo, dẫn đến việc ai cũng muốn “nhặt tiện nghi” nhưng không ai thực sự được lợi.

Cuộc đấu giá này không cần Triệu Khang phải sắp xếp người hò giá, chính những người tham gia đã tự đẩy giá lên cao.

“Chỗ nào ở đây mà không có ông chủ giàu có? Dựa vào cái gì mà lão tử phải nhường cho người? So ví tiền xem ai dày hơn nào!”

Trong tình cảnh đó, giá trà muốn không tăng cao cũng khó.

Tuy nhiên, sau một thời gian, nhiều người bắt đầu tỉnh táo lại và ra giá bình thường hơn. Tuy nhiên, họ vẫn không chịu nổi Triệu Khang thao thao bất tuyệt trên đài. Hắn ta chẳng khác nào đang cầm dao thúc giục mọi người nhanh chóng bỏ tiền ra.

“Phần thứ mười đã được bán ra! Bồi Nguyên trà chỉ còn lại hai trăm bốn mươi phần cuối cùng!

“Bồi Nguyên trà do Trà Tiên trồng! Sáu mươi lượng một lượng, mua không hối hận, mua không mắc!

“Chúc mừng Trương đại phú thương đã mua được hai cân Bồi Nguyên trà với giá hai ngàn lượng! Trương đại nhân quả là cự đầu Du Hành của Đại Kiền, tài đại khí thô, không tầm thường!”

Kẻ rao hàng nói nhanh như pháo liên thanh, khiến ngay cả Tiêu Phi Vũ cũng suýt chút nữa giơ bảng ra giá. Nếu không phải kịp thời nhớ lại mình đang bán đồ, chỉ sợ hắn cũng đã bỏ tiền ra mua.

“Chó má Triệu Khang, suýt chút nữa lừa được cả ta, đúng là súc sinh!”

Ninh vương điện hạ thâm mắng trong lòng.

Bên kia.

Lưu Hán Long nhìn Trương tiên sinh đang do dự, cười nói: “Tiên sinh cảm thấy không đủ?”

Trương tiên sinh vừa mua một phần trà với giá một ngàn tám trăm lượng. Nghe Lưu Hán Long hỏi vậy, hắn cười hào phóng: “Trà này quả thật không giống bình thường. Lòng tham của lão phu muốn mua nhiều hơn một chút, khiến Hán vương điện hạ chê cười.”

Lưu Hán Long đồng ý ra giá, tiếng cười vang vọng: “Này, ta muốn mua Bồi Nguyên trà này để tiễn Trương tiên sinh!”

Khác với những người khác, Trương tiên sinh tuy cũng bỏ tiền ra mua trà dưới sự dẫn dắt của Triệu Khang, nhưng Lý Mộc Thanh còn trẻ tuổi hơn đã sớm thể hiện khí thế “bỏ ta còn ai”.

Diệp Hồng Tuyết, nữ tướng quân luôn giữ bình tĩnh trên chiến trường, giờ đây cũng nhìn Triệu Khang trên đài cao với ánh mắt nghiền ngẫm. Ngón tay thon dài của cô khẽ quần lấy sợi tóc, khẽ nói: “Thật là thủ đoạn tốt. Là một nhân tài.”

Bồi Nguyên trà được bán đấu giá nhanh hơn dự kiến của Triệu Khang và Ninh Vương. Lý Mộc Thanh đích thân ra tay, thị trường không thể không sôi động!

Dưới đài, có người tức giận đến mức ngất xỉu khi nhìn tiền của mình chảy vào túi Triệu Khang. Chỉ trong vòng nửa canh giờ, năm trăm cân trà đã được bán hết. Có người mua đến ba phần, bất chấp quy định hạn chế mua của Triệu Khang.

Hầu hết người mua là thương nhân giàu có. Ánh mắt họ giờ đây đã chuyển sang những quan viên không mua được Bồi Nguyên trà. Họ thầm tính toán sẽ tặng lá trà quý giá này cho ai.

Tuy tốn tiền, nhưng những thương nhân này đều rất vui vẻ. Bởi vì hôm nay, họ không chỉ được Triệu Khang “cưỡng ép” nhận thức về đẳng cấp quý tộc, mà còn có cơ hội tiếp xúc với các quan chức trung tâm quyền lực. Điều này sẽ rất hữu ích cho họ trong tương lai.

Gần hai canh giờ trôi qua, đã gần nửa đêm. Bồi Nguyên trà và hai ngàn hộp xà bông thơm đều đã được bán hết, nhưng nhiệt tình của mọi người vẫn không hề giảm sút. Họ háo hức nhìn

lên đài, mong chờ xem Triệu Khang còn có gì đặc sắc hơn nữa.

Trà tuy ngon, nhưng họ đã từng được thưởng thức, nên không còn quá ngạc nhiên. Xà bông thơm chủ yếu thu hút phụ nữ thích làm đẹp. Do đó, mọi người đều muốn xem Triệu Khang còn bảo bối gì xứng đáng với danh hiệu quý tộc hay không.

Uống một ngụm trà, Triệu Khang gõ búa đầu giá, thu hút mọi ánh nhìn. Hắn mỉm cười nói: “Chư vị, tiếp theo là món đồ áp trực của quý tộc đường! Vô luận là đế quốc hoàng tộc hay thế gia hào môn, đều chưa từng thấy qua bảo bối này!”

Lời tuyên bố của Triệu Khang về món bảo vật áp trực khiến ba vị hoàng tộc đệ tử Tiêu Huyền Sách, Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long dưới đài khẽ nhủ mảy. Xuất thân từ hoàng thất, họ đã quen thuộc với vô số kỳ trân dị bảo, nên lời nói của Triệu Khang không khỏi mang hơi hướng khoác lác.

Tiêu Huyền Sách giữ im lặng, Lý Mộc Thanh mỉm cười phản bác: “Triệu công tử có phần quá lời. Chỉ riêng Đại Chu ta đã sở hữu vô số kỳ trân dị bảo. Bản điện hạ thực sự tò mò muốn biết món bảo vật nào được xưng là tuyệt thế trân bảo, mà ngay cả chúng ta cũng chưa từng thấy qua.”

Triệu Khang lơ đãng nhìn Tiêu Phi Vũ, biết đã đến lúc mình lên tiếng. Hắn đứng dậy chào hỏi Lý Mộc Thanh trước, rồi mới thông thả đáp lời: “Mộc Thanh điện hạ nói không sai. Trân bảo bình thường như vàng bạc, ngọc sứ, chư vị tại đây đều đã từng trải qua không ít.”

“Nhưng bốn vương dám cam đoan mười kiện trân bảo này chưa từng ai nhìn thấy qua, kể cả bản thân lần đầu tiên nhìn thấy cũng không khỏi kinh ngạc. Chính vì vậy, bốn vương đã không tiếc bỏ ra mười vạn lượng để mua một kiện, cẩn thận cất giữ.”

Lời nói của Triệu Khang khơi gợi sự tò mò của mọi người, nhưng vì hắn là người phụ trách Quý tộc đường, nên không ít người nghi ngờ đây chỉ là lời quảng cáo mập mờ. Do vậy, họ thúc giục Triệu Khang nhanh chóng giới thiệu món bảo vật.

Triệu Khang nhắm mắt, giọng điệu trầm lắng: “Món trân bảo này là thứ cứng rắn nhất trên đời, là tình yêu, là tình cảm tốt

đẹp nhất giữa nam nữ hóa thành, nhưng cũng đồng thời là thứ yếu ớt nhất.”

“Giống như giữa ta và ngươi, có bao nhiêu tình cảm bị những chuyện nhỏ nhặt đánh bại, bao nhiêu hữu duyên vô phận cuối cùng chỉ hóa thành tiếc nuối?”

Lời nói của Triệu Khang khơi gợi cảm xúc, khiến nhiều người trong đám đông hiện lên vẻ mặt phức tạp. Giọng hần hạ xuống, cất tiếng: “Món vật cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay, chính là kim cương!”

Một nữ tử bước lên, nâng đỡ một giá đỡ. Trên giá là hai viên kim cương hình quả trứng cút, lấp lánh ánh hồng nhạt dưới ánh nến.

Liễu Tương Âm tiến đến Thác Trình Kim Cương, cất giọng ngâm nga:

“Ngày bảy tháng bảy Trường Sinh điện,

Nửa đêm không người thì thâm.

Tại thiên nguyên tác bỉ dục điều,

Tại địa nguyên vi liên lý chi.

Thiên trường địa cửu hữu tận,

Này hận kéo dài vô tuyệt kỳ...”

Chương 112 - Mười món trân bảo

Liễu Tương Âm nâng cao hai tay, phô bày hai viên kim cương lấp lánh to bằng quả trứng bồ câu. Ánh sáng rực rỡ của chúng lập tức thu hút mọi ánh nhìn.

Nàng mỉm cười giới thiệu: “Món bảo vật này mang tên Bỉ Dục Song Phi.”

Trước khi mọi người kịp hỏi Triệu Khang về món bảo vật này, Tần Ngọc Phượng, một trong Tam Đại Thanh Quan Nữ, đã bước lên với một khay trong tay. Trên khay là một sợi dây chuyền chế tác tinh xảo với viên kim cương lấp lánh pha chút u lan làm điểm nhấn.

Tần Ngọc Phượng cất giọng trầm ấm:

“Bắc quốc có giai nhân, di thể mà độc lập.

Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri khuynh thành cùng khuynh quốc?

Giai nhân nan tái đắc!

Món bảo vật này mang tên Khuynh Thành Chi Luyến.”

Tiếng xì xào bàn tán vang lên khắp khán đài. Ngay cả Nữ Đế Bệ Hạ cũng phải ngả người về phía trước, cố gắng nhìn rõ hai món bảo vật trên đài.

Mai Nhược Lan bước ra, tiếp tục giới thiệu:

“Từng thương hải nan vi thủy, ngoại trừ vu sơn bất thị vân.

Lấy thứ bụi hoa lười hồi tưởng, bán duyên tu đạo bán duyên quân.

Món bảo vật này mang tên Ly Tư!”

Tiếp theo đó, bảy viên kim cương còn lại do Triệu Khang cẩn thận lựa chọn được bảy nữ tử xinh đẹp mang lên. Mỗi viên kim cương đều rực rỡ lộng lẫy, thu hút mọi ánh nhìn.

Tương Hận Bất Như Thủy Triều Hữu Tín, Tương Tư Thủy Giác Hải Phi Thâm. Tương Tư!

“Tự tiền biệt, tâm khó bỏ, một chút tương tư khi nào tuyệt?

Vô tình không giống đa tình khổ, một tác còn thành ngàn vạn sợi. Thôn Tâm!”

“Có mỹ nhân hề, gặp chi không quên, một ngày không gặp hề, tư chi như cuồng. Phượng Cầu Hoàng!”

Y Đái Tiệm Khoan Chung Bất Hối, Vi Y Tiêu Đắc Nhân Tiều Tụy. Điệp Luyến Hoa!

Nguyện Vì Gió Tây Nam, Trường Thệ Nhập Quân Hoài. Ai Tư!

Tử Sinh Khế Khoát, Dữ Tử Thành Thuyết. Cháp Tử Chi Thủ, Dữ Tử Giai Lão. Bạch Thủ!

Mười câu thơ, mười báu vật!

Mọi người không chớp mắt nhìn những viên kim cương trên đài, có viên được khảm trên dây chuyền, có viên được khảm

trên nhãn.

“Đẹp quá!”

Phu nhân của một quan lớn không kìm được thốt lên. Tiểu nữ bên cạnh nàng, là một người yêu thích thi ca, cũng cảm thán:

“Thơ cũng đẹp quá! Vạt áo dần rộng chung quy không hồi hận, vì y tiêu đến người tiêu tụy. Điệp Luyến Hoa, người thật si tình!”

Ánh mắt tiểu nữ không thể rời khỏi viên kim cương được Triệu Khang đặt tên là Điệp Luyến Hoa.

Triệu Khang mỉm cười đắc ý, không vội gõ búa. Hắn biết rằng chỉ dùng lời nói để miêu tả thứ tình cảm hư ảo như tình yêu là không đủ.

Vì vậy, hắn đã dành nhiều tâm huyết để chọn ra mười câu thơ miêu tả tình yêu để đặt tên cho mười viên kim cương này.

Triệu Khang không chỉ giới thiệu kim cương mà còn dành cho mỗi viên một câu chuyện riêng. Tuy nhiên, sự hào hứng của mọi người đã lên đến đỉnh điểm, họ không muốn chờ đợi thêm.

Lý Mộc Thanh, Đại hoàng tử, người trước đó còn tỏ ra kiêu ngạo, giờ đây không thể kiềm chế được: “Triệu công tử, có thể cho bản điện hạ xem kỹ hơn viên kim cương này không?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Chúng ta ở xa quá, không nhìn rõ!”

Những người ở xa cũng bắt đầu hò reo.

Triệu Khang mỉm cười giơ tay lên: “Chư vị bình tĩnh, trân bảo hiếm có này, đương nhiên phải cho tất cả mọi người nhìn rõ.”

Hắn gật đầu với ba vị nữ quan, Liễu Tương Âm và đồng đội hiểu ý, bước xuống đài.

Một số người quen biết ba vị nữ quan nhận ra họ đang đeo kim cương và vội vàng hỏi: “Liễu cô nương, các vị cũng đeo kim cương này sao?”

Ba nữ quan được Triệu Khang mời làm người dẫn chương trình không hẹn mà cùng cười.

Liễu Tương Âm đáp: “Đại nhân nói đúng, Tương Âm đang đeo kim cương do Mông Ninh Vương diện hạ yêu thương ban tặng. Tuy nhiên, so với mười viên bảo vật này, nó vẫn kém xa!”

Mọi người gật đầu tán thành, kim cương trên người ba nữ quan quả thực nhỏ hơn nhiều.

Tần Ngọc Phượng tiếp lời: “Kim cương tuyệt mỹ như vậy, không biết đêm nay ai sẽ may mắn sở hữu một viên. Thật khiến người khác ghen tị!”

Lời nói của Tần Ngọc Phượng khiến nhiều nữ tử nhìn về phía chồng mình với ánh mắt như muốn phun lửa, ra hiệu họ mau mua kim cương cho mình.

Lục Uyên nhìn chăm chăm vào viên kim cương và thầm nghĩ: “Hắn ta lấy ra đồ tốt như vậy từ lúc nào?”

Tiêu Linh Lung cố gắng kiềm chế sự nóng nảy trong lòng: “Bảo vật như thế này quả thực hiếm thấy!”

Tên khốn kiếp này, thứ tốt như vậy mà bây giờ mới lấy ra!

Nữ Đế bệ hạ cũng không thể kiềm chế được sự tức giận. Mặc dù bình thường không quan tâm đến vật chất, nhưng dù sao cũng là một nữ nhân, không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của những món đồ lấp lánh này.

Sau khi đi quanh đại sảnh một vòng, mọi người trở lại trên đài. Triệu Khang cầm búa đấu giá gõ một cái, tiếng xì xào bàn tán im bặt, tất cả mọi người đều hướng mắt về phía hắn.

Nhiều nữ tử bắt đầu xoa tay, ánh mắt uy hiếp nhìn chăm chăm chồng mình. Rõ ràng nhiều người đàn ông ở đây sợ vợ!

Các nam nhân mỉm cười gượng gạo. Loại đồ chơi này có thể rẻ được sao? Có thể sẽ chảy rất nhiều máu a!

Triệu Khang giơ cao búa đấu giá, dong dạc tuyên bố: “Chư vị, kim cương vĩnh cửu, lưu truyền muôn đời. Yêu thương nàng, hãy mua kim cương cho nàng!”

Bạch thủ! Giá khởi điểm mười vạn lượng! Mỗi lần ra giá không được thấp hơn một vạn lượng!”

Lời vừa dứt, Tiêu Phi Vũ đã vội vàng đứng dậy: “Bỏ vương ra giá mười hai vạn lượng!”

Hắn mỉm cười nhìn xung quanh, nói: “Chư quân, kim cương hoàn mỹ như thế, trên đời chỉ có mười viên này. Bỏ vương thực lòng muốn sở hữu, nhưng Triệu đương gia đã nói, dù muốn cũng chỉ có thể bỏ tiền mua. Viên Bạch Thủ này, bỏ vương xin nhận.”

Là Ninh Vương Càn Quốc, tuy không có thực quyền, nhưng lời nói của Tiêu Phi Vũ vẫn có sức nặng.

Tuy nhiên, cũng có ngoại lệ. Một số người tại đây không cần nề nang hắn.

Hán Vương Tề Quốc Lưu Hán Long mỉm cười nói: “Ninh Vương điện hạ vốn là quý tộc đường đông gia, há có lý do tranh đoạt cùng khách nhân? Vương phi bỏ vương đặc biệt yêu thích bảo thạch trân quý. Viên Bạch Thủ này, kính xin Ninh Vương điện hạ nhường lại. Bỏ vương ra giá mười lăm vạn lượng!”

Hắn trực tiếp tăng giá ba vạn, thể hiện sự quyết tâm sở hữu viên kim cương.

Tiêu Phi Vũ chặc lưỡi, suy tư: “Cái này... Thôi thôi, Hán Vương điện hạ là khách, Tiểu Vương xin nhường bước.”

“Ha ha ha, đa tạ!” Lưu Hán Long ôm quyền cảm ơn.

Nhưng hắn không hề hay biết, Tiêu Phi Vũ đang thầm cười. Giá kim cương quá cao, cần một người khởi đầu để đẩy giá lên cao.

Triệu Khang đã nhờ Tiêu Phi Vũ làm người dẫn dắt. Dù Tiêu Phi Vũ mua hay không, mục đích đã đạt được. Việc Lưu Hán Long tham gia đấu giá còn giúp tiết kiệm cho Tiêu Phi Vũ một khoản tiền.

Chương 113 - giá trên trời!

Khung cảnh bỗng chốc trở nên náo nhiệt khi có người bắt đầu ra giá. Nhiều người với ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào mười viên kim cương còn lại trên đài.

Vừa rồi, Ninh Vương đã thể hiện mong muốn sở hữu kim cương, và Tề Vương cũng đã mua một viên. Tam điện hạ Chu Quốc vốn nổi tiếng ăn chơi sa đọa cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này. Thêm vào đó là Huyền Sách hoàng tử với vẻ mặt háo hức, mười viên kim cương chỉ còn lại chín viên.

Sói nhiều thịt ít! Phải nắm bắt cơ hội.

Ngay cả khi không tặng cho vợ, họ cũng có thể dùng kim cương làm quà tặng.

Lập tức, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Triệu Khang.

Triệu Khang không chần chừ, tuyên bố kim cương Bạch Thủ đã được bán và giới thiệu viên tiếp theo:

“Viên thứ hai, nguyên vì gió Tây Nam, trường thế nhập quân hoài. Ai Tư.

Giá khởi điểm mười vạn lượng, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một vạn lượng!”

Ngay khi lời nói vừa dứt, một người đàn ông đã đứng dậy: “Ta ra giá mười lăm vạn lượng.”

Lưu Hán Long nhìn sang, người đàn ông cũng nhìn lại và ôm quyền mỉm cười.

Người ra giá là một thương nhân. Cái giá này thể hiện sự tôn trọng đối với Hán Vương.

Dù sao, một vị Vương gia đã ra giá mười lăm vạn lượng, nếu thấp hơn, chẳng phải là đang nói Lưu Hán Long ngu ngốc sao?

Mặc dù trong mắt Triệu Khang, họ đều như nhau.

Búa gõ xuống, Triệu Khang hắng giọng: “Mười lăm vạn lượng lần thứ nhất! Mười lăm vạn lượng lần thứ hai! Mười lăm vạn lượng lần thứ ba! Thành giao!”

Hai viên kim cương đã được bán!

Triệu Khang mỉm cười, cất kỹ viên kim cương.

Người thương nhân kia cũng bảo tiểu nữ nhanh chóng đi lấy tiền.

Trước đó, hắn đã mua xà phòng thơm và trà, nên số ngân phiếu mang theo không đủ!

“Viên thứ ba, vạt áo dần rộng chung quy không hồi hận, vì y tiêu đến người tiêu tụy. Điệp luyện hoa hiện tại bán đấu giá!”

Triệu Khang tiếp tục rao bán.

Viên thứ ba này cạnh tranh càng gay gắt hơn. Không chỉ vì bầu không khí sôi động, mà còn bởi câu thơ đi kèm đã chạm đến trái tim của nhiều người.

Tình cảm chân thành tha thiết khiến ai cũng cảm động.

Đặc biệt là những tiểu thư khuê các đã đọc nhiều tiểu thuyết lãng mạn.

Bất chấp vẻ mặt ai oán của cha, họ liều mạng ra giá, quyết tâm sở hữu viên Điệp Luyện Hoa này.

Cuối cùng, viên kim cương được bán với giá 2,5 vạn lượng!

Người chiến thắng là Lý Thái Điệp, thiên kim tiểu thư của Hộ bộ thượng thư.

Thượng thư đại nhân mặt sầm lại như cà tím.

Trên hàng ghế đầu, Tiêu Linh Lung nắm chặt tay.

Tốt!

Thần tử của trăm đều là những kẻ giàu nứt đố đổ vách!

Đám khốn kiếp này!

Lúc lũ lụt Giang Châu cần tiền, bọn họ lại khóc nghèo!

Tiêu Linh Lung cố nén lửa giận trong lòng. Thậm chí, lúc này nàng còn có chút cảm ơn Triệu Khang. Nếu không có buổi đấu giá này, nàng làm sao biết được thần tử của mình lại giàu có đến mức như vậy?

Viên thứ tư, viên thứ năm, kim cương liên tục được bán ra với giá cao ngất ngưởng.

Tiêu Phi Vũ tuy muốn mua kim cương nhưng lại không dám ra giá nữa, chỉ lo ôm tiền than vãn.

Lý Mộc Thanh đã mua được một viên kim cương và đang say sưa ngắm nghía nó. Hắn không khỏi cảm thán, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại bảo bối này!

Quay sang, Lý Mộc Thanh thấy Trương tiên sinh vẫn im lặng, vẻ mặt lo lắng. Ánh mắt của hắn thường xuyên hướng về phía Mai Nhược Lan.

Lý Mộc Thanh cười hỏi: “Tiên sinh làm sao vậy?”

Trương tiên sinh nhú mày, không trách móc thái độ đùa giỡn của Lý Mộc Thanh: “Điện hạ nói đùa, lão thần có chút lo lắng.”

“Lo lắng cái gì?” Lý Mộc Thanh tò mò hỏi.

“Mỗi một món bảo bối này đều đi kèm với một câu thơ tuyệt tác. Ví dụ như viên kim cương đang được đấu giá này, câu thơ ‘Đã từng thương hải nan thủy, ngoại trừ Vu Sơn không phải mây’ quả thật là xuất sắc. Lão hủ chưa từng nghe qua, cũng như bài văn chương mà nữ tử kia đọc trước đó, có thể nói là kinh vi thiên nhân. Nữ tử này không đơn giản a!”

Lý Mộc Thanh ngừng nghịch kim cương trên tay, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Tiên sinh nói những câu thơ và bài văn kia có thể là do nữ tử này làm?”

“Nếu là như vậy, chúng ta phải cẩn thận đề phòng.” Diệp Hồng Tuyết phía sau lên tiếng.

Trương tiên sinh nhìn chằm chằm Mai Nhược Lan, nữ tử cũng nhận ra và mỉm cười đáp lại.

“Ít nhất bài văn được đọc từ miệng nàng ấy.”

Lưu Hán Long trầm ngâm: “Nữ tử này cho dù có tài năng cũng không phải là đối thủ của Trương tiên sinh chứ?”

Trên đời này, ai có thể sánh được với Trương Thánh về thi từ văn học?

Tuy bề ngoài Lưu Hán Long, Diệp Hồng Tuyết và Lý Mộc Thanh là những người chủ chốt trong sứ đoàn ba nước, nhưng chỉ có họ mới hiểu rằng lão già tóc bạc này mới là đòn sát thủ trong chuyến hành trình Càn Quốc này!

Trương tiên sinh mỉm cười, nhìn Mai Nhược Lan trên đài: “Mặc dù nói văn không đệ nhất võ không đệ nhị, nhưng nếu những thi từ văn chương này thực sự xuất phát từ tay nữ tử này, lão phu ngược lại muốn cùng nàng so tài một phen!”

Nhìn thần thái tự tin của Trương tiên sinh, ba người Lý Mộc Thanh đều yên tâm và tiếp tục dõi theo buổi đấu giá.

“Bây giờ chỉ còn lại một vật phẩm cuối cùng và là vật tốt nhất trong mười sáu vật.”

Liễu Tương Âm cầm trên tay viên kim cương Bỉ Dực Song Phi. Sở dĩ nó được xem là tốt nhất bởi vì nó có hai viên kim cương, mỗi viên to bằng quả trứng bồ câu, vượt xa những viên trước đó.

Vẻ vui mừng không che giấu được hiện rõ trên mặt Triệu Khang: “Tại thiên nguyện làm bỉ dực điều, tại địa nguyện vi liên lý chi! Chư vị, chỉ còn lại một món cuối cùng. Giá khởi điểm hai mươi vạn lượng! Mỗi lần ra giá không được thấp hơn năm vạn lượng!”

Cái giá này khiến không ít người phải chùn bước.

Đây là bạc trắng, không phải đá ven đường. Giàu có cũng không phải là muốn mua gì là mua được.

Lúc này, chỉ còn lại một số ít người có thể tiếp tục tham gia đấu giá.

Hai viên “kim cương” thủy tinh cuối cùng được bán với giá cao ngất ngưỡng 350.000 lượng, thuộc về thương nhân gạo lớn nhất Càn Quốc.

Tiếng gõ búa dứt khoát của Triệu Khang vang lên, đánh dấu sự thành công rực rỡ của buổi đấu giá đầu tiên tại Quý Tộc Đường.

Ninh Vương Tiêu Phi Vũ, dù đã nóng lòng từ lâu, vẫn kiên nhẫn thực hiện nhiệm vụ theo chỉ thị của Triệu Khang, lên đài cảm ơn mọi người:

“Đa tạ chư vị, phiên đấu giá lần này của Quý Tộc Đường đã kết thúc viên mãn. Sau này mỗi tháng, Quý Tộc Đường đều sẽ tổ chức một lần bán đấu giá không định kỳ. Tiểu Vương tại đây có thể cam đoan, những vật phẩm được bán đấu giá trong tương lai sẽ không thua kém gì hôm nay.”

Lời hứa của Tiêu Phi Vũ khiến một số nữ tử không mua được kim cương không khỏi nuối tiếc. Họ không cam lòng khi nhìn người khác sở hữu món đồ quý giá mà mình không có.

Tiêu Phi Vũ mỉm cười trấn an: “Kim cương là trân bảo hiếm có. Nếu có cơ hội trong tương lai, chúng ta sẽ tiếp tục bán đấu giá. Chư vị phu nhân bình tĩnh một chút chớ nóng nảy.”

Lời giải thích của Tiêu Phi Vũ phần nào xoa dịu sự thất vọng của các nữ tử.

Buổi đấu giá kéo dài gần ba canh giờ, đã đến nửa đêm. Ngay cả Dương Thái Sur cũng cảm thấy mệt mỏi. May mắn thay, ngày mai là ngày nghỉ mịch, họ có thể nghỉ ngơi.

Sau khi tiễn từng vị khách ra cửa, cuối cùng chỉ còn lại người nhà. Tiêu Phi Vũ mạnh mẽ xoay người, đóng sập cửa lại.

Rồi với tốc độ nhanh như chớp, hần chạy lên lầu hai tìm Triệu Khang.

Chương 114 - Chia tiền

Tiếng lộp bộp dồn dập lên lầu, đủ để thấy Ninh Vương điện hạ sốt ruột cỡ nào!

Vừa tới đầu cầu thang liền la hét: “Lão Triệu! Kiếm được bao nhiêu! Kiếm được bao nhiêu!”

Triệu Khang đang đếm tiền liếc mắt một cái: “Nhìn người điểm này tiền đồ, còn là vương gia đây!”

Liễu Tương Âm ba nữ che miệng cười trộm, những ngày này cũng quen thuộc Triệu Khang, ba nữ các nàng đều biết Tiêu Phi Vũ ở chỗ Triệu Khang, thật đúng là một chút địa vị cũng không có.

Động một chút liền mắng một câu!

Hết lần này tới lần khác Tiêu Phi Vũ còn không giận, cũng thật là kỳ lạ.

Tiêu Phi Vũ gần như hét lên: “Ít nói nhảm! Nhanh nói bao nhiêu tiền! Đây đều là tiền của lão tử a!”

Dáng vẻ lúc này của Ninh Vương điện hạ chẳng giống gì một vị Vương gia, mà giống như một kẻ háms tiền, hai mắt sáng rực khi nhìn thấy ngân phiếu.

Triệu Khang cũng không thể che giấu được sự vui mừng, cầm xấp ngân phiếu dày cộm trong tay: “Đã điểm rõ ràng, tổng cộng ba trăm hai mươi bảy vạn lượng!”

“Cỏ!”

Tiêu Phi Vũ suýt khiến ba nữ tử Liễu Tương Âm sợ hãi, đồng thời cũng kinh ngạc nhìn Triệu Khang. Một số tiền lớn như vậy, nói không động tâm là nói dối!

Tiêu Phi Vũ cũng sắp phát điên: “Mau mau! Chia tiền!”

Triệu Khang mỉm cười: “Người bình tĩnh một chút được không, tiền đã đến tay còn sợ nó bay à?”

Tiêu Phi Vũ kích động: “Ta... ta sao có thể bình tĩnh được, ta còn...”

Chết tiệt, suýt chút nữa là lỡ miệng.

Triệu Khang hỏi: “Vậy người còn trả gì nữa?”

Tiêu Phi Vũ cười trừ: “Còn chờ gạo bỏ vào nồi đây, lão tử trong khoảng thời gian này làm cho quý tộc đường này sắp nghèo muốn chết!”

Triệu Khang cười ha ha đầy ý vị thâm trường, cũng không truy vấn thêm, vung tay chia tiền: “Bốn - sáu, ba trăm hai mươi bảy vạn lượng, bốn thành cũng chính là một trăm ba mươi vạn tám ngàn, cầm lấy.”

Tiêu Phi Vũ vội vàng đếm số ngân phiếu, hai mắt đỏ bừng, một tay nắm chặt trong tay, sau đó lại nhìn số tiền gần hai trăm vạn lượng còn lại trong tay Triệu Khang, thở hắt lên.

Triệu Khang nửa đùa nửa thật nói: “Này, Ninh Vương điện hạ sẽ không muốn qua cầu rút ván, hắc ăn hắc đi chứ?”

Tiêu Phi Vũ sực tỉnh, học Triệu Khang trợn trắng mắt: “Lão tử là người như vậy sao?”

Triệu Khang bĩu môi: “Người đoán ta tin hay không?”

Tiêu Phi Vũ chuyển đề tài: “Con mẹ nó, trước kia thật đúng là không nghĩ tới đám vương bát đản này cư nhiên có tiền như vậy, lão Triệu người xem có muốn hay không thừa dịp thế này, lại mở một lần đấu giá hội kiếm thêm một khoản!”

Triệu Khang hừ một tiếng: “Cái này gọi là giết gà lấy trứng, yên tĩnh một chút. Chuyện này chờ đám người kia uống hết xà phòng trà rồi nói sau, ăn đừng quá khó coi.”

“Nhớ kỹ, chúng ta làm là quý tộc đồ dùng, là thứ tốt!”

Tiêu Phi Vũ gật đầu như gà mổ thóc: “VẬY NGƯỜI TRONG HUYỆN CẦN PHẢI THÊM CHÚT SỨC, KHÔNG THỂ HẾT HÀNG A!”

Triệu Khang cười ha ha: “Chuyện này còn cần người quan tâm?”

Hắn rút ra ba tấm ngân phiếu vạn lượng, đưa cho Liễu Tương Âm và hai nữ tử bên cạnh.

Ba nữ tử nhất thời sửng sốt, vui mừng khôn xiết nhưng lại không dám nhận, mà là liếc mắt nhìn Tiêu Phi Vũ.

Triệu Khang nói: “Xem hắn làm gì, đây là ta cho ba vị cô nương.”

Triệu Khang mỉm cười nói: “Về sau, mong ba vị cô nương không keo kiệt lời khen, hãy quảng bá Quý Tộc Đường trước mặt các quan to quý nhân. Sau này, mỗi khi Quý Tộc Đường tổ chức đấu giá, chúng tôi đều mong muốn được mời ba vị cô nương đến tham gia.”

“Phí tham dự là một vạn lượng, ba vị thấy thế nào?”

Ba người phụ nữ này là những trợ thủ đắc lực. Họ thường xuyên tiếp xúc với thương nhân và quan lại. Nếu có họ thổi gió bên gối, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều so với quảng cáo thông thường.

Thấy Tiêu Phi Vũ gật đầu, Liễu Tương Âm liền đưa tay nhận lấy ngân phiếu: “Thiếp thân đa tạ Triệu công tử.”

Tần Ngọc Phượng và Mai Nhược Lan cũng không từ chối.

Triệu Khang hào phóng nói: “Những chiếc nhẫn kim cương và dây chuyền kia cũng sẽ được trao cho ba vị cô nương, như là quà gặp mặt của Quý Tộc Đường. Mong rằng chúng ta sẽ hợp tác nhiều hơn và cùng nhau phát tài.”

Lần này, ba người thực sự kinh ngạc!

Đó là kim cương!

Trước đó, mười viên kim cương đã được bán với giá hơn hai trăm vạn lượng. Dây chuyền và nhẫn kim cương tuy nhỏ hơn một chút, nhưng cũng là bảo bối hiếm có. Vậy mà Triệu Khang lại tặng cho họ?

Ba cô gái đều bị sự hào phóng của Triệu Khang làm cho choáng váng. Họ không biết rằng thứ này trong mắt Triệu Khang chỉ là những viên thủy tinh vụn.

“Người thật là hào phóng!”

Ninh Vương điện hạ u oán lên tiếng. Hắn không có cơ hội nhận được viên kim cương nào, nhưng Triệu Khang lại tặng sáu món trang sức cho ba người phụ nữ này.

Triệu Khang nhướn mày, trêu ghẹo: “Liễu cô nương là mỹ nhân, còn người ngay cả mỹ nam cũng không tính. Ta muốn tặng cũng khó xử a!”

“Cút!” Tiêu Phi Vũ bực bội.

Liễu Tương Âm và hai người phụ nữ kia cười khúc khích.

Chia tiền xong, Triệu Khang cất gần hai trăm vạn lượng và đi xuống lầu. Hoàng Thiên Hành đã đợi sẵn ở cửa.

Nhìn xe ngựa của Triệu Khang đi xa, Tiêu Phi Vũ mới xoay người từ bên cửa sổ, vẻ mặt hoàn toàn không còn vẻ giả tạo trước đó. Hắn cảm thán: “Người này thật đáng sợ!”

Đúng vậy, chỉ trong một đêm ngắn ngủi, hắn đã kiếm được trăm vạn lượng cho Vương gia.

“Còn có những bài thơ hắn viết, Nhược Lan chưa từng nghe qua những câu văn thơ như vậy. Có thể nói là đã viết hết tình yêu nam nữ.” Mai Nhược Lan nhẹ giọng nói.

Triệu Khang vừa đi, ba người phụ nữ liền lấy ra những ngân phiếu mà hắn đã đưa cho họ và đặt lên bàn.

Tiêu Phi Vũ bước đến, thu ba vạn lượng vào túi, nhìn thoáng qua những chiếc nhẫn kim cương và dây chuyền trên bàn, thản nhiên nói: “Các người đeo đi, miễn cho hắn nhìn ra điều gì.”

Tàn Ngọc Phượng liếc mắt đưa tình, giọng điệu mềm mại quyến rũ: “Vương gia, Triệu Khang người này quả thực là một kỳ tài. Nếu không lôi kéo hắn, chẳng phải là đáng tiếc sao?”

“Bổn vương sao lại không muốn?”

Tiêu Phi Vũ cười khẽ, trong lòng cũng có chút buồn bực. Người này dường như hoàn toàn không hứng thú với nữ nhân, chỉ muốn lừa người kiếm tiền. Nhưng tiền của tên vương bát đản này, chính mình cũng rất kém a!

Chương 115 - sứ thần yết kiến

Nữ Đế Tiêu Linh Lung trần trọc không ngủ. Nàng nhớ đến hành động hỗn xược của Triệu Khang khi hắn sờ mó tay mình trước mặt bao người.

Hơn nữa, hắn còn dám bán Bồi Nguyên Trà tại buổi đấu giá, khiến Trà Tiên Cư của nàng không thể khai trương trong hai ba tháng tới.

“Triệu Khang chết tiệt! Vương bát đản! Đồ hỗn trướng! Loạn thần tặc tử! Ngươi chờ đó cho ta!”

Nàng siết chặt nắm tay, muốn triệu kiến Triệu Khang để trút cơn giận dữ.

“Hắn hợp tác với Ninh Vương mà không thêm tìm trẫm! Thật đáng giận! Quyền lực của hắn còn lớn hơn cả trẫm!”

Nữ Đế hừ một tiếng, cảm thấy khó chịu.

Nàng ví Triệu Khang như con chó của mình, đột nhiên chạy đến vẫy đuôi cầu xin người khác thương xót. Tuy biết Triệu Khang có thể mắng cả Ninh Vương, nhưng nàng vẫn không thoải mái.

Tiêu Linh Lung thở dài, đành chờ thời gian thích hợp để giải thích với Triệu Khang.

Trước đây, Triệu Khang đã đắc tội với hai đại triều thần Thái sư và Thái phó. Nữ Đế muốn che chở cho hắn cũng không thể, vì hai vị đại thần này tuy không có thực quyền nhưng lại có ảnh hưởng lớn trong triều đình.

Tại Khách sạn Quốc gia:

Hán Vương Lưu Hán Long đã chìm vào giấc ngủ sau khi mua được bảo bối. Trương tiên sinh cùng Tam điện hạ đang thưởng thức trà Bồi Nguyên và trò chuyện.

Trong phòng nữ tướng quân Diệp Hồng Tuyết, khuôn mặt tuấn tú của cô dịu dàng hơn khi cầm bút viết thư.

Chữ viết của cô vô cùng thanh thoát. Sau khi viết xong, Diệp Hồng Tuyết đề bốn chữ “Ngô Hoàng Thân Khải” lên phong thư, rồi gọi thị vệ đến để đưa thư đến Càn quốc.

Thị vệ nhìn Diệp Hồng Tuyết với ánh mắt si mê. Trong cả Cảnh Quốc Quân, không ai không có tình cảm với cô.

Trên chiến trường, Diệp Hồng Tuyết là biểu tượng tinh thần của họ.

Nhưng Diệp Hồng Tuyết chưa từng ưu ái bất kỳ ai, dù là vương công quý tộc hay đệ tử tướng môn.

Trước đây, Cảnh Đế muốn gả Diệp Hồng Tuyết cho Thái tử, nhưng Diệp Hồng Tuyết chỉ hỏi một câu: “Thái tử điện hạ xứng đôi với bản tướng sao?”

Câu hỏi này khiến mọi người chấn động.

Thái tử Cảnh quốc có xứng với Diệp Hồng Tuyết? Hình như không!

Nữ Đế Tiêu Linh Lung được ví như Đại Nhật Lăng Thiên, còn Diệp Hồng Tuyết là Hạo Nguyệt độc nhất vô nhị, rực rỡ giữa màn đêm.

“Thư này cần phải tự mình giao cho bệ hạ. Đây là sự tình trọng đại, người cần dùng tốc độ nhanh nhất trở về Cảnh quốc!” Diệp Hồng Tuyết dặn dò thị vệ.

Thị vệ vỗ ngực thề: “Tướng quân yên tâm! Mạt tướng thề sống chết hoàn thành nhiệm vụ!”

” Đi đi”

Đóng cửa phòng lại, Diệp Hồng Tuyết đứng chắp tay, hai tròng mắt khép lại, khóe miệng phác họa một nụ cười say lòng người: “Một cuộc đấu giá sẽ đem tất cả hào môn hiển quý của Càn Quốc Đế toàn bộ đặt lên mặt bàn, Triệu Khang thật sự là một tên khó lường, không biết người còn có thể cho ta bao nhiêu kinh hỉ?”

Ngọn nến đêm trắng thâm trầm sẽ tắt, lại đợi thiên mới.

Liên tiếp hai ngày trôi qua.

Dưới sự tuyên dương của người có tâm, tin tức buổi đấu giá trên trời đêm đó của Quý tộc đường cũng toát ra ngoài, khiến mọi người khen ngợi.

Đại đa số người thảo luận vẫn là Ninh Vương Tiêu Phi Vũ, đôi với Triệu Khang cũng không có quá nhiều đàm luận.

Đó chính xác là những gì Triệu Khang mong muốn.

Hiện tại không có quan thân, chuyện của Quý tộc đường lại hạ màn, hẳn là thanh nhàn, mỗi ngày mang ngân phiếu đi khắp hang cùng ngõ hẻm, làm một con chó nhỏ, một cái lồng chim.

Xuất hành giống như là công tử ca nhà nào, cả ngày không phải ngồi xổm ven đường nhìn lão đầu đánh cờ, chính là ở trên đường xem ảo thuật, đó gọi là một cái tiêu dao khoái hoạt.

Hoàn toàn không biết hôm nay, triều đình sẽ phát sinh một đại sự.

“Sứ thần nước Tề Hán Vương điện hạ yết kiến!

“Cảnh quốc sứ thần Diệp Hồng Tuyết tướng quân yết kiến!”

“Đại Chu sứ thần tam điện hạ Lý Mộc Thanh yết kiến!”

Theo tiếng nói của thái giám, bách quan san sát, đồng loạt nhìn về phía cửa đại điện, có ba người khí độ thông dong đi tới, Tiêu Linh Lung một thân long bào khí thế càng tôn quý vô cùng, nhìn về phía tam quốc sứ trên mặt không thấy chút dị sắc nào.

“Tề quốc Hán Vương bái kiến Đại Càn Nữ Đế bệ hạ, Nữ Đế bệ hạ thánh an.” Lưu Hán Long hành lễ trước.

Diệp Hồng Tuyết nhướng mày nhìn trên đài sa trường túc địch, chỉ cảm thấy đôi phương mặc vào một thân long bào này có chút chói mắt, xa không bằng chiến giáp thân đầm máu.

“Cảnh quốc Diệp Hồng Tuyết, bái kiến Đại Càn Nữ Đế bệ hạ, Nữ Đế bệ hạ Thánh An.”

Trong ba người, Lý Mộc Thanh là người thất thần nhất.

Đơn giản là hẳn khó có thể tưởng tượng, đại danh鼎鼎 Càn Quốc nữ đế, tuyệt mỹ như thế!

Một thân long bào tôn quý vô thượng, nhìn không ra chút nào cảm xúc, khuôn mặt lạnh như hàn sương, cả người tựa như tuyết phong, ở góc vách núi một mình nở rộ đóa hàn mai, thần thánh mà không thể xâm phạm!

Thật sự là quá đẹp!

Có người ho khan một tiếng, Lý Mộc Thanh lúc này mới phản ứng lại, là Diệp Hồng Tuyết đang nhắc nhở hắn.

”Hoàng tử Lý Mộc Thanh bá kiến Nữ Đế bệ hạ, Nữ Đế bệ hạ Thánh An.

Lý Mộc Thanh chấp tay cúi đầu, trong nháy mắt hai con ngươi tràn đầy dục vọng chiếm hữu mãnh liệt!

Người phụ nữ này! Ta nhất định phải có được!

Chỉ có những người phụ nữ như vậy! Dung mạo khuynh thành như vậy! Mới xứng với Lý Mộc Thanh ta!

Hắn không khỏi nhớ tới viên kim cương tên Khuynh Thành Chi Luyến đêm đó ở Quý Tộc Đường!

“Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc!”

Đây không phải là đang nói về Nữ Đế Tiêu Linh Lung sao?

Giờ khắc này, Lý Mộc Thanh chỉ cảm thấy có chút hối hận, hối hận không mua viên Khuynh Thành Chi Luyến kia để tặng cho Tiêu Linh Lung.

Ngay tại thời điểm hắn mơ màng vô hạn, Tiêu Linh Lung mở miệng nở một nụ cười âm áp: “Ba vị sứ giả miễn lễ, ban thưởng chỗ ngồi!”

Lễ nghĩa chu đáo làm cho người ta không tìm ra tật xấu.

“Tạ ơn Nữ Đế bệ hạ.”

Sau khi tạ ơn, ba người đồng thời ngồi xuống. Chỉ có Lý Mộc Thanh thỉnh thoảng đi đến chỗ Tiêu Linh Lung trên ghế rồng, còn lại Lưu Hán Long cùng Diệp Hồng Tuyết đều cực kỳ trấn định.

“Ba vị sứ giả không ngại ngàn dặm xa xôi mà đến, quả thực vất vả rồi. Máy ngày gần đây ở đế đô có khỏe không?”

Lưu Hán Long, lão bánh quẩy khề mỉm cười: “Tạ Nữ Đế bệ hạ quan tâm. Quý quốc đất rộng của nhiều, quả thực mở rộng tầm mắt chúng ta. Đại Càn có Nữ Đế bệ hạ dẫn dắt, có thể nói là phát triển không ngừng a!”

Quan viên xung quanh cùng nhau cười lạnh lạnh, biết đây chỉ là lời xã giao.

Tiêu Linh Lung cười khề hai tiếng, trong lòng lại thở dài, không hề đùa nữa, đi thẳng vào vấn đề: “Đã như vậy, trăm xin hỏi ba vị cùng đến, nhưng là đối với chuyện mở sát Vân Sơn đã có luận định?”

Tất cả mọi người đều thẳng lưng, hiểu được sắp đến phần chính.

Chương 116 - hội đàm

Lưu Hán Long mở đầu trước. Hắn lớn tuổi từng trải, được Tề quốc phái đến đây chính là để khéo léo làm “thanh đao cùn” cho Diệp Hồng Tuyết và Lý Mộc Thanh.

Hắn giả vờ bất đắc dĩ, rồi nói: “Nữ Đế bệ hạ nói đúng. Lúc trước, vì chuyện mở sát Vân Sơn, bốn nước chúng ta đánh nhau, khiến dân chúng chịu khổ. Nếu không đưa ra phương án giải quyết, chỉ sợ sẽ lại giẫm vào vết xe đổ.”

Nghe vậy, các võ quan triều đình cười lạnh, có người còn lộ ra vẻ giận dữ.

Tiêu Linh Lung híp mắt, biết Lưu Hán Long đang nhắc nhở mình rằng Càn quốc không chịu nổi một hồi đại chiến.

Nàng mỉm cười lạnh lùng, bình tĩnh nói: “Hán vương điện hạ nói không sai. Chúng ta bốn nước phải làm thế nào để tránh khỏi thảm kịch năm năm trước?”

Tình thế so với người mạnh hơn, không cho phép nàng hành động theo cảm tính.

Lưu Hán Long không nói lời nào, nhường lời cho Diệp Hồng Tuyết và Lý Mộc Thanh.

Diệp Hồng Tuyết nhú mày nhìn thoáng qua Lý Mộc Thanh, thấy hắn có chút lo lắng, trong lòng sinh ra một chút bất mãn.

Nàng mở miệng nói: “Một phần ba mỏ sắt Vân Sơn thuộc về U Châu quý quốc. Sau ba phần còn lại ở Cảnh quốc và Tề quốc ta, chủ ta đề nghị Cảnh quốc và Tề quốc ta hàng năm trả cho quý quốc tổng cộng một trăm vạn lượng bạc trắng, trong ba năm.”

“Để thợ thủ công hai nước ta tiến vào U Châu đóng quân, cùng khai thác quặng sắt với năm vạn quân Càn quốc.”

Lời này vừa nói ra, Tiêu Linh Lung mặt tối sầm, Dương thái sư xoay người cả giận nói: “Làm sao có thể như vậy? U Châu là lãnh thổ của Đại Càn quốc, há có thể cho quân đội nước khác đóng quân!”

Lưu Hán Long cười nhạt nói: “Lời này sai rồi. Ta Tề quốc cùng Cảnh quốc hàng năm không phải còn phải hướng quý quốc trả trăm vạn ngân lượng? Hơn nữa trọn vẹn ba năm. Chỉ cần U Châu khai thác xong quặng sắt, hai nước chúng ta sẽ lập tức rút quân.”

“Ba trăm vạn lượng bạc trắng đổi thành thiết khí kia là bao nhiêu? Chư vị đại nhân bác học đa tài chắc không cần bản vương đến tính toán đi?”

Tiêu Huyền Sách cũng được triệu đến triều đình. Tuy không hiểu hết, nhưng hắn cũng hiểu Tề quốc và Cảnh quốc muốn đóng quân ở U Châu, nhất thời nhin không được mắng:

“Khôn kiếp, bên giường sao cho người khác ngủ say? Sao các ngươi không cho quân Càn quốc chúng ta đến đóng quân trong lãnh thổ các ngươi!”

Tiêu Linh Lung có chút ngoài ý muốn nhìn đệ đệ của mình một cái.

Diệp Hồng Tuyết nhướn mày, ánh mắt thương thức: “Hay cho một bên giường sao cho người khác ngủ say! Lời điện hạ nói Hồng Tuyết bội phục.”

Tiêu Huyền Sách có chút dương dương đắc ý.

Diệp Hồng Tuyết chuyển đề tài: “Nếu quý quốc không đồng ý, vậy không bằng như vậy. Cảnh quốc ta từ bỏ Vân Sơn Thiết Khoáng trong nội địa, đổi thành quý quốc hàng năm hướng nước ta trả một trăm vạn lượng bạc trắng.”

Lưu Hán Long cũng lạnh nhạt nói: “Tề quốc cũng được, chỉ là không biết quý quốc có thể xuất ra nhiều ngân lượng như vậy hay không.”

Các đại thần trầm mặc không nói.

Tiêu Linh Lung khẽ nắm tay.

Nàng hiểu được, Lưu Hán Long và Diệp Hồng Tuyết nhắm chuẩn điểm này mới đưa ra yêu cầu như thế.

Ánh mắt Tiêu Linh Lung lướt nhìn các quan viên văn võ dưới đài.

Họ hoặc là nhìn trời, hoặc là than ngán thở dài. Không cần nghĩ cũng biết, họ lại muốn dùng chiêu bài “khóc nghèo”.

Nàng có thể cho phép họ thể hiện lòng trung tâm vì nước vì dân, nhưng khi phải trả tiền, thì hai chữ “không thể” lại hiện lên.

Tiêu Linh Lung không khỏi buồn cười khi nghĩ đến việc hai ngày trước, những người này còn hào phóng ném tiền trong Quý Tộc Đường, tranh nhau mua một điểm trà với giá cao ngất ngưởng.

Diệp Hồng Tuyết biết Tiêu Linh Lung đang suy nghĩ gì, nhưng không muốn nàng kéo dài thời gian. Hắn nhìn Lý Mộc Thanh thất thần với vẻ bất mãn.

Lý Mộc Thanh tỉnh lại, nở nụ cười gượng gạo với Tiêu Linh Lung.

Một lúc sau, Tiêu Linh Lung lạnh lùng nói: “Trẫm không đồng ý phương pháp này!”

Lý Mộc Thanh, người đã đề ý Nữ Đế này giờ, lên tiếng: “Nữ Đế bệ hạ không đồng ý cả hai phương pháp, chẳng lẽ lại muốn đánh nhau sao?”

Một viên quan trẻ tuổi tức giận: “Vân Sơn quặng sắt là việc của ba nước chúng ta, Đại Chu vô duyên vô cớ nhúng tay làm gì!”

Lý Mộc Thanh nhìn viên quan kia với ánh mắt khinh miệt: “Để tránh cho sinh linh đồ thán, chiến hỏa nổi lên bốn phía, Tề

quốc và Cảnh quốc bệ hạ đã xin Đại Chu ta chủ trì việc khai thác quặng sắt Vân Sơn. Như thế nào không được sao?”

“Dù sao Đại Chu ta thực lực mạnh nhất, hùng cứ Cửu Châu! Thánh Thượng thương hại, không đành lòng nhìn thấy thiên hạ bách tính gặp chiến hỏa a!”

Viên quan trẻ tức giận đến mức không nói nên lời.

Diệp Hồng Tuyết khép hờ hai mắt: “Nữ Đế bệ hạ nếu muốn chiến, vậy Hồng Tuyết coi như đi không chuyển này. Chúng ta trở về bố trí binh mã trên sa trường, so tài cao thấp là được!”

Lưu Hán Long thở dài: “Ai, nếu chiến hỏa nổi lên bốn phía, lại không biết phải tử thương bao nhiêu lê dân bách tính a!”

Các triều thần đều mang vẻ sầu lo, sắc mặt Tiêu Linh Lung khó xử. Đám người Diệp Hồng Tuyết từng bước ép sát khiến nàng có chút không thở nổi.

Một lúc sau, Tiêu Linh Lung nói: “Quý sứ tạm thời nghỉ ngơi, đợi trẫm thương nghị với bá quan rồi trả lời.”

Lý Mộc Thanh cười đứng dậy: “Vậy xin bệ hạ nghĩ lại trước khi làm.”

Hắn đã nghĩ rõ ràng, chỉ cần không ngừng bức bách Càn quốc, còn sợ không tới được Tiêu Linh Lung?

Sau khi ba người bọn họ đi, Tiêu Linh Lung nhìn về phía các quan viên văn võ dưới đài, cảm thấy vô cùng mệt mỏi: “Nói một chút đi, là chiến là hòa?”

“Bệ hạ, liều mạng với bọn họ! Ba người bọn họ rõ ràng là liên thủ khi dễ Càn quốc ta!”

“Nhục nhã này không thể chịu được!”

“Đúng! Chính là, đánh! Ai sợ ai!”

Các võ tướng tức giận giậm chân, thỉnh chiến.

Lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên: “Một đám mãng phu, cả ngày chỉ biết đánh giết, thành thể thống gì!”

Đám võ tướng vừa thấy Dương thái sư, lập tức Bình bộ thượng thư tức cười: “Lão thái sư nói biện pháp là lựa chọn bỏ tiền ra mua mỡ!”

Dương thái sư sừng sốt, hừ mũi một tiếng: “Hồ ngôn loạn ngữ!”

“Cũng bởi vì các ngươi, những võ tướng này cả ngày hô đánh hô giết, trên đời mới có nhiều như vậy chiến loạn, còn đánh nữa đều muốn mất nước!”

Binh bộ Thượng thư Lý Niên tức giận rống lên: “Nếu không đánh cũng phải mất nước!, nhất định phải nhìn Đại Càn mất nước, các ngươi, loại chua thối hủ nhơ mới có thể tỉnh lại sao!”

Chương 117 - đấu tranh

Chẳng có gì bất ngờ xảy ra, sau khi bốn chữ “chua thối hủ nhơ” được thốt ra, toàn bộ triều đình sôi sục như chảo dầu.

Đám văn thần ai nấy tức giận đến tím tái mặt mày, ngay cả những quan viên nhỏ bé cũng dám lớn tiếng chỉ trích các võ tướng có hàm quan cao hơn mình.

Tiếng ồn ào náo động vang vọng khắp điện, nước miếng văng tung tóe, nhưng chẳng ai đưa ra được giải pháp thực tế nào.

Tiêu Huyền Sách nhức đầu nhức óc, đây chính là lý do hắn không thích tham dự triều đình.

Trên long ỷ, Nữ Đế bệ hạ cũng không chịu nổi nữa, giận dữ quát lên: “Đủ rồi!”

Mọi âm thanh im bật. Các quan văn võ vẫn còn chưa hả giận, nhìn Nữ Đế bệ hạ với ánh mắt đầy phẫn uất.

Nhưng khi thấy trong mắt phượng của Tiêu Linh Lung tràn đầy thất vọng, họ lại chưa xót cười: “Tề, Cảnh, Chu tam quốc liên thủ, muốn bức bách Đại Càn ta. Kẻ khác đã đến tận cửa, triều đình này, nơi tập hợp những bậc nhân kiệt của Đại Càn, vậy mà các khanh lại không đưa ra được một biện pháp giải quyết nào!”

“Các khanh đều là những vị quan tốt của trăm a!”

Giọng nói của Tiêu Linh Lung đầy thất vọng, pha lẫn chút mệt mỏi và ảm đạm. Bỗng dưng, nàng nhìn thấy một người đứng

giữa đại điện, chấp tay hướng nàng khẽ nói một tiếng rồi xoay người rời đi.

Hắn bước đi tiêu sái, thong dong, không chút lưu luyến, tựa hồ như sẽ không bao giờ quay lại nơi đây nữa.

Tiêu Linh Lung sững sờ nhìn giữa đại điện trống trải, trong lòng không khỏi nghĩ:

“Nếu như...”

Nếu hắn ở đây, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp chứ?

Tựa như lúc trước Giang Châu lũ lụt, khi tất cả mọi người đều không đưa ra được biện pháp, chính hắn đã sử dụng thuốc súng để giải quyết vấn đề.”

Văn võ bá quan nhìn Nữ Đế bệ hạ xuất thần, không ai dám lên tiếng quấy rầy.

Đại điện im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Trầm mặc trong hai khắc đồng hồ.

Tiêu Linh Lung lấy lại tinh thần, nhìn vào đôi mắt đang chờ đợi quyết định của mình, hơi nhắm mắt lại: “Truyền tam quốc sứ thần vào.”

Thái giám đứng bên cạnh vội vàng cao giọng nói: “Tuyên tam quốc sứ thần yết kiến!”

Bên trong thiên điện, ba vị sứ thần đang tụ tập chờ đợi.

Lưu Hán Long mở lời, trong mắt ẩn chứa sự khinh miệt: “Càn quốc triều thần đều là lũ rượu túi cơm. Lần này Càn quốc đã bị dồn vào đường cùng, hai vị cần phải ra sức hơn nữa.”

Diệp Hồng Tuyết liếc nhìn Lý Mộc Thanh, giọng lãnh đạm: “Tam điện hạ không nên im lặng như lúc trước, tốt nhất là nên...”

Lý Mộc Thanh mỉm cười, biết mình đã thất thần lúc trước, không thể cãi lại, chỉ gật đầu: “Hai vị yên tâm, lần này nhất định sẽ khiến Càn quốc ngoan ngoãn khuất phục.”

Hắn nghĩ thầm, nếu Càn quốc lâm vào nguy khốn, chỉ cần mình đưa ra cảnh ô liu, Tiêu Linh Lung ắt hẳn sẽ phải nhượng bộ.

Thật là một mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc!

Lý Mộc Thanh đang mơ màng thì tiếng truyền triệu vang lên:
“Ba vị quý sứ, bệ hạ cho mời.”

Cả ba liếc nhìn nhau, nở nụ cười tự tin rồi đứng dậy.

Bước vào đại điện, họ an vị trên ghế.

Lần này, Lý Mộc Thanh chủ động lên tiếng: “Nữ Đế bệ hạ tôn kính, xem ra quý quốc đã có quyết định.”

Tiêu Linh Lung cúi đầu: “Trẫm muốn nghe ba vị quý sứ còn phương án nào khác.”

Nàng thâm biết, cuối cùng vẫn phải bị người khác dẫn dắt.

Bất đắc dĩ, ai bảo Càn quốc là nước yếu nhất trong bốn nước?
Lại còn sở hữu một phần ba mỏ sắt Vân Sơn béo bở này?

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, quả đúng như vậy.

Lý Mộc Thanh mỉm cười đứng dậy, thân hình phong lưu tiêu sái, một tay chống hông, chậm rãi nói: “Nữ Đế bệ hạ đã nói như vậy, không bằng như vậy, tại hạ xin đề xuất một phương án.”

Mọi người đều tập trung chú ý, ngay cả Tiêu Huyền Sách cũng vậy.

Lý Mộc Thanh cất bước nói: “Mỏ sắt Vân Sơn là chuyện trọng đại, ba nước Tề, Cảnh, Càn không ai chịu nhường ai. Nếu khởi binh đao kiếm, sinh linh đồ thán, bách tính gặp nạn, đó là điều không ai mong muốn.

“Vậy không bằng chúng ta đổi phương thức phân cao thấp, được không?”

Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên nghe ra ẩn ý: “Ý của Tam điện hạ là?”

Lý Mộc Thanh nắm chặt tay: “Văn đấu thay cho võ đấu!”

“Đấu văn?!”

Nhiều vị văn thần trong điện hai mắt sáng rực, đây chính là thế mạnh của họ!

Vừa rồi ai là người nói “chưa thối hủ nhỏ”? Hãy đứng ra đây!

Tiêu Huyền Sách có chút hưng phấn, lại có chuyện náo nhiệt để xem?

“Không sai, chính là văn đấu!”

Lý Mộc Thanh nhướng mày: “Lấy văn đấu để quyết định quyền sở hữu mỏ sắt Vân Sơn!”

Hộ bộ thượng thư đưa ra ý kiến: “Tam điện hạ, mỏ sắt Vân Sơn phân bố ở ba nước, chẳng phải là muốn mỗi nước cử một người ra thi đấu sao?”

Tiêu Linh Lung đột nhiên ngược mắt lên, nhìn Diệp Hồng Tuyết và Lưu Hán Long, nàng đã đoán được ý định của họ.

Quả nhiên, Lưu Hán Long vuốt râu cười nói: “Không cần phiền toái như vậy, bản vương đã cùng Diệp tướng quân thương lượng, Tề quốc và Cảnh quốc sẽ liên thủ thi đấu với Càn quốc.

“Nếu Càn quốc chiến thắng, hai nước chúng ta sẽ tùy ý Càn quốc khai thác mỏ sắt trong lãnh thổ. Nhưng nếu đại diện của hai nước chúng ta chiến thắng...”

Diệp Hồng Tuyết lạnh lùng tiếp lời: “Mỏ sắt Vân Sơn nằm trong lãnh thổ Càn quốc, vậy sẽ do hai nước chúng ta chia cắt, như thế nào?”

Vừa dứt lời, một tiếng hừ lạnh vang lên. Mọi người nhìn lại, là Dương lão thái sư.

Với thể mệnh của mình, lão thái sư không hề giấu diếm, nói chuyện cũng vô cùng khí phách: “Càn quốc ta không thiếu thi từ phong nhã, quý quốc sẽ sớm biết thôi.”

Lý Mộc Thanh vui vẻ, nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía Tiêu Linh Lung trên long ý: “Nói như vậy, Nữ Đế bệ hạ đã đáp ứng?”

“Bệ hạ, lão thần đã khổ đọc bách gia kinh điển, thi từ văn chương hơn bốn mươi năm. Hôm nay có cơ hội vì nước xuất lực, lão phu nhất định sẽ cống hiến hết mình!”

Dương thái sư nhìn mọi người với ánh mắt kiêu hãnh, ẩn chứa khí thế của một võ đạo cường giả. Lão tự tin rằng không ai có thể sánh được với mình!

Triệu thái phó, một trong tam công, cũng mỉm cười: “Lão phu cũng nguyện vì nước xuất chiến!”

Ai cũng là người đọc sách thông minh, thiên tài thần đồng. Lão Triệu ta năm xưa được mệnh danh là văn đầu vô địch thiên hạ, há lại là hư danh? Không ngờ già rồi vẫn có cơ hội rồi núi!

Thái sư và thái phó như hai cây đại thụ uy nghi trên văn đàn Đại Càn, tràn đầy tự tin nhìn về phía Tiêu Linh Lung.

Nhưng Nữ Đế bệ hạ lại rất cẩn thận, nhìn Lý Mộc Thanh với chút lo lắng: “Vậy Tam điện hạ thì sao?”

Lý Mộc Thanh mỉm cười: “Hồi Nữ Đế bệ hạ, Chu quốc ta nếu cùng Cảnh quốc và Tề quốc đến đây, tự nhiên cũng rất hứng thú với cuộc thi văn đầu này. Tuy không có mỏ sắt Vân Sơn, nhưng Đại Chu ta nguyện ra ba trăm vạn bạc trắng để tham gia!”

“Cũng coi như là một lần hội ngộ của bốn nước, Nữ Đế bệ hạ nghĩ sao?”

Mọi người xung quanh đều kinh hãi. Đại Chu quả không hổ là Đại Chu! Càn quốc một năm thu thuế cũng chỉ được năm sáu trăm vạn, vậy mà Lý Mộc Thanh, một Tam điện hạ, lại dám mở miệng ra là ba trăm vạn!

Làm sao không khiến người ta kinh hãi!

Thấy Tiêu Linh Lung chần chừ không trả lời, nụ cười của Lý Mộc Thanh càng rõ ràng hơn. Hắn cố ý thở dài một tiếng: “Nếu đề nghị này Nữ Đế bệ hạ cũng không đáp ứng, vậy Mộc Thanh cũng chỉ coi như đi không chuyến này. Sau khi giải thích, việc chư vị muốn đánh hay hòa đều không liên quan đến Đại Chu ta.”

Tiêu Linh Lung nghe vậy, tuy trong lòng bất an, nhưng đây quả thực là biện pháp tốt nhất trong tình huống không thể động đao binh!

“Trẫm đồng ý!”

Chương 118 -

“Được rồi!”

Lý Mộc Thanh trầm trồ khen ngợi, như thể lo sợ Tiêu Linh Lung đổi ý: “Nữ Đế bệ hạ quả nhiên khí độ phi thường, khiến người ta bái phục.”

Nói xong, hắn lấy ra một tờ giấy da dê từ trong ngực, mở ra và trình lên bằng hai tay, cúi đầu với nụ cười tươi tắn: “Đây là văn đầu ước thư, Đại Chu, Đại Tề, Đại Cảnh tam quốc đều đã đóng ấn, kính xin Nữ Đế bệ hạ ký tên. Lời thề này được thiên địa chứng giám, bát phương cùng giám!”

Thái giám tổng quản vội vàng tiến lên nhận lấy văn đầu ước thư, hai tay dâng lên cho Tiêu Linh Lung.

Nhìn ba dấu ấn đỏ tươi kia, đều là quốc tỹ của các quốc gia, sự bất an trong lòng Tiêu Linh Lung càng mãnh liệt.

Cầm lấy quốc tỹ, ánh mắt nàng lại hướng về phía Dương thái sư và Triệu thái phó.

Lão thái sư nở nụ cười cuồng nhiệt, thần sắc kiêu căng: “Bệ hạ yên tâm, có lão phu ở đây, tuyệt đối sẽ không để Đại Càn ta hổ thẹn!”

“Đúng vậy, võ phu vẫn nói chúng ta văn nhân chỉ biết ở hậu phương châm biếm thời chính, lý luận suông. Lần này cũng dễ dạy những kẻ chỉ biết múa thương lông bông thô lỗ kia nhìn xem, chúng ta văn nhân đồng dạng có thể hộ quốc!”

Triệu thái phó hừ một tiếng, hiển nhiên là bị câu nói “thối tha hủ nho” của Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên kích thích không nhẹ.

Được hai vị đại diện cho đỉnh cao văn đàn Càn Quốc khẳng định, Tiêu Linh Lung cuối cùng cũng hạ con dấu.

Thấy vậy, Lý Mộc Thanh mừng rỡ, cố gắng đè nén sự hưng phấn trong lòng.

Tiêu Linh Lung dời ngọc tỹ đi, sự việc liên quan đến quốc sự không cho phép nàng qua loa, mở miệng nói: “Đã muốn văn đầu, vậy nên thương nghị cách thức thi đấu.”

Lý Mộc Thanh lúc này đã đạt được mục đích, tâm trạng vô cùng thoải mái, cười vang nói: “Từ xưa văn đầu đơn giản là câu đối, văn chương, thi từ cùng với cầm kỳ thư họa, tổng

cộng bảy dạng. Chúng ta hai bên không bằng chọn ra ba dạng, ba ván hai thắng, công bằng công chính, đơn giản nhanh chóng, bệ hạ nghĩ sao?”

Tiêu Linh Lung nhìn thoáng qua hai vị lão nhân tài ba.

Triệu thái phó vội vàng nói: “Vậy trước tiên định một câu đối!”

“Không thành vấn đề.”

Lý Mộc Thanh mỉm cười: “Vậy bên ta sẽ ra một bài thơ. Cái thứ ba này, tùy tâm ý quý quốc.”

Lão thái sư cười ha hả: “Vậy cái thứ ba so về văn chương!”

“Được rồi!”

Lý Mộc Thanh nhanh chóng nói: “Vì cầu công bằng, xin quý quốc xuất lực dựng đài cao tại hoàng thành trong bảy ngày. Chúng ta sẽ thi đấu tại đế đô trước sự chứng kiến của bách tính. Thắng không kiêu, bại không nản!”

“Trẫm đồng ý.” Tiêu Linh Lung gật đầu.

Có bách tính chứng kiến, dù bên nào thắng thua cũng không thể chối cãi, nếu không sẽ bị thiên hạ nhạo báng.

Triệu thái phó không nhịn được cười: “Tam điện hạ, người có biết lão phu có biệt danh là ‘Thiên Vương Đối Xuyên Tràng’ không?”

Lão thái sư, một trong song kiêu, cũng cười khẽ: “Lão phu từng được Trương Thánh tiên sinh khen ngợi về văn chương. Không biết ba vị quý sứ đại biểu có ai tinh thông học tập không? Đến lúc đó nếu thua quá thảm thì không hay.”

Vừa nghĩ tới việc mình có thể dương danh thiên hạ dưới sự chứng kiến của bách tính đế đô, cả hai vị đại tài đều không thể kiềm chế được.

Họ hận không thể bắt đầu văn đấu ngay hôm nay!

Để cho thế nhân đều biết, lão Dương lão Triệu ta học sâu như biển!

Lý Mộc Thanh không nói thêm gì, Lưu Hán Long và Diệp Hồng Tuyết cũng đứng dậy.

“Nữ Đế bệ hạ, nếu sự tình đã định, vậy chúng ta xin phép lui ra trước, đợi bảy ngày sau văn đầu bắt đầu.”

“Trẫm cũng mong chờ như vậy, Mã tổng quản.” Tiêu Linh Lung nói.

Thái giám tổng quản bên cạnh vội vàng lên tiếng, Nữ Đế bệ hạ mở miệng: “Cần phải hảo hảo chiêu đãi quý sứ.”

“Nô tài tuân lệnh.”

Ba người đi ra ngoài đại điện, nhìn nhau cười. Khi sắp bước ra khỏi đại môn, Lý Mộc Thanh dừng bước quay người lại nhìn Tiêu Linh Lung.

Tiêu Linh Lung chú ý tới và mở miệng: “Tam điện hạ còn có gì chỉ giáo?”

Lý Mộc Thanh mắt lộ vẻ giễu cợt: “Bệ hạ nghiêm trọng, chỉ giáo chưa nói tới, bất quá là nhắc nhở một chút Thái sư đại nhân cùng Thái Phó đại nhân. Người bên ta tham dự văn đầu, chính là Trương Thánh tiên sinh!”

Nói xong Lý Mộc Thanh cười to rời đi.

Khi hai chữ “Trương Thánh” trong miệng hắt rơi xuống, cơ hồ trong nháy mắt!

Tất cả quan văn trong đại điện đồng loạt nhìn về phía tuyệt đại song kiều!

Dương thái sư cùng Triệu thái phó hai người!

Triệu thái phó trầm mặc chốc lát, mới dùng một loại ngữ khí nghi hoặc hỏi đệ tử của mình: “Tam điện hạ vừa rồi nói, người văn đầu bọn họ là ai?”

Sĩ tử kia do dự một chút: “Hình như là Trương Tử, Trương Thánh tiên sinh.”

A, thì ra là Trương Thánh tiên sinh a.

Triệu thái phó nở nụ cười một tiếng, sau đó hai mắt trợn lên trực tiếp hôn mê bất tỉnh! Còn cả người co quắp!

Tiêu Huyền Sách hoảng sợ: “Mẹ kiếp, sao lại hôn mê? Sợ tới mức?”

“Mau truyền thái y!”

Tiêu Linh Lung lập tức ý thức được tình huống không thích hợp lớn tiếng nói.

Mọi người vội vàng luống cuống tay chân đặt Triệu thái phó nằm thẳng trên mặt đất, sau đó vừa nhìn Dương thái sư, liền thấy lão thái sư chống quải trượng không nhúc nhích.

Nhiều người ngơ ngác.

Không hổ là lão thái sư, dù sao lớn tuổi hơn thái phó mấy tuổi, biết muốn cùng thiên hạ văn thủ Trương thánh văn đấu, lúc này còn có thể như thế vân đạm phong khinh bình thản ung dung, chúng ta không kịp a!

Mọi người còn đang cảm thán, trong lúc bất chợt lão thái sư ôi một tiếng.

Tiêu Linh Lung vội vàng chạy xuống khỏi long y: “Thái sư, ngài làm sao vậy?”

“Ôi, bệ hạ, lão thần... lão thần bụng đau quá, a! Tựa như ruột xuyên bụng thôi, ai nha không được rồi! Bệ hạ! Ngay sau văn đầu lão thần sợ là không được rồi! Ai nha bụng đau quá! Đau chết lão thần rồi! Cứu mạng a!”

Nữ Đế bệ hạ ngây người, sắc mặt trầm xuống. Đông đảo đại thần cũng im lặng không nói.

Chỉ có Huyền Sách hoàng tử, nhìn không nổi nữa, thiếu chút nữa không đá một cước vào lão thái sư: “Người... người đau bụng, che đầu làm gì!”

Lão thái sư: “Ai nha! Đầu cũng đau rồi! Bệ hạ, lão thần không được rồi!”

Con mẹ nó, không hổ là tam công đại thần, đủ vô sỉ!

Tuyệt đại song kiêu trong nháy mắt biến thành hai con thần lân khiếp chiến, một người bị dọa ngất, một người giả bệnh, mặc kệ nhiều như vậy chính là khiếp!

Nữ Đế bệ hạ hôm đó cũng tức đến mức ngã bệnh.

Đất nước đang lâm nguy!

Đêm khuya:

Tiêu Huyền Sách thành thật đợi ở trước giường, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tiêu Linh Lung. Mặc dù ngày thường rất đẹp, nhưng lúc này lại trông như ma quỷ. Hoàng tử mười lăm mười sáu tuổi này, lúc này cũng có chút sợ hãi.

Dù sao tận mắt nhìn thấy một trong tam công thái phó bị dọa ngất xỉu, thái sư giả bệnh, tỷ tỷ của mình cũng ngã quy, nhất là vị thứ ba này, có thể nói từ sau khi tiên hoàng qua đời, Tiêu Linh Lung chính là vì hắn che gió che mưa, chống đỡ một mảnh trời tồn tại.

Nhưng mà hôm nay hắn lại cảm giác tồn tại này giống như cũng không phải không gì không làm được, cũng có năng yếu ớt một mặt.

Từ từ tỉnh dậy, Tiêu Linh Lung vừa phát giác mình nằm trên giường, liền lập tức muốn đứng dậy.

Tiêu Huyền Sách vội vàng kêu lên: “Đại tỷ!”

“Huyền Sách?”

Tiêu Linh Lung có chút kinh dị. Lục Uyên đứng một bên vội vàng lại gần hầu hạ, lo lắng nói: “Bệ hạ, ngài mau nằm xuống, thái y nói ngài phải nghỉ ngơi thật tốt, không cần quá mức vất vả.”

Tiêu Linh Lung: “Trẫm không sao, Thái phó cùng Thái sư hai người như thế nào?”

Nhắc tới Tiêu Huyền Sách liền tức giận, mở miệng nói: “Hai lão khốn kiếp này, trực tiếp xưng bệnh xin nghỉ, nghe người trong phủ bọn họ nói tình huống kia, ngày mai phỏng chừng có thể khai tiệc rồi!”

Chương 119 - tuyệt vọng

“Huyền Sách, không thể hồ ngôn loạn ngữ!”

Tiêu Huyền Sách không phục, cãi lại: “Rõ ràng là như vậy! Chỉ nghe tên đã sợ đến mức giả bệnh lăn đùng ra! Cả ngày chỉ biết giả dối, đạo lý thánh hiền gì chứ! Phi!”

Càng nói càng hăng say, Tiêu Huyền Sách nói: “Văn đầu cũng là hai người bọn họ xưng phong nhận việc, giờ nghe thấy đối

thủ mạnh liền sợ hãi. Chưa chiến đã sợ hãi, chẳng phải là đào binh trên sa trường sao!

“Cẩn thận, dạy ta cũng thành hèn nhát!”

“Ngươi!”

Tiêu Linh Lung vốn đang bị bệnh, nghe đệ đệ bức tức, càng cảm thấy tâm phiền ý loạn, hết lần này tới lần khác không có cách nào phản bác.

Dù sao, hai lão già kia mặt mũi già đều không cần cũng là sự thật.

Lục Uyên bất đắc dĩ nói: “Điện hạ, dù sao cũng là Trương Tử, Trương Thánh tiên sinh, văn thủ thiên hạ, nhân vật thần tiên trong lòng vô số văn nhân.”

Tiêu Huyền Sách nào biết Trương Thánh gì, ha hả nói: “Trâu bò như vậy? Có bằng Triệu Khang sao? Biết làm thuốc súng đen sao?”

Lục Uyên không nói gì, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích.

“Trương Thánh, được thiên hạ đọc sách xưng là Trương Tử, cầm kỳ thư họa thi từ văn chương không chỗ nào không tinh, không chỗ nào không thông.

Chính là thánh nhân của vương triều Đại Chu! Được tôn là thiên hạ văn thủ!

Cũng chính là lão nhân gia hần còn sống, bằng không người đọc sách đều hận không thể đem hần chuyển đến trong miếu thấp hương dập đầu.”

Đại danh của hần ngay cả Triệu Khang cũng nghe nói qua.

Đêm hôm đó, Mai Nhược Lan ở Quý tộc đường đọc thơ, mấy câu cuối cùng chính là Triệu Khang cố ý sửa, vì để cho mọi người càng có thể tiếp nhận, câu cuối cùng trực tiếp nói ra.

“Trương thánh văn hà lậu chi hữu!”

Trương tiên sinh bên cạnh Lý Mộc Thanh nghe được thì tâm hoa nộ phóng, đều lầm tưởng là Mai Nhược Lan viết văn chương, coi Mai Nhược Lan là đối thủ có thể so sánh dài ngắn trong văn chương.

Nghe Lục Uyên nói như thế, trong lòng Tiêu Huyền Sách có chút kính sợ: “Còn sống người khác đã muốn thấp hương cho hân, quả thật rất lợi hại.”

Thở dài một tiếng, Tiêu Linh Lung cười khỏ: “Việc này trầm suy nghĩ không chu toàn, sớm nên nghĩ đến nếu Đại Chu cũng xen vào, như vậy tất nhiên sẽ có chuẩn bị.”

“Đại tể ngài cũng đừng khỏ sợ, nếu đám kia chỉ lấy bổng lộc không làm việc, nhiều chút bản lĩnh sao có thể như vậy!”

Lục Uyên hai mắt híp lại, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, tam quốc sứ thần liên ở tại quốc khách sạn, bây giờ nghĩ đến Trương Thánh kia, tất nhiên là đem đó tại quý tộc đường đi theo bên người Lý Mộc Thanh, vị lão tiên sinh đó.”

“n?” Tiêu Linh Lung nhú mày, chờ đợi Lục Uyên nói tiếp.

Giọng Lục Uyên lúc này hoàn toàn không giống một nữ tử mới hai mươi tuổi, cất giấu vài phần lạnh lùng: “Đám người Lâm lão đều ở trong nội thành, giết một thư sinh già yếu tay trói gà không chặt, dễ như trở bàn tay.”

Tiêu Huyền Sách bị dọa nhảy dựng, trợn mắt há hốc mồm!

Quay đầu lại nhìn về phía đại tể của mình, hiển nhiên là không tin đại tể của mình đề tiện như vậy.

Đã thấy Tiêu Linh Lung lắc đầu cười khỏ một tiếng: “Phương pháp này không ổn.”

Huyền Sách hoảng tử chân kinh, nhịn không được nói: “Đây không phải là hành vi tiểu nhân sao?”

Tiêu Linh Lung nghe vậy dở khóc dở cười, người này đến tột cùng muốn khi nào mới có thể lớn lên a! Không giải thích nhiều với Tiêu Huyền Sách, Nữ Đế bệ hạ chỉ nói: “Diệp Hồng Tuyết người này rất mạnh, võ học trên trăm, trận chiến năm đó trăm cùng Lâm lão liên thủ đều bị nàng áp chế.

“Có nàng ở đây, Trương Tử không phải dễ giết như vậy!”

“Chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn bọn họ văn đấu thắng lợi, đem mạch mỗ vốn nên thuộc về chúng ta chấp tay nhường người!”

Tiêu Linh Lung có chút mệt mỏi: “Cho dù giết thì sao? Trương Tử tài dù chết, ba người Lý Mộc Thanh đều đã có phương án

dự phòng.”

“Hắn một thư sinh, nếu dám không ngại ngàn dặm xa xôi mà đến lội nước đục này, hiển nhiên sớm đã có giác ngộ, một khi như vậy, còn không bằng đường đường chính chính đấu một hồi.!”

Huyền Sách hoàng tử trong lòng dễ chịu một chút, đây mới là đại tỷ của mình.

Hành động ám sát này thật sự là có chút bỉ ổi.

Trong lòng cũng nghĩ ra phân lực, Tiêu Huyền Sách hỏi: “Vậy nên để cho ai đi văn đấu? Hai lão hóa kia đã thành rùa đen rụt đầu, ta xem những quan văn khác cũng treo.”

Tiêu Linh Lung cố gắng giữ vững tinh thần: “Từ cổ văn không có đệ nhất võ không có đệ nhị, Lục Uyên.”

“Nô tỳ ở đây!”

“Truyền trăm khẩu dụ, thu thập đại biểu, bảy ngày sau văn đấu, người có can đảm xuất chiến vô luận thắng bại, phong tước tam phẩm Long Đồ Các đại học sĩ! Nếu có thể lấy được thắng lợi, gia phong Quan Văn Điện đại học sĩ tước nhị phẩm! Ban thưởng Hầu tước vị! hướng tất cả mọi người bố cáo !”

Trọng thưởng dưới tất có dũng phu, hiển nhiên Nữ Đế bệ hạ đã nghĩ không ra cái gì biện pháp tốt hơn, chỉ có thể dùng tước vị quan hàm đến kích thích mọi người.

Lục Uyên vội vàng gặt đầu, rời đi ban bố khẩu dụ của Nữ Đế.

Trong tâm cung chỉ còn lại hai tỷ đệ.

Tiêu Linh Lung giơ tay lên, làm hoàng tử điện hạ hoảng sợ, vội vàng trốn đi, đã bệnh thành như vậy, còn muốn đánh ta?

Nữ Đế bệ hạ thấy thế, bất đắc dĩ cười cười sờ sờ tóc đệ đệ:

“Bây giờ nghĩ lại, trăm là bị tên vô liêm sỉ Triệu Khang lừa dối, cái gì đánh không nhiều, không đánh không thành khí. Cho dù văn võ không thành, nhưng hoàng đệ vẫn đau lòng trăm làm tỷ tỷ.”

Tiêu Huyền Sách ngạc nhiên, thì ra lão tử trong khoảng thời gian này nhiều trận đánh như vậy đều là do tên khốn kiếp Triệu Khang kia làm hỏng phải không?

Thù này ta nhớ trước!

Nhìn Tiêu Huyền Sách buồn bã không nói gì, Nữ Đế ôn hòa nở nụ cười: “Huyền Sách, phải nhanh lớn lên một chút a. Tỷ mệt mỏi rồi.”

Trái tim run lên, Tiêu Huyền Sách cúi đầu: “Đại tỷ làm hoàng đế là tốt rồi.”

“Đệ ngốc.”

...

Ngày đầu tiên:

Hoàng bảng được dán tại các cửa thành đế đô, thu hút vô số người dừng bước quan sát. Khi nghe nói triều đình muốn tổ chức văn đấu, không ít học sinh hứng thú tham gia. Tiêu Linh Lung cũng không giấu diếm gì, cho dán tên Trương Thánh lên hoàng bảng làm đối thủ.

Lập tức, những học sinh ban đầu còn nóng lòng muốn thử đều trở nên khiếp sợ.

Đấu với Trương Tử Văn ư?

Quá ư là náo loạn!

Quả nhiên không ngoài dự liệu, không ai dám giật hoàng bảng!

Nghe Lục Uyên báo cáo, Nữ Đế bệ hạ miễn cưỡng khôi phục chút tinh thần, tỏ ra bình tĩnh: “Trẫm biết rồi.”

Ngày thứ hai:

Vẫn không có ai giật hoàng bảng. Tuy nhiên, chuyện văn đấu đã truyền ra khắp đế đô. Mặc dù không có can đảm ứng chiến, nhưng nhiều người vẫn đứng sau bàn tán, lý luận suông.

Nhất là khi biết văn đấu này liên quan đến quốc sự, một số thư sinh tự xưng là đầy bụng kinh luân, vì muốn báo quốc mà kích động quần chúng. Họ tùm năm tùm ba phân tích cách đánh bại văn thủ Trương Thánh.

Nhưng dù phân tích thế nào, cuối cùng họ đều đi đến một kết luận:

Luận thi từ văn chương, khắp thiên hạ không ai có thể sánh bằng Trương Thánh!

Chỉ với một người, mà áp chế cả một quốc gia!

Trong lúc nhất thời, không chỉ triều đình văn võ đại thần, đế đô bên trong đọc sách học sinh, mà ngay cả dân chúng đều có chút tuyệt vọng.

Có vẻ như kiếp này, Càn Quốc không qua được ải này!

Dưới cổng thành hoàng đế:

Có người mang theo lồng chim, dắt theo một con chó nhỏ đứng trước cửa thành, nhìn nội dung trên hoàng bảng hơn nửa ngày. Binh lính thủ thành thấy hắn đứng lâu không đi, trong lòng cũng muốn vì nước xuất lực, nên tiến lên hỏi: “Vị công tử này, xem ngươi cũng là người đọc sách, có muốn yết bảng hay không? Bệ hạ nói chỉ cần có can đảm ứng chiến, vô luận thắng bại đều có thể phong làm tam phẩm Long Đồ Các học sĩ đây!”

Triệu Khang liếc mắt: “Liên quan rắm gì đến lão tử, ai nói lão tử là người đọc sách?”

Chương 120 - chỉ có người

Dưới gốc cây cổ thụ, Triệu Khang nhìn nhả nhả vỏ hạt dưa, đối diện là nhóm thư sinh đang say sưa bàn luận về thơ văn của Trương Tử. Bỗng, một thanh niên ném quyển sách xuống đất, phẫn nộ: “Chết tiệt, trước đây đọc thơ Trương Tử, ta chỉ thấy hào hùng, muốn ngửa mặt lên trời gào thét. Giờ đọc lại, sao lại khiến ta tức giận đến vậy!”

Mọi người thở dài đồng cảm: “Đúng vậy, Trương Tử Thi quả vô địch! Muốn đánh bại bằng thơ ca là điều không thể. Bệ hạ cũng thật hồ đồ, sao lại đáp ứng văn đầu chứ?”

“Ta nghe nói mỏ sắt Vân Sơn trữ lượng khổng lồ, Cảnh quốc và Tề quốc lấy có này uy hiếp, bệ hạ làm sao có thể không đáp ứng?”

Lúc này, một giọng nói khàn khàn vang lên: “Có lẽ đầu óc bệ hạ bị lừa rồi!”

Nhóm thư sinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Triệu Khang đang trêu đùa chú chim trong lồng, bên cạnh là chú chó nhỏ thè lưỡi. Dáng vẻ của hắn chẳng khác nào một công tử bột không học vấn, không nghề nghiệp.

Một thư sinh tức giận: “Người dám nói Nữ Đế bệ hạ như vậy?”

Triệu Khang nhún vai: “Tám mươi phần trăm là thật! Chắc chắn trong triều có mấy lão già tham lam muốn lợi dụng văn đầu để tranh giành quyền lực. Con chó kia... khụ khụ, bệ hạ bị ba nước Chu Cảnh Tề ép sát, nhất thời không nghĩ ra biện pháp gì tốt. Bị bọn lão già lừa gạt, nhất thời hồ đồ đáp ứng. Sau đó bọn họ tung Trương Tử Vương Nổ ra, khiến bệ hạ lo lắng. Ta đã sớm nói, gánh phen còn mạnh hơn bọn họ, nhưng họ không tin.”

Mấy thư sinh sững sờ, một người dè dặt nói: “Dù vậy, người cũng không nên nói năng bừa bãi như vậy.”

Triệu Khang khinh thường: “Cái này còn gọi là bừa bãi? Ta không chửi mắng vài câu là tốt lắm rồi. Bệ hạ cứ do dự mãi, sớm muộn gì cũng mất nước!”

“Năm đó liên quân ba nước đều đánh lui, còn sợ gì lần này?”

“Lão tử cho bệ hạ thuốc súng đen, bệ hạ lại giữ khư khư. Ném vài quả bom qua biên giới ba nước, chỉ vài ngày, họ sẽ cầu xin bệ hạ! Bọn họ chọn thời điểm ta hung hãn nhất để gây chuyện, do dự mãi chỉ khiến ta mất nước!”

Mấy thư sinh liếc nhìn nhau, một người lo lắng nói: “Đánh trận sẽ khiến dân chúng lầm than, và rất nhiều người sẽ chết.”

“Đánh được một trận để tránh trăm trận sau. Nói các người chỉ biết lý luận suông, có thời gian đi ra ngoài nhìn thế giới xem! Hiểu thế nào là phụ bạc du học không?”

Triệu Khang còn muốn nói tiếp, thì xa xa vang lên tiếng gọi: “Lão Triệu!”

“Làm gì?” Triệu Khang bực mình đáp.

Hắn chỉ có một người gọi hắn như vậy, ngoại trừ chuyện làm ăn, hắn thật sự không muốn dính líu đến người này.

Ninh vương Tiêu Phi Vũ, tay cầm lồng chim, tiến đến: “Đi, uống rượu!”

“Không có tâm trạng.”

Tiêu Phi Vũ: “Ta mời!”

Triệu Khang vội vàng dắt chó: “Đi Vạn Xuân Lâu!”

Nhìn hai người đi xa, một thư sinh xì một tiếng: “Lúc này còn có tâm trạng uống rượu, còn nói chúng ta lý luận suông. Loại phế vật này chỉ biết hưởng thụ, thiên hạ sớm muộn sẽ hỏng trong tay bọn họ!”

.....

“Nghe nói chưa? Chuyện văn đấu.”

Tiếng xôn xao về văn đấu lan tỏa khắp nơi, Tiêu Phi Vũ cùng Triệu Khang bước đi, Tiêu Phi Vũ than vãn: “Lũ khốn kiếp này thật quá hèn hạ, lại dùng Trương Tử ra trận!”

Triệu Khang nhướn mày: “Vương gia chỉ là hư danh, lo chuyện kiếm tiền mới là thực tế.”

“Người đã nhận là Vương gia, há chẳng nên vì giang sơn Tiêu gia mà suy nghĩ?”

Tiêu Phi Vũ cười khỏ, thoáng nhìn Triệu Khang: “Lão Triệu, người từng là mệnh quan triều đình, chẳng lẽ...”

“Thôi đi!” Triệu Khang hất hủi: “Một thất phẩm tri huyện, một Chiêm sự thừa, làm sao xứng đáng với hai chữ ‘mệnh quan’?”

“Dù sao cũng là quan mà.” Tiêu Phi Vũ nịnh nọt, nụ cười nịnh hót chẳng giống Vương gia mà như chó săn: “Ta nghe Nhượng Lan nói, nếu ai có thể thi từ văn chương hơn được Trương Tử, chỉ có người.”

“Cái gì? Mẹ ta không biết ta viết lách dở tệ đến vậy!”

“Giả bộ, giả bộ!”

Tiêu Phi Vũ ôm vai Triệu Khang tiến vào Vạn Xuân Lâu, nơi pháo hoa rực rỡ được Nữ Đế dung túng, cũng là nơi Mai Nhượng Lan tọa lạc.

Tú bà niềm nở chào đón, vội vàng nhận lấy lồng chim và chú chó nhỏ của hai người. Tiêu Phi Vũ trực tiếp kéo Triệu Khang

lên lầu cao nhất.

Cửa mở ra, hương thơm nồng nàn xộc vào mũi. Triệu Khang nhìn quanh: “Khá lắm, đây là Tam Nương dạy dỗ các nàng sao?”

Liễu Tương Âm, Tần Ngọc Phượng, Mai Nhượng Lan - cả ba đều ở đây, cùng chen chúc bên Tiêu Phi Vũ.

“Triệu công tử!” Ba nữ tử chào đón nồng nhiệt. Triệu Khang vội vàng khoát tay: “Đừng đừng, ta nói cho các nàng biết, ta ý chí không kiên định, dễ dàng phạm sai lầm. Biến các nàng từ thanh quan thành hồng quan, e rằng quan to hiền quý trong đế đô sẽ xé xác ta!”

Thanh quan bán nghệ không bán thân, hồng quan thì sắc nghệ đều tốt. Ba nữ tử đồng thời đỏ mặt, Tiêu Phi Vũ chặc lưỡi: “Tổ chất đâu?”

“Chỉ đùa một chút thôi.” Triệu Khang cười, rượu và thức ăn được dọn lên. Sau khi uống một chén rượu, Triệu Khang nhìn vào mắt bốn người: “Đừng nhìn ta như vậy, hôm nay chỉ nói chuyện Phong Nguyệt, không nói chuyện khác.”

Liễu Tương Âm mím môi: “Công tử, hiện giờ quốc gia lâm nguy, công tử thật muốn khoanh tay đứng nhìn?”

Tần Ngọc Phượng dịu dàng nói: “Hiện giờ trong đế đô, vô số thư sinh ngày đêm mong mỏi, vắt hết óc, chỉ cầu một cơ hội có thể thăng được Trương Tử. Công tử đại tài, cần gì phải giấu ngọc trong đá?”

“Đúng vậy, công tử.” Mai Nhượng Lan nhìn Triệu Khang đầy yêu thương: “Đêm đó từ biệt Quý tộc đường, Nhượng Lan nghiên cứu bài thơ ‘Lậu thất minh’ của công tử, càng đọc càng thấy kinh tài tuyệt diệu. ‘Ở trên trời nguyện làm bỉ dực điều, ở dưới đất nguyện vì liên lý chi, thiên trường địa cửu có khi tận, mỗi hận này kéo dài vô tuyệt kỳ’, có thể nói là nói hết nam nữ yêu hận. Người không dùng tình thâm khó có được câu này.”

Triệu Khang im lặng....

Nói nhảm, đây là lão tử sao chép, hơn nữa còn là sao chép tinh chọn kỹ, có thể không cần tình sâu đậm! Có thể không hứng thú tao nhã?

“Công tử học thức Nhược Lan bình sinh chứng kiến, quốc gia lúc nguy nan, công tử dương danh thiên hạ ngăn cơn sóng dữ a!”

Xấu hổ sờ chóp mũi, Triệu Khang uống rượu che giấu: “Thì ra trong lòng ngươi, ta lợi hại như vậy.”

Mai Nhược Lan đỏ mặt, nhìn Triệu Khang nhìn chung quanh, thanh âm nhỏ bé yếu ớt: “Nếu công tử nguyện ý văn đầu xuất thủ, Nhược Lan nguyện..... Nhược Lan nguyện cùng công tử cùng nhau đêm xuân, sau này làm nô làm tỳ cả đời hầu hạ.”

Triệu Khang hoảng sợ: “Chết tiệt, ngươi không có bệnh chứ, làm thật đi!”

Liễu Tương Âm đôi mắt đẹp Xuân Ba nhộn nhạo: “Công tử, Tương Âm cũng nguyện, có thể thắng hơn Trương Tử chỉ có công tử ngài!”

“Nếu công tử không bỏ, thì ba người chúng ta ở đây hầu hạ cũng được.” Tần Ngọc Phượng mỉa mai như tơ kêu một cái quện rũ.

Triệu Khang kinh ngạc, nguyên lai dành cho hắn sao? Có Nhan Như Ngọc a!

Chương 121 - Ai viết thơ

“Ba vị tỷ tỷ, đừng trêu chọc ta nữa, uống rượu thôi!”

Nhìn ánh mắt tha thiết của ba nữ nhân, Triệu Khang đầu tiên là ngẩn ngơ, ba người này không phải muốn “thắt lưng” của hắn chứ?

Không đúng, y học thế giới này chưa phát triển đến mức độ đó!

Vậy thì nhất định là tham luyện tư sắc của lão tử!

Thiếu chút nữa bị lừa, may mà lão tử so sánh một chút!

Tiêu Phi Vũ cười quái dị: “Lão Triệu à, để đô tam đại mỹ nhân đồng thời hiến thân mà ngươi đều cự tuyệt, ngươi không có vấn đề gì chứ?”

Liễu Tương Âm và hai nữ nhân khác vốn dĩ quen thuộc với chốn phong nguyệt, ánh mắt trở nên kỳ lạ!

“Thả rắm!”

Triệu Khang chửi ầm lên: “Ngươi biết lão tử sung mãnh thế nào không! Đi Nguyên Giang huyện Di Hồng viện hỏi thăm một chút, có biết ‘kim thương bất ngã’ là gì không?”

“Nóng nẩy! Ngươi nóng nẩy!” Tiêu Phi Vũ vẫn cười quái dị.

Triệu Khang tức giận muốn đấm cho hắn một quyền!

Sau một trận cười ầm ĩ, Tiêu Phi Vũ hiếm khi đứng lên, tự mình rót cho Triệu Khang một ly rượu: “Lão Triệu, ta vẫn nói câu kia, nếu có thể ra tay thì giúp một tay.”

Triệu Khang không nói gì, Tiêu Phi Vũ thở dài: “Mỏ sắt Vân Sơn không chỉ đơn giản là một mạch khoáng, dựa theo địa lý ty thăm dò, chỉ trữ lượng trong U Châu đã đủ cho ta sử dụng hai mươi năm.”

“Lớn đến giáp trụ binh khí, nhỏ đến nồi niêu xoong chảo của bách tính, nếu lần này thua bọn họ, mạch khoáng rơi vào tay người khác, tương lai ít nhất hai mươi năm.”

“Đạo thương binh mã khí giới của Đại Càn ta đều yếu hơn tam quốc, đến lúc đó thật sự là tai ương ngập đầu.”

Triệu Khang có chút nặng nề, “Đừng nói những thứ u ám này, uống rượu thôi! Nói cho các người biết, không có phép của lão tử, không được nói những bài thơ văn chương kia là do lão tử viết, bằng không ta với các người trở mặt!”

Thành thật mà nói, tuy làm huyện lệnh năm năm, hắn đối với Càn quốc thật không có lòng trung thành gì. Hắn làm hết thảy chỉ là để cho Nguyên Giang huyện ăn no mặc ấm, dùng hết khả năng để cho dân chúng không lo lắng về lương thực.

Sẽ không còn ai chết đói nữa!

Ai làm hoàng đế, đối với hắn mà nói không quan trọng.

Hắn chỉ muốn kiếm tiền, chỉ muốn phát triển! Sợ nhất phiên toái!

Nhưng từ khi gặp phải con cầu nữ nhân kia, phiên toái xuất hiện khắp nơi!

Lần này càng tốt, thảm họa quốc gia đều gặp phải!

Lão tử cũng không phải đáng cứu thế!

Cái gì tranh bá thiên hạ, lão tử căn bản không có hứng thú!

Chỉ tiếc, thế giới này không ai hiểu hắn.

.....

Cùng lúc đó, trong hoàng cung, bách quan triều đình tề tựu đại diện. Ngay cả song kiêu giả bệnh cũng phải xuất hiện. Hộ bộ Thượng thư vội vã chạy vào từ ngoài điện.

Tiêu Linh Lung bước xuống từ long ỷ: “Trương ái khanh!”

Hộ bộ Thượng thư thở hồng hộc: “Bệ hạ!”

Tiêu Linh Lung: “Trương ái khanh, người nói có người có thể ở thi từ thắng Trương Tử, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Mọi người không màng lễ nghi, vây quanh Hộ bộ Thượng thư, nhất là các văn thần, vô cùng sốt ruột.

Từ khi tin tức văn đấu truyền ra, thư sinh trong đế đô mắng chửi sứ thần Tam Quốc và Trương Tử, đồng thời tìm cách chiến thắng.

Bọn họ còn mắng cả đám văn thần, cho rằng họ vô dụng, chỉ biết đọc sách mà không biết làm gì.

Lúc đầu còn mắng dè dặt, sau đó mắng toàng toạc, thậm chí đến phủ Thái Sư và Thái Phó để mắng.

Đại khô tuyệt đại song kiêu tức đến mức cao huyết áp, não huyết khối.

Hiện tại, các văn thần không dám ra đường vì sợ bị đánh.

Hôm nay, Hộ bộ Thượng thư lại nói có người có thể ở văn đầu thắng Trương Tử, khiến cả triều đình náo động.

Hộ bộ Thượng thư lấy ra một sấp giấy: “Bệ hạ, hoàng tử điện hạ, chư vị đại nhân mời xem!”

Mọi người vây quanh nhìn chữ viết trên giấy.

Hộ bộ Thượng thư vừa trải trang giấy vừa nói: “Bệ hạ, hôm nay vì thần sáng sớm liền bắt đầu chạy khắp đế đô, tìm người chứng thực hồi ức, Quý tộc đường đêm đó...”

“Quý tộc đường?” Dương lão thái sư sững sốt.

Đột nhiên nhớ ra điều gì, râu ria run rẩy: “Đêm đó, quý tộc đường bán đấu giá kim cương câu thơ!”

Đúng vậy!

Hộ bộ Thượng thư kích động nói: “Lúc ấy chúng ta chỉ lo đấu giá đồ vật, hoàn toàn không có chú ý tới, những nữ tử kia trong miệng đọc câu thơ, các người mời xem câu này.”

Mọi người nhẹ nhàng nhắc tới.

“Quần áo dần rộng chung bắt hối, vì y tiêu đến người tiều tụy!”

Triều thái phó kích động: “Câu hay! Đem nam tử si tình miêu tả đến cực hạn, cho dù ngày càng gầy gò cũng không cảm thấy hối hận, tình nguyện một mực vì người trong lòng gầy gò đến tinh thần uể oải tiều tụy!”

Hộ bộ Thượng thư lại lấy ra tờ giấy thứ hai: “Còn có một câu này.”

Mọi người nhìn.

“Tử sinh khế khoát, cùng Tử Thành nói. Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.”

Một gã đại học sĩ kích động như điên: “Nhân sinh chuyện may mắn lớn nhất, bất quá là có thể cùng người mình yêu, chấp tử chi thủ dữ tử giai lão!”

“Hai bài này, là vì thần nhiều mặt chứng thực xác nhận không có sai chữ, cũng là đấu giá mười viên kim cương bên trong, duy nhất hoàn chỉnh hai bài thơ.”

Hộ bộ Thượng thư giới thiệu.

Tiêu Linh Lung khẽ khàng cất tiếng:

“Bắc quốc giai nhân, di thể độc lập.

Cố khuynh nhân thành, lại cố khuynh nhân quốc.

Thà không biết khuynh thành cùng khuynh quốc?

Giai nhân khó tái đắc!”

Lời thơ như rót mật vào tai, vẽ nên bức tranh tuyệt sắc về một giai nhân khuynh đảo cả thành trì và quốc gia.

“Từng thương hải nan vi thủy, ngoại trừ vu sơn bất thị vân.

Lấy bụi hoa lười hồi tưởng, bán duyên tu đạo bán duyên quân.”

Hai câu thơ tiếp theo như lời tự sự của giai nhân, trải qua bao thăng trầm, giờ đây chỉ muốn bán duyên tu đạo, bán duyên cho người quân tử.

Tiêu Linh Lung trầm giọng bình luận:

“Một bài thơ miêu tả tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành, một bài giảng về tình cảm vợ chồng đều là thơ hay khó có được!”

Lời khen ngợi của Tiêu Linh Lung khiến đám người Hàn Lâm Viện như bừng tỉnh. Họ chăm chú nhìn vào những câu thơ trên giấy, tinh tế thưởng thức và không khỏi cảm thán rằng những câu thơ này hoàn toàn không thua kém gì thi từ của Trương Thánh Điện, thậm chí còn hơn một bậc!

Trương đại nhân mỉm cười, tiếp tục tiết lộ:

“Bệ hạ còn có cái này! Bài văn này là lúc mở màn Mai Nhược Lan đọc.

Sơn bắt tại cao hữu tiên tắc danh, thủy bắt tại thâm hữu long tắc linh...”

Mọi người say mê đọc từng câu từng chữ, bị thu hút bởi khí phách phi thường ẩn chứa trong bài văn.

“Hay cho một thiên thác vật ngôn chí minh văn, ngắn gọn tám mươi một chữ, chữ chữ châu ngọc đọc chi miệng đầy sinh hương!”

“Văn chương tầng thứ minh phân, lấy sơn thủy khởi hưng, dẫn xuất tư thị lậu thất duy ngô đức Hình này ý chính, ta viết không ra.”

“Cuối cùng một câu này, Trương Thánh Vân hà lậu chi hữu, hản là đọc làm có hà lậu chi, quả thực là thần lai chi bút!”

Tâm trạng mọi người sôi động hẳn lên. Tuyệt đại song kiêu cảm nhận được hy vọng chiến thắng, họ thầm nghĩ: “Trương Tử tuy lợi hại, nhưng Càn Quốc ta cũng có cao nhân ẩn sĩ! Hãy chờ xem!”

Tất cả mọi người đều hướng mắt về phía Trương đại nhân, Nữ Đế bệ hạ cũng rạng rỡ nụ cười lần đầu tiên sau ba ngày.

Trương đại nhân trầm ngâm suy tư, rồi đưa ra đáp án:

“Rất có thể là Mai Nhược Lan cô nương của Vạn Xuân Lâu.”

Chương 122 - lố bịch

Mai Nhược Lan!

Văn võ bá quan nhìn nhau, xôn xao bàn tán. Cái tên này không xa lạ gì với họ.

Triệu thái phó trầm ngâm: “Thi từ của Nhược Lan cô nương quả thực phi thường, nhưng e rằng chưa đạt đến cảnh giới như vậy.”

Lão già này hiển nhiên cũng từng là khách quen của Vạn Xuân Lâu.

Một viên lão bang hăng hái lên tiếng: “Cũng chưa chắc!”

Mọi người nhìn sang, đại học sĩ này nói: “Liễu Tương Âm giỏi âm luật, Tần Ngọc Phượng kỹ thuật nhảy tuyệt mỹ, so về dung mạo Nhược Lan cô nương có phần kém hơn. Nói không chừng mấy năm nay nàng khổ tâm nghiên cứu thi từ, đột nhiên tiên bộ cũng không nhất định. Dù sao cũng phải dựa vào cái này ăn cơm mà.”

Tiêu Linh Lung sững sờ, nhìn đại học sĩ: “Người rất quen thuộc với nàng ta mà!”

Đại học sĩ thấy sắc mặt bệ hạ, biết mình nói sai, vội vàng ho khan: “Khụ khụ, bệ hạ, thần đây đều là tin vĩa hè, tin vĩa hè! Thần một năm mới bao nhiêu bổng lộc?”

Nữ Đế bệ hạ lười truy hỏi, nhìn Hộ bộ thượng thư: “Trương đại nhân, người có dám khẳng định những thi từ này đều là Mai Nhược Lan sáng tác?”

Trương đại nhân cười mỉa: “Cái này, không dám.”

Tiêu Linh Lung nhíu mày. Có người thăm thì: “Ninh vương điện hạ nghe nói cùng Mai Nhược Lan, Liễu Tương Âm các nữ tử quan hệ cực kỳ thân mật. Hơn nữa đêm đó tam nữ đều ở Quý tộc đường, nói không chừng Ninh vương điện hạ sẽ biết.”

Đúng vậy, sao lại quên tên kia!

Tiêu Linh Lung vui mừng, mặc kệ mọi chuyện, dù chỉ có một chút hi vọng cũng phải hết sức tranh thủ.

“Người đâu!”

“Có đây!”

“Truyền trăm khẩu dụ, mệnh Ninh vương tiến cung diện thánh!”

“Tuân lệnh!”

Có hy vọng trong lòng, con người sẽ cảm thấy đặc biệt có sức mạnh!

Mọi người, trước đây còn sầu mi khổ kiếm, giờ đây mặt mày hồng hào, nhao nhao đuổi dài cổ chờ Ninh Vương tiến cung diện thánh, để hỏi xem những thi từ này là ai viết.

Nhưng mà, ước chừng đợi hơn nửa ngày, cũng nhanh qua một canh giờ, Ninh Vương vẫn không xuất hiện.

Đang lúc mọi người nghi ngờ, phái người đi truyền triệu trở lại: “Khởi bẩm bệ hạ, Ninh Vương điện hạ ở Vạn Xuân lâu uống say, không cách nào tiến cung diện thánh.”

Ban ngày ban mặt uống say! Vui vẻ như vậy sao? Tiêu Linh Lung khó tin.

Người truyền triệu gãi đầu cẩn thận nói: “Bẩm bệ hạ, Ninh Vương điện hạ không phải là rượu uống một mình.”

“Vậy là uống với ai?” Tiêu Linh Lung hỏi.

“Vâng, Triệu Khang! Hai người đều uống say, khi vi thần đến Vạn Xuân lâu, bọn họ đang nhận thân.”

Nữ Đế bệ hạ bối rối, bá quan cũng ngây ngẩn cả người.

Triệu Khang và Ninh Vương nhận thân? Họ có quan hệ huyết thống gì không?

.....

Vạn Xuân Lâu, sương phòng tầng ba của Mai Nhược Lan.

Tiếng cười nói vang vọng khắp căn phòng. Triệu Khang và Tiêu Phi Vũ mặt đỏ bừng, ba nữ tử cũng đã ngà ngà say.

Ninh Vương điện hạ tay cầm chân đèn, lão đảo đi đến trước mặt Triệu Khang. Hắn say khướt, hai tay ôm quyền, mơ hồ nói: “Bổ phiêu linh nửa đời, chỉ hận chưa gặp mình chủ. Công nếu không bỏ, bổ nguyện bái làm nghĩa phụ!”

“n ân, ta đây là ân nhân của ngươi, ta đây là ân nhân của ngươi!”

Nói rồi, hắn đẩy Tần Ngọc Phượng, người đang say khướt, đến trước mặt Triệu Khang.

Tiêu Phi Vũ lập tức ném giá nến, giả vờ cầm Phương Thiên Họa Kích, bảo vệ Tần Ngọc Phượng. Hắn cười to, vẻ mặt vô lại.

Triệu Khang phát tay: “Thôi, thôi, ngươi diễn quá lộ rồi! Người đâu, tiếp tục tấu nhạc, múa!”

Liễu Tương Âm, người được Triệu Khang đích thân dạy dỗ, ôm đàn cổ, một chân giẫm lên đầu gối trái, tay trái nâng đàn.

Tay phải mảnh khảnh của cô gãy đàn, tiếng nhạc chói tai vang lên, phá tan bầu không khí náo nhiệt.

Tú bà đứng trước cửa sương phòng, lo lắng toát mồ hôi hột.

Sau khi cải trang, Nữ Đế vội vàng dẫn theo vài tên quan viên đến.

Tiêu Linh Lung nhìn cảnh tượng trước mắt, choáng váng.

Lại bộ thượng thư Vương Tùng Bách quay đầu đi, lẩm bẩm: “Nhục nhã, nhục nhã!”

Miệng Tiêu Huyền Sách há hốc, có thể nhét vào một quả trứng gà. Hắn nhìn Triệu Khang đang kêu la: “Đổi cảnh, đổi cảnh! Diễn Phan Kim Liên câu dẫn Võ Nhị Lang! Kim Liên đâu, mau đến đây! Người câu dẫn ta trước, ta cự tuyệt người, người lại hung hăng câu dẫn ta, ta lại hung hăng cự tuyệt người!”

Ninh Vương điện hạ ôm Điêu Thuyền, say khướt nấc cục.

“Con bà nó, hôm nay mở rộng tầm mắt! Vẫn là Triệu Khang biết chơi! Ta nhiều nhất chỉ diễn Bá Vương ngạnh thượng cung, người này còn muốn câu dẫn tẩu tử, hung hăng quyến rũ, hung hăng cự tuyệt! Ta phải học hỏi thêm!”

Lễ bộ thượng thư, lão già che mắt một bên, miệng lẩm bẩm về thể thống, một bên nhìn lên ba nữ nhân cùng Triệu Khang, Tiêu Phi Vũ đang ôm ấp.

Lão già có chút không chịu nổi.

Cuối cùng, Tiêu Linh Lung không thể chịu đựng được nữa, gầm lên: “Triệu Khang!”

“Ai kêu lão tử?”

Triệu Khang quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt xanh tím của Nữ Đế bệ hạ, nhất thời giât mình.

Khuôn mặt này! Khuôn mặt này!

Là con chó cái!

Mặc dù còn đang say, nhưng Triệu Khang cũng tỉnh táo hơn một nửa.

Hai đời hắn đều bị người phụ nữ này đánh, ảnh hưởng quá sâu sắc!

Bùm một tiếng, Triệu lão gia quỳ xuống, ợ một cái rồi nói: “Vi thần bái kiến Ngô Hoàng!”

Đều đã quên mình bây giờ là bình dân, hiển nhiên rượu còn chưa hoàn toàn tỉnh, lễ cũng hành khó coi, cùng quỳ rạp trên mặt đất.

Ngươi! Ngươi! “Nhìn trên cổ Triệu Khang còn quần khăn lụa nữ tử, Tiêu Linh Lung sắp tức chết.

Đúng vào lúc này một tiếng kêu mê mang làm cho Tiêu Linh Lung một ngum máu già thiếu chút nữa phun ra.

“Nghĩa phụ! Nghĩa phụ ngươi ở đâu! Trả Điêu Thuyền lại cho ta.....”

Tiêu Phi Vũ rượu còn chưa đến nơi.

Con mẹ nó chính là nhận thân như vậy đúng không!

Phòng Thái Y.

Liên tiếp, một người uống tám chén canh tỉnh rượu, Triệu Khang, Tiêu Phi Vũ, Liễu Tương Âm, Tần Ngọc Phượng, Mai Nhục Lan hai nam ba nữ mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Ba nữ nhân đều sợ hãi, đời này chưa lần nào tiến vào hoàng cung! Hơn nữa vào hoàng cung còn chưa tỉnh, lại còn thấy được Nữ Đế bệ hạ!

Hơn nữa nhìn Nữ Đế bệ hạ, như thế nào giống như bị người đoạt tiên?

Biểu cảm đó gọi là một cái vận vẹo.

“Lục Uyên, dẫn ba người bọn họ đến thiên điện chờ.”

“Vâng.”

Ba nữ nhân bị mang đi, chỉ còn lại hai “cha con” Triệu Khang và Tiêu Phi Vũ.

Hai người còn không biết làm sao vậy, chỉ thấy Nữ Đế bệ hạ đã từ bên cạnh cầm lấy một cây đình trượng to bằng cánh tay trẻ con, Triệu Khang trực tiếp sợ tới mức nhảy lên cao ba thước, bày ra tư thế hầu quyền.

“Ta nói cho ngươi biết, ta cũng không phải là thần của ngươi, ta bây giờ là bình dân! tuân thủ pháp luật công dân! một không

phạm khoa, hai không phạm gian, người không thể đánh ta!”

Nói giỡn, to như vậy đình trượng, mấy gậy xuống còn không đem người đánh chết!

Chương 123 - cần có

Triệu Khang liên tục giải thích, cố gắng thuyết phục Tiêu Linh Lung rằng hắn không hề phạm pháp. Hắn chỉ uống rượu và say xỉn, không hề làm gì sai trái.

Nhìn vẻ mặt do dự của Tiêu Linh Lung, Triệu Khang không dám lơ là. Hắn tiếp tục an ủi: “Bệ hạ bình tĩnh, thần phi, thảo dân chỉ cùng Vương gia uống rượu hoa, chưa hề lên giường. Phạt tiền là cùng, đúng không?”

Lời nói của hắn như đổ thêm dầu vào lửa. Tiêu Linh Lung nhớ lại cảnh tượng hoang đường lúc trước, tức giận tột độ. Nàng quát lớn: “Lớn mật Triệu Khang, ngươi muốn làm gì? Muốn hành thích trẫm sao?”

Triệu Khang sửng sò, không biết nói gì. Hắn cảm thấy mình oan ức hơn cả Đậu Nga.

Chưa đợi hắn kịp phản ứng, Tiêu Linh Lung đã lao tới tấn công.

Tuy Triệu Khang là một tay cao thủ, nhưng so với Tiêu Linh Lung, người từng ra chiến trường, hắn vẫn còn kém xa. Hắn không dám ra tay mạnh với Nữ Đế bệ hạ, đành chịu đòn.

Tiêu Phi Vũ đứng bên cạnh nhìn Triệu Khang bị đánh thảm, không khỏi thương cảm. Hắn lắc đầu, nhắm mắt, cố gắng né tránh những giọt máu văng ra.

Sau khi thu thập xong Triệu Khang, Tiêu Linh Lung quay sang Ninh Vương điện hạ, người đang run sợ. Nàng lạnh lùng nói: “Lúc ngươi gọi hắn là nghĩa phụ, ngươi có nghĩ đến ngươi là hoàng thúc của trẫm không?”

Ninh Vương ấp úng: “Luận, luận bồi phận... Ta, ta là hoàng thúc của ngài, là trưởng bối!”

Tiêu Linh Lung nhắc Triệu Khang giả chết lên, mắng to: “Ngươi gọi hắn là nghĩa phụ, còn trẫm là gì? Nghĩa phụ cái

gì?”

Tiêu Phi Vũ hoảng sợ, thầm nghĩ: “Uống say không sao, nhưng sợ nhất là người khác giúp người nhớ lại!”

“Phụng tiên!” Triệu Khang nghe tiếng gọi của nghĩa tử, theo bản năng trả lời.

Ninh Vương tức giận, cầm một cây đình trượng to bằng nắm tay, xắn tay áo và nhổ nước bọt vào lòng bàn tay: “Bệ hạ, ngài thả hần xuống, để thần đánh!”

Tiêu Linh Lung gật đầu: “Để hần nhớ lâu!”

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong hậu cung. Sau đó, Triệu Khang ôm mộng khắp khiêng đi ra khỏi hoàng cung, Ninh Vương mỉm cười nham hiểm theo sau.

Triệu Phi Vũ tiến đến gần Triệu Khang, an ủi: “Đừng như vậy, nam tử hán đại trượng phu chịu hai gậy tính là gì!”

Triệu Khang tức giận mắng: “Cút sang một bên! Ngươi còn dám nói? Ta thường xuyên mắng ngươi, ngươi công báo tư thù a!”

Tiêu Phi Vũ cười khò: “Ta là Vương gia, lớn như vậy chỉ có ngươi dám mắng ta, ta phụ hoàng còn luyến tiếc!”

Triệu Khang nói: “Đừng nói nhảm, ngươi mới sinh ra khi tiên hoàng giá băng!”

Tiêu Phi Vũ vội vàng che miệng hần: “Lời này cũng dám nói lung tung, ngươi thật sự là không biết sống chết! Được rồi, đừng như đàn bà. Nếu không có ta, ngươi có thể ra khỏi cung được không?”

Triệu Khang tức giận: “Ta còn phải cảm ơn ngươi sao?”

Lúc này, một người đi tới, mặt không chút thay đổi nhìn Triệu Khang: “Nhổ đờm lung tung phạt năm vạn!”

Triệu Khang:...

Hần cảm thấy mình thật xui xẻo.

Cự tuyệt Tiêu Phi Vũ đưa tiễn, Triệu Khang khắp khiêng trở lại phòng trọ. Hoàng Thiên Hành thấy thế hoảng sợ: “Lão gia, ngài làm sao vậy? Bị ai đánh, ta đi báo thù cho ngài!”

Triệu Khang thở dài: “Được rồi.”

Triệu Khang bực bội: “Báo thù cái rắm? Ta không thể trêu vào người đó. Thu dọn đồ đạc, ngày mai trả phòng, trở về huyện! Biết ngay là bán xong hàng nên đi, ở để đô toàn gặp chuyện xui xẻo!”

Vừa dứt lời, hắn đã bước vào phòng.

Ngay sau đó, Nữ Đế bệ hạ đi đến thiên điện, nhìn ba nữ nhân đang e dè. Tiêu Linh Lung cố gắng nở nụ cười hiền hòa, nhưng chưa kịp nói gì, Liễu Tương Âm và hai nữ tử đã quỳ xuống.

Tiêu Linh Lung thầm nghĩ: “Có đáng sợ vậy không?”

Nàng lấy ra những bài thơ và văn chương từ trong tay áo, hỏi: “Những bài thơ và văn chương này, ai trong các người là người viết?”

Ba nữ tử cẩn thận tiếp nhận, nhìn kỹ rồi ngẩn người không nói lời nào.

Tiêu Linh Lung không vui: “Sao không trả lời?”

Mai Nhược Lan sợ hãi: “Hồi bẩm bệ hạ, những bài thơ này không phải do ba người chúng ta viết, mà là do người khác viết.”

“Ai?” Tiêu Linh Lung vội vàng hỏi.

Câu trả lời khiến cả người nàng sững sốt.

...

Dưới ánh trăng thanh.

Trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ thống khổ.

“Ôi chao, Điều ca! Nhẹ một chút! Đừng mạnh bạo như vậy a! Muốn chết muốn chết! A~ mua cát!”

“Lão gia, mộng của ngài đều sung lên!”

“Câm miệng! Người không thể ôn nhu một chút sao! Được rồi được rồi được rồi!”

Triệu Khang kéo quần lên, u oán nhìn Điều ca. Bôi thuốc quả nhiên không thể dễ cho người thô lỗ như hắn làm!

Khổ cái mông của lão gia rồi!

Lúc này, có người gõ cửa. Triệu Khang nhú mày: “Đi xem, ai gõ cửa đêm khuya như vậy? Nhớ kỹ, nếu là tên khốn Ninh Vương kia, đập hẳn ra ngoài, nói là nhìn hoa mắt tưởng là cướp bóc!”

“Được rồi lão gia, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!”

Điếu ca hăng hái rời khỏi phòng, đi vào sân. Mũi chân hắn còn chà xát trên mặt đất, vừa định đá cửa thì vội vàng dừng lại.

Hốc mắt hắn trừng lớn.

“Lão gia! Lão gia! Ngài mau ra đây a lão gia!”

“Kêu hồn cái gì? Người nhìn thấy quỷ rồi à?” Triệu Khang thất lung quần vội vã đi ra từ nhà chính.

Chưa đến sân, hắn đã nghe tiếng thán phục của Điếu ca:

“Không phải gặp quỷ, là lão gia ngài hay nói, thất tiên nữ hạ phàm rồi!”

Thất tiên nữ hạ phàm? Vương Mẫu phải không?

Triệu Khang đi đến sân, hét Điếu ca ra: “Tránh ra, lão gia xem Thất tiên nữ như thế nào.”

Điếu ca tránh ra, lộ ra người đứng ở cửa.

Một chiếc váy dài trắng tinh, mái tóc dài như thác nước, lông mày thanh tú, mắt phượng thu hút, khuôn mặt ngọc ngà, môi đỏ thắm, đi một đôi giày thêu màu trắng trắng, họa tiết hoa sen tinh tế ẩn hiện dưới tà váy.

Nàng như bước ra từ trong tranh, tỏa sáng rực rỡ trong màn đêm tĩnh mịch! Vẻ mặt phúc tạp pha lẫn sâu muợn khiến người ta không khỏi thương cảm.

Cũng gần như Điếu ca nói là tiên nữ hạ phàm!

Nhưng Triệu Khang cũng run rẩy cả người: “Điếu ca đóng cửa! Mau đóng cửa! Đừng cho nàng tiến vào!”

Tuy không biết vì sao lão gia cũng sợ hãi như gặp quỷ, nhưng Điếu ca chưa bao giờ cãi lời lão gia, “phanh” một tiếng đóng cửa nhốt tiên nữ bên ngoài.

“Lão gia ngài làm sao vậy!”

Tiếng gọi “Triệu Khang” liên tục vang lên bên ngoài, Điều ca lần đầu tiên nhìn thấy lão gia nhà mình kinh hoảng đến vậy.

Triệu Khang nuốt nước miếng: “Người này chính là người đánh ta ban ngày, Điều ca ngươi cần phải bảo vệ ta!”

“Lão gia yên tâm, có ta ở đây không ai tổn thương được ngài!”

Lời vừa dứt, một tiếng vang lớn vang lên, cánh cửa gỗ dày ba tấc phía sau vỡ toang, một chiếc chân dài mang giày thêu xuất hiện, khiến lông mày Điều ca dựng đứng.

Ngay sau đó, một lỗ thủng lớn khác xuất hiện.

Bốn cú đá, chỉ dùng bốn cước!

Nữ đế Tiêu Linh Lung đá tung cánh cửa nhà Triệu Khang, tạo ra một lỗ hồng đủ cho một người đi qua.

Điều ca vội vàng xoay người, hai tay đẩy Triệu Khang ra trước: “Lão gia, ngài phải bảo vệ ta a!”

Cái đ*t! Không có một người đáng tin cậy!

Chương 124 - phải làm sao bây giờ

Bên trong sân, bầu không khí im lặng đến kỳ lạ. Hai nam nhân, một nữ nhân tạo nên khung cảnh quỷ dị. Một người run rẩy bần bật, một người hoảng loạn nhìn cánh cửa bị phá hủy.

Triệu Khang nuốt nước miếng, cố gắng giữ bình tĩnh trước khuôn mặt tuyệt mỹ đang gườm gườm nhìn mình. Hắn đẩy Điều ca ra, lắp bắp nói: “Cái kia, ngươi đừng quá đáng! Chuyện ban ngày đánh ta coi như xong, ta không truy cứu nữa! Ta nói cho ngươi biết, đây là chiến thần số một huyện Nguyên Giang - Hoàng Thiên Hành! Hắn giết người không chớp mắt, trẻ con nghe tên hắn tối đến cũng không dám khóc, vô cùng lợi hại! Ngươi không biết thì đừng nói bừa!”

Nữ Đế bệ hạ liếc mắt nhìn, ánh mắt dừng lại trên người “chiến thần huyện Nguyên Giang” mà Triệu Khang nhắc đến.

Điều ca lập tức héo úa, xoay người đi đến góc tường ôm đầu ngồi xồm xuống, khiến Triệu lão gia tức đến muốn hộc máu!

Đồ bỏ đi! Thật làm mất mặt lão tử!

Nói thật ra, Điều ca sợ hãi không phải vì Tiêu Linh Lung phá cửa bằng bốn chân, mà là do khí thể trên người Nữ Đế bệ hạ quá mức kinh người!

Cái loại khí thể quanh năm ở vị trí cao quý này áp đảo Điều ca đến mức không thở nổi, không dám chống lại.

Nói một cách đơn giản, chính là uy nghi thiên tử.

Nữ nhân này nhất định là đại nhân vật gì đó!

Hắn căn bản không dám động thủ.

Điều ca đã héo rũ, Triệu Khang tuy không rõ Tiêu Linh Lung đến đây để làm gì, nhưng đoán chừng lại là để đánh mình.

Chính mình kiếp trước rốt cuộc đã tạo nghiệt gì a!

Với Điều ca ở đây quả thực khó làm việc, Triệu lão gia hít sâu một hơi, cất giọng nói to: “Chuyện này không liên quan đến huynh đệ của ta, Điều ca người ra ngoài trước đi, lão gia ta tự mình giải quyết!”

Điều ca vội vàng đứng dậy, nhìn Triệu Khang đầy lo lắng: “Lão gia, người có thể giải quyết được không?”

Con mụ này không giống người tốt!”

Triệu Khang ánh mắt sắc bén, nhìn Điều ca không chớp mắt: “Người lui ra là được, hôm nay ta và nàng cũng nên kết thúc. Nhớ tránh xa một chút, miễn cho bị thương. Nếu không thể tìm một thanh lâu ở lại một đêm cũng được, tối nay nhất định sẽ rất dài.”

Điều ca rón rén di chuyển dọc theo bức tường, tiến đến cửa. Một tích tắc sau, hắn vội vã chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hét lớn: “Lão gia, ngài nhất định phải cẩn thận a!”

Năm phút im lặng trôi qua.

Tính toán tốc độ của Điều ca, năm phút này ít nhất hắn đã chạy ra một con phố. Như vậy, Triệu Khang cũng có thể yên tâm phần nào.

Nụ cười nở trên môi Triệu Khang. Hắn đồng dạng bước từng bước về phía Nữ Đế bệ hạ, mỗi bước đều vang dội, thể hiện sự kiên quyết.

Cuối cùng.

Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn một mét, Triệu Khang bỗng thay đổi sắc mặt. Hắn quỳ phịch xuống đất, ôm lấy chân dài thon dài của Nữ Đế bệ hạ: “Bệ hạ!”

Khóe miệng Tiêu Linh Lung nhếch lên. Nàng biết ngay sẽ là như vậy. Còn tưởng rằng tên khốn kiếp này có chút tiền đồ!

Triệu Khang không quan tâm đến những thứ khác. Hắn ôm chặt lấy chân dài và bắt đầu khóc lóc thảm thiết. Tiếng khóc của hắn khiến Tiêu Linh Lung da đầu tê dại, và cả những người hàng xóm đang ngủ cũng phải thức giấc.

“Con bà nó, ai hơn nửa đêm không ngủ mà khóc mồm mả chứ!”

Một tiếng mắng chửi tức giận vang lên từ nhà bên cạnh. Triệu Khang vẫn không ngừng khóc. Nhìn Triệu Khang ôm chân mình, Nữ Đế bệ hạ nhíu mày: “Câm miệng!”

“Ta sẽ không!”

Triệu Khang nức nở: “Người còn muốn đánh ta, ta sẽ chết cho người xem!”

“Người còn không câm miệng ta liền đánh chết người!”

Triệu Khang vội vàng câm miệng. Trong lòng hắn thầm nghĩ, hiện tại Nữ Đế bệ hạ không ra tay đánh mình, xem ra con mẹ nó này không đến để đánh mình a!

Nghĩ đến đây, Triệu lão gia vội vàng bò dậy từ trên mặt đất, vỗ vỗ bụi bần trên áo choàng. Hắn nở nụ cười âm áp ôn nhu như ngọc: “Bệ hạ đêm khuya đến thăm, xin hỏi có gì chỉ giáo?”

Khác hẳn với vẻ mặt thảm hại cầu xin tha thứ lúc trước, Triệu Khang giờ đây lại bình tĩnh và tự tin. Tuy nói nam nhi có thể khuất phục vì tiền, nhưng người thức thời mới là tuấn kiệt a!

Hơn nữa, không chỉ không bị đánh, hắn còn được sờ đùi, thật là thoải mái!

“Vào trong nói chuyện.”

Tiêu Linh Lung bình tĩnh mở miệng, dẫn đầu bước vào trong phòng.

Triệu Khang nhìn trái nhìn phải, bất đắc dĩ thở dài. Đoán chừng là ba nữ nhân kia đã bán mình.

Bước vào trong phòng, chỉ thấy Nữ Đế bệ hạ trong bộ bạch y xuất trần như tiên. Nàng không ngồi xuống, chỉ là nhìn căn phòng đơn sơ.

Phong thái tuyệt mỹ của Nữ Đế bệ hạ khiến Triệu Khang ngây người.

Tiêu Linh Lung lúc này không sử dụng bạo lực như trước, khuôn mặt hoàn toàn khác biệt. Cũng khó trách Điều ca vừa rồi nói tiên nữ hạ phàm.

Cảm giác này khiến Triệu Khang như được quay trở lại thời trung học, khi nhìn thấy cô gái thích đọc sách ở nhà bên cạnh.

Làm tim đập thình thịch.

Nữ Đế bệ hạ quay đầu lại, nhìn thấy Triệu Khang đang ngẩn người nhìn mình. Ánh mắt của hắn khiến cho người ta cảm giác rất khác biệt.

Nàng đã gặp qua rất nhiều trạng thái của Triệu Khang, có khóc lóc om sòm, cầu xin tha thứ, nhưng rất ít khi nhìn thấy hắn như vậy.

Ánh mắt sạch sẽ của hắn khiến người ta kinh hoảng, xen lẫn một loại tình cảm khó nói thành lời.

Dưới ánh mắt như thế, Tiêu Linh Lung lại phát hiện mình có chút khủng hoảng, thậm chí có chút sợ hãi Triệu Khang bộ dạng này!

Rõ ràng vẫn luôn là hắn sợ ta mới đúng!

“Người, sẽ ở lại đây trong khoảng thời gian này?”

Có lẽ do sự lo lắng trong lòng, Tiêu Linh Lung là người mở lời trước. Cách xưng hô của nàng cũng không giống như quân thần bình thường, mà gọi thẳng tên Triệu Khang.

Triệu Khang chỉ gật đầu đáp lại. Hắn cảm nhận được tim mình đang đập nhanh vô cùng, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cảm giác này trước đây chưa từng có.

Không đúng, trước đây đã từng có một lần, ở Nguyên Giang huyện!

Cả hai chìm trong im lặng. Sau khi hỏi câu hỏi đó, Tiêu Linh Lung cũng không biết nên nói gì tiếp theo.

Nữ Đế bệ hạ cúi đầu nhìn mũi chân, như một đứa trẻ phạm lỗi.

Chẳng biết qua bao lâu, Triệu Khang lên tiếng:

“Người không nên đáp ứng bọn họ văn đầu.”

Tiêu Linh Lung ngẩng đầu đột ngột. Triệu Khang lúc nào đã ngồi xuống, ánh mắt sáng nhìn nàng.

“Ta biết.”

Tiêu Linh Lung giọng trầm thấp: “Từ lúc hoàng tử Chu quốc tỏ ý muốn tham dự văn đầu, ta nên suy nghĩ cẩn thận.”

Triệu Khang: “Nhưng là người vẫn tham lam, nghĩ rằng nếu trong triều văn thần có thể thắng, như vậy Vân Sơn quặng sắt có thể toàn bộ rơi vào Càn quốc trong tay, sau này trong quân khí giới có thể tiết kiệm một số lớn chi tiêu.”

Tiêu Linh Lung muốn nói gì đó, nhưng lại không có dũng khí. Triệu Khang hoàn toàn đoán ra suy nghĩ lúc đó của nàng.

Loại cảm giác chủ tớ thay đổi vị trí này, nhưng nàng lại không hề cảm thấy khó chịu. Rõ ràng nàng mới là quân vương!

Lại im lặng một hồi lâu, Tiêu Linh Lung mở miệng nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Bây giờ, phải làm gì?”

Nàng vừa dứt lời liền sửng sốt. Nàng muốn hỏi là Triệu Khang có thể thắng được Trương Thánh hay không, nhưng tại sao...

Trong phút chốc, nàng hiểu ra. Nàng e dè ánh mắt của Triệu Khang, và trong lòng lại có câu hỏi như vậy.

Bởi vì ánh mắt hắn nhìn về phía mình, giống như lúc triều đình xoay người cáo lui!

Không có sự sợ hãi của quân thần, không có sự trêu đùa của trà thương Tiêu lão bản và câu quan Triệu Khang, đó là ánh mắt nhìn một người không liên quan.

Bởi vì sẽ không có giao điểm, cho nên sẽ không có bất kỳ cảm xúc nào phát sinh.

Triệu Khang như vậy, sẽ giúp mình sao?

Cho dù mình là Càn quốc hoàng đế, lại thật có thể chỉ huy được hần sao?

Không đâu.

Bởi vì trong lòng đã không còn cách nào, cho nên mới hỏi nên làm gì bây giờ.

Chương 125 - Triệu Khang điên cuồng

Chưa bao giờ Nữ Đế bệ hạ lại cảm thấy tâm trí rối bời như lúc này, kể cả khi tiên hoàng băng hà, để lại một giang sơn rách nát.

Lúc lâm nguy nhận lệnh Đại Đế lên ngôi, lòng nàng chỉ có sự kiên định. Đối mặt với xã tắc Đại Càn sắp điên đảo, nàng cũng không hề hoảng hốt.

Nhưng giờ đây, Tiêu Linh Lung nhận ra mình không biết phải làm gì.

Triệu Khang sững sờ nhìn nữ tử đối diện, không đáp lại.

Có lẽ đó chính là câu trả lời.

Hắn luôn cảm thấy trong lòng có một hố sâu không thể vượt qua, khiến hắn không thể mở miệng.

Tiêu Linh Lung nở nụ cười không hề cô đơn. Dù trong lòng thất vọng, nhưng dường như có thứ gì đó vượt qua cả sự thất vọng ấy.

Nàng kéo ghế dài ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Ta ở lại đây một lát.”

Tiêu Huyền Sách cả ngày nghĩ đến tự do, rời khỏi hoàng cung hướng tới thế giới bên ngoài. Ai biết Nữ Đế bệ hạ không có suy nghĩ như vậy?

Giấc mộng ban đầu của nàng là làm một nữ hiệp giang hồ trừng ác dương thiện, vang danh thiên hạ.

Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa.

Càn quốc hiện tại thiếu ai cũng có thể, duy chỉ không thể thiếu Tiêu Linh Lung.

Nghe lời nàng, Triệu Khang mỉm cười: “Được.”

Lặng thinh một hồi lâu, Tiêu Linh Lung bỗng mở miệng: “Triệu Khang, người cảm thấy ta có phải rất không thích hợp làm hoàng đế?”

“Hắn là cũng không tính.” Triệu Khang đáp.

Tiêu Linh Lung nghiêng đầu, không xưng “trẫm”: “Ta vốn tưởng rằng người sẽ suy nghĩ nhiều một chút, lại nói vài câu khen tặng.”

Triệu Khang lắc đầu: “Việc nhỏ người xử lý rất tốt, nhưng đại sự không đủ quả quyết. Tuy nhiên, đến thời điểm quốc gia tồn vong, người lại rất có dũng khí. Cho nên, hắn là không tính là không thích hợp.”

Tiêu Linh Lung lắng lắng nghe, đầu nhẹ nhàng dựa vào mặt bàn. Triệu Khang nói nhiều, nhưng khi quay đầu lại, lại phát hiện nữ tử đã nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Có lẽ nàng đến đây không phải để tìm kiếm sự hỗ trợ từ hắn, mà là muốn tìm một nơi nghỉ ngơi. Nàng có thể ngủ an ổn vì thiên hạ, nhưng tuyệt đối không phải là tòa tẩm cung trong hoàng thành.

Tim Triệu Khang lại đập nhanh, đã là lần thứ ba.

Chính mình đến tột cùng là làm sao vậy?

Mặc dù cố gắng kiềm chế, nhưng hắn vẫn không nhịn được run rẩy vươn tay ra, chạm vào mái tóc Tiêu Linh Lung với tốc độ nhanh như chớp, rồi vội vàng rút về.

Loại cảm giác này thật kỳ diệu, Triệu Khang không biết nên hình dung cảm nhận của mình như thế nào.

Dường như sợ nàng tỉnh lại, nhưng lại muốn nàng tỉnh lại.

Thật mâu thuẫn!

Thở dài một hơi, Triệu Khang cảm thấy giờ phút này mình có thể một quyền đánh chết mười con trâu.

Hắn lần nữa vươn tay ra, lần này không vội vàng rút về, mà là vuốt ve mái tóc dài như thác nước của nàng. Mái tóc không mềm mượt như tưởng tượng, có lẽ hắn nên nghĩ cách làm ra dầu gội đầu cho nàng sử dụng?

Triệu Khang hoảng sợ với ý nghĩ của mình, lẩm bẩm: thứ kia làm sao có thể lấy ra được, nhiều hóa chất như vậy.

Nhưng nếu có thể thử thì sao?

Ví dụ như đem xà phòng nghiền nát!

Con mẹ nó mình đang suy nghĩ lung tung cái gì!

Nếu không dứt khoát hạ quyết tâm, hôn một cái là được rồi, cho dù bị nàng đánh chết cũng cam tâm tình nguyện!

Hả?

Tại sao mình lại toát ra ý nghĩ này!

Triệu Khang hoảng hốt, sững sờ nhìn bàn tay mình còn đọng lại trên mái tóc Tiêu Linh Lung. Hắn vội vàng rút tay về, nhìn chăm chăm vào nó.

“Trời ơi, ta không thích người này đâu!”

Không! Không! Không!

Tuyệt đối không thể nào, người này có khuynh hướng bạo lực gia đình a!

Nhưng mà, bộ dáng nàng đánh mình thật đẹp!

Hả?

Chết tiệt, chẳng lẽ lão tử biến thành S?

Không thể nào, ta khẳng định chỉ là ham muốn thân xác của nàng mà thôi, nhất định là như vậy!

Vài tiếng nước nở vang lên, một bóng đen đi vào trong phòng. Đó là con chó nhỏ của Triệu Khang, không biết có phải đói bụng hay không mà nó rên rỉ khe khẽ.

Triệu Khang đột nhiên quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn con chó: “Cút ra ngoài, mẹ nó, đánh thức nàng ta tao giết chết mày!”

Con chó nhỏ bị dọa sợ bỏ chạy khỏi phòng. Triệu Khang quay đầu thở phào nhẹ nhõm, may mà không bị đánh thức.

Lần này, gan hắn lớn hơn một chút. Hắn vươn tay vuốt ve chóp mũi nhỏ xinh lên của Tiêu Linh Lung, nở nụ cười như di ghê.

Một chữ, sướng!

.....

Thật sự quá đẹp, hai đời này hẳn là chính mình gặp qua xinh đẹp nhất nữ nhân.

Giống như nhìn cả đời cũng không đủ, có thể làm vợ thật tốt biết bao?

Nhưng đưa bé sinh ra chẳng lẽ phải họ Tiêu?

Sinh nhiều cũng không phải không được!

Mẹ nó mình như thế nào nghĩ đến này cấp trên đi, mình bắt quá là ham muốn thân xác nàng cảm thú mà thôi, đúng chính là như vậy!

Triệu Khang nghiêm nhiên đã có chút thần kinh, căn bản không ý thức được, trong khoảng thời gian điên cuồng này hẳn vẫn luôn cười, cười ngây ngô.

Rốt cục Tiêu Linh Lung cũng tỉnh. Nhìn Triệu Khang đưa tay, Nữ Đế bệ hạ trừng mắt nhìn: “Người muốn làm gì?”

“Ách..... Vừa rồi có muỗi ta giúp người đuổi đi, khu khu, phòng rách nát cũng không có mùi muỗi, tạm chấp nhận một chút ha.”

Sợ chết khiếp, suýt bị phát hiện!

Tiêu Linh Lung đứng thẳng người, vận động cổ, ánh mắt dò xét nhìn Triệu Khang: “Trẫm nghĩ ngơi, người không làm gì chứ?”

Mẹ nó, người đây là ý gì, ta là loại người này sao!

Tiêu Linh Lung: “Tốt nhất không có, bằng không trẫm sẽ lấy đầu người!”

Nói xong, nàng đứng dậy. Triệu Khang sửng sốt: “Người muốn đi đâu?”

“Đương nhiên là hồi cung.” Giống như biến trở lại thành Càn Quốc thiên tử, Nữ Đế bệ hạ thản nhiên nói.

Triệu Khang nhìn bầu trời đêm bên ngoài, xoa xoa tay: “Hình như đêm khuya rồi, hoàng cung đóng cửa rồi?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Triệu Khang như tự tát vào mặt mình. Lừa gạt nữ sinh đại học thì sao?

Quả nhiên, Tiêu Linh Lung nhìn hắn bằng ánh mắt ngốc nghếch, híp mắt: “Ngươi còn muốn trằm ở đây ngủ lại hay sao?”

Khụ, không dám không dám, ngài cứ tự nhiên.

Ma xui quỷ khiến đi theo Nữ Đế bộ hạ ra ngoài sân. Gió đêm thổi qua, Tiêu Linh Lung siết chặt quần áo, cũng không vội vã bước ra phá cánh cửa bị nàng đá hỏng.

Trằm mặc trong chốc lát, mới nói: “Kế tiếp ngươi có tính toán gì không?”

Triệu Khang không yên lòng: “Ngày mai sẽ về huyện Nguyên Giang, tiếp tục làm ăn.”

“Trằm qua một thời gian ngắn sẽ khôi phục quan hàm huyện lệnh Nguyên Giang của ngươi.”

Tiêu Linh Lung nói tự mình cười một tiếng: “Đế đô quả thật không thích hợp với ngươi.”

Triệu Khang không nói gì. Biết Tiêu Linh Lung đã đi ra ngoài, hắn mới kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo: “Linh..... Ấy không đúng Tiêu, cũng không đúng! Bộ hạ.”

Thay đổi cách xưng hô khiến bản thân rất không thích, bộ bạch y kia xoay người lại: “Chuyện gì?”

Cái kia, cẩn thận Ninh vương.

Triệu Khang do dự một chút, vẫn không nói ra miệng. Tiêu Linh Lung cũng không đáp lại, xoay người rời đi, mãi cho đến khi Triệu Khang không nhìn thấy.

Nữ Đế bộ hạ mới hung hăng giậm chân một cái!

Tên khốn này dám mạo phạm trằm! Bóp mặt trằm! Thật sự là đáng chết!

Bên kia.

Triệu Khang không có trở về phòng, ngồi ở trên ngưỡng cửa, ngơ ngác nhìn Tiêu Linh Lung rời đi phương hướng, chỉ cảm giác trong lòng trống trải.

Lúc này Điều ca mới trở về, cẩn thận nói: “Lão gia? Xong rồi?”

“Nói giỡn, lão gia người ta là ai, một nữ tử mà thôi. Hai ba cái giải quyết!”

Anh Điều giơ ngón tay cái lên: “Lão gia uy vũ!”

Lạ thật, sao đêm dài thế?

Triệu Khang ngửa đầu nhìn tinh không, đột nhiên đứng dậy: “Đi, Điều ca, tìm câu lan nghe nhạc uống rượu đi.”

“Lão gia không thu dọn hành lễ? Ngày mai còn phải về Nguyên Giang!”

“Người tự mình cút đi, lão gia ta tạm thời không đi!”

Chương 126 - Mời

Năm ngày sau khi bốn nước ký kết văn bản ước, đài cao đang được dựng lên tại đế đô.

Triệu Khang ngủ đến trưa mới dậy, đối diện với ba ánh mắt oán như sắp khóc của ba kỹ nữ.

Triệu Khang: “Đừng nhìn ta như vậy! Ta cũng đâu có khi dễ các cô.”

Mai Nhược Lan dờ khóc dờ cười: “Triệu công tử, có ai đi ngủ lại thuê phòng ở Hoa lâu như vậy?”

Triệu Khang đỏ mặt: “Khụ khụ, ngoài ý muốn, ngày hôm qua ta không chuẩn bị tốt!”

Tần Ngọc Phượng mặc y phục màu hồng, nở nụ cười, bắt chéo chân, lắc lư chiếc giày thêu đỏ trên mũi chân: “Cũng không biết là ai, tối hôm qua nửa đêm canh ba, say khướt xông vào Vạn Hoa lâu, nói muốn chuộc thân cho ba người chúng ta, muốn ba người chúng ta cùng thị tẩm.”

“Kết quả là bản thân khiếp đảm, uống một bầu rượu liền ngáy ngủ.”

Sau sự việc say rượu tối hôm qua, quan hệ giữa Triệu Khang và ba kỹ nữ không thể nghi ngờ là đã gần gũi hơn không ít, dù sao lúc say rượu họ cũng đã ôm hôn nhau.

Ba cô gái cũng không còn giữ ý.

Liễu Tương Âm, người đang điều âm cho cổ cầm, nói: “Cũng không phải, đoán chừng là tử muội chúng ta tư sắc bình thường không vào được pháp nhãn của Triệu công tử, chính là đáng tiếc ba mươi vạn lượng chuộc thân kia.”

“Ta thảo? Ba mươi vạn lượng! Không phải ba vạn sao!” Triệu Khang hoảng sợ.

Mai Nhược Lan liếc mắt nhìn Triệu Khang đang bung canh giải rượu tới vỗ vai hắn: “Lúc này đau lòng? Tối hôm qua lúc bỏ tiền rất hào phóng.”

Triệu Khang vô sỉ nói: “Tiền kia có thể trả lại ta sao? Ta không chuộc!”

“Đi chết đi!”

Tần Phụng Ngọc tháo giày thêu ném tới, bị Triệu Khang nghiêng đầu tránh thoát. Nữ tử cười khanh khách nói: “Dù sao tiền cũng cho, chúng ta ba cái này liền dựa vào người, làm trâu làm ngựa cũng tốt làm nô làm tỳ cũng được, nếu không làm ẩm giường nha đầu cũng được. Hay là thừa dịp Triệu công tử tỉnh rượu, đến một cái Nhất Long Tam Phụng?”

Liễu Tương Âm ý vị thâm trường cười cười: “Chỉ sợ là hữu tâm vô lực, bị Ninh Vương điện hạ nói trúng.”

Hoa lâu sinh ra mặc dù là người thanh quan, nhưng kì thực nên hiểu đều hiểu.

Triệu Khang tức giận không chịu được, tuy rằng mình lâm trận lùi bước là có chút khinh thường, nhưng tuyệt không thể nghi ngờ năng lực của mình! Lúc này mạnh miệng nói: “Chính mình cởi sạch lại đây, hôm nay không cho người biết Triệu lão gia mạnh cỡ nào.”

“Vậy xin công tử rủ lòng thương.”

Liễu Tương Âm đi tới, Triệu Khang ôm đầu: “Thôi thôi thôi, say rượu chưa tỉnh ngày khác tái chiến!”

Lời nói đầu hàng khiến cho ba nữ càn rỡ cười to.

Đi ra Vạn Xuân lâu, Triệu Khang đá vào mộng điệu ca:

“Người này đắm hàng, tối hôm qua làm sao không biết lôi kéo

lão gia!”

Điếu ca ủy khuất nói: “Lão gia, là chính ngươi uống rượu còn chưa đủ, nhất định phải lôi kéo ta tới Vạn Xuân lâu này, nói cái gì đêm nay nhất định phải khai mận, kéo cũng không được.”

“Ngươi cũng không biết đánh ngát ta!” Triệu Khang chỉ tiếc rèn sắt không thành thép! Ba mươi vạn lượng!

Vấn đề quan trọng nhất chính là việc thanh toán. Liễu Tương Âm và hai cô nương kia rõ ràng là dựa dẫm vào Triệu Khang. Sau khi chuộc thân, họ sẽ trở thành người tự do, sao có thể tiếp tục ở lại Vạn Xuân lâu?

Uống rượu quả nhiên làm hỏng việc!

Đều là do những ả cầu nữ nhân kia sai, đêm hôm khuya khoắt lại đến trêu chọc Triệu Khang, xong xuôi rồi lại chạy một mạch, không chịu trách nhiệm gì cả!

Đang lúc Triệu Khang sầu muộn, hai gã thị vệ ăn mặc chỉnh tề đi đến trước mặt hắn: “Xin hỏi, ngài có phải là quý tộc đường Triệu Khang Triệu tiên sinh không?”

“Ta hình như không quen biết hai vị.” Điếu ca lên tiếng.

Triệu Khang nhíu mày, không muốn lại gây phiền toái, liền muốn rời đi. Hai gã thị vệ lại biến đổi thân hình, chặn đường đi của hắn. Đang lúc Triệu Khang định gọi Điếu ca ra tay,

Một tên thị vệ lên tiếng:

“Chủ nhân nhà ta muốn cùng tiên sinh bàn chuyện làm ăn.”

“Dẫn đường!”

Nhìn quốc khách sạn trước mắt, Triệu Khang nhíu mày. Hắn biết nơi này là ai ở - sứ thần ngoại quốc.

“Tiên sinh mời.” Thị vệ đưa ra tư thế mời.

Triệu Khang cũng không ngại gì, để Điếu ca ở bên ngoài chờ. Nếu là chuyện làm ăn, đương nhiên ai đến cũng không cự tuyệt. Nhưng nếu là chuyện khác thì không thể nói trước được.

Hai gã thị vệ vẫn mang theo Triệu Khang đến phòng trong cùng của khách sạn quốc gia. Một gã thị vệ nhẹ nhàng gõ cửa:

“Tướng quân, Triệu tiên sinh đến rồi.”

Cánh cửa được mở ra.

Hai mắt Triệu Khang tỏa sáng. Xuất hiện ở trước mặt hắn chính là một nữ tử đáng người cao gầy, tướng mạo anh khí mà lại tuyệt mỹ, tuổi hắn là ở hai mươi bốn, đang độ xuân sắc!

Chỉ nghe hai chữ “tướng quân”, Triệu Khang đã biết đối phương là ai. Đêm đó ở Quý tộc đường, hắn đã nhìn thấy nữ tướng quân Cảnh quốc Diệp Hồng Tuyết mấy lần.

Diệp Hồng Tuyết một thân tố y thanh sam, cách ăn mặc thiên về trung tính lại có thể làm cho người ta liếc mắt một cái nhìn ra là một mỹ nhân đỉnh cấp, ít nhất phải hơn Liễu Tương Âm tam nữ một bậc.

“Mạo muội mời tiên sinh đến, mong tiên sinh thứ tội. Hồng Tuyết lấy trà thay rượu kính tiên sinh một chén.”

Triệu Khang bung chén trà lên: “Tướng quân khách khí. Ta là người dễ nói chuyện, nếu là chuyện làm ăn kiếm tiền, khẳng định sẽ làm!”

Câu nói này đã chặn đường lui của Diệp Hồng Tuyết.

Quả nhiên, thần sắc Diệp Hồng Tuyết có chút khác thường, nhưng vẫn cười nói: “Triệu tiên sinh đối với chuyện làm ăn quả nhiên là có hứng thú.”

“Không có biện pháp, thương nhân mà.” Triệu Khang cười.

Diệp Hồng Tuyết: “Nhưng tin tức của Hồng Tuyết không sai. Tiên sinh không chỉ đơn giản là một thương nhân. Nguyên Giang huyện lệnh, Chiêm sự phủ sự thừa, một người là quan phụ mẫu địa phương, một người là cận thị của Thái tử, chỉ tiếc đều bị bãi miễn.”

“Quan hải chìm nổi, thăng thiên giáng chức là chuyện thường xảy ra.” Triệu Khang uống ngụm trà, quả nhiên lại gặp phiền toái.

Diệp Hồng Tuyết thấy vậy cũng không giữ thái độ quan cách nữa, nở nụ cười nói: “Hồng Tuyết đi thẳng vào vấn đề. Không biết tiên sinh có ý theo Hồng Tuyết về Cảnh quốc hay không? Hồng Tuyết có thể đảm bảo tiên sinh ít nhất sẽ được phong

quan chức chính tam phẩm, hơn nữa còn có thể tiếp tục phát triển việc kinh doanh mà tiên sinh yêu thích.”

Triệu Khang hơi bất ngờ. Chính tam phẩm đã là quan chức cấp cao ở kinh đô, mỹ nữ này quả nhiên có thủ bút lớn!

“Bánh này to quá, ta có chút không tiện ngậm miệng.” Triệu Khang cười hai tiếng để xua tan bầu không khí căng thẳng.

Diệp Hồng Tuyết lại nghiêm mặt nói: “Nữ đế bệ hạ không hiểu được ngọc thô, nhưng Ngô hoàng lại không. Nhân tài như tiên sinh thích hợp dốc sức làm việc ở thương trường hơn, chứ không phải vướng víu với quan trường. Cái gọi là quan chức chỉ là để phục vụ cho thân phận thương nhân của tiên sinh tốt hơn.”

“Tiên sinh nếu đồng ý, đợi đến khi về Cảnh quốc, Ngô Hoàng sẽ lập tức cho tiên sinh thành lập hoàng gia thương hội, cung cấp cho tiên sinh sử dụng.”

Triệu Khang nghe vậy nheo mắt lại. Nếu như không có gì vướng bận, hẳn hẳn định sẽ lập tức gật đầu đáp ứng. Dù sao cơ hội này có thể nói là ngàn năm có một.

Nhưng không có biện pháp, ai bảo hẳn có người ở Nguyên Giang huyện không thể bỏ xuống được.

Lập tức, hẳn chỉ có thể lắc đầu từ chối: “Ý tốt của tướng quân, Triệu Khang xin ghi nhận, nhưng Triệu Khang dù sao cũng là người có quê hương, có người không thể bỏ xuống được, chỉ có thể xin lỗi.”

Diệp Hồng Tuyết khẽ nhún mày, nhưng tính cách của nàng cũng không phải là loại hình ép buộc người khác, hướng hồ muốn cho một người xa xứ đi sinh sống ở một quốc gia khác vốn dĩ không phải chuyện dễ dàng. Hứa hẹn đến mức này là đủ rồi.

Nàng mỉm cười ôm quyền nói: “Không sao, cửa Cảnh Quốc vĩnh viễn mở rộng cho tiên sinh.”

Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm, đối với Diệp Hồng Tuyết cũng có thêm vài phần hảo cảm. Đột nhiên, hẳn nhớ tới một tin đồn và vội hỏi: “Tướng quân, nghe nói quý quốc có nữ binh?”

(đạo này đang dịch dở truyện : Hắc ám tây du nên truyện này hơi chậm, mong mọi người thông cảm. mọi người tìm đọc truyện kia coi như ủng hộ nhé, cũng gần xong rồi, hơn 600 chương. đa tạ mọi người!)

Chương 127 - Phụ nữ đều là kẻ lừa đảo

Diệp Hồng Tuyết trừng mắt nhìn, mỉm cười nói: “Đây cũng không phải là bí mật gì.”

Nữ tướng quân than thở một tiếng: “Cảnh quốc khác với các quốc gia khác, nữ nhiều nam ít. Nữ chiếm ba phần bảy tổng dân số, ở nước ta số lượng nữ binh không dưới ba trăm ngàn, quân dự bị càng nhiều. Chuyện không có biện pháp.”

Triệu Khang kinh ngạc, “Hơn ba mươi vạn nữ binh, đây là nếu là lên chiến trường, các nàng sẽ không sợ sao?”

Thần sắc Diệp Hồng Tuyết lộ ra vẻ kiêu ngạo: “Sợ gì chứ!”

“Luận phong cách thượng võ, Cảnh quốc ta là vương miện của các quốc gia, ở nước ta nữ tử nào nếu không biết mấy bộ quyền pháp kiếm thuật, đó đều là bị người giễu cợt.”

“Tuy là nữ nhi thân, nhưng luận chiến trường chém giết cũng chưa bao giờ thua kém nam nhi! Tiên sinh chẳng lẽ là đối với nữ tử có thành kiến?”

Triệu Khang vội vàng lắc đầu: “Cái này cũng không phải, nữ tử có thể chống đỡ nửa bầu trời, chỉ là không nghĩ tới Cảnh quốc là như thế, có chút khiếp sợ.”

“Hay cho một nữ tử có thể gánh nửa bầu trời, chỉ bằng câu này ta kính tiên sinh một chén.” Diệp Hồng Tuyết ánh mắt thương thức nhìn Triệu Khang.

Sau khi hai người đối ẩm xong, Diệp Hồng Tuyết lại nói:

“Tiên sinh nếu không cân nhắc nữa thì Cảnh quốc chúng ta nữ nhiều nam ít, ở đó vợ đều là tặng không, Cảnh quốc chúng ta nữ tử cũng không kém Càn quốc a.”

“Nếu đều là mỹ nhân như tướng quân, ta đây thật sự phải suy nghĩ thật kỹ.”

Triệu Khang trò chuyện vui vẻ cũng buông ra, Diệp Hồng Tuyết sừng sốt một chút mà bật cười: “Thú vị, nếu tiên sinh có thể giúp Cảnh quốc giàu mạnh, Hồng Tuyết cũng không phải không thể suy nghĩ nha.”

Ngón tay nhỏ nhắn quần quanh tóc đen, ra vẻ nữ nhi quyền rũ, không thể không nói Diệp Hồng Tuyết lộ ra bộ dáng này thật là mê người.

Nếu Triệu Khang là một dân tặc, lúc này mà nói không chừng đã nhào tới trực tiếp đem nàng tại chỗ cnhào nặn!

Triệu Khang uống trà che giấu xấu hổ.

Mỹ nhân kể đúng không?

Làm sao lão tử gặp gỡ nữ nhân, đều như vậy thích trêu chọc người!

Bầu không khí rất thoải mái, Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết tán gẫu nhiều về chuyện của nữ binh Cảnh quốc, thấy thời cơ không kém nhiều nên cố ý nói: “Nữ tử quý quốc tuy dừng mãnh không thua kém nam nhi, nhưng nói cho cùng vẫn có một vấn đề.”

“Tiên sinh lại chưa từng đến Cảnh quốc, chỉ dựa vào Hồng Tuyết dăm ba câu là có thể phát hiện vấn đề của quân ta?” “Nữ tử nhieu mày, lời nói của Triệu Khang hơi có chút lý luận suông, làm cho nàng có chút không thoải mái.

Nhưng Triệu Khang lại rất tự tin, nhìn Diệp Hồng Tuyết cười nói: “Tướng quân, nếu như Triệu Khang dự đoán không sai, nữ binh dưới trướng tướng quân ngoại trừ hy sinh trên chiến trường ra, kỳ thật sinh bệnh qua đời còn nhiều hơn?”

Ánh mắt biến đổi, trong đôi mắt đẹp của Diệp Hồng Tuyết tràn đầy khiếp sợ nhìn Triệu Khang, chỉ từ biểu tình Triệu Khang đã biết mình đoán đúng.

Và điều đó cũng không khó khăn gì.

Nữ binh ở trong quân doanh phải huấn luyện tuần tra gác đêm, quanh năm làm việc trong hoàn cảnh gian khổ, kỳ sinh lý vừa đến không chú ý vệ sinh, liền dễ dàng phát sinh nhiễm trùng, cũng không phải bệnh chết nhiều sao.

“Triệu tiên sinh, làm sao biết được?”

Diệp Hồng Tuyết kinh ngạc hỏi, giống như Triệu Khang nói, nữ binh Cảnh quốc hàng năm đều vì bệnh mà chết một ít, cho dù không ra chiến trường cũng vậy.

Triệu Khang vừa muốn kích động nói ra miệng, nghĩ tới cái nào đó cầu nữ nhân, do dự một chút đầu tiên là hỏi: “Tại trả lời trước, ta muốn hỏi trước tướng quân, ngài đã từng hẳn là ở trên chiến trường cùng nữ đế nước ta giao thủ a?”

Diệp Hồng Tuyết mơ hồ một chút, dù sao khoảng cách quá lớn nhất thời có chút khó có thể phản ứng, cân nhắc một chút mới nói: “Quý quốc nữ đế võ học thiên phú cực cao mà nội công thâm hậu, nếu như là luận bàn trong lúc bình thường thì không tính, nhưng sinh tử đối địch mà nói ta sẽ thắng.”

Triệu Khang khoe miệng co rút, nường liệt, đây là cái so với cầu nữ nhân còn mãnh liệt nữ nhân a!

May mà mình không nhanh mồm!

Nếu không bị đánh một trận chẳng phải là thua thiệt lớn sao?

Âm thầm may mắn một phen, Triệu Khang lại nói: “Như vậy tướng quân, ta còn có một yêu cầu, kế tiếp mặc kệ ta hỏi cái gì nói cái gì, tướng quân cũng không thể động thủ đánh ta.”

Diệp Hồng Tuyết nghe vậy nở nụ cười, chỉ cảm thấy Triệu Khang thật thú vị: “Chúng ta gặp mặt không quá hai lần, nói chuyện với nhau rất vui vẻ, Hồng Tuyết làm sao động thủ với tiên sinh được?”

“Ngươi thề đi!”

“Được, được, ta thề!”

“Vậy ta liền hỏi a.”

Triệu Khang mở miệng: “Xin hỏi tướng quân, ngươi tới kỳ kinh thì sử dụng cái gì?”

Lời còn chưa dứt, âm âm một tiếng, cái bàn tung bay, Triệu lão gia quỳ.

Bị một cái mảnh khảnh hữu lực chân nhỏ giẫm trên mặt đất, đầy mặt oán giận: “Ta liền biết, nữ nhân đều là lừa đảo!”

“Đặng đồ tử, ta giết ngươi!” “Diệp Hồng Tuyết mặt đỏ bừng vừa then vừa giận, muốn một cước đạp xuống!”

Triệu Khang hắng giọng: “Người đã nói không đánh ta!”

Diệp Hồng Tuyết sừng sốt, nhìn Triệu Khang đang nằm trên mặt đất, hình như mình đã thề không đánh hắn.

Một lát sau.

Tất cả đã được thu dọn xong xuôi, không còn hòa hợp như lúc trước, Diệp Hồng Tuyết vẫn có chút xấu hổ: “Ta muốn một lý do!”

Triệu Khang xoa ngực nóng rát, tức giận nói: “Nữ binh dưới trướng người sở dĩ dễ dàng sinh bệnh, cũng là bởi vì các nàng ở quân doanh huấn luyện các công việc, bởi vì không chú ý vệ sinh, cho nên khi nguyệt sự đến, dễ dàng tạo thành nhiễm trùng, tiện đà sinh bệnh!”

“Loại bệnh này phần lớn khó có thể mở miệng, cho nên kéo dài một chút liền thành ác tật, đợi đến nghiêm trọng thời điểm cũng liền xoay chuyển không còn cách nào khác, ta hỏi người nguyệt sự bỏ chính là muốn nhìn một chút, các người dùng nguyệt sự bỏ là dạng gì, nguyệt sự bỏ tốt có thể giảm bớt bệnh tật lây nhiễm tình huống.”

“A đây... là Hồng Tuyết hiểu làm tiên sinh rồi!”

Nghe Triệu Khang giải thích, Diệp Hồng Tuyết biết mình phạm sai lầm, vội vàng tạ lỗi đỏ bừng mặt, “Có thể nói, rốt cuộc tiên sinh cũng không thể đột nhiên hỏi nữ tử muốn thứ kia như vậy a.”

Triệu Khang khóc không ra nước mắt: “Cho nên ta không phải bắt người thề đừng đánh ta sao? Nhưng người vẫn động thủ, một cước này thiếu chút nữa khiến ta quy Tây Thiên a.”

“Xin lỗi xin lỗi! Là Hồng Tuyết đường đột.”

Diệp Hồng Tuyết vội vàng trấn an, Triệu Khang khoát tay, kiếm tiên quan trọng hơn: “Cái kia nguyệt sự bỏ người mang theo sao?”

Nữ tướng quân đỏ mặt như muốn nhỏ máu ra trông rất đẹp mắt: “Cái này..... Hồng Tuyết không cho tiên sinh xem được.”

“Tại sao?”

Triệu Khang vừa hỏi, sau đó liền cho mình một cái miêng, mẹ nó cái này không phải rất rõ ràng sao? Minh thật sự là choáng váng, chẳng lẽ muốn lòi ra?

Hắn xác nhận: “Cái kia, ngươi đã tới?”

“Ừm~”

Diệp Hồng Tuyết không nghĩ tới mình có một ngày lại bị một nam nhân hỏi làm cho mặt đỏ tới mang tai.

Đúng lúc này nữ tướng quân đột nhiên biến sắc, vội vàng đứng dậy chạy vào phòng bên cạnh, Triệu Khang đứng dậy mới vừa đi hai bước liền dừng bước, nhìn chỗ Diệp Hồng Tuyết vừa làm có chút đỏ.

Nhất thời hiểu được, vội vàng chạy đến trước phòng: “Cái kia Diệp tướng quân!”

Thanh âm Diệp Hồng Tuyết thẹn thùng: “Tiên sinh~vậy ngài về trước đi! Hôm nay Hồng Tuyết thân thể có bệnh không thể đi cùng.

Triệu Khang lại giống như biến thái đồng dạng hưng phấn, “Diệp tướng quân đừng hoảng hốt, ta có thứ tốt tặng ngươi, ngươi chờ ta a ngàn vạn ngàn đợi ta!”

Chương 128 - bán hàng thành công

Trong phòng, nghe được câu nói cuối cùng của Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết thiếu chút nữa không nhận được lao ra giết Triệu Khang!

“Tên biến thái chết tiệt này!”

Bên này, Triệu Khang vội vã chạy ra khách sạn, lấy tốc độ nhanh nhất chạy vào phòng trọ, chui qua lỗ lớn bị Tiêu Linh Lung đá ra, lục tung trong phòng một trận, rốt cục từ trong một cái rương gỗ lấy ra một chồng băng vệ sinh Nguyên Giang.

Lúc trước đẩy mạnh tiêu thụ đồ chơi này cho cầu nữ nhân bị đánh một trận lớn, Triệu Khang liền rơi xuống tâm bệnh, đồ chơi này lão tử không thể không phổ biến ra ngoài tạo phúc cho toàn xã hội nữ nhân đồng bào!

Bởi vậy liền dùng một cái hộp sạch sẽ cất kỹ, không có việc gì liền lấy ra kiểm tra đóng gói một chút.

Đáng tiếc đến để đô không phải bận rộn cãi nhau với người khác, chính là dạy Tiêu Huyền Sách, hoàn toàn không có thời gian đem băng vệ sinh đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài.

Hôm nay là một cơ hội lớn!

Cho dù không vì kiếm tiền cũng phải để cho Diệp Hồng Tuyết thử xem!

Ôm lấy cái hộp, Triệu Khang liền lao ra khỏi nhà, ngay cả chủ nhà cũng không để ý tới, phá cửa mà thôi, hỏng rồi sửa lại là được.

Vội vàng chạy về khách sạn quốc gia, không có ai chú ý tới hắn, trực tiếp đi tới chỗ ở của Diệp Hồng Tuyết.

Triệu Khang tốc độ phi thường nhanh, một cái qua lại chỉ dùng sáu bảy phút mà thôi.

Hơn nữa bởi vì nguyên nhân nào đó, Diệp Hồng Tuyết đều không xử lý tốt.

Triệu Khang đứng ở cửa phòng hòa hoãn tâm tình kêu lên: “Diệp tướng quân? Diệp tướng quân?”

Sao không trả lời?

Chẳng lẽ mất máu quá nhiều! Không thể nào!

Ngay lúc Triệu Khang đang suy nghĩ lung tung, giọng nói xấu hổ của Diệp Hồng Tuyết vang lên: “Tiên sinh, sao ngươi còn ở đây!”

“Ta đi lấy vải nguyệt sự cho ngươi, ta để cửa cho ngươi a, ngươi tự mình ra lấy một chút.”

Diệp Hồng Tuyết trong phòng mộng bức, đi lấy vải nguyệt sự cho ta? Tuy rằng nghe là lạ, sao lại có cảm giác được người khác săn sóc?

Sau khi xác nhận Triệu Khang không ở ngoài cửa, cửa phòng lặng lẽ mở ra một góc, nhìn thấy trên mặt đất có một cái rương gỗ, một tay nhanh chóng cầm lấy rương đóng cửa lại.

Trộn vụn một khắc đồng hồ, cửa phòng mới được mở ra.

Triệu Khang ở bên ngoài nghe được động tĩnh cũng vội vàng đi vào trong phòng.

Diệp Hồng Tuyết vừa nhìn hắn liền chột dạ cúi đầu, đời này chưa từng mất mặt xấu hổ như vậy.

Nàng đang muốn mở miệng cảm tạ, Triệu Khang vừa mở miệng liền làm cho nàng muốn giết người: “Diệp tướng quân, cảm giác thế nào, người là dùng như thế nào?”

Triệu Khang cầm miệng, bởi vì nàng nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết một tay đặt ở trên mặt bàn, sau đó bàn gỗ liền bắt đầu hiện lên vết nứt.

Suy nghĩ một chút, lý tưởng vĩ đại tạo phúc cho phụ nữ toàn xã hội tạm hoãn so với cái mạng nhỏ, vẫn là tạm hoãn một chút.

“Người là, cô ý sao?”

Bình phục trở lại, Diệp Hồng Tuyết tận lực làm cho mình không nhìn Triệu Khang, chỉ có như vậy nàng mới có thể bảo trì trấn định.

Triệu Khang lập tức kêu oan, “Nào có, ta sợ người không biết dùng.” Nói xong cầm hộp gỗ lấy ra một miếng băng vệ sinh biểu diễn, “Người xem mấy sợi băng này buộc như vậy……”

Ngay từ đầu nữ tướng quân vẫn xấu hổ quan sát, cuối cùng thấy Triệu Khang cư nhiên ở trên người biểu diễn khiến nàng khiếp sợ.

Triệu Khang mê hoặc: “Người sẽ không là tắc……”

“Im đi!”

Nữ tướng quân trở về phòng.

Lần này đi ra rõ ràng tinh thần sáng khoái không ít, tư thế đi đường cũng được tự nhiên, có thể chạy có thể nhảy có thể lăn lộn.

Tướng quân sừng sốt!

Chột ánh mắt phúc tạp nhìn Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết khẽ nói: “Cảm ơn.”

Nói xong chính nàng cũng sững sốt một chút, hiển nhiên là lần đầu tiên dùng loại giọng điệu này nói chuyện.

Triệu Khang vội vàng khoát tay, sau đó nhìn xung quanh, lấy ra giấy bút: “Diệp tướng quân phiền người nói một chút sử dụng cảm thụ...”

Diệp Hồng Tuyết hoàn toàn bại bởi hắn, chỉ là rất nhanh nàng liền phát hiện Triệu Khang là thật sự đang nghiêm túc ghi chép hơn nữa thỉnh thoảng dừng lại suy nghĩ, mà không phải như nàng nghĩ.

Đơn giản muốn nhìn nàng xấu mặt.

Hắn đến tốt cùng muốn làm cái gì, đây đến tốt cùng là người như thế nào a!

Rất nhanh Triệu Khang liền lưu loát viết một trang giấy, tự mình nói: “Lần này hắn là kém không nhiều lắm.”

Diệp Hồng Tuyết lúc này đã khôi phục lại, hỏi: “Triệu tiên sinh cuộc sống là đang làm cái gì, còn có, người tại sao lại chuẩn bị Nguyệt Sự Bô loại vật này.”

Triệu Khang mỉm cười giải thích cho Diệp Hồng Tuyết, Diệp Hồng Tuyết nghe dần dần trừng lớn hốc mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Cuối cùng Triệu Khang thở dài: “Đáng tiếc, thứ này tuy rằng chế tạo ra, thế nhưng người sử dụng quá ít, cho nên vẫn không thể phổ biến. Nữ nhân xấu hổ khi nhắc tới, theo ta thấy đây cũng không phải là đề tài xấu hổ gì, phát hiện vấn đề vậy nhất định phải đi giải quyết. Bất quá khó khăn vẫn phải có, dù sao ngay cả tướng quân cũng sẽ cảm giác được xấu hổ chứ đừng nói đến những người khác.”

Diệp Hồng Tuyết đỏ mặt, rất nhanh nghĩ đến chỗ tốt của băng vệ sinh Triệu Khang, rốt cục mở miệng: “Tiên sinh.”

“Tướng quân, mời nói.”

Diệp Hồng Tuyết hít sâu một hơi: “Ta muốn biết, tiên sinh thứ này bán như thế nào.”

Triệu Khang hăng hái: “Mười đồng một gói, một gói mười lăm miếng.”

Diệp Hồng Tuyết trong lòng cân nhắc, ngược lại không đặt.

Lại nói tiếp: “Nhưng mà ta cần nhiều thì sao?”

Triệu Khang cười làm thứ này hẳn vốn không có ý định bán đất, chủ yếu là chất lượng đi: “Hai mươi đồng ba bao.”

“Đa tạ tiên sinh, xin tiên sinh trước tiên chuẩn bị ba mươi vạn bao, mười lăm tháng sau đưa đến đại doanh Lang Sơn Cảnh Quốc, đến lúc đó tiên trao cháo mức, tiên sinh cảm thấy thế nào?”

Triệu Khang ừ một tiếng: “Lần đầu hợp tác đích xác cần phải cẩn thận một chút.”

Diệp Hồng Tuyết từ bên hông lấy xuống một khối yêu bài đưa tới: “Đây là yêu bài tư nhân của ta, tiên sinh cho người giao hàng mang theo, một đường có thể bảo đảm thông suốt.”

Diệp Hồng Tuyết mỉm cười nói: “Đương nhiên nếu tiên sinh tự mình giao hàng thì càng tốt.”

Triệu Khang nói đùa: “Tướng quân sẽ không đem ta giam ở Cảnh quốc chứ?”

Diệp Hồng Tuyết tươi cười ý vị thâm trường: “Đừng nói, Hồng Tuyết hiện tại thật đúng là có ý nghĩ này, tiên sinh loại quái tài này chính là nhân gian khó tìm đây.”

“Tướng quân, đừng đùa nữa.”

Triệu Khang ngáp một cái sau đó dặn dò: “Đúng rồi tướng quân, ngoại trừ sử dụng băng vệ sinh này, vệ sinh cá nhân của nữ binh cũng phải chú ý, tốt nhất là phái thêm vài nữ quân y định kỳ giám sát trong quân doanh, như vậy cũng có thể tránh khỏi bệnh tật sinh ra.”

Diệp Hồng Tuyết tươi cười nghiền ngẫm lại gần: “Triệu tiên sinh, lời ấy sẽ không sợ bị người có tâm nghe đi, gắn lên một cái tư địch tội danh?”

Hai người tiến đến có chút gần, mùi thơm từ thân thể đối phương truyền đến làm cho Triệu Khang có chút miệng khô lưỡi khô, cổ họng lẫn lộn, theo bản năng lui về phía sau: “Ta bất quá là muốn cho thể đạo tốt hơn một chút mà thôi, người khác nói như thế nào không liên quan đến ta.”

Đại nghĩa như thế, thật sự rất khó làm cho người ta không thương thức a.

Triệu Khang vừa lui, Diệp Hồng Tuyết lại gần hơn, nhìn Triệu Khang lúc trước còn bình thản ung dung lúc này trở nên ngồi yên khó chịu, trong lòng nàng sinh ra một cỗ thú vị ác độc.

Người đàn ông này dường như không có thói quen tiếp cận phụ nữ.

“Sao tiên sinh lại sợ tDiệp Hồng Tuyết?”

“Khụ khụ khụ, nào có, chỉ là nam nữ thụ thụ bất thân, tướng quân ở quá gần không tốt lắm. “Triệu Khang lui, rất nhanh lại không thể lui.

Diệp Hồng Tuyết cổ quái cười: “Ta một giới nữ lưu cũng không sợ, ngươi đang sợ cái gì?”

Chương 129 - Lăn Nhau Nhẹ Nhàng

“A ha ha, làm sao có thể, ta làm sao có thể sợ, ta sợ người chịu thiệt mà thôi, ta chính là nam nhân!”

Triệu Khang cứng đầu như một học sinh trung học, và Diệp Hồng Tuyết nhận ra điều đó.

Nàng dón Triệu Khang vào góc, từ trên cao nhìn xuống. Hắn, một nam nhân cao lớn, lại có vẻ nhỏ bé và đáng thương.

Một cảm xúc kỳ lạ dâng lên trong lòng Diệp Hồng Tuyết. Nàng vốn chỉ muốn trêu chọc Triệu Khang, nhưng khuôn mặt tuấn tú của hắn lại khiến nàng rung động.

Triệu Khang cố gắng che giấu sự lo lắng: “Mồ hôi là do nóng, khụ, ta nói với ngươi như vậy là sẽ chịu thiệt, nam nữ thụ thụ bất thân, để cho người khác nhìn thấy không tốt, ta là không sao cả, thường thôi!”

Nhưng mặc cho hắn lải nhải, Diệp Hồng Tuyết vẫn không có ý đứng dậy, ngược lại còn cúi đầu thấp hơn.

Triệu Khang tức giận, ngửa đầu đón lấy môi đỏ mọng của Diệp Hồng Tuyết.

Diệp Hồng Tuyết kinh ngạc, cả người nàng bị Triệu Khang ôm lấy, nụ hôn của hắn mạnh mẽ và mãnh liệt.

Nàng chưa bao giờ bị nam nhân đối xử như vậy, nhất thời choáng váng, không biết phải làm gì, chỉ có thể để Triệu Khang dẫn dắt.

Triệu Khang cảm nhận được sự mềm mại của môi Diệp Hồng Tuyết, và mùi hương son phấn thoang thoảng.

Hắn buông lỏng Diệp Hồng Tuyết ra, nhắm mắt lại: “Nói trước đi, không được đánh mặt bởi vì ta rất đẹp trai, không được đánh phía dưới bởi vì ta còn muốn nổi dãi tông đường, những thứ khác tùy tiện lưu khẩu khí là được.”

Diệp Hồng Tuyết tức giận túm lấy cổ áo Triệu Khang, khí lực của nàng mạnh mẽ đến kinh ngạc.

Triệu Khang mở mắt, nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết hung tợn nhìn chằm chằm hắn. Nàng trả đũa bằng nụ hôn nồng nhiệt và hoang dã hơn.

Hai người như tranh đoạt vật gì, liều mạng hôn môi đối phương.

Họ đều là lần đầu tiên, không hề có kỹ xảo, lăn lộn trên mặt đất, không biết là đang thân thiết hay đánh nhau.

Dần dần, họ bắt đầu thả lỏng, đón ý đối phương, hô hấp trở nên nặng nề, ánh mắt cũng không còn thanh minh như trước.

Đột nhiên, Diệp Hồng Tuyết đẩy Triệu Khang ra, lăn ba vòng trên mặt đất.

Nữ tướng quân đứng dậy, mặt đỏ bừng. Chiếc áo tở y của nàng đã bong tróc, vạt áo cũng mở rộng, lộ ra mảng da thịt trắng nõn và phần nhạy cảm. Nàng vội vàng chỉnh sửa lại trang phục, giận dữ nói: “Ngươi dám khinh bạc ta!”

Triệu Khang nhìn xuống cơ thể mình chỉ còn nửa cởi quần thất lung. Hắn không phải là người cởi, mà là tay của Diệp Hồng Tuyết đã vội vàng lột bỏ quần áo của hắn.

Lúc này, hắn oán giận nói: “Chẳng phải chúng ta đang khinh bạc lẫn nhau sao! Dựa vào cái gì mà ngươi cởi của ta được, ta cởi của ngươi là không thể! Còn có vương pháp sao? Còn có pháp luật sao!”

Diệp Hồng Tuyết xông lên tóm lấy hắn, hung tợn nói:
“Chuyện hôm nay không được truyền ra ngoài!”

Nàng vừa rồi như thế nào liền đầu óc choáng váng!

Triệu Khang cười ha hả, hiện ra bộ dáng vô lại: “Có thể, nhưng ngươi phải để cho ta hôn một cái nữa.”

Diệp Hồng Tuyết nhướn mày: “Muốn đánh?”

“Dưới hoa mẫu đơn chết thành quỷ cũng phong lưu, ngươi đánh chết ta đi.”

“Cởi quần lão tử liền nghĩ như vậy sao? Không có cửa đâu! Nữ lưu manh không dậy nổi a!”

Diệp Hồng Tuyết tức giận nở nụ cười, ở chỗ hiểm yếu của Triệu Khang dùng tới một chút nội kinh, trực tiếp khiến hắn nổi lên một cục u lớn. Triệu Khang đau nhe răng trợn mắt, hỗn hển: “Ngươi ngươi ngươi chờ đó! Chờ lão tử cũng luyện thành tuyệt thế cao thủ, không đem ngươi cởi sạch treo lên đánh, một ngày đánh tám lần!”

Diệp Hồng Tuyết a một tiếng cười lạnh nói: “Có tin lão nương hiện tại liền bắt ngươi mang đi Hội Cảnh quốc, cho ngươi mỗi ngày uống nước rửa chân.”

“Coi như ngươi lợi hại! Ta thừa nhận vừa rồi ta nói chuyện hơi lớn.”

Từ quốc khách sạn đi ra, Triệu Khang còn cảm giác như là nằm mơ bình thường, tinh thần đều có chút hoảng hốt, trong đầu đều là cặp môi đỏ mọng của chủ nhân, đột nhiên một loại cảm giác tội lỗi sinh ra.

Cuối cùng cũng tìm được một lý do.

“Đàn ông con mẹ nó đều lăng nhăng, không thể trách tôi.”

Bên trong khách sạn quốc gia

Thị vệ đi tới, nhìn Diệp Hồng Tuyết kính sợ nói: “Tướng quân, hắn không đáp ứng sao?”

“Không có.” Diệp Hồng Tuyết thản nhiên nói.

Thị vệ nhíu mày, sau đó ánh mắt lạnh lùng: “Tướng quân nếu không ta đi bắt hắn lại, trực tiếp bỏ vào trong bao tải đưa về

Cảnh quốc?”

Diệp Hồng Tuyết liếc mắt một cái, thị vệ vội vàng cúi đầu.

“Không có mệnh lệnh của bốn tướng, tất cả mọi người không được động vào Triệu Khang.”

“tuân lệnh.”

Trở lại trong phòng, nữ tử xếp bằng ngồi xuống, đột nhiên nở nụ cười, tên biến thái chết tiệt này còn rất đáng yêu.

.....

Vào lúc hoàng hôn, xe ngựa đã sẵn sàng.

Triệu Khang nhìn Điều ca: “Điều ca nhớ kỹ, thông báo xưởng dệt may, toàn lực sản xuất băng vệ sinh, cần phải ở tháng sau sản xuất ra ba mươi vạn bao, ý kiến ta đều viết ở trên giấy, để công nhân trước làm ra một mang đến cho ta xem.”

Điều ca vội vàng gật đầu: “Yên tâm đi lão gia.”

Triệu Khang vẫy vẫy tay, ba đạo thân ảnh xinh đẹp đi tới, chính là tối hôm qua hắn uống say muốn khai mận lại không khai thành ba vị thanh quan nhân.

Liễu Tương Âm và Mai Nhược Lan rõ ràng có chút thiếu hứng thú.

Tần Ngọc Phượng cũng rất là cao hứng.

Triệu Khang trợn trắng mắt: “Được rồi, bản công tử ở huyện Nguyên Giang chơi vui hơn nhiều, Tương Âm và Nhược Lan hai người đến đó dần xếp trước. Đúng rồi, trường học trong huyện cũng sắp xây xong rồi, đến lúc đó các người có thể vào bên trong dạy đàn cổ dạy học. Cuộc sống phong phú hơn.”

Khuyên can mãi mới đỡ hai nữ lên xe ngựa, Triệu Khang có chút đau đầu, trong một đêm như thế nào giống như mình nhiều hơn không ít nữ nhân a!

Tuy rằng đều không tới tay.

“Điều ca lại đây một chút.”

“Lão gia làm sao vậy?”

Nhìn thoáng qua xe ngựa, Triệu Khang hạ giọng: “Sau khi trở về nói cho Trương Long, theo dõi chặt chẽ hai người bọn họ.”

Điều ca sừng sốt, chột gật đầu: “Hiểu.”

Nhìn xe ngựa xa dần, Tần Ngọc Phượng dò hỏi: “Công tử bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đi về trước đi, vừa mới đặt mua một cái sân lớn, hai ngày kế tiếp ta phải chuẩn bị thật tốt.”

Tần Ngọc Phượng tò mò: “Chuẩn bị cái gì?”

“Chuẩn bị cứu người và nguy nan. “Triệu Khang a một tiếng.

“Cứu người? là ai?”

“Nói ra hù chết người, Nữ Đế bệ hạ!”

Chương 130 - Bắt đầu văn đấu

Khách sạn Quốc gia.

Ngày mai văn đấu sẽ bắt đầu, ba bên tụ họp.

Hán vương Lưu Hán Long cười nói: “Đạo hoàng bản của Nữ đế Càn quốc còn chưa có ai tháo xuống, điều này cho thấy Càn quốc hiện giờ vẫn không tìm ra một người có thể chống lại Trương tiên sinh.”

Tam điện hạ Lý Mộc Thanh cười khẽ một tiếng chuyển động chén trà trong tay: “Đây là tự nhiên, Trương tiên sinh hùng cứ thiên hạ, văn thủ nhiều năm chưa từng thất bại, chính là Càn quốc, làm sao có cao thủ gì.”

Nghe vậy Trương Thánh lại không có tự đại, chỉ là bình tĩnh nói: “Quý tộc đường, cái kia vài câu thơ cùng với văn, viết liền người không giống bình thường, chính là không biết hấn có thể hay không hiện thân.”

Lưu Hán Long nói: “Mấy ngày nay ta phái thủ hạ thị vệ dò xét nhiều mặt, quan viên Càn quốc tựa hồ đều cho rằng viết ra câu thơ, là một gã tên là Mai Nhược Lan thanh quan nhân, chỉ là nàng hôm qua đã rời khỏi đế đô, nếu quả thật là nàng thì không cần lo lắng.”

Diệp Hồng Tuyết đặt chén trà xuống lắc đầu: “Sai rồi, bởi vậy có thể thấy được bài thơ kia của Quý tộc đường không phải do

Mai Nhược Lan viết, nếu không Nữ Đế sao có thể để cho nàng rời đi?”

“Nói như vậy cũng đúng, nhưng có Trương tiên sinh, ra trận một ngàn thắng một ngàn, ha ha ha!” Lưu Hán Long hiển nhiên đối với Trương Thánh rất có lòng tin.

Lý Mộc Thanh cũng giống như vậy, hẳn thậm chí đã có thể tưởng tượng ra tình cảnh sau khi Càn Quốc thua Văn Đấu.

Đến lúc đó hẳn sẽ lập tức liên hợp Tề Cảnh hai nước, tại U Châu khai thác quặng sắt, âm thầm đem quân đội trà trộn trong thợ thủ công, không đến một hai năm liền có thể tiêu diệt Càn quốc.

Sau khi nhìn thoáng qua, Tiêu Linh Lung tâm tâm niệm niệm biến thành một con chim hoàng yến nuôi trong cung.

Nghĩ đến Lý Mộc Thanh nhắc chén trà lên: “Đến, cùng uống một chén, cầu chúc ngày mai Trương tiên sinh kỳ khai đắc thắng!”

Bốn người cùng cười đã nắm chắc phần thắng.

Trong hoàng cung.

Nữ Đế bệ hạ đứng ở trước cửa sổ ngự thư phòng, nhìn bên ngoài Minh Nguyệt trong lòng nghĩ đến một người.

“Bệ hạ, Triệu Khang cũng không có rời khỏi đế đô, ngài không cần quá mức lo lắng.” Lục Uyên khuyên giải an ủi.

Tiêu Linh Lung mỉm cười: “Hắn không đi cũng không nhất định sẽ ra tay. Tên không có tiền đồ này cũng chỉ muốn làm thổ hoàng đế ở huyện Nguyên Giang. Nếu hắn thật sự đánh bại Trương Thánh, sẽ có phiền toái không ngừng tìm tới cửa.”

“Tề quốc, Cảnh quốc, Đại Chu đều coi hắn là cái đinh trong mắt, hẳn sợ nhất phiền toái.”

Lục Uyên trầm nghĩ trong lòng, sao bệ hạ lại giống như rất hiểu Triệu Khang, nàng có chút buồn bực nói: “Nhưng nếu Triệu Khang không ra tay, sẽ không có ai là đối thủ của Trương Tử.

Cho nên chỉ có thể mặc cho số phận.”

Tiêu Linh Lung gượng cười một tiếng, chính là bởi vì hiểu rõ Triệu Khang sợ phiền toái, cho nên nàng sớm đã biết kết cục.

Lục Uyên nghĩ tới cái gì: “Đúng rồi, bộ hạ còn có một chuyện muốn bẩm báo ngài.”

Dứt lời, Tiêu Linh Lung trở lại bàn án.

Lục Uyên nói: “Triệu Khang cái tên này, vài ngày trước cho Vạn Xuân Lâu ước chừng ba mươi vạn lượng chuộc thân ba cái nữ nhân, trong đó hai người còn bị hấn đưa đến Nguyên Giang huyện, bên người lưu lại một cái Tần Ngọc Phượng.”

“Ở Tây Trục Môn làm một căn nhà, rất có hương vị kim ốc tàng kiều.”

Tiêu Linh Lung sửng sốt, ánh mắt nổi lên biến hóa: “Xem ra nói hấn không có tiền đồ là sai rồi, đây rõ ràng là có bản lĩnh.”

“Ba mươi vạn lượng cứ như vậy tùy tiện lấy ra, có dũng khí!”

Xem ra mình lúc trước, từ Nguyên Giang huyện thu được một trăm năm mươi vạn, vẫn là thu ít!

Lục Uyên lại nói: “Mặt khác còn có, Triệu Khang từng đi quốc khách sạn một chuyến, là được nữ tướng Cảnh quốc Diệp Hồng Tuyết mời, tựa hồ là bàn chuyện làm ăn.”

Tiêu Linh Lung cau mày chú ý.

Diệp Hồng Tuyết hẹn gặp Triệu Khang, xem ra là có điều cầu xin.

Đều là nữ tử, đều là võ đạo cao thủ, còn từng sa trường đôi chọi, nói Diệp Hồng Tuyết là túc địch của Nữ Đế bộ hạ cũng không quá đáng, đối đãi với Diệp Hồng Tuyết, nàng từ trước đến nay đều cẩn thận.

Trong khoảng thời gian này phải an bài thêm một ít nhân thủ bảo vệ Triệu Khang.

Lục Uyên: “Bộ hạ nói là, Diệp Hồng Tuyết rất có thể xuống tay với Triệu Khang?”

Tiêu Linh Lung: “Người khác không phải người mù, nhìn ra được tài năng của Triệu Khang ở đâu, chuẩn bị sẵn sàng mới được.”

Lục Uyên hiểu được.

Lại còn lại một người, trắng sáng vẫn sáng ngời.

Tiêu Linh Lung nhẹ giọng nỉ non: “Ngày mai người sẽ đến sao?”

So sánh với tâm tư hỗn loạn của mọi người, Triệu Khang có vẻ thanh thoi rất nhiều, tựa vào xích đu lắc lư, Tần Ngọc Phượng bên người cũng giống như vậy, trên mặt đất từng tờ giấy nháp rơi lả tả, viết đầy câu thơ.

Cho dù tận mắt nhìn thấy Triệu Khang dùng thời gian ban ngày viết ra gần trăm bài thơ này, Tần Ngọc Phượng vẫn cảm thấy rung động, thậm chí cuối cùng cũng chết lặng.

Trọn vẹn một ngày thời gian Triệu Khang đem thi từ mình có khả năng nhớ lại, toàn bộ viết ra cũng đủ dùng.

Ngoài ra, bài viết còn nhắc lại nhiều hơn.

Yên lặng chờ ngày mai!

Đậu phộng mới vừa đẩy ra, đã bị Tần Ngọc Phượng cướp đi, Triệu Khang tức giận ném quạt: “Này này này, lúc trước nói như thế nào! Cái gì làm nô tỳ, làm trâu làm ngựa thậm chí làm ẩm giường nha đầu cũng được, sao lại muốn ta hầu hạ người.”

Nữ tử vô lại thè lưỡi, cười như hồ ly: “Vậy ta đút cho công tử ăn, há mồm.”

Đầu lưỡi chọn hạt đậu phộng mập mờ vô cùng.

“Ta mới không muốn ăn nước miếng của người.”

Tần Ngọc Phượng: “Thật sự là không hiểu phong tình.”

Thấy Triệu Khang không để ý tới mình, Tần Ngọc Phượng từ trên xích đu đứng dậy, tiến lên ngã vào trong lòng Triệu Khang.

Mùi thơm thấm vào ruột gan.

“Công tử, đêm đã khuya rồi.”

“Ta nhìn thấy, người muốn mệt người ngủ trước, đừng tưởng giống như tối hôm qua chui vào ổ chăn của ta.”

Triệu Khang bắt đắc dĩ, tối hôm qua mới vừa chuyển nhà ngày đầu tiên, thiếu chút nữa liền để cho cái hồ mị tử đánh lén thực

hiện được, trong sạch khó giữ được.

Vì thế Triệu Khang hạ quyết tâm, sau này chờ Tần Ngọc Phượng ngủ rồi tự mình đi ngủ.

Tần Ngọc Phượng cười duyên một tiếng, vòng eo nhẹ nhàng vặn vẹo mị thái càng lộ ra, phát hiện phía dưới Triệu Khang biến hóa, cúi người thở ra như lan nói: “Giả đứng đấy. Đều giữ người ta ở bên người, còn vất vả như vậy.”

“Lòng ta như sắt, không thể phá vỡ. Yêu nghiệt ngươi là dao động không được lão nạp!”

“Xem ngươi có thể nhìn đến khi nào.”

Khóe miệng Triệu Khang giật giật, lá gan thật sự là càng lúc càng lớn, dám véo tiểu lão gia!

Tần Ngọc Phượng hờn dỗi một tiếng, trở về phòng.

Một lát sau Triệu Khang cũng đứng dậy, liếc nhìn gian phòng của Tần Ngọc Phượng, thở dài, hi vọng các người đừng cùng phe với Ninh Vương.

Ba mươi vạn lượng không thể nghi ngờ là tiền oan uổng, chuộc thân cho ba nữ Triệu Khang hoàn toàn có thể không để ý tới.

Chỉ là Ninh Vương bên kia thật sự làm cho người ta không yên lòng, cho nên hắn vẫn là quyết định đem ba nữ ở lại bên người, nếu là thật cùng Ninh Vương có khúc mắc.

Triệu Khang vừa vặn giám sát.

Nếu cùng Ninh Vương không phải một đám, coi như mua ba cái đại mỹ nhân làm hồng nhan tri kỷ.

Đẩy phòng ra mới vừa xoay người lên giường, Triệu Khang đã cảm thấy không thích hợp, quả nhiên một đôi cánh tay ngọc từ trong chăn vươn ra ôm eo hắn.

“Đây chính là ngươi tự chui vào ổ chăn của ta.”

Thật sự là khó lòng phòng bị a, Triệu Khang cảm khái một tiếng, xóc chăn lên bắt lấy cái kia hai cái thon dài trơn bóng đùi ngọc: “Thật sự là hồ nháo, xem ra hôm nay không hảo hảo trị trị ngươi, ngươi là không biết lão nạp pháp hiệu hàng yêu!”

Sáng sớm hôm sau.

Quan viên Hưu Mộc, dân chúng trên đường phố đồng loạt chạy tới trung tâm Hoàng thành, bởi vì hôm nay là ngày văn đầu của bốn nước, quyết định thuộc về mỏ sắt Vân Sơn cuối cùng!

Chương 131 - lớn tiếng dọa người

Lôi đài cao hai mét dựng sừng sững giữa trung tâm đế đô hoàng thành, tọa lạc trên một không gian rộng rãi vô cùng. Việc chọn địa điểm này cho thấy rõ ý đồ muốn toàn thể dân chúng Càn quốc cùng chung kiến trận thi văn đặc biệt này.

Tin tức về cuộc thi đã lan truyền khắp cả trong và ngoài đế đô từ nhiều ngày trước. Sáng sớm hôm nay, dòng người tấp nập đổ ra đường để xem náo nhiệt. Tuy nhiên, họ đều bị thị vệ ngăn cản và không được phép tiến lại gần lôi đài trong phạm vi mười mét.

Bên trong lôi đài, bàn ghế được bày biện chỉnh tề. Các vị quan viên đã ngồi vào vị trí của mình.

Hầu hết họ đều mang tâm trạng nặng nề. Bởi cho đến nay, triều đình vẫn chưa thương nghị ra được ai sẽ là người đại diện ra trận thi đấu với Trương Tử vào ngày hôm nay.

Hai vị thái sư, thái phó vốn được mệnh danh là uyên bác nhất đã sợ hãi đến mức đóng cửa trốn mất tăm và không dám đến dự.

Còn các đại học sĩ Hàn Lâm Viện thì sao? Thôi, chỉ cần nhìn thấy Trương Tử, họ e rằng sẽ nằm rạp xuống đất, bái tạ và tự xưng là học trò.

Nhắc đến Quốc Tử Giám, ngoại trừ Trương Tử Văn, người đã từng lên tiếng chỉ trích triều đình, thì những học sỹ khác cũng chẳng biết nói gì.

Thực tế, danh tiếng của Trương Tử quá lẫy lừng. Là một người, hẳn có thể áp đảo cả một quốc gia về mặt văn chương.

Lúc này, một đám người tiến đến lôi đài. Thị vệ lập tức nhường đường. Quách Phong Vũ, tế tửu Quốc Tử Giám Càn quốc, nhận được tin tức và cất cao giọng:

“Tề quốc Hán Vương điện hạ đến!”

“Đại thứ tư hoàng tử Lý Mộc Thanh điện hạ đến!”

“Cảnh quốc Diệp Hồng Tuyết tướng quân đến!”

Dân chúng và quan viên đều quay đầu nhìn về phía đoàn người vừa đến.

Lưu Hán Long khoác lên mình bộ trang phục hoa lệ, thể hiện địa vị tôn quý.

Lý Mộc Thanh mặc mẫn bào hoàng tử, thể hiện sự tôn trọng đối với trận thi văn này.

Ngay cả Diệp Hồng Tuyết cũng trang điểm cẩn thận. Nàng mặc bộ trường sam trắng lam đan xen, tóc dài buông xõa, dung mạo tuyệt mỹ.

Dù sao, họ đều đại diện cho quốc gia của mình, nên phải thể hiện sự trang trọng.

Tuy nhiên, bất chấp thân phận tôn quý, ba người họ vẫn đứng sau một người.

Người đó khoác lên mình chiếc áo thanh sam, tóc trắng xóa, khí độ ôn nhuận như gió xuân, nhưng lại toát lên khí thế ngút trời, khiến người ta không dám khinh thường.

Tể tửu Quách Phong Vũ hít sâu một hơi, nhắc đến cái tên đã khiến cả đế đô sợ hãi trong những ngày qua:

“Văn thủ Trương Thánh tiên sinh đến!”

Mặc dù đây là Càn quốc, lãnh địa của kẻ địch, nhưng vô số học sỹ vẫn vui mừng khôn xiết, nhìn chăm chú vào vị lão giả tóc trắng đang tiến đến.

Trương Thánh! Hay còn gọi là Trương Tử! Thiên hạ văn thủ!

Thái giám Ti Lễ Giám đã chờ sẵn và vội vàng tiến ra nghênh đón Trương Thánh cùng đoàn tùy tùng. Họ được an bài ngồi ở vị trí trang trọng nhất.

Ngay sau đó, các quan viên Càn quốc cũng đến đông đủ. Mọi người đều háo hức chờ đợi trận thi văn bắt đầu.

Phủ Thái sư

Quản gia nhìn lão thái sư Dương Hạc thở dài than ngắn: “Lão gia, Hộ bộ thượng thư Trương đại nhân lại phái người đến mời ngài, nói là nếu ngài không đi, không ai có thể là đối thủ của Trương Tử.”

Dương lão thái sư trừng mắt: “Lão phu đi chính là đối thủ của hần? Cái này cùng tại văn võ bá quan để đô dân chúng mất mặt có gì khác nhau!”

“Cái này...” Quản gia lúng túng.

Phủ đệ Thái Phó đối diện cũng náo nhiệt không kém.

Triệu thái phó đi tới đi lui trong đại sảnh, quản gia vừa trở về liền vội vàng hỏi: “Thế nào? Bắt đầu chưa?”

Quản gia: “Còn chưa đâu lão gia, có không ít nhân vật nổi tiếng tụ tập ở ngoài phủ, mời lão gia ngài đi tham gia văn đấu.”

Triệu thái phó tức giận: “Bảo người ra đuổi bọn họ đi, cứ nói ta ăn nấm trùn độc, thượng thổ hạ tả không thể nhúc nhích!”

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, chỉ còn nửa canh giờ nữa là đến giờ văn đấu.

Nữ Đế bệ hạ Tiêu Linh Lung, Huyền Sách hoàng tử, Ninh Vương điện hạ cùng ba vị Tề Vương Tiêu Phi Hán, Trần Vương Tiêu Phi Đình, Minh Vương Tiêu Phi Long đều đã đến dự.

Ba vị gia này cùng Tiêu Phi Vũ đều là thúc phụ của Nữ Đế, nhưng ngoại trừ danh hiệu Vương gia, thực quyền đều không bằng một vị quan nhị phẩm.

Họ quanh năm đóng cửa không ra, tu thân dưỡng tính. Nhưng lần này văn đấu liên quan đến vận mệnh quốc gia, cho dù họ muốn giả chết cũng không thể.

Tiêu Phi Hán nhìn thanh sam Trương Tử đối diện, khẽ nhíu mày: “Người kia chính là Trương Tử?”

Tiêu Phi Vũ ừ một tiếng, thở dài nói: “Không sai, chính là hần. Lần này nếu bại, Càn quốc chúng ta nguy cơ cao.”

Trần Vương Tiêu Phi Đình nhẹ giọng hỏi: “Bệ hạ, xin hỏi đã có người xuất chiến chưa?”

Tuy rằng nhiều năm không màng đến chính sự, nhưng khi quốc gia lâm nguy, Trần vương gia vẫn lo lắng cho vận mệnh đất nước.

Tiêu Linh Lung cười khô lắc đầu: “Trương Tử uy danh quá thịnh, không ai dám xuất chiến.”

Ba vị lão vương gia đều sùng sốt.

Tiêu Huyền Sách nhìn xung quanh, bực mình nói: “Mẹ nó, Triệu Khang tiểu tử này thật không đến? Bệ hạ, ta đi tìm hă, không đi ta đem hă trói lại!”

Mấy ngày qua, thông qua đại tỹ và Lục Uyên, Triệu Khang biết được mình có thể là đối thủ của Trương Thánh. Lúc này, lòng hă cũng vô cùng lo lắng.

Nữ Đế bệ hạ lạnh nhạt nói: “Huyền Sách, chớ hồ ngôn loạn ngữ!”

Mấy vị vương gia có chút mơ hồ: “Triệu Khang là ai?”

Quận chúa bên cạnh Tiêu Phi Long nhỏ giọng nói: “Gia gia, chính là Triệu tiên sinh mà con nói với người đó. Là người đã ba lần đánh bại bá hộ và Huyện lệnh, còn thiêu hủy cả Phật lửa giận liên?”

“n ân, chính là hă! Đáng tiếc sau đó không cho chúng ta đi học nữa.” Quận chúa liên tục gật đầu.

Mấy người có chút không hiểu: “Bệ hạ, người này có thể địch lại Trương Tử?”

Tiêu Linh Lung cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể nói: “Có lẽ vậy. Nhưng hă hă là không muốn.”

Trần Vương hừ lạnh một tiếng: “Thân là thần tử, nên vì quốc hiệu lực! Người này ở đâu?”

Đúng lúc này, Lý Mộc Thanh cười đứng dậy hành lễ nói: “Nữ Đế bệ hạ.”

Tiêu Linh Lung quay đầu nhìn lại, thản nhiên nói: “Tam điện hạ có gì chỉ giáo?”

Lý Mộc Thanh mỉm cười: “Văn đấu sắp bắt đầu, bên ta Trương tiên sinh đã ngồi sẵn sàng, xin hỏi quý quốc chọn người là ai?”

Lời này khiến Tiêu Linh Lung chợt dạ, trầm mặc một lát sau thần nhiên nói: “Tam điện hạ chớ vội, Trương Thánh tiên sinh văn danh kinh thế, nhưng Càn quốc ta nhưng cũng không phải là không có đại tài!”

Tuyệt đại song kiều kia không trông cậy vào được, Tiêu Linh Lung đã chuẩn bị tốt, nghĩ đợi đến khi văn đấu bắt đầu tùy tiện tìm người đi lên, sau khi thua hai cái sẽ kết thúc trận phong ba này.

Lý Mộc Thanh cười nói: “Đã như vậy, tại hạ mỗi mắt mong chờ, bất quá lúc này văn đấu chưa khai, có chút không thú vị. Vừa vặn tối hôm qua tại hạ cùng Trương tiên sinh lãnh giáo văn học, ngẫu nhiên vừa lên liền coi như là sân khấu nóng.

Tại hạ ra giá mười vạn lượng vì tiền đặt cược, thỉnh Càn quốc chư vị đại tài tiếp tục thượng hạ liên, có người dám?”

Lời này vừa ra lập tức khiến cho không ít người chú ý.

Ba gã Vương gia của lão đạo nhất tề nhíu mày:

“Tiểu tử này, là muốn lớn tiếng dọa người, đả kích sĩ khí bên ta a!”

“Không sai, tuổi còn nhỏ đã có tâm kế như thế, bệ hạ, người này không thể không đề phòng a!”

Tiêu Linh Lung sắc mặt lạnh lùng, nàng làm sao không biết đối phương trong lòng tính toán, nhưng không thể không tiếp: “Tốt, trăm cùng ra mười vạn lượng cùng Tam điện hạ đánh cược, nhìn xem đến tột cùng là cỡ nào tuyệt đối!”

Lý Mộc Thanh hài lòng nở nụ cười: “Bệ hạ quả nhiên đại khí, chư vị, tại hạ thượng liên là: Phụng lạc ngô đồng ngô lạc phượng!”

Cùng lúc đó.

Tại Đại viện Tây Trục Môn đế đô

Triệu Khang thò đầu ra: “Mẹ nó mấy giờ rồi?”

Nữ tử bên cạnh u oán vô cùng: “Sắp trưa rồi.”

Vốn tưởng rằng tối hôm qua muốn bắt Triệu Khang, ai ngờ cái này quý nhất gan cư nhiên chỉ là ôm chính mình ngủ cả đêm, cái gì cũng không dám.

Suýt nữa làm nàng tức chết!

Chương 132 - Ai dám lên sân khấu

“Cái gì, sắp trưa rồi!”

Triệu Khang vừa nghe kinh hãi, vội vàng lồm cồm bò dậy từ trong chăn. Mẹ nó, văn đầu sắp bắt đầu rồi!

Hắn vội vàng vớ lấy quần áo, đi giày, vừa xỏ vừa tức giận vỗ hông nữ tử bên cạnh: “Đều tại ngươi yêu tinh!”

Tần Ngọc Phượng liếc mắt: “Nói giống như ngươi đã làm gì đó. Có tà tâm không có tặc đảm!”

Triệu Khang cứng đờ, miệng nghẹn nói: “Đó là lão gia ta thương tiếc ngươi, không đành lòng thương tổn ngươi!”

“Ngươi cứ chém đi.”

Tần Ngọc Phượng không nể mặt Triệu Khang chút nào. Triệu Khang dở khóc dở cười: “Được rồi, mau đi lấy quần áo của ta, còn phải đi văn đầu nữa.”

Nữ tử vừa nghe, vội vàng đứng dậy chân trần xuống đất lấy ra một bộ áo dài văn sĩ màu trắng. Nàng đưa tay liền cởi phăng quần Triệu Khang, cười khanh khách nói: “Công tử thật có thể đánh bại Trương Tử?”

“A, tài văn chương của bốn công tử thật kinh thiên địa khiếp quỷ thần, ngươi cứ xem đi.”

Triệu Khang tràn đầy tự tin. Năm ngàn năm Hoa Hạ văn minh dày nặng cũng không phải ai cũng tiếp thu được!

Tần Ngọc Phượng nghe vậy, mặt nhăn như tơ: “Ta đây có thể cùng công tử đi sao?”

Nếu Triệu Khang thật sự có thể văn đầu Trương Tử đắc thắng, vậy mình đi theo bên người Triệu Khang coi như là một người đắc đạo gà chó lên trời. Vinh hoa phú quý không ai không yêu.

Sở dĩ nàng tìm mọi cách cùng Triệu Khang điên loạn đảo phượng, ngoại trừ nguyên nhân nào đó, cũng chính là nhìn trúng tài năng của Triệu Khang.

Triệu Khang khẽ nhíu mày: “Cái này không tốt lắm đâu?”

Tần Ngọc Phượng một bên hầu hạ Triệu Khang mặc quần áo, một bên cười nói: “Công tử, cái khác không nói. Người tuy rằng tài văn phi dương, nhưng chữ kia thật sự là có chút khó coi a, sẽ không sợ người chê cười?”

“Có lý.”

Triệu Khang gật gật đầu: “Được, lão gia hôm nay mang người đi trang bức!”

Tần Ngọc Phượng rất là hài lòng, vội vàng tự mình hầu hạ Triệu Khang rửa mặt.

Cùng lúc đó.

Tại sân bãi văn đấu, nghe được Lý Mộc Thanh thượng liên, trong lúc nhất thời không ít người khiếp sợ.

“Phượng lạc ngô đồng ngô lạc phượng!”

“Lại còn có thể đọc ngược!” một gã học sỹ kinh hãi.

Nhất thời sắc mặt Tiêu Linh Lung vô cùng khó coi. Nàng tuy rằng lợi hại chính là võ học, nhưng đối với thi từ văn chương cũng có đọc lướt qua, loại hồi văn liên này nàng chưa từng thấy.

Một đám quan viên phía sau cũng vui đầu khổ nghĩ, nhưng không có bất kỳ đầu mối nào.

Trương Thánh mỉm cười. Câu văn này là hấn ngẫu nhiên sáng tạo, chưa bao giờ từng truyền ra ngoài. Tối hôm qua, Lý Mộc Thanh muốn chèn ép sỹ khí Càn quốc trước, hấn liền giao cho đối phương một câu.

Quả nhiên, cả tòa văn nhân lại không một ai có thể đối xứng.

Tề Trần Minh Ninh tứ vương đều cau mày.

Tiêu Phi Hán mở miệng: “Các người có đầu mối gì không?”

Ninh vương Tiêu Phi Vũ lắc đầu: “Thiên cổ kỳ đúng, đám người này đã sớm chuẩn bị tốt.”

“Lần này văn đấu tình cảnh không ổn a.” Tiêu Phi Long thở dài một tiếng.

Nữ Đế bệ hạ đứng dậy mở miệng: “Nhưng có người có thể chống lại câu đối này!”

Nhưng không có ai đáp lại. Tất cả mọi người đều mặt ủ mày chau, bộ dáng lo lắng.

Mấy vị quan viên xúm lại bàn tán, lắc đầu lia lịa: “Không được, không được, không đủ tinh tể!”, “Ý cảnh cũng không đúng!”, “n ân, ta đã dạy người như thế nào!”.

Nhìn cảnh tượng này, Tiêu Linh Lung dù không cam lòng nhưng cũng chẳng còn cách nào. Thời gian ước định đã qua, đành cắn răng gật đầu: “Truyền ngân phiếu!”

Thua một trận ngay từ đầu!

Ngay cả khi văn đầu còn chưa chính thức bắt đầu, khí thế của Càn quốc đã hoàn toàn bị dập tắt. Trên đài, tể tử Quách Phong Vũ phụ trách chủ trì văn đầu liên tục thở dài, lo lắng rằng lát nữa sẽ không ai dám ứng chiến.

Bên Càn quốc, bầu không khí vô cùng ảm đạm. Lý Mộc Thanh nhìn mười vạn lượng ngân phiếu trong tay, không hề mấy may quan tâm, chỉ lạnh lùng nhìn Nữ Đế Bệ Hạ đối diện: “Đây mới chỉ là bắt đầu.”

Dân chúng vây xem cũng lắc đầu ngao ngán. Cái này còn gì để đấu nữa? Ngay cả người trẻ tuổi kia ra câu đối cũng đối không ra hồn, huống chi là đối đầu với Trương Tử, người còn lợi hại hơn nhiều. Chẳng phải là tự chuốc lấy nhục nhã hay sao?

“Đừng nhìn nữa, thua rồi!”

Một lúc sau.

Quách Phong Vũ ngửi thấy mùi thơm nức mũi, đứng dậy tuyên bố: “Thời gian đã đến, văn đầu bắt đầu!”

Lòng mọi người bỗng chốc dâng lên một cảm giác hồi hộp.

Trương Thánh ung dung đứng dậy, tay trái nắm thành quyền đặt ở bụng dưới, tay phải chấp sau lưng, bước đi thong dong, toát lên phong thái của một bậc văn nhân. Lý Mộc Thanh đi theo sau.

Tất cả mọi người dõi mắt nhìn hai người họ từng bước lên đài, rồi an tọa.

Nhưng không thấy ai từ phía Càn quốc lên đài.

Trương Thánh cất tiếng cười vang dội: “Lão phu kinh học trị sĩ năm mươi năm, được thế nhân xưng tụng là văn thủ. Không biết hôm nay, Càn quốc có đồng hao nào có thể cùng lão phu luận bàn đạo lý?”

Lý Mộc Thanh nhìn chằm chằm Nữ Đế Tiêu Linh Lung, mỉm cười nói: “Bên ta đã vào vị trí, xin hỏi Nữ Đế Bệ Hạ, quý quốc có ai dám lên đài?”

“Thật ngông cuồng!” Tề Vương Tiêu Phi Hán không giấu được sự tức giận.

Tiêu Huyền Sách cũng phì phò: “Mẹ nó, thật là kiêu ngạo!”

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Nữ Đế Tiêu Linh Lung, chờ đợi nàng tuyên bố ai sẽ là người đối đầu với Trương Thánh.

Nhưng Nữ Đế Bệ Hạ lại im lặng thật lâu không nói.

Quách Phong Vũ, người hiểu rõ nội tình, biết rằng chẳng ai dám đối mặt với Trương Thánh. Hắn thở dài thầm kín và tuyên bố: “Nếu trong vòng một nén nhang không có ai lên đài, Trương Thánh tiên sinh sẽ được xem là người chiến thắng trong cuộc văn đấu này.”

Lý Mộc Thanh nghe vậy, ánh mắt trở nên lạnh lùng: “Muốn nhận thua ư? Đâu có dễ dàng như vậy! Bỏ qua dễ dàng chẳng phải là tiện nghi cho các người sao?”

Tiêu Huyền Sách nóng nảy: “Mẹ nó, đại tỷ ta không nhịn được nữa rồi, để ta lên đánh hắn!”

Tiêu Linh Lung không có phản ứng, chỉ nắm chặt tay, nhìn ngọn nến thơm trên đài dần dần cháy hết. Ánh mắt nàng lướt qua đám đại thần ngày thường tự xưng học phú ngũ xa.

Bị ánh mắt của nàng chạm đến, tất cả mọi người đều cúi đầu im lặng, không dám đối diện.

Trên đài, Lý Mộc Thanh liên tục kêu gọi người lên đài, thậm chí còn bắt đầu chế giễu người Càn quốc, nhưng vẫn không ai dám đáp lời.

Trương Thánh, quả thực quá mạnh mẽ!

Lý Mộc Thanh chỉ với một câu hỏi văn liên đã phá hủy hoàn toàn lòng tin của mọi người. Nữ Đế Bệ Hạ thậm chí còn không có tâm tư để phái người lên thua vài trận.

Ngay khi một nén nhang sắp cháy hết, Quách Phong Vũ đứng dậy tuyên bố: “Ta tuyên bố, lần văn đấu này, Trương Thánh tiên sinh không chiến mà...”

Tiêu Linh Lung nhắm mắt lại, Lý Mộc Thanh tỏ vẻ tiếc nuối, Diệp Hồng Tuyết trầm ngâm, Lưu Hán Long mỉm cười, mỗi người đều có tâm trạng riêng.

Ngay khi chữ “thắng” cuối cùng sắp được thốt ra, một tiếng hét vang từ xa truyền đến: “Ai nói không ai dám lên đài, lão tử còn chưa nói chuyện đâu!”

Mọi người kinh ngạc!

Tất cả đồng loạt quay đầu nhìn lại. Nữ Đế Bệ Hạ nghe thấy tiếng hét này đột nhiên đứng dậy quay đầu, Diệp Hồng Tuyết cũng sửng sốt.

“Biến thái chết tiệt?”

Tiêu Huyền Sách gào lên: “Con mẹ nó, Triệu Khang người chết ở đâu rồi!”

Tiêu Phi Vũ theo bản năng nắm tay, không tự giác nở nụ cười. Tiểu tử này cuối cùng cũng tới!

Chỉ thấy một người áo trắng phiêu bồng, phía sau đi theo một mỹ nhân hồng y. Một bên chạy, hẳn còn một bên thắt đai lưng, miệng lầm bầm: “Thiếu chút nữa muộn, cái quần áo rách sao lại khó mặc như vậy?”

Mỹ nhân hồng y bên cạnh vô tội nói: “Công tử, ta cũng chưa từng thay người làm những chuyện này a.”

“Hầu hạ lão gia mặc quần áo cũng không biết, cần người dùng làm gì!” Triệu Khang bực mình.

“Công tử, người có thể...” Nàng liếc mắt đưa tình, “làm ấm giường cho ta mà.”

Nhiều người ngơ ngác, hình ảnh trước mắt họ hoàn toàn khác biệt so với vị chúa cứu thế trong tưởng tượng.

Chương 133 - văn đấu : trận thứ nhất

Dù không thể phủ nhận Triệu Khang xuất hiện không đẹp trai, thậm chí có chút lôi thôi.

Vạt áo trong của hắn rối tung, một góc còn nhét vào cặp quần, thắt lưng cũng lỏng lẻo. Nhìn qua chẳng khác nào bị bắt quả tang tại thanh lâu, hốt hoảng chạy trốn.

Lời nói của hắn và Tần Ngọc Phượng càng khiến mọi người ngơ ngác.

Đây là vị chúa cứu thế trong tưởng tượng của họ sao?

Chàng trai này không phải đến để gây cười chứ?

Nhận ra mọi người đang nhìn mình, Triệu Khang vỗ vỗ Tần Ngọc Phượng, người đang cố sửa sang lại trang phục cho hắn, và bước chậm lại.

“Phải từ từ thôi, không thể làm hỏng hình tượng anh minh thần võ của mình được. Hé hé”

Tần Ngọc Phượng hiểu ý, lập tức lấy lại khí chất của ba đại thanh quan đế đô, nở nụ cười duyên dáng đi theo bên cạnh Triệu Khang.

“Thằng khốn này!”

Nữ Đế Bệ Hạ cau mày khi nhìn thấy Triệu Khang xuất hiện.

Trần Vương lắc đầu: “Tên này là ai? Lúc này dám liều lĩnh, chắc cũng có bản lĩnh, nhưng có phần liều lĩnh.”

Quận chúa bên cạnh vội vàng giải thích: “Phụ vương, hắn là Triệu lão sư.”

“Hắn là Triệu Khang?” Ba vị lão vương gia đều ngạc nhiên.

Nhìn cũng chẳng có ba đầu sáu tay, liệu hắn có được không?

Nữ tướng quân Diệp Hồng Tuyết là người kinh ngạc nhất. Nàng nhìn Triệu Khang chậm rãi bước đi, thảnh thơi còn vẫy tay chào hỏi mọi người, dù chẳng ai để ý.

Khi đến gần, Triệu Khang nhận ra sắc mặt phức tạp của nhiều quan viên. Không ngờ người đứng ra lại là hắn.

Đặc biệt là các thái sư thái phó, trong lòng vô cùng bùi ngùi.

Lão sư của họ khiếp chiến, trở thành trò cười cho thiên hạ. Lần này lại là người bị chính họ đuổi ra khỏi triều đình, muốn gánh vác trọng trách lấy lại danh dự cho người đọc sách Càn Quốc.

Thị vệ không dám ngăn cản, nhao nhao nhường đường cho hai người Triệu Khang đi thẳng đến giữa sân. Triệu Khang khom người hành lễ với Nữ Đế Bệ Hạ:

“Bệ hạ, thảo dân Triệu Khang, nguyện vì nước xuất chiến, văn đầu Trương Tử, khẩn cầu Nữ Đế Bệ Hạ chấp thuận!”

Tiếng nói vừa dứt, tiếng hoan hô vang dội từ đám đông.

“Bà nội nó, rốt cục cũng có người ra tay, Triệu công tử cố lên!”

“Đúng vậy, những quan lão gia kia chỉ biết nói suông, đến lúc cần thì chẳng làm được gì, chỉ có dân chúng chúng ta ra tay!”

“Triệu công tử cố lên!”

“Cho bọn họ thấy tri thức của người Càn Quốc chúng ta!”

Nghे tiếng reo hò, Tiêu Linh Lung hít sâu một hơi, nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt nhìn Triệu Khang đầy kiên định.

“Chuẩn!”

Dù sao, hắn đã đến!

“Thảo dân tuân lệnh!”

Tiếng reo hò vang dội, tề tữ Quách Phong Vũ trên đài kích động vô cùng: “Ta, thay mặt đại Càn văn đầu, Triệu Khang!”

“Triệu Khang lên cho bọn điện hạ!”

Tiêu Huyền Sách hưng phấn vung tay, bộ dáng như Triệu Khang là sủng vật của hắn.

Ninh vương Tiêu Phi Vũ cũng đứng dậy: “Lão Triệu, đừng để chúng ta thất vọng!”

Triệu Khang mỉm cười, xoay người đối diện với ánh mắt khó hiểu và có chút tức giận của nữ tướng quân Diệp Hồng Tuyết.

Hắn thở dài trong lòng, ánh mắt áy náy hiện lên.

Xin lỗi!

Chợt xoay người đi về phía đài văn đầu.

Tần Ngọc Phượng tuy rằng cũng là nhìn quen tràng diện lớn, lúc này cũng không khỏi khẩn trương vội vàng đi theo phía sau Triệu Khang lên đài.

Nhìn khí độ thông dong của Triệu Khang, Trương Thánh không khỏi gật đầu thầm khen. Biết đối thủ là mình mà vẫn giữ được bình tĩnh, quả thực không tầm thường.

Trương Thánh không hề xem thường Triệu Khang vì tuổi trẻ. Lần văn đấu này vô cùng trọng đại, hắn mang trên vai sứ mệnh của ba quốc gia. Do vậy, bất luận đối thủ là ai, hắn đều sẽ toàn lực ứng phó.

Hơi nhắm mắt lại, Trương Thánh mỉm cười nói: “Nếu không còn gì khác, chúng ta có thể bắt đầu.”

Quách Phong Vũ vội vàng nhìn về phía Triệu Khang: “Triệu Khang, ngươi còn muốn chuẩn bị gì thêm không?”

“Không cần.” Triệu Khang thần nhiên đáp.

Lý Mộc Thanh nghe vậy, nở nụ cười châm chọc: “Triệu công tử không hảo hảo ở Quý tộc đường buôn bán, lại dám đến văn đấu?”

Triệu Khang sắc mặt bình tĩnh đáp: “Quốc gia hưng vong thất phu có trách nhiệm. Ta Triệu Khang tuy là một thương nhân, nhưng cũng không dám quên ưu quốc. Có gì mà không dám?”

Trương Thánh đột nhiên mở mắt, trong ánh mắt toát lên vẻ thán phục: “Hay cho một câu ‘quốc gia hưng vong thất phu có trách nhiệm’! Xem ra Triệu công tử mới là người viết ra những câu thơ kia trong Quý tộc đường?”

Dưới đài, người Càn Quốc vô cùng sôi động. Họ nghe rõ lời khen ngợi của Trương Thánh dành cho Triệu Khang, chứng tỏ Triệu Khang thực sự có tài năng.

Diệp Hồng Tuyết cảm thấy không ổn. Nàng nhìn chằm chằm Triệu Khang trên đài, không tin rằng hắn có thể chiến thắng Trương Thánh. Trong lòng nàng dấy lên một tia tức giận.

Tên biến thái này, biết rõ lần văn đấu này liên quan đến mình, lại còn đi phá rối!

Màn so tài bắt đầu.

Lý Mộc Thanh không thể chối cãi rằng mình đang rơi vào hạ phong, lập tức hừ lạnh: “Tốt, bản điện hạ sẽ xem người đến tột cùng có bản lĩnh gì!”

Quách Phong Vũ đứng dậy tuyên bố: “Lão phu tuyên bố, văn đấu chính thức bắt đầu. Văn đấu này gồm ba trận, thắng hai trận sẽ là người chiến thắng. Trận đầu tiên...”

Dứt lời, trợ thủ mang đến một hộp gỗ. Quách Phong Vũ đưa tay vào lấy đề mục.

Mọi người nín thở dõi theo vị lão tể tửu.

Cuối cùng, Quách Phong Vũ lấy ra một tờ giấy.

Trợ thủ mở ra cho mọi người xem và tuyên bố: “Trận đầu tiên, đề là ‘Cúc’.”

Nhiều người cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

Hán vương Lưu Hán Long của Tề quốc nhướng mày, nụ cười trên môi nở rộ: “Đề mục là ‘Cúc’? Hay cho một đề hay!”

Đúng như dự đoán, nhiều quan viên quen thuộc với Trương Thánh đều biến sắc khi nghe đề bài. Họ nghi ngờ Quách Phong Vũ là người của Tề quốc cài cắm.

Thiên hạ đều biết Trương Thánh yêu thích hoa cúc tao nhã, hẳn đã sáng tác vô số bài thơ Vịnh Cúc lưu truyền hậu thế.

Với đề bài này, Triệu Khang rơi vào thế nguy hiểm!

Nghe tiếng bàn tán xung quanh, Tiêu Huyền Sách tò mò hỏi: “Bệ hạ, lão gia hỏa kia viết về hoa cúc lợi hại lắm sao?”

Tiêu Linh Lung không trả lời, toàn bộ thần kinh căng thẳng. Minh Vương Tiêu Phi Đình giải thích: “Trương Thánh yêu hoa cúc nhất trong Bách Hoa, thơ hẳn viết về hoa cúc hiện nay không ai sánh bằng. E rằng trận đầu tiên chúng ta sẽ thua.”

Tiếng nói vang lên từ trên đài: “Quách Phong Vũ tuyên bố: ‘Mời hai vị làm thơ, thời gian một nén nhang.’”

Viết thơ vốn không dễ dàng, huống chi là phải sáng tác một bài thơ hay trong vòng một nén nhang.

Tuy nhiên, Trương Thánh vẫn giữ phong thái bình tĩnh, mỉm cười đề bút nhìn Triệu Khang: “Triệu công tử, ván này lão phu

sẽ không nương tay.”

“Chưa biết ai thắng ai, lão tiên sinh cứ tự nhiên.” Triệu Khang cũng cười đáp.

Viết thơ ư? Lão gia đây không giỏi, nhưng lão gia đây biết chép thơ! Đào Uyên Minh, Đỗ Phủ, Bạch Cư Dị, Lý Thương Ẩn, thậm chí cả thi tiên Lý Thái Bạch, người nói xem người có thể đánh bại ai?

Chương 134 - Nếu ta là Thanh Đế

Nội thành náo động

Tiếng chiêng trống vang dội khắp nội thành: “Có người lên đài ứng chiến! Có người lên đài ứng chiến!”

Đám học sỹ đang tụ tập trước phủ Thái Sư và Thái Phó nghe tiếng reo hò, vội vàng chạy đến hỏi gã sai vặt: “Ai lên đài? Là Văn Tông Lý Thanh tiên sinh hay Thi Cuồng Phòng Huyền tiên sinh?”

Lý Thanh và Phòng Huyền đều là những văn sỹ nổi tiếng lừng lẫy đế đô.

Gã sai vặt lắc đầu: “Không phải, là một người tên Triệu Khang, là bình dân!”

Mọi người hoang mang, “Triệu Khang? Ai vậy? Chưa từng nghe qua.”

Họ lo lắng, không ai dám lên đài đối đầu với Trương Tử. Ban đầu, họ hy vọng Thái sư và Thái phó sẽ xuất hiện, nhưng hai vị đại nhân đều lấy cớ “bị bệnh” để thoái thác.

Tin tức Triệu Khang lên đài khiến mọi người xôn xao. Các học sỹ háo hức chạy đến hội trường văn đấu để cổ vũ.

Trong hai tòa phủ đệ, quản gia báo tin cho Thái sư và Thái phó.

Lão thái sư và Triệu thái phó đều ngạc nhiên: “Tên khốn kiếp Triệu Khang này sao lại xuất hiện?”

Hai người mừng thầm vì cuối cùng cũng có người “chết thay” họ.

Họ thầm nghĩ: “Nếu Triệu Khang thua, hắn sẽ bị đám học sinh phỉ nhổ đến chết!”

Hội trường vẫn đông chật kín người. Thời gian một nén nhang đã trôi qua hơn phân nửa, Triệu Khang vẫn chưa động bút, trong khi Trương Thánh đã múa bút thành văn, ung dung tự tại.

Lý Mộc Thanh thấy Trương Thánh đã viết được hai phần ba bài thơ, liền lên tiếng châm biếm Triệu Khang: “Triệu công tử muốn nhận thua sao? Vì sao chậm chạp không động bút?”

Dưới đài, nhiều người phẫn nộ vì hành động quấy rối của Lý Mộc Thanh.

Quách Phong Vũ lên tiếng cảnh cáo: “Trong lúc văn đấu bất luận kẻ nào cũng không được quấy rối, Tam điện hạ xin tự trọng!”

Lý Mộc Thanh cười khẩy, nhìn Triệu Khang với vẻ đắc ý.

Tần Ngọc Phượng lo lắng, cúi người hỏi: “Công tử, người đang làm gì vậy? Sao còn không động bút?”

Triệu Khang nhún vai: “Ta đang suy nghĩ dùng bài nào.”

Tần Ngọc Phượng sừng sốt.

Triệu Khang nhìn Trương Thánh đang tập trung làm thơ. Hắn đã đọc qua một số thi tập của Trương Thánh và biết lão nhân này là một người có tài năng thực sự.

Hắn không muốn vội vàng, nếu bài thơ không đủ tốt, rất có thể sẽ thua.

Từng câu thơ về hoa cúc hiện lên trong tâm trí hắn. Hầu hết các nhà thơ đều miêu tả hoa cúc với vẻ đẹp thanh tao, cô độc.

Triệu Khang thầm hiểu rằng nếu mượn hoa cúc để khoe khoang sự thanh cao, bất chấp quyền quý, bài thơ của hắn sẽ khó lòng chiến thắng. Hắn cần một ý tưởng mới mẻ.

Bỗng nhiên, một câu thơ lóe lên trong đầu, khiến Triệu Khang vui mừng: “Ngọc Phượng!”

Tần Ngọc Phượng nhướn mày, vội vàng cầm bút. Triệu Khang ghé tai thì thầm, ban đầu vẽ mặt Tần Ngọc Phượng

bình tĩnh, nhưng sau đó lại kinh ngạc. Nàng không ngờ Triệu Khang lại có thể viết như vậy!

Tần Ngọc Phượng vội vàng múa bút thành văn, không chú ý đến hai ánh mắt sắc bén đang nhìn mình từ dưới đài.

Nữ tướng quân Diệp Hồng Tuyết sắc mặt không tốt.

Lưu Hán Long nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?”

“Không sao.” Diệp Hồng Tuyết lảng tránh.

Nữ Đế Tiêu Linh Lung hừ lạnh một tiếng khiến mọi người xung quanh tò mò.

Thời gian một nén nhang nhanh chóng trôi qua. Hai bên đều hoàn thành bài thơ. Lý Mộc Thanh nhanh tay đưa bài thơ của Trương Thánh cho Quách Phong Vũ trước.

Lý Mộc Thanh hiểu rằng trong thi ca, thứ tự đánh giá rất quan trọng. Bài thơ sau thường bị so sánh với bài thơ trước, dẫn đến việc đánh giá thấp hơn.

Với đề tài hoa cúc vốn đã hẹp, việc giành ưu thế về thứ tự càng trở nên quan trọng.

Quách Phong Vũ nhú mày. Lúc đầu, hắn dự định sẽ ca ngợi bài thơ của Triệu Khang trước. Tuy nhiên, Lý Mộc Thanh đã nhanh chân hơn.

Bất đắc dĩ, Quách Phong Vũ đành phải đọc bài thơ của Trương Thánh:

“Thu Cúc Ngạo Hàn Sương...”

Bốn câu thơ ngắn gọn nhưng đầy sức gợi hình, vẽ nên khung cảnh hoa cúc kiên cường nở rộ trong sương giá mùa thu, bất chấp phong sương lạnh giá.

Quách Phong Vũ ban đầu còn toan tính hạ thấp bài thơ của Trương Thánh, nhưng cuối cùng không kìm được thốt lên:

“Tuyệt vời! Bài thơ ‘Thu Cúc’ của Trương tiên sinh quả thực là tuyệt tác! Hình ảnh sương giá trong thơ chính là ẩn dụ cho những gian nan, thử thách trong cuộc sống, nhưng không thể khuất phục ý chí kiên cường của thi nhân!”

“Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà có thể viết ra bài thơ hay đến vậy, không hổ danh là Trương Tử!”

Đông đảo học sỹ nhao nhao gật đầu tán thành. Họ bị lời khen ngợi của Quách Phong Vũ dẫn dắt, cảm thấy bài thơ “Thu Cúc” chính là hình ảnh chân thực của bản thân, thậm chí còn không ngớt lời khen ngợi.

Lý Mộc Thanh nhìn cảnh tượng này khẽ cười lạnh, mục đích của hắn đã đạt được.

Sau khi mọi người bình tĩnh lại, họ bỗng sững sờ nhận ra:

“Hong rồi! Chúng ta là người Càn Quốc!”

“Làm sao có thể vỗ tay khen ngợi đối thủ?”

Ba vị lão vương gia đồng thời thở dài.

“Xong rồi, Trương Thánh viết về hoa cúc quả nhiên là vô địch thiên hạ!”

Nữ Đế nắm chặt tay, mồ hôi đầm đìa trên lòng bàn tay, nhìn chăm chăm lên đài. Nhị Hoàng tử cũng bị bầu không khí căng thẳng cuốn theo, hiềm hoi lộ vẻ nghiêm trọng.

Ngược lại, Ninh Vương Tiêu Phi Vũ vẫn giữ phong thái ung dung, bình thản.

Hắn đã chứng kiến Triệu Khang chỉ trong vòng một nén nhang ngắn ngủi viết liền mười câu thơ để bán kim cương, nên không hề hoảng hốt.

Quách Phong Vũ nhìn về phía Triệu Khang, chưa kịp lên tiếng thì Tần Ngọc Phượng đã vui mừng hơn hớn đưa bài thơ của Triệu Khang cho hắn.

Lão Tế Tửu trầm nghĩ: “Bài thơ này là của người nhà mình, nên phải thổi phồng cho nó lên, ít nhất cũng phải nâng lên ngang bằng với bài thơ của Trương Thánh!”

Nhưng khi nhìn rõ nội dung bài thơ, hắn liền đứng bật dậy, cả người run rẩy vì xúc động, nói lắp bắp: “Cái này!...”

Vẻ mặt kích động đến gần như điên cuồng của hắn khiến mọi người tò mò. Lão nhân này rốt cuộc đã nhìn thấy gì?

Phải mất một lúc lâu, Quách Phong Vũ mới bình ổn lại cảm xúc, nhìn Triệu Khang với ánh mắt kính trọng, trầm giọng nói: “Bài thơ của Triệu Khang tiên sinh cũng lấy hoa cúc làm đề tài:

Gió tây ào ào khắp sân,
Nhụy Hương rét lạnh điệp khó tới!
Năm đó nếu ta vì Thanh Đế,
Báo lấy hoa đào một chỗ nở!”
Cả hội trường chấn động!

Chương 135 -

Nếu năm đó ta là Thanh Đế, ta sẽ bảo hoa đào nở rộ khắp nơi!

Chỉ với hai câu thơ mười bốn chữ, cả hội trường như chấn động, hàng loạt thư sinh dưới đài ngơ ngác nhìn lên, không thể tin rằng những câu thơ tuyệt vời ấy lại xuất phát từ Triệu Khang, người mà họ vẫn ngồi cùng chỗ. Làm sao có thể, khi mà người của Càn Quốc mới viết nên được!

Những người có mặt tại đây để theo dõi cuộc thi đấu văn chương, hầu hết đều là những người có học thức, trong lòng đều chứa đựng biển mực lớn, và giờ đây, họ đang miên man suy ngẫm về bài thơ cúc hoa của Triệu Khang.

Tốt lắm!

Rất tốt!

Nhưng không ai có thể giải thích được tại sao nó lại tốt, học vấn của họ dường như không đủ để phân tích xem điều gì đã làm nên sự tuyệt vời của bài thơ.

Họ chỉ biết rằng, bài thơ cúc này, hoàn toàn khác biệt so với những bài thơ cúc trước đây!

Đặc biệt là Quách Phong Vũ, Tế tửu Quốc Tử Giám, sau khi đọc xong câu thơ, không thể kiềm chế mà hướng về phía Triệu Khang và kêu lên: “Triệu tiên sinh!

Làm Tế tửu Quốc Tử Giám, Quách Phong Vũ cũng là người đã đọc qua không ít thi thư, nhưng dù suy nghĩ mãi, hắn vẫn cảm thấy rằng những từ ngữ mà mình biết, không đủ để giải thích bài thơ này.

Hắn và Triệu tiên sinh, chênh lệch quá xa!

Triệu Khang chỉ mỉm cười nhẹ: “Thơ của ta, nếu do chính ta giải thích, e rằng sẽ bị nghi ngờ là tự phô trương.”

Quách Phong Vũ ngơ ngàng, không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, một tiếng thờ dài nhẹ nhàng vang lên, và mọi người thấy Trương Thánh đứng dậy.

Hắn mặc chiếc áo sam màu thanh, hai tay liên tục chấp lại trước mặt Triệu Khang: “Trận này, lão phu thua, Triệu tiên sinh quả là tài năng lớn.”

Diệp Hồng Tuyết há hốc mồm không thốt nên lời!

Lưu Hán Long cảm thấy như mình đang mơ!

Lý Mộc Thanh càng kích động hơn, la lên: “Không thể nào!”

Nữ Đế bệ hạ siết chặt hai tay: “Thắng rồi!”

Bài thơ của Triệu Khang, đã khiến cho tất cả đối thủ đều phải ngả mũ bái phục!

Sau một hồi lặng lẽ, tiếng hô vang như sóng thần từ núi cao truyền đến!

“Chúng ta đã thắng!”

Những thư sinh chạy đến hỗ trợ, sau khi nghe Trương Thánh thừa nhận thất bại, đều không thể tin vào tai mình.

Thiên hạ lại có người viết thơ hay hơn Trương Tử! Thật là điều không tưởng!

“Người, lão tiên sinh đã nhượng bộ.”

Triệu Khang ôm quyền, đối với Trương Thánh, sự thừa nhận thất bại của hắn đã tạo nên một chút thiện cảm.

Quả không hổ danh là bậc thầy văn chương của thiên hạ, phong thái tự tin và ngạo nghễ.

Chỉ có Lý Mộc Thanh vẫn không thể tin: “Làm sao có thể! Ta không chấp nhận!”

Lời này ngay lập tức gây ra một trận la ó, có người hét lên: “Trương Tử đã thừa nhận thất bại, người còn có gì để không chấp nhận!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Đại Chu đã thua không thể đứng dậy nổi!”

Trương Thánh nhắm mắt: “Điện hạ, thua là thua, đừng để người khác xem thường Đại Chu ta.”

Lý Mộc Thanh ánh mắt trầm thấp, không ngờ Trương tiên sinh mà mình kính trọng lại dám làm trái ý mình, trong lòng thầm sinh oán giận.

Trương Thánh là một bậc thức giả chân chính, tuy rằng vì quốc gia mà không ngại xa xôi đến đây, nhưng vẫn giữ gìn khí tiết của một người đọc sách. Hắn nhẹ mồm cười, đi đến bàn án phía sau, nhìn về phía Quách Phong Vũ.

“Bài thơ này, có thể cho lão phu mạn phép giải thích không?”

Quách Phong Vũ ngỡ ngàng vội vàng nói: “Cái này không thể tốt hơn.”

Hắn có thể nhận ra bài thơ của Triệu Khang hay đến mức nào, nhưng lại không thể diễn tả thành lời. Việc Trương Thánh muốn giải thích bài thơ càng thêm khẳng định rằng mình đã thua Triệu Khang.

Cầm lấy bài thơ, Trương Thánh thở dài. Ban đầu hắn không muốn làm vậy, nhưng như mọi người đã nói, trong muôn vạn loài hoa, hắn chỉ yêu hoa cúc, cả đời chỉ viết về hoa cúc. Không ngờ Triệu Khang lại viết ra một bài thơ về hoa cúc khác biệt đến vậy.

Điều này khiến hắn vô cùng vui mừng và muốn tự mình giải thích bài thơ.

“Gió tây ào ào khắp sân, Nhụy Hương rét lạnh điệp khó tới.”

Trương Thánh nói: “Trước đây, thơ ca về hoa cúc thường dùng chữ ‘cô’ để thể hiện sự cao quý và thanh tao của loài hoa này. Nhưng Triệu tiên sinh lại mở đầu bằng ba chữ đầy ẩn ý, thay đổi hoàn toàn hình tượng hoa cúc.”

“Điều này cho thấy trong lòng Triệu tiên sinh, hoa cúc trong thơ không phải là bản thân mình, mà là hình ảnh ẩn dụ cho những người dân lao khổ trong thiên hạ. Chỉ một câu thơ này thôi cũng đã vượt qua vô số bài thơ khác về hoa cúc!”

Nhiều sĩ tử bỗng chốc như bừng tỉnh.

“Đúng vậy, trước đây ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn mà không biết nói ra.”

Thì ra Triệu tiên sinh lại có ý nghĩ sâu sắc như vậy.

Trương Thánh tiếp tục: “Câu thứ hai ‘Nhụy hàn hương lãnh’ là bởi vì hoa cúc nở vào mùa đông giá rét. Triệu tiên sinh cảm thấy tiếc nuối và bất bình cho hoa cúc nở không đúng mùa, và cũng là vì sự bất bình cho những người dân.”

“Cả đời lão phu chỉ viết về hoa cúc trong mùa thu, nhưng hai câu thơ ngắn ngủi này của Triệu tiên sinh đã vượt xa lão phu rất nhiều. Hôm nay thật vinh dự được học hỏi từ Triệu tiên sinh.”

Dưới đài.

Nữ đế Tiêu Linh Lung xúc động vô cùng. Nàng nhớ lại lời nói của Triệu Khang trước đây: “Nông thương làm gốc, nông dân mới là nền tảng của quốc gia!”

Hắn luôn luôn quan tâm đến cuộc sống của người dân!

Và ngay cả trong bài thơ này cũng vậy!

Trương Thánh có chút kích động: “Hai câu thơ cuối cùng ‘Năm ấy nếu ta vì Thanh Đế, bảo dĩ đào hoa một chỗ khai’ lại thể hiện chí hướng của Triệu tiên sinh! Hắn phần nộ trước vận mệnh của người dân lao khổ, mong muốn thay đổi cuộc sống tăm tối của họ!”

Trương Thánh nhìn Triệu Khang nói: “Với chí hướng cao cả này, lão phu tâm phục khẩu phục thua Triệu tiên sinh.”

Sau khi nghe Trương Thánh giải thích bài thơ, không ít người đều hướng ánh mắt về phía Triệu Khang!

Họ không thể ngờ rằng một chàng trai mới chỉ ngoài hai mươi tuổi lại có thể ẩn chứa trong lòng những chí hướng cao cả và sâu xa đến vậy! So sánh với hắn, chúng ta liệu có xứng đáng được gọi là kẻ sĩ ư?

Lý Mộc Thanh cũng vô cùng kinh ngạc. Lúc này, hắn rất cục hiểu được vì sao Trương tiên sinh lại muốn nhận thua. Thơ của Trương Thánh cũng rất xuất sắc, nhưng nó chỉ thể hiện con người của chính Trương Thánh.

Viết về bản thân, Trương Thánh luôn thể hiện sự thanh tao, thoát tục và ngạo nghễ phi thường. Nhưng trước mặt Triệu Khang, những điều đó đều trở nên vô nghĩa, hoàn toàn bị nghiền nát!

Lúc này, hắn cũng không thể thốt lên lời “ta không phục”, bởi vì không có lấy một chút lý do nào để biện minh.

“Tuyên bố kết quả đi.” Trương Thánh nhẹ giọng nói.

Quách Phong Vũ vội vàng đứng dậy: “Ta tuyên bố, văn đầu trận thứ nhất, Triệu Khang thắng!”

Dưới đài vang lên tiếng reo hò náo nhiệt.

Đám người bên ngoài chạy đến, tròn tròn mắt ngơ ngàng.

Dương thái sư và Triệu thái phó cũng sờ tại chỗ khi nghe ba chữ “Triệu Khang thắng”.

Sao lại thắng đột ngột như vậy? Làm sao Triệu Khang có thể thắng được Trương Thánh? Phải chăng đây là trò giả dối?

Hai người nhìn nhau, không biết nên làm gì tiếp theo.

Lý Mộc Thanh lúc này há miệng nói lớn: “Không thể tưởng tượng được, Càn Quốc lại có nhân tài xuất chúng đến vậy. Trận thứ nhất chúng ta thua, trận thứ hai vào buổi trưa ngày mai, bên ta nhất định sẽ lật thế cờ!”

Nói xong, hắn vội vàng đi theo Trương Thánh xuống đài.

Trước đây, họ đã thống nhất mỗi ngày thi một trận, chính là để cho bên thua có cơ hội “lật kèo”.

Lúc này, Lý Mộc Thanh có chút hoảng hốt. Hắn không thể ngờ rằng Trương Thánh lại thua trong ván đầu tiên. Hắn cần phải nhanh chóng quay về bàn bạc đối sách.

Ngay khi Lý Mộc Thanh và Trương Thánh xuống đài, vô số học sinh không thể kiềm chế được nữa, nhao nhao vọt tới dưới đài, nhìn Triệu Khang với vẻ mặt kích động, liên tục hô vang “Triệu tiên sinh”.

Ban đầu, họ đã hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng không ngờ Triệu Khang lại xoay chuyển tình thế một cách ngoạn mục!

Hơn nữa, sau khi Trương Thánh giải thích bài thơ, đã thổi phồng danh tiếng của Triệu Khang lên cao ngút. Lúc này, đối với Triệu Khang, tất cả mọi người đều chỉ có lòng sùng kính.

“Công tử, hoàn toàn dương danh rồi!” Tần Ngọc Phượng đè nén sự kích động trong lòng.

Đây chính là Trương Tử a! Thiên hạ văn thủ chưa từng có một thất bại nào, giờ phút này lại bị Triệu Khang khuất phục bởi một bài thơ, tự nguyện nhận thua và ra đi!

Triệu Khang giữ bình tĩnh, cảm nhận được sự tung hô của mọi người.

Lúc này nhất định phải giữ phong độ, tránh để hình tượng của mình bị tổn hại.

Đột nhiên, đám đông tản ra, Tiêu Linh Lung đi đến trước đài. Triệu Khang vội vàng đứng dậy hành lễ: “Bệ hạ.”

Nữ Đế bệ hạ nở nụ cười rạng rỡ. Ban đầu, nàng định nói vài lời khích lệ, nhưng khi nhìn thấy Tần Ngọc Phượng bên cạnh Triệu Khang, lại cảm thấy có chút kỳ quặc, nụ cười cũng dần thu lại.

“Tốt lắm! Giờ Dậu điện Kỳ Niên, trẫm sẽ thiết yến cho ngươi, nhớ rõ.”

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều nhìn Triệu Khang với ánh mắt ngưỡng mộ. Nữ Đế bệ hạ đích thân thiết yến, đây là một vinh dự đặc biệt mà chưa từng ai có được.

Chương 136 - Làm Vợ Ta ???

Tin tức Nữ Đế bệ hạ muốn thiết yến ăn mừng chiến thắng của Triệu Khang tại điện Kỳ Niên lan truyền khắp nơi, thu hút vô số ánh mắt ngưỡng mộ.

Dù không quen biết Triệu Khang, ai cũng biết điện Kỳ Niên chỉ được sử dụng khi Càn Quốc có đại hỉ sự. Việc Nữ Đế bệ hạ đích thân thiết yến cho Triệu Khang cho thấy rõ ràng rằng chiến thắng của hắn sẽ đưa bản thân lên một tầm cao mới.

Hoàng tử Tiêu Huyền Sách hơn hở tiến đến bên Triệu Khang: “Tuyệt vời lắm Triệu Khang! Ngươi thật tài giỏi! Khi nào ngươi viết cho ta một bài thơ?”

Nói nhỏ vào tai Triệu Khang, hoàng tử điện hạ tiếp tục: “Cố gắng thêm chút nữa, ngày mai thắng tiếp, ta sẽ nói chuyện với đại tỷ để giúp ngươi quay lại làm quan!”

Triệu Khang cười nhẹ: “Này, mấy ngày không gặp, ngươi có quyền nói chuyện như vậy trước mặt bệ hạ không?”

Bỏ qua giọng điệu mỉa mai của Triệu Khang, Tiêu Huyền Sách nghiêm túc nói: “Ngươi đã thắng rồi, cho dù bị mắng ta cũng

sẽ giúp ngươi.”

Lời nói chân thành của Tiêu Huyền Sách khiến Triệu Khang cảm động. Quả là một người anh em tốt!

Hoàng tử điện hạ vỗ vai Triệu Khang đầy hứng khởi rồi đuổi theo đại tỳ của mình. Mọi người xung quanh đều nhìn Triệu Khang với ánh mắt ngưỡng mộ.

Ngay cả hoàng tử cũng coi trọng, vậy con đường quan lộ của Triệu Khang sẽ rộng mở như thế nào?

Từng người vây quanh Triệu Khang, khen ngợi và chúc mừng hân không ngừng nghỉ. Họ tán dương bài thơ của hắn, ví như Văn Khúc Tinh giáng trần và ca ngợi vẻ đẹp trai tuấn phi thường của hắn.

Triệu Khang mỉm cười và tiếp tục lắng nghe những lời khen ngợi, trong lòng thâm cảm thấy hài lòng.

Vất vả thoát khỏi đám đông, Triệu Khang cùng Tần Ngọc Phượng vội vã trở về đại viện Tây Trục Môn.

Dọc đường đi, những quan chức đều vô cùng phấn khích. Sau khi nội dung cuộc thi văn đấu được lan truyền, nó chắc chắn sẽ khiến giới văn nhân sĩ tử kinh ngạc. Liệu có ai có thể đánh bại Trương Tử trong thi ca?

Hơn nữa, đây lại là một bài thơ về hoa cúc!

Tần Ngọc Phượng cũng tin rằng tên của mình sẽ được nhắc đến. Từ xưa đến nay, tài tử giai nhân thường đi cùng nhau, và bài thơ khiến Trương Thánh tâm phục khẩu phục chính là do nàng sáng tác.

Nghĩ đến điều đó, Tần Ngọc Phượng háo hức thúc giục Triệu Khang: “Công tử, ngày mai hãy cố gắng hơn nữa! Sau khi tin tức hôm nay lan truyền, ngày mai sẽ có nhiều người đến xem thi đấu hơn nữa!”

“Đừng lo, bản công tử làm gì cũng dễ dàng như trở bàn tay. Về nhà ăn tối trước đã.”

Cả hai đều cảm thấy nhẹ nhõm và vui vẻ. Vừa đến đại viện Tây Trục Môn, Triệu Khang liền khựng lại, thấy trước cửa nhà mình có mấy người đang đứng lạng.

Một nữ tử tóc xanh tuyệt đẹp, hai tay khoanh trước ngực, nhìn ngôi nhà của Triệu Khang (cũng không tính là nhỏ) và đang suy nghĩ xem có nên phá cửa lớn hay không.

Nhìn thấy bóng lưng Diệp Hồng Tuyết, Triệu Khang biết rằng nàng ta đến để gây chuyện.

Hắn lập tức cùng Tần Ngọc Phượng tiến về phía trước.

Khi nhìn thấy họ, Diệp Hồng Tuyết quay người lại, ánh mắt lạnh lùng: “Triệu tiên sinh.”

“Khụ khụ khụ~Tướng quân đã lâu không gặp a!”

Triệu Khang khựng lại, cảm nhận được sự không thân thiện trong giọng nói của Diệp Hồng Tuyết.

“Thưa tiên sinh, vừa rồi chúng ta mới gặp nhau khi ngài đánh bại Trương Tử mà?” - Diệp Hồng Tuyết không hề tỏ ra khách sáo với Triệu Khang, thái độ của nàng giống như một người phụ nữ đang ghen tuông và tức giận.

“Đúng vậy, đúng vậy! Ngọc Phượng, sao còn ngây người ra đó? Mau lấy chìa khóa mở cửa đi, Diệp tướng quân đã đến rồi!”

Tần Ngọc Phượng lúc này mới vực tỉnh, ngắm nhìn vẻ đẹp hoàn hảo của Diệp Hồng Tuyết với sự ngưỡng mộ. Phong thái của Diệp Hồng Tuyết kết hợp giữa khí chất anh hùng và sự dịu dàng của một người phụ nữ khiến bất kỳ ai cũng phải chú ý.

Là một người phụ nữ, Tần Ngọc Phượng cũng không thể không thốt lên lời khen ngợi.

Đặc biệt, Diệp Hồng Tuyết là một nữ tướng quân, quanh năm chinh chiến nơi sa trường, mang theo khí thế lạnh lùng của người cầm quyền binh, khiến người ta cảm thấy nể sợ.

So sánh với những người phụ nữ mà Tần Ngọc Phượng từng gặp, nàng cảm thấy chỉ có nữ đế bệ hạ mới có thể sánh được với Diệp Hồng Tuyết về cả khí chất và dung mạo.

Giá như mình cũng có thể giống như nàng ta!

Cánh cổng mở ra.

Triệu Khang vừa định mời Diệp Hồng Tuyết vào nhà, Diệp Hồng Tuyết đã lạnh lùng ra lệnh: “Hai người các ngươi canh

giữ bên ngoài.”

Nàng nói với hai thị vệ của Triệu Khang.

Chưa dừng lại ở đó, Diệp Hồng Tuyết nhìn Tần Ngọc Phượng và nói: “Người cũng ra ngoài trông coi.”

Triệu Khang cảm thấy bức bối, đây là người của ta mà!

Tần Ngọc Phượng cũng không dám cãi lời, liếc nhìn Triệu Khang một cái. Sau khi nhận được cái gật đầu từ hắn, nàng đành ngoan ngoãn đứng bên ngoài tòa nhà, nhìn Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết đi vào.

“Xem ra, mối quan hệ giữa nữ tướng quân này và công tử hình như cũng không tệ nhỉ?”

Tần Ngọc Phượng trầm nghĩ, lo lắng cho Triệu Khang khi ở một mình với một người phụ nữ xinh đẹp như vậy.

Tuy nhiên, nàng cũng không thể làm gì khác, chỉ có thể đứng ngoài canh gác.

Vừa đưa Diệp Hồng Tuyết đến thư phòng, Triệu Khang chưa kịp nói gì đã bị một cú đá trời giáng vào hông, khiến hắn ngã nhào về phía trước suýt ngã sấp mặt!

Quay lại giận dữ: “Nàng làm gì vậy! Ăn nhiều hay sao mà mạnh thế! Đánh ta làm gì!”

“Đánh người?” Diệp Hồng Tuyết ánh mắt lạnh lùng: “Giết người cũng có thể, người dám thử xem?!”

“Vậy thì thôi. Ngồi xuống đi, ta pha trà cho tướng quân.”

Triệu lão gia vốn dĩ luôn biết cách thích nghi, vồ vồ dẫu giày trên hông, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nhìn bộ dáng của hắn, Diệp Hồng Tuyết thực sự có chút kinh ngạc. Người này sao lại không có chút tính khí nào? Còn có văn nhân khí khái hay không?

Lúc đầu, Diệp Hồng Tuyết đã dự tính nếu Triệu Khang dám cãi lại, nàng sẽ ra tay trút giận. Dù kết quả thi đấu đã không thể thay đổi, nhưng ít nhất cũng có thể giải tỏa sự bức bối.

Tuy nhiên, Triệu Khang lại không hề phản ứng như mong đợi.

Trong lòng Triệu Khang thầm nghĩ: “Chờ cho ta tìm được sư phụ giỏi, luyện thành thần công, rồi sẽ khiến người sống không bằng chết!”

Không khí im lặng bao trùm trong chốc lát, cuối cùng Diệp Hồng Tuyết cũng mở lời: “Giúp ta một việc, sau đó không tham gia thi đấu nữa.”

Màn trình diễn ấn tượng của Triệu Khang ngày hôm nay thực sự quá sức bất ngờ.

Vừa ra tay đã đánh bại Trương Thánh một cách thuyết phục, nếu ngày mai thua tiếp, Vân Sơn quặng sắt sẽ hoàn toàn rơi vào tay Càn Quốc.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Diệp Hồng Tuyết buộc phải thừa nhận rằng, mình có chút lo lắng.

“Thì ra là sợ ta!” Triệu lão gia nở nụ cười, bắt chéo chân ra vẻ ung dung: “Cái gì? Ta không nghe rõ.”

Diệp Hồng Tuyết nghiêng đầu nhìn hắn, lặp lại một lần nữa.

Triệu Khang cầm lấy chén trà thổi hai cái: “Nàng như vậy khiến ta rất khó xử a~ Ta là người Càn Quốc a! Đây là vì nước xuất lực vì quân phân ưu, chính là bổn phận của thần tử a.”

“Người có yêu cầu gì, cứ việc nói đi.” Diệp Hồng Tuyết sắc mặt dịu đi một chút. Nhìn ra ý tứ của Triệu Khang, có vẻ như vẫn còn có thể thương lượng.

“Ồ?” Triệu Khang đặt chén trà xuống, “Yêu cầu gì cũng được?”

“Người có thể nói, ta xem có thể làm được hay không.” Diệp Hồng Tuyết đã có chút ý cười.

Triệu Khang: “Được rồi, ta muốn nàng làm vợ ta!”

Nữ tướng quân tròng mắt, không thể tin được: “Người đang nói đùa sao!”

“Không được, vậy thì thôi.” Triệu Khang hừ một tiếng, “Ta vẫn là thành thật thật trợ giúp bệ hạ thắng được lần này văn đấu, nói không chừng bệ hạ còn thưởng ta hai mươi cái mỹ nhân đây.”

Chẳng biết tại sao, Diệp Hồng Tuyết cảm thấy có chút tâm hoảng ý loạn, thu lại nụ cười lạnh lùng nói: “Cái này không được, đổi cái khác.”

“Vậy nàng lại gần một chút, ta nói cho nàng biết. Nếu ta đáp ứng các người chính là phản quốc, cũng không nên cần thận một chút?”

Triệu Khang nói xong ngửa đầu, lại hôn lên cặp môi mềm mại khó quên kia.

Chương 137 - ngoại chiêu

Cho chừa lúc này người đá ta!

Lần thứ hai thưởng thức xúc cảm kinh người kia, trong lòng Triệu Khang mang theo ý tứ trả thù.

Hắn này nhớ ăn không nhớ đánh, cá tính tự nhiên là muốn gặp tai ương.

Bùm một tiếng ngã xuống dưới đất, khoe miệng Triệu Khang co rút, cái ghế kia của hắn trực tiếp bị một chưởng đập vỡ vụn.

Nữ tướng quân tức giận, sắc mặt ửng đỏ: “Muốn chết!”

“Uy uy uy, hiện tại chính là người cầu ta!”

Nhìn Diệp Hồng Tuyết giơ bàn tay lên, Triệu Khang vội vàng nói một câu, đầu của mình sợ là không cứng hơn cái ghế kia bao nhiêu.

“Biến thái chết tiệt!”

Hung tợn mắng một câu, nữ tướng quân liền lấy cổ áo đem Triệu lão gia từ trên mặt đất nhấc lên: “Người hôm nay không cho cái giải thích, việc này không xong!”

Lần thứ hai!

Chính mình đường đường là Cảnh quốc đại tướng, dưới trướng mười mấy vạn quân, lại bị tên biến thái chết tiệt này mạnh mẽ hôn môi hai lần! Thậm chí lần trước còn thiếu chút nữa để cho tên này cởi quần áo!

Tuy rằng chính mình cũng lột hắn quần, nhưng loại chuyện này, ta làm có thể! Những thứ khác không được!

“Nói cái gì!”

Triệu Khang nổi lên vô lại, ra vẻ trấn định cười hì hì nói:

“Người muốn đáp ứng làm vợ của ta, ta đây khẳng định giúp người trong nhà a, người nói đúng không?”

“Muốn kết hôn với ta, phải xem người có bản lĩnh này hay không!”

Diệp Hồng Tuyết nhìn tên này giờ trò vô lại, cũng tức cười, đồng thời trong lòng còn có loại cảm giác là lạ, tên biến thái chết tiệt này không phải là thật chứ?

“Này, ta đều thắng Trương tiên sinh một lần, đây chính là thiên hạ văn thủ! Toàn bộ thiên hạ cũng chỉ ta thắng hắn một lần.”

Triệu Khang cọt nhả: “Bản lĩnh này còn chưa đủ? Yêu cầu của người không khỏi quá cao.”

“Đó là chuyện của văn nhân các người, liên quan gì đến võ tướng ta!”

Diệp Hồng Tuyết cười lạnh một tiếng, buông lỏng tay ra, nhưng nhìn bộ dáng hồn nhiên không sợ hãi của Triệu Khang, nữ tướng quân không khỏi có chút bất an.

Nếu ngày mai thua thêm một trận nữa thì đại sự không ổn rồi! Nếu không ổn định hẳn trước rồi nói sau?

Nghĩ vậy, Diệp Hồng Tuyết hơi động tâm ngao nghể nói:

“Muốn bản tướng gả cho người cũng không phải không được.

Triệu Khang mí mắt giật giật: “Người tới thật sao?”

“Sợ?”

Diệp Hồng Tuyết nói.

“A, ta sợ cái gì, người dám gả ta liền dám cưới!”

Diệp Hồng Tuyết nhướng mày: “Vậy người từ bỏ văn đầu ngày mai. Nói như vậy, vốn có thể nói... không chừng sẽ đáp ứng người.”

Con người Triệu Khang chuyển động, sửa sang lại một chút quần áo lộn xộn cười nói: “Nói như vậy, ta đây chính là phu quân của người, theo lý, thế tử có phải hay không nên nghe trượng phu nói?”

Diệp Hồng Tuyết nhú mày, không biết Triệu Khang là có ý gì, Cảnh quốc nữ nhiều nam ít, chỗ nào cũng không phải là tam thể tứ thiếp gì, chỉ cần nuôi nổi!

Quốc sách thậm chí khuyến khích đàn ông lấy thêm vài người vợ, điều này dẫn đến địa vị của đàn ông Cảnh Quốc cực cao.

Sinh ra trong hoàn cảnh như vậy, cho dù Diệp Hồng Tuyết có thể nói là kỳ nữ đương kim, cũng khó tránh khỏi ảnh hưởng, ừ một tiếng nói: “Lý lẽ như vậy.”

Triệu Khang cười: “Vậy phu nhân, ngoan nghe lời, đừng gây trở ngại phu quân dương danh thiên hạ, chờ ta thành tân thiên hạ văn thủ, phu nhân trên mặt cũng có ánh sáng không phải sao?”

Người mẹ nó đi chết đi!

Nổi giận!

Tên biến thái chết tiệt này đang đùa giỡn chính mình!

Diệp Hồng Tuyết lúc này nổi giận, Triệu Khang thấy thế không ổn, co cẳng bỏ chạy, nhưng hắn làm sao lại là đối thủ của nữ tướng quân, còn chưa chạy đến cửa đã bị bắt được.

Chọc giận nữ nhân kết cục, bình thường sẽ không tốt!

Ngoài cửa.

Tần Ngọc Phượng sừng sốt nghe bên trong truyền ra thanh âm của Triệu Khang.

“Cứu mạng! Mưu sát chồng! Người đâu!”

Nghe âm thanh, dường như động tĩnh không nhỏ!

Do dự một lát, Tần Ngọc Phượng yên lặng đóng cửa lại, quay lưng lại nhìn cảnh đường phố đối diện, người đi đường qua lại nối liền không dứt.

Hay cho một bộ nhân gian khói lửa.

Nếu như là công tử chọc giận Diệp Hồng Tuyết, chính mình đi vào cũng không giúp được gì, vẫn là đừng đi gây thêm phiền phức.

.....

Ước chừng hành hung Triệu Khang năm phút, nữ tướng quân mới nguôi giận, Triệu lão gia mặt mũi bầm dập trốn ở phía sau bình phong.

Thật sự là quá tàn bạo!

Tại sao mình gặp được nữ nhân đẹp dễ, đều như vậy bạo lực!

Càng đáng hận chính là lão tử cư nhiên một cái cũng đánh không lại!

Không thể sửa!

“Đi ra! “

Nhìn Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết tức giận rống lên một tiếng.

Triệu Khang: “Không ra, trừ phi người nói trước không đánh ta.”

“Chỉ có chút lá gan này mà còn muốn cưới ta?” Diệp Hồng Tuyết không khách khí cười nhạo.

Triệu Khang nhất thời cảm giác trên mặt không ánh sáng, lại cường ngạnh nói: “Ta đây là hảo nam không cùng nữ đấu!”

“Nói chuyện nghiêm túc!”

Diệp Hồng Tuyết không muốn cãi cộ với hắn nữa: “Người rút cuộc phải làm thế nào mới có thể buông tha văn đấu.”

Triệu Khang thở dài trong lòng, trầm mặc không nói gì.

Diệp Hồng Tuyết cũng đã nhận được đáp án, tay phải theo bản năng nắm chặt: “Người có biết hay không, người nếu thắng, Tề quốc, Đại Chu còn có Cảnh quốc đều sẽ không buông tha người.”

“Cho dù khi đó Nữ Đế Tiêu Linh Lung coi trọng người như thế nào, người cũng sẽ phiền toái không ngừng!”

Triệu Khang: “Tôi biết, nhưng tôi không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Diệp Hồng Tuyết giận: “Người thật không sợ ta giết người bây giờ!”

“Người sẽ không. “

Triệu Khang cười một tiếng, trong ánh mắt không có cười đùa lẫn mắng như lúc trước.

Diệp Hồng Tuyết đi về phía trước vài bước, tựa hồ muốn uy hiếp, Triệu Khang lại một bước không lùi, chỉ nhìn nàng.

Một lát sau Diệp Hồng Tuyết xoay người, trong lòng nàng ngũ vị tạp trần, nhưng không có sát ý, ngay cả chính nàng cũng không rõ mình bị làm sao.

Bình giả quỷ đạo dã, ở trên chiến trường chính là muốn dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Nếu là dĩ vãng, nàng tuyệt đối sẽ vì đại cục xuất thủ giết chết Triệu Khang, nhưng chẳng biết vì sao hôm nay nàng lại không hạ thủ được.

Đi tới gần Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết dừng bước: “Người tự giải quyết cho tốt đi, người hôm nay thắng nhưng đám Lý Mộc Thanh, Lưu Hán Long sẽ không từ bỏ.”

“Cảm ơn.”

Thấy đối phương lại còn nhắc nhở mình một câu, trong lòng Triệu Khang cũng không phải là tự vị, lúc trước sở dĩ cố ý chọc giận đối phương, cũng là muốn đối phương đám mình một trận trong lòng có thể dễ chịu hơn một chút.

Sau chuyện ở khách sạn Thiên Quốc, Triệu Khang đích xác sinh ra một cỗ cảm xúc khó hiểu đối với nữ tướng quân dung mạo tuyệt mỹ này.

Dẫn đến những ngày này thỉnh thoảng đều nhớ tới nàng, nếu không phải như thế sao có thể làm như không thấy Tần Ngọc Phượng, mỹ nhân này yêu thương nhưng nhớ?

Trong lòng nghĩ đến một người khác.

“Người nợ ta một mạng!”

Diệp Hồng Tuyết đưa lưng về phía Triệu Khang nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn động thủ đánh Triệu Khang một trận.

Chưa từng nghĩ phía sau truyền đến tiếng cười: “Dùng thân thể trả lại được không?”

Thật sự là muốn ăn đòn a!

Hôm nay Triệu Khang bị đánh hai trận, khiến Tần Ngọc Phượng đau lòng không thôi, vừa chườm đá vừa bôi thuốc mỡ, mới miễn cưỡng khiến Triệu Khang nhìn qua có chút nhân dạng.

Khách sạn Quốc gia.

Tam điện hạ Lý Mộc Thanh và Hán vương Lưu Hán Long, ngồi đối diện nhau.

Lý Mộc Thanh ánh mắt âm hàn, Lưu Hán Long nhú mày nói: “Trương tiên sinh sau khi trở về, liền đem chính mình nhốt ở trong phòng, có phải là Triệu Khang cho hắn áp lực?”

“Không nghĩ tới, người này tài văn chương cư nhiên lợi hại như thế, không được, vì bảo đảm vạn vô nhất thất, chúng ta nhất định phải có chuẩn bị.” Lý Mộc Thanh âm lãnh cười.

Lưu Hán Long cả kinh: “Ý của ngươi là?”

“Muốn đạt được thắng lợi, không nhất định phải quang minh chính đại, bàn ngoại chiêu có đôi khi cũng có thể xuất kỳ chế thắng!”

Chương 138 - Sao chép

“Triệu công tử, bệ hạ phái nô tỳ tới đón ngài đi dự tiệc. Sao mặt ngài lại sưng phù vậy?”

Đã đến giờ Tuất, trời đã tối sầm. Một nhóm thái giám nâng kiệu đến đón Triệu Khang. Họ vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt sưng vù của hắn.

“Khụ khụ, không sao đâu, chỉ là ngã thôi.” Triệu Khang lảng tránh câu hỏi.

Thái giám vội gật đầu: “Vậy thì tốt rồi. Triệu công tử cần cẩn thận giữ gìn sức khỏe. Chư vị đại nhân và bệ hạ đang chờ ngài ở điện Kỳ Niên. Xin ngài hãy theo chúng tôi.”

“Được rồi.”

Triệu Khang gật đầu. Tần Ngọc Phượng đi theo bên cạnh hắn. Triệu Khang rất vui khi có cơ hội mở rộng tầm mắt cho nàng.

Họ đi qua hoàng thành và đến điện Kỳ Niên.

Bầu không khí ở đây vô cùng náo nhiệt. Tam công cửu khanh, lục bộ quan lớn đều có mặt đông đủ. Tiêu Phi Vũ và bốn vương gia cũng đến dự, cùng với nhiều quan viên và gia quyến.

Tần Ngọc Phượng cảm thấy có chút lo lắng và bất an. Nàng đi sát sau Triệu Khang. Mặc dù nàng đã từng gặp qua nhiều quan viên và có thể trò chuyện tự nhiên với họ, nhưng việc tất cả mọi người cùng tụ tập ở đây khiến nàng cảm thấy rất áp lực.

Triệu Khang nhận ra sự lo lắng của nàng và an ủi một câu.

Tiêu Linh Lung dẫn Triệu Khang đến chào hỏi. Vừa khi hắn xuất hiện, tất cả quan viên đều đứng dậy. Dù sao hôm nay hắn là nhân vật chính, và mọi người đều tò mò muốn nhìn.

Bài thơ đề cúc hoa của hắn đã lan truyền khắp kinh đô. Câu thơ “Năm nay nếu ta là Thanh Đế, bảo lấy hoa đào nở rộ trong nháy mắt” đã chinh phục trái tim của biết bao thiếu nữ. Câu thơ “Thiên mã hành không như thế” thật sự quá lãng mạn!

“Không cần đa lễ. Hôm nay ngươi đã giúp ta lấy lại danh dự!”

Tiêu Linh Lung cười, ánh mắt vô cùng dịu dàng. Nụ cười tuyệt đẹp của nàng khiến tim Triệu Khang đập nhanh.

“Bệ hạ nói quá lời. Đây là việc Triệu Khang nên làm.”

Nhìn cảnh tượng này, Dương thái sư và Triệu thái phó cảm thấy vô cùng khó chịu.

Có thể nói Triệu Khang đã khiến hai người họ bị đuổi ra khỏi triều đình. Họ không ngờ rằng hôm nay hắn lại quay trở lại bằng cách này.

Đây là điều không ai có thể ngờ tới.

Hai lão nhân khẳng định rằng dù Triệu Khang thắng hay thua trong cuộc thi văn đấu lần này, hắn đều sẽ quay trở lại triều đình.

Và quyền lực của hắn sẽ rất lớn! Dù sao trong mấy chục năm qua, Trương Tử chưa bao giờ thua ai!

Hai lão đầu nhìn nhau và quyết định rằng họ không thể để Triệu Khang ung dung tự tại như vậy. Nếu không, sau này hắn sẽ muốn chèn lấn lên đầu họ.

Tiêu Linh Lung dẫn đầu giờ chén rượu lên: “Chư quân, hãy cùng nâng ly chúc mừng Triệu Khang!”

Mọi người nhao nhao hưởng ứng. Sau một chén rượu, bầu không khí trở nên thân thiện hơn rất nhiều.

Lúc này, Triệu thái phó cầm ly rượu đứng lên: “Triệu công tử.”

Triệu Khang híp mắt nhìn Triệu thái phó: “Thái phó đại nhân có gì chỉ giáo?”

“Bài thơ đề cúc hoa của Triệu công tử hôm nay thật xuất sắc, khiến Trương Tử cũng phải tâm phục khẩu phục. Lão phu thực sự mở rộng tầm mắt.”

Triệu thái phó tỏ vẻ khen ngợi, khiến nhiều quan viên không hiểu ý đồ của lão.

Thấy Triệu thái phó đội mũ cao cho mình, Triệu Khang trong lòng cảnh giác, biết đối phương là muốn tìm phiền toái, nhưng lúc này còn nhìn không thấu tâm tư lão gia hỏa.

Cho nên cũng không có gấp gáp, chỉ là cười nói: “Thái Phó đại nhân khen, tại hạ bất quá là may mắn.”

“May mắn sao? Lời này nói không sai.”

Mọi người vừa nhìn ra người lên tiếng, là Dương thái sư.

Không ít người trong lòng thầm nghĩ, hai lão gia hỏa này đến tốt cùng muốn làm cái gì? Sẽ không phải là muốn làm khó dễ Triệu Khang chứ?

Những trường hợp như thế này có quá thiếu hiểu biết không?

Tiêu Linh Lung nhú mày: “Thái sư đại nhân là có ý gì?”

Dương thái sư đầu tiên là chấp tay, sau đó mới nói: “Bệ hạ, lão phu muốn tố cáo một chuyện.”

“Nói đi.” Sắc mặt Nữ Đế bệ hạ hiển nhiên có chút không vui.

Dương thái sư quay đầu nhìn Triệu Khang: “Lão phu muốn tố cáo, Triệu Khang chép thơ!”

Lời này vừa ra, không riêng gì văn võ bá quan đang ngồi kinh ngạc, ngay cả Triệu Khang cũng sợ ngây người.

Làm sao hắn biết được!

Chẳng lẽ lão gia hỏa này cũng là người xuyên việt?

Ta không phải là nhân vật chính?

Các quan chức đều xôn xao.

Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên cau mày nói: “Lão thái sư, nói chuyện phải nói chứng cứ, ý của người là bài đề cử hôm nay Triệu Khang sao chép?”

“Đúng vậy!”

Huyền Sách hoàng tử kêu lên, từ khi Triệu Khang rời khỏi Thượng thư phòng, cuộc sống của hắn trong khoảng thời gian này có thể nói là cực kỳ thống khổ, mỗi ngày học thuộc lòng đọc sách, không cần thận còn có thể bị đánh.

Đã sớm sinh lòng khó chịu với Dương thái sư, còn ngóng trông Triệu Khang trở về nói cho hắn biết làm sao chà xát Phật Hỏa Hỏa Liên.

Hiện tại lão gia hỏa này cư nhiên nói Triệu Khang chép thơ! Hắn tuy rằng không tính là người đọc sách gì, nhưng cũng hiểu được đây chính là hành vi bị văn nhân trơ trẽn.

Lão đầu rõ ràng là không có việc gì tìm việc a!

“Chứng cứ, lão phu đương nhiên có.”

Dương thái sư hừ một tiếng, lúc trước bị Triệu Khang tức hộc máu, lại ở trên triều đình bị chỉ vào mũi mắng.

Lúc này thấy Triệu Khang xuân phong đắc ý, hắn làm sao bỏ qua!

Nhất định phải để cho tiểu tử này biết lợi hại mới được.

“Văn Lĩnh.”

Lão thái sư kêu lên, một học sinh Hàn Lâm đứng dậy cung kính nói: “Lão sư.”

“Nói đi, trước mặt bệ hạ cùng với đông đảo đại nhân, lão sư sẽ vì người chủ trì công đạo.” Lão thái sư nhìn Triệu Khang cười lạnh một tiếng.

Nhìn đối diện cái kia gọi là Văn Lĩnh thanh niên, Triệu Khang trong đầu nhớ lại, chính mình trước đó cũng không có đắc tội

qua người này, xem tình huống vừa rồi hẳn là học trò của Dương thái sư.

Thú vị đấy.

Văn Lĩnh hướng về Nữ Đế bệ hạ hành lễ, sau đó đứng dậy nói: “Bệ hạ, bài thơ hoa cúc này cũng không phải là Triệu công tử làm, chính là ba năm trước vì thần viết, thu vào trong tập thơ vì thần in ấn. Chính là quyển này.”

Hắn nói xong lấy từ trong ngực ra một quyển sách, “Việc này, các vị đồng liêu Hàn Lâm Viện đều có thể làm chứng.”

Hắn vừa dứt lời, lập tức đứng lên không ít người Hàn Lâm Viện, nhao nhao gật đầu nói: “Không sai, việc này ta có thể chứng minh cho Văn huynh.”

“Không sai, lúc trước Văn huynh vào mùa thu đôi oán giận hoa cúc làm thơ một bài, chúng ta kinh vì thiên nhân, đều bị Văn huynh ưu quốc tư dân thuyết phục.”

“Thế nhưng Văn huynh từ trước đến nay không ham danh lợi, bởi vậy mới không có đem bài thơ này công bố cho mọi người, chỉ là không nghĩ tới hôm nay lại bị người sao chép, thật sự là làm người không hổ thẹn!”

“Xin bệ hạ vì Văn huynh chủ trì công đạo!”

Tất cả mọi người ngây dại, Tần Ngọc Phượng tức giận đến không nhận được: “Các người đây là ăn nói bừa bãi, bài thơ này chính là công tử nhà ta viết, làm sao lại thành các người viết!”

“Câm miệng!”

Triệu thái phó quát lên, ánh mắt khinh miệt: “Một cái phong nguyệt nơi thanh quan, cũng dám ở chỗ này nói ầu nói tả? chỉ biết là gãi đầu làm dáng, nghiên cứu chút ít chuyện giường chiếu, người cũng biết cái gì gọi là thơ? gà rừng vọng tưởng biến phượng hoàng? biết cái gì gọi là thịt chó không lên được chính tịch!”

Nghe nói như thế Tần Ngọc Phượng nhất thời sắc mặt trắng bệch, Triệu thái phó lời này có thể nói sinh sinh kích thích đến Tần Ngọc Phượng, đích xác địa vị của nàng là thấp nhất.

Nàng thất hồn lạc phách cúi đầu, chỉ cảm thấy xấu hổ và phần nộ muốn rời đi, cũng không dám.

Đột nhiên một bàn tay vỗ vỗ bả vai của nàng, ngay sau đó hần liền nghe được một tiếng phở phờng mới có chữ bói: “Triệu lão cầu, người nghĩ ra cái đề tiện này, phóng cái rắm gì!”

Chương 139 -

Tần Ngọc Phượng sợ ngây người, đột nhiên quay đầu ngo ngác nhìn bộ dáng lưu manh của Triệu Khang .

Hần đang nói cho chính mình?

Mọi người kinh ngạc!

Đây là loại ô ngôn uế ngữ gì a!

Ở giữa đại điện, ngài mắng chửi người như vậy, thật sự không thành vấn đề sao?

Quả nhiên, Triệu thái phó bị tức giận đến thất khiếu sinh khói: “Người người người!”

“Người, mẹ người cái đầu người!”

Triệu Khang cầm lấy chén rượu ném qua, trực tiếp đánh vào đầu Triệu thái phó, lão đầu sừng sốt, đánh chết cũng không nghĩ tới Triệu Khang cư nhiên sẽ động thủ.

Lập tức kêu lên.

“Bệ hạ, người nhìn xem người này, sự tình đạo thơ vốn là xấu xa, hần lại còn dám động thủ hành hung!”

“Bệ hạ , ngài phải vì lão thần làm chủ a!”

Nữ Đế bệ hạ tức giận đến phát run, hảo hảo một hồi yến hội lại biến thành như vậy, là nàng vô luận như thế nào không nghĩ tới!

Nàng còn chưa lên tiếng, Triệu Khang đã nổi giận liền mặc kệ nhiều như vậy tức giận mắng: “Người cái lão cầu, đánh người thì thế nào! Tần Ngọc Phượng là người Thanh Quán thì sao? ăn gạo nhà người à?”

“Lão tử đã chuộc thân cho nàng, nàng hiện tại chính là trong sạch, là người của lão tử! ngươi, cái lão cầu, miệng đầy phun cứt, nói xấu lão tử, còn không cho lão tử đánh ngươi?”

“Nếu thế đạo tốt, aizz, mẹ XXX, có ai nguyện ý lưu lạc thanh lâu!

“Lão tử nhớ không lầm thì năm trước, con trai ngươi mới từ thanh lâu lấy được một hoa khôi phải không?”

“Già rồi mà còn chơi hoa như vậy, mày không sợ một ngày nào đó chết trên bụng bà dì của mày sao?”

“Một bụng nam trộm nữ kỹ hạ lưu, còn cả ngày khinh thường cái này khinh thường cái kia, lão tử tặng ngươi một bài thơ nghe cho kỹ.”

“Muội tám tân nương tám mươi lang

Thương Thương Bạch Phát đôi hồng trang!

Uyên ương bị lý thành đôi,

nhất thụ lê hoa áp hải đường.

Tặng ngươi không cảm ơn!”

Phốc một tiếng.

Triệu thái phó hốc mắt trừng một cái trực tiếp bị tức hộc máu, đem người bên cạnh đều hoảng sợ, vội vàng trấn an.

Ba năm trước, cưới một nữ tử thanh lâu làm di thái thái, chuyện này vốn là trò cười của đế đô, chẳng qua bình thường không ai dám dùng để nói đùa.

Hắn không nghĩ tới Triệu Khang cư nhiên sẽ nói chuyện này, hơn nữa còn làm một bài thơ!

Hắn đều có thể khẳng định qua đêm nay, bài thơ này sẽ lưu truyền đế đô!

“Triệu Khang tặc tử, lão phu cùng ngươi không chết không thôi! “Triệu thái phó khòe miệng mang máu thê lương rống lên một tiếng.

Hết lần này tới lần khác, lúc này có người cười ra tiếng, mọi người cả kinh quay đầu lại nhìn là Tiêu Huyền Sách.

Lúc này cũng có thể cười ra, không hổ là đồ ngốc a.

Thấy tất cả mọi người nhìn mình, nhất là ánh mắt muốn giết người của đại tể, Tiêu Huyền Sách vội vàng thu liễm.

“Không chết không thôi? Con của người chết rồi lão tử đều sống rất tốt.”

Triệu Khang hừ lạnh một tiếng, lúc này cũng nói: “Bệ hạ, Triệu thái phó, Dương thái sư, hai người như thế nói xấu ta, nếu như không cho cái thuyết pháp, ngày mai văn đầu ai thích đi ai đi, ta Triệu Khang không hầu hạ!”

Nghe nói như thế Tiêu Linh Lung cả kinh, Dương thái sư cười lạnh: “Xem đi, bị chúng ta vạch trần, cho nên muốn dùng ngôn từ như vậy từ chối.”

“Lão thái sư! “Tiêu Linh Lung tức giận một tiếng.

Dương thái sư cũng không quan tâm, ngày hôm nay hắn và Triệu thái phó đều mưu đồ bí mật, hai người đều cảm thấy Triệu Khang nhất định là mèo mù gặp chuột chết, mới viết ra đề cùc.

Vừa nói như vậy.

Hai trận đấu sau chắc chắn không thắng được.

Nhưng vô luận thắng thua, Triệu Khang đã thắng qua một hồi, đó chính là anh hùng Càn quốc, bại bởi Trương Tử, mọi người sẽ chỉ cảm thấy hắn là mặc dù bại nhưng vinh.

Bởi vậy hai người đều cảm thấy, nhất định phải đem người này làm thói, để cho hắn ô danh mang tiếng đạo thơ, tuy rằng thơ này đích thật là không phải đạo thơ.

Nếu như vậy Triệu Khang hai trận sau lại thua, sẽ bị vô số người chửi rủa phỉ nhổ.

Đó là lý do tại sao có ngày hôm nay.

Dương thái sư hắn còn chưa chen chân vào tam công đã chấp chương cả tòa Hàn Lâm viện, muốn hãm hại Triệu Khang quả thực quá dễ dàng.

Hơn nữa mấu chốt loại chuyện này, căn bản là lấy không ra cái gì xác thực chứng cứ đi ra.

Cho nên hắn có thể yên tâm mạnh dạn nói xấu.

“Bệ hạ, Triệu Khang dùng trộm cắp chi thi còn hơn Trương Tử, chuyện này nếu truyền ra khắp thiên hạ đều sẽ nhạo báng Đại Càn ta, lão phu tuyệt không cho phép có người bại hoại văn phong Đại Càn ta !”

Dương thái sư vẻ mặt chính nghĩa, ngôn từ phảng phất đứng ở đỉnh cao đạo đức.

Trần Vương lắc đầu, “Việc này Triệu Khang nếu không có chứng cứ gì, sợ là sẽ bị chứng thực.”

Còn lại mấy vị Vương gia cũng gật gật đầu, từ xưa văn nhân hành hung không cần đao a!

Đúng lúc này Triệu Khang cười nhìn Dương thái sư: “Người hấn sao nói ta là sao chính là sao?”

Dương thái sư cực kỳ tức giận, học trò Văn Lĩnh thở dài: “Triệu huynh cần gì phải như thế? Bất quá chỉ là một bài thơ mà thôi, tại hạ không thèm để ý. Huống chi Triệu huynh còn dùng hấn thắng Trương Tử, tại hạ kỳ thật rất cao hứng.”

Tốt cho trà xanh!

Triệu Khang tức giận nở nụ cười, người này mới thật sự âm hiểm a, lấy lùi làm tiến.

Quả nhiên, trong sân đã có không ít người bắt đầu hoài nghi.

Tiêu Linh Lung thấy thế vội nói: “Đủ rồi! Trẫm tin tưởng Triệu Khang sẽ không làm loại chuyện này, việc này không cần bàn nữa.”

Triệu thái phó thấy Tiêu Linh Lung muốn giải quyết dứt khoát, nói thẳng: “Vậy không được, bệ hạ. Việc này liên quan đến thanh danh của ta, sao có thể cứ như vậy quên đi!”

Tiêu Huyền Sách tức giận: “Lão tử cũng không tin Triệu Khang sẽ làm loại chuyện này, các ngươi đây là nói xấu!”

“Bất cứ chuyện gì cũng phải nói chứng cứ, hoàng tử điện hạ. Trừ phi Triệu Khang có thể đưa ra chứng cứ!” Dương thái sư cười lạnh.

Một đám người Hàn Lâm Viện bị xúi giục cũng nói.

“Đúng vậy!”

“Trừ phi người có thể viết ra một bài thơ ngang đề cúc thơ!”

“Viết không ra thì thành thật thừa nhận đi!”

Bọn họ thần sắc ngông cuồng, ta Hàn Lâm Viện, chính là thiên hạ văn nhân hướng tới thánh địa, chúng ta những người đọc sách này nói người là sao, vậy người chính là sao, không phải cũng là!

Đúng lúc này,

Triệu Khang vỗ bàn, dọa mọi người nhảy dựng, cho rằng hẳn lại muốn đánh người, nhất là Triệu thái phó cùng Dương thái sư hai người vội vàng tránh né.

Hai người bọn họ đều bảy tám mươi tuổi, nếu Triệu Khang nhảy tới đánh người, nói không chừng không có mấy cái có thể đưa bọn họ đến chỗ Diêm vương gia báo cáo.

Kết quả lại thấy Triệu Khang đứng dậy: “Đúng, lão tử đích xác chép thơ, lão tử còn không chỉ chép một bài đề cúc này!”

“Các người không phải muốn thơ sao? lão tử cho các người! Ngọc Phượng, chuẩn bị bút mực, lão tử cái này chép cho bọn hần xem!”

Tần Ngọc Phượng lập tức lên đường, thái sư thái phó cả kinh, không biết người này muốn làm gì.

Sắc mặt Tiêu Linh Lung khẩn trương: “Triệu Khang.”

“Bệ hạ đừng nói nữa, không phải là bài thơ rách sao? Các người muốn bao nhiêu muốn xem bao nhiêu ta liền cho các người bấy nhiêu!”

Không bao lâu văn chương đã chuẩn bị xong, Triệu Khang vung bút lên, bút đi long xà, cả người tản ra một cỗ khí thế kinh người.

Một gã đại học sĩ lặng lẽ đi tới sau lưng muốn xem Triệu Khang viết cái gì.

“Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng thượng, bồn lưu đến biển không trở về...”

Đây là sẽ vào rượu!

“Kim tôn thanh tửu đầu mười ngàn...”

Đây là đường khó

“Mười bước giết một người ngàn dặm không lưu hành!”

Đây là khách

Từ Long Tân Khí Tật phá trận! Mãn Giang Hồng của Nhạc vương gia! Giọng hát của Tô Đông Pha.....

Thi tiên Lý Thái Bạch, thi thánh Đỗ Phủ, thi ma Bạch Cư Dị.....

Từng bài hát kinh điển của Trung Quốc nhảy lên dưới ngòi bút của Triệu Khang!

Bút của Triệu Khang động càng lúc càng nhanh, chữ viết cũng gần như cuồng loạn, càng ngày càng nhiều người tụ tập ở phía sau Triệu Khang, nhìn thi từ hấn viết xuống trọn mắt há hốc mồm.

Dương thái sư và Triệu thái phó ý thức được không thích hợp.

Đúng lúc này Triệu Khang thu bút lấy thi thánh Đỗ Phủ vọng nhạc kết thúc, viết xong tiện tay vẩy về phía chân trời, đem cán bút trong tay ném đi.

“Trùng lớn mắt chó của các người hảo hảo nhìn xem, cầm đi hỏi một chút Trương Thánh, những này thơ hấn có thể thắng một bài nào!”

Chương 140 - kinh biến

Triệu Khang, dẫn theo Tân Ngọc Phượng, đã rời khỏi nơi này. Kỳ Niên điện, nay đã không còn là chốn thiêng liêng, mà giống như một phiên chợ tấp nập, nơi mọi người tự do ra vào mà không hề gặp trở ngại.

Trên bàn tiệc, hơn mười tờ giấy nháp chứa đầy những câu thơ tuyệt mỹ, những bài ca vang danh thiên cổ mà bất kỳ ai ở Hoa Hạ cũng ao ước được lưu giữ mãi mãi, giờ đây chẳng khác nào những cái tát vang dội, từng cái một, nặng nề đập vào lòng của Thái sư, Thái phó và đám văn nhân Hàn Lâm Viện.

Trong cung điện rộng lớn, yên tĩnh đến đáng sợ, thời gian như ngừng trôi. Dương thái sư và Triệu thái phó, hai người đỏ mặt tía tai, nhìn những tờ giấy trên bàn, những câu thơ mà họ

không dám nghĩ tới, ngay cả trong mơ, họ cũng không thể sáng tác nên.

Đầu óc họ trống rỗng, không thể tin nổi. Những câu thơ này, tất cả đều do Triệu Khang mới viết ra, mỗi câu, mỗi chữ, đều vượt xa bài thơ cúc kia.

Nhớ lại lúc trước, họ đã từng cười nhạo Triệu Khang sao chép, giờ đây, điều đó đã trở thành trò cười cho thiên hạ.

Trần Vương cầm lên một tờ giấy, đọc lên: “Phi lai phong thượng thiên tầm tháp, văn thuyết kê minh kiến nhật thăng. Bất úy phù vân che mắt, chích nguyên thân tại cao tầng nhất.” Hắn tự hỏi rồi tự đáp, cười khẩy: “Có lẽ không.”

Tiêu Phi Vũ, Ninh Vương, thốt lên: “Và còn có câu này, ‘Mười năm mài một kiếm, sương nhận chưa từng thử; hôm nay đem biểu quân, ai có chuyện bất bình!’”

Triệu thái phó tránh ánh mắt, còn Tiêu Phi Vũ lại hỏi: “Dương thái sư đâu?” Người lão sư đó, mặt đỏ bừng.

Tiêu Huyền Sách, giận dữ, cầm lên một câu thơ, quay về phía học sinh Hàn Lâm Văn Lĩnh và quát: “Chết tiệt, người không phải nói thơ của Triệu Khang là sao chép của người sao? Đến đây, hãy viết cho ta một bài như thế, nếu không, ta sẽ chém đầu người!”

Văn Lĩnh, hoảng loạn, quỳ xuống, vội vàng cầu xin: “Điện hạ, xin tha mạng!”

Tiêu Huyền Sách muốn nói thêm gì đó, nhưng Tiêu Linh Lung đứng dậy, nói: “Đủ rồi.” Giọng nàng, so với trước đây, dù vẫn vang dội nhưng có vẻ mệt mỏi.

Mọi người đều nhìn về phía nàng, chỉ có thái sư và thái phó không dám, vẫn cúi đầu.

Tiêu Linh Lung tiếp tục: “Triệu Khang, hắn vốn không muốn tham gia văn đấu lần này. Ta đã đi tìm hắn, dù ta cầu xin, hắn cũng không đồng ý.”

“Khi các người không dám đối mặt với Trương Tử, hắn đã xuất hiện và chiến thắng!”

“Còn hai trận văn đấu nữa, nếu ngày mai Triệu Khang từ chối tham gia, thì bất kỳ ai đã đắc tội với hắn đêm nay, hãy đi cầu

xin sự tha thứ của hần, ta không quan tâm các người sẽ làm thế nào!”

“Nếu không, bất kể là ai, đều sẽ bị chém đầu!”

Lời này khiến quần thần khiếp sợ, Lý Nguyên cùng với thái sư và thái phó không còn nụ cười châm chọc, họ biết rằng, lần này sẽ có trò hay để xem.

Triệu Khang từ chức không làm nữa? Điều này, người kia có thể làm được, nhưng liệu những người này có thể cầu xin sự tha thứ từ Triệu Khang? Thật là khó tin.

Nữ Đế bệ hạ, khi đi tới cửa, đột nhiên dừng lại và lạnh lùng nói: “Ta sẽ không cho phép, có người nguy hại đến Đại Càn Trữ Thạch của ta!”

Với một tiếng động lớn, thái sư và thái phó cả hai ngã xuống từ ghế, ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của Nữ Đế bệ hạ rời khỏi đại điện.

Trụ cột của quốc gia, họ không ngờ rằng, trong lòng Nữ Đế, Triệu Khang lại quan trọng đến thế.

Mọi chuyện, giờ đây, đã kết thúc.

Hai chữ này hiện lên trong đầu các học sỹ Hàn Lâm Viện cùng với Dương thái sư và Triệu thái phó.

Đêm đã khuya, bóng tối bao trùm vạn vật.

Trên con đường vắng tanh, Triệu Khang cùng Tần Ngọc Phượng, nàng khoác lên mình bộ váy đỏ rực rỡ, đang sánh bước bên nhau.

Dù Triệu Khang cố gắng gỡ tay ra bao nhiêu lần, nhưng Tần Ngọc Phượng vẫn ôm chặt lấy cánh tay hần, không chịu buông.

“Giữa thanh thiên bạch nhật, ngươi làm vậy còn ra thể thống gì nữa! Thật là quá sức nhục nhã! Nếu không buông tay, ta sẽ la lên cho mọi người biết!” Triệu Khang quát lớn, cố gắng thoát khỏi sự vây bám của Tần Ngọc Phượng.

Nàng ta liếm môi, ánh mắt lấp lánh đầy vẻ ranh mãnh: “La đi! Dù sao công tử vừa mới nói, ta là người của ngươi, bao nhiêu quan đại thần đều đã chứng kiến!”

“Ta vì ngươi mà ra mặt, vậy mà ngươi lại báo đáp ta như vậy, thật quá đáng!” Triệu Khang tức giận vung tay lên, vỗ nhẹ vào mũi Tần Ngọc Phượng. Nàng ta rùng mình, nheo mắt nhìn Triệu Khang với ánh mắt đầy ân tình.

Nếu như trước đây Tần Ngọc Phượng chỉ muốn dựa dẫm vào Triệu Khang để đổi lấy vinh hoa phú quý, thì sau những gì đã xảy ra, tâm tư của nàng ta đã hoàn toàn thay đổi.

Nhìn Triệu Khang vì mình mà mắng chửi thái phớ, khiến lão ta tức giận đến mức phun máu, lòng nàng ta cảm động đến mức muốn rơi nước mắt.

Hơn nữa, nàng ta vốn chỉ là một kỹ nữ chốn thanh lâu, xuất thân thấp hèn.

Nghĩ đến đây, Tần Ngọc Phượng ôm chặt lấy cánh tay Triệu Khang, dừng bước lại: “Công tử...”

“Có chuyện gì vậy?” Triệu Khang nghiêng đầu hỏi. Nàng ta kiễng chân lên, đưa môi đỏ mọng tiến đến gần Triệu Khang, tạo nên một bầu không khí đầy ái muội.

Cơ thể Triệu Khang run lên như bị điện giật!

Hắn ta sững sờ nhìn Tần Ngọc Phượng với khuôn mặt đỏ bừng: “Ngươi lại dám quyến rũ ta! Đêm nay ta nhất định phải trừng phạt ngươi!”

Tần Ngọc Phượng cất giọng ngọt ngào nhưng đầy ranh mãnh: “Đêm nay ta định lột quần áo của ngươi!”

“Si tâm vọng tưởng! Về nhà ta sẽ trói ngươi bằng dây xích sắt!” Triệu Khang trêu chọc nàng ta. Hai người tiếp tục đi về phía cửa Tây Trục, hoàn toàn không hề hay biết có những bóng đen đang âm thầm theo dõi họ.

Ba bóng người mặc trang phục dạ hành di chuyển một cách lặng lẽ, bám theo Triệu Khang và Tần Ngọc Phượng.

Cổng Tây Trục nằm ở ngoại thành, nơi đây không có nhiều nhà cửa lộng lẫy, chỉ toàn là những con ngõ hẻm chật hẹp.

Triệu Khang và Tần Ngọc Phượng vẫn đang đùa giỡn, mĩa mai lẫn nhau.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên: “Triệu Khang!”

“Ai gọi ta?” Triệu Khang quay đầu lại, nở nụ cười.

Một thanh kiếm sáng loáng như ngọn đuốc trong đêm tối lao vun vút về phía Triệu Khang. Hắn ta hoảng hốt đẩy Tần Ngọc Phượng ra xa và cúi người xuống, né tránh được cú tấn công đầy hung hãn đó!

“Công tử!” Tần Ngọc Phượng kinh hoàng hét lên, sắc mặt tái nhợt.

“Chạy đi!”

Triệu Khang gầm lên một tiếng, bên trái lại có một thanh trường kiếm chém tới bả vai hắn.

Tốc độ nhanh như chớp, khiến người ta không thể né tránh. Rõ ràng là một cao thủ võ lâm!

“Phập!”

Vai trái của Triệu Khang rách một mảng to, máu đỏ tươi tuôn ra.

May mắn thay, hắn phản ứng nhanh, né tránh kịp thời, nếu không cánh tay phải đã bị chém đứt.

“Các người là ai!”

Triệu Khang gầm lên giận dữ, đôi mắt lóe lên tia máu đỏ, như một dã thú hung hãn.

Năm xưa, hắn từng dẫn dắt tám trăm chó hoang ở Nguyên Giang huyện, chỉ cần ba năm luyện tập, Triệu Khang dễ dàng hạ gục bất kỳ kẻ nào bình thường.

Nhưng lần này, hắn đối mặt với những võ sĩ thực thụ!

Chênh lệch về trình độ võ thuật giữa họ là quá lớn, không thể bù đắp bằng sự liều lĩnh.

Hơn nữa, hắn còn bị ba người vây công!

Ba người liên tục tấn công, kiếm quang lấp lánh, ép Triệu Khang vào góc chết.

Trên người hắn đã bị thương hai nhát kiếm.

“Chết đi!”

Một kẻ sát thủ găm lên, vung kiếm chém thẳng về phía Triệu Khang.

Hắn không còn sức phản kháng, chỉ đành trơ mắt nhìn thanh kiếm lao tới.

Chết sao?

Bỗng nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên.

Một bóng người mặc váy hồng lao tới, đẩy Triệu Khang ra khỏi đường kiếm.

“Công tử, mau chạy đi!”

Triệu Khang được cứu, nhưng người phụ nữ mặc váy hồng kia lại bị một nhát kiếm đâm xuyên qua ngực.

Nàng ta gào thét trong đau đớn, ánh mắt đầy nuối tiếc và yêu thương.

“Ngọc Phượng!”

Triệu Khang gào thét lên một tiếng thê lương, như một con quỷ dữ lao tới kẻ sát thủ.

“Con tiện này dám cản trở!”

Kẻ sát thủ tức giận mắng chửi, thấy Triệu Khang liều mạng xông tới, hắn rùng mình và vung kiếm chém xuống.

Ngay lúc đó, một luồng chưởng khí mạnh mẽ như sấm sét đánh tới.

“Kẻ trộm, dám!”

Chương 141 - nàng không chết ta ngủ không được

Cú chưởng lực như sét đánh, mang theo uy lực khai sơn liệt thạch, đánh thẳng vào tên sát thủ đang vung kiếm chém Triệu Khang.

Tốc độ kinh hoàng vượt xa giới hạn của con người, khiến tên sát thủ không kịp phản ứng.

Chưa kịp chạm vào Triệu Khang, cả người hắn đã bị chương phong đánh trúng, nổ tung thành vô số mảnh vụn như một quả dưa hấu chín.

“Ngũ phẩm cường giả! Bỏ chạy mau!”

Hai tên sát thủ còn lại sợ hãi đến mức hồn bay phách lạc, vội vàng bỏ chạy.

Từ trên nóc nhà, một bóng người già nua nhảy xuống, truy kích hai tên sát thủ. Đó là Xa Phu Lâm, người từng đi theo Tiêu Linh Lung đến Nguyên Giang huyện.

“Ngọc Phượng!”

Triệu Khang gào thét, lao đến ôm lấy Tần Ngọc Phượng đang nằm trên mặt đất.

Hắn vội vàng lấy tay che kín vết thương đâm thủng trên bụng nàng, nhưng máu tươi vẫn không ngừng tuôn ra, nhuộm đỏ chiếc váy vốn đã rực rỡ.

“Công... công tử! Ta... ta có phải sắp chết rồi không?”

Tần Ngọc Phượng run rẩy trong đau đớn, ôm chặt lấy Triệu Khang: “Ta... đau quá!”

“Đừng nói! Đừng nói bậy! Ta sẽ không để cho ngươi chết! Tìm đại phu, ta sẽ dẫn ngươi đi tìm đại phu! Ôm chặt lấy ta!”

Triệu Khang gào lên, ôm Tần Ngọc Phượng chạy trong con hẻm vắng tanh.

Máu tươi từ vết thương của Tần Ngọc Phượng nhuộm đỏ tay Triệu Khang, nước mắt lăn dài trên má nàng.

“Công tử...”

“Đừng nói nữa, cố lên!”

“Thật ra ta là Ninh...”

“Ta biết, đừng nói nữa, ta dẫn ngươi đi tìm đại phu trị thương!”

Rốt cục nhìn thấy một cửa tiệm thuốc, Triệu Khang gào to một tiếng, nhưng vào lúc nửa đêm vắng vẻ như vậy, ai sẽ đáp lại hắn?

Nhìn Tần Ngọc Phượng, sắc mặt tái nhợt vì mất máu, Triệu Khang rống lên một tiếng: “Người chỉ cần cố gắng, ta sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của người!”

“Công tử~”

Lần nữa nhen nhóm hy vọng, Tần Ngọc Phượng nắm chặt tay Triệu Khang. Nàng không muốn chết!

Đặt Tần Ngọc Phượng vào góc tường, Triệu Khang lui về phía sau vài bước, dồn hết sức lực đá văng cửa lớn tiệm thuốc. Cánh cửa gỗ vỡ tan tành với tiếng ầm ỹ.

Bất chấp thương tích trên người, Triệu Khang tiếp tục lao vào, đập mạnh vào cánh cửa, quyết tâm phá tung nó.

Tiếng động lớn cuối cùng cũng đánh thức người bán thuốc đang say ngủ. Hắn mắng chửi lảm bảm, lão đảo bước ra khỏi giường.

“Thằng ranh con! Nửa đêm còn ồn ào! Cho người ta ngủ không được!”

Mãi đến lần thứ tám, Triệu Khang mới phá được cánh cửa lớn. Hắn vội vàng ôm Tần Ngọc Phượng vào trong tiệm thuốc và gào thét: “Đại phu!”

Nhưng Tần Ngọc Phượng đã từ từ nhắm mắt lại.

—

Cánh cửa lớn vỡ tan thành từng mảnh, Triệu Khang người đầy máu tươi lao vào trong tiệm thuốc.

Sau khi Lâm lão hạ gục hai tên sát thủ còn lại, cũng vội vàng tìm được đến tiệm thuốc.

Tần Ngọc Phượng đang nằm trên giường bệnh.

Triệu Khang, hắn ngồi bên cạnh nàng, hai mắt đỏ ngầu như lửa, lạnh lùng đến mức khiến mọi người xung quanh cảm thấy rùng mình.

“Triệu Khang,” Lâm lão lên tiếng gọi hắn.

Triệu Khang quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng: “Hai tên sát thủ còn lại đâu?”

Lâm lão, dù là một cao thủ võ lâm, cũng cảm thấy rùng mình trước khí thế áp đảo của Triệu Khang.

“Thấy không còn đường thoát, chúng đã tự sát,” Lâm lão trả lời.

“Vậy ai là người phái chúng đến?” Triệu Khang hỏi, trong giọng nói đầy căm phẫn.

Lâm lão gật đầu, không thể trả lời.

Bỗng nhiên, Triệu Khang bật cười, nụ cười lạnh lẽo như dao găm.

“Thật là nực cười!” hắn nói.

“Thái Sư và Thái Phó đều có hiềm khích với ta, nhưng chúng mới chỉ là khởi đầu. Hắn ta mới là kẻ thù thực sự của ta!”

Lâm lão lo lắng nhìn Triệu Khang, vội vàng lên tiếng:

“Người đừng nóng giận, ta đã cho người đi báo tin cho bộ hạ.”

Như lời Lâm lão nói, quân lính ập đến bao vây tiệm thuốc. Tiêu Linh Lung cũng xuất hiện, vẻ mặt lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt.

“Triệu Khang, người sao rồi?” Nàng vội vã chạy đến bên hắn.

“Ta không sao, chỉ bị thương nhẹ. May mắn là nàng ấy không sao,” Triệu Khang lạnh lùng đáp.

Tiêu Linh Lung nghe vậy, tức giận quay sang Lâm lão:

“Lâm lão, ta đã dặn người phải bảo vệ Triệu Khang cẩn thận! Vậy mà...”

Lâm lão cúi đầu nhận lỗi:

“Bộ hạ, lão nô xin nhận tội. Lão đã sơ suất, không ngờ Triệu Khang bị phục kích.”

Vừa nhìn thấy Tiêu Linh Lung, các đại phu trong tiệm thuốc vội vàng quỳ xuống.

Tiêu Linh Lung tiến đến bên Tần Ngọc Phượng, hỏi han tình trạng của nàng.

“Bẩm bộ hạ, thương thế của nàng đã cầm máu. May mắn là kiếm không đâm trúng nội tạng, nhưng tình hình vẫn rất nguy

cấp,” một đại phu run rẩy đáp.

“Chuẩn bị cánh cửa thương ngay!” Tiêu Linh Lung ra lệnh.

Sau đó, nàng quay sang Triệu Khang:

“Hãy đưa nàng ấy vào cung. Thái y viện sẽ lo liệu mọi việc. Thương thế của người cũng cần được xử lý.”

Triệu Khang gật đầu đồng ý. Y thuật của thái y viện chắc chắn cao siêu hơn nhiều so với những đại phu bình thường.

Cả Thái y viện bỗng chốc trở nên bận rộn. Triệu Khang canh giữ bên ngoài, Tiêu Linh Lung cũng không rời xa hắn, nhưng cả hai đều không biết nên nói gì.

Sau một hồi im lặng nặng nề, Triệu Khang lên tiếng trước:

“Bệ hạ.”

“Người nói đi,” Tiêu Linh Lung vội vàng đáp lời.

“Nếu như những sứ thần ngoại quốc kia chết ở Càn Quốc hội thì sao?”, Triệu Khang nở một nụ cười lạnh lùng, khiến Tiêu Linh Lung rùng mình.

“Người!...Người muốn làm gì!”

Triệu Khang gào lên: ” Ta luôn luôn là người không phạm ta, ta không phạm người, người muốn phạm ta, ta tất phạm người!”

Triệu Khang cup mắt xuống, giọng nói lạnh lùng:

“Hắn muốn giết ta, như vậy hắn không chết ta ngủ không được a.”

“Người, người đừng xằng bậy!” Tiêu Linh Lung hoảng hốt.

Triệu Khang ngẩng đầu lên, cười khẩy:

“Yên tâm, sẽ không gây phiền toái cho bệ hạ, ta sẽ làm rất sạch sẽ.”

Cho đến lúc này, Tiêu Linh Lung mới thực sự nhận ra sự đáng sợ của Triệu Khang. Bất kỳ ai đe dọa đến những người và vật quan trọng của hắn, hắn đều sẽ không chút do dự mà thanh trừ. Nhất là sát ý vừa lóe lên trong mắt hắn, cho dù là Nữ Đế bệ hạ từng dày dạn kinh nghiệm chiến trận cũng phải rùng mình.

Người đàn ông này đến tột cùng còn ẩn chứa bao nhiêu bí mật?

Sáng sớm hôm sau, tin tức về vụ ám sát đêm qua chỉ lan truyền trong một phạm vi nhỏ, phần lớn mọi người vẫn không hay biết.

Đám đông háo hức đổ dồn về hội trường văn đấu, mong chờ được chứng kiến màn so tài gay cấn.

Nữ Đế Tiêu Linh Lung đến Thái y viện, nhìn thấy Triệu Khang đang canh giữ bên giường bệnh Tần Ngọc Phượng.

“Đã có người đến hội trường văn đấu rồi,” Tiêu Linh Lung lên tiếng.

“Nàng ấy đã cứu mạng ta..., và ta sẽ ở đây cho đến khi nàng ấy tỉnh lại,” Triệu Khang bình thản đáp.

“Hoàng cung rất an toàn, ta sẽ bảo Lâm lão ở lại bảo vệ nàng,” Tiêu Linh Lung nói với vẻ mặt phức tạp.

Triệu Khang chỉ nói: “Không nhìn nàng tỉnh lại, ta sẽ không rời đi.”

“Ngươi...”

Nhìn bóng lưng Triệu Khang, Tiêu Linh Lung thở dài, không biết nói gì.

Nàng quay người rời đi, để lại Triệu Khang với Tần Ngọc Phượng đang hôn mê trên giường bệnh.

Sau một đêm được các thái y tận tình cứu chữa, tình trạng của Tần Ngọc Phượng đã ổn định hơn, nhưng vết thương do kiếm đâm vào bụng quá nặng, khiến các thái y cũng không thể dự đoán được khi nào nàng sẽ tỉnh lại.

Nhiều người mong chờ Triệu Khang sẽ cùng Trương Thánh tiếp tục trận văn đấu thứ hai, nhưng hắn không hề quan tâm. Khi Tần Ngọc Phượng tỉnh lại, mọi thứ khác đều trở nên vô nghĩa.

Vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Tần Ngọc Phượng, trong mắt Triệu Khang chỉ chứa đầy sát khí:

“Yên tâm, một kiếm này ta sẽ không để cho ngươi chịu không!”

Chương 142 - không chiến mà thắng

Hội trường văn đấu

Con đường rộng lớn chật kín người, ba tầng trong ba tầng ngoài, chen chúc không lối thoát.

Tuy nhiên, những người tinh ý nhận ra rằng hôm nay Nữ Đế bệ hạ, Huyền Sách hoàng tử, thậm chí cả bốn Vương gia đều không xuất hiện, khiến cho đám đông xôn xao bàn tán.

Phải chăng họ đã tự tin vào chiến thắng nên không cần đích thân đốc chiến?

Bên kia, Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long cũng mang tâm trạng nặng nề.

Tối hôm qua, những sát thủ họ phái đi vẫn chưa trở lại, chỉ có một khả năng: hành động ám sát đã thất bại.

Lý Mộc Thanh cười lạnh lùng: “Ba tên thất phẩm võ giả mà không thể giết chết hắn, xem ra Nữ Đế đã phái người âm thầm bảo vệ.”

Lưu Hán Long có chút thiếu kiên nhẫn: “Nếu ba tên kia bị bắt, chúng ta phải làm gì?”

“Sợ gì, chúng nó làm sao khai ra được hai ta?”

Lý Mộc Thanh khinh miệt cười: “Hơn nữa cho dù khai ra thì thế nào? Càn quốc bọn họ dám nói gì?”

Là Tam điện hạ thực lực mạnh nhất vương triều Đại Chu, Lý Mộc Thanh có đủ sức mạnh để nói những lời như vậy. Nói một câu không khách khí, với thân phận của họ.

Cho dù ở Càn quốc phạm phải chuyện gì, Càn quốc cũng chỉ có thể im lặng nuốt cay đắng mà đưa họ bình yên vô sự trở về.

Không có cách nào khác, ai bảo nguoi là nước yếu?

Nghe vậy, Lưu Hán Long yên tâm: “Cũng đúng, đáng tiếc Diệp tướng quân không chịu ra tay, nếu không tiểu tử kia mười cái mạng cũng phải chết!”

Lý Mộc Thanh hơi khó chịu: “Nữ nhân kia đang suy nghĩ gì!”

Sức mạnh của Diệp Hồng Tuyết mạnh đến mức nào, cho dù họ là vương gia hoàng tử của Tề quốc Đại Chu cũng từng nghe đồn.

Đặc biệt là Lý Mộc Thanh.

Cảnh quốc và Đại Chu từng có một lần xung đột, song phương Trần Bình ở nước ngoài, Vương triều Đại Chu phái ra mười hai cao thủ võ đạo ngũ phẩm đi ám sát Diệp Hồng Tuyết.

Nhưng không một ai sống sót trở về.

Thi thể mười hai người trực tiếp bị treo ở trước trận, chiến lược của nữ tử này đã đến một tình trạng không thể tưởng tượng nổi.

Võ đạo cửu phẩm, nhất phẩm nhất đẳng thiên, cửu phẩm thấp nhất nhất phẩm cao nhất, Diệp Hồng Tuyết ít nhất là tứ phẩm thậm chí có thể là tam phẩm cao thủ đứng đầu.

Nếu như nàng tới hôm qua ra tay, Triệu Khang cho dù có Lâm lão bảo vệ cũng phải chết!

Thời gian trôi qua từng chút một, gần đến trưa.

Trương Thánh và Diệp Hồng Tuyết cũng xuất phát từ khách sạn quốc gia tới hội trường văn đấu.

Tề tử Quách Phong Vũ háo hức mong chờ văn hội bắt đầu, giờ khắc này lão tiên sinh nhìn Trương Thánh dưới đài căn bản không sợ nữa.

Bởi vì tới hôm qua, hắn đã nhìn thấy thi tiên hạ phàm.

Tốt lắm!

Hiện giờ trong mắt Quách Phong Vũ cùng với một đám quan viên, Triệu Khang đã hoàn toàn xứng đáng là thi tiên.

Tới hôm qua hơn ba mươi bài thơ, thủ thủ kinh điển, nói là truyền đời cũng không quá đáng, có thể viết ra như vậy câu thơ, Triệu Khang trận thứ hai văn chương, căn bản cũng sẽ không thua! Cũng không có khả năng thua!

Quách Phong Vũ hiện tại chỉ chờ mong hôm nay Triệu Khang có thể viết ra văn chương cảm tú như thế nào, để cho hắn mở rộng tầm mắt.

Mà Trương Thánh nhất phái khí độ thông dong.

Quả thật, ngày hôm qua Triệu Khang một bài đề cú đích xác đã gây áp lực rất lớn cho vị văn thủ thiên hạ này.

Nhưng vẫn không có đệ nhất, võ không có đệ nhị. Thắng bại vốn là chuyện thường tình trong binh pháp, Trương Tử cũng không cảm thấy hôm nay mình sẽ bại bởi Triệu Khang.

Ngược lại, vị học sĩ này rất mong chờ, mong chờ được cùng Triệu Khang một lần nữa so tài cao thấp.

Cuối cùng, thời khắc mong đợi cũng đến.

Trương Thánh dẫn đầu bước lên đài cao, khí thế hiên ngang như núi cao, ung dung ngồi xuống, chờ đợi Triệu Khang xuất hiện.

Quách Phong Vũ cao giọng tuyên bố: “Đã đến giờ!”

Dưới đài, tiếng reo hò vang dội, náo nhiệt như cuồng phong. Một số học sĩ thậm chí không kìm nén được sự phấn khích mà hô lớn:

“Đại Can văn thủ của chúng ta, Triệu Khang đâu rồi!”

Họ tôn sùng Triệu Khang như vị văn hào lỗi lạc nhất Đại Can.

“Triệu Khang! Triệu Khang!”

Tiếng hô vang dội khắp khán đài, mọi người đều cổ vũ cho Triệu Khang. Tuy nhiên, chờ đợi mãi mà vẫn không thấy bóng dáng Triệu Khang xuất hiện, không ít người bắt đầu nghi ngờ.

Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long nhìn nhau cười khẩy. Xem ra, hành động ám sát tối hôm qua dù có thất bại cũng đã đạt được hiệu quả nhất định.

Chủ trì Quách Phong Vũ cũng sừng sốt, vội vàng lên tiếng:

“Triệu Khang ở đâu! Mau lên sân khấu!”

Nhưng vẫn không có ai xuất hiện.

Lần lượt gọi tên ba lần mà vẫn không thấy bóng dáng Triệu Khang, lão Tế Tửu bắt đầu luống cuống. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trương Thánh cũng nhíu mày, vì sao Triệu Khang lại không đến?

Lý Mộc Thanh đứng dậy, lớn tiếng nói:

“Tể tử đại nhân, giờ đã quá giờ quy định. Tại sao đại diện Càn quốc vẫn chưa xuất hiện?”

“Có thể là có chuyện trì hoãn đi?” Quách Phong Vũ lúng túng đáp.

Lưu Hán Long cũng lên tiếng:

“Chẳng lẽ chúng ta phải chờ đợi mãi sao?”

“Cái này...”

Khán giả bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Chuyện gì vậy? Triệu Khang đâu rồi?”

“Sao còn chưa tới?”

“Hay là ngủ quên rồi?”

“Có khả năng là bị mỹ nhân kia quyến rũ. Nếu ta có một thê tử như vậy, sống bốn mươi năm cũng cam tâm!”

Nghe những lời bàn tán sôi nổi của mọi người, Lý Mộc Thanh không chút do dự, tuyên bố:

“Theo quy định của văn đấu, nếu sau một nén nhang mà vẫn không ai lên đài, coi như thua cuộc!”

Quách Phong Vũ cũng không còn cách nào khác, đành ra lệnh cho người đốt hương. Sau đó, hắn gọi một người đến và dặn dò:

“Người mau đi tìm Triệu Khang, xem tình hình thế nào, thời gian rất cấp bách!”

“Tuân lệnh!”

Hương thơm thoang thoảng tỏa ra. Lúc đầu, mọi người không mấy quan tâm, nhưng theo thời gian, hương càng cháy càng ít, tâm trạng của mọi người cũng dần trở nên căng thẳng.

Cho đến khi tàn hương cuối cùng rơi xuống mà Triệu Khang vẫn không xuất hiện.

Lý Mộc Thanh bật cười ha hả:

“Cái gì gọi là đại Càn văn thủ chứ! Hèn nhất, không dám chiến đấu!”

“Khốn kiếp! Triệu Khang rút cuộc đã đi đâu? Sao lại không xuất hiện!”

Đám đông vây xem vô cùng phấn nộ. Họ vốn đã háo hức mong chờ được chứng kiến sự ra đời của một văn hào mới, nhưng lại bị Triệu Khang “bỏ bom”. Làm sao họ có thể cam tâm?

Đặc biệt là những học sĩ trước đây từng hò reo cổ vũ cho Triệu Khang, giờ phút này tiếng cười của Lý Mộc Thanh như một nhát dao đâm thẳng vào mặt họ!

“Tê tửu đại nhân, còn không tuyên bố kết quả?” Lưu Hán Long cao giọng nói.

Diệp Hồng Tuyết vẫn ngồi trên phượng mâu hơi trầm xuống, biến thái chết tiệt, sẽ không thật xảy ra chuyện gì chứ!

Nữ tướng quân ít khi cảm thấy có chút hoảng hốt.

Bất đắc dĩ, Quách Phong Vũ chỉ có thể đứng dậy mang theo buồn bực cùng khó hiểu: “Văn đấu trận thứ hai, Trương Tử thắng!”

Nghe được kết quả này, Trương Thánh tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không biểu thị quá nhiều đứng dậy, hơi chấp tay xuống đài chuẩn bị trở về chuẩn bị trận thứ ba câu đối.

Đám người Lý Mộc Thanh vênh váo tự đắc rời đi, chỉ để lại một đám người Càn Quốc phấn nộ vây quanh một đám quan viên, muốn một lời giải thích.

“Đối phương cư nhiên không chiến mà thắng, Càn Quốc nhân sỹ ta khi nào thì như vậy không có dũng khí!”

Đối với tất cả những điều này, Triệu Khang đang ở Thái y viện cũng không quan tâm.

Trong tay bưng chén thuốc, đỡ trẻ con nhìn Tàn Ngọc Phượng yếu ớt: “Đến đây, há miệng.”

“Quá, quá khổ, công tử có thể không uống hay không?”

Quý môn quan đi một vòng, Tàn Ngọc Phượng nhìn công tử của mình, trong ánh mắt tràn đầy ôn nhu, nàng lúc này vẫn không thể nhúc nhích, chỉ có thể tùy ý Triệu Khang bài bố.

“Thái y nói, coi như người mạng nhỏ cứng rắn, về sau đừng làm loại chuyện ngu ngốc này, bằng không, công tử ta cho người biết cái gì gọi là gia pháp!”

Tần Ngọc Phượng bấu môi, người này chính mình đã cứu hần, không ngờ ngay cả một câu nói hay cũng không có.

Uống thuốc, Tần Ngọc Phượng đột nhiên nghĩ đến cái gì gượng cười một tiếng: “Công tử, ta tối hôm qua nghe được, người nói chỉ cần ta không chết ta phía sau làm gì người đều đáp ứng.”

“Nhất định là người nghe lầm, người sắp chết sẽ sinh ra ảo giác.” Triệu Khang nói.

Tần Ngọc Phượng mặt sụp xuống, tên cầu nam nhân này!

Nàng có chút tức giận, nhắm môi đỏ mọng không uống thuốc.

Triệu Khang liếc mắt một cái, dứt cho mình một muỗng canh thuốc, cúi người.

Dưới ánh mắt kinh hỉ kinh ngạc của nữ tử, đem canh thuốc dứt vào trong miệng nữ tử.

Chương 143 - Âm Lưu

Nàng cảm thấy vô cùng thỏa mãn, đưa mắt nhìn Triệu Khang một cách tình tứ, ngón tay khẽ vuốt ve lòng bàn tay hần.

Bỗng nhiên, từ bên ngoài vang lên tiếng la hét ầm ĩ.

“Triệu Khang!”

Tiếng gọi vang dội chính là của Tiêu Huyền Sách. Tần Ngọc Phượng vội vàng rút tay lại như kẻ trộm.

Triệu Khang quay đầu lại, cau mày hỏi: “Có chuyện gì vậy? Không thấy ở đây còn có bệnh nhân sao?”

Giọng điệu của hần giống như đang la mắng đứa con hư. Điều quan trọng là Tiêu Huyền Sách vẫn bình an vô sự, còn Tần Ngọc Phượng trên giường bệnh chỉ biết im lặng cắn môi.

Tiêu Huyền Sách vội vã chạy vào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng: “Xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Chuyện gì?” Triệu Khang nhíu mày hỏi.

Tiêu Huyền Sách thở hổn hển: “Nghe nói có rất nhiều người tụ tập trước cửa hoàng cung.”

“Chuyện gì lớn vậy?” Triệu Khang hoảng hốt hỏi.

Tiêu Huyền Sách trợn trắng mắt: “Còn có thể là gì nữa! Hôm nay người không đi đấu văn, khiến cho những người kia tức giận, họ đều tụ tập ở cổng hoàng cung đòi người giải thích.”

“Ta đã làm gì đâu?” Triệu Khang thản nhiên nói.

Tiêu Huyền Sách và Tần Ngọc Phượng đều sửng sốt. Tiêu Huyền Sách kinh ngạc nói: “Đây mà không phải là chuyện lớn sao! Người hiện tại ra ngoài có khi sẽ bị họ đánh chết!”

“Bây giờ bên ngoài đều đồn rằng người bỏ trốn, là nỗi nhục của Càn quốc. Mẹ kiếp, ngày hôm qua còn một đám người tăng bốc người lên trời, hôm nay người lại biến thành thối nát, ai cũng muốn giẫm đạp lên một cước.”

“Người nói đúng, vì vậy hôm nay ta quyết định không ra ngoài.” Triệu Khang gật đầu nghiêm túc.

Tiêu Huyền Sách bĩu môi, bực bội nói: “Ngày mai là trận chung kết rồi, người hiện tại một thắng một thua, ngày mai nếu thua, đám kia không lười ra đánh chết người mới thôi, người có chắc không?”

“Người lo lắng cái gì, hôm nay đã đọc sách chưa? Lúc này còn chưa tan học, cẩn thận bị hạ về đánh người.”

Hiện tại Triệu Khang không hề quan tâm đến văn đấu, cũng không muốn nói nhiều.

Tiêu Huyền Sách nghe vậy liền hét lên: “Đồ vô lương tâm! Bỏ điện hạ tốt bụng quan tâm người, người lại nói như vậy!”

“Ta cảm ơn người, người có thể đi.”

Hoàng tử phần nộ rời đi. Tần Ngọc Phượng cẩn thận nói: “Công tử, không nên như vậy.”

“Việc này người cũng không sai, không cần phải nói gì, hãy dưỡng thương cho tốt.” Triệu Khang an ủi.

Tần Ngọc Phượng hỏi: “Vậy, ngày mai công tử có thể thắng không?”

“Người nghĩ sao?” Triệu Khang cười một tiếng.

Trận thứ ba là câu đối, đây là cách phân định thắng thua trong văn đấu dễ dàng nhất. Trong đầu hắn đã có hàng ngàn câu đối tuyệt cú, không thể nào thua được.

Nhìn thấy biểu tình tự tin của Triệu Khang, Tần Ngọc Phượng cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa định nói gì đó, thì thái giám tổng quản đã đến Thái y viện.

“Triệu công tử, bệ hạ triệu kiến ngài.”

“Biết rồi.”

Triệu Khang đáp lại một tiếng, dẫn dò Tần Ngọc Phượng an tâm dưỡng thương, rồi đi theo thái giám tổng quản đến ngự hoa viên.

Bước vào ngự hoa viên, Triệu Khang không khỏi rung mình sợ hãi. Nơi đây gợi lại ký ức về lần bị cầu nữ nhân đánh.

Nhìn thấy thái giám tổng quản chỉ tay vào bên trong và nói “Bệ hạ đang đợi bên trong, Triệu công tử tự mình đi vào đi”, lòng Triệu Khang càng thêm lo lắng.

Bước vào căn phòng, Triệu Khang ngạc nhiên khi không thấy bất kỳ cung nữ hay thái giám nào. “Chẳng lẽ là vì mình sáng nay không đi thi văn đấu mà bệ hạ định trừng phạt ta?”, hắn trầm nghĩ.

Đột nhiên, Triệu Khang nhìn thấy bóng người quen thuộc đang ngồi trên ghế đá. Đó chính là Nữ Đế Tiêu Linh Lung, với bộ long bào lộng lẫy tôn lên vẻ đẹp tuyệt mỹ.

Không thấy đình trượng hay bảo kiếm, Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm. Hắn bước đến, cúi đầu hành lễ và nói: “Bệ hạ.”

“Ngồi xuống đi.” Tiêu Linh Lung nhẹ nhàng cất tiếng, ra hiệu cho Triệu Khang ngồi vào ghế đá đối diện.

Trên bàn đá còn đặt một vài quyển sách. Triệu Khang nhận ra đây không phải là hình phạt như mình tưởng, mà là cơ hội để học hỏi.

Hắn mỉm cười và hỏi: “Bệ hạ triệu kiến thần có chuyện gì?”

Tiêu Linh Lung giải thích: “Trẫm đã cho cấm quân giải tán đám người tụ tập bên ngoài hoàng cung. Đồng thời, trẫm tuyên bố rằng người hôm nay mắc bệnh cấp tính để xoa dịu dư luận.”

Nghe vậy, Triệu Khang vô cùng cảm động. Nữ Đế không những không trừng phạt hắn mà còn che chở và bảo vệ hắn. “Thần xin đa tạ bệ hạ.”

Tiêu Linh Lung gật đầu nhẹ, sau đó chuyển sang chủ đề khác. “Lâm lão đã tra ra thân phận của ba sát thủ tối hôm qua. Họ đều là người dân đế đô, nhưng ẩn giấu rất sâu. Khả năng cao họ là gián điệp do nước nào đó phái đến.”

Triệu Khang nhú mày, ánh mắt sắc lạnh: “Thần sẽ ghi nhớ.”

Tiêu Linh Lung do dự một chút, rồi chỉ vào những quyển sách trên bàn. “Ngày mai là trận thứ ba, thi đấu câu liên. Trên hai quyển sách này ghi chép lại những câu đối hay nhất của Trương Tử, người hãy xem qua để chuẩn bị.”

Triệu Khang khẽ lắc đầu: “Thần không cần.”

Nữ Đế cau mày: “Hôm nay đã thua một trận, ngày mai không thể thua nữa. Người sao lại tự cao như vậy!”

Triệu Khang bình tĩnh đáp: “Trước hôm qua, ai tin rằng thần có thể đánh bại Trương Tử bằng thơ ca?”

Tiêu Linh Lung sững sờ, rồi bĩu môi: “Tùy người. Nhưng nếu thua, trẫm sẽ không tha thứ cho người!”

Cả hai im lặng trong giây lát. Triệu Khang đứng dậy, muốn cáo lui. Hắn cần phải chuẩn bị cho trận thi đấu sắp tới.

Vừa quay lưng, hắn nghe thấy tiếng gọi của Nữ Đế: “Triệu Khang!”

“Thần xin nghe.” Triệu Khang quay lại.

Tiêu Linh Lung nhìn hắn, thở dài: “Diệp Hồng Tuyết có võ công cao cường, ngay cả trẫm và Lâm lão cũng không phải đối thủ. Người không nên liều mạng.”

Triệu Khang mỉm cười nhẹ nhàng: “Chuyện ám sát thần, hắn không liên quan đến nàng. Với thực lực của nàng, nếu muốn

giết thần, thần đã sớm chết. Có thể là Tam điện hạ hoặc Hán Vương Tề quốc.”

Tiêu Linh Lung nhú mày: “Dù là ai trong số họ, người cũng không thể địch nổi.”

“Thử thách mới biết được. Bệ hạ không cần lo lắng.”

Ánh mắt Triệu Khang trở nên sắc bén: “Nếu đã làm, thì phải trả giá!”

Rời khỏi cung điện.

Triệu Khang trở lại Tây Trục Môn trạch viện của mình, không có bao nhiêu người biết hắn ở tại đây, cho nên những người kia vì hắn hôm nay không chiến mà bại, sinh ra một bụng hỏa khí người cũng không có tụ tập ở đây.

Mở cửa, cầm bút viết liên tiếp bốn phong thư, Triệu Khang cầm thư đi tới dịch quán bảo người ta ra roi thúc ngựa đưa thư ra ngoài.

Nhìn người đưa tin rời đi, hắn quay đầu nhìn phương hướng khách sạn quốc gia, ánh mắt âm trầm như nước.

Ninh vương phủ.

Tiêu Phi Vũ đang trêu đùa một con chim hoàng yến nuôi trong lồng, lão giả râu dê bên cạnh nhìn thoáng qua nhẹ giọng nói: “Điện hạ, Liễu Tương Âm, hai người này sau khi đến huyện Nguyên Giang vẫn không đưa tin tức trở về, có muốn phái người đi nhìn một cái hay không?”

“Chuyện vẽ rắn thêm chân không cần làm.”

Tiêu Phi Vũ cười một tiếng, dùng kẹp gấp côn trùng bỏ vào trong lồng, lực chú ý đều ở trên chim sẻ trước mắt.

Trong miệng lại nói: “Một cái Nguyên Giang huyện mà thôi, chỉ cần có Triệu Khang ở đây, tương lai sẽ có vô số cái Nguyên Giang huyện, không đáng bởi vì chuyện nhỏ này, tổn thương giao hảo của hắn với ta.”

Lão giả râu dê gật gật đầu, mắt nhìn chim tước nhảy nhót trong lồng: “Triệu Khang hôm nay ngay cả văn đầu cũng không đến, xem ra là thật sự bị Ngọc Phượng mê hoặc, nếu có

thể làm cho hấn hoàn toàn đầu nhập vào điện hạ, điện hạ cũng không cần lo lắng cái gì.”

“Khó mà nói được.”

Tiêu Phi Vũ ngẩng đầu: “Chim nuôi trong lồng, một khi mở lồng ra không chừng sẽ mặc cho chim bay, cho nên Liễu Tương Âm cùng Mai Nhược Lan không cần đi quản, nhưng Tần Ngọc Phượng nhất định phải nhìn chết!”

Chương 144 - liên đấu

Lão già râu dê gật đầu khê khàng: “Thần minh bạch ý đồ của điện hạ. Thần sẽ nhanh chóng sắp xếp. Tuy nhiên, điện hạ, bọn chúng tối hôm qua dám phái sát thủ ám sát Triệu Khang. Liệu chúng ta có nên bí mật phái người bảo vệ hấn ta hay không?”

Tiêu Phi Vũ cau mày quắc thước: “Người thật hồ đồ! Nếu Triệu Khang bị ám sát, Nữ Đế chẳng lẽ sẽ không chú ý sao? Lúc này phái người của chúng ta ra mặt chẳng khác nào đã thảo kinh xà, tự chuốc họa vào thân!”

Lão già giật mình nhận ra sai lầm: “Thần ngu muội, xin điện hạ thứ lỗi.”

Tiêu Phi Vũ thông thả bước trở lại ghé tựa, trầm ngâm: “Có Triệu Khang ở đây, mỗ sát Vân Sơn sẽ không xảy ra chuyện gì. Bệ hạ lo lắng về điều này hơn cả chúng ta, do đó, năng ta tuyệt đối sẽ không để Triệu Khang gặp nguy hiểm.”

Hấn nhún vai một cách thản nhiên, ánh mắt hướng về bầu trời xanh thẳm: “Trong lòng ta hiểu rõ ràng hơn ai hết, lúc này đây Tề, Cảnh, Càn tam quốc chẳng qua là đang tranh giành quyền lực bằng biện pháp văn đấu mà thôi. Cho dù Càn quốc có chiến thắng, thì sao? Mỗ sát vẫn được phân chia cho ba nước. Nếu hai nước kia thua trận mà tìm cách quyệt nợ, liệu chúng ta có thể mang quân đánh qua sao?”

“Lời nói của thiên hạ đều dựa trên thực lực. Càn quốc hiện tại chưa đủ sức mạnh để lật bàn xoay thế. Do đó, Càn quốc thua là thua thật sự, không thể chối cãi.”

Chính vì nhận thức rõ điều này, Tiêu Phi Vũ mới đặt hy vọng vào Triệu Khang. Tuy nhiên, hấn không ngờ rằng hành động

của Triệu Khang lại gây chấn động đến mức như vậy.

“Nếu ngày mai hấn cũng chiến thắng, có lẽ sẽ được phép trở lại triều đình nhỉ?”

Tại khách sạn Quốc gia.

Diệp Hồng Tuyết suy nghĩ đắn đo, rồi quyết định không đi tìm Triệu Khang. Nàng đã biết lý do vì sao hấn không tham gia trận thi đấu thứ hai từ lời kể của Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long.

Không hiểu sao, trong lòng nàng lại cảm thấy bức bối và khó chịu, muốn tìm người nào đó để trút giận.

“Thật là nực cười!”

Nữ tướng quân quát tháo, đập tan một chiếc bàn bằng một cú tát.

“Tên biến thái chết tiệt kia đã cản trở kế hoạch của Cảnh quốc ta! Sao ta cứ mãi nghĩ về hấn chứ!”

Mỗi người đều mang trong mình những tâm tư riêng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Sáng hôm sau, chỉ một tia nắng le lói vừa ló rạng.

Nhiều quan viên đã thức dậy từ sớm. Văn đấu diễn ra trong ba ngày này không đòi hỏi họ phải tham dự triều đình sớm, bởi vì trọng tâm là đặt vào cuộc thi.

Chỉ sau nửa canh giờ, từng vị quan viên đã có mặt tại hiện trường thi đấu, họ ngồi vào chỗ và thỉnh thoảng thì xì xào bàn tán. Bên ngoài cũng tụ tập một đám đông học sỹ và bách tính.

Hôm qua, khi nghe tin Triệu Khang đột nhiên mắc bệnh cấp tính, sự phần nộ của họ đã biến thành lo lắng. Họ ngóng trông hai bên đối thủ xuất hiện trên đài thi đấu, lo lắng rằng nếu hôm nay Triệu Khang không thể bình phục, hấn sẽ gặp nguy hiểm.

Mặc dù dễ dàng bị cuốn theo bầu không khí căng thẳng, nhưng trong thời điểm nguy cấp này, phần lớn mọi người đều suy nghĩ về cách thức ứng phó với quốc nạn.

Trương Thánh cũng dậy sớm, tắm rửa và thắp hương. Lão tiên sinh đã ngoài 60 tuổi nhưng đây là lần đầu tiên hấn trang trọng đến vậy. Mặc dù ngày hôm qua đối thủ không đến, hấn vẫn có

chút hụt hẫng. Tuy nhiên, đó không phải là chiến thắng thực sự, vì vậy Trương Thánh, người vốn luôn bình tĩnh, lại cảm thấy bồn chồn khó chịu trong người.

Hắn cảm thấy căng thẳng và háo hức khi phải đối mặt với Triệu Khang một lần nữa. Hôm trước đã thua, vì vậy hôm nay tuyệt đối không thể thua nữa!

Nhất định phải thắng!

Khói hương nghi ngút, khoảng một giờ sau, Trương Thánh mới mở cửa bước ra. Diệp Hồng Tuyết và hai người kia đã đợi sẵn từ lâu.

Nhìn thấy Trương Thánh ung dung tự tại, Lý Mộc Thanh vội vàng tiến lên hỏi: “Tiên sinh, ngài đã chuẩn bị xong chưa?”

“Không cần lo lắng, chuyện sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra.”

Trương Thánh mỉm cười. Lý Mộc Thanh nghe vậy mới yên tâm và nói: “Tiên sinh chưa bao giờ thất bại, chúng ta tin tưởng rằng ngài sẽ chiến thắng trong lần thi đấu này.”

“Đúng vậy, chỉ là một Triệu Khang nho nhỏ mà thôi, cho dù hắn có thắng một lần, thì thi ca chỉ là tiểu đạo.”

Lưu Hán Long cười ha ha: “Hãy chờ đợi màn thể hiện xuất sắc của Trương Thánh ngày hôm nay để cho mọi người biết sức mạnh của hai chữ ‘Văn thủ’.”

Diệp Hồng Tuyết không nói lời khen tặng nào, chỉ cúi đầu ôm quyền: “Mong ngài chỉ giáo.”

“Đi thôi.”

Đoàn người rời khỏi khách sạn quốc gia, chậm rãi đi về phía hội trường thi đấu.

Trong hoàng cung, Nữ Đế và hoàng tử Huyền Sách cũng chuẩn bị lên đường. Trận thắng thua này ảnh hưởng trực tiếp đến quốc sự, vì vậy Tiêu Linh Lung nhất định phải có mặt.

Hai bên gần như cùng lúc xuất hiện. Khi nhìn thấy Tiêu Linh Lung ngồi xuống, Lý Mộc Thanh không giấu giếm dự vọng chiếm hữu trong mắt, và lại một lần nữa cố gắng khiêu khích tinh thần của họ.

“Bệ hạ, đại diện của quý quốc hôm qua đột nhiên phát bệnh cấp tính, hôm nay đã bình phục chưa?”

Lông mày Tiêu Linh Lung nhướng lên, lạnh lùng đáp: “Tam điện hạ thật quan tâm đến Triệu Khang.”

Lý Mộc Thanh cười ha ha, vô liêm sỉ nói: “Cũng không phải vậy, nếu hai bên không chiến mà thắng hai trận liên tiếp, thì bên chúng ta cũng thắng quá dễ dàng, sợ rằng đến lúc đó quý quốc sẽ không cam tâm.”

Chưa dứt lời, một giọng nói khác vang lên: “Vậy thì ngại quá, ta sẽ cho các người thua tâm phục khẩu phục.”

Lý Mộc Thanh sững sốt khi nghe tiếng nói này, mọi người cũng quay lại nhìn.

Chỉ thấy Triệu Khang một thân bạch y, cầm quạt giấy trong tay, trông như một công tử tước thế thanh lịch.

Bên cạnh hắn là Lâm lão và một số hộ vệ, đều do Tiêu Linh Lung phái đến để bảo vệ an toàn cho Triệu Khang.

Tiếng reo hò vang dội: “Triệu Khang đến rồi! Văn thủ Càn Quốc của chúng ta đến rồi!”

“Triệu Khang cô lên!”

Trong tiếng vỗ tay cổ vũ nồng nhiệt, Triệu Khang ung dung bước đến, nở nụ cười rạng rỡ và gật đầu chào hỏi mọi người.

Lý Mộc Thanh nhìn hắn với ánh mắt lạnh lùng, Lưu Hán Long nhíu mày tỏ vẻ khó chịu.

Trái ngược với họ, Diệp Hồng Tuyết nở nụ cười hiền hòa, còn Trương Tử lại toát lên vẻ chiến ý mãnh liệt.

Lý Mộc Thanh cười gượng gạo: “Triệu công tử đã khỏe chưa?”

“Nhờ ơn Tam điện hạ quan tâm, ta đã hoàn toàn bình phục.”
Triệu Khang đáp lời một cách nhẹ nhàng.

Lý Mộc Thanh tiếp tục: “Công tử cần cẩn thận sức khỏe, thời tiết này thay đổi thất thường, dễ bị cảm lạnh nặng.”

Triệu Khang bật cười sảng khoái: “Tam điện hạ cũng vậy. Càn quốc chúng ta tuy không sánh được Đại Chu, nhưng cũng

không đến mức yếu đuối như vậy. Lộ Bất Bình nên cẩn thận kéo té ngã mới phải.”

Ngay từ khi chưa bắt đầu, hai người đã lờ qua tiếng lại, gay cấn và căng thẳng.

Tiêu Phi Vũ và Tiêu Huyền Sách đứng bên cạnh đều cảm thấy bất ngờ. Triệu Khang hôm nay không hề chua chát như mọi khi, thật là hiếm hoi.

Nếu không, với cái miệng “độc địa” của hắn, Lý Mộc Thanh e rằng khó mà giữ được bình tĩnh.

Cuộc khẩu chiến của hai người thu hút sự chú ý của đám đông học sỹ và bách tính đang xem. Họ đều cảm thấy không hề uổng phí khi đến đây hôm nay.

Tề tử Quách Phong Vũ vội vàng lên tiếng chuyển hướng câu chuyện: “Nếu hai bên đã đến, mời Triệu công tử và Trương tiên sinh lên đài.”

Trương Thánh đứng dậy, Lý Mộc Thanh cũng không còn lời nào uy hiếp Triệu Khang nữa. Hắn hoàn toàn tin tưởng vào khả năng đối đáp của Trương Thánh.

Dù sao, đây không phải là thi thơ mà là thi đối, đòi hỏi sự chuẩn xác và logic cao hơn. Trương Thánh đã miệt mài nghiên cứu thi đối suốt mấy chục năm qua, được mệnh danh là “vô địch đối đáp”, từng sáng tác ra nhiều câu đối lưu truyền thiên cổ. Triệu Khang mới chỉ hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, cho dù tài giỏi đến đâu cũng khó có thể so sánh.

Triệu Khang nhìn Lý Mộc Thanh, nở một nụ cười bí ẩn rồi hất tay áo bước lên đài.

Ánh mắt ấy khiến Lý Mộc Thanh cảm thấy vô cùng khó chịu: “Tên này nhìn gì vậy!”

Diệp Hồng Tuyết đứng bên cạnh thì thầm với vẻ lo lắng: “Chẳng hiểu sao, khi nhìn thấy ánh mắt của hắn, ta lại có cảm giác như nhìn thấy một người chết.”

Chương 145 - Trương Thánh mạnh mẽ

Triệu Khang vừa bước lên đài, chưa kịp ngồi xuống đã thấy Trương Thánh bên kia chấp tay cúi đầu hành lễ theo phong cách của bậc nho sĩ.

Hành động này thu hút sự chú ý của mọi người dưới khán đài. Ninh vương Tiêu Phi Vũ khen ngợi: “Đúng là Trương Tử, dù đối mặt với đối thủ như Triệu Khang cũng không hề mất đi phong thái của một nho sĩ.”

“Về tuổi tác, Triệu Khang còn là hậu bối, mà Trương Tử đã nổi tiếng khắp thiên hạ. Hành động này không chỉ thể hiện sự tôn trọng dành cho Triệu Khang mà còn...”

Trần vương Tiêu Phi Đình có vẻ nghiêm túc hơn: “...còn cho thấy rằng Trương Tử sẽ dốc hết sức mình trong trận đấu này.”

“Đúng vậy.”

Tề vương Tiêu Phi Hán cũng nói: “Đố chữ không giống như thi thơ. Khi viết thơ, hay dờ thể nào cũng đã rõ ràng ngay sau khi hoàn thành. Nhưng đố chữ không chỉ đòi hỏi cả hai người chơi phải có kiến thức sâu rộng mà còn phải có tư duy nhạy bén. Nếu vượt quá thời gian quy định cũng coi như thua.”

Tiêu Huyền Sách ở bên cạnh không hiểu lắm, nhưng cũng ngồi ngay ngắn và âm thầm cổ vũ cho Triệu Khang.

Sau khi Triệu Khang lên đài, Nữ Đế không ngừng dõi theo từng cử chỉ của hắn, lo lắng nắm chặt tay lại.

Nhìn thấy Trương Thánh bên kia hành lễ với mình, Triệu Khang cũng có chút ngạc nhiên, vẻ mặt dịu lại đáp lễ, sau đó đứng dậy, ánh mắt trở nên sắc bén.

Lão tiên sinh này không phải là đối thủ đơn giản.

Thấy cả hai đã ngồi xuống, tể tử Quách Phong Vũ chủ trì văn đầu lấy ra một chiếc đồng hồ cát nhỏ tinh xảo để bấm giờ.

Mỗi lần lật lại mất khoảng một phút.

Hắn cao giọng tuyên bố: “Trận đố chữ thứ ba, Trương Tử ra câu đối trước, hết cát là hết giờ. Bây giờ bắt đầu.”

Trương Thánh nhìn Triệu Khang mỉm cười: “Triệu tiên sinh, lão phu đến đây vì giang sơn Đại Chu, vì vậy câu đối trên của lão phu là:

Mười lòng lo lắng, lo vua lo nước lo xã tắc.

Xin Triệu tiên sinh chỉ giáo.”

Quách Phong Vũ vội vàng lật đồng hồ cát, đồng thời thăm kinh ngạc trước màn xuất kích phi thường của Trương Tử!

Dưới khán đài, các văn nhân học tử cũng căng thẳng. Đồ chữ không chỉ chú trọng vào vần điệu mà còn cả ý nghĩa ẩn sau câu đối.

Câu đối của Trương Tử bao hàm vua chúa, giang sơn và xã tắc của Đại Chu, ý nghĩa không thể xem thường.

Triệu Khang có nguy hiểm rồi!

Vô số ánh mắt nhìn vào Triệu Khang chờ đợi câu đối của anh, nhưng họ thấy anh mở quạt, khẽ mỉm cười.

“Trương tiên sinh, Triệu Khang này chỉ là một dân thường, hôm nay có thể lên đài này hoàn toàn nhờ vào sự tin tưởng của Nữ Đế Đại Càn của ta, vì vậy câu đối của ta là:

Tắc lòng tạ ơn, tạ trời tạ đất tạ quân vương!”

“Tuyệt vời!”

Vừa dứt lời, Quách Phong Vũ trên đài đã không nhận được khen ngợi, sau đó mới nhận ra mình thất thố, vội vàng che miệng.

Là Tế Tửu Quốc Tử Giám, đương nhiên hắn cũng là một học giả uyên bác. Ngay khi Trương Tử ra câu đối trên, hắn đã thầm suy ngẫm, nhưng mãi vẫn không tìm ra đáp án.

Không ngờ Triệu Khang lại có thể cho ra câu đối dưới trong thời gian ngắn như vậy!

Thật sự là quá xuất sắc!

“Cảm ơn đối với tâm tư, trời đất đối với quốc quân, quân vương đối với xã tắc! Quả là chính chu! Triệu Khang quả là thiên tài!”

Minh vương Tiêu Phi Long, người vốn im lặng từ đầu, không nhận được khen ngợi, quay sang nhìn Nữ Đế.

“Bệ hạ, người này quả là một nhân tài hiếm có, có thể coi là trụ cột của quốc gia. Bất kể kết quả của cuộc thi đấu văn

này ra sao, Bệ hạ cũng nên giữ lại triều đình, nó sẽ trở thành trợ lực đắc lực cho Bệ hạ trong tương lai.”

Tiêu Linh Long gật đầu: “Hoàng thúc nói đúng, trẫm sẽ cân nhắc kỹ lưỡng.”

Dưới khán đài vang lên tiếng reo hò, Trương Tử không hề hoảng loạn mà ung dung đưa tay ra: “Triệu tiên sinh tài giỏi, đến

lượt ngươi ra đề rồi.”

Triệu Khang không khách sáo, cất tiếng nói là một câu đối hỏi vắn:

“Thượng liên của ta, vẽ hoa sen trên tranh thiên.”

Trương Thánh hơi biến sắc, mọi người nghe xong đều suy ngẫm trong lòng.

Họ vô cùng kinh ngạc, bởi câu đối trên của Triệu Khang lại có điểm tương đồng với câu đối mà Lý Mộc Thanh đã dùng để khơi gợi cảm hứng ba ngày trước.

“Phượng lạc ngô đồng ngô lạc phượng hữu hiệu quả kỳ diệu.” có nét tương đồng với “Hồ sen vẽ trên tranh thiên tranh thiên vẽ hồ sen.”

Lúc đầu, mỗi người trong số họ đều có thể đối đáp được câu đối này, nhưng không ngờ lần này Triệu Khang lại đưa ra một câu đối tương tự.

“Tuyệt vời! Câu đối này không chỉ có thể đọc ngược mà còn khảm một tên người vào giữa, và sự tương phản động tĩnh ở vị trí

đầu tiên quả là tuyệt vời!” Một nho sinh vỗ tay khen ngợi.

Lý Mộc Thanh càng thêm kinh ngạc, trong nhận thức của hắn, loại câu đối hỏi vắn này do Trương Tử sáng tạo ra đầu tiên.

Tên nhóc này làm sao cũng biết được!

Diệp Hồng Tuyết và Lưu Hán Long, một người lo lắng, một người mang vẻ mặt phức tạp, nhìn chăm chăm vào sân khấu.

Chỉ thấy Trương Thánh giần lông mày, hiển nhiên là đã có toan tính trước.

Hắn cười nói: “Hạ liên của ta, thư pháp chữ Hán của Hàn Lâm.”

Triệu Khang gật đầu, quả là không hổ danh là người được mệnh danh là “văn thủ”, quả là không phải hạng tầm thường.

Quách Phong Vũ lật đồng hồ cát, giờ đây đến lượt Trương Thánh ra đề, Triệu Khang tiếp đối.

Hai người qua lại khiến mọi người xem vô cùng thích thú.

“Cầm sắt tỳ bà bát đại vương, vương vương tại thượng!”

Yêu ma quỷ quái tứ tiểu quỷ, quỷ quỷ phạm biên!

“Khắp nơi hồng hoa hồng khắp nơi, nhẹ nhàng lá xanh nhẹ nhàng!”

Phong lạc ngô đồng ngô lạc phượng, châu liên bích hợp bích liên châu!

Sau nhiều màn đối đáp gay cấn, cả hai không thể ngồi yên trên Điều Ngự Đài nữa mà đều đứng dậy, mỗi câu ra đề đều khó khăn hơn so với trước.

Ngay cả Tiêu Huyền Sách cũng không khỏi hồi hộp, nhỏ giọng nói: “Tỷ, ta thấy lão già kia lợi hại thật, suy nghĩ vài lần đều phá được đối của Triệu Khang, Triệu Khang có thể thắng được không?”

“Ta cũng không biết.”

Tiêu Linh Long nuốt nước bọt: “Triệu Khang đã ra nhiều cặp đối tuyệt vời, nhưng đều bị Trương Tử tiếp được. Rõ ràng ý định tốc chiến tốc thắng của Triệu Khang đã không còn hiệu quả.”

Bên cạnh, Quách Phong Vũ ra hiệu cho người ghi chép lại màn đối đầu gay cấn giữa Triệu Khang và Trương Thánh.

Có những câu đối mà ngay cả hắn cũng chưa từng nghe qua, huống chi là nghĩ ra.

Ngay lập tức, hắn cảm thấy mình, một vị tể tử, đọc sách vẫn còn quá ít, hoàn toàn không thể so sánh với hai người trên đài.

“Yên Tỏa Hồ Nước Liễu!”

Cuối cùng, Triệu Khang tung ra đòn sát thủ, khiến Trương Thánh trong nháy mắt sững sốt! Mí mắt hắn giật giật, mồ hôi túa ra như tắm.

Dưới khán đài, mọi người ngỡ ngàng, sau đó ồ lên bàn tán.

“Trời ơi! Tuyệt đối ngàn đời! Tuyệt đối ngàn đời!”

“Yên Tỏa Hồ Nước Liễu, cảnh đẹp mê hồn, sương mù dày đặc che khuất hồ nước trong vắt bên bờ liễu rủ! Hơn nữa, mỗi chữ nghiêng đều là ngũ hành! Tuyệt vời! Đây mới là tuyệt đối!”

“Không ai có thể đối đáp được câu này!”

Học sỹ dưới đài reo hò náo nhiệt!

“Chết tiệt!”

Dưới đài, Lưu Hán Long không nhịn được đứng dậy, nhìn thấy Trương Thánh trên đài đầy mồ hôi trán, dường như rất vất vả.

Lý Mộc Thanh kinh ngạc vội vàng nói: “Không thể nào, trên thế giới này không ai có thể thắng được tiên sinh trên câu đối!”

Triệu Khang trên đài cười lạnh lùng, đáng tiếc lão tử cũng không thuộc về thế giới này, so tài với ta ư?

Các người có làm được không?

Sát khí toát ra từ câu đối “Yên Tỏa Hồ Nước Liễu” này, cho dù ở kiếp trước cũng có thể nói là tuyệt đối ngàn đời, hiếm có đáp án, hoặc là nhạt nhẽo không hợp lý, hoặc là ý nghĩa chưa đủ.

Trong thời gian ngắn như vậy, cho dù là Trương Thánh, hắn cũng không tin có thể đối đáp được.

Nhưng sự thật đã chứng minh, Triệu Khang vẫn xem thường văn nhân bậc thầy của thế giới này.

Ngay khi tiếng cát sắp hết, Quách Phong Vũ chuẩn bị tuyên bố chiến thắng cho hắn, ánh mắt Trương Thánh bỗng lóe lên một tia sáng.

“Hạ liên của lão phu, đào đốt tiền giang dê!”

Câu nói khiến cả ngàn người kinh ngạc, chiến thắng tưởng chừng đã trong tầm tay lại bị đảo ngược!

Chương 146 - chân chính thiên cổ tuyệt đối

Yên tỏa hồ nước liễu đối đào đốt dê Tiền Giang.

Một câu kinh hãi ngàn vạn người, cho dù là Triệu Khang cũng lắp bắp kinh hãi.

Dưới đài Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long kích động nhảy dựng lên.

Được được được! Không hổ là Trương tiên sinh!

“Lại có thể đối ra như thế thiên cổ tuyệt đối, ha ha Triệu Khang, ngươi còn có gì để nói!”

Quá mạnh!

Mọi người nhìn bộ thanh sam kia, mấy ngày hôm trước hấn bị Triệu Khang đánh bại.

Không ít người đều cho rằng Trương Thánh Danh không đúng sự thật, thậm chí có người nói hấn già rồi, thiên hạ văn thủ sớm nên nhường ra.

Nhưng hôm nay, Trương Thánh bảo tất cả mọi người ngậm miệng lại.

Yên Tỏa Hồ Nước Liễu, liền ngay cả Triệu Khang đều tuyệt đối có thể thắng đối tử, lại bị lão nhân này đối được.

Hơn nữa ở trong thời gian ngắn như vậy, giờ khắc này hấn cũng không khỏi thật sâu bội phục.

Trương Thánh nhắm hai mắt lại, vừa rồi dường như rút cạn tinh lực cả đời của hấn.

Hơn nửa ngày hấn mới mở mắt, cả người ngạo nghễ nhìn Triệu Khang: “Triệu tiên sinh, lão phu đời này bảy mươi năm, ngài là người đầu tiên đem lão hủ bức đến tình trạng như thế, câu đối này có được không?”

Triệu Khang bình tĩnh nói: “Có thể nói là đáp án tốt nhất.”

Trương Thánh cười cười, chấp tay nói: “Vậy là tốt rồi, lão phu ra liên rồi.”

Dưới đài vô số người tuyệt vọng!

Trương Thánh thật sự là quá mạnh mẽ, lại ngay cả tốt như vậy thiên cổ tuyệt đối, đều có thể đối đi ra!

Không thắng được!

Nữ đế Tiêu Linh Lung giống như là trút giận bóng cao su đồng dạng ngã ngò ở chỗ ngò, ngay tại vừa rồi nàng đều cho rằng muốn thắng.

Chỉ kém một chút.

Nhưng vẫn là bị Trương Thánh lực ngăn cơn sóng dữ, trong lòng chênh lệch to lớn cơ hồ không cách nào hình dung.

Tiêu Phi Vũ thở dài: “Cuối cùng vẫn không được sao?”

Triệu Khang đã làm rất khá, chỉ là Trương Tử quá lợi hại, đấu câu đối thiên hạ hẳn là không có đối thủ của hắn. “Tiêu Phi Long bất đắc dĩ.

Mặt khác Trần Vương cùng Tề Vương cũng đều thở dài.

Bọn họ tuy rằng chưa biểu lộ lòng trung thành, cũng không tham dự nhúng tay vào quốc chính, nhưng đều tâm hệ giang sơn xã tắc.

Bằng không cũng sẽ không tự mình đi ra chống đỡ, nhưng lần này đối thủ thật sự là quá cường đại.

Triệu Khang đã cho bọn họ rất nhiều kinh hỉ, nhưng lúc này cũng đều cảm thấy Triệu Khang lấy không ra cặp đôi nào tốt hơn.

Nhất là lúc này, Trương Thánh bắt đầu tấn công.

“Lão phu thượng liên là, tam tài thiên địa nhân. Mời Triệu tiên sinh tiếp đối!”

“Tam Tài Thiên Địa Nhân,” không ít người nghe nói cân nhắc một chút, Trương Thánh như thế nào ra đơn giản như vậy.

Đột nhiên trước mắt khiếp sợ nhìn trên đài.

Lại một thiên cổ tuyệt đối!

Tiêu Huyền Sách có chút mơ hồ: “Cặp đôi này rất khó sao?”

“Huyền Sách cảm miệng. “Tiêu Linh Lung nhìn Triệu Khang trên đài theo bản năng lo lắng.

Tiêu Phi Vũ giải thích: “Tam tài thiên địa nhân là hạ liên, xuất phát từ dịch học kinh điển, quyển sách này chính là công nhận thiên hạ danh tác, bởi vì chữ thứ nhất liền dùng ba, cho nên không cách nào lại đối cái gì tam tinh nhật nguyệt quang.”

Đây là thiên cổ tuyệt đối chân chính! Trương Thánh quả nhiên lợi hại a! Triệu Khang dùng khóa hồ nước liễu, hấn liền đối lấy màu sắc tam tài thiên địa nhân.

Một quan viên phía sau cẩn thận nói thầm: “Nhưng hấn đối với Yên Tỏa Hồ Liễu của Triệu Khang, nếu Triệu Khang không đưa ra được thượng liên tam tài thiên địa nhân, sẽ thua a.”

“Đúng vậy, Trương Thánh hiển nhiên là muốn dùng nhân chi đạo trả lại nhân thân, Triệu Khang chuẩn bị một thiên cổ tuyệt đối, hấn đồng dạng cũng có chuẩn bị.”

Quả nhiên vẫn không thắng được.

“Tất cả mọi người cảm miệng cho trầm!”

Tiêu Linh Lung quát một tiếng, quan viên phía sau cũng được, Tiêu Huyền Sách bên cạnh cũng được, mỗi người đều thành thật giống như chim cú.

Ánh mắt Nữ Đế bệ hạ rơi vào trên người Triệu Khang, nhìn không chớp mắt, nàng nhìn Triệu Khang cúi đầu trầm tư, cho nên không muốn để cho thanh âm bên ngoài quấy rầy hấn.

Nàng còn tin tưởng Triệu Khang!

Có thể, Trương Thánh có thể đối ra câu từ tuyệt đối, người cũng nhất định có thể đối lại Trương Thánh!

Nhưng mà nàng quản được người Càn quốc lại quản không được cái khác.

Thấy Triệu Khang tự hỏi, Lý Mộc Thanh đối diện bắt đầu.

“Triệu Khang buông tha đi! Người căn bản không đối được!”

“Chính là thay vì lãng phí thời gian không bằng sáng khoái nhận thua!”

“Trương Thánh tiên sinh là không người nào có thể bại!”

Không ít người trợn mắt nhìn Lưu Hán Long cùng Lý Mộc Thanh một xướng một họa, tức giận đến nghiến răng.

“Đáng khinh!”

Vừa rồi khi Trương Thánh suy nghĩ, bọn họ đều không có lên tiếng sợ quấy rầy trên đài.

Lúc này đến phiên Triệu Khang gặp khó khăn, hai tên không nói võ đức này cư nhiên đi ra quấy rối!

Thật đáng khinh!

Trên đài, Trương Thánh lạnh lùng nói: “Tam điện hạ, Hán Vương điện hạ, văn đấu còn chưa kết thúc, bất luận kẻ nào không được quấy rầy!”

Lý Mộc Thanh bữu môi, lão gia hỏa này, đã lúc này còn nói cái gì công bằng?

Lưu Hán Long chỉ là cười ngòi xuống, hắn xem ra đã nắm chắc phần thắng trong tay không cần lo lắng cái gì.

Triệu Khang ngẩng đầu, động tác này ảnh hưởng tâm trí vô số người.

“Trương tiên sinh cao nghĩa. “Triệu Khang thản nhiên nói.

Trương Thánh: “Lão phu chỉ là không muốn để cho người ảnh hưởng văn đấu giữa chúng ta, thời gian còn có, Triệu tiên sinh có thể tiếp tục.”

“Không cần. “Triệu Khang cười cười.

Trương Thánh cả kinh, chẳng lẽ hắn đổi ra?

Tiêu Linh Lung tâm nhắc tới âm thầm nói: “Cố lên Triệu Khang.”

“Hắn thật sự đổi với đi ra? “Tiêu Phi Vũ trong lòng còn nghi ngờ.

Trương Thánh: “Vậy mời tiên sinh đưa ra thượng liên đi.”

Triệu Khang mỉm cười nói: “Thượng liên của ta là, tứ thư phong nhã tụng.”

Trương Thánh khiếp sợ, hơn nửa ngày sau mới kích động nói: “Hảo hảo hảo!”

Giờ khắc này lão tiên sinh đã hoàn toàn bị tài văn chương của Triệu Khang thuyết phục, đều đã quên mình đang vì lợi ích của ba nước mà văn đấu.

“Ta con mẹ nó đối ra, Triệu Khang ngu bực!”

Trong tiếng hô kích động xen lẫn tiếng hò hét của hoàng tử điện hạ, vô số văn nhân phục hồi tinh thần lại hưng phấn vỗ tay!

Tuyệt vời!

Quá trâu bò, ta đều cho rằng muốn thua!

Bọn họ có thiên hạ văn thủ, chúng ta cũng có Đại Càn văn thủ!

Triệu Khang quá trâu bò!

Nữ Đế bệ hạ thở phào nhẹ nhõm, trong mắt tràn đầy ý cười nhìn Triệu Khang, chỉ cảm thấy giờ phút này tên khốn này cả người tản ra hào quang thật sự là quá chói mắt.

Cuộc đấu tranh vẫn chưa kết thúc!

Có Triệu Khang ở đây, còn có đấu!

Quách Phong Vũ hô to đã nghiền, hắn dám khẳng định chuyện hôm nay lưu truyền ra ngoài tuyệt đối là kiện thiên cổ kỳ đàm, một hơi ra hai cái thiên cổ tuyệt đối, còn đều bị từng người song phương tiếp được!

Chẳng lẽ muốn ngang tay?

Không ít người nghĩ đến đây, đều bắt đầu nghi hoặc.

Trương Thánh cười nhìn về phía Triệu Khang: “Triệu tiên sinh lúc trước một đôi đã là lão phu áp rương bảo, nếu như lão hủ đoán không ra Yên Tỏa hồ nước liễu, hắn cũng là đòn sát thủ của người đi?”

Triệu Khang không phủ nhận gật đầu.

Trương Thánh lại nói: “Vậy kế tiếp nên như thế nào?”

Hòa là tuyệt đối không có khả năng có người tiếp nhận, Trương Thánh tự nhận là đã không có tuyệt đối khó khăn hơn, cũng không cho rằng Triệu Khang còn có tuyệt đối gì.

Triệu Khang đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Ta còn có một đôi, nếu Trương tiên sinh có thể ra, ta nhận thua.

“Làm ơn nói ra.”

Nghe vậy Trương Thánh lấy lại tinh thần, người này chẳng lẽ thật đúng là có hậu thủ.

Triệu Khang mỉm cười, đích xác Yên Tỏa Hồ Nước Liễu được nói là thiên cổ tuyệt đối, nhưng nếu luận tuyệt còn có một câu đối xa hơn hẳn.

Đúng là thiên cổ tuyệt đối! Cho dù là ở kiếp trước cũng không ai có thể đưa ra một đáp án.

Triệu Khang nhìn Lý Mộc Thanh cười lạnh một tiếng: “Thượng liên của ta là, tịch mịch hàn song không thủ tiết.”

Chương 147 - một ngày lên trời

Đúng vậy, Triệu Khang đã đưa ra câu đối trên, chính là đại diện cho sự uyên chuyên, hàm súc, lấy từ bài thơ “Thiên cổ kỳ liên” của Lý Thanh Chiếu, nữ thi tài danh tiếng nhất mọi thời đại.(mọi người có thể google tìm hiểu nhé!)

Có thể nói đây là một câu đối tuyệt đối!

Nếu như câu “Yên Tỏa Hồ Nước Liễu” còn có một đáp án tiêu chuẩn, đó là “Đáp án đánh dấu đề Cẩm Giang Đào Nhiên, pháo trấn Sơn Hải Lâu”, thì câu đối này lại hoàn toàn không có đáp án nào khác.

Tiêu Huyền Sách vui vẻ nói: “Triệu Khang này sao lại đưa ra câu đối hài hước như vậy? Còn “Tịch Mịch Hàn Song Thủ Tiết” thì sao?”

Hắn cười ngây ngô, quay sang nhìn mọi người xung quanh và thấy họ đều cau mày.

“Có chuyện gì vậy?” - Tiêu Huyền Sách hỏi.

Tiêu Phi Vũ lắc đầu: “Không được, quá khó khăn rồi. Tất cả đều là khăn voan, không đúng.”

“Triệu Khang này lấy đâu ra câu đối kỳ quái như vậy! Làm sao có thể đối đáp được!”

Dưới khán đài, mọi người đều cố gắng suy nghĩ ra câu đối hạ liên nhưng không ai thành công. Tất cả đều hướng ánh mắt lên đài.

Trên đài, Trương Thánh giật mình nhận ra đầu mình đầy mồ hôi lạnh, hai hàng lông mày trắng như tuyết nhú chặt lại, có thể kẹp chết cả ruồi muỗi. Rõ ràng là hắn đang cất lực suy nghĩ.

Triệu Khang mở quạt ra, nhẹ nhàng lay động. Hắn tin rằng Trương Thánh sẽ không thể đối đáp được câu đối này.

Ở thời đại internet phát triển, vô số cư dân mạng đã thử thách câu đối “Tịch Mịch Hàn Song Thủ Tiết” nhưng không ai tìm ra đáp án.

Vì vậy, Triệu Khang hoàn toàn không lo lắng, thậm chí còn rất ung dung nhìn xuống dưới khán đài, hướng về phía Nữ Đế.

Tiêu Linh Lung trừng mắt nhìn hắn nhưng nụ cười trên môi không thể che giấu được.

Thái độ bình tĩnh của Triệu Khang khiến nàng biết rằng mọi chuyện đã ổn rồi.

Lúc trước, khi ra câu đối “Yên Tỏa Hồ Nước Liễu”, hắn không hề ung dung tự đắc như vậy.

Theo từng hạt cát trong đồng hồ reo, Quách Phong Vũ háo hức nhìn cát trôi dần. Hắn không thể kiềm chế được sự phấn khích.

Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long, những người vừa chế giễu Triệu Khang, giờ đây lại lo lắng.

Không thể nào! Chắc chắn là không thể! Thánh Linh sẽ làm được.

Lần trước, hắn đã đối đáp được câu “Yên Tỏa Hồ Nước Liễu”.

Lần này cũng không thể làm khó được hắn!

Các người nghĩ rằng hắn sẽ thua ư?

Không thể nào! Không ai có thể đánh bại Trương Tử!

Nhưng cho đến khi hạt cát cuối cùng rơi xuống, Trương Tử, người được mọi người kỳ vọng, vẫn không thể đưa ra đáp án.

Quách Phong Vũ hân hoan reo lên: “Đã hết giờ! Trương Thánh thua!”

Trương Thánh thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt lại và nói khẽ: “Ta thua.”

Tựa như được giải thoát khỏi gông xiềng, trong phút chốc ngắn ngủi vừa qua, tâm trí Trương Thánh hoàn toàn bị bảy chữ “Tịch Mịch Hàn Song Thủ Tiết” chiếm trọn.

Dù đã dốc hết tâm huyết, vận dụng mọi kiến thức học thức trong đời, nhưng hắn vẫn không thể tìm ra bảy chữ có thể tinh tế chống lại câu đối tuyệt đối này.

Khi tiếng chuông báo hiệu ba nhịp vang lên, nó trở thành âm thanh giải thoát cho Trương Thánh, nhưng cũng khiến hắn như già đi cả chục tuổi.

“Không thể nào!”

Lý Mộc Thanh hốt hoảng kêu lên: “Tiên sinh, sao ngài có thể thua! “

“Trương tiên sinh đã tự nhận thua, ngài không thể nuốt lời!”

Tiêu Huyền Sách gầm lên, đứng dậy với vẻ mặt hảm hê, không chút khách khí trêu chọc Lý Mộc Thanh. Hắn vốn đã không vừa mắt Lý Mộc Thanh từ lâu.

Trương Thánh mở to mắt, khí khái vẫn không hề giảm sút: “Tam điện hạ, thua là thua, lão phu không phụ lòng tin trọng thác của Đại Chu, sẽ cho bộ hạ một lời giải thích.”

“Không!”

Lý Mộc Thanh gào thét: “Trương Thánh, ngài sao có thể thua! Hãy tiếp tục đấu với bọn chúng! Ngài không thể thua!”

Trương Thánh cười khở: “Thi từ ta không phải đối thủ của Triệu tiên sinh, câu đối cũng thất bại. Văn chương hôm qua nếu Triệu tiên sinh có mặt, có lẽ kết quả đã khác. Triệu tiên sinh đại tài, lão phu xin thua.”

Những người sáng suốt đều nhận ra rằng tinh thần văn học của Trương Thánh đã suy sụp.

Lý Mộc Thanh tức giận: “Đồ hèn nhát, ngươi có biết hậu quả của việc nói như vậy không? Trương Thánh, ngươi chết không đáng tiếc!”

Nghe vậy, ngay cả Triệu Khang cũng không thể nhịn được, đứng dậy quát mắng: “Thả con mẹ ngươi chó rắm thôi! Ai thôi nát đám phá đám, phơi bày cái đồ chơi tiểu JJ của ngươi ra? Ngươi cũng xứng nói về Trương tiên sinh!”

Lý Mộc Thanh sững sờ, hắn chưa bao giờ nghe qua những lời mắng chửi độc ác như vậy. Nghe Triệu Khang hỏi thăm tổ tông mười tám đời của mình, hắn nhất thời không biết phải cãi lại thế nào!

“Trương tiên sinh là người tài giỏi nhất mà ta từng gặp, ngươi thôi nát như phân chó, lại dám bức bách một câu sao? Ta sẽ khâu miệng ngươi lại cho ngươi ăn cơm bằng nửa người dưới!”

“Chết tiệt, hoặc là lãng phí không khí chết vì rác thải của đất đai!”

Nhiều người nhịn không được nhếch mép cười.

Tiêu Phi Vũ: “Trước đây hắn đã hạ lưu tình cảm với ta rồi.”

Trần Vương nhìn cháu gái nhỏ của mình: “Các ngươi trước kia chính là học lớp của hắn?”

Khó trách nha đầu này thỉnh thoảng lại chửi thề tục tĩu, tuy không biết ý nghĩa là gì, nhưng hiện tại xem ra là học theo Triệu Khang.

Lý Mộc Thanh tức giận dậm chân: “Ngươi! Ngươi! Ngươi! Ngươi dám mắng ta!”

“Mắng ngươi thì sao, có gan lên đây solo a! Xem lão tử không đánh gãy xương gà con của ngươi! Cho ngươi hai cái tát xem ngươi còn dám ở đây nổi điên hay không!”

Lúc trước vừa trải qua vụ ám sát, hơn nữa bản thân cũng rất bội phục Trương Thánh, làm sao có thể nhịn được tên hèn Lý Mộc Thanh này.

Đúng lúc này, có người hét lên một tiếng “Đủ rồi!” vang vọng khắp khán đài.

Triệu Khang theo bản năng cho rằng Nữ Đế bệ hạ tức giận, vội vàng rút cổ lại. Sau đó mới phát hiện ra người lên tiếng lại là Trương Thánh.

Tiếng ồn ào dần im bật.

Trương Thánh chỉnh trang lại quần áo, mỉm cười hiền hậu, cất giọng nói: “Hôm nay ta thua tâm phục khẩu phục. Nhưng vì thân tử mà phụ sự ủy thác của quốc gia, ta xin lấy cái chết để minh chứng cho tinh thần trung thành của mình với Đại Chu.”

Nói xong, lão quay người lại và lao về phía cây cột dựng lên bàn thi đấu, đập mạnh vào nó.

Máu tươi nhuộm đỏ thanh sam, Trương Thánh đã lấy cái chết để minh chí!

“Thật là một bậc hiền triết kiên cường!” Triệu Khang kinh ngạc thốt lên. Mọi người cũng đều choáng váng, đám người Lý Mộc Thanh thì sững sờ, không dám tin vào mắt mình.

Tiêu Linh Lung nhanh chóng phản ứng, ra lệnh: “Mau! Người tới đưa Trương tiên sinh đi Thái y viện, mau!”

Bọn thị vệ vội vàng xông lên đài, luống cuống tay chân khiêng Trương Thánh, người đang thoi thóp không biết sống chết, xuống khỏi đài.

Tiêu Linh Lung đứng dậy, dứt khoát tuyên bố: “Hôm nay cuộc thi văn đấu đã kết thúc. Mọi người đều đã chứng kiến Đại Càn ta giành chiến thắng. Trương Tử tuy thua nhưng vẫn giữ được phẩm giá. Tam điện hạ, Hán vương điện hạ, Diệp tướng quân, các người có thừa nhận không?”

Diệp Hồng Tuyết đứng dậy, cất tiếng: “Ta nhận thua.”

Nói xong, nữ tướng quân hung hăng nhìn Triệu Khang một cái, dẫn đầu rời đi.

Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long hai người tức giận đến run người. Nhưng Trương Thánh hiện tại sống chết không rõ, Diệp Hồng Tuyết đã dẫn đầu nhận thua, hai người họ cũng không thể tiếp tục làm càn quấy.

Lý Mộc Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể xé nát Triệu Khang: “Ta nhận thua. Triệu Khang, người chờ đó! Ta sẽ không tha cho ngươi!”

Hắn không thể ngờ rằng kế hoạch lôi kéo Tề quốc và Cảnh quốc do chính mình vạch ra lại bị một kẻ vô danh tiểu tốt phá hỏng!

Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long xám xịt rời đi.

Tiêu Linh Lung nhìn Triệu Khang đang đứng trên đài, nụ cười trên môi nàng giờ đây rạng rỡ hơn bao giờ hết. Trái tim Triệu Khang đập thành thịch, nhưng điều khiến hắn kinh ngạc hơn cả nụ cười ấy là lời nói tiếp theo của Tiêu Linh Lung:

“Nguyên Giang huyện lệnh Triệu Khang, không quản ngại gian khổ, đối mặt với cường địch anh dũng chiến thắng, mang lại vinh quang cho Đại Càn ta! Từ nay trở đi, phong làm Quốc sư, phụ tá trăm xử lý quốc chính. Đây là minh chứng cho sự tin tưởng của trăm đời với khanh!”

Triệu Khang, một bước lên tiên!

Chương 148 - mở ra

Kinh hồn táng đảm, quần hùng ai nấy đều kinh hãi, ngay cả Triệu Khang cũng không lường trước được, trong chốc lát liền ngẩn ngơ cả người.

Quốc sư ư? Vị đồng hoàng tộc ư? Gặp đế mà không quỳ lạy!

Hắn vô cùng kích động, tự hỏi mình được ban cho quan trọng như thế! Vậy sau này ta sẽ làm loạn, làm bậy, làm trái pháp luật như thế nào!

Nếu Tiêu Linh Lung biết được suy nghĩ của Triệu Khang, chắc chắn sẽ không tha cho hắn một trận đòn.

Một đám người vì Triệu Khang chiến thắng Trương Thánh mà mừng rỡ như điên, người đọc sách, người ngo ngoe ngác nhìn, không biết ai đã hô lớn một tiếng:

“Tham kiến quốc sư!”

Ngay sau đó, vô số tiếng hô vang lên:

“Tham kiến quốc sư!”

Triệu Khang lúc này mới phản ứng lại, nhận ra mình thật sự đã một bước lên trời.

Tiêu Phi Vũ cười ha hả, cũng hô lớn một tiếng tham kiến quốc sư, trong lòng lại tràn đầy lãnh ý: “Quả nhiên quyết đoán!”

Một đám đệ tử, môn sinh thái sư thái phó, ánh mắt phức tạp, tâm tình muốn bao nhiêu buồn bực có bao nhiêu buồn bực.

Thật sự hấn thẳng!

Còn trở thành quốc sư!

Đây không phải là xong đời a, hơn nữa Triệu Khang còn trẻ như vậy!

Sau này có bệ hạ làm chỗ dựa, những người này còn dám làm khó hắn sao? Hay là thay đổi môn đình?

Mọi người tâm tư khác nhau.

Tiêu Linh Lung nghe tiếng tham kiến quốc sư, hài lòng gật đầu, bước lên phía trước, cười nói với Triệu Khang trên đài: “Mời quốc sư theo trăm hồi cung, trăm muốn thiết yến ăn mừng quốc sư.”

“Tạ, tạ bệ hạ.”

Triệu Khang kịp phản ứng, vội vàng xuống đài.

Nhìn hẳn đi bên cạnh Nữ Đế bệ hạ, ngay cả bốn vị Vương gia và Huyền Sách hoàng tử cũng tụt lại phía sau nửa thân vị.

Một người thì thầm: “Hôm nay phải thay đổi rồi.”

...

“Tức chết ta! Tức chết ta! Trương Thánh lại vô dụng như thế! Hồn đản! Cư nhiên bại bởi một tiện dân không rõ lai lịch!”

Trong quốc khách sạn, Lý Mộc Thanh đem có thể đập hết thảy đồ vật đều đập, do tức giận nhìn thị vệ trước mắt một cước đá tới!

“Các ngươi cũng là thùng com! đêm hôm trước nếu như giết Triệu Khang! há có thể có hôm nay chi bại!”

“Một đám thùng com, thành sự không đủ bại sự có thừa!”

Lưu Hán Long vội nói: “Tam điện hạ cẩn thận!”

“Đây là địa bàn của Càn Quốc.”

“Sợ cái gì! Bọn họ còn dám đối với bản điện hạ như thế nào được!”

Lý Mộc Thanh nhìn thoáng qua Diệp Hồng Tuyết, tức giận hừ một tiếng.

Diệp Hồng Tuyết cũng không tỏ vẻ gì, nàng biết lúc này, Lý Mộc Thanh đánh thị vệ là cho mình xem.

Muốn trách vì sao không tự mình ra tay giết Triệu Khang.

Nàng cũng không thêm đề ý biểu hiện hờn hển này của đôi phương, chỉ thản nhiên nói: “Nếu đã thua, vậy nên xoay sở kế tiếp nên làm cái gì bây giờ.”

Ánh mắt Lưu Hán Long buông xuống: “Vậy phải làm sao? Hiện tại đã thua, cũng không tiện quyt nợ.”

Lý Mộc Thanh cười lạnh ba tiếng: “Có cái gì không tốt, một Càn Quốc nho nhỏ thật đúng là ăn được hai nước các người trên biên giới khoáng mạch hay sao!”

Lưu Hán Long nhướn mày: “Điện hạ nói vậy có ý gì?”

Nếu đã thua, hơn nữa là thua ngay trước mặt dân chúng Càn Quốc, Càn Quốc nếu phái người đi khai thác mỏ quặng, bọn họ lại có thể như thế nào?

“Cũng không thể trực tiếp phái binh đi, vậy cũng quá mất mặt.”

Lý Mộc Thanh ngẩng mặt, tiểu âm u hiem: “Bọn họ muốn phái người khai thác, thì hãy để họ tự nhiên mà khai. Nhưng nếu thổ phỉ sơn tặc nổi loạn, thì sao liên quan đến quốc gia của người, Tề quốc?”

“Thiên hạ này, đạo lý thuộc về kẻ mạnh, kẻ yếu chỉ có thể nghe theo mà thôi!”

Lưu Hán Long ánh mắt lấp lánh, cười ha hả: “Đúng vậy, cho dù họ thắng, cũng như không!”

Lý Mộc Thanh trong lòng bất an, nghĩ về mỏ sắt Vân Sơn, nếu như theo suy nghĩ hiện tại của họ, Cảnh quốc và Tề quốc sẽ không chịu tổn thất gì.

Nhưng hắn đã thực sự thua ba trăm vạn lượng, làm sao có thể không tức giận!

Nghĩ vậy, Lý Mộc Thanh lạnh lùng nói: “Họ đã thắng, đối với chúng ta cũng là một cơ hội. Chỉ cần họ dám phái người đi khai thác quặng sắt, các người hãy nghĩ cách khiêu khích chiến tranh.”

“Chỉ cần binh phong cùng nhau, Đại Chu của ta sẽ lập tức xuất binh, tam quốc phạt Càn!”

Lưu Hán Long gật đầu: “Bổn vương sẽ lập tức bẩm báo với bệ hạ khi trở về, sớm chuẩn bị.”

“Diệp tướng quân đâu?” Lý Mộc Thanh hỏi với vẻ mặt không vui.

Diệp Hồng Tuyết thân nhiên đáp: “Có lợi, Cảnh quốc của ta tự nhiên sẽ không lạc hậu, nhưng mà...”

Nói xong, nữ tướng quân ánh mắt lạnh lùng, “Nếu lại giống như lần trước, thì có lẽ không cần thiết phải hợp tác.”

Lần trước Tam Quốc Phạt Càn bị Tiêu Linh Lung đánh bại, làm nên uy danh Nữ Đế, chính là vì lòng không đồng nhất.

Khi thấy chiến thắng đã trong tầm tay, vì tranh giành lợi ích mà lòng quân rối loạn, Tiêu Linh Lung đã nắm bắt cơ hội.

Tiêu diệt từng người một!

Thất bại lần trước khiến Diệp Hồng Tuyết rất khó chịu, dù rằng nàng cũng đã tỏa sáng trong trận chiến đó, ba lần chiến bại Nữ Đế, trở thành đại tướng quân của Cảnh quốc.

Lý Mộc Thanh không cười nói: “Diệp tướng quân, xin hãy yên tâm, lần này là bốn điện hạ dẫn đầu. Chuyện trên sa trường, ngài là người tinh thông nhất, đến lúc đó tất cả sẽ nghe theo ngài.”

Diệp Hồng Tuyết a một tiếng, xoay người rời đi.

Lý Mộc Thanh tức giận, nữ nhân này thật sự không để mắt đến mình.

Chờ đợi, khi công phá Càn quốc và thu phục Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết cũng không thể thoát!

Đúng lúc này, có người từ hoàng cung đến.

“Tam điện hạ, Hán vương gia, bệ hạ tại vương cung thiết yến, đặc biệt sai người đến mời ba vị.”

Lý Mộc Thanh sắc mặt càng thêm khó coi: “Bốn điện hạ một mỗi, xin tạ ơn ý tốt của Nữ Đế bệ hạ.”

Đi dự tiệc? Để nghe tuyên bố của kẻ chiến thắng?

Thái giám tổng quản cười híp mắt nói: “VẬY Tam điện hạ nghĩ ngợi thật tốt. Đúng rồi, tiểu nhân sẽ nói trước mặt bệ hạ, nếu Tam điện hạ cũng nhận thua, thì tiền đặt cược có phải nên thực hiện không?”

“Chết tiệt!”

Lý Mộc Thanh thầm mắng một câu, hấn dù mang theo tiền cũng không bao giờ nghĩ mình sẽ thua, ba trăm vạn đối với hấn cũng là một con số lớn.

Khi giao tiền chỉ cảm thấy tim đang rỉ máu!

Nhưng không chỉ mình hấn cảm thấy khó chịu.

Trong yến hội hoàng cung, Dương thái sư cùng Triệu thái phó bị Tiêu Linh Lung cứng rắn hạ chỉ gọi tới, sắc mặt khó coi như ăn phân ruồi.

Nhất là khi nghe nói Triệu Khang được ban cho vị trí quốc sư, họ suýt nữa tức giận đến hộc máu.

Đế quốc chi sư, cao hơn hai cái tam công một bậc!

Dưới một người trên vạn người.

Hai người bị gọi tới, cũng là Nữ Đế bệ hạ cho một tín hiệu, sau này Triệu Khang có trăm làm chỗ dựa.

Ai dám khó khăn nữa!

Hãy tự mình cân nhắc.

Chiếu lễ, tất cả văn võ bá quan đều phải mời rượu chúc mừng Triệu Khang, điều này làm cho thái sư thái phó càng thêm buồn bực.

Hai người bung chén rượu đi tới trước mặt Triệu Khang, trong lòng đều thở dài.

Triệu Khang vui vẻ, hơi có chút mùi vị đắc chí của tiểu nhân, nhìn hai người cười tủm tỉm nói: “Thái sư đại nhân, Thái Phó đại nhân, đây có tính là sĩ biệt ba ngày đối đãi với cặp mắt khác xưa không?”

Quan viên hai người không đối phó đều chờ xem kịch hay.

Dương thái sư thở dài, khép mắt lại: “Xin chúc mừng quốc sư đại nhân.”

Triệu thái phó cung kính nói: “Cảm tạ quốc sư đại nhân, đã cứu giúp đất nước trong cơn hoạn nạn.”

Triệu Khang ha ha cười, bước nhanh tới.

Tiêu Linh Lung nhú mày, tỏ vẻ không hài lòng, người này quả thực không nên quá nóng vội.

Trong lúc mọi người đều tưởng rằng Triệu Khang muốn thể hiện uy phong, Triệu Khang lại cầm lấy bầu rượu, nói: “Rượu

mời cũng không đầy chén, đâu có chút thành ý! Ta sẽ rót đầy cho hai vị.”

Mọi người đều ngỡ ngàng, không ngờ Triệu Khang lại có hành động như vậy. Thật là không giống mọi khi!

Chương 149 - Đôi môi kia

Dương thái sư và Triệu thái phó, hai vị này đều chưa kịp phản ứng, ánh mắt nghi hoặc đổ dồn về phía Triệu Khang.

“Tiểu tử này, hôm nay lại không trách mắng chúng ta sao?”

“Quả thực là chúng ta cảm thấy có chút không quen!”

Nhìn chung rượu tràn đầy trong tay, lại thấy chén rượu của Triệu Khang tiến lại gần, hắn khẽ cười nói: “Cảm ơn hai vị đã chúc mừng. Hy vọng sau này mọi người cùng ta vì bệ hạ mà phân ưu cho Càn quốc.”

Nhiều người thần kinh giảm xuống, thầm nghĩ “Quốc sư đại khí!”

“Đến đây, cùng uống đầy chén chúc mừng quốc sư đại nhân.”

Nữ Đế bệ hạ thở phào nhẹ nhõm, nhìn Triệu Khang một lần nữa trở lại bên cạnh mình, thấp giọng nói: “Lần này ngươi làm tốt lắm.”

“Đó là, thần biết đại thể nhất.”

Tiêu Linh Lung liếc mắt xem thường, “Biết đại thể? Lời này chính ngươi tin sao?”

Tiêu Huyền Sách ở một bên đỉnh đạc nói: “Triệu Khang, ngày mai ngươi có thể trở về Chiêm sự phủ hay không? Trong khoảng thời gian này ta đều sắp nhàm chán muốn chết.”

Triệu Khang chắc một tiếng, “Đồ chơi xui xẻo này, còn coi ta là Chiêm sự thừa sao? Ta bây giờ chính là quốc sư!”

Lúc này Nữ Đế bệ hạ mở miệng, “Sau này Huyền Sách thay đổi tiết học buổi sáng, Triệu Khang ngươi một mình dạy cho hắn.”

“Đa tạ bệ hạ!”

Triệu Khang còn chưa lên tiếng, Tiêu Huyền Sách đã bái lạy trước.

“Được.”

Quan này giống như thăng chức hay không thăng chức.

Một bữa tiệc vui vẻ kết thúc, Triệu Khang theo Tiêu Linh Lung đi tới ngự thư phòng.

“Trước kia không nghĩ tới, người còn có tài văn chương như thế, xem ra người không chỉ giỏi về thống trị dân sinh phát triển kinh tế.”

Tiêu Linh Lung cười nói: “Học thức càng thâm hậu như biển, cho nên trăm muốn người dạy sớm cho Huyền Sách, để hấn sớm ngày thành tài.”

Triệu Khang vừa nghe, đã hiểu.

Nhìn trái nhìn phải không có ai khác, thấy bộ dáng hết nhìn đông tới nhìn tây của hấn, Tiêu Linh Lung nói: “Muốn nói gì thì nói đi, không có ai khác.”

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Bệ hạ hay là muốn Huyền Sách hoàng tử kế thừa đại thống?”

Tiêu Linh Lung khẽ nhướng mày: “Người nhìn ra rồi.”

Trong lòng nàng nhưng là vẫn tồn tâm tư này, theo nàng xem ra chính mình cuối cùng là một nữ nhân, không thể làm cả đời hoàng đế.

Hết lần này tới lần khác Tiêu Huyền Sách lại là một món đồ chơi bất thành khí, cho nên nàng đau đầu không ít.

Triệu Khang gật gật đầu, bất đắc dĩ nói: “Bệ hạ, loại chuyện này cũng không phải là người có thể quyết định, nói một câu không dễ nghe, nếu là hoàng tử điện hạ liền không muốn làm hoàng đế đâu?”

“Vậy thì đánh!” Tiêu Linh Lung hừ một tiếng.

Triệu Khang nổi da gà, trong lòng vì Tiêu Huyền Sách mặc niệm vài giây.

“Quên đi, Lý Mộc Thanh đã chấp nhận thất bại trong cuộc cược, đem bạc đến nộp. Triệu Khang, người nghĩ rằng sau này

họ sẽ làm gì?”

Triệu Khang không ngần ngại: “Đương nhiên là chờ bệ hạ phái người đi thu chiến lợi phẩm, rồi tìm cơ hội gây sự.”

Tiêu Linh Lung tỉnh táo lại: “Người cũng nghĩ rằng họ sẽ lợi dụng chuyện này để phát triển?”

“Chuyện này rõ như ban ngày.”

Triệu Khang dang hai tay ra: “Cần quốc chúng ta đánh Cảnh quốc cũng không chắc thắng, huống hồ là liên minh ba quốc.”

Cuộc tranh tài văn chương này chỉ là một thủ đoạn để họ chiếm đoạt mà thôi.”

“Đúng vậy.”

Tiêu Linh Lung thở dài: “Đây cũng là suy nghĩ gần đây của trăm, vậy người nghĩ nên làm như thế nào?”

Triệu Khang tự nhiên đáp: “Thắng thì phải thu hoạch thành quả, nếu không, thì thắng làm gì?”

Tiêu Linh Lung nhẹ nhàng chớp mắt: “Nhưng người vừa rồi không phải còn nói họ đang muốn lợi dụng chuyện này để phát triển sao?”

Triệu Khang tiến lên một bước, ánh mắt nhìn Tiêu Linh Lung trở nên sắc bén.

Nữ Đế bệ hạ đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, không dám nhìn thẳng, lệch tầm mắt.

Liền nghe Triệu Khang nói: “Vậy thì như họ mong muốn, cùng họ đánh một trận thật tốt!”

“Không được! Tuyệt đối không được!”

Tiêu Linh Lung cự tuyệt: “Lúc này nguyên khí trong nước còn chưa hồi phục, không chịu nổi một trận chiến.”

“Người luôn sợ hãi này nọ! Có biết cái gì gọi là một quyền khai miễn cho trăm quyền đến hay không!”

Triệu Khang tiếc rên sắt không thành thép nói: “Không đánh đau họ một lần, họ còn có thể uy hiếp chúng ta!”

“Họ mới có thể sợ hãi người! Mới không dám có ý đồ khác! Kẻ yếu không có chỗ nói lý lẽ! Người có hiểu không?”

Triệu Khang nói có chút kích động, quên mất người trước mặt là hoàng đế.

Tiêu Linh Lung sửng sốt, muốn phản bác lại nhưng không biết nên nói gì, nhìn Triệu Khang cách mình một bước.

Nàng không tìm được từ ngữ phản bác, dừng một chút:
“Người dám rống trẫm sao?”

“Ta không có rống, người không nên vu oan cho người!” Triệu Khang vội vàng lui hai bước, nhận ra mình vừa nói hơi to.

Tiêu Linh Lung ổn định tâm thần, nhìn Triệu Khang nói:
“Trẫm biết người nói đúng, nhưng Càn quốc hiện tại không có khả năng chiến đấu, không thể thắng.”

Triệu Khang trầm giọng nói: “Không thắng thì phải tìm cách thắng, ta có thể giúp người.”

Hắn nghĩ đến thuốc súng.

Tiêu Linh Lung nghi ngờ hỏi: “Người? Chẳng lẽ người cũng biết về quân sự?”

Triệu Khang gật đầu khẳng định.

Nàng càng thêm kích động: “Hay là người có thể ra trận chỉ huy?”

“Không thể!” Triệu Khang nghiêm túc nói: “Chỉ huy quân đội, dẫn dắt binh lính xông pha trận mạc không phải ai cũng làm được. Nếu ta ra trận, chẳng khác gì đẩy họ vào chỗ chết.”

“Vậy người nói có thể giúp ta là sao? Đùa giỡn ta à?”

Tiêu Linh Lung tức giận túm lấy tai Triệu Khang. Nàng tưởng hắn định nói gì đó hay ho, hóa ra lại là lời nói vô nghĩa.

Triệu Khang kêu la vì đau: “Đau! Đau! Buông tay ra! Tai ta sắp rớt rồi!”

Nhìn bộ dạng khốn khổ của hắn, Nữ Đế bỗng dung bật cười và buông tay.

Triệu Khang nhân cơ hội, khoái trá đâm ngón tay cái vào eo thon của nàng.

Tiêu Linh Lung rùng mình, bản năng khiến nàng không thể buông tay. Nàng định mắng mỗ, nhưng lại bị Triệu Khang đẩy

ngã lên bàn sách. Hai cơ thể áp sát nhau, bốn mắt nhìn nhau đầy ngỡ ngàng.

Triệu Khang hoảng hốt. “Chết tiệt! Ta đang làm gì vậy? Nàng ta là hoàng đế cơ mà! Ta dám đẩy ngã nàng ta ư? Chắc chắn nàng ta sẽ giết ta sau! Làm sao bây giờ? Có ai đến cứu ta không?”

Tiêu Linh Lung trầm nghĩ: “Tên khốn này muốn làm gì? Hắn dám mạo phạm trẫm ư!”

Bỗng nhiên, nàng nhận ra tia hung quang lóe lên trong mắt Triệu Khang. Nàng kinh ngạc tột độ.

Triệu Khang hạ quyết tâm: “Mặc kệ! Dù sao nữ cầu này cũng sẽ không tha cho ta! Bị đánh như vậy uống quá! Ta không bao giờ chịu lỗ vốn!”

Hắn nhào tới hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tiêu Linh Lung - thứ mà hắn đã thèm muốn từ lâu. Cảm giác này còn sướng hơn cả kiếm được một trăm vạn lượng bạc!

Tiêu Linh Lung sửng sốt, trong đầu chỉ toàn là suy nghĩ “Hắn ta làm sao dám!”. Nàng trừng mắt, vung chân đá mạnh vào hạ bộ Triệu Khang.

Tiếng kêu thảm thiết của Triệu Khang vang vọng khắp Đông cung, thậm chí Tiêu Huyền Sách cũng nghe thấy.

Tiêu Linh Lung cầm ghế dựa đập xuống Triệu Khang, không hề cho hắn cơ hội cầu xin. May mắn thay, trong cơn đau đớn tột độ, Triệu Khang vẫn giữ được chút tỉnh táo và lăn lộn né tránh cú đánh chí mạng.

Nữ Đế giận dữ rút kiếm, quyết tâm trừng trị tên khốn dám phạm thượng mình.

Chương 150 - hắn muốn chết

Nữ đế khuôn mặt ửng đỏ đến mang tai, trong miệng còn lưu lại dư vị của Triệu Khang, tay cầm kiếm gầm lên lao về phía hắn đang nằm trên sàn.

Triệu lão gia lăn lộn né tránh, vừa kêu la thảm thiết vì đau đớn, vừa lo sợ né tránh lưỡi kiếm sắc bén của Nữ đế. Tình cảnh này

quả thật vô cùng nguy hiểm.

Tiếng la hét vang vọng khiến thái giám vội vàng chạy đến trước cửa thư phòng.

“Lục Uyên cô nương, vừa rồi có phải có người kêu thảm thiết không ạ?” - Thái giám lo lắng hỏi.

Lục Uyên nhả nha nhai hạt dưa, lơ đãng trả lời: “Không có gì đâu, các người nghe nhầm rồi. Bệ hạ và Quốc sư đang bàn bạc quốc sự trong thư phòng, không có chuyện gì, không được quấy rầy.”

Thái giám và cung nữ đành lui ra. Lục Uyên nhìn về phía cánh cửa thư phòng đóng kín, tò mò không biết Triệu Khang đã làm gì khiến Nữ đế nổi giận đến vậy mà la hét thảm thiết như thế.

Triệu Khang mặt mày nhợt nhạt, cơn đau dần dịu đi, vội vàng lùi về góc phòng, nhìn Nữ đế Tiêu Linh Lung đang hùng hổ lao đến với thanh kiếm trong tay.

“Bệ hạ! Chết người rồi! Đừng đùa nữa!” - Triệu Khang hoảng sợ van xin.

“Hôm nay không chém chết người, ta coi như người mạng lớn!” - Nữ đế tức giận tột độ, liên tục vung kiếm chém Triệu Khang, khiến bàn ghế trong phòng đầy vết xước.

Nếu Nữ đế không quá tức giận, chỉ cần hai nhát kiếm là đủ hạ gục Triệu Khang.

Cuối cùng, Triệu Khang cũng tìm được cơ hội khi Nữ đế sơ hở, nhanh tay tước lấy thanh kiếm và ném ra ngoài. Hắn quay lại định cầu xin tha mạng, nhưng Nữ đế đã kịp tung một cú đá mạnh khiến hắn ngã xuống sàn, sau đó liên tục trừng phạt hắn.

Triệu Khang ôm chặt lấy hai bàn tay trắng nõn nà của Nữ đế, van xin: “Bệ hạ, xin đừng đánh nữa! Ta thực sự muốn gặp Diêm Vương!”

“Buông tay!” - Nữ đế quát lớn.

“Không buông!” - Triệu Khang ngoan cố.

“Trăm bảo người buông tay!” - Nữ đế gầm lên.

“Ta không buông! Trừ phi bệ hạ tha mạng cho ta!” - Triệu Khang vẫn một mực cãi vã.

“Trẫm sẽ giết ngươi!” - Nữ đế tức giận tột độ.

Sau hơn mười hai phút, Triệu Khang đứng dậy, mặt mũi bầm dập, còn Nữ đế thì quay lưng về phía hắn, im lặng không nói gì.

Triệu Khang lau máu trên khóe miệng, cố gắng nín nọt Nữ đế: “Bệ hạ, thần sai rồi, lần sau không dám tái phạm nữa.”

Tuy nhiên, trong thâm tâm hắn lại âm thầm mong muốn có “lần sau”.

Tiêu Linh Lung tức giận đến mức suýt động thủ. Triệu Khang xin lỗi nhưng lại lập tức đổi ý: “Cũng không thể trách ta được! Là bệ hạ ngươi động thủ trước, ta mới phản ứng!”

“Cuối cùng cũng là vì tình huống bất khả kháng! Phản ứng bản năng thôi! Chuyện thường tình mà!” - Triệu Khang cố gắng thanh minh.

“Ngươi!” - Nữ Đế bệ hạ quay đầu lại, muốn trừng phạt hắn.

Triệu Khang nhanh chóng tiến đến, mỉm cười hắc hắc: “Bệ hạ chịu lý lẽ chứ?”

“Trẫm đã quyết định, muốn ngươi chịu hình lăng trì!” - Nhìn khuôn mặt Triệu Khang, Tiêu Linh Lung tức giận nói.

Triệu Khang vốn thông minh lanh lợi, không hề sợ hãi mà cười đáp: “Vậy không được, thần còn chưa có vợ. Nếu bệ hạ muốn giết thần, hãy tìm cho thần một người vợ trước, bằng không thần sẽ chết không nhắm mắt.”

Tiêu Linh Lung cười lạnh: “Vậy ban cho ngươi Tần Ngọc Phượng, hai người cùng xuống địa ngục làm đôi vợ chồng vong mệnh.”

“Không được, thần không thích nàng!” - Triệu Khang lắc đầu.

“Ngươi thích ai, trẫm sẽ giết người đó!” - Nữ Đế bệ hạ tức giận gầm lên.

Triệu Khang nheo mắt cười: “Vậy thì bệ hạ cũng phải chịu hình lăng trì cùng ta.”

“Có ý gì?” - Tiêu Linh Lung ngó người.

Triệu Khang tiến lại gần, không che giấu ý định của mình: “Từ lần đầu tiên nhìn thấy bệ hạ, Triệu Khang ta đã thề sẽ lấy nàng làm vợ.”

Tiêu Linh Lung sửng sốt, nhìn Triệu Khang với ánh mắt trong trẻo và nghiêm túc. Tim nàng bỗng loạn nhịp, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Xem ra trẫm đánh người trước đây còn chưa đủ để cho người nhớ lâu!”

Triệu Khang cười ha hả: “Dù sao bệ hạ cũng không muốn làm hoàng đế, vậy hãy làm vợ của ta đi!”

“Đừng nói nhảm nữa!” - Tiêu Linh Lung cố gắng kiềm chế cơn giận.

Triệu Khang nhìn ra sự hoảng loạn của nàng, từng bước tiến tới gần.

Lần này, Nữ Đế bệ hạ không thể lùi bước, nàng dựa vào giá sách, nhìn Triệu Khang đang ở trước mặt.

Nữ Đế bệ hạ nắm chặt tay phải, do dự không biết có nên đâm Triệu Khang hay không. Trong lòng nàng vô cùng lo lắng.

Chính mình là hoàng đế, tại sao lại phải sợ hấn?

Hơn nữa, về khoản đánh đâm, nàng có thể đánh hấn mười lần cũng chẳng hết! Vậy tại sao lại bị dồn vào thế bí?

Triệu Khang dừng bước, không dám nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, kìm lòng không được nói: “Thật đẹp.”

“Làm càn!” - Tiêu Linh Lung quát lớn, nhìn Triệu Khang đang muốn đưa tay chạm vào má mình, thần kinh căng thẳng.

“Làm càn cái gì!” - Triệu Khang cười lớn, nhanh tay bóp nhẹ má nàng, rồi xoay người đi về phía cửa.

Tiêu Linh Lung tức giận vô cùng, nàng lại bị tên khốn kiếp này khinh bạc!

Trước khi nàng kịp nổi giận, Triệu Khang đã mở cửa, quay người lại cười nói: “Bệ hạ chờ đó, thần nhất định sẽ khiến người trở thành con dâu Triệu gia!”

“Cút đi!” - Tiêu Linh Lung gào lên.

“Được rồi!” - Triệu Khang cười to và rời đi, chỉ để lại Nữ Đế bệ hạ với tâm trạng phức tạp nhìn mảnh hỗn độn trong ngực thư phòng.

Triệu Khang trực tiếp rời khỏi hoàng cung. Với thân phận quốc sư đặc biệt, hắn không có chức vụ hay tước vị chính thức, do đó cũng không có phủ đệ riêng.

Vì vậy, hắn vẫn ở lại trạch viện trong Tây Trục Môn. Tuy nhiên, Tiêu Linh Lung đã hứa sẽ ban cho hắn một tòa trạch viện xa hoa trong thời gian ngắn.

Chọn một căn phòng trong khách điếm, Triệu Khang gọi tiểu nhị đến và đưa cho hắn một lượng bạc.

“Người đi quốc khách sạn một chuyến, giúp ta đem tờ giấy này giao cho thủ vệ đưa cho Cảnh quốc tướng quân Diệp Hồng Tuyết.” - Triệu Khang dặn dò tiểu nhị, tiện tay viết lời mời trên tờ giấy lấy từ quây. Nhận tiền, tiểu nhị vội vàng đi về phía khách sạn quốc gia.

Mười hai phút sau, cánh cửa ghé lô mở ra, tiểu nhị cúi đầu khom lưng lui ra, để lại Diệp Hồng Tuyết xuất hiện.

“Đến rồi, ngồi đi!” - Triệu Khang vẫy tay chào đón như gặp lại bạn cũ.

“Mặt của ngươi...” - Diệp Hồng Tuyết khẽ cau mày, sau đó nhận ra sự quan tâm bất thường trong lời nói của mình, vội vàng đổi sang giọng điệu khác. “Tìm bốn tướng quân có chuyện gì?”

“Đừng nghiêm khắc như vậy chứ, đã quen rồi, ngồi xuống nói chuyện đi.” - Triệu Khang cười đùa.

Diệp Hồng Tuyết không nghe theo, chỉ lạnh lùng đáp: “Có việc thì nói, đừng lãng phí thời gian của bốn tướng quân.”

Triệu Khang bắt đầu dĩ, chỉ còn cách mở lời: “Các ngươi hẳn là sắp khởi hành đi?”

“Chuyện đó không liên quan đến ngươi.” - Diệp Hồng Tuyết gắt gỏng.

Văn đầu đã kết thúc, việc tiếp theo đương nhiên là phải rời đi, không thể mãi ở đây để quân dân Càn Quốc chê cười. Diệp Hồng Tuyết vốn tưởng rằng Triệu Khang tìm mình để bàn về

vấn đề băng vệ sinh, nhưng không ngờ hắn lại hỏi về kế hoạch khởi hành của mình. Bực bội trong lòng, nàng không thêm dành cho Triệu Khang sắc mặt tốt đẹp.

Triệu Khang hắng giọng, vẫn tiếp tục: “Mặc kệ ngươi lúc nào khởi hành rồi đi, cũng không nên cùng Lý Mộc Thanh đồng hành.”

“Cần quốc quốc sư, khi nào thì bận tâm đến hành trình của Cảnh quốc tướng quân ta?” - Diệp Hồng Tuyết cười lạnh.

Triệu Khang có chút bực bội, nhưng cũng hiểu rằng bản thân không bị đánh đã là may mắn rồi.

“Ta nói nghiêm túc, ngươi cùng bộ hạ của ngươi không nên cùng bọn họ đi chung đường.” - Triệu Khang nhìn Diệp Hồng Tuyết với ánh mắt nghiêm túc.

Diệp Hồng Tuyết nhướn mày: “Cho ta một lý do.”

Như thể đang nói một chuyện nhỏ nhặt, Triệu Khang thuận miệng đáp: “Bởi vì Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long sắp chết.”

Con ngươi hẹp dài của Diệp Hồng Tuyết đột nhiên mở to: “Có ý gì, Cần quốc các ngươi muốn động thủ!”

Triệu Khang vội vàng đứng dậy: “Yên tĩnh yên tĩnh, đừng lớn tiếng như vậy, sợ người khác không biết à? Không phải Cần quốc muốn động thủ, mà ta muốn hai người bọn họ chết.”

Chương 151 - ép buộc

“Ngươi là, nghiêm túc?” - Diệp Hồng Tuyết nghi ngờ nhìn Triệu Khang, lời nói của hắn khiến nàng bật cười. Nàng không biết hắn nói vậy là để che giấu suy nghĩ kỳ lạ hay là có ý đồ khác.

“Ta dựa vào cái gì?” - Diệp Hồng Tuyết hỏi.

“Cái này...” - Triệu Khang lúng túng, “Tạm thời không thể nói cho ngươi biết.”

Hắn rót trà cho Diệp Hồng Tuyết: “Nói tóm lại, ngươi không nên đi cùng bọn họ. Nếu xảy ra chuyện gì không hay với ngươi thì không tốt.”

“Người đang mơ hồ điều gì?” - Diệp Hồng Tuyết không chút khách khí chất vấn: “Người muốn giết họ! Chẳng lẽ Càn quốc không có ai ra tay, mà chỉ dựa vào người? Người muốn giết hai cao thủ lục phẩm võ đạo hộ vệ Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long ư?”

“Giết người không nhất thiết phải dùng vũ lực.” - Triệu Khang mỉm cười, nhưng không giải thích gì thêm.

Diệp Hồng Tuyết lạnh lùng nói: “Nếu người gọi ta đến chỉ để nghe người kể chuyện cười, vậy ta đã nghe xong rồi.”

Nàng đứng dậy định đi, Triệu Khang vội vàng nói: “Ta không muốn đối địch với người.”

“Nhưng người vẫn đang làm vậy!” - Diệp Hồng Tuyết hừ một tiếng.

“Đồng dạng, ta cũng không muốn giết người.” - Triệu Khang nói thêm.

“Bằng người? Người có thể thử xem!” - Diệp Hồng Tuyết cười lớn. Nàng không hề nhúc nhích, nhưng cánh cửa ghé lô bỗng nhiên nổ tung. Triệu Khang thầm nghĩ có lẽ nàng đã dùng chân khí hoặc thủ đoạn nào đó, rồi nhìn theo bóng dáng kiêu hãnh của Diệp Hồng Tuyết rời đi.

Tiểu nhị khách sạn nghe thấy tiếng động vội vàng lên lầu kiểm tra, há hốc mồm kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.

Triệu Khang ném ra mười lượng bạc: “Coi như bồi thường.”

Nói xong, hắn cũng rời khỏi khách sạn. Trong lòng thở dài, Triệu Khang chỉ có thể đi một bước nhìn một bước. Có lẽ nắm bắt cơ hội tốt sẽ giúp hắn tránh khỏi việc phải đối đầu với Diệp Hồng Tuyết, một nữ tử có võ công cao cường.

Trước tiên, hắn đến Thái Y Viện để thăm Tần Ngọc Phượng đang dưỡng thương. Qua lời kể của người bên cạnh, nàng biết được hắn đã chiến thắng. Cả ngày, Tần Ngọc Phượng đều nở nụ cười rạng rỡ, thậm chí còn ngoan ngoãn uống thuốc hơn.

Đáng tiếc, người dứt thuốc cho nàng không phải là Triệu Khang.

Sau đó, Triệu Khang đến một căn phòng bệnh khác. Một thái y đang đọc sách y vội vàng buông sách xuống: “Bái kiến quốc

sư đại nhân.”

“Trương tiên sinh tình hình thế nào?” - Triệu Khang hỏi.

Lão thái y vội vàng nói: “Không thể lạc quan. Trương tiên sinh dùng sức quá mức, làm bị thương đầu lâu. Hơn nữa tuổi hắc đã lớn, chúng ta cũng chỉ có thể cố gắng hết sức.”

Triệu Khang gật đầu: “Tốt nhất có thể cứu Trương tiên sinh trở về.”

Đầu năm nay, số người đọc sách như Trương Thánh không nhiều. Triệu Khang đã ấp ủ kế hoạch thu hút vị tiên sinh tài ba này về huyện Nguyên Giang. Dù sao, trường học mới xây cũng cần một vị hiệu trưởng tài đức! Một nhân tài như Trương Thánh nên tỏa sáng và cống hiến cho mảnh đất Nguyên Giang này!

Rời khỏi Thái Y Viện, Triệu Khang không dám ở lại lâu trong hoàng cung. Biết đâu Nữ Đế bệ hạ khi bình tâm lại tìm cách gây khó dễ cho hắn. Hắn trực tiếp quay về trạch viện của mình.

Ngày hôm sau. Ngày thứ ba. Mọi thứ diễn ra bình thường. Văn võ bá quan đều nhận thấy Triệu Khang quốc sư này dường như đã thay đổi. Thậm chí, hắn còn vắng mặt trong hai ngày triều hội nghị chính, thay vào đó là đến hoàng cung dạy Huyền Sách điện hạ đọc sách.

Lúc này, không ai còn nghi ngờ khả năng giảng dạy của Triệu Khang. Nói gì thì nói, ngay cả Trương Thánh cũng đã bại dưới tay hắn. Ai có tư cách bàn luận về văn học hơn hắn chứ?

Ngày thứ tư, Diệp Hồng Tuyết, Lý Mộc Thanh cùng đoàn tùy tùng rời khỏi quốc khách sạn, đến bệ hạ Nữ Đế xin cáo từ. Tiêu Linh Lung không nói gì thêm, chỉ gật đầu đồng ý.

Lý Mộc Thanh thậm chí không hỏi han về tình hình của Trương Thánh, dường như đã hoàn toàn quên đi sự tồn tại của hắn. Có thể thấy, trong lòng Tam điện hạ, việc có hay không một văn nhân tài ba trên đời này chẳng hề quan trọng.

Triệu Khang đứng trên đầu thành, nhìn ba cỗ xe ngựa cùng thị vệ rời đi, cho đến khi không còn bóng dáng mới quay bước xuống.

Vào buổi chiều, Thái Y Viện phái người đến truyền tin cho Triệu Khang rằng Trương Thánh đã tỉnh. Triệu Khang vừa nghe tin liền vội vã đến Thái Y Viện. Nhìn thấy Trương Tử đang nằm trên giường bệnh, đầu quấn băng gạc, hần cúi người chào hỏi.

“Gặp qua Trương tiên sinh.”

Trương Thánh vội vàng xua tay: “Thứ tướng bại trận sao dám tự xưng là tiên sinh.”

Triệu Khang ra hiệu cho thái y và cung nữ lui ra, sau đó nhìn Trương Thánh nhẹ giọng nói: “Thua một trận cũng chẳng là gì. Với khí khái và trí tuệ của tiên sinh, Triệu Khang không nghĩ rằng tiên sinh sẽ mãi canh cánh trong lòng.”

Trương Thánh mỉm cười: “Trương Thánh cũng là con người, tự nhiên cũng sẽ có cảm xúc về vinh nhục. Triệu tiên sinh quả là tự tin.”

“Ta tin rằng người sẽ không sai.” - Triệu Khang khẳng định.

Trương Thánh thở dài bất lực: “Không ngờ lão phu lại không thể chết được. Triệu tiên sinh các người không nên cứu lão phu.”

“Chết có thể giải quyết mọi chuyện, nhưng sống sẽ mở ra vô vàn khả năng.” - Triệu Khang nói.

“Lão phu lấy cái chết để minh chí, nhưng có ai quan tâm chứ? Thậm chí ngay cả lúc Lý Mộc Thanh rời đi cũng không nhắc tới lão phu một chữ.”

“Có thể thấy, trong mắt Tam điện hạ, người cũng chẳng hơn gì một công cụ dùng xong liền bỏ. Khi không còn giá trị lợi dụng sẽ bị vứt bỏ không thương tiếc.”

Nghe những lời nói đanh thép của Triệu Khang, Trương Thánh nhắm mắt lại. Hần biết Triệu Khang nói đúng.

Nghĩ đến đây, Trương Thánh không khỏi cảm thấy bi thương.

Nhưng hần càng hiểu rõ hơn, một khi tin tức thất bại trước Triệu Khang được truyền về Đại Chu, danh tiếng vang dội cả đời của hần sẽ tan biến chỉ trong chốc lát. Không ai sẽ quay về kể rằng Triệu Khang giỏi hơn hần bao nhiêu, mà chỉ nói về sự thảm hại của hần, về việc hần thua một kẻ hậu sinh.

Thậm chí, Trương Thánh còn mong muốn được nghe những lời đàm tiếu đó từ miệng người khác. Bởi vì chỉ cần thất bại lần này, ranh giới giữa sống và chết đối với hắn cũng chẳng còn quan trọng là bao.

Nhìn Trương Thánh trầm mặc không nói, Triệu Khang đột ngột hỏi: “Trương tiên sinh, theo ngài, một người đọc sách nên làm gì?”

Trương Thánh hơi hứng thú, nhẹ nhàng đáp: “Đương nhiên là lấy tri thức giúp đỡ đời sống con người. Tuy nhiên, ta e rằng phần lớn mọi người không thể xứng danh là một người đọc sách chân chính.”

Triệu Khang mỉm cười gật đầu: “Ta đồng ý với ngài, nhưng ta nghĩ rằng vẫn chưa đủ.”

Trương Thánh ngạc nhiên: “Chưa đủ ư?”

“Còn lâu mới đủ,” Triệu Khang khẳng định. “Vai trò của người đọc sách không chỉ gói gọn trong việc đó.”

“Dùng kiến thức của bản thân để cống hiến cho quốc gia ư?” - Trương Thánh hỏi. Đó là con đường mà hắn đã chọn.

“Vẫn chưa đủ!” - Triệu Khang lặp lại.

Cánh cửa phòng bệnh hé mở, lộ ra một bóng người. Trương Thánh lúc này hoàn toàn bị cuốn hút bởi lời nói của Triệu Khang, tò mò muốn biết hắn cho rằng người đọc sách nên làm gì. Nhưng Triệu Khang chỉ nói rằng “chưa đủ”.

Cuối cùng, lão tiên sinh tức giận đến nổi phì phèo thở ra: “Vậy người nói chúng ta, những kẻ đọc sách, nên làm gì?”

Triệu Khang hất tay áo: “Trương tiên sinh, những gì chúng ta, những kẻ đọc sách, có thể làm được rất ít, chỉ vón vện bốn việc! Lập tâm cho trời đất! Lập mệnh cho muôn dân! Kế thừa học vấn của thánh hiền! Mở ra thái bình thịnh vượng cho muôn đời sau!”

Trương Thánh sùng sốt!

Nữ đế và các đại thần nghe tin Trương Thánh tỉnh lại cũng vô cùng kinh ngạc. Lời nói của Triệu Khang như sấm sét giáng xuống tâm can họ, khiến toàn thân tê liệt!

Lập tâm cho trời đất! Lập mệnh cho muôn dân! Kế thừa học vấn của thánh hiền! Mở ra thái bình thịnh vượng cho muôn đời sau!

Đây mới là sứ mệnh thực sự của người đọc sách! Đây mới là những gì họ có thể làm được!

Đây chính là Triệu Khang!

Quả là chí hướng cao cả! Tinh thần quả là cao thượng! So với hần, chúng ta quả thực không bằng!

Triệu Khang tay phải chống nạnh, ung dung nhìn, chỉ dùng ánh mắt liếc nhìn về kinh ngạc của Nữ đế.

Cuối cùng cũng bắt được rồi! Lão bà Hoàng đế, hãy thành tâm cúng bái ta đi!

Chương 152 - Trương Thánh đến Nguyên Giang

Trương Thánh, người xưa nổi danh khắp thiên hạ với bút lực hơn người, chỉ trong chốc lát đã sáng tạo nên những vần thơ tuyệt mỹ như khói lượn trên mặt hồ, đích thực là bậc thức giả chân chính. Nay, khi nghe lời Triệu Khang, toàn thân hần chấn động, lòng tràn đầy xúc động, không ngừng lẩm nhẩm: “Vì thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì vãng thánh kế tuyệt học, vì muôn đời khai thái bình, chẳng phải đây là điều chúng ta, những người trí thức, có thể và nên làm sao?” Trong khoảnh khắc ấy, Trương Thánh cảm nhận như thể bảy mươi năm qua mình sống không một ích lợi, và giờ đây, hần mới thực sự tìm thấy giá trị của đời mình.

Triệu Khang, với nụ cười tinh quái, đưa cho hần một bát canh gà, nói: “Chỉ cần ngài muốn, mọi chuyện đều có thể!” Trương Thánh, với ánh mắt mơ màng, nhìn Triệu Khang, từ từ bước xuống giường bệnh, ánh mắt tràn đầy niềm tin, như một tín đồ Cơ Đốc nhìn thấy Chúa Jesus, hay như một hòa thượng được gặp Phật Như Lai.

“Vậy ta phải làm gì bây giờ, tiên sinh?” Trương Thánh hỏi.

Triệu Khang, thấy được sự tin tưởng của lão tiên sinh, mỉm cười đáp: “Rất đơn giản, chờ khi sức khỏe của ngài hồi phục,

ta sẽ dẫn ngài đến một nơi.”

“Đó là đâu?”

“Huyện Nguyên Giang,” Triệu Khang nói, tiếp tục sự dối trá của mình.

Tiêu Linh Lung, từ phía sau, nhận ra sự không ổn, lo lắng rằng Trương Thánh có thể bị bắt cóc. Nàng lên tiếng: “Trương tiên sinh, xin hãy nghỉ ngơi!”

Nhưng Trương Thánh không mảy may quan tâm, chỉ chăm chú nhìn Triệu Khang và hỏi: “Huyện Nguyên Giang là nơi như thế nào?”

Triệu Khang tiếp tục lừa dối: “Đó là một nơi tốt, nơi ngài có thể phát huy hết tài năng của mình.”

Tiêu Linh Lung không thể nghe thêm nữa, bảo Trương Thánh nghỉ ngơi và bảo Triệu Khang theo mình. “Tiên sinh, ngài hãy nghỉ ngơi trước, chúng ta sẽ trò chuyện sau.”

Sau khi Nữ Đế bệ hạ rời khỏi, Triệu Khang vội vàng theo sau. Vài ngày sau, sự việc tại Ngự Thư Phòng dường như đã được Tiêu Linh Lung bỏ qua. Khi không còn ai, Nữ Đế bệ hạ quay lại, nhìn Triệu Khang và hỏi: “Người định làm gì với Trương tiên sinh ở huyện Nguyên Giang?”

Triệu Khang, không chút do dự, trả lời: “Nếu Lý Mộc Thanh bỏ mặc hần, mà ta lại cứu hần, ta sẽ tận dụng tốt hần.”

“Chính trẫm đã cứu hần, không phải người!” Tiêu Linh Lung sửa lại, và nói thêm: “Không được, trẫm muốn phong quan cho Trương tiên sinh, vào Quốc Tử Giám!”

Triệu Khang cười hì hì: “Đều giống nhau cả, chúng ta còn phân biệt ta và người làm gì.”

Tiêu Linh Lung trừng mắt: “Da người ngứa à?”

Triệu Khang vội vàng giải thích: “Không phải, bệ hạ hãy nghe ta nói. Trương tiên sinh căn bản không thích hợp làm quan, ngài còn không bằng giao hần cho ta, ta có chuyện quan trọng.”

“Người nói không thích hợp thì không thích hợp?” Tiêu Linh Lung hừ một tiếng.

Trương Thánh, với học vấn cao siêu, là bảo bối ở bất cứ đâu ông đến. Trước kia, khi Lý Mộc Thanh rời đi không nhắc tới hắn, Tiêu Linh Lung còn âm thầm mừng thầm. Bây giờ, nàng nghĩ cách nào để giữ Trương Thánh lại, và kết quả lại càng tốt hơn.

Trước khi Tiêu Linh Lung kịp hành động, tên Triệu Khang này đã nhanh chóng chen ngang.

“Bệ hạ, thử nghĩ xem, Trương tiên sinh không quản ngại nguy hiểm đến tham gia văn đấu vì quốc gia, rõ ràng là một người mang nặng lòng yêu nước.”

Giọng nói Triệu Khang nhẹ nhàng nhưng đầy ẩn ý: “Một người có lòng yêu nước như vậy, bệ hạ nghĩ rằng hắn sẽ cam tâm ở lại Càn quốc làm quan ư?”

Lời nói của Triệu Khang như sét đánh ngang tai, khiến Tiêu Linh Lung bàng hoàng nhận ra điều mà bấy lâu nay nàng không hề nghĩ tới.

Nữ Đế tuy không phục nhưng cũng không thể phản bác: “Vậy người mang hắn đến Nguyên Giang huyện, hắn đồng ý ư?”

Triệu Khang khẽ cười, nụ cười ẩn chứa vẻ tinh ranh: “Chẳng phải bệ hạ đã nhìn thấy rõ ràng sao?”

Tiêu Linh Lung tức giận đến mức muốn giậm chân. Trương Thánh vừa rời hoàn toàn phớt lờ nàng, câu trả lời đã quá rõ ràng.

Triệu Khang thông dong giải thích: “Hắn sẽ đến Nguyên Giang huyện, nhưng tuyệt đối sẽ không làm quan ở đế đô.”

Nữ Đế bực bội: “Vậy người định làm gì với hắn?”

Triệu Khang không hề nao núng: “Trường học trong huyện đang thiếu người dạy dỗ, ta dự định cử Trương tiên sinh đến đó truyền thụ kiến thức, đào tạo nhân tài.”

Tiêu Linh Lung lăm bằm: “Chỉ là dạy học ư? Thật lãng phí nhân tài!”

Triệu Khang phản bác: “Sao lại lãng phí? Trương tiên sinh cũng rất thích công việc này.”

Cuối cùng, Nữ Đế đành chịu thua Triệu Khang, chỉ có thể bất lực nhìn người mà mình yêu quý liên tục gọi Triệu Khang là “tiên sinh”.

Sau ba ngày nghỉ ngơi, Trương Thánh, sức khỏe đã phần nào hồi phục, vội vàng tìm đến Triệu Khang, mong muốn được Triệu Khang dẫn đi tham quan huyện Nguyên Giang.

Triệu Khang không chút chần chừ, báo cáo với Tiêu Linh Lung và lập tức lên đường.

Nữ Đế lo lắng cho an toàn của hai vị trọng thần, vội vàng phái người hộ tống. Dù sao, một vị là Quốc sư, một vị là Thiên hạ Văn thủ, lỡ như gặp nguy hiểm trên đường đi do sơn tặc hay thổ phỉ gây ra thì thật không thể lường trước.

Tiêu Linh Lung đành ngậm ngùi nhìn theo bóng hai người.

Dưới sự thúc giục của Trương Thánh, đoàn người phi ngựa một đường, chỉ sau hai ngày đã đến được địa giới Nguyên Giang.

Cũng giống như Tiêu Linh Lung khi lần đầu tiên đến huyện Nguyên Giang, Trương Thánh không khỏi choáng ngợp trước con đường đại đạo bằng phẳng, rộng rãi.

Bên cạnh Trương Thánh, Triệu Khang mỉm cười giải thích: “Trương tiên sinh, con đường này là lúc trước ta làm quan ở huyện Nguyên Giang, cùng với dân chúng trong huyện tu sửa. Tốn không ít công sức nhưng cũng vô cùng xứng đáng.”

Trương Thánh thán phục đáp: “Quả là quý phủ thần công!”

Xe ngựa lăn bánh, đưa Trương Thánh đến với huyện Nguyên Giang. Nơi đây đã có người nhận được tin tức và đang nô nức nghênh đón. Dẫn đầu đoàn người là Cao Tuyên, chủ quản tài nguyên nhân lực huyện Nguyên Giang. Cùng với hắn còn có hàng trăm người dân địa phương.

“Lão gia đã trở lại!”

“Lão gia về rồi, mau gọi người ra nghênh đón!”

Tiếng reo hò náo nhiệt vang vọng khắp nơi, khiến Trương Thánh không khỏi ngỡ ngàng. Lâu lắm rồi, hắn mới được chứng kiến cảnh tượng quan dân hòa hợp như thế này.

“Xem ra Triệu tiên sinh rất được yêu mến ở huyện Nguyên Giang,” Trương Thánh thầm nghĩ.

Bước xuống xe ngựa, Trương Thánh cùng Triệu Khang tiến vào thành. Dọc đường đi, cảnh tượng phồn hoa đô thị, bách tính an cư lạc nghiệp khiến Trương Thánh choáng ngợp lần nữa.

Triệu Khang hăng hái giới thiệu cho Trương Thánh về các ngành nghề, khu vực kinh tế của huyện Nguyên Giang. Tất nhiên, hắn khéo léo bỏ đi những địa điểm nhạy cảm như Di Hồng viện hay sở chăm sóc sức khỏe. Sau đó, Triệu Khang dẫn Trương Thánh đến tham quan xưởng dệt.

Trương Thánh càng xem càng kinh ngạc. Hắn chưa từng thấy qua những chiếc xe dệt chân đạp hay công nghệ nung thủy tinh hiện đại đến thế.

Cuối cùng, đoàn người đến với tòa kiến trúc đồ sộ nhất trung tâm thành phố.

“Triệu tiên sinh, đây là nơi nào? Trường học của Nguyên Giang ư? Chẳng lẽ là trường tư thục?” Trương Thánh tò mò hỏi.

Triệu Khang gật đầu: “Đúng vậy, Trương tiên sinh. Đây là nơi cuối cùng ta muốn dẫn ngài tham quan, cũng là nơi ta hy vọng ngài sẽ ở lại và cống hiến.”

Đến gần trường học, tiếng học trò đọc sách vang vọng khắp nơi. Nhìn các học trò say mê học tập, Trương Thánh không khỏi kinh ngạc: “Sao lại có nhiều học trò đến vậy? Chẳng lẽ Nguyên Giang có nhiều gia tộc giàu có?”

Phải biết rằng, trong thời đại này, việc đọc sách là đặc quyền của tầng lớp quý tộc và thương nhân giàu có. Người bình dân, đặc biệt là hàn môn, hoàn toàn không có cơ hội tiếp cận giáo dục.

Trương Thánh cho rằng, huyện Nguyên Giang giàu có và đông đúc như vậy hẳn là do nơi đây tập trung nhiều gia tộc quyền quý. Tuy nhiên, Triệu Khang bên cạnh lại lắc đầu: “Trương tiên sinh, ngài hiểu sai rồi. Ở huyện Nguyên Giang, nếu nói về gia tộc quyền quý, chỉ có ta thôi. Toàn bộ học trò trong trường đều là con em của người dân trong huyện. Dù giàu hay

nghèo, tất cả đều có thể đến trường học tập, đọc sách và trau dồi tri thức.”

“Miễn là bọn họ có ham học hỏi và nỗ lực, ta Triệu Khang sẽ hỗ trợ hết mình, cho đến khi bọn họ có thể đỗ đạt khoa cử!”
Triệu Khang khẳng định với ánh mắt đầy quyết tâm.

Chương 153 - vì người trong thiên hạ mở Long Môn

Trương Thánh choáng váng, không thể tin nổi vào những gì mình đang chứng kiến. Nhìn những hài tử trong học đường chăm chú học tập, tiếng đọc sách vang vọng, một ngọn lửa bùng bùng cháy trong tâm hồn hắn.

Xoay người lại, Trương Thánh nghiêm nghị hỏi: “Triệu đại nhân, ngài nói thật chứ? Ngài thực sự muốn cho tất cả con em trong huyện Nguyên Giang đều được đi học, bất kể giàu nghèo?”

Triệu Khang khẳng định: “Trương tiên sinh, ta không bao giờ nói dối. Ta muốn phá vỡ rào cản giai cấp, tạo cơ hội cho tất cả mọi người học tập và tiến bộ.”

Trương Thánh xúc động: “Nhưng Triệu đại nhân, ngài có biết rằng, chi phí cho việc này sẽ khổng lồ đến mức nào? Huyện Nguyên Giang đông dân, mỗi nhà có một đứa trẻ, tổng cộng cũng hơn nghìn học sinh. Ngài lấy tiền ở đâu để chi trả cho việc học hành của tất cả bọn trẻ?”

Triệu Khang mỉm cười: “Trương tiên sinh lo lắng là đúng. Tuy nhiên, ta có đủ khả năng để thực hiện điều này. Ta đã lập kế hoạch phát triển kinh tế cho huyện Nguyên Giang, và nguồn thu từ các hoạt động kinh tế sẽ được sử dụng để hỗ trợ giáo dục.”

Lời nói của Triệu Khang như sấm sét đánh ngang tai Trương Thánh. Hắn bấy lâu nay luôn trăn trở về vấn đề giáo dục, mong muốn tạo cơ hội cho tất cả mọi người, bất kể xuất thân, được học tập và phát triển. Nhưng điều này tưởng chừng như không thể thực hiện được.

Trương Thánh xuất thân nghèo khó, tài năng xuất chúng nhưng lại không có cơ hội thi cử vì thiếu tiền. May mắn thay, hắn được một vị quan lớn cứu mang, thu nhận làm môn khách và tạo điều kiện cho hắn tham gia khoa cử. Tuy nhiên, đây chỉ là trường hợp may mắn hiếm hoi.

Trên thực tế, trong xã hội thời bấy giờ, việc học hành chủ yếu dành cho con em nhà giàu. Người bình dân, đặc biệt là những người xuất thân nghèo khó, gần như không có cơ hội tiếp cận giáo dục.

Trương Thánh luôn tin rằng, giáo dục là chìa khóa để thay đổi vận mệnh, là nền tảng cho sự phát triển của đất nước. Hắn mong muốn được phá vỡ rào cản giai cấp, tạo cơ hội cho tất cả mọi người được học tập và phát triển.

Và giờ đây, Triệu Khang đã biến ước mơ của hắn thành hiện thực. Triệu Khang không chỉ muốn cho con em nhà giàu học tập mà còn muốn cho tất cả con em trong huyện Nguyên Giang, bất kể xuất thân, đều được đi học.

Trương Thánh xúc động đến run rẩy. Hắn nhìn Triệu Khang với ánh mắt ngưỡng mộ và biết ơn. Triệu Khang không chỉ là một vị quan tài ba mà còn là một người có trái tim nhân ái và tầm nhìn xa trông rộng.

Triệu Khang nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt kiên định: “Đúng vậy, đây là một con đường đầy gian nan, chông gai, nhưng ta nhất định phải đi đến tận cùng! Ta không thể để con em nông dân mãi mãi gắn liền với ruộng đồng, để con cháu quan chức đời đời kế nghiệp. Vận mệnh con người phải do chính mình nắm giữ! Mọi người đều có quyền tiếp cận tri thức, bởi tri thức chính là sức mạnh, là chìa khóa dẫn đến một tương lai tươi sáng hơn cho thế giới này.”

“Ta - Triệu Khang - nguyện thay đổi thế giới này, để mọi người đều có đủ cơm ăn, áo mặc và sách vở. Bất kỳ ai dám cản trở, ta sẽ cho họ biết uy lực của Đại Càn quốc sư!”

Triệu Khang nhìn Trương Thánh, người đang há hốc miệng kinh ngạc, và ngâm nga một bài thơ: “An đắc Quảng Hạ thiên vạn gian, che chở thiên hạ hàn sĩ câu hoan nhan!” (Mong sao có được vạn gian nhà rộng, che chở cho những kẻ sĩ nghèo khổ trên đời này được nở nụ cười hạnh phúc!). Hào môn quý

tộc đã đóng chặt cánh cửa tri thức, vậy ta - Triệu Khang - sẽ phá tan cánh cửa đó.”

“Ta không thể tiêu diệt được hệ thống gia tộc, vậy ta sẽ trở thành gia tộc lớn nhất thiên hạ này. Bất kỳ ai khao khát tri thức, hãy đến với huyện Nguyên Giang, ta sẽ mở đường cho họ!”

Triệu Khang nhìn Trương Thánh, ánh mắt đầy quyết tâm: “Trương tiên sinh, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng cao. Ngài có dám cùng ta sát cánh, tạo nên bước ngoặt lịch sử này?”

Lời nói của Triệu Khang như tiếng sét giáng xuống, khiến Trương Thánh choáng váng, rung động đến tận tâm can.

Bất chợt, trước cổng trường học, đông đảo người dân huyện Nguyên Giang tụ tập, ánh mắt họ rực cháy niềm tin và lòng biết ơn khi nhìn theo bóng lưng Triệu Khang. Người đàn ông này đã đưa họ thoát khỏi cảnh đói nghèo, cơ cực và giờ đây, hẳn lại muốn thay đổi vận mệnh cho con em họ.

Đây chính là Triệu lão gia của họ!

Trương Thánh bước lùi một bước, cúi đầu khầu lễ: “Cảm tạ tiên sinh đã mở ra cánh cửa tri thức cho thiên hạ. Trương Thánh nguyện theo sát tiên sinh, cùng nhau tiến bước. Đa tạ tiên sinh!”

Triệu Khang vội vã đỡ Trương Thánh dậy, hai người cùng nhau cất tiếng cười vang vọng.

Cùng với Trương Thánh, Triệu Khang tiến vào trường học. Cao Tuyên, với nụ cười rạng rỡ, dẫn họ tham quan từng khu vực: nhà ăn, sân vận động, ký túc xá dành cho giáo viên. Tất cả đều được Triệu Khang đích thân quyết định xây dựng trước khi rời khỏi huyện Nguyên Giang.

Trương Thánh càng xem càng hân hoan, thầm hiểu ra lý do vì sao Triệu Khang coi đây là nơi để hoài bão của mình được thực hiện. Khi biết được trường học hoàn toàn miễn phí, Trương Thánh càng thêm bội phục Triệu Khang: “Triệu tiên sinh, lão phu có vài đệ tử, phẩm chất đạo đức và tài năng đều xuất sắc, cũng xuất thân từ gia đình nghèo khó. Lão phu có thể viết thư mời họ đến đây cùng quản lý trường học này không?”

Trước đó, Trương Thánh đã đồng ý nhận lời Triệu Khang làm hiệu trưởng trường học.

Triệu Khang hai mắt sáng ngời: “Tuyệt vời! Không thể nào tốt hơn được nữa.”

Việc tuyển dụng giáo viên cho trường học gặp nhiều khó khăn. Trên đời này, đa phần những người từng đọc sách đều mong muốn được làm quan. Chỉ có những người lớn tuổi, thi cử không đỗ, mới chọn con đường dạy học để kiếm sống.

Triệu Khang lo ngại những giáo viên như vậy sẽ truyền thụ tư tưởng sai lệch cho học sinh, khiến các học trò chỉ học để làm quan mà không rèn luyện đạo đức.

Nhìn Cao Tuyên bên cạnh đang do dự, Trương Thánh mỉm cười và giải tỏa lo lắng: “Triệu tiên sinh và Cao đại nhân cứ yên tâm. Ba học trò của tôi đều là những người có phẩm chất tốt và ham học hỏi. Chúng theo ta quanh năm, học tập và rèn luyện đạo đức một cách nghiêm túc. Do đó, về mặt đạo đức, các vị hoàn toàn có thể tin tưởng.”

Cao Tuyên thở phào nhẹ nhõm, Triệu Khang cũng nói: “Vậy thì làm phiền Trương tiên sinh rồi. Xin hãy yên tâm, trong tương lai sẽ có thêm nhiều trường học như thế này.”

“Sẽ không lâu nữa, hy vọng lão phu có thể chứng kiến điều đó.”

Ánh mắt Trương Thánh tràn đầy khát khao. Sau khi tham quan trường học, hắn không muốn rời đi ngay. Hắn yêu cầu được đưa đến nhà ăn.

Nhìn Trương Thánh tự nhiên coi mình như một phần của trường học, Triệu Khang vô cùng vui mừng. Với tám biển hiệu “Hiệu trưởng” danh giá này, việc thành lập trường học trong tương lai sẽ càng trở nên dễ dàng hơn.

Chỉ cần thông báo rằng Trương Thánh và bản thân đều là hiệu trưởng, những người ham học hỏi sẽ đổ xô đến trường học.

Đã lâu không trở lại huyện nha, Triệu Khang cảm thấy có chút bối ngỡ. Cao Tuyên bước vào từ bên ngoài, cười nói: “Trương tiên sinh đi không nổi đường rồi. Ở căn tin, hắn chơi đùa cùng bọn nhỏ rất vui vẻ.”

“Vậy thì tốt rồi. Nhớ kỹ, Trương tiên sinh là nhân tài ta vất vả lắm mới tìm được, không được lơ là.”

Cao Tuyền gật đầu: “Yên tâm đi lão gia. Đúng rồi, ngài không thử khoai lang xem sao?”

Nghe đến khoai lang, Triệu Khang lập tức tỉnh táo. Khoai lang ư! Đây chính là “báu vật” của huyện Nguyên Giang!

Chương 154 - chó hoang lên đường

Cao Tuyền dẫn Triệu Khang đến khu thí nghiệm khoai lang được khai hoang bên ngoài thành. Vừa đi, Cao Tuyền vừa giải thích: “Người của chúng ta đã đến mảnh đất hoang mà thương nhân kia nói, và phát hiện ra một mảng khoai lang lớn mọc ở đó. Theo dặn dò của lão gia, chúng ta đã mang về toàn bộ rễ cây mây.”

“Các lão nông đã trồng chúng xuống, và tốc độ sinh trưởng rất nhanh. Họ dự đoán rằng khoai lang sẽ chín trong vòng ba đến bốn tháng, và sản lượng sẽ rất cao. Tuy nhiên, độ ngọt của khoai lang không được tốt lắm, nhưng vẫn có thể ăn được.”

Triệu Khang chăm chú lắng nghe và gật đầu: “Có thể ăn được là tốt rồi. Cây khoai lang này toàn thân là báu vật, có thể hấp, chiên, nấu canh... Lát nữa ta sẽ viết ra một số phương án để các người thử nghiệm, xem có thể làm ra tinh bột hay không.”

Đi đến ruộng khoai lang, Triệu Khang phóng tầm mắt nhìn một mảng lá xanh mướt, tràn đầy sức sống. Lá khoai lang trước mắt hẳn hoàn toàn khác biệt so với kiếp trước.

Có không ít người đang kiểm tra tình trạng phát triển của khoai lang. Khi nhìn thấy Triệu Khang, họ đều nhiệt tình chào hỏi.

Triệu Khang nhìn vào một củ khoai lang, kích thước không chênh lệch nhiều so với kiếp trước, nhưng có vẻ nhỏ hơn một chút. Tuy nhiên, đây mới chỉ là giai đoạn trước thu hoạch, nên cũng có thể lý giải được.

Kiếp trước, chỉ cần ăn hai củ khoai lang nướng là có thể no bụng trong hơn nửa ngày!

Người nông dân phụ trách trồng khoai lang tiến lên cung kính chào Triệu Khang, sau đó cười nói: “Lão gia, chỉ còn nửa tháng nữa là có thể thu hoạch. Tốc độ sinh trưởng của thứ này thật đáng kinh ngạc.”

Triệu Khang hỏi: “Các người dự đoán sản lượng đạt được bao nhiêu?”

Lão nông dân giơ bốn ngón tay: “Ít nhất bốn trăm cân trở lên. Nhờ có thứ này, thiên hạ có lẽ sẽ không còn người chết vì đói kém.”

Ít nhất bốn trăm cân? Cũng không tệ.

Tuy nhiên, trên thế giới này không có phân bón hóa học. Triệu Khang cười ha hả: “Cái này cũng không tính là gì. Chờ tìm được khoai tây và ngô, đó mới là chìa khóa để mọi người trên thế giới đều có cơm ăn. Cao Tuyền, mỗi người phụ trách trồng trọt khoai lang sẽ được thưởng hai lượng bạc.”

Mọi người xung quanh reo hò vui mừng.

“Lão gia thật hào phóng!”

“Vẫn là lão gia tốt nhất!”

Triệu Khang tâm trạng vui vẻ: “Nghe đây, chỉ cần các người có thể không ngừng nâng cao sản lượng trong tương lai, mỗi mẫu tăng thêm một trăm cân, ta sẽ thưởng thêm mười lượng bạc. Nói cho rõ, đây là lão trang hán đã gắn bó với đất đai suốt bao nhiêu năm nay, các người sẽ không để lão gia thất vọng chứ?”

“Lão gia, chúng ta chỉ sợ ví tiền của ngài không đủ phòng!”

“Đúng vậy, cả đời lăn lộn trong ruộng đồng, thứ này có làm khó được chúng ta không?”

“Đúng vậy! Lão gia sau này cũng không thể quýt nợ a! Chúng ta đều nghe đây!”

Triệu Khang cười to: “Tiền bạc của lão tử chính là dành cho đám khốn kiếp các người! Có bản lĩnh thì đến lấy!”

Sau khi kiểm tra xong ruộng khoai lang, Triệu Khang và Cao Tuyền trở về huyện nha. Từ chối lời mời dự tiệc của người dân, Cao Tuyền đuổi mọi người đi, đóng cửa lại và nói nhỏ:

“Lão gia, Trương Long cùng đám mặt rỗ điếu ca đã mang theo hỏa dược và vũ khí theo kế hoạch của ngài. Chúng ta lần này muốn nhắm vào ai?”

Triệu Khang cúi mắt xuống: “Cả đám chó điên kia cũng đi theo?”

Năm xưa, khi Nguyên Giang bị xâm lược, có tám trăm con chó hoang. Sau trận chiến, chỉ còn hơn một trăm ba mươi con sống sót. Mỗi con đều mang trên mình máu của hàng chục tên thổ phỉ. Những người này vốn là nha sai dưới trướng Trương Long.

Hôm nay khi Triệu Khang vào thành, hắn nhận ra những gương mặt quen thuộc đó đều vắng bóng.

Cao Tuyền gật đầu: “Tất cả đều đã đi. Chúng ta cũng đã nghiên cứu kỹ lưỡng về hỏa dược. Nhưng tại sao lại phải hành động ở biên giới?”

Triệu Khang cười lạnh lùng. Cao Tuyền, một trong những con chó hoang năm xưa, là tâm phúc thực sự của hắn: “Lần này, nếu ta muốn hạ sát vương gia hoàng tử, thì phải hành động ở biên giới.”

Ngay cả Cao Tuyền gan dạ cũng không khỏi lúng túng. Thật táo bạo!

Tuy nhiên, sự sợ hãi nhanh chóng nhường chỗ cho sự phấn khích. Ánh mắt hắn lóe lên.

“Được rồi, cứ làm theo kế hoạch. Ngươi hãy quản lý tốt Nguyên Giang cho ta. Đừng lo lắng về những chuyện khác. Ngươi không biết sao? Ta giờ đây là Quốc sư, dưới một người trên vạn người.”

“Về sau hãy dũng cảm hơn. Hãy phát triển tất cả các ngành nghề, nhưng hãy đảm bảo rằng các thương nhân ở Nguyên Giang của chúng ta vẫn giữ nguyên như trước. Ghi chép rõ ràng và cử người kiểm tra.”

Cao Tuyền vô cùng vui mừng: “Lão gia, ngài đã trở thành Quốc sư?”

“Ngươi nghĩ sao? Giờ đây thân phận và sức mạnh của chúng ta đã khác. Hãy ngẩng cao đầu và làm những gì ta muốn.”

Triệu Khang nhớ đến một chuyện và hỏi: “Hai người phụ nữ kia đạo này thế nào?”

Hắn đang nói đến Mai Nhượng Lan và Liễu Tương Âm, hai người phụ nữ mà hắn đã đưa về trước đây. Lúc đó, Tần Ngọc Phượng đã đích thân nói rằng cả ba người họ đều là người của Ninh Vương.

Tuy nhiên, Tần Ngọc Phượng đã liều mạng đỡ một kiếm cho Triệu Khang, nên hắn cũng không có ý định truy cứu.

Cao Tuyên nói: “Họ đều rất ngoan ngoãn, không có hành vi nào khác thường. Một người dạy đàn trong trường học, một người dạy học. Lão gia không biết, ngày đó khi đến đây, một người trong số họ đã nhìn thẳng vào mắt những người đàn ông trong huyện và hét lên rằng muốn được cầu hôn.”

“May mắn thay, sau khi nghe nói họ là người của lão gia, không ai dám quấy rầy họ nữa.”

Triệu Khang: “Vẫn nên theo dõi họ chặt chẽ hơn một chút.”

Cao Tuyên gật đầu: “Hiểu.”

Nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến.

Bỗng nhiên, tiếng gõ cửa vang lên từ bên ngoài. Tiếng nha sai truyền đến: “Lão gia, Cao đại nhân, Liễu cô nương và Mai cô nương cầu kiến.”

Cao Tuyên nhìn Triệu Khang, thấy hắn gật đầu liền đi mở cửa: “Liễu cô nương, Mai cô nương mời vào.”

Hai đại mỹ nhân bước vào, mang theo hương thơm dịu nhẹ, khiến cho bầu không khí trong phòng bỗng chốc trở nên vui tươi hơn hẳn.

Triệu Khang cố tình trêu chọc: “Tin tức nhanh nhạy thật đấy! Lão gia ta mới vừa ngồi ấm chỗ, các nàng đã đến rồi.”

Mai Nhượng Lan cười duyên dáng: “Trận chiến nghênh đón công tử lớn như vậy, tỷ muội chúng ta có muốn hay không cũng không được, đúng không Liễu tỷ?”

“Đúng vậy!”

Triệu Khang mời hai nàng ngồi xuống, Cao Tuyên biết ý thức thời lui ra ngoài.

Triệu Khang nhìn hai mỹ nhân, mỉm cười: “Thế nào, hai nàng ở Nguyên Giang có vui vẻ không?”

Mai Nhược Lan nghe vậy, hai mắt sáng rỡ: “Nơi này quả thực tuyệt vời! Lúc công tử đưa chúng ta đến đây, Nhược Lan còn tưởng rằng bị bán vào nơi heo hút nào đó, nhưng hóa ra lại là chốn tiên cảnh nơi trần gian.”

“Đúng vậy, cũng không biết trước đây ai đã cai trị nơi này.”
Triệu Khang tự đắc nói.

Liễu Tương Âm hờn dỗi: “Đáng tiếc là vẫn không bằng Ngọc Phượng. Chúng ta dù sao cũng phải chuộc thân và giữ gìn trinh tiết.”

Triệu Khang nghe vậy, mặt hơi đỏ, vội vàng chuyển sang chủ đề khác. Hắn trò chuyện cùng hai nàng về việc Trương Thánh sẽ trở thành hiệu trưởng trường học, khiến cả hai đều vô cùng ngạc nhiên. Bởi vì khi còn ở Nguyên Giang, họ hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra bên ngoài.

“Sau này Trương tiên sinh sẽ là cấp trên của các nàng. Nhược Lan, ta biết nàng thích thi ca, có thể đến học hỏi cùng lão tiên sinh. Còn Tương Âm, ta nghe nói nàng cũng chơi đàn rất giỏi, không ai sánh bằng.”

Nói xong, Triệu Khang lại phát hiện hai nàng nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, có chút khó hiểu: “Làm sao vậy?”

Liễu Tương Âm vui mừng xen lẫn lo lắng: “Có phải là... Trương tiên sinh cùng công tử đã đi đến Nguyên Giang và đảm nhiệm chức hiệu trưởng?”

Mai Nhược Lan tò mò: “Vậy có phải là... công tử đã đánh bại Trương tiên sinh trong cuộc thi văn chương?”

“Đúng vậy, các nàng đã phát hiện ra rồi.” Triệu Khang cười khúc khích.

Hai nữ tử không thể tin được. Trương Thánh, danh sĩ lừng lẫy thiên hạ, vậy mà lại thua trước Triệu Khang! Hắn chính là vị thủ khoa văn võ song toàn!

Trong khoảnh khắc, họ nhận ra rằng cuộc thi văn chương này đã được truyền tai khắp kinh đô, và Triệu Khang đã đánh bại Trương Thánh một cách vang dội trước bao người.

Vậy địa vị của Triệu Khang ở Càn quốc hiện nay cao đến mức nào?

Chương 155 - ôm cây đợi thỏ

Lần này, Triệu Khang xin Tiêu Linh Lung nghỉ phép dài hạn, vì vậy hắn có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

Sau ngày đầu tiên, Trương Thánh đã quyết định ở lại huyện Nguyên Giang và không quay trở về kinh đô. Thậm chí ngay ngày hôm sau, hắn đã bắt đầu dạy học cho các học trò trong trường. Triệu Khang đến nghe thử một tiết học, nhưng buồn ngủ đến mức mí mắt đánh nhau, và buộc phải cáo từ.

Trương Thánh tưởng rằng mình giảng bài không hay, không được Triệu Khang đánh giá cao.

“Quả nhiên, giáo viên là vị bác sĩ trị liệu mất ngủ tốt nhất, ở thế giới nào cũng vậy!” Triệu Khang lẩm bẩm khi đi về.

Lúc này, Cao Tuyên vội vã tìm đến: “Lão gia, Trương Long có thư gửi.”

Triệu Khang bình thản nhận thư, trở về huyện nha và mở ra đọc. Sau khi đọc xong nội dung, hắn cười lạnh lùng và đốt thư đi.

Hành trình của Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long cũng không nhanh chóng. Nhóm người của Trương Long xuất phát sớm và theo dõi sát sao lộ trình di chuyển của họ. Cuối cùng, họ xác định được rằng Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long đã rời khỏi Càn Quốc qua Gia Âm Quan.

Cần ít nhất 8 ngày nữa để họ đi qua đèo Gia Âm.

Triệu Khang lấy bản đồ ra, nhìn vào tuyến đường Gia Âm Quan cách huyện Nguyên Giang. Khoảng cách không phải là gần. Một người một ngựa phi ngựa hết sức có thể cũng chỉ mất khoảng 5 ngày để đến nơi.

“Lão gia, ngài muốn đi à?” Cao Tuyên hỏi.

Lúc Triệu Khang xem thư, hắn không cho Cao Tuyên rời đi. Khi này, thấy Triệu Khang nhìn đông tro tàn bị đốt cháy và cười lạnh, Cao Tuyên hiểu được ý đồ của Triệu Khang.

“Đi, đương nhiên phải đi.” Triệu Khang sờ sờ bả vai, nơi hấn bị thích khách đâm hai nhát: “Bọn họ chém ta hai kiếm, ta đương nhiên muốn tự tay trả thù. Người đi gọi đô thống cầm quân hộ tống ta đến.”

Cao Tuyền gật đầu và đi ra ngoài.

Không lâu sau, đô thống cầm quân Lưu Phương dẫn theo quân lính hộ tống Triệu Khang và Trương Thánh đến gần huyện Nguyên Giang.

“Hạ quan tham kiến quốc sư.” Lưu Phương cúi đầu chào.

Triệu Khang gật đầu: “Lưu tướng quân, phiền ngài trở về nói với bệ hạ một tiếng, nói bọn quốc sư phải ở lại huyện Nguyên Giang một thời gian, khoảng nửa tháng nữa mới về kinh đô.”

“Cái này...”

Lưu Phương có chút khó xử. Trước khi đi, bệ hạ đã dặn dò hấn nhất định phải mang Triệu Khang về. Nếu hấn quay về một mình, rất khó báo cáo kết quả công tác.

Triệu Khang hừ một tiếng: “Sao vậy, bọn quốc sư ra lệnh mà người không nghe?”

“Không dám không nghe, quốc sư đại nhân. Chỉ là bệ hạ đã dặn dò trước, nếu hạ quan tự ý quay về, e rằng khó có thể...” Lưu Phương giải thích.

Triệu Khang: “Vậy sao, ta viết một phong thư, người mang về. Bệ hạ xem qua chắc chắn sẽ không trách phạt người.”

Lưu Phương lúc này mới nói: “Tốt lắm, vậy làm phiền quốc sư.”

Sau khi viết thư giao cho Lưu Phương mang đi và dặn dò Cao Tuyền trông coi huyện Nguyên Giang, Triệu Khang một mình cưỡi ngựa rời khỏi thành.

Dựa theo thông tin trong thư của Trương Long, nhóm người của Lý Mộc Thanh sẽ đi qua Gia Ấm Quan trước một bước để chọn địa điểm phục kích. Do đó, Triệu Khang muốn phi ngựa hết sức để đến hội hợp với họ.

Bốn ngày trôi qua nhanh chóng, Triệu Khang phi ngựa không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng đến Gia Âm Quan. Con ngựa của hắn đã kiệt sức vì mệt mỏi.

Sau khi qua kiểm tra của lính gác, Triệu Khang tiến vào quán, vừa đi vừa quan sát xung quanh. Mỗi khi đi qua một nhà khách, hắn đều dừng lại, giả vờ như một du khách đang tìm chỗ nghỉ ngơi.

Cuối cùng, khi đến nhà khách thứ tám, Triệu Khang đã tìm thấy thứ mình muốn.

Trên góc tường của nhà khách có một ký hiệu được vẽ bằng gạch đỏ, giống như do một đứa trẻ nghịch ngợm vẽ ra. Đây là ký hiệu mà Trương Long và những người khác để lại cho hắn.

Gọi tiểu nhị dắt ngựa đi nghỉ, Triệu Khang vào nhà khách và ngồi xuống đại sảnh.

Không lâu sau, Điều Ca Hoàng Thiên Hành và Trương Long, tâm phúc số một của hắn, đi lên từ tầng dưới. Nhìn thấy bóng lưng của Triệu Khang, hai người vội vàng xuống lầu, không gọi hắn là “lão gia” mà chào đón hắn như một người bạn tốt và dẫn hắn lên lầu.

Vào phòng, hai người mới cung kính cúi đầu: “Lão gia.”

“Mặt rõ đâu? Sao chỉ có hai người các người?” Triệu Khang cười hỏi.

Trương Long: “Mặt rõ cùng các huynh đệ đã xuất quan, đang ẩn náu cách quan 20 dặm trong núi.”

“Vẫn chưa bị phát hiện chứ?” Triệu Khang hỏi.

Điều Ca cẩn thận trả lời: “Yên tâm đi lão gia, lúc các huynh đệ đến đều không tụ tập mà chia thành mười nhóm thương nhân giả rời đi.”

“Còn gã kia thì sao?”

Trương Long cười: “Cho Thủ Quan một ít tiền, hắn không kiểm tra gì đã cho qua.”

Đi theo Triệu Khang lâu như vậy, Trương Long đã quen thuộc với những mảnh khoe đối nhân xử thế này.

“Làm tốt lắm. Các người đã xác định được họ đi qua Gia Âm Quan chứ?”

Trương Long gật đầu: “Xác định rồi. Nhóm Thủy Hầu theo dõi họ sát sao. Nếu họ thay đổi lộ trình, chúng ta sẽ được thông báo ngay lập tức. Sáng nay họ cũng đã gửi thư, hiện tại họ chỉ có thể đi qua Gia Âm Quan.”

“Tổng cộng có ba chiếc xe ngựa. Người nói xe ngựa của nữ tử kia khá lớn, rất dễ nhận ra.”

Triệu Khang vẻ mặt nghiêm túc: “Được rồi, chúng ta đi thôi! Đến nơi mai phục! Ôm cây đợi thỏ.”

Cách Gia Dụ Quan 200 dặm, thị trấn nhỏ náo nhiệt với sự xuất hiện của đoàn người Diệp Hồng Tuyết. Là sứ giả ngoại quốc với thân phận cao quý, họ được quan địa phương tiếp đón chu đáo.

Dọc theo hành trình, Lý Mộc Thanh nhận thấy Diệp Hồng Tuyết thường xuyên cau mày tỏ vẻ lo lắng. Hắn cười nói: “Diệp tướng quân có chuyện gì vậy? Đạo này tâm trạng có vẻ không tốt?”

Nhờ có Diệp Hồng Tuyết đồng hành, Lý Mộc Thanh không cảm thấy nhàm chán trên đường đi. Là một hoàng tử, hắn không hứng thú với những cảnh đẹp hoa lệ hay các khu phố nhộn nhịp. Nếu không có Diệp Hồng Tuyết, một mỹ nhân tuyệt sắc đồng hành, hắn đã sớm phi ngựa về Đại Chu để hưởng lạc.

Hán vương Lưu Hán Long cũng lên tiếng: “Diệp tướng quân đạo này tâm tư nặng nề, chẳng lẽ lo lắng Càn quốc sẽ đuổi tận giết tuyệt sao?”

Nói xong, Lưu Hán Long bật cười. Hắn tin rằng với sự xuất hiện của Diệp Hồng Tuyết, một cao thủ tuyệt đỉnh, Càn quốc không thể nào có cơ hội chiến thắng.

Tuy nhiên, hắn không ngờ rằng mình đã vô tình nói trúng tim đen của Diệp Hồng Tuyết.

Nhìn hai người, Diệp Hồng Tuyết thản nhiên nói: “Không có gì, chỉ là mệt mỏi vì đi đường thôi. Mọi người hãy nghỉ ngơi

sớm, ngày mai qua Gia Âm Quan, chúng ta sẽ mỗi người một ngã.”

Nói xong, Diệp Hồng Tuyết đi vào căn phòng mà quan địa phương đã chuẩn bị cho nàng. Đóng cửa lại, nàng xoa xoa trán, lo lắng suy tư.

Có lẽ nàng đang suy nghĩ quá nhiều?

Tên biến thái kia làm sao có thể tấn công nàng được?

Mấy ngày nay, trong đầu Diệp Hồng Tuyết không ngừng hiện lên hình ảnh lần gặp gỡ cuối cùng với Triệu Khang. Hắn muốn giết Lý Mộc Thanh?

Điều này nghe có vẻ phi lý.

Chắc hẳn nàng chỉ suy nghĩ quá nhiều.

Tự nhủ với bản thân, nữ tướng quân nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sau khi Diệp Hồng Tuyết rời đi, Lý Mộc Thanh nhìn theo bóng dáng nàng với vẻ khó chịu.

“Cái gì vậy, không thích uống rượu mừng thì uống rượu phạt.”

Lưu Hán Long nhấp một ngụm trà và cười nói: “Nữ nhân này không tầm thường. Tam điện hạ muốn thu phục nàng cần phải kiên nhẫn.

Nếu đến lúc đó, chúng ta tiêu diệt Càn quốc trước rồi mới tiêu diệt Cảnh quốc, Chu Tề chúng ta sẽ thống trị thiên hạ này!”

Lý Mộc Thanh cười lớn.

Lưu Hán Long giả vờ cười theo, nhưng trong mắt hắn lại hiện lên sự khinh thường.

Chương 156 - Diệp Hồng Tuyết cường đại

Gần trưa.

Cách Gia Âm Quan hai mươi dặm, con đường núi gập ghềnh, chỉ đủ cho hai chiếc xe ngựa đi song song. Tuy nhiên, phía trước đường đi bị chặn bởi một đồng đá cây cối do sạt lở hoặc do kẻ nào đó cố ý làm ra.

Hai bên sườn núi là rừng rậm rạp. Dưới một tảng đá lớn, Triệu Khang đang bóp chết một con sâu bò lên ống quần, thuận tay ném ra ngoài. Ngay lập tức, người nam tử trung niên bên cạnh hắn ta há miệng nuốt con sâu vào, vẻ mặt đầy thích thú.

Triệu Khang tức giận, đá vào người nam tử: “Mẹ nó, gia súc! Tao không cho mày ăn mà mày vẫn ăn trộm! Cái tật xấu này mày không thể sửa được à?”

Bị đá, người nam tử trung niên có biệt danh “Gia Súc” chỉ cười hắc hắc: “Lão gia, đây là thịt mà! Ngài quên rồi à, năm xưa lúc chúng ta cướp lương thực?”

“Mẹ nó, còn dám cãi lại! Cả đời chỉ biết ăn cám nuốt rau, lại còn dám cãi lại!” Triệu Khang tức giận lại đá thêm một cú.

Gia Súc không hề tức giận. Hắn biết Triệu Khang là tốt cho hắn, nhưng tật xấu này rất khó sửa. Năm đó hạn hán xảy ra, người ta ăn thịt người, chứ đừng nói là sâu bọ. Vào thời điểm đó, sâu bọ cũng là thịt!

Triệu Khang thở dài trong lòng. Nhìn sang người bên cạnh, hắn thấy hơn năm mươi người đàn ông cường tráng đang đứng xung quanh. Toàn thân họ tỏa ra một luồng sát khí hung hãn.

Ngoài việc Gia Súc không thể sửa được thói quen ăn côn trùng, những người này từ năm đó đến nay đều có những tính cách không thể thay đổi. Đó là sự khát máu và không sợ chết.

Bởi vì ký ức về năm đó quá sâu sắc, họ đã giết quá nhiều người.

Những người này đều từng là thủ lĩnh của các bộ phận ở huyện Nguyên Giang, bao gồm Trương Long, Ma Tử, Điều Ca, Cao Tuyền. Lúc này, họ đều đang mai phục ở phía đối diện.

Đống đá chặn đường là do họ tạo ra. Cung tên bên người Triệu Khang đều được buộc vào ống trúc chứa thuốc nổ.

Trong thời gian Triệu Khang rời khỏi huyện Nguyên Giang, Trương Long đã dẫn người nghiên cứu ra thành quả này. Họ biết rõ thời gian cháy của dây dẫn và có thể kiểm soát uy lực lớn nhỏ của vụ nổ.

Vì vậy, ở huyện Nguyên Giang có thêm một số người bị cụt tay hoặc cụt chân. Họ đều là những anh hùng đã hy sinh vì sự nghiệp nghiên cứu khoa học.

Trên tay Triệu Khang cầm một cuốn sách nhỏ ghi chép kỹ thuật chế tạo thuốc nổ thu nhỏ. Việc nghiên cứu này Triệu Khang không tham gia, mà hoàn toàn do Trương Long dẫn dắt.

Hắn ta thậm chí còn nghĩ đến việc chế tạo địa lôi và lựu đạn, nhưng không biết bao giờ mới có thể hoàn thành.

Bỗng nhiên, một bóng người gầy gò xuất hiện từ trong rừng rậm. Đó là một người đàn ông tên là “Ăn Không No”.

“Chủ nhân!” Ăn Không No vội vã nói: “Sắp đến rồi, nhiều nhất nửa nén nhang, khoảng ba bốn mươi người, ngoại trừ ba cỗ xe ngựa còn lại đều là hộ vệ.”

“Chiếc xe lớn nhất ở phía sau.”

Triệu Khang nở một nụ cười tàn nhẫn: “Lũ chó con, khách đến nhà rồi!”

Tiếng cười tàn ác vang vọng khắp rừng rậm, khiến da đầu mọi người tê dại. Họ nhao nhao cầm lấy cung tên, đao kiếm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Triệu Khang mở miệng: “Nhớ kỹ, bên trong có một nữ tử không thể động, nàng quá lợi hại chúng ta đánh không lại, cừu nhân của ta cũng không phải hấn, cái khác một cái cũng không lưu!”

“Hiểu rồi!”

“Ăn không no, đi thông báo cho đám Điếu ca.”

—

Xe ngựa chậm chậm tiến lên, các thị vệ hai bên không mấy để ý. Diệp Hồng Tuyết vén rèm xe nhìn ra xung quanh, bỗng nhiên cảm thấy bất an.

Hai bên là núi, con đường gập ghềnh ở giữa tạo thành địa điểm lý tưởng để phục kích.

Không hiểu sao, nàng lại nghĩ đến Triệu Khang.

Xe ngựa tiếp tục di chuyển, không lâu sau đoàn xe dừng lại. Diệp Hồng Tuyết gọi một thị vệ đến: “Đi xem có chuyện gì xảy ra?”

Thị vệ nhanh chóng quay lại báo cáo: “Thưa tướng quân, đường phía trước bị đá tảng chắn lại, có thể do mưa to mấy ngày trước từ trên núi lở xuống.”

“Trùng hợp vậy sao?” Diệp Hồng Tuyết nhíu mày.

Lý Mộc Thanh cũng xuống xe ngựa, khó chịu nói: “Đường bị chặn còn không mau dọn dẹp!”

Đúng lúc này, một tiếng hét vang lên từ trong núi: “Lý Mộc Thanh!”

“Ai dám gọi thẳng tên bọn điện hạ!” Lý Mộc Thanh tức giận, tưởng rằng có người trong đám thị vệ hô to.

Diệp Hồng Tuyết lập tức biến sắc!

Đây là giọng của Triệu Khang!

Ngay sau đó, giọng nói vang lên một lần nữa: “Chính là tên khốn kiếp kia, nổ chết hẳn cho lão tử!”

“Không ổn! Tam điện hạ mau lui lại!” Diệp Hồng Tuyết quát lớn.

Lưu Hán Long ở phía trước nhất vẫn đang ngơ ngác, trong không khí bỗng tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc. Ngay sau đó, hơn trăm mũi tên nhọn bắn ra từ trong rừng rậm.

Lý Mộc Thanh vội vàng trốn vào xe ngựa bên cạnh, vừa đỡ tên vừa hô to: “Diệp tướng quân cứu mạng!”

Chỉ thấy một bóng người tuyệt đẹp bay lên trời, hai tay hướng ra ngoài rung lên, một luồng chân khí vô hình bùng nổ, quét tung vô số mũi tên.

Tuy nhiên, ngay sau đó Diệp Hồng Tuyết cảm thấy có gì đó không ổn. Kế tiếp, vô số tiếng nổ mạnh vang lên.

Tiếng âm ỉ khiến màng nhĩ của nàng ù tai!

Đây là loại cung tên gì vậy!

Diệp Hồng Tuyết, nữ tướng quân vô địch sa trường, cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Mẹ nó, cái con đàn bà chết tiệt này, lão tử không cho người
mông mở hoa không được!”

Nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết ngăn cản tất cả mũi tên, Triệu
Khang tức giận giơ chân. Vòng tấn công đầu tiên đã bị một
mình Diệp Hồng Tuyết ngăn cản một cách ngoạn mục!

Vì thế tiến công bị cản trở, Triệu Khang cũng không cần ra
lệnh.

Đám “chó hoang” bắn ra đợt mưa tên thứ hai, trong lòng cũng
hiểu vì sao lão gia nhà mình không cho họ động thủ với nữ tử
kia.

Con mẹ nó! Quá lợi hại!

Đợt mưa tên thứ hai ập đến, Diệp Hồng Tuyết trong lòng kinh
hãi. Thế công chặt chẽ như vậy giống như một đội quân được
huấn luyện nghiêm chỉnh.

Diệp Hồng Tuyết một lần nữa vận công muốn ngăn cản,
nhưng lần này mũi tên đều nhắm vào Lưu Hán Long và Lý
Mộc Thanh, buộc nàng phải di chuyển.

Mỗi mũi tên được gắn thuốc nổ nặng khoảng ba trăm gram,
khiến tầm bắn và độ chính xác bị hạn chế.

Tuy nhiên, đây không phải là cung tên bình thường.

Hơn một trăm người cùng lúc bắn ra gần ba mươi kg thuốc nổ,
khiến Triệu Khang toát mồ hôi hột, nhìn những mảnh tro đỏ
tươi bay lả tả trong không khí đầy lo lắng.

“Mẹ kiếp, tốt nhất người hãy sống sót cho lão tử!”

Tiếng nổ vang trời, một ngụm máu tươi phun ra từ miệng Diệp
Hồng Tuyết, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc, nàng rơi từ trên
không trung xuống.

Nàng bị thương nặng!

Đây là loại cung tên khủng bố gì vậy!

Va vào xe ngựa và ngã xuống đất, bất chấp vết thương, Diệp
Hồng Tuyết ngẩng đầu muốn nói gì đó, rồi lại nôn ra một
ngụm máu tươi. Ngay lúc này, nghe thấy tiếng gầm của Triệu
Khang, trong lòng nàng kinh hãi!

“Giết hết cho lão tử! Ngoại trừ con ả đàn bà thối nát kia, tất cả đều chém nát!”

Mắt đỏ ngầu, Triệu Khang vô cùng chấn động trước sức mạnh phi thường của Diệp Hồng Tuyết khi liên tục ngăn cản hai đợt tấn công bằng cung tiễn. Sự phẫn nộ của hắn dâng trào, hắn rút đao trong tay lao xuống đầu tiên, những người phía sau nối gót theo nhau, giống như một đàn chó hoang gào thét dữ dội.

Đây còn là con người sao?

Nhìn những thị vệ được huấn luyện bài bản bỗng lao xuống từ trên núi, không thể gọi họ là con người, họ là những ác quỷ từ địa ngục trở về!

Chương 157 - giết

Có thể làm những thị vệ, hộ vệ cho hoàng tử vương gia, không phải người thường. Họ đều là những chiến binh dũng mãnh được huấn luyện đặc biệt bởi hoàng thất, với sức mạnh và lòng trung thành phi thường.

Tuy nhiên, lúc này, trước sự hung hãn của đám “chó hoang” Nguyên Giang lao xuống từ sườn núi, họ sợ hãi.

Từng tiếng gào thét kích động thần kinh vang vọng từ mọi phía khiến hai chân họ run rẩy, khí thế hoàn toàn bị áp đảo.

Hai đợt tấn công bằng hỏa tiễn mặc dù bị Diệp Hồng Tuyết dùng võ công cao cường ngăn chặn, không gây thiệt hại về người, nhưng cũng khiến Diệp Hồng Tuyết, chiến binh mạnh nhất, bị trọng thương.

Trong tình huống này, làm sao có thể tiếp tục chiến đấu?

Diệp Hồng Tuyết mở to mắt, nhìn Triệu Khang là người đầu tiên lao vào đám đông. Hắn ta vung đại đao không chút do dự, chém thẳng vào đầu một tên thị vệ.

Cái đầu rơi lăn trên mặt đất, máu tươi phun ra như pháo hoa, nhuộm đỏ cả khu vực xung quanh.

Đây vẫn là Triệu Khang mà nàng từng biết?

Diệp Hồng Tuyết tròn tròn mắt, không thể tin nổi!

Kẻ thù sinh yếu đuối, tưởng chừng như tay trói gà không chặt kia, giờ đây đã hóa thân thành ác quỷ, dẫn theo một đàn dã thú tàn sát không thương tiếc những người của nàng.

Nàng thậm chí quên cả việc lên tiếng ngăn cản, chỉ ngây người nhìn Triệu Khang một thân nhiễm huyết, không ngừng vung dao chém giết.

Chiêu thức của hắn tuy thô bạo nhưng lại nhắm vào những điểm chí mạng trên cơ thể con người. Đây không phải là kỹ năng chiến đấu đơn giản mà có thể luyện được chỉ sau vài trận chiến.

Triệu Khang và đám “chó hoang” dưới trướng hắn phối hợp nhịp nhàng, ba người thành một đội tấn công và phòng thủ chặt chẽ. Trong mắt nữ tướng quân Diệp Hồng Tuyết, họ giống như một đội quân được huấn luyện bài bản.

Chỉ trong vòng mười lăm phút ngắn ngủi, hơn ba mươi thi thể đã nằm la liệt trên mặt đất.

Tất cả các thị vệ đều không ai may mắn sống sót, tất cả đều bị chém chết một cách tàn bạo.

Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long, một là Tề quốc Hán Vương, một là Đại Thứ Tư hoàng tử, lúc này sợ hãi đến run rẩy cả người. Đứng quần của Lý Mộc Thanh ướt sũng, hắn chỉ có thể vịn vào xe ngựa để đứng vững, hai chân run rẩy nhìn đám người Triệu Khang từng bước tiến về phía mình.

“Ngươi... ngươi... ngươi muốn làm gì!”

Hắn hỏi một câu hỏi vô nghĩa. Triệu Khang không thèm trả lời.

Lý Mộc Thanh hoảng hốt, nhận ra Triệu Khang, hắn van xin: “Triệu Khang! Ngươi không thể giết ta! Giết ta sẽ liên lụy Càn Quốc! Đại Chu sẽ không tha cho các ngươi, giết ta tất cả các ngươi đều phải chết!”

Triệu Khang nở nụ cười, đá thẳng vào miệng Lý Mộc Thanh, khiến vị Đại Thứ Tư hoàng tử ngã lăn ra đất.

“Lão tử đã đến đây, còn sợ các ngươi trả thù sao?”

Lý Mộc Thanh rên rỉ thảm thiết, ba chiếc răng bị Triệu Khang đá rụng. Vị Đại Chu hoàng tử cao quý giờ đây bị đánh đập tàn

nhân, miệng đầy máu tươi nhưng vẫn van xin tha mạng:

“Thả ta ra Triệu Khang! Người muốn bao nhiêu tiền ta đều cho! Chỉ cần người thả ta!”

Vừa nói, hắn vừa vội vàng lấy ra một xấp ngân phiếu dày cộp từ người. Trước mắt kho báu, Triệu Khang sáng mắt, ném đao trong tay xuống, tiến đến trước mặt Lý Mộc Thanh, ngồi xổm xuống vươn tay ra.

Lý Mộc Thanh nở nụ cười, vừa đưa ngân phiếu cho Triệu Khang vừa nói: “Người yên tâm, chuyện này coi như chưa từng xảy ra. Khi ta trở về Đại Chu sẽ cho người mang tiền đến cho người, chỉ cần người buông tha ta.”

Triệu Khang nhận tiền, gật đầu nói: “Coi như tiền thuốc cho hai vết chém của ta. Tam hoàng tử quả nhiên hào phóng.”

Khi Lưu Hán Long và Diệp Hồng Tuyết thở phào nhẹ nhõm, tin rằng Triệu Khang sẽ không truy cứu nữa, Trương Long bất ngờ lao ra từ phía sau Triệu Khang, giơ đao chém xuống. Một nhát chém, nửa đầu của Lý Mộc Thanh bị cắt lìa.

Máu vàng, đỏ, trắng hòa quyện trên mặt đất. Cho đến chết, khóe miệng Lý Mộc Thanh vẫn cong lên mỉm cười, tưởng rằng Triệu Khang đã tha mạng cho mình.

Cảnh tượng kinh hoàng nhuộm đỏ cả không gian khiến Lưu Hán Long thét chói tai, ngất xỉu ngay lập tức. Diệp Hồng Tuyết hoàn toàn bị sốc, không thể tin nổi vào mắt mình.

Triệu Khang cau mày mắng Trương Long: “Mẹ kiếp, người không thể chờ ta lui ra sau một chút rồi mới chém à?”

Trương Long im lặng, không nói gì. Đám “mặt rỗ” hung hãn lao vào, xé xác Lưu Hán Long thành tám mảnh. Vì hôn mê, Hán Vương chết đi một cách nhẹ nhàng, không hề đau đớn.

Triệu Khang cắt ngân phiếu vào ngực. Diệp Hồng Tuyết nhìn thấy những kẻ khác bắt đầu lục lọi trên thi thể, lấy đi bạc, ngọc bội và mọi thứ có giá trị.

Hành động của họ giống hệt như một lũ sơn tặc, khiến Diệp Hồng Tuyết tưởng chừng như đang nằm mơ trong cơn ác mộng kinh hoàng.

Nhanh chóng thu dọn chiến lợi phẩm, đám người Trương Long và Điều Ca tự động tổ chức nhân lực kéo xác chết vào khe núi, chôn cất và tiêu hủy.

Đây là việc họ đã làm vô số lần, nên vô cùng thành thạo.

Nhìn Diệp Hồng Tuyết ngơ ngác, Triệu Khang thở dài, cởi chiếc áo khoác dính đầy máu và tiến đến: “Người... không sao chứ?”

Diệp Hồng Tuyết định nói gì đó, nhưng vừa há miệng lại phun ra một ngụm máu tươi. Ánh mắt gắt gao nhìn Triệu Khang, cuối cùng không thể chống đỡ, ngất xỉu vì trọng thương.

Trước khi ngất đi, nàng chỉ nghe thấy Triệu Khang mắng một câu...

...

Trong căn phòng rộng rãi, mùi thuốc thảo dược nồng nàn lan tỏa khắp nơi. Diệp Hồng Tuyết từ từ tỉnh lại, mở mắt ra. Theo bản năng, nàng muốn vồ vào tấm giường dưới người để xoay người đứng dậy, nhưng đột nhiên cảm thấy một cơn đau thấu tim lan khắp cơ thể.

Cơ thể mềm nhũn, Diệp Hồng Tuyết rơi trở lại giường. Ngay trước khi nàng kịp đặt câu hỏi, một giọng nói bất đắc dĩ vang lên bên tai: “Đại phu nói, người bị thương không nhẹ, ngũ tạng lục phủ bị chấn động và dòi vị trí, nội thương rất nặng. Hai tháng tới, người không được vận động võ công. Hãy an phận lại đi.”

Diệp Hồng Tuyết nghiêng đầu nhìn sang, thấy Triệu Khang đang ngồi xồm trên mặt đất, quạt một lò lửa nhỏ để nấu canh thuốc. Khuôn mặt thanh tú của hắn giờ đây đã bị hun đen sì.

Hắn còn lầm bầm: “Sắc dược này thật là tốn công sức.”

Diệp Hồng Tuyết ngơ ngác nhìn, trong đầu lại hiện lên cảnh Triệu Khang dẫn người tàn sát đầm máu. Nàng thực sự khó có thể liên tưởng được kẻ sát nhân tàn nhẫn ngày đó và kẻ “thái tử biến thái” trước mắt mình.

“Uống đi.”

Triệu Khang rót canh thuốc vào bát nhỏ, đợi nguội bớt rồi mới bung đến bên giường. Hắn do dự một lát rồi hỏi: “Tự người

uống hay là ta dứt cho?”

Diệp Hồng Tuyết lạnh lùng đáp: “Sao không giết luôn cả ta đi!”

Triệu Khang cười đùa: “Ta nói không nỡ giết ngươi, ngươi có tin không?”

Nhưng trong mắt Diệp Hồng Tuyết chỉ có sự lạnh lùng, không hề dao động bởi lời nói của Triệu Khang.

Thấy vậy, Triệu Khang thở dài, kéo ghế đến bên giường và ngồi xuống. Hắn bình thản nói: “Hai người bọn họ muốn giết ta, ta trả thù có gì sai chứ?”

“Nhưng ngươi biết họ là ai!”

Diệp Hồng Tuyết giận dữ: “Một khi chuyện này bị lộ ra, không chỉ riêng ngươi, mà cả Càn quốc các ngươi cũng sẽ gặp họa lớn!”

“Mỗi người đều bị chém thành nhiều mảnh, thi thể cũng bị đốt sạch sẽ. Gia Ấm quan ngoại hai ba trăm dặm hoang vắng vắng vẻ, ai có thể tra ra được?”

Giọng nói của Triệu Khang đầy vẻ không quan tâm. Diệp Hồng Tuyết tức giận đến mức không thể nói nên lời. Nàng vừa định mở miệng, Triệu Khang đã quát: “An phận một chút!”

Chương 158 - lấy người làm vợ

Diệp Hồng Tuyết sững sốt, có chút bị khí thế của Triệu Khang áp đảo. Nàng há miệng, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Ngươi là ai chứ? Nợ nần giữa chúng ta còn chưa tính, dựa vào đâu mà ta phải nghe lời ngươi!”

Lông mày liễu dựng đứng, Diệp Hồng Tuyết lạnh lùng nói: “Cút ra ngoài! Nếu không, ta sẽ một tát đập chết ngươi!”

Giọng nói đồng đặc, không hề giống như một người bị thương nặng.

Nếu là bình thường, Triệu Khang có lẽ đã sợ hãi bỏ chạy. Tuy nhiên, biết rõ tình trạng cơ thể của nữ tướng quân, hắn không hề nao núng.

“Được rồi, đừng giả vờ nữa. Đại phu đã nói ngươi ít nhất hai ngày sau mới có thể xuống giường. Đến lúc đó muốn đập chết ta thế nào thì cứ việc. Ngoan ngoan nghe lời và há miệng!”

“Ngươi!”

Diệp Hồng Tuyết tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. Làm sao nàng có thể ngoan ngoãn nghe lời hắn?

Thấy vậy, Triệu Khang vươn tay cười hắc hắc: “Đừng ép ta bóp mũi ngươi. Lão phu có cách trị ngươi.”

“Ngươi dám!” Ánh mắt Diệp Hồng Tuyết có chút bối rối.

Nhìn vẻ mặt đê tiện của Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết nhận ra tên này hoàn toàn có thể làm được chuyện đó. Nàng vội vàng nói: “Ta tự mình uống thuốc.”

“Đúng vậy, không uống thuốc thì vết thương sẽ không thể lành được.”

Triệu Khang cười và đưa chén thuốc cho Diệp Hồng Tuyết. Nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết uống hết chén thuốc đắng ngắt mà không hề nhăn mặt, Triệu Khang không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

“Không hổ là nữ tướng quân, thật can đảm!”

Uống xong thuốc, Triệu Khang không nói gì thêm, đứng dậy thu dọn chén thuốc và lò lửa. Nhìn bóng lưng bận rộn của hắn, ánh mắt Diệp Hồng Tuyết có chút phức tạp.

Tên này rốt cuộc đang suy nghĩ gì trong đầu?

Hắn giết Lưu Hán Long và Lý Mộc Thanh, nhưng lại buông tha cho nàng. Hắn không sợ nàng quay về Tề Quốc hay Đại Chu và kể lại chuyện này sao?

Đột nhiên, Diệp Hồng Tuyết hoảng hốt, nhìn Triệu Khang.

“Chẳng lẽ hắn định giữ ta lại đây?”

Thu dọn xong tất cả, Triệu Khang mới ngồi xuống, nhìn Diệp Hồng Tuyết với vẻ dè chừng trong mắt. Hắn nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy?”

Diệp Hồng Tuyết điều chỉnh tâm trạng. Tuy bị thương nặng, nhưng chỉ cần vết thương lành hẳn và công lực hồi phục, Triệu

Khang không thể nào giữ được nàng. Hắn là nàng suy nghĩ quá nhiều.

Nghĩ nghĩ, Diệp Hồng Tuyết hỏi: “Ta hôn mê bao lâu rồi?”

“Không lâu, chỉ một ngày thôi.”

Triệu Khang bình thản nói: “Chúng ta hiện đang ở Gia Dự Quan. Đại phu nói rằng nhờ nền tảng võ học cao cường, người mới có thể sống sót sau vụ nổ. Nếu là người bình thường, có lẽ đã chết sớm.”

Lời nói của hắn ẩn chứa sự ngưỡng mộ. Sống sót sau vụ nổ 30 kg thuốc súng, Diệp Hồng Tuyết quả thực là một người phụ nữ phi thường.

Năm xưa, Triệu Khang cũng từng mơ ước được phiêu lưu giang hồ, nhưng tiếc thay, hắn không gặp được cao thủ nào thu nhận làm đệ tử. Mơ ước giang hồ của hắn cũng tan biến theo đó.

Nghe Triệu Khang nói vậy, ánh mắt Diệp Hồng Tuyết thay đổi. Nàng nghĩ về cây cung tiễn đáng sợ kia, ngay cả với tu vi cao cường của mình, nàng cũng bị thương nặng.

Nếu quân đội Càn Quốc được trang bị loại cung tiễn này, liệu còn ai có thể chống lại họ?

Nàng không thể kiềm chế được, nhìn Triệu Khang đang chìm trong suy tư về giang hồ: “Ta muốn hỏi người một chuyện.”

“Chuyện gì?” Triệu Khang bị cắt ngang suy tư, chép miệng hỏi.

“Mũi tên các người bắn ra là gì?” Diệp Hồng Tuyết khẽ cắn môi đỏ, có chút do dự khi hỏi. Nàng không biết Triệu Khang có thể tiết lộ cho mình bí mật quốc gia này hay không.

Nàng thậm chí còn nghĩ đến khả năng quân đội Càn Quốc đã trang bị loại cung tiễn này, do đó Triệu Khang mới không sợ hãi giết chết Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long ở quan ngoại, hoàn toàn không lo hai nước trả thù.

Triệu Khang nhướn mày cười: “À, chỉ là cung tiễn bình thường gắn thuốc nổ. Sau khi bắn ra, thuốc nổ phát nổ tạo nên uy lực lớn như vậy.”

“Thuốc nổ?” Diệp Hồng Tuyết nhớ lại tiếng nổ kinh hoàng trước đó.

Triệu Khang gật đầu, giải thích thêm cho nàng một chút. Tuy nhiên, hắn không tiết lộ công thức pha chế. Diệp Hồng Tuyết nhận ra Triệu Khang tự chế tạo ra thứ này, nên vô cùng kinh ngạc.

“Thứ này là gì? Thuốc súng đen tuy dễ chế tạo, nhưng so với nitroglycerin để làm thuốc súng vàng, cả về độ an toàn và uy lực đều kém xa. Cái kia mới thực sự lợi hại!”

Triệu Khang thở dài cảm thán, không hề nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt Diệp Hồng Tuyết.

Diệp Hồng Tuyết hỏi: “Thuốc súng nitroglycerin? Đó là thứ gì?”

Triệu Khang đáp: “Thứ đó không dễ dàng chế tạo được. Đừng nghĩ đến nó nữa.”

Chính hắn cũng không phải là Nobel, nên nitroglycerin cũng không phải ai cũng có thể làm ra được.

“Triệu Khang!” Diệp Hồng Tuyết đột nhiên kêu lên.

Triệu Khang nhìn sang, nhận ra ánh mắt Diệp Hồng Tuyết đã thay đổi. Nếu như trước đây còn có chút phần nộ và cảnh giác, giờ đây trong mắt nữ tướng quân nhìn hắn tràn đầy niềm vui sướng, xen lẫn sự ngưỡng mộ không thể diễn tả bằng lời.

“Có chuyện gì vậy?”

Hắn nghi ngờ hỏi.

Diệp Hồng Tuyết cố gắng ngồi dậy, nhưng vì bị thương nên không thể tự làm. Triệu Khang chỉ có thể giúp đỡ một tay.

Dựa vào đầu giường, mái tóc đen rủ xuống, dung nhan hơi tái nhợt khiến cho khí chất anh hùng của Diệp Hồng Tuyết dịu dàng hơn hẳn, mang vẻ đẹp nữ tính đặc biệt.

“Theo ta về Cảnh Quốc đi.”

Triệu Khang sửng sốt: “Sao lại nói chuyện này?”

Diệp Hồng Tuyết với vẻ mặt nghiêm túc nhìn người trước mắt: “Chỉ cần ngươi theo ta về Cảnh Quốc, ta có thể thuyết phục bệ

hạ phong chức Quốc Sư cho ngươi.”

Nữ tướng quân không thể kiềm chế được sự phấn khích. Bằng vệ sinh Nguyên Giang hay thuốc súng mà Triệu Khang đề cập đều là những phát minh vô cùng quan trọng đối với Cảnh Quốc.

Trong các nước phương Bắc, Đại Chu là quốc gia hùng mạnh nhất, Tề Quốc xếp thứ hai. Cảnh Quốc tuy kém Càn Quốc một chút, nhưng vẫn hơn xa các nước khác. Nếu có thể đưa Triệu Khang về Cảnh Quốc, góp phần giúp đất nước phát triển mạnh mẽ, Diệp Hồng Tuyết tin chắc rằng trong tương lai, Cảnh Quốc sẽ trở thành một trong những cường quốc hàng đầu.

Triệu Khang cười khẽ, lắc đầu nói: “Chẳng phải ta đã nói với ngươi rằng ta là người Càn Quốc sao?”

“Một số quan lại Càn Quốc vốn đã không ưa thích ngươi. Khi ngươi vắng mặt trong trận thi văn chương thứ hai, những quan lại đó đã lập tức tung tin đồn thất thiệt về ngươi.”

“Càn Quốc có thể cho ngươi những gì, Cảnh Quốc chúng ta cũng có thể cho ngươi. Chỉ cần ngươi đồng ý theo ta về Cảnh Quốc, ngươi sẽ được hưởng vinh hoa phú quý, quan chức cao sang, tùy ý lựa chọn. Đừng vì một Càn Quốc không hiểu thấu giá trị của ngươi mà đánh mất cơ hội này.”

Triệu Khang tắc lưỡi: “Nghe cũng có vẻ hấp dẫn đấy.”

“Thế nào? Theo ta về Cảnh Quốc đi.” Nữ tướng quân cảm thấy vui vẻ.

Tuy nhiên, Triệu Khang lại lắc đầu: “Không hay lắm. Với ta, ở đâu cũng giống nhau.”

“Ngươi!”

Diệp Hồng Tuyết tức giận đến mức suýt tái phát vết thương. Nhìn vẻ mặt bình thản của Triệu Khang, nàng càng thêm bức bối nhưng không thể làm gì. Nếu lúc này không bị thương, nàng đã dùng vũ lực để ép buộc Triệu Khang.

Quyết tâm thay đổi suy nghĩ của Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết đưa ra quyết định táo bạo: “Triệu Khang, chỉ cần ngươi theo ta về Cảnh Quốc và cống hiến sức lực cho đất nước, sau khi trở về, ta Diệp Hồng Tuyết sẽ gả cho ngươi!”

Triệu Khang kinh ngạc, hoảng sợ: “Không phải chứ, người nói thật hả?”

Diệp Hồng Tuyết nhìn phản ứng của hắn, tức giận đến mức muốn cắn chết: “Người nói có nguyện ý hay không đi!”

Chương 159 - không dám là địch

Ah, cái này!

Nhìn Diệp Hồng Tuyết, Triệu Khang không khỏi bối rối. Hai lần tiếp xúc thân mật đã khiến hắn nảy sinh tình cảm với nữ tướng quân kiều diễm này.

Lời đề nghị táo bạo của Diệp Hồng Tuyết khiến Triệu Khang không thể không động tâm. Tuy nhiên, việc phải đi theo nàng về Cảnh Quốc là điều quá sức đối với hắn.

Nhìn Triệu Khang trầm mặc, Diệp Hồng Tuyết khẽ mỉm cười. Nàng không chỉ là một dũng tướng sa trường mà còn là một người thông minh, mưu trí.

“Nếu người theo ta về Cảnh Quốc, ta sẽ đề cử cho bộ hạ phong chức vị thế tập cho người. Như vậy, người có thể giúp đỡ ta rất nhiều.” Diệp Hồng Tuyết nói.

“Là một nữ nhi, ngồi lên vị trí Đại tướng quân Cảnh Quốc không phải là chuyện dễ dàng. Nhiều người trong triều đình chỉ chực ta sơ hở để hạ bệ, đưa người của họ lên thay.”

“Ở Cảnh Quốc, ta phải cẩn thận từng bước đi. Lần này, trong cuộc thi văn chương, người đã chiến thắng. Sau khi ta trở về, quần thần có thể sẽ gây áp lực lên bộ hạ, buộc tội ta.”

Diệp Hồng Tuyết vừa trách móc, vừa thể hiện sự yếu đuối, khiến Triệu Khang cảm thấy bối rối và áy náy.

“Ta không nghĩ rằng người đang ở trong một tình huống tồi tệ như vậy và đổ lỗi cho ta.” Triệu Khang thở dài, vươn tay vuốt mái tóc đen của Diệp Hồng Tuyết.

“Hãy đi Cảnh Quốc giúp ta. Ta sẽ toàn lực ủng hộ người, để người thi triển tài năng và hoài bão của mình.” Diệp Hồng Tuyết khẽ nói.

Hai người nhìn nhau trìu mến, rồi trao nhau nụ hôn nồng nàn.

Sau năm phút say đắm, họ buộc phải tách ra vì thiếu dưỡng khí.

Diệp Hồng Tuyết nhìn Triệu Khang với ánh mắt đắm đuối, còn Triệu Khang thì mặt đỏ bừng.

“Ta đã quyết định!” Triệu Khang vung tay lên, nói một cách dứt khoát.

Diệp Hồng Tuyết mỉm cười hạnh phúc: “Vậy khi nào chúng ta về Cảnh Quốc?”

“Về Cảnh Quốc ư?” Triệu Khang ngạc nhiên. “Ta nói là mang người về Càn Quốc! Ta hiện là Quốc sư! Ta sẽ phong chức Đại tướng quân cho người, thống lĩnh toàn quân! Ai dám chống lại người, ta sẽ giết chết chúng!”

“Ta sẽ mang binh, còn người làm quân sư của ta. Chúng ta sẽ đánh trở về Cảnh Quốc, hạ gục tất cả những kẻ làm khó người!”

Diệp Hồng Tuyết tức giận: “Sao người không chết đi!”

Diệp Hồng Tuyết tức giận đến mức run người, đá Triệu Khang văng ra ngoài. May mắn thay, hắn đã né kịp.

Nàng sắp nổ tung. Vừa nghĩ cách mang hắn về Cảnh Quốc, hắn lại toan tính mang nàng về Càn Quốc thống nhất thiên hạ!

Do bị thương nặng, cú đá vừa rồi khiến Chân Hỏa của Diệp Hồng Tuyết bùng phát, một tia máu đỏ tươi trào ra khóe miệng. Triệu Khang hoảng hốt vội vàng tiến đến: “Người làm sao vậy!”

Diệp Hồng Tuyết lật người, đè Triệu Khang xuống giường. Tuy tu vi chưa hồi phục, nhưng đối phó với một người bình thường như Triệu Khang vẫn không khó.

“Theo ta về nước!”

“Đừng làm loạn, người đang chảy máu!”

“Ta muốn người theo ta về Cảnh Quốc!” Diệp Hồng Tuyết kiên quyết, không buông tay.

Triệu Khang sợ giãy giụa sẽ làm nặng thêm thương thế của nàng nên không chống cự. Nằm trong vòng tay mỹ nhân này cũng không tệ, phải không?

“Theo ta về nước được không?”

Nhận ra thương thế nặng nề trong cơ thể, Diệp Hồng Tuyết hiểu rằng hiện tại không thể cưỡng ép Triệu Khang. Giọng nói của nàng mang theo chút van xin.

Triệu Khang thở dài, kéo Diệp Hồng Tuyết đứng dậy, lấy khăn lụa lau máu tươi khôe miệng cho nàng.

Đỡ Diệp Hồng Tuyết nằm xuống, hắn nói: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Dù không nói gì, nhưng Diệp Hồng Tuyết biết rằng mình đã nhận được câu trả lời.

Ngày hôm sau, Triệu Khang lại sắc thuốc cho nàng. Sau hai ngày, nhờ nền tảng võ công thâm hậu nhiều năm, Diệp Hồng Tuyết đã có thể tự do đi lại.

Triệu Khang chăm sóc nàng năm ngày, cuối cùng thương thế của Diệp Hồng Tuyết đã ổn định.

Sắp đến lúc chia tay.

Trong phòng, Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết ngồi đối diện nhau, trước mặt là rượu và thức ăn. Năm ngày ở bên nhau khiến mối quan hệ của họ trở nên đặc biệt.

Cơ thể dần gửi sau những khoảnh khắc say đắm, nhưng họ lại thuộc về hai quốc gia khác nhau, một phần bất đắc dĩ.

“Chữa khỏi thương cho ta để ta mang người đi, người cũng không thể chống cự?” Diệp Hồng Tuyết nhìn ly rượu, mỉm cười chua xót, dung nhan tuyệt mỹ.

Triệu Khang rót rượu, mỉm cười nói: “Người sẽ không làm như vậy. Giống như lần trước, nếu người ra tay là người, ta đã chết rồi.”

“Có vẻ như ta nên hồi hận.”

Diệp Hồng Tuyết uống cạn rượu trong ly, đặt ly xuống bàn với vẻ bất lực.

“Về chuyện của Lưu Hán Long và Lý Mộc Thanh, ta sẽ không bàn luận. Tuy nhiên, Tề quốc và Đại Chu sẽ không ngừng hành động, thậm chí có thể lợi dụng cơ hội này để gây khó

khăn cho Càn quốc. Các ngươi hãy tự giải quyết vấn đề này một cách thấu đáo.”

“Hy vọng rằng, khi đó, ta sẽ không phải đối mặt với ngươi trên chiến trường,” Triệu Khang nói sau một khoảng lặng.

Diệp Hồng Tuyết nhú mày: “Ngươi tự tin lắm sao?”

“Dù Tiêu Linh Lung có thắng trong trận chiến đó cũng chỉ là may mắn. Nếu ba quốc gia này đồng lòng, Càn quốc đã sớm không còn tồn tại, và chúng ta sẽ không phải đối mặt với những rắc rối như hiện tại.”

“Ngươi cũng biết, ta không phải là người hay nói,” Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi nói tiếp, “Cách đây vài tháng, Bộ Binh và Bộ Công của Càn quốc đã nghiên cứu việc sử dụng thuốc súng trên chiến trường. Ngươi, với kinh nghiệm chỉ huy quân đội và đã từng trải qua sức mạnh của nó, chắc hẳn hiểu rõ ý nghĩa của việc này.”

“Khi tiếng nổ lớn vang lên, ngay cả những kỵ binh và chiến mã đã được huấn luyện đặc biệt cũng không tránh khỏi hoảng loạn. Nỗi sợ hãi của con người trước những điều không biết luôn là lớn nhất.”

Nói một cách nghiêm túc, những lời của Triệu Khang không khác gì phản quốc, nhưng hắn không quan tâm, bởi vì trong thế giới này, hắn thực sự không có bất kỳ tình cảm nào với gia quốc.

Hắn không trực tiếp nổi loạn để thành lập chủ nghĩa xã hội, nên cảm ơn trời đất rồi.

Sau khi nghe Triệu Khang nói xong, Diệp Hồng Tuyết rơi vào suy tư, sau đó hỏi: “Nếu ba quốc gia liên minh và tiến hành chiến dịch trừng phạt, dù các ngươi có thuốc súng, liệu chúng ta có cơ hội chiến thắng không?”

“Điều đó phụ thuộc vào việc các ngươi có đồng lòng hay không. Từ xưa đến nay, không có ai sống thọ vì kết bạn, cũng không ai chết non vì ngừng chiến. Ban đầu, các ngươi có thể thắng một vài trận, nhưng chỉ cần thuốc súng được sử dụng trên chiến trường, bất kỳ quốc gia nào cũng sẽ bị tổn thương nặng nề, và đó sẽ là lúc Càn quốc phát huy sức mạnh.”

“Chỉ là, quốc gia nào sẽ đối phó với thuốc súng này, cũng đủ để các ngươi bận rộn một thời gian, làm sao có thể chiến thắng?”

Diệp Hồng Tuyết thở dài, nàng đã hoàn toàn hiểu được Triệu Khang nói đúng, có vẻ như sau này không thể đối đầu với Càn quốc. Nghĩ đến đây, cô bất giác cảm thấy hoang mang, nhìn Triệu Khang.

Chương 160 - tức giận Nữ Đế

Không thể cùng Triệu Khang là địch sao?

Diệp Hồng Tuyết cảm thấy bất an trước ý nghĩ không ngờ tới của mình, ánh mắt lướt qua Triệu Khang, người vẫn giữ vẻ điềm tĩnh như không có gì xảy ra. Trong lòng nữ tướng quân lúc này, sự do dự chất chứa như biển cả, nàng khao khát được đưa Triệu Khang đi cùng, bởi nàng nhìn thấy trong hắc tiêm năng vô hạn. Nhưng Triệu Khang là một con người thực thụ, liệu có thể ép buộc hắn đi cùng? Nếu hắn không muốn, thì liệu có cách nào khiến hắn phục vụ Cảnh quốc?

Sau hàng ngàn suy nghĩ, cuối cùng Diệp Hồng Tuyết chỉ còn biết thở dài trong bất lực và đứng dậy nói: “Ta đã hiểu.”

Triệu Khang cũng đứng lên, trong lòng hắn vừa nghĩ rồi nói: “Có lẽ chúng ta không nên trở thành kẻ thù của nhau.”

Diệp Hồng Tuyết nhướng mày, hiểu ý Triệu Khang: “Ngươi đề cập đến việc liên minh Càn Cảnh?”

“Đúng vậy, với sức mạnh của Tề quốc và Đại Chu, thực lực quân sự của họ xa vượt qua Càn quốc và Cảnh quốc, hai nước chúng ta có thể âm thầm liên minh.”

Ánh mắt Diệp Hồng Tuyết sáng lên, nàng thực sự không nghĩ tới điểm này, có lẽ trong quá khứ nàng cũng không bao giờ nghĩ như vậy. Bởi vì liên minh với các quốc gia Càn yếu ớt không mang lại lợi ích gì. Nhưng bây giờ có Triệu Khang, chỉ cần có thời gian, Càn quốc chắc chắn sẽ thịnh vượng. Nếu có thể kết minh vào lúc này, Cảnh quốc có thể thu được lợi ích từ đó.

Càng suy nghĩ, Diệp Hồng Tuyết càng cảm thấy hứng thú: “Ta sẽ trở về và thảo luận với bộ hạ, người có thể xác nhận việc này được không?”

Triệu Khang mỉm cười: “Đừng quên, bây giờ ta là Quốc Sư của Càn Quốc, khi ta lên tiếng, Nữ Đế bộ hạ chắc chắn sẽ không từ chối!”

“Thật tốt quá!” Nỗi buồn bực và sự không cam lòng trong lòng Diệp Hồng Tuyết được quét sạch, nhìn Triệu Khang, nàng cảm thấy hài lòng.

Triệu Khang cười nói: “Sau một thời gian nữa, băng vệ sinh sẽ được chuẩn bị xong, chúng ta có thể tận dụng cơ hội này để ký kết hiệp ước.”

“Vậy thì quyết định như vậy!”

Mọi việc đã được quyết định, Diệp Hồng Tuyết không muốn kéo dài thêm, nàng và Tiêu Linh Lung đều là những người quan tâm đến đất nước, cần phải lập tức trở về.

Triệu Khang mua một con ngựa tốt và đưa Diệp Hồng Tuyết đến biên giới. Nữ tướng quân lúc này tâm trạng rất tốt, cười nhận dây cương từ tay Triệu Khang: “Người không muốn đi cùng ta sao? Người đã hứa trước đó mà.”

Triệu Khang cười vỗ nhẹ vào mông ngựa và nói mạnh mẽ: “Dù ta không đi cùng người lúc này, sớm muộn gì người cũng sẽ thuộc về ta!”

“Ta sẽ xem người có thực sự có khả năng đó không!” – Diệp Hồng Tuyết cười, khiến người qua đường xung quanh đều ngẩn ngơ.

Hai người gật đầu chào nhau, nữ tướng quân rời đi như vậy. Triệu Khang nhìn theo bóng dáng Diệp Hồng Tuyết biến mất ở cửa khẩu, hắn không lưu luyến nữa. Trong thời gian này, việc chăm sóc Diệp Hồng Tuyết đã tiêu tốn không ít thời gian của hắn, và thời hạn nửa tháng cũng sắp kết thúc, hắn cần phải nhanh chóng trở về kinh đô. Dù nhanh hay chậm, Triệu Khang cũng mất đúng mười ngày để trở lại kinh đô của Càn Quốc.

Hôm nay là ngày triều hội, nhưng văn võ bá quan vẫn chưa hạ triều. Nhờ có lệnh bài của Triệu Khang, thị vệ hoàng cung không dám ngăn cản, dễ dàng cho hắn vào hậu cung.

Vừa mới ngồi xuống, hoàng tử điện hạ đã nhận được tin tức Triệu Khang về và vội vàng chạy đến xem náo nhiệt.

“Triệu Khang, người tưởng rằng lên làm quốc sư rồi thì có thể bay hả? Gần một tháng nay không thấy bóng dáng người đâu, người cứ chờ đại tử ta xuống triều để trừng trị người đi!” Tiêu Huyền Sách cười tủm tỉm ngồi xuống. Triệu Khang là người phụ trách dạy hần đọc sách, nhưng gần một tháng nay Triệu Khang không có ở đây, khiến hần nhàn rỗi và buồn chán. Hôm qua, vì nhắc đến chuyện của hần mà Nữ Đế còn nổi giận lôi đình.

Triệu Khang trợn trắng mắt: “Muốn xem ta chê cười à? Cẩn thận hôm nay ta cho người chép mười quyển sách!”

“Đi chơi không mang theo ta thì thôi, trở về còn dám phạt ta chép sách!”

Vừa nghe vậy, Tiêu Huyền Sách lập tức nhào tới định bóp chết Triệu Khang. Triệu Khang né tránh trái phải, đúng lúc này, thái giám bên ngoài ngự hoa viên cao giọng nói: “Bệ hạ đến!”

Tiêu Huyền Sách vội vàng thu tay lại và đứng nghiêm chỉnh một bên. Triệu Khang cũng vội vàng đứng dậy và chỉnh lại tư thế.

Cả hai, một lớn một nhỏ, đều là những người không sợ trời không sợ đất. Duy chỉ có sợ Tiêu Linh Lung.

Tiêu Linh Lung vẫn mặc triều phục, hiển nhiên là vừa nghe tin Triệu Khang trở về đã lập tức chạy đến. Sau khi nhìn lướt qua Tiêu Huyền Sách, Tiêu Linh Lung thản nhiên nói: “Ngoại trừ quốc sư đại nhân, những người khác đều lui ra.”

Tiêu Huyền Sách nhìn Triệu Khang với ánh mắt đặc chí khi người gặp họa, rồi vội vàng rời đi.

Ngự hoa viên rộng lớn bỗng chốc chỉ còn lại hai người. Tức giận thực sự là nghiêm túc, có chút thâm người.

Triệu Khang cúi mắt xuống, không cần nhìn cũng biết Nữ Đế đang nhìn hần với ánh mắt đầy lửa giận.

Quả nhiên, chỉ sau một khắc, Nữ Đế đã nổi giận mắng to: “Được lắm! Người tưởng rằng mình là quốc sư nên trẫm không thể trị được người sao?”

“Biến mất suốt 25 ngày, ngươi có biết có bao nhiêu đại thần đã bắt đầu luận tội ngươi hay không?”

“Ngươi còn có chút trách nhiệm đứng đầu bách quan sao?”

Triệu Khang chợt dạ cúi đầu không dám cãi lại. Trong lòng hắn nghĩ, Tiêu Linh Lung đang tức giận như vậy, làm sao có thể báo cáo tin tức về việc hắn giết chết Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long?

Thấy Triệu Khang không có bất kỳ lời biện giải nào, Tiêu Linh Lung cũng dễ chịu hơn một chút. Hừ lạnh một tiếng, Tiêu Linh Lung nói: “Lần này trăm sẽ tha cho ngươi, nhưng nếu còn lần sau, trăm sẽ trừng trị ngươi thích đáng!”

“Bệ hạ đừng nóng giận, đừng nóng giận, tức hồng thân thể không tốt. Hãy nghe thần từ từ giải thích.”

Triệu Khang ngẩng đầu lên, nở nụ cười và mời Tiêu Linh Lung ngồi xuống.

“Bệ hạ, thần trong khoảng thời gian này cũng không nhàn rỗi đâu.”

Triệu Khang đã cân nhắc kỹ lưỡng trong nửa ngày và đã nghĩ ra cách mở lời: “Thần đưa Trương tiên sinh đi huyện Nguyên Giang và sau đó đi gặp Diệp Hồng Tuyết.”

“Diệp Hồng Tuyết?” Nghe đến cái tên này, Tiêu Linh Lung trở nên nghiêm túc. Đây không phải là một nhân vật đơn giản!

Triệu Khang nói: “Đúng vậy, dưới sự khuyên bảo ba tác lược không mục nát của thần, Diệp Hồng Tuyết đã đồng ý trở về thuyết phục Hoàng đế Cảnh quốc và Càn quốc chúng ta lên lút liên minh. Sau này, dù là thông thương hay bất cứ việc gì khác cũng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.”

“Thật ư?” Nữ Đế bệ hạ vô cùng kinh ngạc và vui mừng. Triệu Khang không bao giờ lừa dối nàng, dù chỉ là một câu nói. Hóa ra hắn đi làm việc này, Tiêu Linh Lung chợt cảm thấy hai má mình nóng bừng, là do nàng đã trách lầm hắn.

Có thể kết minh với Cảnh quốc là một điều vô cùng tốt đẹp đối với Càn quốc. Nghĩ đến việc mình vừa rồi không phân biệt đúng sai đã mắng chửi Triệu Khang một trận, Tiêu Linh Lung

cảm thấy hơi ngượng ngùng. Lúc này xung quanh không có ai, nàng cất giọng thấp nhẹ: “Vậy là trẫm đã trách lầm quốc sư.”

“Không có gì đâu.” Triệu Khang lập tức mượn cơ hội này để nịnh hót: “Tận trung vì bệ hạ là tâm nguyện lớn nhất trong đời Triệu Khang. Dù sao, thần còn muốn bệ hạ trở thành vợ của mình.”

“Ngươi! Đừng nói bậy!” Tiêu Linh Lung ghen lời, nhớ lại chuyện ngày hôm đó ở ngự thư phòng, khi Triệu Khang mập mạp hôn nàng và táo bạo tuyên bố muốn nàng làm con dâu nhà Triệu.

Thằng khốn này càng lúc càng to gan!

Triệu Khang cười đùa một tiếng, thấy cơn giận của Tiêu Linh Lung đã nguôi đi phần nào, hắn liền thuận miệng nói: “Đúng rồi bệ hạ, có chuyện thần quên nói.”

“Chuyện gì?” Tiêu Linh Lung tức giận hỏi, nhưng thấy hắn đã lôi kéo Cảnh quốc kết minh, nàng cũng không so đo với hắn nữa.

Triệu Khang thần nhiên nói: “Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long đã bị thần giết chết.”

Tiêu Linh Lung sửng sốt, sau đó cả người run rẩy đứng dậy: “Ngươi... ngươi... ngươi nói cái gì?”

“Khụ khụ, bệ hạ đừng kích động. Không phải là... Trời ơi... Người đâu... Bệ hạ ngất đi rồi!”

Chương 161 - Diên đảo đảo phượng

Thái Y Viện.

Nhìn Nữ Đế bệ hạ bất tỉnh mê man trên giường bệnh, một đám thái y già lúng túng, loay hoay bắt mạch, châm cứu. Một vị thái y hỏi: “Quốc sư đại nhân, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“À... có lẽ là do thời tiết quá nóng gần đây? Ta đây cũng đổ mồ hôi.” Triệu Khang lảng tránh ánh mắt của mọi người.

Thái y sửng sốt: “Thời tiết nóng ư? Sắp thu rồi mà.”

“Nói nhảm gì! Mau làm cho bệ hạ tỉnh lại mới là chuyện chính! Sao nửa ngày rồi vẫn không tỉnh, các người không phải là lang băm à!” Quan lớn quát nạt, các thái y không dám cãi lại.

Rốt cục, Nữ Đế bệ hạ cũng tỉnh lại! Nhưng bỗng nhiên, một tiếng gầm phẫn nộ vang vọng khắp căn phòng: “Triệu Khang! Di, tình huống này không ổn!”

Triệu Khang vội vàng định bỏ chạy, nhưng cửa viện đóng sầm lại. Hắn hoảng hốt quay người lại, cảm nhận một lực hút khổng lồ từ phía sau truyền đến.

Không cần nghĩ cũng biết, Nữ Đế bệ hạ thực sự nổi giận, và đang sử dụng tu vi võ đạo.

Các thái y sợ hãi quỳ rạp xuống đất không dám ngẩng đầu. Tiêu Linh Lung một tay bóp cổ áo Triệu Khang, phẫn nộ nói: “Tất cả ra ngoài! Không ai được đến gần gian phòng này trong phạm vi trăm bước, nếu không, giết không tha!”

Các thái y vội vã chạy trốn. Triệu Khang xoay người lại, đối diện với đôi mắt đẹp như muốn phun lửa của Tiêu Linh Lung.

“Cái kia, bệ hạ, đừng tức giận, tức giận hỏng thân thể không tốt...”

“Người muốn tức chết trăm sao!” Tiêu Linh Lung không để Triệu Khang nói hết lời, liền nhảy xuống giường, túm lấy cổ áo hắn. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng tràn đầy vẻ giận dữ: “Nói rõ ràng cho trăm biết chuyện gì đã xảy ra!”

Tề quốc Hán Vương, Đại Chu Vương triều tam hoàng tử, lại bị Triệu Khang giết!

Tiêu Linh Lung cảm thấy trời sập xuống.

Nếu Tề quốc và Chu quốc vì vậy mà phát binh, Càn quốc sẽ lâm vào cảnh nguy khốn!

Triệu Khang vội vàng giải thích: “Bệ hạ, chuyện này là do ta...” Hắn kể lại mọi chuyện một cách đơn giản và nói thêm: “Bệ hạ yên tâm, ta đã xử lý mọi việc rất gọn gàng, chuyện này tuyệt đối sẽ không bị lộ ra ngoài. Ta đếm kỹ, tổng cộng có một trăm ba mươi một người biết chuyện này, bao gồm cả bệ hạ.”

“Tuyệt đối sẽ không có người thứ một trăm ba mươi hai biết!”

Tiêu Linh Lung cảm thấy mình sắp học máu. Hơn một trăm người biết hắn giết chết thành viên hoàng thất của hai nước, mà hắn lại nói mình xử lý mọi việc rất gọn gàng!

“Xác định thi thể đều bị thiêu hủy rồi!” Tiêu Linh Lung run rẩy nói. Việc đã làm, nàng cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Triệu Khang gạt đầu: “Yên tâm đi, đã cháy thành tro rồi. Ta cam đoan cho dù cha mẹ bọn họ có mặt cũng không nhận ra.”

“Ngươi! Thật sự là đáng chết a! Ngươi làm sao lại dám!” Nhìn gương mặt Triệu Khang, Tiêu Linh Lung chỉ muốn bóp chết hắn: “Nhớ kỹ, ngươi chưa từng rời khỏi huyện Nguyên Giang. Vậy những người dưới tay ngươi?”

“Bệ hạ yên tâm, bọn họ theo ta rất nhiều năm, cùng nhau từ trong đồng người chết lẫn lộn ra tới, tuyệt đối trung thành.”

Thấy Tiêu Linh Lung buông lỏng cổ áo, Triệu Khang cũng thờ phào nhẹ nhõm. Nhìn Nữ Đế bệ hạ có chút thất thần và lo lắng, hắn cũng cảm thấy áy náy.

Hắn biết Tiêu Linh Lung rất quan tâm đến Càn quốc, gánh vác toàn bộ trách nhiệm của quốc gia trên vai, khiến hắn vô cùng xót xa.

Vì vậy, hắn đã từ chối lời đề nghị của Diệp Hồng Tuyết về việc đi đến Cảnh quốc, mặc dù hắn cũng có chút rung động trước người phụ nữ xinh đẹp này.

“Bệ hạ~”

“Ngươi còn muốn làm gì nữa!” Tiêu Linh Lung tức giận không biết trút giận vào đâu.

Triệu Khang bĩu môi: “Ta chỉ muốn nói rằng người nên nghỉ ngơi thật tốt. Xem kìa, tinh thần của người tệ hại đến mức nào.”

“Các ngươi có làm cho trẫm bớt lo lắng hay không! Hôm nay chuyện này xảy ra, ngày mai chuyện kia xảy ra, ngươi lại dám trực tiếp giết chết thành viên hoàng thất!”

Nói xong, nước mắt đã lăn dài trên má Tiêu Linh Lung. Nàng thực sự quá mệt mỏi!

Triệu Khang hoảng hốt: “Này này, bệ hạ đừng khóc. Người ngoài nhìn thấy còn tưởng rằng ta làm gì người.”

“Cút khỏi đây!”

Triệu Khang đương nhiên không thể đi. Dù ngu ngốc trong tình yêu, hắn cũng biết lúc này Tiêu Linh Lung cần nhất chính là sự an ủi. Vì vậy, Triệu lão gia đã đưa ra một quyết định vô cùng mạo hiểm.

Hắn ngồi xuống bên mép giường bệnh, nhìn qua gương mặt lấm lem nước mắt của Nữ Đế bệ hạ, hít một hơi thật sâu và đột nhiên vươn tay ra nắm lấy tay phải của Tiêu Linh Lung.

“Đừng sợ, còn có ta ở đây. Ai dám động đến người, động đến Càn quốc, ta sẽ khiến hắn chết không nơi chôn thân!”

Tiêu Linh Lung sững sờ trong giây lát, ngừng khóc và nhìn Triệu Khang ngỡ ngàng. Sau đó, nàng lại quát lên:

“Cút ra ngoài! Ai cho phép ngươi ngồi bên cạnh trẫm!”

“Được rồi, vâng lời.”

Triệu Khang không dám nín tay nàng, đứng dậy và tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Hơn nửa ngày sau, tâm trạng của Tiêu Linh Lung mới dần bình ổn trở lại và không còn trách móc Triệu Khang nữa.

—

Hoàng hôn buông xuống, Triệu Khang vội bước ra khỏi hoàng cung sau khi hoàn thành công việc trên triều. Vừa mở cửa trạch viện, một bóng hồng y quen thuộc đã nhanh nhẹn lao đến, ánh mắt u oán.

“Công tử, cuối cùng cũng chịu trở về!”

Tần Ngọc Phượng, thương thế trên người nàng đã hoàn toàn bình phục.

“Khụ khụ, ta chỉ đi ra ngoài làm chút việc. Gần đây nàng thế nào?” Triệu Khang hỏi han.

Tần Ngọc Phượng bĩu môi: “Còn thế nào khác nữa? Gieo gió gặt bão thôi. Khi công tử không ở quốc sư phủ đệ, nô tỳ làm

sao dám một mình đi vào đợi? Mỗi ngày chỉ biết ngóng trông.”

“Người biết kẹp súng mang gậy là ai dạy không? Quốc sư phủ đệ mà còn không biết sao?” Triệu Khang trêu chọc.

Tần Ngọc Phượng chớp đôi mắt to ngập nước, kéo cổ tay Triệu Khang: “Vậy nô tỳ hầu hạ ai?”

“Người đoán xem?” Triệu Khang nở nụ cười, dùng chân đóng cửa lại, ôm eo nữ tử bước vào trong phòng. Bị khinh bỉ bên ngoài, nhưng về đến nhà vẫn là đại gia.

Đêm khuya, ánh nến lung linh huyền ảo.

Nhìn vết sẹo hằn sâu trên bụng trắng như tuyết của Tần Ngọc Phượng, ánh mắt Triệu Khang lạnh lẽo như băng. Ngón tay hần nhẹ nhàng vuốt ve vết thương, “Còn đau không?”

Ánh mắt Tần Ngọc Phượng sáng quắc, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên: “Không đau.”

Triệu Khang thản nhiên nói: “Vậy là tốt rồi. Kẻ đã đả thương người, ta đã trừng trị hần.”

Tần Ngọc Phượng sững sờ, lúc này đây, muôn vàn suy nghĩ phức tạp hiện lên trong tâm trí nàng. Nàng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ngày đó, ta muốn nói cho công tử biết, ta là người do Ninh Vương phái đến để tiếp cận ngài.”

“Ta biết, không chỉ riêng người. Mai Nhược Lan và Liễu Tương Âm cũng vậy.” Triệu Khang bình tĩnh đáp.

Thân thể Tần Ngọc Phượng run lên: “Vây... vậy công tử sẽ trả thù cho ta chứ?”

“Ta đã trả thù cho người bằng một nhát kiếm. Dĩ nhiên ta phải đòi lại công bằng cho người.”

Triệu Khang tiện tay ném chiếc váy đỏ xuống đất, cởi bỏ dây buộc bên hông Tần Ngọc Phượng. Mũi chân nàng căng thẳng cố gắng kiềm nén sự khó chịu, nghe Triệu Khang thì thầm bên tai.

Nàng nhắm mắt lại, chỉ trong chớp mắt đã mở to hai tròng mắt, ôm Triệu Khang nhiệt liệt hôn môi. Nàng hoàn toàn chìm

đắm trong sự đụng chạm của nam nhân, cả thể xác và tinh thần đều thuộc về hắn.

Khi mọi thứ đều bị cởi bỏ, Triệu Khang không hề kiềm chế bản thân, bộc phát ra bản năng nguyên thủy nhất. Khuỷu tay hắn ôm chặt Tần Ngọc Phượng, nàng nhiệt liệt đáp lại.

Đối với lựa chọn của Triệu Khang, nàng không hề do dự.

Với người kia, nàng chỉ là một con chim hoàng yến, nhưng Triệu Khang lại đối xử với nàng như một con người.

Hắn đã mắng to Thái Phó, một trong tam công, để báo thù cho nàng.

Vì vậy, nàng chọn Triệu Khang.

Chương 162 - Lương thực

Sau một đêm đắm chìm trong khoái lạc, Triệu Khang rong ruổi suốt mấy ngày liền mà không hề cảm thấy mệt mỏi.

Tần Ngọc Phượng vốn giỏi múa, không giống những nữ tử bình thường yếu đuối. Nàng khẽ tựa nửa người vào Triệu Khang, đôi mắt đắm đuối si mê.

Nàng muốn nói gì đó, nhưng lại thôi. Triệu Khang khẽ cười, vươn tay vuốt ve mái tóc nàng: “Không cần nói gì cả. Ta biết hấn có mưu đồ không nhỏ. Ba người các nàng có lẽ vẫn chưa chạm đến trọng tâm kế hoạch của hấn.”

Tần Ngọc Phượng im lặng một lúc rồi nói: “Nếu vậy, ta sẽ truyền cho hấn một ít tin tức giả để khiến hấn tin tưởng ta hơn.”

“Không cần thiết. Ta cũng có thể đoán ra một ít.” Triệu Khang nhắm mắt lại. “Hấn cần rất nhiều tiền, nhưng vương phủ của hấn lại không có vật xa xỉ phẩm đắt tiền nào. Điều này cho thấy hấn vừa có tiền đã lập tức tiêu xài. Trên đời này, có thể tiêu xài số tiền lớn như vậy, ngoại trừ quân đội thì không còn gì khác.”

Tần Ngọc Phượng hoảng hốt: “Công tử nói là hấn có ...!”

Nàng không dám nói ra hai chữ “tư quân”.

Một Vương gia lén lút thành lập tư quân để làm gì, không cần nói cũng biết.

Triệu Khang cười khẩy: “Hấn không muốn tạo phản. Hấn và ta mở Quý tộc đường chính là để vơ vét của cải chuẩn bị quân nhu. Tuy nhiên, điều thú vị là hấn sẽ không bao giờ dẫn sói vào nhà.”

“Hấn muốn một giang sơn hoàn chỉnh. Vì vậy, lần này hấn thực sự muốn ta ra tay trong cuộc văn đấu, thậm chí còn không tiếc để ba người các nàng khuyên ta.”

“Điểm này cũng có thể nhìn ra từ việc hấn quyên góp gia sản để giúp Nữ Đế bệ hạ đánh trận trước đây. Hôm nay, hấn muốn

xem xem nhóm người kia giấu số quân đội riêng không nhỏ của họ ở đâu.”

Tần Ngọc Phượng suy tư một lúc nhưng không tìm ra manh mối nào. Như Triệu Khang đã nói, ba người họ chỉ là những bình hoa được mài giũa cẩn thận, một món quà.

Gặp được người thích hợp, họ sẽ được trao tặng.

Người thích hợp này chính là Triệu Khang.

“Vậy tiếp theo công tử định làm gì?”, Tần Ngọc Phượng hỏi.

Triệu Khang cười nói: “Còn có thể làm gì khác ngoài việc tiếp tục chờ đợi và ứng phó với mọi tình huống? Ninh vương là con rắn độc, ra tay là phải chí mạng. Lần trước Càn quốc đánh thành như vậy, hắn vẫn có thể giữ bình tĩnh. Hắn chỉ có thể hành động khi cảm thấy thời cơ chín muồi.”

“Trước đó, ai cũng đừng hòng tìm ra chỗ ẩn thân của hắn. Người cũng không cần suy nghĩ nhiều.”

Tần Ngọc Phượng ngoan ngoãn gật đầu.

Triệu Khang lại nói: “Về sau, người sẽ đảm nhiệm vị trí quản gia ở quốc sư phủ đệ. Nếu không, hắn vẫn sẽ cảm thấy ta đang đe dọa hắn.”

Tần Ngọc Phượng xoay người, giọng nói mềm mại: “Vậy nô tỳ phải quản lý công tử trước.”

“Sợ rằng người không làm được đâu. Đã quên vừa rồi ai đã cầu xin tha thứ chưa!”

Mặt trời đã lên cao ba sào.

Triệu Khang mới xuất phát từ trạch viện. Không cần phải nói, triều hội hôm nay hắn lại đến muộn.

Nữ nhân quả là họa thủy.

Nghĩ đến việc sắp bị mắng, Triệu Khang thở dài bước vào hoàng cung. Văn võ bá quan đều đã sớm tham dự triều hội.

Nghe nói Triệu Khang đến, Nữ Đế bệ hạ trên long ý cũng không giấu được sự tức giận.

“Thần Triệu Khang tham kiến bệ hạ.” Triệu Khang hành lễ.

Không ít quan viên ném tới ánh mắt tò mò. Vị gia này rốt cục cũng chịu lên triều.

Là Quốc sư đứng hàng đầu bách quan, Triệu Khang tham gia vào rất nhiều việc. Vừa vặn trở về ngày hôm qua sau gần một tháng vắng bóng, hôm nay lại đến muộn, khiến nhiều người không khỏi thắc mắc. Liệu đây có phải là biểu hiện của sự ỷ sủng mà kiêu ngạo?

“Quốc sư không cần đa lễ. Mời ngài nhập tọa.”

Một chiếc ghế Thái sư được thái giám mang đến. Triệu Khang không chút khách khí ngồi xuống, hưởng thụ vinh dự đặc biệt chỉ dành riêng cho ba Hạng Tử.

Tiêu Linh Lung khẽ ho một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người: “Trương ái khanh, tiếp tục trình bày.”

Hộ bộ Thượng thư đáp lời rồi nói: “Bệ hạ, lũ lụt Giang Châu tuy đã được kiểm soát, triều đình cũng hỗ trợ người dân xây dựng lại nhà cửa, nhưng những ruộng tốt bị ngập lụt không thể cứu vãn.”

“Thanh Châu các nơi mặc dù đã cân bằng lương thực, vụ thu sắp đến, nhưng năm nay sản lượng lương thực ở các địa phương đều không đủ, chỉ đủ duy trì cho các châu huyện địa phương.”

“Giang Châu vừa gặp lũ lụt, giờ lại thiếu lương thực. Giang Châu Mục đã nhiều lần báo cáo tình hình thiên tai. Mạng người là trên hết, việc này không thể trì hoãn thêm nữa.”

Tiêu Linh Lung liếc nhìn Triệu Khang, thấy hắn lười biếng ngả lưng trên ghế Thái sư, không có ý định lên tiếng, đành nén lại sự không hài lòng trong lòng: “Theo tính toán của Hộ bộ, cần bao nhiêu ngân lượng cho đợt cứu trợ lần này?”

Trương đại nhân đã chuẩn bị sẵn câu trả lời, mỉm cười khổ sở lắc đầu: “Bệ hạ, đây không đơn thuần là vấn đề tiền bạc. Giang Châu gặp nạn đã mấy tháng.”

“Các thương nhân lương thực ở các địa phương đã biết trước kết quả này, họ đã bắt đầu tích trữ lương thực từ vài tháng trước. Giá gạo trước đây chỉ hai mươi văn tiền một đấu, nhưng hiện tại hai mươi văn tiền không mua được một đấu Trần Mễ.”

Lương thương lợi dụng cơ hội thiên tai để tăng giá lương thực, ngay cả ở đế đô cũng có người dân phàn nàn về giá gạo quá cao, huống hồ là Giang Châu đang gặp khó khăn.

“Hừ! Thật là lòng tham vô đáy!”

“Tất cả những thương nhân này nên bị bắt giữ và giam giữ hai ngày!”

“Đúng vậy!”

Nhiều quan viên nghe Hộ bộ Thượng thư nói xong đều tỏ ra tức giận và bất bình.

Nữ Đế bệ hạ lại nhìn Triệu Khang, thấy hắn bắt đầu nhú mày suy tư. Tiêu Linh Lung cũng ngồi thẳng người: “Chư vị ái khanh có biện pháp gì hay không?”

Triệu Khang vừa định mở miệng, một nam tử nhẹ nhàng lên tiếng: “Bệ hạ, thần đề nghị quan viên chúng ta quyên góp ngân lượng trước, mua lương thực cho dân chúng Giang Châu cứu trợ thiên tai. Để thể hiện tinh thần đoàn kết của triều đình và người dân. Bổng lộc của thần tuy thấp, nhưng mấy năm nay cũng tích góp được không ít, vì vậy xin quyên góp hai vạn bạc trắng để bày tỏ tấm lòng.”

Tiêu Linh Lung có chút ngạc nhiên và vui mừng: “Lâm đại nhân quả là tâm hệ bách tính.”

Hồng Lư tự khanh Lâm Lãng cười nói: “Đây là việc thần nên làm. Thần nghĩ rằng trước tình hình thiên tai, chúng ta là mệnh quan triều đình, nên góp sức góp tiền. Chỉ tiếc thần không thể xuất nhiều tiền hơn. Nếu có người có thể bỏ ra hàng trăm vạn ngân lượng, tất nhiên có thể giải quyết tình trạng khẩn cấp ở Giang Châu.”

Sắc mặt vui mừng của Tiêu Linh Lung dần dần biến mất, một số đại thần cũng lấy lại tinh thần, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Triệu Khang.

Suốt thời gian qua, tin đồn về việc Triệu Khang hợp tác với Ninh Vương để vận hành Quý tộc đường đã lan truyền khắp triều đình. Nhiều người cho rằng Triệu Khang thu được lợi nhuận khổng lồ từ hoạt động này, thậm chí ước tính lên đến hàng trăm vạn lượng bạc.

Câu nói cuối cùng của Lâm Lãng được xem như một lời ám chỉ tinh tế về khả năng tài chính của Triệu Khang.

Hiểu được ý đồ của Lâm Lãng, Triệu Khang không khỏi bật cười: “Người là ai mà dám nói chuyện với ta như vậy?”

Lời nói tục tĩu của Triệu Khang khiến các quan viên trong triều đình sững sốt. Mặc dù đây là triều đình và Nữ Đế bệ hạ vẫn đang ngự trên long ỷ, nhưng Triệu Khang vẫn ngang nhiên sử dụng ngôn ngữ tục tĩu để mắng chửi Lâm Lãng.

Lâm Lãng, với tư cách là Hồng Lư tự khanh, cố gắng giữ bình tĩnh và đáp lại: “Thần là Lâm Lãng, Quốc sư đại nhân.”

Triệu Khang cười khẩy: “Một quan tam phẩm mà dám to gan tính kế với ta? Lương Tĩnh Như đã cho người can đảm đến vậy sao?”

“Lương Tĩnh Như là ai?” - Nhiều người thầm hỏi nhau trong bối rối.

Lâm Lãng vẫn giữ thái độ bình thản: “Thần không hiểu ý Quốc sư đại nhân. Thần chỉ muốn giúp đỡ người dân gặp nạn, nhưng năng lực của thần có hạn. Thần tin rằng Quốc sư đại nhân hoàn toàn có thể làm được điều này.”

Triệu Khang đứng dậy, khiến Nữ Đế bệ hạ không khỏi lo lắng: “Quốc sư!”

Triệu Khang quay đầu lại, nở nụ cười: “Bệ hạ hãy yên tâm. Loại người dè dặt này không đáng để thần lãng phí lời nói. Hắn là một kẻ vô dụng, không xứng đáng làm thái giám, còn không bằng Lão Thái sư hay Thái phó.”

“Thật không hiểu nổi loại phế vật chỉ biết ăn bám này làm sao có thể có mặt trong đại điện này.”

Dương Thái sư tức giận đến tím tái mặt, Triệu Thái phó và Quan Nhị Gia cũng không thể kiềm chế cơn giận dữ.

Lâm Lãng há hốc mồm, bị Triệu Khang liên tục xúc phạm bằng những lời lẽ tục tĩu. Hắn không thể chịu đựng được nữa và phản ứng: “Quốc sư đại nhân, bản quan là Hồng Lư tự khanh, quan hàm chính tam phẩm. Ngài không thể sỉ nhục ta như vậy!”

Triệu Khang cười lạnh lùng: “Sỉ nhục người thì sao? Câm miệng lại đi, đồ phế vật!”

Rồi Triệu Khang quay sang Nữ Đế bệ hạ: “Bệ hạ, thần có một loại cây trồng mới, sản lượng mỗi mẫu có thể đạt ít nhất sáu trăm cân, thậm chí có thể thu hoạch hai vụ một năm ở những vùng khí hậu ẩm áp!”

Chương 163 - bá quan đến Nguyên Giang

Sau khi Triệu Khang dứt lời, cả đại điện bỗng chốc chìm vào im lặng đến ngột ngạt. Tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ mồn một. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn, trong đó có ánh nhìn sắc bén của Nữ Đế bệ hạ, đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ hé mở: “Triệu... Triệu Khang, ngươi... ngươi vừa nói gì?”

Lần này, nàng không hề gọi hắn là “Quốc sư”.

“Ngươi nói là sự thật?”

Triệu Khang đã dự đoán được phản ứng này, hắn bình tĩnh gạt đầu: “Tâu Bệ hạ, thần nói hoàn toàn là sự thật.”

Lão Thái sư, gạt bỏ hiềm khích với Triệu Khang, vội vàng hỏi: “Ngươi nói đến lương thực ư?”

Triệu Khang cười đáp: “Đương nhiên là lương thực rồi. Nếu là cỏ dại, bọn Quốc sư nói ra làm gì?”

“Không thể nào!”

Vừa dứt lời, Hồng Lư tự khanh Lâm Lăng liền kêu lên:

“Lương thực nào có thể đạt sản lượng mỗi mẫu sáu trăm cân trở lên, lại còn có thể trồng hai vụ mỗi năm? Chúng ta ở đây đều ít khi trồng trọt, nhưng chưa từng ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy chứ?”

Hộ bộ, cơ quan chịu trách nhiệm thu thuế, hàng năm đều cử người đi điều tra sản lượng thu hoạch mỗi mẫu ruộng ở các châu phủ. Mỗi mẫu thu hoạch được ba trăm cân đã được coi là tốt, hầu hết đều chỉ dao động ở mức hai trăm cân.

Hiện tại Triệu Khang lại nói có loại lương thực có thể thu hoạch tối thiểu sáu trăm cân mỗi mẫu, khiến Hộ bộ Thượng

thư Trương đại nhân vô cùng lo lắng: “Quốc sư đại nhân, không thể nói bừa bãi như vậy được!”

“Ai nói bậy?”

Triệu Khang bật cười, liếc nhìn Lâm Lãng. Hắn ta lại dám đối đầu với mình, rốt cuộc sau lưng hắn là ai?

Nữ Đế bệ hạ bước xuống khỏi long ỷ, nhanh chóng tiến đến trước mặt Triệu Khang: “Triệu Khang, người khẳng định điều mình nói là sự thật?”

Triệu Khang gạt đầu: “Tâu Bệ hạ, thần khẳng định. Loại cây trồng này tên là khoai lang, được trồng ở huyện Nguyên Giang khi thần còn làm huyện lệnh. Nếu Bệ hạ không tin, có thể cùng chư vị đại nhân đến huyện Nguyên Giang kiểm tra.”

“Vừa vặn, mấy ngày nay cũng là thời điểm thu hoạch khoai lang. Thần đã trồng không ít khoai lang tại ruộng thí nghiệm ở huyện Nguyên Giang. Đúng sai chỉ cần nhìn là biết.”

Hồng Lư tự khanh Lâm Lãng lập tức nói: “Tâu Bệ hạ, thần khẩn cầu Bệ hạ đồng ý theo lời Quốc sư, cùng bách quan đến huyện Nguyên Giang để xem loại khoai lang trong miệng Quốc sư có thực sự đạt sản lượng sáu trăm cân mỗi mẫu hay không!”

“Nếu không, Quốc sư chính là phạm tội khi quân!”

Trước đây, Triệu Khang đã mắng chửi hắn trước mặt bao nhiêu quan viên. Lâm Lãng không thể nuốt trôi cục tức này. Hắn là Hồng Lư tự khanh, thuộc Lễ bộ, luôn tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo.

Như vậy, hắn cũng là một nhân vật có uy tín, há có thể bị xúc phạm một cách dễ dàng như vậy!

Lâm Lãng nhìn Triệu Khang, cười lạnh lùng: “Sáu trăm cân mỗi mẫu ư? Người cho rằng ta chưa từng nhìn thấy thức ăn ư?”

Tên này không biết sống chết khiêu khích, Triệu Khang không thể tiếp tục dung túng cho hắn. Muốn chơi trò này ư? Chơi thì chơi!

Lúc này, Triệu Khang lên tiếng: “Tốt, vậy mời Bệ hạ cùng chư vị đại nhân cùng ta đến huyện Nguyên Giang xem xét loại

khoai lang này. Tuy nhiên, Lâm đại nhân, nếu khoai lang ta trồng đạt sản lượng sáu trăm cân mỗi mẫu, ngài sẽ phải làm gì?”

Lâm Lăng cười nhạo: “Quốc sư đại nhân coi chúng ta, văn võ bá quan, như trẻ con ba tuổi hay sao?”

Đừng tưởng rằng ta không dám cãi cộ. Nếu như mỗi mẫu đạt sản lượng sáu trăm cân, ta sẽ từ quan!”

Từ quan? Người nghĩ dễ vậy sao!

Triệu Khang cười ha hả: “Từ quan thôi thì chưa đủ. Người dám đánh cược với ta một phen hay không?”

Lâm Lăng nhướn mày: “Người muốn làm gì?”

Tiêu Linh Lung định lên tiếng, nhưng thấy Triệu Khang nhìn mình rồi lại im lặng. Hắn quay sang Lâm Lăng: “Nếu mỗi mẫu khoai lang ta trồng đạt sáu trăm cân, người không chỉ phải cởi bỏ quan phục mà còn phải nộp toàn bộ tài sản vào quốc khố!”

“Cái gì!” Lâm Lăng kinh hãi.

Hắn làm sao dám đánh cược? Là quan tam phẩm chính tam phẩm trong triều đình, địa vị chỉ đứng sau tam công lục bộ, những năm này tích lũy của hắn không hề đơn giản. Nếu tất cả bị sung công, Lâm Lăng sẽ khóc không thành tiếng.

Nhưng Triệu Khang đã bị hắn chọc giận, làm sao có thể bỏ qua: “Này, người không thích cho người ta quyền tiền sao? Quyền cho quốc khố cũng vậy! Nếu ta thua...”

Triệu Khang hừ một tiếng: “Ta cũng sẽ cởi bỏ quốc sư phục và nộp toàn bộ tài sản vào quốc khố. Người dám không, đồ phế vật!”

“Người!”

Bị Triệu Khang liên tục gọi là “phế vật”, Lâm Lăng vô cùng khó xử. Xung quanh, không ít quan viên tỏ ra hả hê, như muốn nói:

Người chọc ai không tốt, chọc phải con lăn đao thịt này, tự chuốc họa vào thân!

Sắc mặt Lâm Lăng tối sầm, hừ nói: “Tốt! Vậy ta đánh cược với Quốc sư đại nhân một lần. Ta không tin trên thế giới này

có loại cây nông nghiệp nào có thể đạt sản lượng ít nhất sáu trăm cân mỗi mẫu.

Chư vị đại nhân hãy làm chứng, Bệ hạ cũng phải làm chứng.”

Triệu Khang không cho Lâm Lăng cơ hội đổi ý, chào hỏi một tiếng rồi đi ra khỏi đại điện. Hắn không cần chuẩn bị gì, chỉ cần viết thư bảo người ta ra roi thúc ngựa đưa đến huyện Nguyên Giang thông báo cho Cao Tuyền và Trương Long là được.

Hai ngày trôi qua nhanh chóng.

Đoàn xe ngựa trùng trùng điệp điệp nối đuôi nhau khởi hành từ đế đô, thu hút sự chú ý của vô số người dân. Bao nhiêu năm nay, họ chưa từng chứng kiến cảnh tượng huy hoàng như vậy. Nữ Đế bệ hạ đích thân dẫn dắt bách quan, rốt cuộc là muốn đi đâu?

Triệu Khang, là một trong những bá quan hàng đầu, có thể đi theo bên cạnh Long Đuôi, nhưng hắn lại chọn cưỡi ngựa. Ngồi trong xe ngựa kín mít sao có thể thoải mái ngắm nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Bệ hạ?

Liếc nhìn Triệu Khang, lòng Tiêu Linh Lung bỗng chốc bồi hồi. Nàng thì thầm: “Người không khoác lác chứ?”

Hai ngày qua, tâm trạng Tiêu Linh Lung vô cùng phấn khởi. Nếu lời Triệu Khang là thật, vấn đề thiếu lương thực của Càn Quốc sẽ được cải thiện đáng kể. Do vậy, nàng lo sợ rằng hắn chỉ đang nói suông.

Triệu Khang cười đáp: “Thần nào đã từng khiến Bệ hạ thất vọng? Thứ đó, thần vất vả lắm mới đưa được về huyện Nguyên Giang. Bệ hạ cứ xem là biết.”

“Tốt! Người đừng để trễ đi một chuyến tay trắng.”

Nghe Triệu Khang nói vậy, Tiêu Linh Lung an tâm hơn. Nàng ra lệnh cho đoàn người tăng tốc lên đường.

Cuối cùng, sau ba ngày di chuyển, họ đã đến địa phận huyện Nguyên Giang.

Khi đi qua cổng thành, tất cả mọi người đều choáng váng, văn võ bá quan tròn tròn mắt. Nhìn ba chữ to “Huyện Nguyên

Giang” được khắc trên bức tường gạch xanh khổng lồ, ánh mắt họ đồng loạt đổ dồn về phía Triệu Khang.

“Cái quái gì đây? Đây là huyện ư? Con mẹ nó!”

Chương 164 - đây là giếng?

Bất kể ở quốc gia nào, địa phương nào, việc xây dựng tường thành cho các thành thị đều tuân theo quy hoạch tiêu chuẩn. Là một huyện nhỏ, Nguyên Giang không thể có tường thành vượt xa châu phủ.

Tuy nhiên, bức tường thành trước mắt họ cao gần ba mươi mét, hai bên kéo dài ra hàng trăm mét, khiến một số vị quan viên thậm chí còn tưởng rằng họ đã đến hoàng cung.

“Điều này không phù hợp với lễ nghi!” Lễ bộ thượng thư ngo ngác thốt lên.

Lũ nhà quê chưa từng trải qua việc đời.

Triệu Khang lắc đầu, xuống ngựa và phát tay bảo Lục Uyên lui ra. Sau đó, hắn tự mình tiến đến trước Long Đuôi.

Đây là cơ hội tuyệt vời để thể hiện sự ân cần.

Nụ cười nịnh nọt, động tác dịu Nữ Đế xuống xe loan giá thành thạo như thể hắn là thái giám tổng quản.

Bách quan lần lượt xuống ngựa. Cổng lớn huyện Nguyên Giang mở ra. Triệu Khang tâm phúc Cao Tuyên và Trương Long, cùng với đám tùy tùng, đều mặc y phục chỉnh tề, gọn gàng. Thậm chí một số người còn cạo râu, khiến Triệu Khang vô cùng hài lòng.

“Tốt lắm, không làm ta mất mặt.”

“Phải thể hiện tinh thần của huyện Nguyên Giang chúng ta!”

Cao Tuyên, huyện thừa Nguyên Giang, và Trương Long, bộ đầu, quỳ xuống bái yết Nữ Đế, đồng thời cũng vô cùng ngạc nhiên khi biết Tiêu lão bản trước đây chính là Nữ Đế bệ hạ.

“Bình thân đi!” Tiêu Linh Lung mỉm cười.

Cao Tuyên trấn tĩnh lại và tiến lên hành lễ: “Mời Bệ hạ vào thành!”

Tiêu Linh Lung gật đầu, hai tay chấp sau lưng bước về phía trước. Bách quan đi theo sát phía sau, trong lòng họ đang lưu truyền một tin đồn: Triệu Khang cai trị huyện Nguyên Giang vô cùng bí ẩn, và hôm nay họ có thể khám phá ra bí mật đó.

Vừa vào thành, ngay cả Nữ Đế bộ hạ cũng không khỏi ngỡ ngàng.

Một tâm thăm dò trải dài vô tận, tầm mắt không thể nhìn thấy điểm cuối.

Dân chúng đứng hai bên đường, tất cả đều mặc y phục mới, xếp hàng ngay ngắn theo chiều cao và cân nặng.

Vừa nhìn thấy Nữ Đế, họ liền quỳ xuống đất, động tác đồng đều như thể đã được tập luyện trước.

“Cung nghênh Bộ hạ!”

Tiêu Huyền Sách ở phía sau nỉ non: “Đây mới đúng là khí thế. Hoàng tử điện hạ sẽ rất thích cảnh tượng này.”

Tiêu Linh Lung liếc nhìn Triệu Khang đang đứng bên cạnh, thấp giọng nói: “Người thật có tâm.”

“Đương nhiên rồi.” Triệu Khang cười hắc hắc.

Tiêu Linh Lung không quan tâm đến hắc hắc nữa. Nghĩ đến việc Càn Quốc có một huyện Nguyên Giang giàu có như vậy, với người dân hạnh phúc và tỷ lệ tội phạm thấp, tâm trạng nàng vô cùng vui vẻ: “Tất cả mọi người bình thân đi.”

Dân chúng mới đứng dậy. Điều ca, thủ lĩnh, cất giọng sang sảng: “Nhiệt liệt hoan nghênh Nữ Đế bộ hạ thị sát huyện Nguyên Giang!”

Nói xong, hắc dẫn đầu vỗ tay. Trong tiếng vỗ tay vang dội, đoàn người tiến vào thành.

Triệu Khang đi bên cạnh Tiêu Linh Lung, nhỏ nhẹ nói: “Bộ hạ đã đi đường dài mệt mỏi, văn võ bá quan cũng phần lớn mệt mỏi, chỉ bằng trước tiên an bài cho họ dừng chân và dùng bữa?”

Tiêu Linh Lung suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Nên như vậy.”

Mặc dù nàng rất muốn lập tức nhìn thấy khoai lang mà Triệu Khang nói đến, nhưng hắc cũng nói đúng, đi đường dài vất vả,

một số lão thần đã không thể chịu đựng nổi.

Triệu Khang nghe vậy liền nháy mắt với Cao Tuyên. Cao Tuyên hiểu ý và bắt đầu dẫn người đi tiếp đãi các quan đại thần triều đình phía sau.

Triệu Khang dẫn Tiêu Linh Lung đến khách sạn lớn nhất và tốt nhất.

Hồng Lư tự khanh Lâm Lăng nhìn cảnh này, khinh thường hừ một tiếng.

“Cảnh tượng này có ích lợi gì? Cuối cùng không lấy ra được lương thực, ta xem ngươi ăn nói với bệ hạ như thế nào!”

Cao Tuyên dẫn từng vị quan viên đến các tửu lâu an bài chỗ nghỉ. Vừa bước vào phòng, các quan viên không khỏi kinh ngạc.

“Lão thái sư, ngài xem trong phòng này thậm chí có cả giếng nước!” Triệu thái phó tìm đến Dương thái sư, giọng nói tràn đầy kinh ngạc.

Dương thái sư nghi ngờ: “Trong phòng làm sao có thể có giếng được?”

“Lão thái sư ngài lại đây xem sẽ biết.”

Triệu thái phó ngồi xổm bên bồn cầu, tấm tắc khen ngợi: “Cái này thật là kỳ diệu! Bản quan sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy loại giếng này.”

“Thái sư ngài xem, cái này có dây thừng, chỉ cần kéo là nước sẽ trào ra, quả là thần kỳ!”

Lão thái sư nhìn bồn cầu ừng ực sủi bọt, cũng kinh ngạc: “Rốt cuộc đây là làm thế nào mà làm được?”

Hắn luôn tự hào về kiến thức uyên thâm của mình, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì như bồn cầu.

Đang lúc nghi ngờ, Triệu thái phó cầm chén trên bàn, kéo dây bồn cầu, rót một chén nước và nhấp một ngụm.

Triệu thái phó nhắm mắt nếm thử, rồi mỉm cười: “Thật thanh ngọt! Không ngờ nước ở huyện Nguyên Giang lại ngon đến vậy, pha trà chắc hẳn sẽ rất tuyệt.”

Lão thái sư cũng ném thử một chén, cảm thấy mệt mỏi sau hành trình dài tan biến phần nào, sắc mặt hồng hào trở lại: “Đúng vậy, ngọt ngào như nước suối. Khó tin là khách điểm ở huyện Nguyên Giang lại có thiết kế tinh xảo như vậy. Chắc hẳn không phải mỗi phòng đều có đây?”

Dù sao, hai người họ cũng là một trong tam công, nếu Triệu Khang có mắt nhìn người thì nên sắp xếp tốt hơn.

Dương thái sư gật đầu đồng ý.

Triệu thái phó nói: “Chúng ta đi xem những người khác để biết thêm chứ?”

Hai người ra khỏi phòng và đến phòng của một vị quan viên tam phẩm. Họ thấy vị quan này cũng đang say mê nghiên cứu bồn cầu, vẻ mặt vô cùng thích thú.

Vị quan viên này là một công bộ lang.

Vừa thấy các quan viên vội vàng hành lễ, họ liền khiêm tốn thỉnh giáo: “Thái sư, Thái phó hai ngài đến xem, đây rốt cuộc là thứ gì ạ? Hạ quan đời này chưa từng gặp qua.”

Triệu Thái phó thản nhiên nói: “Đây chính là giếng.”

“Thì ra là vậy! Ta còn tưởng kéo một cái sẽ bốc nước, hóa ra là giếng a. Thái phó quả thật uyên bác, hạ quan bội phục.”

Dương Thái sư cười nói: “Đây cũng không phải giếng bình thường, nước giếng trong veo vô cùng có thể giải tỏa mệt mỏi.”

Vị quan viên vừa nghe xong liền vô cùng kinh ngạc, liên tục gật đầu.

Không hổ là Tam công đại lão, kiến thức của họ quả thật không thể so sánh được. Sau khi hai người đi, vị quan viên này cũng ném thử nước giếng và liên tục gật đầu tán thưởng.

Ngay sau đó, vị quan viên này liền đi ra khỏi phòng và tìm kiếm đồng liêu. Dần dần, tất cả quan viên trong khách sạn đều biết rằng đồ chơi màu trắng trong phòng, chỉ cần kéo là bốc nước, chính là một cái giếng.

“Cái gì? Miệng giếng sao có thể nhỏ như vậy? Vậy chắc chắn là để phòng ngừa người ngã xuống, khách điểm thật chu đáo

khi thiết kế!”

“Hơn nữa, Thái sư và Thái phó đều nói là giếng! Vậy thì chắc hẳn là giếng rồi!”

“Người dám nghi ngờ hai vị đại nhân sao?”

Một đám quan viên vốn dĩ chỉ quen xử lý quốc gia đại sự bỗng nhiên vây quanh một cái bồn cầu tranh luận sôi nổi. Cuối cùng, họ tìm đến Dương Thái sư và Triệu Thái phó.

Lúc này, hai vị quan lớn đang nhâm nhi từng ngụm nước giếng từ hai chiếc ly khác nhau.

Đúng lúc này, Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên từ khách sạn bên cạnh đi qua. Nhìn thấy cảnh náo nhiệt, hắn liền hỏi: “Các vị đại nhân đang tụ tập gì vậy?”

“Chào Lý Thượng thư. Ngài đến đây có việc gì ạ?”

“Ta muốn mượn cái bồn cầu này một chút. Bồn cầu trong phòng ta bị hỏng rồi.” Lý Nguyên nói xong liền tiến về phía bồn cầu.

Triệu Thái phó nghi ngờ hỏi: “Cái bồn cầu gì vậy?”

“Đây không phải là bồn cầu sao? Khách sạn huyện Nguyên Giang này quả thật mới lạ. Vừa rồi ta cảm thấy bụng hơi khó chịu, nhưng tìm khắp phòng cũng không thấy thùng cầu. Hỏi tiểu nhị mới biết, hóa ra bồn cầu này chính là thùng cầu. Sau khi đi vệ sinh, chỉ cần kéo sợi dây thùng này là chất thải sẽ được xả xuống theo đường ống.”

“Các vị đừng nhìn ta như vậy, ta muốn đi vệ sinh, các vị còn thất thần làm gì?”

Thái phó và Thái sư im lặng buông chén trong tay xuống.

“Không có gì, chỉ là đang suy nghĩ một chút thôi. Lý Thượng thư cứ tự nhiên.”

Chương 165 - hội sở

Tại Nguyên Giang đại tửu lâu, Triệu Khang đang gọi món, từng đĩa thức ăn tinh tế tỏa ra hương thơm nức mũi, kích thích vị giác và khơi gợi lòng thèm ăn.

Vừa thấy Trương Thánh đến, Nữ Đế bệ hạ vội vàng đứng dậy, thậm chí còn vỗ nhẹ vào Tiêu Huyền Sách đang nhìn chăm chăm vào những món ăn trên bàn.

Có thể khiến Tiêu Linh Lung trình trọng đón tiếp như vậy, ở huyện Nguyên Giang này, chỉ có Văn Thủ Trương Thánh tiên sinh.

Sau mấy ngày không gặp, Trương Thánh trông hồng hào, tinh thần phấn chấn, như thể trẻ lại cả chục tuổi.

Nhìn thấy Tiêu Linh Lung đứng dậy, hẩn vội vàng khom người hành lễ: “Trương Thánh bái kiến bệ hạ, bái kiến Huyền Sách hoàng tử, bái kiến Triệu đại nhân.”

Tiêu Linh Lung: “Tiên sinh không cần đa lễ, mời ngồi.”

Trương Thánh lắc đầu cười nói: “Đa tạ bệ hạ ban ân, chỉ là lão hủ còn phải chạy về trường học chuẩn bị cho buổi học chiều, không thể ở lại lâu, mong bệ hạ thứ tội.”

“Chương trình học?” Tiêu Linh Lung khó hiểu.

Triệu Khang giải thích cho nàng về sự tồn tại của trường học Nguyên Giang, nhưng không đề cập quá nhiều về việc phá vỡ sự thống trị của thị tộc.

Trương Thánh cười nói: “May mắn Triệu đại nhân thưởng thức, lão hủ hiện là hiệu trưởng trường học, mỗi ngày ở trường dạy bọn nhỏ đọc sách tập chữ.”

Trẻ em huyện Nguyên Giang đều ham học hỏi, chỉ cần hướng dẫn đúng đắn, tương lai sẽ có vô số nhân tài. Cơ sở giáo dục này sẽ lưu danh sử sách.

Triệu Khang cười nói: “Tiên sinh quá khen, bệ hạ đã đến, xin ngài ở lại dùng bữa.”

Trương Thánh xua tay cự tuyệt: “Không không không, Triệu đại nhân, lão hủ ăn cùng các học trò ở căn tin là được rồi. Như vậy, nếu các em không hiểu bài có thể hỏi ta ngay. Bệ hạ, điện hạ, Trương Thánh cáo lui trước.”

Tiêu Linh Lung gật đầu chào hỏi, đợi Trương Thánh đi rồi mới nhìn về phía Triệu Khang: “Xem ra người nói đúng.”

“Con người luôn có lý tưởng của mình, lý tưởng của Trương tiên sinh cũng rất cao cả, bệ hạ thuận theo tự nhiên là tốt rồi. Nào, mau ném thử đi, đồ ăn nguội hết rồi.”

“Không phải thần nói a, thức ăn trong cung làm cũng không phải là người ăn, bệ hạ ném thử món thịt kho tàu này, đây chính là thần cố ý dẫn dò người ta làm, nơi khác người đều không ăn được.”

Nghe Triệu Khang nói vậy, Tiêu Huyền Sách lập tức cầm đĩa lên.

Triệu Khang nói không sai, đầu bếp trong cung quả thực không thể so sánh với đầu bếp của tửu lâu huyện Nguyên Giang. Bởi vì phương pháp nấu nướng của những đầu bếp này đều do Triệu Khang truyền dạy.

Trước khi Triệu Khang đến huyện Nguyên Giang, người dân nơi đây không biết cách xào rau.

Nhìn Triệu Khang gấp thức ăn cho mình, trong lòng Tiêu Linh Lung có chút khác thường, nhưng nụ cười trên môi vẫn giữ nguyên.

Đúng lúc này, lão bản khách sạn vội vàng chạy đến: “Lão gia lão gia!”

“Ồn ào cái gì ồn ào, không thấy bệ hạ đang dùng bữa à!”

Triệu Khang tức giận, đang cùng người mình yêu và em vợ dùng bữa tối ấm cúng, vậy mà lại bị quấy rầy!

Lão bản chủ khách sạn cũng không còn cách nào khác, vội vàng ghé sát vào nói nhỏ: “Ngài mau đi xem đi, mấy đại quan kia nôn cũng sắp không được rồi.”

“Bọn quan lại này.”

Triệu Khang quay người, nói: “Bệ hạ, người cứ ăn trước đi, ta đi xem bên kia một chút.”

Tiêu Linh Lung buông đĩa xuống: “Sao vậy?”

“À, không có gì. Dương thái sư Triệu thái phó họ uống nước bồn cầu, lúc này đều nôn ra, ta đi an ủi họ.”

Nữ Đế bệ hạ không nói gì, Tiêu Huyền Sách cười ha hả, cuối cùng cũng có người giống mình!

Triệu Khang đi rồi nhìn Tiêu Huyền Sách vẫn đang ôm bụng cười to, Nữ Đế bệ hạ trừng mắt.

Hoàng tử điện hạ vội vàng thu liễm, sau một khắc Tiêu Linh Lung lại tự mình cười ra tiếng.

...

“Ai nha nha, đây là làm sao vậy, đây là làm sao vậy!”

Triệu Khang chạy đến khách điểm gặp chuyện không may, chỉ thấy trong đại sảnh một đám quan viên trước đây uống nước bồn cầu, mặt mày tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía mình đầy phần nộ.

Hắn lúc này tóm lấy tiểu nhị: “Con mẹ nó, người làm việc như thế nào! Có phải hay không không đem các đại nhân hầu hạ tốt, hay là gian phòng không quét dọn sạch sẽ? Lão gia ta đã nói không có bồn cầu mỗi ngày nhất định phải dọn dẹp đến có thể cùng có thể dùng đầu lưỡi liếm!”

Nhìn Triệu Khang không ngừng nháy mắt, tiểu nhị lập tức hiểu ý và kêu lên: “Lão gia, hôm nay bồn cầu đều do ta dọn dẹp, mỗi cái đều liếm một lần, cam đoan là sạch sẽ, bên trong nước pha trà cũng không thành vấn đề!”

“Như vậy là đúng rồi, còn có không gian tiến bộ!”

Sau khi huấn luyện một trận, Triệu Khang mới quay đầu lại: “Ai nha chư vị đại nhân đây là làm sao vậy, có phải khách sạn chiêu đãi không chu toàn a!”

Nghe được chuyện “nước pha trà đầu lưỡi liếm”, các quan viên trong lòng dễ chịu hơn nhiều, ánh mắt cũng không còn phần nộ như trước.

Dương thái sư cùng Triệu thái phó nôn thán nhất, chỉ đành cười khổ mà không nói gì.

Nếu không phải vì tuổi cao sức yếu, có lẽ họ đã bị đánh một trận.

Triệu Khang sai người an bài đồ ăn cho họ, sau khi vội vàng xử lý xong liền trở về Nguyên Giang đại tửu lâu.

Tiếp tục cùng Tiêu Linh Lung và Tiêu Huyền Sách ăn tối.

Cơm no rượu say, Tiêu Linh Lung thay sang trang phục thường phục, ba người cùng nhau đi ra khỏi tử lâu. Rõ ràng có thể cảm nhận được trên đường phố có nhiều quan viên hơn hẳn, họ đều vừa ăn tối xong và chuẩn bị đi dạo quanh huyện Nguyên Giang.

Trên đường gặp phải ba người Triệu Khang, các quan viên muốn hành lễ nhưng đều bị Nữ Đế bệ hạ dùng ánh mắt ngăn lại.

Khi đi ngang qua Di Hồng viện, Nữ Đế bệ hạ bỗng dừng bước, hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Khang. Nguyên nhân là vì vừa rồi nàng nhìn thấy có mấy quan viên đi vào đó.

Triệu Khang lúng túng sờ chóp mũi, vội vàng thanh minh: “Bệ hạ, thần chưa từng đi qua nơi đó lần nào.”

Tiêu Linh Lung cười nhạt một tiếng: “Có hay không, trong lòng ngươi tự biết. Chẳng cần phải giải thích với trẫm.”

“Thần thực sự chưa từng đi qua, trẫm có trời!”

Ngay lúc Triệu Khang vừa giơ tay để thề, một tiếng sấm sét bất ngờ vang lên giữa trời quang mây tạnh. Triệu Khang hoảng sợ giật mình, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ trên đời này thực sự có lão thiên a?”

Nữ Đế bệ hạ hừ một tiếng rồi đi về phía trước. Tiêu Huyền Sách cười hắc hắc: “Hay lắm Triệu Khang, ngươi đã đi qua đó bao nhiêu lần rồi? Cẩn thận bị sét đánh!”

“Nghe nói ngươi đã được giao nhiệm vụ chép sách, vậy sao không về nhà mà làm?”

“Ngươi đặc ý gì chứ?” Triệu Khang liếc mắt. “Trị không được tỵ tỵ ngươi thì còn trị không được ngươi sao?”

“Chết tiệt! Ngươi đúng là đồ bút trâu!” Hoàng tử điện hạ tức giận đến mức không nói nên lời.

Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên hắn đến Nguyên Giang huyện, nhưng hai lần trước hắn đều vội vàng đến rồi vội vàng đi nên không có thời gian tham quan. Lần này, Tiêu Linh Lung rất hứng thú với việc đi dạo mua sắm, cứ đi mãi cho đến tận đêm khuya mà vẫn không thấy mệt mỏi.

Nữ Đế bệ hạ thì phát huy triệt để tinh thần cao quý “chỉ xem không mua”, khiến Triệu Khang đi theo bên cạnh đến mức tê cả chân. Tiêu Huyền Sách càng là sớm đã trốn đi nơi khác, hẳn dự định sẽ chơi đùa thỏa thích vào đêm nay.

Đột nhiên, Tiêu Linh Lung dừng bước: “Triệu Khang.”

Triệu Khang vội vàng tiến lên: “Bệ hạ có gì sai khiến?”

Tiêu Linh Lung chỉ vào một nơi và hỏi: “Cái ‘Lý lão bát dưỡng sinh hội sở’ kia là làm gì?”

Triệu Khang ho sặc sụa, cố gắng trấn tĩnh lại rồi mới trả lời: “Khụ khụ... Bệ hạ, nơi đó... Kỳ thật cũng không có gì đặc biệt, chỉ là nơi cung cấp dịch vụ massage thư giãn thôi. Hoàn toàn chính quy ạ.”

Tiêu Linh Lung gật đầu: “Vừa vặn, đi dạo hơn hai canh giờ, ta cũng có chút mệt mỏi. Đi vào đó tìm người massage cho ta đi.”

Chương 166 - nữ đế muốn dưỡng sinh

Lời nói của Tiêu Linh Lung khiến Triệu Khang rùng mình. Hắn vội vàng xoa dịu: “Bệ hạ, nơi này là hội sở dưỡng sinh, không tiếp đón nữ khách. Nếu ngài muốn thư giãn, chúng ta có thể quay về tửu lâu, ta sẽ cho người ẵm cho ngài.”

Nữ Đế nhú mày: “Không tiếp nữ khách? Ai cho người cái gan đặt ra quy củ này?”

Triệu Khang ấp úng, không biết nói gì.

“Dẫn đi!” Nữ Đế quát lớn, “Người sống sờ ở đó làm gì? Trẫm muốn đi cùng dân vui vẻ! Quy định không tiếp nữ khách hôm nay phải thay đổi!”

Tiêu Linh Lung vốn dĩ tin tưởng vào nam nữ bình đẳng, nên cảm thấy rất khó chịu. Hắn luôn thấy Triệu Khang chỉ biết nịnh hót.

“Chết tiệt!” Triệu Khang nhúc nhích, nhìn Nữ Đế kiên quyết, đành miễn cưỡng dẫn đường.

Vừa bước vào cửa, Tiêu Linh Lung đã cảm thấy có điều không ổn. Ánh sáng mờ mờ, bức tường treo đầy tranh vẽ phụ nữ tạo

nên bầu không khí quái dị.

Quầy tiếp tân là một người đàn ông lơ đãng. Nữ Đế ra lệnh:
“Đánh thức hắn dậy!”

Triệu Khang đành gọi: “Trương lão bát.”

Trương lão bát tỉnh dậy, nhìn thấy Triệu Khang thì mừng rỡ:
“Lão gia, sao hôm nay ngài lại đến đây thay vì Di Hồng viện?”

Tiêu Linh Lung bật cười, Triệu Khang im lặng.

Trương lão bát nghe tiếng cười, quay sang nhìn thấy Nữ Đế thì hoảng hốt: “Bệ hạ... Bệ hạ!”

Hắn vừa đi nghênh đón, liếc mắt đã nhận ra Tiêu Linh Lung.
Hắn thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, nếu trong hội sở có mỹ nhân như vậy thì kiếm tiền còn dễ hơn ăn cháo!”

Lại không ngờ hoàng thượng lại đến đây vào buổi tối.

Tiêu Linh Lung vội vàng trấn an: “Trương lão bát, đừng chỉ đến đây để massage, không cần thông báo.”

“Massage?!” Trương lão bát há hốc mồm.

Trương lão bát kinh hãi hét chói tai như gặp quỷ.

Nữ Đế nhíu mày: “Ta dặn ngươi không được tiết lộ!”

“Bệ hạ, chúng ta chỉ muốn...” Trương lão bát chưa kịp nói hết, Triệu Khang đã đá vào người hắn.

“Mẹ kiếp! Ngươi dám mạo phạm thánh uy?!”

Triệu Khang ôm lấy Trương lão bát, gầm lên: “Ngươi dám nói mát xa này là gì, ta sẽ giết chết ngươi!”

“Triệu Khang, ai cho phép ngươi đánh dân chúng!” Nữ Đế quát lớn.

Triệu Khang buông tay, cười mỉa mai: “Thần chỉ thấy hắn ta đụng vào bệ hạ, nhất thời tức giận.”

Trương lão bát vội vàng khầu đầu: “Thần vô lễ, mạo phạm thánh uy. Lão gia đánh là phải!”

Tiêu Linh Lung nhíu mày: “Được rồi, mau sắp xếp cho trẫm đi. Ta đã mệt mỏi cả ngày rồi.”

“Bệ hạ, ngài ngồi đây một lát, thần cùng Lão Bát đi chuẩn bị cho ngài.” Triệu Khang vừa nói vừa kéo Trương lão bát ra cửa.

“Lão Bát, bên trong còn khách không?”

“Hiện tại không có,” Lão Bát run sợ trả lời.

“Đêm nay cũng đừng tiếp khách. Nghĩ cách nào đó lừa gạt bệ hạ.” Triệu Khang thở dài.

Lão Bát hoang mang: “Lão gia ơi, làm sao lừa được? Thật sự cho bệ hạ massage ư? Nhưng mà...”

“Mẹ kiếp, ta bảo người không được lừa gạt bậy bạ! Phải nghĩ cách nào đó chứ!”

Lão Bát lắc đầu lia lịa: “Đừng đi! Lũ móng vuốt kia chưa được dạy massage tử tế, hơn nữa chúng nó đều đã gặp bệ hạ rồi.”

“Coi như ta mượn gan chó của người, bọn nó cũng không dám chiêu đãi bệ hạ!”

Triệu Khang còn muốn nói gì đó, nhưng tiếng Nữ Đế vang lên phía sau: “Triệu Khang, sao lâu vậy? Trẫm muốn massage!”

“Đến rồi, đến rồi! Mẹ kiếp, coi như chết thì chết!”

Triệu Khang buông Lão Bát ra, dẫn hắn đi vào dọn dẹp phòng, đuổi hết các cô nương ra ngoài.

Sau đó, Triệu Khang dẫn Tiêu Linh Lung đi vào hậu viện. Nơi đây có rất nhiều phòng, Lão Bát đã chuẩn bị sẵn một căn phòng.

Thấy Triệu Khang bước ra, Lão Bát vội vàng tiến đến: “Lão gia, ta sẽ canh cửa cho ngài. Ngài... cẩn thận!”

Bạn bè là bạn bè, hướng chi đây là chuyện massage cho bệ hạ, quả thực không dễ dàng.

Triệu Khang thở dài một tiếng rồi quay vào phòng.

Bên trong phòng, Tiêu Linh Lung đang nhìn một tấm bảng gỗ đầy những thứ kỳ quái, đồ đạc trong phòng chỉ có một chiếc giường và một bộ bàn ghế.

Lồng đèn trong phòng được trang trí bằng giấy hồng nhật, càng khiến Nữ Đế cảm thấy kỳ quặc.

Thấy Triệu Khang bước vào, Tiêu Linh Lung nhường mảy: “Người massage đâu?”

Triệu Khang cười méo xệch: “Bọn họ không dám, nên chỉ có thần...”

“Người?” Tiêu Linh Lung ngạc nhiên, “Người còn biết massage?”

Nữ Đế bệ hạ cười rạng rỡ: “Trẫm quên mất rồi, toàn bộ sản nghiệp ở Nguyên Giang huyện đều là của người. Bảng hiệu kia viết gì vậy? Trẫm không tài nào đọc được.”

“Băng hỏa” là gì? “Tinh dầu mở lung” là gì? “Đế vương đại bảo vệ sức khỏe” nghe có vẻ cao quý, nhưng thực chất là gì?

Triệu Khang lúng túng, không nghĩ ra lời giải thích nào hợp lý, đành miễn cưỡng nói: “Tất cả đều là thủ pháp massage và phương pháp dưỡng sinh.”

Tiêu Linh Lung: “Vậy làm hết cho trẫm đi!”

Triệu Khang suýt nghẹn: “Không được bệ hạ!”

“Sao lại không được? Hôm nay người định làm gì? Người là quân hay trẫm là quân?”

Tiêu Linh Lung cau mày: “Trẫm ra lệnh cho người, phải tuân theo!”

Triệu Khang hạ quyết tâm: “Vậy bệ hạ nói trước, đây là yêu cầu của ngài, sau này đừng trách tội thần! Hay là thôi đi bệ hạ, quay về tửu lâu để Lục Uyên ẩn cho ngài.”

Lần này lại lần khác bị ngăn cản, kiên nhẫn của Nữ Đế bệ hạ sắp cạn kiệt, tức giận nói:

“Được rồi, được rồi, là trẫm yêu cầu, sẽ không trách tội người!

Được rồi, người đi chuẩn bị một chút, trẫm ngồi đây đợi.”

Triệu Khang cúi đầu rời đi, Tiêu Linh Lung nhếch mép cười: “Thật phiền phức! Vừa ra cung đã không cho trẫm thư giãn, thật ngọt ngạt!”

Một lát sau, Triệu Khang xách theo một thùng nước đi vào, Tiêu Linh Lung tò mò nhìn hẩn.

Sau đó, hắn kéo ra một cái tủ trong phòng, lấy ra một số lọ bình.

Nữ Đế tò mò hỏi: “Đây là gì?”

Triệu Khang cúi đầu nói: “Tinh dầu.”

Nói xong, hắn mở một lọ ra và đổ vào thùng nước nóng. Nữ Đế lập tức ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ.

Nàng không khỏi có chút mong đợi: “Mùi thơm dễ chịu quá.”

Triệu Khang đóng cửa phòng, xách thùng nước và chợt nhớ đến lời nói của Nữ Đế bệ hạ trước đó, hắn nhận ra rằng việc này có vẻ không khó khăn như tưởng tượng.

Đi đến trước giường, đặt thùng nước xuống, Triệu Khang ngồi xuống ghế và nói: “Bệ hạ, thỉnh nhắc chân lên.”

Chương 167 - xuất sắc

Tiêu Linh Lung tưởng rằng Triệu Khang sẽ đâm chân, nên mỉm cười nói: “Vậy làm phiền Quốc sư đại nhân rồi.”

Nàng vừa nhắc chân đặt lên ghế dài, Triệu Khang bỗng chốc nắm lấy mắt cá chân nàng và bắt đầu cởi giày rỗng. Tiêu Linh Lung giật mình vội vàng rút chân lại, hoảng hốt hỏi: “Người làm gì vậy?!”

“Cởi giày Mộc Túc ạ.” Triệu Khang cố gắng bình tĩnh nhưng tim đập thình thịch.

Tiêu Linh Lung ngạc nhiên, do dự một lát rồi nói: “Người xoay người đi, tránh tự mình làm không phiền người.”

Triệu Khang khẽ thở dài, nhắm mắt lại. Trong lòng hắn cười khẩy: “Miệng ta cũng đã hôn qua, chân còn không cho nhìn?”

Thấy Triệu Khang nhắm mắt, Tiêu Linh Lung nghi ngờ nhìn hắn. Nàng chưa từng nghe nói qua việc massage cần phải cởi Mộc Túc. Nàng quan sát Triệu Khang, thấy hắn vẫn nhắm mắt, mới cởi giày tất, lộ ra đôi bàn chân xinh xắn hoàn hảo.

Nàng nhanh chóng bỏ giày tất vào thùng nước.

Nghe tiếng nước chảy, Triệu Khang mới mở mắt nhìn xuống. Làn váy che khuất thùng gỗ khiến hắn không nhìn thấy gì. Hắn

bất đắc dĩ nói: “Bệ hạ, lát nữa còn phải bóp chân cho người, như vậy thì sao ta ấn được?”

“Cái gì?” Tiêu Linh Lung tròn tròn mắt, há hốc mồm.

Chân phụ nữ trong xã hội phong kiến rất riêng tư, gần như ngang hàng với trinh tiết. Nghe Triệu Khang muốn bóp chân cho mình, khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Linh Lung ửng đỏ, giọng nói run run như muỗi vo: “Cái này... sao có thể...”

“Đến đây massage đều như vậy, bệ hạ không phải muốn dưỡng sinh, trải nghiệm cùng dân sao?”

Nữ Đế sợ hãi, nhưng Triệu Khang không hề nao núng. Loại chuyện này nghĩ sao cũng là hấn chiếm lợi!

Sợ gì chứ!

Cùng lắm thì bị đánh thôi.

Có gì to tát đâu! Dưới hoa mẫu đơn chết hóa quỷ cũng phong lưu!

Tiêu Linh Lung bị lời nói của Triệu Khang chặn họng, không biết nên nói gì. Nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Triệu Khang, nàng lờ lờ nói ra một câu mà sau này hối hận:

“Vậy được rồi.”

Lời nói vừa thốt ra, Nữ Đế bệ hạ bỗng chốc hối hận, nhưng không biết làm thế nào để thu hồi lại.

Sau khi ngâm chân trong thùng nước một lúc, Triệu Khang nói: “Bệ hạ, xin mời lên giường.”

Cảm giác kỳ quặc ngày càng tăng lên.

Tiêu Linh Lung không thể diễn tả nỗi sợ khó chịu trong lòng, chỉ có thể im lặng chờ Triệu Khang đặt thùng nước xuống và quay lại. Nhìn vào đôi mắt hoàn hảo vô khuyết của hấn, tim nàng đập rộn ràng.

Lúc này, Triệu Khang mới hiểu ra vì sao lại có những kẻ như hấn trên đời. Sức hấp dẫn của loại sinh vật này không ai có thể cưỡng lại!

Hấn nhẹ nhàng nắm lấy ngón chân Tiêu Linh Lung. Nàng nằm trên giường, toàn thân run rẩy. Ngón chân nàng cuộn tròn lại,

nhưng Triệu Khang vẫn cố gắng mở ra. Nữ Đế bệ hạ khàn khàn nói: “Triệu Khang, hay là thôi đi. Trẫm nghĩ lại, thực ra cũng không mệt mỏi như vậy.”

Triệu Khang làm sao có thể buông tha nàng? Hắn nhẹ nhàng ấn mu bàn chân trắng nõn của Tiêu Linh Lung, cố tỏ ra nghiêm túc: “Không được, lúc này chính bệ hạ nói muốn dưỡng sinh hôm nay, ta đã khuyên nhiều lần rồi.

Thiên tử nhất ngôn cửu đỉnh, sao có thể rút lại lời hứa?”

Triệu Khang thoa tinh dầu lên tay, vừa vỗ vừa xoa bóp cho Nữ Đế bệ hạ. Mặt nàng đỏ bừng như quả táo.

Thực ra, Triệu Khang không hề biết mát xa gì cả. Hắn chỉ lừa gạt nàng bằng những chiêu trò quen thuộc.

Thay vì massage, Triệu Khang đang say sưa thưởng thức đôi chân ngọc của Tiêu Linh Lung. Làn da trắng hồng của nàng khiến hắn muốn cắn một miếng!

Sau một hồi lâu, Triệu Khang mới luyện tiếc buông tay. Tiêu Linh Lung thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng của nàng mới thả lỏng.

Nhưng ngay lập tức, nàng lại nghe thấy giọng nói đầy ẩn ý của Triệu Khang: “Bệ hạ, muốn sử dụng tinh dầu mở lung thì phải cởi áo lộ vai. Người muốn tự cởi hay là thần công hiển sức lực?”

“Ngươi dám!” Tiêu Linh Lung tức giận quát lên. Triệu Khang lập tức ủy khuất: “Chính bệ hạ yêu cầu mà. Lúc này đã nói, dù ta làm gì bệ hạ cũng không trách.”

“Không được, tuyệt đối không được! Đừng quên ngươi là thần, trẫm là quân!”

Triệu Khang cười nói: “Vậy không cởi đi, ẩn qua lớp áo cũng được.”

Tiêu Linh Lung vội vàng đồng ý và ngoan ngoãn quay lưng lại cho Triệu Khang.

Cảm giác mềm mại dịu dàng là ấn tượng đầu tiên của Triệu Khang. Hắn tưởng rằng Tiêu Linh Lung với võ công cao cường sẽ có cơ thể săn chắc như Diệp Hồng Tuyết, nhưng thực tế lại hoàn toàn trái ngược.

Cơ thể Tiêu Linh Lung mềm mại đến mức kinh ngạc, khiến người ta chỉ muốn chạm vào mãi không thôi.

“Được rồi, xong chưa?”

Tiêu Linh Lung nhắm chặt mắt, hai nắm tay nắm chặt, mồ hôi lấm tấm trên trán. Nàng cảm nhận được hai bàn tay Triệu Khang đang ấn nhẹ nhàng trên vai mình.

Nàng thầm nghĩ, mình thật điên rồ khi để Triệu Khang khinh nhờn như thế.

Triệu Khang đương nhiên không muốn rời xa Tiêu Linh Lung. Hắn vẫn luyến tiếc vờ vật trên giường này, cảm nhận được sự căng thẳng của nàng, Triệu Khang cũng không đùa giỡn nữa.

Hắn xoay người lại và xoa bóp huyết thái dương cho nàng.

Lần này, hắn rất nghiêm túc và không hề có hành động nào quá trớn. Động tác nhẹ nhàng của hắn khiến tâm trạng căng thẳng của Nữ Đế bệ hạ dần dần dịu lại, nhưng nàng vẫn không dám mở mắt nhìn Triệu Khang.

Nàng chỉ có thể nằm im như một con rối mặc hắn thao túng.

Dù đã nhìn nhiều lần, Triệu Khang vẫn không khỏi cảm thấy kinh diễm trước vẻ đẹp của Tiêu Linh Lung. Nhất là khi nàng nhắm mắt lại, hắn có thể thoải mái thưởng thức nhan sắc nàng mà không cần kiêng dè gì. Mỗi đường nét trên khuôn mặt nàng đều hiện lên rõ ràng như tranh vẽ.

Triệu Khang cảm nhận được ý thức của mình đang bùng cháy mãnh liệt, hắn cố gắng kiềm chế nhưng không thành công. Ý thức đó như một con virus lan tràn khắp cơ thể hắn.

Lại một lần nữa.

Nếu Nữ Đế bệ hạ nhớ không nhầm, đây là lần thứ ba tên khốn Triệu Khang này lợi dụng cơ hội để khinh bạc nàng. Tuy nhiên, lần này động tác của hắn rất nhẹ nhàng.

Nàng đột nhiên mở mắt ra và phát hiện Triệu Khang cũng đang nhìn nàng chăm chăm. Trong đôi mắt kia như ẩn chứa một ngọn lửa cháy bỏng mãnh liệt khiến nàng không dám nhìn thẳng. Nàng sợ hãi nhắm mắt lại, ngay cả phản kháng cũng quên mất.

Trong đầu nàng chỉ hiện lên hình ảnh đôi mắt dịu dàng say đắm của Triệu Khang, khiến nàng quên mất bản thân đang bị một người đàn ông hôn môi.

Trước sự im lặng của Tiêu Linh Lung, Triệu Khang ôm nàng vào lòng.

Tiêu Linh Lung chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, không biết từ bao giờ hai tay nàng đã ôm lấy Triệu Khang.

Tình cảm mãnh liệt xen lẫn phản ứng bản năng của cơ thể khiến hơi thở của hai người trở nên dồn dập. Bản năng con người dần tan biến, thay vào đó là ham muốn mãnh liệt.

Cả hai đều đắm chìm trong khoái cảm, muốn xé rách quần áo của đối phương, không chỉ dừng lại ở những nụ hôn nồng nhiệt.

Bỗng dưng, đồng tử của Tiêu Linh Lung co lại, hai tay ôm chặt lấy Triệu Khang. Nàng không biết đó là đau đớn hay khoái cảm tột cùng.

Nữ đế vung tay đắm Triệu Khang ngã xuống giường. Nàng ôm chặt lấy cơ thể mềm mại đang run rẩy của hắn, môi son hung hăng cắn lên môi Triệu Khang để ngăn chặn tiếng rên rỉ của chính mình!

Triệu Khang cũng run rẩy vì kích động, toàn thân như bốc lửa. Hắn thầm nghĩ, liệu đây có phải là một cách khác để hắn chiếm được Nữ Đế bệ hạ hay không?

Chương 168 - Quan hệ tiến bộ

Nữ hoàng Tiêu Linh Lung của Càn quốc cuộn tròn trên giường, hai tay che mặt, nức nở nghẹn ngào. Triệu Khang quay lại phòng, đóng cửa cẩn thận.

Hắn muốn ôm lấy nàng, nhưng nàng lại hoảng hốt hét lên: “Không cần!”

“Là ta.” Triệu Khang dịu dàng nói.

Nữ hoàng Tiêu Linh Lung phản ứng quá mức dữ dội, giằng co hơn hai phút, lúc này hoàn toàn không thể tiếp nhận được.

“Ngươi, ngươi đi ra ngoài...”

Tiêu Linh Lung nghẹn ngào, giờ phút này nàng không thể chấp nhận hành vi khó tả của mình trước mặt thần tử.

Triệu Khang nghe tiếng nức nở không ngừng, nhận ra đây là cơ hội. Hôm nay nếu không nắm bắt, sau này sẽ khó khăn để Tiêu Linh Lung chấp nhận mình.

Hắn dùng một tay ôm lấy Nữ hoàng, siết chặt vào lòng. Như dự đoán, nàng giãy dụa, đấm đá vào ngực hắn, nhưng Triệu Khang không buông tay.

Khi Tiêu Linh Lung mệt mỏi, Triệu Khang mới nhẹ nhàng hôn đi nước mắt của nàng.

Ánh mắt Triệu Khang tràn đầy dịu dàng, nhìn Tiêu Linh Lung đôi mắt ướt đầm nước mắt, hắn nhẹ giọng nói: “Ta sẽ vẫn luôn bên cạnh ngươi, bảo vệ Càn quốc mà ngươi muốn bảo vệ. Ta biết ngươi luôn mệt mỏi, sau này ta sẽ giúp đỡ ngươi.”

Nước mắt lặng lẽ tuôn rơi dần dần biến thành tiếng khóc nức nở. May mắn thay, Triệu Khang đã đuổi hết Trương Lão và mọi người đi trước đó, toàn bộ cơ sở dưỡng sinh chỉ còn lại hai người họ.

Tiêu Linh Lung khóc nức nở hơn nửa ngày, hai mắt sưng đỏ mới ngẩng đầu, giãy dụa thoát khỏi vòng tay Triệu Khang, lau nước mắt, giọng run rẩy nhưng cố gắng bình tĩnh: “Chuyện hôm nay, không được nói ra ngoài.”

“Tuân mệnh, bệ hạ của ta.” Triệu Khang nhếch miệng cười, biết rằng việc khiến Tiêu Linh Lung chấp nhận mình ngay lập tức là điều không thực tế, nhưng hắn không cần vội vàng, từng bước một là được.

Tiêu Linh Lung cúi đầu, không dám nhìn Triệu Khang: “Tìm quần áo cho ta.”

Triệu Khang cố ý nói: “Nếu ta đi tìm quần áo, người khác nhìn thấy thì sao?”

“Ngươi!”

Tiêu Linh Lung ngẩng đầu, nhìn thấy vết thương trên môi Triệu Khang lại cúi đầu: “Vậy làm sao bây giờ?”

Triệu Khang nhặt tất và giày trên sàn nhà, vỗ vỗ cho Tiêu Linh Lung mang vào, vừa mang vừa nói: “Ta vừa mới ra lệnh giới

ng nghiêm tối nay, nên sẽ không có ai trên đường.”

Tiêu Linh Lung mới thở phào nhẹ nhõm, mang giày xong Triệu Khang liền ôm nàng xuống giường, muốn nắm tay nhưng bị hất ra.

Hắn chỉ có thể bắt đắ dĩ nhún vai, đi theo sau nửa bước để hộ tống Nữ hoàng trở về tửu lâu.

Ngay cả trong tửu lâu, lão bản và tiểu nhị đều bị Triệu Khang cường chế trở về phòng, sau khi đưa Tiêu Linh Lung vào phòng, Triệu Khang mới rời đi.

“Bệ hạ, sao mắt ngài lại đỏ như vậy?”

Lục Uyên đợi Triệu Khang đi rồi mới hỏi.

Tiêu Linh Lung bình tĩnh nói: “Không sao, lúc trước đi dạo trong thành bão cát, bụi bay vào mắt.”

“Lý do đó cũng được.” Lục Uyên không nghi ngờ gì.

Tiêu Linh Lung: “Lục Uyên, đi múc nước, ta muốn tắm rửa và thay quần áo.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

.....

Hai thùng gỗ chứa đầy nước nóng, Lục Uyên chu đáo rắc thêm cánh hoa vào trong: “Bệ hạ đã chuẩn bị xong, nô tỳ sẽ cởi áo cho bệ hạ.”

“Không cần!”

Tiêu Linh Lung đột ngột lên tiếng khiến Lục Uyên giật mình. Nàng vội nhận ra phản ứng của mình có chút thái quá, vội vàng nói: “Trẫm tự làm.”

Cơ thể trơn bóng không tì vết, ngoại trừ hai bàn tay có phần thô ráp do chinh chiến, Tiêu Linh Lung sở hữu vẻ đẹp hoàn hảo đến từng centimet.

Lục Uyên dù đã hầu hạ Nữ hoàng nhiều năm, mỗi lần nhìn nàng tắm cũng không khỏi cảm thấy kinh diễm.

Lục Uyên cất quần áo đi, chuẩn bị giặt sạch vào ngày mai.

Hình ảnh lúc này cứ hiện lên trong đầu, Tiêu Linh Lung cảm thấy cơ thể mình đang có những phản ứng kỳ lạ. Nàng không

thể kìm nén được: “Lục Uyên.”

“Bệ hạ, thần ở đây.”

“Người về phòng đi, không cần hầu hạ nữa.”

Lục Uyên muốn hỏi nhưng không dám, chỉ cảm thấy bệ hạ sau khi đi ra ngoài trở về có chút kỳ lạ. Nàng đành đóng cửa và rời đi.

Huyện nha.

Mai Nhược Lan và Liễu Tương Âm háo hức chờ người về, nhưng lại thất vọng ra đi.

Hai tỷ muội đều có chút bức bối. Giá như lúc trước họ tranh thủ ở lại bên Triệu Khang lâu hơn. Ngay cả Tần Ngọc Phượng, người từ nhỏ được xưng hô là “Tình Nhi” cũng đã vào quốc sư phủ, còn họ lại gặp khó khăn trong việc được thị tẩm.

Ngày hôm sau.

Trời còn chưa sáng, Triệu Khang đã dậy và bận rộn trong phòng bếp của huyện nha.

Trương Long mang theo giỏ trúc đến, toàn thân lấm lem bùn đất: “Lão gia, ngài thật biết giày vò người. Máy thứ này cũng không có bao nhiêu, mà bắt tôi tìm kiếm muốn chết.”

“Được rồi, chuyện nhỏ này mà thiên tài như ta cũng phải mất nhiều thời gian như vậy. Dem muối cho ta.”

Nói xong, Triệu Khang dẫn Trương Long vào rãnh bắt tôm cua hơn hai tiếng, sau đó xử lý sạch sẽ và ném vào nồi cháo.

Mùi thơm nức mũi khiến Trương Long thêm thuồng: “Lão gia cho ta một chén chứ?”

“Nghĩ cái gì vậy? Lão tử còn muốn ăn! Đây là cho vợ ta.”

Trương Long cười: “Huyện nha chúng ta ngay cả chó cũng là công, người lấy đâu ra vợ? Tối hôm qua Liễu cô nương và Mai cô nương đều bị người đuổi đi.”

“Người cầm mồi cho ta! Mau đến chỗ ruộng thí nghiệm khoai lang xem, lần này lão tử đánh bạc tài sản với người khác, nếu không đạt tiêu chuẩn các người chờ đó cho ta.”

Trương Long cười hắc hắc: “Yên tâm đi, chúng ta đã kiểm tra vài lần, lúc trước tính toán vẫn thấp, ít nhất sáu trăm năm mươi cân.”

.....

Cháo nấu xong, Triệu Khang mang theo “bữa sáng tình yêu” tự tay chuẩn bị đến tửu lâu. Lục Uyên báo tin, Triệu Khang mới được vào phòng.

Nữ Đế bệ hạ đã trang điểm xong, như thể tối hôm qua không có gì xảy ra, bình thản hỏi: “Người đến đây làm gì?”

“Đã chuẩn bị bữa sáng cho bệ hạ.”

Triệu Khang cười nói, nhìn xung quanh: “Ồ, sao lại có hai thùng tắm?”

Tiêu Linh Lung dừng tay, tiếp tục đeo khuyên tai. Lục Uyên đặt hộp thức ăn Triệu Khang mang đến xuống bàn, cười nói: “Quốc sư đại nhân không biết sao, bệ hạ mỗi lần tắm rửa đều phải chuẩn bị hai thùng nước nóng.”

“Chỉ có người nói nhiều.” Tiêu Linh Lung đứng dậy răn dạy một câu. Lục Uyên le lưỡi, chạy đi gọi Tiêu Huyền Sách.

Triệu Khang định nói chuyện thì đột nhiên cảm thấy đau nhói ở mu bàn chân, nhe răng trợn mắt. Cúi đầu nhìn, bàn chân nhỏ mang giày thêu trắng ngà của Nữ Đế đã hung hăng giẫm lên mu bàn chân hắn ba lần trước khi đi về phía bàn.

Như không có chuyện gì xảy ra, Tiêu Linh Lung ăn bữa sáng Triệu Khang mang đến. Triệu Khang khập khiễng đi đến bên Nữ Đế, muốn ngồi xuống, Tiêu Linh Lung liền nói: “Lăn qua đây, ngồi bên kia.”

Quả nhiên đàn bà này vẫn mang thù!

“Này, ta vẫn muốn ngồi đây!”

Triệu Khang hừ một tiếng, mông ngồi xuống, cầm lấy một cái bánh bao nhỏ, nâng niu như báu vật: “Bệ hạ, cái này chắc chắn ngài chưa từng ăn qua. Chỉ có ta biết làm, thơm lắm!”

Nhìn ra ngoài cửa, Tiêu Linh Lung khẽ há miệng đỏ mọng: “Ném thử một chút.”

Triệu Khang đưa bánh bao qua, Tiêu Linh Lung không nhận mà giẫm chân hấn một cái. Triệu Khang giật mình, trong lòng mừng như điên, tự tay dứt bánh bao vào miệng Nữ Đế bệ hạ.

Chương 169 - khoai lang thu hoạch lớn

Ăn xong bữa sáng sớm, các quan đại thần lần lượt đến Nguyên Giang tửu lâu nơi Tiêu Linh Lung đang ở. Tuy nhiên, sắc mặt của một số người không được tốt lắm.

Hóa ra đó là những vị đại thần đã uống nước bồn cầu hôm qua.

“Bệ hạ, ruộng thí nghiệm khoai lang nằm cách xa thành, thần đã sai người chuẩn bị xe ngựa. Bệ hạ hãy lên xe trước.”

Tiêu Linh Lung gật đầu, không thể kiềm chế được sự háo hức, hỏi Triệu Khang một lần nữa: “Quốc sư, người nói sản lượng khoai lang có thật cao như vậy không?”

Triệu Khang gật đầu khẳng định: “Yên tâm đi bệ hạ, thần tuyệt đối không lừa người. Huống chi ta còn đánh cược tài sản với người khác.”

Nói xong, Triệu Khang lén lút nhìn Hồng Lư tự khanh Lâm Lăng với ánh mắt đầy ẩn ý.

Tiêu Linh Lung nhú mày, nhỏ giọng nói: “Gia tộc Lâm gia ở đế đô có thế lực lớn, người hãy cẩn thận.”

Triệu Khang cảm động trong lòng. Bệ hạ cuối cùng cũng biết lo lắng cho ta, quả là điều tuyệt vời.

Nữ Đế lên xe ngựa, các quan đại thần bắt đầu di chuyển đến ruộng thí nghiệm khoai lang.

Sáng sớm, Trương Long đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa. Hơn mười hộ nông dân giỏi trồng trọt khoai lang đã sẵn sàng đón tiếp.

Khi đến ruộng đất, Tiêu Linh Lung xuống xe ngựa, nhìn những mảng lá xanh rộng lớn trước mặt, trong lòng không khỏi bồi hồi.

Cùng lúc đó, các quan đại thần cũng có chút thất vọng. Liệu đây có phải là rau dại hay không? Ngay cả khi trồng nhiều rau dại cũng không thể làm lương thực chính được.

Lâm Lăng càng thêm chế giễu: “Quốc sư đại nhân, đây chính là khoai lang mà ngài nói? Sao toàn là lá cây vậy?”

Triệu Khang chưa kịp trả lời, Tiêu Linh Lung đã thản nhiên nói: “Quốc sư, khoai lang này chẳng lẽ mọc dưới mặt đất?”

Lâm Lăng nhất thời cứng họng, không dám cãi cọ gì nữa. Triệu Khang lập tức nịnh hót: “Bệ hạ sáng suốt vô cùng! Khoai lang này chính là mọc dưới lòng đất.”

Tiêu Huyền Sách tò mò nhìn mọi thứ xung quanh. Hắn luôn hứng thú với những điều mới mẻ.

Triệu Khang giải thích: “Nó to hơn đậu phộng rất nhiều.”

Tiêu Linh Lung không kiềm được sự háo hức: “Vậy hãy sai người thu hoạch đi.”

“Được rồi, bệ hạ hãy ngồi xuống một chút, thần sẽ bắt đầu ngay.”

Lính hầu mang ghế dựa đến cho Tiêu Linh Lung và Tiêu Huyền Sách ngồi xuống. Triệu Khang tiến về phía trước và vẫy tay ra hiệu. Lúc này, Lâm Lăng bắt đầu lo lắng. Nếu sản lượng khoai lang mỗi mẫu vượt quá sáu trăm cân, hắn có thể phải cởi quan phục và nộp toàn bộ tài sản vào quốc khố.

“Trương Long, dọn dẹp ruộng đồng, bắt đầu thu hoạch!” Triệu Khang ra lệnh. Trương Long vội vàng gật đầu và hô to: “Bắt đầu thu hoạch khoai lang!”

Các hộ nông dân xung quanh lập tức cầm cuốc liềm tiến vào những cánh đồng đã được đo đạc kỹ lưỡng.

Củ khoai lang đầu tiên được đào lên và đóng gói vào rọ.

Triệu Khang nhìn thoáng qua, nhận xét rằng nó không tệ lắm, ước chừng nặng khoảng bốn lạng. Tuy nhiên, so với khoai lang nướng thùng dầu kiếp trước, kích thước vẫn còn nhỏ hơn nhiều.

Điều này cũng dễ hiểu, bởi vì những giống khoai lang kia đã trải qua vô số lần cải tiến.

Rọ khoai lang đầu tiên được đưa lên cân. Tiêu Linh Lung không thể ngồi yên, vội vàng đứng dậy và hỏi: “Bao nhiêu cân?”

Thái giám bên cạnh lập tức báo cáo: “Thưa bệ hạ, ba mươi bảy cân!”

Nữ Đế không thể kìm nén sự tò mò, tiến đến trước cân, cầm lấy một củ khoai lang và cẩn thận quan sát. Các quan đại thần cũng nhao nhao vây quanh, nhìn từng củ khoai lang có hình thù kỳ lạ với ánh mắt tràn đầy tò mò.

“Đây là khoai lang?”

“Làm thế nào để ăn nó?”

Họ bàn tán, chắc hẳn là phải gọt vỏ và ăn, nhưng không biết hương vị sẽ như thế nào.

Ngay sau đó, rọ khoai lang thứ hai được đưa lên cân và thái giám báo số: “Hai mươi sáu cân!”

Nữ Đế theo bản năng nắm tay lại. Đã thu hoạch được hơn sáu mươi cân, dựa theo tỷ lệ này, nếu mỗi mẫu đất đạt sản lượng sáu trăm cân thì cũng không phải là điều quá khó khăn.

Lâm Lăng cũng không thể ngồi yên, chen vào đám đông quan thần, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào chiếc cân, trong lòng không ngừng cầu nguyện: “Đừng phá sáu trăm! Đừng phá sáu trăm!”

Theo thời gian trôi qua, cảm xúc của mọi người dần bị từng con số đốt cháy.

“Bảy mươi hai cân!”

“Năm mươi bốn cân!”

“Ba mươi ba cân!”

Tay của vị quan ghi chép trọng lượng run rẩy, con số này đã vượt qua bốn trăm cân, gần một nửa diện tích đất đã được thu hoạch!

Nhìn vào phần ruộng còn lại vẫn còn sung túc, lão thái sư kích động reo lên: “Trời phù hộ Đại Càn ta, trời phù hộ Đại Càn ta!”

Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên cũng vô cùng phấn khích, trong lòng không ngừng tính toán con số và khối lượng thu hoạch.

Gần một tiếng sau, một giỏ khoai lang khác được đưa đến.

Thái giám háng giọng và hô to: “Năm mươi lăm cân!”

Rầm một tiếng, quan viên phụ trách ghi chép mạnh mẽ buông bút lông xuống và kêu to: “Bệ hạ!”

Mọi người nhìn qua, Hồng Lư Tự Khanh Lâm Lãng mặt đầy mồ hôi, giọng khàn khàn hỏi: “Bao nhiêu rồi?”

“Đã sáu trăm hai mươi mốt cân, phá sáu trăm!”

Xong rồi!

Lâm Lãng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, hai mắt tròn tròn nhìn Triệu Khang và ngã về phía trước.

Người nông dân đến đưa khoai lang thì thầm: “Quan lớn này vui đến ngất xỉu rồi.”

“Mang hẳn ra đây, cởi bỏ quan phục!” Triệu Khang lạnh lùng ra lệnh. Trương Long lập tức thi hành, nếu không có chuyện gì xảy ra, có lẽ sẽ có người cầu tình cho Lâm Lãng, đặc biệt là các quan viên đồng liêu.

Tuy nhiên, vào lúc này, không ai quan tâm đến Lâm Lãng nữa, tâm trí họ hoàn toàn bị thu hút bởi những củ khoai lang được thu hoạch.

Tiêu Linh Lung nắm chặt tay, trên trán mịn màng thậm chí lấm tấm mồ hôi, thúc giục: “Nhanh lên, nhanh lên, hãy phái thêm người!”

Nữ Đế bệ hạ gần như trở nên điên cuồng, mong muốn biết được sản lượng khoai lang mỗi mẫu đất có thể đạt được bao nhiêu, tổng cộng có thể trồng được bao nhiêu khoai lang, và có thể nuôi sống bao nhiêu người!

Nhìn cảnh tượng này, trong lòng Triệu Khang vô cùng phấn khởi, vội vàng thúc giục Trương Long phái người thu hoạch tiếp.

Cuối cùng, sau khoảng ba mươi phút nữa, toàn bộ khoai lang trên một mẫu đất đã được thu hoạch, được xếp thành từng đống ngay ngắn, tạo thành một ngọn núi nhỏ.

“Bao nhiêu rồi!”, Tiêu Linh Lung nhìn quan viên ghi chép.

Lục bộ thượng thư, thái công thái phó và các đại thần đều nín thở dõi theo quan ghi chép.

Dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, quan viên ghi chép đưa ra con số khiến tất cả đều bùng nổ:

“Mẫu đất này thu hoạch được 967 cân khoai lang, gần như đạt ngàn cân!”

Quá điên rồ!

Trong nháy mắt, tất cả các quan viên đều như phát điên.

“Tổ tiên các đời, các ngài hiển linh rồi!”, lão thái sư xúc động quỳ xuống nhìn trời và gào khóc. Tuy hấn không ưa Triệu Khang nhưng vẫn luôn quan tâm đến vận mệnh của giang sơn xã tắc.

Đây là một điều kỳ diệu! Đây chắc chắn là điềm lành mà trời ban cho Đại Càn!

“Mỗi mẫu đất thu hoạch được gần ngàn cân, Đại Càn của chúng ta sẽ không còn người chết đói!”, Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên nhìn Triệu Khang và nói: “Quốc sư, ngài đã lập được công lao vang dội!”

“Lý đại nhân quá khen, tất cả đều nhờ vào sự sáng suốt của bệ hạ, thần nào dám nhận công lao?”, Triệu Khang, một con chó liếm chính hiệu, đã gán toàn bộ công lao cho Tiêu Linh Lung đang ở bên cạnh.

Nữ Đế bệ hạ lúc này không còn giữ gìn hình ảnh, ngồi phịch xuống đất, ôm hai củ khoai lang to nhất và cười rạng rỡ. Quay lại, cô kích động nói: “Triệu Khang, nhanh lên! “

Chương 170 - phong hầu

Ruộng thí nghiệm khoai lang của Triệu Khang tại huyện Nguyên Giang có tổng cộng năm mẫu, tất cả đều thuộc sở hữu của Triệu Khang.

Mặc dù không thể nói đây là những mảnh đất tốt nhất trong khu vực, nhưng cũng không hề tệ. Cho đến chiều tối, tất cả khoai lang đã được thu hoạch, xếp hàng và cân trọng lượng.

Tổng cộng thu hoạch được hơn sáu nghìn bốn trăm cân, vượt xa con số sáu trăm cân mà Triệu Khang đã dự đoán trước đó, thậm chí còn gấp đôi.

Đây chắc chắn là ngày vui nhất kể từ khi Tiêu Linh Lung lên ngôi. Tiêu Huyền Sách háo hức cầm lấy một củ khoai lang và hỏi: “Lão Triệu, loại khoai lang này ăn như thế nào?”

Với sản lượng mỗi mẫu đất vượt quá nghìn cân, ngay cả một kẻ ngu ngốc như hắn cũng biết điều này có ý nghĩa gì.

Đối với vị hoàng tử điện hạ này, thiên hạ càng thái bình càng tốt, vì như vậy hắn sẽ có nhiều thời gian hơn để theo đuổi những thú vui riêng.

“Nó có thể được gọt vỏ và ăn sống, hoặc hấp, chiên, nướng. Khoai lang thích hợp với nhiều phương pháp nấu nướng khác nhau! Nó cũng có thể được sử dụng để ép tinh bột và làm thành bột khoai lang.”

Triệu Khang cười nói: “Thân lá của nó còn có thể dùng để chăn nuôi gia súc. Nói rằng toàn thân trên dưới đều là báu vật cũng không quá lời! Bệ hạ, hôm nay khoai lang được thu hoạch bội thu, không bằng chúng ta về trước, thần sẽ chế biến một số món ăn từ khoai lang để bệ hạ thưởng thức?”

Lệnh truyền xuống, bữa tối hôm nay sẽ là khoai lang! Tất cả mọi người đều háo hức muốn nếm thử hương vị của loại khoai lang này và xem liệu nó có thể được sử dụng làm món chính hay không.

Triệu Khang trở về trước cùng Hoàng đế và các quan chức, trong khi Trương Long dẫn dắt người dân và nông dân chất khoai lang lên những chiếc xe đã chuẩn bị sẵn để chở về thành phố.

Đầu bếp trưởng của nhà hàng tập hợp tất cả các đầu bếp lại và Triệu Khang bắt đầu hướng dẫn họ một số phương pháp nấu khoai lang.

Là những đầu bếp tài ba, họ không cần hướng dẫn chi tiết, chỉ cần nghe qua cũng đã hiểu.

Khi khoai lang được chuyển đến nhà hàng, các đầu bếp bắt đầu hối hả chuẩn bị.

Bên trong nhà hàng, các quan văn võ đã an tọa. Không lâu sau, các món ăn bắt đầu được dọn ra.

Tiêu Linh Lung không thể chờ đợi được để nếm thử một củ khoai lang nướng. Vị ngọt ngào và mềm mại của nó khiến Nữ Đế bệ hạ vô cùng thích thú.

Các quan chức cũng bắt đầu thưởng thức, ai cũng có chút ngạc nhiên. Thật ngon ngoài sức mong đợi!

Tiếp theo là khoai lang chiên, khoai lang nghiền và nhiều món ăn khác. Các đầu bếp của nhà hàng đã biến tấu khoai lang thành bảy tám món ăn độc đáo.

Để tăng thêm độ ngọt, Triệu Khang còn yêu cầu đầu bếp thêm một ít đường trắng, nguyên liệu chỉ có duy nhất tại huyện Nguyên Giang.

“Thật sự rất ngon.”

Dùng khăn lau khóe miệng dính dầu mỡ, Tiêu Linh Lung vô cùng hài lòng, niềm vui hiện rõ trên khuôn mặt. Bắt đầu đặt câu hỏi:

“Quốc sư, loại thực phẩm này có dễ bảo quản không?”

Lương thực lo nhất là bị lãng phí và hư hỏng. Loại khoai lang này có sản lượng khổng lồ, nếu không bảo quản tốt mà bị hỏng thì thật đáng tiếc.

Các quan chức xung quanh cũng hướng ánh mắt về Triệu Khang.

Triệu Khang suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Bệ hạ lo lắng chu đáo. Bản thân khoai lang này chứa nhiều nước và quả thật không dễ bảo quản. Tuy nhiên, khoai lang không chỉ có thể ăn trực tiếp, mà còn có thể chế biến thành bột khoai lang hoặc phơi nắng thành khoai lang khô.”

“Như vậy vừa có thể đa dạng hóa cách thức chế biến, tránh bị ngán. Đồng thời cũng có thể bảo quản khoai lang một cách tối ưu.”

Đây quả là một giải pháp tuyệt vời.

Tiêu Linh Lung buông đũa xuống, nhắm mắt lại và nói giọng trầm trọng: “Quốc sư Triệu Khang, hãy tiếp chỉ.”

Triệu Khang sửng sốt, không hiểu sao Nữ Đế lại đột ngột muốn tuyên thánh chỉ.

Hắn vội vàng hành lễ, các quan viên cũng không biết Tiêu Linh Lung muốn làm gì. Tuy nhiên, một số vị quan đại thần lão luyện đã đoán ra được.

Triệu Khang đã mang đến khoai lang, chắc chắn bệ hạ sẽ ban thưởng cho hắn. Nhưng Triệu Khang hiện đã là quốc sư, đứng đầu bách quan, vậy có thể ban thưởng vàng bạc cho hắn hay không?

Đừng lo lắng, ai cũng biết bệ hạ của chúng ta keo kiệt nhất.

Phần thưởng không phải là tiền bạc.

Ngay khi các quan đang suy đoán, Tiêu Linh Lung đã mở lời: “Vì công lao to lớn mang lại thần vật cho Đại Càn, giải trừ nạn đói cho bách tính, Trẫm phong Triệu Khang làm An quốc hầu, ban đất phong là huyện Nguyên Giang, truyền đời cho con cháu.”

Lời tuyên bố của Nữ Đế khiến cả triều đình chấn động, ngay cả Triệu Khang cũng kinh ngạc.

Hệ thống tước vị ở Càn quốc được chia thành năm bậc: ngũ đẳng, tứ đẳng, tam đẳng, nhị đẳng và nhất đẳng. Công hầu bá tử nam thuộc về nhị đẳng, chỉ xếp sau công tước, nhưng tước vị này lại được gọi là siêu phẩm, có nghĩa là vượt qua một phẩm.

Cho dù danh hiệu quốc sư của Triệu Khang cũng thuộc nhất phẩm, nhưng tước vị công hầu chưa bao giờ được trao cho người ngoài hoàng thân quốc thích.

Chỉ có một nhóm người từng theo chân Càn Đế đòi thứ nhất lập công khai quốc mới có được vinh dự đặc biệt này, và tước vị của họ cũng không được truyền lại cho con cháu.

Câu nói “truyền đời cho con cháu” của Nữ Đế bệ hạ ngầm ý nói với mọi người rằng hậu duệ của Triệu Khang sẽ được kế thừa tước vị của Triệu Khang!

Đây chính là vị cực nhân thân chân chính!

Tất cả quan viên đều sửng sốt nhìn bóng lưng Triệu Khang đang cúi đầu bái tạ, trong lòng cảm thấy vô cùng phức tạp.

Đặc biệt là Dương thái sư và Triệu thái phó, biểu cảm của họ càng thêm phức tạp.

Mới đây thôi Triệu Khang mới được điều từ huyện Nguyên Giang đến đế đô, chưa đầy nửa năm mà đã được ban thưởng tước vị! Toàn bộ triều đình chỉ có một người được vinh dự đặc biệt này!

Triệu Khang cúi đầu bái tạ: “Thần Triệu Khang, tạ ơn Long ân của bệ hạ!”

Hắn không ngờ Tiêu Linh Lung lại phong tước cho mình, nhất thời không kịp phản ứng.

“Các khanh không có ý kiến gì chứ?”

Tiêu Linh Lung cao giọng hỏi, tiếp theo là câu nói “bệ hạ thánh minh”.

Lý Nguyên xoay chén rượu, trước đây hắn vẫn coi trọng Triệu Khang, nhưng giờ đây chỉ mỉm cười khẽ nói: “Xem ra lại có thêm một Triệu thị lợi hại rồi.”

Nói xong hắn còn liếc nhìn về phía các quan viên Hồng Lư Tự, tò mò xem biểu cảm của họ sẽ như thế nào.

Lý Nguyên nheo mắt lại, trong lòng bỗng dưng hoảng hốt, nhìn Triệu Khang đang ngồi bên cạnh Nữ Đế bệ hạ: “Chẳng lẽ Bệ hạ muốn đẩy ra một con dao sắc bén hay sao?”

Bữa tiệc kết thúc, mọi người đều cáo lui.

Lục bộ Thượng thư và Thái Công Thái Phó tâm ý tương thông, cùng nhau xuất hiện trong một căn phòng.

Còn tại Nguyên Giang tửu lâu.

Chỉ có Triệu Khang và Nữ Đế bệ hạ trong phòng, Triệu Khang không dám làm gì khác, vì hắn được Tiêu Linh Lung triệu đến từ nha môn sau khi ăn tối.

Điều này cho thấy rằng Tiêu Linh Lung có chuyện quan trọng muốn nói.

“Có thể nói, hiện tại đã có không ít đại thần bắt đầu tụ tập lại, bàn tán về mục đích thực sự phong hầu cho người của ta.”

Tiêu Linh Lung chống cằm, nói một cách thản nhiên.

Triệu Khang cất tiếng nhẹ nhàng: “Ngài muốn ta làm gì?”

Tiêu Linh Lung cup mắt: “Lâm Lăng, quan viên Hồng Lư Tự, có gia tộc Lâm gia chống lưng, tại đế đô, thế lực tông tộc của họ không nhỏ. Lần này người kết oán với bọn họ, nếu chỉ là một vị trí quốc sư quyền cao chức trọng, bọn họ sẽ không e dè.”

“Nhưng bây giờ người đã có tước vị, bọn họ sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Triệu Khang kinh ngạc: “Vậy là vì lý do này mà ngài phong hầu cho ta?”

Tiêu Linh Lung ngẩng đầu: “Đây chỉ là một phần lý do.”

Nói xong, Nữ Đế bệ hạ đứng dậy, bước tới bên cửa sổ, nhìn ra cảnh vật bên ngoài, thản nhiên nói: “Càn quốc có rất nhiều gia tộc, lớn nhỏ rắc rối, cũng đến lúc cần có người chỉnh đốn những gia tộc này.”

Tiêu Linh Lung: “Trương tiên sinh đã kể cho ta nghe một chuyện, người từng nói sẽ che chở cho học sinh nghèo đến trường học đọc sách. Vậy ta sẽ cho người cơ hội này. Người đã từng nói sẽ giúp ta, liệu người có thể làm được không?”

Triệu Khang nở nụ cười, quả nhiên mọi chuyện diễn ra như hắn dự đoán!

Chương 171 - tâm tư khác nhau

Thế gia hào môn từ lâu đã là vấn đề nhức nhối của các vương triều phong kiến, bất kể là Càn quốc, Tề quốc hay bất kỳ quốc gia nào khác.

Nắm giữ mạng lưới kinh tế và nguồn nhân lực dồi dào, những gia tộc này có ảnh hưởng to lớn đến triều đình, thậm chí thao túng cả việc bổ nhiệm quan chức. “Quốc trăm năm, gia ngàn năm” - câu nói này đủ để cho thấy sức mạnh và sự trường tồn của thế gia hào môn.

Nữ Đế bệ hạ cũng không ngoại lệ, nàng đau đầu vì vấn đề này nhưng chưa tìm ra giải pháp hiệu quả. Triệu Khang nhận ra rằng Tiêu Linh Lung muốn lợi dụng mâu thuẫn giữa hắn và Lâm Lăng để “dọn dẹp” một số thế gia.

Đúng vậy, dù là quốc sư quyền cao chức trọng, Triệu Khang vẫn thiếu đi sự hậu thuẫn vững chắc. Tuy nhiên, với tước vị An quốc hầu cha truyền con nối, mọi chuyện sẽ khác. Khi tin tức này lan truyền ra, tòa quốc sư phủ của Triệu Khang chắc chắn sẽ trở thành tâm điểm chú ý.

Lâm Lăng, dù có ngốc nghếch đến đâu, cũng sẽ không dám đối đầu với Triệu Khang cho dù khi có sự hậu thuẫn của gia tộc Lâm. Nữ Đế bệ hạ đã trao cho Triệu Khang một “lá bài hộ mệnh” quý giá.

Mục đích thứ hai của việc phong hầu là “sửa trị” thế gia, và Triệu Khang cần tự mình tìm ra cách thức thực hiện. Tiêu Linh Lung nhìn ra ngoài cửa sổ, thu hồi ánh mắt và nói với giọng nhẹ nhàng: “Ta chỉ có một yêu cầu, đó là không được làm tổn hại đến nền tảng của Càn quốc. Dưới điều kiện này, ta sẽ ủng hộ mọi hành động của ngươi.”

Triệu Khang nghe ra sự kỳ vọng trong lời nói của Tiêu Linh Lung và gật đầu: “Ta sẽ biết chừng mực.”

Tiêu Linh Lung thở phào nhẹ nhõm. Triệu Khang quả là tài năng và có thể giúp ích cho nàng. Tuy nhiên, sự bốc đồng của hần đôi khi khiến nàng lo lắng. Nếu hần hành động quá táo bạo, việc kiềm chế các thế gia sẽ trở nên khó khăn hơn nhiều.

Thú vị thay, khi chỉ có hai người, Tiêu Linh Lung ít khi tự xưng “trẫm”. Triệu Khang nhận ra đây là dấu hiệu tốt cho mối quan hệ của họ. Sáng nay, hần còn có cơ hội nấu ăn cho Nữ Đế, rõ ràng là một bước tiến triển đáng kể.

Với suy nghĩ này, Triệu Khang tiến đến gần Tiêu Linh Lung, định nắm lấy bàn tay mềm mại của bà. Nữ Đế bệ hạ trừng mắt nhìn hần: “Ngươi muốn làm gì? Đừng quên rằng ngươi là thần, còn ta là vương!”

Triệu Khang bấu môi lắm bầm: “Cũng đâu phải chưa đụng qua.”

“Cút đi!”

Nữ Đế tức giận đá vào mông Triệu Khang, nhìn hần ngã lăn ra đất như chó ăn phân. Tiêu Linh Lung không thể nhìn được bật cười.

Tại một căn phòng trong khách sạn, sáu vị Thượng thư, Thái sư, Thái phó đang tụ tập.

Thượng thư Bộ Công Lâm Vũ nhíu mày, cẩn thận đặt câu hỏi: “Dương lão Thái sư, Triệu Thái phó, hai vị nghĩ bề hạ phong tước cho Quốc sư lần này có ý đồ gì?”

Dương Thái sư không trả lời, mí mắt cũng không thèm nâng lên. Tuy hấn có mâu thuẫn với Triệu Khang, nhưng hôm nay Triệu Khang đã tạo ra khoai lang và trước đó đánh bại Văn Thủ Trương Thánh, tất cả đều vì nước Càn. Với một vị Thái sư luôn lo cho vận mệnh quốc gia như Dương Thái sư, chút mâu thuẫn cá nhân có thể gác lại.

Dư quang liếc nhìn Lâm Vũ, Dương Thái sư thầm nghĩ, đừng nên nhìn vào việc hấn ta từng bị Triệu Khang chọc tức. Kỳ thực, trong lòng lão sáng như gương.

Gia tộc Lâm ở đế đô là một gia tộc hào môn chính hiệu. Đương kim gia chủ chính là Thượng thư Bộ Công Lâm Vũ đang có mặt ở đây. Ngoại trừ Lâm Triều Vân từng tranh đoạt kỹ nữ Hồng Lâu với Triệu Khang và bị Ninh Vương dọa lui, còn có Lâm Kiệt, Hộ Bộ Tả thị lang và con trai lão là Lâm Lãng, Hồng Lư tự Khanh, đều là người nhà Lâm gia.

Lâm gia có một người con trai làm quan nhất phẩm, hai người con trai làm quan tam phẩm. Vị trí quan chức cao đến mức này, cả nước Càn chỉ có vài gia tộc lớn mới sánh được.

Rõ ràng Lâm Vũ đang thăm dò thái độ của Dương Thái sư và Triệu Thái phó khi đặt câu hỏi này. Dù sao, trên triều đình, cả hai là những người có mâu thuẫn lớn nhất với Triệu Khang.

Dương Thái sư hiểu rằng, chỉ cần hai người họ nói lời không hay, người này chắc chắn sẽ liên kết với họ để cân bằng Triệu Khang. Vì vậy, hấn không nói gì.

Triệu Thái phó không có nhận thức như vậy, hừ lạnh một tiếng và nói thẳng thừng: “Còn có thể có ý gì khác? Triệu Khang trước đây đã là Quốc sư, quyền cao chức trọng. Lần này lại dâng lên khoai lang có thể cứu vớt vạn dân. Không thể phong quan thì chỉ có thể ban thưởng tước vị.”

Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, ý kiến của hấn khác với những người ở đây. Hầu hết những

người này đều xuất thân từ gia tộc lớn, còn lão xuất thân bần hàn, chỉ may mắn được làm môn khách cho một gia tộc và có cơ hội thi cử.

Từ đó, hắn một bước lên mây trở thành Binh bộ Thượng thư. Gia tộc kia cũng nhờ Lý Nguyên mà được thăng tiến.

Tuy là Binh bộ Thượng thư, nhưng Lý Nguyên không giống những kẻ chỉ biết dùng cơ bắp để suy nghĩ.

Lướt nhìn mọi người, khẽ mỉm cười, Lý Nguyên không nói gì về suy nghĩ của mình, chỉ đứng dậy và nói: “Ta thấy Triệu Thái phó cũng nói không sai, chúng ta cũng không nên đoán già đoán non. Chư vị đại nhân, ta hơi mệt mỏi, xin phép cáo lui trước.”

Nói xong, Lý Nguyên đứng dậy và rời khỏi phòng.

Hộ Bộ Thượng thư Trương Minh Viễn ngạc nhiên: “Tên này có ý gì?”

“Chẳng qua là tiểu nhân vướng vào chuyện không đâu, kệ hắn đi.” Lại Bộ Thượng thư Vương Nguyên Khánh cười một tiếng.

Dương Thái sư cũng đứng dậy nói: “Già rồi, các vị cứ từ từ bàn bạc, lão phu cũng phải về nghỉ ngơi. Ngày mai có lẽ phải về đế đô rồi.”

“Lão thái sư ngài?” Lâm Vũ ngạc nhiên, có chút bất ngờ.

Hôm nay lão già này sao lại khác thường thế?

Dương Thái sư cười ha hả: “Lâm đại nhân còn có gì chỉ giáo?”

“Không dám, không dám. Lão thái sư nếu mệt mỏi thì nên nghỉ ngơi sớm mới phải.” Lâm Vũ vội vàng nói.

Dương Thái sư chấp tay sau lưng và rời đi.

Tám người, hai người đã đi, sáu người còn lại đều có suy nghĩ riêng.

Triệu Thái phó lên tiếng: “Lâm đại nhân, nếu bệ hạ đã phong tước cho Triệu Khang, vậy ta nghĩ Lâm gia các người nên cẩn thận trong thời gian tới.”

Lâm Vũ khẽ động tâm tư, nhưng vẫn giữ bình tĩnh, thờ dãi nói: “Cũng trách tam phòng không có mắt, chộc ai không tốt

mà lại đi chọc Triệu Khang.”

Triệu Thái phó nhìn với vẻ khó chịu: “Để cho tiểu tử này đắc ý vài ngày đã rồi hãy tính tiếp. Chúng ta đều là những bề tôi đã lăn lộn trong triều đình mười mấy hai mươi năm, sao có thể để tên hậu sinh này cười lên đầu được chứ?”

Có bề hạ làm chỗ dựa thì thế nào? Ở triều đình, không phải lúc nào bề hạ cũng có thể quyết định mọi chuyện.

Nghe vậy, Lâm Vũ nắm chặt tay trong tay áo theo bản năng. Tốt rồi, có Thái phó ủng hộ, vậy có thể đấu với Triệu Khang một trận!

Về phần Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên, sau khi rời khỏi phòng, lão đi dạo trên đường và nhìn thấy một gã nha dịch đi ngang qua. Hắn lập tức gọi lại.

“Người tên là Trương Long đúng không?”

Trương Long dừng bước, quay đầu nhìn nam tử trung niên gọi mình. Nghĩ đến việc người này đi theo sau nữ hoàng đế vài bước khi thu hoạch khoai lang ban ngày, hắn ta không dám chậm trễ.

“Vâng, thưa ngài.”

“Dẫn ta đi gặp quốc sư đại nhân, Triệu lão gia các người.” Lý Nguyên nhẹ giọng nói.

Chương 172 - làm việc lớn

Tại huyện nha Nguyên Giang, Triệu Khang nghe tin có người đến tìm mình, cảm thấy khá mới mẻ. Đặc biệt khi biết người đến là một vị quan lớn, tò mò trong lòng hắn càng tăng thêm.

Khi Lý Nguyên xuất hiện, Triệu Khang lập tức nhận ra vị đại quan Binh bộ này. Giữa Lại bộ, đứng đầu bảng xếp hạng quan trọng của sáu bộ, và Công bộ, xếp cuối bảng, luôn có sự tranh cãi. Lại bộ nắm quyền bổ nhiệm, miễn nhiệm quan lại, trong khi Công bộ chịu trách nhiệm xây dựng. Ai có quyền lực lớn hơn thì ai cũng biết.

Vị trí thứ hai thuộc về Hộ bộ hay Lễ bộ luôn là chủ đề tranh luận sôi nổi từ xưa đến nay. Lễ bộ lo việc nghi lễ, trong khi Hộ

bộ nắm giữ quyền tài chính. Ai hơn ai kém thực sự rất khó phân định.

Binh bộ thì lại đặc biệt. Trong thời bình, cảm giác tồn tại của Binh bộ dường như rất thấp. Tuy nhiên, nếu chiến tranh xảy ra, dù chỉ là một viên quan nhỏ của Binh bộ cũng dám mắng chửi thẳng mặt vị quan lớn Hộ bộ. Bởi vì họ nắm giữ binh quyền.

Nhìn thấy Lý Nguyên đến tìm mình, Triệu Khang không dám chậm trễ.

Lý Nguyên cúi đầu hành lễ và cười nói: “Bái kiến Quốc sư.”

Triệu Khang cười sảng khoái: “Lý đại nhân đây là đang đổi mới cách mắng ta sao?”

“Không dám, không dám.”

“Mau ngồi xuống, Trương Long, mời trà lên.”

Hai người khách sáo một phen, Triệu Khang mời Lý Nguyên ngồi xuống. Trương Long bưng trà đến, sau đó thức thời lui ra ngoài.

Triệu Khang rót hai chén trà, nhìn về phía Lý Nguyên: “Không biết Lý đại nhân đến đây có gì chỉ giáo hay không?”

Triệu Khang cũng có hiểu biết về Lý Nguyên, biết sơ qua về tình huống của hắn, nhưng chỉ là biết mà thôi.

Ấn tượng sâu sắc nhất của hắn về Lý Nguyên chính là buổi tối đấu giá tại Quý tộc đường. Lúc đó, Lý Nguyên không hề trả giá cho bất kỳ món đồ nào.

Đừng nói là kim cương hay thủy tinh dùng để lừa người, ngay cả trà và xà phòng cũng không mua. Lão chỉ bỏ ra hai trăm lượng tiền làm quà mừng khai trương và góp vui.

Sau đó, Lý Nguyên đã trốn thoát khỏi “con dao mổ lợn” của Triệu Khang, vì vậy Triệu Khang đặc biệt chú ý đến lão.

“Chỉ giáo không dám nhận.”

Lý Nguyên uống hết một chén trà, rồi đứng dậy rót trà cho mình. Trong lòng hắn nghĩ đơn giản: “Người này uống trà bình thường ư? Tiện nghi không chiếm thì phí!”

Lý Nguyên nói: “Lần này đến Nguyên Giang huyện, quả thực là để mở rộng tầm mắt. Nguyên Giang huyện giàu có vượt xa so với các châu phủ thông thường, thậm chí có những điểm vượt trội so với đế đô.”

“Đây đều là công lao của Quốc sư đại nhân. Lý mỗ đến đây cũng không vì mục đích gì khác, chỉ muốn hỏi đại nhân một điều.”

Lý Nguyên nói xong, ánh mắt trở nên nghiêm túc: “Loại hỏa dược có thể tạo ra sức tàn phá mạnh mẽ như vậy, liệu Nguyên Giang huyện còn có bao nhiêu?”

Triệu Khang nhướn mày: “Lý đại nhân đến đây vì chiến sự?”
“Có thể nói như vậy.”

Lý Nguyên gật đầu, thở dài nói: “Càn quốc ta suy yếu quá lâu, xung quanh lại rình rập bởi những kẻ thù hùng mạnh. Chuyện mở sát Vân Sơn đã kết thúc, nhưng ba nước kia tuyệt đối sẽ không để khoáng mạch khổng lồ này rơi vào tay Càn quốc chúng ta.”

“Ta có linh cảm, trong tương lai không xa, Càn quốc chúng ta ắt phải trải qua một trận chiến tranh lớn. Không giấu gì Quốc sư, hạ quan đã bàn bạc với bộ hạ nhiều lần trong thời gian qua, triệu tập quân đội ở nhiều nơi để đề phòng Chu quốc và Tề quốc.”

Triệu Khang cẩn thận lắng nghe: “Lý đại nhân, hỏa dược của Binh bộ đã được ứng dụng đến mức nào rồi?”

“Bộ phận vũ khí trong quân đội đang nghiên cứu và đã có thể kiểm soát thời gian nổ của thuốc súng. Biện pháp hiện tại đơn giản là buộc thuốc súng vào mũi tên hoặc giáo để ném ra sát thương kẻ địch.” Lý Nguyên nói: “Tuy nhiên, phạm vi sát thương của cách này cũng có hạn chế, hơn nữa nếu binh sĩ không điều khiển tốt cũng có thể gây ảnh hưởng đến chính mình.”

Triệu Khang gật đầu và đưa ra một số ý kiến: “Vậy nếu chôn thuốc súng xuống đất và kích nổ khi kỵ binh địch xung phong thì sao?”

Mắt Lý Nguyên sáng lên: “Ý tưởng này rất hay!”

Triệu Khang tiếp tục nói: “Ngoài ra, ta cũng có thể chế tạo bình chứa thuốc súng nổ để sử dụng khi quân địch tấn công thành trì.”

Lý Nguyên liên tục gật đầu, thâm kinh ngạc trước những ý tưởng độc đáo của Triệu Khang.

Lúc này, Triệu Khang mới nói: “Lý đại nhân, ở huyện Nguyên Giang không có thứ gì uy lực hơn thuốc súng đen.”

“Tuy nhiên, nhân viên của chúng ta cũng đang nghiên cứu, và khi có tiến triển, chúng ta sẽ thảo luận lại.”

“Tốt thôi.”

Lý Nguyên cười gật đầu, sau đó nói: “Quốc sư hiện nay đã phong hầu bá tước, lại được quyền kế vị, có thể đoán được rằng khi tin tức này truyền về đế đô, sẽ có không ít kẻ muốn trèo cao.”

Triệu Khang cười khỏ một tiếng: “Loại chuyện phiên toái này khiến ta đau đầu nhất, đều là những nhân vật có uy tín, cự tuyệt ai cũng không tốt.”

Trong lòng thâm nghĩ, xem ra đây mới là mục đích thực sự của Lý Nguyên.

Lý Nguyên gật đầu: “Tình cảnh của Quốc sư lần này khá giống với Lý mỗi năm xưa, nếu không cẩn thận rất có thể vô tình gây họa một nhóm lớn người. Tuy nhiên, năm xưa ta không có quyền cao chức trọng như Quốc sư.”

“Vậy theo Lý đại nhân, ta nên làm thế nào?” Triệu Khang hỏi.

Lý Nguyên nở nụ cười, nhìn Triệu Khang: “Đương nhiên là muốn xúc phạm thì xúc phạm hết, muốn chiếm lợi ích của một người thì đừng hòng chạy trốn.”

“Hiểu rồi.” Triệu Khang gật đầu.

Hai người, một già một trẻ, trò chuyện vui vẻ một hồi lâu. Sau đó, Lý Nguyên đứng dậy cáo từ.

Ra khỏi huyện nha, nhìn lại một lần nữa, Lý Nguyên thâm nghĩ, đợi đến khi trở về đế đô, xem thái độ của Triệu Khang và ý định thực sự của bộ hạ, cũng không còn bao xa nữa.

Nếu đúng như suy đoán của mình thì thật thú vị.

Sau khi Lý Nguyên rời đi, Triệu Khang ngồi trên ghế suy ngẫm về những gì Lý Nguyên đã nói. Vị quan này không phải là một nhân vật đơn giản.

Hắn đến đây để thăm dò mình hay để truyền ý kiến của Nữ Đế?

Triệu Khang không bao giờ coi thường người khác, nhất là những “lão bánh quẩy” như Lý Nguyên, người đã lăn lộn trong triều đình hơn mười hai hai mươi năm.

Tư lịch và kiến thức của đôi phương đều không phải là thứ hắn có thể coi thường.

Tuy nhiên, từ những gì họ đã nói chuyện trước đây, có thể thấy người này ít nhất sẽ không phải là kẻ thù của hắn.

Ngẩng đầu nhìn trời, bóng đêm dần buông xuống.

Triệu Khang nở nụ cười, sau khi rời khỏi huyện Nguyên Giang, cuộc sống sau này của hắn có lẽ sẽ không còn nhàn nhã như trước.

“Trương Long!”

“Lão gia, ta ở đây?”

“Ngươi đi mời hoàng tử điện hạ đến đây cho ta. Nói lão Triệu ta muốn cùng hắn bàn chuyện đại sự.”

Muốn sửa trị thị tộc mà không có người đồng hành thì làm sao thành công được? Mình tuy là quốc sư, nhưng cũng chỉ là một mình gánh vác mọi việc thôi!

Rất nhanh sau đó, Trương Long đã tìm được hoàng tử điện hạ đang đi dạo trên đường. Vị hoàng tử này hai ngày nay quả thực đã chơi rất vui vẻ. Cả ngày lang thang trong thành phố, không biết đi dạo cái gì.

Nghe nói Triệu Khang muốn cùng mình bàn chuyện đại sự, hoàng tử cũng không nói hai lời liền đến huyện nha.

Đợi sau khi Trương Long rời đi, Triệu Khang còn chưa kịp mở lời, Tiêu Huyền Sách đã bí mật nói: “Lão Triệu, ta hỏi ngươi một chuyện.”

“Ách? Chuyện gì vậy?” Triệu Khang có chút ngạc nhiên nhìn Tiêu Huyền Sách.

Tiêu Huyền Sách: “Quán sách nhỏ ở huyện Nguyên Giang của người đâu rồi?”

“Cái gì mà quán sách nhỏ?” Triệu Khang ngạc nhiên.

Hoàng tử điện hạ khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, giọng nói càng thêm nhỏ nhẹ: “Chính là cái quán sách nhỏ ở góc tường Tây đường mà ta đã đến lần trước ấy. Nơi bán những thứ như Đại Kiền Thần Nữ Lục, thiếu niên A Khang... sao giờ không thấy nữa?”

Chương 173 -

Thiếu niên A Khang? Đại Kiền Thần Nữ Lục?!

“Tiểu tử người không học tốt đúng không!” Triệu Khang tức giận nở nụ cười, mang theo chút khí thế của người anh vợ đang giáo huấn em trai.

Tiêu Huyền Sách trừng mắt: “Làm sao vậy, làm sao vậy! Bỏ hoàng tử đây chỉ là nhìn thấy những thứ dơ bẩn này của người quá nhiều, quả thực là khó coi, cho nên muốn gom hết lại tiêu hủy!”

Tiêu Huyền Sách gào lên, nhưng sức lực của hắn không đủ để làm điều đó.

“Được rồi, nhìn xem tiền đồ của người kia, người là hoàng tử, sau này làm sao có thể thiếu phụ nữ được?” Triệu Khang tròn mắt.

Tiêu Huyền Sách tức giận nói: “Vậy người tìm cho ta mấy tiên nữ trong sách đi!”

“Đại trượng phu nên lấy sự nghiệp làm trọng, hà cớ gì phải vô thê!” Triệu Khang giáo huấn một câu.

Tiêu Huyền Sách sững sốt một chút, lúc này mới nhớ ra Triệu Khang gọi mình đến, dường như là muốn bàn chuyện đại sự gì đó.

Hắn nhanh chóng chuyển hướng suy nghĩ, nghi ngờ hỏi: “Lại nói tiếp, lão Triệu người tìm ta đến rốt cuộc muốn làm gì?”

Triệu Khang khẽ tặc lưỡi: “Điện hạ à, người cảm thấy Nguyên Giang huyện này của ta thế nào?”

“Chơi vui, ăn ngon, đặc biệt là cái trung tâm an ủi tình cảm Vương lão nhị kia, bên trong những cô nương từng người đều quá giỏi hiểu lòng người, quá chu đáo!” Tiêu Huyền Sách hào hứng kể.

“Ai đưa ngươi đi vậy!” Triệu Khang kinh ngạc, lẽ nào Nữ Đế bệ hạ không biết chuyện này?

Hoàng tử điện hạ trả lời: “Ta tự đi, những cô nương bên trong tuy rằng không được tốt lắm, nhưng ai vậy đều là người tri kỷ.”

“Ngươi không bị lừa lên giường chứ?” Triệu Khang lo lắng hỏi.

Tiểu tử này mới mười sáu mười bảy, nếu để cho những cô nương kia lừa gạt lên giường, không cẩn thận lại mang thai con cái hoàng gia. Nữ Đế bệ hạ kia còn không lột da mình?

“Nghĩ gì vậy? Chúng ta chỉ là an ủi tinh thần, trao đổi tình cảm. Ta đã nói những người này tư tưởng xấu xa!” Tiêu Huyền Sách khinh thường hừ hai tiếng.

Triệu Khang lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Không có là tốt rồi.”

“Ngươi hỏi Nguyên Giang huyện làm gì?” Tiêu Huyền Sách lúc này kéo lại đề tài.

Triệu Khang tức giận, để cho tên ngốc này làm sai lệch chủ đề, hắn nói: “Có muốn có được Nguyên Giang huyện này không?”

Tiêu Huyền Sách tròn trắng mắt nhìn Triệu Khang: “Ta muốn thứ này làm gì? Khi nào ta mới nghĩ đến việc đến Nguyên Giang huyện chơi chứ?”

Mẹ nó, đồ chơi không có tiền đồ!

Triệu Khang cười ha hả: “Tính tình nữ đế bệ hạ chúng ta, có thể cho ngươi xuất cung? Cẩn thận nàng đánh gãy chân chó của ngươi.”

Khóe miệng hoàng tử điện hạ giật giật, đúng là nói không sai, Tiêu Huyền Sách bèn ngồi xuống: “Lão Triệu à, chúng ta có phải huynh đệ hay không?”

“Vậy chắc chắn rồi, thân huynh đệ cũng không có chúng ta thân.” Triệu Khang cười.

Tiêu Huyền Sách: “Vậy ngươi cùng bề hạ nói một tiếng, để cho ta ở lại Nguyên Giang huyện này, quên đi, sử sách không phải có cái gì gọi là phiên phiên vương sao?”

“Ngươi đi cùng ta, nói một tiếng với đại tỷ, đem Nguyên Giang huyện này thưởng cho ta, để cho ta làm Nguyên Giang vương đi?”

Triệu Khang vui vẻ, hảo tiểu tử, lại muốn hái quả đào của lão tử!

“Nhưng đây đã là đất phong cho ta rồi. “Triệu Khang nói.

Tiêu Huyền Sách tay ôm bả vai: “Chúng ta không phải huynh đệ sao? so với thân huynh đệ còn thân hơn nhiều, nào còn phân cái gì ngươi ta?”

“Cút sang một bên. “Triệu Khang không nghĩ tới tiểu tử này thật đúng là hảo huynh đệ..., lúc này dở khóc dở cười.

Tiêu Huyền Sách thất vọng, buông lỏng Triệu Khang hơi có chút buồn bực: “Còn huynh đệ, một mảnh đất phong cũng luyến tiếc.”

Triệu Khang cười: “Điện hạ muốn huyện Nguyên Giang cũng không phải là không có biện pháp.”

“Hảo huynh đệ, ngươi bỏ được? “Tiêu Huyền Sách hăng hái.

Triệu Khang nói: “Điện hạ có thể ở đế đô, tự mình chế tạo một cái Nguyên Giang huyện a, thậm chí đem toàn bộ đế đô biến thành Nguyên Giang huyện!”

Tiêu Huyền Sách sững sốt: “Dem đế đô biến thành huyện Nguyên Giang?”

Triệu Khang gật đầu: “Không sai, huyện Nguyên Giang này trong ngoài đều chỉ nhận ta, ta cho dù đem hân tặng cho ngươi, cấp dưới cũng không nghe ngươi, như vậy ngươi không bằng dứt khoát tự mình làm một cái huyện Nguyên Giang đi, chẳng phải ngon lành sao?”

“Hơn nữa, bề hạ tuy rằng không cho phép ngươi xuất cung đi xa nhà, nhưng đế đô gần như vậy, đến lúc đó ta cùng bề hạ nói

một chút, người lại làm ra chút thành tích, còn sợ bề hạ không cho phép người dạo chơi ở đế đô?

“Hình như đúng là đạo lý như vậy!”

Tiêu Huyền Sách nghĩ đến lập tức kích động, Triệu Khang lại nói: “Hơn nữa tự mình làm ra chẳng phải là càng có cảm giác thành tựu?”

“Người nhìn ta xem, đi tới đâu bách tính không cung kính gọi lão gia, ai nấy đều tôn kính phát ra từ nội tâm.”

“Người nếu có thể đem đế đô làm thành như vậy, không thể so với mỗi ngày người muốn thể nghiệm dân gian khó khăn sao?”

“Dân chúng cuộc sống tốt hơn, đi đâu không nhắc tới người, Huyền Sách hoàng tử? Đến lúc đó người chính là cứu vớt bình minh bách tính, mà khi nước sôi lửa bỏng trung đại anh hùng đại hào kiệt!”

“Ngẫm lại xem, còn có bao nhiêu bách tính bị quyền quý ức hiếp, ăn không đủ no mặc không đủ ấm! Bọn họ đều đang chờ đợi điện hạ người dẫn dắt bọn họ đi ra khỏi cảnh!”

“Người chính là ánh sáng của bọn họ!”

Mẹ kiếp!

Tiêu Huyền Sách vỗ mạnh đùi, giờ khắc này hẳn thậm chí đã thấy được bách tính đế đô đang vẫy tay với hắn!

Cầu xin Ngài, Đấng Cứu Thế, cho ánh sáng này xuất hiện!

“CMN! ta đang sôi máu!”

Tiêu Huyền Sách hai tay nắm chặt, giọng nói run lên vì cảm phẫn: “Lão Triệu! Người nói ta nên làm gì bây giờ?”

Triệu Khang nhìn Tiêu Huyền Sách với ánh mắt kiên định, chậm rãi lên tiếng: “Hãy bình tĩnh, huynh đệ. Ta sẽ giúp người!”

Nghe vậy, Tiêu Huyền Sách như được tiếp thêm sức mạnh, khí thế hùng hục: “Thật sao? Người thật sự sẽ giúp ta?”

Triệu Khang khẳng định: “Đương nhiên rồi! Chúng ta là huynh đệ, còn thân thiết hơn cả ruột thịt.”

Tiêu Huyền Sách xúc động, vỗ vai Triệu Khang: “Hảo huynh đệ! Ta tin tưởng vào ngươi!”

Nhìn thấy quyết tâm của Tiêu Huyền Sách, Triệu Khang thầm mỉm cười. Hắn đã có kế hoạch trong tay, giờ chỉ cần chờ thời điểm thích hợp để hành động.

Một đêm trôi qua, bình minh ló rạng.

Các quan viên lên xe ngựa, tạm biệt người dân huyện Nguyên Giang để lên đường về đế đô.

Riêng Triệu Khang được vinh dự đặc biệt, cùng Nữ Đế Tiêu Linh Lung chung xe ngựa.

Sự ưu ái này khiến cho các quan viên khác không khỏi ghen tị. Dù sao, Nữ Đế Tiêu Linh Lung cũng được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân, dung nhan khuynh thành.

Trên xe ngựa, Tiêu Linh Lung quay sang Triệu Khang, lo lắng hỏi: “Mặc dù có khoai lang, nhưng tình hình thiếu lương thực ở Giang Châu vẫn vô cùng cấp bách. Ngươi có kế hoạch gì để giải quyết?”

Triệu Khang không chút nao núng, tự tin trả lời: “Bệ hạ hãy yên tâm. Ngay từ khi đặt chân đến huyện Nguyên Giang, ta đã dẫn dò thuộc hạ chuẩn bị lương thực và tiền bạc. Khoai lang sẽ được vận chuyển đến Giang Châu trong hôm nay. Hơn nữa, những năm qua, huyện Nguyên Giang cũng tích trữ được một lượng lương thực kha khá.”

Nữ Đế gật đầu hài lòng: “Tốt lắm! Ta muốn nhìn xem những tên thương nhân tham lam kia sẽ phản ứng như thế nào khi giá lương thực bị hạ xuống.”

Tuy nhiên, lo lắng hiện lên trong mắt Nữ Đế: “Nhưng liệu lượng thực dự trữ của huyện Nguyên Giang có đủ không?”

Triệu Khang gãi đầu, có chút ngượng ngùng: “Bệ hạ, trước đây khi dân chúng lâm vào cảnh đói kém, ta đã bí mật xây dựng 18 kho lúa, mỗi kho dự trữ 2 vạn thạch. Lượng lương thực này sẽ được luân chuyển đến các nơi ở Giang Châu để tổ chức cháo cứu trợ. Trong vòng một hai tháng, tình hình thiếu lương thực sẽ được giải quyết.”

Chương 174 - trở về đế đô

Con người Nữ Đế Tiêu Linh Lung mở to như sắp rơi xuống đất, suýt thốt lên vì kinh ngạc!

Mỗi kho dự trữ hai vạn thạch lương thực? Huyện Nguyên Giang bé nhỏ lấy đâu ra nhiều đất đến vậy để xây dựng kho lúa?

Một viên đá nặng sáu mươi kg, một kho lương thực dự trữ một trăm hai mươi vạn kg. Toàn bộ huyện Nguyên Giang dù có mở rộng đến đâu cũng không thể chứa được số lượng kho lúa khổng lồ như vậy. Hơn nữa, Triệu Khang lấy đâu ra nhiều lương thực đến thế?

Triệu Khang gãi đầu, có chút ngượng ngùng giải thích: “Những năm trước, Nguyên Giang không phải không nộp thuế sao? Khi đó chúng ta có tiền, hàng năm trích một phần năm thu nhập để tích trữ lương thực. Thậm chí, một lượng lớn lương thực được mua từ Thanh Châu và Giang Châu.”

Vì sợ đói kém, Triệu Khang đã dốc sức tích trữ lương thực. Đoạn thời gian đó, Trương Long và đám người còn gọi hắn là “mua lương cuồng ma”.

Triệu Khang cũng cho biết, kho lúa được xây dựng trên những mảnh đất mua lại ở huyện Nguyên Giang và các huyện lân cận.

Nói đến đây, Triệu Khang lại càng thêm ngượng ngùng. Bởi vì nguồn nhân lực ở huyện Nguyên Giang vô cùng khan hiếm.

Vì vậy, Triệu Khang và Cao Tuyên đã tìm mọi cách dụ dỗ người từ các huyện lân cận đến làm việc tại huyện Nguyên Giang.

Những người này sau khi đến huyện Nguyên Giang đều không muốn quay về quê hương. Họ ở lại sinh sống và làm việc tại đây, khiến cho nhiều khu đất ở địa phương trở nên trống trải.

Cao Tuyên đã mua lại những mảnh đất này với giá rẻ.

Ban đầu, huyện Nguyên Giang chỉ có thể dung nạp vài nghìn người. Triệu Khang và Cao Tuyên đã sử dụng phương thức lừa dối để mua đất, sau đó từng bước mở rộng diện tích. Hiện tại,

huyện Nguyên Giang có thể dung nạp tới mười vạn người và hoạt động này vẫn đang được tiếp tục.

Mấy ngày trước, khi nghe Trương Long báo cáo số lượng lương thực dự trữ trong kho lúa, ngay cả Triệu Khang cũng phải kinh ngạc.

Mười tám kho lúa với tổng cộng hơn mười triệu cân lương thực, đủ để giúp đỡ nạn dân Giang Châu vượt qua giai đoạn khó khăn.

Tiêu Linh Lung tròn tròn mắt, kinh ngạc thốt lên: “Thì ra người mới là người có kho lương thực lớn nhất Càn quốc! Lượng lương thực dự trữ của huyện Nguyên Giang có thể sánh ngang với tổng lượng lương thực của tất cả các nha môn trên cả nước.”

“Hộ bộ (Bộ Tài chính) mà biết được chuyện này, chắc chắn sẽ nổi điên. Lượng lương thực khổng lồ này tương đương với bao nhiêu thuế mà!”

Triệu Khang cười lớn: “Haha, của ta không phải là của bệ hạ sao?”

Nhìn thấy Tiêu Linh Lung không hề tỏ ra lo lắng về việc bản thân không nộp thuế, Triệu Khang gan dạ ngồi sát bên Nữ Đế.

Hắn móc ra từ tay áo một xấp ngân phiếu dày cộm. Nữ Đế chỉ nhìn thôi mà mắt đã hoa lên. (Lại lỗi cả mắt ra.)

Số tiền này khổng lồ đến mức nào!

Triệu Khang đưa xấp ngân phiếu cho Tiêu Linh Lung, mỉm cười: “Đúng, tất cả đều là của cải của ta.”

Nữ Đế tuy là bậc đế vương nhưng cũng không thể che giấu sự tham lam trong ánh mắt. Nàng hỏi với vẻ tò mò: “Người đưa cho ta để làm gì?”

Triệu Khang ghé sát tai nàng, nhỏ giọng nói: “Tiền của đàn ông ở quê ta đều do vợ quản.”

Tai Nữ Đế bỗng chốc đỏ ửng, tô điểm thêm vẻ đẹp rạng ngời trên khuôn mặt mịn màng. Nàng bẽn lẽn: “Người nói bậy bạ gì!”

Triệu Khang cố tình trêu chọc: “Vậy bệ hạ có thể không lấy.”

Chỉ trong chớp mắt, Tiêu Linh Lung đã vô lấy xấp ngân phiếu không lồ, vui sướng đếm từng tờ như một kẻ tham tiền chính hiệu.

Nhìn thấy biểu cảm đáng yêu của nàng, Triệu Khang không khỏi mỉm cười. Hắn khẽ dịch hông lại gần Tiêu Linh Lung: “Không cần đếm, tổng cộng sáu trăm tám mươi vạn lượng.”

Nữ Đế hừ một tiếng, nhưng trong lòng lại tràn ngập niềm vui sướng.

Tên khốn kiếp này kiếm tiền giỏi thật! Chỉ riêng số ngân phiếu này đã tương đương với hai ba năm thuế của cả Càn quốc.

Với số tiền không lồ này cùng với lương thực dự trữ của Triệu Khang, vấn đề thiên tai ở Giang Châu xem như đã được giải quyết.

Nhìn thấy Nữ Đế bệ hạ giãn mày, lộ rõ niềm vui trong tim, Triệu Khang cũng không kiềm được nở nụ cười.

Còn điều gì khiến con người ta hạnh phúc hơn việc được người mình yêu thương vui vẻ?

Có lẽ không còn gì hơn nữa.

Trở lại đề đố, đoàn người tiếp tục lên đường. Văn võ bá quan đều có chút mệt mỏi, Tiêu Linh Lung cũng không triệu tập triều đình hội nghị.

Cho mọi người nghỉ ngơi một ngày, Triệu Khang trở về phủ Quốc Sư.

Trong thời gian hẩn vắng nhà, Tần Ngọc Phượng đã như một nữ chủ nhân lo liệu việc chuyển nhà.

Nghe tin Triệu Khang trở về, nàng vội vàng cùng đám người ra đón.

“Thế nào, hài lòng chưa?”

Tần Ngọc Phượng háo hức nhìn Triệu Khang, ánh mắt tràn đầy chờ mong.

“Có vẻ hơi quá nhiều nhỉ?”

Triệu Khang nhìn đám hạ nhân quỳ rạp xuống đất trước mặt mình, ước tính không dưới năm mươi người, và không khỏi

cảm thấy choáng ngợp.

Tần Ngọc Phượng cười giải thích: “Quốc sư phủ rộng lớn như vậy, cần phải sắp xếp người đến từng nơi từng chốn.”

Nàng hạ giọng, khẽ khàng nói: “Đều là ta chọn lựa cẩn thận, nên không phải thám tử của Ninh vương.”

“Người suy nghĩ chu đáo, tuy nhiên loại chuyện này, hẳn muốn có tâm cũng không phải người có thể nhìn thấu, không cần lo lắng.”

Triệu Khang gật đầu, ôm eo Tần Ngọc Phượng dịu dàng bước vào đại điện Quốc Sư phủ.

Ngả đầu vào lòng Triệu Khang, nhẹ nhàng áp lên ngực hắn, Tần Ngọc Phượng quan tâm hỏi: “Lần này về huyện Nguyên Giang, kết quả thế nào?”

“Thu hoạch không nhỏ, còn có tin tức tốt hơn.”

Triệu Khang kể chuyện phong hầu của mình cho Tần Ngọc Phượng nghe. Nàng vô cùng kinh ngạc và vui mừng: “Phong hầu! Còn có thể thế tập tồn thế! Chưa từng có trong lịch sử triều đại này!”

“Đúng vậy, cho nên nói không chừng ta sẽ trở thành mục tiêu chỉ trích của mọi người. Có lẽ thánh chỉ sẽ sớm được ban xuống.”

Vừa dứt lời, một gã hạ nhân liền vội vã chạy vào: “Quốc sư đại nhân, thánh chỉ tới!”

“Thật đúng là nói gì đến đó!”

Thái giám tổng quản cầm thánh chỉ cùng đoàn tùy tùng tiến vào phủ Quốc Sư. Triệu Khang định ra cửa nghênh đón, nhưng thái giám vội vàng ngăn lại: “Quốc sư không cần đa lễ.”

“Làm phiên đại nhân rồi.” Triệu Khang mỉm cười đáp lời. Tần Ngọc Phượng và đám hạ nhân quỳ gối đón thánh chỉ, riêng Triệu Khang không cần hành lễ. Dù sao, ngay cả khi gặp Nữ Đế, hắn cũng không cần phải quỳ lạy.

Thánh chỉ ghi rõ: Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Đặc phong quốc sư Triệu Khang làm An Quốc Hầu, con cháu đời sau thế tập tồn thế...

Triệu Khang cung kính nhận thánh chỉ.

Thái giám tổng quản trao thánh chỉ cho Triệu Khang, vui mừng chúc mừng: “Chúc mừng quốc sư đại nhân, hay nói đúng hơn là Hầu gia!”

“Công công nói đùa rồi. Chuyện này làm phiền công công, chút tiền trà này cũng không nên từ chối.” Triệu Khang đưa ra một tấm ngân phiếu.

Thái giám tổng quản thoát đầu chối từ, nhưng không thể cưỡng lại sự hào phóng của Triệu Khang. Trong lòng, hẳn không khỏi cảm khái.

Ngày thường, khi ban thánh chỉ cho đám quan lại tầm thường, ai từng quan tâm đến bọn họ? Nay được Quốc Sư đại nhân quyền lực uy phong ban thưởng hậu hĩnh, quả là khác biệt một trời một vực!

“Quốc sư đại nhân có lẽ còn nhiều việc phải lo, vậy hạ thần xin cáo lui.” Thái giám tổng quản rất thức thời.

Ngay khi thánh chỉ rời khỏi hoàng cung, hoàng băng phong Hầu cũng được dán ra ngoài. Tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp kinh thành, thu hút sự chú ý của mọi người.

Phong Hầu là sự kiện trọng đại, không ai là không quan tâm.

Đúng như dự đoán, ngay sau khi tiễn thái giám tổng quản, Triệu Khang đã nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài. Một đám người khiêng một chiếc rương lớn, vừa đi vừa hô hào: “Chúc mừng Quốc Sư đại nhân! Chúc mừng Quốc Sư đại nhân!”

Triệu Khang nhướng mày, bình thản ra lệnh: “Đóng cửa!”

Tần Ngọc Phượng sửng sò một chút, vội vàng phụ họa: “Đóng cửa!”

Lúc này, đám hạ nhân mới kịp phản ứng, vội vàng đóng cửa phủ lại. Triệu Khang dặn dò: “Phải người canh gác ở cửa, nếu có ai đến, hãy thông báo rằng bổn Quốc Sư hôm nay không tiếp khách, không gặp bất kỳ ai.”

Nói xong, Triệu Khang ôm Tần Ngọc Phượng quay trở về phòng.

Nhóm người khiêng rương quà đến trước cửa phủ Quốc Sư, nhìn thấy cổng lớn đóng sầm lại, nhất thời há hốc mồm kinh ngạc.

Chương 175 - đều đặc tội

Tình huống gì thế này?

Người khiêng rương quà bối rối nhìn nhau, không hiểu sao quà còn chưa kịp trao đã bị đóng cửa.

Nhìn cánh cửa phủ Quốc Sư đóng chặt, đám người không khỏi sinh nghi. Chẳng lẽ Quốc Sư đại nhân cũng không ham mê tiền tài?

Đang lúc họ suy ngẫm, từ bên trái đường cái lại vang lên tiếng kèn trống náo nhiệt. Một đoàn người kéo xe chở đầy vải vóc tơ lụa và các loại quà mừng rực rỡ tiến đến. Người đi đầu cao giọng hô vang:

“Chúc mừng Quốc sư đại nhân thụ phong An Quốc Hầu!”

Sau khi vào phủ, người dẫn đầu nhìn thấy những người đang sững sờ trước cửa phủ Quốc Sư, có chút ngạc nhiên: “Chư vị cũng đến chúc mừng Quốc sư đại nhân sao?”

“Đúng vậy, nhưng họ đã đóng cửa rồi.” Người đến trước lẩm bẩm trả lời.

“Cửa đóng rồi sao?” Người đến sau kinh ngạc thốt lên. Chuyện gì thế này!

Trong phòng.

Tần Ngọc Phượng khẽ khàng nói: “Công tử, người thường khi vui mừng cũng muốn mời khách đến dự tiệc, huống chi ngài lần này còn được phong Hầu, chắc chắn sẽ có rất nhiều người muốn nịnh bợ ngài.”

“Từ chối khách như vậy có phải là không tốt lắm không?”

Triệu Khang mỉm cười, không thêm bận tâm, khẽ gõ lên trán mịn màng của Tần Ngọc Phượng: “Muốn thì tốt thôi.”

“A?” Tần Ngọc Phượng khó hiểu.

Triệu Khang vừa được phong Hầu, những người dám đến chúc mừng chắc chắn không phải thường dân, mà là quan to quý nhân, thương nhân giàu có. Hắn có thể đoán được những người này chính là “quý tộc” mà Triệu Khang đã nhắc đến trong đêm hôm đó, nhóm người quyền lực nhất Càn quốc.

Triệu Khang đóng cửa từ chối khách, chẳng phải là lập tức đắc tội với tất cả những kẻ quyền lực đỉnh cao này sao?

Triệu Khang không giải thích gì thêm, chỉ cúi đầu hít hà hương thơm của người phụ nữ trong vòng tay mình.

Nếu như ngày thường, hắn đương nhiên sẽ không từ chối những món quà được gửi đến tận cửa. Nhưng Nữ Đế bệ hạ muốn hắn chinh đốn lại các gia tộc hào môn, vì vậy lần này dù mọi người chúc mừng bằng cách nào cũng không thể tiếp nhận.

Đây cũng chính là ý nghĩa của câu nói “muốn đắc tội thì cùng nhau đắc tội, muốn chiếm tiện nghi thì một người cũng đừng hòng chạy” của Binh bộ thượng thư Lý Nguyên.

Lúc này, những người mang quà đến sẽ nghĩ rằng Triệu Khang vô ơn, nhưng khi mâu thuẫn xung đột xảy ra trong tương lai, Triệu Khang sẽ không dễ dàng dàn xếp.

Lý phủ.

Hạ nhân vội vã chạy đến cửa thư phòng: “Lão gia! Lão gia!”

Lý Nguyên đang đọc sách, ngẩng đầu lên cười hỏi: “Phủ Quốc sư bên kia làm sao vậy?”

Vừa về đến đế đô, Lý Nguyên liền phái hạ nhân đi dò la tình hình xung quanh phủ Quốc Sư.

Hạ nhân vội vã báo cáo: “Quản gia Triệu thái phó và những người đến chúc mừng đều bị từ chối ngoài cửa. Người của Quốc sư phủ nói rằng Quốc sư đại nhân không muốn gặp ai.”

“Xem ra ta đã đoán đúng rồi!” Lý Nguyên thở dài, đặt bình thư xuống. “Được rồi, người lui ra.”

Hạ nhân tuân lệnh rời đi. Lý Nguyên đứng dậy, tiến đến bên cửa sổ, nhìn ra bầu trời âm u bên ngoài.

“Chắc hẳn bệ hạ đã quyết định chinh đốn các thế gia rồi,” hắn tự nhủ. “Nếu không, tuyệt đối sẽ không phong hầu cho tên Triệu Khang ngỗ nghịch này.”

Lý Nguyên suy nghĩ về những hành động táo bạo trong quá khứ của Triệu Khang. Khi còn là Chiêm sự thừa lục phẩm, hắn đã dám mắng thẳng vào mặt Thái phó và Thái sư, hai trong số ba trọng thần quyền lực nhất.

“Hôm nay được phong Hầu, Triệu Khang càng không còn gì phải kiêng dè nữa.” Lý Nguyên thầm nghĩ. “An Quốc Hầu, ba chữ này chính là hiệu lệnh Nữ Đế ban cho hắn.”

Đang suy ngẫm, một nữ tử xinh đẹp bước vào thư phòng.

“Phu quân,” nàng lên tiếng.

Lý Nguyên quay lại, nhận ra đó là thê tử của mình, Vương thị. Hắn đoán được lý do nàng đến: “Là phụ thân nàng bảo đến đây à?”

Vương thị gật đầu. Nàng xuất thân từ Vương gia, một trong những thế gia quyền lực mà Lý Nguyên từng làm môn khách.

“Phụ thân muốn ta hỏi phu quân, hành động của Quốc sư đại nhân có ý nghĩa gì?” Vương thị bắt đầu dĩ cười.

Khi Lý Nguyên còn làm môn khách cho Vương gia, nàng đã vô cùng mến mộ, thậm chí hứa hẹn tình yêu trong lòng thiếu nữ.

Sau khi đỗ thám hoa trong kỳ thi khoa cử, Lý Nguyên một bước lên mây. Nhờ vào quyền thế của Lý Nguyên, Vương gia cũng phát triển mạnh mẽ. Do vậy, mỗi khi có chuyện trọng đại, cả gia tộc Vương gia đều trông cậy vào hắn.

Lý Nguyên mỉm cười: “Nàng hãy bảo phụ thân rằng từ nay trở đi, gia tộc phải can trọng hành động, đặc biệt là những kẻ hậu bối.”

“Trước kia chúng nó kiêu ngạo cũng chẳng sao, nhưng lần này có một tên còn hung hãn hơn, đang nhắm nhe hãm hại người khác.”

Vương thị hoảng sợ: “Nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Có thể dẫn đến tai họa cho rất nhiều người,” Lý Nguyên khẳng định. “Nàng cứ nghe lời ta là được.”

Trong lòng, hắn không khỏi trầm nghĩ, không biết Triệu Khang sẽ hành động ra sao.

Cung điện Hoàng gia.

Trong ngự thư phòng, Nữ Đế bệ hạ đang đợi chờ tin tức. Lục Uyên bước vào: “Bệ hạ.”

“Có tin tức gì chưa?” Nữ Đế hỏi.

Lục Uyên cung kính báo cáo: “Quốc sư sau khi trở về phủ đã đóng cửa từ chối khách. Những người đến chúc mừng đều bị đuổi về, e rằng sẽ đắc tội không ít người.”

“Hắn cũng khó xử lắm.” Nữ Đế mỉm cười nhẹ, trong mắt phượng ẩn chứa sự hài lòng.

Nghĩ đến điều gì đó, Nữ Đế trở nên nghiêm túc: “Lục Uyên, ngươi truyền lệnh cho Lâm lão, tiếp theo cần phải bảo vệ tốt Triệu Khang. Bất kể chuyện gì xảy ra, trăm tuyệt đối không cho phép ai làm tổn hại đến hắn một sợi tóc!”

Lục Uyên kinh ngạc, vội vàng gật đầu: “Nô tỳ tuân lệnh.”

Sau khi Lục Uyên đi, Nữ Đế nắm chặt tay: “Triệu Khang, nhất định không được để cho ta thất vọng. Chỉ cần ổn định mọi chuyện, ta sẽ ban thưởng cho ngươi!”

Mọi người không thể gặp được Quốc sư đại nhân vừa được phong Hầu, mang theo lễ vật háo hức đến, lại thất vọng trở về.

Nghe nói phủ Quốc sư từ chối nhận lễ, những người đến chúc mừng đều phần nộ mắng chửi Triệu Khang không biết tốt xấu.

“Trước kia tuy ngươi là Quốc sư, nhưng không có gia thế, quyền cao chức trọng thì sao?”

“Nữ Đế bệ hạ thân phận tôn quý, rất nhiều chuyện còn phải nể nang chúng ta ba phần. Mới được phong Hầu, từ nay về sau coi như là cùng một giai cấp với chúng ta.”

“Hắn làm ra vẻ thanh cao, đúng không? Hôm nay làm mất mặt mũi chúng ta, tương lai có người quả tốt ăn ư?”

Mà trong đám người, Lâm gia là những kẻ khó chịu nhất.

Công bộ Thượng thư Lâm Vũ nhìn Lâm Lăng, tộc đệ với khuôn mặt xám xịt, lạnh lùng nói: “Khóc lóc có ích gì? Tại sao

ngươi lại tự cho mình thông minh mà đi đối đầu với Triệu Khang?”

Lâm Lăng chỉ biết im lặng, không biết nói gì.

Lâm Vũ nhú mày: “Mọi người ra ngoài đi.”

Đợi đến khi những người khác rời đi, Lâm Lăng mới nói: “Huynh trưởng, không phải đệ cố ý đi đụng đến hấn, mà là do người kia hạ lệnh.”

Lâm Vũ kinh ngạc: “Chuyện này ta sao không biết?”

Lâm Lăng chưa xót cười: “Hấn nói, Triệu Khang thế lực không tốt, bảo đệ đi thăm dò. Sở dĩ không nói cho huynh trưởng biết, là vì sợ nếu lên triều ngày mai, đệ sẽ không thể giữ được lập trường.”

“Chết tiệt!”

Lâm Vũ phẫn nộ mắng một câu: “Quên đi, đã như vậy, ngày mai ngươi hãy thành thật xin từ chức với bề hạ, đem gia sản quyên tặng cho triều đình, rồi về nhà lo liệu sản nghiệp gia tộc.”

Chương 176 - khiếp sợ

“Ta hiểu rồi, huynh trưởng. Vậy huynh xem ta có nên tự mình đến cửa tạ lỗi với Triệu Khang hay không?” Lâm Lăng bất đắc dĩ hỏi.

Lâm Vũ hừ lạnh: “Không cần. Ban đầu ta muốn lợi dụng việc hấn phong Hầu để hóa giải mâu thuẫn, không ngờ hấn lại không nể nang gì. Lâm gia chúng ta vẫn có cốt khí!”

“Hơn nữa, hấn phong Hầu thì sao? Hôm nay đóng cửa từ chối khách, đuổi hết những người đến chúc mừng ra ngoài, đã khiến cả triều đình bất mãn. Bọn chúng chỉ quan tâm đến thế diện, mà Triệu thái phó cũng ở trong thế khó.”

“Không cần chúng ta ra tay, tự nhiên sẽ có người cho hấn một bài học.”

Lâm Lăng gật đầu: “Thì ra là vậy, ta hiểu rồi.”

Lâm Vũ dặn dò: “Nhưng trong thời gian này, các người tốt nhất không nên tranh chấp gì với Triệu Khang. Hấn vừa được phong Hầu, đang ở thế thượng phong, bệ hạ tự nhiên sẽ bảo vệ hấn. Đừng đến lúc đó được không bù đắp đủ cái mất.”

“Huynh trưởng yên tâm, ta biết rõ.” Lâm Lăng nói rồi cáo lui.

Mất đi chức vụ Hồng Lư tự khanh và còn phải quyên góp gia sản, tuy rằng đau lòng, nhưng dù sao cũng là con cháu trong tộc.

Hồ chết không ngã giá, Lâm gia có đủ tài sản để nuôi sống hấn.

Dù biết là giả dối, dù biết là đáng cay,

Cảnh quốc đế đô Hoa Kinh Thành.

Nữ tướng quân Diệp Hồng Tuyết dưới sự dẫn dắt của thái giám đi qua cửa đại điện, đón ánh mắt trêu tức của vô số người tiến vào.

Quỳ xuống hai đầu gối, Diệp Hồng Tuyết trầm giọng nói: “Thần Diệp Hồng Tuyết tham kiến bệ hạ, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Cảnh Đế nhìn xuống, giọng nói lạnh lẽo: “Diệp tướng quân mời đứng lên.”

Diệp Hồng Tuyết đứng dậy, Cảnh Đế nói: “Mời tướng quân nói đi, lần này ba nước liên thủ nhập can vì sao lại có kết cục như vậy?”

Diệp Hồng Tuyết không giấu diếm gì, tóm tắt lại quá trình Triệu Khang đấu khẩu với Trương Thánh.

Quần thần kinh ngạc, ngay cả Cảnh Đế cũng có chút kinh hãi.

“Trên đời này lại có người có thể vượt qua Trương Tử về văn chương!”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu: “Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thần cũng không thể tin được. Triệu Khang là đại tài hiếm có trên thế gian.”

Có người hừ lạnh: “Coi như là như vậy, tướng quân cũng không nên thất bại mới đúng!”

Diệp Hồng Tuyết liếc nhìn Tể tướng Trần Giai. Chế độ quan chức của các nước tuy có nhiều điểm tương đồng, nhưng cũng có những điểm khác biệt nhỏ.

Ở Cảnh quốc, người đứng đầu bách quan chính là Tể tướng.

“Tể tướng đại nhân có gì chỉ giáo?” Diệp Hồng Tuyết lạnh nhạt hỏi.

Trần Giai cười khẩy: “Cả triều Cảnh quốc đều biết, về võ công, Diệp tướng quân là một trong ba người mạnh nhất. Ngay cả nữ đế Càn quốc Tiêu Linh Lung cũng không phải là đối thủ của tướng quân.”

“Vậy tại sao, ngay cả hoàng tử Đại Chu và vương gia Tề quốc đều phái sát thủ đi giết Triệu Khang, mà tướng quân lại không làm gì?”

“Đừng nói rằng Triệu Khang văn võ song toàn, võ công cũng có thể chống lại tướng quân.”

Diệp Hồng Tuyết im lặng, không hề lên tiếng.

Trần Giai lại nói: “Nếu Diệp Hồng Tuyết người ra tay, Triệu Khang dù có mười mạng cũng chết, làm sao còn có thể thắng

được Trương Tử? Thất bại lần này, Diệp Hồng Tuyết người không thể trốn tránh trách nhiệm!”

Có người cười khê: “Tể tướng đại nhân bớt giận, nói không chừng Triệu Khang kia lớn lên đẹp trai như ngọc, khiến Diệp tướng quân chúng ta thậm hứa hẹn cũng không chừng.”

Lại có người âm dương quái khí nói: “Nguyên lai Diệp tướng quân chúng ta không phải là không muốn ra tay, mà là muốn dùng mỹ nhân kế!”

“Ha ha ha ha ha!”

Tiếng cười vang vọng khắp điện, nhưng ánh mắt Diệp Hồng Tuyết vẫn lạnh lùng như cũ.

Như nàng đã nói với Triệu Khang, một nữ nhi như nàng leo lên vị trí Đại tướng quân của Cảnh quốc, chẳng lẽ không bị người ta đổ kị?

Huống chi, ở Cảnh quốc có rất nhiều phụ nữ, nam tử chỉ cần có đủ khả năng nuôi dưỡng, cưới bao nhiêu cũng không thành vấn đề.

Tình trạng này đã tạo nên tư tưởng nam tôn nữ ti ở Cảnh quốc, sâu sắc hơn nhiều so với các quốc gia khác.

Trong bối cảnh này, Diệp Hồng Tuyết với võ công cao cường và địa vị cao, thay vì được mọi người kính nể, lại vấp phải sự đổ kị sâu sắc.

Đặc biệt là đám võ quan, bị một người phụ nữ ra lệnh, bọn họ làm sao cam tâm?

Vì vậy, trên thực tế, Diệp Hồng Tuyết không được tôn sùng như người ngoài tưởng tượng.

Bất chấp sự mỉa mai của mọi người, Diệp Hồng Tuyết không hề lên tiếng giải thích. Cảnh Đế ngồi trên ngai vàng nhìn cảnh tượng này, trong lòng nghi ngờ.

Sau đó, lên tiếng: “Đủ rồi.”

Tiếng cười lập tức im bật.

Cảnh Đế hừ lạnh nói: “Diệp Hồng Tuyết bố trí quốc sự sai lầm, khiến kế hoạch ép bức lần này thất bại. Trẫm tuyên bố

cách chức Diệp Hồng Tuyết khỏi vị trí Đại tướng quân. Việc bổ nhiệm lại phẩm trật sẽ bàn sau.”

“Bệ hạ thánh minh!”

Cả triều đình hô vang, hả hê nhìn Diệp Hồng Tuyết, muốn nhìn thấy vẻ mặt uất hận trên khuôn mặt nữ tướng quân.

Thật đáng tiếc, Diệp Hồng Tuyết vẫn bình thản như không.

Sau khi tan triều.

Trái ngược với tưởng tượng của người ngoài, Cảnh Đế Ngô Như Long không hề tức giận, mà chỉ nhìn chăm chăm vào nữ tử đang quỳ gối trước mặt với vẻ nghi ngờ.

Diệp Hồng Tuyết một thân áo trắng như tuyết, váy trái dài như đoá hoa mai nở rộ giữa tuyết trắng, dung mạo tuyệt diệu.

“Trẫm không hiểu lắm.” Ngô Như Long thở dài nói: “Người luôn là thần tử trung thành nhất của trẫm, vậy tại sao lần này lại chọn cách thờ ơ?”

Diệp Hồng Tuyết cúi đầu: “Thần có tội.”

“Triều đình luôn dòm ngó người,” Ngô Như Long nói. “Lúc trước khi phong người làm Đại tướng quân, trẫm đã cảnh cáo người. Dưới sự soi mói của họ, người không thể mắc sai lầm dù chỉ một bước.”

Ngô Như Long lắc đầu: “Những năm gần đây người cũng làm rất tốt, nhưng liên tiếp xảy ra sai lầm. Chắc hẳn có nguyên nhân nào đó?”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu, nhưng vẫn im lặng.

“Lần này cách chức người khỏi vị trí Đại tướng quân là để bịt miệng bọn chúng,” Ngô Như Long nói. “Nhưng nếu muốn quay lại vị trí đó trong tương lai, e rằng sẽ còn nhiều khó khăn. Trẫm muốn biết điều gì khiến người không ra tay lần này.”

Diệp Hồng Tuyết hít một hơi thật sâu: “Triệu Khang là đại tài đương thời, giết hắn thật đáng tiếc. Thần muốn hắn cống hiến sức mình cho Cảnh quốc ta.”

“Ồ? Đây là lần đầu tiên trẫm thấy người khen ngợi một nam nhân như vậy, hay là lần thứ hai?” Ngô Như Long hứng thú: “Trẫm đã biết tài năng văn chương của hắn, nhưng chỉ như vậy

có lẽ chưa đủ. Trong loạn thế, vô dụng nhất chính là tài tử. Ngồi xuống nói chuyện đi.”

Diệp Hồng Tuyết tạ ơn và đứng dậy. Sau khi suy nghĩ một hồi, nàng kể lại chuyện gặp Triệu Khang ở Càn quốc.

Càng nghe, Cảnh Đế càng kinh hãi: “Có kỳ nhân như vậy sao?”

“Triệu Khang đã phát minh ra một thứ, có thể nói là binh khí khủng bố nhất trên chiến trường,” Diệp Hồng Tuyết nói. “Hơn nữa Càn quốc đã nghiên cứu thứ này. Thần từng bị nó làm trọng thương chỉ trong 20 hơi thở và phải nghỉ ngơi năm ngày mới có thể xuống đất.”

“Không thể nào!” Ngô Như Long thốt lên.

Hắn biết rõ Diệp Hồng Tuyết mạnh mẽ đến mức nào. Như Tể tướng Trần Giai đã nói trước đây, tu vi võ đạo của Diệp Hồng Tuyết đủ để xếp vào top 3 Cảnh quốc. Mà cao thủ số một Cảnh quốc không ai khác chính là Ngô Như Long, cho dù hắn dốc toàn lực cũng phải mất hàng trăm chiêu mới có thể đánh bại Diệp Hồng Tuyết.

Vậy mà bây giờ Diệp Hồng Tuyết lại nói với hắn rằng có thứ gì đó có thể khiến nàng bị thương nặng chỉ trong hai mươi hơi thở!

Làm sao Ngô Như Long có thể tin tưởng được!

Chương 177 - bước đầu tiên

Diệp Hồng Tuyết cười khỏ, nhìn Ngô Như Long đang trợn mắt há hốc mồm nói: “Bệ hạ, chẳng lẽ ngài không nhìn ra thần trọng thương chưa lành sao?”

Ngô Như Long lúc này mới định thần lại: “Khó trách, trầm trước đây đã cảm thấy hơi thở của ngươi có chút không ổn. Nói vậy là sự thật?”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu: “Đúng vậy, chính vì thấy được tiềm năng vô hạn của Triệu Khang, nên thần mới không ra tay giết hắn ở Càn Quốc.”

“Nếu có thể đưa hấn về Cảnh Quốc, đó sẽ là lợi ích to lớn cho nước ta.”

Ngô Như Long nhíu mày: “Nhưng rõ ràng là ngươi đã thất bại, và vết thương của ngươi là do đó mà ra?”

Diệp Hồng Tuyết không trả lời. Nàng quyết định giữ kín sự thật Triệu Khang đã giết Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long.

Nếu Đại Chu và Tề Quốc phát hiện hai người này không trở về nước sau một thời gian, họ sẽ tạo áp lực lên Cảnh Quốc.

Ngô Như Long sẽ không ngần ngại tiết lộ sự việc cho Tề Quốc và Đại Chu.

Điều này sẽ khiến Triệu Khang gặp nguy hiểm.

Hai nước kia sẽ trả thù bằng mọi giá.

Chỉ cần họ không có bằng chứng, họ chỉ có thể tìm đến Diệp Hồng Tuyết. Miễn là nàng khẳng định rằng mình đã chia tay Lý Mộc Thanh sau khi qua Gia Âm Quan và không biết gì về những chuyện khác, thì hai nước kia, dù không cam lòng, cũng phải cân nhắc sức mạnh của Diệp Hồng Tuyết.

“Bệ hạ nói đúng, thần đã thất bại, và Triệu Khang cũng không muốn theo thần về Cảnh Quốc.” Diệp Hồng Tuyết nói.

Ngô Như Long mỉm cười: “Còn có nam nhân nào có thể cự tuyệt ngươi? Thú vị đấy. Nhưng mà, nữ đế Cảnh Quốc cũng dung mạo vô song, Diệp tướng quân chẳng lẽ thua bởi nàng sao?”

Có thể đùa kiểu này, hiển nhiên mối quan hệ giữa Ngô Như Long và Diệp Hồng Tuyết không đơn giản như người khác nghĩ.

Ngô Như Long cũng không truy cứu lý do Diệp Hồng Tuyết không thể đưa Triệu Khang về, bởi vì không ai hiểu rõ hơn hấn.

Nàng yêu nước Cảnh Quốc đến mức nào, nếu nàng trở về tay không, chắc chắn sẽ cho hấn một câu trả lời thỏa đáng.

Diệp Hồng Tuyết có chút bối rối, nhớ lại những lần tiếp xúc thân mật với Triệu Khang, tai nàng đỏ bừng.

Ngô Như Long ngạc nhiên: “Diệp tướng quân, người không phải là thật sự động lòng với Triệu Khang chứ? Vậy thì trăm phải cảm thấy thương cho mấy đứa con trai.”

“Bệ hạ nếu còn như vậy, thần không còn gì để nói nữa.” Diệp Hồng Tuyết bĩu môi.

Ngô Như Long cười một tiếng: “Nói tiếp đi.”

Diệp Hồng Tuyết thu liễm tâm tình và nói: “Bệ hạ, mặc dù thần không đưa được Triệu Khang về, nhưng hắn cũng không muốn đổi đầu với Cảnh Quốc chúng ta. Do đó, hắn đã đề xuất một thỏa thuận với thần.”

“Minh ước?” Ngô Như Long hiểu ý.

Diệp Hồng Tuyết gật đầu: “Đúng vậy, hắn nguyện ý đại diện Càn Quốc ký kết minh ước với chúng ta, Càn Cảnh kết minh.”

Ngô Như Long vuốt râu, suy nghĩ về vấn đề này, sau đó nói: “Tuy nhiên, kết minh với Càn Quốc cũng không hẳn là điều tốt cho Cảnh Quốc chúng ta.”

“Trong bốn nước, Càn Quốc là nước yếu nhất, theo như lời người nói, Triệu Khang là một đại tài và được nữ đế Càn Quốc tin tưởng. Có thể không lâu sau, Càn Quốc sẽ vượt qua Cảnh Quốc chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta nên làm gì?”

Diệp Hồng Tuyết nghiêm nghị nói: “Thần cũng đã cân nhắc kỹ về điều này. Triệu Khang là người tàn nhẫn và toan tính, nhưng cũng không phải là kẻ vô tình. Lần này trở về nước, thần xin bệ hạ miễn quân vụ cho Hồng Tuyết, và cũng xin từ chức.”

Ngô Như Long nhìn Diệp Hồng Tuyết. Nhiều năm quân thần gắn bó, hắn đã đoán được ý định của Diệp Hồng Tuyết.

“Người định tiếp xúc với Triệu Khang để Cảnh Quốc ta kiếm lợi ư?”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu: “Ở Cảnh Quốc, chỉ có thần và Triệu Khang là có quan hệ. Bằng mọi cách, thần sẽ khiến Triệu Khang giúp đỡ Cảnh Quốc chúng ta.”

“Vậy thì không còn gì tốt hơn.”

Ngô Như Long thở phào nhẹ nhõm, nhìn Diệp Hồng Tuyết với ánh mắt tán thưởng: “Cảnh Quốc có người là một điều may mắn. Vậy thì ngày mai trẫm sẽ hạ chiếu cho người thay thế vị trí Lễ bộ thượng thư. Nhưng chỉ đơn giản là hội minh sao?”

Ngô Như Long cười khẽ: “Nếu Triệu Khang là một đại tài, thì chúng ta phải tìm cách sử dụng tài năng của hắn. Về sau, tất cả các vấn đề hành chính liên quan đến Càn Quốc đều do người phụ trách.”

Diệp Hồng Tuyết đứng dậy khỏi ghế và quỳ xuống: “Thần tạ ơn Ngô hoàng tín nhiệm.”

“Quân thần chúng ta không cần nói nhiều lời.”

Ngô Như Long cười: “Tuy nhiên, Hồng Tuyết à, người cũng phải cố gắng một chút. Vài năm nữa, người sắp thành lão cô nương rồi. Nếu có thể bắt được Triệu Khang, trẫm sẽ đích thân chủ trì hôn lễ cho người.”

“Nữ đế Càn Quốc dung mạo vô song, nhưng Diệp tướng quân của chúng ta cũng không kém cạnh gì, đúng không?”

Nhiều năm giao thiệp, Ngô Như Long tự nhiên rất hiểu thần tử của mình. Mỗi lần Diệp Hồng Tuyết nhắc đến Triệu Khang, vẻ mặt khác thường của nàng đã thu hút sự chú ý của hắn.

“Bệ hạ đừng trêu chọc thần nữa.” Diệp Hồng Tuyết không nói gì, khuôn mặt Triệu Khang hiện lên trong tâm trí nàng.

Sau khi Cảnh Đế và Diệp Hồng Tuyết quyết định liên minh, họ chỉ chờ Triệu Khang đưa ra quyết định.

Vài ngày sau.

Tại Càn Quốc.

Ba ngày đã trôi qua kể từ khi Triệu Khang được phong Hầu, mọi sự huyên náo đã kết thúc, mọi thứ trở lại yên bình như trước.

Tuy nhiên, có người không thể an phận.

Triệu Khang bước vào hoàng cung, hắn được triệu kiến, nhưng người triệu kiến hắn không phải là Nữ Đế, mà là Huyền Sách hoàng tử.

Vừa nhìn thấy hảo huynh đệ của mình đến, Tiêu Huyền Sách liền hăng hái: “Mau đến đây, lão Triệu!”

Triệu Khang biết rõ nhưng vẫn hỏi: “Tham kiến điện hạ, không biết điện hạ triệu kiến thần có chuyện gì?”

“Người còn giả ngốc với ta ư!” Tiêu Huyền Sách tức giận nói.

Triệu Khang cười và bị hất kéo ngồi xuống.

Từ ngày ở huyện Nguyên Giang, nghe Triệu Khang nói sẽ giúp hấn xây dựng huyện Nguyên Giang của riêng mình, ngọn lửa nhiệt huyết trong người Tiêu Huyền Sách đã bùng cháy dữ dội.

Hấn mong chờ được Triệu Khang giúp đỡ để cùng nhau tạo nên một sự nghiệp vang dội, trở thành ánh sáng soi sáng lòng dân bá tánh đế đô.

Nhưng kết quả lại trái ngược hoàn toàn.

Hấn tràn đầy nhiệt huyết, nhưng Triệu Khang sau khi trở về lại chẳng thêm quan tâm, thậm chí còn liên tiếp ba ngày không vào triều.

Điều này khiến Tiêu Huyền Sách tức giận, cuối cùng không thể nhịn được nữa mà triệu kiến Triệu Khang.

“Mau nói, chúng ta bắt đầu như thế nào, ta không thể chờ đợi được nữa!”

Vừa kéo Triệu Khang ngồi xuống, Tiêu Huyền Sách vội vàng tự mình rót một ly nước, chăm chú lắng nghe.

Nằm trên xích đu, Triệu Khang cười nói: “Đừng nóng vội, mấy ngày nay ta đã suy nghĩ kỹ về chuyện này, đã có manh mối. Ăn cơm cũng phải từng miếng từng miếng mà, phải không?”

“Làm thế nào để làm điều đó?” Tiêu Huyền Sách hỏi một cách ngô nghê.

Triệu Khang đương nhiên nói: “Đương nhiên là phải đoạt lấy địa bàn! Không có địa bàn thì làm sao phát triển kinh tế, làm sao xây dựng huyện Nguyên Giang của riêng người?”

Đúng vậy, đúng vậy, đúng là phải như vậy!

Tiêu Huyền Sách gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: “Vậy phải làm sao bây giờ? Không đúng, toàn bộ Càn Quốc này đều thuộc về nhà ta, muốn địa bàn thì đi cướp ai?”

Triệu Khang không chút khách khí nói: “Nhà ngươi? Chưa chắc a!”

Hoàng tử điện hạ tức giận quát lên: “Còn có ai dám mưu phản à!”

Triệu Khang đứng thẳng dậy: “Nào, ta sẽ từ từ giải thích cho ngươi, cũng cho ngươi biết rõ ràng chúng ta nên bước ra bước đầu tiên như thế nào.”

Chương 178 - cướp địa bàn

“Chỉ có vài trăm thương hộ trong và ngoài đế đô, sau lưng nhà nào không có mấy thị tộc chống đỡ? Cái gì mà Lâm thị Bồ Hành, Tiền gia Du Hành, Triệu gia Lương Hành thì không cần phải nói.”

“Ngoài ra,” Triệu Khang nói tiếp, “ta còn cho người của Binh Mã ty năm thành điều tra. Chỉ riêng ngoại thành đã tụ tập mười mấy thế lực bang phái ngầm lớn nhỏ, cái gì sông bạc đầu chó tràng, nuôi ám kỹ câu lan hoa tràng đều là bọn họ đang không chế.”

“Những địa điểm này chỉ giao dịch bạc trắng mỗi ngày đều tính bằng vạn, hơn nữa cực kỳ sắp xếp. Ngoài ra, những người khác muốn chen chân vào cũng đừng hòng.”

“Mấy năm trước, trưởng tử Lâm Triều Vân của Hộ bộ Tả thị lang Lâm Kiệt, cùng người ta ra ngoại thành mở một sông bạc, muốn kiếm chút tiền.

Chưa đầy ba ngày đã bị những người này san bằng, Lâm Triều Vân muốn trả thù thiếu chút nữa bị người ta đánh gãy một chân, Lâm gia cũng không biết động thủ là ai.”

Triệu Khang khuấy nước trà trong chén: “Ngươi ngẫm lại xem, bọn họ ngay cả con trai của quan lớn tam phẩm cũng dám động, những thứ khác còn có thể để ý?”

Tiêu Huyền Sách nghe được sửng sốt một chút: “Cái này cũng quá càn rỡ đi? Binh mã ty người đều là làm cái gì ăn, liền mặc

kê quản?”

Binh mã ti Ngũ thành phụ trách công tác trị an đế đô, bởi vậy nghe Triệu Khang nói như vậy, hoàng tử điện hạ chỉ cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Triệu Khang cười một tiếng: “Người quá ngây thơ. Không nói những người đó đều là mò thiên môn cái gì cũng không sợ, người có thể ở đế đô kinh doanh nhiều năm như vậy còn không bị quét sạch tự nhiên là có phương pháp của mình.”

“Người liên có thể cam đoan những người kia phía sau không có mấy cái so với Lâm gia càng ngu bức?”

Triệu Khang chỉ tay, hoàng tử điện hạ thuận tay nhìn qua, phát hiện là rèm bốn phía đình nghỉ mát cuộn lên.

Khi thời tiết tốt thì thu lại, gặp phải gió táp mưa sa, cung nữ thái giám sẽ buông xuống.

“Cho người một ví dụ đi,” Triệu Khang nói. “Đế đô giống như là quyển rèm châu, trên rèm mỗi một khóa hạt châu chính là từng cái lớn nhỏ thị tộc môn phiệt.”

“Do bọn họ cấu thành tấm rèm này, mới có thể duy trì vận chuyển đế đô. Hiện tại người còn cảm thấy thiên hạ này chỗ nào đều là nhà của người?”

Tiêu Huyền Sách có chút cái hiểu cái không, dù sao vẫn là một đứa trẻ, liền hỏi: “Vậy chúng ta nên làm như thế nào?”

Triệu Khang cười nói: “Rất đơn giản. Khấu trừ một hạt châu trên tấm rèm này, do chúng ta bỏ khuyết vào, lại từng bước nuốt những hạt châu khác.”

“Chỉ có có thể làm được lệnh cấm, điện hạ mới có thể xây dựng địa bàn của mình tốt hơn.”

Tiêu Huyền Sách không cảm thấy lạ, lúc này thái giám ngoài viện hô to một tiếng: “Bệ hạ đến!”

Hai người vội vàng đứng dậy hành lễ nghênh đón Nữ Đế bệ hạ.

Tiêu Linh Lung bước vào, nhẹ nhàng nói: “Huyền Sách, người lui ra trước đi. Trẫm có việc cần bàn với Quốc sư đại nhân.”

Tiêu Huyền Sách ồ lên một tiếng, vừa rời đi vừa suy ngẫm về những lời Triệu Khang nói.

“Hai người nói chuyện gì vậy?” Tiêu Linh Lung hỏi.

Triệu Khang đi theo bên cạnh Nữ Đế, không giấu giếm gì: “Thần đang chuẩn bị cho Huyền Sách điện hạ cùng thần khuấy nước đục.”

Nữ Đế bệ hạ nhất thời kinh ngạc, hiểu ý Triệu Khang, lập tức phản đối: “Không được! Việc này quá nguy hiểm!”

Triệu Khang nói: “Nhưng thân phận của hắc ở đó, hơn nữa thần quá mức rõ ràng, một khi những thế lực kia biết được sẽ đề phòng.”

“Nhưng nếu điện hạ đi theo sẽ tốt hơn rất nhiều. Bọn họ chỉ nghĩ rằng thần đang cùng hắc vui đùa, rồi sẽ yên tâm.”

Tiêu Linh Lung: “Nhưng Huyền Sách dù sao cũng quá trẻ.”

Triệu Khang hỏi lại: “Hắc không thể lớn lên suốt đời sao?”

“Dân gian dân chúng, đến tuổi này đều đã vợ con đầy đàn, con cháu sum vầy. Người luôn xem hắc như trẻ con, tương lai hắc làm sao có thể kế vị?”

Tiêu Linh Lung bị hỏi đến á khẩu, mặt mày đầy lo lắng: “Người chắc chắn hắc có thể làm được?”

“Hãy thử xem, hơn nữa hắc cũng rất nhiệt tình.” Triệu Khang mỉm cười nói.

“Khi nào chúng ta bắt đầu?”

Triệu Khang: “Ngày mai cũng không sao, chờ nhân thủ của ta ở huyện Nguyên Giang đến là có thể bắt đầu hành động.”

“Vạn sự cẩn thận, người biết loại chuyện này ta không tiện nhúng tay.” Tiêu Linh Lung thở dài.

Triệu Khang gật đầu: “Thần sẽ không làm bệ hạ thất vọng.”

Hai người dạo bước trong ngự hoa viên, một đôi quân thần mà như đôi uyên ương.

Ngày hôm sau.

Khi hoàng tử điện hạ biết được Triệu Khang đã thuyết phục Nữ Đế bệ hạ cho phép hắc tùy ý xuất cung, lập tức hăng hái

chạy đến phủ Quốc Sư.

Vừa thấy Triệu Khang liền nói: “Lão Triệu, ta đã chuẩn bị xong rồi! Chúng ta bắt đầu đi!”

Triệu Khang cười bảo người mang trà: “Đợi thêm chút nữa.”

“Còn chờ gì nữa?” Tiêu Huyền Sách lúc này đang tràn đầy nhiệt huyết.

Triệu Khang cười nói: “Muốn cướp địa bàn dù sao cũng phải có nhân thủ đúng không?”

Đang nói, Tần Ngọc Phượng yếu điệu đi vào: “Công tử, bên ngoài có mấy người tới, nói là thuộc hạ của ngài ở huyện Nguyên Giang.”

“Thật đúng là nói đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến, cho họ vào.”

Tiêu Huyền Sách tò mò nhìn ra ngoài. Chẳng mấy chốc, bốn người đã đi vào, dẫn đầu là đệ nhất đả thủ điều ca Hoàng Thiên Hành của huyện Nguyên Giang.

Vừa nhìn thấy Triệu Khang, bốn người lập tức hô vang: “Bái kiến lão gia!”

Tiêu Huyền Sách có chút sợ hãi nhìn bốn người này. Điều ca vốn không cần nhiều lời, nhưng người đàn ông cao gần hai mét, vạm vỡ như tháp sắt bên cạnh hắn lại khiến hoàng tử điện hạ rợn tóc gáy.

Ba người còn lại đều là những con chó hoang từng theo Triệu Khang đi diệt thổ phỉ năm xưa, may mắn sống sót. Khí thế hung hãn của họ càng khiến hoàng tử điện hạ hoảng sợ.

“Tới đây nào, giới thiệu cho các người một chút. Vị này là hoàng tử điện hạ của chúng ta. Sau này chúng ta sẽ cùng nhau lăn lộn, gọi là lão đại!” Triệu Khang nói.

“Lão đại!” Bốn người đồng thanh hô to, khiến lòng Tiêu Huyền Sách bùng lên nhiệt huyết. Tuy lời nói của Triệu Khang có phần kỳ lạ, nhưng hắn không hiểu ý gì.

Đêm khuya.

Sáu bóng người lén lút di chuyển trong ngoại thành. Để đô không có lệnh giới nghiêm ban đêm, trên đường vẫn còn lác

đắc vài người đi lại, nên họ cũng không thu hút quá nhiều sự chú ý.

Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách đều mặc trang phục thường dân. Sáu con mèo ẩn nấp trong góc tối, quan sát từ xa. Tiêu Huyền Sách nghi ngờ hỏi: “Lão Triệu, chúng ta đến đây làm gì?”

Triệu Khang nói: “Ta đã điều tra kỹ rồi. Phía trước đầu hẻm thứ ba có một sông bạc nhỏ. Lát nữa ngươi cứ làm theo ta nói, vào chơi vài ván...”

Tiêu Huyền Sách nghe xong, mắt càng lúc càng to: “Đây không phải là gian lận sao?”

Triệu Khang lắc đầu: “Chúng ta đang cướp địa bàn, ngươi còn quan tâm gì đến việc chơi xấu hay không? Nhớ kỹ, sau này khi chúng ta ở cùng nhau, không được gọi là hoàng tử điện hạ hay lão gia nữa. Hoàng tử điện hạ sẽ là Tiêu lão đại của chúng ta. Hiểu chưa?”

“Rõ!” Bốn người Điếu ca vội vàng đáp lại.

Tiêu Huyền Sách vẫn còn nghi ngờ: “VẬY CÒN NGƯỜI?”

“Ngươi có thể gọi ta là Triệu lão nhị.” Triệu Khang nhìn thoáng qua bầu trời.

“Thời gian không còn nhiều. Đi thôi, chúng ta qua đó!”

Chương 179 - Mười ba thái bảo

Thừa bóng đêm, sáu người rón rén đi vào con hẻm nhỏ. Xa xa, họ đã nhìn thấy ánh đèn lấp lánh từ một gian nhà lớn. Trước cửa có hai người đang đứng gác, vẽ mặt cảnh giác.

Nhóm Triệu Khang tiến đến gần, hai người gác lập tức cảnh giác, nhận ra mục tiêu của họ chính là sông bạc này.

Một người trong số họ quát lên: “Đứng lại! Các người muốn làm gì?”

Triệu Khang không kiên nhẫn nói: “Nói nhảm cái gì! Đến đây còn có thể làm gì được nữa? Cút ra đi, đừng cản trở ông phát tài!”

Tiêu Huyền Sách thăm bội phục Triệu Khang. Khí thế của hắn hoàn toàn không giống như đang diễn kịch. Nghĩ vậy, hoàng tử điện hạ cũng vô thức ưỡn ngực cho thẳng.

Hai người gác sững sờ, sau đó lập tức nở nụ cười giả tạo và mời chào: “Mời các vị gia vào!”

Triệu Khang vỗ vai Tiêu Huyền Sách, hoàng tử điện hạ gật đầu và dẫn đầu đi vào, lòng trào dâng cảm xúc mới lạ.

Đây là lần đầu tiên hắn đến một nơi như thế này. Cố gắng kiềm chế sự tò mò, Tiêu Huyền Sách liếc nhìn xung quanh.

Một người dẫn đường đi trước, Triệu Khang và những người khác đi theo sau.

Đình viện tuy không lớn nhưng lại náo nhiệt vô cùng. Xuyên qua căn phòng phía trước, họ có thể nghe thấy tiếng la hét và tiếng xúc xắc va chạm từ bên trong.

“Mời các vị gia phát tài, chúc các vị chơi vui vẻ!” Người dẫn đường nói một câu lấy lòng rồi rời đi.

Tiêu Huyền Sách hít một hơi thật sâu và dẫn theo mọi người đi vào.

Sự xuất hiện của họ nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người trong sòng bạc. Nhiều người đang đánh bạc nhìn chằm chằm vào họ.

Có người chiến thắng hân hoan cười to, có người thua cuộc hai mắt đỏ hoe, nét mặt đầy thất vọng.

“Mấy vị gia mặt mới a, lần đầu tiên đến đây chơi à?” một nam tử cười nói.

Trong phòng có tổng cộng khoảng hai mươi mấy người, chia thành ba bàn đánh bạc, chơi đủ loại trò như bài chín, xúc xắc.

Tiêu Huyền Sách nhớ lại những lời Triệu Khang dặn dò trong nửa ngày qua, cất giọng già dặn nói: “Quan tâm gì đến lần đầu hay lần thứ hai, nói nhảm ít thôi! Nơi đây có gì để chơi?”

“Tiểu tử kiêu ngạo! Lát nữa tao sẽ cho mày biết tay!” người đàn ông kia thầm nghĩ, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười: “Vị thiếu gia này, sòng bạc chúng ta có đủ mọi trò chơi, Cửu Long Hồ Báo cũng có. Ngài muốn chơi gì cứ việc chọn.”

“Vậy thì đặt cược lớn nhỏ đi.”

Tiêu Huyền Sách kéo ghế ngồi xuống, dáng vẻ rất ra dáng đại gia. Tuy trong lòng có chút lo lắng, nhưng khí thế của hắn vẫn rất tự tin.

Triệu Khang từ trong tay áo lấy ra mười tờ ngân phiếu, mỗi tờ một trăm lượng.

Cả sòng bạc như bừng sáng khi nhìn thấy số tiền khổng lồ này.

“Hôm nay may mắn gặp được đại gia rồi!”

“Đặt một trăm lượng!”

Tiêu Huyền Sách ném một tờ ngân phiếu lên bàn, tiếng vang dội thu hút sự chú ý của tất cả những kẻ cờ bạc đang thua sạch nhưng vẫn còn luyện tiếc bồi hồi trước bàn chơi.

Dù sao đám dân cờ bạc ở đây thường ngày cũng chẳng có nhiều tiền, tiền cược cũng không lớn. Nào ai từng thấy ai đặt cược một trăm lượng ngay từ đầu?

Xúc xắc lắc lư, kết quả được tung ra, người sòng bạc hô lên:

“Bốn năm sáu đại!”

Tiêu Huyền Sách nhất thời kích động: “Thắng rồi!”

Triệu Khang trong lòng cười lạnh. Những trò này chỉ là mảnh khố lừa bịp của sòng bạc. Cho Tiêu Huyền Sách thắng trước để rồi sau này lột sạch tiền hắn.

Kẻ bình thường nếu ý chí không đủ kiên định, dù có bao nhiêu tiền cũng sẽ thua sạch khi bước vào sòng bạc.

Hoàng tử điện hạ hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu, đắm chìm trong khoái cảm chiến thắng. Hắn nhanh chóng thắng được bốn năm trăm lượng, thu hút sự chú ý của cả sòng bạc, ngoại trừ Triệu Khang và bốn người đi theo.

Triệu Khang bình thản đi đến sau lưng Tiêu Huyền Sách, khẽ ho khan. Lúc này Tiêu Huyền Sách mới tỉnh táo lại.

“Mẹ kiếp, ta đến đây là để cướp địa bàn chứ đâu phải để đánh bạc!”

Nghĩ vậy, hắn lập tức dồn hết tiền cược, đặt toàn bộ lên bàn:

“Tất cả đặt lớn!”

Mọi người trong sòng bạc đều kinh ngạc.

“Đặt hết ư? Lá gan của thằng này to thật!”

“Hắn có bao nhiêu tiền vậy? Gần hai ngàn lượng à?”

“Giàu có quá!”

Nhân viên sòng bạc nhìn nhau cười. Có phải đây là tay sai của cấp trên không?

“Đặt cược đi!”

Xúc xắc lắc lư trong chén sứ, khơi gợi sự tò mò của đám dân cờ bạc. Khi chén sứ được úp lên, nhân viên sòng bạc nở nụ cười.

“Xin lỗi thiếu gia, một hai ba sáu, giờ nhỏ!”

“Cái gì?!”

Đám dân cờ bạc ồ lên, hết như chính họ đang là người thua cược.

Nhân viên sòng bạc định tiến đến thu tiền, nhưng Tiêu Huyền Sách đã đứng dậy: “Chó má, mày rút khỏi đây!”

Nhân viên sòng bạc sững sờ. Thằng nhóc này sao lại biết?

Tại sòng bạc, chuyện gian lận là điều không hiếm gặp, nhưng đây là lần đầu tiên họ gặp phải trường hợp khách hàng tố cáo thẳng thừng. Tuy nhiên, họ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Một nam tử cười nói: “Thiếu gia nói gì vậy? Nơi đây có rất nhiều người chứng kiến, làm sao ta có thể rút khỏi đây được?”

Tiêu Huyền Sách nhớ lại lời dặn của Triệu Khang, lập tức cao giọng: “Lão tử mặc kệ ngươi! Dù sao ngươi cũng là kẻ gian lận!”

“Chết tiệt! Hắn chơi xấu!”

Nhân viên sòng bạc bật cười, chỉ nghĩ rằng Tiêu Huyền Sách thua không nổi nên mới ăn vạ.

“Thiếu gia, nguyên tắc đánh bạc chịu thua là quy định của sòng bạc. Nếu thiếu gia nói ta gian lận, xin hãy đưa ra bằng chứng. Nếu không, đó chính là vu khống. Xin thiếu gia đừng làm loạn ở đây.”

“Mẹ kiếp! Hù dọa ta à? Coi lão tử là thằng hèn nhát à?”

Tiêu Huyền Sách cố gắng tỏ ra hung hăng, ngang ngược, vơ vét toàn bộ tiền cược trên bàn.

“Con mẹ nó! Mày dám!” Nhân viên sòng bạc tức giận.

Lập tức, một nhóm người từ dưới bàn đánh bạc xông ra, tay cầm gậy gộc. Tiêu Huyền Sách hoảng sợ, nhưng Triệu Khang vẫn giữ bình tĩnh.

Những kẻ này trông tái nhợt và xanh xao, thật sự không đáng để nhìn. Ánh mắt của Điều ca tỏ ra lạnh lùng, và cú đấm to như bao cát của hắn đã hướng thẳng vào người đàn ông lao tới trước mặt - một cú đấm chí mạng. Ngay lập tức, tiếng kêu đau đớn vang lên, người đàn ông đó đã bị Điều ca đấm rơi hai chiếc răng và cả người bay ra ngoài, đập vỡ hai chiếc bàn.

Mọi người trong sòng bạc vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, và ngay lập tức có người hét lên: “Gọi người đến, giết chết lũ chó này!” Những con bạc còn lại hoảng sợ chạy ra khỏi phòng.

Nhìn thấy khoảng mười mấy người vây quanh, hoàng tử đã sớm đứng dậy và lùi về phía Triệu Khang, thì thầm lo lắng: “Lão Triệu, chúng ta có sao không đây? Đừng để lát nữa bị đám này đánh, sẽ không có lợi gì.”

Triệu Khang cười nhẹ: “Đừng lo, đám người này không đáng để ta ra tay.”

Tuy nhiên, hoàng tử vẫn lo lắng, liếc nhìn xung quanh và tự hỏi nếu không thể chiến thắng thì nên chạy trốn như thế nào.

Nhưng rất nhanh, hắn đã há hốc mồm, tròn xoe mắt nhìn Điều ca và ba người khác. Trong chốc lát, mười mấy tên côn đồ cầm gậy gộc đã bị đánh gục, nằm rên rỉ trên mặt đất.

Nhìn lại Điều ca và ba người kia, họ chỉ bị vài cú đánh bằng gậy gộc nhưng dường như không hề đau đớn.

“Những kẻ này quá yếu để đánh nhau,” Điều ca tức giận nói, rõ ràng là chưa hài lòng.

Triệu Khang tiến lên phía trước, nhìn nam tử đang sợ hãi trong sòng bạc, người này đã co rúm lại ở góc tường: “Các người dám động thủ ở đây, Tứ gia sẽ không tha cho các người!”

“Ta không quan tâm đến cái gì gọi là Tứ gia hay Ngũ gia,”
Triệu Khang nói và tát một cái vào mặt người đàn ông.

“Nhớ kỹ, từ nay về sau, khu vực này thuộc quyền quản lý của
Thập Tam thái chúng ta. Người kia chính là Tiêu lão đại của
chúng ta. Nếu tối mai ta còn thấy các người ở đây, ta sẽ không
ngần ngại giết chết các người!”

Sau khi thu gom tất cả tài sản của sông bạc, Triệu Khang và
Tiêu Huyền Sách tự tin bước ra khỏi đình viện.

Trên đường đi, Tiêu Huyền Sách có vẻ bối rối: “Lão Triệu, từ
bao giờ chúng ta lại gọi là Thập Tam thái bảo?”

“Chúng ta gọi là mười ba thái bảo, người là lão đại, ta là lão
nhì, Điều ca là lão tam...”

Tiêu Huyền Sách ngạc nhiên: “Nhưng chúng ta chưa đủ mười
ba người.”

“Đừng lo, sẽ có thêm người sau này,” Triệu Khang trấn an.

Chương 180 - hắc đạo thiên vương

Trở lại phủ đệ, Tiêu Huyền Sách nhìn Triệu Khang đang đếm
tiền cướp được từ sông bạc, cau mày nói: “Không ổn, lão
Triệu, chẳng lẽ chúng ta đoạt địa bàn rồi sao?”

“Chưa xong đâu, thưa điện hạ.”

Triệu Khang không dấu diếm thu hồi toàn bộ ngân phiếu từ tay
hoàng tử, cất vào trong lòng: “Ngài không nghe người sông
bạc kia nói sao? Tứ gia sẽ không bỏ qua cho chúng ta.”

“Hôm nay chúng ta cướp tiền của bọn chúng, bọn chúng chắc
chắn sẽ không cam tâm. Cái “Tứ gia” kia ta cũng đã sai người
điều tra rõ ràng rồi. Gọi là Liễu Tuyền.”

“Tên này không chế ngoại thành này, sở hữu hai sông bạc nhỏ
trong bốn sông bạc Nam Hoàng Môn, và hai thanh lâu viện.
Trên đường lẫn lộn, ai cũng gọi hắn là Liễu Tứ Gia. Hắn nuôi
bảy tám mươi tay sai dưới trướng.”

Triệu Khang cười nói: “Đoán chừng lúc này người của sông
bạc đã đi thông báo cho Liễu Tuyền, nói không chừng hắn đã
dẫn người đi khắp nơi tìm chúng ta.”

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Tiêu Huyền Sách bất giác bị Triệu Khang dẫn dắt vào thế bí.

Triệu Khang cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Còn làm sao nữa, đương nhiên là đánh tan bọn chúng, thu nạp toàn bộ người của chúng.”

“Chú ý dùng từ ngữ cẩn thận, Triệu Khang! Người đang nói chuyện với lão đại thế nào vậy?”

Triệu Khang khẽ cười một tiếng, cúi đầu tiếp tục đếm tiền.

Tiêu Huyền Sách lại hỏi: “Vậy sau đó thì sao?”

“Đương nhiên là chiếm lấy địa bàn của Liễu Tứ Gia để củng cố thế lực, sau đó bắt đầu xâm chiếm xung quanh. Trong vòng hai tháng, thu phục tất cả thế lực bang phái lớn nhỏ ở ngoại thành.”

Triệu Khang bắt đầu vẽ vờ viền cảnh: “Đến lúc đó, tất cả sông bạc Câu Lan đều thuộc về lão đại. Chúng ta sẽ thống nhất thu sổ theo tháng, phát tiền cho huynh đệ. Sau đó, tiến quân nội thành và thống nhất giang hồ.”

“Đến lúc đó, ngươi sẽ là hoàng đế ngậm dưới lòng đất của đế đô!”

Tiêu Huyền Sách nghe xong, tinh thần phấn chấn, hoàn toàn quên mất rằng bản thân chỉ cần cố gắng một chút là có thể tiếp quản giang sơn xã tắc, không cần làm gì hoàng đế ngậm.

Hắn suy nghĩ một lúc, định nói gì đó, nhưng lại nhanh chóng nhận ra: “Ta cảm thấy có gì đó không ổn.”

Triệu Khang có chút ngạc nhiên nhìn hoàng tử điện hạ, chẳng lẽ người này đã thông suốt?

Tiêu Huyền Sách nói: “Người nghe ta nói này, mục tiêu của chúng ta không phải là xây dựng Nguyên Giang huyện thuộc về riêng mình sao? Nhưng bây giờ lại cướp địa bàn, cướp tiền, chẳng khác gì du côn vô lại. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sau này ta còn làm sao gặp người?”

A ha, đúng là thông suốt!

Triệu Khang lắc đầu, đảo tròn mắt bắt đầu lừa dối: “Cách nghĩ của người không chính xác, hãy suy nghĩ lại đi. Những

bằng nhóm lưu manh kia hàng ngày không chỉ gây rối và áp bức người dân, mà còn thu phí bảo kê.

Nếu người muốn xây dựng một Nguyên Giang huyện thuộc về mình, thì liệu người có nên quản lý những chuyện này không?”

Tiêu Huyền Sách gật đầu mạnh mẽ: “Phải quản, tất nhiên là phải quản!”

Triệu Khang lắc đầu: “Đó không phải cách. Nếu người không tiêu diệt bọn họ, thì người sẽ quản lý như thế nào? Hơn nữa, phần lớn những người này đều có quan hệ với các tư lợi ở kinh thành, họ thường xuyên tặng quà và tiền cho các quan nhỏ, và chính vì thế họ mới có thể sống sót ngoài vòng pháp luật.”

“Thật không thể tin được, những người này lại làm quan như vậy!” Tiêu Huyền Sách tức giận nói.

Triệu Khang gật đầu: “Đúng vậy, quan lại thông đồng, và người chịu khổ cuối cùng chính là dân thường.”

Tiêu Huyền Sách hừ lạnh: “Khi trở về, ta sẽ nói với bộ hạ, yêu cầu điều tra và chặt đầu tất cả những kẻ này!”

Triệu Khang vội vàng can ngăn: “Không được, không thể động vào những người này.”

Tiêu Huyền Sách nhìn Triệu Khang với ánh mắt khó hiểu, có chút bức bối: “Tại sao không thể giết những quan tham này!”

Nhóm Điếu ca nhìn hoàng tử với ánh mắt kỳ lạ, họ thường là những người làm việc ở huyện nha Nguyên Giang, và tự nhiên cũng có người dân đưa cho họ chút tiền lẻ.

“Đừng coi thường những tư sản này, có những việc mà người phía trên không muốn đụng chạm, và chỉ có thể để họ giải quyết, rất nhiều chuyện không thể thiếu họ.”

Triệu Khang cười nói: “Chẳng lẽ người muốn một hoàng tử cao quý như người tự mình đi điều tra và bắt người?”

“Điều đó quá...” Hoàng tử không hài lòng.

Triệu Khang vỗ vai hoàng tử, lời nói đầy ý nghĩa: “Giang hồ không chỉ là chiến đấu và giết chóc, mà còn là cách thức đối

nhân xử thế. Người sẽ quen dần, chúng ta chỉ cần quét sạch tất cả các băng nhóm ngoại thành.

Khi đó, việc thu thập sổ sách và quyết định ai sẽ nhận tiền sẽ do người quyết định!”

“Mỗi người sẽ nhận được số tiền xứng đáng, người sẽ thiết lập quy tắc và chế độ, mọi thứ sẽ có trật tự và nguyên tắc, và khi đó người không chỉ có thể giúp dân chúng kiếm lời mà còn làm việc tốt, phải không?”

Tiêu Huyền Sách hiểu ra: “Thì ra là vậy, được rồi, sau khi ta hiểu, ta sẽ làm theo lời người nói.”

Sau khi tiền hoàng tử đi, Điều ca và những người khác tiến lại gần: “Lão gia, ngài thật sự muốn chơi với hắn sao?”

“Chơi à?” Triệu Khang liếc mắt, hừ một tiếng: “Bây giờ có vẻ như chỉ là chơi, nhưng khi ta thực sự muốn động vào những người kia, hắn sẽ nhận ra rằng đó không chỉ là trò chơi đơn giản.”

Người bên trái thì thầm: “Ta thấy hoàng tử không đáng tin cậy lắm.”

“Rồi sẽ đến, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ. Với sự dạy dỗ của ta, không đến một năm, ta sẽ biến hắn thành Đại Càn Hắc Đạo Thiên Vương!”

Nếu Tiêu Linh Lung biết được kế hoạch của Triệu Khang là đưa đệ đệ mình vào cuộc sống giang hồ, không biết nàng sẽ cảm thấy thế nào.

Nhưng đó cũng là điều không thể tránh khỏi, như Triệu Khang đã nói, mục tiêu của hắn là quá lớn.

Nhất là sau khi Phong Hầu đã đắc tội với tất cả mọi người, nếu như chính hắn làm chuyện này, e rằng trở ngại sẽ tương đối lớn. Những môn phiệt thị tộc kia sẽ tìm mọi cách cản trở hắn.

Có Tiêu Huyền Sách thì khác. Đi tới đế đô trong thời gian dài như vậy, Triệu Khang đã hiểu rõ đứa trẻ xui xẻo thiếu tâm nhãn này.

Đứa bé này, đại não có lẽ sẽ không phát triển hoàn toàn!

Người ngoài biết, chỉ sợ cũng sẽ cho rằng Triệu Khang đang đùa giỡn với hoàng tử điện hạ.

Sợ rằng chẳng những họ sẽ không cản trở, thậm chí còn vui vẻ thấy được như vậy.

Bởi vì Triệu Khang không xuất hiện ở triều đình, bọn họ sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái.

Nhưng điều mà bọn họ không biết, lúc này đây Triệu Khang muốn động vào, chính là gốc rễ của bọn họ!

Ngoại thành nam hoàng môn.

Tại một chỗ câu lan, một nam tử đang híp mắt vắt chéo chân nghe nhạc, phía sau một thiếu nữ tuổi thanh xuân ăn mặc hở hang đang mát xa cho hắn.

Nữ tử quỳ rạp xuống đất chỉ khoác một tấm lụa mỏng, bên trong chỉ có một cái yếm. Bàn tay nhỏ bé đang xoa bóp chân nam tử, mỗi động tác đều mang đến một cảm giác sảng khoái tốt cùng.

Hắn chính là Liễu Tuyên, Liễu Tứ Gia trong miệng Triệu Khang.

Tú bà đột nhiên từ ngoài phòng đi vào: “Tứ Gia.”

“Sao vậy?” Liễu Tuyên bị cắt đứt hứng thú, khẽ nhíu mày mở mắt ra có chút không vui.

Tú bà vội nói: “Hoàng Tam tới, nói muốn gặp ngài. Xem bộ dáng hắn hình như là bị ai đánh một trận.”

“Gọi hắn vào đi.” Liễu Tuyên trầm nghĩ, cái tên Hoàng Tam này không phải trông coi sân vườn sao, ở đâu mà bị ai đánh?

Hoàng Tam khom lưng ôm nửa bên mặt đi vào, Liễu Tuyên vừa thấy nhất thời sửng sốt: “Hả? Hoàng Tam tiểu tử người làm sao vậy? Sao lại bị người ta đánh thành như vậy!”

“Tứ Gia! Có người quét dọn sân của chúng ta!” Hoàng Tam ủy khuất khóc thành tiếng.

Chương 181 - bắt giặc trước bắt vua

Cái quái gì vậy? Quét dọn nhà chúng ta? Nói rõ ràng cho ta nghe!

Liễu Tuyền biến sắc mặt, Hoàng Tam che mặt, hắn chính là người bị Điếu Ca đánh rụng hai cái răng cửa.

Lúc này, hắn nói chuyện có chút lắp bắp.

“Tứ gia, vừa rồi không biết từ đâu xuất hiện một đám người đến sông bạc của chúng ta. Họ thua bạc không chịu trả, đập phá sông bạc và làm bị thương mười mấy anh em!”

“Chết tiệt!”

Liễu Tuyền tức giận, đá văng nữ tử đang xoa bóp chân mình ra. Hai ả kỹ nữ và tú bà sợ hãi không dám lên tiếng.

“Còn chuyện gì nữa!” Liễu Tuyền tóm lấy Hoàng Tam. Hắn to lớn với thân hình vạm vỡ, khiến Hoàng Tam gầy yếu như con gà con trong tay hắn.

Hoàng Tam vội vàng nói: “Bọn họ còn cướp tiền của chúng ta!”

“Mẹ kiếp! Các người ăn gì mà làm việc thế! Đối phương có bao nhiêu người?!”

Vừa nghe nói tiền sông bạc cũng bị cướp, Liễu Tuyền tức giận giậm chân, đồng thời tát Hoàng Tam một cái.

Hoàng Tam bị đánh, che mặt bằng tay, vội vàng trả lời: “Sáu... sáu người, họ nói là Thập Tam Thái Bảo, đầu lĩnh là một tiểu tử.”

“Tiểu tử?” Liễu Tuyền há hốc mồm.

Hoàng Tam gật đầu: “Đúng vậy, là một tên tiểu tử!”

Liễu Tứ gia nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Hắn chưa bao giờ nghe nói về Thập Tam Thái Bảo này.

Sáu người có thể đánh bại mười mấy người trong sông bạc, chắc chắn không phải tay vừa.

Chẳng lẽ vô tình chọc giận đại gia nào đó?

Liễu Tuyền buông Hoàng Tam ra và suy nghĩ. Hắn có thể tác oai tác phúc ở Nam Hoàng Môn chính là nhờ sự cẩn thận và khéo léo.

Nghĩ đến đây, Liễu Tuyên hỏi: “Hoàng Tam, những người đó mặc gì?”

Hoàng Tam cố gắng nhớ lại, sau đó lắc đầu: “Tứ gia, những người đó ăn mặc bình thường. Tên tiểu tử dẫn đầu có vẻ là người bản địa đế đô, những người khác nói chuyện mang theo khẩu âm địa phương.”

Xem ra là “rồng từ đâu tới”!

Ánh mắt Liễu Tuyên trở nên âm trầm. Cũng tốt, chỉ cần không phải người của quan phủ, thì không có gì phải sợ hãi.

“Họ còn nói gì nữa!”

Hoàng Tam cẩn thận trả lời: “Bọn họ nói sông bạc kia là của bọn họ, ngày mai nếu còn thấy chúng ta ở đó thì sẽ giết chết chúng ta!”

“Thật là khẩu khí lớn!” Liễu Tuyên càng nổi giận.

Từ lời kể của Hoàng Tam, hắn đã rõ ràng rằng Triệu Khang và những người khác có thể đến sông bạc một chuyến nữa vào ngày mai.

“Lão tử sẽ nhìn cho kỹ, cái gì mà Thập Tam Thái Bảo này đến tột cùng là từ đâu ra mà ganh mãnh đến vậy!”

Ninh Vương phủ.

Tiêu Phi Vũ đang dựa vào ghế nằm, lật xem sách và nghe thuộc hạ báo cáo, khoe miệng nở một nụ cười yếu ớt.

“Khoai lang? Thật thú vị.”

Lão giả râu dê thân phục nói: “Sản lượng mỗi mẫu gần như phá ngàn, Triệu Khang này thật sự có tài năng cứu giúp đời người!”

“Bây giờ đã biết vì sao bốn vương coi trọng hắn như vậy chứ?” Tiêu Phi Vũ cười một tiếng.

Lão giả gật đầu bội phục: “Vương gia sáng suốt như đuốc, lão hủ bái phục.”

“Bảo người của chúng ta đi huyện Nguyên Giang một chuyến, mua hạt giống khoai lang này, chọn vài củ tốt để trồng thử

xem.” Tiêu Phi Vũ dặn dò, hạ nhân vâng lời và nói thêm:
“Vương gia còn có chuyện khác.”

“Nói đi.”

“Hôm nay Triệu Khang và điện hạ Huyền Sách đến Nam Hoàng Môn một chuyến, cướp bạc của một sông bạc ngầm.”

Tiêu Phi Vũ sững sốt: “Một quốc sư và một hoàng tử đi cướp tiền sông bạc?”

Hạ nhân cũng có chút không hiểu, gật đầu nói: “Đúng vậy, hơn nữa còn tự xưng là Thập Tam Thái Bảo.”

“Tên này thật biết cách đùa giỡn với hoàng tử của ta.” Tiêu Phi Vũ cười cười.

Lão giả râu dê nhú mày: “Điện hạ, Triệu Khang làm việc từ trước đến nay đều có mục đích, trong chuyện này có gì kỳ quặc không?”

“Nếu là hắn ta một mình, vậy có lẽ sẽ có thâm ý, nhưng còn có hoàng tử của ta thì không có gì đáng chú ý.” Tiêu Phi Vũ chế nhạo: “Dù sao hoàng tử điện hạ của chúng ta có thể làm ra chuyện ngu xuẩn gì, cũng chỉ là thấy mà không thể trách.”

Mọi người ở đây đều hiểu ý cười và không thềm đề chuyện này trong đầu.

Đêm hôm sau.

Hoàng tử điện hạ đã sớm đến Quốc Sư phủ, hắn không thể ngủ nổi sau khi trở về vào đêm qua.

Đã bắt đầu mơ tưởng về tương lai, nhất là câu nói “hắc đạo thiên vương” của Triệu Khang càng đâm thẳng vào tim, khiến cho hoàng tử điện hạ vô cùng bồi hồi.

Sáu người thay quần áo, lặng lẽ đi ra khỏi Quốc Sư phủ. Dọc đường đi, Triệu Khang dặn dò: “Điều Ca, lát nữa ra tay nhanh nhẹn một chút, đối phương tối nay chắc chắn đông người. Ba người các ngươi cũng vậy, phải bảo vệ tốt lão đại của chúng ta, biết không?”

“Biết!” Mọi người gật đầu.

Hoàng tử điện hạ có chút hưng phấn, quen đường đi đến sông bạc cướp tiền ngày hôm qua, cũng không có ai báo trước,

nhưng cửa lớn lại được mở ra.

Có vẻ như họ đang mời khách vào nhà.

“Vào đi!” Triệu Khang nói. Sáu người đi vào sân, sau đó sân vốn tối tăm bỗng chốc sáng rực rỡ ánh đèn.

Tiêu Huyền Sách nhìn kỹ, lập tức thấy ba bốn mươi người xông ra, cửa lớn phía sau lập tức đóng lại.

Đây là đóng cửa đánh chó!

Mọi người tránh đường, đám người Triệu Khang liền nhìn thấy một nam tử trung niên cao lớn mặc áo choàng đi ra, ánh mắt trầm thấp như nước, giọng nói tràn đầy sát khí.

“Thật đúng là dám đến đây, Tứ Gia ta bội phục dũng khí của các ngươi.”

Triệu Khang cười đùa một tiếng: “Chỉ có ít người như vậy? Phải chăng các ngươi quá coi thường Thập Tam Thái Bảo chúng ta?”

“Dem tiền giao ra đây, mỗi người phế một tay một chân, ta sẽ tha mạng cho các ngươi. Bằng không, hôm nay các ngươi đừng hòng sống sót mà ra khỏi cái viện này.”

Thấy đối phương dường như không thèm để ý đến mình, Liễu Tuyền nổi giận, nhưng vẫn cố gắng kìm nén. Hắn không muốn gặp phải tổn thất về nhân mạng nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ.

Triệu Khang chỉ ôm tay, lạnh lùng nói: “Điều Ca, ra tay.”

Còn chưa đợi Liễu Tuyền kịp phản ứng, hắn đã nhìn thấy nam tử khôi ngô hơn mình lao tới với tốc độ cực nhanh.

Ánh mắt của hắn tràn đầy hung hãn, như dã thú bị dồn vào đường cùng, khiến Liễu Tuyền sợ hãi và hét lên:

“Ngăn hắn lại!”

Ba tên thuộc hạ lao ra nhưng lại bị Điều Ca đánh bay ra ngoài, khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm.

“Con mẹ nó, đây còn là người sao!” Tiêu Huyền Sách kinh hãi thốt lên. Triệu Khang nhìn hắn một cách khinh bỉ, đây có là gì đâu.

Đại tỷ của hắn có thể đá tung cửa bằng bốn chân, tạo ra một lỗ đủ cho người ta đi qua. Mới gọi là “người” a!

Đánh bay ba người, Điều Ca vươn tay ra định bắt lấy Liễu Tuyền. Liễu Tuyền cũng không cam chịu yếu thế. Hắn có thể có ngày hôm nay cũng là nhờ đao thật thương thật mà chiến đấu.

Hắn gầm lên, dồn hết sức lực toàn thân tung một quyền về phía Điều Ca.

Bùm!

Liễu Tuyền sắc mặt đại biến. Quyền đâm của hắn ít nhất cũng có lực đao một trăm cân, đánh trúng người đối diện, nhưng đối phương lại không hề hấn gì.

Cảm giác như hắn đang đâm vào một khối thép!

Chưa kịp phản ứng, Điều Ca đã tóm lấy cánh tay hắn, xoay người một cái và ném Liễu Tuyền xuống đất.

Liễu Tuyền nặng một trăm tám mươi cân nện xuống đất phát ra tiếng động ầm ỹ, ngay sau đó là tiếng kêu rên của Liễu Tứ Gia.

“Con mẹ nó, cứu Tứ Gia!”

Có người hét to. Đúng lúc này, từ phía sau Điều Ca lao ra một người, rút dao găm ra, đâm vào đùi Liễu Tuyền và kẹp dao vào cổ Liễu Tuyền.

Hắn ta cười ha hả và nói: “Đừng nhúc nhích, bằng không ta sẽ cắt hai lạng thịt của Tứ Gia các ngươi để nhắm rượu.”

Bất giác trước bất vua, đạo lý này đoàn người Điều Ca đã sớm học được rõ ràng dưới sự dạy dỗ của Triệu Khang.

Chương 182 - thật lưu manh

Lấy hai người đã uy hiếp được khoảng bốn mươi người ở đây, thủ hạ của Liễu Tuyền cũng không dám hành động một cách thiếu suy nghĩ, họ khẩn trương nhìn chăm chú vào Liễu Tuyền bị hai người khống chế.

Máu tươi từ trong y phục của Liễu Tuyền chảy ra, kích thích thần kinh của Tiêu Huyền Sách. Triệu Khang thấp giọng nói: “Hãy mạnh mẽ một chút, đối phó với kẻ ác phải tàn nhẫn hơn chúng, người phải hiểu điều này.”

Tiêu Huyền Sách mặc dù còn chưa thích nghi, nhưng cũng nghe thấy lời của Triệu Khang, coi như mình đang trừng ác để dương thiện. Tay từ từ buông ra, Liễu Tuyền là một người kiên cường, dao găm cắm trong đùi khiến hắn không rên một tiếng.

Nguyên nhân của sự việc này cũng bởi vì bị dọa sợ, hắn chưa từng thấy loại hành động tàn ác này trước đây.

Cổ nén đau đớn, Liễu Tuyền nhìn về phía Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách: “Hôm nay coi như mắt của Liễu Tuyền ta bị mù, các người nói đi, việc này phải kết thúc như thế nào?”

Những ngày qua dưới sự dạy dỗ của Triệu Khang, hoàng tử điện hạ đã tiến bộ, đi theo Triệu Khang mà không quên rằng mình mới là lão đại.

Tiêu Huyền Sách cười một tiếng, cố ý nói với Triệu Khang: “Liễu tứ gia của chúng ta hình như chịu thua rồi.” Triệu Khang thuận miệng nói: “Nếu không thì trực tiếp giết đi.”

Tiêu Huyền Sách đồng ý: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Đám người Điếu ca lập tức cười hắc hắc, nhưng nụ cười đó trong mắt Liễu tứ gia lại là tà ác. Hắn vội vàng nói: “Đừng! Đừng! Mọi chuyện có thể thương lượng! Mọi chuyện có thể thương lượng!”

Từ tiếng cười của nhóm Điếu ca, hắn nhận ra những người này thật sự dám giết mình!

Tiêu Huyền Sách tát một cái, mặc dù lực không lớn nhưng tính nhục nhã rất mạnh: “Nghe nói Liễu tứ gia người ở Nam Hoàng môn rất không tồi à!”

“Mới vừa rồi không phải còn muốn phế chúng ta sao? Người hãy động thử xem?”

Bị một tiểu tử mười sáu mười bảy tuổi làm mất mặt, Liễu Tuyền dù có thể nhẫn nhưng cũng rất khó chịu: “Người không cần quá kiêu ngạo!”

“Còn mày mạnh miệng, ta chính là kiêu ngạo, mày lại có thể làm gì ta?” Tiêu Huyền Sách lại tát một cái.

Người bên cạnh lại đẩy dao găm vào đùi Liễu Tuyền, cười lạnh nói: “Dám nói chuyện với lão đại của tao như vậy, tao xem mày là không muốn sống!”

“Cút!”

Liễu Tuyền đau đến mức gân xanh lộ rõ, Tiêu Huyền Sách tức giận: “Mẹ kiếp còn dám chửi tao!” Sau đó là mười mấy cái tát nữa, dù sức yếu nhưng cũng đủ khiến Liễu Tuyền choáng váng và rơi nước mắt, vội vàng cầu xin tha thứ: “Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa!” “Tao thích tiền bản của mày à?”

Liễu Tuyền nức nở: “Ta sai rồi, không được sao! Vị lão đại này, xin hãy thả ta đi. Sớm như vậy không tốt sao?”

Tiêu Huyền Sách cười lạnh một tiếng, nhìn lướt qua. Thấy Liễu tứ gia bị đánh đến mặt mũi bầm dập, bắt đầu cầu xin tha thứ, một đám tiểu đệ trong lòng cũng không có cảm giác gì.

“Mặc tơ lụa, đeo đai ngọc, ra đường trước hô sau có ích gì, đi theo loại đại ca này?”

Hoàng tử điện hạ cười một tiếng, trong giọng nói tràn đầy giễu cợt nhìn thoáng qua Liễu Tuyền nước mắt lưng tròng: “Người ăn cút!”

Đám tiểu đệ của Liễu tứ gia xấu hổ cúi đầu.

Triệu Khang tắc lưỡi, tiểu tử này có chút bản lĩnh.

“Được rồi Điếu ca, buông hắn ra đi.” Hắn nói.

Điếu ca buông tay ra, Liễu Tuyền lúc này mới có thể cử động, nhưng vẫn sững sờ không dám nhúc nhích, máu tươi từ ống quần thấm đầm.

Triệu Khang cười nói: “Hiện tại chúng ta có thể nói chuyện tử tế rồi chứ?”

“Có thể, có thể.” Liễu Tuyền có chút sợ hãi.

Triệu Khang thuận miệng hỏi: “Trên quan trường ai che chở cho ngươi? Mỗi tháng ngươi đưa cho hắn bao nhiêu tiền? Có thu tiền bất hợp pháp từ dân chúng hay không?”

Liễu Tuyền do dự một chút mới đáp ứng nói: “Là quan lại Binh Mã ty Nam thành Lý Vĩnh, mỗi tháng ta đưa cho hấn năm mươi lượng bạc.”

“Mẹ kiếp, mới có tí tẹo vậy à?” Tiêu Huyền Sách lầm bầm.

Liễu Tuyền lại nói: “Về phần thu tiền, mỗi tháng chúng ta đều thu một ít phí quản lý từ các cửa hàng bách tính.”

Tiêu Huyền Sách gất lên: “Con mẹ nó, cái gì gọi là phí quản lý?”

Liễu Tuyền sợ hãi rút lại không dám lên tiếng nữa.

Triệu Khang ho khan một tiếng, hoàng tử điện hạ mới thu liễm tức giận.

Triệu Khang nói: “Lũ các người chỉ biết ăn bám, Liễu Tuyền người cũng thật không ra gì.”

“Tham tiền của dân thì có ý nghĩa gì? Muốn tham thì phải tham những kẻ có tiền!”

Liễu Tuyền ngơ ngác, Triệu Khang nói: “Bắt đầu từ hôm nay, mang theo người của người cùng hợp tác với chúng ta.”

Liễu Tứ gia trợn tròn mắt, Tiêu Huyền Sách liếc xéo: “Sao người không vui?”

“Không, không phải vậy!” Liễu Tuyền vội vàng lắc đầu.

Hoàng tử điện hạ: “Vậy thì đồng ý đi, mau giao hết tiền ra đây. Sau này ta sẽ che chở cho người.”

Liễu Tuyền kinh ngạc, tên lưu manh này ở đâu ra vậy! Hấn còn chưa kịp phản ứng, một đám đệ tử của hấn đã tỏ vẻ không hài lòng.

“Dựa vào cái gì mà bảo chúng ta đi theo người!”

“Đúng vậy, người có thể cho chúng ta cái gì?”

Liễu Tuyền cảm thấy xúc động, không uổng công nuôi đám đệ tử này, đến lúc nguy cấp vẫn có ích. Nghĩ vậy, khoe miệng hấn hơi nhếch lên, mỉm cười nhìn Tiêu Huyền Sách và Triệu Khang, người của mình không theo các người, xem các người có thể làm gì!

Tiêu Huyền Sách chưa từng gặp trường hợp này, có chút luống cuống tay chân, vừa muốn mở miệng thì Triệu Khang đã ngăn hắt lại, nhìn đám đệ tử đang to tiếng kia, cười lạnh nói: “Liễu Tuyền mỗi tháng trả cho các ngươi bao nhiêu tiền?”

Một tên trong đám đệ tử bị khí thế của hắn áp đảo theo bản năng nói: “Hai văn tiền.”

“Mới ít tiền như vậy ư? Khôn kiếp!”

Triệu Khang trong giọng nói đầy khinh thường: “Biết lão đại của chúng ta mỗi tháng chia cho ta bao nhiêu tiền không?”

“Mỗi tháng chỉ cầm hai văn tiền, ngươi còn chơi cái gì nữa? Đi theo chúng ta, Thập Tam Thái Bảo, mỗi tháng năm văn tiền!”

“Nhập bang đủ nửa năm, nếu hy sinh sẽ có An gia phí, mỗi người mười lượng bạc. Mỗi tháng một lần tụ tập đoàn kết, thanh lâu vui chơi. Biểu hiện xuất sắc ta sẽ tự mình sắp xếp hoa khôi cho hắn!”

“Hơn nữa đều là hàng ngon trong nội thành, hai văn tiền chó cũng không thèm! Gia nhập ngay lập tức để trở thành thành viên cốt lõi của Thập Tam Thái Bảo!”

Vừa dứt lời, Triệu Khang đã khiến bầu không khí trở nên sôi động. Lúc này Liễu Tuyền còn tự cho mình là thủ lĩnh được lòng người, nhưng giờ đây tất cả đều chạy về phía Triệu Khang.

“Ta xin gia nhập! Ta xin gia nhập!”

“Còn có ta nữa, ta cũng muốn gia nhập! Ta nguyện ý vì đại ca lên đao sơn xuống hỏa hải, không từ nan!”

“Đại ca bảo đi đông, ta tuyệt không đi tây!”

Trong chớp mắt, tất cả đệ tử của Liễu Tuyền đều phản bội, trở thành đệ tử của hoàng tử điện hạ.

Điều này khiến Tiêu Huyền Sách vô cùng vui vẻ, đặc biệt là khi Triệu Khang nói: “Gọi là đại ca.”

Tất cả mọi người đồng thanh hô vang “đại ca”, khiến cho trái tim hoàng tử điện hạ cảm thấy ấm áp.

Cảm giác như đang đứng trên đỉnh cao của cuộc đời.

Triệu Khang quay đầu lại cười nhìn Liễu Tuyền, người sau khóc không ra nước mắt. Hắn hôm nay xem như đã học được một bài học mới.

Có thể thu nhận đệ tử theo cách này.

Triệu Khang lạnh lùng nói: “Sáng sớm mai đến Tây Trục Môn nội thành báo cáo, mang bạc đến, thiếu một phân cũng không đơn giản chỉ là đâm người một dao.”

Liễu Tuyền cúi đầu bất lực nói: “Biết rồi.”

Triệu Khang cười vỗ vai hắn: “Đừng để người khác cường hiếp nữa, sau này người chính là Lão Tứ của Thập Tam Thái Bảo, những huynh đệ này sẽ do người dẫn dắt.”

Nghe vậy, Liễu Tứ gia vốn đã có ý định thoái ẩn giang hồ, nhưng trong mắt lại lóe lên tia sáng.

Chương 183 - nước cạn vương tám nhiều

Mặc dù bị hoàng tử điện hạ tát mười mấy cái, còn bị đâm một dao, nhưng Liễu tứ gia thường tự xưng là lăn lộn trong giang hồ nhiều năm, lại là một người cảm lên được buông xuống được.

Không nói Triệu Khang để cho hắn làm lão tứ của Thập Tam thái bảo, chỉ là nghe Triệu Khang nói để cho hắn ngày mai vào nội thành Tây Trục Môn đi giao tiền.

Liễu Tuyền cũng ý thức được mấy người Triệu Khang thân phận không đơn giản, bởi vì có thể ở nội thành, có bất động sản trong đó tuyệt đối không phải người bình thường.

Cái khác không nói, liền nói mình ở đây ngoại thành lăn lộn hơn hai mươi năm, từ một tên côn đồ biến thành bây giờ Liễu tứ gia, gia sản không nói nhiều nhưng một hai vạn lượng vẫn là có.

Nhưng trước tiên phải vào nội thành?

Đừng nghĩ!

Nơi đó không phải là quan thì không phải là thương nhân cự phú, không phải hắn có thể dính dáng.

Nghĩ tới, tâm tư Liễu Tuyền trở nên linh hoạt, tùy tiện bằng bỏ vết thương một chút, liền lết cái chân què đi tới trước mặt bọn Triệu Khang xoa xoa tay, trong lúc nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào.

Làm lão đại nhiều năm như vậy đột nhiên trở thành tiểu đệ của người khác, dù sao cũng phải có một quá trình thích ứng không phải sao?

Triệu Khang thấy hắn có lời muốn nói, liền thuận miệng nói: “Có gì cứ nói thẳng.”

Liễu Tuyền lúc này mới nói: “Cái kia, ngài xem ta dù sao cũng phải biết mình theo ai không phải?”

Triệu Khang cùng hoàng tử điện hạ nhìn nhau cười, người này cũng không ngốc.

Chỉ vào hoàng tử điện hạ, Triệu Khang nói: “Vị này chính là lão đại của Thập Tam Thái Bảo chúng ta, có hắn che chở chúng ta, ngươi cũng có thể hoành hành ở đế đô, còn không gọi là đại ca?”

Nếu đại trượng phu có được dẫn được, nghe thấy Triệu Khang nói như thế, Liễu Tuyền không hai lời thanh thúy hướng về phía hoàng tử điện hạ kêu một tiếng đại ca.

Để cho Tiêu Huyền Sách rất là hưởng thụ: “Không sai không sai, về sau liền nghe lão Triệu đi theo ta lăn lộn, nhưng là điều kiện tiên quyết có một điều, nếu để cho ta biết ngươi lại làm gì ức hiếp bách tính, ta liền muốn ngươi ba đao sáu động!”

Đây là Triệu Khang giao cho hắn từ ngữ, Liễu Tuyền sừng sốt: “Cái gì gọi là ba đao sáu động?”

“Một đao đâm xuyên người, cũng không phải là hai cái lỗ sao?” Điều ca âm trầm cười.

Liễu Tuyền lập tức thân thể run lên, nuốt một ngụm nước bọt luôn miệng nói mình hiểu.

Bái tân lão đại, Liễu Tuyền nghĩ chính mình có phải hay không biểu hiện một chút, vì thế nói: “Đại ca, ngài xem có muốn hay không ở ta trên địa bàn ngồi một lát, tìm mấy cái xinh đẹp cô nương ăn mát xa các loại?”

Địa bàn của ngươi? “Triệu Khang như cười như không.

Liễu Tuyền lập tức hiểu mình nói sai vội vàng sửa chữa:
“Không phải không phải, là địa bàn của lão đại.”

“Được rồi, đi thôi! Lũ cỏ rác bên trong ổ chuột kia dù có bôi trát phấn son cũng không lọt vào con mắt tinh tường của lão đại chúng ta. Nhớ kỹ ngày mai phải mang tiền đến nộp!”

Triệu Khang thuận miệng quát một câu, rồi cùng hoàng tử điện hạ rời đi.

Nhìn theo bóng lưng họ khuất dần, Liễu Tuyền, Mã Tử và Hoàng Tam cẩn thận tiến đến: “Tứ gia, cứ vậy mà đi theo bọn họ lẫn lộn ư?”

“Vậy còn cách nào khác?”

Liễu Tuyền hừ lạnh một tiếng: “Rõ ràng là người từ nội thành đến, nói không chừng còn có thân phận quan gia, chúng ta lấy gì để so sánh với họ?”

“Đúng vậy, tên Điều Ca kia, nói không chừng là từ trong quân ngũ ra, cũng quá đáng sợ.” Một tên đệ tử run sợ nói.

“Rõ ràng là muốn tạo ấn tượng mạnh.”

“Các ngươi cũng đừng đoán mò lung tung. Nếu thực sự như ta suy nghĩ, nói không chừng lần này chính là phúc họa khó lường, thăng quan tiến chức rất nhanh cũng nên.”

Liễu Tuyền nói xong, để người đỡ mình khập khiễng rời đi, trong lòng thầm nghĩ: “Thập Tam thái bảo lão tứ? Nghe cũng hay đấy.”

...

“Mẹ kiếp, hôm nay thật là thỏa mãn!”

Trở lại phủ Quốc Sư, khuôn mặt Tiêu Huyền Sách hân hoan:
“Lão Triệu, người thấy không, sau này nhiều người như vậy đều là tiểu đệ của ta!”

“Mới chỉ đến đây thôi mà, mới bắt đầu thôi mà đã thỏa mãn rồi sao?” Triệu Khang khinh miệt cười chế giễu hoàng tử điện hạ.

“Vạn sự khởi đầu nan, người đừng nói, tư vị làm lão đại quả thật sáng khoái.”

Tiêu Huyền Sách cười hắc hắc, rồi chợt nghĩ đến chuyện gì đó, vội vàng nói: “Lão Triệu, vừa rồi ngươi cũng đã nói ra rồi, mỗi người năm lượng bạc, ta cũng không có nhiều tiền như vậy.”

“Biết kiếm tiền trong xã hội là vì sao không?” Triệu Khang nhúc nhích, vốn tưởng rằng người này có chút đầu óc, ai ngờ vẫn là một kẻ ngây thơ.

“Vì sao?” Tiêu Huyền Sách ngây ngốc hỏi.

Triệu Khang: “Tự nhiên là để kiếm tiền chứ! Bằng không ai đi trên giang hồ đánh đâm chém giết để làm gì?”

“Chuyện này ta thật sự không nghĩ tới.” Hoàng tử điện hạ xấu hổ gãi đầu.

Triệu Khang nói: “Chuyện tiền bạc cũng không cần ngươi quan tâm, đến lúc đó ta sẽ nghĩ cách cho ngươi quy hoạch kế hoạch phát triển. Căn nhà cũ của Tây Trục Môn ta về sau sẽ làm nơi ở cho ngươi, thỉnh thoảng ngươi về cùng một chuyến là được, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp cho ngươi vài thị nữ.”

“Cái này tốt quá a! Phá Đông cung ta đã sớm chán ở rồi!” Tiêu Huyền Sách cười ha hả, khiến Triệu Khang có chút im lặng.

Chuyện bao nhiêu người cầu cũng cầu không được, hết lần này tới lần khác vị gia này hoàn toàn không sao cả, cũng thật sự là đủ kỳ quái.

Một đêm không có gì xảy ra, đến bình minh.

Triệu Khang cùng Tiêu Huyền Sách đều sớm đến trạch viện. Điều Ca dẫn Liễu Tuyền, người vừa mới trở thành Thập Tam Thái Bảo, đến gặp họ.

Không nói hai lời, Liễu Tuyền đem số tiền tích góp được trong những năm qua nộp ra. Triệu Khang nhìn thoáng qua, không mấy hứng thú, đoán chừng cũng chỉ khoảng một hai vạn lượng.

Ngược lại, Tiêu Huyền Sách hai mắt sáng rực. Mặc dù là hoàng tử, nhưng chi tiêu hàng ngày của hắn vẫn bị Nữ Đế kiểm soát, kinh tế do đó rất eo hẹp.

Hắn chưa kịp thu tiền thì Triệu Khang đã cất ngân phiếu vào túi.

Có Liễu Tuyền ở đây, Hoàng tử điện hạ cũng không tiện oán giận Triệu Khang. Ngược lại, Liễu Tuyền càng thêm khâm phục.

Rõ ràng, người này mới là vị Thập Tam Thái Bảo chính chủ.

“Ngồi đi, Liễu Tuyền. Ta hỏi ngươi, ở Nam Hoàng Môn có bao nhiêu bang phái mà ngươi không đối phó được?”

Nói đến đây, Liễu Tuyền hứng thú, cân nhắc một phen từ ngữ mới mở miệng: “Có không ít. Ngoại thành có Thủy Thiển Vương Bát Đa, riêng Nam Hoàng Môn này đã có bốn năm tiểu bang phái tụ tập.”

“Chúng ta thường xuyên đánh nhau, ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn cũng không phải chuyện gì mới mẻ.”

Tiêu Huyền Sách ngạc nhiên: “Bình Mã Ty không quản sao?”

Liễu Tuyền giải thích: “Lão đại có lẽ không biết, chúng ta hẹn nhau ra ngoài thành đánh nhau, sau đó hỏi lộ Bình Mã Ty một chút tiền là xong.

Lúc đầu tháng, ta còn đánh nhau với Kim Viêm Bang và Nhị Long Hội hai trận, mất không ít huynh đệ.”

Triệu Khang trong lòng đã có kế hoạch: “Sau khi trở về, ngươi hãy tìm vài người tung tin đồn rằng ngươi bị thương.”

Liễu Tuyền ngạc nhiên: “Làm vậy để làm gì?”

“Nói nhảm, những bang phái kia không đối phó được với ngươi, giờ ngươi bị thương, bọn chúng còn có thể không nhân cơ hội tấn công? Hai tháng nữa, Tam thái bảo chúng ta sẽ bình định tất cả thế lực ở ngoại thành.”

Liễu Tuyền kinh hãi, đây quả là quá cuồng vọng! Hai tháng bình định tất cả thế lực ngoại thành, e rằng sẽ có bao nhiêu người phải chết!

Triệu Khang nhấp một ngụm trà: “Nước cạn nhiều rùa, cho bọn chúng biết tay nghề của kẻ mạnh là gì.”

Liễu Tuyền cẩn thận hỏi: “Vậy Bình Mã Ty bên kia thì sao?”

“Ta sẽ đi chào hỏi họ, những chuyện khác ngươi không cần quan tâm, chỉ cần đi theo lão đại chúng ta hảo hảo lăn lộn là được.” Triệu Khang cười ha hả.

Liễu Tuyền thâm nghĩ, tên này nhất định có bối cảnh chính thức, hơn nữa cấp bậc tuyệt đối không thấp!

Chương 184 - giao hàng cảnh quốc

Đề Liễu Tuyền rời đi, Điều Ca có chút cẩn thận nói: “Lão gia, điện hạ, người này có thể đáng tin được chứ ạ?”

“Dám sao? Ta cho hắn mượn mười lá gan hắn cũng không dám.” Triệu Khang cười nhạo một tiếng.

“Người này không phải là không có lựa chọn tốt hơn, mà là Liễu Tuyền còn có chút nhân tính.”

Tiêu Huyền Sách khó hiểu, Triệu Khang giải thích: “Lúc trước ta đã điều tra qua các bang phái Nam Hoàng Môn, cái gì cũng có.

“Hắn chỉ là mở sòng bạc ngầm cùng vài câu lan can, cũng không có hành động bức lương vi kỹ nữ, so với những người khác còn có điểm máu chốt làm người.”

“Những người khác cái gì cũng dám làm, lừa bán phụ nữ trẻ em, chuyện thất đức tầng tầng lớp lớp, lá gan lớn thậm chí còn dám buôn lậu cấm phẩm.”

“Đó là phải sửa trị bọn họ thật tốt.” Tiêu Huyền Sách gật đầu, càng có thể tiếp nhận việc Triệu Khang dẫn hắn lẫn lộn trong xã hội.

Triệu Khang phân phó: “Điều Ca, trong khoảng thời gian này ngươi bảo vệ tốt điện hạ. Tuy rằng đệ hạ cũng có thể âm thầm phái người, nhưng cẩn thận cẩn thận một chút thì tốt hơn.

“Phải tránh không để cho điện hạ bị một chút thương tổn nào.”

Tiêu Huyền Sách không vui nói: “Lão Triệu à, ngươi đây chính là khinh thường người. Không phải chỉ là mấy tên côn đồ, ta có thể làm gì được?”

“Ta đọc trong sách nói, những cái kia giang hồ đại lão mỗi lần lâm trận đều phải làm gương cho binh sĩ, như vậy tiểu đệ mới có thể tâm phục khẩu phục!”

“Thôi đi điện hạ của ta, ngươi an phận chút. Ngươi như vậy còn đấu tranh anh dũng sao?” Triệu Khang không chút khách

khí nói.

“Chờ người vọt tới người trước mặt bắt tử tám lần đều coi như người bắt tự sinh trùng hợp. Việc này không thương lượng, bằng không người nếu là bị thương mà nói bệ hạ có thể nhiều được hai chúng ta?”

Hoàng tử điện hạ có chút buồn bực, cũng không phải Triệu Khang nói là lời nói sai, mà là bởi vì cuối cùng kia hai chữ “bệ hạ”.

Không có biện pháp, cái này một lớn một nhỏ đều giống nhau, không sợ trời không sợ đất liền sợ nữ đế một người.

Công đạo xong, để cho đám người Điều Ca cùng Tiêu Huyền Sách ở lại, Triệu Khang trở lại phủ quốc sư thay quan phục.

Tần Ngọc Phượng một lần nữa giúp hắn sửa sang lại, rồi hỏi: “Muốn vào cung?”

“Ừ, kế tiếp có thể còn phải rời đi một thời gian. Nếu nhanh thì qua lại một tháng cũng không nhiều lắm.”

Nữ tử nhu mì, dịu dàng gật đầu, kiễng chân hôn Triệu Khang một nụ hôn ngọt ngào.

Đến hoàng cung.

Triệu Khang không chần chừ, trực tiếp đi gặp Nữ Đế bệ hạ. Nguyên nhân là vì ngày hôm qua Nguyên Giang huyện đã gửi thư đến.

Trong thư, Trương Long báo cho Triệu Khang rằng toàn bộ băng vệ sinh đã được may xong, và có thể giao hàng xuất phát bất cứ lúc nào.

Mỗi bao có 15 miếng, Diệp Hồng Tuyết đã đặt mua 300.000 bao. Nếu không có xe dệt kiểu chân đạp do Triệu Khang sáng chế cùng dây chuyền sản xuất hiện đại của xưởng dệt, thì không thể nào hoàn thành nhanh chóng như vậy.

Chỉ đơn hàng này thôi cũng đã khiến cho ngân khố huyện Nguyên Giang trống rỗng.

Tuy nhiên, lợi nhuận từ đơn hàng này cũng không cao, vì Triệu Khang bán cho Diệp Hồng Tuyết với giá 20 đồng ba bao.

1000 đồng xu tương đương với một lượng bạc, vậy nên tổng giá trị đơn hàng chỉ là 2000 lượng bạc.

Sau khi trừ đi các khoản chi phí, Triệu Khang cũng chỉ thu về khoảng 1000 lượng bạc.

Tuy nhiên, Triệu Khang không quan tâm đến lợi nhuận. Với loại sản phẩm vượt thời đại này, hẳn coi như đang làm từ thiện, mang lại lợi ích cho người dân.

Lúc này, bộ hạ đang ở trong ngự thư phòng. Khi nghe tin Triệu Khang đến, không chần chừ mà cho người mời hẳn vào.

“Có chuyện gì vậy?”, Nữ Đế bộ hạ hỏi.

Triệu Khang chỉ xuất hiện ở hoàng cung vào những thời điểm quan trọng. Việc hắn vắng mặt triều đình trong những ngày bình thường, thậm chí không tham dự cả buổi chầu sớm, khiến cho các quan đại thần cảm thấy khó chịu.

Tuy nhiên, họ cũng không thể làm gì được, vì Nữ Đế bộ hạ hoàn toàn không để ý đến chuyện này.

“Hàng hóa của huyện Nguyên Giang đã được chuẩn bị xong. Theo thỏa thuận với Diệp Hồng Tuyết, sau khi giao hàng đến Cảnh quốc, chúng ta có thể trao đổi minh thư và ký kết hiệp ước.”

Tiêu Linh Lung lấy lại tinh thần: “Vậy là ngươi muốn ta viết một đạo minh thư?”

“Về việc giao hàng này, ta sẽ đích thân đi.”

Tiêu Linh Lung gằn như theo bản năng nói: “Không được, quá nguy hiểm!”

“Chuyện lớn như vậy mà không có người có tiếng nói thì làm sao được? Chẳng phải là quá trẻ con sao?”

Triệu Khang ôn tồn cười: “Ta tự mình đi cũng là để thể hiện thành ý của chúng ta. Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tiêu Linh Lung do dự một chút, nhưng cũng không thể phản bác Triệu Khang, đành gật đầu: “Vậy được rồi.”

Viết xong một đạo minh thư và giao cho Triệu Khang, Tiêu Linh Lung cảm thấy có chút nhẹ nhõm.

Trước sức mạnh yếu ớt của Càn quốc, ba nước láng giềng đều có thể tùy ý ức hiếp. Suốt ngày nàng chỉ lo nghĩ làm thế nào để bảo vệ Càn quốc.

Hiện tại, liên minh Càn Cảnh quả thực là một điều tốt đẹp, sẽ giúp giảm bớt áp lực cho Càn Quốc.

Tất cả đều nhờ vào công lao của Triệu Khang.

Nhìn Triệu Khang đang cẩn thận cất giữ mình thư, ánh mắt Nữ Đế bệ hạ không khỏi dịu dàng hẳn lên.

Triệu Khang ngẩng đầu lên, bất chợt nhận ra Tiêu Linh Lung đang nhìn mình. Dung nhan tuyệt mỹ của nàng, với đôi mắt ngọc bích và làn da trắng mịn như bột mì, khiến trái tim hắn bỗng nhiên rung động.

“Bệ hạ, thần sắp xuất phát rồi. Ngài không ban thưởng gì cho thần sao?”, Triệu Khang có chút mong chờ hỏi.

Tiêu Linh Lung theo bản năng đáp: “Người muốn phần thưởng gì?”

“Hôn cái một chút thế nào?”

Nữ Đế bệ hạ ửng đỏ hai má, trực tiếp đập Triệu Khang: “Cút đi!”

“Nữ nhân, thật là vô tình!”

Triệu Khang né được cú đá, cười ha hả. Nhìn Tiêu Linh Lung giận dữ dậm chân, hắn thầm nghĩ: “Lá gan của hắn càng lúc càng lớn!”

Thỉnh thoảng trêu chọc Tiêu Linh Lung một chút giúp Triệu Khang cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Rời khỏi hoàng cung, Triệu Khang dặn dò Điều Ca và hoàng tử điện hạ, rồi thay trang phục và lên xe ngựa, hướng về huyện Nguyên Giang.

Hai ngày sau, Triệu Khang đến huyện Nguyên Giang, gặp Trương Long và Cao Tuyền.

Triệu Khang dặn dò Trương Long: “Người chọn hai mươi người, đều là những huynh đệ cũ, bảo họ đến để tìm Điều Ca. Điều Ca sẽ sắp xếp công việc cho họ.”

Trương Long không nói hai lời, lập tức đi chuẩn bị.

Cao Tuyền dẫn Triệu Khang đi tham quan xưởng dệt. Vừa đi, Cao Tuyền vừa nói: “Ba mươi vạn băng vệ sinh đã được đóng gói và xếp lên mười chiếc xe ngựa. May mà món đồ này không nặng. Lão gia ngài đi nhanh thì có thể đến Cảnh quốc sớm. Qua lại cũng chỉ mất khoảng một tháng.”

“Làm tốt lắm. Cho công nhân nhà máy dệt nghỉ hai ngày và thưởng cho họ một ít tiền.”

Triệu Khang kiểm tra chất lượng băng vệ sinh và gật đầu hài lòng: “Mặt khác, hãy nhanh chóng mua nguyên liệu dệt. Sản xuất của các nhà máy không thể ngừng. Sắp đến Tết rồi, tranh thủ thời gian để mọi người có một cái Tết sung túc.”

“Vâng ạ, lão gia cứ yên tâm đi.” Cao Tuyền gật đầu.

Đội ngũ giao hàng gồm hai mươi thành viên trong ban tâm phúc của Triệu Khang đã chuẩn bị xong.

Triệu Khang ngồi lên chiếc xe ngựa đầu tiên, ra lệnh xuất phát. Đoàn xe nối đuôi nhau rời khỏi huyện Nguyên Giang.

Từ huyện Nguyên Giang đến Cảnh Quốc có nhiều tuyến đường. Để tiết kiệm thời gian, Triệu Khang chọn con đường nhanh nhất.

Mục tiêu giao hàng lần này của họ là đại doanh Lang Sơn, một yếu địa quân sự của Cảnh quốc. Trước đây, Diệp Hồng Tuyết phụ trách nơi này, nhưng Triệu Khang không biết rằng sau khi trở về Cảnh quốc, Diệp Hồng Tuyết đã bị tước binh quyền.

Băng qua tám ngày chạy với tốc độ cao nhất, đoàn người Triệu Khang cuối cùng cũng rời khỏi Càn quốc và tiến về phía Cảnh quốc.

Ba ngày sau, đoàn xe đến Hoàng Thạch Thành, biên thành Cảnh Quốc.

Mặc dù trước đây Càn quốc và Cảnh quốc thường xuyên xảy ra mâu thuẫn, nhưng hai nước cũng có giao thương buôn bán. Do đó, binh lính thủ thành chỉ kiểm tra sơ sài và không phát hiện gì bất thường nên cho đoàn xe Triệu Khang đi qua.

Vừa vào Cảnh quốc, Triệu Khang nhận ra nơi đây có nhiều điểm khác biệt so với Càn quốc.

Chương 185 - tai nạn

Nhiều quá!

Quá nhiều!

Trên đường cái, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy 60% là phụ nữ!

Không chỉ Triệu Khang nhìn mà ngây ngốc, ngay cả những thuộc hạ hộ tống cũng có chút thất thần.

Chết tiệt, đây là Nữ Nhi Quốc sao?

Triệu Khang thầm nghĩ trong lòng, chết tiệt, nếu lão tử xuyên qua đến đây thì sướng biết bao!

Chỉ là một tòa thành biên giới nhỏ, nhưng lại có vẻ rất phồn hoa, trên đường sáu bảy mươi phần trăm đều là phụ nữ.

Hơn nữa, khác với những tiểu thư khuê các thường thấy ở Càn quốc, họ không che mặt và không cười hờ hững.

Có những phụ nữ bán hàng hóa trên đường, có những người ôm khách trong quán rượu, thậm chí còn có những người ăn mặc hở hang đứng ở cửa những địa điểm “không đứng đắn”, mỉm cười dịu dàng và dùng giọng nói ngọt ngào để chào mời khách hàng.

Điều này là không thể tưởng tượng được ở nước ngoài.

So với Càn quốc, phong tục tập quán ở Cảnh quốc phóng khoáng và dũng mãnh hơn một chút, phụ nữ có số lượng nhiều hơn nam giới, vì vậy phụ nữ về cơ bản cũng chiếm vị trí chủ đạo.

“Chắc chắc, nếu có chủ quyền ở đây...” Triệu Khang vuốt cằm, nở nụ cười đầy ẩn ý.

Người bên cạnh không hiểu: “Lão gia, ngài cười cái gì?”

“Liên quan gì đến ngươi, lái xe cẩn thận, đừng nhìn chằm chằm vào phụ nữ!”

Người lái xe ủy khuất nói: “Còn nói ta đây sao? Vừa rồi ngài không nhìn rất chăm chú sao?”

Dừng chân ở Hoàng Thạch Thành nghỉ ngơi một ngày và ăn một bữa ngon, đoàn người Triệu Khang không dừng lại mà tiếp tục thúc ngựa phi về đại doanh Lang Sơn.

Hắn đã chuẩn bị đầy đủ trước khi đến và vẽ một bản đồ Cảnh quốc.

Xuất phát từ thành Hoàng Thạch, khoảng hai ngày nữa là có thể đến đại doanh Lang Sơn.

Bình thường, trọng địa quân sự không cho phép người ngoài đến gần, nhưng Triệu Khang có yêu bài tư nhân của Diệp Hồng Tuyết, tương đương với văn điệp thông quan.

Vào địa giới Lang Sơn, con đường tiếp theo phải do Triệu Khang và những người khác tự hỏi, dù sao ai cũng không vẽ một trọng địa quân sự lên bản đồ khi không có việc gì.

May mắn là họ không đi đường vòng, và nhanh chóng đến một thị trấn nhỏ, xa xa có thể nghe thấy tiếng kêu giết.

“Có lẽ sắp đến rồi.” Triệu Khang thầm nghĩ.

Quả nhiên, một khoảnh khắc sau, một tiếng hét lớn vang lên từ trong rừng rậm hai bên: “Dừng xe!”

Giọng nói là của một người phụ nữ. Triệu Khang vội vàng ra lệnh dừng xe, sau đó vô số bóng người lao ra khỏi rừng rậm, khoảng một trăm người.

Triệu Khang hiểu rõ, đây hẳn là lính trinh sát tuần tra doanh trại. Khi họ lao ra với dao kiếm và cung tên trong tay, Triệu Khang kinh ngạc phát hiện tất cả đều là nữ binh.

Người phụ nữ đầu tiên mặc áo giáp.

Hãy nhớ rằng đây không phải là phim truyền hình.

Vào thời cổ đại, việc khai thác quặng sắt rất khó khăn. Quặng sắt bình thường đều được sử dụng để chế tạo vũ khí, và áo giáp không phải ai cũng có thể mặc được.

Chỉ có tướng quân hoặc những người lập được chiến công hiển hách mới có tư cách mặc áo giáp.

Rất nhiều binh lính dũng cảm chiến đấu trên chiến trường với những tấm ván gỗ buộc trước ngực.

Đây cũng là điều không thể tránh khỏi, vì chi phí chế tạo áo giáp quá cao. Mỗi bộ giáp cho binh lính là một con số khổng lồ, mà các quốc gia bình thường không thể gánh vác nổi.

Cảnh tượng này chỉ tồn tại trong phim truyền hình.

Tuy nhiên, còn có một loại áo giáp khác rẻ hơn, nhẹ hơn và có khả năng phòng thủ tốt, đó là áo giáp bột giấy.

Nhưng thế giới này hiển nhiên chưa ai phát minh ra, vì vậy việc đội trình sát xuất hiện một nữ tướng quân mặc áo giáp đủ để chứng tỏ sự phi thường của nàng.

“Ai đó!”, nữ tướng quân mặc áo giáp lạnh lùng hỏi.

Triệu Khang lấy thắt lưng ra và bình tĩnh nói: “Ta là người Càn quốc, có hẹn trước với Diệp tướng quân Diệp Hồng Tuyết của các người, đến giao hàng.”

“Diệp tướng quân!”, sắc mặt người phụ nữ trước mắt bùng sáng, trở nên dịu dàng hơn nhiều. Nàng cầm chiến đao đi đến, nhận lấy yêu bài trong tay Triệu Khang và cẩn thận xem xét.

Những người phía sau cũng không tiến lên vây xem, cho thấy quân kỷ nghiêm minh.

“Đúng là quân bài của tướng quân!”

Sau khi xác nhận không sai, nữ tướng quân ra lệnh thu hồi vũ khí, chấp tay áy náy nói: “Tại hạ Tô Đình, có nhiều mạo phạm kính xin thứ tội.”

“Tướng quân khách sáo rồi. Xin hỏi Diệp tướng quân hiện tại có phải đang ở trong đại doanh hay không?”

Ánh mắt Tô Đình bỗng chốc trở nên ảm đạm: “Tướng quân đã bị cách chức cách đây một thời gian.”

Triệu Khang sững sốt, có chút mơ hồ: “Cách chức?”

“Đúng vậy.”

Tô Đình thở dài hỏi: “Xin hỏi ngài có phải là Triệu tiên sinh?”

Triệu Khang gật đầu.

Tô Đình nói: “Trước khi tướng quân từ chức đã dặn dò chúng ta, chờ Triệu tiên sinh đến sẽ tiếp đón, sau đó thông báo cho ngài biết, tướng quân hiện tại đang ở kinh thành Hoa Đô. Triệu

tiên sinh hãy ở lại trấn Lang Sơn hai ngày nữa, ta sẽ đích thân đi báo cáo tin tức của ngài cho tướng quân.”

Triệu Khang gật đầu, xem ra là phải ở lại một thời gian. Tuy nhiên, không sao cả, chỉ cần mọi việc suôn sẻ là được.

Mọi người đi vào thị trấn, Triệu Khang hỏi: “Tô tướng quân, tại sao Diệp Hồng Tuyết lại bị cách chức?”

Hắn mơ hồ đoán được lý do, nhưng vẫn muốn xác nhận lại.

Tô Đình cũng có chút bối rối, nói: “Chuyện này chúng ta cũng không hiểu rõ lắm. Chỉ biết là tướng quân đã đi Càn quốc một chuyến cách đây một thời gian, sau khi trở về liền bị cách chức, nhường chức cho Lễ bộ Thượng thư đương nhiệm.”

Hắn là chuyện văn đầu, Triệu Khang thở dài bất đắc dĩ, không nói thêm gì.

Tô Đình dẫn họ qua nhiều trạm kiểm soát dọc đường mới đến Lang Sơn trấn.

Cứ vài bước đi, họ lại có thể nhìn thấy binh lính tuần tra, phần lớn là nữ, hiếm có nam giới.

Tô Đình sắp xếp cho đoàn người Triệu Khang ở một đại viện, sau đó cáo từ Triệu Khang để đi Hoa Kinh tìm Diệp Hồng Tuyết báo cáo.

Nàng vừa đi được một lúc, Triệu Khang đang dặn dò mọi người không nên đi lung tung để tránh mạo phạm người khác, thì cửa đại viện đột nhiên bị mở ra.

Một đám binh lính xông vào, Triệu Khang nhú mào, những người bên cạnh lập tức đứng dậy bảo vệ hắn ở phía sau.

Chỉ thấy binh lính cầm đao kiếm mở đường, một thanh niên mặc áo giáp bước vào từ cửa.

Thanh niên này có vẻ ngoài âm nhu, nhìn không giống như người chinh chiến sa trường, nhưng bộ giáp của hắn lại hoa mỹ hơn nhiều so với Tô Đình, rõ ràng là cấp bậc cao hơn.

“Nghe nói có một nhóm người Càn Quốc đến, chính là các người?”, thanh niên vừa tiến vào liền cười nháy mắt nhìn về phía đoàn người Triệu Khang.

Triệu Khang nở nụ cười: “Không biết ngài là ai?”

Thanh niên vừa nghe, ha hả một tiếng: “Người cũng xứng biết tên bốn tướng? Người đâu, bắt bọn họ lại! Bốn tướng quân hiện tại hoài nghi đám người này là gián điệp Càn quốc phái tới!”

Triệu Khang nhất thời kinh ngạc, đời này hắn chưa bao giờ gặp người kiêu ngạo như vậy.

“Lão gia cẩn thận!”

Hắn mang theo tâm phúc trong nháy mắt đem hắn bảo hộ ở chính giữa, ánh mắt bất thiện nhìn đám binh lính tới gần kia.

“Đều đừng động thủ!”

Triệu Khang lạnh lùng quát một tiếng. Đoàn người của họ hiện đang ở trong đại doanh Cảnh quốc, bên trong bên ngoài đều là quân nhân Cảnh quốc.

Cho dù người bên cạnh có đánh được nữa, trừ phi mỗi người đều là loại biến thái như Diệp Hồng Tuyết Tiêu Linh Lung, nếu không cũng chỉ phí công.

Triệu Khang nhìn về phía thanh niên dẫn đầu tới bắt người, lấy ra yêu bài của Diệp Hồng Tuyết và nhẹ giọng nói: “Vị tướng quân này, là Diệp Hồng Tuyết Diệp tướng quân bảo ta tới.”

Nào ngờ đối phương vừa nghe, trong mắt nhất thời toát ra một cổ hận ý: “Đúng vậy, người nếu không phải Diệp Hồng Tuyết gọi tới, ta còn mặc kệ người!”

Chương 186 - bị bắt giam

“Ta đi, xem ý tứ này, người này cùng Diệp Hồng Tuyết có cừ oán a.”

Triệu Khang nhất thời có chút nhức đầu, chuyện ngoài ý muốn này xảy ra quá nhanh, khiến hắn cảm thấy có chút khó giải quyết.

Không đợi hắn nghĩ ra biện pháp, binh lính đã giơ đao kiếm lên, thuộc hạ bên người đều hai mắt đỏ ngầu, có chút nhịn không được muốn động thủ.

Trong lòng Triệu Khang biết lúc này ngàn vạn lần không thể xúc động, đối phương rõ ràng là đến tìm phiền toái, nếu xúc

động sẽ chỉ càng tệ thêm.

Hắn nói: “Tất cả mọi người không được hành động thiếu suy nghĩ, nếu tướng quân này muốn điều tra chúng ta, vậy để cho hắn điều tra.”

“Đúng rồi, người thức thời là tuân kiệt. Đều mang đi cho ta!”, thanh niên mặc giáp trụ ha ha cười.

Vừa mới đến nơi chưa đầy một canh giờ, Triệu Khang đã từ khách nhân biến thành tù nhân.

Nhìn vào đại lao tăm tối, trong lòng hắn có chút khó chịu.

Muốn hay không cho người đi lấy minh thư ra, để chứng minh mình là đến kết mình?

Suy nghĩ một chút, Triệu Khang vẫn buông tha. Tên đầu óc có bao kia cùng Diệp Hồng Tuyết không đối phó được, phải biết rằng Diệp Hồng Tuyết ở Cảnh quốc là Đại tướng quân, có thể đối nghịch với nàng mà còn có lá gan này khẳng định không phải người bình thường.

Mà mình và Diệp Hồng Tuyết là người đề xuất hội minh hai nước lần này. Đừng để đến lúc đó người nọ vì Diệp Hồng Tuyết mà cho mình một chút đau khổ.

Tuy nhiên, dù Triệu Khang đã suy nghĩ chu đáo, nhưng điều gì đến cũng sẽ đến. Một đám người đi vào trong đại lao.

Người dẫn đầu chính là thanh niên bắt hắn, đưa tay chỉ Triệu Khang: “Trời hắn lại, ta sẽ tự mình thăm vấn hắn.”

Binh lính bên cạnh lập tức động thủ. Triệu Khang vốn cũng có chút khó chịu, nhất thời thu hồi tâm tư muốn giả bộ sợ hãi, ánh mắt trở nên âm trầm.

Mười cân nặng xiềng xích cùng gông xiềng, Triệu Khang bị trở thành tù nhân bình thường bị đưa tới một căn phòng tối tăm.

Thanh niên cười lạnh ngồi trên ghế lớn: “Quỳ xuống.”

“Đầu óc ngươi có phân à?”, Triệu Khang cười một tiếng.

Thanh niên thu liễm nụ cười: “Còn là một cái xương cứng a! Đánh cho ta, chỉ cần đánh không chết liền hướng chỗ đó đánh!”

“Ta thảo cả nhà ngươi, ngươi động ta một cái thử xem, nếu không giết chết ngươi ta đời này không họ Triệu!”

Bị kích ra hỏa khí, hai mắt Triệu Khang cũng hiện ra một tầng màu đỏ.

Thanh niên kia cố ý lộ ra một bộ sợ hãi: “Ai nha thật sự là hù chết ta a, ta ngay tại đây ngươi tới giết chết a!”

“Nói cho ngươi biết lão tử là hộ quốc công Từ Ninh tam tử, cho dù Diệp Hồng Tuyết ở đây lão tử cũng không sợ nàng!”

Triệu Khang còn muốn mắng hai câu, ba binh sĩ liền xông lên, trực tiếp đè hấn ngã xuống đất.

Từ Khánh ngồi trên ghế, ánh mắt âm ngoan nhìn Triệu Khang bị đè trên mặt đất hành hung, không hề kêu thảm thiết cầu xin tha thứ như hấn tưởng tượng.

Điều này khiến Từ Khánh rất khó chịu, hấn mắng to: “Các ngươi không ăn cơm à!”

Mấy binh sĩ nghe vậy liền vội vàng tăng thêm lực đạo, lại nghe thấy tiếng cười thâm người phát ra từ miệng Triệu Khang.

Coi như là Từ Khánh cũng phải rùng mình, hấn ra lệnh cho binh sĩ dừng tay và kéo Triệu Khang đứng dậy.

Hấn đi lên trước, nhìn Triệu Khang khoe miệng rách da thâm máu, hừ lạnh nói: “Xương cốt này thật đúng là cứng a, như vậy cũng cười được. Ngươi mẹ nó cười cái gì!

Ba! Một tiếng thanh thúy, bàn tay rơi vào trên mặt Triệu Khang.

Triệu Khang vẫn cười như cũ: “Ta cười ngươi muốn chết! Không có việc gì, ta cũng không so đo với người chết làm cái gì.”

“Chỉ bằng ngươi, cái này rác rưởi cũng muốn giết chết ta? Ngươi xứng sao! Cho ta lột quần áo của hấn treo lên quát hấn!”

Từ Khánh không có lý do gì mà rất tức giận, bởi vì ánh mắt Triệu Khang rất đáng ghét.

Loại ánh mắt này không có phần nộ, giống như chính hắn nói sẽ không so đo cái gì với người chết, đó là ánh mắt nhìn người chết, làm cho Từ Khánh, con trai công tước này rất là phần nộ.

Khi áo của Triệu Khang bị cởi ra, Từ Khánh và binh lính đều không khỏi sửng sốt.

Vết thương lớn nhỏ trên người kia nhiều vô số kể, tuy rằng đã sớm khép lại nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu vết.

Từ Khánh có chút giật mình, hắn không nghĩ tới cái này thoát nhìn vẫn vẫn yếu ớt gia hỏa, trên người lại còn có nhiều như vậy chiến tích.

Lại nghĩ đến lời nói vừa rồi của Triệu Khang, Từ Khánh càng thêm khó chịu, tự mình quất Triệu Khang hai roi, nhưng vẫn không nghe được tiếng cầu xin tha thứ trong tưởng tượng của hắn.

Không có được khoái cảm tra tấn người cũng không có ý nghĩa gì.

Từ Khánh rời khỏi phòng giam, một gã phó tướng tìm được hắn: “Tù tướng quân.”

“Có chuyện gì vậy?”

Phó tướng có chút lo lắng nói: “Mấy tên Càn quốc này sợ là không đơn giản a.”

“Sao vậy?”, Từ Khánh lặp lại hỏi, trong lòng lo lắng.

Phó tướng nghi hoặc nói: “Mặt tướng dựa theo phân phó của ngài thu thập những người còn lại, nhưng mặc kệ đánh đám người này thế nào cũng không có một ai lên tiếng, thậm chí còn bật cười.”

“Một cái hai cái trên người tất cả đều là đao thương, liền cùng trên sa trường sống sót lão binh đồng dạng, bọn họ không phải là Càn Quốc quân đội người a?”

“Xảy ra chuyện ta gánh vác, có phụ thân ta, hắn còn có thể nghiêng trời sao?”

Nói xong, Từ Khánh hừ hừ rời khỏi phòng giam.

Triệu Khang bị tra tấn một trận, thương tích đầy mình, bị ném vào trong đại lao.

Hắn nôn ra một ngụm máu loãng, dựa vào nghị lực phi thường xoay người ngồi dậy, trong mắt tràn đầy sát khí.

Hai kiếp con người, đây là lần đầu tiên hắn bị người ta đánh như vậy.

Xem ra quả nhiên là một thể đạo không có đạo lý gì để nói.

Con trai thứ ba của Hộ Quốc Công ư? Triệu Khang ta nhớ kỹ.

Một ngày trôi qua, Từ Khánh không đến tra tấn hắn nữa.

Cũng không sao cả, trên người điểm ấy thương thế, năm đó cùng thổ phỉ sơn tặc cướp lương thực, một trận đánh xuống, hắn nhiều nhất trên người bị chém quá bảy đao.

Chẳng phải tất cả đều qua rồi sao?

Hắn hiện tại chỉ nghĩ như thế nào giết chết Từ Khánh.

Tại Kinh đô Hoa Kinh, Cảnh quốc

Diệp Hồng Tuyết sau khi từ chức Đại tướng quân tuy rằng trở thành Lễ bộ Thượng thư, nhưng thập phần thanh nhàn.

Bởi vì nàng căn bản cũng không hiểu mình nên làm gì, bởi vậy tất cả mọi chuyện liền ném cho Lễ bộ lang quan.

Chính mình không có việc gì liền ở phủ đệ luyện công, nếu không liền nhìn xem hoa ngắm cảnh, cuộc sống trôi qua thập phần thích ý.

Hôm nay, nữ quân sự đột nhiên đến báo: “Đại nhân, ngoài cửa có một tướng quân nói là Tô Đình, muốn gặp ngài.”

“Tô Đình? Mời vào.”

Diệp Hồng Tuyết hơi có chút ngoài ý muốn, Tô Đình là tâm phúc can tướng nàng lúc trước ở trong quân đội, một tay đề bạt lên.

Lúc này không ở Lang Sơn chạy tới kinh thành làm gì?

Có khó khăn không?

Diệp Hồng Tuyết nghĩ đến cái gì, đều không chờ đợi trực tiếp đứng dậy chạy tới cửa lớn.

“Tướng quân!”

Mặc dù Diệp Hồng Tuyết đã từ chức, nhưng Tô Đình vẫn thích gọi nàng là tướng quân hơn.

“Tô Đình, Triệu tiên sinh mà ta nói với ngươi đã đến?”

Diệp Hồng Tuyết vội vàng hỏi.

Tô Đình gật đầu cười nói: “Đúng thừa tướng quân, Triệu tiên sinh đích thật là mang theo yêu bài thân phận của ngươi tới, hôm qua tới Lang Sơn trấn, ta một đường ra roi thúc ngựa lúc này mới chạy về thông báo cho ngươi.”

“Rốt cục đã tới, tên biến thái chết tiệt này!” Diệp Hồng Tuyết cười.

“Tướng quân, ngài nói cái gì?”, Tô Đình nhất thời không nghe rõ.

Diệp Hồng Tuyết lắc đầu, trong giọng nói có chút trách cứ: “Không có gì, ngươi cũng vậy, nếu ta không ở trong đại doanh, vậy nên dẫn hãn đến kinh thành mới phải.”

Chẳng biết tại sao, gần một tháng không gặp, Diệp Hồng Tuyết hơi có chút chờ mong lần gặp mặt này với Triệu Khang.

Chương 187 - tử kết lấy chết giải

Tô Đình nghe xong vội vàng giải thích: “Thuộc hạ sơ suất, nhưng mà Triệu tiên sinh bọn họ mang theo không ít hàng hóa, cho nên thuộc hạ tự ý an bài cho Triệu tiên sinh bọn họ tạm thời nghỉ ngơi ở Lang Sơn trấn.”

“Tướng quân, nếu không thuộc hạ phi ngựa về mang Triệu tiên sinh đến gặp ngài?”

Diệp Hồng Tuyết: “Không cần, ta tự mình đi gặp hãn là được.”

Tô Đình âm thầm ngạc nhiên, Triệu tiên sinh kia đến tột cùng là nhân vật nào, lại có thể khiến Diệp tướng quân tự mình đi gặp mặt.

Vừa mới đến Hoa Kinh, Tô Đình lại cùng Diệp Hồng Tuyết cưỡi ngựa trở về Lang Sơn.

Trên đường, Diệp Hồng Tuyết tùy ý hỏi: “Gần đây tình hình trong quân thế nào?”

Theo lý thuyết, nàng là Lễ bộ thượng thư, không có quyền hỏi đến chuyện quân sự. Tuy nhiên, uy tín của nàng ở Lang Sơn đại doanh là không thể xem thường.

Loại chuyện này cho dù là Tể tướng Trần Giai luôn đối đầu với nàng cũng sẽ không lên tiếng.

Tô Đình vừa quát roi ngựa vừa nói: “Từ khi tướng quân ngài từ chức, trong quân vẫn theo kế hoạch ngài đã sắp xếp trước đó.”

“Chỉ có điều sau đó, Từ Khánh được bổ nhiệm làm tiền quân giáo úy đóng ở trấn Lang Sơn. Hắn thường xuyên gây khó dễ cho chúng ta, lúc thì bắt tỳ muội trong quân luyện tập thêm, lúc thì dẫn người đi săn khắp nơi, quân kỵ cũng sắp bị tên này làm hỏng rồi.”

Nói xong, Tô Đình rõ ràng có chút oán khí: “Tướng quân, ngài khi nào có thể trở về? Các tỳ muội đều rất nhớ ngài.”

Nhưng mà Diệp Hồng Tuyết kinh hãi: “Người nói cái gì, Từ Khánh đến Lang Sơn đại doanh? Làm tiền quân giáo úy?”

“Đúng vậy.”

Tô Đình nghi hoặc nói: “Sao vậy tướng quân? Tên này từ mấy năm trước bị tướng quân giáo huấn qua đã ngoan ngoãn hơn nhiều. Nhưng mà ngài vừa đi hắn lại bắt đầu tác oai tác phúc.”

“Chết tiệt, nhanh lên!”

Trong lòng Diệp Hồng Tuyết nhất thời khản trương, thù hận giữa nàng và Từ Khánh là không thể hóa giải.

Những năm gần đây, Từ Khánh Minh ngầm gây khó dễ cho nàng không ít, nhưng hắn không dám trực tiếp trả thù.

Nhưng nếu vì khôi yêu bài mà hắn hãm hại Triệu Khang thì hỏng bét!

Tuần mã chạy như bay. Diệp Hồng Tuyết từng là đại tướng quân, nên ngựa nàng cưỡi không phải ngựa bình thường.

Nhưng một ngày đi được tám trăm dặm, Diệp Hồng Tuyết vẫn cảm thấy quá chậm, lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Chỉ có thể hy vọng Từ Khánh không nên trêu chọc Triệu Khang, nếu không lấy tính cách Triệu Khang, hậu quả sẽ khó

mà lường trước được.

Hành động rời kinh thành của Diệp Hồng Tuyết tự nhiên thu hút sự chú ý của nhiều người.

Chỉ sau một ngày một đêm.

Trong đại doanh Lang Sơn, phó tướng của Từ Khánh vội vã chạy đến trong quân doanh.

Từ Khánh bực mình: “Hấp tấp làm gì, trời sập xuống hay sao?”

Phó tướng vội vàng nói: “Tướng quân, không ổn rồi! Huynh đệ trú phòng phía trước truyền đến tin tức, Diệp Hồng Tuyết đang trên đường tới Lang Sơn đại doanh, cưỡi ngựa Tuyết Ảnh phi thường, ngày đêm kiêm trình mà đến.”

Từ Khánh sửng sốt: “Con mụ thối này tới làm gì? Sao lại nhanh như vậy?”

Phó tướng lo lắng nói: “Có phải là vì người trong tù kia không?”

Từ Khánh nghe xong, ánh mắt lập tức âm trầm xuống. Tuy nhiên, hắn cũng không phải kẻ ngốc, nếu quả thật như vậy, người trong tù kia và Diệp Hồng Tuyết có quan hệ phi thường.

Nếu mình tiếp tục ở lại đây đợi Diệp Hồng Tuyết đến, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Từ Khánh nhanh chóng nói: “Sắp xếp khoái mã cho ta, ta muốn về kinh thành!”

Phó tướng nói: “Thuộc hạ đã chuẩn bị xong.”

Từ Khánh cười lạnh một tiếng, nói: “Vẫn là nguoi suy nghĩ chu đáo. Về tới kinh thành, có phụ thân mình ở đây, Diệp Hồng Tuyết nàng có thể làm gì được mình? Chạy nhanh, chạy chậm!”

Diệp Hồng Tuyết rút cục vào ngày thứ hai hoàng hôn đã đến Lang Sơn trấn. Tô Đình vì liên tục奔波 nên mệt mỏi không chịu nổi và nghỉ ngơi ở nửa đường.

Vừa đến nơi, Diệp Hồng Tuyết lập tức được vô số người nghênh đón. Không nói nhảm, nàng lo lắng hỏi: “Triệu Khang đâu!”

Lính tráng ngơ ngác, họ không biết Triệu Khang là ai.

Diệp Hồng Tuyết nổi giận: “Chính là người Càn Quốc hôm trước đến giao hàng.”

Một binh sĩ cẩn thận nói: “Tướng quân, đám người kia bị Từ giáo úy bắt vào đại lao rồi.”

Diệp Hồng Tuyết lúc này cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa té xỉu. Nàng gầm lên: “Mau dẫn ta đi!”

Đến phòng giam.

Khi nhìn thấy Triệu Khang mình đầy thương tích ngồi giữa cỏ dại, trên người mang gông, trên chân xiềng xích, Diệp Hồng Tuyết phần nộ. Nàng lật chưởng đề kinh, một chưởng trực tiếp đánh tung cửa lao.

Triệu Khang trong phòng giam nhếch miệng cười: “Đến rồi, lúc trước không phải đã nhắc nhở ngươi, đại phu nói trong vòng hai ba tháng không nên động võ sao?”

Nữ tử trong lòng hung hăng run lên. Tại binh sĩ trợn mắt há hốc mồm bên trong chạy vào phòng giam, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy phần nộ: “Ai đem ngươi đánh thành như vậy, đến tột cùng là ai làm!”

Mấy binh sĩ phía sau phát hiện không đúng liền muốn lặng lẽ rời đi, tầm mắt Triệu Khang lại dừng lại trên người họ.

Diệp Hồng Tuyết theo ánh mắt Triệu Khang nhìn qua, lập tức nhìn thấy ba bốn binh sĩ chột dạ.

Nàng lớn tiếng quát: “Đứng lại cho ta!”

Mấy binh sĩ ngày hôm qua đánh Triệu Khang, lập tức quỳ xuống, giọng run rẩy: “Tướng quân tha mạng a, chúng ta đều là nghe mệnh lệnh của Từ tướng quân làm việc a!”

“Cởi trói cho ta.” Triệu Khang đột nhiên lên tiếng.

Diệp Hồng Tuyết vội vàng xoay người lại, cùng nhau phá vỡ gông xiềng xiềng xích cho Triệu Khang.

Triệu Khang lão đảo đứng lên, rút đao từ tay một tên binh lính. Diệp Hồng Tuyết do dự một chút rồi im lặng, đồng thời dùng ánh mắt ngăn cản binh lính muốn có động tác.

Nhìn những người quỳ trên mặt đất, Triệu Khang ha hả cười: “Làm sai không có gì, ai có thể cam đoan không phạm sai lầm chứ?”

“Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng!”

Mấy người liền nghe Triệu Khang nói tiếp: “Không có việc gì, kiếp sau sửa lại là tốt rồi!”

Bốn nhát đao nhanh gọn hạ xuống, trong lòng Triệu Khang không có chút do dự nào, đưa mấy người về Tây thiên.

Quốc sư Càn Quốc giết binh sĩ Cảnh Quốc.

Ném chiến đao trong tay đi, Triệu Khang bình tĩnh nói: “Đánh qua ta và thuộc hạ, ta một người cũng sẽ không buông tha. Chuyện Triệu Khang ta nhất định sẽ cho người một lời giải thích.”

Diệp Hồng Tuyết vội vàng nói: “Tử kết dĩ tử giải, những chuyện khác ta không cần.”

Triệu Khang cười nói: “Tử kết dĩ tử giải, những chuyện khác ta không cần.”

Từng phòng giam bị mở ra, hai mươi người đi theo Triệu Khang cũng đầy thương tích. Khi nhìn thấy Triệu Khang, họ đều cố gắng chống đỡ chạy đến bên người hắn.

“Lão gia, ngài không sao chứ!”

“Mẹ nó, ai đem lão gia đánh thành cái dạng này, ta muốn giết hắn!”

“Chó má, là ai! Ra đây cho lão tử, lão tử giết chết ngươi!”

Nghe tiếng mắng phần nộ của mọi người, trong lòng Triệu Khang âm áp. Diệp Hồng Tuyết bên cạnh cảm thấy bồi hồi.

Đây rốt cuộc là một đám người như thế nào a!

Hôm nay là hoàng hôn.

Diệp Hồng Tuyết vốn đã từ chức tướng quân sau khi trở về Lang Sơn đại doanh, liền tự mình bắt ba bốn mươi người.

Nhìn Triệu Khang một đám thuộc hạ hướng chó hoang cướp thức ăn bình thường, tranh nhau đem những binh lính kia đánh

qua bọn họ đại tháo tám khối, người vây xem, tất cả mọi người đều nôn ra.

Nhưng mà đám người này sau khi giết người lại giống như là không có việc gì, Diệp Hồng Tuyết trong lòng thở dài.

Từ Khánh, người chọc vào một người người không thể trêu vào!

Chương 188 - Từ Khánh hoảng sợ

Trong phòng.

Diệp Hồng Tuyết đứng ở cửa, nhìn quân y bôi thuốc trị thương cho Triệu Khang. Trong lòng nàng suy nghĩ hỗn loạn.

Tâm tính Triệu Khang nàng cũng tự nhận là có hiểu biết, ngoài mặt càng bình tĩnh thì thực ra trong lòng người này lại càng phần nộ. Giống như lúc đầu quyết định muốn giết Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long vậy.

Nàng rất lo lắng. Từ lời nói của Triệu Khang, nàng biết hẳn tuyệt đối sẽ không buông tha Từ Khánh.

Nhưng đây là Cảnh quốc a, không phải sơn đạo bên ngoài Gia Âm Quan.

Phụ thân của Từ Khánh có hàm vị siêu phẩm, là trụ cột của triều đình, được phong tước vị công tử.

Cho dù siêu nhiên như Diệp Hồng Tuyết lúc trước cũng không dám giết chết Từ Khánh, chỉ là cho đối phương một bài học thâm.

Triệu Khang nếu muốn giết Từ Khánh ở Cảnh quốc này, khó khăn biết bao?

Thấy quân y dừng tay, Diệp Hồng Tuyết vội vàng tiến lên: “Thế nào rồi?”

“Hỏi Diệp tướng quân, Triệu tiên sinh đã không có gì đáng ngại, phần lớn là vết thương ngoài da, hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày đợi đến khi vết thương kết vảy là tốt rồi.”

Lúc này Diệp Hồng Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi quân y rời đi, nàng nhìn về phía Triệu Khang liền thấy đối phương như cười như không nhìn mình.

“Triệu Khang...” Nàng vừa định nói gì đó.

Triệu Khang nói: “Bạc có mang theo không?”

“Bạc gì?” Diệp Hồng Tuyết sững sốt.

Triệu Khang thở dài: “Này này này, chúng ta lần này tới làm ăn, người chẳng lẽ ngay cả bạc cũng chưa chuẩn bị tốt?”

Diệp Hồng Tuyết lúc này mới phản ứng lại, vội vàng nói: “Có có có, tổng cộng là bao nhiêu tiền?”

“Dựa theo lúc trước nói hai mươi vạn ba bao băng vệ sinh, tổng cộng ba mươi vạn bao, tổng cộng hai ngàn lượng, ta muốn ngân phiếu a, có thể ở Càn Quốc đổi loại kia.”

Triệu Khang vừa cười vừa nói, tựa hồ cũng không thêm để ý thương thế trên người mình.

Diệp Hồng Tuyết thở phào nhẹ nhõm: “Không thành vấn đề, nếu không ta đưa cho người thêm chút đỉnh?”

Nàng thật sự là có chút áy náy không chịu nổi. Triệu Khang đưa hàng cho nàng, hơn nữa còn có ý định kết minh tốt.

Nhưng mà vừa mới tới Cảnh quốc đã bị người ném vào tù đánh đập một trận.

Nếu Triệu Khang bởi vậy không có ý định kết minh, như vậy Cảnh Quốc có thể nói là một tay đẩy đồng minh này ra.

Từ Khánh tên khốn kiếp này!

Diệp Hồng Tuyết hận đến nghiến răng.

Triệu Khang lạnh lùng bước xuống giường, tuyên bố: “Giá cả đã thỏa thuận, bao bao nhiêu lấy bấy nhiêu, không cần khách sáo.”

Diệp Hồng Tuyết càng thêm bối rối. Đúng lúc này, Triệu Khang bất ngờ chuyển hướng: “Chuyến làm ăn đã định, chúng ta hãy cùng nhau đến kinh đô Hoa Kinh để bá kiến Cảnh quốc bộ hạ.”

Tim Diệp Hồng Tuyết đập thình thịch, thắc mắc: “Đi kinh thành để làm gì?”

Triệu Khang nở nụ cười bí ẩn: “Tất nhiên là để kết minh rồi, chẳng phải đã nói trước rồi sao? Ta đã mang theo minh thư của bệ hạ.”

Diệp Hồng Tuyết muốn phản bác rằng có thể ký kết minh ước ngay tại trấn Lang Sơn này, và bản thân nàng cũng có thể đến kinh đô để xin minh thư từ bệ hạ.

Nhưng chưa kịp lên tiếng, Triệu Khang đã nhẹ nhàng nói: “Diệp đại nhân, lần này ta Triệu Khang mang thân phận Quốc Sư Càn Quốc kiêm An Quốc Hầu, đại diện cho Càn Quốc đến quý quốc để đàm phán.”

“Là Lễ Bộ Thượng Thư, Diệp đại nhân hẳn biết theo lễ nghi, quý quốc sẽ cử bách quan ra nghênh đón sứ giả chứ?”

Lời nói của Triệu Khang như bom nổ tung trong đầu Diệp Hồng Tuyết. Đôi mắt đẹp của nàng gắt gao nhìn chăm chăm vào Triệu Khang, nhưng không thể tìm thấy bất kỳ sự nhượng bộ nào trên khuôn mặt hắn.

Ba chữ “Diệp đại nhân” đã thể hiện rõ ràng: đây không đơn giản chỉ là việc Triệu Khang chịu nhục.

Đây là một cuộc xung đột ngoại giao!

Hai người nhìn nhau, không ai chịu nhường ai. Sau một hồi im lặng, Diệp Hồng Tuyết đành cúi đầu: “Triệu Khang, cho ta chút thể diện được không?”

Triệu Khang mỉm cười: “Đây không phải là chuyện mất thể diện gì cả. Ta biết nàng lo lắng ta sẽ gặp nguy hiểm, nhưng không sao cả. Hắn không chết, ta không ngủ được!”

Lần thứ hai nghe Triệu Khang nói lời này, Diệp Hồng Tuyết hiểu rõ quyết tâm giết người của hắn.

Với thân phận sứ giả Càn Quốc, Từ Khánh có thể sẽ bị trừng phạt vì hành động của mình. Tuy nhiên, Diệp Hồng Tuyết tin rằng với sự bảo vệ của Hộ Quốc Công Từ Ninh, cho dù là bệ hạ Ngô Như Long cũng không thể giết hắn.

Thở dài một tiếng, Diệp Hồng Tuyết bất lực nói: “Được rồi, ta biết rồi. Ngươi hãy nghỉ ngơi cho tốt. Ta sẽ gửi thư khẩn cấp về Hoa Kinh để chờ bệ hạ hồi âm.”

“Cảm ơn, không cần nghỉ ngơi. Hãy đi trước để chuẩn bị cho việc tháo hàng băng vệ sinh. Người hãy tìm mấy nữ quân y dạy cho các nàng cách sử dụng.”

“Đúng rồi, trước đây ta còn viết sổ tay vệ sinh, người có thể phổ biến rộng rãi trong quân đội. Dù sao cũng là để bảo vệ bản thân tốt nhất, tránh lây lan dịch bệnh.”

Nghe Triệu Khang nói, Diệp Hồng Tuyết không khỏi bật cười. Thật chu đáo, phục vụ tận tình!

Tại kinh đô Hoa Kinh.

Từ Khánh phi ngựa một mạch về Từ phủ, vừa vào cửa đã vội vàng hỏi quản gia: “Phụ thân có nhà không?”

Quản gia vội vàng đáp: “Thưa Tam thiếu gia, lão gia vừa từ trong cung trở về, lúc trước bồi bệ hạ đánh cờ.”

“Vậy là tốt rồi.” Từ Khánh thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười.

Phủ Hộ quốc công Từ Ninh.

Hộ quốc công Từ Ninh, một đại trụ cột của Cảnh quốc, nay đã sáu mươi tuổi, mái tóc hai bên đã điểm bạc. Tuy vậy, nhìn vào vóc dáng rắn rỏi, ta vẫn có thể tưởng tượng được sự cao lớn của hắn khi còn trẻ.

“Người không phải đang đóng quân ở Lang Sơn sao? Sao lại đột ngột quay về thế?” Từ Ninh nhìn Từ Khánh, đưa con trai thứ ba mà hắn yêu thương nhất, với vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Nếu không phải vì Diệp Hồng Tuyết, có lẽ ta đã được bế tôn tử rồi.” Từ Ninh trầm nghĩ trong lòng.

Khom người hành lễ, Từ Khánh nói: “Con về thăm phụ thân và có chuyện muốn nói.”

Nghe con trai nói, sắc mặt Từ Ninh dần trở nên nghiêm túc: “Sao người lại kích động như vậy?”

Ánh mắt Từ Khánh toát lên sự căm hận: “Chỉ cần liên quan đến Diệp Hồng Tuyết, con hận không thể xé nát. Nếu không phải vì ả ta, con sao phải chịu nhục nhã như thái giám hoạn quan!”

Từ Ninh im lặng một lúc rồi thở dài: “Thôi được rồi, vi phụ sẽ giải quyết chuyện này. Người nhốt tên Triệu kia vào đại lao

phải không?”

“Con không rõ tên hấn, chỉ biết hấn họ Triệu và có quan hệ không nhỏ với Diệp Hồng Tuyết. Bằng không ả ta sẽ không vội vã chạy về Lang Sơn như vậy.”

Nghe con trai nói, Từ Ninh thở phào nhẹ nhõm. Trong triều đình Cảnh Quốc, không có mấy ai dám chống lại Diệp Hồng Tuyết.

“Trong thời gian này, người hãy ở nhà an tâm dưỡng sức. Sau này đừng tái phạm sai lầm như vậy nữa. Diệp Hồng Tuyết còn trẻ, võ công cao cường và rất được bề hạ tin tưởng.” Từ Ninh khuyên nhủ.

“Nàng ta tương lai sẽ là trụ cột của Cảnh quốc. Vì phụ không mong con vì tư thù cá nhân mà liên tục nhắm vào ả ta. Nếu không đợi đến khi vi phụ không còn, ả ta muốn đối phó với con, không ai có thể ngăn cản!”

Trong lòng Từ Khánh vẫn còn chút không cam tâm, nhưng cũng biết lời cha nói là đúng, đành gật đầu nặng nề.

Bất quá, chỉ cần lần này không sao, mọi chuyện khác đều có thể giải quyết.

Khi biết Diệp Hồng Tuyết cười Tuyết Ảnh Câu ngày đêm kiên trì chạy về Lang Sơn, tuy bề ngoài không biểu lộ nhưng Từ Khánh thực sự có chút sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết mạnh mẽ đến vậy. Sợ hãi là điều không thể chối cãi, vì vậy hấn mới vội vã chạy về kinh đô Hoa Kinh.

Tuy nhiên, hấn không hề biết rằng dù có cha là Hộ quốc công Từ Ninh làm chỗ dựa vững chắc, lần này hấn cũng không thể thoát khỏi.

Chương 189 - cho nữ binh đi học

Bên này, Từ Khánh tìm được chỗ dựa vững chắc từ phụ thân mình, lòng dạ yên tâm hơn.

Cùng lúc đó, Diệp Hồng Tuyết dẫn Triệu Khang đi thị sát doanh trại quân Lang Sơn.

Theo quy định, quân doanh là nơi trọng yếu, người ngoài không được phép tham quan. Tuy nhiên, Diệp Hồng Tuyết lại không quan tâm đến quy định này, thậm chí còn cố ý dẫn Triệu Khang đi cùng. Nàng tin rằng Triệu Khang có tư duy nhạy bén và hy vọng hắn có thể đưa ra những ý kiến hay cho quân đội.

Sau khi đi một vòng quanh doanh trại tiên phong, Triệu Khang tò mò hỏi Diệp Hồng Tuyết:

“Tổng cộng có bao nhiêu binh sĩ trong toàn bộ doanh trại Lang Sơn? Trong đó có bao nhiêu nữ binh?”

Diệp Hồng Tuyết do dự một chút rồi trả lời: “Doanh trại Lang Sơn có tổng cộng sáu vạn binh sĩ, trong đó hai phần ba là nữ binh.”

Mặc dù đã biết trước nhưng Triệu Khang vẫn không khỏi kinh ngạc. Sáu vạn binh sĩ mà có tới bốn vạn nữ binh! Tỷ lệ nam nữ trong quân đội lệch nhau đến vậy sao?

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết mỉm cười chua xót: “Đây chỉ là Lang Sơn thôi. Tổng số quân đội ở các nơi khác cộng lại lên tới gần ba mươi vạn, trong đó nam binh chỉ chiếm khoảng mười hai vạn.”

“Thậm chí có nơi còn sử dụng nữ binh để vận chuyển lương thực quân nhu. Cũng may nước ta trọng võ, các nơi đều lập võ viện, bất kể nam nữ, chỉ cần đủ tuổi đều phải đến võ viện luyện tập võ thuật.”

“Chỉ có những người có thiên phú và có thể tu luyện nội lực mới có thể duy trì sức chiến đấu của quân đội.”

Triệu Khang gật đầu: “Bệ hạ đã từng nói với ta về điều này.”

Tiêu Linh Lung từng chia sẻ với Triệu Khang rằng, do Cảnh quốc nữ nhiều nam ít, hơn nữa tổ tiên hoàng tộc Ngô thị Cảnh quốc vốn xuất thân từ võ lâm. Vì vậy, phong tục trọng võ chiếm ưu thế ở Cảnh quốc, nam nữ từ nhỏ đều luyện võ thuật, do đó người Cảnh quốc cơ bản đều biết võ.

Lý do chính cho việc này là để duy trì sức chiến đấu của quân đội. Dù sao, trong chiến tranh, nữ giới vốn không có nhiều lợi thế so với nam giới.

“Người đánh giá tiểu đoàn tiên phong này thế nào?” Diệp Hồng Tuyết hỏi Triệu Khang với vẻ mặt mong chờ.

Triệu Khang trầm mặc một lúc rồi mới nói: “Thực ra ta không rành về quân sự, nên cũng không có nhiều ý kiến hay. Hay là chúng ta đi đến chỗ trú binh trước?”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu, dẫn Triệu Khang đến khu vực trú đóng của binh lính.

Nhìn thấy cảnh tượng âm thấp, tối tăm trước mắt, Triệu Khang nhíu mày.

Binh sĩ phải quanh năm sống trong môi trường như vậy, dù thuở nhỏ đã được rèn luyện võ nghệ, nhưng lâu dần cũng khó tránh khỏi ảnh hưởng đến sức khỏe.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết hỏi: “Có gì không ổn sao?”

“Môi trường sống ở đây quá tệ hại.” Triệu Khang nói: “Chưa kể đến nam binh, các nữ binh vốn dĩ có cấu tạo sinh lý khác biệt. Việc sống trong môi trường ẩm ướt như vậy lâu ngày rất dễ sinh ra vi khuẩn và dẫn đến bệnh tật.”

“Vi khuẩn?” Diệp Hồng Tuyết thắc mắc.

Triệu Khang giải thích: “Vi khuẩn là thứ vô hình mà ta không thể nhìn thấy. Chúng tồn tại ở khắp mọi nơi trong môi trường tự nhiên. Bệnh tật thường do vi khuẩn sinh sôi nảy nở và lây lan từ người này sang người khác, khiến nhiều người cùng mắc bệnh.”

Hơn nữa, y học thời bấy giờ còn lạc hậu, tỷ lệ tử vong do bệnh tật cao. Nhìn chiếc chăn mốc meo chưa được giặt giũ kia, Triệu Khang càng thêm lo lắng.

Nghe Triệu Khang nói nghiêm trọng như vậy, Diệp Hồng Tuyết ngồi không yên: “Vậy phải làm thế nào?”

Từ trước đến nay, Diệp Hồng Tuyết luôn yêu quý binh sĩ như con, đặc biệt quan tâm đến các nữ binh.

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta muốn tổ chức một buổi học cho các nàng. Người hãy triệu tập tất cả bách phu trưởng, thiên phu trưởng, giáo úy và đô úy trong quân đội đến đây. Chỉ cần là tướng lĩnh là được.”

Diệp Hồng Tuyết vội vàng sai người đi thông báo. Chẳng mấy chốc, dưới đài điểm tướng đã tập trung một nhóm người. Triệu Khang liếc nhìn xung quanh, phần lớn đều là nữ giới.

Họ nhìn Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết trên đài với vẻ mặt hoang mang. Một số người nhận ra Triệu Khang chính là người đã dẫn thuộc hạ đi giết người cách đây không lâu. Họ không khỏi cảm thấy phẫn nộ.

Triệu Khang hắng giọng: “Nữ giới ở lại, nam giới ra ngoài.”

Nhóm nam binh vừa được gọi đến lại bị đuổi đi một cách bất ngờ. Trên đài chỉ còn lại các nữ tướng quân.

Triệu Khang ho khan một tiếng, không chút ngượng ngùng nói:

“Chư vị, Diệp đại nhân thông báo là ta có điều muốn nói với các vị.”

“Có gì muốn nói?”

“Chính là vị nam tử này, tướng mạo thanh tú, không biết từ đâu đến?”

“Hay là đến giúp đỡ tỷ muội chúng ta giải tỏa tâm lý?”

Tiếng cười vang lên rộn rã, khiến ngay cả Triệu Khang cũng phải chịu thua. Quả là những nữ binh cởi mở!

Nhìn thấy Triệu Khang lúng túng, Diệp Hồng Tuyết mỉm cười, toát lên khí thế của một vị tướng quân:

“Tất cả im lặng cho ta! Triệu tiên sinh là hảo bằng hữu của ta, do ta cố ý mời đến thị sát doanh trại. Hắn phát hiện ra một số vấn đề liên quan đến sức khỏe của các vị. Hãy nghiêm túc nghe Triệu tiên sinh giảng dạy.”

Nghe vậy, mọi người im lặng trở lại.

Triệu Khang trong lòng thầm khen ngợi. Đây chính là uy phong của một vị tướng quân! Nghĩ vậy, Triệu Khang bắt đầu giảng dạy về sinh lý cho các nữ binh.

Đừng nhìn những nữ binh này bình thường hay đùa giỡn, nhưng khi Triệu Khang vừa mở miệng, họ đều đỏ mặt tía tai.

Diệp Hồng Tuyết cũng cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, nhất là ánh mắt kỳ lạ của thuộc hạ càng khiến nàng đỏ mặt.

“Chư vị đều là nữ tử, việc vệ sinh cá nhân càng phải chú ý. Trong chiến tranh, ta không nói, nhưng ngày thường nhất định phải thực hiện ‘trước rửa tay, sau rửa tay’, che chở riêng tư, yêu quý bản thân để ngăn chặn bệnh tật truyền nhiễm.”

“Ta mang đến cho các vị thứ này gọi là băng vệ sinh. Nó tương tự như miếng vải lót kinh nguyệt, nhưng khả năng thấm hút tốt và sử dụng tiện lợi hơn.”

“Có một điều quan trọng là cần thay đổi thường xuyên. Ai đến kỳ kinh nguyệt hôm nay hãy lên đây, ta sẽ tặng miễn phí một túi và hướng dẫn cách sử dụng.”

Triệu Khang vốn có ý tốt muốn hướng dẫn dùng băng vệ sinh trong quân đội, nhưng lời nói của hắn vừa thốt ra.

Dưới đài suýt nữa thì lao lên đánh hắn.

“Thứ này là thứ gì? Có thể nói trước mặt mọi người sao!”

“Lại còn ‘lên đây xem’? Cởi ra cho người xem?”

Nhìn thấy những khuôn mặt đỏ bừng ngượng ngùng của các nữ binh, Triệu Khang quay sang Diệp Hồng Tuyết: “Nàng phải làm gương chứ! Nàng đã dùng qua rồi sao?”

“Cút đi!”

Triệu Khang vừa dứt lời, “ai yo” một tiếng, bị Diệp Hồng Tuyết đá văng khỏi đài điểm tướng.

Mặt nữ binh đỏ như mông khỉ, tên khốn kiếp này không có não sao! Loại chuyện này có thể nói bây giờ sao!

Ánh mắt kỳ lạ của cấp dưới nhìn Diệp Hồng Tuyết, vẻ mặt như cười như không khiến nàng vô cùng xấu hổ.

Không ngờ tướng quân lại là người như vậy.

Chuyện riêng tư như vậy mà cư nhiên cùng nam nhân này nói.

Nghe ý của hắn, tướng quân hình như còn dùng qua băng vệ sinh gì đó của hắn, chặc chặc chặc.

Ngay cả tướng quân chúng ta cũng rõ ràng như vậy, có phải không?

Vốn đã bị thương, lại bị Diệp Hồng Tuyết đá xuống đài, Triệu Khang đầy uất ức, chó cắn Lữ Động Tân không biết lòng người tốt a.

Lão tử hảo ý tặng băng vệ sinh miễn phí cho ngươi, ngươi lại còn đánh ta!

Chương 190 - lên kinh thành

Cũng may Diệp Hồng Tuyết cuối cùng cũng gạt bỏ sự ngượng ngùng vì thuộc hạ của mình.

Sau khi ổn định lại cảm xúc, nàng mới mở miệng nói: “Triệu tiên sinh nói đúng. Ta... quả thật đã dùng qua băng vệ sinh này. Nó tốt hơn nhiều so với vải bố kinh nguyệt trước đây của chúng ta. Các nàng muốn thử xem trước không?”

Nghe Diệp Hồng Tuyết nói vậy, một nữ tướng bỗng bỏ qua sự e dè, chủ động đứng ra: “Tướng quân, ta có thể thử xem.”

“Tốt, theo ta xuống dưới, ta sẽ hướng dẫn cách sử dụng.”

Hung hăng liếc Triệu Khang một cái, Diệp Hồng Tuyết giật lấy băng vệ sinh trong tay hắn và mang người rời đi.

Triệu Khang suy nghĩ một chút, quyết định im lặng. Hắn không muốn lặp lại sai lầm như lần trước, để tránh bị đá thêm cú nữa.

Ngay khi Diệp Hồng Tuyết vừa đi, các nữ binh lập tức vây quanh Triệu Khang, tò mò như vừa phát hiện ra một đại lục mới.

Triệu lão gia hoảng hốt vội vàng che ngực: “Các nàng muốn làm gì? Ta nói cho các nàng biết, ta bị AIDS.”

Chà chà, ánh mắt của đám nữ binh này thật đáng sợ. Có mấy người thậm chí còn toát lên tia hung hãn.

Chẳng lẽ vì ở trong quân doanh quá lâu mà họ muốn trút giận lên người hắn?

“Nói mau, ngươi có quan hệ gì với tướng quân của chúng ta!”
- một nữ binh hỏi.

Những người xung quanh cũng hòa theo: “Đúng vậy, nói mau! Tại sao ngươi lại biết rõ cả chu kỳ kinh nguyệt của tướng quân?!”

Thì ra là muốn nghe chuyện “bát quái”.

Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm, không nói bừa mà tiếp tục: “Có gì to tát đâu trong mấy chuyện này. Các nàng đều là tướng

quan trọng quân doanh, đúng không?”

Có người gật đầu, Triệu Khang lại hỏi: “Dưới trướng các nàng đều là nữ binh?”

Mọi người đồng thanh đáp lại, Triệu Khang nói: “Vậy nên càng phải làm gương cho họ. Ta biết các nàng ngại ngùng, nhưng các nàng cũng không muốn tử muội đồng bào, những người thường ngày sát cánh chiến đấu bên nhau, vì bệnh tật mà chết trên chiến trường chứ?”

Nhiều người rung rung nước mắt, giống như lần đầu tiên Triệu Khang gặp Diệp Hồng Tuyết ở khách sạn quốc gia.

Mỗi năm, Cảnh quốc đều có rất nhiều nữ binh chết vì bệnh tật, và phần lớn trong số họ là thân tử muội của những nữ binh này.

Triệu Khang tiếp tục:

“Băng vệ sinh không chỉ giúp giảm thiểu nguy cơ mắc bệnh mà còn có nhiều lợi ích khác. Chỗ ở của các nàng quá ẩm ướt, cần phải cải thiện ngay!”

“Ta sẽ bàn bạc với Diệp Hồng Tuyết để mỗi nữ binh được trang bị hai bộ chăn đệm. Khi trời đẹp, các nàng nên phơi nắng chăn gối, thậm chí cả quần áo bó sát.”

“Liệu như vậy có thể tránh được bệnh tật?” - một nữ tướng hỏi.

Triệu Khang lắc đầu: “Đây chỉ là biện pháp phòng ngừa. Ta có quyền sở tay ghi chép lại những kiến thức này. Ta cùng Niệm Niệm...”

Dần dần, sự tò mò về mối quan hệ giữa Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết của mọi người phai nhạt. Họ chăm chú lắng nghe Triệu Khang nói. Những người biết chữ thậm chí còn lấy giấy bút ra ghi chép cẩn thận từng lời của hắn.

Khi Diệp Hồng Tuyết dẫn nữ tướng vừa thử băng vệ sinh trở về, nhìn thấy cảnh tượng mọi người đang quây quần dưới đất chăm chú nghe Triệu Khang nói chuyện, nàng không khỏi ngạc nhiên. Triệu Khang hòa nhập với họ nhanh đến mức nào vậy?

Thấy Diệp Hồng Tuyết xuất hiện, Triệu Khang vẫy tay chào. Các nữ binh vây quanh hỏi thăm nữ tướng về trải nghiệm sử dụng băng vệ sinh.

Hai tiếng sau, tất cả nữ tướng đều ghi nhớ kiến thức vệ sinh mà Triệu Khang truyền đạt. Họ hứa sẽ truyền đạt lại cho binh lính dưới trướng mình thực hiện.

Nhìn cảnh tượng này, Diệp Hồng Tuyết cảm thấy xúc động khôn nguôi. Nàng như trút được gánh nặng trong lòng.

Sau một ngày.

Sáng sớm, tại đế đô Hoa Kinh Thành.

Cảnh đế Ngô Như Long triệu tập bách quan theo lệ triều hội. Nhìn vẻ mặt hân hoan của bệ hạ, đông đảo quan viên đều cảm nhận được có chuyện vui.

Thay vì chờ bá quan tâu trình, Tể tướng Trần Giai khom người mỉm cười và hỏi: “Thần quan bệ hạ, thần thấy hôm nay ngài có vẻ vui vẻ. Chuyện gì vậy ạ?”

Ngô Như Long cười ha hả: “Trần tướng quả là hiểu ý trẫm. Trẫm không giấu gì, các ái khanh hãy nghe đây.”

“Nhờ Lễ bộ thượng thư Diệp Hồng Tuyết đại nhân mai mốt, An quốc hầu Triệu Khang - Quốc sư của Càn quốc, đại diện cho nữ đế Càn quốc đến thăm Cảnh quốc ta. Hắn sẽ đến Hoa Kinh thành trong vài ngày tới.”

Quần thần kinh ngạc. Một vị văn thần mang theo vẻ kích động hỏi: “Bệ hạ nói Triệu Khang chính là người đã chiến thắng văn thủ Trương Thánh trong cuộc thi văn chương chứ ạ?”

Là một văn thần, hắn tự nhiên cảm thấy hứng thú với Triệu Khang - người đã đánh bại Trương Thánh. Gần đây, hắn cùng một số lão thư sinh khác đã đến Lễ bộ Thượng thư phủ gặp Diệp Hồng Tuyết. Nhìn những bài thơ và câu đối mà Triệu Khang dùng để thi đấu với Trương Thánh, không ai không kinh ngạc trước tài năng của hắn.

“Đúng vậy.” Ngô Như Long xác nhận.

Ngô Như Long vui vẻ nói:

“Quốc sư Triệu Khang đại diện cho Càn quốc đến thăm Cảnh quốc ta, đây quả là một tin tốt. Cảnh quốc ta không thể chần chờ.”

Trần Giai khẽ nhíu mày: “Thưa bệ hạ, vị quốc sư Càn quốc này đến vì mục đích gì?”

Ngô Như Long nghe vậy trong lòng chột quặn nhưng vẫn bình tĩnh đáp: “Theo thư của Diệp đại nhân, Triệu Khang đến đây là để kết minh với Cảnh quốc, và không hề đề cập đến chuyện mở khoáng Vân Sơn.”

Văn đầu đã kết thúc, theo thỏa thuận, mỏ khoáng núi Ước Thư hiện thuộc về Càn quốc. Trong thời gian qua, nhiều người ở Cảnh quốc suy đoán về cách Càn quốc sẽ khai thác mỏ sắt.

Tuy nhiên, vẫn không có tin tức gì, và việc Triệu Khang đến lần này khiến nhiều người cho rằng đó là mục đích chính.

Nghe Ngô Như Long nói, ba vị đại thần kia hai mắt sáng rực.

Kết minh!

Nếu kết minh, liệu Càn quốc có ý định chia sẻ mỏ khoáng này với Cảnh quốc?

Nếu vậy, đây quả là một điều tuyệt vời.

Mỏ sắt Vân Sơn vốn nằm ở nơi ba nước giao nhau, hoàn toàn có thể phân chia khai thác cho mỗi nước một phần.

Đáng tiếc, do sự xúi giục của Lý Mộc Thanh, Tề quốc cùng Cảnh quốc nảy sinh tham vọng, dẫn đến cuộc văn đầu.

Nếu lúc này Càn quốc và Cảnh quốc kết minh để cùng sở hữu mỏ sắt Vân Sơn, Cảnh quốc hoàn toàn có thể dựa vào thỏa thuận này để cùng khai thác mỏ quặng với Càn quốc.

Trần Giai không chút do dự, mặc dù Ngô Như Long đã nói rằng Triệu Khang đến đây là do Diệp Hồng Tuyết mai mối.

Hắn vẫn nói: “Thưa bệ hạ, thần cho rằng việc này liên quan đến quốc thể, cần phải đàm phán và ký kết hiệp ước với Càn quốc. Càn Cảnh hai nước vốn là láng giềng, nếu có thể kết minh công thủ thì càng tốt hơn.”

“Trẫm cũng nghĩ như vậy, vậy quyết định như vậy. Hậu thiên, bá quan cùng trẫm ra nghênh đón Triệu Khang để thể hiện

thành ý của Cảnh quốc ta.”

“Đúng vậy.”

Không ai phản đối, tất cả đều tán thành. Chỉ có Hộ Quốc Công Từ Ninh cảm thấy lo lắng, linh cảm có điều gì đó không ổn.

Sau khi quyết định xong, Ngô Như Long nhanh chóng ban hành một chiếu thư, cấp tốc đưa đến cho Diệp Hồng Tuyết bằng đường tám trăm dặm.

Diệp Hồng Tuyết nhận được chiếu thư, tìm đến Triệu Khang và thông báo rằng Hoa Kinh đã chuẩn bị sẵn sàng.

Triệu Khang nở nụ cười: “Vậy thì lên Hoa Kinh Thành thôi.”

Diệp Hồng Tuyết do dự một chút rồi nói: “Ta cũng chưa trao đổi với bộ hạ về chuyện của Từ Khánh.

Làm khó người rồi.” Triệu Khang im lặng một lát, mang theo vẻ áy náy nói.

Chương 191 - nghênh đón

Triệu Khang ngồi trên chiếc xe ngựa xuất phát từ đại doanh Lang Sơn, Diệp Hồng Tuyết cưỡi Tuyết Ảnh đi theo bên cạnh.

Lúc này đã vào đông, gió lạnh thổi buốt. Tuy nhiên, do quen luyện võ nghệ quanh năm, Diệp Hồng Tuyết đã rèn luyện được khả năng chịu lạnh tốt, không hề cảm thấy khó chịu.

Triệu Khang nhìn nàng mà nảy sinh lòng ngưỡng mộ. Khác với Diệp Hồng Tuyết, hẳn phải mặc chiếc áo bông dày cộm như gấu Bắc Cực để giữ ấm.

Đẩy cửa thùng xe ra, phu xe nhường vị trí cho Triệu Khang. Hắn an vị trên chiếc nệm mềm mại ở đầu xe.

Diệp Hồng Tuyết thúc ngựa tiến đến bên cạnh Triệu Khang, cau mày hỏi: “Bên ngoài gió lạnh, người còn bị thương, sao lại ra ngoài?”

“Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao đâu. Ta có chuyện muốn hỏi nàng.” Triệu Khang cười nói.

Diệp Hồng Tuyết nhíu mày: “Chuyện gì?”

“Theo nàng, ở tuổi này ta nên học võ như thế nào?”

Diệp Hồng Tuyết nghe xong tròn mắt: “Người đã hai mươi bốn hai mươi lăm rồi, còn học võ?”

“Có gì sai sao? Nếu ta có thân thủ như nàng, liệu Từ Khánh có dám bắt ta vào đại lao và đánh đập không?”

Hôm nay quả là lạnh thấu xương.

Diệp Hồng Tuyết không cần suy nghĩ đã đáp: “Học võ cần phải bắt đầu từ nhỏ để rèn luyện thể lực và gân cốt. Khi con người trưởng thành, xương cốt và gân cốt dần dần định hình, khó có thể đạt được tiến bộ vượt bậc.”

Về cơ bản, sau mười sáu tuổi, việc học võ sẽ không mang lại nhiều hiệu quả.

Diệp Hồng Tuyết nhún vai, Triệu Khang ngạc nhiên hỏi: “Ta nghe nói trên giang hồ có những người có thiên phú phi thường, chỉ cần học võ một thời gian ngắn là có thể đạt được trình độ ngang bằng người khác sau nhiều năm luyện tập sao?”

Diệp Hồng Tuyết tròn trắng mắt: “Người cũng tin vào những lời đồn đại trên giang hồ ư?”

“Biết đâu ta chính là thiên tài như vậy? Nàng giúp ta xem thử xem sao?”

Hắn thực sự muốn học võ. Với thân thủ hiện tại, hắn chỉ có thể đánh lại hai ba người bình thường, nếu nhiều hơn thì sẽ không thể chống lại.

Học võ có thể giúp hắn tự vệ trong những tình huống nguy hiểm như vụ việc với Từ Khánh trước đây. Hơn nữa, nếu Nữ Đế muốn trừng phạt hắn, hắn cũng có thể chống trả lại một chút.

Nghe vậy, Diệp Hồng Tuyết cảm thấy thú vị. Nàng nhẹ nhàng nhảy lên, từ trên lưng Tuyết Ảnh phi đến bên cạnh Triệu Khang.

Thân pháp nhẹ nhàng uyển chuyển của Diệp Hồng Tuyết khiến Triệu Khang vô cùng ngưỡng mộ. Nhìn đại mỹ nhân Diệp Hồng Tuyết thi triển võ thuật, hắn không khỏi cảm thấy say mê.

“Vào trong đi, ta sẽ xem xét căn cốt của ngươi.” Diệp Hồng Tuyết ra hiệu cho Triệu Khang chui vào thùng xe.

Triệu Khang xoay người chui vào, Diệp Hồng Tuyết theo sát phía sau.

“Ta phải làm gì?” Triệu Khang hỏi.

“Đưa tay ra.” Diệp Hồng Tuyết hướng dẫn.

Triệu Khang vươn tay ra. Diệp Hồng Tuyết nắm lấy, và ngay lập tức, Triệu Khang cảm nhận được một dòng năng lượng âm áp truyền từ lòng bàn tay Diệp Hồng Tuyết. Chẳng lẽ đây là chân khí trong truyền thuyết?

Trong lúc Triệu Khang đang suy nghĩ, Diệp Hồng Tuyết đã lắc đầu và buông tay hắn.

Triệu Khang há hức hỏi: “Thế nào? Ta có phải là thiên tài vạn người không gặp không?”

Diệp Hồng Tuyết phì cười: “Thiên tài gì chứ, phé vật cũng chẳng hơn kém là bao.”

“Ngươi xem kỹ chưa?” Triệu Khang có chút không phục.

Hắn là người xuyên việt mà! Người khác xuyên việt đến đây chỉ cần kiên nhẫn vài năm là có thể thành công, sao hắn lại không?

Hắn không có hệ thống, cũng không có điểm luyện võ thiên phú ư?

Diệp Hồng Tuyết giải thích: “Trên người ngươi có quá nhiều vết thương, trong đó không ít là nội thương lâu năm. Bình thường không sao, nhưng một khi ngươi bắt đầu học võ hoặc tu luyện nội lực...”

“Những vết thương đó sẽ trở thành trở ngại lớn nhất cho ngươi. Đến lúc đó, đừng nói luyện võ, chạy hai bước cũng khó.”

“Nghe có vẻ ghê gớm quá nhỉ?” Triệu Khang nửa tin nửa ngờ. Hắn vừa nhen nhóm hy vọng, vậy mà lại sắp chết yểu?

Diệp Hồng Tuyết nở nụ cười rạng rỡ: “Thực tế, luyện võ cũng đồng nghĩa với việc tổn thương cơ thể. Tuy nhiên, vì luyện võ từ nhỏ, cơ thể bị tổn thương có thể nhanh chóng được chữa

lành và trở nên rắn rỏi sau khi trưởng thành. Qua nhiều lần rèn luyện, cơ thể sẽ trở nên cứng cáp đến mức có thể chống lại đao kiếm.”

“Người hiện tại nếu luyện võ sẽ gặp hai vấn đề: thứ nhất là đã bỏ lỡ tuổi tác thích hợp, thứ hai là trên người người có những vết thương đó. Không chết sớm mới là lạ.”

Triệu Khang im lặng.

“Vậy chỉ còn cách chờ một cao thủ giang hồ nào đó đại phát thiện tâm truyền nội lực cho ta mấy chục năm.”

Diệp Hồng Tuyết lắc đầu: “Làm sao có chuyện ngớ ngẩn như vậy? Nội lực của người học võ đều là do khổ luyện mà có, sao có thể dễ dàng trao tặng cho người khác?”

Hai người tiếp hàn huyên một hồi. Diệp Hồng Tuyết không rời khỏi xe ngựa, cùng Triệu Khang tâm sự về mọi chuyện trên trời dưới đất.

Xe ngựa di chuyển với tốc độ thông thả. Ba ngày sau, họ chỉ còn cách kinh đô Hoa Kinh của Cảnh quốc mười dặm.

Diệp Hồng Tuyết nói với Triệu Khang: “Ta đi trước một bước để thông báo cho bề hạ.”

“Được rồi, nàng cứ đi đi.” Triệu Khang gật đầu.

Gần nửa canh giờ sau, người đánh xe gõ cửa thùng xe: “Thưa Triệu tiên sinh, Diệp đại nhân đang dẫn người ra đón ngài ở phía trước.”

“Dừng xe.” Triệu Khang dặn dò, chỉnh trang lại quần áo rồi bước xuống.

Diệp Hồng Tuyết đã chuẩn bị sẵn sàng ở phía trước. Nàng mặc quan phục đỏ thẫm, dẫn theo một đoàn quan viên Lễ bộ, cùng các quan chức lớn nhỏ và binh lính.

Một tám trăm dặm trải dài từ cổng thành ra ngoài khoảng hai trăm mét, thể hiện sự trọng thị của Cảnh quốc đối với Triệu Khang.

Nhìn những quan viên đến đón, ngoại trừ Diệp Hồng Tuyết, ai nấy đều ánh mắt tò mò và vui sướng.

“Hy vọng lát nữa các ngươi vẫn còn cười được.” Triệu Khang thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nở nụ cười hòa ái, bước lên thăm dò. Diệp Hồng Tuyết tiến lên một bước, khom người hành lễ: “Thần Diệp Hồng Tuyết, Đại Cảnh Lễ bộ thượng thư, cung nghênh Càn quốc quốc sư.”

“Đại lễ không cần thiết.” Triệu Khang tỏ ra khiêm tốn.

Ấn tượng đầu tiên của Triệu Khang đối với các quan viên Cảnh quốc là họ đều khá trẻ, không ai quá hai mươi sáu tuổi.

“Đây chính là đại văn hào đã đánh bại Trương Thánh ư?” mọi người thầm nghĩ. “Không ngờ lại trẻ như vậy! tuổi tác chắc không vượt quá ba mươi. Diệp Hồng Tuyết về nước lại thời phong Triệu Khang này. Quả là một nhân tài!”

Diệp Hồng Tuyết nhẹ giọng nói: “Quốc sư đại nhân, bệ hạ và triều thần nước ta đều đang ở trong thành chờ ngài.”

“Vậy chúng ta mau vào thành đi, chớ để bệ hạ và bá quan quý quốc đợi lâu.” Triệu Khang nói.

Diệp Hồng Tuyết cùng Triệu Khang đi đến cửa thành Hoa Kinh.

Vừa vào thành, Triệu Khang đã choáng ngợp trước cảnh tượng vô số binh sĩ xếp hàng hai bên đường. Cuối hàng ngũ là Kim Xa Long, nơi Ngô Như Long đang ngồi.

Văn võ bá quan đứng hai bên, binh lính hai bên quỳ một gối chào đón khi Triệu Khang xuất hiện.

“Cung nghênh Càn Quốc Quốc Sư!”

Trận thế hoành tráng này khiến Triệu Khang không khỏi bất ngờ. Cẩm quân quỳ xuống đất, bách quan nghênh đón cho thấy Cảnh quốc vô cùng coi trọng hội mình lần này.

Ánh mắt lo lắng của Diệp Hồng Tuyết hướng về Triệu Khang. Trận thế càng lớn, nguy cơ Triệu Khang trở mặt càng cao. Nàng bắt đầu lo lắng về việc phải thoái thác lý do như thế nào để bảo vệ Triệu Khang nếu có chuyện không hay xảy ra.

Chương 192 - Điều kiện

Diệp Hồng Tuyết lo lắng tốt độ, trái ngược với vẻ bình thản đến kỳ lạ của Triệu Khang. Khóe miệng hắn nở nụ cười ấm áp, từng bước tiến về phía Kim Xa Long.

Cảnh đế Ngô Như Long, võ đạo đệ nhất cao thủ Cảnh quốc, sở hữu tu vi thâm hậu hơn cả Diệp Hồng Tuyết và thị lực phi thường sánh ngang người phi thường.

Ngay từ khi Triệu Khang bước vào thành, hắn đã chú ý quan sát vị Quốc Sư trẻ tuổi này.

Cùng với sự ngạc nhiên của các quan viên, trong lòng Ngô Như Long cũng dâng trào cảm giác kinh ngạc.

“Thật trẻ tuổi!”

Bên cạnh hắn là Thái tử Cảnh quốc Ngô Quan Hải, thanh niên mặc măng bào vàng sáng, tướng mạo thanh tú toát lên khí chất nho nhã hiền hòa.

“Phụ hoàng, kia chính là Càn Quốc Quốc Sư, Triệu Khang?” Ngô Quan Hải hỏi.

Ngô Như Long gật đầu: “Đúng vậy, đúng là anh hùng xuất thiếu niên. Trẫm mong gặp đã lâu, nay cuối cùng cũng được diện kiến.”

Ngô Quan Hải nở nụ cười ôn hòa, ánh mắt nhìn về phía Triệu Khang tràn đầy vui sướng. Trong thời gian qua, hắn không ngừng nghiên cứu thơ ca của Triệu Khang và hết sức thưởng thức tài năng văn chương của vị Quốc Sư trẻ tuổi này.

Nhất là hai câu thơ cuối cùng trong bài thơ “Đề cúc”, nếu khi đó ta là Thanh Đế, ôm hoa đào nở để Ngô Quan Hải hỏi vị vô cùng.

Nhìn Triệu Khang từng bước tiến vào, các quan viên thu hồi ánh mắt tò mò.

Khi cách Long Đuối hai mươi bước, Triệu Khang dừng lại, khom người hành lễ: “Càn quốc quốc sư, Triệu Khang bái kiến Cảnh Đế thánh thượng.”

Là quan viên Càn quốc và Quốc Sư, Triệu Khang không cần quỳ lạy trước Nữ Đế, đương nhiên cũng không cần quỳ trước Cảnh đế.

Ngô Như Long cười ha hả, vươn tay ra: “Quốc sư không cần đa lễ. Trẫm đã sớm nghe Diệp đại nhân nhắc đến quốc sư, hôm nay rốt cục được gặp một lần, thật sự là làm cho trẫm vừa mừng vừa sợ.”

“Bệ hạ khen sai rồi.” Triệu Khang mỉm cười nói.

Vẻ khiêm tốn của Triệu Khang khiến Ngô Như Long, một vị hoàng đế xuất thân võ phu, càng thêm hài lòng. Người học võ không thể không cuồng nhiệt, nhưng kiêng kỵ nhất chính là kiêu căng ngạo mạn. Triệu Khang tài ba nhưng không ỷ tài ngạo vật, tính cách này rất hợp khẩu vị của Ngô Như Long.

“Người đâu, mang kiệu cho quốc sư đại nhân!” Ngô Như Long ra lệnh.

Một cỗ kiệu chỉ dành cho hoàng tộc Cảnh quốc được nâng lên đặt trước mặt Triệu Khang. Lão thái giám cung kính nói: “Mời quốc sư đại nhân lên kiệu.”

“Làm phiền công công rồi.” Triệu Khang đáp.

Mọi người cùng nhau trở về hoàng cung, đội ngũ nghênh đón mới chậm rãi tản đi.

Vì sự kiện nghênh đón Triệu Khang long trọng hôm nay, thậm chí dân chúng ngoại thành cũng bị cấm túc trong nhà.

Ngồi kiệu đi vào hoàng cung, Triệu Khang được sắp xếp ở điện Thiên Thọ để nghỉ ngơi, chờ đợi truyền triệu.

Trên đại điện.

Ngô Như Long chủ trì hội nghị thường kỳ, hỏi các quan: “Chư ái khanh thấy Triệu Khang thế nào?”

Tể tướng Trần Giai dẫn đầu phát biểu: “Hắn khiêm tốn, lễ phép, như quân tử ôn nhuận như ngọc, quả không hổ là người đã đánh bại Trương Thánh. Tuy thân phận tôn quý là quốc sư, nhưng vẫn có thể tôn trọng thái giám khiêng kiệu, tuổi trẻ nhưng khí độ trầm ổn, không phải người tầm thường.”

Các quan viên khác cũng lần lượt bày tỏ ấn tượng ban đầu tốt đẹp về Triệu Khang.

Trần Giai lại nói: “Đáng tiếc là hắn đã trở thành quốc sư Càn quốc, nếu không, nếu có thể thu nạp vào triều đình ta, ắt sẽ là

điều may mắn cho Cảnh quốc. Việc Càn quốc trọng dụng hần, tương lai ắt sẽ phát triển mạnh mẽ, ta không thể xem thường. Hiện giờ kết minh với Càn quốc chỉ có lợi mà không có hại.”

Hai cha con Ngô Như Long và Ngô Quan Hải đều gật đầu đồng ý. Ngô Như Long cười nói: “Tốt lắm, truyền Triệu Khang đến!”

“Truyền Càn quốc quốc sư Triệu Khang!”

Cuối cùng cũng được truyền triệu, Triệu Khang từ điện Thiên Thọ đi ra, theo chân thái giám dẫn đường đến đại điện triều hội.

Hần hành lễ bái kiến Cảnh Đế một lần nữa, sau đó mới đứng thẳng người.

Ngô Như Long cười hỏi: “Quốc sư lần này đến đây, chúng ta đã biết sơ suất của người. Vậy quốc sư đại diện Càn quốc đến kết minh, mong muốn kết minh như thế nào? Hãy trình bày chi tiết những điểm chính.”

Nghĩ đến những kiến thức lịch sử đã học ở kiếp trước, Triệu Khang mỉm cười nói: “Thiên hạ rộn ràng đều là lợi ích, miếu đường ruồi doanh đều là hư danh. Liên minh đương nhiên là vì lợi ích của hai nước Càn Cảnh.”

“Ồ?”

Ngô Quan Hải không kìm được sự tò mò, nhìn Triệu Khang mà đã sớm ngưỡng mộ từ lâu, cười hỏi: “Quốc sư đại nhân, hiện nay ở bắc địa có bốn nước, Chu mạnh nhất, Tề đứng thứ hai, Cảnh quốc và Càn quốc chúng ta đều tương đối yếu. Nếu hai nước liên minh, e rằng sẽ khiến Đại Chu và Tề quốc không hài lòng, vậy lợi ích từ đâu đến?”

Ngô Như Long cũng không ngăn cản Thái tử đặt câu hỏi. Mặc dù họ đều biết rằng liên minh lần này là điều tốt cho cả hai nước, nhưng lợi ích cụ thể ra sao, có thể nhìn thấy được hay không, nhất thời không ai có thể giải thích rõ ràng.

Vì vậy, họ muốn Triệu Khang giải thích lý do cho việc kết minh.

Triệu Khang bình tĩnh như lão già, không hề tỏ ra hoảng loạn: “Thái tử điện hạ hỏi rất hay. Hiện nay ở bắc địa có bốn nước,

nhưng không có nước nào có khả năng diệt quốc, cũng không có nước nào dám có ý đồ đó. Nếu một nước gặp nguy hiểm, các nước còn lại ắt sẽ liên kết chống lại. Trong tình huống này, nếu Cảnh quốc bị tiêu diệt, xin hỏi mục tiêu tiếp theo của điện hạ là ai?”

Ngô Quan Hải trầm thờ dài. Câu trả lời này, những người có mặt trong điện đều hiểu rõ ràng.

Cảnh quốc tuy mạnh hơn Càn quốc, nhưng cũng có giới hạn. Hơn nữa, nữ binh trên chiến trường thực sự không bằng nam binh.

Nếu không phải nhờ vào truyền thống thượng võ thành phong của Cảnh quốc, e rằng Cảnh quốc còn yếu kém hơn Càn quốc nhiều.

Triệu Khang nói: “Đây chính là lợi ích thứ nhất. Càn quốc và Cảnh quốc không có mâu thuẫn lớn nào, bởi vì đạo lý ‘môi hở răng lạnh’ tin chắc rằng chư vị đều hiểu rõ.”

Trần Giai suy tư một lát rồi hỏi: “Vậy xin hỏi Quốc sư đại nhân, ngoại trừ lợi ích này còn có lợi gì khác?”

Triệu Khang cười nói: “Bắc địa có bốn nước, trong đó Càn quốc và quý quốc là hai nước gần gũi nhất. Từ xưa đến nay, vì tu sửa mà mình tổng không chết già, vì đình chiến mà mình khó chỉ đao binh.”

Nếu Càn Cảnh kết minh, có thể gần thì ngăn cản, xa thì cự tuyệt Đại Chu. Ngoài ra, ta, Triệu Khang, có thể cho bệ hạ và chư vị uống một viên thuốc an thần.”

Mọi người lập tức vênh tai lên lắng nghe.

Triệu Khang nói: “Khoáng mạch Vân Sơn nằm trong phạm vi hai nước Càn Cảnh chúng ta, do hai nước chúng ta cùng khai thác, chia đều lợi nhuận.”

Lời nói vừa dứt, mí mắt của tất cả mọi người đều nháy múa điên cuồng!

Đây chính là lợi ích nhìn thấy được! Một vị quan viên kích động không kìm được hỏi: “Lời Quốc sư nói là thật ư?”

Ngô Như Long thấy vậy liền ho khan một tiếng: “Hắn tốt xấu gì cũng nên ổn định trọng điểm chứ!”

Triệu Khang cười nói: “Đương nhiên là thật. Nữ Đế bệ hạ nước ta đã viết điều này vào minh thư.”

“Chờ hai nước chúng ta khai thác xong, ở bên Tề chúng ta cũng có thể chia cắt, đây là thành ý của Càn quốc.”

Điều này khiến Ngô Như Long cũng có chút phấn khích, nhưng vẫn chưa hết.

Triệu Khang lại nói: “Ngoài ra còn một điểm nữa, ta có một phương pháp có thể luyện sắt luyện thép, dùng phương pháp này luyện thành sắt thép để chế tạo đao kiếm, độ sắc bén vượt xa binh khí hiện tại gấp ba lần.”

“Càn quốc ta đã bắt đầu thí nghiệm, chỉ cần có đầy đủ quặng sắt, binh khí như vậy có thể sản xuất vô hạn lượng. Nếu Càn Cảnh kết minh cũng có thể có được binh khí như vậy.”

Không thể nhịn được nữa!

Ngô Như Long gầm lên trong lòng: “Quốc sư đại nhân, minh thư đâu, trẫm sẽ ký kết minh ước ngay lập tức, cùng quý quốc vĩnh kết đồng hảo!”

Triệu Khang nhếch môi cười. Diệp Hồng Tuyết nhìn thấy nụ cười này, trong lòng bỗng chốc nhảy dựng.

Quả nhiên, Triệu Khang ngay sau đó nói: “Bệ hạ quả quyết, Triệu Khang bội phục. Tuy nhiên, lần này kết minh, Triệu Khang ta cũng có một điều kiện.”

Ngô Như Long vội vàng nói: “Đừng nói một, chính là mười trẫm cũng đáp ứng người!”

“Ta muốn mạng một người.”

Mọi người đều kinh ngạc.

“Ai vậy?”

“Từ Khánh, tam tử của Từ Ninh, Hộ quốc công Cảnh quốc!”

Chương 193 - Dọa

Lời nói vừa dứt, cả triều đình bỗng chốc chìm trong sự kinh hoàng. Ánh mắt mọi người đổ dồn về một người: Hộ quốc công Từ Ninh!

Từ Ninh bàng hoàng, trừng mắt nhìn Triệu Khang. Đầu óc lão bỗng hiện lên câu chuyện mà thằng con mình kể lại cách đây vài ngày. Chỉ biết người đó họ Triệu, không rõ tên.

Trong nháy mắt, lòng Từ Ninh rối như tơ vò, không biết nên làm gì. Con trai mình giam giữ trong đại lao, hóa ra lại là Quốc Sư Càn Quốc!

Đây chẳng phải là muốn mạng già của mình sao!

Từ Ninh không biết nói gì, Thái tử Ngô Quan Hải vội vàng đứng ra, giọng nói vừa cung kính vừa lo lắng: “Quốc sư đại nhân vì sao lại có lời nói kinh hoàng như vậy? Từ Khánh đã đắc tội gì với Quốc sư đại nhân? Quan Hải xin thay mặt đền tội.”

Hộ Quốc Công nhìn Thái tử điện hạ với ánh mắt đầy cảm kích. Không hổ là Thái tử từ trước đến nay luôn nhân hậu.

Triệu Khang thu hồi nụ cười, thản nhiên nói: “Từ Khánh không chỉ đắc tội ta, mà còn là vũ nhục Đại Càn!”

Lời nói này vừa vang lên, khiến cả bá quan văn võ đều cảm thấy bất an.

Ngô Như Long nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết, trong mắt tràn đầy hoang mang, không biết chuyện gì đã xảy ra. Diệp Hồng Tuyết chỉ cúi đầu nhìn mũi chân mình, không biết nên làm gì. Nàng lại một lần nữa chứng kiến bản tính “có thù tất báo” của Triệu Khang.

Nếu ngay từ đầu Triệu Khang đã đề xuất muốn giết Từ Khánh, e rằng với địa vị Hộ quốc công và công lao của Từ Ninh đối với Cảnh quốc, Ngô Như Long và một số đại thần khác sẽ không bao giờ đồng ý.

Nhưng Triệu Khang đã vạch rõ lợi ích của việc kết minh lần này, đồng thời hứa hẹn sẽ cùng chia sẻ khoáng mạch và kỹ thuật chế tạo đao kiếm mới.

Vì vậy, dù Hộ Quốc Công có quyền lực thế nào, những quan viên không ưa Từ Ninh hoặc trung lập đều mong muốn Từ Khánh chết! Để xoa dịu cơn giận của Triệu Khang, tránh cho việc kết minh dang dở.

Lần này, Ngô Quan Hải cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi câu nói “vũ nhục Đại Càn” của Triệu Khang khiến hắn vô cùng lo sợ.

May mắn là hoàng đế vẫn còn, Ngô Như Long do dự một chút rồi hỏi: “Quốc sư, có thể kể lại cụ thể hơn không? Trẫm nhất định sẽ cho quốc sư một công đạo khi biết được đầu đuôi sự việc.”

Triệu Khang nhàn nhã cười một tiếng, không hề tỏ ra bức bối, liền kể lại chuyện mình đến doanh trại Lang Sơn bị Từ Khánh bắt giữ và đánh đập một cách vô cớ.

Nhiều người nhếch mép, nhìn Từ Ninh với ánh mắt thương hại. Con trai thứ ba của Hộ Quốc Công quả thật to gan!

Vài năm trước, hắn ta đã từng muốn cưỡng đoạt Diệp Hồng Tuyết, bị đánh gãy chân thứ ba (tiểu JJ), trở thành thái giám không ra nam cũng chẳng ra nữ.

Lần này còn ác hơn, trực tiếp đánh đập Quốc Sư Càn Quốc một trận rồi nhốt vào đại lao.

Đây chẳng phải là đang tự tìm đường chết sao!

Ngô Như Long tròn tròn mắt nhìn Triệu Khang đang đứng giữa đại điện. Triệu Khang bình tĩnh nói: “Ta cùng Diệp đại nhân đến đây để buôn bán, giải quyết vấn đề sinh lý cho nữ binh quý quốc và kết minh. Không ngờ lại nhận được sự đối xử như vậy. Cảnh Đế bệ hạ, xin hỏi Cảnh quốc còn có vương pháp hay pháp luật?”

Diệp Hồng Tuyết cũng không giả ngây, gật đầu: “Đúng là có chuyện này. Thần nghe nói nên vội vàng đến Lang Sơn đại doanh để cứu Quốc Sư cùng tùy tùng. Khi nhìn thấy Quốc Sư đại nhân đầy thương tích, bị tra tấn, thần đã xử tử ngay những kẻ tham gia thi hành hình. Tuy nhiên, Từ Khánh đã kịp thời trốn khỏi Lang Sơn đại doanh.”

Hộ quốc công Từ Ninh run rẩy, nhìn về phía Triệu Khang. Hắn biết rằng nếu không làm gì để cứu con trai, con trai hắn sẽ chết chắc. Hắn vội vàng nói: “Quốc sư đại nhân.”

”Mời nói.” Từ phản ứng của mọi người, Triệu Khang biết người đàn ông hơn 50 tuổi này chính là cha của Từ Khánh.

Từ Ninh vội vàng nói: “Cầu tử hồn xược dám xúc phạm Quốc Sư đại nhân, lão hủ xin lỗi Quốc Sư đại nhân ở đây. Kính xin Quốc Sư đại nhân tha mạng cho khuyển tử. Lão hủ nguyện bồi thường tất cả cho Quốc Sư đại nhân.”

Lời nói của hắn vô cùng thành khẩn, nhưng Triệu Khang vẫn kiên định lắc đầu, thản nhiên nói: “Tù đại nhân, nếu ta Triệu Khang tự mình đến đây, vậy thì không sao cả, bồi thường cũng được. Tuy ta đã từng trải qua những chuyện bị sỉ nhục thế này, nhưng mà...!”

Triệu Khang lạnh lùng nói: “Ta lần này đến đây là để kết minh. May mắn là lúc ấy ta không mang theo minh thư bên người, mà là để ở hành lý.”

“Nếu sau khi bị Từ Khánh ném vào đại lao, minh thư bị phát hiện, Tù đại nhân, người nghĩ ta Triệu Khang còn có thể đứng ở đây nói chuyện với người ư?”

Từ Ninh im lặng. Hắn rõ ràng biết con trai mình là người như thế nào. Nếu như đúng như Triệu Khang nói, con trai hắn không còn đường sống.

Như vậy Từ Khánh tuyệt đối sẽ xuống tay hủy thi diệt tích, coi như Triệu Khang chưa từng tới.

Làm sai thì phải gánh vác, có chút sai thì không bù đắp được, làm thì phải chịu trách nhiệm.

Triệu Khang từ trong tay áo lấy ra minh thư, nhìn về phía Ngô Như Long nói: “Bệ hạ, minh thư nước ta ngay tại đây, Từ Khánh không chết minh thư này phế bỏ!”

“Quốc sư đại nhân ngàn vạn lần không thể!” một quan viên vội la lên.

Tể tướng Trần Giai im lặng không lên tiếng, lúc này lên tiếng bất kể nói gì cũng phải đắc tội với người khác.

Ngô Như Long thở dài, lại nhìn Hộ Quốc Công Từ Ninh hai bên tóc mai nổi sương vì nước dộc sức cả đời.

Cố gắng cuối cùng: “Quốc sư đại nhân, sự tình nếu đã xảy ra, trăm tự nhiên muốn cho người một cái công đạo, trăm có thể hứa hẹn hôm nay liền đánh gãy Từ Ninh hai chân, để cho hắn vĩnh viễn không cách nào lại rời khỏi phủ đệ một bước.”

“Nhưng thỉnh quốc sư đại nhân lưu lại một cái tàn mệnh, như thế nào?”

Triệu Khang vẫn lắc đầu như trước, quan viên hộ quốc công Từ Ninh nhin không được.

“Triệu Khang ngươi không cần quá được voi đòi tiên rồi, ngươi không phải...”

“Nếu kết minh không thành, ngươi trở về ăn nói như thế nào với Nữ Đế?”

“Ngươi đang dạy ta làm việc à?” – Triệu Khang cười.

Thái tử cùng Cảnh Đế sắc mặt biến đổi lớn, lập tức giận dữ mắng mỏ quan viên kia: “Câm miệng!”

Triệu Khang lại đem lời nói ra: “Triệu Khang ta sở dĩ nói để Nữ Đế bệ hạ cùng quý quốc kết minh, hoàn toàn là bởi vì Diệp Hồng Tuyết Diệp đại nhân.”

“Nếu không, ta Triệu Khang hoàn toàn có thể đi Tề quốc thậm chí là Đại Chu!”

Chúng quan viên sắc mặt một bên, Triệu Khang hừ lạnh nói: “Không phải Càn quốc ta cần Cảnh quốc, mà là quý quốc cần Càn quốc ta!”

“Hôm nay trước hoàng hôn, Từ Khánh không đến trước mặt ta chịu chết, ta liền trở về Càn quốc, mong bệ hạ thứ tội. Tàu xe mệt nhọc, Triệu Khang có chút mệt mỏi, cáo lui.”

“Đứng lại!”

Thấy Triệu Khang muốn rời đi, một người nhin không được nói: “Triệu Khang ngươi không khỏi quá coi thường Cảnh quốc ta như không có gì! Minh này ngươi không ký cũng phải ký, nếu không ngươi đi không ra khỏi tòa đại điện này!”

Triệu Khang cười ha ha: “Ngươi có thể thử xem, Càn Quốc Quốc Sư chết trên đại điện triều hội quý quốc, chắc hẳn cũng là chuyện thú vị.”

“Ta Triệu Khang dám đến sẽ không sợ ngươi uy hiếp, đến lúc đó ngươi hảo hảo xem, xem Nữ Đế bệ hạ có thể hay không dấy binh, đánh hai nước tan thành mảnh nhỏ!”

Đều không có Ngô Như Long cho phép, Triệu Khang liền phát tay áo rời đi, lưu lại quan lại mộng bức.

Đây cũng quá cuồng quá kiêu ngạo!

Chương 194 - Từ Khánh tuyệt vọng

Triệu Khang vừa rời đi, đại diện trong nháy mắt trở nên náo nhiệt.

“Bệ hạ, tên tiểu tử này quá cuồng ngạo, nhất định phải trừng phạt!”

“Đúng vậy, hắn coi thường chúng ta, phải cho hắn nếm mùi đắng cay!”

“Thôi đi, các ngươi tưởng dám giết hắn được sao? Hắn ta chính là Quốc Sư của Càn Quốc!”

“Hành động này chẳng khác nào tuyên chiến với Càn Quốc, chẳng lẽ muốn đánh nhau long trời lở đất hay sao?”

Các quan viên bàn tán xôn xao, nhưng đa số đều im lặng, bởi vì họ đều nhận thấy ánh mắt âm trầm của Hoàng đế vẫn đang nhìn chăm chăm vào Hộ Quốc Công.

Những lão thần này đều biết, bệ hạ đang chờ đợi.

Chờ đợi Từ Ninh tự mình mở lời.

Từ Ninh cũng cảm nhận được ánh mắt sắc bén đằng sau lưng, khiến da gà nổi lên.

Trong lòng hắn tràn đầy do dự, giằng xé, không cách nào bình tĩnh lại.

Cuối cùng, hắn nhắm mắt lại, thở hắt ra một tiếng, xoay người quỳ gối nói: “Bệ hạ! Từ Khánh mạo phạm Càn Quốc Quốc Sư, thậm chí liên lụy Cảnh Quốc, muôn chết không thôi. Thần thỉnh bệ hạ ban cho Từ Khánh tội chết!”

Nói xong, Hộ Quốc Công cả người rã rời ngã xuống đất, như bị rút cạn tất cả tinh thần.

Trong đại diện im bật.

Trong mắt Ngô Như Long có tia sáng lóe lên, nhưng mặt ngoài vẫn bình thản: “Chuẩn tầu. Ban thưởng rượu độc cho Từ Khánh.”

“Tạ bệ hạ.” Từ Ninh đứng dậy cáo lui.

Hai chữ “Hộ Quốc” cho thấy vị trí của lão nhân này trong triều đình Cảnh Quốc, đồng thời cũng thể hiện lòng trung thành của lão đối với đất nước.

Ngô Như Long trong lòng bất đắc dĩ, không biết nên an ủi thân tử của mình như thế nào. Hành động của Từ Khánh lần này quá nghiêm trọng.

Chỉ cần Triệu Khang không tha thứ, hẳn buộc phải giết Từ Khánh.

Cùng lúc đó, Cảnh Đế nhìn Diệp Hồng Tuyết, trong lòng càng thêm nghi ngờ. Chuyện lớn như vậy mà nha đầu này lại không hề báo trước một tiếng.

Từ Ninh vội vã trở về phủ Quốc Công và triệu tập Từ Khánh đến.

“Phụ thân làm sao vậy?” Từ Khánh còn không hay biết đại họa sắp đến, cười hỏi một câu.

Từ Ninh hít sâu một hơi, lúc này mới có sức lực mở miệng: “Vừa rồi, bệ hạ đã ban cho ngươi tử tội.”

Câu nói ngắn ngủi đó như sét đánh ngang tai, vang vọng trong đầu Từ Khánh như tiếng sấm sét.

Hắn cả người cứng đờ, ngay sau đó sắc mặt trắng bệch: “Điều này không thể!”

Từ Ninh chưa xót cười: “Con à, người con giam cầm trong ngục thất ở đại doanh Lang Sơn họ Triệu, tên là Triệu Khang.”

“Hắn là Quốc Sư của Càn Quốc! Lần này đến đây là đại diện cho Càn Quốc đến kết minh!”

Trong nháy mắt, mặt Từ Khánh tái nhợt, giọng run rẩy: “Không, điều này sao có thể!”

Từ Ninh nhắm mắt lại, dường như không muốn nhìn thấy bộ dạng cuối cùng của con trai mình: “Hắn muốn mạng con, vì kết minh với Càn Quốc, con chỉ có thể chết.”

“Không!”

Từ Khánh hét lên một tiếng: “Con không muốn chết! Phụ thân, người cứu con, người nhất định có cách cứu con đúng không!”

Hắn van xin nhìn phụ thân mình, nhưng mà đối phương chỉ nhắm mắt lại, một chữ cũng không nói.

Từ Khánh gào thét: “Hắn làm sao có thể là Quốc Sư Càn Quốc! Hắn sao không nói! Sao không nói cho ta biết!”

“Nếu hắn nói cho ta biết... ta làm sao có thể làm như vậy!”

“Phụ thân, phụ thân, người cứu con, cứu con, mang con đi tìm hắn, ta sẽ cầu xin hắn tha thứ, quỳ lạy hắn cũng được!”

Từ Khánh gần như phát điên, trong lòng Từ Ninh xót xa, mắt rung rung nước mắt.

“Con à, hãy chấp nhận số phận đi. Là cha trước kia quá kiêu căng con trai, mới khiến con có kết cục này.”

“Cha cùng bề hạ đều đã cầu xin Triệu Khang tha mạng cho con, nhưng hắn muốn mạng con!”

“Chết tiệt! Chết tiệt!”

Từ Khánh điên cuồng la hét, hắn không thể hiểu nổi người mà hắn giam cầm trong ngục thất kia, thân phận địa vị lại cao quý đến vậy.

Hắn còn muốn nói gì đó, lúc này thái giám tổng quản đã mang theo thánh chỉ và rượu độc đến.

Từ Khánh thậm chí không quỳ xuống đón chỉ, chỉ nước mắt tuôn rơi, cả người run rẩy nghe thánh chỉ tuyên đọc.

“Từ Khánh, con trai Quốc Công, vô pháp vô kỷ, phạm thượng làm loạn, ban thưởng rượu độc một chén để trừng phạt tội ác...”

Thái giám tổng quản đọc xong thánh chỉ, lạnh lùng nói.

Nhìn chén rượu độc trong khay, Từ Khánh run rẩy tay, bỗng nhiên gào lên: “Không! Ta không muốn chết! Triệu Khang ở đâu, ta muốn gặp hắn!”

“Ai đó cho hắn uống rượu!”

Thấy Từ Khánh như phát điên, thái giám tổng quản quát lạnh một tiếng, lính canh phía sau lập tức xông lên áp chế.

Từ Ninh không đành lòng nhìn cảnh tượng này, chỉ có thể quay lưng lại.

Rượu độc bị mạnh mẽ rót vào miệng, Từ Khánh giãy dụa muốn phun ra, nhưng chỉ trong chốc lát, hắn đã cảm thấy bụng như dao cắt.

Giờ khắc này, trong đầu hắn chỉ toàn là lời Triệu Khang cười nói với hắn trong phòng tra tấn:

“Ta sẽ không chấp nhận với người chết.”

Một lát sau, Từ Khánh hoàn toàn không còn động tĩnh, trong mắt chỉ còn vô hạn hối hận.

Thái giám tổng quản ra lệnh: “Mang thi thể đi, đưa đến trước mặt Triệu quốc sư.”

Hộ quốc công không hề ngăn cản, đây là yêu cầu của Triệu Khang.

Việc ban chết Từ Khánh cũng là do Ngô Như Long và Triệu Khang thống nhất, đối với họ, Từ Khánh chết là điều cần thiết.

...

Tại điện triều, Triệu Khang nhìn thấy thi thể Từ Khánh, thái giám tổng quản nhẹ giọng nói: “Quốc sư đại nhân, bệ hạ đã ban chết Từ Khánh, không biết ngài có hài lòng hay không?”

Nhìn vào đôi mắt đầy hối hận sau khi chết của Từ Khánh, Triệu Khang không hề thương xót, chỉ nhàn nhạt nói:

“Người chết tự nhiên cũng chấm dứt mọi chuyện.”

Thái giám tổng quản lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, dò hỏi: “Vậy không biết quốc sư đại nhân có thể đến đại điện hay không? Bách quan và bệ hạ đều đang chờ ngài.”

Triệu Khang gật đầu, cầm minh thư lần nữa đi đến đại điện. Trong số bách quan, thiếu vắng Hộ quốc công Từ Ninh.

Tuy nhiên, lúc này không ai còn quan tâm đến nỗi đau mất con của Hộ quốc công.

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về Triệu Khang, hoặc là nhìn vào minh thư trong tay hắn.

Ngô Như Long một lần nữa nở nụ cười: “Quốc sư đại nhân?”

“Bệ hạ, nếu điều kiện đã thỏa thuận, vậy thì có thể ký kết minh ước bất cứ lúc nào”, Triệu Khang đáp.

Ngô Như Long vội vàng hỏi: “Quốc sư đại nhân, trăm nghe Diệp đại nhân trước đó nói một số chuyện về ngài, không biết trong minh ước này có thể thêm điều khoản hai nước thông thương hay không?”

“Tự nhiên là được.”

Triệu Khang cười nói: “Trước khi định ra minh thư, nước ta đã cân nhắc kỹ lưỡng mọi việc. Càn Cảnh đồng minh, cộng chống ngoại địch, thông thương trao đổi thị trường,... Nghe nói quý quốc có rất nhiều tang viên, hàng năm đều có lượng lớn vải vóc xuất khẩu.”

“Chỉ cần bệ hạ đồng ý, có thể đưa những loại vải lụa này đến huyện Nguyên Giang nước Càn chúng ta, chúng ta sẽ thu mua tất cả.”

Nghe Triệu Khang nói vậy, mọi người đều có chút phấn khích. Do nam nhiều nữ ít, ngành dệt may ở Cảnh quốc vô cùng phát triển.

Phụ nữ Cảnh quốc rất giỏi may vá, việc Triệu Khang đồng ý thu mua vải lụa là một tin tốt đối với Cảnh quốc.

Ngô Như Long cũng lấy ra minh thư đã chuẩn bị sẵn, đóng dấu ngọc tỷ, trao đổi với Triệu Khang và tuyên bố hai nước chính thức kết minh.

Để ăn mừng, Ngô Như Long lập tức tổ chức yến tiệc khoản đãi Triệu Khang.

Chương 195 - thật đúng là không phải người ăn

Yến hội được tổ chức tại điện triều, văn võ bá quan đều tham dự.

Triệu Khang được mời làm khách, đương nhiên ngồi cùng bàn với Hoàng đế và Thái tử. Cùng đi với Triệu Khang có Tể tướng Trần Giai và Diệp Hồng Tuyết, hai vị Thượng thư trong Lục bộ.

“Hai nước hữu nghị là chuyện vô cùng đáng mừng, lát nữa Quốc sư đại nhân nhất định phải uống nhiều mấy chén!”

Ngô Như Long cười nói, hắn là võ tướng, tự nhiên thích uống rượu.

Triệu Khang cười xã giao: “Dù tửu lượng không tốt, nhưng bệ hạ đã lên tiếng, thần tự nhiên phải tuân mệnh.”

Triệu Khang đây là nói khiêm tốn, thực ra tửu lượng của hắn không hề thấp.

Hơn nữa, rượu ở đây chủ yếu được làm từ trái cây, có vị chua ngọt, chứ không phải rượu gạo nồng độ cao như ở thế giới hiện đại. Do vậy, việc uống một hai cân rượu đối với Triệu Khang không thành vấn đề.

Tuy nhiên, việc sản xuất rượu gạo nồng độ cao vẫn chưa được triển khai vì một số lý do.

Thứ nhất, người thời đại này chưa chắc đã thích loại rượu này, trừ phi họ muốn say khướt. Hơn nữa, rượu gạo có vị cay nồng, những người quen uống rượu trái cây có thể không thích ứng được. Do vậy, việc sản xuất rượu gạo cần được cân nhắc kỹ lưỡng.

Từng món ăn được cung nữ và thái giám lần lượt dâng lên. Nhìn chung, cách chế biến món ăn ở đây khá đơn giản, chủ yếu là hấp, luộc, chiên rán. Đối với Triệu Khang, người có kiến thức ẩm thực phong phú, những món ăn này không khác gì thức ăn cho lợn.

Tuy nhiên, hai vị đại thần bên cạnh lại ăn rất ngon miệng.

Vì vậy, không nên vội vàng hâm mộ những thứ “xuyên không”, bởi vì khẩu vị của mỗi người là khác nhau.

Triệu Khang trước đây có thể thích ứng với những món ăn đơn giản này là do lúc đó hắn quá đói. Sau khi có điều kiện tốt hơn, hắn đã bắt đầu dạy các đầu bếp ở huyện Nguyên Giang cách xào rau.

Do vậy, khẩu vị của nữ đế và Tiêu Huyền Sách cũng trở nên tinh tế hơn.

Ở ngự thiện phòng, Triệu Khang yêu cầu thêm vào vài cái nôi lớn để xào rau.

“Quốc sư đại nhân sao không ăn? Phải chăng đồ ăn không hợp khẩu vị?”

Ngô Quan Hải vẫn quan tâm đến Triệu Khang và lên tiếng hỏi han.

Đối với vị thái tử thanh niên này, Triệu Khang có thiện cảm. Không vì lý do gì khác, chỉ câu nói thay Từ Khánh nhận lỗi kia cũng đủ chứng minh rằng Ngô Quan Hải không phải là kẻ độc ác.

Mặc dù lời nói này có ý lôi kéo Hộ quốc công, nhưng Triệu Khang vẫn trân trọng nó.

Dù sao Ngô Quan Hải cũng là thái tử, có thể nói ra lời như vậy cũng cần có dũng khí.

“Được rồi, vừa rồi ta đã nói nhiều điều hay ho về món ăn, cũng phải để cho mọi người mở rộng tầm mắt, đỡ cho ta bị cho là khoác lác.”

Triệu Khang cười nói: “Vấn đề không phải là đồ ăn không hợp khẩu vị, mà là thứ này ở Càn quốc ta cơ bản không ăn, đây cũng là thức ăn sao?”

Mấy vị quan viên đang gấp thức ăn bỗng sững sờ, liếc nhìn nhau.

Chẳng lẽ Triệu Khang đang mắng họ?

Diệp Hồng Tuyết đỡ trán, lẩm bẩm: “Tên biến thái chết tiệt này không thể nói gì dễ nghe sao? Vừa mở miệng đã đắc tội với người khác! Chẳng lẽ không thấy bệ hạ vừa mới ăn à!”

Nghe lời Triệu Khang, Ngô Quan Hải tỏ ra hứng thú, nghi hoặc hỏi: “Quốc sư đại nhân, ẩm thực của mỗi quốc gia vốn dĩ không giống nhau sao?”

Triệu Khang cười nói: “Đương nhiên rồi! Theo ta, ăn uống là điều thoải mái nhất trên đời, nếu ngay cả ăn uống cũng không khiến ta hài lòng, thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì?”

Nói xong, Triệu Khang từ cổ tay áo lấy ra lọ muối mịn mà hắn luôn mang theo bên mình. Đây là thứ thiết yếu đối với hắn. Bởi vì những quán ăn ở đây thường tiếc dầu tiếc muối, khiến món ăn mất đi hương vị, nên Triệu Khang phải tự thêm gia vị cho vừa miệng.

Thấy Triệu Khang móc ra một cái lọ nhỏ, nhiều quan viên tò mò tiến đến gần.

Ngô Như Long hăng hái hỏi: “Quốc sư đại nhân, đây là thứ gì?”

Triệu Khang đáp: “Đây chỉ là muối, món ngon mỹ vị thì không tính.”

“Muối thì có gì đáng ngạc nhiên đâu?” Một vị quan viên tròn trĩnh mắt.

Thứ này trong nhà họ có cả đồng, còn tưởng là bảo bối gì chứ.

Triệu Khang cười: “Muối của ta và muối của các người không giống nhau.”

Nói xong, Triệu Khang đổ một ít muối ra, nhìn những hạt muối trắng tinh khôi, ngay cả Diệp Hồng Tuyết cũng phải kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy muối mịn.

“Đây là muối? Quốc sư đại nhân không phải nói đùa đấy chứ?” Trần Giai kinh ngạc hỏi.

“Mời các vị nếm thử, rồi sẽ biết ta có nói đùa hay không.” Triệu Khang không hề giải thích thêm.

Ngô Quan Hải dẫn đầu, bỗng thốt lên: “Thật sự là muối!”

“Không đúng, sao lại có muối mịn như vậy, nó không giống muối bình thường chút nào!”

Triệu Khang giải thích: “Đương nhiên rồi, đây là muối mịn được tinh chế từ muối thô mà chúng ta thường dùng.”

“Muối thô có quá nhiều tạp chất và ăn nhiều không tốt cho sức khỏe, vì vậy ta đã tinh chế muối mịn này. Chỉ cần một nhúm nhỏ cũng có thể làm cho món ăn thêm đậm đà.”

“Hiện nay, muối mịn đang được thúc đẩy mạnh ở Càn Quốc, giúp đa dạng hóa cách nấu ăn, không còn bó hẹp trong việc hấp và chiên.”

Triệu Khang nhìn cha con Ngô Như Long với nụ cười: “Xin hỏi ngự thiện phòng của bệ hạ ở đâu?”

Diệp Hồng Tuyết nghi ngờ: “Người muốn xuống bếp?”

“Dù sao cũng phải cho bệ hạ nếm thử thứ gì mới mẻ, chứ không phải chỉ là những món ăn truyền thống.” Triệu Khang cười một tiếng.

Ngô Như Long nghe xong cũng không tỏ ra tức giận: “Được thôi, xem ra trăm hôm nay có phúc ăn món ngon rồi.”

Triệu Khang không cầu kỳ, chỉ xào hai món: thịt xào và thịt kho tàu.

Đường ở ngự thiện phòng không ngon, nên vị thịt kho tàu có phần kém hơn so với bình thường.

Tuy nhiên, khi thái giám mang hai đĩa thịt Triệu Khang làm lên, mùi thơm nức mũi lan tỏa, kích thích vị giác của phụ tử Ngô Như Long.

“Đây là mùi gì, sao lại thơm như vậy!”

“Thịt này đỏ au, nhìn rất ngon miệng!”

“Không thể cưỡng lại được, mùi vị hấp dẫn quá!”

Triệu Khang đưa đĩa cho Ngô Như Long: “Bệ hạ nếm thử xem?”

Ngô Như Long không chần chừ, gấp một miếng thịt kho tàu bỏ vào miệng, nhai chậm rãi lúc đầu, sau đó càng nhai càng nhanh.

Tiếp tục gấp miếng thứ hai mà không nói gì, ăn từng miếng một cách ngon lành.

Không cần bất kỳ lời giới thiệu nào, các quan viên đều nuốt nước miếng khi nhìn thấy hoàng đế há miệng ăn thịt.

Ngay cả Ngô Quan Hải cũng có chút thèm thuồng, nhưng phụ hoàng không lên tiếng nên hắn chỉ đành nhìn.

Chỉ chốc lát, một đĩa thịt kho tàu hai ba mươi miếng đã bị Ngô Như Long “xử lý” sạch sẽ.

Hắn không những không cảm thấy ngán, mà còn có vẻ tiếc nuối.

“Đây quả thực là món ăn tuyệt vời!”

Ăn xong thịt kho tàu, Ngô Như Long mới hướng ánh mắt sang đĩa thịt xào, gấp một đũa đưa vào miệng. Càng nhai càng thấy thơm ngon, nhin không được thốt lên:

“Chết tiệt, Triệu Khang nói không sai, đây mới là món ăn ngon! Truyền lệnh, gọi hết thầy mọi người trong ngự thiện phòng đến đây!”

Văn võ bá quan nuốt nước miếng, há hốc mồm nhìn Ngô Như Long tiếp tục ăn ngấu nghiến. Ngô Quan Hải yếu ớt lên tiếng: “Phụ hoàng...”

“Sao vậy?” Ngô Như Long nhú mày.

Ngô Quan Hải dở khóc dở cười: “Ngài ít nhất cũng để lại cho nhi thần một miếng chứ!”

Một đĩa thịt xào cũng sắp hết.

“Ách... Thái tử, người ăn những thứ khác trước đi. Món này phụ hoàng muốn nếm thử, ăn nhanh quá sẽ không cảm nhận được hết hương vị.”

Chương 196 - Hai nước khác biệt

Hai đĩa thịt do Triệu Khang chế biến đã chinh phục hoàn toàn vị giác của Ngô Như Long, khiến ngay cả Ngô Quan Hải cũng không thể nếm thử được miếng nào.

Ngô Như Long nhìn chăm chăm vào lọ muối nhỏ mà Triệu Khang đặt trên bàn, ánh mắt đầy tò mò.

Cuối cùng, không thể kiềm chế được sự hiếu kỳ, Ngô Như Long lên tiếng hỏi: “Quốc sư đại nhân, hai món ăn ngon kia có phải vì thêm muối nhỏ này mới trở nên tuyệt vời như vậy?”

Triệu Khang mỉm cười giải thích: “Muối nhỏ chỉ là một yếu tố thôi, ngoài ra còn có kỹ thuật nấu nướng và các loại gia vị khác nữa.”

“Ta chế biến hai món ăn này cho bệ hạ nhằm mục đích muốn nói cho bệ hạ biết rằng Càn quốc đang có những biến đổi to lớn, từ việc quốc gia đại sự đến đời sống thường nhật của bách tính.”

“Nếu một quốc gia không thể tiến bộ, thậm chí còn ngừng bước không tiến lên, thì kết cục duy nhất chỉ có thể là diệt vong!”

“Cảnh quốc và Càn quốc ta liên minh với nhau. Chúng ta thay đổi, đồng thời cũng sẽ giúp Cảnh quốc thay đổi. Đây chính là lý do quan trọng nhất mà Triệu Khang ta thúc đẩy hai nước liên minh lần này.”

Ngô Như Long thâm lấp lại những lời của Triệu Khang trong lòng, cảm thấy rung mình sợ hãi. Ánh mắt hắn nhìn Triệu Khang đầy vẻ kinh hoàng.

Người thanh niên này sao lại có thể nhìn thấu mọi chuyện một cách thấu đáo như vậy!

Lòng Ngô Như Long bỗng dấy lên một nỗi sợ hãi mơ hồ. Muối nhỏ, vũ khí có thể trọng thương Diệp Hồng Tuyết... Càn quốc hiện tại đã phát triển đến mức độ nào rồi?

Suốt nửa sau bữa tiệc, Cảnh đế Ngô Như Long liên tục chìm trong suy tư. Triệu Khang quan sát tất cả những biểu hiện này, nhận ra rằng những lời nói của mình đã khiến vị Hoàng đế Cảnh quốc này phải suy ngẫm.

Vì vậy, Triệu Khang không nói thêm gì nữa, mà đợi đến khi yến tiệc kết thúc mới quay trở về chỗ ở đã được sắp xếp để nghỉ ngơi.

Khi Triệu Khang đã đi, Ngô Như Long cho các quan viên lui ra.

Chỉ còn lại Thái tử Ngô Quan Hải, Tể tướng Trần Giai và Diệp Hồng Tuyết cùng sáu vị Thượng thư Lục bộ.

Nhìn Triệu Khang cố ý để lại lọ muối nhỏ trên bàn, Ngô Như Long cầm lấy lọ muối, ngẫm nghĩ và lên tiếng hỏi:

“Các khanh hãy nói cho trẫm biết, ấn tượng của các khanh về Quốc sư Càn quốc hôm nay như thế nào?”

Ngô Quan Hải là người đầu tiên lên tiếng: “Tài năng xuất chúng!”

Đánh giá này không thể nói là thấp. Các vị Thượng thư Lục bộ nhìn về phía Thái tử điện hạ.

“Tiếp tục nói đi.” Ngô Như Long ra lệnh.

Thái tử Ngô Quan Hải nói: “Trước đây, nhi thần chưa bao giờ nghe nói qua muối mịn. So với lời hứa hẹn chia sẻ lợi ích khoáng mạch Vân Sơn của Triệu Khang, muối mịn này cùng với kỹ thuật nấu nướng gọi là ‘xào rau’ mới khiến nhi thần cảm thấy chân động nhất.”

“Phụ hoàng, cùng với các vị đại nhân, các ngài có lưu ý đến lời nói của Triệu Khang không?”

Trần Giai lên tiếng: “Xin điện hạ hãy nói rõ hơn.”

Ngô Quan Hải cảm khái thở dài: “Đúng vậy, câu nói kia đã thể hiện rõ ràng rằng Càn quốc đang trải qua những biến đổi to lớn trên mọi mặt, từ quốc gia đại sự đến đời sống thường nhật của bách tính. Quốc sư Triệu Khang là người thực sự quan tâm đến đời sống của người dân.”

“Tư tưởng của hần không chỉ giới hạn ở việc làm thế nào để giúp Càn quốc trở nên hùng mạnh, mà còn muốn nâng cao đời sống của người dân Càn quốc lên một tầm cao mới. Bản cung luôn cho rằng, giang sơn xã tắc quốc gia phải lấy dân làm gốc, dân giàu mới có thể mạnh lên!”

“Mà Triệu Khang dường như đang làm được điều đó. Nếu hần sinh ra ở Cảnh quốc ta, bản cung nguyện bái hần làm thầy.”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu đồng ý với lời nói của Thái tử điện hạ: “Đúng vậy, thần và Triệu Khang cũng coi như quen thuộc, người này đối với dân chúng bình thường đích xác có tâm tư khác biệt với người khác.”

Ngô Như Long ánh mắt sáng rực: “Chính là như vậy! Cũng không biết Càn quốc bây giờ đã phát triển đến trình độ nào, Diệp Hồng Tuyết!”

“Thần ở đây!” Diệp Hồng Tuyết đáp lời.

Tể tướng và các thượng thư khác đều chăm chú lắng nghe.

Ngô Như Long nói: “Hôm nay hai nước đã kết minh thành công. Vì đại kế quốc gia, trẫm muốn người không tiếc bất cứ giá nào để lôi kéo Triệu Khang.”

“Trong thời đại tranh hùng tranh bá này, kẻ mạnh sẽ sống, kẻ yếu sẽ diệt vong! Người có hiểu không?”

Diệp Hồng Tuyết cúi đầu nghiêm túc nói: “Thần hiểu rõ, nguyện cống hiến sức mình cho Đại Cảnh!”

“Tốt lắm, ngươi hãy đi xuống đi. Hãy dẫn vị quốc sư Càn quốc này đi dạo quanh Hoa Kinh thành của chúng ta. Biết đâu hần tùy tiện chỉ điểm một hai câu cũng có thể giúp Cảnh quốc ta thay đổi.”

“Thần tuân lệnh.”

Diệp Hồng Tuyết đứng dậy rời đi. Ngô Như Long nhìn về phía sáu người còn lại, mỉm cười: “Giờ chỉ còn lại các ngươi. Trẫm cũng không muốn nói thêm gì nữa. Việc kết minh giữa hai nước là một sự kiện trọng đại.”

“Diệp Hồng Tuyết hôm nay đã không còn quyền lực quân sự, chuyện cũ nên bỏ qua, các ngươi cũng nên bỏ qua.”

Năm đó, ba nước liên minh phạt Càn quốc, chính là do những vị quan đại thần trước mặt này đã đưa ra phán đoán sai lầm, dẫn đến việc Cảnh quốc bại dưới tay Tiêu Linh Lung.

Mười vạn binh sĩ hy sinh, đối với Diệp Hồng Tuyết, người yêu thương binh lính như con, làm sao có thể từ bỏ thù hận?

Cứ như vậy, mâu thuẫn giữa hai phe cũng ngày càng gia tăng.

Hơn nữa, tư tưởng nam tôn nữ ti ở Cảnh quốc rất mãnh liệt, Diệp Hồng Tuyết luôn âm thầm chỉ trích điều này.

Vì vậy, mâu thuẫn giữa hai phe không hề giảm bớt theo thời gian mà ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Tuy nhiên, hiện tại Diệp Hồng Tuyết không có quyền lực quân sự, thoát nhìn Tể tướng và đám người kia đã chiến thắng, nhưng lại bởi vì sự xuất hiện của Triệu Khang.

Chỉ cần Triệu Khang có thể mang lại lợi ích to lớn cho Cảnh quốc, địa vị của Diệp Hồng Tuyết ở Cảnh quốc sẽ ngày càng cao.

Đây là kết cục rõ ràng có thể thấy được, cho nên Ngô Như Long mới lên tiếng.

Trần Giai cười nói: “Bệ hạ cũng xem thường chúng thần, việc không đối phó với Diệp Hồng Tuyết là sự thật.”

“Nhưng chỉ cần Cảnh quốc ta có thể cường thịnh lên, chúng ta nhượng bộ thì thế nào?”

Những vị đại nhân còn lại cũng đều nở nụ cười, tất cả đều xuất phát từ mong muốn Cảnh quốc trở nên hùng mạnh.

Ngô Như Long cười ha hả: “Khó trách Tể tướng có thể chống thuyền trong bụng, như vậy trăm yên tâm.”

Mọi người lui ra, chỉ còn lại hai cha con. Ngô Quan Hải suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng nói: “Phụ hoàng, nhi thần mấy ngày gần đây muốn rời cung, tiếp xúc nhiều với Triệu Khang một phen, xem có thể học được gì hay không.”

“Người có ý nghĩ này, là chuyện tốt. Chính như người nói, người này chính là siêu thế đại tài, lúc này cùng hấn giao hảo. Mặc dù nói có hiềm nghi dệt hoa trên gấm, nhưng thế sự vô thường, một khi phát sinh biến hóa gì, người cũng có cơ hội đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.”

Ngô Quan Hải có chút khó hiểu, nghi ngờ nói: “Nhân tài như Triệu Khang, chẳng lẽ còn gặp phải khốn cảnh?”

Ngô Như Long cười một tiếng, trong giọng nói lộ ra sự hòa ái: “Quan Hải a, người còn trẻ, còn chưa thấy rõ. Triệu Khang người này tiến thoái hữu độ, nhưng hấn có một khuyết điểm trí mạng không tính là khuyết điểm.”

“Đó chính là một khi hấn nhận định sự tình, liền sẽ không thay đổi, tỷ như lần này bức chúng ta giết Từ Khánh. Vì phụ có thể khẳng định, hấn tại Càn Quốc triều đường tất nhiên có không ít chính địch.”

Ngô Như Long cười nói: “Càn quốc cùng Cảnh quốc chúng ta bất đồng, Ngô gia chúng ta nguyên bản là người trong giang hồ, năm đó Phù Long chỉ thần đều là giang hồ tông môn hào hiệp, bởi vậy Cảnh quốc chúng ta không giống như những quốc gia khác đều có u ám tính.”

“Thị tộc môn phiệt.” Ngô Quan Hải đưa ra đáp án.

Ngô Như Long gật đầu nói: “Không sai, cho dù là địa vị siêu nhiên như Hộ quốc công Từ Ninh, người cho rằng hấn thật tình nguyện nhìn nhi tử mình chịu chết? Nói cho cùng vẫn là ngay từ đầu Từ Khánh đã phá hỏng quy củ mà người giang hồ coi trọng nhất.”

Trên triều đình này, cho dù khôn khéo như Tể tướng Trần Giai, nói cho cùng vẫn là người giang hồ.

“Nhưng Càn quốc thì chưa chắc, thời gian khai quốc của bọn họ còn lâu dài hơn Ngô gia chúng ta, gia tộc hào môn thâm căn cố đế. Động đến lợi ích của bọn họ, cho dù là nữ đế Tiêu Linh Lung cũng không thể không nhượng bộ.”

“Mà Triệu Khang tài hoa kiến thức, nhất định hẳn sẽ có tranh đấu với gia tộc.”

Ngô Như Long rót lọ muối trong tay ra cười ha hả: “Giống như muối này.”

Ngô Quan Hải hiểu rõ, quyền lực mua bán muối sắt ở các quốc gia khác từ trước đến nay là nắm giữ ở thế gia.

“Cho nên, Cảnh Quốc chúng ta mới là nơi thích hợp nhất với Triệu Khang.”

Chương 197 - khởi sự vấn tội

Thái tử Ngô Quan Hải có chút phản kích, vội vàng hỏi phụ hoàng của mình:

“Nếu là như vậy, phụ hoàng ngài xem chúng ta có thể lưu lại Triệu Khang hay không? Có hẳn ở đây, đại Cảnh của ta tất nhiên có thể rục rờ hẳn lên.”

Ngô Như Long liếc mắt nhìn nhi tử mình: “Việc này không cần gấp, trước hết để cho Diệp Hồng Tuyết đi tiếp xúc với hắn, chúng ta chờ đợi cơ hội là được.”

“Nha đầu này cũng vậy, Từ Khánh chuyện lớn như vậy cũng không báo cho trăm một tiếng, bởi vậy có thể thấy được nàng cùng Triệu Khang quan hệ thập phần vi diệu.”

Ngô Quan Hải cũng không hổ là thái tử, nhất thời hiểu được trong đó cong cong quanh quẩn: “Phụ hoàng là nói, Diệp đại nhân sở dĩ như vậy, chính là đang giúp đỡ Triệu Khang giết Từ Khánh?”

“Không tệ.”

Ngô Như Long ừ một tiếng: “Nếu nàng báo trước cho trăm biết, tùy tiện dùng Quy Tức Công gì cũng có thể khiến Từ

Khánh lâm vào trạng thái giả chết, Triệu Khang hẳn không thông võ đạo tự nhiên cũng nhìn không ra.”

Nói xong Ngô Như Long vuốt chòm râu híp mắt: “Nha đầu này, không phải là coi trọng Triệu Khang chứ?”

Ngô Quan Hải lú lười, nếu thật sự là như vậy, Triệu Khang này cũng quá lợi hại, lại có thể bắt được đệ nhất mỹ nhân Cảnh quốc chúng ta.

“Được rồi, tạm thời như vậy đi, đúng rồi, người đi nói cho ngự thiện phòng một tiếng, để cho bọn hắn hảo hảo nghiên cứu hai món ăn kia Triệu Khang làm ra.”

Ngô Như Long hừ một tiếng: “Một đám tử đại sư phụ còn kém một cái văn nhân, để trăm ăn này nhiều năm như heo ăn, thật sự là đáng chết!”

Thái tử dở khóc dở cười gật đầu đồng ý.

Bên kia.

Triệu Khang vừa đến nơi an bài, Diệp Hồng Tuyết đã đến.

Nhìn sắc mặt không tốt của nữ tử, Triệu Khang sờ chóp mũi, cười nói: “Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

Diệp Hồng Tuyết có chút tức giận nói: “Người lúc trước không thể uyển chuyển một chút, có biết hôm nay trên triều đình có bao nhiêu người động sát tâm với người không?”

“Có thể ở Cảnh quốc làm quan, coi như là quan văn, bản thân đều là hạng người tu vi không tầm thường, người liền thật không sợ chết!”

“Hi, ta đang làm gì vậy?”

Triệu Khang không thèm để ý nói: “Đây không phải là không có vấn đề gì lớn.”

Diệp Hồng Tuyết hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải hộ quốc công minh lý tuân thủ quy củ, người cho rằng người thật đúng là giết được Từ Khánh?”

“Được rồi được rồi, ta hiểu. Lần này đa tạ, không thể không nói không khí quân thần Cảnh quốc quả thật rất tốt. Mọi người đều rất có đạo lý.”

Triệu Khang vội vàng cười một tiếng lôi kéo Diệp Hồng Tuyết ngồi xuống, nhìn hấn cợt nhả một bộ heo chết không sợ nước sôi, trong lòng Diệp Hồng Tuyết cũng có chút bất đắc dĩ.

Cũng may sự tình cuối cùng cũng là quá khứ, bệ hạ cũng hạ mệnh lệnh muốn cùng Triệu Khang làm tốt quan hệ.

Nàng dò hỏi: “Minh thư đã trao đổi, tiếp theo người tính toán làm gì?”

“Đợi một hai ngày chờ đám thuộc hạ của ta ở Lang Sơn thương thế tốt không nhiều lắm, ta sẽ trở về Càn quốc kiến nghị với bệ hạ chuẩn bị khai thác mỏ Vân Sơn.”

Triệu Khang suy nghĩ một hồi rồi nói: “Đến lúc đó các người cần xuất lực.”

Diệp Hồng Tuyết lập tức hăng hái: “Cần phải làm như thế nào?”

Hai nước hợp tác khai khoáng đây chính là chuyện lớn, Triệu Khang nói: “Vây tự nhiên đem Cảnh quốc thợ mỏ cùng với một bộ phận thợ rèn tập hợp lại, mặt khác còn phải có một nhóm số lượng khổng lồ quân đội phụ trách vận chuyển khoáng thạch.”

“Chuyện này cần nhân số phi thường nhiều, ta sau khi trở về sẽ hảo hảo lên kế hoạch một chút, các người chờ tin tức của ta. Đến lúc đó ta bên này sẽ xuất thuốc nổ dùng để khai sơn khai khoáng.”

Thời đại này khai thác mỏ không phải là một điều dễ dàng, sử dụng phương pháp hỏa hoạn, là bề mặt của mỏ nứt nóng mở rộng lạnh co lại nghiền để lấy quặng.

Có thuốc nổ chắc chắn thuận tiện hơn rất nhiều.

Diệp Hồng Tuyết suy nghĩ một hồi, có chút ngượng ngùng mở miệng: “Triệu Khang kia...”

“Muốn nói gì?”

Diệp Hồng Tuyết do dự một chút vẫn nói: “Thuốc nổ kia...”

Triệu Khang liếc mắt: “Việc này cũng không phải ta có thể làm chủ, nếu cho các người, Nữ Đế bệ hạ còn không lột da của ta?”

Diệp Hồng Tuyết trong lòng thở dài, quả nhiên thứ này không phải dễ có được như vậy.

Triệu Khang an ủi: “Yên tâm đi, chỉ cần quan hệ đồng minh của chúng ta không vỡ tan, thuốc nổ sẽ không rơi xuống đầu Cảnh quốc các người a?”

“Thế sự vô thường, ai biết được.” Diệp Hồng Tuyết bất đắc dĩ nói.

Triệu Khang cũng không thêm đề ý: “Vậy đến lúc đó hãy nói.”

Có câu nói thiên hạ đại thế phân cửu tất hợp, hợp cửu tất phân, hắn cũng không biết mình có thể nhìn thấy thiên hạ nhất thống hay không.

Bất quá việc này hắn cũng không quản được, lại càng không muốn quản, chỉ cần giúp đỡ Tiêu Linh Lung bảo vệ tốt Càn quốc là tốt rồi.

Kết minh đã thành, dưới sự đi cùng của Diệp Hồng Tuyết Triệu Khang ở Hoa Kinh chơi hai ngày, trong lúc đó còn có thái tử Ngô Quan Hải tiếp khách.

Vị thái tử điện hạ khiêm tốn này thỉnh thoảng cùng Triệu Khang lãnh giáo một ít chuyện học vấn, làm cho Triệu Khang có chút khổ không thể tả.

Lão tử chỉ là một người chép văn, người cái gì chi hồ giả dã, ta căn bản nghe không hiểu có được hay không?

Bởi vậy thường thường đều là Ngô Quan Hải hỏi lại, Triệu Khang trả lời lác đác không có mấy.

Thật sự bức nóng nảy, liền chép một câu của Mạnh Tử “Dân vi quý, xã tắc thứ quân vi khinh.”

Khiến Ngô Quan Hải nhất thời kinh vi thiên nhân, bội phục sát đất, càng cảm thấy Triệu Khang bất phàm.

Hôm nay, lúc Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết đang đi dạo trên đường, một nhóm cấm quân vội vã chạy tới tìm hai người bọn họ.

Người cầm đầu vừa thấy Diệp Hồng Tuyết liền lập tức quỳ xuống nói: “Diệp đại nhân, bệ hạ truyền triệu thỉnh ngài mau vào cung.”

Diệp Hồng Tuyết không do dự, mang theo Triệu Khang đi thẳng đến hoàng cung.

Trên đường Triệu Khang không khỏi nghi ngờ, vội vàng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Sao mà vội vã như vậy?”

“Chắc là có đại sự gì đó xảy ra.” Diệp Hồng Tuyết đáp.

Đến hoàng cung, Diệp Hồng Tuyết lúc này mới nhớ tới Triệu Khang bên cạnh không thích hợp đi theo, vội vàng tìm mấy thái giám đưa Triệu Khang đến thiên điện chờ.

Sau khi tỏ vẻ áy náy liền đi đại điện, trong lòng Triệu Khang cũng không có khúc mắc gì, chuyện của nước khác người Càn Quốc này tự nhiên không dễ xen vào.

“Vừa lúc phải đi rồi, lát nữa sẽ chào tạm biệt đám người Ngô Như Long.” Triệu Khang tự nhủ.

Trong đại điện.

Diệp Hồng Tuyết khoan thai đến chậm, vừa thấy trên triều đình còn có mấy người lạ, khẽ nhíu mày.

Ngô Như Long ngồi trên long ỷ mỉm cười nói: “Diệp đại nhân đến rồi, mấy vị này là sứ thần Đại Chu và Tề quốc, hôm nay vừa tới nước ta.”

Diệp Hồng Tuyết nhíu mày bình tĩnh nói: “Gặp qua sứ giả. Không biết tới thăm nước ta có chuyện gì?”

Người mặc quan phục Đại Chu cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết: “Diệp đại nhân, Tam hoàng tử điện hạ Lý Mộc Thanh cùng với Hán vương Tề quốc Lưu Hán Long, đến nay vẫn chưa về nước.”

“Diệp đại nhân cùng bọn họ nhập can cùng nhau trở về, chuyện này chỉ sợ phải cho chúng ta một cái công đạo đi?”

Người Tề quốc cũng nói: “Không sai, khoảng cách các người nhập can đã gần hai tháng. Vương thất nước ta giờ phút này lại không rõ tung tích, đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra!”

Diệp Hồng Tuyết bình thản nói: “Nếu như ta nhớ không lầm, nửa tháng trước quý quốc phái người tới hỏi thăm, ta đã viết thư hai phong đem sự tình nói rõ. Ra khỏi Gia Âm quan, ta

Diệp Hồng Tuyết liền cùng bọn hắc mỗi người một ngả trở về đại cảnh.”

“Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long không trở về thì liên quan gì đến ta?”

Hừ, thoái thác chi từ!

Đại Chu Lai Sứ lạnh lùng nói: “Tam hoàng tử là một trong những người thừa kế Đại Chu ta, cùng người rời khỏi Càn quốc, hiện giờ sinh tử không rõ tung tích, người nói không có quan hệ gì với người, là coi Đại Chu ta là hải đồng ba tuổi sao!”

Cuối cùng, hai nước vẫn là tới hung sư vẫn tội, Diệp Hồng Tuyết có chút may mắn vừa mới kịp phản ứng không có mang theo Triệu Khang thượng điện.

Hai mắt nàng mở ra, cả người tràn ra một cỗ khí thế cường đại, nhìn hai người hung sư vẫn tội kia.

“Ta nói không biết chính là không biết, các ngươi có thể làm gì được ta?”

Chương 198 - Diệp Hồng Tuyết chặn thương

Không tiếng động yên tĩnh, không khí giống như ngưng trệ. Lúc này khí thế của Diệp Hồng Tuyết giống như là biển lớn thủy triều lên gợn sóng vạn trượng.

Quan viên trên triều đình phần lớn đều là người học võ, chỉ cảm thấy nội tức trì trệ.

Tể tướng Trần Giai trong lòng cảm thán, võ học của nữ nhân này quả thật sâu không lường được.

Đúng lúc này, Ngô Như Long trên long ỷ đột nhiên nhướng mày, ánh mắt trong nháy mắt trở nên giống như chim ưng nhìn về phía người phía sau Chu quốc cùng Tề quốc hai vị sứ thần.

Một thanh âm khẽ cười một tiếng: “Đều nói Đại Cảnh Diệp Hồng Tuyết, hiệu nữ Vũ Thần, hôm nay vừa thấy quả nhiên là không tầm thường a.”

Trong lúc nghiêm nghị, phảng phất xuất hiện một tòa núi cao vạn trượng, khí tựa như cột bạch ngọc kinh thiên giá hải tử kim xà.

Người nói chuyện chỉ nhẹ nhàng bước ra một bước đứng trước hai vị sứ thần, đã ngăn cách khí thế của Diệp Hồng Tuyết.

“Dù sao Cảnh quốc giỏi võ, Tôn lão đệ vẫn nên cẩn thận một chút.”

Một lão nhân cười một tiếng, cũng bước ra một bước, thành linh khí tức của Diệp Hồng Tuyết đã bị phản chế.

Người dẫn đầu chống lại Diệp Hồng Tuyết một thân hắc y khuôn mặt bình thường, duy chỉ có một đôi mắt nở rộ thần quang khác.

Lão giả hậu phát chế nhân một thân trường bào trắng như tuyết, hai hàng lông mày trắng như tuyết cực dài, khóe miệng mang theo một nụ cười quỷ dị.

Quần thần Cảnh quốc kinh hãi, hai người này tu vi thật sâu!

Sứ thần nước Tề lạnh lùng cười: “Biết Diệp Hồng Tuyết người có công lao tuyệt đỉnh, nhưng hôm nay nếu không cho một lời giải thích, Tề quốc và Đại Chu ta quyết không bỏ qua.”

Trán đã chảy ra mồ hôi mịn màng, thân hình nữ tử lại không thấy dao động như thế nào, khuôn mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

“Ta vẫn là câu nói kia, không biết chính là không biết, người mất không đi tìm, ngược lại đến ta đây muốn giải thích, cho rằng Diệp Hồng Tuyết dễ khi dễ?”

Một chữ cuối cùng rơi xuống, mặt đất trước chân Diệp Hồng Tuyết trong nháy mắt rạn nứt, từng vết nứt lấy Diệp Hồng Tuyết làm trung tâm kéo dài về phía trước.

Giống như là từng con rắn nhỏ uốn lượn quanh co, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tuôn về phía lão giả áo trắng cùng nam tử trung niên áo đen.

Hai người biến sắc, trong nháy mắt bọn họ cảm nhận được một cỗ áp lực cường đại.

Đột nhiên, khe nứt lặng lẽ dừng lại.

Diệp Hồng Tuyết hơi nhắm mắt lại, hai người phía trước bỗng nhiên cảm thấy áp lực buông lỏng, xoay người ánh mắt nhìn về phía chỗ cao, là Cảnh Đế Ngô Như Long cười híp mắt.

Trong lòng hai người đồng thời hiện lên một cỗ cảm giác nguy hiểm. Nếu như nói Diệp Hồng Tuyết cho hai người bọn họ áp lực là cơn sóng dữ vạn trượng, vậy giờ phút này người ngồi ở trên long ý chính là đáy biển vực sâu khó có thể đo lường.

“Hồng Tuyết, hai vị sứ giả chung quy vẫn là khách nhân, hảo hảo nói chuyện.” Ngô Như Long cười nói.

Diệp Hồng Tuyết cúi người: “Thần tuân lệnh.”

Ngô Như Long lại nhìn về phía sứ giả hai nước khẽ cười nói: “Trẫm cùng quân thần Diệp đại nhân mười năm, thông hiểu tính cách, nếu nàng nói không biết, vậy tự nhiên chính là không biết. Nói không chừng Tam điện hạ cùng Hán vương gia đi du sơn ngoạn thủy ở đâu cũng nói không chừng.”

“Quý quốc không bằng lại đi tìm xem?”

Sứ thần Đại Chu nhìn khe nứt trên mặt đất, đột nhiên cười, nhìn về phía Ngô Như Long đúng là nửa điểm không sợ.

“Cảnh Đế bệ hạ, Tam hoàng tử Lý Mộc Thanh rất được Ngô hoàng sủng ái, trước khi đi bệ hạ đã dặn dò qua, lần này vô luận như thế nào cũng phải mang về tin tức của Tam điện hạ.”

“Hôm nay có liên lạc với điện hạ trước khi mất tích, chỉ có một mình Diệp đại nhân. Nếu tại hạ không công mà lui..., ha ha.”

Sứ thần Đại Chu không có hảo ý cười cười: “Vậy Đại Chu ta chỉ sợ cũng chỉ có thể để cho đại quân tìm người, cho dù đem thiên hạ này lật khắp, đó cũng là sống muốn thấy người chết muốn thấy xác!”

Đe dọa! Đây nghiêm nhiên đã là uy hiếp trắng trợn, sắc mặt quần thần trở nên thập phần khó xử.

Lão giả một thân bạch y cũng thản nhiên nói: “Hán vương gia là Tề quốc tông tộc ta, Đại Tề ta cũng sống muốn thấy người chết muốn thấy thi thể. Hôm nay không cho lời giải thích, quyết không bỏ qua.”

“Hai vị đang uy hiếp trẫm?” Ngô Như Long thu lại nụ cười, vẻ mặt trầm xuống.

Sứ giả Tề quốc thản nhiên nói: “Không dám, chỉ là luận sự thôi, nếu hoàng thất quý quốc mất tích, tại hạ nghĩ bề hạ nhất định cũng sẽ sốt ruột.”

Ánh mắt Ngô Như Long buông xuống người quen thuộc hẳn đều biết, đây là đã tức giận.

Nhưng đây chính là hiện thực, Tề quốc cùng Chu quốc vô luận là nước nào cũng không phải Cảnh quốc trước mắt có thể chống lại.

Nếu là đối phương thật sự bởi vậy phát binh áp sát, vậy Cảnh quốc liền nguy rồi.

Diệp Hồng Tuyết bỗng nhiên cười, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

“Tìm Diệp Hồng Tuyết ta đòi là được, nhưng cần thận trên tay cân lượng không đủ!”

“Vậy Tôn Thiên Quan ta thật đúng là muốn thử xem ngươi, nữ tử Vũ Thần này có phải hay không đúng như trong truyền thuyết, vô địch bất bại!”

“Coi như lão hủ Bằng Văn một cái, sẽ không quá khi dễ Diệp cô nương ngươi đi?” - Bạch y lão giả vô sỉ cười.

“Ta Diệp Hồng Tuyết lại có gì sợ? cứ việc cùng lên là được!”

Ngô Như Long nhướng mày, vừa muốn mở miệng.

Sứ thần Chu quốc nhân tiện nói: “Cảnh đế bề hạ, đều nói Cảnh quốc giảng quy củ nhất, chuyện không giải quyết được nắm đầm nói chuyện, vậy chúng ta cứ dựa theo quy củ của quý quốc, chuyện hoàng tử nước ta và vương gia Tề quốc mất tích có liên quan đến Diệp đại nhân.”

“Nếu hai vị tông sư Tôn Bằng không thể có được một lời giải thích, hai nước chúng ta cũng sẽ không dây dưa không ngớt, như thế nào?”

Ngô Như Long trầm mặc, Diệp Hồng Tuyết lúc này nói: “Bề hạ, nếu hai vị sứ thần là hướng về phía thần tởi, vậy thần tự

nhiên phải cho một cái công đạo, thần cũng muốn nhìn một chút Chu Tề hai nước võ phu có bao nhiêu tiến bộ.”

Lúc trước nàng Diệp Hồng Tuyết ngang trời xuất thế, bại hết Cảnh quốc võ phu, đứng hàng Cảnh quốc võ đạo top 3, chỉ ở dưới Cảnh đế Ngô Như Long.

Thanh danh đại huyên, vì bóp chết nàng Chu Tề hai nước không biết phải ra bao nhiêu cao thủ.

Diệp Hồng Tuyết, Tiêu Linh Lung.

Hai vị này võ học cực cao lại am hiểu chinh chiến, cho tới nay chính là Tề quốc Chu quốc tâm phúc đại hoạn.

Ngô Như Long cũng hiểu, hai nước chính là mượn chuyện Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long mất tích gây khó dễ.

Có thể tìm được tung tích của hai người này là tốt nhất, không tìm được cũng phải có cơ hội diệt trừ mối họa tâm phúc Diệp Hồng Tuyết này, nếu không cũng sẽ không mang theo Tôn Thiên Quan và Bằng Văn hai vị tông sư võ học này vào Cảnh quốc.

Nghĩ vậy, Ngô Như Long liếc mắt nhìn Diệp Hồng Tuyết, lúc trước trong lòng hắn đã biết rõ, Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long hơn phân nửa là không còn.

Rất có thể đã chết trong tay người dân.

Đơn giản bởi vì lúc trước Diệp Hồng Tuyết về nước là mang theo trọng thương trở về, hơn nữa chính miệng thừa nhận là bị Càn Quốc gọi là thuốc nổ vũ khí sở thương.

Ngay cả nàng cũng bị thương, vậy Lý Mộc Thanh cùng Lưu Hán Long hai tên phế vật còn có thể rơi xuống sao?

Đế vương tâm tư thâm trầm nhất, nhìn Diệp Hồng Tuyết hôm nay làm sao cũng không nói ra tung tích của Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long.

Ngô Như Long hiểu rõ, hai người này mất tích hẳn là cùng Triệu Khang không thoát khỏi liên quan.

Nghĩ đến Ngô Như Long này thật là đau đầu, mình đây có tính là thay Triệu Khang ngăn cản một kiếp hay không?

Hết lần này tới lần khác, những ý nghĩ này còn không thể nói ra, bởi vì hai nước vừa mới kết minh.

Là đem Triệu Khang đẩy ra, hay là lựa chọn để cho Diệp Hồng Tuyết tự mình tới gánh chịu.

Ngô Như Long cũng không có do dự thản nhiên nói: “Vậy thì như sứ thần mong muốn, nhưng hôm nay qua đi, nếu là lại có sự cố, đừng trách trẫm không khách khí, Cảnh quốc ta mặc dù so ra kém Chu Tề, nhưng cũng có trăm vạn mạng giáp chi sĩ, ngàn vạn võ phu!”

Chương 199 - Một đấu hai

“Vậy thì đa tạ bệ hạ.”

Sứ thần hai nước Chu Tề âm trầm cười, ánh mắt nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết: “Diệp đại nhân mời đi, nghe nói quý quốc có võ viện, chúng ta ở đó muốn một lời giải thích.”

Diệp Hồng Tuyết nhanh chóng rời khỏi đại điện, Tôn Thiên Quan và Bàng Văn Tề Chu hai vị tông sư võ học theo sát phía sau.

Ngô Như Long cũng không nhàn rồi, thản nhiên nói: “Bãi giá võ viện.”

Nghĩ nghĩ, Ngô Như Long đối với thái giám tổng quản nhỏ giọng nói: “Đi thông tri Càn Quốc quốc sư cùng đi võ viện.”

Tên khốn kiếp này, Cảnh Quốc ta thay hấn đỡ tên, hấn cũng đừng nghĩ không đếm xỉa đến!

Cảnh Đế bệ hạ âm thầm nghĩ.

Thái giám tổng quản thấp giọng nói: “Bệ hạ, quốc sư đại nhân và Diệp đại nhân cùng vào cung, đã qua thiên điện chờ.”

“Vậy là tốt rồi, vừa lúc mang theo hấn.” Ngô Như Long nhẹ giọng nói, trong lòng hấn cũng không thoải mái.

Một đám người ra khỏi đại điện, sứ thần hai nước vênh vào tự đắc đi theo người dẫn đường rời đi.

Binh bộ thượng thư đi tới trước mặt bệ hạ, cau mày nói: “Bệ hạ, thần xem thần thái Tôn Thiên Quan và Bàng Văn không

phải cường giả bình thường, Diệp Hồng Tuyết sợ là...”

“Sẽ thua.”

Ngô Như Long không nói gì khích lệ, đơn giản rõ ràng.

Tể tướng Trần Giai nhíu mày: “Bệ hạ biết hai người này?”

“Có điều nghe nói, Tôn Thiên Quan tại Đại Chu kiểm đạo bên trong có thể xếp thứ năm, bây giờ tu vi hẳn là cũng đã đến tam phẩm.”

Bàng Văn lão bất tử này phỏng chừng còn mạnh hơn một bậc, cũng không phải tầm thường.

Ngô Quan Hải nhướng mày, bản thân hẳn cũng học tập võ đạo, nói là văn võ song toàn cũng không quá đáng: “Diệp đại nhân sớm chính là tam phẩm trung tầng cường giả, hai người này nhiều nhất chiến hòa Diệp đại nhân mới đúng chứ?”

Cảnh Đế thở dài một tiếng, nếu là tình huống bình thường tự nhiên như thế, nhưng Diệp Hồng Tuyết trên người có thương tích a.

Nói không chừng chẳng những sẽ bại, còn có thể bị phế.

Có hẳn ở đây, Tôn Thiên Quan cùng Bàng Văn hai người muốn giết người tự nhiên là không có khả năng, hẳn sẽ ra tay.

Nếu đối phương đã nói dùng quy củ của Cảnh quốc để giải quyết chuyện này, đó chính là tồn tại loại tâm tư này.

Lúc này Triệu Khang bị thái giám mang theo đi tới, nhìn thấy nhiều người như vậy nhất thời có chút tò mò.

“Bái kiến bệ hạ.”

Ngô Như Long thu liễm cảm xúc, khẽ cười nói: “Quốc sư đại nhân những ngày này chơi như thế nào?”

“Hoàn hảo, đa tạ quý quốc khoản đãi, ngày mai Triệu Khang liền muốn khởi hành, hôm nay vừa vặn cùng bệ hạ từ biệt.”

Ngô Như Long ha hả cười: “Vậy quốc sư đại nhân đúng lúc, có thể xem một vở kịch trước khi từ biệt.”

Cái này có chút âm dương quái khí, thái độ này để cho Triệu Khang sửng sốt, lão gia hỏa này làm sao vậy?

Ngô Như Long: “Đi một chút đi, quốc sư đại nhân, hôm nay thể nhưng là có nhân phúc, theo trăm cùng đi tới võ viện xem kịch được không?”

“Vây cung kính không bằng tuân mệnh.” Triệu Khang có chút khó hiểu, nhưng Ngô Như Long mời, hắn cũng không tiện cự tuyệt, chỉ có thể ngồi kiệu đi theo bá quan cùng đi tới võ viện.

Cảnh quốc thượng võ thành phong, dân phong nhanh nhẹn dũng mãnh, các nơi thiết lập võ viện giống như là tư thực của các quốc gia khác bồi dưỡng nhân tài.

Nhưng khác biệt chính là, những võ viện này là do triều đình Cảnh Quốc trực tiếp quản lý.

Bởi vì cái gọi là nghèo văn phú võ, không có đại lượng tiền bạc ủng hộ muốn luyện võ luyện ra chút ít thành tựu đến, nằm mơ đi.

Đi tới võ viện, những người không liên quan đều đã bị ly khai.

Triệu Khang đi theo cha con Ngô Như Long đến Quan Võ Đài, vị trí tốt nhất.

Liên nhìn phía dưới có một chỗ thật lớn bạch thạch đài cao, rất giống là long châu trong anime thiên hạ đệ nhất võ đạo hội lôi đài.

Hắn cảm thấy hứng thú nói: “Bệ hạ đây là muốn đánh lôi đài?”

Ngô Quan Hải giải thích: “Quốc sư đại nhân, nơi này không giống với lôi đài luận võ dân gian, sinh tử đài võ viện. Một khi đứng lên tự phụ sinh tử, người thắng mới có tư cách đi xuống lôi đài.”

“Hung dữ như vậy!”

Ngô Như Long thần nhiên nói: “Đây là quy củ giải quyết sự tình của Cảnh quốc chúng ta, gặp phải chuyện không thể giải quyết, lên Sinh Tử Đài nắm đấm định đoạt.”

“Đủ đơn giản, Triệu Khang mở mang kiến thức.” Triệu Khang ha ha cười.

Chỉ thấy xa xa có hai người nhẹ nhàng nhảy từ bên ngoài rơi xuống trên đài, Triệu Khang nơi này tầm mắt vô cùng tốt, có thể thấy rõ dưới đài hết thảy.

Một cái bạch y lão đầu một cái hắc y trung niên, chỉ nhìn cái kia thân hình khí thế chính là cao thủ.

Trung niên áo đen trên tay còn có một thanh trọng kiếm vừa nhìn liền không nhẹ, hấp dẫn lực chú ý của Triệu Khang.

“Bệ hạ, Thái tử, chính là hai người bọn họ muốn luận võ phân sinh tử? Tuổi này không khỏi cũng kém quá nhiều đi.”

Ngô Như Long ha hả nói: “Quốc sư đại nhân đoán sai rồi, là hai người bọn họ một đánh hai.”

“Không biết xấu hổ như vậy?” Triệu Khang nở nụ cười.

Tề tướng bên cạnh bắt chéo chân: “Chỉ cần đối thủ không phản đối, một đánh một trăm cũng được.”

Triệu Khang vui vẻ: “Kẻ ngốc nào ngốc như vậy? Loại chuyện này cũng có thể đáp ứng.”

Ngay sau đó, tên ngốc trong miệng Triệu Khang liền xuất hiện.

Cởi quan phục ra, một thân áo xanh mang giày thêu vân tay mặt trắng, một cây trường thương tinh thiết chống lưng cầm.

Mũi thương sắc bén theo Diệp Hồng Tuyết, trên mặt đất vẽ ra một đường trắng, trong lúc mơ hồ có hỏa tinh nhảy lên.

Tam Thiên Thanh Ti buộc tóc đuôi ngựa cao, khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh lẽo trong đôi mắt tràn đầy quyết tuyệt.

Tư thế oai hùng siêu nhiên, khiến Triệu Khang trong lúc nhất thời ngây dại lại không biết nên nói cái gì!

“Diệp? Diệp đại nhân?”

Triệu Khang kịp phản ứng, trong đầu một đống hỗn độn.

Ngô Như Long ý vị thâm trường nhìn hắn một cái nói: “Đúng, ứng chiến là Diệp đại nhân, hai người kia cầm kiếm là Chu quốc kiếm khách Tôn Thiên Quan, một tay Vô Phong trọng kiếm khai sơn liệt thạch như đánh đậu hũ. Lão nhân áo trắng là Tề quốc thành danh đã lâu đứng đầu cao thủ Bàng Văn.

Người này nghe nói nội lực to lớn như biển, thời thế động thủ mạnh mẽ, giao thủ với hắn không chết cũng tàn.”

Triệu Khang cả kinh: “Này, Diệp đại nhân vì sao phải cùng hai người bọn họ sinh tử chiến?”

“Ai, Diệp đại nhân cũng là tai bay vạ gió a, vậy Chu quốc tam điện hạ cùng Tề quốc vương gia cũng không biết đi đâu, bây giờ còn chưa có về nước.”

Ngô Quan Hải trợ giúp cha mình: “Hoàng thất hai nước mất tích, Diệp đại nhân từng đồng hành với bọn họ. Lúc này không thấy bọn họ chỉ có thể tìm Diệp đại nhân hỏi, nhưng Diệp đại nhân chỉ nói không biết, chọc giận sứ thần hai nước. Cho nên lên Sinh Tử Đài dùng quy củ của Cảnh quốc mà nói.”

“Tháo!” Triệu Khang thốt ra, thần sắc khẩn trương nhìn Diệp Hồng Tuyết.

Thần thái của hắn rơi vào trong mắt Ngô Như Long, Cảnh Đế nhếch môi cười, xem ra mình đoán tám chín không rời mười.

Triệu Khang lúc này phương tắc đại loạn: “Bệ hạ, thái tử. Diệp đại nhân có thể đánh thắng được hai người này sao?”

Ngô Như Long lắc đầu, không đem đáp án trong lòng hắn nói cho Triệu Khang, nếu không Triệu Khang kích động nói ra.

Diệp Hồng Tuyết kia liền trắng lên lời đài này.

Khó mà nói, song phương đều là cao thủ năm phần năm đi.

Mấy vị quan viên cùng thái tử đều theo bản năng nhìn bệ hạ của mình một cái, không biết Ngô Như Long vì sao không nói thật.

Triệu Khang trầm mặc nhú mày, Diệp Hồng Tuyết lợi hại đến mức nào hắn đã tận mắt chứng kiến, sáu mươi cân thuốc nổ đều có thể đỡ được.

Dám cùng nàng phân sinh tử cũng không phải người bình thường, tâm tư của hắn hoàn toàn bị trong sân tác động.

Chỉ thấy Diệp Hồng Tuyết một bước bay lên không thả người vào đài, trường thương trong tay run rẩy vô số lần, trường thương do Tinh Thiết chế tạo lại giống như trường côn bằng sáp trắng bởi vì lực cánh tay của Diệp Hồng Tuyết sinh ra độ cong.

“Đại Cảnh Diệp Hồng Tuyết ở đây!”

Chương 200 - nữ tử vô thần

“Giết!”

Diệp Hồng Tuyết vừa dứt lời, Tôn Thiên Quan lập tức cảm giác được một cỗ khí thế bàng bạc phủ xuống.

Trong mắt hắn sinh ra huyết sắc hưng phấn, một bước mượn lực vọt người lên, áo đen như mực, giống như là một tôn Sát Thần từ trên trời giáng xuống, song cầm trọng kiếm, một kiếm đủ khắc bổ sơn khai thạch, xuống đầu.

Leng keng một tiếng, cho dù Triệu Khang ở trên khán đài cũng cảm giác được một trận hai tai nổ vang.

Cả trái tim nâng lên.

Chỉ thấy trọng kiếm và trường thương va chạm, thân thương bị lực đạo cực lớn ép ra một độ cong kinh tâm động phách.

Ánh mắt Diệp Hồng Tuyết trầm xuống, tay trái một chưởng xếp ở trên cán thương, thân thương tuôn ra một cỗ lực đạo cực lớn, giống như là núi lửa phun trào trực tiếp đem Tôn Thiên Quan chấn ra, ở trên không trung xoay người hai cái mới rơi xuống đất.

Sau khi rơi xuống đất thế nhưng đứng cũng đứng không vững, liền lùi bảy bước, mỗi một bước đều ở trên lôi đài giẫm ra một dấu chân nửa tắc thâm hậu.

“Được rồi!”

Triệu Khang nắm chặt nắm đấm, kim lòng không được kêu lên một tiếng tốt.

Người am hiểu sử dụng loại binh khí như thương trong các võ phu từ trước đến nay lực cánh tay xuất chúng, trọng kiếm của Tôn Thiên Quan tuy rằng cũng cực kỳ không tầm thường, nhưng hiển nhiên khí lực không phải là đối thủ của Diệp Hồng Tuyết.

Triệu Khang trong lòng nghĩ, nhưng hắn thuộc loại người thường xem náo nhiệt, nhưng ở đây quan chiến cũng có không ít người trong nghề.

Vô luận là Cảnh đế Ngô Như Long, hay là Thái tử Ngô Quan Hải, Tề tướng Trần Giai sắc mặt đều có chút lạnh lùng.

Vừa rồi một chút kia, xem ra là Diệp Hồng Tuyết chiếm cứ thượng phong, nhưng chỉ có bọn họ mới biết được.

Diệp Hồng Tuyết dùng hai chiêu mới bức lui Tôn Thiên Quan, điều này cho thấy trong lần va chạm đầu tiên, Diệp Hồng Tuyết cũng không thể hoàn toàn triệt tiêu lực đạo to lớn trên trọng kiếm của Tôn Thiên Quan.

“Xem ra trong cơ thể Diệp Hồng Tuyết quả nhiên có thương thể chưa khỏi hẳn.” Trần Giai trầm nghĩ.

Trong phút chốc Tôn Thiên Quan bị đánh lui, Bàn Văn cường giả đứng đầu Tề quốc nội lực to lớn như biển trong miệng Ngô Như Long ra tay.

Triệu Khang thậm chí cũng không biết hẳn làm sao đi tới trước mặt Diệp Hồng Tuyết, chỉ nhìn thấy liên tiếp thân ảnh màu trắng, hai bàn tay rộng lớn của Bàn Văn liền mang theo khí thế khó có thể địch nổi vỗ về phía Diệp Hồng Tuyết.

Nhìn kỹ lại, Bàn Văn trước chiến lực địa phương, dĩ nhiên vỡ ra một vòng vết nứt, đủ thấy phát lực to lớn.

“Lui ra!”

Diệp Hồng Tuyết lạnh giọng quát, đối mặt Bàn Văn song chưởng, nàng không có ngăn trở, bởi vì đối thủ của nàng là hai người.

Mặc cho Bàn Văn song chưởng đánh lên người, trường thương tinh thiết trực tiếp nện vào trán Bàn Văn.

Trong nháy mắt máu tươi từ trên mái tóc trắng như tuyết tuôn ra, Diệp Hồng Tuyết bay ngược ra, mũi thương điểm địa, thân thương ép đến uốn lượn, lấy trường thương làm điểm tựa ở trên không trung như thanh điều xoay quanh một vòngicorn bỏ một thân cự lực, cứng rắn nuốt xuống một ngụm máu tươi nóng hổi xông lên cổ họng.

Phi thân mà ra, mũi thương như một đầu ngẩng đầu cự long, rít gào chưa từng có từ trước đến nay cùng trọng kiếm của Tôn Thiên Quan va chạm cùng một chỗ.

Song phương đồng chấn, nội tâm Tôn Thiên Quan rung động, nữ tử này rất nhanh nhẹn dừng mãnh, lui về phía sau một chưởng lấy chân lực trọng kích chuôi kiếm cuối cùng.

Thân Huyền Hắc Kiếm tung ra một vòng sóng đánh về phía Diệp Hồng Tuyết, trực tiếp tung bay.

Bàng Văn đầu đầy máu tươi phía dưới ánh mắt hung ác, hẳn không ngờ Diệp Hồng Tuyết lại liều mạng như vậy, cứng rắn tiếp nhận hai tay của mình cũng muốn đánh lui mình.

Lúc này Tôn Thiên Quan đánh tan thể công của Diệp Hồng Tuyết chính là tạo ra một thời cơ tốt cho hắn.

Hắn cũng không có lãng phí song chưởng lật ngược đề cập, khí nuốt bát hoang tứ hải, chưởng sinh vô cùng khí kinh, một cỗ chân khí hồng lưu hướng thiên chấn ra!

Diệp Hồng Tuyết đã sớm nhận ra chân lực hùng hậu phía dưới, xoay người trên không trung, trường thương tựa như nhiễm một tầng thanh quang, từ trên trời giáng xuống, một bước không lùi lấy cường phá cường!

Chân khí hồng lưu cùng chân khí kích động của Diệp Hồng Tuyết trên thương va chạm cùng một chỗ, như thiên lôi nổ vang.

Sinh Tử Đài nơi Bàng Văn đứng thẳng, tắc tắc rạn nứt, lão nhân hai mắt tròn tròn khí như mãnh hổ.

Diệp Hồng Tuyết cầm trong tay mũi trường thương, ngay tại trong tay cấp tốc xoay tròn, lại không thể thương tổn đến hai tay của hắn mấy may.

Đúng lúc này một tia chớp động màu đen đập vào mắt kinh hãi, trong lòng Triệu Khang khẩn trương vừa muốn kêu ra tiếng.

Lại phát hiện một cỗ áp lực khổng lồ phủ xuống quanh thân đúng là nói chuyện cũng nói không nên lời, bên tai vang lên thanh âm trầm ổn của Ngô Như Long.

“Quốc sư đại nhân, võ đạo phân sinh tử tới kỳ phân tâm, Diệp Hồng Tuyết bây giờ còn có thể cùng hai người chống lại là bởi vì nàng tâm không tạp niệm, ngươi nếu lên tiếng, chỉ sợ sẽ làm

cho nàng phân tâm, chết trong tay hai người cũng nói không chừng.”

Áp lực chột biến mất, Triệu Khang hai tay nắm chặt, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm thế cục đột biến trên lôi đài, cũng không dám phát ra nửa điểm thanh âm.

Nhìn Diệp Hồng Tuyết bị Tôn Thiên Quan một kiếm chém bay trên Sinh Tử Đài trượt ra hơn mười mét, hắn chỉ cảm thấy một kiếm này đau nhức như chém vào người hắn.

Diệp Hồng Tuyết không có đem sự tình nói ra, thay hắn gánh xuống lửa giận hai nước Tề Chu!

Ổn định thân hình, lúc này Diệp Hồng Tuyết có vẻ có chút chật vật. Tay phải cầm trường thương bị Bàn Văn chân khí quấy nát, lộ ra cánh tay ngọc trắng nõn, khiến ai cũng không ngờ tới cánh tay mảnh khảnh này lại có thể phát huy ra lực đạo khủng bố như vậy.

Thở ra một cổ huyết khí, phượng mâu liếc ngang thấy Triệu Khang trên đài, hai mắt phiếm hồng.

Nàng chỉ nhìn thoáng qua, rồi quay đầu không nhìn nữa.

Tôn Thiên Quan và Bàn Văn đứng cùng một chỗ, máu tươi giàn giụa, khí thế vẫn không giảm.

Tôn Thiên Quan ánh mắt âm lãnh: “Thật là tốt cho Diệp Hồng Tuyết, một bước không lùi lấy mạnh phá mạnh, phương thức tác chiến bá đạo như thế, đúng là một nữ tử làm cho người ta lấy làm kỳ lạ. Nàng này mạnh như giao long, lúc trước không tin bây giờ không thể không tin.”

“Trong cơ thể nàng có thương tổn, hao tổn chết nàng. Trừ bỏ mối họa tâm phúc lớn này.”

Bàn Văn mỉm cười, nhắc lại chân nguyên, trên đài lại dâng lên một cơn lốc.

Thấy thế Tôn Thiên Quan lập tức hiểu được. Luận nội lực sâu sắc hắn không bằng Bàn Văn, so với thế công mạnh hơn, Bàn Văn lại không bằng hắn. Mà đối thủ Diệp Hồng Tuyết hai điểm này đều ở trên bọn họ, chỉ là hiện tại có thương tích trong người không cách nào phát huy ra toàn bộ thực lực.

Lấy Tôn Thiên Quan hấn liễu mạng với Diệp Hồng Tuyết, Bàng Văn tùy thời mà động, đủ để vây giết Thanh Y Giao Long này!

Hắn không do dự quá nhiều lập tức phối hợp với Bàng Văn khốn sát Diệp Hồng Tuyết.

Trọng kiếm Vô Phong chiêu thể đại lực trầm, trường thương Diệp Hồng Tuyết vũ động, lấy kỹ phá lực thương hoa đầu chuyển đẹp mắt phi thường. Lại giống như Tào Y xuất thủy, chặt chẽ tú mật!

Vẫn do kiếm thể của Tôn Thiên Quan mạnh như thể nào, nhưng thủy chung không phá được một trượng thương vậy kia!

Thấy Tôn Thiên Quan cường công không được, Bàng Văn hét lớn một tiếng song chưởng quét ra cơn lốc sóng dữ, hai đạo chân khí như rồng từ trong tay tuôn ra thương hoa gầm thét oanh về phía Diệp Hồng Tuyết.

Triệu Khang chỉ nghe thấy Trần Giai bên cạnh sâu kín nói: “Địch cường ngô dĩ nhu. Địch nhu ngô dĩ biến. Địch biến ngô dĩ chuyên. Địch chuyên ngô dĩ cường. Bàng Văn này không thể khinh thường a.”

Nhưng mà ngay sau đó đã thấy Diệp Hồng Tuyết cường thể đột biến, thương thức thu lại không có bất kỳ công kích rực rỡ nào, cánh tay thương một đường, Triệu Khang nhất thời chỉ cảm giác được hai mắt một trận đau đớn!

Chỉ thấy Diệp Hồng Tuyết Thanh Y chấn động, đem chân khí toàn thân thu vào trong một thương này, trong nháy mắt phá đi chưởng khí của Bàng Văn, dưới ánh mắt hoảng sợ của Bàng Văn một thương đâm thủng đầu Bàng Văn.

Tốc độ cực nhanh, điện quang hỏa thạch, lôi đình sét đánh một khắc!

Cái đầu to lớn trong nháy mắt nổ tung, sứ thần nước Tề trợn mắt há hốc mồm.

Tôn Thiên Quan vừa kinh vừa chấn, phát hiện máu tươi đỏ sẫm bên môi Diệp Hồng Tuyết, trong nháy mắt hiểu được.

Lúc trước, mỗi một kiếm của hắn, Diệp Hồng Tuyết đều lấy tự thân ngạnh kháng xuống, không có lãng phí nửa điểm nội lực, tùy ý kiếm khí của hắn phá hủy gân mạch trong cơ thể nàng.

Chính là vì một thương này trực tiếp đánh chết Bàng Văn!

Trên đài Ngô Như Long bình tĩnh nói: “Đồng cảnh bên trong không ai có thể tiếp được Diệp Hồng Tuyết tất giết một thương! Thanh y nhiệm huyết cầm thương mà đứng, nữ tử Vũ Thần, người cũng như tên!”

Chương 201 - hai bại câu thương

Thanh y nhuộm máu, trường thương cầm ngược, mặc dù cứng cỏi như Diệp Hồng Tuyết, cho dù nàng làm sao không giống, nhưng cũng không cưỡng chế được thương thế trong cơ thể.

Máu tươi đỏ sẫm theo khoe miệng chảy xuống, nàng lại không đi lau chùi, một đôi phượng mâu một mảnh lạnh nhạt, chỉ là nhìn Tôn Thiên Quan không có động tác, thanh âm mang theo một chút khàn khàn.

“Chỉ còn lại ngươi!”

Tôn Thiên Quan mặc dù khiếp sợ sự cường hãn của Diệp Hồng Tuyết cùng với sự khủng bố của một kích kia, nhưng giờ phút này hắn càng thêm buông lỏng.

Là cường giả cùng cảnh giới với Diệp Hồng Tuyết, hắn nhìn ra được, Diệp Hồng Tuyết giờ phút này đã là nỗ lực hết đà.

Đánh chết Bàng Văn, cái giá phải trả quá nặng nề.

Bản thân Diệp Hồng Tuyết đã có thương thế, lúc trước Tôn Thiên Quan đánh ra hơn mười kiếm, nàng đều không có dùng nội lực bản thân đi triệt tiêu, mà là lựa chọn lấy thân thể cứng rắn tiếp.

Điều này dẫn đến trong cơ thể Diệp Hồng Tuyết lúc này kiếm khí tung hoành, tùy ý tàn phá đan điền nội phủ của nàng.

Dưới hai loại thương thế, Diệp Hồng Tuyết kế tiếp còn có thể sống hay không đều nói, làm sao luận đánh bại Tôn Thiên Quan hắn?

Chính là nghĩ thông suốt điểm này, Tôn Thiên Quan nở nụ cười trở tay cầm kiếm, ngữ khí đùa cợt nói: “Diệp Hồng Tuyết, như vậy tất giết một thương, người còn có thể sử dụng đi ra?”

Diệp Hồng Tuyết cũng không để ý tới loại khiêu khích này, nàng so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ thương thế trong cơ thể mình hơn.

Đột nhiên!

Năm ngón tay siết chặt thân thương, Diệp Hồng Tuyết một thương nâng lên, mũi thương đón lấy mũi kiếm của Tôn Thiên Quan đẩy trọng kiếm ra.

Lại múa trường thương như rồng, quanh thân xoay quanh, thân hình giống như quý phi say rượu, hai chân khoanh đất, một thương đâm lại! Thương nhận lóe ra hàn quang lướt qua mặt.

Tôn Thiên Quan trong lòng đại chấn, liên tục lui về phía sau trên mặt xuất hiện vết thương dài một tấc, phá tướng.

“Đẹp quá!”

Triệu Khang trong lòng điên cuồng kêu lên, thương thuật của Diệp Hồng Tuyết thật sự là tuyệt, cho dù là người thường như hắn nhìn cũng không nhìn được khen ngợi.

Phát lực lúc như mãnh long quá giang khí thế ngập trời, sử dụng kỹ xảo này trong bông tàng châm, thương thuật vẻ đẹp thân thể vẻ đẹp, quả thực chính là nghệ thuật!

Đánh giỏi lắm!

Chiêu này của Diệp đại nhân làm gãy hồng mai, mặc kệ xem mấy lần vẫn cảnh đẹp ý vui như vậy.

Thái tử Ngô Quan Hải thán phục một tiếng, tiện đà lại bắt đầu nói: “Chỉ là hiện tại Diệp đại nhân dùng kỹ xảo thắng Tôn Thiên Quan, cho thấy nội lực của Diệp đại nhân đã không đủ.”

Trên chiến trường khốc liệt, Ngô Như Long quan sát trận chiến: “Nàng phải dồn hết tinh khí thần nội lực vào một đòn duy nhất, tung ra trong nháy mắt. Chỉ có như vậy mới có thể xuyên phá phòng thủ, không gì cản nổi.”

“Sau khi tung ra đòn này, nội lực của nàng sẽ cạn kiệt, bản thân cũng bị thương nặng, thế cục sẽ nghiêng về phía Tôn Thiên Quan.”

Nghe lời nói, Triệu Khang lo lắng, thần kinh căng thẳng.

Trong sân, Tôn Thiên Quan hăng hái tấn công sau khi phá vỡ thế trận, Vô Phong trọng kiếm liên tục chém về phía Diệp Hồng Tuyết. Đúng như lời Ngô Như Long dự đoán, thế trận dần nghiêng về phía Tôn Thiên Quan. Trên cây trường thương tinh thiết của Diệp Hồng Tuyết, vết kiếm chồng chất, suýt nữa tuột khỏi tay.

Tuy nhiên, Diệp Hồng Tuyết vẫn giữ bình tĩnh, đôi mắt sáng quắc không hề nao núng trước hiểm nguy.

Lại đỡ được một đòn, Diệp Hồng Tuyết loạn choạng, trường thương bên tay phải chao đảo, dường như không còn sức cầm nắm.

Tôn Thiên Quan gầm lên, nhận ra đây là cơ hội chiến thắng. Hấn dồn toàn lực, vận công chuẩn bị tung ra đòn quyết định. Huyền Hắc trọng kiếm lóe lên ánh sáng u tối, Trảm Phong Nguyệt - đòn kiếm nguy hiểm như trăng lưỡi liềm lao thẳng về phía Diệp Hồng Tuyết.

Trong ánh mắt kinh hoàng của Triệu Khang, mũi kiếm đâm thủng cơ thể Diệp Hồng Tuyết. Tay trái nàng nắm chặt lưỡi kiếm nhưng không thể cản nổi lực đạo kinh hoàng.

Tôn Thiên Quan hả hê nhìn chiến thắng, nhưng lại ngỡ ngàng trước ánh mắt lạnh lùng của Diệp Hồng Tuyết. Hấn tưởng chừng nàng sẽ gục ngã, nhưng lại không hề nao núng.

Câu trả lời nhanh chóng được hé lộ. Diệp Hồng Tuyết xoay chuyển trường thương bằng tay phải, mũi thương hướng về phía chính mình. Nhanh như chớp, nàng rút đầu thương khỏi lưỡi kiếm của Tôn Thiên Quan và đâm thẳng vào cổ họng hấn trong ánh mắt kinh ngạc tột độ.

Cuối cùng, Diệp Hồng Tuyết tung một cú đâm mạnh vào ngực Tôn Thiên Quan, hất bay hấn ra xa.

Tôn Thiên Quan gào thét, rút mũi thương khỏi cổ, lao điên cuồng về phía Diệp Hồng Tuyết.

Hắn như một con thú hoang đã bị thương, mang theo sát khí ngút trời. Khi cách Diệp Hồng Tuyết chỉ năm bước, hắn ngã gục xuống Sinh Tử Đài, cơ thể mềm nhũn, không còn sức lực.

Ngô Như Long kinh hãi, hai sứ thần Tề - Sở há hốc mồm, không thể tin vào mắt mình. Triệu Khang như phát điên, lao xuống khán đài, máu tươi nhuộm đỏ y phục xanh thẫm.

Diệp Hồng Tuyết vung trọng kiếm, máu tươi bắn tung tóe, hắt văng thanh kiếm ra xa, cắm phập vào cạnh khán đài của sứ thần hai nước.

“Đây chính là lời cảnh cáo của ta Diệp Hồng Tuyết!” - Diệp Hồng Tuyết đồng dặc tuyên bố, rồi không quay đầu, từng bước một bước xuống khỏi khán đài.

Huyết Ấn cố gắng gượng dậy, nhìn Diệp Hồng Tuyết đang tiến về phía mình, nụ cười trên môi nhuốm màu bi thương.

Từ khi bước lên Sinh Tử Đài lần đầu tiên, Diệp Hồng Tuyết đã bộc lộ một khía cạnh hoàn toàn mới.

Triệu Khang gào thét, ôm lấy Diệp Hồng Tuyết đang gục ngã, tim tan nát khi nhìn thấy vết thương dài ngoằn trên ngực nàng.

Thái giám tổng quản vội vã chạy tới, dẫn Triệu Khang đi tìm thái y.

Trên khán đài, Ngô Như Long mỉm cười nhìn hai sứ thần Tề - Sở: “Hai vị, kết quả này có còn hài lòng?”

Sứ thần hai nước nhìn nhau, rồi nhìn thi thể của các cao thủ trên đài, rùng mình sợ hãi.

Sứ thần Sở nói: “Diệp đại nhân quả thật phi thường. Việc này đã kết thúc. Nếu quý quốc không tìm được Tam điện hạ, chúng ta sẽ đi nơi khác tìm kiếm.”

Ngô Như Long gật đầu: “Tốt lắm. Nhưng hãy truyền lại lời ta, nếu còn dám đến quấy phá, Cảnh quốc sẽ không nương tay.”

Lời nói vừa dứt, hai tiếng nổ kinh hoàng vang lên, thi thể Bàng Văn và Tôn Thiên Quan hóa thành bùn thịt, không còn sót lại gì.

Ngô Như Long phủ tay, quay lưng đi, chỉ để lại một câu:
“Cảnh quốc hiệu khách, coi như giúp hai vị võ học tông sư
nhặt xác, không cần tiền!”

Thượng Võ đại cảnh, có nữ tử Võ Thần Diệp Hồng Tuyết.

Và có Vũ Đế Ngô Như Long!

Bên ngoài Thái y viện:

Triệu Khang lo lắng như kiến trên chảo nóng, chỉ biết nhìn các
cung nữ thái giám hồi hải chuẩn bị nước nóng và dược liệu.

Thái giám tổng quản cũng lo lắng không kém. Hắn là cao thủ
nội điện, đã kiểm tra vết thương của Diệp Hồng Tuyết và biết
tình trạng của nàng vô cùng nguy kịch.

Một nữ thái y vội vã chạy ra: “Tổng quản đại nhân, mau mời
bệ hạ đi! Diệp đại nhân sắp không xong!”

Chương 202 - Cảnh Đế thông minh

Trong nháy mắt, Triệu Khang như bị sét đánh, vội vàng bắt lấy
nữ thái y kia: “Đại phu, ngài nhất định phải cứu nàng a! Nàng
không thể chết!”

Nữ thái y giờ phút này cũng rất hoảng hốt, nhìn Triệu Khang
nhanh chóng nói: “Vị đại nhân này, không phải chúng ta
không muốn cứu, Diệp đại nhân nội thương quá nặng, ngoại
trừ bệ hạ có lẽ có thể lấy tu vi bản thân ổn định thương thế của
Diệp đại nhân, hiện tại dược thạch căn bản không có tác dụng
a!”

“Bị thương như vậy sao?”

Thanh âm Ngô Như Long từ phía sau truyền đến, Triệu Khang
vội vàng quay đầu lại chạy tới: “Cảnh Đế bệ hạ mau cứu Diệp
đại nhân!”

Nhìn Triệu Khang phản ứng, Ngô Như Long tâm niệm khẽ
động, trấn an nói: “Quốc sư đại nhân chớ hoảng hốt, đợi trăm
hỏi rõ tình huống. Thái y, Diệp đại nhân đến tột cùng làm sao
vậy?”

Nữ thái y vội vàng nói: “Nội thương của Diệp đại nhân bộc
phát, mấy cỗ nội lực trong cơ thể đang trùng kích gân mạch

quanh thân Diệp đại nhân. Chúng ta căn bản ngăn không được, chỉ sợ chỉ có bệ hạ ngài hao phí một nửa tu vi, mới có thể mạnh mẽ áp chế.”

Nghe xong, ánh mắt mong mỏi của Triệu Khang nhìn về phía Ngô Như Long, trong mắt hắc Diệp Hồng Tuyết là trọng thần của Ngô Như Long. Ngô Như Long hẳn là sẽ không cự tuyệt mới đúng.

Nhưng hẳn không nghĩ tới chính là, Ngô Như Long sau khi nghe xong trên mặt xuất hiện một vết do dự.

Triệu Khang nóng nảy: “Người còn chờ cái gì! Mau cứu người a!”

Ngô Như Long cùng đám người theo sau chạy tới. Thái tử ngẩn ngơ, trợn mắt há hốc mồm nhìn hẳn.

Người này lá gan là thật lớn a!

Ngô Quan Hải vội vàng đứng ra: “Quốc sư đại nhân, Quốc sư đại nhân, người nghe ta nói.”

“Còn nói cái gì, cứu người quan trọng hơn, các người muốn cái gì ta đều cho các người!”

Nếu Diệp Hồng Tuyết cứ như vậy mà chết, Triệu Khang cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Ngô Quan Hải vội vàng nói: “Quốc sư đại nhân, người là văn nhân không biết sự tình võ học, một nửa tu vi không dễ, nhất là ta phụ hoàng bậc này cường giả, tổn thất một nửa công lực ít nhất trong vòng hai năm đều tu luyện trở lại như cũ.”

“Cái này!” Triệu Khang không khỏi sửng sốt.

Ngô Quan Hải tiếp tục nói: “Mà Tề quốc Chu quốc sở dĩ kiêng kỵ Đại Cảnh của ta, nguyên nhân chính là bọn họ không dám đối địch với phụ hoàng ta. Nhìn chung đương kim thiên hạ có tư cách giao thủ với phụ hoàng ta không đủ một tay.”

“Nếu như tổn thất một nửa công lực, một khi sinh biến Cảnh quốc khủng bố sẽ đại loạn a!”

Tể tướng Trần Giai cũng nói: “Đúng vậy, quốc sư đại nhân, không nói nước khác. Trong Cảnh quốc chúng ta cao thủ nhiều

như mây, không ít cao thủ giang hồ hai lòng đều nhìn chăm chăm bệ hạ, nếu tổn thất một nửa tu vi thì quá nguy hiểm.”

Hộ bộ thượng thư nói thẳng: “Bệ hạ cần phải nghĩ lại a, Diệp đại nhân cố nhiên trọng yếu nhưng giang sơn xã tắc càng không cho phép nửa điểm sai lầm.”

“Cũng không biết kia Chu quốc hoàng tử cùng Tề quốc vương gia chết đi đâu, liên lụy Diệp đại nhân!”

“Ai, ai nói không phải đâu, trận chiến này Diệp đại nhân mặc dù thắng, nhưng cũng chỉ có thể nói là lưỡng bại câu thương a!”

Một đám đại thần bắt đầu thôn thức.

Ngô Như Long không nói gì, chỉ âm thầm quan sát Triệu Khang, nghe một tiếng thở dài kia.

Triệu Khang ngẩng đầu lên nhìn Ngô Như Long: “Bệ hạ có thể mượn một bước nói chuyện không?”

Ngô Như Long giật mình lập tức nói: “Mọi người lui ra, thái y đi trước đem hết toàn lực cứu chữa Diệp Hồng Tuyết.”

Trong nháy mắt tất cả mọi người rời đi, chỉ còn lại Triệu Khang cùng Ngô Như Long hai người.

Ngô Như Long nói: “Quốc sư đại nhân có gì muốn nói?”

Triệu Khang trầm giọng nói: “Ta có một vật gọi là chân đạp kéo xe, có thể làm cho tốc độ kéo sợi tăng lên ít nhất ba lần. Ngoài ra còn có một loại gọi là allicin dược phẩm, trị liệu ngoại thương nhiễm trùng có kỳ hiệu!”

“Dùng xi măng tro đến xây thành, chính là trăm chi công thành nỏ tiễn cùng bắn cũng không thương tổn được tường thành mây may!”

“Ta cũng có thể dạy ngươi cách tinh chế muối mịn và cách làm đường từ củ cải đường.”

“Ta có thể hứa hẹn mỗi năm ít nhất cho quý quốc cung cấp một vạn cân thuốc súng đen!”

Ngô Như Long nghe Triệu Khang nói ra những thứ chưa từng nghe qua bao giờ, tim đập điên cuồng! Trong lòng một thanh

âm không ngừng thúc giục: Nói tiếp đi! Nói mau, ngươi còn có cái gì tốt bảo bối! Đều một cỗ não nói ra!

Triệu Khang trầm giọng nói: “Chỉ cần bệ hạ nguyện ý cứu trị Diệp Hồng Tuyết, ta Triệu Khang thề, tương lai những thứ này sẽ cuộn cuộn không ngừng tiến vào Cảnh quốc!”

Ngô Như Long trong lòng vui vẻ nở hoa, nhưng mặt ngoài lại bất động thanh sắc: “Quốc sư đại nhân nói cái gì vậy, Diệp Hồng Tuyết chính là trụ cột của Đại Cảnh quốc ta, trăm há có thể thấy chết mà không cứu? Quốc sư đại nhân về trước, trăm đi xem thương thế của Diệp Hồng Tuyết, chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp cứu chữa.”

“Đa tạ bệ hạ.”

Triệu Khang khom người một lạy, nhưng không rời đi.

Ngô Như Long đi về phía viện Thái y, đẩy cửa ra, xoay người nhìn thoáng qua Triệu Khang suy sụp.

Tiểu tử này vẫn còn non nớt quá, có sợi dây thừng Diệp Hồng Tuyết này, trăm không tin không trói được Triệu Khang ngươi?

Ngô Như Long tâm trạng hân hoan bước vào cứu người, còn ở bên ngoài Thái y viện.

Một đám đại thần cùng thái tử Ngô Quan Hải đứng chung một chỗ, tể tướng Trần Giai tám tấc nói: “Điện hạ, ngài nói bệ hạ có thể thành công sao?”

“Không biết a, bất quá Triệu tiên sinh lúc trước thần thái không giống như là giả vờ, hẳn cùng Diệp đại nhân quan hệ rất nhiên không cạn, nếu không cũng sẽ không gấp thành như vậy.”

Hộ bộ thượng thư cười hắc hắc nói: “Bằng không dứt khoát một chút, để bệ hạ ban hôn, để Diệp Hồng Tuyết này làm bà nương cho Triệu Khang, vậy hẳn còn có thể chạy?”

Trần Giai trợn trắng mắt: “Bệ hạ nói, đối với Triệu quốc sư chỉ có thể giao hảo không thể dùng mạnh, bởi vì cái gọi là quân tử lân chi dĩ phượng, tiểu nhân dụ chi dĩ lợi.”

“Lần này nếu có thể lừa gạt chút chỗ tốt, thì càng chứng minh quan hệ giữa Triệu quốc sư và Diệp Hồng Tuyết.”

Trần Giai cười một tiếng: “Tuy rằng bà nương này tính tình vốn không tốt, nhưng nếu bệ hạ đoán đúng. Như vậy sau này chỉ cần có nàng, Triệu quốc sư sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia.”

“Thái tử điện hạ nghĩ gì vậy?” một quan viên nhìn Ngô Quan Hải như có điều suy nghĩ hỏi.

Người sau nhìn thoáng qua Thái y viện bên trong, “Ta chỉ là lo lắng, nếu Triệu tiên sinh biết chúng ta đang lừa hắn, có thể hay không biến khéo thành vụng?”

“Điện hạ cái này cũng không gọi là lừa gạt, Diệp đại nhân thương thế cũng đích xác chỉ có bệ hạ có thể cứu, chúng ta a bất quá là đem sự tình nói nghiêm trọng một chút thôi, hơn nữa hắn lại không hiểu võ học thượng môn đạo.” thái giám tổng quản cười nói.

Hắn vì sao lại trước tiên chạy tới bên người Diệp Hồng Tuyết mang nàng tới Thái y viện này, Cảnh Đế bệ hạ bày mưu đặt kế mà thôi.

Triệu Khang luôn luôn hãm hại người, lần này không hề nghi ngờ là bị đám võ phu này hãm hại, nhưng mặc dù biết là hố hắn cũng vẫn sẽ nhảy vào.

Một mực ở Thái y viện lớn bên ngoài chờ ba canh giờ, cũng đã đến đêm khuya.

Triệu Khang cũng không rời đi.

Ngô Quan Hải nhìn không nổi, khuyên nhủ: “Triệu tiên sinh, thời tiết lạnh vẫn là trở về nghỉ ngơi đi, nếu phụ hoàng đã ra tay, tin tưởng Diệp đại nhân cát nhân tự có thiên tương, không có việc gì.”

“Đa tạ ý tốt của Thái tử, không có gì đáng ngại, ta chờ ở đây là được.”

Triệu Khang lắc đầu, ánh mắt nhìn phòng bệnh đèn đuốc sáng trưng, trái tim treo lơ lửng vẫn không hạ xuống.

Mà giờ phút này trong phòng bệnh, Diệp Hồng Tuyết kỳ thật đã thức tỉnh, nhìn Ngô Như Long trên ghế ngồi bên cạnh, ánh mắt có chút tối tăm.

Chương 203 - Cảnh Đế giết dây

Nhìn thấy ánh mắt của Diệp Hồng Tuyết, Ngô Như Long dờ khóc dờ cười: “Tốt xấu gì cũng là trẫm cứu ngươi, ngươi làm sao về mặt thất vọng?”

Diệp Hồng Tuyết vội mở miệng, thanh âm có chút suy yếu: “Không có, thần đa tạ bệ hạ.”

“Thôi đi, như thế nào nhìn thấy ngòi ở đây là trẫm mà không phải Triệu Khang, cảm thấy không đáng?”

Ngô Như Long hỏi.

Diệp Hồng Tuyết lắc đầu muốn nói gì đó, Ngô Như Long nói: “Đừng che giấu, ngươi là trẫm nhìn lớn lên, một quyền võ học cũng là trẫm sở thụ, tuy là quân thần càng giống phụ nữ, ngươi có chút tâm tư gì trẫm còn nhìn không ra?”

Nữ tử trẫm mặc, Ngô Như Long nói không sai.

Nàng đích thật là Ngô Như Long nhìn lớn lên, khi đó Ngô Như Long còn chưa lên ngòi, mà là lịch lãm trên giang hồ. Thấy nàng cơ khổ không nơi nương tựa, chỉ có bốn năm tuổi. Trong lòng thương hại liền thu làm đồ đệ mang theo bên người.

Chỉ là Ngô Như Long cũng không nghĩ tới, Diệp Hồng Tuyết võ học thiên phú kinh người như thế, thời gian mười lăm năm tu luyện tới tam phẩm cảnh giới, không ngừng ở trên giang hồ khiêu chiến các đại cao thủ mà chiến thắng.

Sau đó được hần triệu vào cung đình làm quan lấy thân phận nữ tử ở địa vị Đại tướng quân.

Nói hai người là cha con cũng không quá đáng.

Bởi vậy mặc dù không ít đại thần trong triều đều không vừa mắt Diệp Hồng Tuyết, nhưng địa vị của nàng vẫn vững như Thái Sơn.

Ngô Như Long cầm lấy một trái cây gọt vỏ, cũng không nhìn Diệp Hồng Tuyết, tự mình nói: “Triệu Khang lúc này còn đang đứng bên ngoài, sợ dĩ không cho hần vào là bởi vì trẫm có lời muốn nói với ngươi.”

“Mời bệ hạ nói.” Diệp Hồng Tuyết vội vàng nói.

Ngô Như Long: “Là thần tử, người đã có tướng rời xa, đừng vội phản bác.”

Hắn nhìn lướt qua Diệp Hồng Tuyết muốn giải thích, gọt hoa quả trong tay: “Vô luận là chuyện của Từ Khánh, hay là Lý Mộc Thanh cùng Lưu Hán Long bị Triệu Khang giết chết, hai chuyện này đều là quan trọng nhất. Nhưng người lại một chút cũng không tiết lộ với trẫm.”

“Chỉ bằng cái này, chém đầu người cũng không quá đáng.”

Trên mặt Diệp Hồng Tuyết hiện lên vẻ áy náy, nhắm hai mắt lại: “Thần, để bệ hạ thất vọng rồi.”

Ngô Như Long nhẹ giọng nói: “Quân phụ thần tử, từ xưa đến nay đều nói như vậy. Nhưng chân chính có thể làm được bao nhiêu người? Cho nên lần này trẫm rất thất vọng với người.”

Ngô Như Long cười nói: “Ánh mắt của người cũng không tệ lắm, làm sư phụ của người, ta rất hài lòng với người người chọn. Triệu Khang đủ tư cách làm con rể của ta đi.”

“Bệ hạ nói cái gì!”

Diệp Hồng Tuyết mở to mắt đỏ bừng: “Ta và Triệu Khang không có gì.”

“Kỳ quái, vậy người hôm nay tại sao phải ngạnh kháng, tên khốn kiếp chết tiệt này lại đem hảo đồ nhi của ta liên lụy thành như vậy, được!”

“Đồ nhi, người nằm đi. Sư phụ ra ngoài một chương đập chết hắn!”

Ngô Như Long làm bộ đứng dậy, Diệp Hồng Tuyết vội vàng nói: “Bệ hạ không cần!”

“Làm gì? Đau lòng?” Ngô Như Long nghiêng ngẫm cười.

Diệp Hồng Tuyết sắc mặt càng đỏ, vội vàng lắc đầu: “Không phải, hắn là Càn quốc quốc sư, không thể giết, hơn nữa đối với Cảnh quốc ta hữu dụng!”

“Thì ra là như vậy a.”

Ngô Như Long bừng tỉnh đại ngộ: “VẬY xem ra trăm hiểu sai rồi, đoán chừng Triệu Khang cũng chỉ là tương tư đơn phương mà thôi.”

Diệp Hồng Tuyết mộng bức: “Cái..... Cái gì đơn tương tư?”

Ngô Như Long dường như không thèm để ý, gặm một miếng hoa quả đã gọt xong: “Mấy canh giờ trước a, thương thể của người quá nặng chỉ có thể để trăm lấy một nửa tu vì bức ra nội lực còn sót lại trong cơ thể người, chữa trị gân mạch.”

“Triệu Khang vừa nghe, sợ tới mức nói năng lộn xộn. Há mồm chính là cái gì có thể đưa trăm chân đạp xe quay, tinh luyện muối mịn, cái gì tro xỉ mắng tôi gì đó.”

“Đúng rồi còn nói nguyện ý mỗi năm đưa cho trăm một vạn cân thuốc súng đen, theo người nói loại vũ khí này, liền vì để trăm cứu người. không biết còn tưởng rằng là hạ sát lễ đây.”

“Trăm cũng không nói không cứu người a, người là đồ đệ của trăm sao. Bất quá hiện tại xem ra tiểu tử gốc kia là một bên tình nguyện.”

Ngô Như Long thở dài một tiếng: “Từ xưa chữ tình là giết người nhất, không nghĩ tới loại đại tài như Triệu Khang cũng không thể ngoại lệ. Bất quá cũng đúng, đồ nhi tốt, người xinh đẹp như vậy, Triệu Khang tuy rằng không hèn nhất, nhưng tướng mạo vẫn bình thường một chút.”

“Lại nói tiếp lão nhị mấy năm nay đối với người nhớ mãi không quên, như vậy đi, chờ hắn trở về trăm sẽ ban hôn cho hai người các người. Làm vương phi, ta xem ai còn dám tìm người gây phiền toái.”

“Không phải, bệ hạ. Triệu Khang Chân hứa sẽ đưa thuốc súng đen?” Diệp Hồng Tuyết kinh ngạc.

Ngô Như Long chắc một tiếng: “Người quan tâm cái này làm gì, dù sao người cũng không thích hắn.”

“Cái này, thần không nói không thích... Không phải, thần không phải thích hắn!”

Diệp Hồng Tuyết trở nên nói năng lộn xộn ngay cả nói cũng không rõ ràng, cuối cùng nóng nảy kêu một tiếng nhiều năm không có kêu qua xung hô.

Ngô Như Long cười ha ha: “Thế nào? Lộ tẩy rồi sao?”

Diệp Hồng Tuyết không biết nên nói cái gì, một khuôn mặt xinh đẹp hồng nhuận vô cùng, trong lòng không biết là ngượng ngùng hay là cái gì, dứt khoát lựa chọn ngậm miệng không nói.

Ngô Như Long lại thu liễm vẻ cười đùa, kéo ghế nhẹ giọng nói: “Hồng Tuyết, sư phụ cũng không muốn ép người. Người nói đúng đi, nếu người thích Triệu Khang là tốt nhất. Có người ở đây hẳn sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia đối với Cảnh quốc chúng ta.

Người nếu không thích cũng không sao, ta muốn làm Pháp Lai hợp là được.”

Diệp Hồng Tuyết khẽ cắn môi, cuối cùng thở dài: “Ta cũng không biết, tóm lại đối với Triệu Khang, cũng không chán ghét.”

“Tình cảm có thể chậm rãi bồi dưỡng a, tiểu tử này cũng không tệ lắm, có tài hơn nữa nhìn qua cũng là cái sẽ đau người chủ, người nếu là theo hẳn...”

Diệp Hồng Tuyết: “Sư phụ người như thế nào còn nói!”

“Được được được ta không nói, chuyện của thanh niên các người ta không quan tâm.”

Cảnh đế bệ hạ thân thanh khí sáng rời khỏi phòng bệnh, đẩy cửa ra liền thấy Triệu Khang ngồi ở dưới tàng cây lập tức đứng dậy nghênh đón.

“Bệ hạ thế nào?”

Ngô Như Long lại hừ lạnh một tiếng, “Quốc sư đại nhân, người có phải hay không cũng nên cho ta một cái công đạo?”

Triệu Khang trầm mặc, Ngô Như Long thanh âm lạnh lùng: “Lúc trước Hồng Tuyết về nước ta liền phát hiện trên người hẳn có thương tích, nàng nói là bị Càn quốc một loại gọi là thuốc súng đen vũ khí làm bị thương.”

“Bây giờ hỏi tướng lại, người đã thương nàng chính là quốc sư đại nhân đúng không? Như vậy Chu quốc hoàng tử cùng Tề quốc vương gia cũng là chết ở trong tay quốc sư đại nhân?!”

Triệu Khang không phủ nhận khế gật đầu.

Ngô Như Long tức giận nói: “Tốt, người làm chuyện, lại để cho Hồng Tuyết tới gánh, người có biết hay không nàng là đồ đệ trẫm!”

Triệu Khang kỳ quái, mẹ nó đồ đệ người, vừa rồi ta cầu người cứu, người do do dự dự!

Hắn còn chưa nói gì, Ngô Như Long đã hừ lạnh nói: “Nếu không là Hồng Tuyết cầu xin ta không nên trách móc nặng nề với người, việc này tuyệt đối không để yên! Ta còn chưa bao giờ thấy Hồng Tuyết để ý đến nam nhân nào như vậy! Sau này người nếu dám phụ lòng nàng, tổn thương nàng, cho dù hủy mình ước, ta Ngô Như Long cũng sẽ không buông tha người! Nàng tỉnh thì người tự mình đi vào đi.”

Triệu Khang mộng bức, ôi chao không phải như thế nào liền phụ không phụ, thương tâm không thương tâm? Người nha nói rõ ràng a!

Ngô Như Long cũng đã chấp tay sau lưng rời đi, chỉ là trên mặt Triệu Khang không nhìn thấy tràn đầy nụ cười.

Không cần phải nói quá nhiều, thích hợp là được. Trẫm buộc dây đỏ, Triệu Khang người muốn chạy? Không có cửa đâu!

Chương 204 - cùng người đối người

Cảnh Đế sau khi buộc xong dây đỏ liền phủi tay áo rồi rời đi, để lại Triệu Khang ngăn người trước cửa lớn.

Bồi hồi một lúc lâu, Triệu Khang vẫn quyết định đẩy cửa và đi vào trong, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong phòng, Diệp Hồng Tuyết nghe thấy tiếng động, càng lúc càng rõ ràng. Nàng nhớ lại tiếng quát tháo của Cảnh Đế dành cho Triệu Khang trước đó, khiến lòng dạ hoang mang.

Giờ phút này, tâm trí Diệp Hồng Tuyết rối bời như ma, không biết nên làm gì. Nàng vội vàng nhắm mắt lại giả vờ như đã chết.

Triệu Khang đứng ở cửa phòng bệnh, do dự không dám tiến vào. Hắn không biết nên đối mặt với Diệp Hồng Tuyết như thế nào.

Phân tình cảm này thật sự quá nặng nề, đè nén khiến hắn gần như không thể thở nổi.

Nhìn về phía trong phòng bệnh, Triệu Khang nhìn thấy một bộ thanh sam nhuộm đỏ bởi máu tươi, đến mức gần như không còn nhận ra màu sắc vốn có.

Trong đầu Triệu Khang hiện lên hình ảnh Diệp Hồng Tuyết liều mạng chiến đấu trên Sinh Tử Đài, khiến trái tim hắn rung động.

Không biết làm thế nào để vào phòng bệnh, Triệu Khang đành ngồi xuống chiếc ghế mà Cảnh Đế từng ngồi trước đây, nhìn Diệp Hồng Tuyết sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt trên giường bệnh.

Trong lòng Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm.

“Nàng ngủ rồi sao?” Triệu Khang tự hỏi.

Vừa rồi Ngô Như Long hình như đã nói Diệp Hồng Tuyết đã tỉnh, nhưng như vậy cũng tốt.

Nếu không, Triệu Khang thật sự không biết nên đối mặt với nàng như thế nào.

Triệu Khang kéo ghế lại gần giường, để mình gần Diệp Hồng Tuyết hơn. Hai mắt hắn phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp nhưng đầy yếu ớt của nàng.

Diệp Hồng Tuyết thật đẹp, đẹp đến rung động lòng người.

Lông mày nàng như núi xa ẩn chứa phong cảnh vô hạn, khuôn mặt ngọc ngà trong suốt, cùng với đôi môi son đã ba lần chạm vào môi hắn.

Bất kể Diệp Hồng Tuyết nghĩ gì, Triệu Khang cũng không hiểu vì sao nàng lại đối xử với hắn như vậy.

Nàng sẵn sàng liều mạng trên Sinh Tử Đài nhưng lại không nói ra sự thật. Triệu Khang rõ ràng biết mình nợ người phụ nữ trên giường bệnh này, nhưng không biết nợ bao nhiêu.

Theo bản năng, Triệu Khang nắm lấy bàn tay trái của Diệp Hồng Tuyết, nơi quấn một vòng băng gạc.

Đó là lúc Tôn Thiên Quan tung ra nhát kiếm cuối cùng, Diệp Hồng Tuyết đã dũng cảm dùng tay đánh bật thanh kiếm sắc bén.

Nếu không có hành động đó, nhát kiếm chí mạng kia đã đâm thủng trái tim nàng.

“Nhát định là rất đau, phải không?” Triệu Khang hỏi, nhớ lại cảnh tượng đó.

Hắn không biết mình đang hỏi ai, Diệp Hồng Tuyết hay chính bản thân. Lông mày Diệp Hồng Tuyết khẽ rung động, nhưng Triệu Khang không hề nhận ra.

Triệu Khang than nhẹ một tiếng và lẩm bẩm:

“Giá như nàng là người Càn quốc...”

Lời nói này khiến Diệp Hồng Tuyết tức giận đến mức suýt nữa không kiềm chế được mà đá văng Triệu Khang.

Lão nương đều làm nhiều như vậy, chẳng lẽ chỉ vì là người Cảnh quốc mà khiến vương gia không vui?

Ngay sau đó, Triệu Khang lên tiếng:

“Nói như vậy, cho dù lừa gạt cũng phải lừa nàng về nhà làm vợ. Muốn lừa nàng từ Cảnh quốc sang Càn quốc, e rằng có

chút khó khăn.”

Tức giận trong lòng Diệp Hồng Tuyết thoáng chốc tan biến.

Nàng hoang mang tự hỏi, liệu Triệu Khang có thực sự quan tâm đến mình?

Triệu Khang cất tiếng nhẹ nhàng, như sợ đánh thức Diệp Hồng Tuyết:

“Ta không hiểu vì sao nàng phải làm vậy, nhưng ân tình này thật sự quá lớn khiến ta không biết phải làm gì để đền đáp.”

“Ta biết nàng sẽ không rời khỏi Cảnh quốc, nhưng hãy yên tâm. Chỉ cần nàng ở đây, Cảnh quốc chính là ngôi nhà thứ hai của ta. Ta có tất cả, và cũng sẽ dành cho Cảnh quốc.”

“Ta nghĩ vậy hẳn sẽ khiến nàng vui lòng? Cảm ơn nàng, Hồng Tuyết. Triệu Khang này đời này tuyệt đối sẽ không phụ bạc nàng!”

Triệu Khang nhẹ nhàng hôn lên bàn tay quăn băng gạc, rồi đặt nó trở lại trong chăn, rón rén đứng dậy.

Sau khi xác định Triệu Khang đã rời đi, Diệp Hồng Tuyết mới mở mắt. Tim nàng đập thình thịch, hai má nóng bừng.

Đang lúc nàng muốn hít thở một hơi, Triệu Khang lại quay trở lại. Hắn cầm bút mực đi tới bàn, trải giấy ra và bắt đầu viết như có thần.

Triệu Khang viết tất cả những gì mình nghĩ ra.

Diệp Hồng Tuyết lặng lẽ mở mắt, nhìn Triệu Khang múa bút thành văn. Trong lòng nàng dấy lên một cảm xúc kỳ lạ.

“Hắn thật tuấn lãng!”, Diệp Hồng Tuyết thầm nghĩ.

Cả đêm đèn đuốc sáng trưng, Triệu Khang cũng không ngủ, miệt mài viết trên trang giấy.

Tuy chữ viết của Triệu Khang không đẹp lắm, nhưng vẫn có thể nhận ra.

Sáng hôm sau, Ngô Như Long đến Thái y viện, nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết nhắm mắt giả vờ ngủ.

Ngô Như Long thầm cười trong lòng. Hắn nghĩ Diệp Hồng Tuyết hẳn là không ngủ nhiều đêm qua.

Ngô Như Long quay sang Triệu Khang và nói:

“Thái y nói rằng quốc sư đại nhân đã thức trắng đêm qua.”

Triệu Khang buông bút, trên mặt không hề lộ vẻ mệt mỏi.

Hắn đưa cho Ngô Như Long mười trang giấy đã viết xong và nói:

“Bệ hạ, đây là một số đề xuất và biện pháp liên quan đến quy hoạch thành trì của bệ hạ mà ta đã viết.”

“Đây là những gì ta đã học được khi ở Càn Quốc. Nó không hoàn toàn chính xác, nhưng có thể là một hướng đi cho bệ hạ.”

“Ngoài ra, những thứ ta đã hứa với bệ hạ sẽ được ta lần lượt đưa đến Cảnh quốc, cùng với một số nhân tài trong lĩnh vực này. Hy vọng bệ hạ sẽ không coi thường họ.”

“Công nghệ công nghiệp không phải là điều quan trọng nhất. Quan trọng là sự lan truyền của các ý tưởng. Thời gian sẽ san bằng mọi khác biệt về công nghệ.”

Ngô Như Long vội vàng nhận lấy những trang giấy Triệu Khang viết, hí hửng như nhặt được báu vật.

Hắn thầm nghĩ: “Tiểu tử này cuối cùng cũng chịu chia sẻ bí kíp! Quả không uổng phí dây đỏ ta buộc cho hắn tối hôm qua!”

Ngô Như Long nhìn Diệp Hồng Tuyết đang ngủ, trong lòng dấy lên một cảm xúc băng khuâng khó tả.

“Còn một chuyện khác, ta muốn bàn bạc với bệ hạ”, Triệu Khang nói.

Ngô Như Long đang rất phấn khích:

“Quốc sư đại nhân cứ nói, vạn sự đều có thể thương lượng.”

Triệu Khang nói:

“Ta muốn dùng một loại lương thực có thể sản xuất mỗi mẫu đạt tới gần ngàn cân, đổi lấy Diệp Hồng Tuyết từ bệ hạ.”

Ngô Như Long suýt nữa không tin vào tai mình:

“Người nói gì? Mỗi mẫu sản lượng ngàn cân! Đó còn là lương thực sao? Cỏ cũng không mọc nhiều như vậy!”

“Thực sự là có thể ăn được!”, Triệu Khang khẳng định.

Ngô Như Long suýt nữa bật thốt lên.

Nhưng vẫn cố kìm nén, nghi ngờ nói:

“Người muốn dùng lương thực đổi lấy Diệp Hồng Tuyết?”

Trong mắt Triệu Khang hiện lên nụ cười ôn hòa:

“Ta muốn mang nàng về Càn quốc làm thê tử của ta. Đừng nghĩ lung tung!”

Ngô Như Long nghe vậy liền bật cười:

“Tiểu tử muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã? Lão phu sao có thể cho người cơ hội này!”

Diệp Hồng Tuyết trên giường bệnh thâm kinh hãi.

Ngô Như Long nói:

“Cái này không được, sao có thể dùng vật phẩm để đổi người? Hơn nữa nha đầu Hồng Tuyết cũng sẽ không đáp ứng.”

Triệu Khang nhìn Diệp Hồng Tuyết đang ngủ và nói nhỏ:

“Nàng hiện tại đang ngủ và không biết gì, bệ hạ chỉ cần ban một đạo thánh chỉ là xong.”

“Đây không phải là lừa người sao?”, Ngô Như Long lắc đầu kiên quyết.

Triệu Khang tắc lưỡi:

“Cái này sao có thể gọi là lừa người? Tối hôm qua ngài cũng nói ta không nên phụ lòng nàng, ta đây không phải là đang theo đuổi tình yêu của mình sao? Bệ hạ ngài nên ủng hộ mới đúng.”

Ngô Như Long lắc đầu:

“Không được, không được, chuyện này phải hỏi qua ý kiến của bản thân nàng. Người không biết à, Hồng Tuyết ta từ nhỏ nhìn lớn lên, đừng nhìn nha đầu này ngày thường lạnh lùng như băng sơn, trên thực tế có thể mang thù.”

“Nổi đóa lên trăm cũng dám đánh, trăm hiện tại tổn thất một nửa tu vi, một hai năm tu vi không còn, nàng nếu khôi phục lại biết ta cứ như vậy đem nàng bán cho người, vậy còn được?”

Diệp Hồng Tuyết trên giường bệnh mòng bức nghĩ:

“Khi nào thì tu vi của ngài mới hồi phục bình thường cần một hai năm thời gian dài như vậy?

Chương 205 - thỏa thuận

“Người nói có được không? Lấy có nhiều như vậy làm gì? Bệ hạ cứ giao người cho ta, những thứ khác ta tự mình làm.”

Triệu Khang liếc mắt xem thường, Ngô Như Long dờ khóc dờ cười, nhưng hẳn tuyết đối sẽ không bán Diệp Hồng Tuyết cho Triệu Khang như vậy.

Có Diệp Hồng Tuyết ở đây, chỉ cần quan hệ giữa Triệu Khang và nàng không tan vỡ, tương lai Cảnh Quốc muốn cái gì cũng dễ mở miệng.

Nhưng nếu cứ như vậy để Triệu Khang mang người đi, tương lai có thể khó mà nói.

Hắn định mở miệng thì một tiếng ho làm gián đoạn hai người.

Vội vàng quay đầu nhìn lại, thì ra là Diệp Hồng Tuyết “tĩnh”.

Triệu Khang vội vàng tiến lên phía trước, kinh hỉ nói: “Người tỉnh rồi, mặt sao lại đỏ như vậy?

Ngô Như Long cũng đã đi tới, vui vẻ nói: “Trẫm chỉ là dùng nội lực đem thương thế trong cơ thể Diệp đại nhân ngăn chặn, phối lấy trị thương được an dưỡng, có thể nhanh như vậy liền tốt?”

Diệp Hồng Tuyết lần nữa cảm ơn Ngô Như Long, mới nhìn về phía Triệu Khang Cường giả bộ bình tĩnh nói: “Không cần lo lắng, khá hơn một chút, người vừa mới cùng bệ hạ nói cái gì đây?”

“Ách..... Không nói gì, chỉ là cho bệ hạ một ít đề nghị mà thôi.”

Lúc này Diệp Hồng Tuyết tỉnh, hẳn cũng không dám nói cái gì dùng khoai lang đổi người, Ngô Như Long ở bên phá đám nói: “Ai không phải chứ?”

“Bệ hạ, tại hạ vừa mới nghĩ tới, còn có vài thứ không có hoàn thiện, nếu không người trước đem những sách lược này cho ta, ta lại hảo hảo tinh tấn một chút?”

“Tiểu tử, dám uy hiếp ta!”

Ngô Như Long trong lòng ha hả cười một tiếng, không phá đám tùy tiện lừa gạt hai câu.

Thấy vậy Triệu Khang mới yên tâm, nhìn Diệp Hồng Tuyết có chút cổ quái, trong lòng thở dài: “Người nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa ta sẽ đến thăm người.”

“Khi nào người trở về Càn quốc?” - Diệp Hồng Tuyết đột nhiên hỏi.

Triệu Khang do dự một chút, vẫn nói: “Chỉ mấy ngày nay thôi.”

Nếu đổi lại là ngày thường, dù thế nào Triệu Khang cũng phải đợi đến khi vết thương của Diệp Hồng Tuyết khỏi hẳn mới có thể trở về.

Nhưng hiện tại Càn Quốc, Nữ Đế bệ hạ còn chờ hần mang mình thư về, mặt khác, đám người Tiêu Huyền Sách nơi đó hần cũng phải trở về nhìn, miễn cho tên ngốc này làm ra chuyện to gì.

Không có biện pháp, đám chó hoang huyện Nguyên Giang đều là người không sợ trời không sợ đất, Tiêu Huyền Sách cũng vậy.

Nếu như chọc ra cái sọt gì đó thì không dễ giải quyết.

“Đến lúc đó ta sẽ đưa người đi.”

Diệp Hồng Tuyết ừ một tiếng không nói thêm gì, Triệu Khang cũng không tiện tiếp tục lưu lại chỉ có thể cáo từ rời đi.

Thấy Triệu Khang đi rồi, Ngô Như Long mới nhìn sắc mặt không thích hợp của Diệp Hồng Tuyết, cười nói: “Đã sớm tỉnh rồi sao?”

Hai gò má nóng bỏng trở nên nóng bỏng dị thường, Diệp Hồng Tuyết không nói gì, Ngô Như Long liền tự mình nói: “Mỗi mẫu sản xuất ngàn cân lương thực a, chắc chắn, Triệu đại quốc sư này thật không biết là thần tiên từ đâu tới, loại đồ

chơi này cũng có. Nếu là Cảnh quốc chúng ta cũng có thì tốt rồi, hàng năm người chết đói nói thế nào cũng sẽ ít đi rất nhiều a?”

“Thật là ghen tị...”

Diệp Hồng Tuyết thật sự nghe không nổi nữa, chỉ có thể bắt đầu nói: “Bệ hạ.”

“Không có việc gì, người nghỉ ngơi cho tốt, trẫm chỉ cảm thán một chút thôi. “Ngô Như Long thuận miệng nói.

Diệp Hồng Tuyết dờ khóc dờ cười, chỉ có thể nói: “Thần hiểu rồi, sẽ tìm cơ hội hỏi hấn, có thể đem hạt giống lương thực cho chúng ta hay không.”

Quả nhiên là trụ cột của Đại Cảnh Quốc ta!

Ngô Như Long lập tức nói, sau đó cười nói: “Bất quá chúng ta cũng không thể để cho đồng minh chịu khổ mới đúng, người cùng Triệu Khang, nếu Càn quốc nguyện ý đem hạt giống lương thực này cho chúng ta, mỗi năm chúng ta hướng Càn quốc cung ứng mười vạn cây lụa vải.”

Diệp Hồng Tuyết tỏ vẻ mình hiểu.

Lại đi qua hai ngày, khi Ngô Như Long mệnh lệnh xuống, Thái y viện có cái gì quý hiếm được liệu đều cho Diệp Hồng Tuyết dùng tới.

Lúc này Diệp Hồng Tuyết mới miễn cưỡng có thể xuống đất, hôm nay cũng là ngày Triệu Khang về nước phục mệnh.

Thuộc hạ ở lại Lang Sơn đại doanh cũng đều chạy tới Hoa kinh thành, vết thương ngoài da của bọn họ cũng khá hơn bảy tám phần.

Do Ngô Như Long dẫn đầu, ngay cả Hộ Quốc Công Từ Ninh vừa mất con cũng có mặt, cũng không biết có phải Ngô Như Long yêu cầu hay không.

Buổi sáng.

Một đám văn võ đại thần đưa Triệu Khang đi tới cửa hoàng thành.

Ngô Như Long một thân long bào, cực kỳ uy nghiêm của hoàng giả, lôi kéo tay Triệu Khang đưa đến cửa hoàng thành

mới dừng lại, nói: “Quốc sư, trăm liền đưa đến đây, ngày sau nếu là chính vụ không bận rộn, tùy thời có thể trở lại Cảnh quốc, đại môn Cảnh quốc chúng ta vĩnh viễn mở rộng với quốc sư.”

“Đa tạ bệ hạ ưu ái, Triệu Khang khắc ghi trong lòng. “Triệu Khang cười gật đầu, ấn tượng của hắn đối với Cảnh quốc vẫn cực kỳ tốt.

Ngô Như Long vung tay lên, nhóm thái giám nâng ba rương vàng bạc châu báu tiến lên, “Chuẩn bị chút lễ mọn, kính xin quốc sư mang về Càn quốc, thay trăm hướng quý quốc nữ đế bệ hạ ân cần thăm hỏi một tiếng.”

“Triệu Khang thay Nữ Đế bệ hạ nước ta cảm ơn Cảnh Đế bệ hạ.”

Thái tử Ngô Quan Hải tiến đến, có chút lưu luyến không rời: “Mới cùng quốc sư tương giao, chưa từng nghĩ thời gian lại ngắn ngủi như thế, khối ngọc bội này còn thỉnh Quốc sư nhận lấy, ngày sau đến Đại cảnh chỉ cần đưa ra, quan viên các nơi đều sẽ thành tâm tiếp đãi. Hy vọng một ngày kia có thể cùng quốc sư lãnh giáo học vấn.”

“Điện hạ văn võ song toàn, cùng tương giao như chỗ chi lan chi thất, có điện hạ tại Cảnh quốc đương hưng.”

Triệu Khang cười khen ngợi một tiếng, nhìn đều là hoàng tử, nhìn Ngô Quan Hải lại nhìn Tiêu Huyền Sách.

Chênh lệch!

Tể tướng Trần Giai lục bộ thượng thư, những quan viên coi như quen thuộc của Triệu Khang đều tiến lên cáo biệt Triệu Khang.

Điều khiến người ta bất ngờ chính là Hộ quốc công Từ Ninh cũng giữ lễ, khom người bái Triệu Khang: “Mong quốc sư chớ vì tội một người mà làm hỏng tình cảnh, lão hủ ở đây cung tiễn quốc sư.”

“Cảnh quốc trên dưới khí độ siêu nhiên tuyệt luân, nguyện hai nước chúng ta vĩnh kết đồng hảo.”

Cuối cùng là Diệp Hồng Tuyết đưa Triệu Khang rời khỏi hoàng thành, một đường đi ra khỏi đế đô đi tới trên quan đạo.

Có lẽ là bởi vì vết xe đổ lần trước của Triệu Khang, đi theo bọn họ còn có hai ngàn cấm quân.

“Bọn họ sẽ hộ tống người đến biên cảnh, hai ngàn lượng bạc bằng vệ sinh kia cũng đều để trong rương, bệ hạ sau khi biết việc này hy vọng người có thể mỗi tháng đều có thể đưa tới, giá cả là mười lăm văn một bao.....”

Triệu Khang cẩn thận nghe, thỉnh thoảng gật đầu, đã rời khỏi để đi một dặm, Diệp Hồng Tuyết cẩn mật dò mòng do dự mãi vẫn nói.

“Người không có gì muốn nói với ta sao?”

“A, cái này.”

Triệu Khang như mộng bừng tỉnh, ngơ ngác nhìn Diệp Hồng Tuyết, thuộc hạ xung quanh cười xấu xa một tiếng, Triệu Khang tức giận đá dấn đầu một cước: “Cút sang một bên!”

Che giấu một chút xấu hổ của mình, Triệu Khang chỉ là nói cái gì đó, người phải hảo hảo dưỡng thương các loại.

Diệp Hồng Tuyết chớp chớp mắt: “Chỉ thế thôi sao?”

“Còn... còn nữa...” Triệu Khang ấp úng nói không ra lời.

Lại có người cười nói: “Lão gia chúng ta then thừng, cái này cũng không thấy nhiều a.”

“Không phải chứ, da mặt lão gia dày như vậy còn có thể then thừng?”

“Các người, không lên tiếng có thể chết đúng không!”

Triệu Khang tức giận mắng một tiếng, giờ phút này can đảm đột nhiên tăng lên nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết, hít sâu một hơi: “Người... người nguyện ý...”

Hắn còn chưa nói xong, Diệp Hồng Tuyết đã nhướng mày hừ một tiếng: “Không muốn.”

“Ồ.”

Triệu Khang thoáng cái giống như quả bóng xì hơi, cúi đầu, thì ra nàng không muốn.

Đúng lúc này, nữ tử giãn mặt cười một tiếng: “Không có tam môi lục sính, thuận miệng một câu liền muốn ta đáp ứng?”

Triệu Khang có chút không dám tin ngẩng đầu, kinh hỉ vạn phần nhìn Diệp Hồng Tuyết.

Chỉ thấy nữ tử xinh đẹp hồng nhuận, hai con ngươi cắt nước.

Giờ khắc này, Triệu Khang vừa sợ hãi cũng không để ý người ngoài ở đây kéo đối phương qua, thật lâu sau mới ngẩng đầu hung tợn nói.

“Chờ lão tử đến Cảnh quốc cưới ngươi!”

Chương 206 - tiến bộ thần tốc hoàng tử điện hạ

Xe ngựa chạy băng băng trên quan đạo, hai ngàn cấm quân kỵ binh tinh nhuệ hộ tống đoàn xe.

Xe ngựa song song có người thì thầm.

“Chắc chắc, đã một ngày rồi, lão gia chúng ta sao lại gốc như vậy.”

“Ngươi xem ngươi xem, nước miếng sắp chảy ra rồi.”

“Ngươi không biết đi, trong sách nói cái này gọi là làm mộng xuân, bất quá lão gia chúng ta cao cấp hơn một chút, làm vẫn là mộng xuân ban ngày.”

“Chắc chắc chắc, con mẹ nó, ngươi còn đọc qua sách đâu?”

“Nói giỡn, lúc trước, nếu không phải lúc vào kinh đi thi bị lão gia dẫn người đi cướp đường, ta nói không chừng đã là tiến sĩ rồi.”

Triệu Khang phục hồi tinh thần lại, lau nước miếng bên miệng, hướng về nơi thanh âm truyền đến: “Nói bừa cái gì vậy? chỉ có chút mực trong bụng ngươi? còn tiến sĩ?”

“Nếu không phải lão gia ta nửa đường cướp nhâm ngươi, ngươi không chết đói ở trên đường vào kinh ta theo họ ngươi.”

Chung quanh tuôn ra một trận cười vang.

Huyện Nguyên Giang lúc trước không giống với hiện tại.

Triệu Khang mang theo tám trăm người rời khỏi Nguyên Giang huyện ra ngoài tìm lương thực, kia thật sự là vì một

miếng ăn, cái gì cũng dám làm.

Giết thổ phỉ, nửa đường cướp đường, thậm chí còn từng rời xa Giang Lăng phủ mang theo mọi người xin ăn.

Ngày đó thật sự là muốn bao nhiêu chua xót có bấy nhiêu chua xót.

Cho nên hiện tại điều kiện sinh hoạt tốt, ở huyện Nguyên Giang chuyện gì bất thường đều có thể nhìn thấy, chỉ là nhìn không thấy lãng phí lương thực.

Nhớ lại câu nói cuối cùng Diệp Hồng Tuyết đáp ứng, Triệu Khang lười biếng tựa vào xe ngựa, tâm tình rất vui vẻ.

Lần này tới Cảnh Quốc không uống công, tuy rằng chịu chút đau khổ, nhưng là bắt cóc một người vợ xinh đẹp a!

Dưới sự hộ vệ của cấm quân Cảnh quốc, đoàn xe của Triệu Khang cuối cùng cũng vượt qua biên giới, trở về Càn quốc.

Triệu Khang gọi tất cả mọi người tới, nói: “Ba rương châu báu toàn bộ kéo về trong huyện, để Trương Long kiểm kê rõ ràng sau đó nhập kho, mặt khác nắm chặt sản xuất băng vệ sinh, chuyện này không thể qua loa, tranh thủ một tháng sau lại cho đưa đi Cảnh quốc.”

Mọi người liên tiếp gật đầu, cũng không có cảm thấy Triệu Khang nói có cái gì không đúng.

Món quà Ngô Như Long tặng Càn Quốc cứ như vậy đi vào túi Triệu Khang.

Một đám thuộc hạ trở về Nguyên Giang huyện, Triệu Khang thì lấy thân phận quốc sư được tướng sỹ biên quan hộ tống, một đường trở về đế đô.

Lúc trở lại đế đô đã là ban đêm, Triệu Khang vừa mới vào thành liền cảm giác được có gì đó không đúng.

Trên đường cái trống rỗng, không có một người bán hàng rong nào, Triệu Khang có chút kỳ quái.

Đế đô buổi tối cũng không có lệnh giới nghiêm a, như thế nào một người sống cũng không thấy được?

Hắn vừa mới chuẩn bị đi hướng nội thành, trong lúc bất chợt liền chạy tới một trận áp lực đột nhiên tăng lên, xoay người

vừa nhìn liền thấy phía sau đầu đường đi ra một đám người.

Nhìn thoáng qua ba bốn mươi là có.

Mỗi người trên tay cầm côn gỗ các loại đồ vật, Triệu Khang cả kinh.

Chết tiệt, đây là muốn đánh nhau sao?

Ai mẹ nó lá gan lớn như vậy, ở trên đường cái để đồ kéo bè kéo lũ đánh nhau?

Hắn đang mộng bức, người phía sau truyền đến một tiếng rống to: “Thập Tam thái bảo làm việc, người không liên quan rút về nhà đi!”

Triệu Khang ngây ngẩn cả người, Thập Tam thái bảo làm việc?

Sau một khắc đối diện đường phố cũng đi ra một đám người, nhân số càng nhiều ô áp một mảng lớn phải hơn trăm mạng.

Triệu Khang vội vàng lui về phía sau đến một nhà khách sạn cửa, còn không có làm rõ ràng, chợt nghe được đối diện đại quát một tiếng.

“Giết lũ khốn kiếp này!”

Tràng diện nhất thời náo nhiệt, hai nhóm người, nhân số cách xa trùng kích cùng một chỗ, một côn không chút lưu tình đánh vào trên người đối phương.

Triệu Khang cách rất gần, cho nên nhìn rất là rõ ràng.

Tên kia là thật không muốn sống a, trên đầu bị hơn mười gậy gộc đều còn xông vào bên trong, thậm chí còn có nhìn qua mới mười hai mười ba tuổi hài tử.

Cảnh tượng này làm cho Triệu Khang nhớ tới bộ phim đã xem ở kiếp trước, Cổ Hoặc Tử.

Trong đầu hắn thậm chí còn nhớ tới bài hát “Siêu sao theo chiều gió”.

Tiếng kêu thảm thiết chửi má nó đan vào nhau, Triệu Khang nhìn nhiệt huyết dâng lên.

Nhân mã của Thập Tam thái bảo xuất hiện đầu tiên, tuy rằng tác chiến dũng mãnh, nhưng hảo hán không chịu nổi bấy sỏi.

Đối diện nhân số khoảng một trăm trên dưới, bọn họ liền ba bốn mươi, nơi nào sẽ là đối thủ, bị đánh cho tề ra quần.

Đối thủ dẫn đầu chính là một gã đại hán, cao 1m8, lưng hùm vai gấu, túm lấy một kẻ địch liền ném ra ngoài, kiêu ngạo cười to nói: “Cái gì chó má Thập Tam thái bảo, đây chính là chộc giận Hắc Long bang chúng ta kết cục, một người cũng không nên buông tha, hảo hảo thu thập bọn họ!”

Nghe nói như thế, Triệu Khang vội vàng núp ở một bên, cũng may người bị đánh không nhận ra mình là lão nhị của Thập Tam thái bảo.

Nếu không, sợ là muốn đem cút của mình đều đánh ra.

Hắc Long bang người chiếm thượng phong tuyệt đối, người dẫn đầu một cái tát đem đối thủ trước người tát cho đầu óc choáng váng, khinh thường nói: “Tiêu lão đại các ngươi đâu, để cho tên tiểu tử thôi kia cút ra đây, Hắc Long ta hôm nay sẽ dạy hắn làm người như thế nào, dám đập thanh lâu của lão tử đúng không?!”

Đúng lúc này Triệu Khang nghe được một tiếng cười quen thuộc: “Hắc Trùng, Tiêu gia gia của ngươi ở đây!”

Tiếng kêu chói tai vang lên xé tan bầu không khí tĩnh lặng.

Triệu Khang hoảng hốt nhìn xung quanh, chỉ thấy vô số người từ tứ phương tám hướng ủa ra, đông đúc như nêm cối, chật kín cả con phố.

Hắc Long lập tức tái mặt, hắt văng người đàn ông vừa bị hắn tát mấy cái: “Mau rút lui, các huynh đệ!”

“Muốn chạy ư? Đã muộn! Đánh chết tên khốn kiếp này cho ta! Liều lão tử, chặn hết đường ra vào Hắc Long bang, không được để một ai lọt!” - Tiêu Huyền Sách ra lệnh, giọng đầy uy nghiêm.

Khóe miệng Triệu Khang giật giật, vươn cổ nhìn Tiêu Huyền Sách.

Quả nhiên, học tốt thì khó, nhưng học xấu lại dễ dàng vô cùng.

Hãy xem cách Tiêu Huyền Sách bày mưu tính kế này:

Đầu tiên, hấn phải đám người đi trước tiêu hao sức lực của đối thủ, sau đó âm thầm dẫn người chặn đường rút lui. Chiến thuật này khiến Triệu Khang không khỏi kinh ngạc.

Hấn chậm rãi bước về phía Tiêu Huyền Sách, hô lớn: “Tiêu lão đại!”

“Ai gọi lão tử?”

Tiêu Huyền Sách quay đầu lại, ngạc nhiên: “Lão Triệu, ngươi đã trở lại?”

Bên cạnh hấn có thêm vài gương mặt lạ, Triệu Khang không nhận ra. Lúc này, họ đang tò mò nhìn hấn.

“Trở về rồi, bọn họ là ai vậy?” - Triệu Khang hỏi, chỉ tay về phía những người kia.

Tiêu Huyền Sách cười lớn: “Đều là thành viên mới của hội Thập Tam thái bảo. Nhanh chào Triệu lão nhị đi!”

Gần nửa tháng không gặp, Tiêu Huyền Sách có vẻ nóng nảy hơn nhiều.

Đám người kia vội vàng chạy đến nịnh hót: “Chào nhị ca!”

“Đã sớm nghe danh nhị ca.”

“Hôm nay được gặp mặt thật vinh dự!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Triệu Khang vui vẻ, định hỏi gì đó thì Tiêu Huyền Sách đã cầm lấy một cây gậy gỗ, hướng về phía đám người bên kia nói: “Lão Triệu, ngươi đợi một lát. Chờ ta giết chết đám người này, rồi ta sẽ nói chuyện với ngươi!”

Nhìn Tiêu Huyền Sách liên tiếp đánh ngã hai tên thanh niên lực tráng, Triệu Khang không khỏi kinh hãi.

Đứa trẻ này sao lại trở nên mạnh mẽ đến vậy?

Trận chiến kết thúc nhanh chóng. Hắc Long, bang chủ Hắc Long bang, bị đánh cho bầm dập, chỉ còn thoi thóp.

Tiêu Huyền Sách giơ cao cây gậy gỗ, tên đàn em bên cạnh gào thét: “Uy! Uy! Uy!”

Triệu Khang tròn tròn mắt.

Mọi chuyện diễn ra nhanh đến mức khó tin!

Cái này phát triển có chút quá nhanh đi!

Chương 207 - hắc đạo đại cầm Tiêu Huyền Sách

“Bị thương đưa đến y quán! Ngày mai tìm Liễu tứ gia các người lấy tiền điều dưỡng!”

Trương mặt đỏ tuy bị thương nhưng tinh thần không tệ, một mình đánh ngã ba người. Liễu lão tứ rất hài lòng, thưởng cho hắn một bao lì xì lớn và thăng cấp làm nhị đẳng bang chủ.

“Dem Hắc Long dẫn đi cho ta! Hắc Long bang tự nguyện cùng chúng ta lẫn lộn thu phục thế lực, không muốn ném vào hố phân!”

Một tên mặt đỏ mặt đầy kinh hãi, hướng về Tiêu Huyền Sách kích động nói: “Cám ơn đại ca! Cám ơn đại ca!”

Tiêu Huyền Sách ném gậy gỗ trong tay, nhìn về phía cửa lớn của Bình Mã ty Nam thành, hét lớn:

“Quan binh! Ra ngoài dọn dẹp!”

Thái độ kiêu ngạo của hắn khiến ngay cả Triệu Khang cũng không thể chịu nổi.

Hoàng tử điện hạ đi về phía Triệu Khang, dọc đường không ngừng có người gọi to hắn là đại ca. Khi đến bên cạnh Triệu Khang, hắn lớn tiếng:

“Đều nhìn qua đây!”

Mọi người chú ý nhìn hắn. Tiêu Huyền Sách giới thiệu:

“Vị này chính là lão nhị của Thập Tam Thái Bảo chúng ta, gọi Nhị gia!”

“Nhị gia!”

Triệu Khang trong lòng bồi hồi, nhìn hoàng tử điện hạ, vừa vui mừng vừa cảm khái.

Điều này vượt xa tưởng tượng của hắn. Cũng không biết Nữ Đế đệ hạ sẽ có cảm nhận như thế nào.

Hắn không nói thêm gì, muốn xem Tiêu Huyền Sách sẽ làm gì tiếp theo.

Một đám người tản ra, Tiêu Huyền Sách kéo Triệu Khang vào phòng. Trong phòng có Điếu ca, Liễu Tuyền và năm sáu người khác mà họ gặp trước đó, cùng với bang chủ Hắc Long bang mà cha mẹ bị đánh.

“Họp!” Tiêu Huyền Sách ra lệnh.

Mọi người lập tức tìm chỗ ngồi. Hoàng tử điện hạ nhìn Triệu Khang:

“Lão Triệu thất thần làm gì, lại đây!”

Vừa nói vừa chỉ tay về chỗ ngồi bên cạnh mình.

Triệu Khang đi tới ngồi xuống. Tiêu Huyền Sách nói:

“Nếu không người nói trước hai câu?”

“Lão đại người tới, người tới.” Triệu Khang nói.

Tiêu Huyền Sách gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui sướng. Hắn bắt đầu:

“Trận này đánh rất đẹp. Liễu lão tứ, ngày mai người dẫn người đi tiếp quản sản nghiệp của Hắc Long bang. Lưu lão ngũ người đi thu nhận người và xử lý Hắc Long bang. Những thứ khác không cần lo lắng.

Chu lão Lục tung tin, nói trong vòng ba ngày, ai trong các bang phái khác không quy thuận Thập Tam Thái Bảo chúng ta, sẽ bị tiêu diệt.”

Nhìn hoàng tử điện hạ lục tục phân công nhiệm vụ, Triệu Khang sửng sốt không tìm ra bất kỳ tật xấu nào.

Chỉ có thể nói là chấn động. Chẳng lẽ tiểu tử này bẩm sinh đã có tài năng trong việc lẫn lộn xã hội đen?

Liễu tứ gia lúc này lên tiếng: “Lão đại, nhị gia, chúng ta dạo này gây náo loạn không ít, người của Binh Mã ty hôm qua tìm đến ta, bảo chúng ta cẩn thận, dân chúng đã khiếu nại nhiều lần.”

Tiêu Huyền Sách vừa nghe liền tức giận nói: “Lũ chó má kia rõ ràng là muốn tiền, ngày mai đưa cho chúng nó một trăm

lượng đi!”

Triệu Khang nhất thời im lặng, tự hỏi đây có phải là xui xẻo hay không. Lăn lộn hắc đạo mà quên đi bản thân là hoàng tử.

Trả tiền cho những hộ gia đình nhỏ như Bình Mã Ty?

Nhìn về phía Hắc Long, Triệu Khang hỏi: “Tên này xử lý thế nào?”

Tiêu Huyền Sách cười khẩy: “Đương nhiên là giao cho quan phủ. Tên khốn kiếp này những năm qua làm bao nhiêu chuyện ác, giết hấn một ngàn lần cũng không quá đáng. Lũ chó má lừa bán trẻ em còn chưa tính, lại còn thái sinh chiết chi, ta mẹ nó thật muốn băm vằm hấn ngay lập tức!”

Triệu Khang nghe vậy gật đầu, không sao cả.

Nếu Tiêu Huyền Sách hiện tại giết Hắc Long, Triệu Khang thật sự sẽ cảm thấy có chút phiền toái.

Tuy nói lấy thân phận của hấn giết người không tính là đại sự gì, nhưng nếu cảm thấy mình đã áp đảo luật pháp, có thể tùy ý xử trí sinh tử của người khác, như vậy Triệu Khang sẽ đau đầu.

Dù sao hấn chỉ là muốn rèn luyện một chút cho hoàng tử điện hạ, mà không phải thật muốn hấn đi lăn lộn xã hội đen.

Mắt nhìn Hắc Long, ánh mắt Triệu Khang dần lạnh lùng. Loại căn bã này đúng là chết không có gì đáng tiếc. Cái gọi là hái cành gãy chính là cố ý biến trẻ em thành tàn tật để đi ăn xin trên đường.

Việc này thường xảy ra với trẻ em bị buôn bán.

An bài xong chuyện tiếp theo, Tiêu Huyền Sách để cho Lưu lão ngũ và Chu lão lục rời đi.

“Lão Triệu, người xem như đã trở lại. Thế lực lớn nhỏ trong ngoại thành đều đã bị chúng ta bình định, kế tiếp nên làm gì bây giờ?”

Tốc độ quả thật rất nhanh.

Triệu Khang đầu tiên là khen ngợi một câu, cũng không vội vàng nói ra bước kế hoạch tiếp theo, mà là hỏi: “Người ở bên ngoài làm như vậy, đại tỷ của người không biết?”

Điền Ca ở một bên tựa hồ là nhớ tới chuyện gì, thân thể run lên.

Tiêu Huyền Sách vẻ mặt bi phẫn: “Ai nói không biết! Nàng ta dĩ nhiên ngay trước mặt các huynh đệ, đánh ta một trận! Để cho ta mất hết mặt mũi!”

“Còn có những tên vương bát đản này, ngày thường một đám đại ca tiền, đại ca hậu, thật xảy ra chuyện không một cái đáng tin!”

Điền Ca ở một bên cười khô nói: “Lời này nói, chúng ta làm sao ngăn cản được a! Bệ hạ một mình đánh ngã hơn hai mươi huynh đệ.”

Triệu Khang nghe xong tò mò, “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Nghe Tiêu Huyền Sách bi phẫn lên án, hẳn lúc này mới hiểu được.

Nguyên lai sau khi Triệu Khang đi không lâu, Tiêu Huyền Sách liền mang theo bang chúng đệ tử đông đảo bắt đầu nhất thống đại nghiệp.

Vì mới bắt đầu, nên việc gây rối có chút quá trớn. Nữ Đế bệ hạ sau khi biết tin đã xuất cung đi tìm Tiêu Huyền Sách.

Đoán chừng Huyền Sách hoảng tử vì được gọi là đại ca mà có chút mất phương hướng.

Chỉ nói vài câu, kết quả đã bị Nữ Đế bệ hạ đánh một trận.

Đại ca bị đánh, huynh đệ thủ hạ sao có thể từ bỏ cam kết?

Chỉ là sau khi Tiêu Linh Lung đánh gục hai ba mươi người, các huynh đệ liền quyết định không quan tâm đến chuyện nhà của đại ca.

Cũng chính vì trận đánh này, Tiêu Huyền Sách nhớ lâu và bắt đầu cùng Liễu Tuyên học hỏi cách lăn lộn trong xã hội.

Cái gì là cách để xây dựng mối quan hệ tốt với huynh đệ, cách ứng xử sau khi bình định đối phương.

Nhờ vậy mới có hoàng tử diện hạ như ngày hôm nay thay đổi hoàn toàn.

Tiêu Huyền Sách nói xong, rồi nói: “Bất quá ngày hôm qua ta nghe đại tỷ nói, triều đình đã có người chú ý tới động thái của chúng ta, còn có mấy đại thần đánh tiếng là muốn buộc tội ngươi. Cho nên nếu ngươi không trở về, ta cũng muốn cho người đi Cảnh quốc tìm ngươi.”

Triệu Khang chặc một tiếng, cười nói: “Không có việc gì, đoán chừng là trong các bang phái các người bình định có người của bọn họ, bọn họ không dám gây phiền toái cho ngươi, chỉ có thể lấy ta ra trút giận.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Tiêu Huyền Sách lo lắng nói.

Làm lão đại cuộc sống thật sự có chút sáng khoái, mỗi ngày tiền hô hậu ủng, hẳn có chút luyện tiếu.

Triệu Khang tùy ý nói: “Việc này ngươi không cần quan tâm, chỉ là một đám hủ nho chưa thói, để ta xử lý.

“Các ngươi làm không tệ, vốn ta còn có chút lo lắng sau khi đi, các ngươi không kiểm soát nổi, xem ra là ta lo lắng thừa.”

Triệu Khang không tiếc lời khen ngợi.

Hoàng tử điện hạ cười một tiếng, “Đúng vậy, các ngươi đều cho rằng ta là tiểu hài tử, ta nhất định phải làm ra chút thành tích cho các ngươi xem. Đúng rồi, lão Triệu có chuyện muốn nói với ngươi.”

“Chuyện gì?”

Tiêu Huyền Sách: “Ngươi phải cho ta ít tiền.”

Triệu Khang kinh ngạc: “Trước khi ta đi không phải đã để lại cho ngươi hai ngàn lượng? Ngươi tiêu hết rồi sao?”

“Ta hỏi ngươi, các huynh đệ bị thương có muốn dùng tiền chữa trị hay không? Đánh thắng trận có muốn mở tiệc ăn mừng hay không? Người chết phải chi trả tiền an táng. Huynh đệ có chuyện gì ta làm đại ca có phải hay không muốn giúp đỡ?”

Tất cả những thứ này đều cần tiền!

Nhìn Triệu Khang tròn mắt há hốc mồm, Tiêu Huyền Sách vỗ vai hắn: “Lão Triệu a, giang hồ không chỉ là đánh nhau, giang hồ là đạo lý đối nhân xử thế~”

Chương 208 - sửa trị ngoại thành

Tiêu Huyền Sách còn tự giáo huấn mình, Triệu Khang dở khóc dở cười, hỏi kỹ mới phát hiện vấn đề.

Thì ra đám người này, tuy rằng dựa vào sức chiến đấu mạnh mẽ của Điều ca mà san bằng bang phái lớn nhỏ, nhưng trong số họ, chỉ có Liễu Tuyên và Liễu Tứ gia là những người lặn lội trong xã hội từ lâu.

Mà Liễu Tuyên, mặc dù có kinh nghiệm, nhưng trước đây cũng chỉ quản lý hơn một trăm người, lần này phải quản lý hơn một ngàn huynh đệ.

Hắn cũng không biết nên làm thế nào, chỉ có thể để cho những tên côn đồ này nhàn rỗi ở trong nhà, trừ phi muốn đánh nhau mới có thể gọi họ ra.

Không có cách nào khác, dù sao cũng là một hai ngàn người, Liễu Tuyên cũng sợ hãi!

Hắn tuy rằng đoán ra đám người Triệu Khang có bối cảnh chính thức, nhưng rốt cuộc là tình huống gì, tự nhiên không ai nói cho hắn biết.

Muốn đổi thành trong ngày thường, bất kỳ bang phái nào kéo ra một hai ngàn người, không cần phải nói, ngày hôm sau sẽ có quan binh đến thu thập.

Cho nên trong khoảng thời gian này, việc xuất hiện nhiều đám côn đồ tiểu đệ này hoàn toàn là do hoàng tử điện hạ đã bỏ tiền nuôi họ.

Hắn tuổi còn nhỏ chính là một bầu nhiệt huyết giáng nghĩa khí, khi tiêu tiền không có khái niệm gì, ai đến trước mặt than vãn hắn liền vung tay ném ra mười mấy lượng.

Đám côn đồ này vừa nhìn, đại ca lại hào sảng như thế, vậy còn không phải có thể kiếm chác hay sao?

Thường xuyên qua lại, nếu Triệu Khang không trở lại, Tiêu lão đại thật sự không biết phải đi kiếm tiền ở đâu!

Đây đâu phải là thu một đám tiểu đệ, rõ ràng là nuôi một đám đại gia a.

Triệu Khang nghe xong liền lắc đầu: “Được rồi, ta đã trở lại, việc này giao cho ta đi. Điều ca người ngày mai thông tri Liễu Tuyền bọn họ đem cái gì Lưu lão ngũ, Chu lão lục còn có tiểu đệ mấy ngày nay thu tất cả đều gọi tới cho ta, Thập Tam thái bảo chúng ta cũng không thể nuôi người rảnh rồi.”

“Được rồi lão gia!” Điều ca cười hắc hắc.

Triệu Khang không ở lâu, về tới phủ quốc sư, Tàn Ngọc Phượng thấy hắn trở về tự nhiên là mừng rỡ.

Đang muốn ôn tồn hết sức, một tiếng ho khan cắt đứt hai người, Triệu Khang ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy trên đầu tường trốn tránh một lão nhân.

Là Lâm lão lúc trước đi theo Nữ Đế bệ hạ cùng đi Nguyên Giang huyện.

Triệu Khang cười nói: “Lâm tiên bối, sao bệ hạ lại bảo người theo dõi ta?”

Lâm lão liếc mắt: “Đừng tiểu nhân đo bụng quân tử! Bệ hạ bảo ta tới bảo vệ người.”

“Đa tạ, vừa vặn. Phiên lão tiên bối vào cung báo cho bệ hạ một tiếng, nói sự tình ta đã làm thỏa đáng, hai ngày nữa sẽ vào triều.”

Nói xong Triệu Khang liền ôm eo mỹ nhân trở về phòng.

Lâm lão một trận bất đắc dĩ, chưa từng thấy Triệu Khang làm thần tử như vậy, đường đường một quốc sư, chưa từng vào triều.

Phần lớn thời gian đến triều đình không phải ngủ gà ngủ gật chính là mắng chửi người, trên đời này sợ là không có thần tử nào thoải mái hơn hắn.

Ngày hôm sau.

Triệu Khang dậy thật sớm đi tới ngoại thành. Năng lực làm việc của Điều Ca tự nhiên không cần nhiều lời, sáng sớm căn cứ địa của bọn họ đã có tất cả mọi người đến đông đủ.

Các tiểu đệ đều ở bên ngoài hầu hạ, giống như môn thần đứng chặt như nêm cối, gần như chặn đường!

“Điều gia, sáng sớm hôm nay gọi chúng ta đến làm gì?”

Lưu lão ngũ cẩn thận hỏi. Hắn là người có thể khó đánh bại nhất trong Thập Tam thái bảo. Điều Ca đã sớm dùng thực lực chinh phục tất cả côn đồ.

Điều Ca còn chưa lên tiếng, Triệu Khang vừa vào cửa đã cười nói: “Là ta gọi các người đến.”

“Nhị gia!”

“Nhị gia!”

Một đám tiểu đệ rất có nhãn lực kêu lên. Có thể đi theo Liễu Tuyên, Lưu lão ngũ bọn họ vào trong viện tự nhiên đều là tâm phúc.

Tiêu Huyền Sách vẫy vẫy tay: “Lão Triệu đến rồi.”

“Ừ,” Triệu Khang ngồi xuống phía sau bàn dài, liếc mắt nhìn Lưu lão ngũ nói: “Trước hết bắt đầu từ Lưu lão ngũ đi, lúc trước làm gì, có mấy chỗ? Nhất nhất nói ra.”

Lưu lão ngũ có chút mơ hồ, nhìn trái nhìn phải, thấy không ai mở miệng liền thành thật nói ra những gì mình đã làm lúc trước.

Người này không có bản lĩnh xuất sắc gì, thuần túy là một tên du côn lưu manh, mỗi ngày đều cùng dân chúng thu phí bảo hộ mà sống.

Triệu Khang vừa đi, đã bị Tiêu Huyền Sách mang theo người san bằng, sau đó thành lão Ngũ của Thập Tam thái bảo.

So sánh với Chu lão Lục lại có chút năng lực, mang theo mấy chục người cho người trông nhà hộ viện, rất có ý tứ như một công ty bảo an.

Triệu Khang lặng lặng nghe, trong lòng đã hiểu đại khái.

Ánh mắt nhìn về phía Liễu Tuyên, “Liễu lão tứ.”

“Ở đây, ở đây.” Liễu Tuyên vội vàng nói.

Thái độ này làm cho Lưu lão ngũ và Chu lão Lục đều có chút tò mò, bọn họ không biết Liễu Tuyên nhưng lại hiểu được rằng hắn tất nhiên không phải là người bình thường.

Về mặt bề ngoài, Tiêu Huyền Sách là lão đại của Thập Tam Thái Bảo, nhưng trên thực tế, lão nhị Triệu Khang mới là

người có quyền lên tiếng.

Triệu Khang thuận miệng hỏi: “Hiện tại, tổng cộng có bao nhiêu người dưới trướng Thập Tam Thái Bảo chúng ta?”

Liễu Tuyền sửng người, ngơ ngác nhìn Triệu Khang. Hắn thật sự chưa từng thông kê chuyện này.

Triệu Khang ha hả cười: “Ngay cả chuyện này cũng không rõ ràng, người cái Tứ Gia này làm ăn kiêu gì vậy?”

Liễu Tuyền hoảng sợ vội vàng nhận lỗi, nói rằng sẽ đi kiểm kê ngay.

Triệu Khang khoát tay áo: “Được rồi, hôm nay ta đã đến đây, loại chuyện này cũng không cần phiền Tứ Gia.”

Liễu Tuyền đầu đầy mồ hôi lạnh, cẩn thận lui sang một bên, trong lòng kinh hãi xen lẫn hoang mang.

Dù sao Liễu Tuyền cũng được coi là nguyên lão của Thập Tam Thái Bảo.

Không ngờ chỉ vài câu nói của Triệu Khang đã dọa hắn thành như vậy!

Ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, Triệu Khang nhìn lướt qua mọi người ở đây.

“Nếu đại gia hỏa đều đã đến đây, vậy chúng ta hãy nói chuyện một lần cho hết. Từ hôm nay trở đi, Thập Tam Thái Bảo chúng ta sẽ không thu bất kỳ phí quản lý hay phí bảo hộ nào từ người dân. Nếu ta biết có ai âm thầm làm chuyện này, không nương tay, trực tiếp xử lý!”

Mọi người đều căng thẳng. Lưu lão ngũ cẩn thận hỏi: “Nhị Gia, vậy sau này các huynh đệ ăn gì?”

Phí bảo hộ chính là một khoản thu nhập rất lớn!

Triệu Khang cười nhạo: “Một chút phí bảo hộ thì được bao nhiêu tiền? Hãy nhìn vào tiềm năng phát triển của các ngươi đi. Dù sao các bang phái lớn nhỏ ở ngoại thành đã bị quét sạch, không còn nhiều lắm. Từ hôm nay trở đi, tất cả hoạt động cờ bạc ở ngoại thành đều do Thập Tam Thái Bảo chúng ta tiếp quản.”

“Liễu Tuyền, người vốn đã làm việc này từ trước, vậy giao cho người. Chọn hai mươi tiểu đệ không dính líu đến Cá cược Câu Lan Phái để trông coi. Lưu ý không được cho vay nặng lãi hay cho dân cò bạc vay tiền, không được bức lương kỹ nữ tại Câu Lan Hoa Trường, càng không được mua bán phụ nữ lương gia.”

Liễu Tuyền vội vàng gật đầu, hứa sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ.

“Chu lão Lục, người tự mình chọn một nhóm huynh đệ khỏe mạnh nhất, số lượng càng nhiều càng tốt. Sau này ta sẽ thông báo cho người nhiệm vụ cụ thể.”

“Lưu lão Ngũ, chọn một trăm người đi ra. Có rất nhiều nhà vệ sinh công cộng ở ngoại thành, bảo bọn họ trông coi cho ta. Ngoài ra, thành lập đội y tế tạm thời với ba trăm người, chia thành sáu khu vực.”

“Mỗi nhà vệ sinh công cộng phải có người canh gác mọi lúc mọi nơi, phải có người dọn dẹp vệ sinh, không thể có một phút bần thủ. Mỗi khu vực phải có người tuần tra kiểm tra và dọn dẹp rác thải mỗi ngày.”

“Nếu ta phát hiện nơi nào làm việc không tốt, đến lúc đó ta sẽ tìm người Lưu lão Ngũ tính sổ!”

Nhiều người trợn mắt há hốc mồm nhìn Triệu Khang, tưởng rằng mình nghe nhầm.

Chỉ có Tiêu Huyền Sách là vẻ mặt hung phấn. Hắn biết Triệu Khang muốn bắt đầu giúp hắn sửa trị ngoại thành.

Chương 209 - Chuyển Đổi và Tẩy Trắng

Làm lão đại tất nhiên là một chuyện rất sang khoái, nhưng hoàng tử điện hạ cũng không quên lý do mình trở thành lão đại.

Lưu lão ngũ sau khi nhìn Tiêu Huyền Sách mới cẩn thận nói: “Nhị gia? Ngài không phải đang đùa giỡn với các huynh đệ chứ?”

Triệu Khang hỏi ngược lại: “Ta giống như là rất thích nói đùa sao?”

Lưu lão ngũ sắc mặt khó xử: “Cái này, Nhị gia ngài.. cái này.. làm cho ta như thế nào cùng các huynh đệ nói chuyện! Các huynh đệ gia nhập chúng ta, là vì muốn có cuộc sống tốt đẹp hơn, đi thu dọn rác thải trong nhà vệ sinh thì kiếm được bao nhiêu tiền chứ?”

Tiểu đệ tâm phúc xung quanh gật đầu, trên mặt còn lộ vẻ tức giận và bất bình.

“Chúng ta ra ngoài lăn lộn giang hồ là vì cái gì? Không phải là để sớm ngày lên cao, thành đạt sao?”

“Bảo chúng ta đi thu dọn rác thải trong nhà vệ sinh, nếu chuyện này truyền ra ngoài, các huynh đệ sau này còn làm sao ngẩng cao đầu nhìn đời!”

Triệu Khang khinh thường cười: “Nói các ngươi là lũ tầm nhìn ngắn hạn, các ngươi còn không tin. Hiện tại bang hội ngầm lớn nhất ngoại thành do ai cầm đầu?”

“Còn phải nói gì nữa, tất nhiên là chúng ta!”

Một tên tiểu đệ kêu lên, những người xung quanh cũng ồ lên tán thành.

“Hiện tại lớn nhất chính là chúng ta Thập Tam thái bảo. Thoạt nhìn chúng ta rất phong quang, nhưng nếu quan phủ muốn dẹp chúng ta thì sao?”

Lời nói vừa dứt, Liễu Tuyên và những người khác toát mồ hôi hột.

Đúng vậy, trước đây họ hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này. Cây cao đón gió là một đạo lý dễ hiểu!

“Vậy, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?” Lưu lão ngũ vội vàng hỏi.

Triệu Khang cười, nghiêng người về phía sau: “Rất đơn giản, đó chính là chuyển mình ‘tẩy trắng’. Hiện tại chúng ta chỉ là thế lực ngầm, người dân căm ghét lưu manh du côn, mọi người đều khinh thường chúng ta. Chẳng lẽ các ngươi muốn cả đời sống như vậy sao?”

“Hãy nghĩ xem, vợ con các ngươi, cha mẹ, hàng xóm láng giềng thường xuyên nhắc đến các ngươi, liệu có phải đều đang nói xấu sau lưng các ngươi không?”

“Cả ngày nơm nớp lo sợ, đánh giết chém đâm trong giang hồ, không biết ngày nào sẽ mất mạng, cuộc sống như vậy thật sự thoải mái sao?”

“Bản thân mình cả ngày không có việc gì làm thì cũng thôi, nhưng chẳng lẽ tương lai muốn con cái mình cũng giống như mình sao?”

Ánh mắt của không ít người ảm đạm, lời nói của Triệu Khang như dao đâm vào chỗ đau của họ.

Nghĩ đến gia đình một nghèo hai trắng lại còn có con cái, mỗi lần nhìn thấy mình với vẻ mặt sợ hãi và chán ghét, không ít tiểu đệ đều lộ vẻ hổ thẹn.

Đúng lúc này, Triệu Khang đã làm ra một hành động vô cùng phân chấn lòng người.

Hắn móc ra từ trong tay áo một đồng ngân phiếu dày cộp, mỗi tờ đều có mệnh giá ngàn lượng!

Ít nhất cũng phải hơn mười vạn lượng!

Mọi người đều nhìn chăm chăm vào đồng ngân phiếu, từng hơi thở của họ đều trở nên nặng nề.

Triệu Khang nhìn Lưu lão ngũ và nói: “Người vừa rồi không phải hỏi ta sau này các huynh đệ sẽ ăn gì sao?”

Lưu lão ngũ cũng quên cả trả lời, chỉ ngây người nhìn chăm chăm vào đồng ngân phiếu trong tay Triệu Khang.

Triệu Khang hừ lạnh một tiếng và nói: “Mỗi thành viên trong đội y tế sẽ được hưởng lương ba lượng bạc mỗi tháng, còn những người dọn dẹp nhà vệ sinh sẽ được hưởng lương năm lượng bạc mỗi tháng!”

“Ta! Ta! Ta tham gia!”

Ngay sau khi Triệu Khang dứt lời, đám tiểu đệ xung quanh đã trở nên náo loạn, vội vàng hò reo.

So với việc đi ra ngoài đánh nhau, nhặt rác và dọn dẹp nhà vệ sinh mà có thể kiếm được ba đến năm lượng bạc mỗi tháng quả là một công việc hời hợt!

Lúc này, việc mất đi thể diện không còn là vấn đề quan trọng nữa, kiếm tiền mới là điều quan trọng nhất, dù có khó coi cũng

không sao!

Chu lão lục do dự một chút rồi mới hỏi: “Nhị gia, ngoại thành luôn do Binh mã ti phụ trách việc vệ sinh trị an, chúng ta muốn tiếp quản thì có cần phải thông báo cho họ không?”

Triệu Khang cười ha hả và nói: “Đương nhiên là cần rồi, nhưng một Binh mã ti nhỏ bé như vậy thì người không cần phải lo lắng, ta sẽ giải quyết ổn thỏa, đúng không lão đại?”

Tiêu Huyền Sách, người vốn dĩ không có cơ hội lên tiếng, lúc này bỗng háng hái nói: “Đúng vậy, việc này ta sẽ lo liệu, các huynh đệ cứ việc ‘tẩy trắng’ là được!”

Chu lão lục gật đầu mà không nói thêm gì nữa.

Triệu Khang lại nói: “Tóm lại, hãy nói cho các huynh đệ dưới trưởng biết rằng, đi theo ta lẫn lộn, sẽ có lương bổng đầy đủ, chỉ cần tuân thủ quy định của bang hội là được.”

Triệu Khang nói xong, từ trong ngực móc ra bản bang quy hẳn viết tối hôm qua. “Điều ca, đi tìm mấy thầy giáo biết chữ, từ hôm nay bắt đầu đọc cho huynh đệ dưới trưởng nghe, ai không thuộc lòng toàn bộ bang quy sẽ bị đuổi khỏi bang hội!”

“Được rồi!”

Điều ca vỗ ngực, dặn dò mọi chuyện xong xuôi rồi mới dẫn theo một đám người đi ra sân.

Tiểu đệ ngoài cửa đã sớm nóng lòng không thể chờ đợi, thấy bọn họ rút cục đi ra, nhao nhao vây quanh kêu “lão đại”, “nhị gia”.

Triệu Khang hí mắt nhìn một tiểu đệ trước mặt: “Tên người là gì?”

“Ta tên Lý Sát Thần!” Tiểu đệ này nhìn cũng chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, vô cùng phấn khích và tự hào khi nói ra cái tên của mình.

Triệu Khang kinh ngạc, có chút khó tin: “Cha mẹ người đặt tên cho người như vậy ư?”

“Không ạ, ta tự mình sửa lại, đi ra ngoài giang hồ mà, danh hiệu nhất định phải oanh liệt!”

Triệu Khang dở khóc dở cười: “Vậy trước đây người tên gì?”

“Lý Thiết Đản!”

Triệu Khang giơ tay vỗ vai Lý Thiết Đản: “Thiết Đản à, Nhị gia ta ghét nhất cái kiểu trẻ con ranh con vệt!”

Bốp! Một cái tát trực tiếp khiến Lý Thiết Đản choáng váng đầu óc, nước mắt trào ra.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, Triệu Khang lạnh lùng nhìn họ: “Đưa Lý Thiết Đản này về nhà cho lão tử, sau này ai còn dám thu nhận loại trẻ con ranh con vệt này, ta sẽ đánh gãy chân của chúng!”

“Nghe rõ chưa?!”

Mấy vị lão đại sợ hãi giật mình, vội vàng tìm kiếm những đứa trẻ vị thành niên trong đám tiêu đệ.

Chỉ trong một ngày, Lưu lão ngũ đã chọn ra được bốn trăm người, Chu lão lục cũng chọn ra một trăm người.

Liễu Tuyền cũng thống kê lại số lượng tiêu đệ của bang phái hiện giờ.

Liễu Tuyền báo cáo: “Nhị gia, hiện tại chúng ta có tổng cộng hai ngàn ba trăm năm mươi hai người.”

“Thật không ít a.” Triệu Khang thầm cười trong lòng.

Chu lão lục hỏi: “Nhị gia, người của ta cũng đã tập hợp đầy đủ, ngài xem chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

Triệu Khang ném ra một trăm lượng bạc: “Cầm đi, mua một căn đại viện ba gian ba chái, sau đó thuê thợ khắc biển, trên bảng hiệu đề chữ ‘Đại Càn tiêu cục’.”

“Tiêu cục?” Mọi người đều ngạc nhiên.

Trên đời này chưa từng có tiêu cục, Triệu Khang đã sớm muốn mở một cái.

Tiêu cục chính là hình thức ban đầu của dịch vụ chuyển phát nhanh, đợi sau này số lượng người tham gia nhiều hơn một chút, thành lập một đội ngũ bưu tá cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Triệu Khang gật đầu: “Cứ làm theo lời ta nói là được, từ từ rồi mọi thứ sẽ đâu vào đấy.”

Dùng một ngày để khảo sát toàn bộ bang phái, Triệu Khang nhận thấy tình hình hiện tại tốt hơn nhiều so với ở huyện Nguyên Giang trước đây, dù sao khi đó hắn một nghèo hai trắng.

Hiện tại chỉ cần có tiền, sẽ có rất nhiều người vì hắn mà liều mạng làm việc.

Dặn dò mọi người xong xuôi, Triệu Khang trở về nhà.

Sáng sớm hôm sau, hắn đã thức dậy, thay bộ quan phục lộng lẫy kia và lên triều.

Thấy bộ dáng của Triệu Khang rất cục cựa cũng xuất hiện, các quan văn võ trong triều đều vừa kinh ngạc vừa tò mò, trong đó còn có không ít ánh mắt mang bất thiện!

Chương 210 - quần thần buộc tội

Triệu Khang chỉ cần suy nghĩ một chút cũng biết ánh mắt bất thiện này từ đâu mà đến.

Lúc trước Tiêu Huyền Sách đã nhắc nhở hắn rằng có không ít đại thần đang chuẩn bị buộc tội hắn.

Như vậy, tin tức hắn trở về những người này đã sớm biết và đang chờ hắn vào triều!

Đang suy nghĩ miên man, có người đi tới, đó là Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên.

“Quốc sư đại nhân, chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng Lý công.” Triệu Khang cười chào hỏi. Hắn không có ác cảm gì với Lý Nguyên, ngược lại còn rất trân trọng lão.

Lý Nguyên cười: “Quốc sư đại nhân vừa đi đã gần một tháng, không biết có thu hoạch gì không?”

“Đương nhiên là có, dù sao cũng không phải đi du sơn ngoạn thủy.” Triệu Khang cười khẽ.

Thần sắc Lý Nguyên hòa hoãn lại. Chuyện Triệu Khang đi Cảnh quốc kết minh chỉ có Triệu Khang và Nữ Đế bệ hạ biết rõ. Người ngoài không ai biết.

Lý Nguyên đến đây cũng chỉ là thăm dò một chút. Hắn không tin Triệu Khang biến mất thời gian dài như vậy là đi chơi.

Được Triệu Khang khẳng định, Lý Nguyên cũng thả lỏng xuống, nhưng vẫn nhắc nhở một câu: “Quốc sư đại nhân, ngoại thành ngư long hỗn tạp, nhưng vẫn phải cẩn thận an nguy của điện hạ a.”

“Nước cạn vương bát nhiều, không lật nổi sóng lớn gì đâu, Lý công yên tâm.” Triệu Khang lạnh nhạt cười.

Lý Nguyên hiểu rõ trong lòng, hiểu được Triệu Khang đã biết có người muốn nhắm vào hắn, nên không nói năng rườm rà nữa.

Theo tiếng gọi của thái giám tổng quản, bách quan lục tục dựa theo quan hàm lớn nhỏ lần lượt tiến vào trong đại điện.

Triệu Khang không chút khách khí, đặt mông ngồi lên ghế. Đây là Nữ Đế bệ hạ ban cho hắn tôn vinh.

Không ít quan viên nhìn với ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ.

Không lâu sau, Nữ Đế bệ hạ từ phía sau đi ra. Nhìn thấy Triệu Khang đang ngủ gà ngủ gật, liền trợn trắng mắt.

Người này vẫn là như vậy, không có chính hình gì cả!

Nghĩ đến đây, Nữ Đế bệ hạ không khỏi có chút tức giận. Hắn đã trở lại rồi mà rõ ràng cũng không đến bái kiến mình! Kéo dài tới hôm nay mới vào triều! Xem ra phải “hảo hảo thu thập” một chút.

Bách quan đứng dậy chào, Tiêu Linh Lung ngồi trở lại long ỷ, mở miệng nói: “Chư khanh có việc gì muốn tấu?”

Triệu Khang chưa kịp nói chuyện, có người lập tức đứng ra: “Bệ hạ, thần có bản tấu!”

“Trần đại nhân muốn tấu chuyện gì?”

Thượng đại phu Trần Bình lập tức nói: “Thần muốn buộc tội quốc sư Triệu Khang!”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau. Triệu Khang nhú mày. Đây là muốn đánh mình trở tay không kịp?

Hắn cũng không có gì biểu thị. Một tứ phẩm ngôn quan mà thôi, không đáng giá hắn hiện tại liền xuất thủ.

Nhìn xem còn có đồng bọn nào nói tiếp đây.

Đúng như dự đoán của Triệu Khang, lời nói của Trần Bình vừa dứt, lại có một quan khác đứng ra: “Khởi bẩm bệ hạ, thần cũng muốn buộc tội quốc sư Triệu Khang!”

“Còn có thần!”

“Thần cũng vậy!”

Trong nháy mắt, hơn mười quan ngôn ngữ đồng loạt đứng ra buộc tội Triệu Khang!

Đây quả là chuyện xưa nay hiếm có!

Có thể nói, trên triều đình, những kẻ không sợ chết nhất chính là sử quan và ngôn quan.

Họ thích nhất là can gián Hoàng đế, thậm chí không hề e dè cơn thịnh nộ của Hoàng đế.

Có thể nói, những lời gián ngôn của họ có phần cố ý khơi mào mâu thuẫn với Hoàng đế!

Nếu Hoàng đế tức giận mà chém đầu họ, thì sao?

Không sao cả, sử quan sẽ ghi chép lại việc họ chết ra sao, đến lúc đó chính là “sử sách lưu danh, danh truyền thiên cổ”.

Chẳng phải đây là điều mà bọn họ mong muốn sao?

Vì vậy, trong giới sử quan và ngôn quan lưu truyền một câu nói như vậy: “Ngôn quan không chọc giận Hoàng đế nổi đóa, nhất định là không xứng chức!”

Lúc này, một đám ngôn quan nhảy ra buộc tội Triệu Khang, mặc dù Nữ Đế bệ hạ đã dự đoán trước nhưng vẫn vô cùng đau đầu.

Trong tình huống này, cho dù muốn thiên vị Triệu Khang, Nữ Đế cũng không biết phải nói gì.

Phượng Mâu nhìn về phía Triệu Khang, được rồi!

Cô nương ta ở đây lo lắng, mà người lại như heo chết không sợ nước sôi, ngoáy ngoáy lỗ tai như không có chuyện gì xảy ra.

Thái độ này khiến đám ngôn quan kia càng thêm tức giận.

“n, ân, ân, ân, ân, ân, ân, ân, ân, ân, ân, ân.”

Tiêu Linh Lung cau mày: “Quốc sư!”

“A? Bệ hạ ngài gọi ta!”

Triệu Khang đang ngáp, vội vàng thẳng lưng: “Bệ hạ xin chỉ thị!”

Thái độ này hoàn toàn coi thường triều đình, khiến Lý Nguyên và những người khác vô cùng tức giận.

Lá gan của tên này thật sự lớn!

Tiêu Linh Lung nói: “Quốc sư, đối với những lời buộc tội của Trần đại nhân, ngươi không có gì muốn nói sao?”

Vương bát đản, lão nương mặc kệ ngươi!

Triệu Khang nở một nụ cười, quay đầu nhìn đám ngôn quan do Trần Bình cầm đầu, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường mãnh liệt.

“Nếu bệ hạ đã lên tiếng, vậy thần liền hỏi một chút đi. Trần đại nhân kéo theo một đám như vậy, là muốn buộc tội bốn quốc sư cái gì?”

Trần Bình hừ lạnh một tiếng, trong lòng đã chuẩn bị sẵn bài: “Ngươi Triệu Khang, thân là quốc sư, nắm giữ chức vụ quan trọng, lại lơ là nhiệm vụ, trọn vẹn một tháng, thậm chí có trọn vẹn hai mươi sáu ngày chưa từng vào triều!”

“Đây là tội bỏ bê quốc sự!”

Một kẻ khác nói: “Thứ hai, bại hoại quốc bản, lại mang theo Huyền Sách hoàng tử ở ngoại thành khuấy đảo mưa gió, khiến dân chúng khổ không thể tả.”

“Hoàng tử điện hạ còn nhỏ, dễ bị ảnh hưởng. Bệ hạ, vì thần thậm chí còn nghe nói, điện hạ tự mình dẫn người đánh nhau ẩu đả trên đường phố, không khác gì lưu manh!”

“Thứ ba, ngươi Triệu Khang mục vô pháp kỷ. Ta đã điều tra rõ ràng, ngươi ở huyện Nguyên Giang đã nhiều lần hãm hại lừa gạt, từ xung quanh huyện thành lừa người đi tới Nguyên Giang huyện làm cu li, trắng trợn vơ vét của cải. Có thể nói ngươi

dùng mọi thủ đoạn tồi tệ nhất. Bệ hạ, kẻ như người hại nước hại dân, quả thực là sâu mọt của Đại Càn quốc!”

Đếm tội trạng ba ngày, đám ngôn quan do Trần Bình cầm đầu cười lạnh nhìn về phía Triệu Khang.

Họ vẫn tin tưởng vào chiến thắng, dù sao những tội trạng này họ đã vắt hết óc mới nghĩ ra, là sự thật Triệu Khang không thể phản bác.

Tiêu Linh Lung và các quan viên khác sắc mặt biến sắc, nhao nhao nhìn về phía Triệu Khang.

Nhưng Triệu Khang không hề hoảng hốt, trên mặt không có bất kỳ vẻ lo lắng nào.

“Nói xong rồi?”

Trần Bình cười nhạo: “Thế nào? Quốc sư đại nhân còn có gì để phản bác không? Sự thật hơn hùng biện, cho dù người tìm mọi cách chống chế cũng không thay đổi được.”

Triệu Khang ha hả cười: “Ai nói ta muốn chống chế?”

Mọi người không khỏi hoang mang, Tiêu Linh Lung hoảng hốt: “Triệu Khang, người không có gì muốn nói?”

Triệu Khang đứng dậy từ ghế thái sư, cười nói: “Đương nhiên có! Trần đại nhân nói ta hãm hại lừa gạt, ta nhất định phải phản bác!”

“Dân số của huyện Nguyên Giang mấy vạn người đã sớm vượt qua quy mô dân số của một huyện chế thông thường. Chẳng lẽ người muốn nói đều là người huyện Nguyên Giang tự mình sinh ra?”

Triệu Khang cười: “Đương nhiên không phải! Bách tính ở huyện Nguyên Giang của ta đều giàu có, mỗi tháng kiếm được ít nhất hai lượng bạc. Điều kiện sinh hoạt ưu việt như vậy khiến bách tính ở các huyện thành khác đỏ mắt muốn đến Nguyên Giang huyện sinh sống. Sao cơ chứ?”

Đám người Trần Bình sắc mặt khó xử. Dù sao họ đã từng đến huyện Nguyên Giang, điều kiện sinh hoạt nơi đó quả thực vượt xa nhiều huyện thành, thậm chí các châu phủ cũng không thể sánh được!

Chương 211 - cơ hội

Đông đảo ngôn quan nhất thời không biết phản bác Triệu Khang như thế nào. Thượng đại phu Trần Bình dẫn đầu lập tức thay đổi suy nghĩ, lên án tội trạng thứ hai của Triệu Khang.

“Vậy chuyện của hoàng tử điện hạ, Triệu Khang người nên giải thích thế nào?”

Người phía sau vừa nghe liền vội vàng hứa theo nói: “Không sai! Hoàng tử điện hạ thân phận tôn quý, là dòng chính hoàng thất Đại Càn ta. Triệu Khang người thân là quốc sư được bề hạ sủng tín.”

“Bề hạ để cho người dạy hoàng tử điện hạ đọc sách học văn, người vậy mà mang theo hoàng tử điện hạ đi ngoại thành, còn thu nạp một đám lưu manh phố phường rách da vô lại làm thủ hạ, cả ngày ở đầu đường hẻm chơi bời lêu lổng, đánh nhau ẩu đả, quấy rầy bách tính ngoại thành khổ không thể tả!”

“Triệu Khang! Người có ý đồ gì!”

Mấy người lớn tiếng quát tháo, không ít quan viên cũng nhíu mày, đều cảm thấy việc Triệu Khang làm quả thực có chút quá đáng.

Tiêu Huyền Sách dù thích hồ nháo thế nào, nhưng cuối cùng vẫn là một đứa bé, hơn nữa đại thần trong triều không ít người đều biết tâm tư Nữ Đế bề hạ.

Tiêu Linh Lung kỳ vọng lớn nhất chính là thích đệ đệ của mình, có thể sớm ngày thành tài tiếp nhận giang sơn Đại Càn này. Là nữ tử làm đế, tất nhiên được xưng tụng là tiên vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

Ngay cả Tiêu Linh Lung cũng cho là như vậy.

Mà giờ phút này Tiêu Huyền Sách cư nhiên bị Triệu Khang mang đi lẫn lộn xã hội, bọn họ những quan viên trung lập phái này trong lòng đều có chút bất mãn.

Triệu Khang cười nhạo một tiếng, nhìn đám ngôn quan do Trần Bình cầm đầu, mặt lộ vẻ khinh thường: “Con mắt nào của người thấy hoàng tử điện hạ cả ngày chơi bời lêu lổng? Huyền

Sách hoàng tử người ta thấy bang phái ngoại thành để đô đông đảo, thường xuyên cùng dân chúng đi thu phí quản lý.

Vì thế tự mình ra tay muốn sửa trị những thế lực ngầm này, đây là trí tuệ lớn cỡ nào! Tình cảm cao thượng vĩ đại cỡ nào! Vì thế điện hạ thậm chí không tiếc tự mình mạo hiểm, nhất cử tiêu diệt tất cả du côn lưu manh ngoại thành.

Đến lúc đó người lại bảo là chơi bời lêu lổng đánh nhau ẩu đả?”

Triệu Khang càng nói càng kích động, chỉ vào mũi Trần Bình chửi ầm lên: “Trần Bình người thân là quan lớn tứ phẩm quanh năm ăn no quân lộc, lại còn ở đây nói xấu hoàng tử điện hạ thật lòng vì dân chúng làm việc! Trần Bình người không đỏ mặt sao?”

“Bao nhiêu lưu manh phổ phường ở ngoại thành, bọn họ cả ngày chuyện gì cũng không dám làm, chỉ biết cùng dân chúng thu phí bảo hộ, mở sòng bạc, nuôi gái điếm, hút máu dân chúng.”

“Người Trần Bình ngày thường con mắt mọc ở trên mông không nhìn thấy còn chưa tính, người hoàng tử điện hạ độc hết tâm huyết cứu vớt bách tính khỏi bể khổ như thế vì nước vì dân, người lại ở đây vu khống hoàng tử điện hạ là chơi bời lêu lổng, ngày không làm gì!”

Triệu Khang quay người lại: “Thần muốn tham thượng đại phu Trần Bình, kẻ này túi rượu túi cơm một mực nói xấu hoàng thất, nên chém!”

Mọi người kinh ngạc, nhìn Triệu Khang đồng dục một trận, trong lòng đều nổi lên nghi vấn.

Cứu vớt dân chúng trong nước sôi lửa bỏng? Tình cảm cao thượng? Lòng dạ rộng lớn?

Đây thật sự là tên gốc Tiêu Huyền Sách kia?

“Người người người, người đây là cường từ đoạt lý!” Trần Bình tức giận đến giậm chân, dùng ngón tay chỉ Triệu Khang, “Ni Nô, người nói loại lời này, người không lỗ mãng sao? Tên phế vật Tiêu Huyền Sách kia có thể nghĩ xa như vậy sao? Còn mẹ nó vì nước vì dân! Ta nhỏ!”

“Bệ hạ, Triệu Khang xảo ngôn lệnh sắc, quả thực chính là họa quốc đồ, thần khẩn cầu bệ hạ hạ tội!”

Triệu Khang nói hần nên giết, hần liền nói Triệu Khang có tội.

Nước miếng của hai người bắn tung tóe, người xung quanh thấy vậy gọi là “tinh tinh có vị”.

Trần Bình này không hổ là xuất thân ngôn quan, cư nhiên có thể cãi nhau tay đôi với tên vương bát đản Triệu Khang này, cư nhiên có thể ngang hàng với hần.

Nói xong lời cuối cùng, Triệu Khang hừ lạnh một tiếng: “Sự thật còn hơn hùng biện, hoàng tử điện hạ đến tột cùng ở ngoại thành làm gì, chỉ cần hỏi là biết.”

Trên long ý, Nữ Đế bệ hạ đã sớm nhức đầu, tuy rằng chuyện này là do chính nàng bày mưu đặt kế, nhưng cả ngày âm ỉ như vậy cũng không phải là chuyện.

Lúc này liền nói: “Được, vậy truyền Huyền Sách lên điện hỏi.”

Thái giám tổng quản vội vàng phái người đi truyền triệu.

Trần Bình vẻ mặt khiêu khích nhìn Triệu Khang, để Tiêu Huyền Sách tới hỏi? Tên ngốc kia có thể nói ra hoa gì?

Triệu Khang thì bất động thần sắc, vững như Thái Sơn. Hần ngày hôm qua đã phân tích cặn kẽ mọi việc cho Tiêu Huyền Sách, căn bản không hề lo lắng.

Một lát sau hoàng tử điện hạ đến, trước tiên chào hỏi Nữ Đế bệ hạ xong, mới ra vẻ nghi hoặc hỏi: “Không biết bệ hạ truyền triệu thần đệ đến là vì chuyện gì?”

Tiêu Linh Lung đem lời Trần Bình lúc trước đơn giản thuật lại một chút, liền chờ Tiêu Huyền Sách trần tở.

Nào nghĩ tới Tiêu Huyền Sách vừa nghe nhất thời trong cơn giận dữ, quay đầu liền chỉ vào đầu Trần Bình mắng: “Ni X lão bất tử, chán sống rồi đúng không?”

Triệu Khang ho khan hai tiếng, chúng đại thần một trận xấu hổ, nhao nhao nhìn Triệu Khang ánh mắt quái dị.

Con mẹ nó dạy cái quái gì vậy?

Trước kia hoàng tử điện hạ mặc dù nói ngốc tử một ít, nhưng tốt xấu còn được cho là người có tri thức, này ngược lại tốt, đi theo Triệu Khang lăn lộn hai ngày, động một chút là miệng thành bản.

Trần Bình cũng trợn tròn mắt, Tiêu Huyền Sách còn đang phun nước miếng: “Lão tử ở ngoại thành tân tân khổ khổ, chỉ kém đem đầu cái ở trên thất lưng quần, là vì cái gì?”

“Ngươi, cái lão tạp mao ngược lại tốt, cái rắm không làm còn chưa tính, còn mẹ nó thêm phiền, muốn chết a ngươi!”

Làm đại ca hắc đạo một thời gian, khí thế của hoàng tử điện hạ đương nhiên bồi dưỡng không ít, Trần Bình dám cùng Triệu Khang đối phun nhưng trăm triệu lần không dám cùng hoàng tử điện hạ mắng chửi.

Dù Triệu Khang mặc dù là quốc sư còn được phong hầu, nhưng xét đến cùng, thế đơn lực bạc, vào triều hơn nửa năm cũng không thấy hắn bồi dưỡng thân tín gì, ở trong mắt bọn họ chung quy là không đủ lo lắng.

Triệu Khang thấy thế sợ Tiêu Huyền Sách chỉ lo miệng ngiên, vội vàng ho khan hai tiếng.

Hoàng tử điện hạ còn đang nổi nóng, lúc này mới quay người lại, nhổ một ngụm mới nói với Nữ Đế bệ hạ: “Bệ hạ, thần đệ ở ngoại thành đây chính là nửa điểm làm xằng làm bậy, gần đây hơn một tháng, thế lực bang phái ngầm ngoại thành, dưới sự càn quét của thần đệ đã mười đi tám chín, không tới hai ngày nữa, ngoại thành sẽ không còn lưu manh phố phường nào nữa, dân chúng cũng có thể sống những ngày tốt lành!”

“Điện hạ lời ấy, nói quá đi?”

Một quan danh ngôn bất thành linh mở miệng: “Bang phái ngầm ở đế đô nhiều lần cấm không dứt, là vì đại chúng biết sự thật, những người này chơi bời lêu lổng, ức hiếp bách tính đã thành thói quen há có thể nói không còn là không còn?”

“Đó là đám lão tạp mao các ngươi vô năng!”

Tiêu Huyền Sách hừ một tiếng, thần sắc kiêu căng, đem một đám ngôn quan tức gần chết.

Hắn nói: “Bệ hạ, thần đệ đã nghĩ kỹ, đem những du côn vô lại này toàn bộ chỉnh hợp lại, dùng để là bảo vệ, nhân viên vệ sinh, trị an, các loại sự tình ở ngoại thành, để cho mỗi người bọn họ đều có thể có công tác tự cung tự cấp.”

“Bọn họ làm xăng làm bậy cố nhiên đã trở thành thói quen, nhưng chỉ cần nghiêm khắc quản giáo, là có thể dẹp loạn. Bọn họ hiện tại cần nhất không phải đi chứng minh đi thay đổi cái gì, mà là một cái cơ hội, do chúng ta cho bọn họ cơ hội!”

Chương 212 - Tiêu Huyền Sách thay đổi

Tiêu Linh Lung vừa nghe có chút hứng thú, đại thần chung quanh cũng có chút tò mò.

Dương thái sư vẫn lạnh lùng đứng nhìn nghi vấn: “Điện hạ nói là có ý gì? Lão phu nghe không hiểu lắm.”

Tiêu Huyền Sách trợn trắng mắt nói: “Thái sư đại nhân quanh năm ở nhà, nếu không thì là ở trên triều đình, cũng không đi lại trong dân gian, tự nhiên không biết tiếng lòng của những người tầng dưới chót này.”

Dương thái sư không khỏi đỏ mặt, Nữ Đế bệ hạ cảm thấy hứng thú nói: “Huyền Sách nói tiếp.”

Tiêu Huyền Sách gật đầu nói: “Bệ hạ, trong mắt thần đệ, những lưu manh phố phường này so với dân chúng bình thường kỳ thật còn đáng thương hơn.”

Nghe hắn nói như thế, ngay cả Triệu Khang cũng không khỏi có chút liếc mắt, những thứ này cũng không phải hắn dạy, hắn cũng muốn nhìn xem đứa nhỏ này ngộ ra những gì.

Lúc này đám ngôn quan Trần Bình cười lạnh nói: “Bọn họ mỗi ngày ức hiếp bách tính còn đáng thương? Điện hạ trạch tâm nhân hậu cũng không phải như vậy.”

Tiêu Huyền Sách cũng không để ý tới bọn họ, chỉ nói: “Bản điện hạ ở ngoại thành cùng những người này cũng gần một tháng, đối với bọn họ không nói hiểu rõ, nhưng cũng hiểu rõ không ít.”

“Ngoại thành những lưu manh này, sáu thành đều là lúc còn trẻ bởi vì kẻ sinh nhai phạm sai lầm, động tới pháp luật, mặc

dù nói cũng không phải cái gì trọng tội, nhưng là bọn hăn ra tù, sau đó không riêng gì người ngoài, coi như là ngay cả người nhà của bọn hăn, ánh mắt nhìn bọn hăn cũng đều có phân biệt đối đãi.”

“Bởi vì lúc trước bọn họ phạm sai lầm, cho nên tất cả mọi người cảm thấy bọn họ không phải người tốt, cho dù muốn đi tầu lâu bùng trà đưa nước cho người ta cũng không có ai dám nhận.”

“Ánh mắt khác thường của người ngoài, thậm chí là người nhà, hoài nghi, cảm xúc không tốt, đều sẽ làm trong lòng bọn họ phát sinh biến hóa.”

Tiêu Huyền Sách thở dài: “Theo ta biết, một người tên Vệ Lương, hiện giờ mới hai mươi ba tuổi. Hăn vốn là một người đọc sách, bởi vì không có tiền tiến hành khoa cử, bởi vậy liền trộm hai lượng bạc của một hộ gia đình, gom góp tiền để đi thi cử.”

“Kết quả, bị người khác phát hiện, quan phủ liền nhốt vào đại lao ba năm, sau khi đi ra, bọn họ con phố kia liền trở nên thanh danh hỗn độn, mọi người đem hăn trở thành trộm đề phòng.”

“Vì thế một không làm, hai không thôi, hăn trực tiếp gia nhập thế lực ngầm, trở thành một tên côn đồ.”

Tiêu Huyền Sách lạnh lùng nói: “Hăn ta đã sai, sai ở chỗ lấy trộm tiền của người khác, và vì vậy mà phải chịu hình phạt tù ba năm. Tuy nhiên, sau khi ra tù, hăn ta muốn tái hòa nhập cộng đồng, nhưng lại không ai dành cho hăn cơ hội.”

“Mọi người chỉ nhìn hăn ta với ánh mắt hắt hủi, coi hăn là kẻ trộm cắp, cho rằng bản tính hăn khó sửa đổi. Hăn vốn mong muốn được học hành, rèn luyện đạo đức, nhưng giờ đây lại phải lang thang đầu đường xó chợ, cầm dao gậy gộc. Hăn không cam tâm với số phận này, nhưng lực bất tòng tâm.”

Ánh mắt Tiêu Huyền Sách sắc bén: “Chính vì vậy, ta sẽ tạo cơ hội cho những kẻ như hăn ta. Ta sẽ giúp họ làm lại cuộc đời, trở thành người tốt!”

Triệu Khang vui mừng vỗ tay: “Tốt lắm! Nhờ sự dạy dỗ của ta mà ngươi đã trưởng thành.”

Nhiều người chìm vào suy tư. Dương thái sư nhìn Tiêu Huyền Sách và Triệu Khang với ánh mắt phức tạp.

Trước đây, khi dạy dỗ Tiêu Huyền Sách, lão không hề nhận ra hoàng tử có khả năng nhận thức và thay đổi như vậy.

Liệu hắn có kém cỏi hơn Triệu Khang? Dương thái sư tự hỏi trong lòng.

Binh bộ thượng thư Lý Nguyên hành lễ với Tiêu Linh Lung: “Bệ hạ, thần hoàn toàn đồng ý với lời nói của Huyền Sách điện hạ. Đúng vậy, những kẻ lưu manh, dù có vô lại đến đâu, cũng là con dân của Đại Càn. Là quan triều đình, chúng ta không nên kỳ thị họ vì những sai lầm trong quá khứ. Thay vào đó, hãy cho họ cơ hội sửa sai, hướng họ đến con đường thiện.”

Mọi người đều gật đầu tán thành.

Trần Bình và các quan viên khác vẫn còn do dự, vội vàng lên tiếng: “Hoàng tử điện hạ cũng nói rằng bản tính khó sửa, ai có thể đảm bảo họ sẽ không tái phạm?”

Tiêu Huyền Sách nổi giận: “Người dám khẳng định rằng họ thích thú với cuộc sống lang thang, nguy hiểm trên giang hồ sao?”

Lũ quan lại im bật.

Có người lo lắng: “Vậy điện hạ định xử lý họ như thế nào? Chỉ nói suông thôi thì không đủ!”

Tiêu Huyền Sách nở nụ cười khinh miệt: “Việc đó không cần các người quan tâm!”

Trần Bình tức giận nhưng không dám phản bác.

Cũng phải nói rằng Tiêu Huyền Sách hiện tại chỉ là một hoàng tử, nếu là hoàng đế, nói không chừng bọn họ lại tiếp tục làm gián tử a.

Ngồi trên long ỷ cao sang, Nữ Đế bệ hạ vô cùng kinh hỉ trước sự thay đổi của Tiêu Huyền Sách ngày hôm nay. Dù trước đây chưa biết rõ tốt xấu, ít nhất Tiêu Huyền Sách cũng đã bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này, phải không nào?

Đám người Trần Bình không còn ý định tranh luận với Tiêu Huyền Sách nữa, họ quay sang chỉ trích tội trạng của Triệu

Khang:

“Bệ hạ, tuy lời nói của hoàng tử điện hạ đúng đắn đến mức nào, nhưng sự thật là Triệu Khang đã lơ là nhiệm vụ. Là quốc sư, dĩ nhiên hẳn biến mất gần một tháng trời, rõ ràng là không coi trọng quốc sự. Hành vi như vậy làm sao xứng đáng với danh hiệu quốc sư?”

Trần Bình lạnh lùng nói: “Thần xin bệ hạ miễn chức quốc sư Triệu Khang.”

“Thần xin bệ hạ miễn chức quốc sư Triệu Khang!”

Một đám quan lại vội vàng hòa theo.

Nữ Đế nhìn Triệu Khang, nàng khẽ cười hai tiếng. Triệu Khang nhìn Trần Bình: “Trần đại nhân làm sao biết ta biến mất hơn một tháng qua không phải vì đại sự quốc gia?”

Trần Bình cười lạnh: “Đại sự gì mà cần quốc sư đại nhân bận rộn hơn một tháng? Bản quan thật sự muốn biết.”

Triệu Khang gật đầu: “Được, vậy thì mở to mắt chó ra nhìn cho kỹ.”

Nói xong, Triệu Khang lấy ra minh thư do Cảnh đế Ngô Như Long tự tay viết ra.

Nữ Đế bệ hạ giật mình.

Triệu Khang khom người nói: “Bệ hạ, Cảnh quốc đã đồng ý kết minh với Đại Càn ta. Từ nay về sau, hai nước sẽ đồng tâm hiệp lực, hỗ trợ lẫn nhau và thông thương với nhau. Ngoài ra, Cảnh đế còn đề nghị từ năm nay trở đi, Cảnh quốc sẽ tặng cho Đại Càn ta mười vạn tấm lụa thượng hạng mỗi năm để biểu thị thành ý!”

Lời nói vừa dứt, tất cả quần thần đều vô cùng kinh ngạc, nhìn Triệu Khang với ánh mắt sợ hãi.

Tiêu Linh Lung kích động nói: “Mau trình lên cho ta xem!”

Đám quan lại Trần Bình há hốc mồm, sợ hãi đến mức không nói nên lời nhìn Triệu Khang.

Tiêu Linh Lung nhanh chóng xem xong minh thư của Cảnh đế Ngô Như Long, quả đúng là không nhịn được cất tiếng cười ha

hả: “Được được! Đúng là quốc ấn của Cảnh đế Ngô Như Long!”

Lục bộ đại thần, Dương thái sư, Triệu thái phó và tất cả quan lớn nhất phẩm đều khiếp sợ nhìn Triệu Khang.

Hắn lại một lần nữa thúc đẩy hai nước kết minh!

Hành động liên minh hai nước này chưa từng có trong lịch sử. Bốn nước Bắc Địa mạnh yếu rõ ràng, hai nước mạnh như Chu Tề luôn tìm cách tiêu diệt hai nước nhỏ bé còn lại.

Trước đây đã từng có người đề xuất liên minh Càn Cảnh để chống lại Chu Tề, nhưng đều không thành công.

Bởi vì quá khó khăn, việc kết minh không thể chỉ dựa vào lời nói suông. Nếu không có lợi ích tương ứng và quyết tâm kiên định, đừng nói kết minh, chỉ sợ sẽ bị đâm sau lưng!

Chương 213 - thủy triều

Hiện tại Triệu Khang lại thông báo cho họ biết hai nước đã kết minh, hơn nữa để biểu thị thành ý, Cảnh quốc sẽ tặng Đại Càn mười vạn tấm lụa thượng hạng mỗi năm làm lễ vật.

Cần biết rằng Cảnh quốc nổi tiếng với ngành dệt may phát triển, sản xuất vải lụa tơ tằm từ trước đến nay luôn được giới quý tộc các nước ưa chuộng. Một con lụa thượng hạng ở Đại Càn có thể bán được năm lượng bạc.

Có thể nói đây là món quà vô cùng ý nghĩa, thể hiện sự thành ý của Cảnh quốc.

Lễ bộ thượng thư kinh ngạc nhìn Triệu Khang: “Quốc sư đại nhân, ngài không đùa chứ? Sao Lễ bộ, cơ quan phụ trách ngoại giao, lại không hề được thông báo về việc này?”

Từ trước đến nay, mọi công việc ngoại giao đều do Lễ bộ phụ trách, vì vậy hắn mới nghi ngờ. Ngay cả đám người Trần Bình cũng bị bắt ngờ, họ nhìn Lễ bộ thượng thư với ánh mắt tò mò.

Triệu Khang thần nhiên cười: “Bởi vì Cảnh quốc chỉ công nhận bản quốc sư làm người đàm phán. Câu trả lời này có khiến ngài hài lòng không?”

Mọi người lặng thinh trong giây lát. Thật là cho hắn ta đắc ý.

Công bộ thượng thư Lâm Vũ thăm nghĩ không ổn. Việc Triệu Khang thúc đẩy Càn Cảnh kết minh là một đại công, vì vậy hấn vội vàng hỏi: “Bệ hạ, minh thư này có thật không?”

Tiêu Linh Lung nhìn hấn một cái và gật đầu: “Đúng vậy, việc Càn Cảnh kết minh vốn là do quốc sư đại nhân đề xuất với trẫm. Lý do quốc sư không xuất hiện ở triều đình trong thời gian qua chính là vì đi Cảnh quốc đàm phán.”

“Hôm nay mang minh thư về, quốc sư đã lập được công lao to lớn cho Đại Càn ta.”

Nói xong, Tiêu Linh Lung vô tình liếc mắt nhìn đám ngôn quan Trần Bình. Nhóm người vừa rồi còn hăng hái buộc tội Triệu Khang giờ đây lạnh cả người.

Hoá ra bệ hạ đã biết chuyện này từ trước, mà vừa rồi lại không hé nửa lời!

Có phải bệ hạ cố ý không?

Triệu Khang lại được bệ hạ sủng ái đến vậy sao?

“Thần làm việc này chỉ vì quốc gia, không hề vật vả gì.” Triệu Khang cười.

Nữ Đế bệ hạ liếc mắt khinh thường: Ai nói ngươi vật vả rồi!

Triệu Khang quay sang nhìn Trần Bình và cười lạnh: “Trần đại nhân, ngài nghĩ sao về minh thư mà bản quốc sư mang về này? Có được coi là quốc sự hay không?”

Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía Trần Bình. Lúc này, lão cảm thấy như toàn thân mình bị phơi bày trước mặt mọi người, như một tên hề.

Dồn hết can đảm, hấn mới gật đầu và nói khó khăn: “Vâng, thần lỗ ló. Quốc sư một lòng vì nước, không bao giờ lơ là nhiệm vụ.”

Triệu Khang hừ một tiếng: “Vậy thì đúng rồi. Vậy vừa rồi ngài nói bản quốc sư lơ là nhiệm vụ, không xứng đáng với hai chữ quốc sư, thì phải giải thích thế nào?”

Thân hình Trần Bình run lên, ánh mắt không tự chủ được liếc sang một bên rồi vội vàng rút lại.

Thấy hắn không nói lời nào, Triệu Khang hừ lạnh một tiếng, xoay người nhìn về phía Tiêu Linh Lung: “Bệ hạ, thần một lòng vì nước, không ngại gian khổ đi đến Cảnh quốc xa xôi, thúc đẩy hai nước liên minh, vậy mà khi trở về Đại Càn lại bị bọn xâm hại phỉ báng.”

“Ta Triệu Khang từ trước đến nay luôn trung thành, nguyện vì Hoàng Thượng bước vào dầu sôi lửa bỏng không từ nan, nhưng không ngờ rằng triều đình này lại không dung chứa được tấm lòng yêu nước của thần. Hôm nay, thần kính xin bệ hạ minh xét!”

Ánh mắt Tiêu Linh Lung sắc lạnh.

Các quan lại hoảng hốt, vội vàng quỳ xuống: “Bệ hạ, chúng thần cũng một lòng vì nước a!”

“Đúng vậy, bệ hạ, lúc trước chúng thần không hề biết Triệu... Quốc sư là đi Cảnh quốc!”

“Cầu xin bệ hạ khoan hồng chúng thần vì lòng trung thành với đất nước!”

Tiêu Linh Lung quát lớn: “Ta thấy các người chính là ăn no rồi rồi, lão Triệu dù sao cũng là quốc sư, lại là An Quốc Hầu, các người lại dâng thư liên thủ buộc tội hắn, ai cho các người lá gan lớn như thế?!”

Tiêu Huyền Sach vội vàng lên tiếng: “Bệ hạ, việc này khẳng định không đơn giản, thần đề nghị nên bắt giữ toàn bộ đám người này, nhốt vào đại lao để thẩm vấn!”

Đám người Trần Bình sợ hãi đến mức run rẩy, bị nhốt vào đại lao thì còn có thể sống sót hay không?

“Bệ hạ, từ xưa đến nay hình không thượng đại phu, chúng thần biết tội nguyện hướng quốc sư nhận lỗi, kính xin bệ hạ khai ân a!”

Hình không thượng đại phu? Thật là một lập luận mới mẻ.

Triệu Khang hừ lạnh một tiếng: “Thiên tử phạm pháp cùng thứ dân đồng tội, chẳng lẽ các người cao quý hơn cả thiên tử sao! Lại dám tưởng rằng mình cao hơn thiên tử, bệ hạ, ta thấy đám người này không thể tha thứ, nếu đã có loại tâm lý này, không chừng sẽ tạo phản trong tương lai, giết hết!”

Trần Bình hoảng hốt: “Không phải! Ta làm sao? Từ lúc nào ta tự xưng là cao hơn thiên tử! Triệu Khang nguoi chó má, không cần ngậm máu phun người!”

Trần Bình bị vu khống một cách vô lý, hoàn toàn mất bình tĩnh, ngôn quan tử gián cũng chỉ biết chọn lý lẽ để nói.

Trước tình huống này, rõ ràng họ không hề có lý lẽ và đã trở thành trò cười. Nếu bị Nữ Đế chém đầu, cái chết của họ sẽ không được ghi chép trong sử sách, thậm chí còn mang tiếng xấu là loạn thần tặc tử.

Người còn dám mắng ta!

Triệu Khang tức giận nở nụ cười: “Bệ hạ, cái này Trần Bình công khai nhục mạ ta, Đại Càn trọng thần, hấn mắng ai chứ không phải là ta, quả thực chính là bệ hạ a!”

Đám người Lý Nguyên muốn phì cười nhưng cố gắng kìm nén, nhìn Triệu Khang gán tội cho đám người Trần Bình, trong lòng lại một lần nữa cảm thán.

Tên này, thật là ranh mãnh!

Khuôn mặt Tiêu Linh Lung bình tĩnh: “Được rồi, quốc sư đại nhân bớt giận, việc này trẫm đã có quyết định.”

Triệu Khang vội vàng im lặng, đám người Trần Bình còn muốn cầu xin tha thứ, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Linh Lung dọa đến không dám lên tiếng.

So với các hoàng đế Càn quốc trước đây, Tiêu Linh Lung không thể phủ nhận là nhân từ, nhưng đồng thời nàng cũng là người quyết đoán nhất. Khi nàng đã quyết tâm giết ai, dù ai cầu xin cũng vô dụng.

Tam công Càn Quốc địa vị siêu nhiên vì sao thiếu một Thái Bảo?

Chẳng phải là do nàng lên ngôi năm đầu đã phế truất sao?

Khi đó bá quan triều đình quỳ trên đại điện ba ngày ba đêm, cũng không thể thay đổi quyết tâm của Nữ Đế bệ hạ.

“Thượng đại phu Trần Bình, Ngự Sử Trương Kiệt... Thân là ngôn quan mà không can trọng lời nói việc làm, chưa qua kiểm chứng đã vu khống và buộc tội quốc sư triều ta, Trần

Binh Trương Kiệt sẽ bị chém đầu vào buổi trưa, những người còn lại giáng chức làm thứ dân, con cháu ba đời không được phép bổ nhiệm vào chức vụ công!”

“Bệ hạ tha mạng! Bệ hạ tha mạng!”

Mấy người Trần Bình hoảng hốt kêu to, nhưng Tiêu Linh Lung đều không để ý tới, lại liếc nhìn Công bộ Thượng thư Lâm Vũ và Triệu thái phó, tuyên bố lui triều.

Ánh mắt đầy ẩn ý của nàng khiến hai người rùng mình, thâm mắng Trần Bình ngu xuẩn.

Lúc trước Trần Bình vô tình nhìn về phía hai người họ, nếu không có sự ủng hộ của họ, Trần Bình cho dù lá gan lớn đến đâu, cũng không dám dẫn người buộc tội Triệu Khang.

Ra khỏi triều đình.

Triệu thái phó và Công bộ thượng thư Lâm Vũ đều sắc mặt khó chịu, không ngờ rằng lần này nhằm vào Triệu Khang lại thất bại thảm hại.

Lâm Vũ hỏi: “Thái phó, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Triệu thái phó nhẹ giọng nói: “Trước tiên không nên hành động thiếu suy nghĩ. Lão phu không ngờ hẳn lại có thể thúc đẩy hai nước kết minh, việc này quả thực vượt quá dự liệu. Hoàng tử điện hạ muốn xây dựng ở ngoại thành ư? Đến lúc đó chúng ta xuống tay từ phương diện này.”

Lâm Vũ cúi đầu suy tư: “Ta bỗng nhiên có chút cảm thấy, Triệu Khang có lẽ không chỉ hợp tác với hoàng tử, nói không chừng bọn họ còn có thể phát triển thế lực đến nội thành.”

Triệu thái phó cười lạnh: “Đến nội thành? Vậy lão phu sẽ cho bọn hắn biết cái gì gọi là gặp nhiều khó khăn!”

Ngoại thành chỉ là những cuộc tranh giành nhỏ không đáng kể, nhưng nội thành với các thế gia môn phiệt thì đầy rẫy rắc rối và khó khăn. Bao nhiêu người muốn nhúng tay vào, nhưng đến cuối cùng không phải đều thất bại thảm hại hay sao?

Chương 214 - Mát xa cho Nữ Đế

Ngự Thư Phòng.

Triệu Khang sau khi hạ triều cũng không rời đi, mà được Tiêu Linh Lung triệu kiến trong cung để tường thuật chuyện kết minh.

Nghe đến việc Triệu Khang muốn đem thuốc súng đen cho Cảnh Quốc, ánh mắt Tiêu Linh Lung biến đổi: “Vì sao!”

Cảnh Quốc hiện tại đang nghiên cứu việc sử dụng thuốc súng cho chiến tranh. Mặc dù Cảnh Quốc là đồng minh, nhưng loại quốc chi lợi khí này làm sao có thể cho người khác?

Triệu Khang bất đắc dĩ chỉ có thể kể về trận chiến lôi đài ở Cảnh Quốc.

Nữ Đế bệ hạ thần tình kinh ngạc, nhìn Triệu Khang có chút không dám tin và hỏi: “Ngươi là nói, Cảnh Quốc Diệp Hồng Tuyết vì thay ngươi giấu diếm tin tức Lý Mộc Thanh cùng Lưu Hán Long, đã chiến đấu sinh tử với hai vị tam phẩm cao thủ!”

Triệu Khang nặng nề gật đầu: “Chuyện này quá nặng, ta căn bản không biết nên trả ơn như thế nào.”

Là một võ đạo cao thủ, Tiêu Linh Lung thập phần rõ ràng tam phẩm cao thủ là cái khái niệm gì. Bản thân nàng cũng chỉ là tứ phẩm.

Mà Diệp Hồng Tuyết lại có thể lấy một địch hai đánh chết hai tam phẩm cao thủ, trong đó trả giá không cần nghĩ cũng biết nặng nề cỡ nào.

Nghĩ đến đây, Tiêu Linh Lung đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút chua xót, thuận miệng nói: “Như vậy a, nàng đối với ngươi thật sự là tình thâm nghĩa trọng.”

Triệu Khang sửng sốt, có chút mơ hồ, lời này là có ý gì? Sao nghe còn có vị chua?

Nhìn ánh mắt khác thường của Nữ Đế bệ hạ, Triệu Khang sách một tiếng: “Bệ hạ, ai, cũng ghen tị?”

“Vớ vẩn, không có ai ghen tị!”

Tiêu Linh Lung thốt ra, Triệu Khang bất đắc dĩ nói thầm một tiếng: “Không phải thì không phải, sao còn nổi giận.”

Triệu Khang nói: “Vì đề Cảnh đế cứu Diệp Hồng Tuyết, cho nên ta hứa hẹn Cảnh Quốc một số chuyện. Theo lý mà nói làm như vậy đích xác có chút không ổn, bất quá ta nắm chắc. Chỉ cần ta ở đây, quan hệ đồng minh hai nước sẽ không tan vỡ.”

Tiêu Linh Lung suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn buông tha. Dù sao thứ thuốc súng đen này vẫn là Triệu Khang làm ra, những thứ mới lạ cùng phát minh của huyện Nguyên Giang, ngoại trừ Triệu Khang cùng cấp dưới của hắn ai cũng không rõ ràng lắm. Minh còn có thể ép buộc Triệu Khang không đem những thứ này đưa ra ngoài?

Người khác không biết, trong lòng nàng dù sao cũng có tính toán. Triệu Khang sợ là căn bản cũng sẽ không nghe.

Cuối cùng Tiêu Linh Lung cũng chỉ có thể nói: “Vậy chính ngươi nắm chắc. Nói tóm lại ta chỉ có một câu, Cảnh Quốc có, Càn Quốc chúng ta phải có trước!”

“Đương nhiên rồi, ta là một lòng vì nước mà!” – Triệu Khang vội gật đầu.

Tiêu Linh Lung dở khóc dở cười, hoạt động bả vai một chút có chút mệt mỏi.

Triệu Khang thấy thế hỏi: “Bệ hạ tối hôm qua ngủ không ngon?”

Tiêu Linh Lung trừng hắn một cái: “Trẫm vốn tưởng rằng ngươi sẽ lập tức đến cung gặp trẫm, kết quả liên tiếp hai ngày đều không thấy bóng dáng của ngươi, nếu không là hôm nay ngươi lấy mình thư ra, trẫm chỉ sợ bây giờ còn lo lắng!”

Triệu Khang xấu hổ cười một tiếng ngay sau đó có ủy khuất nói: “Đây không phải là vội vàng xử lý chuyện của hoàng tử điện hạ sao? ta xoa bóp vai cho bệ hạ?”

Tiêu Linh Lung theo bản năng đáp ứng, sau đó trong đầu nhớ tới tại Nguyên Giang huyện chuyện cũ không chịu nổi, vội vàng nói “Không được không được, không cần phiền toái ngươi...”

Triệu Khang chỉ cho là không nghe thấy, hai tay chống vai nặng nề không đồng nhất, Nữ Đế bệ hạ trong lúc nhất thời hô hấp có chút dồn dập cả khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng vô cùng.

“Chắc chắc, bả vai này cũng thật là cứng ngắc, bệ hạ về sau không cần lúc nào cũng ngồi, đứng lên đi lại nhiều một chút.”

Triệu Khang một bên xoa vai, một bên quan tâm, Tiêu Linh Lung thanh âm rất nông chỉ là ừ một tiếng.

Vành tai đỏ bừng bị Triệu Khang nhìn ở trong mắt, tâm tư của hắn cũng thoáng bay xa, động tác trên tay cũng trở nên chậm chạp.

Đánh bạo đưa tay nhéo nhéo lỗ tai nhỏ kia, Triệu Khang chỉ cảm thấy kích thích phi phàm.

Tiêu Linh Lung cả người run lên, tên khốn kiếp này!

Thấy nàng không có phản kháng, Triệu Khang trong lòng sôi tru một tiếng, chẳng lẽ bệ hạ trong lòng đã tiếp nhận chính mình? Mạo phạm như thế cũng không có quay lại hành hung mình!

Sắc đảm bao trời, được voi đòi tiên chính là Triệu Khang hiện tại.

Thỉnh thoảng xoa bóp khuôn mặt, lỗ tai của Nữ Đế bệ hạ, cuối cùng Tiêu Linh Lung nhịn không được, oán giận nói: “Người xoa vai thì xoa vai cho tốt, đừng động tay chân!”

Triệu Khang xấu hổ ho khan một tiếng, vội vàng rút tay về, xác thực rất nhanh, lại không an phận dùng đầu ngón tay vạch một thân long bào màu vàng sáng kia.

Xúc cảm tê dại như dòng điện từ phía sau truyền ra, khuôn mặt vốn đỏ bừng trở nên càng thêm tươi đẹp ướt át.

Nữ Đế bệ hạ tâm loạn như ma, không ngừng hỏi chính mình đến tột cùng là làm sao vậy, lúc này không nên lớn tiếng ngăn cản sao?

Sao lại để thằng khốn này làm vậy?

Đang lúc tâm thần nàng không giữ, bên tai lại vang lên thanh âm Triệu Khang “Nếu không, đổi chỗ khác? Cái này có chút thi triển không ra a.”

Ma xui quỷ khiến, Tiêu Linh Lung hỏi: “Đổi đi đâu?”

Triệu Khang trong nháy mắt liền thốt ra: “Ít nhất phải có một cái giường chứ?”

Lời nói ra hai người đều trong nháy mắt trầm mặc xuống, trong đầu đều nghĩ tới cái kia kiêu diễm một đêm, Nữ Đế bệ hạ mặt đỏ bừng, Triệu Khang nội tâm nhấp nhô vạn phần.

Có thể chiếm hữu Nữ Đế bệ hạ nữ nhân như vậy, tuyệt đối là khắp thiên hạ nam nhân chung cực mộng tưởng.

Nhất là lúc này, Tiêu Linh Lung một thân long bào, cổ khí chất tôn quý, đủ để cho người ta phát điên, cảm giác mãnh liệt thị giác trùng kích, để cho hần cả người nhiệt huyết đều ở sôi trào.

Hơi cong thân nhìn khuôn mặt đỏ bừng kia, hỏi ai có thể chịu đựng được?

Giờ khắc này gan vừa mọc lông, một tay ôm Tiêu Linh Lung lên, căn bản không cho bất kỳ cơ hội phản kháng nào, Triệu Khang mạnh mẽ cắn về phía cặp môi đỏ mọng kia.

Chỉ là một lát giấy dựa, liền không hề nhúc nhích, nữ tử tim đập kịch liệt, tên hỗn trướng này lại tới nữa!

Thôi, nếu đã nghĩ kỹ thì tùy hấn đi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.

Có lẽ là lần trước tiếp xúc thân mật, giờ phút này hôn môi cùng một chỗ, Nữ Đế trong lòng đã không có cảm giác khác thường.

Triệu Khang càng là hơi có chút tàn nhẫn, đem nàng đánh ngã ở trên thư án, cạy ra hàm răng tham lam, hấp thụ nữ tử ngọt ngào.

Cảm xúc một nam một nữ đan xen, bỗng nhiên bị một trận tiếng gõ cửa kinh động, Triệu Khang ngẩng đầu chợt nghe được ngoài cửa truyền đến thanh âm Lục Uyên.

“Bệ hạ nên dùng bữa rồi.”

“Trẫm..... Trẫm còn có việc ăn trưa thì miễn, ngươi lui ra đi.”

Nữ Đế bệ hạ thanh âm đứt đoạn nối tiếp, ngoài cửa bùng hộp thức ăn, Lục Uyên có chút kỳ quái, nhưng cũng không nói gì, lên tiếng rời đi.

Triệu Khang hạ thấp ánh mắt, nhìn Tiêu Linh Lung bị mình đặt ở trên thư án, một thân long bào tôn quý không biết khi nào đã nửa cởi ra, chân ngọc thon dài vòng ở bên hông mình.

Tư thế quyến rũ mà mập mờ, mắt phượng ẩn chứa một vũng nước xuân, làm cho ngón trở người ta đại động.

Vừa muốn cúi người thưởng thức lần nữa, lại bị Tiêu Linh Lung đã hoàn hồn lại trừng mắt một cái “Lui ra!”

Triệu Khang mặt lộ vẻ cầu xin, Tiêu Linh Lung cũng đã đẩy hẳn ra, xoay người ngồi dậy sửa sang lại quần áo cùng trang sức hơi lộn xộn.

Chết tiệt Lục Uyên!

Triệu Khang tâm lý mắng một tiếng, nhưng cũng không thể làm gì, nhưng đồng thời còn có chút phấn chấn, đều đã đến một bước này, xem ra nha đầu này trong lòng quả nhiên có chính mình a!

Chương 215 - công nhân tạm thời

Hắn không còn nhẫn nại nữa, thấy Tiêu Linh Lung cẩn thận sửa lại quần áo cho mình xong liền ngồi im cúi đầu trên án thư. Hắn tiến đến, hai tay ôm lấy nàng, nhẹ giọng hỏi:

“Chờ đến khi nào nàng cảm thấy Càn quốc đã ổn định, không cần sự trợ giúp của nàng nữa, ta có thể cưới nàng được không?”

Tiêu Linh Lung trầm mặc một lát, mặc cho Triệu Khang ôm mình: “Giờ nói những lời này còn quá sớm. Huyền Sách còn nhỏ, các vương công đại thần khác cũng sẽ không đồng ý.”

“Mặc kệ bọn họ! Ai dám phản đối, ta sẽ giết!”

Triệu Khang nói với vẻ hung hãn. Tiêu Linh Lung liếc nhìn hắn một cái, rồi ngẩng đầu lên, thần sắc vô cùng nghiêm túc: “Ta sẽ chờ đợi ngày đó.”

Câu nói ấy khiến toàn thân Triệu Khang bỗng tràn đầy nhiệt huyết. Mãi cho đến khi rời khỏi hoàng cung, hắn vẫn hân hoan như vậy.

Ninh vương phủ.

Tuy không trực tiếp tham gia triều chính, nhưng trên thực tế, mọi chuyện lớn nhỏ trong triều đình đều lọt vào tai Tiêu Phi Vũ.

Mi mảy nhíu chặt, ánh mắt Tiêu Phi Vũ lộ ra vẻ suy tư sâu sắc. Lão giả râu dê bên cạnh thấy thế, nhẹ giọng nói: “Hai nước kết minh hiện giờ xem ra cũng không phải là chuyện xấu gì, đối với điện hạ cũng không tạo thành mối đe dọa gì. Điện hạ vì sao lại lo lắng như vậy?”

Tiêu Phi Vũ lắc đầu: “Ta lo lắng không phải chuyện hai nước kết minh, mà là hoàng chất của ta.”

Lão giả gọi thẳng tên, cười nói: “Tiêu Huyền Sách sao? Hắn có chút tiến bộ, nhưng so với Vương gia anh tài đại lược của ngài thì vẫn kém xa.”

Tiêu Phi Vũ thở dài: “Nhưng sau lưng tiểu tử này là Triệu Khang a!”

Nói xong, Tiêu Phi Vũ đứng dậy, cất bước đi tới trước lòng chim hoàng yến mà hắn giam giữ. “Ta hiện tại suy nghĩ, có phải là lúc trước đã sai lầm? Phong ba ở ngoại thành trong khoảng thời gian này có lẽ không phải do Triệu Khang cùng hoàng chất của ta gây ra, mà là do chính Triệu Khang chủ mưu.”

Lão giả râu dê híp mắt, nghe Tiêu Phi Vũ nói, liền vuốt chòm râu của mình.

“Triệu Khang muốn thế lực ngầm ở ngoại thành làm gì? Chẳng lẽ là vì vợ vét của cải?”

Tiêu Phi Vũ bất đắc dĩ hỏi: “Người xem thường hắn sao?”

“Dù chỉ một ngày, trên mảnh đất này không có sự dối trá. Quý tộc Đường mỗi tháng buôn bán bình thường, người của Nguyên Giang huyện mỗi tháng đều đúng hạn giao hàng. Chỉ riêng tháng này, bốn vương đã phân mười lăm vạn lượng bạc cho hắn Triệu Khang.”

Tiêu Phi Vũ nhẹ giọng nói: “Cho nên hắn hoàn toàn không thiếu tiền. Xem ra bốn vương phải tìm thời gian đi báỉ phỏng Triệu lão đệ này một chút.”

Lão giả râu dê gật đầu hỏi: “Vậy bên Triệu thái phó? Bọn họ muốn làm gì thì làm, dù sao cũng không liên quan đến bổn vương.”

Tiêu Phi Vũ cười.

...

Binh mã ty năm thành.

Sau khi Triệu Khang rời khỏi hoàng cung liền trực tiếp đến đây, không hề che giấu thân phận.

Điều này khiến chỉ huy binh mã ti Lưu Kiên An hoảng sợ, vội vàng đi ra nghênh đón.

“Hạ quan bái kiến quốc sư đại nhân, không biết quốc sư đại giá quang lâm có điều chậm trễ, kính xin quốc sư đại nhân thứ tội!”

Lưu Kiên An là tổng chỉ huy sứ của Binh Mã ti, chương quản các công tác trị an trong ngoài đế đô, có thể nói là một nhân vật thực quyền.

Tuy nhiên, xét về gốc gác quan hàm, hắn vẫn còn kém so với những người khác, chẳng hạn như Trần Bình, người hôm nay bị Nữ Đế bệ hạ chém.

Bởi vậy, nhìn thấy Triệu Khang, Lưu Kiên An không cảm thấy xa lạ, nhưng vẫn có chút kính sợ.

Triệu Khang khoát tay cười nói: “Lưu đại nhân không cần đa lễ, chúng ta cũng không xa lạ gì, đứng lên nói chuyện đi.”

“Tạ quốc sư đại nhân!”

Lưu Kiên An lúc này mới đứng dậy, đi tới bên cạnh Triệu Khang, cẩn thận nói: “Quốc sư đại giá quang lâm, nhưng là có chỉ thị gì?”

“Không tính là chỉ thị gì, chỉ là hỏi Lưu đại nhân, Binh Mã ty các người hiện tại trên dưới tổng cộng có bao nhiêu người?”

Lưu Kiên An yên tâm.

Trên dưới tính toán, mở miệng đưa ra đáp án: “Quốc sư minh giám, binh mã ti hiện giờ trên dưới tính cả quan lại các cấp, tổng cộng có hơn ba ngàn người.”

“Ít như vậy?” – Triệu Khang hơi giật mình.

Phải biết rằng đế đô cũng không phải là châu phủ bình thường, trong ngoài hai thành nhân khẩu cộng lại vượt qua trăm vạn, mà Bình Mã Ti lại chỉ có hơn ba ngàn người, như vậy liệu có thể bảo vệ trị an?

Triệu Khang thật đúng là có chút không tin.

Lưu Kiên An cười khỏ một tiếng, nói: “Đại nhân có điều không biết, binh mã ty tuy rằng trên danh nghĩa không chế trong ngoài đế đô, nhưng thực tế không phải như vậy.”

“Nói ra đi.” Triệu Khang cười nói.

Lưu Kiên An lúc này bắt đầu kể khổ: “Hạ quan binh mã ty này ngoại trừ một ít quan viên ra, những tư lại khác mỗi ngày đều giống như bộ khoái của thị trấn địa phương, không phải tuần tra thị sát khắp nơi, thì cũng bị các bộ phận khác trưng dụng.”

“Nhân thủ này căn bản là không đủ dùng. Ví dụ như bách tính phạm tội liền phải binh mã ty xuất nhân đi bắt, đường phố nào không hợp chế độ quy phạm, cũng phải binh mã ty chúng ta phái người điều chỉnh. Hình bộ binh bộ các nơi thiếu nhân thủ, cũng tới binh mã ty chúng ta điều người.”

Lưu Kiên An thở dài nói: “Chuyện này coi như xong, nhân thủ không đủ liền xuất lực, nhưng bổng lộc quá thấp, giá cả đế đô lại cao. Điểm quan lương này căn bản là không đủ cho người cấp dưới nuôi sống gia đình.”

“Cái này cũng làm cho những người khác lại càng không muốn đến Bình Mã ty nhậm chức. Thậm chí hôm nay còn có ba người nói không làm, muốn trở về quê nhà trồng trọt.”

Triệu Khang cười: “Sao không thương tấu nói với bệ hạ một tiếng? Thêm chút tiền.”

Lưu Kiên An dở khóc dở cười: “Bản tấu cũng viết qua vô số lần, nhưng ngay cả hộ bộ cái kia một cửa cũng không qua được. Đám kia chỉ cần nhắc tới tiền liền hai chữ không có!”

“Mấy năm trước đánh giặc, các nơi lại bùng nổ thiếu lương thực. Hạ quan cũng không tiện lấy chuyện này đi quấy rầy bệ hạ.”

Triệu Khang gật đầu, tình huống này của Binh Mã Ty đích xác có chút vượt qua dự đoán của hắn. Ban đầu hắn tưởng rằng chỉ có chút phiền toái.

Nhưng nếu là tình huống như vậy, Triệu Khang lại có thể nở nụ cười.

Nâng chén trà lên uống một ngụm, hắn mới nhìn về phía Lưu Kiên An nói: “Lưu đại nhân, không nghĩ tới tình trạng binh mã ti lại quần bách như thế. Bản quan cũng không giấu diếm, hôm nay đến chỗ ngươi, là có việc muốn thương lượng với ngươi.”

Lưu Kiên An vội vàng nói: “Quốc sư nói quá lời, mời ngài nói.”

Triệu Khang nói: “Ta chuẩn bị chiêu một nhóm công nhân tạm thời cho Binh Mã Ti.”

Lưu Kiên An sững sốt: “Công nhân tạm thời?”

Triệu Khang gật đầu: “Không sai, nhân số đại khái khoảng một ngàn người. Ta đã có người, chỉ cần xem Lưu đại nhân ngươi có thể an bài họ vào vị trí phù hợp hay không.”

Lưu Kiên An đầu tiên là vui vẻ, sau đó lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi: “Quốc sư đại nhân, có lệnh của bệ hạ không? Dù sao nhiều người muốn an bài chức quan như vậy cũng không phải là chuyện nhỏ.”

Triệu Khang trợn trắng mắt: “Ai nói với ngươi bọn họ là quan? Không phải đều nói cho ngươi biết, là công nhân tạm thời, thuộc về nhân viên biên chế của Binh Mã ti.”

Lưu Kiên An mơ hồ, Triệu Khang chỉ có thể kiên nhẫn giải thích cho hắn ý nghĩa của công việc tạm thời.

“Những công việc bản thủ, mệt nhọc gì đó họ làm. Xảy ra chuyện gì thì đuổi việc các loại.”

Hốc mắt Lưu Kiên An dần dần mở to, “Quốc sư đại nhân lời này là thật?”

“Đương nhiên là cho là thật, người này ta có rất nhiều, nhưng điều kiện tiên quyết là binh mã ty ngươi phải có việc cho bọn họ làm, ngày mai ta sẽ cùng bệ hạ cầu một đạo thánh chỉ, cho binh mã ty tăng thêm một bộ phận quản thành, đảm công nhân tạm thời này gọi là thành quản đi.”

Dân gian có câu: “Dân dĩ thực vi thiên, dân dĩ thực vi thiên”.

Hắn có chút kinh hãi, binh mã ty nhân số không đủ luôn luôn là tâm bệnh của hắn, hôm nay Triệu Khang giúp hắn giải quyết có thể nói là giúp hắn đại ân.

Chỉ là rất nhanh hắn lại kịp phản ứng, có chút do dự hỏi: “Cái kia... Quốc sư đại nhân, vậy lương bổng bổng lộc của đám người này?”

Chương 216 - Trả Tiền

Vừa rồi Triệu Khang nói, nhóm quản lý đô thị này chỉ là nhân viên ngoài biên chế của Binh Mã ty, công nhân tạm thời.

Cho nên hắn có chút nhấp nhô, Hộ bộ hàng năm cho Binh Mã ty tiền, nếu thêm một ngàn người, tiền này do Binh Mã ty chi ra, như vậy toàn bộ bộ phận thật sự là có chút chịu không nổi.

Triệu Khang cười nói: “Chuyện tiền không cần Lưu đại nhân quan tâm, sẽ có người khác phát lương tháng cho bọn họ. Người chỉ cần sắp xếp công việc của đám người này cho ta là được rồi.”

Lưu Kiên An mừng như điên: “Quốc sư đại nhân yên tâm, lúc này hạ quan nhất định sẽ làm thỏa đáng cho ngài!”

Triệu Khang cảm thấy mỹ mãn rời khỏi Binh Mã ty, lúc này liền đi ngoại thành triệu tập tất cả Thập Tam thái bảo.

Điều ca, Liễu Tuyền, Lưu lão ngũ, Chu lão lục hiện tại trước mắt lão đại chỉ có bốn người này.

Tiêu Huyền Sách ở trong cung, cho nên công việc phải do Triệu Khang sắp xếp.

“Lưu lão ngũ!” Triệu Khang kêu lên trước.

Lưu lão ngũ vội vàng nói: “Nhị gia ở đây.”

“Chuyện bảo người làm đã tiến triển như thế nào?”

Lưu lão ngũ: “Nhị gia ngài yên tâm, hiện tại đã không còn nhà vệ sinh công cộng bừa bộn, các huynh đệ đã trực ban trông coi, trong bang thành lập đội vệ sinh, lúc này đều ở các đường phố thị sát vệ sinh, cam đoan mỗi một chỗ đều sạch sẽ.”

Triệu Khang cười khê: “Chuyện làm rất lưu loát.”

Lưu lão ngũ tâm tình rất tốt: “Đa tạ Nhị gia khích lệ.”

Triệu Khang: “Hôm nay triệu tập các người, là ta tìm cho các huynh đệ trong bang một công việc tốt. Liễu Tuyên người sau khi trở về triệu tập các huynh đệ, có một người tính một người, đến lúc đó dẫn người đi Binh Mã ty báo cáo.”

Mọi người vừa nghe Binh Mã Ti, đều là sửng sốt một chút. Bọn họ dù sao cũng là côn đồ lưu manh, ngày thường giao tiếp nhiều nhất tự nhiên chính là Binh Mã Ti.

Chu lão lục nhíu mày hỏi một câu: “Nhị gia, xin hỏi là việc gì?”

Triệu Khang nói: “Binh mã ti hiện tại có một biên chế gọi là Thành quân. Ta đây đã cùng Binh mã ti tổng chỉ huy sứ Lưu đại nhân đàm phán xong, để cho một ngàn huynh đệ trong bang đi làm Thành quân này, do Binh mã ty phụ trách an bài công tác.”

Đám người Liễu Tuyên đều khiếp sợ, nhìn Triệu Khang vội vàng hỏi: “Nhị gia ngài không phải đang nói đùa sao?”

“Ta giống như là có thời gian cùng các người nói giỡn?” - Triệu Khang a một tiếng.

Ba người đều kích động không biết nói cái gì.

Triệu Khang nói: “Đầu tiên phải nói rõ ràng với các huynh đệ, quản lý đô thị này chỉ là nhân viên ngoài biên chế, không phải quan lại gì, nhưng đúng là có bối cảnh quan gia.”

“Người đi mỗi tháng bốn đồng bạc, nếu làm tốt, không chừng sẽ được binh mã ti chú ý và đề bạt.”

Câu nói cuối cùng đương nhiên là lời hứa hẹn của Triệu Khang để khích lệ mọi người.

Những lời này cũng không làm mất đi sự phấn khích của mọi người. Lưu lão ngũ càng thêm hào hứng: “Nhị gia ời, vậy ta có thể đi không?”

Mặc dù là nhân viên ngoài biên chế, nhưng nói thế nào cũng là người của Binh Mã Ty a! Ngày thường cái kia Binh Mã Ti một

cái tiểu quan lại cũng không phải mình dễ dàng đụng đến, hiện tại lại có cơ hội cùng họ hợp tác!

Lưu lão ngũ nhất thời còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Triệu Khang cười lớn và nói: “Nix, tốt xấu gì cũng là đại ca mà ta dẫn dắt, có chút tiền đồ hay không!”

Lưu lão ngũ xấu hổ gãi đầu, chỉ có thể cười trừ, trong lòng ngứa ngáy như mèo cào.

Triệu Khang nói: “Chuyện này cứ quyết định như vậy. Liễu Tuyền hãy trở về triệu tập các huynh đệ chọn người đi, ngày mai đi nội thành Bình Mã ty báo cáo, trực tiếp tìm Lưu Kiên An, ta đã giao phó rồi.”

Liễu Tuyền vội vàng lên tiếng, Triệu Khang đứng dậy: “Điều ca, lão ngũ lão lục các ngươi đi theo ta. Phải bắt đầu kiếm tiền. Dựa vào đám người này có thể nuôi sống mấy ngàn người mới là lạ.”

Nghĩ tới, Triệu lão gia cũng không khỏi cảm thán một tiếng, cả nhà này thật đúng là không thể rời khỏi chính mình a!

Đi trên đường phố, Triệu Khang phát hiện người đi đường dường như đều đang trốn tránh mình, ánh mắt dân chúng nhìn hắn giống như thấy ôn thần, tựa như hắn là một đống phân chó thối trốn cũng không kịp.

Lúc đầu Triệu Khang còn có chút nghi ngờ, sau đó vừa nhìn Lưu lão ngũ cùng Chu lão lục bên cạnh nhất thời hiểu ra. Mang theo hai vị lưu manh này, dân chúng kia thấy mình không trốn mới có quỷ.

Nghĩ vậy, Triệu Khang thuận miệng hỏi: “Lão ngũ lão lục, các ngươi ngày thường cùng dân chúng thu tiền đều đi nơi nào thu?”

Hai người đều có chút xấu hổ, Chu lão lục chỉ chỉ cửa hàng quần áo phía trước, có chút ngượng ngùng nói: “Người bán quần áo phía trước, chương quỹ họ Trương.”

Triệu Khang ừ một tiếng: “Được, chúng ta tới đó.”

Ba người phía sau vẽ mặt mơ hồ, chẳng lẽ Triệu Khang cũng muốn thu phí bảo vệ? Không phải nói mang theo các huynh đệ chuyển đổi nghề nghiệp sao?

Ba người khó hiểu đi theo Triệu Khang vào tiệm quần áo, trong tiệm không có khách, tiểu nhị đã nhàm chán bắt đầu ngáp.

Vừa thấy Chu lão lục, ông chủ Trương sau quầy sắc mặt lập tức suy sụp, lắp bắp đứng lên: “Chu gia...”

Chu lão lục ho khan một tiếng chỉ vào Triệu Khang nói: “Trương lão bản, đây là Nhị đương gia của chúng ta, Triệu nhị gia.”

“Nhị gia hảo nhị gia hảo!” ông chủ Trương vội vàng bảo tiểu nhị đi pha trà.

Triệu Khang cười híp mắt nói: “Ngươi chính là Trương lão bản?”

“Là tiểu nhân, Nhị gia đại giá quang lâm tiểu điểm xinh đẹp a.” Trương lão bản cười theo.

Triệu Khang chắc lưỡi nói: “Ông chủ Trương thoát nhìn làm ăn không được tốt lắm! Phí bảo hộ tháng này có thể gom đủ không?”

Ông chủ Trương vừa nghe sắc mặt đỏ bừng, đã nhận định Triệu Khang đến thu tiền, nhưng lại không dám nói gì.

Vừa mới chuẩn bị cho tiểu nhị lấy tiền, lại nghe thấy Triệu Khang mở miệng: “Ông chủ Trương, có muốn phát tài không?”

Ông chủ Trương vừa nghe có chút hồ nghi, chẳng lẽ không phải tới tìm mình đòi tiền?

Hắn nói: “Nhị gia lời này nói, tiểu nhân khẳng định muốn phát tài a, hận không thể mỗi ngày nằm mơ đều được đếm tiền, đều sắp muốn điên rồi!”

“Muốn là được rồi, nghĩ cũng không dám nghĩ thì làm sao phát tài đây?”

Triệu Khang nói xong ở trong tiệm quần áo đi hai bước, sau đó xoay người lại nói: “Lão Trương a, không phải ta nói ngươi, ngươi này quần áo kiểu dáng chất lượng nhìn cũng đều tạm được, như thế nào không thấy có khách nhân?”

Ông chủ Trương cười mỉa một tiếng: “Bây giờ là mùa ế ẩm.”

Triệu Khang cười nhạo một tiếng: “Mùa ế ẩm cái rắm, mắt này cũng sắp bắt đầu đông lễ mừng năm mới, lúc này quần áo bán tốt nhất, ta thấy chính là ngươi, những nhân viên này không thành sự, cũng sẽ không đi ra ngoài thét to hai tiếng?”

Ông chủ Trương trong lòng bất đắc dĩ, chuyện này sao ông ta lại không rõ ràng? Nhưng trong cửa hàng mấy tiểu nhị đều là nhà mẹ đẻ thân thích, hắn cũng không tiện nói cái gì.

Chỉ có thể nói: “Mọi người đều bán như vậy, làm ăn cũng đều như vậy, thét to cũng không có tác dụng gì.”

“Vớ vẩn!”

Triệu Khang chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Một cái hai cái thét to là vô dụng, nhưng nếu là một đám người cả ngày đầy đường giúp ngươi thét to đâu?”

Mọi người một trận mộng bức, Triệu Khang lại nói: “Ngươi nhìn xem chúng ta ở đế đô, bán quần áo không nói một trăm nhà, năm mươi nhà có chứ?”

“Cho dù một người hai tháng chỉ mua một bộ quần áo, vậy cũng là bao nhiêu tiền!”

Ông chủ Trương vừa nghe ánh mắt đều thay đổi!

Chương 217 - Quảng cáo

Hắn buôn bán bình thường, quanh năm suốt tháng cũng chỉ kiếm được một trăm tám mươi lượng bạc. Nhưng phải biết rằng, đây là kinh đô, nơi mà giá cả cao hơn nhiều so với các châu phủ huyện thành, thậm chí một bộ xiêm y bình thường trong tiệm của hắn cũng có giá một lượng bạc. Trước đây, hắn chưa từng cảm thấy điều gì đặc biệt, nhưng bây giờ, sau khi nghe Triệu Khang nói, hắn bỗng nhận ra mình đang ở trong một thị trường rộng lớn. Nghĩ về lời giới thiệu trước đây của Chu lão lục, ánh mắt ông chủ Trương trở nên sáng ngời, không trách được vì sao một người trẻ tuổi như vậy lại có thể trở thành Nhị đương gia. Chẳng lẽ người này thực sự có cách làm giàu nào đó?

Lúc này, ông chủ Trương vội vàng nở nụ cười: “Nhị gia nói đúng, trước đây ta đã quá thiển cận, không ngờ Nhị gia lại có

kiến thức rộng rãi đến vậy. Còn chần chừ gì nữa, mau đi pha trà!” Hấn lớn tiếng gọi tiểu nhị, sau đó quay lại với vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Triệu Khang: “Vậy Nhị gia, cửa hàng nhỏ của chúng ta nên làm như thế nào?”

Triệu Khang đi thông thả và chậm rãi nói: “Muốn cải thiện việc kinh doanh không phải là không có cách. Nhưng vấn đề là, ở kinh đô này, có không dưới một trăm cửa hàng bán quần áo, và sản phẩm của mọi người đều không kém, cơ bản giống nhau. Vậy dựa vào cái gì mà người khác nhất định phải đến mua quần áo từ cửa hàng của ông chủ Trương?”

Lưu lão ngũ tò mò hỏi: “Đúng vậy Nhị gia, dựa vào cái gì chứ?”

Triệu Khang nói: “Đương nhiên là phải đầu tư công sức vào những phương diện khác, chẳng hạn như đóng gói và quảng cáo.”

“Đóng gói? Quảng cáo?” Ông chủ Trương tỏ vẻ suy tư.

Triệu Khang tiếp tục: “Chưa nói đến đóng gói, hãy hỏi xem chúng ta mua quần áo chủ yếu vì lý do gì?”

Điền ca vội nói: “Ông chủ à, điều này thì ai cũng biết, con người cần phải mặc quần áo mà!”

Triệu Khang: ...

Lưu lão ngũ: “Đúng vậy, hơn nữa, không mặc quần áo thì chẳng khác nào lưu manh.”

Hai kẻ ngốc!

Triệu Khang thực sự muốn đá họ ra khỏi cửa, ông chủ Trương...

“Ngoại trừ việc giữ ấm, quần áo còn phải đẹp mắt.”

Triệu Khang hài lòng gật đầu, cuối cùng cũng tìm được một người không phải là heo. Hấn nói: “Không sai, quần áo không chỉ giữ ấm mà còn phải đẹp. Và việc đóng gói và quảng cáo là để làm nổi bật những ưu điểm của sản phẩm. Người cần phải tạo cho quần áo của mình một thương hiệu lớn và một khẩu hiệu đặc trưng để mọi người sẽ nghĩ ngay đến quần áo của ông chủ Trương khi họ nghe thấy nó.”

Triệu Khang tiếp tục: “Hãy thuê một ngàn tám trăm người, mỗi ngày đi khắp nơi rao truyền khẩu hiệu, liệu có sợ không ai đến cửa hàng không?” Tâm trạng của Trương lão bản dần trở nên phấn khích, hấn vội vàng hỏi: “VẬY NHỊ GIA, THEO NHỊ GIA, TA NÊN SỬ DỤNG KHẨU HIỆU NÀO?”

Triệu Khang đề xuất: “Ta có hai câu cho người, ví dụ như ‘Tiệm may Trương Ký, tử quần áo của đàn ông!’ hoặc ‘Nam nhân một năm đi dạo hai lần, Trương Ký thành quần áo của hàng, chế tạo thành công nam nhân chuyên biệt!’” Trương lão bản lập tức cảm thấy bị chấn động, nghe hai câu quảng cáo từ Triệu Khang, liền cảm thấy quần áo của mình có vẻ đẳng cấp hơn.

“Nghe này, tử quần áo của đàn ông, tạo ra một người đàn ông thành công! Đàn ông thành công không nên làm thế nào? Làm thế nào để chứng minh người đã thành công?” Nhưng rất nhanh, Trương lão bản lại phát hiện ra một vấn đề, vội vàng nói: “Nhưng Nhị gia, dù những từ này tốt, người khác cũng có thể sử dụng chúng, khi đó những cửa hàng như Chu Ký hay Lý Ký cũng sẽ dùng, liệu có phải lại trở về như cũ không?”

Triệu Khang mỉm cười: “Thật thông minh, người đã hiểu ngay tức khắc, điều này phù hợp với việc người sẽ giàu có. Đúng như tình huống người nói, cho nên từ đầu phải áp dụng biện pháp này một cách triệt để, giống như Nhị gia ta đã nói. Thuê một ngàn tám trăm người, chạy khắp các con đường, hô khẩu hiệu để mọi người nhớ đến ‘Trương Ký Thành’ - cửa hàng quần áo của người.”

“Khi người khác bắt chước, họ sẽ chỉ là kẻ hậu bối, thậm chí có thể khiến người ta cảm thấy thiếu phong cách. Người nghĩ đúng không?” Ông chủ Trương lại trở nên hào hứng, và Triệu Khang tiếp tục thuyết phục: “Hãy tưởng tượng xem, mỗi ngày mọi người đều mang bạc xông vào cửa hàng, chen chúc ở cửa chỉ để mua một bộ quần áo của Trương Ký.”

“Đến lúc đó cửa hàng có thể sản xuất quần áo cao cấp hơn, không chỉ ở ngoại thành này, có thể ngay cả trong nội thành, những quan lão gia kia cũng sẽ đến. Những kẻ ngốc nhiều tiền thích phong cách này.” Ông chủ Trương mơ mộng hão huyền, còn Triệu Khang như một tiểu ác ma thì thầm bên tai, khiến hấn không thể chịu đựng nổi.

Lúc này, Trương lão bản vỗ tay: “Đúng vậy, phải làm như vậy!” Nhưng chỉ sau một khoảnh khắc, lại trở nên lo lắng: “Nhị gia nói rất đúng, nhưng ta căn bản không có tiền để thuê nhiều người như vậy!”

Triệu Khang nhướn mày: “Người nói gì vậy, Nhị gia ta ở đây làm gì?” Trương lão bản đang lo lắng, và Chu Long lúc này đi ra giải thích, cũng nói cho Trương lão bản biết mình đã gia nhập Thập Tam thái bảo.

Lưu lão ngũ cũng nói: “Không sai, hiện tại chúng ta không chỉ có ngàn tám trăm người, mà còn nhiều hơn nữa.” Trương lão bản vô cùng kinh ngạc, nhìn Triệu Khang như thấy cứu tinh và nắm lấy tay hắn: “Cảm ơn Nhị gia, ta thực sự không biết phải nói gì nữa, rất cảm ơn Nhị gia!”

Triệu Khang: “Không cần cảm ơn, đừng kích động, chúng ta đến đây thu tiền.”

Ông chủ Trương: (Sững sờ) “Vừa rồi chúng ta còn vui vẻ trò chuyện, sao giờ lại nói chuyện tiền bạc thế?”

Lâm Xuân: “Có gì sai chứ? Chúng ta dẫn theo nhiều anh em như vậy, họ cũng cần ăn uống chứ?”

Ông chủ Trương: (Do dự) “Vậy thưa Nhị gia, ngài thu phí theo cách nào?”

Triệu Khang: “Mỗi năm một trăm lượng bạc, mỗi tháng tặng miễn phí hai câu quảng cáo.”

Ông chủ Trương: (Tưởng mình nghe nhầm) “Một năm một trăm lượng ư? Sao mà đắt thế!”

Triệu Khang: “Đắt ư? Khi dân chúng đổ xô xếp hàng mua quần áo của người, người có từng than phiền về giá cả? Đây là giá hợp lý, nếu không Chu Lão Lục và ta đã bảo người nộp phí bảo hộ hàng tháng rồi. Người nghĩ Nhị gia ta sẽ vào cửa hàng của người nếu không thu phí ư? Một năm một trăm lượng, mỗi tháng chỉ chín lượng bạc, người còn gì phải do dự?”

Ông chủ Trương: (Ngẫm nghĩ) “Nghe ra cũng không đắt lắm.”

Triệu Khang: “Hơn nữa Lão Trương à, Thập Tam Thái Bảo chúng ta giờ đã khác xưa, chúng ta làm ăn đàng hoàng, không bao giờ thu phí bảo hộ của người dân. Nói cách khác, sau này

ngươi không cần nộp phí bảo hộ nữa. Thậm chí nếu có côn đồ nào dám thu phí của ngươi, hãy trực tiếp tìm chúng ta. Chúng ta sẽ giúp ông chủ giải quyết bọn chúng.”

Ông chủ Trương: (Ngạc nhiên) “Không thu phí bảo hộ ư?”

Triệu Khang: “Đúng vậy.”

Ông chủ Trương: (Tính toán trong đầu, rồi cắn răng nói)
“Được rồi, Lão Trương ta sẽ nộp tiền. Nhị gia lúc đó phải làm gì?”

Triệu Khang: (Cười híp mắt) “Ông chủ không cần làm gì cả. Nhị gia ta sẽ lo liệu mọi thứ cho ngươi. Ngươi chỉ cần chờ khách hàng đến cửa là được.”

Lưu Lão Ngũ và Chu Lão Lục há hốc mồm kinh ngạc. Chỉ trong chốc lát, Triệu Khang đã thu được một trăm lượng bạc từ cửa hàng của ông chủ Trương.

Chương 218 - Quảng cáo (2)

Cái này hoàn toàn khác với việc thu phí bảo hộ của chúng ta trước đây!

Hai thủ lĩnh lưu manh nhìn nhau đầy vẻ hoang mang, rồi đi theo Triệu Khang vào một cửa hàng dầu mè.

Ngay sau đó, họ nghe thấy những lời chào mời như “mỹ vị tươi ngon phơi đủ 180 ngày”.

Cứ như vậy, trong hơn nửa canh giờ, họ đi theo Triệu Khang dạo qua mười cửa hàng, chứng kiến cách hăn “tay không xuất quán” mà kiếm được một nghìn lượng bạc.

Hai người họ vội vàng quỳ xuống trước Triệu Khang!

Lúc nào lừa người lại đơn giản đến thế? Không cần uy hiếp, dụ dỗ hay đùa giỡn, chỉ cần nói chuyện phiếm, người ta đã tự động đưa tiền cho hăn a, thậm chí còn mang ơn!

Điều này hoàn toàn nằm ngoài nhận thức của họ.

Trở lại căn cứ địa, Triệu Khang nhìn vào Liễu Tuyền, nơi từng là căn cứ địa của mình, và thấy nó cũng không tệ lắm.

Hắn tiện tay đặt một nghìn lượng bạc lên bàn và nói: “Chuyện quảng cáo này giao cho Chu lão lục người đi làm.”

Chu lão lục ngạc nhiên, cười trừ: “Nhị gia, ta không biết làm đâu!”

“Không sao, ta sẽ dạy ngươi. Ngoài ra, Điếu ca, đêm nay dẫn người đi quét sạch những thế lực nhỏ dựa vào địa hình hiểm trở để chống đối ta. Thời gian là tiền bạc, không thể để chúng kéo dài thêm nữa.”

Điếu ca vội vàng gật đầu và bắt đầu triệu tập nhân thủ.

Buổi tối hôm đó, bên ngoài thành phố diễn ra một cuộc hỗn loạn khiến Huyền Sách hoàng tử vô cùng tiếc nuối vì không thể tham gia.

Hai ngày sau.

Hôm nay trời trong xanh hiem hoi, Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách đang ngồi bên đường ăn bánh bao nóng hổi.

Bỗng nhiên, một đám người xuất hiện trên đường phố, xếp thành hàng dài như rồng, mỗi người đều giơ cao một tấm bảng.

Nhìn thấy cảnh này, Tiêu Huyền Sách ngạc nhiên hỏi: “Lão Triệu, đó không phải là Chu lão lục sao? Hắn đang làm gì vậy?”

Chu lão lục chính là người dẫn đầu đoàn người này.

Triệu Khang cười nói: “Người nhìn đi, ta đã tìm việc cho bọn họ.”

Ngay sau đó, Chu lão Lục cầm lấy loa dạng phóng thanh, hô to một tiếng:

“Tủ quần áo nam giới, cửa hàng quần áo Trương Ký! Chuyên chế tạo cho nam nhân thành công!”

Đội ngũ phía sau lập tức hăng giọng đồng thanh hô vang:

“Nam nhân, một năm chỉ đi dạo hai lần! Cửa hàng quần áo Trương Ký, chuyên chế tạo cho nam nhân thành công!”

Màn trình diễn bất ngờ này khiến không chỉ Tiêu Huyền Sách mà cả dân chúng xung quanh đều tròn tròn mắt.

Đám côn đồ hô khẩu hiệu kia mặt đỏ tía tai, xấu hổ đến cùng cực.

“Bị người quen nhìn thấy thế này, sau này chúng ta còn làm ăn gì được nữa!”

Đúng lúc này, ở phía đối diện cũng xuất hiện một đoàn người giơ cao bảng hiệu, do Lưu lão Ngũ dẫn đầu.

Hắn hét lớn: “Dầu mè nhà họ Vương ngon lành!”

Tiểu đệ phía sau rống theo: “Phơi nắng đủ 180 ngày, mua dầu mè liền mua Vương gia mỹ vị tươi!”

Hai nhóm nhìn nhau, trong lòng cảm thấy an ủi hơn.

“May mà còn có người khác cũng mất mặt như mình!”

Tiếng hô khẩu hiệu quảng cáo vang vọng khắp phố phường, thu hút sự chú ý của người dân.

Có người tò mò hỏi: “Đám người này đang làm gì vậy? Tiệm nào ngon miệng thế?”

Bên cạnh có người “nhiệt tình” giải thích:

“À, ta biết! Góc đường kia là tiệm bán dầu mè Vương gia, dầu mè ở đó ngon tuyệt cú mèo. Nhà ta đã mua mười năm rồi.”

“Nhà ta cũng vậy. Nghe nói dầu mè của họ đều sử dụng đậu tương thượng hạng để lên men. Cái vụ phơi nắng 180 ngày kia chắc là nói quá rồi, nhưng chất lượng thì khỏi bàn cãi!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Chính vì thế mà nhà ta luôn mua dầu mè ở đó. Người ta chuyên tâm, cả đời chỉ làm một việc, nên chất lượng chắc chắn phải tốt. Mua về ăn cũng yên tâm hơn!”

Nghĩ đến đây, nhiều người quyết định đi mua dầu mè.

“Đi thôi, đi mua dầu mè nào!”

Dưới sự dẫn dắt của những “người qua đường”, đám đông dân chúng dần dần di chuyển về hướng tiệm bán dầu mè.

Có người còn đang do dự, Lưu lão Ngũ dẫn theo đội ngũ hô khẩu hiệu đi ngang qua họ.

Bỗng nhiên, một ý nghĩ nảy sinh trong đầu một số người: “Hay là chúng ta cũng thử nếm thử dầu mè phơi 180 ngày này?”

Tiêu Huyền Sách trừng mắt nhìn Triệu Khang đang há miệng khoe bánh bao, hỏi: “Ách... Lão Triệu, rốt cuộc ngươi đang làm gì vậy?”

Triệu Khang giải thích một cách lơ đãng, khiến hoàng tử điện hạ vui vẻ ra mặt: “Được, được, được! Phải tìm cho bọn họ chút việc làm!”

Tuy nhiên, Tiêu Huyền Sách nhanh chóng nói tiếp: “Nhưng Lão Triệu à, như vậy mãi cũng không phải là chuyện tốt. Dựa vào quảng cáo này, chúng ta chỉ kiếm được bao nhiêu tiền trong một năm?”

Hơn nữa, những người này mỗi ngày gào thét như vậy, lâu dài cũng không chịu nổi.

Triệu Khang lau mồ hôi trên ngón tay, cười nói: “Gấp cái gì, đây mới chỉ là bắt đầu. Hiện tại chúng ta muốn mài mòn đi khí

chất lưu manh của bọn họ. Mỗi ngày sử dụng nhiều người như vậy, ban đầu chắc chắn sẽ lỗ vốn.

Nhưng chỉ cần bọn họ có thể thoát khỏi thân phận du côn vô lại trước kia, đó chính là chuyện tốt. Hơn nữa, ta còn có rất nhiều “hậu thủ” lợi hại.

Tiêu Huyền Sách lập tức hứng thú: “Hậu thủ gì cơ?”

“Chuyện này tạm thời giữ bí mật. Dù sao cũng là chuyện kiếm tiền lớn, chỉ cần dựa vào thứ này nuôi sống mấy ngàn người là đủ rồi.”

Triệu Khang trả tiền bữa sáng và bắt đầu dẫn Tiêu Huyền Sách đi dạo khắp nơi để kiểm tra xem người tuần tra các địa phương có tiêu cực hay biếng nhác hay không.

Đi một vòng, hai người đều không phát hiện ra bất kỳ tật xấu lớn nào. Tuy nhiên, người dân vẫn có chút đề phòng bọn côn đồ.

Điều này cũng dễ hiểu, vì những kẻ ngày ngày ăn vạ, đánh đập bồng nhiên một ngày tuyên bố muốn làm người tốt, ai cũng sẽ nghi ngờ.

Đi dạo, Tiêu Huyền Sách cảm thấy một niềm tự hào tự nhiên nảy sinh trong lòng, bắt đầu ảo tưởng về hình ảnh huyện Nguyên Giang trong tương lai dưới sự cai trị của mình.

Triệu Khang nói: “Về sau những người này sẽ do người quản lý hoàn toàn. Chính người ở triều đình cũng nói muốn dẫn dắt bọn họ làm người từ đầu, cho nên cần phải chú ý.”

“Còn cần người nói à?”

Hoàng tử điện hạ nhượng mảy, Triệu Khang vui vẻ, thầm nghĩ tiểu thí hài này vẫn còn giả bộ.

“Được rồi, giao cho người vậy. Ta phải đi làm những việc khác.”

Nhìn thấy Lâm Lão đi theo trong bóng tối, Triệu Khang không để ý đến Tiêu Huyền Sách nữa mà phải nhanh chóng lên kế hoạch khai thác mỏ khoáng Vân Sơn.

Triệu Khang vẫn rất hứng thú với việc luyện thép, nhưng hẳn chỉ biết về nó qua sách vở, thao tác thực tế vẫn phải dựa vào

những lão thợ rèn.

Tuy nhiên, không sao cả, chỉ cần đưa ra ý tưởng là được. Chỉ cần có thể luyện ra thép tốt, vũ khí của hai nước Càn Cảnh có thể được nâng lên một tầm cao mới.

Hắn cũng không quên lời sứ thần Đại Chu nói trước đây, khi Diệp Hồng Tuyết của Cảnh Quốc mạnh mẽ giết chết cao thủ hai nước:

“Nếu không tìm được người ở Cảnh Quốc, vậy chúng ta sẽ đi nơi khác tìm. Nơi khác này có thể là địa phương khác, tự nhiên cũng có thể là Càn Quốc.”

Hơn nữa, Đại Chu luôn muốn tiêu diệt Càn Quốc, vì vậy thời gian của hắn rất eo hẹp!

Chương 219 - Triệu Khang bán nước

Phủ Quốc Sư.

Đã khuya, Triệu Khang vẫn miệt mài trong thư phòng, Tần Ngọc Phượng nhẹ nhàng bước vào, bưng theo một chén canh bồ câu nóng hổi.

Nhìn bóng lưng Triệu Khang say mê làm việc, Tần Ngọc Phượng xót xa, vội vàng tiến đến: “Công tử, đã gần canh ba rồi, hãy nghỉ ngơi một chút đi ạ.”

Triệu Khang buông bút, nở nụ cười: “Thời gian còn sớm, sao nàng cũng chưa ngủ?”

Tần Ngọc Phượng đặt chén canh lên bàn, dịu dàng nói: “Thiếp nấu chút canh bồ câu cho công tử.”

“Cảm ơn nàng. Về sau, những việc này hãy để hạ nhân làm là được.” Triệu Khang cầm lấy chén canh, nhấp một ngụm.

Từ khi trở về phủ, hắn bận rộn viết phương án luyện thép, giờ đây mới cảm thấy hơi đói.

“Thiếp nấu canh, công tử thấy thế nào?” Tần Ngọc Phượng lo lắng nhìn Triệu Khang, mong chờ phản hồi của hắn.

Triệu Khang do dự một lát, mới mỉm cười: “Nàng muốn nghe sự thật hay lời khen ngợi?”

Tần Ngọc Phượng cúi đầu, có chút buồn bã vì nghĩ tay nghề của mình chưa tốt: “Công tử cứ khen đi ạ.”

Triệu Khang gật đầu: “Canh rất ngon.”

Nghe vậy, Tần Ngọc Phượng bĩu môi: “Công tử nói dối. Canh không ngon đâu.”

Triệu Khang bật cười: “Không hề! Canh thực sự rất ngon!”

Tần Ngọc Phượng vui mừng, khuôn mặt ửng đỏ, then thùng giậm chân: “Công tử trêu chọc thiếp thôi!”

Triệu Khang ôm Tần Ngọc Phượng vào lòng, hít hà mùi hương thơm thoang thoảng từ mái tóc nàng.

Tần Ngọc Phượng không hỏi hắn đang bận rộn viết gì, chỉ nhẹ nhàng tựa đầu lên vai hắn, dịu dàng cất tiếng:

“Trong thời gian công tử vắng nhà, Ninh vương đã đến đây một lần.”

Triệu Khang nhếch miệng cười: “Tên đó lại định làm gì? Hắn nói gì?”

“Hắn không nói gì, chỉ đến rồi lại đi.” Tần Ngọc Phượng cố gắng nhớ lại.

Triệu Khang híp mắt, nhận ra đây chính là kiểu người giỏi che giấu như Tiêu Phi Vũ. Cho dù là đối mặt với quân cờ hay cấp dưới, hắn cũng không bao giờ bộc lộ ý nghĩ thực sự của mình.

Kẻ như vậy chẳng khác nào một con rắn độc, khiến người bị hắn âm thầm theo dõi luôn cảm thấy bất an.

Nghĩ đến đây, Triệu Khang thở dài. Nếu đối phương không ôm mưu đồ gì, hắn thực sự muốn kết bạn với Tiêu Phi Vũ.

Đáng tiếc.

“Không sao, không cần lo lắng về hắn. Hãy an tâm làm nữ chủ nhân của quốc sư phủ, ta sẽ lo liệu mọi chuyện.”

Lời nói của Triệu Khang vang lên, khiến nụ cười rạng rỡ hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của Tần Ngọc Phượng. Ba chữ “nữ chủ nhân” ấy thỏa mãn khát khao được công nhận của nàng.

Với xuất thân của mình, Tần Ngọc Phượng không dám hy vọng xa vời sẽ có được danh phận gì cao sang hơn bên cạnh Triệu Khang.

Dù sao, Triệu Khang hiện là nhân vật quyền lực nhất Đại Càn, chỉ dưới một người. Việc hắn cưới một nữ tử xuất thân từ thanh quan sẽ khiến dư luận xôn xao.

Cho dù bản thân Triệu Khang không quan tâm, người đời cũng sẽ không thể chấp nhận.

Tần Ngọc Phượng hiểu rõ điều này, nên không hề đòi hỏi gì hơn.

Nàng biết rằng một người như Triệu Khang xứng đáng được sánh đôi cùng những thiên kim tiểu thư xuất sắc nhất.

Hai người quán quýt bên nhau một lúc, Tần Ngọc Phượng không muốn làm phiền Triệu Khang nên lặng lẽ rời đi.

Mãi đến tận nửa đêm, Triệu Khang mới ghi chép lại phương án luyện thép trong trí nhớ. Có thể sẽ có một số thiếu sót, nhưng hắn không quá lo lắng. Khoa học vốn dĩ cần phải trải qua quá trình thử nghiệm và cải tiến không ngừng mới có thể tiến bộ.

Sau khi sắp xếp mọi thứ, Triệu Khang nghỉ ngơi một lát cho đến bình minh. Thay quan phục xong, hắn lập tức đến hoàng cung.

Bách quan vào triều.

Nhìn thấy Triệu Khang xuất hiện, Tiêu Linh Lung cảm thấy hài lòng. Nàng hỏi han về tình hình lũ lụt Giang Châu.

Đây là vấn đề đã được giải quyết từ lâu. Nhờ sự hỗ trợ âm thầm nhưng mạnh mẽ của Triệu Khang, thiên tai ở Giang Châu đã được kiểm soát.

Dân chúng có lương thực và hy vọng, bắt đầu hăng hái xây dựng lại nhà cửa.

Không có quan viên nào tấu trình thêm, Nữ Đế nhìn về phía Triệu Khang, người đang ngồi đặc biệt nghiêm chỉnh ngày hôm nay.

Có điều khác thường, ngày thường Triệu Khang không ngủ gà ngủ gật thì ngoáy lỗ tai, để cho hần vào triều cũng khó chịu như để cho hần lên pháp trường.

Hôm nay thái độ khác thường, Tiêu Linh Lung liền biết Triệu Khang nhất định là có chuyện muốn nói.

“Quốc sư đại nhân có việc muốn tâu không?” Tiêu Linh Lung hỏi.

Triệu Khang lúc này mới đứng dậy hành lễ: “Bệ hạ, thần đích xác có việc muốn bẩm.”

“Quốc sư mời nói,” Tiêu Linh Lung vội vàng nói.

Các đại thần xung quanh cũng vểnh tai lên, không biết Triệu Khang lại muốn làm gì nữa.

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Hôm nay Càn Cảnh kết minh, thần muốn thỉnh bệ hạ hạ chỉ, phái người cùng Cảnh quốc khai thác mỏ Vân Sơn.”

“Mỏ sắt được chia đều giữa hai nước...”

“Điều này sao có thể!”

Lời Triệu Khang còn chưa dứt đã có người lên tiếng cắt đứt. Triệu Khang nhìn qua, là Thượng thư bộ Công Lâm Vũ.

Lâm Vũ vội vàng nói: “Quốc sư, mỏ khoáng Vân Sơn này dựa theo hiệp nghị văn đầu lúc trước, đã hoàn toàn thuộc về Đại Càn ta, làm sao có thể chia đều với Cảnh quốc?”

“Quốc sư cũng biết, điều này sẽ làm cho ta tổn thất bao nhiêu lợi ích!”

Triệu Khang bình tĩnh nhìn hần: “Càn quốc không có năng lực một mình khai thác mỏ Vân Sơn.”

Lâm Vũ nghe xong, hai hàng lông mày nhú chặt, lạnh lùng nói: “Chê cười, ta Đại Kiên Địa Lý ty bên trong, quan gia thợ mỏ đông đảo, không chỗ nào không phải hảo thủ, khai thác loại chuyện này đối với bọn hần mà nói liền cùng ăn cơm uống nước bình thường đơn giản, như thế nào liền không có năng lực khai thác Vân Sơn Thiết Khoáng.”

“Chẳng lẽ cảnh quốc hứa hẹn quốc sư chỗ tốt gì, lúc này mới khiến quốc sư làm ra loại chuyện thông địch bán nước này!”

Quan viên chung quanh vừa nghe hít sâu một hơi khí lạnh. Người này không giả bộ nữa, loại lời này cũng dám nói thẳng!

Quả nhiên, Lâm Vũ lời nói vừa dứt, thì có quan viên đứng ra lạnh lùng nói: “Bệ hạ, thần không đồng ý cùng Cảnh quốc cùng khai khoáng, Vân Sơn mạch khoáng vốn là vật đại can của ta, há có thể làm chuyện hại mình lợi người?”

“Thần cũng không đồng ý.”

“Triệu Khang người hành động này cùng bán nước có gì khác nhau!”

Từng quan viên đứng ra, họ không giống như Triệu Khang cô đơn một người, sau lưng họ là những thế lực rắc rối.

Hôm qua vì đắc tội Triệu Khang mà bị giết, vô hình chung Triệu Khang đã kết thù hận với họ.

Ngoài ra, khai thác khoáng mạch là việc có thể mang lại nhiều lợi nhuận. Nếu cùng Cảnh quốc khai thác, chia đều, như vậy đến lúc đó tất yếu phải làm rõ sổ sách. Vậy làm sao họ vớt được dầu mỡ từ đó?

Bởi vậy Lâm Vũ quyết đoán nhảy ra, không chỉ vì có ân oán với Triệu Khang, mà còn vì đề xuất của Triệu Khang ảnh hưởng đến lợi ích của họ. Chuyện này quyết không thể nhượng bộ.

Lúc này, số lượng quan viên phản đối Triệu Khang còn nhiều hơn so với ngày hôm qua, ước chừng hơn hai mươi người.

Người không rõ nguyên nhân sẽ chỉ cảm thấy đám người này lá gan thật lớn, ngày hôm qua mới chết người, hôm nay lại dám nhảy ra cùng Triệu Khang đối nghịch.

Mà mấy lão du tử quan trường thì việc không liên quan đến mình, coi như là Lý Nguyên coi trọng Triệu Khang cũng lựa chọn trầm mặc.

Đơn giản là lần này Triệu Khang muốn động đến không phải một hai người, mà rất có thể là mười mấy gia tộc!

Chương 220 - các người cũng xứng

Hơn hai mươi tên quan viên nhảy ra, chỉ trích Triệu Khang bằng hai chữ “bán nước”. Đồi laí là người bình thường, lúc này không thể tránh khỏi cảm thấy hoảng loạn hoặc nổi trận lôi đình phản bác.

Nhưng Triệu Khang lại không biểu lộ gì, vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, coi như những quan viên này không khí, xoay người tiếp tục nói với Tiêu Linh Lung:

“Bệ hạ, thần đã thương nghị với Cảnh quốc, kết quả là Cảnh quốc sẽ phái quân đội cùng thợ mỏ thợ rèn đến khai thác mỏ, Càn quốc chúng ta cũng sẽ phái ra một lượng lớn người. Ban đầu, chúng ta sẽ bí mật khai thác mỏ ở Cảnh quốc.”

“Sau khi khai thác quặng, chúng ta sẽ vận chuyển về nước để luyện sắt thép. Sắt thép thành phẩm sẽ được chia đều cho hai nước.”

“Triệu Khang!”

Thượng thư bộ Công Lâm Vũ hét lớn một tiếng, cắt ngang lời Triệu Khang đang nói chậm rãi. Hắn tức giận đến mức cả người run rẩy.

“Lại coi chúng ta như không có gì! Triệu Khang người có phải quá kiêu ngạo cuồng vọng hay không!”

Thấy vậy, Nữ Đế bệ hạ ánh mắt lạnh xuống. Ban đầu, nàng muốn mở miệng quát lớn Lâm Vũ, nhưng trong lòng lại bảo nàng không thể làm như vậy.

Nếu không, càng khiến Triệu Khang lâm vào thế khó.

Một quyền thần không đáng sợ, nhất là quyền thần không có bối cảnh như Triệu Khang, một người cô đơn.

Cho dù quyền thế ngập trời thế nào đi chăng nữa, trong mắt một số quan viên, hắn vẫn chỉ là một con người mà thôi.

Nhưng nếu một người như vậy được Hoàng đế hoàn toàn ủng hộ, hoặc thậm chí thiên vị, thì sẽ khác. Điều đó sẽ rất đáng sợ.

Đáng sợ đến mức phải giết cho thống khoái!

Tiêu Linh Lung hiểu rõ trong lòng, nếu lúc này mình lên tiếng giúp Triệu Khang, những người dưới đài này sẽ không quang minh chính đại giao phong với Triệu Khang.

Triệu Khang quay đầu liếc nhìn Lâm Vũ cùng một đám quan viên đang giận dữ, lạnh nhạt nói: “Có chuyện gì vậy?”

“Người đây là đang bán nước! Bỏn quan tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn người tổn hại lợi ích Càn quốc của ta như thế!”

Lâm Vũ há miệng liền chup mũ, lại đem chính mình đứng ở đạo đức cao điểm, có thể nói là giọt nước không lọt.

Triệu Khang cười chỉ chính mình: “Lâm đại nhân là nói, ta Triệu Khang bán nước?”

Lâm Vũ còn muốn tiếp tục truy đuổi mãnh liệt, Triệu Khang ánh mắt biến đổi, khinh miệt trên tức nhìn một đám người: “Nói ta Triệu Khang bán nước, các người xứng sao?”

Chúng quan viên sững sốt ngay sau đó liền nghe được Triệu Khang không chút khách khí nói: “Đây đầu óc heo của các người ra hảo hảo ngẫm lại, các người luôn miệng thuộc về đại Càn, chi vật Vân Sơn mạch khoáng là như thế nào tới!”

Lý Nguyên lộ ra thần thái xem kịch vui, lời này của Triệu Khang rất đánh vào mặt.

Khoáng mạch Vân Sơn một số tiền lớn như vậy, là sau khi Triệu Khang Văn đấu Trương Tử thắng được, vì thế còn trải qua một lần ám sát, thiếu chút nữa mạng cũng không còn.

Các người cư nhiên cảm Triệu Khang thắng được đồ, nói Triệu Khang đang bán nước, chuyện này nếu truyền tới dân gian không được bị dân chúng phun chết?

Lâm Vũ đám người sắc mặt trở thành màu gan heo, nửa ngày nháy không ra một chữ, một hồi lâu mới tỉnh táo lại, lạnh lùng nói:

“Triệu Khang, người đừng ở đây lấp liếm che đậy! Vân Sơn mạch khoáng vốn thuộc về Đại Càn ta, cho dù người có là ai cũng không thể thay đổi được sự thật này!”

“Chuyện mở sắt Vân Sơn người lập được công lao to lớn, nhưng bệ hạ đã hứa cho người chức quốc sư và phong hầu tiến tước. Huống hồ đây là quốc gia, không phải Triệu Khang người có thể tùy tiện chi phối!”

“Nói hay lắm!”

Triệu Khang vỗ tay, sau đó châm chọc nói: “VẬY NHƯ VẬY ĐI, chuyện khai thác mỏ sắt Vân Sơn này, giao cho Lâm đại nhân người phụ trách như thế nào?”

Lâm Vũ ngơ ngác, nhìn Triệu Khang không rõ, đối phương vì sao đột nhiên nói như vậy.

Chợt nghe thấy Triệu Khang cười lạnh: “ĐỢI ĐẾN KHI TỀ QUỐC CÙNG CHU QUỐC BIẾT LÂM ĐẠI NHÂN NGƯỜI MỒ HÔI ĐÀM ĐÌA KHAI THÁC MỎ, SUẤT LĨNH THIẾT KÝ HAI NƯỚC XÂM PHẠM, BỐN QUỐC SỰ CŨNG HY VỌNG LÂM ĐẠI NHÂN NGƯỜI TỰ MÌNH RA TRẬN GIẾT ĐỊCH.

“ĐẾN LÚC ĐÓ TRIỆU KHANG TA TỰ MÌNH ĐÁNH TRÔNG CHO NGƯỜI!”

Lâm Vũ trong lòng nhảy dựng, chính mình như thế nào đem chuyện này cho quên!

Trên đài Tiêu Linh Lung nghe vậy, lập tức mở miệng: “Quốc sư đại nhân nói vậy có ý gì?”

Ngoài mặt là Nữ Đế bệ hạ không hiểu môn đạo trong đó, trên thực tế cũng là đang cho Triệu Khang lót đường.

Dương thái sư nhìn Tiêu Linh Lung một cái, trong lòng càng thêm chắc chắn địa vị của Triệu Khang trong lòng bệ hạ.

Triệu Khang xoay người cung kính nói: “Bệ hạ, chỉ có cùng Cảnh quốc khai thác khoáng mạch, Càn quốc ta mới có khả năng đạt được những mỏ sắt này.

“MỌI NGƯỜI ĐỀU BIẾT, BỐN NƯỚC BẮC ĐỊA VỚI CÀN QUỐC CỦA TA YẾU NHẤT, HIỆN GIỜ LIÊN MINH VỚI CẢNH QUỐC, TƯƠNG ĐƯƠNG VỚI VIỆC CÓ MỘT BỨC BÌNH PHONG GIỮA TỀ QUỐC VÀ CHU QUỐC.”

“CẢNH QUỐC THƯỢNG VÕ CHỈ PHONG THỊNH HÀNH, TUY RẰNG NỮ TỬ ĐÔNG ĐẢO NHƯNG LÀ TÁC CHIẾN THẬP PHẦN DỮNG MÃNH, CÓ BỌN HỌ TƯƠNG TRỢ, TỀ CHU HAI NƯỚC CHO DÙ BIẾT CHÚNG TA TẠI KHAI THÁC MỎ QUẶNG TRONG THỜI GIAN NGẮN CŨNG KHÔNG DÁM HÀNH ĐỘNG THIẾU SUY NGHĨ.”

Triệu Khang cười nói: “MÀ TỪ CẢNH QUỐC BẮT ĐẦU KHAI THÁC MỎ CHÍNH LÀ YẾM HỘ CÀN QUỐC TA, HAI NƯỚC CHU TỀ CŨNG KHÔNG BIẾT HAI NƯỚC CHÚNG TA KẾT MINH.”

“BỌN HỌ VUI VẺ NHÌN THẤY CẢNH QUỐC KHAI THÁC MỎ NHƯNG QUYẾT KHÔNG CHO PHÉP CÀN QUỐC CHÚNG TA NHÚNG CHÀM, CHỈ CẦN TỪ CẢNH QUỐC CHẠM RÃI KHAI THÁC, ĐEM NHỮNG MỎ SẮT NÀY HÓA

thành vũ khí quân giới áo giáp, đợi đến khi bọn họ phản ứng lại, Càn quốc ta cũng có sức đánh một trận.”

Tiêu Linh Lung ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là thế, quốc sư lời ấy có lý.

“Bệ hạ!”

Lâm Vũ nóng nảy: “Cho dù như vậy, nhưng cũng không nên cùng Cảnh Quốc phân quặng sắt a!”

Triệu Khang xoay người hai mắt trừng Lâm Vũ, người sau lại cảm giác được một trận lạnh lẽo từ lòng bàn chân truyền ra, có chút chột dạ cúi đầu.

Chợt nghe Triệu Khang cười lạnh nói: “Vừa muốn ngựa chạy lại không cho ngựa ăn cỏ, Lâm đại nhân ngươi làm quan thật sự là đáng tiếc, không bằng coi quan phục đi buôn bán đi.

Lâm Vũ vừa nghe lập tức liền cảm giác được bị vũ nhục.

Sĩ nông công thương, thương nhân địa vị thấp nhất, hần nơi nào nhìn được, lúc này giận dữ mắng: “Triệu Khang, ngươi tên khôn kiếp này không cần quá kiêu ngạo!”

Triệu Khang: “Vậy nếu không ngươi tới nghĩ biện pháp?”

Một câu lại cho Lâm Vũ ghen hòng, nửa ngày nói không ra lời, nhưng Triệu Khang cũng không giống hần.

Bảo ngươi nghĩ biện pháp ngươi lại nghĩ không ra, lão tử lấy ra phương án giải quyết ngươi còn ở đây cùng ta chít chít méo mó, lúc làm việc như rùa bò, lúc ăn cơm ngươi chạy so với chó còn nhanh hơn.

Ai, mẹ nó, cho ngươi họ Lâm mặt mũi lớn như vậy? Còn, mẹ nó, mặt mũi nói ta bán nước, ngươi cũng xứng?

“Một đám nam trộm nữ kỹ mặt hàng muối, trong bụng không có hàng liền ngoan ngoãn đứng một bên làm ngốc X, lại cùng ta bức ép. Lại lại, lão tử đem miệng ngươi cho khâu lại, cho ngươi nửa đời sau dùng miệng ăn cơm ngươi tin hay không?!”

“Ngươi còn trừng! CMN thật sự chưa từng bị xã hội đánh đập phải không! Đến đây một mình đấu, lão tử thay ngươi dạy dỗ dã ngoại!”

Dương thái sư thoải mái, chính là vị này, miệng thối thuần túy nhất, hưởng thụ cực hạn nhất.

Cảm giác quen thuộc đã trở lại.

Liên thấy Triệu Khang một bên mắng chửi đỉnh đạc một bên xắn tay áo, như vậy giống như là muốn tai to tát hồ người.

Lâm Vũ sợ tới mức liên tục lui về phía sau, trong ánh mắt lại tràn đầy âm độc. Hắn cũng không nghĩ Triệu Khang to gan như vậy dám ở trên đại diện trực tiếp động thủ, chỉ có thể cao giọng kêu lên: “Bệ hạ, bệ hạ cứu mạng a!”

“Ngươi còn dám kêu cứu mạng!”

Triệu Khang đuổi theo. Sự thật chứng minh vẫn là phương thức lưu manh dùng tốt. Thượng thư bộ Công Lâm Vũ bị đuổi tán loạn khắp nơi.

Những quan viên cùng đứng ra với hắn, trốn người sau nhanh hơn người trước. Không có biện pháp a, ngươi nhìn Triệu Khang chó má này xem.

Ngay cả hắn, Lâm Vũ cũng bị đuổi theo đánh như đuổi chó, nếu mình đi ngăn, nói không chừng đánh chính là mình a!

Chương 221 - Trả thù

Toàn bộ triều hội đại diện lập tức náo nhiệt giống như chợ, cuối cùng vẫn là Nữ Đế bệ hạ lên tiếng mới ngăn lại trò khôi hài này.

Lâm Vũ vừa lẩn vừa bò từ ma trảo của Triệu Khang, trông không khác gì dưới chân ma quỷ chạy trốn. Quan phục của hắn ta đầy những dấu giày của Triệu Khang.

Hắn cầm kim chỉ trên tay, nguyên nhân là vì vừa rồi khi ở cùng Lâm Vũ, hắn đã cài lại và mắng chửi hai câu. Triệu Khang tức giận muốn cho hắn ta xem tay nghề thâm thù của mình.

Lâm Vũ cũng không ngờ Triệu Khang lại mang theo vật này bên mình, hơn nữa có vẻ như là thật sự muốn khâu vá, thiếu chút nữa sợ đến hồn phi phách tán.

Lúc này, hắn đang một phen nước mũi nước mắt bò về phía Long giai.

“Bệ hạ! Bệ hạ! Ngài phải vì thần làm chủ a! Triệu Khang giết ngàn đao lại muốn hại giết thần a bệ hạ!”

Tiêu Linh Lung bức bội, nhìn Triệu Khang dưới đài một tay châm một tay chỉ, tức giận đến thất khiếu bốc khói.

Người đánh hắn còn chưa tỉnh, còn hù dọa người như vậy, cái này bảo ta làm sao kết thúc?

Nghĩ vậy, Nữ Đế bệ hạ vẫn mở miệng: “Triệu Khang, còn không mau xin lỗi Lâm đại nhân!”

Nghe vậy, Triệu Khang liếc mắt một cái, cầm kim chỉ đi tới cúi đầu nhếch miệng cười: “Lâm đại nhân, ta xin lỗi ngài rồi, không làm ngài sợ đâu.”

Nụ cười kia thiếu chút nữa khiến Lâm Vũ sợ đến lên cơn đau tim, vội vàng lui về phía sau né tránh. Chợt nghe Triệu Khang nói nhỏ nhưng hung tợn:

“Lão gia kia người chờ cho ta, người hạ triều là từ Huyền Vũ môn về nhà sao? Hạ triều đừng đi, người xem ta có khâu hay không người liền xong việc ngao!”

“Bệ hạ! Bệ hạ! Triệu Khang! Triệu Khang muốn hành hung!” Lâm Vũ đồng tử co rút lại, sợ hãi vạn trạng kêu lên.

Triệu Khang thẳng lưng lên, vẻ mặt vô tội: “Bệ hạ ngài xem, Lâm đại nhân lại nói xấu ta, ta lúc nào muốn hành hung!”

“Hung khí đều còn ở trên tay người!” Lâm Vũ cả giận nói.

“Đánh rắm mẹ người, lão tử đụng phải người?” Triệu Khang tức giận trực tiếp tát một cái. Không riêng gì Lâm Vũ ngơ ngác, đại thần chung quanh cũng tròn mắt.

Nhưng Triệu Khang lại vẻ mặt phần nộ mắng: “Thấy không, hiện tại tay này của ta mới là hung khí, bởi vì đánh tới người, vừa rồi lão tử châm cũng không có đâm tới người, người lại còn nói là hung khí!”

“Bệ hạ, Công bộ thượng thư Lâm Vũ nói xấu vì thần, ý đồ oan uổng thần hành hung, khẩn cầu bệ hạ nghiêm trị!”

Phốc xì một tiếng, có người cười ra tiếng.

Là Hộ bộ thượng thư Trương Minh Viễn, một người trung niên mập mạp, thấy tất cả mọi người nhìn mình, vội vàng cúi đầu, véo đuôi đầy thịt mỡ.

Mẹ nó, như thế nào lại không nhìn được, hôm nay xem như mở rộng tầm mắt, Triệu Khang, con mẹ nó là thật lưu manh a!
“Đủ rồi!”

Tiêu Linh Lung mang theo oán niệm thật sâu găm lên một tiếng, Triệu Khang vội vàng thu hồi kim chỉ trên tay, chậm rãi về tới ghế thái sư của mình ngồi xuống.

Mà Lâm Vũ hai mắt đỏ ngầu mà nhìn hấn, bộ dáng như vậy, hận không thể muốn cùng hấn liều mạng.

Biết không thể để Triệu Khang tiếp tục náo loạn, Tiêu Linh Lung vội vàng thu liễm tâm tư mở miệng nói: “Lâm đại nhân.”

“Bệ hạ~” Lâm Vũ đáng thương hề hề kêu, trong mắt thậm chí còn có nước mắt lóe ra.

Tiêu Linh Lung thở dài nói: “Người nếu không đồng ý đề nghị của quốc sư đại nhân, như vậy Lâm đại nhân có biện pháp tốt hơn giúp Càn quốc ta khai thác mỏ khoáng mạch không?”

Nghe nói như thế, trong mắt Lâm Vũ hiện lên một tia oán độc, quỳ trên mặt đất cúi đầu thanh âm lạnh như băng: “Thần, không có.”

“Đã như vậy, chư khanh biểu quyết đi.”

Ánh mắt Tiêu Linh Lung đảo qua: “Có người đồng ý đề nghị của quốc sư không?”

Lời nói khiến Triệu Khang có chút ngoài ý muốn, Dương thái sư nhẹ giọng nói: “Lão thần tán thành.”

Thấy vậy, đám quan viên đệ tử môn sinh phía sau Dương thái sư vội vàng nói: “Bệ hạ, chúng thần cũng tán thành.”

Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên đương nhiên cũng đứng về phía Triệu Khang.

Nghe một tiếng đồng ý, Lâm Vũ chôn dấu ánh mắt vừa kinh vừa sợ, cuối cùng là không nhìn được nhìn về phía Dương thái sư.

Lão gia hỏa này vì sao!

Hắn không phải có cừu oán với Triệu Khang sao?

Chẳng lẽ một ly rượu biến chiến tranh thành tơ lụa?

Trên đài Tiêu Linh Lung hơi nhắm mắt, sau đó nói: “Hơn một nửa, người tới nghe chỉ!”

Với sự đồng ý của hơn một nửa số quan lại, đề nghị khai thác mỏ của Triệu Khang đã được thông qua và một trò hề đã kết thúc.

Tiêu Linh Lung thật sự không muốn đợi lâu, trực tiếp tuyên bố hạ triều.

Nhìn đám người Lâm Vũ lúc rời đi cái loại ánh mắt cừu hận này, Triệu Khang không có gì để ý.

Những tên này, nguyên một đám không biết xấu hổ, chộc nóng lão tử, trực tiếp chuẩn bị đem thuốc nổ cho cả nhà người tan thành mây khói!

Sau khi xuống triều.

Lâm Vũ liền vội vã muốn ra hoàng cung, nhìn thoáng qua đường đi Huyền Vũ môn, trong lòng lộ bộ một tiếng, nghĩ nghĩ vẫn là đường vòng.

Bằng không nếu súc sinh kia thật sự ở đó chặn mình, mạng già khó giữ được a!

Một đám người theo hắn rời đi ,sau đó toàn bộ tụ tập ở trong thượng thư phủ.

Một quan viên đóng cửa lại tức giận nói: “Triệu Khang chết tiệt quá kiêu ngạo!”

“Đúng vậy, dám ở triều hội đại diện cậy mạnh! Tên khốn kiếp này!”

“Nếu thật sự cùng Cảnh Quốc khai thác mỏ, vậy chúng ta nhiều ngày như vậy tính toán, chẳng phải là giở trục mức nước công dã tràng?”

Lâm Vũ ánh mắt âm trầm, tất cả mọi người nhìn hắn hi vọng hắn có thể cho cái chủ ý, lúc trước bị Triệu Khang bạo động giận đến thất khiếu sinh khói.

Lúc này Lâm Vũ tỉnh táo lại có vẻ ngoài âm hiểm: “Nếu Triệu Khang hấn khur khur cố chấp như thế, vậy cũng không trách được chúng ta.”

“Chuyện quặng sắt đừng nghĩ nữa, cùng khai thác với Cảnh Quốc, ai đưa tay ra tuyệt đối sẽ chết không tử tế.”

Một người thở dài nói: “Triệu Khang này thật sự đáng chết a, vậy Lâm đại nhân hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

“Chúng ta từ điểm này xuống tay, bệ hạ bây giờ là thiên vị hấn, nhưng nếu là hoàng tử điện hạ xảy ra chuyện gì, thậm chí là nháo ra mấy cái mạng người, chúng ta đến lúc đó liên danh dâng thư, ta cũng không tin hấn còn có thể cuồng vọng như vậy!”

Một người hoảng sợ nói: “Ra tay với Huyền Sách hoàng tử, cái này!”

“Hồ ngôn loạn ngữ, cái gì hạ thủ với Huyền Sách hoàng tử!”

Lâm Vũ giận dữ.

Người nọ vội vã vả miệng: “Là tại hạ lỡ lời!”

Lâm Vũ lạnh lùng nói: “Chuyện này đều chết ở trong bụng cho ta, ai nếu truyền ra ngoài, đến lúc đó, là ai cũng không giữ được đầu các ngươi đấy.”

“Bệ hạ để ý hoàng tử điện hạ nhất, ta nghĩ các ngươi hấn là rất rõ ràng.”

Mọi người nhao nhao gật đầu, đây đã là tội lớn, mưu nghịch mất đầu rồi.

Có thể thấy được lúc này Lâm Vũ đối với Triệu Khang có bao nhiêu hận.

Những quan viên còn lại tuy rằng trong lòng sợ hãi hoảng sợ, nhưng bọn họ cùng Lâm gia mười mấy năm trước chính là châu chấu trên một sợi dây thừng, sinh tử vinh nhục cùng chung, một tổn hại đều tổn hại, bởi vậy cũng không có lựa chọn rời khỏi.

Một hồi báo thù cứ như vậy bí mật triển khai.

Và phía bên kia.

Trong cung có một vị khách quý, nghe nói sau khi Dương thái sư cầu kiến, Tiêu Linh Lung rất kinh ngạc, vội vàng bảo thái giám mau mời.

Trong lòng còn có chút tò mò, hôm nay đối phương vì sao tiến cung cầu kiến, phải biết rằng từ sau khi Triệu Khang phụ trách dạy Tiêu Huyền Sách, Dương thái sư liền giống như giận dữ, không tới cấm cung nữa, dẫn đến một ít quận chúa a, việc học của vương tử đều chỉ có thể để cho quan viên Chiêm Sự phụ đến dạy học.

Chương 222 - người có thủy hữu?

Lão thần tham kiến bệ hạ!

Dương thái sư đến, cung kính hành lễ. Tiêu Linh Lung vội vàng nói: “Lão thái sư không cần đa lễ, mau mời ngồi.”

“Đa tạ bệ hạ.”

Nhìn Dương thái sư ngồi đối diện, Tiêu Linh Lung dẫn đầu hỏi: “Không biết lão thái sư hôm nay cầu kiến, là có chuyện gì?”

Dương thái sư mở lời khiến cho Nữ Đế bệ hạ có chút mơ hồ. Hắn cười nói: “Bệ hạ, hôm nay Triệu Khang ở triều đình đại náo, Lâm Vũ cùng với đồng bọn tất sẽ không thiện thôi cam hưu.”

“Triệu Khang tuy là quốc sư có địa vị cao, lại có tước vị trong người, nhưng chung quy cô đơn một mình. Hẳn lúc này đây dao động lợi ích của đám người Lâm Vũ, lão thần nghĩ đám người Lâm Vũ sợ là sẽ dùng thủ đoạn phi thường đối phó Triệu Khang, cho nên đặc biệt tới cầu kiến bệ hạ, hi vọng bệ hạ có thể nhắc nhở Triệu Khang một hai câu.”

“Thủ đoạn dơ bẩn của thế gia, lão thần ít nhiều vẫn rõ ràng một chút.”

Tiêu Linh Lung không thể ngờ được, Dương thái sư lại vì chuyện này mà đến, tràn đầy kinh ngạc: “Thái sư không phải cùng Triệu Khang...?”

“Bệ hạ là muốn nói có oán?”

Lão thái sư cười gật đầu: “Bệ hạ nói không sai, ngay từ đầu lão thần đích xác đối với Triệu Khang oán hận không nhỏ, tức giận hấn hành vi phóng đảng cử chỉ bất nhã, đối với lễ pháp không hề kính sợ. Tuy nhiên...”

Nói xong, Dương thái sư thôn thức một tiếng: “Triệu Khang Chi Tài đích xác cao hơn lão thần, đây là sự thật không thể không thừa nhận. Ít nhất khi lão thần dạy Huyền Sách điện hạ, điện hạ chưa bao giờ nói như vậy.”

“Có thể thấy được, lão thần không riêng gì tài văn không bằng hấn, ở phương diện nuôi dưỡng con người cũng rơi xuống hạ thừa a!”

Nhìn vẻ mặt cảm thán và vẻ cô đơn không che giấu được trong ánh mắt của lão đầu, Tiêu Linh Lung có chút bất đắc dĩ. Dù sao trước đó, Dương thái sư được công nhận là người có học vấn cao nhất Càn quốc, đệ tử môn sinh vô số. Nhưng Triệu Khang xuất hiện, lại làm cho thứ hấn kiêu ngạo nhất vỡ thành mảnh thủy tinh. Đặc biệt là trong các trận đấu. Hấn cùng Triệu thái phó đều bởi vì e ngại Trương Thánh không dám ứng chiến, nhưng Triệu Khang lại thắng. Đây đối với Dương thái sư mà nói là đã kích trí mạng nhất.

“Lão thái sư không cần tự coi nhẹ mình,” Tiêu Linh Lung an ủi một câu, “Mỗi người đều có sở trường riêng của mình, ngài trong lòng trăm đồng dạng là trụ cột Càn Quốc.”

Dương thái sư sang sảng nở nụ cười hai tiếng, sau đó lại nói: “Bệ hạ, kẻ thù chính trị trước mắt của Triệu Khang không chỉ là bên ngoài, lão già Triệu Kim Sinh này vẫn chưa buông xuống ân oán lúc trước, kính xin bệ hạ cùng Triệu Khang nhắc nhở một phen.”

Triệu Kim Sinh chính là tên đầy đủ của Triệu thái phó.

Ánh mắt Tiêu Linh Lung khẽ rùng mình: “Trẫm hiểu rồi, đa tạ thái sư.”

“Chuyện thuộc bốn phận của thần tử thôi, vậy lão thần xin cáo lui.”

“Thái sư đi thông thả.”

Bảo người tiền Dương thái sư đi, Nữ Đế bệ hạ trở lại ngự thư phòng, mở giá sách lấy ra một quyển sổ, nhắc bút lên viết

xuống ba chữ Triệu Kim Sinh trên danh sách dày đặc.

Những người có tên trong danh sách này đều là quan viên được các đại thị tộc để đô nâng đỡ.

Từ nhỏ đến lớn không dưới năm mươi người, mặc dù là làm hoàng đế, Tiêu Linh Lung mỗi lần mở ra đều không khỏi rùng mình.

Cỗ thế lực này đủ để có thể sánh ngang với hoàng quyền!

Nếu không thể tan rã thậm chí tiêu diệt, tương lai Huyền Sách lên ngôi, sẽ bị bọn họ hoàn toàn khống chế, nuốt chửng hầu như không còn gì!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Nữ Đế bệ hạ dần dần trở nên kiên định, thậm chí là có chút tàn nhẫn.

Bên kia.

Sau khi Triệu Khang lui triều liền đi tới ngoại thành, nhìn đám côn đồ trên đường lớn tiếng rao bán quảng cáo cho thương nhân mà hấn chế tạo, vô cùng hài lòng.

Trên sạp nước trà, hấn, Tiêu Huyền Sách và Điều Ca vừa nhận được tin tức, vội vàng chạy tới gọi nước trà rẻ nhất.

Vừa ngồi xuống, Điều Ca liền nói: “Lão gia, lão đại, hiện tại các thế lực ngầm khác ở ngoại thành đều cử người đi bình định. Kế tiếp chúng ta nên làm gì? Bảo bọn họ cũng đi rao bán quảng cáo?”

Tiêu Huyền Sách vỗ tay tán thưởng: “Làm tốt lắm Điều Ca! Lão Triệu, kế hoạch tiếp theo của ngươi là gì?”

“Đương nhiên là nâng cao trình độ tiêu dùng của thị trường kinh tế.” Triệu Khang cười khẽ.

Những ngày này, hấn dành phần lớn thời gian thị sát ngoại thành và phát hiện ra rằng người dân nơi đây không phải là không có tiền. Ngược lại, do giá cả ở đô cao, người dân nơi đây có thể kiếm được nhiều tiền hơn so với người dân ở các châu phủ bình thường trong một năm.

Lấy ví dụ như bình nước trà kém chất lượng trên bàn này, ở địa phương bình thường, năm văn tiền cũng là quá đắt. Nhưng

ở đây, nó có thể được bán với giá mười lăm văn một bình, và thậm chí còn phải trả thêm tiền cho nước!

Ở đế đô, một tiểu nhị bình thường có thể kiếm được bảy tám lượng bạc mỗi năm. Điều này cho thấy người dân ngoại thành không phải là không có tiền mà là họ không muốn tiêu tiền.

Nghe Triệu Khang nói muốn làm kinh tế, Tiêu Huyền Sách, người đã trưởng thành hơn nhiều trong thời gian qua, nhìn hắn một cách cẩn thận.

“Lão Triệu, ngươi không phải muốn mở một con phố dành cho giới quý tộc ở đây chứ? Ngoại thành này cũng có không ít dân chúng bình dân mà! Đồ của ngươi nếu bán với giá cao như vậy thì chắc chắn sẽ không bán được.”

Triệu Khang cười nhạo: “Ai nói ta muốn làm phố dành cho giới quý tộc? Nếu muốn kiếm tiền từ người dân, giá cả đương nhiên không thể cao, thậm chí còn phải rẻ hơn bình thường.”

Tiêu Huyền Sách hứng thú hỏi: “Rẻ hơn? Vậy làm sao kiếm tiền?”

Triệu Khang mỉm cười giải thích: “Thương nhân bán hàng chắc chắn sẽ không lỗ vốn, kiếm nhiều hay ít mà thôi. Muốn kiếm được nhiều tiền với giá rẻ, chúng ta phải có cách.”

“Chúng ta có thể chọn một địa điểm làm cửa hàng, ghi chép lại tất cả hàng hóa được mua ở ngoại thành, lập thành danh sách và đánh dấu giá cả. Ai muốn bán đồ có thể trực tiếp đến cửa hàng của chúng ta.”

“Người dân chỉ cần mang đồ đến cửa hàng là được, họ không cần phải đến cửa hàng của chúng ta để bán.”

Triệu Khang phe phẩy quạt: “Đây chính là mấu chốt. Vậy nếu cửa hàng này bán rẻ hơn so với cửa hàng của thương nhân? Hơn nữa còn có người chuyên môn giao hàng tận nơi?”

Tiêu Huyền Sách nghe xong, hai mắt sáng ngời, nhưng rất nhanh lại phát hiện ra vấn đề: “Không đúng, lão Triệu, theo như ngươi nói, đã giao hàng tận nơi rồi mà còn muốn người ta đến cửa hàng chọn hàng hóa muốn mua, đây chẳng phải là vẽ rắn thêm chân sao?”

Triệu Khang khẽ mỉm cười: “Xem ra người cũng đã tiến bộ không ít.”

Quạt trong tay Triệu Khang phe phẩy âm ỉ, Tiêu Huyền Sách liếc mắt thúc giục hắn nhanh chóng nói tiếp.

“Đây chính là điểm khác biệt,” Triệu Khang giải thích, “Chúng ta sẽ thiết lập các điểm thu gom trước cửa nhà dân ở đề đô. Ai muốn mua thứ gì chỉ cần viết lên giấy và bỏ vào điểm thu gom. Mỗi ngày, người của chúng ta sẽ đi thu thập những tờ giấy này, lấy hàng và giao hàng tận nơi cho họ, sau đó thu tiền.”

“Cách này cũng khá tiện lợi,” Điều Ca gật đầu đồng ý, “Nhưng ngoại thành rộng lớn như vậy, có rất nhiều hộ gia đình, việc thực hiện sẽ gặp không ít khó khăn. Hơn nữa, người dân cũng không nhất định sẽ ủng hộ.”

“Không ủng hộ?” Triệu Khang bật cười ha hả, “Đây mới chỉ là bước đầu tiên. Sau khi thực hiện phương án này, ta sẽ bổ sung thêm hai chương trình khuyến mãi nữa. Một là ‘Tiền mặt đại chuyển bàn’, hai là ‘Mỗi ngày lĩnh tiền mặt’. Chỉ cần đến cửa hàng của chúng ta mua hàng đều có cơ hội tham gia rút thăm trúng thưởng, giải thưởng là tiền mặt hoặc lì xì lên đến một trăm lượng bạc!”

Tiêu Huyền Sách hoảng sợ: “Một trăm lượng bạc sao? Vậy chúng ta chẳng phải sẽ nhanh chóng phá sản sao?”

Triệu Khang khẽ hừ một tiếng, gấp quạt lại, không tỏ vẻ gì: “Có đơn giản như vậy để kiếm tiền được sao? Chuẩn bị sẵn sáu mươi ngàn thủy hữu trước đã rồi hãy nói về những chuyện này!”

Chương 223 - Gọi là Bánh Tịch Tịch

Ánh mắt nhìn Triệu Khang hoàn toàn không giống như nói đùa, Tiêu Huyền Sách và Điều Ca liếc nhìn nhau, đều gãi đầu.

Ngay cả Điều Ca, người tâm phúc nhất của Triệu Khang, cũng nhận ra rằng lão gia nhà mình càng ngày càng trở nên bí ẩn. Những điều hắn ta nói và làm đều là những điều chưa từng nghe thấy, chưa từng thấy.

Uống xong chén trà cuối cùng, Triệu Khang đứng dậy, dẫn theo hai người rời đi. Việc làm ăn ở đế đô này, hẳn đã trải qua quá trình suy nghĩ thấu đáo mới quyết định.

Thứ nhất, hẳn muốn nâng cao trình độ tiêu dùng của người dân đế đô. Thứ hai, phương thức mua bán hoàn toàn mới này cũng sẽ kéo theo sự ra đời của những ngành nghề mới.

Ví dụ như những người đưa hàng tận nơi, đến lúc đó cũng có thể giúp tiêu cực của Chu lão lục mở rộng hoạt động.

Trong thời đại này, các thương nhân vận chuyển hàng hóa đều tự mình đi lại, lợi ích mà tiêu cực mang lại sẽ rất lớn.

Và đế đô, trung tâm hành chính của Càn Quốc, đi trước một bước trong việc điều chỉnh này, việc mở rộng sang các châu phủ, huyện thành cấp dưới sẽ càng dễ dàng hơn.

Trở lại trong trạch viện, người Triệu Khang phái đi trước đây đã trở lại. Đó là Vệ Lương, người mà Tiêu Huyền Sách từng nhắc đến trên triều đình, người đọc sách vì khoa cử động tà niệm, trộm tiền sau đó ở tù ba năm.

“Nhị gia, đã điều tra xong, không còn nhiều lắm, ta đều nhớ kỹ.” Vệ Lương cung kính báo cáo.

Khác với những tên côn đồ khác, Vệ Lương tuy rằng trước đây đã tự sa ngã, nhưng vẫn giữ được khí khái của người đọc sách. Hắn cũng không cúi đầu khom lưng như những kẻ khác.

“Để ta xem.” Triệu Khang nhận lấy tờ báo cáo điều tra từ tay Vệ Lương. Chữ viết của Vệ Lương rất thanh tú, thoát nhìn tao nhã và đẹp mắt.

“Không hổ là người đọc sách, so với nét chữ gà gà của ta đẹp hơn nhiều.” Triệu Khang thầm nghĩ.

Xem xong, Triệu Khang buông tờ giấy xuống và bắt đầu suy ngẫm. Đế đô là đế đô, dân số đông đúc, cửa hàng cũng không ít.

Chỉ riêng cửa hàng tạp hóa Lương Du ở ngoại thành, lớn nhỏ đã có mười lăm cửa hàng. Cửa hàng may mặc còn nhiều hơn, hơn ba mươi cửa hàng.

Ngoài ra còn có các cửa hàng bán giấy bút mực, trà các loại, vô cùng phong phú.

Thật làm khó cho Vệ Lương, chỉ trong vòng năm sáu ngày mà hắn đã có thể ghi chép lại tất cả, đây quả là một công việc không hề dễ dàng.

Nhìn Vệ Lương không nói gì, Triệu Khang trầm tư một lát rồi mở lời: “Vệ Lương, ngươi có tâm sự gì không?”

“Nhị gia quả là người tinh ý.” Vệ Lương khẽ mỉm cười.

“Ừ, vậy Vệ Lương có ý kiến gì về những điều này không?” Triệu Khang gật đầu và ra hiệu cho Vệ Lương ngồi xuống.

Vệ Lương cảm thấy có chút được trọng dụng, nhưng cũng không quá vội vàng. Sau khi ngồi xuống, hắn mở lời: “Nhị gia, ngài bảo tại hạ ghi nhớ những điều này, có phải là muốn hợp tác làm ăn với họ không?”

“Đúng vậy, nói xem suy nghĩ của ngươi.” Triệu Khang nhìn Vệ Lương với vẻ hứng thú.

Vệ Lương suy nghĩ một lát rồi nói: “Trước đây tại hạ cũng đã từng nghĩ đến vấn đề này, nên khi ghi chép thông tin về các cửa hàng này, tại hạ đã đặc biệt chú ý một số điểm.”

Vệ Lương nói xong đứng dậy, từ trong ngực lấy ra một tờ giấy nháp khác. Hắn đưa cho Triệu Khang và nói: “Nhị gia, tên cửa hàng trên này là do tại hạ cẩn thận sàng lọc rồi viết xuống, bao gồm cả những cửa hàng làm ăn tốt nhất và tệ nhất.”

Lần này Triệu Khang thực sự có chút kinh ngạc: “Ngươi nhớ cái này làm gì?”

Vệ Lương chưa xót cười, trong giọng nói mang theo một chút phiến muộn: “Trước kia lúc thu phí quản lý, đương nhiên là tìm những người làm ăn tốt để thu. Những người làm ăn kém chúng ta cũng sẽ không lãng phí thời gian, dần dần thành thói quen.”

“Hơn nữa, nghĩ đến việc Nhị gia muốn hợp tác làm ăn với họ, nên tại hạ đã ghi nhớ lại.”

Triệu Khang cười ha ha: “Vệ Lương, ngươi lấy ra thứ này đúng là báu vật đối với Nhị gia ta mà nói.”

Đế đô có rất nhiều thương nhân. Triệu Khang muốn hợp tác với tất cả các thương nhân ngoại thành đế đô là điều không thực tế.

Lúc này cần phải chọn lọc. Những người làm ăn trung bình không tốt cũng không cần.

Cái cần chính là những người làm ăn tốt nhất và tề nhất.

Lấy hai nhóm này làm đối lập.

“Người hãy sao chép danh sách này, sau đó đi thông báo cho các chủ cửa hàng này rằng vào tối ngày mười ba, tại Túy Tiên Lầu, Tháp Tam thái bảo chúng ta sẽ mời họ ăn tối!”

Triệu Khang nói xong, đưa danh sách cho Vệ Lương rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi. Bỗng nhiên hắn dừng lại, quay người nhìn Vệ Lương.

“Vệ Lương, mấy năm nay ngươi có từng từ bỏ việc học không?”

Vệ Lương cả người sửng sốt, sau đó cười giễu cợt, không biết là đang cười ai.

“Com còn không đủ ăn, lấy đâu ra tâm tư đọc sách.”

“Vậy sao? Ta có từng nghe lão đại của chúng ta nói, người mỗi lần đánh nhau xong trở về đều dùng lông đuôi trâu làm bút, thấm nước luyện chữ.”

Vệ Lương bỗng trở nên lúng túng, lắp bắp nói: “Đó chỉ là nhất thời cao hứng mà thôi.”

Triệu Khang lại cười một tiếng. Trước khi rời đi, hắn vỗ vai Vệ Lương và ném xuống một câu khiến Vệ Lương cả người sửng sốt, im lặng hồi lâu mới tỉnh táo lại. Hắn quỳ xuống đất hướng về phía Triệu Khang rời đi, nghẹn ngào dập đầu xuống đất, máu chảy đầm đìa trên mặt đất khiến người ta giật mình.

Triệu Khang nói với hắn:

“Nếu ngươi còn muốn đọc sách, Nhị gia ta sẽ cho ngươi đi học. Nếu ngươi có bản lĩnh, Nhị gia ta còn có thể cho ngươi thi cử đỗ đạt. Người đọc sách nên cầm bút một cách đàng hoàng, chứ không phải là cầm vũ khí hung hãn như vậy!”

Sau khi rời khỏi trạch viện, Triệu Khang trở về phủ Quốc sư và dành nửa canh giờ để viết xuống phương án hoạt động của Tịch Tịch.

Cái này đương nhiên không thể so sánh với phương án vận hành chính thức của Tịch Tịch, nhưng Triệu Khang cũng không cần cái đó.

Quá phức tạp sẽ không phù hợp với thị trường, đơn giản là tốt rồi.

Tần Ngọc Phượng ở bên cạnh rất tò mò: “Công tử, đây là cái gì? Thật kỳ lạ, chữ trên đó đều nhận ra, nhưng khi kết hợp lại thì không thể hiểu nổi.”

Triệu Khang cười ha hả: “Gọi nó là Bánh Tịch Tịch đi!”

Hai ngày sau.

Vào buổi tối, Túy Tiên Lầu - nơi xa hoa nhất ngoại thành, đèn đuốc sáng trưng.

Bếp trưởng phía sau bận rộn tối mắt tối mũi.

Chương quỹ tửu lâu ngóng cổ đứng ở cửa chờ đợi các đại gia móc hầu bao.

Khách khứa trong tửu lâu đã đến đông đủ, nhưng chủ nhân bữa tiệc vẫn chưa xuất hiện.

Có người dè dặt hỏi: “Các vị, Thập Tam thái bảo này lai lịch thế nào, tại sao lại vô cớ mời chúng ta đến đây ăn tối?”

“Ta cũng không biết, nhưng dù sao cũng là khách mời, không ăn cũng không được, đúng không?”

Có hai người liếc nhìn nhau, hiểu ý và cười đùa. Đó là chủ tiệm quần áo Trương Ký Thành và chương quỹ tiệm dầu hỏa Vương gia.

Cùng với họ là một số thương nhân đã hợp tác quảng cáo với Triệu Khang.

Mấy ngày nay, họ có thể nhìn thấy rõ ràng sự thay đổi trong việc kinh doanh của mình. Doanh thu một ngày cao hơn nhiều so với năm sáu ngày trước.

Họ thực sự cảm nhận được lợi ích của việc quảng cáo.

Đặc biệt là lão Vương bán dầu mè, mấy ngày nay món ngon của hắn bán chạy như tôm tươi! Hắn hận không thể mua dầu mè từ nhà khác để bán.

Những thương nhân buôn bán ở ngoại thành nhiều năm tự nhiên quen biết với nhiều người, và có một số người trong đại sảnh này.

Có người giọng chua chát nói: “Lão Trương à, mấy ngày nay kiếm được không ít tiền nhỉ, ta thấy tiệm quần áo của người khách đông như kiến, suýt thì không đứng nổi!”

Ông chủ Trương mỉm cười khiêm tốn: “Không có gì đâu, đều giống nhau, kiếm chút tiền thôi.”

“Vương mập, giờ chắc cả quan lão gia trong nội thành cũng biết món ngon dầu mè của người rồi nhỉ? Chết tiệt, ta tò mò là người nghĩ ra cách này như thế nào, những người hô vang món ngon mỗi ngày đều là do người mời tới sao?”

“Lát nữa người sẽ biết thôi.” Ông chủ Vương cười ha hả.

Đúng lúc này, chủ tiệm rượu hô lớn: “Khách quý đến!”

Chương 224 - mang các vị làm giàu

Khách quý đến!

Hầu hết các thương nhân đều ngẩng cổ nhìn ra cửa. Khi đám người đi vào, họ không nghe thấy tiếng hô hào sảng khoái của chương quỹ như mọi khi. Chẳng lẽ đây là những vị khách mà Thập Tam thái bảo mời đến?

Dưới sự dẫn dắt nhiệt tình của chương quỹ, các thương nhân nhìn thấy ba người đi vào đại sảnh.

Ở giữa là một thiếu niên khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, khuôn mặt non trẻ, cố gắng tỏ ra bình tĩnh nhưng ánh mắt vẫn không thể ngừng đảo quanh. Rõ ràng là hắn chưa từng trải qua nhiều sóng gió trong cuộc đời.

Hai người kia, một người cao lớn, vạm vỡ, cao gần hai mét, trông như một tòa tháp sắt, toát lên vẻ hung hãn khiến những người xung quanh cảm thấy rùng mình.

Người còn lại thanh tú tuấn tú, cầm quạt xếp trong tay, mặc áo sam màu xanh, trông khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, hoặc có thể trẻ hơn.

Chủ tiệm quần áo Trương Ký Thành, chủ tiệm dầu mè Vương gia và các thương nhân mà Triệu Khang đã gặp trước đó đều đứng dậy và bước nhanh về phía trước.

Họ cười nịnh nọt như thể gặp tổ tiên, chào hỏi trước khi Triệu Khang kịp đến gần.

“Ôi, Triệu nhị gia, cuối cùng cũng đợi được ngài!”

“Nhị gia, mấy ngày nay sức khỏe thế nào? Trời lạnh, cửa hàng của ta vừa mới may xong một chiếc áo khoác lông cáo, ta đã mang đến cho ngài.”

“Nhị gia, mời vào trong nhanh, gió lớn bên ngoài cần thận cảm lạnh!”

Các thương nhân khác nhìn họ với vẻ bối rối.

“Chết tiệt, mấy lão già này có chuyện gì vậy? Triệu nhị gia là ai? Mất tích nhiều năm rồi sao? Sao cả đám đều cười đến ghê tởm vậy?”

Bị mọi người vây quanh nịnh hót, Triệu Khang khinh thường liếc nhìn họ, “Mất mù à? Không thấy ai đi giữa à?”

Nhìn xem, khuôn mặt nhỏ nhắn của hoàng tử điện hạ sắp sụp xuống rồi.

“Khụ khụ, chúng ta vào chỗ trước đi.” Triệu Khang nói.

Các thương nhân vội vàng đi theo Triệu Khang và ba người kia, tụ tập thành một bàn.

Có một số người hẹp hòi cố ý chen chúc để ngồi gần Triệu Khang, để lại ba bốn chỗ trống.

Triệu Khang ngồi xuống và nhận ra điều này, nhếch miệng cười: “Chắc chắc, bàn rượu Túy Tiên Lâu này hơi nhỏ nhỉ?”

“Không nhỏ, không nhỏ, ngồi chung cho ấm áp!” Vương mập mập cười ha hả.

Chủ tiệm may Trương cũng vội vàng gật đầu, mọi người xung quanh đều phụ họa: “Vâng vâng vâng! Ấm áp!”

Triệu Khang không nói gì thêm, ánh mắt lướt qua. Lần này hẳn mời khoảng một trăm người, mười người một bàn, bày đầy toàn bộ đại sảnh của Túy Tiên Lâu.

“Chưởng quỹ.”

Chưởng quỹ tũu lâu vội vàng chạy đến, vừa rồi nghe Trương lão bản và Vương mập mập xưng hô, hấn liền nhớ ra cách Triệu Khang muốn được gọi.

“Triệu nhị gia, ngài có gì phân phó?”

Triệu Khang: “Mang lên những món ngon nhất của tiệm này, những vị đây đều là khách quý của Thập Tam thái bảo chúng ta, không thể chậm trễ!”

Chưởng quỹ lập tức hét lớn truyền vào bếp, dặn dò họ nhanh chóng chuẩn bị thức ăn.

Nghe Triệu Khang nói, nhiều người thở phào nhẹ nhõm.

Trước khi đến, họ đã cố gắng tìm hiểu về Triệu Khang. Lần này, sau khi nghe ngóng, họ không khỏi hoảng sợ.

Thập Tam thái bảo này từ bao giờ đã trở thành bang phái thế lực số một ngoại thành?

Chẳng lẽ lần này mời khách là để bàn về chuyện phí bảo hộ?

Triệu Khang không hề đề cập đến chuyện này, khiến họ an tâm hơn phần nào.

Túy Tiên Lầu là tửu lâu sang trọng nhất ngoại thành, giá cả đương nhiên không rẻ, đồ ăn cũng không tầm thường.

Mỗi bàn tiệc được bày biện cầu kỳ, giá cả lên đến hai mươi lượng bạc.

Mặc dù được Triệu Khang mời, nhiều người vẫn cảm thấy tiếc tiền.

Họ thường xuyên lui tới quán ăn Túy Tiên dưới lầu, nơi có giá cả rẻ hơn nhiều.

Nhìn những món ăn được bung lên, một bàn ít nhất cũng phải ba mươi lượng bạc!

Mười bàn, nghĩa là Thập Tam thái bảo lần này mời họ ăn cơm, ít nhất cũng tốn ba trăm lượng!

Số tiền này quả là không nhỏ!

Khi thức ăn đã được dọn đầy đủ, Triệu Khang mới nâng chén rượu lên. Lúc này, hấn không còn mang vẻ bề ngoài của một vị

đại quan quốc sư, mà là một thương nhân bình dị.

“Hôm nay, rất vinh dự được các vị đến dự. Triệu mỗ xin kính mọi người một chén.”

Mọi người vội vàng nâng chén rượu lên đáp: “Kính nhị gia!”

Những thương nhân càng thêm thư thái khi biết rõ tính cách của Thập Tam thái bảo.

Người họ Triệu này thoạt nhìn có vẻ phân biệt phải trái rõ ràng, không giống với những tên côn đồ lưu manh khác.

Uống một chén rượu, vị chua chát của rượu khiến Triệu Khang hơi khó chịu, nhưng hắn vẫn rót thêm một chén, cầm lấy chén rượu: “Chư vị, vị này chính là người dẫn đầu Thập Tam thái bảo chúng ta, đại ca Tiêu lão đại!”

Tiêu Huyền Sách xoa tay, “Được rồi, đến lượt ta.”

Mọi người tròn tròn mắt.

Nhất là Trương lão bản và Vương mập mập, họ sững sờ nhìn Huyền Sách hoàng tử.

Đây là lão đại của Thập Tam Thái Bảo?

Đây không phải là một tiểu thí hài sao!

Lời phát biểu của Tiêu Huyền Sách khiến họ dở khóc dở cười. Có lẽ do quen với việc lăn lộn trong xã hội, hoàng tử điện hạ vừa mở miệng đã nói:

“Chư vị có thể đến, Tiêu lão đại ta vô cùng vui mừng. Huynh đệ mấy người cứ ăn ngon uống ngon!”

Tuy nhiên, bài phát biểu giang hồ của hoàng tử điện hạ không nhận được sự ủng hộ nhiệt tình, bầu không khí nhất thời trở nên có chút hơi xấu hổ.

Triệu Khang lấy tay vịn trán thở dài, thầm nghĩ đứa trẻ này tuy có chút thông minh, nhưng vẫn còn thiếu kinh nghiệm.

Lúc này, Tiêu Huyền Sách vỗ tay. Vừa thấy Tiêu Huyền Sách vỗ tay, đám người ông chủ Trương cũng vội vàng vỗ tay khen ngợi.

Những thương nhân khác cũng không tự chủ được mà vỗ tay theo, tạo nên bầu không khí sôi nổi. Tuy nhiên, trong lòng họ

vẫn còn chút bực bội.

Mặc dù tình huống có chút lúng túng, nhưng không ai dám lên tiếng. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách.

Tiêu Huyền Sách không hề bận tâm, chỉ cười thầm trong lòng.

Bị mọi người nhìn chằm chằm như vậy, Triệu Khang cũng không tỏ ra bí ẩn, nở nụ cười một tiếng.

Mọi người lập tức tập trung chú ý để lắng nghe.

Triệu Khang nhìn xung quanh một vòng: “Chắc hẳn các vị đang rất tò mò về việc Thập Tam thái bảo chúng ta tổ chức buổi tiệc này tại Túy Tiên Lầu. Ta cũng không vòng vo, mời các vị đến đây là để cùng nhau phát tài.”

Nghe vậy, các thương nhân mới thực sự hứng thú. Một người hỏi: “Triệu nhị gia, phương pháp phát tài như thế nào, xin hãy cho chúng ta biết.”

Triệu Khang mở quạt xếp trong tay, ung dung tự nhiên nói: “Rất đơn giản, Thập Tam thái bảo chúng ta sẽ mở một cửa hàng bên ngoài thành. Các vị có thể gửi sản phẩm của mình đến cửa hàng này để chúng ta bán.”

Mọi người đều ngớ ra.

Ông chủ Trương tiệm may theo bản năng hỏi: “Tại sao phải rắc rối như vậy? Chúng ta cũng có cửa hàng riêng mà. Hơn nữa, cửa hàng lớn cỡ nào mới có thể chứa hết hàng của tất cả chúng ta?”

Câu hỏi của ông Trương cũng là thắc mắc chung của nhiều người.

Triệu Khang mỉm cười giải thích: “Sản phẩm ta nói đến chính là tên tuổi, danh sách sản phẩm của các người. Khi khách hàng đặt mua sản phẩm của ai đó, nhân viên của Thập Tam thái bảo chúng ta sẽ đến cửa hàng của các người lấy hàng và giao cho khách hàng.”

Chương 225 - Bánh Tịch Tịch thành lập

Sự xuất hiện của một điều mới mẻ luôn vấp phải sự phản đối từ những quan niệm cũ. Đã vậy, Triệu Khang lại đưa ra yêu cầu hạ giá bán cho các sản phẩm được bày bán trong cửa hàng.

Không có gì bất ngờ khi lời đề nghị này lập tức vấp phải sự phản đối gay gắt.

“Triệu nhị gia, chúng ta không thể chấp nhận điều này! Chúng ta đều là những tiểu thương buôn bán vốn nhỏ, lợi nhuận đã ít ỏi, giờ còn muốn hạ giá bán, vậy chúng ta lấy gì để sống?”

“Đúng vậy! Vất vả cả năm trời mới kiếm được chút tiền, nếu còn giảm giá nữa thì chẳng còn đường sống.”

Tiếng phản đối ngày càng lớn dần. Tuy nhiên, cũng có không ít người chìm vào suy tư. Nhìn thấy cảnh này, Điều Ca bực tức không thể kìm nén, vỗ mạnh tay xuống bàn.

“Lão gia nhà ta có ý định tốt mang các người đến đây để cùng phát tài, mà các người lại ở đây cãi cọ ỏm tỏi, muốn đánh nhau hay sao?”

Điều Ca vốn có thân hình to lớn và tướng mạo hung dữ, lúc này trừng mắt nhìn mọi người như muốn ăn tươi nuốt sống.

Nhiều người theo bản năng rút cổ lại, nhưng cũng có người nổi giận.

“Hừ, hàng hóa là của chúng ta, chúng ta cũng có cửa hàng riêng, dựa vào cái gì mà phải bán cho các người!”

“Làm gì có chuyện ép buộc mua bán! Cho dù là quan phủ cũng không thể làm thế!”

Điều Ca còn muốn nổi đóa, nhưng Triệu Khang đã khép quạt lại và ngăn hấn lại.

Tiêu Huyền Sách cũng có chút khó chịu, nhưng hấn không hiểu biết gì về kinh tế, nên đành im lặng.

Triệu Khang cười nói: “Các vị nói đúng, trên đời này không có chuyện ép buộc mua bán. Nếu không muốn, các vị có thể ra về. Triệu mỗ cũng không thiếu hai vị hợp tác.”

Vẻ bình tĩnh của hấn đã khiến phe đối lập im lặng. Mọi người nhìn Triệu Khang với vẻ nghi ngờ.

Bỗng nhiên, hắn lại nói: “Hơn nữa, ta cũng nói cho các vị biết, cửa hàng của Thập Tam thái bảo chúng ta không phải miễn phí cho các vị sử dụng. Các thương gia muốn bán hàng trong cửa hàng này phải nộp phí thuê hàng tháng là mười lượng bạc, ngoài ra hai phần lợi nhuận thu được mỗi tháng sẽ thuộc về chúng ta.”

Nghe vậy, hầu hết mọi người đều không thể kìm nén được, đứng dậy bỏ đi.

“Thôi thôi, Triệu nhị gia, bữa cơm này chúng ta không thể tiếp tục được nữa. Chúng ta xin cáo lui!”

“Ta cũng đi đây, ôi chao! Chưa bao giờ gặp kẻ tham lam như vậy!”

Lúc này, hơn hai mươi người đã bỏ đi, còn lại tám mươi phần trăm số người cũng đang do dự xem có nên đi hay không.

Triệu Khang dường như không hề quan tâm, gấp thêm một miếng thịt cá vào miệng và nhai nuốt một cách chậm rãi.

Nhìn không được, Vương mập mập, người gần đây đã kiếm được bộn tiền nhờ sự quảng cáo của Triệu Khang, lên tiếng hỏi:

“Nhị gia, thưa ngài... nếu như ta không nghe nhầm, ngài muốn chúng ta mang hàng hóa đến cửa hàng của ngài để bán, đúng không?”

Triệu Khang cười gật đầu: “Đúng vậy.”

Có người thông minh rồi.

Ông chủ Trương cũng nói: “Nói cách khác, việc cửa hàng này có kiếm được tiền hay không đều phụ thuộc vào khả năng kinh doanh của chúng ta.”

“Có thể nói như vậy.”

Nhìn thấy Triệu Khang không phủ nhận, Vương mập mập liền nói: “Nhị gia, tính ta một cái, đây là tiền thuê ba tháng!”

Wương mập mập đặt xuống ba mươi lượng ngân phiếu.

Các thương nhân xung quanh quen biết hắn đều tròn tròn mắt.

Kẻ keo kiệt này từ bao giờ lại hào phóng như vậy!

“Còn ta nữa, đây là tiền thuê năm tháng của ta!”

Nhanh chóng, mười thương nhân quen thuộc với Triệu Khang đã nộp tiền thuê hàng tháng, khiến những thương nhân còn lại càng thêm ngạc nhiên.

Một người nói: “Trương lão bản, Vương lão bản, sao các người có thể tin tưởng Triệu nhị gia này như vậy?”

“Vừa rồi không phải các người còn hỏi ta làm thế nào kiếm được nhiều tiền trong mấy ngày nay sao? Giờ ta nói cho các người biết, tất cả đều nhờ Nhị gia bày mưu cho ta!”

“Cái gì?!”

Mọi người đều kinh ngạc.

Trương lão bản cười ha hả: “Mới hơn hai mươi lượng bạc thôi mà! Quần áo của ta rẻ nhất cũng một lượng bạc một cái, mà hai ngày nay ta đã bán được hơn sáu mươi cái, còn có hơn hai mươi nhà đặt hàng!”

“Mẹ kiếp! Quần áo của người bán bao nhiêu tiền? Dầu mè của ta mới bán được bao nhiêu chứ!”

Nhưng ông chủ Trương bị mắng lại chỉ cười tủm tỉm, hoàn toàn không tức giận.

Nhìn thấy hai người này cãi nhau, các thương nhân khác bắt đầu dao động trong lòng.

Hay là thử xem sao?

Dù sao người ta cũng kiếm được tiền theo cách này.

Lúc này, một người áp úng lên tiếng:

“Triệu nhị gia ...”

Triệu Khang nhìn qua, thấy đó là một thanh niên không hơn hẳn bao nhiêu tuổi: “Có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Đôi phương vội vàng nói: “Cửa hàng kia thuê hàng tháng, liệu có thể nộp trễ vài ngày không? Trong tay ta thật sự không có nhiều tiền như vậy.”

Triệu Khang lúc này đứng dậy, lớn tiếng nói: “Vừa rồi quên nói với các vị, những thương nhân chất lượng cao gia nhập chúng ta có thể nộp tiền thuê hàng tháng sau hai tháng.”

“Sau khi các vị gia nhập Bánh Tịch Tịch, Thập Tam thái bảo sẽ trợ cấp phúc lợi nhất định cho các vị mỗi tháng, ít nhất năm lượng bạc cho mỗi nhà.”

Tin vui đến bất ngờ khiến bầu không khí trong tửu lâu bỗng chốc thay đổi. Từng người một đều rời khỏi chỗ ngồi, bụng chén rượu đến hỏi han:

“Nhị gia, ngài có thể nói chi tiết hơn về cửa hàng Bánh Tịch Tịch này được không?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Ta rất quan tâm. Vừa rồi những kẻ ngu ngốc kia, chỉ biết nhìn đời này là kiếm không được tiền!”

“Nhị gia, phúc lợi này được tính như thế nào? Khi nào thì phát?”

Triệu Khang mở quạt xếp ra. Con người vốn dĩ như vậy, hễ trước mắt có lợi nhỏ sẽ mặc kệ nguy hiểm tương lai.

Triệu Khang kiên nhẫn giải thích từng người một cho họ, đồng thời hướng dẫn cách bán hàng tại Bánh Tịch Tịch, tự lấy hàng và giao hàng, để khách hàng không cần ra khỏi nhà vẫn có thể mua được thứ mình muốn. Cách phục vụ tối ưu này khiến đám thương nhân reo hò tán thưởng.

Một giờ sau, Triệu Khang uống một ngụm rượu để làm dịu cổ họng: “Chư vị còn thắc mắc gì không?”

Mọi người đều đồng thanh nói không.

Triệu Khang bảo Điều Ca lấy ra hợp đồng và con dấu đã chuẩn bị sẵn, một đám thương nhân vội vàng xếp hàng ký tên và đóng dấu.

Mãi cho đến khi người cuối cùng ký xong hợp đồng, tổng cộng có sáu mươi sáu thương hộ nhập trú vào bánh Tịch Tịch của Triệu Khang.

Đám người Vương mập bụng chén rượu, hưng phấn nói: “Ta biết đi theo Nhị gia là không sai, Nhị gia, chúng ta kính ngài một ly.”

Triệu Khang cười lắc đầu, cây quạt chỉ về phía hoàng tử điện hạ trong ánh mắt tràn đầy khát vọng.

“Các người nên mời rượu không phải là ta, mà là lão đại ta, là bởi vì hần, các người mới có cơ hội hợp tác với chúng ta.”

Mọi người vừa nghe liền vội vàng vọt về phía hoàng tử điện hạ, từng ngum từng ngum, Tiêu lão đại kêu, so với cha ruột còn thân hơn, đêm đó liền trực tiếp cho hoàng tử điện hạ say khướt.

Chương 226 - thiếu niên cũng biết buồn tư vị

“Uống! Uống tiếp! Không ai được chuồn đi! Đêm nay không say không về!”

” Hai ba đô, hai ba đô, hai ba vào!”

Trên con đường vắng tanh, gió lạnh thổi qua, một thiếu niên chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, hai tay quơ quơ như đang cùng ai đó vung quyền.

Điều Ca vừa buồn cười vừa lo lắng: “Lão gia, tửu lượng của lão đại chúng ta thật kém cỏi.”

Triệu Khang liếc mắt: “Nói nhảm cái gì! Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, thằng bé xui xẻo này đã uống không ít, lát nữa sợ là sẽ phát điên. Đi nhanh lên!”

“Được rồi!” Điều Ca vội vàng gật đầu, vừa muốn đỡ Tiêu Huyền Sách dậy thì Triệu Khang đã cõng người lên lưng.

Điều Ca hoảng hốt: “Lão gia, sao ngài lại tự mình làm chuyện này!”

“Nói nhảm gì, đây là em vợ ta! Ta không chăm sóc ai thì ai chăm sóc!” Triệu Khang cười ha hả: “Ta tự làm là được, ta phải đưa hần về hoàng cung. Người đi về trước chuẩn bị xe ngựa đến đây đón bọn ta.”

“Nhưng mà! Tối trời thế này...” Điều Ca nhìn con đường vắng tanh xung quanh với vẻ lo lắng. Hần vẫn nhớ chuyện Triệu Khang bị ám sát lần trước.

“Nếu lão gia xảy ra chuyện gì, người dân huyện Nguyên Giang này có lẽ sẽ tự sát hết.”

Triệu Khang cũng biết, Lâm lão đại nội cao thủ kia nhất định đang âm thầm theo dõi nên nói: “Không sao, ngươi chỉ cần đi lấy xe ngựa, ta đi trước.”

“Vậy được rồi, lão gia ngài chờ một chút!” Điều Ca vội vàng rời đi.

Trên lưng Triệu Khang, Tiêu Huyền Sách im lặng một lúc, không còn ồn ào đòi rượu nữa. Bỗng nhiên, hắn lên tiếng:

“Lão Triệu! Lão Triệu!”

“Ta ở đây, đừng nói chuyện, mau ngủ đi.”

Ý thức mơ hồ, Tiêu Huyền Sách ngây ngô cười: “Ngươi ở đây là tốt rồi, lão Triệu. Ta bây giờ là lão đại, có rất nhiều huynh đệ. Sau này ta sẽ bảo vệ ngươi, ai dám làm hại ngươi, chúng ta sẽ giết chết hắn!”

“Xem ra ngươi cũng có chút bản lĩnh. Uống rượu ăn cơm cùng nhau thì chưa hẳn đã là huynh đệ. Phải cẩn thận đề phòng mới được.” Triệu Khang trong lòng vui vẻ, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Cánh tay buông xuống, hoàng tử điện hạ ghé vào sau lưng Triệu Khang, miệng không ngừng lầm bầm tự nói:

“Ta biết, vậy ngươi có phải là huynh đệ của ta hay không?”

Triệu Khang cười nói: “Tất nhiên rồi, chúng ta không phải vẫn luôn là huynh đệ tốt sao?”

“Cảm ơn lão Triệu. Một phế vật như ta mà ngươi vẫn coi là huynh đệ.”

Triệu Khang im lặng một lát rồi mới nói: “Không có chuyện phế vật hay không phế vật, đừng suy nghĩ lung tung.”

“Ta biết, ta vẫn luôn biết. Những đại thần kia đều coi ta là phế vật, thậm chí cung nữ thái giám sau lưng cũng khinh thường ta.”

“Ta đều biết,” Tiêu Huyền Sách say khướt nói, “Đại tỷ vẫn muốn ta nhanh chóng trưởng thành, nhanh chóng kế thừa ngai vàng. Nhưng ta không muốn chút nào. Ta ghét việc vận mệnh của mình bị người khác sắp đặt.”

“Ta chỉ muốn làm những gì mình thích, không muốn đối mặt với thần dân Càn quốc. Ta cũng biết đại tể mọt mỗi vô cùng, mỗi đêm nàng đều phải thức đến canh ba ở thương thư phòng xem tấu chương báo cáo của quan viên các nơi.”

“Ta chỉ có thể nhìn mà không giúp gì được. Là hoàng tử mà lại vẫn không thành võ không được, đây chẳng phải là phế vật hay sao?”

Triệu Khang im lặng, trong lúc nhất thời không phân biệt được Tiêu Huyền Sách rốt cuộc là say hay tỉnh.

Đứa bé xui xẻo này tuy rằng quý là hoàng tử, nhưng tuổi tác chỉ mới lên tiểu học, lại không có cha, Càn Quốc thậm chí suýt nữa lâm vào cảnh diệt vong.

Trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy, Tiêu Huyền Sách lẽ ra không nên có bộ dạng thần kinh yếu đuối như vậy mới đúng.

Tiêu Huyền Sách vẫn lầm bầm: “Cũng may ta là phế vật... Ách... ít nhất cũng có chút tự nhận thức.”

“Nếu ta thật sự ngồi lên ngai vàng, Càn Quốc sẽ chỉ vong trong tay ta, bản thân ta cũng hiểu rõ điều đó.”

“Lão Triệu, người hứa với ta, nhất định phải giúp đại tể bảo vệ tốt Càn Quốc, được không!”

Ai nói thiếu niên không biết buồn?

Triệu Khang không chút do dự, đồng dạng đáp lời: “Người yên tâm, ta ở đây một ngày sẽ bảo vệ đại tể người và Càn Quốc, ai cũng đừng hòng tổn thương đến các người!”

“Cám ơn lão Triệu! Nếu người cũng họ Tiêu thì tốt biết mấy, ta sẽ nhường ngai vàng cho người.”

Triệu Khang vừa buồn cười vừa thở phào, may mắn là không có người ngoài ở đây, nếu không nghe những lời đại nghịch bất đạo này thì e rằng sẽ rất phiền phức.

Điều Ca nhanh chóng điều khiển xe ngựa đến nơi, cùng Triệu Khang dìu Tiêu Huyền Sách lên xe, sau đó tiến thẳng đến hoàng cung.

Nhờ có lệnh bài quốc sư, cấm quân hoàng thành đương nhiên không dám ngăn cản họ.

Nhận được tin tức, Tiêu Linh Lung vội vàng chạy đến Đông cung, nhìn thấy Tiêu Huyền Sách say khướt, người đầy mùi rượu đang ngáy o o.

Khuôn mặt nàng lập tức trở nên nghiêm trọng: “Người để cho hần uống rượu sao?”

Khụ khụ.

Triệu Khang vốn có chút chột dạ, nhưng nghĩ đến lời nói của Tiêu Huyền Sách trước đó, hần lập tức lấy lại dũng khí: “Đứa bé đã lớn rồi, uống chút rượu có sao đâu!”

“Người!”

Nữ Đế bệ hạ ngạc nhiên, chột kíp phản ứng: “Lục Uyên, mang theo cung nữ xuống đi, không cần hầu hạ nữa.”

“Vâng, bệ hạ.” Lục Uyên tò mò liếc nhìn Triệu Khang và nữ Đế bệ hạ với vẻ mặt không vui.

Quái lạ, sao ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn nhỉ?

“Xem ra bản lĩnh của người bắt đầu lớn rồi a?!”

Vừa dứt lời, Lục Uyên và các cung nữ đã lui ra, Nữ Đế bệ hạ cũng không kiềm chế được, tóm lấy tai Triệu Khang, mặc kệ hần kêu la thảm thiết.

“Ai cho phép người cho hần uống rượu? Có biết hần còn nhỏ hay không!”

“Được rồi được rồi được rồi! Con nít trong dân thường ở độ tuổi này cũng có nhiều đứa đã làm cha rồi!”

Triệu Khang vất vả gỡ tay Nữ Đế ra, xoa xoa tai mình, nhìn nàng với vẻ mặt đầy tức giận.

“Hơn nữa, nàng muốn nó trưởng thành, nhưng lại luôn xem nó như trẻ con. Như vậy nó sẽ lớn lên như thế nào? nàng có biết nó vừa mới say rượu đã nói gì không?”

Triệu Khang thuật lại những lời Tiêu Huyền Sách nói lúc trước, Nữ Đế bệ hạ sững sờ tại chỗ, một lúc lâu sau mới lên tiếng.

“Hần thật sự nói như vậy?”

Triệu Khang thở dài, bước đến trước mặt Nữ Đế: “Nếu không thì đừng ép buộc nó nữa. Sống trên đời đã rất mệt mỏi rồi.”

“Hắn còn có thể than vãn về cuộc sống này ư? Nếu hắn sinh ra trong hoàng thất, mang họ Tiêu, với bách tính đang sống lay lắt, thiếu ăn thiếu mặc, thì hắn càng không có tư cách nói ra chữ ‘mệt mỏi’ này!”

Nhìn vào đôi mắt mơ hồ không thể kiềm chế của Tiêu Lung Linh, Triệu Khang tràn đầy đau lòng. Vươn tay ra ôm Nữ Đế, nhưng nàng lại gạt tay hắn ra.

“Hắn chỉ nói bừa bãi khi say rượu, sao ngươi có thể để hắn mãi mãi sống dưới sự che chở của người khác?”

Triệu Khang cười lắc đầu, nhìn hoàng tử điện hạ đang ngủ say trên giường: “Hắn có tài năng của riêng mình, không cần ai che chở. Dù sao, ta vẫn còn ở đây!”

Chỉ cần ta còn một hơi thở, ai cũng không được động đến tỷ đệ các ngươi!”

Trong mắt Triệu Khang hiện lên sự kiên định không thể lay chuyển, như ngọn núi cao vạn trượng sừng sững. Sát khí toát ra từ người hắn khiến ngay cả Nữ Đế bệ hạ, từng chinh chiến sa trường, cũng không khỏi rùng mình.

Bỗng nhiên, đạo tâm của Triệu Khang rung động dữ dội, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hắn ôm Nữ Đế vào lòng lần đầu tiên.

Giây phút này, dường như nàng không còn là vị Nữ Đế cao cao tại thượng của Đại Càn, mà chỉ là một cô nương bình thường cần được che chở.

Bấy lâu nay, nàng luôn che chở cho người khác, nhưng ai biết rằng bản thân nàng cũng là người cần được bảo vệ!

Chương 227 - Leo lên giường rồng

Nếu như đôi lại là ngày thường, Triệu Khang nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này để chiếm lấy tiện nghi, nói gì cũng phải hôn đủ vốn.

Nhưng hiện tại trong lòng hắn chỉ có đau lòng, nhẹ nhàng ôm lấy eo mảnh khảnh của Nữ Đế bệ hạ, cũng không dám dùng sức. Nữ tử ghé vào vai Triệu Khang nức nở không tiếng động.

Nước mắt thấm ướt quần áo Triệu Khang, hơn nửa ngày mới ngẩng đầu lên.

“Khóc thành mèo con rồi.”

Triệu Khang dịu dàng nói, vươn tay vuốt ve mái tóc đen có chút rối bời của nàng.

Không còn tức giận như trước, Tiêu Linh Lung khẽ cắn môi, nhìn đệ đệ đang ngủ say, hai mắt đỏ hoe tràn đầy triu mến: “Để cho nó nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Làm sao nàng có thể không thương đệ đệ của mình?

Bằng không sao có thể nghe Tiêu Huyền Sách nói mình là phế vật mà khổ sở rơi lệ.

Hai người rời khỏi tẩm cung của hoàng tử điện hạ, đã gần đến canh ba. Các cung nữ thái giám cầm đèn lồng tuần đêm, Lục Uyên đi theo cách đó hơn mười mét.

Tiêu Linh Lung dừng bước, nhẹ giọng nói: “Lục Uyên.”

“Bệ hạ.”

“Để cho tất cả mọi người đi xuống nghỉ ngơi đi, không cần tuần đêm.”

Lục Uyên vừa nghe liền sốt ruột nói: “Bệ hạ, như vậy sao được?”

“Hoàng cung này chỉ có trẫm và Huyền Sách hai người, sao không được? Nghe lệnh làm việc.”

Lục Uyên nhìn bóng lưng Triệu Khang, thầm nghĩ rằng đây không phải còn có một người đàn ông sao? Bất quá chung quy là không dám vi phạm mệnh lệnh, chỉ có thể tuân chỉ.

“Cùng ta đi dạo một chút?”

Mọi người lui ra, Tiêu Linh Lung nghiêng đầu dò hỏi.

Triệu Khang cười gật đầu: “Được.”

Nói xong tiến lên một bước liền nắm tay nàng, theo bản năng giãy dụa một chút, Tiêu Linh Lung ngầm đồng ý cho Triệu

Khang mạo phạm, bước chậm rãi đi về phía trước.

Hậu cung cấm địa, chiếm diện tích rộng lớn, tự nhiên không cần nhiều lời miêu tả. Chỉ riêng các hành cung điện uy nghi tráng lệ cũng đã có tới mười mấy hai mươi tòa.

Hầu như mọi góc ngách đều được thắp sáng bằng đèn lồng.

Tối nay ông trời nể mặt, ra mấy ngôi sao cũng không tính là sáng ngời, bầu trời đêm u lam thâm thúy. Hai người đi qua các cung điện.

Triệu Khang không nhịn được, nhẹ giọng nói: “Trước kia ta đã muốn hỏi, trong hậu cung này sao lại như chỉ có người và Huyền Sách, hai người hoàng tộc?”

Tiêu Linh Lung gượng cười một tiếng, giải thích: “Lúc trước phụ hoàng đột ngột qua đời, tam quốc hợp binh tấn công Càn quốc. Sau khi tin tức truyền đến, những phi tần kia liền bỏ trốn.”

“Ta bận xử lý hậu sự của phụ hoàng, cũng không có tâm trí để ý đến họ, hơn nữa cũng không muốn ngăn cản họ. Nếu quốc gia sụp đổ, kết cục của họ sẽ rất thê thảm.”

Triệu Khang hiểu ra, tam quốc can thiệp, chỉ sợ tất cả mọi người đều cho rằng Càn Quốc sẽ diệt vong. Những phi tần kia nếu không chạy, đợi đến khi đế đô bị công phá, những nương nương vốn cao cao tại thượng này.

Nói không chừng sẽ phải trở thành nô lệ, đồ chơi của tướng sĩ quân địch.

Trước cửa cung điện, Triệu Khang nhìn thấy một cái xích đu, hai mắt sáng ngời, không đợi hắn mở miệng, Tiêu Linh Lung đã mang theo hắn đi qua, ngồi ở trên xích đu, để cho Triệu Khang đẩy nàng nhẹ nhàng lắc lư.

“Nơi này là Chu Tước điện, lúc trước hành cung của ta, sau khi lên ngôi liền chuyển đến Khôn Linh cung, không tới nữa.”

Triệu Khang cảm thấy hứng thú nói: “Ta có thể vào xem một chút?”

“Cái này có cái gì đẹp mắt. “Tiêu Linh Lung kỳ quái nói.

Triệu Khang gãi gãi đầu: “Nhìn xem nơi người sinh sống trước kia đi.”

Tiêu Linh Lung nghiêng đầu nghĩ nghĩ, chỉ chỉ đèn lồng treo xa xa, Triệu Khang tiến lên lấy xuống, hai người đẩy cửa lớn cung điện ra.

Tuy rằng không có người ở, nhưng mỗi một tòa hành cung, mỗi ngày đều có người quét dọn, bởi vậy vẫn như trước.

Triệu Khang thấp nền chiếu sáng đại điện, bố trí bên trong lấy màu đỏ làm chủ đạo, tựa như tên của nó: Chu Tước.

Đập vào mắt chính là hai cái ao hình tròn tương liên nhưng không tương thông, điêu khắc phượng hoàng và bách điều.

“Suối nước nóng?” Triệu Khang hỏi.

Tiêu Linh Lung dừng một chút mới gật đầu: “Cả hai đều là bồn tắm để ta tắm rửa.”

“Không hổ là hoàng tộc, tắm rửa đều tắm hai lần, chú ý!”

Triệu Khang cảm thán một tiếng, kết quả cả người cơ linh, giống như điện giật bình thường nhảy ra: “Người điên rồi, véo ta làm gì!”

“Không thể bấm?” Tiêu Linh Lung hừ một tiếng.

“Có thể có thể, muốn bóp bao lâu cũng được.”

Triệu Khang ngây ngốc tiến lên phía trước, Tiêu Linh Lung liếc mắt một cái, không biết là do ánh nền trong đại điện phản xạ hay là cái gì, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng rất là đáng yêu.

Khiến Triệu Khang nhin không được muốn nhéo một cái.

“Đây là thư phòng, bên cạnh là nơi ta luyện công, đây là lễ vật phụ hoàng tặng cho ta khi ta mười tám tuổi!”

Tiêu Linh Lung thuộc như lòng bàn tay, vẻ mặt tươi cười nói với Triệu Khang.

Đi vào bên trong, Tiêu Linh Lung tùy ý nói: “Nơi này chính là tắm cung.”

Triệu Khang nhìn hoa cả mắt, đi theo Nữ Đế bệ hạ đi vào, bố trí bên trong lại hơi có chút tâm thiếu nữ, ngược lại thiếu chút uy nghi hoàng gia.

“Người nhìn cái gì? “Tiêu Linh Lung thấy Triệu Khang ngẩn người, theo ánh mắt của hắn nhìn lại, nhất thời đỏ mặt.

Một cái giường, không đúng, phải nói là giường cực lớn, cho dù ngủ mười người cũng dư dả! Màn lụa đỏ hình tròn, thoáng cái đã hấp dẫn ánh mắt Triệu Khang, hắn trực tiếp thốt ra.

“Ồ trên giường này ngủ hẳn là rất sướng khoái đi? Người cũng quá hào phóng vô nhân tính đi!”

“Nói linh tinh cái gì vậy!”

Tiêu Linh Lung giậm chân một cái, Triệu Khang đã đi tới.

Nhìn đồ vật trước mắt, đây quả thực chính là giường tình trong mộng a!

Lấy tay ấn ấn, vô cùng mềm mại, dường như cũng không có lực.

“Người muốn làm gì! Đi thôi!”

Tiêu Linh Lung vừa nói xong liền trừng to hai mắt, chỉ thấy Triệu Khang xúc lụa đỏ lên trực tiếp nằm vào, đồng thời phát ra một tiếng rên rỉ quý dị!

“Quá sướng khoái, cùng ta nghĩ giống nhau, vừa lớn vừa mềm! người ngày thường đều là như vậy hưởng thụ?”

Nhìn Tiêu Linh Lung đi tới, Triệu Khang cười hỏi.

Nữ hoàng cao quý khinh thường hất tay, định kéo Triệu Khang đứng dậy. Tuy nhiên, kết quả lại trái ngược hoàn toàn. Nàng kinh hoàng thốt lên khi bị Triệu Khang kéo vào trong chiếc rèm đỏ và ngã xuống giường.

Tiêu Linh Lung choáng váng, không dám nhìn thẳng vào mắt Triệu Khang. Ánh mắt hắn lúc này đầy sự xâm lược, khiến nàng rung mình mỗi khi xuất hiện. Nàng đã từng trải qua điều này nhiều lần, nhưng giờ đây, họ đang ở trên giường! Tiêu Linh Lung hoảng hốt, không biết phải làm gì.

Trong đầu Triệu Khang bỗng nảy ra một ý nghĩ táo bạo: liệu đây có được coi là “leo lên long sàng” hay không? Vị hoàng đế của một đất nước này đang nằm bên cạnh mình!

Cả hai đều im lặng. Triệu Khang nhìn nàng với ánh mắt như mãnh thú đói khát, còn Tiêu Linh Lung, như chú thỏ trắng lạc

vào lãnh địa của dã thú, sợ hãi tột độ.

Dù đã vào đông, nhưng không có lò sưởi, cả hai lại cảm thấy bầu không khí trở nên nóng ran.

Triệu Khang dần trở nên bồn chồn, áp sát Tiêu Linh Lung một cách đột ngột như hổ vồ mồi. Nàng run rẩy, cảm thấy mặt mình đỏ bừng.

Do dự một hồi lâu, Tiêu Linh Lung mới dám cất tiếng: “Chỉ được hôn thôi!”

Được sự cho phép, Triệu Khang háo hức tách đôi môi đỏ mọng của nàng và cuồng nhiệt chiếm đoạt. Dù đã nếm trải bao nhiêu lần, hắn vẫn không thể nào thỏa mãn. Hai người dần dần chìm đắm trong những cử chỉ yêu thương mà không lời nào có thể diễn tả hết.

Bỗng nhiên, Nữ hoàng kinh hoàng nhìn Triệu Khang, rút lui ra và vội vã nói: “Không cần...”

Triệu Khang cười tà mị như kẻ cướp hoa: “Bệ hạ, thần xin được massage cho người.”

Chương 228 - bệ hạ không cần sao

Triệu Khang tự nhận mình sở hữu kiến thức uyên bác, vượt xa thời đại, nhưng hắn vẫn không thể kiềm chế sự run rẩy trước vẻ đẹp hoàn mỹ trước mắt.

Vải quần ngực bên trong sớm bị Triệu Khang kéo xuống một cách thô bạo. Long bào trên người cũng bị xé rách tan nát bởi bàn tay hung hãn, sự kích thích mãnh liệt hơn gấp trăm ngàn lần so với việc xé tất chân.

Hai ngọn tuyết phong đầy đặn như tượng trưng cho sự thánh khiết, Nữ Đế bệ hạ mang theo một viên Phỉ Thúy đỏ rực rỡ không tì vết. Viên ngọc được chạm khắc thành hình con phượng hoàng đang sải cánh, toát lên vẻ đẹp quý giá và sang trọng.

Con phượng hoàng như đang giang rộng đôi cánh giữa hai ngọn tuyết sơn, tạo nên một sự tương phản mãn nhãn giữa sắc trắng tinh khôi và đỏ rực rỡ.

Tiêu Linh Lung nhắm chặt hai mắt, mồ hôi lấm tấm trên trán, cảm nhận cơ thể trần trụi của mình bị Triệu Khang nhìn ngắm một cách hạ lưu.

“Đẹp quá!” Triệu Khang thốt lên trong sự si mê, sự kích thích mãnh liệt khiến Tiêu Linh Lung phải cắn chặt hàm răng.

Tuy nhiên, lúc này Triệu Khang lại như một đứa trẻ hư hỏng thích trêu chọc người khác. Nàng càng cố gắng kiềm chế, hân hân càng muốn làm trái ý.

Cuối cùng, Triệu Khang cũng đạt được điều mình mong muốn, cả thể xác và tinh thần hân đều được thỏa mãn tột độ.

“Đừng nhìn nữa! Đừng nhìn nữa!” Tiêu Linh Lung nức nở van xin, cố gắng xoay người nhưng bị Triệu Khang ôm chặt và hôn lên trán.

“Không sao cả, người rất đẹp. Đẹp hơn tất cả phụ nữ khác.” Triệu Khang nói với giọng điệu dịu dàng, nhận ra sự khác biệt trong phản ứng của Tiêu Linh Lung so với những người phụ nữ khác.

Nữ Đế bệ hạ không dám mở mắt nhìn Triệu Khang, hai tay che khuất cơ thể mình, giọng nói run run xen lẫn sự tự ti: “Thật... thật sao?”

“Thật sự! Linh Lung, người thật hoàn hảo!”

Nằm trong vòng tay Triệu Khang, nghe những lời âu yếm của hân, tâm trạng bồn chồn của Tiêu Linh Lung mới dần dịu lại.

Trái tim nàng rung động, ôm chặt lấy Triệu Khang và van xin: “Xin đừng... ta... ta chưa sẵn sàng, ta chưa chuẩn bị tốt.”

Nghe vậy, Triệu Khang hít thở sâu để trấn tĩnh bản thân, ôm chặt nàng và nói: “Không sao cả, ta sẽ chờ người đến khi người sẵn sàng.”

“Hôn ta.”

Được lời hứa của Triệu Khang, Nữ Đế bệ hạ mới mở mắt và chủ động hôn hân.

Triệu Khang đã là lão tài xế, lần trước ở Nguyên Giang huyện đã thấy qua Nữ Đế bệ hạ miễn cảm, sớm đã hiểu được phải làm

như thế nào mới có thể làm cho cái vụ vật đạt được cực hạn khoái hoạt.

Mỗi một lần hôn, nhẹ nhàng khiêu khích cùng kích thích thần kinh nữ đế bệ hạ, thanh âm dần dần không hề áp lực ngược lại trở nên có vài phần càn rỡ.

Ngay tại thời điểm Triệu Khang trắng trợn tiến công, một đạo tiếng gọi từ bên ngoài Chu Tước điện truyền đến.

“Bệ hạ, là ngài sao?”

Tiêu Linh Lung xoay người đứng lên, kéo chặn bao lấy ngọc thể của mình và Triệu Khang.

Triệu Khang cũng không dám thở mạnh, một loại hưng phấn khó có thể nói thành lời nổ tung trong máu.

Thanh âm Lục Uyên truyền đến: “Bệ hạ? Là ngài ở Chu Tước điện sao?”

Tiêu Linh Lung ho khan một tiếng: “Lục Uyên, không phải bảo ngươi đi xuống nghỉ ngơi sao?”

Tiểu nha hoàn đi tới tầm cung trước, Triệu Khang nghe thanh âm cũng rõ ràng một chút, chợt nghe đối phương tựa như thở phào nhẹ nhõm.

“Bệ hạ nguyên lai thật sự là ngài, nô tỳ còn tưởng rằng tên nào không biết sống chết dám xông vào nơi đây.”

Lục Uyên vừa nói, ánh mắt thấy được trên mặt đất long bào tàn tạ, nhất thời cả kinh thốt ra: “Bệ hạ, ngài cái này cũng quá cuồng dã đi!”

“Câm miệng! Nha đầu chết tiệt nói bừa cái gì!”

Nữ Đế bệ hạ chợt cảm thấy đại sự không ổn, vừa muốn mở miệng để Lục Uyên rời đi, nhất thời Tiêu Linh Lung cả người run lên.

Âm thanh thịnh hành từ trong miệng truyền ra, Lục Uyên vừa nghe nhất thời cả kinh, vội vàng rời khỏi tầm điện, Triệu Khang liền nghe thấy tiếng cửa đại điện đóng lại.

Ngay sau đó lại nghe được Lục Uyên thanh âm: “Bệ hạ, ngài hôm nay luyện công?”

Triệu Khang trong chần sác một tiếng: “Đây là có bí mật a!”

“Không, không có, không cần người giúp. Người mau lui xuống nghỉ ngơi đi. “Tiêu Linh Lung tức giận vươn tay bóp Triệu Khang đang giấu trong chần.

Tên khốn kiếp này!

“A, vậy có muốn nô tỳ giúp ngài chuẩn bị tắm nóng không?” trong giọng nói Lục Uyên có chút thất vọng, dù sao đáng người bệ hạ cho dù nàng là nữ nhân cũng có chút mê luyến.

“Không, không cần, người báo Mã tổng quản một tiếng, ngày mai không vào triều nữa.”

Lục Uyên vừa nghe lập tức nhú hai hàng lông mày vàng nhạt: “Bệ hạ, cái này làm sao có thể được? Cái kia, chuyện tình dục cố nhiên là nhân gian cực lạc, nhưng là cũng phải tiết chế a!”

“Đừng nói nữa, lui ra.”

Nữ Đế bệ hạ khóc, xong rồi, toàn bộ để cho tên khốn kiếp kia nghe được.!

Thanh âm mềm mại, gần như nhập mị, Lục Uyên hoảng sợ. “Bệ hạ, cách gọi này có vẻ quá đáng!”

Nàng xác nhận lại: “Bệ hạ, ngài thực sự không cần nô tỳ hầu hạ sao?”

“Không cần!”

Tiêu Linh Lung nổi giận!

Lục Uyên đành ủy khuất lui ra ngoài, đóng cửa đại điện Chu Tước và canh gác bên ngoài đề phòng.

Mạnh mẽ hất chần lên, Tiêu Linh Lung nhìn thấy tên khốn đã giết người ngày hôm đó, hắn đang nhìn mình với vẻ mặt vô tội!

Nữ Đế cúi đầu, hoàn toàn không để ý đến việc cơ thể đang hờ hang, chìm trong im lặng xen lẫn tiếng nước nở: “Người có cảm thấy...”

Lời nói dang dở, đôi môi đỏ mọng của nàng đã bị Triệu Khang chặn lại.

Sau khi kinh ngạc ban đầu, nàng ôm chặt Triệu Khang và đáp lại mãnh liệt.

Hơn nửa ngày sau, hai người mới rời nhau ra.

Triệu Khang ôm nữ nhân vào lòng, dịu dàng hỏi: “Là do luyện võ?”

Tiêu Linh Lung ừ một tiếng, cuộn mình trong lòng Triệu Khang như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn: “Ta trời sinh kỳ kinh bát mạch cực hàn, danh y chẩn đoán sống không quá sáu tuổi. Phụ hoàng vì muốn kéo dài tính mạng cho ta đã bỏ ra số tiền lớn để cầu xin một bộ công pháp Thuần Dương.”

“Chỉ là, mỗi lần sau khi luyện công, âm dương trong cơ thể ta giao hòa, khiến cho ta ham muốn tình dục mãnh liệt. Khi còn bé thì không sao, nhưng sau mười sáu tuổi, ta không thể nào kiềm chế được. Dục vọng càng tăng cao theo cảnh giới tu luyện.”

Triệu Khang càng thêm đau lòng khi nghe điều này. Khó trách cơ thể nàng lại mãi cảm như vậy. Nàng là một nữ hài đồng thời là hoàng đế, nên càng không thể chia sẻ bí mật khó nói này với người khác, nói chi đến việc tìm kiếm giải pháp. Hắn hỏi: “Lục Uyên là gì?”

“Nàng ấy lớn lên cùng ta từ nhỏ, trước kia sau khi luyện công...”

Giọng nói cuối cùng của nàng nhỏ dần đến mức không nghe rõ.

Triệu Khang cười khẽ: “Vậy bộ hạ không cần thân giúp đỡ sao?”

Nữ Đế nhìn hắn, bí mật lớn nhất và đáng vẻ không thể chịu nổi nhất của nàng đã bị nam nhân trước mắt này chứng kiến. Nàng không cưỡng lại, bật cười: “Vậy phải xem người hầu hạ trầm như thế nào. Nếu không bằng Lục Uyên thì thôi đi.”

“Dựa vào ta, một nam nhân, còn không bằng nữ nhân? Nói đùa cái gì!”

Triệu Khang nổi giận. Tiêu Linh Lung khiêu khích cười, cúi người đến bên tai Triệu Khang và khẽ nói nhỏ. Triệu Khang lắc đầu: “Hai người chơi rất táo bạo.”

Tiêu Linh Lung buông lỏng cả thể xác và tinh thần, nhắm mắt lại và ngẩng cao khuôn mặt xinh đẹp.

“Đau...”

(Chắc xong đời em rồi....há há)

Chương 229 - giá rẻ hàng không tốt

Đã hai giờ đêm.

Cửa đại điện Chu Tước bỗng nhiên mở ra. Lục Uyên, người đang chờ đợi bên ngoài, hoảng hốt quay người lại. Khi thấy Nữ Đế bệ hạ, nàng ta lại trở nên ủy khuất.

“Bệ hạ, ngài khỏe không?”

Nha đầu chết tiệt!

Tiêu Linh Lung tức giận giậm chân, vẫy tay: “Lục Uyên, người lại đây!”

Lục Uyên vừa tiến đến trước mặt, Tiêu Linh Lung đã nhanh tay tát nhẹ vào má nàng. Tiểu nha hoàn không biết vì sao lại choáng váng ngã ra. Tiêu Linh Lung vội vàng ngồi xổm xuống đỡ lấy thân thể của nàng.

Sau đó, nàng quay đầu nhìn về phía Triệu Khang đang oán giận nói: “Đỡ giúp ta một phen a!”

“Tiểu dạng, đấu với ca! Bây giờ biết sai rồi sao?”

Triệu Khang dương dương tự đắc, tươi cười càn rỡ. Trước tiên, hắn ôm Lục Uyên vào trong đại điện và sắp xếp ổn thỏa, sau đó nhanh chóng chạy đến cửa muốn ôm lấy Tiêu Linh Lung.

“Ta, ta có thể tự mình đi!”

Nữ Đế bệ hạ mạnh miệng. Triệu Khang cười: “Nghe lời, đừng nhúc nhích, ta tới!”

Tiêu Linh Lung bĩu môi. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng bất chợt ửng đỏ. Những lời này nàng đã nghe vô số lần trong đêm nay.

Bị Triệu Khang ôm, Tiêu Linh Lung tựa đầu vào bả vai đối phương. Tất cả cung nữ thái giám đều bị cưỡng chế nghỉ ngơi,

dọc theo đường đi họ không gặp được ai.

Trong lòng hai người đều có chút mất mát. Nếu có ai đó bắt gặp cảnh này, liệu họ có lấy cớ gì không?

Cứ như vậy, Triệu Khang ôm nữ hoàng đế đến Khôn Linh cung.

Hắn lưu luyến không rời, nhẹ nhàng hôn lên má nàng.

Nữ đế bệ hạ nằm trên long sàng, ánh mắt u oán, tựa hồ đang làm nũng: “Sau này vào cung với ta nhiều hơn.”

“Đương nhiên, ta một khắc cũng không muốn rời khỏi người.”

Triệu Khang nói lời từ đáy lòng.

Tiêu Linh Lung vui vẻ ra mặt, lôi kéo Triệu Khang: “Người đỡ ta ngủ trước đi.”

Triệu Khang đương nhiên không thể từ chối. Hắn ngồi xổm bên cạnh long sàng, nhỏ giọng hát ru cho đến khi Tiêu Linh Lung nhắm mắt lại ngủ thiếp đi. Sau đó, hắn mới rón rén rời đi.

Cầm quân ở tiền cung tuần tra, thấy Triệu Khang đều có chút giật mình. Triệu Khang chỉ nói là cùng bệ hạ đàm luận chính sự, họ cũng không nghi ngờ gì. Việc nữ đế bệ hạ thích tặng ca đến đêm khuya đã không còn là điều gì lạ.

Chính là khổ cho Điều Ca. Triệu Khang vừa vào cung đã hơn bốn tiếng. Điều Ca cũng sờ chờ ở cửa hoàng thành, Triệu lão gia nhìn cũng có chút ngượng ngùng.

“Được rồi Điều ca, sau khi đưa ta về phủ ngươi mau nghỉ ngơi đi. Vất vả cho ngươi rồi.”

Điều Ca cười hắc hắc: “Lão gia không có việc gì.”

Trở lại phủ Quốc Sư.

Không có gì bất ngờ xảy ra, đèn trong phòng ngủ chính vẫn sáng. Triệu Khang kích động bước vào phòng, trong ánh mắt kinh ngạc xen lẫn vui sướng của Tần Ngọc Phượng, hắn ôm nàng xuống đất và đặt nàng trước bàn học.

Một trận “đại chiến” bàn tràng nhẹ nhàng, vui vẻ và đậm đà diễn ra. Chiến hỏa thiêu đốt đến từng góc ngách, kéo dài

khoảng hai giờ nhưng vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc.

“Công tử, hôm nay chàng thật lợi hại!” Tần Ngọc Phượng mặt mày ửng hồng, kiều diễm như hoa hồng sau cơn mưa.

Trong mắt Triệu Khang hiện lên vẻ áy náy. Hắn lúng túng nói: “Ngọc Phượng, xin lỗi, ta...”

Tần Ngọc Phượng vội vàng đặt ngón tay lên miệng hắn, mỉm cười lắc đầu: “Ngọc Phượng thích chàng đối xử với mình như vậy. Chàng không biết, có cô nương nào có thể khiến chàng yêu thích đến vậy.”

Triệu Khang không nói gì. Nữ tử xoay người áp đảo hắn, dịu dàng nói: “Công tử, như vậy không được sao?”

“Dám khiêu khích ta hả! Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết ai mới là người làm chủ!”

Nữ tử dịu dàng cười, nhắm mắt lại. Bỗng Triệu Khang khẽ nói: “Lúc này, ta chỉ nhớ đến nàng.”

Ngày hôm sau.

Nữ đế bệ hạ không triệu tập triều hội. Triệu Khang và Tần Ngọc Phượng nằm trên giường đến trưa mới dậy.

Tiêu Huyền Sách đã đến hai lần. Nhìn thấy Triệu Khang sắc mặt trắng bệch, hắn kinh hãi hỏi: “Đậu má, lão Triệu! Tối hôm qua ngươi đi làm gì? Sao sắc mặt kém vậy?”

Triệu Khang bình tĩnh nói: “Hàng yêu trừ ma.”

Tần Ngọc Phượng bên cạnh vui mừng khôn xiết, cảnh hoa run rẩy. Hoàng tử điện hạ nghe vậy, hăng hái nói: “Ta không biết ngươi có bản lĩnh này. Yêu ma kia lợi hại sao?”

“Lợi hại rồi tinh rồi mù. Không nói cái này, sáng sớm ngươi đến gõ cửa làm gì?!”

Triệu Khang vội vàng chuyển đề tài, nói tiếp. Ánh mắt đùa cợt của Tần Ngọc Phượng khiến hắn vô cùng xấu hổ.

Tiêu Huyền Sách vỗ trán: “Suýt nữa thì quên mất chính sự. Chúng ta không phải muốn làm cái bánh Tịch Tịch gì đó sao? Ta đã cho người chọn cửa hàng cho chúng ta rồi. Chọn xong rồi thì mau bắt đầu làm đi!”

“Tiểu tử ngươi thật nhiệt tình. Loại chuyện này vội vàng vô cùng, chu toàn mọi mặt. Chúng ta cùng đi xem cửa hàng.”

Đoàn người đi đến ngoại thành. Nhìn vào cửa hàng Tiêu Huyền Sách chọn, chỉ có thể dùng một chữ để miêu tả: to!

“Thế nào lão Triệu, đủ to lớn đi! Sau này đây chính là tổng bộ Bánh Tịch Tịch của chúng ta!”

Tiêu Huyền Sách cười ha hả. Bị hấn lây nhiễm, Triệu Khang cũng lấy lại tinh thần.

“Chờ ta về trước ngủ một giấc. Ngày mai liền bắt đầu vận hành. Ngọc Phượng, đi, về nhà ngủ!”

Hai người rời đi, để lại hoàng tử điện hạ một mình trong gió lạnh.

Lại qua một ngày, dân chúng ngoại thành phát hiện đám người kia mỗi ngày hăng giọng kêu to đổi khẩu hiệu:

“Mua hàng, liền đến bánh Tịch Tịch!”

“Bánh Tịch Tịch, cho ngươi giá ưu đãi nhất, phục vụ chu đáo nhất!”

Đám côn đồ được Triệu Khang gọi là bộ phận kinh doanh quảng cáo lớn tiếng rao hàng.

Hoàn toàn không còn sự ngượng ngùng như trước đây, ngược lại mỗi người đều muốn ra sức làm việc hết mình, giống như đang cãi nhau, ai cũng phải nói to hơn đối phương!

Nói giỡn thôi, ở đây gào một tiếng là có tiền, hơn nữa còn được làm một ngày nghỉ hai ngày.

Loại chuyện tốt này mà còn muốn ngượng ngùng sao?

Kiểm tiền thì có gì mà xấu hổ!

Còn chuyện ngươi nói huynh đệ nhìn thấy thì sao, sau này còn có thể ngẩng đầu lên được không?

Xin lỗi, chúng ta là thương nhân chính quy! Không liên quan gì đến Hắc Ám!

Sáu mươi sáu nhà đã ký hợp đồng với Triệu Khang và chuẩn bị nhập trú vào cửa hàng Bánh Tịch Tịch đã đưa tới danh sách hàng hóa. Triệu Khang lập tức cho người bắt đầu tính toán giá

thành và định giá. Chưa xong việc này, Tiêu Huyền Sách đã suýt nữa nhận được sự phản đối từ Hộ bộ thượng thư Trương Minh Viễn.

Xây dựng bảng giá quảng cáo, lắp đặt và đưa lên trạm phát sóng, tất cả mọi thứ đều đang được tiến hành một cách khẩn trương và có trật tự.

Nhìn thấy thế lực của Triệu Khang ngày càng lớn mạnh, một số người không thể ngồi yên.

Chu Tòng Long, chủ một cửa hàng gạo ở ngoại thành, cũng là người đã dẫn đầu phản đối và cự tuyệt Triệu Khang vào đêm hôm đó tại Túy Tiên Lâu.

Lúc này, hần triệu tập không ít thương nhân không tham gia Bánh Tịch Tịch.

“Chư vị, bánh Tịch Tịch của Thập Tam thái bảo bọn họ đã chuẩn bị bắt đầu vận hành. Bất kể thứ này là gì, chúng ta đều phải liên hợp lại để chống lại họ. Nếu không, tương lai sẽ bị họ dắt mũi đi mất!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” - một người lắc đầu hỏi.

“Ta nghe nói, bán dầu mè Vương béo mập và lão Trương bán tú quần áo nam gần đây kiếm được rất nhiều tiền!”

“Tất cả là do Thập Tam thái bảo đó! Chúng ta đánh qua bọn họ sao?”

Chu Tòng Long cười lạnh một tiếng: “Làm không nổi ư? Các người không phát hiện ra điểm yếu chí mạng của bọn họ sao?”

“Cái gì?” - mọi người tò mò hỏi.

Lúc này, có một giọng nói vang lên: “Tiện nghi không có hàng tốt!”

Chương 230 - làm chuyện xấu

Âm thanh thu hút sự chú ý của mọi người. Nhiều người quay đầu nhìn và thấy một thanh niên xuất hiện ở cửa.

Thanh niên mặc áo dài truyền thống, tay cầm quạt giấy, toát lên vẻ nho nhã và khí chất của một thư sinh.

Chu Tòng Long vội vàng gọi mọi người đứng dậy nghênh đón, cúi đầu khom lưng nịnh nọt: ” Tôn tiên sinh, ngài đã đến.”

Cách xưng hô “Tôn tiên sinh” khiến nhiều người chú ý. Thanh niên này thoát nhìn chỉ hơn hai mươi tuổi, theo lẽ thường không đủ tư cách để được gọi là “ngài”.

Tuy nhiên, qua cách ăn mặc và phong thái, mọi người đoán rằng hắn là một học giả, thậm chí còn có địa vị cao trong xã hội.

Vì vậy, các thương hộ không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy.

Tôn tiên sinh phe phẩy quạt bước vào, tỏ ra rất khiêm tốn và lịch sự. Hắn chào hỏi mọi người: “Mọi người cứ ngồi, đừng đứng. Ta đến đây là để giúp đỡ mọi người.”

Nhiều thương hộ nhìn sang Chu Tòng Long, thắc mắc về danh tính của thanh niên họ Tôn này. Họ không hiểu tại sao hắn lại muốn giúp đỡ họ.

Tuy nhiên, trong tình huống này, họ cũng không tiện hỏi trực tiếp.

Chu Tòng Long hiểu được suy nghĩ của mọi người, bèn nói với vẻ tự đắc: ” Tôn tiên sinh là một nhân vật quan trọng trong thành phố. Mọi người hãy tin tưởng lời ngài ấy.”

Vừa nghe Chu Tòng Long nói, các thương hộ không khỏi kinh ngạc. Nội thành! Đó là nơi chỉ có những quan chức cấp cao và thương nhân giàu có mới có tư cách sinh sống!

Mọi người không khỏi kinh ngạc, đối với vị Tôn tiên sinh trẻ tuổi này thêm phần kính nể.

Tôn Văn Lập nhìn thấy ánh mắt của mọi người, cảm thấy rất hài lòng. Hắn lắc nhẹ quạt giấy và nói: “Mọi người không cần vòng vo tam quốc nữa. Ta đã tìm hiểu kỹ về bánh Tịch Tịch của Thập Tam thái bảo trong thời gian qua.”

“Mục đích của họ là dùng giá thấp để chiếm lĩnh thị trường ngoại thành. Điều này chắc hẳn ai cũng rõ.”

Mọi người vội vàng gật đầu. Có người hỏi: “Vậy Tôn tiên sinh, chúng ta nên làm gì?”

Bọn họ không muốn bán hàng cho Tịch Tịch vì Triệu Khang hạ giá sản phẩm. Nếu cạnh tranh trực tiếp với Triệu Khang lúc này, e rằng sẽ mất nhiều hơn được.

Tôn Văn Lập cười nói: “Đó là cách làm hạ sách. Chúng ta có cách tốt hơn. ‘Tiện nghi không có hàng tốt’ là câu nói rất đúng. Chúng ta cần phải khai thác điểm yếu này.”

Mọi người không hiểu ý của Tôn Văn Lập.

Tôn Văn Lập giải thích: “Trong thời gian qua, Triệu Khang luôn sử dụng đám đông để quảng bá cho bánh Tịch Tịch của họ. Chúng ta cũng có thể làm tương tự, thuê người đi phát tán ngôn luận.”

“Mục đích là để tạo ấn tượng không tốt về sản phẩm của Triệu Khang trong lòng người tiêu dùng trước khi họ chính thức bán ra thị trường. Như vậy, họ còn có thể bán được hàng sao?”

Vừa nghe Tôn Văn Lập nói, mọi người lập tức sáng mắt lên, như thể đã tìm được cách giải quyết vấn đề.

Tôn Văn Lập khép quạt lại, lời nói cũng không rõ ràng nên làm như thế nào, chỉ nói: “Chư vị đều là người làm ăn mười mấy hai mươi năm, việc làm ăn này nên chèn ép đối thủ như thế nào, điểm ấy chắc không cần ta nhiều lời chứ?”

Mọi người nhìn nhau, ai cũng nở nụ cười đầy ẩn ý.

Thấy họ đã hiểu ý, Tôn Văn Lập hài lòng đứng dậy và rời đi.

Vừa đi khỏi, những người còn lại liền nhao nhao nhìn về phía thương nhân gạo Chu Tòng Long: “Lão Chu, vị Tôn tiên sinh này có lai lịch gì vậy?”

Chu Tòng Long không trả lời trực tiếp, chỉ nói: “Dù sao cũng là người giúp chúng ta, hỏi nhiều làm gì.”

Những người khác cho rằng Chu Tòng Long đang ra vẻ bí ẩn, nhưng chỉ có Chu Tòng Long trong lòng biết rõ ràng rằng hắn thật sự không biết lai lịch của Tôn Văn Lập.

Hắn bị Tôn Văn Lập tìm đến vào ngày hôm trước, lúc đó đang buồn rầu vì chuyện Bánh Tịch Tịch, vậy làm sao có thể từ chối?

Bên kia.

Tôn Văn Lập sau khi rời đi liền trở lại nội thành, đến một tửu lầu. Tiểu nhị dẫn hắn vào nhã gian.

Vừa bước vào, Tôn Văn Lập, người trước đó còn hưởng thụ sự khen ngợi của mọi người, liền lộ ra nụ cười nịnh nọt giống như các thương nhân.

“Đại nhân.”

Trong nhã gian có ba người: Công bộ Thượng thư Lâm Vũ, Thái phó Triệu Kim Sinh và Đô Sát viện Ngự Sử Long Hưng Nghĩa.

Long Hưng Nghĩa liếc mắt hỏi: “Mọi chuyện đều ổn thỏa chứ?”

Tôn Văn Lập gật đầu: “Long đại nhân đã dặn dò, những thương nhân kia sẽ hành động.”

“Tốt lắm, người lui ra đi.” Long Hưng Nghĩa nói, ném cho Tôn Văn Lập mười lượng bạc.

Tôn Văn Lập vội vàng nhận lấy, quỳ xuống dập đầu cảm ơn.

Sau khi Tôn Văn Lập đi, Long Hưng Nghĩa nhìn về phía hai người kia: “Thái phó, Lâm đại nhân, chúng ta làm như vậy, e rằng chưa đủ để lật đổ Triệu Khang?”

Thái phó Triệu Kim Sinh hừ lạnh: “Người nghĩ lật đổ hắn dễ dàng vậy sao? Mọi chuyện phải từng bước từng bước. Trước tiên hãy tạo ra chút phiền toái cho hắn.”

Long Hưng Nghĩa gật đầu, giọng nói có chút khó chịu: “Triệu Khang chết tiệt, rõ ràng là chuyện tốt mọi người cùng nhau phát tài, hắn cứ khư khư cố chấp.”

“Được rồi, bớt nói hai câu đi. Hiện tại Nữ Đế bệ hạ sủng ái Triệu Khang nhất, chúng ta có thể làm gì được?”

Lâm Vũ rót rượu cho Triệu Kim Sinh, cười ha hả nói: “Như thái phó đã nói, mọi chuyện phải từng bước từng bước. Hắn không phải thích đi chơi với hoàng tử điện hạ sao? Chúng ta hãy khiến hắn vấp ngã.”

Ba người cùng nhau cười lớn. Chỉ cần có thể tạo ra thêm phiền toái cho Triệu Khang, đối với họ mà nói đó là một điều tốt.

Thời gian như nước chảy, thoát cái đã một tuần trôi qua. Triệu Khang cùng Tiêu Huyền Sách, Liễu Tuyền đang lên kế hoạch cho bước tiếp theo.

Bỗng nhiên, một người vội vã đẩy cửa xông vào, hốt hoảng nói: “Lão đại, Nhị gia, không xong rồi! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Chuyện gì vậy?” Hoàng tử điện hạ Triệu Khang quay sang nhìn người báo tin.

“Cửa hàng dầu mè của Vương gia có vấn đề! Binh Mã ty đã bao vây cửa hàng và bắt giữ mọi người bên trong. Ông chủ Vương bảo ta đến cầu cứu!”

“Cái gì? Dầu mè mà có vấn đề sao? Đi, chúng ta đi xem ngay!” Triệu Khang ngạc nhiên. Chẳng lẽ Vương mập mập kia lại làm chuyện mờ ám? Nếu không, sao dầu ăn lại có vấn đề được?

Thời đại này, mọi thứ đều được làm theo phương pháp truyền thống, không hề có chất phụ gia thực phẩm. Vì vậy, Triệu Khang rất tò mò muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Người báo tin vội vã dẫn họ đến cửa hàng dầu mè. Từ xa, họ đã thấy cửa hàng của Vương gia bị bao vây bởi lính canh Binh Mã ty. Tiếng kêu oan ức của Vương mập mập vang lên từ bên trong.

“Mọi người nhường đường, nhường đường!” Người báo tin xô đẩy đám đông, mở đường cho Triệu Khang và các đồng đội đi vào.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Triệu Khang hỏi.

Vừa nhìn thấy Triệu Khang, Vương mập mập liền kêu cứu: “Nhị gia cứu mạng! Ta oan uổng mà!”

“Các ngươi là ai? Mau rút đi! Đừng cản trở công vụ!” Một lính Binh Mã ty quát lớn.

“Ngươi là ai? Mau gọi Lưu Kiên An đến đây! Ai cho phép các ngươi bắt người!” Tiêu Huyền Sách lạnh lùng hỏi.

Vừa nghe tên Lưu Kiên An, đám lính Binh Mã ty càng thêm hoảng sợ. Lưu Kiên An chính là tổng chỉ huy Binh Mã ty của

họ, mà tên tiểu tử này lại dám gọi thẳng tên hắn! Chẳng lẽ hắn là người không thể trêu vào?

Triệu Khang lườm Tiêu Huyền Sách, kéo tay hắn ra sau, rồi bước lên phía trước.

Chương 231 - Thương hiệu mô hình ban đầu

Bên trong hội trường, ngoài Vương mập mập và nhân viên cửa hàng dầu mè, còn có một vài người đang khóc lóc nức nở. Bên ngoài, hơn mười tên lính Binh Mã ty đang bao vây xung quanh..

Triệu Khang bước lên trước, mỉm cười và hỏi: “Thưa các vị đại nhân, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Một lính truy bắt, dè dặt nhìn Triệu Khang và nói: “Người là ai?”

“Vương Minh Quý, cũng chính là tên thật của Vương mập mập, là đồng bọn hợp tác của ta. Nếu hắn vi phạm pháp luật, đương nhiên phải chịu hình phạt, chúng ta tuyệt đối không bao giờ cản trở việc thi hành pháp luật của các vị.”

Nghe vậy, vẻ mặt của đội viên truy bắt trở nên dễ chịu hơn. Hắn chỉ vào Vương mập mập và nói: “Có người mua dầu mè ở cửa hàng của họ và bị trúng độc. Chúng ta đến đây để điều tra.”

Vương mập mập lập tức kêu oan: “Không đúng ạ đại nhân! Chúng ta oan uổng!”

“Oan uổng à? Người nhà của nạn nhân đều ở đây và chỉ thẳng vào người, người còn muốn cãi cớ gì nữa!” Một lính truy bắt khác nói.

Người nhà của nạn nhân đứng bên cạnh vội vàng lên tiếng: “Đúng vậy đại nhân, chính là dầu mè mua ở cửa hàng của các người. Chồng ta bây giờ đang nằm ở hiệu thuốc!”

“Cửa hàng các người đúng là mưu tài hại mệnh!” Những người xung quanh hoảng sợ. Họ cũng dùng dầu mè của cửa hàng Vương gia!

Đúng lúc này, trong đám đông, không biết ai kêu lên: “Gian thương! Mấy ngày nay dầu mè của các người bắt đầu giảm giá, hóa ra là lấy thứ sung tốt!”

“Tiện nghi không đi kèm với hàng tốt”. “Dầu mè là đồ ăn, mà các người lại dám làm như vậy. Đây chẳng phải là coi mạng người như cỏ rác sao!”

Chỉ vài câu nói ngắn ngủi đã khiến cảm xúc của đám đông bùng cháy. Một người thậm chí còn phẫn nộ gào lên:

“Đánh chết tên gian thương này!”

“Tên khốn Vương mập mạp, dám bán dầu mè độc!”

Thấy đám đông kích động, Tiêu Huyền Sách và Liễu Tuyên vội vàng lên tiếng:

“Các người đang nói bậy bạ gì! Chuyện còn chưa được điều tra rõ ràng!”

Dầu mè của Vương gia là nguồn cung cấp quan trọng cho bánh Tịch Tịch. Nếu xảy ra chuyện, bánh Tịch Tịch chưa kịp bán đã bị hỏng danh tiếng.

“Người nhà nạn nhân đều ở đây xác nhận, các người còn không chịu nhận!”

Hoàng tử điện hạ tức giận, bắt đầu tìm kiếm người đã chửi bới.

Triệu Khang hiểu rằng theo lẽ thường, Binh Mã ty nên bắt người về trước rồi mới điều tra. Nhưng hiện tại, người dân xung quanh đều tin rằng dầu mè của nhà họ Vương có vấn đề. Nếu cứ làm theo quy trình, e rằng sẽ mất nhiều thời gian.

Người xung quanh xôn xao bàn tán, chỉ sợ trong chốc lát, tin đồn đã lan truyền khắp nửa cái ngoại thành.

Tin đồn vốn dĩ càng truyền càng méo mó.

Chuyện này phải giải quyết ngay tại đây.

Nghĩ vậy, Triệu Khang gầm lên một tiếng khiến mọi người im bật, rồi bước lên phía trước nhìn người nhà nạn nhân.

Hắn quay sang đội viên truy nã và nói: “Thưa đại nhân, mọi việc đều phải có bằng chứng. Lúc này, mọi người đều ở đây làm chứng. Họ nói rằng mua dầu mè ở chỗ Vương mập mạp.

Vậy, có thể lấy dầu mè đó ra so sánh với dầu mè mà cửa hàng Vương gia bán hay không? Như vậy sẽ biết rõ vấn đề có phải do dầu mè hay không.”

Vừa dứt lời, người nhà của những người bị hại liền nói: “Dầu mè của chúng tôi đã dùng hết rồi, làm sao so sánh được.”

Triệu Khang nghe vậy liền mỉm cười và hỏi ngược lại: “Vậy sao nhà các vị mua dầu mè mà chỉ mua đủ một bữa ăn?”

Rõ ràng là những người này đang cố ý che giấu bằng chứng.

Đội viên truy nã cũng nghi ngờ nhìn về phía người nhà nạn nhân. Nghe câu hỏi của Triệu Khang, họ bèn gào lên: “Chúng ta thích mua bao nhiêu dầu mè thì mua! Người quản được à?”

Vương Minh Quý nghe vậy liền tức giận mắng to: “Các ngươi nói bậy!”

Đội viên truy nã nhận ra có điều mờ ám, liền nhìn về phía Vương mập mập và hỏi: “Vương Minh Quý, ngươi đã nói rằng dầu mè của họ không phải mua từ cửa hàng của ngươi, vậy bằng chứng của ngươi đâu?”

“Lời ta nói là thật mà đại nhân!” Vương mập mập kêu lên.

Triệu Khang biết rằng tâm lý của người này đã rối loạn, bèn lập tức nói: “Tất nhiên chúng ta có bằng chứng.”

Hắn nhìn về phía người nhà nạn nhân và cười lạnh: “Các vị nói rằng mua dầu mè ở chỗ Vương gia, vậy khi mua về, dầu mè được đựng trong loại bình gì?”

“Dầu mè thì có thể trông như thế nào? Chẳng phải đều là màu đen sao?” Người nhà nạn nhân hừ lạnh một tiếng.

Triệu Khang nheo mắt cười và nói: “Dầu mè thì giống nhau, nhưng dụng cụ đựng dầu mè thì không giống nhau.”

Vương mập mập trong nháy mắt bừng tỉnh: “Đúng đúng đúng! Chúng ta có bằng chứng, có bằng chứng!”

Nói xong, hắn vội vàng chạy vào trong cửa hàng, sau đó cầm một cái bình đựng dầu mè ra đưa cho đội viên truy nã.

“Đại nhân, đây là bằng chứng của chúng ta.”

“Đây là bằng chứng gì?” Đội viên truy nã nhìn bình dầu mè với vẻ bối rối.

Vương mập mạp nói lắp vì quá gấp gáp. Triệu Khang liền lên tiếng: “Để ta giải thích cho.”

Hắn cầm lấy bình và hỏi mọi người xung quanh: “Có ai trong các vị mua dầu mè ở Vương gia trong thời gian gần đây không?”

“Có ta!” một người lên tiếng.

Triệu Khang cười: “Vậy chắc hẳn ngươi đã nhìn thấy loại bình này rồi.”

Người đó gật đầu và nói: “Đã nhìn thấy. Nhà ta cũng có một cái. Ông chủ Vương nói rằng sau này dầu mè của cửa hàng sẽ được đựng trong loại bình này, vì đây là loại dầu mè ngon nhất.”

“Đúng vậy.” Triệu Khang đưa bình cho đội viên truy nã. Nhìn sắc mặt của người nhà nạn nhân tái nhợt, hắn lạnh lùng nói: “Thưa đại nhân, năm ngày trước, chúng ta đã đặc biệt đặt làm loại bình chuyên dụng này để đựng dầu mè cho cửa hàng Vương gia. Nếu như những người này nói rằng họ mua dầu mè ở Vương gia, thì trong nhà họ chắc chắn phải có loại bình này. Đại nhân chỉ cần đi kiểm tra là sẽ biết ngay. Nếu không có, thì họ chính là vu cáo!”

Đội viên truy nã lập tức nhìn về phía người nhà nạn nhân và hỏi: “Trong nhà các ngươi có cái chai này không?”

“Có... có... sau đó đã đánh nát.” Người nhà nạn nhân ấp úng trả lời, nghe giọng điệu đã biết là đang nói dối.

“Đã đánh nát, vậy dù sao cũng phải có mảnh vỡ chứ?” Triệu Khang cười khê một tiếng.

“Rốt cuộc có hay không?” Đội viên truy nã quát lớn.

Nhóm người được gọi là người nhà nạn nhân kia sợ hãi đến mức chân mềm nhũn, không nói nên lời.

Một người vội vàng kêu lên: “Đại nhân, chuyện của chúng ta không liên quan gì đến ông ấy!”

Người dẫn đầu đội truy nã lập tức ra lệnh: “Áp giải tất cả bọn họ đi cho ta! Chuyện hôm nay của Vương Minh Quý người oan uổng, Bình Mã Ty chúng ta nhất định sẽ trả lại công đạo cho người.”

Vương mập mạp nghe vậy cũng sắp khóc: “Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân!”

Lúc này, Triệu Khang cất tiếng nói lớn: “Chư vị bách tính, chuyện hôm nay hoàn toàn là do kẻ xấu bày mưu tính kế, muốn hãm hại danh tiếng dầu mè của Vương gia. Xin mọi người không nên tin lời đồn, hãy tin tưởng vào thương hiệu dầu mè Vương gia. Sau ba ngày nữa, dầu mè Vương gia sẽ có mặt trên kệ bánh Tịch Tịch của chúng ta. Khi đó, Vương chương quỹ sẽ dành tặng cho mọi người một trăm lượng bạc làm quà mừng!”

Chương 232 - cái gì chém một đao

Nghe lời Triệu Khang, đám đông “ăn dưa” trước đó nghi ngờ Vương Minh Quý bán dầu mè giả lập tức sôi trào!

Mọi người bắt đầu ồ lên khen ngợi, một trăm lượng bạc tiền lì xì ư! Ai mà trúng thưởng thì không phát tài chứ?

Đuổi đám “ăn dưa” này đi, Triệu Khang và đám người bước vào cửa hàng. Vừa vào cửa, Vương Minh Quý lập tức quỳ xuống trước mặt Triệu Khang.

“Nhị gia, Tiêu lão đại, vô cùng biết ơn các vị! Nếu không có các vị, hôm nay ta cũng không biết phải làm gì!”

Vợ con hắn cũng vội vàng quỳ xuống đất. Tiêu Huyền Sách vội vàng đỡ họ đứng dậy, hơi tức giận nói: “Chắc chắn có kẻ xấu giờ trò trong chuyện này. Lão Triệu, chúng ta để Binh Mã Ty điều tra chứ?”

Triệu Khang liếc mắt: “Điều tra cái rắm! Loại chuyện này không cần nghĩ cũng biết là ai làm.”

Liễu Tuyền suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có phải là đối thủ cạnh tranh của Vương chương quỹ không?”

Vương mập mạp vừa nghe liền nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lũ khốn kiếp kia! Lão tử không để yên cho bọn chúng!”

“Cũng có thể,” Triệu Khang nói. “Nhưng cũng có thể là bị người sai khiến.”

Triệu Khang cười một tiếng: “Tuy nhiên thủ đoạn quá thấp kém, chưa điều tra rõ ràng đã bắt đầu vu khống. Vương mập mạp, ngươi cũng vậy.”

Triệu Khang tức giận nói: “Chỉ cần thật sự không phải dầu mè nhà ngươi thì ngươi hoảng cái gì? Nói cho rõ ràng, ta bảo ngươi dùng tiền đặt làm bình dầu mè, ngoài việc nâng cao độ nổi tiếng thương hiệu nhà ngươi ra thì chính là để đề phòng loại chuyện này. Ngươi thì hay rồi, vừa bị dọa liền luống cuống tay chân.”

Vương mập mạp vẻ mặt xấu hổ, cúi đầu nói: “Nhị gia, bọn họ là quan a. Thằng dân đen bé mọn như chúng ta làm sao dám

chống lại?”

“Quan?” Triệu Khang cười lớn. “Người nhớ kỹ cho ta, trước mặt Tiêu lão đại chúng ta sẽ không có quan to hay quan nhỏ gì hết. Chỉ cần người thành thật buôn bán, bao nhiêu quan cũng không dám ức hiếp người. Lời này ta nói, nhưng là...!”

Tất cả mọi người đều hoảng sợ trước lời nói của Triệu Khang, nhao nhao nhìn hoàng tử điện hạ, âm thầm suy đoán thân phận.

Triệu Khang nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Nếu để chúng ta biết người lừa gạt, buôn bán bất lương, thì không cần quan, ta sẽ khiến người chịu không nổi!”

Vương mập mạp vội vàng nói: “Hiểu rõ, Nhị gia ngài yên tâm. Nhà chúng ta từ tổ tiên chính là người làm ăn trung thực, tuyệt đối sẽ không dám làm loại chuyện này, khiến Nhị gia và Tiêu lão đại thất vọng.”

“Vây là tốt rồi,” Triệu Khang nói. “Hôm nay cũng không tệ lắm, biết cách xoay chuyển tình thế. Sau này nếu gặp lại chuyện như vậy, chỉ cần xác thực không phải vấn đề của các người, chỉ cần tìm Thập Tam Thái Bảo chúng ta. Chúng ta sẽ giúp các người giải quyết.”

“Liễu Tuyền, người hãy cử mấy huynh đệ đi dạo quanh các cửa hàng có hợp tác với chúng ta để đề phòng có kẻ xấu giờ trò. Chúng ta phải đi trước.”

Liễu Tuyền vội vàng nói: “Nhị gia, ta có chuyện muốn nói.”

Triệu Khang quay lại: “Chuyện gì?”

Liễu Tuyền vội vàng nói: “Nhị gia, chuyện hôm nay là do bọn chúng vu khống, về sau bọn chúng nếu lại sử dụng thủ đoạn xấu thì chắc chắn sẽ mạnh mẽ hơn lần này. Chúng ta những nhãn hiệu đóng gói kia, có nên làm thêm ký hiệu đặc biệt để đề phòng không?”

“Người thật thông minh, loại chuyện này ta đã sớm nghĩ tới.” Triệu Khang hài lòng gật đầu.

Liễu Tuyền cảm thấy mặc cảm: “Vẫn là Nhị gia suy nghĩ chu đáo.”

Đợi đến khi đám người Triệu Khang rời đi, Vương mập mạp rất cục nịnh không được tiến lên hỏi: “Tứ gia, Nhị gia và Tiêu lão đại bọn họ rốt cuộc có lai lịch gì?”

Hắn và Liễu Tuyền quen biết nhau, trước kia Liễu Tuyền dẫn người thu qua hắn phí bảo hộ, coi như là có chút giao tình.

Liễu Tuyền vừa nghe liền vội vàng nói: “Loại chuyện này về sau ngươi ít hỏi thăm, ngay cả ta cũng không rõ ràng lắm.”

“Lợi hại như vậy?” Vương mập mạp kinh ngạc nói.

Liễu Tuyền suy nghĩ một chút, có chút thần phục nói: “Ngươi cho rằng, ta nói cho ngươi một chuyện, chúng ta Thập Tam thái bảo có hơn một ngàn hào huynh đệ, đều bị Nhị gia đưa đi Binh Mã Ty công tác, ngươi ngẫm lại xem đây là bao nhiêu năng lực?”

Vương mập mạp sợ hãi đến mức thân thể run lên. Liễu Tuyền thở dài nói: “Cho nên mệnh các ngươi tốt a, nếu Liễu Tuyền ta trước kia cũng làm ăn, nói không chừng bây giờ cũng có thể theo bọn họ phát tài.”

“Nhớ kỹ lời Nhị gia vừa nói, tuyệt đối không thể lấy thứ sung tốt, phải kiên định buôn bán.”

Liễu Tuyền vỗ vỗ bả vai đối phương, Vương mập mạp gật đầu: “Hiểu rõ. Tứ gia đây là đi đâu?”

“Không ngồi, ta phải đi xem có hay không còn đồ quý rầy thương gia thu phí bảo hộ, thuận tiện nhìn xem đem đám kia ăn mày đuổi đi đâu. Nhị gia tâm thiện không thể thấy người nghèo, không thể giữ lại bọn họ ảnh hưởng bộ mặt thành phố diện mạo!”

Vào buổi chiều.

Đám người Chu Tòng Long tụ cùng một chỗ, một người chạy vào nói: “Không tốt, cả nhà Ngô Cầu Đản bị người của Binh Mã Ty bắt, nói bọn họ vu cáo cửa hàng dầu mè Vương gia.”

“Ôc Nhật, hắn có khai ra chúng ta hay không?” Chu Tòng Long hoảng sợ.

Người nọ lắc đầu nói: “Không có, bắt quá cả nhà đều bị đánh, không tới mười ngày nửa tháng sợ là không xuống giường được.”

“Chết tiệt, cứ nhiên bị nhìn thấu! Tiếp theo làm sao bây giờ?”
Có người nhìn về phía Tôn Văn Lập bên cạnh Chu Tòng Long.

Tôn tiên sinh cau mày, sự tình đại khái trải qua hắn đã hiểu được : “Không nghĩ tới, bọn họ còn có chiêu này, là chúng ta sơ suất. Đừng hoảng hốt, kế tiếp chúng ta...”

Hắn lời còn chưa dứt, lúc này bên ngoài truyền đến thanh âm của đội quảng cáo.

“Bánh Tịch Tịch, mua hàng liền đến Bánh Tịch Tịch! Tiền lì xì nhiều quà tặng tặng!”

“Một văn tiền chỉ cần một văn tiền, kêu lên thân bằng hảo hữu của ngươi chém một đao, không muốn chín chín không muốn tám tám, một văn tiền cực phẩm bồi nguyên trà mang về nhà!”

Mọi người sững sốt, đều bị thanh âm đội quảng cáo hấp dẫn, nhao nhao đi ra ngoài cửa, nhìn một đám người hô khẩu hiệu từ bên người đi qua.

Chu Tòng Long bối rối: “Cái gì chém một đao?”

“Đó không phải được xưng là một trăm lượng bạc, chỉ có nội thành quan lão gia mới uống nổi thần trà?”

“Một văn tiền là có thể mua trà bồi nguyên? Có thật hay không?”

Mọi người mồm năm miệng mười, một người qua đường bên cạnh cười nói: “Là thật! Chỉ cần gọi thân bằng hảo hữu của ngươi cùng chém một đao là có cơ hội dùng một văn tiền mua được trà bồi nguyên này.”

Coi như là Tôn Văn Lập cũng đã quên mình là làm gì, cảm thấy hứng thú nói: “Cái gì chém một đao?”

Người qua đường thuần khiết cầm danh sách trong tay: “Đây là danh sách hàng hóa Bánh Tịch Tịch vừa phát xuống. Trà bồi nguyên này có một cân, giá một ngàn lượng bạc.”

“Ta vừa mới hỏi, người của Bánh Tịch Tịch nói chỉ cần giao một văn tiền là có thể đến cửa hàng Bánh Tịch Tịch rút tiền lì xì, số tiền lì xì có thể dùng để giảm giá hàng hóa.”

“Nói cách khác, nếu người rút được một ngàn lượng tiền lì xì thì có thể dùng để đổi lấy trà bồi nguyên.”

Chu Tòng Long vội hỏi: “Vậy chém một đao là có ý gì?”

Thuần khiết người qua đường: “Chính là trả giá, mỗi người chỉ có rút một lần hàng hóa tiền lì xì cơ hội, tỷ như người nếu rút được tám mươi lượng, là có thể để cho thân bằng hảo hữu giúp người rút tiền lì xì trả giá, nếu có thể đem Bồi Nguyên trà chém đến tám mươi lượng, vậy người có thể trực tiếp bằng tiền lì xì đem Bồi Nguyên trà đi!”

“Chết tiệt, còn có loại chuyện tốt này! Đi đâu hút bao lì xì!

“Tôn Văn Lập kích động.

Đây chính là Bồi Nguyên trà, đời này chỉ nghe nói qua còn chưa nếm qua là tư vị gì!

Chương 233 - mở cửa

“Đương nhiên là đi cửa hàng bánh Tịch Tịch, giao tiền rút tiền lì xì a, bọn họ lập tức liền muốn khai trương, không nói cùng các người, ta phải nhanh chóng đi liên hệ thân thích!”

Người qua đường thuần khiết cảm bản giới thiệu hàng hóa đi, chung quanh còn có không ít người qua đường thuần khiết giống như hấn đang giải thích cái gì là chém một đao.

Tôn Văn Lập gật đầu, dám người Chu Tòng Long nhìn hấn cho rằng hấn đang tự hỏi đối phó Bánh Tịch Tịch như thế nào, cũng không dám lên tiếng quấy rầy.

Một hồi lâu sau, Tôn Văn Lập nói: “Ừ, như vậy cũng không kém nhiều lắm. Tính cả đồng học trong thư viện cũng có bốn năm mươi người, bán đi cái sân kia, nói thế nào cũng có thể gom góp tiền mua trà bồi nguyên.”

“Nếu là vận khí tốt, rút được đại bao lì xì, lại có bọn họ hỗ trợ chém một đao, nói không chừng đều có thể chơi gái không?!”

Chu Tòng Long dám người há hốc mồm, một người cẩn thận nói: “Tôn tiên sinh, chúng ta không phải muốn đối phó Bánh Tịch Tịch sao?”

Tôn Văn Lập sững sốt, nhìn ánh mắt nghi hoặc của mọi người, vội vàng ho khan hai tiếng: “Khụ khụ, cái này chúng ta xem cái này chém một đao gì đó trước rồi nói sau, bởi vì cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà.”

“Đi một chút đi, chúng ta đi vào trước, bước tiếp theo thương nghị sự tình, đợi đến cái chém một đao hoạt động qua, chúng ta liên minh cho bánh Tịch Tịch một kích trí mạng!”

Mọi người liên tục gật đầu trở về phòng, chỉ là nhìn người chung quanh tâm tình đều có chút quái dị.

Trong đầu nghĩ chính là danh sách hàng hóa trong tay người qua đường vừa rồi, cùng với tính toán mình có thể kéo bao nhiêu thân bằng hảo hữu.

Bánh Tịch Tịch sắp khai trương, tất cả mọi người bận tới mảy mòi mặt, thương gia chế tác báo cáo hàng hóa, Liễu Tuyên huấn luyện tiểu ca chân chạy.

Lưu lão Ngũ dẫn người bố trí trạm đưa hàng từng nhà, cùng với giảng giải cho dân chúng làm thế nào để mua hàng hóa vào buổi chiều.

Chu lão lục mang theo đội quảng cáo, cả ngày ở trên đường đánh quảng cáo, một ngày trôi qua tất cả mọi người cổ họng hô đến bốc khói.

Sau đó đội dự bị lập tức tiếp nhận, cơ hồ hơn phân nửa người ở ngoại thành đều biết Bánh Tịch Tịch.

Dù sao để đô trăm vạn nhân khẩu, ngoại thành chiếm cứ một bộ phận rất lớn, không thể hoàn toàn thông tri đến cũng là hợp tình hợp lý.

Có thể làm được một bước này đã là rất tốt rồi.

Hoàng tử điện hạ càng là liên tiếp hai ngày không có hồi cung, hần hiện tại liên cả ngày mang theo binh mã ti thành quản chạy lên chạy xuống, khắp nơi thị sát cùng với an bài công tác.

Bởi vì Triệu Khang nói với hần, thời gian dài như vậy phô thiên cái địa tiếp thị, đợi đến ngày khai trương nhân số khẳng định không ít.

Đó là lúc dễ xảy ra hỗn loạn nhất, vì vậy phải đề phòng.

Mỗi người đều có chuyện bận rộn, chỉ có Triệu Khang tranh thủ lúc rảnh rỗi đi vào trong cung cùng Nữ Đế bệ hạ tâm tâm niệm niệm.

Thúc đẩy xích đu, Triệu Khang cùng Tiêu Linh Lung nói chuyện bánh Tịch Tịch.

Nữ Đế bệ hạ rất là cảm thấy hứng thú, không ngừng hỏi vấn đề, Triệu Khang cũng kiên nhẫn giải đáp, hai người truyền ra tiếng cười, để xa xa chờ Lục Uyên thấy thế nào đều cảm thấy kỳ quái.

Thật sự là tà môn, bệ hạ khi nào đối với quốc sư đại nhân hòa ái dễ gần như vậy?

Đang nghĩ ngợi, thái giám tổng quản Thượng Thiện Giám tiến lên: “Lục Uyên cô nương, quốc sư đại nhân, vừa rồi phân phó đã chuẩn bị xong.”

Lục Uyên nghe nói mang theo nghi hoặc tiến lên bẩm báo Triệu Khang vội nói: “Bệ hạ người hiện tại đang chơi, ta đi xuống chuẩn bị đồ tốt cho bệ hạ.”

“Cái gì vậy?” Tiêu Linh Lung mắt to lóe lên.

Triệu Khang cười: “Là đồ ăn ngon chờ người a.”

Tiến vào ngự thiện phòng.

Một đám đầu bếp đã sẵn sàng đón tiếp. Thượng Thiện Giám tổng quản cung kính nói: “Quốc sư đại nhân, ngài đã chuẩn bị xong trứng gà?”

“Được rồi, ai đó dùng thứ này khuấy đều theo một hướng thật nhanh lên!”

Mấy đầu bếp hồi hả nhận việc, tiến lên muốn lấy lòng Triệu Khang, nhưng lại không biết điều gì đang chờ đợi họ.

“Nhanh lên! Nhanh hơn nữa!”

“Tăng tốc! Nhanh lên!”

Tiếng ra lệnh vang dội khắp ngự thiện phòng. Chẳng mấy chốc, các ngự trù đầu tâu đã mệt mỏi rã rời, không còn sức nhắc nổi tay: “Đại... đại nhân, ta không thể làm nổi!”

“Đổi người!” Triệu Khang lập tức ra lệnh.

Đầu bếp thứ hai lên thay, nhưng cũng nhanh chóng kiệt sức.

Triệu Khang tức giận, đập bàn quát tháo: “Lại đổi người! Ai mang bơ ra đây! Ai làm được ta thưởng một trăm lượng bạc!”

Vừa nghe có thưởng, một ngự trù đầu têu này giờ giả vờ mệt mỏi bỗng nhảy dựng lên, đá văng người bên cạnh và hăng hái tuyên bố: “Để ta làm!”

Triệu Khang trợn mắt ngạc nhiên: “Người không phải mới bảo không làm được sao?”

“Đại nhân yên tâm, hôm nay cho dù tiểu nhân có chết tại đây cũng nhất quyết làm ra món mỹ thực mà ngài mong muốn!”

Có gan!

Khoảng nửa giờ sau, một chậu bơ trắng mịn được mang đến, Triệu Khang thử dùng tăm xiên vào, bơ không hề bị đổ. Hắn ta rất cục cựa hài lòng gật đầu.

Ném một nắm bạc cho đám ngự trù đang choáng váng, Triệu Khang sai người đi cắt trái cây.

Thế giới này không có lò nướng hay nồi cơm điện, nên việc làm bánh ngọt là vô cùng khó khăn.

Triệu Khang đành phải sai đại sư bánh mì trong ngự trù hấp ra một cái bánh bao hình tròn mềm mại. Mất nửa ngày trời mới làm ra được một chiếc bánh ngọt với hương vị khác biệt để dâng lên Nữ Đế.

Đợi hơn nửa ngày, Tiêu Linh Lung nhìn thấy chiếc bánh ngọt trên tay Triệu Khang, có chút khó chịu, nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh: “Mất nửa ngày trời chỉ để làm ra món đồ chơi này ư?”

“Đây là món ngon tuyệt hảo đó! Người hãy nếm thử xem, cả mười mấy ngự trù đã phải vất vả mới làm ra được đây.”

Triệu Khang hào hứng kể về quá trình làm bánh ngọt. Nữ Đế mỉm cười nhẹ nhàng, nếm thử một miếng và gật đầu nhẹ dưới ánh mắt mong chờ của Triệu Khang: “Ăn ngon, đây là món gì vậy?”

“Đây gọi là bánh ngọt, ở quê hương ta thường ăn vào ngày sinh nhật.”

Triệu Khang nói quê nhà tự nhiên chính là tỉnh cầu màu lam kia, hẳn hiện tại chỉ hận tri thức trong đầu mình quá ít, cũng có chút cảm khái.

Khác xuyên việt giả khác đều có hệ thống, chính mình ngược lại muốn tự tay đánh liều.

Bằng không chuẩn bị chút súng pháo, trực tiếp giúp đỡ Tiêu Linh Lung quét ngang thiên hạ, sớm ôm được mỹ nhân về con mẹ nó thật sáng khoái.

Cùng người mình yêu ở chung, thời gian luôn trôi qua rất nhanh, đảo mắt trời đã tối, Triệu Khang không nỡ ra khỏi hoàng cung, bị hoàng tử điện hạ gọi ra ngoại thành.

Trong phòng không ít người.

Hoàng tử điện hạ, Điều ca, Liễu Tuyên, Lưu lão ngũ, Chu lão lục đều ở đây, cùng với mấy tiêu đầu mục biểu hiện nổi bật trong khoảng thời gian này.

Chỉ chờ một mình Triệu nhị gia hần.

Nhìn ánh mắt tha thiết của mọi người, Triệu Khang vung tay lên: “Đều đến đông đủ, vậy bây giờ bắt đầu phân phối nhiệm vụ!”

Cả đêm nay, đám người Triệu Khang đều không ngủ, đem tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ nhất làm rõ ràng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Chu Long lập tức mang theo hơn trăm người, trong tay mỗi người đều cầm chiêng đồng gõ, miêng kêu.

Bánh Tịch Tịch hôm nay khai trương, tiền mặt quà tốt đại hội báo! Tới trước được trước!

Trong nháy mắt, dân chúng nghe được tin tức, trực tiếp buông chuyện trong tay xuống, nhao nhao xông về phía cửa hàng.

Chỉ thấy cửa hàng giăng đèn kết hoa, giống như lễ mừng năm mới.

Đại đội quản lý đô thị trực tiếp bị trưng dụng giữ gìn trật tự.

Hoàng tử điện hạ cầm loa lớn kêu: “Xếp hàng xếp hàng, tiền lì xì người người đều có, không xếp hàng đều ném ra cho ta!”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người tụ tập trước cửa tiệm Bánh Tịch Tịch.

Chương 234 - không ai thoát được

“Ôi, ta rút được bao lì xì to! Giàu rồi, phát tài rồi!”

“Sao ta chỉ được năm văn tiền thôi? Xấu số quá!”

“Hahaha, ta rút được hai tiền kìa! Người kém may mắn hơn ta nhiều!”

Tiếng reo hò xen lẫn tiếng thất vọng vang vọng khắp nơi, thu hút sự chú ý của mọi người đang xếp hàng chờ rút tiền lì xì.

Tung tiền!

Triệu Khang tin rằng tung tiền là cách nhanh nhất để thu hút mọi người tham gia vào hoạt động của mình.

Quảng cáo dù có hay đến đâu cũng không thể hiệu quả bằng việc tung tiền ra.

Vì vậy, họ đã chuẩn bị sẵn một ngàn lượng bạc lì xì, chia thành các phong bao với mệnh giá khác nhau.

Những người may mắn nhận được lì xì to hân hoan báo tin cho người thân và bằng hữu, đồng thời cũng góp phần quảng bá cho Triệu Khang.

Nhìn thấy một số người thất vọng vì rút được lì xì nhỏ, Lưu lão Ngũ cầm loa lớn lên và hô vang:

“Hãy đến rút tiền lì xì! Nơi đây mỗi ngày đều phát tiền mặt, càng rút càng có cơ hội nhận được giải thưởng lớn! Thậm chí có thể trúng đến cả trăm lượng bạc!”

Nghe vậy, những người đang chán nản bỗng chốc trở nên háo hức.

“Ta muốn rút tiền mặt!” - Một người đàn ông hồi hải bước đến.

Nói xong, hắn rút ra phong bao lì xì và hét lên:

“Chết tiệt! Chỉ có chín mươi chín lượng!”

Tiếng hét thất thanh của hắn suýt làm thủng màng nhĩ của Lưu lão Ngũ. Hắn vội vàng níu lấy Lưu lão Ngũ và gào lên: “Trả

tiền cho ta! Trả tiền!”

Lưu lão Ngũ lấy lại bình tĩnh và mỉm cười:

“Chúc mừng người đã trúng chín mươi chín lượng tiền mặt. Tuy nhiên, giải thưởng lớn nhất ở đây là một trăm lượng. Nếu người chịu đổi chín mươi chín lượng này lấy một trăm lượng, người sẽ có cơ hội rút thăm trúng giải thưởng lớn.”

“Ta muốn rút thêm lần nữa!” - Người đàn ông vội vàng nói.

Lưu lão Ngũ khuyên :

“Đừng vội! Hãy xem mặt sau của vé thưởng. Biết đâu người còn có cơ hội rút thăm thêm!”

Người đàn ông vội vàng lật mặt sau vé thưởng và đọc to:

“Chúc mừng người đã nhận được hai lần rút thăm may mắn! Cơ hội trúng giải thưởng lớn chỉ còn cách người một bước!”

Mỗi một câu chữ đều như tiếp thêm động lực cho hắn.

“Còn hai lần cơ hội nữa!” - Hắn vội vàng nói.

Lưu lão Ngũ cười một cách quỷ dị: “Mời lên bàn quay!”

Vài tên đệ tử lập tức mang đến một chiếc bàn xoay lớn bằng sắt. Trên bàn xoay ghi những mệnh giá khác nhau như một tiền, hai tiền, một lượng,... thu hút sự chú ý của mọi người.

Lưu lão Ngũ lên tiếng: “Người còn hai lần rút thăm may mắn. Chỉ cần chuyển đổi một hoặc hai lần, người có thể trực tiếp nhận giải thưởng lớn là một trăm lượng.”

Người đàn ông vội vàng quay bàn xoay. Cảnh tượng này thu hút mọi ánh nhìn.

Bàn xoay bắt đầu quay, kim đồng hồ quay nhanh và rung động, như muốn cào xé trái tim mọi người. Dưới sự theo dõi của đám đông, kim đồng hồ dừng lại ở ô “một đồng bạc”.

“Chết tiệt!” - Người đàn ông thốt lên. “Chỉ còn thiếu một chút nữa là được hai lượng rồi!”

“Đừng lo, vẫn còn một cơ hội!” - Lưu lão Ngũ nói với vẻ kích động. “Một tiền! Còn thiếu chín tiền! Nắm chắc cơ hội này!”

“Ta nhất định sẽ! Một trăm lượng này ta nhất định sẽ mang về nhà!” - Người đàn ông quyết tâm.

Hắn quay bàn xoay một lần nữa. Kim đồng hồ quay rất nhanh khiến mọi người hồi hộp. Cuối cùng, kim đồng hồ dừng lại ở ô “ba đồng tiền”.

“May quá! Ta chiến thắng rồi!” - Người đàn ông reo lên.

“Mẹ kiếp, suýt nữa thôi!” - Mọi người xung quanh hò reo. Người đàn ông quay đĩa lại tỏ ra hối tiếc.

“Một trăm lượng a! Vậy là mất!”

Lưu lão Ngũ mỉm cười. Hắn nhìn thấy một tên đệ tử đang cầm nam châm ở mặt sau bàn quay. Tên đệ tử này giả vờ như đang đỡ bàn quay nhưng thực tế lại đang dùng nam châm để điều khiển kết quả.

Đây là món đồ chơi mà Triệu Khang đã sai người mang đến từ huyện Nguyên Giang. Ở Càn quốc, chưa ai biết đây là cái gì.

Với mảnh khoe này, không ai có thể mang được một trăm lượng bạc về nhà.

Tuy nhiên, Lưu lão Ngũ vẫn chưa muốn dừng lại. Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của mọi người, lại lên tiếng:

“Thật đáng tiếc! Ngài đã rất gần với giải thưởng lớn. Ngài chỉ thiếu bốn tiền nữa thôi!”

Người đàn ông lập tức nói ra câu nói mà nhiều người cũng đang nghĩ: “Ta cho ngươi bốn tiền, ngươi cho ta một trăm lượng được không?”

Lưu lão Ngũ cười nói: “Khách quan ơi, điều đó không thể được. Đây là một hoạt động giải trí, nhưng xin đừng quá thất vọng!”

“Hôm nay bánh Tịch Tịch khai trương để tri ân quý khách hàng. Chỉ cần mua một sản phẩm bất kỳ, quý khách sẽ có thêm một cơ hội rút thăm may mắn!”

“Ngoài ra, nếu bằng hữu và người thân của ngươi cũng muốn tham gia, đến Bánh Tịch Tịch mua sắm cũng sẽ giúp tăng số lần rút thăm may mắn của ngươi.”

“Vé chỉ có giá trị trong hai giờ, hãy nhanh tay!”

Nghe vậy, người đàn ông vừa rút thăm may mắn đã vội vã bước vào cửa hàng để mua sắm.

Những người xung quanh cũng thấy vậy và bắt đầu tham gia rút thăm.

Trong đám đông, một người có vẻ lo lắng, nhìn trái nhìn phải. Đợi đến khi người trước mặt đi, hắn mới vội vàng nói: “Nhanh lên!”

Tiêu Huyền Sách để hắn rút thăm. Khi mở hộp ra, chỉ nhận được năm văn tiền. Tuy có chút thất vọng, nhưng hắn đã nhìn thấy màn chơi của Lưu lão Ngũ trước đó, nên vội vàng đến chỗ Lưu lão Ngũ để rút thăm.

Vừa thử vận may, đã may mắn trúng ngay hai trăm chín mươi chín lượng!

Mắt sáng rực, những người xung quanh cũng nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ. Hơn nữa, hắn còn có thêm năm lần rút thăm may mắn. Để đảm bảo mang về ba trăm lượng bạc này, hắn đã đặt mua một sản phẩm và có thêm sáu lần rút thăm.

Tuy nhiên, có vẻ như may mắn của hắn đã hết. Sáu lần liên tiếp sau đó, chỉ rút được ba tiền sáu mươi văn.

“Chờ một chút, ta sẽ về nhà gọi thêm người để tăng cơ hội rút thăm!”

Cầm phân thưởng, hắn vội vã chạy về nhà, sau đó dẫn theo vợ con, anh em và chị dâu đến hiện trường rút thăm.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy một người cũng đang vội vã chạy đi. Hắn hỏi: “Lão Lý, người đi đâu vậy?”

Lão Lý dừng lại, thấy là hắn nên vội vàng ho khan hai tiếng: “Không, không có gì, lão Ngô, người đi đâu vậy?”

“À... ra ngoài giải khuây.” - Lão Ngô nói.

Lão Lý dường như không có thời gian: “Vậy ta không làm phiền người nữa, ta còn có việc.”

Thấy lão Lý chạy đi, lão Ngô vội vàng nói: “Nhanh lên, đi Bánh Tịch Tịch.”

Vợ hắn nghi ngờ hỏi: “Sao vừa rồi người không nói thật?”

Lão Ngô tức giận nói: “Chúng ta là liên minh chống lại Bánh Tịch Tịch, nếu để hắn ta thấy ta đi rút thăm Bánh Tịch Tịch thì sao được? Mau đi rút thăm với ta đi!”

Lão Ngô dẫn theo cả nhà vội vã chạy đến hiện trường Bánh Tịch Tịch. Vừa nhìn thấy, họ đã vô cùng sợ hãi.

Chỉ thấy ánh mắt Chu Tòng Long gắt gao nhìn chằm chằm vào bàn xoay, đợi đến khi kim chỉ thị dừng lại ở ô “một đồng tiền”, hắn lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết.

“Trời ơi, còn thiếu hai đồng!”

Lão Ngô hoang mang, người này ngày hôm qua không phải nói không được sao?

Ngay sau đó, hắn lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Ta trúng rồi, bốn trăm chín mươi chín lượng!”

Lão Ngô nhìn lại, đó là Tôn Văn Lập!

Vị Tôn tiên sinh tao nhả lịch sự ngày nào giờ đã không còn, thay vào đó là một con người phong lưu tiêu sái với đôi mắt đỏ như máu của tên đồ tể.

Ngay sau đó, một đám người hùng hổ xông vào, lão Lý dẫn đầu vừa chạy vừa nói:

“Các vị nhất định không được thua kém, ta chỉ thiếu hai tiền nữa là có thể nhận được ba trăm lượng, nhất định phải rút trúng!”

Không ai có thể thoát khỏi Bánh Tịch Tịch!

Chương 235 - Tiêu Phi Vũ tới chơi

Xấu hổ ư?

Có lẽ cũng có một chút, nhưng phần lớn là sự thâm hiểm lẫn nhau. Ngoại trừ Chu Tòng Long và Tôn Văn Lập, lão Ngô còn nhìn thấy không ít thành viên của liên minh chống Tịch Tịch.

Mọi người đều liếc nhìn nhau, sau đó vô cùng ăn ý dời ánh mắt đi. Giống như họ không hề quen biết nhau, và sau đó lập tức gia nhập vào đám đông đang rút thăm.

Rất nhanh, đến trưa. Bánh Tịch Tịch vẫn đông đúc người như trước, thậm chí còn có xu hướng tụ tập đông hơn.

Chỉ tính đến trưa, Vương gia đã bán được hơn 180 bình dầu mè tươi. Cửa hàng quần áo Trương Ký bán được hơn sáu mươi

bộ quần áo, và các thương hộ khác cũng không ít.

Tuy nhiên, hai cửa hàng này không phải là những nơi kiếm được nhiều tiền nhất!

Sáng nay, những cửa hàng kiếm được nhiều tiền nhất lại là những cửa hàng bán lương thực, dầu khí hoặc các loại mứt hoa quả giá rẻ.

Lý do là vì mặc dù giá cả hàng hóa trên Bánh Tịch Tịch thấp hơn bình thường, nhưng cửa hàng may mặc và dầu mè tươi ngon vẫn là hai mặt hàng đầu tiên được hưởng lợi từ chiến dịch quảng cáo.

Giá của hai mặt hàng này không thể giảm nữa, trong khi các mặt hàng khác thì khác. Khi giá cả giảm xuống, người dân thường chọn mua những thứ tiện lợi nhất dựa trên số lần rút thăm trúng thưởng.

Chỉ trong một buổi sáng, không ai có thể kiếm đủ tiền mặt trên bàn quay để đổi thành tiền mặt.

Tự nhiên sẽ có người phàn nàn.

Lưu lão Ngũ thấy thời gian không còn nhiều nên nhẹ nhàng ho khan ba tiếng. Tiểu đệ phụ trách dùng nam châm điều khiển kim đồng hồ lập tức hiểu ý.

Lúc này đang rút thăm đúng là người được Triệu Khang sắp xếp. Vé thưởng của hắn là một trăm chín mươi chín lượng bạc và ba lần rút thăm may mắn.

Hắn đã sử dụng hai lần rút thăm và chỉ nhận được ba đồng bạc.

Đúng lúc này, hắn khởi động bàn tính kim đồng hồ. Khi kim đồng hồ đang chuyển động chậm lại, nó đột nhiên dừng lại một cách kỳ lạ ở bốn chữ to “Trúng thưởng trực tiếp”.

Ngay lập tức, sân vận động bùng nổ tiếng reo hò náo nhiệt. Lưu lão Ngũ thể hiện kỹ năng diễn xuất đỉnh cao: “Chúc mừng vị khách may mắn này đã rút thăm trúng thưởng lớn trong hoạt động rút thăm trúng thưởng mỗi ngày của Bánh Tịch Tịch!”

Giọng nói của Lưu lão Ngũ giống như đang cưới vợ mới, vô cùng phấn khích đến mức khàn cả giọng: “Hãy mở vé thưởng của người ra cho chúng ta xem bạn đã trúng bao nhiêu tiền!”

Kỹ năng diễn xuất của hắn cũng không thể xem thường. Trên mặt lộ vẻ dữ tợn, trong mắt là sự cuồng nhiệt chân thực, hoàn toàn không thể nhận ra là giả.

“Trúng rồi! Trúng thưởng rồi! Ta trúng giải thưởng lớn!”

Tiếng reo hò vang dội, người trúng thưởng hân hoan đưa vé thưởng cho Lưu lão Ngũ. Lưu lão Ngũ giả vờ mở to mắt nhìn và hô lớn: “Chúc mừng vị khách may mắn này đã rút thăm trúng thưởng trực tiếp! Giải thưởng là một trăm chín mươi lượng bạc, tương đương hai trăm lượng bạc!”

“Mời lên nhận thưởng!”

Từ xa, Liễu Tuyên nín thở hồi hộp. Suốt cả buổi sáng, hắn chỉ biết ngóng trông và giờ đây, cơ hội đã đến!

Hắn reo lên như chính mình là người chiến thắng.

Để tăng thêm hiệu ứng thị giác, Triệu Khang không dùng ngân phiếu mà chuẩn bị sẵn thỏi bạc. Hai trăm lượng bạc trắng sáng được xếp chồng lên nhau trên khay, lấp lánh dưới ánh mặt trời thu hút mọi ánh nhìn.

Dưới tiếng tung hô của đám đông, khay bạc được trao tận tay người trúng thưởng.

Ánh mắt ghen tị, hâm mộ của những người xung quanh như muốn xé nát Triệu Khang và những kẻ đã dàn xếp trò lừa đảo này.

Cầm khay bạc, Thác Nhi xoay người nhìn những kẻ tham lam như sói đói kia, suýt chút nữa đã lao vào cướp. Hắn ta nói theo lời thoại đã được chuẩn bị sẵn: “Bánh Tịch Tịch quả là tuyệt vời! Họ đã giúp ta trúng hai trăm lượng bạc. Sau này, ta sẽ chỉ mua sắm ở đây!”

Nhìn thấy người chiến thắng, những nghi ngờ về tính chân thật của hoạt động rút thăm trúng thưởng trong lòng mọi người tan biến hoàn toàn.

Tâm lý của họ thay đổi.

“Tại sao hắn ta có thể trúng thưởng mà ta không? Chúng ta đều là con người như nhau, ai hơn ai kém chứ? Ta cũng có thể trúng giải thưởng lớn!”

Số lượng người xếp hàng rút thăm tăng vọt. Họ chẳng hề quan tâm đến việc người trúng thưởng vừa đi vào cửa hàng Bánh Tịch Tịch và biến mất không dấu vết.

Mỗi giờ, Lưu lão Ngũ lại sắp xếp cho một người “trúng thưởng lớn”. Bầu không khí náo nhiệt không ngừng nghỉ, mọi người đều hy vọng mình sẽ là người may mắn tiếp theo.

Trong đại viện phía sau cửa hàng.

Triệu Khang nghe báo cáo về tình hình bên ngoài và nở nụ cười hài lòng. Đây chính là kết quả mà hắn mong muốn.

Chỉ cần có người thực sự nhận được giải thưởng lớn, mọi người sẽ tin tưởng vào hoạt động này.

Họ sẽ nghĩ rằng mình cũng có cơ hội.

Trừ phi có chuyện gì quá bất ngờ xảy ra.

Tần Ngọc Phượng tựa vào xích đu bên cạnh Triệu Khang, bắt chéo chân, đôi giày thêu đỏ lấp lánh: “Công tử, thiếp cũng muốn thử.”

Triệu Khang liếc nhìn nàng và cười: “Vài trăm lượng bạc mà thôi, nàng muốn ta có thể mua cho nàng.”

“Nhưng trúng thưởng mới thú vị! Giống như những người bên ngoài kia.” Tần Ngọc Phượng nói.

Lúc này, một tiểu đệ đến báo: “Nhị gia, có người muốn gặp ngài.”

“Ai đến gặp ta vào lúc này?”

Tiểu đệ trả lời: “Hắn ta nói tên là Vương Tam.”

Chính là hắn ta.

Triệu Khang nở nụ cười, không ngờ Ninh Vương cũng đến góp vui: “Mời hắn vào đi.”

Ninh Vương Tiêu Phi Vũ nhanh chóng bước vào, tay cầm tấm vé thưởng. Vừa vào cửa, chưa kịp nói gì, Triệu Khang đã lên tiếng:

“Ồ, Phụng Tiên đến rồi à?”

Tiêu Phi Vũ sững sốt, bật cười: “Cút mẹ ngươi đi, lão Triệu! Ngươi nói xem có phải ngươi lừa đảo hay không! Ta dẫn theo

hơn năm mươi người đến mua sắm, rút thăm hơn năm mươi lần mà không được một lượng bạc nào!”

“Uy uy uy, Ninh Vương diện hạ, nói chuyện phải có bằng cớ chứ! Ta chưa từng đi ra ngoài lừa đảo ai, sao ngươi có thể kết luận ta lừa đảo mà không phải do vận may của ngươi kém?”

Triệu Khang vui vẻ nhìn lướt qua số tiền trên vé thưởng của Tiêu Phi Vũ. Hắn không biết Tiêu Phi Vũ học thuộc lòng hay sao lại đọc đúng số tiền thưởng lớn nhất mà hắn tự tay viết: bảy trăm chín mươi lượng.

Nếu nói thẳng ra thì đó là tám trăm lượng.

Giải thưởng này mà để Tiêu Phi Vũ trúng thì mới thật sự là có quý!

Tiêu Phi Vũ: “Ta mặc kệ! Ngươi lừa đảo thì phải cho ta đổi thưởng!”

Khốn nạn! Ý thế quan lớn mà bắt nạt người khác à?

Triệu Khang bật cười, ôm Tần Ngọc Phượng đứng dậy và bước vào trong.

Ninh Vương liếc nhìn, tựa vào ghế đu và nhìn Tần Ngọc Phượng, rồi mới mở miệng nói: “Lão Triệu, ngươi có chút không sòng phẳng nhỉ? Có chuyện tốt thế này mà không báo cho ta một tiếng, trước kia đã nói cùng nhau phát tài, chúng ta còn là huynh đệ hay sao?”

Huyền Sách diện hạ cũng nói là huynh đệ của ta, Ninh Vương diện hạ ngươi cũng nói là huynh đệ của ta, bối phận này sao lại rồi ren như vậy?

Triệu Khang ôm Tần Ngọc Phượng, cười nói: “Hơn nữa hôm nay ta ít nhất cũng phải lỗ mấy trăm lượng bạc, phát tài cái gì?”

“Thôi đi, ngươi cho ta là thằng ngốc à?”

Tiêu Phi Vũ ha hả nói: “Ta đã hỏi thăm kỹ về hoạt động rút thăm trúng thưởng của Bánh Tịch Tịch. Nếu như mà lỗ tiền, vậy ngươi bán nó cho ta đi?”

Cút đi!

Chương 236 - Ninh Vương cầu kết

Triệu Khang cười mắng Tiêu Phi Vũ, sau đó sai người mang trà và trái cây đến. Không vòng vo, Triệu Khang đi thẳng vào vấn đề:

“Điện hạ hạ mình đến tận ngoại ô này, không chỉ để cổ vũ cho ta đâu nhỉ? Ta thật sự cảm kích.”

Tiêu Phi Vũ nhét trái cây giá rẻ vào miệng, nuốt ừng ực vài ngụm rồi mới đáp: “Giữa ta và ngươi, cần gì phải nói những lời khách sáo?”

“Ta đến đây là muốn hỏi ngươi, liệu Bánh Tịch Tịch có thể mở ở nội thành hay không?”

Triệu Khang lắc đầu: “Việc này đừng nghĩ nữa.”

“Ta thấy rất có tiềm năng mà! Loại chuyện chiếm tiện nghi này, ai mà không thích chứ?”

Triệu Khang vẫn lắc đầu: “Không giống vậy. Ngoại thành chủ yếu là dân cư bình thường và các thương hộ nhỏ. Mặc dù họ giàu có hơn so với người dân ở những nơi khác, nhưng cũng chỉ ở mức trung bình.”

“Họ rất vui khi mua được hàng hóa giá rẻ tại Bánh Tịch Tịch. Nhưng người dân trong nội thành, về mặt kiến thức và những thứ khác, đều vượt xa người dân ngoại thành.”

“Họ đã quen với cuộc sống xa hoa, từ khi sinh ra đến khi trưởng thành, họ đều sử dụng những thứ tốt nhất và đắt tiền nhất.”

“Nếu ngươi mang Bánh Tịch Tịch vào nội thành, chỉ sẽ bị người ta chê cười. Đây cũng là lý do Quý tộc Đường có thể mở ở nội thành. Hàng hóa của Quý tộc Đường mới là thứ mà những người đó mong muốn.”

Tiêu Phi Vũ bừng tỉnh, gật đầu lia lịa: “Thì ra là vậy! Đáng tiếc là một ý tưởng kiếm tiền tuyệt vời như vậy, vậy chúng ta có thể mở ở nơi khác không?”

Triệu Khang liếc mắt: “Nơi khác thì có thể, nhưng hiệu quả sẽ không tốt bằng ở đế đô. Mục đích đầu tiên ta làm điều này là kiếm tiền, thứ hai là để cho đám thủ hạ của Huyền Sách hoàng

tử có việc làm, bằng không cả ngày chỉ biết gây họa cho dân chúng. Sao vậy? Ninh Vương điện hạ thiếu tiền à?”

“Người nói với ta đi, ta cho người mượn, ba phần lợi nhuận!”

Triệu Khang cố tình mỉm cười, Tiêu Phi Vũ giả vờ ngây ngô: “Ai mà không thích tiền chứ?”

Thấy hắn cố tình giả vờ, Triệu Khang cũng không vạch trần.

Lúc này, Tiêu Phi Vũ như vô tình nhắc đến: “Nghe nói, bệ hạ cùng người đã dự định hợp tác với Cảnh Quốc để khai thác mỏ Vân Sơn?”

“Vọng nghị triều chính, cẩn thận bị chém đầu a!” Triệu Khang nói đùa.

Tiêu Phi Vũ vui vẻ: “Bản điện hạ dù sao cũng là vương gia, bệ hạ làm sao có thể chém đầu ta? Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?”

Nhìn đối phương một cái, Triệu Khang bắt đầu tính toán trong lòng. Hắn không biết tên ngốc này rốt cuộc có bao nhiêu năng lực trong tay.

Nếu có thể mượn một ít tiền, cũng là một chuyện tốt.

Vì vậy, Triệu Khang ngồi thẳng người: “Ngọc Phượng, ra ngoài trước đi.”

Tần Ngọc Phượng vâng lời và rời đi.

Tiêu Phi Vũ nhìn theo bóng lưng Triệu Khang, lắc đầu lẩm bẩm: “Lão Triệu à, người cũng có điểm ấy. Người xưa nói thiếu nữ hai tám, thân thể mềm mại, eo như kiếm, trăm phần phu, đừng để cho người ta ép khô người nha.”

“Cút, lão tử thân thể rất tốt!” Triệu Khang mắng một câu.

Tiêu Phi Vũ chỉ cười ha ha, nhưng lời nói tiếp theo của Triệu Khang lại khiến hắn ngẩn người.

“Càn quốc từ khi khai quốc đến nay, chuyện muối sắt nhìn như nắm chắc trong tay hoàng quyền, nhưng chỉ là biểu hiện giả dối. Chân chính được lợi vẫn là những thế gia nắm giữ đại quyền kia.”

“Thường thường khai thác mỏ sắt chỉ có một số ít lợi ích rơi vào trên đầu quốc gia, phần lớn đều bị những người này chia cắt. Cho nên bọn họ mới có phản ứng lớn như vậy đối với chuyện cùng Cảnh Quốc khai thác mỏ!”

“Chính là hảo hảo trị trị bọn họ, không cần bọn họ đem trước kia ăn vào nhổ ra, nhưng ít nhất lúc này đây ai cũng đừng nghĩ từ Vân Sơn mạch khoáng thượng phân một chén canh!”

Mí mắt Tiêu Phi Vũ giật giật, cổ ý giả vờ như không hiểu, để Triệu Khang giải thích.

Triệu Khang cũng phối hợp diễn trò, đến cuối cùng Ninh Vương vỗ ghế: “Đám sâu mọt này, thật con mẹ nó không phải đồ vật!”

“Cũng không phải!” Triệu Khang khẳng định.

“Hiện tại phương án còn chưa định ra,” hắn nói, “ta đoán đợi đến lúc chân chính bắt đầu những người này còn có thể vấp ngã, đến lúc đó sẽ lại đau đầu.”

“Không có việc gì, ngươi yên tâm đi làm! Ai dám ở trên chuyện này cản trở, ta giết chết hắn!” Tiêu Phi Vũ kích động nói.

Triệu Khang liếc mắt: “Ngươi? Hay là thôi đi, việc này cho dù là bệ hạ cũng tùy tiện nhúng tay. Ngươi còn có thể đấu lại bọn họ?”

Tiêu Phi Vũ do dự một chút, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ nói: “Loại chuyện này, bệ hạ nhất định sẽ âm thầm ủng hộ ngươi. Cho nên đừng lo lắng.”

“Được rồi, tinh thần ủng hộ của các ngươi ta đã nhận được,” Triệu Khang đáp, “nói cho cùng vẫn phải dựa vào chính ta.”

Hắn cố ý thở dài một tiếng, tỏ ra rất lo lắng về chuyện này. Tiêu Phi Vũ nhìn thấy tất cả.

Sau khi Triệu Khang rời đi, Tiêu Phi Vũ tiện tay xé nát tấm vé thưởng bảy trăm chín mươi lượng trong tay, một đường trở lại Ninh vương phủ và vào thư phòng.

Ngón tay hắn không ngừng gõ lên mặt bàn gỗ lim, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Lão giả râu dê bước vào thư phòng: “Điện hạ đã gặp Triệu Khang?”

“Gặp rồi,” Tiêu Phi Vũ đáp, “hắn gần đây xem ra phiên toái không nhỏ.”

“Ừ,” lão giả gật đầu, “việc khai thác mỏ Vân Sơn, những thế gia kia nhất định sẽ không dễ dàng buông tha.”

“Đúng vậy,” Tiêu Phi Vũ gõ mạnh lên mặt bàn, “Thanh Đồng tiên sinh, ngài đi U Châu một chuyến.”

Nói xong, Tiêu Phi Vũ mở ngăn kéo, lục lọi vài cái rồi lấy ra một quyển sách.

Tên sách rất thú vị: Quốc Trùng Lục.

Quốc trùng là gì?

Sâu mọt thôi.

Tiêu Phi Vũ lật qua vài trang, xé xuống và ném vào thùng rác. Ánh mắt Ninh Vương điện hạ giờ đây tràn đầy sát khí.

“Hãy ra lệnh cho người của chúng ta ở Tiềm Long sơn,” hắn ra lệnh, “giết sạch tất cả những người có tên trong hai trang danh sách này, nam nữ già trẻ không chừa một người!”

Thanh Đồng tiên sinh trong lòng cả kinh vội vàng cúi xuống, cầm lấy hai tấm danh sách Tiêu Phi Vũ xé xuống, vừa nhìn không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Người phía trên đều là một ít thương đội vào nam ra bắc, nhìn như không liên quan chút nào, nhưng bọn họ đều là mấy đại thế gia để đô âm thầm bồi dưỡng lên, cây rưng tiền a!

Cái này nếu là giết, những người kia còn không phát điên? Còn không đào ba thước đất cũng phải tra ra là ai làm?

Hắn do dự một chút mới nói: “Điện hạ, cái này có thể quá mức hay không? Mười tám thương đội này cộng lại nhân khẩu cũng hơn ngàn, thoáng cái toàn bộ giết chết, sợ là sẽ làm người khác chú ý.”

Tiêu Phi Vũ cười mỉa mai: “Không sao, để người của chúng ta tìm tới bọn họ lấy danh nghĩa làm ăn, dụ người đến khu vực xung quanh Thanh Phong trại, sau khi làm xong giá họa cho thổ phỉ Thanh Phong trại là được.”

“Còn nữa, cho dù bọn họ điều tra thì sao? Hiện tại nhằm vào bọn họ chính là Triệu Khang, bọn họ chỉ cần đi điều tra, chúng ta âm thầm làm việc là được.”

Thanh Đồng tiên sinh không hiểu: “Như vậy chẳng phải là xuất lực vô ích sao?”

Tiêu Phi Vũ nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Có một số việc, không nhất định phải có lợi ích mới đi làm, đắm sâu một quốc gia này, ta đã sớm muốn diệt trừ, thế nhưng vẫn không dễ ra tay!”

Nói xong Tiêu Phi Vũ trong mắt tuôn ra một cỗ mãnh liệt dục vọng, “Bản vương là muốn cái ghế kia! Mà trước đó, ai động ta Đại Càn quốc bản, ta liền muốn hắn chết không toàn thây!”

Giấu tài ngủ đông hồi lâu, Tiêu Phi Vũ há lại không biết thế gia nguy hại?

Chương 237 - quan viên cũng điên cuồng

Từ sáng sớm đến đêm khuya, dòng người xếp hàng trước cửa hàng Bánh Tịch Tịch không hề thừa thớt. Họ nối đuôi nhau từ đầu đến cuối con phố, háo hức chờ đợi cơ hội may mắn.

Các huynh đệ dưới trướng Triệu Khang tất bật làm việc, thậm chí đến cơm trưa cũng không có thời gian ăn. Cuối cùng, vì số lượng người quá đông, Lưu lão Ngủ đành xin ý kiến Triệu Khang và thông báo cho dân chúng hoạt động rút thăm ngày hôm nay kết thúc.

Lời tuyên bố vừa dứt, tiếng phản ứng vang lên rầm rĩ.

“Chưa đến lượt ta!”

“Đúng vậy, biết đâu ta sẽ trúng giải thưởng lớn!”

“Cái gì mà giải thưởng lớn! Rõ ràng là của ta! Người đừng tự lừa mình dối người!”

Dân chúng xôn xao, chen lấn, thậm chí suýt xảy ra xô xát.

Thấy vậy, Tiêu Huyền Sách vội vàng cầm lấy loa lớn, trấn an mọi người: “Hãy giữ bình tĩnh! Hãy giữ bình tĩnh! Mọi người nghe đây! Hoạt động ngày hôm nay tuy đã kết thúc, nhưng rút

thăm trúng thưởng sẽ diễn ra trong ba ngày liên tiếp! Ba ngày liên tục!”

“Chưa trúng thưởng ngày mai lại đến, sau này cứ bảy ngày một lần Bánh Tịch Tịch sẽ tổ chức rút thăm trúng thưởng!”

Nghe lời hứa hẹn của Tiêu Huyền Sách, mọi người mới nguôi cơn giận dữ. Họ xoa tay hơn hởi, bàn bạc với nhau về việc quay lại vào ngày mai để thử vận may.

Trong hậu viện, Tần Ngọc Phượng đã sớm chuẩn bị hơn mười mâm cỗ thịnh soạn, khao thưởng cho các nhân viên Bánh Tịch Tịch.

Hôm nay, đám “côn đồ” này đã phải làm việc cật lực: giới thiệu sản phẩm, duy trì trật tự, và thỉnh thoảng phải hỗ trợ những người trúng thưởng. Mặc dù cảm giác nâng niu những thỏi bạc sáng lấp lánh vô cùng sướng khoái, nhưng đó đâu phải là tiền do họ tự tay kiếm ra.

Bên trong nhà, Triệu Khang, Tiêu Huyền Sách và Liễu Tuyền ngồi chung một bàn. Vệ Lương tổng kết sổ sách và báo cáo: “Nhị gia, lão đại, hôm nay cửa hàng đã phát ra hai trăm ba mươi sáu lượng bạc tiền lì xì và thu về bốn trăm tám mươi bảy lượng.”

Liễu Tuyền, Lưu lão Ngũ và Chu lão Lục vui mừng đến mức không nói nên lời. Tiêu Huyền Sách cũng tỏ ra phấn khích. Mặc dù là hoàng tử, nhưng hắn không có nhiều khái niệm về tiền bạc. Số tiền kiếm được hôm nay là do chính tay hắn tham gia vào hoạt động và đạt được thành quả.

Chỉ có Triệu Khang là giữ được vẻ bình tĩnh: “Tốt, ghi chép sổ sách cẩn thận. Ghi rõ số lượng sản phẩm của từng nhà cung cấp. Cuối tháng sẽ thanh toán cho họ.”

Nói xong, Triệu Khang nhìn mọi người và dặn dò: “Ta nói trước, số tiền này không thuộc về riêng ai. Nếu ai có ý đồ xấu, dám trộm cắp, thì không thể tha thứ.”

Mọi người vội vàng gật đầu: “Nhị gia yên tâm, chúng ta hiểu rõ quy tắc. Lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm, chúng ta không phải kẻ ngu ngốc!”

Triệu Khang cười nói: “Biết quy củ là tốt rồi. Bất quá cũng chỉ như chín trâu một lông mà thôi! Ha ha, tương lai sẽ còn nhiều

bạc bỏ vào túi các người. Nào, trước tiên, cùng uống một chén rượu nào!”

Đám người Liễu Tuyên cảm kích nâng ly rượu lên, uống một hơi cạn. Nháy mắt, họ lại tràn đầy nhiệt huyết, hăng hái lao vào công việc.

Ngày hôm sau, hoạt động rút thăm trúng thưởng vẫn tiếp tục diễn ra sôi nổi. Nhờ tiếng vang vang dội từ ngày hôm trước, Triệu Khang và các huynh đệ đã mở thêm ba quầy rút thăm để đáp ứng nhu cầu của đông đảo người dân.

Sự kiện này không chỉ tạo nên cơn sốt ở ngoại thành mà còn lan đến cả nội thành, thu hút sự chú ý của đông đảo quan lại.

Tại phủ đệ của Thượng thư Bộ Binh Lý Nguyên, vào một ngày nghỉ hiếm có, Lý Nguyên đang miệt mài nghiên cứu binh thư. Bỗng, quản gia bước vào báo: “Lão gia, Hộ bộ Thượng thư Trương Minh Viễn đại nhân đến chơi ạ.”

Lý Nguyên buông binh thư, nở nụ cười: “Con quý họp hòì này sao hôm nay lại đến đây? Chuẩn bị trà, mời hấn vào.”

Quản gia vâng lời lui ra.

Trong số sáu bộ trong triều đình, Bộ Hộ và Bộ Binh vốn là hai bộ có mối quan hệ căng thẳng nhất. Bộ Hộ nắm giữ quyền quản lý tài chính quốc gia, chỉ xếp sau Bộ Lại về mặt địa vị. Tuy nhiên, khi chiến tranh nổ ra, Bộ Binh lại có thể lấn át Bộ Hộ. Bởi lẽ, các tướng sĩ nơi chiến trường xông pha trận mạc, nếu hậu cần không được cung cấp đầy đủ, họ sẽ không ngần ngại trách móc Bộ Hộ.

Vì vậy, vài năm trước, khi Càn quốc tham chiến, người ta thường xuyên chứng kiến cảnh tượng dở khóc dở cười: một viên quan Bộ Binh đập bàn quát mắng Hộ bộ Thượng thư, bất chấp quy tắc cấp bậc.

Trương Minh Viễn vừa bước vào cửa đã cười nói: “Lão Lý, đi thôi! Đừng ở nhà ôm binh thư vẽ vờ chiến thuật nữa, theo ta ra ngoại thành vui chơi nào!”

Lý Nguyên bận rộn với binh thư mấy ngày nay nên không mấy quan tâm đến chuyện bên ngoài.

Trương Minh Viễn giải thích: “Quốc sư đại nhân của chúng ta mở một cửa hàng tên là Bánh Tịch Tịch ở ngoại thành, đang tổ chức hoạt động rút thăm trúng thưởng. Nghe nói có rất nhiều người may mắn trúng giải thưởng lớn.”

“Lớn bao nhiêu?” Lý Nguyên tò mò hỏi, nhưng không mấy hứng thú.

Trương Minh Viễn thốt lên: “Người không tin nổi đâu! Ta nghe nói giải thưởng cao nhất lên đến bốn trăm lượng!”

“Bốn trăm lượng?!” Lý Nguyên kinh ngạc. Số tiền khổng lồ này có thể mua được bao nhiêu lương thảo!

“Đúng vậy! Đi thôi, thử vận may nào!” Trương Minh Viễn thúc giục.

Không muốn chối từ, Lý Nguyên vội vàng thay thường phục và cùng Trương Minh Viễn dẫn theo hơn mười vị đại thần uy nghi lẫm liệt hướng đến ngoại thành.

Vừa đến nơi, họ choáng ngợp trước số lượng người dân đông đảo đang xếp hàng rút thăm.

Nhìn cảnh tượng hoàng tử điện hạ cầm loa lớn hô vang như kẻ chợ búa, ra sức khuấy động đám đông, các vị quan viên tròn mắt, không thể tin nổi.

Một vị quan viên cẩn thận nói: “Quốc sư đại nhân, như vậy có ổn không ạ? Đây dù sao cũng là hoàng tử điện hạ!”

“Đúng vậy, sao có thể nói năng hỗn hào như vậy? Thẻ thống gì nữa!” Một vị quan viên Bộ Lễ nhíu mày.

“Chắc chắn, thậm chí còn dám động chân đạp người! Điện hạ thời gian gần đây thay đổi quá nhiều rồi!”

“Chuyện này không được truyền ra ngoài, nếu dân chúng biết được, uy nghiêm hoàng gia sẽ bị ảnh hưởng!”

Mọi người thì thầm to nhỏ, rồi đành hòa vào dòng người xếp hàng.

Tiêu Huyền Sách nhanh chóng nhận ra sự xuất hiện của họ.

“Nhìn cái gì? Mấy lão đại gia các người tới xem nào nhiệt cái gì?!” Tiêu Huyền Sách hất hàm hỏi.

Trương Minh Viễn vượt chòm râu, cười xòa: “Khụ khụ, chúng ta là tới cổ vũ cho công tử ngài a! Nghe nói ở đây náo nhiệt lắm, nên tới góp vui.”

“Cổ vũ? Ta xem là chiếm tiện nghi đi!” Tiêu Huyền Sách lườm Trương Minh Viễn một cái. “Đại tỷ trước kia đã nói qua, người nha, đối với tiền miễn cảm nhất, có thể người được tiền mùi!”

Trương Minh Viễn nghe vậy chỉ biết cười trừ. Tiêu Huyền Sách cũng không nói thêm gì, đưa cho hắn một phiếu rút thăm.

Lão già Trương Minh Viễn hí hửng xoa xoa tấm vé, tay run run đưa vào máy rút thăm. Tiếng máy quay vang lên, và rồi...

Bốn trăm chín mươi lượng!

Mắt Trương Minh Viễn sáng rực, cả người run lên vì sung sướng. “Trúng rồi! Ta trúng rồi!” Hắn hò hét như một đứa trẻ, thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

Lý Nguyên và các quan viên khác cũng há hốc mồm kinh ngạc. Họ nhìn Trương Minh Viễn với ánh mắt ghen tị, ước ao được như hắn.

Không chần chừ thêm nữa, đám người Lý Nguyên cũng lao vào rút thăm. Lần lượt từng người thử vận may, nhưng không ai may mắn như Trương Minh Viễn.

Tuy nhiên, điều đó không làm giảm đi sự hào hứng của họ. Ngược lại, họ càng quyết tâm hơn bao giờ hết.

Tin tức về việc Trương Minh Viễn trúng thưởng năm trăm lượng nhanh chóng lan truyền khắp thành phố. Các quan viên khác nghe tin đều ồ ạt kéo đến Bánh Tịch Tịch, mong muốn thử vận may của mình.

Họ cuống quýt sai người đi gọi gia đình, vợ con, thậm chí cả thiếp thất đến mua hàng, chỉ để tăng số lần rút thăm.

Con số Bánh Tịch Tịch lan rộng khắp triều đình. Các quan viên từ trên xuống dưới đều không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của giải thưởng, và họ đổ xô đến cửa hàng để mua sắm và rút thăm.

Chương 238 - cho người một cái đại khô thịnh thế

Con sốt Bánh Tịch Tịch từ dân chúng ngoại thành lan rộng đến cả quan to hiển quý trong nội thành. Trên đường phố, người ta chỉ nghe thấy họ bàn tán sôi nổi về việc ai đã trúng thưởng bao nhiêu tiền ngày hôm qua.

“Nghe nói hôm qua người trúng thưởng lớn? Bao nhiêu tiền?”

“Không, may mắn lắm mới trúng được một ít thôi.”

“Vậy thì mau đến đây giúp ta rút thăm! Biết đâu may mắn sẽ mỉm cười với người!”

Nghe báo cáo của Lục Uyên, Tiêu Linh Lung bật cười và bảo hần lui ra. Sau đó, nàng quay sang Triệu Khang và hỏi: “Sao lại cho nhiều tiền thưởng như vậy?”

Triệu Khang cười hắc hắc: “Người không hiểu đâu. Để ta cho người xem một thứ đồ chơi hay.”

Nói xong, Triệu Khang lấy từ trong tay áo ra hai viên nam châm to bằng ngón cái và giải thích: “Đây là nam châm, có hai cực âm và dương. Cùng cực đẩy nhau, khác cực hút nhau. Khi gặp kim loại, nó cũng có thể hút được.”

“Nhờ có thứ này, ta muốn ai trúng thưởng thì người đó sẽ trúng. Tuy nhiên, Hộ bộ Thượng thư Trương Minh Viễn may mắn trúng thưởng ngoài ý muốn khiến ta hơi bực mình.”

“Lão già hỏa này lại khiến ta mất mấy trăm lượng bạc!” Triệu Khang nói với vẻ oán giận.

Tiêu Linh Lung cầm viên nam châm mà Triệu Khang đưa cho mình và ngắm nghía một cách thích thú. Sau khi hiểu rõ nguyên lý hoạt động của nó, nàng không khỏi bật cười:

“Người đúng là Mông Nhân!”

“Có gì sai đâu? Khi khai trương, ta đã rải tiền vàng bạc thật!” Triệu Khang thanh minh.

Nữ hoàng Tiêu Linh Lung liếc nhìn hần, vừa nghịch ngợm với viên nam châm trên tay như một đứa trẻ tò mò, vừa hỏi: “Công việc chuẩn bị cho việc khai thác khoáng mạch đã hoàn tất.”

“Ngoài ra, những thợ rèn rèn luyện sắt theo yêu cầu của người cũng đã được tập hợp đầy đủ. Người nghĩ khi nào chúng ta có thể hợp tác với Cảnh Quốc?”

Triệu Khang suy nghĩ một lúc rồi nói: “Chuyện này giao cho Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên phụ trách có lẽ hợp lý hơn cả.”

Tiêu Linh Lung nhìn hắn với vẻ nghi ngờ: “Vì sao lại là hắn?”

Triệu Khang giải thích: “Người của ta đều là nông dân, không có kiến thức chuyên môn. Giao cho họ làm việc này, khả năng cao sẽ hỏng hóc mọi chuyện.”

“Về mặt trung thành và hiệu quả, những người ở huyện Nguyên Giang như Điều Ca và Trương Long đều đáng tin cậy. Tuy nhiên, họ chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh và hoàn thành công việc một cách máy móc. Hợp tác với Cảnh Quốc khai thác quặng sắt là một dự án lớn, cần có tầm nhìn xa và khả năng lãnh đạo. Do đó, họ không phù hợp với nhiệm vụ này.”

“Còn nữa,” Triệu Khang nói, “ta thấy Lý Nguyên cũng khá ổn. Nghe nói hắn xuất thân từ hàn môn?”

Tiêu Linh Lung gật đầu và đưa ra một gợi ý: “Đôi khi, người không nên chỉ tập trung vào việc tranh thắng thua nhất thời với các đại thần trong triều. Hiện tại, họ có thể thấy người là một đối thủ khó chơi, nhưng nói cho cùng cũng không e ngại người, như người đã nói. Người có quá ít người để tin tưởng, đặc biệt là ở kinh đô này. Hãy thử bồi dưỡng những người thân tín của mình.”

Triệu Khang ngạc nhiên, đây là vấn đề mà hắn chưa từng nghĩ đến. Hắn lầm bầm: “Có lẽ không dễ dàng gì.”

“Ta không yêu cầu người làm mọi thứ chỉ trong một lần. Hãy từ từ. Cho đến khi người có đủ sức mạnh, họ sẽ không dám coi thường người, thậm chí còn phải ngưỡng mộ người.”

Tiêu Linh Lung nói tiếp: “Đến lúc đó, người muốn làm gì, họ há dám ngăn cản?”

Triệu Khang gật đầu, thấy lời nói của Tiêu Linh Lung rất có lý. Tuy nhiên, trong lúc nhất thời hắn lại không nghĩ ra cách nào tốt.

Hắn không thể vung tiền ra ngoài và nói thẳng với mọi người như khi còn lặn lội giang hồ: “Hãy làm đệ tử của ta, sau này ta sẽ bảo vệ ngươi!”

Nhìn vẻ mặt suy tư của hắn, Tiêu Linh Lung dịu dàng nói: “Ta sẽ giúp ngươi nghĩ cách. Năm sau là kỳ thi khoa cử, ngươi có thể phụ trách kỳ thi này. Như vậy, ngươi sẽ có danh phận là tọa sư.”

Triệu Khang kinh ngạc nhìn Nữ hoàng.

Kỳ thi khoa cử được chia thành hai kỳ: kỳ thi xuân và kỳ thi thu, còn được gọi là thi hội và thi hương. Đây là những kỳ thi quan trọng nhất trong cuộc đời của vô số học sinh.

Học sinh thi đỗ đầu trong kỳ thi hội được gọi là hội nguyên và có cơ hội tham gia kỳ thi đình, từ đó “ngư vượt long môn” và có một tương lai rộng mở.

Kỳ thi xuân thường được tổ chức vào mùa xuân và do Lễ bộ phụ trách.

Quan chủ khảo cho tất cả thí sinh chính là tọa sư, đây không phải là vị trí mà người bình thường có thể đảm nhiệm.

Để trở thành tọa sư, điều quan trọng nhất là kiến thức, sau đó là các mối quan hệ.

Mỗi kỳ thi khoa cử, các đại thần đều tranh giành vị trí tọa sư.

Lý do là vì tọa sư có thể thu được nhiều lợi ích. Trên danh nghĩa, tất cả thí sinh trúng tuyển đều là học trò của tọa sư. Ở Càn quốc, những người có thể tham gia khoa cử đều là con em của các gia tộc quý tộc, vì vậy lợi ích của việc này không cần phải nói cũng biết.

Triệu Khang do dự: “Nhưng như vậy có ổn không?”

Tiêu Linh Lung khẳng định: “Ngươi là người có học thức uyên thâm nhất Đại Càn, không ai có thể nghi ngờ điều đó. Nếu ngươi chủ khảo kỳ thi hội, đám sĩ tử sẽ rất vui mừng.”

“Những người khác có thể phản đối, nhưng tài năng của họ có thể sánh được với ngươi không?”

Triệu Khang cười hắc hắc: “Nói vậy cũng hơi ngượng ngùng.”

Nữ hoàng Tiêu Linh Lung trừng mắt nhìn Triệu Khang: “Nói trước đi, ta cho người đi chọn nhân tài, người cũng đừng sau lưng thu tiền tài của người khác! Bằng không ta không tha cho người.”

“Ta giống loại người thấy tiền sáng mắt sao?” Triệu Khang kêu oan.

Nữ hoàng chỉ cười ha hả: “Người nếu không phải, dưới ngày hôm nay sẽ không có người thấy tiền sáng mắt.”

Nói xong, sau khi suy tính một hồi, Tiêu Linh Lung lại nói: “Về phần người phụ trách khai thác khoáng mạch, ta đã nghĩ kỹ, người xem có thích hợp hay không.”

“Ai?” Triệu Khang hỏi.

Tiêu Linh Lung đáp: “Con trai của Thái sư, Lại bộ lang trung Dương Càn.”

Triệu Khang hừ một tiếng, nghi ngờ nói: “Đường đường là con trai của Thái sư, chính là tứ phẩm quan?”

Tiêu Linh Lung giải thích: “Dương Càn người này là một năng lại, trung thành thiết thực, năng lực làm việc không tầm thường. Ta cảm thấy hắn là một ứng cử viên không tồi. Người thấy sao?”

“Cái này có gì hay để nói, cứ để hắn làm đi.” Triệu Khang cười.

Tiêu Linh Lung chớp chớp mắt: “Người không phản đối?”

“Ta và Dương lão đầu chỉ có chút ân oán cá nhân, hơn nữa ta căn bản là không quan tâm, tại sao phải phản đối?” Triệu Khang đáp.

Tiêu Linh Lung thở phào nhẹ nhõm, sau đó kể lại lời Dương thái sư với Triệu Khang.

Triệu Khang hơi bất ngờ, tiểu lão đầu này ngược lại là một chủ nhân ân oán rõ ràng.

Tiêu Linh Lung nói: “Đại thần trong triều cũng không rõ thái độ của thái sư đối với người, nhưng đều biết hai người các người có ân oán. Trong mắt họ, ta giao việc này cho Dương Càn làm, là chế ước đối với người. Trong lòng bọn họ sợ là

còn muốn vui sướng khi người gặp họa, chê cười người là giò trúc mức nước công dã tràng.”

“Nói như vậy áp lực của người cũng sẽ giảm đi một chút.”

Thì ra còn có tầng khảo sát này, trong lòng Triệu Khang ầm ập, hơi có chút áy náy, cầm lấy bàn tay mềm mại của Nữ Đế: “Khiến người hao tâm tổn trí.”

“Ta cũng chỉ có thể làm những chuyện dẹt hoa trên gấm này. Vị trí này nhìn như uy phong bát diện, kỳ thực khắp nơi cản trở. Khổ nhất vẫn là người.”

Tiêu Linh Lung thở dài, sau đó lại tràn đầy mong đợi nhìn Triệu Khang: “Nhưng người yên tâm, vô luận người làm cái gì, ta đều đứng ở phía sau người ủng hộ người!”

“Có những lời này của người, cho dù khổ hơn nữa ta cũng không cảm thấy có cái gì, ta nhất định phải tạo ra cho người một đại thịnh thế!”

Nghe Triệu Khang hứa hẹn, Nữ hoàng Tiêu Linh Lung nắm chặt tay của hắn, tình cảm hai người đang không ngừng ấm lên.

Chương 239 - mưu đồ nội thành

Mùa đông giá rét đã qua hơn một nửa, tuyết rơi đúng hẹn.

Những bông tuyết trắng xóa từ từ rơi xuống từ bầu trời, bao phủ toàn bộ kinh đô trong một lớp áo trắng tinh khôi.

Trên đường phố, những người vệ sinh đang hối hả dọn dẹp tuyết rơi.

“Nhanh lên! Nhanh lên! Tối qua tuyết rơi quá dày, dọn dẹp Càn Kinh xong, ta sẽ báo với lão đại để thưởng cho mỗi anh em nửa cân khoai lang nướng.”

Người ra lệnh chính là Liễu Tuyền, tay phải hắn đeo huy hiệu đỏ, trên đó viết hai chữ “Thành quản” bằng bút đen.

Dưới sự sắp xếp của Triệu Khang, Liễu Tuyền đã trở thành đội trưởng đội quản lý đô thị, không còn là công nhân tạm thời như trước. Hắn có biên chế chính thức trong Binh Mã ty, từ một tên côn đồ bỗng chốc biến thành quan lại.

Mấy ngày nay, Liễu Tuyền vui đến mức đêm nào cũng nằm mơ thấy mình cười. Trong lòng hắn càng thêm quyết tâm đi theo Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách đến cùng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, người dân xung quanh đều mỉm cười. Từ khi có đội ngũ “Thập Tam Thái Bảo” này, cuộc sống của họ dường như đã tốt đẹp hơn nhiều.

Giờ đây, họ không cần phải ra đường mua sắm, mà đã có người giúp họ dọn dẹp tuyết rơi và rác thải! Điều này trước đây là hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Kể từ khi Bánh Tịch Tịch đi vào hoạt động, người dân ngoại thành dần dần nhận ra cuộc sống của họ đã được cải thiện.

Ban đầu, họ còn có chút e dè với những du côn lưu manh như Liễu Tuyền. Tuy nhiên, sau một thời gian, họ không còn nhìn họ bằng ánh mắt kỳ thị nữa. Khi gặp nhau trên đường, họ cũng có thể chào hỏi vài câu.

Hoàng tử Tiêu Huyền Sách chứng kiến những thay đổi này, trong lòng vô cùng vui mừng. Sau đó, hắn nhìn sang Triệu Khang và nói:

“Lão Triệu, Bánh Tịch Tịch đã hoạt động thành công, nhưng ta cảm thấy chúng ta có lẽ đã đi chệch hướng.”

Triệu Khang nhướn mày: “Sao lại nói vậy?”

Tiêu Huyền Sách ngồi xuống và chia sẻ suy nghĩ của mình: “Người xem, mục đích ban đầu của chúng ta khi làm những việc này là để thúc đẩy kinh tế, giúp người dân giàu có hơn. Nhưng bây giờ ta thấy họ chỉ tập trung vào việc rút thăm trúng thưởng.”

Triệu Khang cười. Việc Tiêu Huyền Sách có thể suy nghĩ như vậy chứng tỏ rằng hắn thực sự quan tâm đến việc cải thiện đời sống của người dân trong kinh đô.

Triệu Khang giải thích: “Người chỉ nhìn thấy bề nổi, trong thời gian qua ta đã nhờ Vệ Lương điều tra. Doanh số bán hàng của Bánh Tịch Tịch trong thời gian này cho thấy, người dân mua sắm đồ dùng sinh hoạt nhiều hơn, nhưng họ chi tiêu ít tiền hơn so với trước đây. Người biết vì sao không?”

Tiêu Huyền Sách suy đoán: “Có lẽ là vì hàng hóa của chúng ta rẻ?”

Triệu Khang gật đầu: “Đúng vậy. Giá cả rẻ nên người dân không cần tốn nhiều tiền. Số lần mua sắm tăng lên cũng giúp các hộ kinh doanh kiếm được nhiều tiền hơn. Khi các hộ kinh doanh kiếm được tiền, chúng ta cũng sẽ kiếm được tiền, từ đó có thể nuôi sống anh em dưới trướng.

Đây là một trạng thái cân bằng, nhưng Bánh Tịch Tịch mới chỉ hoạt động ở ngoại thành kinh đô.”

Triệu Khang nói tiếp: “Muốn người dân có thể sống tốt hơn, chúng ta cần phải phát triển ngoại thương.”

“Ngoại thương?” Hoàng tử Tiêu Huyền Sách hơi bất ngờ.

Triệu Khang giải thích: “Tức là buôn bán với các quốc gia khác. Tuy nhiên, việc này cần phải thực hiện từng bước một và phải có kế hoạch chi tiết. Chỉ hai chúng ta thôi thì không đủ sức để gánh vác một dự án lớn như vậy.”

Tiêu Huyền Sách gật đầu: “Người nói đúng, vội vàng thì không thể thành công. Chúng ta hãy từng bước một. Vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Triệu Khang cup mắt xuống. Ngoại thành đã được khai thác gần như hoàn toàn, vậy thì đương nhiên phải chuyển sang khuấy đảo kinh đô rồi. Dù sao đây mới là mục đích thực sự của hắn.

“Chờ Điều Ca trở về rồi nói tiếp.” Triệu Khang trả lời.

Đến chạng vạng tối, Điều Ca đã dẫn theo những tên du côn trong nội thành mang về tin tức.

“Lão gia, tin tức thu thập được không nhiều lắm.”

Uống một ngụm trà nóng, Điều Ca lau miệng: “Bối cảnh các thương hộ trong nội thành rất phức tạp. Có hàng chục gia tộc lớn nhỏ, nhưng thế lực mạnh nhất là Công bộ Thượng thư Lâm gia, Thái phó Triệu gia, và Trung lang tướng Từ Thế Phi Từ gia. Ngoài ra còn có Vương gia, cha vợ của Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên.

Tuy nhiên, một thời gian trước, không hiểu vì sao Vương gia đột nhiên bán rẻ một lượng lớn tài sản kinh doanh của gia

đình.

Lão già này quả là một con cáo già.”

Triệu Khang nhướn mày khi nghe tin này. Hắn hiểu rằng Lý Nguyên chắc chắn đã nhận ra điều gì đó khiến Vương gia phải bán tháo tài sản. Khứu giác của người đàn ông này nhạy bén phi thường.

Nghĩ vậy, Triệu Khang lấy ra một tờ ngân phiếu từ trong ngực: “Ngày mai, đi vào nội thành tìm một vị trí tốt và chọn một cửa hàng. Mua nó dưới danh nghĩa Thập Tam Thái Bảo.”

Điều Ca không phản đối gì, sau khi nhận ngân phiếu, hắn hỏi: “Lão gia, ta đã ở nội thành khá lâu rồi. Mức chi tiêu ở đó rất cao. Ngài muốn bán những thứ đồ chơi trên Bánh Tịch Tịch ở đó, e rằng sẽ không thành công.”

“Ai nói bán những thứ vớ vẩn đó?” Triệu Khang cười bí ẩn.

Triệu Khang cười ha hả: “Bán sản phẩm của huyện Nguyên Giang chúng ta.!”

Điều Ca gật đầu, có vẻ như đã hiểu ý Triệu Khang và cất ngân phiếu rời đi.

Ánh mắt Triệu Khang chuyển sang một bản vẽ chi tiết cấu trúc thành thị nội thành kinh đô. Bản vẽ này vô cùng tỉ mỉ, ghi chép rõ ràng từng dinh thự, cửa hàng và đường phố.

Triệu Khang lấy được bản vẽ này từ Binh Mã Ti.

Hoạt động buôn bán của các thương hộ trong nội thành không chỉ giới hạn trong kinh đô. Họ xuất khẩu hàng hóa đi khắp nơi trong Càn quốc và thậm chí cả các quốc gia khác. Mỗi ngày, có rất nhiều thương khách từ nơi khác đến nội thành để nhập hàng.

Việc bán ra một lượng lớn hàng hóa tạo ra nguồn thu nhập khổng lồ cho các gia tộc, và không phải tất cả đều đến từ hoạt động kinh doanh chân chính.

Nữ Đế Tiêu Linh Lung cũng nhận thức được sự tham nhũng và bóc lột của các gia tộc quyền lực này. Nàng đã tiến hành điều tra và phát hiện ra rằng họ thậm chí còn tham gia buôn bán muối trái phép, và không chỉ một hay hai gia tộc.

Tuy nhiên, do các gia tộc này có quan hệ mật thiết với nhau và móc nối với quan lại, Tiêu Linh Lung không thể trực tiếp trừng phạt họ. Cho dù nàng có huy động quân đội, họ cũng có cách để trốn tránh hình phạt.

Triệu Khang hiểu rõ rằng chỉ có thể giải quyết vấn đề này thông qua hoạt động kinh doanh.

Vài ngày trôi qua trong bầu không khí yên bình. Người dân đang mua sắm đồ Tết để chuẩn bị cho năm mới sắp đến.

Thái phó Triệu Kim Sinh đang ngồi trong nhà sưởi ấm và thưởng thức trà. Khi nghe hạ nhân báo rằng Lâm Vũ đến thăm, hắn đã đuổi tất cả hạ nhân ra ngoài.

Vừa bước vào cửa, Công bộ Thượng thư Lâm Vũ liền đi thẳng đến chỗ Triệu Kim Sinh và nói: “Thái phó, Triệu Khang đã mở một cửa hàng trên đường Chu Tước trong nội thành. Có vẻ như hắn đang chuẩn bị kinh doanh ở đó. Chúng ta nên làm gì?”

Nghe vậy, Triệu Kim Sinh buông chén trà xuống: “Hắn quả thật to gan! Đừng vội vàng hành động. Hãy xem hắn muốn làm gì trước đã.”

Lâm Vũ nhíu mày: “Tên tiểu tử này quá nham hiểm. Nếu chúng ta không kịp thời ngăn chặn, e rằng sau này sẽ khó mà xoay chuyển tình thế.”

“Tuy nhiên, lão phu đã theo dõi Bánh Tịch Tịch của hắn trong thời gian qua và biết rõ ràng bộ mặt thật của nó. Chỉ dựa vào sự tiện lợi để lừa gạt dân chúng bình thường thôi, người nội thành và thương khách nơi khác sẽ không dễ dàng tiếp nhận nó.”

Triệu Kim Sinh cười lạnh: “Lão phu đang chờ hắn tự chuốc họa vào thân!”

Chương 240 - năm mới

Tại phủ Ninh Vương.

Tiêu Phi Vũ khoác lên mình chiếc áo choàng lông cáo quý giá, hai tay đặt trên than hồng để sưởi ấm. Trên lò sưởi là một bình rượu.

Hắn vừa nhận được tin tức từ thuộc hạ rằng Công bộ Thượng thư Lâm Vũ đã đến thăm Thái phó Triệu Kim Sinh sau khi biết được Triệu Khang mua một cửa hàng trên đường Chu Tước.

Nghe báo cáo, Tiêu Phi Vũ gật đầu, rót một ly rượu ấm.

“Liệu hắn chỉ muốn kiếm tiền hay có mục đích khác?” Tiêu Phi Vũ lầm bầm tự hỏi.

Thủ hạ đứng đối diện nhỏ giọng đáp: “Hai tên đó luôn khiến người ta lo lắng. Cũng tốt, cứ để chúng ta thử xem sao.”

Tiêu Phi Vũ dặn dò: “Hãy theo dõi sát sao cửa hàng của Triệu Khang. Bất kỳ động tĩnh nào cũng phải báo cáo ngay lập tức.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Trong thời gian qua, nhiều người đã biết về thế lực của Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách ở bên ngoài. Việc Triệu Khang mua cửa hàng cũng không được che giấu, vì vậy tin tức này đã lan rộng khắp nơi.

Một số người cảm thấy tức giận:

“Hắn ta tham lam vô độ!

Ở ngoại thành, hắn ta đã mở Bánh Tịch Tịch. Trong nội thành, hắn ta hợp tác với Ninh Vương mở con đường quý tộc. Chưa đủ sao?

Giờ hắn ta còn muốn cướp miếng ăn của chúng ta nữa!

Hãy cho hắn ta biết thế nào là lễ độ, để hắn ta biết rằng chúng ta không sợ quốc sư!”

Tuy nhiên, Triệu Khang lại không có động tĩnh gì sau khi mua cửa hàng. Hắn dường như không có ý định kinh doanh gì, khiến mọi người càng thêm nghi ngờ và bức bối.

Thời gian trôi qua, mùa đông đã qua và thời tiết bắt đầu ấm lên. Tuy nhiên, đây thực sự là thời điểm nguy hiểm nhất trong năm.

Nhiều người nghèo khổ đã chịu đựng được mùa đông lạnh giá nhưng lại không thể sống sót vào lúc này. Người ta gọi thời điểm này là “Đảo Xuân Hàn”, nguy hiểm như gió cát trên sa trường, dễ dàng cướp đi sinh mạng con người.

Vào một buổi tối, Triệu Khang đứng trước gương đồng rửa mặt. Hắn mặc một bộ quan bào mới tinh được may bằng lụa thượng hạng theo yêu cầu của Tiêu Linh Lung.

Xé tờ lịch cuối cùng, Triệu Khang khẽ nói: “Năm thứ sáu.”

Tần Ngọc Phượng, người đang giúp hắn mặc áo choàng, cười hỏi: “Công tử, năm thứ sáu gì ạ?”

Triệu Khang bí ẩn mỉm cười: “Bí mật.”

Sau đó, hắn lấy ra từ trong ngực một phong bao lì xì đã chuẩn bị từ trước.

Tần Ngọc Phượng ngạc nhiên hỏi : “Cho muội à? “

“Tất nhiên rồi.”

“Công tử, người thật tốt!” Nàng xúc động ôm chặt lấy Triệu Khang.

Hai người trò chuyện một lúc, sau đó Triệu Khang lên kiệu đi về phía hoàng cung.

Hôm nay là nam mới.

Theo phong tục của Càn quốc, tất cả quan lại văn võ trong triều đình đều phải đón Giao thừa trong hoàng cung để cầu mong năm mới mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Bên trong và bên ngoài hoàng cung đã được trang hoàng long lầy, chuẩn bị đón chào năm mới. Tuy nhiên, không khí thiếu đi mùi pháo khiến Triệu Khang cảm thấy Tết năm nay bớt đi một chút hương vị.

Thái giám tổng quản Mã Đại Hữu đã sớm chờ sẵn ở cửa cung. Khi thấy Triệu Khang đến, hắn vội vàng tiến lên chào đón: “Quốc sư đại nhân, ngài đã đến. Bệ hạ đã dặn chúng ta chờ ngài ở đây từ một canh giờ trước.”

“Tổng quản đại nhân vất vả rồi. Xin nhận chút quà mọn để tỏ lòng thành kính.” Triệu Khang cười và móc ra một phong bao lì xì.

Mã Đại Hữu vội vàng từ chối: “Không được, không được! Sao hạ thần có thể nhận được?”

“Tổng quản đại nhân cứ nhận đi. Nếu không, ta sẽ cảm thấy ngại vì tiền lì xì ít quá!” Triệu Khang nâng nặc đưa phong bao lì xì cho Mã Đại Hữu.

Mã Đại Hữu đành miễn cưỡng nhận lấy và nói: “Cảm ơn quốc sư đại nhân.”

“Không cần khách sáo. Bệ hạ đang ở đâu?” Triệu Khang hỏi.

“Bệ hạ và hoàng tử điện hạ đều đang ở điện Kỳ Niên. Quốc sư đại nhân đến sớm, hạ thần sẽ dẫn ngài đến đó.”

Trên đường đi đến điện Kỳ Niên, Triệu Khang là vị quan đầu tiên đến.

Ngoài Triệu Khang, bốn vị hoàng tử là Tề vương Tiêu Phi Hán, Trần vương Tiêu Phi Đình, Minh vương Tiêu Phi Long và Ninh vương Tiêu Phi Vũ cũng đã đến từ trước.

Tiêu Phi Vũ cười chào hỏi: “Quốc sư đại nhân đã đến rồi.”

“Chúc mừng năm mới, Ninh Vương điện hạ.” Triệu Khang lần lượt chào hỏi bốn vị vương gia.

Tề vương Tiêu Phi Hán cười ha hả nói: “Năm mới có quốc sư đại nhân ở đây, Đại Càn của chúng ta chắc chắn sẽ hưng thịnh phồn vinh.”

Trừ Tiêu Phi Vũ ra, ba vị vương gia còn lại đều đã là những lão nhân ở độ tuổi lục tuần. Mặc dù họ có địa vị cao quý, nhưng để thể hiện lòng trung thành, họ đã sớm giao lại quyền lực cho triều đình.

“Vương gia quá khen rồi.” Triệu Khang khiêm tốn đáp lời.

Trần vương Tiêu Phi Đình cười nói: “Quốc sư đại nhân cũng không cần khiêm tốn. Ba lão nhân chúng ta vô dụng, không giúp được gì cho bệ hạ. Sau này phải dựa vào quốc sư đại nhân.”

Triệu Khang đáp: “Thần tử đương nhiên phải lo cho bệ hạ, đây là bổn phận của thần.”

Đang lúc trò chuyện, Nữ Đế Tiêu Linh Lung cùng hoàng tử Tiêu Huyền Sách từ ngoài điện đi vào. Mọi người vội vàng hành lễ.

Hôm nay, Tiêu Linh Lung xinh đẹp rạng ngời, khí thế phi phàm trong bộ long bào lộng lẫy, khiến cho nam nhi trong thiên hạ đều cảm thấy rộn ràng.

Nữ Đế mỉm cười nhẹ nhàng và nói: “Mọi người hãy ngồi xuống.”

Sau đó, nàng chỉ vào vị trí bên cạnh mình và bình tĩnh nói: “Quốc sư đại nhân, hãy ngồi đây.”

Triệu Khang không hiểu ý, những người khác cũng ngạc nhiên.

Sau khi Triệu Khang ngồi xuống, hắn mới nhận ra sự khác biệt.

Tiêu Phi Vũ và Minh vương Tiêu Phi Long ngồi bên phải Nữ Đế, Tiêu Phi Hán và Tiêu Phi Đình ngồi bên trái. Bên phải Nữ Đế là hoàng tử Tiêu Huyền Sách, và bên trái là Triệu Khang!

Khi các quan đại thần lần lượt bước vào điện, họ đều sững sốt và há hốc mồm nhìn cảnh tượng này.

Bốn vị vương gia chỉ có thể ngồi ở hai bên, còn Triệu Khang lại được ngồi cạnh Nữ Đế!

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hai mươi mấy chiếc bàn dài được ghép lại thành một chiếc bàn ăn khổng lồ, đủ chỗ cho tất cả quan văn võ bá quan.

Mọi người đều cẩn thận nhìn Triệu Khang đang ngồi cạnh Nữ Đế.

Họ thầm nghĩ, Nữ Đế có lẽ quá sủng ái Triệu Khang, ban cho hắn vinh dự to lớn như vậy.

Thái phó Triệu Kim Sinh vừa lo lắng vừa hoang mang khi nhìn Triệu Khang ngồi cạnh Nữ Đế. Lãoog không ngừng suy đoán ý đồ của Nữ Đế.

Triệu Khang cũng cảm thấy khó hiểu. Hắn cảm giác như mình là chú rể trong một đám cưới, chứ không phải là buổi tiệc đón Giao thừa tại điện Kỳ Niên.

Cung nữ và thái giám rót rượu. Tiêu Linh Lung nâng ly rượu lên, ánh mắt đảo qua mọi người và nói: “Năm nay, Đại Càn của chúng ta không được yên bình. Giang Châu bị lũ lụt,

phương bắc thiếu lương thực, các nước láng giềng xâm lược hòng tiêu diệt Đại Càn!”

“Tuy nhiên, may mắn là chúng ta đã vượt qua tất cả. Sang năm mới, trăm hy vọng tất cả các khanh có thể chung sức đồng lòng, cùng trăm bảo vệ Đại Càn và ức vạn lê dân!”

“Đại Càn vạn năm! Bệ hạ vạn năm!”

Mọi người nâng chén lên chúc mừng, cạn chén rượu. Tiêu Linh Lung quay sang Triệu Khang, ánh mắt dịu dàng.

Với hần bên cạnh, nàng sẽ không bao giờ cô đơn nữa!

Triệu Khang siết chặt tay áo dưới bàn, không nói gì, nhưng hần như nghe được tiếng lòng của Nữ Đế.

Hần thầm đáp lại: “Sang năm mới, sẽ có ta cùng nàng!”

Chương 241 - Đại Càn Thương Hành

Tuyết tan, hoa đào đua nở, báo hiệu mùa xuân đã đến.

Cách sắp xếp chỗ ngồi của Tiêu Linh Lung trong đêm Giao thừa khiến nhiều người không khỏi khó chịu. Ý đồ của Nữ Đế khó lường, Triệu Khang cũng không hề tỏ ra lo lắng, điều này càng khiến mọi người thêm hoang mang.

Bản thân Triệu Khang cũng nhận ra rằng, thời gian gần đây, ngày càng có nhiều người nhìn chăm chăm vào hần.

Lại một lần nữa đuổi đi một nhóm quan viên đến bái phỏng, Triệu Khang suy ngẫm: “Đã mừng năm Tết rồi, lễ nào hần vẫn chưa đến?”

Đúng lúc này, Điếu ca Hoàng Thiên Hành vội vã chạy vào: “Lão gia! Lão gia! Trương Long đến rồi! Mang theo cả xe hàng!”

“Chết tiệt! Cuối cùng cũng đến! Để ta chờ đợi!” Triệu Khang cười lớn.

“Trương Long mang theo bao nhiêu hàng?”

“Ta không đếm, nhưng Trương Long nói có hai mươi chiếc xe ngựa, đảm bảo không thiếu món nào!” Điếu ca đáp.

“Được! Dẫn ta đi!”

Triệu Khang vội vã kéo Điếu ca ra ngoài thành, tìm đến Trương Long và những người giao hàng.

Vừa thấy Triệu Khang, Trương Long vội vàng tiến đến: “Lão gia!”

“Ăn uống béo tốt quá nhỉ? Tao không ở Nguyên Giang huyện mà mi đã thành địa chủ rồi sao?” Triệu Khang nhìn Trương Long béo lên một vòng, cười đấm một cái.

Trương Long nín hót: “Lão gia đừng nói vậy, đây là quà Tết. Cả huyện ăn mừng thu hoạch bội thu nên ăn uống vài ngày. Chúng ta đều theo tiêu chuẩn lão gia năm xưa mà làm, chứ không hề phung phí!”

Triệu Khang bật cười: “Người chỉ cần hoàn thành tốt việc cho ta, ăn thành heo cũng chẳng sao!”

Trương Long vội vàng lấy hóa đơn từ trong ngực ra và đưa cho Triệu Khang khi họ vào phòng.

Danh sách đồ vật khá dài, bao gồm muối, đường, và nhiều loại khác, mỗi loại đều lên đến hàng trăm cân, Trương Long phải dùng hai mươi chiếc xe ngựa để chở.

Nhìn danh sách đồ vật, Triệu Khang hài lòng gật đầu.

Với số lượng hàng hóa này, việc cướp đi sinh ý của các gia tộc hào môn sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Khi Triệu Khang đang xem hóa đơn, Trương Long bỗng cẩn thận hỏi: “Lão gia, cho ta hỏi một chuyện.”

“Nói đi.”

Trương Long hạ giọng: “Lão gia có ý định phản quốc không?”

Triệu Khang: “...”

“Mi nói bậy bạ gì vậy! Muốn ta chết à! Ai mẹ nó dám bịa đặt!”

Trương Long bị trúng hạt dưa, thở phào nhẹ nhõm: “May mắn là lão gia không có ý phản quốc. Nhưng nếu không phải, tại sao lão gia lại cho chúng ta mang đồ tốt đến Cảnh Quốc?”

Trương Long thắc mắc: “Không chỉ tặng đồ, mà còn cả thợ kỹ thuật. Ngay cả ở huyện chúng ta cũng rất quý trọng họ.”

Hiểu được tâm tư của Trương Long, Triệu Khang nói: “Chuyện này người không cần lo, cứ làm theo dặn dò trong thư là được.”

“Rõ rồi.”

Khóe môi Triệu Khang cong lên: “Còn chuyện khác thì sao?”

Trương Long vội vàng nói: “Tất cả mọi người đã được thông báo. Người của chúng ta đã hỏi han cẩn thận và quản lý chặt chẽ mối quan hệ của họ. Tất cả đều được ghi chép ở đây.”

Trương Long cung kính đưa cho Triệu Khang một cuốn sổ. Triệu Khang cười ha hả: “Được!”

Trương Long gật đầu và móc ra một xấp ngân phiếu từ trong ngực: “Lão gia, đây là số tiền kiếm được trong huyện nửa năm sau. Sau khi trừ tiền thưởng cuối năm, lương hưu và chi phí cho dân làng, còn dư lại một trăm mười tám vạn lượng. Cao Tuyên bảo ta mang đến cho ngài.”

“Làm tốt. Dặn Cao Tuyên quản lý tốt mọi việc trong huyện. Ta không có nhiều thời gian trong thời gian này. Nếu có chuyện gì quan trọng không quyết định được, hãy báo cáo trước!”

Trương Long vội vàng trả lời: “Rõ rồi!”

“Điều ca!”

Triệu Khang gọi Hoàng Thiên Hành vào và dặn dò: “Hãy đi đón các huynh đệ về, chuẩn bị thức ăn ngon cho họ.”

Hai người rời đi, Triệu Khang bảo Liễn Tuyên phái người vận chuyển hàng hóa đến một cửa hàng chế biến trong thành và bỏ ra một số tiền lớn để họ làm một tấm biển hiệu suốt đêm.

Ngày hôm sau.

Triệu Khang chỉ cần hai người treo tấm biển hiệu lên mà không cần làm bất kỳ nghi thức nào.

Trên tấm biển hiệu được viết bằng chữ thảo bốn chữ to có phần hơi thiếu tôn trọng: “Đại Càn Thương Hội!”

Chỉ trong chốc lát, tin tức này đã đến tai các gia tộc lớn.

Cửa hàng của Triệu Khang đã treo biển hiệu!

Tên gọi “Đại Càn Thương Hội” này quả thật là muốn cướp đoạt việc làm ăn của chúng ta!

“Thông báo cho tất cả các gia tộc có quan hệ làm ăn với chúng ta! Không ai được qua lại với thương hội của Triệu Khang!”

“Trước đây khi hấn phong hầu, chúng ta đã đến chúc mừng, nhưng hấn lại đuổi chúng ta ra ngoài cửa. Hôm nay, hãy để hấn biết hậu quả của việc đắc tội chúng ta!”

Các gia tộc hào môn có quan hệ tốt với nhau bắt đầu bàn bạc với nhau.

Mục đích duy nhất của họ là muốn cho Đại Càn Thương Hội của Triệu Khang phải đóng cửa ngay sau khi khai trương!

Nhờ sự vận động ngầm của họ, Đại Càn Thương Hội của Triệu Khang không có ai đến mua hàng.

Tình trạng này kéo dài ba ngày liên tiếp. Không ít người thầm chế giễu, nhưng Triệu Khang vẫn không hề lo lắng. Mỗi ngày sau khi tan triều, hấn lại đến cửa hàng, pha trà và ung dung ngồi nhàn nhã.

Ngay cả hoàng tử Tiêu Huyền Sách cũng không thể chịu đựng được nữa. Hôm nay, hấn đặc biệt đến thăm Triệu Khang.

“Lão Triệu, có chuyện gì vậy! Sao lại không vội tí nào?” Tiêu Huyền Sách hỏi với vẻ mặt lo lắng.

Triệu Khang nhướn mày nhìn Tiêu Huyền Sách đang nóng như lửa đốt, cười nói: “Người không đi ra ngoại thành xem cửa hàng bánh Tịch Tịch mà lại đến đây xem náo nhiệt à?”

“Những người đó đã liên kết với nhau, không cho thương nhân trong thành hợp tác với người!”

“À, người còn biết chuyện này? Ai nói cho người biết? Đại tể người ư?”

Tiêu Huyền Sách lắc đầu: “Là Dương thái sư, hấn còn nói, mấy nhà Triệu thái phó đã nói qua, nếu ai hợp tác với thương hội người, như vậy phải đoạn tuyệt giao dịch với bọn họ, mấy nhà bọn họ đã làm ăn mấy chục năm, đối tác hợp tác đông đảo

mà quan hệ vững chắc, chỉ cần bọn họ nói chuyện sẽ không ai dám làm ăn với người.”

“Ngay cả Dương lão đầu cũng để cho ta tới nhắc nhở người, người ngược lại ở đây uống trà!”

Triệu Khang nhún vai, “VẬY còn có thể làm gì? Cũng không thể tới cửa cầu xin bọn họ đến làm ăn với ta chứ?”

Tiêu Huyền Sách hồ nghi: “Người bình thường tinh thông như kẻ trộm, lần này không có biện pháp?”

Triệu Khang tức giận nở nụ cười: “Có biết nói chuyện hay không, cái gì gọi là cùng trộm giống nhau!”

Hai người đang nói, ngoài cửa đột nhiên vang lên vài tiếng chúc mừng.

“Quốc sư đại nhân, ôi Huyền Sách điện hạ cũng ở đây a.”

Mấy quan viên đi đến, cầm đầu chính là Lâm Vũ cùng Triệu Kim Sinh.

Triệu Khang đứng dậy: “Mấy vị đại nhân hôm nay thật nhã hứng a, sao lại rảnh rỗi đến cửa hàng nhỏ của ta?”

Triệu Kim Sinh thốt một tiếng: “Quốc sư đại nhân a, là chúng ta những người này, tin tức không đủ linh thông, cũng không biết quốc sư đại nhân ngài có cửa hàng, đây là muốn bán cái gì?”

Chương 242 - cái gì đối với ta quan trọng

“Quốc sư đại nhân, chúng ta chuẩn bị hành lễ. Xin ngài thứ lỗi nếu có gì thiếu sót, dù sao chúng ta cũng không có công trạng lớn như ngài.” Một vị quan viên cất tiếng.

“Tiền lương một năm của chúng ta chỉ có vài đồng bạc mà thôi.” Một quan viên khác âm dương quái khí.

Tiêu Huyền Sách nghe vậy tức giận. Rõ ràng bọn họ đến đây là để chế giễu Triệu Khang!

Hơn nữa, quà tặng của họ so với những người trước đó còn kém cỏi hơn nhiều. Thậm chí còn có cả cải trắng!

Đây là quà tặng ư? Thật là nhục nhã!

Hoàng tử tức giận nói: “Các người quá đáng! Quốc sư đại nhân là An Quốc Hầu do bệ hạ phong tặng! Lại là lão sư của bọn điện hạ!”

Bình thường, các quan viên không dám cãi lời hoàng tử khi hắn tức giận. Nhưng cần lưu ý rằng, những người có mặt không chỉ là những quan viên ngũ phẩm lục phẩm.

Còn có Lâm Vũ, nhất phẩm Công bộ thượng thư, và Triệu Kim Sinh, chính nhất phẩm Thái Phó đại nhân.

Lâm Vũ thản nhiên nói: “Hoàng tử điện hạ nói gì vậy? Chúng ta đến đây để chúc mừng quốc sư đại nhân, sao lại là quá đáng?”

“Chu Sâm và những quan chức khác có bổng lộc thấp nên không mua được quà tốt, điều này cũng dễ hiểu thôi mà.”

Tiêu Huyền Sách tức giận muốn động thủ đánh người. Thập Tam thái bảo Tiêu lão đại cũng không phải tay vừa ăn.

Gần đây, tuy Tiêu Huyền Sách có tiến bộ nhưng Triệu Khang cũng nhận ra rằng hắn có nhiều tật xấu.

Ví dụ như, hay chửi bới người khác khi không vừa ý, và thậm chí còn động thủ nếu không ưng. Không biết hắn học tính cách này từ ai!

Triệu Khang ngăn Tiêu Huyền Sách lại và nhìn về phía đám quan viên: “Triệu Khang xin cảm ơn tấm lòng của các vị, nhưng trước đây bệ hạ phong hầu cho ta, ta đã không nhận quà, nên hôm nay cũng sẽ không nhận.”

Triệu Khang châm biếm: “Vì vậy, xin các vị đại thần hãy mang những món quà quý giá này về. Triệu Khang ta không có phúc hưởng thụ.”

Lâm Vũ nhíu mày. Trước khi hắn kịp nói gì, Triệu Kim Sinh đã ho khan một tiếng.

Lâm Vũ hiểu ý và im lặng. Thái phó Triệu Kim Sinh nhìn Triệu Khang đang lắc ghế ở phía đối diện và đột nhiên bật cười.

Lão nói: “Quốc sư đại nhân, quà của người khác có thể không nhận, nhưng quà của lão phu thì không nhỏ. Xin ngài hãy xem qua trước khi quyết định.”

Triệu Khang cười ha hả: “Vậy thì mời Thái Phó đại nhân mở rộng tầm mắt cho Triệu Khang nào! Cho ta xem xem món quà quý giá đến mức nào.”

Triệu Kim Sinh vẫy tay ra hiệu cho một quan viên phía sau tiến lên và mở hộp quà ra.

Tiêu Huyền Sách vươn cổ nhìn thoáng qua và sững sờ.

Hắn tưởng rằng đây là một món quà quý giá, nhưng lại chỉ thấy trong hộp có một bình rượu và hai chiếc ly.

Triệu Kim Sinh nhìn Triệu Khang, rót rượu vào hai chiếc ly và đặt một ly trước mặt mình.

Lão đầy ly rượu còn lại về phía Triệu Khang và bình thản nói: “Lúc trước khi Quốc sư đại nhân được bệ hạ phong làm Quốc sư Đại Càn, Quốc sư đại nhân đã rót rượu cho lão phu và Thái sư đại nhân.”

“Hôm nay ta cũng rót cho Quốc sư đại nhân một chén rượu. Lần trước chỉ có một chén, không biết Quốc sư đại nhân có hứng thú hay không.”

Triệu Khang cười, cầm lấy chén rượu. Triệu Kim Sinh và Lâm Vũ đều mỉm cười.

Xem ra tên này cũng biết thế nào là “thức thời giả vi tuần kiệt”.

Nhưng Triệu Khang không uống rượu, mà nhìn về phía Triệu Kim Sinh và những người khác, cười nói: “Thái phó đại nhân, ngài cho rằng chén rượu này có ý nghĩa gì?”

Triệu Kim Sinh nhướn mày: “Quốc sư đại nhân sau này sẽ tự nhiên biết. Hãy uống chén rượu này, chúng ta cùng ăn tối. Sau đó, Quốc sư đại nhân có thể làm bất cứ điều gì mình muốn và chắc chắn sẽ phát tài suôn sẻ.”

Triệu Khang ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: “Thái phó đại nhân, ngài nghĩ rằng đối với ta, Triệu Khang, ai quan trọng hơn: tiền hay các vị?”

Lâm Vũ nhú mày: “Quốc sư đại nhân nói gì vậy?”

Triệu Kim Sinh nheo mắt: “Ta nghĩ chúng ta đối với Quốc sư đại nhân mà nói là tương đối quan trọng.”

Triệu Khang lắc đầu. Triệu Kim Sinh sừng sốt: “Là tiền ư?”

Triệu Khang lại lắc đầu, sau đó ném ly rượu trong tay xuống đất, giọng nói lạnh lùng: “Tiền và các vị đều không quan trọng đối với ta. Tuy nhiên, việc không có các vị lại rất quan trọng!”

Sắc mặt Triệu Kim Sinh lập tức biến đổi, tức giận nói: “Triệu Khang! Người có biết mình đang nói gì không!”

Lão hiểu ý nghĩa trong lời nói của Triệu Khang!

Tên này lại muốn động đến thế gia!

Triệu Khang mỉm cười: “Thái phó đại nhân không cần kích động như vậy. Một năm mới sẽ đến cùng với thời đại mới. Ai muốn ngăn cản tiến trình lịch sử sẽ chỉ trở thành bánh xe nghiền nát dưới gót chân lịch sử!”

“Các vị không nhìn thấy sự thay đổi của thời cuộc, nhưng ta Triệu Khang nhìn thấy!”

“Lần trước ta rót rượu cho ngài, qua đêm nay sẽ không còn giá trị nữa. Hy vọng Triệu thái phó hãy cân nhắc kỹ lưỡng, đừng để Triệu gia to lớn trở thành vật hiến tế của ngài. Xin đi thông thả!”

Triệu Khang ra lệnh đuổi khách. Triệu Kim Sinh tức giận đến mức mặt xanh mét và toàn thân run rẩy.

Đột nhiên, lão quay người quát khê: “Chúng ta đi!”

Lâm Vũ và những người khác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, họ đi theo Triệu Kim Sinh ra cửa. Khi đến cửa, Triệu Kim Sinh đột nhiên dừng lại, quay lưng về phía Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách, giọng nói lạnh lùng: “Triệu Khang, người sẽ hối hận. Người không thể nào tưởng tượng được sức mạnh của chúng ta!”

Triệu Khang cười nhạt: “Cảm ơn lời nhắc nhở của thái phó đại nhân. Chúc ngài may mắn!”

Nhóm quan viên hoang mang rời đi. Tiêu Huyền Sách gãi đầu bối rối hỏi: “Triệu lão đầu làm gì vậy?”

Triệu Khang nhún vai vô tội: “Làm sao ta biết? Có thể hắn phát hiện ra con trai hắn không phải là con ruột của hắn?”

Hoàng tử không thể nhìn được mà bật cười: “Lão Triệu, người cũng quá độc ác rồi.”

“Được rồi, đóng cửa tiệm và về nhà ngủ thôi.”

Tiêu Huyền Sách vội vàng nói: “Muội muội của người, chúng ta còn chưa bàn chuyện chính sự. Người rốt cuộc có kế hoạch gì hay không?”

“Chuyện đó không quan trọng!”

...

Sau khi rời khỏi Triệu Khang, Triệu Kim Sinh và những người khác đều im lặng. Lâm Vũ không thể nhìn được hỏi: “Thái phó, Triệu Khang muốn làm gì?”

Muốn làm gì ư?

Triệu Kim Sinh tức giận hừ một tiếng: “Hắn thật gan dạ! Tên khốn kiếp này lại muốn động đến thế gia!”

Nghe vậy, mọi người đều sửng sốt.

Lâm Vũ nghe xong liền bật cười ha hả. Triệu Kim Sinh nhíu mày: “Người cười cái gì!”

Lâm Vũ cười lớn: “Thái phó, ta cười vì Triệu Khang không biết trời cao đất rộng, dám có ý tưởng này!”

Triệu Kim Sinh gật đầu, nụ cười của Lâm Vũ không hề giảm sút: “Nếu vậy, Triệu Khang chính là tự tìm đường chết! Cho dù chúng ta không ra tay, người Đại Càn muốn hắn chết cũng không ít. Ta thật muốn xem hắn định làm thế nào để lay động các đại gia tộc chúng ta!”

Lúc này, các quan viên khác cũng hiểu ra, trên mặt họ lộ vẻ hung hãn. Triệu Khang muốn nhắm vào thế gia, đó là cùng đường cùng đụng với họ.

Nếu như trước đây họ còn có thể e dè quyền thế của Triệu Khang, thì đến nước này, họ không thể nhìn được nữa.

Triệu Kim Sinh nói: “Tuy vậy, chúng ta cũng không thể coi thường hắn. Cậu tặc Triệu Khang gian trá và xảo quyệt, vẫn phải cẩn thận đề phòng.”

Chương 243 - chèn ép

“Thái phó nói đúng. Nếu Triệu Khang Cầu Tặc đã quyết định chống đối chúng ta, trở thành kẻ thù của chúng ta, thì chúng ta cũng không cần nể nang hấn nữa. Cho dù bệ hạ hiện tại sủng ái hấn đến đâu, thì sao chứ?”

“Chúng ta đều là quan đại thần trong triều đình, chỉ cần liên minh lại thì còn sợ gì hấn Triệu Cầu?”

Nghe vậy, mọi người đều thở dòn dập và lộ ra vẻ mặt hung ác.

Bên này là những thế gia hào môn quyền lực nhất địa phương, một khi họ liên minh lại, thậm chí có thể uy hiếp hoàng quyền!

Sai người khác đi ra ngoài.

Sau khi xác định không còn ai xung quanh, Lâm Vũ đóng cửa lại và nhìn về phía Triệu Kim Sinh: “Thái phó, ngài nghĩ chúng ta có nên liên lạc với vị kia để bàn bạc hay không?”

Triệu Kim Sinh hừ một tiếng: “Tai mắt của hấn len lõi khắp kinh thành, người cho rằng hấn không biết những hành động gần đây của Triệu Khang sao?”

Lâm Vũ lúc này không còn muốn giết Triệu Khang với vẻ mặt hung hãn như trước, mà lại có chút lo lắng.

“Hấn rất tán thưởng Triệu Khang, nhưng hiện tại Triệu Khang nhất định phải đi ngược lại, đe dọa gốc rễ của chúng ta, nếu hấn ngăn cản chúng ta ra tay với Triệu Khang thì sao?”

Triệu Kim Sinh khẽ cười: “Lâm Vũ, người nói nếu không có sự trợ giúp của chúng ta, hấn có thể thành công được không?”

Lâm Vũ bỗng hiểu ra, vẻ lo lắng trên mặt tan biến.

Triệu Kim Sinh nói: “Từ xưa đến nay vẫn luôn như vậy, hoàng quyền tuy chí cao vô thượng nhưng cũng là nhờ có sự ủng hộ của chúng ta mà mới trở nên chí cao vô thượng! ‘Quốc trăm năm, gia ngàn năm’, câu nói này không chỉ là lời nói suông.

Thật nực cười khi Triệu Khang tự xưng là người thấu hiểu đại thể thiên hạ, nhưng lại không hiểu được đạo lý đơn giản như vậy.”

Lâm Vũ gật đầu: “Vậy, Thái phó, ngài nghĩ chúng ta có nên thông báo cho hắn một tiếng hay không?”

“Thật ra cũng cần thiết, thử xem thái độ của hắn như thế nào.”
Lâm Vũ trầm hiểu.

Vào đêm khuya.

Thanh Đồng tiên sinh từ nơi khác trở về phủ đệ Ninh Vương, phát hiện Tiêu Phi Vũ vẫn chưa ngủ, liền đến thư phòng thỉnh an.

“Thanh Đồng tiên sinh đã trở lại rồi ư? Mọi việc thế nào?”
Tiêu Phi Vũ hỏi với nụ cười nhẹ.

Thanh Đồng tiên sinh gật đầu: “Thưa điện hạ, mọi việc đều đã được sắp xếp ổn thỏa. Tuy nhiên, lão thần vẫn cảm thấy hành động này có vẻ như tự hại mình. Những năm gần đây, những người này đã giúp đỡ chúng ta không ít.”

Tiêu Phi Vũ ngẩng đầu lên, nụ cười trên môi vẫn dịu dàng:
“Trước khi tiên sinh trở về, bọn họ đã đến gặp bốn vương một lần. Tiên sinh có muốn biết họ nói gì không?”

Thanh Đồng tiên sinh tập trung tinh thần: “Tại hạ xin lắng nghe.”

Tiêu Phi Vũ cười: “Bọn họ muốn giết Triệu Khang và hỏi ý kiến của bốn vương về việc này.”

“Hiện nay bệ hạ rất tin tưởng Triệu Khang, nếu bọn họ ra tay, bệ hạ chắc chắn sẽ không tha cho họ!”

“Đúng vậy, ta cũng đã nói với họ như vậy.”

Tiêu Phi Vũ lắc đầu: “Nhưng sau đó, họ lại hỏi bốn vương một câu: ‘Triệu Khang quan trọng hơn, hay tất cả các thế gia trong Càn quốc quan trọng hơn?’”

Câu hỏi này khiến Thanh Đồng tiên sinh im lặng. Câu trả lời dường như rất rõ ràng. Nếu là hắn, chắc chắn sẽ chọn về sau.

Bởi vì những thế gia này có liên quan đến quá nhiều lợi ích, dù Triệu Khang có tài giỏi đến đâu cũng không thể chống lại bốn chữ “đại cục làm trọng”.

Thanh Đồng tiên sinh hỏi: “Vậy điện hạ đã trả lời như thế nào?”

Tiêu Phi Vũ gấp tờ giấy Tuyên Thành trên tay lại và nói: “Sau khi họ đi, ta đã viết câu trả lời lên đây. Bọn họ muốn đấu với Triệu Khang, vậy hãy để họ đấu. Ta cũng rất muốn xem ai sẽ thắng ai thua.”

Tiêu Phi Vũ đứng dậy khỏi ghế, đi đến cửa thư phòng và đột nhiên hỏi với nụ cười nửa miệng: “Thanh Đồng tiên sinh, ngài nghĩ rằng trong tương lai, có thể ai đó sẽ hỏi ta một câu hỏi tương tự: ‘Ngài quan trọng hơn, hay bọn họ quan trọng hơn?’”

Thanh Đồng tiên sinh lập tức toát mồ hôi lạnh, định mở miệng nói gì đó, nhưng Tiêu Phi Vũ đã rời đi.

Lão đứng tại chỗ, do dự một hồi rồi bước đến trước bàn, cầm lấy tờ giấy Tuyên Thành mà Tiêu Phi Vũ để lại.

Trước đó, Tiêu Phi Vũ đã nói rằng câu trả lời sẽ được viết trên tờ giấy này.

Lão già mở tờ giấy Tuyên Thành ra, mí mắt giật giật. Trong lòng như có một tảng đá ngàn cân vừa được buông xuống.

Có lẽ ta không cần phải mở tờ giấy này, Thanh Đồng tiên sinh nghĩ.

Dù sao hắn vừa mới trở về từ U Châu.

Trên tờ giấy trắng chỉ có hai chữ: “Triệu Khang”.

Tại phủ đệ Ninh Vương, có một tòa tháp cao chín tầng.

Tiêu Phi Vũ rời khỏi thư phòng nhưng không đi ngủ. Thay vào đó, hắn từng bước một đi lên đỉnh tháp và đứng ở cửa sổ nhìn xuống dưới.

Cả kinh đô như nằm dưới chân. Nụ cười dịu dàng trên môi đã biến mất, thay vào đó là sự phẫn nộ mãnh liệt.

“Một lũ nô bộc! Lại dám uy hiếp bốn vương! Vậy để cho các người biết rõ ai mới là chủ tử!”

Tại Cửa hàng Bánh Tịch Tịch.

Mọi người vẫn đang hân hoan với những lì xì may mắn của ngày cửa hàng. Bỗng nhiên, một nhóm lính ngựa xuất hiện, người dẫn đầu mặc quan bào tứ phẩm, cùng thuộc hạ đi nhanh về phía cửa hàng.

“Mọi người tránh ra! Không được chen lấn! Kiểm tra theo quy định!” Người cầm đầu quát lớn.

Liễu Tuyền, chủ cửa hàng, bàng hoàng vội vàng bước đến:
“Quan nhân, các ngài muốn làm gì?”

“Hỏi ít thôi! Đô Sát Viện đến kiểm tra theo lệ! Ai dám cản trở sẽ bị bắt đi!” Người cầm đầu cười lạnh.

Liễu Tuyền hoảng sợ, vội vàng lùi về sau. Ngũ Thành Bình Mã Ti phụ trách an ninh trật tự trong và ngoài kinh đô.

Mà Đô Sát Viện còn cao hơn Bình Mã Ti, có quyền giám sát các quan lại trong triều đình!

Thậm chí, họ có thể cử người đến các nơi thị trấn để tuần tra, là cơ quan quyền lực thực sự số một ở Càn quốc!

Liễu Tuyền không thể đựng đến nha môn này, thậm chí không dám lên tiếng hỏi chuyện.

“Ai là người phụ trách cửa hàng?” Đô Sát Ngự Sử cố ý hỏi.

Liễu Tuyền ấp úng không nói nên lời.

“Nói không được thì bắt đi! Hôm nay cửa hàng đóng cửa, không buôn bán cho đến khi chúng ta kiểm tra xong!”

Ngự Sử không cho Liễu Tuyền có cơ hội phản bác, trực tiếp dẫn người niêm phong cửa hàng. Những người đang xếp hàng cũng bị đuổi đi.

Nhiều người dân hiếu kỳ đứng xem.

Phải chăng Cửa hàng Bánh Tịch Tịch đã phạm tội gì?

Làm thế nào mà họ chọc giận được quan binh?

Tại Cửa hàng quần áo Trương Ký.

Trương chương quỹ hoảng sợ khi nhìn thấy những vị khách không mời mà đến trong cửa hàng.

“Quan nhân, xin hỏi ngài đến đây có việc gì?”

Một viên quan cười lạnh: “Trương Đại Niên, chúng ta là Thanh Lại ti của Hộ bộ. Theo kết quả điều tra, người còn hai khoản thuế chưa nộp từ Thần Hoàng năm thứ ba. Hiện tại chúng ta sẽ đưa người về thẩm vấn!”

Trương Đại Niên hoảng sợ đến mức run rẩy cả người, vội vàng giải thích: “Thưa đại nhân, Thần Hoàng năm thứ ba, bệ hạ không phải đã ban hành sắc lệnh giảm thuế một nửa cho toàn quốc sao?”

Viên quan Thanh Lại ti cười ha hả: “Chúng ta không biết chuyện đó. Chúng ta chỉ nhận được lệnh đưa người về!”

Trương Đại Niên bị bắt đi. Cùng chung số phận còn có Vương bán dầu vùng béo mập. Chỉ trong một ngày, tất cả các thương nhân cư trú tại Bánh Tịch Tịch đều bị Thanh Lại ti của Hộ bộ bắt đi!

Đây là hành động đầu tiên của thế gia nhằm vào Triệu Khang!

Chương 244 - Trượng nghĩa mỗi nhiều đồ cầu bối

Triệu Khang nhận được tin tức vào buổi chiều.

Hôm nay hấn bận rộn họp triều suốt cả ngày, mông ngời đến mức tê dại.

Mà các quan lại văn võ có thể đứng suốt cả ngày như vậy, khiến Triệu Khang vô cùng khâm phục.

Bọn họ không đi làm bảo vệ thật là đáng tiếc!

Ngay sau khi nhận được tin Bánh Tịch Tịch gặp chuyện, Triệu Khang vội vã chạy đến ngoại thành và biết được sự việc.

Lúc này, ánh mắt hấn trở nên âm trầm, nhìn một đám nhân viên Bánh Tịch Tịch đang kích động và những người dân hiếu kỳ đứng xem như xem kịch.

Triệu Khang hiểu ra lý do vì sao hôm nay lên triều, đám người chỉ biết báo tin vui không báo tin buồn kia lại liên tục đưa ra những vấn đề khó khăn.

Ban đầu, Triệu Khang tưởng rằng họ không thể giải quyết được chuyện này, và hấn đã đánh giá thấp họ.

Động tác của họ nhanh thật!

“Nhị gia! Phải làm sao bây giờ?” Liễu Tuyên nài nỉ.

“Không chỉ cửa hàng bị phong tỏa, mà các chủ cửa hàng đều bị Thanh Lại ti bắt đi. Rõ ràng là có người nhắm vào chúng ta!”

Triệu Khang nói: “Cửa hàng sẽ không bị phong tỏa lâu đâu, bọn họ không dám đâu. Nhưng rõ ràng là họ cố ý gây khó dễ cho chúng ta.”

Vừa dứt lời, một tiếng gầm phẫn nộ vang lên từ phía sau:

“Ai XX mẹ ăn hùng tâm báo tử dám niêm phong cửa hàng của lão tử!”

Hoàng tử điện hạ vừa xuất cung, sau khi kết thúc khóa học buổi sáng liền vội vã đến đây.

Vừa nhận được tin tức, hắn lập tức mang theo người đến.

Nhìn thấy cửa hàng đóng kín, Tiêu Huyền Sách tức giận: “Mẹ nó! Ai làm thế! Liều lão tử, Lưu lão ngũ, ai niêm phong cửa hàng của chúng ta!”

“Lão đại, là Ngự Sử Đô Sát Viện.” Liễu Tuyên cẩn thận trả lời, lo lắng quan sát phản ứng của Tiêu Huyền Sách.

Tiêu Huyền Sách nổi giận: “Đô Sát viện chó má, lão Triệu đi, chúng ta đi tính sổ với bọn họ!”

Quả nhiên, Tiêu lão đại và Triệu nhị gia không phải người bình thường!

Ai dám mắng Đô Sát viện như vậy? Toàn bộ kinh đô có lẽ cũng chỉ có một người dám làm như vậy!

Triệu Khang nói: “Lão đại, đi làm gì được chứ? Giết toàn bộ Đô Sát viện cũng không giải quyết được vấn đề. Bọn họ vốn có quyền giám sát, cố ý gây khó dễ cho chúng ta.”

Lời này khiến mọi người ngây ngẩn.

Mọi người nhìn hai vị thủ lĩnh của mình với vẻ mặt không thể tin được.

Tiêu Huyền Sách không giấu nổi sự tức giận: “Chúng ta phải làm gì bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta chỉ đứng nhìn họ bắt nạt sao?”

Trong lúc đó, từ xa có một nhóm người với vẻ mặt u sầu tiến lại gần, Triệu Khang nhận ra đó là những thương nhân bị Thanh Lại Ti dẫn dắt.

Trương Đại Niên cúi đầu, tinh thần của mọi người cũng không tốt hơn, rõ ràng là họ đã trải qua nhiều tra tấn.

“Vương mập mạp, lão Trương, hai người các ngươi thế nào?” Tiêu Huyền Sách hỏi.

Trương Đại Niên có vẻ lo lắng nhìn hắn và Triệu Khang, “À, Tiêu lão đại và Nhị gia, ta... ta muốn rời khỏi bánh Tịch Tịch mà không quan tâm đến mọi thứ.”

Triệu Khang híp mắt, Tiêu Huyền Sách nghe vậy liền nổi giận: “Người nói gì cơ? Người không quan tâm! Chuyện gì đã xảy ra? Ta nghe nói người bị bắt, ai đã bắt ngươi, hãy nói cho ta biết! Ta sẽ giúp ngươi trả thù!”

Hoàng tử điện hạ cảm thấy những thương nhân này là đồng minh của mình, và Tiêu Huyền Sách, dù sao cũng là lão đại của một băng đảng hắc đạo với hàng ngàn người.

Nếu đồng minh của mình bị người khác bắt nạt hoặc đe dọa, hắn chắc chắn phải đứng ra bảo vệ.

Trương Đại Niên với vẻ mặt buồn bã, “Tiêu lão đại, xin đừng hỏi nữa, nếu người thực sự muốn tốt cho ta, xin hãy để ta ra đi!”

“Hãy nói cho ta biết, cuối cùng là ai đã bắt các ngươi đi! Ta sẽ không để yên chuyện hôm nay!”

“Sau nhiều khó khăn, chúng ta đã làm được một việc, và gần đây người dân ngoại ô còn nói rằng việc mua bánh Tịch Tịch đã trở nên thuận tiện hơn nhiều.”

“Nếu muốn mua hàng hoặc giao hàng, chỉ cần viết một tờ giấy và đặt vào điểm giao hàng, sẽ có người hỗ trợ ngay lập tức.”

“Bây giờ lại có người muốn làm rối loạn những gì chúng ta đã vất vả xây dựng” Tiêu Huyền Sách không thể chịu đựng được!

Hắn thực sự tức giận, đừng quên rằng hắn là người có thể chơi đến mức cao hứng, thậm chí có thể đốt cháy cả tổ tông của mình!

So với người hiền lành, hắn còn tàn nhẫn hơn một chút!

Vào lúc này, Vương Minh Quý, người không hề hứng thú, quát lên với Trương Đại Niên: “Họ Trương, ngươi định làm gì? Chẳng phải chỉ bị thẩm vấn một lần sao? Ngươi không thể chịu đựng được à?”

“Đừng quên, cửa hàng quần áo rách của ngươi đã phát triển như thế nào, nếu không có Tiêu lão đại và Nhị gia, ngươi đã kiếm được bao nhiêu tiền?”

Với khuôn mặt đầy xấu hổ và giận dữ, hắn nói run rẩy: “Ta không muốn như vậy, nhưng bọn họ nói, nếu ta tiếp tục làm việc, ngày mai họ sẽ lại đến bắt ta!

Ta suýt nữa đã không thể chịu đựng được! Họ thực sự không phải là người!”

Trương Đại Niên có vẻ đã bị tra tấn đủ rồi, thậm chí còn chửi bới tục tĩu, giọng nói lẫn lộn với sự ủy khuất vô hạn.

Vương Minh Quý khạc ra một bãi: “Sợ hãi, không phải là người đàn ông, dù sao ta sẽ không đóng cửa hàng vào ngày mai, họ muốn bắt thì cứ để họ bắt đi!”

“Thật là can đảm!”

Không biết ai đó đã hét lên, Triệu Khang cũng bất ngờ nhìn Vương mập mạp.

Không ngờ người này lại có lòng tự trọng.

Tiêu Huyền Sách cũng rất đánh giá cao, những thuộc hạ của hắn và Triệu Khang ở ngoại ô vốn là một nhóm lưu manh.

Dù họ đã trải qua nhiều sóng gió, nhưng ai trong số họ không khao khát chữ nghĩa khi bắt đầu cuộc sống giang hồ?

Vương mập mạp vừa nói vừa vung tay, không chỉ cổ vũ cho đám thương hộ xung quanh mà còn đặt cược cho cả sảnh đường.

Thanh niên muốn ký hợp đồng thuê nhà với Triệu Khang cũng gào lên: “Ta cũng thế! Bọn Thiên Sát kia muốn bắt thì cứ bắt, dù sao ta đã theo Nhị gia, có Tiêu lão đại chống lưng! Tính ta thế này, con mẹ nó ta không tin thiên tử dưới chân có thể để cho bọn chúng lộng hành!”

Vương mập mạp nhìn Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách: “Nhị gia, Tiêu lão đại, rõ ràng bọn chúng đang nhắm vào các ngài. Nhưng không sao! Trước đây các ngài đã giúp đỡ chúng ta, cho chúng ta phát tài, còn cứu mạng mập mạp này nữa. Lần này, đổi lại chúng ta sẽ ủng hộ các ngài! Để gì mới tìm được người dẫn dắt chúng ta làm giàu, không thể để bọn chúng ức hiếp chúng ta được!”

Trương Đại Niên lau nước mắt đứng dậy: “Nhị gia, vừa rồi coi như lời ta nói vớ vẩn, chúng ta cùng chiến đấu với bọn chúng!”

Tiêu Huyền Sách suýt chút nữa lộ thân phận vì quá xúc động. Nhìn ánh mắt kiên định của mọi người, Triệu Khang mỉm cười. Đúng là “thù nhiều kẻ thù ít”, tình cảnh hiện tại rất có lợi cho họ.

Hắn khẽ cười: “Cảm ơn mọi người. Ở đây, Triệu Khang này xin hứa với các vị, không đến năm ngày nữa, ta sẽ khiến bọn chúng từng đưa một đên đập đầu trước cửa tiệm của các vị, cầu xin tha thứ!”

Chương 245 - phản chế bắt đầu

Sự ủng hộ của các thương hộ khiến Triệu Khang vô cùng cảm động. Hắn cho người đưa các thương nhân trở về.

Triệu Khang triệu tập mọi người lại và thông báo: “Từ ngày mai trở đi, tạm dừng tất cả hoạt động, ngoại trừ Liễu Tuyên phụ trách đội quản lý đô thị và đội vệ sinh thành phố. Lão Ngũ và lão Lục thông báo cho tất cả huynh đệ không cần đi làm vào ngày mai.”

“Yên tâm, đây là tiền lương nghỉ phép cho các huynh đệ.”
Triệu Khang cười và ném ra một ngàn lượng ngân phiếu.

“Hai ngày nay các huynh đệ hãy dẫn dắt mọi người đi chơi. Đây là kinh phí hoạt động cho các huynh đệ.”

Tiền bạc chính là thứ có thể cổ vũ lòng người hiệu quả nhất. Các tiểu đệ hận không thể hô to “Nhị gia vạn tuế”.

Chu lão Lục do dự một chút rồi hỏi: “Nhị gia, thật sự không cần huynh đệ hỗ trợ ạ?”

“Việc này các huynh đệ không giúp được. Bọn chúng ngay cả ta và lão đại cũng dám chọc, lại càng không để ý cách huynh đệ.” Triệu Khang cười, trong giọng nói có chút tức giận bất bình: “Con mẹ nó, đừng để cho ta biết là ai hạ mệnh lệnh!”

“Vậy được rồi, Nhị gia còn có lão đại, các huynh đệ chỉ mong ngài cẩn thận.”

Nghe Triệu Khang nói vậy, Chu lão Lục đành miễn cưỡng nhận lấy ngân phiếu.

Triệu Khang dặn dò: “Chơi thì chơi, nhưng không được gây chuyện cho ta.”

“Nhị gia yên tâm, huynh đệ sẽ không gây thêm phiền toái cho ngài đâu.” Lưu lão Ngũ vội vàng nói.

Triệu Khang gật đầu: “Được rồi, giải tán đi.”

Sau khi ba người Liễu Tuyên dẫn các huynh đệ rời đi, Tiêu Huyền Sách không thể kìm nén được sự tức giận: “Lão Triệu, người nói với ta có phải Triệu lão đầu bọn họ đang chơi khăm chúng ta hay không?”

“Về cơ bản là đúng vậy.” Triệu Khang cười ha hả.

Tiêu Huyền Sách: “Mẹ nó, đám lão đầu này, ta tìm bọn họ tính sổ!”

“Được rồi, người đi bọn họ cũng sẽ không thừa nhận. Người nhiều lắm chính là nói giải quyết việc chung, nếu không liền nói bắt làm người, tùy tiện cho người tìm hai cái chết thay quỷ, người còn có thể giết bọn họ sao?”

Hoàng tử điện hạ bỗng chốc như quả bóng xì hơi: “Vậy phải làm sao bây giờ? Cứ như vậy bị bọn họ khi dễ?”

“Không vội, lúc này bị khi dễ không sao, sau này hung hăng khi dễ trở lại là được.”

Nụ cười của Triệu Khang ẩn chứa sự nguy hiểm khiến Tiêu Huyền Sách cảm thấy rùng mình.

Nhìn bầu trời ngoài cửa sổ dần tối sầm lại, Triệu Khang nắm chặt tay. Muốn chơi đúng không, vậy chúng ta sẽ chơi cho ra trò! Chơi không chết đối phương thì không tính xong!

Một tửu lâu xa hoa trong nội thành.

Ti trúc tấu nhạc, giai nhân nhảy múa, một mảnh ca múa mừng cảnh thái bình.

Rất nhiều quan viên nâng chén, có người cười to nói: “Ha, ta nghe nói cửa hàng Tịch Tịch họ Triệu đã đóng cửa ngừng kinh doanh.”

“Hắn ngược lại là thông minh, nếu như không ngừng kinh doanh, chúng ta liền ba ngày hai bữa đi bắt người, ta xem hắn có thể chống đỡ tới khi nào!”

“Chư vị chuyện này làm rất tốt, chúng ta không ngừng cố gắng, phải để cho Triệu Cầu biết, chúng ta cũng không phải dễ chọc!”

“Không sai, con mẹ nó, nếu không phải Nguyên Giang huyện thành đất phong, ta không cho người đi hãm Nguyên Giang huyện bắt người không thể!”

Đất phong có quyền tự chủ, chỉ cần không vi phạm luật pháp Đại Càn, Triệu Khang muốn làm gì thì làm.

Bởi vậy người này mới cảm thấy đáng tiếc như thế.

Chủ vị Lâm Vũ cười khê: “Đây bất quá là khai vị thôi, chúng ta từ từ, sẽ đến. Hắn đã dám cùng chúng ta đối nghịch, không hảo hảo thu thập một chút sao được? Đến uống rượu uống rượu!”

“Kính Lâm đại nhân.”

Một đám quan viên vượt mông ngựa, Triệu Khang đóng cửa tiệm bánh Tịch Tịch ngừng kinh doanh, không hề nghi ngờ là đang biểu thị thắng lợi của đám người bọn họ.

Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Triệu Khang kinh ngạc, bởi vậy đều rất hăng hái.

Rượu qua ba tuần, có người bắt đầu nói: “Qua vài ngày nữa sẽ bắt đầu đi hàng, Lâm đại nhân ta, đường hàng còn kém ba năm trăm cân, ngài xem có thể hay không trước cho ta mượn một chút?”

“Chờ hàng đến nước Tề, thu hồi tiền về sau, hạ quan lại tiếp tế đại nhân ngài?”

Lâm Vũ cười khê: “Đây tính là chuyện gì, ngày mai đi tìm tam đệ ta lấy hàng là được, chúng ta cùng thuyền mưa gió nhiều năm như vậy, sở dĩ có thể sừng sững không ngã dựa vào chính là trên dưới một lòng.”

“Đại nhân nói rất đúng, đến, chúng ta uống thêm một chén nữa.”

Hàng năm vào hai mùa xuân và mùa thu, đó là khoảng thời gian các thương gia Càn Quốc đi lại, hàng hóa có nhiều kiểu dáng.

Nhỏ thì hạt giống lương thực, lớn thì gỗ sứ... vân vân.

Mọi người ở đây cùng với các đại thế gia, chính là dựa vào thương hộ đi hàng, đến các quốc gia khác, ăn chênh lệch giá kiếm lời.

Mà những hàng hóa này phần lớn là không thể lộ ra ngoài ánh sáng, có khi là từ bên trong kho phòng Càn Quốc buôn lậu đi ra, có khi là cưỡng ép giá thấp mua vào.

Nói tóm lại chỉ cần có thể kiếm tiền, bọn họ cái gì cũng dám làm, điểm này ngược lại không kém Triệu Khang nhiều lắm.

Bên trong hoàng cung.

Lục Uyên cúi đầu cung kính bẩm báo mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay cho Nữ Đế. Nữ Đế lạnh lùng lắng nghe, nét mặt không chút biểu cảm.

Huyền Sách điện hạ cũng không thể kiềm chế cơn giận dữ. Ngay khi vừa trở về hoàng cung, hắn đã đập nát vài bình phong trong tâm cung, một hành động vô cùng hiếm hoi so với con người luôn điềm tĩnh của hắn. Thậm chí, hắn còn đá văng một thái giám dám cản trở.

Lần này, rõ ràng đám người kia đã khiến điện hạ vô cùng phẫn nộ.

Tiêu Linh Lung cau mày lo lắng: “Còn Triệu Khang thì sao?”

Lục Uyên nghe câu hỏi, cũng cảm thấy hoang mang: “Bệ hạ, nô tỳ cũng không rõ. Ngạc nhiên thay, Quốc sư Triệu lại không hề tỏ ra tức giận. Nếu như là trước kia, hắn đã sớm tìm đến kẻ thù để trả thù. Hắn tỏ ra bình thản như không có chuyện gì xảy ra, khiến người ta không khỏi thắc mắc.”

“Không tức giận sao?” Tiêu Linh Lung lặp lại lời Lục Uyên, trong lòng thầm nghĩ không thể nào như vậy.

Tên Triệu Khang kia càng tỏ ra bình tĩnh bên ngoài, thực chất cơn giận dữ bên trong càng mãnh liệt. Hắn chỉ cố gắng che giấu để không ai nhìn thấu mà thôi.

Ngược lại, khi hắn thể hiện sự kích động, trong lòng lại không hề để tâm đến chuyện gì.

Lục Uyên tiếp lời: “Tuy nhiên, vài ngày trước, Quốc sư đại nhân đã sai người đến huyện Nguyên Giang mang về một nhóm hàng hóa và an bài họ ở trong trạch viện phố Thừa Đức ngoại thành. Có lẽ hắn đã sớm có kế hoạch gì đó.”

“Vậy là tốt rồi,” Nữ Đế ra lệnh, “Người hãy truyền lời cho Lâm lão, bất kể chuyện gì xảy ra, trầm chỉ muốn Triệu Khang bình an vô sự.”

Lục Uyên gật đầu: “Nô tỳ tuân lệnh. Đêm đã khuya, bệ hạ nên nghỉ ngơi sớm.”

“Trẫm đang xem tấu chương một lát nữa, người hãy lui xuống trước đi.”

...

Hai ba ngày trôi qua, cửa hàng bánh Tịch Tịch vẫn đóng cửa im ỉm. Điều này khiến cho những người dân quen thuộc với việc mua sắm ở đây cảm thấy hụt hẫng như thiếu đi thứ gì đó.

Triệu Khang mấy ngày nay đều xin nghỉ không vào triều. Điều này khiến cho Lâm Vũ và những người khác vô cùng lo lắng.

Tuy nhiên, sau khi phát hiện hắn chỉ quanh quẩn trong gian phòng gọi là Đại Càn thương hội, hoặc là ngủ gà ngủ gật, dần dần họ cũng không còn quan tâm nữa. Họ cho rằng Triệu Khang đã chấp nhận thất bại.

Trưa hôm nay, Triệu Khang đang ngáp ngủ, bỗng có người bước vào cửa hàng. Nhìn thấy bên trong trống rỗng, chỉ có một quầy hàng cùng với Triệu Khang đang ghé vào quầy với bộ dạng chưa tỉnh ngủ, người đó suýt lắm tưởng mình đi nhầm. Vội vàng bước ra ngoài, nhìn lại bảng hiệu, lẩm bẩm:

“Không sai a, Đại Càn thương hội, Trương bộ đầu nói chính là nơi này mà.”

Triệu Khang ngẩng đầu nhìn về phía người đó, lúc này người đó cũng nhìn lại. Khi nhìn rõ khuôn mặt Triệu Khang, hẳn bỗng vui mừng reo lên:

“Triệu lão gia! Ngài thật sự ở đây!”

Chương 246 - xuân đến ta không mở miêng trước

Với bộ râu quai nón rậm rạp và trang phục màu tím lộng lẫy, Triệu Khang liếc nhìn người đàn ông trước mặt và nở nụ cười đầy ẩn ý: “Trịnh Khiêm lão bản, đã lâu không gặp!”

Trịnh Khiêm vội vã bước tới, nụ cười rạng rỡ che đi sự lo lắng trong lòng: “Ai nha Triệu lão gia, ngài khiến ta tìm kiếm mệt mỏi!”

Triệu Khang nhướn mày, giọng điệu đầy vẻ chọc ghẹo: “Ngài bận rộn kiếm tiền khắp nơi, tìm ta làm gì vậy?”

Trịnh Khiêm, vị phú thương giàu có bậc nhất phủ Đại Danh, vốn có mối quan hệ hợp tác lâu năm với Triệu Khang trong việc kinh doanh đồ sứ, buôn bán khắp Càn quốc. Thậm chí, thương hiệu của hắn còn có mặt ở nhiều cửa hàng tại nước Tề.

Lúc này, Trịnh Khiêm lộ vẻ mặt đầy chua chát: “Trời ơi Triệu lão gia, ngài đừng trêu chọc ta nữa! Chuyện gì đang xảy ra vậy? Năm nay ta đã ký hợp đồng với Trương Phổ Đầu, nhưng hắn ta lại bảo rằng ngài hạ lệnh không hợp tác trong năm nay!”

“Ngài đột nhiên hủy ngang hợp đồng khiến ta lâm vào cảnh khó khăn! Hơn mười người nhà ở nước Tề đang chờ ta giao hàng!”

Triệu Khang nhún vai, vẻ mặt đắc ý: “Chẳng có gì to tát, chỉ là ta đột nhiên không muốn hợp tác nữa thôi. Hợp đồng của chúng ta cũng đã hết hạn rồi, ngài nên tìm nơi khác hợp tác.”

“Đừng vội vàng thế chứ Triệu lão gia!” Trịnh Khiêm vội vàng kéo ghế ngồi xuống, năn nỉ: “Ba thành! Ta cho ngài thêm ba thành lợi nhuận, năm nay ta sẽ bớt kiếm một chút. Ngài hãy suy nghĩ lại, trước đây chúng ta hợp tác rất vui vẻ mà, ngài không thể đối xử với ta như vậy được!”

“Vấn đề không nằm ở tiền bạc.” Triệu Khang thở dài: “Ta cũng muốn hợp tác với ngài, nhưng...”

Lời nói của Triệu Khang bị ngắt ngang bởi tiếng gõ cửa dồn dập. Hai người đàn ông bước vào, vẻ mặt hối hả: “Xin hỏi, đây có phải là Đại Càn thương hội không?”

Vừa dứt lời, người đàn ông cao lớn hơn liền vội vàng chạy tới: “Triệu lão gia! May mắn tìm được ngài! Chúng ta hãy nhanh chóng ký hợp đồng đi. Cổ lão bản, đã lâu không gặp!”

Triệu Khang nhàn nhã đáp: “Trương Long đã nói với người rồi chứ, năm nay ta không mua gạch cho các người.”

“Làm ơn đi Triệu lão gia, ngài đừng nói vậy!” Người đàn ông kia nài nỉ: “Trên dưới nhà ta có mấy trăm người phụ thuộc vào công việc này! Xin hãy xem xét lại!”

“Vậy được rồi,” Triệu Khang nhún vai, “mỗi viên gạch tăng thêm một văn tiền. Còn tro xi măng, mỗi bao tăng thêm năm văn. Ngài thấy thế nào?”

Trịnh Khiêm nhìn Cổ Phú Quý với vẻ mặt ngỡ ngàng, không hiểu sao cả hai hợp đồng đều bị từ chối. Hắn thầm nghĩ, có lẽ mình đã vô tình đắc tội ai đó chăng?

Triệu Khang duỗi vai, rót trà mời Trịnh Khiêm và Cổ Phú Quý. Hai người lúc này cũng chẳng còn tâm trạng nào để uống trà. Họ hợp tác với Triệu Khang ở huyện Nguyên Giang với số vốn khổng lồ, hàng năm mang lại doanh thu hơn mười vạn lượng bạc.

Giả Phú Quý, chủ nhân của một mỏ đất lớn ở Thanh Châu, cung cấp gạch và bùn nhão cho hầu hết các công trình xây dựng, cả quan lẫn dân, trong khu vực. Sản phẩm của hắn còn được xuất khẩu sang các quốc gia khác.

Mỗi năm kiếm được hơn một trăm hai mươi vạn lượng bạc, quả là như chơi vậy.

Gạch và xi măng sản xuất tại huyện Nguyên Giang không chỉ có chất lượng tốt, độ cứng cao mà giá cả cũng vô cùng hợp lý. Nhờ hợp tác với Triệu Khang trong hai năm qua, chi phí của Cổ Phú Quý đã giảm gần một nửa, lợi nhuận thu được đương nhiên cũng tăng lên đáng kể so với trước đây. Nói Triệu Khang là “cha mẹ com áo” của Cổ Phú Quý quả không sai chút nào.

Tuy nhiên, hiện tại Triệu Khang lại muốn chấm dứt hợp tác. Ngay khi nhận được tin tức từ Trương Long, Cổ Phú Quý đã

vội vã lên đường đến đế đô để tìm gặp Triệu Khang. Tình cảnh của Trịnh Khiêm cũng tương tự, cả hai đều đặt hết hy vọng vào Triệu Khang.

Sau khi nhấp một ngụm trà, Triệu Khang chuyển sang chủ đề khác, nhìn về phía Trịnh Khiêm và nở nụ cười: “Trịnh lão bản, ta nhớ không nhầm thì Trịnh gia các người ngoài kinh doanh đồ sứ còn hợp tác với Ngự Sử đại nhân Long trong lĩnh vực buôn bán đường, phải không?”

Trịnh Khiêm ngẩn người ra một lúc, không hiểu sao Triệu Khang lại nhắc đến chuyện này. Hắn gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta đã lấy hàng từ cửa hàng của Long đại gia nhiều năm rồi và xuất khẩu sang Chu quốc.”

Triệu Khang gật đầu: “Vậy thì đúng rồi. Ông chủ Cổ hình như cũng có mối làm ăn khác, phải không?”

Cổ Phú Quý gãi đầu: “Đúng vậy, Triệu lão gia, nhưng mà chúng ta đang muốn bàn về hợp đồng chứ!”

Triệu Khang cười một tiếng: “Nếu vậy thì không có gì để nói.”

Cả hai đều nhận ra ẩn ý trong lời nói của Triệu Khang. Trịnh Khiêm cẩn thận hỏi: “Triệu lão gia, ngài có hiềm khích với Long đại nhân?”

Họ đều biết Triệu Khang là quan huyện Nguyên Giang, nhưng ngoài ra họ hoàn toàn không biết gì về thân thế của hắn, thậm chí tên thật của hắn cũng không rõ. Lý do là vì Triệu Khang luôn giữ kín về bản thân mình.

Trịnh Khiêm thầm nghĩ, nếu nguyên nhân khiến Triệu Khang chấm dứt hợp tác thực sự là vì Đô Sát Ngự Sử, thì sự việc này có thể vô cùng nghiêm trọng. Đô Sát Ngự Sử là quan viên thực quyền chính tam phẩm, thuộc hàng quan lớn mà ai cũng phải kiêng dè.

Triệu Khang gật đầu và cười: “Đúng vậy, không chỉ có hiềm khích mà còn là ân oán không nhỏ.”

Triệu Khang kể lại một cách đơn giản câu chuyện về việc tiệm bánh Tịch Tịch ở ngoại thành bị mấy người Triệu Kim Sinh phá hoại.

Trịnh Khiêm và Cổ Phú Quý đều hoảng hốt, vội vàng khuyên nhủ Triệu Khang:

“Sao người có thể đắc tội với họ chứ? Đó là Đô Sát viện đấy! Nơi giám sát bá quan quyền quý, tuy chỉ là chính tam phẩm thực quyền nhưng quyền lực không hề thua kém các Thượng thư Lục Bộ!”

“Đúng vậy Triệu lão gia, chi bằng ngài mềm mỏng một chút, đưa cho họ chút tiền, ta thay ngài gánh vác, chúng ta cùng hợp tác kiếm tiền, chẳng tốt sao?” Cổ Phú Quý nóng nảy. Nếu Triệu Khang không hợp tác với họ, tổn thất trong năm nay sẽ rất lớn. Các công trình xây dựng đều cần gạch đá, đặc biệt là ở Giang Châu. Do thiên tai lũ lụt trước đây, triều đình chuẩn bị xây dựng thủy lợi mới, cần xây đê đập. Châu Mục Giang Châu đã chỉ định sử dụng gạch đá của Cổ gia.

Triệu Khang chỉ cười lắc đầu, không nói gì khiến Trịnh Khiêm và Cổ Phú Quý sốt ruột giờ chân.

Lúc này, Đại Càn thương hội lại đón tiếp thêm nhiều người, khoảng mười bảy mười tám người. Họ đều được Trương Long dẫn dò đến để tìm Triệu Khang đàm phán hợp đồng. Khi nghe được chuyện của Triệu Khang, ai nấy đều cố gắng khuyên nhủ hắn.

Có người nóng nảy thậm chí đề nghị ra mặt mời các quan viên kia đến, cùng Triệu Khang ngồi xuống nói chuyện: “Triệu lão gia, người xưa nói dân không đấu với quan. Tuy rằng ngài cũng là quan, nhưng cũng không thể sánh bằng họ! Chúng ta vẫn nên phục tùng.”

Lời nói của Trịnh Khiêm nhận được sự đồng tình của nhiều người.

Triệu Khang nở nụ cười: “Ta không tin tà ma ngoại đạo! Tóm lại, ta chỉ nói một câu, các vị muốn hợp tác với ta thì phải cắt đứt hợp đồng với họ, bằng không thì cứ tự nhiên.”

Vừa dứt lời, một người mặc áo hồng bước vào cửa hàng: “Công tử.”

Triệu Khang ngẩng đầu nhìn lại, nhận ra là Tần Ngọc Phượng, liền hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Bệ hạ sai Mã tổng quản đến mời ngài vào cung. Họ là?”

Triệu Khang nghe vậy vội vàng đứng dậy: “Bọn họ à, từng là đồng bọn hợp tác. Được rồi, ta vào cung một chuyến. Ngọc Phượng, người trông cửa hàng, tối trời đóng cửa.”

Nói xong, Triệu Khang không quan tâm đến đám người Trịnh Khiêm mà đi ra ngoài.

Tần Ngọc Phượng nhìn một nhóm thương nhân, do dự một chút rồi mới nói: “Ta đi pha trà cho các vị.”

“Đừng vội.” Cổ Phú Quý gọi Tần Ngọc Phượng lại: “Cô nương kia, Triệu lão gia sao lại được bệ hạ mời vào cung?”

Trong nhận thức của hắn, Triệu Khang chỉ là một quan địa phương, quan hàm nhỏ bé, sao có thể gặp mặt bệ hạ?

Tần Ngọc Phượng khẽ cười một tiếng, thuận miệng nói: “Công tử nhà ta là Đại Càn quốc sư, được bệ hạ sắc phong An Quốc Hầu gia. Theo lễ nghi đương nhiên phải được mời vào cung!”

Mọi người đều hoảng hốt ngơ ngác nhìn Tần Ngọc Phượng.

Trong cung.

Tiêu Linh Lung nhìn Triệu Khang với ánh mắt dịu dàng: “Người không sao chứ? Có muốn ta ra mặt không?”

Triệu Khang lắc đầu, cầm lấy một trái cây bắt đầu gọt vỏ: “Yên tâm đi. Xuân đến ta không mở miệng trước, ngược lại muốn nhìn xem côn trùng nào dám lên tiếng!”

Chương 247 - thương hội chân chính hàm nghĩa

Sau khi trò chuyện một hồi với bệ hạ nữ đế trong hoàng cung, Triệu Khang liền quay trở về quốc sư phủ.

Mở cuốn sách do Trương Long đưa ra, trên đó ghi chép danh sách những thương nhân giàu có ở Càn Quốc đã hợp tác với huyện Nguyên Giang trong những năm qua. Những ai có mối quan hệ hợp tác với quan lại ở kinh đô đều được ghi chép rõ ràng, trong đó có Trịnh Khiêm và Cổ Phú Quý.

Suốt thời gian qua, Triệu Khang đã âm thầm điều tra hoạt động kinh doanh của gia tộc Triệu và Lâm.

Nhìn vào những ghi chép trên sách, Triệu Khang cười lạnh: “Các người muốn dùng thế lực của gia tộc để chèn ép ta, vậy đừng trách ta lấy đạo người trả lại thân người.”

Tần Ngọc Phượng gõ cửa, được cho phép mới đẩy cửa vào: “Công tử, lúc trước những người đó muốn gặp ngài.”

“Ồ? Vậy thì gặp một chút đi.”

Triệu Khang cười và đứng dậy đi ra đại sảnh tiếp khách.

Vừa bước vào, tất cả mọi người đều đứng dậy, nhìn Triệu Khang với ánh mắt kính hãi.

“Mấy vị, sao còn đuổi theo đây? Chẳng lẽ muốn lão Triệu ta mời ăn cơm?”

Triệu Khang đùa vui.

“Triệu lão gia, ngài... ngài thực sự là quốc sư Triệu Khang?”
Cổ Phú Quý vội vàng hỏi.

Việc Triệu Khang được phong quốc sư đã được truyền đi khắp các châu, nhưng họ không thể ngờ rằng vị quốc sư kia chính là Triệu lão gia, người mà họ từng cùng ăn nhậu và bàn chuyện làm ăn.

Triệu Khang nhướn mày: “Sao vậy? Không giống?”

“Không, không, không phải! Thảo dân chỉ là không nghĩ tới thôi!” Cổ Phú Quý sợ hãi đến mức không dám nói gì.

Triệu Khang đi đến vị trí chủ vị và ngồi xuống, thản nhiên nói: “Đều là người quen cả rồi, đừng đứng nữa, hãy ngồi xuống nói chuyện đi.”

Đám người Trịnh Khiêm lúc này mới dè dặt ngồi xuống, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Triệu Khang vẫn còn vẻ kính hãi chưa định.

Không nói vòng vo, Triệu Khang đi thẳng vào vấn đề: “Vẫn là câu nói kia, nếu các vị muốn tiếp tục hợp tác với ta, cùng huyện Nguyên Giang phát tài, thì không thành vấn đề. Nếu cảm thấy những người khác có thể mang lại cho các vị nhiều lợi nhuận hơn, cũng không sao, chúng ta đường ai nấy đi.”

Mọi người im lặng, trong lòng Trịnh Khiêm đang giằng co, do dự mãi cuối cùng cũng cất lời:

“Quốc sư đại nhân, thảo dân có một thắc mắc.”

“Nói đi.”

Trịnh Khiêm siết chặt nắm đấm: “Nếu... nếu Đô Sát Ngự Sử truy cứu, ngài có thể...”

Triệu Khang thân nhiên nói: “Luật pháp đã quy định rõ ràng, quan viên trong triều không được buôn bán để tránh quan thương cấu kết. Do đó, những người kinh doanh trong gia tộc các vị đều là tộc nhân phụ hệ, đúng không?”

Đám người Trịnh Khiêm gật đầu.

Triệu Khang cười hỏi ngược lại: “Vậy Trịnh lão bản sao lại sợ cái gì cũng Sát Ngự Sử? Còn nữa, hãn nếu dám làm như vậy, ta đây cũng muốn nhìn xem đến tột cùng là hãn Long Hưng Nghĩa một tam phẩm Ngự Sử phân lượng lớn, hay là bốn quốc sư cân hai trọng!”

Trịnh Khiêm nín thở, vội vàng nói: “Quốc sư đại nhân, thảo dân nhớ rõ Nguyên Giang huyện có một loại đường trắng không đổi ngoại tiêu thụ?”

Triệu Khang cười híp mắt nói: “Đúng là có thứ này, không khéo là mấy ngày hôm trước huyện Nguyên Giang còn đưa mấy trăm cân tới.”

Trịnh Khiêm trừng mắt: “Cái kia, thảo dân có thể nhìn xem là dạng gì đường trắng?”

“Ngọc Phượng, đi bảo người trong bếp đem đường trắng ngày thường chúng ta ăn cho Trịnh lão bản xem.” Tàn Ngọc Phượng vâng lời đi ra.

Triệu Khang quay sang Cổ Phú Quý: “Ta nhớ Cổ lão bản ngoài việc kinh doanh của gia tộc, còn có buôn bán muối tư mật hơn, là hợp tác với Triệu gia.”

Cổ Phú Quý hoảng hốt quỳ xuống: “Quốc sư đại nhân, tha mạng a! Tự mình buôn muối là tử tội!”

Triệu Khang cười híp mắt nói: “Yên tâm, chúng ta là bạn cũ, ta khẳng định sẽ không giết ngươi. Tuy nhiên, ta có tin tức cho

ngươi biết, sắp tới Càn Quốc chúng ta sẽ bán muối mịn thay vì muối thô, do đó việc buôn bán muối thô của ngươi sẽ không còn hiệu quả.”

“Muối mịn ư?” Cổ Phú Quý mơ hồ.

Triệu Khang gạt đầu, đứng dậy lạnh lùng nói: “Các ngươi ai cũng có mối quan hệ làm ăn với quan gia tộc ở kinh đô, buôn bán đường, muối, đồ sứ, trà, bông tơ lụa! Ta không quan tâm đến những hoạt động đó, cũng không muốn can thiệp. Nhưng...!”

“Bọn chó má kia muốn chèn ép ta, khi dễ ta, vậy ta sẽ đào tận gốc rễ chúng!”

“Một câu nói, các ngươi cần hàng hóa gì, Nguyên Giang huyện ta đều có! Ta sẽ cung cấp cho các ngươi với giá rẻ hơn nhiều so với bọn họ!”

Triệu Khang nhìn về phía một người: “Ngươi không phải bán tơ lụa ư? Tơ lụa thượng hạng của Cảnh quốc, ta bán cho ngươi với giá hai lượng bạc một con, đủ không?”

“Đường trắng của ta không chỉ ngọt hơn mà còn nhiều hơn, chỉ cần một nắm đã bằng một cục đường to của bọn họ!”

Triệu Khang cười ha hả, lấy ra một xấp hợp đồng đã chuẩn bị từ trước, đặt lên bàn: “Hợp đồng ngay tại đây. Các ngươi muốn phát tài hay không thì tự quyết định. Bọn họ dám làm phiền các ngươi, ta cam đoan kết cục của chúng sẽ thảm hơn các ngươi gấp mười lần!”

Mọi người ngơ ngác nhìn Triệu Khang. Sau một lúc, Trịnh Khiêm là người đầu tiên đứng dậy, vội vàng cầm lấy hợp đồng và tìm kiếm điều khoản dành cho mình.

Nhìn thấy giá cả hàng hóa trên hợp đồng, hắn cảm giác như đang cầm trong tay không phải là hợp đồng mà là ngân phiếu trị giá trăm vạn. Hắn vô cùng phấn khích, vội vàng nhìn về phía Triệu Khang: “Quốc sư đại nhân, ta chỉ có một câu hỏi cuối cùng.”

“Nói đi.” Triệu Khang ngồi xuống, giơ hai chân lên, cầm chén trà nhấp một ngụm.

Trịnh Khiêm hỏi: “Thảo dân là hợp tác với quốc sư đại nhân hay là hợp tác với Nguyên Giang huyện?”

Triệu Khang đã là quốc sư, nhưng những quan lại kinh thành kia vẫn không kiêng nể gì mà chèn ép hắn. Điều này cho thấy đối phương cũng không sợ Triệu Khang. Trịnh Khiêm không phải là kẻ ngu ngốc, hắn rất thông minh. Hắn muốn hợp tác với Triệu Khang nhưng cần xác định xem Triệu Khang có thể bảo vệ hắn hay không.

Nếu như Triệu Khang nói là hợp tác với hắn, đám người kia có thể công kích quan viên tại triều mà Triệu Khang vừa nói, không được kinh doanh.

Nếu như nói là hợp tác với huyện Nguyên Giang, trong lòng Trịnh Khiêm lại không yên, cho nên hắn muốn một đáp án xác thực.

Triệu Khang nở nụ cười, đám người này quả nhiên không có một cái đèn cạn dầu.

Đặt chén trà xuống, hắn hỏi ngược lại: “Không phải cùng bốn quốc sư, cũng không phải cùng Nguyên Giang huyện, hôm nay các người đi nơi đó, vì sao gọi là Đại Càn thương hội?”

Mọi người khó hiểu.

Triệu Khang nhếch miệng cười: “Đó là ta vì bệ hạ chuẩn bị, từ hôm nay trở đi, Nguyên Giang huyện tất cả sản nghiệp, đều là của Nữ Đế bệ hạ. Tất cả hàng hóa đều là quốc gia sản xuất, cho nên a, các người chân chính hợp tác, là Nữ Đế bệ hạ, mà không phải ta, Triệu Khang.”

“Ta ký! Bút đâu! Bút đâu!”

“Ấn nê, tìm ấn nê cho lão tử!”

Nghe được Triệu Khang nói, một đám thương nhân trực tiếp nổ tung, cùng Nữ Đế bệ hạ hợp tác buôn bán, vậy sau này chỗ dựa của chúng ta chính là Hoàng Đế bệ hạ a!

Cái gì chó má đều Sát Ngự Sử, cái gì chó má Thái Phó Thượng Thư, các người lớn hơn nữa! Lớn hơn bệ hạ?

Chương 248 - hủy hợp đồng tập thể

Chỉ trong vòng một phút, tất cả mọi người đều nhận được hợp đồng của mình, không ngần ngại ký tên và đóng dấu.

Hơn mười ánh mắt háo hức nhìn Triệu Khang khiến vị đại quốc sư cảm thấy rùng mình.

Thu hồi hợp đồng, Triệu Khang cười nhún nhó: “Vây chúc chúng ta hợp tác vui vẻ. Ngoài ra, chỉ cần các vị biết những thương nhân nào đang hợp tác với họ, hãy giới thiệu họ đến Đại Kiên thương hội. Chúng ta cùng nhau phát tài, cùng nhau cống hiến cho đất nước, chẳng phải rất tốt sao?”

Cổ Phú Quý lúc này đang vui như trúng số, nụ cười trên mặt không thể che giấu được.

“Quốc sư đại nhân, chuyện này bộ hạ hẳn là biết chứ ạ?”

Triệu Khang gật đầu. Sau khi treo biển hiệu cửa hàng, hắn đã nói với Tiêu Linh Lung về ý định trao toàn bộ sản nghiệp của huyện Nguyên Giang cho Nữ Đế.

Lời đề nghị này khiến Tiêu Linh Lung ngỡ ngàng đến thần thờ, liên tục truy vấn lý do.

Triệu Khang bực mình nói: “Từ xưa đến nay, chẳng phải nam nhân kiếm tiền và nữ nhân tiêu xài sao?”

Lời nói này khiến Tiêu Linh Lung vô cùng cảm động.

Triệu Khang có lý do riêng khi làm vậy. Huyện Nguyên Giang hiện tại đã phát triển khá mạnh, đáp ứng đủ nhu cầu của thị trường địa phương.

Tuy nhiên, để tiến xa hơn, huyện Nguyên Giang có vẻ không đủ tiềm lực, bởi vì năng lực sản xuất của nó chỉ giới hạn ở mức độ của một thị trấn.

Nhưng nếu huyện Nguyên Giang trở thành doanh nghiệp hoàng gia thì sẽ khác. Thứ nhất, nó có bối cảnh lớn.

Triệu Khang và Tiêu Linh Lung có thể cùng nhau phát triển các địa phương khác và thu hoạch được nhiều nguyên liệu và hàng hóa hơn.

Hơn nữa, họ có thể biến muối, sắt và các vật phẩm thiết yếu khác thành ngành công nghiệp do hoàng thất kiểm soát hoàn

toàn, khiến những kẻ tham lam không thể kiếm chác bất kỳ lợi nhuận nào.

“Mọi người cứ yên tâm.” Triệu Khang nói: “Hãy liệt kê danh sách hàng hóa cần thiết và giao cho ta. Nửa tháng sau, hãy đến thương hội lấy hàng.”

“Đúng rồi, lần này ta có thể tìm người vận chuyển hàng hóa cho các vị. Ta có một tiêu cục chuyên môn giao hàng và sẽ miễn phí cho các vị sử dụng lần này.”

“Các vị có thể thử nghiệm dịch vụ trước. Tiêu cục sẽ có những cựu binh xuất ngũ làm việc, vì vậy không cần lo lắng bị sơn tặc cướp bóc.”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều vui mừng. Họ không chỉ cần chuẩn bị hàng hóa mà còn phải quan tâm đến việc vận chuyển.

Nếu gặp phải sơn tặc cướp bóc, tất cả vốn liếng sẽ tan thành mây khói.

Vì vậy, nghe Triệu Khang nói vậy, họ đều vô cùng cảm kích.

Vẫn là Triệu lão gia chu đáo!

Các thương nhân bắt đầu quay về nghiên cứu hàng hóa, tiền Triệu Khang trong tiếng hát khe khẽ, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Ngày hôm sau.

Vừa bước ra khỏi khách sạn, Trịnh Khiêm đã bị một gã đàn ông trung niên chặn lại. Gã ta cười nói: “Trịnh lão bản tới rồi à?”

Trịnh Khiêm nhìn gã ta, mỉm cười: “Đúng vậy, Vương quản gia. Ta mới đến đây hôm qua.”

Vương quản gia vội vàng nói: “Vậy thì vừa đúng lúc. Long nhị gia đã chuẩn bị hàng xong và đang chờ ngài ở cửa.”

Trịnh Khiêm lắc đầu: “Thật ngại quá, Vương quản gia. Lần này ta không có ý định hợp tác với Long nhị gia nữa.”

Nói xong, Trịnh Khiêm rút từ trong ngực ra một túi tiền, bên trong có vài chục lượng bạc. “Đây coi như là tiền bồi thường vì ta bội ước. Vương quản gia mang về đi. Ta còn có việc khác, xin cáo từ.”

Vương quản gia ngó ra, sau đó mới phản ứng lại: “Trịnh lão bản, ý của ngươi là sao?!”

Trịnh Khiêm bị gã ta giữ chặt, quay đầu lại: “Không có ý gì cả. Chỉ là từ hôm nay trở đi, Trịnh Khiêm ta sẽ không còn hợp tác làm ăn với Long gia nữa.”

Tháo!

Vương quản gia nổi giận: “Trịnh Khiêm, ngươi biết rõ làm như vậy sẽ đắc tội ai!”

“Liên quan gì đến lão tử!” Trịnh Khiêm hất tay áo, không thèm quan tâm đến Vương quản gia đang tức giận, đi thẳng đi.

Vương quản gia trở về phủ, kể lại mọi chuyện cho Long Hưng Nghĩa và Long Hưng Dũng nghe. Hai huynh đệ họ đều sùng sốt.

Long Hưng Dũng, người phụ trách việc kinh doanh của gia tộc, tức giận: “Ngươi nói cái gì?! Tên tiểu tử Trịnh Khiêm kia ăn mật báo! Lại dám bội ước! Hắn ở đâu?!”

Đô Sát Ngự Sử Long Hưng Nghĩa cau mày: “Vương quản gia, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Vương quản gia đáp ứng: “Thưa ngài, ta cũng không biết. Theo lời dặn của ngài và Nhị gia, ta đi tìm Trịnh Khiêm, nhưng tên tiểu tử đó lại nói rằng sau này sẽ không hợp tác với Long gia chúng ta!”

“Chết tiệt, tên khốn kiếp này cứng đầu quá!” Long Hưng Dũng mắng to.

Bên kia, tại Lâm gia.

Công bộ thượng thư Lâm Vũ nhú mày, nhìn Lâm Lãng, người phụ trách việc kinh doanh của gia tộc sau khi Triệu Khang mất chức.

“Ngươi nói Ngô Nghị không cho chúng ta giao hàng?”

Lâm Lãng gật đầu: “Đúng vậy. Không chỉ Ngô Nghị, mà những người khác cũng nói không muốn hợp tác làm ăn với Lâm gia chúng ta nữa.”

“Sao lại thế? Bọn họ lấy đâu ra lá gan lớn như vậy?” Lâm Vũ bối rối.

Lâm Lăng sốt ruột nói: “Đại ca, huynh phải nhanh chóng nghĩ cách giải quyết. Số lượng hàng hóa lớn như vậy không thể đùa được!”

“Đừng hoảng hốt. Dặn quản gia đi thông báo cho Ngô Nghị và những người khác rằng ta muốn gặp họ để nói chuyện.” Lâm Vũ hừ lạnh: “Bọn thương nhân này làm gì được chứ? Chỉ là muốn kiếm thêm tiền thôi.”

Lâm Lăng do dự: “Đệ nghĩ không đơn giản như vậy.”

“Sao vậy? Người có tin gì à?” Lâm Vũ hỏi.

Lâm Lăng có chút không chắc chắn: “Quản gia vừa nói với đệ rằng hôm qua hắn nhìn thấy Ngô Nghị và những người khác đi vào Đại Càn thương hội.”

“Người nói gì?! Đại Càn thương hội? Triệu Khang?!” Lâm Vũ kinh ngạc.

Lâm Lăng: “Đế đô này hình như không có Đại Càn thương hội thứ hai.”

“Mẹ kiếp, chuyện lớn như vậy sao bây giờ người mới nói!”

Lâm Vũ tức giận mắng một tiếng. Lâm Lăng sợ hãi không dám nói gì.

Vừa nghe nói liên quan đến Triệu Khang, Lâm Vũ không thể ngồi yên. Phải chăng việc Ngô Nghị hủy hợp đồng có liên quan đến Triệu Khang? Không thể nào, hắn làm sao biết được những người này?

Đang nghĩ ngợi, quản gia đi tới cửa: “Lão gia, Nhị gia, Long đại nhân tới chơi.”

“Nga? Mời hắn vào.”

Long Hưng Nghĩa lúc này tới làm gì?

Lâm Vũ có chút khó hiểu, đợi đến Long Hưng Nghĩa đi tới, không đợi hắn hỏi, Long Hưng Nghĩa liền mở miệng:

“Thượng thư đại nhân, ngài bên này thu được tin tức không?”

Lâm Lăng theo bản năng nói: “Long gia cũng bị hủy hợp đồng?”

Long Hưng Nghĩa sửng sốt: “Chẳng lẽ Lâm gia cũng vậy?”

Lâm Vũ gật gật đầu: “Thương nhân lúc trước hợp tác với chúng ta, hôm nay đều nói không hợp tác với chúng ta.”

Long Hưng Nghĩa kinh hãi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, bọn họ không kiếm tiền?”

Lâm Vũ mi mắt thấp: “Ta vừa nhận được tin tức, việc này sợ là cùng Triệu Khang có liên quan a!”

“Triệu Khang?”

“Không sai!”

Lâm Vũ trầm giọng nói: “Long đại nhân, người để cho người đi đem những thương hộ kia đều triệu tập lại, ta ngược lại muốn nhìn xem có phải hay không Triệu Khang ở sau lưng giờ trò. Mấy cái đệ tiện thương nhân cho rằng, có Triệu Khang cho bọn hấn chỗ dựa là có thể nghiêng trời hay không?”

“Họ Triệu chúng ta còn không sợ, còn có thể sợ bọn họ?”

Long Hưng Nghĩa vội vàng đáp ứng, trong ánh mắt cũng không tốt.

Chỉ là bọn họ cũng không biết, lần này Triệu Khang phản kích sẽ làm cho bọn họ đau đến không muốn sống.

Chương 249 - các người sẽ hối hận

Trịnh Khiêm, Cổ Phú Quý cùng đám thương nhân bội ước tuy rằng ngoài dự liệu của đám người Lâm Vũ.

Nhưng lại không làm cho những quan lão gia này bối rối.

Dù sao bọn họ là quan, cũng không nói Triệu Kim Sinh Thái Phó, cho dù chỉ là Long Hưng Nghĩa Đô Sát Ngự Sử, cũng không phải thương nhân gì có thể đắc tội.

Bởi vậy, nghe nói Lâm Vũ cùng Long Hưng Nghĩa đã chuẩn bị triệu tập thương nhân, tự mình gặp mặt nói chuyện, các quan viên đều cho người liên hệ, ai đã từng cùng mình hợp tác, đều mời tới.

Ngữ khí tự nhiên phần lớn đều là uy hiếp.

Sau khi đám người Trịnh Khiêm và Giả Phú Quý nhận được tin tức, liền vội vàng chạy tới Đại Càn thương hội gặp mặt

Triệu Khang.

Dem sự tình báo cáo lên.

Nghे mọi người mồm nẳm miệng mười, Triệu Khang tựa vào xích đu lắc lư, việc này hẳn đã sớm đoán trước.

“Không có gì, hẳn bảo các người đi, các người cứ đi đi, nói một câu, hiện tại muốn hủy hợp đồng với ta cũng được.”

Nhìn thần thái cười híp mắt của Triệu Khang, Trịnh Khiêm cười hắc hắc một tiếng: “Quốc sư đại nhân, ngài đây chính là nói đùa, chúng ta hiện tại a, đó là cùng bệ hạ hợp tác, đều là người làm ăn mười mấy hai mươi năm, bên nào tốt còn có thể phân không ra?”

“Chính là chính là, đánh chết ta cũng sẽ không bội ước! “Mọi người phụ họa.

Triệu Khang tựa như nhớ tới cái gì, ngồi dậy: “Đúng rồi, có một điểm các người đều bị ta cắn.”

“Quốc sư đại nhân mời nói.”

Triệu Khang lạnh lùng nói: “Bọn họ chỉ cần hỏi, các người nói là hợp tác với ta, không được tiết lộ nửa điểm về bệ hạ.”

Mọi người gật đầu như gà mổ thóc, nhao nhao tỏ vẻ mình đã hiểu.

Triệu Khang cũng yên lòng giải tán mọi người.

Phường Tiên Vị.

Một tửu lâu quy cách không nhỏ trong nội thành, Trịnh Khiêm và một đám thương hộ đã sớm đi tới, tuy rằng đã bội ước.

Nhưng đối phương dù sao cũng là quan, nên cho mặt mũi vẫn phải cho.

Sau khi tất cả bọn họ đến, hai huynh đệ Lâm Vũ, Long Hưng Nghĩa, Lâm Lăng, Long Hưng Dũng cũng đến.

Long Hưng Dũng sắc mặt không tốt, nhất là nhìn thấy mấy thương nhân cùng gia tộc mình hợp tác, càng là tức giận không chỗ phát tiết.

So sánh với Lâm Lăng vừa nhiệm Hồng lư tự khanh trong triều thì có vẻ khéo léo.

Cùng đám người Trịnh Khiêm Cổ Phú Quý chào hỏi, lại kêu mọi người ngồi xuống nói chuyện.

Sau khi ngồi xuống, Lâm Lăng nâng ly rượu lên cười nói: “Đến đây, hôm nay hiếm khi đoàn tụ một nhà, chúng ta uống một ly trước, có chuyện gì uống xong rồi nói sau.”

Đám người Trịnh Khiêm liếc nhau, cũng không mất hứng, bung chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Uống qua một chén rượu, Lâm Lăng lúc này mới như là nhớ tới cái gì, cười, giới thiệu cho các thương hộ.

“Chư vị, quen giới thiệu với các người, vị này là gia huynh Lâm Vũ, đương nhiệm Công bộ Thượng thư, vị Long Hưng Nghĩa Long đại nhân này chính là Đô Sát Ngự Sử.”

“Thảo dân bái kiến Lâm đại nhân, Long đại nhân.”

Các thương nhân đứng dậy hành lễ.

Lâm Vũ cùng Long Hưng Nghĩa, hai người đều sững sốt một chút, mấy tên này như thế nào, coi trọng một chút cũng không có sợ hãi?

Phải biết rằng hai người bọn họ một người là nhất phẩm, một người chính tam phẩm, đều là trọng thần triều đình thật sự!

Tại sao những người này một chút phản ứng cũng không có a!

Nếu đám người Trịnh Khiêm biết suy nghĩ của bọn họ, khó tránh khỏi cười nhạo một tiếng.

Nếu thay đổi bình thường, chúng ta đừng nói đứng dậy hành lễ, trực tiếp quỳ xuống cho người đập một cái đầu được.

Nhưng ngay bây giờ!

Chúng ta nói như thế nào cũng là cùng bề hạ hợp tác buôn bán, bề hạ muốn kiếm tiền còn đều phải dựa vào chúng ta đây!

Huống hồ ngày hôm qua chúng ta mới gặp qua Triệu Khang, đây chính là quốc sư siêu nhất phẩm, đứng đầu bách quan!

Không đủ trọng lượng hơn hai người sao?

Các thương nhân khác thường, càng làm cho Long Hưng Dũng tính tình có chút nóng nảy khó chịu, ánh mắt nhìn về phía Trịnh Khiêm.

“Ông chủ Trịnh!”

“Long lão bản có gì chỉ giáo? “Trịnh Khiêm ngồi xuống, không kiêu ngạo không siểm nịnh hưởng ứng.

Long Hưng Dũng nghiêm mặt: “Nghe nói người muốn hủy hợp đồng với chúng ta, không hợp tác nữa?”

Trịnh Khiêm cười, gạt đầu: “Đúng, không riêng gì Long lão bản, còn có Lâm lão bản làm ăn đồ sù, ta cũng không có ý định hợp tác.”

“Còn có ta.”

Cổ Phú Quý nhướn mày, bình tĩnh nói: “Long lão bản, Lâm lão bản, phiên các người cùng Triệu lão bản chưa tới nói một tiếng, Cổ mỗ cùng nhà bọn họ buôn bán qua lại cũng dừng ở đây.”

“Ta cũng vậy.”

“Ta cũng không làm!”

Một đám thương nhân giống như là hện trước đồng dạng đều không làm.

Lâm Vũ cùng Long Hưng Nghĩa há hốc mồm, tình huống này không đúng a!

Vốn tưởng rằng sau khi hai chúng ta xuất hiện, tưởng rằng những thương nhân này sẽ tố khổ về việc Triệu Khang dùng thân phận quốc sư để uy hiếp họ.

Sau đó, chúng ta sẽ an ủi họ và cùng nhau đối phó với Triệu Khang.

Nhưng kết quả lại trái ngược hoàn toàn. Hai chúng ta còn chưa kịp nói gì, họ đã tỏ ra vô cùng kiên quyết!

“Nói không làm là không làm!” Long Hưng Dũng vỗ mạnh bàn tay xuống bàn. “Các người biết mình đang nói gì không? Nếu từ hôm nay trở đi, việc buôn bán của các người không còn suôn sẻ, các người có tin không?”

Trịnh Khiêm không hề tỏ ra sợ hãi, thậm chí còn nhếch môi cười: “Long lão bản có vẻ hơi quá khích động. Từ xưa đến nay, ép mua ép bán là điều không nên.

Chúng ta, những thương nhân này, ngày ngày lặn lội kiếm sống, lẽ nào Long lão bản không cho chúng ta tự do lựa chọn nơi để phát triển?

Chúng ta bỏ tiền, bỏ sức lực ra kinh doanh, vậy mà giờ đây lại không được phép từ chối?”

“Đúng vậy! Năm ngoái, ta đã giao cho Long gia một lô hàng lá trà, nhưng bị sơn tặc cướp mất, khiến hơn ba mươi người thiệt mạng. Các người không hề bồi thường thiệt hại nào, khiến ta tổn thất tới bốn năm vạn lượng bạc. Lẽ nào ta còn muốn tiếp tục làm ăn với các người?”

Lúc này, đám người kia tỏ ra vô cùng tự tin vì có Triệu Khang và Nữ Đế bệ hạ chống lưng. Dù có Lâm Vũ và Long Hưng Nghĩa ở đây, họ cũng không hề e dè.

Nói cho cùng, các thế gia kinh doanh ở đế đô đều phụ thuộc vào những thương nhân như Trịnh Khiêm. Họ chịu trách nhiệm cung cấp hàng hóa, sau đó các thương nhân sẽ bán hàng hóa này và thu tiền về cho họ.

Mặc dù các gia tộc này cũng có kinh doanh buôn bán, nhưng lợi nhuận thu được không cao. Bởi vì họ không thể làm quá trớn, vì trong gia tộc họ có người làm quan trong triều đình.

Vì vậy, ban đầu những thương nhân như Trịnh Khiêm chỉ là làm công cho các gia tộc này. Nhưng giờ đây, Triệu Khang bảo họ đổi chủ, và chủ mới chính là Nữ Đế bệ hạ!

Hơn nữa, Triệu Khang còn hứa hẹn sẽ mang lại cho họ lợi nhuận cao hơn, giúp họ kiếm được nhiều tiền hơn. Với đầu óc thông minh, ai cũng biết nên lựa chọn như thế nào.

Long Hưng Dũng vô cùng ngạc nhiên, ba người Lâm Vũ bên cạnh cũng không thể tin được.

Trịnh Khiêm cười rót một chén rượu và đứng dậy nói: “Lâm đại nhân, Long đại nhân, chúng ta đã uống rượu và nói chuyện xong. Cảm ơn khoản đãi của hai vị hôm nay, Trịnh mạo muội xin phép cáo từ.”

Uống xong rượu, Trịnh Khiêm và những người khác lần lượt ra về.

Lâm Vũ đột nhiên lên tiếng: “Trịnh Khiêm, đúng không?”

Trịnh Khiêm cười đáp: “Đúng vậy.”

“Là Triệu Khang dạy các người làm như vậy phải không? Nói như vậy, về sau các người sẽ hợp tác với Đại Càn thương hội của Triệu Khang?”

Trịnh Khiêm gật đầu.

Lâm Vũ cười nhạo một tiếng: “Người và những người khác sẽ hối hận về điều này. Từ hôm nay trở đi, các người có thể không cần làm ăn nữa. Ta, Lâm Vũ, sẽ khiến các người không kiếm được một xu nào ở Càn Quốc!”

Chương 250 - choáng váng Triệu Khang

Nghे lời Lâm Vũ, Trịnh Khiêm và những người khác đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng họ vẫn không thể tránh khỏi sợ hãi trước uy quyền của Lâm Vũ.

Sau một hồi sững sốt, Trịnh Khiêm lấy hết can đảm lên tiếng: “Vậy chúng ta chỉ còn cách chờ đợi.”

Nói xong, Trịnh Khiêm quay người rời đi. Cổ Phú Quý cũng đứng dậy và những thương nhân còn lại lập tức đuổi theo.

Chỉ trong chốc lát, căn phòng vốn náo nhiệt bỗng trở nên vắng vẻ, chỉ còn lại hai người Lâm Vũ và Lâm Lăng.

Long Hưng Dũng phẫn nộ nói: “Lũ hỗn trướng này thật quá kiêu ngạo!”

Lâm Lăng nhìn về phía ca ca mình.

“Để cho chúng kiêu ngạo đi, ngày mai chúng ta sẽ cho chúng biết tay!”

“Người nghĩ rằng chỉ bằng cách này là có thể ngăn cản được chúng ta ư? Người thật quá đơn giản!”

“Ý huynh trưởng là sao?” Long Hưng Nghĩa nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Lâm Vũ: “Ngày mai, chúng ta sẽ tham hấn một quyền!”

“Ý kiến hay! Sau khi trở về, ta sẽ lập tức thông báo cho những người khác. Chúng ta cùng nhau tạo áp lực cho hấn, coi như bệ hạ muốn bảo vệ hấn cũng phải lột một lớp da của hấn!”

“Tam đệ, chuẩn bị một chút.”

Lâm Vũ nói: “Ngày mai, khi Trịnh Khiêm và những người khác đến tìm ngươi, hạ giá xuống mức thấp nhất có thể, để cho chúng ta biết rằng chúng ta cũng không phải dễ chọc!”

Lâm Lăng cười khẩy: “Hiểu.”

Bên kia.

Sau khi rời khỏi tử lâu, Trịnh Khiêm và những người khác lập tức đến gặp Triệu Khang để báo cáo. Triệu Khang vô cùng hài lòng với họ.

Trịnh Khiêm vội vàng nói: “Quốc sư đại nhân, những thương nhân khác cũng đang trên đường đến đế đô. Ngài có nên thông báo cho họ trước không?”

Triệu Khang nhìn Trịnh Khiêm, biết rằng sự nhiệt tình của các thương nhân này là do họ muốn có một vị trí vững chắc trong Đại Càn thương hội trong tương lai.

Hắn nói: “Trịnh lão bản, ta có một điều muốn nhắc nhở ngươi và những người khác. Sau này, khi hợp tác với thương hội, các ngươi phải luôn ghi nhớ một điều: bệ hạ phải kiếm được tiền trước, sau đó các ngươi mới có thể kiếm tiền.”

Trịnh Khiêm và những người khác vội vàng gật đầu: “Hiểu, hiểu.”

Triệu Khang nói: “Vì vậy, khi muốn lôi kéo những người khác, hãy lôi kéo những người có phẩm chất tốt, những người có thể kiếm tiền cho bệ hạ. Đừng lôi kéo những kẻ bất chính, nếu không sau này xảy ra chuyện gì, các ngươi sẽ bị liên lụy.”

Lúc này, Trịnh Khiêm mới bừng tỉnh ngộ. Triệu Khang đang nhắc nhở mình: “Thảo dân hiểu, đa tạ quốc sư đại nhân đã chỉ điểm.”

“Tốt lắm. Các ngươi đã làm rất tốt. Việc tiếp theo hãy giao cho bốn quốc sư.”

Nụ cười của Triệu Khang có chút nham hiểm. “Tịch Tịch của lão tử đã đóng cửa ngừng kinh doanh nhiều ngày như vậy. Nếu không cắt mấy miếng thịt của các ngươi, thì không bù đắp được số tiền lão tử không kiếm được trong mấy ngày qua!”

Ngày hôm sau.

Tại triều hội.

Sau khi bách quan hành lễ và Nữ Đế bệ hạ tuyên bố có việc muốn tấu, Lâm Vũ liền đứng ra nói: “Bệ hạ, thần có việc muốn tấu!”

Nữ Đế bệ hạ vốn không ưa Lâm Vũ, lạnh mặt nói: “Lâm đại nhân, xin hãy nói.”

Lâm Vũ nhìn Triệu Khang đang nhắm mắt dưỡng thần trên ngai vàng, trầm giọng nói: “Thần muốn buộc tội quốc sư Triệu Khang, vì đã vi phạm pháp luật Đại Càn!”

Lời nói của Lâm Vũ khiến cho mọi quan viên trong triều đình đều đổ dồn ánh mắt về phía Triệu Khang.

Mở mắt ra, Triệu Khang cười nhạo một tiếng, không hề che giấu: “Lại buộc tội ư? Mỗi ngày đều như vậy, ta đã chán ngấy rồi.”

Một số người nghe vậy liền bật cười. Đây là lần thứ bao nhiêu Triệu Khang bị buộc tội?

Hắn mới vào triều bao lâu? Chưa đến nửa năm mà đã bị buộc tội nhiều lần như vậy!

Có lẽ đây là một kỷ lục.

Tiêu Linh Lung bĩu môi, không thể tin được vào diễn xuất của Triệu Khang. Nàng giả vờ kinh ngạc: “Ồ? Lâm đại nhân nói vậy là có ý gì?”

Lâm Vũ không chút khách khí nói: “Bệ hạ, Triệu Khang với thân phận quốc sư mà lại ngầm cấu kết với thương nhân. Điều này rõ ràng vi phạm luật pháp Đại Càn, quy định quan viên không được buôn bán!”

Mọi người thầm lắc đầu, da mặt của Lâm Vũ thật dày. Ai cũng biết chuyện Lâm gia buôn bán, hắn tưởng rằng mọi người không biết sao?

Long Hưng Nghĩa, với tư cách là Đô Sát Ngự Sử, cũng tiến ra. Đô Sát Viện có quyền giám sát bá quan, vì vậy hắn có thể lên tiếng.

Hắn trầm giọng nói: “Bệ hạ, lời Lâm đại nhân nói đã được Đô Sát Viện kiểm chứng và xác nhận là đúng sự thật. Quốc sư Triệu Khang đích thực có hành vi lên lút buôn bán.”

“Hơn nữa, hắn còn cấu kết với tổng cộng mười bảy thương nhân, bao gồm Trịnh Khiêm, Cổ Phú Quý và Ngô Nghị. Những người này đều ở đế đô. Thần khẩn cầu bệ hạ nghiêm trị!”

Tiêu Linh Lung nhìn về phía Triệu Khang: “Quốc sư đại nhân, có phải như vậy không?”

Triệu Khang ngồi thẳng người, mỉm cười nói: “Bệ hạ, lời Long Ngự Sử nói không đúng.”

“Nơi nào không đúng?” Nữ Đế bệ hạ hỏi.

Mọi người cũng đều nhìn Triệu Khang, muốn xem hắn sẽ giải thích như thế nào. Kết quả, họ nghe Triệu Khang nói:

“Bệ hạ, không phải mười bảy thương nhân, mà là bốn mươi ba người, bao gồm cả những người không đến đế đô.”

Bách quan sừng sốt, Tiêu Linh Lung cũng dở khóc dở cười.

Có lẽ Triệu Khang lười giải thích? Hay là hắn bị Triệu thái phó chèn ép đến mức không còn sức chống cự?

Một số đại thần nghĩ rằng Long Hưng Nghĩa đang quá khích, liền nói: “Bệ hạ, Triệu Khang đã thừa nhận rồi!”

“Xin bệ hạ nghiêm trị Triệu Khang. Một kẻ biết pháp mà phạm pháp như vậy làm sao xứng đáng làm quốc sư Đại Càn ta!”

“Xin bệ hạ nghiêm trị Triệu Khang!”

Đêm qua, Long Hưng Nghĩa đã suốt đêm cùng mọi người thông khí, ào ào đứng ra một nhóm lớn quan viên.

Thái phó Triệu Kim Sinh giờ phút này đứng ra đưa ra một kích trí mạng.

“Bệ hạ, dựa theo luật pháp, quan viên buôn bán dù mua bán lớn nhỏ đều luận tội, Triệu Khang lúc trước nói, cùng hắn hợp tác với tiểu thương, tổng cộng có hai mươi sáu người, kính xin bệ hạ phái đô sát viện điều tra rõ ràng, trong chuyện này đến tột cùng có bao nhiêu lợi ích!”

Triệu Khang đứng lên vung tay lên: “Không cần phiền toái, hợp đồng đều ở đây.”

Nói xong, hắn lấy hiệp ước đã ký với Trịnh Khiêm ra, nhìn về phía thái giám tổng quản Mã Bảo.

Dưới sự cho phép của Tiêu Linh Lung, tổng quản cầm một xấp hợp đồng trình lên.

Một màn khác thường này, ngược lại làm cho đám người Triệu Kim Sinh Lâm Vũ có chút không hiểu.

Triệu Khang này chẳng lẽ điên rồi sao, nhận tội sáng khoái như vậy.

Tiêu Linh Lung cũng không nhìn hợp đồng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đám quan viên buộc tội Triệu Khang.

“Mã tổng quản, đem hiệp ước đọc ra đi, chúng ta liền nghe một chút quốc sư muốn làm ăn lớn gì.”

Mã tổng quản vội vàng cầm lấy hợp đồng nhắc tới: “Mùng sáu tháng giêng, Đại Càn thương hội cùng thương nhân Trịnh Khiêm dự tính hợp bán ba mươi vạn cân đường trắng, mỗi cân năm tiền bạc, tổng giá trị mười lăm vạn lượng bạc! Đại Càn thương hội chiếm sáu thành, từ đó về sau mỗi ba tháng Đại Càn thương hội cung cấp cho thương nhân Trịnh Khiêm một vạn cân đường trắng, năm trăm món đồ sứ.”

“Mùng sáu tháng giêng, Đại Càn thương hội cùng thương nhân Cổ Phú Quý dự tính hợp bán mười vạn cân muối mịn, mỗi cân bảy ngàn bạc, tổng giá trị bảy vạn lượng bạc trắng, từ đó về sau mỗi tháng Đại Càn thương hội hướng thương nhân Cổ Phú Quý cung cấp mười vạn khối gạch xanh mỗi khối giá bán năm văn. Mỗi ba tháng hướng thương nhân Cổ Phú Quý cung cấp năm vạn cân tro xi măng, mỗi cân năm mươi văn.”

Đọc từng phần hợp đồng, Mã Bảo đọc từng lần tính toán trong lòng, quan viên dưới đài đã dần dần trợn mắt há hốc mồm.

Cuối cùng Mã Bảo run giọng nói: “Tổng cộng mười bảy phần hợp đồng, dự tính tổng giá trị hàng hóa hợp bán, năm mươi hai vạn lượng bạc trắng!”

Quần thần khiếp sợ, ngay cả đám người Lâm Vũ buộc tội Triệu Khang cũng hoảng sợ, đây chỉ là hàng mùa xuân a liền

năm mươi hai vạn lượng bạc trắng.

Một năm chẳng phải là một trăm vạn lượng bạc trắng sao?

Cho dù Đại Càn thương hội chỉ chiếm sáu thành, đó cũng là sáu mươi vạn lượng a! Hơn nữa trong đó lại còn nhắc tới muối mịn!

Bọn họ hưng phấn, Triệu Khang bị ngáo a, ngay cả loại chuyện này cũng viết ở lễ hợp đồng!

Lúc này đây hẳn muốn không chết cũng khó!

Không ai chú ý tới ánh mắt Nữ Đế bệ hạ lúc này nhìn Triệu Khang, nhu tình như vậy!

Chương 251 - Triệu Khang buff

“Bệ hạ!”

Triệu Kim Sinh bùm một tiếng, trực tiếp quỳ trên mặt đất, bắt đầu điên cuồng diễn xuất!

Lão già thậm chí dùng hết khí lực bú sữa, mạnh mẽ nặn ra vài giọt nước mắt.

“Triệu Khang không phải quốc sư mà là quốc tặc! năm mươi hai vạn lượng bạc trắng! tên trộm này lại cấu kết với quan thương đến tận đây! hẳn đang lợi dụng quyền lực bệ hạ ngài cho! hút máu Đại Càn của ta!”

“Bệ hạ! Triệu Khang lại trắng trợn buôn bán muối lậu! Tội này đáng giết! Thần khẩn cầu bệ hạ hạ chỉ! Tru sát quốc tặc, không giết Triệu Khang không đủ để bình dân phần nộ!”

Lâm Vũ rồng to một tiếng đồng dạng quỳ xuống! Lật đổ Triệu Khang ngay hôm nay!

“Nếu bệ hạ không đồng ý, che chở tên tặc này! Thần liền đâm đầu chết ở trên kim điện này! Nếu không thần thẹn với trách nhiệm Đô Sát Ngự Sử mà tiên hoàng ban cho!”

Long Hưng Nghĩa ánh mắt dữ tợn, thậm chí lòi ra tiên hoàng, muốn dùng cái này giết chết Triệu Khang!

Binh bộ thượng thư Lý Nguyên hít sâu một hơi, đây là muốn không chết không thôi a!

Dương thái sư lông mày trắng như tuyết chen chúc, nhìn Triệu Khang không nói một lời.

Tiểu tử này ngày thường trơn bóng như quý, sao lần này lại choáng váng! Vậy phải làm thế nào cho phải!

Có Triệu Kim Sinh cùng Lâm Vũ dẫn đầu, còn lại biết Triệu Khang muốn nhờ gốc thế gia, đại thần cũng nhao nhao đứng ra quỳ xuống đất.

“Khẩn cầu bệ hạ tru sát quốc tặc, Triệu Khang không chết Càn quốc nan an, Triệu tặc không trừ Đại Càn ta vĩnh viễn không có ngày yên lành!”

Mọi người cao giọng la lên, Tiêu Linh Lung hít sâu một hơi nhìn về phía Triệu Khang.

“Quốc sư, người có lời muốn nói không?”

Triệu Khang bình thản cười: “Thần không có gì để nói.”

“Tốt! Người đã không còn lời nào để nói, vậy trẫm thay người nói!”

Triệu Kim Sinh đám người một trận mộng bức, Lâm Vũ nhanh chóng phản ứng nói: “Bệ hạ, chẳng lẽ người còn muốn che chở này tặc! chẳng lẽ ngài muốn nhìn xem quốc tặc tả tả siêu cương! hủy diệt lịch đại tiên hoàng sáng lập cơ nghiệp!”

Ánh mắt Tiêu Linh Lung lạnh như băng, mắt phượng đảo qua trong nháy mắt, Lâm Vũ chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh vội vàng cúi đầu.

Nữ Đế bệ hạ từng bước đi xuống long ỷ: “Các người nghe trẫm nói xong, đến lúc đó là trộm hay là cái gì, các người sẽ biết.”

Lâm Vũ không dám lên tiếng nữa, vừa rồi Tiêu Linh Lung cái nhìn kia làm cho hắn cảm giác giống như mình đang ở pháp trường.

Tâm tư đại loạn, vì sao bệ hạ hôm nay lại khác thường như thế?

Tiêu Linh Lung đi xuống Long giai nói, liền chấn kinh tất cả mọi người: “Lúc trước quốc sư đại nhân đã từng cùng trẫm báo cáo qua, các loại sản nghiệp của Nguyên Giang huyện

cộng lại, hàng năm lợi nhuận khoảng trên dưới trăm vạn bạc trắng!”

“Trước hôm nay, hần lần đầu tiên nộp lên một trăm năm mươi vạn lượng bạc trắng cho triều, là Nguyên Giang huyện một năm rưỡi giá trị sản xuất! Lần trước bá quan Hưu Mộc đi trước Nguyên Giang huyện xem xét khoai lang, hồi cung, hần lại cho nộp lên bạc trắng, lần này là Nguyên Giang huyện năm năm giá trị sản xuất cộng thêm hần, Triệu Khang tại Nguyên Giang huyện sở hữu sản nghiệp chia hoa hồng, trọn vẹn sáu trăm tám mươi vạn lượng!”

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Triệu Khang, Dương thái sư kích động hai tay run rẩy, Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên sắc mặt trắng bệch.

Không ai chú ý tới nữ đế bệ hạ khuôn mặt xinh đẹp hồng nhuận, là nhớ tới trong xe ngựa Triệu Khang nói câu nói kia.

Tiền của đàn ông ở quê ta đều do phụ nữ quản.

Nữ Đế bệ hạ thanh âm dần dần đề cao: “Giang Châu lũ lụt, quốc sư Triệu Khang ở Nguyên Giang huyện trồng khoai lang, nhưng dù sao xa thủy giải không được gần khát. Nhưng hần Triệu Khang từ Nguyên Giang huyện dự trữ lương thực lấy ra hai mươi vạn thạch, mà toàn bộ Nguyên Giang huyện dự trữ lương thực tổng cộng ba mươi sáu vạn thạch, cũng đủ Đại Càn đánh một hồi đại chiến! Đủ cho tất cả mọi người Nguyên Giang huyện ăn hơn một trăm năm!”

“Nhưng hần lại đem những lương thực này làm cho người ta bí mật vận chuyển hướng Giang Châu, cho tới hôm nay còn có Nguyên Giang huyện lương xe ngày đêm kiêm trình chạy tới Giang Châu! bằng không các ngươi cho rằng Giang Châu lũ lụt có thể nhanh như vậy được không chế?”

“Khi Đại Càn cường thịnh nhất, một năm tất cả thu thuế cộng lại cũng bất quá năm trăm vạn bạc trắng, Triệu Khang hai lần nộp lên trên bạc trắng, tổng cộng bảy trăm ba mươi vạn, bổ sung quốc khố trống rỗng, cứu trợ thiên tai lương thực một ngàn hai trăm vạn kg để nạn dân có cơm ăn!”

“Một mình nhập Cảnh quốc thay ta Đại Càn kéo tới cường lực đồng minh!”

“Người như vậy, các người vậy mà nói cho trẫm, hấn là quốc tặc, là trẫm mù, hay là người Triệu Kim Sinh mù!”

Cuối cùng Tiêu Linh Lung phần nộ rống lên, thái phó Triệu Kim Sinh đầu đầy mồ hôi thân hình lay động vội vàng cúi đầu, muốn nói cái gì đúng là một chữ cũng nhảy không ra.

Sợ hãi!

Một cỗ sợ hãi mãnh liệt bao vây hấn!

Giờ phút này Triệu Khang tựa hồ toàn thân đều tản ra đạo đức quang huy, đem con rệp trong cống ngầm này chiếu không chỗ nào che giấu!

Con mẹ nó nơi đó là quốc tặc, là hấn sao? Thánh nhân chuyển thế đi!

Con mẹ nó người làm nhiều chuyện như vậy, người cần gì che giấu a? Sớm nói không được!

Lâm Vũ môi khô khốc, thanh âm run rẩy, còn đang dựa vào nơi hiểm yếu ngoan cố chống lại: “Nhưng... Nhưng bộ hạ Triệu Khang buôn bán muối tư là tử tội...”

Tiêu Linh Lung nổi giận dùng dùng nhìn hấn: “Bán muối lậu, ai nói cho người biết đó là muối lậu!”

“Quốc sư Triệu Khang ở đế đô thiết lập Đại Càn thương hội, đó là vì trẫm thiết lập, Đại Càn thương hội sở hữu doanh thu, đều là hấn thay trẫm kiểm tiền, Nguyên Giang huyện sở hữu sản nghiệp hấn đều giao cho trẫm, thay trẫm phản ứng!”

“Người nói ta đang bán muối lậu sao?”

“Bộ hạ!”

Lâm Vũ, một cái đầu nặng nề nện trên mặt đất, hấn cũng bị sợ hãi vây quanh! Hấn giờ phút này tất cả đều hiểu rõ!

Việc này bộ hạ đều biết!

Là Triệu Khang cùng bộ hạ liên thủ làm cục!

Đặc biệt nhắm vào cục của bọn họ!

Tiêu Linh Lung đi tới trước mặt Long Hưng Nghĩa, trong mắt phượng tràn đầy sát ý: “Người vừa rồi nói trẫm không giết Triệu Khang, người liền đâm đầu chết ở trên kim điện này?”

Hiện tại trăm nói cho người biết, trăm vĩnh viễn cũng sẽ không giết Triệu Khang.”

“Bệ hạ tha mạng! Bệ hạ tha mạng a! “Long Hưng Nghĩa luống cuống vội vàng cầu xin tha thứ!

Tiêu Linh Lung: “Tiên hoàng ban cho người vị trí Đô Sát Ngự Sử, là để cho người dò xét bá quan, mà không phải để cho người làm xằng làm bậy hãm hại trung lương!”

“Bệ hạ tha mạng a! Tha cho thần đi bệ hạ!”

Long Hưng Nghĩa không ngừng cầu xin tha thứ, Đô Sát Viện là một nhà độc đại của Long gia hãn, tất cả Ngự Sử đều là người của Long gia bọn họ.

Những năm này bởi vì Đô Sát viện đặc thù đặc tội không ít quan viên, hãn nếu bị rút lui, bị hạ thấp làm thứ dân, dùng mộng nghĩ cũng biết bọn họ Long gia kết cục sẽ là cái gì.

Nhưng mà Tiêu Linh Lung lại không có bất kỳ động tác thay đổi tâm ý nào, Long Hưng Nghĩa bị dọa điên rồi vội vàng hướng về phía Lâm Vũ cùng Triệu Kim Sinh kêu to.

“Lâm đại nhân, thái phó cứu ta a!”

Hai người bị cầu cứu đều sắp bị dọa tè ra quần, người XX mẹ nó, người muốn chết đừng lôi kéo chúng ta a!

Hai người chỉ là quỳ trên mặt đất căn bản không dám hưởng ứng một câu, bọn họ liên hợp lại, bệ hạ đích xác không có biện pháp gì, không hảo động bọn họ.

Nhưng hiện tại mượn đạo đức quang huy của Triệu Khang, Tiêu Linh Lung bắt đầu đại động đồ đao, bọn họ ai lúc này dám nhảy ra, kết cục kia chỉ có một cái chết!

Không có biện pháp, Triệu Khang này đạo đức buff quá mạnh mẽ, loại trạng thái này gia trì lên Nữ Đế bệ hạ, muốn giết ai, tất cả mọi người chỉ biết vỗ tay trăm trò khen ngợi!

Bọn họ nào dám lên tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Long Hưng Nghĩa bị tháo mũ quan kéo đi.

Tất cả mọi người đều biết, Long gia xong rồi!

Nữ Đế bệ hạ một lần nữa trở lại long ý, ngồi xuống lạnh lùng nói: “Hiện tại còn có ai cho rằng quốc sư, là quốc tặc!”

Chương 252 - nhận thức

Lý Nguyên dẫn đầu đoàn người hành lễ cùng Triệu Khang, sau đó mới lên tiếng: “Bệ hạ, quốc sư một lòng vì nước vì dân, âm thầm lập được công lao to lớn nhưng không hề khoe khoang, mặc cho bọn gian thần nói xấu cũng không phản bác. Vì thần lòng trung thành so với ngài quả thật còn kém xa!”

“Vi thần khẩn cầu bệ hạ ban thưởng cho quốc sư. Đại Càn ta từ trước đến nay luôn có công tât thưởng, không thể để người có công bị đối xử bất công.”

Nhiều người trong lòng thầm nghĩ, những lời Lý Nguyên nói còn chưa kể đến những điều khác, sao có thể nói quốc sư mặc cho bọn gian thần nói xấu mà không phản bác?

Đó là Triệu Khang à? Hắn ta không phải luôn luôn ra tay sao?

Triệu Kim Sinh và Lâm Vũ quỳ gối trên mặt đất, cảm thấy vô cùng xấu hổ, không phải vì họ nhận ra sai lầm của mình, mà là vì những lời khen ngợi dành cho Triệu Khang của bá quan như tát vào mặt họ.

Dương thái sư tiến lên nói: “Bệ hạ, quốc sư đại nhân toàn tâm toàn ý vì giang sơn xã tắc và lê dân bách tính của Đại Càn ta, lòng trung thành và ý chí cao đẹp của ngài khiến chúng thần vô cùng cảm phục. Lão thần hoàn toàn tán thành đề nghị của Lý đại nhân, khẩn cầu bệ hạ ban thưởng cho quốc sư đại nhân.”

“Khẩn cầu bệ hạ ban thưởng cho quốc sư đại nhân!”

Triệu Khang vốn không nói gì từ đầu, lúc này trong lòng thầm nghĩ, đây chính là cảm giác đứng trên đỉnh cao đạo đức sao? Thật con mẹ nó sáng khoái!

Thiên địa lương tâm, Triệu Khang tự nhận những việc Tiêu Linh Lung nhắc đến trong miệng hắn, tuy có vì lê dân bách tính của Càn quốc, nhưng phần lớn là muốn lấy lòng Nữ Đế bệ hạ mà thôi. Hắn không ngờ bệ hạ lại nhập vai sâu đến thế, trực tiếp biến hắn thành thánh nhân.

Lúc này Triệu Khang cảm thấy mình có thể nói vài câu đạo lý, Long gia tuy không có, nhưng những người quỳ dưới kia có thể đều rất tốt đây.

Hắn tiến lên, giọng điệu cung kính mà khiêm tốn: “Bệ hạ, vì thần chỉ làm tròn bổn phận của mình mà thôi, lòng tốt của chư vị đại thần, thần đều ghi nhận. Chỉ là...”

Hắn thở dài, Tiêu Linh Lung thuận thế hỏi: “Quốc sư lo lắng chuyện gì?”

Triệu Khang cất tiếng nói: “Phong hầu không phải ý nguyện của thần, chỉ mong Hải Ba Bình. Ban thưởng đối với thần mà nói chỉ như mây khói lướt qua, thần chỉ mong lê dân bách tính có thể sống tốt hơn.”

Nói xong Triệu Khang liếc nhìn đám người Triệu Kim Sinh quỳ gối trên mặt đất: “Cái gọi là người không biết vô tội, Triệu thái phó và Lâm thượng thư chỉ sợ là bị kẻ tiểu nhân che mắt, mới có thể nói xấu thần. Thần chịu chút ủy khuất không sao cả.”

Tiêu Linh Lung quát lạnh: “Triệu Kim Sinh, Lâm Vũ, đây chính là quốc tặc các ngươi vừa rồi luôn miệng nói, đến bây giờ quốc sư đại nhân còn đang vì các ngươi nói chuyện!”

“Đa tạ quốc sư đại nhân thứ tội! Bệ hạ bệ hạ, chúng thần đều là nghe lời gièm pha a!”

Mọi người vội vàng lên tiếng, trong lòng còn có chút thâm nghĩ, chẳng lẽ Triệu Khang đại phát từ bi?

Ngay sau đó, Triệu Khang lại lên tiếng: “Bệ hạ xin đừng trách tội họ, chắc hẳn họ cũng đã biết sai rồi. Lúc trước thần nói rằng chịu chút ủy khuất không sao cả, chỉ cần dân chúng được sống tốt là đủ, nhưng đáng tiếc là thần chỉ có một mình, lực đơn thế bạc, không thể cứu vớt được bao nhiêu người.”

Ngươi XX mẹ nó!

Hai lão nhân tinh nhanh chóng hiểu được ý đồ của Triệu Khang, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già.

Lúc này, Triệu Khang như thể sợ Nữ Đế bệ hạ không hiểu ý, lại thở dài.

“À, Lâm đại nhân, ta nhớ rõ ngươi có một người đệ đệ tên là Lâm Lăng. Lúc trước, hình như hắn đã khuyên ta làm như vậy. Đáng tiếc thay, hắn mới là trụ cột của Đại Càn Trung Lương quốc ta a! Ta cũng chỉ là nghe theo đề nghị của hắn mà thôi.”

Lâm Vũ trừng to mắt, ngơ ngác nhìn Triệu Khang: “Người... vô sỉ!”

Triệu Khang nhíu mày: “Làm sao vậy? Lâm đại nhân thân là huynh trưởng, lẽ nào giác ngộ lại không bằng huynh đệ?”

Tiêu Linh Lung kịp phản ứng, lông mày liễu dựng thẳng: “Lâm đại nhân, quốc sư đã không so đo việc các người đối xử với hần thế nào, người lại còn dám hồ ngôn loạn ngữ!”

“Bệ hạ!”

Lâm Vũ cắn răng đập đầu xuống đất: “Thần nguyện ý noi theo quốc sư đại nhân, quyên góp toàn bộ gia sản của Lâm gia, chỉ vì cứu tế chúng sinh!”

“Làm ca ca giác ngộ cao là đúng rồi, ta chỉ muốn người quyên góp bản thân, không ngờ người lại kéo theo cả Lâm gia!”

Phốc!

Lâm Vũ trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, mở to mắt nhìn Triệu Khang và ngất đi.

Triệu Khang không để ý đến hần, lại nhìn về phía Triệu thái phó: “Thái phó đại nhân, ngài đã một phen tuổi tác rồi, không lẽ không có giác ngộ hay sao?”

“Lão thần nguyện ý noi theo quốc sư đại nhân!”

Khi Triệu Kim Sinh nói chuyện, hàm răng của lão run lên lẩy bẩy. Sau khi nói xong, hần như bị rút hết tinh thần, tê liệt ngồi dưới đất nhìn chằm chằm Triệu Khang.

Lão ta không ngờ Triệu Khang lại ngoan độc như vậy, muốn bồi thường tất cả, một hơi kéo cả bọn họ xuống ngựa.

Hơn nữa, cũng không ngờ rằng, tài sản của Triệu Khang, chỉ cần hần muốn, Nữ Đế bệ hạ sẽ lập tức trả lại cho hần!

Tất cả những người đi theo Triệu Kim Sinh và Lâm Vũ đều buộc tội Triệu Khang, ngày hôm nay đều không khác gì bị xét nhà.

Triệu Khang quay đầu nhìn xung quanh, những người còn lại đều hoảng sợ.

Đừng nhìn chúng ta! Chúng ta không buộc tội ngài a! Ngài ngàn vạn lần đừng hỏi chúng ta có giác ngộ hay không!

Nhà ta nghèo, không có tiền!

Tiêu Linh Lung vô cùng vui sướng. Tuy rằng Triệu Kim Sinh và Lâm Vũ đã thoát khỏi một kiếp nạn lần này, nhưng cũng không khác gì bị xét nhà.

Chỉ trong chốc lát, tinh thần của họ đã bị Triệu Khang hoàn toàn đánh bại. Chỉ cần loại bỏ những kẻ cầm đầu này, những kẻ còn lại không đáng lo ngại!

Nữ Đế lập tức ban ra thánh chỉ, sai tổng quản thái giám mang người đi từng nhà tịch thu tài sản của những thế gia này. Có thể đoán được, trong tương lai rất dài, những thế gia này sẽ phải sống tằn tiện.

Nhìn Triệu Khang, Nữ Đế vui vẻ ban ra một đạo thánh chỉ khác.

“Triệu Khang, quốc sư đương triều, được phong làm An Quốc Công, chức tước này có thể được truyền lại cho con cháu đời sau.”

Quần thần chúc mừng, không ai cảm thấy bất ngờ. Khi Nữ Đế ban thưởng cho Triệu Khang, nhiều người đều cho rằng đây là điều hiển nhiên.

Tuy nhiên, Triệu Khang hiện đã là quốc sư, tước vị là hầu tước, gần như đã đạt đến đỉnh cao danh vọng.

Chỉ còn có thể phong công tước, nhưng không thể trực tiếp phong cho một vương gia khác họ được. Kể từ khi khai quốc đến nay, triều đình chưa từng có đệ tính vương!

Triệu Khang đi trên ngự đạo, một đám quan viên đang chờ hần. Khi hần xuất hiện, họ đều đến chúc mừng.

Lý Nguyên cười híp mắt nói: “Bây giờ không thể gọi là Hầu gia nữa, mà phải gọi là Công tước đại nhân.”

Triệu Khang cười ha ha: “Đơn giản thôi, đến lúc đó đừng quên quà cáp là được.”

Binh bộ thị lang vui vẻ nói: “Công tước đại nhân, lần trước ngài phong hầu cũng không thu lễ, lần này sao lại thay đổi ý

định?”

Triệu Khang liếc mắt: “Nói nhảm, tiền của ta đều cho bệ hạ, giờ ta nghèo kiết xác, không được ‘hồi máu’ ư? Người là thị lang đúng không?”

Tiếng cười vang lên khắp nơi.

Một thái giám tìm đến Triệu Khang, nói rằng bệ hạ triệu kiến, và dẫn hắn đi.

Nhìn bóng lưng Triệu Khang rời đi, Lý Nguyên khẽ nói: “Hắn còn trẻ như vậy, tương lai e rằng sẽ trở thành 50 năm Chư Phật Long Tượng của Đại Càn ta!”

Nhiều quan viên gật đầu, đồng thời nhìn về phía Lý Nguyên, cúi đầu bái: “Đa tạ Lý công, nếu không có lời nhắc nhở của Lý công, hôm nay chúng ta e rằng cũng bị hỏi có giác ngộ hay không.”

Lý Nguyên chấp tay sau lưng: “Chẳng ai có thể cứu mình ngoài chính mình, hãy về suy ngẫm kỹ lưỡng. Kiếm được nhiều tiền, hưởng phúc nhiều năm như vậy, có nên làm chút việc lợi nước lợi dân hay không?”

Nếu không, cửa này qua rồi, cửa tiếp theo thì sao?

Lý Nguyên nói xong liền đi, trong lòng thâm nghĩ, tiếp theo e rằng sẽ bị nhổ tận gốc.

Chương 253 - nhà đột lại gặp liên đêm mưa

“Quốc sư, không phải, bây giờ nên gọi là Công tước đại nhân. Bệ hạ đang ở ngự thư phòng, ngài tự đi vào được.”

“Vừa rồi bệ hạ dặn không cho ai được vào gần, tiểu nhân không thể dẫn Công tước đại nhân vào.”

Thái giám nói nhỏ nhẹ, giọng đầy vẻ nịnh nọt, nụ cười nở rộ trên môi.

Triệu Khang gật đầu cười, vội vàng đi vào ngự thư phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Nữ Đế bệ hạ đang ngồi ở án thư phía sau, thấy hắc đi tới, ánh mắt bỗng sáng rỡ.

Triệu Khang đóng cửa ngự thư phòng, bước nhanh lên phía trước, một tay ôm lấy Nữ Đế bệ hạ, tham lam hít hà hương thơm thoang thoảng từ mái tóc nàng.

“Hôm nay nhờ có ngươi.”

Tiêu Linh Lung vờn vẩn một chút, vẫn để Triệu Khang ôm mình, dịu dàng nói: “Là ta nên cảm ơn ngươi mới đúng. Bọn họ hoành hành ngang ngược nhiều năm như vậy, rốt cục cũng vấp ngã ở tay ngươi. Không có bọn họ, những kẻ còn lại chỉ là cá nhỏ tôm tép, chẳng làm nên trò trống gì.”

Triệu Khang cười ha hả: “Lão già Triệu Kim Sinh này, đánh chết cũng không ngờ rằng ngươi là người của ta.”

Nữ Đế bệ hạ nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng, véo hai ngón tay vào đùi Triệu Khang: “Nói bậy bạ gì đấy!”

“Hắc hắc, chuyện sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra thôi!”

Cười khúc khích, Triệu Khang ôm Nữ Đế bệ hạ ngồi lên đùi mình, nhẹ giọng nói: “Sau chuyện này, bọn họ hẳn sẽ ngoan ngoãn một thời gian, nhưng vẫn không dễ dàng gì tìm có tiêu diệt tận gốc. Thỏ còn biết nóng nảy cắn người, huống hồ là một thế gia môn phiệt?”

Tiêu Linh Lung gật đầu, tựa đầu vào ngực Triệu Khang, bắt lặc nói: “Mấy nhà họ kinh doanh lâu đời, gốc rễ vững chắc. Giờ đây tuy rằng đã làm cho bọn họ tổn thương nặng nề, nhưng đó chỉ là bề ngoài, âm thầm bọn họ vẫn còn nhiều thủ đoạn.”

“Từ từ sẽ đến, từng bước từng bước xâm chiếm, chờ đến khi bọn họ kinh ngạc, hoảng hốt, không biết xoay sở thế nào, đó chính là lúc bọn họ không bao giờ có thể gượng dậy được nữa.”

Triệu Khang thở dài một tiếng, Tiêu Linh Lung ngẩng đầu lên hỏi: “Tiếp theo nên làm gì?”

Bất giác Nữ Đế bệ hạ đã coi Triệu Khang như người tâm phúc, mọi chuyện đều phải hỏi ý kiến của hắn.

Nhưng nàng không hề cảm thấy phiền hà, ngược lại rất hưởng thụ cảm giác này. Bất kể chuyện gì xảy ra, đều có một chỗ dựa vững chắc khiến Tiêu Linh Lung vô cùng an tâm.

Lúc trước khi nhận lệnh lên ngôi xưng đế trong tình cảnh nguy hiểm, không ai có thể giúp nàng, mọi việc đều phải do chính nàng quyết định, không thể lùi bước dù chỉ một ly!

Bởi vì phía sau đã không còn đường lui!

Hơn nữa chỉ cần đi sai một bước, kết cục chính là diệt vong!

Nhưng hiện tại không giống như trước, có người dù chuyện gì xảy ra cũng sẽ kiên định đứng bên cạnh nàng, không tiếc hết thảy để giúp đỡ nàng!

Điều này khiến Tiêu Linh Lung không hề lo lắng hay sợ hãi, cũng không cần phải tỏ ra mạnh mẽ cứng rắn!

Rút khỏi Đô Sát viện, nhưng chức năng của Đô Sát viện không thể biến mất.

Triệu Khang hí mắt: “Thành lập một Cẩm Y Vệ đi.”

“Cẩm Y Vệ? Đó là gì?” Tiêu Linh Lung tò mò hỏi.

Triệu Khang giải thích: “Cẩm Y Vệ trực tiếp phục vụ cho hoàng gia, chỉ nghe theo mệnh lệnh của hoàng đế, giám sát bá quan. Chúng ta hãy thu hồi dần dần quyền lực về tay mình.”

Triệu Khang cùng Tiêu Linh Lung thảo luận một chút về chức năng và cấu trúc của Cẩm Y Vệ. Kiến thức của hắn về Cẩm Y Vệ cũng chỉ là nửa vời, chỉ biết loáng thoáng về phi ngư phục, tú xuân đao,...

Nhưng Tiêu Linh Lung thì khác, nàng là hoàng đế. Chỉ cần Triệu Khang nói sơ qua đại khái, nàng liền hiểu ngay đây chính là thế lực mà mình cần!

Trong lúc suy nghĩ, Nữ Đế bệ hạ đã có một vài ý tưởng.

Tuy nhiên, nàng lại có chút lo lắng: “Nhưng như vậy ta cảm thấy các đại thần khác sẽ không đồng ý.”

Triệu Khang cười lạnh: “Vậy cũng không phải do họ không đồng ý! Ngày mai vào triều, ngươi hãy nổi trận lôi đình, lấy có này để nói.

Ta sẽ ở bên trong phụ họa. Hiện giờ ta đang thịnh vượng, vừa mới được phong công tước, chỉ cần thả ra một chút ý tứ giao hảo, họ đều sẽ bán mặt mũi cho ta. Đến lúc đó, mọi việc sẽ thuận lợi.”

Nữ Đế bệ hạ gật đầu, vẻ đáng yêu khiến Triệu Khang không thể kiềm chế, nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên và hôn lên.

Một lát sau.

Nữ Đế bệ hạ vỗ tay Triệu Khang đang không an phận, mặt đỏ bừng: “Vẫn là ban ngày...”

“Ta nhìn xung quanh mà, cung nữ thái giám đều cách xa bảy tám trăm bước. Bệ hạ, những ngày này ta nhớ người đến mức không ngủ được a!”

“Ngự thư phòng này hoàn cảnh thật tốt, ngoan ngoãn nằm xuống để cho thần kiểm tra thân thể của người!”

...

Bên cạnh sự vui mừng của Triệu Khang và Nữ Đế bệ hạ, cũng có những người buồn bã.

Mười mấy quan viên vừa mới bị xét nhà, dâng ra tất cả gia sản, khóc không ra nước mắt. Nhìn dinh thự gần như đã bị dọn sạch, họ vô cùng hối hận vì đã không ngoan ngoãn hơn.

Nhưng trên đời không có thuốc hồi hận, họ chỉ có thể may mắn vì vẫn còn giữ được chức quan. Chỉ cần còn chức quan, họ sẽ có cơ hội kiếm thêm tiền.

Thái phó Triệu Kim Sinh và Lâm Vũ gặp nhau, trong mắt hai người đều toát lên vẻ oán hận.

“Lần này, thật sự là thua trong tay Triệu Khang!” Triệu Kim Sinh phẫn nộ nói.

“Không ngờ tên này lại chọn cùng chúng ta cá chết lưới rách, nhiều bạc như vậy mà cứ nhiên đều giao cho bệ hạ!”

Lâm Vũ cười lạnh: “Muốn kéo chúng ta xuống nước, thật dễ tính toán! Tiểu tử này quá âm ác! Thái phó, chúng ta về sau nên cẩn thận.”

Triệu Kim Sinh gật đầu: “Lần này tuy rằng bị tịch thu gia tài, nhưng cũng nhắc nhở chúng ta rằng bộ hạ ngày nay hoàn toàn nghiêng về tên cầu tặc Triệu Khang này. Sau này nếu muốn nhắm vào Triệu cầu tặc, phải điều tra rõ ràng xem có sự can thiệp của bộ hạ hay không.”

“Đúng vậy, may mắn thay mấy nhà chúng ta còn có sinh ý, bằng không lúc này đây e rằng sẽ trở thành kẻ nghèo rớt mồng tơi.”

Lâm Vũ thở dài, Triệu Kim Sinh cười nói: “Không có tiền thì kiếm, nhưng mạng chỉ có một. Huống hồ chúng ta cũng không phải không có hậu thủ.”

Đúng lúc này, quản gia Triệu phủ vội vã cầm một phong thư gõ cửa: “Lão gia, lão gia, là thư từ U Châu tới.”

“Nga? Nói gì đến đó!”

Triệu Kim Sinh nở nụ cười, bảo quản gia đi vào nhận thư, trong lòng nghĩ hẳn là tiền hàng năm nay nhận được.

Nhưng khi nhìn rõ nội dung trong thư, Triệu Kim Sinh hoảng sợ đến mức ngay cả một tờ giấy cũng không thể cầm nổi.

“Thái phó, ngài làm sao vậy?”

Nhìn lá thư rơi xuống đất, Lâm Vũ cả kinh vội vàng quan tâm hỏi.

Triệu Kim Sinh sững sờ nói: “Mười hai thương hội của chúng ta ở U Châu, toàn bộ không còn.”

“Ngài nói gì! Điều này sao có thể...?!”

Lâm Vũ quá sợ hãi, Triệu Kim Sinh cũng không dám tin, vội vàng nhặt thư lên và xem lại một lần.

Lần này xác nhận, trong nháy mắt Triệu Kim Sinh ngồi phịch xuống đất, trong đầu chỉ có một ý niệm: “Chết tiệt!”

Lâm Vũ đoạt lấy thư, chỉ thấy trên đó viết tên thương hội nhà mình, còn có mười mấy thương hội lớn nhỏ khác.

Thư tin ghi lại rằng sơn phỉ Thanh Phong Trại ở U Châu vô cùng tàn ác, đã tấn công mười tám thương hội của bọn họ, tàn sát hơn ngàn người và cướp đi tất cả tài sản.

“Thiên sát thổ phi! Bà ngoại ngươi!”

Lại một ngụm máu tươi phun ra, Lâm Vũ gào thét và ngòi phích xuống đất.

Đây quả là nhà dột lại gặp mưa rào.

Chương 254 - Bắt đầu luyện thép

Không ai biết sau khi tan triều, Lâm Vũ và Triệu Kim Sinh đã trải qua những gì. Khi gặp lại hai người này, các quan viên quen thuộc đều cảm thấy hoảng sợ.

Cả hai người đều tiều tụy, nhất là Triệu Kim Sinh vốn đã cao tuổi, trông có vẻ sắp chết đến nơi.

Điều này khiến người ta không khỏi cảm thấy có chút thương cảm.

Tuy nhiên, do mới bị Nữ Đế bệ hạ trừng phạt, nên lúc này không ai dám đến gần hoặc nói chuyện với họ.

Sau buổi trưa khó quên tại ngự thư phòng cùng Nữ Đế bệ hạ, Triệu Khang đến Đông cung Thái tử.

Nơi đây vốn là nơi ở của Thái tử, nhưng địa vị của Tiêu Huyền Sách ở Càn quốc không khác gì Thái tử. Do đó, Tiêu Huyền Sách thường xuyên ở tại Đông cung.

Lúc này, Hoàng tử điện hạ đang buồn bã lẩn lút trên chiếc ghế bành. Kể từ khi Bán Tịch Tịch Quan Trương bị đóng cửa, hắn không còn việc gì làm. Mỗi ngày, ngoại trừ đi học, hắn cũng không biết nên làm gì khác.

Nghe thái giám báo Triệu Khang đến, Tiêu Huyền Sách ngạc nhiên, sau đó mừng rỡ đứng dậy nghênh đón.

“Lão Triệu, sao ngươi lại đến đây?”

Triệu Khang mỉm cười: “Ta đến thông báo cho điện hạ, Bán Tịch Tịch có thể khai trương lại.”

“Mẹ kiếp! Thật hay giả? Đám vương bát đản kia đâu? Bọn họ có thể đồng ý?”

Triệu Khang tiến đến: “Không đồng ý cũng phải đồng ý. Lúc này bọn họ đều tự thân khó bảo toàn, nào còn tâm tư quản đến

chúng ta.”

“Ta đi có thể a lão Triệu, vô thanh vô tức liền đem bọn họ đánh bại! Đến tốt cùng chuyện gì xảy ra? Nói cho ta biết.”

Tiêu Huyền Sách có chút kích động. Mấy ngày nay hắn đều nhàn rồi, chỉ mong có chuyện gì đó để làm.

Triệu Khang chỉ tóm tắt sơ qua, nhưng Hoàng tử điện hạ không chú ý lắm, mà chỉ quan tâm đến việc đám người Triệu Kim Sinh bị bệ hạ trừng phạt.

“Tốt! Nên hảo hảo trị đám vương bát đản này. Vậy lão Triệu người chờ ta thay quần áo, chúng ta cùng xuất cung thông báo cho đám Liễu lão Tứ.”

Nói xong, Tiêu Huyền Sách lập tức cho người thay quần áo, trông rất hăng hái.

Triệu Khang cảm thán: “Tuổi trẻ chính là có sức sống a, không giống mình, thất lung đã có chút không được. Phải tăng cường rèn luyện.”

Buổi chiều, Bánh Tịch Tịch khai trương trở lại mà không có bất kỳ điếm báo nào. Khi Tiêu Huyền Sách mang theo người bày ra bàn quay thưởng lớn, dân chúng trong nháy mắt đã đến chật kín, hăng hái tham gia rút thăm trúng thưởng.

Trương Đại Niên, Vương mập mập và các thương hộ kinh hi vạn phần vội vàng chạy tới. Sau khi xác nhận của Tiêu Huyền Sách, các thương hộ cũng vội vã trở về lo liệu chuyện khai trương.

Không còn sự quấy nhiễu của đám người Triệu Kim Sinh, mọi thứ lại trở về bình thường.

Ngày hôm sau, Tiêu Linh Lung làm theo lời Triệu Khang, nổi trận lôi đình, giận dữ mắng mỏ quần thần. Nhờ sự phối hợp nhịp nhàng của Triệu Khang, quần thần không phản đối việc bệ hạ muốn thành lập Cẩm Y Vệ.

Sau khi xử lý xong chính sự, Triệu Khang bắt đầu lên kế hoạch cho việc giao hàng ở huyện Nguyên Giang bên kia. Hai loại hàng hóa là đường trắng và muối mịn đều được bán lén lút kể từ khi được lấy ra từ kho.

Đến ngày cuối cùng, sau khi được cải thiện, việc bán hàng càng trở nên bớt khó khăn hơn, do đó lượng hàng tồn kho ở kho huyện Nguyên Giang rất dồi dào.

Tuy nhiên, những viên gạch xám xi măng này lại là vật liệu thiết yếu quanh năm và vẫn đáp ứng được nhu cầu của Cổ Phú Quý.

Về mặt hàng hóa, tạm thời không cần lo lắng.

Tuy nhiên, Triệu Khang cũng hiểu rằng tiếp tục như vậy không phải là giải pháp lâu dài. Việc sử dụng nhân công của huyện Nguyên Giang trong thời gian ngắn là không có vấn đề gì, nhưng về lâu dài, năng suất chắc chắn sẽ không đáp ứng đủ nhu cầu.

Ngoài ra, huyện Nguyên Giang còn có đơn đặt hàng từ các thương nhân khác ngoài Trịnh Khiêm.

Hiện tại, nhân lực không đủ. Sau khi xin chỉ thị của Nữ Đế bệ hạ và nhận được sự đồng ý, Triệu Khang đã trực tiếp viết thư cho tri phủ Giang Lăng phủ Chu Bách Xuyên với tư cách là Quốc sư.

Trong thư, Triệu Khang yêu cầu Chu Bách Xuyên tập hợp nhân lực để phối hợp với huyện Nguyên Giang mở rộng sản xuất. Đồng thời, Chu Bách Xuyên được yêu cầu không được ngăn cản việc huy động nhân lực từ huyện Nguyên Giang đến các địa phương khác trong phủ Giang Lăng.

Nhìn vào lá thư, Triệu lão gia không khỏi cảm khái về lợi ích của quyền lực!

Trước đây, để bắt cóc người, hắn còn phải vắt hết óc suy nghĩ lén lút, nhưng giờ đây thì không cần nữa. Hắn có thể quang minh chính đại thực hiện điều đó mà không ai dám nói gì.

Chính vì vậy, ai cũng muốn làm quan lớn, muốn làm gì mình thích mà không ai dám quản. Cảm giác đó thực sự sáng khoái!

Sau khi xác định việc mở rộng huyện Nguyên Giang là cần thiết, Triệu Khang bắt đầu đề bút viết phương án. Việc này hoàn toàn không cần phải suy nghĩ nhiều.

Trước đây, hắn và Cao Tuyên đã bàn bạc rất nhiều lần về việc mở rộng thêm từ đâu và nên xây dựng như thế nào.

Tuy nhiên, khi đó Triệu Khang chỉ là một quan viên thất phẩm nhỏ bé, nên hắn chỉ dám nghĩ chứ không dám thực hiện.

Ai có thể ngờ rằng giờ đây hắn đã trở thành Quốc sư, được phong tước vị Công hầu? Do đó, lần này Triệu Khang đã trực tiếp viết hết những ý tưởng táo bạo của mình vào phương án.

Sau đó, hắn sẽ giao cho Cao Tuyền phụ trách thực hiện.

Triệu Khang đã ấp ủ trong lòng ý tưởng biến huyện Nguyên Giang thành trung tâm công nghiệp của toàn bộ Càn quốc. Từ đó, khu vực xung quanh huyện thành, thậm chí cả châu phủ, sẽ được phát triển theo hướng công nghiệp hóa.

Tốt nhất là biến toàn bộ phủ Giang Lăng thành khu công nghiệp của Càn quốc. Việc này sẽ giúp tiết kiệm được rất nhiều công sức.

Hoàn toàn chìm đắm trong ý tưởng của mình, Triệu Khang đã dành hơn nửa ngày để viết bản thiết kế cho đế chế công nghiệp trong lòng mình, lấp đầy khoảng hai mươi mấy trang giấy nháp.

Sau khi sửa sang lại một phen, Triệu Khang lại tiếp tục thu thập thêm thông tin và sửa chữa những chỗ chưa hợp lý.

Vài ngày sau, Tiêu Linh Lung sai người triệu tập Triệu Khang đến, thông báo rằng con trai Dương thái sư Dương Càn đã nhậm chức.

“Ngoại trừ thợ mỏ của Cục Địa lý, lần này tổng cộng có hơn ba trăm thợ đúc sắt tham gia, hai phần ba số thợ này đều là những người rèn đúc quân giới trong quân doanh. Người hắn là hiệu ý của ta chứ?” Tiêu Linh Lung nhìn về phía Triệu Khang.

Triệu Khang hiểu rõ ý đồ của Nữ Đế bệ hạ là muốn khai thác quặng sắt để tinh luyện ra sắt, sau đó rèn đúc vũ khí quân dụng.

Với Nữ Đế bệ hạ, dù có nhiều quặng sắt đến đâu mà không biến thành đao kiếm để bảo vệ quốc gia thì cũng chỉ là những khối sắt vụn vô dụng.

Thấy Triệu Khang gật đầu, Tiêu Linh Lung khẽ nhếch môi: “Người định đi bao lâu?”

Triệu Khang gãi đầu: “Việc luyện thép không phải dễ dàng như vậy, thời gian hoàn thành có thể khác nhau. Nếu thuận lợi, có thể hoàn thành trong một hai tháng, nhưng nếu không may thì có thể sẽ lâu hơn.”

Nữ Đế bệ hạ đành miễn cưỡng gật đầu: “Được rồi, vậy nhớ dành thời gian trở về. Đừng quên lời hứa của ngươi.”

“Nàng yên tâm, chỉ cần luyện thành thép xong, ta sẽ lập tức quay lại.” Triệu Khang vỗ ngực cam đoan.

Cùng lúc đó, tại Cảnh Quốc.

Cảnh đế Ngô Như Long thở dài: “Ta nghĩ rằng lần này hai nước hợp tác khai thác quặng sắt và luyện thép nên giao cho Lễ bộ Thượng thư Diệp đại nhân dẫn dắt đoàn Cảnh quốc chúng ta.”

Diệp Hồng Tuyết cau mày, thấy tất cả các quan đại thần nhìn mình, bèn lên tiếng: “Bệ hạ, điều này có vẻ không hợp quy củ, hưởng hồ thương thế của thần vẫn chưa lành hẳn.”

Ngô Như Long vung tay: “Quy củ gì mà quy củ, thánh chỉ của trẫm chính là quy củ. Diệp đại nhân, ngươi và Triệu Khang có mối quan hệ mật thiết nhất, đương nhiên phải do ngươi đi.”

“Nhớ kỹ, dù bằng cách nào cũng phải tranh thủ lợi ích lớn nhất cho Cảnh quốc! Khi cần thiết, trẫm cho phép ngươi dùng mọi thủ đoạn!” Ngô Như Long thầm thì lời dặn dò này vào tai Diệp Hồng Tuyết.

“Ngươi chính là dùng mỹ nhân kế để mê hoặc tên tiểu tử Triệu Khang kia!”

Chương 255 - giang hồ

Sáng sớm năm mới, Triệu Khang vừa sửa soạn quần áo thì Tần Ngọc Phượng đã muốn đứng dậy. Triệu Khang liền ngăn lại:

“Cả đêm không ngủ ngon, còn không mau nghỉ ngơi.”

“Thiếp muốn tiễn lão gia mà.” Nữ tử nũng nịu nói.

Triệu Khang cười, đưa tay bóp nhẹ đùi ngọc thon dài của nàng: “Cũng không phải không trở lại, không có gì, ngoan ngoãn ở nhà chờ ta trở về là được.”

Không thể lay chuyển được Triệu Khang, Tần Ngọc Phụng chỉ có thể nhu thuận gật đầu.

Thay nàng đắp chăn xong, Triệu Khang đi ra cửa lớn phủ Quốc sư.

Sớm đã có người dắt ngựa chờ, là Lâm lão.

Triệu Khang có chút kinh ngạc: “Lão tiên bối, ngài đi cùng ta?”

Lâm lão ha hả cười: “Vậy thì không, bệ hạ bảo ta bảo vệ ngài.”

“Vậy bệ hạ bên này làm sao bây giờ?” Triệu Khang nhíu mày.

Lâm lão liếc mắt một cái: “Vớ tu vi bệ hạ, ngài lo lắng cái gì? Hơn nữa giống lão đầu tử ta như vậy, trong cung còn có ba bốn người. Mã Bảo lão thái giám kia ngài biết không?”

Triệu Khang kinh ngạc: “Hắn là một trong số đó?”

Thái giám Tổng quản Mã Bảo, đối với ai cũng là vẻ mặt ôn hòa, nói hắn là võ lâm cao thủ, Triệu Khang đánh chết cũng không tin.

Lâm lão chắc chắn nói: “Không riêng gì một trong số đó, còn là người lợi hại nhất. Ta đoán cho dù là bệ hạ phỏng chừng ở trong tay hắn cũng không đi được trăm chiêu.”

“Ta kháo! Mẹ nó, hoàn hảo chính mình trước kia đối với hắn còn rất khách khí đấy, bằng không người ngày đó nếu là khó chịu, chính mình chẳng phải là chết như thế nào cũng không biết?”

Triệu Khang cảm thán một tiếng, khó trách nói là người không thể nhìn bề ngoài.

“Cho nên nói a, Quốc sư đại nhân cũng đừng quan tâm lung tung, lên ngựa.” Lâm lão nói.

Triệu Khang nghe nói vội vàng xoay người lên ngựa, bảo Lâm lão dắt ngựa đi hiệp với Dương Càn.

Cao thủ võ học, Triệu Khang kiến thức không tính là ít, Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết, Cảnh Đế Ngô Như Long, thậm chí còn có thể tính cả hai cao thủ Tề quốc Chu quốc bị Diệp Hồng Tuyết giết chết trên Sinh Tử Đài.

Nhưng Lâm lão trước mắt không thể nghi ngờ là một người rất đặc thù. Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết, thậm chí Cảnh Đế Ngô Như Long, cho hắn cảm giác càng nhiều vẫn là hoàng đế cùng tướng quân. Nhưng Lâm lão không giống, tự có một loại khí thế cao thủ giang hồ, giống như là trong phim truyền hình đi ra, thập phần có hương vị.

Đôi mắt với một cao thủ như vậy, có một trái tim muốn học võ, Triệu Khang sao lại không tò mò.

“Lâm tiên bối, ngài cùng bộ hạ đánh nhau ai lợi hại hơn?”

Lâm lão: “Đánh thật hay đánh giả?”

“Vậy khẳng định là đánh thật a, ta là nói cái loại sinh tử tương hướng.”

Lâm lão: “Bộ hạ thắng.”

“Mẹ nó lão gia hỏa có chút quỷ linh tinh ha!”

Triệu Khang trong lòng oán thầm, sửa miệng hỏi: “Vậy giả đánh thì sao?”

Lâm lão cười hắc hắc: “Đương nhiên bộ hạ vẫn thắng.”

Triệu Khang:...

Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn lão phu.

Lâm lão chép miệng nói: “Bộ hạ bây giờ tu vi hắn là ở tứ phẩm thượng tầng tả hữu kém một bước tam phẩm, ta bất quá chỉ là tứ phẩm hạ tầng làm sao có thể là đối thủ?”

“Thì ra là như vậy.” Triệu Khang bừng tỉnh đại ngộ.

Lâm lão lại nói: “Hơn nữa bộ hạ là kỳ tài võ học chân chính, tuổi còn trẻ lấy thân nữ tử tu luyện Thuần Dương công pháp lại có thể đạt tới cảnh giới như thế, mấy trăm năm qua trong giang hồ chưa từng có.”

Triệu Khang vừa nghe, lập tức hứng thú: “Lâm lão, giang hồ có những cao thủ nào lợi hại?”

Lâm lão cười hắc hắc: “Cái này Quốc sư đại nhân hỏi cũng có chút làm khó người. Trên đời này, nơi nào có người thì nơi đó có giang hồ. Giang hồ Càn quốc của chúng ta, giang hồ Cảnh quốc, Tề quốc,... cao thủ đông đảo, muốn nói hết trong vài

ngày vài đêm cũng không xong, há có thể nói rõ ràng trong chốc lát?”

Triệu Khang chú ý tới giọng nói của Lâm lão khi nhắc đến những cao thủ như Nữ Đế, Diệp Hồng Tuyết có sự khác biệt, bèn hỏi: “Lâm lão, thực ra ngài từ đầu không phải là hộ vệ của bệ hạ phải không?”

Lâm lão vuốt râu cười: “Lão phu đầu năm ngoái cải trang vi hành, vì không đánh lại bệ hạ, cam đoan chịu thua mới làm hộ vệ cho bệ hạ.”

Triệu Khang tò mò: “Lâm lão, ngài và bệ hạ đã đánh nhau như thế nào?”

Lâm lão trợn trắng mắt: “Chuyện này cũng không thể nói cho người biết.”

Triệu Khang đang hứng thú, sao có thể bỏ qua như thế, vội vàng nói: “Đừng nói nữa! Nói đi.”

“Không được không được! Chuyện này không thể nói.” Lâm lão kiên quyết lắc đầu.

Triệu Khang chắc một tiếng: “Như vậy đi, bệ hạ không phải không cho ngài uống rượu sao?”

Lâm lão sờ sờ râu mép, có chút ý động. Triệu Khang lại tiếp tục dụ dỗ: “Lâm lão, ta nói với ngài, trên đời này có loại rượu, uống vào là người say, ba chén đi xuống cũng phải nằm xuống. Ta đang ủ loại rượu này, ngài có muốn nếm thử không?”

Lâm lão ngạc nhiên: “Còn có rượu mạnh như vậy?”

“Đó là đương nhiên!”

“Ta nếm thử?”

“Trước tiên hãy nói cho ta biết ngài và bệ hạ đã đánh nhau như thế nào. Nàng ấy tính tình nóng nảy, ngài còn đánh không lại nàng, lúc trước khẳng định bị nàng đánh gần chết phải không?”

Lâm lão như nhớ lại chuyện cũ không vui, theo bản năng nói: “Ai nói không phải đâu, nếu không là lão đầu ta một thân

hoành luyện công phu xuất thần nhập hóa, nói không chừng phải bị nàng tươi sống đánh chết!”

“Thảm thiết như vậy? Ngài vì sao bị đánh?” Triệu Khang chắc chắn lên tiếng.

Lâm lão do dự một chút, hạ giọng: “Lúc ấy ta ở dã ngoại gặp được nàng cùng Lục Uyên nha đầu kia, ta liền nói một câu: ‘Hai nương bộ dạng thật tuấn, mong đại năng sinh con trai!’”

“Nàng ta đuổi theo tôi hơn ba mươi dặm!”

Triệu Khang nhìn Lâm lão với ánh mắt kinh ngạc. Lão nhân này quả là bực tình!

“Vậy sau đó thì sao?”

Lâm lão với vẻ mặt đầy cảm xúc: “Lúc ấy ta cũng không biết nàng lợi hại như vậy, nhưng từ tốc độ nàng truy đuổi ta cũng có thể đoán ra nàng là một cao thủ.”

“Ban đầu ta định dàn xếp ổn thỏa, nhưng nàng không chịu! Vì vậy, theo quy củ giang hồ, chúng ta hẹn nhau một chỗ để so tài. Kết quả ta thua, không còn cách nào khác ngoài việc làm hộ vệ cho nàng.”

“Mười mấy lão huynh đệ bị nàng đánh tan nát.”

Triệu Khang gạt đầu, sau đó ngó ra: “Không đúng, người không phải nói là theo quy củ giang hồ sao, sao lại có mười mấy lão huynh đệ?”

Lâm lão nhìn Triệu Khang như nhìn kẻ ngốc, cười hả hê: “Là đơn đấu, chúng ta từng người một đấu với nàng, chỉ là chưa ai đánh thắng được thôi.”

Ta tháo! Người còn có mặt mũi nói! Triệu Khang khinh bỉ nói: “Ta còn tưởng rằng người là giang hồ hảo hán, hóa ra là một lão đầu bỉ ổi!”

Lâm lão hừ một tiếng: “Nhìn Quốc sư đại nhân mà xem, hẳn là đọc nhiều tiểu thuyết kiếm hiệp, tưởng rằng trên giang hồ tất cả đều là những đại hiệp phi thiên độn địa, gặp chuyện bất bình thì rút đao tương trợ, xong việc còn tặng vàng tặng bạc?”

Triệu Khang nghi ngờ: “Chẳng lẽ là giả?”

“Có thật chứ, nhưng những người như vậy thường không sống lâu trên giang hồ, dần dần cũng sẽ không còn.”

Triệu Khang suy ngẫm lời nói của Lâm lão, chỉ nghe lão nhân tự giễu cười một tiếng:

“Giang hồ nhi lang giang hồ chết, ai lần đầu tiên trường kiếm đi xa mà không nghĩ như vậy chứ?”

Chương 256 - U Châu

Một đôi nhân mã rời khỏi kinh đô.

Triệu Khang đi rất bí mật, không hề giống trống khua chiêng. Tuy nhiên, rất nhiều người đang chú ý đến hướng đi của hắn, và hắn bị vô số người theo dõi ngay khi vừa rời đi.

Ninh vương phủ.

“Điện hạ, Triệu Khang đã đi rồi. Hắn đi cùng hộ vệ Lâm Vân Long của bộ hạ, một trăm hai mươi tám thợ mỏ và một ngàn cấm quân vệ đội.” Thanh Đồng tiên sinh báo cáo chi tiết. Tiêu Phi Vũ nhìn ra bầu trời xám xịt bên ngoài cửa sổ, hai tròng mắt hẹp dài của hắn buông xuống.

Hắn không biết lần này Triệu Khang đi có thể mang về bao nhiêu sắt.

Thanh Đồng tiên sinh vuốt râu dê, vừa tính toán vừa nói: “Hai nước liên thủ khai thác quặng sắt. Lần này Triệu Khang dẫn theo hơn một ngàn người. Cho dù Cảnh quốc có cố gắng nhiều hơn nữa, khai thác và luyện quặng sắt cũng không phải là việc dễ dàng. Sợ rằng rất khó để nhìn thấy hiệu quả trong vòng ba năm, thậm chí là mười mấy năm.”

Tiêu Phi Vũ cười ha hả, xoay người lại: “Người quên rồi sao? Hắn có thuốc súng đen, hoàn toàn có thể dùng nó để nổ đá.”

Thanh Đồng tiên sinh sững sốt một chút: “Lão hủ thật sự đã quên mất chuyện này. Nhưng cho dù như vậy, việc biến một khối quặng thạch thành sắt vẫn là một quá trình phức tạp và không thể hoàn thành chỉ trong một lần.”

Tiêu Phi Vũ chắc lưỡi: “Chính vì vậy mà ta đã suy nghĩ mấy ngày nay về việc Triệu Khang sẽ dùng biện pháp gì để đẩy

nhanh tiến độ luyện sắt. Hấn còn nói gì về ‘luyện thép’? Thanh Đồng tiên sinh, trong thời gian này người hãy chú ý những người đó. Triệu Khang vừa cho họ ăn một cú lừa lớn, giờ lại rời khỏi kinh đô. Chó cùng rút giậu, chúng ta phải cẩn thận.”

Thanh Đồng tiên sinh vội vàng gật đầu, sau đó lại nói: “Họ hẳn là không có lá gan đó chứ?”

Tiêu Phi Vũ cười lạnh: “Tiên sinh đang đánh giá thấp họ. Khi những kẻ này điên lên, họ có thể làm bất cứ điều gì!”

Phủ đệ Thái Phó.

Chỉ trong vài ngày, Triệu Kim Sinh, người trước đây trông già đi hai mươi tuổi trong mắt người ngoài, giờ đây lại tràn đầy sức sống tại tư gia của mình, đối mặt với Lâm Vũ và một nhóm quan chức thù địch với Triệu Khang.

Nhờ sự ban tặng của Triệu Khang, họ đã một hơi quyên góp được vài trăm đến gần ngàn vạn lượng bạc trắng để bù đắp cho quốc khố. Nếu là bình thường, có lẽ họ sẽ được các quan viên khác coi trọng, nhưng đáng tiếc là hiện tại các quan viên trong triều chỉ coi họ là trò cười.

“Thái phó, Triệu Cửu đã rời kinh đô, ngài xem có muốn hay không?!”

Người nói chuyện có ánh mắt hung ác, rõ ràng đã có chút mất kiểm soát.

Triệu Kim Sinh liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: “Hãy bình tĩnh! Lần này Triệu Khang dẫn theo người của Cục Địa lý, rõ ràng là đi thúc đẩy việc khai thác quặng sắt của hai nước. Nếu hấn xảy ra chuyện gì, dù là bệ hạ hay Cảnh quốc, đều sẽ không bao giờ buông tha!”

Đám người Lâm Vũ gật đầu. Triệu Kim Sinh lại nói: “Tên khốn Triệu Khang này âm hiểm xảo trá, chúng ta đã thất bại trong tay hấn, cho nên tương lai hành động càng phải cẩn trọng. Lần này cũng đừng xen vào, hãy tự nghĩ cách khôi phục gia nghiệp của mình!”

Tuy rằng Triệu Khang đã dùng chính mình để hãm hại những quan viên gia thế này một cách tàn nhẫn, nhưng cũng không thể khiến họ hoàn toàn suy sụp. Xem thường những thế gia hào môn có truyền thừa hàng trăm năm này là sai lầm. Hiện tại

họ có thể bị tổn thương nặng nề, nhưng chỉ cần có đủ thời gian, họ sẽ khôi phục lại sức mạnh. Dù sao, mạng lưới quan hệ khổng lồ mà họ dày công xây dựng trong mấy chục năm qua cũng không phải là điều dễ dàng có được. Cái gọi là “bách túc chi trùng, chết mà không cứng” chính là như vậy.

Mọi người đều có suy nghĩ riêng, và không có sự quấy rầy của người khác, đội quân của Triệu Khang sẽ tiến quân một cách suôn sẻ.

Từ kinh đô, họ đi qua phủ Đại danh và hướng thẳng đến U Châu.

Triệu Khang đi rất vội vàng, chỉ mất nửa tháng để đến U Châu.

Châu mục U Châu tên là Vu Quang Long, là một nam tử trung niên xuất thân võ tướng. Vài năm trước, hắn lập được chiến công hiển hách, do đó được chuyển sang làm quan văn.

Hắn đã sớm nhận được tin tức, tính toán trước lộ trình của đoàn người Triệu Khang và cố ý dẫn dắt các quan viên lớn nhỏ của U Châu ra khỏi thành để nghênh đón.

“Hạ quan Vu Quang Long, cùng các quan viên U Châu các cấp, xin tham kiến Quốc sư đại nhân.”

“Vu đại nhân vất vả rồi.” Triệu Khang khách sáo một câu rồi xuống ngựa. Mã Khả cười ngựa liên tục nửa tháng khiến móng hắn ê ẩm.

“Quốc sư đại nhân quá khen.” Vu Quang Long tiến lên thay Triệu Khang giới thiệu các quan viên U Châu. Nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Triệu Khang, đám quan trường già dặn này liền áp dụng chiến thuật nịnh hót hết mức.

Họ tung hô Triệu Khang là “tuổi trẻ tài cao”, “anh tuấn tiêu sái”, khiến Triệu Khang cũng bắt đầu tin tưởng rằng mình chính là “kỳ nam tử” mà họ ca ngợi.

Vu Quang Long đưa Triệu Khang vào thành và đến nơi đã được chuẩn bị sẵn sàng để tổ chức tiệc rượu tẩy trần cho họ.

Sau khi ăn uống no say, Vu Quang Long mới mời Triệu Khang đến phủ Châu Mục.

Đội đến khi chỉ còn hai người, họ mới bắt đầu bàn bạc chính sự.

“Vu đại nhân, bên Cảnh quốc có người tới không?” Triệu Khang hỏi.

Vu Quang Long vội vàng nói: “Thưa Quốc sư, một tháng trước, Tiền Đồ quốc liên tục phái binh mã đến khu vực mỏ Vân Sơn. Mười ngày trước, người phụ trách Tiền Đồ quốc đã phái người đưa thư cho hạ quan.”

Nói xong, Vu Quang Long lấy ra một phong thư đưa cho Triệu Khang.

Mở thư ra, Triệu Khang ngạc nhiên phát hiện người phụ trách Cảnh quốc phái đến lại là Diệp Hồng Tuyết.

Điều này khiến hắn có chút an tâm, dù sao đàn bà trong nhà vẫn dễ nói chuyện hơn.

Diệp Hồng Tuyết trong thư cho biết họ đã xác định rõ địa điểm khai thác quặng sắt và đính kèm bản đồ chi tiết.

Hiện tại họ đã bắt đầu sử dụng phương pháp khai thác quặng bằng lửa.

Cái gọi là “phương pháp khai thác bằng lửa” là những thợ mỏ có kinh nghiệm tìm kiếm các vết nứt trong lòng núi, đốt cháy những vết nứt bằng ngọn lửa có nhiệt độ cao và tưới nước để làm đá nứt vụn thành bã đậu, sau đó khai thác quặng sắt.

Ngoài ra còn có một phương pháp khác là tìm kiếm những mỏ lộ thiên và sử dụng gậy gỗ, xẻng để trực tiếp đào quặng.

Dù sao công nghệ của thế giới này vẫn còn lạc hậu, chỉ có thể áp dụng những phương pháp khai thác thô sơ như vậy.

Triệu Khang xem qua bản đồ rồi thu lại, nhìn về phía Vu Quang Long: “Những thợ thủ công triều đình đưa tới trước đây đã được sắp xếp ổn thỏa chưa?”

“Quốc sư đại nhân yên tâm, hạ quan đã sắp xếp họ theo ý chỉ triều đình, ba bữa một ngày đều được cung cấp đầy đủ, thậm chí còn tốt hơn so với hạ quan.” Vu Quang Long cười nói.

Ngay từ khi Triệu Khang đề xuất hợp tác khai thác quặng sắt với Cảnh quốc, Nữ Đế đã bắt đầu chuẩn bị kỹ lưỡng.

Nàng ra lệnh triệu tập rất nhiều thợ rèn và thợ chế tạo vũ khí trong quân doanh đến U Châu. Có thể nói, Nữ Đế đã tập trung

toàn bộ nhân tài trong lĩnh vực này để hỗ trợ Triệu Khang.

Triệu Khang hăng hái nói: “Như vậy là tốt rồi. Vu đại nhân, từ nay thành U Châu của ngài sẽ trở thành trung tâm vận chuyển quan trọng cho việc luyện thép. Bắt đầu từ hôm nay, thành U Châu sẽ thực hiện lệnh giới nghiêm. Sau khi mặt trời lặn, bất kể là quan lại hay dân thường đều không được phép ra ngoài nếu không có mệnh lệnh cụ thể.”

“Ngoài ra, bộ hạ sẽ sớm điều binh đến đây và bố trí toàn bộ quân đội quanh khu vực mỏ Vân Sơn để tuần tra. Bất kỳ động tĩnh nào xảy ra đều phải báo cáo cho bốn quốc sư ngay lập tức!”

Chương 257 - Gặp lại Diệp Hồng Tuyết

U Châu là vùng đất cực Tây của Càn quốc, được bảo vệ bởi quân đội U Châu với quy mô khoảng năm vạn người.

Nghe Triệu Khang nói triều đình có thể điều thêm quân đến U Châu, Vu Quang Long lập tức cảm thấy có gì đó bất thường và ngay lập tức lấy lại phong thái quân nhân: “Hạ quan nhất định tuân theo chỉ thị của Quốc sư đại nhân! Tuyết đối không dám lơ là!”

Triệu Khang gật đầu. Vu Quang Long xuất thân từ quân ngũ và được Nữ Đế tin tưởng, do vậy năng lực lãnh đạo U Châu của hắn không cần phải bàn cãi.

Đoàn quân ở U Châu nghỉ ngơi một đêm. Ngày hôm sau, Triệu Khang gặp gỡ nhóm thợ thủ công đã được triệu tập từ trước. Sau khi mang theo tất cả mọi người, họ lên đường khởi hành, chuẩn bị rời khỏi U Châu để tiến vào khu vực ngoại quan.

Người dẫn đầu nhóm thợ thủ công là Dương Càn, con trai của Dương thái sư, từng giữ chức Lang trung Lại bộ.

Nếu việc luyện thép thành công, khi Dương Càn trở về kinh đô, chức vị của hắn sẽ không chỉ dừng lại ở Lang trung Lại bộ tứ phẩm. Thậm chí có thể được thăng tiến lên Thượng thư, hoặc tệ nhất cũng là một trong Cửu khanh.

Việc giao phó nhiệm vụ này cho Dương Càn không chỉ xuất phát từ lòng biết ơn và trân trọng sự ủng hộ của Dương thái sư

đối với Triệu Khang, mà Nữ Đế cũng có ý bồi thường cho Dương gia.

Hiện tại, Dương thái sư đã dần dần rút lui khỏi tầm mắt của các quan triều đình, ẩn hiện ý định cáo lão về quê an dưỡng tuổi già.

Nếu Dương Càn có thể hoàn thành tốt việc khai thác quặng sắt, cho dù lão thái sư lui về, Dương gia cũng không đến mức hoàn toàn mất đi tiếng nói trong triều đình.

Dương thái sư hiểu rõ điều này, và Dương Càn, với hơn mười hai năm kinh nghiệm làm Lang trung Lại bộ, cũng hiểu rõ.

Mặc dù ban đầu Dương Càn chỉ phụ trách việc quản lý nhân sự và hoàn toàn không biết gì về luyện thép, nhưng trong vài ngày qua, hắn đã nỗ lực học hỏi và tham khảo ý kiến của các thợ rèn.

Lúc này, khi Triệu Khang đến, Dương Càn liền trực tiếp nêu ra những thắc mắc trong lòng: “Quốc sư đại nhân, hạ quan có một điều không rõ.”

Triệu Khang nhìn người nam tử trung niên khiêm tốn và lịch thiệp trước mặt mình. Trước đây, hắn cũng đã tìm hiểu về phong cách làm việc của Dương Càn.

Nhận được tin tức là, người này thập phần tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, thân là con trai của Thái sư, nhưng cũng không ỷ thế hiếp người, thuộc loại thành thật.

“Dương đại nhân có gì muốn hỏi?” Triệu Khang cười nói.

Dương Càn nghi hoặc nói: “Hạ quan là muốn hỏi, khai thác mỏ quặng vì sao phải triệu tập thợ rèn?”

Dù sao thợ rèn chỉ biết rèn sắt chứ không biết khai thác mỏ a.

Triệu Khang cười nói: “Là ta chuẩn bị sau khi khai thác khoáng thạch luyện ra sắt thép, trực tiếp chế tạo mấy loại vũ khí dùng trên chiến trường.”

“Đại nhân còn biết đúc?” - Dương Càn kinh ngạc nói, trong mắt càng là bội phục sâu sắc.

Từ khi Triệu Khang bước vào triều đình, thật giống như không có gì hắn không biết.

Điều này làm cho Dương Càn thập phần bội phục quốc sư nhỏ hơn mình mười tuổi này.

“Thuật nghiệp có chuyên môn, rèn đúc, loại chuyện này, ta khẳng định là không hiểu lắm, nhưng ít nhiều hiểu một chút, có thể cung cấp một ít ý tưởng.”

Triệu Khang ánh mắt có chút khát khao: “Chúng ta nếu có thể làm ra Damascus vừa tới, lại dùng để rèn kiếm hay vũ khí, như vậy đến trên chiến trường, vô luận là địch nhân gì đối mặt binh lính Càn quốc chúng ta đều chỉ là trên thớt thịt cá!”

Dương Càn trong lòng chấn động: “Damascus vừa, xin hỏi quốc sư đó là cái gì!”

“Một loại sắt thép có hoa văn, dùng để rèn vũ khí, đao kiếm chế tạo ra thập phần sắc bén, ít nhất sắc bén hơn đao kiếm Càn quốc chúng ta hiện tại bảy tám lần.”

Triệu Khang nói, hắn cũng coi như là đi qua không ít địa phương, cũng kiến thức Càn quốc cùng Cảnh quốc hai nước binh lính dùng vũ khí.

Nói như thế nào đây, cho hắn cảm giác chỉ có một từ.

Đơn sơ!

Vô luận là Càn quốc hay là Cảnh quốc, vũ khí trang bị của binh lính hai nước, nhất là bộ tốt binh thường cùng với bộ khoái huyện nha, đó gọi là kém cỏi.

Mượn huyện Nguyên Giang mà nói, lúc Triệu Khang vừa tới, thân là đám người bộ đầu Trương Long.

Một huyện nha mười mấy bộ khoái, con mẹ nó một thanh đao, còn đặc biệt là loại rỉ sét.

Đám người Trương Long này còn cung phụng như bảo bối, căn bản là không giống với phim truyền hình.

Nếu như vậy còn chưa tính, mấu chốt là công nghệ rèn cực kém, Triệu Khang đều hoài nghi có thể giết gà hay không.

Quân đội khá hơn một chút, nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu, Triệu Khang từng hỏi Tiêu Linh Lung.

Biết chiến đao mà binh lính Càn quốc bình thường sử dụng nhiều lắm là chém bảy tám nhát, có thể không ngừng chính là

hảo đao.

Một đao hạ xuống có thể phá hai tầng da giáp quả thực chính là thần binh lợi khí!

Vì thế Triệu Khang còn xem qua Thiên Tử Kiếm của Tiêu Linh Lung, thanh kiếm kia đích thật là không tồi, cho dù là hấn cầm một kiếm đi xuống cũng có thể chặt đứt thân cây to bằng cánh tay người trưởng thành.

Nhưng cũng cứ như vậy, toàn bộ Càn quốc cũng chỉ có một thanh Thiên tử kiếm này mà thôi.

Lần này khai thác khoáng mạch, Triệu Khang đã muốn chế tạo ra mấy thanh hảo đao hảo kiếm chân chính!

Chỉ cần có thể thành công, với trữ lượng quặng sắt của mỏ khoáng Vân Sơn, tương lai để binh lính hai nước Càn Cảnh đều trang bị loại đao kiếm này, cũng không phải việc khó gì.

Chiến trường thời đại vũ khí lạnh, một thanh vũ khí tốt thật sự là quá trọng yếu.

Tại sao Chu quốc và Tề quốc lại mạnh hơn Càn quốc cảnh?

Chính vì sức mạnh quốc gia của hai nước có thể hỗ trợ quân đội của họ và có vũ khí trang bị tốt hơn.

Nghe Triệu Khang nói, một số thợ rèn phía sau đều có chút nhịn không được, có người mở miệng hỏi trước.

Bọn họ đều là tay nghề cả đời rèn sắt, đối với loại chuyện rèn đúc này tự nhiên phải rõ ràng hơn Triệu Khang.

Triệu Khang cũng mừng rỡ cùng bọn họ thảo luận, sau một phen nói chuyện với nhau đều có loại cảm giác được lợi không nhỏ.

Qua U Châu thông quan, sau đó là dãy núi lớn.

Dựa theo yêu cầu ngay từ đầu của Triệu Khang, địa điểm khai thác khoáng mạch tận lực chọn ở nơi có nguồn nước, dễ dàng tiếp tế.

Bởi vậy thợ thủ công Cảnh quốc xuất phát đầu tiên chính là dựa theo chỉ thị này chọn nơi khai thác khoáng địa.

Đám người Triệu Khang dựa theo bản đồ Diệp Hồng Tuyết đưa đi trong núi sáu ngày, rốt cục gặp được binh lính Cảnh quốc.

Sau một phen thông báo, Diệp Hồng Tuyết nhận được tin tức vội vàng chạy tới gặp Triệu Khang.

Cách mấy tháng lại gặp nhau, Triệu Khang có chút kích động, bỏ lại đám người Dương Càn liền chạy chậm tiến lên.

“Hồng Tuyết!”

“Gọi bậy bạ cái gì!”

Chắc chắn chắc, Lâm lão buộc ngựa bên cạnh ánh mắt nghiền ngẫm, hai người này có chuyện xưa a!

Diệp Hồng Tuyết trừng mắt nhìn hắn, khuôn mặt lập tức đỏ lên.

Triệu Khang cười ngây ngô một tiếng, vội dò hỏi: “Thương thế của người thế nào? Khá hơn chưa?”

“Tốt, kém không nhiều lắm, nhưng chung quy là không thể động võ, ta dẫn người đi xem nơi chúng ta chọn khai khoáng?”

Triệu Khang bắt đặc dĩ, cái này, đàn bà cùng Nữ Đế bệ hạ một cái tính tình, đều là quốc sự lớn hơn trời.

Vốn còn muốn đã lâu không gặp hảo hảo ôn chuyện cũ.

Diệp Hồng Tuyết dẫn đường, Triệu Khang đi theo.

Khu khai thác mỏ bọn họ chọn là một mảnh thung lũng, địa vực rộng lớn, đủ dung nạp ba đến năm vạn người đóng quân, có một con sông khác chảy xiết.

Từ xa Triệu Khang có thể nhìn thấy không ít người vung cuốc xẻng, dưới sự hướng dẫn của thợ mỏ đào bới.

Triệu Khang nhìn đội ngũ khổng lồ, rất là hài lòng: “Các người tới bao nhiêu người?”

Diệp Hồng Tuyết nhẹ giọng nói: “Thợ mỏ, thợ rèn cộng thêm quân đội tổng cộng một vạn năm ngàn người, những quân nhân này đều là dùng để khai khoáng, mặt khác chúng ta đang chuẩn bị mở ra hai đường tiếp tế...”

Chương 258 - nổ mỗ

Hiện tại tổng cộng có tám nghìn người, theo sự chỉ đạo của thợ mỏ đang khai thác quặng, bảy nghìn người còn lại đều đang sửa đường, đảm bảo thông đường tiếp tế.

“Cũng may Vân Sơn sơn mạch tuy không lồ, nhưng rất nhiều con đường cũng không gập ghềnh, dự tính trong hai tháng, tuyến đường tiếp tế thông tới Cảnh quốc chúng ta có thể hoàn thành.”

Diệp Hồng Tuyết thần thái sáng láng nói, dẫn Triệu Khang đi tới trước mặt các tướng sĩ đang mở đường.

Khai thác khoáng mạch Vân Sơn không phải chuyện một sớm một chiều, ở trong núi lớn này không có tiếp tế tự nhiên là không thể.

Diệp Hồng Tuyết suy nghĩ rất chu đáo.

Triệu Khang cũng không khỏi bội phục, không hổ là người dẫn binh đánh giặc, mưu tính quả thật toàn diện hơn mình một chút.

Thấy hai người đi tới, các tướng sĩ nhao nhao buông công cụ trong tay xuống.

“Tham kiến Diệp đại nhân!”

Diệp Hồng Tuyết thu lại nụ cười, chỉ vào Triệu Khang nói: “Vi này là quốc sư Càn quốc, Triệu Khang! Lần này Cảnh quốc chúng ta có thể cùng Càn quốc khai thác mỏ Vân Sơn, hoàn toàn dựa vào quốc sư đại nhân. Từ giờ trở đi Triệu quốc sư nói mỗi một mệnh lệnh tất cả mọi người phải tuân thủ.”

“Nếu có vi phạm, quân pháp xử lý!”

“Vâng! Tham kiến quốc sư đại nhân!”

Chúng tướng sĩ hét lớn một tiếng đồng loạt quỳ xuống đất, thanh âm to lớn vang vọng khắp sơn cốc.

Triệu Khang thầm hiểu vì sao những nhân vật chính trong tiểu thuyết thường xuyên xuyên không, đều muốn mang binh tranh bá thiên hạ.

Cái loại cảm giác uy quyền độc tôn này, quả thật không phải là cảm giác sáng khoái bình thường, mà là làm cho con người ta cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Đều đứng lên đi, tiếp tục công việc của các ngươi.”

Để mọi người đứng dậy, Triệu Khang không nói thêm gì. Diệp Hồng Tuyết nhìn đám người Dương Càn tụ tập phía sau hắn, môi son khẽ nhếch, hỏi: “Tiếp theo chúng ta đi xem mỏ quặng?”

Tâm tư thông tuệ như nàng, đã đoán ra những người phía sau Triệu Khang là thợ thủ công Càn quốc.

Triệu Khang gật đầu, gọi Dương Càn và Cục Địa lý bỏ bê công việc, ngoài ra còn để một ngàn cấm vệ quân đi theo.

Vì bảo vệ môi trường trong sơn cốc, mỏ quặng được chọn ở vị trí cách xa nguồn nước địa phương, cách nơi đóng quân chừng một nghìn mét.

Đám người Triệu Khang đi theo Diệp Hồng Tuyết đến mỏ quặng, phóng tầm mắt ra phía trước chính là vô số binh sĩ mình trần ra trận, cầm cuộc xẻng cày cuộc trên núi.

Bên cạnh còn chất đồng quặng sắt cao ngất như ngọn núi nhỏ.

Ngọn núi có không ít nơi hiện ra những hố trứng.

Diệp Hồng Tuyết chỉ vào quặng sắt chất đồng như ngọn núi nhỏ, nói với Triệu Khang: “Đây chính là quặng sắt chúng ta khai thác trong thời gian này. Đám người bên kia là thợ rèn chúng ta triệu tập từ Cảnh quốc, trong đó có một trăm thợ rèn dân gian, một trăm thợ rèn trong quân, tổng cộng hai trăm người.”

“Tuy rằng số lượng người khai thác quặng rất nhiều, nhưng hiệu quả khai thác không lý tưởng lắm, đá núi quá cứng rắn. Ngươi có mang theo thuốc nổ không?”

Triệu Khang gật đầu cười nói: “Mang theo chứ, Dương Càn.”

“Có!”

Dương Càn phía sau lập tức hiểu ý, xoay người nhìn về phía thủ lĩnh một ngàn cấm vệ quân: “Lưu Hồ, lấy thuốc súng ra!”

Một nghìn cấm vệ quân, ngoài nhiệm vụ hộ tống Triệu Khang và đoàn tùy tùng, còn có nhiệm vụ vận chuyển thuốc súng đen dùng cho việc khai thác khoáng, mỗi người trên người đều mang theo ba mươi cân thuốc súng đen.

Trộn vện ba vện cân.

Từ sau khi Triệu Khang giao cách điều chế thuốc súng đen cho Tiêu Linh Lung, quan viên Càn Quốc Công bộ và Binh bộ ngày đêm đều nghiên cứu các loại khả năng ứng dụng của thuốc súng.

Vì thế Binh bộ còn thành lập một bộ phận chuyên môn, nhằm mục đích tuyển mộ người đến phối chế thuốc súng đen.

Mặc dù chỉ mới trải qua vài tháng ngắn ngủi, nhưng lượng thuốc súng đen tồn kho của Binh bộ cũng không thể xem là bình thường.

Các cấm vệ quân cởi bỏ hành lý phía sau. Diệp Hồng Tuyết quan sát thấy trong hành lý có đựng những cái lọ hình ống trúc, mỗi mười cái được buộc chặt thành một bó.

“Dương Càn, mang theo người của Cục Địa lý đi thăm dò trước,” Triệu Khang ra lệnh.

Dương Càn không dám chậm trễ, vội vàng triệu tập nhân mã của Cục Địa lý.

Cục Địa lý và Khâm Thiên Giám, một bên phụ trách Quan Thiên (quan sát thiên văn), một bên phụ trách Tướng Địa (khảo sát địa hình).

So với đám người ở Khâm Thiên Giám thường xuyên mài miết quan sát thiên tượng một cách bí ẩn, thì người của Cục Địa lý có vẻ thực tế hơn nhiều.

Bọn họ chủ yếu phụ trách tìm kiếm mỏ khoáng sản, xem xét phong thủy địa thế, đo đạc và vẽ bản đồ địa hình, do đó được gọi là “địa sư”.

Trong đó, hạng mục thứ hai là phục vụ việc xây dựng lăng tẩm. Lần này đi theo đoàn người của Triệu Khang đến đây chính là nhóm người am hiểu về việc tìm kiếm mỏ khoáng.

Một đám người đi theo Dương Càn tiến lên, lấy ra công cụ thăm dò. Thợ thủ công Cảnh quốc cũng tham gia vào đội ngũ

này.

Hai bên hợp tác trong hơn nửa ngày mới thống nhất được ý kiến.

“Bẩm báo quốc sư,” Địa Sư báo cáo, “căn cứ vào phương án khai thác mỏ hiện tại, hướng đông nam kéo dài hai trăm trượng về phía tây là vị trí tốt nhất.”

Nghe Địa Sư báo cáo, Triệu Khang lập tức bảo Diệp Hồng Tuyết ra lệnh cho các thợ thủ công khác dừng lại, sau đó dẫn theo mọi người đi đến địa điểm mà Địa Sư đã khảo sát.

Địa hình nơi đây nhô cao, không có điều kiện để đặt thuốc nổ.

Triệu Khang liền ra lệnh cho thợ thủ công dùng búa đục ra một khe nứt để đặt thuốc nổ.

Nhìn cấm vệ quân thao tác, Triệu Khang không khỏi lo lắng, liền quay sang Dương Càn và hỏi: “Họ có biết cách sử dụng thuốc súng không?”

Dương Càn cười nói: “Quốc sư đại nhân yên tâm. Từ sau khi ngài nộp lên cách điều chế thuốc súng, quan viên Binh bộ và Công bộ đã ngày đêm nghiên cứu và đã nắm được phương pháp sử dụng.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của bệ hạ, hạ quan cũng đến Binh bộ học tập một thời gian và đã thuộc lòng phương pháp phóng và nổ thuốc súng.”

Nghe Triệu Khang và Dương Càn trò chuyện, Diệp Hồng Tuyết ở bên cạnh cũng cảm thấy lo lắng. Nàng biết rõ uy lực sát thương mạnh mẽ của thuốc súng, vì vậy vội vàng triệu tập mọi người lui về phía sau để đảm bảo an toàn.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị sẵn sàng và thuốc nổ được đặt vào vị trí, Dương Càn lấy ra hỏa chiết tử để châm ngòi.

Theo một tiếng “xèo” chói tai, ngay sau đó một tiếng nổ kinh hoàng vang lên, khiến vô số đá vụn văng ra xung quanh.

Đám binh lính Cảnh quốc và thợ thủ công chưa từng thấy qua uy lực của thuốc súng đều giật mình kinh hãi, hai mắt mở to vì ngỡ ngàng.

Họ không khỏi trầm nghĩ: “Chẳng lẽ ông trời nổi giận? Sao trời nắng mà lại sấm sét?”

Đợi đến khi bụi mù tan hết, mọi người mới tiến lên phía trước. Chỉ thấy một hồ lớn bằng thùng nước xuất hiện ở chân núi, xung quanh vẫn còn bốc lên hơi nóng từ bùn đất và đá vụn.

Địa Sư tiến lên cầm lấy hòn đá xem xét một phen, lại nhìn kỹ ngọn núi xung quanh lỗ hồng.

“Đã sắp lộ ra rồi, nổ thêm một đoạn nữa.”

Lần thứ hai bạo phá, Dương Càn dùng hai trăm cân, một trận đất rung núi chuyển kịch liệt chấn động, Triệu Khang đều sợ núi sụp đổ.

Lúc này lỗ hồng bị nổ càng lớn, một đám địa sư sau khi xem xét cao hứng bừng bừng chạy tới hướng Triệu Khang báo cáo.

“Quốc sư đại nhân! Thấy mỏ rồi!”

“Dương Càn, mang theo các địa sư đi nổ ra mấy cái mỏ!”

Đối với làm thế nào để khai thác mỏ, nơi này có rất nhiều lão sư kinh nghiệm phong phú.

Đánh mỏ như thế nào, những thứ này không cần Triệu Khang đến quan tâm.

Thời gian ngày đầu tiên, Dương Càn mang theo người dùng chất nổ cho ra bảy cái mỏ, Diệp Hồng Tuyết đem thợ thủ công tập hợp lại chia làm bảy đội bắt đầu ngày đêm không ngừng đào móc khoáng thạch.

Bước đầu tiên tiến hành rất thuận lợi, chỉ trong thời gian ngày hôm sau, đã khai thác được khoảng bốn trăm cân quặng sắt.

Nhìn đồng quặng sắt, Triệu Khang cũng có chút không kiềm chế được, triệu tập tất cả thợ rèn, chuẩn bị luyện sắt thép.

Chương 259 - lò cao

Các thợ rèn được triệu tập cùng một chỗ, cách mỏ quặng một khoảng nhất định. Ngoài những thợ rèn trong quân, những thợ thủ công được tập hợp từ hai nước đều tỏ ra dè dặt và cẩn thận.

Dù sao trước đây họ chỉ là những thợ rèn bình dân, khi đối diện với quan lại, họ tự nhiên cảm thấy có chút sợ hãi.

Nhìn thấy ánh mắt e dè của họ, Triệu Khang nở nụ cười hòa ái: “Chư vị không cần lo lắng, mục đích gọi các người đến đây chắc hẳn mọi người đều rõ ràng.”

“Ta chỉ nói một câu, chỉ cần chư vị có thể luyện ra thép ta cần, mỗi người mỗi tháng sẽ được thưởng năm lượng bạc!”

Thứ có thể khơi dậy lòng người tốt nhất chính là tiền bạc. Ngay khi Triệu Khang dứt lời, ánh mắt của các thợ rèn lập tức thay đổi.

Mỗi tháng năm lượng bạc, quả là một số tiền lớn hơn nhiều so với những gì họ kiếm được ở quê nhà.

Một vị thợ rèn dân gian vô cùng phấn khích, gan dạ hơn hẳn, mở miệng hỏi: “Vị quan gia này, ngài muốn luyện loại thép gì?”

Là những thợ rèn dày dặn kinh nghiệm, họ tự nhiên am hiểu về cách thức rèn sắt. Chất lượng quặng sắt khác nhau sẽ quyết định chất lượng thép tốt xấu.

Hai ngày qua, họ cũng đã quan sát quặng sắt được khai thác và nhận định nó khá tốt.

Nghe câu hỏi này, Triệu Khang cười nói: “Chúng ta muốn luyện không phải là sắt đơn giản, mà là thép. Thép có độ dẻo dai tốt hơn sắt, chịu được ăn mòn, chịu được nhiệt độ cao và chịu va đập tốt.”

Lời giải thích của Triệu Khang khiến một số thợ rèn cảm thấy khó hiểu, nhưng một gã thợ rèn trong quân Cảnh quốc sau một hồi do dự đã lên tiếng: “Quốc sư đại nhân nói có phải là thiết tinh?”

Triệu Khang tò mò hỏi: “Ngươi nói thiết tinh là cái gì?”

Thợ rèn trả lời: “Thiết tinh là loại sắt được rèn đi rèn lại nhiều lần cho đến khi trọng lượng không còn giảm. Sắt rèn ra như vậy được gọi là thiết tinh, dùng để đúc đao kiếm vô cùng sắc bén. Tuy nhiên, việc rèn ra thiết tinh rất tốn thời gian, công sức và khó khăn.”

Triệu Khang hiểu rằng mặc dù trên thế giới này có thể không có nơi nào bán thép, nhưng cũng có thể có người trong quá trình rèn sắt vô tình tạo ra thép.

Vì những thợ rèn còn lại không biết thứ này là gì, họ gọi nó là “thiết tinh”.

Nghe hai chữ “thiết tinh”, những thợ thủ công khác bắt đầu bàn tán sôi nổi. Triệu Khang chăm chú lắng nghe những phương pháp rèn thiết tinh mà họ chia sẻ và nhanh chóng nhận ra rằng “thiết tinh” này không phải là thép.

Sự khác biệt giữa thép và sắt nằm ở hàm lượng carbon.

Ngay lập tức, Triệu Khang cùng các thợ rèn đơn giản giải thích về thép và mối liên hệ giữa thép, với sự tình phần thưởng năm lượng bạc. Mọi người đều chăm chú lắng nghe.

Một lát sau, Triệu Khang nói: “Cũng không kém nhiều lắm, phương pháp luyện thép cụ thể ta đều đã viết ở đây. Các người hãy chọn ra vài người biết chữ đến đây nghiên cứu kỹ lưỡng. Chúng ta sẽ bắt đầu xây dựng một lò cao để luyện thép.”

Sau khi trình bày phương án luyện thép cho các thợ rèn, Triệu Khang bảo Diệp Hồng Tuyết triệu tập mọi người để bắt đầu đúc lò cao.

Lò luyện thép cần phải chịu được nhiệt độ cao, vì nhiệt độ bên trong lò có thể lên tới 1600 độ mới có thể luyện ra thép. Ngoài ra, cần phải chuẩn bị than cốc, v.v.

Việc đúc lò cao không thể qua loa. Triệu Khang vừa dặn dò các thợ thủ công về yêu cầu của mình, vừa cẩn thận quan sát quá trình thi công.

Diệp Hồng Tuyết im lặng một hồi lâu, rồi do dự mở lời: “Triệu Khang, ta có một nghi vấn. Nghe theo lời người nói với đám thợ rèn, việc luyện thép vô cùng khó khăn, không thể hoàn thành trong một sớm một chiều. Vậy theo người, chúng ta có nên phái thêm nhân thủ hay không?”

Triệu Khang cười nói: “Ngốc ạ, cho dù những người này không ngủ không nghỉ cả đời, họ cũng không thể luyện ra loại thép mà chúng ta cần. Hiện tại, nhiệm vụ của chúng ta là giúp các thợ rèn học cách luyện thép. Sau khi họ thành thạo, chúng

ta mới bắt đầu sản xuất thép quy mô lớn. Nói cách khác, đây chỉ là giai đoạn thử nghiệm.”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu. Nhìn thấy vẻ lo lắng của nàng, Triệu Khang biết nàng đang sốt ruột.

Vì vậy, hắn liền an ủi nàng: “Nàng không cần vội vàng. Hiện tại, việc khai thác mỏ đã đi vào quỹ đạo. Chỉ cần chúng ta nắm vững kỹ thuật luyện thép, chúng ta có thể lập tức phái thêm nhân thủ. Nhờ có mỏ sắt Vân Sơn này, hai nước chúng ta sẽ không bao giờ thiếu sắt thép. Ngoài ra, chúng ta cũng có thể tập hợp tất cả thợ rèn của hai nước lại để chế tạo vũ khí và trang bị.”

Thợ rèn tập trung trong sơn cốc không phải là tất cả thợ rèn của hai nước Càn - Cảnh. Chỉ có những người có kỹ thuật tốt nhất mới được chọn đến đây để học tập và thử nghiệm.

Diệp Hồng Tuyết nghe xong cũng nhận ra mình có chút nóng vội. Giống như Tiêu Linh Lung, nàng luôn sẵn sàng hy sinh tất cả vì đất nước. Đây là điều hoàn toàn bình thường.

Sau khi an ủi Diệp Hồng Tuyết, Triệu Khang bắt đầu dẫn dắt mọi người đúc lò luyện thép.

Lò luyện thép có yêu cầu cao về kỹ thuật. Ngoài việc chịu được nhiệt độ cao, cấu tạo của lò cũng rất phức tạp, bao gồm các bộ phận như đầu gió nóng, miệng căn bã và miệng sắt tạp nham.

Ban đầu, mọi người dựng lên một lò tạm bợ. Sau khi đốt than, chưa kịp nung nóng quặng sắt, lò đã nứt ra. Họ buộc phải đúc lại từ đầu.

Mất hai ngày, mọi người mới dựng được một lò luyện thép mà Triệu Khang tạm hài lòng.

Quặng sắt được xếp xen kẽ với than, lò cao bắt đầu nóng lên. Cảm nhận được sức nóng ngày càng tăng xung quanh, Triệu Khang ngồi xổm trước lò cao, chăm chú quan sát trong suốt năm tiếng.

Thép lỏng chảy ra từ cửa lò, được dẫn vào các thùng chứa đã chuẩn bị sẵn.

Khi thép nguội lại, nó trở thành một khối sắt đen thui.

Triệu Khang tiến đến quan sát cẩn thận. Hắn vẫn có thể phân biệt được thép và sắt, yêu cầu thợ thủ công kiểm tra sơ bộ.

Triệu Khang có chút thất vọng. Khối sắt trước mắt chỉ có thể xem là sắt chín, chưa đạt đến chất lượng của “thiết tinh”.

“Thế nào?” Diệp Hồng Tuyết hỏi.

Triệu Khang lắc đầu: “Thử nghiệm thất bại. Chúng ta cần thử lại vài lần!”

Từ khi trời tối đến hừng đông, Triệu Khang thức trắng đêm trông coi lò, cùng với vài thợ thủ công.

Sáng sớm hôm sau, nhìn khối sắt đã nguội, Triệu Khang cau mày.

Vẫn không được! Hàm lượng carbon cao hay thấp quyết định chất lượng thép, những khối sắt này dùng để rèn tự nhiên là có thể, nhưng còn không đạt được hiệu quả mình muốn.

Vấn đề đến tột cùng là ở nơi nào?

Suốt một buổi sáng, Triệu Khang đều ngăn người nhìn lò luyện thép, một đám người phía sau cũng không dám thờ mạnh, rất sợ quấy rầy.

Diệp Hồng Tuyết phụ trách nhìn mỏ quặng sau khi nghe nói, vội vàng chạy tới nhìn Triệu Khang mặt ủ mày chau, nàng cũng không biết nên an ủi như thế nào.

Trong lúc bất chợt, Triệu Khang trong đầu hiện lên ba chữ, mí mắt nhảy dựng, chính mình như thế nào đem biện pháp này cho quên mất!

“Mau, tìm hết đồng sắt rèn ngày hôm qua tới đây.”

Triệu Khang vội vàng kêu lên, Diệp Hồng Tuyết nghe nói vội vàng triệu tập nhân thủ vận chuyển sắt chín.

Cái gọi là sắt chín chính là sắt rèn tinh luyện ra tính chất tương đối tinh khiết, hàm lượng cacbon rất thấp, tính chất mềm mại.

Thứ đồ chơi này tự nhiên là không thể dùng để rèn.

Bảo người ta tách sắt rèn ra, Triệu Khang ngửi khí mùi phần: “Trước hết làm tan chảy sắt rèn, sau đó mới thêm vào.”

Đám thợ rèn thao tác, thấy hẳn phục hồi tinh thần lại, Diệp Hồng Tuyết tiến lên tò mò hỏi: “Đây lại là đang làm cái gì?”

“Đây được gọi là phương pháp tưới thép, hợp nhất gang nóng chảy và sắt rèn, phần carbon trong gang sẽ khuếch tán vào sắt rèn và có xu hướng phân bố đều, và có thể loại bỏ một phần tạp chất, có thể trở thành thép chất lượng cao!”

Hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm lò luyện, trải qua chờ đợi dài đằng đẳng, nước sắt từ cửa sắt chảy ra, Triệu Khang lập tức làm cho người ta hạ nhiệt độ làm mát.

Một lát sau, một khối thép lớn màu xanh xám hiện ra trước mắt mọi người.

Chương 260 - vũ khí

“Thành công rồi!”

Triệu Khang gầm lên một tiếng, khiến những người xung quanh giật mình. HẮN hưng phấn sờ vào khối thép đã nguội lạnh, một cảm xúc khác thường dâng trào trong lòng.

Cảm giác này giống như chính hắn đang dẫn dắt thời đại này tiến về phía trước.

Ở kiếp trước, sắt thép có vai trò vô cùng quan trọng đối với thế giới, đặc biệt là sau khi cách mạng công nghiệp bùng nổ, sắt thép được mệnh danh là “ lương thực công nghiệp ”.

“ Đây chính là thép mà đại nhân đã nói lúc trước ? ”

Dương Càn nghe tin vội vàng chạy đến, tò mò nhìn vào khối thép dưới tay Triệu Khang. Hắn cũng rất quan tâm đến tiến độ luyện kim của Triệu Khang. Dù sao, mục đích khai thác mỏ Vân Sơn chính là vì thứ này.

Triệu Khang gật đầu.

Có người nhỏ giọng nói thầm: “ Thoạt nhìn hình như cũng không khác sắt là bao. ”

“ Thiếu không nhiều lắm ? ”

Triệu Khang liếc nhìn người đó, cười khẽ: “ Người không biết thứ này lợi hại bao nhiêu đâu. Cho dù mấy ngàn năm sau, nó vẫn là vật liệu được sử dụng nhiều nhất trên thế giới. Chu Đại Long kia ! ”

Một người thợ rèn trong quân Càn Quốc bước ra cung kính: “ Quốc sư đại nhân. ”

Triệu Khang vung tay lên: “ Khối thép này thuộc về ngươi. Ta mặc kệ ngươi dùng cách gì, hãy rèn nó thành một thanh kiếm cho ta trong thời gian nhanh nhất. ”

Chu Đại Long vội vàng đáp ứng, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng. Rèn một thanh đao kiếm tốt không phải là việc dễ dàng. Có thanh kiếm thậm chí cần đến vài năm mới có thể rèn

thành công, nhưng Triệu Khang lại yêu cầu hãn hoàn thành trong thời gian nhanh nhất.

Liệu có thể chế tạo ra binh khí tốt nào với thời gian gấp rút như vậy?

Triệu Khang nhìn ra tâm tư của Chu Đại Long, nói: “Người cứ dựa theo yêu cầu của binh lính bình thường trong quân đội mà làm.”

Nói như vậy, trừ phi là bộ đội tinh nhuệ, còn lại binh lính bình thường trong quân đội hầu như không được trang bị vũ khí tốt. Về cơ bản, họ chỉ có thể ra trận chịu chết.

Nghe Triệu Khang nói vậy, Chu Đại Long an tâm hơn, vội vàng nói: “Thuộc hạ tuân mệnh. Xin quốc sư đại nhân yên tâm, trong vòng ba ngày nhất định hoàn thành nhiệm vụ!”

Ba ngày?

Triệu Khang cười quái dị: “Vậy chúc người may mắn.”

Việc rèn vũ khí bằng thép có thể khó hơn nhiều so với rèn bằng sắt!

Sau khi luyện thành công khối thép đầu tiên, nhóm thợ rèn đã có thêm kinh nghiệm. Dựa theo phương pháp rót thép mà Triệu Khang hướng dẫn, họ sử dụng sắt sống và sắt chín để luyện thép, và tiếp tục sản xuất thêm bốn khối thép nữa.

Nhìn thấy kết quả này, Triệu Khang hoàn toàn yên tâm và giao cho các thợ rèn tiếp tục rèn thép.

Bản thân hãn tìm một căn lều, chuẩn bị bút mực và bắt đầu ghi chép tỉ mỉ phương pháp rót thép, quy trình đúc và cấu tạo lò luyện thép.

Sau khi sắp xếp xong, gọi Dương Càn đến và yêu cầu sao chép nội dung này thành sách. Đồng thời, hãn cũng bắt đầu suy nghĩ về việc mở rộng sản xuất thép.

Rèm lều bị vén lên, Triệu Khang ngẩng đầu lên và thấy Diệp Hồng Tuyết. Hãn cười nói: “Ta sắp truyền lệnh trong nước, bảo họ phái người đến khu mỏ quặng gần đây dọn ra một khu đất trống rộng lớn để luyện sắt thép.”

Mắt Diệp Hồng Tuyết sáng ngời: “Khi nào?”

“Tất nhiên là càng nhanh càng tốt. Tỷ lệ thành công khi sử dụng phương pháp Quán Cương Pháp để luyện thép cũng khá cao.”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu và hỏi với vẻ tò mò: “Triệu Khang, vật liệu thép này thực sự lợi hại như lời người nói? Nó có thể chế tạo ra binh khí sắc bén hơn nhiều so với vũ khí hiện tại của chúng ta?”

Triệu Khang gật đầu.

Diệp Hồng Tuyết yên tâm hơn, nhưng sau đó lại nghe Triệu Khang nói: “Nói về vũ khí, ta muốn hỏi ý kiến người một chút.”

“Cái gì?”

Triệu Khang vội kéo Diệp Hồng Tuyết ngồi xuống: “Ta muốn tìm hiểu về vũ khí và trang bị mà tướng sĩ Cảnh quốc sử dụng khi chiến đấu.”

Diệp Hồng Tuyết nhướn mày: “Người hỏi cái này làm gì?”

“Tất nhiên là có tác dụng. Mục đích chính của việc luyện thép và sắt của chúng ta không phải là để trang bị cho binh sĩ của hai nước sao? Có thể ta có một số ý tưởng về vũ khí có thể cải thiện hiệu quả chiến đấu.”

Diệp Hồng Tuyết giật mình: “Người còn biết chế tạo binh khí?”

“Ta có một số ý tưởng, nhưng để thực hiện thì cần nhờ đến các thợ rèn.” Triệu Khang nói.

Nghe vậy, Diệp Hồng Tuyết cũng không giấu giếm gì:

“Chuyện này cũng không phải bí mật gì. Cảnh quan xung quanh và binh chủng của bốn nước phương Bắc chúng ta tương đương nhau. Thám báo bình thường trang bị nỏ và chiến đao.”

Thám báo là bộ đội tinh nhuệ trong quân đội, phụ trách thu thập tình báo quân sự, tương tự như bộ đội đặc chủng. Có câu nói: “Hai quân giao chiến, trước tiên chết thám báo.” Họ thường xuyên xâm nhập vào tuyến sau của kẻ thù để do thám quân lương, bố trí quân đội và các thông tin khác. Khi ra trận, họ thường mặc giáp nhẹ và trang bị vũ khí gọn nhẹ.

Triệu Khang gật đầu và ghi chép lại.

Diệp Hồng Tuyết tiếp tục: “Tiếp theo là bộ binh đẳng bài thủ, trang bị một bộ đẳng thuẫn và trăm đao, hai cây nỏ và giáp cho những người từ cấp thập trưởng trở lên.”

Nghe vậy, Triệu Khang hiểu rằng đẳng bài thủ cũng là một loại tinh binh trong bộ binh.

“Ngoài ra còn có trường thương binh, hãm trận sĩ, kỵ binh hạng nặng, kỵ binh hạng nhẹ và cuối cùng là lính pháo hôi.”

Nói xong, Diệp Hồng Tuyết thở dài: “Càn Cảnh là hai nước yếu nhất trong Tứ quốc. Kỵ binh Cảnh quốc chúng ta chỉ có tổng cộng mười vạn, đây là số tiền đập nồi bán sắt mới gom được.”

Triệu Khang gật đầu đồng ý. Kỵ binh là binh chủng có sức sát thương mạnh nhất trên chiến trường sử dụng vũ khí lạnh, điều này không phải là nói đùa.

Giáp trụ và vũ khí của kỵ binh phải là loại tốt nhất trong quân đội.

Lấy thương kỵ binh làm ví dụ. Phải mất ít nhất ba năm để chế tạo một cây thương kỵ binh, từ khi chọn gỗ đến khi hoàn thành.

Chiến mã càng đắt đỏ hơn. Nuôi một con chiến mã còn tốn kém hơn nuôi một người.

Đương nhiên, đắt đỏ ắt có lý do của nó.

Mấy vạn kỵ binh sắp xếp trận thế trên chiến trường rộng lớn và mở đợt xung phong, khí thế của họ như lũ lụt ập đến, không phải ai cũng có thể chống đỡ được.

Thông thường, sau một đợt xung phong của kỵ binh, trận chiến cơ bản đã kết thúc.

Kỵ binh đã lợi hại như vậy, huống hồ là trọng kỵ binh. Trọng kỵ binh chỉ có Tề quốc và Chu quốc mới có đủ tiềm lực để nuôi dưỡng.

Diệp Hồng Tuyết có chút tiếc nuối: “Đại Chu có một đội quân Thiết Phù Đồ, số lượng không quá một vạn, nhưng từ khi thành lập đến nay, họ chưa bao giờ thất bại.”

“Trước đây, khi ba nước liên thủ tấn công Càn quốc, nguyên nhân chính là do Đại Chu không xuất động Thiết Phù Đồ. Nếu không, kết quả cuối cùng có thể sẽ khác.”

Diệp Hồng Tuyết nói xong, Triệu Khang không trả lời, mà nghiêng đầu nhìn, Diệp Hồng Tuyết cảm thấy nghi ngờ. Nàng thấy Triệu Khang đang vẽ vờ trên giấy nháp, không khỏi ngạc nhiên.

Nhìn kỹ, Diệp Hồng Tuyết thấy Triệu Khang vẽ một hình dạng kỳ quái trên giấy nháp, bốn góc nhọn như đỉnh.

Triệu Khang đặt bút xuống, cầm tờ giấy nháp hỏi: “Các ngươi có thấy loại vũ khí này hữu dụng không?”

“Đây là cái gì vậy? Cái này cũng gọi là vũ khí?” Diệp Hồng Tuyết hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Triệu Khang cười ha hả: “Đây là pháp bảo chuyên dùng để đối phó với kỵ binh, gọi là chà chuôm. Vung nó trên mặt đất, ngựa sẽ vấp ngã!”

Mắt Diệp Hồng Tuyết tràn đầy sự hoài nghi: “Có lợi hại như ngươi nói không?”

Nàng chỉ vào một loại vũ khí khác trên giấy nháp, có hình dạng càng kỳ quái hơn. Nó có hình dạng tam giác dài, thoạt nhìn giống roi lại giống đòn, vô cùng kỳ dị.

Nếu có đồng hương nào trên Trái Đất nhìn thấy bản vẽ này, họ chắc chắn sẽ nhận ra rằng Triệu Khang đang vẽ Tam Lãng Quân Thứ, một loại vũ khí lạnh có sức sát thương vô cùng lớn!

Loại vũ khí này hoàn toàn có thể xếp vào hàng những vũ khí lạnh lợi hại nhất!

(Tam Lãng Quân Thứ là một loại vũ khí lạnh cổ đại của Trung Quốc, được xếp vào hàng những vũ khí có sức sát thương mạnh nhất. Nó có hình dạng tam giác dài, thoạt nhìn giống roi lại giống đòn, vô cùng kỳ dị.

Đặc điểm của Tam Lãng Quân Thứ:

Hình dạng: Tam Lãng Quân Thứ có hình dạng tam giác dài, hai đầu nhọn, phần giữa phẳng, hai bên có lưỡi dao sắc bén.exclamation

Chất liệu: Tam Lãng Quân Thứ thường được làm bằng thép hoặc đồng, có độ cứng và độ bền cao.

Cách sử dụng: Tam Lãng Quân Thứ có thể sử dụng để đâm, chém, quét, quăng. Nó có thể được sử dụng hiệu quả để chống lại kỵ binh, bộ binh và thậm chí cả chiến thuyền.

Sức sát thương: Tam Lãng Quân Thứ có sức sát thương rất lớn. Nhờ hình dạng độc đáo và lưỡi dao sắc bén, nó có thể dễ dàng xuyên thủng giáp trụ và gây ra những vết thương chí mạng.

Lịch sử của Tam Lãng Quân Thứ:

Tam Lãng Quân Thứ được cho là xuất hiện vào thời kỳ Chiến Quốc (475 - 221 TCN) của Trung Quốc. Nó được sử dụng bởi các đội quân của các nước chư hầu khác nhau trong thời kỳ này. Tam Lãng Quân Thứ cũng được sử dụng trong các triều đại sau đó, bao gồm triều đại nhà Hán (202 TCN - 220 SCN) và triều đại nhà Đường (618 - 907 SCN).

Tam Lãng Quân Thứ trong văn hóa đại chúng:

Tam Lãng Quân Thứ xuất hiện trong một số tác phẩm văn học và điện ảnh Trung Quốc. Nó được mô tả là một vũ khí mạnh mẽ và nguy hiểm, có thể gây ra sự tàn sát trên chiến trường.

Kết luận:

Tam Lãng Quân Thứ là một loại vũ khí lạnh độc đáo và nguy hiểm của Trung Quốc. Nó có sức sát thương mạnh mẽ và được sử dụng hiệu quả trong chiến tranh. Tam Lãng Quân Thứ là một ví dụ điển hình cho sự sáng tạo và kỹ thuật cao của người Trung Quốc cổ đại trong việc chế tạo vũ khí.

Lưu ý:

Do Tam Lãng Quân Thứ là một loại vũ khí nguy hiểm, nên việc sử dụng nó trong thực tế là không hợp pháp.

Ngoài ra, cần lưu ý rằng thông tin về Tam Lãng Quân Thứ chủ yếu được lấy từ các nguồn tài liệu lịch sử và văn hóa đại chúng. Có thể có những khác biệt về hình dạng, chất liệu và cách sử dụng của Tam Lãng Quân Thứ trong thực tế.)

Chương 261 - Chu Quốc Hành động

“Đây gọi là Tam Lăng Quân Thứ, ba mặt có lưỡi, ta định dùng thép để chế tạo.”

Diệp Hồng Tuyết vốn là cao thủ võ đạo, nên rất am hiểu về binh khí. Chỉ với một câu giải thích đơn giản của Triệu Khang, nàng đã hiểu rõ về Tam Lăng Quân Thứ.

“Tam Lăng Quân Thứ là loại vũ khí có ba mặt sắc bén. Một khi đâm trúng người, vết thương sẽ rất khó lành và thậm chí không thể khép lại được.” Diệp Hồng Tuyết nói.

Triệu Khang vui vẻ gật đầu: “Đúng vậy! Ngươi quả là thông minh.”

Ở kiếp trước, Triệu Khang từng nghe đồn rằng Tam Lăng Quân Thứ bị loại khỏi chiến trường vì quá tàn nhẫn, khiến vết thương không thể khép lại. Tuy nhiên, đây là một hiểu lầm. Việc khâu vết thương xuyên thấu vốn không phải là phương pháp điều trị chính trong y học hiện đại. Thay vào đó, các bác sĩ sẽ thực hiện phẫu thuật.

Nguyên nhân chính khiến Tam Lăng Quân Thứ bị loại khỏi chiến trường là do nó có tác dụng quá đơn điệu. Tuy nhiên, chính sự đơn điệu này lại là tiền đề cho sự phát triển của y học hiện đại!

Trên thế giới này, rất khó để tìm thấy bác sĩ phẫu thuật. Do đó, nếu bị Tam Lăng Quân Thứ đâm trúng, vết thương sẽ rất khó lành. Ví dụ như vết thương do Tần Ngọc Phượng đỡ thay Triệu Khang trước đây, dù có tới mười mấy ngự y liên thủ điều trị cũng suýt nguy kịch.

Triệu Khang suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hình như ta có thể cải tiến Tam Lăng Quân Thứ một chút.”

Diệp Hồng Tuyết tò mò hỏi: “Cải tiến như thế nào?”

“Ta có thể thêm gai ngược vào Tam Lăng Quân Thứ. Khi đâm vào kẻ thù, gai ngược sẽ xé rách da thịt, khiến vết thương càng thêm rộng.” Triệu Khang giải thích.

Diệp Hồng Tuyết há hốc miệng kinh ngạc, nhìn Triệu Khang với vẻ không thể tin nổi.

Triệu Khang hăng hái nói tiếp: “Ngoài ra, ta có thể tẩm độc cho Tam Lăng Quân Thứ. Ngay cả khi không đâm trúng điểm

yếu, kẻ thù vẫn có thể bị độc chết.”

“Và đây nữa!” Triệu Khang vẽ thêm một nét phác thảo ra một cây liêm thương. “Cây liêm thương này có thể dùng để móc chân ngựa, phá vỡ đội hình kỵ binh. Kỵ binh tuy lợi hại, nhưng nếu không có ngựa thì sẽ mất đi tính cơ động.”

“Còn đây là Địa Thứ. Trước khi giao chiến, ta có thể đào những chiến hào, đặt Địa Thứ vào bên trong. Khi quân địch tấn công, ta có thể giả vờ bại trận và dụ chúng vào bẫy. Sau đó, ta sẽ kích hoạt Địa Thứ, đâm thủng bụng kẻ thù!”

Triệu Khang nói say sưa, nhưng bỗng nhận ra Diệp Hồng Tuyết đang nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ.

“Ngươi nhìn ta làm gì vậy?” Triệu Khang hỏi.

Diệp Hồng Tuyết ngạc nhiên hỏi: “Ngươi học những thứ này ở đâu vậy?”

“Học ở đâu?” Triệu Khang lúng túng. “Ta... ta tự nghĩ ra thôi.”

Diệp Hồng Tuyết lắc đầu: “Những thủ đoạn tàn bạo như vậy, ngươi học ở đâu cũng không thể chấp nhận được.”

Triệu Khang phản bác: “Nàng nói gì vậy? Nói lời cũng không thích nghe a! Đây đâu phải là thủ đoạn tàn bạo!”

Triệu Khang hừ mũi coi thường: “Trên chiến trường, tất nhiên là phải dùng mọi thủ đoạn để giành chiến thắng. Âm mưu hay chính nghĩa gì cũng không quan trọng. Chẳng lẽ các ngươi đánh trận đều phải bày ra tư thế, còn muốn nói lý do vì sao mà đánh?”

Diệp Hồng Tuyết có chút xấu hổ: “Chuyện đó không đúng, đó là chuyện xưa cũ bao nhiêu năm trước rồi.”

Trước đây, khi đánh giặc, đúng là có những quy tắc như Triệu Khang nói. Trước khi giao chiến, hai bên phải phái sứ giả đến để trao đổi.

Chưa kể, họ còn phải viết thư cho kẻ thù để giải thích lý do vì sao muốn đánh và chọn thời điểm giao chiến.

Số lượng quân lính tham chiến cũng phải được thông báo trước, giống như hẹn hò với trẻ con, nhưng quy mô lớn hơn

nhiều.

Thậm chí, họ còn đặt cho những cuộc chiến tranh cái tên mỹ miều là “nghĩa chiến”.

Chiến tranh thời đó không có những âm mưu quỷ kế hay lục đục nội bộ gì cả. Mọi thứ đều phụ thuộc vào số lượng binh mã của hai bên. Bên nào có nhiều quân hơn sẽ chiến thắng.

Triệu Khang cười nói: “VẬY là được rồi. Ta sẽ xem xem có thể làm gì tiếp theo.”

Ban ngày, Triệu Khang thường ở trong lều trại. Ngoài gai sắt và gai tam lăng, hắn còn vẽ ra thêm bảy tám loại vũ khí chiến trường khác. Sau đó, giao bản vẽ cho thợ rèn để đúc.

Triệu Khang đang đi đúng hướng.

Tuần lớn (Đại Chu quốc).

Bầu không khí trong triều đình vô cùng căng thẳng. Các quan viên đều cúi đầu, không dám nhìn lên long y.

Nghe quan viên báo cáo, Đại Chu hoàng đế Lý Thừa Khôn tức giận: “Cái gì gọi là không biết kết cục!”

“Bệ hạ bớt giận, bệ hạ bớt giận!” Quan viên vội vàng quỳ xuống đất.

Lý Thừa Khôn gầm lên: “Truyền cho người đi tìm Tam hoàng tử Lý Mộc Thanh. Cho dù phải đào ba thước đất, trẫm cũng muốn biết tung tích của Tam điện hạ. Sống muốn thấy người, chết muốn thấy thi thể!”

Quan viên bên dưới bối rối. Nếu có thể tìm được Tam hoàng tử thì họ đã tìm được từ lâu rồi. Sau một thời gian dài như vậy mà vẫn không có tung tích gì, e rằng Tam hoàng tử đã gặp nguy hiểm.

Do dự mãi, quan viên này vẫn nói: “Bệ hạ, theo thần, việc Tam điện hạ mất tích chắc chắn liên quan đến Càn Cảnh hai nước!”

Nếu không tìm được Tam hoàng tử, họ chỉ còn cách nghĩ cách chuyển hướng sự chú ý của hoàng đế.

Hạ quyết tâm, quan viên này vội vàng nói: “Trước đây, ba nước cùng liên thủ phái sứ giả đến Càn quốc. Hiện giờ, hoàng

tử Lưu Hán Long của Tề quốc và hoàng tử của nước ta đều mất tích bí ẩn.”

“Diệp Hồng Tuyết của Cảnh quốc lại bình yên vô sự trở về nước. Thần kết luận rằng đây chắc chắn có uẩn khúc. Có lẽ Tam điện hạ đã bị hai nước này ám hại!”

Lý Thừa Khôn đập mạnh vào long y, hai mắt trợn trừng: “Càn Cảnh hai nước quá đáng! Chúng nó ăn gan hùm mật gấu cũng không dám làm vậy!”

“Bệ hạ, nếu không phải như vậy, thì sao hoàng tử điện hạ vẫn bất vô âm tín cho đến bây giờ?” Quan viên quỳ xuống, run rẩy nói: “Hơn nữa, một thời gian trước khi thần đi Cảnh quốc tìm tung tích hoàng tử điện hạ, Diệp Hồng Tuyết kia rõ ràng là đang che giấu điều gì đó!”

“Nữ nhân này không phải người bình thường. Trên lôi đài, một mình nàng ta có thể đánh hai kẻ địch. Tuy nhiên, bệ hạ đã hứa sẽ không làm khó Cảnh quốc và Diệp Hồng Tuyết nữa. Nhưng chúng ta vẫn chưa hỏi qua Càn quốc về chuyện này.”

“Hoàng tử điện hạ có thể đã mất tích sau khi rời khỏi Càn quốc. Càn quốc phải chịu trách nhiệm cho chuyện này!”

Lý Thừa Khôn nhíu mày, giọng nói không còn gay gắt như trước: “Nói tiếp đi.”

Quan viên kia nghe vậy, mí mắt khẽ giật, trong lòng nhen nhóm hy vọng: “Bệ hạ, chúng ta hoàn toàn có thể đến Càn quốc đòi người. Nếu hoàng tử điện hạ ở trong tay họ thì tốt nhất. Nếu không, chúng ta có thể liên minh với Tề quốc để gây khó dễ cho họ.”

Lý Thừa Khôn biết rõ ý đồ của quan viên này nhưng vẫn cố hỏi: “Ý của ngươi là gì?”

“Lấy việc điện hạ mất tích làm cớ, liên minh với Tề quốc để phạt Càn quốc!”

Trên đại điện, không ít quan viên đều dồn sự chú ý vào người vừa nói ra hai chữ “Phạt Càn”.

Một quan viên khác lạnh lùng nói: “Trong cuộc thi văn đầu, chúng ta đã thua. Theo thỏa thuận, Vân Sơn Mạch sẽ thuộc về Càn quốc. Một quốc gia nhỏ bé chỉ có năm châu chi địa mà

cũng muốn chiếm hữu mỏ khoáng này, quả thật là si tâm vọng tưởng!”

“Nhân cơ hội này, chúng ta hãy liên minh với Tề quốc để tiêu diệt Càn quốc! Về chuyện Cảnh quốc và hoàng tử điện hạ mất tích, chúng ta có thể tạm thời ổn định họ. Chờ đến khi diệt Càn quốc xong, chúng ta sẽ chuyển mũi nhọn sang Cảnh quốc!”

“Nếu mọi việc suôn sẻ, từ nay về sau, ở Bắc Địa chỉ còn lại Đại Chu và Tề quốc. Tuy Tề quốc nhà Lưu mạnh hơn Càn Cảnh, nhưng không thể nào sánh được với Đại Chu chúng ta.”

“Phạt Càn, diệt Cảnh, cuối cùng thôn Tề! Đại Chu thống nhất Bắc Địa, xứng đáng trở thành vương triều thống trị thiên hạ!”

Chương 262 - Ôn tồn

“Phạt Càn, diệt Cảnh, rồi nuốt Tề!”

Lời nói của quan viên khiến Lý Thừa Khôn chấn động. Trong tứ quốc Bắc Địa, Đại Chu do hãn cai trị là quốc gia hùng mạnh nhất. Thống nhất thiên hạ chính là ước mơ của bao đời đế vương Chu quốc, và nay cơ hội dường như đã đến!

Cả triều đình, từ văn quan đến võ tướng, đều hùng hực khí thế.

Cự tướng quân Long Hữu bước ra thỉnh lệnh: “Hoàng tử điện hạ mất tích và liên quan đến hai nước Càn Cảnh là điều không thể chối cãi. Nếu cứ bỏ qua, sẽ tổn hại quốc uy của Đại Chu ta! Thần Long Hữu xin được dẫn mười vạn quân đi phạt Càn quốc!”

Lý Thừa Khôn nhìn Trịnh Nguyên, Lễ bộ Tả thị lang, kẻ trước đây đã từng khiến hãn mê muội: “Trịnh Nguyên!”

Trịnh Nguyên vội vàng quỳ xuống: “Bệ hạ.”

Lý Thừa Khôn nói với giọng nặng nề: “Truyền người đi sứ Càn quốc, tìm kiếm tung tích Tam hoàng tử. Nhớ mang hoàng nhi về!”

Nửa câu sau, Lý Thừa Khôn nói vô cùng nặng nề, nhưng không hề không nề.

Tất cả quan viên trong triều đều cảm thấy rùng mình.

Cái gọi là “Thiên gia vô tình” cũng chỉ đến mức này thôi!

Tất cả bọn họ đều hiểu rằng, sau khi Lý Thừa Khôn nói ra những lời này, cho dù Tam hoàng tử Lý Mộc Thanh lúc này còn sống, cũng chỉ có thể là người chết! Chu quốc muốn lấy thi thể của hắn làm bàn đạp để tấn công!

Tuy rằng thời đại “nghĩa chiến” đã qua, nhưng xuất binh đánh trận vẫn cần một cái cớ.

Cái chết của Lý Mộc Thanh chính là một lý do rất tốt. Đại Chu từ trước đến nay tự cho mình là đệ nhất cường quốc. Cho dù là dân chúng bình thường, khi đối mặt với người dân của ba nước khác, đều sẽ có một loại cảm giác ưu việt bẩm sinh.

Việc hoàng tử điện hạ của họ chết trong tay nước khác, chuyện này nếu được công bố cho bách tính Chu quốc biết, tất nhiên có thể ngưng tụ dân ý và quân tâm.

“Đừng trách trẫm.”

Lý Thừa Khôn nhắm mắt lại nói một câu, sau đó tuyên bố bãi triều.

Tuy nhiên, lúc này Triệu Khang đang bận rộn khai thác mỏ ở Vân Sơn nên không hề hay biết việc mình đã giết Lý Mộc Thanh trước đây đã gây ra rắc rối lớn cho Càn quốc.

Hắn và Diệp Hồng Tuyết lúc này đang như hình với bóng, quần quýt bên nhau.

Ngay cả một số binh sĩ Cảnh quốc cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn. Họ thâm nghi ngờ vị quốc sư Càn quốc này và Diệp đại nhân có gian tình.

“Thiết kế sơ lược những thứ này đi. Người đã từng đánh trận, xem thử còn chỗ nào cần cải tiến không?”

Trong lều, Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết đang nghiên cứu bản vẽ binh khí, hai người ngồi rất gần nhau.

Diệp Hồng Tuyết mỉm cười nhìn bản vẽ rồi nhìn Triệu Khang: “Không có. Nếu có thể sản xuất số lượng lớn những vũ khí này, chiến lực quân đội của hai nước chúng ta sẽ được nâng cao đáng kể.”

“Đầu óc người quả thật phi thường! Làm sao người có thể nghĩ ra nhiều thứ kỳ quái như vậy!”

“Người có biết bốn quốc sư là ai không? Nếu không có chút bản lĩnh thì làm sao ta có thể hô phong hoán vũ ở Càn quốc được?”

Thời đại này, vũ khí trang bị chủ yếu là đao kiếm, giáo mác, cung tên nỏ. Dụng cụ công thành cũng chỉ có búa phá thành, xe công thành thì hoàn toàn không có.

Mặc dù Triệu Khang không biết thiết kế xe công thành, nhưng hắn có thể đưa ra ý tưởng, và Diệp Hồng Tuyết là một vị tướng tài ba, có thể bổ sung những thiếu sót của hắn.

Trong thời gian này, hai người chỉ tập trung nghiên cứu vũ khí trang bị, đến mức quên ăn quên ngủ.

“Người đúng là lợi hại.”

Diệp Hồng Tuyết chế giễu một tiếng, sau đó hừ hừ nói: “Nói trước nhé, không thể thiên vị một bên được. Cả Cảnh quốc và Càn quốc đều phải có.”

“Chắc chắn, chắc chắn, người đây là đang ép ta phản quốc à? Người có thể nói ra những lời tàn nhẫn như vậy sao?”

Diệp Hồng Tuyết tức giận: “Đây là điều chúng ta đã nói trước rồi!”

“Hắc hắc, người bồi dưỡng gián điệp cũng phải cho họ chút lợi ích chứ. Người chỉ nói một câu mà muốn ta đưa ra nhiều thứ tốt như vậy, ta có nợ người đâu?”

Diệp Hồng Tuyết nghi ngờ: “Người còn thiếu chỗ tốt sao?”

Tên biến thái chết tiệt này không chỉ được địa cực nhân thân ở Càn quốc yêu mến, mà bệ hạ và thái tử ở Cảnh quốc cũng đều muốn lôi kéo hắn.

Muốn gì đó không phải chỉ cần nói một câu sao?

Vậy thì chắc chắn là thiếu rồi.

Triệu Khang thở dài thườn thượt: “Khi ta ở Càn quốc, ngày nào cũng ra vào phủ quốc sư bảy tám lần. Mỗi sáng thức dậy, ta không thể xuống giường nếu không có tám thị nữ hầu hạ!”

“Buổi tối không nói đến nha hoàn ấm giường, ai cũng phải là quốc sắc thiên hương.”

Triệu Khang than vãn: “Nhìn xem, ở trong núi lớn này, ta chỉ ăn lương khô, làm việc thể lực và tự mình vận động. Chưa kể trời lạnh này, mỗi tối giường lạnh như sắt rèn, thật là khổ sở!”

Nghe vậy, Diệp Hồng Tuyết có chút thương cảm. Đúng vậy, Triệu Khang không giống mình. Nàng đã từng ra chiến trường, trải qua đao kiếm quang ảnh, nếm trải mọi gian khổ. Còn Triệu Khang được nuông chiều từ bé, đến núi lớn này đào mỏ quả thực là có chút khổ sở.

Nghĩ vậy, nàng hỏi: “Vậy ta viết thư về nước, phái mấy nha hoàn tới hầu hạ ngươi?”

Triệu Khang nhìn nàng, dung nhan tuyệt mỹ của Diệp Hồng Tuyết chỉ kém Nữ Đế bệ hạ một bậc. Lúc này, hắn nhướn mày nói: “Chẳng lẽ ta không có sẵn?”

Diệp Hồng Tuyết ngó ra, hỏi: “Chúng ta lúc nào có nữ nhân? Sao ta không biết?”

Triệu Khang ghé sát vào cười nham hiểm: “Nha hoàn ấm giường ta đã thử qua, ấm giường tướng quân còn chưa có. Nếu không, ngài vất vả đi?”

“Cút đi!”

Diệp Hồng Tuyết trong nháy mắt hiểu ý đồ đùa cợt của Triệu Khang, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng. Lại nhớ đến câu nói của Cảnh Đế Ngô Như Long: “Ngươi chính là dùng mỹ nhân kế, cũng phải ổn định tiểu tử này!”

Triệu Khang cười ha hả, không nói thêm gì, ôm chầm lấy Diệp Hồng Tuyết và trêu chọc: “Mỹ nhân, cười một cái cho đại gia, hầu hạ gia thật thoải mái, gia có thưởng hậu hĩnh!”

“Ta thấy ngươi ngứa da rồi!”

Diệp Hồng Tuyết vươn hai ngón tay bóp vào hông Triệu Khang, suýt khiến tên khốn này nhảy dựng ba thước. Nhìn Triệu Khang đau đớn giậm chân, vừa tức vừa dở khóc dở cười.

Nữ tử cười đến rung động cả cành hoa.

“Cô nương chết tiệt, mặt đỏ rồi kìa!”

Triệu Khang tức giận, nhưng Diệp Hồng Tuyết không hề nhượng bộ, trừng mắt nhìn hắn.

Giống như hai người lần đầu tiên gặp nhau ở khách sạn quốc gia, lúc kiều diễm giăng co.

Ánh mắt Triệu Khang dần dịu dàng, vươn tay vén mái tóc đen hơi rối của Diệp Hồng Tuyết.

Tim đập mạnh như đang đối đầu với cao thủ lôi đài tuyệt thế, Diệp Hồng Tuyết cả người run rẩy, cặp mắt nóng bỏng đối diện kia như muốn thiêu đốt nàng.

Nàng định nói gì đó, chợt nghe Triệu Khang dịu dàng nói: “Yên tâm đi, ta nhất định sẽ làm cho Cảnh Quốc cũng cường đại lên. Ta vốn nợ ngươi.”

Nghe vậy, Diệp Hồng Tuyết cúi đầu, sau đó lắc đầu: “Không có gì.”

Mang theo vẻ đẹp trong lòng, lần này Diệp Hồng Tuyết không hề phản kháng. Nữ tướng quân vang danh chiến trường lúc này dịu dàng như một chú mèo nhỏ.

Chỉ là một tiếng cười đùa không đúng lúc đã phá vỡ sự âm áp của hai người.

“Chắc chắc chắc, lão phu biết ngay, tiểu tử ngươi nhất định là có chút chuyện!”

Diệp Hồng Tuyết giật mình, vội vàng đứng dậy. Triệu Khang trợn mắt nhìn Lâm lão ở cửa lều.

Lão già này, không biết phân biệt trường hợp!

Hắn muốn chửi ầm lên, Lâm lão cười nói: “Tiểu tử trước đừng nóng giận, ngươi để cho người chế tạo kiếm, đúc tốt lắm!”

Chương 263 - Bảo kiếm

“Kiếm gì?”

Triệu Khang trợn trắng mắt. Mẹ nó lão quỷ này nếu không vào, lão tử nói không chừng lúc này cũng hôn lên.

Lâm lão tức cười: “Ngươi bảo Chu Đại Long không phải dùng vật liệu thép gì đó đúc kiếm, đã đúc xong rồi, tiểu tử ngươi có

ôn nhu hương liền quên chính sự đúng không?”

Diệp Hồng Tuyết ở một bên nghe nói khuôn mặt càng đỏ hơn, thấy lão gia hỏa này lại dám trêu chọc mình.

Triệu Khang không có ý tốt gì mà cười cười: “Lâm lão, nói cũng không thể nói lung tung a. Diệp đại nhân tu vi so với bệ hạ còn lợi hại hơn.”

Lâm lão hậm hực, xấu hổ cười hai tiếng.

Uy danh của Diệp Hồng Tuyết hẳn đã sớm nghe nói.

Nữ tử này mãnh liệt đứng lên, đó cũng không phải người bình thường có thể chịu đựng nổi.

Ba người rời lều đi tới chỗ lò đúc.

Chỉ thấy tất cả thợ thủ công đều vây quanh cùng một chỗ giống như xem xiếc khi, từ xa còn có thể nghe được tiếng người nói chuyện:

“Đáng giá! Đời này có thể đánh ra một thanh kiếm tuyệt thế như vậy! Chu Đại Long ta không uống công cuộc đời này!”

“Bà nội nó, cái thép này gọi là cứng rắn, chúng ta hai ba mươi số người thay phiên nhau gõ tay đều nhanh gõ phết đi, mới đúc thành kiếm phôi!”

“Vẫn còn ưu khuyết điểm, ta sợ quá trình rèn dễ dàng bị nứt, vấn đề này phải nghĩ biện pháp giải quyết, ta xem về sau khi rèn đúc phải thêm chút nguyên liệu!”

Đám thợ rèn mồm năm miệng mười nói, giống như đang mở đại hội giao lưu, Triệu Khang nghe rất là hài lòng.

Sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật công nghiệp là dựa vào sự trao đổi nghiên cứu không ngừng, sức tưởng tượng và khả năng sáng tạo của con người là không thể đo lường được.

“Đều nhường đường, để lão tử nhìn xem các người làm ra bảo bối gì!”

Triệu Khang rống lên một tiếng, các thợ thủ công nhao nhao nhường đường, chỉ thấy Chu Đại Long mang theo một thanh trường kiếm ba thước chạy chậm tới.

Thân kiếm sáng như tuyết dưới ánh mặt trời chiếu rọi phản chiếu ra một đạo ánh sáng lấp lánh, hoàn toàn thể hiện cái gì gọi là vẻ đẹp thuần khiết.

“Hảo kiếm!”

Diệp Hồng Tuyết không khỏi thán phục một tiếng, là võ tướng, năng đối với vũ khí nhận thức tự nhiên không giống bình thường.

Chu Đại Long vội vàng tranh công nói: “Quốc sư đại nhân, tiểu nhân không phụ lòng tin, rốt cục đúc kiếm thành công!”

“Kiếm này dài ba thước ba, rộng hai tấc, so với đao kiếm bình thường, có thể gãy mười kiếm mà không hỏng!”

“Không tệ, không tệ.”

Triệu Khang cười nhận lấy kiếm nhìn hai mắt, liền đưa cho Diệp Hồng Tuyết: “Người thử xem?”

Diệp Hồng Tuyết tiếp nhận kiếm lại cười lắc đầu, hiện tại nàng còn không thể động võ được, liền nhìn về phía Lâm lão: “Lâm tiên bối, xin ngài thử giúp.”

Lâm lão cũng không khách sáo, sau khi tiếp nhận kiếm, hai ngón tay khẽ búng nhẹ vào thân kiếm, chỉ thấy thanh kiếm rung động, phát ra tiếng rên vang như tiếng ong.

“Tính dẻo dai rất tốt.”

Lâm lão nói, sau đó cánh tay gấp lại vung mạnh, một tiếng vang trong trẻo vang vọng động lòng người mà bất kỳ nam nhân nào cũng không thể cưỡng lại.

Ngay sau đó liền thấy Lâm lão vung tay cầm kiếm, thi triển một thế kiếm ngang, kiếm khí phun ra như rắn dài ba thước, thanh quang lấp lánh quét ngang!

Nơi đi qua, cỏ cây đều gục xuống! Núi đá cũng bị vỡ vụn!

Triệu Khang trợn mắt há hốc mồm, một đám thợ thủ công cũng đều hoảng sợ, chỉ có Diệp Hồng Tuyết bình thản ung dung.

“Thanh kiếm này nếu bị võ nhân giang hồ lấy được, tuyệt đối là một thanh lợi khí giết người, lưu lạc giang hồ, e rằng sẽ là một trận gió tanh mưa máu a, sánh ngang với thanh Thiên Tử

Kiểm mà bệ hạ hao phí mười năm tâm huyết cùng thợ thủ công cung đình chế tạo!”

Lâm lão cảm thán một tiếng, đưa thanh trường kiếm cho Triệu Khang. Triệu Khang ha ha cười, tâm trạng vô cùng sung sướng, hào phóng nói: “Tặng cho Lâm lão!”

Lâm lão nhướng mày, đùa cợt nói: “Quốc sư đại nhân đây là muốn thu mua lão phu sao?”

“Bảo kiếm tặng anh hùng, huống hồ kiếm này không thích hợp để chém giết trên chiến trường. Mọi người nghe lệnh!”

“Có!”

Tất cả thợ thủ công tụ tập lại. Triệu Khang xoay người, cất giọng vang dội: “Tham gia đúc kiếm mỗi người thưởng năm mươi lượng bạc!”

Vừa nghe vậy, Chu Đại Long dẫn đầu đám thợ rèn quỳ xuống, mừng rỡ như điên.

“Đa tạ quốc sư!”

“Đa tạ quốc sư!”

Triệu Khang tiếp tục nói: “Tiếp theo, bốn quốc sư sẽ tìm một nơi để các người đúc kiếm. Các người đều là thợ rèn tài hoa xuất chúng đến từ hai nước Càn Cảnh. Ta hy vọng các người không nên giấu giếm, chung sức hợp tác cùng nhau đúc tạo quân giới.”

“Bốn quốc sư tại đây hứa hẹn, dù là thợ rèn trong quân đội hay thợ rèn dân gian, tất cả đều được đối xử bình đẳng. Mỗi người mỗi tháng được hưởng năm lượng tiền lương, ba bữa cơm có thịt, mỗi ngày có hai lượng rượu! Chỉ cần các người tận tâm tận lực, triều đình tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người.”

“Mặt khác, sau này còn có một nhóm học đồ sẽ đến trợ giúp các người cùng nhau đúc tạo vũ khí! Trong thời gian này các người hãy cố gắng hết sức nghĩ biện pháp để tăng tốc độ đúc kiếm, nhưng có một điểm lưu ý, mỗi thanh vũ khí đúc ra đều phải đảm bảo chất lượng!”

“Hai năm!”

Triệu Khang giờ hai ngón tay: “Hai năm! Ta muốn trong hai năm này, tất cả tướng sĩ hai nước Càn Cảnh đều được trang bị vũ khí do các ngươi đúc!”

“Tuân lệnh!”

Tất cả thợ thủ công cùng quỳ xuống đất, đồng thanh hô vang.

Sau đó, Triệu Khang cùng Diệp Hồng Tuyết dành vài ngày để hoàn thiện bản vẽ thiết kế vũ khí, giao cho các thợ thủ công nghiên cứu cách thức đúc kiếm.

Trên đường trở về, Diệp Hồng Tuyết có chút lo lắng: “Liệu chúng ta có đủ thời gian không?”

“Rèn đúc là việc đòi hỏi sức lực lao động lớn, vì vậy chúng ta cần rất nhiều người. Lát nữa khi thư tín của chúng ta được truyền về nước, ta sẽ phái người tiếp viện. Ngoại trừ những nhân viên cần thiết khai thác quặng sắt mỗi ngày, hãy tập hợp toàn bộ thợ rèn của hai nước lại, cùng nhau rèn đúc vũ khí.”

“Chỉ cần có đủ nhân lực, chúng ta nhất định có thể hoàn thành tiến độ đề ra.”

Nói xong, Triệu Khang xoa xoa mi tâm. Diệp Hồng Tuyết hỏi: “Có chuyện gì không ổn sao?”

“Không có gì.” Triệu Khang nhíu mày: “Gần đây ta cảm thấy tâm thần bất an, như có chuyện đại sự nào sắp xảy ra. Nhưng thôi, trước mắt việc quan trọng nhất là chế tạo vũ khí.”

Dưới sự khích lệ của Triệu Khang, các thợ rèn làm việc hăng say hơn bao giờ hết.

Tiêu Linh Lung và Cảnh Đế Ngô Như Long sau khi nhận được thư của Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết cũng không dám chần chừ.

Họ lập tức kiểm kê nhân lực và vật tư theo yêu cầu của Triệu Khang, đảm bảo mọi thứ được chuẩn bị đầy đủ.

Để đề phòng bất trắc, Ngô Như Long trực tiếp cử thái tử Ngô Quan Hải dẫn đầu một đội quân đến Vân Sơn hỗ trợ.

Nhóm người đầu tiên của hai nước tiến vào dãy núi Vân Sơn, bắt đầu khai thác quặng sắt, luyện thép và đúc vũ khí với khí thế hùng hục.

Hơn nửa tháng sau.

Đế đô Càn Quốc.

Tiêu Linh Lung ngồi trên long ỷ, cất tiếng: “Tuyên đặc sứ Chu quốc!”

Thái giám tổng quản Mã Bảo lập tức cao giọng hô vang: “Tuyên Chu quốc đặc sứ Trịnh Nguyên yết kiến!”

Bên ngoài đại điện, Tả thị lang bộ Lễ Chu quốc Trịnh Nguyên không hề nao núng, từng bước đi vào đại điện triều hội. Ánh mắt của các quan văn võ bá quan đổ dồn về phía hắn. Trịnh Nguyên khẽ khom người, cất tiếng:

“Chu quốc đặc sứ Trịnh Nguyên bái kiến Càn quốc bệ hạ, nữ đế bệ hạ vạn an!”

“Đặc sứ khách khí, mời ngài vào chỗ ngồi.”

Dù sao Chu quốc cũng là cường quốc số một ở phương Bắc, mặc dù chỉ là Lễ bộ Tả thị lang, Càn quốc cũng không dám coi thường.

Trịnh Nguyên có chút đắc ý. Nếu là ngày thường, hắn đã lập tức ngồi xuống, nhưng lần này hắn đến đây là để gây rối. Hắn ta nói: “Tạ ơn bệ hạ ân điển. Tuy nhiên, bệ hạ, hạ quan có chuyện khẩn yếu cần thỉnh bẩm, mong bệ hạ thứ tội.”

Tiêu Linh Lung khẽ giật mình: “Đặc sứ, mời ngài nói rõ.”

Trịnh Nguyên ngẩng đầu, nở một nụ cười nham hiểm: “Xin hỏi Nữ Đế bệ hạ, Tam hoàng tử điện hạ Lý Mộc Thanh của nước ta có ở quý quốc không?”

Chương 264 - áp lực

Trịnh Nguyên vừa dứt lời, Tiêu Linh Lung trên long ỷ nhất thời nắm chặt tay nắm long ỷ.

Một gã quan viên Càn Quốc nghi hoặc: “Đặc sứ nói gì vậy? Sau khi văn đầu kết thúc, hoàng tử điện hạ của quý quốc cũng đã trở về a.”

“Trở về sao?”

Trịnh Nguyên cười lạnh một tiếng: “Tam hoàng tử nước ta đến nay vẫn chưa về Đại Chu!”

Những lời này nhất thời chấn kinh tất cả quan viên ở đây.

Dương thái sư sửng sốt: “Người nói cái gì, đến nay chưa về nước, điều này sao có thể, cách văn đầu đi qua cũng đã hơn bốn tháng rồi!”

“Đúng vậy, lời này, bọn sứ cũng muốn hỏi chư vị đại nhân, hơn nữa không riêng gì hoàng tử nước ta chưa về, ngay cả vương thất Tề quốc, Hán vương Lưu Hán Long điện hạ cũng không trở về Tề quốc.”

Trịnh Nguyên lạnh lùng nói: “Chúng ta hai nước vì tìm kiếm tung tích của hoàng tử điện hạ và Hán vương điện hạ, đã đi qua Cảnh quốc, nhưng Cảnh quốc cũng không có tung tích của hai vị điện hạ.”

“Bởi vậy Ngô Hoàng đặc biệt phái bản sứ tới quý quốc, kính xin quý quốc cho một lời giải thích.”

“Người lời này là có ý gì!”

Một gã bạo tính võ tướng nhin không được, Chu quốc từ trước đến nay tự giác tài trí hơn người, hấn thân là võ tướng vốn là nhìn không quen, lúc này giận dữ nói: “Ý của người là, ta Đại Càn bắt cóc hoàng tử nước người?”

“Bọn sứ chưa bao giờ nói như vậy, nhưng...!”

Trịnh Nguyên lạnh lùng nói: “Tam điện hạ là sau khi văn đầu liền mất tích, quý quốc sợ là khó thoát khỏi liên quan đi?”

Chính là một cái Lễ bộ tả thị lang, cũng dám cho Đại Càn ta khẩu phân bôn tử!

Lại một tên võ tướng đứng ra: “Chân Tam hoàng tử của người mọc trên người hấn, thiên hạ lớn như vậy hấn thích đi đâu thì đi đó!”

“Có sao?”

Trịnh Nguyên có thể phái tới làm đặc sứ đương nhiên là có một phen công phu miệng lưỡi.

Chỉ thấy hấn hừ lạnh một tiếng: “Hai vị đại nhân không ngại nghĩ lại, nếu là hoàng tử quý quốc mất tích ở Đại Chu ta, các

ngươi sẽ có cảm tưởng gì?”

Hai gã võ tướng sừng sốt, nói không ra lời, Trịnh Nguyên lại nói: “Tam điện hạ rất được Ngô hoàng sủng ái, hôm nay sau khi tới Càn quốc của ngươi liền vô cớ mất tích, việc này Càn quốc nhất định phải cho ta một cái công đạo!”

“Đường đường hoàng tử một nước, lúc rời đi, quý quốc lại không phái vệ đội hộ tống, điếm ấy đãi khách lễ nghi đều không có, uổng công các ngươi tự xưng đại quốc!”

Lễ bộ thượng thư Càn quốc nhú mày: “Đặc sứ, lúc trước Tam điện hạ rời đi, ta cố ý phái vệ đội hộ tống, là tam điện hạ quý quốc tự cho mình có Cảnh quốc đại tướng Diệp Hồng Tuyết đồng hành, mới cự tuyệt hảo ý của chúng ta, ngươi cũng không nên vu oan Càn quốc ta.”

“Vậy tại sao Cảnh quốc Diệp Hồng Tuyết đều đã về nước, mà Đại Tứ điện hạ ta, còn có Tề quốc Hán vương, đến nay tung tích không rõ?”

Dương thái sư ha hả một tiếng: “Việc này ngươi tới hỏi chúng ta làm gì, bảo đảm hoàng tử điện hạ quý quốc đi đâu du sơn ngoạn thủy cũng nói không chừng.”

Tiêu Linh Lung không nói một lời, nhìn mấy người trên đại điện tranh luận, nàng biết.

Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long căn bản không phải mất tích gì, mà là đã bị Triệu Khang làm thịt.

Từ sau khi Triệu Khang nói cho nàng biết, nàng liền biết một ngày nào đó Chu quốc cùng Tề quốc hội bởi vậy mà làm khó dễ.

Nếu đã nghĩ tới, như vậy Tiêu Linh Lung tự nhiên cũng có chuẩn bị.

“Được rồi.”

Nghe thấy nàng mở miệng, cho dù là Trịnh Nguyên cũng không tranh cãi gì nữa, lập tức im miệng.

Tiêu Linh Lung thản nhiên nói: “Đặc sứ, chuyện tam điện hạ quý quốc mất tích đích xác không liên quan đến Đại Càn ta. Nếu quý quốc không tin, các quan ả Càn quốc ta đều có thể chứng minh.”

“Khi đám người Tam điện hạ rời đi, mỗi khi qua thành quan đều phải trình điệp văn thông quan, đặc sứ nếu nguyện ý...”

Tiêu Linh Lung cười nói: “Trẫm có thể hạ lệnh, để các thành nộp điệp văn, để đặc sứ tìm đọc.”

Trịnh Nguyên nhú mày, nữ đế Càn quốc này quả nhiên khó chơi.

Nhưng nếu cho rằng như vậy là có thể vượt qua kiểm tra, vậy cũng quá đơn giản.

Trịnh Nguyên vừa đến đó cũng đã dự đoán được các loại khả năng, chỉ nghe hắc thân nhiên nói: “Nữ Đế bệ hạ có thể như thế, tại hạ tự nhiên vô cùng cảm kích, chỉ sợ điệp văn này là giả, Tam điện hạ đến tột cùng là còn sống, hoặc là đã mất ở quý quốc, trong đó thật giả, Đại Chu ta nên điều tra như thế nào?”

“Mẹ kiếp! Lời này của ngươi là có ý gì! Ý của ngươi là chúng ta giết hoàng tử các ngươi?”

Một gã tứ phẩm quan viên lúc này nổi giận: “Ta xem các ngươi, Chu quốc rõ ràng là tới khiêu khích, xem Đại Càn ta dễ khi dễ ssao?!”

Trịnh Nguyên cười một tiếng: “Vị đại nhân này đừng kích động, bốn sứ chỉ là liệt kê một khả năng, hơn nữa Chu quốc ta cố nhiên không muốn khai chiến, nhưng cũng không sợ cùng các ngươi phân cao thấp!”

“Hôm nay Chu quốc ta một mình đến đây, e rằng không bao lâu nữa Tề quốc cũng phái sứ giả tới chơi.”

“Đánh thì đánh! Càn quốc ta sợ các ngươi sao!”

Quan viên tứ phẩm kia tựa như bị phần nộ làm cho choáng váng, lời đã ra khỏi miệng, nhất thời quần thần biến sắc!

Tiêu Linh Lung nhất thời giận dữ mắng một tiếng: “Câm miệng!”

Nhưng mà quan viên tứ phẩm kia lại như là căn bản không có nghe thấy, hướng Trịnh Nguyên chửi ầm lên.

“Đừng nói Tam điện hạ ngươi mất tích không liên quan đến Càn quốc ta, cho dù có quan hệ thì thế nào, ngươi có thể lấy ra

chứng cứ!”

“Người đâu! Đem hấn kéo xuống cho ta! “

Tiêu Linh Lung vỗ long y một cái!

Trong mắt Trịnh Nguyên hiện lên vẻ hưng phấn, giơ tay lên:
“Chậm!”

Nói xong hấn nhìn về phía Tiêu Linh Lung trên long y, cười lạnh một tiếng: “Nữ đế bệ hạ, quý quốc đại thần lại nói ra lời như thế, bản sứ có phải có thể lý giải là Tam hoàng tử nước ta mất tích, cùng quý quốc đích xác có quan hệ?”

“Đặc sứ chớ hiểu lầm! “Đương thái sư vội vàng nói.

Trịnh Nguyên hừ lạnh một tiếng: “Ba ngày! Bản sứ chỉ chờ ba ngày. Ba ngày sau nếu không gặp được Tam điện hạ, bản sứ lập tức về nước.”

“Nếu quý quốc tìm không thấy Tam điện hạ, vậy người Chu quốc chúng ta, liền tự mình tìm! Nữ đế bệ hạ thánh an, bản sứ cáo từ.”

Nói xong cũng không đợi Tiêu Linh Lung trả lời, Trịnh Nguyên xoay người đi, rõ ràng là không có đem Càn quốc văn võ đại thần thậm chí, đến Tiêu Linh Lung cũng không để ở trong mắt.

Tiêu Linh Lung nhất thời trong cơn giận dữ, nhìn quan viên tứ phẩm thân sắc lãnh đạm kia, gầm lên một tiếng: “Áp giải hấn cho trẫm!”

Hoàng hôn.

Nữ đế bệ hạ ngồi ở ngự hoa viên trước bàn đá, Lục Uyên từ bên ngoài đi vào, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ điều tra rõ ràng, Trịnh Nguyên sau khi đến đế đô, đích xác gặp qua Phùng Thiên Bảo. Hơn nữa một năm trước Phùng Thiên Bảo đã đem vợ con của mình toàn bộ bí mật đưa đến Chu quốc đi!”

Tiêu Linh Lung nắm tay, hận đến nghiến răng nghiến lợi:
“Quả nhiên là như thế, truyền lệnh xuống, đem Phùng Thiên Bảo cho trẫm thiên đao vạn quả lăng trì xử tử!”

Phùng Thiên Bảo chính là quan viên tứ phẩm trên triều đình, nếu không có hấn nhảy ra, Trịnh Nguyên cũng sẽ không có cơ.

Một gã Chu quốc ám cộc, lại ở triều đường Càn Quốc, bỏ đến tứ phẩm đại thần.

Cái giá phải trả trong chuyện này là cực kỳ nặng nề.

Nhưng mà lúc này đây, Phùng Thiên Bảo không tiếc bại lộ ra ngoài, cũng muốn hòa theo Trịnh Nguyên cho Chu quốc một cái cơ xuất binh.

Tiêu Linh Lung lòng nóng như lửa đốt, điều này cho thấy Chu quốc lần này xua quân là tình thế bắt buộc phải làm!

Lý Mộc Thanh không có khả năng chết đi sống lại, cho nên ba ngày sau tuyệt đối không thể giao cho Trịnh Nguyên một Lý Mộc Thanh.

Huống hồ còn có Lưu Hán Long nước Tề!

Tiêu Linh Lung nhìn về phía tường viện, bầu trời u ám tựa hồ đang biểu thị đại kiếp nạn Càn Quốc sắp tới.

Chương 265 - vấp ngã

“Lập tức triệu tập thái sư, thái phó cùng với lục bộ thượng thư thị lang, tiền tướng quân Trần Huyền Long, hậu tướng quân Tôn Thiên Lý,... Bảo tất cả mọi người đến ngự thư phòng.”

Tiêu Linh Lung đột ngột đứng dậy, nhanh chóng ra lệnh.

Lục Uyên vội vàng đáp lời, theo lệnh Nữ Đế bệ hạ phái người đi thông báo cho các đại thần.

Một lát sau, tất cả đại thần được triệu tập đều tập trung trong ngự thư phòng.

Có Lại bộ Thượng thư Vương Nguyên Khánh, Lễ bộ Thượng thư Phòng Lâm, Hộ bộ Thượng thư Trương Minh Viễn, Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên, Hình bộ Thượng thư Vệ Quan, Công bộ Thượng thư Lâm Vũ.

Dương thái sư, thái phó Triệu Kim Sinh - một trong tam công.

Tiền tướng quân Trần Huyền Long, hậu tướng quân Tôn Thiên Lý cùng thêm một số lang quan tam phẩm tứ phẩm của lục bộ, tự khanh trước sau hơn hai mươi người.

Những người này chính là trụ cột của triều đình Đại Càn, thấp nhất cũng đều là lang quan tứ phẩm. Tùy tiện một người đến địa phương nhậm chức, tri phủ châu mục cũng không dám khinh thường hay chậm trễ.

Tiêu Linh Lung ngồi sau ngự bàn, nhìn về mọi người, cất giọng nhẹ nhàng: “Chu quốc rõ ràng mang ý đồ bất thiện. Các vị hãy cùng thảo luận, nên ứng đối như thế nào.”

Lúc này, các quan trong lục bộ đều hiện rõ vẻ kinh ngạc. Ánh mắt của năm vị quan lớn còn lại đều hướng về phía Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên.

Bởi vì trong lòng họ đều hiểu rõ, lúc này đây Chu quốc căn bản là đến để khơi mào chiến tranh.

Việc có thể đánh hay không, đánh hay không đánh thắng, đánh như thế nào, chỉ sau khi nghe ý kiến của Binh bộ, họ mới dễ dàng đưa ra quan điểm của mình.

Lý Nguyên không nói vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: “Nếu Cảnh quốc hỗ trợ, chúng ta có ba phần cơ hội chiến thắng. Nếu không, ngay cả với thuốc súng đen do Quốc sư đại nhân cung cấp, kết cục tốt nhất cũng chỉ là thảm bại.”

Tiền tướng quân Trần Huyền Long khẽ nhíu mày. Tôn Thiên Lý cùng với hắn đều là tướng quân tứ phương, nhưng không có nhiều kiên đề như vậy, nên mở miệng hỏi ngay:

“Lý đại nhân đưa ra kết luận như thế nào?”

Lý Nguyên với giọng điệu có chút bất đắc dĩ: “Vô luận là nhân khẩu, quân mã hay hậu cần tiếp tế, Chu quốc và Tề quốc đều vượt xa nước ta.

“Bộ binh Tề quốc tinh nhuệ, đứng đầu tứ quốc, kỵ binh Chu quốc xung trận từ trước đến nay không hề có địch thủ.”

“Hai nước liên thủ, lấy bộ binh Tề phối hợp với kỵ binh Chu có thể nói là tuyệt phối. Mà nước ta nằm ở bình nguyên, một khi không thể bảo vệ được các hiểm địa quan ngoại, bị bộ binh Tề quốc công phá quốc môn.”

“Như vậy, các tướng sĩ nghênh đón sẽ là thiết kỵ Chu quốc, thậm chí có thể có thiết phù đồ!”

Nghe đến ba chữ “Thiệt Phù Đồ”, Trần Huyền Long và Tôn Thiên Lý đều không khỏi biến sắc. Hai người họ đều từng chứng kiến sự lợi hại của loại trọng kỵ binh này.

Lý Nguyên lại thở dài nói: “Trận chiến hai năm trước Đại Càn ta có thể thắng, nguyên nhân chính là do lòng người ba nước bọn họ không đồng đều, mới có thể bị bệ hạ bắt được sơ hở đánh bại từng cái một.”

“Nhưng lần này, Chu quốc vong Đại Càn chỉ tâm các vị cũng đã thấy, bọn họ tất nhiên sẽ xuất động tất cả tinh nhuệ. Ta sở dĩ nói Cảnh quốc tương trợ còn có thể có ba phần thắng...”

Lý Nguyên nhìn mọi người và nói: “Cảnh quốc và nước ta đã kết minh. Nếu Chu quốc mượn đường Cảnh quốc, chúng ta có thể giăng bẫy. Nếu không, ta không nhìn thấy cơ hội chiến thắng trong trận chiến này.”

Dương thái sư hai mắt lạnh lùng: “Nói như vậy, trận này không thể đánh. Nhưng ai biết Chu quốc tam hoàng tử kia đã đi đâu rồi!”

Đang lúc mọi người im lặng, đột nhiên có người lên tiếng: “Ta nghĩ các vị có lẽ đã suy nghĩ sai lầm rồi?”

Mọi người nhìn qua và nhận ra người nói chính là Lâm Vũ.

Nữ Đế bệ hạ nhìn Lâm Vũ, đôi mắt đăm chiêu: “Ái khanh có cao kiến gì?”

“Bệ hạ, cũng như các vị đại nhân, trước tiên chúng ta cần phải hiểu rõ một điều.” Lâm Vũ thản nhiên nói: “Trận chiến này không phải là vấn đề ta Đại Càn có muốn đánh hay không, mà là Chu quốc và Tề quốc nhất định sẽ tấn công!”

“Thay vì cân nhắc cách chiến thắng, chúng ta lại đang lo lắng có nên đánh hay không. Điều này chẳng phải là hơi buồn cười sao?”

Nhiều lang quan trong lục bộ đều sững sốt, dường như đây là một chân lý!

“Mình ở đây loay hoay có nên đánh hay không, nhưng vấn đề hiện tại vốn dĩ không phải do mình quyết định!”

“Tiếp tục đi,” Tiêu Linh Lung nói.

Lâm Vũ hơi cúi người: “Bệ hạ, như thần đã nói, trận chiến này Đại Càn ta chỉ có thể đánh, và chỉ có thể thắng!”

“Vì vậy, ai là người phù hợp để tham chiến và chiến thuật chiến đấu như thế nào mới là điều quan trọng. Trước đây Lý đại nhân đã nói, bộ binh Tề quốc là đệ nhất tứ quốc, kỵ binh Chu quốc vô địch chiến trường. Nhưng các vị cũng đừng quên, Thiên Vũ quân của Đại Càn ta cũng không phải hạng tầm thường!”

“Hơn nữa, có Cảnh quốc hỗ trợ, hãm trận sĩ của Cảnh quốc mạnh mẽ đến mức nào, ta nghĩ Lý đại nhân và hai vị tướng quân khác hẳn là hiểu rõ hơn so với văn quan chúng ta.”

Lý Nguyên theo bản năng gật đầu. Bốn phía bắc địa cảnh quan đông đúc, có thể nói đều có đặc sắc riêng.

Bộ binh nước Tề, kỵ binh nước Chu, Càn quốc thì có quân Thiên Vũ, nhân số một vạn, đều là thần xạ thủ trăm bước xuyên dương!

Mà Cảnh Quốc chính là hãm trận sĩ!

Cái này chỉ quân đội hoặc là nói cũng không nên gọi hãn quân đội, phải xưng hô hãn đội cảm tử mới hợp lý.

Toàn bộ bọn họ do cao thủ võ đạo Cảnh quốc tạo thành, chiến lực cường đại có thể nói dưới nhân số ngang nhau, cho dù là thiết kỵ Chu quốc cũng sẽ không phải là đối thủ của Cảnh quốc hãm trận sĩ.

Khi cảnh quốc trên chiến trường xuất hiện hãm trận sĩ, vậy thì đại biểu loại chiến đấu này là có một phương toàn bộ bỏ mình mới có thể kết thúc.

Không phải hãm trận sĩ toàn quân bị diệt, đó chính là địch nhân không có bất kỳ người sống nào!

Cái gọi là “hãm trận chi chí hữu tử vô sinh”, câu nói này chính là để miêu tả những hãm trận sĩ của Cảnh quốc, rõ ràng là dùng mạng người để chốt đông chiến thắng.

Lại bộ thượng thư Vương Nguyên Khánh vẫn không nén được vẻ u sầu: “Lâm đại nhân cho rằng Cảnh quốc nhất định sẽ giúp ta đại chiến? Cái gọi là công thủ đồng minh nói cho cùng chỉ là một tờ giấy cam kết mà thôi.”

“Trong lúc quốc gia lâm nguy như thế này, Cảnh quốc rất có khả năng đơn phương hủy bỏ minh ước, thậm chí còn có thể liên thủ với Chu Tề, một lần nữa thực hiện tam quốc diệt Càn.”

Lâm Vũ cúi mắt xuống, cười ha hả: “Vương đại nhân nói rất đúng, đây chính là mối lo ngại tiềm ẩn. Ta dám nói rằng ngay cả bệ hạ cũng không dám cam đoan Cảnh quốc sẽ xuất binh cứu viện Đại Càn trong tình huống này, nhưng có một người có thể khiến Cảnh quốc hành động.”

Lý Nguyên đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lâm Vũ, trên mặt vị Binh bộ thượng thư này hiện lên một tia tức giận.

“Trước mắt đất nước đang lâm nguy, ta mong rằng người không nên vì tư thù cá nhân mà đưa ra quyết định!”

Lý Nguyên nói đến đây, ở đây ai cũng là quan trường lão luyện, nên đều hiểu ngay người mà Lý Nguyên nhắc đến là ai.

Quốc sư Triệu Khang!

Hắn chính là người thúc đẩy việc liên minh giữa Càn và Cảnh, hiện tại còn đang cùng Cảnh quốc khai thác quặng mỏ Vân Sơn.

Nói về quan viên Càn quốc có quan hệ tốt nhất với Cảnh quốc, ngoại trừ những gián điệp mà Cảnh quốc có thể cài cắm vào Càn quốc, thì chỉ có Triệu Khang.

Bọn họ đều hiểu được hàm ý sâu xa trong lời nói của Lý Nguyên, đó là để Triệu Khang ra trận.

Nếu Triệu Khang có mặt trên chiến trường, Cảnh quốc rất có thể sẽ xuất binh giúp đỡ Đại Càn!

Tuy nhiên, một vị quan văn như Triệu Khang ra trận chiến, rất có khả năng sẽ dẫn đến thất bại vì sai lầm.

Như vậy, dù hắn có chết hay không, lui một bước mà nói, cho dù Triệu Khang không trực tiếp tham gia vào việc chỉ huy và bố trí chiến trường, thì trên chiến trường đao kiếm không có mắt, đối mặt với quân đội hùng mạnh của Chu và Tề, tình cảnh của Triệu Khang cũng sẽ không khá hơn chút nào!

Chương 266 - ta thay người gánh

Dã tâm thật thâm hiểm!

Lâm Vũ sau một hồi giải thích rành mạch bốn chữ này, chính là nhìn ra điểm này. Lý Nguyên, vốn giỏi che giấu tài năng, cũng không nhịn được mở miệng mắng mỏ giận dữ.

Nhưng sau khi bị Triệu Khang lừa thảm hại lần trước, Lâm Vũ đã hiểu được một đạo lý.

Không giống như tên khốn nạn kia đứng trên cao đạo đức, tỏa ra hào quang đạo đức, tuyệt đối không nên ra tay!

Đây coi như là bài học Triệu Khang dạy hấn.

Khẽ mỉm cười, Lâm Vũ giả vờ kinh ngạc nói: “Lý đại nhân, ngài đây là có ý gì?”

Chẳng lẽ Lý đại nhân có người khác có thể nhất định thuyết phục Cảnh quốc xuất binh tương trợ?”

Lý Nguyên tức giận cả người run rẩy, nói không ra lời. Hấn không thể ngờ rằng, đến lúc này mà Lâm Vũ vẫn còn ôm thù cá nhân, muốn đẩy Triệu Khang vào chỗ chết.

Lâm Vũ không hề nhìn hấn, ngược lại xoay người nhìn về phía Tiêu Linh Lung: “Bệ hạ, thần khẩn cầu bệ hạ hạ chỉ, triệu hồi quốc sư!”

“Nếu không có quốc sư đại nhân chủ trì đại cục, triều đình trên dưới chỉ sợ sẽ hoang mang lo sợ!”

“Mặt khác, thần cho rằng ngoại trừ quốc sư ra, Đại Càn ta không ai có thể thuyết phục Cảnh quốc xuất binh tương trợ!”

“Thần từng nghe nói trên ngự thư phòng của bệ hạ treo hai câu thơ này, chính là do quốc sư đại nhân làm. ‘Cầu lợi quốc gia sinh tử dĩ, khởi nhân phúc họa tị xu chi?’ Có thể viết ra những câu thơ lưu truyền muôn đời như vậy, đủ để thể hiện chí hướng báo quốc của quốc sư đại nhân.”

“Cho dù Chu Tề, hai con hổ lang, muốn diệt Đại Càn ta, nhưng thần tin tưởng rằng có bệ hạ tại, có quốc sư tại, Đại Càn ta có thể chiến thắng bất kỳ đối thủ nào!”

Nói xong một hơi, giờ khắc này, Lâm Vũ cảm thấy mình giống hệt Triệu Khang lúc trước, cũng tỏa ra hào quang đạo đức.

Chỉ tiếc rằng lúc này không có ai đóng vai con rệp trong cống rãnh như mình lúc đó.

Làm cho hào quang của lão phu bớt đi vài phần!

Hắn không hề nhận ra rằng, trong đôi mắt của Nữ Đế bệ hạ lúc này toát lên một cỗ sát khí mãnh liệt, cùng với việc siết chặt tay phải.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, lúc này Lâm Vũ đã sớm bị Nữ Đế bệ hạ tra tấn đến chết.

“Lâm đại nhân, xem ra ngài đã suy nghĩ rất lâu, hao tổn tâm trí.”

Tiêu Linh Lung đột nhiên lên tiếng. Lâm Vũ cúi người hành lễ một cách đồng dạng: “Đều là vì Đại Càn, bệ hạ quá khen.”

Nhưng ngay sau đó, Tiêu Linh Lung nói một câu khiến mọi người sửng sốt.

“Trẫm không đáp ứng!”

Nhìn những ánh mắt há hốc mồm của Lâm Vũ cùng với biểu cảm khác nhau của các văn võ đại thần, Nữ Đế bệ hạ lạnh lùng nói: “Trẫm tuyệt đối không cho phép quốc sư thân lâm chiến địa!”

“Bệ hạ!” Lâm Vũ thất thanh kêu lên.

Ánh mắt lạnh thấu xương của Tiêu Linh Lung quét qua khiến hắn sợ hãi nuốt nước bọt.

“Phòng đại nhân!” Lễ bộ thượng thư Phòng Lâm vội vàng lên tiếng: “Có thần!”

“Bảo cho đặc sứ Chu quốc, chuyện Lý Mộc Thanh mất tích không liên quan gì đến Đại Càn ta. Nếu Chu quốc ngang ngược không nói lý lẽ, Đại Càn ta không sợ đánh một trận với Chu quốc, bảo hắn rút khỏi Càn quốc!”

“Trần Huyền Long, Tôn Thiên Lý!”

“Mặt tướng tại!” Hai vị tướng quân liếc nhìn nhau rồi đứng ra.

Tiêu Linh Lung: “Mệnh hai người các ngươi tự chinh quân chuẩn bị chiến đấu!”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

“Lý Nguyên!”

“Thần ở đây!”

Tiêu Linh Lung: “ Binh bộ truyền đạt văn thư thông báo cho Ngũ châu lục phủ! Các nơi trú binh. Quân lệnh vừa đạt tới thì chém!”

“Thần tuân lệnh!”

“Trương Minh Viễn!”

Thượng thư Hộ bộ thở dài: “Thần ở đây!”

Tiêu Linh Lung: “Người hiệp trợ binh bộ, điều động quân mã trang bị lương thảo khí giới không được sai!”

“Thần tuân lệnh!”

Tùng đạo mệnh lệnh được truyền đạt trong nháy mắt. Giờ phút này, Tiêu Linh Lung hoàn toàn thể hiện khí thế của một vị thiên tử!

Hạ xong mệnh lệnh cuối cùng, Tiêu Linh Lung ánh mắt đảo qua tất cả mọi người: “Tất cả mọi người hãy tuân lệnh hành sự! Nếu ai dám trì hoãn chiến sự, trăm thê sẽ giết!”

“Chúng thần tuân lệnh!”

Tựa như cả không khí cũng tràn đầy sát khí, ngay cả Lâm Vũ cũng không dám có bất kỳ ý kiến nào.

Đây chính là Nữ Đế Tiêu Linh Lung!

Khi nàng bắn khoăn, sẽ không có cách nào với quần thần, luôn nhìn trước ngó sau.

Nhưng khi nàng không chút cố kỵ, sự đáng sợ của nàng cũng chỉ có kẻ địch mới rõ ràng nhất.

Lúc rời khỏi ngự thư phòng, Lâm Vũ bỗng dừng cảm thấy chân mềm nhũn, suýt nữa ngã lặn ra đất. May mà có lang quan bộ Công đỡ hần.

Lúc này mới không để hần ngã nhào thảm hại.

Thái phó Triệu Kim Sinh đi tới, thấp giọng nói: “Như thế nào?”

Lâm Vũ đuổi lang quan đi, thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vẫn còn chút sợ hãi, mồ hôi lạnh toát cả người.

“Vừa rồi, ta thiếu chút nữa cho rằng bệ hạ muốn giết ta. Không ngờ bệ hạ lại coi trọng Triệu Cầu Tặc như vậy!” Lâm Vũ cảm hận nói.

“Không sao.”

Triệu Kim Sinh cười ha hả: “Bệ hạ quan tâm như vậy, càng chứng tỏ Triệu Khang uy hiếp chúng ta.”

“Triệu công, tiếp theo nên làm gì?”

Lâm Vũ nhỏ giọng nói: “Nhìn thái độ của bệ hạ, dù thế nào cũng sẽ không để Triệu Cầu Tặc ra chiến trường.”

“Không sao, nếu quả thật muốn đánh nhau, Triệu Khang nhất định sẽ trở về đế đô. Chỉ cần hấn trở về, lão phu sẽ khiến hấn không đi cũng không được!”

Lâm Vũ mỉm cười: “Vậy ta yên tâm rồi.”

...

“Bệ hạ, ngài làm sao vậy?”

Trong ngự thư phòng, Lục Uyên đi đến, liền thấy Nữ Đế bệ hạ đang ngồi xồm trên ghế một cách rất thiếu lễ nghi.

Hai tay ôm chân, gác cằm lên đầu gối, trông như một cô nương đang mang tâm sự.

Nghe thấy tiếng Lục Uyên, Tiêu Linh Lung ngẩng đầu lên gượng cười: “Lục Uyên à, trăm không sao.”

“Bệ hạ, có cần cho người thông báo cho quốc sư không?” Lục Uyên cẩn thận hỏi.

Vừa rồi những gì Nữ Đế bệ hạ nói với quần thần trong ngự thư phòng, Lục Uyên đều nghe thấy bên ngoài.

Tiêu Linh Lung lắc đầu: “Không cần thông báo cho hấn. Đến lúc đó hấn sẽ tự nhận được tin tức. Hơn nữa, hấn cũng không hiểu gì về chiến tranh.”

Triệu Khang đã từng nói, để hấn ra chiến trường chỉ huy binh lính đánh trận cũng chẳng khác gì khiến binh lính chịu chết.

Đây dù sao cũng không phải lúc trước mang theo đám chó hoang và thổ phỉ cướp lương thực, muốn sống là được.

Một mệnh lệnh hay hành động sai lầm của tướng lĩnh rất có thể khiến hàng vạn, thậm chí hàng chục vạn sinh mạng của binh lính phải vong mạng.

Triệu Khang biết điều này, cho nên cho đến bây giờ cũng không hề nghĩ đến chuyện mang binh đánh trận tranh bá thiên hạ. Miễn là đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết.

Đuổi Lục Uyên đi, Nữ Đế bệ hạ đứng dậy chuẩn bị rời khỏi ngự thư phòng. Trước khi đi, nàng nhìn thoáng qua bức tranh Triệu Khang mà Tiêu Huyền Sách vẽ, sau đó khẽ lẩm bẩm hai câu thơ.

Nàng đột nhiên cười, nhẹ giọng nói: “Lúc trước đều là người giúp ta, lần này ta thay người gánh.”

Ninh vương phủ.

Thả chim bồ câu trong tay ra, Tiêu Phi Vũ mở mật thư trên tay ra nhìn thoáng qua, mặt không chút thay đổi liền bóp nát.

Thanh Đồng tiên sinh từng bước đi tới đỉnh tháp, đến trước mặt Tiêu Phi Vũ cung kính nói: “Điện hạ.”

“Thông báo lâu một, có thể chuẩn bị.”

Thanh Đồng tiên sinh run rẩy, không dám nói thêm lời nào, chỉ biết “Tuân mệnh.”

Ánh mắt nhìn Huyền Nguyệt ngoài cửa sổ, trong mắt Tiêu Phi Vũ đột nhiên hiện ra vẻ điên cuồng.

Hoàng huynh, ở bên kia một người rất tịch mịch đi?

Chương 267 - binh tai khởi

Sáng sớm.

Khách sạn Quốc gia.

Trịnh Nguyên nhìn một đám quan viên Lễ bộ đối diện, do Phòng Lâm cầm đầu, truyền đạt mệnh lệnh mà Tiêu Linh Lung đã truyền đạt cho đặc sứ Chu quốc tối hôm qua.

Nghe Phòng Lâm nói xong, Trịnh Nguyên vui sướng nở nụ cười: “Ha ha ha, được rồi, không ngờ quý quốc lại có dũng khí như vậy!”

“Đã như vậy, đặc sứ xin cứ tự nhiên, hay là muốn Đại Càn phái người hộ tống một đoạn đường?”

Trịnh Nguyên nhất thời ghê tởm: “Không cần, nước ta tam điện hạ ở quý quốc đều mất tích, cũng không phiền bổn sứ một cái!”

Nhìn hẩn rời đi, một đám lang quan Lễ bộ nổi giận đùng đùng.

“Quá càn rỡ!”

“Không để chúng ta vào mắt!”

“Dù sao cũng phải đánh, dứt khoát để cho binh bộ đem tiểu tử này chém cho xong!”

Một đám lang quan tức giận không thôi, Thượng thư Phòng Lâm đột nhiên gầm lên một tiếng: “Đủ rồi, người đều đi rồi, các ngươi còn ở đây la hét có ích lợi gì!”

Chúng quan viên nhất thời không dám lên tiếng, Phòng Lâm hừ lạnh một tiếng: “Từ hôm nay trở đi, Lễ bộ lấy phối hợp binh bộ làm việc là việc quan trọng nhất!”

“Bất luận kẻ nào bao gồm lão phu đều phải nghe theo binh bộ điều khiển, mặc kệ trận chiến này có đánh hay không, các ngươi đều nâng cao tinh thần lên cho bổn quan!”

“Chúng ta tuân lệnh!” Mọi người vội vàng hưởng ứng.

Phủ đệ Thái sư.

Lão thái sư Dương Thiên Vân lẳng lặng ngồi cả đêm. Quan gia đi tới khuyên giải an ủi: “Lão gia, ngài vẫn là đi nghỉ ngơi đi, đã ngồi cả đêm rồi, sáng sớm hôm nay cũng đừng đi lên.”

Dương lão thái sư lắc đầu, ánh mắt hơi có vẻ vẫn đục nhìn phong thư trên bàn tối hôm qua hẩn đã viết xong, nhưng vẫn không nghĩ ra rốt cuộc có nên đưa ra thư tín hay không.

Thư là đưa đến U Châu. Bây giờ ở Càn quốc, chỉ có U Châu Mục và một đám quan viên biết vị trí cụ thể của bọn Triệu Khang ở Vân Sơn.

Phong thư này, Dương Thiên Vân ngày hôm qua trở lại phủ đệ liền viết xong, nhưng cũng không dám đưa ra ngoài.

Cùng Triệu Khang từ lúc ban đầu nhìn nhau không vừa mắt, càng về sau hóa chiến tranh thành tơ lụa.

Dương thái sư cũng biết tính tình Triệu Khang, nếu đối phương nhận được thư nhất định sẽ lập tức chạy về.

Nhưng nếu vừa trở về, vậy cũng chính là trúng kế của đám người Lâm Vũ.

Trên đời này làm sao có thể có toàn tài?

Hắn cũng không cho rằng Triệu Khang có thể ra chiến trường mang binh đánh trận.

Suy đi nghĩ lại, Dương lão thái sư đột nhiên nở nụ cười, cầm lấy phong thư lầm bầm: “Sớm biết muộn không phải đều giống nhau sao? Đưa ra ngoài ít nhất có thể gia tăng tỷ lệ Cảnh quốc xuất binh tương trợ. Bệ hạ, thứ cho lão thần ngỗ nghịch lần này. Lão Phương!”

Quản gia lão Phương vội vàng lên tiếng: “Dạ, lão gia, ta ở đây.”

“Phong thư này phái người ra roi thúc ngựa đưa đến U Châu, nói cho U Châu Mục Vu Quang Long, nói là ta muốn trước tiên đem thư tín đưa đến trong tay quốc sư Triệu Khang!”

Phương quản gia vội vàng nhận lấy phong thư, sai người đi đưa tin.

Dân gian gọn sóng không sợ hãi, nhưng văn võ đại thần trên triều đình cũng đã khẩn trương chuẩn bị, tinh thần hừng hực khí thế.

Chiến tranh không phải chuyện đùa, bất kỳ sai sót nào cũng có thể trực tiếp dẫn đến thắng bại của chiến dịch.

Đối với tất cả những điều này, Triệu Khang đang ở trong núi lớn khai thác và luyện thép tự nhiên là không hề hay biết.

Nữ Đế bệ hạ cố ý không cho hắn biết chuyện này, tập trung vào việc khai thác và luyện quặng sắt thép.

Tùng kiện vũ khí trang bị được chế tạo ra, trước mắt đội ngũ khai thác khổng lồ.

Hồng Tuyết và họ khi đến đã mang theo một vạn năm ngàn tương sĩ để khai thác, sau đó lại bổ sung thêm nhân số.

Giờ đây đã lên đến hơn ba vạn người, lều trại san sát nhau thành từng mảng, công việc khai thác và luyện thép đúc tạo được phân công rõ ràng.

Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết đi tuần tra một vòng, cũng không phát hiện ra bất kỳ sơ hở nào, an tâm.

Điều duy nhất khiến Triệu Khang khó chịu là bóng đèn điện, hơn nữa còn là loại đèn này, ngoại trừ ăn cơm, ngủ, đi vệ sinh ở ngoài, cả ngày cứ bám theo sau lưng hắn, khiến tóc gáy nóng rực.

Thái tử Cảnh quốc Ngô Quan Hải.

Trước đây khi Triệu Khang đi sứ Cảnh quốc, vị thái tử này vô cùng ngưỡng mộ Triệu Khang. Trong thời gian này, huyện Nguyên Giang theo phân phó của Triệu Khang, mỗi tháng đều đưa sản phẩm đến huyện Nguyên Giang cho Cảnh quốc.

Các loại đồ chơi mới lạ đều khiến Ngô Quan Hải mở rộng tầm mắt.

Xà phòng, muối mịn, đường trắng, xe dẹt... tất cả đều khiến Ngô Quan Hải cảm thấy Triệu Khang quả thực là không gì không làm được.

Lúc này càng thêm sùng kính.

Hiện tại cũng không gọi là “quốc sư đại nhân” nữa mà gọi trực tiếp là “Triệu tiên sinh”.

“Triệu tiên sinh! Ta đã tuần tra xong, quá trình khai thác rất thuận lợi, cũng không có tai họa ngầm nào.”

Triệu Khang gật đầu: “Làm phiền thái tử điện hạ, vẫn phải cẩn thận một chút. Mỏ sắt tuy an toàn hơn mỏ than nhưng cũng không thể sơ suất.”

“Triệu tiên sinh yên tâm, mỗi ngày ta đều tự mình kiểm tra mỏ.” Ngô Quan Hải cười nói, sau đó hỏi: “Đúng rồi Triệu tiên sinh, rốt cuộc tở tây kia được chế biến như thế nào? Thái y Cảnh quốc đã nghiên cứu tở tây mà ngài tặng cho chúng ta, nhưng hoàn toàn không hiểu.”

Triệu Khang cười: “Thứ này cũng không phải nói đơn giản là có thể hiểu được. Chúng ta cũng phải trải qua vô số lần thí nghiệm mới làm ra được.”

“Ngoài ra còn có một loại penicillin, cũng có thể dùng để tiêu viêm diệt khuẩn, mà tôi quên nói.”

Giọng Triệu Khang có chút buồn bã, nghĩ đến Lâm đại phu ở huyện Nguyên Giang đã bị người ta gọi là “tuyệt mệnh độc y”.

Tên này từ khi chế tạo penicillin, lỏng lẻo biến thành giết người độc dược, sau đó lại sa đà vào nghiện ngập, từ nay về sau càng không thể vãn hồi.

Hắn không còn nghiên cứu cách chữa bệnh cứu người nữa mà chỉ nghiên cứu cách chế tạo độc dược.

Một tháng qua, huyện Nguyên Giang ít nhất phải bị hắn độc chết hàng chục con gà vịt.

Nghĩ đến đây, Triệu Khang bỗng nhiên linh quang chợt lóe. Đúng vậy, độc dược mà Lâm đại phu nghiên cứu phát triển để rèn độc cho vũ khí là không thể tốt hơn.

Phải tìm cơ hội cho tên này đến đây, không thể để hắn tiếp tục đầu độc gà vịt ở huyện Nguyên Giang.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Hôm nay, Ngô Quan Hải đột nhiên nhận được mật thư từ Cảnh Quốc. Sau khi xem xong, hắn liền từ biệt Triệu Khang và gọi theo Diệp Hồng Tuyết.

Triệu Khang có chút tò mò liền hỏi: “Chuyện gì vậy? Sao hai người các người đều muốn đi?”

“Ngô Quan Hải, nếu người muốn đi thì cứ tự đi, đừng mang Diệp đại mỹ nhân của ta theo nữa. Cả ngày đối diện với một đám lão gia thì có ý nghĩa gì?”

Triệu Khang có chút hối hận vì không mang theo Tần Ngọc Phượng đến.

Ngô Quan Hải không giấu giếm gì: “Triệu tiên sinh, phụ hoàng sai người đưa tin nói quân đội hai nước Chu Tề có dấu hiệu dị động, bảo chúng ta trở về phòng bị. Chúng ta cũng chỉ có thể đi.”

Quân đội hai nước Chu Tề có dị động?

Tim Triệu Khang đập mạnh một cái, chỉ cảm thấy có chuyện lớn sắp xảy ra.

Lúc này, ở Chu quốc.

Hoàng đế Lý Thừa Khôn khoác long bào.

“Lý Cảnh Nguyên!”

“Thần ở đây!”

Lý Thừa Khôn: “Mệnh ngươi làm tiên phong đại tướng!”

“Thần tuân lệnh!”

“Hoắc An!”

Ngay sau đó, Lý Thừa Khôn gọi ra một cái tên khác. Ngay lập tức, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía đó.

Đó là một nam tử thân hình cao lớn, thô kệch, khiến người ta cảm thấy áp lực rất lớn.

Chiến thần Chu quốc Hoắc An!

Tòng quân hai mươi năm, chỉ bại trận một lần, và đó là trước tay Tiêu Linh Lung.

Lý Thừa Khôn nhướng mày cười: “Trẫm biết hai năm trước bại trận kia khiến ngươi đến nay vẫn ghi nhớ, lần này trẫm sẽ để ngươi rửa sạch sỉ nhục, mệnh ngươi làm thống soái ba quân, suất lĩnh toàn quân diệt Cảnh!”

Hoắc An quỳ xuống đất, khuôn mặt nghiêm nghị: “Thần tuân chỉ!”

Một ngày này, chiến thần Chu quốc Hoắc An tự mình dẫn đại quân ba mươi vạn khí thế cuồn cuộn tiến quân về phía nam.

Chương 268 - gió nổi lên

Cảnh quốc.

Ngô Như Long ngồi nghiêm chỉnh, nhìn tình báo tướng sĩ biên quan điều tra, thần sắc không khỏi lạnh lùng.

Tể tướng Trần Giai dò hỏi: “Bệ hạ, đó là động thái mới nhất của hai nước Chu Tề?”

Ngô Như Long buông mặt báo xuống, sâu kín nói: “Chư quân lúc trước suy đoán không sai, hai nước Chu Tề phát binh, binh lực không rõ, nhưng trong quân đội Chu quốc, xuất hiện thân ảnh Thiết Phù Đồ.”

“Thiết Phù Đồ!”

Mọi người liên tục thán phục, Hộ quốc công Từ Ninh trầm giọng nói: “Thiết Phù Đồ này là trọng kỵ binh tinh nhuệ nhất Chu quốc, bọn họ lại xuất động chỉ quân đội này, xem ra lần này Chu quốc động thật rồi.”

Diệp Hồng Tuyết từ trong núi mây vội vàng chạy về, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ ưu sầu: “Bệ hạ, bọn họ là vì đại Cảnh của ta mà đến?”

Nếu như Chu Tề hai nước công Cảnh, Cảnh quốc là tuyệt đối không cách nào chống lại, hơn nữa Chu quốc lúc này đây rõ ràng là muốn đánh một hồi đại trận.

Ngón tay Ngô Như Long khẽ động: “Không biết là vạn hạnh hay bất hạnh, lộ tuyến hành quân của hai nước Chu Tề không phải hướng về Cảnh quốc chúng ta.”

Mọi người nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau một khắc tâm lại tăng lên.

Không phải hướng về phía Cảnh Quốc, vậy còn có thể hướng về ai?

“Càn quốc!” một gã quan viên khó có thể tin hô lên.

Ngô Như Long gật gật đầu.

Trần Giai cúi đầu, thực lực Càn quốc còn không bằng Cảnh quốc, làm sao có thể ngăn được đại quân hai nước?

Mà hiện tại Càn Cảnh là đồng minh, Càn Quốc rơi vào nguy nan như thế, Cảnh Quốc có muốn giúp đỡ hay không?

Hơn nữa, Cảnh Quốc có thể giúp được sao?

Chỉ trong nháy mắt, trong lòng mọi người đều dâng lên vấn đề này.

Ngô Như Long thản nhiên nói: “Từ lộ tuyển hành quân của hai nước mà nói, lần này Chu Tề muốn tấn công Càn quốc không thể nghi ngờ, chư quân có ý kiến gì cứ nói đi.”

Diệp Hồng Tuyết lúc này đứng ra: “Thần khấn cầu bệ hạ xuất binh viện trợ Càn quốc!”

Có người nhú mày: “Diệp đại nhân chớ kích động, việc này phải nghĩ lại a! Liên quân Chu Tề còn xuất động Thiết Phù Đồ, rõ ràng là muốn đi diệt Càn quốc.”

“Ta Đại Cảnh tùy tiện ra tay, nói không chừng sẽ dẫn đầu trở thành đối tượng bọn họ đã kích a!”

“Tức là đồng minh, đồng minh quốc gia gặp nạn, há có lý không cứu!” Diệp Hồng Tuyết giận dữ mắng một tiếng, nghiêm nhiên đã có chút nóng nảy.

Nàng không phải nữ tử ngây thơ, ngược lại trà trộn trong triều đình không ít thời gian, nàng thập phần rõ ràng, ở trước mặt lợi ích quốc gia hết thảy đều có thể vứt bỏ.

Nếu Cảnh Quốc lúc này đây sợ hãi, lựa chọn ruồng bỏ Càn Quốc bị tiêu diệt, như vậy nàng cùng Triệu Khang thời gian dài như vậy tâm huyết có thể liên phó cho nước chảy về phía đông!

“Trần tướng đâu? “Ngô Như Long nhìn về phía Trần Giai đang im lặng không lên tiếng.

Người sau thở dài, sâu kín nói: “Có thể cứu người, nhưng khó cứu quốc.”

Mọi người đầu tiên là sửng sốt sau đó hiểu được, ý của Trần Giai là, Cảnh Quốc cho dù xuất thủ phòng chừng cũng không cứu được Càn Quốc, nhưng muốn cứu một Triệu Khang cũng không khó.

Lúc này thì có người đứng ra phụ họa, thậm chí còn đưa ra biện pháp:

“Bệ hạ, liên quân Chu Tề hôm nay thế quân rất mạnh, chúng ta có thể đợi Càn quốc bị công phá, lại tiếp đón người Triệu Khang vào Đại Cảnh của ta.”

“Kể từ đó, vừa vặn để Triệu Khang dốc sức cho Cảnh quốc ta!”

Diệp Hồng Tuyết nổi giận chửi ầm lên:

“Lương tâm của các người đều bị chó ăn hết rồi sao? Trong khoảng thời gian này Càn quốc đưa tới cho chúng ta bao nhiêu thứ?”

“Thậm chí hiện tại ngay tại Vân Sơn bên trong, người Càn quốc còn đang cùng Cảnh quốc chúng ta đồng thời khai thác quặng sắt luyện sắt thép, chế tạo vũ khí trang bị!”

“Các người hiện tại lại ngóng trông Càn quốc diệt quốc! Triệu Khang lúc trước nói môi hở răng lạnh đạo lý, các người đều đã quên sao?”

“Diệp đại nhân lời ấy sai rồi!”

Có quan viên bình tĩnh nói:

“Nếu là đủ khả năng, ta Đại Cảnh tự nhiên sẽ không ngồi yên không để ý tới, nhưng hiện tại Càn Quốc không biết vì sao đắc tội Chu Tề, nay hai nước liên quân cũng không phải hai nước Càn Cảnh liên thủ liền có thể chống lại!”

“Chẳng lẽ Diệp đại nhân muốn nhìn Đại Cảnh của ta cũng lâm vào chiến hỏa? Mấy vạn nhi lang chết trận sa trường?”

Trong nháy mắt cả tòa đại điện ầm ỹ thành một nồi cháo, Diệp Hồng Tuyết một người bác bỏ bá quan, nhưng nàng vốn không phải là người khoe khoang lời nói, tự nhiên rơi vào thế hạ phong.

Đơn giản không thể cãi lại gì nữa, ngẩng đầu nhìn Ngô Như Long, hai đầu gối quỳ xuống đất:

“Bệ hạ, thần khẩn cầu bệ hạ xuất binh trợ giúp, nếu lần này Cảnh quốc ta ruồng bỏ đồng minh, chính là đang bẻ gãy sống lưng Cảnh quốc ta!”

Nàng như thế, người cảm ý kiến phản đối tự nhiên, khó chịu lạnh lùng nói:

“Diệp đại nhân, người đến tốt cùng là thần của Đại Cảnh ta hay là người Càn quốc của hần, nhất định phải để cho Cảnh quốc ta thi hoành khắp nơi mới bằng lòng bỏ qua?”

Đúng lúc này một giọng nói bất thành linh vang lên: “Các vị có phải đã quên một người rồi không?”

Người nói chuyện là Hộ quốc công Từ Ninh, tiểu nhi tử Từ Khánh của hắn từng vì Triệu Khang mà chết.

“Từ đại nhân có cao kiến gì?” Ngô Như Long hỏi.

Từ Ninh khom người hành lễ, nhẹ giọng nói:

“Bệ hạ, lão thần muốn hỏi, nếu là Triệu quốc sư xuất hiện ở trên chiến trường, ta Cảnh quốc trợ hay là không trợ?”

Nhất thời đại diện trở nên lặng ngắt như tờ.

Từ Ninh nhìn thoáng qua đại thần trước đó phản đối Diệp Hồng Tuyết, lại cười nói:

“Ta đây lại đưa ra một giả thiết, nếu lần này Đại Cảnh ta không đếm xỉa đến, mà Càn Quốc đánh thắng trận chiến này thì sao?”

“Đến lúc đó, Cảnh quốc ta nên tự xử như thế nào?”

“Điều này sao có thể!” Một người nhin không được nói.

Từ Ninh nhìn hắn với ánh mắt khinh miệt, nở nụ cười lạnh lùng: “Trên chiến trường, chưa bao giờ có chuyện chiến thắng tuyệt đối. Bệ hạ, Càn quốc sở hữu hỏa dược đen lợi hại này, trước đây Triệu quốc sư đã phái người đến trình diễn uy lực của nó cho chúng ta thấy.”

“Đây chính là chiến thắng đầu tiên của Càn quốc.”

“Thứ hai, nữ đế Càn quốc Tiêu Linh Lung là một bậc kỳ tài xuất chúng. Hai năm trước, liên minh ba nước ta thảm bại dưới tay nàng ta, minh chứng cho tài năng phi thường của Tiêu Linh Lung. Đây chính là chiến thắng thứ hai của Càn quốc.”

“Thứ ba, Triệu quốc sư, một nhân vật sở hữu trí tuệ phi thường. Liệu chư quân có thể khẳng định rằng ngoài hỏa dược ra, Càn quốc không còn sở hữu vũ khí lợi hại nào khác? Trong mắt lão thần, Triệu quốc sư chính là chiến thắng thứ ba của Càn quốc.”

Từ Ninh khom người cung kính, cất tiếng: “Bệ hạ, Càn quốc đã nắm giữ ba chiến thắng then chốt. Vậy có gì Đại Cảnh ta lại khoanh tay đứng nhìn? Sao không biến Đại Cảnh ta thành chiến thắng thứ tư của Càn quốc? Hãy nhớ rằng, ‘đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi còn hơn dệt hoa trên gấm’.

“Lão thần và Diệp đại nhân tha thiết khẩn cầu bệ hạ xuất binh tương trợ, cùng nhau chống lại Chu Tề!”

Ngay cả Diệp Hồng Tuyết cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc trước lời nói của Từ Ninh. Nàng không ngờ rằng người đầu tiên lên tiếng ủng hộ Càn quốc lại chính là kẻ thù không đội trời chung với Triệu Khang.

Một vị quan viên bỗng thốt lên: “Từ đại nhân, ngài và Triệu Khang... có thù giết con sao?”

Từ Ninh bình thản đáp: “Ta và Triệu quốc sư thực có ân oán, nhưng đã được hóa giải từ lâu. Hơn nữa, ta muốn nhấn nhủ chư vị một điều: Triệu Khang là người dễ gần, nhưng một khi đụng chạm đến điểm yếu của hắn...”

“Có thể khẳng định rằng, nếu lần này Đại Cảnh ta đứng nhìn Càn quốc diệt vong mà không hành động, Triệu Khang sẽ coi Đại Cảnh ta là kẻ thù không đội trời chung!”

Ngay khi Từ Ninh dứt lời, Ngô Như Long liền đứng dậy, ra lệnh: “Diệp Hồng Tuyết, nghe lệnh!”

“Có!” Diệp Hồng Tuyết đáp lời với vẻ mặt hăng hái.

“Người dẫn theo năm vạn quân cùng ba ngàn binh sĩ tinh nhuệ, chặn đánh quân tiên phong của Chu Tề tại Hạp Sơn!”

“Hãy lập tức viết thư, cấp tốc đưa đến Càn quốc trong vòng tám trăm dặm, thông báo cho Nữ đế rằng Đại Cảnh ta sẽ dốc sức tương trợ trong trận chiến này!”

Chương 269 - thân chinh

“Thần tuân chỉ!”

Nhìn thấy Ngô Như Long đã hạ quyết tâm, Tể tướng Trần Giai cũng không ngăn ngại đồng ý.

Ngay sau khi tan triều, mọi người bắt đầu khẩn trương chuẩn bị. Diệp Hồng Tuyết đặc biệt chờ đợi để gặp lại Hộ quốc công Từ Ninh.

“Trước tiên, đa tạ Từ công đã bỏ qua hiềm khích cũ, Hồng Tuyết thay mặt Triệu Khang cảm ơn Từ công.”

Tâm tư Từ Ninh có chút phức tạp. Diệp Hồng Tuyết và Triệu Khang, một người đã phế đi mạng sống con trai hấn, một người trực tiếp giết chết Từ Khánh.

Nói rằng trong lòng không có khúc mắc là giả dối, nhưng là một người hiểu lý lẽ, sau khi nghe Diệp Hồng Tuyết nói, hấn nhẹ nhàng lắc đầu: “Diệp đại nhân nói quá lời, tất cả đều vì quốc gia. Xin hỏi Diệp đại nhân, trong thời gian qua, ngài và Triệu quốc sư khai thác quặng sắt và luyện thép ở Vân Sơn có hiệu quả như thế nào?”

Diệp Hồng Tuyết không hề giấu giếm, tóm tắt tình hình cho Từ Ninh biết.

Nghe nói rằng việc sử dụng thép để chế tạo vũ khí có hiệu quả vô cùng mạnh mẽ, Từ Ninh cũng yên tâm: “Như vậy cũng không uổng phí việc lão phu mở lời hôm nay. Diệp đại nhân, chúng ta cùng đi một đoạn đường nhé?”

Mặc dù bận rộn đến Binh bộ để nhận lệnh, Diệp Hồng Tuyết vẫn không từ chối, và hai người đồng hành cùng nhau.

Trên đường đi, Từ Ninh cảm khái nói: “Triệu quốc sư này, giống như lão phu đã nói trước đây, có tài năng phi thường và tính cách thẳng thắn. Ai đối xử tốt với hấn, hấn sẽ trả lại gấp nhiều lần.”

“Trận chiến này, chỉ cần hấn và Càn quốc có thể vượt qua, tương lai đối với Đại Cảnh ta mà nói sẽ là một điều tốt đẹp.”

Diệp Hồng Tuyết nhẹ giọng nói: “Sẽ không dễ dàng như vậy. Từ công và ta đều biết rõ thực lực quân đội Chu Tề mạnh mẽ đến mức nào.”

Từ Ninh gật đầu: “Đúng vậy, đây cũng là điều lão phu muốn nói với Diệp đại nhân. Chu quốc cử Hoắc Ân làm thống lĩnh quân đội, tiên phong có thể là Lý Cảnh Nguyên hoặc Lương Long Thần.”

“Ba người này đều là những danh tướng lừng lẫy của Chu quốc từ lâu. Diệp tướng quân đối đầu với họ, vạn lần không thể xem thường.”

“Về phần Tề quốc, có lẽ là Ngạn Văn Uyên. Lão phu đã từng giao thủ với hấn ba lần, một thắng một bại một hòa. Người này

chỉ vì lợi ích trước mắt, tuy không có sơ hở lớn nhưng trình độ tác chiến không thể coi thường.”

“Hong Tuyết đa tạ Từ công, xin Từ công yên tâm, tại hạ nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng!”

Diệp Hồng Tuyết nói với giọng điệu thành khẩn, Từ Ninh mỉm cười gật đầu: “Lão phu già rồi, Đại Cảnh sau này phải dựa vào Diệp đại nhân và các vị gánh vác trọng trách.”

“Nguyện hết sức phụng sự!

“Chúc tướng quân đại thắng!”

Hai người chào nhau bằng một nghi thức quân lễ trang trọng trước khi chia tay. Diệp Hồng Tuyết lập tức phi ngựa đến Binh bộ để nhận điều binh lệnh.

Khoảng cách giữa Chu quốc, Tề quốc và Càn quốc không gần như với Cảnh quốc. Hơn nữa, liên quân hai nước muốn tấn công Càn quốc chắc chắn phải đi qua Hạp Sơn.

Cảnh quốc là quốc gia gần Hạp Sơn nhất, hơn nữa địa hình nơi đây hiểm trở, núi cao dốc đứng. Do đó, Ngô Như Long mới giao cho Diệp Hồng Tuyết dẫn dắt năm vạn quân tiến đến Hạp Sơn để chặn đánh quân thù.

Đồng thời, Ngô Như Long cũng ra lệnh cho các lực lượng còn lại chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu với quân Chu Tề. Bởi vì khi Diệp Hồng Tuyết khai hỏa tấn công, Chu Tề và Tề quốc sẽ lập tức nhận được tin tức và có thể chia quân tấn công đồng thời cả Cảnh quốc và Càn quốc.

Đối với Chu quốc vốn luôn tự phụ và Tề quốc, quốc gia hùng mạnh thứ hai, việc thực hiện kế hoạch này hoàn toàn nằm trong khả năng của họ.

Tại Càn quốc.

Cũng giống như Cảnh quốc, Tiêu Linh Lung và các quan thần đều nhận được tin tức về việc quân Chu Tề tiến công.

Không chút do dự, Tiêu Linh Lung lập tức triệu tập hội nghị đại thần và ra lệnh cho Tiền tướng quân Trần Huyền Long cùng Hậu tướng quân Tôn Thiên Lý mỗi người dẫn theo ba vạn quân tinh nhuệ nhanh chóng tiến đến biên giới.

Mục tiêu duy nhất là chặn đứng quân địch ngay tại biên giới, không để chúng xâm nhập lãnh thổ.

Tình hình chiến sự vô cùng căng thẳng, không cho phép có bất kỳ sự trì hoãn nào. Ngay cả Tiêu Huyền Sách, người bận rộn với việc xử lý công việc ở ngoại thành mấy ngày nay cũng được triệu tập đến tham dự hội nghị.

Ngoài ra, bốn vị Vương gia trong Hoàng tộc, bao gồm Tiêu Phi Vũ, cũng có mặt tại buổi họp.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng mọi người, Tiêu Linh Lung nhận thấy phán đoán của nàng và Từ Ninh về tình hình chiến sự cơ bản là nhất trí.

“Liên quân Chu Tề có thể sử dụng những danh tướng như Hoắc Ân, Ngạn Văn Uyên, Lý Cảnh Nguyên, Lương Long Thần và Quan Thường. Trận chiến này, trăm sẽ đích thân ra trận để cự địch ở biên giới. Trong thời gian ta vắng mặt, mọi công việc lớn nhỏ trong triều đình sẽ do Tề Vương và Ninh Vương thúc cùng nhau quyết định.”

Nói xong, Tiêu Linh Lung liếc nhìn Tiêu Phi Vũ.

Tiêu Phi Vũ cau mày lo lắng: “Bệ hạ, liệu đây có phải là một quyết định quá mạo hiểm hay không? Khi có hai vị tướng quân Trần và Tôn cùng các tướng lĩnh khác trong Binh bộ, việc bệ hạ đích thân ra trận e rằng không cần thiết.”

Đa số các quan văn võ đều gật đầu đồng ý. Bốn vị Vương gia trong Hoàng tộc, Tề Vương, Trần Vương và Minh Vương đều đã lớn tuổi, có thể trong vài năm tới sẽ qua đời.

Mặc dù Ninh Vương còn trẻ, nhưng trong mắt nhiều người, hắn chỉ là một kẻ ham chơi hưởng lạc, không quan tâm đến việc triều chính.

Vạn nhất bệ hạ gặp bất trắc, giang sơn nhà Tiêu ta chẳng phải là sụp đổ sao?

Về phần người nói hoàng tử Tiêu Huyền Sách, tạm biệt đi, người này nhắc tới đều là đối với giang sơn xã tắc không quan tâm.

Lý Nguyên cũng lên tiếng: “Bệ hạ, thần xin được ra trận chiến đấu!”

Mặc dù là quan văn, nhưng Lý Nguyên không phải là kẻ thư sinh yếu ớt. Trong cuộc chiến tranh bảo vệ quốc gia năm xưa, dưới sự dẫn dắt của Tiêu Linh Lung với vai trò soái chủ, Lý Nguyên với vai trò phó soái đã lập nhiều chiến công hiển hách.

Nếu không xuất thân bình dân, cho dù trở thành con rể của gia tộc Vương gia, Lý Nguyên cũng chỉ có thể là quan tam phẩm. Vậy làm sao có thể leo lên vị trí Thượng thư?

Tiêu Linh Lung lắc đầu: “Lần này liên quân Chu Tề hùng mạnh có ý định diệt Càn quốc ta, ngay cả trẫm cũng không dám khẳng định có thể chiến thắng hoàn toàn. Lý đại nhân hãy ở lại kinh đô phụ trách việc cung cấp quân nhu, trẫm mới có thể yên tâm.”

“Việc này trẫm đã quyết định, chư vị không cần bàn cãi nữa.”

Nói xong, Nữ Đế nhìn về phía đệ đệ: “Huyền Sách, hãy an tâm, trẫm sẽ không vì người mà phân tâm.”

“Bệ hạ yên tâm, thần đệ nhất định sẽ không làm phiền ngài.” Tiêu Huyền Sách vội vàng đáp.

Gần đây hẳn bận rộn với việc xây dựng trường học ở kinh đô nên không gây ra chuyện gì sai trái.

Tiêu Linh Lung mỉm cười: “Vậy là tốt rồi. Chư quân, hãy cùng gánh vác trọng trách bảo vệ quốc gia.”

“Bệ hạ nói quá lời, chúng thần nguyện hết lòng phụng sự đến chết!”

Mọi người đồng thanh hô vang, thể hiện khí thế quân thần một lòng.

Hai ngày sau, khi Càn quốc đang tập hợp quân đội, công văn khẩn cấp tám trăm dặm từ Cảnh quốc đã được đưa đến.

Vừa nghe tin tức từ Cảnh quốc, Tiêu Linh Lung cùng các quan văn võ triều đình đều cảm thấy bất ngờ.

Tiêu Linh Lung nhanh chóng xem qua thư của Tể tướng Cảnh quốc Trần Giai, cuối cùng nở nụ cười: “Tốt! Ta sẽ ghi nhớ ân tình của đồng minh này!”

Sứ giả đưa tin cung kính nói: “Nữ đế bệ hạ, Ngô hoàng dặn hạ thần nhắn nhủ quốc sư quý quốc rằng không cần lo lắng, Đại Cảnh chúng ta nhất định sẽ sát cánh cùng quý quốc vượt qua cửa ải khó khăn này và mãi mãi là đồng minh tốt đẹp.”

Nghe vậy, Thái sư Dương Thiên Vân thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng có một số người cảm thấy khó chịu, cho rằng Cảnh quốc xuất binh là vì Triệu Khang.

Tiêu Linh Lung lại không để ý, nhìn sứ giả Cảnh quốc vui vẻ ra mặt: “Thỉnh quý sứ truyền đạt ý trẫm, tình cảm của quý quốc, Càn quốc không dám hoặc quên, ngày sau trẫm sẽ ngự giá thân chinh, chờ đánh lui hổ lang sẽ cùng quý quốc cảm tạ.”

“Tại hạ lĩnh mệnh.”

Ba ngày sau, Càn quốc toàn quân tổng cộng hai mươi vạn quân mã toàn bộ chuẩn bị đầy đủ, hơn nữa phụ binh nhân viên, gần hai mươi lăm vạn chuẩn bị sẵn sàng.

Tiêu Linh Lung ngự giá thân chinh từ đế đô xuất phát chạy tới quan ngoại, cùng lúc đó liên quân Chu Tề cũng tới bên ngoài Hạp Sơn, cùng Diệp Hồng Tuyết suất lĩnh quân đội Cảnh quốc chuẩn bị giao phong.

Chương 270 - Hạp Sơn ngăn chặn chiến

Hạp Sơn.

Nằm ở phía tây nam, cách quan ngoại Cảnh quốc ba trăm dặm, Hạp Sơn là một ngọn núi khổng lồ với địa hình hiểm trở, đường xá quanh co. Đi qua Hạp Sơn, chỉ cần vượt qua thêm năm trăm dặm nữa là có thể nhìn thấy Thông Châu của Càn quốc.

Toàn bộ khu vực này, trải dài 500 dặm, đều là đồng bằng rộng rãi. Do đó, Hạp Sơn được ví như một lá chắn tự nhiên bảo vệ cho Càn quốc.

Vì tầm quan trọng của Hạp Sơn, Càn quốc luôn đặc biệt chú trọng đến việc phòng thủ khu vực xung quanh. Thông Châu của Càn quốc, cũng là nơi tập trung quân đội tinh nhuệ nhất trong số năm châu của quốc gia này.

Bình thường, nơi đây đóng quân thường trực 10 vạn quân do Châu Mục Trương Chính Thống chỉ huy. Khi cần thiết, Càn quốc có thể huy động tối đa 30 vạn quân từ các châu khác đến đây tập trung.

So với quân đội hùng mạnh của Chu quốc và Tề quốc, số lượng quân đội của Càn quốc quả thực là ít ỏi. Tuy nhiên, trong chiến tranh, số lượng quân không phải là yếu tố quyết định duy nhất.

Diệp Hồng Tuyết dẫn dắt 5 vạn quân tinh nhuệ của Cảnh quốc tiến nhanh về phía Hạp Sơn. Ngoài 5 vạn quân chính quy này, còn có thêm 3000 binh sĩ đặc biệt.

Khác với những binh sĩ trang bị thông thường, 3000 người này được trang bị đầy đủ vũ khí: áo giáp, đai lưng có 15 khe cắm để gắn độc tiễn sắc bén, hai thanh đoản đao bên hông, và một thanh mã tấu nặng 30 cân sau lưng.

Thanh mã tấu có thể tháo rời, khi kết hợp ba đoạn lại sẽ trở thành một cây gậy sắt dài một mét. Nhờ vậy, đội quân này có thể tạo thành đội hình Trường Thành Đao Trảm Mã để chống lại kỵ binh địch. Khi giao chiến cận chiến với binh sĩ địch, họ có thể sử dụng đoản đao mà không cần lắp ráp.

Có thể nói, 3000 binh sĩ này được trang bị vũ khí từ đầu đến chân, biến họ thành lực lượng hăm trận sĩ tinh nhuệ nhất của Cảnh quốc.

Nhờ chiến thuật linh hoạt và khả năng chiến đấu ngoan cường, hăm trận sĩ Cảnh quốc có danh tiếng “lấy một địch mười”. Trong số bốn quốc gia, không có đội quân nào có thể sánh được với họ khi chiến đấu với số lượng quân tương đương.

Lý do cho sức mạnh này là bởi họ đều là những võ nhân xuất sắc nhất của Cảnh quốc. Võ sĩ giang hồ bình thường, trừ những cao thủ như Diệp Hồng Tuyết hay Tiêu Linh Lung, dù có được coi là bá chủ một phương, cũng khó lòng chiến đấu một mình trong vạn quân và sống sót.

Đối mặt với đội quân được huấn luyện bài bản, họ hoàn toàn không có cơ hội chiến thắng.

Quân nhân và võ nhân có sự khác biệt cơ bản. Quân nhân được huấn luyện bài bản mỗi ngày về cách chiến đấu và giết

người hiệu quả nhất.

Về mặt chiến đấu cá nhân, võ nhân mạnh mẽ hơn quân nhân. Tuy nhiên, trong chiến tranh, số lượng đóng vai trò quan trọng.

Quân đội có thể kết hợp nhiều loại chiến thuật khác nhau như hợp vây, kỵ binh, phối hợp tác chiến,... Khi triển khai chiến thuật hợp lý, họ có thể dễ dàng tiêu diệt võ nhân dù võ nhân đó có mạnh mẽ đến đâu.

Hãm trận sĩ là những võ nhân được huấn luyện bài bản theo phương pháp đặc biệt, giúp họ trở nên mạnh mẽ hơn so với võ nhân bình thường.

Từng có một vị tướng lĩnh kỵ binh Chu quốc sau khi chứng kiến khả năng chiến đấu của hãm trận sĩ Cảnh quốc đã thốt lên: “Hãm trận sĩ Cảnh quốc không chỉ có thể lấy một địch mười khi đối mặt với bộ binh, mà còn có thể chiến đấu ngang ngửa với kỵ binh Chu quốc, một sĩ binh có thể chống lại một kỵ sĩ!”

Cần lưu ý rằng sức chiến đấu của kỵ binh cao hơn nhiều so với bộ binh. Lời khen ngợi này đến từ một vị tướng lĩnh Chu quốc được đánh giá cao về khả năng chiến đấu kỵ binh, càng cho thấy sức mạnh phi thường của hãm trận sĩ Cảnh quốc.

Yêu cầu tối thiểu để gia nhập hãm trận sĩ là phải đạt lục phẩm võ nhân, trong đó thiên phu trưởng phải đạt ngũ phẩm trung tầng.

Thông soái của một vạn hãm trận sĩ Cảnh quốc không ai khác chính là Diệp Hồng Tuyết. Trong số vô số cao thủ Cảnh quốc, ngoại trừ Cảnh Đế Ngô Như Long, nàng chính là người vô địch thiên hạ!

Năm vạn ba ngàn người trong đội quân, hầu hết đều là thuộc hạ cũ của Diệp Hồng Tuyết khi còn là võ tướng.

Lúc này, khi họ tiến đến Hạp Sơn, Diệp Hồng Tuyết không cần ra lệnh, họ đã tự động thu thập đá tảng, lăn gỗ, chuẩn bị sẵn sàng để ngăn chặn liên quân Chu Tề.

“Tôn Phương, Đại Nghiêm, hai người hãy dẫn quân về hậu phương. Trương Sâm, Lý Mật hãy cố thủ hai bên sườn núi, mai phục quân địch!”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

Bốn vị tướng lĩnh được gọi đến vội vàng nhận lệnh và đi chuẩn bị.

Nhìn vào con đường núi phía trước, chỉ đủ rộng cho một chiếc xe ngựa đi qua, Diệp Hồng Tuyết không khỏi lo lắng.

Là một vị tướng lĩnh tài ba, Diệp Hồng Tuyết hiểu rõ rằng với chỉ 53.000 quân, không thể ngăn chặn được đại quân Chu Tề hùng mạnh.

Hơn nữa, hiện tại công lực của nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, mục tiêu duy nhất của nàng là tranh thủ thời gian cho Càn quốc.

Một ngày sau.

Đại quân Chu Tề rốt cục đã đến Hạp Sơn.

Đi đầu là đại tướng tiên phong Chu quốc Lý Cảnh Nguyên và tiên phong Tề quốc Quan Thường.

Nhìn vào dãy núi xanh mướt phía trước, Lý Cảnh Nguyên chấp tay lại, nói với Quan Thường bên cạnh: “Quan tướng quân, đây chính là Hạp Sơn. Có thể Càn quốc đã nhận được tin tức và bố trí quân đội. Chúng ta cần cẩn thận.”

“Lý tướng quân nói đúng. Mọi người hãy ra ngoài dò đường mở lối!”

Quan Thường ra lệnh, hơn mười thám báo Tề quốc cùng một tiểu đội khoảng 100 quân Tề dẫn đầu tiến lên.

Khoảng nửa giờ sau, thám báo quay lại báo cáo:

“Bẩm báo hai vị tướng quân, sơn đạo phía trước không có gì bất thường.”

“Tiến quân!”

Quan Thường thân nhiên ra lệnh, đồng thời nhìn về phía Lý Cảnh Nguyên: “Lý tướng quân, hãy để quân Tề mở đường, quân Chu đi sau nhé?”

Lý Cảnh Nguyên không phản đối. 20.000 quân tiên phong của hắn, trong đó có tới 15.000 kỵ binh, không phù hợp để mở đường.

Đại quân tiến vào sơn đạo, Quan Thường thỉnh thoảng lại nhìn về phía núi rừng hai bên.

Đột nhiên, tiếng còi vang lên, Quan Thường lập tức nhận ra sự nguy hiểm và hét lớn: “Đao thuần binh, ngăn địch!”

Ngay lập tức, vô số quân lính xuất hiện từ trong núi rừng. Trên sườn núi, họ đẩy xuống những tảng đá nặng hàng chục, thậm chí hàng trăm cân.

Quân Tề là đội quân đi đầu, họ giơ cao mộc thuẫn tạo thành lá chắn phòng thủ.

Tuy nhiên, nỗ lực của họ vô ích. Lực va đập mạnh mẽ của những tảng đá từ sườn núi lao xuống khiến mộc thuẫn vỡ tan, nhiều binh sĩ thiệt mạng.

Cùng lúc đó, một mũi tên sắc bén lao vun vút về phía Quan Thường với tốc độ phi thường.

Quan Thường rung mình kinh hãi, cảm giác như có một con hổ đói khát đang rình rập sau lưng. Là một vị tướng tiên phong dày dạn kinh nghiệm, hắn nhanh chóng dùng trường thương đỡ được mũi tên.

Tuy nhiên, lực tác động mạnh mẽ khiến hai tay hắn tê liệt, suýt đánh rơi trường thương. Hắn hoàn toàn không thể đỡ được hai mũi tên tiếp theo.

Chính lúc nguy cấp, một thanh đại đao vung lên chặn được một mũi tên. Tuy nhiên, mũi tên thứ ba xuyên qua áo giáp ngực của Quan Thường.

Một ngụm máu tươi phun ra từ miệng Quan Thường, hắt ngã khỏi ngựa ngã xuống đất.

Lý Cảnh Nguyên thấy vậy, lập tức gào lên: “Toàn quân rút lui!”

Nói xong, cúi người, một tay kéo Quan Thường bị thương và chạy về phía sau với tốc độ nhanh nhất.

Do là quân kỵ binh Chu quốc đi sau, quá trình rút lui diễn ra nhanh chóng.

Tuy nhiên, quân Tề vẫn thiệt mạng hàng trăm người.

Trên đỉnh núi.

Diệp Hồng Tuyết nhìn cây cung sắt trên tay, nhẹ nhàng thở dài. Nếu mũi tên được làm từ thép do Triệu Khang luyện chế, có lẽ kết quả đã khác.

Chương 271 - lửa đốt núi

“Đa tạ ơn cứu mạng của Lý tướng quân!”

Hi sinh hơn trăm thi thể Tề quân, chạt vật chạy trốn, tiên phong đại tướng còn trúng một mũi tên.

Quan Thường mặc dù giờ phút này an toàn, vẫn có chút sợ hãi, hướng về một bên Lý Cảnh Nguyên nói cảm ơn.

Người sau lắc đầu, sắc mặt nghiêm trọng nhìn áo giáp Quan Thường cởi xuống.

Quan Thường lúc này để trần thân trên, ngực lộ ra một vết lõm rõ ràng.

Mà áo giáp hắn cởi ra, ba tầng thiết giáp bên ngoài toàn bộ vỡ nát, lớp da giáp bên trong xé rách tầng hộ tâm kính cuối cùng, khảm một mũi tên cơ hồ nhìn không ra lưỡi dao sắc bén.

Nhìn ánh mắt Lý Cảnh Nguyên, Quan Thường cũng vọng tưởng áo giáp của mình mà kinh hãi không thôi.

Hắn thân là tiên phong đại tướng, mặc áo giáp tự nhiên là chế tạo hoàn mỹ, bình thường, mũi tên căn bản bắn không xuyên qua giáp phiến tầng bên ngoài.

Nhưng mà hiện tại áo giáp ở ngực lại gần như hỏng, điều này nói rõ bắn ra một tiễn này, tuyệt đối không phải võ tướng bình thường gì.

Bởi vậy, hắn lúc trước đỡ được một mũi tên, mới có thể cho rằng là Nữ Đế Tiêu Linh Lung tự mình trình diện.

Lý Cảnh Nguyên nhíu mày, dùng dao nhỏ móc ra mũi tên khảm trên kính bảo vệ tim, thán phục nói: “Một mũi tên này bắn ra từ đỉnh núi cách ta và người gần hai trăm trượng, hơn nửa tinh chuẩn bắn trúng tim người.”

“Bắn tên người tuyệt đối là cao thủ, ít nhất tứ phẩm võ phu!”

Chỉ sợ còn không ngừng.

Quan Thường thở ra một hơi trọc khí: “Nếu như là tứ phẩm võ phu, rút chân khí ở trên mũi tên, một mũi tên này chỉ sợ có thể đem ta bắn xuyên thủng.”

Lý Cảnh Nguyên nghi hoặc, Quan Thường giải thích: “Đối phương có loại thực lực này, nhưng một mũi tên này cũng không bắn chết ta, điều này nói rõ một vấn đề.”

“Người bắn tên cũng không có vận dụng chân khí, mà là hoàn toàn dựa vào cường độ cung bắn ra một mũi tên này?”

Lý Cảnh Nguyên chắc một tiếng: “Cao thủ này vì sao hành sự như thế?”

Đáp án chỉ có một.

Ánh mắt Quan Thường hung ác nham hiểm: “Đó chính là hãn, hiện tại vận không được chân khí.”

Lý Cảnh Nguyên bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói: “Đích xác, có tiền thuật này đương thời không nhiều lắm, chẳng lẽ là Càn quốc chi Thiên Vũ quân thống soái?”

Thiên Vũ quân Càn Quốc, là quân đội tinh nhuệ nhất Càn Quốc, trong đó mỗi người đều là Thần Xạ Thủ, năm đó Tam Quốc diệt Càn, hai người bọn họ đã từng chứng kiến Thiên Vũ quân giết người như ngóe.

“Khác hãn, nếu là thống soái Thiên Vũ quân thì sẽ không dùng mũi tên đầu tiên để thu hút sự chú ý của ta, khiến cho khoảng không phía trước ta mở rộng.”

“Người này tuy có kỹ thuật bắn cung cao siêu nhưng lại không bằng thống soái Thiên Vũ quân, ta nghi ngờ là Nữ Đế Tiêu Linh Lung.”

“Đúng là có khả năng này.”

Lý Cảnh Nguyên lạnh lùng nói: “Nếu như là Tiêu Linh Lung, chuyện này có thể phiền toái, không vượt qua được Hạp Sơn đại quân thì không thể nào tiến công Càn quốc.”

“Nữ đế Tiêu Linh Lung có chiến lực cao siêu, trước đây một mình một kiếm trên chiến trường đã độc đấu với bảy vị tướng lĩnh của ba nước.”

“Giết năm người, làm bị thương hai người, nếu không có Diệp Hồng Tuyết ra tay đánh lui, e rằng hậu quả không thể lường trước được.”

“Cho dù vậy, cũng làm dao động không ít sĩ khí quân đội.”

“Nếu như là nàng ta trấn thủ Hạp Sơn, việc này có thể sẽ khó khăn.”

Quan Thường phun ra một ngụm máu bọt, mũi tên kia khiến hắn bị thương nhẹ ở nội tạng, cười lạnh nói: “Cho dù là nàng ta thì thế nào, trước khi đến ta đã tính toán kỹ lưỡng cách thức vượt qua Hạp Sơn.”

“Đỗ Vũ!”

Hắn gọi phó tướng của mình tới, Đỗ Vũ vội vàng nói: “Tướng quân!”

“Ngay lập tức truyền lệnh cho toàn quân tại chỗ chỉnh đốn đội ngũ, tối nay canh ba qua đi người dẫn người đốt núi cho ta !”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

Khóe miệng Lý Cảnh Nguyên giật giật, hít một hơi thật sâu: “Ngài đúng là một kẻ điên. Một tòa Hạp Sơn lớn như vậy mà đốt cháy lên, không có mười ngày nửa tháng thì lửa núi tuyết đối không thể dập tắt được.”

Quan Thường cười ha hả: “Không sao cả, coi như gặp núi mở đường gặp nước bắc cầu, lúc bệ hạ cử đại quân ta xuất phát, đã dẫn dò rằng Càn quốc dám giết vương thất Đại Tề ta, lúc này đây nhất định phải tiêu diệt bọn họ!”

Lý Cảnh Nguyên cười nói: “Vây lần này phải dựa vào quý quân rồi.”

“Dễ nói thôi.”

Hai người cười ha ha, quyết định phóng hỏa đốt núi.

Khoảng cách giữa đại quân liên minh hai nước và họ còn khá xa.

Bọn họ vốn là quân tiên phong trang bị nhẹ ra trận, nên cũng không vội vàng.

Vào đêm hôm đó.

Binh lính của Diệp Hồng Tuyết mang đến lương khô, nhìn bầu trời dần dần tối sầm lại.

Diệp Hồng Tuyết có chút lo lắng gọi các tướng lĩnh tới: “Buổi tối không thể buông lỏng cảnh giác, tuyệt đối không thể để bọn họ lọt qua.”

“Tướng quân yên tâm.”

Mãi cho đến đêm khuya, Diệp Hồng Tuyết bỗng nhiên nghĩ thấy một bầu không khí bất an, vừa định nói gì đó, một gã tướng lĩnh đã vội vàng xông tới: “Tướng quân, đại sự không tốt!”

Vô liêm sỉ!

Diệp Hồng Tuyết nhất thời nổi giận, lập tức đi lên chỗ cao, chỉ thấy xa xa ánh lửa ngút trời, khói đặc cuộn cuộn, màu đen sẫm nổi bật so với màn đêm.

Biên lửa như sóng triều tử vong, không ngừng cuộn trào về phía họ!

Cho dù lúc này trời đổ mưa to, cũng tuyệt đối không thể dập tắt ngọn lửa lớn này trong ba ngày ba đêm.

Mặc dù cách rất xa, Diệp Hồng Tuyết cũng có thể cảm nhận được không khí xung quanh đang nhanh chóng nóng lên!

Ai có thể ngăn cản sức mạnh của núi lửa?

“Truyền lệnh cho toàn quân mau chóng rút lui!”

Lúc này Diệp Hồng Tuyết hạ lệnh rút lui. Chậm một chút nữa, tất cả sẽ bị núi lửa bao vây và không còn đường trốn thoát.

Các Cảnh binh tranh nhau truyền đạt mệnh lệnh của nàng, vội vã rút lui về phía sau trước khi đại hỏa ập đến.

Nhìn ngọn lửa bùng cháy khắp nơi, Diệp Hồng Tuyết thở dài trong lòng, có chút tiếc nuối.

Tuy nhiên, cũng không thể coi là thất bại.

Ngọn lửa này sẽ thiêu đốt trong một thời gian dài, đủ để Càn Quốc bố trí quân đội chống lại liên quân hai nước.

Tình hình hỏa hoạn ở Hạp Sơn cũng được phát hiện bởi Thông Châu. Châu Mục Trương Chính lập tức viết mật báo và phái

người cấp tốc đưa về kinh đô cách tám trăm dặm.

Đồng thời, hấn cũng tập hợp toàn quân để chuẩn bị chiến đấu.

Trận hỏa hoạn kéo dài ước chừng mười ngày mười đêm, thiêu rụi khu rừng nguyên sinh vốn xanh tươi tốt đẹp, biến nơi đây thành một vùng đất đen kịt.

Ngay khi núi lửa ngừng phun trào, Lý Cảnh Nguyên và Quan Thường lập tức hành quân với tốc độ nhanh nhất để vượt qua Hạp Sơn.

Họ dựng trại ngay xung quanh khu vực này.

Châu Mục Trương Chính của Thông Châu đã bố trí phòng thủ ba trăm dặm sau khi nhận được tin tức. Hấn lập tức điều động binh mã, chuẩn bị nhân cơ hội quân địch chưa ổn định để chủ động tấn công và chiếm giữ khu vực xung quanh Hạp Sơn.

Với Hạp Sơn làm điểm tựa, Càn Quốc có thể phòng thủ phản công và chống lại quân địch.

Tuy nhiên, mối lửa lớn của Quan Thường đã khiến Trương Chính không thể bố trí trước.

Lúc này núi lửa đã tắt, hai bên lập tức giao tranh để giành giật địa lợi.

Rất nhiều binh sĩ Càn Quốc ồ ra khỏi doanh trại, tiến về hướng Hạp Sơn. Hai bên nhanh chóng đụng độ.

Trận chiến đầu tiên diễn ra cân sức, hai bên đều có tổn thất.

Sau hai ngày giao tranh, Lý Cảnh Nguyên và Quan Thường đã nắm được rõ ràng binh lực của Trương Chính.

Diệp Hồng Tuyết bất ngờ dẫn dắt năm vạn đại quân từ bên trái quân địch lao ra.

Có hơn năm vạn người gia nhập, ban đầu còn có thể cùng Càn quốc thế lực ngang nhau, hai nước liên quân nhất thời tan rã.

Sau một trận chiến tử thương gần tám ngàn người.

Quan Thường cùng Lý Cảnh Nguyên lúc này mới hậu tri hậu giác, ngày đó, một mũi tên căn bản cũng không phải cái gì Nữ Đế Tiêu Linh Lung bắn ra, mà là Cảnh quốc đại tướng Diệp Hồng Tuyết!

“Hỗn trưởng! Diệp Hồng Tuyết chết tiệt, Cảnh quốc chết tiệt!”

Lý Cảnh Nguyên giận dữ, tám ngàn thiết kỵ đã sắp phá tan quân Càn quốc, Diệp Hồng Tuyết lại giết ra, lấy năm vạn người đem hấn bao vây tiêu diệt.

Ngay lập tức, Lý Cảnh Nguyên gọi sứ giả đến và sai người đưa thư cho Đại Soái Hoắc Ân, thông báo cho hắn biết tin tức về việc quốc gia Cảnh quốc hỗ trợ Càn quốc.”

Chương 272 - hai nữ gặp nhau

Thư tín rất nhanh được đưa đến tay đại quân Chu Tề.

Hoắc Ân mời thống soái quân Tề Ngạn Văn Uyên tới.

“Ngạn huynh, Cảnh quốc dĩ nhiên xuất binh tương trợ Càn quốc, người xem chúng ta trước đó chế định sách lược có phải hay không cần sửa đổi?”

Ngạn Văn Uyên nghe xong cười âm lãnh: “Hay cho một tiểu quốc nhỏ bé không biết sống chết! Hoắc huynh, đối phương xuất binh bao nhiêu người? Lãnh quân là ai? Lão bất tử Từ Ninh kia?”

Hoắc Ân cười lắc đầu: “Không phải, mà là Diệp Hồng Tuyết.”

Diệp Hồng Tuyết!

Ngạn Văn Uyên mí mắt giật giật, nữ nhân này cũng không đơn giản, nói thẳng chiến lược, trên sa trường so với nữ đế Tiêu Linh Lung kia còn tốt hơn một bậc.

Lúc trước tam quốc diệt Càn đại quân tan tác, chính là Diệp Hồng Tuyết này một mình lĩnh quân đánh bại Nữ Đế Tiêu Linh Lung đang thừa thắng xông lên.

Trận chiến đó đã hoàn toàn đánh ra uy danh Vũ Thần nữ tử.

“Là nàng ta thì có thể gặp phiền toái.” Ngạn Văn Uyên nói.

Nhưng không ngờ, Hoắc Ân khẽ cười nói: “Ngạn huynh, Lý Cảnh Nguyên cùng Quan tướng quân nói, Diệp Hồng Tuyết có lẽ bị thương không thể vận dụng chân khí.”

“Lại có chuyện này?”

Ngạn Văn Uyên kinh ngạc, nghĩ đến cái gì rồi gật đầu: “Đúng rồi, lúc trước cao thủ nước ta cùng quý quốc không phải đi Cảnh quốc cùng Diệp Hồng Tuyết kia sinh tử chiến một trận, chắc là khi đó bị trọng thương, đến nay vẫn chưa khỏi hẳn.”

Hoắc Ân cười nói: “Hắn là như thế, không có một thân tu vi khủng bố kia, Diệp Hồng Tuyết như hổ mất răng nanh không đáng lo. Trong thư nói nàng mang theo binh mã cũng chỉ bốn năm vạn người.”

“Đã như vậy!”

Ngạn Văn Uyên cười to một tiếng: “Cần gì phải phân binh xử lý Cảnh quốc? Bản soái gửi thư về trong nước, để Ngô hoàng lại phái binh tấn công bản bộ Cảnh quốc là được.”

T”a và người dốc sức tiêu diệt mới là chính sự.”

Hoắc Ân gật đầu: “Bản soái cũng nghĩ như vậy, chính là Cảnh quốc cũng dám không biết tự lượng sức mình xuất binh trợ giúp, vậy để cho hắn biết làm như vậy cái giá phải trả, cũng không phải Cảnh quốc hắn có thể thừa nhận nổi!”

Cùng lúc đó.

Triệu Khang thân ở Vân Sơn, rốt cục cũng nhận được một phong thư đến chậm.

Dẫn người đưa tin đi tới U Châu, quan viên lau mồ hôi, dờ khóc dờ cười nói: “Quốc sư đại nhân, sao người lại chạy tới thâm sơn rừng già, để hạ quan đâu dễ tìm.”

Ném thiết chùy trên tay, Triệu Khang thuận miệng nói: “Trước kia địa bàn không đủ dùng, nghe nói có thư cho ta?”

Người đưa tin vội vàng nói: “Quốc sư đại nhân, là thư của Dương thái sư đế đô, báo cho tiểu nhân nhất định phải tự tay đưa đến tay ngài.”

“Ồ, thật đúng là mới mẻ, lão gia tử người viết thư cho ta, sẽ không phải là để cho ta chiếu cố người chứ?”

Triệu Khang trêu ghẹo Dương Càn bên cạnh, người sau không nói gì, chỉ nói: “Quốc sư, luận tuổi ta hình như cũng sắp lớn hơn người hai vòng rồi.”

Trải qua khoảng thời gian này ở chung, Dương Càn cũng biết tính cách của Triệu Khang, cùng thợ thủ công dân gian đều có thể gom góp một khối nói đùa về chuyện mặn.

Điều này làm cho hắn đem kính nể đối với Triệu Khang chuyển biến thành bội phục.

“Lớn tuổi cũng không phải lão nhị lớn(tiểu JJ), có ích lợi gì.”

Triệu Khang cười nhạo một tiếng khiến Dương Càn đỏ mặt tía tai. Tiện tay nhận lấy mật thư của Dương thái sư, Triệu Khang chỉ nhìn lướt qua liền da đầu tê dại.

Chu Tề tấn công!

Chuyện lớn như vậy sao không ai báo cho mình!

Lúc này Triệu Khang tóm lấy người đưa tin: “Nói, người rời khỏi đế đô lúc nào?”

Đưa tin sợ hãi nói: “Hai, hai mươi ngày trước!”

Hai mươi ngày trước, bà nương kia chẳng phải đều đã chạy đến chiến trường rồi sao!

Triệu Khang hoảng sợ, khiến Dương Càn và những người khác bàng hoàng: “Quốc sư, cái gì, cái gì bà nương?”

“Chu quốc cùng Tề quốc muốn tấn công Càn quốc, con mẹ nó các người đều xuất binh, loại chuyện này hiện tại mới nói cho ta biết?”

Triệu Khang phẫn nộ nhìn quan viên U Châu.

Dương thái sư trong thư viết, lần này hai nước Chu Tề là muốn tiêu diệt Càn quốc.

Loại chuyện này quan viên U Châu không thể không biết.

Quan viên U Châu hoảng sợ, vội vàng nói: “Quốc sư không, không liên quan đến ta a! Là Châu Mục đại nhân nói, không cho nói cho ngài biết!”

“Con mẹ nó hắn còn có hay không đem lão tử thân là quốc sư để vào mắt!” Triệu Khang phẫn nộ.

Tuy nhiên, trước khi đưa thư đến tay U Châu Mục Vu Quang Long, hắn đã đoán được nội dung bên trong, vì vậy đã sửa chữa một cách khôn ngoan.

Quan viên vội vàng nói: “Quốc sư! Cái này cũng không trách được đại nhân a, là ý chỉ của triều đình, bệ hạ hạ lệnh không cho phép quốc sư đại nhân biết chuyện này.”

Ồc Nhật!

Triệu Khang tức giận đến thất khiếu sinh khói, khó trách thông báo cho mình chính là Dương thái sư, Tiêu Linh Lung, người rút cuộc đang suy nghĩ cái gì!

“Dương Càn, nơi này giao cho người, lão tử phải trở về!”

“Quốc sư cái này không tốt lắm đâu!” Dương Càn cả kinh, nghe tin tức liên quân Chu Tề hấn cũng hoảng sợ.

“Có cái gì không tốt, hiện tại hết thảy đều đi vào quỹ đạo, người từng bước từng bước tiếp tục làm là được, lão tử nếu không trở về nhìn xem tình huống đến tốt cùng như thế nào, nói không chừng Càn quốc đều bị diệt!”

Trong thư nói lần này Chu quốc Tề quốc là chơi thật, Càn quốc một cái căn bản gánh không nổi.

Triệu Khang hiểu được, vì sao đoạn thời gian trước Diệp Hồng Tuyết và Ngô Quan Hải đều vội vàng chạy về nước.

Hắn hiện tại liền lo lắng, vạn nhất Cảnh Quốc không có tương trợ trận chiến này, sợ là trực tiếp đánh cũng không có cách nào đánh!

Triệu Khang lập tức vô cùng lo lắng rời khỏi Vân Sơn.

Mà trên chiến trường, đại quân của Tiêu Linh Lung cũng chạy tới Thông Châu, gặp được đám người Diệp Hồng Tuyết.

Trương Chính áo giáp còn thấm máu, hấn chủ tướng này mới từ một hồi chém giết bên trong đi xuống, liền hấn đều lên chiến trường.

Bởi vậy có thể thấy được Chu Tề đại quân cũng đã chạy tới.

“Bệ hạ.”

“Ra mắt Nữ Đế bệ hạ.”

Diệp Hồng Tuyết và Trương Chính cùng hành lễ, Tiêu Linh Lung một thân nhung trang tóc dài buộc cao, vội vàng nói:

“Diệp tướng quân không cần đa lễ, lần này nhờ có quý quốc giúp đỡ, chúng ta mới có thể chống đỡ được quân Chu.”

Trương Chính Nhất bên cạnh gật đầu: “Đúng vậy bệ hạ, nếu không có Diệp tướng quân dẫn binh tương trợ, hôm trước phòng tuyến của chúng ta chỉ sợ sẽ bị thiết kỵ Chu quốc xé rách.”

Diệp Hồng Tuyết lắc đầu, nhìn về phía Tiêu Linh Lung: “Nữ Đế bệ hạ nói quá lời, xin hỏi bệ hạ Triệu quốc sư có đồng hành không?”

Tiêu Linh Lung đồng dạng lắc đầu: “Quốc sư không thông chiến sự, trăm cũng không có nói cho hần biết, hần còn ở trong Vân Sơn.”

Vậy là tốt rồi.

Diệp Hồng Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nàng sợ Triệu Khang cũng đi theo tới, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, nếu bị mũi tên bắn trúng hoặc là phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, vậy thì vui vẻ lớn rồi.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của Diệp Hồng Tuyết, Tiêu Linh Lung hồ nghi: “Diệp tướng quân vì sao lại để ý Triệu Khang như vậy?”

Thiên tính của nữ nhân, cho Tiêu Linh Lung một loại cảm giác khác thường.

Diệp Hồng Tuyết nhướn mày, nàng tựa hồ cũng có cảm giác nào đó, nhẹ giọng nói: “Triệu quốc sư đi sứ Cảnh quốc, cùng tại hạ nói chuyện rất vui. Đoạn thời gian trước ở Vân Sơn cùng khai thác khoáng mạch, đồng dạng kết xuống tình nghĩa thâm hậu, không nói cái này bệ hạ trước khi xuống có thể mang theo hắc hỏa được? Nếu có vật này có lẽ có thể áp chế kỵ binh Chu quốc.”

Tâm Tiêu Linh Lung nhảy dựng: “Người làm sao biết thuốc súng đen!”

“Đương nhiên là Triệu quốc sư đã nói với ta, chẳng lẽ hần không báo cho bệ hạ biết, sau này hàng năm hần đều cung cấp cho Cảnh quốc một vạn cân thuốc súng đen?”

Chương 273 - nổi giận

“Người nói cái gì!”

Tiêu Linh Lung vừa nghe trực tiếp trợn tròn mắt, nhìn không được chửi ầm lên: “Hay cho Triệu Khang! Đồ khốn kiếp!”

Chuyện lớn như vậy, Triệu Khang thế mà không hề bàn bạc với nàng, Tiêu Linh Lung giờ phút này vô cùng tức giận.

Diệp Hồng Tuyết nhú mày, dù sao tên biến thái chết tiệt kia cũng là người mình coi trọng, Tiêu Linh Lung người cho dù là quân vương của hắn.

Chửi rủa như vậy cũng quá không thể nào nói nổi đi?

Lúc này, Diệp Hồng Tuyết thản nhiên nói: “Nữ đế bệ hạ chớ tức giận, Triệu Khang chỉ cung cấp thuốc súng đen cho ta, mà không giao phối phương cho chúng ta.”

“Còn nữa, thuốc súng đưa đến Cảnh quốc đều do huyện Nguyên Giang mua nguyên liệu chế tạo, sẽ không sử dụng một phần tài lực của quý quốc.”

“Có nghĩa là, đó là Triệu Khang tự mình làm quà tặng cho ta, không liên quan gì đến Càn quốc.”

Nữ Đế bệ hạ nghe có chút khó chịu, nhưng cũng không tiện nói gì, thầm nghĩ sau này sẽ tính sổ với Triệu Khang.

“Việc này Diệp đại nhân tạm thời gác lại, sau đó hãy nói, chúng ta bàn bạc một chút làm sao đẩy lùi quân địch.”

Một bên Trương Chính thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi hắn có cảm giác, bệ hạ nhà mình giống như sẽ cùng Diệp đại nhân đánh nhau vậy.

Diệp Hồng Tuyết ừ một tiếng, ba người đi tới trước sa bàn, phía trên là mô hình phân bố đại khái của hai quân.

Diệp Hồng Tuyết chỉ vào khe hở giữa hai quân nói: “Triệu Khang từng nói với ta kỵ binh xung trận có lực sát thương lớn nhất trên bình nguyên.”

“Muốn đối phó kỵ binh thì phải làm suy yếu tính cơ động của chúng, hắn đã nói với ta một số chiến pháp, như đào hầm bẫy,

lợi dụng chương ngại vật. Hiện tại kỵ binh Chu quốc đang phân tán quanh khu vực này...”

“Ngạn Văn Uyên phối hợp quân Tề tinh nhuệ với kỵ binh Chu quốc, trước đây đã gây ra tổn thất không nhỏ cho quân ta.”

Tiêu Linh Lung càng nghe càng thấy khó chịu, rốt cục nhịn không được mở miệng hỏi Diệp Hồng Tuyết: “Đây đều là Triệu Khang nói với ngươi?”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu: “Lúc ở Vân Sơn, Triệu Khang đã nói với ta.”

Đáng giận, tên khốn này không phải nói hấn không hiểu chuyện trên chiến trường sao?

Như vậy quay đầu lại liền cùng người khác bàn luận suông!

Nữ Đế bệ hạ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, Diệp Hồng Tuyết nhìn ra nàng không ổn liền theo bản năng nói: “Bệ hạ, ngài không sao chứ?”

“Không có việc gì, Diệp đại nhân ngươi nói tiếp đi!”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu tiếp tục trình bày ý kiến của mình, một canh giờ trôi qua, hai bên đã thống nhất ý kiến.

Tiêu Linh Lung nói: “Diệp đại nhân, vậy cứ theo kế hoạch của ngươi, lần này quân Càn ta tổng cộng mang theo mười vạn cân thuốc súng đen, toàn bộ giao cho ngươi điều hành.”

“Tại hạ hiểu rồi.”

Trương Chính đi xuống bố trí, để lại Nữ Đế bệ hạ và Diệp Hồng Tuyết.

Hai nàng đi ra khỏi quân doanh, nhìn về phía xa, Diệp Hồng Tuyết không khỏi cảm thán một tiếng: “Không ngờ có một ngày, ta sẽ cùng bệ hạ liên thủ đối địch.”

“Thế sự vô thường chính là như thế.”

Tiêu Linh Lung gượng cười một tiếng, mặc dù lúc này nàng không nhìn thấy.

Nhưng cũng biết ở xa xa, Chu quốc cùng Tề quốc đại quân đang mưu tính như thế nào công phá phòng tuyến của họ.

Điều này khiến nàng vô cùng lo lắng.

Diệp Hồng Tuyết cười nói: “Nói cho cùng vẫn phải cảm tạ Triệu quốc sư, nếu không có hấn chỉ sợ Cảnh quốc chúng ta còn đang ngồi đáy giếng.”

Nhìn Diệp Hồng Tuyết, Tiêu Linh Lung nghĩ đến điều gì đó, lập tức giải tán binh lính xung quanh, nhẹ giọng nói: “Diệp đại nhân, trăm có chuyện muốn hỏi ngài.”

“Mời bệ hạ nói.” Diệp Hồng Tuyết đáp.

Tiêu Linh Lung nhìn nàng: “Lúc trước Diệp đại nhân có phải cùng đám người Lý Mộc Thanh đồng hành hay không?”

Lông mi Diệp Hồng Tuyết khẽ run, sự việc đã đến nước này, nàng cũng không có gì phải giấu diếm, liền gật đầu.

Tiêu Linh Lung lại nói: “Nói như vậy, lúc Triệu Khang giết hai người bọn họ...”

“Ta cũng ở đây.” Diệp Hồng Tuyết bất đắc dĩ nói.

Tiêu Linh Lung trầm nghĩ quả nhiên như thế.

Diệp Hồng Tuyết vốn tưởng rằng nàng sẽ hỏi mình lúc ấy vì sao không ngăn cản, không ngờ vấn đề của Tiêu Linh Lung khiến nàng không biết nên trả lời như thế nào.

“Vậy Triệu Khang vì sao một mình buông tha ngài?”

Diệp Hồng Tuyết có chút mơ hồ, sững sờ nhìn Nữ Đế bệ hạ.

Cái này gọi là mình trả lời như thế nào?

Cũng không thể nói thẳng, lúc trước ở khách sạn quốc gia, mình và Triệu Khang đã có quan hệ da thịt với nhau!

Có chút tình cảm với nhau phải không?

Nàng không khỏi đỏ mặt: “Cái này..... Xin bệ hạ thứ tội, việc này tại hạ không tiện tiết lộ.”

Mặc dù đều là nữ nhân, lúc này Diệp Hồng Tuyết lộ ra bộ dáng ngượng ngùng tuyệt mỹ dung mạo, khiến Tiêu Linh Lung cũng không khỏi thán phục.

Trong phút chốc liền phản ứng lại, có chút không dám tin nói: “Chẳng lẽ Diệp đại nhân ngài cùng Triệu Khang có chút..!”

“Tên khốn kiếp này!”

“Bệ hạ..... Bệ hạ đừng hỏi nữa. “Diệp Hồng Tuyết cuống quýt nói.

Nhưng Tiêu Linh Lung sao có thể buông tha nàng, một Tần Ngọc Phượng cùng Triệu Khang mập mờ phi thường, cũng đã làm cho Nữ Đế bệ hạ rất là ăn vị.

Nhưng nói cho cùng, Tần Ngọc Phượng vô luận là dung mạo hay là xuất thân, đều kém xa mình.

Bởi vậy, mặc dù đối với Triệu Khang, kim ốc tàng kiều có chút không vui, nhưng Tiêu Linh Lung tự tin thật đi tới một bước kia.

Triệu Khang cuối cùng cũng thuộc về nàng.

Nhưng nếu là Diệp Hồng Tuyết thì không giống, nàng và mình quá giống nhau.

Luận dung mạo cũng không thua kém bao nhiêu, luận thân phận là trụ cột quốc gia không thể hoặc thiếu của Cảnh quốc.

Võ đạo tu càng là còn ở trên nàng.

Cảm giác nguy cơ!

Trong lòng Nữ Đế bệ hạ sinh ra một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt!

“Triệu Khang thích người? “Tiêu Linh Lung đột nhiên dò hỏi.

Diệp Hồng Tuyết sững sốt, tiện đà cúi đầu nhìn mũi chân mình không nói gì, vẻ mặt cũng đã bán đứng tất cả.

Nữ đế bệ hạ chỉ cảm thấy một cỗ buồn bực dâng lên, chặn ở ngực tức giận đến giậm chân: “Triệu Khang, người vương bát đản!”

Nói cái gì yêu mình đều là gạt người!

Hết lần này tới lần khác, Diệp Hồng Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên lạnh lùng nói: ” Bệ hạ, người sao có thể vũ nhục hãn như vậy?”

Tiêu Linh Lung mi phong thu lại, không chút khách khí nói: “Hãn là thần, trẫm là quân, ta muốn mắng hãn liền mắng hãn!”

“Vậy cũng không được!”

Diệp Hồng Tuyết nhất thời nổi nóng, đàn ông của lão nương có thể tùy tiện để người mắng sao?

Tiêu Linh Lung càng tức giận nói: “Trẫm không chỉ muốn mắng hắn, trẫm còn muốn đánh hắn, ngươi hỏi hắn dám nói một chữ không!”

“Bệ hạ, xin ngài tôn trọng Triệu Khang Phóng một chút! Không thì đừng trách ta không khách khí với ngài!”

Diệp Hồng Tuyết nổi giận, còn muốn đánh Triệu Khang?

“Ngươi thử xem!”

Nhìn Diệp Hồng Tuyết không chút nhượng bộ, ánh mắt phần nộ kia, càng làm cho Nữ Đế bệ hạ nổi trận lôi đình.

“Diệp đại nhân, ngươi đừng quên Triệu Khang là thân tử của trẫm, trẫm đây liền nghĩ, chỉ một đạo làm cho hắn cả đời không được tái hôn!”

Ngươi dám!

Thậm chí đều đã quên hai nước lúc này còn đang liên thủ kháng địch, đã quên chính mình hiện tại thương thế chưa khỏi hẳn.

Diệp Hồng Tuyết thiếu chút nữa nhin không được liền muốn vận chân khí động thủ, đè nén lửa giận, nàng nói: “Ngươi dám như thế, ta liền trực tiếp đem hắn trời đến Cảnh quốc đi!”

“Thật sao, ta ngược lại muốn nhìn xem, hắn có thể đi theo ngươi hay không!”

Tiêu Linh Lung cũng khôi phục một ít tỉnh táo, lạnh lùng ném xuống một câu, ánh mắt tự do tìm kiếm người, sự vật có thể phát tiết.

Đáng tiếc không có đem hoàng đệ mang đến, chỉ có thể đi tới chỗ không người phần nộ đánh ra một quyền.

Vương bát đàn ngươi chờ cho ta!

Lúc này Triệu Khang đang khoái mã chạy như bay tới để đô cả người giật mình.

Quái sự, vì sao đột nhiên có chút sờn gai ốc?

Chương 274 - làm lớn vạn năm

Hôm qua âm ỉ một trận, thậm chí suýt nữa động thủ, náo loạn phi thường, khiến cả hai đều rất khó chịu.

Nhưng trải qua một đêm tự vấn, hơn nữa hai nữ đều là người lấy đại cục làm trọng, Tiêu Linh Lung và Diệp Hồng Tuyết đều quyết định rằng việc đối đầu với Tề Chu hai nước vẫn là quan trọng hơn.

Chỉ là hôm nay gặp lại, vốn dĩ đã không ưa nhau, hai người càng cảm thấy khó chịu hơn.

Điều này khiến cho Thông Châu Châu Mục Trương Chính có chút hoang mang.

Tại sao hai người này lại càng ngày càng muốn đánh nhau?

Dựa theo kế hoạch đã định, Tiêu Linh Lung hạ lệnh cho binh lính bắt đầu đào hào.

Diệp Hồng Tuyết thì đi trong quân doanh xem xét việc Cần quốc sử dụng thuốc súng đen trong thời gian này.

Vừa nhìn đã giật mình, dưới sự nghiên cứu ngày đêm không ngừng của Binh bộ và Công bộ.

Họ thậm chí còn tạo ra những thứ tương tự như mìn.

Nếu Triệu Khang biết được điều này, chắc hẳn sẽ rất vui mừng.

“Diệp tướng quân, đây là thiết bị kích hoạt. Sau khi nạp thuốc súng, chỉ cần trọng lượng trên thiết bị vượt quá một cân sẽ lập tức kích nổ.

Nó sẽ đồng thời khuếch tán ra bốn phía với uy lực đủ để đánh nát thiết giáp bình thường.”

Diệp Hồng Tuyết vô cùng kinh ngạc, vội vàng hỏi quan viên Binh bộ: “Vậy các người có thể làm ra bao nhiêu thứ này?”

“Trừ lương thảo quân giới, phụ binh xuất chinh lần này chỉ cần mang theo vật vận chuyển. Chúng ta có thể làm ra hơn một ngàn quả trong vòng một ngày.”

“Dựa vào lượng thuốc súng chúng ta mang theo lần này, việc làm ra ba vạn quả là hoàn toàn có thể.”

“Tốt, ngươi hãy cho người làm cho ta ba ngàn quả trước. Trong trận chiến tiếp theo, ta muốn Chu quốc không dám sử dụng kỵ binh trong vòng một tháng!” Diệp Hồng Tuyết phấn chấn nói.

Một quả mìn có thể không giết chết một kỵ binh, nhưng hỏa dược càng nhiều thì uy lực càng lớn.

Diệp Hồng Tuyết đã có thể tưởng tượng ra cảnh kỵ binh Chu quốc bị nổ tung, ngã ngựa đổ.

Trong quân doanh Chu Tề.

Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên đang triển khai quân đội.

Ngạn Văn Uyên nói: “Theo tin tức trinh sát, nữ đế Tiêu Linh Lung đã dẫn đại quân đến tiền tuyến ngày hôm qua, với số lượng ít nhất hai mươi vạn người.

Đây có lẽ không phải là toàn bộ binh lực của Càn quốc.”

Hoắc Ân ha ha cười, hẳn rõ ràng biết tình hình của Càn quốc, binh lực tối đa cũng chỉ khoảng hai mươi lăm đến ba mươi vạn.

Mà hai nước họ liên quân có tổng cộng sáu mươi vạn quân, nhiều người như vậy chen chúc mà đi giẫm đều có thể giẫm chết Càn quân.

“Vậy cho nữ đế bệ hạ một cái lễ gặp mặt?” Ngạn Văn Uyên cười nói.

Hoắc Ân gật đầu, cười lạnh: “Nếu lui thủ Thông Châu, thật đúng là có chút phiến toái, nhưng bọn họ lại vọng tưởng muốn cự địch ở ngoài biên giới, đó chính là tự tìm đường chết!”

Lúc này Hoắc Ân gọi người tới bắt đầu điểm binh, Ngạn Văn Uyên cũng phái phó tướng của mình đi chinh binh.

Chiến tranh lập tức nổ ra.

Nhân mã hai bên chém giết ở một chỗ, tiếng giết chấn thương khung trời, máu tươi nhuộm đỏ cát vàng.

Từ giữa trưa, họ chém giết đến chạng vạng, khắp nơi đều là thi thể.

Nhưng Trương Chính cùng Trần Huyền Long, Tôn Thiên Lý ba người dẫn quân kiên cường, không hề lùi một bước, vẫn tử thủ phòng tuyến.

Đơn giản là hiện tại hậu phương đại quân đang đào hào, bố trí hỏa dược, họ không thể lùi dù chỉ một bước!

Tiên phong bộ đội tổng cộng bảy vạn người, cùng Chu Tề liên quân đại chiến bốn ngày, nhân số nhanh chóng giảm xuống còn hai ba vạn.

Chiến tranh đồng bằng đối với Càn quốc mà nói thật sự là quá gian khổ.

Rốt cục đến ngày thứ năm, Trương Chính, Trần Huyền Long và Tôn Thiên Lý nhận được mệnh lệnh của Nữ Đế bệ hạ.

“Hai vị, xem ra chúng ta phải diễn một vở kịch hay đây.”
Trương Chính lạnh giọng cười.

Tiêu Linh Lung muốn hấn ngày mai bại về hậu phương, chỉ được thua không được thắng.

Diễn sao?

Trần Huyền Long cùng Tôn Thiên Lý liếc mắt nhìn nhau, gật đầu.

Ngày hôm sau, Trương Chính giục ngựa ra khỏi Tề quốc Quan Thường, đại quân phía sau đi theo trong tiếng gào thét giết chóc.

Hai dòng nước lũ do tướng sĩ tạo thành va chạm vào nhau, Trương Chính hét lớn một tiếng, thúc ngựa lao vào Quan Thường.

“Hôm nay ngươi nhất định phải chết không toàn thây!”

Quan Thường lạnh giọng cười: “Bằng ngươi?”

Trường thương nhanh chóng chuyển động như rồng, giương đại đao, sau đó một thương hướng gò má Trương Chính đâm tới.

Trương Chính vội vàng trở về phòng ngự, trường đao thuận thế bổ xuống, nhìn đại quân từ phía sau Quan Thường tuôn ra.

Hắn lập tức cao giọng nói: “Mau lui!”

“Muốn đi? Muộn rồi!” Quan Thường lúc này đang chiếm thượng phong, hắn sẽ tha cho Trương Chính sao?

Nhưng Trương Chính cũng không quay đầu lại vỗ ngựa.

Tôn Thiên Lý và Trần Huyền Long cùng tác chiến cũng lập tức chạy trốn về phía sau.

Bởi vì thiết kỵ Chu quốc đã xông lên, toàn bộ đại địa đều rung động, giống như dây xích sắt ngang sông hung hãn lao tới.

Ngựa chiến hùng tráng giẫm đạp bụi tung bay, đại tướng tiên phong Chu quốc Lý Cảnh Nguyên giờ cao trường đao.

“Hai cánh bao vây, một tên cũng không được tha!”

Kỳ lệnh quan bên người lập tức ra lệnh, các tướng lĩnh kỵ binh phía sau thấy thế liền bắt đầu chia binh, muốn dồn ba người Trương Chính vào vòng vây.

Một khi tiến vào vòng vây, ba người Trương Chính sẽ trở thành cừ non chờ giết, nghênh đón họ chỉ có tử vong.

Tôn Thiên Lý thấy thế lập tức ghì chặt ngựa: “Hai người các người đi trước!”

Trần Huyền Long cùng Trương Chính trong lòng kinh hãi: “Người điên rồi!”

Tôn Thiên Lý nhếch miệng cười, nhìn về phía sau. Hắn là một trong số ít tướng quân tinh thông chiến thuật kỵ binh ở Càn quốc.

Từ tình hình kỵ binh Chu quốc bao vây kín kẽ, hắn đã phán đoán ra rằng nếu tiếp tục chạy trốn, đối phương nhất định sẽ đuổi kịp ba người họ trước khi họ chạy đến nơi mai phục và tiêu diệt toàn bộ.

Hơn nữa, phạm vi bao vây của quân địch đã vượt quá vị trí mai phục mà Nữ Đế bệ hạ đã định!

Không thả mồi, thì sẽ không thể bắt được cá.

Tôn Thiên Lý nói xong liền vỗ ngựa lao ra, hét lớn: “Đại Càn vạn năm! Theo bản tướng tru sát quân địch!”

Tiếng rống của hấn khiến cho Càn Bình đang chạy trốn ổn định lại, hấn dẫn dắt quân mã của mình quay đầu lại, đi theo Tôn Thiên Lý xông pha trận mạc!

“Vạn năm!”

Trương Chính, Trần Huyền Long hai người run giọng hô vang khẩu hiệu, cố nén bi thương, xoay người mang theo quân mã còn lại, không quay đầu lại rút lui.

Dẫn theo hai vạn kỵ binh xông lên, sau khi chiến đấu ác liệt trong nửa giờ và hy sinh hơn ba nghìn binh sĩ, Tôn Thiên Lý đã dũng mãnh xé rách vòng vây kỵ binh Chu quốc và rút lui về vị trí mai phục.

Lý Cảnh Nguyên tức giận: “Tuyệt đối không thể để hấn chạy trốn!”

Hấn dẫn dắt bốn vạn kỵ binh đuổi sát phía sau, gắt gao cắn chặt quân mã của Tôn Thiên Lý.

Rốt cục, khi chỉ còn cách địa điểm phục kích khoảng bốn trăm mét, Tôn Thiên Lý toàn thân máu, trên người mang hơn mười vết thương, hấn điên cuồng cười vang và rống lên: “Đại Càn!”

“Vạn năm!”

Tất cả binh lính Càn Quốc phía sau cũng đồng loạt gào thét. Với kỵ binh, bốn trăm mét chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Tôn Thiên Lý phóng ngựa nhảy lên, dẫn đầu lao vào khu vực phủ đầy thuốc súng.

Xoay người lại, Lý Cảnh Nguyên nắm chặt trường đao, ra sức chém xuống. Trường đao trực tiếp bổ trúng vai giáp của Tôn Thiên Lý, như muốn chém hấn thành hai nửa.

Lúc này, Tôn Thiên Lý dùng hai tay siết chặt lưỡi đao của Lý Cảnh Nguyên, nhếch miệng cười: “Cùng xuống địa ngục đi!”

Lý Cảnh Nguyên hồn phiêu phách lạc, một cỗ rung động không thể lý giải truyền khắp toàn thân, ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng nổ kinh hoàng vang lên từ mặt đất ở bốn phía!

Trời long đất lở!

Lý Cảnh Nguyên không biết gì nữa. Trong nháy mắt, thuốc súng chôn vùi dưới mặt đất nổ tung, hấn và Tôn Thiên Lý cùng chiến mã dưới thân đều bị hất tung lên trời.

Tiếng nổ kịch liệt trộn lẫn tiếng cười điên cuồng càn rỡ của Tôn Thiên Lý, tựa hồ vẫn đang nói một câu kia.

Vạn năm!

Chương 275 - rốt cuộc là cái gì

Tiếng nổ mạnh khiến chiến mã hoảng sợ, bất kể là kỵ binh Chu quốc hay kỵ binh Càn quốc của Tôn Thiên Lý, tất cả chiến mã đều bắt đầu điên cuồng chạy trốn, binh lính hoàn toàn không thể khống chế.

Nhưng chiến mã càng chạy càng dẫn động thuốc nổ chôn giấu sẵn phát nổ, đồng thời những chiến hào được đào trước đó cũng bị xới tung, lộ ra vô số đao thương chôn giấu bên trong.

Kỵ binh ngã xuống từ chiến mã lập tức bị đâm thủng.

Toàn bộ khu vực rộng ba dặm đều được Tiêu Linh Lung và Diệp Hồng Tuyết thiết lập bẫy thuốc nổ. Chiến mã bị ảnh hưởng bởi tiếng nổ mạnh chỉ lo liều mạng chạy về phía trước.

Đưa một đám kỵ binh vào Đại Địa Tử Vong!

Trải qua nửa giờ nổ tung, Tôn Thiên Lý hy sinh hai vạn người đã thành công dẫn dắt bốn vạn thiết kỵ Chu quốc xuống Hoàng Tuyền.

Trên mặt đất la liệt thi thể người và ngựa, tứ chi bị cắt rời vương vãi khắp nơi, máu tươi thấm vào bùn đất, nhuộm đỏ cả chiến trường.

Đây là lò mổ tàn khốc nhất, ngay cả những ngôn từ bi thảm nhất cũng không thể hình dung ra được một phần vạn trong đó!

Thỉnh thoảng có người may mắn thoát khỏi bẫy nổ tung, giờ phút này cũng ngã ra như phỗng, ngòi phích xuống đất, ánh mắt tan rã trong con ngươi đã không còn sức sống.

Cả người đều bị dọa đến choáng váng.

Quan Thường dẫn binh đuổi đến nơi này, cả người run rẩy, hấn không biết vừa mới xảy ra chuyện gì.

Nhìn trên mặt đất từng hố sâu một, ký ức kinh hoàng trước đó hiện về trong đầu hấn.

Những mảnh vỡ nổ tung không ngừng kích thích thần kinh của vị mãnh tướng sa trường này.

Quân nhân không sợ chết, nhưng chết như thế nào là điều khiến họ sợ hãi nhất!

“Rút lui! Rút lui! Mau rút lui!”

Quan Thường rống lên như điên, đúng lúc này Trương Chính và Trần Huyền Long, những người đã chạy trốn trước đó, đã vòng giết trở lại!

Hai vị tướng đỏ hốc mắt rống to di ngôn cuối cùng của Tôn Thiên Lý, lao vào đám người, dùng hết sức lực toàn thân chém giết kẻ thù xung quanh!

Đây hoàn toàn không phải là một trận chiến trên chiến trường, mà là một cuộc tàn sát!

Bị ảnh hưởng bởi vụ nổ trước đó, binh lính dưới trướng Quan Thường phần lớn đều hoảng sợ, chỉ biết điên cuồng chạy trốn, thậm chí có kẻ hoảng loạn đến mức chạy thẳng vào quân Càn, sau đó bị loạn đao chém chết.

Bên trái Diệp Hồng Tuyết cười trên một con ngựa cao lớn, tay cầm kỵ thương, phía sau là ba ngàn binh sĩ hăm trận.

“Không để lại một tên nào!”

Nàng lạnh lùng hạ lệnh tàn sát, nhìn quen sinh tử trên chiến trường, nàng một khi ra tay sẽ không có bất kỳ thương hại nào.

Một cuộc tàn sát đầm máu kéo dài một khắc đồng hồ, đại quân Quan Thường chỉ còn lại một nửa trốn thoát.

Số còn lại đều trở thành vong hồn dưới lưỡi đao!

Trần Huyền Long cả người đầm máu ném mũ bảo hiểm xuống, dẫn đầu đi tới trước bãi mìn đã yên tĩnh kia, ném mạnh thủ cấp của Quan Thường ra ngoài, gào thét: “Họ Tôn, đi dễ dàng!”

Các tướng lĩnh im lặng, sau đó bắt đầu dọn dẹp chiến trường. Ngày hôm đó, Càn quân hy sinh hai vạn ba nghìn người, đổi lấy chiến thắng vang dội, tiêu diệt tổng cộng năm vạn quân địch.

Tin tức chiến thắng được truyền về.

Nguyên bản Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên đang chờ đợi tin tốt, nhưng khi nghe tin báo, hai người sợ hãi đến mức đứng không vững, vội vàng đứng dậy tiếp đón vị tướng báo cáo.

“Lý Cảnh Nguyên và Quan Thường đều chết trận sao? Quân tiên phong thương vong nặng nề như vậy sao?”

“Ta, ta không biết, ta không biết, ta không biết!” Vị tướng liều mạng báo cáo run rẩy: “Mặt đất đột nhiên nổ tung, tất cả mọi người đều bị nổ chết!”

“Hoang đường! Giữa ban ngày ban mặt làm sao có yêu ma quấy phá!” Ngạn Văn Uyên tức giận: “Người đâu! Dem tên này kéo xuống chém cho ta! Loạn lòng quân ta, giết không tha!”

Vị tướng đáng thương chưa kịp giải thích rõ ràng đầu đuôi sự việc đã bị chém đầu.

“Hoắc huynh! Xem ra Nữ Đế và Diệp Hồng Tuyết không dễ đối phó như chúng ta nghĩ.” Ngạn Văn Uyên lạnh mặt.

Sắc mặt Hoắc Ân cũng vô cùng khó coi: “Với sức chiến đấu của Càn quân, tuyệt đối không thể đánh tan nát đại quân tiên phong của chúng ta, sự việc bất thường ắt hẳn có yêu nghiệt!”

Nửa ngày sau.

Thám báo hai nước chạy về quân doanh.

“Bẩm báo hai vị nguyên soái, sau khi chúng ta đến hiện trường giao tranh, chỉ thấy xác chết đầy rẫy, hố to hố nhỏ trên mặt đất, bùn đất lật tung, thoạt nhìn giống như có thứ gì đó chui ra từ lòng đất.”

“Thi thể trên mặt đất phần lớn vỡ vụn, giống như bị một lực mạnh nào đó đánh vào cơ thể. Quân y nói rằng ngay cả ngũ mã phanh thây cũng không thể làm được như vậy.”

Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên đều cảm thấy mơ hồ.

“Tổn thương do nổ?”

Thám báo gật đầu: “Đúng vậy, chiến mã và thi thể binh lính đều có hình dạng tương tự, thậm chí cả áo giáp cũng bị vỡ vụn. Chúng ta chưa bao giờ thấy cách chết như vậy.”

“Hơn nữa, kích thước của các thi thể không đồng đều, hoàn toàn không thể xác định được chúng do vũ khí nào tạo thành.”

Hai vị nguyên soái sững sờ hồi lâu mới cho phép nhóm thám báo rời đi.

Báo cáo của trinh sát khiến họ vô cùng lo lắng.

Ngạn Văn Uyên lẩm bẩm: “Chẳng lẽ trên đời này thực sự có yêu ma?”

Hoắc Ân lạnh lùng nói: “Nếu thực sự có yêu ma, tại sao chúng lại liên tục giúp đỡ Càn quốc? Chắc chắn có ẩn tình trong chuyện này, có thể Càn quốc đang che giấu một loại vũ khí nào đó không muốn cho người ta biết.”

Hai người đang suy đoán, thì quân y đến trước quân doanh: “Thưa hai vị nguyên soái, chúng ta có phát hiện mới.”

“Nói nhanh!” Ngạn Văn Uyên giục giã.

Quân y có chút hoang mang trong giọng nói: “Bẩm báo hai vị nguyên soái, chúng tôi phát hiện binh lính và chiến mã chạy về đều có điều bất thường.”

Bất thường như thế nào?

Quân y kỳ quái nói: “Hầu hết binh lính đều sợ hãi tiếng nổ lớn, vừa nghe thấy đã run rẩy khắp người, thậm chí không thể kiểm soát được bản thân. Chiến mã chỉ cần nghe thấy tiếng động lớn một chút cũng sẽ phát cuồng, cả người và ngựa đều như bị kích thích mạnh mẽ.”

“Đều điên rồi!”

“Điên rồi sao?”

Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân không thể tin được.

Quân y gật đầu: “Binh lính chạy về trước mắt cơ bản đã mất đi khả năng chiến đấu, hầu hết đều nói về vụ bạo tạc, khiến

người ta cảm thấy vô cùng kỳ quái. Chúng ta không biết họ đã gặp phải chuyện gì trên chiến trường.”

“Lại có chuyện này, dẫn chúng ta đi xem một chút.”

Nhìn tận mắt mới tin được, Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân quyết định đi kiểm tra thực hư.

Đi một vòng, hai người vô cùng kinh ngạc. Đúng như quân y nói, chiến mã và binh lính đa phần chạy trốn khỏi chiến trường đều giống như bị tà ma ám, từng người đều sợ hãi một thứ gì đó.

Rốt cuộc cái gì đã khiến họ trở thành như vậy!

Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên vô cùng khó hiểu, nhưng không thể tìm ra câu trả lời. Họ chỉ có thể ra lệnh cho toàn quân chinh đồn, không được tự ý xuất kích nếu không có mệnh lệnh.

Hai nước liên thủ với lực lượng quân đội đông đảo, nhưng trong chiến tranh, ai cũng muốn giành chiến thắng với tổn thất ít nhất và hiệu quả cao nhất.

Đặc biệt là khi đối phương không có ý định đánh công thành trong tình huống hiện tại, Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân đều không muốn ép Càn quân quá mức.

Nếu toàn quân xuất kích, Càn quân có thể rút lui về phía sau và cố thủ Thông Châu.

Tổn thất có thể quá lớn, không hy sinh ít nhất một nửa quân số thì đừng hòng công phá thành trì có quân đội cả nước phòng thủ.

Chương 276 - mưa gió sắp tới

Một trận chiến đã hoàn toàn quét sạch mũi nhọn của liên quân Chu Tề.

Nhìn liên quân Chu Tề bắt đầu lui về cố thủ, Tiêu Linh Lung và Diệp Hồng Tuyết đều thở phào nhẹ nhõm.

Cả hai đều hiểu rằng với lực lượng hiện tại của họ cùng Càn quốc, việc đánh bại liên quân hai nước ở chiến trường chính diện là điều vô cùng khó khăn.

Vì vậy, họ không hề nghĩ đến việc đánh bại hoàn toàn liên quân Chu Tề, mà chỉ cần ngăn chặn họ, trì hoãn bước tiến công của quân địch.

Đối với họ, đây đã là một chiến thắng.

Dù sao, liên quân Chu Tề và Càn quốc không giống nhau. Càn quốc có hậu phương vững chắc, tuyến tiếp tế thông suốt, lương thảo quân nhu sẽ được vận chuyển liên tục đến nơi.

Còn Chu Tề và Tề quốc cách xa chiến trường, mấy chục vạn đại quân mỗi ngày cần bao nhiêu lương thực?

Chỉ cần có thể kéo dài cuộc chiến tranh bốn năm tháng, liên quân Chu Tề sẽ không thể tự chịu nổi.

Đây chính là lý do Tiêu Linh Lung không lựa chọn rút lui về Thông Châu. Bởi vì nếu lui về Thông Châu, họ sẽ nhường chiến trường chính diện cho liên quân Chu Tề.

Lúc đó, Càn quốc sẽ chỉ còn cách bị động phòng thủ. Liên quân Chu Tề sẽ chia binh, vòng qua Thông Châu, tấn công Càn quốc từ các hướng khác.

Mà Càn quốc không đủ lực lượng để chia binh ứng phó.

Hiện tại, toàn bộ binh lực Càn quốc đều tập trung ở đây, chiến tuyến kéo dài hàng trăm dặm. Bất kỳ hoạt động nào của quân địch đều nằm trong tầm kiểm soát của họ.

Nếu Chu Tề dám chia binh, Tiêu Linh Lung sẽ lập tức tập trung toàn bộ lực lượng để đánh một trận chiến quyết định với họ.

Đây là điều mà Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên không muốn xảy ra.

Họ muốn từ từ xâm chiếm Càn quốc trên chiến trường chính diện.

Một trận chiến thảm khốc sẽ chỉ mang lại lợi ích cho Càn quốc.

Đừng quên Càn quốc không đơn độc chiến đấu. Họ còn có sự hỗ trợ của Cảnh quốc.

Cho đến nay, Cảnh quốc chỉ mới cử năm vạn quân do Diệp Hồng Tuyết chỉ huy tham chiến. Nếu Tiêu Linh Lung kéo dài

chiến tranh, Cảnh quốc có thể sẽ xuất động toàn quân.

Như vậy, ai thắng ai bại sẽ rất khó đoán định.

Đây là một cuộc chiến cân não giữa hai bên. Cho đến nay, cả hai đều đạt được mục tiêu của mình.

Chỉ có sự xuất hiện của hắc hỏa dược mới giúp Càn quốc chiếm thế thượng phong.

“Theo ta, trong thời gian ngắn, quân địch sẽ không tấn công. Tuy nhiên, chúng ta không được chủ quan. Hãy cho binh lính tiếp tục đào sâu mương vào ban đêm.”

“Trương Chính tiếp tục dẫn quân thu hút sự chú ý của địch. Trần Huyền Long hãy theo dõi chặt chẽ hướng đi của quân địch và báo cáo ngay lập tức bất kỳ động tĩnh nào!”

“Tuân lệnh!”

Hai vị tướng cúi đầu và rời đi.

Nữ Đế bệ hạ nhắm mắt lại, nhìn chằm chằm sa bàn do Diệp Hồng Tuyết bày ra, trong lòng hừ nhẹ một tiếng.

“Diệp đại nhân có ý kiến gì không?”

Diệp Hồng Tuyết nhìn Tiêu Linh Lung, trong lòng cũng hừ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Không có.”

“Vậy tạm thời cứ như vậy đi.”

Nói xong, Tiêu Linh Lung cũng không quay đầu lại, đi ra khỏi quân trường và tiếp tục đi tìm đối tượng trút giận.

Lúc đó.

Trải qua mấy ngày không ngừng奔波, Triệu Khang rốt cục đã nhìn thấy thành trì đế đô. Sau khi vọt vào cửa thành, hắn liền đi thẳng đến hoàng cung nội thành.

Dọc đường đi, hắn mệt mỏi, phong tình bụi bặm, binh lính hoàng thành cũng không nhận ra hắn nên ngăn cản.

Triệu Khang tức giận ném ra quốc sư quan ấn của mình: “Lão tử là Triệu Khang! Đi thông báo từng nhà cho lão tử, tứ phẩm trở lên tất cả mọi người phải đến đại điện tập hợp!”

Thấy rõ quan ấn, binh sĩ thủ thành hoảng sợ, vội vàng dựa theo mệnh lệnh của hắn đi thông báo.

Thái giám tổng quản Phùng Bảo nghe nói Triệu Khang chạy về, cũng vội vàng đến nghênh đón.

“Bớt nói nhảm đi, đợi lát nữa để cho tất cả đại thần đi thiên điện!” Triệu Khang không quan tâm đến việc hành vi của mình có vượt lễ hay không, trực tiếp chạy tới thiên điện.

Một khắc sau, theo phân phó của hần, tất cả đại thần tứ phẩm trở lên đều tập hợp tại thiên điện.

Nghe nói Triệu Khang “Cổn Dao nhục” từ Vân Sơn chạy trở về, mọi người đều có những suy nghĩ riêng.

Lại nhìn Triệu Khang vẻ mặt giận dữ cùng bộ dáng chật vật, nhất thời cũng hiểu được, người này hẳn là tức giận.

Chỉ là ngoài dự liệu, Triệu Khang vừa đến đã chỉ vào đầu bọn họ, ân cần thăm hỏi về những người phụ nữ trong nhà họ.

Ngược lại, hần còn tỏ ra đặc biệt bình tĩnh, khiến họ có chút không quen.

“Bình bộ Lý đại nhân.” Triệu Khang mở miệng gọi.

Lý Nguyên nói: “Quốc sư mời nói.”

“Hiện tại tình hình chiến đấu thế nào?”

Lý Nguyên: “Chiến báo mới nhất, quân ta đại thắng, quân địch đã tạm hoãn thế công.”

“Bệ hạ đóng quân ở đâu?”

Lý Nguyên: “Thông Châu quan ngoại.”

“Không ở trong thành?” Triệu Khang nghi ngờ.

Lý Nguyên cùng hần giải thích một chút Tiêu Linh Lung vì sao phải đóng quân như thế, hần lúc này mới hiểu được.

Sau đó nhìn về phía Hộ bộ: “Trương đại nhân, vận chuyển lương thảo quân giới tiếp tế như thế nào?”

Trương Minh Viễn liếc mắt một cái, vẫn cung kính nói: “Chưa từng bỏ sót gì.”

(Suy nghĩ) Nói giỡn, phía trước đánh trận chính là Nữ Đế bệ hạ, chính mình cũng không phải muốn mưu triều soạn vị, làm sao dám ở loại chuyện này phạm sai lầm?

Sau khi hỏi một vòng, Triệu Khang lại phát hiện mình thật sự không có gì để lo lắng.

Vô luận là Tiêu Linh Lung hay là Lý Nguyên, tất cả mọi chuyện bọn họ đều cần thận suy nghĩ kỹ lưỡng.

Tưởng tượng qua bất kỳ khả năng nào, chỉ là sau khi chiến bại ứng đối như thế nào, phương án đều có đầy đủ mười loại.

Lần này khiến cho Triệu đại quốc sư có chút hoang mang, mình chẳng lẽ trở thành sự thật thì chuyện gì cũng không giúp được?

Đúng lúc này, Công bộ thượng thư Lâm Vũ đột nhiên mở miệng nói: “Quốc sư đại nhân, ngài không chuẩn bị đích thân đến tiền tuyến sao?”

Triệu Khang nhìn sang: “Thế nào, người muốn ta chết trên chiến trường à?”

Lâm Vũ ngó ra, (suy nghĩ) Con mẹ nó lão tử nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng là người cũng không thể làm nhiều người như vậy mặt trực tiếp nói ra a!

Thật sự là ngày chó.

Không ít người buồn cười, nhưng không dám cười ra tiếng, chỉ có thể nhin.

“Được rồi được rồi, các người đều rút đi, lão tử cần một mình.”

Nghe vậy, không ít đại thần tức giận, đều muốn trực tiếp đánh hấn một trận, (suy nghĩ) Các lão tử hảo hảo ở nhà.

Người con mẹ nó trực tiếp bảo cấm quân đi thông tri, khiến cho cùng hỏa thiêu mông gấp gáp, sau khi đến còn không có một nén nhang đã để cho chúng ta rút?

Còn con mẹ nó cho rằng người có thể có cao kiến gì chứ!

Tháo!

Không ít đại thần cũng lười bồi hấn, sau khi lên tiếng liền tốp năm tốp ba rời đi. Trong khoảng thời gian này bọn họ rất bận rộn.

Lý Nguyên, Dương thái sư, còn có những người còn lại nhưng không có đi.

Dương thái sư dò hỏi: “Quốc sư đang lo lắng cái gì?”

“Ta cũng không biết, nhưng cảm giác sẽ có chuyện gì lớn sắp xảy ra. Đúng rồi, đa tạ lão thái sư đưa tin cho ta. Tuy rằng ta con mẹ nó hình như hiện tại thật sự không làm được gì.”

Triệu Khang cười khở một tiếng, đưa tay che mắt, mí mắt phải của hắn không ngừng nháy nhót.

Triệu Khang không phải là người mê tín, nhưng hắn hiện tại thật sự muốn khẩn cầu ông trời, để cho mí mắt của mình đừng nháy.

Lý Nguyên dặn dò: “Lâm Vũ người này bao tàng họa tâm, quốc sư đại nhân người nếu trở về đế đô, như vậy hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp cho người ra chiến trường, người ngàn vạn lần không thể trúng kế của hắn a!”

“Ta hiểu, yên tâm đi. Đúng rồi, sau này nếu có chiến báo đưa tới nhất định phải cho ta xem.”

Triệu Khang nói xong nhìn ra ngoài đại điện, cả đời người có rất nhiều lúc sẽ cảm giác mình bất lực.

Giờ phút này trong lòng Triệu Khang chính là cảm giác này, lúc này hắn hạ quyết tâm, trong khoảng thời gian này phải đợi ở Binh bộ cùng Lý Nguyên hảo hảo học tập một chút chuyện trên chiến trường.

Chương 277 - tin tức

Trước khi trở về, Triệu Khang chỉ hận không có cánh để bay.

Sau khi trở về đế đô, hắn lại phát hiện mình dường như không thể làm được gì, cảm giác này khiến Triệu Khang vô cùng thống khổ.

Có một điểm sai lầm là hắn đã lừa gạt đám người Lý Nguyên. Nếu biết Tiêu Linh Lung lúc này đang ở Thông Châu, hắn đã không về đế đô mà trực tiếp đi Thông Châu.

Điều duy nhất khiến hắn có chút an ủi là Cảnh Quốc cũng không khoanh tay đứng nhìn.

Diệp Hồng Tuyết tự mình mang binh tương trợ khiến trong lòng hắn bớt lo lắng hơn.

Nghe nói sau khi hắn trở về, Tiêu Huyền Sách và Lục Uyên đều lập tức đến gặp hắn.

Hai người lúc này đều xem hắn như vị cứu tinh, hy vọng Triệu Khang có thể bày mưu tính kế giúp Càn quốc sớm giành chiến thắng.

Nhìn hai người tràn đầy hy vọng, Triệu Khang chỉ có thể cười khổ: “Ta cũng không biết phải làm gì.”

Lục Uyên không tin nói: “Sao có thể chứ? Quốc sư, người thông minh tài trí như vậy, nhất định có thể giúp được bệ hạ.”

Ngay cả Tiêu Linh Lung kinh tài tuyệt diễm cũng hiểu rằng chiến trường thay đổi chóng vánh, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Là bạn chơi thời thơ ấu và tỳ nữ thân cận khi lớn lên, nàng tuyệt đối không muốn bệ hạ gặp bất kỳ tổn hại nào.

Tiêu Huyền Sách cũng nói: “Đúng vậy, lão Triệu, ngay cả ta cũng biết lần này Chu quốc và Tề quốc liên thủ với mấy chục vạn đại quân, Càn quốc chúng ta chỉ có chút binh lực này, e rằng không đủ sức đánh.”

“Ngài nói đúng, là mấy chục vạn người, không phải mấy chục người.”

Triệu Khang thở dài: “Người ta tưởng rằng tướng soái chỉ ngồi trong quân trướng ra lệnh, nhưng thực tế mỗi mệnh lệnh truyền đạt đều liên quan đến sinh mạng của vô số người. Đây không phải là sở trường của ta.”

Hai người Tiêu Huyền Sách đều có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy vẻ mặt thiếu tự tin này trên khuôn mặt Triệu Khang.

“Hãy thả lỏng tâm trí đi, hiện tại chúng ta có thể làm tốt việc hậu cần, sau đó hãy tin tưởng vào năng lực của bệ hạ.”

Triệu Khang nói xong, bản thân cũng không tin, cáo biệt hai người và quay trở về Binh bộ.

Phủ đệ Thái Phó.

Lâm Vũ, Triệu Kim Sinh và những người khác vây quanh nhau, người trước cười lạnh nói: “Triệu công, tên cầu tặc đó rốt cục cũng đến rồi, chúng ta tiếp theo nên hành động như thế nào?”

“Không vội, hãy chờ một chút.” Triệu Kim Sinh nhắm mắt bình tĩnh nói.

Những người còn lại không hiểu: “Chờ cái gì?”

“Chờ bệ hạ đại bại!” Nói xong, Triệu Kim Sinh đột nhiên mở to mắt, trong con ngươi là hàn quang lạnh lẽo.

Chiến trường.

Vào đêm khuya, Tiêu Linh Lung vẫn không ngủ trong quân trướng, đang chăm chú nhìn vào sa bàn.

Có binh lính đến báo: “Bệ hạ, chúng ta bắt được một nhân vật khả nghi, hắn nói là nhận chỉ thị của bệ hạ mà đến.”

“Mang hắn lên đây.” Tiêu Linh Lung nheo mắt lại.

Một lát sau, một nam tử trung niên mặc áo vải màu xám, tướng mạo bình thường bị áp giải vào.

Vừa nhìn thấy người này, Tiêu Linh Lung lập tức nói: “Cởi trói!”

Binh lính không dám chậm trễ, vội cởi trói cho nhân vật khả nghi. Nam tử trung niên vội quỳ xuống đất: “Tham kiến bệ hạ.”

“Mau đứng dậy đi.” Tiêu Linh Lung vội vàng tiến lên đỡ người đó dậy.

Sau đó, Tiêu Linh Lung bảo tất cả binh lính lui ra, không cho phép ai đến gần.

Nàng nhìn về phía nam tử trung niên, vẻ mặt vui mừng: “Sao ngươi lại đến đây?”

Nam tử vẻ mặt nghiêm túc: “Giờ phút này quốc gia đang lâm nguy, chúng ta há có thể khoanh tay đứng nhìn!”

“Tốt lắm! Trẫm sẽ ghi nhớ công lao của các ngươi!” Tiêu Linh Lung vui vẻ nói.

Hai năm trước, ba quốc gia đã bị đánh bại.

Người ngoài chỉ biết Nữ Đế bệ hạ đã ngăn chặn cơn sóng dữ và bảo vệ giang sơn Đại Càn.

Nhưng Tiêu Linh Lung trong lòng rõ ràng, nếu không có nam tử trung niên trước mặt này, năm đó thắng bại thật khó mà nói trước.

Chính người đàn ông này, năm đó đã mang theo đầu lĩnh Tề quốc xông vào quân doanh cầu kiến nàng.

Sau đó, lại phái thuộc hạ sử dụng võ học đặc biệt của Cảnh Quốc để đột kích vào loạn quân, giết chết ba vị đại tướng Chu Quốc.

Nhờ vậy, nghị kị giữa ba nước bị Tiêu Linh Lung lợi dụng để chia rẽ từng người.

Cuối cùng, họ còn tra ra nơi trữ lương thảo của Chu Quốc, phối hợp với nàng tập kích quân Chu vào ban đêm, đốt sạch lương thảo của Chu Quốc bằng một ngọn lửa lớn.

Điều này khiến cho Chu Quốc, vốn là thế lực mạnh nhất, bị đánh bại trước, Tề Quốc theo sau, và Cảnh Quốc cuối cùng cũng không thể chống đỡ được một mình.

Nhưng không ai biết những gì họ đã làm.

Có thể nói đây là những anh hùng vô danh.

Tiêu Linh Lung mời nam tử ngồi xuống và hỏi: “Tiên sinh đến đây lần này có mang theo tin tức gì không?”

Nam tử trung niên mỉm cười gật đầu và cung kính nói: “Hồi bẩm bệ hạ, trải qua một thời gian dài âm thầm điều tra, cuối cùng vi thần đã tra được nơi quân địch cất giữ lương thảo. Ba ngày trước, quân địch vừa tiếp thêm một đợt lương thảo, số lượng lên tới ba mươi vạn thạch, đủ để họ chiến đấu thêm hai tháng nữa. Nếu có thể thiêu hủy số lương thảo này, quân địch sẽ tự sụp đổ!”

“Ở đâu?” Tiêu Linh Lung dồn dập hỏi.

“Lục Bình Cốc, cách Hạp Sơn một trăm dặm. Có lẽ vì đây là hậu phương lớn của quân địch, Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân không phái đại quân đóng giữ, mà chỉ có khoảng một nghìn quân.” Người đàn ông trung niên thở dài nói: “Tuy nhiên, cảnh giác của quân địch rất cao, chúng ta không thể đến gần, hơn

nữa Lục Bình Cốc được bố trí nhiều lớp cơ quan, dễ thủ khó công. Mặc dù chỉ có một nghìn quân, nhưng đủ để ngăn chặn hàng vạn bộ binh. Nếu tập kích vào ban đêm, xông vào Lục Bình Cốc, có lẽ có thể thiêu hủy lương thảo.”

Ánh mắt Tiêu Linh Lung lập tức nhìn về phía Lục Bình Cốc, cau mày nói: “Nơi này cửa vào hẹp và có quân đội canh gác, rất khó đột nhập.”

Người đàn ông trung niên gật đầu: “Vi thần cũng đã nghĩ đến điều này. Tập kích ban đêm chỉ là để tạo ra hỗn loạn và thu hút sự chú ý của quân canh gác. Đồng thời, trên chiến trường, chúng ta sẽ tập kích và kiềm chế quân địch. Một đội cao thủ võ học sẽ mang theo hỏa dầu và đột phá mạnh mẽ.”

“Bệ hạ, trước khi đi, vi thần nghe nói Nữ Thần Vũ của Cảnh Quốc, Diệp Hồng Tuyết, đang cùng quân ta tác chiến. Nếu có nàng ấy ở đây, chắc chắn sẽ thành công!”

Tiêu Linh Lung lắc đầu: “Diệp đại nhân đang bị thương, không thể vận khí. Nàng ấy không thể đi.”

“Vậy thì khó rồi.”

Người đàn ông trung niên mặt ủ mày chau nói: “Hiện tại dưới tay ta chỉ có sáu phẩm hai mươi người, ngũ phẩm mười người. Ta tuy là tứ phẩm hạ tằng, nhưng chỉ với chút lực lượng này, e rằng vẫn khó có thể đột phá.”

“Thôi! Thân này nếu có thể vì nước mà chết, cũng không uổng phí một kiếp người. Xin bệ hạ hãy yên tâm chờ đợi tin tức thắng lợi của chúng ta!”

“Chậm đã!”

Tiêu Linh Lung đột nhiên lên tiếng, hai đầu lông mày lộ ra vẻ giằng co.

Tin tức mà người đàn ông này mang đến chính là cơ hội để kết thúc chiến tranh này. Chỉ cần thiêu hủy lương thảo trong Lục Bình Cốc, quân địch sẽ không thể bổ sung lương thảo trong thời gian ngắn, lòng quân sẽ tan rã, và Cảnh quốc sẽ có thể vượt qua nguy cơ lần này.

Nhưng nếu thất bại hoặc thậm chí bị bao vây, không thể thoát ra kịp thời, đây sẽ là một đòn giáng mạnh cho phe mình.

Lấy thân mình ra mạo hiểm để giành chiến thắng, hay là tiếp tục giằng co?

Tiêu Linh Lung chìm trong giằng co vô tận, trước mắt nàng như hiện ra hai ngã rẽ.

Tâm trí Tiêu Linh Lung bỗng trở nên hoảng loạn. Nàng thâm nhủ, chết cũng phải bảo vệ Càn quốc, không thể để tâm huyết của Tiêu gia bị hủy hoại trong chốc lát. Ý nghĩ này không ngừng lặp lại trong đầu nàng.

Giống như một ngọn núi lớn đè nặng lên người, khiến nàng không thể thở nổi!

Đột nhiên, ánh mắt Nữ Đế bệ hạ trở nên kiên định, nhìn về phía người đàn ông trung niên: “Trẫm sẽ cùng các khanh hành động!”

Chương 278 - sói

“Bệ hạ, điều này tuyệt đối không thể!”

Nghe Tiêu Linh Lung nói, người đàn ông trung niên hoảng hốt đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi.

“Bệ hạ không thể đi mạo hiểm! Ngài là chủ soái ba quân, là người tâm phúc của Đại Càn chúng ta! Nếu ngài có mệnh hệ nào chẳng lành, vi thần dù chết vạn lần cũng không thể chuộc tội!”

“Trẫm biết.” Tiêu Linh Lung hít sâu một hơi nói: “Nhưng hiện tại tình hình chiến tranh vô cùng khẩn cấp, mỗi ngày chiến đấu đều khiến biết bao người hy sinh!”

“Việc ra trận đánh giặc là bất đắc dĩ, chỉ cần có thể nhanh chóng kết thúc chiến tranh, mang lại hòa bình cho Đại Càn, dù gian nan đến đâu trẫm cũng phải làm!”

“Tuyệt đối không được! Xin bệ hạ hãy yên tâm, chúng ta dù thế chết cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ này. Ngài ngàn vạn lần không được mạo hiểm!”

Tiêu Linh Lung cười khỏ nhìn người đàn ông trung niên: “Hai năm trước, ngươi cũng khuyên trẫm như vậy, nhưng lần đó trẫm cũng đã đi và chiến thắng.”

“Lần này ta cũng sẽ không thua!”

Lời nói của hai người vừa vắn lợt vào tai Diệp Hồng Tuyết đang đi ngang qua. Nàng mở cửa quân trường và bước vào.

Thấy một người đàn ông lạ mặt, Diệp Hồng Tuyết nhíu mày hỏi: “Bệ hạ, đây là ai?”

“Diệp đại nhân đến rồi, ta giới thiệu cho người biết, đây là Lăng Vô Nhai.”

Vừa nghe tên này, sắc mặt Diệp Hồng Tuyết lập tức trầm xuống: “Đấu Chuyển Tinh Di Lăng Vô Nhai?”

Lăng Vô Nhai đứng dậy, cúi đầu hành lễ: “Bái kiến Diệp đại nhân.”

“Hai năm trước, người chính là kẻ đã giết chết ba vị đại tướng Chu quốc, vu oan cho Cảnh quốc chúng ta phải không?” Diệp Hồng Tuyết chất vấn.

Lăng Vô Nhai bình tĩnh đáp: “Vì quốc gia, ta không hề hối hận.”

Diệp Hồng Tuyết nhắm mắt lại: “Thì ra ngươi là người Càn Quốc, thảo nào.”

Đấu Chuyển Tinh Di Lăng Vô Nhai là một sát thủ đứng đầu giang hồ, thường xuyên xuất hiện ở các quốc gia, nhận tiền mua mạng người. Người ta đồn rằng hắn am hiểu võ học của nhiều môn phái, đồng thời là bậc thầy trong việc cải trang và bắt chước võ kỹ của người khác để giết người.

Hai năm trước trong trận chiến hỗn loạn, ba vị đại tướng Chu quốc đột ngột chết. Sau khi kiểm tra, quân y cho biết họ bị sát hại bởi những đòn thế đặc biệt của võ học Cảnh quốc.

Lúc đó, một số tướng lĩnh Cảnh quốc cũng tham gia chiến đấu cùng quân Chu, nên việc này càng khiến hai bên nghi ngờ lẫn nhau. Diệp Hồng Tuyết nghi ngờ Lăng Vô Nhai là thủ phạm, nhưng không có bằng chứng nên không thể buộc tội.

Lúc này, khi biết Lăng Vô Nhai là người Càn Quốc, Diệp Hồng Tuyết đã hiểu ra mọi chuyện. Nàng tò mò muốn biết lý do hắn xuất hiện ở đây.

Tiêu Linh Lung kể cho Diệp Hồng Tuyết nghe về kế hoạch của hai người và quyết định tự mình đi đến Lục Bình Cốc.

Diệp Hồng Tuyết vừa nghe xong, lập tức kinh hãi. Phản ứng của nàng và Lăng Vô Nhai giống hệt nhau: “Tuyệt đối không thể!”

“Ngươi cũng biết, nếu có chuyện xảy ra với ngươi, quân tâm của Càn quốc sẽ lập tức sụp đổ!”

“Trẫm hiểu.” Tiêu Linh Lung bình tĩnh nói: “Nhưng đây là cơ hội nhanh nhất để kết thúc chiến tranh, không thể bỏ qua. Không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con?”

“Nói thì nói vậy, nhưng cũng quá mạo hiểm! Ta không đồng ý!” Diệp Hồng Tuyết phản đối.

Tiêu Linh Lung: “Bình giả quỷ đạo dã, kỳ chính tương hợp phương pháp dụng binh. Triệu Khang đã nói điều này với cả ngươi và trẫm.”

“Ngươi!”

Diệp Hồng Tuyết nhất thời cứng họng, không biết nên đáp lại như thế nào.

Tiêu Linh Lung thở dài nói: “Chuyện này cứ quyết định như vậy. Vài ngày tới, Diệp đại nhân cần dẫn binh kiểm chế quân chủ lực của địch và thu hút sự chú ý của chúng.”

“Mạo hiểm như vậy có đáng không?” Diệp Hồng Tuyết cũng mâu thuẫn trong lòng.

Nàng cũng mong muốn nhanh chóng kết thúc chiến tranh để Cảnh quốc có thời gian phát triển, nhưng hành động này quả thật quá mạo hiểm.

Tiêu Linh Lung mỉm cười nói: “Ngươi và trẫm khác nhau. Ngươi là tướng lĩnh, trên vai gánh vác trách nhiệm bảo vệ binh lính, còn trẫm mang trên mình trọng trách của toàn bộ Càn quốc. Vì vậy, chỉ cần có bất kỳ cơ hội nào, trẫm cũng sẽ không bỏ qua!”

Diệp Hồng Tuyết chần động nhìn nữ tử xinh đẹp này. Trong ánh mắt nàng lộ ra sự kiên quyết mà bản thân không thể tưởng tượng nổi.

“Chờ một chút!” Diệp Hồng Tuyết nói, sau đó ra khỏi quân trường một lát rồi quay lại cùng mười người.

“Từ giờ trở đi, mười người các ngươi lấy Nữ Đế bệ hạ làm chủ!”

“Tuân mệnh!” Mười tên lính hăm trận đồng thanh hô vang.

Mười người họ là những người có tu vi cao nhất trong ba nghìn lính hăm trận, người cao nhất đã đạt tới cấp tứ phẩm. Thấp nhất cũng là ngũ phẩm trung tầng.

“Đa tạ.” Tiêu Linh Lung cúi đầu cảm ơn.

Lăng Vô Nhai thấy vậy cũng chỉ thở dài không nói gì thêm, từ biệt hai người và đi triệu tập nhân thủ của mình.

Hai ngày sau, Diệp Hồng Tuyết bắt ngờ phát động tấn công liên quân Chu Tề.

Mấy vạn đại quân kịch chiến dữ dội với quân địch, từ sáng đến tối mịt, liên tục công phòng, xác chết ngổn ngang khắp nơi!

Đế đô Càn Quốc.

Trăng tròn vằng vặc, sao lấp lánh, chín tầng tháp cao sừng sững của Ninh Vương phủ.

Tiêu Phi Vũ khoác áo choàng, mặc đơn y, chân trần từng bước đi lên đỉnh tháp. Đến trước cửa sổ, hắn nhìn ra chân trời xa xăm, hai tay dang rộng như đang cảm thụ điều gì đó.

Bỗng nhiên, từ trong tháp vang lên một giọng nói.

“Điện hạ đang sớm điều tiết quân lâm thiên hạ à?”

Tiêu Phi Vũ nhắm mắt, thần thái ung dung: “Ta đang sám hối với trời, tàn sát huyết mạch tông thân, tội ác này không thể tha thứ.”

Giọng nói trong tháp cười vang, mang theo chút trêu chọc:

“Ác quỷ như điện hạ, cũng biết sám hối ư? Động tác của ngươi cũng chẳng thành kính gì cho lắm.”

“Ngôn ngữ đủ để truyền tải ý tứ rồi, cần gì phải khoa trương. Dù sao cũng chỉ là lừa dối mà thôi.”

Tiêu Phi Vũ mỉm cười.

Một tiếng động cơ quan vang lên, một tầng lầu nhỏ hiện ra trên đỉnh tháp. Một bóng người nhanh nhẹn nhảy xuống từ tầng lầu đó.

Ánh trăng từ cửa sổ chiếu xuống người nàng, như bao phủ nàng trong một lớp lụa mỏng manh.

Lại như là nàng bước ra từ trong tranh, thanh tao thoát tục.

Khuôn mặt cô tuyệt mỹ, yêu dã. Mỗi cử chỉ, nhắc chân của cô đều toát lên phong tình vô hạn. Đôi mắt nàng long lanh, ẩn chứa một vòng xoáy tình yêu chưa dứt, khiến người ta không thể cưỡng lại, không muốn thoát ra.

“Người vậy mà nguyện ý đến đây?” Tiêu Phi Vũ không quay người, giọng nói có chút ngạc nhiên.

Người phụ nữ tuyệt đẹp đột nhiên xuất hiện, tiến đến sau lưng hắn, nhìn bầu trời đêm thăm thẳm và nói: “Ánh sáng cuối cùng trước khi ngôi sao lụi tàn luôn đặc biệt chói lóa, khiến người ta không thể rời mắt. Ta đến đây để chứng kiến điều đó.”

Tiêu Phi Vũ mở mắt, nhìn ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, thản nhiên nói: “Theo cách nói của chúng ta, ngôi sao kia gọi là Tử Vi, đại diện cho vận mệnh đế vương.”

“Vậy bây giờ chính là hiện tượng Đế Tinh Tương Vãn mà dân gian đồn thổi ư?” người phụ nữ hỏi.

Tiêu Phi Vũ nhếch môi cười: “Có lẽ vậy. Ai có thể khởi xướng Đế Tinh Tương Vãn, không ai biết được.”

Ngôi sao trên bầu trời đêm bỗng nhiên trở nên ảm đạm, không còn ánh sáng. Bên cạnh Tử Vi tinh mà hai người đang nhắc đến, lại xuất hiện một ngôi sao khác, tỏa sáng rực rỡ với màu đỏ chói lóa.

Người phụ nữ tỏ ra rất hứng thú với hiện tượng thiên văn này nhưng lại không hiểu rõ, liền hỏi: “Ngôi sao màu đỏ kia là gì vậy? Thoạt nhìn nó như đang cướp đi ánh sáng của Tử Vi tinh.”

Tiêu Phi Vũ ôm eo người phụ nữ, kéo nàng vào lòng. Ánh mắt si mê và cuồng nhiệt, nữ tử nhìn vào mắt hắn, nhỏ giọng nói: “Thiên Lang.”

Hắn cắn vào đôi môi đỏ mọng ướt át của nàng, cho đến khi máu chảy ra.

Ninh Vương Tiêu Phi Vũ, tự Thiên Lang.

Chương 279 - Hoàng Lạc

Đêm tối mịt mù.

Mặt trăng khuất bóng, sao cũng không thấy, so với đêm hôm nay bầu trời dường như đặc biệt u ám.

Tiêu Linh Lung và Diệp Hồng Tuyết lúc này không ở trong quân doanh mà đang ở thành Thông Châu.

Hai ngày qua, Càn quân liên tục tấn công mãnh liệt, giao chiến với liên quân Chu Tề trong nhiều trận chiến vô cùng ác liệt.

Ba vạn tướng sĩ hy sinh, khiến cho binh lính Chu quốc và Tề quốc đều cảm thấy Càn quân có lẽ đã điên rồi.

Vì vậy, hai ngày qua liên quân cũng không được an yên.

Diệp Hồng Tuyết bỗng dưng cảm thấy bồn chồn, liếc nhìn Nữ Đế bệ hạ bên cạnh đang khoác y phục nhung trang, mở lời nói: “Hay là chúng ta dừng lại đi.”

“Tên đã lên cung thì không thể không bắn. Không thể để nhiều tướng sĩ hy sinh vô ích.” Tiêu Linh Lung bình tĩnh đáp.

Mục đích của việc tấn công điên cuồng trong hai ngày qua là để đánh lạc hướng, Tiêu Linh Lung âm thầm rút lui một nghìn Thiên Vũ quân. Họ sẽ đi vòng từ thành Thông Châu đến Lục Bình Cốc.

Nhiệm vụ của họ là đốt cháy kho lương thảo của Chu Tề.

Diệp Hồng Tuyết thở dài, biết rằng khuyên can lúc này là vô ích, chỉ đành im lặng không nói.

Tiêu Linh Lung bỗng hỏi: “Diệp đại nhân, người đã thích Triệu Khang bao lâu rồi?”

Diệp Hồng Tuyết sửng sốt, nhìn Tiêu Linh Lung với vẻ mặt kỳ lạ, bình thản đáp: “Chuyện này hình như không liên quan gì đến bệ hạ?”

Chẳng lẽ bệ hạ thực sự muốn ban hành thánh chỉ ban hôn cho Triệu Khang!

Tiêu Linh Lung khẽ cười, trong giọng nói mang theo một chút kiêu ngạo mà Diệp Hồng Tuyết không hiểu.

“Người không nghĩ rằng Triệu Khang có thể thích người khác ư?”

“Hừ, việc này không cần Nữ Đế bệ hạ quan tâm. Trên đời này, so với Diệp Hồng Tuyết ta, có lẽ không có nhiều nữ nhân nào sánh được.”

Tiêu Linh Lung gật đầu cười: “Đúng là không nhiều lắm, đáng tiếc, đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì?” Nhận ra hàm ý trong lời nói của Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết theo bản năng hỏi.

Lúc này, phía trước đột nhiên xuất hiện một đội kỵ binh, lao đến với tốc độ nhanh chóng.

Có khoảng mười người.

Dẫn đầu là Đẩu Chuyển Tinh Di Lăng Vô Nhai.

Đi đến trước mặt hai người, Lăng Vô Nhai xuống ngựa, cung kính hành lễ: “Tham kiến bệ hạ.”

Những sát thủ còn lại cũng đồng loạt cúi đầu chào. Lăng Vô Nhai nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, những người này là huynh đệ của ta, mỗi người đều có thực lực ở cấp ngũ phẩm thượng tầng.”

“Rất tốt, vất vả cho người rồi.”

Thiên Vũ quân dắt ngựa đến phía sau. Tiêu Linh Lung xoay người lên ngựa, nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết, nhẹ giọng nói: “Giao tiền tuyền cho Diệp đại nhân.”

“Ta hiểu, bệ hạ nhất định phải cẩn thận.”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu, Tiêu Linh Lung gật đầu ra lệnh. Sau đó, nàng cùng Lăng Vô Nhai, các huynh đệ của hắn và một nghìn Thiên Vũ quân trang bị nhẹ thúc ngựa hướng về Lục Bình Cốc.

Đợi đến khi đoàn người của Tiêu Linh Lung đi xa, Diệp Hồng Tuyết cười Tuyết Ảnh Mã, chỉ mất một canh giờ đã phi từ

quan ngoại Thông Châu về đến quân doanh.

Vừa tới nơi, Trần Huyền Long đã tiến đến báo cáo: “Diệp đại nhân, có sứ giả từ quý quốc đến.”

Diệp Hồng Tuyết nhướn mày: “Đa tạ tướng quân, họ đang ở đâu?”

Trần Huyền Long dẫn nàng đến chỗ sứ giả Cảnh quốc. Sứ giả vội vàng rút từ trong ngực ra một phong thư và một hộp gỗ.

“Diệp đại nhân, đây là mật tín của bộ hạ.”

Diệp Hồng Tuyết vội vàng nhận lấy bằng hai tay, mở ra xem. Hóa ra Ngô Như Long lo lắng cho nàng có sơ xuất nên đã sai người đưa đến một viên đan dược bí chế.

Bản thân hoàng tộc Ngô thị Cảnh quốc vốn là cao thủ võ lâm lập nghiệp, việc họ đưa đến viên đan dược này là một bí mật tuyệt đối của Ngô gia.

Sau khi uống vào, người dùng có thể khôi phục lại tu vi toàn thịnh trong thời gian ngắn, nhưng đương nhiên cái giá phải trả cũng rất đắt.

Lúc này Diệp Hồng Tuyết đang bị thương, không thể động võ, mà nơi đây lại là chiến trường chính.

Nếu Diệp Hồng Tuyết ở trạng thái toàn thịnh, thì có thể ảnh hưởng rất lớn đến cục diện chiến tranh.

Mở hộp gỗ ra, Diệp Hồng Tuyết nhìn viên đan dược bên trong, lòng khẽ động. Nàng nhìn về phía Trần Huyền Long và nói: “Tướng quân, ta giao nơi này cho ngài và Trương Chính. Ta sẽ đến Lục Bình Cốc để hỗ trợ Nữ Đế bộ hạ.”

Trần Huyền Long sửng sốt: “Nhưng bộ hạ họ đã đi từ lâu rồi!”

Diệp Hồng Tuyết lắc đầu: “Ta có Bồng Tuyết, đi đêm trăm dặm không thành vấn đề.”

Nói xong, Diệp Hồng Tuyết không đợi Trần Huyền Long kịp phản ứng đã tiện tay tháo một cây kỵ thương và phi ngựa rời khỏi quân doanh.

Trần Huyền Long ôm đầu đau khổ. Hai vị chủ tướng này sao lại cùng xâm nhập vào đội quân địch sau? Chuyện gì đang xảy ra vậy!

Bên kia, Tiêu Linh Lung và Lăng Thiên Nhai phi ngựa như bay suốt hai canh giờ, rốt cục đã đi vòng đến bên ngoài Lục Bình Cốc.

Một trinh sát Thiên Quân trở về báo cáo: “Thưa bệ hạ, quân phòng thủ bên ngoài cốc có khoảng một nghìn người, nền thấp sáng trưng, không thể bí mật đột nhập.”

“Xem ra chỉ còn cách tấn công trực diện. Thiên Quân tiến lên ba trăm bước, Thiên Vũ quân chuẩn bị hỏa tiễn.”

Theo mệnh lệnh, một nghìn Thiên Vũ quân vút bỏ chiến mã, nhao nhao tháo rời phần sau của cung nỏ, rút ra một mũi tên dài từ ống tên sau lưng.

Mũi tên này được gắn thuốc nổ.

Đây là đề xuất mà Triệu Khang đưa ra sau khi giết Lý Mộc Thanh ở Gia Âm Quan và trở về Binh bộ.

Thiên Vũ quân là quân chủ bài của Càn quốc, nhân số tuy ít nhưng mỗi người đều là thiện xạ cừ khôi.

Tiến lên ba trăm bước, quân địch bên ngoài Lục Bình Cốc đã vào tầm bắn của họ.

Hai loạt hỏa tiễn được bắn ra, nhân lúc hỗn loạn, họ có thể tấn công vào trong cốc.

Tiêu Linh Lung đẩy lá cây ra, rón rén bước đến bên ngoài cốc. Nhờ vào thị lực phi thường, nàng có thể nhìn thấy quân phòng thủ bên ngoài.

Không chần chừ, Tiêu Linh Lung ra lệnh bắn tên.

Họ châm ngòi thuốc nổ, giương cung và bắn tên một cách nhanh chóng và thành thạo.

Một nghìn mũi tên buộc chặt thuốc nổ được bắn ra, nhằm gia tăng tầm bắn cho Thiên Vũ quân.

Bộ Binh đã tính toán kỹ lưỡng khi buộc thuốc nổ vào mũi tên, lượng thuốc nổ trên mỗi mũi tên không vượt quá ba lượng.

Như vậy, một nghìn mũi tên tương đương với ba trăm cân thuốc nổ!

Ngay lập tức, trụ sở quân địch phía trước vang lên tiếng nổ âm ầm dũ dội, trực tiếp thổi bay quân phòng thủ.

Loạt tên thứ hai được bắn ra với kỹ thuật ném parabol, rơi xuống đất năm giây sau vụ nổ đầu tiên.

Hai lần nổ liên tiếp khiến quân địch choáng váng, có kẻ hoảng sợ la hét.

“Địch tập kích! Giết!”

Tiêu Linh Lung gầm lên một tiếng, cầm Thiên Tử Kiếm xông ra ngoài, dẫn đầu đoàn quân của Lăng Vô Nhai.

Tận dụng sự hỗn loạn do vụ nổ gây ra, Tiêu Linh Lung và đoàn quân của nàng nhanh chóng xông vào bên ngoài phòng thủ.

Nàng vung kiếm chém bay một tên lính địch. Khi đang ở giữa không trung, binh sĩ nọ bị chân khí từ kiếm của Tiêu Linh Lung bám vào và bị chấn chết.

Lăng Vô Nhai cũng rút đao kiếm ra, ra tay nhanh như chớp. Đao kiếm của hắn mở đường như chém búa, không một binh sĩ nào có thể sống sót trước mặt hắn dù chỉ một giây.

Chưa đầy nửa phút, Tiêu Linh Lung đã dẫn quân phá tan vị trí đầu tiên của quân địch và xông vào trong cốc.

Đúng lúc này, một cỗ chân khí mãnh liệt ập đến, quét qua mọi thứ. Lăng Vô Nhai, đang mở đường phía trước, rướn mắt nhìn.

Hắn xoay chuyển đao kiếm trong tay, tạo ra từng tầng sóng khí tứ tán, va chạm với một chưởng phong sắc bén.

Lăng Vô Nhai, dù có thực lực ở cấp tứ phẩm hạ tầng, cũng bị đánh văng ra sau mười bước, phun ra máu tươi, cả thể xác và tinh thần đều bị chấn động.

“Bệ hạ, mau rút lui! Có cao thủ!”

“Muốn đi ư? Muốn rồi!”

Một tiếng quát thô lỗ vang lên. Từ xa xa, một lão già áo xám nhảy xuống từ trên vách đá.

Hắn ta có hai bàn tay to lớn, hai hàng lông mày trắng như tuyết dài ngoằng. Nhìn vào đôi mắt phượng lạnh lùng của Tiêu

Linh Lung, hấn ta cười ha hả: “Tiêu Linh Lung, suýt nữa để người lại làm trò cũ.”

Tiêu Linh Lung cười lạnh lùng: “Người tưởng rằng có thể ngăn cản trẫm ư?”

Bỗng nhiên, một giọng nói cao vút vang lên: “VẬY CÒN CHÚNG TA THÌ SAO, TIÊU LINH LUNG? HÔM NAY, CON PHƯỢNG HOÀNG NHÀ NGƯỜI SẼ PHẢI TÁNG THÂN NƠI NÀY!”

Chương 280 - trong cục

Bốn phía sáng đuốc, nam tử áo trắng kéo một cây trường thương, tay trái kéo cán thương, bên hông treo một mũi thương hàn quang lóe ra.

Trên mặt bạch y nam tử có một vết sẹo, tướng mạo vốn coi như anh tuấn kia coi như bị phá hủy, tăng thêm vài phần hung lệ.

“Một kiếm này, chính là để cho ta đau trọn vẹn hai năm a, Nữ Đế bệ hạ.” Bạch y nam tử lạnh lùng cười, tay phải cưỡi xuống mũi thương bên hông.

Trên một tảng đá lớn bên trái, một đại hán mặc áo gai áo ngắn đang ngồi, đại hán to lớn mạnh mẽ, đầu trọc.

Hắn thân nhiên nói: “Tiêu Linh Lung, bó tay chịu trời có thể miễn chết.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp nhìn không ra một tia hoảng hốt, Tiêu Linh Lung bình tĩnh mở miệng: “Chỉ ba người các người, Ngọc Vô Cầu, Chu Trấn Sơn, Phùng Thiên Quan, các người đủ tư cách sao?”

“Vậy cộng thêm ta thì sao?”

Một tiếng quát ngạo, thanh âm lại cùng Tiêu Linh Lung có tám phần giống nhau, nhưng thấy sâu trong cốc đi ra một nữ tử.

Nữ tử mặc cung váy, từng bước một đi tới, Tiêu Linh Lung trong lòng run lên, lúc trước ba người đều không cho nàng như thế nào kinh ngạc.

Duy chỉ có nữ tử xuất hiện sau này, lại làm cho nàng thiếu chút nữa tâm thần thất thủ!

Đám người Thiên Vũ quân phía sau đồng dạng quá sợ hãi, bởi vì người tới.

Lại cùng nữ đế Tiêu Linh Lung giống nhau như đúc!

“Người là ai?!”

Tiêu Linh Lung đại chấn, nắm chặt Thiên Tử Kiếm trong tay.

Nữ tử cười khế một tiếng: “Trẫm tự nhiên là Càn quốc nữ đế, Tiêu Linh Lung a!”

“Làm càn!”

Một thân động, trường kiếm trong tay Tiêu Linh Lung run lên, lòng tràn đầy phẫn nộ.

Lúc này Lăng Vô Nhai lấy đao kiếm chắn ở trước người Tiêu Linh Lung, sốt ruột nói: “Bệ hạ đi mau, ta tới đoạn hậu!”

“Bước vào nơi đây, còn muốn toàn thân trở ra? Si tâm vọng tưởng!”

Chu Trấn Sơn ra tay trước hết, lạnh lùng quát, tung người bay ra, hai tay áo tung bay, một chưởng bao hàm chân khí vỗ về phía Lăng Vô Nhai.

Đao kiếm song phân, Lăng Vô Nhai thân hình quỷ mị, không lùi phản tiến, cùng Chu Trấn Sơn cứng rắn đối một chiêu, hai chân trượt lui.

Đúng lúc này, Tiêu Linh Lung kiếm động, một đoàn hỏa hồng chân khí nóng rực thiêu đốt, một kiếm chém ra.

Liền thấy một đạo hỏa hồng kiếm khí như rồng rít gào mà đi, chỗ đi qua núi đá vỡ nát, cỏ cây đều cháy.

Chu Trấn Sơn giậm chân một cái: “Hám Thiên Chưởng!”

Chưởng kinh dời núi lấp biển mà đến, muốn cản kiếm của Tiêu Linh Lung, nhưng một kiếm này bá đạo vượt xa mọi người tưởng tượng.

Kiếm khí mạnh mẽ bổ ra chưởng kinh Chu Trấn Sơn, một ngụm máu tươi từ trong miệng núi Chu Trấn phun ra.

Tiêu Linh Lung lớn tiếng quát: “Toàn quân rút lui!”

“Ta nói chậm rồi!”

Bạch Y Ngọc Vô Cầu cười ha ha một tiếng, đem đầu thương cài ở trên cán thương, thân ảnh chạy như bay, mang theo ngàn cân lực độ đập xuống.

Trường kiếm của Tiêu Linh Lung cứng rắn ngăn cản rên rỉ một tiếng, Lăng Vô Nhai thấy thế, đao kiếm tề xuất đao quang kiếm ảnh hỗn loạn hình thành một đạo nơi thần quỷ khó vượt qua, chấn lui Ngọc Vô Cầu.

“Chưong ngại!”

Ngọc Vô Cầu tức giận quát lên, Chu Trần Sơn hừ một tiếng: “Phùng Thiên Quan, cùng lão phu đánh chết người này!”

Nam tử đầu trọc không nói gì, chỉ đạp chân một cái, khối cự thạch hấn vón ngồi xếp bằng kia trong nháy mắt rạn nứt thành hai nửa.

Mắt thấy Phùng Thiên Quan phi thân mà đến, Lăng Thiên Nhai liên tục chém ra ba đạo kiếm khí, nhưng đều bị Phùng Thiên Quan một quyền đánh nát.

Nắm tay trực tiếp nện vào mũi kiếm, cường độ cực lớn như có vạn quân, trực tiếp một quyền đánh bay Lăng Thiên Nhai.

“Cẩn thận!”

Tiêu Linh Lung kinh sợ một tiếng, đúng lúc này một thanh âm chế nhạo vang lên.

“Vẫn là cẩn thận cẩn thận chính mình đi.”

Tâm thần rung mình, Tiêu Linh Lung liền thấy nữ tử giống mình như đúc đã giết tới trước người.

Lúc này giờ kiếm chém tới, không ngờ đối phương lại trở tay rút ra một Thiên Tử Kiếm, giống nhau như đúc.

Trên kiếm càng là kèm theo một đạo kiếm khí chí cương chí dương.

“Hoàng Thiên Công!”

“Người đến tốt cùng là ai!”

Tiêu Linh Lung kinh hãi, lớn tiếng giận dữ hỏi, đối phương không khỏi giống nàng như đúc, lại liên hoàn tu luyện công

pháp cũng giống nhau, điều này làm cho nàng thập phần khiếp sợ!

Người biết nàng tu hành công pháp không nhiều lắm, đối phương cố ý giả trang mình như thế, là muốn làm cái gì!

Tiêu Linh Lung cười lạnh một tiếng: “Ta chính là người a!”

Hai thanh Thiên Tử kiếm va chạm, Tiêu Linh Lung giả lui về phía sau một bước, hiển nhiên là ở trên cảnh giới chịu thiệt thòi.

Tiêu Linh Lung trong lòng cảm thấy lo lắng, Ngọc Vô Cầu lúc này đã chặn đường lui, đang tàn sát Thiên Vũ quân.

Những người này đã lên kế hoạch từ đâu?

Liên tiếp đỡ ba kiếm, ánh mắt của nàng rơi vào trên người Lăng Thiên Nhai, đã thấy đối phương ở trên tay Chu Trấn Sơn cùng Phùng Thiên Quan cực kỳ nguy hiểm.

Vô luận là Chu Trấn Sơn hay là Phùng Thiên Quan, Lăng Thiên Nhai đều không phải đối thủ của bọn họ.

Giờ phút này tình huống một chọi hai có thể tưởng tượng được.

Mà mười tên Cảnh quốc hãm trận sĩ cùng Lăng Thiên huynh đệ tình huống đồng dạng không thể lạc quan, bọn họ tuy rằng tu vi không tệ.

Nhưng làm sao có thể là đối thủ của Ngọc Vô Cầu, tứ phẩm trung tầng cường giả!

“Nghĩ cái gì vậy! Nộ Hoàng Phần Vũ!”

Ngay khi Tiêu Linh Lung phân tâm, đối thủ cao giọng quát, liền thấy Tiêu Linh Lung giả tung người nhảy lên, kiếm thế đánh ra một đạo quang ảnh phượng hoàng đỏ rực.

Tiêu Linh Lung mảy lạnh ngưng kiếm khai hoàng ảnh, đồng dạng là.

“Nộ Hoàng Phần Vũ!”

Hai đạo hoàng ảnh nóng bỏng theo kiếm va chạm cùng một chỗ, nhắc lên một chấn sóng to gió lớn!

Chân Khí Cuồng Lang, lấy hai người làm trung tâm kéo dài bốn phía, bốn đại cao thủ còn lại trong lòng chấn động lập tức rút lui.

Chỉ thấy một người xoay người mà lui, môi đỏ mọng liền lui bảy bước.

Là người giả mạo Tiêu Linh Lung.

“Chết đi!”

Một kiếm phá địch, sát ý trong mắt Tiêu Linh Lung tăng vọt.

Những người còn lại có thể mặc kệ, nhưng nữ nhân này phải chết!

Nếu không hậu hoạn vô cùng.

Đúng lúc này, Tiêu Linh Lung bỗng nhiên nghe được một tiếng kêu quen thuộc cực điểm: “Bệ hạ cẩn thận!”

Nàng bất đắc dĩ nói: “n!”

“Triệu Khang!”

Vân Thiên Nguyệt bất đắc dĩ quay đầu lại, nói: “Ngươi đừng tin!”

Nhưng mà phía sau nào có bóng dáng Triệu Khang!

Nữ Đế bệ hạ đáy lòng phát lạnh, phía sau nóng rực kiếm khí đã lâm thân, vô số tiếng kêu sợ hãi.

“Bệ hạ cẩn thận!”

Đột nhiên, Tiêu Linh Lung bị người đẩy ra, xoay người vừa nhìn, liền thấy lồng ngực Lăng Thiên Nhai bị trường kiếm xuyên qua, vẫn ra sức một kiếm chém lui Tiêu Linh Lung giả kia, máu tươi từ miệng vết thương điên cuồng chảy ra.

“Bệ hạ đi mau!”

Sát thủ thanh danh vang dội này cả người đầm máu, sắc mặt tái nhợt, đao kiếm trong tay đã chỉ còn lại đoạn kiếm.

“Các ngươi! Đáng chết a!”

Một phen kéo qua Lăng Thiên Nhai, Tiêu Linh Lung một kiếm bổ bay đánh lén Ngọc Vô Cầu, cả người chân khí kích động.

Tiêu Linh Lung giả thấy thế cả giận nói: “Là thiên hoàng đáng thế! Phòng ngự!”

Cùng Tiêu Linh Lung tu luyện công pháp này, nàng tự nhiên biết một kiếm này đáng sợ.

Trong phút chốc, một tiếng phượng đề to rõ, chân khí chung quanh Tiêu Linh Lung đi qua nhiệt độ cao trong nháy mắt bốc lên, ba con phượng hoàng thật lớn vỗ cánh mà ra.

Chu Trần Sơn, Ngọc Vô Cầu, Phùng Thiên Quan cùng với Tiêu Linh Lung giả kia đều vận chuyển chân khí hùng hồn, muốn chống lại chiêu bất thế này, đủ để chém bất cứ ai trong bọn họ.

Đúng lúc này, Tiêu Linh Lung bỗng nhiên trừng mắt, sức thế đã đủ một kiếm nhất thời tán công.

Một thanh đoạn kiếm từ phía sau nàng đâm ra, ngay sau đó là ước chừng mười sáu chuồng, trực tiếp đánh nát chiến giáp của nàng.

Máu tươi cuồn phun, Nữ Đế xoay người một kiếm chém tới, lại bị người ra tay đánh lên lắc mình tránh thoát.

Lăng Thiên Nhai tàn nhẫn cười, sâu kín nói: “Cái này đều đánh không chết người, bệ hạ, thảo dân đối với tu vi của người thật đúng là bội phục vạn phần a!”

Chương 281 - Nữ Đế

Cục trong cục!

Tiêu Linh Lung rút đoạn kiếm ra khỏi cơ thể, nhìn Lăng Thiên Nhai, lau đi máu tươi bên miệng. Mặt nàng không hề biến sắc, chỉ có sát khí mãnh liệt hiện lên.

“Xem ra là trăm ngu xuẩn! Mới có thể rơi vào hoàn cảnh hôm nay.”

Lăng Thiên Nhai mỉm cười: “Muốn giết một nhân kiệt như bệ hạ, không thể không trả giá đắt và hao tổn tâm huyết.”

“Đã như vậy, hai năm trước vì sao người còn giúp trăm đánh lui liên quân ba nước?”

Tiêu Linh Lung cố gắng đè nén cơn đau trong cơ thể. Đây là điều khiến nàng khó hiểu nhất. Nếu không phải vì vậy, làm sao nàng có thể tin tưởng Lăng Thiên Nhai?

Ngay cả lúc này, Lăng Thiên Nhai còn đỡ một kiếm cho nàng!

Lăng Thiên Nhai bình tĩnh nói: “Chủ nhân của ta từ khi biết được tu vi cao thâm của bệ hạ đã dành rất nhiều tâm tư để giết bệ hạ.”

Tiêu Linh Lung nhắm mắt lại, hình ảnh mấy trăm Vũ Vệ xông lên bảo vệ nàng hiện lên trong đầu.

Nàng mở mắt, nắm chặt kiếm trong tay. Lòng nàng hiểu rõ, hôm nay mình khó có thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Vừa sử dụng Chiêu Thiên Hoàng Đãng Thế tiêu hao rất nhiều nội lực, lúc thi triển lại bị Lăng Thiên Nhai đâm sau lưng.

Lúc này, chân khí trong cơ thể nàng đang cuồng bạo, không ngừng xâm hại gân mạch.

Rõ ràng nàng không phải đối thủ của kẻ thù trước mặt. Năm người kia hoàn toàn có thể vây hãm nàng đến chết, thậm chí là giết chết nàng một cách tàn nhẫn.

Nghĩ đến đây, Tiêu Linh Lung lạnh lùng nói: “Lâm Thần!”

“Có!”

Thủ lĩnh Thiên Vũ quân đáp lời với ánh mắt kiên định.

Tiêu Linh Lung: “Trẫm sẽ đến đoạn hậu, mang theo người của ngươi xông ra ngoài!”

“Bệ hạ không thể! Mặt tướng sẽ sống chết bảo vệ bệ hạ an toàn!” Lâm Thần hoảng hốt, lòng rung động dữ dội.

“Không tiếc bất cứ giá nào, lao ra ngoài, quay về đế quốc, tuyên truyền di chúc của trẫm, truyền ngôi cho hoàng tử Tiêu Huyền Sách, quốc sư Triệu Khang phụ trách giám quốc!”

Tiêu Linh Lung gầm lên một tiếng, phóng mình lao ra, thân hình mang theo một luồng chân khí cuồng bạo như nước sôi.

Nàng biết kẻ thù tuyệt đối sẽ không để nàng sống sót rời đi. Nàng cũng hiểu rõ vì sao lại xuất hiện một Tiêu Linh Lung giả mạo có thể đánh lừa mọi người.

Chỉ cần nàng chết, kẻ thù có thể lập tức thay đổi thái tử.

Đến lúc đó, Càn quốc sẽ rơi vào tay kẻ khác!

Bất kể thế nào, phải có người lao ra thông báo cho bên ngoài!

Sống chết trước mắt, điều mà Tiêu Linh Lung nghĩ đến cuối cùng vẫn là Càn Quốc!

“Bệ hạ!”

Lâm Thần gào khóc, nhưng Tiêu Linh Lung chỉ rống to một tiếng: “Đi!”

Lăng Thiên Nhai giận dữ: “Không được để một người nào sống sót!”

Hắn phi thân ra, muốn vòng qua Tiêu Linh Lung, nhưng lại bị một kiếm chém trở lại, máu tươi phun ra ầm ỹ.

Trong số sáu người, Tiêu Linh Lung là người bị thương nặng nhất, tiếp theo là hắn.

Lòng hắn hoảng sợ tột độ. Hắn không bao giờ nghĩ rằng Nữ Đế Tiêu Linh Lung lại còn có thực lực kinh hoàng như vậy trong tình cảnh này!

“Lùi lại!”

Lâm Thần bị thông ra lệnh, nhưng mười tên lính hãm trận Cảnh quốc không hề tuân theo.

Họ không phải là người Càn Quốc, không cần phải tuân theo mệnh lệnh của Tiêu Linh Lung.

Nhìn Tiêu Linh Lung phía trước vây quanh năm đại cao thủ bằng kiếm thế, thủ lĩnh lính hãm trận tràn đầy kính nể, lạnh lùng nói: “Ngự địch!”

“Giết!”

Mười tên lính hãm trận đều là cao thủ võ lâm, mỗi người đều ở cấp ngũ phẩm. Họ tham gia chiến đấu, chia sẻ bớt áp lực cho Tiêu Linh Lung.

Vung kiếm và trường thương, Tiêu Linh Lung xoay người, ba luồng kiếm khí hình chữ phẩm bay ra, muốn giết Lăng Vô Nhai trước.

Nhưng ngay lập tức, một luồng kiếm khí sắc bén khác lao tới, phá vỡ kiếm khí của nàng.

Giả Tiêu Linh Lung cầm kiếm đánh tới, miệng không ngừng khiêu khích: “Không ngờ Nữ Đế bệ hạ cũng có lúc bị thảm như thế.”

“Yên tâm, chờ trăm ngời lên ngai vàng Càn Quốc, nhất định sẽ thay ngươi trị vì thiên hạ một cách tốt đẹp.”

“Đến lúc đó, để hãn quỳ dưới váy trăm, bệ hạ nói như thế nào?”

“Câm miệng! Ngươi cũng xứng sao?”

Vừa nghe lời này, Tiêu Linh Lung nhất thời lửa giận bốc lên, kiếm thế càng cuồng bạo, xung quanh dày đặc kiếm khí hỏa hồng, đúng là muốn thi triển Chiêu Thiên Hoàng Đăng Thế.

Nhưng lúc này nàng đã là nỏ mạnh hết đà. Phùng Thiên Quan phá tan vòng vây kiếm, hai quyền đâm âm âm vào người nàng.

Không ngờ Tiêu Linh Lung không hề lùi một bước. Một tên lính hãm trận vung tay ném ra ba mũi phi tiêu, khiến Phùng Thiên Quan phải né tránh.

Kiếm thế của Tiêu Linh Lung đột nhiên thay đổi, chân khí cuộn cuộn hình thành hai con phượng hoàng lửa gột rửa trần gian lao ra từ trái sang phải.

Chu Trấn Sơn, Ngọc Vô Cầu, Phùng Thiên Quan ba người hợp sức ngăn cản, nhưng vẫn bị luồng chân khí đẩy lùi hàng trăm mét, phun ra máu tươi, ánh mắt hoảng sợ.

Nữ đế Tiêu Linh Lung, lại khủng bố đến vậy!

Một kiếm đẩy lùi ba người, Tiêu Linh Lung lại bị thương nặng. Đối mặt với cú chém nặng của kẻ giả mạo kia, nàng vẫn không hề lùi bước, nhưng vẫn bị lưỡi kiếm chém vào vai.

Nàng giơ ngón tay trái lên, dùng ngón tay làm kiếm, tung ra luồng kiếm khí sắc bén quét qua đối thủ.

Kẻ thù nhất thời quá sợ hãi, liên tục lùi về sau, nhưng vẫn bị kiếm khí xé rách một lỗ hổng trên mặt, máu tươi chảy ròng.

Một tiếng thét chói tai vang lên từ miệng nàng ta: “Tiêu Linh Lung! Ta muốn ngươi chết!”

Xoay người lao tới, trên không trung, Tiêu Linh Lung giả vờ vẹo khuôn mặt, tung ra Hỏa Phượng rực rỡ.

Nàng ta tung ra một chưởng cuồng bạo, đánh thẳng vào ngực Nữ Đế!

Cuối cùng không thể chống đỡ, Tiêu Linh Lung kêu thảm thiết, bay ra xa hàng trăm mét, cơ thể mềm mại đập mạnh vào vách núi.

Thiên Tử Kiếm rơi xuống một bên, cũng xoay người dựng lên.

“Hỏa Phượng Liêu Nguyên!”

Hai ngón tay kẹp kiếm, Kiếm Hoàng tràn ngập sát khí xé tan không khí lao tới!

Nhưng lại bị Ngọc Vô Cấu đánh tan bằng một đòn thương!

Tiêu Linh Lung, máu me đầy người, nhìn Thiên Vũ quân đã lao ra khỏi Lục Bình Cốc, nở một nụ cười bi thảm.

Mình không thể ngã xuống lúc này!

Nàng siết chặt năm ngón tay, Thiên Tử Kiếm ở một bên bị chân lực dẫn đường bay vào tay. Phía trước, chỉ còn lại một tên lính hãm trận cuối cùng.

Dưới bầu trời đêm u ám, một nữ tử toàn thân đầm máu, cầm kiếm chấn quan.

Dung nhan nàng tuyệt mỹ, toàn thân đỏ rực nhưng vẫn không che lấp phong hoa tuyệt thế, chỉ là giữa hai hàng lông mày hiện lên một chút u sầu.

Tâm hồn nàng dường như không hề sợ hãi trước cái chết sắp đến.

Nàng có chút luyến tiếc.

Hình như đã hai tháng rồi không gặp người đàn ông đó.

Đáng tiếc, hấn xuất hiện quá muộn, muộn đến mức nàng đã suy nghĩ thấu đáo, sau này phải sống thật tốt cho bản thân.

Nhưng cũng không còn thời gian.

Nếu như sớm hơn, sớm một năm hai năm đi huyện Nguyên Giang, có thể lúc này, đã có thể gỡ bỏ gánh nặng trên vai.

Cùng hấn đi du lịch khắp nơi.

Cùng nhau ngắm cảnh đẹp thiên hạ, thưởng thức đủ loại món ngon.

Mặt mỗi có thể tựa vào vai hấn, lạnh có thể ôm hấn thật chặt, tức giận hấn sẽ dịu dàng dỗ dành, khóc hấn sẽ lau nước mắt cho nàng.

Cuộc sống như vậy thật tốt đẹp.

Người phụ nữ có địa vị cao quý nhất thế gian này, trong lòng cuối cùng mong muốn không phải là quyền thế, mà chỉ là một người phụ nữ bình thường.

Chỉ là, chung quy là thiếu một chút thời gian.

Nhưng mà, người cũng quá đào hoa.

Tiêu Linh Lung tự lẩm bầm một câu, sau đó giãn mặt cười, nhìn tên lính hãm trận cuối cùng bị Chu Trấn Sơn đánh chết bằng một chiêu.

Trong nụ cười của nàng có chút thoải mái. Có Diệp Hồng Tuyết ở bên, hấn sau này hấn sẽ rất hạnh phúc.

Trước khi lâm chung, Tiêu Linh Lung nghĩ đến hình ảnh trong lòng.

Lần sau, hãy xuất hiện sớm nhé?

Một luồng chân khí cuồng bạo từ phía trước ập đến, Tiêu Linh Lung nhắm mắt lại, giờ cao Thiên Tử Kiếm.

Liệt Diễm Phần Thiên!

Trong nháy mắt, chân khí hóa thành ngọn lửa hùng hực bao trùm trời đất, khiến cả thiên địa rung chuyển!

Càn Quốc.

Triệu Khang đột nhiên ôm ngực, đau đớn như muốn nứt ngũ tạng, khiến những người bên cạnh Lý Nguyên giật mình kinh hãi.

Chương 282 - trốn

“Quốc sư! Quốc sư người làm sao vậy!”

Đám người Binh bộ vội vàng tiến lên, chỉ thấy hai mắt Triệu Khang đỏ bừng, vẻ mặt dữ tợn, mãi sau mới lên tiếng.

Giống như muốn xé xác!

Thở hổn hển, Triệu Khang đầy mồ hôi trán.

Lý Nguyên vội vàng nói: “Hay là truyền thái y?”

“Không cần, chúng ta tiếp tục. Toàn bộ thuốc súng của Công bộ đều cất lên, vận chuyển ra tiền tuyến...”

Triệu Khang vừa nói, ánh mắt lại không ngừng nhìn về phía ngoài cửa sổ. Ngày hôm đó, bầu trời tối đen đáng sợ khiến hân vô cùng sợ hãi.

Thung lũng nơi trận chiến của Nữ Đế.

Sáu đại cao thủ dốc hết sức lực đánh ra một đòn, khiến cả Lục Bình Cốc như rung chuyển.

Lăng Vô Nhai, Chu Trấn Sơn, Ngọc Vô Cấu, Phùng Thiên Quan và giả Tiêu Linh Lung đều phun ra một ngụm máu tươi.

Lùi lại hơn mười bước, Lăng Vô Nhai bị thương nặng nhất, suýt nữa bỏ mạng.

Năm người cùng nhìn về phía trước. Chẳng lẽ năm người hợp sức mà không thể giết chết Tiêu Linh Lung?

Khi ánh lửa tan đi và bốn phía núi đá vỡ nát, họ nhìn thấy một bóng người đầy máu đứng thẳng.

“Không thể nào!” Ngọc Vô Cấu không thể tin nổi.

Tiêu Linh Lung vẫn còn sống!

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang vọng, như khiến cho toàn bộ Lục Bình Cốc trở nên lạnh giá.

“Nữ Đế bệ hạ, không ngờ tâm huyết của bản đại nhân lại khiến người vui vẻ như vậy!”

Máu tươi đỏ chảy ra từ khóe miệng Tiêu Linh Lung: “Lần này trăm nợ người một ân tình lớn.”

Tóc xanh phấp phới trong gió.

Phía sau Nữ Đế, một gương mặt lạnh lùng hiện ra, dung mạo tuyệt mỹ khiến người ta say mê.

Nàng chống một tay sau lưng Nữ Đế, chính là nàng đã xuất hiện kịp thời, dùng tu vi đỉnh cao của mình đỡ cho Tiêu Linh Lung một đòn tấn công hợp lực của năm đại cao thủ!

Nàng giơ tay phải cầm trường thương, chậm rãi bước ra và nói: “Sau này đừng ngăn cản chuyện tốt của ta và Triệu Khang nữa.”

Diệp Hồng Tuyết!

Lăng Vô Nhai sợ hãi kêu lên: “Ngươi không phải không thể động võ!”

“Lão nương làm gì cũng phải báo cáo với ngươi sao?”

Diệp Hồng Tuyết cười ha hả, ánh mắt nhìn đám người Chu Trần Sơn tràn đầy đề phòng.

Diệp Hồng Tuyết.

Nữ tử Vũ Thần của Cảnh quốc, truyền thuyết về nàng không hề thua kém Nữ Đế Tiêu Linh Lung.

Nếu nói trên thế giới này còn có nữ tử nào có thể tranh giành phong hoa với Tiêu Linh Lung.

Chỉ sợ cũng chỉ có cô nương tuyệt sắc tóc đen trước mặt này.

Hai người như hai mặt trăng.

Cùng tỏa sáng trên bầu trời, khiến cho nam nhi trong thiên hạ không dám ngẩng đầu lên.

“Ngọc Vô Cầu? Chắc chắc chắc, sáu năm trước ta du lịch Tề quốc, may mắn đã cứu ngươi khỏi một kiếp nạn dưới lưỡi kiếm của ta. Không ngờ nay ngươi đã là tứ phẩm tam phẩm rồi?”

“Chu Trần Sơn? Lão ầu nhi ngươi vẫn chưa chết?”

“Phùng Thiên Quan, ngươi suốt ngày chỉ biết đánh nhau, luyện quyền hơn bốn mươi năm mà võ cách vẫn không bằng ai!”

Diệp Hồng Tuyết chế giễu, trong chốc lát đã vạch trần lai lịch của ba người, sau đó nhìn về phía Lăng Vô Nhai và Tiêu Linh Lung giả kia.

Nàng nương mảy: “Về phần hai người các ngươi cũng nên biết điều một chút.”

“Hôm nay chúng ta chỉ đến để giết Tiêu Linh Lung, nếu ngươi ngoan ngoãn rời đi, sau đó ba nước chúng ta sẽ chia tay nhau!”

“Chắc chắc chắc, ngươi đang ra lệnh cho ta sao?”

Diệp Hồng Tuyết một tay chống thương: “Ta chỉ muốn mang Nữ Đế đi! Các ngươi có thể lựa chọn thả chúng ta đi, hoặc là chờ ta giết chết các ngươi, sau đó chúng ta tự đi.”

“Ngông cuồng!”

Giả Tiêu Linh Lung tức giận quát lên, nàng và Lăng Vô Nhai tuyệt đối không thể thả Tiêu Linh Lung đi.

Lúc này, nàng ta ra tay đầu tiên: “Thiên Hoàng Đăng Thế!”

“Hỏa Hoàng Thiên Hàng!”

Chợt nghe một tiếng gầm giận dữ: “Lui ra!”

Một mũi thương mang theo khí băng giá như ba thước gió giật, lóe ra ánh sáng lam, đâm thẳng một đòn!

“Phá Thiên Hoàng!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, mũi thương từ phía sau xuyên qua, đâm xuyên vai phải của Tiêu Linh Lung giả.

Lực đạo còn dư lại của ba thước gió giật không hề giảm sút, hung hăng xuyên qua, mạnh mẽ xé rách một vết rách dài hai ngón tay, rộng trăm mét trên mặt đất!

Cánh tay phải bị đè xuống, Tiêu Linh Lung giả lập tức kêu thảm thiết, quỳ rạp xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ y phục.

Diệp Hồng Tuyết khinh thường cười: “Muốn dùng khuôn mặt giả để lừa bịp ư?”

Ném Tiêu Linh Lung giả sang một bên, Diệp Hồng Tuyết mũi thương chĩa thẳng vào bốn người còn lại: “Tiếp theo đến lượt ai!”

“Diệp Hồng Tuyết! Cảnh quốc các ngươi thật sự muốn nghịch lại đại thế sao?”

Ngọc Vô Cầu sắc mặt căng thẳng!

Vất vả lắm mới trọng thương Tiêu Linh Lung, không ngờ lại xuất hiện một Diệp Hồng Tuyết lợi hại hơn.

Hắn ta thực sự không cam tâm!

Diệp Hồng Tuyết thản nhiên nói: “Tùy các người nghĩ thế nào.”

Nói xong, nàng thổi một tiếng còi, Tuyết Ảnh Câu hí vang một tiếng, lao vun vút đến, đưa Tiêu Linh Lung lên ngựa.

Diệp Hồng Tuyết vung mũi thương, trên mặt đất lập tức xuất hiện những vết nứt.

“Kẻ vượt biên phải chết!”

Phi thân lên ngựa, nữ tử Vũ Thần Cảnh quốc che chở Nữ Đế Càn quốc phi nhanh mà đi.

“Chết tiệt! Cứ như vậy để cho bọn họ đi sao!”

Chu Trấn Sơn phần nộ nói, Phùng Thiên Quan ánh mắt âm trầm: “Nếu không thì còn cách nào khác? Người hay là ta có thể chịu được năm mươi chiêu dưới tay Diệp Hồng Tuyết?”

“Điều binh! Coi như là dùng mạng người lấp đầy cũng tuyệt đối không thể để Tiêu Linh Lung sống sót rời đi!”

Ngọc Vô Cấu lạnh lùng nói. Năm người cả người đầy thương tích lao ra khỏi cốc, lúc này mới phát hiện, bên ngoài tất cả đều là thi thể của binh lính của họ.

Tất cả đều bị Diệp Hồng Tuyết đánh chết!

Trong lòng năm người đều rung mình, một kỵ sĩ địch một ngàn quân, trên đời này lại có nữ tử mạnh mẽ đến vậy!

Chỉ là rất nhanh Chu Trấn Sơn phát hiện ra điều bất thường, hắn đi đến trước một thi thể, nhìn vết thương dày đặc trên mặt đất từ mạnh đến yếu trên vách đá.

Hắn đã từng giao thủ với Diệp Hồng Tuyết, biết rõ nữ nhân này có võ công cao cường, tuyệt đối không thể trong một chiêu tác dụng chậm không đủ.

Hơn nữa vết thương xung quanh cho thấy, Diệp Hồng Tuyết khi giết những binh sĩ này, lực phá hoại đã giảm dần.

Bóng tuyết phi nhanh.

Trong đêm tối, Diệp Hồng Tuyết một tay cầm thương kéo dây cương, một tay bảo vệ Tiêu Linh Lung.

Máu đỏ tươi không ngừng trào ra từ miệng nàng, nhỏ xuống người Tiêu Linh Lung.

“Ngươi... bị thương rồi.”

Diệp Hồng Tuyết bình tĩnh nói: “Sau khi giết chết binh lính ngoài cốc, ta chỉ còn lại tu vi Tứ Phẩm. Năm người bọn họ hợp lực đánh một đòn, không dễ dàng gì để chống đỡ.”

“Đừng nói chuyện, ta phong bế gân mạch của ngươi, có thể cầm cự trong chốc lát, thương thế của ngươi quá nặng.”

Phía trước, thân ảnh Thiên Vũ quân hiện lên, thấy Diệp Hồng Tuyết liền chen chúc lao tới.

“Bệ hạ! Mặt tướng tội đáng chết vạn lần!” Thủ lĩnh Lâm Thần run giọng nói.

Tiêu Linh Lung đã suy yếu đến mức không thể nói nên lời, Diệp Hồng Tuyết nhanh chóng nói: “Quân địch sẽ không bỏ qua, các ngươi hãy chặn giữ phía sau.”

“Tuân mệnh! Diệp đại nhân, khẩn cầu ngài nhất định phải mang bệ hạ trở về!”

Lâm Thần nói xong, hét lớn: “Thiên Vũ quân, ngăn chặn địch!”

Chỉ còn lại hơn ba trăm người, nhao nhao lao ra phía sau. Tiêu Linh Lung nhắm mắt lại trong đau đớn, máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng vết thương của nàng.

Diệp Hồng Tuyết quát lớn: “Tiêu Linh Lung, tỉnh táo lại cho ta một chút! Ta không muốn cứu một người chết trở về!”

Chỉ trong chớp mắt, nàng đã nhận ra nữ đế tử chí của mình.

Tiêu Linh Lung mở mắt, trong con ngươi tràn đầy kiên định: “Ngươi yên tâm, hiện tại ta không nỡ chết.”

“Vậy là tốt rồi, đừng quên ngươi nợ ta một mạng. Ngày sau dám ngăn cản ta và Triệu Khang, ta sẽ nổi giận đấy!”

Lời nói năm xưa của nữ đế bệ hạ khiến Diệp Hồng Tuyết, vốn luôn tuân thủ nghiêm ngặt quân thần chi đạo, vô cùng lo lắng.

Sợ rằng một ngày nào đó, nữ đế sẽ hạ chỉ dụ bắt nàng làm thiếp.

Chỉ là rất nhiều năm sau, khi hồi tưởng lại đêm nay, nữ tử Vũ Thần vẫn vô cùng tức giận.

“Ta không nên liều lĩnh đến Lục Bình Cốc!”

Chương 283 - Nguy hiểm

“Giết!”

“Không thể để cho bọn họ chạy thoát!”

“Diệp Hồng Tuyết, buông Tiêu Linh Lung, lão phu tha cho ngươi khỏi chết!”

Chu Trấn Sơn rống to, thả người nhảy lên, mượn lực phi thân bay về phía thân ảnh phía trước. Cả người hấn khí kinh cổ động, một thân chân lực súc thế đã đủ.

Nhận thấy được hùng kinh phía sau sắp đến, Diệp Hồng Tuyết vỗ lưng ngựa, đồng dạng phi thân mà lên. Giữa không trung, nàng như bướm màu bay múa, xoay người tung ra một chưởng.

Dưới bầu trời đêm, hai chưởng ngang nhiên va chạm. Hộc mắt Chu Trấn Sơn trừng một cái, nghịch huyết từ lồng ngực dâng lên, bay tới như thế nào liền bay trở về như thế đó.

Mặc dù rơi trên mặt đất, Chu Trấn Sơn vẫn không ngăn được khí hải cuộn cuộn trong cơ thể. Hấn trượt trên mặt đất hơn mười mét, phun ra một ngụm máu tươi, không dám tin nhìn tay phải của mình. Cả cánh tay của hắn đều đang phát run, một chưởng này của Diệp Hồng Tuyết quá mức bá đạo!

Mà phía trước, Diệp Hồng Tuyết nuốt xuống máu tươi trong miệng, mượn một chưởng lực của Chu Trấn Sơn phi thân trở lại trên người Tuyết Ảnh. Nàng bảo vệ Tiêu Linh Lung giục ngựa mà đi.

Đám người Ngọc Vô Cầu, Lăng Vô Nhai còn đang truy đuổi, nhưng không thể đuổi kịp. Tuyết Ảnh Câu của Diệp Hồng Tuyết tốc độ quá nhanh, ngựa của họ không thể đuổi kịp.

Nếu dùng chân khí tăng tốc độ đuổi theo, trong khoảng thời gian ngắn có thể đuổi kịp Diệp Hồng Tuyết, nhưng làm như vậy quá hao phí chân khí. Cho dù đuổi kịp Diệp Hồng Tuyết cũng đánh không lại.

Sau khi giao thủ với Diệp Hồng Tuyết một lần, họ chỉ có thể trợ mắt nhìn Diệp Hồng Tuyết mang theo Tiêu Linh Lung đi xa.

“Đáng chết!” Ngọc Vô Cầu căm hận nói: “Không nghĩ tới cho dù tu vi nàng không ngừng giảm xuống, chúng ta bất luận kẻ nào cũng không phải là đối thủ của nàng!”

“Diệp Hồng Tuyết đỉnh phong tu vi sợ là đã sờ đến nhị phẩm môn khảm, nàng này mạnh mẽ, thế gian hiếm thấy!”

Hắn vốn là cao thủ Chu quốc từ trên giang hồ mời tới, mà không phải người quân chính, coi như không hoàn thành nhiệm vụ. Chu Quốc cũng không có cách nào với hắn.

Chỉ có Lăng Vô Nhai cùng Tiêu Linh Lung giả, hai người về mặt phần hận.

“Diệp Hồng Tuyết chết tiệt! Hôm nay bị nàng phá rối, tương lai muốn giết Tiêu Linh Lung sẽ rất khó khăn!”

Chu Trấn Sơn lúc này nhìn về phía họ, hỏi: “Hai vị tiếp theo nên làm cái gì bây giờ?”

Trong năm người, Lăng Vô Nhai và Tiêu Linh Lung giả mới thật sự là người chủ sự.

Nghe hỏi, Tiêu Linh Lung giả vờ ôm lấy vai bị Diệp Hồng Tuyết một thương làm trọng thương, lạnh lùng nói: “Chúng ta chỉ là hợp tác giết Nữ Đế Tiêu Linh Lung, nếu nhiệm vụ thất bại, còn lại liền không liên quan đến chúng ta.”

Ngọc Vô Cầu nhíu mày: “Nếu mục tiêu của mọi người nhất trí, hai vị không ngại cung cấp một ít tin tức? Ta có thể cam đoan sau khi công phá đại quân Càn quốc, tất giết Tiêu Linh Lung.”

Lăng Vô Nhai cười lạnh một tiếng: “Nữ đế trọng thương, tu vi Diệp Hồng Tuyết không ngừng giảm sút, khẳng định cũng là dùng bí pháp gì đó. Loại thời khắc chiến thắng dễ dàng này,

nếu Chu Tề không thể thắng, cũng xứng đáng đàm phán diệt Càn Quốc sao? Ảnh Hoàng chúng ta đi thôi.”

Nói xong, Lăng Vô Nhai lập tức rời đi, Tiêu Linh Lung giả cũng theo sau.

Ngọc Vô Cầu và Chu Trần Sơn liếc nhìn nhau, nhất thời hiểu được ý tứ trong câu nói cuối cùng của Lăng Vô Nhai.

Đúng vậy, mặc dù không thể giết được Tiêu Linh Lung, nhưng hiện tại chính là thời điểm quân Càn yếu nhất!

Mau chóng chạy đến tiền tuyến, thông báo cho đại quân tiến công!

Chu Trần Sơn nghe rồi cười đắc thắng.

Bên kia, Diệp Hồng Tuyết không thể áp chế được thương thế trong cơ thể, ho ra một ngụm máu tươi.

Nhìn Tiêu Linh Lung hôn mê, bị đạn dược cản trở, trọng thương, nhất định phải nhanh chóng chạy đến tiền tuyến thông báo cho đại quân rút lui!

Kéo thật chặt dây cương, Diệp Hồng Tuyết vừa vận chuyển chân khí cho Tiêu Linh Lung, vừa chịu đựng cơn đau đớn cản trở trong cơ thể, hướng về phía đại quân Càn Quốc mà đi.

Chờ đến khi nàng chạy đến nơi đã là bình minh. Nhìn thấy không có mấy binh sĩ tuần tra, Diệp Hồng Tuyết trong lòng khẩn trương, ngã xuống ngay từ trên ngựa.

Đám binh lính phát hiện ra nàng, vội vàng xông lên đỡ dậy, vẻ mặt hoảng sợ hỏi han:

“Tướng quân, sao người lại thành ra thế này?”

Diệp Hồng Tuyết không màng đến việc trả lời, vội vàng hỏi: “Sao lại có ít người đến vậy?”

Binh lính vội vàng nói: “Nửa canh giờ trước, quân địch trắng trợn tiến công, hai vị tướng quân Trần Trương đã đi ứng chiến!”

“Không xong rồi! Truyền lệnh binh đâu!” Diệp Hồng Tuyết run rẩy, nhận ra rằng mình đã đến muộn.

Gọi truyền lệnh binh đến, Diệp Hồng Tuyết vội vàng hạ lệnh: “Truyền Trương Chính và Trần Huyền Long nhanh chóng rút quân, toàn quân rút lui về Thông Châu. Không có quân lệnh thì không được xuất chiến!”

Quân lệnh vừa được ban xuống, thì đã có binh lính cưỡi ngựa phi đến, vừa nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết liền vội vàng nói:

“Khởi bẩm tướng quân, quân ta đại bại! Quân địch đang đánh về phía đại doanh! Kính xin tướng quân nhanh chóng rút lui!”

“Toàn quân rút lui về Thông Châu! Bỏ lại tất cả đồ quân nhu! Mau lui!”

Lửa giận bùng lên trong lòng, Diệp Hồng Tuyết gào thét ra lệnh.

Lại một giờ sau, thiết kỵ Chu Quốc xuất hiện tại đại doanh ban đầu. Một lát sau, Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân, hai gã chủ soái, cũng hiện diện.

Nhìn thấy khí giới đầy đất, Dương Văn Uyên cười to: “Xem ra quân Càn Quốc chạy trốn rất thê thảm nhỉ!”

“Đó là điều đương nhiên.” Hoắc Ân khoanh tay, trên mặt cũng nở nụ cười hài lòng.

Vốn dĩ Càn Quân không nên bại trận nhanh chóng như vậy, chỉ vì hắn ta đã loan truyền tin tức Nữ Đế vong mạng trong lúc giao chiến.

Hai vị chủ tướng Trần Huyền Long và Trương Chính đều lo lắng xác định tình trạng sống chết của Tiêu Linh Lung, không còn tâm trí chiến đấu.

Lợi dụng cơ hội này, quân địch chém giết gần bảy vạn quân Càn.

Hiện tại, số lượng quân Càn còn lại chỉ còn khoảng mười vạn, hoàn toàn không thể ngăn chặn được đợt tấn công của liên quân.

Nghĩ đến điều này, Hoắc Ân cười ha hả: “Toàn quân hãy nghỉ ngơi một ngày, ngày mai xuất quân tiến đánh Thông Châu!”

“Tuân lệnh!”

Ngày hôm sau.

Tại Thông Châu.

Trương Chính và Trần Huyền Long, hai vị chủ tướng, đứng bên ngoài cửa phòng, nhìn thấy một nữ đại phu bước ra. Họ vội vàng tiến lên lo lắng hỏi han:

“Đại phu, tình trạng của bệ hạ và Diệp đại nhân thế nào?”

Nữ đại phu lắc đầu lo lắng: “Nội thương của bệ hạ rất nặng, tuy đã được kiểm soát và không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng trong thời gian ngắn e rằng không thể xuất chinh. Thương thế của Diệp đại nhân cũng không nhẹ, nhưng tốt hơn bệ hạ một chút.”

“Chết tiệt! Bây giờ chúng ta phải làm gì đây!” Trần Huyền Long tức giận mắng chửi.

Mặc dù đại quân đã rút lui về Thông Châu và lập tức triển khai phòng thủ, nhưng với chỉ mười vạn quân, làm sao có thể giữ được biên quan Thông Châu!

Một khi biên quan bị phá vỡ, hậu quả sẽ không thể lường trước được!

Trương Chính trầm mặc một lúc rồi nói: “Ngươi hãy đến biên giới đề chủ trì việc ngăn chặn quân địch. Không có quân lệnh của Diệp đại nhân và bệ hạ, không được phép xuất quan giao chiến.”

“Ta sẽ lập tức viết thư báo cáo lên triều đình về tình hình hiện tại.”

Trần Huyền Long gật đầu, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Rất nhanh, tin tức về thất bại ở tiền tuyến được truyền đến đế đô.

Báo cáo của Trương Chính không hề che giấu bất cứ điều gì, mà trình bày rõ ràng việc Tiêu Linh Lung và Diệp Hồng Tuyết đều bị trọng thương.

Ngay lập tức, triều đình xôn xao, toàn bộ Càn quốc chìm trong bấp bênh và nguy hiểm.

Thậm chí, một số người dân ở đế đô đã bắt đầu lo lắng về việc phải đi đâu để lánh nạn.

Tại triều đình.

Dương thái sư khẩn cấp triệu tập triều hội. Ngay cả hoàng tử điện hạ Tiêu Huyền Sách cũng có mặt, nhưng duy nhất thiếu một người.

Công bộ thượng thư Lâm Vũ lập tức đứng ra hỏi: “Thái sư, xin hỏi quốc sư ở đâu!”

Chương 284 - đi Thông Châu

“Đúng vậy, quốc gia lâm nguy đến nơi mà quốc sư lại không xuất hiện để chủ trì đại cục, quả thật là kỳ cục!” - một vị quan viên lo lắng nói.

Thái sư Dương Thiên Vân nhìn sang các vị vương gia bên cạnh.

Tiêu Phi Vũ ho khan một tiếng: “Ách, chư vị đừng vội, quốc sư không đến ắt hẳn có lý do riêng. Chúng ta hãy bàn bạc đại sự trước đi.”

“Lời nói của Ninh Vương điện hạ sai rồi.” - mọi người nhìn về phía người vừa lên tiếng, đó là Thái phó Triệu Kim Sinh.

“Hôm nay Đại Càn ta đang đứng trước bờ vực sụp đổ, bệ hạ trọng thương hôn mê, tiền tuyến đại bại, mười vạn quân chỉ còn cách Thông Châu quan ngoại một bước.”

“Lúc này nếu quốc sư đại nhân không ra mặt, ổn định lòng dân, e rằng tiền tuyến sẽ tiếp tục thất thủ, và nếu để liên quân Chu Tề đánh vào Thông Châu.”

Triệu Kim Sinh đau lòng nói: “Vậy thì Đại Càn ta chẳng còn bao xa ngày diệt vong!”

“Thái phó nói có lý, bôn vương suy nghĩ không thấu đáo.” - Tiêu Phi Vũ xấu hổ thừa nhận.

Nhiều đại thần trong lòng bất đắc dĩ, nhìn Tiêu Phi Vũ rồi lại nhìn Tiêu Huyền Sách ngây thơ.

Một người không màng triều chính chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, một người không học thức, không nghề nghiệp, thậm chí còn chẳng bằng kẻ ăn chơi hưởng lạc.

Giờ đây, khi đại họa ập đến, lại không một ai có thể đứng ra gánh vác trọng trách, chẳng lẽ Đại Càn ta thật sự phải diệt

vong?

Đúng lúc này, thái giám Phùng Bảo đứng ngoài điện bồng cao giọng hô lên: “Quốc sư đến!”

Mọi người ồ ạt quay đầu nhìn về phía ngoài đại điện. Triệu Khang, một thân quốc sư phục, ánh mắt hung ác nham hiểm, cả người toát lên sát khí bước vào.

Nhiều người trong lòng kinh hãi, hôm nay Triệu Khang trông có vẻ hung tợn khác thường, không dễ chọc ghẹo đây!

“Lão Triệu! Ngươi đến rồi.” - Tiêu Huyền Sách vội vàng tiến lên.

Trong ánh mắt của hắn tràn đầy lo lắng. Từ khi nhận được tin tức Tiêu Linh Lung trọng thương, trong lòng hắn sinh ra một nỗi sợ hãi vô cùng to lớn.

Nỗi sợ hãi này còn lớn hơn nhiều so với khi ba nước bị tiêu diệt vài năm trước.

Bởi vì lúc đó, sau khi Nữ Đế thân chinh, tiền tuyến liên tục có tin chiến thắng.

Nhưng lần này thì khác.

Tiêu Linh Lung trọng thương hôn mê, tiền tuyến đại bại.

Lúc này hắn mới đột nhiên nhận ra, bản thân vẫn luôn sống dưới sự che chở của đại tỷ, vô ưu vô lo.

Nhìn thấy Triệu Khang, nỗi sợ hãi trong lòng hắn không những không vơi bớt mà còn càng lớn hơn.

Hắn rất sợ Triệu Khang cũng không có cách nào, và càng sợ Triệu Khang sẽ rời đi.

Bởi vậy mà vừa rồi hắn không ngừng nhìn ra ngoài đại điện, vẻ mặt lo lắng.

“Không sao cả, ta ở đây.”

Triệu Khang thân nhiên nói. Tiêu Phi Vũ vội vàng nhường chỗ: “Quốc sư mời ngồi.”

Triệu Khang lắc đầu: “Không cần. Ta chỉ nói vài chuyện.”

Hắn xoay người, ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía hắn.

“Từ hôm nay trở đi, Công bộ chuẩn bị tất cả thuốc nổ, vận chuyển ra tiền tuyến Thông Châu. Ai dám chậm trễ, giết không tha!”

“ Binh bộ dùng tốc độ nhanh nhất triệu tập quân dự bị các châu, chạy đến Lương Châu. Nếu Thông Châu thất thủ, lập tức lấy Lương Châu làm chiến trường.”

“Đồng thời, quan viên các nơi phải trấn an dân chúng. Nếu xảy ra tình trạng dân chúng bạo loạn, giết không tha!”

“Lại bộ phải phát văn thư, thông báo cho quan viên các cấp ở Lương Châu, tổ chức di dời dân chúng!”

Tất cả quan viên sững sờ nhìn hần. Triệu Khang trầm giọng: “Nghe rõ chưa?!”

“Rõ! Hiểu rồi!”

Các quan viên theo bản năng đáp lời.

Triệu Khang gật đầu: “Tiếp theo, thành lập nội các lâm thời. Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên, Thái sư Dương Thiên Vân, Ninh vương Tiêu Phi Vũ, Hộ bộ Thượng thư Trương Minh Viễn, Lại bộ Vương Nguyên Khánh, năm người cùng phụ trách việc lớn nhỏ trong triều.”

Lâm Vũ và Triệu Kim Sinh cùng nhú mày. Triệu Kim Sinh cẩn thận hỏi: “Quốc sư đại nhân, vậy ngài đâu?”

“Ta muốn đi Thông Châu.” Triệu Khang bình tĩnh nói.

“Cái gì!”

Tất cả mọi người hoảng sợ. Một số người thực sự lo lắng, một số lại vừa mừng vừa lo.

Tiêu Phi Vũ lập tức nói: “Bỏn vương không đồng ý! Quốc sư, người đừng tưởng rằng đọc vài ngày binh thư là có thể ra trận đánh giặc! Huống hồ hiện tại trong nước thời cuộc phức tạp, chính là lúc cần người chủ trì đại cục!”

“Đúng vậy, Triệu quốc sư! Lão phu cũng không đồng ý người ra tiền tuyến!” Dương thái sư nói thêm.

Triệu Khang thần nhiên nói: “Trong triều có mấy vị thành viên nội các là đủ rồi. Bây giờ ta đi Thông Châu càng có thể ổn định lòng quân, lòng dân.”

Tiêu Phi Vũ vội vàng nói: “Lão Triệu à, người đây không phải là hồ nháo sao! Ngay cả bệ hạ cũng bị thương, người nếu đi mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy làm sao bây giờ!”

Triệu Khang nhìn hẩn, lắc đầu: “Bệ hạ vẫn còn đó, dù sao ta cũng phải đón nàng về.”

Triệu Kim Sinh lập tức nói: “Lão phu tán thành ý kiến của quốc sư đại nhân. Quốc sư nói không sai, tình hình hiện nay rất nguy cấp. Nếu quốc sư có thể đích thân ra trận, ắt hẳn có thể khích lệ sĩ khí quân đội.”

“Huống hồ dân chúng từ trước đến nay luôn khâm phục tài năng của quốc sư. Có quốc sư ở đây, có thể nói là Định Hải Thần Châm, Càn Quốc ta mới không loạn!”

Lâm Vũ: “Bôn quan cũng đồng ý!”

“Hỗn trưởng! Các người rõ ràng là không có ý tốt!” Lý Nguyên giận dữ quát tháo.

Triệu Kim Sinh hừ lạnh: “Lý đại nhân, hãy chú ý thái độ nói chuyện của người! Lão phu không phải là lang quan bình bộ của người!”

“Người!”

“Đều đừng âm ỉ!”

Nhìn thấy sắp xảy ra một cuộc tranh cãi gay gắt, Triệu Khang đột nhiên lên tiếng. Hai bên im lặng và nhìn về phía hẩn.

Triệu Khang cười một tiếng, thân nhiên nói: “Ta đến đây không phải để xin ý kiến của các người, mà là để thông báo cho các người biết ta sẽ làm gì.”

Triệu Khang nhìn quanh một vòng, nhếch miệng cười: “Ta mặc kệ trước đây như thế nào, từ hôm nay trở đi, nếu để ta biết có ai dám âm thầm cản trở, gây khó khăn, bệ hạ dù có chết ta cũng sẽ không tha cho các người!”

Nói xong, Triệu Khang xoay người rời đi. Tiêu Huyền Sách và Ninh Vương vội vàng đuổi theo.

“Lão Triệu!”

Triệu Khang quay lại và nhận ra hai người. Hẩn chưa kịp mở miệng thì Tiêu Huyền Sách đã nói: “Ta cũng đi cùng người.”

Triệu Khang nhúc đầu: “Ngươi đi làm gì, thêm phiền toái thôi!”

“Đại tỷ bị thương, ta muốn đi thăm nàng!” Tiêu Huyền Sách nói cứng đầu, với vẻ không đồng ý thì ta sẽ tự đi.

Ánh mắt Triệu Khang trở nên dịu dàng, hấn xoa đầu Tiêu Huyền Sách: “Yên tâm đi, ta nhất định sẽ đưa đệ hạ bình an trở về. Ngươi hãy ở lại để đệ, ngươi bình an thì nàng mới không lo lắng, biết không?”

“Nhưng...!”

Nhìn Triệu Khang, Tiêu Huyền Sách không nói nên lời. Hấn chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này trên khuôn mặt Triệu Khang.

Đáng sợ đến rợn người.

“Vậy ngươi hứa với ta, dù thế nào cũng phải đưa đại tỷ về cho ta!”

Triệu Khang gật đầu, sau đó nhìn về phía Tiêu Phi Vũ.

“Ngươi thật không suy nghĩ lại nữa sao? Dao kiếm trên chiến trường không có mắt!” Tiêu Phi Vũ nói.

Thần sắc Triệu Khang lạnh nhạt: “Ta đã suy nghĩ kỹ rồi. Đệ xin nhờ ngươi.”

Tiêu Phi Vũ thở dài, bỗng nói: “Được rồi, dù thế nào ngươi cũng phải bình an trở về.”

“Ta biết, được rồi, các ngươi hãy trở về đi.”

Tổng đi hai người, Triệu Khang nhìn về phía Phùng Bảo, nhướn mày nói: “Tổng quản đại nhân cùng ta đi một chuyến?”

Phùng Bảo gật đầu, không hề từ chối.

Lâm lão từng nói, về tu vi, thái giám tổng quản chính là người mạnh nhất trong cung ngoài trừ Nữ Đế đệ hạ.

Triệu Khang nhất định phải mang theo một cao thủ, nhưng không phải để bảo vệ an toàn cho bản thân.

Mà là để bảo vệ Tiêu Linh Lung.

Đêm khuya.

Tinh hà sáng chói rực rỡ, trong tháp một nam một nữ đang ngồi trên mặt đất, được bao bọc bởi ánh trăng bạc.

Giống như chiếc mũ mà lão thiên tự mình quăng xuống.

Chương 285 - đến

“Tình hình có vẻ vượt ngoài tầm kiểm soát của điện hạ.”

Người phụ nữ đối diện, một thân bạch y, dung nhan tuyệt mỹ nhưng lại không hề toát lên vẻ thanh tao thoát tục.

Ngược lại, nàng mang một sự quyến rũ đầy ma mị, khiến người ta say mê.

Tiêu Phi Vũ nhấp một ngụm rượu, thản nhiên nói: “Chẳng có gì là tuyệt đối, cũng như cờ vậy, không có ván cờ nào định trước thắng thua, điều quan trọng là quá trình ta đánh cờ như thế nào.”

“Nhưng trong mắt điện hạ, ta nhìn thấy sự do dự và lo lắng. Điện hạ đang sợ điều gì?”

Người phụ nữ nghiêng người, nép vào lòng Tiêu Phi Vũ, cười trêu chọc: “Là sợ Triệu Khang sao? Ta thật muốn gặp người này một lần.”

Tiêu Phi Vũ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nhẹ nhàng nói: “Nàng có biết điều đáng sợ nhất trên đời này là gì không?”

“Ta xin được rửa tai lắng nghe.”

Tiêu Phi Vũ: “Chính là điều không biết. Điều không biết mới là điều đáng sợ nhất. Mà Triệu Khang lại là một người mang đến điều không biết.”

“Hắn đến Thông Châu, sẽ xảy ra chuyện gì, kết quả cuối cùng sẽ ra sao, ta cũng không thể lường trước được.”

Người phụ nữ: “Vậy là người này rất nguy hiểm.”

“Đúng vậy.”

Tiêu Phi Vũ uống cạn rượu trong chén, người phụ nữ cười híp mắt nói: “Vậy tại sao điện hạ không giết hắn?”

“Giết đi một nhân tài như vậy thật đáng tiếc. Nếu hấn ở lại để đồ, phụ tá cho ta trong tương lai, nhất định có thể quét ngang thiên hạ!”

Người phụ nữ lại cười: “Nhưng hiện tại, nguyện vọng này dường như sắp thất bại.”

“Đúng vậy.”

Tiêu Phi Vũ bất đắc dĩ cười: “Cho nên ta hiện tại rất rối rắm. Hấn cứ thể chết trên chiến trường thì thật quá đáng tiếc.”

“Vậy cho người ở lâu một ra tay?”

Tiêu Phi Vũ lắc đầu: “Ra tay một lần đã đủ rồi. Nhìn lại mà xem, thật đáng tiếc nếu không phải Diệp Hồng Tuyết phá rồi.”

“Đại Khả đưa Ảnh Phượng cho Triệu Khang, xem ra bệ hạ và Triệu Khang thật sự là tâm đầu ý hợp. Đáng tiếc nàng ta không chết!”

Người phụ nữ tiếp tục: “Đúng vậy, chỉ cần Tiêu Linh Lung còn sống, điện hạ lúc này khởi sự sẽ không nhận được sự ủng hộ của các đại thần khác.”

“Nhưng điện hạ cũng nói, Triệu Khang là người mang đến điều không biết, nếu hấn xoay chuyển chiến cuộc và giành chiến thắng vang dội, vậy điện hạ chẳng phải lại được lợi, giống như Rồng ẩn mình dưới vực sâu?”

Tiêu Phi Vũ mỉm cười nhìn ra ngoài cửa sổ: “Cho nên, ta sẽ khiến hấn thất bại thảm hại, khiến hấn phải chết không thể nghi ngờ gì nữa!”

Sáng sớm.

Triệu Khang vừa thức dậy, Tần Ngọc Phượng đã ôm lấy hấn không rời, van nài: “Công tử, mang thiếp theo đi!”

Triệu Khang cười: “Ta đi tiền tuyến, không phải đi nghỉ phép, mang theo nàng không thích hợp.”

“Nhưng Ngọc Phượng rất sợ, thiếp luôn có linh cảm không tốt, hấn sẽ ra tay!”

Đôi mắt đẹp của Tần Ngọc Phượng tràn đầy nước mắt, hốc mắt đỏ hoe.

“Có khả năng này, bệ hạ lần này đại bại một cách khó hiểu, e rằng chính là do hấn gây ra.”

Triệu Khang thở dài: “Nhưng chúng ta không có bằng chứng, cho nên chỉ có thể đối phó với hấn bằng cách gặp chiêu phá chiêu.”

“Công tử...” Tần Ngọc Phượng cố gắng níu kéo lần cuối cùng.

Triệu Khang mỉm cười, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng.

“Yên tâm, mạng ta cũng khá cứng cáp, ta cam đoan với nàng sẽ không chết. Nghe lời.”

Tần Ngọc Phượng: “Nếu công tử thất hứa, vậy Ngọc Phượng cũng không sống một mình!”

“Nha đầu ngọc.”

Triệu Khang yêu thương ôm chặt nàng vào lòng, hôn sâu một nụ hôn, rồi mới chia tay.

Đi ra khỏi phủ Quốc sư, thái giám tổng quản Phùng Bảo đã chờ sẵn bên ngoài.

Đồng hành cùng họ còn có ba ngàn cấm vệ quân.

Văn võ bá quan đã đến cửa thành tiễn đưa, không nói thêm lời nào, Triệu Khang xoay người lên ngựa, dẫn theo ba ngàn cấm vệ quân phi ngựa lao nhanh về phía Thông Châu.

Ra khỏi đế đô.

Triệu Khang nhìn Phùng Bảo đồng hành bên cạnh, hỏi: “Tổng quản đại nhân, có từng nghe nói về Lăng Vô Nhai, kẻ đã chuyển dời tinh tú trên trời không?”

Phùng Bảo gật đầu: “Hắn là một sát thủ nổi tiếng trên giang hồ, nghe nói có tu vi tứ phẩm, rất là phi thường.”

Triệu Khang nói: “Theo chiến báo, chính vì người này mà bệ hạ mới đại bại. Đại nhân có biết lai lịch của hấn không?”

Phùng Bảo nhíu mày, suy nghĩ cẩn thận một hồi rồi lắc đầu nói: “Chuyện trên giang hồ, tuy chúng ta cũng biết một ít, nhưng những năm gần đây vẫn phụ trách an toàn trong cung, rất ít khi đi lại trên giang hồ, vì vậy cũng không rõ lắm.”

Triệu Khang thở dài: “Vây xem ra chỉ có thể nhờ Cảnh Quốc điều tra chuyện này.”

...

Liên tục hành quân trong năm ngày, Triệu Khang rốt cục đã dẫn quân đến thành Thông Châu.

Thành Thông Châu cách biên giới quan ngoại khoảng năm mươi dặm, vì là thành chuẩn bị cho chiến tranh nên dân số Thông Châu không nhiều.

Lúc này, người dân đã rút lui đến hậu phương, trong thành chỉ có binh lính từ các nơi không ngừng tuần tra.

Châu mục Trương Chính cùng các quan viên ra ngoài thành nghênh đón. Mặc dù là lần đầu tiên gặp Triệu Khang, nhưng hẳn không hề tỏ ra khinh thường.

“Tội thần Trương Chính bái kiến quốc sư đại nhân.”

“Tướng quân miễn lễ, tình hình thế nào?”

Triệu Khang vội vàng xuống ngựa bước đến, Trương Chính đứng dậy thở dài nói: “Quân địch tấn công quá mạnh mẽ, tuy rằng không có chia quân, nhưng e rằng quan ngoại cũng không thể chống đỡ được bao lâu nữa.”

“Hôm nay có ba lần bị địch công phá thành trì, nhưng may mắn đều bị đẩy lùi trở lại. Tội thần muốn thỉnh bệ hạ lui quân, nhưng bệ hạ kiên quyết không đồng ý.”

“Con mẹ nó, lại cậy mạnh!” Triệu Khang không nhịn được buột miệng nói ra một câu.

Trương Chính giật mình, tưởng rằng mình nghe nhầm, ngạc nhiên nhìn Triệu Khang: “Quốc sư đại nhân ngài nói gì?”

“Không có gì.” Triệu Khang nói: “Mau dẫn ta đi gặp bệ hạ, đồng thời tăng cường phòng thủ quan ngoại.”

Trương Chính nghi ngờ dẫn Triệu Khang đến Châu Mục phủ. Trên đường đi, Triệu Khang hỏi: “Nghe nói thương thế của bệ hạ đã có chuyển biến tốt?”

“Hôm qua đã tỉnh, nhưng thương thế của bệ hạ quá nặng, vẫn không thể xuống đất.” Trương Chính thở dài nói.

Triệu Khang lại hỏi: “Vậy Diệp Hồng Tuyết đâu?”

“Tạm thời còn chưa chết được.” Một người thân nhiên nói.

Vừa quay đầu lại, Triệu Khang đã thấy Diệp Hồng Tuyết sắc mặt tái nhợt nhìn mình.

Bỏ qua Trương Chính đang ở bên cạnh, Triệu Khang vội vàng chạy đến với vẻ mặt lo lắng: “Người thế nào?”

Trương Chính ngạc nhiên, nhìn ra hai người này dường như quen biết nhau.

“Lần này là hoàn toàn không thể động võ, người đang yên đang lành chạy đến làm gì?!” Diệp Hồng Tuyết cười khổ một tiếng, sau đó nhíu mày: “Chẳng lẽ không biết là chiến trường sao?”

“Chính là biết chiến trường nên ta mới muốn đến.” Triệu Khang tức giận nói: “Liên quân Chu Tề tin tức lớn như vậy, người và Ngô Quan Hải hai người nhất định là biết trước, cứ nhiên không rên một tiếng gạt ta!”

“Tình hình khẩn cấp, những chuyện quá khứ này, cũng không cần nhắc lại.” Diệp Hồng Tuyết cứng rắn nói.

“Mẹ nó, một đám thật sự là lão hồ, không phát uy coi ta là mèo bệnh!” Triệu Khang tức giận trong lòng, sau khi nghe thấy Trương Chính kêu một tiếng, mới hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Hồng Tuyết một cái.

“Lát nữa ta sẽ tìm người tính sổ!”

“Biến thái chết tiệt, vừa đến liền cho lão nương sắc mặt xem!” Diệp Hồng Tuyết càng tức giận hơn, nắm chặt nắm đấm, thậm nghĩ sẽ đánh cho Triệu Khang một trận.

Nặng mùi thuốc lang thang trong không khí.

Triệu Khang bảo những người còn lại lui ra, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Bóng người nằm trên giường bệnh, quay đầu lại, thấy là hắn.

Hốc mắt ửng đỏ, lập tức cắn môi đỏ mọng: “Người tới rồi.”

Triệu Khang vốn dĩ đang ghen một bụng tức giận trong lòng, thấy bộ dáng này của đối phương, nhất thời tim như bị dao cắt,

vội vàng chạy lên phía trước ngồi xổm xuống.

Run rẩy vươn tay ra, vuốt ve khuôn mặt trắng bệch không một giọt máu của nàng, giọng nói gian nan: “Sao lại bị thương thành như vậy!”

Chương 286 - chết cùng người chết cùng một chỗ

Nhan sắc tái nhợt, cùng với hai con người ảm đạm không ánh sáng kia, đều đang kích thích mạnh mẽ thần kinh của Triệu Khang.

Nghe thấy giọng nói run rẩy của hắn, trong mắt Tiêu Linh Lung dâng lên những giọt nước mắt. Giờ phút này, nàng cõ bỏ tất cả sự kiên cường, giống như một cô gái bình thường đến không thể bình thường hơn.

“Đau...”

Trái tim Triệu Khang run lên dữ dội, vội vàng nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiêu Linh Lung.

“Không phải lỗi của nàng, là ta đến trễ, sau này ta sẽ không để nàng bị thương nữa, ta cam đoan!”

Đau lòng và tự trách, Triệu Khang tràn đầy hối hận, chỉ hận khi nhận được tin tức mà không phi ngay đến tiền tuyến.

Nói như vậy, dù thế nào hắn cũng sẽ khuyên Tiêu Linh Lung.

Báo thù!

Tất cả những kẻ đó, một người cũng không thể tha thứ!

Ánh mắt đỏ ngầu của hắn nhìn xuống, sát ý trong lòng Triệu Khang bùng lên dữ dội.

...

Đại sảnh.

Triệu Khang trấn an Tiêu Linh Lung rồi bước vào, bên trong chỉ có Diệp Hồng Tuyết và Trương Chính.

Triệu Khang ngồi xuống, nhìn về phía Trương Chính và hỏi: “Trương tướng quân, có tin tức gì từ tiền tuyến quan ngoại không?”

“Quân địch đã tiến hành hai đợt tấn công bất ngờ, nhưng đều bị đẩy lùi. Công thành bị hư hại và đang được sửa chữa khẩn cấp, may mắn là thiệt hại không lớn.”

Trương Chính lo lắng nói: “Thần đang bàn bạc với Diệp đại nhân về việc có nên thỉnh cầu viện binh từ Cảnh Quốc hay không. Hiện tại binh lực của chúng ta đã không đủ mười ba vạn người. Mà quân địch ít nhất còn có bốn mươi vạn, mặc dù một nửa thiết kỵ Chu quốc không thích hợp để công thành, nhưng bộ binh Tề quốc còn lại cũng rất khó đối phó.”

“Tình hình bên Cảnh Quốc thế nào?” Triệu Khang hỏi Diệp Hồng Tuyết.

Diệp Hồng Tuyết lắc đầu: “Tề quốc đã tập trung toàn bộ binh lực còn lại trong nước để tấn công bắc bộ nước ta. Binh lực Chu quốc cũng tham chiến từ ba ngày trước. Cảnh Quốc hiện tại cũng không thể giúp đỡ được gì.”

Triệu Khang thở dài một tiếng.

Trương Chính thử dò hỏi: “Quốc sư đại nhân, còn quân dự bị trong nước thì sao?”

“Trước khi đến, ta đã bảo binh bộ ban hành điều lệnh, quân dự bị sẽ chiếm giữ Lương Châu. Một khi Thông Châu bị công phá, chúng ta chỉ có thể lấy Thông Châu làm chiến trường. Không thể để quân địch vượt qua Lương Châu, nếu không nước ta sẽ mất.” Triệu Khang nói.

Thông Châu là thành chuẩn bị chiến tranh, đại bộ phận dân chúng đã sớm di dời. Cho dù bị công phá, tổn thất cũng không lớn. Cùng lắm chỉ là vứt bỏ lãnh thổ mà thôi. Nhưng bốn châu còn lại thì không giống vậy. Bốn châu Thanh Lương Giang U này tập trung tất cả dân chúng Càn quốc. Nếu rơi vào tay giặc, thì Càn quốc về cơ bản cũng sẽ diệt vong, không khác gì nhau.

Trương Chính gật đầu: “Quốc sư đại nhân suy nghĩ chu đáo. Nếu đại nhân đã đến, vậy thần sẽ lập tức xuất phát đi quan ngoại để phối hợp với Trần tướng quân chống lại quân địch. Hậu phương xin nhờ quốc sư và Diệp đại nhân.”

Triệu Khang gật đầu. Sau khi Trương Chính rời đi, hắn mới nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Chính tuy rằng cũng biết chuyện liên quan đến Lăng Vô Nhai, nhưng hắn không biết chuyện gì đã xảy ra ở Lục Bình Cốc.

Bởi vậy, tin tức viết trên chiến báo có phần mơ hồ và không đầy đủ.

“Nghe nói...”

Diệp Hồng Tuyết thở dài, kể lại mọi chuyện cho Triệu Khang nghe.

Khi nghe được trong đám người vây công hoá ra có một Tiêu Linh Lung giả, Triệu Khang vô cùng kinh ngạc.

Diệp Hồng Tuyết cũng phân tích: “Lăng Vô Nhai và nữ đế giả này, người đứng sau sai khiến chắc chắn ở Càn quốc các người, e rằng địa vị sẽ không thấp.”

“Nếu ta không chạy đến Lục Bình Cốc, nữ đế bỏ mình, nữ đế giả này có thể cướp ngôi, thay đổi triều đại cũng không chừng.”

Triệu Khang hí mắt, Diệp Hồng Tuyết nói rất có lý.

“Sẽ là tên kia sai khiến sao?”

Trong đầu Triệu Khang hiện lên thân ảnh Ninh Vương. Vì ngôi vị hoàng đế kia, hẳn ta ngay cả cháu gái ruột của mình cũng có thể xuống tay?

Chỉ lấy quá trình ở chung với Tiêu Phi Vũ lúc trước mà xem, đối phương dường như cũng không phải là người phát rồ như vậy.

Nhưng Triệu Khang cũng không tiện trực tiếp kết luận, bởi vì không có bằng chứng.

Nghĩ vậy, Triệu Khang nói: “Việc cấp bách vẫn là chờ bệ hạ khôi phục một chút, đưa nàng đi, nơi này quá nguy hiểm. Người cũng chuẩn bị một chút, hoặc là quay về Cảnh quốc hoặc là rút lui.”

Diệp Hồng Tuyết nhú mày: “Ta không đi!”

Triệu Khang, nếu đã đến, vậy rõ ràng là muốn tới thủ tiên tuyến. Quanh năm ở trên chiến trường xung phong, nàng so với ai đều rõ ràng hơn. Chiến trường tàn khốc!

“Ta ở lại đây có thể giúp người.” Diệp Hồng Tuyết nói.

Triệu Khang lắc đầu: “Không được! Quá nguy hiểm! Chuyện này không thương lượng.”

Không ai biết, khi nhận được tin tức Tiêu Linh Lung và Diệp Hồng Tuyết song song trọng thương hôn mê, trong lòng Triệu Khang có bao nhiêu sợ hãi.

Hận không thể chấp cánh bay tới.

Lúc đó hắn mới nhận ra, hai người phụ nữ này đối với mình có bao nhiêu trọng yếu.

Vạn hạnh là hai người đều còn sống, bởi vậy Triệu Khang càng thêm không thể chịu đựng được hai nữ bị bất cứ thương tổn gì!

“Ta là người Cảnh quốc, cũng không phải Càn quốc, ngươi không ra lệnh được cho ta.” Diệp Hồng Tuyết hừ một tiếng.

“Ngươi hiện tại thân bị trọng thương, nếu xảy ra chút gì ngoài ý muốn, ta làm sao bây giờ!”

“Nếu ta đi rồi, ngươi bị người ta treo cổ, ta phải làm sao bây giờ?”

Diệp Hồng Tuyết hỏi ngược lại: “Hơn nữa, chuyện mang binh đánh giặc này, ngươi còn có thể hiểu được ta sao?”

Triệu Khang bị hỏi á khẩu không trả lời được, sững sờ nhìn đối phương.

Diệp Hồng Tuyết đi tới, túm lấy cổ áo hắn. Giờ khắc này, nữ tướng quân tư thế oai hùng hiên ngang thân thái phi dương, cả người lộ ra sức hút trí mạng, ngũ khí hung tợn nói: “Đừng nghĩ vứt bỏ ta! Chết, lão nương cũng chết cùng ngươi!”

Sao lại có cảm giác bị vách đá đè?

Triệu Khang dở khóc dở cười, trong lòng lại tràn đầy cảm động, nhìn vào ánh mắt nữ tử đang nhìn gần là thoải mái cười.

“Sẽ không đâu, chúng ta đều phải sống thật tốt.”

Đại doanh liên quân.

Hoắc Ân nhìn một đám công tượng quân doanh, quát lớn:

“Các ngươi đã điều tra rõ ràng chưa? Càn quốc sử dụng loại

cung tiễn này rốt cuộc là thứ gì? Còn có bọn chúng chôn giấu thứ gì dưới mặt đất!”

Ngạn Văn Uyên đứng bên cạnh, sắc mặt cũng âm u như Hoắc Ân.

Ban đầu, bọn họ tưởng rằng Càn quốc chỉ lui quân về cố thủ Thông Châu, với mười hai đến mười ba vạn đại quân còn lại, chỉ cần liên quân ngày đêm tấn công mãnh liệt thì có thể nhanh chóng công phá quan ải.

Nhưng không ngờ, quân Càn Quốc chết tiệt kia như được thần tiên phù hộ, chỉ cần giao tranh là xảy ra nổ tung.

Điều này khiến quân Tề tổn thất thảm trọng, bởi vì bộ binh xung kích chính là binh lính tinh nhuệ nhất của Tề quốc. Chỉ tính trong vài ngày công thành, đã có hơn năm vạn người tử trận.

Vì vậy, những ngày qua, Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên đều dồn lực nghiên cứu xem rốt cuộc Càn quốc sử dụng thứ gì để gây nổ.

Nếu Càn quốc có nhiều loại vũ khí này, thì căn bản không thể đánh nhau, binh lính chưa kịp đến gần đã bị nổ chết, vậy còn chơi cái gì nữa?

Điều khiến hai người lo lắng hơn nữa là, những binh lính may mắn sống sót trên chiến trường đều mang trong mình nỗi ám ảnh tâm lý, không muốn tiếp tục công thành nữa. Đây là một vấn đề vô cùng nguy hiểm.

Thợ thủ công của hai nước liên minh cũng rất đau đầu, một người mặt ủ mày chau nói: “Thưa hai vị đại soái, chúng ta không thể thu được vũ khí của quân Càn, cho nên căn bản không biết đó là thứ gì.”

“Đại đội trưởng mà không biết vũ khí là gì, thì làm sao có thể chế tạo ra vũ khí tương tự để chống lại?”

Chương 287 - là nữ nhân của ta

Thợ thủ công của hai nước Chu Tề đều tỏ ra bất lực.

Hoắc Ân nhíu mày: “Xem ra phải tìm cách xác định xem rốt cuộc đây là vũ khí gì.”

“Càn quốc dựa vào thứ này đã sát thương không ít tướng sĩ quân ta, Hoắc Ân có thể xuất động Thiết Phù Đồ hay không?” Ngạn Văn Uyên thản nhiên nói.

Hoắc Ân nhướng mày, tên này không biết kiểm chế sao?

Ý của Ngạn Văn Uyên là gì?

Hắn cố ý tỏ ra không hiểu, nhưng trong lòng lại rõ ràng, những ngày qua quân Tề đã tổn thất không ít binh lính trong quá trình công thành.

Tính cả số thương vong trước đó, tổng cộng đã gần mười vạn người. Mặc dù Chu quốc cũng chịu tổn thất không nhỏ, nhưng so với Tề quốc thì tốt hơn nhiều.

“Sử dụng Thiết Phù Đồ yểm hộ quân sĩ vận chuyển xe đụn thành, chỉ cần có thể tiến vào thành trì trong phạm vi trăm bước, quân ta có thể công phá cửa thành.” Ngạn Văn Uyên không hề che giấu, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

Trọng kỵ binh Thiết Phù Đồ của Chu quốc vô cùng mạnh mẽ, có thể nói là cỗ máy xay thịt trên chiến trường. Toàn thân cả kỵ sĩ và chiến mã đều được bọc trong bộ giáp chế tạo từ tinh thiết, khiến cho đao kiếm khó có thể làm bị thương.

Tuy nhiên, nhược điểm của nó là cần có thời gian chuẩn bị lâu khi xung phong, tính cơ động kém hơn nhiều so với khinh kỵ binh.

Nhìn vào hiệu quả công thành những ngày qua, rõ ràng rằng những tấm chắn thông thường không thể ngăn chặn được vũ khí nổ tung của Càn quốc.

Nếu sử dụng Thiết Phù Đồ mở đường yểm hộ bộ binh công thành, có lẽ sẽ hiệu quả.

Nhưng Hoắc Ân làm sao có thể đồng ý? Thiết Phù Đồ chỉ có một vạn quân, mỗi kỵ sĩ và chiến mã đều được tuyển chọn kỹ càng.

Huấn luyện một kỵ sĩ Thiết Phù Đồ đủ tiêu chuẩn tốn kém ít nhất một trăm lượng bạc, mỗi người đều là báu vật của Chu quốc.

Nếu ngay cả áo giáp của Thiết Phù Đồ cũng không thể ngăn chặn được vũ khí kỳ quặc của Càn quốc, khiến họ bị nổ tung và ngã ngựa, Hoắc Ân sẽ ăn nói thế nào với bề hạ?

Nghĩ vậy, Hoắc Ân cười nói: “Ngạn soái chớ vội, theo ta thì hoàn toàn không cần như vậy.”

“Ồ, Hoắc Suất có cao kiến gì? Chẳng lẽ cứ hao tổn binh lực như vậy sao?” Ngạn Văn Uyên cười lạnh một tiếng.

“Hoắc Suất đừng quên, Nữ Đế lúc này vẫn đang ở trong thành Thông Châu.”

Nếu không phải vì Tiêu Linh Lung trọng thương đang ở trong thành Thông Châu, Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên thật sự không muốn phát động tấn công gấp gáp như vậy.

Chính vì Tiêu Linh Lung bị trọng thương và khó có thể hành động trong thời gian ngắn.

Chỉ cần công phá Thông Châu và bắt được Tiêu Linh Lung, Càn quốc sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Đây mới là nguyên nhân khiến hai người họ không tiếc thương vong mà ngày đêm tấn công.

Nhưng hiện tại, thành trì bên ngoài Thông Châu Quan giống như một con rùa, kiên cố như canh vàng.

Nhìn vào tình hình hiện tại, trong thời gian ngắn rất khó có thể công phá.

Hoắc Ân nghe vậy, cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nhẹ giọng nói: “Theo tình hình hiện tại, Càn quân có thể ngăn chặn quân ta tấn công hoàn toàn là nhờ vào loại vũ khí kỳ quái này.”

“Theo ta thấy, tốt hơn là mỗi ngày phái một đội quân nhỏ tấn công từ bốn phía để dụ quân Càn tiêu hao vũ khí này với ít thương vong hơn.”

“Chỉ cần số lượng vũ khí của họ không đủ, việc đánh bại Càn quân cũng không phải là điều khó khăn.”

Ngạn Văn Uyên: “Nhưng hiện tại vấn đề then chốt là chúng ta cũng không biết Càn quân dự trữ bao nhiêu loại vũ khí này.”

Hoắc Ân cười nói: “Đây là điểm thứ hai. Nếu ban ngày tấn công, thủ lĩnh Càn quân có thể dùng tên để đối phó với chúng

ta.”

“VẬY ĐỔI LẠI LÀ BUỔI TỐI THÌ SAO?”

Ngạn Văn Uyên lắc đầu: “Trong tình huống không rõ số lượng quân địch, vì an toàn, họ chắc chắn sẽ sử dụng loại vũ khí đó.”

Hoắc Ân mỉm cười: “Đúng vậy, hơn nữa kỵ binh nước ta tốc độ nhanh, hoàn toàn có thể lợi dụng bóng đêm giả vờ tấn công, Càn quân phản kích thì rút lui. Tấn công bốn năm lần trong đêm, khiến họ mệt mỏi.”

“Tiêu hao nhiều lần, ta không tin rằng Càn quân có thể vô tận loại vũ khí mạnh mẽ này.”

Ngạn Văn Uyên cười to: “VẬY BẢN SOÀI SẼ CHỜ ĐỢI KẾT QUẢ.”

Qua lời nói của Hoắc Ân, có thể thấy kế tiếp công thành do Chu quốc chủ trì có thể giảm bớt tổn thất cho Tề quốc. Ngạn Văn Uyên hài lòng với điều đó.

Thầm mắng một tiếng lão hồ ly, Hoắc Ân cười cười, bắt đầu điều binh khiển tướng, để tướng sĩ nghỉ ngơi chuẩn bị cho cuộc tấn công vào ban đêm.

Trên chiến trường đầy lo lắng, mỗi ngày đều có người chết, cùng lúc đó trong thành Thông Châu.

Triệu Khang bung chén thuốc, ngồi xỏm trước giường bệnh, tự mình dứt thuốc cho Tiêu Linh Lung.

Nữ Đế cau mày: “ĐẮNG QUÁ.”

“ĐẮNG CŨNG PHẢI UỐNG, TÌM KHẮP CẢ THÀNH CŨNG CHỈ CÓ MỘT CHÚT MẬT ONG, NÀO, CÒN HAI NGỤM NỮA LÀ XONG.”

Sau khi cho uống xong một muỗng thuốc, Triệu Khang đặt bát sang một bên, lấy khăn tay ra lau vết thuốc trên miệng Tiêu Linh Lung.

Động tác nhẹ nhàng, sợ làm đau cả người đầy vết thương của Nữ Đế bệ hạ.

Nhìn Triệu Khang cẩn thận từng li từng tí, trong lòng Tiêu Linh Lung tràn đầy ấm áp, chỉ là nhớ đến một chuyện nào đó, lòng vẫn có chút không vui, vươn tay kéo ống tay áo Triệu Khang.

“Làm sao vậy?” Triệu Khang hỏi.

Tiêu Linh Lung hé miệng: “Ngươi và Diệp Hồng Tuyết...”

“Khụ khụ “

Triệu Khang nheo mắt, có chút chột dạ: “Nàng đã biết rồi ư?”

“Hừ, ta không hỏi ngươi định giấu ta đến bao giờ!” Tiêu Linh Lung tỏ ra không vui.

Triệu Khang cười xấu hổ. Đúng là hắn nên báo cáo chuyện này với Nữ Đế bệ hạ. Hắn liền kể lại việc mình đã đến Cảnh quốc và Diệp Hồng Tuyết đã thay hắn chịu chết dưới tay Lý Mộc Thanh trên Sinh Tử Đài.

Nghe xong, sắc mặt Tiêu Linh Lung dịu lại, không khỏi cảm thán: “Nàng ấy đối với ngươi, thật tốt.”

Triệu Khang mỉm cười dịu dàng, ánh mắt tràn đầy triu mến: “Đúng vậy.”

Nhìn thấy vẻ mặt ấy của Triệu Khang, Tiêu Linh Lung có chút hờn dỗi: “Vậy còn ta? Ngươi chỉ biết đánh ta.”

Triệu Khang cố tình trêu chọc, khiến Tiêu Linh Lung suýt nữa không kiềm chế được, vung tay đánh hắn.

Lại bị Triệu Khang nắm lấy tay, Nữ Đế bĩu môi: “Thì ra trong lòng ngươi ta chính là như vậy. Được rồi, ta ban hôn cho ngươi và nàng ấy, sau này ngươi cùng nàng ấy đi qua đi.”

Nói xong, nữ tử có chút ủy khuất, sau đó chợt nghe Triệu Khang cười nói: “Nhưng ta muốn cả đời làm thân của người, nữ hoàng bệ hạ của ta.”

Nhìn vào ánh mắt chân thành tha thiết của Triệu Khang, nữ tử nhin không được chớp mũi cay cay, bất chấp thương tích trên người mà dựa vào Triệu Khang.

“Ôm ta một cái.”

Nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Linh Lung, trong lòng Triệu Khang tràn đầy triu mến, hạ quyết tâm sẽ bảo vệ cô gái này cả đời.

Đúng lúc này, Diệp Hồng Tuyết đến tìm Triệu Khang để bàn bạc chuyện vừa xảy ra. Vừa bước vào cửa, nàng đã nhìn thấy hai người đang ôm nhau.

Nhất thời sừng sốt, Diệp Hồng Tuyết mở to đôi mắt đẹp, không thể tin vào những gì mình nhìn thấy.

Triệu Khang và Nữ Đế!

Làm sao có thể!

Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, khiến hai người bên trong giật mình.

Triệu Khang quay đầu lại, thấy Diệp Hồng Tuyết vội vã bỏ chạy, liền cười khở một tiếng.

Hắn nhẹ nhàng vỗ về sau lưng Tiêu Linh Lung, rồi buông ra.

“Ta đi xem nàng ấy.”

Nữ Đế bệ hạ dịu dàng gật đầu, lòng đã không còn khúc mắc.

Triệu Khang đi theo tiếng gọi của Diệp Hồng Tuyết, tìm thấy nàng đang hoảng loạn trong sân. Hắn bất đắc dĩ nói: “Chạy cái gì?”

“Ngươi! Ngươi và Nữ Đế!” Diệp Hồng Tuyết nói năng lộn xộn.

Triệu Khang gật đầu, bình tĩnh nói: “Nàng không nhìn nhầm, bệ hạ nàng ấy, là nữ nhân của ta.”

Thân thể Diệp Hồng Tuyết run lên dữ dội, nàng khó tin nhìn Triệu Khang, mãi đến hơn nửa ngày mới gian nan mở miệng hỏi:

“Ta đây! Ta tính là cái gì?”

Triệu Khang: “Nàng cũng vậy, hai người các nàng, vô luận là ai ta cũng không thể buông bỏ.”

Chương 288 - Lật xe

Nghe Triệu Khang trả lời, Diệp Hồng Tuyết tức giận đến mức nghẹn ngào, máu dồn lên cổ.

Chỉ có cảm giác bị lừa dối!

Nàng là Diệp Hồng Tuyết, nữ tử Vũ Thần của Cảnh quốc. Dù ở Cảnh quốc, nơi nam nhân được tôn trọng, nàng vẫn kiêu

hãnh như phượng hoàng, ánh sáng của nàng khiến nam nhân Cảnh quốc không dám ngẩng đầu lên.

Đôi mắt đẹp dần dần trở nên lạnh lẽo, Diệp Hồng Tuyết nói: “Thật nực cười, Diệp Hồng Tuyết ta làm sao có thể chia sẻ phu quân với người khác!”

Chính vì sinh ra ở Cảnh quốc nam tôn nữ ti, Diệp Hồng Tuyết từng lập chí muốn thay đổi tình trạng này.

Giờ phút này, nàng vô cùng phẫn nộ và thất vọng. Khí huyết dâng trào, đỏ tươi trào ra từ khóe miệng. Triệu Khang lo lắng vô cùng, bước lên phía trước một bước.

“Hồng Tuyết!”

“Đừng tới đây!” Diệp Hồng Tuyết lớn tiếng quát.

Triệu Khang vội vàng dừng lại, không dám tiến lên nữa. Nhìn hần, Diệp Hồng Tuyết nhắm mắt lại, hít thở sâu.

Khó trách lúc trước Tiêu Linh Lung biết về mối quan hệ giữa mình và Triệu Khang sẽ có phản ứng như vậy.

Nàng mở to mắt, nhìn Triệu Khang, gian nan hỏi: “Ta hỏi ngươi, hai người chúng ta, ngươi chỉ có thể chọn một.”

Triệu Khang cười khở: “Ngươi hãy nghe ta nói được không?”

“Trả lời ta!” Diệp Hồng Tuyết lạnh lùng nói.

Triệu Khang nghẹn lời, sau một lúc mới có thể nói: “Ta không thể bỏ rơi ai cả, ta muốn cả hai!”

“Quốc sư Triệu, thật mơ mộng hảo huyền!”

Buồn bã cười một tiếng, Diệp Hồng Tuyết xoay người, nhắm mắt, hai hàng nước mắt chảy xuống, mạnh mẽ đè nén nỗi đau trong lòng.

Quân địch liên tục tấn công vào ban đêm, nàng vốn định ra ngoài chiếm giữ, giao hậu phương cho Triệu quốc sư.

“Hồng Tuyết!” Triệu Khang đau lòng kêu lên.

“Quốc sư đại nhân xin tự trọng. Ân oán giữa ta và ngài đã rõ. Nếu còn nhớ quá khứ, sau này đừng quên đại nghiệp của ta là liên minh Càn quốc.”

Dứt lời, Diệp Hồng Tuyết xoay người rời đi, để lại hai hàng nước mắt trong suốt nặng nề rơi trên mặt đất, khiến Triệu Khang không biết làm gì.

Đây là “lật xe” của hắn sao?

Hắn chưa từng nghĩ tới phản ứng của Diệp Hồng Tuyết lại kịch liệt như vậy.

Điều này khiến hắn trở tay không kịp.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Hồng Tuyết cùng năm ngàn binh mã còn lại trong thành Thông Châu đã chạy tới quan ngoại.

Triệu Khang chỉ đành nhìn theo bóng nàng khuất dần, thất hồn lạc phách trở về phòng.

Nhìn bộ dạng mất hồn mất vía của Triệu Khang, Tiêu Linh Lung cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra. Cẩn thận, nàng dùng ngón tay chọc chọc mu bàn tay hắn.

Phục hồi tinh thần, Triệu Khang miễn cưỡng nở nụ cười, nắm lấy tay Tiêu Linh Lung: “Nàng có chút khó chấp nhận.”

“Mạng sống của chàng là do nàng cứu, cũng là nàng dẫn binh hỗ trợ Càn quốc. Chàng không nên phụ lòng nàng.” Tiêu Linh Lung nhẹ giọng nói.

Lúc này, Triệu Khang mới nhận ra sai lầm của mình.

Trước đây, hắn cũng từng suy nghĩ phải nói cho Nữ Đế bệ hạ và Diệp Hồng Tuyết như thế nào.

Hắn vốn tưởng rằng Tiêu Linh Lung mới là người không thể chấp nhận, dù sao nàng cũng là vua một nước, thân phận địa vị cao quý.

Nhưng không ngờ, Tiêu Linh Lung ngoài cương trong nhu, nội tâm lại càng khát khao được làm một người phụ nữ bình thường. Nàng cũng không phản ứng quá gay gắt.

Ngược lại, Diệp Hồng Tuyết lại có vẻ như muốn cả đời không qua lại với hắn. Nếu không phải vì tình hình chiến tranh nguy cấp như hiện tại.

Triệu Khang tin rằng nàng sẽ lập tức trở về Cảnh quốc và từ nay về sau không bao giờ gặp lại mình nữa.

“Ta hiểu, nàng yên tâm.” Triệu Khang gật đầu, trong lòng tràn đầy áy náy với Diệp Hồng Tuyết, nhưng vẫn cố gắng giữ vững tinh thần.

“Chờ thương thế của nàng khá hơn một chút, ta sẽ bảo Phùng tổng quản đưa nàng trở về.”

Tiêu Linh Lung do dự một chút, rồi cũng đồng ý.

Triệu Khang nói tiếp: “Nhưng, là về huyện Nguyên Giang, hơn nữa chỉ có hai người các nàng trở về.”

Tiêu Linh Lung không hiểu ý.

Triệu Khang giải thích: “Lần này nàng trúng kế, rất có thể là do người nào đó trong triều thiết kế. Thương thế của nàng chưa khỏi hẳn, nếu cứ thế trở về đế đô sẽ quá nguy hiểm. Ta không yên tâm.”

“Có phải là Ninh vương hạ thủ?” Tiêu Linh Lung hỏi với vẻ cô đơn.

Mấy ngày qua, nàng cũng đang hồi tưởng lại toàn bộ sự việc, trong lòng không muốn tin rằng thúc thúc của mình lại ra tay hãm hại mình.

Triệu Khang thở dài: “Có khả năng này. Ninh vương làm việc từ trước đến nay kín kẽ, không để lại nhược điểm gì. Tuy nhiên, trước khi có bằng chứng chính xác, ta cũng không dám khẳng định chắc chắn là hắn ra tay.”

“Ta nghe lời chàng.” Tiêu Linh Lung gật đầu, sau đó lại lo lắng hỏi: “Vậy chàng có phải muốn ở lại đây hay không?”

Triệu Khang đáp: “Đúng vậy, ta chỉ có thể ở lại Thông Châu. Cho dù trở về, Triệu Kim Sinh và Lâm Vũ bọn họ cũng sẽ không đồng ý. Bọn họ chỉ mong ta chết ở đây.”

“Hai tên khốn kiếp này!” Tiêu Linh Lung không giấu nổi sự tức giận.

Triệu Khang cười an ủi: “Không sao, bọn chúng chưa dám manh động. Nếu không, ta đã ra tay trừng trị rồi.”

“Người nhất định phải cẩn thận. Kẻ đó ngay cả ta cũng dám hãm hại, huống chi là người.”

“Ta hiểu.”

Ngay khi Triệu Khang vướng vào vòng xoáy âm mưu, trong hoàng cung cũng có kẻ không yên phận.

Công bộ Thượng thư Lâm Vũ sau khi hoàn thành kế hoạch, vội vã đến phủ đệ Thái Phó gặp Triệu Kim Sinh.

“Thái phó, hiện tại Triệu Cầu Tặc đã đến Thông Châu, chúng ta có nên hành động hay không?” Lâm Vũ hỏi với vẻ hung hăng trong mắt.

“Tạm thời không cần vội vàng. Hãy chờ chiến báo.” Triệu Kim Sinh nhấp một ngụm trà, mỉm cười.

Lâm Vũ nghi ngờ: “Chiến báo?”

Đúng vậy.” Triệu Kim Sinh giải thích: “Mấy ngày nay ta xem qua chiến báo mới nhất, quân ta tổn thất nặng nề, chỉ có thể cố thủ Thông Châu nhờ vào hỏa lực của thuốc súng đen để ngăn chặn quân Chu Tề. Tuy nhiên, thuốc súng mang theo khi bệ hạ xuất chinh không nhiều, ta đoán không bao lâu nữa sẽ cạn kiệt.”

Lâm Vũ cau mày: “Ý của Thái phó là chúng ta nên cản trở việc vận chuyển thuốc súng để Triệu Khang không có nguồn cung cấp?”

“Sai.” Triệu Kim Sinh khẽ hừ một tiếng: “Việc vận chuyển thuốc súng do công bộ và binh bộ các người cùng phụ trách. Tên họ Lý kia sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này. Người không thể trì hoãn tốc độ vận chuyển.”

“Vậy thì phải làm sao?” Lâm Vũ hỏi vẻ bức bối.

“Không cần vội, ta đã có kế hoạch.” Triệu Kim Sinh cười lạnh: “Triệu Khang là một kỳ tài, có thể chiến thắng nhờ vào hỏa lực của thuốc súng. Do đó, ta muốn hấn chết ngay trên chiến trường!”

Năm ngày sau.

Sau một thời gian điều dưỡng, Tiêu Linh Lung đã có thể đi lại bình thường.

Triệu Khang khoác thêm áo choàng cho nàng, thay đổi trang phục và dặn dò: “Nàng bị thương khá nặng, khi trở về nhớ uống thuốc đúng giờ. Đến huyện Nguyên Giang, hãy bảo

Trương Long lấy cho nàng một ít tỏi trắng để tránh nhiễm trùng vết thương.

“Thương thể của nàng chưa khỏi hẳn, tuyệt đối không thể trở lại để đô. Hãy chờ tin tốt từ ta.”

Tiêu Linh Lung liên tục gật đầu, trong mắt tràn đầy sự lưu luyến: “Vây chàng phải bình an trở về.”

“Đương nhiên rồi.” Triệu Khang cười khăng định.

Hai người nắm tay nhau đi ra khỏi phủ Châu Mục. Thái giám tổng quản Phùng Bảo đã chuẩn bị sẵn xe ngựa.

Giúp Tiêu Linh Lung lên xe, Triệu Khang nhìn về phía Phùng Bảo: “Tổng quản đại nhân, nhờ ngài chăm sóc bệ hạ.”

“Quốc sư đại nhân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ đưa bệ hạ an toàn đến huyện Nguyên Giang.” Phùng Bảo gật đầu hứa hẹn.

Nhìn theo chiếc xe ngựa khuất dần, Triệu Khang triệu tập thủ lĩnh ba ngàn cấm vệ quân:

“Các binh sĩ, theo ta ra quan ngoại!”

Chương 289 - thân ở chiến cuộc

Trong thành Thông Châu, hiện tại ngoài một số ít phụ binh, chỉ có ba ngàn cấm vệ quân tinh nhuệ mà Triệu Khang mang đến là lực lượng chủ đạo.

Trong thời gian này, Triệu Khang vừa chăm sóc Tiêu Linh Lung, vừa lo lắng cho tình hình chiến sự ở quan ngoại.

Mang theo ba ngàn cấm vệ quân rời khỏi thành Thông Châu, khi họ đến Hùng Quan, nơi chịu cảnh chiến tranh tàn khốc với máu tươi nhuộm đỏ, đã là lúc hoàng hôn.

Vừa vào quan, Triệu Khang đã nghe thấy tiếng hò giết vang dội từ xa. Lập tức, hắn gọi một gã giáo úy đến.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Giáo úy vừa nhìn thấy Triệu Khang được ba ngàn cấm vệ quân hộ vệ, biết ngay đây là một nhân vật quan trọng, vội vàng báo cáo: “Thưa đại nhân, quân địch đang tiến hành đột tấn công thứ năm.”

“Ba vị tướng quân Diệp Hồng Tuyết, Trương Chính và Trần Huyền Long đâu?” Triệu Khang vội hỏi.

“Ba vị tướng quân đều đang chỉ huy ở đầu thành,” giáo úy đáp.

“Mang ta đi!”

Được giáo úy dẫn lên đầu thành, Triệu Khang choáng váng trước tiếng hò hét vang dội đến mức như muốn chấn động cả mây xanh. Mặc dù đã từng chứng kiến cảnh chiến trường, nhưng đây là lần đầu tiên Triệu Khang trực tiếp đến chiến trường!

Nhìn những binh sĩ Càn quốc bị quân địch bắn trúng ngã gục trên đường đi bộ trên tường thành, từng người rên rỉ thống khổ.

Máu tươi từ vết thương của họ không ngừng chảy ra. Có những binh sĩ sau khi gỡ mũi tên gãy, vẽ mặt phần nộ xen lẫn vết thương chiến đấu.

Cảnh tượng thảm khốc này không ngừng kích thích thần kinh Triệu Khang.

“Quốc sư đại nhân, sao ngài lại đến đây? Bệ hạ đâu!”

Trương Chính nhìn thấy Triệu Khang vội vàng chạy đến. Triệu Khang nhìn thấy Trương Chính, áo giáp cắm đầy bảy tám mũi tên, may mắn là không mũi nào xuyên thủng. Trương Chính thở phào:

“Bệ hạ đã được đưa đến nơi an toàn. Ta đến đây để cùng các vị chiến đấu.”

Triệu Khang nói lời này cũng không phải là ngẫu hứng, mà chủ yếu là lo lắng cho Diệp Hồng Tuyết.

Trương Chính không nói thêm gì, chỉ phân phó bảy tám binh sĩ bảo vệ Triệu Khang cẩn thận, rồi vội vàng chạy đến một đầu thành khác để quan sát tình hình chiến đấu.

Đầu thành rộng lớn, Triệu Khang đi đến bên cạnh đồng thành, lặng lẽ thò đầu ra nhìn thoáng qua, trong lòng nhất thời kinh hoàng.

Chỉ thấy xa xa một mảng đen kịt như biển người đang lao nhanh về phía thành quan khổng lồ này. Nhìn lướt qua, tất cả đều là người. Cảnh tượng đáng sợ này khiến Triệu Khang cảm giác như những binh sĩ đang lao đến tấn công không phải là thành trì, mà là trái tim hắn.

Đây là chiến tranh sao?

Triệu Khang tự hỏi mình, liệu hắn có thể sống sót trong cuộc chiến tranh tàn khốc này?

“Thiên Vũ quân! Ngăn chặn địch!”

Xa xa, Trương Chính rống to một tiếng. Triệu Khang liền nhìn thấy vô số binh sĩ mặc áo giáp trắng bạc, tay cầm cung tiễn, đứng trên đầu thành bắn ra từng mũi tên mang theo thuốc nổ.

Tiếng nổ vang dội liên tiếp, kéo dài khoảng một khắc đồng hồ mới im bật.

Triệu Khang thò đầu ra nhìn, thấy dòng nước lũ đông nghịt quân địch rút đi như thủy triều, chỉ để lại vô số cánh tay và thi thể.

Trải qua một trận chiến phòng thủ, Triệu Khang chỉ là người chứng kiến chứ không tham gia, nhưng cũng đã bị cảnh tượng chiến trường tàn khốc choáng ngợp.

Cảnh tượng này hoàn toàn khác với việc hắn cùng Trương Long đi càn quét thổ phỉ cướp lương thực trước đây.

Lúc đó, hắn có thể nghe thấy tiếng kêu la sợ hãi của thổ phỉ, hoặc chính mình cảm thấy lo lắng.

Nhưng ở đây, hắn chỉ thấy sự coi thường sinh mệnh. Mọi người đều có thể bị bắn trúng bất kỳ lúc nào, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp bật ra khỏi miệng.

Hắn cũng không biết người tiếp theo chết sẽ là ai.

Tất cả những người bước vào chiến trường đều có thể coi là người chết.

Triệu Khang chợt nhớ đến một câu nói: “Ra chiến trường, thường thường người chết nhanh nhất chính là những người sợ chết. Chỉ có dũng khí không sợ chết, mới có thể sống sót!”

Việc kiểm kê thương vong và quét dọn chiến trường diễn ra ngay ngắn trật tự.

Trương Chính và Trần Huyền Long tìm đến Triệu Khang, mắt họ đỏ hoe vì mệt mỏi.

“Tham kiến quốc sư.”

“Miễn lễ, hai vị hãy đứng dậy.” Triệu Khang nói xong, nhìn quanh rồi hỏi: “Sao không thấy Diệp Hồng Tuyết?”

Trần Huyền Long đáp: “Diệp đại nhân đang trấn thủ bắc môn.”

Nói đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến.

Mấy ngày không gặp, Diệp Hồng Tuyết đi tới, nhưng dừng lại ở xa xa. Sau khi nhìn Triệu Khang một cái, nàng quay người đi chỉ huy binh lính quét dọn chiến trường.

Theo bản năng, Triệu Khang nắm tay Diệp Hồng Tuyết. Nhìn thấy vẻ tiêu tụy của nàng so với trước đây, trong lòng hắn vô cùng đau xót.

Cái nhìn của Diệp Hồng Tuyết khiến hắn đau lòng.

“Quốc sư đại nhân?” Trương Chính nhìn hắn ngẩn người, gọi một tiếng.

Triệu Khang lấy lại tinh thần: “Tướng quân mời nói.”

“Không được, lúc này điều quan trọng nhất là nghĩ cách đánh thắng trận chiến này, không thể phân tâm.” Trương Chính vội vàng báo cáo: “Mặt tướng có việc muốn báo cáo. Chúng ta xuống thành trước?”

“Được.”

Đi xuống khỏi đầu thành, Triệu Khang tiến vào đại doanh trong thành.

Diệp Hồng Tuyết cũng ở đó, nhưng không nói gì.

Trương Chính bẩm báo: “Quốc sư đại nhân, trong thời gian qua, quân địch liên tục tập kích ban đêm, khiến cho thuốc súng của quân ta tiêu hao rất nhiều. Hiện chỉ còn lại không tới một vạn cân.”

Triệu Khang nheo mắt: “Trước khi ta đến Thông Châu, Công bộ và Binh bộ đã bắt đầu vận chuyển lô thuốc súng thứ hai. Trong vòng tháng này, hẳn là sẽ đến nơi.”

“Quân địch tập kích quấy nhiễu nhiều ban đêm, hẳn là đang tìm cách tiêu hao lượng thuốc súng dự trữ của ta. Lũ chúng quả thật có mưu kế.” Triệu Khang nói.

Trần Huyền Long đáp: “Lương thảo tạm thời vẫn đủ, nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Triệu Khang hỏi.

Trần Huyền Long thở dài: “Quân địch tấn công bất ngờ, lại có số lượng vượt xa quân ta. Trong thời gian qua, các tướng sĩ đã rất mệt mỏi. Nếu cứ thế này, e rằng khó có thể bảo vệ Kim Lâm Quan.”

Kim Lâm Quan chính là tòa thành quan mà họ đang đóng quân, có thể nói là cửa ngõ của Càn quốc. Nếu Kim Lâm Quan thất thủ, Thông Châu sẽ lâm nguy.

Triệu Khang hỏi: “Vậy theo ý kiến của ba vị, quân ta nên làm gì?”

Diệp Hồng Tuyết trầm mặc, Trương Chính và Trần Huyền Long đều nói: “Hiện tại, cách tốt nhất là tử thủ, đợi đến khi thuốc súng được đưa đến. Khi đó, ta sẽ dựa vào thuốc súng để tiêu hao quân địch.”

“Lương thảo của quân địch dù dồi dào đến đâu cũng sẽ cạn kiệt, và khi đó chúng sẽ tự tan rã.”

Triệu Khang hỏi: “Nhưng nếu lương thảo của quân địch vượt xa dự đoán của chúng ta thì sao?”

“Bốn mươi vạn người, mỗi ngày tiêu hao lương thực là một con số khổng lồ. Bọn chúng không thể duy trì lâu được.”

Triệu Khang nhíu mày: “Từ khi khai chiến đến nay đã gần nửa tháng, thể công của quân địch vẫn không hề giảm sút. Ta e rằng việc cứng rắn tiêu hao quân địch là không thực tế.”

Ánh mắt Diệp Hồng Tuyết khẽ động.

Trương Chính hỏi: “Ý của quốc sư đại nhân là?”

“Thay vì bị động phòng thủ, ta sẽ chủ động tấn công. Tấn công mới là phòng thủ tốt nhất!”

Lời nói của Triệu Khang khiến cả ba người đều hoảng hốt. Hiện tại Càn quân đang ở trong thế yếu, vậy mà Triệu Khang lại muốn tấn công. Đây quả là một ý tưởng điên rồ và mạo hiểm!

Trần Huyền Long nói: “Hơn nữa, địa hình quan ngoại không có lợi cho quân ta. Nếu kỵ binh Chu quốc tấn công và bao vây, quân ta sẽ không thể chống lại.”

Trương Chính cũng đồng ý: “Ta đồng ý với Trần tướng quân. Lúc này tấn công chỉ có thể dẫn đến thất bại.”

Chương 290 - dụ địch

Nghe Trương Chính và Trần Huyền Long nói, Triệu Khang cũng có chút do dự. Dù sao, hắn chỉ học được một ít kiến thức về chiến trường từ Lý Nguyên ở Binh bộ.

So với ba người kia, kinh nghiệm chiến trường của hắn còn kém xa.

Tuy nhiên, trong lòng hắn vẫn cảm thấy rằng, tiếp tục tiêu hao như vậy sẽ không thể giữ được Kim Lâm Quan. Nhóm thuốc nổ thứ hai cần thêm thời gian để vận chuyển đến nơi.

Lúc này, chỉ có thể nghĩ cách uy hiếp quân địch, giáng đòn mạnh vào quân Chu Tề để khiến chúng không dám tiến công.

Ngoài dự đoán của hắn, Diệp Hồng Tuyết, vốn luôn im lặng, đột nhiên lên tiếng, nói một cách bình thản: “Ta đồng ý với ý kiến của Quốc sư Triệu.”

“Diệp đại nhân?”

Trần Huyền Long và Trương Chính đều nhìn nàng với vẻ kinh ngạc.

Diệp Hồng Tuyết bình tĩnh nói: “Quân địch còn xa trước quân ta, mà hỏa dược lại thiếu. Tử thủ Kim Lâm Quan sẽ không thể giữ được.”

“Chỉ có chủ động xuất kích tìm kiếm cơ hội đánh bại địch.”

Trương Chính trầm mặc một lát: “Nhưng hiện tại, thiên thời địa lợi đều không có lợi cho chúng ta.”

“Việc đó cần người suy nghĩ.”

Triệu Khang nói: “Trương Chính tướng quân, lát nữa hãy ra lệnh cho binh sĩ tập trung tất cả thuốc nổ lại.”

“Từ hôm nay trở đi, nếu quân địch tấn công, không nên sử dụng thuốc nổ để phòng thủ.”

Trần Huyền Long nhíu mày: “Quốc sư, như vậy, quân địch e rằng sẽ phát hiện ra tình trạng thiếu hụt thuốc nổ của chúng ta.”

Triệu Khang cười khế: “Ta muốn cho chúng biết rằng thuốc nổ của ta không đủ dùng. Như vậy, chúng mới phải lực lượng chủ lực đến tấn công.”

“Trong thời gian qua, quân địch sử dụng chiến thuật tập kích ban đêm để tiêu hao thuốc nổ dự trữ của chúng ta. Số lượng quân lính tham gia chắc chắn không nhiều.”

“Nhưng vì phòng thủ, chúng ta buộc phải sử dụng thuốc nổ, khiến cho lượng thuốc nổ tiêu hao nhanh chóng.”

“Vì vậy, hiện tại, chúng ta cần khiến chúng buông lỏng cảnh giác.”

Nói xong, Triệu Khang nhìn ba người: “Kế hoạch này cũng có chút mạo hiểm. Nếu quân địch xông vào, bằng mọi giá phải tiêu diệt toàn bộ chúng trong Kim Lâm Quan!”

“Chỉ có thể thử một lần.” Trần Huyền Long gật đầu đồng ý.

Trương Chính, người tương đối thận trọng, nhìn ba người một lúc, cuối cùng cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý. Hai người sau đó rời khỏi đại doanh.

Vừa dứt lời, Diệp Hồng Tuyết liền đứng dậy, không nói một lời liền rời đi.

Thái độ lạnh lùng của nàng khiến Triệu Khang vô cùng đau đớn và bất lực.

Theo lệnh của Triệu Khang, Trương Chính ra lệnh cho binh sĩ tập trung toàn bộ thuốc nổ lại.

Khoảng một vạn cân thuốc nổ được chất thành đống cao như núi nhỏ trong ống trúc, bên ngoài ống trúc được niêm phong bằng da trâu.

Việc bảo quản được thực hiện rất tốt.

“Ta cần một cái hố hình dài rộng hai mươi mét, sâu khoảng một mét. Mất bao lâu để đào xong?”

Triệu Khang chỉ vào khu đất đã chọn và hỏi.

Trương Chính đáp: “Một ngày là đủ. Quân phòng thủ trong thành có hơn dưới mười vạn người, đào một cái hố không khó.”

“Vậy thì đào hố, đặt thuốc nổ vào, và bố trí lại.”

Trương Chính hiểu ra: “Quốc sư định dụ quân địch vào thành?”

“Đúng vậy, vì vậy cần thêm mỗi nhữ. Người có người thích hợp không?”

Trương Chính nói: “Mặt tướng có thể sắp xếp. Hiện tại quân địch hẳn đang rất tò mò về loại thuốc nổ của ta. Dùng nó làm mỗi nhữ sẽ dễ dàng khiến chúng tin sập.”

“Rất tốt.”

Triệu Khang dặn dò: “Thông báo cho binh sĩ khi chôn thuốc nổ, hãy cầm đầu thương xuống cùng, để tăng uy lực nổ.”

“Hiểu rồi.”

Đi tiếp, Triệu Khang hỏi: “Quân ta có dự trữ dầu hỏa không?”

“Có!” Trương Chính gật đầu khẳng định.

Dầu hỏa là chất lỏng dễ cháy, bị cấm ở hầu hết các quốc gia, chỉ có quân đội mới được dự trữ.

“Lấy ra một nghìn thùng.”

Dặn dò xong, Triệu Khang bắt đầu đi tuần tra tình hình phòng thủ các cửa thành.

Buổi tối hôm đó, quân địch lại tập kích, nhưng cường độ tấn công rất yếu ớt, chỉ sau hơn mười phút đã bị đẩy lùi.

Ngày hôm sau, quân địch lại tấn công ba lần vào ban ngày. Triệu Khang lên đầu thành quan sát và phát hiện ra rằng họ không sử dụng thang công thành. Do đó, hắn biết rằng những đợt tấn công này chỉ là để do thám.

Sau khi quân địch rút lui.

Tại đại doanh liên quân Chu Tề.

Hai thống soái Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên nghe các tướng sĩ từ chiến trường trở về báo cáo tình hình chiến sự.

Ngạn Văn Uyên, vị tướng mưu trí, chú ý đến một số chi tiết: “Người nói rằng lần này các người suýt nữa tiến đến được sát cửa thành?”

Binh sĩ gật đầu: “Đúng vậy, thưa nguyên soái.”

“Chẳng lẽ loại vũ khí này quả thật như chúng ta tưởng tượng, số lượng cũng không nhiều?” Ngạn Văn Uyên ở một bên có chút hưng phấn.

Hoắc Ân ra hiệu cho hắn ta dừng vội vàng: “Khó mà nói, đây có thể là kế dụ địch của Càn quốc. Nữ đế từ trước đến nay quý kế đa đoan, cẩn thận vẫn tốt hơn.”

“Bảo Lâm giáo úy, mang theo một vạn quân tiến công lần nữa!”

Đại quân xuất phát từ doanh trại. Lần này, liên quân tấn công vô cùng mãnh liệt.

Triệu Khang đứng trên đầu thành quan sát, Trần Huyền Long ở bên cạnh hộ vệ. Hắn nhìn quân địch không ngừng bắn cung tiến tiến đến.

Lần này, số lượng quân tấn công nhiều hơn trước không ít.

Triệu Khang ra lệnh: “Còn đang thăm dò. Mở cửa thành, ra khỏi thành nghênh địch! Trương Chính, theo Tây Môn mang theo hai vạn kỵ binh, tiêu diệt chúng!”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

Trần Huyền Long lập tức xuống thành điều binh.

Cửa thành Kim Lâm Quan mở ra, vô số binh sĩ ồ ạt lao ra. Nhìn thấy đội quân này, tướng lĩnh liên quân lập tức ra lệnh:

“Toàn quân rút lui!”

Mục đích của họ đã đạt được.

Nhưng đồng thời, Trương Chính mang theo hai vạn kỵ binh từ bên trái bao vây quân địch với tốc độ cực nhanh.

Hai quân lập tức giao chiến. Sa trường trở nên tan nát, máu me khắp nơi!

Lâm giáo úy đại bại, tổn thất năm ngàn người.

Trở lại quân doanh, hần nghe tin Càn quân chủ động mở thành xuất kích.

Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên đều tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

Đúng lúc đó, một người lính bước vào.

“Thưa hai vị nguyên soái, trinh sát quân ta đã bắt được vài tên binh lính Càn quốc đào tẩu từ Kim Lâm Quan.”

Thám báo là những người hoạt động ở tiền tuyến, có thể tiếp xúc gần gũi nhất với quân địch.

“Hay là một tên lưu manh?”

Một tên binh lính Càn Quốc bị trói gô được áp giải lên. Về mặt hần vô cùng sợ hãi. Vừa vào đại doanh, hần liền vội vàng quỳ xuống:

“Tướng quân tha mạng a!”

“Đừng sợ, chỉ cần ngươi nghe lời, ta sẽ không giết ngươi.”
Hoắc Ân lên tiếng, nhưng sự sợ hãi của tên binh lính Càn Quốc vẫn không hề giảm bớt.

Hoắc Ân hỏi: “Tên ngươi là gì?”

“Lý Cầu Thặng.” Binh sĩ Càn Quốc run rẩy đáp.

Cái tên này khiến các tướng sĩ trong quân doanh bật cười.

Hoắc Ân cười nói: “Vì sao ngươi làm đào binh?”

“Ta! Ta không muốn chết! Bọn họ đều nói Kim Lâm Quan không giữ được! Ta không muốn chết!” Lý Cầu Thặng sợ hãi kêu lên.

Ngạn Văn Uyên hỏi: “Thành thật mà nói, sao lại không giữ được?”

“Tướng quân tha mạng cho ta! Trong nhà ta còn có tám mươi tuổi lão mẫu cần phụng dưỡng, ta không thể chết a!” Lý Cầu Thặng van xin.

“Thuốc nổ?” Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên liếc mắt nhìn nhau.

Lý Cầu Thặng cẩn thận kể lại sự thật về thuốc nổ. Ngay lập tức, các tướng sĩ trong quân doanh đều trở nên hân hoan.

Chương 291 - thảm khóc

“Nói như vậy, trước đây các ngươi dùng thuốc nổ để thủ thành?” Ngạn Văn Uyên hỏi Lý Cầu Thặng, người sau sợ hãi gật đầu.

“Ngươi có biết chế tạo thuốc nổ hay không?” Hoắc Ân hỏi.

Lý Cầu Thặng lắc đầu: “Thuốc nổ trong quân đều do nước ta chế tạo ra, chỉ dạy binh lính cách sử dụng. Hai vị tướng quân, ta đã nói hết những gì mình biết, xin hãy thả ta đi.”

Hoắc Ân liếc mắt ra hiệu, binh lính dẫn Lý Cầu Thặng đi xuống.

“Không ngờ Càn quốc lại có thứ này. May mà số lượng không nhiều, nếu không thì trên đời này còn ai là đối thủ của Càn quốc!” Ngạn Văn Uyên lo lắng nói.

Hoắc Ân gật đầu, đồng ý với Ngạn Văn Uyên. Trong lòng hắn đã tính toán bắt giữ một số công tượng của Càn quốc.

“Nếu Chu quốc cũng có thuốc nổ, sau khi thống nhất phương Bắc, tương lai nhất định có thể quét ngang thiên hạ!”

“Thuốc nổ của Càn quốc đã gần như cạn kiệt, chúng ta có thể phát động tấn công.” Ngạn Văn Uyên đề xuất.

“Đúng vậy, đã đến lúc rồi. Thông báo cho toàn quân, tối nay sau nửa đêm, ba quân xuất kích tấn công Kim Lâm Quan. Ngạn soái, nhân lúc trời còn sáng, hãy phát động vài đợt tấn công để quân Càn quốc mệt mỏi phòng thủ.” Hoắc Ân ra lệnh.

Ngạn Văn Uyên cười ha ha: “Bỏn soái cũng đang có ý này! Lần này nhất định phải chiếm được Kim Lâm Quan!”

Hai người phối hợp nhịp nhàng. Lúc này, khoảng năm vạn quân liên minh bắt đầu tiến công Kim Lâm Quan.

Triệu Khang trấn giữ trong thành nhận được tin tức này, ung dung nói: “Đêm nay quân địch sẽ huy động lực lượng lớn tấn công.”

“Hiện tại quân địch dùng binh lính công thành để tiêu hao thể lực quân ta.” Trương Chính và Trần Huyền Long cũng nhận ra ý đồ của Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên.

Triệu Khang gật đầu: “Thay thế Thiên Vũ quân và Cảnh quốc bằng quân lính hãm trận, mỗi thành ở Đông Tây Bắc chỉ cần bố trí một vạn quân là đủ.”

“Binh lính còn lại hãy lui về phòng thủ theo kế hoạch, nghỉ ngơi lấy lại sức. Đêm nay nếu quân địch đột kích, phải tiêu diệt toàn bộ!”

“Chúng tôi tuân lệnh!” Các tướng lĩnh Càn quốc trong quân doanh nhao nhao cáo lui. Diệp Hồng Tuyết định một mình rời đi.

Triệu Khang gọi: “Diệp đại nhân!”

Diệp Hồng Tuyết dừng bước, quay người lại lạnh lùng nhìn hấn.

“Đêm nay ngươi không cần phải dẫn binh ra trận.” Triệu Khang thở dài nói.

Diệp Hồng Tuyết bị thương nặng, hấn không muốn nàng phải đối mặt với nguy hiểm trong trận chiến đêm nay.

“Làm gương cho binh sĩ, xung phong ra trận, ta sao có thể lui về phía sau?” Diệp Hồng Tuyết lạnh nhạt nói.

Triệu Khang tức giận: “Đây là mệnh lệnh! Ta là người có quyền lực cao nhất ở Kim Lâm Quan này!”

Nhưng Diệp Hồng Tuyết không hề bận tâm, lạnh lùng nói: “Ta không phải là thần dân của Càn quốc, Quốc sư Triệu không có quyền ra lệnh cho ta.”

Triệu Khang nổi giận: “Nếu ngươi không nghe, vậy hãy trở về Cảnh quốc của ngươi! Ta có thể một mình thủ Kim Lâm Quan này!”

“Ngươi!” Diệp Hồng Tuyết trừng mắt nhìn Triệu Khang, thấy hắn không hề nhượng bộ, nàng tức giận xoay người rời đi.

Vừa đi khỏi, Triệu Khang như quả bóng xì hơi, lòng tràn đầy phiền muộn.

Hoàng hôn.

Thế công của quân địch vừa kết thúc, bên ngoài Kim Lâm Quan xác chết chồng chất, cảnh tượng trước mắt vô cùng thê lương.

Chân trời nhuộm màu đỏ như máu, tất cả tướng lĩnh đều tập trung bên cạnh Triệu Khang.

Binh sĩ xếp hàng chỉnh tề phía trước, ánh mắt sáng quắc nhìn Triệu Khang, trong mắt họ không biểu lộ quá nhiều cảm xúc.

Đều là lão binh dày dạn kinh nghiệm chiến trận, họ đã sớm xem nhẹ sinh tử.

Triệu Khang hít sâu một hơi, giọng nói không cao nhưng đầy cương quyết: “Chư vị, đêm nay quân địch buộc phải tấn công.”

“Phía sau chính là quốc thổ, chúng ta không thể lùi bước, chỉ có thể chiến đấu!”

“Chiến!”

Trần Huyền Long vùng tay hô to, thanh âm như sấm sét vang dội.

“Chiến!”

“Chiến!”

“Chiến!”

Tất cả binh sĩ giờ cao vũ khí trong tay. Triệu Khang nói đúng, phía sau chính là Thông Châu, là quốc thổ Càn Quốc!

Bọn họ không còn đường lui!

Chỉ có một trận chiến, chỉ có một con đường!

“Tại đây, Triệu Khang ta, Đại Càn quốc sư, sẽ cùng chư quân đồng sinh tử cộng tiến cùng lùi, thành tại người tại, thành hủy người vong!”

Cảm xúc của Triệu Khang cũng bị khí thế của binh sĩ khơi dậy, hấn mạnh mẽ rút chiến đao bên hông: “Càn quân bắt hủ, đại Càn vạn tuế!”

“Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn tuế!”

“Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn tuế!”

Tướng sĩ đồng lòng, khí thế ngút trời, khiến bất cứ ai chứng kiến cũng không khỏi cảm động.

Mặt trời lặn sau dãy núi phía Tây, màn đêm buông xuống, bao trùm toàn bộ Kim Lâm Quan. Tựa như một hồi tử chiến đang chuẩn bị được diễn ra.

Đêm khuya.

Đại quân xuất động. Vô số quân liên minh từ nơi đóng quân ồ ạt tiến về Kim Lâm Quan. Khi cách Kim Lâm Quan khoảng ba trăm mét, họ bị thám báo Càn Quốc phát hiện.

Tiếng còi báo động vang lên dồn dập.

Càn quân trên thành lập tức gầm lên một tiếng!

“Địch tập kích!”

Tiếng thét chói tai xé toạc bầu trời đêm, một gã tướng lĩnh Chu quốc gầm lên: “Tiến công!”

“Giết!”

Tiếng chiến hô vang dội, như muốn xua tan màn đêm u tối. Binh lính hai bên lao vào nhau như sóng cuộn biển gào.

Vô số mũi tên từ trên thành bắn xuống như mưa.

Quân địch giờ cao thuận ngăn chặn mũi tên bắn xuống, tên tướng nước Tề hét lớn: “Ai xông vào đầu tiên thưởng ngàn vạn lượng bạc”

Nghe vậy, những binh lính Tề quốc liều lĩnh nhất ở hàng đầu càng thêm điên cuồng lao lên phía trước.

Ra trận chiến đấu, phải dùng dũng khí không sợ hãi mới có thể sống sót.

Đó là câu nói mà mọi tân binh đều nghe trước khi nhập ngũ.

Từ khi bị phát hiện đến khi tiếp cận Kim Lâm Quan chỉ mất khoảng nửa canh giờ, mặc dù đã có rất nhiều binh lính ngã xuống, nhưng những kẻ liều lĩnh nhất vẫn tiếp tục tiến lên, giẫm đạp lên thi thể đồng đội để tiến về phía trước.

Nửa canh giờ, quân lính mới tiếp cận Kim Lâm Quan, chuẩn bị lên thang mây.

Lúc này, quân thủ Càn quốc từ trên thành ném xuống những tảng đá tẩm dầu nóng rực. Lính địch đang leo thang bị bỏng rất kêu la thảm thiết, ngã lăn từ trên cao xuống như những đồng thịt bùn.

Trong đại doanh quan.

Ngoại trừ Trần Huyền Long đang di chuyển giữa ba thành Đông Tây Bắc để chủ trì phòng thủ, tất cả các tướng lĩnh còn lại đều tập trung trong đại doanh.

Binh lính liên tục chạy vào báo cáo tình hình chiến sự.

“Đông thành đang bị tấn công mãnh liệt!”

“Tây thành báo nguy! Quân địch đã lên được thành rồi!”

“Thế công ở hướng Bắc đang yếu đi, quân địch đang tăng cường lực lượng!”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Triệu Khang. Trương Chính lo lắng nói: “Quốc sư, chúng ta có thể phản công hay chưa?”

“Chưa được.”

Triệu Khang siết chặt tay, ra lệnh cho binh lính truyền tin: “Bảo Trần Huyền Long phải thủ thêm nửa canh giờ nữa!”

Lúc này, tinh thần của quân liên minh đang ở đỉnh cao. Nếu mở cửa thành nghênh chiến, rất có thể sẽ bị đánh tan rã, không thể dụ được quân địch vào trong vòng vây.

Trên thành, Trần Huyền Long nhận được tin tức, ném đi cuộn giấy truyền lệnh trong tay, cầm chặt chiến đao: “Bảo quốc sư, ta có thể thủ một canh giờ!”

Nhặt một cây trường thương, đâm xuyên qua người một tên địch đang xông lên thành, ném xác địch xuống dưới, Trần Huyền Long gầm lên:

“Các huynh đệ! Ta đã thề thốt với quốc sư! Hôm nay ai dám khiến ta mất mặt, ta sẽ không tha!”

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

“Tướng quân, không được! Quân địch phòng thủ quá mạnh! Quân ta không thể công phá!”

Một gã binh sĩ đốc chiến vội vàng chạy đến trước mặt tướng lĩnh liên minh.

Tên tướng lĩnh lạnh lùng khoanh tay: “Một canh giờ không được thì hai canh giờ. Tôi nay nhất định phải phá hủy Kim Lâm Quan, cho dù phải dùng mạng người chông chết, các người cũng phải trèo lên tường thành kia cho bản tướng ! ”

Chương 292 - đại thắng

Tiếng chém giết vang dội không ngừng.

Cho dù ở trong đại doanh, Triệu Khang cũng có thể cảm nhận và hình dung ra sự hung hãn của quân địch đang liều mạng tấn công.

Lúc này, tâm trạng hắn vô cùng dằn vặt, mỗi một binh sĩ Càn quốc hy sinh đều do hắn mà ra.

Cho dù hắn không giết Lý Mộc Thanh, sớm hay muộn Chu quốc và Tề quốc cũng sẽ mang quân đi đánh.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy vô cùng áp lực.

Một đôi mắt đẹp nhìn hắn triu mến, ánh mắt hiện lên sự lo lắng, vài lần muốn nói gì đó nhưng lại nuốt lời.

Nhìn đồng hồ cát, Trương Chính vội vàng nói: “Quốc sư! Đã nửa canh giờ rồi!”

“Mở cửa Bắc thành! Trương Chính dẫn quân ra nghênh chiến! Một khắc đồng hồ!”

Triệu Khang ngẩng đầu: “Những người còn lại dẫn quân mai phục ở hai cửa Đông Tây, đợi địch đến nổ tung, tiêu diệt toàn

bộ!”

“Chúng ta tuân lệnh!” Mười mấy tên tướng lĩnh rời khỏi đại doanh.

Triệu Khang ngẩng đầu, nhìn Diệp Hồng Tuyết vẫn chưa rời đi, nhẹ giọng nói: “Cùng ta ra ngoài đi.”

Diệp Hồng Tuyết vốn định từ chối, nhưng lời nói đã đến cổ họng lại nuốt trở lại.

Hai người rời khỏi đại doanh.

Ba ngàn cấm quân và hơn ba ngàn binh sĩ hãm trận đã sẵn sàng đón địch, ngoài ra còn có tám ngàn Thiên Vũ quân.

Hơn một vạn người này là đội quân tinh nhuệ nhất Kim Lâm Quan.

Họ đang ở hướng Nam.

Lúc này.

Cửa Bắc thành mở ra, Trương Chính mặc giáp ra trận, cầm trong tay một cây trường thương: “Theo ta giết địch!”

Mấy ngàn binh lính ồ ạt xông ra phía sau!

“Cửa Bắc Kim Lâm Quan mở rộng, quân Càn quốc ra thành nghênh chiến!”

Cuối cùng cũng chịu không nổi sao?

Hai gã tướng lĩnh liên quân cười ha ha: “Bẩm báo hai vị nguyên soái, toàn quân tập trung tấn công Bắc môn!”

Cửa Bắc vừa mở, trong nháy mắt tất cả quân liên minh đều dồn về phía Bắc môn. Chỉ cần đánh bại quân do Trương Chính chỉ huy, họ có thể xông vào Kim Lâm Quan!

Trương Chính dẫn dắt một vạn quân, như thiên thần giáng trần từ thủ cửa thành. Toàn thân đầm máu, dù đã trúng ba nhát đao nhưng vẫn không lùi bước.

Bất chấp nguy hiểm tiêu hao quân địch.

Nhưng hắn chỉ có một vạn người, mặc dù dựa vào địa thế hiểm trở của cửa thành để chiếm ưu thế địa hình.

Nhưng về tổng thể vẫn không thể chống lại.

“Rút lui!”

Gầm lên một tiếng, hấn ném cây trường thương trong tay về phía trước. Là một vị tướng quân, cánh tay hấn tự nhiên không phải bình thường.

Trường thương do hấn ném ra trực tiếp xuyên qua ba tên địch!

Toàn bộ Bắc Môn nhuộm đỏ bởi máu tươi.

Cửa Bắc bị phá rồi!

Cửa Bắc bị công phá rồi!

Liên quân hai nước Chu Tề reo hò sung sướng, binh lính tiên phong liều mạng xông ra ngoài.

Bắc môn thất thủ, đối với quân Càn Quốc lúc này mà nói, mỗi bước chạy trốn đều là một chiến công.

Sau gần một tháng giằng co, liên quân rốt cục đã công phá Kim Lâm Quan.

Vô số binh sĩ trong nháy mắt ồa vào thành.

Nghe tin cửa Bắc bị phá, tướng lĩnh hai nước Chu Tề cũng không kìm nén được, tự mình dẫn quân xông vào Kim Lâm Quan.

Trước mắt họ là một quang cảnh hỗn loạn, không còn bóng dáng doanh trại, chỉ có binh sĩ hai bên đang kịch chiến trong màn đêm.

Một gã tướng lĩnh bỗng nhận ra điều bất thường, mũi người thấy mùi hương khác lạ trong không khí.

“Dầu lửa!” Hấn hét lên, “Có mai phục! Mau rút lui!”

Đúng lúc này, vô số ánh lửa bùng lên!

Thiên Vũ quân đã bắn những mũi tên tẩm dầu lửa xuống mặt đất. Thống soái Thiên Vũ quân, Chu Long, nhắm vào vũng dầu loang lổ trên mặt đất và bắn ra một mũi tên.

Ngay lập tức, một luồng lửa bùng lên dữ dội từ mặt đất!

Vòng lửa lan rộng nhanh chóng, thiêu đốt dữ dội dầu lửa trên mặt đất, soi sáng toàn bộ Kim Lâm Quan.

“Có mai phục! Xông lên cho ta!” Tướng lĩnh Tề quốc gầm lên giận dữ, vung đao dẫn đầu hai vạn binh sĩ xông lên. Lúc này, nếu họ bỏ chạy, họ sẽ bị giẫm đạp lên nhau và không thể thoát ra được.

Chỉ có cách xông lên phía trước, tiêu diệt quân phục kích và chiếm giữ Kim Lâm Quan hoàn toàn!

Binh sĩ dưới trướng nhìn thấy chủ tướng dũng mãnh vô địch, cũng bị khích lệ, hô vang khẩu hiệu và lao vào biển lửa.

Phía sau, liên quân cũng ồ ạt xông vào Kim Lâm Quan.

Đúng lúc này, một tiếng nổ kinh hoàng vang lên, như muốn xé toạc cả Kim Lâm Quan!

Một vạn cân thuốc nổ chôn dưới lòng đất đã phát nổ!

Lực lượng bùng nổ lan tỏa ra xung quanh, hất tung mọi người lên không trung và bắn ra vô số đầu thương sắc nhọn, xuyên thủng từng tên địch.

Vô số binh sĩ bị vụ nổ xé toạc thành từng mảnh, tạo nên một khung cảnh kinh hoàng khiến ai nấy đều kinh hãi.

Lúc này, Triệu Khang lạnh lùng ra lệnh: “Truyền lệnh cho quân xung phong giết địch, mở hai cửa Đông Tây, tiêu diệt toàn bộ quân địch bên ngoài thành!”

“Quốc sư có lệnh! Xung phong giết địch! Một tên cũng không tha!”

Sứ giả phi ngựa truyền lệnh.

Trương Chính lập tức quay ngựa lại và hô vang: “Các huynh đệ! Giết cho ta!”

Trong nháy mắt, hai bên lao vào nhau chiến đấu kịch liệt.

Quân địch choáng váng vì vụ nổ còn chưa kịp phản ứng đã bị quân phục kích Càn Quốc dưới sự dẫn dắt của từng viên tướng xông tới như hổ báo, không hề sợ hãi.

Vụ nổ trước đó đã khiến các tướng lĩnh địch bị thương vong nặng nề, giờ đây đối mặt với binh lính Càn Quốc hung hãn, bọn chúng chỉ còn biết quay đầu bỏ chạy.

Lúc này, Thiên Vũ quân lại một lần nữa bắn ra hỏa tiễn, đốt cháy càng nhiều dầu lửa hơn!

Liệt Diễm Nhiên Thành chìm trong tiếng kêu than thảm thiết, cảnh tượng vô cùng bi thảm!

Cùng lúc đó, quân của Trần Huyền Long từ Đông Tây Môn ập ra, bao vây và tiêu diệt quân địch bên ngoài thành.

Quân đội Tề Chu vốn đã rối ren, giờ đây không thể là đối thủ của quân Càn Quốc, bị vây hãm trong thành, tiến thoái không được!

Chỉ trong nửa canh giờ, vô số quân địch đã bị tiêu diệt!

Quân tinh nhuệ bên cạnh Triệu Khang cũng tham gia chiến đấu, lúc này bên cạnh hắn chỉ còn Diệp Hồng Tuyết và hơn trăm binh sĩ.

Áo giáp không ngừng rỉ máu, vũ khí trong tay liên tục thay đổi, Trương Chính cầm đoản đao đi tới, quỳ một gối xuống.

“Thưa quốc sư! Tất cả quân địch đã bị tiêu diệt!”

Nói xong, Triệu Khang nhắm mắt lại: “Dọn dẹp chiến trường.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi, bước chân lão đạo, vẫn khom lưng, nhưng vẫn hiên ngang.

Không ai biết áp lực tâm lý của Triệu Khang ngày hôm nay lớn đến mức nào.

Một khi chiến bại, tính mạng của hơn mười vạn tướng sĩ trong Kim Lâm Quan có thể nói đều do hắn chôn vùi!

Một vị tướng vô năng, một mối ba quân chính là như vậy.

Nhìn bóng lưng Triệu Khang rời đi, Diệp Hồng Tuyết bỗng nhiên cảm thấy đau lòng.

Vừa rời nàng ở ngay bên cạnh Triệu Khang, có thể cảm nhận được sự căng thẳng và lo lắng của hắn.

Hắn là Quốc Sư Càn Quốc, giờ phút này Tiêu Linh Lung đã rời đi, tất cả mọi người chỉ có thể đặt hy vọng vào hắn!

...

Trong đại doanh, gần hừng đông.

“Thưa quốc sư, trận chiến này quân ta thương vong hơn tám ngàn người, giết địch năm vạn, bắt ba vạn tù binh!”

Quân địch hơn mười vạn người chỉ còn lại hai vạn, mũi tên hao tổn...”

Quan quân nhu báo cáo, các tướng lĩnh do Trương Chính dẫn đầu đều vui mừng.

Tất cả đều nhìn Triệu Khang!

Đây là một chiến thắng vang dội! Không thể nghi ngờ gì nữa!

Tiêu diệt gấp mười lần số quân địch! Chiến thắng huy hoàng như vậy, cho dù Tiêu Linh Lung trước đây cũng không thể đạt được!

“Gửi gấp tám trăm dặm, báo cáo tình hình chiến sự cho triều đình, thúc giục Binh bộ và Công bộ nhanh chóng vận chuyển hỏa dược đến, lập danh sách tướng sĩ hy sinh, cùng nhau trình lên, ta Triệu Khang muốn thưởng công cho những người này!”

Trương Chính chờ đợi các tướng lĩnh rất hài lòng, trận chiến thắng lợi nhưng các tướng sĩ cũng lo lắng về việc thưởng phạt không công bằng.

Lời nói của Triệu Khang không thể nghi ngờ là một viên thuốc an thần cho binh lính bình thường.

Chương 293 - bao vây

Dùng kế dụ địch, Triệu Khang đã đánh đổi bằng thương vong của tám ngàn binh sĩ để khiến tám vạn quân liên minh Tề Chu bị thương nặng.

Khi Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên nghe tin binh lính trốn về báo cáo, hai người tức giận đến run người!

Ngạn Văn Uyên vốn nóng nảy, trực tiếp đá ngã bàn soái:
“Chuyện gì xảy ra vậy! Chúng ta đã trúng kế rồi!”

Hoắc Ân mặt âm u: “Bọn họ cố ý không sử dụng thuốc nổ, khiến chúng ta buông lỏng cảnh giác, để rồi gây thương vong nặng cho quân ta! Nữ Đế và Diệp Hồng Tuyết không bao giờ làm vậy! Tra cho ta! Thống soái Càn Quốc rốt cuộc là ai!”
Hoắc Ân lạnh lùng ra lệnh.

Vài tên tướng lĩnh vội vàng gật đầu và lui ra. Trong đại doanh chỉ còn lại Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên.

Nhìn nhau, hai người không hẹn mà cùng ra khỏi đại doanh, chỉ mang theo một ít binh mã hộ vệ để đi thị sát chiến trường.

Trước khi đến Kim Lâm Quan, quân đội của họ dừng lại ở xa xa, không dám tiến gần.

Họ chỉ thấy thi thể của hai quân Chu Tề trước Kim Lâm Quan chất đống như núi, lửa thiêu đốt xác chết khiến khói đen dày đặc che phủ bầu trời.

Đây là để tránh cho xác chết thối rữa trong thời tiết nóng bức, gây ra dịch bệnh.

Ngoài việc đốt xác chết, Triệu Khang còn cho quân lính Quan Nội ra khỏi thành, bắt đầu đào hào chiến đấu bên ngoài Quan Nội để cản trở kỵ binh Chu Quốc tấn công.

Dù sao lúc này hãn đã dùng hết thuốc nổ, và đợt thuốc nổ thứ hai chưa được đưa đến.

Hãn phải dùng mọi biện pháp để bảo vệ Kim Lâm Quan.

Nghe thám tử báo cáo, Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên đều chấn động.

Vân Thiên Nguyệt lạnh lùng nói: “Xem ra quả nhiên là đôi người, không ngờ Càn Quốc lại có người tài ba như vậy!”

Hoắc Ân nhíu mày nói: “Càn Quốc chỉ có vài vị tướng lĩnh nổi tiếng. Nữ Đế Tiêu Linh Lung trọng thương, họ sẽ phái ai đến? Không thể nào là Lý Nguyên.”

Ngạn Văn Uyên lắc đầu. Bản thân từng giao thủ với Lý Nguyên và biết tính cách của hãn.

“Lý Nguyên tuy am hiểu binh pháp, nhưng hãn cẩn thận và chỉ thích chiến đấu tương đối cẩn thận. Hãn sẽ không bao giờ dùng kế dụ địch mạo hiểm như vậy để Kim Lâm Quan rơi vào tay chúng ta!”

“Bất kể là ai, người này đã trở thành trở ngại lớn cho kế hoạch diệt Càn Quốc của chúng ta. Theo ngươi, chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

Ngạn Văn Uyên nhìn về Kim Lâm Quan xa xa, vẻ mặt khó xử: “Trận chiến này chúng ta tổn thất quá nặng nề. Binh lính, đặc biệt là những người trốn về, đang hoảng sợ và tinh thần sa sút. Chúng ta không nên xuất binh vội vàng.”

Binh lính sợ chiến. Nếu không kịp thời có biện pháp điều chỉnh, đó sẽ là một vấn đề lớn.

Mối đe dọa từ chất nổ cũng quá lớn.

Hoắc Ân đi được vài bước, suy nghĩ thay đổi: “Sau vài lần giao thủ, uy lực của thuốc nổ quả thật không tầm thường. Tuy nhiên, nếu tấn công trực diện không hiệu quả, chúng ta có thể thay đổi chiến thuật.”

“Ý ngươi là vây khốn Kim Lâm Quan?” Ngạn Văn Uyên nhíu mày hỏi.

Hoắc Ân gật đầu: “Tường thành kiên cố của Kim Lâm Quan khó có thể công phá. Tuy nhiên, quân địch chỉ có thể dựa vào thành trì để chống lại chúng ta.”

“Vậy thì thay vì tấn công trực tiếp, chúng ta sẽ bao vây Kim Lâm Quan bằng quân đội. Đồng thời, chúng ta sẽ cắt đứt nguồn cung cấp lương thực của chúng. Hơn mười vạn người bị vây hãm trong thời gian dài sẽ không thể chịu đựng được và sẽ bị đói chết!”

Ngạn Văn Uyên trầm ngâm một lúc rồi nói: “Tuy nhiên, việc di chuyển quân đội để bao vây Kim Lâm Quan sẽ tốn nhiều thời gian. Hơn nữa, chúng ta có thể bị quân Thông Châu tập kích quấy rối. Đến lúc đó, chúng ta có thể bị vây ngược lại.”

“Ta không nghĩ đó là vấn đề cần lo lắng,” Hoắc Ân nói.

Ngạn Văn Uyên cười: “Nữ đế lần này đích thân ra trận. Theo tin tức của chúng ta, quân đội phòng thủ Kim Lâm Quan hiện nay là tinh nhuệ của Càn Quốc.”

“Thông Châu dù còn có quân đội, cũng chỉ là những đội quân hạng ba. Chỉ cần cắt đứt nguồn cung cấp lương thực của Càn Quốc cho Kim Lâm Quan, thành trì này sẽ tự sụp đổ. Chúng ta có quân đội hùng mạnh, lương thực dồi dào. Hãy xem ai có thể chịu đựng được đến cuối cùng!”

Ngạn Văn Uyên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Người đã suy nghĩ kỹ lưỡng. Vậy thì hãy thực hiện theo kế hoạch của người. Quay trở về doanh trại và triển khai!”

Khi Triệu Khang khẩn trương xây dựng công sự phòng thủ, vài ngày sau, chiến báo cuối cùng đã được đưa đến đế đô Càn Quốc.

Khi nghe tin chiến báo, Triệu Khang cùng với tám nghìn quân lính Kim Lâm Quan đã tiêu diệt hơn tám vạn quân địch, tất cả mọi người đều chấn động.

Lâm Vũ là người đầu tiên phản ứng. Hắn đập bàn đứng dậy và nói: “Chém giết tám vạn tù binh quân địch, bản thân chỉ tổn thất tám nghìn người!”

Lý Nguyên và Dương thái sư cũng không tin. Họ nhìn về phía người lính đưa tin chiến báo và vội vàng hỏi: “Việc này là thật ư?”

“Thưa đại nhân, là sự thật!” Người lính đưa tin chiến thắng có chút vội vàng nói: “Quốc sư đại nhân đã dùng kế dụ địch, cho quân địch vào thành, sau đó sử dụng thuốc nổ kết hợp với dầu hỏa để tiêu diệt quân địch trong thành. Chi tiết sự việc như trong tấu chương.”

“Mặt khác!” Người lính đưa tin chiến thắng tiếp tục nói: “Thuốc nổ trong Kim Lâm Quan đã hết. Quốc sư đại nhân thúc giục các vị đại nhân nhanh chóng vận chuyển đợt thuốc nổ thứ hai đến.”

“Mặc dù trận chiến này giành được chiến thắng, nhưng quân địch đông hơn quân ta rất nhiều. Nếu họ vây mà không đánh, quân ta sẽ rơi vào thế bị động!”

Lý Nguyên nhanh chóng đọc xong chiến báo và truyền cho Dương thái sư Tiêu Phi Vũ và những người khác.

Tiêu Phi Vũ vội vàng hỏi người lính: “Bệ hạ giờ ra sao?”

Binh lính đã được Triệu Khang dặn dò trước khi đến, sắc mặt nghiêm trọng nói: “Bệ hạ bị thương nặng và thương xuyên hông mê.”

Nhiều đại thần nghe vậy đều lo lắng, Lý Nguyên nói: “Đội vận chuyển thuốc nổ đã lên đường. Người nhanh chóng trở về Kim

Lâm Quan và báo cho Quốc sư đại nhân rằng bộ hạ không được phép gặp nguy hiểm và cần được đưa đến nơi an toàn.”

“Tuân lệnh!” Binh lính nói xong liền rời khỏi điện.

Nhìn những chiến báo liên tục được đưa đến, một vị quan viên sợ hãi than vãn: “Không thể tin được Quốc sư lại có tài năng như vậy. Văn có thể cầm bút thao túng, võ có thể cầm quân ra trận. Trên đời này còn có gì mà hắn không biết?”

Lâm Vũ nghe vậy, nhú mày, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Triệu thái phó đối diện.

Triệu Kim Sinh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng không ai biết được trong lòng lão đang nghĩ gì.

Một lúc sau, Lý Nguyên và nội các tạm thời bàn bạc xong xuôi và quyết định khẩn cấp vận chuyển thuốc súng.

Mặt khác, lương thực và nhu yếu phẩm cũng phải được hỏa tốc vận chuyển đến Thông Châu để hỗ trợ Kim Lâm.

Bất chấp sự di chuyển nhanh chóng của họ, điều mà Triệu Khang lo lắng đã xảy ra.

Tại Kim Lâm Quan:

Thám tử nhanh chóng báo cáo: “Liên quân Chu Tề đang di chuyển đại quân tiến về phía quân ta, đồng thời có dấu hiệu chia quân!”

“Chia quân! Sao lại chia quân?!” Một phó tướng kinh hãi hỏi.

Diệp Hồng Tuyết và Trần Huyền Long, những người dày dặn kinh nghiệm, đã hiểu được điều gì đang xảy ra và cùng nhau nhìn về phía Triệu Khang.

“Xem ra bọn họ muốn vây chết chúng ta,” Triệu Khang thở dài.

Trương Chính nheo mắt: “Quốc sư đã đoán trúng, chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

“Trương Chính dẫn theo năm vạn quân từ Bắc thành về Thông Châu, giao Kim Lâm Quan cho chúng ta,” Triệu Khang nói, đan hai bàn tay vào nhau. “Quân địch muốn vây chết chúng ta, chắc chắn sẽ không ít quân chặn đường Kim Lâm.”

Trần Huyền Long vừa nghe, vội nói: “Quốc sư, nếu Trương tướng quân dẫn theo năm vạn người rời đi, quân phòng thủ Kim Lâm Quan chỉ còn lại sáu vạn người trở lại. Sức mạnh của chúng ta sẽ bị suy yếu nghiêm trọng!”

Chương 294 - không nói võ đức Triệu Khang

Từ khi chiến tranh bắt đầu đến nay, quân đội Càn quốc tuy đã đạt được một số chiến thắng, nhưng nhìn chung binh lực vẫn không đủ sức so với quân Chu Tề.

Trận chiến Tiêu Linh Lung thất bại khiến cho số lượng quân Càn quốc chỉ còn lại hơn mười vạn người, trong khi quân Chu Tề từ đầu đã có sẵn năm sáu chục vạn đại quân. Cho dù trải qua vài trận thua, hiện tại họ vẫn còn hơn ba mươi vạn quân.

Nếu Trương Chính chia năm vạn quân về Thông Châu, toàn bộ Kim Lâm Quan sẽ chỉ còn lại hơn sáu vạn quân có thể chiến đấu. Sẽ rất khó khăn để họ có thể ngăn cản được quân địch đông đảo.

Tuy nhiên, Triệu Khang nhận định rằng quân địch vừa mới thua trận, nên sẽ không dám liều lĩnh tấn công trực diện vào lúc này. Thay vào đó, họ sẽ chọn cách vây khốn Kim Lâm Quan.

Hơn nữa, việc dụ địch thành công trong trận chiến trước khiến cho quân Chu Tề e ngại thuốc nổ và sẽ không muốn giao tranh trực tiếp trong thời gian ngắn.

Triệu Khang cũng cho rằng, dựa vào lợi thế của thành trì kiên cố, Kim Lâm Quan có thể phòng thủ trong một thời gian ngắn. Lính tráng trong quan cũng đủ để bảo vệ thành trì, kể cả khi có thêm tù binh.

Tuy nhiên, vấn đề nằm ở hậu phương. Nếu bị cô lập và không thể tiếp nhận tiếp tế từ hậu phương, quân đội Càn quốc sẽ gặp nguy hiểm.

Lịch sử đã chứng minh rằng, chiến tranh không thể kết thúc nhanh chóng trong một vài ngày. Ngay cả danh tướng Ba Lan với vũ khí tối tân cũng mất đến 28 ngày để giành chiến thắng.

Trong thời đại chiến tranh lạnh, những trận chiến kéo dài hàng năm, hai năm là điều không hiếm gặp.

Vì vậy, việc cắt đứt nguồn tiếp tế của địch cũng không thể đảm bảo chiến thắng.

Nghe xong lời giải thích của Triệu Khang, Trần Huyền Long không nói thêm gì. Hắn nhìn Trương Chính và nói: “Trương tướng quân, xin hãy lo liệu việc ở hậu phương.”

Trương Chính trình trọng gật đầu: “Quốc sự yên tâm, mặt tướng sẽ không để cho quân địch thực hiện được ý đồ của chúng!”

Triệu Khang mỉm cười: “Tốt lắm. Các người hãy lui ra và hoàn thành nhiệm vụ của mình. Diệp đại nhân, xin hãy ở lại một lát.”

Diệp Hồng Tuyết nhìn Triệu Khang với ánh mắt nghi ngờ và lạnh lùng hỏi: “Vì sao?”

Triệu Khang giải thích: “Ta cần một người đáng tin cậy ở hậu phương.”

Diệp Hồng Tuyết lại im lặng suy tư.

Triệu Khang nói tiếp: “Có người ở Càn quốc muốn ta chết ở đây, trong đó có kẻ quyền cao chức trọng, phụ trách vận chuyển lương thảo cho quân đội. Rất có thể họ sẽ tìm cách hãm hại ta. Vì vậy, ta cần người giúp đỡ.”

Diệp Hồng Tuyết cười nhạt và hỏi: “Dựa vào cái gì?”

“Người nói giúp là ta phải giúp? Coi ta là ai rồi!”

Diệp Hồng Tuyết cau mày, lạnh lùng nhìn Triệu Khang đang ngồi xỏm người xuống và cười nói: “Chẳng lẽ người thật muốn giống như ở Thông Châu, chết cũng cùng ta chết chung một chỗ?”

“Người!” Diệp Hồng Tuyết tức giận, trừng mắt nhìn Triệu Khang.

Triệu Khang nhìn nàng với ánh mắt chân thành tha thiết, nói thồn thức: “Trừ người ra, ta không tin được ai khác. Người có thể tha thứ cho ta vì đã giấu diếm chuyện trước đây và cho ta một cơ hội nữa không?”

Trong nháy mắt, tim Diệp Hồng Tuyết đập nhanh, có chút không dám nhìn thẳng vào mắt Triệu Khang.

Vội vàng đứng dậy, nàng định bỏ đi.

Triệu Khang muốn níu giữ, nhưng do dự một chút, hắn vẫn không đưa tay ra.

Diệp Hồng Tuyết bước ra khỏi đại sảnh, nắm chặt tay, chỉ cảm thấy tim như bị kim đâm.

Mặc dù không đồng ý với yêu cầu của Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết vẫn cùng Trương Chính dẫn quân đi trấn thủ hậu phương thay cho hắn.

Ngoài quân Thiên Vũ, Diệp Hồng Tuyết còn ở lại cùng hơn năm vạn quân tinh nhuệ của Càn quốc để bảo vệ thành trì.

Đứng trên đầu thành nhìn ra xa, chân trời dần tối sầm lại.

Có một cảm giác áp bức mạnh mẽ như những đám mây đen đang đè nặng lên thành trì.

Triệu Khang khẽ vuốt ve bức tường nhuốm máu, nhắm mắt lại và nói: “Trần tướng quân.”

“Quốc sư,” Trần Huyền Long cung kính đáp.

“Chọn một vạn tù binh ra và chém đầu họ.”

Trần Huyền Long kinh hãi, ngơ ngác nhìn Triệu Khang: “Quốc sư đại nhân, điều này không quá...”

Hắn không dám nói ra hai chữ tàn nhẫn.

Giết tù binh là điều chưa từng xảy ra. Bình thường, sau khi chiến tranh kết thúc, tù binh sẽ bị giam giữ hoặc đưa đi xây dựng thành trì.

Đương nhiên, họ tuyệt đối không được phép tham gia phòng thủ thành trì, trừ phi họ muốn tự sát.

Chiến tranh vốn dĩ là dơ bẩn, mọi thủ đoạn đều được sử dụng để giành chiến thắng. Giữ lại nhiều tù binh như vậy sẽ lãng phí lương thực của quân đội.

Triệu Khang thần nhiên nói: “Sau khi chém đầu, hãy chôn đầu người thành gò cao bên ngoài thành, để răn đe bọn giặc cỏ và

cho quân địch thấy đây chính là kết cục của những kẻ dám chống lại Càn quốc!”

Trần Huyền Long nhìn Triệu Khang với ánh mắt sợ hãi, không dám nói gì thêm và lui xuống để thi hành mệnh lệnh.

Đồ đao vừa động, máu chảy thành sông trong chốc lát.

Đầu người cuồn cuộn được chất thành gò cao bên ngoài Kim Lâm Quan, tạo nên một khung cảnh kinh hoàng!

Hai ngày sau.

Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên dẫn đại quân đến bên ngoài Kim Lâm Quan và chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng này.

Hai vị lão tướng tung hoành sa trường nhiều năm đều kinh ngạc. Khuôn mặt mỗi người lính trước khi chết đều mang vẻ sợ hãi tột cùng. Hình ảnh những chiếc đầu người chất chồng lên nhau khiến họ và quân đội Chu Tề phía sau rùng mình.

Cùng lúc đó, trên thành Kim Lâm Quan, một lá cờ lớn được dựng lên.

Chữ “Triệu” to lớn ở giữa cờ tung bay trong gió!

Cái gì?

Từ bao giờ Càn quốc lại có thêm một vị thống soái họ Triệu?

Chẳng lẽ cảnh tượng tàn bạo trước mắt này do chính vị thống soái họ Triệu này gây ra?

Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân liếc nhìn nhau, sau đó gọi một người đến trước Kim Lâm Quan để kêu gọi đầu hàng.

“Thủ tướng trong thành là ai? Có dám báo danh!”

Trần Huyền Long cùng thống soái Thiên Vũ quân Chu Long quay sang nhìn Triệu Khang.

Triệu Khang cười nói: “Bắn tên hấn.”

Trước đây khi xem phim truyền hình, ta cũng cảm thấy cảnh khiêu chiến như vậy có chút thái quá, không ngờ rằng nó lại xảy ra ngoài đời thực.

Tên lính kêu trận đứng cách Kim Lâm Quan khoảng hai trăm mét. Với người bình thường, chắc chắn sẽ không bắn trúng.

Nhưng Chu Long là thống soái Thiên Vũ quân, nơi tập trung nhiều cung thủ cừ khôi. Kỹ thuật bắn cung của hắn không cần phải bàn cãi thêm.

Chu Long giương cung và bắn ra một mũi tên.

Mũi tên xé gió lao thẳng về phía tên lính kêu trận, khiến hắn ngã ngựa.

Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân ở phía sau, cách xa khá xa, đều vô cùng kinh ngạc.

“Chết tiệt!”

“Giết tù binh, giờ còn dám đánh lén!”

Quân Càn quốc từ bao giờ lại trở nên bất nhân như vậy!”

Ngạn Văn Uyên vốn nóng nảy, lúc này muốn hạ lệnh công thành, nhưng bị Hoắc Ân ngăn cản.

“Người không nhìn ra sao, đây là kẻ khích tướng của quân Càn! Thống soái họ Triệu này dụng tâm hiểm ác, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, chỉ chờ quân ta tấn công!”

“Lúc này không nên tùy tiện tấn công!” Hoắc Ân vội vàng nói.

Mất một phen thuyết phục Ngạn Văn Uyên, Hoắc Ân mới sai người dựng trại.

Nhìn quân địch xa xa bắt đầu rút lui về phía sau để dựng trại, Triệu Khang trên thành cười khê: “Quả nhiên như ta dự đoán.”

Trần Huyền Long bên cạnh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Triệu Khang và nói: “Quốc sư, người không sợ chọc giận bọn họ sao?”

Triệu Khang liếc mắt: “Trước khi đến, ta đã biết đối phương do Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên dẫn dắt. Một người cẩn trọng, một người chỉ biết nhìn lợi trước mắt. Có thể nói là bổ sung cho nhau.”

“Nếu chỉ có Ngạn Văn Uyên, hắn ta chắc chắn sẽ hạ lệnh tấn công ngay lập tức. Nhưng Hoắc Ân đi theo bên cạnh hắn ta lại vô cùng cẩn trọng. Hắn ưa thích sự an toàn và sẽ không mạo hiểm nếu không nắm chắc phần thắng. Biết địch biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.”

Chương 295 - nguy hiểm

Nghe xong lời Triệu Khang, Trần Huyền Long và Chu Long đều nảy sinh lòng bội phục. Sau khi dẫn dò binh lính canh chừng doanh trại quân Chu Tề đối diện, ba người họ đi xuống khỏi thành để thị sát các doanh trại trong quan.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Triệu Khang, quân địch muốn vây hãm họ ở Kim Lâm Quan.

Thám báo đã dò la tin tức về việc quân địch chia quân.

“Quốc sư, có muốn ta mang quân từ cửa đông ra đánh chặn quân địch không?” Trần Huyền Long hỏi.

Triệu Khang lắc đầu: “Xuất quân vào lúc này chẳng khác nào tự lộ điểm yếu. Trương Chính và Diệp Hồng Tuyết đã đến Thông Châu, hai người họ có thể tạm thời ứng phó nên sẽ không có sơ suất gì.

Chúng ta hãy tập trung vào việc kiểm chế lực lượng chủ lực của quân địch và chờ thuốc súng tiếp viện đến.”

Trần Huyền Long: “Rõ.”

Cùng lúc đó,

Tại kinh đô, Ninh vương phủ.

“Điện hạ, vừa nhận được tin tức, đội ngũ vận chuyển thuốc súng và quân giới đã xuất phát từ Thanh Châu. Với tốc độ của họ, chỉ cần mười ngày là có thể đến Thông Châu.”

Thanh Đồng tiên sinh có vẻ lo lắng, hoàn toàn trái ngược với sự bình thản của Tiêu Phi Vũ.

Tiêu Phi Vũ gật đầu, nhìn về phía trước: “Hãy huy động toàn bộ thành viên lầu một đi chặn giết!”

“Rõ. Vậy ngài có muốn thông báo cho Lâm Vũ và Triệu Kim Sinh ở bên Lâm Vũ hay không?”

Tiêu Phi Vũ nhíu mày: “Không cần. Bọn họ sẽ tự tìm cách cản trở. Hiện tại tình hình đang giằng co, nên bọn họ không dám hành động quá lộ liễu.”

Hắn lắc đầu tiếc nuối: “Đáng tiếc, nếu có thể sử dụng Triệu Khang, lo gì thiên hạ không thống nhất?”

Thanh Đồng tiên sinh biết Tiêu Phi Vũ đang nói đến ai, ngập ngừng hỏi: “Nếu lần một ra tay, có thể cứu Triệu Khang ra khỏi thành? Nếu không?”

“Không cần nói thêm. Nếu Triệu Khang và Nữ Đế thực sự nảy sinh tình cảm, ta sẽ vĩnh viễn không thể sử dụng hắn.”

Tiêu Phi Vũ bình tĩnh nói. Hắn hiểu rõ tính cách của Tiêu Linh Lung. Nàng tuyệt đối sẽ không nhường ngôi cho bất kỳ ai ngoài Tiêu Huyền Sách.

Hắn muốn đạt được đại nghiệp, chỉ có thể ra tay loại bỏ Triệu Khang.

Vì điều này, hắn đã âm thầm chuẩn bị hơn mười năm. Ngoại trừ một vài thuộc hạ thân cận, không ai biết được dã tâm mãnh liệt của hắn.

Cũng như hắn nói.

Nhóm của Công bộ Thượng thư Lâm Vũ cũng không chịu ngôi yên. Các đại thần trong triều đều chú ý đến diễn biến tình hình hiện tại.

Mỗi ngày, đều có người của họ đi lại nhanh chóng giữa kinh đô và Thông Châu.

“Triệu công, ngài cho rằng chúng ta có thể hành động được chưa?” Lâm Vũ có chút thiếu kiên nhẫn hỏi.

Trong lòng Triệu Kim Sinh cũng có chút do dự, hai mắt u ám lóe lên sát ý.

Nhưng qua nhiều lần bị Triệu Khang hại thảm bại, hắn đã trở nên cẩn trọng hơn rất nhiều.

Suy nghĩ một lúc, hắn vẫn lắc đầu nói: “Không được, hiện tại Lý Nguyên đang theo dõi chúng ta rất chặt chẽ, thời cơ vẫn chưa chín muồi.”

Lâm Vũ thở dài: “Nhưng theo chiến báo từ tiền tuyến, liên quân Chu Tề đã vây kín Kim Lâm Quan. Chỉ cần chúng ta hành động, Triệu Khang sẽ lập tức rơi vào đường cùng, thậm chí cả bề hạ cũng có thể gặp nguy hiểm.

Giọng Lâm Vũ run rẩy: “Đến lúc đó, người nọ chỉ cần vung tay ra hiệu là có thể lên ngôi! Ta và người đều sẽ...”

“Câm miệng!” Triệu Kim Sinh quát lớn.

Lâm Vũ choáng váng, hắn không ngờ Triệu Kim Sinh lại dám nói trắng ra như vậy.

Hiểu ra mình đã lỡ lời, Lâm Vũ vội vàng im lặng.

Triệu Kim Sinh đứng dậy, đi đến cửa phòng đóng lại, sau đó mới quay lại bên Lâm Vũ.

“Chờ đến khi tình hình cấp bách hơn nữa, khi Triệu Khang lần nữa cầu viện, chúng ta sẽ ra tay. Người đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện ở Lôi Hỏa Bộ chưa?”

Lâm Vũ nhỏ giọng: “Đã xong rồi. Tất cả đều là người của chúng ta. Bình thường họ không hề qua lại với nhau, nên không ai nghi ngờ.”

Triệu Kim Sinh thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi.”

Lôi Hỏa Bộ là bộ phận do Binh bộ và Công bộ liên hợp thành lập sau khi Triệu Khang hiển ra cách điều chế thuốc súng.

Bộ phận này chuyên nghiên cứu cách phát huy sức mạnh của thuốc súng.

Dưới sự sắp xếp của Lâm Vũ và Triệu Kim Sinh, toàn bộ nhân viên trong bộ phận này đều là người của họ.

Kim Lâm Quan bị vây hãm đến ngày thứ tám.

Bỗng nhiên, Triệu Khang trong đại doanh cảm thấy có điều gì đó không ổn. Đã lâu như vậy mà lẽ ra tiếp tế đã đến Thông Châu rồi.

Tại sao đến giờ vẫn chưa có tin tức gì?

Có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn?

Mang theo những lo lắng trong lòng, Triệu Khang đi ra khỏi quân doanh và gọi Trần Huyền Long đến: “Trần tướng quân, hãy cử người đến Thông Châu liên lạc và hỏi xem thuốc súng đã vận chuyển đến đâu rồi.”

Trần Huyền Long vội vàng gật đầu và đi xuống an bài nhân thủ.

Nhìn theo bóng lưng Trần Huyền Long rời đi, lòng Triệu Khang không khỏi lo lắng.

Hắn không hề biết rằng, trong tương lai gần, hắn sẽ phải đối mặt với tình cảnh tứ cố vô thân.

Tại triều đình.

“Cái gì! Đội ngũ tiếp tế bị tấn công? Bị tấn công ở đâu? Ai dám làm vậy? Thuốc súng đâu?”

Lý Nguyên nhìn người lính đầy thương tích chạy về báo tin, vẻ mặt không thể tin nổi. Các đại thần trong điện cũng vô cùng kinh hãi.

Tên võ quan Bộ Binh khóc nức nở: “Vừa rồi bọn chúng từ Thanh Châu đánh úp ra, hơn một trăm người, toàn là cao thủ giang hồ!”

“Đội vận tải hoàn toàn không phải đối thủ của chúng, bị chúng xông lên đánh tan tác, tất cả thuốc súng đều bị ném xuống sông!”

“Hỗn trưởng!” Lý Nguyên nổi giận, lửa giận ngùn ngụt trong lòng, đây chính là mười mấy vạn cân thuốc súng!

Lý Nguyên vội vàng xoay người, ánh mắt phần nộ quét qua mọi người có mặt ở đây.

“Xem ra có người muốn ta Đại Càn vong quốc!”

Thoạt đầu, nhiều người kinh ngạc, sau đó lập tức phản ứng lại. Đội vận tải thuốc súng là bí mật, chỉ có các vương công đại thần mới biết rõ lộ trình.

Hơn nữa, sơn tặc thổ phỉ bình thường nào có gan lớn như vậy dám tập kích một đội vận tải hàng ngàn người?

Trong nháy mắt, không ít người nhìn quanh quất, ai cũng mang vẻ phần nộ.

Trước mắt là quốc nạn, lại có kẻ dám làm điều này.

Đây chẳng phải là muốn Đại Càn diệt vong sao!

“Truy tra cho bọn vương! Triệu tập quan phủ Thanh Châu đến đây! Bọn vương không thể tha cho lũ giặc này!” Trần Vương và các Vương gia cũng nổi giận.

Tiêu Phi Vũ quay sang Lâm Vũ và Lý Nguyên: “Lâm đại nhân, Lý đại nhân, Lôi Hỏa bộ hiện còn bao nhiêu thuốc súng tồn kho? Hãy nhanh chóng tổ chức nhân thủ cấp tốc vận chuyển đến cho quốc sư!”

Lâm Vũ cúi đầu nói: “Thưa Ninh Vương điện hạ, Lôi Hỏa bộ hiện chỉ còn chưa tới năm vạn cân thuốc súng, e rằng sẽ không thể cứu vãn tình thế.”

“Hãy lập tức sắp xếp nhân thủ vận chuyển thuốc súng, đồng thời Lôi Hỏa bộ phải gấp rút chế tạo thuốc súng!”

Lý Nguyên lúc này cũng không quan tâm đến việc truy tìm thủ phạm là ai, lập tức ra lệnh và đồng thời vội vàng phái người đi thông báo cho Triệu Khang ở tiền tuyến.

Tin tức thuốc súng bị cướp khiến Triệu Khang cũng trở nên nóng vội.

Nhưng lúc này, Trần Huyền Long vội vã từ ngoài quân doanh chạy vào.

“Quốc sư! Đại sự không tốt, quân địch đã xuất quân!”

“Người nói gì! Sao có thể nhanh như vậy!”

Triệu Khang vội vàng lên thành quan sát, liền thấy đại quân địch mệnh mông cuồn cuộn kéo đến.

Chương 296 - thi hoành khắp nơi

“Cung tiễn thủ, chuẩn bị!”

“Thống soái quân Thiên Vũ, Chu Long, tập hợp tướng sĩ chuẩn bị thủ thành.”

Trần Huyền Long siết chặt nắm đấm, nhìn Triệu Khang với ánh mắt âm trầm như nước: “Quốc sư?”

“Tuyệt đối không để quân địch tiến vào thành dù chỉ một bước!”

Triệu Khang không nói nhiều lời, trực tiếp hạ lệnh tác chiến. Trần Huyền Long ôm quyền lĩnh mệnh rồi đi.

Nhìn xuống tình hình bên dưới, Triệu Khang vừa nhận được tin tức về việc đội vận chuyển thuốc súng bị tập kích.

Lúc này, quân địch đã bắt đầu tấn công, quả là trùng hợp.

Hắn đoán được đối phương đã biết được điều gì đó. Trong đầu hiện lên ba chữ “Lăng Vô Nhai”, ánh mắt hắn trở nên hung ác và nham hiểm.

Việc thuốc súng bị cướp, hẳn là do bọn họ làm ra.

Thối nát đến tận xương tủy!

Hai tay nắm chặt, Triệu Khang vô cùng phẫn nộ.

Cùng lúc đó, quân địch cũng bắt đầu tấn công!

Bộ binh Tề quốc đông đảo như thủy triều cuộn cuộn tiến đến, chỉ nhìn thôi đã khiến lòng người rung động.

Theo hiệu lệnh của Chu Long, vô số mũi tên lao xuống, cướp đi sinh mạng của vô số quân địch.

Khi liên quân Chu Tề tiến đến gần Kim Lâm Quan, những khe rãnh mà Triệu Khang đã cho đào trước đây xuất hiện. Rất nhiều binh sĩ xung phong ngã vào khe rãnh, bị những thanh gỗ nhọn hoắt đâm thủng cơ thể.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp chiến trường.

“Thưa Ngạn soái, Hoắc soái, thế công của quân ta bị cản trở. Quân địch đã đào sâu khe rãnh trước cổng thành, ngăn cản bước tiến của bộ binh!”

Nghe báo cáo, Ngạn Văn Uyên bình tĩnh nói: “Truyền lệnh cho bộ binh trọng giáp tiến lên. Dao thuẫn binh hiệp đồng, chậm rãi đẩy mạnh.”

Hoắc Ân đứng bên cạnh, nhìn Lăng Vô Nhai, người đã bình phục thương tích, hỏi: “Lăng tiên sinh, bên trong Kim Lâm Quan thực sự không còn thuốc nổ?”

“Tình báo không sai. Lượng tiếp tế bên trong Kim Lâm Quan không còn nhiều, thuốc nổ đã cạn kiệt.”

Lăng Vô Nhai cười lạnh lùng: “Hai vị chỉ cần có thể tiến đến Kim Lâm Quan trong phạm vi trăm trượng, không sai, có thể phá thành. Nhưng cũng đừng quên thỏa thuận giữa chúng ta.”

Ngạn Văn Uyên nhướng mày: “Lăng tiên sinh cứ yên tâm, chỉ cần Nữ Đế ở trong thành, đại quân của chúng ta sẽ phá thành

và giết chết tất cả sau đó!”

Nói xong, Ngạn Văn Uyên cảm thấy hứng thú và nói: “Lần này thay thế Nữ Đế thủ thành Kim Lâm Quan là quốc sư Triệu Khang kia, rốt cuộc là người phương nào vậy?”

Từ chỗ Lãng Vô Nhai, hắc và Hoắc Ân đều đã biết thuốc nổ là do Triệu Khang phát minh ra.

Hắc suy nghĩ, nếu sau khi phá thành có thể bắt được Triệu Khang để Tề quốc sử dụng, trong tương lai nếu có một ngày cùng Chu quốc chống lại, thì khả năng chiến thắng sẽ cao hơn rất nhiều.

Hoắc Ân nhìn hắc một cái, biết ý đồ nhỏ nhen trong lòng Ngạn Văn Uyên nhưng cũng không vạch trần.

Lãng Vô Nhai thân nhiên nói: “Quốc sư Triệu Khang, ta đánh giá hắc là nhân tài đương thời. Nếu không loại bỏ người này, nói một câu khó nghe, các người coi như công phá Kim Lâm Quan cũng vô dụng. Cho nên, Triệu Khang nhất định phải chết!”

Ngạn Văn Uyên nhíu mày: “Người này tài giỏi đến vậy sao?”

Lãng Vô Nhai: “Trước đây ta nói hai nước các người có tám phần nắm chắc phá thành, sở dĩ không nói hết lời, đó cũng là bởi vì lần này đối thủ của các người là Triệu Khang!”

Trên thành Kim Lâm Quan.

Rõ ràng có thể cảm nhận được thế công của quân địch chậm lại, bộ binh vốn xông lên phía trước cũng bắt đầu rút lui về phía sau.

Thống soái quân Thiên Vũ, Chu Long, là một cung thủ cừ khôi với thị lực vô cùng tốt. Hắc hít mắt nhìn ra bộ binh Tề quốc đang biến trận.

Lập tức tìm thấy Triệu Khang.

“Quốc sư, quân Tề bắt đầu thay đổi đội hình, hắc là để cho bộ binh hạng nặng và lính cầm khiên phối hợp tấn công. Bộ binh hạng nặng Tề trang bị hoàn hảo, tên lửa và cung bình thường không thể xuyên qua áo giáp của họ.

“Tuy hành động chậm chạp, nhưng mấy ngàn người có thể tạo thành một bức tường phòng thủ kiên cố bằng sắt. Nếu không ra khỏi thành để chiến đấu, chờ đến khi họ đột phá đến cách quan thành trăm trượng, phòng thủ của chúng ta sẽ bị phá vỡ hoàn toàn.”

“Đến lúc đó, vô số quân Tề sẽ tràn vào thành!”

Triệu Khang hít sâu một hơi, nghe Chu Long nói, hắn cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng của tình hình.

“Truyền lệnh cho Trần tướng quân, kỵ binh ra khỏi thành, dùng xích sắt ngăn chặn thế công của địch!”

“Tuân lệnh!”

Truyền lệnh binh lập tức chạy xuống thành. Sau khi Trần Huyền Long nhận được mệnh lệnh, lập tức dẫn dắt một vạn kỵ binh trong thành kéo theo dây xích sắt dài hàng trăm mét, lao về phía chiến trường Tề quốc đang được tập hợp.

Tính cơ động của kỵ binh là lợi thế tốt nhất để đối phó với bộ binh hạng nặng di chuyển chậm chạp!

Dây xích sắt lao vun vút, kỵ binh dưới trướng Trần Huyền Long cũng có kỹ thuật chiến thuật xuất sắc. Kỵ binh thiết giáp do hãn chỉ huy liên tục thay đổi đội hình.

Trong nháy mắt, họ đã phá vỡ đội hình Tề quốc. Bất cứ ai bị xích sắt quét qua đều bị gãy xương và phun ra máu. Đặc biệt là một đám bộ binh hạng nặng bị xích sắt do kỵ binh kéo theo lao tới, áo giáp nặng nề trên người khiến họ không thể đứng dậy!

Thật phi thường!

Hoắc Ân nhìn thấy cảnh tượng này, hai mắt sáng rực lên. Lúc này, hắn vẫy tay gọi phó tướng tới: “Lệnh cho hai cánh Tả quân tiến lên, bao vây địch, ném vũ khí hai vòng để phá vỡ trận địa địch! Kỵ binh Chu quốc xuất kích!”

Hai gã kỵ binh chủ tướng dẫn theo hai vạn thiết kỵ lao ra từ hai bên trái phải. Mỗi chiến mã của họ đều được trang bị ba cây kỵ thương.

Khi đến gần đội quân của Trần Huyền Long, họ rút ra một cây kỵ thương và ném ra với lực mạnh.

Lúc này, vô số kỵ thương được ném ra như những mũi tên nhọn, phủ kín chiến trường.

Kỵ binh Càn Quốc bị bắn trúng, nhao nhao ngã ngựa, thậm chí bị chính chiến mã của mình giẫm chết!

Để hỗ trợ Trần Huyền Long phản công, quân Thiên Vũ từ trong thành bắn ra mười đợt tên ngựa, phối hợp với kỵ binh rút lui về thành.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Triệu Khang lập tức hạ lệnh: “Phản công! Kỵ binh liều chết chiến đấu!”

Càn Quốc vốn dĩ không phải là đối thủ của Chu Quốc!

Mưa tên như trút nước từ trên trời xuống, ngăn chặn thế truy kích của kỵ binh Chu Quốc. Chỉ trong vòng chưa đầy một giờ giao tranh, Triệu Khang đã tổn thất một ngàn binh mã.

Liên quân Chu Tề cũng không dễ chịu hơn. Là bên tấn công, họ chịu tổn thất nặng nề hơn nhiều so với Càn Quốc, với hơn bốn ngàn người thương vong.

Tuy nhiên, đối với họ với số lượng quân vượt xa Càn Quốc, tổn thất như vậy vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Điều quan trọng là sau vài lần giao tranh, Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân đều tin chắc rằng bên trong Kim Lâm Quan không còn loại hỏa dược uy lực cực lớn nào có thể sử dụng.

Cả ngày trôi qua, quân đội liên minh Chu Tề đã tiến đến cách Kim Lâm Quan bốn trăm mét.

Quân Thiên Vũ với thị lực xuất sắc thậm chí có thể nhìn thấy trại quân của đối phương.

Khoảng cách bốn trăm mét, dưới sự bảo vệ bất chấp sinh mạng của binh lính Quan Nội, đã ngăn chặn quân địch tiến thêm một bước.

Trên mặt đất đầy rẫy xác chết, máu nhuộm đỏ mặt đất, thậm chí nhuộm hồng cả bầu trời, tô điểm thêm vẻ đẹp cho hoàng hôn.

Kết quả tấn công trong ngày khiến Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân vô cùng hài lòng. Họ cho đại quân nghỉ ngơi hai canh giờ để chuẩn bị cho đợt tấn công bằng lửa vào ban đêm.

Triệu Khang cũng biết đối phương sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy. Tình hình Kim Lâm Quan đã bị lộ cho đối phương biết.

Đêm là thời điểm thích hợp để tấn công.

Sau khi bố trí tất cả binh lực vào vị trí, Triệu Khang ngồi trong quân doanh suốt đêm không ngủ, tiếng hò hét chém giết vang vọng không ngừng bên ngoài.

Lên thành nhìn xuống, thi thể ngổn ngang, ngay cả trên tường thành cũng có thi thể của nữ tử cười ngửa.

Có cả quân ta và quân địch.

Trần Huyền Long, Chu Long và các binh sĩ xung quanh, với bộ chiến bào nhuộm đỏ máu, đang dẫn dắt mọi người ném xác chết xuống dưới thành. Tường thành đen kịt là dấu vết của hỏa thiêu.

Khi thấy Triệu Khang đến, sắc mặt của Trần Huyền Long, Chu Long và các binh sĩ xung quanh đều trở nên phức tạp.

Cảnh tượng chết chóc khắp nơi đang nói lên một sự thật hiển nhiên: Kim Lâm Quan không thể thủ được nữa!

Chương 297 - Ta hoài nghi bọn họ ở trong phân hạ độc

“Dọn dẹp chiến trường, không được lơ là cảnh giác.”

Trần Huyền Long và Chu Long sau khi ra lệnh xong liền đi đến chỗ Triệu Khang: “Quốc sư, chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút không?”

Triệu Khang gật đầu đồng ý.

Hai người cùng Triệu Khang đi đến bắc thành. Trần Huyền Long mở lời trước: “Quốc sư, thế công của quân địch quá mạnh mẽ, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì thành cũng sẽ bị phá. Mạt tướng xin quốc sư dẫn dắt đại quân rút về Thông Châu. Mạt tướng sẽ ở lại đây để thủ thành Kim Lâm Quan.”

“Xin quốc sư yên tâm, có hai người chúng ta ở đây, ít nhất trong vòng năm ngày Kim Lâm Quan sẽ không bị phá. Lần này dựa vào Thông Châu, tin tưởng rằng quốc sư nhất định có thể bảo vệ bản thân an toàn!”

Triệu Khang trong lòng run lên, nhìn Trần Huyền Long với lời nói chân thành và khuôn mặt bình tĩnh.

Hắn biết vị tướng quân kỳ cựu này đã chuẩn bị tinh thần cho việc thành phá người vong.

Triệu Khang không nói gì, chỉ lắc đầu.

Chu Long sốt ruột: “Quốc sư, tình hình hiện tại rất nguy cấp, giữ được núi xanh thì không lo thiếu củi đốt!”

Triệu Khang thở dài, cười khò một tiếng: “Ta hiểu đạo lý này, nhưng địa thế Kim Lâm Quan hiểm yếu, là nơi phòng thủ tốt nhất. Nếu nơi đây thất thủ, dựa vào Thông Châu sẽ không thể ngăn cản kỵ binh Chu Quốc tung hoành.

“Hai vị, Triệu Khang ta đã đến đây, thì tuyệt đối sẽ không bỏ quan mà chạy! Tướng sĩ đang chiến đấu hăng hái, ta là đại quan quốc sư, càng nên làm gương tốt để tử thủ quốc môn!”

“Nếu có thể giữ được Kim Lâm Quan, tương lai ta cùng chư quân sẽ ngồi cùng bàn uống rượu ăn thịt. Nếu không thể giữ được!”

Triệu Khang ánh mắt trầm xuống: “Kia Hoàng Tuyền trên đường, ta Triệu Khang cũng sẽ cùng chư vị đồng hành!”

“Quốc sư!”

Hai gã hồ tướng nước mắt rung rung, hoàn toàn không ngờ Triệu Khang cũng đã chuẩn bị tinh thần cùng họ đồng sinh cộng tiến cộng lùi!

“Hãy nói cho các tướng sĩ biết, Triệu Khang ta sẽ không trốn chạy, nhất định sẽ chiến đấu cùng họ đến cùng!”

“Mặt tướng xin lấy cái chết để theo!” Trần Huyền Long và Chu Long cùng quỳ xuống đất.

Lúc này, hai người đều hoàn toàn tán thành Triệu Khang.

“Trần tướng quân, người hãy dẫn người tiếp tục thủ thành. Chu Long, mang theo những người khác dựng nôi lớn lên

trong thành.”

Chu Long nghi ngờ: “Quốc sư, đây là muốn làm gì?”

“Vũ khí trang bị của chúng ta hao tổn quá nghiêm trọng, phải có biện pháp tà môn.” Triệu Khang cười lạnh một tiếng.

Hơn một trăm cái nồi lớn được dựng lên. Từng binh sĩ bịt mũi xách thùng phân, đổ phân nước tiểu trong thùng vào nồi lớn nấu. Mùi hôi thối nồng nặc bốc lên ngút trời.

Chu Long cố nén buồn nôn, nhìn Triệu Khang cũng bịt mũi nôn hai lần.

“Quốc sư, nấu chín phân người có thể thủ thành được sao?”

Triệu Khang nôn khan một tiếng và giải thích: “Chu tướng quân không biết đâu, đây chính là thứ tốt, gọi là nước vàng. Người kia, người đã tìm được độc được tốt chưa?”

“Bọn khốn kiếp kia không chết, ta cũng thiêu chết bọn họ, thiêu không chết thì ta sẽ độc chết bọn họ!”

Nước phân vàng trong miệng Triệu Khang sủi bọt nóng, lúc này quân địch lại một lần nữa tiến công thành.

Vì Triệu Khang ra lệnh tiết kiệm tên, thang mây công thành của quân địch rất nhanh đã được dựng lên.

Bọn lính công thành bắt đầu leo lên thành.

Gần nửa canh giờ sau, truyền lệnh binh vội vã chạy đến.

“Thưa quốc sư, quân địch đã bắt đầu công thành!”

“Tốt lắm! Lên cho ta!”

Vung tay lên, Triệu Khang chỉ huy hơn một ngàn binh sĩ, mang theo những thùng phân chứa đầy nước nóng hôi đồng loạt chạy về phía đầu thành.

Vừa đến nơi, mùi hôi thối nồng nặc xộc vào mũi. Đừng nói đến việc giết địch, ngay cả binh lính thủ thành cũng buồn nôn vì mùi hôi.

Nhưng khi thùng nước vàng đầu tiên được đổ xuống, uy lực của nó khiến Chu Long và Trần Huyền Long choáng váng.

Một thùng đổ xuống, những binh lính đang leo thang đều kêu thảm thiết và ngã xuống đất.

Những người đang chuẩn bị leo thang cũng bị tưới đầy nước vàng lên đầu.

“Cái gì thế này! Mẹ kiếp, phân người! Nôn!”

Còn đang trong chiến tranh, đột nhiên bị tưới phân người vào đầu, ai chịu nổi! Một tên lính nóng nảy ngẩng đầu lên chửi ầm ĩ.

Kết quả là hắn bị thùng nước vàng tiếp theo ném xuống và nhét đầy miệng, rồi nôn to một tiếng và ngã xuống đất, co giật không ngừng.

Cảnh tượng thật sự quá kinh khủng!

Một số binh sĩ né tránh kịp thời, thối lui sang một bên và run rẩy nhìn đồng đội của mình ngã trên mặt đất, miệng đầy phân người và trợn trắng mắt. Thậm chí họ không có ý định đưa tay kéo một phen.

Hơn một trăm thùng nước vàng được đổ xuống.

Quân địch vốn đã đến gần Kim Lâm Quan đã nhanh chóng bỏ chạy!

Không còn cách nào khác, thật quá kinh khủng, mùi vị đó không thể chịu nổi!

Nhìn thấy cảnh này, Trần Huyền Long kích động hét lên: “Quốc sư uy vũ! Nôn! Quốc sư... Nôn! Quốc sư nôn!”

Thật ghê tởm!

Vài tên phó tướng cũng muốn học theo Trần Huyền Long rống hai tiếng để cổ vũ tinh thần binh sĩ, nhưng vừa mở miệng liền hít vào mùi hôi thối nồng nặc trong không khí.

Lúc này, tất cả đều nôn khan.

Triệu Khang đầu đầy hắc tuyến, ra lệnh cho binh lính mang theo nước vàng xuống thành, bản thân hắn cũng sắp nhịn không nổi.

Không ai ngờ rằng Triệu Khang lại có thể thủ thành Kim Lâm Quan chỉ bằng một thùng phân người.

Thậm chí cho đến tận buổi chiều, quân địch cũng không dám tấn công thành nữa.

Nhận được tin tức, Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân kinh ngạc, mang theo lửa giận đi đến quân doanh tiên phong.

“Tại sao không tấn công thành?!”

Vừa dứt lời, Ngạn Văn Uyên đã cảm thấy có gì đó không ổn.

“Mẹ kiếp, sao lại thôi như vậy, các người trưa nay ăn cửrt à?”
Hắn ta ngạc nhiên hỏi.

Gặp gỡ họ là vô số ánh mắt u oán và phẫn nộ.

Chỉ thấy những binh sĩ may mắn sống sót hôm nay đều có sắc mặt tái nhợt và vẻ mặt đại ra.

Họ phảng phất như xem nhẹ sinh tử, nhất là những binh sĩ bị tưới phân người một thân, cả người đều đỏ bừng vì nước phân.

Họ như thể đã siêu thoát khỏi thế tục, thế giới này không còn gì có thể tổn thương đến tâm lý của họ.

Đương nhiên, đây cũng là do họ may mắn mới có cơ hội xem nhẹ sinh tử, những người bị phân người bắn vào miệng đã đi luân hồi.

“Ai cho ta giải thích chuyện gì xảy ra?”

“Đại soái, người đã đến! Chúng ta không muốn tấn công thành nữa! Ta muốn về nhà!” Một tên phó tướng kéo tay Hoắc Ân, nước mắt tràn đầy.

Hoắc Ân tương đối bình tĩnh, nhìn thấy vẻ mặt của các binh sĩ đều không ổn, cho rằng họ lại bị ảnh hưởng tâm lý bởi thuốc súng, vội vàng gọi quân y đến.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Quân y phẫn nộ nói: “Đại soái, quân Càn Quốc thật quá đáng! Binh lính của chúng ta chiến đấu dũng cảm, không sợ đao kiếm. Nhưng không ngờ đối phương lại sử dụng biện pháp âm hiểm như vậy, thật quá ghê tởm. Họ đều bị ám ảnh tâm lý.”

“Phân người!” Ngạn Văn Uyên kinh hãi.

Hoắc Ân cũng có chút không thể tin được tai mình, dùng phân người để thủ thành quả là mở mang tầm mắt!

Nghे phó tướng rung rung kể lại cách quân Càn Quốc thủ thành, nhiều người ở đây đã bị tưới phân đầy người.

Hoắc Ân hiểu ra, chẳng trách xung quanh thối như vậy. Nhìn thấy phó tướng kéo tay mình, hấn lên lút hất ra, đưa ra sau lưng chà xát.

Quân y oán giận nói: “Hai vị đại soái, còn hơn thế nữa. Ta đã kiểm tra qua, có binh sĩ bị thương dính phân nước, vết thương bị thối rữa. Ta nghi ngờ họ đã hạ độc vào phân!”

(chương này làm hơi lâu vì cười không nhạt được môm.VL)

Chương 298 - chó hoang tiến đến

“Cái gì!”

Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân đều bị lời nói của quân y chấn kinh.

Quân y sắc mặt ngưng trọng gật đầu: “Hắn là như vậy, rất nhiều binh sĩ thương thế cũng không trí mạng, thế nhưng sau khi nhiễm phân nước, miệng vết thương lại thối rữa, Kim Sang được căn bản cứu không được bọn họ.”

“Bọn họ nhất định là ở trong phân hạ độc, hơn nữa còn là kịch độc!”

“Tà môn như vậy?”

Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân liếc nhau, tâm tình đều có chút ngưng trọng.

Tính tình nóng nảy Ngạn Văn Uyên quát lạnh một tiếng: “Mặc kệ, thế công không thể bị cản trở, những người khác tiếp tục tiến công cho ta !”

Nghe được lời của hắn, các binh sĩ tiên phong đều tuyệt vọng.

Rất nhanh lần tấn công thứ hai bắt đầu, nhưng so với lần đầu tiên, tính tích cực của các binh sĩ hiển nhiên không cao lắm.

Triệu Khang liền dẫn người giới nước vàng, đợt thứ nhất, liền đem bọn họ ghê tởm lui lại.

Nhìn đại quân bại lui, hai người Trần Huyền Long khen không dứt miệng.

Không nghĩ tới, đại phân này cư nhiên có thể có uy lực như thế!

Chu Long gật đầu: “Chiến pháp như thế trước nay chưa từng có, quốc sư thật sự là bác học a, chính là mùi này thật sự là quá khó ngửi. Vài binh sĩ đều ới bảy tám lần.”

“Có tác dụng chính là biện pháp tốt, Chu Long người dẫn người từ cửa bắc đi ra ngoài, nếu như ta nhớ không lầm cách đó mười dặm có một con sông, người dẫn người đi đào cho ta một ít đá xanh trở về.” Triệu Khang nói.

Chu Long nghi hoặc: “Đá xanh? Thứ đó giòn không được, có thể làm gì?”

“Đốt vôi!”

Triệu Khang nói, đám người Chu Long tuy rằng không rõ vôi là thứ gì, nhưng hiện tại hai người đối với Triệu Khang gọi là tín nhiệm, suốt đêm dẫn người đi lòng sông đào đá xanh.

Thời điểm ở Vân Sơn, Triệu Khang đã dựng qua một lần lò nung dùng để luyện thép, lần này đốt vôi tự nhiên cũng không thành vấn đề.

Thủy Hử truyện, tiểu Lý Quảng Hoa Vinh đối kháng Tần Minh dùng qua bình tro nước vàng, Lương Trung Thư Thủ Đại Danh phủ cũng dùng qua bình tro nước vàng.

Nước vàng là nước phân đun sôi, mà bình tro chính là bình chứa đầy vôi sống.

Khi quân địch công thành, dùng vôi sống rải xuống, không chỉ có thể ngăn cản tầm mắt quân địch, còn có thể làm bỏng mắt quân địch.

Trên giang hồ cũng có chiêu thức hạ lưu như vôi chói mắt.

Trước làm nước vàng, sau đó lại dùng bình xám, Triệu Khang có thể nói là thập phần âm tổn.

Trần Huyền Long cùng Chu Long, hai người nào đã từng thấy qua loại chiến pháp này, đối với hấn bội phục phải nói là sát đất sát đất.

Mấy lần công thành xuống dưới, cùng dĩ vãng bất đồng, ba ngày nay, Kim Lâm Quan cơ hồ có thể nói là không phí một binh một tốt.

Mỗi lần quân địch đều kích động tập kết mà đến, sau đó đại bại mà về.

Khiến Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân tức gần chết, hai vị chủ soái tự mình chủ trì một lần công thành, sau đó đã bị Triệu Khang làm cho buồn nôn muốn chết.

Mùi nước vàng kia kéo dài mấy trăm mét, hai người hấn còn muốn chỉ huy trước trận chiến, vừa mở miệng liền phun ra, chỉ có thể chật vật chạy trốn.

“Con mẹ nó trì hoãn thế công! Lão tử cũng không tin hồ phân Kim Lâm Quan hấn sâu như vậy! Có thể làm cho hấn hết tác dụng phân!”

Bị ghê tởm muốn chết, Ngạn Văn Uyên tức giận chửi ầm lên!

Mà chiến sự của Kim Lâm Quan cũng truyền tới cảnh nội Thông Châu, nghe được truyền lệnh binh nói mấy ngày nay dưới sự chỉ huy của Triệu Khang, Kim Lâm Quan thắng mấy trận.

Trong lòng Trương Chính kích động vạn phần.

Vẻ mặt lo lắng của Diệp Hồng Tuyết cũng tạm hoãn lại.

Sau lưng hai người còn có mấy người, nếu như Triệu Khang ở đây có thể nhận ra, những thứ này đều là can tướng đặc lực của hấn.

Tổng bộ trưởng huyện Nguyên Giang Trương Long, đệ nhất cao thủ Điều Ca, Thủy Hầu Tử, ăn không đủ no.....

Còn có Lâm đại phu làm penicillin không làm ra, lại làm ra độc dược trí mạng.

Mọi người sau khi nghe nói nhất thời vui mừng mà khóc, Trương Long ôm quyền: “Trương đại nhân, Diệp đại nhân, xin phái binh đưa chúng ta đi Kim Lâm quan đi!”

“Đúng vậy, lão tử cũng không thể trơ mắt nhìn lão gia ở phía trước đánh trận! triều đình đám vương bát đản kia, một chút rảnh dưng không!”

Trương Long quát lạnh một tiếng: “Hầu tử nói chuyện chú ý một chút!”

Diệp Hồng Tuyết nhú mào: “Trương Long, các người có ít người như vậy thì có thể làm gì?”

Lần này Trương Long từ Nguyên Giang huyện mang đến hơn ba trăm người, đánh một trăm chiếc xe ngựa.

Khi Tiêu Linh Lung đến huyện Nguyên Giang, nói với bọn họ Triệu Khang ở tiền tuyến đánh giặc, bọn họ liền ngồi không yên.

Trước kia núi đao biển lửa đều cùng nhau, lần này sao có thể để lão gia tự mình gánh vác!

Trương Long nhìn Trương Chính, do dự một chút vẫn nói: “Trong xe ngựa chúng ta mang đến, chứa bốn ngàn quả bom mà lão gia nói, có những thứ này ở đây, hẳn là có thể kiên trì đến lúc triều đình tiếp tế.”

“Bom?”

Diệp Hồng Tuyết và Trương Chính đều sửng sốt.

Trương Long nói: “Là lão gia nói qua, bên ngoài là một viên cầu rồng ruột, bên trong chứa thuốc nổ và trứng sắt. Chúng ta chiếu theo thứ mà làm ra, uy lực rất lớn, một viên nổ chết một hai người giống như chơi vậy.”

“Các người vậy mà bí mật, nghiên cứu thuốc nổ!”

Điều ca a nói: “Thuốc nổ này vốn là lão gia chúng ta làm ra, lại nói nếu chúng ta không có bí mật làm đồ chơi, triều đình lúc này đây bị cướp tiếp tế, nhóm thuốc nổ thứ hai đến khi nào mới có thể đưa đến trong tay lão gia?”

“Chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn lão gia thành phá nhân vong?”

Sau khi bọn họ đến đều biết, tiếp tế ủng hộ của triều đình bị người ta cướp mất, từng người tức giận không chịu được.

Trương Chính bị oán không nói nên lời, Diệp Hồng Tuyết trầm mặc một lát rồi nói: “Trương tướng quân tập kết đội ngũ đi, đưa bọn họ vào. Lương thảo trong Kim Lâm quan cũng phải tiếp tế.”

“Do ta mang binh xông ra bên ngoài quân địch, người hộ tống Trương Long đám người nhập quan!”

Trương Chính nghe vậy chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Thừa bóng đêm, Diệp Hồng Tuyết dẫn hai vạn người mở cửa Thông Châu xông ra ngoài.

Ngoài Thông Châu thành cũng có ước chừng ba vạn quân địch, đều là đường vòng mà đến cắt đứt tuyến tiếp tế Kim Lâm Quan.

Nhưng bọn họ nhân số ít, người dẫn binh cũng không phải là đại tướng gì, tự nhiên không phải là đối thủ của Diệp Hồng Tuyết.

Dưới sự yểm hộ của Diệp Hồng Tuyết, đám người Trương Long xua xe ngựa liều mạng tới gần Kim Lâm Quan.

Bị tướng sĩ thủ quan phát hiện, vội vàng đi thông báo cho Triệu Khang.

“Quốc sư, có đoàn xe không rõ đang tới gần! Đánh một cây đại kỳ viết hai chữ Nguyên Giang.”

“Nguyên Giang?”

Triệu Khang sửng sốt, sẽ không phải đám chó con kia chứ!

“Theo ta đi xem xét!”

Vội vàng đi tới cửa bắc, vừa tới gần liền nghe thấy giọng nói lớn của Điếu ca.

“Lão gia, mở cửa a! Là ta a!”

“Chết tiệt, thật đúng là bọn họ, mau mở cửa thành! “Triệu Khang vội vàng rống lên một tiếng.

Trần Huyền Long không dám chậm trễ, sai người mở cửa thành phía bắc.

Từ đầu thành đi xuống, Triệu Khang gặp được đám người Trương Long và Điếu ca, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

“Các người sao lại tới đây?!”

“Lão gia! Người không sao, thật sự quá tốt! Vợ ta cho rằng người đã chết, đều phải vì người tự tử!”

Triệu Khang:...

“Cút sang một bên!”

Một cốc đá văng ăn không đủ no, Triệu Khang thấy mọi người đã nhập quan, liền cho người đóng cửa thành.

Trương Long mỉm cười: “Lão gia, người đang gặp nguy hiểm, chúng ta những người này làm sao có thể ngồi yên mặc kệ?”

Chương 299 - Bom ném đá xe

“Đây là chiến trường, không phải nơi cướp bóc như bọn sơn tặc thô phi!”

Triệu Khang quát lớn, hai mắt đỏ ngầu.

Bình thường, đám người Trương Long ắt hẳn sẽ cúi đầu nhận lỗi, nhưng hôm nay lại khác.

Hơn ba trăm tên lính với vẻ mặt hùng hực khí thế.

Điều Ca A nói: “Vậy thì sao? Vẫn làm như thường lệ!”

“Bọn Chu quốc, Tề quốc cũng chỉ có một mũi hai mắt, sao có thể có ba đầu sáu tay được?”

Trần Huyền Long và Chu Long liếc nhìn nhau, đây quả là lũ liều lĩnh không sợ trời không sợ đất.

Trương Long tiến vào, sai người nhanh chóng mở xe ngựa, cẩn thận diu Triệu Khang như hiến vật: “Lão gia đừng nóng giận, ngài xem ta mang gì đến cho ngài đây.”

Triệu Khang cùng mọi người bước vào, liền thấy trong rừng chất đầy những viên cầu đen thui, to nhỏ bằng quả trứng gà.

Mắt Triệu Khang mở to, sao thứ này lại giống bom như vậy?

“Đây là...?”

“Bom! Lão gia đã dặn, lão Lý dựa theo ý tưởng của ngài tự chế tạo ra, uy lực rất lớn, nhưng quá trình sản xuất rất phức tạp.”

Trương Long giải thích: “Hơn nửa năm qua, đã tốn mấy chục vạn lượng bạc mà chỉ làm được bốn ngàn viên, kỹ thuật vẫn chưa hoàn thiện.”

“Mẹ kiếp, các người đúng là làm được chuyện này! Lão Lý sử dụng thứ này như thế nào?” Triệu Khang kinh hãi.

Lý Cầu Đản nhìn nọt cười đáp: “Chỉ cần châm lửa rồi ném đi là được. Tuy nhiên, người ném phải có lực tay lớn, thứ này nặng hai cân, người bình thường không thể ném nổi.”

“Điều Ca A chỉ ném được khoảng ba bốn trượng. Nhưng uy lực rất lớn, chỉ một viên như vậy suýt nữa làm nổ sập huyện nha của lão gia.”

Triệu Khang ngó ngang: “Ngươi cho nổ huyện nha ta làm gì?!”

Lý Cầu Đản cười gượng gạo: “Thứ này uy lực quá lớn, trong huyện toàn là trọng địa, ngoài thành lại đang xây dựng, nổ chỗ nào cũng không ổn. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có huyện nha rách nát của ngài là phù hợp nhất, cho nên chúng ta mới thí nghiệm ở đó.”

“Còn có những thứ này nữa!”

Trương Long lại mở ra một cái rương khác, bên trong tầng trên là những mũi tên, tầng dưới là cán tên.

Chu Long nhìn thấy liền thốt lên: “Thứ tốt!”

Hắn vội vàng muốn cầm lấy mấy mũi tên để xem xét, Trương Long vội vàng ngăn cản: “Tướng quân, trước mắt không nên đụng vào!”

“Tại sao vậy?” Chu Long khó hiểu.

Lâm đại phu ngáp một cái, “Tướng quân, những mũi tên này được tẩm độc được do ta dày công chế tạo, nếu không cẩn thận bị thương, dù chỉ là vết rách nhỏ bằng móng tay, cũng có thể lấy mạng người!”

Triệu Khang dở khóc dở cười, tiểu tử này sao lại quên mình là một đại phu cứu người?

Vẫn là ham mê nghiên cứu độc dược.

Hắn nhìn thấy những mũi tên này có màu sắc khác lạ, liền quay sang Trương Long hỏi: “Những mũi tên này, không phải chúng ta tự sản xuất chứ?”

“Lão gia sáng suốt.”

Trương Long vuốt mông ngựa, sau đó nhỏ giọng nói: “Là U Châu vận chuyển đến huyện Nguyên Giang của chúng ta.”

“Ba vạn mũi tên, bốn ngàn chiến đao! Vô cùng sắc bén, áo giáp bình thường không thể nào cản phá được.”

Triệu Khang: “U Châu đưa tới, ai bảo đưa tới?”

“Bệ hạ.”

Trương Long nhỏ giọng nói: “Bệ hạ hạ lệnh cho U Châu đưa vũ khí sau khi chế tạo xong đến huyện Nguyên Giang, chúng ta lại vận chuyển ra tiền tuyến.”

“Lưu tướng quân.” Triệu Khang lập tức nói.

Diệp Hồng Tuyết lưu lại hơn ba ngàn quân sĩ, Thống lĩnh Lưu Kế Hán đi ra cung kính nói: “Mặt tướng xin có mặt.”

“Hãy cho người đến nhận chiến đao. Lâm Nhị Ngưu, đao này có độc không?”

Lâm đại phu vội vàng nói: “Không có, thứ này quá sắc bén, ta cũng không dám tùy tiện đụng vào.”

“Tiểu tử nguoi...” Triệu Khang tức cười: “Được rồi, đừng đứng nữa, dỡ đồ xuống. Chu tướng quân, gọi thợ thủ công trong quân đến lắp ráp mũi tên, dặn dò họ phải cẩn thận, độc của Nhị Ngưu không phải chuyện đùa.”

“Hiểu rồi.”

Mấy người Trương Long đi theo Triệu Khang tiến vào đại doanh. Đây là lần đầu tiên họ đến nơi này, nên thấy gì cũng tò mò.

Thấy mọi người đã ngồi xuống, Điều Ca nói: “Lão gia, ngoài vũ khí trang bị chúng ta đưa tới, còn có hai mươi cỗ xe ngựa lương thảo. Là Trương Chính tướng quân và Diệp tướng quân ở Thông Châu vận chuyển đến.”

“Vừa vận, lương thảo trong quân quả thật có chút thiếu thốn. Bảo quan quân nhu kiểm kê nhập kho. Trương Long, người...”

Dường như biết Triệu Khang muốn nói gì, Trương Long cắt ngang lời: “Lão gia, nếu ngài cho các huynh đệ trở về, vậy thì đừng nói nữa. Hoặc là chúng ta cùng đi, hoặc là các huynh đệ ở lại cùng ngài đánh trận này.”

Triệu Khang cười khở một tiếng: “Đây không phải là ở quá già, chiến trường hung hiểm chính là ta cũng khó có thể thừa nhận, huống chi các ngươi?”

Trương Long lắc đầu: “Nói là như thế, nhưng huynh đệ chúng ta cũng không phải chưa từng thấy máu. Quân địch cho dù mạnh hơn nữa thì thế nào?”

“Ta biết lão gia lo lắng. Từ mai bắt đầu, xin lão gia đưa huynh đệ chúng ta cùng vào quân, để các vị tướng quân huấn luyện cẩn thận. Ta cam đoan nhất định sẽ tuân theo mệnh lệnh!”

“Đúng vậy lão gia. Ngài nếu không thể trở về, vậy chúng ta cũng sẽ không đi. Chúng ta đã đến đây, cũng không nghĩ tới việc còn sống trở về. Chỉ cần có thể giúp lão gia, chúng ta làm gì cũng được!”

Mọi người với vẻ mặt kích động nhìn Triệu Khang. Đám người Trần Huyền Long kinh ngạc, không nghĩ tới Triệu Khang còn có cấp dưới trung thành và tận tâm như vậy.

Không ngại ngàn dặm xa xôi liều chết đưa vũ khí lương thảo đến còn chưa tính, lại còn có chí khí như thế!

Nghe mọi người nói, Triệu Khang trong lúc nhất thời vô cùng phấn chấn: “Tốt! Vậy lão gia ta sẽ mang theo các ngươi ra trận đánh cho hả dạ!”

“Không phá tan quân địch thì không trở về!”

Mọi người cùng hò reo.

Sự xuất hiện của đám người Trương Long đã tiếp thêm sinh lực cho Kim Lâm Quan vốn đang hùng hực khí thế.

Ngày hôm sau, quân địch không tấn công nữa.

Triệu Khang giao đám người Trương Long cho Lưu Kế Hán, vị Thống lĩnh Hãm trận, huấn luyện. Bọn họ không phải tân binh chưa từng trải qua chiến trận.

Ngược lại, khả năng tác chiến của họ rất mạnh mẽ, nhưng thiếu huấn luyện chiến thuật bài bản.

Giao cho Lưu Kế Hán huấn luyện là thích hợp nhất.

Triệu Khang cùng các thợ thủ công trong quân nghiên cứu cách sử dụng bom do Trương Long mang đến.

Cân thử quả bom trên tay, đúng như Lý Cầu Đản mô tả.

Thứ đồ chơi này nặng hai cân, quả thực không phải ai cũng có thể sử dụng.

Các thợ thủ công nghiên cứu suốt nửa ngày, cuối cùng đành bỏ cuộc: “Quốc sư, theo ta thấy, thứ đồ chơi này chỉ có thể ném từ trên tường xuống, chứ không thể nỏ tung. Hơn hai cân sắt rắn, ném trúng người cũng đủ sức sát thương.”

“Ném vào giữa đội hình quân địch dày đặc e rằng không hiệu quả.”

“Ném không được sao?”

Triệu Khang bỗng nảy ra ý tưởng, nhìn về phía thợ thủ công: “Nghe nói qua máy ném đá chưa?”

“Máy ném đá? Đó là gì?” Thợ thủ công lắc đầu.

“Làm theo kiểu này.”

Triệu Khang bảo người bên cạnh tháo vũ khí xuống, kê cao lên, mũi đao hướng xuống dưới, sau đó đề cán đao lên.

Mũi đao nhọn hoắt vênh lên.

Hai mắt thợ thủ công sáng rực, đặt một viên đá lên mũi đao, thử nghiệm vài lần, viên đá bị bắn ra ngoài với lực mạnh.

“Ta hiểu ý Quốc sư rồi!” Thợ thủ công phấn khởi: “Nếu chế tạo ra một loại công cụ ném bom vào đám đông, hiệu quả sát thương quân địch sẽ rất cao!”

Chương 300 - Sinh hóa cuồng nhân Lâm Nhị Ngưu

“Không sai, chính là như vậy. Đồng thời, cần cân nhắc đến trọng lượng của bom sẽ ảnh hưởng đến khoảng cách bay.”

“Ta từng thấy xe ném đá, lợi dụng lực vắn của dây thừng để bắn ra đá. Ví dụ, đầu này tạo áp lực mạnh, đầu kia là lực đàn hồi. Khi áp lực ở đầu này được buông ra, lực đàn hồi ở đầu kia sẽ đẩy đá ra ngoài. Có người có thể ném đá xa đến ba bốn trăm bước. Người hãy cho người nghiên cứu theo nguyên lý này xem có thể chế tạo được hay không?.”

“Hiểu rồi, ta đã có ý tưởng!” Thợ thủ công hào hứng nói.

Triệu Khang cười ha hả: “Được! Nếu người chế tạo thành công, ta sẽ thưởng cho người một vạn lượng bạc!”

Có lời hứa của Triệu Khang, thợ thủ công vô cùng hăng hái, lập tức triệu tập thợ về và bắt đầu nghiên cứu chế tạo máy ném đá.

Vấn đề sử dụng bom đã được giải quyết, nhìn đám người Trương Long miệt mài huấn luyện cùng hăm trận sĩ, lòng Triệu Khang vô cùng phấn khởi.

Tuy nhiên, phát hiện thiếu một người, Triệu Khang có chút nghi ngờ nhưng lại nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó.

Lâm Nhị Ngưu là đại phu, Triệu Khang nhất được hần dọc đường, tuy rằng kỹ năng y thuật hiện tại có vẻ sa sút.

Nhưng để một đại phu ra trận giết địch, quả là có chút khó xử cho hắn.

Triệu Khang định rời đi, bỗng thấy đại phu trong quân ôm một đồng bình lọ đi qua trước mặt.

Hắn không khỏi sửng sốt và gọi người kia lại.

“Quốc sư.” Quân y cung kính nói.

“Những thứ này không phải đều là độc dược mà ta đã dặn các người thu thập trước đây sao? Quân địch chưa công thành, các người vội vàng nấu nước vàng làm gì?”

Quân y vội vàng giải thích: “Không phải vậy, quốc sư đại nhân. Ngài hiểu lầm rồi. Đây là Lâm đại phu muốn. Hắn nghe nói quân ta trước đây dùng nước vàng đánh bại quân địch nên rất hứng thú. Hắn bảo tiểu nhân đưa độc được cho hắn để nghiên cứu gì đó.”

“Tên này lại muốn làm yêu quái gì vậy? Hắn ở đâu? Người dẫn ta đi xem.” Triệu Khang nói.

Quân y đương nhiên không dám chậm trễ, vội vàng dẫn Triệu Khang đến chỗ Lâm Nhị Ngưu.

Vừa bước vào, họ thấy Lâm Nhị Ngưu đang đeo khẩu trang và găng tay do huyện Nguyên Giang chế tạo, vẻ mặt rất nghiêm túc, lắc lư đồ trong chai.

Sự chuyên nghiệp của Lâm Nhị Ngưu khiến Triệu Khang tưởng chừng như mình đang du hành thời gian và nhìn thấy ai đó đang chế tạo hàng cấm.

“Lâm Nhị Ngưu, người đang làm gì vậy?” Triệu Khang quát lên.

Lâm Nhị Ngưu quay đầu lại, thấy Triệu Khang, hắn có chút phản kích: “Lão gia mau tới đây, ta cho ngài xem đồ.”

Triệu Khang tiến đến gần, Lâm Nhị Ngưu vội vàng mở bình lọ trước mặt hắn, mùi hôi thối khó tả bốc lên.

Triệu Khang bịt mũi: “Những thứ này là cái gì?”

“Những thứ này chính là bảo bối của ta.”

Lâm Nhị Ngưu giới thiệu: “Chai này là máu tươi của bệnh nhân dịch bệnh, bình này là của người chết vì trúng độc, còn có... Đây đều là máu tươi của những người bệnh nan y sau khi chết.”

“Lão gia, ta nhớ trước kia ngài từng nói, người ta sinh bệnh là do bị nhiễm vi khuẩn không nhìn thấy được trong thiên địa, gọi là vi khuẩn gì đúng không? Penicillin chúng ta nghiên cứu cũng là một loại nấm mốc, nhưng có lợi cho cơ thể con người.”

Triệu Khang sững sờ nói: “Đúng vậy.”

“Gần đây ta đang nghiên cứu cách tạo ra loại vi khuẩn mà ngài nói. Nếu thành công, ta sẽ rải loại vi khuẩn này ra ngoài để giết chết đám giặc ngoại xâm kia. Ngài nghĩ sao về ý tưởng này?”

“Mẹ nguoi!” Triệu Khang hoảng sợ nhìn Lâm Nhị Ngu.

Hắn chỉ nghĩ đến việc cây kỹ năng của Lâm Nhị Ngu bị lệch, nhưng không ngờ lệch đến mức này.

Chiến tranh sinh học vi khuẩn?

Ngươi có cần điên cuồng như vậy hay không!

“Ngươi nghiên cứu đến mức nào rồi?” Triệu Khang nhìn ánh mắt hùng hục của Lâm Nhị Ngu, thầm nghĩ người này đúng là phản nhân loại!

Hắn sợ rằng Lâm Nhị Ngu sẽ tạo ra thành tựu gì đó và sẽ vui vẻ khôn xiết.

Nghe Triệu Khang có vẻ tức giận, nhưng Lâm Nhị Ngu nhanh chóng phản chấn: “Tạm thời ta chưa tìm thấy loại vi khuẩn mà lão gia nói.”

“Chắc chắn nó cũng không thể nhìn thấy bằng mắt thường.” Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi chứng kiến màn kinh hoàng, Lâm Nhị Ngu rút ra một ống dài từ trong túi.

“Nhưng ta phát hiện ra một điều thú vị. Lão gia, đây chỉ là kính lúp mà ta bảo thợ thủ công trong huyện mài bằng thủy tinh.

“Nhìn đi, chỉ cần nhắm vật này vào vật thể nhỏ bé là có thể phóng đại. Ta đang nghĩ, nếu có thể mài thấu kính đến mức tối đa, có thể nhìn thấy vi khuẩn mà lão gia nói hay không.”

Lâm Nhị Ngu hào hứng nói: “Chỉ cần nhìn thấy, chúng ta sẽ có cách chiết xuất ra, thậm chí có thể nuôi cấy vi khuẩn giống như Penicillin.”

“Đến lúc đó, chỉ cần nuôi cấy những vi khuẩn này thành có hại cho cơ thể, thì không chỉ giết người mà thống nhất thiên hạ cũng không phải là việc khó!”

“Hảo tiểu tử, không ngờ ta đi vắng mấy tháng mà ngươi đã làm được việc lớn!”

Nhìn chiếc kính lúp trong tay Lâm Nhị Ngưu, Triệu Khang há hốc mồm, không thể tin được tốc độ tiến bộ của hắn.

Có chút đáng sợ, phải nhanh chóng sửa sai.

“Khụ khụ khụ, Nhị Ngưu. Ngươi có nghĩ đến chuyện này chưa?”

Lâm Nhị Ngưu: “Chuyện gì lão gia cứ nói.”

“Nếu ngươi tạo ra vi khuẩn này, vậy làm sao cứu người? Ngươi đã nghĩ kỹ chưa?”

Lâm Nhị Ngưu kinh ngạc: “Lão gia, ta làm cái này đâu phải để cứu người?”

Địch!

Bò phê!

Triệu Khang chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Vậy nếu ta cũng bị lây nhiễm vi khuẩn ngươi tạo ra, chẳng phải ngươi muốn ta chết sao?”

“Như ta đã nói với ngươi rồi, vi khuẩn có nhiều cách lây lan, giống như bệnh dịch vậy. Chỉ cần không cẩn thận, tất cả mọi người đều có thể bị lây nhiễm.”

Lâm Nhị Ngưu bừng tỉnh đại ngộ: “Nguyên lai lão gia ngài có ý tứ này. Ta hiểu rồi. Đúng vậy, xem ra muốn giết người thì trước tiên phải nghĩ cách cứu người!”

“Vì vậy, ngươi không cần nghiên cứu thứ này nữa. Hãy tập trung vào việc phát triển Penicillin. Đừng quên ngươi là đại phu!”

Lâm Nhị Ngưu thở dài nói: “Lão gia, đây cũng không phải ta không muốn, Penicillin kia làm ra quá khó khăn, hay là giao cho những người khác đi, bất quá ta còn có cái ý nghĩ, hơn nữa đã tiến hành thí nghiệm qua, ngài có muốn tham khảo?”

“Cái gì? “Triệu Khang nghi hoặc.

Lâm Nhị Ngưu: “Ta nghe nói trên giang hồ có một loại khói mê hồn, người hít vào sẽ bị mê muội, nhưng thứ này không dễ

không chế, chỉ dựa vào hướng gió. Cho nên ta khổ tư nghĩ ra một biện pháp. Nếu chúng ta đem kịch độc giống như khói mê hồn nhưng lây nhiễm trong máu, bỏ vào trong bom của Lý Cầu Đan.”

“Ném vào quân địch bên trong, trực tiếp liên biến thành độc khí đạn, đến lúc đó không nói nổ chết đối thủ, độc cũng có thể độc chết đối thủ!”

“Về việc làm thế nào để biến độc được thành sương khói, lan truyền thì ta đã thành công, hiện tại chỉ còn thiếu cách sử dụng cùng bom.”

Lâm Nhị Ngưu một bộ rất đáng tin: “Hơn nữa, chuyện này, lão gia người cũng không cần lo lắng, ta làm ra hỗn hợp khói độc là có giải được, chỉ có ta biết giải được làm như thế nào.”

“Chúng ta có thể dùng độc khí đạn này trước tiên cho người một nhà uống giải được, sau đó trực tiếp độc chết đối thủ!”

Nhìn Lâm Nhị Ngưu càng nói càng hưng phấn, ý thức Triệu Khang nói mình thất bại.

Bại rất triệt để, vi khuẩn, chiến độc khí chiến! Chính mình đã không ngăn cản được sinh hóa cuồng nhân này!

Chương 301 - hoàn toàn dựa vào não bổ

Lâm Nhị Ngưu tư duy thật sự là tăng lên đến có chút mê muội, đến để cho Triệu Khang đều có chút sợ hãi.

Nhưng không thể không nói, ý tưởng độc khí chiến này lại rất thiên tài, Triệu Khang cũng không khỏi nhắc tới hứng thú.

“Nhị Ngưu, khói độc của người hiệu quả thế nào?”

Lâm Nhị Ngưu vỗ ngực cam đoan: “Chỉ cần người không quá mười cái hô hấp, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

“Mẹ nó, thật hay giả? “Triệu Khang có chút không tin.

Lâm Nhị Ngưu lại nói: “Là thật, ta thử qua!”

“Con mẹ nó, lấy người làm thí nghiệm?” Triệu Khang nổi giận, loại phương thức vô nhân đạo, hẳn là tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

“Là như vậy, ta làm khói độc, thời điểm cố ý tìm một nhóm thổ phỉ không chuyện ác nào không làm, tại chỗ liền thả khí độc ra, độc chết hơn ba mươi tên khốn kiếp! đám người kia là Trương Long bọn họ đều giúp ta điều tra rõ ràng, gian dân cướp bóc không chuyện ác nào không làm, trên tay đều dính mạng người!”

“Như vậy a, vậy không sao rồi!

Triệu Khang bưng tỉnh đại ngộ tiện đà hỏi: “Người nói, khói độc hiện tại số lượng có bao nhiêu?”

“Hơn năm cân, bắt quá hiện tại khó có thể làm cho nó nổ tung thiêu đốt trong bom. “Lâm Nhị Nguu gãi gãi đầu.

Triệu Khang vừa nghe: “Người ngốc a, liền nhất định phải lấy đến trong bom sao? Lấy một cây đuốc, nhét khói độc vào bên trong, thiêu đốt lên ném ra ngoài không được sao?”

“Ta kháo, ta như thế nào không nghĩ tới! Đúng vậy, không nhất định phải để nó nổ tung, lan truyền phạm vi lớn.”

Lâm Nhị Nguu vỗ trán, chợt nghe Triệu Khang lại hỏi: “Thuốc giải cho khói độc này người có mang theo không, có bao nhiêu?”

“Cái này, ba bình, một bình có hơn ba mươi viên, hơn một trăm viên. “Lâm Nhị Nguu nói.

Triệu Khang nhíu mày: “Chỉ vậy thôi. Nhưng cũng đủ dùng rồi, được rồi, đừng nghĩ làm vì khuôn gì nữa, mang theo thuốc độc và thuốc giải của người đi theo ta.”

Lâm Nhị Nguu vội vàng thu dọn đồ đạc.

Đi theo Triệu Khang, tìm được Trần Huyền Long, nghe nói Triệu Khang dự định dùng khói độc để sát thương quân địch, Trần Huyền Long chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Vừa nghe Triệu Khang nói qua chiến pháp, vẻ mặt Trần Huyền Long quỷ dị nhìn Triệu Khang.

“Ánh mắt này của ngươi là cái gì.” Triệu Khang hơi có chút không vui.

“Không, chính là cảm giác quốc sư ngươi quá đê tiện. “Trần Huyền Long nói.

Triệu Khang nói: “Người cảm thấy bọn họ sẽ đáp ứng sao?”

“Nếu là lúc trước bọn họ có thể sẽ cảnh giác, nhưng hiện tại bọn họ bị nước vàng của chúng ta làm cho sút đầu mẻ trán, sĩ khí thấp.”

Trần Huyền Long nói: “Nếu quốc sư viết thành khẩn một chút, nói không chừng bọn họ sẽ đáp ứng.”

“Vậy được rồi, người đâu, bút mực mang lên đây! “Triệu Khang vung tay lên.

Hai canh giờ sau, Chu Tề đại doanh.

“Bẩm báo hai vị nguyên soái, chúng ta bắt được một tên sứ giả của quân địch!” Binh lính nói.

Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên đều sững sốt, trăm miệng một lời hỏi: “Người đưa tin?”

“Đúng vậy.”

“Mang hắn lên đây.” Hoắc Ân nói, đồng thời trong lòng thầm nghĩ, quân địch đang yên đang lành, cư nhiên đưa tin cho mình không phải lừa gạt chứ?

Sứ giả của Triệu Khang bị giải lên.

Dương Văn Uyên nhìn về phía hắn: “Người là tới đưa tin?”

“Phụng quốc sư chi danh, đặc biệt hướng hai vị đại soái hạ chiến thư!” sứ giả cũng là nửa điểm không sợ, cường tráng đáp lời.

Hai quân giao chiến không chém sứ giả, đây là thông lệ quốc tế, cho nên không có gì phải sợ.

“Thư ở đâu?” Hoắc Ân hỏi.

Người đưa tin lấy từ trong ngực ra một phong thư, Ngạn Văn Uyên ra hiệu cho phó tướng mở ra.

Phó tướng kia mở ra nhìn một tiếng: “Ta đi, chữ này thật là xấu!”

Ngạn Văn Uyên một mạch: “Con mẹ nó, cho người đọc thư không cho người đọc chữ!”

Phó tướng xấu hổ cười, vội vàng đọc thư.

“Tề Quốc Ngạn Suất tôn kính, Hoắc Suất Chu Quốc gần đây ăn ngon thế nào...”

Ngạn Văn Uyên Hoắc Ân ngơ ngác, liếc mắt nhìn nhau.

Không phải nói chiến thư sao?

Đây là cái gì vậy? Có cần lễ phép như vậy không!

Ngay sau đó nghe được phó tướng tiếp tục nhắc tới.

“Bỉ nhân Triệu Khang, đương nhiệm Đại Càn quốc sư. Hai vị vây khốn Kim Lâm Quan ta nhiều ngày, nhưng thủy chung không cách nào phá thành, nhưng Triệu mỗ cũng không thể không tán thưởng phương pháp vây khốn mà hai vị sử dụng quả thật đã tạo thành phiền nhiễu rất lớn cho Triệu mỗ.”

“Ta Triệu Khang cả đời quang minh chính đại, chưa bao giờ dùng qua âm mưu quỷ kế, bởi vậy đặc biệt hạ chiến thư một phong, ngày mai chính ngọ, Triệu Khang ta tự mình dẫn tất cả đại quân Kim Lâm quan, cùng hai vị chính diện chiến một trận!”

“Quân nhân, phải có cốt khí, Triệu Khang thà rằng chết trận ném quan, cũng tuyệt không ngồi chờ chết!”

“Hy vọng có thể cùng hai vị đến một hồi đường đường chính chính quyết đấu, như thế tung bại cũng không hối hận. Đương nhiên nếu là hai vị nguyên soái không dám cũng không sao, yên lặng chờ ta Triệu Khang cầm trong tay đại đao chém xuống đầu lâu hai vị là được!”

“Đọc xong rồi?”

Nhìn phó tướng nhìn về phía mình, Ngạn Văn Uyên hỏi.

“Đọc xong rồi.”

Họ Triệu này thật tâm điên rồi sao?

Ngạn Văn Uyên vui vẻ: “Lại muốn cùng chúng ta đường đường chính chính đánh một trận!”

Hoắc Ân tâm tư vừa động nhìn về phía người đưa tin, mỉm cười nói: “Lương thảo của các người chắc sắp cạn kiệt rồi nhỉ?”

Người đưa tin cười lạnh một tiếng: “Người cảm thấy loại chuyện này ta sẽ nói cho người biết?”

Hoắc Ân tươi cười không giảm: “Vậy được, ta đổi mấy vấn đề, năm ngày trước các người ăn cái gì?”

Người đưa tin lộ ra vẻ hồ nghi, nghĩ nghĩ cũng không có giấu diếm, nhận được đáp án Hoắc Ân khóe miệng nhếch lên.

“Được rồi, người có thể đi, trở về nói cho Triệu quốc sư, ngày mai chúng ta tất ứng chiến.”

Người đưa tin rời đi, Ngạn Văn Uyên lúc này mới nhìn về phía Hoắc Ân: “Nói thế nào?”

“Lương thảo Càn Quân không đủ, năm ngày trước còn có thể ăn thịt khô, từ ba ngày trước đã là rau củ phối lương khô rồi.”

Hoắc Ân cười khê: “Phong thư này cũng có vấn đề.”

Nga?

Ngạn Văn Uyên suy nghĩ một chút, thoáng chốc hai mắt sáng ngời: “Đây là họ Triệu đầu tư thành tín!”

“Không sai.”

Hoắc Ân cười nói: “Trong thư hấn cố ý viết cái gì mà mình khinh thường âm mưu quỷ kế, quang minh chính đại, nhưng từ khi giao thủ tới nay, tên này hoàn toàn có thể nói là âm hiểm giả dối, đê tiện vô sỉ!”

“Ngay cả trong phân hạ độc, loại chuyện này hấn đều làm được, nhưng mà lại ở trong chiến thư viết loại này ai cũng sẽ không tin chuyện ma quỷ!”

“Hơn nữa, chúng ta hiện tại ít nhất còn có ba bốn mươi vạn đại quân, Kim Lâm Quan hấn tính toán đâu ra đấy cũng chỉ bảy tám vạn người!”

“Cư nhiên muốn cùng chúng ta đường đường chính chính đánh một trận, loại hành vi này cùng tự sát có cái gì khác nhau? Cho nên ta kết luận, Triệu Khang phong thư này còn có ý tứ khác.”

Ngạn Văn Uyên híp mắt: “Lương thảo sắp cạn kiệt, thuốc nổ cũng không còn, binh lực lại kém xa hai người chúng ta, tiếp tục ở Kim Lâm quan chỉ có một con đường chết.”

“Hắn không muốn đánh, nhưng lại không tiện đầu hàng, cho nên dùng phương thức dẫn người tự sát này, để nói cho người biết ngày mai ta quyết chiến lưu hắn một mạng.”

“Không sai!”

Hoắc Ân cười ha ha: “Tên này thật thông minh, lại có thể nghĩ ra biện pháp này, thật sự là quá đề tiện vô sỉ!”

“Ngày mai, ta nhất định phải hảo hảo nhìn xem người này đến tột cùng trông như thế nào, lại để cho người ta liên thủ đều ăn nhiều đau khổ như vậy!”

Nếu Triệu Khang giờ phút này biết ý nghĩ của hai người, phỏng chừng phải hết sức im lặng.

Lão tử không phải viết một phong chiến thư ngôn từ thành khẩn sao? Hai người các người lại có thể suy nghĩ ra nhiều kịch bản như vậy?

Chương 302 - chạy mau

“Quốc sư, chủ soái quân địch đã đáp ứng trưa mai cùng quân ta quyết tử chiến!”

Sau khi người đưa tin trở lại Kim Lâm Quan, liền khẩn trương tìm được Triệu Khang, bẩm báo tin tức.

Triệu Khang có chút kinh ngạc: “Đáp ứng sáng khoái như vậy? Không nói chuyện gì khác?”

Người đưa tin gật đầu: “Hỏi xem mấy ngày trước và hai ngày nay chúng ta ăn gì.”

“Ăn cái gì?”

Triệu Khang nhìn về phía những người khác. Thống soái quân Thiên Vũ Chu Long nói: “Có thể là muốn mượn chuyện này để phỏng đoán tình hình lương thảo của quân ta.”

“Có lý, nhưng không sao cả, hắn muốn biết thì cho hắn biết.”
Triệu Khang cười.

Lương thảo của họ quả thật có chút thiếu thốn, nhưng hôm qua khi đám người Trương Long đến, Diệp Hồng Tuyết đã đưa cho họ hai mươi xe lương thực.

Họ không ăn uống lãng phí, hơn nữa lương thảo dự trữ cũng đủ dùng thêm một tháng.

Mọi người cũng bật cười.

Triệu Khang nói: “Chư vị, nếu đối phương đã đáp ứng giao chiến trực diện với chúng ta, vậy ngày mai phải khiến chúng bất ngờ.”

“Chạy chậm bị người ta đuổi theo giết, ta cũng không cam chịu chết uổng! Các quân các bộ hãy truyền đạt tin tức đến đúng nơi, tránh để quân đội tan rã. Đã nghe rõ chưa?”

“Rõ!” Các tướng thu lại nụ cười.

Ngày hôm sau.

Lâu lắm rồi tiếng trống trận và tiếng kèn vang lên trên thành Kim Lâm Quan.

Tiếng trống như sấm sét, kích lệ tinh thần quân sĩ!

Triệu Khang đứng trên thành, hắn không có ý định ra khỏi thành. Dù ngựa của hắn vẫn có thể di chuyển, nhưng thật sự muốn chạy trốn thì vẫn còn kém.

Ba cửa thành Kim Lâm Quan mở rộng, từng đội quân lần lượt từ trong thành tiến ra.

Xa xa, Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên đứng trên đài cao để quan sát. Là chủ soái, họ đương nhiên không tự mình ra trận chiến đấu. Nói một câu khó nghe, lỡ bị tên bắn trúng thì chẳng vui gì.

“Hoắc Ân, người xem kìa, ba cửa thành đông nam tây đều mở rộng, kỵ binh đi trước, đao thuẫn binh theo sau, bộ binh tiếp ứng phía sau. Xem ra Triệu Khang cũng không lừa chúng ta.”

Ngạn Văn Uyên cười nói: “Lối đánh trận điển hình này, kỵ binh xung phong, bộ binh bày trận, Triệu Khang tiểu tử này quyết tâm chôn vùi mấy vạn đại quân trong trận chiến này.”

“Mấy vạn người đổi lấy một mạng hắn, tên này ngược lại còn tính toán kỹ lưỡng, như vậy có thể thấy được tên này cũng là kẻ tâm địa ngoan độc, thủ đoạn tàn nhẫn, loại người này đáng sợ nhất!”

Hai người giờ phút này đều cảm thấy Triệu Khang có ý định dùng toàn bộ quân Càn triều đóng tại Kim Lâm Quan liều mạng chiến đấu với họ.

Phó tướng lập tức đi truyền đạt quân lệnh, bên phía họ cũng không bày ra trận hình gì hoa mỹ.

Giống như Triệu Khang, họ đều sử dụng chiến thuật kỵ binh xung trận, bộ binh tiếp ứng. Loại trận hình này là một dạng quyết chiến trên sa trường có thể kết thúc giao tranh nhanh chóng nhất.

Bởi vì kỵ binh có tốc độ nhanh và sức sát thương lớn, một khi xông vào đội hình địch cũng không cần qua lại nhiều lần, liền có thể chia cắt đội hình địch.

Một khi đội hình tan rã, lại không thể tổ chức phòng ngự kịp thời, như vậy về cơ bản chẳng khác nào thất bại.

Đã từng cái gọi là nghĩa chiến chính là như thế, đường đường chính chính tiến công trực diện.

Chu Tề bên này cũng triển khai tư thế, ngay lúc mặt trời lên đến đỉnh đầu, Trần Huyền Long giương cao kỵ thương trong tay.

Giết!

Giết a!

Tiếng hô vang dội bi tráng chấn động mây trời, kỵ binh Càn quốc dẫn đầu xông trận!

Trước khi Triệu Khang bên này ra tay, Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên đương nhiên sẽ không nuông chiều hấn, lập tức cũng truyền lệnh cho binh lính xung phong.

Trận chiến này họ huy động tổng cộng mười vạn người, trong đó có sáu vạn kỵ binh Chu quốc và bốn vạn bộ binh Tề quốc.

Mà Kim Lâm Quan cộng thêm người già yếu bệnh tật cũng chỉ hơn bảy vạn, không đến tám vạn.

Mười vạn đầu bảy vạn, phần lớn lại là kỵ binh tinh nhuệ, ưu thế nghiêng về phía ta!

Suy nghĩ của Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân đều giống nhau.

Hai bên tiếng chém giết vang trời, chỉ trong chớp mắt, kỵ binh hai bên đã đụng độ nhau.

Đúng lúc này, kỵ binh Chu quốc xông lên phía trước nhất phát hiện ra rằng kỵ binh Càn quốc hung hãn chỉ cách đây một giây bỗng nhiên quay đầu bỏ chạy!

Điều này khiến hãn bối rối! Chẳng lẽ đối thủ nhay bén như vậy, đã cảm nhận được sự khác thường của ta?

Nhưng sau đó hãn lại nhìn thấy, một gã kỵ binh Càn Quốc từ trên lưng ngựa móc ra một cái bao, dùng hỏa chiết tử đốt sau đó, cái bao kia nhất thời toát ra một cỗ khói đặc kịch liệt.

Kỵ binh kia hô vang tiếng giết, giơ cao tay phải, thúc ngựa lao vào đội hình địch, tốc độ không hề giảm.

Bắt đầu chạy tán loạn trong đội hình địch!

Trần Huyền Long lúc này quay đầu ngựa lại, gào to: “Chạy! Chạy mau!”

Ngoại trừ kỵ binh vung vật thiêu đốt, những người khác đều không có một tia do dự, quay đầu bỏ chạy!

Điều này khiến cho quân địch bối rối.

“Này, chúng ta còn chưa đánh mà!”

“Các người chạy cái gì vậy!”

“Ngươi, vũ khí đều không cần, chạy, lão tử là ma quỷ sao?”

“Lao lên tượng trung, chém hai nhát rồi chạy!”

Đó là cái gì?

Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân đứng trên đài cao cũng nhìn thấy làn khói đen kịt kia, rất giống với khói lửa báo động, nhưng lại nhỏ hơn nhiều.

“Vũ khí mới của Càn Quốc?” Hoắc Ân không khỏi nói.

Bên cạnh Ngạn Văn Uyên thì nhìn thấy quân lính Càn Quốc đã bắt đầu chạy trời chết, lúc này hãn bật cười ha hả.

“Hãn chính là lấy ra thuốc nổ, cũng vô dụng, Hoắc Ân ngươi xem, Càn quốc binh lính bắt đầu chạy trở về!”

Đúng vậy, bộ binh Càn quốc căn bản không có xung phong, bọn họ chỉ là đến giả vờ.

Khi kỵ binh xung phong, họ giống như một đội cổ vũ, theo sau là một đội cổ vũ.

Nhưng khi khói đặc xuất hiện, bọn họ sẽ không còn thông dong nữa, nhao nhao quay người chạy về phía Kim Lâm Quan, bộ dáng kia giống như hận cha mẹ vì đã sinh ra chỉ có hai chân.

“Quân Càn bại rồi, quân Càn bại rồi, các huynh đệ theo ta xông lên!”

Có người gào thét, thần sắc phấn chấn, mà kỵ binh Càn Quốc bên này gần một trăm người đốt khói, bọn họ đã sớm trang bị tốt bao bọc.

Giờ khói đặc chạy khắp nơi trên chiến trường, bọn họ đều là Trần Huyền Long tinh tế tuyển chọn ra, kỵ binh trong quân có kỹ thuật tinh xảo nhất.

Chiến mã kia so với vợ của bọn họ còn thân hơn, ngủ trên lưng ngựa cũng được.

Giờ phút này bọn họ liền cùng điên cuồng giống nhau, nơi nào quân địch nhiều nhất thì lao đến đó, sau đó ném đi những chiếc bao trong tay, quay đầu bỏ chạy.

Nhìn khói đen bốc lên khắp nơi, Triệu Khang đứng trên thành cười lạnh: “Ném thử đi, đây chính là nguyên liệu ta cố ý cho các ngươi thêm.”

Vì để cho khói độc thiêu đốt đầy đủ và lan truyền, Triệu Khang đã tốn không ít tâm tư, cái gì cũng thêm phân, nước tiểu động vật, liền bốn ngàn quả bom đều đập vỡ mấy quả lấy thuốc súng đổ ra.

Việc này khiến cho trên trăm cột khói đen lẫn lộn, kiệt tác của cuồng nhân sinh hóa Lâm Nhị Ngưu đang khuếch tán.

“Không đúng! Hình như sắp xảy ra chuyện! Càn quân đã sắp rút toàn bộ về Kim Lâm Quan rồi!”

Hoắc Ân đột nhiên kêu to, ngay sau đó hắn liền nhìn thấy trong quân đội của mình có không ít người từ trên lưng ngựa lăn xuống!

Khí độc bắt đầu phát tác!

Bên cạnh Triệu Khang, Lâm Nhị Ngưu đang cầm kính lúp, muốn nhìn rõ tình huống chiến trường.

Nhưng loại chiến tranh xung đột này đều là chọn ở đất trống trải, dễ dàng cho kỵ binh xung phong.

Cách đại bản doanh hai bên rất xa, kính lúp của hắn cũng không phải kính viễn vọng, nhiều nhất cũng giống như Triệu Khang.

Chỉ có thể nhìn thấy khói từ xa.

Dứt khoát không nhìn nữa, mà nói với Triệu Khang: “Lão gia, độc khí này của ta, người một khi hít vào trong khoảng thời gian ngắn sẽ sinh ra hiệu quả chóng mặt hoa mắt, ngài xem có nên cải tiến thêm một chút hay không?”

“Nha, cách ta xa một chút, ngươi là đồ phản nhân loại.” Triệu Khang tức giận đập hắn một cước, ngoài miệng lại cười như hoa.

Bên tai tựa hồ đã nghe được tiếng kêu thảm thiết của quân địch.

Chương 303 - quá đê tiện

“Đây là cái gì? Đầu ta choáng váng quá!”

“Quân Càn làm sao lại chạy trốn! Cái này còn chưa đánh nhau mà!”

“Chết tiệt, đám huynh đệ khôn kiếp này, xông theo ta, công phá Kim Lâm Quan...”

Người nói chuyện giờ thanh đại đao trong tay, lời còn chưa dứt đã ngã xuống, nện mạnh xuống mặt đất.

Trên chiến trường, các nơi liên quân Chu Tề đều xuất hiện những triệu chứng tương tự.

Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân cũng nhận thức được sự bất thường, lập tức phân phó truyền lệnh binh bên cạnh: “Mau, hỏi tiền tuyến xảy ra chuyện gì!”

Nhưng lúc này đã quá muộn, khói độc do Lâm Nhị Ngu nghiên cứu ra, giống như tử thần cầm liềm hái không ngừng thu hoạch sinh mạng liên quân Chu Tề.

Hơn trăm đoàn khói do kỵ binh Càn Quốc ném ra giờ phút này vẫn đang thiêu đốt, khói độc không ngừng sinh ra.

Rất nhanh, truyền lệnh binh chạy trở về, trong ánh mắt hấn tràn đầy sợ hãi: “Bẩm báo Hoắc Ân, Ngạn Soái, tiền tuyến báo quân ta xuất hiện diện tích lớn ngất xỉu, tử thương thảm trọng!”

Đùa gì vậy, vừa rồi không phải vẫn còn tốt sao! Sao nói ngất là ngất rồi!

Lòng Ngạn Văn Uyên hoảng hốt.

Hoắc Ân càng cảm thấy không ổn, vội vàng nói: “Nhất định là thứ mà Càn quân vừa châm lửa! Mau thông báo cho toàn quân rút lui!”

Hấn gần như gào lên truyền đạt mệnh lệnh!

Những người xung quanh không khỏi rùng mình, nhưng rất nhanh một màn kinh hoàng khiến Hoắc Ân hoảng hốt xuất hiện.

Chỉ thấy phía trước từng mảng từng mảng điểm đen ngã xuống, là binh lính của họ!

Thậm chí Liên Chiến Mã cũng bắt đầu ngã xuống đất!

Hoắc Ân đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, bên tai chỉ nghe thấy tiếng kêu của người xung quanh.

“Hoắc Ân! Hoắc Ân người làm sao vậy!”

“Người đâu a, Hoắc Ân ngất xỉu rồi!”

Bên trong Kim Lâm Quan.

Mấy chục con chiến mã ngã gục trên mặt đất, miệng mũi phun máu bọt, hiển nhiên là không còn sống được bao lâu nữa.

Một đám kỵ binh thối lui sang một bên, bộ dáng run lẩy bẩy.

“Mẹ nó, thật kinh hoàng a! Nếu trễ hơn nữa thì chúng ta cũng không chạy về được!”

Triệu Khang và Lâm Nhị Ngu từ đầu thành đi xuống, chạy tới. Đám người vội vàng tản ra.

“Tình hình thế nào?” Triệu Khang hỏi.

Trần Huyền Long sợ hãi nhìn thoáng qua Lâm Nhị Ngu bên cạnh hắn, lúc này mới trả lời Triệu Khang: “Ngựa đều bị độc chết, nếu không là mấy người bọn họ uống giải được, nói không chừng cũng phải báo cáo. Độc này cũng quá bá đạo!”

“Đúng vậy, người cũng không biết ta nghiên cứu thứ này bao nhiêu, ôi chao lão gia kia gọi là gì, phế cái gì quên cái đó.” Lâm Nhị Ngu đắc chí.

Nhìn mấy con chiến mã hai cái liền gục ngã, Triệu Khang cũng cảm thấy một trận ớn lạnh.

Ngay cả loại chiến mã ưu tú nhất này cũng không thể gánh nổi, người bình thường làm sao có thể ngăn cản được khói độc do Lâm Nhị Ngu tạo ra?

Quả thực có chút đáng sợ.

Xung quanh, binh lính cũng đều nhìn Lâm Nhị Ngu với vẻ khâm trọng, nhất là những kỵ binh đang uống thuốc giải độc khói độc chạy khắp nơi.

“Lâm đại phu, chúng ta uống giải được sẽ không sao chứ?”

Lâm Nhị Ngu: “Sẽ không. Lúc trước không phải đã nói cho các người biết rồi sao? Khói độc này có khoảng cách an toàn là hai mươi bước sang hai bên. Vượt quá phạm vi này, người khác cũng không hít phải được. Chỉ cần không ai đi theo sau mộng các người chạy, vậy thì không có việc gì.”

Lúc này một đám kỵ binh mới yên tâm.

“Được rồi, đều đừng vây quanh, đều tự bảo vệ tốt vị trí của mình. Lúc này đây hai tên kia nói không chừng sẽ nổi điên, cũng không biết có thể độc chết bao nhiêu người của chúng.”

Triệu Khang nói xong giải tán mọi người, đi đến chỗ thợ thủ công, cùng họ nghiên cứu máy ném đá.

Mà giờ phút này, trái ngược với sự hân hoan của Triệu Khang và nhóm của họ, Chu Tề đại doanh lại vang lên tiếng rên rĩ.

Hoắc Ân tỉnh dậy, việc đầu tiên là hỏi: “Thương vong của quân ta thế nào?”

Nhưng không ai trả lời. Bên cạnh, quân y, phó tướng, thậm chí Ngạn Văn Uyên sắc mặt đều trắng bệch.

“Thương vong đến mức nào?” Thấy không ai phản hồi, Hoắc Ân nhất thời nổi giận!

Ngạn Văn Uyên đứng dậy, giọng nói của hắn thậm chí có chút run rẩy: “Phó tướng, người nói với Hoắc Ân đi.”

Nói xong hắn đi ra khỏi quân doanh, ngay sau đó trong lều tất cả mọi người đều nghe được tiếng trống chửi vô cùng đau đớn và cuồng loạn của Hoắc Ân.

“Triệu Khang! Ngươi là tên tiểu nhân đê tiện vô liêm sỉ! Ta sẽ đào mồ mả tổ tiên đời thứ mười tám của ngươi lên!”

“Chỉ sợ chỉ có bị người ta đào mồ mả tổ tiên, mới có thể mắng ra tiếng bị thương như vậy.”

Nghe Ngạn Văn Uyên chửi rửa, tim Hoắc Ân đập thành thịch, chỉ vào phó tướng nói: “Ngươi nói, quân ta thương vong đến mức nào?”

“Số người tử vong hơn phân nửa, trong đó những người sống sót có một phần ba rơi vào hôn mê, quân y đang cấp cứu, nhưng họ nói hy vọng không lớn.”

Phó tướng thở hắt ra một hơi thật mạnh, mới nghẹn ngào nói ra hai chữ “chiến tử” này.

Chết thì chết, nhưng chúng ta chiến đấu như thế nào?

Chiến đấu sao?

Rồi sao?

Phải không?

Chiến cái rắm chó!

Còn chưa đánh nhau, người đã chạy không thấy bóng dáng, chỉ còn lại con mẹ nó hơn một trăm người ở trên chiến trường ném khối độc khắp nơi!

“Tử vong hơn phân nửa! Triệu Khang ta làm đại gia nhà ngươi! Chết tiệt!” Hoắc Ân thiếu chút nữa phun ra một ngụm

máu.

Hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao Ngạn Văn Uyên lại không nhận được chữ ằm lên!

Đã nói con mẹ nó đường đường chính chính một trận chiến, lão tử thậm chí đều nghĩ kỹ, giết người của người, bắt tù binh sau đó mang về Chu quốc đồng triều làm quan!

Con mẹ nó người cứ như vậy lừa lão tử!

Giờ khắc này, Hoắc Ân cảm giác mình giống như là một thiếu nữ mới tình đầu, bị tên cặn bã Triệu Khang này làm cho bụng lớn liền vút bỏ.

Trước đó không lâu hắn còn hả hê tưởng tượng tương lai, lại bị Triệu Khang chơi một vỏ đầu!

Đồ dê tiện!

Thật sự là quá dê tiện!

“Những binh lính kia, đều chết như thế nào?” Ánh mắt Hoắc Ân như muốn ăn thịt người.

Phó tướng giọng run rẩy: “Quân y nói là trúng độc!”

“Trúng độc?”

Phó tướng: “Loại khói đen do Càn quân thả ra, độc tính rất mạnh, rất nhiều binh lính đều là trúng độc sau đó ngất xỉu ngã xuống đất, không bao lâu liền tắt thở.”

“Quân ta lúc đầu cũng không biết, bị bọn họ lừa giỡn xoay quanh, đuổi theo mấy kỵ binh ném khói độc kia chạy khắp nơi. Triệu Khang Càn Quân quả thực là quá dê tiện rồi!”

“Độc kia, chiến mã cũng có thể độc chết! Quân ta tổn thất thảm trọng a!”

Nói xong phó tướng cũng không nhận được tức giận mắng một câu: “Triệu Khang, ta mẹ nó, đại gia nhà người!”

“Vô liêm sỉ a!”

Hoắc Ân hung hăng đâm một quyền vào ván giường, không ngờ lại đập trúng đinh sắt.

Ván giường không bị vỡ, ngược lại tay rách da, nhìn máu tươi trên tay.

Giờ khắc này Hoắc Ân chỉ muốn khóc, ủy khuất như một đứa trẻ.

Chỉ một trận khói độc, Chu Tề mười vạn đại quân, tử thương vượt qua bảy vạn!

Thi thể chất đông một lớp dày trên chiến trường, thi thể dè lên thi thể.

Liếc mắt nhìn không thấy giới hạn.

Mà số lượng Càn Quân bị chém giết, chỉ không đến một trăm người.

Dưới ánh chiều tà, nhìn thi hài đầy đất, Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên, hai người huynh đệ này như già đi mười tuổi trong chớp mắt.

Giờ khắc này trong mắt hai người đều dấy lên ngọn lửa hùng hực, đó là ngọn lửa báo thù!

Thắng bại của cuộc chiến tranh này, hai người bọn họ đều đã không còn ý định suy nghĩ nữa!

Bọn họ chỉ cần báo thù! Dem tên tiểu nhân đê tiện vô liêm sỉ kia, từ Kim Lâm Quan kéo ra chém thành tám đoạn, cũng không đủ giải hận!

Bởi vì thật sự là quá mức khuất nhục, chưa từng đánh qua loại bại trận này mấy chục năm!

Chỉ có giết Triệu Khang mới có thể rửa nhục! Mới có thể bù đắp vết thương tình cảm bị lừa gạt của chúng ta.

Nhất định phải giết Triệu Khang!

Chương 304 - điên rồi

Ngày thứ hai

Triệu Khang đang thiu thiu ngủ thì bị đám tướng lĩnh do Trần Huyền Long dẫn đầu đánh thức.

“Quốc sư! Đại sự không tốt rồi! Quân địch điên rồi!”

Triệu Khang lau nước miếng nơi khóe miệng, vừa mơ thấy cảnh cùng Nữ Đế bệ hạ, Diệp Hồng Tuyết và Tần Ngọc

Phượng, “nhất long hí tam phượng”.

Đáng tiếc khoảnh khắc đẹp nhất lại bị cắt ngang.

“Không đùa đâu Quốc sư, người mau ra xem đi! Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân thật sự mất trí rồi!”

Triệu Khang nghe vậy cũng không dám mơ mộng nữa, vội vàng theo mọi người lên đầu thành. Vừa nhìn ra ngoài, hắn giật nảy mình.

Liên thấy đông tây nam ba hướng, vô số quân địch xếp hàng chỉnh tề đang lao tới.

Có tên lính địch ở gần đến mức Triệu Khang có thể nhìn thấy cả thắt lưng quần không thắt kỹ.

Đáng sợ hơn là, quân địch ở ba hướng đông tây nam đông đảo vô kể, liếc mắt một cái không thể nhìn thấy điểm cuối.

Triệu Khang tròn mắt: “Chết tiệt, đám này liều mạng à! Bọn chúng là ai vậy?”

Quân địch đã tiến vào tầm bắn của quân phòng thủ, nhưng lại không hề có ý định phòng thủ, chỉ đang chỉnh hợp đội hình. Khí thế bất chấp can đảm của họ khiến cho Triệu Khang cũng không khỏi teo chim.

Dù sao hắn chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng hoành tráng như vậy!

Đây không phải liều mạng thì là gì!

Chu Long hí hóp mắt, giọng nói nhẹ nhàng: “Độc chiến đội chỉ xuất hiện lúc đánh trận quyết định. Khi độc chiến đội ra quân, bất kể ai dám lùi dù chỉ một bước, đao của họ sẽ lập tức giáng xuống đầu kẻ đó.”

“Lần này bọn chúng quyết tâm tấn công. Xem ra nếu không hạ được Kim Lâm Quan, chúng sẽ không từ bỏ.”

Trần Huyền Long cũng cau mày: “Có vẻ như hôm qua chúng ta đã kích chúng chúng không ính a. Nhìn kia, mười người một đội, phía trước xếp ít nhất hai đội.”

“Trời ạ, tính sơ sơ thì bọn chúng đã dồn hết binh lực rồi! Quyết tâm cùng chúng ta sống chết.”

“Vậy sao?”

Triệu Khang bỗng nhiên nở nụ cười. Tướng lĩnh xung quanh đều có chút mơ hồ, không hiểu sao vừa rồi người này còn có chút khiếp sợ, giờ đây lại đột ngột thay đổi thái độ.

Một vị tướng lĩnh lên tiếng: “Quốc sư, theo tính toán của chúng ta, cộng thêm trận chiến ngày hôm qua, quân địch dù bị tiêu diệt toàn bộ cũng còn trên dưới hai ba mươi vạn.”

“Với lợi thế địa hình và sự hỗ trợ của bình tro nước vàng, cùng tiếng trống vang dội khắp Kim Lâm Quan, chúng ta có thể liều mạng chống trả đến cùng. Tuy nhiên, kết quả tốt nhất cũng chỉ là cầm cự được với số lượng quân địch áp đảo như vậy.”

“Ta hiểu, những điều này chúng ta đã cùng nhau bàn tính kỹ lưỡng,” Triệu Khang ngửa đầu cười lớn.

“Nhưng đó là dựa trên tình hình trang bị hiện tại của chúng ta. Chỉ cần nhóm thuốc súng thứ hai đạt được số lượng như mong muốn, hai ba vạn quân địch này ta sẽ cho chúng cùng nhau chôn xác tại Kim Lâm Quan!

Ta tin rằng chỉ cần hai mươi ngày là đủ để hoàn thành mục tiêu này.”

Nghe những lời cuồng tiếu của Triệu Khang, đám binh lính vốn còn đang sợ hãi trước đây bỗng dâng trào khí thế mãnh liệt.

Triệu Khang khẽ mỉm cười. Hắn nhận ra rằng trên thành không ít quân phòng thủ môi trắng bệch, sợ hãi nhìn quân địch vượt xa số lượng quân mình.

Đây không phải là dấu hiệu tốt. Một đội quân chỉ cần đánh mất tinh thần chiến đấu thì coi như tan rã. “Quân tan không bằng giặc, lưu binh tức là tặc” chính là đạo lý này.

Hắn cố ý cất cao giọng: “Các huynh đệ, nhìn kỹ quân địch phía dưới kia!”

Đám binh lính nhao nhao hướng mắt về phía trước. Triệu Khang cười lớn: “Ta không biết các ngươi nhìn thấy gì, nhưng trong mắt ta, đám quân địch kia chỉ là đồng rác rưởi!”

“Bọn chúng chỉ là lũ hèn mọn vô dụng, vài ngày trước đã bị chúng ta đánh cho tan tác, thậm chí còn tè ra quần vì sợ hãi. Vậy mà giờ đây lại dám dốc hết lực lượng tấn công, muốn lấy mạng chúng ta!

Tuyệt đối không thể để chúng đắc thắng!” Trần Huyền Long gầm lên đầy đồng dục.

Tất cả binh lính cũng đồng loạt hô vang.

Triệu Khang lại cười nói: “Đúng vậy, dù sao chúng ta cũng không phải là dã man như chúng, và chúng cũng không phải là nô lệ do chúng ta sinh ra.”

“Ha ha ha!”

“Này lão Trương, ta nhớ người từng đi sứ Tề Quốc phải không? Hay là thử hỏi xem trong đám quân địch kia có nhi tử thất lạc bao năm của người hay không?”

“Đúng vậy lão Trương, đừng đợi lát nữa đánh nhau, trách chúng ta, làm thúc thúc ra tay quá ác!”

“Lão tử cũng không có lớn như vậy dã chủng! Lão tử là Càn quốc nhân, chỉ ngửi Càn quốc nữ nhân!”

Các binh sĩ cười vang, đám người Trần Huyền Long âm thầm gật đầu.

Mấy câu nói này của Triệu Khang đã thổi bùng ngọn lửa hận thù trong lòng quân sĩ.

“Các lão tử là Càn quốc gia gia, đám vương bát đản này nếu dám khi dễ đến trên đầu chúng ta, muốn diệt quốc gia của chúng ta, cướp tiền lương cùng nữ nhân của chúng ta!”

“Đều là đàn ông mang giống thì cùng lão tử đánh chết đám vương bát đản này! Đánh xong, Triệu Khang ta còn sống phát tiền cho các người, nếu chết, ta đốt giấy cho các người!”

“Đương nhiên nếu là lão tử vận khí tốt, trước khi treo cổ, các người đốt giấy cho lão tử nhớ đốt tám cái đàn bà!”

“Thảo quốc sư, lời này ta cũng không thích nghe, cái gì gọi là năng lực của người mạnh hơn chúng ta!”

“Chính là ai còn không phải cái đàn ông, giống đực của chúng ta sự tình, cái nào đều có thể hù chết người!”

Triệu Khang liếc mắt nhìn qua: “Được a, chờ đánh trận xong cời quần chúng ta so tài, nếu ai dám lớn hơn ta, chặt xuống lão tử buổi tối lập tức rượu và thức ăn!”

“Giết! Giết! Giết!”

Sĩ khí tăng vọt chưa từng có, thậm chí quân địch còn chưa phát động tấn công, binh lính Kim Lâm Quan đã bắt đầu hành động.

Nấu nước ép vàng! Rắc vôi! Đổ dầu hỏa vào! Tất cả mọi người đều nhanh chóng hoàn thành việc mình cần làm.

Trận chiến vô cùng ác liệt, không chỉ quân địch hung hãn mà binh lính thủ thành trong Kim Lâm Quan cũng như những con mãnh thú hoang dã.

Hai ngày hai đêm trôi qua!

Tấn công! Phòng thủ!

Thay người tấn công! Đổi người phòng thủ!

Máu tươi nhuộm đỏ cả bức tường thành Kim Lâm Quan!

Suốt hai ngày hai đêm, Triệu Khang không hề rời khỏi đầu thành, thậm chí tự tay giết chết không dưới mười tên lính trên thành.

Hắn đứng ở đó, như một vị thần chiến tranh, truyền cho tất cả thủ quân sức mạnh phi thường.

Khi họ mệt mỏi, khi họ muốn buông xuôi.

Triệu Khang sẽ giống như một con chó điên, cùng với đám “chó hoang” Trương Long, Điều Ca, Thủy Hầu Tử, vừa ân cần thăm hỏi nữ nhân của quân địch, vừa chém giết họ không thương tiếc.

Hắn dường như có vô tận sức mạnh, lòng dũng cảm và tinh thần quyết chiến của hắn khiến cho ngay cả lão tướng Trần Huyền Long cũng phải nể phục.

Khi còn làm quan trong triều đình, Trần Huyền Long đã cảm thấy Triệu Khang có phần kỳ lạ, nhưng hôm nay hắn mới thực sự chứng kiến sự tàn bạo của Triệu Khang.

Chỉ có Trương Long, Điều Ca và đám “chó hoang” mới biết.

Hắn chính là con chó điên Triệu Khang, kẻ đã từng cùng họ lang thang khắp nơi, cướp bóc và giết chóc, chỉ để sinh tồn.

Vài năm sống an nhàn cũng không thể che giấu đi bản chất hoang dã của hắn, chỉ là bình thường hắn giấu nó rất kỹ.

Không chỉ quân địch và quân phòng thủ, mà cả Triệu Khang cũng đã hóa điên.

Có lẽ, hắn vốn đã điên từ lâu, từ khi đặt chân đến Kim Lâm Quan và chứng kiến trận chiến đẫm máu trên thành

Chương 305 - Giết! Cứu!

“Thân tử tòng, bắt đầu cướp tiền rồi!”

Nhìn thấy trăm tên quân địch phía trước đang leo lên đầu thành, Triệu Khang hai mắt đỏ ngầu, cầm một thanh chiến đao gầm lên lao tới.

Phía sau, Trương Long và đám người cũng phát ra đủ loại tiếng hò hét, không ai biết họ đang kêu gì.

Nhưng âm thanh rùng rợn như tiếng yêu ma quỷ quái này dường như có thể ban cho họ sức mạnh vô tận!

Chỉ trong chớp mắt, hơn trăm tên quân địch vừa vọt vả leo lên đầu thành đã bị Triệu Khang cùng đồng đội chém nát tan tác.

Giơ đuốc lên soi, Triệu Khang phát hiện quân địch đã co rút đội hình lại, đây là dấu hiệu thu binh.

Dù sao họ cũng chỉ là những người bình thường, cho dù lúc này có dũng cảm đến đâu cũng không thể chống lại sự kiệt sức.

“Hừ, lão tử tưởng các ngươi là cái gì chứ!” Triệu Khang nhổ nước bọt xuống dưới thành.

Quay đầu lại, Triệu Khang thấy Trương Long và đám người đang vây quanh một người nằm trên mặt đất.

Triệu Khang cầm đao đi đến, dùng chân đá vào người đó, cười hỏi: “Chết chưa?”

Ăn không đủ no rên rỉ, lấy tay che vết thương trên bụng, lo lắng ruột sẽ trào ra ngoài.

“Nhanh... Lão gia, ngài phải đáp ứng ta. Đừng nghĩ rằng ta không muốn bà nương kia của ngài! Xấu xí bẹp bẹp cũng chỉ có ngài mới coi là bảo vật!”

Triệu Khang nghiêng đầu lau chùi chiến đao trong tay.

Mỗi lần đánh nhau, người phụ nữ dũng mãnh kia lại ồn ào muốn đổi sang gả cho Triệu Khang.

Nghe Triệu Khang nói, Ăn không đủ no đau đớn: “Đó là lão gia ngài mù quáng!”

Triệu Khang ném đao xuống, lấy một miếng bánh mì từ trong ngực ra, bẻ cho đến khi nó nát vụn. Bên tai vang lên tiếng van xin của Ăn không đủ no, rằng từ khi sinh ra hắn chưa bao giờ được ăn no. Tiếng van xin dần yếu ớt.

“Lão gia... ngài phải sống sót trở về. Nhất định phải sống sót trở về. Gặp Xuân Ny, hãy nói với nàng rằng lão tử cùng các nương tử khác đang sống cuộc sống thần tiên!”

Triệu Khang ngồi xổm xuống cười: “Há miệng ra, ăn rồi lên đường.”

Nhét vụn bánh mì vào miệng, Ăn không đủ no nói: “Lão bà của ngài thực ra không xấu.”

Ăn Không Đủ No, cả người như trào ra một cỗ khí lực, hướng Triệu Khang cười mắng: “Thảo nào! Lão tử đã biết người nhớ thương mẹ chồng ta!”

“Cút sang một bên!” Triệu Khang nhếch miệng cười, vươn tay giúp hắn nhắm mắt lại, sau đó hai tay xoay một vòng trên mặt, ngáp nói: “Trương Long, thứ mấy rồi?”

“Lão gia, người thứ năm mươi sáu.” Trương Long thở dài trong lòng.

Chỉ trong hai ngày, đã có năm mươi sáu người trong số những người sống sót trước đây hy sinh.

“Kéo xuống đót, nhặt xương cốt, đến lúc đó mang về nhà. Người huyện Nguyên Giang chúng ta, chết phải về cội.” Triệu Khang nói xong liền đứng dậy, hai tay khoát lên tường thành, nhìn thi hài đầy đất như ngắm nhìn cảnh đêm.

...

Thông Châu.

“Diệp tướng quân!” Trương Chính vội vàng ngăn Diệp Hồng Tuyết lại. Nữ tử đang cầm một cây trường thương, như muốn ra khỏi thành.

“Tránh ra!” Diệp Hồng Tuyết lạnh lùng nói.

Trương Chính kích động nói: “Hiện tại Kim Lâm Quan bị mấy chục vạn đại quân bao vây, người không vào được đâu! Chúng ta vẫn nên nghĩ cách phối hợp tác chiến với quan nội để cứu quốc sư ra!”

“Toàn bộ đại quân Chu Tề đã xuất động, vây thành tấn công đã năm ngày rồi, Kim Lâm Quan sớm muộn gì cũng sẽ bị phá!”

Trương Chính: “Nhưng vết thương của ngài...”

“Ta không quan tâm!”

Đẩy Trương Chính ra, Diệp Hồng Tuyết đi đến trước cửa thành, đột nhiên dừng bước, nhẹ giọng nói: “Trương đại nhân, Triệu Khang từng nói với ta rằng triều đình Đại Càn các người có không ít kẻ mong hắn chết trên chiến trường này.”

“Nếu người có thể sống sót trở lại triều đình, phiền toái nói cho nữ đế quý quốc một tiếng, Càn quốc không xứng có được Triệu Khang.”

“Lúc này đây, nếu Triệu Khang có thể sống sót, hắn tự nhiên sẽ đi tìm những kẻ đó đòi lại công bằng, nếu hắn chết, Diệp Hồng Tuyết ta cũng sẽ thay hắn đòi lại!”

Tuyết Ảnh đuổi kịp, Diệp Hồng Tuyết đeo thương sau lưng xoay người lên ngựa, đơn độc rời khỏi Thông Châu.

Dưới ánh sao, nữ tử nhắm mắt lại, hai tay nhấc mạnh, tụ khí quy nguyên!

Trong chốc lát, một cỗ bạo lực quanh thân bách mạch gột rửa hội tụ, hai ngón tay liên tục điểm mười bảy đại huyệt quanh thân.

Dây buộc tóc đột nhiên nổ tung, áo choàng đen pháp phới như thần nữ giáng trần.

Diệp Hồng Tuyết mở mắt, một vết đỏ tươi rõ ràng treo ở khóe miệng, đưa tay lau đi vết máu này.

Nàng bỗng nhiên cười: “Thì ra tên ngốc kia chính là ta.”

Lúc trước Triệu Khang đi Cảnh quốc, từng đề xuất muốn học võ, lại bị nàng báo cho biết căn cốt rất kém cỏi, trên cơ bản không có khả năng luyện võ.

Triệu Khang lúc ấy cười nói một câu: “Chỉ có thể chờ cao thủ giang hồ nào đại phát thiện tâm, truyền nội lực mấy chục năm cho ta.”

Câu nói ấy như sấm sét vang dội.

Huyện Nguyên Giang.

Một thân bạch y tuyệt mỹ, nhìn chiến báo vừa đưa tới, ngay lập tức đứng dậy gõ xuống Thiên Tử kiếm treo trên tường.

Nhưng ngoài cửa lại lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện một thân đại hồng bào.

“Bệ hạ, thương thế của người chưa khỏi hẳn, không thể động võ.”

Chương ấn thái giám Phùng Bảo hiền lành nhìn Nữ Đế bệ hạ mà hần đã nhìn lớn lên từ nhỏ.

“Phùng gia gia, Kim Lâm Quan bị bao vây rồi.”

Tiêu Linh Lung nắm chặt vỏ kiếm, quật cường nói với Phùng Bảo: “Ta muốn đi cùng hần.”

“Làm sao bây giờ?” - Phùng Bảo hỏi ngược lại.

Trong đôi mắt đẹp chỉ có quyết tuyệt, Nữ Đế bệ hạ nói ra một câu mà nàng đã từng thề sẽ không bao giờ nói:

“Hần quan trọng hơn cả Càn quốc.”

Phùng Bảo sững sốt một chút, lão thái giám thở dài, trong mắt tràn đầy đau lòng.

“Hải tử ngốc, người sớm nên như vậy. Mấy năm nay khổ cho người. Chuyến này để lão nô thay người đi.”

“Người!” - Tiêu Linh Lung cả kinh.

Phùng Bảo cười nói: “Kỳ thật ta đã sớm là tam phẩm, hẳn là ít nhất sẽ không kém Vũ Thần nữ tử Diệp Hồng Tuyết. Liệu mạng lão cốt này cũng có thể mang quốc sư trở về. Bệ hạ ngài sau này phải bảo trọng a.”

Hồng bào thái giám xoay người mà đi, sừng phát như tuyết. Tứ phẩm cao thủ Lâm lão từng nói, coi như là Nữ Đế, ở cái này đối với ai đều hòa ái dễ gần, lão thái giám.

“Chỉ sợ cũng không qua trăm chiêu.”

Đây cũng không phải là lời nói dối.

Ninh vương phủ.

Tiêu Phi Vũ ngồi trên mặt đất, nữ tử sau lưng dung mạo yêu dã tuyệt mỹ, một thân tố y tiên tư mờ mịt, làm cho người ta dời không ra.

Tiêu Phi Vũ nhắm mắt thản nhiên nói: “Người cũng đi đi, mang theo tất cả cao thủ lâu một. Đi Kim Lâm.”

“Cần phải đại tài tiểu dụng như vậy? Là nói như vậy đi?” - Nữ tử cười nói.

Tiêu Phi Vũ nói: “Mấy ngày nay ta vẫn nằm mơ, mơ thấy ta bị Triệu Khang giết, cảm giác chân thật kia mỗi khi làm cho ta bừng tỉnh lại, vẫn nghĩ mà sợ không thôi, như đã xảy ra. Dùng lời của các người mà nói, ngày có suy nghĩ đêm có mộng, nói cho cùng là ta sợ hắn. Ta không hiểu, hôm nay thiên hạ liệu có ở trong tay ta?.”

Nữ tử nói: “Không cho chúng ta đi tìm tung tích Nữ Đế, ngược lại đi ngàn dặm ngoài giết Triệu Khang, người đang sợ cái gì đâu?”

“Ta sợ, sợ hắn không chết được!”

Tiêu Phi Vũ nhìn cảnh đêm bên ngoài sâu kín nói: “Ta luôn cảm thấy, đại quân Chu quốc cùng Tề quốc giết không được hắn, mặc dù có chút hoang đường, nhưng đích thật là cảm giác được như vậy. Hắn không chết, ta đều ngủ không được.”

Nữ tử ừ một tiếng lặng lẽ thôi lui.

Chương 306 - Cao Nghĩa Từ Ninh

Tây Bắc Cảnh Quốc.

Đây lại là thảm thiết, hoàn toàn không giống với Kim Lâm Quan, khắp núi đồi quan trại kéo dài ra, giống như là từng con chuột lớn, gặm nhấm trên người một con rồng lớn.

Tề quốc cùng Chu quốc đem binh lực cuối cùng của hai nước, toàn bộ tập kết lại tiến công Cảnh quốc.

Do đó, áp lực mà đất nước phải đối mặt không hề kém Càn Quốc.

Nhưng cũng may, đại bộ phận tinh nhuệ đều ở trong tay Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên, mà chiến lực của binh sĩ Cảnh quốc lại mạnh hơn Càn quốc một chút, bởi vậy còn có thể cự tuyệt quân địch xâm lăng.

Lại một vòng tiến công bị đánh lui, các tướng Cảnh quốc tụ tập trong sơn trại, người tâm phúc là Hộ quốc công Từ Ninh tạm thời chạy tới.

Vị lão tướng này vốn định thoái ẩn, nhưng cũng không nghĩ tới lần này sát tâm hai nước Chu Tề lại mãnh liệt như thế.

Ngay từ đầu, vốn tưởng rằng là tới kiểm chế Cảnh quốc, nhưng sau vài lần thắng lợi, hai nước đều bắt đầu đầu tư đại lượng tài nguyên trên chiến trường này.

Khiến cho hấn không thể không mặc giáp ra trận lần nữa.

“Quan Sơn đạo không thể để mất, một khi quân địch đột phá, sẽ đâm thẳng vào nội địa quân ta.”

” Đồng thời hội hợp với đại quân bên sườn Dĩ Lang Cốc, như vậy quân tiên phong của ta sẽ phải đối mặt với cục diện hai mặt bị địch.”

“Ta đồng ý với ý kiến Quách tướng quân, hấn là tiếp tục phái binh tiếp viện Lâm Sơn đạo, lão soái ngài thấy thế nào?”

Ánh mắt mấy danh tướng quân nhao nhao nhìn về phía Từ Ninh, người sau nhẹ nhàng gật đầu, xem như đồng ý cái nhìn của mấy người.

Một người thử hỏi: “Lão soái tựa hồ trong lòng có nghi ngờ?”

Từ Ninh thở dài: “Chúng ta tạm thời không việc gì, phía bắc nhiều núi địa thế hiểm yếu, kỵ binh Chu quốc không thể phát

huy, loại sơn chiến này chúng ta am hiểu.”

“Trong chốc lát, Tề quốc cùng Chu quốc không có cách nào với chúng ta, ta hiện tại lo lắng chính là Càn quốc bên kia.”

Vài tên tướng lĩnh khẽ nhú mày, một người nói: “Có quốc sư Triệu Khang cùng Diệp đại nhân ở đây hẳn là có thể ngăn cản đối thủ mới đúng chứ?”

“Khó nói a!”

Từ Ninh chấp tay lại: “Lão phu vừa nhận được chiến báo từ Càn quốc, chiến sự đến nay, Chu quốc và Tề quốc đã tổn thất gần hai mươi vạn quân, Càn quốc cũng không dễ chịu hơn, tổn thất chỉ ít hơn một chút.”

“Hiện tại chỉ có thể lùi binh về Kim Lâm Quan, nhưng quân đội tấn công Càn quốc chính là bộ đội tinh nhuệ nhất của Chu quốc và Tề quốc. Một khi Càn quốc thất thủ, chúng ta sẽ bị hai mặt giáp công.”

Mọi người gật đầu, trong lòng đều hiểu rõ, chiến trường Càn quốc đang gánh chịu áp lực tấn công lớn nhất của quân địch.

Cảnh quốc tuy rằng cũng đã phái quân tiếp viện, nhưng chỉ có hơn năm vạn người, hiện tại toàn bộ binh lực Càn quốc đều tập trung ở Kim Lâm Quan và Thông Châu.

Một khi hai nơi này bị công phá, cho dù Càn quốc còn có một ít quân dự bị, nhưng những tân binh chưa từng ra trận này gặp phải đại quân Chu Tề hung hãn, ngoài việc hi sinh tính mạng thì chẳng làm được gì.

“Nếu Càn quốc thất thủ, quân địch tinh nhuệ sẽ quay sang tấn công Cảnh quốc, đến lúc đó Cảnh quốc cũng sẽ lâm vào nguy hiểm.”

“Tuy nhiên, lão soái, hiện tại chúng ta không thể phân thân, thế công của quân địch quá mạnh mẽ.” - Một vị tướng lĩnh nói.

Từ Ninh nhìn bản đồ phòng thủ, trầm ngâm nói: “Chúng ta còn hai vạn kỵ binh ở phía sau áp giải lương thảo, đúng không?”

Địa hình chiến trường này phần lớn là núi đồi, chiến mã khó lòng di chuyển, vì vậy kỵ binh Chu quốc tấn công Cảnh quốc

đều xuống ngựa chiến đấu như bộ binh.

Một người lính hoảng sợ: “Lão soái, ngài không phải muốn...”

“Triệu tập hai vạn kỵ binh ra ngoài, từ Lâm Châu đi qua Dã Hùng Lĩnh, vòng ra sau lưng Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên.”

“Bọn họ đang bận tấn công Kim Lâm Quan, Cao Uyên có thể tùy cơ hành động, kịp thời chi viện Kim Lâm Quan.” - Từ Ninh giải thích.

Mọi người lo lắng, một người nói: “Lão soái, kế hoạch này có vẻ mạo hiểm. Nếu tình hình Kim Lâm Quan không như ý muốn, hai vạn kỵ binh của Cao Uyên bị phát hiện sẽ có nguy cơ toàn quân bị diệt!”

“Thời điểm nguy cấp cần phải dùng binh pháp hiểm hóc.” - Từ Ninh cười nói: “Lão phu lần này sẽ đánh cược vào Triệu Khang, buộc Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân phải liều mạng. Chỉ cần thành công, kế hoạch phá Chu Tề và Cảnh quốc của chúng ta sẽ có bước ngoặt quan trọng.”

“Dù có phải hy sinh Triệu Khang, chúng ta cũng sẽ gấp trăm lần đền đáp cho hắn. Huống hồ, cứu Càn quốc cũng chính là cứu Cảnh quốc, sao lại không làm?”

“Lão soái cao nghĩa!”

Chúng tướng không khỏi hết sức bội phục khí tiết của Từ Ninh.

Đôi mắt với một người có thù giết con nối dõi của mình, có thể làm được như vậy, có thể nói là cổ kim hiếm thấy.

Từ Ninh không biết, chính là bởi vì hắn lúc này đây binh hành nguy hiểm, để cho tương lai Cảnh quốc tránh thoát một lần diệt quốc khó khăn.

—

Đại quân vây khốn Kim Lâm Quan đã được bảy ngày.

Thị thể bên ngoài thành đã chất đông như núi, không thể dọn dẹp chiến trường. Nhiều nhất chỉ có thể nhân lúc trời tối, đào hố tạm bợ bên ngoài Kim Lâm Quan rồi vứt xác vào đó.

Chỉ trong bảy ngày, số binh lính thủ thành do Triệu Khang chỉ huy hy sinh đã lên đến ba vạn người.

Tính cả tù binh, số quân còn lại dưới trướng Triệu Khang chỉ còn chưa đến bốn vạn.

Còn đại quân công thành của Chu Tề thì có hơn hai mươi vạn quân.

Lực lượng quân địch gấp năm lần quân Kim Lâm Quan!

Dù là tấn công hay phòng thủ, tất cả đều đã trở nên tẻ liệt, quen thuộc với việc sinh tử.

Có thể làm đã không phải là sống sót, mà là giết chết kẻ thù hoặc bị kẻ thù giết chết!

Nhờ hai ngàn quả bom, họ đã đẩy lùi đợt tấn công của quân địch.

Triệu Khang quay sang nhìn chiếc máy ném đá do thợ thủ công bên cạnh làm ra. So với loại máy ném đá cỡ lớn thường thấy trong phim truyền hình, nó tinh xảo hơn gấp nhiều lần, chỉ nặng hơn hai mươi cân.

Ưu điểm của nó là dễ sử dụng, ba đầu thành đông nam tây đặt hơn trăm chiếc.

Ngoài việc ném bom, nó còn có thể ném thùng dầu lửa. Nhờ có thứ đồ chơi này, hôm nay họ đã tiêu diệt được ba gã tướng lĩnh quân địch.

Trần Huyền Long mắt đầy mệt mỏi đi đến, ngồi xổm xuống bên cạnh Triệu Khang, lấy từ trong ngực ra hai chiếc bánh.

Bộ chiến giáp tướng quân chế thức trên người hắn đã vỡ nát. Những ngày qua, hắn đã hứng chịu không dưới hai mươi vết thương lớn nhỏ trên người, nhưng vẫn không hề xuống thành nghỉ ngơi dù chỉ một khắc.

Hắn vẫn cùng Triệu Khang chiến đấu ở tuyến đầu.

Điều này khiến Triệu Khang nhớ đến Chu Thái, vị đại tướng thời Tam Quốc của Đông Ngô.

“Khó có thể tưởng tượng, một văn nhân như quốc sư lại có thể trở nên dũng mãnh như vậy.” Trần Huyền Long cười nói.

Triệu Khang cắn một miếng bánh thô dính máu, nhếch miệng cười nói: “Ta cũng chưa từng nói mình là người đọc sách gì, đó đều là các ngươi tự mình suy diễn. Chu Long thế nào?”

“Còn chưa chết được!”

Xa xa truyền đến tiếng thét to, Chu Long cũng cả người đầm máu, tay cầm cung tên đi đến. Hắn không chút khách khí chia ra nửa chiếc bánh từ tay Triệu Khang, nuốt xuống hai ba ngụm rồi mắng chửi:

“Con mẹ nó Hỏa Đầu Quân làm đồ ăn càng ngày càng khó ăn!”

“Thôi đi, ngươi mới từ đầu thành xuống không lâu, có thể cho ngươi no bụng đã không tệ. Thiên Vũ quân thương vong như thế nào?”

Chu Long mặt mày ủ rũ, thở dài: “Thương vong gần một nửa, số lượng tên và mũi tên đã không đủ, nghiêm trọng, đám quan lão gia triều đình kia thật con mẹ nó không ra gì!”

Chương 307 - một kỵ làm ngàn

“Cái này ngươi phải trách quốc sư đại nhân chúng ta, ngày thường đắc tội quá nhiều người.” Trần Huyền Long cười ha hả.

Triệu Khang liếc mắt, đổi tư thế thoải mái nhắm mắt nghỉ ngơi, “Chờ lão tử trở về có một người tính một người, toàn bộ con mẹ nó chém, các ngươi đến lúc đó cho một lý do, nói cái gì chậm trễ chiến cơ. Đặc biệt là tên khốn kiếp họ Lâm của Công bộ!”

Trần Huyền Long vừa muốn trêu chọc vài câu, thì có binh sĩ đột nhiên vội vàng chạy đến báo cáo: “Quốc sư, hai vị tướng quân, cửa Bắc có tình huống!”

“Ta mẹ nó, chọc lão tử cái mộng tới rồi?”

Triệu Khang giật mình, vội vàng xoay người đứng dậy. Cửa Bắc là hướng Kim Lâm Quan thông ra Thông Châu.

Trước đây, quân địch cũng đã từng vòng qua, nỗ lực cắt đứt liên lạc giữa Kim Lâm Quan và Thông Châu. Tuy số lượng không nhiều, nhưng lại rất hiệu quả. Bên Thông Châu mặc dù có binh lực, nhưng nhất thời không thể đánh tan quân địch, nói gì đến việc chi viện.

Lần trước có thể hộ tống đám người Trương Long vào, cũng là dựa vào bóng đêm, toàn quân xuất kích tập trung tấn công quân địch mới thành công.

Bởi vậy, tuy rằng mấy ngày nay Kim Lâm Quan đánh nhau rất ác liệt, nhưng cổ quân địch này vẫn không có động tĩnh gì. Bởi vì nếu bọn họ tham gia tấn công, Trương Chính có thể dễ dàng đánh tan bọn họ.

Mà Triệu Khang đang phải đối mặt với sự tấn công điên cuồng của Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên, cũng không rảnh tay để quan tâm đến bọn họ.

Lúc này nghe thấy phía bắc có tình huống, hắn thực sự hoảng hốt. Ba người vội vàng đi lên bắc thành, leo lên đầu thành nhìn xuống, lập tức kinh hãi.

Chỉ thấy một kỵ sĩ mặc áo giáp trắng, dưới sự vây hãm của mấy ngàn kỵ binh, chiến đấu hăng hái, người ngăn cản thì bị giết, Phật ngăn cản thì Phật cũng bị giết!

Căn bản không ai có thể ngăn cản được một đòn tấn công của nàng!

Triệu Khang ôm tay, lắc đầu lưòi nói: “Ta vốn tưởng rằng Diệp Hồng Tuyết đã vô địch thiên hạ, không ngờ tới có người so với nàng còn dũng mãnh hơn. Đó là bộ tướng của ai?”

Chu Long nheo mắt nhìn kỹ, gãi đầu: “Quốc sư đại nhân, hình như chính là Diệp Hồng Tuyết.”

“Ta tháo! Tập quân! Mở cửa thành!”

Triệu Khang sừng sốt, lửa giận bốc lên! Hét to một tiếng.

Trần Huyền Long không nói hai lời, lập tức đi triệu tập quân sĩ canh gác, Triệu Khang rõ ràng là muốn ra tiếp ứng Diệp Hồng Tuyết.

Dưới tình huống này, kết thúc chiến đấu càng nhanh càng tốt! Chỉ có thể dựa vào từng binh sĩ có khả năng chiến đấu mạnh nhất.

Triệu Khang định xuống thành, nhưng bị Chu Long kéo lại.

“Quốc sư, người cũng đừng đi gây thêm phiền phức. Có quân sĩ canh gác dẫn dắt Diệp tướng quân vào thành không khó,

ngươi đừng xông ra để cho người ta chặt, vậy thì hỏng việc.”

Triệu Khang đầu đầy hắc tuyến, nhưng cũng biết Chu Long nói đúng, chỉ có điều hấn hơi bức mình vì không thể ra tay.

Nếu như lao vào giữa chiến trận, nói không chừng sẽ bị người ta tháo thành tám khối.

Hấn chỉ có thể đứng trên tường thành lo lắng nhìn Diệp Hồng Tuyết bị kỵ binh vây quanh, thậm cầu nguyện mọi chuyện suôn sẻ!

Một cây trường thương như rồng bay múa, không ai có thể đỡ nổi một đòn.

Trường thương phóng ra xuyên thủng mười sáu bộ giáp, chỉ để lại xác chết nơi nó đi qua. Diệp Hồng Tuyết cười Tuyết Ảnh di chuyển với tốc độ cực nhanh.

Nàng lao đến bên cạnh vũ khí, rút ra từ thi thể một vũ khí khác, quét ngang một vòng, quét bay hàng ngàn quân địch.

Trên chiến trường, người ngã ngựa đổ!

Vô số quân địch gào thét ngã xuống đất. Mấy ngàn kỵ binh vây khốn một người mà bị tàn sát một cách đơn phương!

Nhất kỵ đương thiên!

Bao Mã Tác!

Kỵ tướng dẫn quân truy kích Diệp Hồng Tuyết thấy vậy nổi giận, “Con ả này thật vô lý! Đã đột phá vòng vây của chúng ta một cách mạnh mẽ, giờ lại quay lại giết người!”

Nếu cứ xám xịt trở về, còn mặt mũi nào!

Vô số dây thừng từ bốn phương tám hướng bay tới. Diệp Hồng Tuyết có thể chiến đấu một đường mà không ngã xuống, không chỉ nhờ vào sức mạnh bản thân mà còn nhờ vào con Tuyết Ảnh thần kỳ.

Con thần mã này có tốc độ thực sự phi thường, chiến mã bình thường không thể đuổi kịp.

Nếu mất ngựa, đối mặt với mấy ngàn kỵ binh vây quanh, dù cho Diệp Hồng Tuyết có mạnh hơn Ngô Như Long, cao thủ đệ nhất Cảnh quốc, cũng chỉ có thể chết!

Diệp Hồng Tuyết hiểu rõ ý đồ của quân địch, dọc đường đi tiết kiệm chân khí, nàng chỉ dùng kỹ xảo để giết địch. Nàng nhún mảy, tay trái ấn quyết, thanh quang thất luyện thấu thân mà ra, trực tiếp đánh bay tất cả quân địch trong phạm vi mười mét xung quanh, cả người lẫn ngựa!

“Tướng quân!”

Thông lĩnh Lưu Kế Hán lao ra khỏi cửa thành, rồng to một tiếng, vung kiếm trong tay chém ra một đạo kiếm khí dài năm mét mở đường!

Một đòn này dùng hết sức mạnh, tất cả nhân mã quân địch phía trước đều bị tiêu diệt.

“Trở về thành!”

Diệp Hồng Tuyết quát lớn từ trên ngựa, nhảy xuống, vỗ tay xuống đất. Một luồng chân khí cuồng bạo lan tỏa ra trong phạm vi ba mươi mét xung quanh, thổi bay tất cả quân địch đi qua thành hài cốt!

Khi nữ thần chiến tranh hạ cánh, Tuyết Ảnh Câu vừa vặn tiếp được nàng. Nàng lao về phía trước, xoay người ghim ngựa, cầm trường thương trong tay đâm mạnh xuống đất.

Tất cả quân địch truy kích đều dừng lại đuổi theo. Phía trước mặt, cách Kim Lâm Quan chưa đầy trăm mét.

Diệp Hồng Tuyết này thật là từ trong vạn quân phá vây thành công!

Lại một người quát lui ngàn quân!

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh như băng kia, tướng địch mang binh đuổi giết thở dài: “Rút quân!”

Nhìn đại quân rút đi như thủy triều, Diệp Hồng Tuyết nhắm hai mắt lại, thở ra một hơi trọc khí, xoay người rút thương chạy về phía cửa thành phía bắc Kim Lâm Quan.

Triệu Khang đã sớm đi tới cửa thành chờ đợi, phía sau Trương Long Điều ca và một đám người, đều trợn mắt há hốc mồm.

Không có biện pháp, Diệp Hồng Tuyết một mình xông trận phong tư thật sự là quá làm người khác chú ý, một nữ tử cứng rắn giết xuyên qua ngàn kỵ vây quanh.

Từ Thông Châu đến Kim Lâm Quan có hơn vạn quân địch!

Ai cũng không biết đoạn đường này nàng là như thế nào qua được, chỉ là ngấm lại đã làm cho bọn hắn, đám đại nam nhân xấu hổ cúi đầu.

“Ngươi, sao lại tới đây?”

Triệu Khang là người đầu tiên chen ra đám người đi tới trước Diệp Hồng Tuyết, ngàn vạn suy nghĩ bắt đầu từ trong lòng, lại không biết nên nói như thế nào.

Nhìn Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết mặt không chút thay đổi đem trường thương trong tay ném về phía hắn.

Triệu Khang cuống quýt tiếp được, chợt nghe nữ tử lạnh lùng một tiếng: “Dắt ngựa, đói bụng.”

“Hỏa Đầu Quân! Mau làm cho lão tử tám món mặn, một canh ra đây, quên đi lão tử tự mình làm!”

Triệu Khang vội vàng kêu lên, vác thương dắt dây ngựa vui vẻ ra mặt.

Trong đại doanh.

Diệp Hồng Tuyết ăn như hổ đói, ăn tám món mặn một canh Triệu Khang làm ra, từ khi rời khỏi Thông Châu đến khi một đường giết tới, suốt hai ngày một đêm, nàng một giọt nước cũng không uống, Triệu Khang nhìn mà đau lòng.

“Chậm một chút, không đủ?”

Vốn định mượn thời khắc này hòa hoãn một chút quan hệ của hai người, rồi lại bị trừng mắt một cái, Triệu Khang vội vàng cầm miệng.

Hắn rất muốn hỏi Diệp Hồng Tuyết thương thế như thế nào, công lực như thế nào đột nhiên khôi phục, nữ nhân này mấy lần bị thương, tựa hồ từ lúc gặp hắn, đã đầy vết thương.

Chưa bao giờ khôi phục hoàn toàn, lần này một đường giết tới lại trả giá cỡ nào đại giới.

Hắn không dám nghĩ.

Đợi đến khi Diệp Hồng Tuyết ăn uống no đủ, Triệu Khang sai người thu dọn xong bát đĩa, rồi cuộc nhậu không được, mở

miệng hỏi.

“Thương thế của người thế nào, đại phu lúc trước nói người tuyệt không thể tiếp tục động võ, nếu không võ đạo của người sẽ dừng lại.”

Diệp Hồng Tuyết nhìn hẩn một cái, thần sắc bình tĩnh, phảng phất như đang nói một chuyện nhỏ bé không đáng kể.

“Tu vi phế đi, hiện tại chỉ có thực lực tam phẩm hạ tầng.”

Chương 308 - Triệu Khang kế hoạch

Như tiếng sét giữa trời quang mây tạnh.

Đại não nổ vang, Triệu Khang sửng sò tại chỗ, ngơ ngác nhìn nữ tử trước mặt.

Lúc trước ở Vân Sơn, hẩn từng hỏi Diệp Hồng Tuyết một câu, ngoài việc quan tâm đến Cảnh Quốc, điều gì khiến nàng bận tâm nhất.

Nàng cười đáp: “Từ khi bắt đầu luyện võ, ta đã thề sẽ trở thành người mạnh nhất thiên hạ.”

Năm hai mươi lăm tuổi, Diệp Hồng Tuyết đã tu luyện đến cảnh giới Tam phẩm thượng đỉnh đỉnh phong, vượt xa kỷ lục nhanh nhất trên giang hồ năm năm.

Chỉ còn một bước nữa, nàng có thể bước vào Nhị phẩm, cùng cảnh giới với sư tôn Ngô Như Long, vị cường giả đệ nhất Cảnh Quốc.

Đây chính là cảnh giới “vạn phu mạc địch” (một chọi vạn)!

Trên giang hồ, ai cũng đều kỳ vọng vào tương lai của nữ tử này. Thậm chí, có người còn dự đoán rằng chỉ cần mười năm nữa, Diệp Hồng Tuyết sẽ có thể ngồi lên vị trí đệ nhất giang hồ tứ quốc. Đến lúc đó, hàng trăm vạn võ nhân trên thế giới sẽ phải cúi đầu xưng thần trước nàng.

Nàng được mệnh danh là “Nữ thần chiến tranh”, không phải vì sức chiến đấu vô địch hay cảnh giới cao thâm của Diệp Hồng Tuyết hiện tại, mà là vì tiềm năng to lớn của nàng trong tương lai!

Lúc này, tim Triệu Khang như bị cắt xẻo, đau đớn đến không thể thở nổi. Tu vi của nàng bị phế, rớt xuống Tam phẩm hạ tầng.

Đối với Diệp Hồng Tuyết, người khao khát trở thành đệ nhất thiên hạ, đây là một sự hy sinh vô cùng to lớn!

“Phế thì phế, nhìn không quen bộ dáng con gái nhà ngươi chút chút, đi ra ngoài trông coi, ta mệt mỏi muốn nghỉ ngơi.”

Nhìn thấy Triệu Khang hai tay run rẩy, Diệp Hồng Tuyết đứng dậy và đi ra sau chiếc bàn làm việc.

Nghe thấy tiếng Triệu Khang tiến đến, nàng vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi, không thèm mở mắt.

Triệu Khang ngồi xổm bên cạnh, hai mắt đăm đăm nhìn nàng. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn nhận Diệp Hồng Tuyết một cách nghiêm túc như vậy.

Khuôn mặt thanh tú, mái tóc đen buông xõa, nhắm mắt lại, nàng như đang ngủ say.

Bỗng nhiên, cổ áo Triệu Khang bị Diệp Hồng Tuyết tóm lấy, nàng kéo hắn đến trước mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Họ Triệu, kiếp này ngươi nợ ta, ta xem ngươi trả thế nào!”

“Còn chưa xong đâu.”

Triệu Khang cười rơi nước mắt.

“Vậy thì kiếp sau cũng tính luôn!”

Đem đầu vùi vào ngực Triệu Khang, hai tay nắm chặt cổ áo đối phương, thân thể nữ tử run rẩy không tiếng khóc, giống như sợ sau khi dốc hết tất cả, bị người tùy ý vứt bỏ.

Thời gian một buổi chiều.

Ngay cả quân địch cũng không có không biết tốt xấu đến quấy rầy hai người.

Triệu Khang ôm Diệp Hồng Tuyết, trong lòng cảm khái vô hạn, có vợ như thế còn cầu gì nữa?

“Đợi đến khi chiến sự kết thúc, ta và ngươi đều còn sống, ta sẽ đem một thân tu vi này quán đỉnh cho ngươi, nhưng hiện tại,

tu vi của ta là dùng một chút ít một chút, không có khả năng tiến thêm một bước.”

“Cuối cùng có thể lưu lại bao nhiêu không biết, nếu Kim Lâm Quan không giữ được, đến lúc đó ta sẽ mang người đi.”

Diệp Hồng Tuyết bình tĩnh nói: ” Những người Càn quốc đó quyết tâm muốn người chết, để lại núi xanh không lo không có củi đốt, người hiểu không?”

Gật gật đầu, Triệu Khang nói: “Ta biết rõ, yên tâm đi, ta bây giờ còn luyện tiếu chết.”

“Vậy là tốt rồi.”

Diệp Hồng Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nàng chỉ sợ đến lúc đó Triệu Khang nhất định chiến đấu đến người cuối cùng giữ thành.

Thế cục trước mắt, Kim Lâm Quan một khi bị phá, toàn quân không còn là kết cục tất nhiên.

Đến lúc đó Thông Châu hoặc là quân dự bị tập kết Lương Châu, căn bản không có lực đánh một trận.

Diệp Hồng Tuyết trong khoảng thời gian này đều ở Thông Châu, thập phần rõ ràng tình huống Càn Quốc hiện tại.

Ngoài trường đột nhiên vang lên một tiếng ho khan: “Quốc sư kia, Diệp đại nhân.”

Diệp Hồng Tuyết giãy dụa một chút, Triệu Khang cũng không buông tay cười nói: “Dù sao vừa rồi lớn tiếng như vậy bọn họ cũng đều nghe thấy, thẹn thùng cái gì?”

“Vào đi.”

Vừa rồi nữ tử khóc quá thương tâm, mặc dù người chờ đợi ở bên ngoài rất nhanh đem đám người xua tan, nhưng vẫn bị không ít người chú ý tới.

Trần Huyền Long, Lưu Kế Hán, Chu Long tam tướng đi vào, vừa nhìn hai người ôm nhau.

Ba người liếc nhau, vẻ mặt quả nhiên không ngoài dự đoán của ta.

Hai người này chính là có gian tình.

“Tình huống gì thì nói đi.”

Giọng nói của Triệu Khang có chút kiêu ngạo đắc ý, ánh mắt kia tựa hồ đang nói, đều trùng to mắt chó của các người, nhìn cho kỹ.

Đây, nữ nhân của ta!

Trần Huyền Long nói: “Ba người chúng ta kiểm kê khí giới lương thảo trong quân, đến báo cáo với quốc sư.”

Triệu Khang vừa nghe, ngồi nghiêm chỉnh: “Đều ngồi xuống nói đi.”

Trần Huyền Long nói: “Trước mắt, quân ta còn lại năm vạn mũi tên đều phân phát cho quân Thiên Vũ, một ngàn năm trăm quả bom, sáu trăm thùng dầu hỏa. Những việc này có thể sát thương vũ khí trang bị của địch nhân nhất.”

“Bình nước vàng đã dùng hết, tường gạch trong quan nội cũng đã dỡ xong, gom lại một đồng đá lẫn lộn mộc.”

“Về mặt lương thảo, toàn quân chỉ đủ dùng trong nửa tháng. Nói cách khác, trong tình huống tốt nhất, chúng ta chỉ có thể trụ được tối đa hai mươi ngày.”

Chu Long nói tiếp: “Quân địch bên trong hản đã tính toán ra tình hình của chúng ta và bắt đầu co rút thế công. Bộ đội Tây Môn đã rút về hai nơi đông nam. Hơn nữa, ngày hôm nay họ cũng không phát động tấn công nữa. Có lẽ họ đang chờ lương thảo của chúng ta cạn kiệt để vây chết chúng ta.”

Lưu Kế Hán: “Ba chúng ta hãy bàn bạc xem. Hiện tại chúng ta chỉ có hai con đường: một là tử thủ, hai là tập trung tất cả binh lực từ cửa Bắc lao ra hội hợp với quân Thông Châu. Tuy nhiên, địa hình Thông Châu không thuận lợi cho quân ta tác chiến. Nếu quân địch đến Thông Châu, họ có thể chia binh đi qua, và đến lúc đó, binh lực của chúng ta sẽ không thể nào bảo vệ được nhiều thành trì như vậy.”

Ba người bàn bạc mãi mà không ra kết quả, đành phải mời Quốc sư đến định đoạt.

Triệu Khang chưa xót cười: “Hiện tại ngoài tử thủ, chúng ta không còn đường nào khác. Vốn dĩ ta muốn đợi thuốc súng đưa tới, chờ quân địch phá quan sẽ cho nổ tung toàn bộ Kim

Lâm Quan, đồng quy vu tận với quân địch. Nhưng hiện tại, chỉ dựa vào những quả bom và dầu hỏa đó, sẽ không đạt được hiệu quả này.”

Lúc này đã đến bước đường cùng, Triệu Khang cũng không giấu giếm gì, nói ra kế hoạch ban đầu của mình.

Sắc mặt mọi người đều biến đổi, hoàn toàn không ngờ trong lòng Triệu Khang lại có kế hoạch điên cuồng như vậy. Triệu Khang thậm chí đã chọn sẵn vị trí để đặt bom để có thể làm cho toàn bộ Kim Lâm Quan sụp đổ.

Chỉ cần nổ tung cùng nhau, vô luận quân địch có bao nhiêu tràn vào Kim Lâm Quan, đều chỉ có thể tan thành mây khói theo cùng hừng quan này.

Lôi kéo tất cả mọi người cùng nhau lên đường, ngọc thạch cầu đốt cùng địch cầu vong! Đây chính là kế hoạch ban đầu của Triệu Khang.

Khi hần quyết định để Diệp Hồng Tuyết đi theo Trương Chính cùng lui về Thông Châu, hần đã suy nghĩ kỹ. Nếu làm như vậy, đến lúc đó hần sẽ để Trương Chính mang theo năm sáu vạn tinh nhuệ, có thể hoàn toàn chủ đạo chiến trường, tiêu diệt quân địch đã bại trận và tứ cố vô thân!

Trần Huyền Long cười khò: “Quốc sư, người gạt chúng ta thật khổ a.”

Triệu Khang áy náy nói: “Không có biện pháp nào khác, chỉ có như vậy chúng ta mới xem như thắng. Mấy chục vạn đại quân này cùng nhau tan thành mây khói, hai nước Chu Tề sẽ không còn nhiều binh lực nữa!”

“Lúc này liên quân Càn đã liên kết, dù đánh Tề quốc hay Chu quốc đều có hơn bảy phần thắng. Bố cục bốn nước trong tương lai cũng sẽ được sửa đổi sau chiến dịch này.”

Diệp Hồng Tuyết: “Vậy còn người?”

Triệu Khang bất đắc dĩ cười: “Xem vận may thôi. Có thể sống sót thì sống, sống không được coi như bồi tội cho các huynh đệ chết trận.”

Chương 309 - triều đình ủng hộ

“Bội phục.”

Thống soái Lưu Kế Hán nở nụ cười, thành khẩn nói một tiếng.

Loại dũng khí cùng địch ngọc nát đá tan này của Triệu Khang, chính là tác phong hăm trận sĩ của bọn họ.

Chí hăm trận có chết không có sống.

“Vậy hiện tại, quốc sư đại nhân tính toán như thế nào?” “Chu Long dò hỏi.

Triệu Khang nhìn Diệp Hồng Tuyết, hai tay khép lại: “Mười ngày, chúng ta thủ mười ngày, nếu mười ngày này không được triều đình ủng hộ, chúng ta rút lui.”

Trần Huyền Long thở dài: “Nếu làm như vậy, kế tiếp muốn thắng sẽ càng khó khăn.”

Triệu Khang nhắm mắt lại thản nhiên nói: “Các lão tử ở chỗ này cản địch thời gian dài như vậy, vốn ta không ngại cá chết lưới rách với quân địch. Nhưng cũng không thể luôn bị người ta chiếm tiện nghi như vậy.”

“Ta ngược lại muốn xem, thời điểm khi hai châu thất thủ, tên khốn kiếp kia còn có thể giữ được bình tĩnh hay không!”

Mọi người có chút mơ hồ, không biết Triệu Khang mắng là ai.

Có chỉ thị của Triệu Khang, trong lòng ba gã tướng lĩnh cũng không hề rối rắm vấn đề thủ hay rút lui.

Tuân theo mệnh lệnh của cấp trên là được.

Ngày đầu tiên sau khi Diệp Hồng Tuyết nhập quan, cũng không phát sinh chiến sự.

Các tướng sĩ khó có được nghỉ ngơi một ngày, nhưng thần kinh căng thẳng cũng không có bởi vậy mà thả lỏng xuống, tất cả mọi người trong lòng biết rõ ràng.

Sự yên tĩnh bây giờ chỉ là một cơn bão lớn hơn đang nổi lên.

Đế đô Càn Quốc.

Phủ Thái Phó.

Lâm Vũ kích động đi tới, hội nghị lần này thậm chí là ở trong mật thất trong nhà Triệu Kim Sinh.

Tất cả mọi người đang chờ đợi hắn.

Sau khi Lâm Vũ ngồi xuống, Triệu Kim Sinh luôn luôn trầm ổn đều không ổn định được, nhìn Lâm Vũ mới từ nơi khác chạy về.

“Thế nào rồi?”

Lâm Vũ nắm chặt tay: “Đều an bài tốt rồi, mười vạn cân thuốc nổ, mười ngày trước dùng tốc độ nhanh nhất đưa đến Thông Châu, người binh bộ thậm chí căn bản bận không kịp kiểm tra, nhiều nhất bốn ngày liền có thể đưa đến Thông Châu, tại đưa đến trong tay vương bát đản Triệu Khang!”

“Ha ha ha ha, tốt! Lúc này Triệu Khang người không chết thật sự là thiên lý khó dung! “Thái phó Triệu Kim Sinh cuồng tiểu ba tiếng.

Lúc trước thời thời khắc khắc, Lâm Vũ muốn giết chết Triệu Khang, giờ phút này sự tình làm rồi lại có chút nghĩ mà sợ.

“Triệu công, người nói đây là ngày sau nếu để cho người ta biết.....”

“Câm miệng quạ đen của người lại.”

“Kim Lâm Quan vừa bị phá, Triệu Khang hẳn cho dù có cánh cũng không bay ra được, đến lúc đó toàn quân bị diệt, ai biết chuyện này?”

“Đến lúc đó chỉ cần vị kia đứng ra, hơn nữa đánh lui quân địch, mọi người cũng chỉ hô to công tích, cùng bại quân giận dữ mắng mỏ đám người Triệu Khang.

Căn bản không có ai truy cứu, bọn họ thất bại như thế nào! Không ai để ý quá trình, chỉ chú trọng kết quả, đây chính là nhân tính.”

Nghe Triệu Kim Sinh nói, tâm tình nhấp nhô bất an của Lâm Vũ cũng dần dần thả lỏng xuống, tiện đà lộ ra một chút dữ tợn.

“Lúc này đây tất yếu Triệu Khang, vạn kiếp bất phục!”

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, khoảng cách Triệu Khang nói thủ thành mười ngày, đã qua ba ngày.

Thế công của quân địch lại một lần nữa đột kích, đang trong lúc tình hình chiến đấu vô cùng lo lắng.

Một tên binh lính trần ngật đi tới đầu thành: “Quốc sư, có Thông Châu thám báo!”

Triệu Khang lập tức nói: “Dẫn ta đi!”

Đi vào trong đại doanh, nhìn thám báo đầy vết thương kia, Triệu Khang cũng bất chấp đối phương là một người sắp chết, một phen giữ chặt tay hắn.

“Có tin tức gì nói mau!”

Lính đưa tin gian nan móc từ trong ngực ra một phong thư, dùng hết khí lực cuối cùng nói: “Thuốc súng đưa đến, xin quốc sư phái binh ủng hộ.”

Giờ khắc này, tâm tình Triệu Khang phấn chấn! Lập tức mở thư của Trương Chính ra.

Trong thư viết, triều đình lần này gấp rút chế tạo mười vạn cân thuốc súng, tổng cộng ba trăm xe ngựa chở.

Trương Chính đã triệu tập tất cả quân đội, thậm chí từ Lương Châu điều động ba vạn quân dự bị, vô luận như thế nào cũng phải đưa nhóm thuốc nổ này đến trong tay Triệu Khang.

Hơn nữa trong thư viết bọn họ sẽ xuất phát từ đâu.

Ba trăm người thám báo, cuối cùng cũng chỉ có một người này đem tin tức đưa đến Triệu Khang trong tay.

“Thắng cơ!”

Triệu Khang ha ha cười điên cuồng, mười vạn cân dựa theo tưởng tượng lúc trước của hắn cùng lúc bùng nổ, cũng đủ đem toàn bộ Kim Lâm Quan nổ sập!

“Còn có thể thắng!”

“Trần Huyền Long rút ra một vạn người, triều đình ủng hộ tới!”

Triệu Khang kêu to chạy ra ngoài, một lát sau, một vạn năm ngàn người tập kết.

Cơ hồ là một phần hai quân phòng thủ Kim Lâm Quan.

“Xin nhờ chư vị, chỉ cần đem nhóm ủng hộ này lấy về, chúng ta có thể thắng!” Triệu Khang nhìn Lưu Kế Hán dẫn đội.

“Quốc sư yên tâm, liều chết, ta cũng sẽ đem này ba trăm xe ngựa đoạt lại!”

“Làm ơn!”

Nhìn đám người Lưu Kế Hán xuất phát từ cửa bắc, trong lòng Triệu Khang tăng lên.

Diệp Hồng Tuyết nhẹ giọng nói: “Nếu không ta cũng đi, nắm chắc lớn hơn một chút.”

“Không cần, Trương Chính lần này xuất động toàn quân, cũng đủ đối phó với quân địch vòng ra phía sau rồi.”

Triệu Khang nói xong, chỉ là hấn vẫn đánh giá thấp quyết tâm của quân địch lúc này đây.

Ba trăm cỗ xe ngựa kéo hàng hóa nặng nề, dùng mộng nghĩ cũng biết đồ vật trong này tuyệt đối rất trọng yếu, tuyệt đối không thể để cho hấn đưa đến Kim Lâm Quan.

Bởi vậy lúc này đây Chu quốc cùng Tề quốc tinh nhuệ, cũng là bất cứ giá nào.

Lần trước bị Diệp Hồng Tuyết giết chết, đã rất mất mặt rồi, lần này dù thế nào cũng không thể để những xe ngựa này đi qua.

Trọn vẹn một ngày một đêm.

Triệu Khang một mặt muốn tổ chức nhân thủ ngăn cản quân địch công thành, một mặt còn phải lưu ý tình huống phía bắc.

Cho dù là hấn cũng không khỏi nôn nóng.

Mãi cho đến chiều ngày hôm sau, binh lính mới đến báo cáo, người trở về.

Triệu Khang vội vàng mang người chạy đến cửa bắc tiếp ứng, nhìn thấy một màn trước mắt cũng không khỏi khiếp sợ.

Rời đi một vạn năm ngàn người, trở về chỉ có chưa đến bốn ngàn. Trên người không ít người đều khiêng một cái rương.

Đây là thứ bọn họ dùng mạng đoạt lại.

“Lưu tướng quân đâu? “Triệu Khang nhìn Trương Long.

Trương Long trên mặt có thêm một vết thương dữ tợn, khiêng rương run giọng nói: “Quân địch hoàn toàn không muốn sống, vô luận như thế nào cũng phải hủy diệt đám hỏa dược này.”

“Tình hình chiến đấu thập phần thảm thiết, để yểm hộ chúng ta rút lui, Lưu tướng quân mang theo binh sĩ hãm trận chặn phía sau, đã bỏ mình.”

Thân thể Triệu Khang run lên, Diệp Hồng Tuyết bên cạnh nắm chặt tay.

Trương Long buông rương nói: “Áp giải quan nói một rương ba mươi cân, ba ngàn ba trăm rương một rương không ít.”

Nhìn đám binh lính nhìn mình, Triệu Khang hít sâu một hơi: “Được! Đây là các người dùng mệnh, trận chiến này nếu thắng các người là công đầu.”

Nói xong Triệu Khang đi lên phía trước, mở ra cái rương thứ nhất, đột nhiên rất nhanh đóng lại, tất cả mọi người bị phản ứng của hắn làm cho có chút mơ hồ.

Ngay sau đó liền nghe thấy Triệu Khang ha hả nở nụ cười.

“Lão gia.” Điều ca có chút sồn gai ốc, nghe tiếng cười của Triệu Khang, quả thực có chút hạ nhân.

“Không có việc gì, không có việc gì, Trương Long dẫn các huynh đệ xuống ăn bữa ngon. Các người cũng đi.” Triệu Khang cười nói.

Chỉ có Diệp Hồng Tuyết nhận thấy không đúng, vội nói: “Các người đều lui ra đi.”

Đợi đến khi mọi người tan hết, ánh mắt Diệp Hồng Tuyết nhìn Triệu Khang, vẫn nhìn chăm chăm cái rương, có góc cũng hiểu, xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nàng nhin không được dò hỏi: “Có phải đồ vật có vấn đề hay không?”

Chương 310 - mỗi như

Có đôi khi, lòng người thật sự không thể đánh cược. Hơn một vạn mạng người, chỉ để đổi lấy những thứ này.

Triệu Khang nhếch miệng cười, đưa tay mở chiếc rương trước mặt ra, lộ ra vật bên trong.

Mở lớp giấy dầu ra, bên trong là gì?

Cát và sỏi!

Nhìn thấy vết máu đỏ tươi nơi khoe miệng Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết vội vã nói: “Triệu Khang! Người sao thế?”

“Không sao. Ta giờ đã hiểu rõ mọi chuyện.”

Triệu Khang cố gắng đè nén lửa giận trong lòng: “Lần đầu tiên vận chuyển thuốc súng không thành, bị cướp đi. Do đó, lần thứ hai chính là cơ hội tốt nhất để bọn chúng ra tay. Bởi vì chiến sự khẩn cấp, binh bộ cũng không kiểm tra kỹ lưỡng xem lần này vận chuyển thuốc súng có đúng hay không.”

Đoán chừng bộ binh cũng không nghĩ rằng có người dám động tay động chân, là ta đã đánh giá thấp sự độc ác của đám người này.”

Nhìn hơn ba ngàn rương thuốc súng chất đống, Triệu Khang cùng Diệp Hồng Tuyết mở từng rương ra kiểm tra.

Cuối cùng, họ chỉ phát hiện ra có thể sử dụng được một ngàn thùng.

Xem ra bọn chúng cũng không quá tàn nhẫn.

Trong màn đêm, Triệu Khang nhếch miệng cười. Nhìn vào đồng tử đỏ bừng của hắn, Diệp Hồng Tuyết biết rằng đây chính là lúc sát ý của Triệu Khang mãnh liệt nhất.

“Tiếp theo người muốn làm gì?”

Triệu Khang nhìn doanh trại và cao ốc xung quanh. Ba vạn cân thuốc súng này không đủ để lay động căn cơ của Kim Lâm Quan.

Hắn cần phải chọn một địa hình có thể phát huy tối đa hiệu quả của ba vạn cân thuốc súng này.

Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc sẽ có người phải làm mồi nhử.

“Hãy triệu tập tất cả các Thiên phu trưởng trở lên vào doanh trại,” Triệu Khang ra lệnh.

Rất nhanh, hơn hai mươi người đã có mặt đầy đủ.

“Quốc sư có gì phân phó?” Trần Huyền Long hỏi trước.

Triệu Khang không giấu giếm: “Ta có một tin không tốt để thông báo cho mọi người. Thuộc nỏ đã được vận chuyển đến nơi, nhưng chỉ có ba vạn cân.”

Mọi người đều sững sốt. Chu Long sốt ruột nói: “Chẳng phải đã nói là mười vạn cân sao! Sao lại như thế!”

“Chúng ta đã bị lừa rồi!”

Triệu Khang chưa xót cười: “Là ta đã liên lụy mọi người. Hiện tại chúng ta chỉ còn lại chưa đến hai vạn người. Lần tấn công tiếp theo của quân địch, chúng ta sẽ không thể nào trụ vững được.”

“Khôn kiếp! Rốt cuộc là ai! Ai là kẻ phản bội!” Trần Huyền Long trợn tròn mắt hỏi.

Triệu Khang lấy lại bình tĩnh: “Bất kể là ai, món nợ này cũng phải đòi lại. Cho nên trước tiên, chúng ta phải sống sót.”

Nghĩ đến đây, Triệu Khang cười một cách tàn nhẫn và độc ác: “Trần tướng quân, hãy ra lệnh cho Hỏa Đầu Quân nấu cơm, cởi trói cho những tù binh kia. Chúng ta cùng họ ăn một bữa no nê!”

Bên trong Kim Lâm Quan, hiện đang giam giữ hơn một vạn tù binh.

Trần Huyền Long nghi ngờ: “Thả tù binh làm gì? Chẳng lẽ tính toán không đánh nữa, dùng tù binh để giảng hòa với quân địch?”

“Lúc này giảng hòa, sao có thể?”

“Nếu nhất định phải có người làm môi nử, dựa vào cái gì phải là người của ta?” Triệu Khang âm trầm cười.

Diệp Hồng Tuyết nhìn Triệu Khang với vẻ kinh ngạc, chỉ cảm thấy lúc này hắn vô cùng đáng sợ.

Khói bếp bốc lên, lương thảo vốn không còn nhiều lắm đều bị Triệu Khang lấy ra dùng.

Nhìn từ trên cao xuống, binh lính đang cùng tù binh ăn ngấu nghiến, thần sắc Triệu Khang rất bình tĩnh.

Diệp Hồng Tuyết lo lắng tiến đến, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn.

Cười gượng ép, Triệu Khang quay đầu lại: “Ta không sao.”

“Chiến tranh chính là như vậy, chỉ có thắng và sống sót. Vô luận sau này thế nhân đối xử với ngươi thế nào, ta đều sẽ vẫn đứng về phía ngươi.” Diệp Hồng Tuyết nhẹ giọng nói.

“Cảm ơn ngươi.”

Lúc này Triệu Khang thật sự rất cần một người ủng hộ, mà Diệp Hồng Tuyết chính là người phù hợp nhất.

Trong quân thợ thủ công khẩn trương chế tạo, chia tách ba vạn cân thuốc nổ ra. Để thuốc nổ phát huy uy lực tối đa, nhất định phải đặt ở không gian hẹp.

Ngày hôm sau.

Triệu Khang đi lên đầu thành phía nam. So với ba thành khác, địa thế thành phía nam tương đối nhỏ hẹp.

Sau giáo trường nam thành, hơn một vạn tù binh bị áp giải đến nơi đây, bịt miệng lại, ánh mắt hoảng sợ nhìn xung quanh, không biết điều gì đang chờ đợi họ.

Nhìn quân địch tập kết xa xa, Triệu Khang nói: “Mở cửa thành.”

Binh lính phía dưới nhận được mệnh lệnh và mở cửa thành.

Tình huống này rất nhanh đã được Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên biết được.

Hai người được một đám thân vệ hộ tống ra ngoài thành phía nam, nhìn lên đầu thành chỉ có một mình Triệu Khang.

Ánh mắt Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên trầm xuống.

Tên này lại đang âm mưu quỷ kế gì!

Mà Triệu Khang đã cầm loa khuếch đại âm thanh chế tạo ra cười lớn và nói: “Hoắc Ân, Ngạn Văn Uyên, hai người các ngươi ở đâu? Đánh nhiều ngày như vậy, sao không đến gặp mặt một lần? Triệu Khang ta đã mở cửa thành, các ngươi không vào ngồi một chút?”

“Tên hỗn đản này! Cung tiễn thủ!”

Ngạn Văn Uyên lúc này nổi giận.

Lúc này vô số mũi tên hướng về đầu thành bắn tới. Triệu Khang cúi đầu thấp, khi không nghe thấy tiếng mũi tên. Lúc này mới ngẩng đầu lên, mắng to: “Hai người các ngươi không nói võ đức, còn có chút khí chất danh tướng hay không?”

“Chó má Triệu Khang, mau đi ra lĩnh tử, lão tử lưu ngươi một cái toàn thân!”

Lần này là Hoắc Ân mắng ra, giọng hấn không nhỏ như Hồng Lô, cách khoảng hơn ba trăm mét, Triệu Khang nghe rất rõ ràng.

Triệu Khang cầm loa lớn cười ha hả nói: “Ta đã mở cửa thành cho ngươi, còn muốn ta xuống làm gì? Vào hay không tùy ngươi, ta không thêm thủ cửa này nữa!”

“Toàn quân chuẩn bị!” Ngạn Văn Uyên lập tức hạ lệnh.

Hoắc Ân đưa tay ngăn lại: “Cẩn thận có quỷ kế!..”

“Có lừa thì sao? Binh lực của hấn hiện tại tối đa cũng chỉ có hai vạn người, binh lực không đủ, trang bị không đủ, chúng ta có mười lăm vạn người, chỉ cần xông vào, một người một ngụm nước miếng cũng có thể dìm chết bọn họ, sợ cái gì!”

Lúc này Ngạn Văn Uyên cũng không phải là kẻ đạo đức giả, hấn chỉ đơn thuần muốn giết chết Triệu Khang mà thôi.

Hoắc Ân nghe cũng thấy có lý. Mấy ngày nay công thành, tuy rằng Triệu Khang dùng bom, nhưng cũng không thường xuyên. Số lượng nước vàng cũng đang giảm bớt, tất cả đều cho thấy Kim Lâm Quan đã đến bước đường cùng.

Nghĩ vậy, Hoắc Ân nói: “Hai người chúng ta mỗi người dẫn năm vạn quân từ đông tây tiến vào, những người còn lại từ cửa nam tiến vào, xem xem tên này đến tột cùng muốn làm gì.”

“Đồng ý.” Ngạn Văn Uyên nói.

Mà lúc này Triệu Khang đã xuống khỏi đầu thành. Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên chia binh từ Đông Tây thành tiến quân, đây là điều hấn đã dự tính trước.

Cưỡi trên chiến mã, nhìn quân địch cẩn thận từng li từng tí đi vào cửa thành, Triệu Khang lớn tiếng cười nói: “Huynh đệ đồng bào của các ngươi, ta trả lại cho các ngươi, bye bye ngài nha!”

Nói xong, hắn cưỡi ngựa phi thẳng phía sau đám tù binh chạy đi. Lĩnh binh tướng lĩnh vốn muốn cho người phóng tên, nhưng hơn một vạn người kia bị còng lại cột trên mặt đất, dù sao cũng là đồng bào của họ.

Lúc này chỉ có thể nói: “Liễu tướng quân, người hãy giải cứu đồng bào, ta dẫn người truy kích địch tướng!”

Nói xong, hắn vội vàng mang theo hơn ngàn người đuổi theo Triệu Khang.

Những người còn lại thì thật cẩn thận tiến vào, nhìn chung quanh, sợ có phục kích, nhưng mà lại hoàn toàn không có phục binh như họ tưởng tượng.

Ngay khi Liễu tướng quân thở phào nhẹ nhõm, bảo thuộc hạ nhanh chóng giải cứu huynh đệ, một quả tên lửa hùng hực từ xa bắn ra.

Cùng lúc đó, tên tù binh đầu tiên bị tháo vải che miệng hoảng sợ hét lớn: “Chạy mau!”

Chương 311 - bao vây

“Chạy mau a!”

Tiếng kêu thê lương vang vọng chân trời, Liễu tướng quân bỗng nhận ra điều chẳng lành, nhưng đã muộn!

Một tiếng nổ kinh hoàng như tiếng vang diệt vong của trời đất, rung chuyển toàn bộ Nam thành, tường thành sụp đổ, mặt đất nứt nẻ! Tường chừng như tận thế đã đến!

“Thuốc nổ! Chạy mau!”

Liễu tướng quân gào thét khàn giọng, tim như bị bóp nghẹt. Các tướng sĩ cấp cao đều biết Càn Quốc có loại thuốc nổ với sức công phá cực lớn.

Vừa nghe tiếng nổ, Liễu tướng quân lập tức liên tưởng đến loại thuốc nổ này và ra lệnh cho quân lính rút lui.

Nhưng Triệu Khang đã quyết tâm dùng ba vạn cân thuốc nổ để tiêu diệt tối đa quân địch, sao có thể để họ thoát dễ dàng?

Tên lửa xuyên mây của Chu Long không chỉ châm ngòi cho thuốc nổ mà còn chôn giấu xung quanh hàng trăm thùng dầu hỏa mà Triệu Khang vẫn chưa nổ dùng.

Những con rồng lửa phun ra từ mọi hướng như vị thần lửa trên trời nổi giận, hòa cùng ngọn lửa hận thù trong lòng Triệu Khang!

Toàn bộ Nam thành chìm trong biển lửa chỉ trong chớp mắt.

Hỏa tuyến lan rộng nhanh chóng như những con rắn bò sát trên mặt đất, nuốt chửng mọi thứ xung quanh với tốc độ kinh hoàng. Đây là màn trình diễn hoa mỹ nhưng bi thảm trước khi sinh mệnh lui tàn.

Tiếng kêu thảm thiết của quân địch vang vọng như tiếng nhạc rừng rợn từ địa ngục, dù Triệu Khang và Chu Long đã ra sức phi ngựa chạy xa vẫn có thể nghe rõ.

Liệt Diễm Phân Thành!

Nhiệt độ bỗng tăng cao cùng với tiếng nổ dữ dội khiến Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân, hai vị tướng vừa phá cửa thành Đông Tây Nhị Thành, phải chú ý.

“Triệu Khang chó má này quả nhiên có mai phục! Toàn quân tiến vào thành bắt sống Triệu Khang! Ta muốn hấn chết không toàn thây!” Ngạn Văn Uyên gầm lên phẫn nộ, ra lệnh cho quân lính.

Tiếng hò reo vang dội. Không chỉ Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân căm thù Triệu Khang, mà tất cả các tướng sĩ đều mang mối hận trong lòng.

Chỉ một tòa Kim Lâm Quan nhỏ bé nhưng kiên cố đã chặn đứng hàng chục vạn quân của họ trong hai tháng, khiến họ tổn thất nặng nề. Bây giờ, chỉ còn lại hơn mười vạn người trong số ban đầu!

Họ đã mất đi huynh đệ, đồng bào trong trận chiến, sao có thể không căm hận? Bất chấp việc Nam thành đang xảy ra chuyện gì, họ chỉ muốn bắt Triệu Khang và xé xác hắn!

Cổng Bắc mở rộng. Triệu Khang và Chu Long thúc ngựa phi như điên ra khỏi Kim Lâm Quan. Nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết và Trần Huyền Long đã tập hợp quân đội chờ đợi, cùng số tàn

quân ít ỏi còn sót lại của Nguyên Giang, Triệu Khang ra lệnh:
“Toàn quân rút khỏi Thông Châu!”

“Tuân lệnh!”

Đông đảo tướng lĩnh đồng thanh hò reo, vội vã cưỡi ngựa đi theo Triệu Khang tháo chạy.

Từng người trong số họ đều mang trong mình ngọn lửa giận dữ.

Giá như!

Giá như triều đình không cản trở! Dựa vào sự kiên cố của Kim Lâm Quan, họ hoàn toàn có thể tiếp tục chiến đấu! Thậm chí có thể đồng quy vu tận với quân địch!

Để cho hàng chục vạn đại quân Chu Tề hung hãn này cùng chôn vùi dưới tro tàn!

Nhưng giờ đây họ đã thất bại! Sau nhiều tháng kiên thủ, Kim Lâm Quan không bị quân thù công phá, mà lại sụp đổ bởi chính nội bộ!

Họ buộc phải bỏ chạy nhục nhã như những con chó nhà có tang!

Loại nhục nhã và bi phần này, những vị tướng sĩ dũng mãnh như họ sao có thể cam chịu?

Nếu đổi thành một vị tướng lĩnh khác, có lẽ lúc này đã dẫn dắt họ mang theo phần nộ và uất hận, liều mình chiến đấu đến cùng với quân địch.

Nhưng Triệu Khang không phải con người như vậy. Hắn vốn không phải là một vị tướng lĩnh sắt đá vô tình. Mục đích duy nhất của hắn khi đến đây là để giảm thiểu tối đa tổn thất cho Càn Quốc.

Hắn không muốn những người này phải hy sinh thêm nữa. Họ đã chiến đấu quá nhiều rồi.

Gần hai vạn bại binh mang theo ngút trời lửa giận bắt đầu tháo chạy về phía Thông Châu.

Biến động lớn lao này đương nhiên thu hút sự chú ý của quân địch phía sau.

Lý Phong Khải, người phụ trách cắt đứt đường tiếp tế giữa Kim Lâm Quan và Thông Châu, nhận được tin báo từ thám tử bên ngoài Kim Lâm Quan về việc Triệu Khang dẫn quân tháo chạy.

Lý Phong Khải vô cùng kinh ngạc, lập tức đứng dậy ra lệnh: “Tốt lắm! Cuối cùng cũng chui ra khỏi cái mai rùa! Toàn quân tập hợp!”

Trong suốt thời gian qua, quân Càn đóng giữ trong Kim Lâm Quan bị quân địch mĩa mai gọi là “rùa đen vương bát”, và Kim Lâm Quan tự nhiên cũng trở thành “mai rùa” trong miệng họ.

Bị truy đuổi phía sau, vây quanh phía trước, mặc dù Kim Lâm Quan cách Thông Châu chỉ chưa đầy trăm dặm, nhưng việc Triệu Khang và đoàn quân muốn phá vòng vây thoát ra không phải là chuyện dễ dàng.

Lúc này, chỗ dựa lớn nhất của họ không còn là Triệu Khang, mà là nữ thần chiến tranh Diệp Hồng Tuyết với mái tóc đen tuyền.

Chỉ có nàng mới có khả năng dẫn dắt hai vạn người này chiến đấu và thoát khỏi vòng vây.

Triệu Khang hiểu rõ điều này, vì vậy hấn thúc ngựa đến bên Diệp Hồng Tuyết, xung quanh là tàn quân bại trận với số lượng tướng lĩnh còn lại vô cùng ít ỏi.

Từ các vị hô tướng như Chu Long, Trần Huyền Long, cho đến những đội trưởng Bách phu trưởng.

“Mọi người hãy nghe lệnh! Hãy chờ đợi mọi hành động do Diệp tướng quân chỉ huy!” Triệu Khang ra lệnh.

“Chúng ta tuân lệnh!”

Vừa nói xong, phía trước đột nhiên xuất hiện một đường dài màu đen, là phòng tuyến do Lý Phong Khải dẫn binh bố trí!

“Toàn quân nghe lệnh! Theo ta phá địch!”

Diệp Hồng Tuyết đột nhiên vung trường thương trong tay, mọi người phía sau cùng với Triệu Khang đều rút vũ khí của mình ra.

“Giết!”

Lý Phong Khải đưa tay chỉ, nhìn khí thế hung hăng vọt tới hai vạn người, hắn không phải kẻ ngu xuẩn, biết thủ hạ của mình hai ba vạn người này, cùng Diệp Hồng Tuyết đến một hồi đao thương chém giết.

Rất nhanh sẽ bị Diệp Hồng Tuyết dẫn người đột phá, hơn nữa Trương Chính ở Thông Châu cũng sẽ nhận được tin tức.

Chính mình chỉ muốn ngăn cản, để Ngạn Văn Uyên cùng Hoắc Ân hai người chạy tới chiến trường!

Tâm tư lặc định, Lý Phong Khải quát lạnh một tiếng: “Tả quân xuất kích, áp súc quân địch, hữu quân phối hợp tác chiến, vây khốn bọn họ!”

“Tuân lệnh!”

Song phương trong nháy mắt va chạm, một bên vì mạng sống, một bên vì giết người!

Bình khí va chạm, máu tươi bắn tung tóe, căn bản không thể bận tâm đến những thứ khác!

“Đừng đi theo ta, đi giết địch!”

Triệu Khang hô to với đám người Trần Huyền Long, vì bảo vệ hắn, những tướng quân chiến lực cao siêu này đều bảo vệ bên cạnh hắn, sợ hắn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nghe Triệu Khang nói, Trương Long hạ quyết tâm: “Điều ca! bảo vệ tốt lão gia! lão gia nếu mất một sợi tóc, ta giết chết người!”

“Người sống sót trước rồi nói sau!”

Điều ca lạnh lùng nói, đưa tay nắm Triệu Khang từ trên chiến mã, kéo tới phía sau chiến mã của mình.

Nhìn thân hình hùng tráng như tháp sắt của Điều ca, hoàn toàn bao phủ Triệu Khang ở phía sau.

Đám người Trần Huyền Long hơi yên tâm, lập tức giục ngựa ra bắt đầu giết địch.

Cùng lúc đó.

Đâu đó.

Đã xâm nhập vào một chi cảnh quân ở địa giới Kim Lâm Quan.

Vị tướng trẻ tuổi ngửa đầu ngủ trên lưng ngựa, miệng ngậm cỏ đuôi chó.

Có kỵ tốt chạy nhanh tới.

“Cao tướng quân! Kim Lâm quan bị phá, Diệp tướng quân và Triệu quốc sư trốn thoát!”

Cao Uyên lập tức đứng dậy, hai hàng lông mày hẹp dài nhướng lên: “Chết tiệt, bọn họ chạy hướng nào?”

“Bẩm ! Càn Quốc Thông Châu!”

Cao Uyên: “Toàn quân tập hợp! dùng tốc độ nhanh nhất cứu trợ Diệp đại nhân và Triệu quốc sư!”

“Tuân lệnh!”

Hai vạn quân Cảnh quốc trong nháy mắt ném đi tất cả đồ quân nhu trên người, lấy tốc độ nhanh nhất xuất phát.

Chương 312 - người chết tiệt

“Trương tướng quân! Trương tướng quân! Thành Kim Lâm Quan đã bị phá, Lý Phong Khải đã dẫn đại quân bao vây!”

Tin tức này như sét đánh ngang tai khiến Trương Chính, vị chủ tướng đang đóng quân tại Thông Châu, suýt ngã ngựa ra sau.

Kim Lâm Quan sụp đổ!

Mặc dù đã dự liệu trước, nhưng hắn vẫn không khỏi bàng hoàng. Ngay lập tức lấy lại bình tĩnh, Trương Chính ra lệnh: “Toàn quân tập hợp! Phá tan vòng vây của Lý Phong Khải, tiếp ứng quân ta!”

Các vị tướng lĩnh vội vã truyền lệnh, bắt đầu điều động quân đội. Trương Chính lòng như lửa đốt, cố gắng suy đoán nguyên nhân. Rõ ràng thuốc súng mới được đưa đến Kim Lâm Quan, sao có thể đột ngột bị phá thành?

Để vận chuyển lượng thuốc nổ khổng lồ đó, hôm qua Trương Chính đã huy động toàn bộ lực lượng, đánh tan vòng vây quân địch mới có thể thành công. Trong trận chiến với Lý Phong

Khải, quân ta đã tiêu diệt hơn hai vạn quân địch, nhưng bản thân cũng thiệt hại không nhỏ. Triệu Khang giao cho hắn hơn năm vạn quân, giờ đây chỉ còn lại chưa đến bốn vạn.

Chắc chắn có chuyện gì đó bất ngờ xảy ra!

Nghĩ đến đây, Trương Chính không thể ngồi yên. Hắn vội vàng khoác chiến giáp, trong lòng lo lắng cho Triệu Khang.

Việc Kim Lâm Quan thất thủ đã tác động mạnh mẽ đến tinh thần quân sĩ. Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân dẫn mười vạn đại quân truy kích, Lý Phong Khải bao vây với hai vạn quân. Cảnh Quốc cử hộ quốc công Từ Ninh bí mật phái hai vạn kỵ binh tinh nhuệ do Cao Uyên dẫn dắt hỏa tốc tiếp viện. Trương Chính cũng huy động gần bốn vạn quân Thông Châu ra trận.

Trên mảnh đất rộng lớn chỉ chưa đầy trăm dặm quanh Kim Lâm Quan và Thông Châu, hai mươi vạn quân mã hai bên đang tập trung cho trận chiến quyết định.

Trong lúc này, hầu hết mọi người đều e dè không dám tham gia vào cuộc chiến tranh đẫm máu này, nhưng có một nhóm người lại là ngoại lệ.

Gần một trăm người tụ tập cùng nhau, lắng nghe tiếng chém giết vang vọng từ xa. Trong số đó có vài người mà Diệp Hồng Tuyết khá quen thuộc.

Lăng Vô Nhai, người có biệt danh “Đấu Chuyển Tinh Di”, tay cầm kiếm đứng lặng lẽ. Bên cạnh hắn là Tiêu Linh Lung với một vết sẹo giả trên mặt.

Tiêu Linh Lung có dung mạo xinh đẹp tuyệt mỹ không thua kém nữ đế Càn Quốc, nhưng vết sẹo đã phá vỡ sự hoàn hảo ấy. Trong mắt nàng ẩn chứa một phần hận thù mãnh liệt.

Ngoài hai người họ ra, còn có những cao thủ Chu Tề từng vây giết Tiêu Linh Lung tại Lục Bình cốc.

Đây đều là những cường giả đỉnh cao ở cảnh giới tam đại tứ phẩm.

Chu Trấn Sơn, Ngọc Vô Cầu, Phùng Thiên Quan cũng có mặt trong nhóm người này.

Phùng Thiên Quan khoanh tay, nhắm mắt lắng nghe tiếng chém giết vang dội, sau đó lên tiếng tán thưởng: “Thật là một

khung cảnh chiến trường đẫm máu hùng vĩ! Chúng ta còn chờ gì nữa?”

Chiến trường là nơi khơi dậy nhiệt huyết mãnh liệt của nam nhi. Dù là một võ nhân giang hồ, Phùng Thiên Quan cũng không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của nó.

Đồng thời, hắn cũng có chút nghi ngờ về khả năng của bản thân trong loại chiến trường khốc liệt này.

Chu Trần Sơn nhìn lướt qua năm người phía sau, họ đều che mặt bằng y phục đen, mỗi người mang theo một thanh đoản kiếm, giả trang thành sát thủ.

Hắn quay sang Lăng Vô Nhai hỏi: “Tất cả bọn họ đều là người của ngươi?”

Lăng Vô Nhai nhàn nhã đáp: “Đúng vậy. Khi nào chúng ta hành động?”

Ngọc Vô Cầu tiếp lời, lo lắng hỏi:

“Đừng quên Diệp Hồng Tuyết cũng đang tham chiến. Không hiểu sao lại đột ngột khôi phục thực lực. Nếu ở trạng thái đỉnh cao, e rằng năm người chúng ta hợp sức cũng không thể chống lại nàng ta quá trăm chiêu.”

Phùng Thiên Quan cười ha hả:

“Đừng tự hạ thấp bản thân nữa, Ngọc Vô Cầu. Ngươi cũng biết dùng thương, chẳng lẽ không biết một cao thủ sử thương cừ khôi như Diệp Hồng Tuyết càng đánh càng hăng sao?”

Ngọc Vô Cầu lắc đầu, không nói gì, bởi vì Phùng Thiên Quan nói đúng. Nàng đã từng có kinh nghiệm đối đầu với Diệp Hồng Tuyết ở Lục Bình Cốc.

Đúng lúc này, một tiếng cười ngả ngón vang lên.

“Bắc địa nữ thần Vũ Thần ư? Không biết ta có thể qua được bao nhiêu chiêu với nàng.”

Mọi người nhìn theo tiếng nói và thấy một nữ tử mặc bộ váy dài màu lam băng, mái tóc dài như thác nước. Nàng từng bước tiến tới, dường như đóng băng cả thế giới, khiến nhiệt độ xung quanh giảm xuống đáng kể.

Cao thủ!

Hai chữ này hiện lên trong tâm trí Phùng Thiên Quan và hai người kia. Nữ tử tiến đến vô cùng xinh đẹp, dung nhan mang vẻ đẹp kỳ lạ, ma mị, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đặc biệt là đôi mắt kia, như đang nhìn chăm chăm con mồi, khiến người ta rùng mình.

Phùng Thiên Quan và hai người kia biết rõ, nữ tử này là một cao thủ, thực lực của nàng chắc chắn vượt xa ba người họ.

Lăng Vô Nhai và Tiêu Linh Lung giả vờ vàng quỳ xuống đất, hơn một trăm cao thủ đệ nhất lâu phía sau cũng quỳ một gối.

Nhóm Chu Trấn Sơn thâm nghi ngờ, tuy tò mò về thân phận nữ tử nhưng không dám hỏi.

“Động thủ đi,” nàng nói. “Triệu Khang không chết, ta không ngủ được.”

Nàng xoay người, vẻ mặt tò mò, không biết Triệu Khang hiện đang ở trạng thái nào trong chiến trận.

Vừa dứt lời, Lăng Vô Nhai và nhóm người của hắn lập tức đứng dậy, di chuyển nhanh chóng về phía chiến trường xa xa.

Từ xưa trong chiến tranh, đã có câu nói “lấy thủ cấp địch trong vạn quân”.

Mà chỉ với khoảng một trăm người, họ muốn giết một người trong hỗn chiến giữa hai mươi vạn đại quân!

Cuối cùng,

Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân dẫn theo mười vạn đại quân còn lại truy đuổi Triệu Khang, nhưng bị Lý Phong Khải ngăn cản.

Hai vạn quân của Lý Phong Khải bị Diệp Hồng Tuyết cùng đoàn người xông pha, đánh tan tác, nhưng cuối cùng vẫn liều mạng ngăn chặn họ.

Phía sau vang lên tiếng chém giết rung trời.

Diệp Hồng Tuyết siết chặt tay, một mũi thương quét bay ba tên địch, nhanh chóng thúc ngựa đến bên Triệu Khang, một tay ôm hắn lên lưng ngựa.

Giọng nói bi thương của nữ tử vang lên: “Ta mang ngươi đi.”

Đại quân địch đang ập đến, lúc này nàng chỉ có thể mang theo Triệu Khang thoát thân.

Hai tay Triệu Khang run rẩy, nhìn các tướng lĩnh xung quanh, không khỏi nhắm mắt lại.

Lời nói của Diệp Hồng Tuyết được nhiều người nghe thấy, họ nhìn về mặt thống khổ của Triệu Khang.

Trần Huyền Long cười ha hả, vung đao chém vào kẻ thù trước mặt, gào lớn: “Quốc sư đại nhân không cần áy náy!”

“Được kè vai sát cánh chiến đấu cùng quốc sư trong thời gian qua là vinh dự của Chu Long! Đừng quên lời quốc sư đã nói, hãy đốt tiền vàng để tiễn huynh đệ chúng ta về nơi an nghỉ!”

Chu Long liên tiếp bắn ba mũi tên, tiêu diệt kẻ thù. Khi hết tên, hắn vứt bỏ cây cung đã gãy bó hơn mười năm, rút chiến đao ra khỏi vỏ.

“Lão gia mau đi, nơi này có chúng ta lo!”

Trương Long, Điều Ca, Thủy Hầu Tử đồng loạt gào thét, tự giác tản ra xung quanh, tạo thành vòng bảo vệ cho Triệu Khang, dọn dẹp chướng ngại vật cho Diệp Hồng Tuyết, đồng thời cũng không muốn Triệu Khang nhìn thấy họ.

Như vậy, lão gia sẽ không nở rời đi!

Đúng lúc này, phía sau tàn quân của Lý Phong Khải xảy ra hỗn loạn, một kỵ sĩ lao ra, vung đao chém bay đầu Lý Phong Khải đang hoảng loạn.

Có người hét lên: “Quốc sư chớ lo! Trương Chính đến rồi!”

“Trương Chính?”

Hắn phi ngựa đến cùng với bốn vạn quân Thông Châu, lao vào chiến trường với tốc độ nhanh nhất, xé tan vòng vây!

Triệu Khang đột nhiên mở mắt, cười ha hả: “Trời không phụ ta, viện binh của các huynh đệ đến rồi! Giết! Cùng nhau giết! Tất cả cùng nhau đi!”

Toàn quân liều mạng tấn công! Không thể để Triệu Khang chạy trốn!

Việc Trương Chính dẫn quân đến như một ngọn lửa hy vọng cho tàn quân Kim Lâm tuyệt vọng.

Nhưng đúng lúc này, có người muốn dập tắt ngọn lửa hy vọng này bằng một chương pháp tàn nhẫn!

“Triệu Khang, ngươi đáng chết!”

Chương 313 - tuyệt cảnh

“Triệu Khang, ngươi đáng chết!”

Giọng nói của một nữ tử vang lên, Diệp Hồng Tuyết khựng lại nửa hô hấp. Nàng nhìn thấy một bóng người màu lam băng lướt đến với tốc độ kinh hoàng, vạch ra một vệt sáng dài trên bầu trời.

Nữ tử này phi thân lên cao, giẫm lên đầu những người lính bên dưới để lấy đà, rồi vung tay nhỏ bé chứa đựng một cỗ nội lực kinh người đánh thẳng về phía Triệu Khang!

“Lớn mật!”

Diệp Hồng Tuyết nổi giận, lông mày nhíu lại, tung một chưởng đầy uy lực để đáp trả.

Hai nữ tử, hai chưởng lực va chạm nhau, tạo nên một tiếng nổ kinh hoàng!

Tiếng hí vang của chiến mã vang vọng khắp chiến trường.

Bùm!

Dù Tuyết Ảnh là thần câu hiểm có trong thiên hạ, nhưng thân thể máu thịt cũng không thể chống lại được chưởng lực oanh kích của hai đại cao thủ. Tuyết Ảnh tan nát thành máu thịt, tung bay đầy trời.

Diệp Hồng Tuyết vừa hét lên, chưởng lực chấn ra đồng thời một tay ôm lấy Triệu Khang, lùi lại mấy mét trong không trung. Khi rơi xuống đất, thân hình nàng vẫn còn lay động không ngừng.

“Quốc sư!”

Biến động đột ngột này khiến mọi người hoảng hốt. Trương Chính tức giận quát lên: “Bảo vệ quốc sư!”

Hắn lao đến trước mặt Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết, vung đao đứng chắn. Trần Huyền Long, Chu Long, Điều Ca cũng xông lên, bao vây Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết, nhìn chăm chăm vào nữ tử áo lam đứng xa xa với ánh mắt không thiện cảm.

Nữ tử mỉm cười, ánh mắt xuyên qua đám người vây quanh, nhìn thấy Triệu Khang với vẻ mặt lạnh lùng.

“Tướng mạo bình thường, lại thường làm ra những điều phi thường. Cái gọi là ‘người không thể nhìn bề ngoài’ có lẽ là như vậy?”

Nàng thầm nghĩ.

Triệu Khang nhìn nàng lạnh lùng, không thêm hỏi thân phận. Hắn hiểu rằng hôm nay có thể sẽ khó thoát.

“Ta không sao.”

Nhận thấy Triệu Khang nhìn mình, Diệp Hồng Tuyết nuốt xuống một ngụm máu nóng đang trào lên cổ họng.

Nàng cầm lấy trường thương bị chương lực đánh bay trước đó bằng một tay, nói với những người còn lại: “Ta sẽ đối phó với nữ tử này. Trương Chính, hãy chỉ huy quân đội xông ra ngoài.”

“Ý hay, nhưng Diệp Hồng Tuyết, hôm nay ai cũng không đi được đâu.”

Một giọng nói vang lên. Triệu Khang nhìn lại và thấy một nhóm người phá vỡ vòng vây quân địch, tiến đến chỗ họ.

Đó là Phùng Thiên Quan và đồng bọn.

Do chương lực của nữ tử trước đó, mười vạn đại quân của Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân đã bao vây quân đội của Triệu Khang và Trương Chính một lần nữa, khiến họ không còn đường thoát.

Đã lâm vào tuyệt cảnh!

Xa xa, Ngạn Văn Uyên nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt có chút kỳ lạ: “Đám người kia đến là để giết Triệu Khang?”

“Hắn là không sai. Dù có phải hay không, Triệu Khang bây giờ đã là con cá mắc cạn, hôm nay nhất định phải hắn chết!”

Hoắc Ân lạnh lùng nói: “Điều động toàn quân, tiêu diệt quân địch!”

Đại quân một lần nữa siết chặt vòng vây. Điều kỳ lạ là ở trung tâm vòng vây lại có một mảnh đất trống rộng vài trăm mét.

Cả liên quân Chu Tề và Càn Khôn đều ngầm hiểu không ai dám bước vào khu vực này, đây là nơi họ không được phép can thiệp.

Nhìn Phùng Thiên Quan, Ngọc Vô Cầu, Chu Trần Sơn, Lăng Vô Nhai và Giả Tiêu Linh Lung - năm đại cao thủ xuất hiện.

Dù là Diệp Hồng Tuyết lúc này cũng có chút thất thần. Nếu như ở đỉnh phong, nàng có thể tự tin mang theo Triệu Khang thoát khỏi tuyệt cảnh này.

Nhưng hiện tại, nàng không thể làm được. Tu vi của nàng đã tụt xuống tam phẩm hạ tầng sau khi đối đầu với nữ tử kia.

Nàng hiểu rằng đối thủ ít nhất là tam phẩm trung tầng, đứng đầu các cao thủ, lại có Phùng Thiên Quan và những cường giả tứ phẩm áp trận.

Không còn đường sống.

Nghĩ đến đây, Diệp Hồng Tuyết bỗng nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía Triệu Khang với vẻ mặt bình tĩnh.

Lần này, có vẻ như họ thực sự phải chết cùng nhau.

Triệu Khang cười một tiếng: “Ngồi chờ chết không phải là tính cách của ta.”

Đột nhiên, ánh mắt hắn trở nên dữ tợn và cuồng loạn: “Toàn quân nghe lệnh!”

“Có!”

Trần Huyền Long, Trương Chính và những người khác đồng loạt hét lớn.

“Giết địch!”

Triệu Khang phấn nộ rống lên, cảm xúc của mọi người bỗng chốc bùng cháy. Diệp Hồng Tuyết tung người lên, trường thương nhắm thẳng vào nữ tử áo lam mạnh nhất của đối phương.

Cỗ chiến ý mãnh liệt của nàng khiến nữ tử kia trầm cảm thán, sau đó đáp trả bằng đòn sát phạt mạnh mẽ nhất!

Kết quả cuối cùng của cuộc chiến hai người này sẽ quyết định sinh tử của Triệu Khang!

Không thể bại!

Mình tuyệt đối không thể bại!

Cho dù bỏ qua tất cả, mình cũng tuyệt không thể bại!

Diệp Hồng Tuyết không ngừng tự nhủ trong lòng, nàng cảm trường thương như rồng, cuốn tất cả cao thủ vào trong vòng vây.

Như một chiến thần giáng trần, trong phạm vi sáu thước, thần quỷ cũng khó vượt qua!

Diệp Hồng Tuyết chiến đấu điên cuồng khiến Phùng Thiên Quan và những người khác vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng mừng rỡ.

Lấy một chọi sáu?

Diệp Hồng Tuyết, người đang tự tìm đường chết!

Ngọc Vô Cầu lao ra trước, một chiêu mạnh mẽ phá tan mũi thương. Chu Trần Sơn lao đến sát sau, khiến Diệp Hồng Tuyết mất đà, quyền phong quét ra, giáng một đòn mạnh vào thắt lưng bụng Diệp Hồng Tuyết. Chiến giáp của nàng cũng vỡ tan dưới đòn tấn công này.

Tuy nhiên, nữ tử không hề lùi lại dù chỉ một bước. Tay trái nàng bất ngờ vung ra, đánh lén vào yết hầu Chu Trần Sơn, “Người muốn chết à!”

Năm ngón tay nàng bầu chặt, kéo mạnh cổ họng Chu Trần Sơn ra khỏi cơ thể.

Chu Trần Sơn chết đến không nhắm mắt. Hắn không thể ngờ Diệp Hồng Tuyết lại điên cuồng đến vậy, dù bị đông đảo cao thủ vây công, nàng vẫn quyết tâm lấy mạng đổi lấy mạng!

“Khôn kiếp! Á đàn bà này đúng là hung hăng! Tiêu diệt hết chân khí của ả!”

Cái chết thảm khốc của Chu Trần Sơn khiến Lăng Vô Nhai và những người khác rùng mình sợ hãi. Họ không dám liều lĩnh giao thủ với Diệp Hồng Tuyết nữa.

Chỉ có nữ tử áo lam kia, với tu vi cao cường, không hề bận tâm đến việc Diệp Hồng Tuyết đang nỗ lực hết sức.

Lúc này, Triệu Khang đã ở trong tình thế nguy hiểm, vì vậy việc giết ai trước hay sau cũng không quan trọng.

Một vết sáng lạnh ngưng tụ ở đầu ngón tay nàng, đâm thẳng vào mũi thương trong tay Diệp Hồng Tuyết. Lực đạo mạnh mẽ khiến Diệp Hồng Tuyết, dù đang bị thương nặng, cũng khó có thể cầm chặt vũ khí. Trường thương tuột khỏi tay nàng.

Giả Tiêu Linh Lung thấy vậy, muốn trả thù cho vết thương Diệp Hồng Tuyết đã gây ra cho mình trước đây, cầm kiếm phi thân đến. Vừa ra tay, nàng đã tung ra chiêu thức mạnh nhất.

Thiên Hoàng Đăng Thế!

Hỏa Phượng ngưng tụ thành một lưỡi kiếm sắc bén lao đến. Diệp Hồng Tuyết vùng chưởng đập xuống mặt đất, tạo ra 81 điểm chấn động.

Bụi mù bay mù mịt, lực va chạm mạnh mẽ kết hợp với chấn động trong nháy mắt tạo thành một luồng khí hỗn loạn, nghiền nát kiếm khí Hỏa Phượng.

Giả Tiêu Linh Lung phun ra máu, bay ngược về sau, hoảng sợ nhìn Diệp Hồng Tuyết. Nàng không thể tin được rằng một nữ tử khác lại có thể mạnh mẽ đến vậy!

Chỉ với một chiêu, Diệp Hồng Tuyết đã đánh bại Tiêu Linh Lung. Dư lực vẫn còn mạnh mẽ, nàng lao về phía nữ tử áo lam.

Nữ tử đỡ chưởng, tay áo bị luồng khí hỗn loạn xé rách thành vô số mảnh nhỏ, tung bay như ve sầu trong gió.

Lộ ra cánh tay trắng nõn như ngọc dương chi, nhưng không hề bị thương!

Điều này cho thấy, Diệp Hồng Tuyết lúc này đã không thể làm tổn thương nàng chút nào!

“Người có thể phá hủy tay áo của ta, quả thật đáng khen ngợi.”

Nữ tử nhìn Diệp Hồng Tuyết, trên mặt lộ ra vẻ thích thú.

“Triệu Khang có thể chết, nhưng người có thể sống. Người nghĩ sao?”

“Không như thế nào.” Diệp Hồng Tuyết lạnh lùng đáp: “Ai sống ai chết, còn chưa biết!”

“Gian ngoan không linh, thật đáng tiếc.” Lam y nữ tử thở dài, sau đó sắc mặt thay đổi: “Đã như vậy, vậy ngươi đi chết đi!”**

Trong chốc lát, khí tức băng lam bùng nổ, như thủy ngân đổ xuống. Chân khí hùng hậu khiến cho mặt đất xung quanh phủ một lớp sương giá!

Chương 314 - áo choàng đỏ

Bỗng chốc, bầu trời vốn rực rỡ ánh dương lại phủ đầy sương giá, cảnh tượng khó tin này do con người tạo ra.

Theo nhịp tay vung lên của nữ tử áo lam, sương giá trên mặt đất nhanh chóng biến thành những mũi băng nhọn lao thẳng về phía Diệp Hồng Tuyết và Triệu Khang.

Cảnh tượng này vừa kỳ lạ vừa hoa mỹ!

Thấy tướng lĩnh gặp nguy hiểm, Trần Huyền Long gầm lên: “Bảo vệ quốc sư!”

Hắn lau chùi cây đại đao dính bùn đất, lao về phía những mũi băng nhọn. Tên hộ tướng này với hai tay mang sức mạnh ngàn cân, vung đao chém về phía nữ tử áo lam, muốn hạ gục nàng chỉ bằng một nhát.

Nhưng ngay sau đó, sương giá dưới chân hắn bùng lên, một luồng sáng băng giá âm u xuất hiện từ ngực hắn. Chiến giáp trên người hắn như tờ giấy mỏng manh, không thể cản nổi những mũi băng nhọn sắc bén.

Máu tươi tuôn trào, vô số người bị phấn rống lên.

“Trần tướng quân!”

Hai mắt Triệu Khang đỏ bừng. Trần Huyền Long dồn hết sức lực vung trường đao chém vào yết hầu nữ tử áo lam, miệng phun ra những lời nói đầy nhiệt huyết mà không màng đến xung quanh: “Quốc sư, hãy đi mau!”

Cú đánh quyết liệt của hắn cuối cùng cũng vô ích. Nữ tử chỉ đơn giản vung tay trắng nõn của mình, dễ dàng đánh gãy lưỡi đao.

“Cung tiễn thủ!”

Trương Chính gầm lên, rút thanh kiếm từ bên hông ra, đồng thời tháo cung tiễn từ vai xuống. Kéo dây cung như trăng tròn, hần bắn ra một mũi tên với tốc độ kinh hoàng.

Hơn mười cung thủ trong quân đội cũng giương cung, muốn bắn chết nữ tử áo lam kia.

Nhưng một kẻ có thể trọng thương Diệp Hồng Tuyết lúc đỉnh cao, sao có thể bị bọn họ làm tổn thương? Nàng vung tay, khí lực hỗn loạn đánh tan những mũi tên đang lao tới.

Cùng lúc đó, những mũi băng nhọn không ngừng mọc lên từ mặt đất, xuyên thủng từng binh sĩ Càn Quốc.

Diệp Hồng Tuyết khé miệng rỉ máu, đẩy lùi Phùng Thiên Quan, Ngọc Vô Cầu, Lăng Vô Nhai bằng một đòn tấn công.

Nàng nhanh chóng lùi về bên Triệu Khang, tung một quyền đánh tan những mũi băng nhọn đang hướng về phía Triệu Khang, miễn cưỡng chặn đứng đòn tấn công này.

Hai tay nàng dính đầy máu tươi, bụng bên hông trước đây bị Chu Trấn Sơn đánh lên bằng một cú đấm, giáp vỡ nát đâm vào hông Diệp Hồng Tuyết.

Máu tươi nhuộm đỏ vạt áo của nàng. Tứ đại cao thủ của Ninh Vương vây quanh họ ở trung tâm chiến trường.

Nếu không có Trương Chính dẫn dắt vài trăm binh sĩ liều chết chống cự, có lẽ đối phương đã xông vào, xé xác Triệu Khang.

Một bên tấn công dồn dập, một bên liều chết bảo vệ, Triệu Khang bị vây ở trung tâm, hai mắt như muốn phun lửa. Hắn chưa bao giờ cảm thấy bất lực như vậy.

Nhìn những kẻ muốn giết mình, thậm chí không biết là ai, lòng Triệu Khang càng lạnh như băng. Trong đầu hắn ghi nhớ kỹ càng từng khuôn mặt của họ.

Chỉ cần hôm nay hắn không chết!

Những người này, mình muốn từng người tự tay đòi lại!

Đúng lúc này, các cao thủ đột nhiên cảm thấy nội lực trì trệ!

Một cỗ áp lực mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng ập đến, như thể ai đó đang dùng búa lớn đập mạnh vào ngực họ, khiến họ khó thở.

Ngay cả nữ tử áo lam cũng ngừng tấn công, ánh mắt không khỏi nhìn về phía bên trái, giọng nói mang theo chút nghi hoặc và lo lắng: “Có tuyệt đỉnh cao thủ đến gần!”

“Là ai?”

Ngọc Vô Cầu nhảy lên ngựa, hắn cũng cảm nhận được sự run rẩy đáng sợ đó, nhìn về phía bên trái, và ngay lập tức nhìn thấy một cảnh tượng mà hắn không thể nào quên trong đời!

Chiến mã phi như bay, trong chiến trường đầy rẫy đao kiếm, một vết màu đỏ tươi đẹp lướt qua, không ngừng xuyên qua trận chiến.

Đó là một lão nhân đầu đầy tóc bạc, hai tay dính đầy máu tươi, trên lão nhân mặc một bộ thái giám phục màu đỏ tươi như máu.

Tốc độ của hắn nhanh đến kinh ngạc, đi đến đâu người ngã ngựa đổ, giết người như giết gà giết chó!

Ngọc Vô Cầu thậm chí còn nhìn thấy thái giám áo đỏ này lao vào chiến đấu hỗn loạn, chỉ với một đòn tấn công đã đung phá cả đội kỵ binh, cả người và ngựa đều gục ngã!

Xác chết, nội tạng và máu me vương vãi trên mặt đất, thái giám dường như không hề bận tâm, tạo ra sự hỗn loạn và khiến vô số người hoảng sợ nhường đường cho lão nhân.

“Người này là ai?”

Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên ở xa xa cũng chứng kiến cảnh tượng này, lòng tràn đầy kinh ngạc.

Ánh mắt Hoắc Ân tối sầm lại khi nhìn thái giám tàn sát kỵ binh dưới trướng mình, lạnh lùng nói: “Người này nhất định là đến cứu Triệu Khang!”

Hắn đưa ra phán đoán quyết đoán, nhưng dường như đã hơi muộn.

Thái giám tổng quản Phùng Bảo đã phát hiện vị trí của Triệu Khang!

Mở rộng hai tay, trực tiếp đánh bay hai tên lính địch, Phùng Bảo lướt qua kẻ thù, mỗi lần ra tay đều lấy đi một mạng người, mạnh mẽ từng bước tiến đến trước mặt Triệu Khang.

Bộ áo bào đỏ sớm đã nhuộm đỏ máu tươi, càng thêm kỳ lạ, Phùng Bảo khép hai tay lại, mang theo nụ cười vô hại tiến đến bên người Triệu Khang như một người trưởng bối.

Phùng Bảo nói: “Quốc sư đại nhân, lão nô đến chậm.”

“Không, đến đúng lúc! Ha ha ha!”

Triệu Khang cuồng cười. Hắn không biết Phùng Bảo liệu có thể chiến thắng những kẻ thù trước mặt hay không, nhưng nhìn vào ánh mắt thay đổi của nữ tử áo lam và những người khác.

Hắn cũng biết rằng Lâm lão, cao thủ số một trong hoàng cung Càn quốc, không hề đơn giản!

“Tiền bối là ai? Tại hạ Tề quốc Ngọc Vô Cầu, xin đừng nhúng tay vào việc này.”

Ngọc Vô Cầu mang theo giọng nói run rẩy, liếc nhìn Phùng Bảo. Hắn đã chứng kiến cách Phùng Bảo xông pha chiến trận, và nếu giao thủ, hắn tin rằng mình sẽ không thể qua nổi mười hiệp với Phùng Bảo.

Khác với những người khác, Phùng Bảo không hề nở nụ cười. Ánh mắt của hắn như chim ưng quét qua mọi người, cuối cùng dừng lại ở Giả Tiêu Linh Lung, bình thần giờ ngón tay trở về phía nàng: “Người phải chết.”

Sắc mặt Giả Tiêu Linh Lung tái nhợt!

Ngay lập tức, bóng đỏ Phùng Bảo lao vun vút như yêu tinh!

Nữ tử áo lam biến sắc: “Cẩn thận!”

Nàng cũng hóa thành một bóng ảnh màu lam, hai màu đỏ lam đan xen trong nháy mắt, khiến người ta hoa mắt chóng mặt!

Nữ tử áo lam ngạc nhiên nhìn máu tươi trên đầu ngón tay, xoay người lại.

Chỉ thấy trong tay Phùng Bảo cầm một cái đầu người!

Hắn đã dứt khoát cắt đầu Giả Tiêu Linh Lung!

Giết người và bị giết, chỉ trong chớp mắt, khuôn mặt vặn vẹo của Giả Tiêu Linh Lung khi chết đi vẫn mang theo sự không thể tin nổi!

“Phù phục.”

Nữ tử áo lam thân nhiên nói.

Ngực Phùng Bảo xuất hiện một vết thương, máu chảy không ngừng, do ngón tay của nữ tử áo lam xuyên thủng.

Phùng Bảo lấy mạng đổi mạng, giết chết nữ đế giả!

Có những người, có những việc, nhất định phải chết.

Phùng Bảo ném xuống đầu giả Tiêu Linh Lung, nhìn về phía Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết đang trọng thương, nhẹ giọng nói: “Quốc sư, xin hãy đi trước, nơi đây có lão nô lo!”

“Lão tiên bối có thể bảo vệ Triệu Khang sao?”

Nữ tử áo lam cười. Qua một thời gian ngắn giao thủ, nàng đã dò ra tu vi của Phùng Bảo.

Hắn quả là một cường giả hàng đầu, nhưng không phải là không thể giết!

“Thử xem sẽ biết.”

Phùng Bảo đơn giản đáp lại một câu, một luồng ánh sáng đỏ rực bỗng nhiên bùng lên xung quanh. Dù không còn hoàn toàn là nam nhi, nhưng lúc này sức mạnh của thái giám đủ khiến vô số nam nhi phải khiếp sợ.

Trên chiến trường, Phùng Bảo tung ra hai chương, đẩy lùi nữ tử áo lam không thể chống đỡ nổi vào trong trận chiến!

Cùng lúc đó, Phùng Thiên Quan, Ngọc Vô Cầu và Lăng Vô Nhai cũng bị khí lực của Phùng Bảo bao trùm.

Ba người kinh hãi, vội vàng vận chuyển toàn bộ công lực để chống cự!

Thái giám tổng quản Phùng Bảo lấy một địch bốn, kéo cả bốn người vào trận chiến nội lực nguy hiểm nhất!

Hắn nhuộm đỏ bộ áo bào hồng bằng máu kẻ thù!

Chương 315 - Thần Binh từ trên trời giáng xuống

“Đi, giết ra ngoài!”

Triệu Khang gầm lên một tiếng, cồng Diệp Hồng Tuyết bị thương nặng trên lưng.

Trương Chính thấy vậy cũng gầm lên: “Thân vệ quân!”

“Mặt tướng tại đây!” Phó tướng của Trương Chính chém chết một tên lính địch, cắm chiến đao vào ngực hắn ta rồi đá văng ra ngoài.

“Yểm hộ quốc sư rút lui!”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

Trong nháy mắt, ba bốn trăm thân vệ quân tập hợp lại, lấy thân mình bằng máu thịt tạo thành một bức tường đồng vách sắt, vững vàng bảo vệ Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết ở chính giữa.

Lam y nữ tử bị Phùng Bảo chặn lại, nhìn thấy cảnh này, rốt cục cũng không thể bình tĩnh được nữa, quát lớn:

“Tru sát Triệu Khang!”

Xa xa, trên lầu thứ nhất, đông đảo cao thủ áo đen che mặt, nghe lệnh cũng không chần chừ, liều mạng xông tới.

Đã thấy Phùng Bảo Đan giậm chân một cái, chân khí màu máu một lần nữa bùng nổ, cường ép tiến lên.

Lam y nữ tử sắc mặt đại biến: “Tự hủy đan điền, người điên rồi!”

Tự hủy đan điền sẽ giải phóng nhiều năm khổ luyện, đổi lấy sức chiến đấu khủng khiếp trong chốc lát, nhưng khi chân khí cạn kiệt, võ sĩ sẽ chỉ còn con đường chết!

Phùng Bảo cười lớn, không trả lời lam y nữ tử, chỉ cao giọng nói: “Quốc sư lo đi thật xa, có lẽ ở đây, ai cũng đừng hòng vượt qua lôi trì một bước!”

Như quỷ thần giáng thế, hồng bào nhuộm máu tung bay trong gió, rung động lòng người.

Phùng Bảo từng nói với Tiêu Linh Lung rằng bản thân chiến lực của hắn ít nhất không kém nữ tử Vũ Thần Diệp Hồng Tuyết.

Nếu chỉ đối đầu với một người, dù là lam y nữ tử trong trận chiến, Phùng Bảo cũng không hề sợ hãi.

Nhưng muốn bảo vệ Triệu Khang thoát khỏi vòng vây vạn quân, làm sao có thể không trả giá đắt?

Vì vậy, từ khi bước vào vòng vây của quân địch, Phùng Bảo đã không còn coi trọng sinh mạng!

Hắn tự hủy đạn điền để tiêu diệt tất cả cao thủ cản trở Triệu Khang!

Nghe tiếng Phùng Bảo, Triệu Khang cúi đầu chỉ lo chạy về phía trước, thậm chí không dám ngoảnh lại nhìn.

Đại quân do Trương Chính dẫn dắt một bên ngăn chặn quân địch tấn công, một bên sát cánh bên Triệu Khang, rốt cục cũng đón được đoàn người Triệu Khang.

“Giết ra ngoài!”

Đưa Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết lên ngựa, Trương Chính gầm lên, tự mình cầm giáo mở đường!

Điều Ca trời sinh thần lực, lúc này dù đã đầy người thương tích, vẫn hộ vệ bên người Triệu Khang, ôm một cây cột cờ to lớn, đánh tan tất cả quân địch muốn xông tới.

Trong quân đều là kẻ liều mạng chống cự, không ai không phải là người dũng cảm với sức mạnh ngàn cân!

Hắn cùng Trương Long hai người như hai vị thần hộ pháp, hộ tống Triệu Khang!

“Đáng chết! Đáng chết! Tuyệt đối không thể để Triệu Khang chạy thoát!”

Thấy quân Càn đang xé toạc vòng vây, Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân đều không thể ngồi yên, tự mình thúc ngựa, mỗi người dẫn theo một vạn quân, muốn một lần nữa chặn đường Triệu Khang!

Trương Chính như con chó điên gầm lên khích lệ binh sĩ dưới trướng: “Lao ra! Lao ra là về nhà được! Giết! Vì mạng sống! Chỉ có thể liều chết xông lên! Không thể dừng bước, dừng bước là chết!”

Dưới niềm tin mãnh liệt vào cầu sống, quân Càn bộc phát sức chiến đấu kinh hoàng, chém giết tất cả kẻ cản đường.

Chỉ cần giết chết bọn họ là có thể sống sót!

Tiếng đao kiếm va chạm thảm thiết vang vọng khắp chiến trường, vô số binh sĩ ngã xuống.

Càn quốc, Chu quốc, Tề quốc, đao kiếm đã chém không biết bao nhiêu mạng người, nhưng kẻ thù vẫn vô tận.

“Triệu Khang, ngày chết của ngươi đã đến!”

Ngạn Văn Uyên gầm lên, tự mình dẫn đại quân xông tới, trường thương trong tay đâm thẳng về phía Triệu Khang.

Tốc độ quá nhanh, không ai kịp cứu viện.

Ánh mắt kiên định, Triệu Khang biết mình không thể trốn, phía sau là Diệp Hồng Tuyết.

Vị nữ Vũ Thần này đã bị thương nhiều lần và đang trong cơn nguy kịch. Nếu Triệu Khang trốn, mũi thương hung hãn này sẽ trực tiếp đâm thủng Diệp Hồng Tuyết!

Máu tươi bắn ra trong nháy mắt, mũi thương đâm sâu vào ngực Triệu Khang. Hắn ôm chặt cán thương bằng tay trái, cố gắng chống lại lực mạnh của cây thương.

Rút trường thương ra, máu tươi cuồn chảy, Triệu Khang như không cảm thấy đau đớn, chỉ lạnh lùng nhìn Ngạn Văn Uyên.

Chu Long thúc ngựa xông lên trước mặt Triệu Khang, lo sợ có người tập kích giết Triệu Khang.

Lỗ hồng vòng vây vừa được mở ra lại bị Ngạn Văn Uyên dẫn quân chặn lại, dồn ép đoàn người Triệu Khang trở về.

Nhìn quanh, bốn phía đều là quân địch!

Đúng lúc này, một vệt sáng bạc đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, lấp lánh dưới ánh mặt trời chói chang, như một làn sóng cuộn cuộn lao tới chiến trường.

Như thần binh giáng thế, làn sóng bạc dựng lên một lá cờ chiến cực lớn!

Một lá cờ chữ Cảnh màu đen không lồ tung bay, phô trương thân phận của họ!

Chỉ còn lại vài chục tên lính Cảnh quốc bị vây hãm, bỗng nhiên hò reo vang dội.

“Là Đại Cảnh Ngân Giáp Long Kỵ Binh của ta! Viện binh đến rồi!”

“Cứu binh đến rồi! Các huynh đệ, giết!”

Tiếng hò reo của những binh sĩ bị vây hãm đã một lần nữa khích lệ tinh thần chiến đấu!

Thống soái kỵ binh Cảnh quốc Cao Uyên, cuối cùng cũng dẫn dắt hai vạn quân xông vào chiến trường!

Cầm trong tay một cây cung lớn, là một trong số ít tướng lĩnh kỵ binh của Cảnh quốc, bản thân Cao Uyên là một võ sĩ ngũ phẩm. Hắn giương cung lấp tên, bắn ra bảy mũi tên liên tiếp!

Bảy mũi tên “Truy Tinh Trục Nguyệt” liên tiếp giết chết bảy người. Xoay người một cái, Cao Uyên đứng trên chiến mã, nhắm mũi tên vào Ngạn Văn Uyên đang mặc giáp trụ hoa lệ, một mũi tên định mệnh!

“Phốc xuy!” một tiếng, mũi tên va chạm mạnh mẽ với cường độ cực lớn, nhưng không thể xuyên thủng giáp của Ngạn Văn Uyên!

Ngạn Văn Uyên ngã ngựa, khiến quân đội rơi vào hỗn loạn.

“Thống soái trúng tên rồi!”

“Không xong! Thống soái trúng tên rồi!”

“Giết!”

Triệu Khang hai mắt đỏ ngầu, giao Diệp Hồng Tuyết đang hôn mê cho Điều Ca bảo vệ, cầm lấy một thanh đao chiến đấu trong miệng găm lên: “Quân địch bại! Ngạn Văn Uyên chết rồi!”

Hắn vung đao chém ngã kẻ thù và lao tới, đám người Trương Long xung quanh cũng hô vang “Ngạn Văn Uyên chết rồi!”

Ngạn Văn Uyên ngã ngựa, nghe thấy tiếng hô này, hắn muốn mở miệng mắng chửi, nhưng vết thương do mũi tên của Cao Uyên gây ra quá nặng.

Cho dù hấn có giáp bảo hộ, cũng khó có thể chịu đựng được, căn bản không thể mở miệng giải thích.

Tiếng hô vang “Ngạn Văn Uyên chết năm lần” vang vọng khắp chiến trường. Đồng thời, Cao Uyên dẫn dắt hai vạn Ngạn Giáp Long Kỵ xông tới.

Binh lính Tề quốc lập tức hoảng loạn! Họ bắt đầu bỏ chạy tán loạn.

Cảnh tượng này khiến Trương Chính vui mừng khôn xiết, hấn muốn dẫn dắt đoàn người Triệu Khang chạy trốn.

Nhưng không ngờ, Triệu Khang thúc ngựa đến bên cạnh hấn, nhìn Ngạn Giáp Long Kỵ đang đến gần, hấn vung tay lên hô vang: “Toàn quân nghe lệnh, theo ta tru sát quân địch!”

“Quốc sư!”

Trương Chính kinh hãi, nhưng Triệu Khang không quan tâm đến hấn, thúc ngựa xông lên. Đám người Trương Long phía sau lập tức đi theo, lao vào đội quân địch đang hỗn loạn.

Triệu Khang hiểu rằng, lúc này quân Cảnh đã xuất hiện, Ngạn Văn Uyên không biết sống chết, tinh thần quân địch đang hoảng loạn!

Nếu không thể nhân cơ hội này đánh tan, thậm chí tiêu diệt chúng, dù đoàn người mình chạy về Thông Châu, quân địch nghỉ ngơi lấy lại sức, Thông Châu vẫn không thể giữ được!

Quân địch hoảng loạn, mà sĩ khí bên mình đang thịnh!

Chỉ có thể mượn cơ hội này để xoay chuyển tình thế! Đây là cơ hội để Càn Quốc chuyển bại thành thắng! Hấn nhất định phải nắm bắt.

“Các huynh đệ! Lập công lập nghiệp, phong thê ẩm tử chính là lúc này! Chặt nát đám khốn kiếp này cho ta!”

Dẫn đầu, Triệu Khang lao thẳng vào trận chiến hỗn loạn!

Chương 316 - thảm khóc

Triệu Khang dường như không muốn sống nữa, đám người Trương Long phía sau thấy vậy cũng đều giờ vũ khí trong tay

theo hấn lao vào trận địa địch.

Nhìn thấy dáng vẻ điên cuồng của hấn, Trương Chính, là một vị tướng lĩnh, lúc này cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng Triệu Khang.

Triệu Khang muốn chuyển bại thành thắng!

Ngay lập tức, hấn đưa ra quyết định, giơ cao trường thương trong tay dùng hết tất cả khí lực: “Chủ tướng quân địch đã chết, các huynh đệ hãy theo quốc sư tiêu diệt quân địch!”

Khi một người không sợ hãi ngay cả cái chết, hấn trở nên vô cùng đáng sợ.

Và nếu như người như vậy không phải chỉ một, mà là một nhóm, là hàng nghìn hàng vạn người!

Sức mạnh mà họ tập hợp lại có thể dời núi lấp biển!

Ngay cả trời đất cũng phải run rẩy!

Thống soái quân Long Kỵ Ngân Giáp Cảnh Quốc Cao Uyên nhìn thấy cảnh này rất kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ Càn quân sẽ phản công vào lúc này.

Nhìn binh lính Tề không ngừng tan rã chạy trốn dưới sự tấn công của Càn quân, Cao Uyên lập tức ra lệnh:

“Xung phong! Giết địch dồn dập!”

Long Kỵ quân giáp bạc là kỵ binh hạng nhẹ, tốc độ cực nhanh và tính cơ động mạnh, trong nháy mắt đã lao vào trận chiến.

Kỵ thương của họ tạo thành một làn sóng tử thần, chỉ trong chốc lát đã phá vỡ vòng vây của quân địch.

Ngay sau đó, họ lại thúc ngựa vòng lại và phát động đợt tấn công thứ hai!

Hoắc Ân đang chỉ huy đại quân đang hăng hái chiến đấu, nhìn thấy đội hình quân đội của mình bị chia cắt, vừa sợ hãi vừa tức giận.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tả quân, tiến lên! Mau chóng ngăn chặn bọn chúng!”

Hấn vội vàng điều ra một chi kỵ binh để chặn đường Ngân Giáp Long Kỵ.

Nhưng Cao Uyên rất thông minh, hắn biết rằng nếu hai vạn người của mình bị cuốn vào, cái chết sẽ chờ đợi họ.

Vì vậy, hắn hoàn toàn không ham chiến, mà dựa vào tốc độ của kỵ binh hạng nhẹ để thoát khỏi sự truy kích của kỵ binh, vòng lại, và lao vào đội hình quân Tề đang tập trung.

Đối mặt với kỵ binh Chu quốc, Ngân Giáp Long Kỵ vốn đã không có lợi thế về quân số, nên khó có thể giành chiến thắng. Nhưng đối mặt với bộ binh Tề quốc thì lại khác.

Họ biến thành cỗ máy xay thịt trên chiến trường!

Sau ba đợt tấn công, đội hình quân Tề bị chia cắt tan tác, chạy trốn tứ tán, không thể vây kín được.

Thấy cảnh này, Ngạn Văn Uyên tức giận phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt lên trời gào thét: “Triệu Khang!”

Ngay sau đó, hắn ngã gục xuống đất!

Mũi tên của Cao Uyên đã xoay chuyển cục diện trận chiến, quân Tề đại loạn mang đến cho Triệu Khang tia hy vọng chiến thắng!

Hắn hoàn toàn quên đi sự đau đớn và mệt mỏi, hai mắt đỏ ngầu. Bất kể là quân địch nào, hắn cũng lao lên phía trước, hoàn toàn không quan tâm đến việc họ có đang bỏ chạy hay không!

Triệu Khang điên cuồng chiến đấu, còn Trương Chính tỉnh táo và Cao Uyên không ngừng xông trận. Ba người rõ ràng không trao đổi nhiều, nhưng lại phối hợp vô cùng ăn ý.

Nguyên bản Càn quốc thương vong rất lớn lại quay đầu bắt đầu đem quân địch đánh liên tiếp, khiến chúng bại lui, cho đến chạy trốn chết.

Thân quân Ngạn Văn Uyên thấy tình thế không ổn, mang theo chủ soái đang hôn mê chạy trốn chết.

Quân Tề chạy trốn tơi bời, điều này cũng ảnh hưởng đến tinh thần chiến đấu của binh lính Chu quốc, khiến họ mất đi ý chí chiến đấu.

Giờ khắc này, bọn họ giống như bị bao vây, hoảng loạn như chim sợ cành cong.

Hoắc Ân chứng kiến chiến trường, phó tướng kinh hoảng, và binh lính không ngừng lùi bước, trong lòng chỉ vang lên hai chữ: Xong rồi!

Quân lính bắt đầu tan rã, không còn ý chí chiến đấu.

Hắn muốn hạ tràng để trọng chinh sĩ khí, nhưng nhìn tên chó điên Triệu Khang xa xa mang theo người chiến đấu hăng hái, bất chấp thương tích, không ngừng truy đuổi địch nhân, hắn biết mình không thể nào lấy lại ý chí chiến đấu cho binh sĩ, vì họ đã khiếp chiến.

“Tướng quân, lui đi, nếu không đi thì không còn kịp rồi!” Phó tướng cũng nhìn ra tình hình nguy cấp, run rẩy nhìn về phía Hoắc Ân.

Dùng hết sức lực, Hoắc Ân mới cắn răng nói ra hai chữ “rút quân”, lời vừa ra khỏi miệng, trước mắt liền tối sầm, hôn mê bất tỉnh giống như Ngạn Văn Uyên!

Binh lính Chu quốc bắt đầu rút khỏi chiến trường!

Trương Chính nhảy bén phát hiện màn này, trong lòng hắn cổ vũ cuồng nhiệt, cả người đều hưng phấn, cho dù có thương tích trong người vẫn không ngừng rống điên: “Quân địch bại! Tề quốc bại! Chu quốc bại! Chúng ta thắng!”

Vô số người lặp lại lời hắn rống ra, phảng phất như ông trời cũng vì họ lưu lại những giọt lệ nóng hổi kích động, phía chân trời sầm sét vang dội, một trận mưa to trút xuống, tựa hồ đang cọ rửa máu tươi tràn ra từ chiến trường thảm thiết này.

Quân địch chạy trốn rất nhanh, đám người Triệu Khang cũng không truy kích, lúc này đuổi theo chính là tự tìm chết, đối phương nhất định sẽ liều chết phản kháng.

Mưa to cọ rửa thi thể dày đặc trên mặt đất, cả người Triệu Khang ướt sũng, nước mưa không thể cọ rửa hết máu loãng trên người hắn.

Tiếp nhận Diệp Hồng Tuyết hôn mê từ trong tay Điều Ca, ôm một nữ tử xung phong, Điều Ca tự nhiên trở thành mục tiêu của vô số kẻ địch.

Nhưng hắn quyết tâm không để cho Diệp Hồng Tuyết bị bắt cứ thương tổn nào, trên người hắn rất nhiều vết thương đều là

thay Diệp Hồng Tuyết che chắn.

Bởi vì đây là người Triệu Khang giao cho hắn che chở, trừ phi hắn chết, nếu không chết, không cho phép đối phương bị bất cứ thương tổn nào.

Ôm Diệp Hồng Tuyết, mưa to cọ rửa hai người bọn họ, xung quanh đều là người một nhà, không còn bất kỳ quân địch nào. Dường như có thể yên tâm.

Triệu Khang đột nhiên quỳ xuống, vùi đầu rất thấp, nước mưa hòa quyện với nước mắt đỏ thẫm của hắn chảy xuống.

Quý chính là Phùng Bảo, là Trần Huyền Long, là những người ăn không đủ no, là ngàn vạn binh lính chết trận. Không có bọn họ, Triệu Khang ta làm sao còn có thể đứng ở chỗ này!

Trong cơn mưa to, Triệu Khang thấp giọng nói một câu: “Về nhà rồi.”

Ngày hôm đó, Càn quân và Cảnh quân với tổng số gần 80.000 người đã giao chiến với liên quân Tề Chu gồm 120.000 quân, đánh đôi bằng 40.000 thương vong.

Hai vạn kỵ binh Chu quốc bị tiêu diệt, toàn quân Tề không còn, Kim Lâm Quan còn mai táng thêm năm vạn quân địch và một vạn tù binh.

Liên quân Tề Chu gồm sáu mươi vạn quân cùng thảo phạt Càn quốc, cuối cùng chỉ còn lại khoảng bốn vạn binh lính Chu quốc!

Mà Càn quốc, từ lúc khai chiến với ba mươi vạn quân, đến nay cũng chỉ còn lại ít hơn ba vạn người.

Tuy nhiên, Càn quốc đã lấy một nước chống lại hai nước!

Sau trận chiến này, Tề quốc và Chu quốc đều tổn thất nặng nề về binh lực, trong vòng mười năm sẽ không có khả năng xâm lược nước khác!

Bắc địa tứ quốc bên trong, Cảnh quốc trở thành quốc gia có lực lượng quân sự mạnh nhất, hơn nữa quân đội của họ đều là những chiến binh thiện chiến!

Trận chiến này bắt đầu từ phía bắc Kim Lâm Quan, đánh thẳng tới ba mươi dặm đầu Thông Châu, trên mảnh đất rộng lớn này

chỉ toàn là thi thể.

Cảnh tượng kinh hoàng này khiến người ta không thể chớp mắt!

...

Trong khu rừng hoang vu.

Một nữ tử với quần áo ướt đầm dựa vào cây cối chậm rãi ngồi xuống, lộ ra đường cong quyến rũ khiến người ta mơ màng.

Đặc biệt là lúc này, nữ tử tựa như bị thương không nhẹ, máu tươi không ngừng chảy từ khóe miệng.

Dung nhan tuyệt mỹ của nàng hiện lên vẻ phần hận.

“Lão thái giám đáng ghét!”

Với một mình, Phùng Bảo Bảo đã ngăn cản tất cả cao thủ trong lâu đài, hơn nữa gây trọng thương cho nữ tử, có thể nói là chiến công phi thường.

Nhưng dù vậy, cuối cùng nàng cũng không thể ở lại đây, mạnh mẽ đè nén thương thế trong cơ thể, nữ tử không dám tiếp tục dừng lại.

Càn quân đã giành chiến thắng, phát hiện nàng biến mất khỏi chiến trường, chắc chắn sẽ phái binh điều tra, lúc này trong tình trạng trọng thương, nếu bị bao vây, sẽ rơi vào hoàn cảnh sinh tử!

Chương 317 - quét qua

Một trận mưa to ước chừng rơi liên tục ba ngày ba đêm.

Cho dù mưa to có thể rửa sạch máu thịt trên mặt đất, nhưng lại không thể rửa trôi hết những bộ hài cốt đầy đất.

Triệu Khang tỉnh lại sau cơn hôn mê, vừa mở mắt liền thấy bên giường vây đầy những người, từng người một trông giống như xác ướp.

Nhìn thấy hẩn tỉnh lại, Trương Long ghé vào bên giường và khóc nức nở: “Lão gia, người rốt cục tỉnh rồi!”

“Không sao cả, đây là đâu?” Triệu Khang hỏi với giọng nói yếu ớt.

Chu Long, người đang quần băng gạc dày trên người, lên tiếng: “Thông Châu thành.”

“Quân địch?” Triệu Khang hỏi.

Trương Chính trả lời: “Quốc sư yên tâm, quân địch đại bại, đã rút khỏi phạm vi Kim Lâm Quan. Hoắc Ân mang theo mấy vạn tàn quân không còn khả năng phản công, chật vật chạy về phía Chu quốc.”

Nghे vậy, tâm trí căng thẳng của Triệu Khang rốt cục được thả lỏng. Hắn cố gắng ngồi dậy, nhưng Điều ca vội vàng nói: “Lão gia, đại phu nói người phải nghỉ ngơi thật tốt!”

“Không sao cả, thương thế trên người ta cũng không nặng.” Triệu Khang nói và vẫn cố gắng ngồi dậy.

Đúng như lời hắn nói, trên người hắn tuy rằng có nhiều thương tích, nhưng phần lớn là những vết thương ngoài da do đao kiếm, chỉ có vết thương do Ngạn Văn Uyên đâm mới là thương tổn đến gân cốt.

Càng nặng nề hơn là áp lực tâm lý và tinh thần của hắn, khiến hắn sau khi thả lỏng rốt cuộc không thể chống đỡ nổi và ngất đi ba ngày ba đêm.

Nhìn quanh trong phòng, hắn thấy có năm người: Trương Chính, Điều ca và Trương Long, tướng lĩnh Cảnh quốc Cao Uyên và Chu Long. Tất cả đều là những người đồng sinh cộng tử với hắn.

Suy nghĩ một chút, Triệu Khang lên tiếng: “Nói tình hình chiến sự đi.”

Trương Chính đã sớm chuẩn bị từ ngữ và bắt đầu nói: “Trận chiến này quân ta tuy rằng thắng lợi, nhưng thương vong không nhỏ. Hiện tại, ngoại trừ lực lượng dự bị tân quân ở Lương Châu, toàn bộ Thông Châu chỉ còn lại ba vạn lão binh, hơn nữa đa số đều là những người mới từ chiến trường trở về và đều bị thương.”

“Mặt khác, lúc quét dọn chiến trường, chúng ta phát hiện thi thể nhiều cao thủ trên chiến trường. Khi kiểm tra, chúng ta

phát hiện thiếu nữ lợi hại nhất kia hẳn là đã chạy trốn.”

“Thái giám tổng quản Phùng Bảo chết trận, toàn thân gân cốt đứt đoạn. Đại phu nói rằng đây là do kiệt sức. Tiền tướng quân Trần Huyền Long cũng chết trận, toàn quân Thiên Vũ bị tiêu diệt.”

“Ngoài ra, tiền quân giáo úy Ngô Hải, giáo úy Triệu Lập cùng ba mươi hai tướng đều hy sinh. Quân bạn ba ngàn hãm trận sĩ, chủ tướng Lưu Kế Hán cũng hy sinh, ba ngàn hãm trận sĩ chỉ còn lại sáu mươi bảy người.”

“Từ Nguyên Giang huyện mà đến, những nghĩa sĩ trung thành với quốc sư ngài, ba trăm hai mươi sáu người hy sinh, hai trăm năm mươi ba người chết trận, chỉ còn lại bảy mươi ba người. Quân Cảnh quốc, Ngân Giáp Long Kỳ hai vạn quân chết trận hơn sáu ngàn người. Phó tướng Hứa Quảng chết trận...”

Trương Chính không ngừng báo cáo, tâm tình mọi người cũng có chút sa sút, chỉ có Triệu Khang có vẻ rất bình tĩnh.

Cuối cùng Trương Chính nói: “Từ khi khai chiến đến nay, quân ta tuy rằng giành chiến thắng, nhưng đã tổn thất nặng nề, sẽ cần ít nhất mười năm để phục hồi quân số.”

“Đương nhiên Chu quốc và Tề quốc còn thảm hại hơn chúng ta nhiều, số người tử trận trong quân vẫn đang được thống kê, phỏng chừng sẽ cần một thời gian nữa mới có kết quả.”

“Đúng rồi, Diệp tướng quân đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng sau khi Cao tướng quân kiểm tra thì nói rằng tu vi của Diệp tướng quân hiện chỉ còn tứ phẩm.”

Triệu Khang nhìn về phía Cao Uyên, người duy nhất xa lạ trong số những người có mặt ở đây.

Cao Uyên cúi đầu chào: “Mặt tướng Cao Uyên bái kiến Triệu quốc sư. Lần trước, khi quốc sư ngài tham quan nơi đây, mặt tướng đã nhìn thấy ngài từ xa một lần.”

“Mặt tướng không ngờ rằng quốc sư ngài không chỉ có văn chương trăn thệ, mà trên chiến trường cũng dũng mãnh phi thường!”

Lời nói của Cao Uyên không hề khách sáo. Lúc Triệu Khang dẫn người đánh sâu vào trận địa địch, hẳn đã nhìn thấy tất cả.

Hắn càng hiểu rõ hơn rằng, nếu không có Triệu Khang dũng cảm xông pha trận mạc, làm gương cho binh sĩ, nếu không, lúc ấy quân Càn sẽ không bao giờ dám phản công.

Bởi vì khi đó, khi họ lao ra, chính là do Triệu Khang đã xâm nhập trận địa địch, khiến cho các binh sĩ lấy lại được ý chí chiến đấu!

Nhờ vậy, mới có được chiến thắng lần này.

Nếu không, Cao Uyên nhiều nhất cũng chỉ có thể thoát khỏi vòng vây, cùng mọi người chạy trốn tới Thông Châu.

Nói như vậy, Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên không bị tổn thất nặng nề, bảy tám vạn quân vẫn có thể tấn công Thông Châu.

Nhưng Tề quân đã bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ còn lại ba bốn vạn kỵ binh dưới trướng Hoắc Ân. Muốn đánh chiếm Thông Châu là điều vô cùng khó khăn, giống như vào hang hổ đầm rông.

Trừ phi binh lính Chu quốc mỗi người có thể hóa thân thành vạn người, mỗi người có thể đánh hạ một tòa thành trì.

Triệu Khang cười khỏ: “Nếu không có Cao tướng quân, lúc này Triệu Khang chỉ sợ đã chết từ lâu. Tướng quân là như thế nào tới đây, vì sao trước đó chúng ta không hề nhận được tin tức gì?”

Hắn có chút nghi ngờ. Ngân Giáp Long Kỵ của Cảnh quốc có thể nói là biến số lớn nhất trong trận chiến này.

Nếu không có họ, hôm nay Triệu Khang chắc chắn đã chết không thể nghi ngờ.

Cao Uyên không do dự trả lời: “Là hộ quốc công Từ Ninh đã bí mật phái mật tướng đến đây. Lúc trước, mật tướng đã ẩn náu trong rừng hoang cách Kim Lâm Quan khoảng một trăm dặm.”

“Vì quân địch tấn công Kim Lâm Quan từ cự ly gần, nên không phát hiện ra quân ta. Lão soái nói rằng chiến trường chính là bên phía quốc sư, và mật tướng có thể hành động tùy cơ ứng biến.”

“Hộ quốc công Từ Ninh, phụ thân của Từ Kiệt?” Triệu Khang ngạc nhiên hỏi.

Cao Uyên gật đầu.

Triệu Khang trầm mặc, hoàn toàn không ngờ đối phương lại cứu mình, lòng hắn vô cùng xúc động.

Sau một hồi im lặng, Triệu Khang mới ngẩng đầu: “Ta nợ tướng quân và Từ công một mạng!”

Cao Uyên nói: “Quốc sư nghiêm trọng rồi, một số quốc gia mất, quân địch có thể buông tay buông chân tấn công Cảnh quốc ta. Lão soái nói viện can chính là cứu Cảnh quốc.”

Cao Uyên cười đùa: “Huống chi, quốc sư hắn là sắp trở thành con rể Cảnh quốc chúng ta đi? Mạt tướng chưa bao giờ thấy nam nhân nào dám ôm Diệp tướng quân.”

“Diệp tướng quân tỉnh lại trước tiên cũng đang hỏi thăm tình huống quốc sư đại nhân!”

Nhìn vẻ mặt như cười như không của mọi người, thần sắc Triệu Khang cũng dịu xuống: “Đến lúc đó mời các vị ngồi đây uống rượu!”

Mọi người cùng nhau cười lớn, tuy rằng mỗi người mang thương tích, nhìn qua có chút thê thảm, nhưng lại toát lên một vẻ hào hùng.

Thấy Triệu Khang không sao, mọi người cũng an tâm, Triệu Khang lại gọi Trương Chính và Chu Long.

Hai người vốn tưởng rằng Triệu Khang muốn kết thúc chiến tranh, nhưng không ngờ Triệu Khang mở miệng liền hỏi:

“Chuyện ta còn sống, có bao nhiêu người biết?”

Hai tướng đều sửng sốt, Chu Long theo bản năng nói: “Sau khi quốc sư hôn mê trong mưa, chúng ta liền một đường chạy về Thông Châu, bởi vậy ngoại nhân chỉ biết là quốc sư ngải ngất đi, cũng không biết gì thêm.”

“Vậy là tốt rồi.”

Triệu Khang nhắm mắt lại: “Trương Chính, chiến báo ngoại nhân là còn chưa đưa lên đi?”

Trương Chính vội vàng lắc đầu: “Không có.”

Triệu Khang: “Tốt lắm, trên danh sách tử trận hãy thêm hai chữ Triệu Khang.”

Trương Chính và Chu Long đều bối rối.

“Quốc sư ngài không phải là cảm thấy đánh xong, muốn quy ẩn núi rừng đi chứ? Cái này sao có thể được?”

Triệu Khang mở to mắt cười khở: “Cái gì cùng cái gì a, ai nói ta muốn quy ẩn núi rừng?”

“Vậy ngài vì sao?” Trương Chính có chút không hiểu.

Chu Long lập tức hiểu ra và nói: Hẳn nghĩ tới mười vạn cân thuốc súng kia.

Triệu Khang lúc này mở miệng: “Triều đường Càn quốc chúng ta bản thủ quá. Phải quét dọn một chút!”

Chương 318 - Dẫn rắn ra khỏi hang

“Ý quốc sư ngài là? Binh bộ và Công bộ?” Chu Long dò hỏi.

Triệu Khang gật đầu, thực ra còn không chỉ vậy, còn có một kẻ mà hẳn không chết thì không thể ngủ yên.

Trương Chính có vẻ bối rối: “Lão Chu, Binh bộ và Công bộ làm sao vậy?”

Chu Long hừ lạnh: “Làm sao vậy? Mười vạn cân thuốc nổ kia, chỉ có ba vạn cân có thể sử dụng! Bảy vạn cân còn lại đều là cát hết!”

“Người nói cái gì! Bọn họ sao dám như thế!” Trương Chính trừng mắt giận dữ.

“Đừng tức giận, tức chết người rồi.”

Triệu Khang cười lạnh: “Nếu những tên kia muốn ta chết, ta đây sẽ chết cho bọn họ xem đi. Hiện tại tức giận không đáng.”

“Ngài muốn giả chết để dẫn rắn ra khỏi hang?” Chu Long dò hỏi.

Triệu Khang gật đầu, lại nói: “Còn không chỉ vậy. Hiện tại tuy rằng đánh thắng trận, nhưng thực lực của Càn quốc cũng hao

tồn không ít. Đây là cơ hội tốt cho những kẻ muốn thay đổi triều đại.”

“Có vài kẻ chắc chắn sẽ không ngồi yên. Hiện tại chỉ có Cảnh quốc là có khả năng giúp đỡ Càn quốc, cho nên ta tiếp theo sẽ đi Cảnh quốc một chuyến!”

Hai tướng đều hoảng sợ trước lời nói của Triệu Khang.

Trương Chính khiếp sợ nói: “Quốc sư, ngài là nói trong triều có người không thần phục!”

“Chu Long, bệ hạ đang ở Nguyên Giang huyện. Đợi đến khi các tướng sĩ dưỡng tốt thương thế, người hãy mang theo ba vạn người đi đón bệ hạ hồi kinh sư. Cần phải nói cho bệ hạ biết và thay thế toàn bộ cấm quân trong ngoài hoàng thành bằng ba vạn người này!”

“Do người đảm nhiệm thống soái cấm quân! Tiếp theo hãy bố phòng Thông Châu bằng quân dự bị Lương Châu.”

Triệu Khang suy nghĩ một chút, trong lòng có chút do dự: “Tiếp theo, cũng không cần nói cho bệ hạ tin tức ta còn sống. Chuyện này chúng ta tự mình biết là được. Kẻ đó tai mắt đông đảo và tâm cơ thâm trầm, rất dễ dàng bị nhìn thấu.”

“Nếu muốn dẫn rắn ra khỏi hang, hẳn chỉ cần ló đầu, ta liền nhất định phải bóp chết hắn!”

Câu cuối cùng Triệu Khang nói đằng đằng sát khí, Trương Chính và Chu Long không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

“Đám người Trương Long ta cũng sẽ mang đi. Bọn họ đi theo ta quá lâu, giả bộ không được. Chúng ta đều là giao tình trên chiến trường, ta hiện tại chỉ tin tưởng các người, cho nên sự vụ này tất phải tận tâm tận lực.”

Triệu Khang nhìn hai người và nhẹ giọng nói.

Trương Chính và Chu Long cảm động vô cùng, lập tức nói: “Mặt tướng nguyện chết vì quốc sư!”

“Làm ơn hai vị, Chu Long nhớ kỹ,” Triệu Khang dặn dò, “phản loạn tuyệt đối không thể để bệ hạ bị tổn hại một mảy may. Ba vạn người này giao cho người chính là muốn người bảo vệ bệ hạ và bảo vệ đế đô.”

“Nếu có kẻ lôi kéo người, người cũng phải giả vờ xuôi theo, nói tóm lại là muốn cho bọn họ buông lỏng cảnh giác đối với người.”

Chu Long gật đầu: “Mặt tướng hiểu rồi, nhưng nếu quốc sư nói đúng. Phản loạn cùng nhau chống lại quốc tướng, đối phương đã mưu đồ từ lâu, chắc chắn đã có kế hoạch chu đáo, chỉ sợ khó tránh khỏi có chuyện ngoài ý muốn.”

“Yên tâm,” Triệu Khang trấn an, “hiện tại trong tứ quốc xét về binh lực mạnh nhất là Cảnh quốc. Tên kia muốn thay đổi triều đại, nhất định phải dè chừng Cảnh quốc. Dù sao chúng ta và Cảnh quốc còn có minh ước. Đây chính là nguyên nhân kế tiếp ta muốn đi Cảnh quốc.”

Triệu Khang cười lạnh: “Hắn mấy phen tâm tư, để cho ta, Triệu Khang này trên người cống nhiều như vậy mạng người, nhiều như vậy huynh đệ chết trận sa trường, ta nếu không trả hắn cái vạn kiếp bất phục, thất bại thảm hại, đây chẳng phải là quá không đủ ý tứ?”

Nghe hắn nói như vậy, Chu Long và Trương Chính đều yên tâm.

Triệu Khang lập tức trở nên vô cùng mệt mỏi: “Cứ như vậy đi, chờ tất cả thống kê tốt, chiến báo có thể trình lên, chuyện thuốc súng cũng không cần truy cứu. Tất cả chờ ta trở về.”

“Những huynh đệ kia, Triệu Khang ta sẽ không để cho bọn họ chết vô ích, nhất định sẽ cho mọi người một cái công đạo!”

Hai người Trương Chính oán giận vô cùng, đồng thời lại kích động nhìn Triệu Khang. Có thống soái như thế, cho dù quân địch ngàn vạn thì như thế nào?

Bởi vì trong lòng đối phương vẫn chứa bọn họ!

Đêm nặng nề trôi qua.

Không khí sau cơn mưa to luôn đặc biệt trong lành, ngay cả mùi máu tanh trong không khí cũng nhạt đi.

Triệu Khang nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, nữ tử trong phòng ngẩng đầu lên. Dung nhan tái nhợt của nàng lộ vẻ mệt mỏi phong trần, khiến cho người phụ nữ vốn anh khí hơn người này trở nên yếu đuối hơn vài phần.

Triệu Khang đóng cửa và đi lên phía trước, ngăn lại hành vi muốn đứng dậy của Diệp Hồng Tuyết. Hắn đi tới bên giường, lòng đau đón nhìn nàng.

Nữ nhân này, mình thực sự mắc nợ quá nhiều!

“Ta...”

Sau một hồi lâu, Triệu Khang mới mở miệng. Diệp Hồng Tuyết mỉm cười: “Cái gì cũng không cần nói, giữa chúng ta đã sớm không cần như thế.”

“Triệu Khang ta có tài đức gì?” Triệu Khang tự giễu cười.

Lại nghe Diệp Hồng Tuyết cười khẽ một tiếng, giọng nói tràn đầy tự hào: “Người ta nhìn trúng, cho dù người khắp thiên hạ đều cảm thấy hắn là cút chó thối, nhưng ở chỗ ta hắn chính là ngọc thô ngàn vàng không đổi.”

“Đây không phải là nảo yêu đương sao?” Triệu Khang cười nói.

Diệp Hồng Tuyết không hiểu, ánh mắt nghi hoặc.

Triệu Khang lắc đầu và cầm lấy bàn tay đầy vết thương của nàng: “Đời này có thể gặp được người, ta tam sinh hữu hạnh.”

Mặt Diệp Hồng Tuyết, vốn xinh đẹp, bỗng ửng đỏ. Nữ tử Vũ Thần với tính cách yêu đương mù quáng giờ phút này bỗng cảm thấy, có câu nói này, tựa hồ những thứ khác hết thảy đều không hề quan trọng.

Liên tiếp qua sáu ngày, ngoại trừ Diệp Hồng Tuyết, thương thế của những người còn lại đều tốt hơn không ít.

Thương thế của Diệp Hồng Tuyết thật sự là quá mức nghiêm trọng.

Đầu tiên, nàng bị Triệu Khang dùng thuốc nổ làm bị thương. Sau đó, lại đánh một trận sinh tử với hai cao thủ Tam phẩm của Chu Tề và Cảnh quốc.

Lại ăn đan dược Lục Bình Cốc để cứu Tiêu Linh Lung, và gần đây nhất đã tự tuyệt võ đạo để đổi lấy tu vi.

Cũng chính là nhờ vào thiên phú tuyệt và căn cơ thâm hậu của Diệp Hồng Tuyết, nếu đổi lại là võ nhân bình thường, lúc này chỉ sợ đã sớm chết mấy chục lần.

Thay đổi trang phục, dìu Diệp Hồng Tuyết lên xe ngựa, Cao Uyên suất lĩnh những gì còn lại của Ngân Giáp Long Ky Binh mở đường, phía sau đi theo hơn mười chiếc xe ngựa, bọn họ muốn về Cảnh quốc.

Đưa mắt nhìn đội ngũ đi xa, Trương Chính và Chu Long đứng ở đầu thành Thông Châu, lòng cảm khái muôn vàn.

Lúc này, một gã binh sĩ hỏa tốc chạy tới trình lên sổ.

“Hai vị tướng quân, tổn thất thương vong của quân ta đã kiểm kê xong.”

Trương Chính cầm tới mở ra xem, sau đó bảo người ta cầm bút, ở cuối trang cuối cùng viết xuống bốn chữ ‘quốc sư Triệu Khang’.

Sau đó, hẩn khép sổ lại và lạnh lùng nói: “Thông báo cho ba quân, quốc sư Triệu Khang đã hy sinh. Bắt đầu từ hôm nay, trong vòng một tháng, ba quân đồ trắng để tể quốc sư!”

Nói xong, binh lính đột nhiên ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn Trương Chính, hơn nửa ngày mới sững sờ hỏi: “Tướng quân người!”

Trương Chính lộ ra vẻ mặt bi thống: “Quốc sư thương thế nặng nề, đã vì nước hy sinh rồi!”

Tất cả binh lính xung quanh đều xoay người lại, ánh mắt kinh ngạc vạn phần nhìn Trương Chính.

Tựa hồ khó có thể tiếp nhận tin tức này một cách bình thường.

Năm ngày sau, chiến báo ngựa không dừng vó, chạy một mạch tám trăm dặm từ Thông Châu cấp bách, rốt cục đưa đến đế đô.

Một đám đại thần triều đình chậm chạp không có tin tức mấy ngày nay, gấp gáp giống như kiến trên nồi nóng.

Khó khăn lắm mới nhận được chiến báo, lập tức triệu tập triều hội.

Sáu bộ thượng thư, bốn vị vương gia hoàng thất cộng thêm hoàng tử Tiêu Huyền Sách, tất cả đại thần lẳng lặng chờ đợi Binh bộ thượng thư Lý Nguyên tuyên đọc chiến báo.

Chương 319 - khiếp sợ

Hít sâu một hơi, Lý Nguyên mới từ tay binh lính tiếp nhận phong chiến báo đầu tiên. Hấn phát hiện mình lại có chút không dám nhìn.

Mở thư ra, lòng hấn chấn động điên cuồng, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên hưng phấn mừng như điên. Dương thái sư bên cạnh vội vàng thúc giục: “Đến tốt cùng như thế nào? Nói mau a!”

“Ha ha ha ha, đại thắng! Quân ta đại thắng!”

“Kim Lâm Quan thất thủ, quân địch hơn mười vạn binh lực cùng quân ta, tám vạn quân tại Thông Châu bên ngoài giao chiến, Tề quân toàn quân bị tiêu diệt, Chu quốc kỵ binh chỉ còn ba vạn chật vật mà chạy!”

“Từ khai chiến cho tới bây giờ, Chu Tề sáu mươi vạn đại quân, chỉ còn lại có ba vạn quân Chu quốc, lại không có tiếp tục tấn công Đại Càn ta!”

Lý Nguyên vung tay hô lên, nhất thời triều thần đều hưng phấn.

Dương thái sư đặt mông ngồi trở lại ghế thái sư: “Ông trời phù hộ a!”

“Sáu mươi vạn đại quân gần như toàn quân bị diệt, ha ha sau này Chu Tề hai tên lang tử đã tâm gia hỏa, trong vòng mười năm đều trì hoãn chiến sự!”

“Đúng vậy! Không nghĩ tới cư nhiên thật sự đánh thắng! Tướng sĩ tiên tuyên thật sự là quá mạnh mẽ!”

“n ân, ta nhất định sẽ bắt tử!”

Tất cả mọi người cuồng tiếu, diệt quốc tai họa rốt cục đi qua, bọn họ không cần làm vong quốc nô!

Trong khoảng thời gian này, toàn bộ Càn quốc trên dưới không riêng gì dân gian, lòng người hoảng sợ, mà ngay cả bọn họ những người này làm quan, người nào cũng không phải lo lắng đề phòng?

Bây giờ thì tốt rồi, rốt cục đánh thắng, có thể thở phào nhẹ nhõm!

Lúc này Lâm Vũ thành linh nói: “Vây quân ta thương vong đâu?”

Nghe nói như thế, mọi người cũng kịp phản ứng, có thể đánh thắng trận này, chính mình bên này tổn thương khẳng định cũng không nhỏ.

Lý Nguyên cầm lấy phong chiến báo thứ hai, binh lính nhẹ giọng mở miệng, thanh âm có chút bi thương: “Đại nhân, đây là tổng hội thương vong của quân ta, cùng với danh sách chủ tướng chết trận.”

Nghe hắn nói, mọi người ở đây không ít thở dài, lại nhìn bên hông binh sĩ buộc vải trắng, giống như cử chỉ phát tang.

Trong lòng càng thêm minh bạch, chỉ sợ chính mình bên này thương vong cũng rất lớn, sợ là vị tướng quân nào chết trận, bằng không binh lính làm sao sẽ thất lưng vải trắng?

Lý Nguyên mở chiến báo ra, ôm tâm tình đau xót lắm bầm: “Chiến dịch Chu Tề phạt Càn kéo dài mười bảy ngày bốn tháng, tướng lĩnh bỏ mình của quân ta như sau.”

“Tiền tướng quân Trần Huyền Long chết trận, hậu tướng quân Tôn Thiên Lý chết trận, tiền quân giáo úy Ngô Hải Chiến chết trận, tiền quân giáo úy Triệu Lập chết trận, đô úy Trần Lưu chết trận, hậu quân giáo úy Vân Thần chết trận, kỵ binh đô thống Lưu Khang chết trận, Thiên Vũ quân đội úy Tiền Huyền chết trận...”

Một chuỗi danh sách rất dài, chỉ riêng những người có tên có họ đã lên tới hơn trăm người. Ba mươi vạn đại quân, có bao nhiêu chiến tướng tiếng tăm lừng lẫy trong quân, nhưng hiện tại chỉ còn lại từng cái tên được liệt kê.

Nghĩa sĩ huyện Nguyên Giang, Trương Long, Hoàng Thiên Hành...

Lý Nguyên bỗng nhiên biến sắc, đồng tử co rút lại, như không thể tin nổi, liều mạng dụi mắt.

Ninh Vương Tiêu Phi Vũ ở bên cạnh vội vàng hỏi: “Lý đại nhân làm sao vậy?”

Chiến báo từ trong tay Lý Nguyên rơi xuống, trái tim mọi người lập tức đập nhanh hơn. Chợt nghe Lý Nguyên gian nan

mở miệng:

“Thái giám tổng quản Phùng Bảo Chiến chết trận, còn có...”

“Còn có ai?” Triệu Kim Sinh thúc giục, Lâm Vũ hít thở dồn dập.

Lý Nguyên giọng run rẩy: “Quốc sư Triệu Khang chết trận!”

Như tiếng sấm sét xẹt qua tim, Tiêu Huyền Sách nhảy dựng lên: “Không thể nào! Lão Triệu sao có thể chết! Điều này tuyệt đối không thể nào!”

Binh lính lúc này không thể kiềm chế được nữa, trực tiếp ngồi xuống đất lau nước mắt: “Cuối cùng một chiến quốc sư đại nhân làm gương cho binh sĩ, mang theo chúng ta chuyển bại thành thắng, trên người trúng vô số đao kiếm, tuy rằng đánh lui quân địch nhưng không trị khỏi thương thế, bỏ mình!”

“Không có khả năng! Điều này tuyệt đối không có khả năng! Lão Triệu làm sao có thể chết!” Tiêu Huyền Sách trừng mắt, miệng không ngừng nỉ non.

Dương thái sư sắc mặt trắng bệch, vội vàng hỏi: “Vậy bệ hạ đâu?”

Tung tích của Tiêu Linh Lung đến nay vẫn còn là một bí ẩn, hiện tại ngay cả Triệu Khang cũng đã chết, chẳng lẽ Nữ Đế bệ hạ cũng vậy!

Binh lính run giọng nói: “Chu Long tướng quân đã suất lĩnh đại quân đi đón bệ hạ.”

Nghe nói như thế, Dương thái sư cuối cùng cũng ổn định lại: “Hoàn hảo, hoàn hảo, bệ hạ không có việc gì, còn sống!”

Tiêu Phi Vũ lúc này lạnh lùng nói: “Thi thể quốc sư đâu!”

“Trương Chính tướng quân nói, di ngôn cuối cùng của quốc sư, không thể bảo vệ Kim Lâm Quan, bởi vậy sau khi chết để cho người mai táng hắn ở Kim Lâm Quan, muốn cùng tồn tại với anh hồn bỏ mình của Kim Lâm Quan!”

Tiêu Huyền Sách nghe vậy tim như bị đao cắt, không nhịn được nước mắt chảy xuống.

Lý Nguyên chỉ cảm thấy hô hấp cũng có chút khó khăn, chỉ có Lâm Vũ cùng Triệu Kim Sinh dám người, bọn họ không biết

tồn bao nhiêu khí lực, mới cố nén điên cuồng ý cười.

Trên đại điện nhất thời lâm vào một mảnh bi thương.

Hơn nửa ngày Tiêu Phi Vũ mới giống như là không có tất cả khí lực: “Chờ bệ hạ trở về, lại thương nghị hậu sự của quốc sư đi.”

Người ngoài nhìn bộ dáng này của hắn, chỉ tưởng rằng là bi thống gây nên, dù sao quan hệ giữa Triệu Khang và Tiêu Phi Vũ có vẻ cực kỳ tốt.

Ngày hôm đó tin tức Triệu Khang bỏ mình truyền khắp đế đô, triều đình và dân chúng chấn động.

Phủ Quốc Sư

Hồng y nữ tử sững sốt, nhìn thái giám đến tuyên cáo lảo bầm nói: “Ngươi, ngươi nói cái gì?”

“Cô nương, quốc sư đại nhân vì nước hy sinh.” Thái giám đau xót nói.

Nữ tử lùi lại ba bước, đột nhiên cười: “Không có khả năng, điều này tuyệt đối không có khả năng! Ngươi nhất định là đang gạt ta.”

Nước mắt trong nháy mắt từ hốc mắt Tần Ngọc Phượng tràn ra tràn đầy hai mắt.

Huyện Nguyên Giang

Tiêu Linh Lung thất hồn lạc phách nhìn Chu Long chạy tới trước, máu tươi bỗng nhiên từ khóe miệng tràn ra.

Chu Long thấy thế nhất thời kinh hãi, vội vàng tiến lên: “Bệ hạ!”

“Trẫm không sao.”

Hai tay nắm chặt, tích tích máu tươi thấm vào áo trắng, Tiêu Linh Lung mở miệng: “Hắn chết như thế nào?”

Dựa theo lời dặn dò của Triệu Khang, Chu Long chỉ có thể giấu diếm, dựa theo lý do thoái thác đã bàn bạc trước mà thuật lại một lần:

“Quốc sư trước khi lâm chung dặn dò mặt tướng, chờ đại quân vừa đến đón bệ hạ về đế đô...”

“Trẫm hiểu rồi, người lui ra đi. Chờ đại quân đuổi tới, theo trẫm về đế đô.” Tiêu Linh Lung yên lặng xoay người.

Chu Long trong lòng hồ nghi ngàn vạn, nhưng vẫn gọi một tiếng: “Bệ hạ?”

“Lui ra!”

Tiêu Linh Lung gầm lên một tiếng, Chu Long không dám nói gì nữa, vội vàng lui ra.

Hai mắt nhắm lại, lại không chế không được hai hàng huyết lệ chảy ra, Nữ Đế bệ hạ vươn tay tựa hồ muốn ở trong hư không bắt lấy cái gì giống nhau.

Nhưng cuối cùng chỉ là phí công, trước mặt không có người nọ.

Trời nắng sấm sét, mưa to đột nhiên hạ xuống, mưa rào rơi xuống không mang đi được ngàn vạn suy nghĩ, không xóa được nội tâm đau khổ.

Nhìn ngoài cửa sổ mưa rơi, Tiêu Phi Vũ trở lại Ninh Vương phủ đệ xuất thần nhìn màn mưa, trong mắt hàn quang dị động.

“Chết rồi sao? Thật sự dễ dàng như vậy sao?”

Trên lầu đi xuống nữ tử, sắc mặt có chút tái nhợt: “Nghe nói hắn đã chết?”

“Trên chiến báo viết như vậy.” Tiêu Phi Vũ nói.

Nữ tử mở miệng: “Hắn không phải võ phu, chết trên chiến trường cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.”

Tiêu Phi Vũ vươn tay tiếp lấy hạt mưa, nắm chặt tay, giờ khắc này tựa hồ nắm lấy thứ gì đó trong tay.

Rồi lại thấy nước mưa chảy xuống kẽ tay.

Ngày hôm nay vô số người bi thống, càng có vô số người vui mừng nhảy nhót.

Chương 320 - lại vào cảnh quốc

“Ha ha ha, đã chết! Triệu Cầu Tặc rốt cục đã chết!”

Trong mật thất phủ Thái Phó, một đám đại thần tụ tập, Lâm Vũ rốt cục không không chế được cười lớn thành tiếng.

Triệu Kim Sinh trên mặt cũng toát ra nụ cười: “Thiên sát này rốt cục đã chết, từ nay về sau lão phu ngược lại muốn xem còn có ai dám cùng chúng ta đối nghịch!”

“Ha ha, Triệu công. Không có Triệu Khang, Dương thái sư lại đã tuổi già, không tới vài năm nữa phải lui xuống, đến lúc đó trên triều đình này chỉ có một mình Thái phó ngài độc đại!”

“Đúng vậy đúng vậy, hôm nay thật đúng là song hỷ lâm môn, Triệu Cầu chết, quân ta còn đánh lui quân địch.”

Triệu Kim Sinh có chút lằng lằng, hắn tuổi vừa qua sáu mươi, so với thái sư Dương Thiên Vân nhỏ hơn mười tuổi.

Hôm nay Triệu Khang vừa chết, hắn thân là thái phó một trong tam công, đợi đến khi Dương Thiên Vân vừa lui, đích xác có thể nói là dưới một người trên vạn người.

Mà trong khoảng thời gian này, mặc kệ muốn làm gì đều không ai có thể ngăn cản hắn, người khác cũng không dám có tâm tư như vậy.

Dù sao Triệu Khang chỉ có một, không phải ai cũng có lá gan này.

Nghĩ vậy, sắc mặt Triệu Kim Sinh cũng không khỏi hồng nhuận vài phần.

“Triệu Khang a Triệu Khang, người lúc trước nếu không đắc tội lão phu, làm sao rơi vào kết cục như thế?”

“Đây chính là kết cục người dám can đảm đối nghịch với lão phu!”

Cái gọi là người gặp việc vui tinh thần sáng khoái, giờ khắc này tâm tình Triệu Kim Sinh cũng rất sáng khoái, thậm chí đã bắt đầu mặc sức tưởng tượng tương lai, ảo tưởng sau này dưới một người trên vạn người.

Mà lúc này, Triệu Khang thì “hương xa mỹ nhân rất vui vẻ”.

Xe ngựa rộng rãi, vì chiếu cố Diệp Hồng Tuyết người bị thương này, cố ý còn chuẩn bị một ít chăn gấm xộp.

Triệu Khang công khai trực tiếp cùng Diệp Hồng Tuyết ở trong một chiếc xe ngựa, làm cho đám ngân giáp long kỵ binh Cao Uyên sợ hãi than thở.

Phải biết rằng trong quá khứ, trong Cảnh quốc người khác đừng nói ở chung một chiếc xe ngựa với Diệp Hồng Tuyết.

Người bên ngoài muốn chạm vào Diệp Hồng Tuyết đều phải chuẩn bị bán thân bất toại.

“Thật không nghĩ tới Diệp đại nhân chúng ta lại bị Triệu quốc sư thu thập phục tùng như vậy.” Một gã kỵ binh cười ha hả nói.

Người bên cạnh trêu ghẹo: “Cái này gọi là nước kho điếm đậu hũ, một vật giảm một vật.”

Hai người đang trêu chọc, trong xe ngựa truyền ra thanh âm Diệp Hồng Tuyết: “Xem ra hai người các người rất nhàn rồi a.”

Hai kỵ tướng nhất thời sợ tới mức thúc ngựa bỏ chạy.

“Đừng hung dữ như vậy chứ, nhìn làm người ta sợ quá.”

Triệu Khang cười hì hì từ ngoài cửa sổ xe rút đầu lại, Diệp Hồng Tuyết nửa dựa vào thùng xe, bắt đầu nhìn hẩn một cái: “Nếu không phải người, bọn họ há có gan trêu chọc ta.”

Triệu Khang đứng lý hợp tình: “Ta và phu nhân ngồi cùng một chiếc xe thì sao?”

Nữ tử đỏ mặt, hơi có chút ngượng ngùng đập hẩn một cước, Triệu Khang cười ngây ngô một tiếng, lập tức lại tiến đến trước mặt xoa vai bóp chân.

Loại cuộc sống thần tiên này khiến Triệu Khang có chút muốn nằm bẹp như vậy.

Hơn nửa tháng thời gian, đoàn xe rốt cục tiến vào lãnh thổ Cảnh quốc.

Ngoại thương của Diệp Hồng Tuyết đang dần dần phục hồi, nhưng một ít vết thương đã lành mang theo dấu vết rõ ràng, làm cho Triệu Khang thập phần đau xót.

Lại năm ngày, đoàn người tiến vào Hoa Kinh Thành.

Để che giấu người khác, phụ tử Ngô Như Long nhận được tin tức cũng không rầm rộ nghênh đón, mà để Triệu Khang trực tiếp đi tới phủ đệ thượng thư của Diệp Hồng Tuyết.

Đoàn người Trương Long cũng được sắp xếp chỗ ở tốt.

Chỉ chốc lát sau, Cảnh đế Ngô Như Long, thái tử Ngô Quan Hải, tể tướng Trần Giai, cùng với sáu bộ thượng thư đều thay đổi trang phục đi tới.

Nhìn thấy Triệu Khang, Ngô Quan Hải lập tức tiến đến: “Triệu quốc sư, ngài không sao chứ?”

Những người còn lại cũng là vẻ mặt ân cần, làm cho Triệu Khang có chút cảm khái.

Ở Càn Quốc triều đường không ít người muốn hấn chết, ngược lại ở Cảnh quốc này, lại có không ít đại thần nhớ đến hấn.

Nội tâm hấn thập phần cảm động, cúi người nói: “Đa tạ thái tử điện hạ quan tâm, Cảnh Đế bệ hạ, chư vị đại nhân, Triệu Khang không việc gì.”

Trần Giai giờ phút này còn có chút ngạc nhiên: “Quốc sư đại nhân, sự tình đại khái Cảnh quốc chúng ta đều đã biết, nhưng tại hạ vẫn hết sức khó hiểu, ngài rốt cuộc là đã chiến thắng như thế nào.”

Triệu Khang cười khỏ: “Tể tướng đại nhân nói đùa, trận này dựa vào Triệu Khang ta làm sao có thể đánh thắng được, thời khắc mấu chốt vẫn là viện binh quý quốc, mới có thể chuyển bại thành thắng. Hộ quốc công Từ Ninh thật sự là sĩ sĩ cao nghĩa, đã cứu Triệu Khang cùng với chúng tướng sĩ ta một mạng a.”

Ngô Như Long cười ha ha, lúc này mới mở miệng: “Triệu quốc sư, cũng không chỉ vậy. Diệp đại nhân chúng ta cũng đã cứu nữ đế quý quốc một mạng, cái này cũng không thể quên.”

Lời này rõ ràng mang theo mùi vị trêu chọc.

Triệu Khang lại trịnh trọng gật đầu: “Xin bệ hạ yên tâm, tình cảm quý quốc Triệu Khang và Càn quốc ta tuyệt đối sẽ không quên, lần này tới Cảnh quốc kỳ thật cũng là có chuyện khẩn cầu Cảnh quốc tương trợ.”

“Quốc sư nói quá lời, người một nhà chúng ta sẽ không nói hai nhà. Diệt đại nhân trong thư cũng nói rõ tất cả.”

Ngô Như Long thu lại nụ cười: “Cảnh Quốc hội chúng ta sẽ toàn lực phối hợp với quốc sư.”

“Triệu Khang đa tạ chư vị!”

Triệu Khang cúi người thật sâu, đám người Ngô Như Long cúi người hoàn lễ, theo tập quán của võ nhân.

“Đúng rồi, xin hỏi bộ hạ quý quốc chiến sự như thế nào?” - Triệu Khang có chút lo lắng về Cảnh quốc chiến sự.

Nghe được câu hỏi của hắn, Ngô Như Long cười ha ha, đám người Trần Giai cũng đỏ mặt.

“Quốc sư có điều không biết, tin tức hai người Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân đại bại vừa truyền ra. Quân địch giao chiến với nước ta nhất thời lòng quân tan rã, sĩ khí hoàn toàn sụp đổ.”

“Năm ngày trước, lão soái Từ Ninh của quân ta dẫn quân trải qua hai ngày hai đêm chém giết, chém địch hơn mười vạn, bản thân hao tổn không quá ba vạn. Đã ở trên đường ban sư hồi triều. Đây đều là nhờ có quốc sư ngài đánh bại Ngạn Văn Uyên cùng Hoắc Ân, bằng không trận chiến này chỉ sợ còn phải kéo dài.”

Trần Giai hăng hái ngẩng cao đầu, Triệu Khang có chút chấn động: “Quý quân lại dũng mãnh như thế!”

Giết địch hơn mười vạn mà tổn thất không quá ba vạn, lúc này mới có thể nói là đại thắng.

“Nếu không có quý quốc thắng trước, quân ta muốn thắng cũng khó.”

Ngô Như Long hiển nhiên thập phần cao hứng: “Trải qua chiến dịch này, Chu Tề bị thương nặng, quý quốc hao tổn cũng không nhỏ, ngược lại binh lực Cảnh quốc chúng ta dư thừa.

Triệu Khang gật đầu chấp nhận sâu sắc, trận chiến này đánh xuống chân chính đạt được lợi ích, có thể nói chỉ có Cảnh Quốc.

Cũng khó trách mấy người này cao hứng giống như người già vậy.

Mắt nhìn Diệp Hồng Tuyết bên cạnh Triệu Khang, Ngô Như Long nhếch môi nhớ tới tin tức Cao Uyên báo cáo.

Cười híp mắt nói: “Triệu quốc sư a, nếu lần này vào Cảnh quốc cần phải lưu lại một ít thời gian, liền đem Cảnh quốc chúng ta trở thành cái nhà thứ hai, trăm có thể cam đoan, ở Cảnh quốc không ai dám khinh mạn quốc sư.”

“Tâm ý bệ hạ, Triệu Khang khắc ghi. Lúc này đích xác phải ở lại quý quốc một thời gian.”

Ngô Quan Hải vừa nghe hai mắt sáng ngời: “Quốc sư không bằng vào ở Đông cung? Quan Hải cũng tốt cùng quốc sư lãnh giáo học vấn cùng với một ít chuyện trên quân trận.”

Triệu Khang có chút xấu hổ, nhìn Diệp Hồng Tuyết một bên, lão tử không cùng một chỗ với đại mỹ nhân, ăn ở với người làm cái trò mèo gì?

Ngô Như Long nhất thời trợn trắng mắt, đá nhì tử mình một cước, gia hỏa không có chút nhãn lực, vội vàng hiểu ý người nói.

“Tiểu tử không hiểu chuyện, quốc sư liền ở thượng thư phủ này như thế nào? có Diệp đại nhân chiếu ứng, trăm cũng yên tâm a!”

Chương 321 - Lời cảm ơn của Triệu Khang

Nghe Ngô Như Long nói, Tể tướng Trần Giai và các thượng thư đại nhân khác tươi cười liền nhìn Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết.

Nếu Triệu quốc sư thật sự có thể thu phục được bà nương dũng mãnh Diệp Hồng Tuyết, đối với bọn họ mà nói là một chuyện tốt.

Diệp Hồng Tuyết sắc mặt ửng đỏ, Triệu Khang lại không có gì xấu hổ, liền vội vàng: “Vay nghe theo bệ hạ.”

“Được, quốc sư một đường xe ngựa mệt nhọc, nghỉ ngơi trước, chúng ta sẽ không quấy rầy, đợi đến tối trầm ở trong cung thiết yến tiếp phong tẩy trần cho quốc sư.”

Ngô Như Long nói xong mang theo mọi người rời đi, trong đại sảnh lại chỉ còn lại có Diệp Hồng Tuyết cùng Triệu Khang, hai người.

Đi tới, Diệp Hồng Tuyết nhìn Triệu Khang nhẹ giọng hỏi: “Ngươi định ở lại bao lâu?”

“Phải xem tình huống Càn quốc.”

Triệu Khang ngồi xuống hai tay khép lại chống cằm: “Trước kia là Ninh vương tại ám ngã tại minh, cho nên chuyện gì cũng phải bị quản chế cùng hần, tình huống lần này ngược lại, ta muốn hảo hảo kế hoạch một chút.”

“Tốt lắm, ta sẽ mau chóng khôi phục tu vi, đến lúc đó ngươi cũng sẽ có lực tự vệ.” Diệp Hồng Tuyết nói.

Triệu Khang trong lòng đau xót, Diệp Hồng Tuyết thương thế so với đại phu nói nghiêm trọng hơn nhiều, tu vi của nàng không chỉ giảm xuống tứ phẩm đơn giản như vậy.

Mà là tứ phẩm hạ tầng, hơn nữa bởi vì tự phế căn cơ duyên cớ, đời này rốt cuộc không cách nào tiến thêm nửa bước.

Tất cả là do hần.

Nhận thấy tâm tình Triệu Khang không đúng, Diệp Hồng Tuyết đi tới nhàn nhạt cười, lắc đầu: “Không có việc gì, sau này đến phiên ngươi tới bảo vệ ta, ngươi cần phải cố gắng.”

“Sau này có người muốn đả thương ngươi, trước bước qua thi thể của ta!”

Đứng dậy ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nữ tử, Triệu Khang lập lời thề.

Đêm đã gần kề.

Ngô Như Long thiết yến ở hậu cung, cũng không giống trông khua chiêng, bởi vì lúc này thân phận Triệu Khang còn phải che giấu.

Bởi vậy tham dự yến hội chỉ có cha con Ngô Như Long, Trần Giai và sáu bộ thượng thư, còn lại chính là Triệu Khang.

Sau khi ngồi xuống, Ngô Như Long liền lấy từ trong ngực ra một tấm chế phẩm da nhẹ nhàng, cười nói với Triệu Khang: “Quốc sư đây chính là thứ người muốn.”

Triệu Khang nhận lấy, phát hiện rất nhẹ, giống như không có trọng lượng, sản phẩm da này mỏng như cánh ve, hẳn không khỏi tò mò: “Bệ hạ, đây là cái gọi là mặt nạ da người?”

“Thật ra không có đơn giản như vậy.”

Trần Giai giải thích: “Muốn dùng mặt nạ da người thay đổi hình dáng một người, cần phối hợp với nước thuốc đặc biệt, kim bạc đâm huyết vân vân để hoa văn trên khuôn mặt một người phát sinh thay đổi, mới có thể khiến người ta không nhìn ra sơ hở, đây là một môn công phu cao thâm.”

“Mà không phải chỉ đeo mặt nạ như vậy là được.”

Triệu Khang hiểu được, cảm thán một tiếng: “Quả nhiên không phải chuyện dễ dàng.”

Thái tử Ngô Quan Hải nói: “Ở các quốc gia khác có thể chỉ có một số ít người trên giang hồ mới biết môn công phu này, nhưng Cảnh quốc chúng ta lập nghiệp bằng võ đạo, bởi vậy môn công phu này truyền thừa tương đối hoàn chỉnh, quốc sư yên tâm, nhất định có thể đạt được hiệu quả ngài muốn.”

“Vậy là tốt rồi, đa tạ chư vị, một ly này kính chư vị.” Triệu Khang buông mặt nạ da người trong tay xuống, nâng một ly.

Mọi người cùng uống.

Ngô Như Long rèn sắt khi còn nóng, hỏi: “Triệu quốc sư, hiện tại chiến sự đã kết thúc, y theo người thấy Cảnh quốc và Càn quốc chúng ta tiếp theo nên làm như thế nào?”

“Đương nhiên là hái được thành quả thắng lợi. Ta chuẩn bị cho bệ hạ một phần tạ lễ cho Cảnh quốc.”

“Nga? Lễ?” Ngô Như Long cảm thấy hứng thú nói.

Triệu Khang không có hảo ý cười cười: “Một hồi đại chiến đánh long trời lở đất, lương thảo quân giới hao tổn vô số, và lại hao tài tổn của. những thứ này dù sao cũng phải có người trả tiền chứ?”

Mọi người nghe không khỏi gật đầu, Diệp Hồng Tuyết chần chờ một chút, mở miệng nói: “Nói như vậy, có thể ép đối phương quá chặt hay không?”

“Sẽ không!”

Triệu Khang khẳng định: “Hiện tại, Tề quốc có thể nói là ngồi không yên, trận chiến này toàn quân tinh nhuệ của bọn họ bị diệt, Chu quốc khoảng cách khá xa bọn họ hoàn toàn không sợ.”

“Nhưng Tề quốc không giống, hấn ở phía bắc Cảnh quốc, hai nước cách nhau không quá một hai trăm dặm. Hiện tại trong bốn nước, binh lực Cảnh quốc nhiều nhất, chỉ có một nước, bọn họ đều lo lắng kế tiếp Cảnh quốc có xuất binh hay không. Bởi vì hiện tại Tề quốc tuyệt đối không có năng lực đánh thêm một hồi chiến tranh.”

“Chỉ cần thái độ Cảnh Quốc cứng rắn một chút, trong lòng bọn họ sẽ bắt đầu sợ hãi.”

“Vậy quốc sư dựa theo ý của ngài, chúng ta sẽ xuất binh phạt Tề?”

Hắn mặc dù là cái võ si, nhưng thân phận cũng là hoàng đế, có thể khai cương khuếch thổ sự tình tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Triệu Khang ngả ngón cười: “Xuất binh chỉ là cái nguy trang, uy hiếp mà thôi, bệ hạ nếu là tin tưởng ta. Triệu Khang ta sẽ lấy Tề quốc biên quan ba thành mười lăm quận!”

Ngô Như Long vô cùng khiếp sợ: “Thật!”

Tể tướng Trần Giai kinh ngạc: “Quốc sư, lời này cũng không thể nói đùa lung tung, chuyện quốc thổ, nào có người sẽ nhường ra nửa phần!”

Hơn nữa ngài nói ba thành mười lăm quận này, không phải là ba thành trong Vân Thiết thành Tề quốc chứ?

Triệu Khang cười rót cho mình một ly rượu: “Loại chuyện này, tại hạ cũng không nói giỡn. Ta từng nghe một người nói qua thượng binh phạt giao.”

“Cảm thấy rất có đạo lý, dùng chiến tranh để công thành đoạt đất, cuối cùng cho dù chiếm được lợi ích, nhưng cuối cùng bản thân khó tránh khỏi sẽ hao tổn.”

“Đại nhân cũng nói đúng, ta muốn cũng chính là Vân Thiết thành, ở bên trong ba thành mười lăm quận, Vân Sơn quặng sắt một phần ba khoáng mạch, cũng bên cạnh ngay tại mấy tòa quận thành. Có thể lấy được ba tòa thành trì này, chúng ta cũng có thể không chút cố kỵ khai thác quặng sắt trong đó.”

Ngô Quan Hải hỏi: “Nhưng quốc sư, dựa theo lời ngài nói, hình như là không có ý định xuất binh, như thế Tề quốc làm sao có thể cho chúng ta những thành trì này?”

“Cái này phải dựa vào trí tuệ.” Triệu Khang nói: “Xuất binh làm phụ, bang giao làm chủ. Tề quốc hoàng đế Lưu Quảng Văn, người này trong khoảng thời gian này ta nghiên cứu không ít, tên này chỉ biết đi theo Chu quốc phát cò hò hét.”

“Chu quốc bảo hấn làm gì, hấn liền làm cái đó, không có một chút chủ kiến. Người như vậy làm Hoàng đế không thể không nói là bi ai của dân chúng Tề quốc.”

Triệu Khang bung chén rượu lên: “Chỉ cần chư vị nguyện ý tin Triệu Khang ta, tại hạ nhất định sẽ lấy thành trì Tề quốc làm tạ lễ!”

“Quốc sư nói nghiêm trọng, vậy trăm liền mỗi mắt mong chờ!” Ngô Như Long cười to một tiếng, đồng dạng nhắc chén rượu cùng Triệu Khang chạm nhau.

Mọi người uống một hơi cạn sạch rượu, chủ khách tận hoan.

Triệu Khang không ở lại lâu, rất nhanh liền cùng Diệp Hồng Tuyết rời đi.

Đám người Trần Giai đợi đến tận đêm khuya.

“Triệu Khang người này, thật đúng là nói không kinh người chết không thôi a, lúc trước xuất binh viện trợ, thần còn có chút lo lắng, hiện tại xem ra, là thần thiên cận.”

Ngô Như Long nở nụ cười: “Người này thật sự là đại tài, đáng tiếc không sinh ra ở Cảnh quốc chúng ta, nếu không lo gì thiên hạ không thống nhất? Mấy người các ngươi trở về đều phải chú ý một chút.”

“Để cho nhị thế tử trong nhà mỗi người thu liễm một chút, đừng để Triệu Khang lưu lại ấn tượng không tốt cho Cảnh quốc chúng ta!”

Chương 322 - Cầm thú

“Bệ hạ yên tâm, việc này trong lòng chúng thần đều biết.”

Đám người Trần Giai vội vàng tỏ vẻ, Ngô Như Long gật đầu: “Tin tưởng chỉ cần có Hồng Tuyết nha đầu ở đây, chúng ta có thể trói buộc Triệu Khang. Chuyện như Từ Kiệt xảy ra một lần là đủ rồi.”

Mấy người liếc mắt nhìn nhau cười, nếu những người ở đế đô có ý kiến với Diệp Hồng Tuyết, biết đại mỹ nhân này trong lòng đã có người thuộc về, không thể thiếu một mảnh hồng ai chứ?

Thượng thư phủ.

Triệu Khang ngồi trên ghế uống ngụm nước trà, liếc mắt nhìn Diệp Hồng Tuyết bên cạnh, cố ý ho khan một tiếng, đặt chén trà xuống: “Khụ khụ, hình như không còn sớm.”

Thủ quan mấy tháng cùng một đám đại nam nhân lăn lộn cùng một chỗ, hắn cũng không phải chưa ném qua măn thịt mèo, làm sao sẽ không có ý nghĩ.

Diệp Hồng Tuyết làm sao hiểu được ý của hắn, gật gật đầu: “Đã không còn sớm, người muốn nghỉ ngơi? Ta đi sai người chuẩn bị phòng ngủ cho người.”

Nha đầu này cũng thật ngốc.

Triệu Khang tức cười, cố ý nói: “Ta ngủ phòng khách?”

“Vậy nếu không người còn có thể ngủ ở đâu?” Diệp Hồng Tuyết hồ nghi.

Triệu Khang có chút im lặng, trong lòng tính toán phải làm sao bắt được đại mỹ nhân phía dưới này.

Mang theo Triệu Khang đi tới khách phòng, Diệp Hồng Tuyết sai người thay đệm chăn mới, xoay người nhìn về phía Triệu Khang: “Người ở đây đi, có gì cần thông báo cho quân sự là tốt rồi.”

“Vậy người làm sao bây giờ?” Triệu Khang cố ý hỏi.

Diệp Hồng Tuyết cười: “Sao người lại ngốc như vậy, đây chính là phủ đệ của ta, còn có thể thiếu phòng ở của ta sao?”

“Không có, ta là nói, người xem thời tiết đã chuyển lạnh, một mình ngủ sợ là có chút lạnh ha, hai người khẳng định sẽ ấm áp hơn rất nhiều.”

Triệu Khang sờ sờ chớp mũi cười mĩa vài tiếng hồ ngôn loạn ngữ.

Diệp Hồng Tuyết cho dù không hiểu thế nào, thoáng cái cũng hiểu tâm tư Triệu Khang, lúc này mặt cười phỉếm hồng.

Phi một ngụm: “Im miệng, người nghĩ lung tung cái gì vậy!”

“Đây không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa? Đến đây phu quân hầu hạ nương tử người nghỉ ngơi.” Triệu Khang nói xong liền kéo Diệp Hồng Tuyết đến bên giường.

Nữ tử mặt đỏ bừng: “Ta không cần, buông ta ra. Nếu truyền ra ta còn làm người thế nào?”

“Ai, Hồng Tuyết, người đang suy nghĩ gì, chúng ta chỉ là ngủ cùng nhau. Người yên tâm ta khẳng định sẽ không động thủ động chân với người, ta cam đoan!”

Triệu Khang lập tức thề: “Nếu ta làm cái gì, ta đây chính là cầm thú!”

Nghe nói như thế, Diệp Hồng Tuyết mặt lộ vẻ hồ nghi: “Cũng chỉ là đi ngủ nghỉ ngơi?”

“Vậy khẳng định, Triệu Khang ta là người đọc sách, tuyệt sẽ không làm những chuyện loạn thất bát tao.”

Thấy bộ dáng thề son sắt của hắn, Diệp Hồng Tuyết tuy rằng trong lòng có phòng bị, nhưng cũng không nói gì nữa.

Trong khoảng thời gian này hai người cùng ngồi một chiếc xe ngựa, Triệu Khang ôm cũng ôm, hôn cũng hôn, bởi vậy nàng cũng không phải khó có thể tiếp nhận như vậy.

Thấy Diệp Hồng Tuyết không phản đối, Triệu Khang lộ ra một nụ cười gian trá, vội vàng tự mình đi múc nước, giúp Diệp Hồng Tuyết cởi áo rửa mặt.

Hai người cùng đắp quần áo đi ngủ, đèn đuốc vừa tắt không khí liền có chút không thích hợp.

Trong bóng tối, chỉ có hai luồng hô hấp không hề nhu hòa truyền ra.

Cổ họng Diệp Hồng Tuyết khẽ động, nàng ngủ ở bên trong nhưng tâm trạng hỗn loạn, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của người bên cạnh, cả người nàng căng thẳng, cho dù trong lòng không ngừng tự nói với mình, cũng không cách nào ngủ được.

Hơn nữa ý thức càng thêm tỉnh táo!

Trong đầu, tất cả đều là vạn nhất Triệu Khang nuốt lời, mình nên làm cái gì bây giờ?

Nghĩ tới nàng không khỏi mở miệng: “Cái kia, Triệu Khang, ta vẫn là...”

Lời còn chưa nói xong, nàng đã bị người nào đó có tâm tư cầm thú ôm lấy, thô bạo hôn lên đôi môi đỏ mọng kia của nàng.

Trong nháy mắt, Diệp Hồng Tuyết đầu óc trống rỗng, theo bản năng giống như trước, hưởng ứng Triệu Khang.

Đột nhiên, hai mắt nữ tử vừa mở, vội vàng muốn ngăn lại động tác của Triệu Khang, suýt nữa động chân khí ngăn lại.

Hô hấp trở nên càng ngày càng nặng nề, không ngừng giãy dụa, nhưng cuối cùng dục vọng chiếm cứ thượng phong.

Sau một hồi chiến đấu....

Chợt nghe nữ tử mang theo tiếng khóc nức nở: “Người, cầm thú! Người khi dễ ta!”

Thời điểm này, đàn ông trên thế gian chỉ biết dùng một câu anh yêu em để trấn an, Triệu Khang cũng không ngoại lệ.

Bất đồng chính là, tâm của hắn xác thực là thật, ôm nữ tử thân thể mềm mại, Triệu Khang vuốt ve sau lưng Diệp Hồng Tuyết, nghe nữ tử khóc nức nở nhẹ nhàng vuốt ve đối phương.

Diệp Hồng Tuyết tâm tình khôi phục hơn phân nửa, cẩn thận hỏi: “Ta... ta hiện tại là người của người?”

Triệu Khang ôn nhu nói: “Đồ ngốc, không phải vẫn luôn như vậy sao?”

Ngày hôm sau.

Trời còn hơi sáng.

Mệt mỏi cả đêm, Triệu Khang từ từ mở mắt ra, chỉ thấy đôi môi đỏ mọng hơi châm biếm, trong đôi mắt lộ ra một chút

khác thường.

Triệu Khang trong lòng cả kinh, vội vàng nắm chặt chân, giống như là một người bị hại bình thường: “Ngươi!”

Thật đáng sợ, tối hôm qua thật sự là quá đáng sợ! Thiếu chút nữa là hình thần câu diệt, người kia chết rồi!

“Hảo hảo, ngươi cái cảm thú, tối hôm qua làm ra loại chuyện đó, hiện tại giả bộ?” - Diệp Hồng Tuyết hừ lạnh một tiếng

“Buông tay cho ta!”

“Nữ hiệp, ta một giọt cũng không có, ngươi buông tha ta đi!”

Triệu Khang kêu rên, ai có thể nghĩ đến Diệp Hồng Tuyết không riêng gì dừng mảnh vô song trên chiến trường, ở trên giường này cũng là cường hãn vô cùng.

Triệu Khang sơ suất, tối hôm qua ăn thiệt thòi không nhỏ.

“Chỉ có chút năng lực này, cũng dám cởi quần áo của lão nương! Muộn rồi! Ngoan ngoan buông tay, đừng ép lão nương dùng sức!”

“Nhẹ nhàng một chút, đừng thô lỗ như vậy! Cảm thú a!”

Lại nửa canh giờ.

Triệu Khang giúp Diệp Hồng Tuyết dọn dẹp thân thể, mặc quần áo tử tế, lúc này mới xuống đất, nhìn tư thế bước đi không được tự nhiên của Diệp Hồng Tuyết.

Triệu Khang che miệng cười trộm, lỗ tai đã bị nhéo lại, giờ phút này không thẳng thắn thành khẩn, nữ tử chung quy là có chút ngượng ngùng.

“Còn cười! “Diệp Hồng Tuyết then quá hóa giận nói.

Triệu Khang hắc hắc một tiếng: “Ai bảo ngươi không tiết chế như vậy.”

“Hừ! Muốn ngươi quản, đồ vô dụng! “Diệp Hồng Tuyết cố ý nói.

Triệu Khang vừa nghe nhất thời không làm nữa: “Có biết một đêm năm sáu lần, đối với một người đàn ông mà nói đã mạnh đến phát nổ rồi không!”

“Thật nhìn không ra đâu, nguyên lai Triệu quốc sư lợi hại như thế, vừa vận thiếp thân còn không có tận hứng, nếu không...!”

“Khụ khụ, hôm nay thể xác và tinh thần mệt mỏi, nương tử cho ta nghỉ ngơi hai ngày, chúng ta ngày khác tái chiến, ngày khác tái chiến!”

Chương 323 - Kể phản bội

Rốt cục cũng ôm được mỹ nhân về nhà, ai nói có chút mất mặt, nhưng trong lòng Triệu Khang vẫn sướng rơn.

Diệp Hồng Tuyết a! Nữ tử Cảnh quốc Võ Thần, quan cư Lễ bộ thượng thư, dù là văn võ hay dung mạo đều có thể nói là loại nữ tử xuất sắc nhất trong thiên hạ. Hôm nay lại trở thành thê tử của mình, nếu nói ra không biết bao nhiêu người sẽ hâm mộ.

Ăn sáng đơn giản, Triệu Khang tự mình xuống bếp nấu cháo, thêm một nồi canh gà hầm cách thủy hai tiếng, để bồi bổ cơ thể cho Diệp Hồng Tuyết.

Tài nấu nướng của Triệu Khang đương nhiên không thể chê, kỹ xảo nấu nướng phong phú trong đầu, khiến tay nghề của hắn so với ngự trù cung đình tốt hơn nhiều. Diệp Hồng Tuyết liên tiếp ăn ba bát lớn, lúc này mới có chút no.

Dặn hạ nhân dọn dẹp bát đĩa, nhìn thấy thần thái có chút mệt mỏi của Diệp Hồng Tuyết, Triệu Khang đi tới phía sau ân cần xoa bóp vai cho nàng.

Mặt mày giãn ra, Diệp Hồng Tuyết nhớ tới một người nào đó, hừ cười một tiếng: “Triệu quốc sư ngày thường cũng hầu hạ nữ đế bệ hạ như vậy sao?”

Triệu Khang cười ngượng ngùng: “Cũng không sai biệt lắm.”

Nghe vậy, Diệp Hồng Tuyết cố ý nói: “Thì ra đều dùng trên người người khác trước rồi mới đến lượt ta, ôi chao!”

“Cái gì gọi là dùng qua trên người người khác mới đến lượt người, lão phu đối với các người đây đều là tâm can bảo bối cả, chưa từng nặng bên này nhẹ bên kia!”

“Hoa ngôn xảo ngữ!”

Diệp Hồng Tuyết hừ một tiếng, sau đó lại thở dài: “Nàng ở Càn quốc biết chuyện của ngươi, nhất định sẽ rất đau khổ.”

Tay Triệu Khang dừng lại một chút, trong lòng hơi đau đớn: “Vì sau này, chỉ có thể ủy khuất nàng.”

...

Càn quốc, đế đô.

Bách quan xếp hàng nghênh đón Tiêu Linh Lung gầy gò tiều tụy so với trước kia, ngồi xe liễn, ánh mắt mang theo một chút trống rỗng, dưới sự hộ vệ của vạn quân tiến vào đế đô hoàng thành.

“Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Quần thần quỳ gối chào hỏi, nhao nhao nhìn về phía Tiêu Linh Lung trên long y, luôn cảm thấy thần thái của Nữ Đế bệ hạ có gì đó không ổn.

Hít thở sâu, điều chỉnh cảm xúc, Tiêu Linh Lung mở miệng: “Lý Nguyên.”

“Có thần.” Binh bộ thượng thư Lý Nguyên tiến ra.

“Sau trận chiến này quân ta tổn thất thương vong đều nhớ rõ ràng sao?”

Lý Nguyên run giọng nói: “Đều rõ ràng, trận chiến này...”

Nghe Lý Nguyên báo cáo, vẻ mặt Tiêu Linh Lung không có chút biến đổi nào, cho đến khi Lý Nguyên nói Triệu Khang đã chết trận.

Tay phải của Nữ Đế bệ hạ đột nhiên nắm chặt, sau đó lại buông lỏng ra.

“Trải qua trận chiến này, Càn quốc tổn thất nặng nề, việc cấp bách là cần thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức mạnh. Chuyện khôi phục quân vụ ta giao cho ngươi, Lý Nguyên.”

Tiêu Linh Lung: “Thống soái quân Thiên Vũ Chu Long.”

Chu Long: “Thần lĩnh mệnh!”

Tiêu Linh Lung: “Công lao của Chu tướng quân trong trận chiến này rất lớn. Từ hôm nay, phong làm thống soái cầm quân, phẩm trật tòng nhị phẩm, đồng thời giữ chức chương

cắm vệ quân hoàng thành. Cắm quân cũ sẽ được điều xuống các doanh trại khác, thay thế bằng ba vạn quân do Chu Long dẫn dắt.”

Chu Long: “Thần tuân mệnh!”

Tiêu Linh Lung: “Tiền tướng quân Trần Huyền Long và hậu tướng quân Tôn Thiên Lý đã hy sinh vì nước. Ta truy phong hai người làm Trung Dũng hầu và An Bình hầu, đồng thời ban thưởng thiên kim cho gia đình họ. Châu Mục Thông Châu Trương Chính Hộ có công hộ quốc, phong làm An Quốc hầu và ban thưởng thiên kim.”

Tiêu Linh Lung tiếp tục phong thưởng cho tất cả các tướng lĩnh lớn nhỏ đã tử trận. Quyết định của nàng khiến không ai dám dị nghị.

Cuối cùng, Tiêu Linh Lung dừng lại một chút, cố gắng kìm nén nỗi bi thương: “Quốc sư Triệu Khang đã anh dũng chiến đấu, hy sinh thân mình để bảo vệ quốc gia. Từ hôm nay, truy phong Triệu Khang làm Trấn Quốc Vương!”

“Kỳ thiếp Tần Ngọc Phượng được phong làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân. Bất kỳ ai quấy nhiễu hoặc xúc phạm nàng đều sẽ bị tru di tam tộc!”

Triệu Kim Sinh: “Bệ hạ!”

Lúc này, Triệu Kim Sinh lên tiếng. Việc phong Triệu Khang làm vương khác họ đã khiến lão ta bất mãn, nay lại thêm Tần Ngọc Phượng - một kỹ nữ xuất thân thanh lâu - được phong làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, điều này càng khiến lão ta khó chịu.

Tiêu Linh Lung liếc nhìn Triệu Kim Sinh, không hề xưng hô “Thái Phó đại nhân”, mà chỉ lạnh lùng hỏi: “Ngươi có ý kiến gì?”

Triệu Kim Sinh ghen ngào nuốt nước bọt: “Không, lão thần tán thành!”

Tiêu Linh Lung nhìn những đại thần còn lại: “Còn những người khác thì sao?”

Chúng thần: “Tâu bệ hạ, chúng thần cũng tán thành!”

Tiêu Linh Lung nhắm mắt lại: “Quốc sư đã quyết định an táng tại Kim Lâm Quan. Lệnh cho Công bộ trong vòng mười ngày phải điêu khắc tượng bằng gỗ hương, xây dựng vương lăng và tổ chức tang lễ theo nghi thức quốc gia cho quốc sư. Không được phép sai sót.”

Lâm Vũ vội vàng đáp: “Thần tuân mệnh!”

Trong lòng Lâm Vũ thở phào nhẹ nhõm. Bệ hạ đến nay vẫn chưa hề nhắc đến chuyện hỏa đực, xem ra mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Tiêu Linh Lung tuyên bố hạ triều.

Nàng không trở về hậu cung ngay, mà thay đổi trang phục và rời khỏi hoàng cung, đi đến quốc sư phủ.

Quốc sư phủ đã sớm treo cờ trắng và lập linh đường. Tiêu Linh Lung bước vào, nhìn thấy quan tài trống không mà ngây người.

Tần Ngọc Phượng bước ra, tiều tụy và gầy gò: “Dân nữ tham kiến bệ hạ.”

Tiêu Linh Lung xoay người nhìn Tần Ngọc Phượng. Do một số lý do, nàng không có ác cảm với Tần Ngọc Phượng.

Nàng thân nhiên nói: “Trẫm đã phong ngươi làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân. Sau này, ngươi có thể tiếp tục ở lại quốc sư phủ. Sẽ không ai dám quấy rầy ngươi.”

Tần Ngọc Phượng cười thảm thiết: “Tạ ơn bệ hạ, nhưng lúc này điều đó còn quan trọng sao?”

Tiêu Linh Lung nhìn vẻ tiều tụy của Tần Ngọc Phượng, rồi nhìn về phía linh đường, giọng nói lạnh lùng: “Ngươi là người của hắn, vậy cả đời này đều là của hắn!”

Đây chính là lý do Tiêu Linh Lung phong thưởng cho Tần Ngọc Phượng.

Tần Ngọc Phượng bình tĩnh đáp: “Dân nữ biết.”

Tiến biệt, Tiêu Linh Lung sau khi đi ra quốc sư phủ, ánh mắt biến ảo, lại tràn đầy sát ý.

Trở lại ngự thư phòng trong hậu cung, Lục Uyên đi tới, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ.”

Tiêu Linh Lung ngẩng đầu, nhìn người tri kỷ theo mình từ nhỏ lớn lên, tất cả bí mật đều biết.

Trái tim nàng vỡ vụn: “Tại sao phải phản bội trẫm?”

Ngày đó, trên chiến trường Lục Bình Cốc, Tiêu Linh Lung giả kia lại gọi ra tên Triệu Khang để cho mình phân tâm.

Đối phương làm sao biết được quan hệ giữa mình và Triệu Khang?

Trong toàn bộ hoàng cung, nếu nói có người có thể biết điểm ấy, cũng chỉ có Lục Uyên!

Lục Uyên nghe vậy hai mắt nhắm nghiền: “Bệ hạ đoán ra?”

“Trước Triệu Khang, ngoại trừ Huyền Sách, người chính là người trẫm tín nhiệm nhất, vì sao?”

Thanh âm Tiêu Linh Lung phát run, Lục Uyên mở mắt ra, trong thần sắc có áy náy cùng bất đắc dĩ.

“Nô tỳ vào cung cũng là do một tay người nọ an bài, nếu bệ hạ đã biết, nô tỳ cũng không có gì để nói, chỉ cầu chết.”

Tiêu Linh Lung nắm tay: “Người nọ là ai! Ninh vương hay là ai?”

Lục Uyên thở dài: “Nô tỳ không thể nói, giống như nô tỳ cũng không có đem công pháp bí mật của bệ hạ nói cho hần biết. Bệ hạ, là nô tỳ có thẹn với người, mong bệ hạ trân trọng.”

Chương 324 - truyền công

Máu đen kịt từ trong miệng Lục Uyên trào ra, Tiêu Linh Lung ngơ ngác nhìn Lục Uyên ngã xuống, mãi lâu sau mới từ sau bàn đi ra.

Thi thể Lục Uyên đã lạnh toát, trên khuôn mặt hiện rõ vẻ áy náy đến chết.

Tiêu Linh Lung cười thảm thiết, ngay cả người cùng mình lớn lên từ nhỏ cũng như vậy, từ nay về sau mình còn có thể tin tưởng ai?

Nỗi đau đớn không thể hình dung len lỏi trong lòng Nữ Đế bệ hạ, khiến nàng khó thở.

Có người đi vào ngự thư phòng, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà sững sốt.

Tiêu Linh Lung nhìn lại, phát hiện ra đó là Tiêu Huyền Sách, gượng cười nói: “Huyền Sách, người tới rồi.”

“Đại tỷ, đây là làm sao vậy?” Tiêu Huyền Sách ngơ ngác hỏi.

Tiêu Linh Lung cười lắc đầu: “Không có gì.”

Nhìn thấy vẻ mặt không ổn của Nữ Đế bệ hạ, Tiêu Huyền Sách vội vàng tiến lên đỡ lấy đại tỷ che chở này.

Nhìn đệ đệ của mình, Nữ Đế bệ hạ thở phào nhẹ nhõm, cố gắng kìm nén nỗi bi thương trong lòng để bản thân bình tĩnh hơn.

“Huyền Sách, sau này tỷ đệ ta chỉ có thể dựa vào chính mình. Hắc, đã không còn nữa.”

Nước mắt bỗng dung trào ra từ trong mắt, chảy tràn trên khuôn mặt. Nhìn Tiêu Linh Lung gượng cười, Tiêu Huyền Sách đến giờ khắc này mới tin rằng Triệu Khang thật sự đã chết.

Trước đó, hắc vẫn còn ôm hy vọng, nhưng hy vọng vừa nhen nhóm lại bị dập tắt một cách phũ phàng.

“Đừng khóc.”

Dùng tay lau nước mắt cho đệ đệ, Tiêu Linh Lung nở nụ cười: “Hắc đã hy sinh quá nhiều cho chúng ta rồi. Có thứ hắc để lại, Càn Quốc sẽ không sụp đổ!”

“Đây là giang sơn hắc liều chết mới bảo vệ được, ai dám nhúng chàm, Tiêu Linh Lung ta nhất định sẽ giết!”

Nhìn nụ cười thống khổ của Nữ Đế bệ hạ, Tiêu Huyền Sách ngơ ngác nói: “Mấy năm nay, đại tỷ nhất định đã mệt mỏi vô cùng.”

Tiêu Linh Lung không nói gì, tựa như đứa trẻ bỗng chốc trưởng thành, buông tay ra và lau khô nước mắt của mình.

Trong giọng nói của Tiêu Huyền Sách lộ ra một sự quyết tâm khác biệt hoàn toàn với trước đây, hắc nhẹ giọng nói: “Ta sẽ học cách trở thành một hoàng đế tốt.”

Nói xong, Tiêu Huyền Sách xoay người kéo thi thể Lục Uyên trên mặt đất ra khỏi ngự thư phòng, gọi một gã thái giám đến, mặt không chút biểu cảm nói: “Ném vào giếng hoang hậu cung, nếu có ai hỏi về tung tích của Lục Uyên thì cứ nói là đang đi làm nhiệm vụ cho bộ hạ.”

“Tiểu... tiểu nhân tuân lệnh.” Gã thái giám kia run rẩy đáp lời, không dám cãi lời, thật sự không thể tưởng tượng được hoàng tử điện hạ lại đích thân kéo xác chết.

Vẫn là tâm phúc bên cạnh bộ hạ!

Chỉ khi nhìn thấy khóe miệng Lục Uyên dính máu đen, Tiêu Huyền Sách mới biết Lục Uyên đã chết vì trúng độc, nhưng lại chết ngay trước mặt tỷ tỷ mình, nguyên nhân không thể đơn giản hơn.

Đại tỷ là thiên chi kiều nữ, Tiêu Huyền Sách - một mẫu đồng bào - sao có thể là phế vật thực sự?

Chỉ là trước kia không muốn đối mặt với áp lực to lớn, nên mới giả vờ làm kẻ vô dụng mà thôi.

Trước đây có Tiêu Linh Lung ở đây, sau này lại có Triệu Khang ở đây.

Tiêu Huyền Sách vốn tưởng rằng mình có thể vẫn vô ưu vô lự, tiếp tục làm phế vật như vậy.

Nhưng hiện thực nói cho hắn biết, người che gió che mưa cho hắn, sẽ chết.

Ngay cả Triệu Khang cũng không nghĩ tới, hẳn lúc này đây, hóa sáng thành tối, sẽ làm cho Tiêu Huyền Sách lấy một tốc độ không thể tưởng tượng nổi mà trưởng thành.

Sau nhiều ngày tu dưỡng, Diệp Hồng Tuyết rốt cục đã ổn định lại thương thế trong cơ thể. Điều này cũng có nghĩa là nàng có thể tiến hành truyền công cho Triệu Khang.

Nhận được tin tức của Diệp Hồng Tuyết, Triệu Khang không cảm thấy phấn khích, mà lại có chút bi thương.

Diệp Hồng Tuyết nhận ra suy nghĩ của hắn, mỉm cười ôn nhu: “Có phải chàng không muốn học võ nữa?”

“Chỉ là không ngờ rằng cuối cùng lại dùng đến phương thức này.”

Nhìn giai nhân trước mặt, Triệu Khang chưa xót cười. Nàng ban đầu vốn muốn lập chí trở thành thiên hạ đệ nhất cường giả.

Thế sự vô thường, ai có thể đoán trước được. Hơn nữa, hẳn cũng không có gì hối tiếc.

Diệp Hồng Tuyết nghiêm túc nói: “Hiện tại mỗi lần sử dụng công lực, ta đều cảm thấy suy yếu. Truyền công cho chàng, có lẽ chàng có thể tu luyện nó đến cảnh giới không thua ta thời kỳ đỉnh cao.”

“Ta hiểu, cảm ơn nàng Hồng Tuyết. Triệu Khang đời này nhất định không phụ người!”

Diệp Hồng Tuyết cười: “Vậy là tốt rồi. Nếu không, ta sẽ cho chàng làm thái giám!”

Triệu Khang xấu hổ cười, vừa định nói gì đó, ngoài viện đã truyền đến tiếng nói của Ngô Như Long.

Quán đỉnh truyền công là chuyện trọng đại, cần có cao thủ đứng đầu hộ pháp. Mà ở Cảnh quốc, không ai thích hợp hơn đệ nhất cường giả cảnh giới này - Ngô Như Long.

“Hồng Tuyết nha đầu, Triệu Khang các người đã suy nghĩ kỹ chưa?” Ngô Như Long ngồi xuống hỏi.

Diệp Hồng Tuyết gật đầu: “Bệ hạ, ta đã suy nghĩ kỹ rồi.”

“Vậy được rồi. Nếu vậy, trăm cũng không nói thêm gì nữa. Tuy nhiên, có một số việc trăm vẫn phải nhắc nhở Triệu quốc sư người.”

Ngô Như Long cân nhắc nói: “Trước đây người không luyện võ, gân mạch trong cơ thể chắc chắn là bế tắc. Để chân khí của Hồng Tuyết lưu thông trong gân mạch của người, trăm trước tiên phải dùng chân khí phá vỡ gân mạch của người.”

“Đối với người bình thường, đây là một quá trình vô cùng đau đớn. Nếu không chịu nổi, kết cục tốt nhất của người cũng chỉ là bán thân bất toại. Người nhất định phải ghi nhớ điều này.”

Triệu Khang ừ một tiếng: “Hồng Tuyết đã nói với ta về điều này. Bệ hạ yên tâm, chút khổ này Triệu Khang vẫn có thể chịu đựng được.”

“Tốt lắm. Việc này không nên trì hoãn. Chúng ta bắt đầu đi.”

Ngô Như Long nói xong, bảo Triệu Khang ngồi xếp bằng và vươn hai tay ra. Triệu Khang làm theo.

Dưới sự dẫn dắt của Ngô Như Long, hắn nhắm mắt lại và cẩn thận cảm nhận dòng nước âm truyền đến từ lòng bàn tay. Ban đầu, chân khí truyền dẫn của Ngô Như Long có vẻ rất ôn hòa.

Nhưng theo thời gian trôi qua, trán Triệu Khang bắt đầu toát mồ hôi lạnh!

Đau đớn! Đau đớn không thể diễn tả bằng lời!

Cơn đau như dao cắt từng mảng thịt, như lớp vảy đóng trên vết thương bị xé nát bởi bàn tay thô bạo, kéo theo cả mảng thịt dính liền. Cơn đau ấy không ngừng lặp lại, tra tấn Triệu Khang!

Diệp Hồng Tuyết đứng bên cạnh, nhìn Triệu Khang cắn chặt răng, run rẩy dữ dội, trong lòng thầm cầu nguyện: “Triệu Khang, hãy kiên nhẫn!”

Sức mạnh của Ngô Như Long vô cùng rõ ràng. Khi đẩy chân khí vào gân mạch bế tắc của Triệu Khang, hắn đồng thời dùng chân khí bao bọc toàn thân Triệu Khang để bảo vệ. Loại tu vi này không phải võ phu tứ phẩm hay tam phẩm nào có thể đạt được, ngay cả Diệp Hồng Tuyết thời kỳ đỉnh cao cũng không làm được.

Tơ máu từ trong lỗ chân lông Triệu Khang rỉ ra, cơn đau dữ dội khiến ngũ quan của hắn vẩn vơ. Cảm giác như bị dao rạch từ đầu đến chân khiến hắn vô cùng thống khổ.

Hình ảnh Diệp Hồng Tuyết và Tiêu Linh Lung trọng thương ở Thông Châu hiện lên trong tâm trí Triệu Khang. Trong khoảnh khắc, hắn lấy lại bình tĩnh, vô số hình ảnh như những thước phim tua nhanh trong đầu: Diệp Hồng Tuyết bị thương nặng trên lôi đài, Trần Huyền Long hy sinh vì cứu hắn trên chiến trường, những binh lính chiến đấu anh dũng bảo vệ hắn...

Giờ phút này, sự tra tấn tinh thần đã vượt qua cả nỗi đau thể xác!

Chương 325 - Triệu Khang học võ

Sức mạnh!

Ta nhất định phải có được sức mạnh phi thường mới có thể bảo vệ những người mình yêu thương khỏi bị tổn hại, mới có thể cứu được huynh đệ của mình!

Trận chiến này, vì bảo vệ ta, bao nhiêu người vô tội đã phải hy sinh!

Nếu ta đủ mạnh mẽ, họ sao có thể chết thảm như vậy!

Triệu Khang, chẳng lẽ ngươi còn muốn bị kịch ấy xảy ra lần nữa sao!

Tiếng gào thét khàn khàn vang lên từ đáy lòng Triệu Khang. Mỗi câu hỏi tự vấn lại khiến ý chí hần thêm kiên định, đồng thời giảm bớt phần nào nỗi đau đớn trên cơ thể. Cuối cùng, đôi mày nhíu chặt của hắn giãn ra, trở nên bình thản đến mức khiến cả Ngô Như Long cũng phải ngạc nhiên.

Không rõ vì sao chỉ trong chốc lát, Triệu Khang lại có thể trở nên dửng cảm đến vậy.

Nửa canh giờ trôi qua, Ngô Như Long ra hiệu cho Diệp Hồng Tuyết. Hiểu ý, Diệp Hồng Tuyết tiến đến sau lưng Triệu Khang và vươn tay ra.

Nội lực dồi dào trong cơ thể nàng tuôn trào mãnh liệt, không chút do dự. Giây phút này, nữ Vũ Thần đã không còn giữ vẻ cao cao tại thượng, mà dồn hết tâm huyết truyền công cho Triệu Khang.

Mặc dù cảnh giới của Diệp Hồng Tuyết hiện đã tụt xuống Tứ phẩm hạ tầng, nhưng lượng chân khí truyền cho Triệu Khang vô cùng khổng lồ, cần đến một ngày mới hoàn thành.

Nguyên nhân là do cảnh giới trước đây của Diệp Hồng Tuyết quá cao, khiến cho dù hiện tại chỉ là Tứ phẩm hạ tầng, chân khí của nàng vẫn vượt xa so với võ giả bình thường ở cùng cấp bậc.

“Được rồi, Triệu Khang, người đã vượt quá mong đợi của trẫm.” Ngô Như Long lên tiếng.

Nghe thấy giọng nói của Ngô Như Long, Triệu Khang mới mở mắt, quay sang nhìn Diệp Hồng Tuyết đang ngồi một bên với sắc mặt trắng bệch và vẻ mệt mỏi. Hắn vội vàng tiến đến quan tâm: “Nàng sao rồi?”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ngô Như Long gật đầu nhẹ. Tiểu tử này không hề hèn nhát, là người biết yêu thương phu nhân mình.

Diệp Hồng Tuyết đỏ mặt gỡ tay khỏi tay Triệu Khang: “Cũng may, ta chỉ mất đi tu vi và cảm thấy hơi yếu ớt mà thôi. Bệ hạ còn ở đây.”

Nàng nói xong, đưa Triệu Khang về phòng khách. Sau đó, Triệu Khang quay ra nhìn Ngô Như Long với vẻ mặt vừa tò mò vừa không chút ngại ngùng, hỏi: “Bệ hạ, giờ ta phải làm gì?”

Ngô Như Long gật đầu: “Được rồi. Nhờ có chân khí nội lực của Diệp Hồng Tuyết nha đầu truyền cho, người đã có thể sử dụng nó một cách hoàn toàn. Về cảnh giới, tuy chưa thể coi là chiến lực, nhưng người đã là cao thủ Tứ phẩm rồi.”

“Cảm giác này thật phi thường, như được bước lên một tầng cao mới vậy.” Triệu Khang chia sẻ cảm nhận của mình.

Ngô Như Long cười nói: “Quán đỉnh truyền công phần lớn đều như vậy. Tuy nhiên, Triệu Khang, hiện tại người chỉ có cảnh giới nội lực mà thôi. Người không hiểu về võ kỹ, chiêu thức và cũng không biết cách sử dụng chân khí.”

“Hồng Tuyết nha đầu tu luyện công pháp tên là Hỗn Nguyên Nhất Khí. Công pháp này tuy mạnh nhưng không thích hợp cho nam tử tu luyện. Vì vậy, sau này người không cần luyện nữa. Trẫm sẽ chuẩn bị cho người một môn công pháp khác.”

Ngô Như Long nói xong, lấy từ trong ngực ra một quyển bí tịch võ học và nói: “Thật ra, Cảnh quốc chúng ta không thiếu thứ này.”

“Huyền Hoàng Công?” Triệu Khang nhìn vào công pháp Ngô Như Long đưa cho mình.

Ngô Như Long gật đầu: “Không sai, Huyền Hoàng Công. Bản bí điển võ học này cho dù là trong kho vũ khí của Cảnh quốc chúng ta cũng được coi là số một số hai.”

“Hơn một trăm bốn mươi sáu năm trước, đệ nhất cao thủ Cảnh quốc Hiên Viên Bất Bại đã sáng tạo ra công pháp này. Tu luyện đến cảnh giới thứ chín, Huyền Hoàng chân khí sẽ lưu thông khắp toàn thân, có thể phá vỡ mọi thứ trên đời.”

“Lúc bấy giờ, Hiên Viên Bất Bại dựa vào Huyền Hoàng Công tung hoành ngang dọc thiên hạ gần trăm năm chưa từng bại trận. Chỉ riêng nhị phẩm cao thủ mà hãn tự tay giết chết đã lên đến mười bốn người!”

Triệu Khang hoảng sợ: “Mạnh như vậy sao? Phải biết rằng cảnh giới hiện tại của Ngô Như Long cũng là nhị phẩm!”

“Chẳng phải vậy sao? Cái tên Hiên Viên Bất Bại này đã giết chết mười bốn mãnh nhân ngang hàng với Ngô Như Long!”

Ngô Như Long gật đầu: “Không sai, nếu không hãn cũng sẽ không trở thành cuồng nhân bất bại. Tốc độ tu luyện Huyền Hoàng Công rất nhanh, chỉ là nó xung đột với công pháp gia truyền của hoàng gia. Nếu không, trăm đã sớm luyện rồi.”

“Căn cốt của ngươi, ta vừa mới cẩn thận kiểm tra qua, không thể nói là bình thường. Nếu như tu luyện Huyền Hoàng Công này, ngươi có thể nhanh chóng đề cao tốc độ tu hành của mình. Trong tương lai, có cơ hội nâng cao cảnh giới cũng không thể nói là không thể.”

“Nói cho cùng, chuyện luyện võ này vẫn là dựa vào sự chăm chỉ. Điểm ấy không thể quên.”

Nghe Ngô Như Long dạy bảo, Triệu Khang rất cung kính: “Ta hiểu, tạ ơn bệ hạ đã tặng tại hạ bí tịch quý giá như vậy.”

Ngô Như Long cười: “Cái này không tính là gì. Dù sao chúng ta cũng luyện không được, giữ lại cũng chỉ là ăn bụi. Mặt khác, đây là mấy quyển võ kỹ ta chọn cho ngươi, ngươi có thể thử tu luyện xem.”

“Ta hiện tại sẽ dạy ngươi vận hành chân khí.”

“Chân khí trong cơ thể ngươi đã thông gân mạch đi hết một lần làm một chu thiên. Tu luyện trên thực tế chính là quá trình

để chân khí không ngừng vận hành trong gân mạch.”

“Trong lúc này, gân mạch của người bị bởi vì chân khí vận hành duyên có mở rộng. Mở rộng về sau tự nhiên cũng có thể dung nạp càng nhiều chân khí. Khi hiện tại đã thông gân mạch không cách nào tại mở rộng về sau, cũng liền đại biểu cảnh giới của người đi tới một cái trạng thái đỉnh cao.”

“Loại thời điểm này, người phải nghĩ biện pháp đi phá vỡ bế tắc gân mạch khác. Một khi thành công, có được càng nhiều thông suốt gân mạch đến vận hành chân khí, cũng liền đại biểu võ nhân phá cảnh thành công. Nói như vậy người hẳn là hiểu được đi?”

“Đơn giản rõ ràng, ta hiểu rồi.” Triệu Khang gật đầu.

Ngô Như Long: “Vậy là tốt rồi, bây giờ căn cứ lời ta nói, bắt đầu điều động gân mạch trong cơ thể người.”

Dựa theo chỉ thị của Ngô Như Long, Triệu Khang bắt đầu thử không chế chân khí bằng bạc vốn thuộc về Diệp Hồng Tuyết trong cơ thể, ban đầu hẳn còn có chút không điều tiết, nhưng dần dần liền nắm giữ bí quyết.

Ngô Như Long tiếp tục dạy hắn làm thế nào để phóng chân khí ra ngoài, dùng chân khí để sát thương địch nhân.

“Khi chân khí bám vào tứ chi, bộ vị bị bám vào có chân khí, cũng trở nên đao kiếm khó bị thương, không thể phá vỡ, cũng chính là hộ thân cương khí.”

“Thì ra là thế.”

Triệu Khang bất giác gật đầu, đột nhiên nói: “Bệ hạ, nếu như ta muốn đem chân khí bám vào một bộ vị, vậy phải làm thế nào mới có thể không tổn thương đến người?”

“Cái này rất đơn giản, chỉ cần người không thôi thúc chân khí, như vậy cỗ năng lượng này bình thường sẽ không có hiệu quả đả thương người, tựa như vậy.”

Đầu ngón tay Ngô Như Long chớp động một đoàn hoa quang màu vàng, đặt ở trên bàn, cái bàn cũng không có sinh ra bất kỳ biến hóa nào, Ngô Như Long nói: “Nhưng mà, sau khi ta thúc giục chân khí.”

Ngay sau đó, đầu ngón tay Ngô Như Long đè lại vị trí trên mặt bàn, trong nháy mắt xuất hiện một lỗ tròn, vô thanh vô tức, làm cho người ta kinh hãi vạn phần.

Triệu Khang cũng học theo, rất nhanh đã nắm giữ được kỹ xảo này.

Ngô Như Long thấy thế tò mò dò hỏi: “Võ phu luyện võ tu luyện chân khí chính là vì giết người, người như thế nào hỏi tới cái này?”

“Khụ khụ khụ, không có gì là tò mò mà thôi. “Triệu Khang cười mỉa một tiếng.

Nếu để cho Ngô Như Long biết ý nghĩ chân thật của mình, nói không chừng sẽ tức giận đến hộc máu cũng không nhất định.

Chân khí này, thật đúng là thứ tốt a!

Chương 326 - Âm sát

Triệu Khang bắt đầu vận hành chân khí, thấu hiểu với tốc độ cực nhanh, khiến Ngô Như Long không khỏi cảm thán về ngộ tính cao của người này. Mặc dù thiên phú và căn cốt của Triệu Khang có phần hạn chế, nhưng Ngô Như Long đã giúp hắn打通 toàn bộ gân mạch Tam phẩm.

Chỉ cần Triệu Khang chăm chỉ tu luyện, việc đạt đến Tam phẩm trong tương lai không phải là điều khó khăn. Tuy nhiên, đề tiến xa hơn nữa, hắn cần phải tự mình nỗ lực.

Dù sao, đối với những gân mạch liên quan đến cảnh giới Nhị phẩm, Ngô Như Long trước đây đã từng nhiều lần thất bại khi đột phá. Do đó, hắn không dám tùy tiện giúp đỡ Triệu Khang vì lo ngại “trộm gà không được còn mất nắm gạo”.

Sau khi tiễn Ngô Như Long đi, Triệu Khang trở về phòng.

Diệp Hồng Tuyết đang nghỉ ngơi, thấy hắn đến liền hỏi: “Thế nào rồi?”

“Ta đã nắm giữ Huyền Hoàng Công và một số bộ võ kỹ do bệ hạ ban cho.” Triệu Khang đáp.

Diệp Hồng Tuyết kinh ngạc: “Bệ hạ lại cho người Huyền Hoàng Công!”

“Đúng vậy. Thoạt nhìn, công pháp này có vẻ không dễ tu luyện.” Triệu Khang nói.

Diệp Hồng Tuyết vừa buồn cười vừa ngạc nhiên: “Không chỉ là không dễ tu luyện! Nói Cảnh quốc đệ nhất tu luyện công pháp cũng không quá đáng. Ngược lại, ngược lại phù hợp với yêu cầu của Huyền Hoàng Công.”

“Có ý gì?” Triệu Khang tò mò hỏi.

Diệp Hồng Tuyết giải thích: “Môn công pháp do Bất Bại Cuồng Nhân sáng tạo ra có yêu cầu vô cùng khắt khe. Người tu luyện phải không có chân khí nhưng lại có khả năng dẫn dắt chân khí trong cơ thể mới có thể thành công.”

“Nghe có vẻ mâu thuẫn nhỉ?” Triệu Khang ngạc nhiên.

Diệp Hồng Tuyết nói: “Đúng vậy. Không có chân khí thì không thể tu luyện công pháp, do đó Huyền Hoàng Công vẫn luôn bị bỏ xó trong kho vũ khí.”

“Trước đây, không ai nghĩ đến việc quán đỉnh truyền công sao?” Triệu Khang hỏi.

Diệp Hồng Tuyết cười nói: “Tất nhiên là đã nghĩ đến. Tuy nhiên, để thực hiện quán đỉnh truyền công, cần có hai cao thủ Tam phẩm trở lên hộ tống để đảm bảo an toàn. Trước đây, ta và bộ hạ là những người mạnh nhất Cảnh quốc, nhưng cảnh giới cũng chỉ ở Tứ phẩm Thượng tầng.”

“Do đó, không ai dám mạo hiểm thực hiện truyền công. Ngoài ra, công pháp gia truyền của bộ hạ, Hoang Long Quyết, cũng là một công pháp vô cùng mạnh mẽ, do đó không cần đến Huyền Hoàng Công.”

“Thì ra là vậy. Vậy xem ra ta đã gặp may rồi.” Triệu Khang cười ha hả.

Diệp Hồng Tuyết cũng rất vui mừng. Nếu Triệu Khang có thể tu luyện Huyền Hoàng Công, có khả năng hắn sẽ vượt qua cả cảnh giới đỉnh phong của mình trong quá khứ.

“Hết thầy đều nhờ có ngươi.” Triệu Khang nói.

Nhìn Diệp Hồng Tuyết, ánh mắt Triệu Khang ôn nhu, trao cho nàng một nụ hôn sâu đầy say đắm.

Nữ tử thuận thế nằm xuống, nhìn Triệu Khang với ánh mắt nghiền ngẫm, cười trêu chọc: “Sao vậy Triệu đại quốc sư, vừa có tu vi liền trở nên ‘cứng rắn’ lên?”

“Đúng vậy, ta có một ý tưởng tuyệt vời!”

Triệu Khang cúi người, nhẹ nhàng thì thầm bên tai Diệp Hồng Tuyết. Diệp Hồng Tuyết ngạc nhiên, trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn.

Bỗng dưng, nàng có cảm giác Triệu Khang đang chà đạp tu vi cả đời của mình. Nghĩ đến việc dùng chân khí vào chuyện này, quả thật là một tên biến thái chết tiệt!

Lúc này, Triệu Khang đang bộc phát tinh thần nghiên cứu khoa học, bấm ngón tay búng nhẹ, trực tiếp dùng chân khí thổi tắt nến.

“Đến nào, đêm nay nhất định phải cho nàng biết rõ ai mới là chủ định đoạt trên chiếc giường này!”

Và rồi, một đêm chiến đấu hăng hái không ngủ tiếp tục diễn ra.

...

Dẫn dò quân gia một câu, một thân hồng y bước ra khỏi quốc sư phủ, đêm dần khuya. Bởi vì cái chết của Triệu Khang, toàn bộ Càn quốc thi hành lệnh giới nghiêm, tất cả các khu vui chơi giải trí đều bị đóng cửa, trên đường cũng không có bất kỳ một người nào.

Tần Ngọc Phượng mặt không chút thay đổi đi trên đường, một đường đi thẳng đến Ninh vương phủ.

Gõ cửa, rất nhanh người gác cổng quần vải trắng bên hông mở cửa, thấy một đại mỹ nhân, người gác cổng sững sốt.

“Cô nương là ai?”

“Phiền báo Vương gia một tiếng, nói Tần Ngọc Phượng tới chơi.” Tần Ngọc Phượng thản nhiên nói.

Nghe nói là tìm Vương gia nhà mình, người gác cổng không dám chậm trễ. Lúc này cả nước giới nghiêm, mọi người đều phải giữ đạo hiếu cho quốc sư.

Vậy mà cô nương này lại mặc một thân màu đỏ rực rỡ, đêm hôm khuya khoắt đi ra ngoài, khẳng định không phải nhân vật đơn giản gì.

Rất nhanh người gác cổng chạy về, cung kính nói: “Vương gia cho mời.”

Tần Ngọc Phượng đi vào tòa nhà này, cũng không tính là xa lạ Ninh vương phủ. Nàng đi vào đại điện.

Tiêu Phi Vũ cũng quần vải trắng, đang tựa vào xích đu lắc lư. Thấy Tần Ngọc Phượng đi tới, hần nhếch môi cười.

“Bái kiến Vương gia.” Tần Ngọc Phượng hành lễ.

Tiêu Phi Vũ tấm tắc một tiếng, vội vàng đứng dậy: “Ai nha nha, sao có thể được, sao có thể để nhất phẩm cáo mệnh phu nhân hành lễ cho Tiểu Vương!”

“Triệu phu nhân chính là thê thất quốc sư trong miệng bệ hạ, bây giờ lại là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, luận phẩm trật nhưng là không nhỏ hơn tiểu vương chút nào a!

“Chim hoàng yến bay ra khỏi lồng sắt, kiên thức được thiên địa rộng lớn hơn, sao có thể cam tâm trở lại lồng sắt?”

Tiêu Phi Vũ cười, ngồi xuống, nhìn Tần Ngọc Phượng đứng bên cạnh mình, cười nói: “Phu nhân đêm khuya đến thăm, là có chuyện gì quan trọng?”

Tần Ngọc Phượng đột nhiên nở nụ cười: “Công tử viết cho ta một phong thư, bảo ta gửi lời tới Vương gia.”

Tim Tiêu Phi Vũ bỗng nhảy dựng, hần áp chế sự kinh ngạc trong lòng, “Người nói cái gì?”

“Vương gia cảm thấy thế nào?” Tần Ngọc Phượng hỏi ngược lại một câu.

Ánh mắt Tiêu Phi Vũ trầm xuống, hần ổn định tâm tư và nhẹ giọng nói: “Quốc sư ở đâu? Thư đâu? Hần có lời gì chuyển cáo?”

Tần Ngọc Phượng đưa tay vào ống tay áo: “Quốc sư bảo ta chuyển cáo Vương gia...”

Đột nhiên, một luồng hàn quang sắc bén lóe lên. Nụ cười vốn tuyệt mỹ của Tần Ngọc Phượng trở nên dữ tợn và oán độc.

Nàng rút ra một thanh chủy thủ sắc bén và hung hăng đâm về phía Tiêu Phi Vũ.

“Hắn ở Hoàng Tuyền chờ ngươi!” Tần Ngọc Phượng gào thét.

Tuy nhiên, ngay lập tức, hai ngón tay thon dài đã kẹp chặt lấy chuôi chủy thủ tâm độc kia.

Để thực hiện âm mưu ám sát, Tần Ngọc Phượng đã cố ý mua mười mấy loại kịch độc nguy hiểm nhất. Nàng không mong giết chết Tiêu Phi Vũ bằng chủy thủ, mà chỉ cần để lại một vết thương trên người hắn là đủ.

Nhưng ngay cả mục tiêu tối thiểu này cũng là điều xa vời.

Leng keng!

Tiêu Phi Vũ bẻ gãy lưỡi dao bằng hai ngón tay và nhìn Tần Ngọc Phượng với ánh mắt tuyệt vọng.

Hắn cười ném đoạn chủy thủ gãy trên tay xuống đất: “Nếu không phải bệ hạ ban cho ngươi thân phận nhất phẩm cáo mệnh, ngươi đã chết từ lâu rồi.”

“Là ngươi! Nhất định là ngươi giết hắn! Ta muốn ngươi đền mạng cho hắn!” Tần Ngọc Phượng điên cuồng kêu gào, cố gắng đâm nửa đoạn chủy thủ còn lại vào người Tiêu Phi Vũ, nhưng một lần nữa bị hắn hất văng ra.

Thực lực giữa hai người chênh lệch quá lớn!

Tiêu Phi Vũ tựa vào xích đu, thân hình lắc lư, giọng nói trầm buồn: “Mười hai năm trước, khi ngươi mới mười hai tuổi, là bản vương đã cứu ngươi ven đường và chu cấp tiền để ngươi an táng cha.”

“Là bản vương đã tìm người dạy cho ngươi thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa và mời danh sư chỉ đạo cho ngươi luyện tập kỹ thuật múa danh động đế đô.”

“Mười năm qua, bản vương đã dành hết tâm huyết, tiền bạc cho ngươi, chu cấp cho ngươi mọi thứ ngươi mong muốn. Ai nói rằng người tốt nhất định sẽ có kết cục tốt đẹp?”

Tiêu Phi Vũ cười gằn, sau đó xoay người lại và tát mạnh vào mặt Tần Ngọc Phượng.

“Người có lẽ đã quên ai mới là chủ nhân của người! Nếu không có ta, người đã sớm bị bán vào thanh lâu kỹ viện, trở thành kỹ nữ ngàn người cười vạn người vò!”

Chương 327 - Tâm tư các bên

“Người tưởng mình là ai, đồ chơi hạ tiện? Cho rằng chỉ sau vài ngày chung đụng với người cao thượng mà có thể hóa thành phượng hoàng ư?”

“Người là cái thá gì! Dựa vào đâu mà giết ta!”

Tiêu Phi Vũ gầm lên giận dữ, tung một chưởng đánh Tần Ngọc Phượng ngã xuống đất.

Hai má sưng vù, tơ máu rỉ ra nơi khóe miệng, Tần Ngọc Phượng nhìn Tiêu Phi Vũ đang cuồng loạn, trong mắt tràn đầy oán độc, ha hả cười: “Người coi chúng ta là người đối xử sao?!”

Tiêu Phi Vũ ngồi lại ghé đầu, vẻ điên cuồng trên mặt đã tan biến, thay vào đó là nụ cười trêu tức.

“Đúng vậy, bọn vương vốn không coi các người là người, chỉ là lũ mèo con chó nhỏ nuôi để vui thôi. Đáng tiếc, các người còn không bằng chó!”

Hắn dùng chân đá lật chiếc hộp gỗ trước mặt, cười híp mắt nói: “Nhìn xem, các người còn làm chó cũng chẳng ra hồn!”

Từ trong hộp gỗ lăn ra hai cái đầu người, đó là hai nữ tử Liễu Tương Âm và Mai Nhược Lan - hai người con gái trước đây bị Triệu Khang mang đến Nguyên Giang huyện.

Tiêu Linh Lung trước đó đã trốn ở Nguyên Giang huyện, không rõ vì lý do gì mà hai nữ tử này không báo cáo cho Tiêu Phi Vũ. Kết cục là đầu người của họ đã bị người ta cắt lấy và bỏ vào hộp.

Nhìn thấy đầu lâu của hai người tử muội ngày xưa, Tần Ngọc Phượng không hề mảy may rung động, chỉ thản nhiên nói: “Tiêu Phi Vũ, người sẽ phải đền tội!”

“Thiện có thiện báo, ác có ác báo,” Tiêu Phi Vũ vỗ tay lên đùi, “chỉ những kẻ yếu đuối bất lực mới tin vào điều đó. Bởi vì không có khả năng trả thù, nên họ chỉ biết ký thác hy vọng vào cái gọi là ‘thiên lý công đạo’ vốn không tồn tại. Giả sử nó có thật đi nữa...”

Hắn cười, nhấc ngón tay vuốt cằm Tần Ngọc Phượng: “Bổn vương mà giết người ngay bây giờ, người làm sao có thể chứng kiến ngày ta gặp báo ứng?”

Tần Ngọc Phượng im lặng. Tiêu Phi Vũ tiếp tục: “Vì vậy, người còn có thể sống sót đến giờ, phải cảm ơn Triệu Khang đã giữ lại người bên mình. Nếu là người khác, người nghĩ rằng người còn có cơ hội ở đây để nghe ta nói những lời này sao?”

“Hắn là người duy nhất ta để mắt trên đời này,” Tiêu Phi Vũ nói, “nể mặt hắn, ta mới không động đến người.”

Hắn đứng dậy, “Cút về phủ Quốc sư thay hắn thủ tiết đi! Lần sau, ta sẽ cho không ít nam nhân nếm thử mùi vị của nữ nhân Quốc sư. Đến lúc đó, người chịu nhục nhất chính là Triệu Khang đã chết!”

Tần Ngọc Phượng thất hồn lạc phách đi ra khỏi phủ Ninh Vương, nhìn con đường tối đen trước mắt, cảm thấy như cả thiên địa mệnh mông không nơi nào dung thân.

Nàng chỉ có thể trở về phủ Quốc sư, đi đến phòng khách của Triệu Khang, ôm chân cuộn mình ở góc tường và nức nở không tiếng động.

Trên đỉnh tháp cao.

Tiêu Phi Vũ từng bước tiến lên, trước cửa sổ có một nữ tử xinh đẹp yêu mị đang nhìn ra xa.

Nghe thấy tiếng Tiêu Phi Vũ đến, nàng vẫn không quay người lại, mà chỉ nói: “Ta nghĩ ta hiểu vì sao người thích đứng ở đây nhìn ra ngoài. Người có cảm nhận gì không?”

Tiêu Phi Vũ khẽ cười.

“Nhìn qua ô cửa sổ nhỏ hẹp này, phóng tầm mắt ra thiên địa rộng lớn bên ngoài, ngược lại càng có thể nhìn rõ mọi thứ. Nếu không thể nhìn thấu mọi việc, người chết sẽ là ta.”

Tiêu Phi Vũ bình tĩnh nói.

Nữ nhân kia hỏi: “Khi nào chúng ta bắt đầu?”

“Tạm thời chưa được, ta phải tìm cơ hội đi Cảnh Quốc một chuyến.”

“Cảnh Quốc?” Nàng ta lắc đầu.

“Cảnh Quốc có một nữ Vũ Thần, ta và nàng đã có một trận chiến dang dở.” Tiêu Phi Vũ giải thích.

“Hiện nay trong bốn nước, binh lực Cảnh Quốc là mạnh nhất. Mặc dù Triệu Khang đã chết, nhưng hai nước dù sao cũng có minh ước, một khi Cảnh Quốc ra tay cản trở, đối với ta sẽ là phiền toái lớn.”

“Dù sao với số lượng quân ít ỏi của chúng ta, đối phó với binh lực Cảnh Quốc hiện tại vẫn còn dư dả, nhưng muốn giao chiến với Cảnh Quốc, vẫn là quá sức.”

“Người lo lắng Nữ Đế sẽ cầu viện Cảnh Quốc? Hơn nữa Cảnh Quốc nhất định sẽ ra tay?”

Tiêu Phi Vũ nhìn vào màn đêm: “Lòng người khó dò. Triệu Khang có để lại gì cho cháu gái tốt của ta hay không, ai cũng không biết. Nhưng nhìn vào việc Cảnh Quốc xuất binh viện trợ lần này, ta không thể mạo hiểm. Nếu không, một khi thất bại, đó sẽ là kết cục vạn kiếp bất phục.”

“Cho nên dù Cảnh Quốc có xuất binh hỗ trợ hay không, ta đều phải khiến họ không thể giúp đỡ Tiêu Linh Lung!”

Nữ tử gật đầu, thấu hiểu ý đồ của Tiêu Phi Vũ.

Như Triệu Khang trước kia đã đánh giá Tiêu Phi Vũ, con rắn độc này không bao giờ ra tay nếu chưa nắm chắc trăm phần trăm.

Cùng lúc đó.

Trong thâm cung vẫn đèn đuốc sáng rực.

Tại ngự thư phòng, Tiêu Linh Lung cùng Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên và Thái sư Dương Thiên Vân đang ngồi đối diện nhau.

“Bệ hạ cho rằng, trận chiến cuối cùng quốc sư phá thành thực sự có phần khó hiểu?” Lý Nguyên hỏi.

Tiêu Linh Lung gật đầu: “Khi ta ở huyện Nguyên Giang, mỗi khi có chiến báo, Triệu Khang đều đưa một phần chiến báo về huyện Nguyên Giang trước. Bảy ngày trước khi Kim Lâm Quan bị phá, Triệu Khang còn sai người đưa cho ta một phần chiến báo, ghi chép tỉ mỉ tình hình chiến đấu lúc đó. Theo như lời Triệu Khang, lúc ấy trong Kim Lâm Quan còn có hơn bốn

vạn binh lực, đại quân Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên tuy ngày đêm tấn công mãnh liệt, nhưng cũng chỉ là hy sinh vô ích. Nhưng sau đó, Kim Lâm Quan lại bị phá vỡ. Trừ phi có nội ứng từ Kim Lâm Quan mở cửa thành, nếu không tuyệt đối không thể xảy ra chuyện này. Vậy thì chỉ có một khả năng, đã có chuyện gì đó xảy ra khiến cho binh lực của Triệu Khang không đủ sức thủ thành Kim Lâm Quan, buộc họ phải bỏ thành và rút lui về Thông Châu.”

Lý Nguyên nghe xong khẽ nhíu mày: “Bệ hạ vừa nhắc nhở, thần cũng nhớ ra. Theo lời Chu Long báo cáo, thành bị phá dường như đúng vào ngày lô thuốc súng thứ hai được đưa đến! Rõ ràng mười vạn cân thuốc súng mới được đưa đến Kim Lâm Quan, nhưng ngay trong lúc tiếp nhận viện trợ, quân đội đã tổn thất một lượng binh lực đáng kể.”

“Tuy nhiên, với tài năng của quốc sư và mười vạn cân thuốc súng đó, lẽ ra quân địch không thể công phá được Kim Lâm Quan mới đúng!”

“Vậy tại sao sau khi thuốc súng được đưa đến thành lại bị phá?”

Dương thái sư rùng mình khi nghĩ đến một khả năng: “Có thể thuốc súng được đưa đến không phải là thuốc súng thật, mà quốc sư đã hao phí một lượng lớn binh lực để cướp đoạt nó. Sau khi nhận được, họ mới phát hiện ra đó không phải là thuốc súng.”

Lý Nguyên trừng mắt: “Nếu đúng như vậy thì mọi chuyện đã sáng tỏ. Binh lực vốn đã ít ỏi, hỏa dược lại hao phí một lượng lớn binh lực để cướp đoạt thứ vô dụng. Trong tình huống đó, tinh thần quân đội sa sút, không còn ý chí chiến đấu, làm sao có thể chống lại quân địch điên cuồng tấn công Kim Lâm Quan?!”

“Khôn kiếp! Lâm Vũ dám làm thế!”

Nói xong, Lý Nguyên giận tím mặt, hung hăng vỗ bàn. Dương Thiên Vân lạnh lùng nói: “Tuy nhiên, tất cả những gì chúng ta nói chỉ là suy đoán, không có bằng chứng xác thực! Cho dù Lâm Vũ thực sự có ý đồ xấu, chúng ta cũng không thể làm gì được hắn và Lôi Hỏa bộ.”

“Ai nói không có bằng chứng?” Tiêu Linh Lung lạnh lùng nói: “Mười vạn cân thuốc súng cần đến một lượng lớn diêm tiêu, lưu huỳnh và than củi. Hãy điều tra xem Lôi Hỏa bộ đã mua ba thứ này trong thời chiến, và so sánh với số lượng do Hộ bộ phân bổ. Nếu có sai lệch, trăm sẽ buộc Lâm Vũ phải đưa ra lời giải thích thỏa đáng!”

Chương 328 - Sứ giả Cảnh Quốc

Nghe Tiêu Linh Lung nói, Dương Thiên Vân và Lý Nguyên liếc nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Thái sư Dương Thiên Vân cất giọng thấp: “Bệ hạ, theo lão thần, Công bộ Thượng thư Lâm Vũ dù có to gan lớn mật đến đâu cũng khó có thể một mình thực hiện việc đại nghịch bất đạo này. Lão thần cho rằng, sau lưng Lâm Vũ còn có người khác.”

Lý Nguyên gật đầu đồng ý: “Ý thái sư là, Lâm Vũ có đồng đảng?”

Dương Thiên Vân khẳng định: “Lâm Vũ vốn có hiềm khích với quốc sư, lại nắm trong tay Bộ Binh, hẳn ta hoàn toàn có khả năng và cơ hội tráo đổi hỏa dược. Tuy nhiên, nếu việc này bại lộ, Lâm Vũ dù có mười cái đầu cũng không đủ chuộc tội. Chắc chắn phải có kẻ chống lưng cho hắn ta.”

“Có thể là Thái phó Triệu Kim Sinh?” Lý Nguyên suy đoán. “Dù sao tên này cũng có mâu thuẫn không nhỏ với Triệu Khang.”

Tiêu Linh Lung cười lạnh, ánh mắt phượng sắc bén toát lên sát khí: “Triệu Kim Sinh và Lâm Vũ, hai tên đó không có gan cũng không có khả năng giết ta. Cao thủ như Đấu Chuyển Tinh Di Lăng Vô Nhai cũng không phải do hai tên vô danh đó bồi dưỡng được.”

“Ý bệ hạ là...?” Dương Thiên Vân và Lý Nguyên trong lòng kinh ngạc, liên tưởng đến vụ cướp thuốc súng đầu tiên và thất bại của Tiêu Linh Lung tại Lục Bình Cốc. Tuy nhiên, do không nắm rõ nội tình, họ cũng không thể đưa ra kết luận chính xác.

Tiêu Linh Lung nén lại sát khí trong lòng, bình thản nói:
“Chuyện này các khanh tạm thời không cần quan tâm. Lý Nguyên, theo lệnh trẫm trước đây, hãy bí mật phái người điều tra Lôi Hỏa bộ trong thời chiến, tìm hiểu tình hình mua vật liệu thuốc súng và thu thập bằng chứng trước.”

“Thần tuân mệnh!” Lý Nguyên đáp lời.

Dương Thiên Vân thở phào nhẹ nhõm. Lúc trước, lão nhân nhắc nhở Tiêu Linh Lung là vì lo sợ Nữ Đế sẽ trút giận lên Lâm Vũ. Nếu chỉ giết Lâm Vũ và những kẻ trong Lôi Hỏa bộ, liệu có giải quyết được vấn đề? Đó chỉ là cách trị ngọn không trị tận gốc, thậm chí còn có thể “đánh rắn động cỏ”.

Lão thái sư nhạy bén nhận ra rằng, cục diện Càn quốc hiện tại tuy có vẻ bình yên nhưng thực tế đang ẩn chứa những hiểm nguy tiềm tàng, có thể dẫn đến kết cục nước mất nhà tan nếu không cẩn thận.

Sau khi tiễn lão thái sư và Lý Nguyên ra về, Tiêu Linh Lung bước dọc trên hành lang hoàng cung, nhìn xa xa về phía tẩm cung của Tiêu Huyền Sách vẫn còn sáng đèn. Nàng quay sang thái giám gác đêm và hỏi: “Hoàng tử điện hạ vì sao vẫn chưa nghỉ ngơi?”

“Thưa bệ hạ, điện hạ hôm nay đang đọc tấu chương trong cung, đã hai canh giờ rồi. Các nô tì đã khuyên can nhiều lần nhưng điện hạ không chịu nghe.” Thái giám cẩn thận trả lời.

Tiêu Linh Lung gật đầu: “Trẫm biết rồi.”

Nhớ lại quá khứ, nàng sẽ vô cùng xúc động trước sự thay đổi của Tiêu Huyền Sách. Tuy nhiên, cái giá cho sự thay đổi này cũng quá đắt giá.

Tiêu Linh Lung tiến đến và đột ngột nói: “Quế công công.”

Một giọng nói vang lên từ trong bóng tối: “Bệ hạ có gì sai khiến?”

“Ngươi hãy đến U Châu một chuyến, đến Vân Sơn tìm Lâm lão và đưa hắn trở về.”

Thái giám trong bóng tối do dự một chút rồi nói: “Vậ bệ hạ hãy cẩn thận.”

“Không sao, trăm đã khôi phục tu vi. Nếu hắc có gan giết ta ngay trong thâm cung này, thì vị trí Nữ Đế này sẽ thuộc về hắc!”

Nghe vậy, thái giám không chần chừ nữa: “Vây lão nô xin cáo lui.”

Một đêm yên lặng trôi qua.

Triệu Khang ở Cảnh Quốc đã hoàn thành việc tu luyện. Dưới sự hướng dẫn của Diệp Hồng Tuyết, hắc đã thành công luyện Huyền Hoàng Công mà Ngô Như Long truyền đạt đến cảnh giới đệ nhất trọng.

Rõ ràng có thể cảm nhận được lượng chân khí trong cơ thể tăng lên đáng kể, nhưng cảnh giới vẫn chỉ ở tứ phẩm hạ tầng. Diệp Hồng Tuyết và Ngô Như Long đều có chút bất ngờ trước tiến độ tu luyện của hắc.

“Xem ra đệ người tu luyện Huyền Hoàng Công là đúng đắn, nhưng vẫn không thể vội vàng. Thiên phú và căn cơ của người không xuất sắc, lại được Hồng Tuyết truyền công trực tiếp, dẫn đến nội lực dồi dào.”

“Vây vậy, căn cơ của người so với võ giả bình thường nông hơn nhiều. Trăm đề nghị người từ giờ trở đi hãy đè nén cảnh giới của mình, trừ phi gân mạch không thể chịu nổi cường độ chân khí mới được đột phá.”

Ngô Như Long vuốt râu cười nói: “Như vậy mới có thể bù đắp cho căn cơ thiếu hụt của người.”

Triệu Khang ghi nhớ lời Ngô Như Long, dựa theo những gì Diệp Hồng Tuyết và Ngô Như Long đã nói.

Một võ giả mạnh hay yếu không quan trọng, mấu chốt chính là ở căn cơ. Cái gọi là căn cơ chính là tích lũy của võ phu ở từng cảnh giới. Có người tu luyện vì muốn nhanh chóng tiến bộ nên thường xuyên đột phá ngay khi đạt đủ điều kiện.

Tuy nhiên, cũng có võ phu lựa chọn áp chế cảnh giới để tích lũy đầy đủ chân khí ở mỗi cảnh giới.

Nếu hai võ phu cùng cảnh giới giao thủ, không nghi ngờ gì là người có căn cơ mạnh hơn sẽ chiến thắng.

Đến cảnh giới cao thâm, chiêu thức hay công pháp mạnh mẽ có được hay không lại trở nên thứ yếu. Võ phu cường đại có thể hái hoa phi diệp cũng có thể khai sơn toái thạch, chính là như vậy!

Thấy Triệu Khang tiếp thu lời khuyên và không tự mãn vì tiến bộ nhanh chóng, Ngô Như Long cảm thấy hài lòng và vội vàng nói: “Quốc sư Triệu, chúng ta đã nói về việc tấn công Tề Quốc, khi nào thì bắt đầu?”

Hiện tại dung mạo của Triệu Khang đã thay đổi hoàn toàn. Đây là hiệu quả sau khi hắn đeo mặt nạ dịch dung da người, khác biệt rất lớn so với trước đây. Có thể nói là hắn tuần tú phi phàm, bởi vì trong thời gian này hắn thường xuyên lui tới Yêu Cảnh quốc.

Ngoài ra, hắn còn giữ chức Lễ bộ Tả thị lang trong triều đình Cảnh Quốc.

Nghe Ngô Như Long nói, Triệu Khang vuốt cằm, biết đối phương đã không thể chờ đợi thêm được nữa, liền cười nói: “Ta thấy thời điểm hiện tại cũng khá thích hợp. Bệ hạ có thể ban hành một đạo thánh chỉ, sai Từ quốc công dẫn quân vượt qua dãy núi phía bắc, tiến đến gần biên giới Tề quốc.”

“Trước tiên, chúng ta sẽ uy hiếp Tề quốc một phen, sau đó ta sẽ đi sứ Tề quốc với tư cách đặc sứ, đòi lại Vân Thiết thành cùng ba thành mười lăm quận cho bệ hạ.”

Diệp Hồng Tuyết lộ vẻ lo lắng: “Người đi một mình như vậy e rằng không an toàn.”

Triệu Khang cười lắc đầu: “Sẽ không sao đâu. Hiện tại thế chủ động nằm trong tay chúng ta. Cho dù Tề quốc có mười lá gan cũng không dám động thủ với ta. Hơn nữa, bệ hạ có rất nhiều cao thủ bảo vệ, việc bảo vệ ta - Triệu Khang này hắn không phải là quá khó khăn.”

Ngô Như Long cười ha hả: “Tốt lắm, trăm sẽ chờ tin tốt lành từ quốc sư.”

“Yên tâm, ta sẽ không để bệ hạ thất vọng.” Triệu Khang gật đầu khẳng định.

Ba ngày sau.

Ngô Như Long ban hành một đạo thánh chỉ gửi đến Tề quốc, đồng thời sai Hộ quốc công Từ Ninh dẫn dắt đại quân tiên quân mạnh mẽ về phía biên giới Tề quốc.

Triệu Khang cũng lên xe ngựa, cùng với hơn một trăm người trong đoàn tùy tùng mang theo thân phận đặc sứ của Cảnh Quốc, lên đường đi sứ Tề quốc.

Nhìn đoàn xe ngựa rời khỏi Hoa Kinh, Trần Giai quay sang hỏi hoàng đế: “Bệ hạ, ngài nghĩ rằng chuyến đi lần này của Triệu quốc sư có thể thành công hay không?”

Ngô Như Long trầm ngâm: “Khó mà nói được. Triệu Khang này quả thật là một người bí ẩn. Việc hắn chiếm được mười lăm quận ba thành của Tề quốc mà không tổn một binh một tốt, nếu là người khác nói điều này, trăm sẽ không tin.”

“Nhưng nếu là hắn, trăm nghĩ có thể thử mạo hiểm một lần. Người cũng đừng rảnh rỗi, hãy phái người đi dò la ý kiến của Càn Quốc. Việc kiếm lời sau chiến tranh vốn là việc các người nên làm. Khi Triệu Khang đến nơi, các người sẽ được nhàn hạ!”

Chương 329 - Luận bàn

Nghe Ngô Như Long nói như vậy, Trần Giai dờ khóc dờ cười nói: “Bệ hạ, ngài đây có tính là có mới nói cũ không?”

“Vậy nếu có thì sao?”

Ngô Như Long liếc mắt một cái, sau đó lại nói: “Triệu Khang lần này sứ Tề thành công, vậy đối với chúng ta mà nói có thể là đại công. Người tận tâm giúp chúng ta, chúng ta cũng không thể để cho người chịu thiệt, giúp hắn cùng Càn quốc giải quyết lần nguy cơ này, tương lai có rất nhiều chỗ tốt của chúng ta.”

Trần Giai cười híp mắt nói: “Thần hiểu rồi, phải xem Ninh Vương đã tâm bưng bưng kia sẽ tìm ai.”

Liên tiếp năm ngày, ngoại trừ buổi tối lúc ngủ nghỉ, những thời gian khác Triệu Khang đều ở trong xe ngựa tu luyện.

Người đi theo chăm chỉ nhìn hắn âm thầm gặt đầu.

Lần này cùng Triệu Khang đi sứ Tề quốc, còn có một người.

Huynh trưởng của Ngô Như Long, Ngô Thiên Hồ, tuổi đã qua sáu mươi, nhưng từ bề ngoài nhìn lại một chút không nhìn ra, ngược lại làm cho người ta có cảm giác chính trực tráng niên.

Dựa theo cách nói của Diệp Hồng Tuyết, Ngô Thiên Hồ này, thượng võ thành si, say mê võ học, đối với quyền lực hoàng thất vinh hoa phú quý không có một chút tâm tư.

Một bó lớn tuổi, cả ngày còn ở trên giang hồ, nếu không là lần này, Triệu Khang đi sứ Tề quốc cần một cao thủ bảo hộ.

Ngô Như Long lại hạ mệnh lệnh chết, nếu không thật đúng là gọi không trở lại tên này.

Khác với Ngô Như Long, nhìn qua khí độ nho nhã, Ngô Thiên Hồ sinh ra thập phần khôi ngô hùng tráng, làm cho người ta có một loại cảm giác sa trường vạn nhân địch.

Mấy ngày nay ở chung, Triệu Khang cũng biết cảnh giới tu vi của Ngô Thiên Hồ.

Tam phẩm trung tầng, chỉ kém Diệp Hồng Tuyết thời kỳ đỉnh phong một bậc.

Giờ phút này thấy Triệu Khang kết thúc tu luyện, Ngô Thiên Hồ nhếch miệng cười, “Tiểu tử không tệ, quan sát nội tức của ngươi, hẳn là không bao lâu nữa sẽ đến cảnh giới Huyền Hoàng Công tầng thứ hai.”

Triệu Khang khiêm tốn nói: “Đâu có, tiền bối quá khen, còn kém xa.”

Có một cái đại cao thủ ở bên người, Triệu Khang tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội thỉnh giáo: “Bệ hạ nói ta khi tu luyện nên áp một chút cảnh giới, nói là tăng lên võ đạo căn cơ của ta, dựa theo tiền bối, ngươi xem ta bây giờ làm có đúng hay không?”

Ngô Thiên Hồ đối với hoàng quyền không để ý, cũng không thích người khác gọi hắn là Vương gia, bởi vậy Triệu Khang liền dùng phương thức giang hồ để gọi hắn.

Nghe Triệu Khang hỏi, Ngô Thiên Hồ cười một tiếng: “Tiểu tử ngươi, nói thông minh cũng thông minh, nói ngốc cũng ngốc.”

“Phương pháp nén chân khí không ngừng mà không vận hành một chu thiên như ngươi quả thực là một cách để tăng cường

căn cơ, nhưng cách này quá ngu ngốc.”

“Mong tiền bối chỉ giáo.” Triệu Khang vội vàng nói.

Ngô Thiên Hồ mở nút hồ lô rượu bên hông, rót một ngụm lớn và nói: “Để tăng cường căn cơ võ công đến mức tối đa, phương pháp tốt nhất chính là tìm người giao chiến.”

“Giao chiến?” Triệu Khang ngạc nhiên hỏi.

Ngô Thiên Hồ khẳng định: “Đúng vậy, chính là giao chiến. Cảnh giới võ công được tôi luyện qua thực chiến. Khi chân khí của người đạt đến độ bão hòa, tinh khí thần đều ở trạng thái đỉnh cao, hãy tìm một cao thủ chiến đấu hết mình.”

“Hãy tiêu hao toàn bộ chân khí, sau đó lại tu luyện. Phương pháp phục hồi chân khí sau khi tiêu hao cực độ này hiệu quả hơn nhiều so với phương pháp ngu ngốc mà người đang sử dụng.”

“Hơn nữa, nó còn có thể nâng cao kỹ năng chiến đấu của võ sĩ. Chàng trai trẻ, chỉ luyện chân khí là vô dụng. Lão phu đã từng chứng kiến trên giang hồ một kẻ lục phẩm thượng tầng chỉ dùng mười chiêu đã giết chết một thiên tài ngũ phẩm trung tầng. Người biết vì sao không?”

Triệu Khang suy nghĩ và trả lời: “Là do kỹ năng chiến đấu của hai người khác nhau?”

Ngô Thiên Hồ cười nói: “Đúng vậy. Giết người và chỉ biết luyện chân khí cả ngày là hai việc hoàn toàn khác nhau.”

“Võ học tồn tại để đánh bại kẻ thù. Người luyện võ đến mức hoa mỹ, đẹp mắt, nhưng mục đích cuối cùng không phải là để giết người sao?”

“Có lý.”

Triệu Khang gật đầu, ánh mắt kiên định: “Vậy xin tiền bối chỉ giáo.”

“Có gan dạ và sáng suốt, lão phu rất tán thưởng.”

Ngô Thiên Hồ nói xong nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, đứng bên vệ đường. Triệu Khang cũng xuống xe ngựa, nhìn đoàn xe dừng lại và bình thản nói: “Các người hãy đi trước, không cần quan tâm đến chúng ta.”

“Tuân lệnh.”

Đoàn xe tiếp tục di chuyển. Khi họ đi xa, Triệu Khang mới thủ thế chuẩn bị công kích, Ngô Thiên Hổ không hề nhúc nhích.

Tuy cảnh giới hai người chênh lệch khá lớn, nhưng rõ ràng Ngô Thiên Hổ không coi cuộc luận bàn này là trò đùa.

Hắn bình tĩnh nói: “Tiểu tử, ngươi đã đến đây để học hỏi lão phu, hãy dùng hết sức lực của mình để tấn công. Lão phu chưa bao giờ xem thường bất kỳ đối thủ nào, bất kể cảnh giới cao thấp.”

“Tốt nhất là vậy!”

Vừa dứt lời, Triệu Khang lập tức điều khiển chân khí trong cơ thể lưu chuyển khắp trăm mạch, lao đến với tốc độ cực nhanh.

Tuy thời gian học võ của hắn còn ngắn ngủi, nhưng hắn dù sao cũng sở hữu chân khí tứ phẩm hạ tầng của Diệp Hồng Tuyết!

Gần như trong chớp mắt, hắn đã tiến đến trước mặt Ngô Thiên Hổ, năm ngón tay cong lại thành hình vuốt, hướng về lồng ngực Ngô Thiên Hổ mà vồ tới. Huyền Hoàng Công được thúc giục, chân khí phóng ra ngoài, tạo thành một trảo ẩn không lồ.

Ngô Thiên Hổ nhận ra ngay chiêu thức này: Liệt Thiên Trảo!

Đây là một trong những tuyệt kỹ hiếm có trong kho tàng võ học của Cảnh Quốc!

Ngay sau đó, một móng vuốt màu vàng đồng dạng xuất hiện, va chạm mạnh mẽ với Liệt Thiên Trảo của Triệu Khang.

Ngô Thiên Hổ cũng sử dụng Liệt Thiên Trảo!

Ầm ầm một tiếng!

Kinh phong cuồng bạo khuấy động khắp nơi, nhưng Ngô Thiên Hổ vẫn đứng im bất động, còn Triệu Khang lại rên rỉ một tiếng, quần áo trên ngực nổ tung, bị hất văng ra sau.

Đồng tử của hắn mở to vì kinh hãi.

Hắn có thể cảm nhận được Ngô Thiên Hổ đang sử dụng cùng cảnh giới với hắn, đều là tứ phẩm hạ tầng. Tuy nhiên, hắn đã dồn hết tâm huyết để luyện tập Liệt Thiên Trảo trong một thời

gian dài, nhưng trước mặt đối thủ với cùng chiêu thức, hấn lại không thể chịu nổi một đòn!

“Tiếp tục!” Ngô Thiên Hồ lạnh lùng ra lệnh.

Triệu Khang không hề do dự, hấn nhảy lên không trung, vận tụ chân khí, hai lòng bàn tay úp xuống và tung ra một chưởng ấn Thôi Sơn Khai Thạch.

Đây là một trong những chiêu thức mà Ngô Như Long đã truyền thụ cho hấn trước đây: Cuồng Long Chưởng!

Chưởng ấn mang theo sức mạnh hủy diệt lao vun vút về phía trước.

Ngô Thiên Hồ nhìn thấy chiêu thức này, sắc mặt cũng thay đổi. Cuồng Long chưởng đối đầu với Cuồng Long chưởng, hai chưởng ấn va chạm nhau trong nháy mắt, tạo nên một tiếng nổ âm ỉ.

Cây cối xung quanh bị phá hủy tan tành!

Khóe mắt Triệu Khang trùng trùng, một ngum máu tươi không thể kìm nén được phun ra.

Lại một lần nữa, chỉ sau một đòn, hấn đã bị đánh bại!

Ánh mắt Ngô Thiên Hồ nghiêm nghị, không đợi Triệu Khang ra đòn kế tiếp, hấn di chuyển nhanh như chớp đến trước mặt Triệu Khang và tung ra một cú đấm mạnh mẽ.

Triệu Khang vội vàng giơ hai tay lên, vận hết chân khí để đỡ đòn, nhưng hai tay hấn lập tức tê rần. Cường độ của cú đánh này giống như bị một kỵ binh hạng nặng lao thẳng vào trên chiến trường, khiến cả người hấn bay tứ tung ra ngoài.

Còn chưa kịp ổn định thân hình, một cú đấm khác đã sượt qua mặt hấn. Lúc này, Triệu Khang không thể chống đỡ trực tiếp nữa, hấn nghiêng đầu né tránh và hung hăng đánh khuỷu tay vào ngực Ngô Thiên Hồ.

Trong mắt Ngô Thiên Hồ hiện lên vẻ tán thưởng, “Tiểu tử này thay đổi nhanh thật.”

Ngô Thiên Hồ trầm nghĩ, tay trái đè xuống khuỷu tay Triệu Khang, tay phải quét ra, vận động chân khí và sử dụng Liệt Thiên Trảo quét xuống.

Triệu Khang hoảng hốt, không kịp phản ứng, lồng ngực bị quét trúng, một dấu móng vuốt đỏ tươi hằn sâu trên ngực.

Ngô Thiên Hồ không hề nương tay chút nào, nhìn Triệu Khang đang sợ hãi xen lẫn hoang mang, hắn bình thản nói: “Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao? Hồng Tuyết nha đầu kia quả thực là nhờ vả phi nhân.”

Chương 330 - Ngô Thiên Hồ dạy quyền

Ánh đuốc chớp động, Triệu Khang mang trên mình đầy thương tích không thể chợp mắt. Trên cơ thể trần trụi, những vết thương rách nát lộ rõ ràng.

Ngoài những vết thương cũ đã lâu, giờ đây còn thêm bốn vết cào xước từ móng vuốt, hai vết thương do bàn tay đánh, và nhiều chỗ sưng bầm. Đây là những vết thương do Ngô Thiên Hồ dùng nắm đấm gây ra. Hắn ta ra tay vô cùng tinh vi, vừa khiến Triệu Khang ném đủ nỗi đau đớn, vừa không làm tổn thương gân mạch, nhưng sự đau đớn ấy là không thể chối cãi.

Nhìn ngọn nến lay động, giờ đây Triệu Khang mới nhận ra sự ngây thơ của chính mình trước đây.

Hắn vốn tưởng rằng được Diệp Hồng Tuyết truyền thụ công lực, tu luyện Huyền Hoàng Công của Tiên Cảnh Quốc - đệ nhất nhân vật trong trăm năm qua, và được Ngô Như Long trao cho bí kíp cơ bản để miệt mài rèn luyện.

Hắn cứ nghĩ rằng với những điều đó, cho dù không sánh bằng những cao thủ lừng danh giang hồ, thì cũng thuộc vào hàng cao thủ.

Nhưng thực tế đã cho hắn một cú tát đau đớn. Sau khi kết thúc cuộc luận bàn, Triệu Khang hỏi Ngô Thiên Hồ đã sử dụng bao nhiêu phần sức mạnh.

Câu trả lời của Ngô Thiên Hồ khiến Triệu Khang khó có thể tin nổi: Ngũ phẩm trung tầng!

Chính hắn lúc này chỉ ở cảnh giới tứ phẩm hạ tầng. So với ngũ phẩm trung tầng, đối phương dù chỉ sử dụng khoảng hai bậc cảnh giới tu vi, nhưng vẫn dễ dàng đánh bại hắn tan tác, không hề có sức chống trả.

Sự chênh lệch giữa người với người sao có thể lớn đến vậy!

Cười chua xót, Triệu Khang dùng kẹp gấp tim đèn để ngọn lửa cháy sáng hơn.

Hắn chấp tay trước ngực, không hề oán trách gì Ngô Thiên Hồ vì đã đánh bại mình. Điều khiến hắn khó chịu chính là câu nói của Ngô Thiên Hồ: “Diệp Hồng Tuyết nhờ vả không phải người.”

Nữ tử ấy vì hắn mà từ bỏ danh hiệu đệ nhất võ lâm từ trước đến nay, coi như món đồ trong túi. Nhưng bản thân hắn lại không thể gánh vác nổi con đường này. Luyện võ quả thực không phải chuyện dễ dàng.

Ánh đèn soi sáng bóng người, lay động nhẹ nhàng.

Một tiếng cười chế giễu cắt ngang sự im lặng của Triệu Khang.

“Tiểu tử, còn rồi rắm sao?”

Ngẩng đầu lên, Triệu Khang nhìn thấy Ngô Thiên Hồ bên cạnh cửa sổ, cầm trong tay bầu rượu hồ lô, ngửa đầu uống một ngụm lớn. Ánh trăng soi sáng hắn từ bên trái.

Một vàng trắng, một bầu rượu.

Khí thế giang hồ toát ra từ Ngô Thiên Hồ khiến Triệu Khang cảm thấy có chút ngưỡng mộ.

Hắn bắt đầu dĩ cười: “Thua thảm như vậy, dù sao cũng phải suy nghĩ lại một chút chứ?”

“Suy nghĩ lại là đúng, nhưng nếu ngươi có thể đánh bại lão phu, vậy cũng được?” Ngô Thiên Hồ đáp lời.

Như thể không quen với bộ dạng thảm hại của Triệu Khang, Ngô Thiên Hồ chống tay lên mép cửa sổ và ngồi xuống: “Tiểu tử, ngươi biết vì sao lão phu có thể dùng thực lực ngũ phẩm trung tầng đánh bại cảnh giới tứ phẩm hạ tầng của ngươi không?”

“Ta và những người tiền nhiệm có một khoảng cách không thể vượt qua về kỹ năng chiến đấu,” Triệu Khang trả lời.

Ngô Thiên Hồ cười nói: “Không sai, cũng có chút thông minh. Từ cách ra đòn của ngươi khi chiến đấu, ta có thể thấy rằng

người đã từng vào sinh ra tử, đã từng ra chiến trường.”

Trước đây khi giao thủ với Triệu Khang, Ngô Thiên Hồ đã nhận ra rằng dù khí thế của tiểu tử này không muốn sống nhưng vẫn rất đáng sợ. Bình thường khi võ giả giao thủ, họ sẽ lấy thương đổi mạng.

Nhưng Triệu Khang này, khi bị dồn vào đường cùng, lại lấy mạng đổi thương. Đây là chiến thuật mà chỉ những vị tướng lĩnh trên chiến trường mới có thể sử dụng.

Bởi vì trên chiến trường, phía sau họ là những đồng đội, dù bản thân họ có hy sinh, miễn là có thể gây tổn thương nặng nề cho kẻ thù.

Đồng đội của họ có thể lấy mạng kẻ thù.

Cách ra đòn của Triệu Khang trước đây chính là như vậy, vì vậy Ngô Thiên Hồ mới có nghi vấn này.

Triệu Khang gật đầu, không nói gì thêm.

Ngô Thiên Hồ lắc đầu: “Người phải hiểu rõ ràng rằng chiến đấu trên chiến trường và tỉ thí võ thuật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Phong cách chiến đấu lấy mạng đổi thương như người, nếu đối đầu với cao thủ từng trải qua nhiều trận chiến, khả năng sống sót là vô cùng thấp.”

“Võ thuật là về việc giết chết đối thủ bằng mọi cách để bản thân sống sót. Ý nghĩa của quyền thuật và chiêu thức võ học đều nằm ở việc giết người.”

“Nhưng trong quá trình này, người cần phải biết rằng, vì cái gọi là ‘địch mạnh ta lấy nhu ứng đối, địch nhu ta lấy biến ứng đối, địch biến ta lấy chuyên, địch chuyên ta lấy cường’.”

“Hãy ghi nhớ bốn nguyên tắc này, nó bao hàm hầu hết mọi tình huống chiến đấu của võ sĩ. Trên đời này không có tuyệt chiêu nào vô địch.”

Ngô Thiên Hồ lắc lắc bầu rượu: “Mọi chiêu thức đều có điểm yếu, hãy nắm bắt điểm yếu này và tấn công một cách chí mạng! Đó là võ học.”

“Địch mạnh ta lấy nhu, địch nhu ta lấy biến, địch biến ta lấy chuyên, địch chuyên ta lấy cường.”

Triệu Khang lặp lại lời nói của Ngô Thiên Hổ, trong đầu hiện lên hình ảnh chiến đấu cùng Ngô Thiên Hổ vào ban ngày, cách đối phương sử dụng chiêu thức.

Bỗng chốc, hắn cảm thấy như được khai sáng.

Nhìn Triệu Khang theo bản năng sử dụng Liệt Thiên Trảo, hai tay xoay chuyển linh hoạt, biến hóa Liệt Thiên Trảo vốn mạnh mẽ thành muôn vàn biến hóa, vô số biến thể, Ngô Thiên Hổ vượt cảm gât đầu, thâm tán thưởng trong lòng.

“Mặc dù thiên phú và tiềm năng của ngươi có hạn chế một chút, nhưng khả năng lĩnh hội này quả thực hiếm có. Với khả năng này, việc leo lên đỉnh cao cũng không phải là điều không thể.”

Bỗng nhiên, Triệu Khang dừng động tác, lấy lại hơi thở, nhìn về phía Ngô Thiên Hổ, xúc động đứng dậy hành lễ.

“Cảm ơn tiền bối đã chỉ dạy!”

Ngô Thiên Hổ khoát tay áo, nhướn mày: “Tiểu tử ngươi xem ra hợp khẩu vị của lão phu. Được rồi, ta đã dạy ngươi cách luyện chân khí của hoàng đế, giờ đây ta sẽ hào phóng dạy ngươi cách giết người!”

“Chỉ cần tiền bối chịu dạy, ta nhất định sẽ học tập hết mình, bất kể khó khăn hay gian khổ!”

Ngô Thiên Hổ cười: “Được thôi, đến lúc đó đừng hối hận là được.”

Lập tức, đoàn người Triệu Khang thả chậm tốc độ đi tới Tề quốc.

Triệu Khang vốn tưởng rằng Ngô Thiên Hổ nói đau khổ không có gì.

Chỉ là khi Ngô Thiên Hổ thật sự bắt đầu dạy hắn, hắn mới biết mình nghĩ đơn giản!

Nửa giờ dạy quyền.

Chủ quán trọ và đội cận vệ hộ tống Triệu Khang đến nước Tề đứng run rẩy trước cửa.

Mẹ nó, cả đời này chưa từng nghe qua tiếng kêu thê thảm như vậy.

Đột nhiên, cửa phòng bị mở ra.

Ngô Thiên Hồ kéo Triệu Khang, cả người máu tươi đầm đìa, nửa chết nửa sống từ trong cửa phòng đi ra, sau đó vung tay ném Triệu Khang ra ngoài.

Thống lĩnh đội thân vệ vội vàng đưa tay tiếp được Triệu Khang, cúi đầu vừa nhìn nhất thời khóe miệng co rút lông tơ cả người đều dựng thẳng lên.

Ở đây làm gì có người!

Bị đánh hai mắt đều chỉ còn lại có một cái khe, đầu sưng, nói là đầu heo đều là khích lệ.

“Đem tiểu tử này ném vào trong được dịch lão phu vừa mới phối đi.”

Nói xong Ngô Thiên Hồ vỗ vỗ vết thương của Triệu Khang, cười híp mắt nói: “Còn sống không?”

“Mẹ nó~” Triệu Khang thanh âm yếu ớt mắng một câu.

Ngô Thiên Hồ tắc tắc có tiếng: “Còn có khí lực mắng chửi người, không tệ không tệ, có thể kiên trì để lão phu dạy quyền, ngươi vẫn là người thứ nhất. Lúc ngẫm mình đừng quên vận hành chân khí tu luyện, đây chính là phúc phận bao nhiêu người cầu cũng cầu không được a.”

Triệu Khang ngay cả tâm tư mắng chửi người cũng không có, tùy ý thân vệ ôm hắn đi ngâm thuốc.

Làm cho người ta ngạc nhiên chính là chỉ trong thời gian một canh giờ ngắn ngủi, thương thế trên người Triệu Khang đã tốt hơn bảy tám phần.

Lúc này mới vừa vận, cửa phòng đã bị Ngô Thiên Hồ đẩy ra: “Tiểu tử thoải mái đi? Sắp có người thoải mái hơn rồi.”

Chương 331 - Gặp Từ Ninh

Mười ngày trôi qua.

Mười ngày này với Triệu Khang như thể trải qua mười tám tầng địa ngục, chịu đựng những cực hình không thể tưởng tượng được, cả về thể xác lẫn tinh thần.

Mỗi ngày, Ngô Thiên Hổ dạy quyền ba lần, khiến hắc đầu đón đến mức tưởng như chết đi sống lại.

Tuy nhiên, nỗ lực của hắc đầu cũng được đền đáp xứng đáng. Triệu Khang tiến bộ với tốc độ phi thường.

Từ lúc đầu không thể chịu nổi một đòn tấn công, đến nay hắc đầu có thể qua lại một chiêu rươi thức với Ngô Thiên Hổ, và giờ đây đã ngang hàng với lão nhân.

Ngô Thiên Hổ cũng không khỏi kinh ngạc. Hắc đầu đã đánh giá thấp khả năng lĩnh hội của người thanh niên này!

Liệt Thiên Trảo quét ra ba vết móng vuốt trên không trung, tạo thành hình chữ X lao về phía Ngô Thiên Hổ. Hai cú đâm của hắc đầu phá vỡ ba vết móng vuốt đó.

Ngô Thiên Hổ nhìn quanh nhưng không thấy Triệu Khang đâu, bỗng nhận ra điều gì đó không ổn. Một áp lực to lớn ập xuống từ trên cao. Ngay cả khi không ngẩng đầu, Ngô Thiên Hổ cũng tung hai chưởng ra để chống lại Cuồng Long chưởng của Triệu Khang.

Tiếng gầm rít như hổ như rồng vang lên. Triệu Khang lộn hai vòng, bốn vết chưởng ấn xoay quanh người Ngô Thiên Hổ như những con rồng gào thét.

Ngô Thiên Hổ định phá giải từng vết chưởng ấn một, nhưng Triệu Khang bỗng chấp hai tay lại, khiến bốn vết chưởng ấn hợp nhất thành một và giáng mạnh vào ngực lão nhân.

Bất động, Ngô Thiên Hổ vẫn tung một cú đâm mạnh vào sống mũi Triệu Khang. Máu tươi văng tung tóe, cả người Triệu Khang bị hất văng ra ngoài như một viên đạn, đâm thủng hai cánh cửa lớn và ba cây cột, ngã gục trong một đồng đồ nát, không thể đứng dậy.

“Chết tiệt, ngươi lại dùng cảnh giới Tam Phẩm!”

Nghe Triệu Khang chửi rủa, Ngô Như Long ngoáy ngoáy ngón út tay phải vào tai và cười một cách trơ tráo: “Chỉ là Tứ Phẩm Thượng Thặng thôi, đối phó với ngươi còn cần phải dùng sức mạnh thực sự ư? Vậy ngươi quá coi thường lão phu rồi.”

“Chết tiệt, không phải đã nói tôi đa chi được Tứ Phẩm Trung Thặng sao?” Triệu Khang khóc không ra nước mắt. Cảnh giới

cao hơn là có thể làm bất cứ điều gì ư?

Ngô Thiên Hồ nói một cách hùng hồn: “Người tin người khác nói gì? Tiểu tử này, người không phải từ chiến trường xuống sao? Có biết cái gì gọi là ‘bình bất yếm trá’ hay không?”

“Mẹ kiếp!”

Ngô Như Long búng búng ráy tai trên tay: “Mẹ ta đã chết sớm rồi, không ngờ người lại có sở thích này. Ta có thể đưa người xuống gặp bà ta.”

“Miễn đi, ta đánh rắm.”

Ngồi tề liệt trong đống đồ nát, Triệu Khang chửi rủa âm ỉ và nhìn về phía những người đang hóng chuyện: “Nào, các huynh đệ, đỡ ta một tay nào, không thấy ta không đứng dậy nổi à?”

Thân vệ thống lĩnh vội vàng tiến lên, vẻ mặt khó xử của chủ khách sạn hiện rõ: “Mấy vị đại nhân, mấy ngày nay các vị đã phá hỏng mười lăm phòng khách của tiểu điểm, còn có những bức tường đá và cột trụ này, các vị xem thế nào?”

“Biết rồi, sẽ không thiếu một xu nào cho người. Lát nữa đến phòng ta lấy tiền.”

Triệu Khang cả người đau nhức đứng dậy với sự dìu đỡ của thống lĩnh, bắt đầu ngâm thuốc tắm chữa thương.

Một giờ sau, các vết thương ngoài bắt đầu đóng vảy và bong tróc.

Ngô Thiên Hồ đi đến, hẩn tính toán chính xác thời gian Triệu Khang nên kết thúc luyện tập.

“Cảm giác thế nào?”

Triệu Khang hài lòng nói: “Tháng này gân mạch trong cơ thể ta sẽ không chịu nổi lượng chân khí này, đến lúc đó hẳn là có thể bước vào cảnh giới Tứ Phẩm Trung Thặng.”

“Đúng vậy.” Ngô Thiên Hồ gật đầu.

Triệu Khang lại hỏi: “Khi nào thì bắt đầu luyện quyền tiếp theo?”

Ngô Thiên Hồ suy ngẫm: “Tiểu tử người bị nghiện đánh à?”

Triệu Khang sững sốt, ngay sau đó nghe Ngô Thiên Hồ thở dài một tiếng: “Tiểu tử ngươi trời sinh là một khối tài liệu luyện võ, ngộ tính không cần phải bàn, nhưng chỉ tiếc là thiên phú và tiềm năng hơi hạn chế. Ở cùng cảnh giới mà nói, nhiều nhất lão phu cũng chỉ có thể thắng ngươi sáu thành.”

“Nếu như phân định sống chết, đó sẽ là năm năm. Mấy ngày nay đánh nhau, ngươi cũng không uổng công chịu đòn.”

Triệu Khang có chút không dám tin: “Thật sao?”

Ngô Thiên Hồ lắc đầu khinh thường, lạnh lùng giáo huấn: “Tiểu tử, học võ chúng ta phải có lòng khiêm tốn, nhưng cũng không thể coi thường bản thân!”

“Không có tâm lý cho rằng trên đời này không ai bằng mình, làm sao có thể trở thành người mạnh nhất thiên hạ?”

“Hiện tại trên giang hồ, tùy tiện kéo một cao thủ Tứ Phẩm Hạ Thặng ra, hai mươi chiêu mà ngươi không lấy mạng được hắn, coi như lão phu mấy ngày nay dạy ngươi uổng phí!”

Im lặng một lát, Triệu Khang đứng dậy, ôm quyền: “Cảm ơn tiền bối đã dạy dỗ, Triệu Khang ghi nhớ trong lòng!”

Ngô Thiên Hồ cười ừ một tiếng: “Được rồi, những lời này giữ trong lòng sẽ thoải mái hơn nói ra. Thu dọn đồ đạc, chúng ta cũng phải nhanh chóng lên đường.”

“Hiểu rồi.”

Rời khỏi khách sạn, Ngô Thiên Hồ kết thúc việc dạy quyền cho Triệu Khang và bắt đầu hướng dẫn hắn luyện tập chân khí.

Có cao thủ hàng đầu này ở bên, tiến bộ của Triệu Khang tự nhiên không cần nhiều lời, chỉ cần vài câu của đối phương đã đủ để hắn làm ít công to (tận hưởng cả đời).

Một già một trẻ ở chung khá hòa hợp.

Lại qua năm ngày, đoàn người Triệu Khang đến biên giới, phóng tầm mắt nhìn lại, thấy binh lính Cảnh Quốc dày đặc dựng trại, khiến Triệu Khang nhớ lại những ngày ở Kim Lâm Quan.

Thống binh nguyên soái Từ Ninh đã sớm nhận được tin tức của Triệu Khang, lúc này tự mình mang quân ra nghênh đón.

Vừa nhìn thấy Ngô Thiên Hồ ở bên cạnh, Từ Ninh vội vàng hành lễ nói: “Thần Từ Ninh bái kiến Võ Vương, xin thứ cho thần giáp trụ trong người, không thể hành đại lễ.”

Ngô Thiên Hồ hừ nhẹ: “Được rồi, được rồi, hai lão ca chúng ta còn câu nệ chuyện này sao?”

Triệu Khang lười lười riu, không ngờ vương gia Ngô Thiên Hồ lại mang danh hiệu Võ Vương.

Tuy nhiên, nghĩ lại thực lực kinh hoàng của hắn, cũng hoàn toàn xứng đáng.

Từ Ninh ngẩng đầu nhìn lướt qua Triệu Khang bên cạnh Ngô Thiên Hồ, lúc này Triệu Khang đang trong trạng thái dịch dung, nên hắn không nhận ra, không khỏi có chút khó hiểu.

Triệu Khang vội nói: “Từ Quốc Công, đã lâu không gặp.”

Nghe giọng nói này, Từ Ninh nhướng mày, chấp tay lại nhưng không gọi thẳng tên Triệu Khang, mà dẫn người nghênh đón Triệu Khang và Ngô Thiên Hồ vào đại doanh.

Sau khi lui ra, Từ Ninh mới nhìn về phía Triệu Khang: “Triệu Quốc Sư đây là...?”

“Bất đắc dĩ mà làm, khiến Từ Quốc Công chê cười.”

Triệu Khang cung kính ôm quyền, cúi đầu hành lễ: “Trận chiến Kim Lâm Quan, nhờ có Từ Quốc Công gạt bỏ hiềm khích năm xưa, phái binh ngàn dặm đến cứu, Triệu Khang mới có thể chuyển bại thành thắng. Triệu Khang nợ Từ Quốc Công một mạng, sau này nếu có sai khiến, Từ Quốc Công chỉ cần phân phó là được.”

“Quốc Sư nói quá lời rồi.”

Từ Ninh nhíu mày lại, nở một nụ cười: “n oán quá khứ đã rõ ràng. Quý quốc chính là minh ước của Cảnh quốc chúng ta. Từ Ninh tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn. Bệ hạ đã thông báo tình hình trong thư, hy vọng Quốc Sư có thể dốc sức giúp Cảnh quốc ta chiếm được thành trì.”

Triệu Khang gật đầu: “Xin Từ Quốc Công yên tâm, Triệu Khang lần này nhất định sẽ dốc hết sức lực. Cũng không biết Tề quốc bây giờ thế nào?”

Từ Ninh suất lĩnh đại quân đi tới biên giới đã hơn mười ngày. Nói Tề quốc không có biện pháp đối phó là không thể nào.

Nghe vậy, Từ Ninh cười nói: “Tề quốc đã là nỗ lực hết đà. Trong khoảng thời gian này, chúng chỉ tập kết được ba vạn quân để đối chọi với quân ta, thậm chí còn không dám ra khỏi thành trì.

“Nếu không phải Quốc Sư người có ý kiến, lão phu đã muốn mang binh công thành.”

Chương 332 - Nhập Tề

“Xem ra Tề quốc lần này thật sự đại thương nguyên khí rồi.”

Triệu Khang cười lớn, trong tiếng cười ẩn chứa sự lạnh lùng: “Đây chính là thời cơ tuyệt vời để ta đánh chó xuống nước.”

“Đúng vậy. Quốc sư, Vương gia, xin mời hai vị ngồi.” Từ Ninh mời hai người Triệu Khang và Ngô Thiên Hồ ngồi xuống.

Sau đó, Từ Ninh nhìn về phía Triệu Khang và nói: “Quốc sư, theo phân tích của chúng ta, lần này Tề quốc đi theo Đại Chu cùng nhau thảo phạt Càn quốc, toàn bộ ba mươi vạn quân tinh nhuệ của họ đều tổn thất nặng nề, chỉ còn lại hơn mười vạn người. Trong quá trình giao chiến với quân ta, họ cũng thiệt hại thảm trọng.”

“Hiện nay, quân đội Tề quốc chỉ còn khoảng hai mươi vạn binh sĩ trên toàn quốc, phần lớn là tân binh chưa từng ra chiến trường, không đáng lo ngại. Dựa vào tình hình này, cho dù Tề quốc còn có khả năng chiến đấu, họ cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Cảnh quốc ta.”

Từ Ninh hỏi: “Vậy tại sao Quốc sư lại khuyên giải và an ủi Ngô Hoàng, chỉ để lão phu mang binh đến biên giới đe dọa?”

Triệu Khang chấp tay trước ngực, nhẹ giọng nói: “Từ công nói cũng có lý. Hiện tại sĩ khí quân đội Cảnh quốc đang cao hứng, nhưng theo ta, Cảnh quốc vẫn chưa có đủ năng lực để diệt Tề.”

“Thứ nhất, Tề quốc không phải là không có khả năng chiến đấu. Nếu đánh trận thứ hai, dù hạ được vài thành trì của Tề

quốc, thì về lâu dài sẽ bất lợi cho Cảnh quốc. Dù sao chiến tranh cũng diễn ra trên lãnh thổ Tề quốc.”

“Đến lúc đó, quân dân Tề quốc sẽ đồng lòng chống lại, khiến Cảnh quốc mắc kẹt trong vũng lầy. Thứ hai, hiện tại Tề quốc và Chu quốc là đồng minh. Hai nước họ vừa đại bại trong trận chiến này, Chu quốc càng không thể ngồi yên để Tề quốc lâm nguy.”

“Còn Càn quốc chúng ta, sau trận chiến này có thể nói là kiệt quệ, trong thời gian ngắn sẽ không có khả năng hỗ trợ Cảnh quốc. Do đó, tốt hơn là ta nên từng bước xâm chiếm Tề quốc.”

Từ Ninh nghe xong tỏ ra hài lòng, cười lớn: “Không hổ là Triệu quốc sư, suy nghĩ sâu sắc hơn lão phu nhiều.”

Triệu Khang khiêm tốn nói: “Tư công quá khen. Triệu Khang chỉ là hậu bối, còn rất nhiều điều cần học hỏi từ tiền bối.”

“Quốc sư mới khiêm tốn thật. Nhờ có lời Quốc sư, lão phu cũng có thể giải thích cho những tướng sĩ dưới trướng vốn choáng váng vì vài trận thắng lợi.”

Từ Ninh cười nói: “Hôm nay xin mời Quốc sư và Võ Vương nghỉ ngơi trong quân doanh. Ngày mai lão phu sẽ phái binh hộ tống hai người vào Tề quốc. Lúc này, người Tề quốc chắc hẳn sẽ mong muốn hai người vào nước họ hơn chúng ta.”

Ngô Thiên Hổ không quan tâm đến những chuyện chính trị này. Triệu Khang và Từ Ninh liếc nhau cười ha hả.

Nghỉ ngơi trong quân doanh một đêm, ngày hôm sau Từ Ninh phái đại quân hộ tống Triệu Khang và Ngô Thiên Hổ đến biên giới Tề quốc. Thế trận này khiến cho quan thủ Tề quốc hoảng sợ, vội vàng chuẩn bị phòng thủ, tin rằng Cảnh quốc sắp tấn công.

May mắn thay, trước đây Ngô Như Long đã trao cho Tề quốc một phần thư tín. Sau khi nhận được thông báo thủ quan hàng lâm, Tề quốc cũng cho đoàn người Triệu Khang vào nước.

Vừa mới nhập quan, họ đã được đại thần nước Tề đến nghênh đón.

Đúng như Từ Ninh đã nói trước đó, đối mặt với đại quân Cảnh quốc hung hãn, lòng người Tề quốc trong thời gian này đang

vô cùng hoảng sợ.

Khi Hoắc Ân mang theo tàn binh bại tướng chạy về nước Tề, nghe nói mấy chục vạn đại quân đều tổn thất, Tề quốc hoảng đê Lưu Quảng Văn tức giận đến mức hộc máu ba lần.

Hắn ngất xỉu và phải mất 5 ngày mới tỉnh lại.

Việc đầu tiên sau khi tỉnh dậy là hắn cho tổng đại nguyên soái Hoắc Ân vào ngục.

Ai có thể ngờ rằng Tề - Chu liên thủ với tổng cộng sáu mươi vạn đại quân đi thảo phạt Càn quốc lại thảm bại đến mức toàn quân bị diệt?

Tội lỗi này không ai có thể gánh vác, cho dù Hoắc Ân là đại nguyên soái lập nhiều chiến công hiển hách của Tề quốc cũng vậy.

Người Tề quốc phái đến nghênh đón có chức vụ không thấp, đó là Lễ bộ Thượng thư đại nhân Tề quốc Chu Nhạc.

Vừa nhìn thấy Triệu Khang ở Quan Nội, Chu Nhạc vội vàng tiến đến nghênh đón với thái độ vô cùng nhiệt tình: “Vị này chính là Tả thị lang Lễ bộ Cảnh quốc Triệu Long Triệu đại nhân phải không?”

Triệu Long là tên giả mà Triệu Khang sử dụng để che giấu danh tính.

Triệu Khang gật đầu ừ một tiếng, thái độ có phần kiêu căng. Nếu đổi lại là quan viên Cảnh quốc trước đây, ai dám đối xử với Thượng thư đại nhân Tề quốc như vậy?

Tuy nhiên, hiện tại Tề quốc đang thảm bại, nên Chu Nhạc dù trong lòng khó chịu cũng không nói gì, vẫn nở nụ cười tươi chào đón.

“Triệu đại nhân một đường đi lại vất vả, xin hãy ở lại Quan Nội nghỉ ngơi một đêm rồi hãy lên đường đến Thịnh Kinh.”

Thịnh Kinh chính là đô thành của nước Tề.

Nghe vậy, Triệu Khang thản nhiên nói: “Không cần, Chu đại nhân. Chúng ta nên lên đường sớm. Bất kể kết quả đàm phán thế nào, hạ quan cũng phải nhanh chóng về nước bẩm báo bệ hạ.”

“Không có thời gian, con mẹ nó người còn tới trễ như vậy!”

Chu Nhạc thầm mắng trong lòng. Hắn đã ở Quan Nội chờ đợi nửa tháng nay.

Triệu Khang đã lên tiếng, Chu Nhạc cũng không còn gì để nói, lập tức thông báo cho đoàn tùy tùng lên đường trở về đế đô Thịnh Kinh.

Từ biên giới đến đế đô Thịnh Kinh không phải là quãng đường ngắn, mất gần mười ngày di chuyển. Trên đường đi, Triệu Khang được nhìn thấy nhiều cảnh đẹp và nét văn hóa độc đáo của Tề quốc.

So với Càn quốc và Cảnh quốc, Tề quốc có nhiều sông nước. Lúc này đã sắp vào thu, mỗi sáng sớm Triệu Khang đều có thể ngắm nhìn mặt sông, mặt hồ lấp lánh sương giăng.

Có những chiếc thuyền đánh cá nhỏ lênh đênh trên sông, đầu thuyền là hình ảnh ông lão và cô gái chèo thuyền, khiến Triệu Khang liên tưởng đến bốn chữ “vùng sông nước Giang Nam”.

Vì có hệ thống giao thông thủy phát triển, nên thương nghiệp ở Tề quốc cũng phát triển hơn hẳn so với Càn quốc và Cảnh quốc.

Trong quá trình đi Thịnh Kinh, Triệu Khang đã gặp được không ít thương hộ giao dịch, trong đó thậm chí còn có hàng hóa của huyện Nguyên Giang, đường trắng xi măng tro.

Lúc đến Thịnh Kinh đã là chạng vạng tối.

Chu Nhạc đem đoàn người Triệu Khang an bài ở khách sạn quốc gia, cáo từ rời đi, hắn muốn đi vào trong cung phục mệnh.

Ngày mai Triệu Khang sẽ yết kiến Hoàng đế nước Tề Lưu Quảng Văn, tối nay đối với đại thần nước Tề mà nói nhất định là một đêm không ngủ.

Dù sao, ai cũng không biết Cảnh quốc lần này xua binh, đến tốt cùng là muốn đánh hay là liền làm bộ đáng.

Vạn nhất chuyện đàm phán sụp đổ, đến lúc đó đại quân Cảnh quốc bắt đầu công thành, vậy phải làm sao bây giờ?

Sau khi Chu Nhạc rời đi, nhân viên tiếp đãi của khách sạn lập tức đưa đồ ăn rượu tới.

Ngô Thiên Hồ uống một ngụm, vừa lắc đầu vừa tặc lưỡi:
“Rượu này không có khí lực, Tề nhân mềm nhũn cũng chỉ biết uống chút dấm chua này thôi.”

“Mọi người đều nói người Tề ôn nhu mà. “Triệu Khang ha hả cười, ném thử đồ ăn đối phương đưa tới, miễn cưỡng có thể nuốt xuống.

Đơn giản ăn chút gì đó, Triệu Khang tu luyện một phen, sắc trời đã dần dần tối xuống, hẳn tìm được tiểu nhị quốc khách sạn tiếp đãi.

“Buổi tối Thịnh Kinh có giới nghiêm không?”

“Hồi bẩm đại nhân, để đô buổi tối không thiết lập lệnh giới nghiêm, nhưng nửa đêm sau liền đóng cửa thành, không cho phép bất luận kẻ nào được ra vào.”

“Như vậy a, Ngô tiên bối, có hứng thú hay không đi ra ngoài dạo chơi?”

Ngô Thiên Hồ mang theo hồ lô rượu đi ra tựa vào cạnh cửa:
“Chức trách của lão phu chính là bảo vệ an toàn cho tiểu tử ngươi, ngươi đi đâu lão phu liền đi đó.”

“Đi một chút đi, khó khăn lắm mới tới đây được một chuyến, không có thêm kiến thức thì uống phí, chúng ta đi lãnh hội phong thổ nhân tình Tề quốc.”

Chương 333 - Phong Ba

Đêm đầy sao, đèn hoa mới lên.

Tề quốc này không hổ là cường quốc đứng thứ hai trong Chu Tề Cảnh Càn, để đô Thịnh Kinh dị thường phồn vinh.

Phóng mắt nhìn khắp nơi, giăng đèn kết hoa, không biết còn tưởng rằng lễ mừng năm mới, vẫn ai có thể nghĩ đến, cảnh tượng này là xuất hiện sau khi một hồi bại trận chinh chiến.

Hai bên đường có nhiều kỹ viện thanh lâu, nữ tử đứng ở cửa ôm khách ăn mặc mát mẻ, da thịt trắng nõn ở dưới lụa mỏng

phản chiếu đèn đuốc, như ẩn như hiện, làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái.

Triệu Khang liền nhìn thấy mấy vị khách ra tay hào phóng, sau khi nhét ngân phiếu vào trong yếm ngực nữ tử, ôm cô nương đi vào lầu.

Nữ tử phối hợp phát ra vài tiếng làm cho người ta mê loạn thanh âm, phỏng chừng không đến một nén nhang công phu, có thể làm cho đôi thủ nộ súng đầu hàng.

Thanh lâu nhạc quán, giang hồ bán nghệ ở trên đường cái này đêm không xuê, nghe trong lầu khách nhân chơi đoán số uống rượu, nữ tử tiếng cười liên tục.

Làm cho trong lòng Triệu Khang có chút cảm khái, thương nữ không biết vong quốc hận, cách giang do xướng hậu đình hoa, nói đại khái chính là cảnh tượng này.

Phía trước một đám người vây quanh, tựa hồ có cái gì náo nhiệt, Triệu Khang nhìn thoáng qua, quay đầu hỏi Ngô Thiên Hồ cười nói: “Tiền bối, nếu không đi đâu xem?”

“Tùy ngươi, cũng không biết mấy cái đôi thủ Tề quốc bây giờ còn hay không ở Thịnh Kinh thành, tay này có chút ngứa.”
Ngô Thiên Hồ ngáp một cái.

Đối với người này mà nói, tựa hồ hết thảy trong thế tục đều không có lực hấp dẫn, chỉ có đôi thủ mạnh mẽ cùng bí tịch võ học cao thâm mới có thể làm cho hắn nhắc lên chút tinh thần trong đầu như vậy.

Mang theo Ngô Như Long chen vào trong đám người, Triệu Khang liền nhìn thấy một người ăn mặc có chút rách nát, lôi kéo một cô nương mười sáu mười bảy tuổi đứng ở trong đám người.

Một người phụ nữ nông dân, khuôn mặt đen sạm, xanh xao, vóc dáng thấp bé, đang cất tiếng rao bán con gái mình.

Bên cạnh nàng ta, cô nương trẻ cúi đầu, im lặng. Mái tóc đen nhánh xõa dài che đi phần nào khuôn mặt, nhưng không thể nào che giấu được vẻ đẹp thanh tú, làn da trắng nõn nà. Tuy nhiên, cơ thể nữ tử lại gầy gò, thiếu sức sống, như thể đang phải chịu đựng sự thiếu thốn về dinh dưỡng.

Triệu Khang nhìn cảnh tượng này mà lòng trào dâng xót xa. Hắn thương cảm cho nữ tử này, nhưng bản thân cũng không thể làm gì hơn. Trên đời này có biết bao nhiêu người nghèo khổ, anh không thể cứu giúp tất cả.

Ngô Thiên Hồ cũng nhận ra sự bất lực của Triệu Khang. Hắn lên tiếng: “Chúng ta đi thôi, Triệu Khang. Chúng ta không thể giúp được gì cho họ.”

Triệu Khang gật đầu, quay lưng bước đi. Nhưng ngay lúc đó, người phụ nữ nông dân bỗng lên tiếng: “Xin hãy chờ một chút...”

“Các vị lão gia thương tình, mua đứa bé này coi như mua một con mèo con chó nhỏ. Cha đứa bé ra trận đánh giặc, hy sinh nơi chiến trường, quê nhà lại gặp tai họa, thực sự là không còn cách nào sống nổi nữa.”

“Trong nhà còn có hai hài tử nhỏ, thực sự là không còn cách nào khác, chỉ mong các vị lão gia thương tình cho miếng cơm ăn. Con bé nhà ta có thể giúp việc nhà, mua về để nó được ba bữa cơm mỗi ngày là được!”

Nông phụ nói xong, khoé mắt rung rung nước mắt. Tiểu cô nương cũng thầm rơi lệ. Khi biết mình sắp bị bán đi để đổi lấy tiền nuôi hai đứa em, lòng nàng tràn đầy bất lực và khổ sở, nhưng không còn cách nào khác.

Triệu Khang dừng bước, quay người lại. Ngô Thiên Hồ ở sau lưng cười nói: “Sao thế, động lòng trắc ẩn rồi à?”

Hắn dùng thuật truyền âm nhập mật để nói chuyện, người ngoài không nghe thấy gì.

Triệu Khang đáp: “Cũng không hẳn, chỉ là nghĩ đến trụ cột của gia đình này cũng chết dưới tay chúng ta, có chút cảm khái thôi.”

Ngô Thiên Hồ cười ha hả: “Còn không gọi là động lòng trắc ẩn sao?”

Triệu Khang nhún vai, lấy từ trong tay áo ra hai ba lượng bạc vụn, định đưa cho nông phụ, thì bỗng nhiên từ phía sau vang lên một giọng nói khó chịu:

“Nhường đường, nhường đường cho công tử chúng ta!”

Triệu Khang và Ngô Thiên Hổ bị đám tùy tùng hung hăng đẩy sang một bên, nhưng cũng không để ý.

Ngay sau đó, một thiếu gia béo ú, ăn mặc sang trọng, tay cầm lồng chim quý giá, cùng với bảy tám tên hầu hạ, hộ vệ chen lẫn vào đám đông.

Thiếu gia béo ú khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mắt hí hí, chỉ còn lại hai khe nhỏ. Khi nhìn thấy cô nương sắp bị bán, hắn ta sững sờ, hai mắt sáng lên.

“Thiếu gia ta thích loại này non nót trẻ con! Đây lão thái bà, con gái bà bán bao nhiêu?”

Nông phụ nghe vậy, có chút sợ hãi nhìn thoáng qua thiếu gia béo ú, bởi vì hành vi và lời nói của hắn ta vừa rồi. Nhìn thế nào cũng không giống người tốt, bà cẩn thận nói: “Năm lượng bạc.”

“Lại năm lượng bạc, chắc chắn, con gái bà là gà mái biết đẻ trứng vàng à?” Thiếu gia béo ú cười hì hì, đám tùy tùng bên cạnh cũng cười ồ lên.

Tiểu cô nương sợ hãi rút rè sau lưng mẹ, nước mắt lưng tròng nhìn đám người của thiếu gia béo ú.

“Tiểu mỹ nhân đừng trốn, ra đây cho thiếu gia ta xem thử, xem có đáng giá năm lượng bạc hay không.”

Thiếu gia béo ú nói xong liền đưa tay định tóm lấy tiểu cô nương. Nông phụ vội vàng lấy tay ngăn cản, ánh mắt cầu khẩn: “Đại gia, đại gia, ta không bán, xin hãy buông tha cho cô nhi quả mẫu chúng ta đi!”

“Không được, thiếu gia ta đã muốn thì bà không bán cũng phải bán!” Thiếu gia béo ú hung hăng đẩy bà ra.

Bên cạnh có người nhìn không nổi, phần nộ nói: “Người làm gì vậy? Cô nhi quả mẫu đã khổ sở lắm rồi, người còn bắt nạt họ sao?”

“Ai, con mẹ nó, bảo không mặc quần áo mà phơi bày đồ chơi này ra đây, biết thiếu gia ta là ai không?” tay sai của tên béo mập gào lên.

Nông phụ che chở con gái, vội vàng lùi ra sau: “Đại gia, đại gia van cầu người buông tha cho chúng ta.”

Tên béo mập cười đùa tiến lên: “Vậy cũng không được. Tiểu mỹ nhân đừng sợ, đi theo thiếu gia ta sẽ được ăn ngon mặc đẹp.”

Thấy hắn ta định túm lấy nữ nhi mình, nông phụ vì quá lo lắng cho con đã đẩy hắn ta một cái, khiến hắn ta suýt ngã. Tên béo mập tức giận, xông lên tát nông phụ một cái.

“Chết tiệt! Đồ dân ngu xuẩn, không biết xấu hổ! Cho người mặt mũi?”

Lần này, Triệu Khang không thể nhịn được nữa. Hắn tiến lên, nắm chặt tay tên béo mập và thản nhiên nói: “Luật pháp Tề quốc cho phép cường mua cưỡng bán sao?”

Tên béo mập chưa kịp lên tiếng, đám tay sai của hắn đã xông lên, hung hãn nói: “Dã tiểu tử nào ở đây, cắt đi ngay!”

Những người xung quanh hoảng sợ, vội vàng tản ra. Một tên công tử hồng hách như vậy không phải là người họ có thể đụng đến.

Ngay cả những người có ý muốn bênh vực kẻ yếu cũng quay lưng đi trong khoảnh khắc này.

Triệu Khang cười lạnh, tăng thêm lực tay: “Vậy sao, ta đây thật sự muốn đắc tội!”

Chương 334 - Nước Tề thật đáng sợ. Tôi phải về Cảnh Quốc.

“Mẹ kiếp, người muốn làm gì, biết ta là ai không!”

Cổ tay bị Triệu Khang chế trụ, mập mạp giãy dụa một phen, lại phát hiện tay Triệu Khang thật giống như là kim sắt, hắn căn bản không lay động được chút nào.

Lúc này liền muốn lấy thế áp người.

Bỏ tay hắn ra, Triệu Khang bảo vệ tiểu cô nương kia ở phía sau, nông phụ lúc trước bị tát một cái, vội vàng tiến lên chảy nước mắt ôm nữ hài vào trong ngực, trấn an nữ nhi chấn kinh.

Triệu Khang thản nhiên nói: “Người ta bán nữ nhi, người nếu muốn bán phải xuất ra bạc, ép mua ép bán không phù hợp theo

làm ăn quy củ.”

“Nha a, xem ra hôm nay thiếu gia ta ra ngoài là quên xem hoàng lịch a.”

Mập mạp đùa cợt một cái, nhìn Triệu Khang vô cùng kiêu ngạo: “Ta chính là muốn ép mua ép bán, người lại có thể như thế nào?”

Triệu Khang không để ý tới tên mập kia, từ trong tay áo móc ra túi tiền, đưa tới cho nông phụ, lúc này mới xoay người nhìn về phía mập mạp, nhếch miệng cười: “Ngại quá, ta trả tiền trước, hiện tại nha đầu này là của ta, người muốn cướp đồ của ta?”

“Ta mẹ nó, lên cho ta, đánh chết cái tên không có mắt này!”

Mập mạp nhất thời nổi giận, hấn thân là con trai của Lễ bộ thượng thư, ở Thịnh kinh thành này cũng là chủ nhân thanh danh vang dội, ngày thường ai thấy mình không cung kính, hoàn toàn không nghĩ tới Triệu Khang cư nhiên làm mất mặt như thế!

Điều này làm cho hấn tác oai tác phúc ở Thịnh Kinh thành đối với Triệu Khang động sát tâm.

Những người xung quanh sợ hãi lùi lại.

Nô bộc mập mạp nhất thời xông tới, từng người xoa tay muốn hảo hảo giáo huấn Triệu Khang một chút, trước mặt chủ tử nhà mình biểu hiện một phen.

Triệu Khang tự nhiên là không sợ, những thủ hạ này nhiều hơn nữa đến gấp mười lần hấn cũng không để vào mắt.

Nhìn mập mạp nổi giận đùng đùng, hấn cười cổ quái: “Người xác định muốn đánh chết ta?”

“Lão tử đánh người còn muốn chọn ngày sao! lên cho ta!”
mập mạp gầm lên một tiếng.

Nhìn thủ hạ mập mạp xông tới, Ngô Thiên Hổ chuyển động hồ lô rượu trên tay nhìn Triệu Khang cùng đám chó săn kia đầu đường ẩu đả, không khỏi nghiêng ngả cười: “Tiểu tử này, thật đúng là một tên xấu xa a!”

Thân phận hiện tại của Triệu Khang là đặc sứ Cảnh quốc, mập mạp này thân là con trai của Lễ bộ Thượng thư Chu Nhạc, lại phái người bên đường đánh đặc sứ nước khác.

Ngô Thiên Hồ đều hoài nghi Triệu Khang có phải cố ý hay không.

Trong sân Triệu Khang cùng đám chó săn kia, người một quyền ta một cước, không lâu sau liền đem đám chó săn kia đánh ngã xuống.

Mập mạp thấy thế nhất thời cảm giác không ổn, nhìn Triệu Khang đi về phía mình, trong lòng hấn hơi có chút sợ hãi, nhưng vẫn cố giả bộ trấn định: “Người!”

“Người đánh chính là con của Thượng Thư!”

Một cái tát hướng mập mạp mặt bay qua, chỉ đánh mập mạp đầu óc choáng váng, Triệu Khang một bên đánh một bên kêu: “Còn dám gọi người vây đánh ta đúng không, người chờ chuyện này đi, ta Triệu Long cũng không để yên!”

Liên tiếp mười mấy cái tát đánh lên, vốn là mập mạp tai to, nhất thời biến thành một cái đầu heo.

Mập mạp bị Triệu Khang quạt có chút mơ hồ, cái gì gọi là ta cho người vây đánh người, người dưới tay ta không phải đều bị người đánh ngã sao!

Trong hoảng hốt, hấn phục hồi tinh thần lại, chỉ cảm giác đầu óc sưng tấy, trên mặt đau đớn vô cùng, đưa tay sờ một cái, còn sờ đến máu tươi.

Nhất thời thét chói tai một tiếng, người hầu ban đầu bị Triệu Khang đánh ngã nhao nhao chạy tới đỡ hấn dậy.

Bọn họ cũng biết đá tới tẩm sắt, vội vàng mang theo mập mạp chen ra đám người chạy trốn.

Thấy bọn họ hốt hoảng chạy trốn chung quanh nhất thời tuôn ra một trận tiếng trầm trồ khen ngợi.

Lúc này không nhìn thấy người, bọn họ có thể cứng rắn rồi.

Con mẹ nó thật hả giận!

Nên có người đến thu thập cho tốt tên khốn kiếp này.

“Người này lá gan thật lớn, đây chính là công tử Thượng thư Chu Nhạc a!”

Không để ý người chung quanh nói gì, Triệu Khang đi tới trước mặt nông phụ và tiểu cô nương kia, nhẹ giọng nói:
“Thừa dịp thời gian còn sớm, cầm tiền liền nhanh chóng mang theo hài tử ra khỏi thành đi. Bằng không tên kia nói không chừng sẽ tìm các ngươi gây phiền toái.”

Trước kia, những tiểu thuyết giang hồ, đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa cứu người phải xông rời đi, trong lòng Triệu Khang liền có nghi vấn.

Sau khi những đại hiệp kia đi rồi, những người bị ức hiếp kia thật sự có thể được giải thoát?

Có thể đợi đến khi những đại hiệp này rời đi, chờ đợi là bọn côn đồ trả thù thảm trọng hơn không?

Nghe được lời của Triệu Khang, nông phụ vội vàng lôi kéo nữ nhi quý xuống dập đầu.

Triệu Khang né tránh không nhận lễ này, mang theo Ngô Thiên Hổ rời khỏi chợ, trở lại khách sạn quốc gia.

Bên kia, bị hạ nhân mang theo mập mạp hốt hoảng chạy về nhà, lúc này đã tỉnh táo lại, đang nổi trận lôi đình!

“Phế vật! Phế vật! Tất cả đều là phế vật! Tám cái đánh một cái đều đánh không lại!”

Một gã bị Triệu Khang đập bảy tám cước nô bộc ôm mộng kêu oan nói: “Thiếu gia, không phải chúng ta phế vật, là tên kia quá lợi hại a, khẳng định là đã luyện võ, chúng ta căn bản đánh không lại hắn a!”

“Đúng vậy, eo của ta thật may không bị hắn cắt đứt!”

“Luyện qua võ thì thế nào, Trương Nhị Cầu đi đem hộ viện quý phủ mang theo cho ta, lão tử giết chết tên khốn kiếp kia!”

Rất nhanh, hai ba mươi hộ viện của phủ đệ Lễ bộ thượng thư vội vàng chạy tới, vừa thấy mập mạp mặt mũi bầm dập đều là quá sợ hãi.

“Ai! Không nghĩ tới ở Thịnh Kinh thành này, cư nhiên còn có người dám đánh thiếu gia chúng ta!”

“Đều theo ta đi, cho dù đem đế đô lật tung trời, cũng phải tìm được tên gọi là Triệu Long vương bát đản!”

Mập mạp vung tay lên, bắt đầu dẫn người đi tìm, nhưng vòng vo nửa ngày cũng không tìm được tung tích của Triệu Khang.

Dem mập mạp bị thương không nhẹ, một gã nô bộc mở miệng nói: “Thiếu gia, tiểu tử kia không phải là ra khỏi thành chạy trốn đi?”

“Tiếp tục tìm cho ta, còn có lão thái bà bán nữ nhi cùng tiểu mỹ nhân kia cũng đừng buông tha!”

Mập mạp hung tợn nói: “Nếu không là bởi vì hai người bọn họ, lão tử cũng sẽ không bị đánh, lão tử muốn đem tiểu nha đầu kia bán vào kỹ viện đi!”

Một đám người thanh thế to lớn đi trả thù, nếu không có Triệu Khang dẫn dò trước, hai mẹ con kia nói không chừng đã gặp tai ương.

Mập mạp cũng sẽ không nghĩ tới Triệu Khang cư nhiên sẽ ở trong quốc khách sạn, dù sao nơi này là nơi chiêu đãi khách nước ngoài.

Cho hấn thêm mười lá gan cũng không dám đi quấy rầy.

Một đêm tìm kiếm không có kết quả, mập mạp cũng chỉ có thể buông tha, hung tợn đám một quyền mặt bàn.

Chu Nhạc cũng là bận rộn, ngày hôm sau còn chuẩn bị tiếp kiến Triệu Khang, bởi vậy không có chú ý tới con trai mình vô pháp vô thiên.

Sáng sớm hôm sau.

Nhân viên tiếp tân của khách sạn quốc gia đi tới trước cửa phòng Triệu Khang, nhẹ nhàng gõ cửa: “Đại nhân, Lễ bộ thượng thư Chu đại nhân mang theo một đám lễ bộ quan viên tới, mời đại nhân đi vào trong cung điện thánh.”

Nhân viên tiếp tân vừa dứt lời, trong phòng liền truyền đến thanh âm của Triệu Khang.

“Không đi, tối hôm qua ta bị người đánh, bị thương, hôm nay đã không cách nào diện thánh.”

Nghe nói như thế, nhân viên tiếp tân trực tiếp bối rối: “Bị?”

Ai to gan như vậy! Ngày hôm qua lúc trở về không phải còn rất tốt sao!

“Người nói cho Chu đại nhân một tiếng, Tề quốc thật đáng sợ, bản quan không diện thánh, ta phải về Cảnh quốc!”

Chương 335 - Cha ta cũng không nhận ra.

Bên ngoài khách sạn quốc gia.

Nghe nhân viên tiếp tân truyền đạt lời Triệu Khang, Chu Nhạc dẫn đầu một đám quan viên Lễ bộ hoảng hốt.

“Đánh nhau với người? Bị thương? Đánh nhau với ai, ai lớn mặt như vậy?!”

“Mới tới một ngày mà đã bị thương! Triệu Long này chính là đại sứ Cảnh quốc đến sứ Tề quốc chúng ta, còn chờ hấn lui binh, làm sao lại để cho người ta đánh đây?”

Các quan viên vội vàng đặt câu hỏi, nhân viên tiếp tân cũng tỏ ra bối rối: “Tiểu nhân cũng không biết ạ, tôi hôm qua Triệu đại nhân nói muốn ra ngoài đi dạo, không cho tiểu nhân đi theo. Nhưng lúc trở về vẫn rất bình thường, không giống như bị người ta đánh.”

Chu Nhạc vội vàng túm lấy tay nhân viên tiếp tân: “Người đi vào hỏi lại xem, Triệu đại nhân bị thương thế nào, có nghiêm trọng hay không, cần gọi ngự y hay không?”

Nhân viên tiếp tân gật đầu đi vào khách sạn quốc gia, một lát sau ra ngoài với vẻ mặt lo lắng.

Chu Nhạc tiến lên hỏi: “Tình hình thế nào? Có gặp được Triệu đại nhân không?”

“Không ạ, không vào được phòng Triệu đại nhân. Hấn nói mình là đặc sứ Cảnh quốc, không ngờ vừa đến Tề quốc đã bị người đánh. Hấn còn nói hiện tại không có thiện cảm gì với Tề quốc, muốn về Cảnh quốc. Theo quan sát của tiểu nhân, những người đi theo Cảnh quốc kia đều bắt đầu thu dọn hành lý, có vẻ như không chỉ là nói suông.”

Các quan viên vừa nghe đều cảm thấy nhức đầu.

“Chết tiệt, rốt cuộc là ai đã đánh người!”

“Chết tiệt, nếu hắn mang thương tích trở về Cảnh quốc, vậy Cảnh quốc sẽ nghĩ như thế nào?”

“Thượng thư đại nhân, chúng ta tiếp theo nên làm gì? Không thể để Triệu Long cứ thế này trở về được, bệ hạ đã hạ lệnh rồi!”

Mọi người bàn tán xôn xao, khiến Chu Nhạc càng thêm phiền muộn. Hắn lập tức dặn dò nhân viên tiếp tân: “Người đi vào một lần nữa, hỏi Triệu đại nhân ai đã đánh hắn, và nói với Triệu đại nhân rằng Tề quốc chúng ta nhất định sẽ không dung túng chuyện này!”

“Phải bắt được hung thủ đánh Triệu đại nhân, nhất định phải trừng phạt nghiêm minh!”

Bên trong khách sạn quốc gia.

Trong phòng, Triệu Khang nằm duỗi chân kiểm tra, hoàn toàn không có vẻ gì bị thương. Ngô Thiên Hổ ngồi đối diện ngáp một cái, cười nói: “Liên định dọa dẫm như vậy sao?”

“Lão tiên bối, dùng từ phải cẩn thận, đây gọi là ‘lớn tiếng dọa người’. Trong đàm phán, điều quan trọng nhất chính là cái này.” Triệu Khang đảo cặp mắt trắng dã, đặt chén trà xuống.

Lúc này, nhân viên tiếp tân hốt hả chạy đến, truyền lại lời của Chu Nhạc cho Triệu Khang.

Triệu Khang nở một nụ cười đầy ẩn ý, hắng giọng nói: “Thôi bỏ đi, các quan lại Tề quốc các người chỉ biết che chở nhau, làm sao có thể giúp ta, một kẻ ngoại quốc? Ta thà quay về Cảnh quốc, tấu lên bệ hạ để ngài chủ trì công đạo cho ta!”

Nghe vậy, đám người Chu Nhạc nóng nảy không thể kìm nén, vội vã xông vào khách sạn, đến trước cửa phòng Triệu Khang gõ cửa nhẹ nhàng. Chu Nhạc hô to: “Triệu đại nhân, là Chu Nhạc đây! Ngài yên tâm, bất kể ai đánh ngài, Tề quốc chúng ta nhất định sẽ trừng trị hung thủ nghiêm minh! Chúng ta sẽ giải thích mọi chuyện cho ngài! Xin ngài mở cửa, bệ hạ cùng bá quan văn võ đang chờ ngài!”

Triệu Khang cố ý ho khan vài tiếng: “Tìm được hung thủ trước rồi nói sau!”

Chu Nhạc lo lắng hỏi: “Vậy ngài nói hung thủ là ai? Chúng ta sẽ đi bắt ngay lập tức!”

Nghe vậy, Triệu Khang bật cười, đáp: “Là một gã béo ú, hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, trông như heo, tự xưng là ‘Thượng thư công tử’! Chu đại nhân, tên đó đúng là không ra gì, sai bảy tám tên nô bộc đánh ta túi bụi, suýt nữa thì đánh chết ta ngay trên đường!”

Ngô Thiên Hồ ở bên cạnh cười ngặt nghẽo: “Ôi chao Triệu đại nhân, ngài đây là bị thương nội rất nghiêm trọng nha, ngũ tạng lục phủ đều bị xê dịch hết rồi!”

Nghe Triệu Khang miêu tả, sắc mặt Chu Nhạc lập tức tái nhợt.

“Mập mập, hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, trông như heo, lại là con trai thượng thư. Đại nhân, hắn ta... hắn ta không phải là công tử Chu Quý của ngài chứ?”

Cả đám quan viên Lễ bộ cẩn thận nhìn Chu Nhạc, thăm so sánh với những điều kiện Triệu Khang đưa ra. Trong toàn bộ Thịnh Kinh Thành, chỉ có con trai Chu Nhạc mới phù hợp với tất cả.

“Không thể nào!” Chu Nhạc hét lên.

Tuy nhiên, ngay cả bản thân hắn cũng không tin vào lời nói của mình. Con trai mình có thể có đức hạnh gì tốt đẹp? Chu Nhạc sao lại không biết?

Cả ngày chỉ biết ăn chơi trác táng, là một kẻ vô dụng phé vật. Nói hắn ta chỉ thị người đánh Triệu Khang, điều đó hoàn toàn có thể xảy ra.

Chu Nhạc không khỏi nhớ lại, nửa đêm khi trở về phủ đệ, nghe hộ vệ nói một câu: “Hôm nay thiếu gia ra ngoài đánh nhau.”

Lúc đó, Chu Nhạc cũng không để tâm lắm.

Vừa nghe Triệu Khang nói hung thủ có thể là con trai Chu Quý - Lễ bộ Thượng thư, da đầu Chu Nhạc bỗng chốc tê dại. Chẳng lẽ nghiệt tử kia lại làm chuyện tày đình như vậy?

Chu Nhạc vội vã tiến đến cửa phòng, gõ mạnh: “Triệu đại nhân, ngài hãy bình tĩnh! Xin hãy cho ta biết thêm về kẻ đã đánh ngài!”

Triệu Khang đáp: “Như ta đã nói, Chu đại nhân hãy mau chóng bắt hung thủ. Đừng để hắn trốn thoát! Khi nào nhìn thấy hắn, ta sẽ đến gặp quý quốc Thượng hoàng!”

“Chết tiệt!”

Ngoài cửa, Chu Nhạc thầm mắng một tiếng. Sau đó, hắn quay sang hai thuộc hạ: “Hai người các ngươi hãy nhanh chóng đến phủ đệ của ta, mang tên khốn kiếp kia đến đây để Triệu đại nhân nhận diện xem có phải hắn hay không!”

“Hiểu rồi!” Hai gã quan viên Lễ bộ vội vàng gật đầu và đi làm theo lời dặn của Chu Nhạc.

Lúc này, Chu Nhạc chỉ ước có thể nuốt lại những lời mình đã nói trước đó về việc lột da lột xương hung thủ. Nếu thực sự là con trai mình, chuyện này sẽ vô cùng rắc rối.

Chỉ chốc lát sau, Chu Quý đã được người đỡ đến khách sạn quốc gia trong tình trạng mệt mỏi.

Vừa nhìn thấy Chu Quý, Chu Nhạc và đám quan viên Lễ bộ đều kinh hãi.

“Trời ơi! Đây là ai vậy? Sao lại có cái đầu heo như thế này!”

Chu Nhạc càng thêm bàng hoàng, nhìn con trai mình với vẻ khó tin: “Ngươi là...?”

“Cha, là con, Quý nhi đây!” Vừa nhìn thấy cha mình, Chu Quý òa khóc nức nở.

“Cha, cha phải đòi lại công bằng cho con!”

“Ngươi... ngươi... ngươi là Chu Quý? Con trai của ta?”

Thật đúng là bị đánh đến cha ruột cũng không nhận ra con.

“Đúng vậy cha, có người đánh con, tên là Triệu Long gì đó. Cha xem tên kia đánh con trai cha như vậy, cha nhất định phải giúp con trút cơn giận này!”

Chu Thượng thư chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Cửa phòng bỗng mở ra, Triệu Khang bước ra ngoài, mỉm cười và nói với Chu Nhạc: “Chu đại nhân, hung thủ đã được bắt đến nơi sao?!”

Chu Quý vừa thấy hấn, lập tức nhảy lên cao ba thước, đưa ngón tay ra: “Phụ thân phụ thân, chính là hấn, chính là tên khốn kiếp này đánh ta! Người mau cho người bắt hấn lại, đem hấn thiên đao vạn quả!”

Chương 336 - Thần lực bẩm sinh

Lời nói của Chu Quý như bom nổ tung xuống hồ nước, lập tức khuấy động sóng to gió lớn.

Cả đám quan viên Lễ bộ hoảng hốt nhìn Chu Quý, mặt mày tái nhợt như gặp quỷ. Chu Quý vẫn đang ỉ ỏi kêu la, đòi cha mình trói Triệu Khang lại.

Bỗng nhiên, Chu Nhạc gầm lên một tiếng: “Nghịch tử! Câm miệng!”

Ngay sau đó, Chu Nhạc vung tay tát Chu Quý một cái nẩy lửa. Cú tát khiến Chu đại thiếu gia quay hai vòng tại chỗ, ôm mặt nhìn cha mình với ánh mắt ngơ ngác, không hiểu vì sao mình bị đánh.

“Chu đại nhân, người này chính là hung thủ đã đánh ta tối hôm qua. Ngài vừa nghe thấy rồi, hấn ta còn muốn giết ta nữa!”

Triệu Khang giả vờ hoảng sợ, lùi lại vài bước: “Ta thấy rõ ràng quý quốc không hề chào đón ta, sứ giả Cảnh quốc này. Thôi thì thôi, chúng ta không nói gì thêm nữa. Gặp nhau trên chiến trường, ta sẽ cho quý quốc biết tay ta!”

Chu Nhạc vội vàng lên tiếng: “Đừng nóng giận, Triệu đại nhân! Hải nhi của ta không có ý đó. Ngài đại nhân không chấp tiểu nhân. Xin ngài đừng chấp nhặt với hấn! Nghịch tử, còn không quỳ xuống xin lỗi Triệu đại nhân!”

Nói xong, Chu Nhạc đá vào mông con trai mình. Chu Quý bàng hoàng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Cha, con không đánh hấn! Hấn mới là kẻ đánh con! Cha nhìn xem, hấn đánh con thành ra thế này!”

“Bảy tám người hầu của con đều bị hấn đánh ngã, giờ đang nằm trong y viện đắp thuốc!”

Chu Quý vừa kêu la, Chu Nhạc cũng kịp phản ứng. Các quan viên Lễ bộ xung quanh xông xáo nhìn nhau.

Nhìn Triệu Khang không hề có một vết thương nào, lại nhìn Chu Quý, ôi thôi! Thôi thì đừng nhìn nữa, cha ruột còn không nhận ra con, có thể tưởng tượng Chu Quý bị đánh thảm đến mức nào.

Một vị quan viên lúng túng lên tiếng: “Triệu đại nhân, trên người ngài không có thương tích gì mà?”

“Ngài không nghe thấy sao? Hung thủ kia vừa rồi đã thừa nhận, hắn ta cùng bảy tám người khác đánh ta, ta bị nội thương!”

“Người nói dối!”

Chu Quý lúc này kêu la lên, khó khăn lắm mới tìm được Triệu Khang, vốn nghĩ cha mình cũng có thể trút giận cho mình.

Không nghĩ tới lời còn chưa nói lên hai câu, ngược lại là bị lão tử cho một cái tát, lúc này Chu Quý trong lòng đầy bụng ury khuất, nước mắt tại hốc mắt đảo quanh.

“Ta mặt sưng thành như vậy, đều là người đánh, còn có những người hầu kia, cũng đều là người đánh, chúng ta căn bản cũng không có đánh tới người!”

Triệu Khang nghe xong cũng nổi giận mắg chửi: “Thả mẹ người rắm! Người đây là hành hung người khác rồi còn vu khống! Ta căn bản không biết võ công, ta chỉ là trời sinh sức mạnh lớn! Nếu không đã sớm bị các người đánh chết tươi!”

“Chu đại nhân, ngài có ý định bao che cho tên hung thủ giết người này hay sao? Nếu đúng như vậy, bản sứ Cảnh quốc này không thể chờ đợi thêm nữa, bằng không ngày mai có thể sẽ bị các người, người Tề giết chết!”

“Người đâu thu dọn hành lý, chúng ta trở về Cảnh quốc!”

Phải nói rằng công phu chụp mũ của Triệu Khang vô cùng cao siêu. Chu Quý với vẻ mặt không thể tin nổi: “Lão tử đâu có cưỡng đoạt dân nữ? Đánh người mà ngược lại bị đánh lại, sao lại thành hung thủ giết người được?”

Thấy Triệu Khang tức giận muốn đi, Chu Nhạc vội vàng tiến lên khuyên can: “Triệu đại nhân, Triệu đại nhân, ngài không

thể như vậy được! Bệ hạ cùng bá quan trong triều vẫn đang chờ ngài, ngài không thể đi!”

“Được rồi, vậy hãy dựa theo lời hứa trước đó của Chu đại nhân, bắt tên hung thủ giết người này xuống lột da lột xương!” Triệu Khang nói.

Chu Nhạc làm sao có thể đáp ứng chuyện này? Theo bản năng, hắn quát lên: “Điều đó không thể! Triệu Long, người đừng được voi đòi tiên!”

“Chuyện này không có gì để thương lượng.” Triệu Khang cười lạnh hai tiếng rồi đi vào phòng, không hề để ý đến Chu Nhạc.

Chu Nhạc tức giận trong lòng, nhìn thấy Chu Quý đang khóc lóc, lại giơ tay tát thêm một cái.

“Đồ khôn kiếp! Đắc tội ai không tốt, sao cứ phải đắc tội họ Triệu vào lúc này? Đây không phải là chơi xỏ lão tử người sao?”

Thấy Triệu Khang đã đi vào phòng khách và không có ý định đi ra, đám quan viên Lễ bộ vô cùng nóng nảy. Đúng lúc này, một thái giám đi đến khách sạn quốc gia.

“Chu đại nhân, chuyện gì đang xảy ra vậy?” Thái giám nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn trước mắt mà nhất thời không biết chuyện gì.

Chu Nhạc vội vàng nói: “Không có gì to tát cả, công công làm sao vậy?”

Thái giám nhíu mày: “Còn làm sao nữa? Bệ hạ cùng bá quan đều đang ở đại điện chờ đợi nửa ngày, sao vẫn chưa thấy đặc sứ lên điện? Lão nô được phái đến để xem xét tình hình. Chu đại nhân, đặc sứ đâu?”

“Công công ngài cứ về trước đi. Đặc sứ sức khỏe hơi yếu, nhưng không có vấn đề gì nghiêm trọng. Ngài ấy sẽ sớm vào cung bái yết thánh thượng. Các ngài hãy cùng thái giám ra ngoài chờ đợi. Ta sẽ vào xem đặc sứ.”

Chu Nhạc thở dài trong lòng, nhìn thuộc hạ của mình đi theo thái giám ra ngoài. Lại đá thêm một cú vào chân con trai, giọng thấp mắng: “Thằng súc sinh, người cút về nhà cho ta!

Trong vòng ba tháng mà dám rời khỏi nhà một bước, ta sẽ đánh gãy chân chó của ngươi!”

Chu Quý sợ hãi, vội vàng co cẳng bỏ chạy.

Chu Nhạc bắt đắc dĩ, nhìn vào cửa phòng, vẫn quyết định đi vào.

Chỉ thấy Triệu Khang và Ngô Thiên Hồ đang ngồi đối diện nhau, một người uống trà, một người uống rượu. Chu Nhạc vội vàng nở nụ cười tươi tắn: “Triệu đại nhân, chúng ta khi nào thì tiến cung?”

Triệu Khang nhướn mày: “Bồn quan đã nói muốn tiến cung lúc nào?”

“Thưa ngài, bệ hạ đang chờ ngài!”

Triệu Khang cười: “Vậy thì chờ đi, chờ đến khi vết thương của bản quan lành hẳn rồi ta mới đi gặp bệ hạ quý quốc. Cảnh quốc chúng ta với mấy chục vạn đại quân cũng đang ở biên giới chờ đợi, thêm một tháng cũng chẳng sao cả. Hơn nữa, ta Triệu Long đâu phải hạng người được voi đòi tiên mà đáng để bệ hạ quý quốc phải chờ đợi?”

Chu Nhạc tức giận trong lòng, chỉ cảm thấy đời này chưa từng gặp phải sự nhục nhã nào như vậy. Tuy nhiên, hắn vẫn cố kìm nén cơn giận, đi đến bên Triệu Khang và nói: “Triệu đại nhân, vừa rồi bên ngoài có nhiều người, ta xin bồi thường cho ngài. Ngài muốn thế nào để tha cho Chu Quý? Hắn là đứa con trai duy nhất của ta, dòng dõi ba đời nhà ta chỉ có nó!”

Triệu Khang mỉm cười: “Thật ra thì, ta và quý công tử coi như không quen biết, không có chuyện buông tha hay không buông tha. Bởi vì như người ta thường nói, oan gia nên giải không nên kết, đúng không Chu đại nhân?”

Chu Nhạc nghe vậy trong lòng vui vẻ: “Đúng đúng đúng, đó chính là đạo lý! Triệu đại nhân thật là người hiểu lý lẽ!”

“Đúng vậy, trước mặt thị phi rõ ràng, ta là người giảng đạo lý nhất.” Triệu Khang cười và bung chén trà lên.

Ngô Thiên Hồ ở bên cạnh trợn trắng mắt. “Giảng đạo lý” mà còn làm như vậy sao?

Uống một ngụm trà xanh, Triệu Khang lại nói: “Bất quá, Chu đại nhân, ta không làm khó ngài. Ngài cũng nên giúp bản quan một chút việc nhỏ chứ?”

Chu Nhạc cảnh giác: “Triệu đại nhân nói vậy là có ý gì?”

“Ai, ý tứ gì không trọng yếu, kế tiếp bốn quan tại quý quốc, đưa mắt không người thân, nửa bước khó đi, luôn luôn cần Chu đại nhân, ngài nói có phải hay không?”

Chu Nhạc gật đầu: “Quả thật như thế, Triệu đại nhân yên tâm, bốn quan nhất định sẽ hảo hảo chiêu đãi đại nhân.”

“Cái này tốt rồi cái này tốt rồi, đi thôi chúng ta diện thánh đi.”

Chương 337 - Lừa đảo

Bỗng dưng, Triệu Khang từ khó chịu trở nên vui vẻ và dễ nói chuyện, khiến Chu Nhạc có chút bất ngờ.

Hắn ta không hiểu tại sao Triệu Khang lại đột ngột thay đổi thái độ. Tuy nhiên, việc Triệu Khang đồng ý tiến cung là một tin tốt.

Trên đường đi, Chu Nhạc ngồi chung xe với Triệu Khang. Nhìn thấy Triệu Khang nhắm mắt dưỡng thần, Chu Nhạc do dự một hồi rồi lên tiếng: “Triệu đại nhân?”

Triệu Khang mở mắt: “Chu đại nhân có chuyện gì?”

Chu Nhạc cười gượng gạo và hỏi: “Có thể hỏi Triệu đại nhân một chuyện không ạ?”

“Tất nhiên rồi. Giữa hai huynh đệ chúng ta có gì mà không thể nói chuyện?” Triệu Khang cười ha hả.

Nhớ lại bộ dạng hung hăng của Triệu Khang trước đó, Chu Nhạc thầm cười trong lòng nhưng vẫn giữ nụ cười âm áp trên mặt: “Triệu đại nhân nói đúng. Vậy thì ta xin hỏi thẳng. Triệu lão đệ, bệ hạ quý quốc có ý đồ gì trong chuyến đi này? Ngài có thể tiết lộ cho ta một chút được không?”

Triệu Khang vội vàng vén rèm cửa sổ xe nhìn quanh hai bên, như một kẻ trộm đang cảnh giác xung quanh. Sau đó, hắn hạ giọng nói: “Chu lão ca, chuyện này chỉ hai ta biết thôi, tuyệt đối không được nói ra ngoài.”

Chu Nhạc nắm chặt tay, lòng tràn đầy phấn khích. Nếu biết được kế hoạch của Hoàng đế Cảnh quốc, họ sẽ có thể chủ động trong cuộc đàm phán tiếp theo.

“Triệu lão đệ, xin hãy nói cho ta biết.”

Triệu Khang thở dài và nói với vẻ mặt nghiêm trọng: “Bệ hạ lần này quyết tâm muốn mở chiến tranh với Tề quốc!”

Chu Nhạc suýt ngã khỏi ghế vì kinh ngạc: “Thật ư! Sao lại thế?”

“Ta lừa ngươi làm gì?” Triệu Khang hừ hừ.

“Nhưng đánh giặc tốn kém lắm!” Chu Nhạc vội vàng nói.

“Chu lão ca, ngài không biết đâu. Bệ hạ chúng ta bị chiến thắng làm mờ mắt. Hiện tại Càn quốc đã tàn, Chu quốc bị tổn thương nặng nề, Tề quốc cũng chẳng khá hơn là bao.”

“Cảnh quốc chúng ta hiện tại có lực lượng quân sự mạnh nhất. Ngài không biết, trước khi ta đến triều đình, ngày nào cũng tranh cãi ồn ào về việc có nên đánh hay không. Nhưng rõ ràng ý bệ hạ không thể không đánh trận này. Hắn đã quá nóng lòng muốn mở rộng lãnh thổ.”

“Nếu vậy, tại sao bệ hạ lại phái Triệu lão đệ đi sứ?” Chu Nhạc không phải kẻ ngu ngốc, hắn không hoàn toàn tin tưởng Triệu Khang.

Triệu Khang nói nhỏ: “Ngươi không biết đâu, bệ hạ muốn đánh là thật, nhưng phần lớn đại thần trong triều cũng không muốn chiến tranh. Giống như lão ca ngươi nói, đánh giặc tốn kém mà.”

“Vì vậy, nội bộ Cảnh quốc hiện chia làm hai phe. Phe chủ chiến do bệ hạ lãnh đạo, nhưng chỉ là thiểu số. Phần lớn quan lại đều chủ hòa.”

“Chính vì vậy, bệ hạ phái ta đi sứ Tề quốc để đàm phán với các ngươi, thực ra chỉ là làm bộ làm tịch. Khi đàm phán bên này thất bại, bệ hạ sẽ lập tức phát binh tấn công các ngươi.”

“Ta nghe nói các tướng lĩnh của quân ta đều hô hào khẩu hiệu ba ngày phá quan, một tháng đánh đến Thịnh Kinh, từ đó diệt Tề quốc!”

“Vô lý!” Chu Nhạc không nhịn được quát lớn: “Dù Tề quốc ta đang suy yếu, nhưng cũng không thể bị Cảnh quốc đánh bại chỉ trong một tháng!”

Triệu Khang hừ một tiếng: “Ngươi đừng vội không tin. Ta nói cho ngươi một bí mật, chuyện này chỉ có chưa đến mười người trong Cảnh quốc biết.”

Chu Nhạc vội vàng nói: “Lão đệ hãy nói đi.”

Triệu Khang: “Cảnh quốc ta lập quốc bằng võ lực, điều này lão ca ngươi hẳn biết.”

Chu Nhạc gật đầu.

Triệu Khang ánh mắt sắc bén, giọng điệu lạnh lùng: “Trước khi bệ hạ phái ta đi sứ, Cảnh quốc chúng ta đã phái vô số cao thủ bí mật lên vào Tề quốc.

“Những người này đều là cao thủ võ lâm, lấy một địch trăm, ít nhất cũng hơn hai trăm người. Ngươi biết họ đến Tề quốc để làm gì không?”

Chu Nhạc hoàn toàn bị cuốn vào lời nói của Triệu Khang, theo bản năng hỏi: “Làm gì?”

“Lấy đầu những kẻ văn võ bá quan của các ngươi!”

Chu Nhạc tròn mắt, không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Triệu Khang tiếp tục lừa dối: “Khi đàm phán bên này thất bại, sau khi ta trở về, bệ hạ sẽ lập tức hạ lệnh phát binh khai chiến. Lúc đó, những cao thủ ẩn núp ở Tề quốc này sẽ hành động.”

“Ngươi hãy nghĩ xem, nếu những kẻ văn võ bá quan của các ngươi đều bị giết, ai sẽ chỉ huy quân đội ở tiền tuyến? Ai sẽ cung cấp lương thực cho hậu phương?”

“Thiếu đi những quan lại điều hành chỉ huy, Tề quốc với hơn mười vạn quân đội có thể làm gì? Huống chi đó còn là tân binh, đến lúc đó một tháng đánh bại Tề quốc, ngươi nghĩ là mơ hồ hay sao?”

Thật đáng sợ!

Chu Nhạc hít một hơi thật sâu, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Triệu Khang và hỏi vội vã: “Vậy còn ngươi, Triệu lão đệ? Tại sao lại

nói cho ta biết những chuyện này? Chẳng lẽ ngươi phản quốc sao?”

Những bí mật này, bình thường Chu Nhạc một chữ cũng không tin. Nhưng giờ đây, hắn lại vô cùng hoang mang, không biết nên tin tưởng Triệu Khang hay không.

Triệu Khang thở dài: “Đúng vậy, nói với lão ca những chuyện này quả thực có vẻ phản quốc. Kỳ thực, ngươi không biết, Tề quốc đối với ta cũng như quê hương thứ hai. Mẹ ta là người Tề quốc, trong người ta mang một nửa dòng máu Tề. Triệu Long ta không muốn nhìn thấy người dân Tề quốc phải chịu khổ sở.”

“Thứ hai nữa, bệ hạ đã dốc sức cho trận chiến này, và bắt đầu đòi hỏi tiền bạc và lương thực từ những thần tử như chúng ta.”

Triệu Khang thở dài thốn thức: “Lão ca cũng biết, Cảnh quốc chúng ta vốn không giàu có. Để đảm bảo chiến thắng trong trận chiến này, tất cả đồ vật có giá trị trong phủ ta đều bị tịch thu vào quốc khố.”

“Ta không lừa ngươi, giờ đây trong túi ta còn chưa tới mười lượng bạc. Ta đây còn chưa phải là thảm nhất. Các vị Tể tướng, Thượng thư, đều phải ra đường bán đồ đạc trong nhà chỉ để gom góp tiền chi phí cho quân đội và lương bổng.”

“Bằng không, những đại thần chúng ta làm sao có thể phản đối bệ hạ đánh trận này? Trận chiến này là tâm huyết của chúng ta! Nếu thua trận, bệ hạ cũng chỉ có thể trả lại tiền bạc và lương thực đã lấy từ chỗ chúng ta.”

Lúc này, Chu Nhạc mới hiểu ra. Nhìn vẻ mặt sầu khổ thốn thức của Triệu Khang, hắn không khỏi cảm thán: “Thì ra là thế, ta hiểu rồi. Không ngờ Cảnh Đế lại điên cuồng đến vậy.”

“Cũng không hẳn vậy. Chu lão ca, còn nhớ vừa rồi ta nói ngươi phải giúp ta việc này chứ?”

Chu Nhạc gật đầu, lập tức hiểu ra yêu cầu của Triệu Khang: “Triệu lão đệ, ta hoàn toàn hiểu tâm tư của ngươi. Ngươi muốn lão ca ta giúp ngươi, bằng mọi giá phải tránh cho trận chiến này xảy ra!”

“Chiến tranh chỉ mang đến bất hạnh cho người dân, quốc gia tan vỡ, bách tính ly tán, tướng sĩ thương vong vô số! Cho dù

không vì lý do nào khác, chúng ta cũng phải hết sức ngăn cản bộ hạ của nước ta, ngăn cản chiến tranh!”

Chu Nhạc gật đầu, ánh mắt kiên định. Bị Triệu Khang lừa dối, hắn đã mất phương hướng, nhưng giờ đây, hắn và Triệu Khang đã đạt được sự đồng thuận: bằng mọi giá phải ngăn chặn chiến tranh xảy ra.

Chương 338 - Cắt đất bồi thường

Trong lúc hai người trò chuyện, xe ngựa đã đến cửa hoàng cung. Họ xuống ngựa và đi vào bên trong.

Thủ vệ hoàng thành nhìn Triệu Khang và Chu Nhạc với ánh mắt nghi ngờ.

“Hai người này sao lại tỏ ra thân thiết như thân huynh đệ vậy? Chẳng lẽ đặc sứ Cảnh quốc là bằng hữu cũ của Thượng thư đại nhân?”

Họ đi đến trước đại điện hoàng cung. Chu Nhạc đi vào bẩm báo trước, Triệu Khang ở bên ngoài chờ đợi truyền triệu.

Một tiếng thái giám vang lên: “Sứ giả Cảnh quốc yết kiến!”

Triệu Khang ưỡn ngực bước vào, lập tức thu hút mọi ánh nhìn.

Với vẻ mặt tự nhiên, Triệu Khang không hề lo lắng trước tình huống này.

Đi thẳng đến trước Long ý, Triệu Khang mới khom người hành lễ: “Đặc sứ Cảnh quốc Triệu Long tham kiến Tề Hoàng bộ hạ, nguyện bộ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Miễn lễ, bình thân đi,” Tề đế Lưu Quảng Văn có vẻ mệt mỏi lên tiếng.

Triệu Khang ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên Long ý là một nam tử trung niên có vẻ tiêu tụy.

Làn da tái nhợt, quầng thâm quanh mắt dày đặc, hốc mắt sâu hóp. Nhìn qua, vị đế vương này chẳng khác gì người bị vắt kiệt sức lực bởi tử sắc.

Nhìn Triệu Khang, Lưu Quảng Văn cố gắng gượng gạo: “Ngài không ngại xa xôi đến đây, dọc đường hẳn là vất vả.”

“Tạ Tề hoàng đệ hạ quan tâm. Tại hạ đến Tề quốc theo mệnh lệnh của thánh thượng Cảnh quốc, mang theo một phần lễ vật,” Triệu Khang nói.

Lời nói của hắn khiến những người xung quanh tò mò. Lưu Quảng Văn cũng hỏi: “Lễ vật gì?”

Triệu Khang đưa tay vào lòng, lấy ra một phong thư đã được chuẩn bị sẵn, hai tay nâng cao và bình tĩnh nói: “Chiến thư!”

Cả triều đình như bùng nổ, các đại thần Tề quốc không thể giữ bình tĩnh.

“Cuối cùng cũng đến!”

“Cảnh quốc lần này thực sự muốn đánh!”

“Chết tiệt, hiện tại trong nước chỉ có một ít binh lực, tân binh còn chưa huấn luyện xong, lấy gì mà đánh!”

Mọi người xôn xao bàn tán, Lưu Quảng Văn ho khan hai tiếng để dẹp yên sự náo động. Hắn đã xem xong thư tay của Ngô Như Long.

Nhìn Triệu Khang với ánh mắt bất đắc dĩ, Lưu Quảng Văn nói: “Quý sứ, không thể không đánh trận sao? Phải biết rằng chiến tranh sẽ khiến bách tính hai nước chịu khổ, vô số người sẽ chết.”

Triệu Khang liếc nhìn Chu Nhạc, mỉm cười nói: “Tề Hoàng đệ hạ, trước khi hạ thần đến đây, đệ hạ đã dặn dò rằng, nếu quý quốc không muốn đánh trận, cũng có thể thương lượng, nhưng phải đáp ứng hai yêu cầu của nước ta.”

Lưu Quảng Văn cau mày hỏi: “Yêu cầu gì?”

Triệu Khang: “Thứ nhất, quý quốc phải bồi thường cho nước ta hai ngàn vạn lượng bạc trắng! Trận chiến này, quý quốc cùng Chu quốc liên thủ tấn công Cảnh Càn, khiến tướng sĩ nước ta hy sinh thảm trọng. May mắn thay, trời phù hộ Cảnh quốc ta giành chiến thắng.”

“Nhưng hậu quả của cuộc chiến này phải có người chịu trách nhiệm!”

Ngay khi Triệu Khang dứt lời, một người đã không nhịn được lên tiếng: “Đặc sứ, đây là tống tiền! Hai ngàn vạn lượng bạc

trắng, số tiền này quá lớn!”

Triệu Khang quay sang nhìn người đó và hỏi ngược lại:

“Nhiều sao? Ta thấy không nhiều lắm, so với số tướng sĩ Cảnh quốc ta hy sinh thì còn lâu mới đủ!”

Người kia tức giận phản bác: “Nhưng người Tề quốc chúng ta chết cũng không ít!”

“Khác nhau hoàn toàn.” Triệu Khang hừ lạnh: “Các ngươi là kẻ xâm lược, còn chúng ta là người chiến đấu bảo vệ quê hương. Nói thẳng, việc quý quốc và Chu quốc liên thủ xâm lược nước khác vốn không phải là hành động chính nghĩa!”

“Nhưng Vương gia của chúng ta mất tích ở Càn quốc!” một người khác phản bác.

“Vương gia của các ngươi mất tích ở Càn quốc, thì hãy đi tìm Càn quốc, đánh Cảnh quốc chúng ta làm gì!”

“Cái này...” Người kia cứng họng.

Lúc này, Lưu Quảng Văn thở dài và nói: “Đặc sứ, hãy nói yêu cầu thứ hai của quý quốc đi.”

Những lời này cho thấy Lưu Quảng Văn đã đồng ý bồi thường 20 triệu lượng bạc trắng.

Môi Triệu Khang khẽ nhếch lên: “Thứ hai, quý quốc phải nhượng lại Ung Châu cho Cảnh quốc ta. Như vậy, Cảnh quốc ta sẽ lập tức rút quân!”

Lời nói của Triệu Khang khiến cả triều đình Tề quốc náo loạn!

Lưu Quảng Văn nhìn chăm chăm Triệu Khang.

Một vị quan viên lập tức đứng dậy quát mắng: “Hoang đường! Muốn xâm lược lãnh thổ nước ta? Sĩ tâm vọng tưởng!”

“Không ngờ một quốc gia nhỏ bé với nữ tử chiếm đa số như Tiểu Tiểu Cảnh Quốc lại có tham vọng lớn như vậy!”

Chu Nhạc cũng không nghĩ tới Triệu Khang, cư nhiên sẽ đưa ra loại yêu cầu quá phận này, một châu chi địa nhân khẩu mấy chục vạn thậm chí trăm vạn.

Làm sao có thể đơn giản để cho người khác!

Trong lòng hắn không khỏi bắt đầu hoài nghi lời nói của Triệu Khang lúc trước.

“Tuyệt đối không thể!”

Lưu Quảng Văn tuy bình thường ôn hòa, nhưng cũng không thể đáp ứng yêu cầu vô lý như vậy. Đất nước nước do tổ tông dành lấy, làm sao có thể cắt nhượng cho nước khác!

Có thể thấy, có một số người ngay cả hai chữ “bình thường” cũng không xứng đáng!

Triệu Khang cười: “Đã như vậy, hạ thần cũng không có gì để nói. Xin bệ hạ hãy nhận lấy chiến thư. Hạ thần cũng xin cáo lui để trở về bệ hạ nước ta báo cáo.”

“Triệu Khang, ngươi thật sự cho rằng Tề quốc chúng ta không dám đánh sao?” - một vị võ tướng nhảy ra quát lớn.

Triệu Khang thần nhiên nói: “Có dám đánh hay không, chỉ nói miệng thôi là không đủ, mà cần phải dựa vào thực lực để chứng minh!”

“Trước đây, ta không nghi ngờ gì về sức chiến đấu của quý quốc. Nhưng hiện tại thì sao?”

Triệu Khang cười lắc đầu: “Nói thật, quý quốc hiện tại đã lạc hậu quá nhiều rồi.”

“Khốn kiếp! Ngươi dám sỉ nhục nước ta!”

Một vị võ tướng nóng nảy lao tới, hung hăng tung một quyền về phía Triệu Khang.

Vị võ tướng này có tu vi lục phẩm, không phải dạng tầm thường!

Nhưng trải qua sự huấn luyện của Ngô Thiên Hổ, Triệu Khang giờ đây đã lột xác hoàn toàn. Hắn dễ dàng tóm lấy nắm đấm của đối phương và đá văng ra ngoài.

Vị võ tướng kia kêu rên thảm thiết, bay xa tám thước và ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Các quan viên Lễ bộ, trong đó có Chu Nhạc, đều tròn tròn mắt kinh ngạc.

Hóa ra Triệu Long người biết võ công!

Đá bay đối thủ chỉ với một cú đá, Triệu Khang quay sang Lưu Quảng Văn và bình tĩnh nói: “Bệ hạ đã chứng kiến, là thần tử quý quốc động thủ trước. Nếu bệ hạ quyết định khai chiến, hạ thần cũng không còn gì để nói.”

“Khi hạ thần trở về nước, bệ hạ Cảnh quốc của ta sẽ lập tức hạ lệnh cho đại quân áp sát. Đến lúc đó, mong rằng quý quốc hãy tự giải quyết cho ổn thỏa!”

“Quý sứ, hãy dừng lại!”

Triệu Khang xoay người muốn đi, Chu Nhạc lên tiếng. Thấy Triệu Khang dừng lại, Chu Nhạc bình tĩnh nói: “Quý sứ không cảm thấy yêu cầu của Cảnh quốc quá đáng sao?”

Hắn nói xong, lo lắng nhìn Triệu Khang, đây là một lời thăm dò.

Triệu Khang nhướn mày: “Mọi sự đều có thể thương lượng, nhưng nếu Tề Hoàng bệ hạ nói chuyện này tuyệt không có khả năng, vậy tại hạ còn có thể nói cái gì?”

Chương 339 - Phạm tội

Lời nói của Triệu Khang khiến Chu Nhạc sáng mắt lên. Có vẻ như hắn đã hiểu sai về Triệu Khang, và Triệu Khang không hề lừa dối hắn.

Vì vậy, Chu Nhạc nhẹ nhàng nói: “Quý sứ chớ vội vàng. Việc này trọng đại, không thể chỉ giải thích qua loa bằng vài câu. Xin mời quý sứ quay trở về khách sạn trước. Chúng ta sẽ thương lượng kỹ lưỡng để có thể đưa ra câu trả lời thỏa đáng cho quý sứ.”

Triệu Khang không do dự, lập tức đồng ý: “Vậy tại hạ xin cáo lui trước.”

Khi Triệu Khang vừa đi, một vị quan viên lập tức quay sang Chu Nhạc: “Chu đại nhân, ngài định làm gì vậy? Còn thương lượng ư? Chẳng lẽ ngài thực sự muốn nhượng lại Ung Châu cho Cảnh Quốc?”

“Một tiểu quốc mà dám mơ ước lãnh thổ của ta ư? Chúng nó không sợ lòng tham nuốt voi ư?”

“Chu ái khanh, hãy nói rõ ràng. Ngài cần giải thích,” Lưu Quảng Văn yêu cầu.

Chu Nhạc nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, trong tình hình hiện tại, liệu nước Tề chúng ta có thể tự chủ được không?”

Mọi người đều ngạc nhiên.

Chu Nhạc nói tiếp: “Tình hình nội bộ Tề Quốc hiện tại, chúng ta đều rõ ràng. Nếu đánh nhau với Cảnh Quốc, chúng ta hoàn toàn không có khả năng chiến thắng. Triệu Long rõ ràng muốn đàm phán thất bại trong lần này, và chiến thư cũng đã được chuẩn bị sẵn.”

“Vì vậy, bệ hạ, thần có thể kết luận rằng, ở Cảnh Quốc, Cảnh Đế hoàn toàn muốn đánh một trận. Hãy thử nghĩ xem, nếu không phải vậy, tại sao họ lại đưa ra yêu cầu vô lý như vậy?”

Nhiều người trầm mặc, suy ngẫm lời nói của Chu Nhạc. Trên thực tế, những điều này đều là do Triệu Khang nói với hắn trên xe ngựa.

Chu Nhạc chỉ thay đổi cách diễn đạt mà thôi.

Lưu Quảng Văn ho khan vài tiếng, thở dài và nói một cách mệt mỏi: “Vậy theo Chu ái khanh, chúng ta nên làm gì?”

Chu Nhạc cười nói: “Bệ hạ, thần và Triệu Long đã đi cùng nhau từ biên giới đến Thịnh Kinh, cũng coi như quen biết nhau gần một tháng. Xin bệ hạ yên tâm, Ung Châu là lãnh thổ của Tề Quốc, Chu Nhạc tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai xâm chiếm bằng bất kỳ cách thức nào!”

“Thần nhất định sẽ nghĩ ra một biện pháp giải quyết, vừa tránh được chiến tranh với Cảnh Quốc, vừa có thể giảm thiểu tối đa tổn thất cho nước ta!”

Nghe vậy, Lưu Quảng Văn mỉm cười nhẹ nhõm: “Vậy xin nhờ ái khanh.”

Mặt khác, văn võ đại thần cũng thở phào nhẹ nhõm, củ khoai lang phồng tay này có người tới tiếp nhận là tốt nhất.

Triều đình tan rã.

Chu Nhạc đi ra khỏi hoàng cung, suy nghĩ một lúc rồi nhìn về phía kiệu phu:

“Ngươi hãy đến khách sạn quốc gia, tìm đặc sứ Cảnh quốc Triệu Long và nói rằng ta mở tiệc chiêu đãi hần ở Ngọc Tuyết Lâu, mời hần đến đây.”

“Dạ, thưa ngài.” Kiệu phu gật đầu nói.

Tại khách sạn quốc gia.

Nghe nói Triệu Khang muốn Tề quốc cắt nhượng Ung Châu, cho dù Ngô Thiên Hồ không quan tâm đến những chuyện này cũng bị giật mình.

“Tiểu tử kia đầu óc có vấn đề à? Loại chuyện này mà họ sẽ đồng ý ư?”

Triệu Khang nhún vai: “Nói nhảm, dùng mộng cũng nghĩ ra là không thể nào đáp ứng được chứ gì?”

“Vậy ngươi định làm gì?” Ngô Thiên Hồ không hiểu.

Triệu Khang nói: “Đây là chiến thuật ‘đặt giá cao’, trước tiên sử dụng Ung Châu để thu hút sự chú ý của họ, sau đó từng bước giảm giá, như vậy mới có thể đạt được mục tiêu thực sự của chúng ta. Ta đoán tên Chu Nhạc kia cũng không ngốc lắm, sẽ sớm hiểu ra thôi.”

Đang nói chuyện, thị vệ đến báo cáo: “Thưa Triệu đại nhân, bên ngoài có người nói là Chu Nhạc nước Tề thiết yến mời ngài.”

“Thật đúng là nói Tào Tháo, Tào Tháo đến.” Triệu Khang đứng dậy đi ra khỏi khách sạn, lên kiệu của kiệu phu.

Ngọc Tuyết Lâu.

Đây là một tửu lâu cực kỳ nổi tiếng ở Thịnh Kinh Thành.

Khi Triệu Khang đến nơi, hần phát hiện Chu Nhạc đang chờ ở cửa, tỏ ra rất trọng thị.

Hai người chào hỏi nhau, Chu Nhạc liền dẫn Triệu Khang lên lầu.

Bước vào phòng bao, một bàn thức ăn thịnh soạn đã được chuẩn bị sẵn. Chu Nhạc đóng cửa phòng để tránh bị quấy rầy.

Chu Nhạc nhìn Triệu Khang với vẻ bất đắc dĩ: “Triệu lão đệ, chuyện lớn như vậy sao đệ không nói trước với ta một tiếng?”

Triệu Khang cũng tỏ ra bất đắc dĩ: “Lão ca, ta đã nói với huynh rồi mà, ta không còn cách nào khác, em là người Cảnh quốc.”

“Chúng ta không phải đã nói rồi sao, sẽ cùng nhau ngăn chặn cuộc chiến này ư! Giờ đây mọi chuyện lại trở nên tồi tệ thế này.”

Chu Nhạc cố ý tỏ ra bức bối: “Hiện tại triều đình và các quan đại thần, thậm chí cả bệ hạ đều đang chỉ trích đệ!”

Triệu Khang gấp một viên đậu phộng: “Vậy theo Chu lão ca, chúng ta nên làm gì?”

“Ung Châu là điều không thể thương lượng, đây là điểm mấu chốt của Tề quốc.” Chu Nhạc nói. “Tuy nhiên, chúng ta có thể bồi thường thêm một ít, nhưng quốc thổ thì không được.”

Triệu Khang lắc đầu: “Chu lão ca, đây là mệnh lệnh trực tiếp của bệ hạ, cho dù ta và huynh có cùng quan điểm, nhưng nếu ta cứ thế này trở về, bệ hạ sẽ tha cho ta sao?”

“Lão đệ, người thông minh như vậy, sao không thể nghĩ ra cách khác? Hãy thử đặt mình vào vị trí họ, nếu chúng ta muốn lãnh thổ của Cảnh quốc, họ có thể đồng ý không?”

Triệu Khang trong lòng cười thầm, nhưng ngoài mặt lại nói: “Vậy thì chắc chắn là không thể đáp ứng được rồi! Nhưng lão ca, bệ hạ nước ta vốn dĩ không nghĩ rằng các người có thể đồng ý.”

“Nếu các ngươi không đồng ý thì chúng ta sẽ phải gặp nhau trên chiến trường. Nếu các người không nhường Ung Châu cho Cảnh quốc chúng ta, thì chúng ta sẽ tự mình đến lấy. Đây chính là mong muốn của bệ hạ!”

“Nhưng mà, một châu cũng là quá nhiều!” Thấy Triệu Khang không chịu nhượng bộ, Chu Nhạc bắt đầu hạ giọng.

Triệu Khang thử dò hỏi: “Vậy nửa châu thì sao?”

Chu Nhạc tức giận cười: “Nửa châu cũng không được! Nói gì vậy! Lúc đó một nửa dân số là người Tề, một nửa là người Cảnh sao?”

“Ta bất chấp tất cả, lão ca, ta đang giúp ngươi đấy. Từ một châu thành ba mươi thành, thế này được chứ? Tề hoàng bệ hạ

biết chuyện này sẽ rất hài lòng với người.”

Triệu Khang cười khở: “Chỉ có lão ca mới khiến ta nhượng bộ thôi. Đồi lại những người khác, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ đồng ý. Lần này ta trở về, e rằng bệ hạ sẽ chém đầu ta mất!”

“Ba mươi thành cũng quá nhiều! Lão đệ, đừng chỉ ăn mà hãy uống rượu nào!”

Chu Nhạc rót rượu và đến ngồi bên cạnh Triệu Khang. Hắn vỗ vai Triệu Khang và nói: “Lão đệ, ca ca biết ngươi là vì tốt cho ta. Nhưng dù sao đó cũng là lãnh thổ của chúng ta! Lão tổ tông liêu mạng đánh ra giang sơn, nếu như mất đi, bệ hạ chúng ta sẽ rất bất an.”

“Ba mươi thành thực sự là quá nhiều, hãy bớt đi một ít!”

Cụng ly, sắc mặt Triệu Khang trở nên ửng hồng. Chu Nhạc nhìn thấy vậy vội vàng rót thêm cho Triệu Khang một ly rượu.

“Hơn nữa, trong lòng lão đệ cũng không muốn chiến tranh phải không? Lão ca cũng không muốn vậy. Vậy hãy bớt đi một ít.”

“Không được, không được. Không thể bớt hơn nữa, nếu bớt nữa bệ hạ sẽ giết ta.” Triệu Khang lắc đầu.

Chu Nhạc vừa rót rượu vừa nói lời hay, vừa kéo quan hệ. Số lượng ba mươi thành cũng dần dần giảm xuống.

Cuối cùng, Chu Nhạc nói: “Lão đệ, chúng ta đừng nói nữa. Số tiền bồi thường sẽ là ba mươi triệu lượng bạc trắng, nhưng Tề quốc chúng ta sẽ ghi chép là hai mươi lăm triệu!”

Với một ánh mắt ám chỉ, Chu Nhạc tin rằng Triệu Khang sẽ hiểu được.

Tim Triệu Khang đập thành thịch, năm trăm vạn lượng này, thật sự là rất khó làm cho người ta không động tâm a!

Tề quốc này không thua thiệt tài đại khí thô a, hai người nhìn nhau cười một cái, rất giống thể loại cấu kết với nhau làm việc xấu cảm giác.

Triệu Khang nhắm mắt lại, “Được, lão đệ ta liền bắt chấp tất cả, như vậy đi 25 triệu tiền bồi thường, sau đó Vân Thiết

Thành, Hạ Mã Thành, Lâm Thành ở bên trong ba thành mười lăm quận. Cảnh quốc chúng ta muốn những thứ này!”

Chương 340 - Chu Nhạc tỉnh cầu

Nghe lời Triệu Khang, Chu Nhạc, vốn đang say mềm, bỗng tỉnh hẳn, vội vàng nắm chặt tay Triệu Khang.

“Lão đệ! Vây quyết định như vậy, không được đổi ý!”

“Ái chà, mẹ nó!”

Triệu Khang vẫn giữ bộ dạng say khướt, nói chuyện lơ mơ:

“Thảo, lão ca ngươi khinh thường lão đệ à?”

“Tiểu nhị! Lấy giấy bút đỏ ra đây cho bản quan!”

Thấy Triệu Khang say đến mức này, Chu Nhạc cũng không giả bộ nữa, vội vàng ra lệnh.

Rất nhanh, Chu Nhạc đã soạn thảo một bản hiệp ước, ép Triệu Khang ký tên.

Cẩn thận cất giữ bản hiệp ước, trong lòng Chu Nhạc vui sướng khôn tả. Nhìn Triệu Khang đang cố tìm chén rượu, hẩn càng đắc ý.

“Lão phu ra tay, quả là lợi hại!”

Chu Nhạc rót cho mình một chén rượu, uống xong liền kéo Triệu Khang, lúc này đã say mềm không còn biết đường đi, ra khỏi tử lâu.

Hắn hộ tống Triệu Khang về khách sạn quốc gia. Trước khi chia tay, hai người còn gọi nhau “lão ca”, “lão đệ” rất thân thiết, khiến mọi người trong khách sạn đều ngạc nhiên.

Vừa vào phòng, Ngô Thiên Hổ đóng cửa lại. Bỗng chốc, Triệu Khang, lúc trước còn say khướt, nở một nụ cười ranh mãnh, đi đến bàn rót một chén trà súc miệng.

Nhìn thấy hẩn khí định thần nhàn, hoàn toàn không còn vẻ say xỉn lúc trước, Ngô Thiên Hổ ngạc nhiên hỏi: “Tiểu tử ngươi không say à?”

“Xì, loại rượu trái cây vớ vẩn này, uống mười cân cũng không khác gì nước, hàm lượng cồn thấp không nói, còn chua như

giảm.”

Triệu Khang trợn trắng mắt ngồi xuống. Ngô Thiên Hồ cười hỏi: “Chuyện đã xong?”

“Xong rồi. Hai ngàn năm trăm vạn lượng tiền bồi thường chiến tranh, Vân Thiết Thành cùng ba thành mười lăm quận đã được nhượng lại cho chúng ta. Đoán chừng ngày mai bọn họ sẽ lại mời ta vào triều để bái yết.” Triệu Khang cười khẩy, gác chân lên ghế.

Ngô Thiên Hồ kinh ngạc: “Tiểu tử ngươi thật lợi hại! Làm được thế nào? Nói cho ta nghe xem.”

“Cái này phải dùng đầu óc.” Triệu Khang cười đắc ý.

Hắn tin chắc rằng Tề quốc không muốn và cũng không thể khai chiến. Chỉ cần xác định được điều này, việc đòi hỏi một số lãnh thổ nhỏ nhỏ quả thực không cần phải quá mềm mỏng.

Mặc dù rượu Tề quốc không có độ và hương vị gì đặc biệt, nhưng uống nhiều như vậy Triệu Khang vẫn có chút no bụng, bởi vậy liền đi nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, điều không ngờ tới là hắn không đợi được tin tức yết kiến vua mà Chu Nhạc lão già này lại mang theo con trai Chu Quý cùng một mớ quà đất tiền đến khách sạn.

Triệu Khang cố ý giả vờ đau đầu: “Chu lão ca, sao ngươi lại đến đây? Tối hôm qua chúng ta đã uống bao nhiêu rượu vậy?”

Nghe hắn gọi cha mình như vậy, Chu Quý kia kinh ngạc xen lẫn sợ hãi.

Chu Nhạc vui vẻ trong lòng, xem ra say rượu chưa tỉnh tất cả đều đã quên, hắn nói: “Không có gì Triệu lão đệ, ta mang nhi tử đến xin lỗi ngươi.”

“Được rồi được rồi, cũng không cần đền bù gì hay khiêm tốn gì cả, về sau đừng làm chuyện cưỡng đoạt dân nữ nữa.” Triệu Khang vẫn giả bộ đau đầu.

Chu Nhạc tức giận mắng: “Nghe đây đồ hỗn trướng! Lần này là nhờ Triệu thúc khoan dung độ lượng, nếu còn có lần sau ta sẽ đánh gãy chân ngươi!”

“Con biết rồi, cha.”

Chu Quý vội vàng trả lời, sau đó thâm nhìn Triệu “thúc” trong miệng cha mình.

Con mẹ nó thằng này hình như tuổi còn không bằng ta!

Chu Quý được phép rời đi, Chu Nhạc đóng cửa phòng và đến trước mặt Triệu Khang: “Triệu lão đệ, chuyện ngày hôm qua ngươi còn nhớ rõ không?”

Triệu Khang giả vờ ngạc nhiên: “Chuyện gì?”

Chu Nhạc kêu lên: “Chúng ta đã thỏa thuận về tiền bồi thường và chuyện thành trì rồi mà.”

“Đang đợi quý quốc câu trả lời đây?”

“Không được, đây là dấu tay của ngươi!”

“Ta mẹ nó, Chu lão ca, ngươi không lừa ta chứ? Sao ta có thể ký một hiệp ước quá quắt như vậy được!”

“Ta không thích nghe lời này của ngươi! Chủ quán trọ và lũ tiểu nhị đều có thể làm chứng đấy, tuyệt đối không lừa gạt!”

“Xong rồi, xong rồi, xong rồi.”

Triệu Khang hoảng hốt nói: “Chết tiệt, nếu trở về bộ hạ nhất định sẽ chém đầu ta!”

“Ai, lão đệ, quý quốc bộ hạ chắc hẳn sẽ không tàn bạo như vậy!” Chu Nhạc trong lòng nở hoa vì sung sướng, để cho chó má ngươi hôm qua làm khó dễ lão tử.

Cái này gọi là hiện báo!

Hai người cãi cọ một trận, cuối cùng Triệu Khang chỉ có thể “tuyệt vọng” thừa nhận là mình đã ký vào hiệp định.

Nhìn Chu Nhạc không thể che giấu được nụ cười nơi khóe miệng, Triệu Khang giả vờ khó chịu nói: “Chu lão ca, nếu đã nói tốt đẹp rồi, vậy hôm nay ngươi đến tìm ta là để làm gì?”

“Hôm nay đến đây là muốn mời lão đệ giúp một việc.” Chu Nhạc nói.

Triệu Khang nghi ngờ: “Giúp đỡ? Việc gì?”

Chu Nhạc mở lời: “Chuyện là thế này, quý quốc và Càn Quốc hiện nay đã là đồng minh, đúng không?”

Triệu Khang cẩn thận trả lời: “Đúng vậy.”

Chu Nhạc nói: “Hiện tại mỏ quặng Vân Sơn thuộc về Càn Quốc, nhưng sau trận chiến tranh này, Càn Quốc không còn khả năng khai thác mỏ quặng này nữa.”

“Nhưng lão đệ Cảnh quốc các người có thể khai thác được, hai nước chúng ta có thể liên kết khai khoáng, sau đó lấy quặng sắt bán cho Tề quốc chúng ta một ít.”

Nói xong, Chu Nhạc thở dài: “Người cũng biết Tề quốc chúng ta bị thương nặng, trong thời gian ngắn rất khó khôi phục nguyên khí. Nếu không nghĩ cách, chỉ sợ sẽ suy sụp.”

Triệu Khang không ngờ đề nghị của Chu Nhạc lại là chuyện này. Việc liên kết khai khoáng giữa Càn Quốc và Cảnh Quốc đã được thực hiện từ lâu.

Hiện nay, họ đã sản xuất được một lượng thép đáng kể.

Nhưng loại vật liệu này làm sao có thể bán cho nước Tề? Trừ phi họ muốn tự hại mình.

Nghĩ vậy, Triệu Khang không từ chối mà chỉ nói: “Đề nghị của Chu lão ca không tệ, chuyện này chúng ta sẽ về suy nghĩ kỹ lưỡng. Nếu có thể thành công, tuyệt đối sẽ bán cho Tề quốc.”

“Lão đệ, vậy việc này có thể nhờ cậy người, đừng lừa lão ca nhé.” Chu Nhạc vui mừng nói.

Triệu Khang: “Nói gì vậy, hai huynh đệ chúng ta ai với ai!”

Hắn xoa xoa ngón tay.

Chu Nhạc cười: “Yên tâm, ta đã chuẩn bị đầy đủ cho người. Toàn bộ là ngân phiếu của các tiền trang Cảnh quốc, mặt khác 25 triệu toàn bộ là tiền mặt, Hộ bộ đang chuẩn bị.”

“Ngày mai tiến cung diện thánh, thương lượng xong chuyện lớn chuyện nhỏ rồi sau đó là được, đến lúc đó Vân Thiết thành bên này chúng ta cũng sẽ nhanh chóng sắp xếp cho bách tính di chuyển.”

Triệu Khang hài lòng gật đầu, lại giả vờ không vui, nhìn Chu Nhạc nói: “Chu lão ca, lần này được bệ hạ quý quốc khen thưởng không ít, thăng quan rồi sao?”

Dù sao Chu Nhạc chính là đem một châu, đàm phán thành ba thành mười lăm quận a! Nếu không khen thưởng thì thật không thể nào nói nổi!

Nghe nói, Chu Nhạc mặc dù muốn che giấu, nhưng nhếch lên khóe miệng đã bán đứng hẳn.

Cuối cùng nhin không được cười ha ha, nhìn Triệu Khang:
“Nhờ phúc của lão đệ, lão ca ta hiện tại đã không phải là Lễ bộ thượng thư, mà là Tề quốc thừa tướng a.”

Chương 341 - Thử chút đi

Nhìn vẻ mặt hân hoan của Chu Nhạc, khóe miệng cong lên không thể hạ xuống dù cho kiệt sức, trong lòng Triệu Khang cười lạnh một tiếng. Không ngờ rằng lão già hỏa này lại kiếm được hời nhờ việc này.

Ban đầu chỉ muốn đòi một châu lãnh thổ, nhưng sau đó lại giảm xuống còn ba thành mười lăm quận. Đối với Tề quốc mà nói, Chu Nhạc quả là có khả năng “mặc cả” tài ba! Chắc chắn đây là một công lao to lớn!

Tuy rằng số tiền bồi thường tăng thêm không ít, nhưng dù sao cũng tốt hơn so với mất đi lãnh thổ tổ tiên.

Không có tiền thì kiếm thêm.

Vì vậy, Tề Hoàng - Lưu Quảng Văn đã vung tay lên đề bạt Chu Nhạc lên chức Tể tướng Tề quốc.

Triệu Khang đạt được mục đích, Chu Nhạc thăng quan, tất cả mọi người đều vui mừng.

Thấy hân hoan của Chu Nhạc đi, Ngô Thiên Hồ cười nhạo một tiếng: “Tên ngu ngốc này.”

“À, cũng không thể nói vậy được, nếu không có Chu Nhạc, chúng ta làm sao có thể thuận lợi như vậy?” Triệu Khang cười khẽ một tiếng.

“Được rồi, cũng đừng rảnh rồi. Ngô tiên bối, lát nữa báo cho người của chúng ta biết, nên thu dọn một chút. Mục đích đã đạt được, phải nhanh chóng lên đường, để tránh đêm dài lắm mộng.”

Ngô Thiên Hồ gật đầu, mang theo bầu rượu rời đi. Triệu Khang không đi dạo chơi bên ngoài nữa mà bắt đầu tu luyện Huyền Hoàng Công trong phòng khách.

Lại một ngày trôi qua, Triệu Khang nhận được thông báo tiến cung diện thánh.

So với mấy ngày trước, lần này hai bên không thể nghi ngờ gì hơn là hòa hợp. Phía Tề quốc đã chuẩn bị sẵn công văn cắt nhượng.

Sau khi ký kết xong, Triệu Khang thu hồi văn thư, thi lễ và nhìn Lưu Quảng Văn cùng các đại thần Tề quốc, thản nhiên nói: “Bệ hạ, nếu hai bên đã ký kết xong văn thư, vậy tại hạ xin cáo từ. Mong quý quốc sớm rút khỏi ba thành mười lăm quận trong Vân Thiết thành để nước ta dễ dàng tiếp quản.”

“Đặc sứ yên tâm về việc này.” Lưu Quảng Văn thở dài một hơi.

“Vậy cảm ơn bệ hạ. Mong bệ hạ bảo trọng long thể. Triệu Long cáo từ.”

Lưu Quảng Văn bảo Chu Nhạc tiễn Triệu Khang ra khỏi cung. Chu Nhạc đưa hân đi một mạch đến tận cổng thành.

Xa xa Triệu Khang nhìn thấy trên trăm cỗ xe ngựa, kéo theo từng chiếc rương gỗ lớn.

Dựa vào độ lún xuống của bánh xe trên bùn đất, có thể thấy trọng lượng của số đất đá trên xe ngựa này không hề nhẹ.

Chu Nhạc đi đến bên Triệu Khang và nhẹ giọng nói: “Lão đệ, thứ người muốn đã được đặt trên những chiếc xe ngựa đã chuẩn bị sẵn. Đừng quên chuyện đã nói giữa chúng ta.”

Triệu Khang mỉm cười: “Lão ca yên tâm, nhưng chuyện này không thể thành công trong một sớm một chiều.”

“Lão ca hiểu, chỉ cần lão đệ người ghi nhớ chuyện này là được.”

Chu Nhạc híp mắt cười nói: “Tề quốc chúng ta sẽ không bạc đãi người. Tất cả đều dễ thương lượng.”

“Ha ha, dễ nói dễ nói. Vậy lão ca, chúng ta sau này sẽ gặp lại.” Triệu Khang nói.

“Hẹn gặp lại.” Chu Nhạc nói.

Đoàn xe đi xa dần. Nhìn Triệu Khang để cho thủ hạ và đội hộ vệ kéo đầy xe ngựa bạc rời đi, Chu Nhạc thu lại nụ cười, chấp hai tay lại. Từ dưới thành đi lên một người, nhẹ giọng nói: “Đại nhân, tất cả đã sắp xếp ổn thỏa?”

Chu Nhạc dò hỏi.

Người này gật đầu: “Tùy thời có thể động thủ.”

“Chờ một chút đi, chờ bọn hắc đi tới biên quan lại nói, giữ lại Triệu Long để cho hắc trốn trở về là được.” Chu Nhạc cười khẽ một tiếng.

Ánh mắt nhìn theo đoàn xe biến mất ở chân trời. 25 triệu lượng bạc, nào có dễ dàng lấy đi như vậy.

Bên trong xe ngựa.

Vừa bước vào, Triệu Khang đã nhìn thấy một chiếc hộp gỗ rất dễ thấy. Mở ra xem, bên trong chứa đầy ngân phiếu, mỗi tấm đều trị giá một vạn lượng.

Những ngân phiếu này đều do tiền trang trong nước Cảnh quốc in ấn, có thể đổi tiền mặt ở Cảnh quốc.

Có thể gom được năm trăm vạn lượng bạc trong thời gian ngắn ngủi như vậy, cho thấy Tề quốc có rất nhiều hoạt động kinh doanh ở Cảnh quốc.

So với số thuế thu được trong một năm của Càn Quốc, số tiền năm trăm vạn lượng này quả là khổng lồ. Triệu Khang cất tiền cẩn thận và bắt đầu tu luyện.

Có nhiều tiền hơn nữa cũng vô dụng nếu không có đủ thực lực.

Sau mười ngày liên tục di chuyển, nhóm người Triệu Khang cuối cùng cũng đến được biên giới. Xe ngựa đột ngột dừng lại.

Triệu Khang vén rèm xe lên: “Sao vậy?”

“Thưa đại nhân, phía trước có loạn thạch chặn đường.”

Triệu Khang nhìn và lập tức vui vẻ. Phía trước trên đường lớn, một đồng đá cuội lớn chắn ngang đường. Cách thức này chẳng khác gì cách hắc đã dùng để giết Lưu Hán Long và Lý Mộc Thanh trước đây.

Ngô Thiên Hồ cười ngựa đến gần, ngoáy ngoáy tai và cười ha hả: “Xem ra bọn chúng không muốn cho chúng ta đi dễ dàng như vậy.”

“Bao nhiêu người?” Triệu Khang hỏi.

Hắc biết Ngô Thiên Hồ hắc là người đã phát hiện ra âm mưu này.

“Phía bắc một trăm trượng, ba người ở cấp tứ phẩm, sáu người ở cấp ngũ phẩm.Ồ, bọn chúng đã đến rồi, vừa vịn cho tiểu tử nguoi luyện tập.”

Ngô Thiên Hồ nhướn mày cười: “Nếu không chỉ tu luyện chân khí thì vô dụng.”

Tiếng nói vừa dứt, Triệu Khang liền thấy trước mặt xuất hiện chín người, mỗi người cầm trường kiếm xếp thành một hàng ngang, ánh mắt lạnh lùng.

“Ngăn chặn địch!”

Đội hộ vệ của Triệu Khang lập tức cảnh báo. Triệu Khang lạnh lùng quát: “Đều đừng nhúc nhích, để ta ra tay!”

Chân khí trong nháy mắt lưu chuyển khắp bách mạch, Triệu Khang mượn lực tung người bay ra.

Ngô Thiên Hồ nói đúng, chỉ biết tu luyện là vô dụng. Nếu không trải qua thực chiến, dù cảnh giới cao đến đâu cũng chẳng ích gì.

Ngoài Ngô Thiên Hồ ra, sau khi đạt được tu vi cao hơn, Triệu Khang vẫn chưa từng giao thủ với ai khác. Đây chính xác là một cơ hội để hắn rèn luyện bản thân.

Nhìn thấy Triệu Khang lao đến, chín gã cao thủ Tề quốc sừng sốt. Bọn họ được lệnh giết Triệu Khang và tất cả mọi người bên ngoài, sau đó mang bạc về.

Lúc này, Triệu Khang tự mình xông tới với khí thế muốn lấy một địch chín, khiến bọn chúng trở tay không kịp.

“Trước tiên tiêu diệt tên tiểu tử này!”

Một người ở giữa quát lạnh, trường kiếm rung lên, bốn đạo kiếm khí chém về phía Triệu Khang. Người này hiển nhiên là một cao thủ. Bốn đạo kiếm khí từ trên xuống dưới, trái phải phong tỏa tất cả các góc né tránh của Triệu Khang.

Xa xa, Ngô Thiên Hồ cười khẽ một tiếng, lắc lắc hồ lô rượu, nghe tiếng rượu lay động, lầm bầm: “Đây chẳng phải là theo ý nguyện của tiểu tử kia sao?”

“Liệt Thiên Trảo!”

Trong lòng quát khê một tiếng, Triệu Khang hai tay chân khi bạo động, sinh ra hơn mười đạo trảo ảnh, mạnh mẽ nghiền nát bốn đạo kiếm khí.

“Tứ phẩm cao thủ!”

Người chém ra kiếm khí nhất thời kinh hãi. Hắn hoàn toàn không ngờ Triệu Khang có tu vi cao đến vậy, lại có thể dễ dàng phá vỡ kiếm khí phong tỏa của mình.

Tốc độ của Tứ phẩm cao thủ cực kỳ nhanh. Sau một khắc, Triệu Khang đã xuất hiện trước mặt hắn. Tay phải quỹ dị vòng vèo, năm ngón tay như móc quét qua mặt hắn.

Người này vội vàng mượn lực lui về phía sau nhưng vẫn bị trảo phong của Triệu Khang quét trúng, trên mặt lập tức xuất hiện năm vết máu.

“Chết tiệt!”

Hắn tức giận mắng một câu. Đồng đội bên cạnh cũng nhìn ra Triệu Khang không dễ đối phó, nhao nhao ra tay.

Ba thanh trường kiếm giống như linh xà phun tin đánh tới cổ họng Triệu Khang. Ánh mắt Triệu Khang rung mình, tay phải bắt lấy kiếm phong của trường kiếm, vãn một cái!

Ba người kia bay lên không xoay tròn. Lực lượng của ba người cộng lại cũng không thể ngăn cản Triệu Khang. Trong lòng mỗi người đều chấn động mạnh.

Nhưng dù sao bọn họ cũng là chín người liên thủ. Lúc này, lại có bốn thanh trường kiếm kiên thủ đến buộc Triệu Khang lui về phía sau.

“Kẻ này rất mạnh, cùng ra tay!” Tứ phẩm cao thủ bị thương lúc trước lạnh lùng nói, máu tươi theo vết thương trên mặt không ngừng nhỏ xuống.

Triệu Khang mỉm cười: “Chư vị, cũng đừng chết quá nhanh a!”

Chương 342 - Phá cảnh

Là một nửa sư phụ của Triệu Khang, Ngô Thiên Hồ hiểu rõ hơn ai hết về kỹ xảo chiến đấu và phương thức chiến đấu của

Triệu Khang.

Hắn thích nhất là dùng sức mạnh chân khí, phá vỡ đòn tấn công của đối phương trước rồi tung ra đòn quyết định.

Thời gian gần đây, Ngô Thiên Hổ đã từng dạy Triệu Khang về thời điểm thích hợp để sử dụng chiến thuật này. Cho dù Ngô Thiên Hổ ở cùng cấp độ với Triệu Khang, hắn cũng thường xuyên thua Triệu Khang khi giao đấu.

Mặc dù đối phương đông người, Ngô Thiên Hổ không có ý định ra tay vì tin rằng Triệu Khang có thể tự mình giải quyết.

Lúc này, chín người hợp lực vây quanh Triệu Khang.

Bỗng nhiên, ba người trong số họ rút kiếm ra, người ở giữa chém ra một đạo kiếm khí dài ba mét thẳng đến ngực Triệu Khang.

Triệu Khang gầm lên, cường phong của hắn tạo ra một bức tường khí ba thước, hoàn toàn hóa giải kiếm khí. Ngay lập tức, một luồng sáng lạnh như lưỡi hái tử thần xẹt ngang qua.

Triệu Khang lùi lại một bước, trường kiếm của đối phương suýt chém trúng cổ họng hắn. Hai ngón tay của hắn búng nhẹ, khiến mũi kiếm lệch hướng. Hắn nhận ra rằng đạo kiếm khí trước đó chỉ là để đánh lạc hướng, che đậy cho đòn tấn công này.

Cổ họng Triệu Khang rách một đường nhỏ, do bị kiếm khí ẩn giấu trên lưỡi kiếm làm bị thương.

Họ phối hợp vô cùng tinh vi. Nếu chỉ đối đầu với một người, Triệu Khang không hề e ngại. Tuy nhiên, khi đối mặt với chín người hợp lực, hắn không nhất thiết phải đánh bại tất cả.

Hiểu được ý đồ của đối thủ, Triệu Khang tập trung cao độ, né tránh những đòn kiếm liên tục của họ.

Trường kiếm của đối phương tung bay xung quanh hắn trong phạm vi ba thước nhưng không thể chạm vào người hắn. Họ lo lắng vì Triệu Khang chỉ đang giao chiến với một người trong khi còn hàng trăm hộ vệ đội đang quan sát từ xa.

Nếu bị Triệu Khang tiêu hao quá nhiều tu vi, hắn sẽ gặp khó khăn khi đối mặt với hàng trăm hộ vệ đó.

Nghĩ đến điều này, một người trong số họ lạnh lùng ném kiếm lên không trung. Thân hình hắn di chuyển trên không trung, tạo ra hơn mười bóng ảnh. Hai ngón tay của hắn khép lại, dùng hết sức lực phá vỡ lớp cương khí bảo vệ ba thước xung quanh Triệu Khang và hướng ngón tay về phía trán Triệu Khang.

Triệu Khang né tránh ngón tay nguy hiểm bằng cách xoay đầu, tay phải nắm chặt và tung ra một cú đấm mạnh vào ngực người đó. Người đó kêu thảm thiết và phun ra máu, văng ngược ra sau. Đồng thời, hắn ta quát lớn: “Kiếm lạc!”

Chân khí màu xanh lá cây được phóng ra giữa không trung như mũi tên, nhắm thẳng vào Triệu Khang sau khi tung ra cú đấm “không môn đại lộ”.

Lấy thương đổi mạng!

Trường kiếm xé gió lao đến với tốc độ kinh hoàng, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt Triệu Khang. Đội hộ vệ phía sau hoảng hốt tột độ.

Triệu Khang đột ngột hạ tay trái xuống đất, chân khí cuộn trào từ lòng đất bắn ra, trực tiếp hất tung người ra tay kia cùng với trường kiếm của hắn.

Đồng thời, lực đẩy còn khiến tám tên địch khác lùi lại vài bước.

Thống lĩnh đội hộ vệ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy đến bên Ngô Thiên Hổ: “Đại nhân, Triệu đại nhân có vẻ gặp khó khăn. Chúng ta có nên ra tay giúp đỡ không?”

Ngô Thiên Hổ liếc mắt: “Chỉ cần quan sát là được. Tiểu tử này là người từng sống sót trên chiến trường, có khả năng thu hút sự chú ý từ mọi phía. Hắn mạnh hơn các người nhiều.”

Cường giả Tứ phẩm vừa ra tay đã bị trọng thương, không thể đánh bại Triệu Khang. Hắn tức giận đến mức suýt phun máu, vừa định mở miệng quát tháo thì đã thấy Triệu Khang lao thẳng về phía mình. Hắn hoảng sợ hét lên: “Ngăn cản hắn!”

“Cuồng Long Chương!”

Triệu Khang gầm lên, hai lòng bàn tay tung ra hai đạo chương khí hình rồng cuộn lấy tám thanh trường kiếm. Hắn rên lên

một tiếng nhưng vẫn đẩy lùi tám người bằng hai chưởng này.

Đồng thời, Triệu Khang dồn hết sức lực chống đỡ lực hợp kích của tám người, rồi nhào về phía cường giả Tứ phẩm kia. Hắn nhảy lên không trung, xoay người và tung ra một chưởng mạnh mẽ vào Thiên Linh của gã cường giả.

Ầm ầm một tiếng!

Lực chưởng hùng hồn đánh trúng toàn thân cường giả Tứ phẩm. Hắn thậm chí không kịp kêu rên, trước mắt tối sầm lại và mất đi ý thức.

Nửa thân thể của hắn bị chưởng lực của Triệu Khang đập xuống đất!

Máu chảy từ bảy lỗ trên cơ thể, đỉnh đầu lõm sâu, xương sọ vỡ nát dưới một chưởng của Triệu Khang!

“Người đầu tiên.”

Khóe miệng Triệu Khang dính máu tươi, nhưng khuôn mặt vẫn không hề thay đổi. Hắn nhìn tám người đối diện đang kinh hãi, đưa tay lau máu trên khóe miệng, rồi lao về phía trước một lần nữa...

Tàn dương nhuộm đỏ bầu trời, hoàng hôn buông xuống.

Đoàn xe bốn trăm người chở hai ngàn năm trăm vạn lượng bạc trắng tiến vào biên thành Tề quốc, sau đó lại ra khỏi thành.

Triệu Khang ngồi trước xe ngựa, hai chân xếp bằng, cỡi trần trụi. Trên người hắn có bảy vết thương do kiếm gây ra, nghiêm trọng nhất là vết thương từ xương cổ sau lưng kéo dài đến bụng dưới bên trái, như thể kẻ ra tay muốn chém Triệu Khang thành hai nửa.

Vết thương này như một con rết khổng lồ nằm sấp sau lưng hắn, từng cơn đau nhức dữ dội lan khắp cơ thể.

Nhìn Triệu Khang mặt không đổi sắc, đội hộ vệ xung quanh đều cảm thấy vô cùng kính nể.

Trận chiến trước đó đã cho thấy chiến lực vượt xa tưởng tượng của Triệu Khang.

Cảnh giới hiện tại của Triệu Khang là Tứ phẩm hạ tầng, trong khi chín người kia gồm sáu Ngũ phẩm thượng tầng và ba Tứ

phẩm trung tàng. Tuy nhiên, chỉ trong vòng một khắc đồng hồ, Triệu Khang đã chém giết toàn bộ bọn họ.

So với cái chết, những vết thương trên người Triệu Khang dường như không đáng kể.

Ngô Thiên Hồ cười ngửa, nhìn Triệu Khang và cười khẽ một tiếng tán thưởng: “Tiểu tử ngươi biểu hiện vượt ngoài dự liệu của ta. Ta dự đoán ngươi chỉ giết được năm người và làm bị thương bốn người, nhưng không ngờ ngươi lại có thể đánh bại tất cả bọn họ.”

Triệu Khang lạnh lùng nói: “Ta có thể cảm nhận được rằng, từ đầu bọn họ đã không có ý định giết ta. Có lẽ Tề quốc đã ra lệnh cho họ để ta sống sót trở về. Dù sao, nếu ta chết ở Tề quốc, họ sẽ phải chịu trách nhiệm.”

“Sau khi ta giết người thứ ba, họ không còn cách nào khác ngoài liều mạng để sống sót. Nói thật, lúc đầu ta đánh nhau không có hứng thú lắm, nhưng sau đó lại thấy vô cùng hào hứng.”

“Đúng vậy, tiểu tử ngươi trời sinh đã có tố chất luyện võ phi thường.” Ngô Thiên Hồ cười ha ha, nhưng trong lòng lại có chút nuối tiếc: “Tuy nhiên, căn cơ của ngươi quá kém, lại không thể tập trung vào võ đạo. Nếu không, ngươi hoàn toàn có thể trở thành thiên hạ đệ nhất, thật đáng tiếc.”

Triệu Khang cười: “Lòng tham vô đáy, chỉ cần có thể bảo vệ người mình yêu thương và những người quan trọng là đủ rồi. Đệ nhất hay không đệ nhất cũng không quan trọng.”

Ngô Thiên Hồ cười mắng: “Ngươi đúng là không có chí tiến thủ! Nếu chỉ có đệ nhất thiên hạ mới có thể bảo vệ những gì ngươi muốn bảo vệ thì sao?”

Triệu Khang ngẩng đầu nhìn về phía chân trời hoàng hôn và mặt trời đỏ sắp lặn sau đỉnh núi. Giọng nói nhẹ nhàng của hắn vang lên:

“Vậy thì đệ nhất thiên hạ này chỉ có thể thuộc về ta, Triệu Khang!”

Ngay sau đó, giống như thiên môn mở ra, chân khí trong cơ thể Triệu Khang cuộn cuộn như rồng gầm trong gân mạch,

không thể kiểm soát được. Toàn bộ chân khí của hắn dường như muốn phá tan trời buột cơ thể và bộc phát ra ngoài.

Ngô Thiên Hồ tròn tròn mắt không thể tin nổi nhìn Triệu Khang. Cổ khí thể đó khiến cho ngay cả một cường giả Tam phẩm trung tầng đỉnh phong như hắn cũng phải rùng mình sợ hãi.

“Đột phá rồi!”

Triệu Khang nhắm mắt lại. Vết thương trên người hắn đang nhanh chóng kết vảy và bong tróc với tốc độ không thể tưởng tượng. Sau đó, cơ thể hắn bắt đầu toát ra một lượng lớn chất bản màu đen, như thể đang trải qua một quá trình lột xác.

Rửa sạch bụi bản, trở nên thanh tao vô ngần.

Chương 343 - Trở lại Cảnh quốc

“Tứ phẩm, là một ranh giới quan trọng trên con đường võ đạo. Chỉ khi bước vào cảnh giới này mới xem như chính thức bước vào con đường tu hành võ đạo. Sau khi đột phá lên Tứ phẩm trung tầng, mỗi lần tăng cảnh giới, chân khí của võ phu sẽ đẩy troc khí dư bản trong cơ thể ra ngoài.”

“Càng lên cấp, võ phu càng mạnh mẽ. Nghe nói trong truyền thuyết, ở cảnh giới Nhất phẩm, thân thể võ phu sẽ giống như Kim Cương Minh Vương trong Phật môn.”

“Vô kiên bất tồi, vô vật khả phá. Nghĩa là không gì có thể làm tổn thương, không có gì có thể phá vỡ. Ngay cả khi không vận hành chân khí, chỉ bằng sức mạnh cơ thể, võ phu Nhất phẩm cũng có thể khai sơn liệt thạch, lấy một địch vạn.”

Nghe Ngô Thiên Hồ giảng giải, Triệu Khang mới hiểu được sự biến đổi trong cơ thể mình. Bảy vết thương do kiếm gây ra đã được phục hồi hơn phân nửa.

Đây chính là lợi ích của việc đột phá cảnh giới. Triệu Khang hứng thú hỏi: “Vậy Ngô tiên bối, Cảnh quốc đã từng xuất hiện cường giả Nhất phẩm hay chưa?”

Hắn nhớ đến những tiểu thuyết huyền huyền kiếp trước đã đọc, ban đầu những tồn tại ở tầng cao nhất đều rất mạnh mẽ, nhưng sau đó lại trở nên phổ biến như rau cải trắng.

Ngô Thiên Hồ cười, nhấp một ngụm rượu: “Cường giả Nhất phẩm đâu có dễ dàng xuất hiện như vậy. Theo ghi chép của Ngô gia, cả thiên hạ chỉ có ba người đạt đến cảnh giới Nhị phẩm thượng tầng.”

“Hiên Viên Bất Bại, người sáng lập Huyền Hoàng Công mà người tu luyện, chính là một trong số đó, và cũng là người mạnh nhất.”

“Theo ghi chép và miêu tả về chiến công của Hiên Viên Bất Bại, hắn ta đã gần đạt đến cảnh giới Kim Cương bất hoại trong truyền thuyết.”

“Tuy nhiên, cho đến khi ngã xuống, hắn cũng không thể đột phá lên Nhất phẩm. Ngay cả Nhị phẩm thượng tầng cũng chỉ có vài người, chứ đừng nói đến Nhất phẩm.”

Triệu Khang cảm thán: “Thật hiếm có, nhiều năm như vậy mà không xuất hiện một cường giả Nhất phẩm nào.”

Ngô Thiên Hồ ngáp một cái: “Đó là điều đương nhiên. Tuy nhiên, cũng khó mà nói được. Ghi chép của Ngô gia chỉ ghi chép về tứ quốc ở Bắc địa mà thôi. Thiên hạ rộng lớn, có lẽ ở những nơi khác vẫn có cường giả Nhất phẩm.”

Triệu Khang tò mò: “Bắc địa của chúng ta rộng lớn đến đâu? Ngô tiên bối, ngài đã từng đi qua những nơi khác chưa?”

“Lần khi còn trẻ,” Ngô Thiên Hồ nói. Hộ vệ xung quanh cũng cảm thấy hứng thú và tiến lại gần hơn.

Dù sao, loại bí văn này không phải ai cũng biết, ngoại trừ Càn Cảnh Chu Tề, đại bộ phận mọi người thậm chí còn không rõ liệu có quốc gia nào khác sở hữu nó hay không.

“Cách Cảnh quốc chúng ta ba ngàn sáu trăm dặm về phía tây, có một quốc gia tên là Hạ Kim. Người dân ở đây có ngoại hình kỳ lạ,” Ngô Thiên Hồ nhớ lại. “Hầu hết họ đều có đôi mắt khác màu.”

Triệu Khang nghe vậy tim đập thình thịch: “Tóc vàng mắt xanh? Chẳng lẽ thế giới này cũng có người nước ngoài?”

Ngô Thiên Hồ lắc đầu: “Không hẳn. Họ cũng có tóc đen giống như chúng ta, chỉ là ngoại hình không giống lắm với người ở

tứ quốc Bắc địa. Mắt họ có màu lam hoặc lục. Tuy nhiên, phụ nữ ở đó rất xinh đẹp, da trắng, chân dài.”

“Lão phu từng đến một thành trì tên là Cáp Khắc ở quốc gia đó và ở lại vài ngày. Sau đó cảm thấy không thú vị nên không quay lại nữa.”

Nghe Ngô Thiên Hồ nói, Triệu Khang hiểu rằng đế quốc Hạ Kim này có lẽ giống như các dân tộc du mục Hung Nô hay Hồ Khương.

“Nếu có cơ hội, mình nhất định phải đi xem thử.” Triệu Khang trầm nghĩ.

Trời đã tối đen, đoàn người họ đốt đuốc tiếp tục di chuyển. Rất nhanh, họ bị phát hiện bởi những trinh sát ẩn núp xung quanh do Hộ quốc công Từ Ninh phái tới.

Nghe tin đoàn người Triệu Khang từ nước Tề trở về, Từ Ninh vội vàng mang theo các tướng lĩnh thủ hạ đến nghênh đón.

Trở lại quân doanh, sau khi đuổi những người khác đi, Từ Ninh cười hỏi: “Quốc sư, dọc theo đường đi có thuận lợi không?”

“Cuối cùng cũng không phụ lòng tin tưởng của bệ hạ, mọi việc đã suôn sẻ.” Triệu Khang cười đáp.

Từ Ninh vô cùng ngạc nhiên: “Người thực sự đã chiếm được ba thành mười lăm quận?”

Ngô Thiên Hồ bất ngờ chen ngang: “Chưa hết đâu, tiểu tử này còn muốn Tề quốc bồi thường hai ngàn năm trăm vạn lượng bạc trắng.”

“Cái gì?!” Từ Ninh không thể kìm được mà chửi thề: “Tề quốc sao có thể đồng ý! Bọn họ ngu à?”

Ngô Thiên Hồ giải thích: “Tiểu tử này trực tiếp yêu cầu Tề quốc nhường một châu ở Ung Châu. So với một châu, hai ngàn năm trăm vạn lượng bạc trắng chẳng là gì cả.”

“Người quả là táo bạo!” Từ Ninh nhìn Triệu Khang với vẻ kinh ngạc. “Người không sợ bị người ta giết chết ở Tề quốc sao? Phải biết rằng Tề quốc và Chu quốc không phải là những nước nhỏ như Cảnh quốc và Càn quốc.”

“Đều là thủ đoạn đàm phán bình thường thôi. Nếu họ thực sự cho ta một châu, ta còn không dám nhận.” Triệu Khang cười ha hả.

“Thôi được rồi.” Từ Ninh thở dài, nhưng trong lòng cũng cảm thấy phấn khích. Ba thành mười lăm quận cộng thêm hai ngàn năm trăm vạn lượng bạc trắng - đây là một chiến thắng vang dội cho Cảnh quốc. Là Hộ quốc công của Cảnh quốc, Từ Ninh cũng cảm thấy vô cùng tự hào.

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Từ quốc công, chỉ trong vài ngày nữa, người Tề quốc ở ba thành mười lăm quận sẽ dời đi hoàn toàn. Ngài hãy phái người canh chừng cẩn thận.”

“Ngay khi người Tề quốc rời đi, quân ta sẽ lập tức tiến vào đóng trú, chiếm giữ địa bàn trước. Sau đó, chúng ta sẽ chuẩn bị khai thác các mỏ khoáng gần biên giới Tề quốc.”

Từ Ninh gật đầu, nhưng sau đó lại do dự: “Việc này, chúng ta nên thông báo cho Càn quốc một tiếng chứ?”

Dù sao, theo lẽ phải, mỏ quặng sắt Vân Sơn khổng lồ này thuộc về Càn quốc. Cảnh quốc muốn khai thác mỏ quặng này đương nhiên phải thông báo cho Càn quốc biết.

Triệu Khang nói: “Ta hiểu. Chúng ta cứ hành động trước. Sau khi ta giải quyết chuyện Càn quốc, hai nước ta sẽ chia đều lợi nhuận thu được từ việc khai thác mỏ quặng.”

“Được rồi, vậy quyết định vậy.” Từ Ninh gật đầu đồng ý.

Sau một đêm nghỉ ngơi tại quân doanh, sáng sớm hôm sau, Triệu Khang dẫn người vội vã quay về kinh đô Hoa Lạc của Cảnh quốc.

Tại nước Tề.

Chu Nhạc, lúc này đã được thăng chức Thừa tướng, cau mày suy nghĩ. Mãi đến nửa đêm hôm sau, người mà hắn phái đi mới trở về.

“Thưa đại nhân, Trần Huyền và những người khác đều đã chết.”

Chu Nhạc kinh ngạc: “Tất cả đều chết?”

“Đúng vậy. Họ chết rất thảm khốc. Tôi xem xét qua thi thể và kết luận rằng họ bị một cao thủ võ công cao cường giết chết. Có thể chỉ có một người ra tay. Xem ra, Cảnh quốc lần này phải đi một cường giả thực sự.”

Chu Nhạc thở dài: “Cũng đúng. Cảnh quốc từ lâu đã nổi tiếng với nhiều cao thủ võ lâm. Thôi, nếu không thể lấy lại được lãnh thổ, đành phải bỏ qua vậy. Người lui ra đi.”

“Tuân lệnh.”

Nửa tháng sau, đoàn người Triệu Khang cuối cùng cũng đến được kinh đô Hoa Lạc. Ngô Như Long, sau khi nhận được tin tức, đã dẫn theo các quan văn võ bá quan cùng Thái tử và các hoàng tử ra tận hoàng thành nghênh đón.

Quân thần trên dưới đều cảm thấy phấn chấn. Bởi vì họ đều biết, thông qua mật báo khẩn cấp do Từ Ninh phái người đưa về, Triệu Khang đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Nhìn chung lịch sử Cảnh quốc, đây là lần đầu tiên họ giành được lãnh thổ từ một quốc gia khác, nhất là một quốc gia hùng mạnh như Tề quốc.

Ngô Như Long đặc biệt vui mừng. Nhờ chiến công này, tên tuổi hắn sẽ được ghi chép đậm nét trong sử sách.

Chương 344 - Sự hai quốc

Bách quan xếp hàng nghênh đón đoàn xe. Khi xe dừng lại, Triệu Khang bước xuống từ chiếc xe ngựa đầu tiên, đối diện với đôi mắt uyển chuyển của Diệp Hồng Tuyết.

Triệu Khang tiến lên phía trước, khom người hành lễ: “Bệ hạ.”

“Hảo tiểu tử, người quả là giỏi! Đã đạt đến cảnh giới Tứ phẩm trung tầng rồi.”

Tiếng nói của Ngô Như Long vang lên bên tai Triệu Khang. Đây là thủ đoạn của võ phu, tụ khí thành âm, chỉ có võ phu đạt đến cảnh giới Tứ phẩm mới có thể làm được.

Triệu Khang mỉm cười: “May mắn có Ngô lão tiên bối chỉ dạy, chuyến đi sứ Tề quốc này cũng giúp ta học hỏi được nhiều điều.”

“Rất tốt! Bãi giá hồi cung!” Ngô Như Long cười ha ha và ra lệnh cho người nâng xe liễn để Triệu Khang ngồi vào.

Triệu Khang được vinh danh, đồng hành cùng vua về cung điện, khiến cho các quan văn võ trong lòng thầm lú lười.

Tể tướng Trần Giai đi phía sau, một số quan văn không rõ nội tình lặng lẽ tiến lên phía trước: “Trần tướng, bệ hạ đối xử với Triệu Long này có phải là quá ưu ái không?”

Trần Giai nhướn mày, khẽ cười: “Biết trên thế giới này ai là kẻ ngu xuẩn nhất không?”

Quan viên bối rối hỏi: “Kính xin Trần tướng giải thích.”

Trần Giai khoanh tay đi về phía trước, giọng nói lạnh nhạt vang lên: “Kẻ không có năng lực mà không biết thân biết phận, chỉ biết ghen tị với người tài giỏi. Dù kẻ đó có đọc hết sách trên đời, cũng chỉ là một kẻ ngu xuẩn.”

Quan viên ngạc nhiên, ngây người hồi lâu không thể nói gì.

Trên đại điện, bách quan đứng san sát nhau, nhao nhao nhìn Triệu Khang. Ngô Thiên Hồ mặc dù là thành viên hoàng tộc, nhưng từ trước đến nay không thích tham gia việc triều chính, vì vậy không lên triều.

Ngô Như Long cố nén sự phân khích trong lòng. Bức thư Từ Ninh gửi về cũng không nói rõ Triệu Khang rốt cuộc đã mang về bao nhiêu lợi ích. Nhưng Triệu Khang đã trở lại, vậy ba thành mười lăm quận chắc chắn đã thuộc về Cảnh quốc!

“Triệu ái khanh, hãy mau nói đi, trăm và các đại nhân đều đang chờ. Ái khanh chuyển đi sứ Tề quốc thu hoạch được gì?”

Tuy nhiên, cũng có chút tiếc nuối nho nhỏ, đó là Triệu Khang cuối cùng không phải là thần tử của mình, sớm muộn gì cũng phải trở về Càn quốc.

Nhưng không sao, ít nhất hiện tại đối phương đang vì Cảnh quốc mà làm việc, đó là tốt rồi.

Triệu Khang cung kính nói: “Hồi bẩm bệ hạ, Triệu Long lần này phụng mệnh bệ hạ đi sứ Tề quốc, đã chiếm được ba thành mười lăm quận Vân Thiết, Hạ Mã và Lâm Thành.”

Lời nói của Triệu Khang khiến các quan văn võ xôn xao.

Mặc dù đã đoán trước, nhưng khi nghe Triệu Khang thừa nhận, Trần Giai vẫn không nhịn được nói: “Từ nay về sau, Đại Cảnh của ta sẽ quật khởi!”

“Ha ha ha, đúng vậy! Triệu đại nhân lập được đại công! Võ nhân chúng ta chinh chiến mấy chục năm, cũng không thể cắn thịt Tề quốc được.”

Một gã võ tướng hăng hái nói: “Không ngờ Triệu đại nhân lại có thể lấy được lãnh thổ của Tề quốc cho nước ta!”

“Tin này truyền ra, lòng dân ắt hẳn sẽ chấn động!”

Càng nhiều quan viên càng nhìn Triệu Khang với ánh mắt kinh ngạc. Đối với vị Lễ bộ Tả thị lang nhậm chức mới chỉ một ngày, sau đó biến mất hơn một tháng này, họ hoàn toàn không ngờ rằng Triệu Khang lại đi làm việc lớn như vậy.

“Tuyệt vời! Tuyệt vời! Tuyệt vời!”

Diệp Hồng Tuyết nở nụ cười rạng rỡ, nhìn Triệu Khang được mọi người tán thưởng, thậm chí còn vui hơn cả khi bản thân được khen ngợi.

Đây chính là người đàn ông mà nàng đã chọn!

Không ai ngờ rằng, Triệu Khang bỗng chuyển hướng sang chủ đề khác, mỉm cười nói: “Thưa bệ hạ, ngoài ba thành mười lăm quận, Tề quốc lần này còn bồi thường cho Đại Cảnh hai mươi lăm triệu lượng bạc trắng tiền bồi thường chiến tranh.”

Ngay khi lời nói kết thúc.

Toàn bộ đại diện trong nháy mắt trở nên im bật. Ngô Như Long, Thái tử Ngô Quan Hải, Diệp Hồng Tuyết, Tể tướng Trần Giai, Lục bộ Thượng thư.

Tất cả các quan chức đều tròn mắt há hốc mồm nhìn Triệu Khang.

Hơn nửa ngày sau, Ngô Như Long mới lắp bắp nói: “Triệu, Triệu ái khanh, người... người nói thật chứ?”

“Tất nhiên là thật.”

Triệu Khang ngờ ngác: “Sao mọi người lại có vẻ kinh ngạc đến vậy?”

“Hai, hai mươi lăm triệu lượng bạc trắng?” - Diệp Hồng Tuyết cũng trở nên lắp bắp.

Triệu Khang gật đầu.

“Chết tiệt!” Hộ bộ Thượng thư hét to một tiếng, nhảy xổ vào, túm lấy cổ áo Triệu Khang.

“Tiền đâu, tiền đâu!”

Lão nhân gần sáu mươi tuổi nắm lấy cổ áo Triệu Khang với vẻ mặt hung dữ, miệng liên tục lặp đi lặp lại: “Tiền đâu! Tiền đâu!”

Giống như Triệu Khang nợ hẳn hàng trăm vạn lượng vậy.

Triệu Khang dờ khóc dờ cười, vội vàng nắm chặt hai tay Hộ bộ Thượng thư: “Đại nhân, đại nhân! Tiền đã được đưa đến đế đô rồi, lúc này viên ngoại lang quan Hộ bộ đang đếm tiền.”

Nghe vậy, Hộ bộ Thượng thư mới buông tay, cùng với đám người choáng váng cười nói: “Hai mươi lăm triệu lượng bạc trắng ư! Quả là một khoản tiền khổng lồ! Làm sao tiêu cho hết được đây!”

Triệu Khang lén lút dịch chuyển vài bước sang bên cạnh. Lão nhân này đã điên rồi, hẳn phải cách xa hẳn một chút, kéo bị chết vì hẳn.

Ngô Như Long và những người khác lúc này mới định thần lại. Dù sao cũng là hoàng đế, đã từng trải qua nhiều biến cố lớn, nhưng lúc này cũng chỉ có thể run rẩy cả người.

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Đây là khoản bồi thường chiến tranh mà Tề quốc lần này bồi thường cho Đại Cảnh. Thần đã thông báo cho Tề quốc công bảo vệ Vân Thiết thành, đợi đến khi người Tề quốc rút lui, quân ta có thể tiếp quản.”

“Được rồi!”

Ngô Như Long buông lỏng hai tay, nhẹ nhàng nhắm mắt lại: “Triệu Long, nghe chỉ.”

Triệu Khang ngăn người, theo bản năng nói: “Thần tiếp chỉ!”

“Từ hôm nay trở đi, sắc phong Triệu Long làm Đại Cảnh Thiên Hạ Sư, hàm chính nhất phẩm, không cần bái yết hoàng

đế, văn võ bá quan từ trăm trở xuống, quan tước tam phẩm trở lên khi gặp phải đều phải hành lễ bái chào!”

Triệu Khang há hốc mồm kinh ngạc, những người còn lại càng thêm khiếp sợ.

Đại Cảnh Thiên Hạ Sư?

Cảnh quốc cũng có quốc sư sao?

Nhìn Triệu Khang đang ngây người, Thái tử Ngô Quan Hải kích động nói: “Phụ hoàng thánh minh! Quốc sư, thỉnh nhận lễ bái của Quan Hải!”

Hắn trực tiếp rời khỏi vị trí, tiến đến trước mặt Triệu Khang, hai tay chấp lại hành đại lễ.

Triệu Khang hoảng hốt: “Điện hạ, không thể như vậy! Thần là quốc sư Càn quốc, làm sao có thể làm Thiên Hạ Sư của Cảnh quốc được!”

Ngô Như Long khẽ ho một tiếng: “Triệu ái khanh, sao còn không tiếp chỉ?”

Triệu Khang nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt của hoàng đế Cảnh quốc này có chút nghiền ngẫm và nụ cười, hắn đã tính toán kỹ lưỡng rồi.

Cho dù Triệu Khang người là người Càn Quốc thì sao, dù sao hai nước chúng ta cũng sắp “mặc chung một cái quần” rồi.

Vậy sao lại không làm thần của Cảnh quốc ta?

Hơn nữa Hồng Tuyết nha đầu này là đại thần Cảnh quốc ta, tương lai người muốn cưới nàng, vậy Cảnh quốc chúng ta chính là người nhà mẹ đẻ rồi!

Lúc này làm quốc sư, tương lai người làm rể như người sẽ không phải vất vả lo toan cho hai bên chứ?

Trần Giai thấy vậy, lập tức nói: “Trần Giai bái kiến quốc sư!”

Trong nháy mắt, Thượng thư Lại bộ, Binh bộ, Hộ bộ, Lễ bộ, Công bộ, Hình bộ lục bộ đồng thanh hô vang: “Chúng thần bái kiến quốc sư!”

Thái tử dẫn đầu, Tể tướng Trần Giai từng đứng đầu bách quan theo sát, ngay sau đó là sáu bộ Thượng thư.

Còn lại quan viên cũng như phản xạ, cúi đầu dài hơn nữa cũng biết lúc này nên nói gì.

Toàn bộ đại diện vang vọng tiếng “bái kiến quốc sư”.

Triệu Khang dở khóc dở cười nhìn Ngô Như Long đang vui mừng khôn xiết, trong lòng thở dài: “Thần tuân chỉ.”

Ngô Như Long mỉm cười, Quốc sư hai nước, phần vinh dự này, có thể nói là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả đi?

Chương 345 - Cảnh quốc chiến lược phương hướng

Tại vườn ngự hoa.

Trần Giai và sáu vị Thượng thư ngồi vây quanh, Thái tử Ngô Quan Hải ở vị trí cuối cùng, còn Triệu Khang ngồi song song với Hoàng đế Ngô Như Long.

Ngô Như Long cười híp mắt nói: “Bây giờ có thể gọi người một tiếng Quốc sư một cách chính thức rồi. Người cũng đừng trách trẫm. Công lao to lớn như vậy, trẫm thật sự không biết ban thưởng cho người cái gì. Trẫm cũng không thể giáng chức Lục bộ Thượng thư hay Trần tướng xuống được chứ?”

Trần Giai mỉm cười nói: “Nếu vậy, thần cũng cam tâm tình nguyện.”

Triệu Khang cười ngượng ngùng: “Trần tướng đừng trêu chọc tại hạ. Triệu Khang chỉ biết chút bàng môn tả đạo, chứ không giỏi trị quốc. Nói về trị quốc, Triệu Khang thật sự là thất khiếu thông lục khiếu, dốt đặc cán mai.”

“Quốc sư quá khiêm tốn.” Trần Giai mỉm cười.

Mọi người cùng nâng chén cụng ly. Lúc này, đầu óc Hộ bộ Thượng thư chỉ toàn là tiền bạc. Hắn ta hưng phấn nói: “Bệ hạ, Quốc sư lần này mang về hai mươi lăm triệu lượng bạc trắng. Số tiền này tương đương với thuế thu được của Đại Cảnh trong bốn năm, thậm chí còn dư thừa. Ít nhất trong vòng ba năm tới, chúng ta sẽ không phải lo lắng về tiền bạc nữa.”

Ban đầu, nền kinh tế Cảnh quốc chỉ phát triển mạnh ngành dệt may. Điều này cũng có liên quan đến việc nước này có nhiều

phụ nữ hơn nam giới. Do vậy, so với Càn quốc, nền kinh tế của họ có phần kém phát triển hơn.

Vì vậy, việc 25 triệu lượng bạc trắng gây chấn động cũng là điều dễ hiểu.

Trần Giai đặt ly rượu xuống, suy tư một lúc rồi nói: “Quốc sự, theo ý kiến của ngươi, chúng ta nên dùng số tiền này như thế nào?”

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía Triệu Khang. Hần nhẹ giọng nói: “Nếu là ta, ta sẽ sử dụng số tiền này vào hai lĩnh vực. Thứ nhất là phát triển kinh tế trong nước. Ngành dệt may của Cảnh quốc hiện nay chủ yếu tập trung vào các xưởng nhỏ. Ta sẽ dùng tiền để hợp nhất các xưởng nhỏ này thành những nhà máy lớn.”

“Việc này vừa có thể giải quyết vấn đề việc làm cho nhiều người dân trong nước, vừa biến ngành kinh tế chủ lực của đất nước này thành quốc hữu. Nhà nước sẽ kiểm soát việc sản xuất và tiêu thụ tất cả vải lụa.”

“Trước đây ta đã nhờ huyện Nguyên Giang gửi xe kéo kiểu mới cho các vị. Ta đề xuất sản xuất số lượng lớn loại xe kéo này để nâng cao hiệu suất dệt may.”

“Thứ hai, ta sẽ dùng số tiền này cho quân đội. Quân đội là nền tảng của quốc gia. Một quân đội mạnh mẽ mới có thể đảm bảo an ninh quốc gia.”

“Ta sẽ xây dựng quân đội, rèn vũ khí và huấn luyện binh lính mạnh hơn. Chúng ta không thiếu quặng sắt, vì vậy đây là lợi thế của chúng ta.”

Lại bộ Thượng thư do dự hỏi: “Liệu như vậy có quá tốn kém không? Chi tiêu cho quân đội quá lớn có thể dẫn đến mất cân bằng tài chính trong nước.”

Nói chung, từ xưa đến nay, quân đội luôn là hạng mục “đốt tiền” lớn nhất.

Quân lương, trang bị khí giới, lương thảo, chiến mã, những thứ này cộng lại, sẽ hình thành một con số trên trời.

Lấy nước Cảnh mà nói, mỗi năm có hai phần ba thu thuế đều đầu tư vào xây dựng quân đội.

Bởi vậy bổng lộc của quan viên Cảnh quốc cũng luôn là thấp nhất từ bốn nước tới nay.

Có thể nói, cả nước trên dưới thắt chặt dây lưng quần, lúc này mới chống đỡ được mấy chục vạn đại quân bảo vệ quốc gia.

Tình hình của Càn quốc đại khái tương đương, chỉ có điều dân số Càn quốc ít, số lượng quân đội cũng chỉ duy trì trên dưới ba mươi vạn, bởi vậy so với Cảnh quốc mà nói, tốt hơn một chút.

Lúc này thật dễ dàng có nhiều tiền như vậy, muốn đều cầm đi kiến thiết quân đội, cái kia phương diện khác liền có hay không tin tức.

Triệu Khang nghe xong nghiêm túc nói: “Đại nhân vẫn không hiểu. Hôm nay loạn thế đã hiện.”

“Đại thế có xu hướng như thế, cường giả mạnh mẽ, yếu thì chết! Nếu không có quân đội đủ cường đại bảo đảm, cho dù trong nước phát triển tốt hơn nữa chung quy chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.”

“Chư vị đừng thấy hai nước Tề Chu đại bại một hồi, nhưng hai nước đều đang tranh thủ thời gian khôi phục quân lực.”

“Cảnh quốc nếu là không thừa dịp cơ hội tốt này hăng hái tiến lên, vậy chúng ta trận chiến này, có thể nói là không đánh thắng.”

“Thời đại này mỗi ngày đều phát sinh biến hóa, không ngừng tiến bộ. Triệu Khang ta có thể làm ra thuốc nổ, rất có khả năng ngày mai sẽ có người làm ra đại pháo hỏa súng.”

“Tụt lại phía sau sẽ bị đánh, bây giờ không bị đánh, đó chỉ là người khác không muốn đánh ngươi. Khi thực sự đến lúc, người khác có thể đánh chúng ta một năm, hai năm thậm chí đánh đến Càn Cảnh của chúng ta mất nước.”

“Khi đó quay đầu lại nhìn bốn chữ : cùng binh chiến võ, vậy cũng chỉ có thể tràn ngập hối hận.”

Lại bộ thượng thư trán mồ hôi lạnh đều chảy ra, những người còn lại cũng là chân động không thôi, Ngô Như Long lúc này đánh nhịp quyết định, “Cứ dựa theo quốc sư nói mà làm.”

Mục tiêu phát triển đã được xác định, kế tiếp phải giao cho chính là thời gian.

Từ hoàng cung rời đi, Triệu Khang theo Diệp Hồng Tuyết về tới phủ đệ Thượng thư.

Vừa vào cửa, Triệu Khang liền nhìn không được ôm lấy nữ tử từ phía sau, tham lam ngửi một ngúm hương thơm từ tóc đen truyền đến.

Diệp Hồng Tuyết đỏ mặt, giầy dựa nói: “Mau thả ta xuống, ban ngày ban mặt giống cái dạng gì!”

“Ta đây nhưng không xen vào, ta vừa đi chính là hơn một tháng, có nhớ ta không?”

Diệp Hồng Tuyết cười a một tiếng: “Ta mỗi ngày bận rộn không hết chuyện, người muốn làm gì.”

“Gia hỏa không có lương tâm, ta thể nhưng là ngày nhớ đêm nghĩ đều ngủ không yên a.” Triệu Khang lộ ra một bộ ủy khuất thần sắc, nghe được, Diệp Hồng Tuyết vui vẻ.

Xoay người lại, hừ nói: “Tề quốc mỹ nữ như mây, người Triệu đại quốc sư có thể mang về nhiều tiền như vậy, nói vậy ở bên kia cũng là lẫn lộn như cá gặp nước, sẽ không gặp gỡ mấy cái hồng nhan tri kỷ?”

“Ôi chao, người oan uổng lão phu rồi.”

Triệu Khang ha hả nói: “Lão phu đi khắp đế đô Tề quốc, cũng không nhìn thấy mỹ nữ như mây mà người nói, chớ nói chi là hồng nhan tri kỷ.”

Diệp Hồng Tuyết biến sắc cười lạnh nói: “Nói như vậy là không gặp, vậy nếu gặp, Triệu quốc sư lại nhiều mấy phương tiểu thiếp?”

Mẹ nó, có chút đắc ý vênh váo!

Triệu Khang thầm nghĩ không ổn, cả người bỗng chốc run lên, cảm giác vừa thống khổ vừa khoái cảm đan xen.

Nữ tử mặt đỏ ửng, miệng không ngừng trêu chọc: “Cái này thật to, xem ra ở nước Tề dùng không ít nhỉ?”

Mặc dù mất đi chân khí tu vi, nhưng một chiêu Cầm Long Thủ này cũng không phải người nào cũng có thể ngăn cản được.

Khóe miệng Triệu Khang giật giật, vội vàng nói: “Nhẹ nhàng một chút!”

“Để tránh nó làm hại người khác, xem ra ta phải hảo hảo quản giáo một chút.”

“Nương tử đừng hung dữ như vậy!”

Triệu Khang bị tóm lấy thắt lưng quần, kéo vào phòng. Tiếng rên rĩ vang lên, trong phòng nhất thời tràn ngập không khí vui sướng.

Càn quốc.

Mưa mùa thu mang đến muôn vàn nỗi buồn.

So với sự vui mừng hơn hớn của Cảnh quốc, Càn quốc hẳn phải đè nén rất nhiều.

Ngoại thành đế đô không còn thấy hình ảnh Huyền Sách hoàng tử cùng dân chúng nói cười rộn ràng. Trấn quốc vương phủ của Bạch Ngao phiêu đảng, từ trên xuống dưới một mảng tĩnh mịch.

Phủ đệ to lớn như vậy không những không có nửa điểm náo nhiệt, ngược lại yên tĩnh đến rợn người như Quỷ Vực.

Triều thần càng ngày càng lo sợ mỗi khi vào triều, bởi vì họ nhận ra Nữ Đế bệ hạ dường như đã trở thành một con người khác.

Trước kia, bệ hạ hay tức giận, vui mừng, nhưng giờ đây Tiêu Linh Lung lại mang đến cho họ một cảm giác lạnh lùng khó tả.

Ánh mắt nàng nhìn văn võ bá quan không giống như nhìn con dân của mình, mà giống như nhìn từng xác chết.

Kể từ sau khi chiến tranh kết thúc, Càn quốc đã tính toán thu hậu quả. Tính đến hôm nay, Tiêu Linh Lung đã chém đầu mười hai quan viên làm việc bất lợi trong thời gian chiến tranh.

Giết người không chút do dự!

Chương 346 - Rắn ra hang

Bất luận ai cầu xin đều vô ích. Nữ Đế quả cảm và lạnh lùng khiến cho các quan viên Càn Quốc nơm nớp lo sợ.

Họ sợ rằng sau một khắc nào đó, lưỡi dao của bệ hạ sẽ rơi xuống đầu mình.

Ninh Vương phủ.

Nghe thủ hạ báo cáo, Ninh Vương Tiêu Phi Vũ dựa vào xích đu, nở nụ cười khó hiểu.

“Nếu không được trút giận, người ta sẽ phát điên. Bệ hạ của chúng ta chỉ đang dùng cách này để an ủi linh hồn của Quốc sư đã khuất mà thôi.”

Thanh Đồng tiên sinh trầm mặc một lát rồi nói: “Điện hạ, có thể phái người đến Cảnh quốc để thăm dò ý đồ của họ hay không?”

“Đã đến lúc rồi. Ta muốn thành công thì không thể thiếu Cảnh Quốc. Ít nhất cũng phải khiến họ đứng ngoài quan sát.”

Thanh Đồng tiên sinh lại nói: “Nhưng dựa theo những gì điện hạ nói trước đây, điều kiện này có thể quá bất lợi cho chúng ta hay không?”

Nếu trong vòng ba năm họ giao toàn bộ quặng sắt cho Cảnh quốc, Cảnh quốc sẽ trở nên binh cường mã tráng. Tương lai, họ có thể sẽ phản bội minh ước hai nước.

Tiêu Phi Vũ cười lạnh: “Cái này không thể không nói là Quốc sư đã để lại cho chúng ta một món quà tuyệt vời.”

Cảnh quốc hiện tại là quốc gia có lực lượng quân sự bảo tồn hoàn hảo nhất trong bốn nước.

“Nhưng xét về khả năng công thành nhô trại, sức chiến đấu của quân sĩ Cảnh quốc nhiều nhất cũng chỉ ngang hàng với Càn quốc chúng ta. Ngoài ra, chúng ta còn có thuốc súng, và lương thực trong nước cũng dồi dào.”

“Với cây khoai lang như vậy, người dân Càn quốc chúng ta sẽ không bao giờ phải lo đói.”

Tiêu Phi Vũ cười lạnh: “Cho dù Cảnh quốc đến lúc đó muốn hủy bỏ minh ước và tấn công chúng ta, dựa vào sức mạnh sát thương của hỏa dược và nguồn lương thực dồi dào, chúng ta cũng có thể ngăn chặn đối thủ.”

Thanh Đồng tiên sinh gật đầu: “Trí tuệ của điện hạ quả là phi thường. Vậy thuộc hạ xin phép đi chuẩn bị?”

Tiêu Phi Vũ ừ một tiếng: “Làm phiền tiên sinh tự mình đi một chuyến. Khi có tiên sinh lo liệu mọi việc, ta mới có thể yên tâm.”

Triệu Khang từng đánh giá Tiêu Phi Vũ là “rắn độc ngu đông trong hang”, không nắm chắc sẽ không ra tay.

Và giờ đây, con rắn đã ra khỏi hang!

Trong hoàng cung.

Đám người Lâm lão đứng hầu bên cạnh, một người nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, thuộc hạ đã điều tra nhiều nơi, nhưng vẫn không thể tìm ra tung tích tư quân của Ninh Vương.”

Tiêu Linh Lung ánh mắt bình tĩnh, không hề tức giận vì sự bất lực của thuộc hạ, thản nhiên nói: “Tiếp tục điều tra. Trước đây, gia tộc thương hội của Lâm Vũ, Triệu Kim Sinh ở U Châu bị diệt khẩu, hẳn ít nhất cũng có một thế lực ở đó. Hãy tìm ra bọn họ.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Lâm lão thở dài, hỏi: “Bệ hạ cần lão hủ làm gì?”

Tiêu Linh Lung lúc này mới có chút cảm xúc dao động, giọng nói dịu dàng hơn vài phần: “Lâm lão, hãy hộ tống một người đến Cảnh quốc.”

“Ai?” Lâm lão nghi ngờ.

“Tần Ngọc Phượng.”

Tiêu Linh Lung nhẹ giọng nói. Lâm lão nhíu mày: “Quả phụ của Triệu Khang, tại sao phải đưa nàng qua đó?”

Nữ Đế bệ hạ đứng dậy nói: “Thứ nhất, lần giao thủ này với Ninh Vương, trăm cũng không có nhiều lợi thế. Tần Ngọc Phượng từng ám sát Ninh Vương một lần. Tuy rằng Ninh Vương không làm gì nàng, nhưng lòng nàng đã chết. Hiện tại vẫn sống ngậy ngóc, đơn giản là đang chờ trăm báo thù cho Triệu Khang mà thôi.”

“Một khi trăm bị thua, với tính cách của nàng tất nhiên sẽ cùng Ninh Vương ngọc nát đá tan. Nàng là nữ nhân của Triệu

Khang, trăm muốn nàng sống thật tốt.”

“Thứ hai cũng là để dòi đi sự chú ý của Ninh Vương. Hắc từng phái người đi qua Kim Lâm Quan để xem xét sinh tử của Triệu Khang.”

“Đưa Tần Ngọc Phượng đến Cảnh quốc, có thể khiến tên này tức giận. Trăm muốn gieo vào lòng hắc một nghi ngờ rằng Triệu Khang chưa chết, dùng cái này để kéo dài thời gian. Tần Ngọc Phượng là một mục tiêu rất tốt.”

Lâm lão gật đầu. Tiêu Linh Lung lại nói: “Sau khi đưa Tần Ngọc Phượng đến Cảnh quốc, Lâm lão hãy trực tiếp tìm Diệp Hồng Tuyết.

“Nói cho nàng biết đây là thê tử của Triệu Khang, nói trăm cầu xin nàng giúp đỡ nhất định phải bảo vệ an toàn cho Tần Ngọc Phượng.”

“Trăm sẽ dùng tính mạng của mình và cả Càn quốc để báo thù cho Triệu Khang.”

Lời nói quyết tuyệt thể hiện vị nữ đế vương này, người từng coi Càn quốc quan trọng hơn sinh mệnh gấp trăm ngàn lần, giờ đây đã không còn quan tâm đến bất cứ điều gì.

Có lẽ giờ phút này, đây có thể nói là người phụ nữ có địa vị cao quý nhất trên đời. Nàng còn sống, chỉ vì báo thù mà thôi.

“Bệ hạ!” Lâm lão run giọng nói.

Tiêu Linh Lung nhàn nhạt cười: “Làm theo lệnh đi. Sau khi đi Cảnh quốc, Lâm lão cũng không cần trở về.”

“Nếu thất bại, tất nhiên là vạn sự chấm dứt. Nếu may mắn có thể lưỡng bại câu thương, kéo hắc cùng xuống địa ngục, mong rằng Lâm lão tương đến chôn trăm ở bên ngoài Kim Lâm Quan.”

“Đã sống không thể cùng phòng, liền cùng hắc chết chung mộ sơn, như thế trăm cả đời cũng sẽ không hối tiếc.”

Chính là Lâm lão này xuất thân giang hồ, vì một câu nói mạn mà bị Nữ Đế bệ hạ trừng phạt, cuối cùng trở thành hộ vệ mạnh mẽ. Giờ phút này nhìn nữ tử trong lời nói đầy mong chờ và hy vọng, cũng không khỏi cảm động.

Chết chung nghĩa trang.

Nhưng lại trở thành tâm nguyện lớn nhất của vị nữ đế vương này!

Kết quả cuối cùng, vẫn là nàng một mình đối mặt mưa rền gió dữ, lần trước, nàng ở trong mưa hát vang ngân con sóng dữ, thành tựu cái tên Nữ Đế.

Lúc này đây, nàng lấy cừu hận làm viêm, muốn đem mảnh thiên địa này nàng đã từng che chở đốt một mảnh bụi không còn!

.....

Đêm trắng treo lơ lửng trên không, những vì sao tô điểm cho màn đêm biến thành một mảnh rực rỡ mỹ lệ.

Triệu Khang khoác áo đơn đứng ở trước giường, nhìn vầng trăng sáng muợt mà như mâm ngọc kia, trong lòng ngàn vạn tâm sự.

Phía sau vang lên âm thanh nhu tình vô hạn.

“Người nhớ nàng?”

Triệu Khang không quay đầu lại, ừ một tiếng: “Cũng không biết nàng hiện tại thế nào, còn có Ngọc Phượng, vừa nghĩ tới hai người bọn họ ở Càn quốc, tâm của ta cuối cùng là tĩnh không được.”

“Tin tưởng đợi đến khi bụi bậm kết thúc, các nàng biết hết thảy về sau, sẽ hiểu được người.” Diệp Hồng Tuyết chân trần xuống đất, đi lên trước cánh tay ngọc vòng eo, dung mạo tuyệt mỹ.

Triệu Khang cười một tiếng trêu ghẹo nói: “Ta vốn tưởng rằng người muốn ăn một chút giấm chua, tỷ như cái gì ở cùng một chỗ với người, còn nghĩ đến các nàng các loại.”

“Ta thoát nhìn giống loại nữ nhân không biết đại thể?” - Diệp Hồng Tuyết cười hỏi.

Triệu Khang lắc đầu xoay người, vén tóc mai lên: “Người đã là tốt nhất rồi.”

“Vậy tương lai ta làm bà lớn, hai người các nàng làm thiên phòng?” - Diệp Hồng Tuyết nghiêng ngả cười trêu chọc nói.

Triệu Khang vuốt cằm trầm mặc xuống, tựa hồ thật sự tự hỏi phân chia lớn nhỏ này, trong lòng Diệp Hồng Tuyết hơi có chút khân trương.

“Nàng, Nữ Đế Tiêu Linh Lung, còn có Tần Ngọc Phượng kia.”

Tần Ngọc Phượng vì Triệu Khang đã từng thiếu chút nữa mất mạng, cho tới bây giờ trên người vẫn còn mang theo vết thương.

Mà Tiêu Linh Lung, không thể nghi ngờ là người Triệu Khang tâm tâm niệm niệm, từ sau khi vào triều làm quan hết thấy đều là vì nữ đế bệ hạ này.

Mà Diệp Hồng Tuyết nàng lại càng không cần phải nói, dốc hết tất cả những gì có thể cho Triệu Khang.

Nàng ngược lại thật đúng là muốn biết, hiện tại ở Triệu Khang trong lòng, các nàng ba người đến tốt cùng ai phân lượng tương đối nặng.

Triệu Khang ngẩng đầu, ở Diệp Hồng Tuyết chờ đợi trong ánh mắt, nghiêm túc nói: “Đều làm thiếp được không, vạn nhất thiên hạ này còn có đẹp hơn...”

“Đồ chó, ngươi đi chết đi!”

Lời còn chưa nói xong, Triệu Khang liền trực tiếp đụng cửa bay ra ngoài, tuy rằng tu vi không còn, nhưng nữ tử Võ Thần quyền cước bản lĩnh vẫn còn.

Triệu Khang ngã chó ăn cứt cười mỉa bò dậy: “Bạo lực gia đình, bạo lực gia đình a!”

Chương 347 - Huấn luyện quân đội mới

Sáng sớm hôm sau.

Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết cùng ngồi kiệu đi vào hoàng cung.

Là quốc sư Cảnh quốc, hần vẫn phải thể hiện chút ít công phu bề ngoài.

Cổ kiệu hạ xuống ở cửa vào hoàng thành. Khi các quan viên dậy sớm vừa nhìn thấy Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết, họ

liền vội vàng bước đến.

“Quốc sư đại nhân bình an! Diệp đại nhân bình an!”

Mọi người vội vàng chào hỏi. Triệu Khang đáp lễ và cười nói:
“Chư vị đại nhân chào buổi sáng!”

Diệp Hồng Tuyết chỉ khẽ gật đầu, coi như đáp lễ.

Đối với sự thanh tao nhưng lạnh lùng của nàng, các quan viên Cảnh quốc đều tỏ ra bình thường, ngược lại họ lại xu nịnh Triệu Khang.

“Ôi chao quốc sư, sao ngài lại dậy sớm như vậy? Ngài vì Đại Cảnh chúng ta lập hạ Bất Thế Thiên Công, mới từ Tề quốc trở về, nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút mới phải!”

“Đúng vậy quốc sư, ngài không thể mệt mỏi thân thể, bằng không đây chính là tổn thất to lớn cho Đại Cảnh chúng ta!”

“Đại Cảnh này không thể thiếu quốc sư!”

“Từ khi biết được công tích của quốc sư đại nhân, hạ quan mới biết được thế nào là đủ tư cách thần tử. Chúng ta đều muốn lấy quốc sư đại nhân làm tấm gương sáng, noi theo và phấn đấu!”

Một đám quan viên già hơn bốn mươi tuổi tranh nhau xu nịnh Triệu Khang, không biết xấu hổ, nói năng hồ ngôn loạn ngữ.

Điều này khiến Triệu Khang kinh ngạc, nổi da gà.

Khá lắm, thế gian này lại còn có người so với ta còn không biết xấu hổ, lại còn là một đám!

Vội vàng tìm cái cớ, Triệu Khang mang theo Diệp Hồng Tuyết vội vàng vào cung. Nhìn bóng lưng hắt vội vã rời đi, các quan viên liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đồng thời hừ một tiếng.

“Một đám nịnh hót, không biết xấu hổ! Làm quan cùng triều với các người thật sự là mất mặt!”

Lại còn tranh nhau vuốt mông ngựa, các người có thể khiến ta thoải mái được sao?”

Một gã quan viên không khỏi cảm thán: “Chắc chắn, thật không ngờ, cuối cùng lại là một hậu sinh trẻ tuổi như thế thay thế Trần tướng của chúng ta đứng đầu bá quan.”

“Ai nói không phải đâu! Mấu chốt là Trần Tương Tự còn rất vui vẻ, muốn ta xem a, tương lai ít nhất ba mươi năm triều đường Cảnh Quốc này, chỉ sợ đều phải nằm trong tay Triệu Đại Quốc Sư này.”

Bọn họ làm sao biết được, Trần Giai biết thân phận thật sự của Triệu Khang? Cho dù Triệu Khang hiện tại được tôn vinh ở Cảnh quốc như thế nào đi chăng nữa, thì tương lai hẳn cũng phải trở lại Càn quốc. Đến lúc đó vị trí đứng đầu bách quan Cảnh quốc này không phải là Trần tướng hấn sao?

Mà trước đó, Trần Giai chỉ mong Triệu Khang tham gia vào một số công việc chính vụ của Cảnh quốc, để trước khi trở về Càn quốc, Cảnh quốc có thể phát triển mạnh mẽ.

Triệu Khang làm việc, Trần Giai chỉ cần hưởng lợi, hẳn có thể không vui sao?

Ở đây Trần Giai cũng muốn lấy tư thái của một người học trò, đi học hỏi phương thức tư duy của Triệu Khang.

Nếu bàn về việc thống trị thiên hạ, hẳn tự nhận không kém Triệu Khang, nhưng ở một số chi tiết nhỏ, hẳn lại không thể không thừa nhận, Triệu Khang hơn hẳn một bậc.

Các quan viên trong lòng thầm cảm thán, một người trong số họ lên tiếng: “Chỉ sợ còn không chỉ thế đâu, biết Triệu quốc sư của chúng ta trong khoảng thời gian này đều ở đâu không?”

“Ở đâu?”

Quan viên kia hả hê nói: “Quý phủ của Diệp đại nhân, chỉ sợ không bao lâu nữa, đệ nhất mỹ nhân Cảnh quốc của chúng ta sẽ bị Triệu quốc sư ôm về nhà.”

“Ta tháo, thật hay giả? Không thể nào!” Mọi người kinh ngạc.

Quan viên tung tin nhún vai: “Không thể nào? Cho nên nói tin tức của các ngươi vẫn là không quá linh thông a. Theo bản quan được biết, trước khi Triệu quốc sư nhậm chức Lễ bộ Tả thị lang, hẳn đã ở trong phủ Diệp đại nhân.”

“Hai người mỗi ngày thành đôi có đúng không, ngươi xem Diệp đại nhân nhìn Triệu Long ánh mắt, đó gọi là một cái ôn nhu. Ta từng trải qua, không sai được! Ánh mắt này ta thấy

hiều, trước kia ta cũng là vô số thiên kim tiểu thư trong lòng tốt a!”

“Thôi đi ngài, nếu bị cộp cái ở nhà nghe được, đêm nay còn không cho ngài một cước đạp xuống giường?”

Quan viên nhất thời thẹn quá hóa giận: “Nói đùa cái gì, lão phu ở nhà từ trước đến nay nói một không hai, ai dám cùng ta lớn tiếng!”

“Ta tin, ta tin, đi một chút lên triều!”

Triều đình.

Ngô Như Long hiển nhiên tinh thần rất tốt, nụ cười trên mặt cũng không giảm, ngày hôm qua hẳn không đi đâu cả, liền ngâm mình trong quốc khố, cùng quan viên Hộ bộ kiểm kê hai ngàn năm trăm vạn tiền bồi thường Triệu Khang mang về. Trên đường lên triều, trong ánh mắt hắn nhìn cái gì cũng là bạc trắng bóng.

Nhìn thấy Triệu Khang đứng hàng bên trái, hắn hòa ái cười nói: “Triệu ái khanh, nghỉ ngơi có tốt không?”

Triệu Khang dở khóc dở cười, người khác còn chưa tính, một hoàng đế như người sao cũng như vậy?

Một đám quan viên lúc trước gật đầu. Nhìn thấy không, phương hướng lớn là đúng, ngay cả bệ hạ cũng đang vượt mộng ngựa!

Triệu Khang chấp tay nói: “Tạ bệ hạ quan tâm, vì thân thân thể không việc gì, bệ hạ, thần có việc bẩm báo.”

“Quốc sư mời nói thẳng!” Vừa nghe Triệu Khang có chuyện, Ngô Như Long ngồi thẳng người.

Thái tử Ngô Quan Hải, Tể tướng Trần Giai và các đại thần đều vênh tai lên. Bọn họ đều hiểu, Triệu Khang bình thường không dễ dàng nói ra sự tình.

Nhưng chỉ cần mở miệng thì tất nhiên không đơn giản.

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, Cảnh quốc võ phu đông đảo, quân đội cũng có nhiều người tập võ. Thần cho rằng nên chinh hợp một đám thực lực cường đại võ nhân, thành lập một chi tân quân, để tương lai thời chiến sử dụng.”

Binh bộ Thượng thư thoáng trầm tư: “Quốc sư nói tân quân là như thế nào? Lấy võ nhân thành lập quân đội, chúng ta đã có binh sĩ hăm trận rồi.”

Triệu Khang nghe vậy lắc đầu nói: “Ta nói không phải là người hăm trận. Người hăm trận đương nhiên là mạnh mẽ, lên chiến trường có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Nhưng đó chỉ là chiến trường chính diện. Ta nói đến là quân đội hoạt động ở hậu phương địch.”

“Chiến trường hoạt động của đội quân này chính là hậu phương địch nhân. Họ có nhiệm vụ dò xét tình hình địch, vẽ bản đồ quân sự, cắt đứt tiếp tế của địch, và khi cần thiết thậm chí tiến hành hành động chém đầu đối với quan chỉ huy tối cao địch.”

“Mục đích là để quân địch tự tan rã, chưa chiến đã bại!”

Nghe lời Triệu Khang, các quan viên xôn xao bàn tán. Trần Giai suy tư một hồi rồi nói: “Quốc sư, ngài nói cái này có vẻ giống trinh sát. Hai binh chủng này có giống nhau không?”

Triệu Khang cười: “Có chỗ giống nhau, nhưng không hẳn vậy. Ta gọi nó là bộ đội đặc chủng. Bộ đội đặc chủng có thể bao gồm trinh sát, nhưng trinh sát không phải lúc nào cũng trở thành được bộ đội đặc chủng.”

Ngô Như Long vội vàng thúc giục: “Quốc sư hãy nói tiếp.”

Triệu Khang lập tức giải thích về các ưu điểm và phương thức tác chiến của quân nhân đặc chủng trong kiếp trước của hắn. Cảnh quốc vốn có truyền thống thượng võ, nếu như dùng võ nhân để thành lập ra một chi bộ đội đặc chủng hoạt động ở hậu phương địch, thì không cần quá nhiều sức mạnh. Võ nhân ở Cảnh quốc vốn đã có tố chất để trở thành bộ đội đặc chủng, chỉ thiếu huấn luyện về ý thức tác chiến và chiến thuật quân sự mà thôi.

Về mặt này, Triệu Khang không thể giúp gì nhiều, nhưng hắn có thể cung cấp một phương hướng và ý tưởng.

Ví dụ, hắn đề xuất tăng cường đào tạo trinh sát cho quân đội. Đây là ý tưởng mà hắn đã nung nấu từ khi còn ở Càn quốc, nhưng không có cơ hội thực hiện. Hơn nữa, việc tìm kiếm một

nhóm võ nhân có thể trở thành bộ đội đặc chủng ở Càn quốc cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng ở Cảnh quốc thì khác, họ có lợi thế được trời ưu ái!

Chương 348 - Long Vũ Tốt

Kiếp trước, trong thời kỳ Chiến Quốc của triều đại phong kiến, đã có người thành lập một đội quân đặc chủng có thể nói là tinh nhuệ nhất.

Người đó chính là Ngụy Vũ Tốt, một danh tướng lừng lẫy.

Nhờ có đội quân “máy xay thịt chiến trường” này, Ngô Khởi đã đánh bại phần lớn đối thủ cùng thời, lập nên chiến công hiển hách “Đại chiến bảy mươi hai trận, toàn thắng sáu mươi bốn, hòa tám trận”, khiến các nước khác phải noi theo.

Vì vậy, trong Chiến Quốc thời bấy giờ, các nước liên tục thành lập đội quân đặc chủng đáng sợ. Nổi tiếng nhất phải kể đến Ngụy Vũ Tốt, Tề Quyền Kịch, Tần Duệ Sĩ, Triệu Biên Kỳ,...

Có câu nói: “Tề chỉ quyền kịch không thể gặp Ngụy chi vũ tốt, Ngụy chi vũ tốt không thể gặp Tần chi duệ sĩ.”

Với ưu thế của nước Cảnh, hoàn toàn có thể thành lập một lực lượng đặc chủng hùng mạnh.

Nghe Triệu Khang nói xong, Binh bộ Thượng thư hai mắt sáng ngời, vội vàng hứa theo: “Bệ hạ, thần cho rằng lời quốc sư nói rất đáng thử.”

Trần Giai vuốt râu cười, nhìn Triệu Khang với vẻ mặt bội phục: “Tại hạ vốn tưởng rằng quốc sư chỉ giỏi về ngoại giao và dân sinh, không ngờ kiến thức về quân sự cũng uyên thâm đến vậy. Chiến lược ‘đã đánh là thắng’ của quốc sư khiến tại hạ vô cùng khâm phục.”

“Trần tướng quá khen, tại hạ chỉ đưa ra một vài kiến nghị, việc thực thi cụ thể thế nào vẫn phải dựa vào các vị đại nhân.”

Triệu Khang khiêm tốn đáp.

Trên triều đình, không khí đoàn kết, hòa hợp giữa vua tôi, tướng lĩnh khiến Cảnh Đế Ngô Như Long vô cùng hài lòng.

Với những triều thần như vậy, Ngô Như Long tin tưởng rằng Cảnh quốc sẽ ngày càng hưng thịnh.

Lúc này, Ngô Như Long hạ quyết tâm: “Quốc sư, hãy tiếp chỉ!”

Triệu Khang đành nhận lệnh, nói: “Thần tuân chỉ.”

“Ngươi hãy lập tức thành lập tân quân. Tất cả các quân đội trong nước đều phải thống nhất nghe theo quốc sư điều hành. Mọi người cần phải dốc sức phối hợp, không được sai sót.” Ngô Như Long ra lệnh.

“Thần tuân chỉ, nhưng thưa bệ hạ, thần có một điều muốn trình bày.” Triệu Khang nói.

“Quốc sư, hãy nói.” Ngô Như Long đáp.

“Tân quân một khi thành lập sẽ là bí mật quốc gia của Cảnh quốc. Thần cho rằng nên do một người tài ba lỗi lạc thống lĩnh. Thần đề nghị giao cho Thái tử điện hạ phụ trách đội quân này, và kỵ binh thống lĩnh Cao Uyên làm phó tướng.” Triệu Khang đề xuất.

Ngô Quan Hải vô cùng ngạc nhiên khi Triệu Khang đề xuất thay thế mình. Võ Tướng Trung Cao Uyên thì mừng rỡ ra mặt.

Kỵ binh Cảnh quốc chỉ có khoảng bốn vạn quân, còn lại chủ yếu là bộ binh. Mặc dù là kỵ binh thống lĩnh, nhưng Cao Uyên thực chất chỉ là một võ tướng tứ phẩm. Hắn không ngờ Triệu Khang lại giao cho hắn một chức vụ quan trọng như vậy.

Trong lòng Cao Uyên trào dâng niềm biết ơn.

Hắn cũng biết thân phận thật sự của Triệu Khang, thầm nghĩ: “Quốc sư Càn quốc này thật biết điều, không quên lão Cao ta!”

Ngô Như Long nhìn con trai rồi lại nhìn Cao Uyên, cười nói: “Hai người các ngươi có ý kiến gì không?”

Ngô Quan Hải trầm giọng nói: “Nhi thần nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của phụ hoàng và quốc sư!”

Cao Uyên lại quỳ xuống: “Nguyện cúc cung tận tụy vì Đại Cảnh đến chết mới thôi!”

“Vậy thì theo lời quốc sư, Thái tử chấp chương tân quân, Cao Uyên thăng chức làm thống soái tân quân, phong quân hàm Long Vũ Tướng quân, trật tòng chính tam phẩm, tân quân hiệu...”

Ngô Như Long dừng một chút, mới nói: “Long Vũ Tốt!”

Cao Uyên mừng như điên, đập đầu thật mạnh: “Cao Uyên khấu tạ hoàng ân!”

Long Vũ Tướng quân, phẩm trật chính tam phẩm, cái này không phải là thứ mà một tên tạp hào tướng quân có thể so sánh được.

Hắn trước đây tuy rằng thống lĩnh hai vạn kỵ binh nhưng cũng chỉ là tứ phẩm kỵ đô úy, ở trong quân có rất nhiều người đề đầu cười cổ hắn.

Nhưng hiện tại tân thăng làm Long Vũ Tướng quân, trong quân so với hắn chức quan lớn ngoại trừ Hộ Quốc Công Từ Ninh ra, cũng chỉ có một tay, có thể chân chính nói là thăng chức rất nhanh!

Lúc đứng dậy, Cao Uyên nhìn không được liếc mắt nhìn Triệu Khang, tràn đầy cảm kích.

Triệu Khang nhẹ nhàng gật đầu, nếu không có Cao Uyên ở Kim Lâm Quan truy kích một chiến thần binh từ trên trời giáng xuống, hắn chỉ sợ thi thể đều thối rữa, đây coi như là báo ân nho nhỏ.

Không ít quan viên con mắt đều đỏ hoe, trong lòng hâm mộ ghen tị, nhao nhao nhìn Triệu Khang với ánh mắt nóng bỏng.

Hy vọng tân quốc sư này cũng có thể cho mình một cơ hội.

Bất quá đáng tiếc chính là, mãi đến khi triều hội tan rã, Triệu Khang cũng không mở lời nói gì thêm, khiến những người này cảm thấy tiếc nuối.

...

“Quốc sư, ta kính ngài một chén, sau này có chuyện gì ngài chỉ cần thông báo một tiếng!”

Trong phủ Cao Uyên, hắn cầm ly rượu tràn đầy cảm kích, bên cạnh là thê tử của hắn.

Hắn kéo Triệu Khang trở lại phủ của mình, nhất định phải hảo hảo cảm tạ Triệu Khang một chút.

Nữ tử cũng bùng chén rượu nói: “Toàn nhờ quốc sư ưu ái, phu quân thiếp thân mới có địa vị cao, thiếp thân cũng kính quốc sư một chén.”

“Hai vị khách sáo rồi, Cao tướng quân năng lực xuất chúng, ta chẳng qua là cử hiền tài với bệ hạ mà thôi.”

Ba người cùng uống một chén, Cao Uyên cũng không che che giấu giấu mà là đi thẳng vào vấn đề: “Quốc sư, luyện binh loại chuyện này, ta coi như hiểu sơ một hai, nhưng ngài nói cái này đặc chủng tân quân, cũng là đột đặc cán mai, có thể xin ngài chỉ điểm một hai?”

Đây mới là mục đích chân chính hắn mời Triệu Khang, dù sao Triệu Khang nói tân quân có chút phức tạp, hắn lại không có tiếp xúc qua, bởi vậy hiện tại có điểm giống như là con ruồi không đầu.

Triệu Khang cười nói: “Đừng vội, chuyện này ta đã nghĩ kỹ cho các người, chờ Thái tử điện hạ đến, sẽ cùng nhau nói là được.”

Nói Tào Tháo Tào Tháo sẽ đến, quản gia phủ Cao Uyên vội vàng đến báo cáo, nói là thái tử đến.

Cao Uyên vội vàng đứng dậy cùng Triệu Khang nghênh đón.

“Quốc sư, Cao tướng quân, xin lỗi đã tới chậm, phụ hoàng lôi kéo ta nói chút chuyện.”

Ngô Quan Hải cười nói, thê tử Cao Uyên thức thời lui ra.

Thấy Ngô Quan Hải đến, Triệu Khang liền lấy từ trong lòng ra một xấp sách lược thao luyện tân quân mà hắn đã viết trước đó, phần lớn đều là lý thuyết.

“Điện hạ, Cao tướng quân, đây là phương án ta lập ra cho việc thành lập tân quân. Chờ đến khi Từ quốc công trở về, hai người có thể cùng hắn trao đổi thêm.”

Triệu Khang nói: “Bởi vì cái gọi là ‘binh tại tinh mà không tại nhiều’, đội quân đặc chủng cũng vậy. Ta nghĩ nhân tuyển cho đội quân đặc chủng có thể chọn từ các hãm trận sĩ, lập thành chế độ thập trưởng.”

“Ngoài việc đảm bảo sức mạnh chiến đấu mạnh mẽ, cũng phải duy trì lòng dũng cảm của quân đội, không sợ hy sinh.”

Nói đến đây, Triệu Khang hạ giọng: “Nhóm người Trương Long đi theo ta, hy vọng Thái tử điện hạ và Cao tướng quân cũng có thể đưa vào quân để huấn luyện kỹ lưỡng. Sau này ta có thể quay về Càn quốc.”

Cao Uyên sáng khoái cười: “Hạ quan hiểu rồi, quốc sư yên tâm.”

Ngô Quan Hải trầm thờ dài, thu hồi tâm trạng. Triệu Khang nói bất đắc dĩ: “Quốc sư, ngài không thể ở lại Cảnh quốc sao?”

“Với quan hệ của chúng ta, và quan hệ giữa Càn Quốc và Cảnh Quốc, việc Triệu Khang có ở Cảnh Quốc hay không thì có gì khác nhau?”

Tuy nói vậy, Ngô Quan Hải vẫn có chút sâu khổ. Hẳn thực lòng hy vọng Triệu Khang có thể một mực nhậm chức ở Cảnh quốc.

Nếu như tương lai có thể phụ tá hần, vậy quả thực không gì tốt hơn.

Ngôi vị thái tử của Ngô Quan Hải ở Cảnh quốc, chế độ xây dựng không khác gì Chu Tiêu thời Đại Minh, người thừa kế ngôi vị hoàng đế đã được định đoạt.

Bởi vậy mấy năm nay hần vẫn muốn tìm một người tài ba, có thể cùng mình đồng tâm đồng đức, có thể phụ tá chính mình trong tương lai.

Khó khăn lắm mới tìm được Triệu Khang, nhưng lại không giữ được, điều này khiến cho hần rất buồn bực.

Chương 349 - Càn Quốc đến

Ba người chạm chén rượu, Ngô Quan Hải lấy lại bình tĩnh, cười nói: “Vậy thì nghe theo quốc sư, ít nhất quốc sư hiện tại vẫn ở Cảnh quốc, Quan Hải còn có không ít thời gian để thỉnh giáo ngài.”

“Điện hạ quá lời rồi, chúng ta chỉ cần động viên lẫn nhau thôi. Đúng rồi điện hạ, trong thời gian ta ở Tề quốc, Càn quốc có

động tĩnh gì không?”

Cảnh quốc hiện tại đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, lòng dạ Triệu Khang không thể nào kìm nén, hắn muốn nhanh chóng trở lại Càn quốc.

Nhưng loại chuyện này không thể vội vàng, hắn không thể để những căn bã ở Càn quốc tiếp tục hoành hành, nếu không việc hắn hóa thân thành bóng tối lần này chính là uổng phí công sức.

Ngô Quan Hải buông chén rượu, nói: “Quốc sư, trước đây phụ hoàng cũng đã nhắc với ta về chuyện này. Lễ bộ vừa nhận được công văn từ Càn quốc, nói rằng nữ đế quý quốc sẽ cho Cảnh quốc một nhóm thợ rèn giỏi chế tạo binh khí sắt thép trong nửa tháng tới.”

Xem ra tiến độ khai thác quặng sắt rất nhanh. Người áp giải nhóm thợ rèn này là ai?”

Ngô Quan Hải: “Là một người tên Dương Càn.”

Triệu Khang: “Con trai của lão sư à.”

“Quốc sư, ngài có muốn gặp họ một lần không?”

Triệu Khang lắc đầu: “Chuyện của ta, Càn quốc biết càng ít người càng tốt. Trước mắt cứ không gặp họ đi.”

“Vậy thì nghe theo quốc sư.”

Yến tiệc của ba người kết thúc, Ngô Quan Hải và Cao Uyên bắt đầu gấp rút thành lập Long Vũ Tốt.

Mà lúc này, một đôi nhân mã đang rời khỏi biên giới Cảnh quốc.

Gần mười ngày sau.

Đoàn vận chuyển sắt thép của Càn Quốc cuối cùng cũng đến Hoa Kinh Thành. Dương Càn ở tại khách sạn quốc gia, chờ đợi một ngày sau để được triệu kiến lên điện.

So với trước đây, hắn là con trai của Thái sư, hiện giờ càng là trọng thần của Lại bộ Càn quốc, Tả thị lang, phong thái của hắn có thêm chút gì đó già dặn.

“Lại bộ Càn quốc Tả thị lang Dương Càn, bá kiến Đại Cảnh bệ hạ.”

Không dấu vết liếc mắt nhìn Triệu Khang, thấy đối phương không tỏ vẻ gì, Ngô Như Long lúc này mới nói: “Dương đại nhân một đường xe ngựa mệt nhọc vất vả rồi.”

“Tạ ơn bệ hạ quan tâm. Bệ hạ, Dương Càn phụng mệnh nữ đế nước ta, đặc biệt mang đến sổ sắt thép khai thác được lần này để đúc thành vũ khí, tuân thủ minh ước hai nước dâng lên quý quốc.”

“Trong đó có năm vạn mũi tên, đều được đúc bằng Bách Luyện Tinh Cương, một mũi tên có thể xuyên thủng năm lớp giáp!”

“Một vạn thanh đao, sắc bén vô cùng hiếm có, cắt vàng đứt ngọc không để lại chút gì vết!”

“Ngoài ra, còn có ba nghìn thanh Mịch Dao lạ do Đại Càn trấn quốc vương vẽ lúc còn sống, không phải lực sĩ thì không thể sử dụng!”

Dương Càn nói với vẻ bi thương: “Nước ta đã bắt đầu thành lập Mịch Dao tốt. Trấn quốc vương lúc còn sống từng nói ba nghìn Mịch Dao tốt có thể đánh bại một vạn trọng kỵ của Đại Chu!”

Bách quan chấn động, một gã võ tướng kinh ngạc nói: “Nói đùa cái gì vậy? Kỵ binh hạng nặng của Chu quốc tung hoành ngang dọc trên chiến trường, vô địch thiên hạ, ba nghìn bộ binh đối đầu với họ chẳng khác nào trứng gà đụng đá!”

Dương Càn nhìn về phía đối phương, nhẹ giọng nói: “Vị đại nhân này, thuộc hạ của Dương Càn mang theo một thanh Mịch Dao ở ngoài điện, mời bệ hạ và các đại thần kiểm tra.”

Ngô Như Long tò mò nói: “Vậy hãy cho người lên thử xem, trăm cũng muốn xem Mịch Dao tốt này lợi hại như thế nào.”

Triệu Khang bên cạnh nhẹ giọng nói: “Dương đặc sứ...”

Dương Càn quay người lại: “Vị đại nhân này có gì chỉ giáo?”

“Ngài vừa rồi nói Trấn quốc vương?” Triệu Khang có chút hoang mang, không biết từ khi nào mình lại trở thành Trấn quốc vương.

Dương Càn thở dài nói: “Đại nhân có điều không biết, Càn quốc sư ta đã hy sinh ở Kim Lâm Quan. Khi bệ hạ biết được tin này, vô cùng bi thương, đã hạ chiếu truy phong quốc sư làm Trấn quốc vương, thụy hiệu Trung Võ, được an táng theo lễ quốc gia.”

Nhiều người kinh ngạc xen lẫn hoang mang, những người như Trần Giai biết thân phận thật sự của Triệu Khang cũng nhìn Triệu Khang với ánh mắt mơ hồ.

Diệp Hồng Tuyết thì thầm: “Theo ta được biết, Càn Quốc từ khi lập quốc đến nay chưa từng có dị tính vương.”

Dương Càn gật đầu nói: “Đại nhân nói không sai, việc quốc sư hy sinh là vết thương lòng cho Càn quốc, nhưng may mắn thay, quốc sư đã để lại kế hoạch tốt cho Càn quốc ta khi còn sống. Mặc dù hiện tại đang gặp khó khăn, nhưng trong vòng hai năm, Càn quốc ta chắc chắn sẽ khôi phục đỉnh cao và trở nên hùng mạnh hơn nữa!”

Điều này cho thấy tiềm năng của đất nước lúc này.

Ngô Như Long vội vàng nói: “Đặc sứ nói không sai, hãy xem Mạch Dao trước đi.”

Nói xong, hắn không khỏi cảm thán, bản thân vẫn còn quá hẹp hòi, nhìn Tiêu Linh Lung, trực tiếp phong Vương!

Triệu Khang trong lòng ngũ vị tạp trần, không ngờ Tiêu Linh Lung sẽ tôn vinh mình như vậy, suy nghĩ không khỏi bay về Càn quốc.

Thủ hạ của Dương Càn mang đao lên điện, một thanh đao dài trăm đao, thân đao dày khác thường.

Võ tướng Cảnh Quốc lúc trước nghi ngờ kinh ngạc: “Thanh đao này phải nặng hai mươi cân chứ?”

Dương Càn nhẹ giọng nói: “Mạch Dao nặng ba mươi cân, dài bảy thước, cán dài bốn thước, lưỡi dài ba thước.”

Lưỡi đao được đúc bằng chất liệu đặc biệt, vô cùng cứng cáp, hai tay nắm chặt có thể chém xuống với lực ngàn cân.

“Để ta thử xem!” Võ tướng kia hăng hái nói.

Được Ngô Như Long cho phép, Dương Càn liền nhận lấy Mạch Dao từ tay thuộc hạ, hai tay cầm chặt chuôi đao, vung lên một nhát mạnh mẽ như tia chớp.

“Đúng là một thanh đao tốt! Nếu giao cho quân sĩ tinh nhuệ sử dụng, uy lực của nó không thể xem thường.” Một gã võ tướng am hiểu về đao tán thưởng.

Võ tướng vừa vung đao hỏi vội: “Dương đặc sứ, thanh đao này có thể phá vỡ được bao nhiêu lớp giáp?”

Dương Càn bình tĩnh trả lời: “Theo như thử nghiệm của quân đội ta, một binh sĩ bình thường sử dụng thanh đao này có thể giết địch, một nhát chém có thể phá vỡ ba lớp giáp.”

Dương Càn dừng lại một chút và bổ sung: “Là giáp sắt.”

Diệp Hồng Tuyết hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn về phía Triệu Khang. Hóa ra Triệu Khang đã bí mật chế tạo loại vũ khí lợi hại này mà không hề cho nàng biết!

Phá vỡ ba lớp giáp sắt, đây là sức mạnh của một võ sĩ thất phẩm. Nếu toàn bộ bộ binh Càn Quốc đều được trang bị Mạch Dao này, còn đội quân nào có thể là đối thủ của họ?

Cần phải biết rằng, không phải ai cũng có thể xuyên thủng giáp sắt!

Nhận thấy ánh mắt không hài lòng của Diệp Hồng Tuyết, Triệu Khang xấu hổ quay mặt sang nhìn cây cột bên cạnh.

Hắn biết Diệp Hồng Tuyết không vui. Mạch Dao vốn là bí mật mà hắn chế tạo cho Càn Quốc. Khi Diệp Hồng Tuyết và Ngô Quan Hải về nước, hắn đã cùng Dương Càn lên lút nghiên cứu Mạch Dao để nâng cao sức chiến đấu của bộ binh Càn Quốc.

Do quy trình chế tạo phức tạp nên giá thành Mạch Dao rất cao, nhưng hiệu quả của nó thì vô cùng tuyệt vời. Trước khi rời khỏi Vân Sơn, hắn cũng chỉ kịp chế tạo ra một nghìn thanh.

Hắn không ngờ rằng Dương Càn lại đem Mạch Dao đi bán.

Ngô Như Long mắt sáng rỡ, bước xuống long ỷ, nhận lấy Mạch Dao từ tay võ tướng. Hắn cân nhắc một chút, lướt ngón tay qua lưỡi đao, khẽ búng vào thân đao, rồi không khỏi thán phục: “Thật là một thanh thần binh!”

Dương Càn nhẹ giọng nói: “Nữ đế nước ta đã hạ lệnh đúc tổng cộng sáu nghìn thanh Mịch Dao. Lần này, nữ đế muốn bày tỏ lòng biết ơn vì sự hỗ trợ của quý quốc nên đã dặn dò thần chọn lựa ba nghìn thanh Mịch Dao để tặng cho quý quốc.”

“Nữ đế bệ hạ của quý quốc quả thật là hào phóng. Trẫm xin chân thành cảm tạ.”

Ngô Như Long cười ha hả, có chút luyến tiếc khi phải trao Mịch Dao cho thuộc hạ của Dương Càn. Sau đó, hắn trở lại long ý.

Lúc này, Dương Càn lại mở lời: “Bệ hạ, ngoài ra nước ta còn đưa tới cho quý quốc hai vạn cân thuốc súng đen.”

Chương 350 - Gặp lại

Ngô Như Long giật mình, lòng hắn vẫn rất coi trọng thuốc súng đen. Trước đây, Triệu Khang cũng đã đưa cho hắn một ít.

Tuy nhiên, dù hắn và bộ phận nghiên cứu công nghiệp có cố gắng đến đâu cũng không thể xác định được thành phần của thuốc súng đen, dẫn đến lãng phí không ít.

Lúc này, khi nghe Càn quốc lại cho mình hai vạn cân thuốc súng đen, Ngô Như Long vô cùng mừng rỡ.

“Được lắm, chiến tranh mới kết thúc, quý quốc cũng đang trong giai đoạn trăm phế đãi hưng. Trẫm và Cảnh quốc đều ghi nhận tấm lòng của Nữ đế. Mong rằng quý sứ về nước và báo cáo lại với Nữ đế.”

Ngô Như Long trình trọng nói: “Xin Nữ đế yên tâm, Cảnh quốc sẽ mãi mãi là đồng minh của quý quốc!”

Dương Càn hít một hơi thật sâu. Mục đích chính của hắn đến đây là vì điều này. Hiện tại, trong bốn nước, chỉ có Cảnh quốc là có lực lượng quân sự được bảo tồn nguyên vẹn nhất.

Và khi những âm mưu ngầm bắt đầu nổi lên trong Càn quốc, việc xác định được thái độ hỗ trợ của Cảnh quốc là vô cùng quan trọng để Càn quốc có thể bình ổn tình hình.

Nghĩ vậy, Dương Càn lại nói: “Chúng ta vẫn luôn ghi nhớ việc quý quốc đã vươn tay giúp đỡ khi chúng ta lâm nguy. Tin rằng

linh hồn Quốc sư trên trời cũng sẽ phù hộ cho Càn Cảnh. Mong rằng hai nước chúng ta sẽ mãi mãi là đồng minh tốt đẹp.”

“Đặc sứ yên tâm, có trẫm và Đại Cảnh ở đây, Càn quốc sẽ không bao giờ phải đối mặt với kẻ thù một mình. Đặc sứ hãy xuống nghỉ ngơi trước, sau đó trẫm sẽ đích thân thiết yến khoản đãi.”

Lúc này, Dương Càn mới lộ vẻ mệt mỏi: “Cảm ơn bệ hạ, tại hạ xin cáo lui.”

Đợi đến khi Dương Càn rời đi, Ngô Như Long mới quay sang Triệu Khang, cười đùa một tiếng: “Quốc sư, không ngờ Càn quốc lại đưa cho chúng ta một món quà hậu hĩnh như vậy. Chỉ sư Càn quốc quả thật phi thường, lại có thể chế tạo ra loại thần binh lợi khí như Mạch Dao này. Quốc sư cần phải cố gắng hơn nữa.”

Là sư phụ võ đạo của Diệp Hồng Tuyết, Ngô Như Long đương nhiên nhận ra được ánh mắt của Diệp Hồng Tuyết trước đó.

“Tên nhóc này, lại còn lén lút bày mưu tính kế!”

“Phải để Hồng Tuyết vạch trần bộ mặt thật của hắn!”

Bị ánh mắt của Ngô Như Long nhìn chăm chăm như muốn ăn thịt, Triệu Khang ho khan hai tiếng, cười mỉa mai nói: “Bệ hạ nói rất đúng.”

“Lão già này đang bôi thuốc mắt cho lão tử hả? Chờ xem!”

Mặc dù vừa nhận được món quà hậu hĩnh từ Càn quốc, nhưng trong lòng một số người vẫn có những ý đồ khác, tuy nhiên lúc này họ không thể nào nói ra được.

Trên thực tế, đã có không ít người nảy sinh tham vọng. Trong số bốn nước, chỉ có Cảnh quốc là có quân đội hùng mạnh.

Đây là cơ hội ngàn năm có một mà họ không thể bỏ lỡ.

Nếu có thể biến bốn nước thành ba nước, thì bản đồ Cảnh quốc sẽ vượt qua Tề và Chu, trở thành cường quốc thực sự thống trị thiên hạ.

Đến lúc đó, việc thống nhất thiên hạ sẽ không còn xa vời. Và hiện tại, quả hồng mềm nhất chính là Càn quốc đang trong giai

đoạn tổn thương!

Ngô Như Long thiết yến khoản đãi Dương Càn, còn Triệu Khang không tiếp khách mà trở về phủ đệ Thượng thư.

Trong lúc yến tiệc diễn ra, Dương Càn đột nhiên nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết, nữ tử duy nhất trong bữa tiệc, và nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi đại nhân, có phải đây là Diệp Hồng Tuyết Diệp đại nhân không?”

Diệp Hồng Tuyết cau mày, lạnh lùng đáp: “Đặc sứ có gì chỉ giáo?”

“Thưa không dám, chỉ là Dương Càn có việc muốn nhờ Diệp đại nhân, mong rằng đại nhân có thể dành chút thời gian.”

Diệp Hồng Tuyết tuy rằng nghi ngờ nhưng cũng không thể từ chối.

Đợi đến khi yến tiệc tan đi, nàng liền ở cửa hoàng cung chờ Dương Càn.

Nhìn thấy nàng, Dương Càn thoát khỏi đám quan viên tiễn đưa và nhanh chóng bước đến bên Diệp Hồng Tuyết: “Diệp đại nhân, xin dành một chút thời gian để nói chuyện.”

Hai người đi đến một quán trà yên tĩnh. Diệp Hồng Tuyết nói: “Dương đại nhân, xin mời nói.”

Dương Càn giọng nói có chút bi thương: “Diệp đại nhân, Nữ đế nước ta có việc muốn nhờ, mong rằng Diệp đại nhân có thể bảo vệ một người.”

“Ai vậy?” Diệp Hồng Tuyết vội vàng hỏi.

Dương Càn nói: “Quốc sư quả phụ Tần Ngọc Phượng. Nàng hiện đang ở quốc khách sạn...”

Đêm khuya.

Diệp Hồng Tuyết suy tư bước đi trên đường về phủ, bên cạnh còn có một cỗ kiệu.

Nội tâm nàng rung động. Sau khi nghe Dương Càn và Lâm lão thuật lại tâm nguyện của Tiêu Linh Lung khi hộ tống Tần Ngọc Phượng đến Cảnh quốc, lòng nàng bỗng chôn không yên.

Nàng không thể tin được rằng Tiêu Linh Lung vì Triệu Khang mà cam tâm bồi thường toàn bộ cho Càn quốc.

Là một vị vua, điều này cần có bao nhiêu dũng khí! Nàng thực sự khó có thể tưởng tượng nổi.

Kiều hạ xuống, một thân hồng y rực rỡ bước ra từ trong kiệu. Diệp Hồng Tuyết nhẹ giọng nói: “Đã đến nơi rồi.”

Sau một lúc, Tần Ngọc Phượng mới gượng cười: “Cảm ơn Diệp đại nhân đã quan tâm.”

Nhìn vào đôi mắt vô hồn của Tần Ngọc Phượng, Diệp Hồng Tuyết có chút bất lực. Nàng cố gắng kìm nén cảm xúc và tìm một nơi ẩn náu cho Tần Ngọc Phượng.

“Đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp một người.”

Tần Ngọc Phượng không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ lặng lẽ đi theo sau Diệp Hồng Tuyết. Đối với nàng, hiện tại đi đâu cũng không quan trọng.

Chỉ có thể sống để nhìn người đàn ông mình hận xuống địa ngục.

Đi đến thư phòng, Diệp Hồng Tuyết đẩy cửa ra và nói với vẻ không vui: “Ngươi xem ai đến.”

Triệu Khang đang vùi đầu viết, không ngẩng đầu lên: “Ai vậy?”

Bên cạnh Diệp Hồng Tuyết, giọng nói quen thuộc của hắn như mũi tên nhọn đâm vào tai nàng.

Tần Ngọc Phượng quay ngoắt người lại, nhìn về phía người trong thư phòng: “Công... công tử?”

Triệu Khang giật mình, ngẩng đầu lên và đối diện với đôi mắt đầy mong đợi và nghi ngờ của Tần Ngọc Phượng, như thể không dám tin vào sự thật.

“Ngọc Phượng.” Triệu Khang sau một hồi lâu mới cất tiếng.

“Thật, thật sự là công tử ngươi sao?” Tần Ngọc Phượng ngo ngắc đi vào thư phòng, đem hết thảy xung quanh đều coi như không có gì.

Triệu Khang đứng dậy, bỏ đi mặt nạ da người, đè nén tâm tình kích động: “Là ta!”

Nước mắt trong nháy mắt điên cuồng tuôn ra, nếu như là mộng, vậy liền để cho mình chết ở trong mộng, vĩnh viễn không cần lại tỉnh lại.

Tần Ngọc Phượng liêu lĩnh nhào tới, Diệp Hồng Tuyết thấy thế yên lặng lui ra ngoài, đóng cửa thư phòng lại.

Nữ tử bĩu môi, trong lòng quyết định lát nữa sẽ tìm Triệu Khang tính sổ.

Tiếng khóc khàn cả giọng vang vọng, làm ướt vạt áo, Triệu Khang đau lòng ôm chặt nữ tử vào lòng.

Mãi cho đến nửa đêm, tiếng khóc mới ngừng, nhìn nữ tử ngủ trong lòng mình.

Trong mắt Triệu Khang tràn đầy sát khí, nghĩ đến lời Tần Ngọc Phượng đã nói, hiện giờ đã có thể xác định, nguyên nhân Tiêu Linh Lung chiến bại, người cản trở mình, xác thực chính là Ninh Vương Tiêu Phi Vũ!

“Phụng Tiên quả nhiên là chuyên đâm nghĩa phụ a!”

Triệu Khang cười lạnh một tiếng, bóp nát cán bút trong tay.

Trong giấc mộng, Tần Ngọc Phượng đột nhiên bừng tỉnh, bắt lấy quần áo của người bên cạnh: “Công tử, đừng đi!”

Nàng vừa mơ thấy Triệu Khang lại rời đi.

“Không đi không đi, đừng sợ ta vẫn luôn ở đây.” Triệu Khang vội vàng nói, nhìn giai nhân gầy gò tiều tụy, trước mắt đau lòng.

Si ngốc nhìn Triệu Khang, Tần Ngọc Phượng hồi lâu mới mở miệng: “Thật sự, không phải mộng sao?”

“Không phải. Ta còn sống, sống rất tốt. Ngọc Phượng, trong khoảng thời gian này khổ cho ngươi.” Triệu Khang áy náy nói.

Nữ tử cũng không có nói cái gì nữa, ôm lấy Triệu Khang, đem tất cả tưởng niệm của mình toàn bộ thổ lộ hết.

Ngàn vạn tình cảm nóng bỏng cuồng liệt tựa hồ muốn bao phủ cả người Triệu Khang, giấy bút nghiên mực trên bàn tất cả đều

bị quét sạch, đập đến thất linh bát lạc.

Diệp Hồng Tuyết đứng ở ngoài cửa nghe tiếng động trong phòng, âm thầm lú lười, lặng lẽ sờ sờ đi tới bên cửa sổ nhìn, thật là khiếp sợ.

Không nghĩ tới, nhìn kiều kiều yếu ớt nữ tử, lại như thế cuồng dã!

Chương 351 - Phù Long

Hai người gặp lại, hoàn toàn coi mọi thứ xung quanh như không có gì.

Mưa gió kích động dần dần rơi xuống, ôm Tần Ngọc Phượng rốt cục yên tâm đi vào phòng ngủ, đắp chăn lại.

Triệu Khang đi ra khỏi phòng, liền thấy Diệp Hồng Tuyết ngồi trong tiểu viện, hẩn đi tới.

Nguyệt hoa rơi xuống trên người nữ tử, như thần nữ lâm phạm làm cho người ta si mê.

Chuyển động chén rượu, Diệp Hồng Tuyết cười tươi: “Quốc sư điểm phúc thật khiến người ta hâm mộ.”

Triệu Khang dờ khóc dờ cười, đoạt lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch, cười nói: “Khó tiêu thụ mỹ nhân ân nhất, ba người các ngươi đều như thế, ai ta cũng không bỏ xuống được.”

“Nàng còn như thế, khó có thể tưởng tượng hoàng đế bệ hạ của ngươi lúc này chịu dày vò như thế nào.” Diệp Hồng Tuyết thở dài một tiếng.

Triệu Khang buông chén rượu xuống: “Tất cả những thứ này ta đều sẽ tự tay nhất nhất đòi lại, không để cho tên khốn kia thất bại thảm hại, vạn kiếp bất phục, cũng không tính là xong!”

Diệp Hồng Tuyết nhìn hẩn, nhẹ nhàng kéo tay hẩn, nàng biết giờ phút này Triệu Khang đã tức giận.

Mà phần nộ, Triệu Khang có bao nhiêu đáng sợ, nhìn Tề quốc cùng Chu quốc, những tướng sĩ chết ở trên chiến trường liền biết.

Ngày hôm sau.

Triệu Khang cũng không có vào triều, mà là ở trong phủ trấn an Tần Ngọc Phượng, đem tình huống đại khái của mình ở Cảnh quốc nói với Tần Ngọc Phượng một chút.

Đối với những việc này, Tần Ngọc Phượng đều không quan tâm, chỉ cần Triệu Khang còn sống là đủ rồi.

Khách sạn Quốc gia.

Dương Càn và Lâm lão ngồi đối diện nhau, người trước nhẹ giọng nói: “Lâm lão, Tần Ngọc Phượng đã đưa đến, tại hạ ít ngày nữa phải về nước, nơi này liền giao cho ngài.”

“Đi thôi, phiền đại nhân hồi báo bộ hạ, Tần Ngọc Phượng, lão nhi ta sẽ nhìn, tuyệt sẽ không để cho nàng xuất hiện sai lầm gì.”

Dương Càn đứng dậy cúi đầu: “Vậy thì đa tạ ngài, quốc sư bỏ mình, đây cũng là việc cuối cùng chúng ta có thể làm cho hân.”

Rời khỏi khách sạn quốc gia, Dương Càn không dừng lại lâu, trực tiếp báo lên Ngô Như Long, mang theo đội ngũ chạy về Càn Quốc.

Hắn chân trước ra khỏi Hoa Kinh, một nhóm người chân sau chạy tới.

Lão giả áo xăn ông tay áo nhìn muôn hình muôn vẻ người đi đường, khẽ cười nói: “Cảnh quốc thượng võ, nghe nói ven đường tùy tiện nhặt khối gạch đá ném ra ngoài, nện tới mười cái thì có tám cái vỡ phũ, cô nương có phải như thế hay không?”

Sa mỏng che mặt, nữ tử một thân lam y, đuôi tóc theo gió hơi nhộn nhạo, dáng người lung linh hấp dẫn không ít ánh mắt nam tử.

“Chỉ ít ở xung quanh chúng ta, liền có không dưới hai mươi cái vỡ phũ, Bắc Địa Cảnh quốc, thượng võ thành phong, một quốc trên dưới nhiều hào kiệt quả nhiên không giả, di?”

Nữ tử đột nhiên kinh ngạc, ánh mắt lệch đi, chỉ thấy xa xa một người tóc mai sương trắng, một tay lay động hồ lô rượu ó vàng.

Hắn đem hồ lô rượu ghé vào bên tai, tựa hồ đang nghe thanh âm rượu lay động, cười ha hả nói: “Khó gặp được một con qua Giang Long, không kém.”

“Xin hỏi đại danh các hạ?” nữ tử tụ khí truyền âm, tóc gáy toàn thân trong nháy mắt tràn ra, như lâm đại địch.

“Một phàm phu tục tử, không có đại danh gì, nơi đây nước sâu, nữ oa tử cần phải kiềm chế một chút.”

Ngô Thiên Hồ cười ha hả đi qua.

Đợi đến khi y đi xa, Thanh Đồng tiên sinh mới cẩn thận hỏi: “Người này thế nào?”

“Siêu dật tuyệt luân, chính là không biết có thể sánh vai với Cảnh quốc đệ nhất nhân, Ngô Như Long như thế nào?”

Nữ tử tán thưởng một tiếng, nàng là về sau mới phát hiện Ngô Thiên Hồ tồn tại, hay là bởi vì trong lòng Ngô Thiên Hồ sinh ra một cổ chiến ý mới nhận ra được.

Mà trước đó, nàng chưa bao giờ cảm giác được bên người có một tuyệt thế cao thủ nhìn chăm chú vào nàng.

Điều này cho thấy một khi hai người giao thủ sinh tử, người chết trăm phần trăm sẽ là nàng.

Thanh Đồng lú lú, vội nói: “Vậy chúng ta đừng trêu chọc thì tốt hơn, mau đi tìm Trịnh Lăng Phong đi.”

Trịnh Lăng Phong, Hình bộ thượng thư Cảnh quốc, năm xưa cùng Thanh Đồng từng là bạn tốt.

Hai người một đường đi tới Trịnh phủ trình bái thiếp, người gác cổng cũng không dám chậm trễ, nghênh đón hai người.

Trịnh Lăng Phong vừa hạ triều vừa về đến nhà, đã bị người gác cổng báo cho biết có một người Cảnh quốc tên là Thanh Đồng dẫn người tới chơi, lập tức có chút kinh ngạc.

Vội vàng thu dọn một phen đi vào đại sảnh tiếp khách.

“Thật sự là Thanh Đồng huynh a!” – Trịnh Lăng Phong cười ha ha nói, vội vàng mời người dâng trà.

“Nhiều năm không gặp Trịnh huynh, phong thái vẫn như cũ a.”
“Thanh Đồng hàn huyên vài câu.

Ba người ngồi xuống, Trịnh Lăng Phong tò mò nhìn nữ tử che mặt: “Thanh Đồng huynh, vị này là?”

Thanh Đồng: “Là hộ vệ của ta.”

“Như vậy a.”

Trịnh Lăng Phong cũng không có gì nghi ngờ, hỏi: “Thanh Đồng huynh ngàn dặm xa xôi mà đến, sẽ không phải chỉ là vì tới chỗ ta xin một chén trà uống chứ?”

Thanh Đồng mỉm cười: “Ai, lời này của Trịnh huynh khách khí quá rồi.”

Nói xong Thanh Đồng thở dài: “Hôm nay Càn quốc chúng ta suy tàn, quý quốc binh cường mã tráng, ta lần này đến đây là để kiếm sống.”

Trịnh Lăng Phong ồ một tiếng: “Thanh Đồng huynh thế này không thành thật sao? Với tài trí của huynh đài, đi đâu mà không phải là tân khách của một quốc gia, cần gì phải kiếm sống.”

Thanh Đồng thu lại nụ cười: “Trịnh huynh, giữa chúng ta không cần khách sáo thăm dò như thế chứ?”

Trịnh Lăng Phong giả ngu: “Huynh đài có ý gì?”

Thanh Đồng ngồi nghiêm chỉnh nói: “Thanh Đồng ta du lịch thiên hạ tìm kiếm Minh chủ, gặp gỡ qua năm mươi bốn người vẫn là kẻ vô tích sự, nhưng cũng may trời thương ta Thanh Đồng, thời thế đã tới, trước mắt chính là thời cơ tốt để kết thúc Bắc Địa Tứ Hùng cát cứ.”

Thanh Đồng nhìn Trịnh Lăng Phong âm u nói: “Hay là quý quốc không có chí hướng này?”

Trịnh Lăng Phong trong lòng nhảy dựng, đè nén trong lòng hoảng sợ: “Thanh Đồng huynh, người khẩu vị này quá lớn đi?”

Thanh Đồng ha hả nói: “Vì sao không chứ? Càn quốc thế nguy, Chu Tề bị thương nặng, hôm nay hạ duy Cảnh, binh cường mã tráng.”

“Chiến sự vừa khai hỏa, trước tiên diệt quốc yếu nhất, lại lấy quốc mạnh nhất, về phần quốc không mạnh không yếu, đầu

tường thảo một viên theo gió lắc lư không đủ lo lắng, khi đại thể kết thúc tự sẽ trông gió mà xuống.”

“Ai là yếu nhất, ai là mạnh nhất, ai lại là cở đầu tường, hết thảy đều ở trong im lặng.”

Trịnh Lăng Phong nhìn Thanh Đồng, nói đến nước này, hẳn đã hiểu rõ Thanh Đồng tìm mình là vì sao.

Cười nói: “Nào có nhẹ nhàng như lão huynh ngài nói.”

Thanh đồng đạo: “Thành sự tại thiên, khả mưu sự tại nhân, hôm nay ý trời tại Cảnh, quý quốc liền không có một chút niệm tưởng?”

“Nếu là Thanh Đồng cầm quyền, giờ phút này liền lập tức phát binh tấn công Càn quốc, liền lực lượng Càn quốc trước mắt sao có thể ngăn cản quân dũng mãnh của quý quốc!”

“Lời này cũng không thể nói lung tung.”

Trịnh Lăng Phong giống như bị dọa: “Nước ta và Càn quốc là đồng minh. Phát binh chẳng phải là bị người trong thiên hạ phi nhổ sao!”

Thanh Đồng cười nhạo một tiếng: “Trịnh huynh khi nào ngây thơ như thế? từ xưa đến nay vì sửa chữa tốt, mà mình tổng sinh sự đoan, vì đình chiến mà mình khó chỉ đao binh. Hôm nay đồng minh ngày khác địch quốc, tầm thường biết bao?”

“Thiên thời địa lợi nhân hòa đại thế đều tại Cảnh quốc, hóa giao thành long chính kỳ dã!”

Trịnh Lăng Phong cười khỏ một tiếng: “Thanh Đồng huynh đúng là giống như trước kia, nói không kinh người thì chết không thôi, nhưng chuyện này ngài nói với ta cũng không có tác dụng. Lăng Phong chỉ là một thần tử sao có thể làm chủ.?”

Thanh Đồng mỉm cười nói: “VẬY MỜI TRỊNH HUYNH VÌ TẠI HẠ TIẾN CỬ MỘT PHEN, GẶP MỘT LẦN QUÝ QUỐC BỆ HẠ, CÁI NÀY, PHÙ LONG NGƯỜI CÁC NGƯỜI KHÔNG DÁM LÀM, TA TỚI!”

Chương 352 - Đây là quốc sư của chúng ta.

Phù Long.

Hai chữ vô cùng đơn giản, lại là một gã mưu sĩ cả đời theo đuổi.

Văn thần võ tướng từ rỗng, thái giám phụ long đều kém xa Phù Long của mưu sĩ.

Dù là Trịnh Lăng Phong Hình bộ thượng thư, cũng bị Thanh Đồng cuồng vọng khiếp sợ, nhịn không được nói: “Thanh Đồng huynh, ngươi là người Càn quốc a!”

“Trong mắt lão phu chưa bao giờ phân chia Càn quốc cảnh quốc, chỉ có hai chữ thiên hạ.”

Thanh Đồng cười nói: “Trịnh huynh, xin nhờ huynh.”

Trịnh Lăng Phong trầm mặc một lát: “Chuyện tiền cử có thể, nhưng đến tốt cùng như thế nào, còn cần Thanh Đồng huynh tự mình đi mưu đồ.”

“Như vậy là đủ rồi, Thanh Đồng vô cùng cảm kích.”

“Rất lịch sự.”

Từ phủ đệ Thượng thư rời đi, ánh mắt nữ tử nhìn người bán hàng rong trên đường bốn phía, nói: “Cảnh Quốc hội đáp ứng?”

“Hứa hay không, đối với chúng ta không quan trọng.”

Thanh Đồng lạnh nhạt nói: “Chúng ta chỉ cần thái độ của Cảnh quốc mà thôi, văn võ Cảnh quốc cũng không phải kẻ ngu xuẩn.”

“Đương kim đại thế nhìn như ở Cảnh quốc, nhưng thật muốn có diệt quốc chi lực, ít nhất còn phải phát triển mười năm. Lúc này xuất binh tấn công nước khác, có lẽ sẽ được nhất thời chi lợi.”

“Nhưng Chu quốc Tề quốc làm sao có thể ngồi nhìn cảnh quốc hấn một nhà độc đại? Không có hoành đầy thế tục siêu tuyệt chiến lực, nhất thống thiên hạ? Si tâm vọng tưởng mà thôi.”

Thanh Đồng cười nói: “Năm đó Chu quốc còn không thể làm được, huống chi là Cảnh quốc.”

Nữ tử không khỏi đặt câu hỏi, trong lòng thầm nghĩ, không biết lúc này đây còn có thể hay không nhìn thấy nữ tử Vũ Thần kia.

Tiền hai người Thanh Đồng đi, Trịnh Lăng Phong không do dự vội vàng vàng vội vàng vào cung gặp Ngô Như Long.

Nghe hắn nói xong, Ngô Như Long cảm thấy hứng thú, nói: “Thú vị, trên đời này lại còn có người lòng lang dạ nhũ như vậy.”

“Thanh Đồng cùng người này đích xác có tài trí, năm đó thần cùng hắn tương giao, liền thường xuyên bị mắt thấy thuyết phục.”

Trịnh Lăng Phong cười nói: “Bất quá, người này lần này vội vàng vội vàng đến để cho chúng ta Đại cảnh nhất thống thiên hạ, nói rất dễ nghe, nhưng thật sự là mục đích cũng không hẳn vậy, hắn là còn có cái khác cầu.”

“Bệ hạ, ngài nói hắn có thể hay không chính là Triệu quốc sư nói, Càn quốc âm thầm ngủ đông một nhóm người kia?”

Ánh mắt Ngô Như Long buông xuống: “Có khả năng. Như vậy đi, người đáp ứng hắn, chúng ta sẽ gặp Thanh Đồng tiên sinh, xem trong hồ lô hắn bán thuốc gì.”

“Vi thần lĩnh mệnh.”

.....

Buổi chiều, trong Điện.

Thanh Đồng được như nguyện một mình vào hoàng cung, Triệu Khang một lần nữa đeo mặt nạ da người lộ ra nụ cười, nhìn lão nhân thân hình gầy gò này.

Sự tình đại khái Ngô Như Long đoán người đã cùng hắn nói, rốt cục là để cho mình đợi được!

“Thảo dân Thanh Đồng khấu kiến Cảnh Đế bệ hạ.” Thanh Đồng hành lễ, Ngô Như Long bảo đứng dậy.

Sau đó cười nói: “Trịnh đại nhân cùng trẫm nói, Thanh Đồng tiên sinh, có thần quỷ chi tài, hôm nay xem ra có thể hảo hảo kiến thức, cũng là không biết tiên sinh vì sao mà đến?”

“Thiên hạ hi hi giai vì lợi vãng, miếu đường ruồi doanh giai danh lai. Thanh đồng nhập cảnh vì danh lợi nhi lai.”

Trần Giai nhướng mày: “Phần lớn văn nhân tự xưng là thanh cao, tiên sinh lại nói trắng ra.”

“Người sống một đời, đều vì danh lợi, Thanh Đồng cũng là phạm phu tục tử há có thể ngoại tục?”

Thanh Đồng cười nói, Ngô Như Long mở miệng: “Tiên sinh cầu tên gì, vì sao lợi, đại khả vừa nói, trầm xem Cảnh quốc này có thể cho được hay không!”

Ánh mắt đột nhiên một bên, nếu như nói lúc trước Thanh Đồng tường hòa như xuân phong, giờ phút này đó chính là trời đông giá rét gió tuyết đến trước lạnh lẽo.

“Khởi bẩm bệ hạ, thảo dân đời này cầu một cái tên văn trịnh, đồ nhất đại trâm anh chi lợi.”

Mí mắt Trần Giai giật giật: “Khẩu khí thật lớn.”

Hai chữ Văn Trinh, chính là thụy hào cao nhất của văn thân các quốc gia, vốn có cách nói văn nhân tử đương thụy Văn Trinh.

Cho dù là bản thân Trần Giai cũng không dám nói lúc đó có thể có được mỹ thụy này, có thể có được một văn chính thì coi như Ngô Như Long thiên ân.

Thế hệ Trâm Anh kia tự nhiên lại càng không cần nhiều lời.

Trịnh Lăng Phong nói, người này lời nói không kinh người chết không thôi, thật đúng là không có nửa điểm giả dối.

“Tiên sinh dạy ta.” Ngô Như Long ngồi nghiêm chỉnh.

Thanh Đồng lúc này mở miệng từ từ nói, thuật lại một lần những lời đã nói với Trịnh Lăng Phong trước đó.

Triệu Khang nghe xong, giờ đây đã có thể hoàn toàn xác định, Thanh Đồng này chính là người của Tiêu Phi Vũ!

Thái tử Ngô Quan Hải lạnh nhạt nói: “Lời nói của tiên sinh, chẳng phải là muốn Cảnh quốc ta thất tín với người trong thiên hạ hay sao?”

“Từ xưa đến nay, muốn thành đại nghiệp, nào có câu nệ tiểu tiết!”

Thanh Đồng cười khẽ: “Cái gọi là Thanh Sử bất quá chỉ là một nữ tử không có chính kiến, tùy ý kẻ chiến thắng tô vẽ dung nhan mà thôi.”

Triệu Khang cười ha hả, dẫn dắt ánh mắt của Thanh Đồng, nhẹ giọng nói: “Xin hỏi đại nhân vì sao lại bật cười?”

Triệu Khang hạ giọng: “Ta cười tiên sinh thiên cận, Cảnh quốc nhất thống thiên hạ sao?”

Thanh Đồng nheo mắt: “Chu Tề trước mắt bị thương nặng, còn có năng lực gì ngăn cản quý quốc diệt trừ?”

“Cảnh muốn diệt Chu, tất cả lực lượng cả nước đều dồn vào tiền tuyến. Hậu phương trống rỗng, Tề quốc Chu quốc đều không cần ngăn cản, trực tiếp hợp binh tập kích có thể khiến Cảnh quốc ta lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan.”

“Thời điểm tiến thoái lưỡng nan chính là cơ hội của Cảnh quốc ta. Hôm nay Càn Chu Tề bị thương nặng, duy Cảnh mạnh khỏe. Thật sự nên làm theo lời tiên sinh nói.”

Triệu Khang cười ha hả nói: “Nói không chừng đại Cảnh ta sẽ so với Tề quốc hiện tại còn thê thảm hơn cũng không chừng, đây chẳng lẽ không phải là thiên cận sao?”

Thanh Đồng hai tay chấp sau lưng, bình tĩnh nói: “Xin hỏi đại nhân cao tính đại danh?”

“Triệu Long.”

Ngô Như Long thuận thế nói: “Tiên sinh, đây là quốc sư Cảnh quốc ta.”

Thanh Đồng sửng sốt, nhìn về phía Triệu Khang có chút nghi ngờ, từ lúc nào Cảnh Quốc có thêm một quốc sư.

“Không ngờ còn họ Triệu.”

“Nguyên lai là quốc sư, lão phu thất lễ.”

Thanh Đồng tạ lỗi một tiếng, chuyển đề tài: “Nói như vậy quý quốc là không có ý định phạt Chu?”

“Tiên sinh vừa rồi nói thiên hạ hi hi giai vi lợi vãng. Phạt Chu không có lợi không nói, còn có thể khiến nước ta bị người trong thiên hạ khinh thường, vậy thì vì sao phải phạt Chu?”

Triệu Khang cười khẽ có thâm ý nói: “Tiên sinh sở học tung hoành chi thuật, e sợ thiên hạ không loạn mới cam lòng.”

Thanh Đồng lú lười, quốc sư Cảnh quốc này lại lợi hại như thế!

Hắn trầm mặc một lát rồi khom người nói: “Đã như vậy, vậy coi như Thanh Đồng đến sai chỗ, bệ hạ xin cho phép tại hạ cáo lui.”

“Tiên sinh chớ nổi giận, người đến là khách. Trịnh đại nhân, người thay trăm hảo hảo chiêu đãi tiên sinh.” Ngô Như Long cười nói.

Trịnh Lăng Phong tuân lệnh, Thanh Đồng tạm thời lui ra.

Chờ hắn vừa đi, mọi người trên đại điện liền nhìn về phía Triệu Khang, Ngô Quan Hải hỏi: “Quốc sư, thế nào?”

“Không thể sai.”

Triệu Khang cười lạnh một tiếng: “Xem ra bọn họ chuẩn bị động thủ rồi.”

“Người sẽ làm thế nào?”

“Vậy đương nhiên là cùng hổ lột da rồi.”

Triệu Khang nhìn về phía Trịnh Lăng Phong: “Trịnh đại nhân, lão già này phỏng chừng sẽ hỏi thăm người chuyện của ta, dựa theo chúng ta trước đó đã nói làm là được, nói cho hắn biết giá tiền của ta, làm ơn!”

Trịnh Lăng Phong vội nói: “Quốc sư yên tâm, hạ quan nhất định làm theo!”

Trở lại Diệp phủ.

Triệu Khang nhìn thấy một người có chút ngoài ý muốn, là Ngô Thiên Hồ sau khi trở về đế đô liền biến mất không thấy tăm hơi.

Hắn tiến lên cười nói: “Ngô tiên bối, sao ngài lại tới đây?”

“Nay ở đế đô nhìn thấy một nữ tử, kinh vi thiên nhân, thực lực hẳn chỉ là hơi thua lão phu một đường...”

Chương 353 - Cùng hổ lột da

Nghe Ngô Thiên Hồ nói xong, Triệu Khang không khỏi kinh ngạc: “Trên đời này ngoài Hồng Tuyết ra còn có nữ tử võ phu đạt cảnh giới cao như vậy sao?”

“Thiên hạ rộng lớn, chuyện kỳ lạ không thiếu. Đừng vội vã cho rằng chỉ vì bản thân là hoàng đế, xưng danh đệ nhất cao thủ Đại Cảnh mà coi nhẹ những người khác. Biết đâu từ nơi nào đó lại xuất hiện những cường giả ẩn dật, đây cũng là điều không thể nói trước được.”

Ngô Thiên Hồ thở dài một tiếng, Triệu Khang suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Ngô tiên bối, người nói nữ tử kia mặc một thân váy Thiên Lam Thủy Tụ Sa?”

Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh nữ tử tuyệt sắc dẫn theo hơn trăm cao thủ lao vào trận chiến, muốn lấy mạng hắn. Theo Diệp Hồng Tuyết phỏng đoán, cảnh giới tu vi của nữ tử kia cũng rất cao, ở tam phẩm trung tầng.

Ngô Thiên Hồ nhướn mày: “Nữ nhân kia đeo khăn che mặt che đi dung nhan, nhưng nhìn từ dáng người, không hề thua kém ai. Tiểu tử ngươi sao lại biết được?”

“Có thể là kẻ thù cũng không chừng.” Triệu Khang cup mắt xuống.

Lúc này, Diệp Hồng Tuyết từ bên ngoài bước vào, nhìn Triệu Khang nói: “Trịnh đại nhân phái người tới, nói là thiết yến mời ngài.”

“Vậy thì mau đi thôi!” Triệu Khang cười ha hả đứng dậy.

Xuân Hoa Lâu.

Là một tửu lâu nổi tiếng kinh thành, Xuân Hoa Lâu được trang hoàng lộng lẫy. Trịnh Lăng Phong mặc trang phục bình thường ngồi trong phòng bao, đối diện là Thanh Đồng và nữ tử hộ vệ bên cạnh hắn.

Thanh Đồng bung chén rượu lên: “Trịnh huynh, lần này phải phiền đến huynh rồi.”

Trịnh Lăng Phong cười lớn: “Thanh Đồng huynh không cần khách sáo, tình huynh đệ chúng ta không cần câu nệ tiểu tiết như vậy.”

Hai người chạm cốc, Thanh Đồng mở lời: “Trịnh huynh, trước kia ta chưa từng nghe nói Cảnh quốc các người có quốc sư.”

Trịnh Lăng Phong cười: “Thanh Đồng huynh có điều chưa biết. Quốc sư Triệu của chúng ta không phải người tầm thường, hẳn là họ hàng xa của nữ tướng quân Cảnh quốc Diệp Hồng Tuyết Diệp đại nhân.”

Nghe ba chữ Diệp Hồng Tuyết, lông mày hơi nhú của nữ tử bên cạnh Thanh Đồng khẽ nhếch lên.

Trịnh Lăng Phong tiếp tục: “Là Diệp đại nhân mời Triệu quốc sư đến triều đình làm quan. Người này có nhiều mưu kế sâu sắc. Ban đầu, hẳn giữ chức Lễ bộ thị lang, quản lý toàn bộ Lễ bộ một cách gọn gàng, ngăn nắp.”

“Gần đây, nhờ có công lao lập được trong việc Cảnh Quốc thu phục thiên đại hãn mã, Triệu quốc sư được bệ hạ ban thưởng và phong làm quốc sư. Hẳn có mối quan hệ rất tốt với thái tử điện hạ.”

“Có thể nói, ở Đại Cảnh hiện tại, Triệu quốc sư chỉ đứng sau một người, ngay cả Trần tướng cũng phải nhường bước cho hẳn.”

Thanh Đồng tỏ ra kinh ngạc: “Lại lợi hại như vậy sao!”

Trịnh Lăng Phong gật đầu: “Cũng không hẳn, mà là...”

Thấy hẳn còn chưa nói xong, nữ tử bên cạnh Thanh Đồng cũng tò mò hỏi: “Trịnh đại nhân, mà là sao?”

Trịnh Lăng Phong hạ giọng, cẩn thận nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Bất quá người này tuy có tài năng, nhưng nhân phẩm lại có vấn đề. Hẳn là kẻ tham lam háo sắc, nghe nói phủ đệ của hẳn mỗi ngày là tiếng hát vang lừng, không nữ thì không vui.”

Nghe vậy, Thanh Đồng gật đầu thầm, trong lòng đã tính toán, rồi cười nói: “Này, đây là chuyện gì? Trên đời này làm gì có thánh nhân nào hoàn hảo về đạo đức.”

“Cũng đúng.”

Hai người nhìn nhau cười, trong lòng đều có toan tính riêng. Lúc này, có người gõ cửa phòng bao, là người hầu của Trịnh Lăng Phong.

“Lão gia, khách nhân ngài mời đã đến.”

Trịnh Lăng Phong vội vàng đứng dậy, Thanh Đồng cũng tiến đến cửa phòng bao. Hắn thấy Triệu Khang mặc thường phục, cầm quạt xếp bước đến gần.

“Trịnh đại nhân!”

Nói xong, Triệu Khang cười liếc mắt nhìn Thanh Đồng: “Ồ, Thanh Đồng tiên sinh cũng ở đây sao? Ta còn tưởng Trịnh đại nhân vô duyên vô cớ mời ta ăn cơm, hóa ra chủ nhân chân chính mời khách lại không phải là Trịnh đại nhân.”

Trịnh Lăng Phong chưa kịp nói gì, Thanh Đồng đã khom người hành lễ: “Thảo dân Thanh Đồng bái kiến Triệu quốc sư. Lúc trước trên điện triều, thấy quốc sư khí độ phi phàm.”

“Cho nên lúc này mới nhờ lão hữu hỗ trợ giới thiệu, mong rằng quốc sư chớ trách tội.”

“Dễ nói, dễ nói.”

Triệu Khang cười, ánh mắt lại rơi vào người nữ tử bên cạnh Thanh Đồng, nhất thời hai mắt sáng rực như bị thu hút: “Vị cô nương này là?”

Thanh Đồng thâm nghĩ, xem ra lời nói trước đây của Trịnh Lăng Phong quả đúng như vậy, người này thật sự ham mê nữ sắc.

Hắn cười nói: “Quốc sư, nàng là hộ vệ của thảo dân, tên là Tuyết Oánh. Tuyết Oánh, còn chưa gặp qua quốc sư đại nhân sao?”

“Dân nữ Tuyết Oánh bái kiến quốc sư.” Nữ tử thi lễ.

Triệu Khang vội vàng nói: “Này, không cần đa lễ. Tuyết Oánh, cái tên hay lắm.”

“Quốc sư đại nhân mời ngồi.” Thanh Đồng mời.

Ba người bước vào phòng bao. Có lẽ đã dặn dò trước, đợi đến khi Triệu Khang ngồi xuống, Trịnh Lăng Phong liền nói:

“Quốc sư đại nhân, Thanh Đồng là hảo bằng hữu của ta, vậy hai vị cứ từ từ trò chuyện, trong nhà ta còn có việc, xin phép cáo lui.”

“Trình đại nhân đi rồi sao? Uống vài chén rồi đi.” Triệu Khang nói, nhưng tầm mắt cuối cùng cũng rời khỏi người nữ tử Tuyết Oánh.

“Không sai, chính là nàng.”

“Ngày khác, ngày khác hạ quan làm chủ, lại thỉnh quốc sư đại nhân hảo hảo uống một bữa.” Trình Lăng Phong từ chối rồi đi.

Trong phòng bao chỉ còn lại ba người. Triệu Khang cầm chén rượu do tiểu nhị mới đưa lên, cười nói: “Thanh Đồng tiên sinh, hai người chúng ta cũng không có giao tình, vô duyên vô cớ mời Triệu mỗ uống rượu hẳn là có việc đi?”

“Chẳng lẽ còn muốn nói đến việc Cảnh quốc ta tấn công Càn quốc?”

Thanh Đồng cười nhạt, không đi thẳng vào vấn đề, vẫn giả vờ qua loa: “Lúc trước ở điện triều nghe Quốc sư đại nhân nói chuyện, tại hạ không nghĩ vậy. Tuyết Oánh, rót thêm rượu cho Quốc sư đại nhân.”

Nữ tử tháo khăn che mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ khiến Triệu Khang nhìn như muốn chảy nước miếng.

“Thế gian lại còn có loại tuyệt sắc này!”

Tuyết Oánh khẽ mỉm cười, ánh mắt như vậy nàng đã quen thuộc từ lâu. Xem ra vị quốc sư Cảnh quốc này cũng chỉ là một kẻ tục tử.

“Quốc sư đại nhân nói đùa rồi. Chẳng phải người ta đồn rằng nữ tử Vũ Thần Diệp Hồng Tuyết của Cảnh quốc không chỉ võ công cao cường mà dung nhan cũng khuynh thành tuyệt thế hay sao? Tuyết Oánh chỉ là một nữ tử bình thường, không dám nhận hai chữ ‘tuyệt sắc’.”

Triệu Khang gật đầu: “Tuyết Oánh cô nương quá khiêm tốn rồi. Dung nhan của nàng không hề thua kém Diệp Hồng Tuyết.”

Tuyết Oánh rót rượu cho Triệu Khang. Hắn uống cạn một hơi, ánh mắt vẫn đắm đuối nhìn nàng.

Tuyết Oánh rót rượu lần thứ hai. Lúc này, Thanh Đồng mới mở lời: “Quốc sư đại nhân, nghe Lăng Phong hảo hữu nói, đại

nhân túc trí đa mưu, lập nhiều chiến công cho Cảnh quốc, quả là một nhân kiệt hiếm có của thời đại.”

Triệu Khang có chút lằng lằng, như một kẻ hậu sinh được tăng bốc lên tận trời cao, nhất thời không biết trời cao đất thấp.

Hắn cười lớn: “Thanh Đồng tiên sinh, nghe nói Càn quốc các người cũng có một quốc sư, tên là Triệu gì đó nhỉ?”

Tuyết Oánh nhẹ nhàng thốt ra hai chữ: “Triệu Khang.”

“Đúng vậy, Triệu Khang! Đáng tiếc, nghe nói hắn đã chết ở Kim Lâm Quan. Nếu không, ta thật muốn gặp mặt xem tên bị thổi phồng vô cùng lợi hại kia có bao nhiêu bản lĩnh.”

Thanh Đồng cúi đầu cười đầy ẩn ý: “Quốc sư Triệu Khang quả là thiên tài hiếm có. Tham tài háo sắc, lại có chút ỷ tài ngạo vật, xem ra vị quốc sư Cảnh quốc này chính là người lão phu muốn tìm trong chuyến đi này!”

Nghĩ vậy, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Triệu Khang, mở lời nói: “Triệu quốc sư...”

Chương 354 - Chân thành

“Thanh Đồng tiên sinh có gì chỉ giáo?”

Tầm mắt Triệu Khang dời đi, không còn nhìn nữ tử tên Tuyết Oánh nữa. Ánh mắt của đối phương rơi thẳng vào hắn, mang theo vẻ suy tư và nghi ngờ.

Triệu Khang cảm thấy có chút bất an, lo lắng nữ tử này nhìn ra điều gì đó.

Thanh Đồng nhẹ giọng nói: “Nghe nói quốc sư ở Cảnh quốc quyền thế vô cùng, dưới một vạn người. Lão phu có một vụ mua bán muốn thương lượng với quốc sư đại nhân.”

“Mua bán?”

Triệu Khang tỏ ra hứng thú: “Thanh Đồng tiên sinh nói xem.”

Thanh Đồng thản nhiên nói: “Bất kể trong tương lai Càn quốc xảy ra biến động gì, lão phu mong rằng quốc sư có thể thuyết phục bệ hạ quý quốc không xuất binh can thiệp.”

Trong lòng Triệu Khang chùng xuống.

Đúng như hắn dự đoán, đám người này cuối cùng cũng không thể kiềm chế được tham vọng.

Hắn nghi ngờ hỏi: “Càn quốc nội bộ xảy ra biến động? Thanh Đồng tiên sinh nói gì vậy? Hơn nữa, Cảnh quốc và Càn quốc là đồng minh công thủ, nếu Càn quốc gặp nguy hiểm, Cảnh quốc không thể không giúp đỡ. Hành động này chẳng khác nào phản bội minh ước sao?”

Thanh Đồng nhẹ giọng nói: “Triệu quốc sư cứ yên tâm. Càn quốc mãi mãi là Càn quốc, minh ước với quý quốc sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.”

“Chỉ là người tuân theo minh ước trong tương lai sẽ thay đổi mà thôi.”

Lời nói đã rõ ràng như vậy, nếu Triệu Khang còn giả vờ hồ đồ thì quả thật là có vấn đề.

Hắn nhìn Thanh Đồng với vẻ kinh ngạc, nói: “Thanh Đồng tiên sinh, ý người là gì?”

“Về điểm này, quốc sư không cần lo lắng.”

Thanh Đồng bình tĩnh nói: “Chúng ta chỉ muốn quý quốc đứng nhìn từ xa trong tương lai, bất kể kết quả ra sao, quý quốc cũng không hề tổn thất.”

“Ngược lại, chỉ cần quý quốc đồng ý, sau khi ta lên nắm quyền, ta cam đoan trong vòng ba năm tới, toàn bộ quặng sắt khai thác được từ Vân Sơn sẽ được tặng cho quý quốc!”

Triệu Khang nhếch miệng cười: “Ta hiểu rồi! Hóa ra những lời nói về cầu danh cầu lợi của Thanh Đồng tiên sinh trên điện triều chỉ là thủ đoạn che mắt người khác mà thôi.”

“Mục đích thực sự của tiên sinh khi đến Cảnh quốc là để thăm dò tình hình của chúng ta và đạt được lời hứa Cảnh quốc sẽ không xuất binh, đúng không?”

Thanh Đồng cười nói: “Quốc sư quả nhiên thông minh hơn người.”

Triệu Khang cười lạnh một tiếng: “Vậy tiên sinh đã tìm nhầm người rồi. Cảnh quốc và Càn quốc là đồng minh, được xác nhận bằng văn thư trao đổi với Đại Càn nữ đế. Nếu Càn quốc gặp nạn, Cảnh quốc há có thể khoanh tay đứng nhìn?”

Thanh Đồng khẽ nhú mày. Lúc này, Tuyết Oánh, vốn im lặng nãy giờ, cất tiếng: “Quốc sư cần gì phải quá cố chấp nhất với một nữ đế Đại Càn? Chỉ cần Càn quốc về sau vẫn là Càn quốc, thì quan hệ đồng minh với Cảnh quốc sẽ không thay đổi.”

“Thành ý của chúng ta, quốc sư còn chưa thấy rõ ràng sao? Vội vàng cự tuyệt thế ư?”

Triệu Khang nở nụ cười: “Vậy sao? Bọn quốc sư thật muốn xem thử thành ý của các ngươi là gì.”

Thanh Đồng thâm cười. Quả nhiên, nữ nhân dễ dàng du ngủ nam nhân.

Hắn nói: “Quốc sư, chỉ cần ngài đáp ứng, ngoài quặng sắt Vân Sơn, chúng ta còn tặng quý quốc một loại cây trồng mới gọi là khoai lang.”

“Khoai lang?” Triệu Khang cười lạnh.

Thanh Đồng đáp: “Đúng vậy. Loại cây này chỉ có ở Càn quốc chúng ta, sản lượng mỗi mẫu có thể đạt tới ngàn cân. Với trí tuệ của quốc sư, hẳn ngài hiểu được ý nghĩa của điều này.”

“Thiên hạ có loại thần vật này mà ta không biết?” Triệu Khang nghi ngờ, trong lòng lại thầm mắng chửi. Lũ khốn kiếp này, lấy đồ của ta đem đi bán cho ta sao?

Thanh Đồng nói: “Chớ nói quốc sư, loại cây này ở Càn quốc cũng là bí mật, không nhiều người biết đến. Nhưng đúng là sản lượng mỗi mẫu có thể đạt tới gần ngàn cân.”

“Quý quốc nếu có được loại cây này, tương lai sẽ không còn lo lắng về lương thực.”

Thanh Đồng tiếp tục: “Ngoài ra, thuốc súng và các vật phẩm liên quan trong minh ước mà Càn quốc và Cảnh quốc ký kết, chúng ta có thể nâng tổng sản lượng thêm ba thành mỗi năm.”

Triệu Khang: “Xem ra các người cũng có thành ý đây.”

“Quốc sư cảm thấy thế nào?” Tuyết Oánh hỏi.

Triệu Khang cười khẽ, suy ngẫm. Thanh Đồng cũng là một kẻ tinh ranh. Nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Khang, hắn lập tức hiểu được suy nghĩ của hắn.

Hắn nói: “Ngoài ra, chỉ cần quốc sư ngài đáp ứng việc này và bảo đảm quý quốc sẽ không xuất binh trong tương lai, chúng ta có thể hứa hẹn cho ngài ba trăm vạn lượng bạc trắng.”

Khóe miệng Triệu Khang giật giật: “Thật ư?”

“Tất nhiên là thật!” Thấy Triệu Khang đã xiêu lòng, Thanh Đồng càng thêm hăng hái.

Chỉ cần Cảnh Quốc không can thiệp, Càn Quốc, với nữ đế Tiêu Linh Lung, sẽ rơi vào tình thế cô lập. Với tình hình nội bộ Càn Quốc hiện nay,

Bọn hắn một khi khởi sự sẽ không ai có thể ngăn cản!

“Để ta suy nghĩ một chút.”

Triệu Khang nói xong, trầm mặc xuống, chỉ là ánh mắt không ngừng hướng Tuyết Oánh liếc, hiển nhiên là căn bản không có nghiêm túc suy nghĩ sự tình.

Tuyết Oánh mỉm cười nói: “Quốc sư đại nhân nhìn cái gì vậy?”

“Không, không có gì. Tuyết Oánh cô nương đến đây, Triệu Long kính người một ly.” Triệu Khang giơ chén rượu lên.

Hắn không có lập tức đáp ứng, sợ đối diện hai người này trong lòng có nghi ngờ.

Do dự của hắn có hiệu quả, Tuyết Oánh uống xong một chén liền sau đó, rất có thâm ý mở miệng: “Không biết quốc sư, có thể hay không gặp qua Càn Quốc Nữ Đế?”

Triệu Khang lắc đầu: “Chưa từng, cô nương vì sao nói đến chuyện này?”

“Càn quốc nữ đế, phong thái yếu diệu có thể nói thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, quốc sư không gặp một lần đáng tiếc.” Thanh Đồng cũng kịp phản ứng, phụ họa theo lời Tuyết Oánh.

Triệu Khang chắc một tiếng: “Thật hay giả, so với Tuyết Oánh cô nương mà nói như thế nào?”

Tuyết Oánh lạnh nhạt nói: “Luận dung mạo, tự nhiên là muốn thắng hơn rất nhiều, Tuyết Oánh tuy là nữ tử, nhưng cũng không thể không thừa nhận điểm này.”

“Tin tưởng chỉ cần gặp qua nữ đế, trong lòng đều sẽ có đem thu vào trong túi ý nghĩ. Một đời nữ đế, đã từng chấp chương toàn bộ Càn quốc thiên hạ tôn quý nhất người.”

“Nếu như có thể tùy ý chơi đùa, chắc hẳn sẽ là giấc mộng của đại bộ phận nam nhân trong thiên hạ.”

Triệu Khang nhướn mày: “Có ý gì?”

“Chủ chí của ta ở Càn Quốc thiên hạ.”

Thanh Đồng tiên sinh cười híp mắt nói: “Về phần những thứ khác, cũng không quan tâm, tương lai nếu là có thể thay trời đổi đất, đó chính là đem nữ đế Càn quốc hôm nay, đưa cho quốc sư thì thế nào?”

Triệu Khang nhướn mày: “Lời này, không thể nói lung tung.”

“Nhưng ý tưởng là như vậy. “Thanh Đồng nói.

Triệu Khang trầm mặc một lát, ngẩng đầu lên: “Các người tự tin như vậy sao?”

“Nếu không hoàn toàn nắm chắc, lại làm sao dám như thế đại nghịch bất đạo?” - Thanh Đồng cười.

Triệu Khang mở miệng: “Chắc chắn, đột nhiên nhớ tới, qua vài ngày, bốn quốc sư còn muốn đại biểu nước ta, đi sứ Càn quốc một chuyến, đã như vậy chờ bốn quốc sư đi về sau, lại cho hai vị câu trả lời thuyết phục tốt.”

Triệu Khang nói xong cười đứng dậy: “Đa tạ nhị vị khoản đãi.”

Nhìn Tuyết Oánh, ánh mắt Triệu Khang lộ ra dục vọng tham luyện, lúc này mới xoay người rời đi.

Hắn vừa rời đi, Thanh Đồng liền không nhịn được nhú mày: “Tên này, đến tột cùng là nghĩ như thế nào.”

“Trong lòng hắn đã có quyết định. “Tuyết Oánh tươi cười nghiêng ngả.”

Chương 355 - Quay lại Càn quốc

“Vì cái gì nhìn thấy?” Thanh Đồng vội vàng hỏi.

Tuyết Oánh nheo mắt, hồi tưởng lại đủ loại thần thái của Triệu Khang trước đây: “Người này tâm tính như Trịnh Lăng Phong nói, một nốt ruồi son, tài trí hơn người, nhưng làm người đích xác tham lam danh lợi. Tuy nhiên, ta vẫn chưa xác định được hắn có đáng để hợp tác hay không.”

“Lúc trước, ‘Hỏa Vân gọi là thạch sợ’ cũng bắt quá là giả bộ mà thôi. Đối với chiến binh Càn Quốc như thế nào, hắn đều không có quan hệ chính xác, bạch nhãn nghĩ bắt quá là muốn từ trong sự tức giận cố gắng thu được lợi ích mà thôi.”

Thanh Đồng kinh ngạc: “Cái này cũng có thể nhìn ra được?”

“Người không phải võ phu, nên không xác định được.” Tuyết Oánh nói: “Ta tu vi đến cảnh giới này, chỉ cần quan sát thái độ của người nói. Triệu Long này, chỉ khi ta ra giá trên trời nguyện ý cho hắn ba trăm vạn lượng, tâm tình của hắn mới có biến hóa rõ ràng.”

“Mà sau khi ta nói có thể thành công, tặng Nữ Đế Tiêu Linh Lung quà cho hấn, nhịp tim trong chớp mắt của hấn bay vọt, ta nghe cùng tiếng trống trên chiến trường không có gì khác nhau.”

Tuyết Oánh nói: “Cho nên, hấn phải đi Càn Quốc xác nhận một chút, nữ đế kia có đúng như chúng ta nói hay không, là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.”

Thanh Đồng cảm thán: “Không ngờ võ phu quan nhân các ngươi lại tinh vi như vậy.”

“Cảnh giới cho phép thôi, hơn nữa ta đang quan sát sát sao, kiểm tra làm sao không phải là quan sát ta?” Tuyết Oánh nói, đồng thời trong cơ thể chân khí bất giác vận hành lên, phóng ra một góc khí thế, để cho Thanh Đồng bắt được.

“Mà tại phát hiện tu vi của ta có khả năng cao hơn Triệu Long về sau, Triệu Long lại áp chế khí thế của mình, sợ dĩ ta sẽ nói Trịnh Lăng Phong đánh giá không có nửa điểm giả dối.”

Tuyết Oánh nói: “Ta có thể gặp vị nữ đế kia, vậy nên nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của chúng ta, làm không tốt nhưng có thể giúp chúng ta cũng không phải chuyện nhỏ.”

Thanh Đồng trong lòng mừng rỡ: “Nếu thật sự như vậy thì không thể tốt hơn.”

Mà bên kia, Triệu Khang sau khi rời khỏi tử lâu liền trực tiếp trở lại phủ của Diệp Hồng Tuyết.

Hai nàng đều lo lắng chờ đợi, thấy Triệu Khang trở về đều thở phào nhẹ nhõm.

“Thế nào?” - Diệp Hồng Tuyết hỏi.

“Đúng là bọn chúng.” Triệu Khang đáp.

Triệu Khang ngồi xuống: “Nữ tử ngày hôm đó trên chiến trường sát thương cũng tới, tên là Tuyết Oánh.”

Tần Ngọc Phượng Khúc hỏi: “Bọn họ muốn công tử làm gì?”

Là chim hoàng yến từng được Tiêu Phi Vũ nuôi dưỡng, nàng biết thủ đoạn của đối phương, do đó không khỏi lo lắng cho Triệu Khang.

Triệu Khang cười lạnh: “Ninh vương chuẩn bị tạo phản, lần này tới cùng lúc trước nghĩ giống nhau, chính là đi thăm dò thái độ Cảnh quốc bên này, bảo đảm vạn vô nhất thất.”

“Thật không ngờ, Ninh Vương cư nhiên thực sự cất giữ như thế xin lang tử dã tâm.”

Nàng trước kia tại Quý Tộc Đường gặp qua Tiêu Phi Vũ một lần, lúc ấy chỉ là cảm thấy chính là cái ăn chết chờ chết Càn Quốc ho cổ thất thôi.

Đây cũng là ấn tượng ban đầu của không ít đại thần Càn Quốc đối với Tiêu Phi Vũ, vô luận ai cũng không thể tưởng tượng vương gia trẻ tuổi nhất Tiêu thị lại có chí hướng như vậy.

Triệu Khang nói: “Cho nên người ta không thể chỉ nhìn bề ngoài.”

“Người định làm thế nào?” - Diệp Hồng Tuyết suy nghĩ một chút mới nói.

Triệu Khang: “Ta muốn lấy thân phận sứ thần trở về Càn Quốc một chuyến, xem có thể nhân cơ hội này làm rõ toàn bộ kế hoạch của bọn họ hay không.”

“Cái này quá nguy hiểm!”

Tần Ngọc Phượng Hoàng tiến nói: “Công tử, người kia không phải dễ đối phó như vậy, đi Càn quốc lúc này không khác gì xâm nhập hang rồng hổ, một khi bị phát hiện thân phận, hấn sẽ dùng mọi thủ đoạn để giết người!”

“Ta biết, đừng lo lắng.”

Triệu Khang an ủi: “Ta sẽ mời Ngô tiên bối cùng đi theo, hơn nữa ta cũng không phải người không nguy hiểm, sẽ không bị bắt được sơ hở gì, yên tâm.”

“Giảm giá sẽ sinh nghi, phải tìm một lý do.”

Triệu Khang cười, nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết: “Ta đã nghĩ kỹ rồi, vài ngày trước Càn Quốc không phải đưa một nhóm sắt thép quân đội dụng khí giới sao, liền dùng phương thức nhân trả lễ đi Càn Quốc.”

Triệu Khang nói như vậy, Diệp Hồng Tuyết lại hiểu được, bên trong lòng kỳ thật là không yên tâm về Tiêu Linh Lung mà

thôi, do vậy cũng không muốn ngăn cản như Tần Ngọc Phượng.

Gật đầu nói: “Như thế cũng tốt.”

Ngày hôm sau, Triệu Khang vào cung.

Nghe nói Triệu Khang chuẩn bị đi Càn quốc, Ngô Như Long và những người khác đều có chút kinh ngạc, nhưng sau khi Triệu Khang giải thích đều hiểu được.

“VẬY TRẦN GIAI LẬP TỨC SAI NGƯỜI ĐI AN BÀI, CHUẨN BỊ MỘT NHÓM LỄ VẬT ĐÁP LỄ, ĐỂ QUỐC SƯ CÙNG MANG THEO.”

Triệu Khang cung kính nói: “Đa tạ bệ hạ, mặt khác ta còn có một chuyện thỉnh cầu.”

“Quốc sư không cần khách khí như thế, nói thẳng là được.”

Triệu Khang nói: “Hy vọng bệ hạ có thể cho ta mượn binh sĩ hãm trận trong Cảnh quốc, để bọn họ từng nhóm tiến vào Càn quốc.”

Trần Giai ở một bên tò mò hỏi: “Quốc sư là dự định hiện tại Càn quốc thiết lập một chi kỳ binh?”

Triệu Khang gật đầu: “Đúng vậy, Ninh vương đã chuẩn bị từ lâu, quân đội của hắn ta không hề ít. Tuy nhiên, trước đó ta đã giao ba vạn quân tinh nhuệ cho Chu Long để bảo vệ đế đô.”

“Nhưng ba vạn người này mà đối mặt với đại quân tạo phản của Ninh vương, e rằng cũng không làm nên chuyện gì, cho nên ta cần một chi lực tinh nhuệ bí mật ẩn núp trong Càn Quốc, chờ thời cơ thích hợp giáng đòn chí mạng cho Ninh vương.”

Ngô Như Long: “Quốc sư định làm thế nào?”

Triệu Khang: “Mỗi lần lên vào không nên có quá nhiều người để tránh bị Ninh vương phát hiện.”

“Việc này cứ giao cho trầm, chúng ta sẽ sắp xếp thỏa đáng cho quốc sư.”

Triệu Khang bái tạ: “Đa tạ bệ hạ.”

Ba ngày sau, mọi thứ đã sẵn sàng.

Triệu Khang dẫn theo đoàn sứ thần Cảnh quốc mang theo hơn trăm xe quà tặng, lấy thân phận quốc sư Cảnh quốc đi tới Càn Quốc.

Văn thư của Cảnh Quốc được truyền đến đế đô Càn Quốc bằng tám trăm dặm cấp bách, các đại thần Càn Quốc khi nhận được tin tức đều có chút nghi ngờ.

Nhưng trong lòng không yên bình nhất vẫn là Tiêu Phi Vũ.

Nhìn vào mật mã trong thư, Tiêu Phi Vũ bắt đầu suy ngẫm, cảnh giác hơn bao giờ hết khi có thêm quốc sư tên Triệu Khang xuất hiện.

“Bọn Thanh Đồng tiên sinh có tin tức gì không?” Tiêu Phi Vũ nhìn về phía thuộc hạ.

Chương 356 - Đã lâu không gặp

“Thưa điện hạ, trong mật thư Thanh Đồng tiên sinh truyền về nói rằng hai ngày sau hắn sẽ về đến đế đô.”

Thuộc hạ bẩm báo: “Mật thư nói, chuyện điện hạ giao phó đã hoàn thành thỏa đáng.”

“Thật thuận lợi ngoài sức tưởng tượng!” Tiêu Phi Vũ trầm nghĩ. Lúc này, người gác cổng bước vào đại sảnh.

“Điện hạ, người trong cung đến, nói bệ hạ mời ngài vào triều nghị sự.”

Tiêu Phi Vũ lạnh nhạt nói: “Chuẩn bị kiệu.”

Ngồi kiệu một mạch đến cửa hoàng cung, Tiêu Phi Vũ đi vào nghị sự đại điện.

Văn võ bá quan đều đã trình diện, ba vị Vương gia cũng có mặt.

Tiêu Linh Lung mặc long bào, khí chất thanh tao nhưng lạnh lùng, trong mắt không biểu lộ cảm xúc. Khi mọi người đã đến đông đủ, nàng mới bình tĩnh mở lời: “Chắc hẳn chư vị đại nhân đều đã biết rõ sự tình.”

Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên gật đầu, lập tức nói: “Bệ hạ, Cảnh quốc phái sứ thần đến đáp lễ là chuyện tốt cho nước ta.

Hiện nay thế cục quân sự thiên hạ nghiêng về Cảnh quốc, thái độ của họ như vậy cho thấy vẫn coi Càn quốc ta là đồng minh.”

“Vì vậy, đối đãi với sứ thần Cảnh quốc lần này tuyệt đối không thể coi thường.”

“Lão thần đồng ý với Lý đại nhân.” Lão thái sư Dương Thiên Vân gật đầu phụ họa.

Tiêu Linh Lung gật đầu: “Vậy cứ quyết định như thế đi, Lễ bộ.”

Lễ bộ thượng thư vội vàng đi ra, Tiêu Linh Lung nói: “Người hãy chuẩn bị nghi trượng, không thể để chậm trễ sứ thần Cảnh quốc lần này.”

“Thần tuân lệnh.”

Hai mắt hơi nhắm lại, Tiêu Linh Lung thân nhiên nói: “Lưu Phú Kim.”

Lôi Hỏa bộ chỉ huy sứ phụ trách đốc chế thuốc súng, cả người run lên, cẩn thận từng li từng tí bước ra.

Tiêu Linh Lung nói: “Trong chiến tranh, Lôi Hỏa bộ do người phụ trách đốc chế hỏa dược tổng cộng ba mươi vạn cân, lấy tiền từ Hộ bộ tổng cộng chín mươi bảy vạn lượng.”

“Trong đó, báo cáo tiêu phí nguyên liệu thuốc súng là bảy mươi tám vạn lượng, tương đương đủ để người đốc chế ra ít nhất năm mươi vạn cân hắc hỏa dược.”

Tiêu Linh Lung mở to mắt, lạnh lùng cười: “Nhưng cuối cùng vận chuyển đến chiến trường chỉ có mười vạn cân, tính cả số hỏa dược kia bị sơn tặc cường nhân cướp đi, Lôi Hỏa bộ người cũng chỉ mới tạo ra được ba mươi lăm vạn cân hắc hỏa dược.”

“Vậy còn 15 vạn cân còn lại thì sao?”

Nghe Nữ Đế nói, Lưu Phú Kim nhất thời chân mềm nhũn, giọng run rẩy như không thể nói rõ: “Hồi, hồi bệ hạ, chế tạo thuốc súng có tổn thất.”

“Tổn thất?”

“Nhưng công xưởng chế tạo Lôi Hỏa bộ của người hiện tại, ngoại trừ năm vạn cân thuốc súng do phía sau đốc chế chế ra,

rỗng tuếch, nguyên liệu cũng hao hết. Lôi Hỏa bộ của người trên dưới, đến tột cùng là ăn trăm bao nhiêu tiền a?”

“Đây là hao tổn quá lớn! Thuốc súng muốn chế tạo thành vũ khí cần rất nhiều tiền bạc và thời gian nghiên cứu!”

Lưu Phú Kim đầu đầy mồ hôi quỳ xuống. Hắn không ngờ người sắp bị chém đầu lại chính là mình.

“Vậy người cứ từ từ sáng tạo đi! Người đâu, đẩy ra buổi trưa chém đầu. Lưu gia đòi thứ ba giáng chức làm thứ dân, con cháu trực hệ vĩnh viễn không được khoa cử tuyển dụng!”

Lưu Phú Kim sợ đến mức mặt tái nhợt: “Bệ hạ tha mạng! Bệ hạ tha mạng a!”

Hai tên cấm quân từ ngoài điện đi vào, trực tiếp lôi Lưu Phú Kim đi.

Văn võ bá quan im lìm không dám nói gì. Tiêu Linh Lung tiếp tục điểm danh, liên tiếp gọi tên bảy người khác.

Tất cả đều bị chém đầu, không ngoại lệ. So với trước đây, triều đình Càn Quốc giờ đây trở nên trống trải.

Hơn bốn mươi quan viên lớn nhỏ bị chém đầu. Cho dù bổ sung quan viên mới, cũng không thể khôi phục triều đình như trước trong thời gian ngắn.

Nhưng từ sau khi Tiêu Linh Lung bắt đầu giết người, tất cả quan viên đều hiểu một điều: Nữ Đế bệ hạ đã thay đổi, không còn là con búp bê yếu đuối như trước đây.

Lúc này, ai dám đứng ra phản đối, chính là tự chuốc họa vào thân.

Suốt quá trình, Tiêu Phi Vũ không biểu lộ cảm xúc gì, ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, như thể mọi chuyện đều không liên quan đến hắn.

Hắn hiểu rằng Tiêu Linh Lung giết những quan viên này chỉ để ép hắn lộ diện, chứ không hề có ý định tạo phản.

Hai mươi ba năm nay hắn đều ẩn mình, không thể vội vàng.

Hơn mười ngày sau.

Triệu Khang rút cục dẫn đoàn người đến trước đế đô. Nhìn tòa thành cửa rộng lớn kia, hắn cảm thấy vô cùng bồi hồi.

Lần trước rời khỏi nơi này là hơn nửa năm trước, tính cả lần gặp mặt ở Thông Châu.

Tính ra đã hơn nửa năm hắn không được gặp Nữ Đế bệ hạ.

Đội danh dự Càn Quốc xuất hiện ở cửa thành. Lễ bộ Thượng thư Phòng Lâm dẫn theo một nhóm quan viên Lễ bộ ra nghênh đón.

Nhìn Triệu Khang, Phòng Lâm vội vàng nói: “Cung nghênh chư quân, xin hỏi vị nào là Đại Cảnh quốc sư Triệu Long?”

Triệu Khang đè nén giọng nói: “Là ta.”

“Triệu quốc sư, tại hạ Phòng Lâm, đương nhiệm Lễ bộ Thượng thư Càn Quốc, đại diện nước ta Nữ Đế bệ hạ, đến nghênh đón chư vị.”

Ánh mắt Phòng Lâm có chút kỳ lạ. Lại một quốc sư họ Triệu, thật trùng hợp?

“Đa tạ đại nhân.”

Triệu Khang bình tĩnh đáp lời, bắt đầu dẫn người vào thành.

Trong một gian tử lâu, cửa sổ nửa mở, có người nhìn xuống thoáng qua Triệu Khang đang trò chuyện vui vẻ với Phòng Lâm.

“Hắn chính là Triệu Long?”

Thanh Đồng tiên sinh gật đầu: “Không sai, chính là người này.”

“Hắn có tài cán gì mà được phong làm quốc sư?” Tiêu Phi Vũ cười lớn, nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Khang.

Bóng lưng này khiến hắn nhớ đến một người, một người đã chết.

Thanh Đồng tiên sinh cười nói: “Người này đích thực có tài năng, mới hai mươi bảy tuổi thôi, nhưng tư đức có phần khiếm khuyết, trong lòng quan viên Cảnh Quốc là một nhân vật nửa khen nửa chê.”

“Tư đức có khiếm khuyết, con người nếu không có nhược điểm thì thật đáng sợ.”

Tiêu Phi Vũ lắc đầu, có nhược điểm mới dễ khống chế. Hắn nói: “Không vội gặp hắn, tiếp tục thăm dò thêm.”

“Thuộc hạ hiểu rồi.” Thanh Đồng vội vàng gật đầu.

Lúc này, Triệu Khang đã đi theo Phòng Lâm qua ngoại thành, vào nội thành để đô, rồi trực tiếp đến thiên điện trong hoàng cung, chờ truyền triệu.

Không lâu sau, thái giám đến thông báo, Nữ Đế bệ hạ truyền triệu.

Triệu Khang vội vàng đứng dậy, gọi một ly trà uống một ngụm để trấn tĩnh tâm trạng.

Ngô Thiên Hồ từng dạy hắn, võ công càng cao thâm, càng dễ dàng nhìn thấu tâm tư địch nhân.

Dù biết dối gian, dù biết đáng cay.

Bởi vậy, dù trong lòng tràn đầy nhớ nhung, Triệu Khang vẫn cố gắng kìm nén cảm xúc.

Đi theo thái giám từng bước một tiến vào tòa đại điện vô cùng quen thuộc, Triệu Khang không hề do dự bước vào.

Vô số ánh mắt đổ dồn về phía hắn, mang theo sự quan sát, nhưng hắn không hề để ý, chỉ nhìn chăm chú vào Tiêu Linh Lung đang ngồi trên long ỷ ở xa xa.

“Đã lâu không gặp, Linh Lung.”

Chương 357 - Tăng tỷ lệ thắng

“Khụ khụ.”

Lão thái sư Dương Thiên Vân ho khan hai tiếng, nhìn Triệu Khang với vẻ không hài lòng: “Triệu quốc sư.”

Cùng lúc đó, trong lòng Phòng Lâm cũng dấy lên cảm giác kỳ lạ. Lại thêm một Triệu quốc sư nữa, nhưng người này tuần tú hơn Triệu Khang rất nhiều.

Nghĩ đến Triệu Khang, lão thái sư không khỏi thở dài.

Triệu Khang kịp nhận ra mình vừa nhìn chằm chằm Tiêu Linh Lung có chút thất lễ, nhưng hắn không hề bối rối, mỉm cười hành lễ: “Cảnh quốc quốc sư Triệu Long bái kiến Đại Càn Nữ Đế bệ hạ. Được nhìn thấy thánh dung bệ hạ, nhất thời kinh ngạc, khiến bệ hạ chê cười.”

Không ít quan viên thâm gật đầu. Người này có khí độ ung dung, tâm tính bình tĩnh, không trách trẻ tuổi đã leo lên vị trí quốc sư một nước.

Tiêu Linh Lung bình tĩnh nói: “Quốc sư không cần đa lễ, mời ngài ngồi.”

Mặc dù ánh mắt của Triệu Khang vừa rời khiến nàng cảm thấy khác thường, nhưng nàng cũng không quá để ý. Nàng đã quen với những ánh mắt như vậy từ những nam nhân lần đầu tiên gặp nàng.

“Đa tạ bệ hạ.”

Triệu Khang đáp lời và ngồi xuống ghế do thái giám mang đến. Hắn cảm thấy như đã trải qua mấy kiếp người. Mắt hắn nhìn về phía Lâm Vũ, Thượng thư Bộ Công, và Triệu Kim Sinh, Thái phó, hai đối thủ không đội trời chung.

Triệu Khang mỉm cười nham hiểm.

Hai con chó này, mạng các ngươi sớm muộn gì cũng nằm trong tay ta.

Nghĩ vậy, hắn lại nhìn về phía Tiêu Linh Lung và nói: “Nữ Đế bệ hạ, bệ hạ nước ta cảm động và nhớ nhung quý quốc, đặc biệt sai hạ thần mang đến mười vạn tấm lụa, ba mươi vạn lượng bạc trắng để bày tỏ tâm ý.”

Nhiều quan viên cảm thấy Cảnh Quốc rất có ý tứ.

Tiêu Linh Lung nhàn nhạt cười: “Ta vô cùng cảm kích tình nghĩa của quý quốc. Mong rằng Càn Cảnh hai nước sẽ mãi hữu nghị.”

“Ngô Hoàng cũng có chung suy nghĩ. Chuyến này đến Đại Càn, ngoài việc đáp lễ, Ngô Hoàng còn dặn dò rằng nếu Nữ Đế bệ hạ cần giúp đỡ gì, Cảnh Quốc chúng ta nhất định sẽ hỗ trợ hết mình.”

“Vậy trăm xin cảm tạ Cảnh Đế bệ hạ trước.”

Sau khi trò chuyện đơn giản, Tiêu Linh Lung sai người bày tiệc để khoản đãi Triệu Khang cùng các quan viên văn võ bá quan.

Tiêu Huyền Sách đi vào ngự thư phòng, nhìn đại tỳ của mình và nhẹ giọng hỏi: “Nghe nói người Cảnh Quốc đã đến?”

“Lần trước Dương Càn tặng lễ, lần này họ đến đáp lễ. Cảnh Quốc cũng có quốc sư mới, cũng họ Triệu, tên là Triệu Long.”

Tiêu Linh Lung mỉm cười gượng gạo, ánh mắt dừng lại trên bức tranh chữ treo trên tường:

“Quốc gia Cầu Lợi sinh tử dĩ, khởi nhân họa phúc tị xu chi.”

Trước đây, Triệu Khang đã lừa dối Tiêu Huyền Sách, hoàng tử điện hạ, để tránh bị đánh đòn nên đã viết thư lừa gạt nàng.

Tiêu Huyền Sách kéo ghế ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Nếu người Cảnh Quốc đã đến, sao không cho họ vào triều kiến? Như vậy, trong ngoài triều đình đều đồn đại tỳ tính tình tàn bạo, sát hại vô cớ quan viên.”

“Có thể có không ít người tham gia vào việc này, mục đích chính là để tạo cơ hội cho người lên ngôi vào thời điểm thích hợp.”

Từ khi biết tin Triệu Khang qua đời, để mọi người cảm nhận được sự thay đổi, không chỉ có Nữ Đế bệ hạ mà còn có Tiêu Huyền Sách, con trai của tiên hoàng. Từ một kẻ vô danh, hắn bắt đầu chăm lo việc nước, mỗi ngày chỉ xem sáu chương cũ có thể đến nửa đêm, không bao giờ ngủ quên trong giờ học sớm, và luôn là người đến sớm nhất.

Sự tự chủ phi thường này khiến các học sĩ trong Chiêm Sự phải kinh ngạc.

Hôm nay, nghe được một số tin đồn trong cung, hắn đoán ra rằng có người đang âm thầm thao túng, chuẩn bị cho việc Tiêu Linh Lung thất bại.

Nghe vậy, Tiêu Linh Lung làm một hành động rất trái ngược với phong thái của một quân vương: hai chân co lại giẫm lên ghế, hai tay ôm lấy bắp chân, cầm nhẹ nhàn chống lên đầu gối, như đang suy nghĩ điều gì đó, miệng lầm bầm: “Bọn họ

muốn tạo thế cứ thì cứ để họ tạo đi. Chỉ cần người cầm đầu chết rồi, không thể ngồi lên ngai vàng là được.”

Tim Tiêu Huyền Sách run lên, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm người phụ nữ dường như không quan tâm đến bất cứ điều gì này - đại tỷ của hắn.

Hôm nay, hắn đã có thể đoán được một phần suy nghĩ của Tiêu Linh Lung.

Ra khỏi ngự thư phòng, bước chân hắn chững lại một chút, sau đó lại nhanh hơn.

Nửa đời trước, đại tỷ đã trải qua quá nhiều mệt mỏi, vậy thì hắn quyết không để cho nàng phải chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa!

Bên kia.

Triệu Khang chỉ đơn giản ứng phó qua loa với các quan viên văn võ Càn Quốc, kết thúc buổi yến tiệc. Thật ra, hắn muốn bóp cổ hai tên Lâm Vũ và Triệu Kim Sinh này vì quá ghét chúng.

Vừa về đến khách sạn, mở cửa, Triệu Khang đã nhìn thấy một bóng người phụ nữ mỏng manh trong bộ lụa mỏng. Hắn nhếch môi: “Tuyệt Oánh cô nương về nước nhanh vậy à?”

Người phụ nữ có vẻ đẹp quyến rũ, một nụ cười, một nhãn mày đều khiến người ta say đắm: “Còn tưởng rằng sau khi Triệu quốc sư gặp Nữ Đế bệ hạ, một nữ tử tầm thường như Tuyệt Oánh sẽ không lọt vào mắt xanh của quốc sư.”

Nàng nói vậy có vẻ khiêm tốn quá mức.

Triệu Khang tiến đến ngồi đối diện với nàng trước bàn, cười híp mắt nói: “Nữ Đế bệ hạ tuy tốt đẹp, nhưng chung quy cũng chỉ ngồi trên ngai vàng cao cao tại thượng, không bằng cô nương ở ngay trước mắt.”

“Quốc sư khéo léo, hắn là có không ít tri kỷ hồng nhan. Cho dù nữ đế cao cao tại thượng cũng có lúc xuống ngai vàng, chỉ xem quốc sư có muốn hay không.”

Không muốn vòng vo với Triệu Khang nữa, Tuyệt Oánh nói ra mục đích đến đây.

Triệu Khang lắc đầu: “Người Càn Quốc các người sao lại liều lĩnh như vậy, không sợ lòng người không đủ rắn rỏi để nuốt voi sao?”

“Ai là rắn ai là voi, trước khi Càn Khôn chưa định đoạt còn phải xem lại.”

Triệu Khang: “Ta không hiểu rõ lắm. Trước đây trong trận chiến chống Chu Tề, toàn bộ lực lượng Càn Quốc đã chống lại mấy chục vạn tinh binh Chu Tề, sau trận chiến, tinh nhuệ của quốc gia gần như tử thương hết, chỉ còn lại tàn binh và tân binh.”

“Nhưng dù thế nào đi nữa, các người cũng phải có ít nhất mười vạn quân để thực hiện kế hoạch chứ?”

“Nhiều người như vậy, sao trong lúc đại chiến lại không thấy động tĩnh gì? Chẳng lẽ chỉ dựa vào thân thủ của cô nương là có thể giúp người sau lưng lên ngôi?”

Tuyết Oánh thản nhiên nói: “Chúng ta có bao nhiêu thực lực, người ngoài không thể dễ dàng biết được.”

“Vậy thì khó rồi.”

Triệu Khang cười nói: “Có quá nhiều yếu tố không xác định.”

Tuyết Oánh nhíu mày: “Chúng ta chỉ muốn quý quốc đứng nhìn mà thôi, có gì khó khăn?”

Triệu Khang vẫn cười như trước: “Nhưng bản quốc sư hiện tại không muốn đứng ngoài quan sát.”

“Hả? Người nghĩ sao?”

Tuyết Oánh bỗng nhiên giật mình, nhìn về phía ngoài phòng khách. Cửa lớn mở rộng, một chiếc bình rượu ném vào rồi lại rơi xuống, được người ta vững vàng tiếp nhận trong tay.

Ngô Thiên Hồ dựa vào khung cửa, xoay xoay chiếc bình rượu màu đỏ to bằng bàn tay. Áp lực cường đại từ lão nhân khiến mọi người cảm giác như bị một con hổ dữ nhìn chăm chăm, không rét mà run.

Triệu Khang thản nhiên nói: “Nếu ta bắt được cô nương, đi tìm Nữ Đế bệ hạ lĩnh thưởng, hẳn là có thể được kha khá tiền thưởng nhỉ?”

Sợ rằng không đủ.

Tuy Ngô Thiên Hổ có tu vi cao hơn một bậc, nhưng cảnh giới của hai người về cơ bản là giống nhau. Cho dù Triệu Khang thực sự muốn bắt Tuyết Oánh, đó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nàng ta cười duyên một tiếng, với vẻ đẹp kiều diễm của một mỹ nhân: “Còn nữa, quốc sư có nỡ bỏ cuộc không?”

Triệu Khang nhướn mày, cười tà một tiếng: “Chính vì luyện tiếu, cho nên ta đến đây để tăng thêm phần thắng cho các người.”

Chương 358 - Cẩn mót

“Quốc sư có ý gì?”

Tuyết Oánh thu lại nụ cười trên môi, vẻ quyền rũ trước đó chỉ là giả vờ mà thôi.

“Ngô tiên bối, xin ngài đi xuống trước đi.”

Triệu Khang lên tiếng, nhưng Ngô Thiên Hổ không nói thêm gì, trước khi rời đi còn đóng cửa phòng cho hai người.

Lúc này Triệu Khang mới mở lời: “Lần này vào Càn Quốc, chúng ta đã có cái nhìn tổng quan về thực lực quân đội hiện tại của họ.”

“Các châu thành đều thiết lập quân doanh, binh lính bên trong ngày đêm luyện tập, nhưng đa phần đều là tân binh, sức chiến đấu thực tế cần phải đánh giá lại.”

“Tuy nhiên, cấm quân Hoàng thành này, nếu ta đoán không sai, đều là những chiến binh dày dặn kinh nghiệm, từng trải qua trăm trận chiến, khí thế của họ có thể khiến người ta rùng mình. Tuyết Oánh cô nương hẳn là không phản đối điều này chứ?”

Tuyết Oánh lười biếng hất cằm nhìn Triệu Khang: “Quốc sư, xin hãy tiếp tục.”

Triệu Khang nói không sai, ba vạn cấm quân Hoàng thành đích thực là một điểm đau đầu nhất của họ.

Những người này không phải là tân binh chưa từng ra chiến trường, mà là do Chu Long tuyển chọn theo chỉ thị của Triệu Khang từ chiến trường, mỗi người đều là những chiến binh dũng mãnh được tôi luyện qua hàng trăm trận chiến.

Với ba vạn người này vây quanh Hoàng thành, nếu muốn công phá mà không có mười vạn đại quân quả thực là điều viển vông.

Mà Ninh Vương muốn lên ngôi phải nhanh chóng dứt khoát, không thể kéo dài, bằng không một khi bị kéo dài, các vương gia khác sẽ tập hợp quân đội, thế cục sẽ trở nên bất lợi cho họ.

Đặc biệt là hiện tại Tiêu Linh Lung đã có nhiều dấu hiệu cho thấy Nữ Đế đang nghi ngờ họ.

Vì vậy, Tiêu Phi Vũ mới nỗ lực tìm kiếm sự ủng hộ của Cảnh quốc, chỉ cần đồng minh Cảnh quốc công nhận thân phận của hắn.

Hắn sẽ dùng thủ đoạn quyết liệt để tru sát Tiêu Linh Lung, đến lúc đó toàn bộ Cảnh quốc sẽ không còn ai có thể đe dọa địa vị của hắn.

Triệu Khang rót một chén trà, lắc nhẹ chén trà, nước trà trong chén bắt đầu lăn tăn, tạo thành những gợn sóng.

Hắn nói: “Hiện tại quý quốc giống như chén trà này, bề ngoài bình lặng nhưng bên trong sóng ngầm đang cuộn dâng. Cấm quân Hoàng thành chính là chỗ dựa lớn nhất của Nữ Đế, muốn đoạt được ngai vàng trước hết phải phá vỡ cấm quân này.”

“Các ngươi đã không tìm cách lôi kéo những vị chỉ huy cấm quân sao?”

Tuyết Oánh nhíu mày, Tiêu Phi Vũ đương nhiên đã sớm nghĩ đến chuyện này, trong thời gian qua hắn đã âm thầm lôi kéo Chu Long - tân nhiệm thống soái cấm quân - không dưới ba lần.

Tuy nhiên, thái độ của Chu Long khá mập mờ, vừa không đồng ý cũng không từ chối, một vị võ tướng xuất thân gia hỏa, mang dáng vẻ của một quan trường lão luyện, khiến người ta khó nắm bắt.

Triệu Khang cười: “Nhìn dáng vẻ cô nương, hẳn là hiệu quả không tốt.”

Tuyết Oánh thản nhiên nói: “Quốc sư có thượng sách gì, nhưng xin cứ nói thẳng.”

Triệu Khang cười ha hả một tiếng: “Thanh Đồng tiên sinh không ở đây, bốn quốc sư lại không thấy người phía sau cô nương, chuyện lớn như vậy cô nương có thể làm chủ?”

“Tự nhiên là có thể.” Tuyết Oánh nói.

Trong lòng Triệu Khang không khỏi nghi ngờ, nghịch tử Tiêu Phi Vũ này rốt cuộc là tìm đâu ra một người đàn bà như vậy, thực lực cường đại không nói, trong đám người họ, dường như địa vị còn cao hơn cả cái gọi là Thanh Đồng kia.

Hắn nói: “Nếu cô nương đã nói như vậy, ta đây liền nói thẳng, chỉ cần không chế được mấy vị thống lĩnh an phòng hoàng thành, lấy tính mạng người nhà của họ uy hiếp, không sợ bọn họ không vào khuôn khổ.”

Tuyết Oánh sững sốt, ánh mắt quái dị nhìn Triệu Khang, không biết là châm chọc hay bội phục mà nói một câu: “Không ngờ đường đường là quốc sư Cảnh quốc lại dè dặt vô liêm sỉ như vậy.”

Triệu Khang cười nhạo một tiếng: “Cũng như nhau thôi, đám người cô nương chẳng phải đã tâm sợt rất rõ ràng sao?”

“Trò chơi bản thủ cần người chơi bản thủ, không cần phải cố làm ra vẻ, cho dù tương lai đám người cô nương chân chính thành công, sử sách cuối cùng ghi chép, vẫn là cái đặc vị bất chính, bởi vậy cần gì ra vẻ thanh cao đâu?”

“Cái này đại khái các ngươi thường nói nghe quân nhất tịch thẳng đọc sách mười năm đi.” Tuyết Oánh lãnh hội.

Tuyết Oánh cười khẽ một tiếng, chuyển đề tài: “Nhưng chỉ dựa vào như vậy cũng không đủ.”

“Đúng vậy, các ngươi muốn phá Hoàng thành, như vậy đích xác còn chưa đủ, vấn đề lớn nhất, các ngươi ở đế đô này cũng không có đủ binh lực.”

Tuyết Oánh gật đầu: “Nguyên bản bên ngoài đế đô là có một chi năm vạn người tinh nhuệ, nhưng Chu Tề phạt Càn, chi

quân đội này chôn vùi ở trên chiến trường.”

Triệu Khang trong lòng chấn động, hắn dĩ nhiên biết Tuyết Oánh trong miệng chi quân đội này là cái gì.

Không ngờ Ninh Vương cư nhiên sớm đã nắm trong tay chi binh mã này, nghịch tử này giấu thật đúng là sâu!

Chặn lại kinh hãi trong lòng, Triệu Khang đột nhiên biến sắc: “Không có binh, ta có thể cho các ngươi mượn.”

“Người nói cái gì!”

Cho dù là Tuyết Oánh cũng không khỏi bị dọa nhảy dựng: “Cho chúng ta mượn binh!”

Triệu Khang nhếch miệng cười: “Chuyện này ta tự có biện pháp, cô nương cho dù là tốt trong lòng Triệu Long ta, nhưng loại đại sự này, không gặp chính chủ, vẫn là không nên đàm luận tốt hơn.”

Gắt gao nhìn Triệu Khang, Tuyết Oánh một lát sau mới mở miệng: “Quốc sư có thể cam đoan binh lực nhất định có thể đưa đến?”

“Đương nhiên, chuẩn xác mà nói là mượn binh cho Càn quốc, hơn nữa quý quốc nhất định sẽ không cự tuyệt.” Triệu Khang thề son sắt nói.

Tuyết Oánh đứng dậy: “Vậy mời quốc sư chờ tin tức đi.”

“Đi thông thả, không tiễn.” Triệu Khang nói.

Tuyết Oánh rời đi, Ngô Thiên Hồ liền từ bên ngoài đi vào, ngáp một cái: “Đàm phán xong chưa?”

“Nàng vẫn ở chung quanh nghe chứ?” - Triệu Khang cảnh giác nói.

Ngô Thiên Hồ cười nhạo một tiếng: “Dem lão phu trở thành người nào rồi? lặng lẽ ẩn núp ở xung quanh lão phu trong trăm thước, coi như là lão đệ làm hoàng đế của lão phu cũng không có bản lĩnh này.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Triệu Khang gật đầu: “Kém không nhiều lắm, hiện tại liền chờ cá cắn câu, bất quá ta còn phải đem thể lực của bọn hắn đưa ra

ngoài sáng, nếu không coi như diệt trừ bọn hắc, cuối cùng vẫn là sẽ lưu lại tai họa ngầm.”

“Cùng hồ lột da, cần thận bị hồ làm bị thương, tiểu tử ngươi phải chú ý một chút.”

Có lẽ là bản thân coi như nửa sư phụ Triệu Khang, Ngô Thiên Hồ không khỏi dặn dò một câu.

Triệu Khang cười: “Yên tâm đi, người ở thời điểm gần với thành công, ngược lại càng dễ dàng buông lỏng cảnh giác, ta còn không có đi tìm bọn họ, bọn họ trước hết tìm tới cửa, cái này nói rõ, ta cái nghịch tử kia đã không kiềm chế được.”

Ninh vương phủ, trong chín tầng lầu tháp.

Tiêu Phi Vũ nghe nữ tử phía sau nhất nhất thuật lại, dưới tay ý thức siết chặt, lông mày nhíu lại: “Hắc tự tin như vậy?”

“Người này rất nguy hiểm, nếu có thể buông xuống cuồng ngôn như thế, chắc là trong lòng đã có kế hoạch.”

Tuyệt Oánh nhẹ giọng nói: “Thật không ngờ Cảnh Quốc lại xuất hiện một nhân vật bí hiểm như vậy.”

“Đã như vậy, vậy thật đúng là phải đi gặp mặt một lần. “Tiêu Phi Vũ ha hả cười.

“Triệu Long?”

“Hãy xem ngươi có thể mang lại cho ta bao nhiêu bất ngờ.”

Hoa đăng đầu thắp trước chiếu lên đầu cảnh, đèn đỏ đã giải trừ lệnh giới nghiêm lại lần nữa trở nên náo nhiệt.

Nhân viên tiếp tân của khách sạn quốc gia đưa tới một phong thư, Triệu Khang mở ra, nhìn xong liền đem chấn nát thành bột phấn.

Cá cần câu rồi!

Chương 359 - Gặp lại vương

“Có cần lão phu hộ ngươi một đoạn đường không?”

Ngô Thiên Hồ thấy Triệu Khang thay sang trang phục thường dân, cũng hiểu được hắc muốn đi làm việc riêng.

Cười lắc đầu: “Không cần, vô duyên vô cớ hấn cũng không dám động thủ với ta.”

“Được rồi, tiểu tử ngươi chú ý nhiều một chút...”

Rời khỏi quốc khách sạn, Triệu Khang còn cố ý tìm người qua đường hỏi đường, một đường đi tới nội thành để đi đến Vạn Xuân Lâu.

Dừng bước trước thanh lâu trắng lợt này, Triệu Khang nhắm mắt lại, khẽ miêng nhếch lên một nụ cười khế.

Lúc trước ở Vạn Xuân Lâu, hấn cùng Tiêu Phi Vũ và Tần Ngọc Phượng ba người uống say, bởi vậy còn bị Nữ Đế bệ hạ mang vào trong cung đánh đòn.

“Đáng tiếc, người này lòng ôm chí lớn, bằng không ngược lại thật đúng là muốn cùng ngươi làm bạn.”

Triệu Khang mở mắt ra, trong lòng thầm nói một câu. Tú bà Quy Công ở cửa đã sớm chú ý tới hấn.

Lúc này vội vàng nghênh đón: “Vị công tử này, có muốn vào uống một chén không?”

Vừa nói tú bà còn dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Triệu Khang.

Đừng nhìn những công tử trẻ tuổi này bề ngoài có vẻ phong lưu, trong đó có không ít người thích những tú bà như bà.

“Đã đến đây thì nhất định phải uống vài chén, trước tiên nói, cô nương không đủ xinh đẹp, ta không trả tiền.” Triệu Khang híp mắt nói.

Tú bà mỉm cười: “Công tử nói gì vậy, cả đế đô chỉ có Vạn Xuân Lâu của chúng ta là tốt nhất, mau mời, mau mời.”

Đi vào Vạn Xuân Lâu, trong lầu khách không ít, từng người từng người nâng chén rượu, ôm nữ tử trong lòng.

Tú bà dẫn Triệu Khang đến một bàn trống, dọn dĩa sai vặt mang rượu lên, sau đó liền đi chiêu đãi khách hàng khác, cũng không sắp xếp cô nương nào tiếp khách.

Triệu Khang hiểu rõ, Vạn Xuân Lâu này vốn là sản nghiệp của Ninh Vương, đối phương cố ý muốn gạ hấn.

Vì vậy hắn liền bắt đầu từ trong ngực lấy ra ngân phiếu. Nhờ có Tề quốc chu cấp cho năm trăm vạn lượng vàng, hắn có thể thoải mái tiêu xài, đủ khả năng “bao trọn” hết các cô nương trong Vạn Xuân Lâu.

“Đi, đem tất cả các cô nương đẹp nhất trong lầu này gọi ra cho ta, ta có tiền!”

Mỗi tấm ngân phiếu có giá trị một vạn lượng, Triệu Khang rút ra hơn ba mươi tấm, cố ý nâng cao giọng nói.

Hành động của hắn không chỉ khiến gã sai vặt hoảng sợ mà còn thu hút sự chú ý của những người xung quanh. Họ nhìn hắn với ánh mắt tò mò, xem hắn như một kẻ nhà giàu mới nổi.

Trên bàn bày la liệt những xấp ngân phiếu, thu hút ánh mắt của tất cả các cô nương. Họ nhìn chằm chằm vào những tờ giấy bạc, không thể rời mắt.

“Công tử chờ một chút, công tử chờ một chút!”

Từ xa xa, Quy Công và tú bà thấy vậy, trong lòng thầm chửi một tiếng, vội vàng nở nụ cười tươi chạy tới chào hỏi.

Vừa nói vừa kêu: “Các cô nương mau ra đón khách đi.”

Tùng trận hương thơm thoang thoảng theo những cô nương trên lầu xuống dưới. Mỗi người đều sở hữu thân hình yếu điệu và dung mạo xinh đẹp, trong tiết trời nóng bức, trang phục trên người họ càng thêm thanh mát.

Lớp áo lụa mỏng manh bên trong lộ ra làn da trắng nõn nuột nà khi họ di chuyển, khiến mọi người không khỏi xiêu lòng.

“Công tử, ngài ưng ý ai nhất?” Tú bà nịnh nọt hỏi.

Triệu Khang liếc mắt một cái: “Chỉ có loại hàng hóa này thôi sao? Thậm chí còn chẳng xứng làm ấm giường cho ta! Tiếp theo!”

Tú bà há hốc mồm kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên bà ta nghe thấy ai đó nói ra cụm từ “tiếp theo”, vội vàng thúc giục Quy Công mời những cô nương khác ra tiếp khách.

Tuy nhiên, sau bốn đợt thay đổi liên tiếp, Triệu Khang vẫn tỏ ra không hài lòng.

“Chắc chắc, đây chính là kỹ viện tốt nhất ở Càn quốc của các người ư? Chất lượng tệ hại thế này sao?”

Triệu Khang vỗ bàn: “Nhanh lên, hôm nay nếu không nhìn thấy hàng đẹp, ta sẽ san bằng Vạn Xuân Lâu của các người!”

“Công tử đừng nóng giận, công tử đừng nóng giận! Tất cả các cô nương của chúng tôi đều đã ra rồi, ngài cứ từ từ chọn lựa.”

“Đều chẳng có gì ra hồn cả! Đổi đi, đổi đi! Mau đổi cho ta! Loại nhan sắc này, các người chưa từng thấy qua nữ nhân nào đẹp hơn sao?”

Một vị khách say xỉn, không biết vì lý do gì, nghe thấy lời nói của Triệu Khang liền nổi giận.

“Tên nhà quê, người từ đâu tới vậy? Miệng ăn nói bậy bạ!”

Có người bên vực ư? Triệu Khang hả hê, nhắc bổng một chiếc ghế ném thẳng về phía người kia: “Cha ta cũng nói như vậy, làm sao vậy?”

Chiếc ghế bay ra ngoài và đập thẳng vào người khách kia khiến hắn ngã lộn ra đất. Mọi người xung quanh đều hoảng sợ. Trên lầu.

Nghe thấy tiếng ồn ào bên dưới và báo cáo của hạ nhân, Tiêu Phi Vũ lắc đầu: “Tên này vẫn ngang ngược như vậy.”

“Người cố ý chọc giận hắn, hắn làm ầm ĩ là chuyện đương nhiên.” Tuyết Oánh khẽ cười.

“Thôi, Hồng Lý, người đi mời hắn lên đây đi.”

“Tuân mệnh.” Nữ tử gật đầu và đi ra khỏi phòng.

Người đàn ông dưới lầu bị Triệu Khang ném trúng, vừa đứng dậy định ra tay thì nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng từ trên lầu vọng xuống.

“Vị công tử này, không biết ngài có may mắn được Hồng Lý ưu ái hay không?”

Giọng nói du dương như tiếng chim hót khiến Triệu Khang ngẩng đầu nhìn lên: “Tú bà, người lừa ta ư? Người còn có một mỹ nhân khác?”

Mọi người xung quanh nhìn lên và thấy một nữ tử đang dựa vào lan can, hứng thú nhìn đám đông bên dưới.

Nữ tử sở hữu nhan sắc tuyệt mỹ, không hề thua kém ba đại thanh quan nổi tiếng nhất kinh đô ngày xưa.

Sự xuất hiện của nàng lập tức thu hút mọi ánh nhìn, và mọi người đều tò mò muốn biết tên nàng.

“Là Hồng Lý cô nương!”

“Hồng Lý cô nương chưa bao giờ tiếp khách!”

Triệu Khang cầm lấy xấp ngân phiếu trên bàn và nhét vào túi áo: “Là người!”

Nói xong, không để ý đến lời phản ứng của những người khác, hắn lập tức lên lầu. Tú bà và Quy Công ở dưới vội vàng trấn an những vị khách khác.

Lên đến lầu, thấy nữ tử đang mỉm cười nhìn mình, Triệu Khang tiến đến ôm lấy vòng eo thon thả của nàng: “Mỹ nhân, dẫn đường đi.”

Hồng Lý tuy không muốn nhưng đây là khách nhân của chủ nhân, nàng không dám phản kháng, đành để Triệu Khang khoác tay ôm lấy vòng eo thon thả của mình và đi lên tầng cao nhất của Vạn Xuân Lâu.

Nhìn vào sương phòng của Mai Nhược Lan, Triệu Khang thâm cười một tiếng.

Không ngờ thằng này vẫn còn nhớ người cũ.

Bước vào sương phòng, Triệu Khang nhìn thấy một bàn tiệc thịnh soạn với đầy đủ rượu ngon đồ ăn, Tuyết Oánh đang ngồi một bên, còn ở vị trí chủ vị, không ai khác chính là Ninh Vương Tiêu Phi Vũ!

Nhìn Tiêu Phi Vũ, Triệu Khang lúc này mới hiểu được con người này ẩn giấu sâu sắc đến mức nào.

Nội tức của hắn quả thực thâm hậu đến mức khủng khiếp. Sau khi bước vào con đường võ đạo, Triệu Khang đã có thể phân biệt được sự khác biệt giữa người bình thường và võ sĩ.

Hơi thở của người thường có nhịp điệu thay đổi từng phút từng giây, nhưng võ sĩ thì khác, họ cố ý duy trì nhịp thở đều

đạn vì lý do vận hành chân khí.

Còn nội tức của Tiêu Phi Vũ, tĩnh lặng như mặt hồ phẳng lặng, dù mưa to gió lớn cũng không thể làm gợn sóng.

Giống như hắc hoàn toàn không cần thở.

Đây là một cảnh giới vô cùng đáng sợ mà Triệu Khang chỉ từng cảm nhận được ở một người duy nhất: Đệ nhất cao thủ Cảnh quốc - Ngô Như Long!

Ngay cả Ngô Thiên Hổ và Tuyết Oánh, hai đại cao thủ Tam Phẩm, hay thậm chí là Diệp Hồng Tuyết năm xưa cũng không thể làm được điều này.

Điều này cho thấy tu vi cảnh giới của Ninh Vương Tiêu Phi Vũ có thể cao hơn Diệp Hồng Tuyết, thậm chí sánh ngang với Ngô Như Long!

Chương 360 - Anh hùng kiêu hùng

Ninh Vương Tiêu Phi Vũ, là đệ đệ nhỏ tuổi nhất của Đại Càn tiên đế, hiện giờ tính toán ra cũng chỉ hơn ba mươi tuổi.

Nhưng lại có cảnh giới võ đạo sánh ngang với đệ nhất cao thủ Cảnh quốc Ngô Như Long, phát hiện này khiến Triệu Khang vô cùng kinh ngạc.

Hắn rất rõ ràng về cảnh giới của Ngô Như Long, nhị phẩm hạ tầng. Diệp Hồng Tuyết từng nói với hắn, đối mặt với sư tôn của mình, Ngô Như Long chỉ dùng thực lực bình thường cũng có thể đánh bại nàng trong vòng trăm chiêu, dù nàng được mệnh danh là nữ tử Vũ Thần.

Nếu Tiêu Phi Vũ sở hữu phần thực lực này, như vậy kế hoạch mà Triệu Khang đã vạch ra trước đây sẽ cần thay đổi đôi chút.

Diệp Hồng Tuyết và Tuyết Oánh, hai cao thủ Tam Phẩm, dù có thể chia rẽ vạn quân, nhưng muốn dựa vào binh lính bình thường để vây chết Tiêu Phi Vũ e rằng là điều không thể.

Nhìn thấy Triệu Khang chỉ nhìn mình mà không ngồi xuống sau khi vào nhà, Tiêu Phi Vũ nhàn nhạt mỉm cười. Khí chất của hắn giờ đây hoàn toàn khác biệt so với dĩ vãng.

“Quốc sư đại nhân, muốn đánh giá năng lực của người khác, nhưng trước hết phải có đủ vốn liếng.”

Tiêu Phi Vũ nhận ra Triệu Khang đang đánh giá tu vi của mình, điều này cũng không có gì lạ.

Là Quốc sư Triệu quốc, Triệu Khang vốn là người Cảnh quốc, nơi thượng võ thành phong. Văn võ bá quan ở đây phần lớn đều biết võ công.

Tuy nhiên, có thể phát hiện ra tu vi của hắn, Triệu Khang cũng không phải là người tầm thường.

Tiêu Phi Vũ phán đoán rằng tu vi của Triệu Khang nằm ở khoảng trung và thượng Tứ Phẩm.

So với suy đoán của Triệu Khang, Tiêu Phi Vũ chỉ đơn giản phán đoán ra tu vi của hắn.

Nghe Tiêu Phi Vũ nói, Triệu Khang lắc đầu, không hề tỏ ra lo lắng: “Sau bệ hạ, ta vẫn là cường giả đỉnh phong của Cảnh quốc. Càn quốc quả nhiên ẩn chứa nhiều nhân tài.”

Nói xong, hắn ôm Hồng Lý ngồi xuống, đặt nàng lên đùi mình. Triệu Khang nhẹ ngửi mái tóc thơm tho của nàng, hoàn toàn mang dáng vẻ của một kẻ lãng tử.

Đối với lời khen ngợi của Triệu Khang, Tiêu Phi Vũ không biểu lộ gì.

Bỗng nhiên, Triệu Khang khẽ cười và nhìn về phía Tuyết Oánh: “Tuyết Oánh cô nương, cũng nên giới thiệu đi?”

“Vị này chính là người mà Triệu đại quốc sư người vẫn muốn gặp. Quốc sư không ngại đoán xem?”

Tay phải của Triệu Khang đặt lên đùi nõn nà của Hồng Lý và xoa bóp một cách tùy ý. Hồng Lý cố nén khó chịu, không dám phản kháng, rót rượu cho Triệu Khang.

“Quan sát dung mạo của các hạ, ta đoán độ tuổi của các hạ không quá ba mươi. Tuy nhiên, các hạ lại cất giấu trong lòng những hoài bão kinh thiên động địa. Vậy đáp án tự nhiên là vô cùng rõ ràng.”

Triệu Khang cảm thán: “Thế nhân đều nói Ninh Vương Tiêu Phi Vũ không thích chuyện triều chính, giống như hoàng tử

bao cỏ Tiêu Huyền Sách, mới có thể để cho nữ đế nắm giữ quyền lực tối cao ở Càn quốc.”

“Nhìn vào thực tế, ta mới nhận ra rằng, trên đời này có bao nhiêu kẻ ngu ngốc và ít người thông minh. Câu nói này quả thật đúng đắn.”

Tiêu Phi Vũ mỉm cười đầy ẩn ý: “Quốc sư đã điều tra về ta à?”

“Ta là Đại Cảnh Quốc sư, đương nhiên phải am hiểu về các nhân vật hoàng tộc ở các nước láng giềng.” Triệu Khang hí mắt cười nói.

“Nghĩ đến khi trở lại Cảnh quốc, ta phải đốt bỏ và viết lại hồ sơ dày cộp của Ninh Vương điện hạ.”

Cuối cùng, Triệu Khang cũng nhấc tay khỏi đùi Hồng Lý, tạo ra một khoảng cách nhỏ.

Tiêu Phi Vũ sững sốt, sau đó bật cười ha hả: “Thú vị! Thú vị!”

“Năm chữ là đủ rồi.” Triệu Khang nhàn nhã nói sau khi uống cạn một ly rượu: “Loạn thế chi kiêu hùng.”

“Không phải anh hùng ư?” Tiêu Phi Vũ đan chéo mười ngón tay, dường như không hài lòng với đánh giá của Triệu Khang dành cho mình.

Triệu Khang bình tĩnh nói: “Phu anh hùng giả, lòng mang chí lớn bụng có lương mưu, có bao tàng vũ trụ chi cơ, phun ra nuốt vào thiên địa chi chí. Điện hạ tự hỏi bản thân có xứng đáng với danh xưng này hay không?”

Ánh mắt Tiêu Phi Vũ khẽ động, lại lóe lên tia sáng rực rỡ:

“Hay cho một cái bao tàng vũ trụ chi cơ phun ra nuốt vào thiên địa chi chí! Trên đời này, ai có thể gánh vác đánh giá này? Có ai gánh vác nổi?”

Triệu Khang nói: “Đúng vậy, cho nên theo Triệu Long, điện hạ mặc dù hùng tài đại lược, tâm tính trầm ổn, ẩn mình bấy lâu, nhưng vẫn không gánh nổi hai chữ anh hùng.”

“Bất quá kiêu hùng, chí cả thiên hạ, cũng chưa chắc đã kém hơn anh hùng, đều là những tầm cao mà người thường không thể với tới.”

Tiêu Phi Vũ rút tay ra, con người tràn đầy tán thưởng nhìn Triệu Khang. Hắn không ngờ rằng trên đời lại có kỳ nhân như vậy!

Nếu có thể sử dụng người này, có lẽ cũng không kém cạnh Triệu Khang.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, Tiêu Phi Vũ đã ấp ủ mưu đồ phản nghịch xưng vương. Dã tâm của hắn không chỉ gói gọn trong một Càn quốc nhỏ bé, mà là toàn bộ thiên hạ. Suốt mấy năm nay, hắn đã che giấu tài năng, bôn ba khắp nơi trong dân gian để tìm kiếm mưu chủ chân chính có thể phụ tá mình.

Đối với Triệu Khang, hắn vô cùng tiếc nuối. Đây là người đầu tiên hắn chọn, bởi những ý tưởng kỳ diệu của Triệu Khang trên thương trường, hay là chế tạo ra những vật phẩm thủy tinh, thuốc súng trước nay chưa từng có.

Tiêu Phi Vũ tin tưởng rằng, nếu Triệu Khang có thể phụ tá mình, hắn có thể yên tâm giao phó việc nội chính Càn quốc cho Triệu Khang xử lý.

Ngoài ra, hắn còn cần một mưu sĩ quý tài có thể bày mưu tính kế giúp hắn tranh bá thiên hạ.

Tiêu Phi Vũ rất ấn tượng với tài năng quân sự phi thường của Triệu Khang trên chiến trường.

Vì vậy, quyết định giết Triệu Khang này đã được hắn ấp ủ từ khi biết được Triệu Khang và Tiêu Linh Lung có tình cảm với nhau. Hắn đã cân nhắc việc này trong hơn nửa năm trời và cuối cùng, bất đắc dĩ mới đưa ra quyết định.

Mà hiện tại, dường như lại xuất hiện thêm một Triệu Long!

Mặc dù hiện tại đối phương chưa thể hiện bất kỳ mưu lược nào khiến người ta kinh ngạc, nhưng chỉ những lời nói trước đó cũng đủ khiến hắn suy nghĩ.

“Vậy còn Quốc sư thì sao?”

Tiêu Phi Vũ cười hỏi: “Quốc sư là anh hùng hay là kiêu hùng?”

“Ta ư?”

Triệu Khang chỉ vào mũi mình, cười ha hả, bưng chén rượu tiến đến trước ngực nữ tử bên cạnh, rót rượu vào miệng nàng: “Ta chính là tiểu nhân a!”

Nửa ly rượu chảy dọc theo khóe môi nữ tử, thấm ướt chiếc cổ trắng nõn của nàng. Vạt áo trắng dưới ánh trăng càng tôn lên vẻ đẹp mê người của làn da trắng mịn. Nàng là thủ lĩnh mới của Vạn Xuân Lâu.

Hồng Lý khi nào bị người ta khinh bạc như thế, huống chi còn là trước mặt Tiêu Phi Vũ. Nàng nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ, hai má ửng đỏ ửng ửng.

Nhìn hành vi phóng khoáng và lời nói tự hạ thấp bản thân của Triệu Khang, Tiêu Phi Vũ nở nụ cười. Người này quả thật là một kẻ phóng đảng không kiềm chế được.

Hắn không muốn kéo dài thêm nữa, trực tiếp hỏi: “Tuyệt Oánh nói, Quốc sư có thể cho Càn quốc mượn binh. Vậy cụ thể là mượn như thế nào?”

“Rất đơn giản. Tề quốc sắp sửa xuất binh lần thứ hai, Trần binh Càn quốc U Châu bắc bộ. Để đô cách U Châu rất gần, nhưng lại không có một binh lính nào đồn trú bảo vệ. E rằng đây là một nguy cơ tiềm ẩn khá lớn nhỉ?”

Tiêu Phi Vũ hoảng hốt: “Tề quốc xuất binh! Sao có thể! Chắc hẳn họ không còn nhiều binh lực nữa mới đúng!”

“Đúng là vậy, nhưng hiện tại các nước đều đang vội vã thao luyện quân đội mới và tập hợp lực lượng chiến đấu. Tề quốc và Chu quốc cũng không phải kẻ ngốc, họ có thể vội vàng gom góp được một hai mươi vạn tân binh, mặc dù đây là một quyết định liều lĩnh.” Triệu Khang cười nhàn nhã.

Trên mặt đất, chiếc sa y khoác ở trên người Hồng Lý đã không biết từ lúc nào rơi xuống trên mặt đất.

Chương 361 - Tôi muốn nàng ta

Tiêu Phi Vũ cùng Tuyệt Oánh đều là có chút mộng bức, Triệu Khang lời nói tuy rằng xác thực có khả năng, nhưng Tề quốc lúc này làm sao lại xuất binh!

Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, lúc này nên nghỉ ngơi lấy lại sức mới đúng!

Tiêu Phi Vũ cười lạnh một tiếng, nhìn Triệu Khang không kiêng nể gì mà đòi lấy trên dưới.

“Quốc sư là lời nói không kinh người chết không thôi a, Tề quốc lúc này không vội vàng nghỉ ngơi lấy lại sức, vì sao phải xuất binh áp sát Càn quốc ta?”

“Rất đơn giản, bởi vì ta muốn.”

Triệu Khang cười híp mắt cắn một miếng trên vai Hồng Lý trắng nõn, tựa hồ đang hưởng ứng lời nói của Tiêu Phi Vũ: “Đây là vốn liếng ta có thể cho điện hạ.”

Hốc mắt hơi mở rộng, Tiêu Phi Vũ trầm giọng nói: “Kính xin quốc sư chỉ rõ.”

Triệu Khang ngẩng đầu tựa hồ buông tha Hồng Lý, trong lòng nữ tử âm thầm may mắn, ngay sau đó cả người run lên, đôi môi đỏ mọng khê nhếch, lại lập tức gắt gao ngậm miệng, hai tay Triệu Khang ôm lấy thắt lưng, đem hơn phân nửa thân thể nàng đều ngã vào trong lòng Triệu Khang.

Động tác trên tay Triệu Khang không ngừng, miệng cũng không nhàn rồi, mở miệng nói: “Trước khi xuất trình Càn quốc, ta đi Tề quốc một chuyến, cũng không làm gì, chỉ là đòi vài tòa thành trì của Tề quốc.”

“Nước Tề coi như hào phóng, không phí môi lưỡi gì đã cho.”

Tiêu Phi Vũ cùng Tuyết Oánh trực tiếp há hốc mồm, người trước không dám tin: “Bọn họ điên rồi sao!”

“Có lẽ, điều đó không quan trọng.”

Triệu Khang tùy ý nói: “Ở Tề quốc, ta có một Chu lão ca, hiện giờ đã là Tể tướng Tề quốc, chỉ cần mở miệng để Chu lão ca khuyên nhủ Hoàng đế Tề quốc xuất binh.”

“Bọn họ không phải sẽ xuất binh sao?”

Tuyết Oánh nhú mày: “Tề quốc sẽ nghe lời người?”

“Ai, chúng ta cũng chỉ là làm bộ dáng, cũng không phải đánh thật, coi như luyện binh, không làm gì đâu?”

Triệu Khang cười híp mắt nói: “Tề quốc Trần binh uy hiếp U Châu, ta Cảnh quốc thấy đồng minh khó xử, hào phóng cho mượn năm vạn binh mã tinh nhuệ, phối hợp quý quốc ngăn địch, đây là chuyện rất bình thường a?”

“Trước đó, một trận chiến kia, Diệp đại nhân nước ta không phải cũng tự mình suất lĩnh năm vạn quân cùng với ba ngàn hãm trận sĩ tương trợ quý quốc?”

Tiêu Phi Vũ lâm vào trầm mặc, nếu quả thật là như vậy, như vậy đích xác, Càn quốc bên này sẽ không cự tuyệt năm vạn binh mã Cảnh quốc này.

Hắn vô cùng rõ ràng, hiện tại nội bộ Càn quốc, ngoại trừ Chu Long ba vạn cấm quân bên ngoài, đã một đạo quân có thể đánh đều không có.

Hắn mặc dù có một nhóm tư quân, nhưng là đều tản ly ở Càn quốc năm châu các nơi, muốn tụ tập lại cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Dưới sự thúc ép của tham vọng, Tiêu Phi Vũ chỉ có một đêm duy nhất để hành động. Trong đêm nay, hắn phải thủ tiêu toàn bộ quan viên phản đối và giành lấy ngai vàng từ tay cháu gái mình, người đã trị vì sáu năm.

Với sự trợ giúp của năm vạn binh mã và khống chế được các thống lĩnh cấm quân, việc đoạt lấy ngai vàng Càn quốc đối với Tiêu Phi Vũ trở nên dễ dàng như trở bàn tay.

Nghĩ đến viễn cảnh này, hơi thở của Tiêu Phi Vũ trở nên dồn dập. Hắn ngẩng đầu nhìn Triệu Khang, vị Quốc sư tham lam đang ôm ấp mộng tưởng: “Bỏn vương muốn biết, bỏn vương phải trả giá gì để đạt được điều này!”

Ánh mắt Triệu Khang lóe lên sự tham lam tột độ. “Điện hạ thành công đăng cơ, hãy ban cho ta Nữ Đế! Ta chỉ muốn nàng, không màng gì khác!”

Triệu Khang nói từng chữ dứt khoát, Tiêu Phi Vũ nhìn chăm chăm hắn, cố gắng đọc ra ý đồ thực sự trong ánh mắt của hắn. Nhưng sau một hồi lâu quan sát, hắn vẫn không thể nào thấu hiểu.

Cuối cùng, Tiêu Phi Vũ mỉm cười và ngồi nghiêm chỉnh: “Xem ra Quốc sư đại nhân, là người yêu cái đẹp hơn cả giang

son.”

Triệu Khang cười, cầm khăn lụa trên bàn lau tay: “Đời người ngắn ngủi, chỉ có ba vạn sáu ngàn ngày. Theo đuổi quyền lực, tài phú và mỹ nhân là điều đương nhiên.”

“Hai vị Quốc sư tiền nhiệm ở Cảnh quốc đều đã có được những thứ này, đương nhiên ta cũng phải theo đuổi.”

Tuyết Oánh đứng dậy rót rượu. Tiêu Phi Vũ bưng chén rượu lên: “Vây chúc Quốc sư thành công.”

“Chúc mừng điện hạ.”

Triệu Khang cười ha ha, đẩy nữ tử trong lòng ra và đứng dậy. Hắn quay sang Tuyết Oánh: “Tuyết Oánh cô nương, lần sau gặp mặt đừng ngồi xa như vậy. Tiểu mỹ nhân này tuy cũng xinh đẹp, nhưng so với người vẫn kém xa.”

Tuyết Oánh thản nhiên đáp: “Quốc sư, cẩn thận lòng tham không đáy.”

“Được rồi, được rồi, ha ha!”

Triệu Khang cười to rời khỏi phòng bao và bước ra khỏi Vạn Xuân Lâu.

Đứng bên cửa sổ nhìn bóng lưng Triệu Khang khuất dần, Tiêu Phi Vũ quay người, nhìn Hồng Lý đang cúi đầu dưới đất, trong mắt hiện lên một tia chán ghét.

“Đi thay đồ đi, tắm rửa sạch sẽ một chút, ăn mặc đẹp một chút.”

“Tuân lệnh, tuân lệnh.”

Hồng Lý vội vàng đứng dậy và chạy trốn, lòng tràn đầy tủi nhục.

Nàng là một nữ tử giống như Tần Ngọc Phượng, Mai Nhược Lan. Nàng mang tên Hồng Lý, được Tiêu Phi Vũ nuôi dưỡng trong ao để thưởng thức. Khi chủ nhân vui vẻ, nàng sẽ được cho ăn; khi chủ nhân chán ghét, nàng sẽ bị bỏ đói cho đến chết.

Lớn lên trong cảnh ngộ như vậy, nàng như thế nào không thể nhận ra sự chán ghét trong giọng nói của chủ nhân.

“Như thế nào?” Tuyết Oánh thản nhiên hỏi.

Tiêu Phi Vũ ngồi xuống, giọng nói trầm mặc: “Kỳ tài. Ta không biết liệu có thể sử dụng hắc hay không.”

“Nhìn qua, có vẻ dễ khống chế hơn Triệu Khang nhiều. Không ngại, ta sẽ thỏa mãn hắn, đưa cả ta ra ngoài. Dù sao, vừa rồi ngươi cũng đã nhin được.” Tuyết Oánh nở nụ cười nửa miệng.

Tiêu Phi Vũ bật cười: “Loại thăm dò này chỉ cần một lần thôi, ta không thích lặp lại. Ngươi và các nàng khác nhau.”

“Vậy có phải muốn nói lời cảm ơn điện hạ vì đã ưu ái?” Tuyết Oánh thu lại nụ cười.

Tiêu Phi Vũ nhìn nàng, ánh mắt kiên định: “Nàng cứ chờ xem. Ta đã hứa sẽ tặng nàng một thiên hạ, và ta nhất định sẽ làm được.”

“Đến lúc đó, ta sẽ đem huy sư trăm vạn, thay nàng báo thù!”

“Đã đợi mười lăm năm, chờ thêm cũng không sao.” Tuyết Oánh bình tĩnh đáp.

Trong hoàng cung.

Tiêu Linh Lung nghe tin mật báo.

“Quốc sư Cảnh quốc sau khi rời khỏi Vạn Xuân Lâu đã trực tiếp trở về khách sạn quốc gia mà không mang theo tùy tùng.”

“Trẫm biết rồi, ngươi lui ra đi.” Tiêu Linh Lung bình tĩnh nói.

Ánh nến mờ ảo soi sáng dung nhan xinh đẹp của nàng. Một lát sau, tiếng cười nhạo vang lên trong ngự thư phòng.

“Một lũ rắn chuột.”

Cho đến tận khuya.

Đường phố vốn náo nhiệt giờ đã gần như vắng tanh. Một chiếc kiệu trưởng xanh từ Vạn Xuân Lâu đi ra, hướng đến khách sạn quốc gia.

Triệu Khang vốn đang ngủ say nhận được thông báo, liền cho người vào hầu hạ. Hắn tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ y phục lụa mỏng. Hồng Lý xinh đẹp đứng ở cửa chờ.

Ngô Thiên Hồ trêu ghẹo: “Ồ, xem ra người ta đối xử với ngươi không tệ nhỉ. Lần này tặng nữ nhân, lần sau phải tặng

tiền.”

Triệu Khang héch mũi: “Đây là ta xứng đáng được hưởng. Ngài có muốn thử ‘cái tươi’ không?”

“Lão phu cũng có thể làm cha của nữ oa tử này!” Ngô Thiên Hổ cười dần dặt.

Triệu Khang nhếch mép cười: “Lão tiền bối không già, chuyện đó vẫn còn tác dụng chứ.”

“Cút đi, ngươi muốn thử xem sao? Ta cho ngươi nửa tháng tới không cần đi vệ sinh, có tin hay không!”

Triệu Khang rung mình ghê tởm. Mẹ kiếp, những lão giang hồ này đúng là đục ngầu!

Chương 362 - Quay lại Cảnh quốc

Hồng Lý đứng ở cửa, nghe trong phòng hai cái gia hỏa không đứng đắn đùa cợt lẫn nhau, chỉ cảm giác cả người không được tự nhiên, nhưng đều đến đây rồi, cũng chỉ có thể nghe theo phân phó.

Ngô Như Long đứng dậy: “Được rồi, không quấy rầy chuyện tốt của tiểu tử ngươi nữa, cẩn thận đường có độc.”

“Cái này còn chưa đến mức đó. “Triệu Khang cười một tiếng.

Chờ Ngô Như Long rời đi, Triệu Khang mới thản nhiên nói: “Vào đi.”

Hồng Lý vội vàng đi vào phòng khách, đóng cửa lại quỳ xuống bên cạnh Triệu Khang, nhìn nam tử lúc trước ở trước mặt Tiêu Phi Vũ tùy ý đùa bỡn mình.

Trong lòng nữ tử sinh ra một cỗ phản hận.

Vốn nàng còn có thể mong đợi một chút, một ngày nào đó có thể được người nọ sủng hạnh.

Mà hiện tại, cũng chỉ có thể giống như những người khác, bị coi là một kiện vật phẩm, tùy ý tặng cho người khác.

“Phòng ở kia, tự mình đi ngủ đi.” Triệu Khang chỉ chỉ phòng ngủ, sau đó cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Hồng Lý sững sốt, có chút kinh ngạc, ác quỷ trong sắc này chơi trò gì?

Trầm mặc một lát, nàng cẩn thận nói: “Đại, đại nhân, điện hạ bảo ta tới hầu hạ ngài.”

“Thiếu chút nữa là được, hầu hạ hay là giám thị đây?”

Triệu Khang liếc mắt xem thường, nha đầu nói chuyện lúc trước cũng ở đây, cho thấy chính là tâm phúc của Tiêu Phi Vũ.

Hắn ban đầu làm những hành vi kia, mục đích cũng chính là kích thích tên bất tiểu nghịch tử kia thần kinh mà thôi.

Tiêu Phi Vũ ngược lại cũng rất hào phóng, người đã chơi qua, vậy thì cho người tốt rồi.

Hồng Lý trầm mặc xuống, sau đó rụt rè mở miệng, một bộ nhu nhược mà thương, làm cho người ta đau lòng.

“Đại nhân nếu là không tiếp nhận, Hồng Lý không cách nào báo cáo kết quả, cuộc đời này là người của đại nhân, chết là quỷ của đại nhân.”

“Ta nhìn như là người biết thương hương tiếc ngọc? Người không giao nhiệm vụ được thì liên quan quái gì đến ta? Loại kỹ xảo này của người, ta thấy nhiều rồi, kém không nhiều lắm là được. “Triệu Khang khinh thường cười.

Hồng Lý biến sắc, không ra vẻ nữa, giọng nói lạnh lùng nói: “Vây tùy đại nhân nghĩ gì, nếu đã đến đây, trừ phi ta chết, mới có thể rời khỏi bên cạnh đại nhân.”

“Tùy người, đã làm chó trong thời gian dài, sao lại còn muốn làm người. “Triệu Khang ha hả cười.

Hồng Lý cũng không cãi nhau với hắn nữa, đứng dậy đi vào phòng khách, cởi sạch sẽ chui vào trong chăn.

Buổi sáng hôm sau.

Dù đọc sách đến nửa đêm, lại tu luyện thêm nửa đêm nữa, tinh thần Triệu Khang vẫn vô cùng sáng khoái.

Rời khỏi khách sạn quốc gia, Triệu Khang đến Lễ bộ Thượng thư Phòng Lâm để nộp thư tín về Cảnh quốc.

Nghe tin Triệu Khang muốn về nước, Phòng Lâm vội vàng dẫn người ra sức giữ lại. Hiện tại Càn Quốc và Cảnh Quốc đang trong thời kỳ trắng mắt, không được phép xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Triệu Khang chỉ mỉm cười và kiên quyết từ chối. Bất lực, Phòng Lâm đành cho người đi xin chỉ thị của Nữ Đế bệ hạ.

Đứng trên đại đạo hoàng cung, Triệu Khang nhìn thấy những gương mặt quen thuộc - những binh sĩ mặc giáp vàng từng kề vai sát cánh cùng hắn trên chiến trường.

Từ phía sau, một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên, đầy nghi ngờ: “Quốc sư?”

Triệu Khang không quay đầu lại, truyền âm: “Chu Long, người làm không tệ, trong thời gian này hãy tiếp tục gia tăng cường độ lung lạc bọn chúng!”

Chu Long, từng là thống lĩnh Thiên Vũ quân, nay là thống soái cấm quân hoàng thành, đã là quan nhị phẩm ngang hàng với lục bộ thượng thư. Nghe vậy, tay hắn run rẩy vì xúc động.

“Quốc sư thực sự là ngài!”

“Đúng vậy, hãy nhẫn nại một chút, không lâu nữa chúng ta lại có thể cùng phụng sự điện hạ.” Triệu Khang mỉm cười.

Chu Long hít một hơi thật sâu, như thể quay lại thời điểm cùng kề vai sát cánh ở Kim Lâm Quan: “Mặt tướng tuân mệnh!”

“Thay ta bảo vệ tốt bệ hạ.” Triệu Khang dặn dò.

Vừa dứt lời, Phòng Lâm đã cầm văn điệp thông quan trở về: “Triệu quốc sư, bệ hạ đã chấp thuận thỉnh cầu của ngài.”

“Vậy cảm ơn Phòng đại nhân rất nhiều. Lần sau gặp lại, chúng ta sẽ trò chuyện kỹ hơn.” Triệu Khang cười nhận lấy văn điệp thông quan. Hai người hàn huyên vài câu, rồi Triệu Khang rời khỏi hoàng cung.

Tại khách sạn quốc gia, đoàn tùy tùng đã tập hợp đầy đủ, chỉ chờ Triệu Khang. Nhìn thoáng qua Hồng Lý đứng lẳng lẳng bên cạnh xe ngựa, Triệu Khang không biểu lộ gì. Muốn đi theo thì cứ đi, đến Cảnh Quốc nó cũng chỉ có thể mọc cánh bay về mặt báo mà thôi.

Ngồi lên xe ngựa, đoàn tùy tùng lên đường, rời khỏi đế đô.

Vì không mang theo lễ vật, tốc độ di chuyển của đoàn xe nhanh hơn nhiều. Chỉ sau tám ngày, họ đã đến biên giới Càn Quốc.

Đi qua vùng hoang dã, Triệu Khang cầm một quyển bí tịch võ học mà Ngô Như Long đưa cho, liếc nhìn Hồng Lý đang quỳ bên cạnh, khẽ cười rồi khép bí tịch lại: “Ta có một câu hỏi.”

Hồng Lý sững sốt, nghi ngờ nhìn hắn. Mấy ngày nay, dù đi chung xe ngựa nhưng Triệu Khang và nàng chỉ nói chuyện với nhau chưa đến mười câu. Hắn cũng không trêu chọc nàng, vậy mà hôm nay lại đột nhiên mở lời, khiến nàng cảm thấy bất ngờ.

“Chim sẻ trong lồng, cá chép trong ao, Tiêu Phi Vũ rốt cuộc nuôi dưỡng bao nhiêu con?”

Hồng Lý lộ vẻ không vui: “Sao ngươi dám gọi đầy đủ tên điện hạ!”

“Nói đi, ta đang tò mò.” Triệu Khang cười nói.

Hồng Lý hừ lạnh một tiếng: “Điện hạ tài ba lỗi lạc, ai có thể so sánh được? Đại nhân chỉ cần phối hợp tốt với điện hạ hoàn thành đại nghiệp là được. Dù ngài bảo ta làm gì cũng được.”

“Chắc chắn, đúng là bị tẩy não nặng rồi. Một lòng một dạ như vậy ư?” Triệu Khang cười nhạo.

“Có thể được hầu hạ điện hạ là vinh hạnh của ta, đại nhân xin hãy cẩn trọng!”

“Đáng thương cho cô nương.”

Triệu Khang không mấy hứng thú, ngả người ra, chỉ tay về phía đĩa trái cây trên bàn nhỏ bên cạnh. Nữ tử bực bội bung đĩa lên, hái một quả nho đưa đến miệng Triệu Khang.

Hắn há miệng cắn, vị ngọt thanh của nho lan tỏa trong miệng. Triệu Khang lơ mơ nói:

“Thật ra, Tiêu Phi Vũ trước kia cũng từng tặng cho ta ba người con gái như vậy. Lúc ấy ta không muốn, sau khi say rượu, đã tiêu ba mươi vạn lượng bạc mua lại họ ở Vạn Xuân Lâu.”

Hồng Lý sững sốt, không thể tin nổi: “Ngài nói vậy bực gì vậy? Điện hạ trước kia sao có thể tặng người cho ngài!”

“Lừa người không có đường ăn.” Triệu Khang cười, há miệng ra. Nữ tử theo bản năng đưa thêm một quả nho. Hắn nhắm mắt nhai nuốt, một bên nói: “Một trong số họ tên là Mai Nhược Lan. Sương phòng bàn chuyện ngày đó, chính là gã ta ở đó.”

Lạch cạch một tiếng.

Đĩa trái cây rơi xuống sàn xe. Hồng Lý mặt đầy sợ hãi nhìn Triệu Khang, “Ngài! Ngài là! Ngài là...!”

Triệu Khang lẩm bẩm: “Sau đó, ta rời khỏi Càn Quốc. Nghe Ngọc Phượng nói, Mai Nhược Lan và Liễu Tương Âm biết Nữ Đế bị hạ ở Nguyên Giang huyện nhưng không báo, nên bị Tiêu Phi Vũ chém đầu.”

Nội tâm như bị sét đánh, Hồng Lý toàn thân run rẩy vì sợ hãi: “Người là Triệu...”

“Tính cả binh lính Kim Lâm Quan chết trận, cùng với hai người họ, chủ tử của người nợ ta hơn mười vạn mạng người.”

“Người nói nếu Tiêu Phi Vũ biết, mộng tưởng xuân thu đại đế của hắn bị ta phá tan, sẽ thế nào nhỉ?”

Hắn giơ tay, một chưởng đánh xuống Hồng Lý khi nàng ta định lao ra khỏi xe ngựa. Nữ tử phun ra máu tươi, ngã đi trong uất hận.

Triệu Khang thân nhiên nói: “Nói những lời này với người, là để cho người biết, Tiêu Phi Vũ sắp chết. Sau này rảnh rồi có thể đến Kim Lâm Quan tạm biệt hắn.”

Chương 363 - Ngô Như Long ra tay

Đoàn xe đi sứ Càn Quốc đến Hoa Kinh Thành, quan viên Lễ bộ ra đón. Triệu Khang chỉ hàn huyên vài câu, rồi dặn dò xa phu lái xe về nhà trước.

Diệp Hồng Tuyết và Tần Ngọc Phượng đã sớm nhận được tin tức, đứng đợi ngoài cửa.

Thấy Triệu Khang xuống xe bình an trở về, hai nàng đều mừng rỡ. Vừa tiến lên, họ thấy Triệu Khang gõ gõ xe ngựa.

“Xuống xe đi, cùng tử muội người ôn chuyện. Để cho nàng dạy người sau này làm người như thế nào.”

Cả hai nữ tử đều sững sờ.

Nữ tử ngây người bước xuống xe. Từ khi biết được thân phận thật sự của Triệu Khang, nàng như bị choáng váng.

Khoảnh khắc nhìn thấy nàng, Tần Ngọc Phượng kinh ngạc: “Cá chép đỏ(Hồng Lý)! Sao ngươi lại mang nàng về?”

“Con bất hiếu của ta tặng.” Triệu Khang cười khẽ, rồi thấy sắc mặt ai đó tối sầm lại, vội vàng bổ sung: “Ta cũng không đụng đến nàng!”

Đeo thì không tính, không vào thì không chạm vào!

Sắc mặt Diệp Hồng Tuyết mới giãn hơn một chút, hừ nhẹ một tiếng, đưa cho Triệu Khang ánh mắt cảnh cáo.

“Muốn nói gì thì nói.”

Nhìn Tần Ngọc Phượng, sắc mặt cá chép đỏ phức tạp.

Nguyên lai, nguyên lai người mà họ cho rằng mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của điện hạ, kỳ thực vẫn bị người tính kế. Bị người mà tất cả đều cho rằng đã chết trận trên sa trường kia tính kế!

“Chuyện gì vậy?”

Vào phủ đệ, Diệp Hồng Tuyết đánh rơi tay heo muối muốn chấm mút của Triệu Khang, có chút không vui hỏi thăm.

“Giống như Ngọc Phượng trước kia, một nữ tử số khổ bị xem là vật phẩm mà thôi. An bài người trông coi đừng để nàng chết là được.” Triệu Khang không thèm để ý, cười cười: “Chờ giết chết Tiêu Phi Vũ, liền thả nàng, đi qua cuộc sống của người bình thường.”

Diệp Hồng Tuyết ừ một tiếng, không xoắn xuýt vấn đề này nữa, lại nói: “Hết thấy đều an bài tốt rồi?”

“Con cá đã cắn câu, chẳng qua sự tình có biến.” Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Triệu Khang liền trở nên ngưng trọng.

Tần Ngọc Phượng an bài tốt Hồng Lý rồi quay lại, nghe vậy vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Triệu Khang ngồi xuống ôm nữ tử vào lòng, cảm thán nói: “Tiêu Phi Vũ so với tướng tượng của ta còn sâu không lường được, tu vi cảnh giới của hắn sánh ngang với Cảnh Đế đệ hạ. Ít nhất trên Tuyệt Oánh kia, chỉ sợ cho dù là trạng thái đỉnh phong của ngươi cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn.”

Hắn nhìn Diệp Hồng Tuyết, nữ tử thân sắc kinh hãi: “Điều này sao có thể!”

“Có thể hơi kém một chút, nhưng cũng không kém.”

Triệu Khang thở dài một tiếng, rồi cười nói: “Sợ hãi cái gì chứ? Về tuổi tác, ngươi nhỏ hơn hắn, trước kia cũng đã là tam phẩm đỉnh phong, không sao cả. Đến độ tuổi này, so sánh với hắn cũng không yếu hơn chút nào.”

Nói xong câu cuối cùng, ánh mắt Triệu Khang có chút ảm đạm. Tần Ngọc Phượng nắm lấy tay hắn trong lòng.

Diệp Hồng Tuyết trầm ngâm nói: “Không có gì, chỉ là hơi bất ngờ. Không ngờ hắn một mặt che giấu thực lực, một mặt lại có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy. Hơn nữa, trước đó hoàn toàn không hề lộ ra, quả là đáng sợ.”

“Đúng vậy.” Triệu Khang nghiêm mặt nói: “Theo như trước kia, Ngô tiên bối, ta, cộng thêm mấy cao thủ hoàng thất, cùng với cao thủ nội cung Càn Quốc, những người này hợp sức cũng đủ để giết Tuyệt Oánh và Tiêu Phi Vũ.”

“Nếu không có chuyến đi này, biết được cảnh giới của tên này, có lẽ sẽ bị hắn ta giết sạch cũng không chừng.”

Ngô Thiên Hồ từng nói với Triệu Khang, tứ phẩm là ranh giới quan trọng đối với võ phu.

Bước vào tứ phẩm mới có thể nói là bước vào con đường võ đạo thực sự, được xưng là cường giả.

Nhưng trên tứ phẩm còn có một ranh giới khác, chia thành hai cấp bậc, đó chính là nhị phẩm võ phu và những võ phu khác trên đời.

Dựa theo những gì Ngô Thiên Hồ nói, Cảnh Đế Ngô Như Long được xưng là đệ nhất cao thủ Cảnh Quốc, thậm chí là thiên hạ đệ nhất cao thủ vì sao?

Chính là vì trước kia, hắn từng một chọi mười, dốc sức chiến đấu với mười võ phu tam phẩm thượng đẳng, trăm chiêu đã đánh bại!

Hơn nữa, mỗi người đều trọng thương, còn Ngô Như Long thậm chí không bị thương ngoài da, chứ đừng nói là thương nội.

Đây là trong trường hợp Ngô Như Long không ra tay sát thủ.

Trận chiến đó đã chấn động cả thiên hạ.

Nếu không có một số cao thủ lão làng thích ẩn cư núi rừng, không ham danh lợi giang hồ, có lẽ đang ở một ngọn núi nào đó câu cá trồng rau.

Nói Ngô Như Long là thiên hạ đệ nhất cường giả cũng không quá đáng.

Mà bây giờ một Tiêu Phi Vũ, rất có khả năng cũng đã đạt đến cảnh giới của Ngô Như Long, sao có thể không khiến người ta lo lắng.

Triệu Khang trầm mặc một lúc, rồi ngẩng đầu nói: “Có khả năng hay không, để bệ hạ ra tay một lần?”

Nếu Tiêu Phi Vũ thực sự giống như Ngô Như Long, đạt đến nhị phẩm, thì ngoài việc dùng đại pháo oanh tạc, Triệu Khang không nghĩ ra cách nào khác để giết hắn.

Vấn đề là đại pháo cũng không phải nói tạo là có thể tạo được, chỉ riêng đạn pháo tầm xa cũng đủ khiến người ta đau đầu.

Diệp Hồng Tuyết kinh ngạc: “Người muốn mời bệ hạ giúp đỡ?”

Triệu Khang gật đầu: “Ta chỉ cảm thấy chỉ có hắn mới có thể chiến thắng Tiêu Phi Vũ.”

“Chuyện này e rằng không dễ dàng.”

Diệp Hồng Tuyết nói: “Dù sao bệ hạ cũng có thân phận đặc biệt. Nếu Tiêu Phi Vũ thực sự đạt đến nhị phẩm, cho dù bệ hạ có thể chiến thắng, bản thân cũng tuyệt đối không thể tránh khỏi thương tổn. Hiện tại bệ hạ đang ở độ tuổi sung sức, nhưng bất kỳ sai lầm nào cũng là điều mà Cảnh Quốc không thể gánh chịu được. Hay là người đi hỏi thử xem sao?”

“Vậy ta đi hoàng cung một chuyến.”

Không chần chừ, Triệu Khang tiến vào hoàng cung cầu kiến Ngô Như Long. Lúc này, Ngô Như Long vừa kết thúc triều hội và đang ở ngự hoa viên cùng các phi tần ngắm cảnh.

Nghe tin Triệu Khang cầu kiến, Ngô Như Long không do dự, bảo thị vệ lui ra và đích thân tiếp kiến hần.

Nghe Triệu Khang thuật lại mọi chuyện, Ngô Như Long cũng có chút kinh ngạc: “Quốc sư, người xác định không cảm nhận sai?”

“Không thể sai được. Lúc ấy khí thế của hần, cho ta cảm giác chỉ yếu hơn bộ hạ ngài một chút.”

Ngô Như Long lắc đầu: “Giang sơn quả thật là đại địa tài ba xuất hiện, lĩnh vực nào cũng có nhân tài. Ta vốn cho rằng nhi phẩm đã đủ nhanh, không ngờ tiểu tử này lại âm thầm luyện tập, sớm hơn ta bốn năm năm. Nói vậy...”

Ngô Như Long khẽ cười: “Vậy quốc sư, chúng ta nên tính toán món nợ ân tình này như thế nào?”

Triệu Khang sững sốt, sau đó mừng rỡ: “Ngài đáp ứng rồi!”

Ngô Như Long cười: “Trẫm tuy là Đại Cảnh Đế Vương, nhưng cũng là một võ phu. Có thể có đôi thủ ngang tài ngang sức, đối với ta mà nói không đánh một trận quả là đáng tiếc.”

“Lúc trước nếu không phải huynh trưởng ta gà tặc, mượn danh nghĩa du lịch, trước chạy ra cung lẫn lộn giang hồ, bây giờ hoàng đế này ai làm còn nói không chừng đâu.”

“Còn có thể như vậy!” Triệu Khang há hốc mồm kinh ngạc.

“Biết vì sao Quan Hải rõ ràng không phải đích trưởng tử, nhưng trẫm lại lập hần làm thái tử, hơn nữa còn không có hoàng tử nào tranh vị trí thái tử này?”

“Là bởi vì lý do học võ?” Triệu Khang thử hỏi.

Ngô Như Long gật đầu, cười hái một chiếc lá cây: “Thế hệ này của ta, chỉ có ta và huynh trưởng ta. Đối với chúng ta, ngôi vị hoàng đế này không phải là quyền uy, mà là một chiếc lồng giam.”

Chương 364 - Hiệu quả ban đầu

“Ngô gia chúng ta, trong huyết quản chảy chính là dòng máu võ phu giang hồ. Ngồi lên ngai vàng này đồng nghĩa với việc không thể tập trung tu luyện võ công, vì phải lo toan quá nhiều chuyện, từ chiến tranh, dân sinh đến kinh tế, vân vân.”

“Theo quy củ truyền lại từ tổ tiên, bất kể đệ tử Ngô gia có thiên phú như thế nào, sau khi thi đỗ làm quan đều phải lang bạt giang hồ ba năm. Hơn nữa, không được tiết lộ thân phận hoàng tộc.”

“Huynh trưởng của ta tên Kê Tặc, đã nhường cơ hội du lịch cho ta trước. Sau khi ta trở về, hắn sẽ không trở lại, và ngai vàng sẽ thuộc về ta.”

Ngô Như Long ngấm nhìn chiếc lá trong tay, cười nói: “Thiếu niên nào lại không khao khát thanh sam trường kiếm, hành tẩu giang hồ? Đối với võ gia như chúng ta, điều đó càng đúng hơn.”

“Nhưng Quan Hải thì khác. Từ nhỏ, nó đã không hướng đến giang hồ mà dành phần lớn thời gian cho việc đọc sách học văn, và quan tâm đến quốc gia đại sự. Có thể nói, nó là vị đế vương trời sinh duy nhất của Ngô gia trong nhiều năm qua.”

“Vì vậy, ta lập Quan Hải làm Thái tử. Sau này, chỉ có nó mới có thể ngồi lên long ỷ này.”

Nói xong, Ngô Như Long ném chiếc lá trong tay ra, bay thẳng ra xa mười mét, xuyên qua sáu cây cột đá đường kính nửa mét, rồi nhẹ nhàng rơi xuống hồ nước. Gợn sóng lan tỏa.

Sáu cây cột đá chỉ bị nứt nẻ một đến hai phân, và xung quanh vết nứt không hề có dấu hiệu rạn nứt.

Triệu Khang nhìn màn hái hoa phi diệp đã thương người lấy mạng này mà ngây người.

Ngô Như Long lạnh nhạt nói: “Vừa làm hoàng đế vừa tu luyện trong những năm qua, thiên phú của ta không tệ. Ba mươi sáu tuổi đã vào nhị phẩm, nhưng hiện tại bốn mươi tám tuổi, mười hai năm trôi qua mà vẫn chỉ ở nhị phẩm hạ tầng, không có chút tiến bộ nào.”

“Đến tuổi này, nếu muốn tiến thêm một bước trong tu vi, chỉ vùi đầu khổ tu là không đủ. Cần có sự giác ngộ về tâm cảnh và kinh nghiệm chiến đấu với đối thủ ngang tài ngang sức.”

Nhưng bấy lâu nay, không có ai có thể khiến ta dùng hết tất cả sức mạnh. Lúc đầu, ta định chờ Hồng Tuyết nha đầu này chen chân vào nhị phẩm. Thầy trò chúng ta sẽ có một trận chiến nảy lửa.”

Ngô Như Long liếc mắt nói: “Nhưng vì tiểu tử nguoi, nàng ấy đã từ bỏ cả lý tưởng sống của mình.”

Triệu Khang xấu hổ gãi mũi.

“Vì vậy, khi Tiêu Phi Vũ xuất hiện, ta lại có chút cầu còn không được.” Ngô Như Long nói.

Triệu Khang đứng dậy cúi đầu bái tạ: “Đa tạ bệ hạ.”

Ngô Như Long thần nhiên nhận lễ, rồi nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác: “Tuy nhiên, quốc sư à, tuy trận chiến này là do nhu cầu của chúng ta, nhưng vẫn phải tính toán nhân tình. Dù sao cũng là một cao thủ nhị phẩm hàng đầu.”

“Nói một câu không dễ nghe, nếu ta sơ ý bị hấn giết, đó sẽ là một tổn thất lớn. Quan Hải vẫn chưa có nền tảng vững chắc, đến lúc đó sẽ là chủ thiếu quốc nghi, và Cảnh quốc của chúng ta có thể vạn kiếp bất phục.”

Triệu Khang dờ khóc dờ cười: “Bệ hạ, ta thấy ngài thích hợp làm ăn hơn, không thể nghĩ ra chuyện tốt sao?”

“À, vạn sự cẩn thận một chút không bao giờ sai.” Ngô Như Long cười lớn.

Triệu Khang: “Vậy xin bệ hạ yên tâm. Là Quốc sư Cảnh Quốc, thần đương nhiên cũng phải lo mưu tính kế cho Cảnh Quốc.”

Ngô Như Long: “Tốt lắm. Vậy là đúng rồi. Trẫm cũng sẽ tranh thủ thời gian này tu luyện một chút, chuẩn bị cho trận chiến.”

Triệu Khang: “Vậy thần không quấy rầy bệ hạ nữa.”

Về đến nhà, Diệp Hồng Tuyết nghe tin Ngô Như Long đồng ý xuất thủ, nửa vui nửa buồn: “Nếu bệ hạ đã đồng ý, vậy chúng ta cũng phải sớm chuẩn bị mới được.”

Triệu Khang gật đầu. Lúc này, quân sự trong phủ đột nhiên báo: “Đại nhân, Quốc sư Thái tử điện hạ đến.”

Triệu Khang: “Ồ? Mau mời.”

Ngô Quan Hải một lát sau đã đến, nhìn thấy Triệu Khang, cười nói: “Quốc sư, chuyện này thuận lợi không?”

Triệu Khang: “Làm điện hạ lo lắng, mọi việc đều rất thuận lợi.”

Ngô Quan Hải: “Vậy là tốt rồi. Ta cũng không có việc gì quan trọng, mời Quốc sư cùng đi xem Long Vũ Tôt huấn luyện hiệu quả ra sao.”

Triệu Khang: “Đã huấn luyện rồi ư?”

Ngô Quan Hải gật đầu: “Một tháng trước đã bắt đầu, hiện tại tổng cộng chỉ có ba ngàn người, đều là Ngũ trưởng Thập trưởng từ các quân điều động ra.”

Triệu Khang: “Vậy ta theo điện hạ đi một chuyến.”

Trên đường, Ngô Quan Hải giải thích rõ tình hình. Nơi huấn luyện Long Vũ Tôt ở một vùng núi bên ngoài đế đô. Dựa theo đề nghị của Triệu Khang, mỗi binh sĩ mỗi ngày đều có nhiệm vụ huấn luyện đặc biệt, và sau hơn một tháng đã có hiệu quả rõ rệt.”

“Trương Long, Hoàng Thiên Hành và những thân tín của Quốc sư đều biểu hiện xuất sắc, đặc biệt là Hoàng Thiên Hành. Dù tay không tác sát, mười người liên thủ cũng không bắt được hắn.”

Triệu Khang nghe nói rất hài lòng: “Nhóm người này một khi cố gắng lên, hiệu quả quả thật kinh người.”

Hai người cưỡi ngựa ra khỏi thành với tốc độ rất nhanh. Đến hoàng hôn, họ đã đến nơi. Xa xa có thể nhìn thấy thành phiến quân doanh an trí ở trong núi trũng. Mặc dù ở địa phương an toàn, nhưng việc tuần đêm vẫn được thực hiện nghiêm ngặt.

Xa xa còn có thể nghe thấy tiếng hô luyện tập của binh lính.

Quân sĩ bên ngoài nhanh chóng phát hiện họ, vừa thấy Ngô Quan Hải lập tức cung kính dẫn đường.

Triệu Khang đi theo Ngô Quan Hải tuần tra các quân doanh. Hai người đi đến chỗ Cao Uyên.

Chỉ thấy một con sông trong núi, hai đầu thấp đuốc sáng trung, hai bên tụ tập ba trăm người. Hai sợi xích sắt thô to được vắt ngang qua mặt sông, binh lính hai bên mình trần ra trận, đang kéo co bằng xích sắt.

Mỗi người đều hô vang khẩu hiệu, bên trái xếp hạng nhất rõ ràng là Điều ca Hoàng Thiên Hành đã lâu không gặp, mà bên phải lại là Trương Long cánh tay lớn một vòng.

Cao Uyên: “Điện hạ, Quốc sư.”

Nhìn thấy Triệu Khang, Cao Uyên vội vàng từ trên tảng đá lớn nhảy xuống. Triệu Khang có chút hứng thú nhìn binh lính kéo co hai bên bờ sông.

Triệu Khang: “Đây là đang làm gì vậy?”

Cao Uyên và Ngô Quan Hải liếc nhau, hai người đều cười khỏ: “Bọn họ chia thành hai đội đánh nhau.”

Triệu Khang: “Đội 1 và đội 2?”

Ngô Quan Hải: “Hiện tại chỉ có ba ngàn người, nên chia thành mười tiểu đội, mỗi đội ba trăm người. Hoàng Thiên Hành và Trương Long là đội trưởng đội một và đội hai.”

Cao Uyên: “Hai người này dẫn dắt đội ngũ mỗi ngày tỷ thí, cái gì cũng so. Đội nào thua sẽ phải giặt vớ nội y cho đội thắng. Quốc sư, những thân tín của ngài cũng đều ở trong hai đội này.”

Cao Uyên cũng cười nói: “Hôm qua là một đội của Hoàng Thiên Hành thắng, bởi vậy hôm nay Trương Long đang kìm nén một cổ sức lực.”

Vừa dứt lời.

Trương Long đột nhiên tuôn ra một trận dã thú gào thét: “Xuống sông cho lão tử!”

Xích sắt thô to nhất thời phát ra âm thanh thống khổ, chỉ thấy Điều ca dẫn đầu một đội, nhưng cứng rắn bị Trương Long đội hai kéo vào trong nước sông!

Triệu Khang kinh động, đám người này đến tột cùng là một cỗ quái lực như thế nào a!

“Thống khoái!”

Trương Long rống lên, giơ xích sắt lên trong tay, phía sau hai đội binh lính liên tục quát hai tiếng.

Điệu ca mắng chửi đỉnh đặc từ trong nước sông đứng lên, nhô ra trong miệng nước sông, chửi âm lên: “Con mẹ nó, một đám trướng mềm!”

Chương 365 - Bố yêu

Một đội binh lính rơi xuống nước sông, không ai oán trách, tất cả đồng loạt rống lên một tiếng “vâng”, sau đó ánh mắt căm thù nhìn về phía thành viên đội hai đang điệu võ dương oai trên bờ.

Thấy thế, Triệu Khang không kìm được kêu lên: “Điệu ca, Trương Long!”

Hai người gần như đồng thời xoay người, ánh mắt nhìn nhau, nhất thời muốn xông tới.

Trương Long trước tiên rống to một tiếng: “Giải tán tại chỗ!”

Hoàng Thiên Hành cũng vậy. Loại tác phong kỷ luật này khiến Triệu Khang âm thầm gật đầu. Nếu hai người trực tiếp chạy tới, hẳn ngược lại sẽ có chút không hài lòng.

Quân kỷ chính là linh hồn của một chi quân đội. Trước khi thành lập Long Vũ, hẳn vì sao lại để Ngô Quan Hải và Cao Uyên gom góp đám “chó hoang” may mắn sống sót vào đội ngũ?

Chính là hy vọng bọn họ có thể học được gì đó, tương lai quay trở về Càn quốc có thể đặt chân trong quân doanh.

Trương Long và hai người dẫn theo đội ngũ “chó hoang” di chuyển chậm rãi. Trương Long do dự một chút, trước tiên nói: “Cao tướng quân, điện hạ.”

Sau đó mới nhìn về phía Triệu Khang kích động nói: “Lão gia!”

Những người khác cũng kích động rống lên một tiếng. Triệu Khang mũi có chút cay xót, nhìn mọi người trên người đầy vết sẹo, không ít vết thương đều là do trận chiến trước đây để lại.

Càng nhiều người, ngay cả việc đứng ở đây cũng là điều xa vời.

Triệu Khang quay đầu đi ho khan một tiếng, cười nói: “Có thể chứ, một đám ăn vai to eo tròn, đều béo lên rồi.”

Cao Uyên cười nói: “Lượng huấn luyện quá lớn, tiêu hao thể lực nghiêm trọng, cho nên thức ăn nhất định phải đảm bảo, đám gà trống sắt Hộ bộ kia, bây giờ nhìn thấy ta liền đau đầu.”

“Nếu không có khoản tiền khổng lồ quốc sư mang về, bọn họ chi trả e rằng càng thêm keo kiệt.”

Đúng vậy, đối cái gì cũng không thể đối đến huynh đệ trong quân.

Triệu Khang cười vỗ vỗ cánh tay Điều ca, người này cũng sắp biến thành quái thú rồi.

Dù sao, nếu Triệu Khang là một người đi đường ban đêm, nhìn thấy loại thân hình này, không cần đối phương mở miệng, chính hắn sẽ lập tức quỳ xuống dâng ví tiền bằng hai tay.

Ngô Quan Hải có chút tiếc nuối nói: “Đáng tiếc Trương Long và đám người tuổi cũng không nhỏ, đã bỏ lỡ cơ hội học võ, chỉ có thể khổ luyện quyền thuật giết người.”

“Nếu không, chỉ cần đều có thể tu luyện đến bát phẩm, hơn một trăm người này liền có thể địch nổi ngàn quân!”

Nghe vậy, đám người Điều ca đều có chút mất mát. Triệu Khang cười nói: “Đã rất tốt rồi, không nhất thiết phải ai cũng luyện võ. Các người tương lai sẽ phát triển ở địa phương, đó là chiến trường, không phải giang hồ để làm sát thủ!”

“Lão gia yên tâm, chúng ta nhất định sẽ cố gắng gấp bội!”

Triệu Khang nhìn quanh, cảm thấy có gì đó không ổn: “Sao không thấy Lâm Nhị Ngưu?”

“Cái này...” Trương Long nhất thời khó nói.

Cao Uyên xấu hổ nói: “Lâm đại phu bị trúng độc.”

“Mới mẻ, cái tên cuồng nhân chế độc này mà cũng trúng độc, ai hạ độc hần?”

Lâm Nhị Ngu là nhân tài không thể thiếu, không thể xảy ra chuyện gì được. Lần trước ở Kim Lâm Quan, nhờ trận chiến của hần mà độc chết rất nhiều quân địch, tính ra hần là người giết địch nhiều nhất.

“Không sao không sao, quốc sư yên tâm.”

Ngô Quan Hải cũng có chút dở khóc dở cười nói: “Lâm đại phu không bị ai hạ độc, mà tự mình ăn thử độc dược do chính hần chế tạo, kết quả là tự làm mình ngã ra. Tuy đã uống giải dược, nhưng vẫn còn hơi ảnh hưởng.”

“Da trâu! Con chó này đúng là nhân tài!” Triệu Khang kinh ngạc.

Trương Long im lặng: “Tên đó vốn là đội hai của chúng ta, lúc mới bắt đầu còn tham gia huấn luyện, nhưng hai ba ngày lại tự mình đầu độc một lần, sau đó dứt khoát để hần chuyên tâm nghiên cứu chế độc.”

“Vậy hần tự mình ăn làm gì!” Triệu Khang tức giận bật cười, tên này ngốc à?

Ngô Quan Hải cười mỉa mai: “Lâm đại phu đưa ra yêu cầu quá cao, chúng ta không làm được, hần chỉ có thể tự mình thử nghiệm độc.”

Triệu Khang đầu tiên là sửng sốt, sau đó chợt nhận ra điều gì đó, kinh hãi nói: “Tên này không phải là muốn điện hạ người tìm người sống cho hần thử độc chứ?”

Cao Uyên gật đầu: “Đúng vậy.”

“Chuyện này, thật sự là có thương tổn Thiên Hòa, cho nên ta cự tuyệt.” Ngô Quan Hải nói.

“Ta thấy tên khốn này điên rồi, đã bắt đầu phản xã hội loài người rồi. Hần ở đâu?”

“Ta mang quốc sư đi.”

...

Lều trại của Lâm Nhị Ngu tương đối gần, hơn nữa hần chỉ ở một mình, ai mà không sợ chứ?

Nói không chừng cái tên điên này, vì thí nghiệm độc tính của các loại độc dược kia, đã lấy bản thân làm chuột bạch.

Dù sao đây chính là một con sói có thể tự mình hạ độc!

Từ xa đã thấy ánh nến le lói trong lều trại. Ba người đi đến, vén rèm lên.

Chỉ thấy một người khom người nằm sấp trên giường, đắp chăn.

Hả?

Tư thế này, sao lại có cảm giác quen thuộc đến thế!

Triệu Khang sững sốt, ngay sau đó liền nghe thấy bên giường truyền đến một âm thanh thoải mái: “A~ các con, phụ thân đến thăm các con!”

Vãi!

Triệu Khang cả người chấn động, tức giận rống lên: “Lâm Nhị Ngu!”

Người trên giường hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy một đám ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn hấn.

Hấn nhất thời cũng sợ hết hồn: “Mẹ kiếp, các người đến lúc nào vậy!”

Trương Long cảm thấy mắt mặt vô cùng, dù sao Lâm Nhị Ngu cũng là người của đội hai hấn.

Điều ca hả hê nói: “Lúc bọn nhỏ người đi ra.”

“Trời ạ, các người sao cũng không lên tiếng vậy!” Lâm Nhị Ngu đỏ mặt.

Triệu Khang nhìn trái nhìn phải, từ bên cạnh nhặt lên một cây gậy: “Mẹ kiếp mày còn dám cãi, đồ chơi không chịu thua kém!”

“Lão gia đừng đánh đừng đánh, quần ta còn chưa mặc mà lão gia!”

“Con trai của ta a! Lão gia người sao lại tàn nhẫn muốn giết con trai của ta!”

“Con ta cái gì! Đánh chết mày cái đồ xui xẻo, vẽ vờ gì mà quăng lên người tao! Nôn!”

“Đồ chó, tao đưa mày đến quân doanh là muốn mày tiến bộ!”

“Cái thằng nào đó, Điều ca đưa tao thanh đao đến đây, tao chặt cái chân thứ ba của thằng này!”

“Mẹ kiếp bà nội mày Hoàng Thiên Hành, mày sao lại đưa đao cho tao! Có tin hay không tao đêm nay cho mày ăn thạch tín!”

Điều ca khinh miệt nhìn thoáng qua Lâm Nhị Ngưu đang núp ở góc lều, trúng mấy gậy mà vẫn cố bày ra vẻ thương cảm của cha, ôm ấp con cháu trong tay.

“Con cháu nhỏ của mày, còn chưa bằng một phần mười của tao, chặt là được rồi.”

“Cút đi!”

Lâm Nhị Ngưu xách quần, lại sợ hãi nhìn thoáng qua một côn trong tay Triệu Khang, vội nói: “Lão gia đừng đánh nữa! Ta làm như vậy là có nguyên nhân.”

“Mày đừng nói với tao là mày đang chế độc!” Triệu Khang tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không thể nào, ta đang nghiên cứu sinh mệnh!”

Lâm Nhị Ngưu kêu oan, sau đó cẩn thận từng li từng tí mở bàn tay ra, trong tay ngàn vạn con cháu sớm đã đầy đất.

Lâm Nhị Ngưu kêu rên một tiếng: “Lại hỏng rồi, lại phải làm lại lần nữa.”

“Mày mẹ kiếp còn đến!”

Triệu Khang tức giận không chỗ phát tiết, lại bắt đầu vung gậy.

Chương 366 - Nhà khoa học điên rồ Lâm Nhị Ngưu

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, hôm nay nếu không cho ta một lời giải thích hợp lý, ta lột da ngươi!”

Triệu Khang tức giận đến choáng váng, không ngờ Lâm Nhị Ngưu lại làm ra chuyện hoang đường như vậy trong quân

doanh. Nơi đây là thánh địa, nam nhi nơi đây tràn đầy nhiệt huyết sức mạnh.

Hắn thế mà lại tự khen thưởng bản thân, chưa kể còn để cho Ngô Quan Hải và Cao Uyên nhìn thấy.

Bộ mặt già nua của mình để ở đâu!

Lâm Nhị Ngu có chút ủy khuất, đưa tay về phía Triệu Khang: “Lão gia, ta chỉ muốn cho ngài xem thôi.”

“Mẹ kiếp, người có thể đi rửa tay trước hay không!”

Triệu Khang rống lên, Lâm Nhị Ngu vội vàng đi rửa tay.

Quay lại, thấy mọi người đang cười, Triệu Khang ném gậy xuống, bất đắc dĩ nói: “Điện hạ, Cao tướng quân, hạ nhân không biết điều, khiến hai vị chê cười.”

“Khụ khụ, quốc sư không cần tức giận, chuyện này cũng là bình thường, nam nhân nào cũng dễ dàng bị kích động.”

Ngô Quan Hải vẽ mặt xấu hổ, xem ra là thích hợp cho mọi người thả lỏng một chút, nhìn xem ai cũng bị kích động đến mức tự khen thưởng bản thân.

Lát sau, Lâm Nhị Ngu rửa tay xong chạy về, bảo Triệu Khang và mọi người chờ một chút, sau đó từ dưới gầm giường kéo ra một cái tủ gỗ.

“Đây là cái gì vậy?”, Triệu Khang hỏi.

Trương Long nói: “Hắn ta giấu tất cả độc dược trong tủ này.”

“Cũng không chỉ là độc dược, lát nữa ta lấy ra đồ của lão gia, các ngài sẽ bị dọa nhảy dựng!”

“Nha, không ngờ còn có bản lĩnh.” Triệu Khang im lặng nói.

Lâm Nhị Ngu nói: “Lát nữa các ngài nhìn là được.”

Nói xong, hắn từ trong tủ gỗ lấy ra một thứ cổ quái, giống như một ống trúc nhưng lại nối liền với một cái bệ.

Nhìn thấy thứ này, Triệu Khang giật mình, không phải chứ!

Cái ống trúc kia Lâm Nhị Ngu từng cho hắn xem qua, nói là do hắn tự chế tạo ra để làm kính lúp, nhưng lần này có vẻ khác biệt.

Lâm Nhị Ngu ngâm bảo bối trong miệng, vẻ mặt kiêu ngạo đi đến bên Triệu Khang: “Lão gia, ngài nói vì khuôn, ta đã nhìn thấy chúng, dùng cái này nhìn thấy!”

“Mẹ kiếp, thật hay giả!”, Triệu Khang trợn mắt há hốc mồm, thực sự bị giật mình.

Chẳng lẽ Lâm Nhị Ngu thực sự chế tạo được kính hiển vi! Cái quái gì thế này!

Lâm Nhị Ngu cười to ba tiếng: “Đương nhiên là thật! Vì khuôn kia lớn lên giống nòng nọc, không ngờ chúng ta cũng là từ vi khuẩn mà thành. Lúc đầu ta tưởng rằng chúng chỉ nhỏ bé như tiểu nhân, nhưng không ngờ nó còn là tiểu nhân trong tiểu nhân.”

“Chết tiệt!”

Nghe Lâm Nhị Ngu nói, Triệu Khang đoạt lấy chiếc kính hiển vi thô sơ kia, vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Tiểu tử ngươi lấy nó ra được bằng cách nào vậy?”

Có thể khẳng định, thí nghiệm này của Lâm Nhị Ngu đã đạt được một số thành tựu, bằng không hẳn ta sẽ không nói vi khuẩn lớn lên giống nòng nọc.

Về phần nòng nọc mà hắn nhìn thấy là gì, không cần nghĩ cũng biết, đó là con cháu nhà Lâm thị của hắn.

Lâm Nhị Ngu đặc ý nói: “Lão gia, như ngài đã biết, lần trước ta có nói với ngài về việc mài kính có thể phóng đại vật thể nhỏ bé, sau đó ta nghĩ nếu dùng hai mảnh kính ghép lại với nhau thì sao?”

“Vậy thì ống kính thứ nhất sẽ phóng to vật thể để tạo ra hình ảnh, sau đó dùng ống kính thứ hai để quan sát vật thể đã được phóng to, có lẽ có thể nhìn thấy những thứ nhỏ hơn nữa.”

“Dựa trên ý tưởng này, trong thời gian qua ta đã miệt mài nghiên cứu thứ này, xem như đã thành công một nửa. Đôi khi ta có thể nhìn thấy, đôi khi không. Tuy nhiên, vài ngày trước ta thực sự đã nhìn thấy con mình trông như thế nào.”

Ác nhân! Ôi không! Diệt sói!

Triệu Khang suýt chút nữa đã bội phục sát đất, tên này quả thật là quá liêu lĩnh!

Hắn ta không chỉ tự mình thử độc mà còn tự mình dần thân vào thí nghiệm nghiên cứu khoa học trên cơ thể con người, tìm tòi nghiên cứu nguồn gốc sinh mệnh.

Thái độ nghiêm túc đối với nghiên cứu khoa học của hắn có thể khiến bao nhiêu chuyên gia phải hổ thẹn!

Đáng tiếc là hiện nay vẫn chưa có giải thưởng Nobel sinh học, bằng không chắc chắn sẽ có một vị trí dành cho Lâm Nhị Ngu!

Ngô Quan Hải hứng thú đi tới: “Lâm đại phu, người nói người đã nhìn thấy con của mình?”

“Đúng vậy!”

Lâm Nhị Ngu hai tay ôm lấy: “Tựa như nòng nọc, còn có cái đuôi nhỏ nữa. Vậy nên chúng ta thực chất đều là nòng nọc biến thành từ vi khuẩn!”

Triệu Khang đầy vạch đen, không thể nhịn được nói: “Vậy thì gọi nó là tinh trùng chứ!”

“Lão gia, ngài chưa nói với ta à?” Lâm Nhị Ngu ham học hỏi bừng lên, cảm giác như trong đầu mình lại mở ra một cánh cửa lớn.

“Chuyện này sau này sẽ nói sau, người nói cái này gọi là kính hiển vi là bán thành phẩm, có ý gì?” Triệu Khang cầm chiếc kính hiển vi mà Lâm Nhị Ngu đưa cho mình và hỏi.

Lâm Nhị Ngu mơ hồ nói: “Thì ra thứ này gọi là kính hiển vi, cái tên này không tệ, để nhìn những thứ nhỏ bé. Lão gia, đôi khi ta có thể nhìn thấy, nhưng đôi khi lại không nhìn thấy, giống như cần điều chỉnh khoảng cách giữa ống kính và vật thể đến một vị trí thích hợp.”

“Ta đang thử nghiệm về khoảng cách này, không dễ điều chỉnh lắm, vì vậy ta đã thêm một cái bộ.”

Triệu Khang trầm nghĩ, hắn là vấn đề về tiêu cự gì đó.

“Ngoài việc nhìn con của người, người còn nhìn qua cái gì khác không?” Triệu Khang hỏi với vẻ mặt không được tự nhiên.

Làm ra một thứ vượt thời đại như vậy, tên tiểu tử này lại đi nhìn con cháu của mình, quả thật không ai sánh bằng.

“Một ít máu, độc được gì đó, nhưng nhìn không rõ lắm, cần phải có thấu kính rõ ràng hơn mới được. Đáng tiếc là ta không mang theo nhiều thấu kính lắm.”

Lâm Nhị Ngưu thở dài: “Kỳ thật ta cũng không dám khẳng định liệu chúng ta có phải đều là nòng nọc biến thành hay không.”

Nói xong, hắn nhìn chăm chăm Ngô Quan Hải, có vẻ đang nghĩ đến điều gì đó: “Thái tử điện hạ Cảnh quốc.”

“Lâm đại phu muốn nói gì?” Ngô Quan Hải đột nhiên có một dự cảm không lành.

Lâm Nhị Ngưu phản kích nói: “Ngài là Thái tử, tương lai sẽ làm Hoàng đế, cũng chính là Chân Long Thiên Tử. Vậy ngài có biết Long Tử Long Tôn trông như thế nào không?”

Ngô Quan Hải sầm mặt, nhìn Lâm Nhị Ngưu với vẻ mặt phản kích: “Cái này, không ổn lắm đâu?”

“Chẳng lẽ ngài không muốn biết rồng trông như thế nào sao?”

Ngô Quan Hải hơi do dự, nhưng sau đó lại phản ứng lại:

“Không đúng a Lâm đại phu, ta bây giờ còn chưa phải Hoàng đế, không được coi là Chân Long Thiên Tử!”

“Cũng đúng, vậy xem ra chỉ có thể tìm Cảnh Đế bệ hạ. Loại chuyện này không thể qua loa, phải nghiêm cẩn.”

Lâm Nhị Ngưu vừa nói vừa gật đầu, lại nói với Ngô Quan Hải: “Vậy điện hạ, ngài có thể thỉnh phụ hoàng ngài chuẩn bị chút Long Tử Long Tôn cho chúng ta không?”

Triệu Khang sắp bực mình đến nơi rồi, nhìn vẻ mặt hờ hững của Lâm Nhị Ngưu: “Câm miệng!”

“Ta cũng chưa từng gặp qua những tôn tử của người khác, người làm sao biết, người đã gặp qua ai?”

Mẹ kiếp!

Triệu Khang tức giận đến nói không ra lời, nhưng đồng thời trong lòng cũng có chút vui mừng. Không ngờ kính hiển vi này lại xuất phát từ tay Lâm Nhị Ngưu.

Mẫu chốt là hần còn rất có tinh thần nghiên cứu khoa học, đây là chuyện tốt. Biết đâu trong tương lai hần có thể chế tạo ra kính hiển vi thực sự.

Đến lúc đó, penicillin gì đó có thể được chế tạo thành công.

Chương 367 - Lại đến nước Tề

Biết Lâm Nhị Ngưu thưởng cho mình một phát là vì nghiên cứu khoa học, khí trong lòng Triệu Khang cũng tiêu tan, bảo hần trước không nên cố chấp nghiên cứu độc được.

Đem toàn bộ tâm tư tập trung vào kính hiển vi này là được, Lâm Nhị Ngưu lập tức cam đoan nhất định hoàn thành nhiệm vụ.

Ngô Quan Hải và Cao Uyên ở một bên không khỏi cảm thán dị sĩ tài ba dưới tay Triệu Khang, quả thực làm cho người ta khiếp sợ.

Bởi vì nơi đóng quân của Long Vũ tốt cách để đô một đoạn, lúc này sắc trời đã tối, Triệu Khang cùng Ngô Quan Hải cũng không có khởi hành trở về để đô, ở quân doanh một đêm, ngày hôm sau mới cưỡi ngựa trở về để đô.

Trở lại phủ đệ, Triệu Khang lập tức bắt đầu lên đường để Trần binh Tề quốc uy hiếp Càn quốc U Châu.

Đồng thời cũng nói với Ngô Như Long toàn bộ kế hoạch của mình, nghe được Triệu Khang muốn mượn năm vạn binh.

Tể tướng Trần Giai có chút lo lắng nói: “Quốc sự, như vậy có được không? Ninh vương Tiêu Phi Vũ có lẽ sẽ đề phòng. Vạn nhất trộm gà không được còn mất năm gạo thì không ổn rồi.”

“Điểm ấy ta có suy nghĩ qua, nhưng nhóm quân mã này là cho Càn quốc mượn, cũng không phải cho Tiêu Phi Vũ mượn.”

Triệu Khang cười: “Cho dù hần có phòng bị, cũng không cách nào làm cái gì, dựa theo ta đoán, hần âm thầm cất giấu binh mã không nhiều lắm, nhiều nhất cũng chỉ khoảng trên dưới ba đến năm vạn.”

“Chúng ta năm vạn người cũng đủ không chế tất cả tình huống rồi.”

Ngô Như Long gật đầu: “Tất cả đều do quốc sư làm chủ, Cảnh quốc chúng ta toàn lực phối hợp là được.”

“Đa tạ bệ hạ, ta lập tức xuất phát.”

Nhìn Triệu Khang cao hứng cáo từ rời đi, Trần Giai thở dài một tiếng: “Bệ hạ, tâm tư Triệu quốc sư cuối cùng vẫn ở Càn quốc.”

Ngô Như Long không có phản bác, chỉ là cười nhẹ một tiếng gật đầu nói: “Không sai, bất quá đối với chúng ta mà nói, có thể làm đã đủ nhiều rồi, tên này là tuyệt sẽ không lấy oán trả ơn, hơn nữa Thái tử cùng hần quan hệ cũng không tệ, cho nên không cần lo lắng cái gì.”

Tâm tư Triệu Khang có thể không ở Cảnh quốc, người khác không biết hần, nhưng thông qua Diệp Hồng Tuyết biết rất rõ.

Quan hệ giữa Triệu Khang và nữ đế Tiêu Linh Lung.

Bất quá Ngô Như Long cũng đối với Triệu Khang là có lòng tin, ít nhất hiện tại, tất cả kế hoạch của Triệu Khang, đều không có tổn hại đến lợi ích Cảnh quốc.

Ngược lại trước đó còn giúp Cảnh Quốc thu lợi rất nhiều.

Từ hoàng cung rời đi, Triệu Khang không giống trông khua chiêng, đơn giản thu dọn hành lý một chút, cười lên khoái mã Diệp Hồng Tuyết đã sớm chuẩn bị tốt đi Tề quốc, muốn đi báỉ phỏng vị Thừa tướng gia mới nhậm chức Tề quốc kia.

Trang bị nhẹ nhàng, ra roi thúc ngựa, Triệu Khang dùng thời gian tám ngày đến đế đô Thịnh Kinh thành Tề quốc.

Lần trước đã đến, một con đường quen thuộc, Triệu Khang trực tiếp dắt ngựa đến bên cửa hoàng thành. Lúc này trời còn sớm, các quan viên đang vào triều.

Chờ không quá nửa canh giờ, Triệu Khang đã thấy các quan viên lục tục đi ra khỏi hoàng thành.

Hần lấy lại tinh thần, nhanh chóng gặp được Chu Nhạc, một vị quan viên với trang phục đồ thẫm, thần thanh khí爽.

Vừa nhìn thấy Triệu Khang, Chu Nhạc sửng sốt, vội vàng bước đến gần, tưởng rằng mình nhìn nhầm. “Triệu đại nhân?”

Triệu Khang cười hì hì: “Hơn một tháng không gặp, Chu lão ca xa lạ rồi.”

Chu Nhạc nhanh chóng phản ứng: “Triệu lão đệ, mời đi một chút, đến phủ ta cùng uống một chén rượu nào.”

“Được, nhưng ta sẽ không đến phủ tướng quân, sợ bị người ám sát.” Triệu Khang mỉm cười, khiến Chu Nhạc tim đập thình thịch.

Lần trước, Triệu Khang đã dùng ba tắc lưỡi khiến Tề quốc nhận lỗi, bồi thường chiến tranh và rời đi. Chu Nhạc đã âm thầm an bài không ít cao thủ để ám sát Triệu Khang. Chẳng lẽ lần này Triệu Khang đến để tính sổ?

Chu Nhạc đang suy nghĩ, Triệu Khang vỗ vai hắn nhẹ nhàng: “Lão đệ ta ở chỗ cũ lần trước uống rượu chờ người. Lão ca nhất định phải đến a.”

Nói xong, Triệu Khang không quay đầu lại, dắt ngựa rời đi, khiến Chu Nhạc chìm trong tâm trạng nặng nề.

Trở về phủ đệ, Chu Nhạc cảm thấy lo lắng. Hắn hồi tưởng lại cảnh tượng gặp mặt Triệu Khang, lo sợ Triệu Khang có ý đồ không tốt.

Nếu Triệu Khang đến để trả thù cho việc ám sát lần trước, Chu Nhạc không thể không đến gặp. Nhưng nếu không đến, Triệu Khang có thể sẽ tìm cách khác để trả thù.

Suy đi nghĩ lại, Chu Nhạc quyết định đi gặp Triệu Khang. Dù sao đây là Thịnh Kinh, Triệu Long không dám manh động giữa ban ngày ban mặt.

Nghĩ vậy, Chu Nhạc sai người chuẩn bị kiệu, thay đổi trang phục và gọi ba gã hộ vệ cùng đi đến Ngọc Tuyết Lầu, nơi Triệu Khang đang chờ.

Khi được tiểu nhị đưa vào phòng riêng, Chu Nhạc nhìn thấy Triệu Khang để trần cánh tay, khoe những vết thương do luyện võ trên cơ thể cường tráng. Lòng Chu Nhạc càng thêm lo lắng.

Nhìn Chu Nhạc đi tới, Triệu Khang liếc mắt nhìn ba gã hộ vệ phía sau hắn, cười híp mắt nói: “Chu lão ca, mời ngồi. Chúng ta cùng uống một chén trước nào.”

Mang tâm trạng lo lắng bất an, Chu Nhạc ngồi xuống, cầm ly rượu lên và gượng cười: “Triệu lão đệ, đã lâu không gặp, lão ca ta rất nhớ a.”

Hai người uống xong một ly rượu, Chu Nhạc vừa định nói gì đó, Triệu Khang liền nghiêng ngẫm và cười: “Chu lão ca, người không định nói gì sao?”

“A? Huynh đệ nói gì vậy?” Chu Nhạc vội vàng giả vờ ngây thơ.

Triệu Khang chỉ vào vết sẹo kiếm trên ngực mình và cười ha hả: “Vết sẹo này là do cao thủ Tề quốc các người để lại cho ta. Trước khi ta bẻ gãy cổ hắn, hắn ta đã khai ra là được Chu lão ca chỉ thị. Món nợ này chúng ta nên tính toán cho kỹ.”

“Cái này... cái này! Tuyệt đối không có chuyện đó!” Chu Nhạc kinh hãi. Đúng lúc này, Triệu Khang vung mạnh ba chiếc đũa trên bàn. Ba tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chỉ thấy ba chiếc đũa dính đầy máu tươi đã xuyên thủng tay phải của ba gã hộ vệ Chu Nhạc. Lúc trước khi Triệu Khang vừa dứt lời, ba người họ đã muốn rút đao ra để bảo vệ Chu Nhạc.

Nhưng không ngờ Triệu Khang lại phản ứng nhanh như vậy, chỉ bằng ba chiếc đũa đã đánh trọng thương ba người họ.

Chu Nhạc sợ hãi đến mức không thể ngồi vững, lập tức nhảy dựng lên. Hắn quả nhiên là một cao thủ.

“Triệu lão đệ!” Chu Nhạc mở miệng muốn giải thích điều gì đó, nhưng Triệu Khang liền cười và nói: “Ngồi xuống uống rượu đi. Đây là Tề quốc, lão ca sợ gì? Ta nghĩ có lẽ là lão ca đã đắc tội ai đó, bọn họ không muốn nhìn thấy chúng ta - lão ca lão đệ - có mối quan hệ tốt, cho nên muốn li gián chúng ta.”

“Chúng ta cũng không thể vì người khác mà làm tổn thương tình cảm huynh đệ. Lão ca nghĩ sao?”

“Chính là như vậy! Chắc chắn là có người cố ý châm ngòi, vì ta thắng quan, những kẻ đê tiện vô liêm sỉ kia âm thầm đồ kỵ!”

Triệu Khang lắc đầu, lão già này thật đúng là không biết xấu hổ.

“Chu lão ca cũng nói như vậy, chuyện kia chắc chắn là như vậy. Uống rượu thôi, uống rượu thôi.”

Chu Nhạc nghe hắn nói vậy, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Hắn vội vàng cho ba gã hộ vệ bị thương rời khỏi phòng, lại cẩn thận từng li từng tí cùng Triệu Khang cụng ly. Lúc này mới mở miệng hỏi: “Triệu lão đệ, người lần này đến đây rốt cuộc là vì sao?”

Nếu Triệu Khang chủ động giải thích để xóa tan nghi ngờ của hắn, vậy chứng tỏ lần này Triệu Khang đến Tề quốc không phải để trả thù. Lúc trước chỉ là muốn dẫn mặt hắn về mặt tâm lý.

Triệu Khang nói: “Lần này đến đây là để tìm lão ca giúp một việc nhỏ.”

Chương 368 - Khuấy động

“Giúp đỡ? Việc gì vậy?”

Nghe Triệu Khang nói vậy, tâm trạng lo lắng của Chu Nhạc cuối cùng cũng được giải tỏa, và hắn ta lấy lại vẻ ung dung, bình thản như xưa.

Triệu Khang bình tĩnh nói: “Ta muốn quý quốc điều động quân đội của mình đóng quân ở biên giới U Châu một thời gian.”

Chu Nhạc nhất thời hoảng sợ: “Triệu lão đệ, đệ nói đùa sao! Việc điều động quân đội không phải chuyện đùa giỡn. Lương thảo, tiếp tế, quân trang, v.v. đều phải chuẩn bị đầy đủ. Tề quốc vừa mới trải qua thất bại nặng nề, chưa kịp ổn định bao lâu, lại muốn xuất binh sao? Hơn nữa, quân đội Tề quốc hiện tại mới được thành lập vội vàng, lấy gì ra mà đánh giặc? Toàn là lính mới!”

Triệu Khang cười nói: “Lão ca chớ lo lắng, chỉ là xuất binh mà thôi, không phải để các người tấn công Càn quốc.”

“Chuyện này... lão đệ phải nói rõ ràng với ta hơn. Chuyện lớn như vậy ta cũng không thể tự mình quyết định.” Chu Nhạc tỏ ra vẻ khó hiểu.

Xuất binh mà không đánh giặc, vậy xuất binh để làm gì?

Triệu Khang đảo mắt, thở dài bất đắc dĩ nói: “Lão ca còn nhớ chuyện quặng sắt lần trước huynh đệ nói với ta không?”

“Nhớ chứ, sao vậy?”

Triệu Khang nói: “Sau khi rời Tề quốc, ta đã phi ngựa đến Càn quốc một chuyến, hy vọng Cảnh quốc và Càn quốc có thể cùng nhau khai thác quặng sắt. Nhưng đám người kia quá keo kiệt, không chịu nhượng bộ, cứ khẳng khẳng rằng quặng sắt Vân Sơn thuộc về Càn quốc và không chịu chia sẻ với Cảnh quốc.”

“Họ chết sống không chịu đáp ứng!”

Nhìn vẻ tức tối của Triệu Khang, Chu Nhạc phụ họa: “Đám người này thật là không biết điều, lão đệ người mới giúp họ đánh thắng chiến tranh, vậy mà họ lại vong ân phụ nghĩa!”

“Lão ca nói đúng, chúng ta cũng nghĩ vậy. Nhưng quặng mỏ kia giờ đã thuộc về họ, chúng ta cũng không có cách nào.”

Nói đến đây, Chu Nhạc cũng không phải kẻ ngu ngốc, hẳn đã hiểu ý đồ của Triệu Khang.

“Ta hiểu rồi, lão đệ muốn Tề quốc chúng ta hù dọa Càn quốc để thúc đẩy việc khai thác quặng sắt, đúng không?”

Triệu Khang mỉm cười: “Lão ca hiểu ý ta rồi. Càn quốc hiện tại tự cho là mình mạnh mẽ, cho rằng sau chiến tranh không cần Cảnh quốc nữa. Vậy phải cho họ nhớ bài học lâu dài.”

“Không cần nhiều, chỉ cần quý quốc điều động mười vạn quân đến biên giới U Châu tập trận vài vòng là được.”

“Hù dọa họ, họ sẽ biết rằng Càn quốc hiện tại có thể bình an vô sự là nhờ vào sự hậu thuẫn của Cảnh quốc. Khi đó, ta lại đi nói chuyện về quặng sắt, không lâu nữa sẽ thành công thôi.”

“Hảo tiểu tử, tâm địa của ngươi cũng thật là đen tối!”

Chu Nhạc gật đầu, trong lòng cười lạnh một tiếng, sau đó lộ ra vẻ khó xử: “Triệu lão đệ, ta thực sự muốn giúp lão đệ, nhưng việc xuất binh tốn kém rất lớn.”

“Lão ca nói gì vậy, ta làm sao có thể để ngươi tốn sức vô ích?”

“Chuyện này nếu thành công, đến lúc đó khi khai thác mỏ ở biên giới hai nước, cách thức khai thác như thế nào, mỗi năm có thể khai thác được bao nhiêu, chẳng phải là do ta quyết định sao?”

Chu Nhạc tim đập thình thịch, lo lắng Triệu Khang đổi ý:

“Vậy thì chúng ta có thể thỏa thuận rõ ràng!”

“Haha, ta biết ngay là có chuyện cần đến lão ca mà! Đi thôi, đi thôi!”

“Được, đi thôi!”

Uống cạn chén rượu, Chu Nhạc vội vàng rời khỏi Ngọc Tuyết Lâu và tiến cung yết kiến vua.

Triệu Khang một mình uống rượu, trong lòng cảm khái không thôi. Nghĩ lại lúc trước, hẳn chỉ muốn ở Nguyên Giang huyện làm quan nhàn nhã, sống cuộc sống tiêu dao tự tại.

Không ngờ rằng giờ đây hắn lại bắt đầu thao túng vận mệnh của thiên hạ, khuấy động phong vân.

Đặt ly rượu xuống, Triệu Khang đi đến trước cửa sổ, nhìn dòng người qua lại trên đường phố. Ngọc Tuyết Lầu có tổng cộng năm tầng, phòng của hắn ở trên cùng.

Nhìn từ trên cao xuống, hắn có một cảm giác như đang quan sát chúng sinh. Từ khi rời huyện Nguyên Giang đến kinh đô làm quan, tâm tính của hắn đã bắt đầu thay đổi.

Mãi đến sau giờ Ngọ, khi hoàng hôn buông xuống và trời dần tối, Triệu Khang mới gặp lại Chu Nhạc vội vã từ hoàng cung chạy đến.

Có lẽ Chu Nhạc đã phải trải qua một phen tranh cãi gay gắt mới đạt được kết quả.

“Xem ra lão ca đã thành công rồi nhỉ?” Triệu Khang cười nói.

Chu Nhạc cười ha hả, chấp tay nói: “Không phụ sự ủy thác. Bộ hạ đã hạ chỉ điều binh. Đại quân sẽ tập kết vào ngày mai, ba ngày sau xuất phát từ Duyện Châu theo đường vòng, toàn quân tiến quân hỏa tốc. Nửa tháng nữa, bộ đội tiên phong có thể đến biên giới U Châu của Càn quốc.”

“Đa tạ lão ca.” Triệu Khang ôm quyền cảm ơn.

Chu Nhạc khẽ ho một tiếng, nói: “Lão đệ, chuyện chúng ta đã nói phải giữ lời đấy!”

“Lão ca yên tâm, ta lấy danh nghĩa Triệu Long thề, sau khi khai thác quặng sắt, nhất định sẽ bán cho quý quốc với giá thấp nhất.”

Dối gian, dân chủ lời xoen xoét.

“Lời thề của Triệu Long liên quan gì đến Triệu Khang ta?”

“Tốt rồi, tốt rồi! Lão đệ hiếm khi đến đây một chuyến, lão ca ta sẽ dẫn người đi dạo quanh kinh thành Thịnh Kinh này. Lần trước người đi vội vàng quá.”

Giao dịch thành công, Chu Nhạc vô cùng vui mừng.

Triệu Khang vội vàng từ chối: “Cảm ơn ý tốt của lão ca, nhưng ta còn phải trở về Cảnh quốc báo cáo nhiệm vụ. Sáng

sớm mai ta phải đi, lần này coi như xong. Lần sau ta trở lại, nhất định sẽ cùng lão ca uống thêm vài chén.”

Chu Nhạc thấy vậy cũng không cưỡng ép níu giữ: “Vậy thì ta không tiễn lão đệ nữa. Tùy thời hoan nghênh người quay lại.”

Hai người chia tay sau khi Triệu Khang ở lại Ngọc Tuyết Lâu một đêm. Sáng hôm sau, vừa mở cửa thành, Triệu Khang lập tức lên ngựa quay trở về Cảnh quốc.

Trên đường trở về Cảnh quốc, đại quân Tề đã tập kết và xuất phát. Khi Triệu Khang trở lại Hoa Kinh thành, hướng đi của đại quân Tề cũng đã được tiết lộ: mục tiêu là nước Càn.

Càn Quốc.

Bức thư khẩn cấp được truyền về đế đô sau tám trăm dặm.

Nữ đế Tiêu Linh Lung xem xong mật thư, nắm tay siết chặt.

Thượng thư Bộ Binh Lý Nguyên nhìn thấy vẻ mặt thay đổi của Nữ đế bèn vội vàng hỏi: “Bệ hạ, có chuyện gì vậy?”

Tiêu Linh Lung bình thản nói: “Tề quốc xuất binh, quân tiên phong sẽ tiến đến U Châu quan.”

Nghe vậy, các quan thần trong triều biến sắc trong nháy mắt.

“Nước Tề sao lại xuất binh?”

“Chẳng lẽ muốn đánh nhau sao?”

“Chết tiệt, họ có bao nhiêu binh mã? Binh lực của chúng ta hiện tại cũng không nhiều!”

Lòng người hoảng sợ, tin tức Tề quốc xuất binh nhanh chóng bao trùm lên sự lo lắng của đa số mọi người.

Mà Tiêu Phi Vũ cũng đang ở trên điện, trong lòng vô cùng kinh hãi. Không ngờ lại nhanh như vậy! Triệu Long này thật sự có năng lực phi thường hay sao!

“Yên lặng!” Tân nhậm thái giám tổng quản quát lạnh một tiếng.

Lúc này Triệu Kim Sinh vội vàng tiến lên: “Bệ hạ, việc cấp bách là phải nhanh chóng cầu viện Cảnh quốc. Hiện tại Cảnh quốc binh cường mã tráng, chỉ có họ mới có thể giúp nước ta ngăn chặn Tề quốc.”

“Đúng vậy!”

“Chúng ta còn có đồng minh Cảnh quốc. Hiện tại Cảnh quốc có binh lực hùng mạnh nhất, có họ ở đây, Tề quốc dù mạnh đến đâu cũng không thể làm gì chúng ta.”

Mọi người bàn tán xôn xao, Tiêu Linh Lung nhàn nhạt nhìn thoáng qua Tiêu Phi Vũ, người đang im lặng không nói gì.

“Vây theo lời Triệu đại nhân, hãy cầu viện Cảnh quốc.”

Chương 369 - Báo thù rửa hận

Bãi triều.

Tiêu Phi Vũ không ngồi kiệu, mà đi bộ trong đế đô du đẳng. Hắn sinh ra tôn vinh, bản thân võ đạo tu vi lại cực cao, bởi vậy nhìn qua giống như là hai mươi bảy tuổi.

Đi qua nội thành tám cửa, đã đến nửa đêm, Tiêu Phi Vũ lại không có chút mệt mỏi đáng vẻ, rốt cục hắn đến bên ngoài Ngộ Môn, đứng xa xa nhìn thủ thành cấm quân tuần đêm.

Chậm rãi nheo hai mắt lại, dùng thị lực của hắn cho dù bây giờ là đêm tối cũng có thể thấy rõ ràng từng chi tiết trên tường thành Ngộ Môn.

Buổi trưa.

Cửa chính đế đô, bá quan vào triều, trừ ngày hoàng đế đăng cơ cũng cần đi ra thâm cung tiếp nhận bách tính đế đô triều bái, mới xem như danh chính ngôn thuận.

Sáu năm trước, Tiên đế băng hà, hắn có cơ hội như vậy, chỉ là không nghĩ tới hoàng huynh chết tiết kia, lại mạo hiểm thiên hạ to lớn, trước khi chết liền ra một đạo thánh chỉ, để cháu gái kia thay mặt đế kế vị.

Khi đó chính là Tam quốc phạt can, muốn thừa dịp làm loạn trong nước, chia đều Càn quốc năm châu.

Thời khắc gian khổ trong ngoài này, quần thần cũng không phản đối để Tiêu Linh Lung kế vị.

Dù sao khi đó, tiên hoàng con trai độc nhất, tên bao cỏ, vừa nhìn chính là khó xử đại nhiệm, mà hắn, Tiêu Phi Vũ Chập

Long hơn mười năm, ở trong mắt người ngoài, là cái hồn ăn chờ chết, phé vật.

Sự thật chứng minh Tiêu Linh Lung cũng quả thật xuất sắc, tuy rằng nàng có thể đánh bại liên quân ba nước, nói cho cùng, là dựa vào Ninh Vương hấn.

Nhưng cái này cũng không có cái gì, cho người ngồi vài năm long ý mà thôi, đến lúc đó nên là của ta, cuối cùng chỉ có thể là của ta.

Tiêu Phi Vũ khi đó trong lòng chính là nghĩ như vậy, nữ tử dù sao chung quy là phải lập gia đình.

Chỉ cần cái bao cỏ kia vẫn là cái bao cỏ là được.

Chỉ là ai cũng không ngờ, năm ngoái Nữ Đế cải trang vi hành một chuyến, đã mang về một quốc sư Triệu Khang.

Khoai lang, thuốc súng, muối mịn, đường trắng... đủ loại kỳ lạ cổ quái đều do Triệu Khang sáng tạo ra. Hấn sửa trị hai thành, buôn bán tấp nập...

Có vẻ như trên đời này không có chuyện gì mà Triệu Khang không biết. Chỉ trong một năm ngắn ngủi, hấn đã sáng tạo ra vô số thứ kinh vi thiên nhân. Tiêu Phi Vũ vừa thưởng thức tài hoa của Triệu Khang, vừa có chút sợ hãi.

Đúng vậy!

Với tu vi và thực lực của hấn, vậy mà lại sinh ra sợ hãi đối với Triệu Khang. Nghe qua đây quả là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng đó là sự thật.

Trước đây, có rất nhiều ngày đêm, Tiêu Phi Vũ từng mơ thấy cảnh mình hoành đồ đại nghiệp, đã tâm thành để tan vỡ vì Triệu Khang.

Trong mơ, vào buổi trưa hôm ấy, khi hấn mặc long bào chuẩn bị lên ngôi vua, nghênh đón hấn không phải là bách tính để đô đến triều bái, mà là Triệu Khang dẫn theo thiên quân vạn mã vây chết hấn trong vòng quân thù.

Để ngăn chặn giấc mơ trở thành hiện thực, một năm qua, Tiêu Phi Vũ đã dành tám thành thời gian để tu luyện. Nhờ vậy, ở

tuổi này, hắn đã đột phá tam phẩm công cùm xiềng xích, tiến vào cảnh giới đỉnh cao nhị phẩm hạ tầng. Có thể nói, hắn là một trong những người mạnh nhất thiên hạ. Chỉ đến khi đạt được bước tiến này, hắn mới có chút yên tâm.

Hiện tại, Tề quốc xuất binh và sắp sửa đến U Châu quan. Cảnh quốc đã đáp ứng lời hứa của Triệu Long.

Chỉ còn một bước nữa là giấc mơ của hắn sẽ thành hiện thực!

.....

Ra roi thúc ngựa, chỉ sau năm ngày, thư cầu viện của Càn Quốc đã được đưa đến Cảnh Quốc.

Sau khi nhận được thư, Ngô Như Long lập tức triệu kiến Triệu Khang. Xem xong thư, Triệu Khang hít một hơi thật sâu: “Có thể chuẩn bị thu lưới rồi.”

“Vậy trước tiên ta xin chúc mừng quốc sư đạt được ước nguyện.” Ngô Như Long cười nói.

Triệu Khang hơi siết chặt tay, ánh mắt đảo qua Ngô Như Long và Tề tướng Trần Giai.

“Trong khoảng thời gian qua, các vị đã hết lòng giúp đỡ, Triệu Khang ta sẽ ghi nhớ mãi mãi!”

“Quốc sư nói quá lời.” Mọi người vội vàng ôm quyền đáp lại.

Ngô Như Long ra lệnh: “Truyền lệnh xuống, triệu tập năm vạn đại quân dừng mãnh từ Khuê Sơn đại doanh.”

Đại quân Khuê Sơn là một chi quân đội mạnh nhất của Cảnh quốc, chỉ có binh sĩ hãm trận mới có thể chiến thắng họ.

Để giúp Triệu Khang giành chiến thắng vang dội, Ngô Như Long cũng đã dốc hết sức mình.

Triệu Khang vô cùng cảm kích, sau đó nói: “Bệ hạ, hay cho Ngô Thiên Hồ tiên bối đi theo cũng được. Tiêu Phi Vũ quá mức bí ẩn, chỉ sợ còn có hậu thủ, lại có Tuyết Oánh bên cạnh, thực lực cũng khó lường.”

Ngô Quan Hải cười nói: “Quốc sư yên tâm, chúng ta đã bàn bạc trước. Ngoài Võ Vương ra, còn có hai cao thủ tam phẩm hạ tầng nội cung đi theo phụ hoàng và quốc sư đại nhân.”

Triệu Khang kinh ngạc: “Còn có hai cao thủ tam phẩm hạ tầng nữa ư?!”

Nội tình của Cảnh quốc này cũng sâu không lường được.

Ngô Như Long lạnh nhạt nói: “Hai người này là tam phẩm hạ tầng cung phụng của Cảnh quốc chúng ta. Liên thủ đối địch, họ có thể ngăn chặn tam phẩm trung tầng nửa canh giờ. Trận chiến đó trăm và Tiêu Phi Vũ dù là tam phẩm thượng tầng cũng không thể xen vào. Có Võ Vương và hai người họ, không cần lo lắng về Tuyết Oánh và Tiêu Phi Vũ. Quốc sư hãy yên tâm.”

Võ Vương chính là phong hiệu của Ngô Thiên Hồ.

Nghe vậy, Triệu Khang hoàn toàn yên tâm.

Ba ngày sau, đại quân dừng mãnh tập kết xong. Ngô Như Long viết thư hồi âm cho Càn quốc, sau khi giao phó toàn quyền chính sự cho Tể tướng Trần Giai và sáu bộ thượng thư, hẩn thay đổi trang phục và rời khỏi hoàng thành.

Hắn không có ý định đi theo Triệu Khang cùng tiến vào Càn quốc. Dù sao Tiêu Phi Vũ cũng không hoàn toàn tin tưởng Triệu Khang. Đi theo Triệu Khang sẽ là mục tiêu quá lớn, cũng có thể khiến Tiêu Phi Vũ sinh ra cảnh giác.

Phủ đệ Diệp Hồng Tuyết.

Tần Ngọc Phượng và Diệp Hồng Tuyết đều biết mục đích của Triệu Khang trong lần đi này. Trong đôi mắt đẹp của họ đều có chút lo lắng, nhưng lại không thể đi theo.

“Yên tâm, lần này sẽ không có chuyện gì đâu. Sau khi mọi chuyện kết thúc, ta sẽ quay lại đón các nàng.”

Nói xong, Triệu Khang bỗng nhận ra một ánh mắt đờ đẫn. Nhìn kỹ, hắn phát hiện đó là một trong những con chim hoàng yến mà Tiêu Phi Vũ nuôi dưỡng, tên là Cá Chép Đỏ(Hồng Lý).

Nữ tử này từ sau khi bị Triệu Khang mang về đã mất hồn mất vía cả ngày.

Hắn thản nhiên nói: “Chờ Tiêu Phi Vũ bại vong, ngươi muốn đi đâu cũng tùy ngươi.”

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nói quen thuộc:
“Tiểu tử thôi, người quả nhiên còn sống!”

Triệu Khang không cần quay đầu cũng biết là ai, đó là Lâm lão được Tiêu Linh Lung phái đến bảo vệ an toàn cho Tần Ngọc Phượng. Ngay ngày đầu tiên, tung tích của hắn đã bị Ngô Thiên Hồ phát hiện.

Hắn xoay người, chỉ thấy hốc mắt Lâm lão ửng đỏ đi tới. Triệu Khang bất đắc dĩ cười: “Lâm lão đã lâu không gặp.”

“Tiểu tử người, không chết là tốt rồi sao còn giấu đầu lộ đuôi.” Lâm lão chỉ vào mặt Triệu Khang.

Lúc này, Triệu Khang vẫn đang trong trạng thái dịch dung.

Triệu Khang thản nhiên nói: “Không có biện pháp, nếu ta còn sống, những tên kia có thể ngủ không yên.”

Lâm lão gật đầu, sau đó có chút hưng phấn nói: “Vậy là người lần này muốn...”

“Về Càn quốc, báo thù rửa hận. Đám khốn kiếp kia nợ ta, ta muốn từng khoản từng khoản tự đòi lại!”

Chương 370 - tư quân tung tích

Từ đế đô chạy đến Khuê Sơn tiếp nhận đại quân dừng mãnh, Triệu Khang với vai trò quan chỉ huy tối cao bắt đầu dẫn dắt quân đội tiến đến Càn quốc.

Cùng lúc đó, tại Càn quốc, một số thế lực cũng đã bắt đầu rục rịch.

Phủ đệ Thái phó, trong mật thất.

Thái phó Triệu Kim Sinh, Thượng thư Bộ Công Lâm Vũ, Ngự sử đại phu Tăng An, Thị lang Bộ Lại Thường Khải, Lang quan Bộ Hộ Chu Mục Nguyên... Gần hai mươi quan viên lớn nhỏ từ sáu bộ nha môn tụ tập trong căn phòng bí mật.

Từ khi Triệu Khang “qua đời”, Triệu Kim Sinh ngày nào cũng vui vẻ hơn hờ như kiếm được tiền. Nhưng hôm nay, vẻ mặt hắn ta lại nghiêm túc.

“Chư vị, thư hồi âm của Cảnh quốc đã nhận được. Quốc sư Cảnh quốc Triệu Long đích thân dẫn dắt năm vạn đại quân sang ủng hộ nước ta, và sẽ đến để đô trong thời gian ngắn.”

Tăng An nheo mắt nói: “Thái phó, việc này đâu cần tập hợp tất cả chúng ta ở đây?”

“Đúng vậy, bề hạ hiện tại như điên, tra ra một người là giết một người. Ta chỉ sợ con dao đó ngày mai sẽ rơi vào đầu mình.” Thường Khải thở dài.

Lúc này, Triệu Kim Sinh nói: “Chư vị, bầu trời Càn quốc sắp thay đổi.”

Mọi người ban đầu sững sốt, sau đó ánh mắt hoảng sợ: “Thái phó! Ngài nói gì!”

“Vương gia đã hạ lệnh cho lão phu, chỉ cần đại quân Cảnh quốc đến nơi...!”

“Nghiêm túc ư?”

“Lời này là thật ư?”

Nghे lời Triệu Kim Sinh, tất cả quan viên trong nháy mắt đều thở dồn dập, mặt đầy hân hoan.

Không phải vì họ không kích động, mà bởi vì một khi Càn Quốc thay đổi, khởi nghĩa thành công!

Như vậy, vị trí hiện tại của họ sẽ được nâng lên, trở thành những vị quan to lộc hậu, hưởng vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay!

Triệu Kim Sinh gật đầu nghiêm túc: “Không sai, việc này hoàn toàn chính xác, Vương gia đã an bài ổn thỏa.”

“Một nữ tử làm hoàng đế sáu năm, thật là hoang đường! Lão phu đã chuẩn bị xong, sẽ khởi sự ngay đêm đó, tiên cung bức nàng thoái vị!”

Lâm Vũ là người đầu tiên gật đầu nói: “Bản quan nguyện theo!”

Nói xong, hẳn ta lo những người khác không dám, cố ý nói: “Chư vị, gia tộc chúng ta có thể thịnh vượng muôn đời hay không, hãy xem vào lần này. Cơ hội tốt như thế này trăm năm mới có một lần!”

“Đúng vậy, Càn quốc này quả thực cần thay đổi. Từ xưa đến nay, chưa từng có chuyện nữ tử làm hoàng đế!”

“Ta cũng tham gia!”

“Và cả ta nữa!”

Thấy tất cả mọi người đều tích cực hưởng ứng, Triệu Kim Sinh hài lòng gật đầu: “Tốt lắm. Lát nữa khi về, các vị hãy tự chuẩn bị kỹ lưỡng. Việc này liên quan đến đại kế của Vương gia, tuyệt đối không được tiết lộ, nếu không hậu quả sẽ rất khó lường.”

“Thái phó yên tâm, chúng ta biết điều nặng nhẹ!”

Phủ đệ Ninh Vương.

Thống soái cầm quân Chu Long quỳ một gối xuống đất. Tiêu Phi Vũ tựa vào nhũyễn tháp, cười khế: “Bốn vương thích nhất những kẻ thức thời. Chu tướng quân yên tâm, chỉ cần nghe lời trẫm, người nhà tướng quân sẽ không sao cả.”

“Nguyện nghe theo mệnh lệnh của Vương gia.”

Rời khỏi phủ đệ Ninh Vương, Chu Long nhìn lại tòa nhà nguy nga tráng lệ, nhếch miệng cười.

Quả thật là Tiêu Phi Vũ, Triệu Khang đã đoán đúng, tên loạn thần tặc tử kia!

Trong hoàng cung.

Thám tử bên ngoài để đô một lần nữa báo cáo, kể lại chi tiết việc các quan viên tụ tập ở phủ đệ Triệu Kim Sinh và Chu Long đến phủ đệ Ninh Vương.

Tiêu Linh Lung không biểu lộ gì, chỉ bảo thám tử lui ra.

Ra khỏi cung điện.

Nữ Đế bệ hạ chỉ đi dạo trong khuê phòng của mình, nơi nàng từng ở trước khi lên ngôi. Tầm cung, sân vườn, ngọn cỏ, cành cây theo gió lắc lư.

Tiêu Linh Lung đi đến ngai lên xích đu, trong đầu hiện lên hình ảnh Triệu Khang đẩy đu cho nàng vào đêm hôm đó.

Khóe miệng nữ tử khẽ nở một nụ cười. Rất nhanh thôi, ta sẽ giết sạch bọn chúng, đến lúc đó ta có thể gặp lại chàng.

Xích đu lắc lư, dung nhan khuynh thành tuyệt thế giờ phút này toát lên vẻ lạnh lùng. Nàng đã không còn sợ chết, không còn bất kỳ cảm xúc nào khác.

...

Năm vạn đại quân tiến quân không nhanh, mất gần nửa tháng mới đến Thông Châu. Người phụ trách nghênh đón đương nhiên là Châu mục Thông Châu Trương Chính.

Đại quân tiến vào Thông Châu, đóng quân bên ngoài thành. Nhìn Triệu Khang, Trương Chính có chút do dự. Đợi đến khi xung quanh không còn ai, hắn mới dè dặt hỏi: “Quốc sư?”

“Là ta, Trương đại nhân.” Triệu Khang không che giấu giọng nói nữa.

Trương Chính nhất thời thở phào nhẹ nhõm: “Mặt tướng bái kiến quốc sư.”

“Mau đứng dậy đi, Trương đại nhân. Trong thời gian qua, tổng cộng có bao nhiêu người hãm trận được cắm vào?” Triệu Khang hỏi.

Trương Chính đáp: “Tổng cộng sáu nghìn ba trăm hai mươi bảy người. Quốc sư yên tâm, họ đều được đưa đến một cách bí mật, từng nhóm nhỏ lẻ vào thành Thông Châu, không gây chú ý.”

“Vậy là tốt rồi. Người làm việc rất tốt.” Triệu Khang nở nụ cười.

Trương Chính kích động hỏi: “Đại nhân lần này trở về là muốn...?”

Trương Chính hỏi tiếp: “Vậy thuộc hạ có cần phối hợp không?”

“Không cần. Dưới tay ngươi đều là tân binh, không có tác dụng gì lớn. Trước khi đi, ta đã dặn dò ngươi về tình hình ở đây rồi.”

Tiêu Phi Vũ có tư quân ở Càn quốc, nhưng quân đội này được che giấu rất cẩn mật. Không chỉ Triệu Khang, mà ngay cả Nữ Đế Tiêu Linh Lung sau bao nhiêu thời gian điều tra cũng không thể tìm ra tung tích.

Lúc này, Triệu Khang nghĩ rằng Tiêu Phi Vũ chắc chắn sẽ sử dụng tư quân này.

Trương Chính vội vàng nói: “Việc này ta đang muốn tìm cơ hội báo cáo với ngài. Phản tặc che giấu rất kỹ lưỡng, mấy tháng nay phái người đi khắp nơi trong nước cũng không thể tìm ra tung tích của chúng.”

“Nhưng ta phát hiện ra một số điều mờ ám.”

Trương Chính vội vàng nói: “Ở Giang Châu và Thanh Châu có rất nhiều thổ phỉ.”

“Thổ phỉ?” Triệu Khang ngạc nhiên.

Trương Chính nói: “Đúng vậy. Những thổ phỉ này phần lớn chỉ có hơn một trăm người tụ tập, chiếm núi làm vua. Tuy nhiên, số lượng của chúng lại rất nhiều. Ta đã cho người thống kê, và phát hiện ra rằng ở Thanh Châu và Giang Châu, tổng cộng có hơn ba trăm thổ phỉ!”

“Nhiều như vậy? Quan chức hai bang này làm gì vậy? Chờ một chút!” Triệu Khang bừng tỉnh nhận ra: “Người nói những thổ phỉ này, kỳ thực cũng không nhất định là thổ phỉ thật sự!”

“Đúng vậy, quốc sư!” Trương Chính trầm giọng nói: “Sau khi biết số lượng thổ phỉ khổng lồ như vậy, ta bắt đầu nghi ngờ. Ta đã phái hơn một trăm thám báo đi điều tra, và phát hiện ra rằng những thổ phỉ này rất ít khi xuống núi cướp bóc. Chúng chủ yếu cướp bóc người qua đường, nhưng không đả thương tính mạng họ.”

“Cướp tiền tài hàng hóa sau đó thả người đi. Hầu hết thổ phỉ bắt người đều sẽ giết người. Điều này khiến ta càng nghi ngờ hơn. Ta đã cho người theo dõi những thương nhân bị cướp.”

“Phát hiện những thương nhân này sau khi bị cướp cũng không báo án, mà đều lựa chọn dàn xếp ổn thỏa. Quốc sư, ngài nghĩ rằng họ có thể là...”

Hay cho một tay sai trong bóng tối!

Triệu Khang cười lạnh một tiếng, hắn đã hiểu tất cả: “Tư quân giả làm thổ phỉ, những thương nhân kia cung cấp tiền, lương thực và thực phẩm cho họ. Họ không báo quan vì sợ quan viên hai châu tiêu diệt thổ phỉ!”

Chương 371 - Gió nổi mây phun

Càn quốc chỉ có năm châu: Thông, U, Thanh, Giang, Lương. Trong đó, Thông Châu và U Châu có diện tích rộng lớn nhất, đồng thời cũng là cửa ngõ dẫn đến đế đô.

Địa thế hai châu này bằng phẳng, nên mỗi khi chiến tranh xảy ra, địch quốc thường tấn công hai châu này đầu tiên vì thuận lợi cho kỵ binh xung phong.

Chỉ cần phá vỡ được quan ải, đối với các nước địch có lực lượng kỵ binh mạnh, đặc biệt là Chu quốc, Thông Châu và U Châu giống như miếng thịt trên thớt, có thể dễ dàng chiếm đoạt.

Tuy nhiên, Thanh Châu và Giang Châu lại khác biệt. Hai châu này có địa thế hiểm trở, đặc biệt Giang Châu còn có hệ thống sông ngòi phát triển. Điều kiện địa lý đặc thù này đã tạo điều kiện cho sự xuất hiện của nhiều thổ phỉ và cướp biển, chuyên cướp bóc thương thuyền và đội buôn.

Trước đây, khi Triệu Khang còn ở phủ Giang Lăng, xung quanh huyện Nguyên Giang cũng có rất nhiều thổ phỉ. Nhờ có những thổ phỉ hung hãn này, Triệu Khang mới có thể cướp lương thực của chúng để nuôi sống người dân huyện Nguyên Giang trong thời kỳ nạn đói hoành hành.

Vì vậy, việc Thanh Châu và Giang Châu có nhiều thổ phỉ cũng không có gì ngạc nhiên.

Triệu Khang không ngờ Tiêu Phi Vũ lại thông minh đến vậy. Hắn đã lợi dụng điểm yếu này để thực hiện âm mưu trong bóng tối, cho tư quân của mình giả trang thành thổ phỉ ẩn náu trong những dãy núi trùng điệp.

Đây quả là một kế hoạch tuyệt diệu. Nếu không ai báo quan, đám thổ phỉ này sẽ được an toàn vô sự.

Quan viên địa phương cũng chẳng mấy khi nhàn rỗi đi tiêu diệt thổ phỉ, bởi đây là một công việc vô cùng vất vả. Hơn nữa, việc mang theo lính tráng lùng sục khắp núi rừng cũng chưa chắc đã tiêu diệt được thổ phỉ hoàn toàn.

Nhờ vậy, tư quân của Tiêu Phi Vũ có thể tiếp tục ẩn náu dưới vỏ bọc thổ phỉ.

Thứ hai, việc tiếp tế lương thực cho họ cũng trở nên dễ dàng hơn nhiều. Khi thiếu lương thực, Tiêu Phi Vũ chỉ cần phái thuộc hạ của mình giả làm thương nhân để cho họ cướp bóc vài lần. Như vậy sẽ không thu hút sự chú ý của triều đình.

Triệu Khang ánh mắt trở nên lạnh lùng. Hắn có thể khẳng định Tiêu Phi Vũ chắc chắn sở hữu vài thương hội chuyên cung cấp đồ tiếp tế cho quân đội riêng của mình.

Điều này cũng dễ hiểu, bởi Tiêu Phi Vũ vốn dĩ rất thiếu tiền. Nuôi sống một đội quân tư quân hàng vạn người không phải là chuyện dễ dàng.

Ngoài ra, Triệu Khang cũng nghĩ về cách thức tập hợp quân đội của Tiêu Phi Vũ!

Chỉ cần rời khỏi dãy núi từ Thanh Châu bằng thuyền, đi theo đường thủy, chưa đến hai ngày là có thể đến phủ Giang Lăng.

Từ phủ Giang Lăng đến đế đô, đi ngựa phi nước đại cũng chỉ mất chưa đến ba ngày. Thậm chí, rất có thể nhóm tư quân này đã đến đế đô!

Thương đội đang vận chuyển cùng lúc chiến giáp và vũ khí mà họ cần đến đế đô. Chỉ trong chớp mắt, họ có thể tập hợp thành một đội quân vạn người!

“Hảo tiểu tử, ta đã cố gắng hết sức để tưởng tượng mưu kế thâm sâu của ngươi, nhưng không ngờ ta vẫn đánh giá thấp ngươi!” Triệu Khang hừ lạnh một tiếng. Trương Chính ở bên cạnh có chút mơ hồ không hiểu vì sao sắc mặt hắn bỗng trở nên khó coi như vậy.

“Trương Chính, ngươi bí mật triệu tập quân sĩ hãm trận, cho họ giả trang thành giang hồ nhân sĩ, lập tức chạy đến đế đô!” Triệu Khang ra lệnh: “Hộ tịch giả của quân sĩ hãm trận đã chuẩn bị xong chưa?”

Trương Chính vội vàng nói: “Thưa quốc sư, hộ tịch giả đã được chuẩn bị từ ngày đầu tiên họ tiến vào Thông Châu. Sáu nghìn ba trăm hai mươi bảy người, không sót một ai.”

“Bảo thông lĩnh bọn họ đến gặp ta.” Triệu Khang nói.

Trương Chính lĩnh mệnh rời đi, và nhanh chóng dẫn theo một gã nam nhân trung niên cao gầy vào. Người đàn ông này đeo

hai thanh kiếm bên hông, trông giống như một người bình thường. Nhưng khi hắn vừa bước vào, Triệu Khang đã cảm nhận được một luồng áp lực mạnh mẽ.

Quân sĩ hãm trận của Cảnh quốc có thể nói là lực lượng chiến đấu đơn binh mạnh nhất trong bốn nước phương Bắc. Mỗi người trong số họ đều là võ sĩ dày dạn kinh nghiệm.

Trước đây, thống soái của quân sĩ hãm trận là Diệp Hồng Tuyết. Nhưng hiện tại, Diệp Hồng Tuyết đã lui về hậu phương đảm nhận chức vụ quan văn. Người kế nhiệm vị trí của nàng đương nhiên không phải là một nhân vật tầm thường.

Triệu Khang phỏng đoán rằng nếu hắn đối đầu trực tiếp với nam tử này, khả năng thắng bại cao nhất chỉ là 50%. Bởi vì quân sĩ hãm trận là những chiến binh được rèn luyện khắc nghiệt trong hoàn cảnh chiến trường, kinh nghiệm chiến đấu của họ vượt xa những võ sĩ mới nổi như hắn.

“Tướng quân quý tính.” Triệu Khang dịu giọng nói.

Người đàn ông này cung kính hành lễ theo kiểu quân đội. Hắn được giao nhiệm vụ dẫn người lên vào Thông Châu và đương nhiên đã biết ý đồ của Ngô Như Long từ trước.

“Mặc tướng quân miễn lễ. Mặc tướng quân hãy triệu tập binh sĩ của mình và nhanh chóng rời khỏi Thông Châu bằng ngựa. Hãy giả trang thành giang hồ nhân sĩ và đi đến đế đô Càn Quốc. Chúng ta sẽ gặp nhau ở khách sạn Phong Nguyệt Lâu bên ngoài thành để bàn giao những việc còn lại.” Triệu Khang nói nhanh chóng.

Mạc Xương gật đầu, giọng trầm trọng nói: “Mặt tướng tuân mệnh.”

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi nói: “Tuyệt đối không được để lộ thân phận quân nhân. Tiêu Phi Vũ ở đế đô có rất nhiều tai mắt, chúng ta phải cẩn thận đề phòng.”

“Quốc sư xin yên tâm. Trước khi tham gia quân ngũ, phần lớn chúng ta đều là những kiếm khách giang hồ kiếm sống, vì vậy sẽ không để lộ tung tích.” Mạc Xương gật đầu khẳng định.

Nghe vậy, Triệu Khang mới yên tâm.

Đợi đến khi Mạc Xương rời đi, Trương Chính mới tiến lên hỏi: “Quốc sư, vậy thuộc hạ nên làm gì?”

Triệu Khang ánh mắt trầm thấp, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hãy bảo vệ tốt Thông Châu. Từ hôm nay trở đi, bất kỳ ai muốn rời khỏi địa phận Thông Châu, một người cũng không được phép cho đi.”

Trương Chính gật đầu, hiểu rằng Triệu Khang muốn hấn canh gác cẩn thận để phòng đám người Tiêu Phi Vũ sau khi thua trận sẽ trốn thoát khỏi Thông Châu.

Sau một ngày chuẩn bị quân đội ở Thông Châu, Triệu Khang dẫn theo năm vạn quân tốt của Cảnh quốc lên đường. Quan viên các châu phủ dọc đường đều đã sớm nhận được mệnh lệnh và ra sức chào đón.

Mười ngày sau, Triệu Khang dẫn đầu đại quân đến Thông Châu.

Người ra nghênh đón chính là Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên. Dù sao đây là một đội quân ngoại quốc, nên Lý Nguyên, với tư cách là Binh bộ Thượng thư, phải chịu trách nhiệm bố trí chỗ ở cho họ.

“Cung nghênh quốc sư!” Lý Nguyên làm lễ, mắt nhìn lướt qua đại quân phía sau Triệu Khang, trong lòng thoáng chút lo lắng.

Chỉ cần nhìn vào quân dung và đội ngũ, ta có thể phân nào đánh giá được sức chiến đấu của một đội quân.

Chỉ liếc mắt một cái, Lý Nguyên đã phán đoán ra rằng sức chiến đấu của đội quân dũng mãnh này tuyệt đối không kém gì đội quân Yên Linh, đội quân mạnh nhất nước Tề.

Mỗi binh sĩ đều mặc giáp vải, thắt lưng mang đao, cầm trong tay trường mâu, toát lên vẻ mạnh mẽ phi thường.

Sau khi đứng lại, họ không hề liếc nhìn xung quanh, chứng tỏ tinh thần kỷ luật và ý chí chiến đấu kiên cường của họ.

Lý Nguyên thở dài trong lòng. Trong cuộc chiến tranh cải cách quân đội giữa ba nước Chu, Tề, Càn, chỉ có Cảnh quốc là bảo tồn được hệ thống quân đội truyền thống một cách hoàn hảo.

Cảnh quốc có thể dễ dàng huy động một đội quân mạnh mẽ như vậy với số lượng lên đến năm vạn binh sĩ. Đây là điều mà

Càn quốc hiện tại không thể làm được.

“Đại nhân khách khí.” Triệu Khang xoay người xuống ngựa, “Lần này Tề quốc tấn công U Châu của quý quốc, bệ hạ giao cho ta trọng trách dẫn đại quân Cảnh quốc đến hỗ trợ. Việc bố trí quân đội xin phiền đại nhân lo liệu.”

“Quốc sư nói quá lời. Quý quốc không ngại xa xôi vạn dặm đến cứu viện nước ta, Càn quốc ta từ trên xuống dưới vô cùng cảm kích. Quốc sư yên tâm, việc bố trí quân đội sẽ được tiến hành chu đáo.”

Lý Nguyên nhường đường: “Quốc sư mời!”

Nhìn về phía cửa thành để đô phía sau, Triệu Khang khẽ híp mắt. Nơi đây sắp có những biến động to lớn.

Liệu hắn có thể định hình cục diện hay không, phụ thuộc vào nước cờ tiếp theo của Tiêu Phi Vũ.

Chương 372 - Cảnh Đế bị huấn luyện

Dưới sự dẫn dắt của quan viên Binh bộ, quân đội tiến đến nơi đóng quân. Triệu Khang và Ngô Thiên Hồ cùng Lý Nguyên tiến vào hoàng cung.

Ngô Thiên Hồ được sắp xếp ở lại quốc khách sạn, còn Triệu Khang theo chân Lý Nguyên vào triều đình, nơi đông đảo quan viên văn võ Càn quốc đang chờ đợi hắn.

Từng bước tiến vào đại điện, Triệu Khang đối diện với vô số ánh mắt, hoàn toàn khác biệt so với trước đây.

Triệu Kim Sinh, Lâm Vũ cùng một số người nhìn hắn với ánh mắt hân hoan, háo hức.

Họ đều nóng lòng muốn trở thành tay sai cho Tiêu Phi Vũ, giúp hắn lên ngôi báu.

Còn Dương thái sư và một số quan viên khác thì vui buồn lẫn lộn.

Đáng mừng là Cảnh quốc đã thực sự mang quân đến chi viện cho Càn quốc, nhưng điều đáng lo ngại là mối quan hệ đồng minh giữa hai nước Càn - Cảnh hiện nay đã có những thay đổi tinh tế.

Trước đây, khi Triệu Khang còn sống, Càn quốc và Cảnh quốc là đồng minh, nhưng rõ ràng Càn quốc nắm quyền chủ đạo, Cảnh quốc muốn có lợi ích gì cũng phải xem Càn quốc có đồng ý hay không.

Tuy nhiên, sau trận chiến, Càn quốc bị tổn thương nặng nề, cục diện đảo lộn, biến thành Càn quốc phải nhờ Cảnh quốc giúp đỡ trong mọi việc.

Việc Càn quốc chủ động cung cấp cho Cảnh quốc quặng sắt khai thác tốt và vũ khí chế tạo tốt trước đây là một ví dụ.

Vì vậy, trong thời gian này, không ít quan viên cũng bắt đầu hoài niệm thời điểm Triệu Khang còn sống.

Mặc dù hần thường xuyên lẫn lộn, bận rộn, không lên triều chính, không có phong thái của một quốc sư, thậm chí còn hay cãi nhau với Tiêu Linh Lung trên triều đình.

Nhưng không thể phủ nhận rằng dưới sự lãnh đạo của hần, Càn quốc đã có những bước tiến đáng kể. Thậm chí, nếu không có trận chiến này, chỉ cần cho Càn quốc thêm một hoặc hai năm, cục diện Càn quốc yếu nhất trong bốn nước Bắc Địa có thể sẽ thay đổi!

Lúc này, một số quan viên từng đồng ý cho Triệu Khang ra biên giới chỉ huy quân đội đều cảm thấy hối hận.

Dừng bước, Triệu Khang ngẩng đầu nhìn Tiêu Linh Lung trên ngai vàng, lòng lại đau nhói.

Hôm nay, Nữ Đế bệ hạ như biến thành một vị tiên nữ không vướng bụi trần gian, dung mạo tuyệt mỹ kết hợp với khí chất thanh tao nhưng lạnh lùng của Vô Bi Vô Hi.

Khiến người ta chỉ có thể ngắm nhìn từ xa mà không dám đụng chạm, càng thêm kiêu diễm, tuyệt mỹ so với trước đây.

Nhưng Triệu Khang không thích điều đó. Tiêu Linh Lung trước đây biết giận, biết cười, biết khóc, biết nổi nóng đánh hần, biết xấu hổ véo tai hần, mới là người hần thích nhất!

“Quý sứ đã đi lại vất vả.” Tiêu Linh Lung lên tiếng, giọng nói êm ái như tiếng chuông ngân.

Nhìn thấy Triệu Khang dưới điện nhìn mình đắm chiêu, Tiêu Linh Lung không biểu lộ gì, vẻ ngoài rất bình tĩnh.

Triệu Khang vội vàng hành lễ: “Bái kiến Nữ Đế bệ hạ.”

“Không cần đa lễ. Càn quốc lâm nguy, quý quốc xuất binh tương trợ, trăm vô cùng cảm kích.”

Triệu Khang: “Tề quốc xâm phạm biên giới Càn quốc, nhưng thỉnh Nữ Đế bệ hạ yên tâm, có ta ở đây, tuyệt sẽ không để Càn quốc bị tổn hại!”

“Ồ?”

Tiêu Linh Lung hơi nhú mày, trong đầu nhớ lại một hình ảnh. Đã từng có người nói với nàng rằng chỉ cần hắc còn sống, sẽ không để Tiêu Linh Lung đẩy Càn quốc vào nguy hiểm. Hôm nay hắc đã qua đời, mối thù máu này chỉ có thể lấy máu đền, bết tắc chỉ có thể giải quyết bằng cái chết!

“Vây đa tạ quý sứ. Phòng Lâm đại nhân, hãy thay trăm chiêu đãi Triệu quốc sư. Trăm mệt mỏi, lui triều.”

“Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn tuế!”

Sau khi tan triều, Triệu Khang khéo léo từ chối lời mời chiêu đãi của Phòng Lâm, rời khỏi Hoàng thành và đi đến khách sạn Phong Nguyệt Lâu.

Đây là địa điểm hắc đã hẹn gặp Mạc Xương. Vào đại sảnh gọi một bình trà, chờ đợi một lát, Triệu Khang liền thấy Mạc Xương xuống lầu.

Mạc Xương cũng không lộ vẻ gì, gọi một bình rượu và ngồi sau Triệu Khang. Một luồng khí truyền âm vang vọng bên tai Triệu Khang:

“Quốc sư.”

Hắc cũng có thể truyền âm, chứng tỏ thực lực của Mạc Xương cũng không kém, ở khoảng cấp tứ phẩm.

“Hôm nay đã có tổng cộng bốn nghìn sáu trăm hai mươi ba người di chuyển đến ngoại thành, được bố trí ở các khách sạn ngoại thành. Các thống lĩnh quân đội sau khi đến nơi sẽ lên lầu này báo cáo với ta. Những người còn lại, vì mục đích che giấu, sẽ không tiến vào ngay mà sẽ chờ hai ngày nữa để lên vào hoàn toàn.” Mạc Xương báo cáo.

“Tốt lắm. Dặn các tướng sĩ không được hành động thiếu suy nghĩ, hãy chờ lệnh của ta.” Triệu Khang dặn dò.

“Xin quốc sư yên tâm.”

Đế đô là trung tâm chính trị của Càn quốc, mỗi ngày có rất nhiều người từ nơi khác đến lui tới, vì vậy việc quân sĩ hăm trận lên vào cũng không gây ra quá nhiều nghi ngờ.

Sau khi Mạc Xương khiến Triệu Khang yên tâm, hắn lại nói: “Quốc sư, bệ hạ cũng đã đến đây. Hôm nay, bệ hạ tạm thời ở lại một khách sạn tốt ở ngoại thành. Mỗi ngày vào buổi trưa, bệ hạ thường đi dạo ở phố Mạo Nhi ngoại thành. Nếu quốc sư đi ngay bây giờ, có thể gặp được bệ hạ.”

“Biết rồi.”

Nghe vậy, Triệu Khang không do dự, lập tức đứng dậy và đi đến phố Mạo Nhi. Ngô Như Long chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn trong cuộc chiến đấu với Tiêu Phi Vũ lần này.

Đi đến phố Mạo Nhi, Triệu Khang không hề liếc nhìn xung quanh mà tập trung tìm kiếm Ngô Như Long. Rất nhanh, hắn đã tìm thấy người mình cần gặp.

Ngô Như Long không ăn mặc như một kẻ giang hồ hào hiệp, mà ngược lại là một bộ trang phục giản dị với áo xanh ống tay áo rộng, đầu đội mũ cao, và một mảng râu dê khiến hắn trông như một thầy giáo bình thường.

Ai cũng sẽ không ngờ rằng người này chính là thiên hạ đệ nhất cao thủ, Hoàng đế Cảnh quốc!

Lúc này, Ngô Như Long đang cầm một gói đậu phộng bên đường mặc cả. Triệu Khang nhẹ nhàng truyền âm: “Bệ hạ.”

Ngô Như Long không phản ứng gì, chỉ miễn cưỡng móc ra ba văn tiền từ trong tay áo và nói với người bán hàng: “Được rồi, được rồi, ba văn thì ba văn.”

Sau khi trả tiền, hắn cầm túi đậu phộng lên, ném một viên vào miệng, híp mắt cười và truyền âm cho Triệu Khang: “Quốc sư, các người đến hơi trễ, ta đã dạo chơi ở ngoại thành mấy ngày rồi.”

“Do phải chuẩn bị quân đội ở Thông Châu một ngày nên mất thời gian. Bệ hạ có phát hiện gì không?” Triệu Khang cũng giả

vờ xem hàng hóa của người bán hàng bên đường. Hai người cách nhau một con phố nhưng vẫn có thể trò chuyện bằng cách truyền âm.

“Bốn ngày trước khi gặp Ninh Vương Tiêu Phi Vũ, quốc sư có lẽ không nhận xét sai về hần. Tu vi của tên hậu sinh này chỉ sợ kém trăm một bậc.” Ngô Như Long nói.

Triệu Khang hoảng hốt trong lòng: “Bệ hạ không lộ thân phận chứ!”

“Nói nhảm, ta đâu cố ý để hần thấy. Sao hần có thể phát hiện ra ta đang dò xét hần?” Ngô Như Long trợn mắt.

Hần tiện tay ném túi giấy đậu phộng đã ăn xong, vừa định truyền âm thì bất ngờ có mấy người đeo băng tay áo màu đỏ bên đường tiến thẳng đến chỗ hần.

Nhận ra mục tiêu của họ là mình, Ngô Như Long cũng hoảng hốt: “Tại sao họ lại tập trung khí tức vào ta?”

Chẳng lẽ Càn Quốc lại ngọa hổ tàng long như vậy, nhìn thấu tu vi của ta?

Ngô Như Long cảnh giác, ngay lúc đó một người trong số họ vươn tay ra: “Vứt rác bừa bãi, phạt tiền năm văn!”

“Cái gì!?” Ngô Như Long bức bối.

Triệu Khang ở đối diện quay đầu lại, có chút dờ khóc dờ cười.

“Nhanh giao tiền, bằng không cho lão gia hỏa ngươi vào tù!” Người đàn ông quát lớn.

Ngô Như Long không nói gì: “Vứt cái túi giấy mà cũng phải phạt tiền? Quy định gì thế này!”

“Ngươi cái lão gia hỏa này nhìn xem còn ra dáng người đọc sách gì không? Sao mà tố chất thấp thế? Có biết ‘bảo vệ môi trường, trách nhiệm của mỗi người’ là gì không?”

“Thứ nhất, không được vứt rác bừa bãi. Thứ hai, không được khạc nhổ bừa bãi...”

Chương 373 - Cảnh đế mạnh mẽ

“Thứ ba, không được tùy tiện đi vệ sinh bừa bãi, đây là điều quan trọng nhất! Nếu ngươi dám, lão tử sẽ khâu da ngươi lại! Nghe rõ chưa! Còn dám lặp lại một lần nữa!”

Ngô Như Long tức giận, con mẹ nó, hần đường đường là một hoàng đế mà lại bị kẻ này răn dạy như con cháu, hết lần này đến lần khác không có cơ hội để nói lý lẽ!

Thật tức giận!

Triệu Khang ở đối diện vui như nở hoa, nhìn Ngô Như Long đen mặt cõng khô bài học từ viên quản lý thành phố, cũng thấy khá vui vẻ.

Nhặt túi giấy lên nhét vào trong ngực, nhìn viên quản lý thành phố đi khỏi, Ngô Như Long mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn truyền âm oán giận: “Quốc sư, sao ngươi không nhắc nhở trẫm một tiếng?”

Triệu Khang dở khóc dở cười: “Lúc đó không nhớ ra, bệ hạ ngài tiếp tục.”

Lại móc ra một văn tiền mua chén trà lạnh, Ngô Như Long ngồi trên ghế vừa uống trà vừa truyền âm: “Tu vi của Tiêu Phi Vũ đã xác định, không thể nghi ngờ là cao thủ đứng đầu. Ta phải nhắc nhở ngươi một điều, Triệu quốc sư.”

“Trừ phi ta đối mặt trực tiếp với hắn, nếu hắn muốn giết người, không ai có thể ngăn cản được. Điều này sẽ dẫn đến một tình huống: nếu Tiêu Phi Vũ vào cung mà ta không có ở đó, hắn có thể giết Nữ Đế mà không ai ngăn cản được.”

“Vì vậy, ngươi phải đề phòng điều này. Ngươi cũng đã nói Ninh Vương này tâm ngoan thủ lạt, hắn có thể thiết kế cho Lục Bình Cốc thất bại, đẩy Nữ Đế vào chỗ chết, và cũng có thể giết người.”

Triệu Khang ngồi trong quán ăn vặt, khẽ cau mày: “Ta nghĩ hắn không đến mức như vậy.”

Ngô Như Long ngạc nhiên: “Chẳng lẽ quốc sư còn cảm thấy người này có tình người sao? Hắn rõ ràng là một tên ác quỷ.”

Triệu Khang chậm rãi nói: “Tuy nhiên, hắn có lẽ sẽ không ra tay giết người. Thứ nhất, hắn không thể gánh vác danh tiếng giết vua, hắn đã vất vả như vậy để kế vị khi người trong thiên

hạ chưa kịp phản ứng, vì vậy dù thế nào hấn cũng cần phải giữ hình ảnh một người danh chính ngôn thuận trong mắt người dân. Do đó, hấn sẽ không giết vua.

“Thứ hai, một trong những điều kiện giao dịch của ta với hấn là muốn Linh Lung, vì vậy hấn cũng sẽ không để Linh Lung chết.”

“Thì ra là thế.”

Ngô Như Long khẽ gật đầu, nhấp một ngụm trà, tỏ vẻ như đang thưởng thức hương vị trà trong tay.

Triệu Khang do dự một chút rồi nói: “Bệ hạ, người có thể bí mật truyền tin cho Linh Lung mà không ai phát hiện hay không?”

“Quốc sư có phát hiện gì mới? Việc này cũng không khó.”
Ngô Như Long tò mò hỏi.

Triệu Khang suy ngẫm một lát rồi nói: “Rất có thể quân đội riêng của Ninh Vương đã ở trong đế đô rồi.”

Ngô Như Long sắc mặt trở nên nghiêm trọng: “Không ổn rồi! Đế đô rộng lớn như vậy, nhóm quân sĩ này muốn ẩn náu, tìm kiếm chẳng khác nào mò kim đáy bể.”

Triệu Khang nói: “Ta có thể tìm được tung tích của chúng, nhưng việc này phải do Linh Lung tự mình giải quyết, ta không thể ra tay.”

Ngô Như Long gật đầu: “Quốc sư hãy nói.”

“Thỉnh bệ hạ viết thư cho Linh Lung, dặn dò quan viên phụ trách cửa thành yêu cầu điều tra tất cả người ngoại tỉnh đến đế đô trong tháng này, hoặc ít nhất là nửa tháng qua.”

“Đặc biệt chú ý đến những người có hộ khẩu Thanh Châu và Giang Châu hiện đang lưu lại đế đô!”

Ngô Như Long nghi ngờ: “Làm vậy có thể tìm được tung tích của nhóm quân sĩ này sao?”

Ánh mắt Triệu Khang hơi buồn: “Ít nhất cũng có thể xác định được hướng đi của chúng.”

“Người ngoại tỉnh đến bất kỳ thành phố nào đều phải có hộ khẩu, nếu không có thì phải bỏ sung. Quân đội riêng của Ninh

Vương chủ yếu đến từ Thanh Châu và Giang Châu.”

“Nếu như chúng thực sự lên vào đế đô như dự đoán của ta, thì trong hơn một tháng qua, ắt hẳn sẽ có rất nhiều người từ Thanh Châu và Giang Châu đến đây.”

“Chỉ cần nắm được tung tích của những người này, ta có thể tìm ra nhóm quân sĩ của Ninh Vương và khống chế chúng.”

Khi đó mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều, Triệu Khang không cần phải che giấu nữa mà có thể trực tiếp lộ diện, mang theo quân đội bao vây phủ Ninh Vương, tiêu diệt Tiêu Phi Vũ trong hỗn loạn.

Ngô Như Long đứng dậy: “Việc này giao cho ta.”

“Cảm ơn bệ hạ. Ta cũng phải trở về để tránh gây sự chú ý cho Ninh Vương.” Triệu Khang nói.

Ngô Như Long nói: “Ngày mai ta sẽ đến Huyền Vũ Hạng ở cửa Triều Dương, tìm ta ở đó.”

“Hiểu rồi.”

Triệu Khang đứng dậy và rời đi, trở về khách sạn quốc gia để bắt đầu yên lặng tu luyện.

Lúc này, Tiêu Phi Vũ sẽ không tìm hắn, hắn cần chuẩn bị kỹ lưỡng cho kế hoạch của mình.

Màn đêm buông xuống, một bóng người nhẹ nhàng rơi xuống tường thành, sau đó vung tay phải phóng ra một viên đá sắc bén không tiếng động!

Bóng người chỉ dừng lại chưa đến một giây, sau đó mượn lực nhảy biến mất trong bóng tối. Viên đá hắn bắn ra như mũi tên nhọn, lao tới không tiếng động.

Tiêu Linh Lung đang tĩnh tâm trong ngự thư phòng bỗng giật mình!

“Ai!”

Vừa dứt lời, cửa lớn ngự thư phòng bỗng bị phá ra một lỗ thủng, hai bóng người từ bên ngoài lách mình xông vào.

Lão thái giám mặc quan phục thái giám đỏ thẫm hoảng sợ nhìn lòng bàn tay phải của mình.

Thân pháp lúc trước của hắn cực kỳ nhanh nhẹn, sau khi viên đá phá vỡ cửa lớn ngự thư phòng và lao vào, hắn xuất hiện trước mặt Tiêu Linh Lung khi viên đá sắp chạm đến nàng, đưa tay ra để chặn viên đá lại.

Nhưng viên đá không hề bị chặn bởi cường lực hùng hồn của hắn, chân khí tứ phẩm thượng tầng đỉnh phong của hắn bị kinh lực bao bọc trên viên đá đánh tan, và lòng bàn tay cũng bị xuyên thủng!

Điều quan trọng hơn là viên đá không hề vỡ vụn! Ngay cả vật bao bọc trên tảng đá cũng không hề bị tổn hại!

Điều này cho thấy người bắn ra viên đá này có tu vi vượt xa bọn họ, lấy đi tính mạng của Tiêu Linh Lung là chuyện dễ dàng đối với người bí ẩn này!

Tu vi thật đáng sợ!

Với tia khiếp sợ trong mắt phượng, Tiêu Linh Lung nhìn tảng đá rơi trước bàn mình, trên đó có một cuộn giấy.

Tốc độ viên đá xuyên thủng lòng bàn tay lão thái giám là quá nhanh, nhanh đến mức trên giấy không hề dính một giọt máu nào!

Tu vi này đủ để khiến người trong thiên hạ kinh hãi!

Càng kinh khủng hơn, chính nàng và hai gã đại nội cao thủ, tổng cộng ba cao thủ tứ phẩm thượng tầng đỉnh phong, đều không nhận ra sự biến đổi vi diệu trong khí tức cho đến khi viên đá phá vỡ cửa lớn ngự thư phòng và lao vào!

Người bắn ra viên đá này có tu vi cao đến mức nào!

“Lão nô vô năng, xin bệ hạ trách phạt!” Hai gã lão thái giám quỳ xuống đất, lòng đầy áy náy.

Là cao thủ đại nội mà lại thất bại thảm hại như vậy, ngay cả đối phương là ai cũng không biết, loại sỉ nhục này quả thực không thể nào gột rửa.

Nếu đối phương đến để ám sát bệ hạ, vậy lúc này chẳng phải đã đắc thủ rồi sao!

Sau cơn kinh hoàng ban đầu, Tiêu Linh Lung đã lấy lại bình tĩnh: “Không cần tự trách, tu vi của đối phương đã vượt xa

chúng ta. Xem ra họ không có ý thù địch.”

Chương 374 - Ninh Vương động thủ

“Bệ hạ cẩn thận,” lão thái giám vội vàng lên tiếng nhắc nhở khi thấy Tiêu Linh Lung cầm viên đá trên bàn.

Tiêu Linh Lung lắc đầu: “Không sao.”

Mở tờ giấy ra và tiện tay ném viên đá to bằng đồng xu xuống đất, Tiêu Linh Lung không khỏi trầm cảm thán tu vi cao cường của người ra tay.

Có thể bắn chính xác viên đá vào ngự thư phòng này cho thấy người này rất am hiểu địa hình hoàng cung. Chẳng biết ai đã làm điều này?

Ánh mắt dừng lại trên tờ giấy, Tiêu Linh Lung chỉ liếc qua một lần mà trong lòng đã kinh ngạc.

“Phương công công, mời Dương thái sư và Lý Nguyên đại nhân vào cung ngay lập tức.” Tiêu Linh Lung trầm giọng ra lệnh.

Một lát sau, Dương thái sư và Lý Nguyên được triệu tập vội vã chạy vào cung.

“Thưa bệ hạ, không biết ngài triệu tập chúng thần vào đêm khuya này có chuyện gì?” Dương Thiên Vân dò hỏi.

“Thái sư, Lý đại nhân, hai người hãy xem thứ này trước đi.” Tiêu Linh Lung đưa tờ giấy cho họ. Hai người vội vàng tiến đến, nhìn kỹ nội dung trên giấy.

Lý Nguyên lập tức vui mừng: “Bệ hạ, đây là ai đã truyền tin?!”

“Trẫm cũng không biết.” Tiêu Linh Lung nhíu mày: “Nhưng tin tức mà người này truyền đi rất có thể là sự thật. Hai vị nghĩ sao?”

Dương Thiên Vân cố gắng đè nén sự lo lắng trong lòng: “Đối phương nói không sai, quân đội riêng của Ninh Vương rất có thể đã len vào đế đô từ lâu rồi.”

“Theo biện pháp mà người này đề xuất, việc điều tra nhân viên ngoại tỉnh đến để đô từ Thanh Châu và Giang Châu thông qua ghi chép của quan binh thủ thành có khả năng cao sẽ tìm được quân đội riêng của Ninh Vương!”

“Chỉ cần tìm được tung tích của nhóm quân sĩ này, dã tâm của Ninh Vương sẽ tan biến!”

Dương Thiên Vân càng nói càng phấn khích. Hiện tại trong triều đình, chỉ có hần và Lý Nguyên là người được Nữ Đế bệ hạ tin tưởng. Ninh Vương đã ẩn náu từ lâu, không ai biết có bao nhiêu quan viên trong triều đình là người của hần.

Trong thời gian qua, hai người đều vô cùng lo lắng về việc Ninh Vương chính biến, nhưng giờ đây bỗng có một người bí ẩn ra tay giúp đỡ khiến Dương Thiên Vân vô cùng vui mừng.

Lý Nguyên lộ ra vẻ lo lắng: “Người này dường như rất am hiểu chuyện Ninh Vương. Chúng ta đã tìm kiếm tung tích của quân đội riêng này trong một thời gian dài mà không tìm được, nhưng người này lại tìm ra được. Liệu đây có phải là do Ninh Vương cố ý sắp đặt hay không?”

“Lo lắng của ngài không phải là không có lý.” Tiêu Linh Lung gật đầu: “Nhưng hiện tại chỉ còn cách đánh cược một phen. Lý Nguyên, việc này do người tự mình phụ trách điều tra.”

Lý Nguyên vội vàng nói: “Thần tuân mệnh lệnh, nhưng thưa bệ hạ, thần lo lắng việc làm này sẽ đả thảo kinh xà, một khi Ninh Vương phát hiện chỉ sợ sẽ liều mạng.”

“Không sao, trăm chính là muôn đồn hần vào đường cùng, khi hoảng loạn hần mới dễ lộ sơ hở. Nếu để hần chuẩn bị kỹ càng, phần thắng của chúng ta sẽ giảm đi rất nhiều.”

Ánh mắt Tiêu Linh Lung hiện lên vẻ quyết tâm, nàng bóp nát tờ giấy ghi về quân đội riêng của Ninh Vương thành tro bụi.

Ngày hôm sau.

Dưới ánh mặt trời chói chang, Triệu Khang đi ra khỏi khách sạn quốc gia, tùy tiện tìm một quán rượu nhỏ để uống rượu và chờ người đến.

Với việc Ninh Vương có tai mắt rải rác khắp đế đô, việc tìm ra vị trí của hần không phải là điều khó khăn.

Tuy nhiên, trong thời gian này hắn sẽ không đích thân đến gặp Triệu Khang.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, một bóng người mặc áo lam tỏa ra hương thơm thoang thoảng xuất hiện. Người đó không hề e dè mà ngồi xuống trước mặt Triệu Khang.

Triệu Khang nhấp một ngụm rượu trong tay, ánh mắt ngả ngón nhìn Tuyết Oánh đang đeo mạng che mặt.

“Đã lâu không gặp cô nương, dạo này Triệu Long rất nhớ.”
Triệu Khang nói.

Tuyết Oánh khẽ cười: “Được quốc sư nhớ nhưng như vậy là vinh dự của ta.”

Triệu Khang rót một chén rượu, truyền âm hỏi: “Đại quân đã đến nơi, Vương gia đã chuẩn bị xong chưa?”

Nghe Triệu Khang nhắc đến chuyện chính sự, Tuyết Oánh cũng trở nên nghiêm túc, giọng nói trầm mặc: “Ba ngày sau, vào giờ tý, Lưu Dục, tướng quân trấn thủ cửa đông, sẽ mở cửa thành. Mong quốc sư dẫn dắt đại quân quý quốc vào thành.”

Triệu Khang nhíu mày: “Tại sao phải đợi đến ba ngày sau?”

Tuyết Oánh giải thích: “Để đảm bảo an toàn tuyệt đối, điện hạ cần thêm vài ngày để điều động binh mã.”

“Thì ra là vậy.”

Triệu Khang tỏ vẻ hứng thú: “Ba ngày để điều động binh mã, liệu có đủ thời gian không?”

Tuyết Oánh mỉm cười: “Quốc sư thông minh như vậy, cần gì phải giả vờ hồ đồ?”

“Là ta lỡ lời. Do quá nóng lòng muốn thành công mà trở nên vội vàng.” Triệu Khang nói với vẻ áy náy.

Tuyết Oánh đứng dậy, giọng nói nhẹ nhàng lọt vào tai Triệu Khang: “Xin quốc sư yên tâm, điện hạ đã hứa sẽ thực hiện lời hứa với quốc sư sau khi sự việc thành công.”

“Vậy Triệu Long xin cảm ơn trước.”

Triệu Khang đáp lời, nhìn bóng lưng Tuyết Oánh khuất dần, ánh mắt hắn dần trở nên lạnh lẽo.

Một ngày sau, trên đường phố đế đô xuất hiện rất nhiều quan binh. Họ đi đến từng khách sạn lục soát, nhiều người đã bị bắt giữ.

Tin tức này nhanh chóng truyền đến phủ đệ Ninh Vương.

Tiêu Phi Vũ nhìn Thanh Đồng với ánh mắt kinh ngạc, giọng nói pha chút không tin: “Có thể là trùng hợp hay không?”

“Lão phu cho rằng không phải.” Thanh Đồng cau mày nói.

“Người bên dưới báo lại, chỉ trong nửa ngày, hơn tám trăm người của chúng ta đã bị bắt. Mục tiêu của đối phương rất rõ ràng.”

“Hơn nữa, Lý Nguyên của Binh bộ đã triệu kiến quan binh thủ thành đêm hôm trước để ghi chép lại danh sách người ra vào đế đô trong hai tháng qua.”

Tiêu Phi Vũ hừ lạnh một tiếng: “Quả là coi thường nàng ta, không ngờ lại có thể tìm ra tung tích quân đội của ta.”

Thanh Đồng có chút lo lắng: “Điện hạ, giờ sự việc đã bại lộ, chúng ta không thể trì hoãn thêm nữa.”

Tiêu Phi Vũ hít một hơi thật sâu: “Không cần đợi nữa. Người hãy đi triệu tập quân lính, ra lệnh cho Binh mã ty thực hiện lệnh giới nghiêm trong đêm nay. Đồng thời thông báo cho Triệu Kim Sinh và những người khác rằng ta sẽ dẫn quân vào cung lúc giờ tý tối nay. Hãy bảo họ đi trước!”

Thanh Đồng chấp tay tuân lệnh: “Thần tuân chỉ!”

Sau khi Thanh Đồng rời đi, Tiêu Phi Vũ viết một hàng chữ lên tờ giấy trắng, cẩn thận cất giữ rồi sai hạ nhân mang đến khách sạn quốc gia để báo cho Triệu Khang tin tức về việc hấn muốn hành động sớm.

Triệu Khang nhận được tin lập tức đi tìm Ngô Như Long đang tản bộ trên đường. “Bệ hạ,” hấn nói.

Ngô Như Long giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, truyền âm hỏi: “Quốc sư sao lại có vẻ hồi hã?”

“Hấn muốn hành động, ngay đêm nay!”

Ngô Như Long nhíu mắt, giọng nói nhẹ nhàng: “Đã hiểu. Quốc sư muốn trăm làm gì?”

“Quan viên trông coi Vũ Tốt cũng là người của ta. Hãy đợi ta ra khỏi thành để lĩnh quân, sau giờ tý sẽ dẫn binh vào thành.”

“Tối nay để đô sẽ giới nghiêm. Xin bệ hạ hãy mang theo hai vị cao thủ kia sau hoàng hôn, tìm cách lẻn vào hoàng cung để bảo vệ an toàn cho Linh Lung.”

Ngô Như Long: “Hiệu rồi. Quốc sư cũng phải cẩn thận bảo vệ bản thân.”

“Xin bệ hạ yên tâm. Có Võ Vương đi theo, ta sẽ không sao. Bất kể thế nào, ta nhất định phải bảo vệ tốt Linh Lung. Triệu Khang xin cảm ơn bệ hạ trước.”

Khi sự việc sắp đến hồi kết, tâm trạng Triệu Khang không thể nào bình tĩnh. Chỉ cần Tiêu Linh Lung không gặp chuyện gì ngoài ý muốn, mọi chuyện khác đều có thể giải quyết.

Ngô Như Long gật đầu và rời đi. Triệu Khang cũng quay người, mang theo Ngô Thiên Hổ ra khỏi thành, hướng đến nơi đóng quân của Vũ Tốt dừng cảm, âm thầm chờ đợi màn đêm buông xuống!

Chương 375 - Chinh Biển

Bóng tối dần bao trùm trại lính Vũ Tốt Dũng Mạnh.

Bên trong doanh trại, Triệu Khương nín thở, bỗng mở mắt nhìn về phía Ngô Thiên Hổ: “Tiền bối Ngô, ngài quay trở lại thành một chuyến, tìm Mộ Lâm Hùng, bảo hắn sau nửa đêm tập hợp tất cả Hãm Trận Sĩ, phân giữ ngũ thành bát môn của đế đô, một khi giao tranh tuyệt không tha cho một kẻ nào!”

Ngô Thiên Hổ gật đầu, không nói nhiều lời liền lên đường. Ngay sau khi hắn vừa đi, viên quan Bộ Binh phụ trách canh gác Dũng Mạnh Sĩ đã đến.

Là Thượng thư hữu sảnh Bộ Binh Trần Hiên, sắc mặt hắn có chút lo lắng: “Triệu Quốc sư, điện hạ đã nói rõ mọi chuyện với ngài chưa ạ?”

“Trần đại nhân bình tĩnh nào, giờ còn sớm lắm.”

Triệu Khương tỏ ra rất bình tĩnh, Trần Hiên cười khỏ: “Tại hạ thực sự không thể nào an tâm được, làm quốc sư chê cười rồi.”

Dù sao việc tạo phản cũng là chuyện quá lớn, một khi thất bại, những kẻ theo đuôi Ninh Vương như họ chắc chắn sẽ có kết cục rất thê thảm.

Nhưng đồng thời, một khi thành công, nó sẽ mang lại lợi ích to lớn.

Trần Hiên lo lắng cũng là điều dễ hiểu.

Triệu Khương nói: “Kéo dây cung đã không có mũi tên quay lại, việc này một khi đã làm thì phải làm cho rốt ráo. Khi đó ngài hãy cùng ta vào thành. Hãy yên tâm, Ninh Vương điện hạ đã bàn bạc kỹ lưỡng với bản quốc sư.”

“Vậy thì mọi chuyện đều trông cậy vào quốc sư.”

Nghe hần nói vậy, Trần Hiên rốt cục cũng ổn định tâm lý. Khi trời tối hẳn, Ngô Thiên Hổ cũng từ trong thành quay trở lại, nhìn thoáng qua Trần Hiên bên cạnh, hần nhàn nhạt nói: “Đã xong xuôi.”

“Tốt lắm.” Triệu Khương gật đầu.

Trần Hiên nghi ngờ hỏi: “Quốc sư, hai vị đây là?”

“Chẳng có gì, chỉ là bố trí một chút nhỏ thôi, dù sao cũng phải giúp Ninh Vương thành công mà, không thể sơ sài được.”

Triệu Khương cười, Trần Hiên cũng nở nụ cười gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Vì lệnh cấm đi lại ban đêm, lúc này trên đường phố đã không còn một bóng người, người dân đã nhận được thông báo nên đóng cửa nghỉ ngơi từ sớm.

Nhưng có người lúc này lại làm ngược lại.

Triệu Kim Sinh thay quan phục, soi gương, nhìn mái tóc mai đã hơi trắng trong gương.

Ánh mắt hần trở nên sắc bén hơn.

Từ một trăm năm trước Triệu gia của hần ở Càn quốc đã có địa vị hết sức quan trọng, hết sức tôn vinh.

Lúc cường thịnh nhất, thậm chí thái công, thái phó thái sư đều họ Triệu, nhưng những năm gần đây địa vị của Triệu gia lại một mực giảm xuống.

Thế lực cũng đang không ngừng bị áp súc, càng là bị Triệu Khang cầu tặc hãm hại mấy lần.

Nếu như không nghĩ biện pháp, chỉ sợ chờ sau khi mình chết, Triệu gia sẽ từ nay về sau xuống dốc không phanh.

“Cũng may mấy năm trước đã đặt cược vào Ninh Vương, mới có cơ hội ngàn năm có một này.”

Triệu Kim Sơn nghĩ, không khỏi cảm khái một tiếng, lúc này quần gia đi tới nhỏ giọng nói: “Lão gia, Lâm đại nhân bọn họ đến rồi.”

“Tốt lắm!”

Vừa vung tay áo, Triệu Kim Sinh đi ra khỏi phòng, đi vào đại sảnh, liền thấy đám người Lâm Vũ đều lo lắng chờ đợi hắn, vừa thấy hắn, liền vội vàng đứng dậy chào hỏi.

“Thái Phó!”

“Thái Phó đại nhân!”

Triệu Kim Sinh chấp tay, sau đó trầm giọng nói: “Chư vị, từ hôm nay trở đi, lịch sử Càn quốc sẽ do chúng ta sửa lại!”

“Chúng ta nguyện theo Thái Phó đại nhân!” Lâm Vũ là cái thứ nhất kêu lên.

Hai nhà bọn họ vốn là châu châu cột ở trên một sợi dây thừng, lớn nhỏ hơn hai mươi quan viên cùng nhau rời khỏi phủ đệ Thái Phó, cũng không có ngồi kiệu quan mà là lựa chọn đi bộ.

Một lát sau đến dưới hoàng thành.

“Đứng lại, các người muốn làm gì!” binh sĩ thủ thành nhìn thấy bọn họ vội vàng quát một tiếng.

Triệu Kim Sinh lại lạnh lùng nói: “Bốn quan thái phó Triệu Kim Sinh cùng chư vị đại nhân có chuyện quan trọng gặp mặt bệ hạ, tránh ra!”

Binh lính thủ thành vừa nghe, lập tức không dám ngăn cản nữa, vội vàng tránh ra để cho thủ vệ môn mở cửa thành.

Càng là tới gần hoàng cung, đám người Triệu Kim Sinh trong lòng lại càng phát ra hưng phấn, Lâm Vũ nhỏ giọng nói: “Thái

phó, bệ hạ tu vi cao thâm, có thể hay không đối với chúng ta động thủ?”

“Nàng còn không có lá gan kia, chúng ta, là những người nắm giữ sự vụ lớn nhỏ của triều chính Càn quốc, giết chúng ta, ai thay Tiêu gia làm việc?”

Triệu Kim Sinh một bộ lão thần tại nói.

Đúng lúc này phía trước đột nhiên xuất hiện một thân hồng bào, Triệu Kim Sinh dừng bước nhìn lại, phát hiện là tổng quản thái giám Phương Thiệu mới nhậm chức.

Ánh mắt âm lãnh nhìn đám người Triệu Kim Sinh, tiếng cười của Phương tổng quan thấm vào lòng người: “Chư vị đại nhân, bệ hạ để chúng ta ở đây chờ đợi đã lâu.”

Triệu Kim Sinh không có ngoài ý muốn, nữ đế Tiêu Linh Lung ở trong ngoài để đồ đều có tai mắt, loại chuyện này rất nhiều đại thần đều biết rõ.

“Vậy mời Phương công công dẫn đường đi.”

Mọi người đi theo người Phương Thiệu, rất nhanh đi tới nghị sự đại điện, liền thấy ở cầu thang cuối cùng, bốn phía, binh lính đốt đuốc chiếu sáng bầu trời đêm.

Thái giám cung nữ, cấm quân san sát.

Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên, Thái sư Dương Thiên Vân, con trai Dương Thiên Vân Dương Càn, Lễ bộ Thượng thư Phòng Lâm, các quan viên phân tán hai bên.

Tề vương Tiêu Phi Hán, Trần vương Tiêu Phi Đình, Minh vương Tiêu Phi Long ba vị lão nhân tóc bạc phơ đứng ở phía sau.

Ở vị trí trung tâm, có người một thân long bào khí thế kinh người, nữ tử bình thường cũng không trang điểm, tối nay còn cố ý trang điểm một phen.

Môi son điểm huyết, tô mi trang điểm làm cho dung mạo vốn đã tuyệt diệu càng lộ ra khuynh thành tuyệt thế.

Nếu muốn đi gặp hắn, vậy tự nhiên phải ăn mặc đẹp mắt một chút.

Nữ đế Tiêu Linh Lung, ngồi ngay ngắn trên long ỷ, trước đầu gối đặt ngang Thiên Tử kiếm.

Nhìn thấy thế trận sẵn sàng đón địch, Triệu Kim Sinh và đồng bọn hoảng hốt nhận ra hành tung của mình đã bại lộ trước Nữ đế.

Lúc này, họ cũng không giả bộ hay quỳ gối hành lễ.

Lý Nguyên phần nộ nhìn đám loạn thần tặc tử, quát lên: “Triệu Kim Sinh, Lâm Vũ các ngươi muốn làm gì?”

Triệu Kim Sinh cười khẩy: “Những năm gần đây, Đại Càn liên tục hứng chịu thiên tai và binh biến. Sau khi suy ngẫm kỹ lưỡng, ta đã tìm ra nguyên nhân.”

Nữ đế Tiêu Linh Lung khinh miệt nhìn Triệu Kim Sinh, hần nói với giọng điệu đầy ác ý: “Nguyên nhân chính là do Càn quốc có vị vua vô đạo! Trời xanh tức giận, tai họa giáng xuống là lẽ đương nhiên!”

Lâm Vũ cũng lên tiếng: “Lời nói của Thái phó quả là hoang đường. Từ xưa đến nay, chưa từng có nữ tử nào đăng cơ để vị Nữ đế tàn sát vô số đại thần, khiến cho Đại Càn hao binh tổn tướng trong trận chiến Lục Bình cốc. Một kẻ như vậy còn có tư cách gì cai trị Đại Càn?”

“Vậy theo ngươi, ai xứng đáng ngồi lên long ỷ này?” Tiêu Linh Lung cười nhạt, ánh mắt đầy ẩn ý.

“Lâm Vũ không dám có ý đó,” Lâm Vũ nói đồng dục, “Ta chỉ mong muốn Nữ đế vì bách tính Đại Càn và xã tắc mà nhường ngôi cho người tài đức hơn!”

“Lâm đại nhân, người tài đức hơn mà ngươi nhắc đến là ai?” Tiêu Phi Vũ lạnh lùng hỏi, ngón tay khẽ vuốt chuôi kiếm.

Lâm Vũ vẫn chưa nhận ra nguy hiểm đang cận kề, tiếp tục cao giọng: “Theo ta, Ninh Vương điện hạ...”

Chương 376 - Hoàng Tuyền Bích Huyết

Lời còn chưa dứt, Thiên Tử kiếm đột ngột tuột khỏi vỏ, một luồng kiếm khí từ trên cao chém xuống, sắc bén vô cùng, không hề nương tay.

Lâm Vũ nhất thời hoảng sợ đến biến sắc, đúng lúc này, một luồng chưởng phong từ xa bay tới, mạnh mẽ phá tan kiếm khí.

Trên mặt đất trong nháy mắt xuất hiện từng vết nứt, chưởng phong và kiếm khí đồng thời biến mất. Tiêu Linh Lung nhìn về hướng chưởng phong xuất hiện, đó là một thái giám ngũ phẩm mặc y phục màu lam.

Thượng thiện giám tổng quản thái giám, vừa nhìn thấy liền vô cùng sợ hãi: “Hải quý!”

Thái giám ra tay ngăn cản Tiêu Linh Lung một kiếm, chính là trưởng ban thái giám của Thượng Thiện Giám.

Triệu Kim Sinh thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên cùng suy nghĩ với hần, điện hạ cất giấu rất nhiều người trong hoàng cung.

Thái giám Hải Quý chậm rãi bước vào sân, trước tiên là cúi người hành lễ, sau đó bình thản nói: “Bệ hạ, lão nô cảm thấy lời nói của Lâm đại nhân rất có lý, kính xin bệ hạ không nên vội vàng ra tay, hãy để người ta nói hết lời.”

“Người che giấu rất sâu.” Ánh mắt lạnh lùng của Phương Thiệu như rắn độc gắt gao nhìn chăm chăm Hải Quý.

Hải Quý vẫn giữ vẻ mặt bình thản, mặt không đổi sắc nói: “Tổng quản đại nhân nếu muốn đánh, có rất nhiều cơ hội.”

Từ long ý, Tiêu Linh Lung chậm rãi đứng dậy, ánh mắt liếc qua, không ít bóng người từ chỗ tối đi ra.

Thái giám, cung nữ, lính tuần đêm, mỗi nhóm không dưới mười người, tất cả đều xuất hiện ở phía sau Triệu Kim Sinh và đồng bọn.

Bọn họ đều là quân cờ mà Tiêu Phi Vũ sắp xếp trong hoàng cung, giờ khắc này đã hoàn toàn bại lộ.

Nàng cười một tiếng: “Không ngờ hoàng cung của trẫm lại là một nơi bản thủ, cất giấu nhiều loạn thần tặc tử như vậy.”

“Bệ hạ, hôm nay thế cục đã rõ ràng, bệ hạ cũng không cần giãy dụa nữa, hãy nghe theo lời khuyên của thần, nhường ngôi cho Ninh vương, chỉ có Ninh vương mới có thể đưa Đại Càn trở thành cường quốc thiên hạ.”

Triệu Kim Sinh nhếch miệng cười, khiến người ta cảm thấy vô cùng ghét bỏ.

Tề vương Tiêu Phi Hán tức giận không thể kiềm chế: “Tặc tử câm miệng! Lại dám nói bậy bạ, bọn vương sẽ không tha cho ngươi!”

Hắn không thể ngờ rằng, sau hơn nửa đời người, lại gặp phải chính biến, càng không ngờ rằng người phát động chính biến lại là Ninh vương trẻ tuổi nhất!

Hôm nay, dù bên nào thắng cũng sẽ phải đổ máu, thậm chí còn có thể lay động quốc bản, đây là điều Tiêu Phi Hán không muốn nhìn thấy.

Triệu Kim Sinh khinh thường liếc mắt, không thèm đếm xỉa đến lời nói của Tiêu Phi Hán.

Cùng chung sự phẫn nộ, Lý Nguyên mắng chửi: “Lũ loạn đảng các ngươi, muốn hủy hoại mấy trăm năm cơ nghiệp của Đại Càn ta hay sao?”

“Đại Càn mấy trăm năm cơ nghiệp không cần Lý đại nhân ngươi lo lắng.”

Có người lười biếng đáp lại một câu. Nghe được âm thanh này, ánh mắt Tiêu Linh Lung trở nên lạnh lẽo.

Chỉ thấy từ xa vô số binh sĩ cầm đao kiếm tràn vào, người đi đầu tiên cũng khoác long bào, đội mũ miện.

Chính là Tiêu Phi Vũ!

Phía sau hắn là hàng trăm hàng ngàn tướng sĩ cùng đi theo, còn có thủ thành cấm quân và cấm quân thống soái Chu Long đi bên cạnh, mặt không chút thay đổi.

Bên trái là đám người Tuyết Oánh mặc lam y cùng với Thanh Đồng.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, Tề vương Tiêu Phi Hán vô cùng đau đớn, nhìn Tiêu Phi Vũ: “Tiêu Phi Vũ, ngươi lại dám làm chuyện đại nghịch bất đạo này!”

“Vương huynh, ngươi nên gọi trẫm là đệ hạ mới đúng.” Tiêu Phi Vũ cười nhạt.

“Làm càn!”

Phương tổng quản tức giận ra tay, Hải Quý đã sớm chuẩn bị sẵn bên cạnh bay ra, hai chưởng va vào nhau ầm ầm, cả hai đều lùi lại ba bước.

Ánh mắt Phương Thiệu càng trở nên lạnh lẽo, không ngờ tên thái giám thường ngày hiền lành, trung thực này lại có tu vi không kém hẳn chút nào.

“Cuối cùng ngươi cũng đến.”

Tiêu Linh Lung cầm Thiên Tử Kiếm, trong đôi mắt thường ngày không cảm xúc giờ đây bùng lên ngọn lửa giận dữ.

“Không cần làm công vô ích nữa.”

Tiêu Phi Vũ thu lại nụ cười: “Sau khi ngươi về nước, ngươi đã sai người đào hầm thông đạo trong hậu cung, đồng thời chôn giấu một lượng lớn hỏa dược trong đó.”

“Hiện tại, chúng ta đang đứng trên ít nhất mười vạn cân thuốc nổ và vô số hỏa dầu. Những chuyện này ta đều biết rõ.”

Dương Thiên Vân và đồng bọn nhất thời biến sắc, nhìn Tiêu Linh Lung với vẻ không thể tin nổi.

Nữ đế bệ hạ khuôn mặt dữ tợn, gắt gao nắm chặt chuôi kiếm. Tiêu Phi Vũ châm biếm: “Vì ngày này, ta đã chuẩn bị hơn mười năm, mỗi ngày đều tỉ mỉ sắp xếp. Ngươi lấy gì để đấu với ta?”

“Ngươi cho rằng dựa vào số thuốc nổ kia có thể giết được ta ư? Hãy thử xem nó có nổ được hay không!”

“Cả đời này ta phải giết ngươi!”

Sau khi phản nộ, Tiêu Linh Lung như mất đi lý trí, rút kiếm xông lên.

“Bảo vệ bệ hạ!”

Đám người Lý Nguyên kinh hãi, nhưng Tiêu Linh Lung có thực lực của võ giả tứ phẩm, tốc độ làm sao bọn họ có thể so sánh được.

Ngoại trừ vài tên tứ phẩm võ giả đại nội cao thủ, Lý Nguyên và đồng bọn chỉ có thể trở mặt nhìn Tiêu Linh Lung xông lên.

“Bảo vệ bệ hạ!”

Mọi người lập tức phi thân ra, nhưng vẫn chậm một bước, Tiêu Linh Lung đã vọt tới trước mặt Ninh Vương.

Lúc này, một gã nam tử phía sau Tiêu Phi Vũ lắc mình đi tới trước người Tiêu Phi Vũ, hai ngón tay kẹp lấy mũi kiếm Thiên Tử Kiếm vặn lại.

Lực đạo cực lớn truyền khắp thân kiếm, Tiêu Linh Lung kinh hãi, cự lực này căn bản không phải trường kiếm nàng có thể chống lại. Trong nháy mắt, kiếm rời khỏi tay.

Võ giả tam phẩm!

Nam tử đồng thời tung tay trái ra, muốn bắt lấy Nữ Đế Càn Quốc. Tiêu Linh Lung tung một chương nặng nề, hai chương va vào nhau, thế cự lực bộc phát.

Cảm nhận kinh lực hùng hồn của đôi phương, nhiệt huyết trong cơ thể Tiêu Linh Lung dâng lên, máu tươi nóng bỏng phun ra từ miệng, hòa cùng chân khí bắn về phía Tiêu Phi Vũ.

Ninh Vương nhận ra điều bất thường, vung tay đẩy người trước mặt ra, Tuyết Oánh dùng mũi chân lui lại.

Tên võ phu tam phẩm trọng thương phát tay đánh ra một đạo chân khí, ngăn cản máu tươi bay về phía mình.

Nhưng kinh hoàng thay, máu tươi Tiêu Linh Lung xuyên qua chân khí, với tốc độ kinh hoàng bắn trúng hấn.

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, Tiêu Phi Vũ đẩy người trước mặt ra, tên xui xẻo bị hấn dùng để chặn máu tươi kêu thảm thiết. Nơi máu dính vào trên người bắt đầu thối rữa, chảy mủ, máu thịt tan chảy theo cách mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Giống như tuyết lớn gặp mặt trời chói chang.

Chỉ mười mấy nhịp thở sau, trên mặt đất đã có thêm hai bộ xương trắng xóa nhuộm đỏ máu!

Mọi người kinh hãi!

Hoàng Tuyền Bích Huyết!

Tiêu Phi Vũ lạnh lùng nhìn Tiêu Linh Lung bị trọng thương bởi một chương: “Nguyên lai đây mới là sát chiêu của ngươi!”

Thiên hạ rộng lớn không thiếu chuyện lạ, và có một loại kỳ độc quỷ dị lưu truyền trên giang hồ, tên là Hoàng Tuyền Bích Huyết.

Độc tính này mãnh liệt, có thể nói là độc nhất vô nhị trên đời, nhưng điều kỳ dị nhất chính là phương pháp sử dụng.

Người sử dụng trước tiên phải ăn nó, sau đó máu tươi của họ sẽ biến đổi, trở thành một loại máu độc cực kỳ nguy hiểm.

Máu sau khi biến đổi có thể phá hủy mọi thứ, bất kể là kim loại, đá quý hay chân khí của võ sĩ.

Một khi dính phải độc huyết này, dù là cường giả tam phẩm đứng đầu cũng chỉ có một con đường duy nhất: cái chết!

Chương 377 - Con ta đâu?

Mà một khi ăn vào độc này, người sử dụng cũng tuyệt đối không thể sống quá ba ngày. Dù sao, đây người độc huyết cũng không phải chuyện đùa.

Trước giết mình, sau giết người!

Chỉ có cừu hận mãnh liệt mới khiến người ta sử dụng loại kỳ độc đệ nhất thiên hạ này, bởi vì độc tính đáng sợ của Hoàng Tuyền Bích Huyết có thể nói là khiến người ta kinh hoàng.

Bởi vậy, sau khi ra đời không lâu, nó đã bị cấm tuyệt và tiêu hủy.

Tiêu Phi Vũ không ngờ Tiêu Linh Lung lại có và sử dụng loại kỳ độc này để giết mình!

Nếu không phải hấn luôn cẩn thận, vừa rồi chỉ sợ đã mệnh hệ treo chỉ tóc!

Việc cất giấu thuốc nổ trong hoàng cung chỉ là Tiêu Linh Lung tạo ra màn giả dối. Nàng biết Tiêu Phi Vũ nếu có thể đem Lục Uyên cài cắm ở bên người mình, như vậy trong hoàng cung này ắt hẳn còn có không ít cọc ngầm.

Nàng muốn chính là cùng Tiêu Phi Vũ đồng quy vu tận!

“Cho dù chết, ta cũng muốn giết người báo thù!”

Ánh mắt sắc lạnh như dao, Tiêu Linh Lung lao về phía Tiêu Phi Vũ. Nhưng nếu biết nàng đã ăn Hoàng Tuyên Bích Huyết, Tiêu Phi Vũ sao có thể cho nàng cơ hội.

Hắn cười chế giễu, mũi chân khẽ nhún nhảy về phía sau: “Người chính là tính tình này, nhìn như bình tĩnh tỉnh táo, kỳ thực một khi bị kích thích sẽ trở nên điên cuồng. Làm sao xứng làm Nhân Quân?”

Một tiếng quát, một cỗ cuồng phong chân khí từ mặt đất bùng nổ, trực tiếp hút tung Tiêu Linh Lung lên.

Phương tổng quản đang giao chiến với Hải Quý nhất thời quá sợ hãi, cứng rần nhận một chưởng của Hải Quý, tung người bay ra, một tay đỡ lấy Tiêu Linh Lung lui về phía sau.

Ánh mắt gắt gao nhìn Tiêu Phi Vũ, Tiêu Linh Lung lòng tràn đầy bi thương. Từ cú đánh vừa rồi, nàng đã biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của Tiêu Phi Vũ.

Coi như muốn cận chiến cũng không thể, giữa hai người có chênh lệch to lớn khó có thể tương tượng. Đối phương hoàn toàn có thể nghiền nát mình mà không cần tiếp xúc!

Kết quả là chính mình vẫn không thể báo thù, không làm thất vọng Triệu Khang, là do ta quá vô dụng.

“Bệ hạ, bệ hạ!”

Dương Thiên Vân và các quan viên vây quanh, bảo vệ Tiêu Linh Lung ở phía sau.

Lý Nguyên tức giận, nhìn Triệu Kim Sinh và Chu Long lạnh lùng: “Chu Long! Bệ hạ ban cho người địa vị cao, cho người thống soái cấm quân, có sao phản bội!?”

Nếu Chu Long không mang theo cấm quân theo địch, dựa vào cấm quân hoàng thành, họ có thể cùng Ninh Vương kéo dài thời gian. Nhưng giờ đây, tất cả binh mã đều trong tay Tiêu Phi Vũ, họ đã không còn cơ hội chiến thắng!

Chu Long lạnh lùng đáp: “Lý đại nhân, ta có xứng đáng là quân nhân hay không, không cần ngài phán xét.”

“Yểm trợ bệ hạ rút lui!”

Phương Thiệu và vài tên đại nội cao thủ tụ tập lại, ngăn cản quân phản loạn Ninh Vương xông lên trước đám quan viên Lý Nguyên.

Tuy dũng mãnh, nhưng họ chỉ có bảy người, đối mặt với thiên quân vạn mã của Ninh Vương, họ chỉ như châu chấu đá xe!

Thắng bại đã rõ ràng!

Tiêu Phi Vũ cười cuồng loạn, hắc đề nén quá lâu, nhìn đám quan viên muốn mang theo Tiêu Linh Lung rút lui.

Hắn hét lớn: “Tiêu Linh Lung! Tự trời mình chịu hàng, những người còn lại có thể miễn chết! Nếu không, trăm sẽ không tha cho một ai! Kể cả đệ đệ tốt của ngươi, chất nhi của trăm cũng không buông tha!”

Bỗng nhiên, một tiếng cười đùa cợt xa cách vang lên: “Con ta phụng sự trước ở đâu, mau tới bái kiến nghĩa phụ!”

Tiêu Linh Lung kinh ngạc, Tiêu Phi Vũ sắc mặt đại biến, hoảng hốt nhìn về phía sau: “Ai?”

Dù say rượu thất thố, Tiêu Phi Vũ cũng nhớ rõ, mình bị tên kia lừa dối diễn ra tiết mục Đồng Trác diễn Điều Thuyền.

Biết chuyện này không ít người, nhưng ai dám vào lúc này nói lời như vậy!

Chẳng lẽ tên kia không chết!

Không thể nào!

Tiêu Phi Vũ gắt gao nhìn chăm chăm phía sau, vô số đuốc dựng lên, có người mang theo ngàn vạn quân mã xông vào hoàng cung.

Hắn ném đầu người trong tay về phía Tiêu Phi Vũ, đầu người lăn xuống, là Trần Hiên!

Triệu Khang sát khí lan tràn nhìn Tiêu Phi Vũ: “Ninh Vương, mở to mắt chó của ngươi ra nhìn cho kỹ lão tử là ai!”

Tiêu Phi Vũ kinh ngạc nhìn Triệu Khang “từ cõi chết trở về”.

Triệu Kim Sinh ngây ngốc, Lâm Vũ há hốc mồm, Lý Nguyên và đám quan viên vừa mừng vừa sợ.

Chỉ có một đôi mắt đẹp để lại hai dòng nước mắt.

“Người không chết! Người làm sao có thể không chết!” Tiêu Phi Vũ kinh ngạc kêu lên.

Triệu Khang mặt đầy sát khí: “Không sai, ta không chết, cái chết chính là dành cho người!”

Hắn rống lên, Chu Long đã lui sang một bên, lập tức rút chiến đao: “Hoàng thành cấm quân!”

“Tuân lệnh!”

Tiếng la vang trời, trong nháy mắt, cấm quân hoàng thành trước đây còn sóng vai đứng cùng một chỗ nhao nhao rút đao, giết về phía phản tặc bên người.

Cảnh tượng trong nháy mắt trở nên náo nhiệt cực điểm!

Tiêu Phi Vũ trong nháy mắt lấy lại tinh thần, vẻ mặt dữ tợn: “Hảo Triệu Khang người! Lại dám giả chết tính kế trầm!”

“Trầm mẹ người cái đầu! Cho rằng mặc vào long bào chính là hoàng đế! Ta hôm nay liền giết chết người!”

Cừu nhân gập mặt, lửa giận ngút trời. Nhớ đến vô số binh lính và dân chúng huyện Nguyên Giang chết thảm dưới mưu mô của Tiêu Phi Vũ, Triệu Khang không thể kiềm chế sát ý, lao xuống ngựa xông ra ngoài.

Tiêu Phi Vũ nghe cười: “Muốn chết thì chết! Nếu người không chết, càng tốt! Lần này, ta sẽ tự tay tiễn người lên đường!”

Hắn lao ra khỏi vòng vây bảo vệ, muốn một chương kết liễu biến số Triệu Khang này. Nhưng khi đến trước mặt Triệu Khang, hắn bỗng thấy Triệu Khang cười một cách quái dị.

Tiêu Phi Vũ lập tức cảm nhận được một khí thế mạnh mẽ bao trùm lấy mình, thậm chí kêu không ổn, vội vàng xoay người tung chương phản kích.

Một người đàn ông nho nhã với bộ râu dê bình thường, mặc trang phục quan lại cao cấp, hiện lên vẻ mặt phấn khích trong mắt.

Hai chương va chạm, tiếng nổ vang dội. Vô số chân khí cuồng nộ lan tỏa, hất tung tất cả mọi người xung quanh ngã xuống đất.

Chỉ một đòn hợp sức, hai người đã dọn sạch phạm vi trăm mét!

“Ngươi là a?!” Tiêu Phi Vũ kinh hãi, khàn giọng rống lên.

Ngô Như Long, theo lệnh Triệu Khang ẩn núp trong bóng tối hoàng cung, cười khê: “Trẫm là hoàng đế Đại Cảnh.”

Ngô Như Long!

Tiêu Phi Vũ suýt nữa hồn phi phách tán!

Cảnh Đế Ngô Như Long, cao thủ đệ nhất Cảnh Quốc, đã sớm bước vào cảnh giới cường giả nhị phẩm đỉnh cao, vậy mà lại xuất hiện ở đây!

Vô số biến số ập đến bất ngờ, Tiêu Phi Vũ, kẻ trước đây còn đắm chìm trong mộng tưởng hoàng đế, cảm thấy giấc mơ bị giết lúc trước sắp trở thành hiện thực.

Khi hai đại cao thủ giao tranh, những người khác không thể can thiệp. Ngô Thiên Hồ phi thân ra, như con bướm xinh đẹp, xông vào cấm quân, chém giết Tuyết Oánh. Hắn cười đen tối: “Nữ oa tử, lần trước ở Cảnh quốc gặp ngươi, lão phu đã muốn cùng ngươi so tài. Hôm nay là cơ hội tuyệt vời!”

Tuyết Oánh lạnh lùng nhìn Ngô Thiên Hồ, thầm kêu không ổn. Nhưng ngay lúc này, hai người đàn ông dặt tay nhau mà đến. Họ là hai cung phụng Cảnh quốc đi theo Ngô Như Long, vốn ẩn náu trong hoàng cung, đều là cường giả tam phẩm hạ tầng.

Ba người liên thủ, Tuyết Oánh làm sao có thể chống lại? Nàng lâm vào thế chiến đấu cam go!

Chương 378 - Báo thù rửa hận

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, thế trận đã hoàn toàn đảo ngược. Quân đội Ninh Vương vốn nắm chắc phần thắng giờ đây tan vỡ như sủi cỏ trong nôi.

Tiêu Phi Vũ bị Ngô Như Long quán lấy, không thể thoát thân. Tuyết Oánh cũng lâm vào thế nguy hiểm trước Ngô Thiên Hồ.

Vũ tốt dừng mãnh phối hợp với cấm quân hoàng thành do Chu Long thống lĩnh, bắt đầu tàn sát quân đội của Tiêu Phi Vũ một cách không thương tiếc.

Thanh Đồng run rẩy toàn thân, trong lòng chỉ cảm thấy như mọi thứ đã kết thúc!

Triệu Kim Sinh và đồng bọn cũng run rẩy cả người, vì họ nhìn thấy Triệu Khang tay cầm thanh đao sát khí đằng đằng hướng về phía họ.

Chạy trốn!

Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện, Triệu Kim Sinh và đồng bọn đã không thể kiểm soát bản thân, vội vàng tẩu thoát tứ tán.

Triệu Khang vốn định truy sát, nhưng lúc này Dương Càn đột nhiên hét lên: “Quốc sư, bệ hạ ngất rồi!”

Triệu Khang hoảng hốt, vội vàng ném thanh đao trong tay xuống đất, gầm lên: “Chu Long, Triệu Kim Sinh và đám khốn kiếp kia, một tên cũng không được tha!”

Chu Long cười tà ác: “Quốc sư yên tâm! Chúng nó chạy không thoát đâu!”

Hắn mang theo người lao về phía Triệu Kim Sinh và đồng bọn. Bởi vì đám người này mà Chu Long suýt chết ở Kim Lâm Quan, mối thù giữa hai bên rất lớn!

Triệu Khang vội vàng chạy đến bên Tiêu Linh Lung, nhìn thấy nàng sắc mặt tái nhợt, ngất lịm đi, liền hoảng hốt hỏi: “Bệ hạ làm sao vậy!”

Phương Thiệu vội vàng đáp: “Bệ hạ bị thương và đã uống độc dược!”

“Uống độc dược?!” Triệu Khang kinh ngạc.

Phương Thiệu vội vàng giải thích tình hình. Nghe đến Bích Huyết Hoàng Tuyền, một loại độc dược vô cùng nguy hiểm, Triệu Khang hoảng sợ hỏi: “Làm thế nào để giải độc này?”

“Bệ hạ hẳn là có giải dược!”

“Vậy mau đi tìm cho ta! Thái y đâu rồi? Sao đều chết hết rồi!”

Trước ánh mắt kinh hãi của đám người Lý Nguyên, Triệu Khang ôm lấy Tiêu Linh Lung và chạy về phía hậu cung.

“Phương tổng quản, giao việc ở đây cho các người. Chúng ta theo quốc sư đi bảo vệ bệ hạ.”

Dương Thiên Vân quyết định nhanh chóng. Ở lại đây, một đám quan văn như họ chẳng giúp ích được gì, thậm chí còn có thể bị xem như bia đỡ đạn.

Phương Thiệu gật đầu, nhìn về phía trước nơi tiếng chém giết vang dội, ánh mắt sắc bén: “Theo ta tiêu diệt phản tặc!”

Bảy đại nội cao thủ cùng xuất thủ, hỗ trợ cấm quân và vũ tốt tàn sát quân địch.

Trên chiến trường, tiếng gào thét vang dội. Triệu Khang rất cục cựa ôm Tiêu Linh Lung tìm thấy đám thái y run rẩy vì sợ hãi. Hắn túm lấy người quen thuộc, ra lệnh cho họ nhanh chóng cứu chữa Tiêu Linh Lung.

Nhìn thấy thái y của mình sợ hãi đến mức hồn bay phách lạc, tưởng chừng sắp gặp ma, Triệu Khang tức giận đập cho họ mấy cái. Lúc này, họ mới phản ứng lại và nhận ra người trước mặt là người sống.

Một lát sau, Tiêu Linh Lung từ từ tỉnh dậy sau cơn ngất xỉu. Khi nhìn thấy Triệu Khang, nước mắt nàng tuôn trào, như thể không tin vào sự thật: “Là... là mơ sao?”

“Không phải, không phải mơ! Ta đã trở lại, ta không chết! Nhìn này, ta là người sống!”

Giọng Triệu Khang run rẩy, nắm chặt tay Tiêu Linh Lung. Dù biết giờ phút này Nữ Đế bệ hạ toàn thân dính độc, không thể chạm vào, hắn cũng không hề sợ hãi.

Tiếng khóc sau đó vang vọng khắp căn phòng.

Các thái y trợn tròn mắt, nhìn Nữ Đế bệ hạ ôm chầm lấy Triệu Khang và khóc nức nở. Triệu Khang ôm nàng chặt như thể sẽ không bao giờ buông tay.

Đám người Dương Thiên Vân và Lý Nguyên chạy đến phía sau, đều sững sờ đứng ở cửa. Họ nhìn nhau, ai cũng hiểu ý và quyết định quay đi.

Trong lòng họ dấy lên sóng to gió lớn!

Nữ Đế của chúng ta...

Triệu Khang này muốn từ quốc sư biến thành hoàng hậu sao?

“Đừng khóc, Linh Lung. Giải được! Hoàng Tuyền Bích Huyết giải được ở đâu?” Triệu Khang đau lòng vỗ về mái tóc Tiêu Linh Lung và hỏi.

Tiêu Linh Lung lúc này mới tỉnh táo lại, vội vàng đẩy Triệu Khang ra. May mắn là độc huyết trên người nàng không bị tiết ra ngoài, lây sang Triệu Khang, bằng không hẳn có thể sẽ phải trả giá đắt, chỉ còn sương cốt.

“Giải được ở trong hộp thứ hai, giá thứ ba trong bảo khố.”
Tiêu Linh Lung cố nén xúc động, nói đứt quãng.

Triệu Khang quay sang nhìn các thái y. Họ vội vàng cướp lấy thời gian đi lấy thuốc, vì ở đây quá nguy hiểm.

Vạn nhất hai người này nghĩ rằng họ phá vỡ “chuyện tốt” của mình, sau này sẽ tính sổ thế nào?

Khi các thái y lấy được giải được, Triệu Khang vội vàng cho Tiêu Linh Lung uống. Lòng hắn mới nhẹ nhõm.

Dù rất muốn ở lại, Triệu Khang vẫn nói: “Ta ra chiến trường phía trước xem, ngươi ở đây an toàn hơn. Chờ ta trở về.”

“Đừng đi!”

Tiêu Linh Lung nắm chặt tay Triệu Khang, nước mắt lăn dài vì sợ hãi và van xin. Nàng không thể chịu đựng được việc mất đi Triệu Khang một lần nữa.

“Yên tâm, lần này ta trở về sẽ không bao giờ đi nữa. Kiếp này kiếp sau ta sẽ ở bên ngươi. Sau khi ổn định tình hình, ta sẽ giết tên khốn Tiêu Phi Vũ kia rồi trở về gặp ngươi.”

Nghe Triệu Khang nói, đám “ăn dưa” trước cửa đều lộ vẻ “biết ngay mà”. Hai người này rõ ràng có mờ ám!

Tiêu Linh Lung cũng hiểu rằng lúc này Triệu Khang cần phải ra ngoài chiến trường. Nàng chỉ có thể buông tay và nhìn Triệu Khang rời đi với ánh mắt ngơ ngác.

Trên đường chạy về chiến trường, Triệu Khang hoảng hốt khi nhìn thấy xa xa bức tường thành hoàng cung bị đánh sập hàng trăm mét như thể bị pháo hạng nặng bắn vào.

Không thấy Tiêu Phi Vũ và Ngô Như Long đâu, Triệu Khang chỉ thấy Ngô Thiên Hổ bên cạnh một nữ tử áo lam sắc mặt tái

nhọt, khoe miệng rỉ máu, vẻ mặt căm thù nhìn xung quanh.

Tu vi bị phong ấn, từ một cao thủ tam phẩm trung tầng hàng đầu, nàng giờ đây trở thành phạm phu tặc tử.

Thanh Đồng cũng không may mắn, chết dưới loạn đao.

Thi thể ngổ ngang khắp nơi, cấm quân hoàng thành bắt được phần lớn quân phản loạn theo Ninh Vương.

Hiểu được tình hình sơ lược, Triệu Khang lập tức ra lệnh:

“Chu Long, bắt giữ tất cả quân phản loạn này. Lưu tướng quân, người hãy dẫn người tiếp tục truy đuổi quân phản loạn. Một tướng quân, chặn cửa ngay bên ngoài, không được để một tên nào trốn thoát!”

Thống soái dừng cảm Lưu Diên của đội vũ tốt vội vàng dẫn người truy đuổi quân phản loạn đang tháo chạy. Chu Long cười lạnh: “Vậy quốc sư thì sao? Triệu Kim Sinh, Lâm Vũ và đồng bọn giờ đã bị bắt, thậm chí có kẻ sợ hãi đến mức tè ra quần!”

Triệu Khang nghe răng cười, nhặt thanh đao trên mặt đất: “Trả thù cho những người huynh đệ đã hy sinh và rửa hận là điều đương nhiên!”

“Triệu Khang! Người muốn làm gì?”

Lâm Vũ phát hiện ra ý định của Triệu Khang và hoảng sợ.

“Ta muốn làm gì?” Triệu Khang cười ha hả, rồi gầm lên:

“Người còn có mặt mũi hỏi ta muốn làm gì? Có biết vì các người mà bao nhiêu huynh đệ tốt của ta đã hy sinh trên chiến trường không!”

“Người bây giờ lại dám hỏi ta muốn làm gì! Nếu không có ta, các người có thể giữ được Kim Lâm Quan? Nếu không có Tiêu Phi Vũ, bệ hạ sẽ không thất bại ở Lục Bình Cốc? Lần này ta trở về chính là để báo thù cho những người hảo huynh đệ của ta!”

Nói xong, Triệu Khang cầm đao xông tới, chém thẳng vào đầu Lâm Vũ!

Chương 379 - kết thúc

Một nhát dao vung lên, trên mặt Lâm Vũ xuất hiện thêm một vết thương rỉ máu. Hắn lập tức ôm mặt kêu gào thảm thiết.

Lâm Vũ, một kẻ từ khi vào triều làm quan đến nay đã hai ba mươi năm, luôn được sống sung sướng an nhàn. Hắn quen sống trong nhung lụa, ngay cả va chạm nhỏ cũng hiếm gặp, làm sao có thể chịu đựng được nỗi đau đớn như vậy? Hắn gào thét như tiếng heo chọc tiết.

Nhưng dù Lâm Vũ có kêu gào thảm thiết đến đâu, Triệu Khang cũng không hề nương tay. Lần lượt từng nhát dao chí mạng được giáng xuống người Lâm Vũ, máu me văng tung tóe.

Bộ quan phục lộng lẫy của vị quan nhị phẩm nhanh chóng trở thành những mảnh vụn nát nhoét, nhuộm đỏ bởi máu tanh. Sau gần hai phút, Lâm Vũ đã không còn hình dạng người, ngã gục xuống đất chết không thể chết hơn. Nửa khuôn mặt hắn bị Triệu Khang chém nát bét.

Triệu Kim Sinh ở một bên vừa lặn qua lặn lại, vừa bò ra xa, sợ hãi đến mức mất kiểm soát cả tiểu tiện lẫn đại tiện. Một mùi tanh hôi nồng nặc bốc lên từ người hắn khiến người ta buồn nôn.

Nhìn thấy Triệu Khang nhìn về phía mình, Triệu Kim Sinh hoảng sợ đến mức bò dậy quỳ xuống cầu xin tha mạng.

“Triệu Khang, tha mạng cho ta, tha mạng cho ta! Ta không dám đối nghịch với người nữa, tha cho ta!”

“Tha mạng cho người?” Triệu Khang cười ha hả. “Nửa năm qua ta giả chết, trà trộn vào Cảnh quốc, mỗi ngày đều mong muốn được xé xác hai tên tạp chủng các người thành tám mảnh! Người nghĩ ta sẽ tha mạng cho người sao?!”

Nói xong, Triệu Khang đâm thẳng một nhát dao vào tim Triệu Kim Sinh. Hắn ta gào thét thảm thiết, hai tay gắt gao bám lấy chuôi dao, máu tươi tuôn ra từng ngụm từ miệng. Cuối cùng, hắn cũng chết thảm như Lâm Vũ.

Vị thái phó của một trong tam công cứ như vậy chết dưới đao của Triệu Khang. Tuy nhiên, không ai cảm thấy thương xót hay tàn nhẫn.

Đặc biệt là những cấm quân bên cạnh Chu Long. Họ đều là những binh lính đã chiến đấu ngoan cường để bảo vệ Kim Lâm Quan. Nếu không phải vì những tên khốn kiếp này phản bội, họ đã không phải chịu cảnh chết chóc thảm khốc như vậy! Bao nhiêu huynh đệ chiến binh đã hy sinh trên chiến trường, thậm chí chết không toàn thây.

Giết chết Lâm Vũ và Triệu Kim Sinh, cơn giận dữ trong lòng Triệu Khang mới nguôi ngoai phần nào. Hắn nhìn những kẻ phản bội còn lại, ra lệnh cho cấm quân trói hết bọn chúng lại và chờ đợi Tiêu Linh Lung trừng phạt.

Triệu Khang tiến đến bên Ngô Thiên Hồ, nhìn nữ tử xinh đẹp với ánh mắt đầy hận thù, cười híp mắt nói: “Tuyết Oánh cô nương, lại gặp mặt.”

“Không ngờ rằng cuối cùng chúng ta lại thất bại dưới tay người!”

Tuyết Oánh nghiêng răng, suýt nữa cắn nát hai hàm.

Triệu Khang nở nụ cười: “Các người làm sao biết được Triệu Khang ta đã phải trải qua bao nhiêu gian nan để có được ngày hôm nay? Nói đi, Tiêu Phi Vũ còn sót lại cánh tay nào không? Hãy khai hết mọi thứ ra, có lẽ ta sẽ cân nhắc cho người một con đường sống.”

“Đối với nữ nhân, đặc biệt là đại mỹ nhân như Tuyết Oánh cô nương, ta luôn có lòng trân trọng. Vẻ đẹp thanh tú của người khiến ta thật không nỡ ra tay.”

“Ha ha ha ha, Triệu Khang, người đang đùa giỡn ta sao?”

Nữ tử cười đến núi đồi trên người rung rinh, sau đó ngẩng đầu nhìn Triệu Khang với ánh mắt hung dữ: “Muốn giết thì giết, không cần nói nhảm! Hắn sẽ báo thù cho ta!”

“Chắc chắn, người thật tự tin khi nghĩ rằng hắn có thể trốn thoát khỏi tay đệ nhất cao thủ Cảnh quốc?”

Triệu Khang cười ha hả: “Loại cao thủ như các người kiêu kỳ nhất chính là phân tâm trong thời chiến. Ta thấy Tiêu Phi Vũ rất quý trọng người. Lần trước ta không cho hắn cơ hội, nhưng lần này...”

“Người có tin hay không, ta có thể lột sạch người và mang theo người đi tìm Tiêu Phi Vũ?”

“Người dám!” Ánh mắt Tuyết Oánh trở nên hung ác.

“Trên đời này không có chuyện gì Triệu Khang ta không dám làm!”

Ánh mắt Triệu Khang bỗng chốc trở nên hung dữ: “Cho dù hắn có thể trốn thoát, thì thế nào?”

“Ta sẽ biến người thành một món hàng, một Ninh Vương phi độc đáo. Ta nghĩ sẽ có rất nhiều khách quý sẵn sàng trả giá cao để được đội nón xanh cho Tiêu Phi Vũ. Có lẽ điều đó sẽ khiến người tức giận?”

Mọi người xung quanh cảm thấy rùng mình khi nghe những lời đe dọa của Triệu Khang. Ánh mắt họ nhìn hắn như nhìn một con quỷ dữ. Thật đáng sợ khi chứng kiến lòng thù hận mãnh liệt của hắn!

Thân thể Tuyết Oánh run lên, có chút e ngại, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhìn Triệu Khang một cách bình tĩnh: “Tùy người. Lục Tuyết Oánh ta đã là người chết từ lâu. Sau bao nhiêu năm chờ đợi mà vẫn thất bại trong gang tấc, đối với ta, sống hay chết cũng chẳng có gì khác biệt.”

Lục Tuyết Oánh? Tên gọi thật êm tai.

Triệu Khang thở dài trong lòng, giọng nói cũng trở nên bình thản: “Được rồi, ta sẽ cho người khắc đầy đủ lên bia mộ cho người.”

Nói xong, hắn tung một chưởng nặng vào ngực nữ tử. Hốc mắt nàng đột nhiên trũng lớn, Lục Tuyết Oánh bị đánh bay ra hơn mười mét.

Tu vi bị phong ấn, nàng chỉ còn là một phàm phu tục tử bình thường. Thân thể không thể chịu đựng được một chưởng toàn lực của Triệu Khang. Máu tươi phun ra như thác đổ, nhuộm đỏ không gian xung quanh. Hai mắt Lục Tuyết Oánh mở to nhìn trời, rồi gục ngã xuống mặt đất, không còn dấu hiệu của sự sống.

Ai cũng không ngờ Triệu Khang lại ra tay dứt khoát và quyết đoán như vậy. Ngô Thiên Hồ lắc đầu tiếc nuối, nhưng trong

mắt lại hiện lên một tia vui mừng.

“Một đại mỹ nhân như vậy mà cứ thế giết đi, thật đáng tiếc!”

Hắn cười trêu chọc, Triệu Khang liếc mắt rồi khoanh tay sau lưng: “Lúc trước nàng dẫn người vây giết ta bên ngoài chiến trường Kim Lâm Quan, còn làm bị thương Hồng Tuyết. Khi đó ta đã thề rằng ai ra tay sẽ không được tha mạng!”

“Thật tàn nhẫn!” một gã tam phẩm cao thủ bên cạnh Ngô Thiên Hồ cười khẩy, tỏ ra tán thành cách làm của Triệu Khang.

Sau một hồi chiến đấu ác liệt, Phương Thiệu bị thương đầy mình, tay cầm thanh đao dính máu bước đến: “Bái kiến quốc sư.”

“Phương tổng quản không cần đa lễ, mau đứng dậy.” Triệu Khang vội vàng nói.

Nhìn thi thể ngổn ngang khắp nơi, cảm quân đã bắt đầu dọn dẹp chiến trường. Phương Thiệu thở dài: “Nếu không có quốc sư kịp thời đến, chỉ sợ bộ hạ sẽ gặp nguy hiểm dưới tay những tên phản tặc này.”

“May mà ta đến kịp thời. Phương tổng quản, người hãy đi báo cáo với bộ hạ rằng tình hình đã ổn định. Ta còn phải ở đây để dọn dẹp tàn cuộc.” Triệu Khang dặn dò.

Phương Thiệu gật đầu: “Vậy ta xin phép giao việc tiếp theo cho quốc sư.”

Hai canh giờ trôi qua, trời đã sáng dần. Các cung nữ thái giám mang theo những thùng nước lớn để rửa sạch vết máu trên chiến trường.

Chu Long báo cáo với Triệu Khang: “Phản tặc đã bị bắt làm tù binh, số lượng quá lớn nên tạm thời chưa thể thống kê. May nhờ quốc sư bố trí viện binh ở ngoại thành kịp thời nên mới có thể bắt gọn bọn chúng. Tuy nhiên, tên tặc thủ Tiêu Phi Vũ vẫn chưa rõ tung tích. Hắn cùng hoàng đế Cảnh quốc dường như đã cùng nhau đánh khỏi thành. Ngoài thành có nhiều thứ bị phá hủy do chân khí hỗn loạn trong trận chiến.”

Triệu Khang cau mày lo lắng. Hắn không ngờ Tiêu Phi Vũ, một cao thủ lừng danh, lại có thể chiến đấu ngang ngửa với Ngô Như Long trong thời gian dài như vậy mà không phân

định được thắng bại. Liệu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra hay không?

Nhìn ra sự lo lắng trong lòng Triệu Khang, Ngô Thiên Hồ an ủi: “Yên tâm đi, tên tiểu tử kia tuy mạnh, nhưng chắc chắn không thể mạnh hơn bệ hạ.”

Vừa dứt lời, một giọng nói thản nhiên vang lên: “Người đoán đúng, nhưng trăm không thể giữ hần lại. Phụ sự ủy thác của quốc sư.”

Chương 380 - Quét sạch Càn Quốc

Mọi người nghe thấy tiếng động này, liền quay sang nhìn. Họ thấy Ngô Như Long mặt tái nhợt, hai tay áo rách nát, khoe miệng còn dính máu tươi, rõ ràng là đã bị thương.

Ngô Thiên Hồ vô cùng kinh ngạc, cau mày hỏi: “Người bị thương rồi sao?”

“Nội phủ bị chấn động nhẹ, cần phải điều tức ba năm ngày, nhưng không có gì đáng ngại.”

Ngô Như Long cười một tiếng, vừa thán phục vừa tiếc nuối, nhìn Triệu Khang nói: “Xin lỗi quốc sư, tên Tiêu Phi Vũ này quả là hồ dữ khó thuần, thực lực vô cùng mạnh mẽ. Tuy rằng trăm có thể áp chế hần một chút, nhưng rất khó bắt được hần. Để hần trốn thoát là điều đáng tiếc.”

Triệu Khang vội vàng nói: “Bệ hạ không cần tự trách. Nếu không có bệ hạ ra tay, chúng ta chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của tên trộm này. Xin bệ hạ hãy vào thiên điện nghỉ ngơi. Sau khi Triệu Khang xử lý xong mọi chuyện, ắt sẽ đến bái tạ.”

Ngô Như Long gật đầu. Triệu Khang gọi cung nữ, thái giám đến đưa Ngô Như Long và đoàn tùy tùng vào thiên điện.

Suy nghĩ một lúc, Triệu Khang nhìn về phía Chu Long và ra lệnh: “Chu Long, người hãy dẫn binh đi triệu tập tất cả quan viên lớn nhỏ còn chưa đến kinh thành. Ta sẽ ở đây chờ họ.”

“Tuân lệnh, quốc sư.” Chu Long lập tức mang theo một đội cấm quân hoàng thành đi thực hiện nhiệm vụ.

Ngồi trên thềm đá, Triệu Khang thở dài trong lòng. Hắn có chút tiếc nuối vì Ngô Như Long không thể bắt được Tiêu Phi Vũ. Tên này chỉ cần còn sống sẽ là một mối nguy hại tiềm ẩn.

Tuy nhiên, đây cũng là điều không thể tránh khỏi. Ngô Như Long dù sao cũng mang thân phận Hoàng đế Cảnh quốc.

Đối mặt với Tiêu Phi Vũ có thực lực phi thường, Ngô Như Long đương nhiên mong muốn được chiến đấu một trận sòng phẳng.

Tuy nhiên, do vị trí quân vương của mình, Ngô Như Long buộc phải có những toan tính nhất định. Nếu thất bại, Cảnh quốc sẽ phải hứng chịu đòn đòn nặng nề. Do vậy, trong lúc giao chiến, hắn không thể dốc toàn lực.

“Quốc sư đại nhân, thi thể này xử lý như thế nào?”

Một binh lính quét dọn chiến trường cẩn thận tiến đến trước mặt Triệu Khang, tay chỉ về thi thể của Lục Tuyết Oánh.

Triệu Khang nhìn thoáng qua và thản nhiên nói: “Lấy tội phản nghịch của Ninh Vương mà luận tội, chôn cất tử tế. Không ai được phép hủy hoại thi thể.”

“Tuân lệnh!”

Tuy rằng hai người trước đây là kẻ thù không đội trời chung, nhưng khi đã giết đối thủ, Triệu Khang vẫn dành cho nàng sự tôn trọng mà một cường giả tam phẩm xứng đáng được hưởng.

Chỉ trong chốc lát, Chu Long đã dẫn theo một nhóm quan viên lớn nhỏ tiến vào hoàng thành.

Nhóm quan viên này bao gồm Lại bộ Thượng thư Vương Nguyên Khánh, Hộ bộ Thượng thư Trương Minh Viễn, Hình bộ Thượng thư Vệ Quan - ba vị đại thần trong Lục bộ Thượng thư. Ngoài ra còn có Tổng chỉ huy sứ Lưu Kiên An của Binh Mã ty và nhiều quan viên khác.

Có người thậm chí còn chưa kịp mặc chỉnh tề quan phục, vẫn còn vẻ mặt mơ màng, không hiểu vì sao cấm vệ quân lại kéo họ ra khỏi giường ngủ.

Khi nhìn thấy Triệu Khang ngồi trên thềm đá, hai tay khoanh trước ngực nhìn họ, mọi người đều hoảng sợ, trừng to mắt.

Hộ bộ Thượng thư Trương Minh Viễn dụi mắt: “Chẳng lẽ ta gặp quý?”

“Là ta, Trương đại nhân. Đã lâu không gặp.” Triệu Khang thần nhiên nói.

Vệ Quan và Vương Nguyên Khánh cũng không thể tin nổi, vội vàng tiến lên: “Thật ư? Thật sự là quốc sư?”

“Vệ đại nhân, Vương đại nhân. Đã lâu không gặp. Triệu Khang ta vẫn còn sống.”

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Triệu Khang, biểu cảm vô cùng đặc sắc trước sự “sống lại từ cõi chết” của hắn.

Triệu Khang mở lời: “Hôm nay ta mời mọi người đến đây không vì mục đích gì khác, chỉ muốn thông báo cho các vị rằng: Ninh vương Tiêu Phi Vũ, Thái phó Triệu Kim Sinh, Công bộ Thượng thư Lâm Vũ, Ngự sử đại phu Tăng An, Lại bộ Thị lang Thường Khải, Hộ bộ Lang quan Chu Mục Nguyên... và tổng cộng hai mươi bảy quan viên lớn nhỏ khác đã mưu phản, ý đồ soán ngôi, đã bị bốn quốc sư trừng trị.”

Lời nói của Triệu Khang khiến hiện trường náo loạn. Vương Nguyên Khánh vừa tức giận vừa kinh ngạc: “Có chuyện như vậy sao! Lũ loạn thần tặc tử này thật quá to gan! Quốc sư! Bệ hạ có sao không?”

“Trời phù hộ Càn quốc! May mà có quốc sư, nếu không hậu quả sẽ không thể lường được!”

Vệ Quan tỏ ra vô cùng phẫn nộ: “Tên Ninh Vương và Triệu Kim Sinh kia thật đáng chết! Không ngờ chúng lại dám mưu nghịch. Chuyện lớn như vậy mà chúng ta lại hoàn toàn không biết gì!”

Triệu Khang lạnh lùng nhìn ba người họ. Nhận ra bầu không khí có chút căng thẳng, Trương Minh Viễn ho khan một tiếng. Vệ Quan vốn định nói gì đó nhưng vội vàng im lặng.

Triệu Khang cũng lười giáo huấn ba người họ, đứng dậy nhìn một đám quan viên lớn nhỏ và nói với giọng trầm: “Lũ phản tặc đã bị trừng trị. Ngoại trừ tặc thủ Tiêu Phi Vũ, những kẻ còn lại đều đã đền tội.”

“Triệu Kim Sinh, Lâm Vũ cùng đồng đảng sẽ bị xét nhà, thân nhân lưu đày đến Thông Châu ba đời, vĩnh viễn không được trở về kinh đô!”

“Trước khi có ý chỉ mới của bệ hạ, các vị quan viên các ti kỳ chức không được lơ là việc chính vụ.”

“Lưu Kiên An!”

“Hạ quan có mặt.” Tổng chỉ huy sứ Bình Mã ty vội vàng lên tiếng, cẩn thận nhìn Triệu Khang.

Triệu Khang: “Hãy ra bố cáo, thông báo cho người trong thiên hạ về việc Ninh Vương phản loạn. Ai biết được tung tích của Ninh Vương mà tố cáo sẽ được thưởng mười vạn quan tiền. Ai dám bao che cho Ninh Vương, một khi bị phát hiện sẽ bị tru di tam tộc!”

“Tuân lệnh!” Lưu Kiên An nuốt nước miếng, vội vàng lui xuống.

Trong lòng hắn không khỏi kinh ngạc. Hắn không hiểu vì sao Triệu Khang lại có vẻ như đang thay bệ hạ ra lệnh.

“Vương đại nhân, Trương đại nhân, Vệ đại nhân, chúng ta cùng nhau bàn bạc chuyện quan trọng.”

Nói xong, Triệu Khang cười lạnh và nhìn về phía ba vị Thượng thư đại nhân, ngoại trừ Triệu Kim Sinh và Dương Thiên Vân.

Lục bộ Thượng thư có thể nói là quan viên có quyền lực lớn nhất Càn quốc, nhất là Lại bộ, đứng đầu Lục bộ, phụ trách việc bổ nhiệm nhân sự. Về cơ bản, tất cả quan chức đều do họ bổ nhiệm.

Nghe lời của Triệu Khang, ba người Vương Nguyên Khánh liếc nhìn nhau, đều có chút xấu hổ và cười gượng. Họ vừa định mở miệng, Triệu Khang đã xoay người đi trước.

Bất đắc dĩ, ba người họ đành phải đuổi theo.

Từ khi quân nổi dậy làm loạn đến khi bị dẹp yên đã gần hai tiếng đồng hồ, lúc này đã khoảng hai giờ đêm.

Bóng đêm càng trở nên tĩnh lặng, hai bên trái phải chỉ có lốm đốm ánh đèn. Ba người Vương Nguyên Khánh đi theo phía

sau cẩn thận, trong lòng muốn mở miệng nói chuyện nhiều lần nhưng đều cố gắng kìm nén.

Triệu Khang phía trước đột nhiên dừng bước, hai tay khoanh sau lưng, không quay đầu lại. Ba người Vương Nguyên Khánh cũng vội vàng dừng lại.

Chỉ thấy Triệu Khang dang rộng hai tay, vuốt ve lan can đá và nói thản nhiên: “Từ khi rời huyện Nguyên Giang đến kinh đô làm quan, đến nay đã hơn một năm rưỡi. Triệu Khang ta không chỉ được xưng là quốc sư, mà còn may mắn được bệ hạ phong làm vương khác họ. Có thể nói, ở Càn quốc, ta đã đạt được vinh quang tột bậc.”

Trương Minh Viễn vội vàng nịnh hót: “Quốc sư đã đánh bại Trương Tử, hiến khoai lang, đánh tan quân Chu Tề, cứu Càn quốc ta khỏi nguy nan. Có thể nói là đã xoay chuyển càn khôn!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Vệ Quan vội vàng nói.

Vương Nguyên Khánh cũng vội vàng nói: “Lần này lại dẹp loạn Ninh Vương phản nghịch, theo hạ quan, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu ‘vương khác họ’!”

Triệu Khang cũng cười một tiếng: “Nói không sai, ta cũng nghĩ như vậy.”

Ba người Vương Nguyên Khánh thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, họ lại nghe thấy Triệu Khang nói tiếp: “Nhưng mà!”

Chương 381 - Tất cả có ta

“Ta muốn nói rằng, bệ hạ đã ban cho ta ân huệ lớn, ta, Triệu Khang, muốn trả lại bằng lý lẽ! Dù là ai, chỉ cần có ý định hai lòng với bệ hạ, muốn gây hại cho giang sơn của Càn quốc, ta, Triệu Khang, sẽ không tha cho hắn!”

Sau khi nói xong, Triệu Khang quay người lại, ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào ba người Vương Nguyên Khánh. Ba người đều hoảng sợ, Trương Minh Viễn vội vàng nói: “Quốc sư! Ninh Vương làm loạn, nhưng chúng ta không liên quan gì đến việc này!”

Triệu Khang cười, thần sắc suy tư: “Trương đại nhân, liệu ngài có đang coi thường quốc sư của chúng ta như một đứa trẻ ba tuổi không?”

“Có thể người khác không biết, nhưng ba vị đã nắm quyền lớn nhiều năm, không cần nói gì thêm, mối quan hệ mật thiết giữa Triệu Kim Sinh và Lâm Vũ, hai người lại cùng Tiêu Phi Vũ âm thầm tiếp xúc, ba người các ngài muốn nói một chút thông tin gì đó cũng không thể thu được, liệu các ngài có tin vào bản thân mình không?”

“Thị lang Thường Khải là thuộc hạ của Vương đại nhân, Chu Mục vốn là lang quan Hộ bộ của ngài, Lưu Tuyên là chủ Hình bộ, ba người các ngài hiện tại nói không biết.”

“VẬY, liệu quốc sư có thể cho rằng, ba vị lớn tuổi, mắt mờ, không nghiêm túc trong công việc, không phù hợp để tiếp tục đảm nhiệm chức thượng thư không?”

“Quốc sư!” Vệ Quan hoảng sợ.

Triệu Khang muốn phết đi ba người!

Vương Nguyên Khánh kinh hoàng vô cùng, nhưng thân là người đứng đầu lục bộ, hẳn có quyền thế ngập trời, lúc này đối mặt với sự uy hiếp của Triệu Khang, hẳn vẫn có thể mở miệng phản bác: “Quốc sư, về tội của ba người chúng ta, hết thảy phải do bệ hạ quyết định mới đúng, huống chi ba người chúng ta luôn trung thành và tận tâm với bệ hạ, không hề có ý định hai lòng!”

“Ồ?” Triệu Khang chắc một tiếng, khinh miệt nói: “Vương đại nhân, ngài muốn dùng bệ hạ để áp đảo ta, Triệu Khang?”

“Không dám.” Vương Nguyên Khánh trấn định lại, nói: “Chỉ là trình bày sự thật mà thôi, quốc sư đã cứu quốc khỏi nguy nan, chúng ta rất kính phục. Nhưng chúng ta cũng trung thành và tận tâm với bệ hạ, đã dốc hết tâm huyết vì Đại Càn, điều này không thể nghi ngờ, quốc sư nếu muốn luận tội ba người chúng tôi, ít nhất phải có bệ hạ ở đây chứ?”

“Không cần.” Triệu Khang cười: “Ngài thì sao, chỉ đơn giản là nhìn chuẩn bệ hạ trạch tâm nhân hậu lấy đại cục làm trọng, cho dù ba người các ngài thật sự cấu kết với Tiêu Phi Vũ,

nhưng không có hành động thực chất, hướng hồ lúc này đại cục đã định, lại chết không ít người.”

“Vì duy trì triều đình vận hành, bệ hạ cũng sẽ không giết các ngài, nhiều nhất chỉ trừng phạt một chút thôi, có phải không?”

Vương Nguyên Khánh trầm mặc, không dám nói thêm gì, nhưng từng câu từng chữ của Triệu Khang đều đâm trúng suy nghĩ trong lòng hắn.

Triệu Khang lúc trước nói không sai, muốn nói trước kia, khi Ninh Vương ngủ đông, họ thật sự không biết người này đang giấu tài, giấu điểm họa tâm.

Nhưng từ khi chiến tranh kết thúc, sau khi Triệu Khang giả chết, một số quan viên lục bộ liên tiếp đi lại cùng một chỗ với Triệu Kim Sinh và Lâm Vũ. Họ nếu là một chút cũng không biết là nói nhảm, thậm chí Vương Nguyên Khánh và ba người khác đều đoán ra, chỉ sợ có người đã không an phận, chỉ là không biết là ai thôi.

Sự đối lập rõ ràng nhất chính là Lễ bộ Thượng thư Phòng Lâm. Hắn cũng chỉ phát hiện ra, nhưng vẫn quyết tâm đứng ra thống nhất chiến tuyến với Nữ Đế bệ hạ, và đem toàn bộ tin tức mình nhận ra báo cáo lên.

Ba người Vương Nguyên Khánh thuộc loại không liên quan đến mình. Bởi vì theo quan điểm của họ, dù ai làm hoàng đế cũng không sao cả, chỉ cần không ảnh hưởng đến họ, họ vẫn có thể giữ quan là đủ rồi.

Lúc này, khi bị Triệu Khang đâm thủng tâm tư, ba người dù kinh hoảng nhưng không e ngại. Rốt cuộc, không ai trong số họ trực tiếp tham gia vào cuộc nổi dậy.

Triệu Khang cười một tiếng, tay nhẹ nhàng ấn lên lan can đá, nhìn Vương Nguyên Khánh: “Người nghĩ rất tốt, đáng tiếc ta không phải bệ hạ, cái gì lấy đại cục làm trọng ở chỗ ta không thể thực hiện được, theo ta thấy. Cái này cắt giảm đầu muốn làm quan người có rất nhiều, người Vương Nguyên Khánh không được, Lại bộ Thượng thư, Triệu Khang, sẽ đổi một người khác đến làm!”

“Người dám!” Vương Nguyên Khánh ánh mắt biến đổi.

Triệu Khang cười lạnh: “Ngươi xem ta có dám hay không, có hay không năng lực này!”

Một chưởng hạ xuống, thạch lan nổ nát, trực tiếp bị Triệu Khang đập thành bột phấn. Sau một khắc, Triệu Khang xuất hiện trước người Vương Nguyên Khánh, tay phải gắt gao chế trụ cổ họng của hắn, nhắc hắn lên.

Màn này trực tiếp khiến Trương Minh Viễn cùng Vệ Quan choáng váng. Chỉ thấy Vương Nguyên Khánh bị Triệu Khang một tay cầm lên, bóp cổ, tay chân không ngừng giãy dụa. Lão nhân khó thở tròng mắt, mặt đều trướng thành màu gan heo, nội tâm vô cùng hoảng sợ.

Triệu Khang tức giận nói: “Lão tử ngay cả Tiêu Phi Vũ còn không sợ, còn sợ Vương Nguyên Khánh ngươi? Tin hay không cho dù bệ hạ ở đây, ta giết ngươi, nàng cũng sẽ không nói thêm gì? Đám chó các ngươi, ta đã sớm nhìn không vừa mắt. Lúc này không giết chết các ngươi, về sau không chừng lại cho lão tử làm ra cái gì thiêu thân!”

“Quốc sư tha mạng a!” Trương Minh Viễn phù phù một tiếng quỳ xuống, Vệ Quan cả người run rẩy cũng bắt đầu không ngừng cầu xin. “Quốc sư tha mạng, Vương đại nhân chỉ là trong lúc nhất thời choáng váng đầu, cũng không phải ý tứ kia a!”

May mắn thay, cuối cùng Triệu Khang buông lỏng tay. Vương Nguyên Khánh từ trên không rơi xuống, ôm cổ từng ngum từng ngum hít thở không khí trong lành, chợt ánh mắt hoảng sợ nhìn Triệu Khang. Lúc này mới biết Triệu Khang sớm đã không phải là cái tên chỉ biết mắng giống bọn lưu manh đường cái và đánh người lúc trước. Vừa rồi một khắc kia, hắn có thể cảm giác được, Triệu Khang là thật muốn giết hắn.

Triệu Khang thần nhiên nói: “Ta hiện tại không giết các ngươi, không có nghĩa là các ngươi không có tội, chỉ là các ngươi còn hữu dụng. Ta có thể cho các ngươi cơ hội sống, cũng đừng không hảo hảo quý trọng a.”

“Hạ quan nguyện dốc sức cho quốc sư!” Quý môn quan đi qua một lần, Vương Nguyên Khánh lúc này cũng không dám giả bộ cường ngạnh nữa, thanh âm khàn khàn kêu lên.

Triệu Khang: “Vì bệ hạ phụng mệnh mới được. Tự mình trở về tỉnh lại đi.” Nói xong hắn cũng không quay đầu lại rồi đi, chỉ để lại ba người âm thầm may mắn.

Mắt to trừng mắt nhỏ, hơn nửa ngày Trương Minh Viễn mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn hai gã đồng bạn: “Không nghĩ tới người này trở nên lợi hại như vậy.”

“Bớt nói hai câu đi, người không muốn sống, ta cũng không muốn chết, Càn quốc chúng ta thật sự biến thiên, chẳng qua biến thành Triệu Khang.” Vệ Quan lúc này còn có chút nghĩ mà sợ.

Hai người kéo Vương Nguyên Khánh đi, đều là người đã quen gặp sóng to gió lớn, lúc này Triệu Khang đi xa ba người cũng có thể bình thản.

Trương Minh Viễn trêu chọc nói: “Lão Vương, người nói cái này có tính là giết người răn đe hai người chúng ta hay không?”

Wang Nguyên Khánh xấu hổ phản nộ: “Nói ít đi hai câu người sẽ chết a!”

Sau đó, Vương Nguyên Khánh cũng cảm thán một tiếng: “Ngay cả Ninh Vương giấu tài nhiều năm như vậy cũng bị hắn dễ dàng đánh bại, xem ra sau này phải thành thật một chút, tên này vừa rồi thật sự muốn giết người a!”

‘Ai nói không phải chứ. “Vệ Quan cảm thán một tiếng.

Thái Y viện, Triệu Khang đi tới, đám quan viên Dương Thiên Vân đều còn ở đây, thấy Triệu Khang nhao nhao hành lễ. “Chư vị lui ra trước đi, ta có việc muốn thương nghị với bệ hạ.”

Những người khác vừa nhìn, vội nói: “Vậy không quấy rầy quốc sư nữa.”

Mọi người rời đi, Triệu Khang đóng cửa lại đi tới bên giường, Nữ Đế bệ hạ ngậy người quay đầu lại, nhìn thấy hắn nước mắt lập tức lại chảy ra.

Triệu Khang đau lòng ôm lấy: “Không sao đâu, yên tâm, tất cả đều có ta.”

Chương 382 - Cẩm Y Vệ

“Trong suốt thời gian qua, ta đã ẩn mình tại Cảnh quốc, may mắn được Cảnh đế Ngô Như Long yêu mến, ban cho ta quyền lực vô hạn. Chính nhờ vậy, ta mới có thể giả dạng Triệu Long, trở thành quốc sư của Cảnh quốc, và từ đó lên kế hoạch đối phó với Tiêu Phi Vũ.”

Sau khi kể lại toàn bộ quá trình giả chết và những gì đã trải qua, Triệu Khang không giấu diếm điều gì. Trong lòng Nữ Đế bệ hạ, nước mắt đã vô thức rơi ròng. Ban đầu, nàng còn hơi khó hiểu, không biết tại sao Triệu Khang rõ ràng còn sống nhưng lại không trở về gặp mình.

Nhưng giờ đây, sau khi hiểu được những khó khăn và cố gắng của Triệu Khang, nàng cảm thấy rất tự trách và xúc động. Vì mình, Triệu Khang đã phải lưu lạc khắp tam quốc, mỗi một bước đi, mỗi một kế hoạch đều nhằm bảo vệ mình. Mình còn có gì để không hài lòng nữa chứ?

Triệu Khang nhẹ nhàng giơ tay lên lau nước mắt cho Nữ Đế bệ hạ, an ủi: “Hiện tại, Ninh Vương đã bị đánh bại, ngoại trừ việc hãn chạy trốn ngoài dự kiến, tất cả loạn thần tặc tử đều đã bị bắt giữ. Ta tin rằng Càn quốc sẽ sớm ổn định trở lại, và sau này không ai có thể đe dọa đến ngươi nữa.”

“Cảm ơn, Triệu Khang.” Nàng ôm chặt nam tử bên mình, chưa bao giờ có một khoảnh khắc nào, Nữ Đế bệ hạ cảm thấy an tâm và thả lỏng như thế. Tất cả sự cường tráng đều tan biến vào lúc này, nàng không muốn quan tâm đến bất cứ điều gì nữa, chỉ muốn cùng Triệu Khang yên lặng ở bên nhau.

Lúc này, có người nhẹ nhàng gõ cửa phòng, tiếng Tề vương Tiêu Phi Hán vang lên: “Bệ hạ, quốc sư.”

Triệu Khang vỗ vỗ lưng nữ tử, an ủi: “Ta sẽ đi dặn dò bọn họ trước, ngươi hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ở lại với ta một lát, được không?”

Tiêu Linh Lung mím môi, dường như có chút không muốn Triệu Khang rời đi.

Triệu Khang ôn hòa cười nói: “Yên tâm, nếu ta đã trở lại, vậy khẳng định không nỡ đi nữa, về sau ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi.”

Nghe nói như thế, Tiêu Linh Lung lúc này mới không nỡ buông tay ra.

Triệu Khang đứng dậy, mở cửa phòng.

Dương Thiên Vân, Lý Nguyên, Phòng Lâm và ba vị vương gia đều tụ tập trong sân.

Hắn bước xuống bậc thang, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ đang nghỉ ngơi, chúng ta hãy nói nhỏ một chút.”

Mọi người đồng lòng gật đầu.

Ba vị Vương gia vẫn giữ thái độ không tham dự triều chính, dù sao Triệu Khang cùng Nữ đế nói như thế nào, bọn họ cũng sẽ tuân theo. Ba vị lão nhân kỳ thật đều có chút lo lắng, trải qua lần này Ninh Vương làm loạn, giờ phút này Nữ Đế bệ hạ cùng Triệu Khang có thể hay không đối với ba vị Vương tộc bọn họ, nổi lên tâm tư không giống nhau. Bởi vì cái gọi là bạn quân như bạn hủ, hướng chi còn là trải qua một lần Vương tộc phản loạn?

Dương Thiên Vân, mặt đầy hồng quang, nhìn Triệu Khang mở miệng hỏi: “Quốc sư, tiếp theo nên làm gì bây giờ?”

Hắn lúc này rất may mắn vì đã từng cùng Triệu Khang chén rượu thích can qua, nếu cùng Triệu Kim Sinh lão tiểu tử kia giống nhau không biết tiến thoái, có lẽ hôm nay cũng sẽ gặp tai họa.

Triệu Khang ngồi trên khối đá, trầm tư một lát rồi ngẩng đầu lên: “Bệ hạ vừa mới giải độc, trong khoảng thời gian này thân thể yếu ớt, chuyện triều chính do lão thái sư ngài, ta, cùng với Phòng đại nhân, ba người chúng ta quyết định.”

“Lý đại nhân, từ hôm nay trở đi ngươi toàn lực phụ trách công việc trong quân, cần phải trong thời gian ngắn huấn luyện cho ta ra mười vạn khả chiến chi sĩ, đây là trọng điểm, nên tiêu tiền thì không cần tiết kiệm, có cái gì cần trực tiếp nói với ta.”

“Ta biểu lộ thái độ, khi chuyện này nói qua, tất cả mọi người không được cản trở từ chối, các ngươi cảm thấy thế nào?”

Lý Nguyên mừng rỡ, chuyện này khi chiến tranh kết thúc lúc, hẳn liền thượng tấu chương nghị luận qua, cường đại thực lực quân sự mới là trọng yếu của quốc gia. Nhưng khi đó bị một số người lấy chiến sự, từ chối, Hộ bộ cũng đang khóc nghèo, để cho hắn căn bản không thể nào xuống tay.

Lúc này Triệu Khang đột nhiên tỏ thái độ ủng hộ chuyện này, hơn nữa có xu thế để cho hắn buông tay buông chân đi làm, để cho Lý Nguyên thập phần vui sướng.

“Toàn bộ do quốc sư làm chủ!”

Người trong tròng đều là thân tử trung thành và tận tâm đối với Tiêu Linh Lung, lúc trước xem Nữ Đế hạ cư nhiên đối với Triệu Khang yêu thương nhưng nhớ, lúc này nào dám phản đối quyết định của Triệu Khang.

Nói không chừng họ Triệu này về sau chính là hoàng hậu của Đại Càn chúng ta a! Này? Nghe như thế nào là lạ!

“Dương Càn.”

Triệu Khang kêu lên.

Con trai của lão thái sư vội vàng lên tiếng: “Quốc sư!”

Triệu Khang nói: “Từ nay trở đi, công bộ sẽ do người quản lý. Ta chỉ có một yêu cầu, đó là những người như Lâm Vũ không được xuất hiện trong công bộ của người nữa.”

Dương Càn nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó là vui mừng tốt độ, hẳn liền nhìn về phía phụ thân mình.

Dương Thiên Vân cũng rất hạnh phúc khi nghe điều này, thấy con trai mình còn đang sửng sốt, hắn tức giận đến thở râu tròng mắt: “Xú tiểu tử, ngươi nhìn ta làm gì, còn không mau tạ ơn quốc sư!”

Để cho Dương Càn quản lý Công bộ, đó chính là nói vị trí Công bộ Thượng thư này về sau chính là của Dương Càn.

Trước kia, Dương Càn chỉ là một lang trung Lại bộ chính tứ phẩm, sau khi theo Triệu Khang đi khai khoáng luyện thép, dù có thăng quan, nhưng cũng chỉ là một người đeo tam phẩm. Lúc này, hắn đột nhiên một bước lên trời, đối với bản thân Dương Càn, đối với toàn bộ Dương gia mà nói đều là một chuyện rất tốt.

Dương Càn vội vàng nói: “Hạ quan tạ ơn quốc sư, xin quốc sư yên tâm, Dương Càn tuyệt không phụ kỳ vọng của bệ hạ và quốc sư.”

“Người có năng lực và trung thành, hi vọng người hảo hảo thể hiện tài năng của mình.” Triệu Khang gật đầu.

Dương Càn rất vui mừng, lúc này âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải làm ra một phen chiến tích.

“Tiếp theo chuyện này rất quan trọng, các người có ý kiến gì đều có thể đề xuất, không cần lo lắng gì.” Triệu Khang mở miệng.

Mọi người trong tâm đều là biết Triệu Khang muốn nói chuyện khẳng định không đơn giản, nếu không sẽ không như vậy mở miệng.

Triệu Khang nói: “Ta muốn thiết lập một bộ phận ở đế đô, tên là Bắc Trấn Phủ Ti, bên trong thiết lập chức Cẩm Y Vệ, trách nhiệm giám sát bách quan làm việc, Bắc Trấn Phủ Ti này trực hệ với bệ hạ, chỉ tuân theo hoàng lệnh.”

Một câu nói vô cùng đơn giản, lại làm cho quan viên ở đây nội tâm đại chấn, nhao nhao nhìn Triệu Khang.

Trầm mặc một lát sau, Dương Thiên Vân lúc này mới mở miệng, trong ánh mắt có chút sầu lo: “Quốc sư là vì ngăn chặn chuyện hôm nay tái phát sinh?”

Triệu Khang gật gù, Cẩm Y Vệ này, một câu giám sát bách quan, chỉ tuân theo hoàng lệnh cũng không đơn giản.

Dĩ vãng Càn Quốc nắm giữ quyền giám sát, chỉ có Đô Sát Viện Đô Sát Ngự Sử, nhưng cái này cùng Cẩm Y Vệ là bất đồng.

Đô Sát Ngự Sử dù thế nào đó cũng là làm quan trong triều đình, như vậy sẽ dẫn đến Ngự Sử, ở một số chuyện sẽ bất công với người một nhà.

Nhưng Triệu Khang muốn làm Cẩm Y Vệ này, rõ ràng không giống.

Phòng Lâm cẩn thận nói: “Xin hỏi quốc sư, Cẩm Y Vệ này do người nào đảm nhiệm?”

Triệu Khang ánh mắt nhìn về phía Phương Thiệu tổng quản thái giám: “Cầm Y vệ chỉ huy sứ do tổng quản thái giám Phương công công đảm nhiệm, ngoài ra thiết lập Cầm Y vệ, tả hữu phó chỉ huy sứ hai người, ngàn hộ mười người. Cầm Y vệ trừ giám sát bách quan ra, còn có thể tuần tra thiên hạ, tuần tra truy bắt, không phải người mang dị tâm tư với hoàng thất không thể đảm nhiệm.”

Phương Thiệu nhướng mày: “Hạ quan tuân mệnh.”

Những người còn lại trong lòng lú lẫm, đều hiểu Triệu Khang đây là muốn làm gì, hẳn muốn tăng cường tập trung hoàng quyền, để Cầm Y Vệ này biến thành ánh mắt của hoàng đế, để sau này quan viên ở trước mặt hoàng đế không chỗ nào che giấu!

Chương 383 - làm thê tử hần

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về Triệu Khang, không ít người thầm đoán già đoán non, có kẻ còn liếc nhìn về phía cánh cửa đóng chặt.

Cuối cùng, không thể chịu đựng được nữa, một vị quan viên cẩn trọng từng li từng tí lên tiếng: “Quốc sư, hạ thần xin phép được hỏi một câu.”

“Nói đi.” Triệu Khang gật đầu đáp.

Vị quan viên ấp úng nói: “Việc này, là ý của bộ hạ, hay là...”

Hắn không dám nói thẳng, bởi vì địa vị hiện tại của Triệu Khang quả thật đặc biệt, vừa là Quốc sư, vừa mang danh hiệu Trấn quốc vương, lại còn có mối quan hệ mập mờ với Nữ Đế.

Nếu như Triệu Khang tự mình muốn nắm quyền Cầm Y Vệ, thì không thể không khiến người ta nghi ngờ ý đồ.

Cũng đừng giết một Tiêu Phi Vũ, lại xuất hiện một Triệu Khang khác!

Đến lúc đó, Càn Quốc sẽ thuộc về họ Tiêu hay họ Triệu, thật khó mà nói trước được.

Triệu Khang khẽ nhíu mày, định mở lời, thì đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, một giọng nói bình thản vang lên.

“Ý của Quốc sư chính là ý của trẫm.”

Mọi người quay lại nhìn, chỉ thấy Nữ Đế ung dung bước vào. Triệu Khang vội vàng tiến lên, trách móc: “Nàng sao lại xuống giường? Ta đã dặn nàng phải nghỉ ngơi mà.”

Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh này, không ai dám hé răng, thậm chí có lẽ Nữ Đế đã bị Triệu Khang khống chế.

“Người nói Cảnh Quốc hoàng đế đang chờ trẫm ở điện, trẫm nhất định phải đến gặp để tỏ lòng cảm tạ.”

Tiêu Linh Lung dịu dàng đáp lời, sau đó nhìn về phía những người còn lại, nhẹ giọng nói: “Chư vị ái khanh, biến cố hôm nay nhờ có Quốc sư đại nhân mà được bình ổn. Từ nay trở đi, lời nói của Quốc sư chính là lời trẫm phán, kẻ nào vi phạm sẽ bị luận tội theo chiếu chỉ!”

“Chúng thần tuân lệnh!”

Bách quan đồng thanh hô vang.

Tiêu Linh Lung: “Được rồi, chư vị ái khanh hãy lui ra. Vài ngày nay vì việc triều chính mà phiền muộn đến chư vị.”

Dương Thiên Vân và các quan viên vội vàng cáo lui, nhưng ba vị Vương gia lại không chịu đi, chờ cho những người khác đã rời khỏi.

Tề vương Tiêu Phi Hán mới mở lời: “Quốc sư, bệ hạ...”

“Hoàng thúc có chuyện gì quan trọng?” Tiêu Linh Lung hỏi.

Minh vương Tiêu Phi Long do dự một lát rồi mới nói: “Bệ hạ, xin hỏi người và Quốc sư đại nhân có phải...”

Triệu Khang nghe vậy, trong lòng vừa có chút co quắp, vừa có chút kiêu ngạo. Hóa ra lão bà hoàng đế này đúng là có tình ý với mình!

Ánh mắt hướng về phía Nữ Đế, muốn nhìn xem Nữ Đế sẽ nói gì về mối quan hệ của hai người. Dù sao, đây cũng là Tam Vương gia, có thể coi là người nhà mẹ đẻ của Nữ Đế.

Một vệt ửng đỏ hiện lên trên má Nữ Đế. Ai cũng không ngờ Nữ Đế bệ hạ lại thẳng thắn thừa nhận mối quan hệ này, khiến Triệu Khang vô cùng ngạc nhiên.

“Ba vị hoàng thúc, ta và Quốc sư đã từng có quan hệ nam nữ. Ta đã là người của Triệu Khang.”

Triệu Khang tròn tròn mắt, ba vị Vương gia cũng hít một hơi thán phục, không dám tin nhìn Tiêu Linh Lung.

Nhưng Nữ Đế bệ hạ không hề có ý định giải thích thêm, chỉ nhẹ nhàng nói: “Mặc kệ tương lai chuyện gì xảy ra, ta đời này chỉ yêu hân!”

Trần vương Tiêu Phi Đình ngó ra một lúc, rồi lắp bắp nói: “Khả... Khả... Khả... Nhưng tương lai Càn Quốc sẽ ra sao?”

Giang sơn nhà họ Tiêu này, chẳng lẽ sau này lại rơi vào tay người khác, đổi họ Triệu?

“Về việc này, ta đã suy nghĩ kỹ. Huyền Sách gần đây đã thay đổi rất nhiều, đã có thể gánh vác việc nước.”

Tiêu Linh Lung tiến đến bên Triệu Khang, nắm lấy tay hân: “Đợi đến khi năng lực của Huyền Sách đủ, ta sẽ truyền ngôi cho hân, sau đó gả cho Triệu Khang, làm vợ hân!”

Mặt mày Nữ Đế dịu dàng như dòng nước xuân, Triệu Khang chỉ cảm thấy không có gì sánh được với người con gái trước mắt.

Giọng Triệu Khang run rẩy: “Người... người nói đều là... thật sao?”

Đây chính là giang sơn và hoàng vị!

“Khi người không ở đây trong khoảng thời gian này, ta mới nhận ra rằng ta yêu người vô cùng. Ngàn dặm giang sơn này so với người không là gì cả, ta chỉ cần có người!”

Từng lời nói của Nữ Đế như những nhát búa nặng nề giáng vào tim Triệu Khang.

Giờ khắc này, Triệu Khang không thể kiềm chế được nữa. Hân ôm chặt Nữ Đế vào lòng, cười lớn vì sung sướng và xúc động.

Niềm vui vỡ òa này như minh chứng cho mong ước bấy lâu nay của hân, không gì có thể sánh bằng việc được chính miệng người con gái mình yêu thương thừa nhận.

Đây là vợ ta, người mà Triệu Khang ta mãi mãi yêu nhất!

Bên cạnh ba vị vương gia chứng kiến cảnh tượng tràn đầy hạnh phúc của đôi uyên ương, cả ba đều lộ ra nụ cười đượm buồn. Đứng trước tình yêu nồng nàn này, họ còn có thể nói gì thêm nữa?

Tuy nhiên, may mắn là cháu gái họ không bị mù quáng đến mức muốn dâng hiến cả giang sơn cho người khác.

Nghĩ vậy, Tề vương Tiêu Phi Hán nở nụ cười, khom người nói: “Bệ hạ, nếu tâm ý người đã quyết, vậy lão thần xin được chúc phúc cho người và Quốc sư.”

“Chúng ta cũng vậy, Quốc sư người cần phải đối xử tốt với bệ hạ của chúng ta!”

Triệu Khang buông Tiêu Linh Lung ra, có chút lúng túng: “Các người... Các người yên tâm, bất kể chuyện gì xảy ra, ta cũng tuyệt đối sẽ không phụ bạc Linh Lung!”

Nhìn bộ dạng lo lắng của Triệu Khang, Minh vương Tiêu Phi Đình cười nói: “Xem ra lo lắng của chúng ta là thừa thãi rồi. Bệ hạ đã tìm được người xứng đáng để phó thác cả đời.”

Mọi người cùng nhau cười đùa trong bầu không khí vui vẻ và hòa thuận.

Thiên điện.

Ngô Thiên Hồ ngáp một cái, chán nản nói: “Triệu tiểu tử này đi đâu rồi nhỉ?”

“Người bót nói vài câu đi, Quốc sư và Nữ đế đã lâu không gặp nhau, còn không cho người ta chờ đợi một chút à?”

Đúng lúc này, thái giám ở cửa đi vào vội vã nói: “Bốn vị, Bệ hạ và Triệu Quốc sư đã đến.”

Nghe vậy, Ngô Như Long vội vàng đứng dậy, Ngô Thiên Hồ cùng hai vị cao thủ khác cũng đứng lên.

Triệu Khang đi theo sau Tiêu Linh Lung bước vào đại điện, mặc dù không phải là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng bốn người vẫn không khỏi thán phục trước dung nhan tuyệt mỹ của Nữ đế.

Diệp Hồng Tuyết đã được mệnh danh là khuynh thành tuyệt thế, nhưng Nữ đế mặc long bào trước mắt này, càng có thể nói

là phong hoa tuyết đại!

Trên đời này không ai có thể sánh bằng.

“Bệ hạ, vị này chính là Cảnh Đế bệ hạ, vị này là Cảnh Quốc Vũ Vương Ngô Thiên Hồ tiên bối, chính là người đã dạy ta không ít võ học, còn hai vị này đều là những cao thủ lừng lẫy tiếng tăm của Cảnh Quốc.”

“Bái kiến Nữ đế bệ hạ.” Ngô Thiên Hồ ba người hành lễ.

Tiêu Linh Lung cười đáp lễ, sau đó mới nhìn về phía Ngô Như Long: “Cảnh đế đã giúp đỡ rất nhiều, trăm ghi nhớ trong lòng, tương lai nhất định sẽ hậu tạ.”

Nữ đế khách sáo, Càn Cảnh đang gặp nguy hiểm, hai nước đã trở thành đồng minh, không thể khoanh tay đứng nhìn.

Ngô Như Long cười nhạt một tiếng: “Đáng tiếc không thể bắt được thủ phạm, mong rằng Nữ đế thông cảm.”

Ngô Như Long hiểu rõ, trước đây hai nước là Cảnh Quốc chiếm thế chủ động, nhưng hiện tại sau khi Triệu Khang trở về nước, thực lực của Càn Quốc sẽ nhanh chóng đuổi kịp, và tốc độ tăng trưởng sẽ vô cùng nhanh chóng, bởi vậy hắn cũng không vì ra tay giúp đỡ mà nâng cao tư thái của mình.

Tiêu Linh Lung vội vàng nói: “Không dám, nếu không có Cảnh đế xuất thủ tương trợ, hiện tại chỉ sợ Càn Quốc đã biến thành địa ngục trần gian, Quốc sư đã nói cho trăm rõ ràng mọi chuyện, đa tạ quý quốc đã chiếu cố Quốc sư, Càn Quốc vô cùng cảm kích.”

“Ngày sau nếu có cần, chỉ cần viết thư, bất kể chuyện gì xảy ra, trăm và Quốc sư đều sẽ không tiếc sức lực tương trợ, để đền đáp ân nghĩa hôm nay.”

Chương 384 - ngủ đêm

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, mang theo một cảm giác mát mẻ.

Triệu Khang nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Nữ Đế, sánh bước bên cạnh nàng.

Sau khi cảm ơn đoàn người Cảnh Quốc, Triệu Khang đã sắp xếp người đưa Ngô Như Long và đoàn tùy tùng đến khách sạn

quốc gia nghỉ ngơi.

Hắn và Tiêu Linh Lung đi vào hậu cung. Các cung nữ, thái giám đang bận rộn dọn dẹp vết máu lưu lại sau chiến tranh, thu gom thi hài, nên hậu cung yên tĩnh đến lạ.

Tiêu Linh Lung nhẹ nhàng kể cho Triệu Khang nghe những chuyện xảy ra sau khi hắn giả chết, giọng nàng có chút thở dài.

“Ta vốn định cùng hắn đồng quy vu tận để báo thù cho ngươi, nhưng thực lực của hắn lại vượt xa tưởng tượng của ta.”

Triệu Khang chỉ vào xích đu phía trước, hai người cùng đi đến tẩm cung cũ của Tiêu Linh Lung trước khi nàng lên ngôi.

Hắn nhẹ nhàng đẩy xích đu, ôn tồn nói: “Hắn đã ngủ đông nhiều năm, đương nhiên mọi thứ đều được chuẩn bị chu đáo. Nếu không, lần trước khi ta quay lại với thân phận Triệu Long, vô tình phát hiện ra hắn có thể có tu vi cao thâm, thì e rằng chuyện hôm nay sẽ còn khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng.”

“Đúng vậy, may mà có ngươi ở đây.”

Bị Triệu Khang đẩy đu đưa, Tiêu Linh Lung cảm thấy vô cùng an tâm, những cảm xúc dồn dập không ngừng tuôn trào.

“Từ khi quen biết ngươi, mỗi lần ta gặp nguy hiểm, ngươi đều có thể giúp ta hóa nguy thành an. Không biết từ bao giờ, ngươi đã gõ cửa trái tim ta.”

“Khi ở huyện Nguyên Giang biết tin ngươi chết trận, ta đã nhiều lần nghĩ đến việc rút kiếm tự vẫn theo ngươi mà đi. Nhưng rồi ta lại nghĩ đến việc kẻ thù đã hại chết ngươi vẫn còn ung dung tự tại trên đời.”

“Lòng ta bỗng dâng lên một ngọn lửa căm phẫn, may mà ngươi vẫn còn sống!”

Triệu Khang thầm rùng mình, trong mắt tràn đầy thương xót. Giữa hai người, không chỉ có mình hắn đơn phương trả giá.

Hôm nay mới biết, hóa ra Nữ Đế bệ hạ cũng yêu hắn sâu đậm. Nếu Tiêu Linh Lung vì quá đau khổ mà tự vẫn, vậy hắn sẽ hối hận mãi mãi!

Như cảm nhận được sự áy náy của người phía sau, Tiêu Linh Lung chống tay xuống xích đu, bước xuống. Nhìn vẻ xấu hổ trong mắt Triệu Khang, nàng nở nụ cười: “Chuyện đã qua rồi, chỉ cần người trở về là tốt rồi. Nhưng người phải hứa với ta một điều.”

“Người nói đi, một ngàn, một vạn chuyện gì ta cũng sẽ đáp ứng.” Triệu Khang vội vàng nói.

Tiêu Linh Lung bật cười: “Ta thoát nhìn có vẻ hay đòi hỏi vô lý như vậy sao?”

Triệu Khang ngẩn ra, rồi đột nhiên cảm nhận được đôi môi ấm áp trên môi mình. Hai tay hắn vòng quanh eo Nữ Đế, từng tế bào trong cơ thể đều như bừng tỉnh, say đắm trong nụ hôn nồng nàn của nàng.

Thật lâu sau hai người mới không nữa chia lìa, Nữ Đế nhẹ nhàng thở hổn hển: “Sau này đừng đi không từ biệt nữa, nếu ta thật sự ngu ngốc tự tử vì người thì làm sao bây giờ.”

“Không, không bao giờ nữa.”

Một tay vén hai chân nữ tử lên, bẻ vào trong ngực, một cánh tay ngọc thuận thế ôm lấy Triệu Khang, Triệu Khang trực tiếp một cước đá văng cửa lớn Chu Tước Điện.

Tiêu Linh Lung liền vùi đầu vào cổ Triệu Khang, giống như là ma cà rồng hôn lên cổ Triệu Khang, một đám da thịt bị hút vào cảm giác khác thường, càng làm cho tình dục Triệu Khang đại loạn.

Giường lớn màu đỏ thẫm, mềm mại phi thường, lần trước hai người ở chỗ này vui thích, lúc này đây vẫn là như thế.

Bất đồng chính là, lần trước là Triệu Khang chủ động, lần này lại biến thành Nữ Đế bệ hạ.

Có lẽ là bởi vì lấy lại được cảm giác, lựa đỏ vĩ trướng bên trong, hai bên ánh nến kích động, chiếu ra một mảnh đỏ ửng.

Triệu Khang bị đánh ngã trên giường, ánh mắt si mê nhìn nữ tử đặt mình dưới thân.

Nàng tiện tay cời trâm cài tóc trên đầu, mái tóc dài buông thẳng bên hông, trong nháy mắt lay động, giống như sóng biển cuộn tròn.

Trong ánh mắt tràn đầy nhu tình, tay Triệu Khang đặt ở chỗ thắt lưng long bào bên hông của mình, ánh mắt đã nói rõ tất cả.

Theo dây buộc bị rút đi, long bào mở rộng, hai tay từ trong vạt áo màu trắng trắng chống ra, bộ ngực quần quanh cũng bị cởi xuống.

Ngọc bội phượng hoàng đỏ rực vẫn giương cánh bay cao, điểm xuyết cho thân thể hoàn mỹ này.

Triệu Khang cũng không có động thủ, Nữ Đế bệ hạ đã lột sạch sẽ chính mình, tiện đà cúi người, cái lưỡi nhỏ nhắn thơm mềm liều mạng muốn cạy mở đôi môi Triệu Khang, loại tư thái không khác gì chủ động hiến thân này, làm cho mỗi một đầu dây thần kinh của Triệu Khang đều cảm giác được kích thích thật lớn.

Hồi lâu sau, ánh mắt Triệu Khang mê mang nhìn chân trần xuống đất Nữ Đế bệ hạ.

Dưới lớp long bào uy nghi, những ngón chân trắng nõn nuột nà của Tiêu Linh Lung e ấp ẩn hiện. Nụ cười thanh tao, yếu điệu nở trên môi khi nàng nhận ra ánh mắt đăm đăm đuổi của Triệu Khang.

Sau khoảnh khắc chần chừ, Tiêu Linh Lung khẽ kéo long bào che đi vẻ đẹp hoàn hảo của mình, má ửng hồng e ấp nhìn về phía Triệu Khang. Giọng nàng run run như muỗi kêu: “Ta... ta có một món quà cho người.”

“Người chính là món quà tuyệt vời nhất.” Triệu Khang không thể kiềm lòng, cởi bỏ xiêm y và ôm lấy nàng, khao khát cháy bỏng trong người đã đến cực điểm.

Nữ hoàng cố gắng kiềm nén, khẽ nắm lấy tay Triệu Khang, ngưng ngưng cất tiếng: “Theo ta đến đây.”

Triệu Khang cảm thấy hoang mang, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo nàng đến mật thất luyện công. Vừa bước vào, hần sững sờ trước khung cảnh trước mắt. Máu dồn lên mặt, tim đập rộn ràng, không thể tin nổi vào những gì mình nhìn thấy.

Giữa mật thất trống trải, chỉ có một chiếc long y bằng vàng kim lộng lẫy, toát lên vẻ uy quyền và sang trọng tột bậc.

“Linh Lung...” Triệu Khang cất tiếng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, áp má vào ngực nàng, giọng nói trầm ấm: “Ý của người là...”

Tiêu Linh Lung ngược đầu lên, ôm chặt hơn, giọng nói dịu dàng như nước chảy: “Ta vẫn là hoàng đế, và ta muốn ban cho người vinh quang mà không một nam nhân nào trên thế gian này có thể sánh được!”

Triệu Khang xúc động nghẹn ngào, hiểu được ý nghĩa to lớn của món quà mà nàng dành tặng. Đây chính là vinh quang tột bậc, độc nhất vô nhị mà một người đàn ông có thể khao khát.

Tiêu Linh Lung nhẹ nhàng cất tiếng: “Đỡ trẫm lên nào.”

Nàng ngồi uy nghi trên long ỷ, long bào lộng lẫy tôn lên nhan sắc tuyệt mỹ, khiến người ta say đắm. Nhìn thấy cơ thể Triệu Khang run rẩy vì khao khát, Tiêu Linh Lung khẽ lau khóe miệng, xoay người vịn tay nắm long ỷ, nhắc cao tà váy, lộ ra đôi chân ngọc ngà nuột nà.

Tư thế mê người ấy khiến Triệu Khang không thể cưỡng lại. Nàng khẽ cất tiếng, giọng nói ngượng ngùng pha lẫn khao khát: “Hãy hầu hạ trẫm thật tốt.”

“Tuân lệnh, thưa bệ hạ.” Triệu Khang đáp lời, giọng nói đầy say mê.

Cả hai đắm chìm trong khoái cảm suốt một đêm cuồng nhiệt, trao tặng cho nhau tất cả những gì mình có.

Sáng hôm sau.

Ánh mặt trời dịu nhẹ len lỏi qua rèm cửa, chiếu sáng căn phòng. Hai người say giấc nồng trên chiếc long ỷ, quần áo vương vãi xung quanh.

Triệu Khang mở mắt, nhìn thấy Tiêu Linh Lung đang say ngủ bên cạnh, trong lòng tràn ngập yêu thương và áy náy. Hắn nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên mi nàng, thì thầm: “Linh Lung, người không xứng đáng phải chịu đựng điều này... Ta...”

Tiêu Linh Lung cúi người, áp sát vào người Triệu Khang, má ửng hồng: “TRước đừng lấy ra. Hôm nay ta không muốn xuống long ỷ, ta muốn...”

Lời nói của nàng khiến Triệu Khang bưng bưng khí thế.

“Hôm nay, ta sẽ ở bên ngươi...”

Chương 385 - Thiếu một người

“Đổ đầy nước vào hồ, lấy xà bông thơm...”

“Phương tổng quản, đây hình như là tấm điện trước kia của bộ hạ phải không?” một tiểu thái giám mở miệng.

Phương Thiệu lạnh lùng nhìn sang, tiểu thái giám nhất thời hoảng sợ.

“Muốn chết? Không nên hỏi thì đừng hỏi, không nên nói thì đừng nói.”

“Nô tài tuân lệnh, nô tài tuân lệnh!” tiểu thái giám vội vàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Đợi đến khi tất cả mọi người đi rồi, Phương Thiệu ho khan hai tiếng, lúc này mới rời đi, đóng lại Chu Tước điện đại môn, cũng nói cho tất cả thái giám cung nữ, hôm nay không được tới gần.

Hơi nước bốc lên, làm cho người ta có một loại mộng lung, vô cùng xa hoa.

Triệu Khang ôm một người đi ra, Tiêu Linh Lung dựa vào bả vai hắn, thỉnh thoảng lấy đuôi tóc của mình lắc lư mũi Triệu Khang, tựa như một tiểu cô nương nổi lên ham chơi, làm cho Triệu Khang dở khóc dở cười.

Thử nước ấm một chút, vừa vặn Triệu Khang liền cắn một cái lên má nữ tử: “Đừng làm rộn, tắm rửa.”

“Ngươi đi cùng ta.”

Triệu Khang cười tà một tiếng: “Vậy không phải tắm rửa.”

Nữ Đế bộ hạ hừ một tiếng, ánh mắt khiêu khích: “Sợ ngươi không được, dù sao ta muốn ngươi theo ta cùng một chỗ!”

“Được được được, ta đi cùng ngươi.”

Hai người vào trong hồ, Triệu Khang tận tâm vệ sinh thân thể cho nữ tử, sau khi hoàn toàn chiếm hữu Nữ Đế bộ hạ.

Triệu Khang mới phát giác, Càn quốc nữ đế cao cao tại thượng, nội tâm kỳ thật càng giống cái tiểu cô nương, ngày xưa uy nghiêm cũng chỉ là cường giả ra mặt thôi.

Khi có được một người và một nơi chân chính có thể an tâm, nàng chính là một con mèo nhỏ dính người, thời thời khắc khắc đều muốn ở bên cạnh chủ nhân.

Nhẹ nhàng vuốt ve lưng đẹp, mặc dù đêm qua đã hoàn toàn đạt được, nhưng mặc kệ, nhìn thêm mấy lần, Triệu Khang cũng nhìn không đủ.

Chỉ có hoàn mỹ mới hình dung ngọc thể nữ đế bệ hạ, bởi vì công pháp dẫn đến tự thân tình dục vốn là thắng hơn những nữ tử khác.

Lại là lần đầu nếm trái cấm, Tiêu Linh Lung lại lần nữa có chút ý loạn tình mê, lại một phen hôn nồng nhiệt ôm nhau kích tình đại chiến.

Triệu Khang ôm Nữ Đế bệ hạ trở lại giường, tìm khăn lụa lau sạch từng tấc thân của nữ tử, xoay người lên giường thưởng thức thân thể mềm mại của nữ tử, yêu thích không buông tay.

“Qua vài ngày, chúng ta trở về Nguyên Giang huyện một chuyến, rời đi thời gian dài như vậy cũng không biết Cao Tuyên kia đem thị trấn biến thành bộ dáng gì.”

Tiêu Linh Lung hai tay thay cầm mở miệng: “Giống như trước kia, chỉ là huyện dân trong thị trấn vì chuyện của ngươi, phần lớn đều đắm chìm trong bi thống.”

“Ngươi phái người đi qua?” Triệu Khang hỏi.

Tiêu Linh Lung ừ một tiếng, nheo mắt lại: “Đó là chỗ của ngươi, cho dù ngươi không ở đây ta cũng phải bảo vệ tốt cho ngươi. Ngươi quay về huyện Nguyên Giang làm gì?”

“Ta muốn nhìn xem có thể làm ra đại pháo hay không.” Trong mắt Triệu Khang hiện lên một tia sắc bén.

“Đại pháo?” Tiêu Linh Lung sững sốt.

Triệu Khang giải thích: “Là một loại vũ khí chế tác bằng đồng sắt, phối hợp với thuốc nổ sử dụng, mới có thể phát huy ra hiệu quả mạnh nhất của thuốc nổ.”

“Phải nhanh chóng đem thực lực quân sự của chúng ta tăng lên, Tiêu Phi Vũ lần này chạy trốn, khẳng định sẽ không từ bỏ âm mưu, hắn lại là nhị phẩm cao thủ, không có Ngô Như Long tọa trấn, hắn muốn giết người ta dễ như trở bàn tay.”

Triệu Khang ánh mắt lạnh dần: “Nhưng chỉ cần có thể làm ra đại pháo, hắn chỉ cần dám đến, đối mặt, ta liền muốn hắn chết không toàn thây.”

Tiêu Linh Lung hít vào một hơi khí lạnh: “Thế gian lại còn có loại vũ khí này!”

“Đó là, khắp thiên hạ không thiếu chuyện lạ, chỉ có điều đại pháo này tương đối khó chế tạo, suy nghĩ của ta cũng không quá rõ ràng, chỉ có thể từng bước sờ soạng.”

Thường thức một đôi chân ngọc, Triệu Khang cười một tiếng: “Bất quá, bom cũng đã lấy ra, đại pháo này cũng sẽ không xa.”

Nguyên Giang huyện, một trong chó hoang Lý Cầu Đản, đây chính là nửa năm trước liền nghiên cứu ra bom ngoan nhân.

Lúc này còn ở Cảnh quốc huấn luyện, chờ bọn họ trở về cùng nhau, nói không chừng thật có thể làm ra đại pháo cũng nói không chừng.

Tiêu Linh Lung suy nghĩ một chút, sau đó có chút chột dạ nói: “Nhưng hiện tại quốc khó hình như có chút không được.”

Triệu Khang sửng sốt: “Nói như thế nào?”

“Nửa năm qua, ta để cho Hộ bộ tiêu hao đại lượng tiền lương chế tác thuốc nổ cùng khai thác quặng sắt, người cho ta tiền, đều đã dùng bảy tám thành, còn có lần trước đại chiến, trợ cấp tướng sĩ, phong thưởng vân vân...”

Nói xong cuối cùng Tiêu Linh Lung thè lưỡi, Triệu Khang hỏi: “Vậy, còn có bao nhiêu?”

Tiêu Linh Lung ngượng ngùng nói: “Hơn nữa trong kho của ta còn có một trăm vạn lượng.”

“Nữ tử phá sản, trước đây ta cho người hơn tám triệu!”

Triệu Khang tức giận vỗ mông một cái.

Nữ Đế bệ hạ nước mắt lưng tròng tiến vào trong lòng Triệu Khang, ra vẻ ai oán.

Chính là biết đối phương là cố ý, Triệu Khang vẫn là một trận thương tiếc trong lòng, ôm chặt Tiêu Linh Lung, nghiêng người nằm xuống, cười mở miệng, hào hùng vạn trượng: “Không có việc gì, ta có rất nhiều tiền!”

Tiêu Linh Lung chớp chớp mắt có chút không tin, dù sao Triệu Khang đi Cảnh quốc, nửa năm qua không hề đặt chân vào chuyện làm ăn Càn quốc, lấy đâu ra tiền?

Triệu Khang cười hắc hắc nói: “Ta từ Tề quốc, hồ năm trăm vạn lượng bạc trắng, ngân phiếu liền để ở Cảnh quốc, mặt khác nếu là còn không đủ, liền cùng Cảnh quốc mượn mấy trăm vạn vẫn là không thành vấn đề.”

Tiêu Linh Lung khiếp sợ vô cùng, không nghĩ tới chuyện quốc khó trống rỗng, lại có thể nhẹ nhàng giải quyết ở chỗ Triệu Khang.

Hơi có chút cảm khái nói: “Hoàng đế này, người so với ta thích hợp hơn nhiều.”

Triệu Khang liếc mắt một cái: “Ta mới không cần, làm hoàng đế nhiều chuyện không được tự nhiên, người liền cho ta thanh thần ổn định làm nữ hoàng của người, ta giúp người giành thiên hạ!”

“Ta xem ra là ghét bỏ ngôi vị hoàng đế sẽ trói buộc người, miễn cho tương lai không được đi tìm hoa văn liễu, có phải hay không quốc sư đại nhân?”

Tiêu Linh Lung tức giận nói, tính cả mình, người này đã có ba nữ nhân.

Mặc dù nói nam nhân tam thê tứ thiếp rất bình thường, chính mình cũng tiếp nhận, nhưng lúc này nếu không gõ chuông cảnh báo.

Vạn nhất người này được voi đòi tiên, tương lai lại làm mấy nữ nhân ở bên người, vậy mình không khóc chết?

Dù nói thế nào mình cũng là hoàng đế a, có thể cùng người khác chung chồng đã rất nhẫn nhịn rồi.

Nếu không phải Diệp Hồng Tuyết và Tần Ngọc Phượng vì Triệu Khang thiếu chút nữa đã chết, Tiêu Linh Lung cũng sẽ không dễ nói chuyện như vậy.

Triệu Khang tươi cười nhu hòa, nhìn đôi môi đỏ mọng cong lên của Nữ Đế bệ hạ, ngón tay chọc chọc: “Ngoại trừ các người, trên đời này còn có nữ tử nào ngốc như vậy, nguyên ý trả giá nhiều như vậy cho ta, có các người ta cũng đã rất thỏa mãn. Đồ ngốc.

Chỉ cảm thấy ấm áp trong lòng chảy qua, nhìn vết thương lớn nhỏ trên người Triệu Khang, nữ tử nhẹ nhàng hôn lên, muốn cho đôi phương lĩnh hội nhu tình của mình.

Triệu Khang lại ngăn đôi phương lại, Tiêu Linh Lung có chút khó hiểu, Triệu Khang cười xấu xa, ôm lấy: “Tối hôm qua là thần thống khoái, hôm nay để thần thỏa mãn bệ hạ.”

Âm thanh thịnh nộ vang vọng, buông xuống tất cả, nữ hoàng để tận tình hưởng thụ sự phục vụ của Triệu Khang.

Trọn vẹn ba ngày Triệu Khang cùng Nữ Đế đều không có rời đi Chu Tước điện, ngoại trừ rửa mặt ăn uống, còn lại đều ở trên giường chiến đấu.

Một đám đại thần trong lòng đều có chút nói thầm, tuy rằng cái này chúng ta đều biết, nhưng hai người các người tốt xấu cũng thu liễm một ít đi?

Cũng may hôm nay rốt cục gặp được hai người mặt, Nữ Đế bệ hạ thoát nhìn khí sắc hồng nhuận, giữa hai lông mày càng nhiều phong tình trước nay chưa từng có.

Đi trong vườn hoa, Triệu Khang đột nhiên nghi hoặc: “Sao ta có cảm giác như thiếu một người vậy?”

Nữ Đế bệ hạ: “Người nói như vậy hình như là thiếu một người.”

Phương Thiệu cứng đờ: “A, hôm đó hoàng tử điện hạ không chịu đi, sau khi trời lại bỏ vào trong mật thất.”

Triệu Khang cùng Tiêu Linh Lung hốc mắt trùng lên.

Phương Thiệu có chút run rẩy: “Mấy ngày nay bận rộn xử lý công việc, giống như quên mất hẳn.”

“Còn không mau đi xem một chút, đừng con mẹ nó đói chết!”

Trong mật thất.

Thiếu niên nằm trên mặt đất như giò bọ nhúc nhích, nhanh!

Suýt chút nữa, suýt chút nữa! Rốt cục bằng vào tính dẻo dai kinh người của mình, hoàng tử điện hạ xoay người đứng lên!

Sau đó liền sôi nổi đi tới cạnh cửa, muốn dùng đầu phá cửa này.

Đúng lúc này cửa rầm một tiếng bị người đá văng, cánh cửa dày nện vào ót, hoàng tử điện hạ trực tiếp bay ra ngoài, trước khi ngất xỉu chỉ nghe thấy có tiếng hét lớn.

“Huyền Sách chớ hoảng, Triệu ca ngươi tới cứu ngươi!”

Tiêu Huyền Sách: “Mẹ ngươi.....”

Chương 386 - Sự giác ngộ của thiếu niên

Đông cung.

Ba người, một nữ hoàng, một quốc sư Đại Càn và một thái giám võ quan tứ phẩm sắp nhậm chức Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ, đang lúng túng vò tay, nụ cười trên mặt có phần gượng gạo. Ba người đối diện với một thiếu niên mười bảy tuổi, trán sưng vù, tỏ ra hết sức nịnh nọt như tiền bối.

Thiếu niên đó không ai khác chính là Thái tử xui xẻo Tiêu Huyền Sách. Cả khuôn mặt hắc đỏ bưng vò va vào khung cửa, hai lỗ mũi nhét giấy vệ sinh để cầm máu.

Hắn nhìn ba người đối diện với ánh mắt u ám, đặc biệt là Triệu Khang!

Cú đá cửa đó suýt nữa giết chết hắn. Hôm Ninh Vương làm phản, Tiêu Linh Long đã dự tính trước, nhưng nàng không chắc chắn sẽ chiến thắng.

Do đó, nàng muốn sắp xếp cho Tiêu Huyền Sách rời đi, nhưng Thái tử nhất quyết phải cùng đại tỷ sống chết, thậm chí còn dọa sẽ tự sát.

Không còn cách nào khác, Tiêu Linh Long đành sai Phương Thiệu trói hắn lại và giam giữ trong mật thất, đồng thời giao cho hai thái giám canh gác.

Nếu Nữ hoàng chiến thắng, mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Nếu thua, hai thái giám sẽ đưa Tiêu Huyền Sách trốn khỏi hoàng cung.

Điều bi kịch là, loạn Ninh Vương đã bị Triệu Khang dẹp tan, cả hoàng cung đều chìm trong niềm vui sướng và sự ngỡ ngàng trước sự hồi sinh của Triệu Khang, khiến họ quên mất vị Thái tử này.

Ba ngày!

Bị đói suốt ba ngày và phải nhịn đại tiểu tiện, cuối cùng khi Thái tử đứng dậy, nhưng hắn bị Triệu Khang đá bay ra ngoài, suýt nữa tắt thở.

Trong tình huống như vậy, thật kỳ lạ nếu sắc mặt hắn có thể tốt đẹp được.

“Được rồi, đừng tức giận nữa, nhìn xem, người vẫn sống tốt đẹp chứ? Mai ta sẽ đưa người ra khỏi cung du ngoạn, người không phải lúc nào cũng muốn trải nghiệm nỗi khổ của dân đen sao? Mai chúng ta sẽ đi! Nào, ăn một chút, mấy ngày nay không ăn gì rồi, nhìn cái mặt nhỏ đói kìa.”

Triệu Khang có chút ngượng ngùng nhìn em vợ mình, bụng một bát cháo.

Tiêu Huyền Sách chỉ nhú mắt nhìn sang, lạnh lùng phun ra một chữ.

“Cút!”

Triệu Khang cười gượng gạo. Phương Thiệu tiến lên quỳ gối xin tội: “Thái tử điện hạ, đều là do nô tài lơ là, thỉnh Thái tử điện hạ dùng bữa trước, sau đó trừng phạt nô tài thế nào cũng được.”

“Người cũng cút đi!”

Thái tử không vui mở lời.

Tiêu Linh Long tiến lên, muốn đưa tay xoa xoa trán đỏ hồng của đệ đệ do va đập, nhưng Tiêu Huyền Sách lại quay đầu sang một bên.

Nữ đế lại nói: “Được rồi, đừng tức giận nữa. Lần này nếu không phải Triệu Khang mưu tính chu đáo, e rằng Ninh Vương sẽ đắc ý, ta cũng không còn cách nào, không cố ý quên người. Ngoan ngoãn, ăn chút gì đi.”

“Người cũng c.. đi... khụ khụ, liên quan gì đến ta.” Tiêu Huyền Sách hừ một tiếng, may mắn là đầu óc không bị đụng hòng, không dám nói ra từ “cút” kia.

Ngay lập tức, Tiêu Linh Long cau mày: “Có phải cho người mặt mũi rồi không! Có phải dạo này sống sung sướng quá rồi! Rốt cuộc người có ăn hay không!”

Nhột nhọt toàn thân, Tiêu Huyền Sách vội vàng nói: “Ăn ăn ăn! Mẹ ơi, chết đói rồi, ôi sao cháo này ngon thế! Phương công công, nhanh lên, mang thêm cho ta một bát nữa, một bát sao đủ ăn! Thật là, không có chút nhân lực nào cả!”

Hầu như là giật phăng bát cháo từ tay Triệu Khang, Thái tử bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Triệu Khang cười, đây gọi là vật trị một vật!

Ba bát cháo xuống bụng, Thái tử rốt cuộc cũng lấy lại được chút tinh thần, tỉnh thoảng lại nhìn sang Triệu Khang.

Mặc dù đã trưởng thành một chút, nhưng tâm trạng của thiếu niên vô nghi đã thể hiện rõ trên khuôn mặt.

Triệu Khang biết rằng hài tử này chắc chắn có vô số câu hỏi muốn hỏi, liền cười kéo ghế ngồi xuống, vỗ vai hắn.

“Mọi chuyện đã qua rồi, ta đã trở lại. Sau này có ta, cứ làm những gì người muốn làm, lật trời cũng có ta gánh cho người.”

Nước mắt lăn dài xuống bát, Tiêu Huyền Sách cúi đầu nhìn vào chiếc bát rỗng, Nữ hoàng không đành lòng quay mặt đi.

Nếu nói người đau buồn nhất khi tin tức Triệu Khang chết truyền về Đại Càn, tuy Nữ Đế là người muốn tuần tình, nhưng người bất lực nhất chính là Thái tử Đại Càn này.

Bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra, vị Thái tử “ngu ngốc” trong miệng người ngoài kia, từ khi quen biết Triệu Khang, thực sự đã coi Triệu Khang như huynh đệ, bạn tốt của mình.

Gần đây, Nữ hoàng tuyệt vọng, Triệu Khang tử trận, Ninh Vương âm mưu lên lút.

Hắn muốn thay đổi, giúp đỡ đại tỷ vượt qua khó khăn, nhưng lại không biết phải làm gì.

Do đó, chỉ có thể tự suy nghĩ tự tìm tòi, nhưng càng suy nghĩ sâu xa, hắn càng cảm thấy bất lực và hoang mang.

Bởi vì dù suy nghĩ thế nào, hắn cũng chỉ có thể đưa ra một kết luận, hắn không thể giúp được đại tỷ mình.

Với bản thân, hắn không thể đầu lại Tiêu Phi Vũ!

Hắn căm ghét sự vô dụng và bất lực của chính mình, trước đây có Triệu Khang giúp đỡ Tiêu Linh Long, hắn có thể hoàn toàn không quan tâm đến triều chính.

Nhưng sau khi Triệu Khang không còn, mọi chuyện đều thay đổi, hai chiếc ô che đầu cho thiếu niên này từ trước đến nay đều biến mất.

Lúc này hắn mới nhận ra sâu sắc rằng bản thân thực sự chỉ là một kẻ ngu ngốc mà thôi.

Không nói gì đưa tay lau nước mắt.

Triệu Khang nhìn mà thở dài an ủi: “Không sao, muốn khóc thì khóc đi.”

Tiêu Huyền Sách cười một tiếng, buông bát lắc đầu: “Không được, một hoàng giả đủ tư cách, không nên rơi lệ, trước kia là ta quá mức ngây thơ.”

“Luôn cho rằng đi dân gian một chút là có thể biết dân chúng muốn cái gì, nhưng bây giờ ta hiểu rồi.”

Tiêu Huyền Sách nhẹ giọng nói: “Muốn cho dân chúng sống tốt, điều kiện tiên quyết là có thể để cho bọn họ có cái an bình, hòa bình mà sinh hoạt!”

Triệu Khang khiếp sợ nhìn Tiêu Huyền Sách, hắn hoàn toàn không nghĩ tới đối phương lại có loại giác ngộ này.

Trong lúc nhất thời không biết nên ngạc nhiên hay tiếc nuối.

Tiêu Linh Lung hốc mắt ửng đỏ, hiện tại Tiêu Huyền Sách, cùng sáu bảy năm trước, từ khi bệnh tình tiên hoàng nguy kịch, trong tay tiếp nhận gánh nặng, biết bao giống nhau!

Nàng vốn định an ủi một phen, nói cho đệ đệ của mình, không có việc gì. Chính mình vẫn còn, Triệu Khang cũng đã trở lại, người có thể giống như trước kia, đi kiến tạo huyện Nguyên Giang của mình.

Không ngờ Triệu Khang lại lớn tiếng trầm trồ khen ngợi: “Hảo tiểu tử! Có chí khí! Chỉ bằng những lời này của ngươi, lão Triệu ta dù thế nào cũng sẽ giúp ngươi, giúp ngươi bảo vệ dân chúng Càn Quốc bình an.”

Tiêu Huyền Sách nhếch miệng cười: “Vậy sau này ngươi không chỉ là quốc sư của tỷ ta, mà còn là quốc sư của ta.”

“Dễ nói dễ nói, bất quá lời này sao nghe là lạ.?”

Hoàng tử điện hạ trợn trắng mắt: “Yên tâm, biết ngươi thích tỷ ta, lão tử lại không tốt bằng Long Dương, không cần lo lắng hoa cúc của ngươi.”

“Thằng nhóc thôi tha!”

Bên tai Tiêu Linh Lung đỏ lên, Triệu Khang cười ngây ngô.

Vào đêm.

Triệu Khang không có ở lưu luyến nữ đế ôn nhu hương, mà là đi tới khách sạn gặp đám người Ngô Như Long, mọi người âm thầm thương nghị một phen.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Nữ Đế bệ hạ triệu tập triều hội, Tiêu Huyền Sách cũng cùng lên triều, Triệu Khang cũng lấy thân phận quốc sư Càn Quốc ngồi trên ghế quốc sư.

Văn võ bá quan đều có chút thất thần nhìn hắn, lúc này mới có loại cảm giác thiết thực, khối thịt lắn kia đã trở lại!

Chương 387 - té ngã hai lần

Tiêu Linh Lung uy nghiêm ngự trên long ỷ, bá quan văn võ đứng nghiêm chỉnh phía dưới. Triệu Khang, quốc sư, đứng đầu bên trái, Tiêu Huyền Sách đứng đầu bên phải.

So với trước kia, bầu không khí chốn triều đình vắng lặng đến lạ thường. Lý do là bởi vì những quan viên lớn nhỏ cấu kết với Ninh Vương phản loạn nay đã bị giam giữ tại Hình bộ đại lao, chờ ngày xét xử.

Không có bất kỳ triều nghị nào diễn ra, Tiêu Linh Lung liên tục ban ra các sắc lệnh bổ nhiệm quan chức mới.

Dương Càn, nguyên lang trung Bộ Lại, được bổ nhiệm làm Thượng thư Bộ Công.

Lưu Kiên An, nguyên Tổng chỉ huy sứ binh mã ti Ngũ thành, được bổ nhiệm làm Tả phó chỉ huy sứ Cẩm Y vệ Bắc Trấn Phủ ti, tòng tứ phẩm.

Văn Kim Lăng, nguyên Thượng Y giám tổng quản, được bổ nhiệm làm Hữu phó chỉ huy sứ Cẩm Y vệ Bắc Trấn Phủ ti.

Phương Thiệu, nguyên chương ấn thái giám tổng quản Ti Lễ Giám, được bổ nhiệm làm Tổng chỉ huy sứ Cẩm Y vệ Bắc Trấn Phủ ti.

“Bắc Trấn Phủ ti được thành lập, do Tổng chỉ huy sứ Phương Thiệu phụ trách, đóng tại kinh đô phía bắc. Dưới quyền chia thành năm vệ, thống lĩnh các chức Thiên Hộ, Bách Hộ, Tổng Kỳ, Tiểu Kỳ, chuyên phụ trách ngục giam. Bên trong còn lập ra Đông xưởng, phụ trách thu thập tình báo, giám sát bách quan. Tất cả đều do Phương Thiệu phụ trách...”

Từng đạo sắc lệnh bổ nhiệm được ban ra, lấp đầy những vị trí quan chức còn trống. Máu tươi của những kẻ phản loạn đã nhuộm đỏ triều đình.

Mọi người đều căng thẳng tốt độ, tập trung cao độ vào những vị quan mới nhậm chức, đặc biệt là những Cẩm Y vệ thuộc Bắc Trấn Phủ ti. Bất kỳ ai phạm sai lầm nhỏ nhất cũng có thể bị bắt giữ bởi những tay sai này.

Họ hiểu rằng, hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc.

Tất cả các bổ nhiệm đều được công bố và không ai dám phản đối.

Tiêu Linh Lung do dự một chút, nhìn về phía Triệu Khang.

Thấy Triệu Khang gật đầu, Tiêu Linh Lung mới lên tiếng:

“Loạn đảng theo Ninh Vương phản loạn, gồm Chu Mục Nguyên, Thường Khải, Lục Tuyết Oánh...”

“Tất cả quan viên tham gia vào vụ loạn hôm nay đều bị chém đầu, do quốc sư Triệu Khang giám sát!”

Vừa dứt lời, mọi người đều nhìn về phía Triệu Khang với vẻ ngỡ ngàng. Ninh Vương phản loạn đã thất bại, nhưng tên thủ ác Tiêu Phi Vũ lại trốn thoát. Việc giao cho Triệu Khang giám

sát việc hành quyết chẳng khác nào trao cho Tiêu Phi Vũ cơ hội trả thù.

Tuy nhiên, Triệu Khang vẫn tỏ ra bình thản, đứng dậy hành lễ: “Thần tuân lệnh.”

Buổi triều đình kết thúc.

Cấm quân đông đảo di chuyển rầm rập từ hoàng thành đi ra, Triệu Khang cưỡi ngựa cao to tiến đến trung tâm pháp trường.

Chỉ nhìn vào thế trận này, dân chúng cũng đã đoán được điều gì sắp xảy ra, họ ồn ào chen lấn nhau đi về phía pháp trường để xem náo nhiệt.

Vài ngày trước, họ đã thấy thông báo về việc Ninh Vương tạo phản và có không ít người theo phe hắc, hôm nay chắc chắn là hành quyết những kẻ phản loạn này.

Nhìn đám đông náo nhiệt bên ngoài pháp trường, Triệu Khang ra lệnh: “Dẫn phạm nhân ra!”

“Dẫn phạm nhân ra!”

Có người hô lớn một tiếng, và ngay lập tức, hàng chục quan viên bị áp giải đến, quỳ gối trên pháp trường. Trong số đó có một nữ tử mặc áo lam, cúi đầu, mái tóc dài xõa tung, dung nhan tuyệt mỹ.

Dân chúng bên ngoài không khỏi cảm thán: “Một cô nương xinh đẹp như vậy sao lại đi theo phản loạn chứ?”

Triệu Khang nhắm mắt lại, im lặng chờ đợi. Tuy nhiên, đã một khắc trôi qua mà sân pháp trường vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào khác thường.

Mở mắt ra, đối diện với ánh mắt của một người lính, người đó chỉ lắc đầu. Triệu Khang thở dài.

Tên này đã học khôn rồi.

Hắn ra lệnh giải tán: “Hành hình!”

Đao phủ lập tức cầm lấy đao lớn, trong ánh mắt hoảng sợ của những kẻ phản loạn, hắc vụ đao lên. Tiếng kinh hoàng vang lên khắp nơi.

Máu tươi bắn tung tóe, đầu người lăn lóc, toàn bộ pháp trường trở nên giống như Tu La Địa Ngục.

Nhìn những khuôn mặt trắng bệch, không biết vì sao những người này nhất định phải đến xem náo nhiệt, không sợ về nhà ngủ không yên.

“Thưa ngài, hành hình đã xong.” Đao phủ quay lại báo cáo.

Triệu Khang gạt đầu: “Xử lý thi thể đi.”

Sau khi kết thúc việc hành quyết, Triệu Khang cũng không đợi được Tiêu Phi Vũ xuất hiện, trong lòng không khỏi thất vọng.

Trên đường trở về, dân chúng vẫn đang bàn tán sôi nổi về cảnh hành hình kinh hoàng vừa diễn ra.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Triệu Khang rời khỏi hoàng cung. Đám người Ngô Như Long cải trang đã sớm chờ sẵn bên ngoài.

Nhìn thấy Triệu Khang đi ra, Ngô Như Long thở dài nói: “Quốc sư, xem ra Tiêu Phi Vũ còn cẩn thận hơn so với tưởng tượng của ngươi.”

Triệu Khang bình thản đáp: “Có thể hắn đã biết Lục Tuyết Oánh đã chết. Bỏ qua đi, chỉ là một ván cờ mà thôi. Hắn không đến cũng không sao.”

Vô tình đi đến phủ Quốc Sư, Triệu Khang thấy một tiểu hài tử đang ngồi ở cửa. Hắn tiến đến với vẻ nghi ngờ. Tiểu hài tử nhìn Triệu Khang cảnh giác và hỏi: “Vị đại nhân này, ngài có phải là chủ nhân của ngôi nhà này không?”

Triệu Khang nhìn tiểu hài tử, thấy nó ăn mặc giản dị như một đứa trẻ bình thường, gạt đầu và nói: “Đúng vậy. Ngươi có chuyện gì không?”

“Có một người lớn bảo ta đưa cái này cho ngươi,” tiểu hài tử vội vàng lấy từ trong ngực ra một tờ giấy trắng.

Tim Triệu Khang đập nhanh, mở tờ giấy ra và ánh mắt lập tức tối sầm lại.

“Có chuyện gì vậy?” Ngô Như Long tiến đến hỏi và nhìn vào tờ giấy.

Chỉ thấy trên giấy chỉ có một dòng chữ:

“Ván cờ này là người thắng, nhưng ta, Tiêu Phi Vũ sẽ không ngã hai lần trước một người. Thù của Tuyết Oánh, ta sẽ báo sau!”

“Tên này vẫn đang ở trong đế đô!” Ngô Thiên Hồ nhìn Triệu Khang với vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt đầy lo lắng.

Triệu Khang thu lại tờ giấy, nhìn về phía tiểu hài tử nhút nhát kia và nở một nụ cười: “Tiểu hài tử, người bảo người đưa thư cho ta là lúc nào đã đưa thư cho người?”

“Buổi sáng ạ,” tiểu hài tử cẩn thận trả lời.

Triệu Khang hỏi tiếp: “Vậy sau đó thì sao? Hắn đi đâu?”

Nói xong, Triệu Khang còn móc ra một vài đồng xu.

“Ta thấy hắn đã ra khỏi thành phố. Và nói rằng, những gì người hỏi, hãy để ta nói với người rằng một ngày nào đó ta sẽ trở lại.” Tiểu hài tử nhìn chằm chằm vào những đồng xu trong tay Triệu Khang, mắt sáng lấp lánh.

“Được rồi, ta biết rồi.”

Triệu Khang gật đầu, thả những đồng xu vào tay tiểu hài tử, tiểu hài tử vui mừng cầm lấy tiền và chạy đi.

Trở lại phủ Quốc Sư.

Triệu Khang sai người pha trà. Ngô Như Long thở dài và nói: “Quốc sư, lần này sẽ không dễ dàng gì. Nếu Tiêu Phi Vũ thực sự ở trong đế đô, thì tình cảnh của chúng ta sẽ rất nguy hiểm.”

Mà hắn thân là hoàng đế Cảnh quốc, cũng không có khả năng như bảo tiêu, mỗi ngày đi theo bên người Triệu Khang.

Triệu Khang lắc đầu nói: “Không ngại, tên này hắn là thật rồi đi.”

“Người xác định như vậy?” Ngô Thiên Hồ nghi hoặc.

Triệu Khang ừ một tiếng: “Hắn hiện tại là thất bại thảm hại, cho dù giết ta cũng đã không lấy lại được ngôi vị hoàng đế, hắn lại là một người cực kỳ tự phụ.”

“Hắn hiện tại muốn nhất, kỳ thật không phải giết ta, mà là chuẩn bị để cho ta giống như hắn, một lần thất bại thảm hại

cửa nát nhà tan. Nhưng dựa vào chính hấn là làm không được chuyện này, đoán chừng là chuẩn bị đi tìm kiếm viện trợ.”

“Chu quốc cùng Tề quốc? “Ngô Như Long nheo mắt.

Triệu Khang cười: “Khả năng rất nhỏ, Tề quốc hiện tại thực lực tương đối kém, Chu quốc mặc dù còn có lực đánh một trận, nhưng không phải hấn có thể nói được.”

“Vậy người này sẽ đi đâu?”

Triệu Khang cảm khái một tiếng: “Không biết a, có lẽ có liên quan đến Lục Tuyết Oánh bên cạnh hấn. Ta luôn cảm giác người này đối với Lục Tuyết Oánh có loại tình cảm không giống nhau, hơn nữa nữ tử trẻ tuổi mà thực lực cường đại này, chúng ta trước đây đều là chưa từng nghe nói, không phải sao?”

Chương 388 - trở về Nguyên Giang

Cường giả tam phẩm trung tầng, có thể nói là tồn tại hiếm hoi như long phượng sừng lân trên đời.

Trước đây, trên thế giới cũng không nhiều nữ tử có thực lực mạnh mẽ và tài năng xuất chúng như vậy.

Nữ Đế Tiêu Linh Lung, nữ tử Vũ Thần Diệp Hồng Tuyết của Cảnh quốc đều là những người nổi tiếng, nhưng thực lực của họ so với Nữ Đế còn mạnh hơn một bậc, Lục Tuyết Oánh cũng chưa bao giờ có tin tức gì lan truyền.

Sở hữu dung mạo tuyệt mỹ và thực lực phi thường như vậy, nhưng lại ẩn mình không lộ diện, rất khó không khiến người ta tò mò về lai lịch.

“Quốc sư nói như vậy, ta lại nhớ ra một chuyện.” Một trong hai cường giả tam phẩm cung phụng của Cảnh quốc lên tiếng.

Triệu Khang hứng thú hỏi: “Tiền bối có phát hiện gì sao?”

Đối phương khiêm tốn nói: “Không dám, quốc sư gọi tại hạ là Lâm Lang là được. Ta đã từng giao thủ với nàng ta và có vài cảm nhận.”

“Nàng ta có nội lực thâm hậu, chiêu thức kỳ lạ phi thường, lộ số võ học có vẻ khác biệt với chúng ta, mang hơi hướng ngoại

lai.”

“Nghe vậy, có vẻ như đúng là như vậy.”

Nhắc đến võ học, Ngô Thiên Hồ liền tỏ ra hứng thú. Triệu Khang hỏi: “Nói thế nào?”

Ngô Thiên Hồ giải thích: “Bọn võ phu tứ quốc Bắc địa chúng ta có lối đánh ít biến hóa, chủ yếu lấy thế đại cương làm trọng. Tuy nhiên, nữ tử này ra tay biến hóa khôn lường, thường ẩn giấu nhiều đòn thế biến hóa trong một đòn tấn công, khiến người ta khó lòng đề phòng.”

“Nếu là giao đấu đơn đả độc đấu, lão phu tự tin cũng có thể bắt được nàng ta, nhưng muốn nói không hề tổn hại một sợi tóc cũng không thể. Lối đánh kỳ lạ này ta lang bạt giang hồ nhiều năm như vậy cũng là lần đầu tiên gặp phải.”

“Nàng ta hẳn không phải người Bắc Địa chúng ta.” Lâm Đình đưa ra phán đoán, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Ngô Như Long.

Nói về võ học cảnh giới cao nhất, tự nhiên là Ngô Như Long, hẳn có tư cách nhất để phát biểu.

Cảnh Đế cau mày: “Các người nói như vậy, trăm cũng có một suy đoán.”

Mọi người chăm chú lắng nghe, Ngô Như Long nhẹ giọng nói: “Tiêu Phi Vũ chỉ e rằng là đồ đệ của nữ tử này. Con đường võ học của hai người giống nhau như đúc.”

Triệu Khang kinh ngạc: “Không thể nào? Nhưng hình như Tiêu Phi Vũ lợi hại hơn một chút?”

Ngô Thiên Hồ cười khẩy một tiếng: “Tiểu tử ngươi, ai nói đồ đệ nhất định phải kém hơn sư phụ?”

“Chắc chắn rồi, ta cũng nghĩ vậy. Bệ hạ, ngài hãy nói tiếp.” Triệu Khang lấy lại tinh thần và gật đầu.

Ngô Như Long nói: “Lối đánh của hai người đều giống nhau. Ta cũng đã từng giao thủ với không ít võ nhân Càn quốc, nên cũng khá quen thuộc với họ. Tuy nhiên, Tiêu Phi Vũ lại cho ta một cảm giác khác biệt hoàn toàn. Hẳn có võ học vô cùng biến hóa, có thể sánh ngang với ta.”

“Hắn cũng không tung hết sức lực khi ra tay, giống như gió nổi sóng triều liên tục, dường như không bao giờ kết thúc. Tuy ta đã đánh bại hắn, nhưng muốn giết hắn lại vô cùng khó khăn. Đây là lần đầu tiên ta gặp phải loại đối thủ này.”

“Nếu như lời các người nói là đúng, rằng chiêu thức của nữ tử kia cũng giống như vậy, thì rất có thể Lục Tuyết Oánh này thực sự là sư phụ của Tiêu Phi Vũ.”

“Xem ra lần này ngươi và hắn có thù lớn rồi, Triệu Khang.”
Ngô Thiên Hồ có vẻ hả hê khi người khác gặp nạn.

Triệu Khang không thèm quan tâm và nói: “Chuyện này có gì to tát đâu? Sớm hay muộn, một trong hai chúng ta sẽ phải ngã xuống. Hãy xem ai sẽ là người chiến thắng.”

“Nói tóm lại, tên này có tài năng thiên bẩm, võ công cao cường, có thể nói là một trong những kẻ mạnh nhất thời đại. Quốc sư, ngươi cũng không nên chủ quan khinh địch.”

Triệu Khang gật đầu: “Mọi người yên tâm, ta sẽ cẩn thận hành động.”

Ngô Như Long nói: “Vậy thì tốt. Quốc sư, nếu mọi chuyện ở Càn quốc đã rõ ràng, chúng ta cũng nên trở về Cảnh quốc. Quốc sư có muốn đi cùng chúng ta không?”

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi vẫn lắc đầu từ chối: “Không được, bệ hạ. Hiện giờ Cảnh quốc đang yên ổn, nhưng Càn quốc thực sự là một đồng hoang tàn cần được khôi phục. Ta phải nhanh chóng tìm cách tăng cường sức mạnh cho Càn quốc để có thể đối phó tốt hơn với những biến động trong tương lai.”

“Đáng tiếc.”

Ngô Như Long có chút tiếc nuối, nhưng là một vị hoàng đế, hắn dĩ nhiên có thể kiềm chế cảm xúc của mình.

Hắn cười nhạt: “Vậy thì quốc sư cũng đừng quên rằng ngươi cũng là quốc sư của Cảnh quốc chúng ta. Hơn nữa, Diệp đại nhân đang chờ ngươi.”

Triệu Khang cười mĩa mai: “Không dám không dám. Đúng rồi, bệ hạ, phiền lòng chư vị sau khi trở về Cảnh quốc hãy hộ tống Ngọc Phượng về. Ta tạm thời không có thời gian đi đón

nàng. Ngoài ra, có thể cho Hoàng Thiên Hành và những người khác trở về.”

“Cũng nên thông báo cho Tề quốc, bảo họ có thể rút quân.”

“Chuyện nhỏ.” Ngô Như Long nói.

Không dừng lại lâu, mọi người rời khỏi phủ Quốc Sư tiến cung để chào tạm biệt Tiêu Linh Lung.

Tiêu Linh Lung lập tức cho người chuẩn bị quà tạ.

Sau khi tiễn đoàn người Ngô Như Long đi, Triệu Khang bắt đầu chuẩn bị trở về huyện Nguyên Giang.

Sáng sớm hôm sau.

Hai con ngựa nhanh nhẹn kéo xe ngựa ra khỏi đế đô. Ban đầu, Triệu Khang định một mình trở về, nhưng Nữ Đế Tiêu Linh Lung nhất quyết phải đi theo. Hơn nữa, Tiêu Huyền Sách hiện giờ bắt đầu tham gia việc nước, lo toan việc cai trị quốc gia.

Tự nhiên Triệu Khang không thể từ chối, vì vậy hắn mang theo Nữ Đế Tiêu Linh Lung.

Ngồi trước xe ngựa, Triệu Khang kéo dây cương ngựa. Tiêu Linh Lung, một thân bạch y tố váy đẹp như tiên nữ giáng trần, nép vào lòng Triệu Khang, khiến bao người ngoài kia ghen tị.

Trải qua ba ngày lặn lội đường xa, hai người cuối cùng cũng đến bên ngoài huyện Nguyên Giang. Đi theo con đường lớn, họ nhanh chóng nhìn thấy thành trì gạch xanh cao ngất.

Dường như mọi thứ vẫn không có gì thay đổi so với trước đây.

Quan sai thủ thành đang làm tròn bổn phận. Tâm trạng Triệu Khang trở nên có chút nặng nề. Hắn đi xuống xe ngựa, nhìn về phía một gã quan sai và nhẹ giọng nói: “Ngô Nhị Cầu.”

Quan sai Ngô Nhị Cầu sững sốt, ngơ ngác nhìn hắn, như không thể tin được vào mắt mình. Hắn dụi dụi mắt, khó tin mà mở miệng:

“Lão... lão gia?”

“Là tôi, ta đã trở lại.” Triệu Khang hít một hơi thật sâu và gật đầu.

Tiêu Linh Lung ở bên cạnh nắm chặt tay hắn. Lần này, hắn không trở về một mình.

“Lão gia đã trở lại!”

“Lão gia đã trở lại!”

Trong nháy mắt, Ngô Nhị Cầu như phát cuồng gào thét, vừa rống vừa lao vào trong thành.

Chỉ một lát sau, một nhóm người đông đảo từ ngoài thành xông vào. Cao Tuyên dẫn đầu lao đến trước nhất, nhìn thấy Triệu Khang liền vùng một quyền tới.

“Thằng ranh! Ngươi không chết à!”

Bị đâm một quyền, Triệu Khang không hề cảm thấy đau đớn, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác ám áp. Nhìn những hương thân phụ lão huyện Nguyên Giang trước mặt, mũi hắn bỗng cay xót.

Bất kể hắn ở đâu hay sống chết, những người này đều vẫn luôn nhớ nhung hắn!

“Đúng vậy, ta không chết! Ta đã trở lại!” Triệu Khang nói xong, nước mắt không tự chủ trào ra.

Có người tức giận nói: “Chết tiệt, lão gia! Có phải ai đó đã bắt nạt ngài không? Lão gia khóc rồi, tên khốn nào làm thế, nhất định phải lột da hắn!”

Mọi người xôn xao bàn tán. Triệu Khang nhắm mắt lại. Dù hiện tại hắn sở hữu tu vi cao cường, là quốc sư hai nước, từng trải qua bao trận chiến lớn, cho dù trời sập xuống hắn cũng có thể mặt không đổi sắc.

Nhưng giờ phút này đối mặt với đám dân huyện Nguyên Giang này, thân thể hắn lại đang run rẩy.

Hắn đã trở lại, nhưng có rất nhiều người đã không thể trở lại. Vậy mà những người trước mặt này không hề trách móc hắn.

Không một ai!

Chương 389 - Về nhà

Số người tụ tập ở cổng thành ngày càng đông, đến mức không thể chen vào được nữa, nhưng vẫn có những dân trong huyện nhận được tin tức tiếp tục kéo đến.

Phía sau Cao Tuyền là hiệu trưởng hiện tại của trường học Nguyên Giang, Trương Thánh.

Lão nhân này cũng không kìm được xúc động, nước mắt tuôn rơi.

Kể từ khi đến huyện Nguyên Giang và đồng điệu với lý tưởng của Triệu Khang, lão đã xem huyện Nguyên Giang như quê hương của mình và kêu gọi các học trò đến đây để dạy học.

Nhờ những nỗ lực không mệt mỏi của ông, dân huyện Nguyên Giang đều hiểu rõ tầm quan trọng của việc học. Giờ đây, không chỉ trẻ con mà cả người lớn cũng được đến trường học.

Thậm chí có người lớn muốn học hỏi kiến thức, lão cũng không tiếc công truyền dạy.

Khi nghe tin Triệu Khang tử trận, vị lão phu tử này cũng vô cùng đau đớn, thậm chí lâm bệnh, và tối đó lão uống liền ba bát rượu, điều mà lão chưa từng làm trước đó, rồi ngã gục trước khi kịp nguyên rửa trời xanh bất công.

Sau khi tỉnh dậy, không nản lòng mà ngày ngày lui tới nha môn và trường học để thống kê số người huyện Nguyên Giang đã hy sinh.

Lão kêu gọi dân huyện dựng bia tưởng niệm để vinh danh những người đã hy sinh bảo vệ quê hương.

Dù vốn là người Chu, nhưng lão đã coi mình như người nước Càn và quyết định sẽ bám rễ tại huyện Nguyên Giang này.

Nay thấy Triệu Khang chết đi sống lại, vị lão phu tử luôn coi Triệu Khang là tri kỷ không khỏi xúc động.

Lão bước lên trước, nhìn Triệu Khang một lúc lâu không nói nên lời, Triệu Khang vội nắm lấy tay lão: “Tiên sinh, Triệu Khang đã trở về.”

“Về là tốt, về là tốt rồi, tiểu tử ngươi, ông trời cuối cùng cũng có mắt.” Trương Thánh gật đầu, mọi cảm xúc đều dồn nén trong câu nói.

Thở ra một hơi, nhìn vào những ánh mắt khát khao, Triệu Khang cất tiếng dài: “Đã trở về nhà rồi!”

Vừa là tự nhủ mình đã về nhà, vừa là nói với mọi người trong xe ngựa phía sau.

Chúng ta đã trở về nhà rồi.

Mọi người vui mừng đón chào Triệu Khang và Tiêu Linh Lung vào thành, không ai chịu rời đi.

Bất chợt Triệu Khang dừng bước, quay người nhìn đám đông dân huyện, “Cao Tuyền, triệu tập mọi người lại.”

Tiêu Linh Lung bên cạnh biết hắn muốn làm gì, cũng quay người vén rèm xe ngựa phía sau.

Trong xe ngựa, từng hộp gỗ chất chồng lên nhau, không dưới hai trăm chiếc.

Trên mỗi hộp gỗ đều dán một tờ giấy niêm phong trắng, mọi người đều sững sờ nhìn chằm chằm vào xe ngựa.

Khi tất cả dân huyện Nguyên Giang đã tập trung trên đường trước nha môn.

Tiêu Linh Lung tự tay lấy chiếc hộp gỗ trên cùng, trên tờ giấy niêm phong trắng chỉ có ba chữ.

Ăn không no.

Triệu Khang giọng run run gào lớn: “Xuân Nhi!”

“Ta đây!”

Một người phụ nữ bước ra khỏi đám đông, thân hình khỏe mạnh, vai rộng eo to, dung mạo thực sự không thể nói là đẹp.

Thậm chí có thể nói là xấu, lại còn là người què, nàng lão đạo bước ra, dường như đã dự đoán được điều gì, nhưng không lộ vẻ buồn bã, mà mỉm cười nhìn Triệu Khang.

Trước đây ở huyện Nguyên Giang có một người, gặp ai cũng nói, vợ mình đẹp như tiên, ai dám để ý thì hắn sẽ liều mạng với người đó.

Có lần Đậu ca uống quá chén nói đùa một câu, liền bị người đàn ông gây gò đó cầm gậy đuổi đánh suốt đêm, thực sự là liều mạng.

Triệu Khang ngăn cản cũng không được, còn suýt bị đánh trúng hai gậy.

Triệu Khang nhìn chân nàng, Xuân Nhi vốn không bị què, nhưng vì để chồng mình có miếng ăn trong thời kỳ mọi người đều sắp chết đói mà trở nên què.

Nàng mất một miếng thịt to bằng nắm tay ở bắp chân trái.

Triệu Khang gắng không để mình khóc, lớn tiếng nói: “Dân huyện Nguyên Giang ‘Ăn Lhoong No’, ở ải Kim Lâm dũng cảm giết giặc, bảo vệ quê hương, trên đầu thành chém giết mười bảy quân địch, cho đến khi tử trận cũng không lùi một bước khỏi đầu thành!”

Xuân Nhi nhìn chiếc hộp chứa hài cốt của Ăn Không No, ở ải Kim Lâm mỗi khi có một người dân huyện Nguyên Giang tử trận, Triệu Khang đều cho người thiêu xác, nhặt một mảnh xương mang về, bất kể sau này thế nào hắn cũng muốn mang họ về nhà, về bên người thân.

Xuân Nhi bắt ngờ mỉm cười, nhìn quanh: “Nước, cho ta ít nước!”

Dùng nước rửa tay rồi lau vào áo, xác định tay không còn chút bùn đất nào, nàng mới nhận hộp, ngẩng đầu nhìn Triệu Khang cười nói: “Lão gia, phu quân ta không làm mất mặt lão gia chứ? Chắc chắn là không rồi.”

Xuân Nhi tự trả lời: “Hắn tuy ngốc nhưng rất nghe lời ta và lão gia, chắc chắn không gây rối trên chiến trường. Làm mất mặt chúng ta.”

Tiêu Linh Lung bên cạnh cảm thấy như có cái gì mắc nghẹn trong cổ họng, khó khăn mở lời: “Phu quân ngươi là anh hùng!”

“Cảm ơn.” Xuân Nhi cúi người cảm tạ.

Trương Thánh lau nước mắt, Cao Tuyên nửa ngồi nửa quỳ, nước mắt rơi lã chã.

Triệu Khang nhận chiếc hộp gỗ là của Thủy Hầu Tử, người khác đều gọi hắn là Thủy Quý, bị loạn đao chém chết trước cổng thành.

Khi thiêu đến nỗi gần như không nhận ra hình dạng.

“Thủy Hầu Tử, ở cổng thành phía tây ải Kim Lâm quyết tử không lùi, chém giết mười hai quân địch!”

“Hài nhi ta giỏi lắm!” Cha của Thủy Hầu Tử cười, giọng nói còn thảm hơn khóc, tay run rẩy nhận hộp gỗ, dường như khoe khoang với người khác mà giọng cao lên.

“Hài nhi ta giỏi lắm!” Ông lão cười lớn mà nước mắt rơi đầy.

“Nhưng hài nhi à! Ta rất muốn người một đời không có thành tựu gì, chỉ cần một đời ở nhà là được rồi.”

Từng chiếc hộp gỗ được lấy ra, mỗi thành tích của từng người không chỉ Triệu Khang nhớ, mà Tiêu Linh Lung cũng nhớ rõ ràng.

Nàng đã ban thưởng cho những người này, nhưng dù thưởng nhiều thế nào cũng không thể đổi lại mạng sống của họ.

Dân huyện Nguyên Giang đều im lặng, trong lòng chấn động nhìn từng chiếc hộp gỗ được lấy ra từ xe ngựa.

Những gia đình nhận hộp gỗ lúc này dường như có linh cảm, họ không buồn khóc, mà đều mỉm cười.

Đúng như Tiêu Linh Lung nói.

Người tử trận là anh hùng!

Và họ là thân nhân của anh hùng, người thân của mình vì bảo vệ đất nước mà hy sinh.

Anh hùng không hề lùi bước, không hề sợ hãi, anh dũng mà chết!

Là thân nhân của anh hùng, cũng phải có khí phách như họ!

Đây không phải là lúc tưởng niệm, mà là lúc để tôn vinh những chiến tích anh hùng của họ!

Vì vậy, hãy giấu nỗi buồn đi, để người dân huyện Nguyên Giang khác thấy, anh hùng của huyện Nguyên Giang chúng ta.

Đã trở về nhà!

Trao hộp cuối cùng cho gia đình, Triệu Khang nhắm mắt, nước mắt cuối cùng không thể kìm lại được, hắn ngửa mặt lên trời hét dài gọi hồn anh hùng tử trận nơi đất khách.

“Đã trở về nhà!”

“Đã trở về nhà!”

“Đã trở về nhà!”

“Đã trở về nhà!”

Mọi người đều hét lên, Xuân Nhi nhìn lên trời.

Mau về nhà đi, ta đã làm bánh bao trắng mà ngươi thích nhất.

Phụ thân của Thủy Hầu Tử nhìn lên trời.

Con ơi, về nhà đi! Cha sau này sẽ không mắng con nữa.

Vợ của Ma Tử nhìn lên trời.

Về nhà đi phu quân, hài tử chúng ta dạo này rất ngoan, đã biết mấy trăm chữ rồi, mau về nhìn đi.

Gió âm rì rào thổi, thổi vào lòng mỗi người, lướt qua từng góc của huyện Nguyên Giang, mỗi nhà.

Dường như có mấy trăm tiếng cười đáp lại.

“Đừng buồn, chúng ta đã về rồi, luôn ở đây.”

Chương 390 - Nghiên Cứu Vũ Khí Nóng

Đêm trăng sâu thẳm.

Không ai ra đường vui đùa, hôm nay là ngày anh hùng trở về, dân huyện Nguyên Giang đều lặng lẽ ở nhà cúng bái anh hùng trong lòng họ.

Tại nha huyện.

Triệu Khang xem xét những sổ sách tích lũy trong nửa năm hần không có mặt, một trận đại chiến không chỉ làm tổn hao quân lực của nước Càn.

Bao gồm cả kinh tế, nông nghiệp cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ, so với những năm trước, nửa năm qua tài chính huyện Nguyên Giang thu hẹp gần hai phần ba.

Cao Tuyên đứng bên cạnh báo cáo: “Xưởng gốm đã đóng cửa, hiện tại huyện chúng ta chuyên tâm vào khoai lang, thuốc nổ, xưởng gạch và dệt may. Ngoài ra, các ngành bột mì, đường, xà phòng còn có thể duy trì.”

“Tuy nhiên gần đây đã có thương nhân đến huyện ta mua những hàng hóa này, nhu cầu không nhỏ, tin rằng không bao lâu nữa huyện chúng ta sẽ khôi phục lại như xưa.”

Triệu Khang gật đầu đóng sổ sách lại, nhìn Cao Tuyền: “Không tồi, thời gian này vất vả cho ngươi, chỉ cần không có sai sót lớn là tốt rồi, khó khăn hiện tại cũng chỉ là tạm thời.”

Cao Tuyền đáp lời, sau đó hỏi điều trong lòng băn khoăn: “Lão gia, Trương Long và Điều ca họ...”

Không chỉ hấn, thân nhân của Trương Long, Hoàng Thiên Hành cũng lo lắng, bởi hôm nay trong danh sách Triệu Khang đọc không có tên họ.

Vậy có phải là những người rời huyện Nguyên Giang đến ải Kim Lâm vẫn còn sống?

Triệu Khang cho một đáp án rõ ràng: “Trương Long họ đang ở nước Cảnh, sống rất tốt, không lâu nữa sẽ trở về, ngươi nói với gia đình họ một tiếng.”

Cao Tuyền thở phào: “Thế thì tốt, thế thì tốt rồi!”

Chết nhiều huynh đệ như vậy, Cao Tuyền thực sự không muốn có thêm ai hy sinh nữa.

Suy nghĩ một lát, Triệu Khang mở lời: “Cao Tuyền, ngày mai ngươi triệu tập những người phụ trách thuốc nổ, quả bom do Lý Cầu Đản nghiên cứu, hiện nay các ngươi vẫn còn nghiên cứu chứ?”

“Vâng.”

Cao Tuyền vội gật đầu: “Cầu Đản tạo ra thứ này xong, chúng ta đã ghi chép lại cách chế tạo để lưu giữ, chỉ chờ lão gia về xem nên làm thế nào.”

“Theo cảm nhận của ta, quả bom này tốt hơn thuốc nổ đen nhiều, nhưng cách sử dụng cần cải thiện, cần có thiết bị để bắn quả bom sau khi châm ngòi.”

Cao Tuyền nói một hơi, Triệu Khang hài lòng cười: “Không tồi, ngươi rất có tầm nhìn, lần này chúng ta sẽ nghiên cứu quả bom và đại bác.”

“Đại bác?”

“Là thiết bị để bắn quả bom.”

Triệu Khang cầm bút vẽ hình đại bác thô sơ trên giấy nháp, Cao Tuyền cúi xuống cầm lấy tờ giấy xem, cau mày, ngắc đầu: “Lão gia, chỉ cái ống này thôi, là bắn quả bom sao?”

“Quả bom bỏ vào ống đó không nổ tung à?”

Triệu Khang cười: “Đó là vấn đề chúng ta cần nghiên cứu, nguyên lý của đại bác là nhét thuốc nổ vào đuôi ống, kéo dây dẫn, châm ngòi dây dẫn, dùng lực đẩy của thuốc nổ để bắn quả bom đi.”

Cao Tuyền ngẩn người: “Vậy chẳng phải là tự nổ mình trước sao?”

“Cho nên, chúng ta phải làm ra ống đại bác chịu được lực nổ của thuốc nổ trong ống trước khi bắn quả bom đi, đồng thời phải bắn được quả bom ra ngoài.”

Cao Tuyền gật đầu hiểu: “Đại khái hiểu được, vậy ống đại bác phải đúc bằng sắt, đúng không lão gia?”

“Không phải sắt thường, phải là sắt tốt.”

Triệu Khang đứng dậy nói: “Ngày mai người triệu tập những người phụ trách chế tạo thuốc nổ, làm một số quả bom, tính toán thời gian từ lúc châm ngòi đến khi nổ, thêm cả thợ đúc sắt, để đúc đại bác, chỉ cần chúng ta chế tạo được một khẩu đại bác sử dụng được, thì có thể sản xuất hàng loạt.”

Cao Tuyền không hiểu vì sao cảm thấy kích động, vô thức nói: “Lão gia, đại bác này có uy lực mạnh lắm phải không?”

Triệu Khang nhìn ra ngoài cửa sổ: “Có đại bác này, nước Càn muốn thống nhất thiên hạ cũng không còn là mơ tưởng viễn vông!”

“Ta đi làm ngay!” Cao Tuyền lập tức chạy ra khỏi nha huyệt.

Triệu Khang cười không nói nên lời: “Tiểu tử này thật là...”

Từ trong phòng khách bước ra, chỉ thấy Nữ Đế bệ hạ chống cằm nhìn những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Triệu Khang tiến lại ngồi bên cạnh Tiêu Linh Lung: “Người đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là chuyện ban ngày, làm cho ta có chút cảm khái.” Tiêu Linh Lung gượng cười đáp.

“Chiến tranh thường kèm theo tử vong, loại chuyện này hẳn là không cần ta đến khuyên bảo người mới đúng.” Triệu Khang nói.

Tiêu Linh Lung thở dài: “Ta hiểu, chỉ là nhìn thấy dân chúng huyện Nguyên Giang như vậy, lại khiến ta nhớ đến trận chiến Lục Bình Cốc. Nếu không phải ta tham công liệu lĩnh, cũng sẽ không đại bại, tử thương nhiều tướng sĩ như vậy.”

Triệu Khang không nói gì, không an ủi rằng đây không phải lỗi của nàng, chỉ đơn giản đáp: “Bởi vậy, kể tiếp chúng ta mới phải càng thêm cẩn thận.”

“Phải biết rằng ta và người bây giờ, bất kỳ quyết định nào đều sẽ ảnh hưởng đến phương hướng tương lai của hàng trăm hàng ngàn người.”

“Ta hiểu, cảm ơn người, Triệu Khang.” Nữ tử dịu dàng nhìn Triệu Khang đối diện, nếu không có người này, trong khoảng thời gian liên tiếp biến cố, nàng thật không biết nên làm thế nào cho phải.

“Nha đầu ngốc, đây đều là chuyện ta nên làm.”

Nắm tay Nữ Đế bệ hạ, hai người lặng lẽ hưởng thụ giờ phút này chỉ có hai người thế giới.

Và ở đâu đó, tóc dài xõa vai, đã không còn khoác lên mình hoàng bào tôn quý, thậm chí ngay cả măng bào của vương gia cũng không còn.

Đứng trên đỉnh núi, Tiêu Phi Vũ nhìn Càn Quốc đại địa xa xa, tình cảnh hôm nay phản ánh đúng câu nói: “Rô tre mức nước công dã tràng.”

Nhưng từ thần sắc của vị Ninh Vương Càn Quốc ngày xưa này, lại không nhìn thấy nửa điểm chán nản, tựa như phong thư hân để lại cho Triệu Khang nói vậy: “Trận này ta bại, nhưng ta còn có thể trở về, lần sau sẽ đoạt lại tất cả.”

Phía sau có người tiến tới, trầm giọng nói: “Bệ hạ, người của chúng ta tử thương thảm trọng, Càn Quốc khắp nơi bắt giữ

người, lâu một bị phá hủy, chỉ có mười mấy người chúng ta trốn thoát.”

“Bệ hạ?”

Khỏe miệng Tiêu Phi Vũ nhếch lên một nụ cười: “Sau này nên sửa miệng. Hạt giống khoai lang, thuốc súng, những thứ này mang ra chưa?”

“Mang ra ngoài rồi.”

Thuộc hạ có chút khó hiểu: “VẬY CHỦ NHÂN, CHÚNG TA TIẾP THEO NÊN LÀM GÌ?”

“Đi về phía tây, nơi đó sẽ là nơi chúng ta đông sơn tái khởi. Chỉ cần có những thứ này, góc đầu trở lại không phải là lời nói suông.”

Tiêu Phi Vũ cười ha hả, thanh âm vang vọng cả bầu trời đêm: “Triệu Khang, không bao lâu nữa, ta cũng sẽ cho ngươi hảo hảo cảm thụ một chút, cảm giác của ta hôm nay!”

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, Cao Tuyền đã tìm gặp Triệu Khang, chuyện hẳn giao phó tối qua đã an bài thỏa đáng, chờ hẳn ra lệnh.

Triệu Khang không do dự, ăn xong bữa sáng, mang theo Nữ Đế bệ hạ đi tới nhà xưởng bên ngoài huyện Nguyên Giang, chuẩn bị bắt đầu nghiên cứu vũ khí nóng.

Chương 391 - Khai Long Môn

“Thứ ba mươi sáu, thời gian nổ là sáu giây!”

“Thứ ba mươi bảy, thời gian nổ chín giây!”

“Thứ ba mươi tám, thời gian nổ là năm giây!”

Tiếng nổ ầm vang, có người lấm lem bụi đất từ dưới đất bò dậy, trên mặt là sự may mắn thoát chết trong gang tấc, quay đầu nhìn về phía sau, nơi có một lỗ hồng lớn bị nổ tung.

Chỉ một chút, chỉ cần chậm thêm chút nữa, có lẽ giờ hẳn đã cụt tay cụt chân rồi.

“Không sao chứ!”

Triệu Khang chạy tới, đỡ hấn dậy. Người công nhân phụ trách châm ngòi bom vội vàng nói: “Không sao lão gia, mẹ nó, ai làm ra thứ này, nổ nhanh như vậy!”

Lời nói vẫn còn chút sợ hãi.

Triệu Khang nhíu mày: “Xem ra không chỉ độ dài của dây dẫn ảnh hưởng đến thời gian nổ.”

Hấn ngẩng đầu nói với những người xung quanh: “Tạm thời đừng thử nổ nữa.”

Nói xong bước tới trước, Tiêu Linh Lung cũng theo sau, hai người đi đến chỗ nổ.

Để thử nghiệm sức nổ, họ chọn nơi bằng phẳng để châm ngòi bom, sau đó tăng cường một số vật cản nặng xung quanh, cố gắng mô phỏng tình huống bom rơi trên chiến trường.

Hiện tại trước mắt, bán kính vụ nổ khoảng ba mét, các tấm gỗ, đá dùng để chắn đều bị nổ tan tành.

Đó là nhờ vào việc Triệu Khang yêu cầu mỗi quả bom được nhồi khoảng hai cân thuốc nổ.

Tiêu Linh Lung kinh ngạc: “Sức phá hoại này, đã tương đương với một cú đánh toàn lực của võ giả ngũ phẩm đỉnh phong.”

“Đúng vậy, sức nổ đã đạt được hiệu quả mà chúng ta mong muốn, nhưng thời gian nổ thì chưa kiểm soát được.” Triệu Khang nheo mắt.

Nữ đế bệ hạ tò mò hỏi: “Có thể kiểm soát sức nổ chưa đủ sao?”

“Ngốc ạ, nếu không thể kiểm soát chính xác thời gian nổ, khi đó bom nổ trong ống pháo, người bị thương chính là quân ta.”

Triệu Khang cười: “Thời gian nổ của bom, sức nổ, khả năng chịu đựng của ống pháo, tất cả đều phải đồng nhất, đảm bảo mỗi quả bom, mỗi khẩu pháo đều giống nhau, mới giảm thiểu khả năng xảy ra sự cố. Đây gọi là tiêu chuẩn hóa, không đạt được tiêu chuẩn hóa, dù có chế tạo được pháo cũng vô ích.”

Tiêu Linh Lung thè lưỡi: “Nghe không hiểu lắm.”

“Dần dần ngươi sẽ hiểu.” Triệu Khang cười, rồi ra lệnh tiếp tục thử nghiệm.

Từ khi hấn dẫn người chế tạo bom và pháo đã bảy, tám ngày, kỹ thuật làm bom đã gần hoàn thiện, nhưng để đạt tiêu chuẩn hóa thì vẫn còn thiếu nhiều.

Quả bom thử nghiệm thứ năm mươi bảy, người ghi chép có chút kinh ngạc, vội vàng cao giọng: “Quả bom thứ năm mươi bảy, thời gian nổ là mười tám giây!”

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Triệu Khang.

“Mười tám giây, thời gian này là vừa rồi.”

Triệu Khang mừng rỡ: “Quả bom này do ai làm?”

“Bẩm lão gia, là ta!” Một hán tử vội vàng chạy ra.

Triệu Khang: “Hãy làm thêm năm quả bom nữa, nếu thời gian nổ của năm quả này đều như nhau, ta sẽ thưởng cho ngươi!”

“Lão gia cứ yên tâm, bao nhiêu nguyên liệu, độ dày của đạn ta đều ghi nhớ cả rồi!”

Người đàn ông cười ha hả, nghe theo lệnh của Triệu Khang, đi làm bom.

Triệu Khang và Tiêu Linh Lung lại đến xưởng đúc pháo, nơi này nóng bức vô cùng, các thợ rèn vùng búa, đúc sắt không ngừng nghỉ, mấy lão thợ rèn còn nhìn bản vẽ trong tay, cùng nhau bàn bạc cách đúc ống pháo như Triệu Khang đã nói.

Triệu Khang nhìn qua hai lần rồi dẫn Tiêu Linh Lung rời đi, đúc pháo khó hơn nhiều so với nung gốm.

Hơn nữa, khẩu pháo đầu tiên làm ra chắc chắn không thể sử dụng được.

Việc này cần phải trải qua thất bại để tích lũy kinh nghiệm.

Chưa kể còn có kỹ thuật rắc rối phức tạp, nguyên lý phát pháo thời xưa là dùng thuốc nổ trong ống để tạo ra lực đẩy quả bom.

Không có rắc rối nên độ chính xác sẽ thiếu, đây là những vấn đề cần khắc phục.

Triệu Khang cũng không hiểu rõ lắm, chỉ có thể hy vọng mọi người cùng nhau đóng góp ý kiến.

Hai người đi trên phố, tính toán thời gian, Trương Long họ cũng sắp trở về, lúc đó cũng có thể bắt đầu huấn luyện tân quân.

Lúc này, từ phía sau, một nam tử trung niên mặc nho phục vội vàng chạy tới, “Triệu, Triệu lão gia.”

Triệu Khang và Tiêu Linh Lung quay đầu, nhìn cách ăn mặc của đối phương liền biết là thầy giáo trong trường, cười hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Triệu lão gia, thầy ta mời ngài đến trường một chuyện.”
Người đàn ông vội vàng hành lễ nói.

Triệu Khang và Tiêu Linh Lung nhìn nhau, không biết Trương Thánh mời mình đến trường có chuyện gì?

Cả hai cùng đi đến trường học.

So với trước đây, quy mô của trường rõ ràng đã được mở rộng, lúc này đang là giờ nghỉ trưa, học sinh đều đang ăn bữa trưa miễn phí tại nhà ăn.

Trong phòng học, thấy Triệu Khang và Tiêu Linh Lung đến, Trương Thánh vội đứng dậy: “Gặp qua bệ hạ, quốc sư.”

“Tiên sinh không cần khách khí, mời ngồi.”

Triệu Khang và Tiêu Linh Lung vội tránh lễ này, ba người ngồi xuống, Triệu Khang hỏi: “Tiên sinh tìm ta có gì chỉ dạy?”

“Không dám.”

Trương Thánh cười: “Thực sự là có chuyện muốn bàn bạc với quốc sư và bệ hạ, quốc sư còn nhớ chuyện mở Long Môn cho người tài khắp thiên hạ chứ?”

“Không dám quên.”

Triệu Khang ngồi thẳng người, đây thực sự là việc lớn, liên quan đến lợi ích của nhiều gia tộc lớn.

Ngay cả Tiêu Linh Lung cũng không dám hành động tùy tiện.

Trương Thánh gật đầu: “Vậy thì tốt, là thế này quốc sư, lão phu đã suy nghĩ, hiện nay trường học của huyện Nguyên Giang đã đi vào quỹ đạo, các công việc đều hoàn thiện, tiếp

theo có thể nghĩ đến việc mở trường học ở nơi khác, để nhiều người hơn có thể đi học.”

“Nhưng với các nho sinh hiện tại, học tập là để thi đỗ công danh.”

Trương Thánh thở dài: “Chúng ta cung cấp nơi học tập, nhưng công danh lại không phải là thứ chúng ta có thể cho được, quốc sư hiểu chứ?”

“Triệu Khang hiểu.” Triệu Khang gật đầu.

Ý của Trương Thánh là giờ có thể xem xét việc cải cách khoa cử, nhưng làm việc này không dễ dàng.

Trước hết, ở năm châu của Càn quốc, chỉ tiêu khoa cử đều bị độc chiếm, mỗi nơi chỉ có bấy nhiêu chỉ tiêu thi cử.

Các gia tộc thế gia địa phương đều đã bàn bạc, năm nay nhà người đi, năm sau nhà ta đi.

Nghĩa là miếng bánh này chưa ra lò, họ đã nghĩ cách chia nhau rồi.

Giờ Triệu Khang đột nhiên muốn nhiều người hơn cùng chia miếng bánh, họ sao có thể vui lòng?

Tiêu Linh Lung bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Sắp đến mùa thu rồi.”

Trương Thánh gật đầu: “Đúng vậy, chính vì thế, lão phu muốn bàn bạc với quốc sư, có nên nhân dịp khoa thi mùa thu này, cho tất cả những ai đủ điều kiện đều có thể tham gia khoa cử.”

“Việc này cần suy nghĩ kỹ lưỡng.” Triệu Khang cúi đầu, trong lòng bắt đầu tính toán.

Chương 392 - Biến động

Kỳ thi khoa cử được chia thành kỳ thi xuân và kỳ thi thu. Kỳ thi xuân còn gọi là hội thi, dành cho các cử nhân địa phương, đỗ đạt sẽ trở thành tiến sĩ.

Cao hơn một cấp là Điện thí, nơi tuyển chọn ra Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa.

Kỳ thi thu còn gọi là thi Hương, tương tự như kỳ thi cấp tỉnh ngày nay, dành cho các tú tài. Đỗ đạt kỳ thi thu mới được gọi là cử nhân và có tư cách tham dự kỳ thi xuân.

Ngoài ra còn có thi huyện và thi phủ, hai kỳ thi này tương đối đơn giản, không giống như thi xuân và thi thu, chỉ cần biết đọc sách là có thể tham dự.

Đỗ đạt thi huyện được gọi là đồng sinh, đỗ đạt thi phủ được gọi là tú tài.

Tuy nhiên, đối với những học sinh xuất thân bình thường, tú tài thường là điểm dừng chân cuối cùng. Muốn tham dự kỳ thi thu để tranh cử nhân, họ cần có tiền bạc để hối lộ quan chức địa phương hoặc có quan hệ với quan lại. Tuy nhiên, ngay cả khi có tiền hay quan hệ, cũng không chắc chắn có thể tham gia kỳ thi.

Lý do là vì những quan chức địa phương và các gia tộc quyền quý cũng có con cháu tú tài, và họ sẽ ưu tiên cho con cháu mình tham gia kỳ thi. Do đó, ở Càn quốc, số lượng tú tài không có quan hệ là nhiều nhất.

Mặc dù thoát khỏi thân phận bình dân, nhưng nếu không có quan hệ đặc biệt, những tú tài này có thể sẽ mãi mãi chỉ là tú tài.

Mục tiêu của Triệu Khang và Trương Thánh là tạo điều kiện cho tất cả tú tài Càn quốc đều có cơ hội tham dự kỳ thi thu, thậm chí là kỳ thi xuân.

Điều này đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của các gia tộc quyền quý. Nếu có quá nhiều cử nhân được bổ nhiệm, vị trí quan chức sẽ bị chia nhỏ, và những người con cháu của họ sẽ khó có cơ hội thăng tiến.

Do đó, khi Triệu Khang nói rằng cần phải cẩn thận cân nhắc, không phải là do hắn muốn thoái thác trách nhiệm, mà là vì vấn đề này có thể dẫn đến sự phản đối của nhiều người, đặc biệt là các học sỹ xuất thân từ gia tộc quyền quý.

Sau khi suy nghĩ một hồi lâu, Triệu Khang ngẩng đầu lên và nói: “Nếu muốn cải cách khoa cử, trước hết phải sửa trị các gia tộc quyền quý.”

“Đúng vậy.” Trương Thánh gật đầu: “Nhưng đây không phải là chuyện dễ dàng. Lấy Chu quốc làm ví dụ, quan chức và thương nhân cấu kết với nhau. Chỉ cần có tiền, các gia tộc quyền quý có thể dễ dàng đưa con cháu mình vào vị trí quan chức và loại bỏ những thí sinh khác.”

“Tình hình ở Càn quốc cũng không khá hơn là bao nhiêu. Trong bốn nước, Cảnh quốc là nước quản lý tốt nhất vấn đề này. Ở đó, bất kỳ mệnh lệnh nào của triều đình cũng đều được tuân thủ.”

Trương Thánh thở dài nói: “Khi còn ở Chu quốc, ta cũng từng hợp tác với một số quan chức triều đình để tiến hành cải cách khoa cử một lần.”

Tiêu Linh Lung tò mò hỏi: “Kết quả thất bại?”

Trương Thánh mỉm cười chua chát: “Đúng vậy. Năm đó, chúng ta chỉ muốn tăng số lượng thí sinh tham dự khoa cử và tạo cơ hội cho những học sỹ xuất thân bình thường có học vấn cao nhưng ít danh tiếng. Kết quả là, kỳ thi xuân năm đó, thí sinh ở nhiều nơi đã đồng loạt bãi thi.”

“Những thí sinh xuất thân từ gia tộc quyền quý này càng liên kết chặt chẽ, dẫn đến nhiều rối loạn không nhỏ. Thậm chí, một hảo bằng hữu của ta cũng bị bãi miễn chức vụ vì chuyện này. Do đó, ta muốn cùng quốc sư thảo luận xem nên xử lý thế nào.”

Triệu Khang ánh mắt sáng ngời: “Để đối phó với bọn chúng, đương nhiên phải sử dụng chính thủ đoạn của gia tộc quyền quý. Việc này ta sẽ lo liệu, tiên sinh cứ yên tâm.”

Trương Thánh nghe vậy, trong mắt hiện lên chút lo lắng, nhưng cũng hiểu rằng đây không phải là lĩnh vực hấn am hiểu. Việc duy nhất hấn có thể làm là dạy học và bồi dưỡng nhân tài.

“Vậy xin nhờ quốc sư.”

...

“Người định làm thế nào?”

Dọc đường đi, Tiêu Linh Lung nhìn Triệu Khang trầm mặc không nói gì và hỏi.

Triệu Khang cười: “Bây giờ chưa có manh mối cụ thể, nhưng kỳ thi mùa thu còn hơn hai tháng nữa, từ từ nghĩ cách thôi.”

Đang đi, quan sai huyện nha chạy tới tìm hai người: “Lão gia, Cao đại nhân nói có người từ đế đô đến, mời lão gia qua đó một chuyến.”

Hai người vội vã đến huyện nha. Người đến là một thống lĩnh cấm quân, nhìn thấy hai người vội quỳ xuống: “Tham kiến bệ hạ, tham kiến quốc sư. Đế đô Dương thái sư và các đại nhân có tấu chương báo cáo.”

Tiêu Linh Lung vội vàng tiếp nhận tấu chương từ tay thống lĩnh cấm quân, mở ra xem, hai mắt nàng trở nên ngưng trọng

Triệu Khang hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Thanh Châu xảy ra biến động, chúng ta phải nhanh chóng trở về.” Tiêu Linh Lung nói giọng trầm trọng.

...

Giao phó mọi việc ổn thỏa, Triệu Khang cùng Tiêu Linh Lung cưỡi ngựa nhanh một đường chạy về đế đô. Khi gặp lại hai người, các đại thần vốn đang hoang mang dường như tìm được chỗ dựa tinh thần.

Trong đại điện, văn võ bá quan đến đông đủ. Tiêu Linh Lung ngồi trên long ý: “Dương thái sư, hãy trình bày cụ thể tình hình. Biến động ở Thanh Châu là do nguyên nhân gì?”

Dương Thiên Vân bước ra: “Bệ hạ, Thanh Châu xuất hiện sâu bọ, dẫn đến tình trạng thiếu lương thực toàn diện. Châu Mục Ngô Thanh Hà quản lý không tốt, sợ tội nên đã tự sát. Quan viên dưới quyền hỗn loạn.”

“Lão thần đã phái người mở kho lúa cứu trợ, nhưng vẫn như muối bỏ biển. Do đó, đặc biệt thỉnh bệ hạ cùng quốc sư hồi kinh để bàn bạc.”

“Sâu bọ!”

Tiêu Linh Lung nhíu mày. Hộ bộ thượng thư Trương Minh Viễn bên cạnh nói: “Đúng vậy bệ hạ, người phái đi đã chạy về báo cáo. Châu châu xuất hiện khắp nơi, gặm nhấm hoa màu vô số. E rằng Thanh Châu năm nay sẽ không thu hoạch được gì. Nguy hiểm hơn nữa là...”

“Lần trước chinh chiến Đại Càn quốc, kho bạc của ta hao tổn nghiêm trọng. Các nơi kho lúa nội bộ trữ lương thực không nhiều. Năm ngoái Giang Châu lũ lụt, may nhờ quốc sư từ Nguyên Giang huyện điều động đại lượng lương thực mới ngăn chặn được thiên tai ở Giang Châu.”

“Thanh Châu và Giang Châu là hai nơi sản xuất lương thực nhiều nhất Đại Càn quốc. Ngày nay, hai nơi này liên tiếp gặp tai họa. Sợ rằng trong vòng hai năm tới, thiên tai và nạn đói sẽ xảy ra khắp cả nước!”

Nhiều người mặt mang vẻ ưu sầu, lòng tràn đầy hoảng loạn. Người đói có thể làm bậy.

Nếu nạn đói thực sự lan rộng khắp Đại Càn quốc, ai dám đảm bảo sẽ không dẫn đến hậu quả khủng khiếp?

Nữ Đế bệ hạ cũng kinh ngạc hỏi: “Quốc khố hiện giờ còn bao nhiêu bạc?”

Trương Minh Viễn mặt lộ vẻ khó xử, có chút xấu hổ nói: “Không tới năm mươi vạn lượng.”

Mọi người bắt đầu xôn xao bàn tán.

“Không đủ!”

Năm mươi vạn lượng coi như đôi thành toàn bộ lương thực cũng không đủ cho người dân Thanh Châu ăn một tháng.

“Đúng vậy, hiện tại toàn cảnh Thanh Châu gặp nạn, kho lúa không có lương thực. Nếu trong lúc này lại xảy ra biến cố gì, e rằng sẽ sinh họa!”

“Quốc sư có biện pháp gì tốt?”

Có người đột nhiên hỏi một câu, ánh mắt mọi người nhao nhao dời sang Triệu Khang đang trầm mặc không nói.

Tiêu Linh Lung cũng nhìn qua. Thấy hấn sững sờ, Tiêu Huyền Sách nói: “Lão Triệu, phát ngốc cái gì vậy?”

Triệu Khang ngược mặt cười nói: “Không có kho lúa nào không có lương thực, nhưng có người có lương thực.”

Nói xong, hấn nhìn về phía đám người Dương Thiên Vân, mỉm cười nói: “Thái sư, chư vị đại nhân, nếu ta đoán không sai, các ngài còn có chuyện chưa nói chứ?”

Mấy người nhướng mày, trong lòng âm thầm khiếp sợ. Không thể nào hần cũng đoán được chuyện này?

Triệu Khang cười híp mắt nói: “Thanh Châu lương hoang, bách tính gặp tai họa. Nếu ta đoán không sai, hiện tại Thanh Châu xung quanh các nơi lương gia hần là có thể dất hủ chết người a?”

Trương Minh Viễn vội nói: “Quốc sư cao kiến, đây cũng là nguyên nhân chúng ta không thể lập tức cấp cứu thiên tai. Ngoài việc quốc khố trống rỗng, giá lương thực hiện tại quá đắt. Cho dù có dốc hết quốc khố mua lương thực cũng không đủ cho người dân Thanh Châu ăn!”

Chương 393 - Chỉnh đốn

Dù ở đâu, cũng không thiếu những kẻ “phát tài quốc nạn”, chỉ cần kiếm được tiền, bất chấp sống chết của người khác.

Chính vì vậy, câu châm ngôn “Không gian không thương” trong thế gian này, quả thực có một đạo lý nhất định.

Triệu Khang có thể nói là đã nói trúng tim đen của vấn đề.

Trương Minh Viễn thở dài nhẹ giọng: “Thương nhân lương thực ở Thanh Châu và các vùng lân cận, nhân cơ hội vụ thảm họa này, đã trắng trợn tăng giá lương thực.”

“Ngay cả khi triều đình ngay lập tức phân bổ đủ tiền cho các nạn nhân, cũng không thể giúp ích được gì.”

Giống như vụ việc ở Giang Châu năm ngoái, dân thường dù có tiền cũng chỉ mua được lương thực giá cao, cuối cùng vẫn vô ích.

Tiêu Huyền Sách nghe vậy, nhất thời giận tím mặt. Dù tham gia triều chính khá muộn, nhưng hần vẫn giữ được sự ngây thơ trong suy nghĩ.

Lúc này, hần hừ lạnh nói: “Còn có chuyện như vậy ư? Lũ khốn kiếp này quả thực là đang hút máu dân đen. Bệ hạ, thần đệ khẩn cầu bệ hạ hạ chỉ, ra lệnh cho thương nhân lương thực hạ giá!”

Trong suy nghĩ của Tiêu Huyền Sách, thương nhân đã tăng giá lương thực, hẳn chỉ cần hạ lệnh ép giá là xong. Nếu không tuân theo, sẽ bắt giữ và luận tội!

Không đợi Tiêu Linh Lung lên tiếng, Triệu Khang đã lắc đầu: “Cách này không ổn.”

Hoàng tử ngạc nhiên, nhìn Triệu Khang với vẻ khó hiểu: “Tại sao lại không ổn?”

Có quan viên cũng lên tiếng: “Đúng vậy! Nếu triều đình ra mặt cưỡng chế thương nhân hạ giá lương thực, những kẻ tham lam kia dù liều lĩnh đến đâu cũng không dám chống đối triều đình chứ?”

Dương lão thái sư cười khò một tiếng: “Vậy nếu thương nhân lương thực từ nay về sau không bán lương thực thì sao?”

Nhiều người ngó ra.

“Lương thương không bán lương thực, vậy họ muốn làm gì?”

“Làm gì cũng được, dù sao họ cũng có lương thực, không lo chết đói.”

Dương Thiên Vân bất đắc dĩ nói, sau đó nhìn thoáng qua Triệu Khang: “Triều đình ra mặt can thiệp vào giá lương thực, một số ít thương nhân lương thực nhỏ lẻ đương nhiên sẽ có điều e dè, nhưng những thương nhân lương thực thế lực lớn chắc chắn sẽ liên kết chống lại.”

“Họ có thể không bán lương thực, thậm chí có thể thay đổi cách thức bán lương thực giá cao, ví dụ như mua một chén phải kèm theo một cân lương thực, mà giá của cái chén đó lại vô cùng cao.”

“So với những kẻ lọc lõi kinh doanh trên thương trường này, chúng ta còn kém xa.”

Tiêu Huyền Sách nhú mày: “Bọn họ dám sao?”

Triệu Khang vừa nghe liền biết, hiện tại Tiêu Huyền Sách tuy rằng đã có chỗ trưởng thành, nhưng vẫn còn chút non nớt.

Hoàng quyền nghe có vẻ chí cao vô thượng, nhưng trên thực tế lại có rất nhiều trở ngại, không thể giống như trong tưởng tượng như vậy vô pháp vô thiên.

Ví dụ như người ta không bán lương thực, người còn có thể bắt tất cả bọn họ lại, ép bọn họ bán?

Lý Nguyên gật đầu nói: “Đúng vậy, năm ngoái lũ lụt Giang Châu, toàn bộ dựa vào sự giúp đỡ nhiệt tình của quốc sư đại nhân, từ huyện Nguyên Giang vận chuyển lượng lớn lương thực đến Giang Châu để cứu tế nạn dân.

Lúc đó mới khiến cho giá lương thực Giang Châu vừa xuất hiện đã bình ổn.”

Phát hiện không ít ánh mắt nhìn mình, Triệu Khang ngẩng đầu lên, chỉ thấy một đám quan viên đang nhìn thẳng vào hắn.

Triệu Khang vui vẻ nói: “Này, các vị đại nhân, đừng nói hiện tại Nguyên Giang huyện không có lương thực, cho dù có cũng không thể bắt được một con dê nhỏ đi?”

Lương thực năm ngoái đưa đi Giang Châu là tất cả tiền tiết kiệm của huyện Nguyên Giang, lúc này là hữu tâm vô lực.

Không ít quan viên xấu hổ cười một tiếng, cúi đầu nhìn xuống sàn nhà. Lời nói của Lý Nguyên khiến họ tin chắc rằng Triệu Khang cũng có thể từ huyện Nguyên Giang vận chuyển lương thực đến Thanh Châu để cứu trợ nạn nhân.

Một người bỗng nhiên linh quang chợt hiện, kích động nói: “Chúng ta không phải có khoai lang sao?”

“Đúng vậy, sao lại quên khoai lang chứ!” Hai mắt các quan viên sáng ngời. Lần trước, cũng chính vì chuyện Giang Châu thiếu lương thực, Triệu Khang đã dẫn họ đến huyện Nguyên Giang chứng kiến một lần thu hoạch khoai lang bội thu - thứ “đồ chơi” có thể sản xuất gần ngàn cân mỗi mẫu ruộng!

Dương Thiên Vân chưa xót cười, lắc đầu nói: “Khoai lang đã không còn.”

Triệu Khang ý thức được điều gì đó. Tiêu Linh Lung trên ngai vàng lên tiếng giải thích: “Khí hậu Thanh Châu thích hợp trồng khoai lang, vì vậy từ sau khi có được khoai lang, nơi trồng khoai lang đã được chọn ở Thanh Châu.

“Lần này, cơn trùng gây hại trên toàn bộ Thanh Châu, tất cả các cây trồng đều bị tổn hại ở mức độ khác nhau. Như vậy, những củ khoai lang trong đất chỉ sợ...”

Dương Thiên Vân gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với suy đoán của Tiêu Linh Lung: “Tấu chương cấp báo của quan viên Thanh Châu đã nói rõ ràng, dây leo khoai lang trong đất đều bị dân chúng đào lên ăn sạch.”

Nghe vậy, các quan chức mới nhận ra tình hình nghiêm trọng đến mức nào.

“Vậy là không còn cách nào sao?” Tiêu Huyền Sách buồn bã nhìn mọi người, trong lòng vô cùng lo lắng cho tình hình Thanh Châu.

“Quốc sư cũng đừng thừa nước đục thả câu chứ? Ngài hẳn là có biện pháp chứ?”

Lý Nguyên nhìn thấy khóe miệng Triệu Khang nhếch lên cười yếu ớt. Loại thời khắc này mà Triệu Khang còn có thể cười được, nhất định là có biện pháp.

Nghe hắn nói như vậy, sự chú ý của mọi người lại dồn hết về Triệu Khang.

Triệu Khang dựa vào ghế, trầm ngâm nói: “Biện pháp có nhiều, nhưng nói cho cùng, chuyện trị phần ngọn không trị tận gốc cũng không có ý nghĩa gì, nếu đám người này muốn phát tài quốc nạn. Nói xong, Triệu Khang cười lạnh một tiếng: “Vậy vừa vặn hợp tâm ý ta!”

Mọi người chỉ cảm thấy nhiệt độ trong đại điện như tụt xuống một chút, thềm thì trong lòng. Nghe lời này, ý tứ của Triệu Khang là muốn ra tay trừng trị bọn tham quan ô lại.

“Quốc sư có gì cần cứ nói.” Tiêu Linh Lung trong lòng mừng thầm.

Triệu Khang đứng dậy nói: “Kính xin bệ hạ ban bố một đạo thánh chỉ, nói sẽ phái đại thần đến Thanh Châu cứu trợ. Những chuyện khác xin giao cho thần xử lý.”

“Được, vậy nghe theo quốc sư.” Nữ Đế vui vẻ nói, lập tức sai người phác thảo thánh chỉ.

Các quan viên còn đang mơ hồ không biết Triệu Khang rốt cuộc muốn làm gì.

Hạ triều, sáu bộ thượng thư cũng không rời đi, họ đều sớm nhận được thông báo của Triệu Khang, lúc này tụ tập ở thiên

điện.

“Quốc sư!”

Thấy Triệu Khang đi tới, mọi người vội vàng đứng dậy chào hỏi.

“Tất cả ngồi đi.” Triệu Khang thuận miệng nói, kéo ghế ngồi xuống.

Dương Thiên Vân lên tiếng trước: “Quốc sư cần chúng ta làm gì?”

Triệu Khang cười nói: “Không có gì, chỉ là tìm chư vị đại nhân tìm hiểu tình hình một chút, mặt khác cùng chư vị thông khí.”

“Quốc sư mời nói!”

Mọi người vội vàng ngồi thẳng dậy, chăm chú lắng nghe.

Triệu Khang nói: “Nếu ta nhớ không lầm, Thanh Châu là nơi giàu có và đông đúc nhất của Đại Càn ta, thị tộc địa phương chiếm cứ, môn phiệt rất nhiều, đúng không?”

Lòng Lý Nguyên khẽ chấn động, ánh mắt có chút kinh ngạc, hẳn đã hiểu ra ý đồ của Triệu Khang.

Lúc này, Lý Nguyên nói: “Quốc sư là muốn mượn lần này lương hoang hảo hảo sửa trị Thanh Châu môn phiệt tập đoàn?”

Triệu Khang nhìn về phía hắn, đùa cợt nói: “Lý đại nhân, người đây quả là con giun trong bụng bống quốc sư, Thanh Châu môn phiệt thị tộc có hay không thân thích Lý đại nhân?”

Triệu Khang tuy là cười nói, nhưng mọi người lại không hên mà cùng cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Hình bộ thượng thư, quan phụ trách an ninh, bỗng giật mình: “Quốc sư, cái này, cái này, cái này nếu làm không tốt chỉ sợ sẽ kích động dân phần a!”

Chương 394 - mọi người tỏ thái độ

“Sự phản nộ của người dân ư?”

Triệu Khang cười khẩy, nghiêng người về phía trước: “Vệ đại nhân nói là sự phản nộ của thị tộc môn phiệt, hay là sự phản

nộ của bách tính trăm họ?”

Vệ quan lập tức không nói nên lời. Triệu Khang dựa người ra sau, bắt chéo chân: “Nhìn chung, xu thế hiện tại ở thiên hạ này là hàn môn quật khởi. Bất kỳ ai muốn nghịch dòng lịch sử, cuối cùng đều sẽ bị bánh xe nghiền nát tan xương nát thịt.”

“Càn quốc của chúng ta, từ quan trường đến dân gian, đâu đâu cũng có bóng dáng của môn phiệt thị tộc. Chúng ta đã để họ nắm quyền quá lâu, đã đến lúc họ phải nhường chỗ.”

“Gọi các vị đại nhân đến đây, là bởi vì ta biết sau lưng các vị cũng có thế gia của mình.”

Triệu Khang thản nhiên nói: “Ta không quan tâm đến việc gia đình các vị thế nào, cũng không muốn can thiệp vào tương lai. Tuy nhiên, xin nhắc nhở các vị rằng, tích lũy trăm năm không dễ dàng. Vinh hoa phú quý mà các vị đang hưởng thụ là nhờ công lao của tổ tiên. Hãy trân trọng những gì mình đang có.”

“Vì vậy, ta sẽ không động thủ với các vị. Nhưng từ nay về sau, ai dám dùng thế lực của gia tộc can thiệp vào triều chính...”

Triệu Khang cười lạnh: “...bôn quốc sư sẽ không tha thứ cho kẻ nào! Đừng trách ta không nương tay!”

Sau một hồi im lặng, ngay cả Lý Nguyên, người vốn đồng ý với Triệu Khang, cũng không khỏi chìm vào suy tư.

Hắn không thể phủ nhận rằng thành công như ngày hôm nay của bản thân và gia tộc Vương thị có sự đóng góp không nhỏ của Triệu Khang. Nếu không có sự trợ giúp của Triệu Khang, liệu hắn có thể ở tuổi chưa đến 50 đã ngồi lên vị trí Binh bộ Thượng thư?

Mà giờ đây, Triệu Khang lại muốn thanh trừng thế gia môn phiệt, bắt đầu từ Thanh Châu. Lý Nguyên hiểu rõ rằng, với tính cách của Triệu Khang, hắn sẽ không bao giờ làm việc nửa vời.

Đây sẽ là một cuộc thanh trừng quy mô lớn, ảnh hưởng đến toàn bộ thế gia Càn Quốc. Ai sơ hở một chút cũng có thể bị cuốn vào vòng xoáy này.

Dương Thiên Vân trầm mặc một lúc, ngẩng đầu nhìn Triệu Khang: “Quốc sư, đại thế này đúng như lời ngài nói, hàn môn

quật khởi là tất yếu?”

Trên đại diện này, vị trí của Dương lão thái sư không ai có thể nghi ngờ. Gia tộc Dương thị chính là Phù Long chi thần, theo chân Tiêu gia tổ tiên khai sáng Càn Quốc.

Sức ảnh hưởng của họ trong triều đình là không thể đong đếm được.

Triệu Khang gạt đầu, hai tay khép lại, nói khẽ: “Ta không nói suông, triệu tập các vị ở đây chính là để cảnh tỉnh các vị đại nhân.”

“Chuyện này, ta nhất định phải làm, dù cho bệ hạ cũng không thể ngăn cản ta!”

Mọi người kinh ngạc nhìn Triệu Khang với vẻ mặt lạnh lùng, bỗng chốc cảm nhận được sức mạnh to lớn của bốn chữ “Triệu Khang quốc sư”.

Tuy rằng Triệu Khang được phong quốc sư đã một năm nay, nhưng lúc ấy những vị thượng thư đại nhân, thậm chí một số quan lớn ba bốn phẩm cũng không coi trọng hắn.

Một thanh niên hơn hai mươi tuổi, dù có địa vị cao thì làm được gì?

Những người đang ngồi đây, ai cũng là lão du tử dày dặn kinh nghiệm trên quan trường hơn mười năm. Cho dù Triệu Khang quyền cao chức trọng, nhưng để làm được việc lớn, chẳng phải vẫn phải dựa vào sự hỗ trợ của họ sao?

Cuối cùng, Triệu Khang vẫn cần đến họ.

Nhưng theo thời gian, họ nhận ra rằng mọi thứ không như họ nghĩ.

Triệu Khang, kẻ yêu nghiệt này, chỉ trong vòng một năm rưỡi, từ một huyện lệnh nhỏ bé đã trở thành quốc sư.

Hắn đàn áp Triệu Kim Sinh, Lâm Vũ, thúc đẩy liên minh Càn Cảnh, thay mặt bệ hạ cầm quân chống lại Chu Tề, và gần đây nhất là dẹp loạn Ninh Vương. Từng sự kiện, từng bước đi đều vượt xa dự đoán của họ.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, kẻ từng chỉ là một viên quan thất phẩm tép riu ở huyện núi sâu đã biến thành nhân vật

quyền lực nhất, dưới một người trên vạn người của Đại Càn!

Sự thay đổi ngoạn mục này diễn ra nhanh chóng đến kinh ngạc!

Có người khẽ thở dài, đứng dậy chấp tay chào Triệu Khang, sau đó lặng lẽ rời đi.

Trước khi đi, lão sư chỉ để lại một câu nói:

“Nhờ có quốc sư, Càn quốc mới có được sự an bình như ngày hôm nay. Gia tộc Dương nguyện theo sát chí hướng của quốc sư.”

Triệu Khang cảm kích trong lòng, hướng về bóng lưng của Dương Thiên Vân nói lời cảm ơn chân thành.

Lão sư tuy bề ngoài có vẻ cổ hủ, thậm chí trước đây còn từng tranh cãi với hắn, nhưng trong vấn đề đúng sai lại vô cùng rõ ràng.

Tất cả những gì lão làm đều vì Càn quốc, điều này khiến Triệu Khang vô cùng kính trọng.

Gia tộc Dương của Dương Thiên Vân có thể nói là thế gia có uy tín nhất ở Càn Quốc. Việc lão gia nhân bày tỏ thái độ ủng hộ Triệu Khang thực chất là lời nhắc nhở cho những người còn lại:

“Triệu Khang nói gì, chúng ta cứ làm theo là được.”

Lý Nguyên, Vệ Quan, Vương Nguyên Khánh, Trương Minh Viễn, Phòng Lâm, Dương Càn và những người khác đều đứng dậy.

“Chư vị đại nhân, xin hãy hết lòng phò tá! Nay ta sẽ dẫn dò các vị!”

Triệu Khang khom người hành lễ: “Cảm ơn chư vị đại nhân. Được chư vị đại nhân ủng hộ, Triệu Khang ta thật may mắn.”

“Quốc sư quá lời rồi!”

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm. Phòng Lâm vui vẻ nói:

“Quốc sư, ngài đã nói, các nhà chúng ta chỉ cần thành thật hưởng phúc, đao kiếm sẽ không rơi xuống đầu chúng ta, đúng không?”

Triệu Khang cười vang: “Yên tâm, bốn quốc sư không có bệnh đỏ mắt!”

Mọi người bật cười. Chỉ cần được Triệu Khang cam đoan là tốt rồi, những thứ khác đều không cần lo lắng.

Yêu cầu các gia tộc thành thật, an phận thủ thường, không nên tham gia vào chuyện không nên, đối với họ mà nói cũng không phải là điều khó khăn.

Sau khi tiễn các đại thần, Triệu Khang đi vào hậu cung.

Tỷ đệ Nữ Đế đang chờ hần. Thấy hần đến, Tiêu Linh Lung nhẹ giọng hỏi: “Thuyết phục bọn họ rồi?”

“Lão thái sư hiểu lý lẽ, đã đồng ý. Những người còn lại, dù không muốn cũng chỉ có thể gật đầu.” Triệu Khang cười, cầm mỗi bên cạnh rắc vào ao, thu hút vô số cá chép tranh đoạt thức ăn. Bầy cá chép tung tăng bơi lội, tạo nên khung cảnh vô cùng đẹp mắt.

Tiêu Huyền Sách tò mò hỏi: “Hai người nói gì vậy?”

“Sau này ngươi sẽ biết. Huyền Sách, mấy ngày nay chuẩn bị một chút, theo ta đi Thanh Châu.” Triệu Khang thuận miệng nói.

Tiêu Linh Lung ngạc nhiên: “Ngươi muốn dẫn hần đi Thanh Châu?”

Mặc dù ở trong cung có thể học được nhiều điều, nhưng kiến thức vẫn còn hạn hẹp.

Triệu Khang cười nói: “Nếu muốn biến Huyền Sách thành một vị vua chân chính, thì phải để hần trải nghiệm mọi thứ. Sau này gặp phải khó khăn, hần sẽ tự mình tìm ra cách giải quyết.”

“Ta đồng ý. Vậy chúng ta khi nào đi?” Tiêu Huyền Sách cười hắc hắc.

Triệu Khang nói: “Đợi lát nữa, chờ bọn họ trở về.”

Vừa dứt lời, Phương Thiệu, tổng chỉ huy sứ Cẩm Y vệ đã đến.

“Bệ hạ, điện hạ, quốc sư! Ách, Trần quốc vương phi đã đến đế đô.” Phương Thiệu nhìn Triệu Khang rồi mới nói tiếp.

Tiêu Huyền Sách nhìn Triệu Khang với nụ cười nửa miệng: “Chắc chắc chắc, Trần quốc vương phi là do bệ hạ tự mình sắc phong mà.”

Triệu Khang ho khan một tiếng, cảm thấy có chút hơi xấu hổ.

Trần quốc vương phi này chính là Tần Ngọc Phượng. Trước đây, mọi người đều cho rằng nàng đã chết. Tiêu Linh Lung tuy không cam tâm nhưng cũng buộc phải chấp nhận sự thật và sắc phong Tần Ngọc Phượng làm Trần quốc vương phi.

Tiêu Huyền Sách còn chưa kịp hả hê khi thấy Triệu Khang gặp khó đã bị Nữ Đế trừng mắt: “Cút sang một bên! Hôm nay ngươi đã đọc sách chưa?”

Chương 395 - hai nữ tâm tư

Phủ Quốc Sư

Nhận được tin báo của Phương Thiệu, Triệu Khang không chần chừ lập tức xuất cung. Vừa bước vào cửa, hắn đã nhìn thấy một bóng người rực rỡ trong bộ áo đỏ thẫm, cùng với một đám nam tử dũng mãnh nhanh nhẹn đang đứng chờ.

“Công tử!”

Vừa nhìn thấy Triệu Khang, Tần Ngọc Phượng, người mà nàng đã ngày đêm mong nhớ, liền kích động chạy đến ôm chầm lấy hắn.

Đã hơn một tháng kể từ khi Triệu Khang rời khỏi Cảnh Quốc. Từ khi hắn lên đường, Tần Ngọc Phượng không lúc nào nguôi lo lắng, sợ hãi rằng Triệu Khang sẽ thất bại dưới tay Ninh Vương. Mãi cho đến khi đoàn người của Cảnh Đế Ngô Như Long trở về nước và mang tin chiến thắng đến cho nàng, Tần Ngọc Phượng mới thực sự yên tâm. Ngay lập tức, nàng đã phi ngựa không ngừng nghỉ để trở về Càn Quốc.

“Dọc đường có xảy ra chuyện gì không?” Triệu Khang mỉm cười ôm nàng xoay một vòng, ân cần hỏi han.

Tần Ngọc Phượng ửng đỏ mặt lắc đầu: “Không có chuyện gì.”

“Lão gia nói gì vậy, có chúng ta đi cùng dọc đường, làm sao có thể có chuyện gì xảy ra được?” Lý Cầu Đan chế nhạo một

tiếng.

Những người còn lại cũng ồ lên tán thành.

“Cũng phải thôi, các người nhìn lão gia xem, trọng sắc khinh hữu thực quá, chỉ lo ôm vợ mà quên mất chúng ta.” Điều Ca trêu chọc.

Triệu Khang giả vờ tức giận đá văng Điều Ca: “Cút đi! Mẹ kiếp, người có ghê tởm hay không hả?”

Tần Ngọc Phượng xấu hổ nói một tiếng rồi đi pha trà, trốn vào trong phòng.

Triệu Khang nhìn về phía đám người Trương Long. Hôm nay, nhóm người này có thể nói là đã thay đổi hoàn toàn.

Nếu như trước kia, Trương Long và những người khác thường ngày trông giống những tên du côn lưu manh, chỉ khi đối mặt với nguy hiểm cận kề mới bộc lộ bản tính hung hãn như chó điên, thì giờ đây hoàn toàn khác biệt. Hơn một trăm người đàn ông chỉ đứng im ở đó cũng đủ toát lên một khí thế vô cùng đáng sợ.

Từng người đều trở thành những gã trai cơ bắp cuộn cuộn, đặc biệt là Điều Ca, vốn đã có thân hình cường tráng hơn người bình thường, giờ đây trông như một con quái vật. Cánh tay vạm vỡ của hắn như thể có thể đâm chết người ta chỉ với một cú thôi, dù ở trong đám đàn ông hung hãn này, hắn vẫn nổi bật như hạc giữa bầy gà.

Đây đều là thành quả của việc họ ngày đêm khổ luyện trong quân doanh. Duy chỉ có Lâm Nhị Ngu, kẻ cuồng khoa học, vẫn giữ nguyên vẻ ngoài yếu đuối như trước. Có lẽ nguyên nhân là do thời gian qua hắn dành quá nhiều thời gian cho con cháu.

Triệu Khang cảm thấy bồi hồi xúc động, cất tiếng chào hỏi: “Đi nào, vào nhà hết thôi!”

Hơn một trăm người chen chúc trong đại sảnh tiếp khách của Triệu Khang, chật kín không còn chỗ trống. Nhiều người còn phải đứng dọc theo hành lang.

Họ theo bản năng xếp thành hàng ngũ chỉnh tề. Máy tháng khổ luyện trong quân doanh đã hun đúc cho họ thói quen này.

Triệu Khang nhìn họ, trong lòng thầm gật đầu. Hắn nhìn về phía Trương Long và Điều Ca, hai người dẫn đầu nhóm.

“Hiện giờ thực lực của các người ở Long Vũ tốt như thế nào?” Triệu Khang hỏi.

Trương Long cất tiếng: “Hồi bẩm lão gia, đội của ta và Hoàng Thiên Hành là đội tinh nhuệ nhất trong Long Vũ. Chúng ta luôn đứng đầu trong các kỳ kiểm tra huấn luyện. Lần này trở về, Cao tướng quân và Thái tử điện hạ của Cảnh Quốc cũng rất luyện tiếc chúng ta. Chúng ta không làm lão gia thất vọng! Ngoại trừ Lâm Nhị Ngu!”

Lâm Nhị Ngu ở bên cạnh bĩu môi: “Cái gì mà ngoại trừ ta? Ta mỗi ngày cũng có việc chính sự làm chứ bộ!”

Triệu Khang nhin không được bật cười. Nghe Trương Long báo cáo, hắn cảm thấy vô cùng tự hào như cha mẹ nhìn thấy con cái trưởng thành. Hắn liên tục khen ngợi họ.

“Các người đã làm rất tốt. Ta sẽ cho các người nghỉ một thời gian. Hãy trở về quê và đoàn tụ với gia đình.” Triệu Khang nói.

“Sau một thời gian, ta sẽ nhờ Lý đại nhân sắp xếp chức vụ trong quân đội cho các người. Nhớ nhé, dù ta là quốc sư nhưng sẽ không bao giờ mở cửa sau cho các người. Các người hãy tự mình phấn đấu để đạt được vị trí cao trong quân đội Càn Quốc.”

“Lão gia yên tâm, chúng ta dù chết cũng không để lão gia thất vọng!” Trương Long đứng dậy khẳng định.

“Xin lão gia yên tâm!” Mọi người đồng thanh hô vang, khiến Triệu Khang suýt điếc tai.

Từ bên ngoài vọng vào một tiếng cảm thán: “Hay cho một đám tướng tài ba!”

Triệu Khang vội vàng đứng dậy. Nhận ra giọng nói của Nữ Đế, hắn thầm nghi hoặc và bước ra cửa: “Nàng sao lại đến đây?”

“Đến xem không được à?” Tiêu Linh Lung hừ hừ đáp.

Triệu Khang chỉ biết cười trừ. Điều Ca đứng bên cạnh, mí mắt liên tục giật giật khi nhìn Tiêu Linh Lung trong bộ trang phục

bạch y thanh tao như tiên nữ giáng trần.

Hình ảnh Nữ Đế bốn chân phá cửa khi trước vẫn còn in đậm trong tâm trí hần.

Trước đây, Nữ Đế đã từng đến thăm Nguyên Giang nên Trương Long và mọi người đều biết nàng chính là Nữ Đế Càn Quốc. Lúc này, họ quỳ xuống đất hành lễ:

“Tham kiến bệ hạ!”

“Mọi người đứng dậy đi.” Nữ Đế lên tiếng.

Tiêu Linh Lung vội vàng cho phép mọi người đứng dậy. Những người này đều là tâm phúc của Triệu Khang, là những anh hùng đã từng cùng hần sát cánh chiến đấu và sống sót qua bao trận chiến ác liệt ở Kim Lâm Quan.

Nữ Đế trong lòng rất biết ơn họ.

“Bái kiến bệ hạ.” Tàn Ngọc Phượng bưng nước trà đến, có chút lo lắng.

Tiêu Linh Lung mỉm cười: “Người cũng đứng lên đi, sau này không cần hành lễ với ta nữa.”

Triệu Khang ở bên cạnh cười trộm, vội vàng bảo đám người Trương Long rời khỏi đại sảnh.

Trong phòng chỉ còn lại hần và hai nàng. Tàn Ngọc Phượng đã sớm biết được mối quan hệ giữa Triệu Khang và Tiêu Linh Lung từ Diệp Hồng Tuyết.

Lúc này, trong lòng nàng cảm thấy bất an. Nàng không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ phải chia sẻ Triệu Khang với Nữ Đế.

Hơn nữa, theo quan niệm truyền thống, nàng là người được cưới hỏi đảng hoàng, có danh phận chính thức, vậy chẳng phải nàng mới là vợ cả sao?

Nghĩ đến chuyện này, Tàn Ngọc Phượng cảm thấy vô cùng kích thích.

“Để ta đi rót trà.” Triệu Khang nhận lấy khay trà từ tay Tàn Ngọc Phượng và rót trà cho hai người phụ nữ.

Tiêu Linh Lung có chút bồn chồn, nhìn Triệu Khang rồi lại nhìn Tàn Ngọc Phượng, trong lòng cũng vô cùng do dự.

Nàng vốn không muốn đến đây, nhưng nghĩ đến tương lai của mình, nếu phải làm vợ lẽ, Nữ Đế cũng cảm thấy mình bị thiệt thòi!

Dù sao nàng cũng là hoàng đế! Cho dù sau này không còn là hoàng đế, cũng không thể làm thiếp!

Triệu Khang nhìn thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của nàng, liền biết trong lòng nàng đang nghĩ gì. Hắn cố ý không lên tiếng, bắt chéo chân uống trà.

Cuối cùng, Tần Ngọc Phượng vẫn cẩn thận nhìn về phía hai người: “Công tử, bệ hạ?”

“Hả?” Hai người cùng nhìn sang, nhất là ánh mắt của Nữ Đế khiến Tần Ngọc Phượng cảm thấy áp lực.

Nhưng nàng vẫn cố lấy dũng khí, mạnh mẽ trấn tĩnh lại: “Bệ hạ, Ngọc Phượng không dám hy vọng xa vời có thể đạt được điều gì hơn nữa, chỉ mong sau này được hầu hạ công tử tử hữu, làm nô làm tỳ cũng cam lòng...”

Triệu Khang cảm thấy ấm áp trong lòng. Tiêu Linh Lung ngượng ngùng cười: “Không, không có gì.

Được rồi, nhìn các người cái dạng này...”

Triệu Khang dờ khóc dờ cười kéo hai người: “Trước tiên hãy nói rõ, bất kể thân phận cao thấp, hai người các người và Hồng Tuyết đều là những người vợ hiếm có của Triệu Khang ta. Khi mọi chuyện ổn định lại, chúng ta sẽ tìm một nơi non xanh nước biếc để sống ẩn dật cả đời.”

Hai nàng nghe vậy liền nhìn nhau, giờ phút này đều hiểu được tâm ý của Triệu Khang. Nếu vậy thì còn gì phải so đo nữa?

Chương 396 - xuất phát đi Thanh Châu

Hai nữ nhân gặp nhau, xóa tan đi những cảm giác bối rối và khó chịu trong lòng. Tiêu Linh Lung sau khi trò chuyện một lát thì cáo từ ra về. Lúc đi, nàng còn dặn dò Triệu Khang sẽ sắp xếp cho đám người Trương Long một cách chu đáo.

Triệu Khang cũng nhân cơ hội cho đám người Trương Long nghỉ nửa tháng để mọi người có thể trở về quê hương Nguyên Giang đoàn tụ với gia đình sau bao ngày xa cách.

Quốc sư phủ bồng chóc trở nên vắng lặng, nhưng Triệu Khang cũng đã quen với điều này. Trước kia, ngoài những người hầu trong phủ, cũng chỉ có hai chủ nhân là Triệu Khang và Tàn Ngọc Phượng.

Ăn tối xong, tận hưởng làn gió mát, hai người tựa vào nhau ngắm nhìn cảnh đêm. Tàn Ngọc Phượng biết rằng Triệu Khang sắp sửa phải lên đường đến Thanh Châu.

Dù không nói gì, nhưng trong lòng nàng cảm thấy vô cùng hụt hẫng khi phải xa Triệu Khang.

“Khi mọi chuyện xong xuôi, ta sẽ dẫn nàng đi du ngoạn khắp nơi. Phải thừa nhận rằng dù ở bên nhau cùng một chỗ, thời gian ta dành cho nàng vẫn là ít nhất.” Triệu Khang áy náy nói.

Tàn Ngọc Phượng vội lắc đầu, tựa đầu nhỏ vào vai Triệu Khang: “Công tử đừng nói vậy, công tử là người làm đại sự. Hơn nữa, công tử chưa bao giờ ghét bỏ xuất thân của thiếp, thiếp đã rất thỏa mãn. Giờ đây mọi người đều gọi thiếp là vương phi của quốc vương trấn Đại Càn, không biết bao nhiêu người ngưỡng mộ thiếp đây.”

“Trước kia, sao thiếp dám mơ về điều này? Tất cả đều do công tử ban cho thiếp, thiếp đã rất biết ơn.”

“Vậy tại sao khi nghe nói ta sắp đi Thanh Châu, cái miệng nhỏ nhắn của ngươi lại nhếch lên như muốn treo bình dầu vậy?”

“Nào có! Công tử đừng trêu chọc thiếp.” Tàn Ngọc Phượng ngượng ngùng nói.

Triệu Khang cười ha hả, rồi cúi xuống dịu dàng nói: “Nàng phải tin tưởng, trong lòng ta, nàng và hai người kia đều quan trọng như nhau.”

“Với lời hứa này của công tử, thiếp dù chết cũng không hối tiếc.”

Ôm chặt Triệu Khang, trong lòng Tần Ngọc Phượng trào dâng niềm hạnh phúc vô bờ bến. Dù là nữ nhân hiểu lý lẽ đến đâu, những cảm xúc tự nhiên vẫn không thể nào kìm nén được. Huống hồ hai nữ nhân khác bên cạnh Triệu Khang còn là Nữ Đế Tiêu Linh Lung và Diệp Hồng Tuyết, những nữ nhân xuất chúng nhất thiên hạ.

Với Tần Ngọc Phượng mà so sánh, dù dung mạo nàng cũng thuộc vào hàng bậc nhất, nhưng ít nhiều vẫn có chút tự ti và mặc cảm. Hơn nữa, xuất thân của nàng không tốt đẹp, vì vậy trong lòng Tần Ngọc Phượng vẫn luôn coi mình là nô tỳ của Triệu Khang, và vì vậy mới gọi Triệu Khang là “công tử”.

Hôm nay được chính miệng Triệu Khang thừa nhận, trong lòng nàng cảm thấy hạnh phúc hơn tất cả tài sản trên thế gian.

Nhẹ nhàng áp tai vào Triệu Khang, Tần Ngọc Phượng cất tiếng nói nhỏ nhẹ, mang theo chút ngượng ngùng: “Nghe nói công tử ở chỗ Diệp tỷ tỷ không chiếm được tiện nghi gì, còn ăn thiệt thòi lớn.”

Triệu Khang nhướn mày: “Lời đồn từ đâu ra vậy! Ta há lại để mình rơi vào thế hạ phong trước mặt nàng? Đều là lời đồn!”

Tần Ngọc Phượng khẽ cười: “Chính miệng nàng ấy nói với thiếp đây!”

“Cái gì, loại chuyện này mà cũng dám nói lung tung? Để xem ta sau này trị tội nàng thế nào! Cho nàng biết cái gì gọi là tam tòng tứ đức, phu vi thê cương!” Triệu Khang tức giận.

Tần Ngọc Phượng nhìn Triệu Khang với ánh mắt sâu kín: “Vậy mấy ngày nay có thể trước tiên dạy thiếp thân hay không?”

Đôi mắt long lanh như nước, bờ môi đỏ mọng, dung nhan tuyệt mỹ của nàng mang theo một chút u oán. Làm sao Triệu Khang có thể để giai nhân như vậy thất vọng?

Tinh thần chấn động, Triệu Khang ôm lấy Tần Ngọc Phượng và đá văng cửa phòng.

Đêm xuân quý giá, từng khoảnh khắc đều đáng giá ngàn vàng, khiến người ta lưu luyến quên cả thời gian.

Suốt hai ngày liền, Triệu Khang không hề đến triều đình, dùng hết mười tám ban võ nghệ để thỏa mãn cho người đẹp. Cho đến khi tan biến hoàn toàn sự u oán trong lòng nàng.

Tại hoàng cung.

Triệu Khang đặt một chồng ngân phiếu lên bàn đá. Số tiền này do Tần Ngọc Phượng mang về, ước chừng mười triệu lượng, trừ đi năm trăm vạn mà Triệu Khang giữ lại, còn lại là số tiền mượn từ Cảnh Quốc.

Đối với việc này, Ngô Như Long rất hào phóng, bởi vì bạc trong quốc khố hiện nay đều là do Triệu Khang “hố” được từ Tề quốc.

Nhìn chồng ngân phiếu dày cộp kia, hai mắt của Tiêu Linh Lung và Tiêu Huyền Sách đều sáng rực.

“Cái này, nhiều tiền quá!” Tiêu Huyền Sách thốt lên, suýt nữa lao vào.

Vẫn là Nữ Đế bệ hạ nhanh tay hơn, chớp lấy một nắm tiền và nhét vào túi: “Cái này không phải cho ngươi!”

“Ta biết chứ, lão Triệu ngươi cái này cũng quá thiên vị, có cho ta tí tẹo không?” Ánh mắt khát khao của hoàng tử điện hạ nhìn chằm chằm Triệu Khang.

Triệu Khang liếc mắt: “Ngươi không lo ăn không lo mặc, cần gì nhiều tiền đến vậy? Hết rồi.”

“Ngươi nói vậy ai sẽ ngại tiền nhiều. Hơn nữa, ta dù sao cũng là em vợ ngươi!” Tiêu Huyền Sách lầm bầm.

Triệu Khang kêu lên: “Đến đây, cho cậu em vợ này.”

Nói xong, Triệu Khang rút một tờ ngân phiếu từ tay Nữ Đế bệ hạ và đưa cho Tiêu Huyền Sách. Tiêu Huyền Sách còn chưa kịp vui mừng, ngân phiếu đã bị Tiêu Linh Lung giật lấy.

“Làm gì vậy đại tỷ, đây là lão Triệu đưa cho ta!” Tiêu Huyền Sách phản ứng.

“Người có ý kiến gì không?” Tiêu Linh Lung ngạc nhiên hỏi.

“Không, không sao, đều là của người cả.” Hoàng tử điện hạ căn rắng nói.

Triệu Khang trong lòng vui vẻ: “Được rồi, chúng ta sắp phải đi rồi, người đã chuẩn bị xong chưa?”

“Sẵn sàng từ lâu rồi, chúng ta đi thôi!” Tiêu Huyền Sách háo hức nói, mọi buồn bực trong lòng đều tan biến.

“Buổi chiều phải lên đường.” Triệu Khang nói.

“Nhanh vậy sao?” Tiêu Linh Lung hỏi.

“Chậm một chút thì tình hình thiên tai sẽ càng thêm nghiêm trọng, phải nhanh chóng lên đường thôi. Ta sẽ lập tức sai người đi chuẩn bị.” Triệu Khang giải thích.

Nghe Triệu Khang nói vậy, Tiêu Linh Lung vội vàng đứng dậy.

“Không cần đâu, ngựa ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần chờ sau khi chúng ta đi rồi người hãy cho đội cứu trợ xuất phát là được.” Triệu Khang nói.

“Ta hiểu rồi. Các người phải cẩn thận hết sức.” Tiêu Linh Lung dặn dò.

Triệu Khang gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Sau khi mọi việc chuẩn bị xong xuôi, không chần chừ thêm nữa, vào buổi chiều Triệu Khang cùng Tiêu Huyền Sách thay thường phục rời khỏi đế đô.

Hai người cưỡi ngựa nhanh từ đế đô chạy đến Thanh Châu. Với tốc độ hiện tại, chỉ mất khoảng năm ngày là họ có thể đến nơi.

Dọc đường đi, Tiêu Huyền Sách luôn tỏ ra rất phấn khích.

“Lão Triệu, lần này chúng ta đi nên làm như thế nào?” Tiêu Huyền Sách hỏi.

“Khi nào đến nơi, người nghe theo ta là được. Nhớ kỹ, tuyệt đối không được tiết lộ thân phận!” Triệu Khang dặn dò.

Uống một ngụm nước, Triệu Khang đưa túi nước cho Tiêu Huyền Sách và nói: “Chuyện này rất quan trọng, nếu lộ ra sẽ

không hay đâu.”

“Người yên tâm, ta sẽ nghe theo người. Nay lão Triệu, mấy ngày nay ta quan sát tình hình Thanh Châu, người định bắt đầu từ nhà nào?” Tiêu Huyền Sách hỏi.

Thanh Châu có rất nhiều gia tộc thế lực, nhưng nói về những nhà thực sự hùng mạnh thì chỉ có vài nhà, bao gồm Mã Vương, Ngô Tần, Vương gia, và Lý gia.

Bốn gia tộc này có thể nói là những thế lực hàng đầu của Thanh Châu, những gia tộc nhỏ hơn đều phải dựa vào họ để tồn tại.

Bốn gia tộc này cũng là những thương nhân lương thực lớn nhất Thanh Châu, kiểm soát sáu thành lương thực của khu vực. Nói cách khác, hầu như mọi hạt gạo mà người dân Thanh Châu ăn đều đến từ tay bốn gia tộc này.

“Ta vẫn chưa nghĩ kỹ, gặp ai thì làm người đó thôi. Ai là người đang trục lợi từ quốc nạn thì chúng ta sẽ trừng trị kẻ đó!” Triệu Khang nói.

“Ha ha, ta thích kiểu này!” Tiêu Huyền Sách cười lớn.

...

Sáu ngày sau, hai người Triệu Khang cưỡi ngựa nhanh như bay cuối cùng cũng nhìn thấy tường thành Thanh Châu.

Ven đường, có từng tốp người tụ tập lại. Nhìn từ cách ăn mặc và đi đứng, họ có vẻ là những dân thường bình thường. Họ ngồi đó, vẻ mặt vô thần, dựa vào nhau.

Trên đường đi vào Thanh Châu, Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách đã gặp không ít cảnh tượng như vậy.

Chương 397 - Thành Thanh Châu

Cánh đồng lúa mạch vàng bị tàn phá nặng nề bởi sâu bệnh, các loại cây trồng cao lương khác cũng không khá hơn là mấy.

Trước khi đến đây, Triệu Khang đã tìm hiểu qua và biết rằng nguyên nhân gây hại cho mùa màng ở Thanh Châu lần này chính là châu chấu tai - một loại côn trùng vô cùng đáng sợ.

Loại côn trùng này khi xuất hiện sẽ gây ra đòn giáng mạnh cho cây trồng nông nghiệp. Chúng ăn tất cả các loại thức ăn mà chúng có thể với khả năng sinh sản, bay lượn và ăn uống phi thường khiến việc tiêu diệt chúng trở nên vô cùng khó khăn.

Có thể nói châu chấu là một trong những loại sâu bệnh nguy hiểm nhất, hình ảnh từng đàn châu chấu di chuyển qua cánh đồng khiến người ta rùng mình kinh sợ.

Thanh Châu hiện nay đang phải gánh chịu hậu quả của nhiều đợt tấn công của châu chấu, khiến cho toàn bộ cây trồng trong khu vực đều bị ảnh hưởng nặng nề.

Điều đáng lo ngại nhất là chỉ còn một hai tháng nữa, những cây lương thực này sẽ đến kỳ thu hoạch.

Tình cảnh này khiến cho người ta không khỏi căm phẫn.

“Được rồi, đừng nhìn nữa, chúng ta đi thôi.” Triệu Khang lên tiếng, ánh mắt Tiêu Huyền Sách mới thu hồi lại.

Hai người họ đã đến Thanh Châu vào ngày hôm qua, giờ đi thẳng vào thành.

Dọc đường đi, hoàng tử điện hạ đã trao hết số tiền bạc mang theo cho những người dân gặp nạn ven đường. Nếu không được Triệu Khang ngăn cản, hẳn thậm chí còn muốn giết ngựa để cho họ ăn thịt.

Nhờ sự giúp đỡ của lính gác thành, hai người họ dễ dàng đi vào thành Thanh Châu. Trước mắt họ hiện ra khung cảnh sầm uất với những mái ngói xanh và con đường lát gạch.

Trên sông trong thành, những chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trôi nổi. Trên mũi thuyền, những thiếu nữ xinh đẹp đang ngồi. Nhìn kỹ ra, mỗi chiếc thuyền đều có một người phụ nữ như vậy.

Người phụ nữ chân trần ngồi ở mũi thuyền, xắn cao ống quần lộ ra bắp chân nõn nà. Bàn chân trắng ngần của họ đung đưa theo nhịp sóng xanh biếc, như thể đang âm thầm truyền tải một thông điệp nào đó.

Đây chính là những “thuyền gái”, hay còn gọi là kỹ nữ. Bình thường, những người phụ nữ làm nghề này đều xuất thân từ

gia đình nghèo khổ. Chỉ cần bỏ ra một ít tiền, người có thể lên thuyền và cùng nữ tử trên mũi thuyền vui đùa.

Trên đường phố, người dân qua lại ăn mặc lịch sự, hoàn toàn không giống như những người đang phải gánh chịu tai ương. Thậm chí, có người còn mang theo lồng chim đến một góc phố và thi xem chim của ai hót to hơn.

Dắt ngựa, Triệu Khang đi trước, Tiêu Huyền Sách theo sát sau, trong lòng âm thầm tính toán.

Thanh Châu thành dù sao cũng là trung tâm kinh tế của Thanh Châu, nơi tập trung nhiều người giàu có nhất. Do đó, mặc dù tình hình thiên tai ở các địa phương khác trong Thanh Châu rất nghiêm trọng, nhưng ảnh hưởng đến nơi này lại có hạn.

Cũng chính vì vậy, dọc đường đi họ gặp không ít người dân chạy nạn đang hướng về Thanh Châu thành.

Biết rõ điều này, nhưng Tiêu Huyền Sách bên cạnh lại có chút thắc mắc. Đến gần Triệu Khang, hắn nhỏ giọng hỏi: “Lão Triệu, sao nơi này lại có cảm giác khác biệt với những nơi khác vậy?”

Hôm qua khi đi qua một thị trấn nhỏ, họ đã chứng kiến cảnh tượng hỗn loạn khi người dân chen lấn nhau mua gạo. Nơi đây lại hoàn toàn khác biệt, nhìn qua có vẻ như không có gì bất thường xảy ra.

Triệu Khang cười ha hả: “Mã Vương Ngô Tần đang ở đây, người dân Thanh Châu thành làm sao có thể đói được? Hơn nữa, nơi đây tập trung nhiều người giàu có nhất Thanh Châu, họ có tiền nên đương nhiên sẽ tốt hơn nhiều so với những nơi khác.”

“Ừ, cũng đúng.” Tiêu Huyền Sách gật đầu.

Triệu Khang bữu môi, ra hiệu cho Tiêu Huyền Sách nhìn sang phía trước bên trái. Tiêu Huyền Sách nhìn theo và thấy một chiếc lều tạm dựng lên, từ bên trong tỏa ra hơi nóng hổi từ những nồi cháo lớn.

Đột nhiên, có người cầm chiêng trống vang lên: “Lĩnh cháo! Lĩnh cháo!”

Vừa gõ chiêng trống, người này vừa đi về hướng cổng thành. Rất nhanh, Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách nhìn thấy hơn trăm người từ ngoài thành ủa vào.

Như đàn ong vỡ tổ, họ vây quanh chiếc lều.

Tiêu Huyền Sách gật đầu thăm, quay sang Triệu Khang nói: “Xem ra vẫn còn nhiều người tốt. Đây hẳn là lều cháo do tư nhân lập ra để cứu trợ thiên tai nhỉ?”

“Chắc vậy rồi. Hỏi người ta một chút là biết ngay thôi.” Triệu Khang nói.

Nói xong, Triệu Khang chặn lại một ông lão đang đi ngang qua: “Lão đại gia, bên kia đang làm gì vậy ạ?”

Ông lão nhìn thoáng qua hai người, thấy họ dắt theo ngựa, liền cười nói: “Hai tiểu tử không phải đến đây chạy nạn chứ?”

“Cũng gần như vậy ạ. Dọc đường đi chúng ta đã tiêu xài khá tiền.” Triệu Khang giả vờ tỏ ra khổ sở.

Lão đầu ngạc nhiên: “Tiểu tử nói chuyện hài hước nhỉ? Bên kia là lều cháo do Ngô gia Tam tiểu thư lập ra. Mỗi ngày hai bữa, cung cấp thức ăn cho người chạy nạn. Nếu hai người đói bụng có thể đến đó xin một chén cháo. Tuy nhiên, phải nhanh tay kéo hết.”

“Lều cháo như vậy có ở cả bốn cửa đông, nam, tây, bắc trong thành. Hai người chú ý quan sát sẽ thấy không ít.”

“Tam tiểu thư Ngô gia?” Tiêu Huyền Sách nghi ngờ hỏi.

Lão đầu đáp: “Các người là người nơi khác phải không? Ngô gia tam tiểu thư Ngô Thanh Loan của chúng ta trong thành này ai mà không biết?”

“Nàng ấy rất đẹp?” Tiêu Huyền Sách tò mò hỏi tiếp.

Nụ cười trên mặt lão đầu trở nên hèn mọn: “Đâu chỉ là đẹp a, kia quả thực là đẹp nổi trội, nhất là hai chân nhỏ nhắn kia, chặc chặc...”

Mẹ nó, đúng là một lão già dê xồm.

Triệu Khang dờ khóc dờ cười. Tiêu Huyền Sách lại hỏi: “Vậy sao trước đây không thấy người tị nạn trong thành?”

Lão đầu như còn đang đắm chìm trong tưởng tượng về đôi chân dài của Ngô tam tiểu thư, bị Tiêu Huyền Sách cắt ngang nên có chút bức bối: “Nói nhảm gì vậy! Muốn cho bọn họ vào thành còn khó, huống chi là cướp bóc nữa? Lũ này đều đói khát đến phát điên rồi. Nay, nhìn thấy không, có hộ vệ đi kèm a. Chính là để canh chừng đám dân tị nạn này đây.”

Triệu Khang gạt đầu hiểu ra: “Vậy là bình thường họ sẽ chặn người tị nạn ở ngoài thành, chỉ cho vào lúc phát cháo thôi, đúng không?”

“Đúng vậy. Bây giờ lương thực ở đâu cũng thiếu thốn, mọi người đều đổ dồn về Thanh Châu thành. Nếu không có biện pháp nào thì sẽ dễ xảy ra náo loạn.”

Lão đầu thở dài nói: “Quan phủ cũng chỉ có thể bố trí họ ở ngoài thành. Nghe nói đại thần triều đình phụ trách cứu trợ thiên tai sắp đến, cũng không biết tình hình có thể cải thiện được hay không.”

“Cải thiện? Ta xem là khó lắm.”

Một người qua đường nghe được cuộc trò chuyện của ba người họ liền cười nhạo: “Lần này toàn bộ Thanh Châu chúng ta gặp nạn, không đơn giản chỉ là một hai thành trì. Hàng chục, hàng trăm vạn người đang đói khát. Mới hơn một tháng qua còn tạm ổn, nhưng đợi thêm một thời gian nữa, không biết sẽ có bao nhiêu người chết vì đói.”

...

Đang nói chuyện, xa xa có một đoàn người ngựa khoảng hai ba mươi người tiến đến. Lão đầu vui vẻ reo lên với Tiêu Huyền Sách: “Này, tiểu tử, trước kia người hỏi Ngô tam tiểu thư phải không? Đây rồi!”

Triệu Khang nhìn qua, liền thấy trong đoàn người ngựa kia có một nữ tử cưỡi một con ngựa màu đỏ thẫm, khoác áo choàng đỏ, một tay cầm dây cương, một tay quất roi da.

Do khoảng cách khá xa, Triệu Khang chỉ nhìn rõ cách ăn mặc mà không thấy rõ dung nhan. Hắn còn muốn nhìn thêm.

Lão già liên tục thúc giục hai người: “Còn không mau tránh sang một bên, muốn chết à?”

Tiêu Huyền Sách định hỏi gì đó, nhưng đoàn người của Ngô tam tiểu thư đã bắt đầu ra lệnh cho người dọn đường.

Người đi đường cũng rất tự giác nhường đường, Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách dắt ngựa theo lão đầu đứng sang một bên.

Khi nữ tử cưỡi ngựa đỏ thẫm đến gần, Triệu Khang mới nhìn rõ dung mạo của nàng. Nàng có đôi mắt hạnh, lông mày cong, khí chất thanh tao nhưng lạnh lùng, quả là không tầm thường. Tuy nhiên, nàng mặc khá kín đáo nên Triệu Khang không thể nhìn thấy đôi chân mà lão già kia nhắc đến.

Tiêu Huyền Sách bên cạnh nhỏ giọng lầm bầm: “Cũng chỉ như vậy thôi sao? Tưởng chừng như bệ hạ xuất hành chứ.”

Chương 398 - Ngọa hổ tàng long

Tiêu Huyền Sách tuy nói giọng không lớn, nhưng lúc này hai người đang ở khá gần nhau, lại thêm Ngô Thanh Loan đang cưỡi ngựa đi ngang qua, nên lời nói của hắn có thể nghe rõ ràng.

Triệu Khang thầm kêu “không ổn”.

Ngay sau đó, một tiếng “Ba” vang lên trong không trung, như tiếng pháo hoa nổ.

Ngô Thanh Loan tay trái cầm trường tiên rung lên, trường tiên đỏ thẫm như con rắn độc uốn lượn trong không trung, quét về phía miệng Tiêu Huyền Sách, có vẻ như muốn ra tay trừng phạt kẻ dám nói hỗn láo này.

Triệu Khang phản ứng cực nhanh, tay trái đẩy Tiêu Huyền Sách ra sau, giúp hắn né tránh cú đánh. Nếu không, vị hoàng tử điện hạ này e rằng sẽ phải chịu một trận đòn đau.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngô Thanh Loan lộ vẻ kinh ngạc. Nàng không ngờ rằng lại có người dám cản trở mình. Sau cú đánh hụt, nàng ta sững sốt trong chốc lát, rồi lông mày liễu nhíu lại, tay trái rung lên nhanh chóng, quét roi dài về phía Triệu Khang.

Nàng quả là mạnh mẽ!

Triệu Khang thầm nghĩ. Hai ngón tay của hắn như tia chớp kẹp chặt mũi roi da.

Cú đánh bất ngờ khiến Ngô Thanh Loan sửng người. Nàng cố gắng rút roi ra, nhưng hai ngón tay của Triệu Khang như có sức mạnh vô địch, khiến nàng dù cố gắng thế nào cũng không thể nhúc nhích.

Triệu Khang lên tiếng: “Ngô tam tiểu thư, huynh đệ ta từ bé đã bị úng đá nên hay nói năng bừa bãi. Xin tiểu thư lượng thứ, đừng chấp nhặt với hắn.”

“Chết tiệt, lão Triệu, lúc nhỏ ngươi mới bị úng đá!” Tiêu Huyền Sách thầm mắng.

Triệu Khang buông lỏng hai ngón tay, trường tiên rung lên trong tay Ngô Thanh Loan.

Có vẻ như vì vừa thua Triệu Khang trong giao tranh, Ngô tam tiểu thư này đang rất bức bối. Nàng cau mặt hỏi: “Người tên là gì?”

“Tại hạ Triệu Long.” Triệu Khang nói dối.

Ngô Thanh Loan hừ một tiếng: “Triệu Long? Bỏn tiểu thư nhớ kỹ ngươi! Đi!”

Nói xong, nàng kéo dây cương thúc ngựa đi về phía trước. Các hộ vệ bên cạnh cũng hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách, rồi đi theo chủ nhân của mình rời đi.

Khi đoàn người Ngô Thanh Loan đã đi xa, lão đầu lúc nãy mới ngạc nhiên nhìn Triệu Khang: “Hóa ra tiểu tử ngươi là cao thủ ẩn mình? Là võ sĩ giang hồ ư?”

Triệu Khang khiêm tốn đáp: “Chỉ học qua vài chiêu thức mèo cào chó sủa, không đáng kể.”

“Tiểu tử, ta khuyên ngươi nên cẩn thận. Ngô gia tam tiểu thư này nổi tiếng hung dữ. Không biết bao nhiêu đệ tử thế gia ở Thanh Châu thành đã bị roi của nàng quất.”

Lão đầu cảnh báo.

“Người vừa rồi làm mất mặt nàng, nàng ta nhất định sẽ không tha cho ngươi.”

“Nàng ta có thể làm gì chúng ta? Chúng ta cũng không sợ bọn họ!” Tiêu Huyền Sách hừ một tiếng.

Hắn vốn đã căm ghét tứ đại thương nhân lương thực ở Thanh Châu thành này vì họ hò hét nâng giá lương thực. Lúc trước Ngô Thanh Loan đã để lại cho hắn ấn tượng không tốt, giờ đây trong lòng càng thêm khó chịu.

“Được rồi, bớt nói vài câu đi.” Triệu Khang bắt đầu nói, rồi chấp tay chào lão đầu: “Đa tạ lão gia, chúng ta sẽ cẩn thận.”

Nói xong, Triệu Khang dẫn theo Tiêu Huyền Sách tiếp tục đi về phía trước, muốn tìm hiểu tình hình Thanh Châu thành.

...

Trong lúc đó, Ngô Thanh Loan vẫn còn tức giận khi về đến nhà.

Cầu Thôi Tử, tên hầu cận của nàng, nhận lấy trường tiên và nịnh hót: “Tiểu thư, có muốn chúng ta đi dạy dỗ hai kẻ ngoại tỉnh kia một chút không?”

Người dám đối đầu với tiểu thư của mình trong Thanh Châu thành này chỉ có thể là kẻ ngoại tỉnh, vì thanh niên địa phương không có gan làm vậy.

Ngô Thanh Loan hừ một tiếng: “Bốn tiểu thư cũng không phải đối thủ của hắn, mấy tên thối cá nát tằm các ngươi làm được gì?”

Cầu Thôi Tử xấu hổ cười trừ. Lời nói của Ngô Thanh Loan cũng đúng. Nàng ta là thiên tài võ học, dù còn trẻ nhưng đã là cao thủ thất phẩm. Vừa rồi giao thủ với Triệu Khang, nàng ta không thể chiếm được lợi thế, nên đành bỏ qua.

Một người đi ngang qua trong sân vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện của họ. Người đó không khỏi bật cười: “Ồ, đây là thần tiên nào mà có thể khiến tam tiểu thư cam tâm chịu thua?”

Ngô Thanh Loan quay đầu lại, nụ cười rạng rỡ trên môi. Nàng vội vàng chạy đến chỗ người đó: “Sur phụ, người đã trở lại rồi à? Đồ đệ bảo bối của người bị bắt nạt, người không thể làm ngơ được!”

Người đến có một thân thanh sam tao nhã, phong thái ung dung. Đôi mắt phượng toát lên vẻ tinh anh. Khuôn mặt trắng

trẻ không tì vết cho thấy tuổi tác của hắn khoảng hơn bốn mươi. Có thể nói, hắn là một bậc thầy võ học.

Ngô Thanh Loan ôm tay sư phụ nũng nịu, tỏ ra rất thân thiết. Sư phụ của nàng có chút dở khóc dở cười, xoa đầu nàng: “Ta vừa đi cứu trợ thiên tai cùng đại tỷ người từ nơi khác về. Còn rất nhiều chuyện phải lo liệu.”

“Dù sao người đã về rồi. Sư phụ, người không thể bỏ mặc con bị người ta bắt nạt. Con còn là đồ đệ bảo bối của người mà!”
Ngô Thanh Loan nũng nịu nói.

Người đàn ông bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi, được rồi, bao nhiêu tuổi rồi mà còn làm trò trẻ con? Đối phương lai lịch thế nào?”

“Ha ha, con biết là sư phụ thương con nhất mà.”

Ngô Thanh Loan cười hắc hắc. Nàng ta vốn nổi tiếng là “tiểu ma nữ” trong Thanh Châu thành, được nhiều đệ tử thế gia vừa yêu vừa hận. Nhưng trước mặt người nhà, nàng lại hoàn toàn khác, dịu dàng và ngoan ngoãn.

“Hắn ta tự xưng là Triệu Long gì đó, nhìn qua lớn hơn ta, khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi. Dáng vẻ bình thường nhưng thân thủ lại rất tốt.”

Ngô Thanh Loan nhớ lại trận giao thủ với Triệu Khang.

“Hai ngón tay của hắn ta như kẹp thép, mặc cho ta dùng hết sức lực cũng không thể nào lay chuyển được.”

“Có chút thú vị.” Người đàn ông tỏ vẻ hứng thú.

Ngô Thanh Loan là đệ tử mà hắn dốc lòng dạy dỗ, nên hắn hiểu rõ thực lực của nàng ta. Ít nhất, Ngô Thanh Loan cũng là cao thủ thất phẩm, không phải là đối thủ mà người bình thường có thể đánh bại.

Việc Ngô Thanh Loan tỏ ra kinh ngạc chứng tỏ rằng đối thủ của nàng có thực lực vượt xa so với dự đoán của hắn.

“Chẳng lẽ là cao thủ giang hồ từ nơi khác đến?”

Người đàn ông trầm nghĩ, rồi hỏi: “Thanh Loan, có sử dụng chân khí khi giao đấu không?”

“Không có.” Ngô Thanh Loan lắc đầu.

“Tại sao?” người đàn ông hỏi tiếp.

Câu trả lời của Ngô Thanh Loan khiến mọi người bất ngờ:
“Con không dám.”

Người đàn ông ngạc nhiên: “Sao lại không dám?”

Ngô Thanh Loan nhớ lại vẻ mặt của Triệu Khang khi nói chuyện, rùng mình nói: “Lúc hắn nói chuyện, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào con, khiến con rùng mình sợ hãi. Giống như hắn ta sẽ giết người bất cứ lúc nào. Vì vậy, con không dám sử dụng chân khí.”

Vẻ mặt người đàn ông trở nên nghiêm túc: “Thanh Loan, con gặp cao thủ rồi.”

“Con cũng nghĩ vậy, nên không dám ở lại lâu. Sư phụ, hắn là rất lợi hại nhỉ?”

Ngô Thanh Loan nghĩ đến Triệu Khang mà rùng mình sợ hãi.

Người đàn ông híp mắt: “Có thể, nhưng ít nhất cũng là cao thủ giết người.”

Giết người võ phu và võ phu chưa từng giết người là hoàn toàn khác nhau. Có người học võ từng chiêu từng thức đều là vì muốn giết người.

Loại võ phu này đáng sợ nhất, bởi vì khi họ ra tay, mục đích duy nhất là lấy mạng người. Khi giao thủ với họ, tuyệt đối không thể sơ hở, vì khi người còn đang suy nghĩ cách phá giải đòn tấn công của họ, họ đã có thể tước đoạt mạng sống của người.

Chương 399 - Ngô gia

Cũng như trong binh thư, hai cao thủ giao chiến kịch liệt trong vài ngày vài đêm, qua hàng vạn chiêu thức.

Tuy nhiên, đối với những võ phu thực thụ, trận chiến này chỉ là trò cưỡi. Võ phu giết người, chỉ cần một đòn hiệu quả là kết thúc, tuyệt không cần sử dụng thêm chiêu thức hai.

Nghe những lời kể của Ngô Thanh Loan trước đó, người đàn ông biết rằng đồ đệ của mình đã gặp phải cao thủ.

Chỉ có sát thủ mới có thể toát ra khí thế hù dọa đối thủ ngay từ những chiêu thức đầu tiên.

Đó chính là sát khí.

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của sư phụ, Ngô Thanh Loan cũng nhận ra tình hình, cẩn thận nói: “Vậy thưa sư phụ, chúng ta không nên đến hội trường sao?”

Mặc dù tính cách của nàng có phần ngỗ nghịch và mạnh mẽ, nhưng nàng không phải là kẻ ngu ngốc. Hiện tại, nàng cũng có hiểu biết nhất định về tình hình ở Thanh Châu.

Việc một cao thủ võ thuật với lai lịch bí ẩn xuất hiện đột ngột, không ai biết mục đích của họ, tốt nhất là nên hạn chế đụng độ với họ.

Nghe xong lời đề nghị của Ngô Thanh Loan, người đàn ông lại lắc đầu: “Gặp Triệu Long lần này, bất kể đối phương là địch hay bạn, sớm muộn gì cũng phải biết rõ. Việc này có lợi cho Ngô gia trăm bề mà không hại gì.”

Người đàn ông suy nghĩ, hiện tại toàn bộ Thanh Châu đang gặp nạn, không chỉ quan phủ mà cả thương nhân lương thực ở các nơi đều đang nhắm vào tứ đại gia tộc Thanh Châu do Mã Vương Ngô Tồn lãnh đạo.

Ba gia tộc còn lại đang trắng trợn vơ vét của cải, đẩy giá lương thực ngày càng cao.

Ngô gia hiện tại vẫn chưa có động thái gì, thái độ do dự của họ đã khiến một số người không hài lòng.

Nhưng nếu Ngô gia liên minh với những kẻ xấu xa kia, lễ triều đình ở kinh đô đột ngột ra tay thì tương lai họ sẽ đi về đâu?

Người đàn ông không tin rằng triều đình sẽ để mặc cho người dân Thanh Châu tự sinh tự diệt.

Nghĩ đến đây, hắn ta lên tiếng: “Trước tiên chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ. Hãy đợi đại tử của con trở về rồi tính tiếp. Cũng có thể đối phương chỉ đi ngang qua Thanh Châu, phái vài người theo dõi từ xa là được.”

“Vâng, thưa sư phụ.” Ngô Thanh Loan vội vàng đồng ý.

Trong khi đó, Triệu Khang đang dắt Tiêu Huyền Sách dạo chơi khắp thành Thanh Châu. Khung cảnh phồn hoa náo nhiệt trong thành trì hoàn toàn trái ngược với cảnh tượng hàng vạn người dân lâm vào cảnh đói khát bên ngoài thành.

Thành Thanh Châu như một ốc đảo giữa chốn tan hoang.

Thấy Triệu Khang trở về, Tiêu Huyền Sách vội vàng hỏi: “Lão Triệu, giá gạo thế nào?”

“Hai mươi lăm văn một đấu.” Triệu Khang nhìn vào cửa hàng gạo chật kín người chen lấn, nói.

“Chết tiệt! Lũ khốn kiếp này thật dám ra giá cao như vậy!” Tiêu Huyền Sách tức giận mắng chửi.

Lúc trước ở kinh đô làm bánh Tịch Tịch, hắn cũng hiểu rõ về giá cả thị trường.

Hai mươi lăm văn một đấu gạo, ngay cả ở kinh đô bình thường, cũng chỉ mua được gạo thượng hạng.

Nhưng nhìn vào những bao gạo to cao chất đống kia, ai cũng biết rằng đây là gạo đã cũ ít nhất hai năm.

Chính vì vậy, người dân mới tranh nhau mua như vậy.

Có thể thấy rằng trong thời gian qua, thương nhân lương thực ở Thanh Châu đã kiếm được bao nhiêu tiền bằng cách vơ vét của người dân.

“Tình hình còn tệ hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng. Trước tiên hãy tìm một nhà trọ để nghỉ ngơi.”

Triệu Khang nói, vô tình nhìn xung quanh. Một bóng người lập tức ẩn núp.

Hắn cũng không quan tâm, dẫn Tiêu Huyền Sách đến một nhà trọ, bỏ hai lượng bạc để thuê một căn phòng trung bình.

Thiên tai ở Thanh Châu không chỉ khiến giá gạo tăng cao, mà giá cả các mặt hàng khác như đồ ăn, dầu hỏa cũng đều tăng vọt, tạo nên hiệu ứng dây chuyền.

Vào phòng, Triệu Khang rót một chén nước, ném thử rồi gật đầu. Hoàng tử điện hạ có chút vội vàng, hỏi: “Lão Triệu, chúng ta đã đến Thanh Châu rồi, tiếp theo nên làm gì? Hãy cho ta biết kế hoạch để ta an tâm.”

Triệu Khang nhìn chàng trai mười bảy tuổi đầy toan tính, bất đắc dĩ nói: “Đừng nóng vội. Ban đầu, ta định đến Thanh Châu trước để điều tra rõ ràng xem ai là kẻ nâng giá lương thực và có bao nhiêu quan chức tham gia. Sau đó sẽ tóm gọn tất cả bọn chúng.”

“Vậy à?”

Mắt Tiêu Huyền Sách sáng lên, có chút nôn nóng: “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?”

Triệu Khang cau mày: “Nhưng tình hình hiện tại tệ hơn nhiều so với dự đoán của chúng ta. Chúng ta có thể từ từ điều tra, nhưng người dân chạy nạn không thể chờ đợi được. Giá lương thực ngày càng tăng. Như người qua đường nói trước đây, hiện tại nhìn qua thì không có gì, nhưng sau một thời gian, người dân không có lương thực sẽ dẫn đến náo loạn, thậm chí có thể dẫn đến chết người.”

Tiêu Huyền Sách gật đầu: “Đúng vậy. Hiện tại, ngoại trừ những người giàu có ở Thanh Châu, có lẽ không còn bao nhiêu người dân trong thành có thể mua nổi gạo.”

“Vậy thì...”

Triệu Khang nở nụ cười: “Chúng ta cần tìm một gia tộc lớn có lòng nhân ái hỗ trợ. Họ có thể cung cấp lương thực cho người dân trong thời gian này, ít nhất cũng phải ổn định lòng dân.”

“Điều đó không dễ dàng gì. Những kẻ tham lam kia chỉ muốn kiếm chác trên nỗi khổ của người dân, sao có thể cam tâm giúp chúng ta?” Tiêu Huyền Sách lo lắng.

Triệu Khang cười: “Có lẽ cũng không hẳn như vậy.”

“Ý người thế nào?” Tiêu Huyền Sách hỏi.

Nhẹ nhàng gõ ngón tay lên mặt bàn, Triệu Khang nói: “Hôm nay đi dạo trong thành hơn nửa ngày, ta phát hiện ra một điều thú vị.”

Tất cả các cửa hàng gạo trong thành đều bán với mức giá như nhau, ngoại trừ một cửa hàng duy nhất thậm chí còn không mở cửa buôn bán.

Tiêu Huyền Sách ngạc nhiên: “Sao ta không để ý?”

Triệu Khang liếc nhìn Tiêu Huyền Sách: “Dọc đường đi, người chỉ lo ngắm nhìn các cô nương xinh đẹp và mắng chửi thương nhân lương thực, làm sao có thể chú ý được chứ?”

Hoàng tử điện hạ ngượng ngùng: “Thôi a, tiếp tục đi nào.”

“Cửa hàng gạo của Tần gia, Mã gia và Vương gia đều bán lương thực với giá cao. Các cửa hàng nhỏ hơn cũng buôn bán gạo, nhưng chỉ có Ngô gia là không. Khi đi qua, ta thấy tất cả các cửa hàng của họ đều đóng cửa.” Triệu Khang nói.

“Hơn nữa,” hắn tiếp tục, “nhớ lại lời nói của lão nhân kia trước đó, Ngô gia đã lập nhiều trạm cháo cứu trợ thiên tai ở Thanh Châu. Ta đã đi qua bảy tám trạm cháo, và tất cả đều do Ngô gia lập ra. Ngược lại, ba gia tộc kia chỉ bán lương thực với giá cao, và các thương nhân gạo khác cũng không làm như vậy.”

Tiêu Huyền Sách bắt đầu hiểu ra: “Người muốn nói Ngô gia không giống như những kẻ khác, kiếm lời từ thảm họa thiên tai?”

“Ít nhất là ở Thanh Châu, có vẻ như vậy. Tuy nhiên, cũng không thể khẳng định chắc chắn, có thể họ bán gạo ở những nơi khác.” Triệu Khang nói.

Chấp tay trước ngực, Triệu Khang nói: “Ngô gia ở Thanh Châu cùng với Tần gia, Vương gia và Mã gia là tứ đại gia tộc quyền lực nhất trong thành. Họ cũng là những nhà buôn lương thực lớn nhất ở Thanh Châu.”

“Theo thông tin ta có được, chủ nhân của Ngô gia là một người phụ nữ tên Ngô Tâm Di. Nghe nói nàng ta còn là đệ nhất mỹ nhân Thanh Châu.”

Triệu Khang cười: “Năm ngoái, khi Giang Châu bị lũ lụt tàn phá, Ngô Tâm Di đã quyên góp 5 vạn thạch gạo cho họ. Từ những thông tin thu thập được, ta biết Ngô gia chủ là một người đức hạnh và không phải là kẻ kiếm chác trên thảm họa thiên tai.”

Tiêu Huyền Sách ngạc nhiên: “Người làm sao biết nhiều như vậy?”

Triệu Khang im lặng nói: “Trước khi đến Thanh Châu, chúng ta phải có sự chuẩn bị kỹ lưỡng. Chẳng lẽ người muốn đến đây

như đi du lịch ư?”

“Ta định gặp gỡ gia chủ Ngô gia để bàn bạc về việc họ có thể hỗ trợ cứu trợ người dân hay không.”

Chương 400 - Ngô Tâm Di

Nghe Triệu Khang nói xong, Tiêu Huyền Sách cũng hiểu ra: “Vậy còn chờ gì nữa?”

“Không cần vội, họ sẽ tự tìm đến chúng ta.” Triệu Khang cười bí ẩn. Hắn đã nhận ra rằng có người âm thầm theo dõi họ từ đầu, và đó hẳn là người của Ngô gia.

Bên kia

Nghe hạ nhân báo cáo địa chỉ của Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách, sư phụ của Ngô Thanh Loan liền đứng dậy. Ngô Thanh Loan bên cạnh thấy vậy liền nói: “Sư phụ, con cũng muốn đi!”

Mặc dù là nữ nhân, nhưng nàng lại rất thích võ học và có thiên phú không tệ.

“Thanh Loan, con không nên đi quậy phá.”

Một người phụ nữ xinh đẹp và dịu dàng lên tiếng. Nàng có đôi mắt ngọc bích và mái tóc cong cong, mặc trang phục đoan trang và quý phái.

Nàng chính là Ngô gia chủ mà Triệu Khang nhắc đến, đệ nhất mỹ nhân Thanh Châu thành, Ngô Tâm Di.

Từ khi gia chủ đời trước của Ngô gia qua đời, nàng đã một tay tiếp quản toàn bộ cơ nghiệp của Ngô gia. Trong mười năm, nàng đã đưa Ngô gia phát triển ngang hàng với ba gia tộc lớn khác.

Điều này khiến nhiều người ngưỡng mộ.

Chỉ riêng trong thành Thanh Châu này, đã có không biết bao nhiêu nam nhân mơ ước được ở rể Ngô gia để hưởng vinh hoa phú quý.

“Đại tỷ, ta muốn đi xem thử. Vạn nhất Triệu Long thực sự là cao thủ, ta có thể xin lỗi để hóa giải mâu thuẫn.”

Người đàn ông ôn hòa nói: “Thanh Loan suy nghĩ chu đáo. Gia chủ cứ ở lại đây, Thanh Loan đi theo cũng tốt. Ta sẽ cẩn thận xử lý mọi chuyện.”

Ngô Tâm Di suy nghĩ: “Hiện tại đang là thời buổi loạn lạc, nhớ kỹ không được xảy ra xung đột.”

“Tuân lệnh.” Người đàn ông gật đầu.

Đoàn người rời khỏi Ngô phủ, nhanh chóng đến khách sạn nơi Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách đang ở. Khi nhìn thấy Ngô Thanh Loan, chủ khách sạn vội vàng ra đón.

“Tam tiểu thư giá lâm tiểu điểm, xin hỏi có gì cần giúp đỡ?”

Ngô Thanh Loan thản nhiên nói: “Chuyện không liên quan đến người. Bốn tiểu thư đến đây để tìm người.”

Trong khách sạn có không ít thực khách, nghe vậy đều cảm thấy tò mò, không biết ai đã chọc giận vị tiểu ma nữ này.

Vừa lúc Triệu Khang dẫn Tiêu Huyền Sách xuống lầu chuẩn bị ăn trưa, thì đối diện với đoàn người của Ngô Thanh Loan.

Tiêu Huyền Sách khẽ kêu lên, nhỏ giọng nói: “Thật đúng là tìm đến nơi rồi.”

Triệu Khang không đáp lời, ánh mắt hẩn dừng lại ở người đàn ông đi đầu tiên. Hắn cảm nhận được một luồng khí thể mạnh mẽ toát ra từ người này.

Không ngờ trong Thanh Châu thành lại ẩn giấu một cao thủ như vậy, quả là rồng nằm hổ ngồi.

So với sự ngạc nhiên của Triệu Khang, sự phụ của Ngô Thanh Loan còn rung động hơn nhiều. Lúc này, hắn cảm thấy một áp lực vô cùng to lớn.

Cảm giác này giống như đang đứng trên vách đá, bốn bề gió giạt cuồng nộ, sóng biển cuộn trào cao chót vót, che khuất bầu trời, như thể trời đất sắp sụp đổ.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, nhưng Triệu Khang lại trẻ tuổi đến mức khó tin.

Áp lực này rõ ràng đến từ người thanh niên trước mặt.

Trong chốc lát, khó mà ôm quyền chấp tay: “Tại hạ Trịnh Huyền.”

“Triệu Long.”

Đối mặt với sự khiêm tốn của Trịnh Huyền, Triệu Khang thân nhiên cười, nhìn về phía Ngô Thanh Loan: “Tam tiểu thư, lại gặp nhau rồi.”

Ngô Thanh Loan không dám nói gì, nhìn về phía sư phụ Trịnh Huyền của mình.

Nàng biết rõ sự lợi hại của Trịnh Huyền, đây là cao thủ ngũ phẩm đỉnh phong, có thể nói là chỗ dựa lớn nhất của Ngô gia họ. Nhưng vừa rồi, hấn lại tỏ ra yếu thế trước đối phương, điều này cho thấy Trịnh Huyền không chắc có thể chiến thắng người trước mặt.

Trịnh Huyền nhẹ nhàng bước một bước, che chắn Ngô Thanh Loan ở phía sau, mục đích không cần nói cũng biết. Sau đó, hấn lại nói: “Thanh Loan là đệ tử của tại hạ, trước đây có va chạm với các hạ, có ý đến nhận lỗi, mong rằng các hạ đại nhân không giận tiểu nhân.”

“Trịnh tiên bối nói quá lời, chỉ là một chút va chạm nhỏ mà thôi, không đáng để làm lớn chuyện.” Triệu Khang khẽ cười nói.

Nghe vậy, Trịnh Huyền cũng nở một nụ cười, và những căng thẳng trong lòng hấn được giải tỏa.

Xem ra người này cũng không có ý làm khó Thanh Loan.

Nghĩ vậy, với tư cách là môn khách của Ngô gia, Trịnh Huyền động tâm niệm, mở miệng nói: “Cảm ơn các hạ đã thông cảm, đêm nay giờ Tuất, Thanh Loan sẽ thiết yến ở Thanh Phong lâu, kính xin hai vị nhất định phải đến dự.”

Triệu Khang vốn định tìm Ngô gia, tự nhiên sẽ không từ chối, gật đầu đồng ý.

Trịnh Huyền vui vẻ trong lòng, lần thứ hai cảm ơn Triệu Khang rồi dẫn Ngô Thanh Loan rời đi.

Ra khỏi khách sạn, Ngô Thanh Loan cẩn thận nhìn Trịnh Huyền: “Sư phụ, hấn ta lợi hại lắm sao?”

“Sinh tử giao thủ, ta chỉ sợ chỉ có hai phần thắng.” Trịnh Huyền thở dài.

Tim Ngô Thanh Loan đập thình thịch, có chút may mắn là lúc trước mình không dây dưa không ngót với Triệu Khang.

Bằng không, đối phương giết mình chẳng phải là như giết gà?

Trở lại Ngô phủ nghe Trịnh Huyền nói xong, thân là gia chủ Ngô Tâm Di cũng là khiếp sợ vạn phần: “Lại có cao thủ như thế!”

“Người này tu vi bí hiểm, hẳn là ở trên ta, chỉ sợ là tứ phẩm cường giả, hơn nữa còn trẻ như thế, thật sự là làm cho người ta kinh ngạc vạn phần!”

Trịnh Huyền nói: “Bất quá, từ lần gặp mặt cho thấy, Triệu Long này cũng không phải là y mạnh hiếp yếu người, gia chủ, cơ hội tốt chớ mất a, ta đã tự chủ trương đêm nay giờ Tuất, mời hai người bọn họ tại Thanh Phong lâu dự tiệc.”

Ngô Tâm Di nhất thời hiểu được ý tứ của Trịnh Huyền:

“Người là định mời hai người bọn họ đảm nhiệm môn khách?”

“Không tệ.”

Trịnh Huyền gật đầu: “Cường giả như thế, toàn bộ Càn quốc cũng không có bao nhiêu, nếu đối phương có thể đảm nhiệm môn khách Ngô gia chúng ta, có hẳn ở đây, sẽ không có người nào dám khinh động Ngô gia.”

“Đương nhiên, người này tâm tính đến tốt cùng như thế nào, còn cần gia chủ suy tính, tại hạ cũng không dám cam đoan.”

Ngô Tâm Di hí hóp suy nghĩ một lát, ngẩng đầu nói: “Chuẩn bị một phần hậu lễ.”

Buổi tối, giờ Tuất đã đến.

Triệu Khang mang theo Tiêu Huyền Sách hỏi rõ vị trí của Thanh Phong lâu rồi chạy tới.

Không nghĩ tới, đứng ở cửa nghênh đón lại là Ngô Thanh Loan, có thể nói là mười phần thành ý.

Trong vòng một ngày, lần thứ ba nhìn thấy Triệu Khang, Ngô Thanh Loan đề xuống sợ hãi trong lòng, đi lên phía trước:

“Triệu tiên sinh.”

“Tam tiểu thư. “Triệu Khang gật đầu cười.

Ngô Thanh Loan trầm tĩnh lại, ôm quyền mở miệng: “Ban ngày có mạo phạm, đa tạ Triệu tiên sinh khoan hồng độ lượng, tiệc rượu đã chuẩn bị, mời.”

“Tam tiểu thư khách khí.”

Ba người cùng đi vào trong Thanh Phong lâu, ngoại trừ chủ quán và tiểu nhị ra, cũng không có khách nhân nào khác, hiển nhiên là được bao trọn.

Lên lầu ba, Ngô Thanh Loan đẩy cửa ghế lô ra, chỉ thấy ở bên trái Trịnh Huyền, một nữ tử khí chất đoan trang, dung mạo tuyệt hảo ngồi ở vị trí chủ vị, hai tròng mắt nhìn qua.

Triệu Khang âm thầm gật đầu, dung mạo của nữ tử này ở trong số nữ nhân hần đã gặp, có thể tiến vào top 5, hẳn là đệ nhất mỹ nhân của Thanh Châu thành.

Trịnh Huyền đứng lên, chấp tay cười nói: “Triệu tiên sinh.”

“Trịnh tiên bối, Ngô gia chủ.”

Triệu Khang cười đáp lại một câu, đi vào ghế lô ngồi xuống, Ngô Tâm Di dịu dàng cười: “Triệu tiên sinh trước đây gặp qua tại hạ?”

“Từng nghe nói gia chủ chính là Thanh Châu thành đệ nhất mỹ nhân, hôm nay nhìn thấy, rõ ràng là so với nghe đồn càng thêm hấp dẫn, bởi vậy liền không nghĩ qua người thứ hai.”

Chương 401 - Phương pháp của Triệu Khang

“Tiên sinh khen sai rồi.”

Nghe Triệu Khang nói, Ngô Tâm Di khẽ cười một tiếng, lời khen ngợi như vậy nàng đã nghe không ít, cũng chẳng để ý nhiều.

Mọi người ngồi xuống, rượu và thức ăn được mang lên đầy đủ. Ngô Tâm Di bung chén rượu lên: “Ban ngày Thanh Loan va chạm hai vị Triệu tiên sinh, thân là gia chủ, ta không có cách nào quản giáo, xin nhận lỗi với hai vị tại đây.”

“Gia chủ khách sáo quá, một chút va chạm nhỏ không đáng kể.” Triệu Khang cũng uống cạn chén rượu.

Ngô Tâm Di quay sang Tiêu Huyền Sách: “Vị này là ai?”

“Đây là huynh đệ của ta, Triệu Thiết Đan.” Triệu Khang thuận miệng đổi họ cho hoàng tử điện hạ.

Tiêu Huyền Sách tức giận nghiêng răng, nhưng không tiện phát tác, đành phải cười gượng cho qua chuyện.

Ngô Thanh Loan nhìn không được bật cười, thấy ánh mắt của đại tỷ liền vội vàng thu liễm: “Là ta thất lễ, xin tự phạt một chén.”

“Không sao, không sao.” Hoàng tử điện hạ trừng mắt nhìn Triệu Khang đầy hằn học, nhưng vẫn tỏ ra rất rộng lượng.

Sau một hồi khách sáo, Ngô Tâm Di đi vào vấn đề chính: “Không biết Triệu tiên sinh hai người đến từ phương nào và muốn đi nơi nào?”

Triệu Khang không trả lời mà hỏi ngược lại: “Gia chủ, ta đi đến Thanh Châu thành dạo chơi và có một thắc mắc, gia chủ có thể giải đáp trước cho ta được không?”

Nghe vậy, cả ba Ngô Tâm Di đều tập trung chú ý.

“Tiên sinh, xin hỏi.”

Triệu Khang nhấp một ngụm rượu, mỉm cười nói: “Hiện giờ ba nhà Vương, Mã, Tần đang trắng trợn nâng giá lương thực, có thể nói là giá cả mỗi ngày một tăng cao. Vậy tại sao gia chủ lại chậm chạp không có động thái gì?”

Ngô Tâm Di nhìn Triệu Khang với ánh mắt suy tư: “Tiên sinh chẳng lẽ chưa từng nghe qua câu nói ‘đa hành bất nghĩa tất tự sát’?”

“Họ kiếm được bao nhiêu hôm nay, chỉ sợ không lâu sau sẽ phải trả giá đắt, tiên sinh nghĩ sao?”

“Đúng là như vậy.”

Triệu Khang đặt chén rượu xuống: “Vậy gia chủ hãy đáp ứng Triệu một điều kiện như thế nào?”

Trịnh Huyền nín thở, lo lắng rằng ý tốt của mình sẽ mang lại phiền toái cho Ngô gia, khiến hấn đau đầu.

Ngô Tâm Di bình tĩnh nói: “Tiên sinh mời nói.”

“Mở kho phát lương thực cứu tế, cứu trợ dân chúng Thanh Châu.” Triệu Khang nói.

Ngô Tâm Di nhú mày: “Tiên sinh hấn là biết, tại hạ là thương nhân.”

Thương nhân không có lợi không dậy sớm, hiện tại mở kho phát lương thực cứu tế dân chúng, không thể nghi ngờ là đắc tội ba nhà còn lại cùng với đại bộ phận thương nhân lương thực.

Cũng không có lợi ích thực tế gì, Ngô Tâm Di mặc dù đã nhận thức được thân phận của Triệu Khang không đơn giản.

Nhưng muốn nói với Triệu Khang một câu, nàng ta liền đem toàn bộ lương thực đưa ra ngoài, hiển nhiên là không thể nào.

Triệu Khang cười: “Điểm này tại hạ hiểu được, nếu ta đưa ra yêu cầu tự nhiên sẽ không để gia chủ chịu thiệt hại.”

“Ta có thể cam đoan với ngươi, vô luận ngươi phát bao nhiêu lương thực, tương lai ta đều sẽ lấy giá cao hơn giá bình thường của lương thực mười phần trăm bồi thường bạc cho ngươi.”

“Thứ hai, nhiều nhất hai tháng, lương thực ở Thanh Châu này rất nhanh sẽ không bán được.”

Ngô Thanh Loan thốt lên: “Điều này sao có thể!”

“Thanh Loan không được can rờ.” Ngô Tâm Di nói, người trước vội vàng cúi đầu, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Hiện tại Thanh Châu thiếu nhất chính là lương thực, nhưng mà Triệu Khang lại nói rất nhanh lương thực sẽ không bán được, đây quả thực là chuyện khó tin.

Nhưng Ngô Tâm Di lại nghĩ đến một khả năng, một khả năng mà hiện tại không ai ở Thanh Châu nghĩ tới.

Chuyện này nàng đã sớm nghĩ tới, lúc này nghe được Triệu Khang nói ra những lời kinh người, không khỏi tim đập nhanh.

“Triệu tiên sinh làm sao cam đoan?”

Triệu Khang cười: “Đây vốn là chuyện bình thường, về phần điểm thứ nhất, huynh đệ chúng ta hai người đến từ đế đô, cái này cam đoan đủ không?”

Trong nháy mắt, tâm tư Ngô Tâm Di tan biến, bất đắc dĩ liếc nhìn Trịnh Huyền bên cạnh: “Xem ra chúng ta có mắt mà không biết chân phật.”

Trịnh Huyền dở khóc dở cười nhìn Triệu Khang, chưa từng nghe nói triều đình có cao thủ gì, chẳng lẽ là từ trong cung đi ra?

Triệu Khang làm rõ thân phận, Ngô Tâm Di cũng không thăm dò gì nữa, thay đổi xưng hô: “Nếu đại nhân mở lời, dân nữ tự nhiên sẽ làm theo, chỉ là có chút băn khoăn.”

Triệu Khang nói: “Gia chủ không cần lo lắng, vô luận phát sinh biến động gì, ta đều có thể thay gia chủ giải quyết, miễn đi lo lắng sau này.”

Chỉ có Ngô Thanh Loan vẽ mặt mơ hồ, nhìn Triệu Khang như thế nào lại từ tiên sinh biến thành đại nhân?

“Như vậy dân nữ sẽ yên tâm.”

Nghĩ đến thân phận Triệu Khang không tầm thường, ánh mắt Ngô Tâm Di lóe lên dị sắc: “Hai vị đại nhân chắc hẳn còn chưa có chỗ nghỉ ngơi?”

Triều đình cử đại thần đi cứu trợ thiên tai, phẩm trật ắt hẳn không thấp. Chỉ cần có thể sớm vun đắp mối quan hệ tốt đẹp, nói không chừng có thể giúp Ngô gia lên một tầng lầu mới!

Triệu Khang không từ chối: “Vậy đa tạ gia chủ.”

Thấy Triệu Khang đồng ý, Trịnh Huyền lại lộ ra nụ cười, xem ra phiền phức lại biến thành một chuyện tốt.

Một cao thủ giang hồ, dù không đạt tới tứ phẩm mà chỉ ở tam phẩm nhị phẩm, cũng chỉ là phạm phụ tục tử.

Có thể được Ngô gia che chở vẫn là kém hơn so với một vị quan lớn triều đình.

Việc đã định, không khí trong bữa tiệc tối trở nên thoải mái hơn. Trong bữa tiệc, Ngô Thanh Loan không khỏi tò mò hỏi về cảnh giới võ học của Triệu Khang.

Triệu Khang cũng không giấu giếm gì, nói cho nàng biết mình hiện tại là tứ phẩm trung tâng, còn cách cảnh giới thượng tâng một khoảng cách.

Tam tiêu thư kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

“Nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, quả đúng như vậy.” Trịnh Huyền cảm thán.

Bữa tiệc kết thúc.

Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách thu dọn hành lý một chút rồi đến Ngô gia.

Ngô Tâm Di đã sắp xếp cho hai người ở phòng tốt nhất.

Trong thư phòng.

Nữ tử xoa mi tâm tỉnh rượu, Trịnh Huyền bên cạnh hỏi: “Gia chủ, có muốn phái người đi điều tra một chút hay không?”

“Không cần.”

Ngô Tâm Di nhẹ giọng nói: “Vị Triệu Long này cũng không che giấu thân phận, chính là không sợ chúng ta dò xét. Hai người họ một mình đến đây, thể hiện sự quan tâm đặc biệt của triều đình đối với tình hình thiên tai ở Thanh Châu.”

“Chỉ sợ triều đình sẽ có biện pháp mạnh tay sửa trị. Lúc này chúng ta chỉ cần giữ mối quan hệ tốt đẹp với hắn, có thể giúp Ngô gia tránh được tai họa.”

Tứ đại thương nhân lương thực dù có tiền có thế đến đâu, cũng chỉ là thương nhân, làm sao có thể chống lại triều đình?

Lúc này, Ngô Tâm Di có chút may mắn, may mà hôm nay đã gặp gỡ Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách, nếu không, nói không chừng lần này Ngô gia cũng sẽ bị cuốn vào.

Nghĩ đến đây, Ngô Tâm Di bỗng nở nụ cười, khoe miệng nhếch lên: “Nói không chừng cái gọi là Thanh Châu tứ đại gia, sau này cũng chỉ còn lại Ngô gia chúng ta!”

Trịnh Huyền kinh ngạc, hỏi: “Gia chủ, Triệu đại nhân nói qua hai tháng nữa, lương thực ở Thanh Châu sẽ không bán được, điều này có thể sao?”

“Rất có thể!”

Ngô Tâm Di nghe vậy, biểu tình trở nên nghiêm túc: “Chỉ sợ vị Triệu đại nhân này đã nghĩ ra biện pháp tốt nhất để kiềm chế giá lương thực. Trước đây ta cũng lo lắng về điều này, nên đã từng nghĩ đến việc bán tháo lương thực.”

Ngay khi Triệu Khang bước vào Ngô gia.

Một nhóm người chạy tới phía bắc Càn quốc, cầm theo bó lớn ngân phiếu, bắt đầu tìm kiếm các thương nhân lương thực.

Nhìn thấy lương thực chất đầy xe, một thương nhân tò mò hỏi: “Huynh đệ, các người mua nhiều lương thực như vậy để làm gì? Vụ thu hoạch sắp đến rồi.”

Hán tử cười lớn: “Các người không biết tin tức gì à? Hiện tại Thanh Châu gặp thiên tai, khắp nơi đều đang mua lương thực, giá cả cao ngất ngưởng. Chờ một xe lương thực đến Thanh Châu, ít nhất cũng có thể lãi gấp năm lần!”

Chương 402 - Thu đồ đệ

Sáng sớm, Triệu Khang kết thúc việc tu luyện.

Cảm nhận được lượng chân khí dồi dào trong cơ thể, Triệu Khang nhận ra rằng khoảng cách để đả thông kinh mạch tiếp theo vẫn còn khá xa.

Tuy nhiên, Triệu Khang cũng không vội vàng. Đến cảnh giới này, để tăng tu vi, ngoài việc không ngừng tu luyện rèn luyện thể chất và bồi bổ chân khí bên trong, còn cần phải ngộ ra cảnh giới tinh thần cao hơn.

Đặc biệt là đối với cảnh giới huyền diệu này, không thể vội vàng mà thành công.

“Gánh nặng mà đường xa!”

Nghĩ đến Tiêu Phi Vũ, đại địch này là cường giả đứng đầu có thể cùng Cảnh Đế Ngô Như Long phân cao thấp, Triệu Khang không khỏi cảm thán một tiếng.

Vừa mới mở cửa phòng, Triệu Khang đã thấy trong sân có không ít nha hoàn hạ nhân đang bưng chậu rửa mặt nước nóng.

Thấy Triệu Khang rời giường, nha hoàn dẫn đầu vội vàng tiến lên: “Triệu tiên sinh dậy rồi ạ, ngủ ngon chứ ạ? Nô tỳ hầu hạ Triệu tiên sinh rửa mặt ạ.”

Cách sắp xếp này rất chu đáo.

Triệu Khang thâm cười, lắc đầu nói: “Để đó, ta tự mình làm đi.”

“Cái này...” Nha hoàn đầu lĩnh chân chừ một chút, thấy thái độ kiên quyết của Triệu Khang, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Chờ Triệu Khang rửa mặt xong, nha hoàn liền mở miệng nói: “Triệu tiên sinh, gia chủ phân phó, nếu tiên sinh dậy, để nô tỳ dẫn tiên sinh đi phòng khách dùng cơm ạ.”

“Dẫn đường đi.”

...

Đi theo nha hoàn đến đại sảnh Ngô gia, Triệu Khang thấy tỷ muội Ngô Tâm Di cùng với Trịnh Huyền đều ở đây, ngoài ra còn có thêm một người trẻ tuổi.

Thanh niên ăn mặc thư sinh, mặc nho sam, tướng mạo đường đường.

“Triệu tiên sinh đến rồi, mau ngồi xuống.”

Nhìn thấy Triệu Khang, tam tiểu thư Ngô Thanh Loan hai mắt tỏa sáng, vội vàng nhiệt tình chào hỏi.

Thấy trong mắt nàng nhìn mình đầy nồng nhiệt, Triệu Khang có chút nghi hoặc, nha đầu này làm sao vậy?

“Các người đều đi xuống trước đi.”

Ngô Tâm Di giải tán một đám hạ nhân, chờ mọi người đi rồi mới nhìn về phía Triệu Khang: “Triệu đại nhân tối hôm qua ngủ ngon không ạ? Huynh đệ của đại nhân còn chưa dậy, dân nữ cũng không tiện cho người quấy rầy.”

“Gia chủ nhớ mong.”

Sau khi Triệu Khang ngồi xuống, Ngô Tâm Di mới cẩn thận thăm dò nói: “Triệu đại nhân, hôm qua dân nữ đã suy nghĩ qua. Để che giấu tai mắt người khác, có thể mời đại nhân

tuyên bố với bên ngoài là môn khách Ngô gia ta, sư phụ võ học của Thanh Loan hay không?”

“Như vậy có thể che giấu thân phận cho đại nhân. Thú thật, Ngô phủ chúng ta có một sổ đệ tử của các nhà khác được sắp xếp trà trộn vào đây. Nếu để họ biết thân phận của đại nhân, e rằng sẽ gây nhiều cản trở cho đại nhân.”

Triệu Khang gật đầu: “Gia chủ suy nghĩ chu đáo.”

“Thanh Loan.” Trịnh Huyền lên tiếng.

Triệu Khang chưa kịp phản ứng, Ngô Thanh Loan bên cạnh đã quỳ xuống, chấp tay xúc động: “Thanh Loan bái kiến nhị sư phụ.”

Đại sư phụ kia hiển nhiên chính là Trịnh Huyền.

Triệu Khang có chút mơ hồ: “Điều này không được. Bản thân ta còn đang mò mẫm võ học trên con đường này, làm sao có thể làm sư phụ?”

Ngô Thanh Loan chớp chớp mắt: “Ngài vừa rồi đã đồng ý rồi mà. Đây chẳng phải là để che giấu thân phận sao?”

Triệu Khang dờ khóc dờ cười.

Ngô Thanh Loan: “Vậy ta cũng mặc kệ. Nếu ngài đã đồng ý, vậy ngài chính là sư phụ của ta. Về tình về lý, ta đều nên dập đầu với ngài.”

Triệu Khang quay đầu nhìn về phía Ngô Tâm Di, lập tức hiểu ra kế hoạch của Ngô Thanh Loan, đệ nhất mỹ nhân Thanh Châu thành này.

Tiếp theo, hành động ôm đùi của Ngô Thanh Loan trong vai trò đệ đệ này có thể nói là một lựa chọn vô cùng cao minh.

Nhìn thấy ánh mắt của Triệu Khang, nội tâm Ngô Tâm Di cũng có chút bồn chồn. Tối hôm qua sau khi gặp Triệu Khang, thấy hắn là người dễ gần, nàng mới nghĩ đến việc cho muội muội mình bái sư Triệu Khang.

Triệu Khang tuy trẻ tuổi nhưng lại là võ giả còn mạnh hơn Trịnh Huyền, hơn nữa còn là đại thần cứu nạn của triều đình. Nếu muội muội mình có quan hệ thầy trò với hắn, đối với Ngô gia sẽ là chuyện tuyệt đối có lợi mà không có hại.

Hiểu được suy nghĩ của Ngô Tâm Di, Triệu Khang có chút bất đắc dĩ, nhưng ấn tượng của hắn đối với Ngô gia cũng không tệ lắm.

Hắn nhìn về phía Ngô Thanh Loan, nhẹ giọng nói: “Bái sư không phải chuyện đùa. Ngươi hãy suy nghĩ kỹ. Trước tiên nói rõ, ta không có nhiều thời gian để dạy võ cho ngươi.”

Ngô Thanh Loan kích động nói: “Ta đã suy nghĩ kỹ rồi. Nhị sư phụ yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện nhiều hơn.”

Trịnh Huyền ở bên cạnh cười nói: “Nha đầu Thanh Loan tu luyện rất chăm chỉ.”

“Được rồi, ta thu nhận ngươi làm đồ đệ. Ngươi là đồ đệ đầu tiên của ta.”

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi để Ngô Thanh Loan đứng dậy, sau đó đánh giá từ trên xuống dưới một phen.

“Sư phụ, người nhìn gì vậy?” Ngô Thanh Loan tò mò hỏi.

“Ngươi chờ một chút.”

Triệu Khang nói một tiếng, đứng dậy trở về phòng, lấy ra một bộ bí kíp võ học từ trong hành lý.

Nhìn quyển võ điển Diệp Hồng Tuyết viết ra này.

Trước kia đã nghe Diệp Hồng Tuyết nói qua, người trên giang hồ thu đồ đệ, nhất là đệ tử thứ nhất, đều phải tặng lễ cho đồ đệ.

Nếu đã thu Ngô Thanh Loan làm đệ tử, như vậy phải coi nàng là đệ tử đầu tiên của mình, không thể keo kiệt.

Nghĩ vậy, Triệu Khang cầm bí tịch trở về đại sảnh. Vừa thấy Triệu Khang trở về, Ngô Thanh Loan lập tức chờ mong nhìn hắn.

Trong lúc Triệu Khang rời đi, Trịnh Huyền đã đoán được có thể là hắn đi chuẩn bị lễ vật thu nhận đệ tử.

“Cái này cho ngươi.” Triệu Khang đưa bí tịch trong tay cho Ngô Thanh Loan.

Ngô Thanh Loan chớp mắt nhìn bốn chữ trên bìa: “Hỗn Nguyên Nhất Khí?”

“Cái gì! Hỗn Nguyên Nhất Khí!” Trịnh Huyền ở bên cạnh nhất thời hoảng sợ, vội vàng đứng dậy bước nhanh tới.

“Trịnh sư phụ, đây là gì vậy?” Triệu Khang nhướn mày hỏi, chẳng lẽ Trịnh Huyền biết tên này?

Trịnh Huyền cầm lấy bí tịch võ học trong tay Ngô Thanh Loan, lật xem. Không dám tin ngẩng đầu lên, Trịnh Huyền thốt lên: “Triệu... Triệu tiên sinh, sao ngài lại có công pháp Hỗn Nguyên Nhất Khí như vậy?”

“Ta và nàng có quan hệ rất tốt. Trịnh tiên bối cũng biết công pháp này?” Triệu Khang hỏi.

Trịnh Huyền kích động nói: “Năm đó ta từng đi Cảnh quốc, may mắn được giao thủ cùng nàng và được nàng chỉ điểm một phen.”

Nói xong, Trịnh Huyền lại đưa Hỗn Nguyên Nhất Khí cho Ngô Thanh Loan: “Thanh Loan, còn không mau cảm ơn Triệu tiên sinh! Người lần này chính là được chí bảo a!”

“Cảm ơn, cảm ơn Triệu tiên sinh.” Ngô Thanh Loan vội vàng nói.

Triệu Khang không ngờ Trịnh Huyền còn từng giao thủ với Diệp Hồng Tuyết, cũng coi như là duyên phận.

Nhìn về phía Ngô Thanh Loan, hắn nhẹ giọng nói: “Bộ công pháp này thích hợp nữ tử tu luyện. Người có thời gian thì hãy hảo hảo tu hành, không thể làm phụ danh tiếng của chủ nhân công pháp. Bên trong ngoại trừ công pháp chiêu thức ra, còn có cảm ngộ tu luyện của nàng, thứ này là vô cùng hiếm có.”

“Đệ tử nhớ kỹ!” Ngô Thanh Loan lập tức đáp.

Triệu Khang gật đầu: “Có gì không hiểu thì tới hỏi ta đi. Gia chủ các người ăn trước đi, ta đi xem tiểu tử kia dậy chưa.”

Đợi đến khi Triệu Khang đi rồi, Ngô Thanh Loan mới khần cập nhìn về phía Trịnh Huyền: “Sư phụ, người mà người nói với Nhị sư phụ rốt cuộc là ai vậy?”

Trịnh Huyền vẫn còn có chút không thể tin, thán phục nói: “Không ngờ Triệu tiên sinh lại có quan hệ với người nọ, đối phương lại đem công pháp cùng tu luyện cảm ngộ đều đưa cho hắn.”

Thanh niên bên cạnh Ngô Tâm Di cũng tò mò hỏi: “Trịnh sư phụ, người nói là ai?”

“Cảnh quốc nữ tử Vũ Thần, tam phẩm đỉnh phong bất thể cường giả, Diệp Hồng Tuyết!”

Chương 403 - nữ nhân thông minh

Tiếng tăm của Nữ Đế vang vọng khắp ba nước Chu Tề Cảnh, danh hiệu Nữ tướng quân Cảnh quốc ở Cảnh quốc cũng như sấm sét bên tai.

Nhất là trên giang hồ, không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt vì nghe danh Diệp Hồng Tuyết mà lặn lội đến Cảnh quốc, chỉ mong được gặp gỡ nữ tử Vũ Thần này một lần.

Ngô Thanh Loan, một nữ tử không ưa thích trang phục đồ nhưng lại say mê vũ trang, cũng chịu ảnh hưởng sâu sắc từ hai người: Nữ Đế Tiêu Linh Lung - một nữ võ phu mạnh mẽ phi thường, và Diệp Hồng Tuyết.

Lúc này, khi nghe Trịnh Huyền nhắc đến ba chữ “Diệp Hồng Tuyết”, cả người Ngô Thanh Loan như bừng tỉnh.

Là một tiểu thư, hiểu biết về giang hồ còn hạn chế, chỉ lờ mờ biết đến cái tên này, Ngô Thanh Loan tò mò hỏi: “Diệp Hồng Tuyết, hình như là tên một nữ tử? Trịnh sư phụ, người này lợi hại thế nào?”

“Lợi hại ư? Chẳng thể nói bằng lời!”

Trịnh Huyền như chìm đắm trong hồi tưởng, mí mắt khẽ giật: “Năm ấy ta mới vừa đặt chân vào ngũ phẩm, nghe đồn về Nữ Vũ Thần Cảnh quốc, lòng tò mò xen lẫn không phục. Cho rằng một nữ tử nào xứng đáng được gọi là Vũ Thần, ta liền lên đường đến Cảnh quốc.”

“Vừa đến nơi, ta đã chứng kiến một trận chiến giữa Diệp Hồng Tuyết và một cao thủ võ lâm. Chỉ với một chiêu duy nhất, nàng đã hạ gục võ giả tứ phẩm thượng tầng đỉnh phong!”

“Sau đó, nàng một mình một thương đối đầu với hàng trăm người, phá tan đội hình địch chỉ trong chớp mắt! Bất kể ngũ phẩm hay tứ phẩm, hay thậm chí tam phẩm cảnh giới, nếu

không thể vượt qua hai mươi chiêu của nàng trong trạng thái đỉnh phong, tất cả đều sẽ thất bại!”

Nghe đến đây, dù không am hiểu võ thuật, Ngô Thanh Loan cũng không khỏi kinh ngạc: “Thiên hạ lại có nữ tử mạnh mẽ đến thế ư?”

Ngô Tâm Di khẳng định: “Nữ Vũ Thần Cảnh quốc, từng cùng Nữ Đế giao thủ trực diện trên chiến trường, có thể nói là một trong những nữ tử mạnh nhất nhân gian.”

Trịnh Huyền thở dài: “Gia chủ nói không sai. Diệp Hồng Tuyết không chỉ võ công cao cường mà dung nhan cũng vô cùng xuất chúng. Nàng ấy thậm chí còn xinh đẹp hơn gia chủ,” hần liếc nhìn Ngô Tâm Di, “và sở hữu võ cách hoàn hảo.”

“Sau khi đánh bại ta, nhận ra ta tu luyện võ học Càn quốc, nàng ấy đã hào phóng chỉ điểm cho ta một phen. Ta không ngờ rằng Triệu tiên sinh lại có quan hệ với nàng ấy!”

Ngô Thanh Loan vô cùng phấn khích, nhìn bí quyển Hỗn Nguyên trong tay, thầm nghĩ: “Hôm nay bái sư phụ quả là một quyết định sáng suốt!”

Liệu đây có phải là mơ? Ta thực sự có thể được học công pháp của thần tượng ư?

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Triệu Khang kéo hoàng tử điện hạ từ trên giường xuống.

“Hôm qua ngươi còn lo lo lẩn lẩn chuyện dân tình, hôm nay lại ngủ nướng đến thế sao?” Triệu Khang trách móc.

Tiêu Huyền Sách không hề tức giận, cười hắc hắc, vừa rửa mặt vừa nói lơ mơ: “Mấy ngày nay ta không ngủ ngon, vô tình ngủ quên. Lão Triệu, tiếp theo chúng ta làm gì?”

“Ngô gia sắp bắt đầu phát cháo cứu trợ, ngươi đi theo quan sát học hỏi một chút cũng tốt.”

“Được rồi!”

Ăn sáng xong, cả nhóm ngồi trong đại sảnh. Triệu Khang nhận thấy ánh mắt Ngô Thanh Loan thỉnh thoảng lại hướng về phía mình, lấp lánh niềm vui thích.

Hắn đoán được rằng Trịnh Huyền đã tiết lộ cho nàng bí mật Hồn Nguyên Nhất Khí - công pháp của Diệp Hồng Tuyết.

Ngô Tâm Di mỉm cười và lên tiếng: “Triệu tiên sinh, xin cứ dẫn dò việc tiếp theo.”

Triệu Khang gật đầu: “Vậy thì trước tiên, gia chủ hãy phái người mở kho phát cháo. Không cần nhiều, chỉ đủ cho người dân Thanh Châu ăn hai bữa mỗi ngày là được.”

Chỉ với sức lực của Ngô gia mà muốn lo cho người dân Thanh Châu no đủ quả thực là một thử thách vô cùng khó khăn. Tuy nhiên, việc tạm thời hỗ trợ họ trong thời gian chờ đợi giải pháp lâu dài là hoàn toàn khả thi.

Thanh niên nho sĩ bên cạnh suy ngẫm một lát rồi nhẹ nhàng đề nghị: “Triệu tiên sinh, thay vì phát gạo, chi bằng phát cháo. Thứ nhất, có thể tiết kiệm lương thực, thứ hai là để tránh kẻ gian lợi dụng. Hiện tại giá lương thực rất cao, không ít người sẽ tìm cách trục lợi.”

Triệu Khang nhíu mày, giơ ngón tay cái lên khen ngợi: “Ngài suy nghĩ rất thấu đáo. Gia chủ này là ai vậy?”

“Xin giới thiệu với Triệu tiên sinh, đây là đệ đệ của ta, Ngô Long Lý, hiện đang mang danh nghĩa cử nhân.” Ngô Tâm Di giải thích.

Triệu Khang tán thưởng: “Cái tên hay thật, ‘Cá chép vượt long môn’. Tuổi còn trẻ mà đã đỗ cử nhân, xem ra chí hướng của người hướng đến quan trường. Con cháu thương gia muốn làm quan vốn gặp nhiều khó khăn, nhưng Ngô gia có cơ nghiệp lớn, nếu vận động khéo léo thì hoàn toàn có thể thành công.”

Tuy nhiên, Triệu Khang cũng không vạch trần những toan tính đằng sau việc này, mà tiếp tục đề nghị: “Gia chủ, việc phát cháo cứu trợ này ta muốn cho Thiết Đản đi theo cùng để rèn luyện. Nàng nghĩ sao?”

“Mọi việc đều tuân theo sự sắp xếp của Triệu tiên sinh, dân nữ không có bất kỳ ý kiến nào khác.” Ngô Tâm Di vui vẻ đồng ý với đề nghị của Triệu Khang.

Tuy nhiên, hoàng tử điện hạ lại có chút không hài lòng với tên hiện tại của mình.

Cùng ngày, Ngô gia bắt đầu huy động nhân lực, dựng lều cháo lớn trong thành Thanh Châu.

Triệu Khang cũng biết rằng, từ nửa tháng trước, Ngô gia đã bắt đầu tổ chức cứu trợ thiên tai, vận chuyển lương thực đến các khu vực bên ngoài thành Thanh Châu và phân phát cho người dân gặp nạn.

Điều này càng khiến Triệu Khang, vốn đã có ấn tượng tốt với Ngô Tâm Di, càng thêm tin tưởng rằng mình đã chọn đúng người.

Đạo bước trong khu vườn, Ngô Tâm Di hôm nay thay đổi diện mạo so với hôm qua, khoác lên mình chiếc váy dài màu xanh trắng xen kẽ, khiến cả người toát lên vẻ dịu dàng và thanh lịch.

Vốn sở hữu nhan sắc vô cùng xuất chúng, nay lại càng thêm rực rỡ, khiến Triệu Khang không khỏi cảm thán: “Với gia chủ như Ngô Tâm Di, Ngô gia chắc chắn sẽ thịnh vượng thêm 50 năm nữa.”

“Cảm ơn lời khen của tiên sinh.” Ngô Tâm Di mỉm cười và nói tiếp: “Sáng nay muối muối đã bán sư có phần vội vàng, mong Triệu tiên sinh thông cảm.”

“Hoàn toàn có thể thông cảm. Tam tiểu thư tuổi còn trẻ, lại có tu vi thất phẩm, thiên phú hơn người, làm đệ tử Khai Sơn cũng xứng đáng.”

Lúc này, Ngô Tâm Di chuyển sang chủ đề khác, dừng bước nhìn về phía Triệu Khang, ánh mắt lấp lánh: “Triệu tiên sinh, cho ta hỏi, có biện pháp nào để kiểm chế giá lương thực hiện nay đang tăng cao hay không?”

Triệu Khang trầm khâm phục, một nữ tử mà có thể đưa Ngô gia phát triển đến mức này, quả nhiên không phải là người tầm thường.

Hắn nhẹ nhàng gật đầu: “Khi cung vượt quá cầu, giá cả sẽ giảm mạnh. Thanh Châu bị ảnh hưởng, Giang Châu láng giềng cũng không thể hỗ trợ. Tuy nhiên, U Châu Tam Địa, Lương Châu và Thông Châu vẫn còn nguyên vẹn.”

“Hơn nữa, ba châu này cũng trồng rất nhiều khoai lang. Chỉ còn một hai tháng nữa là đến mùa thu hoạch vụ thu. Chỉ cần vượt qua khoảng thời gian này, do giá lương thực tăng cao mà

sinh ra lợi nhuận, sẽ thu hút rất nhiều thương nhân phương Bắc vận chuyển lương thực đến đây.”

Ngô Tâm Di khẳng định: “Như vậy có thể dự đoán rằng, chỉ cần lương thực lưu thông, giá lương thực sẽ giảm mạnh đúng không?”

Triệu Khang trong lòng bội phục, nữ nhân này quả nhiên thông minh, đã đoán được toàn bộ kế hoạch của hắn.

Chỉ cần lương thực từ ba châu chảy vào Thanh Châu với số lượng lớn, dù họ có tiếp tục bán giá cao, cũng sẽ không thể duy trì được lâu.

Triệu Khang sẽ phối hợp với Ngô gia, mở một số kho lương thực của triều đình, chỉ cần đảm bảo người dân không chết đói là được.

Sau một thời gian, khi cân nhắc đến chi phí vận chuyển lương thực, các thương nhân tự nhiên sẽ không chịu nổi. Lúc đó, hắn chỉ cần tìm cách bán lương thực với giá thấp hơn là có thể khiến cho giá lương thực toàn bộ Thanh Châu sụp đổ!

Chương 404 - Phá rối

Vấn đề hiện tại là có đủ lương thực để giúp người tị nạn sống sót qua thời gian này. Vì vậy, Triệu Khang mới tìm đến Ngô gia, một trong những thương nhân lương thực lớn nhất Thanh Châu, với kho dự trữ rất dồi dào.

Khi đại thần cứu tế thiên tai của triều đình đến để tập trung lương thực cứu trợ, sự phối hợp giữa hai người họ có thể tạo nên sức mạnh rất lớn. Thấy Triệu Khang không phản bác, Ngô Tâm Di biết rằng suy đoán của mình là đúng.

Nàng nhẹ giọng nói: “Dân nữ hiểu rồi. Triệu tiên sinh, một số người tị nạn không thể đến được Thanh Châu thành, nên hôm nay ta sẽ khởi hành áp giải một ít lương thực đến nơi cứu trợ khác. Đến lúc đó, xin nhờ Triệu tiên sinh chăm sóc Thanh Loan giúp. Ta xin cảm ơn trước.”

Triệu Khang nghe vậy, thành khẩn nói: “Xin gia chủ yên tâm, Ngô gia lần này tổn thất bao nhiêu, tương lai ta sẽ bồi thường đủ.”

“Có thể góp phần giúp triều đình, dân nữ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.” Ngô Tâm Di khách sáo một câu rồi bắt đầu đi triệu tập nhân lực để áp giải lương thực.

Kho lương của Ngô gia không chỉ có ở Thanh Châu thành, mà còn phân bố ở nhiều địa phương khác. Lúc này, nàng đã hạ quyết tâm, nhất định phải nắm bắt cơ hội trước mắt. Dù có phải sử dụng hết tài sản của Ngô gia, nhưng nếu đặt cược đúng, lợi nhuận tương lai sẽ không thể đo lường được.

Trong khi đó, một trong tứ đại gia, gia chủ Tần Dương, cùng với Vương Phong - gia chủ Vương gia và Mã Sơn - gia chủ Mã gia, đang tụ tập lại với nhau. Nghe báo cáo từ hạ nhân, ba người đều nhíu mày. Vương Phong mở miệng: “Ngô Tâm Di có phải bị cửa kẹp đầu không?”

Mã Sơn uống ngụm trà xanh rồi cười ha hả: “Bà nương cũng không ngốc, mấy ngày nay Ngô gia kiếm được không ít thanh danh tốt.”

Tần Dương híp mắt, trầm ngâm: “Tiếp tục như vậy không phải chuyện tốt. Hiện tại, giá lương thực tăng vọt. Đám đàn bà kia không nhúng tay đã đành, lại còn sau lưng đâm chúng ta một đao. Nếu đợi đến khi đại thần cứu trợ thiên tai của triều đình đến, e rằng sẽ không ổn.”

Nếu tất cả đều bán lương thực với giá cao, dù quan viên triều đình có đến cũng khó mà nói gì được, bởi lẽ bán gì, bán như thế nào là chuyện của thương nhân, ông trời cũng không quản được. Nhưng Ngô gia hiện tại lại bắt đầu đại lực cứu trợ thiên tai, nếu người của triều đình nắm được điểm này để trị những thương nhân khác, thì họ sẽ có lý do chính đáng.

“Tần huynh nói không sai. Theo người, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Vương Phong như không thềm để ý, thuận miệng nói: “Mới vừa rồi hạ nhân báo cáo, bà nương kia đang triệu tập nhân lực chuẩn bị lương xe, muốn đưa lương thực đi huyện Bình Cốc?”

Tần Dương mịt mờ nhìn Vương Phong: “Điều này không tốt lắm, phải không?”

“Có gì mà không tốt? Chuyện như vậy năm đó không phải chưa từng làm qua, lão tử của Ngô Sương cũng từng ha ha...”

Nghe tiếng cười âm trầm của Vương Phong, Mã Sơn đẩy chén trà lại, chặc một tiếng: “Trịnh Huyền bên cạnh nàng ta cũng không dễ đối phó. Tên này là võ giả ngũ phẩm đỉnh phong.”

“Nhà nàng nuôi mấy con chó biết cắn người, chẳng lẽ chúng ta không có?”

Tần Dương lộ ra nụ cười: “Chặc chặc chặc, Vương huynh hôm nay sát tâm sao mà nặng thế?”

Bốn nhà Tần, Vương, Mã, Ngô ở thành Thanh Châu, nhìn bề ngoài thì hòa hợp êm thấm, nhưng thực tế quan hệ riêng tư thế nào chỉ có chính họ mới biết rõ.

Vương Phong cười ha hả: “Sau khi chuyện này thành công, ta chỉ cần bà nương kia, những thứ khác mặc kệ.”

Mã Sơn cười quái dị: “Thì ra là thế, xem ra chuyện năm ngoái truyền ra rằng Ngô Tâm Di nhục nhã Vương huynh là thật.”

Khóe miệng Vương Phong nhếch lên lộ ra một nụ cười ác độc: “Lúc ấy, lão tử đã nói sẽ bẻ gãy đùi bà nương này!”

Tần Dương nói: “Đã như vậy, chờ Ngô Tâm Di rời đi, chúng ta liền động thủ. Nàng không phải đang ở trong thành cứu trợ thiên tai sao? Trước tiên quấy rối nàng một chút.”

“Chờ bà nương kia xảy ra chuyện, còn lại một con một sách và một nha đầu điều ngoa, Ngô gia trong nháy mắt có thể tiêu diệt!”

...

“Sư phụ, sư phụ, người thật sự đã gặp nữ tử Vô Thần Diệp Hồng Tuyết của Cảnh quốc?”

“Đã gặp.”

“Vậy người có giao thủ với nàng không? Ai thắng?”

“Coi như đã từng giao thủ. Ta làm sao có thể thắng được nàng.” Nghĩ lại mình từng bị Diệp Hồng Tuyết đánh bại, Triệu Khang không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười.

“Nghe sư phụ Trịnh nói, nàng rất đẹp, còn đẹp hơn cả đại tỷ.”

Ngô Thanh Loan, thay đổi tính cách mạnh mẽ như ngày xưa, ngồi trên ghế nhìn Triệu Khang, ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Triệu Khang thần sắc tương nhớ, gật gật đầu.

“Vây sư phụ...”

“Đủ rồi, ngươi không đi tu luyện mà quẩn quít lấy ta làm gì? Phải biết rằng chim ngốc bay trước, cần cù bù thông minh, thiên phú của ngươi cũng không tốt lắm.” Triệu Khang tròn mắt giáo huấn đồ đệ mình vừa thu nhận.

Ngô Thanh Loan le lưỡi, lăm bằm một câu: “Là chính ngươi nói có vấn đề gì liền hỏi ngươi nha, vậy sư phụ, thiên phú của ngươi khẳng định rất tốt đúng không?”

“Ta nói về vấn đề tu luyện. Về phần thiên phú...”

Triệu Khang nói dối mà mặt không biến sắc: “Thiên phú của ta đương nhiên là nhất đẳng nhất hảo, nếu không làm sao có thể trẻ tuổi như vậy mà đã trở thành tứ phẩm cao thủ?”

“Cũng chỉ vì ta tu luyện muộn, nếu không đã sớm thành thiên hạ đệ nhất. Cho nên, chăm chỉ vẫn rất quan trọng. Ngươi phải học hỏi từ sư phụ ta mà cố gắng luyện tập!”

Hắn vô sỉ khoác lác, Ngô Thanh Loan không biết sự thật, rất là phấn khởi, gật đầu đồng ý.

Hoàng tử điện hạ, một mỗi sau một ngày cùng Ngô Long Lý trở về, vừa thấy Triệu Khang thoải mái tựa vào xích đu quạt gió, liền nói: “Hay cho lão Triệu, ta bên ngoài mệt chết mệt sống, suýt bị dân chạy nạn ăn sống, ngươi lại tiêu dao thế này!”

“Thiết Đan, ngươi sao lại nói chuyện với sư phụ ta như thế, không biết lớn nhỏ!”

Triệu Khang còn chưa kịp phản ứng, Ngô Thanh Loan đã bảo vệ sư trưởng của mình.

“Ta không gọi là Thiết Đan!” Tiêu Huyền Sách thờ phì phò.

Triệu Khang buông quạt xuống, “Được rồi, được rồi, nhìn ngươi như vậy, làm chút việc đã than thở!”

Ngô Long Lý bên cạnh có chút ngượng ngùng nói: “Triệu tiên sinh hiểu lầm rồi, ta chỉ là phối hợp với Thiết Đan, vận chuyển lương thực nấu cháo, Thiết Đan tự thân vận động mạnh hơn ta nhiều.”

“Nghe thấy không?” Hoàng tử điện hạ nói.

“Làm tốt lắm, hy vọng sẽ tiếp tục nghĩa không từ.”

Triệu Khang cười một tiếng, sau đó hỏi: “Không ai gây chuyện?”

Tiêu Huyền Sách uống một ngụm nước, lắc đầu nói: “Không, người nghĩ ba nhà kia có phải bận rộn kiếm tiền, không rảnh đề ý đến chúng ta?”

“Không thể nào, chẳng lẽ ta đã đánh giá họ quá thấp?”

Triệu Khang hí mắt, vừa dứt lời, đã có hạ nhân hô hoán: “Nhị thiếu gia, tam tiểu thư, không tốt rồi! Có người muốn phá lều cháo của chúng ta!”

Ngô Thanh Loan nghe thấy liền dựng thẳng mày liễu: “Ai to gan như vậy?”

Hạ nhân sốt ruột nói: “Hồi tam tiểu thư, là người của quan phủ! Bọn họ dẫn người đến phá lều cháo của chúng ta, nói là chúng ta không nộp tiền.”

“Người của quan phủ!” Ngô Long Lý nhú mày.

Ngô Thanh Loan nghe vậy liền tức giận không chỗ phát tiết: “Đám khốn kiếp này, làm chính sự không thấy mặt, lúc này lại đi gây rối!”

Triệu Khang đứng dậy: “Xem ra ta không nghĩ sai, chúng ta đi xem thử. Ta muốn biết vị quan nào dám phá lều cháo cứu nạn của chúng ta!”

Chương 405 - Lần đầu xuất thủ

Trên đường, trời đã chạng vạng tối, hai bên phố đông nghẹt người đứng đợi được phát cháo. Nhìn về phía trước, nơi có quan binh vây quanh, đoàn người của Triệu Khang nhanh chóng chạy tới.

Họ thấy một nam tử trung niên mập mạp, mặc quan phục, đang ngồi trên ghế lớn. Quan sai dưới quyền hắn đang dỡ lều cháo, còn viên quan thì uống trà, có vẻ bất mãn với tiến độ của thủ hạ, nên răn dạy: “Động tác nhanh lên, còn vài cái nữa!”

“Dừng lại!” Ngô Thanh Loan không kiềm chế được, lớn tiếng quát.

Quan viên quay đầu, thấy đoàn người Triệu Khang đẩy đám đông ra đi vào trong sân. Ngô Long Lý tiến lên phía trước, hành lễ: “Chu đại nhân.”

“Ngô nhị thiếu gia!” Chu đại nhân, với vẻ mặt không mấy thân thiện, đứng dậy đáp lễ.

Dù sao, Ngô Long Lý cũng là một cử nhân, có công danh.

Ngô Long Lý vội hỏi: “Chu đại nhân, không biết lều cháo của Ngô gia ta phạm pháp gì mà đại nhân muốn dỡ bỏ?”

Chu đại nhân cười ha hả, không thèm để ý nói: “Có người tố cáo, lều cháo của Ngô gia gây tắc nghẽn đường, nên phải hủy đi. Hơn nữa, theo điều lệnh mới nhất, tư nhân làm cháo cứu nạn cần được quan phủ phê duyệt. Lều cháo của các người không hợp quy củ.”

Ngô Long Lý nghe vậy, thần sắc buông lỏng: “Là chúng ta sơ suất, kính xin Chu đại nhân giơ cao đánh khẽ, chúng ta sẽ bổ sung văn bản.”

Chu đại nhân nhướng mày: “Được, vậy mời Ngô nhị thiếu gia giao tiền.”

Tiêu Huyền Sách phía sau nghe vậy liền định lên tiếng, nhưng bị Triệu Khang ngăn lại.

Ngô Long Lý, mặc dù là một thư sinh, nhưng rõ ràng rất biết cách đối nhân xử thế, cười nói: “Nếu điều lệnh quy định như vậy, tự nhiên chúng ta phải nộp tiền. Xin hỏi đại nhân muốn nộp bao nhiêu?”

“Một... trăm lượng.” Chu đại nhân vươn ngón tay mập mạp, cười híp mắt nói.

Nghe vậy, Ngô Long Lý khẽ nhú mày. Dù một trăm lượng bạc đối với Ngô gia không phải là nhiều, nhưng mức giá này quả thật quá cao. Nghĩ đến việc cứu tế nạn dân là ý của Triệu Khang, Ngô Long Lý cố nén không vui, nói: “Vậy xin đại nhân chờ một chút, ta sẽ cho người đi lấy bạc.”

Nào ngờ lúc này Chu đại nhân lại mở miệng lần nữa: “À, đúng rồi Ngô nhị thiếu gia, bọn quan chưa nói rõ, là một cái lều

cháo một trăm lượng.”

“Người nói cái gì, người tại sao không đi cướp!” Ngô Thanh Loan trừng mắt, giận dữ.

Chu đại nhân quay đầu lại, nhìn Ngô Thanh Loan, trong mắt hiện lên vẻ tham lam, nụ cười đầy âm thầm.

“Tam tiểu thư, lời này không đúng. Bản quan cũng là dựa theo điều lệnh mà làm việc. Đúng rồi, bản quan còn chưa nói xong, một cái lều cháo một trăm lượng một ngày, vì các người cứu trợ cháo là hành vi tư nhân.”

Chu đại nhân tấm tắc nói: “Nếu nạn dân ăn cháo xảy ra vấn đề gì, người chết, bản quan là tri huyện Thanh Châu cũng phải chịu trách nhiệm!”

Tiêu Huyền Sách không nhịn được nữa: “Cầu quan! Người muốn chết sao! Ai cho người quyền thu tiền? Lão tử sao không biết pháp lệnh Càn quốc có quy định dân gian cứu tế phải nộp tiền!”

Từ lần Ninh Vương tạo phản, Tiêu Huyền Sách đã ghi tạc mọi điều trong lòng, có thể nói là thuộc lòng.

Nghe có người mắng mình, Chu đại nhân nổi giận chỉ tay: “Hảo, người cái điều dân, dám nhục mạ mệnh quan triều đình! Người đâu, bắt tiểu tử này lại, ném vào đại lao!”

“Ta xem ai dám!” Hoàng tử điện hạ giận dữ.

Nhưng quan sai không màng lời uy hiếp, cười lạnh xông tới.

Triệu Khang bước ra, đứng trước mọi người, nhìn Chu đại nhân thân nhiên nói: “Chu đại nhân, huynh đệ của ta nói không sai. Trong pháp lệnh Càn quốc không có quy định dân gian tư nhân cứu trợ thiên tai phải nộp tiền cho quan phủ.”

“Đó là trước kia, pháp lệnh mới nhất của thành Thanh Châu đã quy định điều này.” Chu đại nhân âm hiểm cười.

“Nhưng theo ta biết, chỉ có quan viên cấp châu mục mới có quyền đề xuất pháp lệnh, và phải báo lên triều đình. Thanh Châu Châu Mục Ngô Thanh Hà đã sợ tội tự sát, vậy xin hỏi Chu đại nhân, pháp lệnh này là ai đề xuất?”

Nghe vậy, Chu đại nhân thần sắc hoảng hốt: “Người điều dân này đang nói hươu nói vượn cái gì! Các người còn không động thủ?”

“Ta xem ai dám!” Ngô Thanh Loan quát lớn, roi mềm trong tay như một tia chớp màu đỏ nổ vang trên không trung.

Ánh mắt Triệu Khang rùng mình, thấy khoe miệng Chu đại nhân nổi lên một tia cười quỷ dị, năm ngón tay nắm chặt. Ngay lập tức, một màn quỷ dị hiện ra. Khi Ngô Thanh Loan vùng trường tiên, chân khí từ dưới đất trào lên nổ tung, làm mọi người nhảy dựng.

Ngô Thanh Loan ngạc nhiên nhìn Triệu Khang. Với thất phẩm tu vi, nàng có thể phóng chân khí ra ngoài và tự tin rằng những quan binh này không phải là đối thủ. Nhưng giờ phút này, nàng không hiểu tại sao Triệu Khang ngăn cản nàng ra tay. Đám quan sai cũng hoảng sợ, dừng lại và cẩn thận nhìn nhóm người của Triệu Khang.

Triệu Khang cười lạnh một tiếng: “Chu đại nhân, muốn bắt người cũng phải nói rõ tội danh, bằng không nhưng chính là uổng công pháp lệnh.”

“Khỏi!”

Hai ngón tay phải khép lại, nhắc lên. Âm thanh leng keng chọt vang lên, đao trong tay hơn hai mươi tên quan sai bị chân khí của Triệu Khang dẫn dắt nhao nhao ra khỏi vỏ, lơ lửng giữa không trung. Trước người Triệu Khang, những thanh đao dường như sống lại, nhao nhao xoay mũi hướng về phía Chu đại nhân.

Cảnh tượng này làm cho tất cả mọi người choáng váng. Đại bộ phận đều là phạm phu tục tử, họ chưa từng kiến thức qua loại thần kỳ kỹ cảnh này. Hai mắt Ngô Thanh Loan toát ra ngôi sao nhỏ, tâm tình vô cùng kích động. Ngày hôm qua còn nói Triệu Khang tướng mạo bình thường, hôm nay nhìn bóng lưng hần thật sự là thấy thế nào cũng đẹp trai!

Triệu Khang bước lên một bước, đao lơ lửng giữa không trung liền di động theo. Đám quan sai nhao nhao mở ra, Chu đại nhân sợ tới mức hai chân mềm nhũn, đầu đầy mồ hôi, run rẩy nhìn Triệu Khang: “Người... người muốn làm gì?”

Triệu Khang thần nhiên đáp: “Ta bắt quá là đi tới, những đao này ta cũng không biết chuyện gì xảy ra. Có thể hay không là lão thiên gia thấy tham quan ô lại, cho nên trời giáng thần tích?”

Chu đại nhân tức giận: “Người... người nói hươu nói vượn!”

Triệu Khang ánh mắt rung mình, ngữ khí rét lạnh: “Chu đại nhân, ta khuyên người vẫn là cẩn thận một chút. Làm nhiều điều bất nghĩa tất tụt sát, cẩn thận có người thay trời hành đạo đêm nay liền thần không biết quỷ không hay mà lấy đầu của người!”

Trong nháy mắt, trường đao giữa không trung trực tiếp bị khí kinh của Triệu Khang vặn thành bánh quai chèo, rơi xuống đất phát ra tiếng vang leng keng. Chu đại nhân sợ đến mức ngồi phịch xuống đất, toàn thân run rẩy, nhìn Triệu Khang với ánh mắt đầy sợ hãi. Vội vàng hắng giọng, lão kêu lên: “Đi!”

Quan sai đã sớm bị dọa khiếp, vội vàng chạy tới nhắc Chu đại nhân lên, bỏ chạy!

Chương 406 - không có hảo yển

Chu đại nhân dẫn theo quan sai tè ra quần mà chạy trốn, dân chúng bốn phía xem náo nhiệt đều nhao nhao sợ hãi nhìn Triệu Khang trong sân. Một màn vừa rồi đối với họ quá mức chấn động, nói là thần tích cũng không quá đáng.

“Sư phụ!” Ngô Thanh Loan kích động chạy tới giữ chặt tay Triệu Khang, muốn hẩn truyền thụ công phu vừa rồi cho nàng.

“Long Lý, trước tiên phái người trông coi lều cháo, ngày mai cứ làm cháo cứu nạn như thường lệ.” Triệu Khang nói.

Ngô Long Lý vội vàng gật đầu, đồng thời hiểu được rằng, quan viên họ Chu kia tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ tìm Ngô gia gây phiền toái, sau lưng e rằng có người sai khiến.

Trở về Ngô phủ, Ngô Thanh Loan nghĩ đến điều gì, làm nũng nhìn Triệu Khang: “Sư phụ, người vừa rồi vì sao muốn ngăn cản ta giáo huấn những tên kia?”

Ngô Long Lý ở một bên gõ đầu muội muội mình: “Người a, sau này không nên xúc động như vậy, nếu không có Triệu tiên

sinh, lúc này chúng ta đã bị bắt rồi.”

“Chúng dám!” Ngô Thanh Loan có chút không phục.

Nhưng ngay cả hoàng tử điện hạ cũng hiểu, hần nhú mày nói: “Ngô gia tuy rằng quyền thế không nhỏ, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là thương nhân. Người vừa rồi nếu thật sự ra tay đã thương quan binh, đó chính là đối nghịch với quan phủ, bắt người chính là chuyện có lý có căn cứ.”

“Không tệ.” Triệu Khang gật đầu: “Chu đại nhân vừa rồi rõ ràng là cố ý chọc giận người ra tay. Sau này việc này để ta xử lý là được.”

“Như vậy a...” Ngô Thanh Loan chợt hiểu ra, nàng cuối cùng vẫn chỉ là võ giả thất phẩm, xa xa không đủ cường đại để có thể coi thường quan phủ.

Hiểu được điểm này, tiểu nha đầu lại quần lấy Triệu Khang, muốn hần dạy mình cách lấy chân khí dẫn dắt ngoại vật.

Một chiêu này cũng không khó, Triệu Khang tùy tiện dạy vài cái, Ngô Thanh Loan liền có thể dẫn động các vật phẩm nhỏ như đá, cả người đều rất là hưng phấn.

Ở bên kia, Chu đại nhân bị Triệu Khang uy hiếp sợ đến mức chân như nhũn ra, một đường chạy về nha môn.

Nghe thuộc hạ nói Triệu Khang không đuổi theo, hần mới thở phào nhẹ nhõm.

Cả người đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc, trong lòng oán trách: “Tần Dương đáng chết, sao người không nói Ngô gia ngoài Trịnh Huyền còn có một cao thủ lợi hại như vậy!”

Hần vừa mắng xong, một nha dịch từ bên ngoài chạy tới: “Đại nhân, Tần gia chủ đến.”

“Đến đúng lúc!” Chu đại nhân hừ một tiếng, lau mồ hôi trên trán.

Tần Dương từ ngoài cửa bước vào, nhìn Chu đại nhân và vội vàng nở nụ cười nịnh nọt: “Chu đại nhân, ngài không sao chứ?”

“Người xem bốn quan thế này có giống không có việc gì không?” Chu đại nhân tức giận mắng.

“Hảo người cái họ Tần, cái gì cũng không điều tra rõ ràng mà để cho ta đi tìm Ngô gia gây phiền toái, người có biết ta thiếu chút nữa mất mạng trở về không?”

Tần Dương vội vàng bồi tội, hần nghe nói về chuyện trước đó, mới vội vàng chạy tới tìm Chu đại nhân để hiểu rõ tình huống.

Nhìn thấy trên bàn có một ngàn lượng ngân phiếu, con giận trong lòng Chu đại nhân mới tiêu bớt.

Tần Dương lúc này thật cẩn thận nói: “Chu đại nhân, người của Ngô gia thật sự lợi hại như lời đồn sao?”

“Vớ vẩn!”

Chu đại nhân tức giận nói, rồi tiếp: “Bồn quan chưa từng thấy qua người lợi hại như vậy. Người không biết, binh khí của những người dưới tay ta không biết như thế nào mà bay lên giữa không trung, như thể có sinh mạng vậy.”

“Ngay cả Ngô gia trước kia có Trịnh Huyền, chỉ sợ cũng không làm được điều này?”

Tần Dương nghe vậy nhưng lòng đã hiểu rõ, nhẹ giọng nói: “Chân khí ngự vật không khó, mấu chốt là khả năng khống chế chân khí. Có thể trong nháy mắt điều khiển hơn mười kiện binh khí, người này ít nhất cũng là ngũ phẩm cao thủ.”

Chu đại nhân nghe, trở nên hứng thú: “Tần gia chủ còn hiểu rõ thủ đoạn của giang hồ nhân sĩ?”

Tần Dương cười khẽ, lắc đầu: “Chỉ là trước kia có tu luyện qua một ít công pháp, không đáng nhắc tới.”

Chu đại nhân cũng không miệt mài theo đuổi, híp mắt: “Ngô gia ngoại trừ Trịnh Huyền ra, còn có một đại cao thủ như vậy tọa trấn, Tần Dương các người muốn động Ngô gia chỉ sợ không dễ.”

“Chưa chắc.”

Tần Dương mỉm cười: “Nói cho cùng cũng chỉ là người giang hồ. Hôm qua hần tiến vào Ngô gia ta đã biết, chỉ là không nghĩ hần có cảnh giới cao như thế. Nhưng nếu hần có thể ở Ngô gia làm hộ vệ, đổi chỗ khác cũng có thể.”

Chu đại nhân vừa nghe liền hiểu được ý đồ của Tần Dương, nói: “Vậy người này giao cho các người xử lý. Dù sao trừ phi hắn không ở đây, bằng không ta sẽ không động đến Ngô gia.”

“Đại nhân cứ yên tâm, người này có giá trị lợi ích, ta sẽ xử lý ổn thỏa.” Tần Dương cười nói.

Chu đại nhân gật đầu, bỗng dừng hỏi: “Trước đó chúng ta đã thỏa thuận, việc này thành công thì sao?”

Trong mắt Tần Dương thoáng hiện tia chán ghét, nhưng nhanh chóng che giấu đi. Hắn nhìn bộ dạng béo ú của Chu đại nhân, nhếch nhếch cười nói: “Hiểu rồi, đến lúc đó Ngô Thanh Loan sẽ dâng tặng cho ngài, đại nhân cũng nên chuẩn bị mọi thứ chu đáo.”

“Ừm, hành động nhanh một chút. Chắc chắn vài ngày nữa, triều đình sẽ phái đại thần cứu trợ thiên tai đến đây, không biết là ai a.”

...

Đêm đến.

Nhìn thiệp mời hạ nhân đưa tới, Tiêu Huyền Sách nhíu mày: “Lão Triệu, những người này tin tức linh thông thật, ngay cả tên của người cũng biết.”

“Cũng bình thường thôi,” Triệu Khang cười nói, “Gia chủ ngày hôm qua đã nói, Ngô gia có không ít hạ nhân đều là người khác sắp xếp vào.”

Ngô Thanh Loan làm bầm: “Su phụ, bọn họ mời người đi hiển nhiên không có ý tốt gì. Ban ngày tên Chu Phi Trư kia nói không chừng là do bọn họ sai khiến!”

Ngô Long Lý cũng lo lắng: “Triệu tiên sinh, yển không có hảo yển, ngài phải cẩn thận.”

“Không sao,” Triệu Khang khẳng định, “Chỉ mấy tên này ta chẳng thèm để ý. Các người cứ ở nhà lo việc, ta đi xem những tên này muốn chơi trò gì.”

Nói xong, hắn rời khỏi Ngô gia, đến địa điểm yển hội ghi trên thiệp mời.

Vừa đến nơi, người tiếp đãi đã tiến lên cung kính hỏi: “Có phải Triệu Long, Triệu tiên sinh không ạ?”

“Đúng vậy.”

“Gia chủ đã chờ lâu rồi, mời tiên sinh lên lầu.”

Đi theo người tiếp đãi vào tửu lầu, Triệu Khang đến sương phòng trên tầng cao nhất. Mở cửa bước vào, hắn thấy trong phòng có khá nhiều người.

Tần Dương ngồi ở vị trí chủ nhân, khoác lên mình bộ trường bào hoa quý, toát lên vẻ uy phong. Bên cạnh là một người đàn ông gầy gò, để râu quai nón, trông có vẻ gian xảo.

Ngoài hai người này ra, xung quanh còn có ba gã đàn ông to lớn, khí tức nội liễm, hẳn là hộ vệ.

Thấy Triệu Khang đến, Tần Dương vội vàng đứng dậy, tỏ ra thân thiện: “Triệu tiên sinh! Ngài rốt cục cũng đến rồi. Bỏ nhân Tần Dương, đây là Mã Sơn, gia chủ Mã gia.”

“Hân hạnh được gặp!” Triệu Khang chấp tay chào.

Tần Dương nhiệt tình mời hắn ngồi xuống. Ngay sau đó, từ cửa đi vào bảy tám nữ tử xinh đẹp phục vụ rượu.

Nhìn xung quanh sương phòng, một trong ba gã nam nhân nghi là hộ vệ lén lút đi ra ngoài.

Triệu Khang thâm cười, đúng như dự đoán của Ngô Long Lý, đây quả thực không phải là yến tiệc bình thường.

Chương 407 - Lôi kéo

“Mời Triệu tiên sinh nhập tọa! Mấy người kia còn ngây ngốc làm gì? Mau đến hầu hạ Triệu tiên sinh!”

Theo lời chào mời của Tần Dương, vài nữ tử bồi rượu mỉm cười duyên dáng, vội vã tiến đến sau lưng Triệu Khang.

Một người rót rượu, một người gấp thức ăn, một người khác nhẹ nhàng xoa bóp vai cho hắn, khiến Triệu Khang không cần phải động tay động chân. Nàng có dung nhan xinh đẹp nhất trong số họ thì trực tiếp ngồi vào lòng Triệu Khang.

Mái tóc đen mượt như tơ, đôi môi đỏ mọng quyến rũ, mỗi cử chỉ nhún nhảy, mỉm cười đều ẩn chứa những lời mời gọi đầy tinh tế.

Đây chính là cuộc sống xa hoa trụy lạc của giới nhà giàu sao?

Triệu Khang thầm cười trong lòng. Bên ngoài kia, người dân đang phải chịu cảnh màn trời chiếu đất, đói kém, gầy gò xác xơ, trong khi những kẻ này lại ngày ngày hưởng thụ mỹ nhân, rượu ngon, sơn hào hải vị.

Sự chênh lệch giàu nghèo tột bậc này khiến bất kỳ ai nhìn vào cũng cảm thấy chua xót.

“Mời Triệu tiên sinh, cùng nâng chén!” Tần Dương bung chén rượu lên, Mã Sơn bên cạnh tuy không tỏ ra thân thiện như hấn nhưng cũng nở nụ cười và giơ chén lên.

Tiếp nhận ly rượu từ tay người đẹp bên cạnh, Triệu Khang cùng hai người chạm ly, nâng ta lại nhanh chóng rót thêm rượu cho hấn.

Uống một chén rượu, Triệu Khang đùa cợt: “Tần gia chủ, Mã gia chủ, hai vị bày ra đại tiệc như vậy khiến Triệu Long ta thật vinh dự.”

“Triệu tiên sinh nói gì vậy?”

Tần Dương lên tiếng: “Trên toàn giang hồ, cao thủ võ học như Triệu tiên sinh là hiếm gặp, ta và Mã huynh từ lâu đã ngưỡng mộ và mong muốn được kết giao với những bậc anh hùng như tiên sinh.”

“Mời Triệu tiên sinh tham dự yến tiệc tối nay, hoàn toàn không có ý đồ xấu.”

“Đúng vậy, cao thủ giang hồ như Triệu tiên sinh, chúng ta cũng không dám đắc tội. Xin mời uống thêm một chén nữa.” Mã Sơn mỉm cười mời rượu.

Triệu Khang cúi đầu nhìn vào ly rượu, thấy rượu không được trong suốt, nhếch miệng cười một cái rồi uống cạn.

“Cảm ơn hai vị gia chủ. Triệu Long mới đến quý địa, tương lai còn phải nhờ hai vị chiếu cố. Xin kính hai vị một chén.”

Nhìn Triệu Khang giờ ly rượu lên, Tần Dương và Mã Sơn nhìn nhau cười, rồi cùng nhau uống cạn ly rượu trong tay.

Tần Dương ho khan một tiếng. Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra và một người bưng đĩa bước vào.

Trên khay đựng đầy những thỏi vàng óng ả, nhìn vào đã khiến người ta cảm thấy vui mừng.

Với kinh nghiệm nhiều năm giao tiếp với vàng bạc của Triệu Khang, chỉ cần liếc nhìn một cái là hắn đã nhận ra.

Những thỏi vàng này đều là loại năm lượng.

Mà trên khay chất đống không dưới ba mươi thỏi, tức là một trăm năm mươi lượng vàng.

Theo tỷ lệ đổi tiền của Càn quốc, một lượng bạc đổi được một ngàn tiền, một lượng vàng đổi được hai mươi lượng bạc.

Như vậy, số vàng trên khay này cũng có giá trị ít nhất là ba ngàn lượng bạc trắng.

Triệu Khang giả vờ kinh ngạc: “Tần gia chủ, Mã gia chủ, đây là gì vậy?”

Tần Dương cười ha hả như Phật Di Lặc: “Triệu tiên sinh, đây là món quà nhỏ để thể hiện sự mến khách của chúng ta. Mong Triệu tiên sinh vui lòng nhận.”

“Làm sao ta có thể nhận quà vô công bất thụ hả?”

Nói xong, Triệu Khang vội vàng tiếp nhận cái khay. Một trăm năm mươi lượng vàng này quả thực không nhẹ chút nào! Ánh nến trong phòng chiếu rọi lên từng thỏi vàng, lấp lánh rực rỡ.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Dương và Mã Sơn đều vui vẻ trong lòng. Tần Dương cười nói: “Triệu tiên sinh chớ vội từ chối. Đây chỉ là món quà gặp mặt, lát nữa chúng ta sẽ chuẩn bị thêm quà cho ngài.”

Triệu Khang giả vờ ngại ngùng: “Làm phiền hai vị rồi.”

“Không sao đâu.”

Mã Sơn nói xong, chuyển sang chủ đề khác và dò hỏi: “Triệu tiên sinh, lão Mã có thể hỏi một câu được không?”

“Mời nói.” Triệu Khang vừa ăn thức ăn do người hầu rượu bên cạnh gấp cho, vừa lên tiếng.

Mã Sơn hỏi: “Triệu tiên sinh có họ hàng xa với Ngô gia không?”

“Không có.” Triệu Khang cười nói, “Ta được Ngô gia mời đến để chỉ điểm võ học cho Ngô Thanh Loan, tam tiểu thư của họ.”

“Thì ra là vậy!”

Tần Dương thầm hiểu trong lòng, thở dài nói: “Ngô gia quả thực có vận may, lại có thể gặp được cao thủ võ lâm như Triệu tiên sinh.”

“Đúng vậy, một người tài ba như Triệu tiên sinh xứng đáng được đối xử như thượng khách. Ngô gia chỉ xem ngài như một vị sư phụ dạy học, quả là có phần không thỏa đáng!”

Hai người một người tiếp lời một người, Triệu Khang chỉ mỉm cười và nói: “Ài, đừng nói chuyện này nữa, chúng ta hãy uống rượu đi.”

Uống thêm một chén rượu, Mã Sơn lúc này mở lời: “Triệu tiên sinh, ngài có ý định đổi chủ hay không?”

Triệu Khang nuốt thức ăn trong miệng xuống, cười híp mắt hỏi: “Mã lão gia có ý gì vậy?”

Tần Dương định lên tiếng, nhưng Mã Sơn đã nhanh chân hơn: “Triệu tiên sinh, Mã gia ta đang thiếu một vị cung phụng. Nếu Triệu tiên sinh đồng ý, ta sẽ trả ngài một ngàn lượng bạc trắng mỗi tháng.”

Tên phản đồ!

Tần Dương thầm chửi rủa Mã Sơn, hắn ta đã nhanh chân hơn một bước. Một cao thủ ngũ phẩm mà!

Tuy nhiên, Mã Sơn đã lên tiếng trước, Tần Dương cũng không thể nói gì thêm.

Triệu Khang kêu lên: “Nhiều tiền như vậy sao!”

Mã Sơn cười nói: “Đây chỉ là chuyện nhỏ. Triệu tiên sinh xứng đáng được hưởng mức lương này.”

“Ngoài ra, Mã gia ta cũng sẽ cung cấp cho ngài các loại dược liệu quý hiếm để luyện công rèn luyện gân cốt. Nếu Triệu tiên sinh quan tâm, trong gia tộc ta cũng có nhiều đệ tử trẻ tuổi, ngài có thể thu nhận làm đồ đệ. Chúng ta có thể trở thành thông gia, như vậy sẽ có lợi cho cả hai bên.”

Triệu Khang không khỏi bật cười, tên này quả thực biết cách dụ dỗ người ta.

Tuy nhiên, chỉ qua lời nói của Mã Sơn, Triệu Khang cũng nhận ra rằng tên này không phải là một thương nhân đơn giản.

Võ sĩ luyện công cần rèn luyện gân cốt thể phách, điều này không phải ai cũng biết.

Có câu nói: “Nghèo học văn, phú học võ”.

Câu nói này ý chỉ rằng võ sĩ khi mới bắt đầu luyện công cần phải tiêu tốn rất nhiều dược liệu quý hiếm để rèn luyện sức mạnh bản thân. Chi phí này không phải người bình thường nào cũng có thể gánh vác nổi.

Do đó, đa số võ sĩ giang hồ đều rất nghèo túng.

Chưa kể đến các loại công pháp bí tịch, thần binh lợi khí cũng tốn kém rất nhiều.

Càng là võ nhân cao cấp, họ càng phải tiêu tốn nhiều tiền bạc.

Hiểu rõ ý đồ lôi kéo của Mã Sơn, Triệu Khang thở dài một tiếng đầy tiếc nuối.

Tần Dương và Mã Sơn vội vàng hỏi han.

Triệu Khang xoay xoay ly rượu trong tay, cất tiếng: “Lão Mã, ta rất muốn nhận lời người, nhưng đành chịu thôi. Ta đã có đồ đệ rồi.”

Mã Sơn nghe vậy, cảm thấy hơi thất vọng, nhưng vẫn cố nở nụ cười: “Không sao, không sao. Triệu tiên sinh đến Mã gia chúng ta làm khách khanh cũng tốt.”

Triệu Khang cười đáp: “Tuy vậy, lão Mã à, Khai Sơn - đại đệ tử của ta còn nhỏ tuổi, ta phải luôn quan tâm chăm sóc. Thật sự không thể đi xa được.”

Mã Sơn hỏi: “Chuyện gì khó khăn vậy? Triệu tiên sinh chỉ cần đưa đệ tử cùng đến Mã gia. Lúc đó, lão Mã ta cũng sẽ đối đãi

theo lễ nghi dành cho khách khanh.”

Triệu Khang đặt chén rượu xuống, cười híp mắt nói: “Nhưng mà, Khai Sơn - đại đệ tử của ta chính là Ngô tam tiểu thư Ngô Thanh Loan đấy. Người bảo ta phải làm sao bây giờ?”

Nụ cười trên mặt Mã Sơn cứng đờ, ánh mắt Tần Dương trong nháy mắt trở nên u tối.

Tên khốn kiếp này đang đùa giỡn chúng ta!

Bầu không khí bỗng chốc im bất. Một lát sau, Tần Dương nhếch miệng cười: “Triệu tiên sinh, chỉ là một đệ tử thôi, có gì quan trọng chứ?”

Triệu Khang đáp: “Này, không thể nói như vậy. Đại đệ tử của ta xinh đẹp như hoa, nhìn cảnh đẹp ý vui sao có thể không sao chứ? Vậy nên, đa tạ hai vị đã khoản đãi, cơm no rượu say, ta xin phép cáo từ.”

Chương 408 - Không uống được

Nói xong, Triệu Khang chưa kịp đứng dậy, Tần Dương đã cất tiếng nói, nét mặt không chút vui vẻ: “Triệu tiên sinh, xin hãy ngồi lại một lát.”

Triệu Khang nhú mày, khẽ cười đáp: “Tần gia chủ còn có việc gì sao?”

Mã Sơn lúc này cũng không còn giả vờ, thản nhiên nói: “Cũng chẳng có chuyện gì to tát, chỉ là Triệu tiên sinh, ta cùng Tần huynh đã nể tình Triệu tiên sinh, hy vọng Triệu tiên sinh cũng nể mặt chúng ta.”

“Nếu ta không đồng ý thì sao?”, Triệu Khang cười ha hả, tay phải vuốt ve gương mặt mềm mại của nữ tử đang ngồi trong lòng.

Nhận ra bầu không khí căng thẳng, nữ tử bỗng run rẩy, nép vào lòng Triệu Khang, không dám thở mạnh.

“Triệu tiên sinh muốn mời rượu hay không thích uống rượu phạt?”, Tần Dương biến sắc hỏi.

Triệu Khang bình thản đáp: “Xin lỗi hai vị, trời sinh ta đã không uống được rượu mời.”

“Hôm nay Chu cầu quan kia, chắc hẳn là do hai vị sai khiến, ta nói cho các người biết, có Triệu Long ta ở đây, ai dám đối phó Ngô gia, chính là đối đầu với họ Triệu ta!”

“Người cho rằng người còn có thể đi sao!”

Mã Sơn vỗ mạnh xuống bàn, vẻ mặt sát khí nhìn chằm chằm Triệu Khang.

Triệu Khang khẽ cười một tiếng: “Như thế nào, chẳng lẽ lão Mã cùng Tần gia chủ hai người các người còn muốn giữ ta lại đây hay sao?”

Tần Dương cười gằn: “Triệu tiên sinh, nói cho người biết, hôm nay người dù có đồng ý hay không cũng phải đồng ý, nếu không, người sẽ không thể ra khỏi tửu lâu này, và cũng không thể bảo vệ được toàn bộ Ngô gia!”

“Ta ngược lại muốn xem xem, ai dám ngăn cản ta!”

Triệu Khang hừ một tiếng.

Mã Sơn lạnh lùng ra lệnh: “Động thủ!”

Trong nháy mắt, ánh mắt của người con gái nũng nịu trong lòng Triệu Khang bỗng thay đổi, hàn quang lóe lên từ đầu ngón tay, nàng rút dao lao thẳng về phía cổ họng Triệu Khang.

Triệu Khang nhanh như chớp nghiêng đầu né tránh, đồng thời tóm lấy tay phải của người con gái. Hắn nhận ra trong tay nàng là một thanh dao nhỏ nhắn nhưng vô cùng sắc bén.

“Độc nhất bất quá phụ nhân tâm a!”

Triệu Khang cười ha hả, siết chặt tay phải, khiến sắc mặt người con gái tái nhợt, năm ngón tay của nàng bị bóp méo hoàn toàn.

Nàng ta vùng tay trái thành quyền, vận dụng chân khí trong cơ thể, tung một cú đấm mạnh mẽ về phía Triệu Khang, hòng hất tung hắn ra ngoài. Tuy nhiên, tốc độ của Triệu Khang nhanh hơn nàng ta tưởng tượng rất nhiều.

Hắn tung một đấm mạnh vào trán nàng, khiến nàng ta ngã ngửa ra sau, máu tươi tuôn ra ồ ạt.

“Đáng tiếc cho một giai nhân lại sa vào con đường bất chính!”

Triệu Khang cười tủm tỉm đứng dậy. Mã Sơn, Tần Dương cùng ba gã hộ vệ lúc này đã bao vây hấn.

Ba người bày ra thế tam giác.

Mã Sơn và Tần Dương lui sang một bên, những nữ tử còn lại cũng sợ hãi run rẩy, không ngừng lùi về phía sau.

Bất ngờ, người thứ nhất ra tay trước, một chưởng mạnh mẽ đánh vào bầu rượu trên bàn, rượu bắn ra tứ phía nhằm không chế Triệu Khang. Hấn ta xoay năm ngón tay phải, lập tức, rượu hóa thành ba mũi tên nhọn lao vun vút về phía Triệu Khang. Không thể né tránh, ba thước trước mặt Triệu Khang bỗng xuất hiện một đạo chân khí biếc lục, trực tiếp nuốt chửng ba mũi tên rượu lợi hại.

Thấy vậy, người bên trái như mãnh hổ xuống núi, nhảy lên cao, hai tay bỗng chốc bùng lên sức mạnh vạn cân, hướng về phía Triệu Khang đập xuống đầu.

Đối mặt với hiểm nguy, Triệu Khang không hề nao núng, nhanh tay tóm lấy cổ tay kẻ tấn công, tay trái tung một quyền mạnh mẽ vào ngực đối phương.

Ánh mắt của tên hộ vệ lòi ra như con ếch, dường như bị một quyền của Triệu Khang đánh trúng, hoàn toàn không ngờ lực đạo của cú đấm này lại mạnh mẽ đến thế.

Hấn vốn là võ phu đã luyện tập nội lực thâm hậu, khi ra tay dù là đao chém kiếm đâm cũng chỉ để lại một vết thương nhỏ.

Nhưng chỉ với một quyền, Triệu Khang đã đánh gãy ba cái xương sườn của hấn, lồng ngực lõm xuống một mảng lớn, tên hộ vệ kêu thảm thiết và văng ra ngoài.

“Làm sao có thể?” Mã Sơn kinh ngạc thốt lên.

Triệu Khang cười lạnh lùng: “Không chơi với các ngươi nữa! Khuynh đảo Huyền Hoàng!”

Hấn đột ngột đập tay xuống mặt đất, một cỗ chân khí Huyền Hoàng cuộn cuộn tuôn trào từ trong cơ thể Triệu Khang, giống như hòn đá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, tạo nên từng vòng sóng lan rộng.

Ngay lập tức, những rung động chân khí này bùng nổ, tạo nên những đợt sóng cuồng mãnh vô tận, hất tung tất cả mọi người

trong sân ngoại trừ Triệu Khang lên cao, sau đó lại nện mạnh xuống mặt đất.

Bàn ghế, rượu thức ăn hầu như bị phá hủy hoàn toàn bởi cú đánh này, vàng bạc châu báu rơi đầy đất. Ngoại trừ Triệu Khang, tất cả mọi người đều chật vật đứng dậy.

Tần Dương và Mã Sơn nhìn Triệu Khang với ánh mắt kinh hoàng, hai người co rúm người ở góc.

“Ha ha ha!”

Triệu Khang há miệng phun ra một ngụm chất lỏng màu đen, nhìn Mã Sơn và Tần Dương với vẻ mỉa mai.

“Cho rằng hạ độc vào rượu, hơn nữa bốn tên này có tu vi lục phẩm, liền có thể bắt được ta?”

Tần Dương hoảng sợ vô cùng: “Ngươi! Ngươi không phải ngũ phẩm?”

“Lão tử từ ngày đầu tiên tu luyện đã không biết cái gì là tứ phẩm trở xuống!”

Triệu Khang cười ha hả, khom người quét hết kim nguyên bảo vào tay áo, xoay người: “Cảm ơn, lễ vật này ta nhận.”

“Mẹ kiếp!”

Tần Dương tức giận đến suýt ngất, thằng chó má này lúc này lại còn dám lấy vàng đi!

Phải đợi đến khi Triệu Khang rời đi hơn nửa ngày, Tần Dương và Mã Tam mới dám đánh liều đứng dậy.

Bốn người bị Triệu Khang đánh trọng thương, khó khăn bò dậy. Nữ tử ám sát Triệu Khang kia bị thương nặng, da đầu bị Triệu Khang đâm vỡ, máu me đầy mặt.

“Gia chủ, người này quá lợi hại, chúng ta không thể đối phó được.”

Một tên hộ vệ khó khăn nói với Tần Dương, hắn chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ trong cơ thể như đang bị thiêu đốt.

Tần Dương bản thân cũng có chút tu vi, căm hận nói: “Thất sách, không ngờ tên khốn này lại lợi hại như thế!”

Mã Sơn đột ngột nói: “Nguy rồi!”

“Làm sao vậy?” Tần Dương khó chịu trong lòng vì vàng bị Triệu Khang lấy đi.

Mã Sơn nói: “Vương Phong đang mang theo người đi Bình Cốc huyện, nếu Ngô Tâm Di xảy ra chuyện!”

Tần Dương vừa nghe suýt hoảng hồn: “Đáng chết, mau phái người đi thông báo hẩn!”

Từ tối hôm qua Triệu Khang thể hiện ra thực lực đáng sợ, đừng nói là Thanh Châu thành, chỉ sợ toàn bộ Thanh Châu đều không tìm được một người có thể cùng hẩn so tài.

Nếu lúc này Vương Phong đi tìm Ngô Tâm Di thì...

Vậy con mẹ nó đám người còn không chơi xong?

Nghĩ đến đây Tần Dương và Mã Sơn mồ hôi lạnh tuôn ra.

Lúc này.

Đường núi bên ngoài quận Bình Cốc.

Vì giúp Triệu Khang cứu nguy, Ngô Tâm Di cùng Trịnh Huyền vận chuyển lương thực suốt đêm chạy đi, người phía trước chạy về báo cáo.

“Gia chủ, Trịnh sư phụ đã đến Mạc Khê đạo, qua Mạc Khê đạo thì vào Bình Cốc.

Ngô Tâm Di gật đầu, nhìn về phía bầu trời đêm.

Trịnh Huyền đi tới: “Gia chủ, hay là cho người nghỉ ngơi một chút?”

Ngô Tâm Di lắc đầu: “Ta thấy hôm nay mây đen dày đặc, nói không chừng trời sắp mưa.”

Nói xong, nàng xoay người đối với người bên cạnh nói: “Đều tăng thêm sức lực, vào Bình Cốc chúng ta liền có thể nghỉ ngơi, đến lúc đó ta mời mọi người uống rượu ăn thịt!”

“Ha ha gia chủ yên tâm, chỉ là hơn mười xe lương thực, đêm nay chúng ta khẳng định vận chuyển đến Bình Cốc!”

“Đi nhanh một chút, di chuyển nào, đến chỗ tập kết sớm một chút, nghỉ ngơi sớm một chút!”

Thấy các công nhân nhiệt tình mười phần, Trịnh Huyền cũng không nói gì nữa, mang theo người giờ phút tiến vào Mạc Khê

đạo.

Trong núi hai bên, phía dưới đuốc sáng trung, Vương Phong ha hả cười.

Chương 409 - giết

Đoàn xe đi tới đường Mạc Khê, con đường núi nhỏ hẹp chỉ đủ cho một chiếc xe chở lương thực đi qua.

Đoàn xe buộc phải xếp thành hàng dài.

Đúng lúc này, Ngô Tâm Di đột nhiên cảm thấy tim đập thành thịch.

Cũng vào lúc này, ánh mắt Trịnh Huyền thay đổi: “Không ổn, có sát khí!”

Hắn cảm nhận được một cỗ khí thế hung mãnh đang phóng ra từ đỉnh núi.

“Làm đi!”

Một tiếng quát lớn vang lên trong đêm tối. Chỉ thấy một bóng người từ trên cao hơn mười mét nhảy xuống, hai tay dang rộng như chim ưng vỗ cánh.

Hắn mượn lực từ trên cao bổ nhào xuống, tập trung toàn bộ chân khí vào một chưởng.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người ở Mạc Khê đạo đều cảm nhận được một áp lực to lớn.

“Bảo vệ gia chủ!”

Trịnh Huyền gầm lên dữ tợn, hai chân bật mạnh tung người nhảy lên. Tay phải của hắn vung lên, cũng dồn hết sức lực vào một chưởng.

Bùm!

Một tiếng nổ vang dội. Một luồng chân khí cuồng bạo lan tỏa từ điểm va chạm của hai người, khiến hai bên sườn núi nứt nẻ.

“Tôn lão quỷ! Ngươi lại dám xuất hiện!”

Trịnh Huyền tức giận, lùi lại ba bước sau khi tiếp đất, cố gắng kìm nén khí huyết cuộn cuộn trong cơ thể.

Đối thủ lùi lại hai bước, rõ ràng là đã chiếm thế thượng phong, do lợi thế tấn công từ trên cao xuống.

Nghe Trịnh Huyền phần nộ chất vấn, Tôn lão quỷ cười ha hả: “Trịnh Huyền, hai năm qua ngươi chẳng tiến bộ gì sao!”

Ngô Tâm Di hiểu ra rằng kẻ mai phục họ ở Mạc Khê đạo không phải sơn tặc thổ phỉ bình thường.

Ánh mắt nàng đánh thép nhìn rất nhiều nhân mã từ hai bên núi ủa xuống, tập trung vào một người trong số đó.

“Vương gia chủ, ngươi muốn gì?”

“Không có gì cả.”

Vương Phong cười ha hả: “Từ tối nay trở đi, Thanh Châu thành sẽ không còn Ngô gia!”

“Ngươi dám!” Ngô Tâm Di cau mày.

Vương Phong cười khinh miệt: “Xem ra Ngô gia chủ vẫn chưa nhận thức được tình hình.”

Nói xong, sắc mặt hắn đột ngột thay đổi: “Giết hết!”

“Yểm trợ gia chủ rút lui!”

Trịnh Huyền gầm lên, gắt gao nhìn chăm chăm Tôn lão quỷ đối diện.

Đúng lúc này, một luồng chưởng khí mạnh mẽ xé gió lao tới.

Trái tim Trịnh Huyền đập thình thịch, nhanh chóng phản ứng.

Hắn xoay người, vung chưởng mạnh mẽ hất tung luồng chưởng phong kia. Tay áo hắn phấp phới, hai luồng khí kinh va chạm dữ dội.

Trịnh Huyền vội vàng đỡ đòn, cổ họng trào lên một cổ máu nóng, ống tay áo tay phải cuộn lên, lập tức nổ tung thành vô số mảnh vụn.

“Phá Tâm Chưởng! Lý Thiên Thắng ngươi cũng đến rồi!”

Trịnh Huyền cau mày.

Một người đàn ông trung niên mắt tam giác bước ra, đứng bên cạnh Tôn lão quỷ, hắn thản nhiên nói: “Trịnh Huyền, hôm nay là ngày tận thế của ngươi!”

Cũng như Ngô gia nuôi Trịnh Huyền, cao thủ ngũ phẩm đỉnh phong làm khách khanh, ba gia tộc lớn còn lại trong Thanh Châu thành cũng có khách khanh riêng.

Tôn lão quỷ và Lý Thiên Thắng là hai trong số đó, thực lực của họ không kém cạnh Trịnh Huyền là bao.

Trịnh Huyền tự tin rằng có thể đánh bại bất kỳ ai trong số họ một chọi một, nhưng nếu hai người hợp sức, tình hình sẽ khác.

Lúc này, hắn lùi lại một bước và nói nhỏ: “Gia chủ, bọn chúng đã có chuẩn bị, ta sẽ đưa người ra ngoài.”

“Trịnh Huyền, đừng mơ tưởng hảo huyền, hôm nay không ai trong các ngươi có thể thoát!”

Một giọng nói vang lên từ phía sau, Trịnh Huyền tái mặt, trong mắt hiện lên vẻ bối rối.

“Bạch Thiếu Khanh, ngươi cũng ở đây!”

Bốn cao thủ Thanh Châu thành, Trịnh Huyền, Tôn lão quỷ, Lý Thiên Thắng và Bạch Thiếu Khanh, hôm nay đều tập trung đầy đủ.

Tôn lão quỷ là khách khanh của Vương gia, hai người còn lại lần lượt thuộc về Mã gia và Tần gia.

Mục đích của ba người tụ tập ở đây không cần phải nói cũng biết!

Ngô Tâm Di đưa ra phán đoán trong nháy mắt: “Trịnh tiên sinh, người đi trước!”

“Nhưng mà!”

“Ra ngoài, tìm Triệu tiên sinh!”

Ngô Tâm Di nói nhanh chóng, nàng hiểu rằng Vương Phong nhắm vào mình.

Hiện tại ba cao thủ của đối phương đều ở đây.

Trịnh Huyền tuyệt đối không thể chống lại ba người này, chỉ có thể trốn ra ngoài, quay lại Thanh Châu thành, tìm Triệu Khang và những người khác mới có cơ hội sống sót!

Lúc này, Tôn lão quỷ ngang nhiên tấn công: “Ta đã nói rồi, hôm nay không ai có thể thoát!”

Phát hiện cường chiêu tới gần, Trịnh Huyền xoay người, hai ngón tay khép lại, chém ra một đạo chỉ kinh mạnh mẽ, buộc Tôn lão quỷ phải lùi lại.

Lý Thiên Thắng vừa tung ra một chưởng mạnh mẽ từ khoảng cách xa, đánh vào lưng Trịnh Huyền, khiến Trịnh Huyền phun ra một ngụm máu tươi.

Dù bị thương, Trịnh Huyền vẫn không lùi bước.

Hắn dùng khuỷu tay tung một đòn trả đòn, đẩy bay Lý Thiên Thắng ra xa. Nhưng ngay lúc đó, Bạch Thiếu Khanh như rắn độc phun nọc, ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí, trường kiếm đâm thẳng vào Trịnh Huyền, khiến hắn liên tiếp bị thương.

Đúng lúc này, Ngô Tâm Di đẩy Trịnh Huyền ra, đối diện với mũi kiếm của Bạch Thiếu Khanh.

Vương Phong nhìn thấy cảnh đó, hoảng sợ hét lên: “Đừng giết nàng!”

Bạch Thiếu Khanh vội vàng thu kiếm lại.

Ngay sau đó, Trịnh Huyền xoay người, dồn toàn lực đánh một chưởng mạnh xuống đất, chân khí truyền vào lòng đất. Hơn mười đạo chân khí phá đất trời lên, tầng tầng lớp lớp vỡ ra. Tôn lão quỷ và hai người khác không dám khinh thường, vội vàng rút lui bảo vệ bản thân.

Trịnh Huyền thấy thế, tuy không cam lòng nhưng hiểu rằng Ngô Tâm Di đã bất chấp nguy hiểm để tạo cơ hội cho hắn trốn thoát.

Hắn đành phải chạy trốn.

Khi thấy Trịnh Huyền xông ra khỏi vòng vây, Vương Phong tức giận mắng lớn: “Hỗn trướng! Bắt hắn lại cho ta, không được để hắn chạy thoát!”

Ba người Tôn lão quỷ vội vàng đuổi theo Trịnh Huyền, trong khi những người của Ngô Tâm Di đều bị thuộc hạ của Vương Phong tàn sát không thương tiếc.

Nghe tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai, khuôn mặt Ngô Tâm Di vặn vẹo, nhìn chằm chằm Vương Phong: “Vương Phong! Ngươi sẽ gặp báo ứng!”

“Báo ứng? Nực cười!” Vương Phong cười khinh miệt: “Nếu có báo ứng thì đã đến từ lâu rồi, còn chờ đến bây giờ sao?”

Nói rồi, hắn lộ ra nụ cười thâm tà, tiến lên phía trước, vươn tay sờ mặt Ngô Tâm Di.

Ngô Tâm Di lập tức đánh rơi tay hắn, cảm thấy vô cùng ghê tởm, nhưng hành động này lại chọc giận Vương Phong. Hắn tát mạnh vào mặt Ngô Tâm Di, khiến khuôn mặt đẹp của nàng sưng đỏ.

Vương Phong chửi rủa: “Xú kỹ nữ, ngươi dám giả bộ trước mặt lão tử!”

Khóe miệng treo tơ máu, Ngô Tâm Di cười lớn mặc cho Vương Phong uy hiếp.

Vương Phong nhướng mày, biết rằng đôi phương không bao giờ bắn tên không đích.

Thấy nàng không kiêng nể gì, Vương Phong trầm giọng: “Cười đi, ngươi thật buồn cười, chờ Ngô gia ngươi bị diệt, ta xem ngươi còn cười nổi không.”

Ngô Tâm Di không chút e dè, đùa cợt nhìn Vương Phong: “Vương Phong, ta cười ngươi chết đến nơi mà không biết!”

“Chỉ bằng ngươi?”

Vương Phong khinh miệt nói.

Ngô Tâm Di: “Ta không giết được ngươi, nhưng có người có thể. Ngươi thử dùng cái đầu heo của ngươi mà nghĩ đi, tại sao triều đình chưa cử người ra mặt khi ba nhà các ngươi liên hợp với thương hộ khác tăng giá lương thực đến vậy?”

Tim Vương Phong đập mạnh, hắn nắm lấy Ngô Tâm Di: “Ngươi biết gì, nói ra!”

Ngô Tâm Di ánh mắt oán độc: “Nếu ngươi dám động đến ta, ta cam đoan triều đình sẽ cử đại thần đến cứu nạn và đem ngươi băm thây vạn đoạn!”

Chương 410 - phần nộ

Đại thần cứu trợ thiên tai đã đến thành Thanh Châu!

Con người Vương Phong co rụt, gắt gao nhìn chăm chăm Ngô Tâm Di, muốn từ trên mặt người phụ nữ này tìm ra một tia biểu cảm giả dối, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Ngô Tâm Di cười ha hả: “Người hãy tự đoán đi!”

“Người cho rằng ta sẽ tin người, loại chuyện ma quỷ này sao?” Vương Phong cười nhạo một tiếng, trong lòng cũng có chút bồn chồn lo lắng.

“Tùy người, Thanh Châu thành này, có thể vì người mà diệt vong.” Ngô Tâm Di nói xong, không hề mở miệng, nhắm mắt lại, một bộ không hề sợ hãi.

Một lát sau, ba người Bạch Thiều Khanh chạy về, Tôn lão quý oán hận nói: “Để cho tên kia chạy thoát!”

“Chết tiệt!” Vương Phong tức giận mắng một câu.

Lý Thiên Thắng khẽ nhú mày, sau đó nói: “Không sao, để hắn chạy cũng không sao, tối mai trở về, giết cả nhà Ngô gia, cũng có thể chia cắt Ngô gia.”

Ngô Tâm Di nghe xong, nhất thời tức giận đến hai tay nắm chặt, nàng không ngờ tới những người này như vậy.

Vương Phong không có biểu hiện gì, nhìn thoáng qua Ngô Tâm Di một cách thờ ơ, không biết đối phương có chỗ dựa gì, hay là cố ý bày ra nghi trận.

Nhưng hắn cũng không dám đánh liều, quyết định nhanh chóng nói: “Đem xe lương đốt đi, người mang về!”

...

Ngay khi đám người Ngô Tâm Di bị tập sát, Triệu Khang cũng trở lại Ngô gia.

Hai huynh muội Ngô Thanh Loan và Ngô Long Lý còn chưa ngủ, đều đang đợi hắn. Hoàng tử điện hạ cũng đã sớm đi đánh cờ với Chu Công.

Hắn biết rõ thực lực của Triệu Khang, căn bản không lo lắng ở Thanh Châu thành này có người có thể uy hiếp được Triệu Khang.

“Sư phụ đã trở lại!”

Thấy Triệu Khang bình an trở về, Ngô Thanh Loan vội vàng nghênh đón.

“Triệu tiên sinh,” Ngô Long Lý cung kính nói.

“Đã trở thế này mà còn không ngủ.”

Triệu Khang cười một tiếng.

Ngô Thanh Loan cười hắc hắc: “Chờ sư phụ trở về chứ, bọn họ không làm gì người chứ?”

“Chỉ có chút thủ đoạn của bọn họ, ta còn chưa để vào mắt.”
Triệu Khang không thèm để ý nói, ngay sau đó vung tay áo, hai huynh muội đều sững sốt.

Nhìn vàng óng ánh kia mà có chút ngây người.

Triệu Khang cất tiếng: “Long Lý, số vàng này là của Ngô gia các người, hãy cất đi.”

“Nhưng mà, như vậy không ổn lắm đâu ạ.” Ngô Long Lý ngạc nhiên nói.

Triệu Khang ngáp một cái: “Ta bảo cất thì cứ cất đi, ta đã nói sẽ không để Ngô gia các người chịu thiệt thòi. Nhớ kỹ số lượng, đến lúc đó chúng ta phải thanh toán sòng phẳng.”

Nghe vậy, Ngô Long Lý cũng không còn chối từ nữa, vội vàng gọi quản gia đến thu vàng.

Hơn một trăm lượng vàng đối với một thư sinh tay trái gà không chặt như hắn quả là một gánh nặng không nhỏ.

Ngô Thanh Loan nhìn mà lưỡi lú lo. Tuy từ nhỏ nàng đã được sống sung túc, nhưng Ngô Tâm Di lại có gia giáo rất nghiêm, không cho phép người trong nhà tiêu xài hoang phí. Vì vậy, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy số tiền lớn như vậy, không khỏi cảm thán.

Sư phụ quả là sư phụ, đưa ra số tiền lớn mà không hề chớp mắt. Nếu Triệu Khang biết được suy nghĩ của nàng, chắc chắn

sẽ khinh thường. Vợ hắn có khối tài sản hàng trăm tỷ, mấy trăm triệu này chẳng là gì cả.

“Được rồi, nếu không còn chuyện gì nữa thì hãy đi nghỉ ngơi đi. Ngày mai Long Lý nhớ mang theo trứng sắt đi cháo cứu nạn, Thanh Loan cũng tranh thủ thời gian luyện tập chân khí, đừng lãng phí công pháp Hồn Nguyên Nhất Khí.”

Dặn dò xong, Triệu Khang quay về phòng, bắt đầu vận chuyển Huyền Hoàng Công để khôi phục chân khí tu vi.

Không biết đã bao lâu trôi qua.

Triệu Khang bị một trận đập cửa dồn dập làm cho giật mình, vội vàng thu hồi chân khí, xuống giường và mở cửa. Nàng thấy Ngô Thanh Loan với đôi mắt đỏ hoe, vẻ mặt lo lắng hốt hoảng.

“Sư phụ!”

“Sao vậy? Chuyện gì xảy ra vậy?” Triệu Khang ngạc nhiên hỏi.

“Đại tỷ của ta gặp chuyện rồi, sư phụ mau đi cứu nàng!”

Nghe vậy, Triệu Khang bỗng dâng lên một cơn tức giận.

Tại đại sảnh Ngô phủ.

Trịnh Huyền sắc mặt tái nhợt, bộ áo dài nhuộm đỏ nhiều chỗ máu. Hắn hiển nhiên đã phải trải qua một cuộc chiến cam go để trốn thoát về đây. Nhìn thấy Triệu Khang, hắn lấy lại tinh thần, vội vàng nắm lấy ống tay áo Triệu Khang.

“Vương gia dẫn người tập kích ở Mạc Khê đạo, giết hại gia chủ! Gia chủ vì yểm hộ ta trốn thoát mà không rõ sống chết!”

“Tên Vương gia khôn kiếp!” Triệu Khang phẫn nộ quát lên.

Hoàng tử điện hạ đứng bên cạnh cũng không kiềm được cơn giận: “Lão Triệu, ta nhịn không được nữa, giết chết đám vương bát đần này đi!”

“Các vị ở đây chờ, ta đi đòi lại mạng gia chủ!”

Triệu Khang nói xong liền định xoay người rời đi. Trịnh Huyền vội vàng níu chặt hắn, vẻ mặt đầy lo lắng: “Vương gia,

gia chủ Vương Phong vẫn luôn thèm muốn gia chủ ta... Chỉ sợ...”

Hắn không nói hết lời, nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý tứ. Sát khí bùng lên trong mắt Triệu Khang.

“Nếu thật sự như vậy, ta sẽ san bằng toàn bộ Vương gia!”

Nói xong, Triệu Khang không quay đầu lại, sải bước rời khỏi Ngô phủ.

Vương gia thành Thanh Châu.

Nằm ở phía bắc thành, Vương gia chiếm diện tích vô cùng rộng lớn. Triệu Khang một đường phi ngựa đến nơi, nhìn thấy cổng lớn Ngô gia đóng chặt, lửa giận trong lòng càng lúc càng dâng cao.

Bỗng dưng, hai cánh cửa lớn của Vương gia bị hất tung bay, khiến cả phủ đệ chấn động.

Không ít gia nhân hoảng hốt nhìn ra, chỉ thấy một thanh niên áo đen uy phong lẫm liệt đứng sừng sững ở cổng, sát khí bùng bùng.

“Ngươi là ai? Muốn làm gì?” - Một gã sai vặt lớn tiếng quát hỏi.

Triệu Khang hít một hơi thật sâu, sau đó tiếng gầm giận dữ vang dội khắp Vương gia:

“Vương Phong! Cút ra đây cho lão tử!”

Giọng nói như sấm sét khiến hạ nhân đứng trước mặt nhất chấn động đến hai tai chảy máu.

Trong mật thất Vương gia, Ngô Tâm Di nghe tiếng gầm đó, bỗng bật cười:

“Ha ha ha, Vương Phong, ngươi xong đời rồi!”

Vương Phong hừ lạnh: “Ta muốn xem xem, tên ranh Mao Thần này có gan gì!”

Ngay khi Triệu Khang bước vào Vương gia, một gã sai vặt kiêu ngạo lên tiếng:

“Thằng ranh nào không biết sống chết, dám xông vào Vương gia ta!”

Tôn lão quỷ cũng bị tiếng gầm của Triệu Khang làm cho giật mình, vội vàng chạy đến, thấy Triệu Khang từng bước tiến vào.

Lúc này, hắn ta hừ lạnh một tiếng:

“Cút ra ngoài cho lão phu! Lão tử tọa trấn Vương gia nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ bị người đánh tới cửa. Tiểu tử lai lịch không rõ ràng này, rõ ràng là không coi lão tử ra gì!”

“Vương Phong ở đâu?” Triệu Khang lạnh giọng hỏi, cảm nhận được khí thế trên người Tôn lão quỷ.

Tôn lão quỷ cười khẩy: “Tiểu tử ngươi cũng quá coi thường người khác rồi?”

“Ta hỏi ngươi, Vương Phong ở đâu?” Triệu Khang lặp lại.

Tôn lão quỷ bất chợt toát mồ hôi hột, nhìn Triệu Khang.

Vừa mới cách mình mười mét, chỉ trong chớp mắt, hắn ta đã xuất hiện trước mặt mình. Tốc độ này hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn!

“Ngươi... ngươi... ngươi...”

“Vương Phong ở đâu?” Triệu Khang gầm lên, vung tay tát mạnh vào Tôn lão quỷ.

Cú tát trực tiếp khiến Tôn lão quỷ quỵ sụp xuống đất, hai đầu gối gãy nát, phát ra tiếng rắc rắc ghê rợn. Tôn lão quỷ đau đớn đến run rẩy toàn thân.

“Không nói? Vậy thì đi chết đi!” Triệu Khang gầm lên.

Tôn lão quỷ chưa kịp nói gì đã bị Triệu Khang đá văng ra xa mười mét. Máu tươi tuôn trào, lẫn lóc trên mặt đất, sống chết không biết!

Triệu Khang bộc phát sức mạnh, một tay nhắc bổng tảng đá ngàn cân bên cạnh ném thẳng vào đại sảnh Vương gia, đập thủng nóc nhà.

Hành động này khiến cho đám hộ vệ Vương gia kinh hãi tột độ.

Triệu Khang gầm lên một lần nữa: “Vương Phong, cút ra đây cho ta!”

Giọng nói to lớn đến cực điểm, mang theo chân khí bùng nổ của Triệu Khang, làm rung chuyển cả Vương gia, khiến vô số gạch ngói rơi xuống.

Đám người hoàng tử điện hạ đứng ở cửa, lo lắng nhìn vào, trợn tròn mắt.

“Lão Triệu đây là muốn phá hủy toàn bộ Vương gia sao?”

Chương 411 - xóa tên Vương gia

Một cú đá mạnh mẽ, Triệu Khang trực tiếp làm gãy tan tành cột đá trụ vững hành lang gấp khúc. Cùng với đó, toàn bộ hành lang sụp đổ ầm ầm trong chớp mắt. Tiếng động vang dội khiến tất cả mọi người hoảng sợ, lùi xa về phía sau.

Triệu Khang không hề nao núng, dồn toàn lực tiến về phía trước. Bất kỳ thứ gì cản trở hắn đều bị phá hủy không thương tiếc.

Tường viện bị sập đổ, thêm đá bị nghiền nát dưới chân hắn. Giống như một chiếc xe ủi đất bằng da bằng thịt, không gì có thể ngăn cản bước tiến của Triệu Khang.

Trong mật thất, Vương Phong hoảng hốt tột độ. Hắn run rẩy nắm lấy quần gia và hỏi: “Tôn cung phụng đâu?”

Quần gia giọng run rẩy trả lời: “Tôn cung phụng bị người đó đánh gãy hai chân, đá bay, e rằng không thể qua khỏi.”

“Hắn đã phá hủy tám gian phòng, mười sáu chỗ khách phòng trong chốc lát!” Quần gia hoảng sợ tột độ.

Nghe tin dữ, Vương Phong hoàn toàn luống cuống.

Nếu từ đường cũng bị phá hủy, liệt tổ liệt tông của Vương gia sẽ tức giận từ trong quan tài ngồi dậy.

Ngô Tâm Di trái lại, hả hê cười to: “Vương Phong, ta đã nói người chết đến nơi rồi!”

Vương Phong gầm lên, hung tợn nhìn Ngô Tâm Di, tóm lấy nàng và kéo ra khỏi mật thất.

Hắn biết rằng, nếu có Ngô Tâm Di ở đây, có lẽ sẽ còn cơ hội cứu vãn.

Lúc này, Triệu Khang đã tiến đến trước từ đường Vương gia. Sau lưng hắn là Tiêu Huyền Sách, Ngô Thanh Loan và đám người hiếu kỳ ‘ăn dưa’ đến xem náo nhiệt.

Dù sao, mấy tiếng rống của Triệu Khang không chỉ có người Vương gia nghe thấy, mà còn có không ít quan binh từ xa cũng nghe được.

Có người nhìn quan binh, cẩn thận nói: “Này, các người là quan sai mà lại đứng nhìn như vậy sao?”

Nghe thấy vậy, một quan sai liền trợn mắt: “Đến đây, ta sẽ cởi bộ da này cho người mặc vào, đưa luôn cả đao cho người. Người dám đi bắt tên này không?”

“Chết tiệt, ta không muốn chết!” người kia lâm bẫm.

Quan sai liền đá một cái: “Mẹ kiếp, người không muốn chết, chẳng lẽ chúng ta muốn chết sao? Người bảo lão tử đi bắt yêu quái như vậy, chẳng khác nào bảo ta đi chết.”

“Coi kìa, phía trước hình như là từ đường của Vương gia, nơi bài vị của liệt tổ liệt tông Vương gia được đặt. Nếu bị hủy, chắc chắn sẽ rất vui đấy.”

“Quá bạo lực, quá đẹp trai!” Ngô Thanh Loan lúc này giống như một thiếu nữ mê trai, hò hét cổ vũ phía sau Triệu Khang.

Xung quanh, các kiến trúc đều bị Triệu Khang một mình phá hủy. Chưa ai từng nghĩ rằng sức người lại có thể đạt đến mức đáng sợ như vậy.

Nhìn phía trước, thấy cửa từ đường đóng chặt, hắn nhấc tay phát ra một đạo chuồng khí: “Phá!”

Hai cánh cửa lớn ngay lập tức bị chân khí đánh tung ra. Người Vương gia lúc này mới hoàn hồn, đây là nơi thờ cúng tổ tiên của họ.

“Hảo hán! Hảo hán dừng tay! Đây là từ đường của Vương gia chúng ta!”

Triệu Khang nghe vậy, cười âm trầm: “Từ đường? Hôm nay nếu Vương Phong dám làm bị thương Ngô Tâm Di, ta sẽ đào luôn cả phân mộ tổ tiên của Vương gia các người!”

Một cước đá bay người chắn đường phía trước, Triệu Khang không chút lưu tình, khiến những người này kêu thảm thiết bay ra ngoài.

Trong lòng mấy người đang bay mắg Vương Phong một lần nữa: “Người cái tên chịu ngàn đao, từ đâu mà rước lấy Lộ Sát Thần này!”

Khi Triệu Khang chuẩn bị ra tay tàn nhẫn với từ đường của Vương gia, từ xa truyền đến một tiếng: “Dừng tay!”

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Phong một tay cầm đao áp giải Ngô Tâm Di đi tới.

Dù trước đó quân gia đã thông báo về những tổn thất, nhưng khi chứng kiến cảnh tượng đồ nát, hỗn độn xung quanh, Vương Phong suýt nữa bị tức đến chết.

Hai mắt hấn hung tợn nhìn Triệu Khang: “Người! Người là đồ vương bát đản!”

Ngay sau đó, hấn chân phát run, những tàn ảnh trên không trung liên tục tiêu tán. Triệu Khang nhanh chóng chớp lấy lưỡi đao trên cổ Ngô Tâm Di, gắt gao nhìn chăm chăm Vương Phong: “Người cuối cùng cũng chịu ra mặt?”

“Người, người là ai?” Vương Phong hỏi.

“Người cũng xứng biết tên ta sao?” Triệu Khang cười khinh bỉ.

Một cước đá vào đầu gối Vương Phong, “Rắc” một tiếng, chân phải của hấn gãy lìa. Vương Phong hét lên thảm thiết, ngã xuống đất, đao vốn để uy hiếp Triệu Khang cũng bị chắn thành mảnh vụn.

Không để ý đến Vương Phong đang ôm chân lăn lộn kêu rên, Triệu Khang nhìn về phía Ngô Tâm Di: “Không sao chứ?”

Ngô Tâm Di lạng người một hồi, sau đó mới trả lời: “Không, không sao.”

“Không sao là tốt rồi.” Triệu Khang nói xong, nhấc chân lên định dậm xuống Vương Phong. Nhận thấy sát ý khủng khiếp từ Triệu Khang, Ngô Tâm Di vội vàng mở miệng: “Đừng làm vậy!”

Triệu Khang nhú mảy, Ngô Tâm Di vội vàng giải thích: “Quan binh ở phía sau, sự việc này hãy để luật pháp trừng phạt hần. Thân phận của người lúc này bại lộ quá sớm cũng không tốt.”

Câu nói cuối cùng, Ngô Tâm Di nói rất nhỏ giọng. Triệu Khang giãn mảy: “Vậy nghe lời người.”

Nói xong, hần vẫn dậm xuống một cước, đạp gãy nốt chân còn lại của Vương Phong.

“Đi thôi.” Triệu Khang vừa nói xong liền nhận ra Ngô Tâm Di bên cạnh thân thể mềm nhũn, vội vàng đỡ lấy: “Người bị thương?”

“Không, chỉ là chân trước bị trẹo thôi.” Ngô Tâm Di nhỏ giọng nói.

Triệu Khang không nghĩ nhiều, liền bế Ngô Tâm Di lên.

Trong khoảnh khắc, nàng chỉ cảm thấy tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mặt nóng rát, bất giác đỏ bừng.

Nhận thấy đê đê muối muối của mình đều nhìn, nàng liền vội vàng nghiêng đầu vào ngực Triệu Khang.

Ôm Ngô Tâm Di đi tới, nhìn mọi người phía trước, Triệu Khang nói với đám quan binh: “Các vị quan gia, đêm qua Vương Phong dẫn người đến huyện Bình Cốc bên ngoài Mạc Khê đạo, giết gần trăm người Ngô gia. Các người có phải nên bắt hần không?”

“Chuyện gì! Lại có việc này!” Quan sai dẫn đầu hoảng sợ.

“Giết gần trăm người, đây chính là một vụ án lớn!”

Triệu Khang nói: “Trịnh sư phụ, giao cho người xử lý.”

Trịnh Huyền vội vàng đáp: “Hiểu.”

Đi được vài bước, Triệu Khang lại dừng lại, nhìn đám người đang xem náo nhiệt, không cần nghĩ cũng biết có người của Mã gia và Tần gia trong đó.

Triệu Khang cao giọng: “Từ hôm nay trở đi, ai dám làm khó Ngô gia, đối với Ngô gia giờ trở xấu, chính là gây khó dễ cho họ Triệu ta. Vương gia chính là ví dụ!”

Đám người tự phát tản ra, nhường đường cho Triệu Khang đi qua.

Bọn quan binh vội vàng dẫn người đi bắt Vương Phong. Giết hàng trăm người, chuyện này không ai có thể cứu được hẳn.

Ngày hôm đó, Triệu Khang hủy đi hơn phân nửa Vương gia, một trong tứ đại gia tộc ở thành Thanh Châu. Từ hôm nay, Vương gia bắt đầu bị xóa tên.

Toàn bộ người trong thành Thanh Châu đều bắt đầu tò mò về thân phận của Triệu Khang, nhưng không ai có manh mối gì. Triệu Khang không bận tâm, nhìn khuôn mặt đỏ bừng và ánh mắt có chút quái dị của Ngô Tâm Di đối diện.

“Người có chỗ nào không thoải mái à?” Triệu Khang hồ nghi hỏi.

“Không, không có.” Giọng Ngô Tâm Di rất nhỏ.

“Vậy sao người lại nhìn ta như vậy? Thẹn thùng cái gì?”

“Có, có sao?” Trong lòng Ngô Tâm Di có chút tức giận.

Chương 412 - Quần áo

Trước mặt mọi người, Triệu Khang ôm lấy Ngô Tâm Di từ Vương gia thành bắc đi thẳng tới Ngô phủ thành nam.

Bây giờ hẳn lại hỏi nàng xấu hổ cái gì!

Nàng tức giận nghĩ, chẳng lẽ lão nương không cần mặt mũi sao!

Trong lòng lầm bầm, Ngô Tâm Di cắn môi, chột nghe Triệu Khang nói: “Quên đi, từ nay về sau việc vận chuyển lương thực người cũng không cần tự mình đi, giao cho người khác làm là được. Nếu không, nếu người xảy ra chuyện gì, ta sẽ áy náy cả đời.”

“Ta sẽ không xảy ra chuyện gì đâu,” Ngô Tâm Di đáp theo bản năng.

Triệu Khang liếc mắt nhìn: “Lần này không phải đã xảy ra chuyện rồi sao?”

“Vương Phong cũng không dám động vào ta,” Ngô Tâm Di khẳng định.

Nghe vậy, Triệu Khang khen ngợi: “Người quả nhiên thông minh, lại có thể nghĩ đến việc dùng ta để hù dọa hắn, khiến hắn không dám làm gì.”

“Trông ta có ngốc lắm sao?” Ngô Tâm Di ngẩng đầu hỏi lại.

Triệu Khang xấu hổ cười: “Không, tất nhiên là không. Được rồi, chân bị trẹo thì nghỉ ngơi cho tốt, đắp thuốc một chút để không bị sưng. Ta còn có chút việc phải làm.”

“Người muốn đi đâu?” Ngô Tâm Di vội vàng hỏi, sau đó tựa hồ nhận ra phản ứng của mình có chút lớn nên cúi đầu.

“Nghe Trịnh sư phụ nói, ngoài người Vương gia còn có hai cao thủ tham gia vào vụ này. Tối nay ta đi gặp bọn họ.” Triệu Khang lạnh lùng cười.

“Vậy... người cẩn thận một chút.” Ngô Tâm Di lo lắng dặn dò.

Đợi đến khi Triệu Khang rời đi, Ngô Tâm Di mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ mình rốt cuộc là làm sao vậy. Vừa rồi sao lại có cảm giác không thở nổi?

Một tiểu hài tử thò đầu vào trong phòng, Ngô Tâm Di nhận ra là muội muội của mình, liền cười ôn hòa: “Tam muội, người tới đây làm gì?”

“Đại tỷ, người không sao chứ? Ta đến thăm người.” Ngô Thanh Loan bước nhanh vào, đóng cửa phòng lại.

“Đại tỷ không sao.” Ngô Tâm Di cười.

“Không có việc gì là tốt rồi. Đại tỷ, người không biết! Sư phụ ta vì người đã đập tan Vương gia!”

Ngô Thanh Loan vui vẻ khoa tay múa chân, Ngô Tâm Di gõ đầu nàng một cái: “Nói bậy bạ gì đó, cái gì gọi là vì ta?”

“Vốn chính là như vậy.”

Ngô Thanh Loan bĩu môi uất ức, sau đó lại tràn đầy khát khao nói: “Nếu có một ngày có một đại hiệp cũng có thể vì ta như vậy thì tốt rồi, nhất định sẽ hạnh phúc chết.”

“Vớ vẩn.” Ngô Tâm Di ôm chân.

“Nói bừa chỗ nào, khi Trịnh sư phụ trốn về, sư phụ ta nghe nói người bị bắt, không nói hai lời liền chạy tới Vương gia, còn nói nếu đại tỷ người xảy ra chuyện gì, sẽ khiến toàn bộ Vương gia chôn cùng. Thật sự là khí phách!” Ngô Thanh Loan nói tiếp.

“Hắn thật sự nói như vậy?” Ngô Tâm Di sững sờ.

“Ừ, được rồi đại tỷ, người nghỉ ngơi cho tốt đừng chạy loạn. Ta phải đi tu luyện, sớm đạt tới cảnh giới của sư phụ, tương lai cũng có thể bảo vệ các người.” Nói xong, tiểu nha đầu sôi nổi rời đi.

“Tiểu muội này,” Ngô Tâm Di dờ khóc dờ cười. Hồi lâu sau, nàng thở dài, chân trái co lên, chân phải duỗi thẳng, đầu nhẹ nhàng tựa vào đầu gối, không biết đang suy nghĩ gì.

Ban đêm, Triệu Khang chậm rãi từ đường trở về Ngô phủ, đóng cửa lại và tiếp tục tu luyện.

Sáng sớm hôm sau, tại Tần gia.

“Lão gia, không tốt rồi!” quản gia vội vã đẩy cửa phòng Tần Dương ra.

Vốn tâm sự nặng nề cả đêm không thể ngủ ngon, Tần Dương giận dữ mắng: “Chuyện gì vậy, trời sập à?”

“Không phải lão gia! Xảy ra chuyện lớn, ngài mau đi xem đi.” Quản gia hoảng hốt nói.

Tần Dương nhíu mày: “Xảy ra chuyện lớn gì?”

“Bạch sư phụ chết rồi!” Quản gia nói một câu dọa Tần Dương dựng đứng tóc gáy.

Vào trong phòng Bạch Thiếu Khanh, chỉ thấy lão ta thần tình hoảng sợ, tựa hồ muốn hét lên nhưng không thể, khuôn mặt vặn vẹo, sớm đã chết từ lâu.

“Là hắn! Nhất định là hắn!” Tần Dương nỉ non, chỉ cảm giác toàn thân vô lực, dựa vào ngưỡng cửa mới không để mình ngã xuống.

Bạch Thiếu Khanh là ngũ phẩm cường giả, vậy mà lại bị giết một cách lạng lẽ trong nhà mình, hơn nữa không ai phát hiện

ra.

Toàn bộ Thanh Châu thành có thể làm được điều này, chỉ có người đó!

Triệu Long!

Mà lúc này, Mã gia cũng lâm vào tình trạng tương tự. Lý Thiên Thắng lặng lẽ chết trong phòng, không gây náo động cho bất kỳ ai.

Giờ khắc này, Tần Dương và Mã Sơn đều rơi vào khủng hoảng tốt độ, thậm chí còn đình chỉ bán lương thực trong hai ngày.

Chỉ có Ngô gia là không có biến động gì. Tiêu Huyền Sách vẫn tiếp tục thi thố cùng Ngô Long Lý mỗi ngày.

Ngô Thanh Loan mỗi ngày đều tu luyện hoặc quán quýt lấy Triệu Khang, muốn hẳn dạy võ công.

Đối với đệ tử lớn của mình, Triệu Khang rất quan tâm, áp dụng cách dạy của Ngô Thiên Hổ trước đây.

“Muốn học người lớn trước tiên phải học cách bị đánh.”

Kết quả là, sau một giờ học, tiểu nha đầu khóc suốt mướt chạy ra khỏi phòng. Nếu không biết chuyện gì xảy ra, người ta còn tưởng rằng Ngô tam tiểu thư bị Triệu Khang ức hiếp.

Triệu Khang cũng rất đau đầu về chuyện này, nhưng cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên. Dù sao, Ngô Thanh Loan cả đời này cũng khó có cơ hội đối đầu với cao thủ hàng đầu.

Vậy thì hãy để nàng ta nhanh chóng tăng cảnh giới.

Có tu vi chân khí đầy đủ, võ công kém cỏi một chút cũng không sao.

Ngược lại, ba ngày nay Triệu Khang không hề gặp mặt gia chủ Ngô Tâm Di, khiến hẳn có một cảm giác kỳ lạ.

Có thể đại mỹ nhân này đang trốn tránh mình, mặc dù không biết lý do, nhưng đây là trực giác của hẳn.

Có thể là do hành động bạo lực hôm đó khiến người ta sợ hãi.

Triệu Khang đang suy nghĩ, thì một nha hoàn đi vào trong sân cẩn thận nói: “Triệu sư phụ, gia chủ tìm ngài.”

“Được, ta qua ngay đây.” Triệu Khang vừa nghĩ ngợi vừa cười cười, đứng dậy đi đến viện của Ngô Tâm Di.

Chân đối phương đã khởi hân, lúc này đang phơi nắng trong sân, thấy Triệu Khang đến, vội vàng đứng dậy: “Triệu tiên sinh.”

“Ngồi một chút, không cần đa lễ như vậy.”

Triệu Khang vừa cười vừa nói, giống như hân mới là chủ nhân kia. Thấy trên đầu gối đối phương đặt một bộ trường sam màu xanh, Triệu Khang thuận miệng nói: “Mua quần áo cho Long Lý? Người đối với đệ đệ muối muối của mình thật tốt.”

“Không, không phải. “Ngô Tâm Di nói.

Triệu Khang nhất thời xấu hổ, cười mĩa một tiếng sò sò chớp mũi, vừa định chuyển đề tài, chỉ thấy Ngô Tâm Di đưa quần áo tới.

“Là cho người, người mặc vào xem có vừa người hay không, không hợp ta sẽ sửa lại.”

“Cho ta à?” Triệu Khang giật mình.

Còn thay đổi, chẳng lẽ là người này tự mình làm? Nghĩ như vậy Triệu Khang nào dám nhận!

Ngô Tâm Di đỏ mặt gật đầu: “Là cho người, hình như người chỉ có ba bộ quần áo.”

“A cái này! Là người tự mình làm?” Triệu Khang nhất thời ghen lời.

Hắn cùng Tiêu Huyền Sách đi ra ngoài làm việc, đích xác không có mang nhiều quần áo thay, lại không nghĩ tới Ngô Tâm Di cư nhiên chú ý tới điểm này.

“Là ta làm, Triệu tiên sinh đừng chê cười.” Khuôn mặt xấu hổ của Ngô Tâm Di nhanh chóng chôn vào ngực.

Khóe miệng Triệu Khang giật giật, với kinh nghiệm có ba mái ở nhà, người này sẽ không phải là thích mình chứ?

Chương 413 - Quan Cứu trợ đến

Không thể nào!

Người anh em tuy rằng lúc soi gương luôn cảm thấy mình đẹp trai như thiên thần, còn hơn cả Tống Ngọc, Phan An.

Nhưng thực tế mà nói, so với người bình thường cũng chỉ đẹp hơn vài trăm lần mà thôi!

Đại mỹ nhân này làm sao lại coi trọng mình?

Nhìn vào bộ quần áo trong tay Ngô Tâm Di, Triệu Khang ngoài sợ hãi còn có chút kích động.

Đây là lần đầu tiên có phụ nữ tặng quần áo cho mình, hơn nữa lại là tự tay làm!

“Triệu, Triệu tiên sinh không thích sao?”

Triệu Khang còn đang mơ màng, Ngô Tâm Di cẩn thận mở lời.

“Không, không có!”

Triệu Khang theo bản năng nói.

Ngô Tâm Di: “VẬY, sao còn chưa thử xem?”

À cái này... Cái này không tốt lắm.”

Đàn ông từ trước đến nay rất khó từ chối một người phụ nữ tốt, nhất là người đẹp.

Triệu Khang lúc này rơi vào thế khó xử, đột nhiên trong đầu hiện lên ba gương mặt.

Trong nháy mắt, tâm trí hắn lập tức tỉnh táo lại. Ngọc Phượng chắc chắn sẽ không nói gì, Hồng Tuyết ở xa xôi Cảnh quốc, hơn nữa hiện tại cũng không đánh lại mình.

Nhưng nếu Nữ Đế bệ hạ biết mình mặc quần áo do một nữ nhân tự tay làm, nói không chừng sẽ nổi giận mà hành hạ mình!

Ngay lập tức, Triệu Khang khởi động “chế độ tránh hiểm khẩn cấp”, lắc đầu cự tuyệt nói: “Gia chủ hảo ý, ta xin tâm lĩnh, nhưng tuyệt đối không thể. Ta là người có gia đình, đời này chỉ biết mặc quần áo do thê tử ta làm cho.

“Vợ ta rất xinh đẹp, cũng rất hiền lành, ta không thể phụ bạc nàng!”

Nói một tràng dài, Triệu Khang thở dài, không thể tưởng tượng được anh em đi ra ngoài một chuyến lại làm tổn thương trái tim một nữ tử.

Đúng là tội lỗi.

Hắn nhìn về phía Ngô Tâm Di, kết quả là ngớ người, ôi? Sao người này không rơi nước mắt? Ngược lại là vẻ mặt dờ khóc dờ cười?

“Triệu tiên sinh, ngươi đang nói cái gì vậy!” Ngô Tâm Di cười đến mức hoa rung bướm lượn.

Triệu Khang nghe vậy nghi ngờ hỏi: “Ngươi không thích ta?”

“Ngươi nghĩ gì chứ!”

Ngô Tâm Di dờ khóc dờ cười: “Ta thấy ngươi và Thiết Đản hai người chỉ có hai ba bộ quần áo, nên bảo người ta may vải cho mỗi người các ngươi. Quần áo Thanh Loan và Long Lý thường ngày mặc cũng đều là ta tự tay làm.

“Bên ngoài tiệm may làm ta không vừa mắt!”

“Thì ra là vậy, là ta hiểu lầm rồi.”

Triệu Khang xấu hổ chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Ngô Tâm Di cười như không cười: “Hiểu lầm?”

“Chỉ là bình thường hay tự tin thôi.” Triệu Khang cười mĩa một tiếng.

Ngô Tâm Di: “Triệu tiên sinh cũng không bình thường, mau thử xem.”

“Được, ta đây sẽ từ chối bất kính a.”

Cầm quần áo lên khoa tay múa chân một chút, Triệu Khang hài lòng gật đầu: “Tốt, nhìn rất vừa người.”

“Màu đen và màu trắng đều không hợp với Triệu tiên sinh, cho nên ta đã chọn vải màu xanh đen, hy vọng Triệu tiên sinh sẽ thích.” Ngô Tâm Di cười.

Triệu Khang thay quần áo: “Vậy đa tạ gia chủ, ta ra ngoài xem trong khoảng thời gian này có thương nhân lương thực ở nơi khác hay không. Cũng gần một tháng rồi, đám người kia vẫn không có động tĩnh gì.”

“Được.” Ngô Tâm Di gật đầu.

Đợi sau khi Triệu Khang rời đi, nàng cũng đứng dậy trở về phòng, hai tay vốc một vốc nước.

Mặt nước dần dần phẳng lặng, soi chiếu ra một khuôn mặt tuyệt mỹ. Đột nhiên, mặt nước lại gợn sóng, thoáng chốc không thể yên tĩnh.

Đi dạo một vòng trong thành, Triệu Khang có chút thất vọng, cũng không tìm được tin tức gì về thương nhân lương thực bên ngoài.

Tại Thanh Châu thành, vẫn là những người đó bán lương thực, đồng thời họ còn vận chuyển lương thực đến những nơi khác, giá cả ngày càng tăng cao.

Nếu không có Ngô gia vận chuyển lượng lớn lương thực ra ngoài trong khoảng thời gian này,

Sợ rằng nạn đói đã sớm lan rộng.

Đi đến chỗ lầu chầu, hoàng tử điện hạ đang duy trì trật tự cho đội ngũ, cho người xếp hàng đằng hoàng.

Ngô Long Lý nhìn thấy Triệu Khang đến, liền chạy tới: “Triệu tiên sinh.”

“Mọi chuyện ổn chứ?” Triệu Khang hỏi.

Ngô Long Lý gật đầu: “Không có gì bất thường, nạn dân cũng rất phối hợp. Chỉ là, Triệu tiên sinh...”

Thấy Ngô Long Lý muốn nói lại thôi, Triệu Khang cười nói: “Có gì cứ nói thẳng.”

Ngô Long Lý gật đầu nói: “VẬY ta sẽ nói thẳng. Ngô gia chúng ta cũng sắp hết lương thực. Ngày hôm qua thống kê lại, số lượng lương thực còn lại trong các kho của Ngô gia chỉ còn chưa tới hai vạn thạch.”

“Chuyện này quả thật phiền toái.” Triệu Khang nghe vậy không khỏi nhíu mày.

Sáu mươi cân một thạch, hai vạn thạch chính là một trăm hai mươi vạn cân. Thoạt nghe có vẻ nhiều, nhưng đừng quên rằng hiện tại Ngô gia đang gánh vác trọng trách cứu trợ cho toàn bộ Thanh Châu với hơn một triệu người.

Dù không phải tất cả đều là nạn dân, nhưng chỉ cần một phần mười thôi.

Hai vạn thạch lương thực này cũng không đủ cho nửa tháng, mà Ngô gia đã miễn phí phát cháo từ mười ngày nay.

Như vậy có thể thấy, tứ đại thương nhân lương thực Thanh Châu quả không phải hạng tầm thường.

Nếu bốn nhà liên thủ, lại triệu tập thêm một số thương nhân lương thực nhỏ tham gia, dựa vào sức mạnh của họ, hoàn toàn có thể vượt qua đợt thiếu lương thực này.

Nhưng đáng tiếc, không phải ai cũng có tấm lòng như Ngô gia.

“Người dự đoán chúng ta còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa?” Triệu Khang hỏi.

Ngô Long Lý đáp: “Mười ngày! Dựa theo tốc độ phát cháo hiện tại, nhiều nhất mười ngày nữa, Ngô gia chúng ta cũng phải mua lương thực để duy trì hoạt động.”

Triệu Khang đang suy tư, thì đột nhiên, vô số quan binh xuất hiện tại cửa Nam thành.

Tri huyện Thanh Châu, Chu đại nhân, dẫn theo một đoàn người vội vàng chạy đến cửa thành, như thể đang chuẩn bị nghênh đón một vị quan trọng nào đó.

Trận chiến bất ngờ này lập tức thu hút sự chú ý của Triệu Khang. Có thể khiến con heo béo mập kia huy động lực lượng rầm rộ như vậy, ắt hẳn không phải chuyện nhỏ.

Chẳng lẽ là như vậy!

Triệu Khang nheo mắt nhìn. Nạn dân đang xếp hàng lĩnh cháo bị dồn hết vào một góc tường, hoảng sợ rụt lại.

Đột nhiên, một con ngựa cao lớn từ cửa thành xông ra, trên lưng là một người đàn ông mặc triều phục tam phẩm.

Chu bàn tử lập tức quỳ gối xuống đất: “Hạ quan nghênh đón đại nhân cứu thiên tai!”

Tất cả quan lại cũng quỳ xuống đất, không ít nạn dân cũng sợ hãi quỳ lạy. Ngô Long Lý vội vàng dẫn người quỳ xuống nghênh đón.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều quỳ rạp, chỉ có hai người không quỳ xuống hành lễ, đó là Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách.

Thấy hai người họ vẫn đứng im, Chu đại nhân tức giận giậm chân: “Làm càn! Hai người các ngươi còn không quỳ xuống nghênh đón đại nhân!”

Tiêu Huyền Sách cười khẩy: “Lão tử quỳ hần? Ngươi hỏi hần có dám nhận không?”

Chu mập mập định lên tiếng, nhưng đại thần cứu nạn mặc triều phục tam phẩm kia đã xoay người xuống ngựa, lao về phía Triệu Khang với tốc độ như vận động viên chạy nước rút trăm mét.

Cách Triệu Khang tám bước chân, Hộ bộ Tả thị lang Tề Vân Sơn mới nhậm chức quỳ xuống, gục đầu sát đất.

“Hạ quan Tề Vân Sơn tham kiến quốc...”

“Khụ khụ khụ!” Triệu Khang vội vàng ho khan một tiếng, Tề Vân Sơn mạnh mẽ nuốt xuống mấy chữ “quốc sư hoàng tử điện hạ” đang còn treo trên cổ họng.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, Chu đại nhân mồ hôi lạnh chảy ròng, Ngô Long Lý hít sâu một hơi, cẩn thận liếc mắt nhìn Triệu Khang một cái.

Tuy rằng đã sớm biết thân phận của Triệu Khang không đơn giản, là đại thần cứu nạn từ triều đình tới, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, hần lại có thể khiến đại thần tam phẩm quỳ xuống đất hành lễ.

Chẳng lẽ Triệu tiên sinh là quan lớn nhị phẩm? Là quan trong sáu bộ thượng thư?

Nhưng cũng không thể! Có thể ngồi trên sáu bộ thượng thư, người nào không phải là lão đầu tử năm sáu mươi tuổi đầu đầy tóc bạc chứ nhỉ?

Chương 414 - mặt mũi Triệu Khang

Ngô Long Lý thâm suy đoán trong lòng.

Tuy nhiên cũng không chắc chắn. Nghe nói trước đây Ninh Vương tạo phản, rất nhiều đại thần đều bị cách chức, có thể Triệu tiên sinh là quan lớn mới nhậm chức chăng?

“Đứng lên đi.” Triệu Khang bình thản nói.

Tề Vân Sơn vội vàng đáp: “Tạ đại nhân!

“Nói đi, dọc đường đi nhìn thấy gì?”

Triệu Khang nhìn xung quanh: “Được rồi được rồi, cũng đừng để người ta quý, giá của người cao hơn ta, đứng lên đi.”

Tề Vân Sơn cảm thấy xấu hổ, vội vàng ra hiệu cho dân chúng và nạn dân đứng dậy. Đội ngũ cứu trợ thiên tai cũng chậm rãi đi vào thành.

Ngược lại, đám người Chu mập mạp dẫn đầu đoàn nghênh đón bị gạt sang một bên, không biết nên làm gì. Họ muốn tiếp cận làm quen nhưng lại không dám.

Lúc này, họ càng thêm lo sợ vì trước đây họ từng có mâu thuẫn với Triệu Khang.

Nếu không phải là không có gan, Chu đại nhân đã muốn đến chịu tội.

Nghe Triệu Khang nói, Tề Vân Sơn khiêm tốn đáp: “Hồi đại nhân, dọc đường đi hạ quan đã chứng kiến rất nhiều điều. Bách tính lưu lạc ngàn dặm, khiến người ta xót xa. Hạ quan đã lệnh cho mười ba huyện thuộc Thanh Châu như Cát Xuân, Hồng Cốc, Dương Bình, Quan Sơn mở kho phát lương thực.”

“Đồng thời, hai ngày sau, một vạn thạch lương thực từ đế đô vận chuyển đến sẽ đến Thanh Châu thành. Lấy Thanh Châu thành làm trung tâm, lương thực sẽ được phân phát đến các nơi có nạn dân trong Thanh Châu.”

“Cũng không tệ.”

Triệu Khang gật đầu. Nếu Tề Vân Sơn này dọc đường đi không làm gì mà chỉ trực tiếp đến Thanh Châu thành, Triệu Khang e rằng phải cân nhắc xem có nên đổi Hộ bộ Thị lang mới nhậm chức này hay không.

“Tới đây, Tề đại nhân, ta giới thiệu cho người một chút. Long Lý, lại đây.”

Triệu Khang gọi. Ngô Long Lý nghe vậy vội vàng chạy đến cung kính hành lễ: “Triệu tiên sinh, Tề đại nhân.”

Triệu Khang: “Vị này là thương nhân lương thực Thanh Châu thành, nhị thiếu gia Ngô gia, Ngô Long Lý. Trong khoảng thời gian này, hấn đi theo Thiết Đản, ừm, cũng chính là hấn, mỗi ngày ở Thanh Châu thành thi cháo cứu tế nạn dân. Hấn còn là một cử nhân.”

Thấy Triệu Khang chỉ vào Tiêu Huyền Sách và nói hai chữ “trúng sất”, Tề Vân Sơn trợn mắt há hốc mồm.

Hoàng tử điện hạ rất khó chịu: “Nhìn cái gì nhìn, về sau gọi lão tử Thiết Đản!”

Tề Vân Sơn cười xòa: “Không dám không dám.”

Sau đó, Tề Vân Sơn vội vàng nhìn về phía Ngô Long Lý: “Ngô nhị thiếu gia, đa tạ vì những nỗ lực của Ngô gia trong việc cứu trợ thiên tai. Khi tình hình thiên tai giảm bớt, bồn quan nhất định sẽ tấu lên bệ hạ về công lao của Ngô nhị thiếu gia người.”

“Không dám, không dám. Tất cả đều dựa theo lời dặn của Triệu tiên sinh mà làm.” Ngô Long Lý vô cùng xúc động.

Rõ ràng Triệu Khang đã sắp xếp cho hấn một con đường thẳng tiến.

“Hơn nữa,” Triệu Khang thản nhiên nói: “Gia chủ Ngô gia, Ngô Tâm Di, trong gần nửa tháng qua đã tổng cộng phát ra ba vạn bốn nghìn thạch lương thực để cứu tế nạn dân, hoàn toàn miễn phí. Chúng ta phải ghi nhớ công lao này.”

Tề Vân Sơn lập tức nghiêm túc nhìn Ngô Long Lý và nói: “Ngô nhị thiếu gia, xin hỏi Ngô gia chủ hiện đang ở đâu?”

“Đại... đại tỷ...” Ngô Long Lý lắp bắp, không nói nên lời, chỉ có thể nhìn Triệu Khang cầu cứu.

Triệu Khang đáp: “Nàng ấy đang ở nhà. Gần đây ta cũng ở tại Ngô gia.”

Tề Vân Sơn vội vàng nói: “Ngô nhị thiếu gia, chúng ta là quan viên cứu trợ thiên tai, hiện tại chưa có chỗ ở ổn định. Xin hỏi có thể tạm thời ở tại Ngô gia được không?”

“Hoan nghênh, hoan nghênh!” Ngô Long Lý kích động đến mức suýt ngất xỉu.

Hắn miệt mài đèn sách chính là vì mong muốn một ngày nào đó được thi đỗ tiến sĩ và làm quan. Vậy mà giờ đây, một vị quan lớn từ kinh đô lại muốn đến ở nhà mình. Ngô Long Lý tin rằng chỉ cần học hỏi được một ít kinh nghiệm từ những vị quan này, tương lai của hắn chắc chắn sẽ rộng mở.

Làm sao hắn có thể từ chối cơ hội này?

Vẫn nhìn Triệu Khang với ánh mắt biết ơn, Ngô Long Lý thầm hiểu rằng nếu không có Triệu Khang, những vị quan lớn này sẽ không bao giờ để ý đến hắn.

“Vậy thì chúng ta sẽ làm phiên gia chủ.” Tề Vân Sơn nói.

Ngô Long Lý đáp: “Ta sẽ về nhà sắp xếp trước. Xin các vị đại nhân chờ một lát...”

Triệu Khang gật đầu: “Ta sẽ dẫn họ đi, ngươi về trước đi.”

Ngô Long Lý vâng lời và vội vã chạy về phủ Ngô.

Khi không còn người ngoài, Tề Vân Sơn mới dám tiến đến bên cạnh Triệu Khang và nhỏ giọng nói: “Quốc sư đại nhân...”

“Ở đây ta gọi là Triệu Long, hoàng tử điện hạ gọi là Triệu Thiết Đan, đừng để lỡ miệng.” Triệu Khang nói.

Tề Vân Sơn nhìn Tiêu Huyền Sách, có chút muốn cười nhưng không dám.

Triệu Khang nói: “Được rồi, đi thôi, ta dẫn các ngươi đến Ngô gia.”

Hơn mười vị quan viên từ kinh đô một đường hồi hả phi ngựa đến Thanh Châu thành, nhao nhao xuống ngựa đi theo sau Triệu Khang. Chu đại nhân nhìn mà càng thêm run sợ.

Theo lẽ thường, những vị quan viên này dựa vào tốc độ di chuyển bình thường cũng nên đến sớm hơn, nhưng mục đích của họ không chỉ đơn giản là đến Thanh Châu thành.

Họ còn phải khảo sát tình hình dọc đường, thống kê số lượng nạn dân, và an trí dân chúng... Do đó, họ mới khởi hành sau

Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách hai ngày, và giờ đây mới đến Thanh Châu thành.

Ngô Tâm Di nhận được tin tức từ đệ đệ mình, cũng vô cùng kinh ngạc. Nàng vội vàng dẫn theo tất cả mọi người trong Ngô gia ra cửa nghênh đón, và cuối cùng cũng đợi được Triệu Khang dẫn theo Tề Vân Sơn và đoàn tùy tùng đến nơi.

“Dân nữ Ngô Tâm Di bái kiến đại nhân.”

“Dân nữ Ngô Thanh Loan bái kiến đại nhân.”

Mọi người cùng nhau hành lễ.

Tề Vân Sơn vội vàng đỡ Ngô Tâm Di dậy và chân thành nói: “Ngô gia chủ không cần đa lễ. Hạ quan đã nghe Triệu đại nhân nói về việc Ngô gia chủ đã anh dũng và hào phóng phát cháo cứu tế nạn dân, nhờ vậy mà họ mới có thức ăn. Nên là bản quan mới phải hành lễ với người.”

Nói xong, Tề Vân Sơn cúi đầu khom người.

Ngô Tâm Di sợ hãi vội vàng xua tay: “Không được, đại nhân mau đứng lên.”

Tề Vân Sơn không phải là viên quan thất phẩm tầm thường như Chu đại nhân, mà là một vị quan lớn chính tam phẩm uy nghiêm, và đến từ kinh đô. Ngay cả châu mục hay tri phủ cũng phải cung kính chào đón.

“Sư phụ.” Ngô Thanh Loan cẩn thận gọi một tiếng.

Triệu Khang cười nói: “Đây là đồ đệ ta mới thu nhận, Ngô tam tiểu thư Ngô Thanh Loan.”

Tề Vân Sơn vô cùng kinh ngạc và vội vàng hành đại lễ: “Hạ quan bái kiến Ngô tam tiểu thư.”

Lúc này, lòng hư vinh của tiểu nha đầu đã được thỏa mãn tột độ.

Tề Vân Sơn càng không hề cảm thấy ngượng ngùng.

Triệu Khang có thân phận gì? Quốc sư a! Hơn nữa còn là Vương gia khác họ duy nhất Càn quốc.

Đồ đệ của hắn, đừng nói là ngang hàng, ngay cả Thượng thư Trương Minh cẩn trọng cũng không dám coi thường.

Nói không chừng, một ngày nào đó Triệu Khang chỉ cần nói một lời với bệ hạ, Ngô tam tiểu thư này có thể trở thành công chúa hoặc quận chúa. Ai dám khẳng định điều gì?

Lúc này, tất cả mọi người trong Ngô gia đều hiểu rằng thân phận của Triệu Khang không thể đơn giản dùng hai từ “phi thường” để miêu tả.

Hắn có thể tùy ý khiến một vị quan lớn chính tam phẩm hành lễ với mình, đây quả là một vinh dự to lớn, thậm chí là có chút quá đáng!

Chẳng lẽ hắn là vị hoàng tử “bao cổ” trong truyền thuyết?

Bất quá cũng không đúng a, dựa theo tuổi tác, hoàng tử mới mười sáu mười bảy tuổi a!

Đoàn người đi vào Ngô gia, Ngô Tâm Di lập tức cho người an bài yến tiệc, chiêu đãi đám người Tề Vân Sơn.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Triệu Khang luôn cảm thấy mỹ nữ gia chủ này thường thường nhìn mình.

Mà cùng lúc đó, tửu lâu tốt nhất Thanh Châu thành, Tần Dương cùng Mã Sơn, hai người còn đang chờ Chu đại nhân còn nghênh đón đại thần triều đình.

Chương 415 - Đêm trước cứu trợ

Tiếng bước chân dồn dập vang lên từ cầu thang khiến Tần Dương và Mã Sơn giật mình.

“Chẳng lẽ là đại thần cứu trợ thiên tai đến?”

Hai người vội vàng đứng dậy đi ra cửa, nhưng khi mở cửa ra lại chỉ thấy Chu đại nhân đứng một mình. Cả hai đều ngạc nhiên, nhìn ra sau Chu đại nhân nhưng không thấy bóng người nào khác.

Mã Sơn theo bản năng hỏi: “Chu đại nhân, vị cứu thiên đại thần đâu?”

Chu đại nhân thở dài: “Cứu thiên đại thần ư? Người ấy đã đến Ngô gia rồi!”

“Cái gì? Đi Ngô gia? Chuyện gì thế này?” Tần Dương há hốc mồm kinh ngạc.

Họ đã thức dậy từ sáng sớm và bao trọn toàn bộ tửu lâu để chờ đợi vị đại thần, vậy mà vị đại thần ấy lại đi đến Ngô gia. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chu đại nhân vẫn còn vẻ mặt khó tin: “Thôi nào hai vị, chúng ta hãy cùng nhau suy nghĩ xem nên đối mặt với Triệu Long ở Ngô gia như thế nào.”

Lời nói này càng khiến Tần Dương và Mã Sơn hoang mang.

“Triệu Long ư? Hắn là ai?”

Chu đại nhân ngồi xuống ghế, hừ hừ nói: “Hắn là ai ư? Hắn là vị đại thần cứu trợ thiên tai từ kinh đô đến đây! Hộ bộ Tả thị lang, chính tam phẩm triều đình mệnh quan, vậy mà lại quỳ xuống hành lễ với Triệu Long!”

“Chết tiệt!”

Mã Sơn suýt ngã quỵ xuống đất vì sợ hãi: “Thật hay giả?”

Tần Dương cũng kinh ngạc đến mức không thể tin nổi.

“Ta tận mắt chứng kiến! Chúng ta đều bị Triệu Long lừa rồi. Hắn giả vờ ngốc nghếch nhưng thực ra là một con hổ dữ. Ta e rằng hắn mới là người đứng đầu đoàn đại thần cứu trợ thiên tai lần này!”

“Chuyện này...”

Tần Dương luống cuống. Trước đây, hắn và Mã Sơn còn toan tính giết Triệu Long, mặc dù không thành công.

Nhưng ai mà ngờ được, Triệu Long lại là một mệnh quan triều đình? Chuyện này chẳng khác nào tự chuốc họa vào thân!

“Lần này xong rồi, mạng ta xong rồi!” Mã Sơn mặt xám như tro tàn.

Họ không chỉ gánh chịu tội lỗi vì đã tăng giá lương thực ở Thanh Châu, mà trước đây còn từng muốn hợp tác với Vương Phong để ám sát Triệu Long.

Triệu Khang đã biết rõ tất cả mọi chuyện. Ba nhà khách trọ của họ đã bị tiêu diệt, Vương gia cũng bị hủy hoại, và gia chủ

Vương Phong hiện đang bị giam giữ trong đại lao.

Chu đại nhân cũng vô cùng lo sợ. Chính hắn là người đầu tiên khơi mào mâu thuẫn với Triệu Khang, vì vậy hắn mới vội vàng tìm đến Tần Dương và Mã Sơn để bàn bạc đối sách.

Tần Dương cố gắng trấn tĩnh, nhỏ giọng nói: “Hai vị, theo ta thấy tình hình vẫn chưa đến mức tồi tệ nhất.”

Mã Sơn quay sang hỏi: “Tần huynh nói vậy là có ý gì?”

Chu đại nhân cũng nhìn về phía Tần Dương.

Tần Dương giải thích: “Nhớ lại xem, trước đây Triệu Long cũng không hề gây khó dễ cho chúng ta. Việc bán lương thực là quyền của chúng ta, liên quan gì đến người khác? Chúng ta cũng không ép buộc ai phải mua, vì vậy hắn không có lý do để làm phiền chúng ta.”

Chu đại nhân nheo mắt nói: “Tuy vậy, mấy ngày nay các người vẫn tăng giá lương thực khá cao. Giờ đây, quan đại thần cứu trợ thiên tai đã đến nơi.”

“Loại quan lại này tâm địa đen tối. Nếu họ muốn gây khó dễ cho chúng ta, họ có rất nhiều thủ đoạn. Một khi nắm được điểm yếu của chúng ta, họ sẽ không tha cho chúng ta.”

Chu đại nhân hoàn toàn quên mất rằng bản thân cũng là một quan chức. Cùng với Tần Dương và Mã Sơn, hắn ta đang bày mưu tính kế để đối phó với Triệu Khang.

Tần Dương gật đầu: “Chu đại nhân nói rất có lý. Lão Mã, người hãy dặn dò thuộc hạ bên dưới cẩn thận. Hơn nữa, chúng ta nên cân nhắc việc mời Triệu Long đến đây. Chuẩn bị một số tiền, hóa giải hiềm khích.”

“Ta đồng ý.”

Mã Sơn nói: “Chuẩn bị càng nhiều tiền càng tốt. Làm quan ai mà chẳng thích tiền? Nếu quan phủ có thể mua lương thực cứu trợ thiên tai từ chúng ta thì càng tốt hơn!”

Ba người thống nhất ý kiến và lập tức cử người đến Ngô gia để đưa thiệp mời.

Lúc này, tại đại sảnh của Ngô gia, mọi người đang tụ tập đông đủ.

Ngô Tâm Di ngồi ở vị trí chính, đây là vị trí mà Tề Vân Sơn nhường cho Triệu Khang, và Triệu Khang lại nhường cho nàng.

Sau khi mọi người đã dùng rượu, Triệu Khang đã tóm tắt tình hình hiện tại của Thanh Châu thành.

Tề Vân Sơn cùng các quan viên phụ tá chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng ghi chép lại một vài ý chính.

Triệu Khang nói: “Hiện tại, gia sản lương thực của Vương gia đã bị quan phủ niêm phong. Các người không nên đụng vào tài sản này, hãy để lại cho thế nhi và người già của Vương gia.

Tề Vân Sơn gật đầu: “Hạ quan hiểu rõ. Gia sản của Vương gia không có nhiều tiền, chủ yếu là lương thực.”

“Sau này, hãy để Long Lý đi theo các người tham gia cứu trợ nạn dân. Việc này coi như giúp hắn sớm làm quen với cách thức vận hành triều đình, vì dù sao tương lai hắn cũng phải thi cử làm quan.”

Chỉ một câu nói đơn giản đã định đoạt con đường làm quan của Ngô Long Lý.

Nhị thiếu gia nhà họ Ngô này quả là một sự bất ngờ thú vị.

Triệu Khang tiếp tục nói: “Tuy nhiên, đừng vội vã đắc ý. Việc ta cho người tham gia vào việc này vừa là để rèn luyện, vừa là để khảo nghiệm năng lực của người. Ta sẽ không can thiệp vào việc người có thể lọt vào mắt xanh của Tề đại nhân hay không, tốt xấu ra sao. Tất cả sẽ phụ thuộc vào năng lực của chính người.”

“Triệu... Triệu tiên sinh, xin hãy yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức, không phụ lòng tin tưởng của ngài!”

“Sư phụ, sư phụ, còn ta thì sao?” Ngô Thanh Loan giơ tay lên, vẻ mặt mong chờ.

Triệu Khang cười nói: “Người cứ tập trung tu luyện cho tốt là được.”

“Được rồi.” Tiểu nha đầu rõ ràng có chút thất vọng.

Nàng vốn tưởng rằng Triệu Khang cũng sẽ giao cho nàng một nhiệm vụ quan trọng nào đó.

Ánh mắt Triệu Khang lại hướng về phía chủ vị Ngô Tâm Di, mỉm cười nói: “Việc quản lý lương thực này, vẫn là gia chủ Ngô am hiểu nhất. Nếu không có gì bất trắc, Ngô gia chủ cũng có thể tham gia vào việc này. Ngô gia chủ nghĩ sao?”

“Nghe theo... nghe theo Triệu đại nhân.” Ngô Tâm Di cắn môi, nhẹ nhàng nói.

“Tề Vân Sơn, ta giao toàn bộ Ngô gia cho ngươi. Các ngươi đều là những người được sinh ra để làm quan.”

“Về việc đại kế dân sinh, đôi khi ta thấy rằng Ngô gia chủ có thể hiểu rõ hơn so với chúng ta. Lấy bên kia dài để bổ mình ngắn, đạo lý này các ngươi hẳn là hiểu rõ chứ?”

Tề Vân Sơn và các quan viên phụ tá vội vàng nói: “Chúng ta ghi nhớ kỹ!”

Màn đối thoại này khiến Ngô Tâm Di cảm thấy bồi hồi, ngỡ ngàng nhìn Triệu Khang. Đúng lúc này, quản gia vội vã chạy vào: “Gia chủ.”

Ngô Tâm Di lấy lại tinh thần: “Có chuyện gì?”

“Tần gia chủ đưa tới một phong thiệp mời, nói là mời Triệu tiên sinh, cùng đám người Tề đại nhân.”

“Đám người này lại muốn làm gì? “Tiêu Huyền Sách khó chịu nói.

Triệu Khang cười: “Chồn chúc tết, gà không có lòng tốt, quản sự ngươi đi trả lời bọn họ, nói ta nhất định sẽ đến, bảo bọn họ chờ một chút.”

Quản gia gật đầu lui ra.

Tiêu Huyền Sách: “Lão Triệu dẫn ta đi cùng?”

“Cứ để mặc họ trước, sáng mai hãy đi.”

Triệu Khang cười giơ ly rượu lên: “Đến đến, sau này chính là đồng chí trên chiến tuyến, cùng uống một chén.”

Mọi người hưng trí tăng vọt, nhao nhao bùng chén rượu lên.

Chỉ là đáng thương đám người Mã Sơn, Tần Dương còn không biết Triệu Khang cố ý bỏ mặc bọn họ, đợi cả đêm, muốn đi lại không dám đi.

Ăn xong bữa tối.

Đám người Tề Vân Sơn xe ngựa mệt nhọc đã sớm nghỉ ngơi, Triệu Khang tìm được Trịnh Huyền.

Vũ phu thân mang tu vi ngũ phẩm đỉnh phong này là một nhân tài hiếm có, Triệu Khang có chút tâm tư.

Chương 416 - Lai lịch Trịnh Huyền

“Thảo dân nên xưng hô một câu với Triệu tiên sinh, hay là Triệu đại nhân?”

Trịnh Huyền mang theo một bầu rượu, ánh mắt lấp lánh, nói đùa một câu.

“Gọi Triệu tiên sinh cũng được. Nhiều người cũng cho rằng ta không có giá trị gì trong quan trường.”

Triệu Khang cười, rót nước trà trong chén ra ngoài, rồi nhận lấy bầu rượu từ Trịnh Huyền và rót một chén rượu.

Rượu Tề có vị chua, rượu Cảnh có vị trái cây, rượu Càn Quốc gần giống rượu trắng nhưng vẫn còn kém xa.

Mặc dù tử lượng của Triệu Khang khá cao, có thể uống đến hai cân mà không say, nhưng nhiều nhất cũng chỉ hơi choáng váng.

Hai người chạm ly, Trịnh Huyền cười nói: “Vậy thưa Triệu tiên sinh, ngài tìm ta có chuyện gì?”

Triệu Khang nói: “Càn Quốc không giống Cảnh Quốc, nơi đó thượng võ thành phong, hầu hết mọi người đều là võ sĩ. Ngay cả một cao thủ ngũ phẩm đỉnh cao như Trịnh tiên sinh cũng không phải hiếm gặp.”

“Ta cũng từng phái người đi điều tra các cao thủ nổi tiếng trên giang hồ Càn Quốc, nhưng không ai có tên Trịnh tiên sinh. Vì vậy, ta có chút tò mò mà thôi.”

Trịnh Huyền tự giễu cười: “Thôn phu như ta chỉ là kẻ vô danh, nào có danh tiếng gì.”

Thưởng thức chén rượu trong tay, Triệu Khang nói: “Không nên nói vậy. Bởi vì học văn võ nghệ bán cho đế vương gia.

Ngày nay, ai cũng mong muốn danh tiếng lẫy lừng, và một cao thủ như Trịnh tiên sinh không thể nào vô danh được.”

“Liệu ngài không thích danh tiếng hay có ý định mai danh ẩn tích?”

Trịnh Huyền hơi nheo mắt: “Triệu tiên sinh muốn dò xét ta sao?”

“Ta muốn thu nhận người tài, đương nhiên phải biết rõ con người họ chứ?” Triệu Khang cười, cũng không che giấu mục đích của mình.

Trịnh Huyền lập tức im lặng, nhìn Triệu Khang một hồi lâu rồi mới mở miệng: “Triệu tiên sinh, ta có thể hỏi một câu không?”

“Mời nói.” Triệu Khang gật đầu.

Trịnh Huyền hỏi: “Địa vị của ngài trong triều đình Càn Quốc cao đến mức nào?”

“Không cao lắm, nhưng cũng lớn như thế này.” Triệu Khang cười, chỉ tay lên trời.

Trịnh Huyền cười khỏ: “Xin ngài đừng đùa với ta.”

Triệu Khang lại thu lại nụ cười: “Ta không nói đùa.”

Trịnh Huyền sửng sốt, sau đó nhớ lại một số tin đồn, kinh hãi nhìn Triệu Khang: “Ngài họ Triệu!”

“Xem ra sau này ta phải đổi tên giả lần nữa.” Triệu Khang thở dài.

Trịnh Huyền kích động nói: “Thật sự là ngài! Loại chuyện này sao lại khiến ngài đích thân ra tay!”

“Ta đến Thanh Châu không chỉ để cứu nạn.” Triệu Khang giải thích.

“Nhiều gia tộc ở Thanh Châu đang van xin ta, hơn nữa phần lớn đều có liên quan đến ngành lương thực.”

“Lần này ta muốn hạ bệ những gia tộc này, để sau này việc sửa trị trở nên dễ dàng hơn.”

Nghe Triệu Khang nói vậy, Trịnh Huyền dù không rõ nguyên nhân nhưng cũng không hỏi thêm, mà chỉ nhìn Triệu Khang với vẻ suy tư.

Triệu Khang cười hỏi: “Xem ra Trịnh tiên sinh có điều muốn thỉnh cầu?”

Trịnh Huyền ngẩng đầu: “Nếu là ngài, ta cũng sẽ không giấu giếm. Như ngài đã biết, giang hồ Càn Quốc chúng ta tuy không lớn bằng Cảnh Quốc, nhưng cũng không phải là nhỏ.”

“Ta xuất thân từ Thiết Sơn Môn, không biết ngài có từng nghe qua hay không?”

Triệu Khang hơi kinh ngạc: “U Châu Thiết Sơn Môn? Môn phái này không phải đã bị diệt cách đây một năm sao?”

“Đúng vậy.” Trịnh Huyền gật đầu, giọng nói đầy chua xót. “Toàn bộ Thiết Sơn Môn, bảy mươi hai người từ môn chủ đến đệ tử tạp dịch, đều bị chém đầu diệt môn. Chỉ có ta may mắn trốn thoát!”

Nguyên nhân là vì triều đình cho rằng võ học khiến người ta loạn pháp, còn hiệp khách dùng võ phá cấm.

Võ giả có tu vi cao thâm luôn khiến cho những kẻ cầm quyền trong triều đình cảm thấy nhức đầu.

Chưa kể đến Ninh Vương Tiêu Phi Vũ, người đã bồi dưỡng đệ nhất lâu sát thủ Lăng Vô Nhai và những kẻ tương tự.

Nếu số lượng những người này đủ nhiều, họ có thể trở thành lực lượng chiến lược then chốt, xoay chuyển cục diện chiến tranh trên chiến trường.

Vì vậy, ở bất kỳ quốc gia nào, võ sĩ đều là đối tượng mà triều đình muốn kiểm soát.

Chính vì nhận ra điều này, trong thời gian trở về quê hương, Triệu Khang đã dành nhiều quan tâm đến tình hình giang hồ Càn Quốc.

Do đó, hắn cũng có chút hiểu biết về Thiết Sơn Môn.

Thiết Sơn Môn là một môn phái có tiếng tăm ở U Châu, nhưng đã bị triều đình phái quân tiêu diệt cách đây một năm.

Theo báo cáo của quan viên địa phương U Châu, Thiết Sơn Môn có liên quan đến một nhóm giặc cỏ ở U Châu, vì vậy đã bị quan phủ địa phương phối hợp với các môn phái thù địch với Thiết Sơn Môn tiêu diệt.

Triệu Khang không ngờ rằng cường giả ngũ phẩm đỉnh phong trước mặt mình lại là tàn dư của Thiết Sơn Môn.

Hắn hỏi: “Xem ra việc Thiết Sơn Môn bị diệt có nhiều uẩn khúc?”

Trịnh Huyền, đôi mắt trào dâng bi phẫn, quỳ xuống hai đầu gối, run giọng nói với Triệu Khang: “Kính xin quốc sư chủ trì công đạo cho bảy mươi hai người thuộc Thiết Sơn Môn chúng ta! Thiết Sơn Môn chúng ta từ trước đến nay không hề cầu kết với sơn tặc!”

“Tất cả đều là do huyện lệnh Lâm Huyện cùng Liệt Hỏa Tông và Bạch Long Tông vu oan hãm hại!”

Triệu Khang nheo mắt: “Trịnh tiên sinh, hãy đứng lên rồi nói. Nếu quả thật có oan khuất, ta nhất định sẽ trả lại công đạo cho Thiết Sơn Môn!”

Trịnh Huyền nhìn chăm chăm Triệu Khang như thể coi hắn là cọng rơm cứu mạng duy nhất. Triệu Khang đỡ hắn dậy và để cho hắn bình tĩnh tâm trạng trước.

Từ khi Trịnh Huyền bị thương nặng và liệu chết chạy về báo tin, nhờ người cứu Ngô Tâm Di, có thể thấy được phẩm hạnh của người này tuyệt đối không tồi.

Vì vậy, Triệu Khang nguyện ý tin tưởng hắn một lần.

Trịnh Huyền cố gắng kìm nén bi phẫn trong lòng, kể lại sự thật về việc Thiết Sơn Môn bị diệt một năm trước cho Triệu Khang.

“Ta vốn là phó môn chủ của Thiết Sơn Môn. Ngoài việc thu nhận đệ tử bên ngoài, nguồn thu nhập chính của Thiết Sơn Môn chủ yếu là nhận ủy thác từ các thương hội để áp giải hàng hóa. U Châu có nhiều sơn tặc và thổ phỉ, vì vậy các thương hội lớn thường thuê các môn phái hộ tống cho đội buôn của họ. Thiết Sơn Môn cũng vì công việc này mà gặp phải tai họa.”

Triệu Khang gật đầu nhẹ nhàng, ra hiệu Trịnh Huyền tiếp tục nói.

Trịnh Huyền thở dài: “Một năm trước, môn chủ được viên quan huyện nha Trương Tuấn ủy thác hợp tác với Liệt Hỏa

Tông và Bạch Long Tông để hộ tống một nhóm hàng hóa đến Liễu Thành.”

“Vốn dọc đường đi không gặp vấn đề gì, nhưng không ngờ khi sắp đến Liễu Thành, họ lại bị sơn tặc cướp đường. Sơn tặc nhanh chóng bị tiêu diệt, nhưng trong quá trình chiến đấu, xe chở hàng bị lật, lộ ra thứ bên trong.”

“Hàng hóa bên trong là cấm phẩm?” Triệu Khang hỏi nhỏ.

Trịnh Huyền gật đầu: “Là muối!”

Ánh mắt Triệu Khang rùng mình: “Muối riêng?”

“Đúng vậy! Trương Tuấn vẫn lén lút bán muối lậu.”

Trịnh Huyền phần nộ nói: “Môn chủ vốn tính tình ngay thẳng, khi thấy hàng hóa được giao là muối lậu, liền quay trở về tìm Trương Tuấn để hỏi rõ nguyên do và báo cáo với Châu Mục đại nhân.”

“Nhưng Trương Tuấn kia vô cùng nham hiểm, đầu tiên hắn dùng lời ngon ngọt để ổn định môn chủ, sau đó lại liên kết với người của Bạch Long Tông và Liệt Hỏa Tông vu khống Thiết Sơn Môn chúng ta thông đồng với sơn tặc buôn bán muối trái phép.”

“Người của Bạch Long Tông và Liệt Hỏa Tông cùng hắn cấu kết làm bậy, Trương Tuấn lại tìm một nhóm sơn tặc làm chứng giả. Thiết Sơn Môn chúng ta không còn đường chối cãi, bị triều đình phái quân đến khám xét, chỉ có ta may mắn trốn thoát.”

“Trong lúc trốn chạy, ta bị quan phủ cùng người của Bạch Long Tông và Liệt Hỏa Tông truy đuổi, bị thương nặng và hôn mê ở nơi hoang dã. May mắn được gia chủ nơi đây cứu, sau đó mới đến Thanh Châu làm sư phụ võ học cho nha đầu Thanh Loan.”

Chương 417 - Gặp lại Tần Dương Mã Sơn

Nghe Trịnh Huyền kể lại đầu đuôi sự việc, Triệu Khang thờ dãi, coi như đã hiểu rõ mọi chuyện.

Hắn không ngờ sự thật lại là như vậy.

“Quốc sư...”

Đã đoán ra thân phận của Triệu Khang, Trịnh Huyền không muốn bỏ lỡ cơ hội: “Kính xin quốc sư minh oan cho Thiết Sơn Môn chúng ta!”

Tuy là cao thủ ngũ phẩm đỉnh phong, nhưng thực lực của hắn cũng có hạn, một mình hắn không thể báo thù.

Suốt một năm qua ở Thanh Châu, mỗi đêm hắn đều mong muốn được báo thù cho môn phái, nhưng cũng chỉ đành bất lực.

Dù sao U Châu quan phủ chính là kẻ đã diệt Thiết Sơn Môn, chỉ bằng một mình hắn làm sao có thể chống lại triều đình?

Nhưng nếu Triệu Khang nguyện ý giúp đỡ hắn thì khác. Hiện giờ ở Càn Quốc, quốc sư Triệu Khang có thể nói là người có quyền thế lớn nhất chỉ sau nữ đế Tiêu Linh Lung.

Trước đây, Triệu Khang từng tự so sánh địa vị và quyền thế của mình với trời cao, và điều đó hoàn toàn không phải là nói đùa ở Càn Quốc.

Ngay cả Ninh Vương phản loạn cũng bị người này dẹp tan một tay, việc minh oan cho Thiết Sơn Môn còn khó khăn gì?

Triệu Khang gật đầu, nhìn Trịnh Huyền: “Chờ đến khi chuyện Thanh Châu kết thúc, người hãy đi theo ta. Chỉ cần những gì người nói là sự thật, ta sẽ trao cho người quyền lực và nhân thủ để người điều tra sự việc năm đó, tự tay báo thù!”

Trình độ tu vi của Trịnh Huyền không tầm thường, gia nhập Cẩm Y Vệ là điều rất phù hợp. Hiện giờ Cẩm Y Vệ do Phương Thiệu thành lập tuy mới thành lập nhưng đã có quy mô ban đầu.

Tuy nhiên, số lượng cao thủ vẫn còn quá ít. Triệu Khang đã có một kế hoạch trong lòng.

Nghe được lời hứa của Triệu Khang, Trịnh Huyền vui mừng gật đầu: “Tại hạ xin thề những gì nói đều là sự thật, không hề nói dối!”

Triệu Khang nói: “Chân lý và sự thật luôn sáng tỏ, đến lúc đó người chỉ cần dốc sức làm việc là được.”

“Đa tạ quốc sư!” Trịnh Huyền lại một lần nữa cúi đầu cảm ơn.

Triệu Khang đỡ hấn dậy, sau đó hỏi: “Đúng rồi Trịnh tiên sinh, ta hỏi người một câu. Cao thủ giang hồ ở Càn Quốc chúng ta có bao nhiêu người ở cảnh giới như người?”

Trịnh Huyền suy nghĩ một lúc rồi mới mở miệng: “Quốc sư ngài cũng đã nói, luận về số lượng và chất lượng võ sĩ, Càn Quốc chúng ta không thể so sánh với Cảnh Quốc, Tề Quốc và Chu Quốc cũng vậy.”

“Ở Cảnh Quốc, cảnh giới ngũ phẩm đỉnh phong không được coi là cao thủ nhất lưu, nhưng ở Càn Quốc chúng ta quả là hiếm có. Ngay tại U Châu, ta biết không quá mười người ở cảnh giới ngũ phẩm trở lên, và không có ai ở cảnh giới tứ phẩm.”

“Đi đến Thanh Châu thành hơn một năm, ta cũng chưa từng gặp cao thủ nào.”

“Lấy U Châu làm ví dụ, số lượng võ sĩ cảnh giới ngũ phẩm đến tứ phẩm ở Cảnh Quốc chúng ta có lẽ không vượt quá một trăm người.”

“Cường giả cảnh giới tứ phẩm hoặc là ẩn cư không ra đời, hoặc là sớm bị triều đình chiêu mộ vào hoàng cung.”

Triệu Khang gật đầu, trong lòng đã có ước tính đại khái.

“Được rồi, việc này sau hãy nói. Trời cũng không còn sớm, Trịnh tiên sinh hãy về nghỉ ngơi sớm. Chờ ta giải quyết xong chuyện Thanh Châu, ta sẽ đưa người trở về đế đô.”

Triệu Khang cười nói: “Vớ tu vi của người, làm võ quan tứ phẩm là dư dả.”

Trịnh Huyền líu lười, nhìn bóng lưng Triệu Khang rời đi với vẻ kinh hãi. Trương Tuấn, kẻ tham nhũng ở huyện Lâm, chỉ là thất phẩm mà đã có thể một tay che trời.

Vậy mà Triệu Khang lại tùy ý muốn phong cho hấn chức tòng tứ phẩm. Mặc dù là võ quan, nhưng quyền lực này cũng quá lớn.

Nghĩ đến đây, hắn đứng dậy đi ra khỏi tiểu viện.

Bỗng nhiên, có người gọi: “Trịnh tiên sinh.”

Trịnh Huyền ngẩng đầu nhìn lên và thấy Ngô Tâm Di.

Nàng mặc một bộ váy đơn giản, dựa vào lan can đình viện, ngắm nhìn trăng lạnh trong ao. Nàng và cảnh vật đều toát lên vẻ đẹp xa hoa.

“Gia chủ vẫn chưa nghỉ ngơi à?” Trịnh Huyền hỏi.

Ngô Tâm Di cười: “Trịnh tiên sinh vừa nói chuyện với Triệu tiên sinh xong phải không?”

Trịnh Huyền gật đầu.

Ngô Tâm Di hỏi tiếp: “Có phải Triệu tiên sinh muốn thu nạp nhân tài?”

Thật là một người phụ nữ thông minh.

Trịnh Huyền thâm cảm thán trong lòng, sau đó cúi đầu hành lễ: “Gia chủ, một năm qua ngài đã hậu đãi tại hạ rất nhiều. Tuy nhiên, Trịnh Huyền mang trong mình mối thù huyết hận không thể không báo.”

“Ta hiểu.” Ngô Tâm Di mỉm cười, rồi hỏi: “Trịnh tiên sinh đã biết thân phận thật của hắn chưa?”

Trịnh Huyền khựng lại, bất đắc dĩ nói: “Thân phận của Triệu tiên sinh quá mức kinh người. Hắn đã dặn dò, tại hạ không tiện tiết lộ. Chỉ có thể nói rằng có hắn ở đây, không ai có thể đụng đến Ngô gia.”

“Ta hiểu rồi. Trịnh tiên sinh hãy nghỉ ngơi sớm.”

Nhìn theo bóng Triệu Khang như ngọn đuốc sáng rực trong tiểu viện, Ngô Tâm Di thở dài trong lòng. Nguyên lai, cuối cùng họ cũng là hai người thuộc về hai thế giới khác nhau.

Sáng sớm hôm sau.

Triệu Khang mặc một bộ thanh sam, cùng Tiêu Huyền Sách thông thả đi đến tửu lâu tốt nhất Thanh Châu.

Quán rượu mở cửa suốt ngày đêm.

Tàn Dương, Mã Sơn và Chu đại nhân đã nhận được tin tức về Triệu Khang và đang chờ đợi hắn ta.

Họ ngồi chờ suốt đêm, ngáp liên tục nhưng không dám rời đi.

Vừa nghe tiểu nhị báo có người đến, ba tên vội vàng xoa xoa mặt, liền đứng dậy đi đến cửa gian phòng để nghênh đón.

Thấy Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách chậm rãi bước lên lầu, mặc dù trong lòng đã hận Triệu Khang đến tận xương tủy, nhưng bọn chúng vẫn cố gắng nở nụ cười.

“Chào buổi sáng Triệu tiên sinh!”

Triệu Khang giả vờ tỏ ra bối rối: “Ai nha Tàn lão ca, Mã lão ca còn có Chu đại nhân, thật sự là ngại quá. Tối qua vui quá nên uống nhiều, sáng nay mới thức dậy. Không ngờ ba vị đã chờ đợi lâu như vậy, thật là có lỗi!”

“Không sao không sao, Triệu tiên sinh nói gì vậy, ngài đến đây là chúng ta đã vui lắm rồi. Mời vào trong!”

Tiểu nhị lầm bầm: “Cả đêm đã đổi bảy lượt chén đĩa, bếp sắp phát điên lên rồi, còn đổi nữa à!”

“Triệu tiên sinh, vị này là ai vậy?”

Nhìn thấy Triệu Khang dẫn theo một tiểu tử mười mấy tuổi bên cạnh, Mã Sơn vội vàng lên tiếng chào hỏi.

Triệu Khang thuận miệng nói: “Là đệ đệ của ta, tên là Thiết Đan.”

Tiêu Huyền Sách im lặng.

Mã Sơn gượng gạo cười hai tiếng: “Cái tên này quả là lạ nhỉ.”

“Triệu tiên sinh, Tề đại nhân và những người khác đâu?” Chu đại nhân cần thận hỏi.

Triệu Khang vừa thương thức bữa vừa nói: “Sáng sớm nay Tề Vân Sơn đã đi thống kê lương thực của Ngô gia rồi.”

Nghe vậy, Mã Sơn và Tàn Dương đều kinh ngạc.

Tên này không phải đang đến để tiêu diệt chúng ta sao?

Triệu Khang nhìn về phía Chu đại nhân, hí mắt cười: “Chu đại nhân, ta nhớ rõ. Tên tội phạm Vương Phong kia cũng có kha khá lương thực trong nhà, hiện giờ đều bị quan phủ niêm phong phải không?”

Chu đại nhân vội vàng gạt đầu: “Đã niêm phong rồi, một hạt gạo cũng không di chuyển!”

“Vậy là tốt rồi. Tề đại nhân nói, Vương Phong đã dám hành hung giết người, tội không thể tha! Giết cũng được, nhưng số lương thực này không thể lãng phí. Coi như là gia đình Vương gia chuộc tội lập công, quyên góp cho triều đình, Chu đại nhân nghĩ sao?”

“Vương Phong này tội ác tày trời, số lương thực này cũng không biết là bao nhiêu mồ hôi của người dân. Hạ quan hoàn toàn tán thành ý kiến của đại nhân!”

Nhìn sang Tần Dương và Mã Sơn, cả hai đều kinh hãi tột độ.

Triệu Khang lại nhìn về phía bọn chúng: “Vậy, Tần lão ca và Mã lão ca, hai vị nghĩ sao?”

Chương 418 - muốn bán như thế nào bán như thế nào

Tần Dương và Mã Sơn đều cảm thấy căng thẳng. Là những lão làng lẫn lộn trên thương trường bao nhiêu năm, họ làm sao không hiểu ý đồ của Triệu Khang.

Tần Dương lên tiếng trước: “Triệu tiên sinh yên tâm, Tần gia chúng ta nguyện ý quyên góp một ngàn thạch lương thực để triều đình cứu trợ thiên tai!”

Hắn muốn nói trước để bịt đầu mũi Triệu Khang, khiến Triệu Khang không thể lừa đảo thêm nữa.

Dù ngài là quan lớn đến đâu cũng phải phân biệt rõ trắng đen chứ? Chẳng lẽ ngài muốn Tần gia chúng ta quyên góp toàn bộ sao?

Mã Sơn, lão cáo già quen thuộc với Tần Dương nhiều năm, cũng lên tiếng: “Triệu tiên sinh, Mã gia chúng ta cũng nguyện ý quyên góp một ngàn thạch lương thực để giúp triều đình cứu trợ thiên tai!”

Nói xong, hai người đều cẩn thận nhìn Triệu Khang, không ngờ hắn lại vỗ tay khen ngợi: “Tốt lắm, Tần lão ca và Mã lão ca quả là bạn tốt của Triệu mỗ ta. Cùng cạn chén nào!”

Hai ngàn thạch, tương đương mười hai vạn cân, quả là không phải con số nhỏ.

Đặc biệt là khi giá lương thực hiện nay đang rất cao.

Tuy nhiên, so với tình hình thiên tai trên toàn bộ Thanh Châu, số lượng này vẫn chỉ như muối bỏ biển.

Dù sao cũng là “chơi gái không công”, nên Triệu Khang cũng không có gì phải bực bội.

Thấy hắn thoải mái cười to, tảng đá lớn trong lòng Tần Dương và Mã Sơn cũng buông xuống. Chu đại nhân vội vàng bung chén rượu lên cùng Triệu Khang cạn chén.

Chỉ có Tiêu Huyền Sách là có vẻ buồn rầu, thầm trách Tần Dương và Mã Sơn keo kiệt.

Dù đã móc sạch của cải nhà Ngô trước đó, hai ngàn thạch lương thực này vẫn có vẻ không đáng kể.

Uống cạn chén rượu, Tần Dương cẩn thận dò hỏi: “Triệu tiên sinh, hiện giờ đại thần cứu trợ đã đến, vậy liệu sau này thương nhân lương thực Thanh Châu chúng ta bán gạo có phải tuân theo quy định của quan phủ không?”

Mã Sơn giả vờ như không quan tâm nhưng thực tế cũng đang lắng nghe. Nếu Triệu Khang nói phải, nghĩa là triều đình lần này muốn mạnh tay kiểm soát giá lương thực.

Vậy thì bọn họ, những thương nhân này, cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng đối sách.

Thiếu lương thực không phải là chuyện hiếm gặp trong lịch sử Càn Quốc. Triều đình thường chỉ có một vài cách để cứu trợ thiên tai:

Mở kho thả gạo, phát tiền cứu tế.

Ban hành luật lệ kiểm soát giá lương thực.

Chỉ định thương nhân có nhiều lương thực bán gạo để cứu trợ thiên tai.

Tuy nhiên, những biện pháp này chắc chắn sẽ dẫn đến nhiều tranh cãi.

Quan phủ muốn mua với giá thấp, thương nhân muốn bán với giá cao. Nắm giữ lương thực trong tay, họ chẳng màng đến việc một số người dân sẽ chết đói vì thiếu thốn.

Thậm chí, một số quan lại tham nhũng còn cấu kết với thương nhân để họ kê giá cao ngất ngưởng, sau đó lại giả vờ không mua. Đợi đến khi tình hình thiên tai lan rộng, nhiều người chết vì đói kém, họ sẽ báo cáo triều đình xin tăng thêm ngân sách cứu trợ. Sau đó, họ lại thông đồng với thương nhân để mua lương thực với giá rẻ.

Bằng cách này, họ có thể rút túi tiền của triều đình. Gọi những kẻ như vậy là sâu mọt là không hề quá đáng.

Tần Dương đặt câu hỏi như vậy là để thăm dò thái độ của Triệu Khang. Hiện tại, Triệu Khang đang miễn phí phát gạo cứu trợ tại Ngô gia.

Điều này cho thấy Triệu Khang không giống với những quan lại tham nhũng khác. Do đó, Tần Dương cần phải cẩn thận ứng xử.

Nghe Tần Dương nói vậy, Triệu Khang nhìn hắn một cách suy tư: “Tần lão ca nói gì vậy?”

“Luật pháp Càn quốc không quy định giá lương thực cụ thể. Các người muốn bán bao nhiêu thì bán.”

“Nếu các người có bản lĩnh bán một cân gạo với giá một lượng bạc, đó cũng là bản lĩnh của các người. Ta cam đoan rằng đại thần cứu trợ thiên tai sẽ không can thiệp!”

Nghe vậy, Mã Sơn và Tần Dương đều ngờ ngàng, không dám tin: “Lời này là thật ư?”

“Lừa các người à?” Triệu Khang cười hỏi lại.

“Thật sự chúng ta muốn bán bao nhiêu thì bán bấy nhiêu?” Mã Sơn ngây ngốc hỏi.

Triệu Khang gật đầu: “Đúng vậy. Đại thần cứu trợ thiên tai chỉ quan tâm đến việc cứu trợ thiên tai, không quan tâm đến chuyện khác. Việc bán lương thực là do các người quyết định. Các người muốn bán như thế nào thì bán, chúng ta không can thiệp.”

“Tuy nhiên, Tần lão ca và Mã lão ca đừng quấy rầy việc cứu trợ thiên tai của chúng ta. Nếu không, ta Triệu mỗ sẽ tức giận, và hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!”

“Yên tâm... Ngài yên tâm, chúng ta nhất định sẽ biết điều!”

Tần Dương và Mã Sơn vô cùng vui mừng. Họ không ngờ Triệu Khang lại dễ tính như vậy.

Tuy nhiên, điều này cũng khiến họ có chút do dự. Tần Dương theo bản năng nói: “VẬY Triệu tiên sinh, theo ngài, giá lương thực hiện tại có cao quá không?”

“À, không cao không cao,” Triệu Khang nói. “Hiện tại lương thực rất quý. Toàn bộ Thanh Châu đang gặp thiên tai, giá lương thực tăng cao một chút là bình thường. Các người cứ yên tâm bán mạnh. Ai, bây giờ bán được bao nhiêu tiền một cân?”

Mã Sơn thuận miệng nói: “Trần Mễ hai mươi lăm văn tiền một cân, Tân Mễ ba mươi lăm văn tiền.”

Nghe vậy, Tiêu Huyền Sách ở bên cạnh tức giận đến mức suýt đánh người.

Triệu Khang cười vung tay lên: “Được rồi, hai vị cứ bán như ý mình. Một cân gạo mới ba mươi lăm văn tiền, rẻ quá! Nếu ta không phải là quan, ta cũng muốn đi mua gạo cùng hai vị kiếm tiền.

“Nhưng bán nhiều ngày như vậy, hai vị còn bao nhiêu gạo trong kho?”

Tần Dương vui vẻ nói: “Triệu tiên sinh không cần lo lắng. Cho dù toàn bộ Đại Càn hết gạo, chúng ta vẫn có thể lấy ra lương thực.”

“Ồ, vậy là ta lo lắng thừa rồi.” Triệu Khang giả vờ kinh ngạc, sau đó nói: “Tuy nhiên, hai vị vẫn nên thu mua thêm lương thực. Giá gạo cao như vậy, nếu ta là hai vị, ta sẽ thu mua hết gạo của các tiểu thương nhân để tự mình bán kiếm lời.”

Vừa nghe vậy, mắt Tần Dương và Mã Sơn sáng lên. Họ đã từng nghĩ đến việc này, nhưng lại lo ngại đại thần cứu trợ thiên tai. Nếu triều đình mua gạo với giá thấp, họ sẽ gặp rắc rối.

Tuy nhiên, sau khi nói chuyện với Triệu Khang, họ cảm thấy yên tâm hơn. Lần này, triều đình không quản lý giá gạo, họ có thể bán với giá tùy ý.

Hai người đều cảm thấy phân khích. Triệu Khang đứng dậy: “Được rồi hai vị lão ca, chúng ta cũng đã uống khá nhiều rượu rồi. Ta còn có việc khác, Thiết Đản, chúng ta đi thôi.”

Hoàng tử buồn rầu đứng dậy. Tần Dương và hai người kia vội vàng đứng dậy tiễn.

Đợi đến khi Triệu Khang và Thiết Đản rời đi, Mã Sơn mới cười ha hả nói: “Đêm nay chờ đợi không uổng phí!”

“Đúng vậy, ngươi nghĩ sao?” Tần Dương hỏi.

Mã Sơn nheo mắt lại: “Nếu triều đình không quản lý, chúng ta sẽ phát tài!”

“Đừng quên ta nữa nhé!” Chu đại nhân chen vào nói.

Tần Dương mỉm cười: “Chu đại nhân nói gì vậy, sao có thể quên ngài được. Hôm nay lão Mã chúng ta sẽ bắt đầu thu mua lương thực. Chu đại nhân hãy đi thuyết phục các tiểu thương nhân.”

“Việc đó không thành vấn đề, nhưng mà sau này...”

Tần Dương thầm mắng Chu đại nhân là tham quan, nhưng trên mặt vẫn cười híp mắt: “Đương nhiên rồi, đến lúc đó ta và lão Mã sẽ chia cho ngài một phần lợi nhuận.”

Cả ba nhìn nhau, đều cười như những con cáo già.

Chương 419 - Cổ vũ giá lương thực

Tần Dương, Mã Sơn và Chu đại nhân như được ban cho bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống, bắt đầu xoa tay áo, vén tay áo chuẩn bị “đại náo” một phen.

Trên đường trở về, Tiêu Huyền Sách có vẻ buồn rầu.

Triệu Khang chấp tay sau lưng, cười nói: “Sao vậy? Nhìn như mất vợ vậy?”

Hoàng tử liếc mắt nhìn Triệu Khang, suy nghĩ một chút rồi nói: “Lão Triệu, lời ngươi vừa nói khiến ta có chút khó chịu.”

“Ồ? Chỗ nào vậy? Nói nghe thử xem.” Triệu Khang vui vẻ trêu chọc Tiêu Huyền Sách.

Tiêu Huyền Sách thở phì phò: “Vừa rồi ba lão già đáng ghét kia đều đồng ý với ngươi, chỉ cần ngươi mở miệng, họ có thể hạ giá lương thực. Nhưng ngươi lại không làm như vậy. Ngươi biết không, hiện giờ bao nhiêu người dân không mua nổi gạo để ăn.”

“Ta biết chứ.” Triệu Khang gật đầu.

Nhìn vẻ mặt thành khẩn của Triệu Khang, Tiêu Huyền Sách vẫn có chút lo lắng: “Vậy ngươi trả lời thế nào?”

Triệu Khang cười, vỗ vai Tiêu Huyền Sách: “Huyền Sách à, ta sẽ dạy ngươi một câu. Muốn tiêu diệt kẻ thù, trước tiên phải khiến chúng phát cuồng.”

Tiêu Huyền Sách nhú mày, lặp lại lời Triệu Khang: “Ta không hiểu lắm.”

Triệu Khang nghiêm túc nói: “Ngươi biết lúc nào một người dễ thất bại nhất không?”

Tiêu Huyền Sách lắc đầu.

Triệu Khang lạnh lùng nói: “Đó là lúc hấn sắp thành công. Bởi vì ‘người đi trăm dặm nửa chín mươi’ chính là đạo lý này.”

“Vừa rồi, hai lão cáo già Tần Dương và Mã Sơn tưởng chừng như cho ta cơ hội hạ giá lương thực, nhưng thực ra họ chỉ đang thăm dò thái độ của chúng ta.”

“Nếu ta mở miệng, dù họ có vẻ đồng ý, nhưng ngày mai, tất cả những thương nhân lương thực lớn nhỏ liên quan đến họ sẽ không bán gạo nữa.”

“Tại sao họ lại làm vậy?”

Tiêu Huyền Sách ngạc nhiên: “Nếu không bán gạo, họ chẳng phải không kiếm được tiền sao?”

Triệu Khang vỗ vai Tiêu Huyền Sách, dẫn dắt hấn đi: “Đây là điều không thể tránh khỏi. Bởi vì họ có gạo, nên họ có thể cầm cự với chúng ta, nhưng chúng ta không thể.”

“Lương thực của Ngô gia đã sắp hết. Dù Tề Vân Sơn đã lệnh cho các nơi quan phủ mở kho thả gạo, nhưng những năm gần

đây Càn quốc không yên bình, kho lúa của quan phủ cũng không còn nhiều gạo.”

“Chỉ dựa vào sức của chúng ta thì không thể nào giải quyết được tình trạng thiếu lương thực lần này. Chỉ có thể dựa vào những thương nhân giàu có ở Thanh Châu mới có thể giúp người dân Thanh Châu cầm cự đến sang năm.”

Triệu Khang cười nói: “Bây giờ chúng ta phải dỗ dành họ vui vẻ. Khi họ vui vẻ, người dân mới có lương thực để ăn. Hai ba mươi văn tiền một cân gạo thực sự là đắt, nhưng cũng không đến mức không thể mua nổi.”

“Tỷ tử của người đã dẫn Tề Vân Sơn mang theo bạc đến đây. Chạm một thời gian ngắn để người dân nghèo ở Thanh Châu có cái ăn là không thành vấn đề.”

“Tuy nhiên, nếu lũ khốn nạn này mất hứng, đến lúc đó có tiền cũng không mua được lương thực, và người dân sẽ phải chết đói.”

Triệu Khang nói: “Vì vậy, cứ để họ bán đi. Dù sao cũng không bán được bao lâu nữa.”

Tiêu Huyền Sách có chút hiểu mà không hiểu.

Bỗng nghe Triệu Khang nói: “Sau này khi người lên ngôi vua cũng vậy. Sẽ có những quan lại trông thì vô năng nhưng thực chất lại là tham quan. Có một số việc thiếu họ thật sự khó giải quyết. Đối phó với loại người này, trừ phi người có nắm chắc tuyệt đối và có thể giết chết họ mà không ảnh hưởng đến đại cục, lúc đó mới có thể bổ sung chỗ trống sau khi họ ra đi.”

“Chỉ có lúc này người mới có thể ra tay giết họ. Trước đó, người phải nhượng bộ và để họ làm theo ý mình. Thà để con cháu đục khoét một thời gian ngắn còn hơn là để chúng nuốt chửng tất cả. Khi thời cơ đến, chúng ta sẽ khiến chúng phải trả giá gấp nhiều lần!”

Triệu Khang cười lạnh lùng.

Hoàng tử cảm thấy đầu mình hơi ngứa, có lẽ là vì muốn hiểu rõ hơn.

Hắn hỏi: “Vậy khi nào chúng ta sẽ giết chết lũ khốn nạn này?”

“Sẽ sớm thôi.” Triệu Khang ngẩng đầu nhìn trời. Đã là giữa tháng 9 và một số nơi đã bắt đầu thu hoạch cây trồng.

Trở về Ngô phủ.

Tề Vân Sơn cùng một số quan viên đi theo Ngô Long Lý kiểm tra dự trữ lương thực của Ngô gia. Triệu Khang tiện tay gọi một quan viên đến.

“Đại nhân.”

“Người dẫn một số người đến Tần gia và Mã gia. Xin họ mỗi nhà một ngàn thạch gạo theo như họ đã hứa.”

Quan viên vui mừng nói: “Tuân lệnh!”

“Trình tiên sinh, người hãy mang theo một số người đi ngựa ra khỏi Thanh Châu thành và đi đến các nơi khác. Hãy tuyên truyền việc giá lương thực ở Thanh Châu tăng vọt.”

Triệu Khang nói: “Lệnh cho quan viên các địa phương ở Thanh Châu trấn an dân chúng trong khu vực quản lý của họ, không được để xảy ra bất kỳ bạo loạn nào. Hãy cho họ biết triều đình chúng ta có rất nhiều lương thực để cung cấp cho họ!”

Việc đẩy giá lương thực lên cao sẽ tạo ra một cuộc khủng hoảng nhất định, và chỉ có cách này mới khiến cho quan viên địa phương phải nỗ lực trấn an người dân bị ảnh hưởng bởi thiên tai.

Các quan viên liên tục nhận lệnh và không dám chần chừ, vội vàng đi làm theo mệnh lệnh.

Ngô Thanh Loan đứng bên cạnh, thè lưỡi nói: “Sự phụ, không ngờ người còn có uy phong thế này.”

Triệu Khang Nhạ cười một tiếng: “Đó là đương nhiên.”

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, tin tức về việc giá lương thực ở Thanh Châu tăng vọt đã lan truyền khắp nơi như dịch bệnh.

Điều này khiến cho giá lương thực ở các nơi khác trong Thanh Châu cũng tăng lên, gây áp lực lớn cho các quan viên phụ trách công tác cứu trợ thiên tai. Họ phải làm việc ngày đêm không ngừng để phát lương thực, phát cháo và kiểm soát tình hình.

Nhìn thấy quan phủ mỗi ngày đều phát lương thực, người dân dần dần bình tĩnh lại sau những lo lắng ban đầu.

Cũng có một số quan viên muốn lợi dụng cơ hội này để kiếm chác, nhưng sau khi Tề Vân Sơn chém đầu vài kẻ tham lam, tất cả các quan viên ở Thanh Châu đều hiểu rằng triều đình lần này là “chơi thật”.

Bảy tám ngày trôi qua, các quan viên dưới trướng Tề Vân Sơn đều gầy đi trông thấy.

Ngô Long Lý, vốn là một thư sinh thanh tú mặt trắng, giờ đây đã râu ria xồm xoàm, trông không khác gì một thôn phu.

Dù vậy, Ngô nhị thiếu gia vẫn nhiệt tình làm việc mỗi ngày.

“Long Lý này làm việc rất chăm chỉ và có năng lực. Ta rất hài lòng về hắn.”

Tề Vân Sơn vừa ăn cháo vừa khen ngợi Ngô Long Lý, người vừa chạy về từ nơi khác.

Ngô Long Lý cười ngây ngô cúi đầu ăn cháo.

Ngô Tâm Di ở bên cạnh mỉm cười. Nàng rất vui mừng khi thấy đệ đệ của mình được các quan triều đình tin tưởng.

Triệu Khang gật đầu: “Long Lý, kỳ thi hội tiếp theo ngươi nên thử sức.”

Ngô Long Lý vô cùng kinh ngạc: “Triệu... Triệu tiên sinh, ngài nói rằng ta có thể tham gia thi hội sao?”

Đối với những thương nhân như Ngô Long Lý, việc tham gia thi hội không hề dễ dàng. Với tư cách là cử nhân, trước đây Ngô Tâm Di đã phải tốn rất nhiều tiền để nhờ tri huyện Chu đại nhân xin cho một suất dự thi.

Triệu Khang cười ha hả: “Người có tài năng học thức sẽ không bị mai một. Trong tương lai, sẽ có nhiều người từ mọi tầng lớp xã hội được tham gia khoa cử, bất kể họ xuất thân từ sĩ, nông, công hay thương!”

Mọi người trong phòng đều ngạc nhiên. Ngay cả Tề Vân Sơn cũng không dám xen vào chuyện này.

Cùng lúc đó, một đoàn xe gồm hơn trăm chiếc xe ngựa đang xếp hàng chờ kiểm tra bên ngoài thành Thanh Châu. Dấu vết

trên xe cho thấy chúng chở theo một lượng hàng hóa khổng lồ.

Chương 420 - Người bán thực phẩm đến

“Tam ca, có lẽ là chỗ này chứ?”

Một người đàn ông lau mồ hôi trên mặt, từ Lương Châu đến đây, trên đường đi cũng không dễ dàng gì.

“Chính là nơi này. Nếu mẹ ngươi khuyên ngươi học hành chăm chỉ, ngươi nhất định phải đi học cho tốt, ba chữ Thanh Châu lớn như vậy không nhìn thấy à?”

Người đàn ông cười hì hì: “Ta không phải loại người học hành chăm chỉ, tam ca nói nghe đồn lương thực ở đây bán rất đắt, có đúng không?”

“Không sai, trên đường đi ngươi không thấy sao, nơi này đang gặp tai họa thiếu lương thực.”

“Đi thôi, nhanh vào thành bán lương thực, chúng ta chơi vài ngày!”

Mọi người hò reo kéo xe ngựa vào thành Thanh Châu, người canh giữ ở cổng thành thấy vậy lập tức chạy về báo cáo Ngô gia.

Triệu Khang đang nằm trên xích đu, nghe nói có thương nhân lương thực từ nơi khác đến, liền ngồi dậy.

“Đến bao nhiêu người?”

“Một trăm mười người, kéo theo hơn trăm xe ngựa, hàng hóa đều là lương thực, mỗi xe không ít hơn ba trăm cân!”

Triệu Khang cười lớn: “Cuối cùng cũng đến, để ta chờ mãi!”

Ngô Tâm Di khẽ động lòng: “Triệu tiên sinh, chúng ta đi xem?”

“Đi thôi, hỏi xem họ có bao nhiêu người.”

Triệu Khang ném cây quạt đi nhanh ra cửa, chẳng mấy chốc đã tìm thấy nhóm người kéo xe ngựa trên đường.

“Đại nhân chính là họ.” Người dẫn đường nói.

Lời này khiến nhóm người Lương Châu hoảng sợ, cảnh giác nhìn Triệu Khang và nhóm người của hắn.

Triệu Khang cười tiến lên: “Bán lương thực à?”

Người đàn ông cẩn thận gật đầu, Triệu Khang lại hỏi: “Lương thực gì?”

“Có gạo, lúa mì...” Thấy Triệu Khang có vẻ muốn mua lương thực, người đàn ông buông lỏng cảnh giác.

“Nhiều loại quá, huynh đệ từ đâu đến vậy?” Triệu Khang cố nén vui mừng trong lòng.

Người đàn ông nhếch miệng cười: “Lương Châu.”

“Từ Lương Châu đến Thanh Châu cưỡi ngựa nhanh cũng phải mất mười ngày.” Triệu Khang vui vẻ, quê hương của những người này càng xa càng tốt.

Người đàn ông gật đầu: “Nghe nói bên này bán lương thực giá đắt, chúng ta liền đến. Đi gần một tháng rồi.”

Hai mắt Triệu Khang sáng rực: “Lương Châu có bao nhiêu người đến?”

Tam ca của người đàn ông bất ngờ lên tiếng: “Đến rất nhiều, còn có từ Thông Châu tới nữa.”

“Thông Châu cũng có thương nhân lương thực tới?” Khóe miệng Triệu Khang không khỏi nhếch lên.

Tam ca đáp: “Nhiều người nói bên này bán lương thực đắt, ở đây gặp tai họa tin tức cũng lan truyền, chúng ta liền tới. Đại nhân, ngài muốn mua lương thực?”

“Người có bao nhiêu lương thực, ta đều muốn hết!”

Một đám đông hoảng sợ.

“Chúng ta có ba vạn cân lương thực, ngài muốn tất cả?”

“Muốn tất cả!” Triệu Khang khẳng định gật đầu.

Ánh mắt tam ca người đàn ông lập tức nóng rực: “Tất cả là gạo mới, muốn hai mươi vạn một cân, lúa mì mười lăm vạn...”

Triệu Khang không đợi hắn báo cáo xong: “Được rồi, mang lương thực của người theo ta, bao nhiêu tiền ta trả đủ cho

ngươi!”

Mãi đến tối, phòng thu ngân của Ngô gia mới tính toán xong, nhóm người từ Lương Châu mang đến ba vạn cân lương thực, trị giá hơn bảy trăm lượng bạc. Giá này vượt xa bình thường, nhưng Triệu Khang không để ý, không để Ngô Tâm Di bỏ tiền, từ trong hầu bao rút ra tám tờ trăm lượng ngân phiếu.

Hắn là đàn ông, trên người luôn có chút tiền, đem ngân phiếu đặt vào tay Tam ca.

Triệu Khang cười: “Cho ngươi tám trăm, nhưng ngươi phải giúp ta một việc! Khi trở về nói với thương nhân lương thực ở Lương Châu rằng Thanh Châu hiện tại rất thiếu lương thực!”

“Chúng ta cần rất nhiều lương thực!”

“Được rồi, đại nhân!”

Tam ca vui mừng: “Chúng ta còn có nhiều lương thực, đến lúc đó sẽ kéo hết lại đây!”

“Càng nhiều càng tốt!” Triệu Khang mỉm cười.

Nhìn nhóm người Lương Châu phát tài rời đi, Triệu Khang nở nụ cười lạnh.

Ngô Tâm Di phía sau nhẹ giọng nói: “Ba vạn cân lương thực, theo giá bình thường chỉ khoảng ba trăm lượng bạc, hôm nay lại hơn bảy trăm lượng, thật không thể tưởng tượng nổi.”

“Trong trường hợp thảm họa, giá cả tăng là điều dự đoán được.”

Triệu Khang quay đầu lại cười: “Nhưng nếu họ đều tới, không mấy ngày, toàn bộ Thanh Châu sẽ tràn ngập thương nhân lương thực từ nơi khác tới. Tề đại nhân, đó sẽ là lúc các ngươi ra mặt.”

Tề Vân Sơn cung kính gật đầu, hỏi: “Lúc đó chỉ thu mua lương thực của thương nhân bên ngoài đúng không?”

Triệu Khang gật đầu: “Không sai, lấy giá thị trường bình thường, mười lăm văn một cân gạo mới.”

“Nếu họ không bán thì sao?” Tề Vân Sơn tò mò hỏi.

“Không bán?”

Triệu Khang cười ha hả nhìn trời: “Thanh Châu ẩm ướt, lại đang vào vụ thu hoạch, họ vận chuyển lương thực đến không có kho chứa, giữ được mấy ngày? Chi phí vận chuyển và nhân lực lớn như vậy, không bán cũng phải bán.”

“Hiểu rồi.” Tề Vân Sơn thâm cảm thán.

Triệu Khang lại cười: “Trong thời gian này, Tần lão ca và Mã lão ca thế nào rồi?”

Tề Vân Sơn đã sớm cho người theo dõi họ, nắm rõ tình hình: “Tần gia và Mã gia liên kết thu lương thực, trong thời gian ngắn đã bán hết mười ba ngàn hàng lương thực.”

“Ước tính hiện nay, lương thực dự trữ của hai nhà ở các nơi Thanh Châu vượt quá 60.000 thạch.”

Triệu Khang nhếch miệng cười: “Tốn không ít tiền chứ?”

“Trước đây, khi giá lương thực ở Giang Châu tăng, huyện Nguyên Giang giúp Giang Châu vét sạch mười kho lúa, mang hơn triệu cân lương thực vào Giang Châu, làm giá lương thực vừa tăng lên liền bị đè bẹp.”

“Không ngờ Tần Dương và Mã Sơn lại có bản lĩnh như vậy, trong thời gian ngắn làm ra sáu vạn thạch lương thực.”

“Lương thực này cộng thêm của thương nhân bên ngoài, đủ cho dân chúng Thanh Châu ăn.”

Tề Vân Sơn nhẹ giọng: “Theo thông tin chúng ta có, gần đây Tần Dương và Mã Sơn thu mua lương thực trong Thanh Châu, với giá hai mươi lăm văn một cân, thu mua bốn vạn thạch, tiêu tốn gần bảy vạn lượng bạc trắng.”

Triệu Khang nhếch miệng cười: “Như vậy còn chưa đủ.”

Tề Vân Sơn nhẹ gật đầu.

Hiện giờ Thanh Châu không phải không có lương thực, chỉ là lương thực đều trong tay thương nhân, nhất là Tần gia và Mã gia, kho hàng của họ có hơn trăm vạn cân lương thực.

Nghe qua số lượng rất nhiều, nhưng phải biết rằng thảm họa lần này ảnh hưởng toàn bộ Thanh Châu, với hơn trăm vạn nhân khẩu.

Một ngày phải ăn bao nhiêu lương thực?

Mục đích cứu trợ thảm họa lần này là để giá lương thực trở lại bình thường, để dân chúng Thanh Châu có thể vượt qua mùa thu năm nay và sang năm.

Cho nên lương thực này còn xa mới đủ, nhưng Tề Vân Sơn không biết, Triệu Khang nói không đủ là vì Tần gia và Mã Sơn thu lương thực chưa đủ nhiều!

Chương 421 - Kiểm đủ tiền

“Hãy cho họ biết chúng ta cũng đang thu mua lương thực nhưng giá cả thấp hơn. Để họ hiểu rằng chúng ta không có nhiều tiền nhưng vẫn muốn thu mua lương thực để cứu trợ thiên tai.”

Triệu Khang cười nói: “Buộc họ phải mua hết lương thực với giá cao này.”

Tề Vân Sơn cười méo mó: “Đại nhân, ngài định ép giá lương thực của họ đến cùng à?”

Từ khi hiểu được ý định của Triệu Khang, Tề Vân Sơn đã biết lòng dạ của hắn rất xấu xa.

Nếu để Mã Sơn và Tần Dương biết rằng quan phủ cũng đang thu mua lương thực với giá thấp, thì làm sao hai kẻ đang chờ phát tài trong quốc nạn này có thể để quan phủ thực hiện được?

Chắc chắn họ sẽ trắng trợn mua hết lương thực, dù sao trong mắt họ, triều đình có rất nhiều tiền.

Chỉ cần họ mua hết lương thực, quan phủ cũng chỉ có thể mua lại từ họ.

Hơn nữa, như Triệu Khang đã nói, hai nhà bọn chúng bán lương thực muốn bán thế nào thì bán, quan phủ sẽ không cưỡng bách mua bán. Đến khi không có lương thực, dù chúng có ra giá năm mươi đồng một cân, quan phủ cũng phải cần rằng mua vì phải cứu trợ thiên tai.

Nhưng họ không biết rằng khi Triệu Khang chưa khởi hành đến Thanh Châu, hắn đã phái người đi khắp nơi cổ động giá lương thực Thanh Châu, đợi đến khi thương nhân lương thực từ nơi khác nghe tin mà đến, mang theo lượng lớn lương thực

tiền vào Thanh Châu. Lương thực mà họ bỏ ra giá cao mua vào sẽ chỉ có thể nằm trong tay mình!

“Nói nhảm, nếu họ muốn hút máu ta đến cạn khô, không cho họ chút đau khổ, chẳng lẽ ta lại tự cầm dao cắt máu cho họ hút?”

Triệu Khang trợn mắt: “Vậy sau này tượng Phật trong miếu cũng phải rút đi, đem ta lên cúng.”

Ngô Tâm Di nghe vậy phì cười, phong tình tuyệt mỹ: “Đây là ví dụ gì?”

Triệu Khang vui vẻ nói: “Nói vậy thôi, đối phó với loại sâu mọt này phải hung hăng chèn ép chúng một lần để chúng nhớ lâu, sau này không dám lỗ mãng.”

Tề Vân Sơn cười gật đầu: “Vậy hạ quan xin cáo lui.”

“Đi thôi, nói cho thuộc hạ quan viên kiên trì thêm một đoạn thời gian. Công lao khổ lao ta đều nhớ kỹ, chờ trở về để đô ta sẽ tự mình thỉnh công cho các người!”

Tề Vân Sơn đáp: “Đa tạ Triệu Đại nhân.”

Ngô Tâm Di bên cạnh nghe, ánh mắt đột nhiên ảm đạm xuống, không nói gì, lặng lẽ thôi lui.

Hai ngày sau.

Tần gia, Mã Sơn vội vàng chạy tới, vừa vào cửa thấy Tần Dương đang uống trà, Mã Sơn sốt ruột.

“Tần huynh, người sao còn ngồi được a!”

Tần Dương ngẩng đầu tươi cười, như thể mọi chuyện đều trong lòng bàn tay: “Mã huynh, người hoảng cái gì, ngồi đi.”

Mã Sơn tức giận ngồi xuống: “Người có biết không, đại thần Tề cứu thiên tai, đã cầm bạc mua lương thực? Có mấy người nghe nói quan phủ bán lương thực, sợ quá trực tiếp bán giá gốc cho họ, mẹ nó cản trở!”

Tần Dương cười ha hả: “Đừng tức giận, chuyện này ta biết.”

“Biết mà người còn nhàn nhã ngồi uống trà!” Mã Sơn thở phì phò.

Tần Dương cười nói: “Mấy kẻ gan nhỏ này bình thường thôi, không phải ai cũng vậy. Họ Tề mua thì cứ để hấn mua.”

“Mấy ngàn cân lương thực kia có ích gì, nửa ngày cũng không dùng hết! Hơn nữa vì huynh đã có bố trí rồi!”

Mã Sơn nhướn mày, nhìn Tần Dương như lão hồ ly: “Nói nghe xem?”

Tần Dương buông chén trà cười ha hả: “Tôi qua ta biết Tề Vân Sơn đang mua lương thực, sáng sớm nay đã gửi thư cho ba mươi tám lương hành đương gia ở Thanh Châu, xem Mã huynh có quyết đoán không.”

“Người có ý gì?” Mã Sơn nheo mắt.

Tần Dương nhẹ giọng: “Tề Vân Sơn muốn lấy danh nghĩa quan phủ mua lương thực giá thấp, biểu thị rằng Ngô gia chống đỡ không nổi. Kho hàng của họ cũng gần trống không, lương thực thu của Vương gia cũng tiêu hết. Hơn nữa đám đại thần này không có nhiều khoản tiền cứu trợ thiên tai!”

“Vậy người muốn gì?” Mã Sơn tim đập mạnh.

Tần Dương mí mắt rủ xuống: “Lần này, ta muốn thu lại vốn!”

“Ta nhận được tin có thương nhân lương thực từ bên ngoài đến Thanh Châu, nếu để họ nắm giữ lương thực thì không xong!”

Tần Dương cười âm hiểm: “Đó chỉ là những kẻ nghe tin mà đến, không phải ai cũng đến được. Nhưng dân chúng vẫn há miệng chờ ăn!”

“Người nói, thừa dịp thương nhân bên ngoài chưa tới, chúng ta mua sạch lương thực, ép quan phủ mua của chúng ta?”

Tần Dương gật đầu: “Không sai, vài ngày trước có nhóm thương nhân Lương Châu, lương thực bị Ngô gia mua.”

Ta đoán Ngô Tâm Di sẽ cho người trở về Lương Châu thông báo thương nhân đến Thanh Châu bán lương thực. Nàng ta từ trước đến nay gian trá như quỷ.”

Tần Dương nói: “Nhưng từ Lương Châu đến Thanh Châu mất ít nhất hơn một tháng. Chờ họ đến, nạn dân đều chết đói.”

Mã Sơn nhẹ giọng: “Người muốn thừa dịp một tháng này mua sạch lương thực!”

“Dĩ nhiên.”

Tần Dương nói: “Ta tính toán, hai nhà chúng ta mỗi người bỏ ra mười vạn lượng bạc, ăn hết ba mươi tám lương hành tồn lương. Đến khi chỉ còn chúng ta có lương thực, quan phủ phải mua của chúng ta, qua tay ném ra là lợi nhuận lớn!”

Mã Sơn hí hóp mắt: “Người không sợ triều đình kéo lê sao?”

“Bọn họ có thể kéo nạn dân nhưng không kéo được bọn ta.”
Tần Dương hừ một tiếng, “không cần thận suy nghĩ sao ta dám làm vậy?”

Mã Sơn do dự nửa ngày, trong lòng cân nhắc tính thành công của chuyện này.

Một lát sau chợt ngẩng đầu lên: “Làm thôi!”

Tần Dương cười: “Đúng rồi, trong Thanh Châu chỉ có ta và người liên thủ, mới có thể ăn hết nhiều tồn lương, chúng ta không phát tài ai phát tài?”

Hai lão hồ ly nhìn nhau cười, nhưng chẳng mấy chốc họ nhận ra sai lầm, đánh giá sai thời gian thương nhân lương thực đến. Sai lầm này dẫn đến việc họ gần như bị Triệu Khang lừa hết. Cuối tháng 9.

Mưa nhỏ nổi lên, Tề Vân Sơn khoác áo tơ đi vào, lấy mũ rom xuống: “Đại nhân, phía dưới báo tin, Mã gia và Tần gia thu mua hết lương thực trong Thanh Châu, hiện tại 80% kho lúa là của họ, tổng lương thực dự trữ vượt qua mười lăm vạn thạch!”

Chương 422 - Tràn lan

“Làm tốt lắm, đúng là có dũng khí!”

Triệu Khang nghe thấy vậy, lòng dạ rộn ràng vui mừng: “Ta đã biết lão Tần và lão Mã này có thể làm nên chuyện lớn mà!”

Thời tiết dần chuyển lạnh, Ngô Thanh Loan khoác lên mình chiếc áo choàng đồ trắng đan xen, ngồi bên bếp lửa, nghiêng đầu hỏi nhỏ: “Su phụ định thu thập bọn họ đúng không?”

“Không sai, chỉ còn chút nữa thôi. Tề Vân Sơn, tình hình của thương nhân lương thực bên ngoài thế nào?”

Tề Vân Sơn nhanh chóng bẩm báo: “Người của chúng ta đã canh giữ ở các cửa khẩu Thanh Châu, hôm nay có mười tám đoàn thương nhân lương thực đã vào thành, tin tức được giữ kín không bị lộ.”

“Ngoài ra, quan viên Giang Châu báo cáo rằng tám ngày trước có mười đoàn thương nhân U Châu rời Giang Châu hướng về Thanh Châu, chậm nhất một hai ngày nữa sẽ đến nơi.”

“Các quan viên đã mở cửa thành, thương nhân lương thực thuận tiện vào rất suôn sẻ!” Tề Vân Sơn kích động nói.

“Đều đã đến, tốt lắm!”

Triệu Khang dùng kim đẩy than, để lửa cháy rực hơn, trầm ngâm nói: “Định giá thu mua là mười tám văn tiền một cân.”

“Hiểu rồi.” Tề Vân Sơn gật đầu.

Triệu Khang hỏi: “Hiện giờ lương thực của chúng ta đủ chống đỡ mấy ngày?”

Tề Vân Sơn đáp: “Theo lượng phát lương thực trước đây, nhiều nhất là tám ngày.”

“Giảm bớt hai phần so với trước kia, vậy là đủ rồi!” Triệu Khang lạnh lùng nói.

Nhìn mưa thu ngoài cửa sổ, Triệu Khang nhắm mắt lại, hy vọng cơn mưa kéo dài thêm một chút.

Ngày hôm sau.

Trên đường phố Thanh Châu, mưa thu kéo dài, nhiều người đứng dưới mái hiên hỏi han nhau.

“Gạo mới U Châu, hai mươi lăm văn tiền một cân!”

“Cao lương Thông Châu, mười lăm văn tiền một cân!”

Không ít người tụ lại bàn tán, lúc này một gã quan sai cười ngửa mặc áo tơ lớn tiếng thông báo.

“Quan phủ thu lương, mười tám văn tiền một cân, muốn bán lương đi về phía nam thành thu lương!”

“Quan phủ thu lương, mười tám văn tiền một cân, muốn bán lương đi về phía nam thành thu lương!”

Nhìn quan sai cười ngựa đi xa, không ít thương nhân lương thực từ nơi khác đến đều nhíu mày, có người cười nhạo.

“Lão tử nghe ngóng rõ ràng, hiện tại gạo này bán hai mươi lăm đến ba mươi văn!”

“Trời ơi, thời tiết Thanh Châu thật lạnh, trở về khách sạn xem lại lương thực, đừng để bị nước mưa làm hỏng!”

Trong một tòa tửu lâu, Mã Sơn lo lắng nhìn Tần Dương và Chu đại nhân đối diện.

“Hai vị, có gì đó không ổn, trong thành sao lại nhiều thương nhân từ nơi khác tới thế?”

Tần Dương điềm tĩnh cười: “Không sao, chỉ là chút tiểu nháo thôi, họ có bao nhiêu lương thực đâu?”

“Đúng, ngày lành của chúng ta còn ở phía trước.” Chu đại nhân hớn hỏ nói, tựa hồ đã thấy được vô số bạc trước mặt.

Như Triệu Khang dự liệu, với giá mười tám văn tiền một cân, không ai muốn bán gạo cho quan phủ. Nhưng hắn không vội, tất cả đều nằm trong tính toán.

Ngày hôm sau, Tề Văn Sơn đến hỏi giá, Triệu Khang nói: “Tăng lên hai mươi văn.”

Ngô Tâm Di ngạc nhiên: “Tại sao tăng giá?”

Triệu Khang cười bí ẩn: “Có người sẽ bỏ tiền ra mua.”

Quan sai một lần nữa đội mưa thu thúc ngựa qua đường.

“Quan phủ thu lương, hai mươi văn tiền một cân, muốn bán lương đi về phía nam thành thu lương!”

“Quan phủ thu lương, hai mươi văn tiền một cân, muốn bán lương đi về phía nam thành thu lương!”

Nghe quan sai báo giá, không ít tiểu thương dao động, hai mươi văn tiền một cân cũng đáng để bù đắp chi phí vận chuyển.

Nhưng đúng lúc đó, có người gõ trống.

“Tần gia thu lương, hai mươi một văn tiền một cân, muốn bán lương đi tới thành tây Tần gia thu lương điếm!”

“Mã gia thu lương, hai mươi một văn tiền một cân, muốn bán lương đi tới thành đông Mã gia thu lương điếm!”

“Ồ bên này bán hai mươi một à! Đi xem một chút đi!” Tiểu thương vừa nghe lập tức có hứng thú, mạo hiểm mua nhỏ đi thành tây.

Chu đại nhân nhíu mày: “Hai vị, đối nghịch với đại thần cứu trợ thiên tai không tốt đâu?”

“Có gì không ổn?”

Tần Dương cười ha hả: “Họ thu lương, chúng ta cũng thu lương, giá cao thì người được. Ta nhìn ra, chắc chắn là Ngô Tâm Di đứng sau giở trò, muốn mua lương thực của tiểu thương bên ngoài để cứu trợ thiên tai.”

Mã Sơn cũng cười: “Đúng, nàng ta nghĩ vậy, nhưng số lương thực đó chẳng khác gì muối bỏ biển, chúng ta trước mua đã!”

Nghe nói Tần gia và Mã gia thu mua không ít lương thực của thương nhân khác trong thành.

Ngô Tâm Di có chút mơ hồ, nhìn Triệu Khang: “Ngươi đoán được họ sẽ quấy rối?”

Triệu Khang chân thành đáp: “Nếu là ta, ta cũng quấy rối.”

Ngô Tâm Di: “.....”

Ngày thứ tư.

Ngô Tâm Di hỏi: “Hôm nay báo giá bao nhiêu?”

“Hai mươi.” Triệu Khang không ngần ngại, lật mỗi than đen trên giá sắt lò sưởi.

Quả nhiên, Tần Dương và Mã Sơn lại ra tay, lấy giá cao hơn quan phủ một văn tiền để thu lương.

Thương nhân từ nơi khác đến vui mừng nở hoa, lần này đến Thanh Châu không sai.

Thường ngày bán ra mười lăm mười sáu văn đã cười thầm, lần này lại bán được hai mươi một văn.

“Cũng may phía sau chúng ta còn có lương thực vận chuyển đến.”

Mãi đến ngày thứ năm, quan phủ đột ngột giảm giá từ hai mươi xuống còn mười bảy văn.

Tần Dương và Mã Sơn hoang mang: “Sao lại đột ngột hạ giá?”

Một gã quan sai từ bên ngoài chạy tới, thì thầm với Chu đại nhân hai câu, chén trà trong tay hẫng run lên, rơi xuống đất.

“Sao có thể!”

Hắn hoảng hốt không tin nổi: “Nhiều người thế từ đâu mà ra?”

Quan sai cẩn thận nói: “Chúng ta không rõ, nhưng các huynh đệ dưới báo rằng bốn phương tám hướng đều có thương nhân lương thực đổ về Thanh Châu, quan đạo toàn xe chở lương thực!”

“Đùa gì vậy, ngoài chúng ta còn có nhiều lương thực thế sao?”

Tần Dương hoang mang.

Tim Mã Sơn đập mạnh, cảm giác sắp có chuyện lớn, vội vàng chạy đến cửa nam thành.

Nhìn kỹ, suýt ngất xỉu.

Chỉ thấy cửa vào phía nam thành, từng chiếc xe chở lương thực che vải mưa nối đuôi nhau.

Thương nhân nói chuyện với nhau.

“Cuối cùng cũng tới Thanh Châu, nghe nói lương thực ở đây bán hai mươi lăm ba mươi văn một cân!”

“Không sai, lần này phải thu lời lớn, huynh từ đâu tới?”

“U Châu, nửa tháng trước nghe giá lương thực Thanh Châu tăng vọt, thu xong lương liền vội tới, còn huynh?”

“Rất xa a!”

“Ôi, xa thế, nhà ngươi có bao nhiêu lương thực?”

“Không nhiều, khoảng một ngàn thạch. Huynh?”

“Ha ha, chúng ta trong thành mười mấy nhà tụ lại, kéo một vạn thạch đến, kia là Trường Long, chính là đội vận lương của chúng ta, còn có lương thực từ huyện thành khác tới nữa!”

“Nghe nói Lương Châu hai nhà Trương gia và Lưu gia tài lực mạnh, hai nhà hợp lực kéo bốn vạn thạch tới Thanh Châu!”

“A? Tên phía trước sao lại ngất xỉu rồi?”

Mã Sơn nghe đối thoại, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thẳng tắp ngã xuống.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, lương thực trong Thanh Châu đã bắt đầu tràn lan.

Chương 423 - Mưa thu liên miên

Trong thành Thanh Châu, nhìn qua cửa sổ thấy hàng dài xe chở lương thực xếp hàng trên đường phố. Trong tửu lâu Tần Dương, Mã Sơn và Chu đại nhân đang mang vẻ mặt âm trầm.

Chỉ sau hai ngày, toàn bộ lương thực trong thành Thanh Châu đã trở thành mối tai họa.

Đây mới chỉ là một thành Thanh Châu thôi.

Không biết tình hình ở những nơi khác như thế nào!

Một tiếng bước chân vội vã vang lên, quản sự Tần gia hồi hả chạy vào phòng.

Mã Sơn vội vàng hỏi: “Người đã tìm hiểu kỹ chưa ? Những thương nhân lương thực này đến từ nơi nào ? “

Quản sự thở hắt hắt, hiển nhiên là rất mệt mỏi. Bên ngoài mưa phùn lất phất, không khí ẩm ướt, trán hắn ta đầm mồ hôi!

Lau mồ hôi trên trán, quản sự Tần gia với giọng nói hoảng loạn: “Thưa lão gia, đã rõ ràng rồi. Hầu hết các thương nhân lương thực trong thành đều đến từ U Châu, Thông Châu, Lương Châu, thậm chí có cả Giang Châu nữa.”

“Khoảng một tháng rưỡi trước, họ đã thu hoạch xong lương thực và chở đến Thanh Châu.”

“Lưu gia và Lý gia ở Thông Châu, Ngô gia ở U Châu và Triệu gia ở Lương Châu đều là những người quen cũ. Mỗi nhà họ chở đến không dưới một vạn năm ngàn thạch lương thực!”

“Ngoài ra, các thương nhân lương thực lớn nhỏ khác cũng đang điên cuồng đổ xô về Thanh Châu! Lão gia, e rằng chúng ta bị lừa rồi!”

Quản sự lo lắng đến mức vỡ òa. Là quản sự Tần gia, hẳn biết rõ trong thời gian qua Tần gia đã thu mua bao nhiêu lương thực, các kho thóc chất đầy bao nhiêu gạo.

Vốn nghĩ có thể hưng hăng kiếm một khoản, hiện tại xem ra sợ là muốn quần cộc con đều bồi thường đi ra ngoài!

Chìa khóa quan trọng hơn là trong thời gian qua, họ đã trắng trợn thu mua lương thực, vơ vét sạch tiền mặt của hai nhà.

Lúc này, ngoài lương thực, hai nhà không còn dư thừa một xu nào!

Tần Dương run rẩy quay sang Chu đại nhân, ánh mắt lộ rõ vẻ điên cuồng: “Chu đại nhân, hãy sai người ngăn chặn những thương nhân từ các vùng khác vào thành!”

“Ngươi điên rồi sao!”

Chu đại nhân nhìn Tần Dương như nhìn một kẻ ngu ngốc:

“Ngươi bảo ta đi ngăn chặn những thương nhân bên ngoài ư? Ba chúng ta bây giờ như châu chấu trên sợi dây thừng, Mã gia Tần gia không xong thì Chu đại nhân ta cũng chẳng khá hơn gì, trong lòng cũng rất là lo lắng.”

“Chết tiệt!”

Tần Dương mắng chửi một câu, đâm vào khung cửa sổ: “Sao bọn ngoại địa lại đến nhanh như vậy!”

“Lão Tần, giờ này thực sự không còn cách nào khác, đành phải bán lương thực cho quan phủ thôi!”

Mã Sơn thiếu kiên nhẫn nói: “Nếu không, những thóc gạo kia sẽ rơi vào tay quan phủ!”

Hai người đều là thương nhân buôn lương thực lâu năm, trong lòng tự nhiên hiểu rõ việc có nhiều thương nhân buôn lương thực chở từng xe lương thực đến Thanh Châu như vậy sẽ khiến giá lương thực ở Thanh Châu giảm mạnh trong thời gian ngắn. Nếu không hành động ngay, tương lai chỉ có con đường chết!

Nghe Mã Sơn nói, Tần Dương vội vàng nói: “Nhanh lên! Liên hệ với quan phủ, những vị quan cứu trợ kia!”

Một lát sau.

Tề Vân Sơn khoác áo toại, đội nón lá đi vào tử lâu. Hắn được Chu đại nhân mời đến.

Lắc vai cho ráo nước trên áo toại, Tề Vân Sơn chỉnh lại mũ quan. Hơn phân nửa bộ quan phục của hắn đã ướt đầm.

Chu đại nhân nín nọt nói: “Tề đại nhân thật lòng vì dân! Thời tiết khắc nghiệt như vậy mà vẫn đích thân ra trận. Có Tề đại nhân là phúc của bá tánh Thanh Châu chúng ta!”

Tề Vân Sơn cười ha hả, nhìn Chu đại nhân nhưng không muốn nói gì thêm. Là quan kinh thành, hắn không mấy quan tâm đến những lời tăng bốc sáo rỗng của Chu đại nhân, một tên quan địa phương nhỏ bé.

Chu đại nhân mặc dù bị bề mặt nhưng vẫn không hề xấu hổ, vẫn tiếp tục nín nọt mời Tề Vân Sơn lên lầu.

Bước vào phòng, thấy Tề Vân Sơn đến, Tần Dương và Mã Sơn vội vàng đứng dậy chào đón.

Tề Vân Sơn khoát tay: “Miễn lễ. Bản quan đã biết danh tiếng của hai vị. Ba vị mời bản quan đến đây có chuyện gì? Nhanh nói đi, bản quan còn có việc khác.”

Thấy Tề Vân Sơn không phải là người dễ nói chuyện, Mã Sơn vội vàng nở nụ cười: “Thưa Tề đại nhân, Tần gia và ta muốn bán lương thực cho quan phủ để cứu trợ thiên tai. Chúng ta đã tính toán và quyết định bán với giá mười sáu văn tiền một cân. Xin hỏi ý kiến của ngài như thế nào?”

Tề Vân Sơn mỉm cười, nhìn Mã Sơn và Tần Dương đang lo lắng. Hôm nay Triệu Khang đã định ra giá là mười bảy văn tiền một cân.

Hai người này vừa mở miệng đã ra giá mười sáu văn tiền một cân, hiển nhiên là rất nóng lòng muốn bán.

Cười khẽ một tiếng, Tề Vân Sơn nói: “Vậy thì thực sự cảm ơn hai vị.”

Tần Dương vội vàng nói: “Không có gì không có gì, chúng ta từ trước đến nay luôn nguyện ý phối hợp với triều đình.”

“Thưa Tề đại nhân, ngài xem chúng ta có thể lập chứng từ trước hay không? Ngài muốn bao nhiêu lương thực, chúng ta

sẽ lập tức điều phối. Việc thanh toán có thể chờ đến khi thiên tai ổn định lại nói.”

Hiển nhiên thái độ vừa rồi của Tề Vân Sơn khiến họ cho rằng họ có thể nhanh chóng bán được gạo.

Nhưng không ngờ Tề Vân Sơn lại mỉm cười nói: “Hai vị nghĩ sai rồi. Quan phủ không có ý định mua gạo của hai vị.”

Ba người Tần Dương lập tức cứng đờ.

Chu đại nhân hoảng hốt nói: “Đại nhân, lương thực của ngài không phải đang thiếu sao?”

Lương thực thiếu thốn? Người nghe được từ đâu vậy?

Tề Vân Sơn “à” một tiếng: “Trong kho của Ngô gia, lương thực chất đống như núi. Có nhiều cách để nói, lương thực của chúng ta chưa bao giờ thiếu hụt.”

“Cái này...”

Mọi người có chút mơ hồ. Tề Vân Sơn vỗ vỗ quan phục trên người, nhìn ba người một cái, rồi cười một cách đầy ẩn ý: “Thời tiết này quả thực không tốt lắm. Ba vị, bản quan cáo từ trước, ta phải đi kiểm tra xem gạo trong kho có bị ẩm hay không.”

Nghe vậy, Tần Dương và Mã Sơn không hiểu sao trong lòng lại hoảng hốt. Tần Dương vội vàng mở miệng: “Mười lăm văn tiền một cân!”

Nhưng Tề Vân Sơn hoàn toàn không để ý đến hắn, một mình đi ra khỏi phòng, đi đến đầu cầu thang, nhìn ra cửa sổ phòng, khẽ nhả nước bọt.

“Vương bát đản, sao không đi sớm hơn, bây giờ mới biết sốt ruột?”

Trong phòng, ba người Tần Dương hoàn toàn không thể bình tĩnh được nữa, từng người một nóng như kiến trên chảo nóng, bắt đầu tự hỏi đối sách.

Hai ngày sau, tại đại viện Ngô gia.

Triệu Khang lấy ra ba bốn củ khoai lang Thanh Châu trồng năm ngoái từ trong bếp của Ngô gia, đặt lên lò nướng, thỉnh thoảng lật mặt.

Nghe quan viên báo cáo, Triệu Khang nhìn ra bầu trời âm u bên ngoài, nước mưa đập vào mái ngói kêu lóc bóc, khiến cho bầu không khí bên ngoài lúc này trở nên đặc biệt yên tĩnh.

“Định giá mười ba văn tiền một cân. Khởi hành bằng xe ngựa nhanh nhất để thông báo cho các quan viên địa phương rằng họ có thể bắt đầu thu mua lương thực.”

Đưa khoai lang nướng xong cho Ngô Tâm Di và Ngô Thanh Loan, Triệu Khang cười lột vỏ khoai lang, cắn một miếng.

Mềm mại, thơm ngon, hương vị tuyệt vời.

Quan viên lĩnh mệnh rời đi. Ngô Tâm Di nhỏ giọng nói: “Lương thực của chúng ta sắp hết rồi.”

Triệu Khang gật đầu: “Chính vì vậy ta mới để những người khác cũng bắt đầu thu mua lương thực. Mười ba văn tiền một cân, đối với những thương nhân bên ngoài kia mà nói là không kiếm không lỗ, những kẻ hàng ít thì đang thiếu kiên nhẫn.”

Ngô Tâm Di gật đầu, rồi nói: “Vậy thì bảo quản gia cũng đi thu mua lương thực đi.”

“Được rồi, chút của cải này của ngươi cũng không phải lo lắng, lúc trước đã nói, sẽ lấy giá lương thực cao hơn bình thường trên thị trường bổ sung tiền cho ngươi, cái này còn chưa thực hiện đâu, vậy còn có thể để ngươi uỷ khuất lại tổn kém một chút.”

Triệu Khang cười, nhắm mắt lại nghe tiếng mưa rơi: “Mưa thu thời tiết tốt a.”

Chương 424 - Kết thúc

Như Triệu Khang đã dự liệu, những tiểu thương chỉ kéo từ vài trăm đến vài ngàn cân lương thực, thấy thời tiết càng ngày càng khắc nghiệt, trong lòng ai nấy đều nổi lên lo lắng. Lương thực không dễ mua như tưởng tượng, khiến mọi người bắt đầu thăm trách móc.

“Điều này sao lại khác với những gì đã nói trước đây?”

Trong tình huống như vậy, khi nghe tin quan phủ đang thu mua lương thực, các tiểu thương không muốn kéo dài thêm tổn thất, liền bán lương thực cho quan phủ với giá mười ba văn tiền một cân. Sổ sách ghi chép từng giao dịch, lương thực được đưa vào các kho lúa tạm thời của quan phủ, vừa nhập kho thì ngay sau đó đã phải phát ra.

Đồng thời, Triệu Khang còn bảo người của quan phủ thu mua giống lúa mạch. Nạn châu chấu ở Thanh Châu lần này quá lớn, cây trồng bị ăn sạch, năm sau không có hạt giống, dân chúng vẫn phải đối mặt với đói kém.

Cứ như vậy, mỗi ngày người của quan phủ đều thu mua lương thực từ các tiểu thương, giá cả dao động rất nhỏ. Hôm nay mười ba, ngày mai mười bốn, ngày một lại hạ xuống thành mười ba, như thể cố ý đùa giỡn các thương nhân lương thực.

“Người có bán không? Bây giờ không bán, ngày mai e rằng cũng không phải cái giá này!”

Làm như vậy vài lần, những thương nhân tâm lý yếu kém đành phải buồn bực bán lương thực, thậm chí mắng: “Giả tình báo hại người!”

Nhưng người khó chịu nhất vẫn là những thương nhân lương thực tụ tập trong thành Thanh Châu.

Là trung tâm giao thương của Thanh Châu, dân số Thanh Châu thành vượt quá mười vạn, chiếm diện tích rộng lớn. Ngày thường không có chuyện tắc nghẽn, nhưng những ngày này, mặc dù mưa thu không ngừng, đường phố vẫn chen chúc người.

Tùy tiện ngẩng đầu lên là có thể thấy một đoàn người từ nơi khác đến, tự lại hỏi thăm hôm nay có nơi nào thu mua lương thực hay không, nhà ai lại đến bao nhiêu, và thuận tiện mắng vài câu.

“Chó má, ai nói lương thực ở Thanh Châu dễ bán, còn bảo có thể bán ra ba bốn mươi văn, giờ thì mười ba mươi bốn còn chẳng ai mua!”

Trong một tửu lâu.

Vài người ăn mặc phú quý, trung niên tự lại một bàn.

Họ là những thương nhân lương thực từ bên ngoài, vận chuyển lương thực đến Thanh Châu nhiều nhất. Mỗi nhà đều vượt qua vạn thạch, xe lương thực phân bố khắp nơi trong thành.

Một người cau mày, nhìn mưa rơi liên miên bên ngoài, lo lắng nói: “Mưa này nếu còn kéo dài, lúa mạch của chúng ta nói không chừng sẽ bị ngập úng mà nảy mầm mất!”

“Mẹ nó, thời tiết Nam Phương thật không chiều lòng người, chúng ta không thể tiếp tục hao tổn như vậy!” Một người cầm điều thuốc đập vào miệng nói.

“Nhưng còn nhiều người phát điên chạy tới Thanh Châu, hôm nay quan phủ ra giá mười bốn, nếu không thì bán đi.” Người khác đề nghị.

“Đó không phải là đi một chuyến uống phí sao?” Một người hô lên.

Người cầm tẩu thuốc phun ra làn khói trắng, lật cái khói:

“Không bán? Qua vài ngày nữa sợ là không chỉ uống phí mà còn thua lỗ cả quần cộc!”

“Mấy ngày nay, nuôi người dưới ăn uống, lão tử đã tiêu ra trên trăm lượng bạc.”

“Hơn nữa cái thời tiết quái quỷ này, còn có những kẻ vội vàng tới, ta đoán tối đa năm sáu ngày, Thanh Châu này ngoài lương thực ra chẳng còn gì hết!”

“Thật là tà môn!”

Một người mắng một câu, đứng dậy nói: “Được rồi, lão tử không muốn chờ nữa, đi tìm người thu lương của quan phủ.

Lần này coi như đến du sơn ngoạn thủy!”

Lập tức có ba bốn người đồng dạng chịu không nổi tức giận rồi khỏi tửu lâu đi tìm người thu lương của quan phủ.

Tần Dương và Mã Sơn hai ngày nay cũng không nhàn rỗi, thật sự là ăn ngủ không yên, mỗi ngày phái người đi trong thành thăm dò tin tức, hoặc phái người đi Ngô gia hy vọng gặp được Triệu Khang.

Tâm tư của họ, Triệu Khang tự nhiên hiểu, nhưng hấn cố tình không gặp.

Cuối cùng, không chịu nổi nữa, họ liên hợp vài thương nhân lương thực lớn mang theo lễ vật tới Ngô gia.

Nghe Ngô Tâm Di báo cáo, Triệu Khang chặc một tiếng: “Ồ, đều tìm tới cửa rồi.”

“Nếu không, ta đi đuổi bọn họ đi?” Ngô Tâm Di cười nói.

Hiện giờ thế cục đã hoàn toàn trong tay Triệu Khang, không cần lo lắng gì nữa.

“Không cần, cũng gần kết thúc rồi.”

Triệu Khang nở nụ cười, bảo Ngô Tâm Di đưa người vào đại sảnh, chính mình thay đổi y phục rồi đi theo.

“Triệu tiên sinh!”

Vừa thấy Triệu Khang, Tần Dương và Mã Sơn liền ngồi không yên, vội vàng đứng dậy.

“Ngồi xuống, hôm nay thật lạnh chết người.”

Triệu Khang đè ép tay, mời các thương nhân lương thực ngồi xuống, rồi bưng trà uống một ngụm, làm bộ làm tịch nói: “Chư vị, các người gấp gáp như vậy gấp ta, là có chuyện gì không được?”

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng Tần Dương lên tiếng: “Triệu tiên sinh, không biết quan phủ có thu mua lương thực không, chúng ta muốn bán lương thực.”

“Thu a, chẳng phải vẫn luôn thu sao?” Triệu Khang cười nói.

Mã Sơn lên tiếng: “Triệu tiên sinh, chúng ta có nhiều lương thực, không biết quan phủ có thể cho giá gì, ngài tiết lộ chút

được không, giá cả thích hợp, chúng ta giao dịch?”

Triệu Khang thở dài một tiếng: “Mã lão gia, ta cũng hiểu tâm tư của các vị. Mấy ngày nay đóng cửa không gặp các vị, không phải ta không muốn giúp các vị, mà thực sự là lực bất tòng tâm!”

“Triệu tiên sinh, ngài nói gì chúng ta đều nghe.” Tần Dương vội vàng nói.

Triệu Khang cất tay áo, nói một cách thâm sâu: “Trước tiên, quan phủ nhất định sẽ thu mua lương thực, nhưng e rằng sẽ không thu mua lương thực của Mã lão gia và Tần lão gia.”

Tần Dương và Mã Sơn choáng váng, vội vàng hỏi: “Triệu tiên sinh, đây là ý gì?!”

“Sao lại nói không thu mua lương thực của chúng ta?”

Triệu Khang hừ lạnh một tiếng: “Các vị còn hỏi ta? Có coi những vị quan cứu trợ thiên tai của triều đình là người mù à!”

“Đúng vậy, các vị là thương nhân, việc mua bán định giá là chuyện của riêng các vị, ai cũng không thể quản được. Nhưng cũng không có nghĩa là những vị quan triều đình không có ý kiến về việc này!”

“Giai đoạn trước giá lương thực cao như vậy, các vị không thể nói là không liên quan gì chứ?”

Sắc mặt của Tần Dương và Mã Sơn lập tức trở nên vô cùng xấu hổ.

Lúc này, Triệu Khang nói một cách bí ẩn: “Hơn nữa, hai vị à, theo tin tức mới nhất ta nhận được, Tề đại nhân Tề Vân Sơn, người đứng đầu nhóm quan cứu trợ thiên tai, đã lập ra một danh sách.”

“Danh sách này ghi rõ tất cả những thương nhân lương thực, những kẻ tham gia nâng giá lương thực, bán lương thực với giá cao trong thời gian qua ở Thanh Châu. Tất cả đều được liệt kê trong danh sách!”

“Nghe nói là để giảm bớt tình trạng tai họa về sau, danh sách này sẽ được trình lên bệ hạ. Những kẻ có tên trong danh sách này và con cháu của họ sẽ bị cấm thi cử trong vòng 20 năm.

Nói cách khác, những kẻ tham nhũng này sẽ không thể làm quan!”

“Ta đoán rằng trong vòng 20 năm tới, e rằng sẽ không còn bất kỳ cử nhân hay tiến sĩ nào ở Thanh Châu!”

Tần Dương và Mã Sơn tròn tròn mắt, không thể tin được lại có chuyện như vậy! Những thương nhân lương thực khác cũng vô cùng ngạc nhiên.

Chương 425 - Cứu trợ thiên tai thành công

Lời nói của Triệu Khang như bom nổ, khiến Tần Dương và Mã Sơn im lặng hồi lâu.

Họ muốn mở miệng hỏi Triệu Khang xem có đúng hay không, nhưng cuối cùng lại chọn cách im lặng.

Trong thời đại phong kiến, khoa cử là con đường duy nhất để thay đổi số phận.

Cũng không phải ai thi đỗ cử nhân rồi làm quan đều sẽ đại phú đại quý. Đa số những người thi đỗ chỉ làm được quan huyện nhỏ, chẳng có gì to tát.

Nhưng mâu chốt là sau khi làm quan, thân phận của họ sẽ thay đổi hoàn toàn.

Đặc biệt đối với thương nhân, họ vốn có địa vị thấp nhất trong xã hội phong kiến, thậm chí còn thấp hơn cả giai cấp công nhân bình thường.

Chỉ vì một câu nói “sĩ nông công thương”, họ bị đóng đinh vào thân phận thấp kém.

Dù họ có giàu có, thì sao?

Nhưng nếu gia tộc họ có người thi đỗ cử nhân, mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác.

Gia tộc họ có thể dần thoát khỏi thân phận thương nhân, tạo cơ hội cho con cháu sau này thi cử.

Đây chính là lý do khiến các thương nhân không tiếc tất cả mọi giá để nịnh bợ quan viên cai quản.

Nhưng giờ đây Triệu Khang lại nói rằng con cháu của các thương nhân Thanh Châu này đều đã bị Tề Vân Sơn ghi hận.

Đây quả là một rắc rối lớn!

Tề Vân Sơn là Hộ bộ thị lang chính tam phẩm, một quan lớn trong triều đình.

Nếu hấn ta cố ý ngăn cản con cháu các thương nhân Thanh Châu thi cử, những thương nhân như Tần Dương sẽ không có cơ hội làm quan, dù có đưa bao nhiêu tiền cũng vô ích!

Làm thế nào để thoát khỏi thân phận thương nhân trong tương lai?

Thấy hai người im lặng, Triệu Khang thở dài: “Chính vì vậy, ta mới nói quan phủ bây giờ thu mua lương thực, nhưng có thể sẽ không thu mua lương thực của Tần lão gia và Mã lão gia. Các vị đã bị ghi hận rồi, ai mà dám thu mua lương thực của các vị chứ?”

Một thương nhân buôn gạo bên ngoài vội vàng nói: “Triệu tiên sinh, chúng ta không hề tăng giá gạo, chỉ buôn bán bình thường thôi!”

Nghe vậy, Triệu Khang không khỏi trợn trắng mắt. Lời nói này, có ai tin được?

Hắn nói: “Người nói không sai, chuyện này không liên quan đến các người. Nhưng vì các người đi theo Tần lão gia, ta mới tiết lộ tin tức này cho các người.”

Mọi người lập tức dồn hết sự chú ý, ngay cả Tần Dương và Mã Sơn đang thất thần cũng lấy lại tinh thần, lắng nghe cẩn thận.

Triệu Khang giả vờ nghiêm túc nói: “Nói cho các vị biết, sau hai ngày nữa, giá thu mua lương thực của quan phủ có lẽ sẽ không còn là mười ba, mười bốn văn một cân mà sẽ giảm xuống còn mười một, mười hai văn.”

Mọi người lập tức xôn xao.

Cái gì! Lại giảm nữa sao!

“Nếu chỉ còn mười một, mười hai văn một cân, chúng ta sẽ lỗ nặng!”

“Đúng vậy, con mẹ nó, sớm biết thế này, tao đã không đến Thanh Châu!”

Mọi người bàn tán xôn xao, ai nấy đều hối hận.

Tần Dương và Mã Sơn càng thêm choáng váng, suýt ngất xỉu.

Nếu giá Triệu Khang nói là đúng, họ sẽ phải bồi thường hết vốn lẫn lời.

Hai nhà họ có trữ lượng lương thực lớn nhất trong đám người, và họ đều thu mua lương thực từ các thương nhân lương thực ở Thanh Châu với giá cao trong thời gian qua.

Ban đầu họ nghĩ rằng đây là cơ hội kiếm lời lớn trong thảm họa thiên tai, nhưng ai ngờ lại lâm vào tình cảnh này!

Hai người bỗng dưng có linh cảm rằng họ đã bị ai đó lừa gạt.

Triệu Khang ho khan hai tiếng, ra hiệu cho mọi người im lặng, rồi mới nói: “Không còn cách nào khác, hiện tại Thanh Châu không thiếu gì ngoài lương thực. Chỉ riêng ở Thanh Châu này, tổng lượng lương thực của các vị cộng lại là bao nhiêu?”

“Hơn nữa, triều đình thực ra không mang theo nhiều tiền để cứu trợ thiên tai lần này, họ cũng không thể trả giá cao cho các vị.”

“Giá mười bảy, mười tám văn một cân trước đây là vì người dân sắp chết đói, buộc phải làm vậy. Nhưng tình hình hiện tại đã khác, lương thực đầy rẫy khắp nơi. Nếu các vị không bán, những người khác sẽ bán. Triều đình không lo thiếu lương thực, nên đương nhiên sẽ không trả giá cao cho các vị.”

Nghe Triệu Khang nói vậy, mọi người lại ồn ào bàn tán, ai nấy đều lo lắng nhưng không thể đưa ra giải pháp nào.

Cuối cùng, một người nhìn về phía Triệu Khang và hỏi: “Thưa Triệu tiên sinh, ngài dường như biết rất nhiều tin tức, vậy ngài có phải là quan lớn trong triều đình không?”

Triệu Khang giả vờ khiêm tốn: “Nào có đâu. Ta chỉ phụ tá cho các vị đại thần cứu trợ, làm những việc vặt vãnh thôi. Công lao đều thuộc về họ cả.”

“Bây giờ quan phủ cũng cần lương thực, đúng không? Chúng ta có lương thực, nhưng giá cả hiện tại có vẻ hơi... Liệu có thể

tăng thêm cho chúng ta không?”

Vừa dứt lời, từ ngoài cửa có người hừ lạnh một tiếng: “Tăng giá?”

Mọi người quay sang nhìn theo tiếng nói liền thấy Tề Vân Sơn cùng vài tên quan viên đi vào. Hạ nhân nhà họ Ngô vội vàng mang trà đến cho họ.

Triệu Khang nhiệt tình giới thiệu Tề Vân Sơn và những người khác cho mọi người, đồng thời không quên khoác lác một phen.

Tề Vân Sơn đặt chén trà xuống bàn với vẻ mặt nặng nề, sau đó đứng dậy nói: “Ta căm ghét nhất là các ngươi, những thương nhân chỉ biết nhìn vào lợi ích nhỏ nhoi trước mắt!”

“Từ hôm nay trở đi, quan phủ sẽ thu mua lương thực với giá mười một văn tiền một cân.”

“Thích bán thì bán, không bán thì thôi. Hiện tại Thanh Châu không thiếu lương thực, các ngươi không bán thì vẫn có nhiều người khác bán!”

Lời nói này khiến đám thương nhân lương thực không biết phải làm sao, ai nấy đều lo lắng và thầm chửi rủa Tề Vân Sơn đến mười tám đời tổ tông.

Khi Tề Vân Sơn rời đi, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Triệu Khang.

Mã Sơn thở dài, nhìn Triệu Khang điềm tĩnh uống trà đối diện.

Hắn không phải kẻ ngốc, từ trước đã biết thân phận không tầm thường của Triệu Khang, là người có thể khiến Tề Vân Sơn quỳ lạy.

Trước đây, Triệu Khang từng nói mình chỉ là một người phụ trợ làm việc bản, nhưng Mã Sơn không tin một chữ nào. Giờ nghĩ lại, hắn biết chắc chắn rằng Triệu Khang đã chơi khăm mình và Tần Dương.

Với ánh mắt phức tạp, Mã Sơn không giả bộ nữa: “Triệu đại nhân, ngài chỉ cho chúng tôi một con đường sống đi.”

Triệu Khang nhíu mày, nhìn Mã Sơn và Tần Dương đang thất thần, bật cười nhẹ: “Nếu Mã lão ca đã nói vậy, ta mà không

giúp thì thật không phải. Giá mười một văn tiền một cân đúng là hơi thấp. “

Những thương nhân lương thực căng thẳng nhìn Triệu Khang.

Triệu Khang điềm nhiên nói: “Vậy ta quyết định, quan phủ thu mua lương thực với giá mười hai văn tiền một cân, bao nhiêu cũng mua. Nhưng giá này chỉ có hiệu lực trong ba ngày.”

“Mười hai văn...” Một thương nhân lương thực lo lắng lên tiếng.

Triệu Khang khép tay, ngáp một cái: “Người có thể không bán, mang lương thực về chỗ cũ, cũng chỉ mất mười ngày nửa tháng lộ trình thôi. Nhưng thời tiết này không tốt, đừng để lương thực bị ẩm ướt mà hỏng hết.”

Lời nói của hắn như đập mạnh vào lòng mọi người, ai nấy đều im lặng.

Triệu Khang không đuổi người đi, vì hiện giờ quan phủ thu hoạch lương thực không nhiều, việc duy trì lương thực cho nạn dân rất khó khăn.

Phải nhanh chóng thu mua lượng lớn lương thực, nếu Tần Dương đến, mọi chuyện phải được định đoạt trong ngày hôm nay.

Khoảng một khắc trôi qua, Ngô Tâm Di mang trà nóng cho Triệu Khang và đứng bên cạnh. Nàng hiểu rằng Triệu Khang đang đấu kiên nhẫn với đám thương nhân này, xem ai sẽ nản lòng trước.

Gần nửa giờ sau, một người bắt đấm dĩ thờ dài: “Triệu đại nhân, chúng ta lập biên lai đi.”

Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết từ giờ phút này, tình hình tai họa ở Thanh Châu đã không còn là vấn đề gì đáng lo ngại nữa.

Chương 426 - Hội nghị bốn quốc gia

Tần Dương mở lời trước tiên, sau khi đã tính toán kỹ lưỡng trong lòng.

Hắn đã rõ ràng biết rằng, lúc này đây hắn và Mã Sơn đang ở thế bất lợi, hai nhà kho bên trong chất đầy hơn mười vạn thạch lương thực.

Hiện nay chỉ có quan phủ mới có đủ khả năng mua, những người còn lại căn bản không có tiềm lực tài chính, nếu như không bán vậy thì phải nát trong tay họ!

Hiện giờ Triệu Khang đưa ra giá cả rất thấp, chỉ mười hai văn tiền một cân, trong khi giá gạo bình thường ngày thường dao động từ mười ba đến mười bốn văn.

Cái giá này quả thật khó có thể chấp nhận được, nhưng hắn càng rõ ràng rằng nếu không bán ngay bây giờ,

Tương lai đợi đến khi quan phủ định giá mười văn chín văn thì hắn sẽ chỉ thua thiệt thảm hại hơn! Bởi vì bây giờ hắn không thể trì hoãn thêm nữa.

Trước đây là nạn dân không thể chờ đợi được, hiện tại đôi thành hắn.

Thấy hắn mở lời, Triệu Khang cũng không nói hai lời, từ trong tay áo lấy ra một tờ biên lai đã viết sẵn, Ngô Tâm Di kéo ngắn túm ra, lấy ra con dấu.

Triệu Khang thân nhiên nói: “Nếu đồng ý bán lương thực, hãy đến đây ký tên đồng ý, sau đó vận chuyển lương thực của các vị đến điểm thu lương do quan phủ thiết lập ở Đông thành, khai báo số lượng xe lương thực cho quan viên phụ trách thu lương ở ngoài Thanh Châu.”

“Lúc nào lương thực nhập kho, số lượng bao nhiêu, đều phải ghi chép rõ ràng, đến Ngô phủ tìm ta để lấy tiền.”

Từng thương nhân lương thực lần lượt tiến lên ký tên đồng ý, Tề Vân Sơn cùng các quan viên khác quay trở lại đại sảnh, nhìn từng thương nhân lương thực với vẻ mặt buồn bã.

Tề Vân Sơn cố gắng tỏ ra vui vẻ, nở nụ cười: “Mời các vị đi.”

Đợi đến khi tất cả thương nhân lương thực đều theo Tề Vân Sơn đến điểm thu hoạch lương thực ở phía đông thành, đại sảnh lại trở nên yên tĩnh.

Triệu Khang cất kỹ biên lai, tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống đất, thở phào nhẹ nhõm, quay sang Ngô Tâm Di nói:

“Cuối cùng cũng xong.”

Trên mặt nữ tử lại không có vẻ gì là thoải mái, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đế Đô.

Trong hoàng cung.

Tiêu Linh Lung tâm tư buồn chán đến chết ngồi trong đình viện ngự hoa viên, thân thể hơi nghiêng, mi mắt khẽ nhướn nhìn những chú cá trong ao đang tung tăng bơi lội giữa những gợn sóng do mưa rơi tạo nên.

Mưa phún giăng nhẹ, gió thoang thoảng, đình cỏ với lan can chạm trở tinh tể, cùng với một thân hoàng bào tôn quý và dung mạo khuynh quốc khuynh thành của Tiêu Linh Lung, tạo nên một khung cảnh vô cùng lộng lẫy.

Một bộ hồng y thướt tha bước vào, Tần Ngọc Phượng tuy đã được Tiêu Linh Lung dặn dò là không cần đa lễ khi chỉ có hai người, nhưng vẫn có chút câu nệ vì đây là trong hoàng cung. Nàng nhẹ nhàng lên tiếng:

“Bệ hạ.”

Tiêu Linh Lung quay đầu lại, khẽ mỉm cười: “Người tới rồi, hãy ngồi xuống đi.”

Tần Ngọc Phượng lúc này mới ngồi xuống.

Là đế vương của Càn quốc, giờ phút này Tiêu Linh Lung buông bỏ tất cả vẻ uy nghi, chủ động dựa sát vào Tần Ngọc Phượng, cười nói: “Ta ở trong cung này quả thực rất nhàm chán, chỉ có thể gọi người tới để giải khuây.”

Tần Ngọc Phượng khẽ cười, sự thận trọng trong lòng cũng giảm đi phần nào trước sự chủ động của Tiêu Linh Lung.

“Bệ hạ ngày đêm lo toan việc nước, ít có thời gian rảnh rỗi, nên dành thời gian nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng để mệt mỏi thân thể.”

“Hiện tại nào có lúc nào ta cảm thấy mệt mỏi.”

Tiêu Linh Lung nở nụ cười dịu dàng, trong đầu hiện lên hình ảnh Triệu Khang: “Từ khi quen biết hắn, dường như mọi việc lớn nhỏ đều do hắn lo liệu. So với quãng thời gian ta mới lên

ngôi, giờ đây ta nhàn nhã hơn rất nhiều. Chẳng biết hấn ở Thanh Châu thế nào nhỉ?”

Nghe Tiêu Linh Lung nói vậy, Tần Ngọc Phượng theo bản năng lên tiếng: “Bệ hạ cứ yên tâm, hấn luôn cẩn thận chu đáo trong mọi việc, ta nghĩ hấn sẽ sớm trở lại thôi.”

Tần Ngọc Phượng gật đầu, sau đó chợt nhớ ra điều gì đó và mở lời: “Đúng rồi bệ hạ, mấy ngày nay ta nghe trong kinh đô đồn đại rằng sứ đoàn Chu quốc đã đến.”

Tiêu Linh Lung khẽ nhú mày: “Lũ người đó không có ý tốt gì đâu. Sau trận chiến thua thảm hại, Chu quốc tổn thất nặng nề. Sau khi Hoắc Ân trốn về đã bị Hoàng đế Chu quốc tức giận chém đầu. Nửa năm nay chúng không có động thái gì lớn, nhưng gần đây lại phái sứ thần sang Càn quốc.”

Tần Ngọc Phượng cũng nghe được tin đồn này vài ngày trước khi ra ngoài cầu phúc cho Triệu Khang. Nàng hỏi: “Là vì chuyện gì?”

Tiêu Linh Lung hừ lạnh một tiếng: “Lũ người đó tự xưng là mạnh nhất trong tứ quốc, lại tự nhận là bậc thầy về văn hóa. Lần này phái sứ thần sang đây hấn là có âm mưu gì đó.”

“Chu quốc hoàng đế Lý Thừa Khôn tháng sau vừa tròn sáu mươi tuổi, liền tuyên bố muốn tổ chức một kỳ tứ quốc văn hội. Triệu Khang lần trước đánh bại Trương Thánh tiên sinh, khiến cho nội thư viện Chu quốc rất là không phục.”

“Lần này phỏng chừng chính là muốn tận dụng cơ hội làm nhục Triệu Khang. Trên thiệp mời còn có ý ghi rõ mời Triệu Khang đến Chu quốc.”

Tần Ngọc Phượng nghe vậy, vội hỏi: “Vậy bệ hạ đáp ứng rồi sao?”

Tiêu Linh Lung lắc đầu: “Chưa, chỉ có thể kéo dài. Hiện tại bốn nước không có chiến tranh, Chu quốc và Tề quốc sau bài học đắng cay trước đây cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

“Ta xem bọn họ lần này đơn giản là muốn mượn cơ hội này để lấy lại danh hiệu thiên hạ đệ nhất văn sĩ từ Triệu Khang.”

Nói xong Nữ Đế bệ hạ không khỏi thở dài: “Không thể không thừa nhận, Chu quốc địa đại vật bác, địa linh nhân kiệt, văn phong càng hưng thịnh. Cũng chính vì nguyên nhân này, những lưu sĩ tử nổi tiếng của ba nước còn lại đều vui vẻ đến Chu quốc học tập.”

“Cứ tiếp tục như vậy, nhân tài Chu quốc sẽ ngày càng nhiều, quốc lực ngày càng cường thịnh, danh tiếng đệ nhất cường quốc cũng không phải chỉ là lời nói suông.”

“Nếu như vậy,” Tần Ngọc Phượng suy nghĩ: “Nếu hắn có thể tỏa sáng rực rỡ trong văn hội tứ quốc lần này, cũng có thể chấn hưng văn đàn Càn Quốc chúng ta.”

Tiêu Linh Lung hỏi: “Ý của ngươi là để cho hắn đi?”

“Loại chuyện này, cho dù chúng ta không cho, hắn cũng sẽ đi.” Tần Ngọc Phượng bất đắc dĩ cười cười.

Tiêu Linh Lung: “Làm sao biết được?”

Khóe miệng nhếch lên, trong giọng nói có chút ghen tị, Tần Ngọc Phượng trêu đùa: “Vậy còn không phải bởi vì bệ hạ ngươi sao?”

Nữ Đế bệ hạ sững sốt, sau đó đỏ mặt: “Nói bừa cái gì, sao lại vì ta?”

Tần Ngọc Phượng lấy tay che miệng, cười trộm một tiếng: “Đây cũng không phải là nói bừa, chỉ cần là có thể giúp đỡ bệ hạ ngươi, để Càn quốc trở nên cường đại, hắn là cái gì cũng nguyện ý làm, điểm này thật khiến Ngọc Phượng ngưỡng mộ.”

“Ngươi lại tới.”

Mặt mang vẻ ngượng ngùng, nhưng trong lòng Tiêu Linh Lung lại vui mừng vô cùng, khóe miệng bất giác toát ra nụ cười.

Tần Ngọc Phượng lại nói: “Huống chi lấy tài học của công tử, thiên hạ này ai là đối thủ? Mượn lần văn hội này càng tốt để chứng thực danh tiếng thiên hạ đệ nhất văn nhân của hắn, vậy mới tốt!”

“Ngươi đối với hắn thật đúng là có tự tin.”

Tiêu Linh Lung cười một tiếng, tiện đà nhìn về phía hồ nước: “Vây chờ hấn trở về rồi nói sau, dù sao thời gian còn sớm.”

Mười ngày liên tiếp trôi qua.

Tề Vân Sơn mở quyển sách dày ra, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Tần gia tổng cộng lương thực tám vạn thạch, Mã gia tổng cộng lương thực bảy vạn thạch...”

Đọc đến cuối cùng, Tề Vân Sơn thở phào nhẹ nhõm nhìn về phía Triệu Khang: “Đại nhân, kho lúa các nơi đều đã bị quan phủ tiếp quản, tổng số lương thực tổng cộng hai mươi ba vạn bốn ngàn hai trăm thạch!”

“Mặt khác, còn có tổng cộng hai mươi tám tên thương nhân lương thực, lương thực tổng cộng cũng ở trên hai vạn thạch, chỉ cần phát thích hợp, đầy đủ, các nạn dân có thể chống đỡ đến đầu xuân sang năm!”

Chương 427 - Các gia tộc tụ tập

Theo sau lời của Tề Vân Sơn, đại sảnh nổ ra một tràng reo hò, những quan viên đã bận rộn hơn một tháng đều từ tận đáy lòng hét lên, xúc động nhìn về phía Triệu Khang.

Cuối cùng cũng đã giải quyết xong.

Triệu Khang cũng cảm thấy nhẹ nhõm, hỏi: “Chi tiêu là bao nhiêu?”

Tề Vân Sơn cười ha ha: “Đại nhân, trước khi đến, bệ hạ đã giao cho hạ quan ngân phiếu tổng cộng một triệu lượng. Còn hơn hai mươi vạn thạch lương thực thậm chí chưa dùng hết một nửa.”

“Tính cả số tiền trả cho gia tộc Ngô, ba trăm ngàn lượng là đủ!”

Triệu Khang nghe xong, liền biết tám phần ngân phiếu đó là do Tần Ngọc Phụng mang về, sau khi bản thân mình đưa cho nữ đế bệ hạ.

Nói cho cùng vẫn là tiền của Triệu lão gia.

Ngay lập tức đưa tay ra: “Người để lại ba trăm ngàn, số còn lại thì.. hừm?”

Tề Vân Sơn ngó người, nhìn Triệu Khang đưa tay ra hiệu, tiến đến gần nói nhỏ: “Quốc sư làm như vậy không ổn lắm đâu?”

“Bớt nói nhảm, ngân phiếu này vẫn là lão tử đưa cho bộ hạ, mau lấy ra, mấy ngày nay lão tử nghèo đến mức nào rồi.”

Triệu Khang hừ lạnh: “Mẹ kiếp, đi qua thanh lâu còn không dám bước vào, chỉ dám đứng ngoài cửa nhìn thôi!”

Tề Vân Sơn đỏ mặt, vừa lấy ngân phiếu vừa nói: “Sau này nếu bộ hạ hỏi đến, ta sẽ nói là ngài lấy đó nha.”

Giờ đây trong mắt một nhóm đại thần, mối quan hệ giữa Triệu Khang và nữ đế bộ hạ cơ bản đã được xác định.

Tên này sau này có thể là hoàng hậu của bộ hạ chúng ta đấy! Hẳn đòi tiền chúng ta có thể không cho sao?

Mặc dù nghĩ vậy có hơi kỳ quái, nhưng sự thật đúng là như thế!

“Được rồi, thoải mái đi, có chuyện gì ta gánh.”

Triệu Khang một tay chộp lấy ngân phiếu nhét vào ngực, hai người thì thâm với nhau khiến cả nhà Ngô Tâm Di bên cạnh kinh ngạc.

Lấy ra một tấm ngân phiếu ngàn lượng, Triệu Khang đưa cho Tề Vân Sơn, nói: “Ngàn lượng này người cầm lấy, mấy ngày này mời mọi người và các quan viên dưới quyền ăn chút đồ ngon. Thời gian qua thực sự vất vả cho bọn họ rồi.”

Các quan viên nghe thấy thì rơi lệ, người trên vẫn nghĩ đến chúng ta!

“Đa tạ đại nhân!” Tề Vân Sơn vui vẻ nhận lấy ngân phiếu.

Ăn chút đồ ngon?

Hiện tại Thanh Châu gặp thiên tai, bao nhiêu dân chạy nạn không đủ ăn? Thân là mệnh quan triều đình, chúng ta nên làm gương chứ!

Mỗi ngày trà thô cơm nhạt là được rồi, cần gì đồ ăn ngon!

Hoàng tử điện hạ bên cạnh nhìn thấy, mắt đỏ lên: “Lão Triệu! Còn ta thì sao? Lão tử mấy ngày này cũng rất vất vả đấy!”

“Cầm lấy đừng khách sáo. Tiết kiệm chút mà tiêu.”

Triệu Khang ném ra hai đồng tiền, Tiêu Huyền Sách tức giận xông tới bóp cổ tranh tiền, làm mọi người cười nghiêng ngả.

Tối đó Triệu Khang vốn định ở lại nhà họ Ngô bày vài bàn tiệc, nhưng không ngờ lại nhận được thiệp mời của Tần Dương và Mã Sơn mời hẳn dự tiệc.

Đành phải từ bỏ, một mình đi dự tiệc.

Về việc tại sao Tần Dương và Mã Sơn hai tên gốc này lại mời hẳn, hẳn cũng đoán được.

Mười phần tám, chín là vì chuyện thi cử hôm nọ.

Đến quán rượu dự tiệc, Tần Dương và Mã Sơn đã sớm đứng chờ dưới lầu.

Nhìn thấy Triệu Khang, hai người cũng không gọi là Triệu tiên sinh nữa, đồng thanh nói: “Triệu đại nhân.”

Triệu Khang cười khẩy: “Hai vị lão ca tinh thần tốt nhỉ, lương thực bán hết rồi, một khoản lớn như vậy tinh thần sao không tốt được?”

Tần Dương và Mã Sơn cười gượng, tên chó này, rắc muối lên vết thương của chúng ta.

Hai nhà hơn mười vạn thạch lương thực, tổn hơn hai mươi vạn lượng bạc, kết quả là sao.

Chưa nói đến hòa vốn, trực tiếp lỗ đến tận bà ngoại!

Tần Dương có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn cố gắng lên tinh thần nói: “Đại nhân mời.”

“Đi thôi!” Triệu Khang vén áo đi vào quán rượu.

Khác với mấy lần trước, lần này Tần Dương và Mã Sơn không mở phòng riêng, tham gia yến tiệc không chỉ có ba người bọn họ và Triệu Khang.

Còn có một nhóm người Triệu Khang chưa gặp qua, ai nấy ăn mặc hoa lệ, nhìn là biết đều là những kẻ thân giá không nhỏ.

Tiến vào vị trí chủ tọa, Tần Dương lên tiếng: “Triệu đại nhân, để ta giới thiệu một chút, đây là Trương tiên sinh ở Bình Cốc, vị này là Chu tiên sinh ở Thanh Thủy huyện...”

Theo lời giới thiệu của Tần Dương, Triệu Khang không cảm thấy có gì bất ngờ.

Những người này tuy hẳn chưa gặp qua, nhưng tên tuổi thì đều đã nghe đến, có thể nói là nhóm người giàu nhất toàn bộ Thanh Châu.

“Chư vị, vị này chính là đại thần cứu trợ thiên tai triều đình phái tới lần này, Triệu đại nhân!”

Giới thiệu xong người cuối cùng, Tần Dương lại nhấn mạnh thân phận của Triệu Khang.

Mọi người vội đứng dậy: “Bái kiến Triệu đại nhân.”

“Tất cả đứng dậy đi.” Triệu Khang điềm đạm nói.

Cửa quán rượu lúc này đóng lại, ông chủ và tiểu nhị cũng lui ra, được Triệu Khang cho phép mọi người mới ngồi xuống.

Tất cả mọi người đều nhìn Triệu Khang, hiển nhiên Tần Dương không muốn kéo dài, nhẹ giọng nói: “Triệu đại nhân, hôm nay mời ngài dự tiệc, không có gì khác. Chính là thỉnh cầu đại nhân chỉ cho chúng ta một con đường sống, mong đại nhân không tiếc chỉ bảo, có bất kỳ yêu cầu nào chỉ cần chúng ta làm được tuyệt đối không từ chối!”

Đối phương thẳng thắn như vậy, Triệu Khang tự nhiên cũng lười giả bộ, cười nhẹ một tiếng: “Tần lão ca nói là chuyện khoa cử?”

Tần Dương còn chưa kịp mở miệng, một phú hào đã sốt ruột nói: “Đúng vậy Triệu đại nhân, thật khó khăn mới đến kỳ thi mùa thu, hài tử nhà ta đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ đợi tranh thủ được danh hiệu cử nhân.”

“Nếu lúc này khoa cử không thành, công sức mười năm đèn sách của con ta sẽ tan thành mây khói! Cầu xin đại nhân chỉ cho một con đường sống!”

“Cầu xin Triệu đại nhân mở lòng từ bi!”

Mọi người đồng loạt quỳ xuống, ánh mắt khẩn thiết nhìn Triệu Khang.

Lúc này sắc mặt Triệu Khang dần trở nên lạnh lùng, đột nhiên hừ một tiếng: “Sớm biết như thế này! Hà tất ban đầu làm vậy!”

Sắc mặt mọi người cứng lại, nhưng không ai dám nói gì.

Triệu Khang tiếp tục quở trách: “Thanh Châu gặp thiên tai, toàn quốc trên dưới đều nhìn vào đây, các ngươi là phú hào địa phương không nghĩ chia sẻ lo lắng với quân vương thì thôi! Lại còn tăng giá lương thực, thực sự cho rằng thiên hạ này không ai trị được các ngươi sao?”

“Triệu đại nhân chúng ta biết sai rồi, cầu xin đại nhân mở lòng từ bi!” Mọi người kêu lên thảm thương.

Triệu Khang nhạt giọng nói: “Muốn ta mở lòng từ bi, có thể. Nhưng phải có hành động thực tế.”

Tần Dương lập tức lấy ngân phiếu từ trong ngực ra, những người khác cũng nhanh chóng đưa tiền: “Chúng ta chuẩn bị một chút lễ mọn mong đại nhân nhận lấy.”

Triệu Khang tức giận đập bàn: “Các ngươi coi bản quan là loại người gì? Dám dùng thứ này thử lòng bản quan! Cho rằng Triệu mỗ là loại quan tham những sao!”

Tần Dương và những người khác giật mình, có chút luống cuống.

Triệu Khang mắng: “Một đám sâu mọt! Tự mình dơ bẩn liền nghĩ người khác cũng dơ bẩn sao?”

“Xin đại nhân thứ tội! Chúng ta nên làm thế nào mong đại nhân chỉ bảo!” Tần Dương cứng rắn nói.

Triệu Khang lúc này mới thu lại cơn giận, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Kỳ thi mùa thu lần này, triều đình ân điển, trong phạm vi Thanh Châu, tất cả những ai đã tham gia phủ thi, đạt được danh hiệu tú tài đều có thể tham gia. Chỉ cần các ngươi tuân thủ chiếu lệnh này mà làm là được!”

Chương 428 - Thách thức điểm yếu

Trong lúc nhất thời có chút khó phản ứng lại, Tần Dương nuốt nước bọt nhiều lần rồi mới lắp bắp hỏi: “Đại nhân vừa nói, bất kể thân phận cao thấp, quý tiện nào, chỉ cần có được tú tài công danh đều có thể tham gia kỳ thi Hương mùa thu lần này?”

Triệu Khang gật đầu, tất cả mọi người trợn tròn mắt ngơ ngác nhìn Triệu Khang.

“Còn có loại chuyện tốt này ư?”

Có người kịp phản ứng, sau đó cẩn thận từng li từng tí nhìn Triệu Khang hỏi: “Vậy đại nhân, danh ngạch trúng tuyển vẫn như trước chứ?”

“Vẫn như trước,” Triệu Khang nói.

“Đây chẳng phải là...”

Lần này tất cả mọi người đều hiểu ý của Triệu Khang, danh ngạch trúng tuyển không thay đổi, nhưng số lượng thí sinh tham gia lại nhiều hơn.

Điều này cho thấy độ khó của kỳ thi Hương mùa thu lần này đã được nâng cao.

Trước đây, danh ngạch thi luôn cố định, những người có tiền chỉ cần chuẩn bị chu đáo quan hệ là có thể cho con cháu trong gia tộc mình đi thi, việc đỗ đạt hay không còn phụ thuộc vào năng lực cá nhân.

Vì danh ngạch cố định, tỷ lệ đỗ của những người tham gia vẫn tương đối cao.

Tuy nhiên, nếu như lời Triệu Khang nói là đúng, chỉ cần có tú tài công danh là có thể tham gia khoa cử, thì mọi chuyện sẽ khác.

Độ khó của kỳ thi sẽ tăng lên đáng kể, từ chỗ cạnh tranh với 5 người nay biến thành 50 người. Tình hình không thể giống như trước đây được nữa.

Vì vậy, nhiều người ở đây đều lộ vẻ khó xử.

Triệu Khang cười ha ha một tiếng. “Sao vậy? Không muốn ư? Vậy không cần thương lượng. Ta cũng nói rõ cho các vị biết.”

“Lần này triều đình ban ân điển cho Thanh Châu, tất cả những ai có tú tài công danh đều có thể tham gia dự thi, đây chỉ là bước đầu tiên. Tiếp theo, U Châu, Thông Châu, Lương Châu, Giang Châu bốn châu khác cũng sẽ lần lượt thực thi chính sách này.”

“Ngoài ra, trong tương lai triều đình còn có thể cung cấp bút mực, chỗ ở cho các sĩ tử tham gia khoa cử. Dù chỉ là một kẻ ăn mày, chỉ cần có tài năng thực sự cũng có thể đỗ đạt.”

“Trước đây các vị dựa vào tiền bạc để mua danh ngạch, thậm chí dựa vào những kẻ sĩ phu để tiến thân vào kỳ thi Hội sẽ không còn cơ hội nữa.”

“Đại nhân, ngài không đùa đấy chứ?” một người hỏi.

Triệu Khang cười híp mắt nói: “Ngươi nghĩ sao?”

Trong lòng mọi người đều chấn động, nếu lời Triệu Khang nói là thật, thì đây quả là một biến động lớn.

Ở đây không ai thực sự ngu ngốc, trong lòng đều hiểu rõ việc thi hành chính sách này sẽ gặp nhiều khó khăn.

Tuy nhiên, Triệu Khang lại tỏ ra muốn các thị tộc Thanh Châu này trở thành kẻ phản bội, đi theo chính sách này.

Có thể đoán được rằng nếu họ đồng ý, tương lai của họ chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Nhưng nếu không đồng ý, chẳng lẽ con cháu trong nhà họ sẽ không được tham gia khoa cử trong hai mươi năm tới sao?

Lúc này, họ dường như phải lựa chọn một lựa chọn đau đớn.

Không ai dám mở lời trước.

Triệu Khang cũng không vội vàng, gắp một viên đậu phộng bỏ vào miệng nhai chậm rãi.

Hơn nửa ngày sau, Tần Dương mới ngẩng đầu lên hỏi: “Đại nhân, ngài cũng biết, nếu chuyện này được lan truyền ra ngoài, sẽ có bao nhiêu người phản ứng?”

“Ta biết rõ hơn ngươi điều này, nhưng ta có thể nói với ngươi rằng sẽ luôn có nhiều người ủng hộ hơn là phản đối.”

Triệu Khang buông đũa xuống: “Nói cho cùng các người chỉ là thương nhân. Nếu có sĩ phu gia tộc nào chống đối thì sao? Chọc giận ta, ai không đồng ý, ta sẽ trực tiếp mang binh chém từng nhà, còn đỡ hơn!”

Tần Dương hoảng sợ, sững sờ nhìn Triệu Khang. Lúc này, hắn mới nhận ra rằng, người thanh niên trước mặt này mới chỉ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, nhưng lại có khí thế uy nghiêm đáng sợ.

“Cho nên, lão Tần à.”

Triệu Khang tự mình rót một chén rượu: “Bây giờ ta đang nói chuyện tử tế với các người, nên hy vọng các người ngoan ngoãn đồng ý. Nếu không?”

“Ha ha, tai họa lần này ta có thể khiến Tần gia và Mã gia các người thua lỗ hơn mười hai mươi vạn, nếu khiến các người giống như Vương gia, trắng tay cũng không khó. Ai ở đây muốn thử, có thể ra khỏi tửu lâu này ngay bây giờ.”

Nuốt một ngụm nước bọt, Mã Sơn cẩn thận nói: “Triệu đại nhân, có phải chỉ cần chúng ta đồng ý lời nói, lần này kỳ thi mùa thu...”

Triệu Khang cắt ngang lời hắn: “Chỉ đồng ý là chưa đủ! Tương lai nếu các người dám phản bội, các người phải cùng ta đối phó với họ, hiểu chưa?”

“Chỉ cần các người có thể làm được, ta cam đoan rằng hậu bối của các gia tộc các người đều có thể tham gia kỳ thi mùa thu lần này, thậm chí là kỳ thi mùa xuân!”

Triệu Khang nói xong, có chút tiếc nuối lắc đầu: “Các người dám khôn kiếp này, đến giờ vẫn chưa hiểu rõ sao?”

“Dùng cái đầu heo của các người suy nghĩ cho kỹ, các người đều là thương nhân xuất thân, có thể tốn chút tiền để cho con cháu trong nhà thi đỗ cử nhân là xong chuyện!”

“Tương lai nếu muốn làm quan, phải đi ninh hót đám sĩ phu kia, nhưng giờ thì không cần nữa! Chỉ cần con cháu các người có tài năng thực sự, đừng nói cử nhân! Tiến sĩ, chỉ cần thi đỗ là có thể đi thi!”

“Hơn nữa, trên đời này có biết bao nhiêu học sinh nghèo, chỉ cần mua bút mực cho bọn họ cũng đủ khiến bọn họ đau đầu, chứ nói gì đến mua sách!”

Triệu Khang nói: “Các người, mỗi kỳ thi đều có tiền, con cái được ăn học đầy đủ, các người còn sợ cái gì?”

Mọi người bị lời nói của Triệu Khang làm cho choáng váng, sau khi định thần lại, ánh mắt của họ đều có chút dao động.

Ôi chao, hình như đúng là có chuyện như vậy thật!

Một lát sau, Mã Sơn là người đầu tiên lên tiếng: “Triệu đại nhân, việc này thảo dân đồng ý!”

“Ta cũng đồng ý!” Tần Dương cũng nói.

Những người còn lại cũng đồng ý.

Triệu Khang hài lòng nở nụ cười: “Vậy là tốt rồi, tốt rồi tốt rồi, đừng quý nữa, còn chưa đến Tết, ta cũng không có tiền mừng tuổi cho các người.”

Mọi người dờ khóc dờ cười, từ dưới đất đứng dậy trở lại chỗ ngồi.

Triệu Khang lại nói: “Nhớ kỹ lời các người đã nói, nếu đến lúc đó mà ai dám làm rùa đen rụt đầu, đừng trách bản quan trở mặt không nhận người!”

“Đại nhân yên tâm!”

“Đại nhân yên tâm!”

Tất cả mọi người cúi đầu khom lưng, Triệu Khang ừ một tiếng, sau đó vươn tay về phía Tần Dương: “Lấy ra.”

Tần Dương ngơ ngác: “Đại nhân, cái gì, cái gì?”

Triệu Khang tức giận: “Nói nhảm cái gì, ngân phiếu chứ! Người đưa cho ta!”

Tần Dương há hốc mồm: “Ngài, ngài không phải không muốn sao?”

“Ta nói không cần? Có sao? Ta làm sao không nhớ rõ! Người không biết, bốn quan từ nhỏ thích nhất khiêu chiến điểm yếu của mình, rèn luyện ý chí lực của mình.”

Triệu Khang nói: “Làm quan, nhất định phải trải qua muôn vàn thử thách. Ta có thể không cần nhưng người không thể không đưa, biết không? Càng không thể đưa rồi lại thu hồi! Đó chính là không để họ Triệu ta vào mắt. Ta đây chính là muốn tức giận!”

Tần Dương thầm chửi rửa trong lòng, chó má hóa ra cũng là một tham quan, tháo!

Chương 429 - Khó khăn nhất của người đẹp

Nghे xong lời Triệu Khang, một đám người không chút khách khí bắt đầu thử thách hần.

Tuy trong lòng cực kỳ phản đối, nhưng bất đắc dĩ dưới uy hiếp của Triệu Khang, họ vẫn phải làm theo.

Triệu Khang với vẻ mặt hồi hận đi ra khỏi tửu lâu, vỗ vỗ lồng ngực căng phồng của mình.

Tội lỗi!

Cũng may lúc này tu vi cảnh giới của hần còn rộng rãi, bằng không Triệu Khang thật muốn tìm người đánh mình một trận.

Tần Dương và đám người kia thật đúng là thành ý mười phần!

Gần hai mươi mấy người góp được hai ba mươi vạn ngân phiếu, cộng thêm bảy mươi vạn lấy từ Tề Vân Sơn.

Cuối cùng, tiền vốn đã khô quắt của Triệu lão gia cũng lại đầy đặn.

Hát một bài hát vui vẻ, Triệu Khang trở về phủ đệ Ngô gia. Chung quanh phủ đệ đèn đuốc sáng trưng, Tề Vân Sơn cùng một đám quan viên đang bàn bạc sổ sách.

Tiêu Huyền Sách và Ngô Long Lý đi theo Triệu Khang. Lúc này, nha đầu Ngô Thanh Loan hần đang tu luyện, Triệu Khang không đi xem mà đi thẳng về viện của mình.

Vừa bước qua ngưỡng cửa, Triệu Khang đã nhìn thấy trong tiểu viện, một thân ảnh bạch y váy trắng đang ngồi trên ghế trúc, bên cạnh là một lò sưởi bùn đỏ nhỏ.

Nữ tử khoác trên người một chiếc áo choàng lông cáo trắng, khiến nàng trông như một đóa hoa sen nở rộ giữa núi tuyết.

Triệu Khang khẽ hừ một tiếng, đi đến kéo ghế ngồi xuống: “Sao nàng lại ở đây?”

Nữ tử ấy chính là Ngô Tâm Di.

Nàng mỉm cười dịu dàng với Triệu Khang: “Long Lý đi theo đại nhân kiểm kê sổ sách, nha đầu Thanh Loan đang tu luyện, Trịnh tiên sinh đi trông coi kho lúa, gia đình còn lại cũng đều bị phái đi làm việc. Hôm nay, dường như cả nhà Ngô ta chỉ còn mình ta là người nhàn nhã nhất.”

“Đây là chuyện tốt. Mỗi người đều có thể lo liệu một mảng, nàng là nữ tử cũng sẽ thoải mái hơn nhiều. Bằng không, một mình lo liệu một gia nghiệp lớn như vậy, sớm muộn cũng sẽ mệt mỏi sinh bệnh. Ô, nàng còn nường rượu nữa ư?”

Triệu Khang vừa nói xong, ánh mắt hắn đã nhìn thấy trên giá sắt đặt trên lò sưởi bùn đỏ có một bầu rượu, lúc này đang bốc hơi nóng ra bên ngoài, mùi rượu theo làn khói trắng bay lên.

Người thích rượu ngon không thể nào cưỡng lại được mùi vị này.

Trong ấn tượng của Triệu Khang, Ngô Tâm Di hình như không phải là người thích uống rượu.

Triệu Khang trầm nghĩ, không hiểu sao lại cảm thấy nữ tử này có nhiều nét tương đồng với nữ đế bệ hạ.

Cả hai đều là nữ nhi, từ nhỏ đã mất cha và phải tiếp quản gia nghiệp khổng lồ, gánh vác mọi việc. Nhan sắc của họ đều rất xinh đẹp!

Một người là thương nhân, một người là hoàng đế.

Rót rượu đầy ly, Ngô Tâm Di mỉm cười nói: “Hôm nay rảnh rồi, Triệu tiên sinh có muốn cùng ta uống chút rượu không?”

“Tất nhiên rồi.”

Triệu Khang vốn không phải là người thích rượu, nhưng vì thường ngày không có hoạt động giải trí gì nên cũng tập tành uống một mình, dần dần nghiện rượu lúc nào không hay.

Rượu ấm được rót vào chiếc ly tinh xảo, hai người cùng nâng ly chúc mừng. Triệu Khang nhấp một ngụm và khen ngợi: “Rượu này không tệ, có chút quen thuộc.”

“Ngài nói gì vậy?”, Ngô Tâm Di lau khóe miệng dính rượu.

Triệu Khang nói: “Ta biết một loại rượu, được sản xuất từ ngũ cốc qua quá trình chưng cất. Loại rượu này uống vào cay nồng sáng khoái, nồng độ cao và dễ khiến người ta say mê. Ta muốn sản xuất để bán nhưng không có thời gian. Loại rượu này có chút giống với loại rượu ta nói, nhưng vẫn còn kém xa.”

Ngô Tâm Di lại rót một ly rượu, che miệng cười và nói: “Thanh Loan và Long Lý thường ủ rượu trái cây. Ta thích cảm giác cay nồng, vốn nghĩ rằng ngài sẽ không quen, nhưng không ngờ nó lại hợp khẩu vị của ngài.”

“Ha, ta cũng không phải là người kén rượu. Chỉ là loại rượu này gợi lại cho ta một số ký ức.”

“Nếu ngài thích rượu mạnh, đợi ta ủ xong sẽ cho ngài nếm thử.”

Cùng Ngô Tâm Di nâng ly lần nữa, Triệu Khang thở dài.

Hôm nay đã là cuối thu, thời tiết dần se lạnh. Uống chút rượu mạnh trong tiết trời này quả là một điều tuyệt vời.

“Ngài còn biết ủ rượu sao?”, Ngô Tâm Di tò mò hỏi.

Triệu Khang cười: “Ta chỉ biết sơ lược thôi. Cần phải thử nghiệm nhiều, có thể sẽ phải làm lại từ đầu.”

“Ngài thật rộng lượng.” Ngô Tâm Di cười, nhưng nụ cười có chút khác thường.

Triệu Khang không đề ý đến điều đó, cầm giá sắt thêm than vào lò sưởi. Ngô Tâm Di bảo người mang trái cây và các loại đồ ăn nhẹ đến.

Giữa lúc mọi người bận rộn, hai người họ lại có vẻ rất nhàn nhã.

Sau hai bầu rượu, sắc mặt Triệu Khang đã ửng hồng, nhưng Ngô Tâm Di đối diện vẫn giữ nguyên vẻ bình thản, trên môi vẫn nở nụ cười nhợt nhạt.

Triệu Khang kinh ngạc thốt lên: “Thật không ngờ tử lượng của nàng tốt như vậy!”

Ngô Tâm Di cười khúc khích, sau đó giải thích: “Từ khi tiếp quản gia nghiệp, mỗi ngày ta đều phải bận rộn với việc kinh doanh của gia tộc, không thể tránh khỏi giao tiếp với người ngoài. Nếu tử lượng không tốt, làm sao có thể đàm phán thành công?”

“Cái này cũng đúng, ta cũng vậy, uống chút rượu chua Tề quốc cũng tạm được.”

“Ngài còn đi nước Tề?”

“Đâu chỉ, cả Cảnh quốc và Tề quốc ta đều đã đi qua.”

“À, ta quên mất, Ngài quen biết nữ tử Vũ Thần Diệp Hồng Tuyết của Cảnh quốc, Trịnh tiên sinh rất tôn sùng nàng ta!”

“Ha ha, đúng vậy!”

Như khoe khoang với người ngoài về vật mình trân trọng, Triệu Khang hí mắt nói: “Trên đời này cũng không có bao nhiêu nam nhân có thể khiến nàng ta mất bình tĩnh tự nhiên!”

Ngô Tâm Di nhìn Triệu Khang: “Bao gồm cả Ngài sao?”

“Ta? Lúc đầu ta chỉ muốn hợp tác kinh doanh với nàng ta thôi, nhưng bị nàng đánh một trận.” Triệu Khang cười, không để ý đến ánh mắt thoáng buồn của nữ tử đối diện.

Lúc đầu chỉ muốn hợp tác kinh doanh, vậy sau này có thể có mối quan hệ phi thường hay không?

Nghĩ đến đây, nữ tử hít một hơi thật sâu, nhìn Triệu Khang với ánh mắt đầy mong đợi, dịu dàng lên tiếng: “Triệu tiên sinh...”

“Có chuyện gì vậy?”, Triệu Khang uống một ly rượu.

Ngô Tâm Di lấy hết can đảm: “Triệu tiên sinh đã có gia quyến. Nếu Ngài không bỏ...”

“Gia quyến...”

Ồ một cái, Triệu Khang có chút mơ hồ: “Có chứ, đến đây, uống thêm một chén nữa.”

Vừa nói hăng vừa đi lấy bầu rượu, nhưng lại mấy lần đều không bắt được, rõ ràng là đã say không nhẹ.

Ngô Tâm Di vội đứng dậy đỡ anh, có chút dở khóc dở cười: “Triệu tiên sinh say rồi.”

“Làm sao ta có thể say, ta tửu lượng tốt mà, còn có thể uống thêm mười cân!”

Vừa nói vừa lắc lư, Ngô Tâm Di thở dài, đỡ Triệu Khang vào trong phòng.

Cởi giày cho Triệu Khang, đắp chăn lên người, nhìn hẩn nói mê, Ngô Tâm Di đứng dậy nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Ngồi một mình bên lò sưởi, uống rượu mạnh.

Triệu Khang trong phòng thực sự là mồ hôi lạnh chảy ròng, khó mà cưỡng lại mỹ nhân ân!

Sáng sớm hôm sau.

Khó có được một ngày đẹp trời, sau hơn mười ngày mưa thu liên tiếp, Thanh Châu rốt cục đã đón nhận ánh mặt trời.

Ánh nắng ấm áp chiếu lên người khiến tâm trạng con người trở nên tốt đẹp hơn nhiều.

Đi ra khỏi cửa phòng, liếc mắt nhìn sân nhỏ, bếp lửa bầu rượu mâm trái cây sớm đều bị bỏ đi.

Ngô Thanh Loan vui vẻ chạy vào trong sân, vẻ mặt hưng phấn kêu lên: “Sư phụ sư phụ!”

“Có chuyện gì vậy?”

Nhìn dung nhan xinh đẹp tương tự Ngô Tâm Di, Triệu Khang ho khan một tiếng, lui về phía sau một bước.

Ngô Thanh Loan hưng phấn kêu lên: “Ta lục phẩm!”

Triệu Khang nhất thời cả kinh: “Lục phẩm? Thật hay giả!”

Chương 430 - trở về đế đô

“Thật sự là lục phẩm!”

Triệu Khang kinh ngạc nhìn Ngô Thanh Loan, thu tay về.

Từ cường độ chân khí trong cơ thể đối phương cùng mấy cái gân mạch bị đẩy ra, nha đầu này đích xác đã vượt qua thất

phẩm, trở thành một gã lục phẩm hạ tầng võ giả.

“Đồ đệ ngươi nhất định là kỳ tài luyện võ!”

Ngô Thanh Loan đột phá cảnh giới, trong lòng tự nhiên cũng rất cao hứng. Nàng vội vàng chạy đến báo tin vui cho Triệu Khang, những người khác đều im lặng. Điều này cho thấy nha đầu này kính trọng sư phụ mình đến mức nào!

“Không sai, không sai! Tiếp tục cố gắng, tranh thủ sớm ngày trở thành nữ tử Vũ Thần của Đại Càn quốc chúng ta!”

Triệu Khang vui mừng, nhưng đồng thời cũng có chút khó chịu.

Đồ đệ của mình đã tăng lên cảnh giới, còn bản thân mình vẫn kẹt ở tứ phẩm trung tầng. Mặc dù khoảng cách đến thượng tầng không xa, chỉ cách một bước, nhưng chính bước này lại rất khó khăn, khiến Triệu lão gia có chút buồn bực.

Nghe Triệu Khang nói, Ngô Thanh Loan đảo mắt, lôi kéo tay Triệu Khang lắc lư: “Sư phụ, đồ đệ bảo bối của người đã đột phá cảnh giới, người có nên thưởng cho gì đó không?”

“Tình cảm của người không phải đến để báo tin vui mà là để lừa đảo đúng không?”

Triệu Khang bưng tỉnh, sau đó vẽ mặt cảnh giác: “Sư phụ hiện tại rất nghèo, đã truyền công pháp cho con, binh khí cũng không có, còn tiền thì là mạng của ta!”

“Ai muốn tiền của sư phụ chứ!” Ngô Thanh Loan bĩu môi.

Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm: “Không cần tiền của ta là được rồi, vậy con muốn gì?”

“Vũ khí, con muốn một thanh bảo kiếm!” Ngô Thanh Loan lập tức nói.

Triệu Khang gặp khó khăn: “Bảo kiếm, thứ này cũng không dễ làm.”

Phần lớn người tập võ đều yêu thích kiếm. Ai mà không muốn cầm thanh kiếm dài đi giang hồ, lại cùng những mỹ nhân giang hồ triển khai một đoạn tình cảm giang hồ đáng ca đáng khóc? Do đó, bất kể là ở nước nào, kiếm đều là vũ khí được yêu thích nhất.

Một thanh bảo kiếm tốt giá cả cũng không phải bình thường đắt.

Ngô Thanh Loan cười hắc hắc: “Sư phụ không có, nhưng hoàng cung Càn quốc của chúng ta chắc chắn có chứ?”

Hảo tiểu tử, cư nhiên đánh chủ ý này đúng không?

Triệu Khang chắc chắn mấy tiếng, Ngô Thanh Loan nũng nịu nói: “Sư phụ tốt, vậy người có đồng ý hay không?”

“Nghe người nói vậy ta lại nhớ ra, bệ hạ đã nói với ta rằng hoàng cung có một kho vũ khí, nơi đó chứa nhiều công pháp bí tịch và binh khí. Khi nào ta chọn được thanh kiếm phù hợp sẽ cho người đưa đến cho con.”

Là sư phụ, Triệu Khang vẫn quyết định hào phóng một chút, coi như đồ dành đưa trẻ con.

Ngô Thanh Loan: “Sư phụ còn gặp qua bệ hạ nữa ư!”

“Đúng vậy! Nói thế nào cũng là một đại quan!” Triệu Khang thốt lên.

Ngô Thanh Loan nhanh chóng nói: “Vậy ta sẽ đi cùng người về đế đô.”

“Được... Đùa gì vậy!”

Triệu Khang kịp phản ứng, nhìn Ngô Thanh Loan: “Người đi đế đô làm gì! Ở nhà cho ngoan! Ta sẽ cho người mang kiếm đến cho người!”

“Không sao sư phụ, người mang ta đi nha, ta chưa từng đi đế đô và chưa từng gặp bệ hạ! Nghe nói bệ hạ chính là đệ nhất mỹ nhân đương thời, thiên tư quốc sắc như tiên nữ hạ phàm, ta muốn đi xem!”

“Chẳng có gì đẹp mắt, cũng chỉ bình thường thôi.” Triệu Khang nói.

Thấy Triệu Khang không đồng ý, Ngô Thanh Loan liền cầu xin, nhưng Triệu Khang vẫn không đáp ứng.

Nha đầu tức giận dậm chân mạnh lên mu bàn chân Triệu Khang.

“Hừ! Ta càng muốn đi!”

“Có tin hay không ta cho người treo lên đánh, lại đem người trực xuất sư môn!” Triệu Khang đe dọa, nhưng chỉ là làm bộ mặt quỷ.

Nhìn tiểu nha đầu chạy đi, Triệu Khang đuổi lưng một cái. Chuyện cũng đã giải quyết xong, nên trở về. Hai tháng này quả thật khiến lão phu ghen chết!

Rời khỏi Ngô phủ, Triệu Khang tìm đến hoàng tử điện hạ đang vui đùa cùng quan viên, nói rõ ý đồ của mình.

Tiêu Huyền Sách nghe vậy cũng tỏ vẻ không thành vấn đề nên trở về thu thập đồ đạc.

Trong đại sảnh.

Nghe nói Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách sắp trở về đế đô, tất cả mọi người trong Ngô gia đều đến tiễn.

“Tề Vân Sơn, việc cứu nạn ở Thanh Châu hiện tại ta giao cho người toàn quyền phụ trách, đừng để xảy ra bất kỳ sơ suất nào!”

“Đại nhân yên tâm, nếu hạ quan không giải quyết được cục diện này, sẽ tự mình chuộc tội!” Tề Vân Sơn cười lớn, nói chuyện với Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách rất thân mật, không hề có quy củ gì.

Tiêu Huyền Sách giơ ngón tay cái lên. Triệu Khang nhìn về phía Ngô Long Lý, vỗ vai hắn: “Cùng Tề đại nhân học tập thật tốt, hy vọng kỳ thi xuân lần sau có thể nhìn thấy tên của người trên bảng vàng.”

Ngô Long Lý nắm chặt hai tay, hận không thể đập đầu với Triệu Khang: “Triệu đại nhân, xin ngài yên tâm, Long Lý sẽ không phụ kỳ vọng của ngài!”

Ánh mắt chuyển hướng về phía Ngô Tâm Di, người đã thức trắng đêm uống rượu nhưng vẫn không nghỉ ngơi, mà chỉ để tiễn Triệu Khang.

Triệu Khang thở dài trong lòng, ôm quyền nói: “Gia chủ bảo trọng, sau này nếu có việc gì cần chỉ cần viết thư một phong cho Tề Vân Sơn, dù khó khăn đến đâu ta cũng sẽ thay người giải quyết.”

Ngô Tâm Di gương cười gật đầu, đi theo mọi người tiễn Triệu Khang ra cửa.

Trịnh Huyền cùng hạ nhân dắt ngựa đến nơi. Triệu Khang đang muốn lên ngựa, Ngô Tâm Di đột nhiên nói: “Triệu tiên sinh...”

“Sao vậy?” Triệu Khang quay người nhìn lại.

Ngô Tâm Di tiến lên phía trước, nụ cười dịu dàng: “Triệu tiên sinh, quen biết lâu như vậy, mà vẫn chưa cho biết tên thật, có phải là hơi quá đáng không?”

Đêm qua nàng đã hỏi Trịnh Huyền, nhưng Trịnh Huyền không dám nói.

Trong khoảng thời gian này, nàng cũng đã âm thầm tìm hiểu về các quan viên trẻ tuổi họ Triệu ở đế đô, nhưng đều không thu hoạch được gì.

Nghe vậy, Triệu Khang có chút xấu hổ, nhìn nữ tử vẻ mặt nghiêm túc, nhẹ giọng nói: “Họ Triệu là thật, chỉ tên một chữ Khang.”

Cho đến khi ba người Triệu Khang giục ngựa đi xa, Ngô Tâm Di vẫn còn đứng ở cửa, Ngô Long Lý cũng còn chìm trong sự kinh ngạc, không thể hoàn hồn.

Hơn nửa ngày sau, hắn mới nhìn về phía Tề Vân Sơn bên cạnh: “Tề... Tề đại nhân... Triệu tiên sinh là... quốc sư?”

Tề Vân Sơn nhẹ nhàng gật đầu, cười hỏi ngược lại: “Tuổi trẻ như vậy lại họ Triệu, ngoại trừ quốc sư, ai còn có thể khiến ta, một chính tam phẩm, thấy liền quỳ xuống?”

Nghe thanh âm bên tai, Ngô Tâm Di nhẹ nhàng cười, đem kỳ vọng nho nhỏ trong lòng giấu đi.

Ba người Triệu Khang ra khỏi thành Thanh Châu. Trên đường lớn, chỉ thấy một con tuần mã màu đỏ thẫm đang sốt ruột đào móng trên mặt đất.

Ngô Thanh Loan vẻ mặt oán giận: “Các ngươi sao mới đến? Ta đã chờ nửa ngày rồi!”

Triệu Khang lạnh lùng nói: “Trở về!”

Ngô Thanh Loan: “Đừng!”

Tiêu Huyền Sách vui vẻ: “Chúng ta đi đế đô, người đi theo làm gì?”

“Đế đô là của nhà người à, ta muốn đi hay không là do ta?”
Ngô Thanh Loan hừ hừ nói.

Tiêu Huyền Sách nhất thời không biết nên trả lời thế nào, đế đô này vốn là nhà của lão tử a!

Trịnh Huyền cũng dở khóc dở cười: “Thanh Loan nha đầu, nghe lời mau trở về đi, gia chủ sẽ lo lắng.”

“Ta đã để lại thư rồi.”

Ngô Thanh Loan le lưỡi, sau đó lại nhìn về phía Triệu Khang hừ một tiếng: “Sur phụ không dẫn ta đi, ta đây sẽ tự mình đi.”

Nói xong, tiểu nha đầu u oán nói: “Ai, lần này đi đế đô đường xa xa xôi, nếu nửa đường gặp phải kẻ xấu thì làm sao bây giờ?”

“Cho dù không gặp được ở đế đô, ta là một cô nương gia gia, sinh ra đã xinh đẹp như hoa, nghe nói những cái kia kinh thành ác thiếu một cái so với một cái hung ác, ài!”

“Được rồi, được rồi, được rồi, ta sợ người rồi!” Nhìn tiểu nha đầu đảo mắt tứ phía, Triệu Khang tức giận nghiêng răng.

Ngô Thanh Loan lập tức cười to: “Ha ha ha, ta biết sur phụ là tốt nhất!”

Chương 431 - một đôi dờ hơi

Tường thành cao lớn sừng sững đứng vững dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Bốn con tuần mã phi nhanh về phía trước, trong đó có một tiểu nha đầu xinh đẹp vô song khiến người ta kinh diễm. Nàng trừng to hai mắt nhìn xung quanh.

“Đây là đế đô sao? Sur phụ?” Ngô Thanh Loan hỏi.

Triệu Khang ừ một tiếng, ngáp một cái. Dọc theo đường đi, nha đầu này đã la hét ầm ĩ khiến hắn chịu không nổi.

Nhìn dòng người ra vào tấp nập, Ngô Thanh Loan nhích lại gần Triệu Khang.

Ở Thanh Châu, nàng là tiểu ma nữ mà mọi người đều tránh xa. Nhưng đến kinh đô thiên tử này, lá gan của nàng không thể nghi ngờ gì nữa là đã nhỏ đi rất nhiều.

Tiêu Huyền Sách chú ý tới sự sợ hãi của nàng, vung tay lên cười nói: “Đừng sợ, đến đế đô này mà ai dám khi dễ ngươi, cứ nói với ta! Ta sẽ bảo vệ cho ngươi!”

Dọc theo đường đi, quan hệ giữa hoàng tử điện hạ và Ngô tam tiểu thư nhanh chóng trở nên ấm áp. Hai người cãi nhau âm ỉ nhưng lại rất vui vẻ.

Nụ cười trên mặt Tiêu Huyền Sách cũng nhiều hơn không ít. Cũng chính vì vậy, Triệu Khang mới đập tắt ý định đánh ngất Ngô Thanh Loan và đưa nàng về Thanh Châu.

Nói không chừng hai tên này còn có thể xử lý chuyện bạn trai bạn gái cũng nên?

Triệu Khang trầm nghĩ. Nếu tính tình Ngô Thanh Loan thực sự tốt, vậy Tiêu Huyền Sách có thể rơi vào “bẫy” của nàng không?

Không được! Mình không thể cả ngày bị đánh đến mặt mũi bầm dập, giống như Nữ Đế bệ hạ đánh mình vậy!

Chắc chắn! Triệu lão gia đảm mưa không thể thấy người khác che dù a!

Tuy nhiên, vừa nghĩ tới Tiêu Huyền Sách, thằng bé xui xẻo này lại xem qua cái gì “thiếu niên A Khang”, “Đại Càn thần nữ thu”.

Triệu Khang cảm thấy mình vẫn cần phải cảnh giác một chút, miễn cho Ngô Thanh Loan bị lừa.

Đối với lời nói hùng hồn của Tiêu Huyền Sách, Ngô Thanh Loan gật đầu và vuốt đầu đối phương: “Quả trứng sắt kia, ngươi cần phải bảo vệ tốt tỷ tỷ!”

“Mẹ nó Ngô Tiểu Điều! Nói mấy lần rồi, lão tử không gọi là Thiết Đản! Lão tử có tên là Tiêu Huyền Sách!”

“Ai, ta kêu, trứng sắt trứng sắt trứng sắt!”

“Ngô điều điều! Ngô điều điều!”

Hai người lại bắt đầu đấu võ mồm. Thanh Loan là phượng hoàng, hoàng tử điện hạ liền gọi nàng là “chim nhỏ”.

Sau khi Tiêu Huyền Sách kêu lên tiếng, vẻ mặt Triệu Khang liền bất đắc dĩ.

Quả nhiên, Ngô Thanh Loan đang lúc giễu cợt hoàng tử điện hạ.

Cầm quân thủ thành ở cửa thành, đột nhiên nhìn qua, sau đó một đám người trực tiếp vọt tới, cầm đầu là một gã tướng lĩnh từng kề vai chiến đấu với Triệu Khang ở Kim Lâm Quan.

Sau khi nhận ra Triệu Khang, đám người lập tức quỳ xuống hô to: “Tham kiến quốc sư! Tham kiến hoàng tử điện hạ!”

“Tham kiến quốc sư! Tham kiến hoàng tử điện hạ!”

Hơn mười người rống to khiến Ngô Thanh Loan sợ hãi, vội vã trốn sau lưng Triệu Khang.

Dân chúng ra vào thành đều bối rối nhìn sang, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Tiêu Huyền Sách cũng nhận ra mình có chút quá cao điệu, ho khan hai tiếng.

Nhìn thấy Triệu Khang liếc mắt, hần vội vàng nói: “Đều đứng lên đi, không cần thông báo trong thành!”

“Tuân mệnh!” Binh lính thủ thành vội vàng đứng dậy.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bốn người bước nhanh vào thành.

“Sư phụ, vừa rồi những người đó gọi Thiết Đản, còn hoàng tử điện hạ là gì vậy?”

Lâu sau, Ngô Thanh Loan mới cẩn thận tiến đến bên cạnh Triệu Khang hỏi nhỏ.

Triệu Khang gật đầu: “Nên nói cho người biết. Thiết Đản chính là di tử của tiên hoàng, đệ đệ của đệ hạ hiện tại. Còn ta, tên thật là Triệu Long, nhưng mọi người gọi là Triệu Khang. Hiện ta đang là quốc sư của Càn quốc.”

Nha đầu tròn tròn mắt, không thể tin nổi vào tai mình.

Tiêu Huyền Sách lại gần, cười hắc hắc nói: “Ngô Tiểu Điều, bây giờ biết sợ rồi sao? Xin lỗi bản hoàng tử, nếu không hôm nay ta sẽ chặt đầu chim nhỏ của ngươi!”

Ngô Thanh Loan nhìn Triệu Khang rồi lại nhìn Tiêu Huyền Sách, sau đó đá mạnh một cú ra ngoài, suýt khiến hoàng tử điện hạ ngã nhào.

Tiêu Huyền Sách tức giận: “Mẹ kiếp, đồ tiểu xú gia! Ta liều mạng với ngươi!”

“Tiết kiệm sức đi, mười cái ngươi cũng không đánh lại nàng ta đâu.”

Triệu Khang thấy hai người lại muốn đánh nhau, đành cười khở ngăn lại.

Tiêu Huyền Sách hung tợn nhìn Ngô Thanh Loan: “Mẹ nó, ngươi chờ đấy, sớm muộn gì ta cũng lột sạch ném lên giường đánh mông!”

Ngô Thanh Loan đỏ mặt tức giận: “Dám! Có tin lão nương cho ngươi làm thái giám hay không!”

Nói xong, nàng ta còn liếc nhìn hạ bộ của hoàng tử điện hạ và cười lạnh một tiếng.

Tiêu Huyền Sách vội vàng kẹp chặt hai chân, cuống quýt: “Lão Triệu, ngươi còn có thể quản đồ đệ của ngươi hay không!”

“Được rồi, hai người cãi nhau không ngừng trên đường đi còn chưa xong à!”

Trịnh Huyền dờ khóc dờ cười, nhỏ giọng nói: “Quốc sư, sau này ngài phải trông chừng nha đầu Thanh Loan này. Tuy hoàng tử điện hạ không so đo, nhưng cũng không thể quá mức tức giận được!”

Triệu Khang ngáp một cái, nhìn một nam một nữ đi trước: “Yên tâm đi, dù là Thanh Loan hay Huyền Sách, dọc theo đường đi đều coi nhau như bằng hữu. Nhìn đi.”

Phía trước, Ngô Thanh Loan tò mò về Bánh Tịch Tịch, Tiêu Huyền Sách đặc ý dẫn nàng đi giới thiệu sản phẩm của mình.

Vì đây là lần đầu tiên Ngô Thanh Loan đến đế đô, Tiêu Huyền Sách rất vui vẻ làm người dẫn đường. Triệu Khang và Trịnh

Huyền đành đi theo hai người họ lẩn lút ở ngoại thành.

Khoảng hơn một canh giờ sau, tiểu nha đầu mới chịu dừng lại, mua một đồng đồ vật lớn, tất nhiên Tiêu Huyền Sách trả tiền.

“Su phụ, cho ngài, rất ngọt!”

Ngô Thanh Loan chia mút hoa quả vừa mua cho Triệu Khang và Trịnh Huyền. Tiêu Huyền Sách liếc mắt: “Ta còn chưa ăn đâu, dù sao cũng là tiền ta tiêu!”

“Hơi xiu thôi, không cho người ăn!”

Nhìn hai kẻ dở hơi lại ồn ào lên, Triệu Khang cũng bất đắc dĩ.

Trịnh Huyền hỏi: “Quốc sư, kế tiếp ngài và hoàng tử điện hạ muốn vào cung trước, vậy ta và Thanh Loan đi đâu chờ?”

“Đi cùng đi, vừa vặn sắp xếp chức vị cho người.”

Lòng Trịnh Huyền khẽ rung động. Hắn không quên lời hứa của Triệu Khang sẽ cho hắn một chức vị võ quan để rửa sạch oan khuất cho Thiết Sơn Môn.

Trên đường đến hoàng cung, Thanh Loan cũng không dám lơ đãng, ngoan ngoãn đi theo sau Triệu Khang.

Hạ nhân dắt ngựa đi, Triệu Khang dẫn theo ba người vào hậu cung.

Phương Thiệu, thái giám tổng quản kiêm chỉ huy sứ Cẩm Y vệ, mặc áo bào hồng, tươi cười hòa ái: “Tham kiến quốc sư, tham kiến hoàng tử điện hạ. Hai vị rốt cục đã trở lại. Bệ hạ đang ở ngự hoa viên chờ đã lâu.”

“Vất vả cho Phương công công rồi. Công công, vị này là Trịnh Huyền, cao thủ ngũ phẩm đỉnh phong.”

Triệu Khang chỉ Trịnh Huyền: “Ta muốn hắn làm Cẩm Y Vệ Thiên Hộ.”

Phương Thiệu mỉm cười: “Tất cả đều nghe theo quốc sư.”

“Được rồi, phiền công công đến Lại bộ một chuyến. Ta dẫn họ đi gặp bệ hạ trước.”

Đợi Phương Thiệu đi, Trịnh Huyền mới thở phào, nhìn Triệu Khang với vẻ sợ hãi: “Vị công công này khí thế thật áp đảo.”

“Nói giỡn, hấn là cường giả tứ phẩm thượng tầng đỉnh phong, về sau cũng là thủ trưởng của người. Tóm lại, ta đã cho người cơ hội, hy vọng người đừng làm ta thất vọng.”

Trịnh Huyền ôm quyền cúi đầu: “Xin quốc sư yên tâm!”

Cuối cùng, họ đến ngự hoa viên. Nhìn thấy bộ long bào kia, lòng Triệu Khang bỗng nóng lên, vội vàng bước nhanh đi nghênh đón.

Chương 432 - Quân Vương Không Lên Triều

“Bệ hạ, thần đã trở lại!”

Triệu Khang ba bước gộp làm hai chạy lên trước, cố kìm nén sự kích động trong lòng. Tiêu Linh Lung xoay người lại, nụ cười trên mặt bỗng nhiên khựng lại.

Nàng nhẹ nhàng bước tới, ánh mắt lướt qua Triệu Khang rồi dừng lại trên người Ngô Thanh Loan, lông mày khẽ nhíu lại: “Triệu quốc sư, vị cô nương này là?”

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán Triệu Khang, vừa định mở miệng giải thích thì Ngô Thanh Loan đã quỳ xuống: “Dân nữ Ngô Thanh Loan khấu kiến Bệ hạ, Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Thảo dân Trịnh Huyền khấu kiến Bệ hạ, Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!!”

“Đều đứng lên đi.” Nữ Đế thản nhiên nói.

Ngô Thanh Loan và Trịnh Huyền lúc này mới dám đứng dậy, trong mắt tiểu nha đầu tràn đầy vẻ kinh diễm. Thật sự là quá đẹp, đời này nàng chưa từng thấy qua nữ tử nào đẹp mắt như vậy, quả nhiên danh bất hư truyền, Nữ Đế trong truyền thuyết!

Lúc này Triệu Khang mới vội vàng nói: “Bệ hạ! Ngô Thanh Loan là tam tiểu thư Ngô gia Thanh Châu, Trịnh Huyền là môn khách của Ngô gia, có tu vi ngũ phẩm cảnh giới, thần muốn tiến cử hấn đảm nhiệm chức Cẩm Y Vệ Thiên Hộ.”

“À, Ngô gia Thanh Châu chính là gia tộc có đệ nhất mỹ nhân Thanh Châu thành, Ngô tam tiểu thư quả nhiên khuynh quốc

khuyन्ह thành.”

Triệu Khang lộ vẻ mặt oán niệm: “Bệ hạ, Thanh Loan là đồ đệ của thần, đệ nhất mỹ nhân Thanh Châu thành là tỷ tỷ nàng, Ngô Tâm Di.”

“A, nguyên lai là đồ đệ của quốc sư à!” Nghe vậy, Nữ Đế bệ hạ lập tức xoay người lại, lộ ra nụ cười: “Đến cho trẫm xem, ừm, căn cốt này quả thật không tệ, tuổi còn trẻ đã là lục phẩm rồi!”

“Trẫm cũng là võ nhân, trong kho vũ khí có không ít võ học bí tịch, muốn đi xem một chút không?”

Thái độ xoay chuyển một trăm tám mươi độ, ngoại trừ Triệu Khang, ba người còn lại đều có chút sợ ngây người, nhất là Ngô Thanh Loan bị Tiêu Linh Lung lôi kéo ngay cả lời cũng không dám nói.

Tiêu Huyền Sách nhỏ giọng nói: “Tỷ, còn có ta nữa.”

Nữ đế bệ hạ liếc mắt: “Gầy như vậy, sao không ăn nhiều một chút? Đi bảo ngự thiện phòng chuẩn bị cho ngươi chút đồ ăn.”

Tháo! Không hiểu sao ủy khuất dâng trào trong lòng, hoàng tử điện hạ chỉ cảm giác mình biến thành cây cải trắng không ai thương không ai yêu.

“Khụ khụ, Huyền Sách, ngươi mang theo Thanh Loan đi dạo một vòng đi, còn có Trịnh Huyền, ngươi cũng lui xuống trước đi.”

Triệu Khang vội vàng nói một tiếng, hoàng tử điện hạ tức giận lôi kéo Ngô Thanh Loan còn đang trong trạng thái mơ màng rời đi, Trịnh Huyền cũng lui ra.

Rốt cục chỉ còn lại hai người, Tiêu Linh Lung đi lên phía trước oán giận một câu: “Sao chuyện thu đồ đệ lớn như vậy cũng không truyền tin một phong, lễ gặp mặt này của ta cũng chưa chuẩn bị!”

Triệu Khang vui vẻ: “Đây là đồ đệ của ta, sao cần bệ hạ phải chuẩn bị lễ gặp mặt!”

“Đồ đệ của ngươi không thể là đồ đệ của ta sao, nàng còn phải gọi ta...” Tiêu Linh Lung vội vàng ngậm miệng.

Triệu Khang cười xấu xa: “Gọi ngươi là gì?”

“Không nói cho ngươi!”

Nụ cười rạng rỡ, Tiêu Linh Lung chấp tay sau lưng đi về phía trước, bước chân vui vẻ, Triệu Khang vội vàng đuổi theo.

Hai người đi vào chỗ vắng vẻ, xác định bốn phía không người, Triệu Khang dang tay ôm nữ tử vào trong ngực.

Hơi giã dựa một chút, Tiêu Linh Lung nhẹ nhàng dựa vào bả vai Triệu Khang, thanh âm dịu dàng: “Mọi chuyện thuận lợi chứ?”

“Đương nhiên thuận lợi, đám người Thanh Châu kia đã quy phục, tiếp nhận thiệp mời, mặt khác lương thực cứu trợ thiên tai cũng đã đủ, Tề Vân Sơn bọn họ tính toán số lượng phát ra, cũng đủ cho nạn dân chống đỡ đến đầu xuân sang năm.”

Triệu Khang nói: “Qua năm nay, huyện Nguyên Giang lại điều động một nhóm lương thực dự trữ ra ngoài là có thể chịu đựng đến thu hoạch vụ thu.”

“Ài, số tiền ngươi đưa cho Tề Vân Sơn bọn họ một trăm vạn, các hạng chi tiêu bọn họ để lại ba mươi vạn, ta lại moi từ đám người Thanh Châu kia ba mươi vạn, tương đương với lần này cứu trợ thiên tai tiền đều là đám người Thanh Châu kia tự bỏ ra, ha ha ha!”

Khó có thể hình dung sự nóng rực trong lòng, nhìn Triệu Khang thần thái phi dương, Tiêu Linh Lung ôm chặt lấy hắn.

“Thật tốt khi có ngươi.”

Chỉ cần có người này ở đây, nàng liền không cần lo lắng hay vất vả gì nữa. Loại cảm giác này, đã từng là điều mà vị Càn quốc nữ đế khát cầu vô số ngày đêm nhưng không có được.

Triệu Khang một đường chạy về kinh thành cũng có chút mệt mỏi, nghe được câu nói ấy liền cảm giác cả người tràn ngập sức mạnh.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt xinh đẹp của nữ tử, thanh âm dịu dàng: “Khoảng thời gian này rất nhớ nàng.”

Nữ Đế bệ hạ mở mắt ra, giả vờ giận dữ: “Ngay cả một phong thư cũng không gửi về, ta còn tưởng rằng đại quốc sư đã bị đệ

nhất mỹ nhân Thanh Châu nào đó mê hoặc, lưu luyến quên lối về.”

“Hắc, bệ hạ thật oan uổng cho ta, trong lòng ta chỉ có mình nàng!”

Tiêu Linh Lung nghiêng ngẫm cười: “VẬY DiỆP HỒNG TUYẾT VÀ TẦN NGỌC PHƯỢNG THÌ SAO?”

“Khụ khụ khụ, người thật không nên trêu chọc ta, ta sinh ra đã trời sinh đa tình, có ba trái tim!”

“Đi chết đi!”

Nữ tử chợt đỏ mặt, nhưng cũng không ngăn cản hành động của hắn, Triệu Khang lúc này nhiệt huyết dâng trào, chân khí bùng nổ, thi triển thân pháp, ôm Nữ Đế bệ hạ bay lên, chớp mắt đã vào trong cung điện.

Một buổi tối, Ngô Thanh Loan và Trịnh Huyền đều không gặp lại Triệu Khang. Nếu không phải Tiêu Huyền Sách lên tiếng, Trịnh Huyền đáng thương còn phải chờ ở ngoài ngự hoa viên.

Ngày hôm sau.

Thái giám tổng quản Phương Thiệu đi tới trên đại điện, nhìn một đám văn võ bá quan đang bàn tán xôn xao, thản nhiên nói: “Chư vị đại nhân, hôm nay bệ hạ không vào triều.”

Mọi người sững sốt, lập tức giải tán, trong lòng còn hồ nghi bệ hạ từ trước đến nay cần cù chăm chỉ hôm nay như thế nào lại thả bỏ câu cho bọn họ.

Bỗng có người nói: “Nghe nói hôm qua quốc sư hồi cung phục mệnh.”

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nói một câu “Thì ra là vậy.”

Cũng có một ít lão học sỹ tức giận đến mức suýt hộc máu, trong miệng không ngừng lầm bầm cái gì mà “thành thể thống”, “vô pháp vô thiên”!

Trong hậu cung.

Triệu Khang và Nữ Đế bệ hạ ngồi cùng một chỗ, đối diện là Tiêu Huyền Sách và Ngô Thanh Loan.

Trải qua một ngày hồi hồn, tiểu nha đầu mặc dù còn có chút câu nệ nhưng cũng đã thích ứng. Nghĩ đến việc mình bái quốc sư Càn quốc làm sư phụ, trong lòng càng thêm phần hưng phấn.

“Thanh Loan, Ngô gia các người lần này xuất lực cứu nạn rất nhiều, quốc sư cũng đã nói với trẫm. Trẫm sẽ không bạc đãi Ngô gia.” Tiêu Linh Lung khẽ vuốt vỏ kiếm trong tay.

Ngô Thanh Loan vội vàng nói: “Dân nữ tạ ơn bệ hạ.”

“Nghe quốc sư nói người thiếu một thanh bảo kiếm, thanh kiếm này đã theo trẫm chinh chiến sa trường vô số lần, là năm đó tiên hoàng ban tặng khi trẫm bắt đầu học võ.”

Tiêu Linh Lung mỉm cười nói: “Người đã là đại đệ tử võ đạo của quốc sư, vậy trẫm sẽ ban thưởng thanh kiếm này cho người.”

Ngô Thanh Loan có chút không dám tin, nhìn Tiêu Linh Lung đưa tới bảo kiếm: “Cho, cho ta sao?”

Triệu Khang khẽ nhú mày: “Việc này e là không ổn.”

Thanh kiếm này là bội kiếm của Tiêu Linh Lung, đã bị hấn “mài” không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa người ngoài luôn coi nó là Thiên Tử chi kiếm.

Tiêu Linh Lung hừ một tiếng trong lòng, thầm nghĩ, người còn đem công pháp của Diệp Hồng Tuyết cho nàng ta, ta đương nhiên phải bày tỏ chút thành ý. Nếu không tương lai chẳng phải là rơi xuống hạ phong sao?

Triệu Khang nào biết những tâm tư nhỏ nhặt này của Nữ Đế bệ hạ, thấy nàng cố ý đưa tặng, liền ra hiệu cho Ngô Thanh Loan nhận lấy.

Điều này khiến Ngô tam tiểu thư vui mừng khôn xiết, tiếp nhận bảo kiếm, cung kính dập đầu ba cái.

Sau đó Triệu Khang liền mang theo Ngô Thanh Loan rời khỏi hoàng cung, trở lại phủ Quốc Sư.

Chương 433 - Không đi không được

“Nơi này chính là chỗ ta ở, sau này ngươi cũng ở đây. Nhớ viết thư báo bình an cho tỷ tỷ ngươi, à còn nữa, không được phép động võ ở Đế Đô!”

Triệu Khang dẫn dò, Ngô Thanh Loan gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, tò mò hỏi: “Vì sao lại là Trần Quốc Vương Phủ chứ không phải Quốc Sư Phủ? Không phải sư phụ là Quốc Sư sao?”

“À, bởi vì sư phụ ngươi đây còn là Dị Vương duy nhất của Đại Càn, ban đầu gọi là Quốc Sư Phủ, sau này đổi thành Trần Quốc Vương Phủ.”

Mắt Ngô Thanh Loan sáng lên: “Vậy ta là đồ đệ của người, thân phận chẳng phải ngang với Quận chúa, Công chúa sao?”

“Nói cũng không sai.” Triệu Khang cười ha hả, ánh mắt nhìn về phía bóng dáng hồng y phía trước.

“Công tử, ngươi đã về!” Tần Ngọc Phụng nhìn người trong lòng với ánh mắt dịu dàng.

Triệu Khang gật đầu, vỗ nhẹ đầu Ngô Thanh Loan: “Mau gọi sư nương! Hành lễ đi!”

Ngô Thanh Loan vội vàng ôm kiếm, cung kính dập đầu ba cái: “Sư nương, ta là Ngô Thanh Loan, là đồ đệ mới của sư phụ, là đệ tử khai sơn đó ạ!”

Tần Ngọc Phụng giật mình, vội vàng đỡ Ngô Thanh Loan dậy.

“Được rồi, ngươi tự chơi đi, quản gia sẽ sắp xếp chỗ ở cho ngươi.”

Nói xong, Triệu Khang không để ý đến Ngô Thanh Loan nữa, nắm tay Tần Ngọc Phụng đi mất.

Buổi tối.

Ba người cùng nhau ăn cơm, nghe Triệu Khang kể lại chuyện ở Thanh Châu, Tần Ngọc Phụng thì liên tục gấp thức ăn cho Ngô Thanh Loan.

Ngô Thanh Loan cũng rất hiểu chuyện, một tiếng “sư nương” hai tiếng “sư nương” gọi đến Tần Ngọc Phụng vui vẻ ra mặt.

Triệu Khang dẫn dò: “Thanh Loan, một thời gian nữa ta phải đi xa, ngươi đã đến Đế Đô thì không được quậy phá, ngày

thường phải chăm chỉ tu luyện, mệt mỏi thì đi dạo với sư nương cho khuây khỏa.”

“Hoặc là vào cung tìm Huyền Sách chơi, phải nhớ kỷ luật pháp Đế Đô rất nghiêm minh, cho dù ngươi là đồ đệ của ta, nhưng một khi phạm pháp thì cũng phải bị trừng trị.”

“Trong thành chỗ nào cũng có Cẩm Y Vệ, gặp chuyện gì thì tìm bọn họ, ở Đế Đô này, ngươi không cần phải động võ.”

Ngô Thanh Loan cười hì hì: “Yên tâm đi, ta sẽ không gây chuyện thị phi cho sư phụ đâu!”

“Vậy thì tốt, Bệ hạ cũng đã nói, ngươi có thể vào cung, nàng ấy sẽ chỉ bảo ngươi tu luyện.”

“Dạ!”

Màn đêm buông xuống, bụng tuy đã no nhưng nhu cầu nào đó vẫn còn đói.

Trong cung tuy tốt, nhưng tiếc là không thể lúc nào cũng ở trong hậu cung.

Dù sao thì lễ nghĩa tối thiểu vẫn phải có.

“Công tử đã quyết định đến Chu quốc rồi sao?”

Lúc ăn cơm tối, Triệu Khang nói phải đi xa một chuyến, ngoài Chu quốc ra chắc không còn nơi nào khác.

Triệu Khang ừ một tiếng, gồi đầu lên tay: “Họ nhắm vào ta mà đến, trên thiệp mời còn ghi rõ là đặc biệt mời ta đến Chu quốc. Nếu ta không đi chẳng phải là bị người ta xem thường sao?”

“Chu quốc thua trận dưới tay ngươi, lần này mời dự hội, chắc chắn là không có ý tốt, công tử nhất định phải cẩn thận.”

Dựa vào lồng ngực Triệu Khang, Tần Ngọc Phụng khẽ thở dài, Triệu Khang cái gì cũng tốt, chỉ là quá bận rộn.

Cũng chính vì vậy mà nàng mới biết vị Quốc Sư trẻ tuổi này của Đại Càn rất cuộc mệt mỏi đến nhường nào.

Tuy rằng hiện tại trong nước đã không còn ai dám chống đối hắn, nhưng bên ngoài Đại Càn vẫn còn vô số người đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Chỉ cần hấn thất bại một lần, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

“Điều này ta đương nhiên hiểu rõ, nhưng đã là văn hội, chỉ nói đến thơ văn, ta thật sự không sợ bọn họ. Hơn nữa thời gian còn sớm, hiện tại ta chỉ muốn ở bên cạnh các nàng.”

Triệu Khang mỉm cười, nâng khuôn mặt tinh xảo của Tần Ngọc Phụng lên, ánh mắt dịu dàng vô hạn: “Thật đẹp.”

Mỹ nhân khẽ chớp mắt, đờ Triệu Khang xuống, cắn nhẹ vành tai hắn, hơi thở như lan: “Vậy công tử phải giữ lời, ở bên Ngọc Phụng một thời gian đấy nhé.”

Ngày hôm sau trên triều.

Triệu Khang ngái ngủ, đuổi người trên ghế, sau đó kể lại tình hình hiện tại của Thanh Châu.

Các đại thần cuối cùng cũng yên tâm.

Triệu Khang nhân tiện nói: “Kỳ thi Thu này, bản Quốc Sư dự định bỏ giới hạn danh ngạch, cho phép tất cả học trò có công danh tú tài ở Thanh Châu đều được tham gia thi Hương để lấy công danh cử nhân, không biết các vị đại nhân thấy thế nào?”

Chuyện này Triệu Khang đã sớm nhắc nhở.

Dương Thái Sư là người đầu tiên gật đầu đồng ý, sáu vị Thượng Thư cũng lần lượt tán thành, các quan viên khác thấy vậy...

Được rồi!

Bảy vị đại lão này đều đã đồng ý, nếu mình còn không biết điều thì chính là chán sống rồi, lập tức cũng nhao nhao phụ họa theo.

Nữ Đế bệ hạ cuối cùng cũng lên tiếng: “Ngày mai dán cáo thị, học trò Thanh Châu, đều có thể tham gia thi Hội!”

“Hoàng thượng thánh minh!”

Nịnh hót xong thì đến chuyện chính, Dương Thái Sư đứng dậy nói: “Bệ hạ, tháng sau Chu hoàng tổ chức đại thọ sáu mươi tuổi, đặc biệt tổ chức văn hội tứ quốc, mời Quốc Sư tham dự, chuyện này lão thần cho rằng không nên mạo hiểm.”

Dương Thái Sư nhìn Triệu Khang, nghiêm túc nói: “Tài học của Quốc Sư chúng ta đều biết, Chu quốc dám mời Quốc Sư tham gia, hiển nhiên là đã chuẩn bị kỹ càng.”

“Hơn nữa, cho dù đối phương không thể đánh bại Quốc Sư về mặt văn chương, nhưng Quốc Sư đối với Đại Càn chúng ta mà nói không khác gì trụ cột, một khi có bất kỳ sơ suất nào, đều là tổn thất của Đại Càn. Việc này mong Bệ hạ và Quốc Sư suy xét kỹ lưỡng.”

Lý Nguyên cũng nói: “Bệ hạ, Quốc Sư, vì thân đồng ý với Thái Sư. Quân tử không đứng dưới bức tường nguy hiểm, lòng lang dạ sói của đối phương, chúng ta nên đề phòng mới đúng.”

Sáu vị Thượng Thư còn lại cũng đều tán thành, hiển nhiên là đã thương lượng từ trước.

Đặc biệt là Dương Thái Sư, sau vụ nổ kinh thiên động địa kia, lão và Lý Nguyên đã sâu sắc cảm nhận được tầm quan trọng của Triệu Khang đối với Đại Càn.

Chỉ cần Triệu Khang không sao, Đại Càn sẽ có hy vọng.

Nếu Triệu Khang có mệnh hệ gì, vậy thì Đại Càn cũng tiêu đời.

Bây giờ Dương Thiên Vân hận không thể dùng dây xích sắt trói Triệu Khang vào ghế trên triều đình, ăn uống ngủ nghỉ đều ở đây.

Nghe vậy, trong lòng Triệu Khang cũng có chút cảm động, người khác không nói, ít nhất hai người Dương Thái Sư và Lý Nguyên này là thật lòng lo lắng cho an nguy của hắn.

Hắn đứng dậy, chấp tay thi lễ: “Thái Sư, còn có các vị đại nhân, Triệu Khang xin cảm ơn ý tốt của mọi người.”

“Tuy nhiên, Chu quốc đã phái sứ thần đến đây, lại còn điềm danh muốn Triệu Khang ta tham gia văn hội kia. Nếu ta không đi, chẳng phải là để cho người Chu quốc xem thường ta, xem thường Đại Càn hay sao?”

Sắc mặt Lý Nguyên biến đổi: “Quốc Sư, việc này không thể hành động theo cảm tính được!”

“Đây không phải là hành động theo cảm tính.”

Triệu Khang lớn tiếng nói: “Mọi người, lý do Chu quốc tự xưng là cường quốc số một thiên hạ, là bởi vì đất rộng của cải nhiều, nhân tài đông đảo, trước kia võ tướng như mây, văn nhân như sao, như Hoắc Ân, như Trương Thánh tiên sinh đều là người Chu quốc.”

“Tranh giành văn danh nhìn như chỉ là việc các văn nhân tranh giành danh tiếng, nhưng thực tế ý nghĩa rất to lớn! Cho nên văn hội tứ quốc này ta nhất định phải đi! Không chỉ đi, ta còn muốn nhân cơ hội này dương danh văn phong Đại Càn! Để cho thiên hạ biết, Đại Càn ta ngoài thiện chiến, còn có thi phong tao nhã!”

Chương 434 - Kẻ cuồng ngạo Triệu Khang

Lời nói của Triệu Khang khiến mọi người trong điện đều phải sững sờ, nhìn chằm chằm vào vị Quốc sư muốn vì văn danh Đại Càn mà hành động.

Tể tửu Quốc Tử Giám là Quách Phong Vũ nuốt nước bọt, dè dặt hỏi: “Quốc... Quốc sư đại nhân, ý ngài là gì?”

Triệu Khang ánh mắt kiêu ngạo: “Lão tể tửu cũng là bậc học rộng tài cao, chẳng lẽ không hiểu ý của Triệu Khang ta sao?”

“Vì sao thiên hạ luôn nói Đại Càn ta yếu đuối? Ngoài việc quốc thổ nhỏ hẹp, dân số ít ỏi ra thì còn gì nữa?”

Giọng Triệu Khang trầm xuống: “Đó chính là bởi vì người đọc sách của Đại Càn ta quá ít! Trong mắt nhiều người, đọc sách học tập tri thức là để sau này có thể thi cử đỗ đạt làm quan!”

“Nhưng theo Triệu Khang ta, chỉ có những kẻ đọc sách lệch lạc mới nghĩ như vậy! Đọc sách là để trau dồi học vấn, nâng cao phẩm đức, bồi dưỡng khí phách, xác lập chính kiến. Đó mới gọi là đọc sách.”

“Đại Càn ta có hàng triệu dân, nhưng người thực sự đọc sách chưa đến một phần trăm, mà trong số một phần trăm đó lại có đến chín phần mười là vì muốn thi cử đỗ đạt làm quan.”

“Một quốc gia như vậy thì làm sao mà hưng thịnh được? Đến lúc đó, những kẻ có công danh, có chức vị kia quay đầu lại

nhìn vạn dân trăm họ, chỉ biết chế giễu rằng: “Dân đen ngu muội, không hiểu đạo lý!””

“Không chán hưng văn đàn Đại Càn, làm sao dựng nên khí phách cho bách tính? Không dương danh văn hóa Đại Càn, làm sao uốn nắn chính kiến cho muôn dân?”

“Từ trước đến nay, bởi vì học thức nghèo nàn, bách tính Đại Càn ta luôn bị các nước khác xem là dân đen ngu muội, không hiểu đạo lý.”

“Không chỉ người nước khác nghĩ vậy, ngay cả bách tính của chúng ta cũng nói rằng đọc sách có ích gì, chẳng bằng gánh thêm hai gánh phân đi bón ruộng còn hơn!”

“Không loại bỏ được cái suy nghĩ đó, không để cho bách tính thực sự cảm nhận được Đại Càn ta đang lớn mạnh, đang vươn lên, thì dù cho chúng ta có chế tạo ra bao nhiêu thuốc súng, bao nhiêu súng ống đại bác đi chăng nữa!”

“Thì xương cốt của người Đại Càn ta vẫn mềm nhũn! Vẫn không thể nào đứng thẳng dậy được! Cho nên lần Tứ quốc văn hội này, Triệu Khang ta nhất định phải đi.”

“Ta muốn cho bách tính Đại Càn biết rằng, thơ văn của Đại Càn ta cũng có thể nghiền nát các nước khác!”

“Người Đại Càn ta không hề thua kém bất kỳ ai! Hai trăm vạn hùng binh liên quân, trên chiến trường chúng ta đã đánh tan chúng, vậy thì trên chiến trường văn tự này, chúng ta cũng có thể đánh bại bọn chúng!”

“Chỉ khi nào muôn dân từ tận đáy lòng thừa nhận chúng ta cường đại, và cùng chúng ta trở nên cường đại, thì Đại Càn ta mới thực sự trở nên hùng mạnh! Đó chính là lý do vì sao Triệu Khang ta lại cùng Trương Thánh tiên sinh mở trường học ở Nguyên Giang huyện, để cho tất cả mọi người đều được đọc sách, mở rộng khoa cử ở Thanh Châu, để cho tất cả mọi người đều có thể thi cử!”

“Nếu được như vậy! Sẽ có một ngày, Đại Càn ta văn thần như mưa, võ tướng như mây! Văn chương rực rỡ như sao trời! Thơ ca phú cũng nhiều như cá diếc vượt sông!”

Triệu Khang lúc này khí thế hùng hực như bậc trượng phu, vung tay nói: “Đến lúc đó, Đại Càn mới xứng đáng với hai chữ

Đại Càn mà chúng ta vẫn thường hô vang!”

“Chỉ vồn vện năm châu ư?”

Triệu Khang cười khẩy, quay người nhìn về phía nữ tử trên long y vẫn luôn nhìn mình chăm chú.

“Quá nhỏ bé! Ta muốn dùng năm châu này thôn tính thiên hạ! Để cho thiên hạ sau này muôn đời muôn kiếp đều ghi nhớ danh hiệu của Bệ hạ! Muốn cờ xí Đại Càn giương đến đâu, nơi đó đều là lãnh thổ của Bệ hạ!”

Cả đại điện im phăng phắc như tờ, mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn kẻ cuồng vọng kia.

Ngay cả những quan viên thân cận với Triệu Khang lúc này cũng cảm thấy hân ta điên rồi!

Chỉ có Tiêu Linh Lung cố gắng kìm nén dòng lệ sắp tuôn trào, nàng cảm thấy mình như đang đứng trước cơn sóng dữ.

Đón đầu nàng là tình yêu mãnh liệt, nồng cháy của Triệu Khang.

Từng câu từng chữ như muốn nói rằng, ta muốn dâng cả thiên hạ này cho nàng làm sính lễ!

Một lúc lâu sau, một tiếng hô lớn vang lên, mọi người nhìn lại thì ra là Lý Nguyên, Thượng thư Bộ Binh, mặt đỏ tía tai, vẻ mặt đầy phấn khích.

Lão nhân gia quay người về phía Triệu Khang, cúi đầu thật sâu: “Nguyện đi theo Quốc sư, bình định thiên hạ, khai cương thác thổ cho Đại Càn ta!”

Dương Thái sư đứng dậy, lão nhân gia lúc này như được tiêm máu gà, mặt mày hồng hào: “Nguyện đi theo Quốc sư! Bình định thiên hạ, khai cương thác thổ cho Đại Càn ta!”

“Nguyện đi theo Quốc sư! Bình định thiên hạ, khai cương thác thổ cho Đại Càn ta!”

“Nguyện đi theo Quốc sư! Bình định thiên hạ, khai cương thác thổ cho Đại Càn ta!”

Vô số tiếng hô vang lên, lúc này bất kể là phe phái nào, bất kể là có ân oán gì với Triệu Khang, tất cả đều tự đáy lòng cúi đầu bái phục.

Cho dù trước đó khi nghe thấy Triệu Khang muốn dùng năm châu Đại Càn tranh bá thiên hạ, bọn họ đều cho rằng hắn ta điên rồi.

Nhưng lúc này đây, bọn họ thật sự muốn cùng hắn ta điên một phen! Đại Càn lúc này, văn võ bá quan Đại Càn lúc này, chỉ có thể dùng một câu để hình dung.

Cả nước đều là hồ báo!

Tan triều.

Trong ngự thư phòng, Triệu Khang vỗ nhẹ vào lưng nữ tử, cố ý trêu chọc: “Đã gần một canh giờ rồi, vẫn chưa chịu buông tay sao?”

Nữ đế bệ hạ ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe, bĩu môi oán trách: “Ngươi không thể để cho ta cảm nhận thêm một chút sao!”

Nữ đế thật sự không kìm nén được nữa, vừa tan triều đã ôm chặt lấy Triệu Khang không rời, để cho không ít cung nữ thái giám nhìn thấy.

Trong lòng Triệu Khang tràn đầy thương yêu, đưa tay véo nhẹ chóp mũi nhỏ nhắn của Tiêu Linh Lung: “Tiểu ngốc.”

Nàng chui vào lòng Triệu Khang, vùi đầu vào ngực hắn, như một chú mèo con quấn người, mãi không chịu ngẩng đầu lên.

Mãi một lúc sau, nữ đế bệ hạ mới lấy lại được bình tĩnh, nhón chân lên, hôn nhẹ lên môi hắn.

“Triệu Khang, ta yêu ngươi, cả đời này ngoài ngươi ra ta chẳng cần gì cả.”

Suốt năm ngày liền, Triệu Khang không rời khỏi hoàng cung, nữ đế bệ hạ cũng không lên triều, một tòa cung điện lớn trong hậu cung trở thành cấm địa, không cho phép bất kỳ ai đến gần, ngay cả Tàn Ngọc Phượng cũng được đón vào cung.

Vị nữ hoàng vốn được xem là minh quân của Đại Càn, lúc này dường như cũng trở nên có chút vô đạo.

Nhưng lại không có bất kỳ một vị Ngự sử nào dám lên tiếng.

Cảnh quốc.

Nữ tử cười trên lưng một con tuấn mã trắng muốt, cho dù đã mất đi tu vi thông thiên.

Nhưng vẫn toát lên vẻ oai phong凛凛 liệt.

Mái tóc đen nhánh được búi cao thành đuôi ngựa, bộ y phục luyện võ màu xanh trắng càng tôn lên vẻ gọn gàng, mạnh mẽ, khiến cho ánh mắt của các binh lính đi theo không thể nào rời đi chỗ khác.

So với xe ngựa, Diệp Hồng Tuyết càng thích cưỡi ngựa hơn, bên trong xe là Thái tử Ngô Quan Hải, người đánh xe là Võ vương Ngô Thiên Hồ.

Không còn cách nào khác, lần Tứ quốc văn hội này Ngô Quan Hải biết chắc chắn Triệu Khang sẽ đi, vì vậy nhất quyết muốn đích thân đến chúc thọ Chu quốc đế quân.

Chọc cho Cảnh đế Ngô Như Long tức giận, lập tức cùng với bảo bối nhi tử “thảo luận” võ học một phen.

Nhưng không có biện pháp nào khác, Thái tử điện hạ cứ nằm lăn ra đất, mặc kệ hấn đánh, chỉ cần chữa lại một hơi thở là được.

Cuối cùng bị một cước đá bay ra khỏi Ngự hoa viên.

Vén rèm xe lên, Ngô Quan Hải xoa xoa khóe mắt bầm tím: “Diệp đại nhân, bá phụ, chúng ta đến đâu chờ Quốc sư?”

Diệp Hồng Tuyết bức bối nói: “Ai nói là muốn chờ hấn ta, chúng ta cứ đi đường của chúng ta, chờ hấn ta làm gì!”

Ngô Quan Hải rút cổ lại, buông rèm xe xuống, không còn cách nào khác, cả đời này có thể nói là hấn bị hai người đánh lớn lên, một người là phụ hoàng Ngô Như Long.

Một người khác chính là Diệp Hồng Tuyết, bình thường thì tốt, nhưng một khi nàng tức giận, cho dù hấn là Thái tử cũng không dám hó hé nửa lời.

Hiện tại rõ ràng là đang ở trong trạng thái tức giận, Ngô Thiên Hồ cười ha hả, lắc lắc bầu rượu.

“Diệp nha đầu, chờ khi gặp tên khốn kiếp kia, ta sẽ phong bế tu vi của hấn, để cho mi hảo hảo “chỉnh đốn” hấn một phen, như thế nào?”

“Cầm miệng, uống rượu của người đi!”

Chương 435 - lâu ngày gặp lại

Ôn nhu hương là anh hùng mộ, lời này không giả.

Khi Triệu Khang sắc mặt tái nhợt xuất hiện ở quốc sư phủ, Ngô Thanh Loan ngồi xổm ở cửa chờ trực tiếp hoảng sợ.

“Sư phụ, người đây là... cùng địch nhân đánh nhau sao? Bị thương?”

Một bên thân hình càng ngày càng đầy đà, nữ tử hơi có chút xấu hổ, đỡ Triệu Khang vào cửa, Ngô tam tiểu thư kia kêu một cái sốt ruột vội vàng chạy tới: “Sư phụ, ai đem người bị thương thành như vậy!”

“Không có, vì sư chỉ là sơ ý!”

Triệu Khang thôn thức một tiếng: “Có một số việc quả nhiên là không thể cậy mạnh.”

Tiểu nha đầu nhất thời tức giận không thôi: “Sư phụ, người nọ là ai!”

“Đừng, chiến trường một khi bại, mặt mũi cũng không phải nhất thời có thể tìm trở về, việc này vì sư lại hảo hảo cân nhắc!”

Nghe hẳn nói như vậy Ngô nha đầu lúc này mới thôi, tựa vào xích đu, Triệu Khang chỉ cảm giác eo già đã có chút mục nát.

Nhìn Tần Ngọc Phượng ở bên người bạn trước bạn sau, cũng đã là tâm lực đều không có.

Đợi đến khi Ngô Thanh Loan đi rồi, Tần Ngọc Phượng lúc này mới nghiêng ngăm cười, ghé sát người: “Công tử, còn cậy mạnh sao?”

“Hai người các ngươi chờ cho ta, đợi bản tướng quân chấn hưng lại, nhất định phải giết các ngươi một mảnh giáp không lưu mới đúng!”

Triệu Khang bị phần nói, từ lúc bắt đầu hưng phấn kích động phóng khoáng, đến khuất nhục, phía sau liền bị đùa bỡn.

Triệu lão gia chỉ cảm giác mình ăn thiệt thòi lớn.

Nữ tử quyền rũ cười, đưa tay điểm trán Triệu Khang một cái: “Chỉ biết hoa miệng, lần này bỏ qua cho ngươi.”

Triệu Khang cười hắc hắc một tiếng, một tay nắm lấy, ôm vào trong ngực: “Lần này hài lòng?”

Tần Ngọc Phượng đỏ mặt, nhẹ nhàng gật đầu, tuổi của nàng cũng chỉ hơn hai mươi, dưới sự làm dịu mấy ngày liền của Triệu Khang, cũng đã có ý nhị, càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Một cái nhãn mày một nụ cười tự có ngàn loại phong tình, liền vừa rồi trên đường trở về, cũng không biết nhìn ngây người bao nhiêu người qua đường.

Không ít người đi theo một đường, cuối cùng thấy bọn họ đi tới Quốc Sư phủ, từng cái từng cái dừng khí cũng liền biến mất vô ảnh vô tung.

Nghỉ ngơi một ngày.

Tiêu Linh Lung sớm đã an bài xong tất cả, ba ngàn cấm quân hộ tống Triệu Khang đi Chu quốc.

Văn hội bốn nước lần này, Chu quốc mời sĩ tử nổi tiếng các nước đến Chu quốc cùng chúc thọ đế vương Chu quốc Lý Thừa Khôn.

Hơn nữa làm cho mọi người đều biết, hiện tại dân chúng các quốc gia đều biết, ở Chu quốc sắp sửa cử hành một hội thịnh hội.

Bởi vậy có không ít người hiểu chuyện đều đi tới quan sát, nhất là những người có chân tài thực học đọc sách.

Đều muốn mượn cái này ở trên văn hội tỏa sáng dị sắc, từ nay về sau một bước lên trời mây xanh.

Triệu Khang bên này ngoại trừ hấn ra cũng không có lại phái ra người nào.

Tướng lĩnh hộ tống Triệu Khang là thống soái cấm quân Chu Long, hai người coi như là quen biết cũ, có thể nói là huynh đệ đồng sinh cộng tử, vì vậy không hề khách sáo với nhau.

Chu Long đích thân đánh xe ngựa cho Triệu Khang, một đường đưa hấn đến biên giới Càn quốc.

Nhận được báo cáo của thuộc hạ, Chu Long vén rèm xe lên, nhìn Triệu Khang đang lười biếng nằm trong xe, cười nói: “Quốc sư, nghe nói ba ngày nữa người Đại Cảnh quốc mới đi ngang qua biên giới chúng ta. Thái tử Cảnh quốc Ngô Quan Hải còn dặn dò thủ tướng biên quân một câu, nói rằng sẽ ở Hoàng Sa trấn cách đó năm mươi dặm chờ ngài.”

“Ồ, Ngô Quan Hải tiểu tử này cũng muốn đi à?”

Triệu Khang có chút hứng thú.

Chu Long gật đầu, sau đó lại nói: “Đúng vậy, Thái tử Ngô Quan Hải còn nói, Diệp đại nhân của Cảnh quốc cũng có trong đội ngũ, dặn dò ngài cẩn thận giữ gìn sức khỏe.”

Triệu Khang giật mình, sau đó ánh mắt hoảng sợ, vội vàng xoay người đứng dậy: “Hong Tuyết cũng đến!”

Chết tiệt! Chết tiệt!

Từ khi rời khỏi Cảnh quốc trở về Càn quốc đã hơn bốn tháng, hắn thậm chí còn không gửi lấy một lá thư cho nàng.

Liệu cô nương kia có tức giận không?

Chắc là không đâu!

Trong lòng Triệu Khang nhấp nhô bất an, không ngừng tự an ủi bản thân.

Hắn là sẽ không, Hong Tuyết yêu hắn như vậy, chắc chắn sẽ không tức giận.

Chỉ là càng tự an ủi, lòng Triệu Khang càng hoảng sợ, cho đến khi Chu Long lần thứ hai vén rèm xe: “Quốc sư, Hoàng Sa trấn đã đến rồi, có người muốn gặp ngài.”

Sắc mặt Chu Long có chút xấu hổ.

Triệu Khang đã nhìn thấy, xa xa một con ngựa cao lớn, trên lưng là một nữ tử với dung nhan lạnh lùng tuyệt mỹ, cả người toát lên sát khí.

Toàn bộ quân đội lập tức chuyển sang trạng thái chiến đấu! Sức chiến đấu của họ ít nhất cũng phải một vạn người!

Hiện tại hắn chỉ có tám ngàn quân, e rằng sẽ gặp nguy hiểm!

“Nói ta không có ở đây!” Triệu Khang buông rèm xuống, lấy tấm thảm đắp lên người.

Hắn bắt đầu khẩn cầu Như Lai Phật Tổ, Tam Thanh tổ sư phù hộ.

Xe ngựa đột ngột dừng lại, hắn nghe thấy giọng nói của Chu Long: “Khụ khụ, Diệp đại nhân, đã lâu không gặp!”

Từng cùng tác chiến với Kim Lâm Quan và tận mắt chứng kiến sức mạnh khủng khiếp của Diệp Hồng Tuyết, Chu Long vô cùng e dè người phụ nữ này.

“Đã lâu không gặp, quốc sư của ngươi đâu? Chúng ta đã lâu không gặp nhau, hẳn chết rồi sao?”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng như tuyết khiến Triệu Khang đáp chần chừ cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Chu Long cười gượng gạo: “Cái này... Diệp đại nhân nói đùa, quốc sư không chết, hẳn chỉ không ở đây.”

“Hắn không ở đây?” Diệp Hồng Tuyết lặp lại một lần nữa.

“Quốc sư đang ở bên trong! Này, Quốc sư, Diệp đại nhân đến đón ngài, ngài mau ra đây!”

“Tên khốn kiếp này, không biết giữ liêm sỉ!” Triệu Khang tức giận nghiến răng.

Chu Long liên tục gọi to vài tiếng nhưng Triệu Khang đều giả vờ chết, chỉ có thể quay sang Diệp Hồng Tuyết: “Diệp đại nhân, quốc sư này dọc đường đi bị cảm lạnh, thân thể có chút không khỏe, có lẽ là bị bệnh.”

“Tốt lắm, Chu Long!” Triệu Khang phối hợp ho khan hai tiếng, sau đó cả người run rẩy, không biết là do sợ hay là giả vờ.

Diệp Hồng Tuyết nở nụ cười: “Bệnh à, ta đến chữa trị cho hắn!”

Triệu Khang vừa nghe liền vội vàng xốc chăn lên: “Không có! Ta khỏi rồi! Bệnh hoàn toàn khỏi rồi! Có thể ăn có thể uống, có thể đung đung nhảy loạn! Thật sự là quá khỏe mạnh...”

Còn chưa nói xong, chân trái Triệu Khang đã bị kéo, sau đó cứng rần bị kéo ra khỏi thùng xe.

Diệp Hồng Tuyết tuy không có tu vi, nhưng võ học và kỹ năng chiến đấu được tôi luyện qua nhiều năm luyện tập vẫn còn rất mạnh mẽ.

Kéo một người nặng tám mươi cân cũng giống như chơi.

“Chu Long hộ giá! Cẩm vệ quân hộ giá!” Triệu Khang hoảng sợ kêu lên. Chu Long quay đầu đi, nhìn một lượt cẩm vệ bên cạnh: “Ai?”

“Báo cáo thống soái, không có!”

Chu Long: “Vậy là tốt rồi, nhớ canh gác nghiêm ngặt xung quanh, bảo vệ an toàn cho quốc sư!”

“Thống soái yên tâm, chúng ta thề sống chết bảo vệ quốc sư!”

“Đúng là một đám cẩm vệ quân trung thành.”

Triệu Khang thiếu chút nữa cũng tức giận biến thân. Những cẩm vệ quân này đều là những người từng vào sinh ra tử với hãn ở Kim Lâm Quan.

Trong đó có không ít người được Diệp Hồng Tuyết cứu trên chiến trường, và cũng ít nhiều biết được mối quan hệ giữa hai người.

Lúc này, ai dám ngăn cản Diệp Hồng Tuyết?

Cầm theo một chân Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết đi về phía trước. Vài tên binh sĩ Cảnh quốc không rõ tình hình lao tới.

Triệu Khang thấy thế lập tức cầu cứu: “Cao Uyên! Cứu mạng! Cao Uyên! Ta là quốc sư thân ái của ngươi!”

Diệp Hồng Tuyết nhướng mày, đầu lĩnh Cao Uyên ngẩng đầu nhìn trời, dịch sang bên cạnh vài bước: “Quái lạ, sao bên tai lại mơ hồ vang lên tiếng gọi của cố nhân. Nhất định là bản tướng quân nhớ quốc sư quá lâu, ôi!”

Triệu Khang: “Ta XX cả nhà các người!”

Chương 436 - người trong tranh

“Thể diện! Thể diện! Cho ta chút thể diện trước mặt người ngoài!”

“Ta dù sao cũng là quốc sư của hai nước Càn Cảnh! Trấn quốc vương của Đại Càn! Văn nhân đệ nhất thiên hạ...”

“Cứu với, ông trời ơi!”

Tiếng kêu thê thảm vang lên, so với tiếng chém giết trên chiến trường càng thêm ghê rợn.

Tùng là đại tướng Cảnh quốc, người đã thống lĩnh hai vạn kỵ binh thần binh từ trên trời giáng xuống, xoay chuyển thế cục, Cao Uyên không khỏi run rẩy cả người.

Hắn lập tức hạ lệnh: “Toàn quân hướng về phía nam!”

Sau đó, Cao Uyên tiến đến bên Chu Long, hai người cũng có thể coi là quen biết. Chu Long cúi đầu hỏi: “Người đến đây làm gì?”

“Bên này cách xa quá, ta sợ máu bắn trúng người.” Cao Uyên thành thật trả lời.

Hơn hai phút sau, Cao Uyên nuốt nước miếng, khẽ chọc vào áo giáp của Chu Long: “Người không đi cứu?”

“Dựa vào cái gì ta đi cứu? Nói không phải quốc sư của các người sao? Quá tàn bạo!” Chu Long phản ứng gay gắt.

Tuy nhiên, chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua tình hình bên kia, Chu Long cũng không đành lòng nhìn tiếp. Hắn nhắm mắt lại, hai tay chắp lại trước ngực, vẻ mặt từ bi thánh khiết. Mãnh tướng ngày thường trên chiến trường giết người không chớp mắt giờ đây lại mang vẻ mặt thanh tịnh.

“Đức Phật phù hộ, Thánh ALa.”

Hoàng Thổ Sa hồ đất trũng, từng hồ đất hình người nối tiếp nhau, giống như những hồ tròn trên mặt trăng hay mặt đất. Nhìn vào những hồ đất này, không khỏi khiến người ta cảm thấy xót xa.

Đây là bao nhiêu tội lỗi tạo thành!

Triệu Khang rút đầu ra khỏi hồ đất, khuôn mặt đã không còn hình người. Gọi là đầu heo cũng là đang xúc phạm loài heo. Hắn đã biến thành một dị dạng!

Nhưng hắn cũng không dám tức giận, thậm chí còn có chút sợ hãi khi nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang đứng trước mắt

mình.

Hắn vừa định lên tiếng, Diệp Hồng Tuyết đã xoay người bỏ đi, không vào trấn.

Triệu Khang chỉ đành thở dài bất lực.

Bỗng nhiên, một lão nhân say khướt mang theo bầu rượu đi tới, vẻ mặt hả hê khi thấy người gặp nạn: “Ha ha ha, ai thế này? Triệu đại quốc sư? Sao lại để người ta đánh thành thế này? Kẻ ra tay thật quá độc ác!”

“Triệu quốc sư, dù sao cũng là cao thủ tứ phẩm trung tầng, sao lại không đánh trả?”

Nhổ một ngụm bùn cát trong miệng, Triệu Khang tức giận nói: “Ngươi cũng đừng đến đây nói mát!”

“Ai ôi!”

Ngô Thiên Hồ hừ lạnh một tiếng: “Để cho tiểu tử ngươi có niềm vui mới liền quên đi tình cũ đúng không? Nha đầu Diệp lại đích thân điều người hộ tống nữ nhân của ngươi về nước, biết ngươi cần tiền càng là tự mình chạy đến hoàng cung tìm bệ hạ vay tiền.”

“Mấy tháng đều ở biên quan trông coi chờ thư của ngươi, ngươi ngược lại tốt, trở về nước cũng sắp gần nửa năm, ngay cả cái rơm cũng không thả!”

Triệu Khang chưa xót cười: “Ngài nói đúng.”

Vỗ vỗ bùn đất trên người, Triệu Khang đứng lên. Ngô Thiên Hồ sai người đi, thân nhiên nói: “Triệu tiểu tử, đừng quên nha đầu này đem hết thấy đều cho ngươi, ngoại trừ ngươi, nàng hiện tại cái gì cũng không có.”

Triệu Khang nội tâm run lên dữ dội, buông chân hướng trong trấn liền điên cuồng chạy đi.

Khó có thể tưởng tượng trong thị trấn cát vàng nhỏ bé này lại có một nơi xinh đẹp như vậy.

Một phương thủy tạ cổ kính, nước chảy róc rách. Bốn góc cổ đình treo chuông gió, theo gió nhẹ lay động phát ra tiếng vang, hòa quyện cùng tiếng chuông nước tạo nên một bản nhạc du dương.

Nữ nhân ngồi trên ghế đá trong cổ đình, mái tóc đuôi ngựa kiêu hãnh đã được tháo gỡ, tóc đen xõa xuống vai.

Nàng ôm hai chân gối đầu, cúi đầu nhìn xuống, giống như một người trong tranh bước ra, đẹp đến mức khiến người đứng bên ngoài ngẩn ngơ.

Không biết đã bao nhiêu thời gian trôi qua.

Một tiếng trêu chọc có phản phóng khoáng và lỗ mãng vang lên: “A ha ha, đây là đại mỹ nhân của ai vậy, đẹp như hoa như ngọc, lại âm thầm đau lòng ở đây. Hay là vứt bỏ kẻ phụ bạc kia, cùng ca ca ta về nhà ăn ngon uống say?”

Diệp Hồng Tuyết ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn khuôn mặt heo của người trước mặt.

Thấy nàng không có phản ứng, Triệu Khang đặt mông ngồi xuống bên cạnh nữ tử, híp mắt nói: “Mỹ nhân, đừng nhìn ca ca ta lớn lên xấu, nhưng có thể nhất tri kỷ thể kỷ, nhân xưng phần mặt lang quân thiếu nữ sát thủ là vậy!”

“Người xấu thành như vậy còn dám xưng là lang quân?”

Nghे thấy tiếng nói thâm, Triệu Khang không vui: “Này này, mỹ nhân, đừng ý vào nhan sắc khuynh thành khuynh quốc của người mà kiêu ngạo a? Ca ca ta ăn mặc lên mặc một thân bạch y bạch bào đó cũng là mê đảo ngàn vạn thiếu nữ tồn tại. Không thể so với kẻ phụ tình để cho người một mình hao tổn tinh thần kia tốt hơn nhiều lắm?”

“Nhưng bộ dạng người cũng quá xấu.”

Diệp Hồng Tuyết nghiêng đầu nói: “Ít nhất hãn còn có dáng người.”

Triệu Khang ánh mắt nhu hòa, hừ lạnh một tiếng: “A, có cái gì không dậy nổi, cho rằng ca ca ta không có người không được? Người không biết nữ tử ngày nhớ đêm mong của ta, đó mới gọi là một quốc sắc thiên hương.”

“Kia thật sự là ngoạn đầu nhìn lại cười bách mị sinh, lục cung phần trang vô nhan sắc. Trên trời hiếm có, nhân gian khó tìm, có thể nói tuyệt sắc mỹ nhân, chìa khóa là thân phận tôn quý, chắc chắc chắc, đặc thù như thế phụ phục hà cầu?”

Diệp Hồng Tuyết ánh mắt nhất thời tối sầm lại, bật cười lạnh lùng: “VẬY NGƯỜI, CÁI QUÁI VẬT XẤU XÍ NÀY, CÒN KHÔNG ĐI TÌM CÁI ‘TUYẾT SẮC MỸ NHÂN HIẾM CÓ TRÊN TRỜI, KHÓ TÌM DƯỚI NHÂN GIAN’ CỦA NGƯỜI?”

Hừ, ta chỉ tức giận vì ngươi thích chơi trò ghen tuông!

Triệu Khang cười, từ trong túi lấy ra một vật, nâng niu trong lòng bàn tay, vừa nhìn vừa say sưa.

“Ồi chào, thật đẹp! Không hổ là người ta yêu thích, so với một số người thì tốt hơn nhiều!”

“Nhìn xem, cái miệng anh đào nhỏ nhắn này, đôi lông mày thanh tú, khuôn mặt này thật hoàn hảo!”

“Đây mới gọi là phương bắc có giai nhân di thể mà độc lập, nhất tiểu khuynh nhân thành, lại cố khuynh nhân quốc a! Cũng chỉ có ta, loại họa sĩ này, mới có thể vẽ lại vẻ đẹp hoàn hảo vô khuyết của nàng.”

Sức chiến đấu của hắn đột ngột tăng vọt, từ một vạn lên một vạn hai.

Triệu Khang nuốt nước bọt, nắm chặt vật trong tay.

Nữ tử lên tiếng, giọng nói lạnh như băng: “ĐÚNG VẬY, KHÔNG NGỜ NỮ ĐẾ BỆ HẠ LẠI KHIẾN NGƯỜI MÊ MUỘI ĐẾN THẾ, THẬM CHỈ CÒN CHO PHÉP NGƯỜI VẼ TRANH, LÀM THƠ, VIẾT NHẠC VỀ NÀNG. TA CŨNG MUỐN XEM THỬ!”

Triệu Khang ho khan một tiếng, quay đầu nói trước: “Nhìn thì nhìn, nhưng không được làm hỏng. Đây là thứ ta vẽ sau bao nhiêu năm, ngày ngày mang theo bên mình vì quá nhớ nhung.”

“Yên tâm!” Diệp Hồng Tuyết nghiêng rằng.

Triệu Khang liền đưa “bức tranh” trong tay cho Diệp Hồng Tuyết. Nàng nhận lấy, mang theo uất ức và cơn giận dữ vô bờ bến, nhất thời ngậy người.

“Bức tranh” ấy trong suốt, vẽ một người phụ nữ với đôi lông mày thanh tú như núi, đôi mắt ướt át ẩn sau mái tóc dài đen mượt, ba ngàn sợi tóc như tơ lụa.

Dung mạo tuyệt mỹ, khuynh thành khuynh quốc.

Nhưng đó không phải là Nữ Đế.

Diệp Hồng Tuyết ngo ngác nhìn, một khuôn mặt heo đột nhiên lại gần, cười đắc ý: “Thế nào, vợ ta có đẹp không?”

“Người!”

Nín khóc mỉm cười trong nháy mắt, Diệp Hồng Tuyết đẩy Triệu Khang ra: “Người xấu chết đi được! Đừng có đến gần ta! Ai là vợ của người!”

Triệu Khang cười vô lại: “Ta mặc kệ, dù sao người trong gương này chính là vợ ta, thế nào cũng được!”

“Hừ, vậy người cứ chìm đắm trong mộng tưởng xuân thu của người đi!”

Diệp Hồng Tuyết đứng dậy, chạy ra khỏi cổ đình. Triệu Khang đội đầu heo đuổi theo.

Mặt trời lặn, nhuộm đỏ cả bãi cát vàng, rục rờ lấp lánh.

Cao Uyên và Chu Long ngồi xổm một bên, nhìn xa xa hai người nam nữ đang đi tới.

Cả hai đều trầm nghĩ, không hổ là quốc sư, chỉ cần vài lời đã dễ dàng được mỹ nhân.

Chương 437 - Thư viện

Dưới bầu trời đêm đầy sao rục rờ, trần nhỏ trên cát vàng trở nên tĩnh lặng và thơ mộng. Nơi đây vốn nằm trong khu vực ba quốc bất quản, người dân quen sống tự cung tự cấp, nên cuộc sống thường ngày của họ khá bình yên và tự do.

Tuy nhiên, hôm nay, sự xuất hiện của hai đội hộ vệ từ hai nước đã khiến bầu không khí nơi đây thay đổi. Hầu hết người dân đều đóng cửa phòng nghỉ ngơi sớm vì lo sợ.

Trong khách sạn được Cảnh Quốc bao trọn, Triệu Khang với khuôn mặt bầm dập vẫn mặt dày mày dạn ngồi cạnh Diệp Hồng Tuyết trên một chiếc ghế.

Thái tử Ngô Quan Hải cố kìm nén tiếng cười và lên tiếng: “Quốc sư, dạo này sức khỏe của người thế nào?”

Triệu Khang đáp lời một cách hờ hững: “Cũng ổn. Nhưng tại sao Thái tử điện hạ lại muốn tham gia vào sự náo nhiệt này?”

Diệp Hồng Tuyết giải thích: “Điện hạ biết người muốn đi, nên đã quyết định cùng đến Chu quốc.”

Triệu Khang trầm nghĩ: “Mình có sức hút lớn đến vậy sao? Dù sao ta cũng không phải là phụ nữ!”

Ngô Quan Hải cất lời nhẹ nhàng: “Lần này Chu quốc tổ chức tứ quốc văn hội nhân dịp sinh nhật Hoàng đế, và họ đã đặc biệt mời quốc sư đến dự. E rằng họ không có ý tốt gì. Do đó, quốc sư cần phải cẩn thận khi đến Chu quốc.”

Triệu Khang gật đầu: “Ta hiểu điều đó. Nhưng sao Cảnh Quốc chỉ cử các người đến đây? Trần tướng và những người uyên bác khác không đi theo sao?”

Ngô Thiên Hồ ngáp một cái: “Loại chuyện này, những lão hồ ly như Trần Khải làm sao có thể tham gia? Thắng thì chẳng được gì, thua thì mất mặt. Chỉ có những kẻ sĩ tử ham hư danh mới thấy hứng thú.”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu đồng ý: “Lần này bệ hạ chỉ chọn ngẫu nhiên năm gã Hàn Lâm học sinh từ Hàn Lâm viện đi theo chúng ta.”

Triệu Khang trầm hiểu rằng tứ quốc văn hội là một sự kiện hấp dẫn đối với những kẻ sĩ tử. Đối với những kẻ tự nhận mình có chút học thức, đây là cơ hội tuyệt vời để thể hiện bản thân và gây ấn tượng.

Nếu họ có thể ghi dấu ấn với các vị quan chức cao cấp, họ có thể thăng tiến nhanh chóng trong sự nghiệp.

Tuy nhiên, đối với những người đã có quyền lực và danh vọng như Trần Giai, Tể tướng của Cảnh Quốc, thì sự kiện này không có ý nghĩa gì. Họ không cần phải mạo hiểm danh tiếng của mình để tham gia vào một cuộc thi không mang lại lợi ích gì.

Diệp Hồng Tuyết tò mò hỏi: “Cảnh Quốc cũng chỉ cử ngài đến dự? Trương Thánh tiên sinh không đi sao?”

Ngô Quan Hải cũng tỏ ra rất hứng thú. Trương Thánh chính là Trương Tử, người trước kia được mệnh danh là văn nhân đệ nhất thiên hạ của Chu quốc.

Mặc dù đã hơn một năm trôi qua kể từ khi Trương Thánh thua văn đầu với Triệu Khang, nhưng không ai nghi ngờ học thức uyên thâm của vị lão tiên sinh này.

Ngô Quan Hải cũng biết rằng sau khi thua Triệu Khang, Trương Thánh đã ở lại Càn quốc và dường như hiện tại mối quan hệ của lão nhân với Triệu Khang khá tốt.

Triệu Khang tựa đầu vào bàn, lấy tay nghịch chén trà một cách chán nản, vẻ ngoài hiện tại của hắn thật thối nát.

Nhìn hắn như nhìn món thịt đầu heo được bày biện trên bàn tiệc.

Hắn nói: “Sứ thần Chu quốc đến mời ta đi, ta đã bảo bọn họ không cần phái người khác. Trương tiên sinh trước kia là người Chu quốc, mặc dù hiện tại đã định cư ở Càn quốc của chúng ta, nhưng chắc chắn lão sẽ không đi, hơn nữa lão cũng không hứng thú.”

“Hôm trước, đi cùng ta đến Nguyên Giang huyện dạy học, nuôi người. Ta nhớ trước đây khi trò chuyện với lão nhân, lão có nhắc đến một thư viện ở Chu quốc.”

Triệu Khang đứng dậy nhìn về phía ba người: “Các người biết chuyện này không?”

Ngô Quan Hải lập tức lộ vẻ say mê: “Thư viện Chu quốc, thánh địa mà các bậc văn nhân trên thế giới luôn ao ước.”

Triệu Khang có chút ngạc nhiên, không ngờ Ngô Quan Hải lại đánh giá cao thư viện này đến vậy: “Thư viện này có gì đặc biệt?”

“Còn hơn thế nữa.”

Diệp Hồng Tuyết nói: “Thư viện Chu quốc có thể nói là nền tảng của văn đàn Chu quốc, tất cả mọi người trong thư viện đều là những bậc uyên bác. Chỉ những người được nhận vào thư viện mới được coi là đại nho đương thời.”

“Các học sĩ ở Chu quốc đều tự hào vì được học tập ở thư viện này.”

Triệu Khang trêu chọc: “Ngươi, một nữ tướng quân của Cảnh Quốc, làm sao có thể biết rõ ràng như vậy?”

Diệp Hồng liếc mắt một cái, hừ nói: “Thư viện cũng không phải là bí mật gì, có gì mà ngạc nhiên! Tình báo của người về các nước khác quả thực là quá lạc hậu!”

Triệu Khang có chút xấu hổ, gãi đầu, Diệp Hồng Tuyết nói không sai.

Thật ra, hắn không quan tâm nhiều đến công tác tình báo của Tề quốc và Chu quốc.

Ít nhất hắn cũng đã từng đi qua Tề quốc một hai lần, nhưng Chu quốc này hắn hoàn toàn không quen thuộc, xem ra cần phải tăng cường công tác tình báo ở đây.

Ngô Quan Hải giải thích với Triệu Khang: “Sáu bảy phần mười văn thần Chu quốc đều xuất thân từ thư viện. Lý do Trương Thánh tiên sinh trước kia được coi là văn nhân đệ nhất thiên hạ là vì lão nhân đã từng một mình xông vào thư viện và đánh bại hơn sáu người, bao gồm cả viện trưởng thư viện.

“Cuối cùng, hắn chỉ thua trước thủ lĩnh của thư viện thứ bảy, từ đó tiếng tăm lừng lẫy khắp Chu quốc.”

Triệu Khang kinh ngạc: “Vậy ra lão tiên sinh còn từng làm qua loại chuyện vĩ đại này?”

Ngô Quan Hải gật đầu: “Nghe nói đó là chuyện hai mươi năm trước, khi ấy chế độ lễ pháp Chu quốc vô cùng nghiêm khắc, quan niệm đẳng cấp cũng rất nặng nề.”

“Trương tiên sinh xuất thân hàn môn, loại thân phận này ở Chu quốc không được coi trọng cho lắm. Lúc ấy, hắn muốn vào thư viện để tham khảo điển tịch của các bậc hiền triết tiền bối, nhưng lại bị từ chối vì lý do xuất thân thấp kém.”

“Vì tức giận, hắn đã khiêu chiến toàn bộ thư viện, lấy một chọi mười và đánh bại liên tiếp sáu người. Mặc dù đã hai mươi năm trôi qua, nhưng sự kiện này vẫn được mọi người ca ngợi.”

“Chắc chắc chắc, có chút ý tứ đấy.” Triệu Khang thầm tính toán.

Diệp Hồng Tuyết dặn dò: “Thư viện là sức mạnh của cả Chu quốc. Từ xưa đến nay, các văn nhân luôn xem thường nhau, cho rằng không có ai là giỏi nhất về văn chương và võ nghệ.

Người còn hơn Trương Thánh và những người khác trong thư viện, có thể họ đã sớm cảm thù người.”

“Nếu Chu quốc mời người đi, thì lần này thư viện chắc chắn sẽ phải người ra thi đấu với người. Người không được chủ quan.”

Triệu Khang ừ một tiếng, rồi nói: “Ta muốn biết, họ sẽ thi thử điều gì.”

Nếu là thi từ ca phú, hẳn đương nhiên không sợ, bởi trong đầu hẳn chứa đầy những áng văn chương tuyệt đẹp.

Nhưng nếu là thi tài về cầm kỳ thư họa, thì lại là chuyện khác. Chỉ riêng chữ viết của hắn, không biết đã bị Tần Ngọc Phượng châm chọc bao nhiêu lần.

Âm nhạc? Đó là một mớ hỗn độn.

Cờ? Nếu là cờ tướng, Triệu Khang cảm thấy mình vẫn có thể thử sức.

Vẽ tranh? Càng không cần phải nói. Triệu Khang tự nhận ngay cả gà mổ thóc cũng vẽ không ra hồn.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi cảm thấy tức giận và bất bình. Người khác thì có hệ thống hay ngón tay vàng gì đó, cái gì cũng giỏi hơn hắn.

“Lão tử cái gì cũng không có! Mẹ kiếp X!”

Ngô Quan Hải nói: “Từ xưa đến nay, khi các văn nhân thi đấu với nhau, họ thường chỉ thi câu đối hoặc thi thơ ca. Đây là những cách thức phân định thắng thua rõ ràng nhất.”

“Tuy nhiên, quốc sư, trước đây khi ngài đánh bại Trương Thánh tiên sinh và những người khác một cách ngoạn mục, mọi người đều đã biết rõ ràng năng lực của người. Do đó, thư viện có thể sẽ không chọn thi câu đối với người.”

Ngô Quan Hải cười nói: “Có khả năng họ sẽ thi đấu thi từ ca phú, đây là thế mạnh của thư viện.”

Triệu Khang nghe vậy gật đầu nhẹ nhàng: “Nếu như vậy, chắc chắn. Vậy không chừng ta cũng sẽ quét sạch thư viện giống như Trương lão đầu!”

“Chỉ có người thôi à? Hừ!”

Có thể do cơn tức giận vẫn chưa nguôi, Diệp Hồng Tuyết hừ lạnh một tiếng, giọng điệu mang đầy vẻ khinh bỉ khi thấy Triệu Khang đang dương dương tự đắc.

Chương 438 - Yến Đô

“Lão phu nói như thế nào cũng là đánh bại Trương Thánh, thiên hạ đệ nhất văn nhân. Đánh bại cái thư viện còn không phải dễ như trở bàn tay?”

“Ha ha.”

Diệp Hồng Tuyết khinh miệt nhìn Triệu Khang, cố ý nói: “Trừ những kẻ Càn Quốc các ngươi tự mình khoe khoang, ta cũng chưa từng nghe qua ai nói ngươi là cái gì thiên hạ đệ nhất văn nhân.”

“Ta đây một bụng mực nước, đối với văn nhân mà nói, đó chính là đây bụng kinh luân, có thể nói là văn khúc tinh hoa nhất thế!”

Diệp Hồng Tuyết: “Vậy sao, Triệu đại quốc sư, ngươi hay là thân tiên hạ phàm rồi?”

Ngô Quan Hải và Ngô Thiên Hồ thích thú nhìn hai người đấu khẩu.

Triệu Khang bỗng nhiên kêu lên: “Xem ra ngươi là không tin a? Có muốn hay không cược chút gì? Ta nếu thắng, ngươi liền theo ta trở về Càn Quốc, mỗi ngày bung trà rót nước, rửa chân, mát xa, ẩm ỏ chần gối.”

“Đêm khuya đừng mơ mộng hão huyền, ta mệt mỏi muốn nghỉ ngơi.” Diệp Hồng Tuyết lạnh lùng nói một câu, tròn mắt vừa chuyển lập tức đứng dậy.

Triệu Khang đang ngồi ở đầu kia ghế dài, trọng tâm mất cân bằng, lập tức ngã ngửa ra sau. Vừa muốn chửi ầm lên, đã bị Diệp Hồng Tuyết liếc mắt trừng.

Chỉ có thể lắc đầu thổn thức, trong miệng lầm bầm cái gì mà “phu cương không phản” các loại. Ngô Quan Hải nhìn hai người, bật cười.

Sắc trời đã tối, Triệu Khang cùng hai người trò chuyện phiếm vài câu. Ngô Thiên Hồ hỏi hần về tiến độ tu luyện hiện tại, lại chỉ điểm một số bí quyết vận công, sau đó cũng đi nghỉ ngơi.

Thái tử điện hạ lại rất vui vẻ, thấp nền trò chuyện với Triệu Khang. Tuy nhiên, Triệu Khang đáp lại cũng không nhiệt tình lắm.

Ngô Quan Hải cũng rất thức thời, đứng dậy cười nói: “Vây không quấy rầy quốc sư nữa, sau này chúng ta lại nói chuyện.

“Có nhãn lực, không hổ là thái tử.”

Triệu Khang cười đáp ứng hai câu, liền vui vẻ chạy lên lầu.

Khách sạn không lớn, tổng cộng chỉ có ba tầng, chỉ có vài phòng.

Nhìn ánh nến lung linh trong căn phòng kia, Triệu Khang trong lòng nóng lên, vận dụng chân khí để giảm bớt vết bầm trên mặt, miễn cưỡng khôi phục lại bảy tám phần.

Lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Trong lòng nữ tử nhảy dựng, nhìn Triệu Khang đi tới, đáy lòng khê hừ một tiếng.

Đóng cửa lại, Triệu Khang đi tới ôn nhu nói: “Còn tức giận sao?”

“Nào dám tức giận với Triệu đại quốc sư. Nếu không, lần sau nói không chừng lại ba bốn tháng không có tin tức.”

“Ngươi cũng học quái khí.”

Triệu Khang dở khóc dở cười, đi lên phía trước ngồi xổm xuống, nắm lấy tay nữ tử, thành khẩn nói: “Là ta không tốt, chỉ lo bận rộn chuyện Càn Quốc, sơ sẩy ngươi. Về sau sẽ không như vậy nữa.”

Nhìn ánh mắt trong suốt của hắn, trái tim Diệp Hồng Tuyết cũng trở nên mềm mại.

Nàng làm sao không biết, Triệu Khang trở về Càn Quốc một chuyến, có rất nhiều chuyện phải làm.

Nhưng đúng như Ngô Thiên Hồ nói, nàng có thể nói là đem tất cả đều cho Triệu Khang, trao trọn vẹn con tim mình!

Mặc dù nàng tin tưởng Triệu Khang sẽ không phụ lòng mình, nhưng trong sâu thẳm lòng vẫn không khỏi lo sợ.

Nhìn ánh mắt dịu dàng của nữ tử, Triệu Khang đứng dậy nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, sau đó đi lấy nước nóng để hai người rửa mặt.

Bốn mắt nhìn nhau, ngắm nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, Triệu lão gia vốn đã lấy lại phong độ, sao có thể kiềm chế được.

Vừa đưa tay ra, ngón tay đã tắt nến, ôm ấp người đẹp lên giường.

Chỉ cảm nhận được vài sự kháng cự nhẹ nhàng, sau đó là sự nồng nhiệt như lửa đáp lại.

Đêm nay, Triệu lão gia có thể nói là đã sử dụng hết mười tám loại võ nghệ, chiến đấu hăng hái trong một thời gian dài mới hạ gục được “kẻ địch”.

Để cho nữ tử cảm thấy viên mãn, Triệu Khang ôm nàng vào lòng, vỗ về cho đến khi nàng chìm vào giấc ngủ yên bình.

Trưa hôm sau.

Chỉ đơn giản ăn chút cơm rau, hai đội quân liền lên đường tiến về hướng Chu quốc.

Dọc đường đi, mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ, không gặp phải bất kỳ sơn tặc hay thổ phỉ nào quấy rối. Cho dù có, thì với quy mô quân đội hai nước gần sáu nghìn người, bọn thổ phỉ nào gan dạ dám cướp bóc.

Đi qua biên giới Chu quốc, nhờ có văn thư của hai nước và thư mời của Chu quốc, đoàn người Triệu Khang dễ dàng tiến vào lãnh thổ Chu quốc.

Hơn nửa tháng trôi qua, họ cuối cùng cũng đến được Yên Đô, kinh đô của Chu quốc, đứng vào dịp sinh nhật lần thứ sáu mươi của hoàng đế Lý Thừa Khôn.

Vén rèm xe nhìn ra ngoài.

Triệu Khang buông rèm, quay sang cười nói: “Không hổ danh là cường quốc số một thế giới, thành trì kinh đô này được xây dựng uy nghi tráng lệ hơn nhiều so với Càn quốc và Cảnh quốc, và cũng cao hơn nhiều.”

Diệp Hồng Tuyết nói: “Đó là điều đương nhiên. Chu quốc tuy rằng trước đây đại bại, nhưng chỉ là tổn thất về quân sự. Kinh tế và đời sống nhân dân trong nước họ không hề bị ảnh hưởng.”

“Hơn nữa, xét về dân số, toàn bộ Chu quốc có lẽ còn đông hơn hai nước chúng ta cộng lại. Với nguồn lực tài chính dồi dào, họ có thể nhanh chóng tập hợp được hàng chục vạn quân trong thời gian ngắn.

“So với trước đây, khả năng chiến đấu của họ có thể hơi yếu, nhưng về lâu dài cũng sẽ hồi phục.”

Triệu Khang ôm nàng vào lòng, vuốt ve mái tóc, mi mắt buông xuống ẩn chứa một chút sắc bén, cười ha hả nói: “Chính vì vậy mà lần trước ta mới tìm đến Tề quốc đòi bồi thường, chứ không phải Chu quốc. Bất quá...”

“Bất quá cái gì?”

Diệp Hồng Tuyết tò mò muốn biết Triệu Khang định nói gì tiếp theo.

Triệu Khang nheo mắt cười: “Sẽ không lâu nữa, ta sẽ lại một lần nữa đặt chân đến Yến Đô này!”

“Đại pháo?” Diệp Hồng Tuyết hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

Triệu Khang cười: “Chờ ta lấy ra rồi sẽ dẫn ngươi đi xem, yên tâm, đến lúc đó cũng sẽ trang bị cho Cảnh Quốc một vài khẩu.”

Chương 439 - Thái độ Chu Quốc

Chế độ quan tước của Chu quốc quy định sáu thượng thư đều là nhất phẩm, tiếp theo là hai tể tướng tả hữu nhất phẩm.

Việc Tào An Quốc, quan nhất phẩm, đích thân ra đón tiếp Triệu Khang và đoàn tùy tùng cho thấy Chu quốc rất coi trọng họ.

Sinh nhật vua Lý Thừa Khôn được tổ chức cùng lúc với văn hội tứ quốc, nên còn khoảng bảy tám ngày nữa mới diễn ra.

Do đó, Triệu Khang và các sứ thần khác không cần vội vàng yết kiến vua Lý Thừa Khôn.

Nhận được thông báo của Chu Long, Triệu Khang cùng Diệp Hồng Tuyết bước xuống xe ngựa. Trước mắt họ là một tòa kiến trúc nguy nga tráng lệ, đó là nơi Tào An Quốc chuẩn bị yến hội.

Triệu Khang không khỏi choáng ngợp. Gian tử lâu này có quy mô gấp rưỡi phủ Quốc sư của hắn.

Diện tích không lồ như vậy được dùng để xây dựng tử lâu, quả là điều khó tin.

Một đám quan viên Chu quốc, bắt đầu từ Tào An Quốc, đều nhìn Diệp Hồng Tuyết với ánh mắt thèm thuồng.

“Triệu Quốc sư, xin hỏi vị này là ai?”

Tào An Quốc tiến đến bên cạnh một vị quan trẻ tuổi khoảng ba mươi tuổi và nhanh chóng hỏi.

Triệu Khang cười nhạt, đáp: “Đây là thê tử của bản quốc sư. Nàng chưa từng tham gia sự kiện lớn nào, nên ta đưa nàng đến đây để mở mang kiến thức nhân dịp sinh nhật bệ hạ quý quốc.”

“Nàng thất thân làm gì? Mau đến chào các vị đại nhân. Các vị đừng trách nàng nhất gan.”

Nói xong, Triệu Khang siết chặt nắm đấm trong tay áo. Hắn cảm thấy như khối thịt sau lưng bị ngón tay thon dài của Diệp Hồng Tuyết vặn thành bánh quai chèo.

Khóe miệng Ngô Quan Hải gật gật. Triệu Khang quả là gan dạ!

Có Tào An Quốc và các sứ thần ngoại quốc ở đây, Diệp Hồng Tuyết đành cố chịu đựng, nở nụ cười dịu dàng như gió xuân: “Bái kiến các vị đại nhân.”

Nàng diện một bộ y phục thanh tao, cả người thật giống như hoa sen mùa hè trong ao cao thượng, thu hút sự chú ý của mọi người.

Nghe Triệu Khang nói đây là thê tử của mình, ngay cả Tào An Quốc cũng thầm than tiếc nuối.

Thật đáng tiếc, một mỹ nhân như vậy quả là hiếm có!

Nhận ra sự thất thố của thuộc hạ, Tào An Quốc vội vàng chuyển sang chủ đề khác, đồng thời lờ mờ nguýt các quan viên dưới quyền, rồi dẫn Triệu Khang và đoàn tùy tùng vào trong tửu lâu.

Vì đã được dọn dẹp để tiếp đãi Triệu Khang và các sứ thần, nên trong tửu lâu không có khách nào khác.

Từng món ăn được bày lên bàn, đủ loại sơn hào hải vị, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Thưởng thức qua vài món ăn, Triệu Khang nhận ra đầu bếp Chu quốc tuy đã nỗ lực cải thiện hương vị, nhưng món ăn vẫn đậm đà dầu mỡ và muối, chỉ ở mức trung bình.

Ngô Quan Hải nhìn Tào An Quốc, cười hỏi: “Tào đại nhân, ngài có biết sứ giả Tề quốc đã đến Yến Đô hay chưa?”

Tào An Quốc đáp: “Thưa điện hạ, sứ giả Tề quốc sẽ đến đây sau ba bốn ngày nữa. Điện hạ hỏi vậy là có chuyện gì ạ?”

Ngô Quan Hải cười nói: “Như ngài cũng biết, Cảnh quốc chúng ta tuy giỏi chiến trận nhưng còn yếu về văn chương. Ta đang mong chờ sứ giả Tề quốc đến để cùng hợp tác, xem có thể may mắn giành chiến thắng trong một hai trận thi tài tại thư viện quý quốc hay không.”

Triệu Khang nhìn Ngô Quan Hải đầy vẻ tán thưởng. Tiểu tử này quả thật không tầm thường, hoàn toàn làm chủ được tình huống.

Nhiều quan viên Chu quốc đều lộ nụ cười, thiện cảm với thái tử Cảnh quốc này hơn nhiều.

Tào An Quốc thở dài nói: “Thái tử điện hạ, lời ngài nói không đúng. Triệu quốc sư là đại tài, đã đánh bại Trương Thánh tiên sinh của nước chúng ta. Giờ đây chúng ta nên tập trung tìm cách đối phó với hắn.”

“Hai câu thơ ‘Tịch mịch hàn song không thủ quả’ và ‘Liên’ vẫn đang treo trong thư viện mà không ai có thể đối được hạ liên.”

“Còn có câu đề về hoa cúc, năm ngoái khi ta còn là Thanh Đế, đã viết ‘Báo lấy hoa đào một chỗ mở’, được viện trưởng thư viện ca ngợi là ‘Giai câu mười năm khó gặp’. Ta e rằng lần

này tổ chức văn hội tứ quốc, Triệu quốc sư muốn độc chiếm vị trí quán quân!”

Tưởng như chỉ đang tán thưởng, thực chất Tào An Quốc đang thăm dò ý định của Triệu Khang.

Dù sao, với thân phận quốc sư Càn quốc, việc Triệu Khang có thể tham dự văn hội tứ quốc hay không vẫn còn chưa rõ ràng.

Nếu Triệu Khang chỉ đến chúc thọ, liệu họ có thể buộc hắn tham dự văn hội hay không?

Nghe vậy, Triệu Khang thản nhiên gấp một cái đùi gà cho Diệp Hồng Tuyết, một cái khác cho vào bát mình.

Hắn cười nói: “Tào đại nhân quá khen, chút vốn liếng nho nhỏ của ta không đáng để nhắc đến.”

Diệp Hồng Tuyết nghi ngờ. Đêm qua người này còn vênh váo tự đắc, sao hôm nay lại khiêm tốn như vậy?

Nghe Triệu Khang nói vậy, Tào An Quốc âm thầm tính toán, mời rượu Triệu Khang và đoàn tùy tùng, rồi nhấp một ngụm rượu, suy tính trong lòng.

Xem ra phải dùng kế khác rồi.

Chỉ sau nửa tiếng, Triệu Khang nói đã no nê. Nghe vậy, Tào An Quốc liền sắp xếp nơi nghỉ ngơi cho họ.

Mấy vị quan viên có chút tiếc nuối, thầm mắng vài câu.

“Hắn ăn no rồi thì thôi, nói ra làm gì? Ngồi thêm một lát không được sao?”

“Chậm trễ chúng ta xem mỹ nhân!”

Đưa đoàn người Triệu Khang đến khách sạn quốc gia, Tào An Quốc chỉ an bài cho một trăm thân vệ đi theo, còn binh lính của Chu Long và Cao Uyên đều đóng quân bên ngoài thành Yến Đô.

Ngáp một cái, Triệu Khang dựa vào ghế mềm, bắt chéo chân, ung dung nói: “Điều kiện nơi đây quả thật không tệ.”

Diệp Hồng Tuyết ngồi xếp bằng trên chiếu trúc, phía trước có một lò sưởi để sưởi ấm.

Hôm nay thời tiết chuyển lạnh, sắp đến mùa đông, mà khí hậu Chu quốc so với Càn quốc và Cảnh quốc thấp hơn nhiều.

Nhẹ nhàng lắc tách trà, Diệp Hồng Tuyết nhìn Triệu Khang: “Lời nói của Tào An Quốc lúc này dường như rất muốn người tham gia văn hội.”

Triệu Khang nhìn lên trần nhà, nói: “Chắc chắn rồi, thái độ của bọn họ rất kỳ lạ, nhất định là đang che giấu điều gì đó. Mục đích của chúng là gì, ta cũng không thể đoán được.”

Diệp Hồng Tuyết bung chén trà đi đến ngồi xuống, hai tay cầm chén trà thở dài.

Từ khi truyền tu vi cho Triệu Khang, nàng trở thành một người phụ nữ bình thường, không còn miễn nhiễm với nóng lạnh. Hôm nay thời tiết chuyển lạnh, nàng có chút khó chịu.

“Vậy người còn muốn tham gia văn hội?”

Triệu Khang: “Đương nhiên, ta đến đây chính là vì mục đích này.”

Thấy Diệp Hồng Tuyết có vẻ cảm lạnh, Triệu Khang có chút xót xa, vội vàng đứng dậy bung lò sưởi đến gần nàng.

Sau đó, hắn trách móc: “Nàng cũng không biết mang theo quần áo dày dặn.”

“Ai biết sau khi vào Chu quốc, nhiệt độ lại giảm xuống nhanh như vậy.” Diệp Hồng Tuyết có chút bất lực.

Triệu Khang suy nghĩ một lát, rồi gọi Chu Long mang hành lý của mình vào phòng. Hắn chọn một chiếc áo choàng và nói: “Nàng khoác thêm áo này đi. Rảnh rồi cũng rảnh rồi, chúng ta đi chơi!”

“Đi chơi? Đi chơi với ai?” Diệp Hồng Tuyết ngạc nhiên.

Triệu Khang vừa thắt áo choàng cho nàng, vừa cười nói: “Đi dạo phố mua sắm. Ta sẽ dẫn nàng đi mua quần áo.”

Diệp Hồng Tuyết vừa buồn cười vừa cảm động, nhìn Triệu Khang chạy đi lấy giày cho mình, trong lòng lại có chút mong chờ.

Lớn như vậy, nàng đều tự mình mua quần áo, hoặc là Cục Dệt May Cảnh Quốc may đo và trực tiếp đưa đến phủ. Chưa bao

giờ có ai nói muốn mua quần áo cho nàng, huống chi người đó lại là Triệu Khang.

Hai người rời khỏi khách sạn quốc gia, tùy tiện hỏi đường một người qua đường, rồi đi về phía phố xá sầm uất nhất kinh đô Yên Đô.

Chương 440 - Bảo táp

Hoàng thành Yên Đô.

Trong chính điện, bách quan văn võ nước Chu đứng chật kín, Lễ bộ Thượng thư Tào An Quốc dẫn theo một đám quan viên Lễ bộ bước vào.

Hoàng đế Lý Thừa Côn lên tiếng hỏi: “Tào ái khanh, sự tình thế nào rồi?”

Tào An Quốc hành lễ xong mới đứng dậy đáp: “Bẩm bệ hạ, người của nước Càn và nước Cảnh đã được sắp xếp ổn thỏa. Giống như trong thư từ hai nước đưa đến.”

“Nước Cảnh do Thái tử Ngô Quan Hải dẫn đầu, còn nước Càn chính là Quốc sư Triệu Khang của bọn họ!”

Trong nháy mắt, vô số ánh mắt của các vị đại thần văn võ đều đổ dồn về phía Tào An Quốc.

Triệu Khang!

Kẻ đã khiến nước Đại Chu bọn họ đại bại, tổn thất nặng nề, hấn ta vậy mà dám đến thật!

“Hừ, xem ra vị Quốc sư nước Càn này gan lớn hơn chúng ta tưởng tượng đấy.”

Trong triều, một thanh niên mặc hoàng bào cười lạnh, dung mạo hấn ta có bảy phần giống với Lý Mộc Thanh đã bị Triệu Khang giết hại.

Điều này cũng không kỳ lạ, bởi vì hấn ta chính là Nhị hoàng tử nước Chu, Lý Mộc Sâm, huynh đệ ruột cùng mẹ với Lý Mộc Thanh.

Tào An Quốc nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, Nhị hoàng tử, Triệu Khang, Quốc sư nước Càn, không thể xem thường.”

“Tên tiểu tử này tuy trẻ tuổi, nhưng lời nói cử chỉ không hề có chút kiêu ngạo cuồng vọng nào, người này khá là lão luyện, hẳn ta đã dám đến dự hội thì chắc chắn là có chỗ dựa.”

Lý Mộc Sâm cúi đầu cười: “Đó là điều đương nhiên, hiện tại trong Thư viện có không ít người coi vị Quốc sư nước Càn này là đại địch, Tào đại nhân, hẳn ta có biểu thị rõ ràng sẽ tham gia Văn hội tứ quốc lần này hay không?”

Tào An Quốc nhíu mày: “Không có.”

Lý Thừa Côn nhắm mắt lại: “Vậy xem ra, chúng ta phải ép tên Triệu Khang này một phen.”

Một vị đại thần trầm ngâm một lát, lên tiếng: “Theo như tình báo của chúng ta, Triệu Khang này tâm kế thâm sâu như biển, gian trá xảo quyệt, muốn hẳn ta mắc bẫy e là không dễ dàng.”

Lúc này, Tào An Quốc cười nói: “Lần này Triệu Khang đến không phải một mình, còn mang theo cả gia quyến.”

“Gia quyến?” Không ít người trong đại điện lộ vẻ nghi hoặc.

Vị quan viên cùng Tào An Quốc tiếp đón Triệu Khang gật đầu, trong giọng nói có chút oán niệm: “Vị phu nhân của Triệu Khang kia thật sự là quốc sắc thiên hương, khuynh thành tuyệt thế, so với vị kia trong Thư viện của chúng ta cũng không hề kém cạnh.”

“Ồ? Nếu vậy...”

Trong mắt Lý Mộc Sâm lóe lên tia sáng kỳ dị: “Vậy thì có thể làm chút thủ đoạn trên người gia quyến của Triệu Khang rồi.”

Tào An Quốc: “Vi thần cũng có ý này.”

Lý Thừa Côn: “Vậy thì để cho người bên dưới đi chuẩn bị đi, tóm lại, Văn hội lần này nhất định phải khiến cho Triệu Khang cùng nước Càn kia trả giá đắt!”

...

Lúc này, Triệu Khang đương nhiên là không biết các vị đại thần nước Chu, kể cả hoàng đế, đã đang bàn bạc cách đối phó với hắn.

Là cường quốc số một phương Bắc, sự giàu có phồn vinh của Đại Chu quả thực không phải là giả.

Chỉ riêng con phố buôn bán mà hai người Triệu Khang đang đi dạo, hai người đã ghé qua không ít cửa hàng, giá cả những món đồ ở đây đắt hơn rất nhiều so với nước Càn và nước Cảnh.

Cùng một món đồ ở nước Càn có thể mua được với giá năm văn tiền, nhưng ở đây phải mất đến mười lăm văn.

Sự chênh lệch về giá cả cũng ám chỉ rằng nền kinh tế của nước Chu vượt xa ba nước còn lại.

“Cái này thế nào?”

Trong một cửa hàng may mặc, Triệu Khang chỉ vào chiếc váy dài màu đỏ thẫm được dệt bằng lụa đỏ, ánh mắt có chút mong đợi nhìn Diệp Hồng Tuyết bên cạnh.

Liếc mắt nhìn, Diệp Hồng Tuyết bất đắc dĩ nói: “Ánh mắt của người thế nào vậy, sao lúc nào cũng chọn cho ta những thứ lèo lẹt thế này.”

“Chẳng phải các cô nương đều thích màu đỏ sao?” Triệu Khang cười khan một tiếng, có chút ngại ngùng, đây là lần đầu tiên hắn mua quần áo cho người mình yêu.

Không khỏi bộc lộ bản tính thẳng thắn của đàn ông.

Tên tiểu nhị bên cạnh đã sớm chìm đắm trong dung nhan của Diệp Hồng Tuyết, vội vàng chạy đến nịnh nọt cười nói: “Vị công tử này, ngài đã nhầm rồi, không phải nữ tử nào cũng hợp với màu đỏ đâu.”

“Nói như vị tiểu thư này, bản thân đã có dung mạo như tiên nữ, mặc màu đỏ lên người nàng ấy thì quá tầm thường rồi! Hay là ngài xem thử bộ này?”

Tiểu nhị chỉ vào một chiếc váy dài màu xanh lam, Diệp Hồng Tuyết hài lòng gật đầu: “Cái này được đấy.”

“Có phải hơi đơn điệu không?” Triệu Khang sờ cằm, vẫn cảm thấy bộ màu đỏ mà hắn chọn đẹp hơn.

Diệp Hồng Tuyết lười để ý đến hắn, dặn dò tiểu nhị: “Lấy bộ này đi.”

“Lấy thêm cái áo choàng nữa, phải bằng lông ngỗng đấy!” Triệu Khang vội vàng nói thêm.

Tiểu nhị cười đáp ứng, lúc này có một người bước vào cửa, là một công tử ca mặc hoa phục.

Vừa bước vào cửa đã bị dung mạo của Diệp Hồng Tuyết thu hút, lập tức kinh ngạc thốt lên: “Thật là một mỹ nhân!”

Triệu Khang quay đầu liếc nhìn, Diệp Hồng Tuyết lại không có biểu hiện gì, từ nhỏ đến lớn nàng đã quen với việc người ngoài khen ngợi dung mạo của mình rồi.

Ai ngờ, vị công tử kia lại đi thẳng đến, giọng nói tràn đầy ngưỡng mộ: “Vị tiểu thư này, tại hạ Trần Thiên Nhất, xin được hỏi phương danh của tiểu thư?”

“Không quen, không rảnh.” Diệp Hồng Tuyết lạnh lùng đáp lại một câu, trong lòng Triệu Khang thâm cười.

Mặt nóng áp vào mông lạnh, nhưng vị công tử tự xưng là Trần Thiên Nhất này lại không hề lúng túng.

Ngược lại càng tiến gần thêm vài bước, lộ ra nụ cười ôn hòa: “Gặp nhau chính là duyên phận, chỉ là trao đổi tên họ, tiểu thư hà tất phải cự người ngàn dặm?”

Diệp Hồng Tuyết nghiêng đầu nhìn Triệu Khang, nháy mắt.

Triệu Khang mỉm cười nhận lấy bộ quần áo đã được tiểu nhị gói ghém cẩn thận, kéo nữ tử ra sau lưng, cười tủm tỉm nói với Trần Thiên Nhất: “Vị huynh đài này, vị mỹ nhân này đã có chủ rồi, huynh đừng tự chuốc lấy thất vọng nữa!”

Trần Thiên Nhất đầu tiên là sững sờ, sau đó trong mắt lộ ra vẻ khinh thường: “Người là ai? Ta đang nói chuyện với vị tiểu thư này, người xen mồm vào làm gì?”

Triệu Khang ngẩn người, mẹ kiếp, vậy mà còn có kẻ mặt dày hơn cả mình, tức giận bật cười: “Ta là ai thì liên quan gì đến người, phu nhân, chúng ta đi!”

Diệp Hồng Tuyết vẻ mặt thích thú, đưa tay khoác lấy cánh tay Triệu Khang, cười ngọt ngào nói: “Dạ, phu quân.”

Nghe được tiếng xưng hô này, Trần Thiên Nhất ngây người tại chỗ, mãi cho đến khi Triệu Khang trả tiền, dẫn Diệp Hồng Tuyết ra khỏi cửa vẫn không hiểu nổi rốt cuộc mình đã thua ở điểm nào.

Đột nhiên bừng tỉnh, Trần Thiên Nhất lập tức đuổi theo, miệng không ngừng gọi:

“Tiểu thư! Xin hãy dừng bước!”

“Mẹ kiếp, vẫn còn bám theo à, mặt dày thật!”

Triệu Khang tức giận quay người lại, lộ ra vẻ hung dữ: “Người có nghe lời người khác nói không hả? Còn bám theo nữa thì đừng trách ta đánh gãy chân người đấy!”

Trần Thiên Nhất dừng lại, nhìn Triệu Khang cười ha hả: “Ồ Yên Đô này, người là người đầu tiên dám nói chuyện với ta như vậy đấy! Vị tiểu thư này ta nhìn trúng rồi, ra giá bao nhiêu tiền thì bán?”

Đcm!

Lời đối phương vừa dứt, Triệu Khang đã tung một cước đá bay hắn ta đi năm mét, lăn lộn trên mặt đất hai vòng.

Rõ ràng là Trần Thiên Nhất không ngờ Triệu Khang lại không nói không rằng liền động thủ, hét thảm một tiếng, nằm úp sấp trên mặt đất một lúc lâu không phản ứng kịp.

Mãi cho đến khi Triệu Khang đi tới, hắn ta mới hoàn hồn, kinh hãi tột độ: “Người! Người dám đánh ta!”

“Đánh người thì sao! Nhìn người ra dáng người tử tế mà sao lại không nghe người khác nói vậy hả? Mẹ kiếp!”

Một cái tát giáng xuống, đánh cho Trần Thiên Nhất nửa mặt sưng vù, Triệu Khang vừa đánh vừa mắng, rất nhanh đã thu hút mọi người vây xem.

Chương 441 - trở về

“Khốn kiếp! Người có biết ta là ai không!”

Liên tiếp hứng chịu hai bạt tai, Trần Thiên Nhất mới gượng dậy khỏi sự kìm kẹp của Triệu Khang, hai mắt đỏ ngầu vì phần nộ mà nhìn hắn chăm chăm.

Triệu Khang khạc nhổ một bãi nước dãi đặc lên người Trần Thiên Nhất, khiến hắn kinh tởm đến mức muốn nôn mửa.

“Ngươi là ai mà dám xen vào chuyện của ta! Ta sẽ đánh chết ngươi!” Trần Thiên Nhất gào lên, tức giận tột độ.

Hắn chưa bao giờ bị ai sỉ nhục như thế này trong đời - bị tát tai rồi lại hứng chịu khắc nhổ nước dãi. Về mặt oán giận của hắn như thể Triệu Khang đã đào mồ tở tiên nhà hắn lên vậy.

“Lão đây tên là Ngô Quan Hải! Có gan thì đến khách sạn Quốc gia tìm ta báo thù, ta lúc nào cũng sẵn sàng!”

Triệu Khang khinh miệt hừ một tiếng, giơ tay ra hiệu cho Diệp Hồng Tuyết bên cạnh im lặng.

Vừa nhìn thấy tên côn đồ hung hãn này, Trần Thiên Nhất đã muốn lao vào đánh nhau, nhưng vì quá sợ hãi nên hắn chỉ biết rút rè lùi lại phía sau và kêu gào: “Ngô Quan Hải, ngươi chờ đó cho ta! Ta sẽ đến tìm ngươi! Chết tiệt!”

Triệu Khang mắng mỗ một tiếng, quay người lại dặt tay Diệp Hồng Tuyết, về mặt lại trở nên hồ hững: “Đi thôi, phu nhân!”

Diệp Hồng Tuyết trợn mắt, véo trán Triệu Khang: “Ngươi cứ thế này thì Thái tử điện hạ sẽ giận đấy!”

Triệu Khang cười ha hả: “Điện hạ thân phận tôn quý, ai dám động đến? Chuyện côn con này đối với hắn mà nói chẳng là gì cả. Nào, đi về thử xem quần áo có vừa người hay không.”

Diệp Hồng Tuyết dờ khóc dờ cười, đành thôi không nhắc nhở thêm.

Hai người họ quay trở về khách sạn Quốc gia.

Ngô Quan Hải đang ngồi đọc sách trong sân, thấy hai người trở về liền lên tiếng chào hỏi.

“Quốc sư, Diệp đại nhân đã trở lại rồi ạ?”

Triệu Khang cười đáp, tiện miệng nói: “Điện hạ, lát nữa có người muốn đến tìm ngươi.”

“Tìm ta ư?” Ngô Quan Hải ngạc nhiên hỏi.

Triệu Khang buông thông: “Có thể là bằng hữu của ngươi ở Tề quốc.”

Ngô Quan Hải hơi mơ hồ, nhìn hai người đi vào nội đường rồi gãi đầu lẩm bầm:

“Ta có bằng hữu nào ở nước Tề đâu?”

Gần mười lăm phút sau.

Một nhóm người đi đến trước cửa khách sạn Quốc gia. Gã sai vật chạy vào trong sân: “Thái tử điện hạ, có người tìm ngài.”

“Thật ư? Có người tìm ta?”

Ngô Quan Hải đặt sách xuống, đi ra ngoài. Trước cửa có bốn năm người đang đứng. Hắn hơi nghi ngờ, định lên tiếng hỏi thì người đứng đầu đã cất lời:

“Ngươi là Ngô Quan Hải?”

“Chính là ta, nhưng ta chưa được...”

Lời còn lửng lơ, một nắm đám đã phóng thẳng đến trước mặt Ngô Quan Hải.

Tuy Thái tử điện hạ thường yêu thích văn học hơn võ học, nhưng là Thái tử Cảnh quốc, tu vi của hắn không phải người thường nào có thể so sánh được.

Lúc này, ánh mắt hắn trầm xuống, một tay hất văng nắm đám của đối phương, nội kinh bộc lộ.

Nam nhân kia bị chấn động, lùi liên tục ba bước, ánh mắt kinh ngạc vì không ngờ Ngô Quan Hải lại là cao thủ.

Ngô Quan Hải cau mày: “Vị huynh đài này, có lẽ ngươi nhầm người rồi.”

Hắn không ngờ, với thân phận Thái tử, đến Chu quốc này mà vẫn còn gặp rắc rối!

Nam nhân ra tay hừ lạnh một tiếng: “Thì ra cũng có chút bản lĩnh, dám động thủ với thiếu gia nhà ta! Cùng xông lên!”

Bốn người phía sau lập tức xông lên, không rõ tình hình, Ngô Quan Hải định lui về khách sạn.

Bất ngờ, cánh cửa sau đóng sầm lại! Đồng thời, một giọng nói vang lên bên tai.

Ngô Quan Hải vừa tức vừa buồn cười, tung một cú đá văng một tên ra đường.

Bên trong khách sạn Quốc gia.

Triệu Khang đóng cửa, vẻ mặt vô tội nhìn Ngô Thiên Hổ bên cạnh: “Tiền bối, đây là cháu của người a, người không đi ra giúp đỡ một chút sao?”

Ngô Thiên Hổ cười hì hì: “Ha ha, cửa là do người đóng, họa cũng do người gây ra. Nếu Quan Hải xảy ra chuyện gì thì đó là vấn đề của người, không liên quan gì đến ta.”

“Đại bá này thật vô tình! Những kẻ ngoài kia làm sao có thể là đối thủ của Thái tử được?” Triệu Khang thở dài.

Ngô Thiên Hổ thản nhiên nói: “Chỉ là mấy tên ngũ phẩm thôi, nếu vậy mà cũng không đối phó nổi thì quả là xem thường Thái tử Cảnh quốc chúng ta.”

Nói xong, Ngô Thiên Hổ vẫn nhảy ra khỏi khách sạn.

Trên đường cái.

Được Triệu Khang truyền âm.

Ngô Quan Hải buông chân bỏ chạy, tốc độ không nhanh không chậm, vừa đủ để cho những kẻ đuổi theo nhìn thấy bóng lưng nhưng không thể đuổi kịp.

Chỉ sau một lúc, Ngô Quan Hải phát hiện ra vấn đề.

Đó là do hắn là lần đầu tiên đến Chu quốc, hoàn toàn không biết đường. Sau khi chạy qua hai con phố, Ngô Quan Hải không thể phân biệt được đâu là đường nào.

Nguy hiểm hơn, những kẻ truy đuổi vừa đuổi theo vừa tỏa ra để tập hợp thêm người.

Chỉ sau một khắc đồng hồ, Ngô Quan Hải đã bị hơn hai mươi người chặn lại ở một ngõ cụt. Tất cả đều là những võ sĩ có tu vi không thấp.

Ngô Quan Hải cười khổ, nhìn đám người hung hãn trước mặt như hổ rình mồi.

“Quốc sư, lần này người hại chết ta rồi!”

“Xú tiêu tử, còn dám chạy à! Đánh thiếu gia chúng ta, hôm nay không đánh chết người không được!” một tên trong đám quát lên.

Ngô Quan Hải cố gắng giải thích: “Vị huynh đài này, các người nhận nhầm người rồi. Ta tên Triệu Khang, không phải Ngô Quan Hải.”

“Còn dám chối! Lên! Thiếu gia bảo đánh gãy ba chân của hần!” tên đó ra lệnh.

Đám người xông lên, Ngô Quan Hải bĩu môi: “Thật tàn nhẫn!”

Vài phút sau.

Trên mặt đất la liệt những tên côn đồ, chúng nhìn Ngô Quan Hải, người đang thở hổn hển với ánh mắt kinh hãi.

“Tiểu tử này sao lại hung hãn đến vậy! Hần vẫn là con người sao!”

Đúng lúc này, một đội quan binh ập vào ngõ cụt. Tướng quân cầm đầu gầm lên: “Ai dám gây rối trong đế đô!”

Võ phu cầm đầu nhóm truy đuổi Ngô Quan Hải vội vàng bỏ chạy và chạy đến bên cạnh vị tướng quân: “Lý tướng quân!”

“Lý tướng quân,” hần ta nói, “người này đã hành hung trong đế đô, đánh bị thương tất cả chúng ta. Mau bắt hần lại!”

Hần còn liếc nhìn Ngô Quan Hải với ánh mắt khiêu khích.

“Tiểu tử người giỏi đánh nhau đấy, nhưng liệu có ích gì? Ra ngoài lẩn lộn mà khoe khoang thể lực hay bối cảnh ư?”

Lý tướng quân không phải kẻ ngu ngốc.

Trên mặt đất có hơn hai mươi tên đang nằm la liệt, vậy mà hần lại nói đối phương chỉ một mình hành hung? Lẽ nào lại đùa giỡn?

Tuy nhiên, khi nghe hộ vệ thì thầm vài câu bên tai, sắc mặt Lý tướng quân lập tức thay đổi.

Hần ta ngẩng đầu nhìn Ngô Quan Hải, hừ lạnh nói: “Người đâu, bắt lại tên côn đồ đã làm ác trong đế đô này!”

Ngô Quan Hải hết chỗ nói, lúc này vẫn là một bộ ôn nhu công tử dáng: “Vị tướng quân này, các người bắt lầm người rồi.”

“Bắt sai hay không, bản tướng trong lòng rõ ràng, dám ngoan cố chống lại, chính pháp ngay tại chỗ!” Lý tướng quân gầm

lên một tiếng, tất cả quan binh tới gần.

Ngô Quan Hải thở dài: “Các người sẽ hối hận.”

Nhìn bộ dáng thật giống như đã tính toán bó tay chịu trói, Trần Thiên Nhất hộ vệ tàn khốc cười: “Sau đó người liền biết ai sẽ hối hận!”

Quan binh đi lên đeo xiềng xích cho Ngô Quan Hải, áp giải rời khỏi hẻm nhỏ.

Triệu Khang trong khách sạn quốc gia biết chuyện này, chắc một tiếng: “Người Chu quốc thật là có gan, thái tử một nước cũng dám bắt.”

Diệp Hồng Tuyết không nói gì: “Còn không phải bởi vì người! làm sao bây giờ?”

“Thái tử chúng ta bị mất tích ở đế đô này, đương nhiên là báo quan rồi!”

Chương 442 - Người là ai?

Để Ngô Quan Hải gánh tội cho mình, Triệu Khang hoàn toàn không lo lắng. Có Ngô Thiên Hổ, cao thủ tam phẩm trung tầng âm thầm đi theo bảo vệ, Thái tử Cảnh quốc sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Chưa đầy nửa canh giờ, hần gọi người phụ trách khách sạn quốc gia đến.

Khách sạn quốc gia của các nước thường được dùng để tiếp đón sứ thần nước khác, do đó người phụ trách thường là quan viên Lễ bộ.

Chức vụ của họ không cao lắm, phần lớn đều do các lang quan đảm nhiệm.

“Triệu quốc sư, xin hỏi ngài có gì phân phó?”

Người phụ trách khách sạn quốc gia cung kính hỏi Triệu Khang khi quay trở lại.

Triệu Khang tỏ vẻ nghiêm trọng: “Vị đại nhân này, đại sự không tốt rồi!”

Nghe vậy, người phụ trách lập tức tỉnh táo: “Chuyện gì đã xảy ra? Xin quốc sư nói rõ.”

Triệu Khang lộ vẻ lo lắng: “Thái tử điện hạ Cảnh quốc không thấy đâu!”

“Mất tích rồi!”

Người phụ trách hoảng sợ: “Ngài nói đùa à!”

“Vừa rồi, có người gọi Thái tử điện hạ ra ngoài, đã nửa canh giờ rồi mà vẫn chưa trở về.”

Giọng Triệu Khang mang theo chút lo lắng.

Nghe vậy, người phụ trách khách sạn quốc gia thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra Thái tử chỉ đi ra ngoài, chứ không phải mất tích.

Hắn ta cười nói: “Quốc sư đại nhân không cần lo lắng, chắc là Thái tử điện hạ muốn đi dạo giải khuây nên quên mất thời gian rồi.”

“Đế đô chúng ta có rất nhiều địa điểm vui chơi giải trí. Nếu quốc sư và phu nhân cảm thấy buồn chán trong khách sạn, có thể sai hạ nhân dẫn đi dạo bên ngoài. Hoặc bản quan có thể đích thân dẫn hai vị đi tham quan.”

Triệu Khang vẫn tỏ ra buồn rầu: “Đại nhân, ta nghĩ ngài nên phái người đi tìm Thái tử. Dù sao cũng là Thái tử Cảnh quốc, mà hắn còn đi ra ngoài một mình mà không có hộ vệ. Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì không hay chút nào!”

“Được rồi, quốc sư yên tâm. Tại hạ sẽ phái người đi tìm Thái tử điện hạ.”

Người phụ trách hứa hẹn, nhưng thực ra hắn không coi trọng chuyện này lắm. Hắn chỉ muốn tùy tiện dẫn Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết đi dạo một vòng trên đường.

Một người đàn ông hơn hai mươi tuổi sao có thể đi lạc được?

Khi người phụ trách đi khỏi, Diệp Hồng Tuyết đang thay quần áo và khoác một chiếc áo choàng nhung màu trắng, liền lên tiếng: “Nhìn bộ dáng của hắn có vẻ không quan tâm lắm.”

“Mặc kệ hấn ta đi. Dù sao chúng ta cũng đã nhắc nhở. Nếu có chuyện gì xảy ra, Chu quốc sẽ phải chịu trách nhiệm.” Triệu Khang vừa nói vừa cười ném một quả hạch lên rồi há miệng hứng lấy.

Diệp Hồng Tuyết khó hiểu hỏi: “Tại sao lại lừa dối Thái tử điện hạ như vậy?”

Nuốt thức ăn trong miệng xuống, Triệu Khang hạ giọng nghiêm mặt nói: “Chu quốc lần này mời ta đến chắc chắn không có ý tốt gì. Nếu bọn họ muốn khiến ta khó chịu, ta đây nhất định phải khiến bọn họ khó chịu trước.”

“Dù tên họ Trần kia không chọc giận ta, ta cũng sẽ tìm cơ hội gây rối, đánh phủ đầu trước. Thay vì để người khác khinh thường mình, chi bằng ta khinh thường họ trước. Dù sao, họ cũng là kẻ thù.”

Thấy Triệu Khang cười, Diệp Hồng Tuyết búng trán hấn: “Đừng quá quậy phá, dù sao giờ mình cũng đang ở địa bàn của người khác. Ta hơi mệt rồi.”

“Yên tâm, ta biết. Để ta đưa nàng về phòng.”

Triệu Khang đứng dậy đưa Diệp Hồng Tuyết về phòng, dặn dò Chu Long ở ngoài viện canh chừng, rồi quay trở lại đình viện, chờ thời gian trôi qua.

Cùng lúc đó.

Thái tử điện hạ bị Lý tướng quân bắt giữ và đưa về nha môn.

Là người thừa kế được Cảnh quốc hoàng đế Ngô Như Long dốc sức bồi dưỡng, Ngô Quan Hải từ lâu đã rèn luyện bản lĩnh để đối mặt với mọi tình huống khó khăn mà không hề nao núng.

Mặc dù bị xiềng xích trói buộc, Ngô Quan Hải vẫn giữ thái độ ung dung, bình thản.

Lý tướng quân và Trần Thiên Nhất cùng các hộ vệ đang nhìn hấn, trong lòng hấn thầm nghĩ: “Tên tiểu tử này sao lại không hề tỏ ra sợ hãi chút nào?”

Trước tiên, Lý tướng quân sai người đem Ngô Quan Hải giam giữ, sau đó gọi Trần Thiên Nhất, hộ vệ thân cận của mình, đến một góc nói chuyện.

“Tên này đã đánh Trần Thiên Nhất công tử?” Lý tướng quân hỏi.

Hộ vệ lạnh lùng trả lời: “Đúng vậy, tên khốn kiếp này suýt đánh công tử thành đầu heo!”

Lý tướng quân nghe vậy có chút bất ngờ. Ngoại trừ một số người đếm trên đầu ngón tay ở Yên Đô, sao lại còn có kẻ dám động thủ với Trần Thiên Nhất?

Lý tướng quân nhíu mày hỏi: “Tên này không phải từ nơi khác đến chứ? Ta thấy hắn không có vẻ gì là sợ hãi.”

Hộ vệ nhớ lại việc mình bị Ngô Quan Hải đánh bại và cảm thấy căm phẫn. Hắn ta gào lên: “Trần tướng quân, ngài sợ gì? Cho dù hắn từ nơi khác đến thì sao chứ?”

Lý tướng quân mỉm cười: “Trần công tử muốn xử lý thế nào?”

Hộ vệ lạnh lùng nói: “Công tử dặn đánh gãy ba chân của hắn!”

Lý tướng quân lắc đầu: “Chuyện này không dễ làm. Theo như người nói, hắn có thể hạ gục tất cả các hộ vệ của các người, chúng tỏ hắn là cao thủ không tầm thường.”

“Cái xiềng xích này căn bản không thể giam giữ hắn được. Nếu hắn tức giận và tấn công chúng ta thì sẽ rất nguy hiểm!”

Hộ vệ đề nghị một cách độc ác: “Hay là đâm xuyên xương tỳ bà của hắn?”

Lý tướng quân suy nghĩ một lúc nhưng vẫn cảm thấy không ổn, bèn lắc đầu nói: “Người hãy về bẩm báo Trần công tử trước, nói rằng đã bắt được người, và để hắn tự quyết định cách xử lý.”

“Được rồi, tên khốn này nhờ Lý tướng quân coi chừng. Ta sẽ về bẩm báo công tử trước.” Hộ vệ nói rồi bỏ đi.

Hộ vệ nghe vậy cũng thấy Lý tướng quân nói có lý.

Đám hộ vệ đi khỏi, Lý tướng quân tiến đến trước mặt Ngô Quan Hải, lạnh lùng hỏi: “Tên người là gì?”

“Triệu... à, Ngô Quan Hải.” Thái tử điện hạ bất đắc dĩ nói. Dù sao đã bị bắt rồi, cũng chẳng ích gì khi nói mình là Triệu Khang.

“Người đến từ đâu?” Lý tướng quân hỏi theo quy định.

Ngô Quan Hải bình tĩnh trả lời: “Cảnh Quốc.”

“Ồ, người Cảnh Quốc à! Vậy thì khó trách có thể hạ gục được hộ vệ nhà Trần.”

Lý tướng quân vừa khen ngợi vừa mỉa mai.

“Tiểu tử, người có biết đắc tội Trần gia tam thiếu gia hậu quả sẽ ra sao không? Người sẽ chết rất thảm!”

Ngô Quan Hải vốn dĩ hòa nhã với mọi người, nhưng không có nghĩa là hần nhu nhược.

Nghe vậy, hần bật cười và nói: “Ta thật sự không biết, nhưng người bình thường đắc tội ta cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì.”

“Người đúng là cứng đầu!” Lý tướng quân gầm lên.

Đúng lúc này, đám hộ vệ quay trở lại, dẫn theo Trần Thiên Nhất với khuôn mặt sung tấy.

Vài cái bạt tai của Triệu Khang không hề nương tay, khiến cho vị Trần đại thiếu gia vốn dĩ anh tuấn giờ đây có xu hướng tiến hóa theo hướng đầu heo.

Hộ vệ bên cạnh ân cần đỡ Trần Thiên Nhất và nói: “Thiếu gia, người đánh ngài đang ở bên trong. Tiểu tử này đúng là có chút bản lĩnh, nhưng khi Lý tướng quân dẫn người đến thì hần không dám manh động nữa!”

Trần Thiên Nhất căm giận nói: “Hừ, dám đánh ta, lão tử nhất định phải tra tấn Ngô Quan Hải này cho ra trò!”

Lý tướng quân thấy Trần Thiên Nhất đến, vội vàng cúi người khom lưng hành lễ: “Hạ quan bái kiến Trần thiếu gia.”

“Lý tướng quân, lần này ta nợ người một ân tình. Khi nào thì giết Ngô Quan Hải?” Trần Thiên Nhất hỏi.

Lý tướng quân đưa tay chỉ về phía Ngô Quan Hải và cười nịnh nọt: “Hần đang bị còng ở đằng kia!”

Trần Thiên Nhất nhìn theo hướng tay Lý tướng quân chỉ, Ngô Quan Hải cũng nhìn lại và nở một nụ cười âm áp.

Trần Thiên Nhất ngẩn ngơ: “Chết tiệt, mày là ai?”

Chương 443 - một cái so một cái

“Ngô Quan Hải là ta!”

Thái tử điện hạ mỉm cười, dù lâm nguy vẫn giữ phong thái ung dung tự tại.

Lý tướng quân và các hộ vệ nghe vậy đều ngơ ngác, quay sang nhìn Ngô Quan Hải đang híp mắt cười.

Hai người họ như hai hòa thượng sờ đầu trượng, chẳng biết đầu là đầu, đuôi là đuôi.

Ngô đại thái tử cũng hết chỗ nói, đành thành khẩn giải thích: “Ta thật sự là Ngô Quan Hải.”

Trước đó, Triệu Khang đã truyền âm dặn dò, nhưng hắn không hề tiết lộ thân phận thật sự của mình.

Trần Thiên Nhất tiến vài bước về phía trước, xác định người trước mặt không phải kẻ đã đánh người của mình, rồi giận dữ nói: “Chó má! Giờ đây nói dối cũng chẳng ai tin!”

Ngô Quan Hải dở khóc dở cười: “Dù ngươi tin hay không, ta chính là Ngô Quan Hải!”

Trần Thiên Nhất càng thêm tức giận, hừ lạnh một tiếng: “Ngươi cứ che đậy như thế, xem ra dù không phải Ngô Quan Hải, ngươi cũng không thoát khỏi liên quan đến tên khốn kiếp họ Ngô kia!”

Hắn vung tay định ra lệnh tra tấn, nhưng Lý tướng quân đã kịp phản ứng, vội vàng bước đến kéo Trần Thiên Nhất sang một bên.

“Ngươi làm gì vậy!” - Trần Thiên Nhất khó chịu hỏi.

Lý tướng quân nhỏ giọng nói: “Trần công tử, ngài nghĩ xem liệu chúng ta có bắt nhầm người không? Tiểu tử này thoát nhìn không giống như đang nói dối.”

Trần Thiên Nhất nghe vậy, cơn giận dịu đi phần nào, “Ngươi nói tên khốn kiếp kia lừa ta?”

Điều này cũng hoàn toàn có thể xảy ra.

Lý tướng quân vội vàng nói: “Ngài hãy kể lại chi tiết sự việc cho ta nghe...”

Cùng lúc đó.

Hai canh giờ đã trôi qua kể từ khi Ngô Quan Hải rời khỏi quốc khách sạn. Bóng tối cũng đã bao trùm khắp nơi.

Triệu Khang một lần nữa tìm đến người phụ trách, thông báo việc Ngô Quan Hải vẫn chưa quay trở lại.

Nghe vậy, người phụ trách giật mình, lo lắng nói: “Hiện tại vẫn chưa thấy Thái tử quay lại ư?”

“Đúng vậy.” Triệu Khang thở dài nói: “Đại nhân, ngài hãy phái thêm người đi tìm đi. Đây chính là Cảnh quốc thái tử. Vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, các ngài liệu có gánh vác nỗi trách nhiệm?”

“Quốc sư nói đúng. Ta sẽ phái thêm người đi tìm!”

Người phụ trách khách sạn quốc gia hoảng hốt, vội vàng phái người đi tìm kiếm, nhưng tìm kiếm suốt nửa ngày mà vẫn không thấy tung tích của Thái tử.

Lần này, người phụ trách thực sự lo sợ, vội vàng báo cáo sự việc lên cấp trên.

Vừa nghe tin Thái tử Cảnh Quốc bị mất tích, đám quan viên Lễ bộ đều trợn tròn mắt kinh ngạc!

“Nói đùa à? Chuyện gì xảy ra vậy? Giải thích rõ ràng cho ta! Một người khỏe mạnh đến Yên Đô hôm nay, sao lại bỗng dưng biến mất?”

Tào An Quốc, Thượng thư Lễ bộ, vội vã rời khỏi nha môn, mặt mày nhăn nhó lo âu. Thái tử Cảnh Quốc là người thừa kế ngai vàng, nếu xảy ra chuyện ở Yên Đô, Cảnh Quốc ắt sẽ không ngần ngại khai chiến.

Mặc dù hiện tại, dù có chiến tranh, kết cục tồi tệ nhất cũng chỉ là hai nước Cảnh Chu cùng nhau tổn thương, nhưng điều đó không thể xảy ra!

Hơn nữa, Ngô Quan Hải đến Yên Đô với danh nghĩa chúc thọ, nếu để người ta mất tích ngay tại đây, thanh danh của Đại Chu sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Nghe nói Ngô Quan Hải bị ai đó gọi đi và sau đó không trở lại, Tào An Quốc lo lắng ra lệnh: “Tìm! Phải người đi tìm ngay! Binh mã ti và Đô Sát Viện hãy nhanh chóng điều tra tung tích Thái tử điện hạ cho ta! Bất kể phải lật tung cả đế đô lên cũng phải tìm được người!”

Lập tức, vô số binh lính được huy động, cùng với các cao thủ trong cung bắt đầu truy tìm tung tích của Ngô Quan Hải.

Dân chúng không rõ đầu đuôi sự việc, chỉ thấy binh lính đi lại tấp nập trên các con phố, tò mò không biết chuyện gì đang xảy ra.

Trong nha môn.

Thuộc hạ vội vã báo cáo với Lý tướng quân, người đang cùng Trần Thiên phân tích tình hình với vẻ mặt lo lắng.

Lý tướng quân vội vàng quay sang Trần Thiên: “Trần thiếu gia, hãy bình tĩnh, đừng hành động thiếu suy nghĩ. Thái tử điện hạ Cảnh Quốc đã bị mất tích ở đế đô của chúng ta!”

Ngô Quan Hải, đang bị còng tay ở một bên, nghe vậy bật cười.

Mọi người lập tức nhìn về phía hắn, Trần Thiên hung hăng hỏi: “Người cười cái gì!”

Mặc dù biết Ngô Quan Hải không phải kẻ đã đánh mình, nhưng hắn đã nhắc đến cái tên đó, chứng tỏ quan hệ giữa hắn và kẻ kia không đơn giản. Do đó, Trần Thiên vẫn không tha cho hắn.

Ngô Quan Hải thu lại nụ cười: “Không có gì, chỉ là nhớ đến chuyện vui. Các người tiếp tục đi.”

Tào An Quốc, Thượng thư Lễ bộ, quá lo lắng nên chỉ truyền lệnh cho người đi tìm Thái tử Cảnh Quốc mà quên cả tên của người đó.

Lý tướng quân vừa tập hợp nhân thủ vừa nói: “Trần công tử, người đánh hắn không phải tiểu tử này, nhưng họ chắc chắn quen biết nhau. Hãy bình tĩnh, ta sẽ đi tìm Thái tử Cảnh Quốc, sau đó sẽ giúp ngài trừng trị tên khốn kiếp kia!”

Thân phận của Trần Thiên Nhất không đơn giản, nghe Lý tướng quân nói xong, sắc mặt hắn cũng trở nên nghiêm túc, dặn dò hộ vệ: “Các người hãy đi theo Lý tướng quân, phải tìm

được Thái tử Cảnh Quốc. Chuyện này liên quan đến thể diện Đại Chu, không được phép sai sót!”

“Rõ!” mọi người đồng thanh đáp.

Khóe miệng Ngô Quan Hải nhếch lên một nụ cười, quốc sư quả là một kẻ xảo quyệt, chuyên gia hồ người a!

Tuy nhiên, dù hắn có nói gì với Trần Thiên Nhất và Lý tướng quân rằng mình chính là Thái tử Cảnh Quốc, e rằng cũng chỉ nhận được sự coi thường từ hai người họ.

Có ai từng thấy một vị thái tử như thế này? Các hoàng tử trên đời này không phải đều kiêu ngạo ương ngạnh, tự cao tự đại sao? Cho dù không phải vậy, thì sao có thể bị bắt ở đây mà không hề kêu la phản kháng?

Lý tướng quân cùng quan sai nha môn vừa đi khỏi, Trần Thiên liên tiến đến trước mặt Ngô Quan Hải, định hỏi hắn và Triệu Khang có quan hệ gì.

Nhưng trước khi hắn kịp lên tiếng, Ngô Quan Hải đã đánh mạnh vào đầu hắn cho ngất đi.

Chân khí trong cơ thể Ngô Quan Hải vận chuyển mạnh mẽ, làm nổ tung xiềng xích.

Hắn nhìn Ngô Thiên Hổ và cười nói: “Đại bá, đi thôi, lần này có chuyện vui để xem rồi.”

Ngô Thiên Hổ cũng là một người thích náo nhiệt, không ngại chuyện lớn. Hắn ném cho Ngô Quan Hải một chiếc mặt nạ da người.

Ngô Quan Hải đeo mặt nạ lên, thay đổi dung mạo một chút, rồi cùng Ngô Thiên Hổ đi ra khỏi nha môn, quay trở về quốc khách sạn một cách ngang tàng.

Thấy hai người xuất hiện, Triệu Khang nhìn ra ngoài, rồi đóng cửa lại. “Ai nha, Thái tử điện hạ, xin lỗi vì khiến ngài phải chịu khổ.”

Ngô Quan Hải dờ khóc dờ cười: “Quốc sư, người đúng là một kẻ hãm hại chết người không đền mạng.”

Hắn đã có thể dự đoán được rằng kế hoạch tiếp theo sẽ khiến cả yến tiệc trở nên hỗn loạn.

Triệu Khang đương nhiên nói: “Dù sao cũng là đến quấy rồi, càng náo nhiệt càng tốt. Các người nghĩ lần này chúng ta sẽ lừa gạt được bao nhiêu tiền?”

Ngô Thiên Hô: “Tiểu tử ngươi thật là đen tối! Chúng ta chịu tội mà ngươi còn muốn chia tiền?”

“Này, lão tiên bối, ngươi cũng đừng quên rằng kẻ chủ mưu đứng sau màn này là ta! Nếu có chuyện gì xảy ra, ta sẽ là người đầu tiên bị trảm!”

Ngô Thiên Hô hết chỗ nói rồi.

Ngô Quan Hải vuốt cằm, trầm ngâm suy nghĩ: “Năm mươi vạn, thiếu một chút?”

Triệu Khang và Ngô Thiên Hô đều kinh ngạc.

Không ngờ kẻ đen tối nhất lại chính là ngươi, tiểu tử kia!

Chương 444 - gà bay chó nhảy

Toàn bộ đế đô Chu Quốc náo loạn.

Bóng tối bao trùm, tung tích của Ngô Quan Hải vẫn bật vô âm tín, khiến cho toàn bộ đế đô Chu Quốc rơi vào hỗn loạn.

Tin tức này thậm chí đã lọt đến tai Chu Đế Lý Thừa Khôn. Lo lắng cho an nguy của Thái tử Cảnh Quốc, vị hoàng đế này lập tức phái cấm quân hoàng thành tham gia vào cuộc lùng sục.

Trong lúc này, Triệu Khang không hề nhàn rỗi. Hắn ở lại quốc khách sạn để bảo vệ Diệp Hồng Tuyết và chờ đợi Ngô Thiên Hô trở về. Khi Ngô Thiên Hô xuất hiện, hắn lập tức ra lệnh cho Chu Long tập hợp thủ hạ.

“Chu Long!” Triệu Khang gầm lên, “Tập hợp người của ngươi lại! Chúng ta là huynh đệ tốt với Thái tử Cảnh Quốc, vậy mà hắn lại mất tích ngay tại đế đô Chu Quốc. Bốn quốc sư nhất định phải tìm ra hắn!”

“Lập tức lục soát phủ của những đại quan kia! Chỉ có bọn chúng mới dám to gan bắt cóc Thái tử điện hạ!”

Chu Long lập tức tuân lệnh: “Tuân lệnh!”

Cao Uyên, người đứng bên cạnh, cũng nghiêm túc nói: “Nghe tin Thái tử mất tích mà người không hề lo lắng chút nào ư?”

“Chúng ta phải nhanh chóng hành động!”

Hai vị tướng lĩnh lập tức lao ra khỏi thành, tập hợp sáu ngàn binh mã dưới quyền. Dưới sự dẫn dắt của Triệu Khang, họ tiến vào thành để tìm kiếm tung tích của Ngô Quan Hải.

Tin tức này đến tại Tào An Quốc, khiến hắn hoảng hốt vội vàng đến ngăn cản.

“Triệu quốc sư, ngài muốn làm gì?” Tào An Quốc lo lắng hỏi.

“Thái tử điện hạ mất tích tại đế đô quý quốc, chúng ta tìm kiếm là chuyện đương nhiên!”

“Nếu ngày mai bốn quốc sư cũng mất tích, ngài có ngăn cản người của ta đi tìm không?”

Tào An Quốc toát mồ hôi lạnh: “Không, không, quốc sư, tại hạ tuyệt không có ý đó!”

“Vậy thì hãy tránh ra!” Triệu Khang quát lớn.

Cao Uyên cũng tiếp lời, vẻ mặt bi phẫn và phẫn nộ: “Thái tử nước ta không quản ngại xa xôi đến chúc thọ Hoàng đế Chu Quốc, vậy mà mới đến một ngày đã gặp chuyện không may!”

“Đáng thương, điện hạ nhà ta tay trái gà không chặt, nếu gặp phải kẻ xấu sẽ gặp nguy hiểm!”

“Nếu các người không tìm thấy Thái tử, chúng ta sẽ tự mình đi tìm! Phải đưa Thái tử điện hạ trở về an toàn!”

“Đúng vậy! Tránh ra cho chúng ta!”

“Ngân Giáp Long Kỳ bày trận!” Cao Uyên gầm lên, “Bất kỳ ai cản trở, giết không tha!”

Lập tức, binh lính dưới trướng Cao Uyên hăm hở tuân lệnh, giương cao đao kiếm, khí thế ngút trời.

Tào An Quốc hoảng hốt van nài: “Chư vị bình tĩnh, bình tĩnh nào! Bệ hạ đã phái cấm quân hoàng thành đi tìm Thái tử điện hạ rồi. Chắc chắn sẽ tìm thấy người trong nay mai thôi. Xin hãy bình tĩnh!”

Triệu Khang lạnh lùng đáp: “Tào đại nhân yên tâm, chúng ta đều là người văn minh, tuyệt đối không làm hại bách tính. Chúng ta chỉ muốn tìm Thái tử điện hạ mà thôi.”

“Thái tử điện hạ là khách quý đến đây, không quen biết ai. Lỡ may bị bọn buôn người bắt bán vào thanh lâu kỹ viện... Hậu quả sẽ không thể lường trước được!”

Ngô Quan Hải, đang đeo mặt nạ da người, nheo mắt nhìn Triệu Khang với vẻ oán giận.

Khóe miệng Cao Uyên nhếch lên, nhưng nụ cười nhanh chóng tắt lịm, thay vào đó là vẻ mặt hung thần ác sát.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, các quan viên Chu Quốc lo lắng nhưng không biết phải làm gì.

Tào An Quốc thâm nghĩ, rõ ràng là do Chu Quốc đuối lý.

Thái tử đã mất tích, không thể ngăn cản họ tìm kiếm.

Hắn đành nhượng bộ: “Quốc sư, tướng quân, xin hãy nhớ rằng tuyệt đối không được làm hại bách tính.”

“Yên tâm, chúng ta đều là người có đạo đức, sẽ không làm những chuyện thất đức!”

Triệu Khang gật đầu, sau đó quát lớn: “Vào thành! Tìm kiếm điện hạ! Ai dám cản trở, bắt hết!”

Cả đội quân rống lên, xông vào thành phố như hung thần ác quỷ. Tào An Quốc hoảng hốt nhìn theo, mãi cho đến khi họ khuất bóng mới vội vàng lấy ngựa truy đuổi.

Trong lòng hắn dấy lên những nghi ngờ.

Rõ ràng là Cảnh Quốc Thái tử mất tích, sao Triệu Khang, Quốc sư Càn Quốc, lại cuống quýt như cha chết vậy?

Trong nội thành.

Triệu Khang dẫn dắt 6.000 binh sĩ tiến đến phủ đệ của các quan viên Chu Quốc.

“Lục soát từng căn nhà một cách kỹ lưỡng! Không bỏ sót bất kỳ góc nào! Ai dám ngăn cản, bắt ngay!”

“Tuân lệnh!”

Họ gầm lên, Cao Uyên nhe răng cười, tung một cú đá mạnh, đập tung cửa phủ của một vị quan.

Hạ nhân trong phủ còn đang mơ màng, chưa kịp phản ứng gì đã thấy Cao Uyên dẫn theo binh lính ập vào, bắt đầu lục soát từng góc ngách.

Quan viên trong phủ vội vã chạy ra, hoảng hốt nhìn cảnh tượng hỗn loạn: “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Thái tử Cảnh Quốc điện hạ mất tích! Chúng ta đến đây lục soát, tất cả mọi người không được cản trở!” Triệu Khang gầm lên.

Nghe vậy, quan viên lập tức im bật, vội vàng ra lệnh cho người nhường đường cho binh lính.

Hắn còn tưởng rằng đây là quân đội của Chu Quốc a.

Chu Long cùng những người khác cũng hung hãn xông vào từng dinh thự, đập phá đồ đạc không thương tiếc.

Hắn ta hung thần ác sát đến mức đi qua chó cũng phải rên rỉ.

Việc lục soát thô bạo như vậy đương nhiên sẽ gây hư hại đồ đạc, đó là điều không thể tránh khỏi.

Triệu Khang ra lệnh: “Lục soát kỹ lưỡng cho ta! Phải tìm ra Thái tử điện hạ!”

Ngay lập tức, các dinh thự của quan viên trở nên hỗn loạn.

Cao Uyên và Chu Long đã truyền đạt mệnh lệnh: “Hung hăng lục soát” nghĩa là “hung hăng đập phá”.

Tiếng ồn ào vang lên khắp nơi.

Một tên lính cầm bình hoa, nhìn quanh quất rồi hét lên: “Thái tử không ở đây!”

Hắn ném bình hoa xuống đất, đập vỡ tan tành.

Một tên khác còn hung hãn hơn, rút dao chém nát bình phong: “Báo cáo, điện hạ cũng không ở đây!”

Ngô Quan Hải, đang đeo mặt nạ giả, nhìn cảnh tượng này mà khóe miệng co giật.

Nếu bản thái tử ở đây, liệu có để người chém mấy nhát dao ư?

Hắn tiến lên đá bay chiếc bàn, sau đó giả vờ không có chuyện gì xảy ra và nói: “Báo cáo, Thái tử điện hạ cũng không ở đây.”

Phải nói rằng, đập phá đồ đạc như vậy cũng có một cảm giác khoái trá nhất định!

Tào An Quốc chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng chỉ có một cảm xúc duy nhất: hối hận! Hối hận vô cùng!

Giá như hắn không cho bọn họ vào thành!

Đêm đó, hơn ba mươi dinh thự của quan viên bị Triệu Khang cùng thủ hạ đập nát, náo loạn như gà bay chó sủa.

Đáng tiếc, họ vẫn không tìm được Ngô Quan Hải.

Trong nha môn.

Trần Thiên Nhất bị đánh ngất, sau khi tỉnh dậy chỉ cảm thấy cổ đau nhức.

Hắn dụi mắt ngái ngủ, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là hoảng hốt.

Ngô Quan Hải lúc trước bị còng tay, vậy mà giờ đã biến mất!

Trần đại thiếu gia tức giận: “Khốn kiếp! Còn dám chạy!”

Chương 445 - người rút cuộc là ai

Trần Thiên Nhất phần nộ tội độ, thề trong lòng nhất định phải tìm ra kẻ dám đánh mình.

Hắn xông ra khỏi nha môn, vội vã chạy về nhà.

Hộ bộ Thượng thư Trần Thượng Vân nhìn thấy nhi tử trở về, khẽ nhíu mày: “Thiên nhi, người sao lại lo lắng như vậy?”

Trần Thiên Nhất tức giận nói: “Bọn chúng đã bắt được tên khốn kiếp kia, vậy mà hắn lại trốn thoát! Không được, ta nhất định phải bắt được hắn!”

Trần Thượng Vân lắc đầu, không nói gì. Là con trai độc nhất, Trần Thiên Nhất luôn được nuông chiều từ bé.

Hơn nữa, ở đế đô này mà dám đánh con trai mình, Trần Thượng Vân cũng rất phần nộ.

Tuy nhiên, hắn vẫn dặn dò con trai: “Thiên nhi, hiện tại bên ngoài đang tìm kiếm Thái tử Cảnh Quốc mất tích. Người nhớ kỹ không được nảy sinh xung đột với họ. Việc này rất quan trọng, ngươi hiểu chứ?”

“Phụ thân yên tâm, nhi tử biết điều. Lưu hộ vệ, triệu tập tất cả mọi người!”

Trần Thiên Nhất vừa trả lời cha vừa lắc người. Khi mọi người đã đến đông đủ, hắn lập tức lên đường.

Trước khi đi, hắn tức giận mắng: “Ngô Quan Hải, cho dù lật tung cả đế đô này, ta cũng sẽ tìm ra ngươi!”

Nói xong, hắn hùng hổ dẫn theo người ra khỏi nhà.

Trần Thượng Vân bối rối: “Ngô Quan Hải? Cái tên này sao nghe quen tai vậy?”

Lúc này.

Tào An Quốc van nài Triệu Khang: “Triệu quốc sư, xin hãy bảo bọn họ dừng tay! Đừng đập nữa!”

Triệu Khang không vui: “Tào đại nhân, ngài nói gì vậy? Chúng ta rõ ràng là đang tìm Thái tử điện hạ, sao lại gọi là đập phá?”

Tào An Quốc suýt hộc máu.

Nhìn ánh mắt u oán của các quan viên bị đập, trong lòng hắn vừa vội vừa giận. Lần này cũng như mọi lần, hắn phải dỗ dành đám người Triệu Khang này, ức chế vô cùng nhưng lại không thể biểu lộ ra.

“Ngài nhìn xem tên kia cầm bình hoa, Thái tử điện hạ là người sống, sao có thể giấu trong bình được!”

Lời còn chưa dứt, Ngô Quan Hải, đang đeo mặt nạ, đã ném cái chai đi và nói: “Báo cáo, điện hạ không có ở đây.”

Hắn dường như nghiền đập phá mọi thứ.

Triệu Khang ho khan, ngẩng đầu nhìn trời, rồi ra lệnh: “Được rồi, xem ra Thái tử điện hạ không có ở đây. Chúng ta đi nơi khác tìm kiếm!”

Nghe vậy, Chu Long, Cao Uyên và Ngô Quan Hải cũng mang theo người đến gần.

Cảm giác làm chuyện xấu này quả thật rất sáng khoái.

Tào An Quốc thở phào nhẹ nhõm. Vừa khi Triệu Khang định nói gì, một đám người hùng hổ đi qua bên họ.

Triệu lão gia vui mừng, rốt cục chính chủ đã xuất hiện.

Đám người kia do Trần Thiên Nhất dẫn đầu, bỗng nhiên dừng bước và giơ tay lên: “Đội lạt nữa!”

Sau đó, Trần đại thiếu xoa người lại.

Khi hắn nhìn rõ khuôn mặt Triệu Khang, cơn giận bùng nổ: “Vương bát đản Ngô Quan Hải! Người ở đây! Lên cho ta!”

Hộ vệ nhà Trần nghe lệnh, lập tức xông lên, bao vây Triệu Khang và những người khác.

Trần Thiên Nhất lao lên phía trước, vẻ mặt hung dữ: “Ngô Quan Hải! Hôm nay ngươi chết chắc!”

Tào An Quốc ngơ ngác nhìn Trần Thiên Nhất rồi lại nhìn Triệu Khang, bối rối không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Giết tên Ngô Quan Hải khôn kiếp này cho ta!” Trần Thiên Nhất gầm lên, hai mắt đỏ ngầu vì căm phẫn.

Triệu Khang bất ngờ giơ tay ra: “Đội đã!”

Giọng nói của hắn vang lên như sấm sét, khiến mọi người im bật.

“Vị công tử này, hình như chúng ta chưa từng gặp nhau nhỉ?” Triệu Khang mỉm cười nói.

Trần Thiên Nhất sững sờ, sau đó lại gào lên giận dữ: “Tên khôn kiếp mà dám giả vờ ngu à?”

“Nghe cho rõ đây, trước khi đánh nhau, hãy nói rõ ràng lý do đã!”

Triệu Khang vui vẻ đáp: “Ta tên Triệu Khang, không phải Ngô Quan Hải. Người nhầm người rồi!”

“Ta quan tâm ngươi là ai! Cho dù ngươi là Ngọc Hoàng Đại Đế, ta cũng sẽ giết chết ngươi!” Trần Thiên Nhất hoàn toàn mất kiểm soát.

Triệu Khang bình tĩnh nói: “Cao tướng quân, Chu tướng quân, các người nghe thấy chứ? Vừa rồi người này nói muốn giết chết Thái tử Ngô Quan Hải. Ta nghi ngờ hắn có liên quan đến vụ mất tích của Thái tử điện hạ. Hãy bắt hắn lại!”

Cao Uyên và Chu Long đã nóng lòng muốn ra tay từ lâu. Nghe Triệu Khang ra lệnh, họ lập tức xông lên.

Nhìn thấy những thị vệ mặc giáp sắt, hộ vệ nhà Trần hoảng sợ lùi lại.

Tuy nhiên, Chu Long và Cao Uyên không hề nung tay, nhanh chóng áp chế Trần Thiên Nhất và quật ngã hắn xuống đất.

Tào An Quốc lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng hét lên: “Dừng tay! Dừng tay! Quốc sư, đây là công tử của Hộ bộ Thượng thư Trần đại nhân nước ta! Các người mau dừng tay, đừng làm bị thương hắn!”

Triệu Khang hừ lạnh: “Tào đại nhân, ngài vừa rồi không nghe thấy sao? Vị Trần công tử này luôn miệng muốn giết chết Thái tử điện hạ Ngô Quan Hải, chứng tỏ hắn ta đã gặp qua thái tử điện hạ. Hiện giờ điện hạ mất tích, rất có thể có liên quan đến hắn!”

“Nói bậy! Ta chỉ muốn đánh chết người!” Trần Thiên Nhất mắng chửi, đầu óc rối bời.

Ngô Quan Hải thái tử điện hạ? Quốc sư? Người này rốt cuộc là ai?

“Trần công tử, đừng nói dối! Vừa rồi nhiều người chúng ta đều nghe thấy, người liên tục nhắc đến Ngô Quan Hải!” Cao Uyên gầm lên.

“Chó má! Chính người nói người là Ngô Quan Hải!” Trần Thiên Nhất tức giận.

Triệu Khang giơ tay tát Trần Thiên Nhất một cái: “Thả rắm! Lão tử họ Triệu tên Khang, là quốc sư Đại Càn, làm sao có thể là Ngô Quan Hải!”

Bị tát, Trần Thiên Nhất choáng váng đầu óc: “Không sai! Ban ngày chính người đánh ta, lực đạo này ta nhớ rõ!”

“Hồ ngôn loạn ngữ!” Triệu Khang tức giận.

“Bồn quốc sư là người đọc sách, đường đường quân tử, sao có thể động thủ đánh người không quen biết? Bồn quốc sư phải thăm vấn tên này để tìm tung tích Thái tử điện hạ!”

Thái tử điện hạ đang cải trang, nghe vậy nhin không được bật cười.

Tào An Quốc đau đầu: “Quốc sư, trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm!”

“Nếu Thái tử điện hạ không về được, bồn quốc sư sẽ lột da tiểu tử này!” Triệu Khang hung hăng nói.

Tào An Quốc sợ hãi khuyên nhủ, nhưng Triệu Khang không nghe, trực tiếp áp giải Trần Thiên Nhất đi.

Nhìn theo họ, Tào An Quốc tức giận giậm chân: “Hôm nay rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Ai có thể giải thích cho ta!”

Trần gia hộ vệ không dám ngăn cản thiếu gia bị bắt đi, vội vàng chạy về báo tin cho Trần đại nhân.

Sau khi Triệu Khang đưa Trần Thiên Nhất đến khách sạn quốc gia, Cao Uyên lập tức dẫn quân bao vây nơi này, không cho phép ai ra vào.

Trên đường bị áp giải, Trần Thiên Nhất dần lấy lại bình tĩnh, cảm giác mình bị ai đó lừa gạt.

Nhìn Triệu Khang, hắn tức giận mắng: “Vương bát đản, mày rốt cuộc là ai!”

“Con mẹ nó, đến đây còn dám mắng lão tử, ai cho ngươi dũng khí!”

Chương 446 - Là hắn, chính là hắn

Một cái tát giáng xuống khiến Trần đại thiếu ngất xỉu, Triệu Khang tiện tay hất hắn sang một bên như hất một món đồ bỏ đi.

Quay đầu nhìn Ngô Quan Hải, hắn nhếch mép cười: “Thái tử điện hạ, sắp xong rồi.”

Ngô Quan Hải cùng Ngô Thiên Hổ nhìn Trần Thiên Nhất nằm bất tỉnh, không nhin được bật cười. “Tên này thảm thật!”

“Hắn dám cướp vợ ta, không đánh chết hắn là may rồi!” Triệu Khang hừ lạnh.

Lúc này, Diệp Hồng Tuyết từ trong phòng bước ra, nhú mày nhìn Trần Thiên Nhất: “Sao lại mang hắn tới đây?”

Triệu Khang tiến lại gần, cười gian xảo: “Vị này hiện tại chính là thần tài của chúng ta đấy. Ngô tiên bối, lão nói trước đi, diễn cho thật vào, ai hỏi cứ nói Thái tử bị thương là được.”

Ngô Thiên Hồ móc móc tai, vẻ mặt tự tin: “Chuyện nhỏ này mà ta còn không làm được sao? Nhìn đây!”

Nói rồi lão cùng Ngô Quan Hải rời khỏi khách sạn.

Trần Thiên Nhất bị một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt, choàng tỉnh.

Vừa mở mắt ra đã thấy Triệu Khang đang ôm Diệp Hồng Tuyết, hắn ta tức giận đến mức suýt chút nữa cắn nát cả răng.

Từ nhỏ đến lớn được nuông chiều, hống hách quen thói, hắn chưa từng bị ai đánh nhục nhã như vậy.

Giờ phút này nhìn thấy người đẹp mình thầm thương trộm nhớ lại bị Triệu Khang ôm trong lòng, lửa giận và ghen tuông thiêu đốt chút lý trí ít ỏi còn sót lại của hắn.

“Tên khốn kiếp! Ta liều mạng với ngươi!” Trần Thiên Nhất gào lên, lao về phía Triệu Khang.

“Ngu ngốc!” Triệu Khang khinh miệt, tung một cước đá văng Trần Thiên Nhất.

Hắn đang định xông lên cho tên ngu xuẩn này một bài học nhớ đời thì thấy Cao Uyên bước vào.

Triệu Khang trừng mắt nhìn Trần Thiên Nhất, gằn giọng cảnh cáo: “Mẹ kiếp! Còn dám động đây, ta đánh chết ngươi!”

Nói rồi hắn giận dữ đập nát bàn đá bên cạnh.

Nhìn bàn đá vỡ tan tành, Trần Thiên Nhất rùng mình, im bật.

Hắn tuy ngông cuồng nhưng không có nghĩa là ngu ngốc. Đối diện với sinh tử, hắn vẫn rất biết điều.

“Sao rồi?” Triệu Khang quay sang hỏi Cao Uyên.

“Tào tướng quân và mấy vị quan viên nước Chu đang ở bên ngoài.” Cao Uyên đáp.

“Cho bọn họ vào đi.”

Tào An Quốc và Trần Thượng Vân nhận được tin tức, hốt hải chạy tới đình viện.

“Thiên nhi! Thiên nhi!” Trần Thượng Vân vừa chạy vừa gọi, giọng lạc cả đi.

Nghe tiếng phụ thân gọi, Trần đại thiếu ngẩng đầu, đâu còn vẻ kiêu ngạo ngỗ nghịch thường ngày, nước mắt ngấn dài sắp sửa tuôn rơi. “Phụ thân... ta ở đây!”

Trần Thượng Vân thở phào nhẹ nhõm khi thấy hài nhi bình an.

Nhưng khi nhìn thấy bàn đá vỡ nát trong đình viện, hấn lập tức nổi trận lôi đình, cho rằng nhi tử bị nghiêm hình bức cung.

“Lũ khốn kiếp!”

Triệu Khang nhướn mày, giả vờ hỏi: “Tào đại nhân, vị này là?”

“Bẩm quốc sư, đây là Trần Thượng Vân, Hộ bộ Thượng thư.” Tào An Quốc cảm thấy đau đầu như muốn nứt ra, vội vàng giới thiệu.

Trần Thượng Vân kéo nhi tử đang co rúm ở góc tường dậy, chỉ thẳng mặt Triệu Khang, phẫn nộ: “Triệu quốc sư! Dù ngươi là quốc sư thì cũng không thể tùy tiện ra tay với nhi tử ta!”

Triệu Khang hừ lạnh: “Trần đại nhân, xem ra ngươi chưa rõ chuyện rồi. Nhi tử ngươi có liên quan đến vụ Thái tử Cảnh quốc mất tích. Bản quốc sư chỉ là mang hấn về hỏi chuyện, chưa từng động thủ đánh đập!”

“Ngươi còn nói muốn đánh chết ta!” Trần Thiên Nhất có phụ thân bên cạnh, lại ngông cuồng.

“Nói cần có chứng cứ! Ai nghe thấy? Nhân chứng đâu?” Triệu Khang cười khẩy.

Diệp Hồng Tuyết mỉm cười, phong tình vạn chủng: “Không có.”

“Cái sân này này giờ chỉ có ba chúng ta, à không, là hai cậu nam nữ với ta!” Trần Thiên Nhất chỉ vào mặt Triệu Khang và

Diệp Hồng Tuyết, mắng.

“Không ai chứng minh được lời ngươi nói. Ngược lại, vừa rồi ngươi dám cả gan nói muốn đánh chết Ngô Quan Hải điện hạ, hàng trăm người ở đây đều nghe rõ mồn một, Tào đại nhân, chẳng lẽ ngài không nghe thấy?” Triệu Khang bình tĩnh vặn lại.

Tào An Quốc im lặng. Hắn đâu phải kẻ điếc, Trần Thiên Nhất vừa nhìn thấy Triệu Khang đã gào lên “Ngô Quan Hải, ngươi chết chắc rồi!”, muốn không nghe thấy cũng khó.

“Không thể nào! Nhi tử nhà ta chưa từng gặp qua Cảnh quốc Thái tử, Thái tử mất tích sao có thể liên quan đến nó!” Trần Thượng Vân gào lên.

Đúng lúc này, Cao Uyên từ bên ngoài chạy vào, hốt hải: “Quốc sư! Quốc sư! Điện hạ đã trở về! Điện hạ đã trở về!”

“Mẹ nó, cuối cùng cũng tìm được ngươi!” Tào An Quốc thở phào nhẹ nhõm.

Trần Thượng Vân đặc ý: “Thấy chưa, quốc sư đại nhân? Nhi tử nhà ta không liên quan gì đến việc Thái tử mất tích!”

Triệu Khang không nói gì, mọi người đồng loạt nhìn về phía cổng. Ngô Thiên Hổ mặt mày đau khổ, ôm một người bước vào.

“Ngô tiền bối!” Triệu Khang lập tức chạy tới, vẻ mặt ba phần kinh hãi, bảy phần lo lắng.

“Điện hạ bị tiểu nhân hãm hại, suýt chút nữa thì không cứu được!” Giọng Ngô Thiên Hổ đầy đau xót.

Tào An Quốc và Trần Thượng Vân nghe vậy, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, vội vàng chạy tới. Nếu Ngô Quan Hải xảy ra chuyện gì, Cảnh quốc chắc chắn sẽ không bỏ qua!

“Trời ạ! Rốt cuộc là kẻ nào tàn nhẫn như vậy?! Để ta bắt được, nhất định phải lột da lột xương!” Tào An Quốc gầm lên.

Triệu Khang đứng cạnh, nước mắt lưng tròng, chỉ biết gào lên đau đớn.

Không ai để ý, Trần Thiên Nhất khi nhìn thấy gương mặt tái nhợt của người được Ngô Thiên Hổ ôm trong lòng, đồng tử co

rút lại.

“Tên này... hắn ta là Thái tử Cảnh quốc?”

Trần Thiên Nhất bỗng nhớ lại cuộc đối thoại giữa hắn và Ngô Quan Hải ở nha môn.

“Ngươi là ai?”

“Ngô Quan Hải!”

Đúng lúc này, vị Thái tử “bị trọng thương” mở mắt, nhìn Triệu Khang bằng ánh mắt yếu ớt: “Quốc... Quốc sư...”

Nhóc con diễn hay lắm!

Triệu Khang nghiêng răng nghiêng lợi, diễn xuất đạt đến đỉnh điểm: “Điện hạ, thần ở đây! Nói cho thần biết, ai là người hại người? Triệu Khang ta thề không đội trời chung!”

“Là...” Ngô Quan Hải vừa nói một chữ, bỗng nhiên trợn to mắt, run rẩy chỉ tay về phía sau mọi người, gằn từng chữ: “Là hắn! Là hắn! Chính là hắn! Hắn đánh ta... Khụ khụ... Phốc!”

Nói rồi, hắn phun ra một ngụm máu tươi, ngã vật ra.

Phải công nhận, Thái tử điện hạ quả là fan ruột của Triệu Khang, vì phối hợp diễn xuất mà không tiếc thân mình!

Máu tươi bắn ra, mọi người hoảng sợ.

“Điện hạ!”

Triệu Khang gào lên thảm thiết. Ngô Quan Hải run rẩy chỉ tay vào Trần Thiên Nhất.

“Là hắn cùng thủ hạ đánh ta... Còn nhốt ta vào nha môn... Lúc không có ai còn đánh đập ta dã man...”

Mọi người quay phắt lại, nhìn chăm chăm vào Trần Thiên Nhất đang ngồi bệt dưới đất.

Trần Thượng Vân mặt mày tái mét. Tào An Quốc kinh hãi tột độ. Không ngờ hung thủ lại là tên tiểu tử này!

“Tốt! Thì ra hung thủ chính là ngươi!” Triệu Khang hai mắt long lên sòng sọc, nhìn về phía Trần Thiên Nhất như con mãnh thú.

Chương 447 - hổ thảm

“Không! Không phải ta! Không phải ta!” Trần Thiên Nhất sợ hãi đến mức líu cả lưỡi, nhìn Triệu Khang như hổ đói xông tới, thiếu chút nữa thì tè ra quần.

“Bình tĩnh, quốc sư bình tĩnh!”

Tào An Quốc và Trần Thượng Vân liều mạng cản Triệu Khang, một Lễ bộ Thượng thư, một Hộ bộ Thượng thư, lúc này đều sắp ngất xỉu.

Vất vả lắm mới ngăn cản được cơn thịnh nộ của Triệu Khang.

“Hai người các ngươi có ý gì!” Triệu Khang phẫn nộ quát.

“Vâng, nhất định là có hiểu lầm!”

Ngô Thiên Hồ tức giận nói: “Lúc lão phu tìm được Thái tử điện hạ, tên tiểu tử thói tha này đang hành hung Thái tử của nước ta!”

“Nếu không phải trước đó đã thay Thái tử chữa thương, lão phu đã một chưởng đánh chết hắn, nào chỉ đánh ngất nhẹ nhàng như vậy!”

“Không, ta không có đánh hắn!” Trần Thiên Nhất cuống cuống thanh minh, hận không thể mọc thêm cái miệng nữa để giải thích.

“Còn chối cãi! Điện hạ đã chỉ mặt xác nhận, Ngô tiên bối tận mắt chứng kiến, ngươi còn muốn trốn tránh trách nhiệm sao?”

Triệu Khang không ngừng lên án: “Được! Đường đường là con trai Thượng thư Đại Chu, lại dám đánh đập giam cầm Thái tử nước khác! Đây chính là đạo đãi khách của Đại Chu các ngươi sao?”

“Đại Càn ta là đồng minh với Cảnh quốc, cho dù Cảnh quốc có thể nuốt trôi cục tức này, bản quốc sư cũng tuyệt đối không đồng ý!”

Tào An Quốc luống cuống: “Quốc sư bớt giận! Đừng kích động. Chuyện này...”

“Nhìn xem người của các ngươi đã đánh Thái tử thành cái dạng gì kia, hộc máu cả ra! Ngươi bảo ta làm sao bình tĩnh

được!”

Ngô Quan Hải lúc này lại “yếu ớt” nói: “Còn, còn có một người họ Lý, hình như là Lý tướng quân gì đó, chính hắn trói ta lại, nhốt vào nha môn. Còn đám hộ vệ kia nữa, hơn hai mươi người đánh một mình ta, thiếu chút nữa thì đánh chết ta!”

“Cảnh Quốc! Ta muốn về nước!”

Vừa nghe lời này, Tào An Quốc tức muốn ói máu, đám ranh con này là muốn tìm đường chết sao!

Trần Thượng Vân thì toát mồ hôi như mưa, quần áo ướt sũng.

Triệu Khang và Ngô Thiên Hồ phối hợp ăn ý, khiến cho bọn họ căn bản không biết phản bác thế nào, nhất là Trần Thiên Nhất, lúc này đã bị dọa đến hồn bay phách lạc!

Đánh đập giam cầm Thái tử nước khác, loại tội danh này đừng nói là hắn, cho dù là cha hắn Trần Thượng Vân cũng gánh không nổi.

Đây là muốn mất đầu a!

Hắn hiện tại đã chẳng còn tâm trí nào để rồi rảo xem kẻ hôm nay tát hắn mấy cái bạt tai là Ngô Quan Hải hay Triệu Khang nữa.

Hắn chỉ muốn sống!

Ồn ào hồi lâu, Tào An Quốc bỗng chợt dạ nhìn Triệu Khang: “Quốc sư, Thái tử điện hạ bị thương, hay là để điện hạ nghỉ ngơi trước đi. Ngài yên tâm, sự việc chưa giải quyết xong, chúng ta sẽ ở đây, không đi đâu cả!”

Triệu Khang nghe vậy mới miễn cưỡng gật đầu.

Ngô Thiên Hồ dìu Ngô Quan Hải vào phòng, sau đó đi ra, sắc mặt âm trầm như sương, nhất thời khiến nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống.

“Hai vị, chúng ta nên tính toán rõ ràng chuyện này!”

Ngô Thiên Hồ lạnh lùng nói: “Thái tử nước ta lặn lội đường xa đến chúc thọ bệ hạ quý quốc, không ngờ lại gặp phải chuyện này!”

“Vị đại nhân này...” Trần Thượng Vân vừa định lên tiếng.

“Câm miệng!” Ngô Thiên Hồ quát lớn.

Khí thế của một cao thủ trung tầng tam phẩm ập tới, Trần Thượng Vân làm sao chịu đựng nổi.

Toàn thân hắn run lên, cảm giác như bị mãnh thú nhìn chằm chằm.

Ngô Thiên Hồ chỉ vào Trần Thiên Nhất, nghiêng răng nghiêng lợi: “Lão phu chỉ nói một câu, hoặc là để ta một chưởng đánh chết tên tiểu tử này, hoặc là lão phu lập tức mang Thái tử điện hạ về nước, Cảnh Chu chúng ta chiến trường thượng kiến!”

“Chuyện này... không thể nào!” Tào An Quốc kinh hãi.

Ngô Thiên Hồ cười lạnh: “Không thể? Nực cười!”

“Năm xưa, Tam điện hạ Lý Mộc Thanh của Đại Chu các người vô cớ mất tích, sinh tử chưa rõ. Đại Chu các người còn có người Tề quốc, cùng nhau đến Cảnh quốc chúng ta đòi lời giải thích sao?”

“Sao bây giờ ta muốn một lời giải thích, các người lại không cho?”

Ngô Thiên Hồ phẫn nộ: “Lý Mộc Thanh cũng chỉ là Tam điện hạ, còn đây là Thái tử! Là Thái tử! Nếu Thái tử có bất trắc gì, chính là dao động đến căn cơ của Cảnh quốc chúng ta!”

Tào An Quốc lúc này cũng muốn khóc, nhìn Trần Thượng Vân, tức giận mắng: “Trần Thượng Vân, người sao lại sinh ra đứa con hỗn trướng như vậy! Thượng thọ đệ hạ sắp tới, lại gây ra chuyện tày trời như vậy, người là muốn chết sao!”

Trần Thượng Vân nghẹn một bụng máu, nhìn đứa con trai bảo bối, hận không thể tự tay đánh chết hắn.

Triệu Khang lúc trước kích động nhất, lúc này ngược lại bình tĩnh lại, kéo Diệp Hồng Tuyết ngồi ở một bên xem kịch.

Phản diện của hắn đã kết thúc.

Nửa ngày sau.

Trần Thượng Vân thở dài, nhìn Ngô Thiên Hồ: “Vị đại nhân này, vô luận như thế nào, xin hãy tha cho nhi tử ta một con

đường sống, ta chỉ có một đứa con trai này.”

“Ta muốn mạng của hửn! Một canh giờ, cho ngươi một canh giờ chuẩn bị quan tài cho hửn!”

Nói xong, Ngô Thiên Hồ xoay người vào phòng, trước khi đi còn tiện tay đánh nát bàn đá Triệu Khang đang ngồi thành bột phấn.

Mọi người ở đây đều run sợ.

Trần Thiên Nhất lẫn lộn bò đến trước mặt phụ thân mình, khóc lóc thảm thiết: “Phụ thân! Phụ thân! Cứu con, con không muốn chết!”

Trần Thượng Vân đau lòng như cắt, nhưng lại cảm thấy bất lực.

Tào An Quốc thở dài, bỗng nhiên nhìn thấy Triệu Khang đang kéo Diệp Hồng Tuyết ngồi uống trà xem kịch.

Hửn vội vàng chạy tới: “Quốc sư đại nhân.”

“Làm gì?” Triệu Khang nhíu mày.

Tào An Quốc vội la lên: “Quốc sư đại nhân, ngài và Cảnh quốc quan hệ tốt đẹp, xin ngài khuyên vị đại nhân kia tha cho Trần Thiên Nhất một mạng!”

Trần Thượng Vân nghe vậy cũng vội vàng kéo Trần Thiên Nhất quỳ xuống dập đầu, không ngừng cảm tạ.

Diệp Hồng Tuyết liếc nhìn Triệu Khang đang giả bộ, không khỏi bật cười.

Quả nhiên chộc ai cũng đừng chộc người này, lừa ngươi đến chết cũng không biết, còn phải mang ơn hửn!

Trần Thiên Nhất lần này đúng là rơi vào vực thẳm rồi!

Chương 448 - Triệu Khang đề tiện vô sỉ

Từ lúc Triệu Khang bước vào phòng đến lúc đi ra chỉ chưa đầy nửa phút.

Vừa thấy hửn đi ra, Tào An Quốc, Trần Thượng Vân và Trần Thiên Nhất vội vàng xông tới.

“Quốc sư, tình hình bên trong thế nào?” Tào An Quốc lo lắng hỏi.

Triệu Khang thở dài: “E rằng không mấy khả quan. Tuy nhiên, đối phương đưa ra điều kiện, nếu các ngài đáp ứng được thì mọi chuyện có thể coi như bỏ qua.”

“Dù sao, hôm nay chúng ta đến đây là để chúc thọ, ai cũng mong muốn mọi việc diễn ra suôn sẻ phải không nào?”

Diệp Hồng Tuyết khẽ mỉm cười, thâm quan sát Triệu Khang đang ra sức diễn trò.

Trần Thượng Vân nhen nhóm hy vọng: “Quốc sư, mau nói điều kiện gì đi!”

“Thứ nhất,” Triệu Khang bắt đầu, “sự việc này đã làm tổn hại nghiêm trọng đến danh tiếng của Cảnh Quốc, vì vậy bồi thường là điều không thể thiếu.”

Trần Thượng Vân vội gật đầu lia lịa.

“Thứ hai,” Triệu Khang tiếp tục, “Thái tử điện hạ cũng bị thương trong vụ việc này, do đó, bồi thường cho Thái tử điện hạ cũng là điều cần thiết.”

“Điều đó đương nhiên rồi!” Trần Thiên Nhất phụ họa.

“Thứ ba,” Triệu Khang nhấn mạnh, “sự việc này đã lan truyền khắp Yên Đô, ảnh hưởng đến cả quan viên lẫn bách tính.”

“Các ngài cũng nhìn thấy rồi đấy, rất nhiều quan phủ bị binh lính của các người đập phá tan hoang vì mãi đi tìm Thái tử điện hạ.”

“Do đó, cần phải có người chịu trách nhiệm cho những thiệt hại này, và người đó không ai khác ngoài Trần công tử - con trai của Tào An Quốc đại nhân.”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Tào An Quốc gật đầu lia lịa, nhưng rồi chợt sững người, nhìn Triệu Khang với vẻ nghi ngờ. “Khoan đã, quốc sư! Chẳng phải nhà cửa của các quan viên kia đều bị binh lính của ngài đập phá sao?”

“À, chuyện đó cũng vậy, cũng vậy thôi,” Triệu Khang gượng gạo đáp.

“Bây giờ quan trọng là phải giải quyết mớ hỗn độn này đã!”

“Lão Tào này, đừng ngắt lời quốc sư!” Trần Thượng Vân vội vàng xen ngang, lo lắng cho mạng sống của con trai.

Tào An Quốc vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Triệu Khang tiếp tục: “Vì vậy, vào ngày mai, Trần công tử cần phải rao bản trước toàn thể quan viên và bách tính Yến Đô, nhận toàn bộ trách nhiệm cho sự việc hôm nay, đồng thời thành tâm xin lỗi Thái tử điện hạ để xoa dịu dư luận.”

Trần Thượng Vân vội vàng đáp: “Được thôi, không vấn đề gì!”

“Sảng khoái!” Triệu Khang gật đầu hài lòng.

Triệu Khang nhếch mép cười đầy ẩn ý: “Vậy chúng ta hãy bàn đến chuyện bồi thường. Cảnh Quốc tổn hại danh dự, Thái tử điện hạ bị hãm hại, tổng cộng phải đền bù một trăm vạn lượng bạc!”

Trần Thượng Vân tròn mắt kinh hãi: “Nhiều thế ư?! Một trăm vạn lượng?!”

Tào An Quốc cũng hoảng hốt: “Một trăm vạn! Số tiền khổng lồ!”

Chỉ có Trần Thiên Nhất là tỏ ra hào phóng: “Được, ta đáp ứng!”

Triệu Khang liếc xéo Trần Thiên Nhất: “Ngươi hảo hớn gì? Ngươi có tiền để đền không?”

Trần Thiên Nhất chỉ biết quay sang cầu cứu cha mình.

Trần Thượng Vân cố gắng nặn ra nụ cười: “Quốc sư đại nhân, ngài có thể thương lượng lại chuyện bồi thường này được không? Một trăm vạn lượng bạc là quá nhiều!”

Triệu Khang cau mày: “Ngài nói gì vậy? Đây là Thái tử của Cảnh Quốc, suýt chút nữa bị con trai ngài sát hại. Người ta đã tha mạng cho con trai ngài, vậy mà ngài còn muốn mặc cả sao?”

“Hay là ngài cho rằng mạng con trai ngài cùng danh dự Cảnh Quốc không đáng giá một trăm vạn lượng bạc?”

Trần Thượng Vân bối rối xoa xoa tay: “Nhưng mà... số tiền đó quá lớn, ta không thể nào xoay sở kịp!”

“Thôi được rồi,” Triệu Khang miễn cưỡng nói, “nếu không có một trăm vạn lượng bạc thì cũng được. Nhưng Trần đại thiếu phải chuẩn bị sáu thước sáu ván gỗ!”

Trần Thiên Nhất sừng sốt: “Sáu thước sáu ván gỗ để làm gì?”

Triệu Khang chấp tay giả vờ đạo mạo: “Để đóng quan tài cho ngươi. Ngươi không biết sao?”

“Lão nhân kia có võ công cao cường, chỉ một cái tát thôi cũng đủ khiến ngươi tan thành bùn đất. Sáu thước sáu ván gỗ có lẽ hơi nhiều, ta nghĩ có thể tiết kiệm được một ít tiền.”

Nhìn về đồng bột đá nơi góc phòng, Trần Thiên Nhất hoảng sợ van xin: “Cha... cứu con!”

Trần Thượng Vân thở dài, bắt lực vung tay tát mạnh vào mặt con trai cưng.

Cú tát khiến Trần Thiên Nhất quay cuồng ba vòng tại chỗ.

“Nghịch tử! Sao ta lại sinh ra đứa con như ngươi!”

Trần Thiên Nhất ôm mặt, nín thở chịu đựng.

Đây chắc chắn là ngày kinh hoàng nhất trong cuộc đời hắn.

Sau khi “dạy dỗ” con trai, Trần Thượng Vân quay sang Triệu Khang, vẻ mặt cam chịu: “Quốc sư, ta đồng ý với tất cả điều kiện của ngài.”

“Xin hãy cho người mang ngân phiếu đến đây.”

“Tốt lắm,” Triệu Khang gật đầu hài lòng, “đúng là quan đại thần! Vậy thì chuyện này coi như xong xuôi. Mau cho người mang tiền đến và giải tán đám người ở đây đi.”

Triệu Khang giả vờ quan tâm: “Nhưng vị bên trong kia vẫn còn đang giận dữ. Nếu thấy Trần đại thiếu ở đây, e rằng ngài ấy sẽ đổi ý.”

“Quốc sư nói đúng,” Trần Thượng Vân vội vàng nói, “ta sẽ về lấy tiền trước. Còn thằng chó này...”

Triệu Khang vỗ ngực trấn an: “Lão Trần cứ yên tâm, có ta ở đây lo liệu. Ta tin rằng Trần đại thiếu chỉ là bông bột nhất thời,

mới có thể phạm phải sai lầm lớn như vậy. Có ta bảo vệ, hấn sẽ không bị tổn thương.”

“Cảm ơn quốc sư đại nhân! Nghịch tử, còn không mau quỳ xuống cảm tạ quốc sư đại nhân! Đây chính là ân nhân cứu mạng của ngươi!”

Trần Thiên Nhất vội vàng quỳ xuống dập đầu, nhưng Triệu Khang đã nhanh chóng đỡ hấn dậy.

Tuy rằng Trần Thiên Nhất không hề hối hận, nhưng hấn cũng lo sợ sẽ gặp báo ứng.

Dù sao, việc hấn xui xẻo đụng phải Thái tử điện hạ cũng khiến hấn hoảng hốt.

Nhìn thấy bao nhiêu thần khí trước kia, giờ đây lại trở thành trò hề cho đám lính canh, Trần Thiên Nhất không khỏi chua xót.

Trần Thượng Vân nhanh chóng quay trở lại với ngân phiếu, lôi kéo Trần Thiên Nhất đến xin lỗi Thái tử điện hạ vì hành vi xúc phạm.

Thái tử điện hạ nhân hậu rộng lượng, tha thứ cho Trần Thiên Nhất và hy vọng hấn sau này sẽ làm người tốt.

Trần Thượng Vân cảm tạ hết lời. Sau khi đối phương rời đi, Triệu Khang cũng ra lệnh cho Chu Long và Cao Uyên rút quân khỏi đế đô.

Tào An Quốc thở phào nhẹ nhõm, rốt cục cũng có thể ngủ ngon giấc sau một đêm đầy lo âu.

Tuy nhiên, trong lòng hấn vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng lại không thể diễn tả thành lời.

Tại khách sạn Quốc gia.

Ngô Quan Hải, người trước đó còn thoi thóp thở than, giờ đây đã lấy lại được tinh thần.

Ngô Thiên Hồ vượt râu dê, căn dặn Diệp Hồng Tuyết: “Diệp nha đầu, sau này phải cẩn thận, đừng để dính líu đến Triệu Khang nếu hấn gặp xui xẻo.”

Triệu Khang đang đếm ngân phiếu, nghe vậy liền cau mày: “Cái gì mà xui xẻo? Chuyện này có liên quan gì đến ta?”

Ngô Thiên Hồ cười khẩy: “Sao lại không liên quan? Người là người đánh, là người bày mưu hãm hại, là người tự xưng là chủ mưu, là người đòi bồi thường một trăm vạn lượng bạc. Người có liên quan gì đến chuyện này?”

Triệu Khang bức bối: “Đừng nói xấu người ta! Ta đánh hấn là vì hấn dám sàm sỡ lão bà của ta!”

“Ta chỉ là bảo hấn khai tên, nói tên giả mà thôi.”

“Người nói dối hãm hại Thái tử điện hạ là người, làm chứng dối là Thái tử điện hạ, đòi bồi thường một trăm vạn lượng bạc cũng là các người. Chuyện này có liên quan gì đến ta?”

Ngô Thiên Hồ ngó ra: “Hóa ra người đã tự mình gỡ rối cho bản thân. Quả là xảo quyết!”

Thái tử điện hạ, vốn là fan hâm mộ số một của Triệu Khang, cũng không thể nhịn được nữa, gật đầu phụ họa: “Không chỉ xảo quyết mà còn vô liêm sỉ!”

“Bớt nói con mẹ nó nhảm đi! Năm mươi vạn lượng bạc, muốn hay không? Không muốn thì ta lấy!”

Ngô Quan Hải nhận lấy tiền, nở nụ cười giả nhân giả nghĩa: “Đừng nóng giận. Người vẫn là người thông minh nhất.”

Chương 449 - Công Tôn Vân Tú

Đêm khuya, trong hoàng cung đèn đuốc sáng trưng như ban ngày. Trần Thượng Vân và Tào An Quốc quỳ gối trước điện, nơm nớp lo sợ bẩm báo lại toàn bộ sự việc cho Hoàng đế Lý Thừa Khôn và nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm đang ngự trên long ỷ.

Nghे xong tường trình, cả hai cha con Lý Thừa Khôn và Lý Mộc Sâm đều bàng hoàng sửng sốt.

Lý Thừa Khôn giận dữ vỗ mạnh tay xuống ngai vàng, quát lớn: “Thể thống Thành Hà còn ra thể thống gì nữa! Lại gây ra chuyện động trời như vậy, hai người các người rắp tâm muốn trầm bị bêu rếu hay sao?!”

“Bệ hạ thứ tội!” Trần Thượng Vân và Tào An Quốc vội vàng dập đầu xin tha mạng, mồ hôi dòng dòng tuôn ra như tắm.

Lý Mộc Sâm cũng cau mày, giọng nói đầy nghiêm nghị: “Hai vị đại thần, sáng nay chúng ta còn bàn bạc kế sách đối phó với Đại Càn quốc sư. Thế mà buổi chiều đã xảy ra chuyện kinh hoàng như vậy, suýt chút nữa thái tử đã bị đánh chết ở nước ta! Các người có ý đồ gì đây?!”

“Mẹ nó! Ta còn đang tính toán làm thế nào để hốt Triệu Khang, vậy mà các người lại để cho hắn hốt trước một phen, khiến ta tức nghẹn!” Lý Thừa Khôn càng nghĩ càng bực bội.

Tào An Quốc nhớ lại cảm giác kỳ lạ dọc theo đường đi, bèn cất tiếng: “Thần cũng cảm thấy có điều gì đó bất thường, bệ hạ và nhị hoàng tử, nhưng lại không sao giải thích được.”

Bỗng nhiên, một thanh âm ma mị vang vọng khắp điện: “Còn gì không đơn giản nữa? Tào đại nhân, Trần đại nhân, các người đều bị quốc sư Đại Càn lừa gạt!”

Mọi người trong điện vội vàng quay sang nhìn, chỉ thấy một bóng hình lả lơi xuất hiện ở cửa điện. Một nữ tử trẻ đẹp khoảng hai mươi tuổi, tay cầm ngọc tiêu lấp lánh ánh trắng, bước từng bước tiến vào.

Nàng khoác trên mình bộ bạch y tinh khôi, thanh tao như tiên nữ giáng trần, không vấy bẩn bởi bụi trần tục. Ánh trắng soi bóng nàng, càng tôn lên vẻ đẹp lạnh lùng như sương giá.

“Công Tôn đại gia!” Lý Mộc Sâm nhận ra người đẹp, trong mắt ánh lên sự si mê.

Tào An Quốc và Trần Thượng Vân cũng vội vàng đứng dậy hành lễ.

Công Tôn đại gia, vị nữ tử bí ẩn này, mỉm cười nhẹ nhàng với hai vị thượng thư, sau đó quay sang Lý Thừa Khôn và Lý Mộc Sâm: “Công Tôn Vân Tú xin bái yết bệ hạ và nhị điện hạ.”

Lý Thừa Khôn nở nụ cười hiền hậu: “Ha ha, Công Tôn đại gia đến rồi! Mau mời vào chỗ ngồi.”

Công Tôn Vân Tú vừa an vị, Trần Thượng Vân liền vội vã dò hỏi: “Công Tôn đại gia, ngài vừa rồi nói chúng ta đều bị Triệu Khang bày mưu tính kế, ý ngài là sao?”

Khó có thể tin nổi, Trần Thượng Vân - Hộ Bộ Thượng thư danh tiếng lừng lẫy của Đại Chu - lại dùng kính ngữ với một

nữ tử trẻ tuổi như vậy.

Tuy nhiên, đối với phần lớn người dân Yên Đô, cái tên “Công Tôn Vân Tú” lại mang một ý nghĩa vô cùng đặc biệt, tượng trưng cho lý tưởng cao đẹp mà họ theo đuổi suốt đời.

Nữ tử mỉm cười, có chút bất đắc dĩ: “Vân Tú cũng đã nắm được sơ lược về sự việc, tuy rằng không đầy đủ nhưng cũng đủ để chấp vạ một ít của câu chuyện.”

Bốn người trong điện nín thở lắng nghe.

Công Tôn Vân Tú thông thả giải thích: “Trước tiên, hãy bàn về lý do vì sao Trần Thiên Nhất lại nhâm lẫn Càn quốc quốc sư với Ngô Quan Hải - Thái tử Cảnh quốc.”

“Lý thuyết mà nói, Trần Thiên Nhất chưa từng gặp Triệu Khang hay Ngô Quan Hải, vậy làm sao có thể nhâm lẫn hai người này được?”

“Giả sử rằng hôm nay Trần Thiên Nhất lần đầu gặp Càn quốc quốc sư, và vị quốc sư này lại tự xưng là Ngô Quan Hải thì sao?” Công Tôn Vân Tú đặt ra giả thuyết táo bạo.

Tào An Quốc bỗng bừng tỉnh ngộ, Lý Mộc Sâm cũng hiểu ra vấn đề: “Công Tôn đại nhân, ý ngài là...”

Công Tôn Vân Tú gật đầu khẳng định: “Rất có thể Trần Thiên Nhất đã xảy ra xô xát với Triệu Khang ngày hôm nay, và bị hấn ta cho “tìm hiểu” một bài học.”

“Với tính cách không cam chịu thua thiệt của Trần Thiên Nhất, việc hấn muốn trả thù là điều hoàn toàn dễ hiểu. Triệu Khang, giả mạo thân phận Ngô Quan Hải, đã dụ dỗ Trần Thiên Nhất đến khách sạn quốc gia để trả thù.”

“Bị cơn tức giận làm mờ mắt, Trần Thiên Nhất đã quên mất rằng khách sạn quốc gia là nơi dành riêng để tiếp đón sứ thần nước ngoài. Hấn sai người đến đây để trả thù, vô tình bắt nhầm Ngô Quan Hải - Thái tử Cảnh quốc đang lưu trú tại đây. Sau đó, Ngô Quan Hải đã bí ẩn biến mất.”

“Xin lưu ý rằng Ngô Quan Hải đến từ Cảnh quốc - một quốc gia nổi tiếng về võ thuật.”

“Hoàng thất Cảnh quốc, bất kể nam nữ, đều được rèn luyện võ công từ nhỏ. Vị Cảnh đế hiện tại thậm chí còn được mệnh

danh là cao thủ võ lâm đệ nhất. Vậy làm sao Thái tử Ngô Quan Hải lại có thể là một thư sinh yếu đuối, không biết võ?”

Năm ngón tay thon thả của Công Tôn Vân Tú múa lượn trên cây ngọc tiêu, nàng nhìn mọi người với vẻ mặt đầy hứng thú: “Vụ Thái tử Ngô Quan Hải mất tích bí ẩn ở đế đô là một sự kiện vô cùng trọng đại.”

“Quốc sư Triệu Khang đã lợi dụng sự việc này để gây khó dễ cho Đại Chu, khiến cho Tào đại nhân hoảng loạn, đầu óc rối bời.”

“Hắn lợi dụng việc Trần Thiên Nhất muốn trả thù, vu khống hắn là kẻ muốn ám sát Thái tử Cảnh quốc, khiến cho Đại Chu rơi vào thế bí.”

“Triệu Khang liên tục gây sức ép, lại được sự phối hợp của Cảnh quốc, khiến cho chúng ta như những trò hề trong tay hắn. Thậm chí, Trần đại nhân còn có ý định cảm ơn hắn ta. Chẳng phải đây là bị bày mưu tính kế hay sao?”

“Chết tiệt!”

Lúc lâu sau, Trần Thượng Vân mới gằm lên hai chữ này.

Nghe những lời của Công Tôn Vân Tú, hắn nhất thời cảm thấy mình như một thằng ngốc, bị người ta bán còn đếm tiền cho họ.

“Khốn kiếp! Ta nhất định phải đi tìm hắn tính sổ!”

Cơn giận bùng lên, Trần đại nhân không màng gì hết, muốn lao thẳng đến khách sạn quốc gia để tìm Triệu Khang.

Có thể thấy, tính cách của Trần Thiên Nhất vẫn là tùy hứng, bốc đồng.

Công Tôn Vân Tú nhìn hắn ta với ánh mắt suy tư: “Trần đại nhân có bằng chứng gì không?”

Trần Thượng Vân bối rối: “Công Tôn đại gia, ngài vừa rồi không phải đã nói rồi sao?”

“Những điều đó chỉ là suy luận dựa trên những gì đã xảy ra. Tuy ta tin rằng đó là sự thật, nhưng không có bằng chứng thực tế nào.”

Công Tôn Vân Tú nhướng mày nói: “Tuy nhiên, con trai của Trần đại nhân đã nói trước mặt hơn trăm người rằng muốn giết Thái tử Ngô Quan Hải, và còn phái người bắt Thái tử Cảnh quốc. Đây là bằng chứng thực sự đã xảy ra.”

“Chẳng lẽ cứ như vậy để cho hãn hồ Chu quốc sao!” Lý Mộc Sâm cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hắn không ngờ rằng Triệu Khang mới đến ngày đầu tiên đã cho Chu quốc một “món quà ra mắt” lớn như vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của họ.

Tào An Quốc thở dài: “Thật không ngờ hãn lại thâm hiểm như vậy. Chẳng trách Hoắc Ân sẽ thua trong tay hãn. Hãn thật quá đề tiện và vô liêm sỉ!”

“Đề tiện và vô liêm sỉ cũng có thể nói là biến tướng của sự thông minh.”

Lý Thừa Khôn nheo mắt lại: “Nếu không trừ bỏ hãn, e rằng sẽ là mối họa lớn cho Đại Chu!”

“Bệ hạ nói đúng.”

Công Tôn Vân Tú đứng dậy: “Triệu quốc sư đã bày ra một kế hoạch tinh vi. Ta nghĩ Nhị điện hạ không cần lo lắng hãn sẽ không tham dự văn hội.”

Lý Mộc Sâm truy vấn: “Vì sao?”

Nữ tử vừa đi vừa nói: “Hãn đã đánh bại Trương Thánh tiên sinh một năm trước, được mọi người ca ngợi là tân thiên hạ văn thủ. Hôm nay đại diện cho Càn quốc đến đây, dù là vì danh tiếng của bản thân hay vì Càn quốc, hãn đều nhất định sẽ tham dự văn hội.

“Bởi vì giờ đây hãn đại diện cho toàn bộ văn đàn Đại Càn. Là quốc sư của một nước, những hành động trước đây của Triệu Khang đã cho thấy hãn có lòng yêu nước mãnh liệt đối với Càn quốc. Do đó, hãn nhất định sẽ tham dự văn hội.”

Mục đích của Vân Tú đến đây là để khuyên Nhị điện hạ không nên làm những việc khích bác Triệu Khang, tránh chuốc họa vào thân. Nàng ta, với tài năng xuất chúng, rất mong có thể được luận đạo trực tiếp với Triệu Khang.

Chương 450 - ta tâm an chỗ là ta hương

Chỉ dựa vào vài lời nghe được, Công Tôn Vân Tú đã vạch trần âm mưu của Triệu Khang.

Lâu sau khi bóng hình nàng rời khỏi đại điện, bốn người ở lại mới hoàn hồn.

Hoàng đế Lý Thừa Khôn lên tiếng: “Sâm nhi.”

Lý Mộc Sâm đáp: “Nhi thần xin nghe.”

“Nếu Công Tôn đại gia đã nói vậy, con cứ theo lời nàng ta mà làm, không cần đụng đến Triệu Khang nữa.”

Lý Mộc Sâm gật đầu, nhưng trong lòng lại cảm thấy có điều gì đó không ổn về lời nói cuối cùng của Công Tôn Vân Tú.

Vì sao hẳn lại được coi là đại tài?

Trần Thượng Vân và Tào An Quốc, hai vị thượng thư quyền lực, cảm thấy vô cùng uất ức sau khi bị Triệu Khang đùa bỡn trên tay.

Đã bao nhiêu năm rồi họ chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy? Dù sao họ cũng là những lão luyện trong quan trường, lăn lộn mười mấy hai mươi năm.

Vậy mà lại bị Triệu Khang, một kẻ hậu sinh, đùa giỡn xoay quanh. Thật sự là nhục nhã!

Tuy nhiên, họ cũng không có cách nào, bởi như Công Tôn Vân Tú đã nói, họ không có bằng chứng chứng minh rằng tất cả đều do Triệu Khang bày mưu tính kế.

Chỉ đành câm lặng nuốt cục tức, tự mình gặm nhấm nỗi đắng cay.

Trần Thiên Nhất, vừa thoát chết, đang nằm trong chốn tự nhủ bản thân sau này nhất định phải làm người tốt, tích đức hành thiện.

Bỗng nhiên, Trần Thượng Vân từ trong cung xông vào, lôi Trần Thiên Nhất ra khỏi chốn và đánh cho một trận toi bời.

...

Ngày hôm sau,

Tất cả các cổng thành Yên Đô đều dán thông báo giải thích sự việc hỗn loạn tối hôm qua cho người dân, đổ hết mọi tội lỗi cho Trần Thiên Nhất.

Những quan viên bị Triệu Khang dẫn quân đánh đập hận không thể ăn thịt Trần Thiên Nhất.

Tên tiểu tử này dựa vào đâu mà dám chọc vào ong võ tổ, liên lụy bọn lão đây gặp họa?

May mắn thay, Trần Thượng Vân là Hộ Bộ Thượng thư, quyền cao chức trọng, nên bọn quan viên kia không dám làm quá quắt, nếu không Trần gia có thể bị san bằng.

Dù vậy, Trần Thượng Vân vẫn phải bồi thường cho những quan viên này. Dù sao, hắn cũng là người quản lý túi tiền của vương triều Đại Chu.

Có tiền là có thể giải quyết mọi chuyện!

Bên trong khách sạn quốc gia,

Triệu đại quốc sư tâm trạng vô cùng hài lòng.

Ngay ngày đầu tiên đến đây, hắn đã kiếm được năm mươi vạn lượng bạc, lại còn có mỹ nhân hầu hạ.

Lần này quả là một chuyến đi hời!

Giờ phút này, Triệu Khang đang ôm mỹ nhân Diệp Hồng Tuyết trên chiếc giường êm ái, tận hưởng những giây phút âm áp bên nhau.

Diệp Hồng Tuyết nheo mắt, hỏi Triệu Khang đầy thích thú: “Hay là hôm nay chúng ta lại đi dạo chơi? Dù sao cách ngày sinh thọ của Lý Thừa Khôn còn bảy ngày, nhân cơ hội này chúng ta đi chơi cho thật vui vẻ.”

Diệp Hồng Tuyết nở nụ cười tinh nghịch: “Sao? lại nghĩ đến chuyện đi trêu chọc người ta, lại để cho Triệu đại quốc sư hổ thêm mấy chục vạn chứ?”

“Khó mà nói được,” Triệu Khang cười ha hả, “loại chuyện này làm một lần hai lần cũng chẳng sao, nhưng nếu làm nhiều thì sẽ mất đi ý nghĩa.”

“Ta nghe nói ở kinh đô Chu Quốc có một nơi gọi là Yên Hồ, cảnh sắc rất đẹp,” Triệu Khang đề nghị, “Chúng ta đi chơi ở

đó một chút nhé?”

“Được” Diệp Hồng Tuyết gật đầu đồng ý. Cả ngày ở lại khách sạn cũng chẳng có gì thú vị, nàng cũng rất muốn dành thời gian riêng tư cùng Triệu Khang.

Hai người thu dọn đơn giản rồi ra ngoài.

Khi đi ngang qua đình viện, họ gặp Thái tử Ngô Quan Hải đang đọc sách.

Nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết đi cùng Triệu Khang, Ngô Quan Hải không khỏi cảm thấy buồn bã.

“Diệp đại nhân quả thật là chương ngại vật lớn nhất giữa ta và quốc sư,” Ngô Quan Hải thầm nghĩ, rồi lại cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Triệu Khang khoác lên mình bộ áo choàng nhung màu xanh lam, đi cùng Diệp Hồng Tuyết - người đang diện một bộ trang phục đơn giản nhưng thanh lịch. Dọc đường đi, mọi người đều không thể rời mắt khỏi vẻ đẹp của nàng.

Triệu Khang vô cùng đặc ý trước sự chú ý của mọi người.

Hỏi đường một hồi, hai người cuối cùng cũng tìm được Yên Hồ.

Nằm ở phía bắc kinh đô Yên Đô, Yên Hồ là một con sông đào bảo vệ thành phố, có diện tích rất rộng lớn.

Có thể nhìn thấy lấp ló trên mặt hồ vài chiếc thuyền con, tạo nên cảm giác mênh mông, tịch mịch.

Triệu Khang thuê một chiếc thuyền, nghe chủ thuyền kể rằng vào mùa hè, du khách đến đây du hồ rất đông. Vào ban đêm, mỗi chiếc thuyền đều được treo đèn lồng đỏ rực, tạo nên khung cảnh vô cùng lãng mạn.

Chủ thuyền còn nói thêm rằng, vào mùa hè, thanh niên tài tử và tiểu thư khuê các thường đến đây du hồ để tìm kiếm lương nhân.

Triệu Khang nghe đến đây, không khỏi tò mò hỏi: “Thuyền gia, vậy thì mùa hè này, Yên Hồ có thể gặp được nhiều tiểu thư khuê các không?”

“Không hẳn vậy!”

Thuyền gia cười lớn: “Bất quá công tử à, ta chèo thuyền ở đây hơn hai mươi năm, chưa từng gặp qua nữ tử nào xinh đẹp động lòng người như vị tiểu thư này. Thời gian ngắn ngủi, hãy buông bỏ tham vọng, trân trọng người trước mắt!”

Triệu Khang cười ngượng ngùng: “Lời này nghe như ta rất háo sắc vậy.”

Diệp Hồng Tuyết cười mỉm: “Chẳng lẽ không phải?”

Nàng nói với vẻ u oán: “Ai bảo ta thân phận không cao quý bằng người, dung mạo cũng kém xa, khắp mọi nơi đều thua kém người ta, không trách được gì, chỉ trách chính bản thân mình.”

Triệu Khang vừa buồn cười vừa bất lực, ôm chặt nàng vào lòng, đưa tay nhẹ nhàng chải tóc: “Lại nói linh tinh rồi, xem ra ta phải dạy ngươi một bài học cho ngươi biết cái gì là tam tòng tứ đức!”

“Đừng ồn ào, thuyền gia sẽ cười đấy!” - Diệp Hồng Tuyết cười khúc khích.

Triệu Khang cảm thấy lòng mình vô cùng bình yên, không gì có thể sánh được với khoảnh khắc này.

Hắn nhìn người con gái trong lòng với ánh mắt trìu mến, chỉ thấy nàng xinh đẹp đến mức không gì sánh được.

Diệp Hồng Tuyết khác với Nữ Đế bệ hạ và Tần Ngọc Phượng.

Đối với Tần Ngọc Phượng, Triệu Khang chính là tất cả của nàng, dù hắn yêu cầu nàng làm gì, cô nương ngốc nghếch này cũng cam tâm tình nguyện.

Nữ Đế bệ hạ bên ngoài mạnh mẽ, bên trong dịu dàng, coi Triệu Khang là người có thể phó thác cuộc đời này. Tâm hồn chân chất của nàng giống như thiếu nữ thanh xuân mới nếm thử hương vị tình yêu, một khi đã xác định đối phương, nàng sẽ quen để cho đối phương chủ đạo mọi thứ của mình.

Nhưng Diệp Hồng Tuyết thì khác, nàng có ngàn vẻ đẹp, khi thì kiên cường mạnh mẽ, khi thì dịu dàng như nước, khi thì trưởng thành quyền rũ, khi thì kiêu hãnh vô song...

Mỗi một vẻ đẹp đều là con người nàng, nàng không bao giờ ngại ngần thể hiện bản thân với Triệu Khang.

So với Nữ Đế bệ hạ đã quen ỷ lại vào mình, Tần Ngọc Phượng nguyện ý vì hắn bất chấp tất cả. Vị nữ tử Vũ Thần năm xưa này mang đến cho Triệu Khang một cảm giác đặc biệt.

Đó chính là an toàn.

Ở bên cạnh nàng, hắn sẽ không sợ hãi lo lắng bất cứ điều gì.

Nơi an tâm của ta là quê hương ta.

Nàng là quê hương của trái tim ta!

Trong phút chốc, trời đất bỗng chốc im lặng, vạn vật trên thế gian đều trở nên kỳ ảo.

Triệu Khang nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chân khí trong cơ thể cuộn cuộn như đại giang phó hải bỗng chốc trở nên dịu dàng như mưa xuân tưới mát muôn vật.

Giờ khắc này, ngay cả dòng nước dưới thân thuyền cũng ngừng chảy, cho đến khi Triệu Khang mở mắt ra, dòng nước mới lại gợn sóng lần nữa.

Trong mắt hắn hiện lên một vầng sáng màu vàng nhạt, Diệp Hồng Tuyết ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng chớp mắt, ánh mắt mang theo sự tò mò.

Triệu Khang ôm nàng vào lòng, áp mặt vào khuôn mặt xinh đẹp ấy, mỉm cười nói: “Lòng ta quê hương, vàng nhạt là nhẹ.”

Thuyền theo nước động, nam nữ dựa sát vào nhau cùng thưởng thức cảnh non xanh nước biếc, nhắm mắt mở mắt, đã là tứ phẩm thượng tăng.”

Chương 451 - Vũ kỹ

Ngay cả Triệu Khang cũng không ngờ rằng người giúp hắn đột phá cảnh giới lại chính là Diệp Hồng Tuyết.

Ngô Thiên Hồ từng nói, cảnh giới Tứ phẩm là một ranh giới quan trọng, chỉ khi bước vào Tứ phẩm mới xem như chính thức bước lên đỉnh cao võ đạo.

So với việc tu luyện chân khí và thể phách ở các cảnh giới trước đây, từ Tứ phẩm trở đi, võ phu chú trọng nhiều hơn vào việc tu luyện tâm cảnh.

Nếu không tu luyện tâm cảnh mà chỉ tập trung vào sức mạnh, kết quả cuối cùng sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma. Đây là một chân lý không thể chối cãi.

Diệp Hồng Tuyết tuy không có tu vi, cũng không thể trực tiếp cảm nhận được điều gì đang xảy ra với Triệu Khang, nhưng nàng đã nhìn thấy vầng hào quang Huyền Hoàng khí trong mắt hắn.

Bản thân nàng cũng từng trải qua bước ngoặt này, nên có thể đoán được phần nào.

Nàng mỉm cười và nói: “Tứ phẩm thượng tầng, giờ đây ngươi cũng được xem là một cao thủ rồi.”

Triệu Khang dịu dàng mỉm cười, hai người rời khỏi thuyền và đi dạo trong thành, cảm nhận hơi lạnh từ bàn tay ngọc ngà của Diệp Hồng Tuyết.

Hắn giải thích: “Tất cả là nhờ có ngươi.”

Triệu Khang chia sẻ với Diệp Hồng Tuyết về khoảnh khắc đột phá cảnh giới, khiến trái tim nàng bồi hồi xúc động.

Nàng vui mừng hỏi: “Thật sao?”

“Loại chuyện này sao lại có thể nói dối được?”

Khuôn mặt Diệp Hồng Tuyết rạng rỡ nụ cười, nắm chặt tay Triệu Khang: “Cảnh giới Tứ phẩm thượng tầng còn được gọi là Khấu Tâm Quan.”

“Lúc trước ta đột phá cảnh giới này là do tâm cảnh võ đạo của bản thân đã đạt đến đỉnh cao, đại đa số võ phu cũng đều như vậy. Không ngờ ngươi...”

“Khấu Tâm Quan?”

Triệu Khang suy ngẫm, nhìn Diệp Hồng Tuyết: “Vậy đại khái ta hiểu rồi.”

Hắn không nói hết lời, mà hồi tưởng lại cảnh Diệp Hồng Tuyết ở Cảnh quốc trên Sinh Tử Đài, một mình đối mặt với hai cường giả Tam phẩm của Tề quốc và Chu quốc, dũng cảm chiến đấu để bảo vệ hắn.

Suýt nữa cả hai cùng quy diệt, trận chiến đó hắn ở bên cạnh quan sát, nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết bị một kiếm đánh trúng,

tim hấn như muốn vỡ vụn.

Sau đó, Lục Bình Cốc cứu Nữ Đế, Diệp Hồng Tuyết không màng đến mạng sống, một mình một ngựa lao ra khỏi vòng vây bên ngoài Kim Lâm Quan để chiến đấu bên cạnh hấn.

Giờ đây khi hồi tưởng lại, Triệu Khang luôn cảm thấy Diệp Hồng Tuyết mạnh mẽ đến mức khiến hấn an tâm.

Chỉ cần nàng ở bên, hấn sẽ không sợ hãi bất kỳ điều gì!

Tu vi hôm nay của hấn là do nàng ban tặng, vậy nên hấn phải bảo vệ nàng!

Nàng từng mang đến cho hấn sự an tâm, giờ đây đến lượt hấn!

Vì vậy, hấn nhất định phải có thực lực mạnh mẽ để bảo vệ nàng!

Dường như cảm nhận được suy nghĩ của Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết ngẩng đầu lên và nhẹ nhàng nói: “Ta tin tưởng ngươi.”

Không gì có thể khích lệ tinh thần hơn lời khẳng định của người mình yêu thương.

Triệu Khang gật đầu: “Sẽ không để ngươi thất vọng.”

Hai người trở lại khách sạn, chào hỏi Thái tử Ngô Quan Hải một tiếng rồi về phòng.

Ngô Quan Hải vẫn muốn lôi kéo Triệu Khang thảo luận về học vấn, nhưng lại càng thêm thất vọng.

Ngô Thiên Hổ lặn qua lặn lại bình rượu trên bàn đá, cười nói: “Thú vị thật, không ngờ ra ngoài dạo chơi một chuyến lại đột phá cảnh giới.”

Trở lại phòng, Triệu Khang không hề lãng phí thời gian, hấn cần củng cố cảnh giới mới đột phá.

Bởi vì tu vi của hấn là do Diệp Hồng Tuyết truyền công, nên tốc độ tu luyện Huyền Hoàng Công của hấn rất nhanh. Lần đột phá này đã đưa hấn lên tầng thứ năm cảnh giới.

Chân khí trong cơ thể hoàn toàn chuyển hóa thành Huyền Hoàng chân khí, lưu chuyển trong các kinh mạch một cách mạnh mẽ.

Để ổn định chân khí, Triệu Khang nhắm mắt lại, cảm nhận sự cân bằng dần dần quay trở lại. Trong lòng hắn tự hỏi, giờ là lúc tu luyện võ kỹ.

Ngô Như Long truyền cho hắn những võ kỹ của Cảnh quốc, tuy uy lực phi thường, nhưng số lượng không nhiều. Cả Ngô Như Long và Ngô Thiên Hồ đều khẳng định rằng những võ kỹ này chỉ thuộc hạng hai.

Thiếu đi võ kỹ mạnh mẽ, chiến lực của một võ phu sẽ giảm sút đáng kể.

Tuy nhiên, võ kỹ cũng giống như công pháp, càng mạnh mẽ càng quý hiếm. Một bộ võ học cao cấp có thể khuấy đảo giang hồ, không dễ dàng có được.

Loại vật này, có lẽ chỉ có Cảnh quốc - quốc gia do võ lực lập nên - mới sở hữu nhiều.

“Hay là đi tìm Ngô tiên bối đòi vài quyển võ kỹ?” Triệu Khang đang suy nghĩ thì có người gõ cửa.

Hắn đứng dậy mở cửa và bất ngờ nhận ra đó chính là Ngô Thiên Hồ.

Thật đúng là muốn cái gì tới cái đó.

“Tiên bối, sao ngài lại đến đây?” Triệu Khang mỉm cười mời Ngô Thiên Hồ vào phòng.

Ngô Thiên Hồ ngáp một cái, sau khi ngồi xuống tiện tay lấy ra một quyển sách ném lên bàn.

Triệu Khang ngạc nhiên, ánh mắt không khỏi bị thu hút, đưa tay cầm lên.

Chỉ thấy trên bìa sách viết ba chữ: Đế Long Kinh.

“Cái tên này có chút khí phách.” Triệu Khang cảm thán.

Ngô Thiên Hồ tròn trắng mắt: “Đương nhiên khí phách, tiêu tử, này là thứ tốt!”

“Vũ kỹ?” Triệu Khang hỏi với ánh mắt hiếu kỳ.

“Vớ vẩn!” Ngô Thiên Hồ ngáp một cái: “Đế Long Kinh trong kho vũ khí Cảnh quốc có thể xếp vào top 3, luận về sát phạt có

thể nói là đệ nhất. Cho dù Ngô gia chúng ta truyền công phu Lệ Huyết Cửu Kiếm cũng kém xa.”

“Bá đạo như vậy!” Triệu Khang kinh ngạc.

Lúc mới bắt đầu học võ, hắn đã biết võ kỹ Ngô gia tu luyện là không truyền ra ngoài.

Theo lời Diệp Hồng Tuyết, Ngô gia Lệ Huyết Cửu Kiếm uy lực vô cùng, hiếm có đối thủ cùng cảnh giới, đặc biệt là Cảnh Đế Ngô Như Long, một kiếm nơi tay có thể hỏi thiên hạ địch.

Mà hiện tại Ngô Thiên Hồ lại nói luận sát lực Đế Long Kinh còn ở trên Khóc Huyết Cửu Kiếm, điều này làm cho người ta làm sao không giật mình?

“Đây cũng là kiếm pháp?” Triệu Khang theo bản năng hỏi.

Ngô Thiên Hồ lắc đầu: “Thương phổ, có thể nói là đương thời đệ nhất thương phổ. Ít nhất lão phu ta chưa thấy qua mạnh hơn nó. Coi như Diệp nha đầu lúc trước tự nghĩ ra Hồng Mai Thất Thức cũng kém xa.”

Thương phổ ư? Cái này rất thích hợp với mình.

Triệu Khang gật đầu.

Nếu muốn thay Nữ Đế bệ hạ tranh giành thiên hạ này, sau này là không thể thiếu ra chiến trường. Mà nếu giờ phút này hắn có một thân tu vi không tầm thường, vậy thì không thể chỉ núp trong thành trì bày mưu tính kế.

Chuyện đấu tranh anh dũng trong tương lai là không thể thiếu, mà trên sa trường luận vũ khí lạnh, giết người nhiều nhất ngoại trừ mũi tên ra, đó chính là thương. Bởi vậy luyện thương phổ ngược lại là một lựa chọn không tồi.

Ngô Thiên Hồ giới cho Triệu Khang một gáo nước lạnh: “Tiểu tử ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm, bởi vì cái gọi là thương cả đời của Niên Dao Nguyệt Côn, bảo kiếm cần phải giấu bên người. Thương môn võ học này, dễ học khó tinh, không hạ khổ công khó có tiểu thành.”

Triệu Khang cười nói: “Đạo lý này ta hiểu, trên đời này không có chuyện gì một lần là xong. Ngài thật đúng là giun đũa trong bụng ta, ta vừa định cùng ngài lãnh giáo mấy môn võ kỹ, vậy thì đưa tới cửa, đa tạ đa tạ.”

Ngô Thiên Hồ cười ha hả: “Cảm ơn nhầm người, đây là Diệp nha đầu cầu xin bệ hạ.”

Triệu Khang nhất thời ngạc nhiên.

Ngô Thiên Hồ đứng dậy nói: “Trước khi xuất phát từ Cảnh quốc, nàng đã vào trong cung tìm bệ hạ xin thương phổ này, nghĩ thầm chờ người đột phá đến tứ phẩm thượng tầng sau đó cũng nên học một ít võ kỹ uy lực lớn. Nếu không có nàng mở miệng, nói là tặng cho người thứ này, thì cho dù bị sâu mọt, bệ hạ cũng sẽ không lấy ra.”

Chương 452 - luyện thương

Triệu Khang trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, lòng trào dâng niềm cảm kích, gắt gao nắm chặt Đế Long Kinh trên tay.

“Ta biết rồi.”

Ngô Thiên Hồ bước ra khỏi phòng, dặn dò: “Người hãy luyện tập chăm chỉ, hy vọng có thể đạt được một hai phần tinh túy của Đế Long Kinh, đừng để bôi nhọ tuyệt học vang danh thiên hạ của tổ tiên Ngô gia chúng ta.”

“Ta sẽ!”

Triệu Khang trịnh trọng gật đầu. Sau khi Ngô Thiên Hồ đi khỏi, hắn mở ra Đế Long Kinh trên tay và lập tức bị cuốn hút vào nội dung.

Từ xưa đến nay, thương được coi là “bách binh chi tặc” - vũ khí thống trị trên chiến trường. “Bách binh chi tặc” ở đây ám chỉ những chiến thuật biến hóa khôn lường của thương pháp, khiến kẻ địch khó lòng phòng bị.

Phần lớn nội dung Đế Long Kinh tập trung vào những kỹ thuật cơ bản về đâm, chém, đỡ đòn.

Tuy nhiên, Triệu Khang không hề xem nhẹ những kỹ thuật này. Diệp Hồng Tuyết từng nói với hắn rằng mọi chiêu thức tinh diệu đều được xây dựng dựa trên nền tảng cơ bản vững chắc. Chỉ có nắm vững kiến thức nền tảng mới có thể học được những kỹ thuật cao cấp.

Diệp Hồng Tuyết hỏi: “Sao thế?”

Triệu Khang ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, đặt Đệ Long Kinh xuống: “Người đến rồi. Ta chưa xem kỹ, vì thiếu kiến thức nền tảng nên không hiểu rõ nhiều chỗ.”

“Chỉ biết là sẽ rất khó khăn.”

Diệp Hồng Tuyết nép vào bên cạnh hắn, mỉm cười: “Vậy để ta chỉ cho người.”

Diệp Hồng Tuyết từng là một cao thủ thương pháp. Nhờ có sự hướng dẫn của nàng, Triệu Khang dần dần hiểu rõ những chỗ còn mơ hồ.

Đêm trăng treo sáng, trong khu vườn khách sạn quốc gia.

Triệu Khang cầm cây kị thương mượn từ thuộc hạ của Cao Uyên, một tay cầm thương, thương và cánh tay phải tạo thành một đường thẳng. Trán hắn rịn mồ hôi vì tu vi bị Ngô Thiên Hồ phong bế.

Một cây kị thương dùng trong chiến tranh không chỉ chế tác phức tạp mà còn rất nặng.

Cây thương Triệu Khang đang cầm có cán dài sáu thước và mũi thương bằng tinh thiết dài sáu tấc, nặng hơn bốn cân. Việc cầm nó trong thời gian ngắn không thành vấn đề, nhưng việc duy trì tư thế trong thời gian dài sẽ khiến cơ thể mỏi mệt.

Hắn để Ngô Thiên Hồ phong bế tu vi chính là để rèn luyện sức mạnh cơ bản để sử dụng cây thương này.

Cái gọi là “thương chọn một đường”, luyện thương pháp trước hết phải rèn luyện tư thế.

Tư thế này được ví như “trong tuyến này thân quý trừ dịch vạn phu mạc đương” - có khả năng đánh bại mọi kẻ thù.

Ánh mắt Triệu Khang chăm chú nhìn vào chiếc lá trước mặt. Khi một giọt mưa rơi xuống, hắn nhanh chóng vung thương đâm về phía trước.

Mũi thương lạnh lẽo suýt chạm vào giọt nước, chỉ cách một gang tay!

Nhiều mây, hắn nín thở, tập trung tinh thần chờ đợi khoảnh khắc giọt mưa tiếp theo.

Trên tầng hai, Ngô Thiên Hồ đứng ở lan can, nhìn xuống Triệu Khang luyện tập. Hắn khẽ gật đầu, rồi lật cổ tay lại.

Một luồng nội lực mạnh mẽ bùng phát từ lòng bàn tay hắn.

Trong nháy mắt, toàn thân Triệu Khang rung động dữ dội, hơn trăm chiếc lá cây như phi kiếm bị Ngô Thiên Hồ hút vào lòng bàn tay, hội tụ thành một vòng tròn xoay.

Triệu Khang xoay người nhìn lên, chỉ thấy Ngô Thiên Hồ trên cao nói: “Tiếp tục!”

Một chiếc lá cây xé gió lao đến, tốc độ cực nhanh, sắc bén như ám khí chế tạo từ tinh thiết.

Triệu Khang rung mình, vùng thương đâm ra!

Nhưng hắn không thể đâm thủng chiếc lá cây, mà bị nó cắt rách y phục.

“Sở trường của người sử thương, ngoài độ chính xác, chính là lực đạo mạnh mẽ nhất trong các võ phu. Người phải học cách phát lực!”

“Lực từ mặt đất truyền lên, phần eo kéo theo cánh tay truyền lại cổ tay, một thương phá chi!”

Ngô Thiên Hồ vừa nói, lá cây trên tay không ngừng bắn ra, Triệu Khang gắt gao nhìn chăm chăm vào chúng, liên tục dùng trường thương đâm ra.

Hắn không ngừng thất bại, bị lá cây va chạm, lệch hướng. Mỗi chiếc lá Ngô Thiên Hồ bắn ra đều mang sức mạnh vạn cân.

Trên mũi thương của Triệu Khang xuất hiện những vết xước, cho thấy sức mạnh vô cùng to lớn của vị Vũ Vương Cảnh Quốc này!

Hái hoa phi điệp đả thương người, bóp nát lá cây!

Không biết qua bao lâu, bầu trời đêm đã chuyển sang ban ngày.

Trong sân vườn, những cây cảnh đã không còn một chiếc lá nào, trơ trụi nhìn qua có chút thê lương.

Trong sân, một bóng người rách nát, quần áo tả tơi còn thảm hơn cả ăn mày.

Có thể nhìn thấy từng vết thương nhỏ rỉ máu trên người hắn.

Cây trường thương trong tay hắn cũng đầy vết chém, như bị vô số đao kiếm chém qua.

Nhưng trên mũi thương, lại xuyên thủng một chồng lá cây dày cộm!

Triệu Khang nhắm mắt, rồi đột ngột mở to. Một luồng khí mạnh mẽ bùng phát từ cơ thể hắn, phá tan phong ấn tu vi. Hấn vung trường thương bằng cả hai tay.

Thân thương vạch một đường cong trên không trung, rồi đột ngột căng ra. Ánh mắt hắn sắc lạnh như sao băng, mũi thương nhọn hoắt.

“Phá!”

Một thương phóng ra, mũi thương xuyên thủng toàn bộ lá cây, trước mặt cách vách tường chỉ còn ba tấc!

Nhưng trong nháy mắt, một lỗ hồng hình tròn xuất hiện trên bức tường!

“Thành công rồi!”

Triệu Khang cười ha hả.

Nghe tiếng, Diệp Hồng Tuyết từ trên bậc thang đi xuống, nụ cười nở rộ trên môi: “Người học rất nhanh, đã nắm được phương pháp phát lực và cách ngưng tụ lực đạo.”

“Tất cả là nhờ người và Ngô tiên bối!”

Triệu Khang vui mừng xoay người ôm lấy Diệp Hồng Tuyết.

Nàng nhẹ nhàng nói: “Nhưng cũng đừng tự mãn, hiện tại người mới chỉ nắm được bí quyết tu luyện thương pháp cơ bản. Muốn nói đến trình độ cao hơn còn lâu.”

Triệu Khang cười hắc hắc: “Cái này ta biết, nhưng bị đánh cả đêm, cuối cùng cũng có chút tiến bộ, nên vui mừng là phải.”

Nhìn những vết thương trên cánh tay Triệu Khang do lá cây cắt, Diệp Hồng Tuyết xót xa: “Lão già này, cũng không biết xuống tay nhẹ một chút!”

Ngô Thiên Hồ ho khan một tiếng, có chút xấu hổ: “Diệp nha đầu, người cũng đừng có nói vậy, nếu không có ta hạ độc thủ,

liệu tiểu tử này có thể học nhanh như vậy sao?”

Diệp Hồng Tuyết không thêm quan tâm đến hấn, chỉ sửa sang lại quần áo rách nát cho Triệu Khang.

Sau khi đạt được một số thành tựu trong luyện thương, Triệu Khang dành toàn bộ thời gian còn lại trong khách sạn quốc gia để tu luyện Đế Long Kinh.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi dưới sự hướng dẫn của Diệp Hồng Tuyết và Ngô Thiên Hổ, kỹ thuật sử dụng thương của hấn đã tiến bộ vượt bậc.

Còn hai ngày nữa là đến Đại Thọ của Hoàng đế Lý Thừa Côn.

Hôm nay, Triệu Khang không luyện tập mà dành thời gian chuẩn bị trang phục.

Bởi vì hôm nay là ngày sứ thần nước Tề đến.

Tào An Quốc dẫn theo một đoàn người xuất hiện. Triệu Khang nhìn qua, phát hiện người Tề quốc dẫn đầu là một nữ tử xinh đẹp, mặt che mạng.

Hơn nữa, phía sau còn có một đội quân hùng hậu đi theo, riêng số hòm gỗ đựng lễ vật cũng không dưới mười cái.

Tề quốc tuy được xưng là cường quốc thứ hai, nhưng từ trước đến nay luôn ngoan ngoan nghe lời Chu quốc, thậm chí có người còn ví von họ là “thú cưng” của Chu quốc. Do đó, việc họ chuẩn bị nhiều lễ vật như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Nhìn thấy Triệu Khang, Tào An Quốc trong lòng có chút tức giận, dù sao trước đó hấn đã bị Triệu Khang lừa không ít.

Tuy nhiên, hấn không biểu lộ ra ngoài mà giới thiệu: “Triệu quốc sư, Thái tử điện hạ, vị này là Tề quốc cửu công chúa điện hạ.”

Minh Châu công chúa gật đầu, hấn giới thiệu tiếp: ” Vị này là Triệu Khang, quốc sư Càn quốc và thái tử điện hạ Cảnh quốc.”

Chương 453 - Minh Châu công chúa

“Yên Nhiên ra mắt Thái tử điện hạ và Quốc sư.”

Hai chữ “Minh Châu” là phong hiệu của vị công chúa Tề quốc này, lúc này nghe đối phương xưng hô, Triệu Khang mới hiểu được tên của nàng hẳn là Lưu Yên Nhiên.

Bởi vì nàng mang khăn che mặt nên hẳn không thể nhìn rõ dung mạo thật của vị công chúa Tề quốc này.

Tuy nhiên, chỉ bằng thanh âm cùng đôi mắt uyển chuyển kia, có thể thấy dung mạo Minh Châu công chúa chắc chắn cũng không tầm thường.

Hắn chấp tay: “Bái kiến Minh Châu công chúa.”

Ngô Quan Hải mỉm cười: “Đã sớm nghe danh Cửu công chúa học rộng tài cao, không ngờ lần này quý quốc lại phái Cửu công chúa đến chúc thọ Chu đế, xem ra chẳng bao lâu nữa ta có thể được mở rộng tầm mắt rồi.”

” Được Thái tử điện hạ khen ngợi, Yên Nhiên có chút ngại ngùng.”

Minh Châu công chúa ứng xử rất chu đáo, lễ nghĩa chu toàn, khiến người ta như mặc xuân phong, không tìm ra chút sơ suất nào.

Tào An Quốc nói: “Công chúa đường xa đến chắc hẳn mệt mỏi, vậy tại hạ xin phép không quấy rầy nữa, nếu có gì cần cứ sai người đến thông báo.”

“Cảm ơn Tào đại nhân.”

Sau màn chào hỏi, Minh Châu công chúa dẫn theo đoàn người Tề quốc đến khách sạn dành cho sứ thần.

Nhìn bóng lưng những người Tề quốc, Triệu Khang vuốt cằm nói: “Người Tề quốc đến thật đông đảo.”

Diệp Hồng Tuyết bên cạnh trêu chọc: “Thế nào? Đại quốc sư có để ý ai không?”

“Nàng nói cái gì vậy, mang khăn che mặt, cái gì cũng nhìn không rõ, làm sao mà để ý?”

Diệp Hồng Tuyết: “A, thì ra là không thấy rõ, chứ không phải không nhìn trúng!”

“Mẹ nó, nói bậy!”

Triệu Khang vội vàng sửa lời, một phen đỡ dành Diệp đại mỹ nhân đang dở khóc dở cười.

Hung hăng véo eo hắn một cái, sau đó nửa đe dọa nói: “Ngoan ngoan cho ta, ánh mắt không nên nhìn thì đừng nhìn, bằng không đừng mong leo lên giường của ta nữa!”

“Tuân lệnh!” Triệu Khang cười hắc hắc.

Sắp đến ngày đại thọ của Hoàng đế Chu quốc, Triệu Khang cũng tạm gác việc tu luyện.

Điều này lại trở thành cơ hội cho Thái tử điện hạ, hắn lôi kéo Triệu Khang đòi học hỏi đủ điều, nào là đại kế trị quốc khiến Triệu Khang nghe mà đau đầu.

Cuối cùng hắn chỉ có thể ném ra vài câu kinh điển của thánh nhân, nào là “dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh” để đuổi khéo Ngô Quan Hải.

Nghe xong Thái tử điện hạ liền bội phục sát đất, hô to không hổ là quốc sư!

Hai người bọn họ đang trò chuyện, không ngờ Minh Châu công chúa không nghỉ ngơi mà lại bước ra khỏi phòng.

Giải tán hai thị vệ bên cạnh, Minh Châu công chúa tiến đến chỗ hai người Triệu Khang thi lễ vạn phúc.

Hai người vội vàng đứng dậy hành lễ.

“Không biết có làm phiền Quốc sư và Thái tử điện hạ không?”

Triệu Khang không nói gì, Ngô Quan Hải mỉm cười đáp: “Công chúa điện hạ khách khí rồi, mời ngồi.”

Minh Châu công chúa lúc này mới ngồi xuống, sau đó giơ tay tháo khăn che mặt, để lộ ra một khuôn mặt tinh xảo.

Triệu Khang quay đầu nhìn về phía sau một chút, sau khi xác định Diệp đại mỹ nhân đang ở trong phòng nghỉ ngơi, lúc này mới quay lại nhìn Minh Châu công chúa.

Lông mày lá liễu, mắt phượng dài, sống mũi cao thẳng, đôi môi anh đào nhỏ nhắn, dung mạo Minh Châu công chúa có thể nói là vô cùng xinh đẹp, đúng chuẩn mỹ nhân cổ điển.

Đặc biệt là khí chất cao quý do lễ nghi hoàng gia hun đúc, khiến người ta khó có thể rời mắt.

Quả là một mỹ nhân!

Thấy Triệu Khang nhìn mình, Minh Châu công chúa mỉm cười: “Đã sớm nghe danh Quốc sư, hôm nay được gặp quả nhiên là nhân vật phi phàm, xem ra lần văn hội tứ quốc này chính là lúc Quốc sư danh chấn thiên hạ.”

Triệu Khang có chút bất ngờ, cười nói: “Nghe như vậy, hình như công chúa điện hạ đã tìm hiểu về Triệu Khang khá nhiều?”

Minh Châu công chúa nhướn mày: “Văn thắng Trương Thánh tiên sinh, võ áp hai vị đại tướng quân Ngạn Văn Uyên và Hoắc Ân. Nam tử văn võ song toàn như Quốc sư trên đời này không có nhiều.”

Triệu Khang thần sắc càng thêm kỳ quái, cười nói: “Nói như vậy, chẳng lẽ Triệu Khang là kẻ thù của công chúa?”

“Thiên hạ đại thế há là một tiểu nữ tử như Yên Nhiên có thể khống chế, hai nước giao chiến không bàn đến thị phi đúng sai, chỉ có lập trường rõ ràng.”

Minh Châu công chúa hỏi: “Kẻ địch hôm nay biết đâu ngày sau có thể vì lợi ích mà trở thành bằng hữu, ví như Càn Cảnh chi minh, trên đời này không có kẻ thù hay bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Nếu cứ mãi không buông bỏ được thắng bại nhất thời, vậy chẳng phải khắp thiên hạ này đều là kẻ thù sao?”

Nghe Minh Châu công chúa nói, Triệu Khang và Ngô Quan Hải đều không khỏi nhìn nàng với ánh mắt khác xưa.

Khí chất của nữ nhân này thật hiếm thấy!

Triệu Khang rót đầy chén trà, giơ lên nói: “Công chúa điện hạ quá khen, tại hạ bụng dạ hẹp hòi, không dám nhận.”

“Quốc sư nói đùa rồi, Yên Nhiên chỉ thuận miệng nói ra suy nghĩ của mình thôi.”

Minh Châu công chúa nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, sau đó đặt chén xuống dò hỏi: “Xin hỏi Quốc sư, lần này ngài muốn tham gia Văn hội tứ quốc sao?”

Triệu Khang nhẹ nhàng gật đầu: “Công chúa điện hạ cũng tham gia?”

“Có Quốc sư tham gia, Yên Nhiên không dám múa rìu qua mắt thợ.”

Minh Châu công chúa mỉm cười, sau đó như có ẩn ý nói: “Chu quốc được xưng là đệ nhất cường quốc, địa linh nhân kiệt, lại có thư viện hùng mạnh trợ lực, chắc chắn sẽ khiến Quốc sư thỏa mãn.”

“Hai vị đường xa đến chắc hẳn mệt mỏi, tại hạ xin phép cáo lui trước.”

“Công chúa cứ tự nhiên.”

Thấy nàng rời đi, Ngô Quan Hải mới khẽ nói: “Vị công chúa này thật bất phàm.”

Triệu Khang ừ một tiếng, trong lòng dấy lên nghi ngờ, câu nói cuối cùng của Minh Châu công chúa, dường như đang nhắc nhở hắn lần này Văn hội Chu quốc muốn nhắm vào mình.

Nàng ta có ý đồ gì? Theo lý mà nói, Tề quốc và Chu quốc mới là đồng minh chứ.

Hắn nhìn về phía Ngô Quan Hải: “Nghe ngữ khí của người hình như hiểu biết về Cửu công chúa Tề quốc này khá nhiều?”

Ngô Quan Hải gật đầu: “Ta có biết một vài lời đồn, Tề đế Lưu Quảng Văn có rất nhiều con, nhưng người được ca ngợi nhiều nhất chính là Cửu công chúa Lưu Yên Nhiên.”

“Nàng ấy năm nay chỉ mới mười chín tuổi, nghe nói Tề đế từng than thở giá như Cửu công chúa là nam nhi thì tốt biết mấy.”

Triệu Khang có chút kinh ngạc: “Lợi hại như vậy?” Chẳng phải ý là nếu Cửu công chúa là nam, sẽ được lập làm Thái tử sao?

Ngô Quan Hải nói: “Nghe đồn Cửu công chúa tinh thông thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa, là nữ thần trong lòng biết bao nhiêu

nam tử tài giỏi Tề quốc.”

Nói xong, Ngô Quan Hải hạ giọng: “Phụ hoàng từng tiết lộ với ta, kế hoạch tam quốc thảo phạt Càn quốc sáu năm trước không phải do người Chu quốc đề xuất, mà chính là vị Minh Châu công chúa này.”

“Nàng ấy còn chế định chiến lược tỉ mỉ, chỉ là sau này ba nước đánh Càn quốc quá thuận lợi, bắt đầu tranh giành lợi ích, nảy sinh nghi ngờ lẫn nhau.”

“Hơn nữa Nữ Đế bệ hạ lại liên tiếp đánh bại đại quân Chu quốc và Tề quốc, khiến cho cuộc chiến diệt Càn đứng trước nguy cơ thất bại.”

Nghe vậy, Triệu Khang nheo mắt: “Nói như vậy, nàng ta là một nhân vật nguy hiểm?”

Sáu năm trước, nàng ta mới chỉ mười ba tuổi, chỉ hơn Tiêu Huyền Sách vài tuổi, mà đã bắt đầu lên kế hoạch diệt một quốc gia?

Thật khủng khiếp!

Chương 454 - quốc sư cứu ta

Cùng Ngô Quan Hải hàn huyên một hồi, Triệu Khang trở về phòng riêng.

Diệp Hồng Tuyết đang ủ ấm trong phòng, thấy hần vào liền di chuyển sang bên cạnh nhường chỗ. Triệu Khang ngồi xuống, cười hỏi: “Gặp Minh Châu công chúa rồi à?”

“Gặp rồi. Nàng ấy là một đại mỹ nhân, nhưng rất nguy hiểm. Thái tử đã nói với ta rằng...”

Nghe Triệu Khang nói xong, Diệp Hồng Tuyết gật đầu: “Việc đó là thật. Tam quốc xâm lược trước đây là do Tề quốc đề xuất. Việc tiến hành theo hợp đồng kỵ binh cũng là do nàng ta đề xuất. Giai đoạn trước, điều đó thực sự mang lại hiệu quả không tầm thường.”

Nghĩ đến những lời nói trước đó của Minh Châu công chúa, Triệu Khang cảm thấy kỳ lạ: “Vậy tại sao trong lời nói của nàng ta lại có vẻ như đang nhắc nhở ta điều gì đó?”

“Có lẽ trong lòng nàng ta có toan tính riêng cũng không chừng. Nói chung, nàng ta không phải người dễ chung sống. Triệu Khang, chàng phải cẩn thận hành sự.”

Diệp Hồng Tuyết nói, không giấu được sự lo lắng.

Triệu Khang gật đầu đồng ý.

So với quân hộ vệ của nước Càn và nước Cảnh, số lượng quân hộ vệ của Tề quốc lần này đến dự hội nghị sĩ tử quả thật không ít.

Chỉ riêng những người tham dự hội nghị đã lên đến ba mươi người. Ra khỏi cửa phòng, có thể nhìn thấy những người này tụ tập thành từng nhóm hai ba người, rõ ràng là họ quyết tâm giành lấy danh hiệu cao nhất trong hội nghị bác học bốn nước lần này.

Triệu Khang không mấy hứng thú, ngược lại Ngô Quan Hải và những người khác lại rất vui vẻ trò chuyện.

Đối với thái độ ung dung tự tại của thái tử nước Càn, những sĩ tử Tề quốc này cũng có chút tán thưởng.

Tuy nhiên, đối với Triệu Khang thì rõ ràng đó không phải là điều gì thú vị.

Cũng phải, dù sao không phải ai cũng giống như Minh Châu công chúa, có thể nhìn nhận một cách thấu đáo về chiến tranh giữa hai nước.

Bỗng chốc, hoàng hôn đã buông.

Triệu Khang vừa ăn xong một miếng bánh do nhân viên Quốc Tân quán mang đến, thì sứ giả Tề quốc lại đến gõ cửa.

“Thưa Quốc sư, công chúa điện hạ nhà ta thiết yến tại Khuyết Nguyệt Lầu, đặc biệt mời Quốc sư dự tiệc. Mong Quốc sư đừng chối từ.”

Triệu Khang nghe vậy lập tức sững sờ, nhìn Diệp Hồng Tuyết và Ngô Quan Hải cùng những người khác.

Ngô Quan Hải tỏ ra ngạc nhiên, hiển nhiên là không biết chuyện này.

Triệu Khang nghi ngờ hỏi: “Chỉ mời một mình ta thôi ư?”

Sứ giả Tề quốc có vẻ hơi bối rối, nhẹ nhàng gật đầu.

Đặt đĩa xuống, Triệu Khang nghiêm túc hỏi: “Công chúa có nói có thể mang theo nữ quyến không?”

Diệp Hồng Tuyết cười khúc khích, giọng điệu tùy ý: “Đừng vẽ vờ thêm chuyện, mấu chốt vẫn là phải biết điều, đúng không nào Thái tử điện hạ?”

Ngô Quan Hải cười ngượng ngùng cúi đầu xuống ăn cơm.

Sứ giả Tề quốc lúng túng nói: “Thưa Quốc sư, điện hạ không nói rõ ràng về điều này.”

Cười cười đứng dậy, dùng khăn lau khóe miệng, Triệu Khang nói: “Đi thôi, dẫn đường đi! Nhờ ơn công chúa điện hạ, ta phải rời tiệm ăn đây!”

“Cũng đừng ăn quá no nhé.” Diệp Hồng Tuyết cười ha hả.

Triệu Khang nhả mặt rồi đi theo sứ giả Tề quốc rời đi.

Khuyết Nguyệt Lầu, một tửu lâu nổi tiếng ở Yến Đô Thành. Triệu Khang cười kiêu đến nơi.

Xuống kiệu, hần thấy bên ngoài tửu lâu đã bị quân hộ vệ Tề quốc bao vây.

Nhìn lên tòa nhà cao bốn tầng, Triệu Khang thầm cười: “Xem ra người muốn chơi trò gì đây!”

Một bộ váy xoè màu tím nhạt tôn lên vóc dáng Tề quốc Cữu công chúa như tiên nữ hạ phàm, khiến người ta không khỏi ngây ngất.

Thấy Triệu Khang đi tới, nàng cúi đầu hành lễ: “Quốc sư.”

Triệu Khang chấp tay: “Công chúa điện hạ.”

“Mạo muội mời quốc sư, mong rằng quốc sư chớ nên trách tội.” Minh Châu công chúa mỉm cười nói.

“Công chúa, chuyện này là vinh hạnh của Triệu Khang.”

Khách sáo một phen, Minh Châu công chúa cho những người còn lại lui ra, dẫn Triệu Khang đi vào sương phòng.

Bên trong, rượu ngon thức ăn đã được chuẩn bị đầy đủ, hai người ngồi đối diện nhau.

“Mời quốc sư một chén.”

Minh Châu công chúa bưng chén rượu lên, Triệu Khang cũng không chối từ, hai người cùng uống cạn chén rượu.

Triệu Khang cũng không định vòng vo, đi thẳng vào vấn đề, cười nói: “Công chúa điện hạ chỉ mời Triệu Khang một mình, hẳn là không chỉ đơn giản là ăn một bữa cơm thôi nhỉ?”

Có lẽ không ngờ Triệu Khang sẽ thẳng thắn như vậy, Minh Châu công chúa sững sờ một chút, ý thức được mình lúng túng, sau đó che miệng cười một tiếng, đôi lông mày hiện lên một vòng vẻ u sầu.

“Đã quốc sư người sáng khoái nói chuyện sáng khoái, vậy thì không cần giả vờ nữa.”

Nói rồi, Minh Châu công chúa thở dài một tiếng: “Thật ra, việc ta mời quốc sư đến đây không chỉ vì chúc thọ cho Lý Thừa Côn.”

“Còn có chuyện khác ư?” Triệu Khang càng thêm hứng thú.

Nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Minh Châu công chúa nói nhẹ nhàng: “Sau trận chiến với Càn quốc, Tề quốc bị tổn thất nặng nề nhất, mấy chục vạn đại quân hy sinh trên chiến trường. Cảnh quốc còn chiếm đi ba thành mười lăm quận lãnh thổ, và hai ngàn vạn bạc ngân.”

“Một trận thua đã làm rung chuyển nền tảng quốc gia của Tề quốc. Bây giờ Tề quốc tuy rằng căn cơ còn vững, nhưng về quốc lực cũng chỉ nhỉnh hơn quý quốc một chút. Quốc sư nghĩ tình hình này sẽ ra sao?”

Triệu Khang không chút do dự nói: “Vậy thì dĩ nhiên là cần nghỉ ngơi lấy lại sức.”

Minh Châu công chúa gật đầu đồng ý, trên khuôn mặt ngọc ngà hiện ra một nụ cười đắng chát: “Đúng vậy, đáng tiếc là người khác sẽ không để ta được như ý.”

Triệu Khang nghe vậy trong lòng đã có suy đoán: “Hẳn là Chu quốc?”

Tình hình trong nước Tề quốc bản thân hắn cũng biết không sai biệt lắm, mà Càn quốc gần đây cũng không có hành động gì với Tề quốc.

Như vậy chỉ còn lại Chu quốc.

Minh Châu công chúa gật đầu, nói khẽ: “Chu quốc một tháng trước đã phái sứ giả đến, đổ toàn bộ trách nhiệm cho thất bại trong chiến tranh lên Tề quốc, yêu cầu Tề quốc cắt nhường hai châu lãnh thổ và bồi thường ba trăm triệu bạch ngân, nếu không sẽ xuất binh tấn công Tề quốc.”

Triệu Khang lập tức không khỏi kinh ngạc: “Chu quốc thật quá đáng! Thật là một điểm thua thiệt cũng không chịu để mất!”

Minh Châu công chúa giọng điệu có chút u uất: “Quốc sư nói không sai, Chu quốc từ trước đến nay vốn là như vậy.”

“Bây giờ trong bốn nước, thực lực của Cảnh quốc được bảo toàn hoàn hảo, lại cách xa Chu quốc, nên bọn chúng không dám manh động.”

“Mà Càn quốc lại là đồng minh công thủ với Cảnh quốc, bọn chúng cũng không dám động đến, vậy chỉ còn Tề quốc chúng ta để khai đao, bù đắp tổn thất.”

Triệu Khang vô ý thức nói: “Nhưng không thể không nói đây là lựa chọn tốt nhất.”

Vừa dứt lời, hần liền ý thức được mình nói sai, quả nhiên, cho dù không nhìn cũng có thể cảm nhận được ánh mắt u oán đầy ủy khuất của Minh Châu công chúa đang nhìn mình, không khỏi cười ngượng ngùng một tiếng.

“Công chúa, xin tiếp tục.”

Minh Châu công chúa tiếp tục nói: “Chu quốc đưa ra điều kiện quá mức hà khắc, nước ta đương nhiên không thể chấp nhận. Nhưng nếu không đáp ứng, một khi Chu quốc phát binh, Tề quốc sẽ không có khả năng ngăn cản, thậm chí có nguy cơ diệt vong.”

“Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể nhân danh chúc thọ cho tuần đế mà đến Chu quốc.”

Triệu Khang bỗng nhận ra điều gì đó, kinh ngạc nhìn Minh Châu công chúa: “Người... chẳng lẽ là đến để hòa thân?”

“Quốc sư nói đúng rồi.”

Minh Châu công chúa bắt đầu dĩ: “Nhị hoàng tử Chu quốc Lý Mộc Sâm từ lâu đã có ý đồ với ta. Nếu không đáp ứng yêu cầu của Chu quốc, ta chỉ còn con đường hòa thân.”

Nói xong, Minh Châu công chúa đứng dậy, quỳ xuống trước mặt Triệu Khang: “Mong quốc sư cứu giúp ta!”

Triệu Khang nhất thời ngơ ngác, nhìn Minh Châu công chúa đang quỳ gối trước mặt mình, vội vàng đỡ nàng dậy: “Công chúa, không được như vậy! Người đang làm gì vậy? Mau đứng dậy đi!”

Chương 455 - đáng sợ

“Quốc sư, xin cứu Yên Nhiên đáng thương!”

Minh Châu công chúa với vẻ mặt cầu khẩn nhìn Triệu Khang, rõ ràng là bị ép buộc đến mức không còn cách nào khác.

Triệu Khang lại cảnh giác hơn, nhìn chăm chăm vào Minh Châu công chúa.

Theo lời Diệp Hồng Tuyết và Ngô Quan Hải, vị nương tử này rất có tâm kế, không phải là người dễ chung sống.

Lúc này, nàng lại lộ ra vẻ dịu dàng đáng yêu, khiến người ta không khỏi nghi ngờ rằng trong lòng nàng còn giấu giếm điều gì khác.

Hắn nói: “Công chúa, xin người hãy đứng dậy trước rồi nói chuyện.”

Thấy Triệu Khang không vội vàng đáp ứng yêu cầu của mình, Minh Châu công chúa thầm thở dài, chậm rãi đứng dậy, hai hàng lông mày đầy vẻ u sầu, khiến người ta nhìn vào là yêu thương.

Nhẹ nhàng gõ nhẹ lên mặt bàn, Triệu Khang giả vờ khó hiểu nói: “Công chúa điện hạ, theo lý thuyết mà nói, việc người gả vào Chu quốc là chuyện tốt cho cả Tề quốc phải không?”

“Nếu cuộc hôn nhân này thành công, Tề quốc và Chu quốc sẽ trở thành thông gia, lại có công chúa điện hạ hòa giải, từ đó, rất có thể trong tương lai sẽ liên minh với nhau, như vậy là

trăm lợi mà không một hại. Thằng thẩn mà nói, vì sao ngươi lại không tình nguyện?”

Minh Châu công chúa nghe xong cười khở một tiếng, nhìn Triệu Khang nói: “Quốc sư, nếu Yên Nhiên nói rằng đời này ghét nhất chính trị thông gia, ngươi có tin không?”

“Có chút khó tin.”

Triệu Khang không hề né tránh ánh mắt nàng, cười khẽ một tiếng, ánh mắt tinh ranh nói: “Sáu, bảy năm trước, khi công chúa điện hạ mới mười hai, mười ba tuổi đã có thể đưa ra kế hoạch Tam quốc phạt Càn, điều đó cho thấy công chúa điện hạ ngoài việc nhìn thấu thế cục thiên hạ, còn rất quan tâm đến Tề quốc.”

“Nói câu khó nghe, nếu kế hoạch phạt Càn thành công, Triệu Khang có thể dự đoán được rằng Tề quốc và Chu quốc sẽ lập tức quay đầu sang tấn công Cảnh quốc. Phạt Càn trước, diệt Cảnh sau!”

“Sau khi diệt hai nước này, Tề quốc và Chu quốc chắc chắn sẽ bị tổn thất nặng nề về thực lực, trong thời gian ngắn không thể giao chiến. Khi đó, cục diện tranh bá quyền giữa bốn nước phương Bắc vốn có sẽ biến thành thế đối đầu giữa Tề và Chu.”

Triệu Khang cười ha hả: “Mà khoảng cách giữa Tề quốc với Cảnh quốc và Càn quốc gần hơn so với Chu quốc. Cho dù diệt Càn và Cảnh, Chu quốc trong một thời gian ngắn cũng không thể tiếp thu lãnh thổ rộng lớn như vậy. Nói cho cùng, nếu chuyện này thành công, người thu lợi lớn nhất chính là Tề quốc.”

“Đến lúc đó, bản đồ Tề quốc sẽ được mở rộng, sau mười hai, hai mươi năm nghỉ ngơi lấy sức, Tề quốc sẽ có đủ khả năng để cùng Chu quốc đánh một trận chiến quyết định, định đoạt cục diện thiên hạ.”

“Ta nghĩ đây mới là nguyên nhân cơ bản khiến công chúa điện hạ đưa ra kế hoạch Tam quốc phạt Càn năm xưa phải không?”

Minh Châu công chúa nhìn Triệu Khang, ánh mắt trở nên phức tạp. Người này rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, vậy mà lại nói ra toàn bộ mưu đồ trong lòng nàng khi còn trẻ.

Giống như là hắn biết rõ mọi suy nghĩ của nàng!

Thật đáng sợ!

Khó trách Ngạn Văn Uyên và Chu quốc Đại tướng Hoắc Ân đều bại dưới tay hắn, vị quốc sư Càn quốc này quả thực thâm sâu khó lường!

Nửa ngày sau, Minh Châu công chúa thở dài một tiếng, giọng nói êm dịu: “Quốc sư đại tài, Yên Nhiên kém xa người vô cùng.”

“Người nói không sai, năm xưa đưa ra kế hoạch Tam quốc phạt Càn, chính là muốn Tề quốc mở rộng lãnh thổ, trong tương lai cùng Chu quốc quyết chiến thiên hạ. Chỉ tiếc Nữ Đế quý quốc bất ngờ xuất hiện, khiến ba nước liên minh không đủ sức mạnh, cuối cùng thất bại trong gang tấc.”

Triệu Khang nhíu mày: “Chính là như vậy. Công chúa điện hạ có tầm nhìn xa như vậy, sao lại muốn cự tuyệt hòa thân với Chu quốc?”

“Theo ta thấy, công chúa hòa thân với Chu quốc chỉ có lợi cho Tề quốc mà không có hại. Nghe nói Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm cũng là một trong những người thừa kế được chọn làm thái tử của Chu quốc.”

Triệu Khang cười nói: “Chẳng may trong tương lai, công chúa điện hạ còn có thể trở thành hoàng hậu của cường quốc này, mẫu nghi thiên hạ cũng không chừng.”

Lời đùa cợt của Triệu Khang rõ ràng không khiến Minh Châu công chúa cảm thấy buồn cười, vẻ u sầu trên mặt nàng không hề giảm bớt.

Nàng nhìn Triệu Khang, nhẹ nhàng thở dài: “Quốc sư nói không sai, hòa thân lần này có trăm lợi mà không một hại cho Tề quốc, nhưng đối với Yên Nhiên...”

Minh Châu công chúa ánh mắt chán nản: “Ngay cả chuyện chung thân đại sự của mình, ta cũng không thể tự quyết định, cuộc đời này ta còn có ý nghĩa gì sao?”

“Thiên gia không quen, hôn nhân của hoàng tộc tử đệ vốn không có tình yêu, chưa từng nghĩ công chúa điện hạ lại ngây thơ như vậy.” Triệu Khang cười ha hả.

Minh Châu công chúa giương mi, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Ta biết đây là một hi vọng xa vời, nhưng ta vẫn muốn thử một lần!”

Triệu Khang buông tay: “Nhưng rõ ràng là công chúa điện hạ không có cách nào thay đổi cục diện.”

“Không sai, dựa vào sức mình ta thì không thể, nhưng nếu quốc sư có thể giúp đỡ...!”

Minh Châu công chúa thở dồn dập, giọng nói cũng tăng tốc: “Việc này có thể thành công!”

Triệu Khang vội khoát tay: “Công chúa điện hạ, đừng nghĩ Triệu Khang thần thông quảng đại. Đây là chuyện của Tề quốc và Chu quốc, một quốc sư Càn quốc như ta làm sao có thể can thiệp được!”

“Có thể!”

Minh Châu công chúa nhanh chóng nói: “Lần này bốn quốc văn hội chính là cơ hội tốt!”

Mặc dù không rõ ràng cơ hội này là gì, nhưng Triệu Khang cũng hiểu rõ ràng cô nàng nũng nịu này muốn lôi kéo hắc đắc tội Chu quốc, để hắc gánh vác oan ức.

Hắc cười lạnh: “Người có phải suy nghĩ quá nhiều rồi không? Ta sao phải giúp người?”

“Nền tảng quốc gia Càn vốn đã nhỏ yếu, nếu vì chuyện của công chúa điện hạ mà ta Triệu Khang đắc tội Chu quốc, chẳng phải thành con mồi cho người ta sao?”

Minh Châu công chúa lo lắng nói: “Nhưng đại nhân, người trước đây cũng nói rồi, nếu Tề Chu liên minh, sẽ càng bất lợi cho Càn quốc và Cảnh quốc!”

“Người muốn ta xuất thủ sao?”

Triệu Khang cười, cầm đũa trong tay, nụ cười nửa mỉa nửa vui: “Nếu Tề Chu liên minh do lần hòa thân của công chúa điện hạ, quả thực sẽ gây ra rắc rối không nhỏ cho Càn quốc và Cảnh quốc.”

“Bất quá...”

Không đợi Minh Châu công chúa lộ ra vẻ vui mừng, Triệu Khang đã khinh thường cười một tiếng: “Những năm gần đây, Tề quốc không phải vẫn luôn được Chu quốc thúc đẩy? Tề quốc các người vốn dĩ có quan hệ mật thiết với Chu quốc, đây không phải là bí mật gì.”

Triệu Khang nói tiếp: “Nhưng điều này thì sao? Chỉ cần Triệu Khang ta còn sống một ngày, Tề quốc và Chu quốc đời này cũng đừng hòng xâm chiếm Càn quốc.”

“Triệu Khang ta sẽ đánh bao nhiêu lần cũng được! Nếu các người cho rằng số binh sĩ chết trận mấy chục vạn lần trước chưa đủ nhiều, các người có thể tập kết cả trăm vạn đại quân!”

“Ta sẽ đích thân ra trận, chôn vùi tất cả các người tại biên giới Càn quốc! Dùng đầu người của binh sĩ Tề quốc và Chu quốc xây dựng một công trình kiến trúc đủ để chôn nhiep người trong thiên hạ!”

Minh Châu công chúa nhìn chằm chằm Triệu Khang, chỉ cảm thấy vị quốc sư Càn quốc hiền lành, vô hại trước đây trong nháy mắt biến thành một ác ma hung ác.

Đôi mắt hẩn dường như không mang theo bất kỳ cảm xúc nào, nhìn nàng như nhìn một xác chết!

Lạnh lùng vô tình!

Minh Châu công chúa cảm thấy mình có lẽ đã sai lầm, vị quốc sư Càn quốc này hoàn toàn không quan tâm đến suy nghĩ của nàng.

Hắn là kiểu người sẽ loại bỏ bất kỳ manh mối nào bất lợi cho bản thân ngay khi nó xuất hiện.

Hắn không bao giờ e ngại đối mặt với kẻ thù đã chuẩn bị kỹ càng!

Và đồng thời, hắn có một sự tự tin mãnh liệt, bất kể kẻ thù là ai!

Vị quốc sư Càn quốc này sẽ tàn sát tất cả!

Tâm tính như vậy quả thực đáng sợ!

Chương 456 - Giao dịch

“Cho nên công chúa điện hạ... ! “

Triệu Khang khẽ nhếch miệng, tạo nên một đường cong nguy hiểm: “Ta, Triệu Khang từ trước tới nay chưa từng sợ hãi đánh một trận cùng các người, muốn ta ra tay sao?”

“Người đặt cược quá ít rồi. Nếu không có chuyện khác, Triệu Khang ta xin cáo lui, đa tạ Công chúa điện hạ khoản đãi.”

Triệu Khang đứng dậy, Minh Châu công chúa hoảng hốt, vội vàng nói: “Quốc sư chờ một lát!”

“Công chúa điện hạ còn có chuyện gì?”

Thở dài một tiếng trong lòng, Minh Châu công chúa hít sâu một hơi trấn định lại, đối với Triệu Khang nói: “Nghe nói quốc sư thích làm ăn, trước khi trở thành Quốc sư Đại Càn, bắt quá chỉ là một Huyện lệnh thất phẩm nhỏ bé, nhưng lại có thể tạo dựng cơ nghiệp to lớn.”

Triệu Khang hí hóp mắt: “Điện hạ ngược lại là điều tra ta rất kỹ càng.”

Minh Châu công chúa nói: “Quốc sư, chúng ta không ngại làm một vụ giao dịch sao?”

“Nói nghe thử, trên phương diện làm ăn, ta vẫn là cảm thấy rất hứng thú.” Triệu Khang cười tủm tỉm nói.

Minh Châu công chúa nói: “Quốc sư ra tay cứu Yên Nhiên một lần, Yên Nhiên có thể cung cấp đại lượng thuốc hoàng cho quốc sư.”

Triệu Khang lập tức giật mình trong lòng, Minh Châu công chúa nói “thuốc hoàng” kỳ thật chính là lưu huỳnh, là nguyên liệu không thể thiếu để chế tạo thuốc nổ.

Trước đây Triệu Khang muốn chế tạo hắc hỏa dược, đã sai khiến Trương Long và những người khác tìm kiếm khắp nơi ba loại nguyên liệu này, nhưng thời gian rất lâu mà không thu hoạch được gì.

Sau đó mới biết được ở thế giới này lưu huỳnh không gọi là lưu huỳnh, mà là thuốc hoàng.

Loại vật liệu này tại Càn quốc và Cảnh quốc đều bị xem như thuốc thang để sử dụng, đồng thời sản lượng cũng không

nhiều.

Ngay từ khi Càn quốc bắt đầu chế tạo hắc hỏa dược, Triệu Khang và Nữ Đế bệ hạ đều phái người đi thu mua lưu huỳnh và thổ tiêu ở khắp nơi.

Hơn một năm sau, lưu huỳnh và thổ tiêu trong Càn quốc đã bị vơ vét sạch sẽ, vì vậy Nữ Đế bệ hạ thậm chí còn phái Địa lý sư đi tìm kiếm.

Nhóm người này suốt ngày lang thang trong rừng sâu núi thẳm để tìm quặng lưu huỳnh, nhưng đáng tiếc là không mang về được tin tức tốt gì.

Không có lưu huỳnh thì không thể chế tạo thuốc nổ.

Bởi vậy trong khoảng thời gian này, Nữ Đế bệ hạ đều phái người đi các quốc gia khác mua lưu huỳnh.

Càn quốc cũng không có bao nhiêu lưu huỳnh dự trữ.

Tương lai Triệu Khang còn muốn chế tạo đại pháo bom, lưu huỳnh là nguyên liệu không thể thiếu, chuyện này quả thật khiến người ta đau đầu.

Mà bây giờ Minh Châu công chúa lại còn nói có thể cung cấp lưu huỳnh, điều này thực sự rất hấp dẫn Triệu Khang.

Tuy nhiên, điều này cũng khiến hắn sinh ra cảnh giác, nhìn Minh Châu công chúa thản nhiên nói: “Thuốc hoàng? Ta muốn thứ đồ chơi này để làm gì?”

Minh Châu công chúa cười một tiếng, không thể không nói nụ cười của nàng thực sự rất đẹp, mang lại cho người ta cảm giác dễ chịu và vui vẻ.

“Quốc sư là người thông minh, sao lại giả vờ ngu ngốc?”

Minh Châu công chúa khẽ cười, nói: “Gần đây có không ít thương nhân nước Càn đến Tề quốc mua thuốc hoàng với số lượng rất lớn. Chắc hẳn chỉ cần để ý một chút cũng biết thứ này là thứ quốc sư cần.”

“Thuốc hoàng này thực chất chỉ là thuốc dẫn thôi, nhưng nhu cầu của nước Càn lại khổng lồ như vậy, điều này không khỏi khiến ta suy nghĩ về một sự kiện.”

Triệu Khang cúi mắt trầm ngâm.

Minh Châu công chúa ý vị sâu xa nói: “Nghe nói quốc sư mang binh tự mình trấn thủ Kim Lâm Quan, trên chiến trường sử dụng một loại vũ khí uy lực cực lớn tên là Hắc Hỏa Dược, khiến liên quân Tề quốc và Chu quốc tử thương thảm trọng.”

“Có thể hay không cho rằng, thuốc hoàng này chính là nguyên liệu không thể thiếu để chế tạo Hắc Hỏa Dược?”

Quả nhiên không phải thứ gì tốt đẹp để đối phó giặc thù.

Nhìn Minh Châu công chúa đối diện, Triệu Khang trong lòng đánh giá lại nàng thêm một bậc, vị nương tử này quả thực rất thông minh.

Có thể từ lưu huỳnh suy đoán ra thuốc nổ.

Không chỉ vậy, đối phương hiển nhiên rất quan tâm đến những biến động trong nước Tề quốc, một vị công chúa hoàng thất mà lại đi quan tâm đến việc mua bán một loại thuốc dẫn. Khó trách Tề quốc Hoàng đế lão nhị sẽ nói ra câu “hận cứu tử không vì thân nam nhi”.

Thấy Triệu Khang trầm mặc không nói, Minh Châu công chúa mỉm cười, trong giọng nói như ẩn chứa chút đắc ý:

“Đúng rồi, lại nói cho quốc sư một việc, ta cũng rất thích làm ăn. Ta đã khởi đầu một thương hội Minh Châu tại Tề quốc, ngay trước khi đến Tề quốc.”

“Ta đã ra lệnh, tất cả thuốc hoàng trong Tề quốc đều bị liệt vào hàng cấm, không được bán cho nước khác. Không khéo là...”

Minh Châu công chúa cười như hồ ly: “Tề quốc có ba mỏ quặng thuốc hoàng với sản lượng cực lớn. Quốc sư, lần này ta có đủ ‘thẻ bài’ rồi chứ?”

Triệu Khang nhướn mày: “Công chúa điện hạ xem ra là ăn chắc kẻ hèn này rồi.”

“Bất quá cũng chỉ là vì tự cầu một con đường sống thôi.”

Minh Châu công chúa khẽ nói: “Nếu quốc sư có thể ra tay cứu ta một lần, Minh Châu thương hội có thể hợp tác với quốc sư, mỗi tháng có thể vận chuyển không dưới một nghìn thạch thuốc hoàng đến nước Càn, ta cam đoan làm được!”

Mỗi tháng một nghìn thạch, cũng chính là sáu vạn cân!

Triệu Khang lập tức có chút tâm động, trước mắt Lôi Hỏa Bộ vì vấn đề thiếu hụt lưu huỳnh, việc chế tạo thuốc nổ đã đình trệ, chuyện này nhất định phải giải quyết!

Nghĩ đến đây, Triệu Khang cũng không khỏi hơi nghi ngờ, nhìn Minh Châu công chúa với ánh mắt quái dị, lo lắng nói: “Công chúa điện hạ nếu biết cách chế tạo thuốc nổ, lại đem thuốc hoàng này cho ta. Liền không sợ có một ngày ta dùng thuốc nổ đánh tan nát biên giới nước Tề các ngươi?”

Minh Châu công chúa lạnh nhạt nói: “Thật có ngày đó, cũng chỉ có thể trách người Tề quốc không có bản lĩnh tạo ra vũ khí có thể chống lại thuốc nổ. Nói cho cùng, ta chỉ là một nữ nhi, không đến lượt phụ nữ can thiệp vào đại sự quốc gia.”

“Chậc chậc chậc...”

Triệu Khang cười khẽ một tiếng, xem ra nha đầu này đối với việc Tề quốc muốn nàng đến hòa thân mang trong lòng oán khí không nhỏ.

Có thể nói là hoàn toàn lãnh khốc vô tình.

“Nói đi, muốn ta giúp ngươi thế nào?” Triệu Khang dựa người ra sau một chút, đổi sang tư thế thoải mái hơn.

Minh Châu công chúa mừng rỡ nói: “Quốc sư đồng ý rồi!”

“Ngươi ‘đánh trúng lá bài’ của ta khiến ta rất khó cưỡng lại.” Triệu Khang nói.

“Đa tạ quốc sư!”

Minh Châu công chúa cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nói với Triệu Khang: “Theo những gì ta biết, lần này hội nghị tứ quốc vốn là nhằm vào quốc sư mà xử lý. Chu quốc ngoài việc muốn lật đổ triều đình còn muốn mượn hội nghị đạt được một số mục đích, có lẽ còn liên quan đến nước Càn nữa.”

Triệu Khang cười tủm tỉm nói: “Mà công chúa điện hạ lần này đương nhiên phải hướng về Chu quốc, vậy nên chờ bọn họ làm khó dễ ta, Triệu Khang có thể thuận thế ra tay?”

Minh Châu công chúa gật đầu.

Triệu Khang đứng dậy: “Vậy là ta đã rõ rồi, công chúa cứ chờ tin tốt từ ta.”

“Quốc sư định làm thế nào?” Minh Châu công chúa vội vàng hỏi.

Triệu Khang mỉm cười: “Đến lúc đó điện hạ sẽ biết thôi, yên tâm, ta cam đoan sẽ không làm hỏng chuyện tốt của điện hạ và vị Nhị hoàng tử kia.”

“Đồng thời Chu quốc tuyệt đối sẽ không trách tội điện hạ, bọn họ chỉ hận ta Triệu Khang gây rối với Tề quốc.”

Nghe hẳn nói vậy, Minh Châu công chúa gật đầu: “Vậy thì đa tạ quốc sư.”

Triệu Khang đi về phía cửa, quay đầu lại cười tủm tỉm nói: “Chỉ là đến lúc đó điện hạ đừng hối hận. Đừng về sau lại trách móc Triệu Khang.”

Minh Châu công chúa khẽ cười: “Quốc sư yên tâm, chỉ cần không thành thân với vị Nhị hoàng tử kia, bất kể chuyện gì xảy ra, ta cũng sẽ không trách tội quốc sư!”

“Một lời đã định?”

“Một lời đã định!”

Chương 457 - Thần thọ đến

Rời khỏi Khuyết Nguyệt lâu, bầu trời đã dần tối sẫm.

Triệu Khang đi dạo trong thành, mua một ít đồ chơi nhỏ. Vừa vặn vừa được Hộ bộ Thượng thư nước Chu năm mươi vạn lượng bạc, hẳn hiện tại cũng không thiếu tiền.

Cầm trâm cài tóc vừa mua trở lại Quốc Tân quán.

Diệp Hồng Tuyết đang cùng Ngô Quan Hải đánh cờ, Ngô Thiên Hổ ngồi xôm một bên ung dung tự tại, ánh mắt khinh miệt, mang vẻ của một quốc thủ.

Nếu không biết, có lẽ sẽ bị khí thế của lão già này hù dọa, nhưng Triệu Khang lại hiểu rõ.

Người này chỉ là một kẻ nghiện cờ nhưng trình cực thối, còn ham ăn nữa.

Điều này không phải đã bắt đầu lộ ra rồi sao?

“Diệp nha đầu không được xuống tay! Nơi này, chỉ cần một điểm là có thể đem Đại Long của ta đi đồ sát, chiêu Trảm Long Dao này lão phu cũng không truyền cho ai khác...”

“Cút sang một bên!”

Diệp Hồng Tuyết tức giận quát một câu. Triệu Khang đi vào, nhìn cái gọi là Trảm Long Dao kia, được rồi, nó đã phá hỏng đường sống của mình.

Lúc này im lặng nói: “Ngươi, một kẻ nghiện cờ thôi còn dám dạy người đánh cờ?”

“Quốc sư đã trở lại.” Ngô Quan Hải lên tiếng chào hỏi.

Triệu Khang gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Diệp Hồng Tuyết, lấy trâm cài tóc ra tặng như báu vật: “Xem này, ta mua cho nàng thứ tốt.”

“Lại lén lút lấy lòng người ta, xem ra là làm chuyện gì không ra gì.”

Nữ tử trêu chọc một câu.

Triệu Khang dở khóc dở cười, néo néo khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Hồng Tuyết: “Ta chỉ muốn tìm cho nàng một tỷ muội thôi mà!”

“Dám! Giết chết ngươi!” Diệp Hồng Tuyết hừ một tiếng.

Ngô Quan Hải và Ngô Thiên Hồ chỉ cảm thấy đột nhiên có sự đề phòng với vị cữu cữu này, không biết vì sao.

Tự tay cài trâm cài tóc, Triệu Khang hài lòng gật đầu, không hổ là mình chọn đồ tốt.

Ngô Thiên Hồ lúc này mở miệng: “Vậy công chúa Tề quốc bảo ngươi đi làm gì?”

Triệu Khang cười: “Cùng nàng làm ăn, giải quyết một chút chuyện khẩn cấp, chỉ là giúp nàng một việc nhỏ thôi.”

Thấy Triệu Khang không muốn nói rõ, ba người còn lại cũng hiểu chuyện này có lẽ không đơn giản, nên không hỏi thêm.

Đối với cờ vây, Triệu Khang cũng không có hứng thú, về mầu chốt của trò chơi này, hẳn cũng không giỏi bằng Ngô Thiên Hồ.

Lại qua một ngày, sinh nhật Chu quốc hoàng đế sắp đến, Tứ quốc văn hội cũng sắp bắt đầu. Triệu Khang chỉ biết đối thủ của mình sẽ là các văn nhân sĩ tử nước Chu và thư viện bí ẩn của họ.

Hắn hoàn toàn không thể đoán trước được đối phương sẽ ra tay như thế nào.

Vì vậy, hắn phải ôn lại kỹ lưỡng những kiến thức thi ca và văn chương trong đầu. May mắn là hắn có trí nhớ rất tốt, nhớ rất rõ những thứ này.

Mà trong lúc Triệu Khang đang khẩn trương chuẩn bị chiến đấu, ở một nơi nào đó, ánh nến cũng đang sáng rực.

Một đám học trò mặc sam học trò màu trắng ngồi xếp bằng trên mặt đất, chăm chú nghe vị tiên sinh phía trước giảng dạy kinh điển Nho gia. Một đôi mắt đẹp nhìn xa xăm vào cảnh tượng này.

Có người đi vào, giọng điệu vô cùng cung kính: “Viện trưởng.”

Nữ tử đầu cũng không quay lại, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve ngọc trong tay, hỏi: “Chuyện gì?”

“Bẩm viện trưởng, lần này tham dự văn hội mười người đã được chọn lựa xong, tin tưởng nhất định có thể đánh bại quốc sư nước Càn, một lần nữa đoạt lại danh hiệu văn thủ!”

Tuần Quốc thư viện viện trưởng, cũng chính là Hoàng đế Lý Nhận Khôn được mọi người xưng hô là Công Tôn Vân Tú, khẽ nói: “Văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị, chỉ là một hư danh mà thôi, không có gì đáng tranh giành.”

Nghe vậy, cao tăng thư viện bầm báo bèn cười khở một tiếng: “Viện trưởng lời này cũng đừng nói ra ngoài. Những kẻ kia không nghĩ như vậy đâu.”

“Không quan trọng.”

Công Tôn Vân Tú cup mắt xuống: “Hai chữ học vấn này, một khi dính vào chính trị cùng hiệu quả và lợi ích, hương vị liền thay đổi.”

Cao tăng thư viện sững sờ, sau đó có chút bất đắc dĩ nói: “Dù sao cũng là hoàng tử điện hạ yêu cầu, chúng ta cũng không

tiện chối từ. Thừa viện trưởng, bọn họ muốn hỏi, ngài có muốn chiếm một danh ngạch không?”

Công Tôn Vân Tú liếc mắt nhìn, cao tăng thư viện lập tức có chút xấu hổ, tăng hắng một cái: “Ta hiểu được.”

Không thèm để ý đến hắn, Công Tôn Vân Tú trực tiếp rời đi. Nhìn theo bóng lưng của nàng, cao tăng thư viện không khỏi cảm thán một tiếng.

Viện trưởng hệ này tuy tốt, học vấn cũng cao, nhưng lại có phần bất cận nhân tình.

Lần này văn hội Tuần Quốc, sự kiện trọng đại quốc gia, nàng là viện trưởng thư viện lại muốn không đến xem, quả thực khiến người ta đau đầu.

Thời gian một ngày trôi qua nhanh chóng.

Sáng sớm hôm nay, sau khi qua Quốc Tân quán đặt chân, Triệu Khang và nhóm người của hắn đã dậy sớm.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ sáu mươi của Tuần Quốc hoàng đế Lý Nhận Khôn, về tình về lý đều không thể qua loa được.

Ngô Quan Hải khoác lên mình bộ trang phục lộng lẫy, Ngô Thiên Hồ cũng không nhắc lại chuyện hồ lô rượu, mà thay vào đó là một bộ áo măng bào màu đỏ rực.

Hắn là thân vương nước Cảnh, hун trưởng của hoàng đế Cảnh quốc, phong hào Võ Vương, việc mặc trang phục chính thức là điều đương nhiên.

Diệp Hồng Tuyết diện một bộ váy tím sang trọng, càng thêm xinh đẹp vô cùng. Nàng vốn là Lễ bộ Thượng thư nước Cảnh, lẽ ra phải mặc trang phục quan lại của nước Cảnh.

Nhưng khi đến Tuần Quốc, Triệu Khang đã cùng Tào An Quốc nói rằng nàng là thê tử của mình.

Diệp Hồng Tuyết cũng vui vẻ được xuất hiện với thân phận thê tử của Triệu Khang.

Sau lưng ba người họ là mười vị sĩ tử nước Cảnh, ai nấy đều trong bộ nho sam, có chút kích động.

Một nhóm người nhanh chóng đến là sứ giả nước Tề.

Minh Châu công chúa Lưu Yên Nhiên mặc một bộ váy dài màu vàng nhạt, khí chất thanh tao, trang phục tinh tế càng làm tôn lên vẻ đẹp phi thường của nàng.

Nếu là bình thường, công chúa điện hạ vừa xuất hiện chắc hẳn có thể thu hút mọi ánh nhìn.

Đáng tiếc là lúc này còn có một Diệp Hồng Tuyết.

Là đệ nhất mỹ nhân nước Cảnh, Diệp Hồng Tuyết cũng không cần son phấn, trang phục cầu kỳ. Nàng vốn không thích những thứ đó.

Nhưng dù vậy, nhan sắc của nàng vẫn áp đảo hoàn toàn Cửu công chúa Tề quốc .

Dù đã gặp qua một lần vào ngày hôm trước, nhưng lúc này Minh Châu công chúa vẫn không khỏi kinh ngạc thán phục.

Vị thế tử của Quốc sư Triệu này quả là quốc sắc thiên hương! Khuynh quốc khuynh thành!

“Công chúa điện hạ.” Ngô Quan Hải ôn hòa lên tiếng chào hỏi.

Minh Châu công chúa gật đầu đáp lễ: “Thái tử điện hạ, Võ Vương điện hạ, Triệu phu nhân.”

Nghe tiếng “Triệu phu nhân”, Diệp Hồng Tuyết không khỏi mỉm cười: “Công chúa điện hạ đến sớm.”

Minh Châu công chúa hỏi: “Vì sao không gặp Triệu quốc sư?”

“Hắn đang thay quần áo. Y phục của hắn quá rườm rà.” Diệp Hồng Tuyết cười nói.

Ngay lúc đó, cửa phòng mở ra, Triệu Khang bước ra với vẻ mặt oán trách: “Vậy mà nàng cũng không đến hầu hạ ta một chút! Y phục này rách nát ba tầng trong ba tầng ngoài, thật khó mặc!”

Triệu Khang xuất hiện trước mặt mọi người, một bộ trường bào tay áo rộng màu đen, càng khiến mọi người kinh ngạc hơn là trên vạt áo màu đen kia được thêu bằng chỉ vàng chín con rồng vàng!

Tuy chỉ có bốn móng vuốt, nên gọi là rồng măng!

Họa tiết rồng vàng giương nanh múa vuốt rất sống động, khí thế phi thường. Đai lưng ngọc bích ôm sát eo, bên trong là áo lót màu đỏ rực rỡ.

Minh Châu công chúa há hốc mồm nhìn bộ áo măng bào đen tuyền của Triệu Khang, rồi lại nhìn sang Ngô Thiên Hồ, vị Võ Vương nước Cảnh.

Ngô Thiên Hồ cũng mặc áo măng bào, nhưng chỉ có sáu con rồng măng, còn Triệu Khang lại có chín con!

Tương đương với Thái tử Ngô Quan Hải!

Nàng kinh ngạc thốt lên: “Quốc sư! Y phục của ngài không phù hợp với lễ nghi? Áo măng bào này do Nữ Đế quý quốc ban thưởng?”

Triệu Khang thần nhiên nói: “À, quên nói cho công chúa điện hạ biết, Triệu Khang không chỉ là Quốc sư nước Càn mà còn là Trấn Quốc Vương nước Càn!”

Chương 458 - Yết kiến

Tào An Quốc cùng Lễ bộ quan viên đã sớm chuẩn bị sẵn đội nghi trượng xe ngựa, cùng đám người Triệu Khang tiến vào hoàng cung.

Trong xe ngựa, Minh Châu công chúa có chút bồn chồn. Nhớ lại những lời Triệu Khang nói trước đó, nàng mới hiểu được quyền lực to lớn của nam nhân này ở Càn quốc.

Vị trí ngang hàng với Hoàng tộc!

Khác với các Vương gia, Trấn quốc Vương là một vị trí độc nhất vô nhị trong lịch sử các nước chư hầu.

Nàng khẽ vén rèm cửa sổ xe, nhìn về phía Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết đang ngồi bên cạnh.

Tâm trạng của vị Tề quốc Cữu công chúa này không thể nào hiểu nổi.

Xe ngựa dừng lại trước cửa cung, Triệu Khang và đoàn người của hắn bước ra.

Tào An Quốc tiến đến nói: “Thái tử điện hạ, Quốc sư, Công chúa điện hạ mời ba vị vào Thiên Điện nghỉ ngơi trước.”

Ba người không có ý kiến gì, đi theo thái giám dẫn đường vào hoàng cung.

Cung điện lầu các được trang hoàng lộng lẫy bằng đèn hoa. Dù sao đây cũng là lễ thượng thọ lần thứ sáu mươi của Hoàng đế, không thể qua loa.

Cùng lúc đó.

Tại đại điện nơi tổ chức yến tiệc sinh nhật.

Các quan chức lần lượt đến dự, theo thứ tự sắp xếp đã được định sẵn mà ngồi xuống.

Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm liếc nhìn Tào An Quốc, tiến đến gần và hỏi nhỏ: “Mọi người đã đến hết chưa?”

Tào An Quốc gật đầu nhẹ: “Đã ở Thiên Điện chờ rồi. Điện hạ, vị Quốc sư Càn quốc này không đơn giản đâu, lần này hấn đến đây không chỉ với danh nghĩa Quốc sư để chúc thọ bệ hạ, mà còn mang thân phận là một vị khác họ Vương của Càn quốc!”

Nghe vậy, Lý Mộc Sâm cũng kinh ngạc: “Hắn còn là khác họ Vương của Càn quốc ư!”

Tào An Quốc gật đầu nhẹ: “Bộ áo măng bào kia không thể giả mạo được, là do Nữ Đế Càn quốc ban thưởng!”

Sắc mặt biến đổi, nụ cười trên môi Lý Mộc Sâm càng rạng rỡ: “Tốt! Thân phận của hắn càng cao càng tốt, quyền hành của một vị khác họ Vương quả là không nhỏ!”

Tào An Quốc cũng cười khẽ một tiếng: “Đúng vậy, chỉ sợ thân phận của hắn không đủ cao, không thể kiểm soát được!”

Hai người đang nói chuyện thì có người từ bên ngoài đại điện đi vào. Khi các quan nhìn thấy, họ vội vàng đứng dậy và đồng thanh hô vang: “Bái kiến Đại hoàng tử!”

Người đến đã ngoài ba mươi tuổi, mặt trắng không râu, tướng mạo có bảy phần giống với Hoàng đế Lý Nhận Khôn.

Sắc mặt mang theo vẻ kiêu ngạo rõ ràng, đối mặt với việc các quan hành lễ, hắn chỉ ừ một tiếng.

Hắn chính là Đại hoàng tử Chu quốc, Lý Mộc Dịch.

So với Lý Mộc Sâm và Lý Mộc Thanh đầy mưu mô và ham học hỏi, vị Đại hoàng tử này trong mắt các quan Tuần quốc, đơn giản là một kẻ vô học vô thuật điển hình.

Bốn chữ ngang ngược và càn rỡ quả thực được tạo ra dành riêng cho hắn. Hắn bắt đầu hành vi nam phách nữ loại ngay từ khi mới mười hai tuổi.

Không có hứng thú với việc đọc sách hay học võ, đồng thời tính cách vô cùng tàn bạo, hắn đã xây dựng một vườn thú hoang dã trong hậu cung, giam giữ hơn trăm con dã thú hung mãnh.

Lý Mộc Dịch này còn thích quăng người sống vào lồng thú để ngắm nhìn họ bị dã thú xé xác!

Mỗi khi nhìn thấy những người bị dã thú cào xé thảm thương, hắn ta lại lên tiếng khen ngợi.

Vì vậy, thái giám và cung nữ trong cung sợ nhất là phải hầu hạ vị hoàng tử này, sợ ý một chút có thể bị ném vào lồng thú.

Lý Mộc Dịch còn có sở thích bệnh hoạn khác.

Hắn không thích những thiếu nữ trẻ trung, mà lại cảm thấy hứng thú với thô thiếp của người khác.

Đã có một vị quan viên vì cưới một người vợ xinh đẹp như hoa mà bị Lý Mộc Dịch để mắt đến. Kết quả, vị quan viên này bị vu khống và giam vào ngục tối ngay ngày hôm sau.

Thê tử của hắn cũng bị Lý Mộc Dịch chiếm đoạt. Các quan khác chỉ dám nuốt giận không dám lên tiếng.

“Hoàng huynh.”

Nhìn thấy Lý Mộc Dịch, Nhị hoàng tử che giấu sự khinh thường trong mắt, nhưng vẫn thực hiện đầy đủ lễ nghi.

Lý Mộc Dịch ngáp dài, nhìn quanh một lượt và cười khê: “Lão nhị, nghe nói Quốc sư Càn quốc đã đến rồi? Sao không dẫn người đến đây?”

“Thưa Đại hoàng tử, các sứ thần nước khác đang ở Thiên Điện nghỉ ngơi, sau đó sẽ đến đây.” Tào An Quốc vội vàng giải thích.

Lý Mộc Dịch cười khẩy: “Nghe nói thê tử của Quốc sư Càn quốc xinh đẹp như hoa, khuynh thành tuyệt thế?”

Tào An Quốc bối rối không biết nói gì, Lý Mộc Sâm cũng không nói nhiều, chỉ nói: “Hoàng huynh, hôm nay là sinh nhật phụ hoàng, là hoàng tử Chu quốc, chúng ta không thể mất đi phẩm giá trước mặt sứ thần nước khác.”

“Biết rồi, biết rồi!”

Lý Mộc Dịch mắt kiên nhẫn ngoáy ngoáy tai và đi về chỗ ngồi của mình.

Nhìn thấy vẻ lười biếng của Lý Mộc Dịch, Lý Mộc Sâm thầm cười trong lòng. Hắn ước gì người huynh trưởng này mãi mãi đắm chìm trong những thú vui tầm thường.

Như vậy, đối thủ tranh đoạt hoàng vị sẽ bớt đi một. Bằng không, trừ phi Hoàng đế Lý Nhận Khôn chết, ai có thể truyền ngôi cho Lý Mộc Dịch?

Sau một lúc.

Triệu Khang và nhóm người của hắn nhận được thông báo. Thái giám cung kính nói: “Chư vị đặc sứ, mời di chuyển đến đại điện. Bệ hạ và bách quan đã đến đông đủ.”

Triệu Khang cười nói: “Đi nào, đến chúc thọ Đại Chu Hoàng đế.”

Diệp Hồng Tuyết dờ khóc dờ cười, véo Triệu Khang một cái: “Đứng đắn một chút!”

“Ta rất đứng đắn mà.” Triệu Khang nhìn thoáng qua Minh Châu công chúa với nụ cười bí ẩn.

.....

“Đại Tề Minh Châu công chúa Lưu Yên Nhiên đến! Cảnh quốc thái tử điện hạ Ngô Quan Hải, Võ Vương Ngô Thiên Hổ đến!”

“Đại Càn Quốc sư Triệu Khang đến!”

Theo tiếng thông báo của thái giám vang lên ba lần, bá quan văn võ của Chu quốc đều cúi đầu nhìn về phía bên ngoài đại điện, ai nấy đều tò mò muốn xem vị Quốc sư Càn quốc này có thực sự ba đầu sáu tay hay không!

Minh Châu công chúa đi đầu, dung nhan tuyệt mỹ của nàng lập tức thu hút mọi ánh nhìn.

Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm trong lòng bùng bùng lửa, ánh mắt tràn đầy ham muốn, nhưng ngay sau đó lại biến thành kinh ngạc.

Đại hoàng tử Lý Mộc Dịch càng tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào bộ áo tím kia, không tìm được thốt lên một tiếng thán phục: “Khá lắm, mỹ nhân tuyệt thế!”

Diệp Hồng Tuyết!

Dù đi sau Triệu Khang một vị trí, nhưng khí chất của nàng lại áp đảo hoàn toàn Minh Châu công chúa, khiến vô số người kinh ngạc!

Đặc biệt là các vị võ tướng Chu quốc, trong thời gian Tam quốc phạt Càn, họ từng gặp qua người phụ nữ này trên chiến trường!

Vị nữ Võ Thần của Cảnh quốc!

Nàng ta sao lại xuất hiện ở đây! Sao trước đây không ai báo cáo?

Còn các vị văn thần chỉ cảm thấy khí chất của người phụ nữ này phi thường, dù bị mọi người nhìn chăm chú nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh và ung dung.

Trên ngai vàng, Hoàng đế Lý Thừa Khôn với mái tóc điểm bạc chăm chú nhìn từng bước chân của Triệu Khang khi bước vào đại điện.

Vị Quốc sư Càn quốc này sao lại trẻ tuổi đến thế!

Nữ Đế Càn quốc có một người phụ tá như vậy, nếu để cho hắn mạnh lên, liệu Chu quốc có còn ngày nào yên bình?

Lúc Lý Thừa Khôn đang suy nghĩ, Minh Châu công chúa đi đầu hành lễ: “Yên Nhiên bái kiến Chu quốc Thánh Đế, cung chúc bệ hạ hồng phúc tề thiên, thiên thu cường thịnh!”

Ngô Quan Hải cũng cúi người nói: “Ngô Quan Hải bái kiến Chu quốc Thánh Đế, bệ hạ vạn phúc kim an.”

Ngô Thiên Hổ chỉ cúi người nhẹ mà không nói gì.

Triệu Khang nở nụ cười: “Đại Càn Quốc sư Triệu Khang bái kiến Chu quốc Thánh Đế, nguyện bệ hạ phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn!”

Lý Thừa Khôn mỉm cười, giơ tay lên: “Chư vị mau mời lên, trẫm rất cảm kích vì chư vị đã không quản ngại xa xôi đến đây chúc mừng trẫm.”

“Đa tạ bệ hạ.”

Mọi người đứng dậy đi về phía trước, chừa lại một vị trí trống. Lúc này, rốt cục có người không thể ngồi yên.

Một người đàn ông khôi ngô nhìn chăm chăm vào Diệp Hồng Tuyết đang ngồi cùng Triệu Khang, có chút không xác định hỏi: “Người... người là Diệp Tướng quân Diệp Hồng Tuyết?”

Chương 459 - lễ vật

Lời nói của vị võ quan kia khiến đông đảo văn thần kinh ngạc.

Hai hoàng tử Lý Mộc Dịch và Lý Mộc Sâm đều chân động, ngơ ngác nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết.

Nhất là Lý Mộc Sâm, vội vàng dời đi ánh mắt tràn đầy dục vọng và tham lam khỏi người Diệp đại mỹ nhân, nội tâm kinh hoàng tột độ.

Nữ tử này đúng là nữ tử Vũ Thần của Cảnh quốc kia sao?

Hoàng đế Lý Thừa Khôn cũng có chút kinh ngạc. Hắn đã sớm chú ý tới Diệp Hồng Tuyết, tuy rằng hiện tại đã sáu mươi tuổi, tâm lực không đủ, nhưng là một nam nhân chung thủy, dù ở độ tuổi nào cũng luôn yêu thích mỹ nữ!

Tuy nhiên, khi nghe đến ba chữ Diệp Hồng Tuyết, hắn vẫn có chút rung động.

Một nữ tử Vũ Thần và một nữ đế, hai người này là mơ ước của bất kỳ nam nhân nào.

Cả hai đều sở hữu dung mạo tuyệt mỹ, một người võ học thông thần, sa trường bất bại, một người nắm giữ quyền lực tối cao của một quốc gia.

Có được một trong hai người cũng đủ khiến bao nhiêu nam nhi hăm mộ muốn chết.

Diệp Hồng Tuyết nhìn vị võ quan Chu quốc kia, nhếch môi: “Lâm Thư Bình, trận chiến bên sông Duệ Thủy, ngươi chạy rất nhanh đấy.”

Vị võ quan được nàng gọi là Lâm Thư Bình rùng mình: “Đúng là ngươi!”

Mấy năm trước, Cảnh quốc và Chu quốc từng có một lần xung đột nhỏ. Lâm Thư Bình nắm giữ ấn soái, dẫn quân chinh phạt chống lại Diệp Hồng Tuyết.

Kết quả là ở bên bờ sông Duệ Thủy, hắn bị Diệp Hồng Tuyết đánh cho tan tác, mất mũ bỏ giáp, ba vạn quân chỉ còn lại bốn ngàn tàn binh bại tướng.

Trận chiến đó đến nay vẫn được người Cảnh quốc truyền tụng, bởi vì đó là lần đầu tiên kỵ binh hùng mạnh của Chu quốc bị đánh bại thảm hại trên chiến trường chính diện một cách vô cùng mạnh mẽ.

Và toàn bộ chiến dịch có thể nói là do một mình Diệp Hồng Tuyết thực hiện.

Nàng mặc giáp ra trận, mang theo ngàn kỵ binh xông vào trong vạn quân, liên tiếp bảy lần đánh đến dưới soái đài của Lâm Thư Bình, khiến vị tướng quân Chu quốc sợ hãi đến mức phải thay đổi chỉ huy nhiều lần.

Thấy Diệp Hồng Tuyết thừa nhận thân phận của mình, mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Ngờ ngàng nhất chính là Tào An Quốc và các quan viên Lễ bộ. Họ tròn mắt há hốc mồm nhìn Triệu Khang.

Một vị quan viên vô cùng ngưỡng mộ Diệp Hồng Tuyết kinh hỉ nói: “Không ngờ Diệp tướng quân cũng đến đây! Sao trước đây không ai báo cáo một tiếng!”

Diệp Hồng Tuyết nở nụ cười, giọng nói lạnh nhạt: “Ta theo phu quân đến chúc thọ Chu Hoàng đế, chỉ là gia quyến với thân phận thấp kém, không cần phải rình rang náo nhiệt.”

Mọi người ngờ ngàng. Nữ tử tuyệt sắc vô song này, được mệnh danh là “nhân gian chân tuyệt sắc” lại đã lập gia đình?

Chuyện xảy ra khi nào?

Lại là ai may mắn tốt bậc đến vậy!

Đại hoàng tử Lý Mộc Dịch nuốt nước bọt. Là một kẻ tham lam, hẳn biết đối phương chính là Diệp Hồng Tuyết, nên không dám có ý đồ gì, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: “Xin hỏi Diệp tướng quân, phu quân của người là ai?”

Diệp Hồng Tuyết liếc mắt xem thường. Triệu Khang bên cạnh cười híp mắt: “Thật ngại quá, chính là tại hạ!”

Lời nói của Triệu Khang như viên đá ném xuống hồ nước, lập tức khiến cả đại điện náo nhiệt. Mọi người đều không thể tin nổi.

Lý Mộc Sâm kinh ngạc đến mức không thốt nên lời: “Quốc... Quốc sư, người... người nói người cùng Diệp tướng quân...”

Ngay cả Minh Châu công chúa bên cạnh cũng vô cùng kinh hãi.

Mấy ngày nay, nàng biết nữ tử sở hữu dung nhan vượt xa mình này là thê tử của Triệu Khang, nhưng lại không ngờ rằng đối phương lại chính là Diệp Hồng Tuyết lừng danh thiên hạ.

Lý Thừa Khôn cũng hết sức kinh ngạc, trong mắt lộ ra tia kiêng kỵ sâu sắc.

Diệp Hồng Tuyết lại là thê tử của Càn Quốc Quốc Sư! Xem ra Càn Cảnh Chi Minh kiên cố hơn nhiều so với tưởng tượng của mọi người.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ bên ngoài:

“Công Tôn, đến!”

Công Tôn?

Triệu Khang nghe vậy bỗng nhiên nổi lên hứng thú.

Hắn nhìn về phía lối vào đại điện.

Lúc này, ngay cả Hoàng đế Lý Thừa Khôn cũng đã đứng dậy, mà cái gọi là “Công Tôn” mới đến, hiển nhiên là những người có thân phận phi thường.

Một nữ tử mặc áo trắng phiêu phiêu, tay cầm ngọc tiêu, không trang điểm, khí chất thanh tao như trăng sáng thu hút mọi ánh

nhìn.

Triệu Khang tự nhận đã gặp qua không ít mỹ nhân, từ Nữ Đế bệ hạ, Diệp Hồng Tuyết bên cạnh, thậm chí cả Lục Tuyết Oánh từng giao chiến với hắn trên chiến trường. Những nữ tử này đều có thể nói là tuyệt sắc nhân gian.

Nhưng hắn vẫn ngần ngừ trong giây lát.

Khí chất của nữ tử đến muộn này hoàn toàn khác biệt so với những mỹ nhân mà hắn từng gặp.

Nếu muốn miêu tả, chỉ cần sáu chữ: “Không nhiễm khói lửa nhân gian.”

“Công Tôn Vân Tú bái kiến Ngô Hoàng.”

Lý Thừa Khôn nở nụ cười: “Công Tôn đến rồi, mời ngồi.”

“Đa tạ Ngô Hoàng.”

Đứng dậy và ngồi xuống, Công Tôn Vân Tú đối diện với Triệu Khang.

Bốn ánh mắt nhìn nhau, lần đầu tiên gặp gỡ, nam nữ đều đang đánh giá đối phương. Tiếng nhạc vang lên, các vũ nữ nhẹ nhàng múa.

Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm, Diệp Hồng Tuyết bên cạnh mới mở lời: “Như thế nào?”

“Chẳng nói gì khác, chỉ riêng khí chất này đã đủ nói lên rằng nàng ta là người phi thường.”

Thái tử Ngô Quan Hải tiến đến gần và nói nhỏ: “Chu quốc nổi tiếng về văn phong, từ xưa đến nay những người đọc sách đều coi thường phụ nữ. Nữ tử này lại được xưng là ‘Vân Tú’, so sánh ra cũng là người tài giỏi phi thường, có thể là đối thủ mạnh của quốc sư.”

Triệu Khang cười một tiếng, vẻ mặt rất thoải mái: “Nhìn xem rồi biết.”

Tiếng ca múa dần nhỏ lại, vũ nữ và nhạc sĩ lui ra. Lý Mộc Sâm tươi cười bước ra, tay cầm một quyển tranh: “Phụ hoàng.”

“Hoàng nhi có chuyện gì quan trọng vậy?” Lý Thừa Khôn cười hỏi.

Lý Mộc Sâm: “Hôm nay là sinh nhật phụ hoàng, nhi thần đặc biệt dâng lên bức tranh ‘Ngàn Dặm Giang Sơn’, cung chúc phụ hoàng thiên thu cường thịnh, chúc Đại Chu vạn thế bất hủ!”

Vài thái giám bước lên nhận bức tranh từ tay Lý Mộc Sâm và trải ra. Bức tranh dài chừng mười mét, vẽ đầy núi non sông ngòi, vô cùng giống thật khiến mọi người kinh ngạc.

Mọi người lập tức khen ngợi!

Triệu Khang nhìn cũng rất tán thưởng, gật đầu khen ngợi.

Minh Châu công chúa nhỏ giọng hỏi: “Quốc sư đại nhân cảm thấy bức tranh này như thế nào?”

“Nhất định có thể bán được không ít tiền!” Triệu Khang khẳng định nói.

Minh Châu công chúa: “...”

Diệp Hồng Tuyết khẽ cười: “Trong mắt người chỉ có tiền a?”

“Nói thật đi.”

Triệu Khang cười ha hả: “Tuy nhiên so với lễ vật của ta thì vẫn kém xa!”

Ngô Quan Hải có chút tò mò. Nếu là chúc thọ thì nhất định phải chuẩn bị lễ mừng thọ.

Lúc trước hắn cũng hỏi Triệu Khang, nhưng Triệu Khang không nói gì, chỉ nói rằng đó là bảo vật.

Diệp Hồng Tuyết trợn trắng mắt. Nàng cũng không tin Triệu Khang sẽ tặng Chu quốc thứ gì thú vị.

Mọi người ngấm nhìn bức tranh “Ngàn Dặm Giang Sơn” và không ngừng khen ngợi.

Đại hoàng tử Lý Mộc Dịch cũng dâng lên lễ vật của mình, cũng được mọi người khen ngợi.

Là một đôi Thần Tuấn Hải Đông Thanh.

Vũ Trùng 366 Thần Tuấn muốn đếm Hải Đông Thanh!

Cái này được xưng vạn ứng chi thần mãnh cầm hấp dẫn vô số ánh mắt người.

Ngay sau đó văn võ đại thần Chu quốc bắt đầu hiến lễ mừng thọ, sự trân quý khiến người ta hoa cả mắt.

Dù sao đây cũng là thời cơ tốt để vượt sông mà!

Chương 460 - Quà của Triệu Khang

“Thần đặc biệt dâng lên bích ngọc như ý một đôi, cung chúc Ngô Hoàng đại thọ, nguyện Ngô Hoàng phúc như Đông Hải, thọ bỉ Nam Sơn.”

“Thần Hộ bộ Thị lang đặc biệt dâng lên mười viên minh châu Nam Châu, chúc Ngô Hoàng vạn thọ vô cương!”

Văn võ bá quan Chu quốc hăng hái dâng lễ, các loại kỳ trân dị bảo vô số kể.

Tuy đã qua nửa canh giờ dâng lễ, Triệu Khang vẫn không cảm thấy nhàm chán. Mỗi người dâng một lễ vật, hẳn đều cẩn thận quan sát và âm thầm tính toán giá trị.

Bách quan dâng lễ xong, đến lượt Triệu Khang và đoàn tùy tùng.

Nhiều thần tử chú ý đến họ. Minh Châu công chúa đứng dậy, hành lễ trước Lý Thừa Khôn rồi mới mở lời:

“Vì chúc mừng thọ Chu Đế bệ hạ, ta Tề quốc đặc biệt dâng lên mười vạn lượng vàng, một trăm kiện châu báu, chúc Chu Đế bệ hạ vạn thọ vô cương, nguyện hai nước Chu Tề mãi mãi hữu nghị!”

Lời nói này khiến nhiều người thầm thán phục.

Nước Tề quả thật giàu có!

Chỉ riêng mười vạn lượng vàng thôi cũng đã vượt xa tất cả lễ vật thọ yến trước đó.

Những người nước Tề bên ngoài điện đã sớm chờ đợi tin tức, lập tức mang theo mấy chiếc rương lớn bước vào.

Mở ra, vàng ròng óng ánh cùng châu báu lấp lánh ánh sáng thu hút mọi ánh nhìn.

Lý Thừa Khôn hiển nhiên rất hài lòng với lễ vật này, gật đầu mỉm cười: “Đa tạ Minh Châu công chúa.”

Triệu Khang cười thầm trong lòng. Thật khó khăn cho người Tề. Rõ ràng Chu quốc đang lợi dụng lúc họ gặp khó khăn để trục lợi, nhưng họ vẫn phải cần rằng dâng lên lễ vật hậu hĩnh.

Ngô Quan Hải đứng dậy, mỉm cười nói: “Bệ hạ, Cảnh quốc vì chúc mừng sinh nhật bệ hạ, đặc biệt chuẩn bị mười vạn thước lụa thượng hạng cùng một trăm kiện kỳ trân, chúc bệ hạ vạn thọ vô cương.”

Lễ vật của Cảnh quốc cũng được đưa lên. Ngành dệt may của Cảnh quốc phát triển mạnh, lụa Cảnh quốc luôn được giới quý tộc các nước ưa chuộng.

Mười vạn thước lụa có thể nói là vô cùng quý giá.

“Đa tạ thái tử điện hạ.” Lý Thừa Khôn gật đầu, nhìn sang Triệu Khang.

Lúc này, chỉ còn lại Triệu Khang, Quốc sư Càn Quốc. Nhiều người chú ý đến chiếc hộp gỗ tinh xảo đặt bên cạnh Triệu Khang.

Hắn mang theo chiếc hộp này từ khách sạn quốc gia và không rời nó lấy một bước.

Mọi người thầm đoán, bên trong chiếc hộp gỗ kia có thể là lễ vật thọ yến mà Triệu Khang chuẩn bị. Nhưng chỉ một món quà nhỏ như vậy liệu có hơi quá xuề xòa hay không?

Dù sao đây cũng là đại diện cho thể diện của Càn Quốc mà!

Lúc này, một giọng nói âm dương quái khí vang lên: “Vậy là Triệu quốc sư hân cũng đã chuẩn bị lễ mừng thọ. Không biết là bảo vật gì hiếm có, hôm nay xem ra có thể mở rộng tầm mắt.”

Triệu Khang nhìn về hướng phát ra âm thanh, nhận ra đó là Trần Thượng Vân.

Hộ bộ thượng thư của Chu quốc từ trước bị Triệu Khang “xử đẹp” một trăm vạn lượng, dạo này hắn chẳng còn hứng thú với bất cứ chuyện gì.

Nghe Triệu Khang nói vậy, hắn không thể nhịn được mà bắt đầu mỉa mai.

Chưa dứt lời, đã có người cười nhạo: “Trần đại nhân nói sai rồi. Càn Quốc dù sao cũng là một nước nhỏ, làm sao có được bảo vật gì tốt? Nghe nói dạo trước Thanh Châu của Càn Quốc gặp nạn châu chấu, cả một vùng rộng lớn, bách tính không đủ ăn, đói khổ ngàn dặm.”

“Thật là khó khăn cho Triệu quốc sư, bây giờ còn phải lo chuẩn bị lễ mừng thọ.”

Trần Thượng Vân giả vờ ngạc nhiên: “Ồ? Lại có chuyện này!”

“Đúng vậy!”

Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm nhếch mép cười, các quan văn võ đang ngồi cũng đều chăm chọc nhìn Triệu Khang.

Triệu Khang ngáp một cái, một tay ấn lên chiếc hộp gỗ bên cạnh, nhìn về phía Trần Thượng Vân với vẻ kiêu căng: “Trần đại nhân nói sai rồi. Chu đế bệ hạ đại thọ, bốn quốc sư đương nhiên phải chuẩn bị lễ mừng thọ.”

“Hơn nữa, cho dù Càn Quốc ta không may gặp phải thiên tai, thì sao? Trên người bốn quốc sư vẫn còn một trăm vạn lượng ngân phiếu.”

Sắc mặt Trần Thượng Vân lập tức trở nên khó coi như ăn phải phân, một số quan viên Chu Quốc không ưa Hộ bộ thượng thư suýt nữa bật cười.

Việc Trần Thượng Vân bồi thường một trăm vạn lượng ngân phiếu cho Cảnh Quốc mấy ngày nay cũng không phải là bí mật gì.

Triệu Khang lúc này cố ý nhắc đến một trăm vạn lượng, rõ ràng là đang vạch trần vết sẹo của hắn.

Trần Thượng Vân hừ một tiếng: “Vậy bốn quan sẽ mỗi mắt mong chờ, xem Triệu quốc sư chuẩn bị lễ thọ gì.”

Triệu Khang đứng dậy, cầm chiếc hộp gỗ trong tay, vừa đi vừa nói: “Lễ vật thọ yến này của ta có thể nói là bảo vật vô giá nhất trên đời. Bất kỳ trên châu, phỉ thúy, như ý nào cũng đều là rác rưởi trước mặt nó.”

“Hơn nữa, chư vị tuyệt đối chưa từng thấy qua, nếu không phải Chu Đế bệ hạ đại thọ, bốn quốc sư cũng có chút tiếc nuối khi lấy ra!”

Lời nói của Triệu Khang khơi gợi sự tò mò trong lòng mọi người. Ánh mắt họ đổ dồn về chiếc hộp gỗ trên tay hắn.

Diệp Hồng Tuyết nhìn với vẻ mặt nghi ngờ, thầm nghĩ liệu hắn có mang theo món đồ chơi nào đó hay không.

Triệu Khang mở hộp gỗ, mọi người xung quanh đều vươn cổ nhìn vào. Trong hộp, trên tấm lụa đỏ đặt một viên bảo thạch to bằng nắm tay, lấp lánh ánh sáng.

Diệp Hồng Tuyết bật cười thành tiếng, khiến Triệu Khang quay sang nhìn với vẻ khó chịu.

Lúc này, nàng mới vội vàng thu lại nụ cười, trong lòng lại vui như hoa.

Hóa ra, vật bên trong hộp gỗ của Triệu Khang không phải thứ gì khác mà chính là viên thủy tinh mười vạn lượng mà hắn đã đập tan trên phố Quý tộc trước đây!

“Đây là cái gì vậy?”

“Trong suốt long lanh! Trên đời hiếm có viên ngọc nào trong suốt đến thế!”

Một vị quan yêu thích châu báu thốt lên kinh ngạc.

Các quan văn võ Chu quốc đều nhìn vào viên thủy tinh trong hộp của Triệu Khang với vẻ mặt kinh sợ.

Lý Thừa Khôn cũng tỏ ra thích thú: “Triệu quốc sư, bảo vật này là gì vậy?”

Là một vị hoàng đế đã trải qua bao thăng trầm, hắn đã nhìn thấy không biết bao nhiêu món trân bảo quý hiếm. Nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thứ này!

Triệu Khang với vẻ mặt trang trọng và thành kính nói: “Bệ hạ, đây là thần vật kim cương!”

Ngay cả ở Càn Quốc chúng ta, nó cũng chỉ được ghi chép trong sách cổ. Có lẽ ông trời cảm nhận được sự long trọng của đại thọ bệ hạ nên đã ban cho thần may mắn tìm được vật này.”

“Vào ngày phát hiện ra viên kim cương này, trên bầu trời phủ Giang Lăng của Càn Quốc xuất hiện những đám mây ngũ sắc rực rỡ không tan trong một thời gian dài. Sau đó, Thần Lôi giáng xuống, Tử Khí Đông Lai!”

“Có thể nói, đây chính là điềm lành báo hiệu sự xuất hiện của thần tiên!”

Nghe Triệu Khang nói vậy, nhiều người nhìn chăm chăm vào viên kim cương. Loại bảo bối này sao họ chưa từng nghe nói đến bao giờ?

Tuy nhiên, cũng có những người ngồi đây không phải kẻ ngu ngốc. Công Tôn Vân Tú khẽ nhướn mày, giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy ẩn ý.

“Thưa Triệu quốc sư, vật này nói cho cùng cũng chỉ là một viên châu báu bình thường thôi sao?”

Triệu Khang thở dài, tỏ vẻ như những kẻ phạm phu tục tử như họ sẽ không bao giờ hiểu được: “Công Tôn đại nhân, người không hiểu được đâu.”

“Theo sách cổ Càn Quốc ghi chép, kim cương này là một thần vật hiếm có. Thờ phụng nó ngày đêm có thể giúp con người kéo dài tuổi thọ và cường tráng thân thể.”

“Chưa kể, viên kim cương này trong suốt và tinh khiết đến mức nào. Công Tôn đại gia, người đã từng thấy viên châu báu nào khác như thế này chưa?”

Công Tôn Vân Tú suy nghĩ một lúc: “Thật đúng là chưa từng. Xem ra kiến thức của tại hạ còn hạn hẹp.”

Triệu Khang thầm cười trong lòng. Để tạo ra viên thủy tinh này, hắn đã phải bỏ ra rất nhiều công sức, từ điêu khắc đến đánh bóng, mất khoảng hai giờ.

Nếu không tinh tế thì sao có thể đánh lừa được người khác!

Chương 461 - Chơi Lớn

Triệu Khang bịa đặt lung tung, biến viên thủy tinh do thợ thủ công huyện Nguyên Giang thổi thành thần vật.

Nghe nói rằng thứ này có thể kéo dài tuổi thọ, cường thân kiện thể, Lý Thừa Khôn lập tức ngồi không yên.

Dù sao tuổi tác của hắn cũng không còn trẻ, những năm gần đây đều phải dựa vào các thái y trong cung dùng thuốc thang được liệu quý để điều trị sức khỏe.

Nằm mơ hắn cũng muốn được sống thêm vài năm nữa.

Lời khoác lác của Triệu Khang có thể nói là đã đánh trúng tâm lý của hoàng đế.

“Đa tạ Triệu quốc sư, trăm rất hài lòng với vật này!” Lý Thừa Khôn nói một cách vội vàng, ám chỉ Triệu Khang đưa viên “kim cương” cho mình.

Ngay cả hộp gỗ cũng được giao cho thái giám.

Triệu Khang còn dặn dò cẩn thận: “Nhất định phải cẩn thận cung phụng, thần vật khó kiếm được, nếu chẳng may bị hỏng sẽ không tốt.”

Thái giám vội vàng gật đầu, cẩn thận cầm hộp gỗ đi đến trước mặt Lý Thừa Khôn.

Nhìn viên thủy tinh lấp lánh lung linh khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt này, ngay cả hoàng hậu Chu Quốc bên cạnh cũng có chút động tâm.

Có thể thấy được sức hút của những vật lấp lánh đối với phụ nữ.

Nhìn bộ dạng của Lý Thừa Khôn và những người khác, khoe miệng Diệp Hồng Tuyết co giật, có chút không nhìn được.

Nàng đã sớm biết từ Triệu Khang rằng viên “kim cương” này giá trị rất thấp, chỉ tốn khoảng mười mấy đồng tiền!

Nàng không ngờ rằng Triệu Khang lại biến nó thành lễ mừng thọ và lừa dối Lý Thừa Khôn, khiến hắn vui mừng khôn xiết.

Thật là một kẻ tham lam, một chút thiệt thòi cũng không chịu!

Lễ mừng thọ của mọi người đã xong, tiếng ca múa nhạc lại vang lên, những món ăn ngon và trân quý được dâng lên.

Một bầu không khí vui vẻ và hòa thuận bao trùm khắp nơi.

Nhưng trong bóng tối, rõ ràng không yên bình như bề mặt.

Khi yến tiệc đã qua nửa chặng đường, tiếng ca múa dần dần lắng xuống. Lý Mộc Sâm nhìn một vị quan viên, vị quan viên kia lập tức hiểu ý.

Đứng dậy đi đến trước long y, vị quan viên này mỉm cười nói: “Bệ hạ, hôm nay là ngày sinh nhật của bệ hạ, các sĩ tử của thư

viện và những thanh niên tài俊 nổi tiếng của Yến Đô chúng ta đều đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Các danh nhân sĩ tử của các nước cũng đã xoa tay gật đầu, có thể nói đây là một sự kiện hiếm có trên đời khi tứ quốc đại tài tề tụ một đường!

Lý Thừa Khôn ho khan một tiếng, ngồi thẳng người và mỉm cười nói: “Trương đại nhân nói có lý, trẫm rất cảm kích các vị đã đến chúc thọ cho trẫm hôm nay, và cả các sứ thần của các nước đã không ngại xa xôi vạn dặm mà đến.”

“Trẫm hôm nay nhân dịp thọ yến này, tổ chức một kỳ tứ quốc văn hội, cùng chư vị đồng vui!”

“Thánh minh thay bệ hạ!” Mọi người vỗ tay tán thưởng và cùng nâng chén chúc mừng.

Triệu Khang cúi đầu uống một ngụm rượu trong ly, nở nụ cười lạnh lùng. Cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa rồi sao?

Chỉ sợ các người ăn không được nho lại muốn đập đồ đồ giàn nho!

“Truyền sĩ tử lên điện!”

Một chén rượu cạn, tiếng thái giám Chu quốc cao giọng tuyên triệu. Các sĩ tử đã sớm chờ bên ngoài đại điện cùng nhau tiến vào.

Họ mặc áo trắng, dắt tay nhau đi đến, như đã hẹn trước, bất kể là Chu quốc, Tề quốc hay Cảnh quốc.

Những nho sinh này thống nhất mặc áo trắng nho sam, trong lúc nhất thời khiến người ta khó phân biệt được ai là ai.

Trong đại điện đã sớm được sắp xếp chỗ ngồi cho những người này, cùng với giấy bút mực.

Lại bộ Thượng thư Lâm Vĩnh của Chu quốc là người chủ trì văn hội. Hắn mỉm cười nhìn mọi người: “Bệ hạ, chư vị, lần này văn hội có sự tham dự của mười danh sĩ Yến Đô của ta Chu quốc, mười sĩ tử từ thư viện.”

“Tề quốc và Cảnh quốc cũng đều có mười người, tổng cộng bốn mươi người.”

Vừa dứt lời, không ít ánh mắt đổ dồn về phía Triệu Khang. Lý Mộc Sâm khẽ cười một tiếng: “Triệu quốc sư.”

“Nhị điện hạ có gì chỉ giáo?” Triệu Khang cố ý hỏi.

Lý Mộc Sâm cười nói: “Quốc sư một năm trước đã đánh bại Trương Thánh tiên sinh, thủ lĩnh văn nhân nước ta. Giờ đây dân gian đều tôn quốc sư là thiên hạ văn thủ. Một kỳ thịnh hội như thế mà quốc sư không tham dự sao?”

Các sĩ tử xung quanh đều nhìn về phía Triệu Khang, đặc biệt là những sĩ tử Chu quốc tham dự văn hội.

Không ít người trong mắt lộ ra vẻ tò mò, thậm chí còn có cả sự khinh thường.

Đây là Triệu Khang?

Hắn ta cũng xứng đáng được gọi là thủ lĩnh văn nhân?

Khi dễ Chu quốc ta, khi dễ thư viện ta không người sao?

Minh Châu công chúa lòng như lửa đốt, Triệu Khang đã hứa sẽ giúp nàng trong kỳ văn hội này.

Việc liên quan đến đại sự cả đời, Cửu công chúa Tề quốc với tâm cơ sâu xa này cũng không thể ngồi yên trong yến tiệc.

Nhấp một ngụm rượu khéo léo trong tay, nụ cười trên mặt Triệu Khang càng lúc càng đậm: “Nhị điện hạ, bản quốc sư vốn chỉ định đến chúc thọ bề hạ, tham dự văn hội e rằng không hợp lý lắm.”

“Hơn nữa, nơi đây dù sao cũng là trên triều đình quý quốc, nếu không cẩn thận để cho Triệu Khang người nước khác chiếm đoạt Ngao Thủ, vậy thật là hổ thẹn!”

Nghe hắn nói vậy, ánh mắt của nhiều người thay đổi. Một gã đàn ông trung niên râu quai nón đội mũ cao quan hừ lạnh một tiếng: “Triệu quốc sư đây là coi thường chúng ta sao?”

“Ngươi là ai?”

“Tề Kiệt thư viện.”

Triệu Khang lười biếng hỏi: “Chưa từng nghe nói qua.”

Triệu Khang lắc đầu nói. Tề Kiệt suyt chút nữa phun ra một ngụm máu già, hai mắt như muốn phun lửa. Là người của thư

viện, hẳn chưa từng bị người khác coi thường như vậy!

Nhưng lại không thể làm gì với Triệu Khang, chỉ có thể hung hăng nói: “Vậy lần này hãy để Triệu quốc sư mở mang kiến thức!”

Đại hoàng tử Lý Mộc Dịch nhìn đệ đệ của mình, sau đó nhìn Triệu Khang, rồi lại nhìn Minh Châu công chúa. Hắn tỏ ra không liên quan gì đến chuyện này, dường như không quan tâm đến kỳ tứ quốc văn hội này.

Thấy Triệu Khang không trả lời mình, Lý Mộc Sâm dùng lời nói khích tướng: “Quốc sư sợ sao?”

“Nhị điện hạ không cần khích tướng bọn quốc sư.”

Triệu Khang đặt chén rượu xuống: “Chư vị đã có hứng thú như vậy, Triệu Khang ta cũng không ngại cùng chư vị chơi đùa. Tuy nhiên, chỉ thi tài từ văn chương sông thì có ý nghĩa gì? Thậm chí không có phần thưởng, rất dễ khiến người ta mất hứng thú.”

Minh Châu công chúa lên tiếng, mỉm cười: “Quốc sư đã mở lời, Yên Nhiên cũng đến góp vui. Yên Nhiên sẽ cung cấp mười vạn lượng bạc trắng làm phần thưởng cho kỳ văn hội này.”

Điều này tương đương với phí cảm ơn để Triệu Khang tham gia. Dù sao, theo Minh Châu công chúa, nếu Triệu Khang tham dự văn hội, chắc chắn sẽ đoạt giải nhất.

Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm nhìn Minh Châu công chúa, người sắp trở thành thê tử của mình, với ánh mắt vui vẻ. Hắn thấy nàng thật thuận mắt.

Nhưng không ngờ Triệu Khang lạnh lùng nói: “Không đủ!”

Minh Châu công chúa nhất thời sửng sốt, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

Lý Mộc Sâm lên tiếng: “Ta Đại Chu sẽ lấy một trăm vạn bạc trắng làm phần thưởng, Triệu quốc sư, như vậy đã đủ chưa?”

Ngô Quan Hải neho mắt. Xem ra lần này Chu quốc không tiếc trả giá cao để Triệu Khang tham dự văn hội. E rằng tình hình sau này sẽ càng thêm gay cấn.

Trong mắt Diệp Hồng Tuyết cũng lộ ra vẻ lo lắng. Tuy rằng nàng đã chứng kiến tài năng văn chương của Triệu Khang.

Nhưng “văn không đệ nhất võ không đệ nhị”. Dám tham gia kỳ văn hội này, ai không có tài năng thực sự? Chưa kể còn có những tay thiện nghệ trong thư viện Chu quốc!

Triệu Khang không thềm nhắc mắt, thản nhiên nói: “Vẫn chưa đủ. Bôn quốc sư dù sao cũng là cái gọi là văn thủ, vậy mà chỉ hơn một trăm vạn liền muốn ta ra tay, có phải là rẻ mạt quá không?”

Nói xong, hắn nhếch môi: “Nếu muốn chơi, chúng ta hãy chơi lớn. Tuy nhiên, e rằng các ngươi không chơi nổi a!”

Chương 462 - Đánh cược lớn

Lý Mộc Sâm cũng sắp bật cười, nhìn Triệu Khang với nụ cười biến hóa kỳ lạ, nụ cười của hắn lại càng rạng rỡ.

“Triệu quốc sư muốn chơi thế nào? Bôn điện hạ đều chơi cùng ngươi!”

Triệu Khang giả vờ kinh ngạc: “Vậy sao, chẳng lẽ Chu quốc này đã là Nhị điện hạ đương gia làm chủ rồi?”

Sắc mặt Lý Mộc Sâm cứng đờ. Hoàng đế Lý Thừa Khôn thản nhiên nói: “Quốc sư nói đùa. Nhưng nếu quốc sư cũng có nhã hứng, Đại Chu ta làm chủ nhà đương nhiên phải phụng bồi.”

“Vô luận quốc sư muốn chơi thế nào, chơi lớn bao nhiêu, đều có thể!”

“Tốt! Bệ hạ quả nhiên sáng khoái!”

Triệu Khang ngồi thẳng người.

Không ít người trong lòng đều cảm thấy, lần này Chu quốc mượn sinh nhật tổ chức kỳ tứ quốc văn hội này, là muốn nhằm vào Triệu Khang.

Nhưng ai biết được, Triệu Khang vốn là hướng về kỳ tứ quốc văn hội này?

Hắn cười nhìn về phía Lý Mộc Sâm: “Mười triệu, quý quốc dám chơi sao?”

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, không ngờ khẩu vị của Triệu Khang lại lớn như vậy!

Mười triệu bạc trắng đây chính là một phần ba thuế thu nhập trong một năm của Chu quốc!

Chu quốc bởi vì trận chiến lần trước quân lực bị thương nặng, không chỉ thế, kinh tế trong nước cũng ít nhiều bị ảnh hưởng.

Tiền trong quốc khố đều dùng để bồi dưỡng quân đội, nếu không là lúc trước gia đại nghiệp đại, lúc này đã sớm giật gấu vá vai.

Hộ bộ Thượng thư Trần Thượng Vân là người hiểu rõ tình hình quốc khố nhất, lúc này giận dữ mắng: “Triệu quốc sư thật đúng là sư tử há mồm! Không sợ ăn no rủng mỡ sao?”

Triệu Khang chỉ nói một câu: “Không dám chơi thì thôi.”

Khiến Hộ bộ Thượng thư tức gần chết.

Lý Mộc Sâm sắc mặt đồng dạng khó coi, nhìn một chút vẻ mặt đậm mạc của Lý Thừa Khôn, cắn răng nói: “Tốt!”

“Khẩu khí!”

Triệu Khang giơ ngón tay cái, nhưng nụ cười kia mặc cho ai cũng nhìn ra được là đang trào phúng.

Ánh mắt của hắn lại nhìn về phía Minh Châu công chúa, người sau tim đập thành thịch.

Triệu Khang mỉm cười nói: “Minh Châu công chúa?”

Minh Châu công chúa nhú mày nói: “Quốc sư, Yên Nhiên cũng không có mang theo nhiều ngân phiếu như vậy.”

Triệu Khang nói: “Này, không có tiền chơi có thể đổi cách khác không?”

Nhìn nụ cười không có ý tốt của hắn, Minh Châu công chúa kiên trì nói: “Xin quốc sư chỉ giáo.”

“Bỏn quốc sư bình sinh thích nhất mỹ nhân, nhất là như công chúa điện hạ loại này nhân gian tuyệt sắc.”

Triệu Khang ha hả cười, nhìn Minh Châu công chúa đột nhiên biến sắc mặt: “Nếu công chúa điện hạ không mang theo nhiều tiền như vậy, như vậy liền dùng bản thân làm phần thưởng đi.”

“Bổn quốc sư nếu là văn hội đoạt giải nhất, công chúa liền đi theo bên người Triệu Khang, bùng trà rót nước, làm nô tỳ đi!”

Lời này vừa ra, sắc mặt mọi người đại biến.

Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm phần nộ đứng dậy quát lớn: “Triệu Khang! Ngươi muốn làm gì?”

Triệu Khang nhàn nhã đáp: “Có gì sao, Nhị hoàng tử?”

Thấy thái độ bất cần đời của Triệu Khang, sắc mặt Lý Mộc Sâm càng thêm đỏ gien. Bên cạnh, Lý Mộc Dịch khẽ mỉm cười.

Minh Châu công chúa gườm mắt nhìn Triệu Khang, quát hỏi: “Quốc sư, hành động này của ngươi không thỏa đáng chút nào!”

Triệu Khang ung dung đáp: “Công chúa điện hạ, đây là điều hoàn toàn xứng đáng. Trong mắt bổn quốc sư, công chúa điện hạ trị giá ngàn vàng!”

Diệp Hồng Tuyết đứng bên cạnh không biểu lộ cảm xúc gì. Nàng biết Triệu Khang làm vậy ắt có lý do riêng.

Nhìn thấy vẻ mặt không mấy thiện cảm của Minh Châu công chúa, Triệu Khang thầm cười khẩy. Mười vạn lượng bạc để hấn trở thành bia đỡ đạn cho Chu quốc ư?

Thật là quá hời cho ngươi! Bữa trưa không bao giờ có miễn phí trên đời này.

Minh Châu công chúa thở dài nhưng không nói gì. Triệu Khang ngáp một cái: “Xem ra công chúa không hứng thú, vậy thì thôi. Bổn quốc sư cũng không ép buộc ai.”

Lý Mộc Sâm lúc này mới lên tiếng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, không biết nên mở lời thế nào.

Dù sao, Minh Châu công chúa đến Chu quốc lần này là để hòa thân, và người mà nàng phải gả chính là Lý Mộc Sâm.

Chẳng lẽ hấn lại khuyên vị hôn thê của mình đi làm nô tỳ ư?

Nhìn thấy vẻ mặt do dự phần nộ của Lý Mộc Sâm, Minh Châu công chúa bỗng tỉnh ngộ. Nàng nhận ra đây chính là kế hoạch của Triệu Khang để giúp nàng.

Chỉ cần Triệu Khang chiến thắng, nàng sẽ phải thực hiện lời hứa làm nô tỳ bưng trà rót nước.

Như vậy, nàng sẽ không cần phải gả cho Lý Mộc Sâm, và còn có thể đổ lỗi cho Triệu Khang.

Nghĩ đến đây, Minh Châu công chúa bỗng nở nụ cười rạng rỡ: “Quốc sư đại nhân đã nói vậy, Yên Nhiên xin được tham gia cùng.”

“Yên Nhiên rất ngưỡng mộ quốc sư, nhưng e rằng các sĩ tử nơi đây đều là bậc tinh thông văn chương, có lẽ sẽ không thể thỏa mãn nguyện vọng của quốc sư.”

Nói xong, nữ nhân này xoay người nhìn về phía Lý Mộc Sâm, cất tiếng giục giã: “Nhị điện hạ, xem ra chúng ta phải liên thủ đối phó Triệu quốc sư. Yên Nhiên đã đáp ứng yêu cầu của hân, điện hạ đừng để Yên Nhiên thất vọng!”

Lý Mộc Sâm khí huyết dâng lên, nhìn thần sắc điềm điềm đáng yêu của Minh Châu công chúa.

Trong khoảnh khắc ấy, hân cảm thấy mình như một vị anh hùng trượng nghĩa, còn Triệu Khang chính là kẻ tiểu nhân vô liêm sỉ, ép buộc người khác làm điều trái đạo lý.

Càng tin rằng Minh Châu công chúa vì muốn giúp mình đối phó Triệu Khang mới cam tâm hy sinh như vậy.

Lý Mộc Sâm thầm cảm thán, được vợ như thế còn mong gì hơn!

“Đại Chu ta văn phong rực rỡ, há có thể để một tiểu quốc cuồng vọng so sánh!”

Lý Mộc Sâm nhìn Triệu Khang với vẻ không thiện cảm, lên tiếng: “Triệu quốc sư, hiện tại công chúa điện hạ và ta đều đồng ý yêu cầu của ngài, nhưng ngài cũng nên lấy ra tiền cược của mình chứ?”

Triệu Khang nhướn mày: “Nói không sai, cũng không biết Nhị điện hạ muốn bốn quốc sư đặt cược cái gì?”

Ánh mắt Lý Mộc Sâm lập tức lóe lên hung quang: “Quốc sư dám không đặt cược Quý quốc Thông Châu?”

Sắc mặt Ngô Quan Hải, Diệp Hồng Tuyết lập tức thay đổi!

Diệp Hồng Tuyết vội vàng lên tiếng: “Triệu Khang, đừng kích động!”

“Thông Châu là cửa ngõ quan trọng, các nước láng giềng đều sẵn sàng chiến tranh. Nếu muốn tấn công Càn Quốc, con đường tốt nhất là đi qua Thông Châu.”

“Một khi Thông Châu thất thủ, Càn Quốc sẽ mất đi lợi thế về địa hình. Sau Thông Châu là Lương Châu và các nơi khác, ngoại trừ thành trì kiên cố, hầu như không còn hiểm địa nào để phòng thủ.”

Lý Mộc Sâm muốn Triệu Khang dùng Thông Châu làm tiền cuộc, dụng ý của hắn rõ ràng như ban ngày. Khẩu vị của hắn quả thật không nhỏ.

Triệu Khang bật cười ha hả: “Khẩu vị của ngươi cũng không nhỏ a.”

Lý Mộc Sâm lúc này tinh thần tăng cao, chỉ muốn thúc giục Triệu Khang nhanh chóng đáp ứng: “Thế nào? Quốc sư sợ sao? Ngươi đưa ra yêu cầu, ta và công chúa điện hạ đều đáp ứng, vậy đến lượt chúng ta đưa ra yêu cầu mà ngươi cũng không dám đáp ứng?”

“Hay là nói quốc sư không có quyền quyết định? Nói cho cùng cũng chỉ là con rối dưới váy của nữ đế quý quốc mà thôi?”

Triệu Khang tự rót cho mình một chén rượu: “Mẹo khích tướng rẻ tiền của ngươi cũng không cần mang ra làm trò hề.”

Uống cạn chén rượu, Triệu Khang ánh mắt quét nhìn mọi người: “Nếu đã nói chơi thì chơi lớn, vậy bốn quốc sư cũng tuyệt đối không lùi bước. Vậy thì Thông Châu đi!”

Diệp Hồng Tuyết lộ vẻ lo lắng, Ngô Quan Hải thở dài khe khẽ: “Quốc sư, ngài quá kích động rồi!”

Lý Mộc Sâm cười lớn: “Được! Triệu quốc sư quả là nhân trung long phượng, thật gan dạ sáng suốt! Nhưng miệng nói không bằng chứng thực. Người đâu, mang bút mực lên đây!”

Chương 463 - Bài viết

Thái giám mang bút mực đến, Lý Mộc Sâm đề bút viết nhanh vài dòng tạo thành một bản kế ước, đưa cho Triệu Khang. Nụ cười trên môi hắn không thể che giấu.

“Quốc sư, xin mời!”

Triệu Khang vẫn ung dung như trước, ký tên rồi ném bút lên khay một cách tùy ý: “Nói đi, muốn chơi như thế nào?”

Nhìn vẻ mặt của Triệu Khang, Lý Mộc Sâm thầm hừ một tiếng: “Ta xem ngươi còn có thể khí định thần nhàn như vậy được bao lâu nữa.”

Hoàng đế Lý Thừa Khôn nhìn xuống Lại bộ thượng thư Lâm Vĩnh đang chủ trì văn hội bên dưới, trầm ngâm nói: “Lâm ái khanh, nếu quốc sư và nhị hoàng tử đã thương lượng xong, vậy hãy bắt đầu đi.”

Lâm Vĩnh mỉm cười: “Thần tuân lệnh.”

Tất cả các thí sinh đều lấy lại tinh thần. Thái giám mang giấy bút đến cho Triệu Khang.

Diệp Hồng Tuyết thở dài. Chuyện đã đến nước này, nàng cũng không tiện nói gì.

Lâm Vĩnh: “Chư quân, ta tuyên bố văn hội chính thức bắt đầu. Lần này, văn hội tứ quốc sẽ so tài ở bốn hạng mục: văn chương, thi từ, phú và câu đối.”

“Hạng nhất sẽ chọn ra tám người, sau đó hạng nhì chọn ra bốn người, cứ thế cho đến khi chỉ còn một người chiến thắng ở hạng mục câu đối.”

Diệp Hồng Tuyết nhú mày, thầm mắng một tiếng “đê tiện”.

Trước đó, Triệu Khang đã dùng câu đối để đánh bại Trương Thánh. Việc Chu quốc xếp hạng mục câu đối cuối cùng rõ ràng là không muốn để Triệu Khang sớm giành chiến thắng ở hạng mục này.

Nàng có thể khẳng định, Chu quốc chắc chắn biết rằng Triệu Khang sẽ chiến thắng Trương Thánh nhờ vào “Đạo thiên cổ”.

Lý Mộc Sâm cười lạnh một tiếng: “Quốc sư cần phải cẩn thận, đừng để bị đánh bại ngay ở hạng nhất, nếu không Thông Châu của quý quốc sẽ thuộc về Đại Chu của ta.”

Triệu Khang khoanh tay trước ngực, không chút khách khí đáp trả: “Bốn quốc sư không tự kiêu, chỉ cần bốn hạng mục này, các người ở đây dù buộc thành một khối cũng không đủ cho bốn quốc sư một tay đánh bại. Người nên chuẩn bị ngân phiếu tốt đi!”

Cà khịa Càn Quốc quốc sư kiêu ngạo cuồng vọng, hôm nay sẽ cho người biết cái gì gọi là ‘nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên’!

Tề Kiệt, người trước đây đã đối đầu gay gắt với Triệu Khang tại thư viện, tức giận hừ một tiếng. Triệu Khang châm biếm: “Ánh sáng huỳnh hỏa cũng muốn cùng Hạo Nguyệt tranh huy?”

Tề Kiệt tức giận đến mức suýt chết ngay tại chỗ.

Vừa định nói chuyện, một người bên cạnh đã giữ chặt hần: “Tề huynh, đừng làm hỏng tâm khí.”

Tề Kiệt đè nén tức giận, điều chỉnh tâm trạng của mình.

Thấy hai người họ không cãi nhau nữa.

Lâm Vĩnh tuyên bố: “Giám khảo văn hội lần này gồm viện trưởng thư viện Công Tôn Vân Tú, Quốc Tử Giám Trương Khải Trương đại nhân và Công bộ Thượng thư Chu Lễ Chu đại nhân.”

Triệu Khang nhướn mày nhìn về phía Công Tôn Vân Tú đối diện. Hắn không ngờ rằng nữ tử như tiên tử trên trời này lại chính là viện trưởng thư viện Chu quốc. Quả đúng là không nên đánh giá người qua vẻ bề ngoài!

Văn phong Chu quốc vốn đậm đà, mà văn nhân phần lớn lại coi thường hạng nữ lưu. Nữ nhân bình thường muốn đọc sách cũng chẳng dễ dàng, vậy mà Công Tôn Vân Tú lại có thể lấy thân phận nữ nhi trở thành viện trưởng thư viện Chu quốc, điều này cho thấy tài năng phi thường của nàng.

Tuy nhiên, việc Công Tôn Vân Tú không tham gia văn hội cùng mình để so tài cao thấp khiến Triệu Khang không khỏi nghi ngờ.

Hắn đang suy nghĩ miên man thì Lâm Vĩnh đã bắt đầu ra hiệu lệnh: “Hiện tại, hạng nhất văn hội sẽ thi về văn chương. Thời

gian làm bài là một khắc đồng hồ. Mời các thí sinh bắt đầu!”

Nghe vậy, các thí sinh vội vàng cầm bút viết. Họ đều đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho văn hội lần này nên trong lòng đã có sẵn bản thảo. Từng người hạ bút như có thần, chỉ riêng Triệu Khang vẫn ung dung tự tại, nhấm nháp chén rượu và bóc quýt cho Diệp Hồng Tuyết bên cạnh.

“Người còn không mau viết!”

Thấy bộ dáng của Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết lo lắng lên tiếng.

Triệu Khang đáp: “Gấp gì chứ? Chỉ có đám người này thôi, nhắm mắt cũng có thể thắng được.”

Lời nói ngạo mạn của Triệu Khang khiến người Chu quốc tức giận suýt lật bàn lao đến đánh nhau với hắn.

Uống cạn chén rượu, Triệu Khang cuối cùng cũng cầm bút viết. Hành động của hắn thu hút sự chú ý của mọi người.

Ngay cả Lý Mộc Sâm, người luôn dùng lời lẽ kích động để khiêu khích Triệu Khang tham gia văn hội, cũng không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Dù sao, Triệu Khang còn hơn cả Trương Thánh.

Trương Thánh trước đây được mệnh danh là “thiên hạ văn thủ”, “đệ nhất văn nhân”. Là người Chu quốc, Lý Mộc Sâm tự nhiên biết rõ học thức uyên thâm của vị lão tiên sinh này.

Mọi người chăm chú nhìn Triệu Khang, nhưng hắn chẳng hề bối rối. Với người khác, viết văn có thể cần suy tư tỉ mỉ, nhưng với hắn, nó chẳng khác gì chép chính tả!

“Văn chương?” Triệu Khang thâm cười.

Hắn đã đọc qua không ít tác phẩm được giới văn nhân ở thế giới này thời phong lên tận mây xanh. Tuy không đến nổi tệ, nhưng so với những tác phẩm trong đầu hắn thì vẫn còn kém xa lắm.

“Được rồi, hôm nay ta sẽ cho các người thấy thế nào là áng văn chương tuyệt đỉnh, là áng văn có thể lưu danh muôn thuở!”

Nghĩ vậy, Triệu Khang cầm bút viết lên giấy hàng chữ: “Giang Lăng cổ quận...”

Thế giới này không có Đổng Vương Các, Triệu Khang dĩ nhiên không thể sao chép nguyên văn. Nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần thay đổi địa danh là được.

Vừa thấy hắn đặt bút, thái tử Ngô Quan Hải bên cạnh liền vươn cổ nhìn, lòng tràn đầy tò mò. Là một người hâm mộ Triệu Khang, hắn rất muốn biết vị quốc sư này sẽ viết ra áng văn chương gì.

Tuy nhiên, nhìn câu mở đầu có vẻ bình thường, Ngô Quan Hải thầm nghĩ: “Xem ra chữ viết của quốc sư cần phải luyện thêm.”

Nghe vậy, Triệu Khang chỉ biết lắc đầu ngao ngán. Nếu thi đậu tiến sĩ, chắc hẳn chữ viết của hắn không đến nỗi nào. Đáng tiếc, hắn xuyên không đến đây, bắt một người quen dùng bút bi phải viết chữ đẹp bằng bút lông, chẳng phải là làm khó người ta hay sao?

Nhưng khi Triệu Khang bắt đầu viết, ánh mắt Ngô Quan Hải lập tức thay đổi!

Cảm giác lúc này của hắn giống như người bị bỏ thuốc, nhìn thấy một mỹ nữ tuyệt trần đang ở trước mặt mình, chậm rãi cởi bỏ từng lớp y phục. Hắn hận không thể lập tức lao đến xé nát hết quần áo của nàng ta!

Thái tử siết chặt nắm đấm, miệng lẩm bẩm: “Viết nhanh lên, phía sau viết gì thế, nhanh lên!”

Hành động kỳ lạ của Ngô Quan Hải lọt vào mắt Công Tôn Vân Tú.

Nhìn Triệu Khang đang cúi đầu viết, viện trưởng thư viện thầm nghĩ: “Có thể khiến thái tử Cảnh quốc thất thần như vậy, xem ra đây là một áng văn chương hiếm có. Hôm nay ta được mở rộng tầm mắt rồi!”

Lý Mộc Sâm thì không mấy quan tâm. Đoàn người tham dự hội văn lần này của Chu quốc đều là những người giỏi nhất về thơ ca.

Hắn không tin Triệu Khang có bản lĩnh đánh bại nhiều người như vậy. Ngay cả Trương Thánh trước đây cũng từng thua trong tay người của thư viện cơ mà?

“Chỉ tiếc Công Tôn Vân Tú không chịu tham gia, nếu không thì khả năng chiến thắng của chúng ta sẽ cao hơn!” Lý Mộc Sâm thầm tiếc nuối.

Mười lăm phút trôi qua rất nhanh.

Theo tiếng hô của Lâm Vĩnh, mọi người đồng loạt dừng bút. Không ít người lau mồ hôi trên trán. Viết một bài văn hay trong vòng mười lăm phút không phải là chuyện dễ dàng. May mà mọi người đều đã chuẩn bị bản thảo trước.

Thái giám bắt đầu thu bài, khi đi đến Triệu Khang, liền thấy Triệu Khang nói với Ngô Quan Hải: “Thái tử điện hạ, cái này.. bài của ta phải thu lại.”

Chương 464 - Kinh thế

Ngô Quang Hải như thể không nghe thấy đối phương nói gì, ánh mắt cũng không hề chớp một cái khi Triệu Khang viết xong văn chương. Biểu tình của hắn lúc này có thể gọi là chân động.

Triệu Khang thu quyển, đưa bài văn ra ngoài.

Ngô Quang Hải cả kinh kêu lên: “Đừng!”

“Ta đã viết xong rồi mà ngươi vẫn chưa đọc xong?”

Triệu Khang dở khóc dở cười: “Còn phải cho người đánh giá bình chọn đây!”

Lời nói này nhất thời khiến cho những người khác tham dự văn hội bất mãn.

Một gã sĩ tử nước Tề trào phúng nở nụ cười: “Thái tử điện hạ lời này không khỏi làm người nghe kinh sợ đi, ngăn ngụt một khắc đồng hồ mà muốn viết ra kinh thế chi văn?”

Ngô Quan Hải nhìn người nói chuyện một cái, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tin ta đi, các ngươi không có cơ hội thắng hạng nhất tỷ thí. Có quốc sư ở đây, các ngươi chỉ có thể tranh hạng nhì.”

“Đùa thôi!”

Thư viện Tề Kiệt cười lạnh: “Tại hạ cũng không tin, Triệu Khang hẳn là văn khúc tinh hạ phạm hay sao?”

Ngô Quan Hải vẫn nghiêm túc nói: “Ta nói sự thật.”

Nhưng những người khác làm sao tin, sau khi cất kỹ tất cả văn chương liền giao toàn bộ cho Công Tôn Vân Tú cùng giám khảo Trương Khải, Chu Lễ.

Ba người họ cùng đọc những bài báo này.

Có thể đảm nhiệm vị trí giám khảo, hai quan viên nước Chu Trương Khải và Chu Lễ đương nhiên cũng là hạng người tài văn chương hơn người. Về cơ bản, chỉ cần lướt qua là họ sẽ biết thế nào là một bài viết hay và thế nào là rác. Vì vậy, tốc độ đọc của ba người không hề chậm.

Lông mày Trương Khải đột nhiên nhướng lên: “Bài văn hay!”

Nói xong, hắn nhìn về phía Tề Kiệt bội phục nói: “Tề đại gia không hổ là thư viện đại tài, cái này một thiên Yến Lâu đề ký, viết tinh diệu tuyệt luân làm người ta đọc mà như hương hoa từ miệng bay ra!”

Tề Kiệt lộ ra nụ cười chấp tay: “Trương đại nhân quá khen.”

Nói xong nhìn Triệu Khang một cái, Tề Kiệt châm biếm nói: “Trương đại nhân vẫn là xem văn kinh thế của Triệu đại quốc sư chúng ta đi, cũng tốt để cho chúng ta đánh giá đánh giá.”

Hắn vừa dứt lời, Công Tôn Vân Tú đang cúi đầu đọc văn bên cạnh chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Khang.

“Triệu quốc sư!”

Bài viết trên tay nàng chính là của Triệu Khang!

Triệu Khang: “Công Tôn Vân Tú có gì chỉ giáo?”

Công Tôn Vân Tú vẻ mặt tràn đầy vẻ thán phục, khiến không ít người quen thuộc với nàng cảm thấy ngạc nhiên. Nàng cất tiếng hỏi một cách thành khẩn:

“Xin hỏi văn chương của Triệu quốc sư được sáng tác ở đâu?”

Triệu Khang khẽ mỉm cười: “Tất nhiên là do ta tự tay sáng tác.”

Tề Kiệt sững sốt, nhìn phản ứng của Công Tôn Vân Tú, trong lòng cảm thấy không ổn, vội vàng hỏi: “Viện trưởng?”

Công Tôn Vân Tú thở dài một hơi, tràn đầy bội phục nói: “Quan Hải thái tử nói không sai, đây đích thị là kinh thế chi văn!”

Lời nói này khiến cho những người tham dự văn hội khác vô cùng chấn động. Trương Khải và Chu Lễ cũng buông bài thi trên tay xuống, vội vàng nhìn qua.

Tuy nhiên, Công Tôn Vân Tú không đưa bài thi cho hai người họ mà mỉm cười nói: “Không ngờ hôm nay lại có thể được chiêm ngưỡng bài văn chương có thể lưu truyền ngàn năm. Triệu quốc sư, có thể cho Vân Tú đọc để mọi người cùng thưởng thức được không?”

Lý Thừa Khôn ánh mắt âm trầm, Lý Mộc Sâm bên cạnh sắc mặt vô cùng khó coi.

Công Tôn Vân Tú lại khen ngợi văn chương Triệu Khang viết như thế! Lần này thì nguy rồi!

Minh Châu công chúa trong lòng tràn đầy tò mò. Tuy rằng vị trí của nàng ngay bên cạnh Triệu Khang, nhưng trước đó nàng cũng không đến gần quan sát như Ngô Quan Hải, vì vậy cũng không biết Triệu Khang đã viết gì.

Hiện tại thấy viện trưởng thư viện này khiếp sợ như vậy, càng khiến nàng muốn tự mình đọc bài văn của Triệu Khang. Nàng cũng không tránh khỏi sinh lòng tò mò.

Triệu Khang gật đầu: “Công Tôn đại nhân cứ tự nhiên.”

Công Tôn Vân Tú nhìn bài văn trong tay, tâm trạng vốn bình tĩnh giờ phút này lại vô cùng phấn chấn. Ngoại trừ chữ viết có phần khó coi, bài văn này có thể nói là hoàn mỹ!

Nàng nhẹ nhàng cất tiếng đọc. Khi nàng đọc đến đây, mọi người, đặc biệt là những học giả uyên thâm về văn chương nước Chu, đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Cho đến khi Công Tôn Vân Tú đọc xong câu cuối cùng, cả hội trường như bùng nổ!

Chu Lễ bên cạnh càng lộ vẻ say mê: “Lạc hà cùng cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc, ai có thể viết ra những câu từ tuyệt mỹ đến thế!”

“Quan sơn nan viết, thủy bi thất lộ người! bèo nước tương phùng, lộ vẻ tha hương chi khách! Hảo! Hảo! Hảo!”

Một vị quan văn vô cùng kích động, trực tiếp đứng dậy từ chỗ ngồi, chạy đến bên cạnh Công Tôn Vân Tú, cúi đầu nhìn vào bài văn trên tay nàng, trên mặt lộ vẻ say mê như si như dại.

Khoa trường nhất chính là một gã sĩ tử nước Tề tham dự văn hội trực tiếp khóc lên, “Càng già càng dẻo dai, thà đời lòng trắng trợn. Càng thả càng kiên, không rơi xuống mây xanh chi chí!”

“Vì cái gì? Vì cái gì! Vì cái gì câu tốt như vậy không phải ta viết ra!”

“Mấy năm đọc sách của ta đều đến trên người chó sao, ô ô ô!”

“Đây tuyệt đối là truyền thế chi văn, đủ có thể lưu truyền hậu thế trăm ngàn năm!”

Một sĩ tử trong thư viện kích động điên cuồng.

Tề Kiệt kích động, vừa định lớn tiếng nói ra cảm ngộ của mình, nhưng lập tức phục hồi tinh thần lại, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Mẹ nó, đây là Triệu Khang viết a!

Lão tử kích động cái gì! Hắn là đối thủ của ta!

Nhưng mà! Nhưng văn chương này, viết cũng quá hay a!

Giờ khắc này tựa hồ tất cả mọi người đã quên, người viết ra bài văn này là đối thủ của bọn họ, văn thần nước Chu đều đã quên bọn họ hiện tại đang cùng Triệu Khang tỷ thí.

Cố gắng khoe khoang bài văn chương này tốt ở chỗ nào.

Muốn nói khó chịu nhất, không thể nghi ngờ là nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm, hẳn lúc này cũng sắp tức nổ tung, nghe mọi người khoác lác Triệu Khang viết ra văn chương, hẳn rất muốn rống to một tiếng để cho mọi người câm miệng.

Nhưng không có biện pháp, lúc này thời phong văn chương Triệu Khang viết tựa hồ đã trở thành một loại phương hướng chính trị.

Cuối cùng vẫn là Lý Thừa Khôn nghe không nổi nữa, âm mặt ho khan vài tiếng, lúc này mới kéo một đám đại thần nước Chu trở về.

Lập tức không ít người mặt đều đỏ lên, nhìn đôi phụ tử Hoàng đế bệ hạ cùng Nhị hoàng tử này, thật là xấu hổ a.

Làm sao lại quên lần văn hội này, nhưng là muốn hung hăng đánh bại Triệu Khang!

Bây giờ thì tốt rồi, những lời mình vừa nói chắc chắn đã khiến bệ hạ và Nhị hoàng tử ghi nhớ.

Vậy phải làm sao đây?

Bách quan có chút xấu hổ, nhưng Công Tôn Vân Tú lại hiển nhiên không ở trong danh sách này.

Nàng cầm quyển văn chương của Triệu Khang, tiện tay nhét vào trong tay áo của mình, giống như đang làm một chuyện nhỏ bé không đáng kể, trên mặt mang theo mỉm cười, nói: “Văn truyền đời như thế không đoạt được vị trí đầu bảng vậy thì nói không lại đi, văn chương tỷ thí, quốc sư Triệu Khang đứng đầu.”

Nghe nàng nói như thế, Trương Khải cùng Chu Lễ ngược lại thở phào nhẹ nhõm, xấu hổ gột đầu: “Công Tôn đại nhân nói rất đúng.”

Các người có nghe thấy không, không phải hai chúng ta nói, là Công Tôn Vân Tú nói.

Tề Kiệt ngơ ngác ngồi ở chỗ ngồi, nhìn Triệu Khang mặt mũi không quan tâm đối diện, chỉ cảm thấy mặt đau rát.

Vừa rồi còn nói người ta đồng dạng, kết quả vừa quay đầu lại, mặt đều bị đánh sưng lên!

Đáng chết, Triệu Khang này chẳng lẽ thành sự thật chính là Văn Khúc Tinh hạ phạm hay sao!

Chương 465 - Thơ Vô Định

Không bất ngờ khi trở thành người đứng đầu trong phần thi đầu tiên, Triệu Khang cũng không hề tỏ ra kích động.

Ở đất nước Trung Hoa rộng lớn này, bài “Tặng Lư Lăng Quân Tạ Linh Vận Tặng Ngô Tuần Sứ Hồng Châu Từ” đã được mệnh danh là thiên cổ kỳ văn, lưu truyền ngàn đời.

Đó là bài văn tuyệt tác đã được thời gian kiểm chứng!

Chỉ là vẻ ung dung của hắn, trong mắt người ngoài lại là sự ngạo mạn.

Những người tham gia thi hội đều lộ ra vẻ mặt bất bình, mẹ kiếp, ít nhất cũng phải tỏ ra phấn khích một chút chứ!

Nếu bài văn này là do ta viết, ta nằm mơ cũng có thể cười tỉnh giấc, sao người lại bình tĩnh như vậy?

Người có biết làm như vậy sẽ khiến chúng ta trông rất quê mùa không hả!

Nghe Công Tôn Vân Tú xướng tên tám người vượt qua vòng đầu tiên, Triệu Khang mỉm cười nhìn Lý Mộc Sâm.

“Nhị điện hạ, một ngàn vạn lượng kia, xem ra đã có hai trăm năm mươi vạn vào túi bốn quốc sư rồi, người cẩn thận một chút đây!”

Lý Mộc Sâm nghiêng răng nghiêng lợi: “Không cần quốc sư phải lo lắng, đây mới chỉ là phần thi đầu tiên, ai thắng ai thua còn chưa biết được!”

“Chắc chắc..., ta thích nhất là loại người như các người, không thấy quan tài không đổ lệ.”

Triệu Khang cười ha hả: “Vậy hôm nay Triệu mỗ sẽ để cho chư vị ở đây được mở rộng tầm mắt, phần thi thứ hai là gì, bắt đầu đi!”

Nghe ngữ khí ngạo mạn của Triệu Khang, không ít người cảm thấy bức bối, đặc biệt là Tề Kiệt và mấy vị sĩ tử Chu quốc lọt vào vòng hai.

Một người không nhịn được lên tiếng: “Triệu quốc sư, người đừng quá đắc ý vênh váo! Viết văn chúng ta không bằng người, nhưng tiếp theo chưa chắc đâu!”

Không biết là cố ý hay không, ngoại trừ Triệu Khang ra, bảy người còn lại lọt vào vòng hai đều là người Chu quốc.

Hai mươi người của Cảnh quốc và Tề quốc đều bị loại.

Tình thế lúc này giống như Triệu Khang đang một mình đấu với bảy người vậy.

“Kiêu ngạo là cần có vốn liếng, mà ta thì vừa hay có.”

Triệu Khang cười khẩy một tiếng, ánh mắt khinh thường lướt qua, những người Chu quốc bị coi thường trong lòng đều dâng lên một ngọn lửa giận, bất kể như thế nào, chỉ cần vì một hơi này, cũng nhất định phải khiến hắn thua ở phần thi thứ hai!

Lâm Vĩnh, người chủ trì thi hội, nhìn Triệu Khang, thầm hy vọng người bên mình có thể gỡ gạc lại chút mặt mũi.

Nếu thật sự thua, vậy thì vui to rồi.

“Phần thi thứ hai của thi hội là thơ, đề tài là núi, thời gian là một khắc, xin chư vị hãy hạ bút.”

Đúng như Diệp Hồng Tuyết và những người khác nghĩ, mục đích ban đầu của tứ quốc thi hội lần này là nhằm vào Triệu Khang và Càn quốc.

Vì vậy, sau khi quyết định làm như vậy, Lý Mộc Sâm cùng một nhóm đại thần và những người trong thư viện đã trải qua vô số lần thảo luận.

Cuối cùng mới thương lượng ra được một phương án cuối cùng.

Năm ngoái, trong cuộc thi đấu văn chương giữa Triệu Khang và Trương Thánh, phần thi thứ hai là văn chương, Triệu Khang đã vắng mặt, Trương Thánh không đánh mà thắng.

Vì vậy, không ai biết văn chương của Triệu Khang viết như thế nào.

Cho nên Lý Mộc Sâm quyết định đưa văn chương lên làm phần thi đầu tiên, để thăm dò Triệu Khang.

Chỉ là có chút bị kích chính là, không ngờ vừa thử đã thử ra một bài thiên cổ kỳ văn, khiến cho vị nhị hoàng tử điện hạ này trong lòng rất khó chịu.

Còn về thơ ca, bọn họ cũng biết rõ, Trương Thánh, người được mệnh danh là Thi Vô Địch, đã bại trận dưới tay Triệu Khang.

Hơn nữa còn là ở thể loại thơ vịnh cúc mà lão nhân am hiểu nhất.

Cho nên, tên Triệu Khang này viết thơ hiển nhiên là rất lợi hại, như vậy thì phải tìm một đề tài có thể hạn chế Triệu Khang ở mức độ lớn nhất.

Mọi người nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định lấy núi làm đề tài, bởi vì núi là thứ mà nói thật là không có nhiều chỗ để viết.

Hoặc là viết núi cao, hoặc là viết núi lớn, không gì hơn là viết cái gì hùng vĩ tráng lệ, hoặc là kỳ phong lẫm chẫm, cuối cùng là mượn núi để tả chí.

Đề tài đã biết trước, hơn nữa lại là loại đề tài có tính giới hạn như thế này, chúng ta còn có thể thua người sao Triệu Khang?

Chẳng lẽ ngọn núi mà Triệu Khang người viết ra còn lợi hại hơn ngọn núi mà chúng ta viết hay sao?

Bởi vậy, Lý Mộc Sâm và những người khác đều cho rằng, bọn họ có thể đánh bại Triệu Khang ở khoản thơ ca.

Mẹ kiếp, ngay cả ban giám khảo cũng là người của chúng ta!

Người lấy gì để đấu với chúng ta!

Trừ khi người lại viết ra được một bài “Tặng Lư Lăng Quân Tạ Linh Vận Tặng Ngô Tuần Sứ Hồng Châu Từ”! Vậy thì ta bái phục người!

Nhìn thấy Triệu Khang không động bút, Tề Kiệt và những người khác đều cười lạnh một tiếng, lần lượt từng người bắt đầu cầm bút lên.

Để có thể đánh bại Triệu Khang ở cửa ải này, bọn họ trong khoảng thời gian này có thể nói là vắt óc suy nghĩ nghiên cứu thơ ca, hơn nữa còn cùng tham khảo lẫn nhau.

Nghĩ như trước kia cũng không sai, Triệu Khang đây là đang một mình đấu với bảy người, hơn nữa bảy người này còn chuẩn bị trước cả tháng trời.

Diệp Hồng Tuyết, Ngô Quan Hải và những người khác cũng đã hiểu ra, Ngô Quan Hải thấp giọng nói: “Quốc sư, người phải cẩn thận, những người này e rằng đã sớm liên thủ với nhau rồi.”

Diệp Hồng Tuyết không nói gì, đôi mắt đẹp nhìn Triệu Khang tràn đầy tin tưởng, viết thơ?

Ngay cả Trương Thánh còn không phải là đối thủ của hắn, những người này có thể làm khó được Triệu Khang sao?

Diệp Hồng Tuyết không tin.

Sự thật cũng đúng là như vậy, Triệu Khang bây giờ không động bút chỉ là đang lựa chọn xem nên sao chép bài nào mà thôi.

Thơ viết về núi thật sự không ít.

Thơ tiên Lý Thái Bạch có “Thục đạo nan”, “Đăng Lư Sơn” vân vân.

Xét cho cùng, chí hướng cả đời của vị Thanh Liên kiếm tiên này, ngoài làm quan ra, chính là tu đạo cầu tiên, đã đi qua rất nhiều danh sơn đại xuyên.

Ngay cả thi thánh Đỗ Phủ cũng từng bị vị này lôi kéo vào sâu trong núi rừng, tìm kiếm tiên nhân, đào tiên, thảo luyện tiên đan.

Nghĩ đến thi thánh Đỗ Phủ, khóe miệng Triệu Khang hiện lên một nụ cười, liếc nhìn đám người Chu quốc đang cúi đầu viết thơ.

Nói đến viết về núi, bài thơ hắn đang nghĩ đến đủ để đánh bại tất cả mọi người ở đây rồi!

Lập tức, Triệu Khang cầm bút viết xuống hai chữ “Vọng Nhạc”.

Một khắc sau, tất cả mọi người đều đã dừng bút.

Thái giám đang chuẩn bị đi thu bài thơ, lại không ngờ Công Tôn Vân Tú, người đóng vai trò giám khảo, lại trực tiếp đứng dậy đi tới trước mặt Triệu Khang, trên mặt nữ tử mang theo nụ cười nhàn nhạt: “Triệu quốc sư, có thể cho Vân Tú xem qua trước được không?”

Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm lập tức bất mãn nói: “Công Tôn đại gia đây là có ý gì?”

Người làm như vậy rõ ràng là cảm thấy thơ văn của Triệu Khang hay hơn, mẹ kiếp, người có còn là người của Chu quốc nữa hay không?

Ngô Thiên Hồ cười khẽ một tiếng: “Nhị điện hạ, chuyện này còn không rõ ràng sao? Trình độ của những người Chu quốc các ngươi như thế nào, vị Công Tôn đại gia này trong lòng rõ như trăng sáng, cho nên muốn xem thử bài thơ mà Triệu Khang tiểu tử này viết trước.”

Công Tôn Vân Tú cũng không phản bác, dường như là ngầm thừa nhận.

Triệu Khang tùy ý xé tờ giấy ra, thản nhiên nói: “Công Tôn đại gia cứ tự nhiên.”

Công Tôn Vân Tú vội vàng nhận lấy, cẩn thận xem xét, vừa nhìn liền ngây người ra.

Mà Ngô Quan Hải ở bên cạnh sau khi xem xong bài thơ mà Triệu Khang viết, đã hoàn toàn không nói nên lời, fan cuồng đầu lĩnh lúc này trong lòng đối với Triệu Khang hoàn toàn là bội phục sát đất!

Bởi vì hành động của Công Tôn Vân Tú, tất cả mọi người lúc này đều đang nhìn chằm chằm vào vị viện trưởng thư viện này.

Lại thấy trong mắt nữ tử lóe lên vẻ kinh hãi, ngay sau đó, lại hướng về phía Triệu Khang cúi người thật sâu.

Cảnh tượng này trực tiếp khiến cho đám người Chu quốc trợn mắt há mồm.

Là viện trưởng thư viện, Công Tôn Vân Tú chính là người có học thức uyên bác nhất Chu quốc hiện nay, là người đứng đầu giới văn thi!

Vậy mà bây giờ, người đứng đầu giới văn thi của bọn họ lại đang cúi đầu trước Triệu Khang!

Tề Kiệt và những người khác trong lòng lập tức có chút luống cuống, chẳng lẽ!

Lúc này, Công Tôn Vân Tú lên tiếng.

“Triệu quốc sư, xứng danh Thi Vô Địch!”

Một lời nói kích thích ngàn cơn sóng, Lý Mộc Sâm kích động đứng lên: “Không thể nào! Tên kia viết cái gì! Để ta xem!”

Chương 466 - Vô Song Từ Lâu

Lời khen “thi vô địch” của Công Tôn Vân Tú trực tiếp đẩy Triệu Khang lên đầu sóng ngọn gió.

Lý Mộc Sâm càng thêm kích động, không tin là tính toán như vậy mà vẫn không làm gì được Triệu Khang, liền đứng dậy yêu cầu xem thơ!

Công Tôn Vân Tú thở dài trong lòng, lần này Chu quốc e rằng sẽ vì vị Nhị hoàng tử này mà ngã ngựa!

Trước đó, Lý Mộc Sâm đã tìm đến nàng, hy vọng nàng có thể ra tay đối phó với Triệu Khang trong văn hội. Công Tôn Vân Tú vốn rất hứng thú.

Là Viện trưởng mới của Thư viện, nàng đặc biệt yêu thích văn học, nhưng vừa nghe nói để đảm bảo vạn nhất, phải giở trò trong đề thi, thậm chí còn cấu kết gian lận, Công Tôn Vân Tú liền từ chối lời mời của Lý Mộc Sâm. Theo nàng, những chuyện liên quan đến văn học không nên bị nhuộm màu vụ lợi.

Thế nhưng hiện tại Công Tôn Vân Tú lại phát hiện mình đã sai lầm, một Triệu Khang như vậy, thật sự là người mà đám tài tử Chu quốc liên thủ lại có thể đối phó được sao?

Bài văn trước đó, cộng thêm bài Vọng Nguyệt Lâu này, cho dù bản thân nàng ra tay, liệu có phải là đối thủ của vị Quốc sư Đại Càn này hay không?

E rằng không thể nào!

Nghĩ vậy, Công Tôn Vân Tú nhẹ giọng nói: “Bài thơ của Triệu quốc sư có tên là Vọng Nguyệt Lâu, xin mời chư vị thưởng thức!”

Lý Mộc Sâm lạnh mặt, Hoàng đế Lý Thừa Khôn lúc này cũng chẳng còn chút vui mừng nào của ngày đại thọ, sắc mặt âm trầm như nước.

Tề Kiệt cùng đám người Chu quốc vốn là đối thủ của Triệu Khang càng thêm căng thẳng tới độ.

“Đại Tông phu như hà? Tề Lỗ thanh vị liễu.

Tạo hóa chung thân tú, âm dương cát hôn hảo.

Đặng hung sinh tăng vân, quyết tử nhập quyêu điều.

Hội đương lãng tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiêu.”

Công Tôn Vân Tú nhẹ nhàng đọc, khi câu cuối cùng vừa dứt, mọi người như bị sét đánh!

Tề Kiệt trợn mắt há mồm nhìn Triệu Khang, trong đầu chỉ còn lại một câu:

Hội đương lãng tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiêu!

Hắn! Hắn Triệu Khang viết là núi, hay là chúng ta?

Chẳng lẽ trong lòng hắn, chúng ta thật sự bất lực như vậy sao!

Trong đại điện, nhất thời yên tĩnh như tử địa, tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Một tiếng cười phá vỡ sự tĩnh lặng này, mọi người nhìn lại, là Triệu Khang!

Vừa thưởng thức chén rượu trong tay, Triệu Khang vừa nhìn Lý Mộc Sâm đang á khẩu không nói nên lời với vẻ thích thú: “Nhị hoàng tử điện hạ, hiện tại có thể nói là năm trăm vạn đã vào túi ta rồi.”

“Ngươi!” Lý Mộc Sâm mặt đỏ bừng, muốn nói gì đó nhưng lại không thể thốt ra nửa lời!

Minh Châu công chúa nhìn Triệu Khang, sự kinh hãi trong lòng đã không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung được nữa, đây chính là Quốc sư Đại Càn Triệu Khang!

Thật sự là kinh diễm đến mức này, vẫn có thể đề bút thành văn, võ có thể trấn thủ biên cương!

Cái gọi là văn võ song toàn, chẳng phải là như thế này sao!

Trên đời này lại có nam tử thần kỳ đến vậy!

Không có bất kỳ ý kiến phản đối nào, cho dù muốn bắt bẻ cũng không tìm ra được chỗ nào.

Nhất là khi những bài thơ khác được đọc lên, so sánh một chút thì sự chênh lệch quá rõ ràng!

Chỉ riêng câu “nhất lãm chúng sơn tiểu” đã đủ nghiền nát bọn họ thành cặn bã.

Lâm Vĩnh càng cảm thấy tình hình có gì đó không ổn, nhưng lại không biết phải làm thế nào, chỉ đành cắn răng tiếp tục: “Văn hội hạng mục thứ ba, thơ từ. Từ bài không hạn chế, thời gian giới hạn một khắc đồng hồ!”

Lần này Triệu Khang không do dự như trước, mà nhìn Diệp Hồng Tuyết bên cạnh.

Nàng mỉm cười, không chút để ý đến người ngoài: “Nghĩ gì thế?”

Triệu Khang cười: “Đang nghĩ xem bài từ này có xứng với nàng hay không.”

Mọi người nghe vậy đều sửng sốt, Công Tôn Vân Tú và Minh Châu công chúa đồng thời dâng lên một tia khác thường trong lòng.

Nghe ý tứ của Triệu Khang, hình như là muốn viết từ cho Diệp Hồng Tuyết bên cạnh!

“Vậy ngươi phải viết cho thật hay, nếu không ta không đồng ý đâu!” Diệp Hồng Tuyết hừ một tiếng.

Triệu Khang cười ha ha: “Tuân mệnh!”

Ngô Quan Hải bất đắc dĩ, bắt đầu mong chờ.

Lần này Minh Châu công chúa không còn giữ kẽ gì nữa, trực tiếp đứng dậy đi đến sau lưng Triệu Khang, nàng rất muốn xem Triệu Khang sẽ viết ra bài từ gì để tặng cho thê tử của mình.

Nói đến bài từ chắc chắn thắng lợi, Mãn Giang Hồng của Nhạc Võ tướng quân, Thủy Diệu Ca Đầu của Tô Đông Pha đều là những tác phẩm kinh điển.

Nhưng nói đến bài từ mà Triệu Khang thích nhất, chính là Thanh Ngọc Án Nguyên Tịch của Tân Kỳ Tật, người được mệnh danh là Từ long.

Mọi người đều nói Tân Khí Tật là từ nhân phái hào phóng, nhưng nói về viết tình, Tân tiên sinh cũng đâu kém cạnh ai!

Ngay lập tức, Triệu Khang đặt bút.

“Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ.

Cánh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điều xa hương mẫn lộ.

Phượng tiêu thanh động, ngọc hồ quang chuyển, nhất dạ ngư long vũ.”

Chỉ mới nửa bài mà Công Tôn Vân Tú và Minh Châu công chúa đã bị thu hút, trong đầu hiện lên một bức tranh.

Đêm nguyên tiêu, đèn hoa rực rỡ như ngàn cây hoa bạc được gió xuân thổi nở, tựa như những vì sao rơi xuống như mưa, tiếng sáo vang vọng, trăng tà tây lặn, suốt đêm không ngủ mà chẳng hề mệt mỏi, cảnh tượng thật đẹp!

Lúc này, hai nàng đều nhìn chăm chăm vào đầu bút của Triệu Khang như đang thúc giục hắn mau chóng viết xong nửa bài còn lại.

“Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ.

Tiểu ngữ oanh oanh ám hương khứ.

Chúng lý tâm tha thiên bách độ.

Mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đăng hỏa lan san xứ.”

Khi nửa bài sau vừa ra, hai nàng trực tiếp sững sờ, hoàn toàn không nói nên lời, ngây ngốc nhìn Diệp Hồng Tuyết bên cạnh Triệu Khang.

Nàng cười ngọt ngào, tuy là nữ tướng, nhưng đối với thơ từ cũng hiểu biết ít nhiều, ít nhất là hiểu được ý tứ đại khái.

Nàng biết đây là Triệu Khang viết cho nàng!

Chúng lý tâm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đăng hỏa lan san xứ.

Mà lúc này nàng đang ở bên cạnh hắn!

Nhìn nụ cười rạng rỡ trên gương mặt nàng, Công Tôn Vân Tú và Minh Châu công chúa đều sinh ra cảm xúc ghen tị không

tên.

Minh Châu công chúa thầm than: “Không hổ danh là kỳ nữ như Diệp Hồng Tuyết lại động lòng với Triệu quốc sư! E rằng không có nữ nhân nào có thể chống đỡ nổi bài từ này!”

Công Tôn Vân Tú thậm chí còn không thèm bàn bạc với Trương Khải và Chu Lễ, xem qua bài từ của ba người còn lại, rồi trực tiếp nói với Triệu Khang: “Chúc mừng quốc sư, bài từ này có thể nhượng lại cho Vân Tú cất giữ được không?”

Nhị hoàng tử sắp phát điên rồi!

“Công Tôn đại gia!”

Công Tôn Vân Tú quay đầu lại: “Nhị hoàng tử có gì chỉ giáo?”

Lý Mộc Sâm tức giận nói: “Chúng ta còn chưa bình phẩm thơ từ, Công Tôn đại gia đã tự ý cho Triệu Khang chiến thắng, có phải quá độc đoán rồi không!”

Công Tôn Vân Tú chớp chớp mắt: “Nhị hoàng tử, chẳng lẽ Vân Tú không phải là giám khảo sao?”

Lý Mộc Sâm đang tức giận mới kịp phản ứng lại, cảm thấy vô cùng xấu hổ, sau đó tức giận nói: “Cho dù như vậy, cũng nên để mọi người chúng ta xem qua, rốt cuộc Triệu đại quốc sư đã viết ra bài từ ghê gớm đến mức nào! Nhỡ đâu Trương đại nhân và Chu đại nhân cảm thấy bài từ này không được thì sao!”

Công Tôn Vân Tú thản nhiên nói: “Nếu bài từ này mà không được, vậy thì trên đời này không ai có thể nói bài mình viết thơ được nữa! Triệu quốc sư không chỉ thơ vô địch, mà từ cũng có thể nói là vô song!”

Liên tiếp bị phản bác, Lý Mộc Sâm thật sự sắp tức nổ phổi, hừ lạnh một tiếng không nói nữa.

Tề Kiệt của Thư viện cũng lọt vào vòng ba, lúc này vị đại gia Thư viện này đã hoàn toàn mất hết ý chí chiến đấu.

Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, Công Tôn Vân Tú, người có thể nói là độc chiếm bảng đầu về thơ từ ở Chu quốc, lại lần đầu tiên khen ngợi từ của một người như vậy!

Nếu biết rằng tên họ Triệu này biến thái như vậy, lão tử bị rảnh rồi mới đi đối đầu với hắn! Mẹ kiếp!

Chương 467 - Hèn hạ

Trong các bài thơ phú, ba vòng đầu tiên, Triệu Khang đều có thể nói là đã giành được chiến thắng áp đảo.

Viện trưởng thư viện Công Tôn Vân Tú không hề che giấu sự tán thưởng, càng trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết sĩ tử Chu quốc.

Không chỉ Lý Mộc Sâm bị vị nữ viện trưởng này làm tức giận muốn chết, mà ngay cả hoàng đế Lý Thừa Côn, sắc mặt cũng khó coi đến mức nào.

Giống như bị người ta đội nón xanh vậy!

Mà lúc này còn có một người có chút muốn khóc mà không ra nước mắt, đó chính là Tề Kiệt, Tề đại gia của thư viện.

Bởi vì, thơ từ của hắn viết ra còn hay hơn ba người còn lại, điều này cũng có nghĩa là, người cuối cùng so tài câu đối với Triệu Khang, quyết định ra người đứng đầu hội văn lần này chính là hắn!

Điều này khiến Tề Kiệt suýt chút nữa muốn chửi má nó.

Lúc này hắn nào còn tâm tư gì muốn đánh bại, ý nghĩ viên vông như vậy nữa.

Tên biến thái này căn bản không phải là người mà mình có thể đối phó được!

Mà càng quan trọng hơn là, lúc này Triệu Khang và nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm lại còn có ước định.

Nếu thua, Chu quốc sẽ phải đưa cho Triệu Khang một ngàn vạn lượng bạc trắng!

Mặc dù chuyện này là do Lý Mộc Sâm đáp ứng, nhưng hiện tại người ra trận là hắn, Tề Kiệt a!

Nếu lát nữa thật sự thua, đến lúc đó Lý Mộc Sâm muốn tìm người thế mạng, hắn có thể chạy thoát sao?

Cho nên Tề Kiệt bây giờ rất hoảng!

Trong lòng mắng chửi Trương Khải và Chu Lễ, hai tên giám khảo một trận máu chó đầy đầu!

Hai tên vương bát đản các ngươi chọn ai không được? Tại sao lại chọn ta a! Đây không phải là bảo ta đi chịu chết sao!

Đáng tiếc hiện tại không ai biết được tiếng lòng của Tề Kiệt.

Người phụ trách chủ trì hội văn Lâm Vĩnh cũng phát hiện ra bầu không khí không đúng lắm, phía Chu quốc bọn họ, sắc mặt ai nấy đều như cha mẹ chết vậy.

Rõ ràng là tự tin đã bị Triệu Khang đánh cho tan tành rồi, đã cảm thấy câu đối cuối cùng này bất kể là ai lên, đều sẽ thua.

Dù sao lúc trước Trương Thánh chính là thua Triệu Khang ở câu đối a!

Nhìn bộ dáng u ám của Lý Mộc Sâm, Lâm Vĩnh cũng không lập tức mở miệng tiến vào cuộc thi thứ tư.

Có thể kéo dài một chút thì cứ kéo dài vậy!

Nhưng bọn họ muốn kéo dài, Triệu Khang sao có thể để bọn họ yên tâm, lập tức nói: “Này, nhị điện hạ sao còn chưa bắt đầu so tài hạng mục thứ tư?”

“Chẳng lẽ muốn cứ như vậy kéo dài thời gian cho qua chuyện sao?”

Lý Mộc Sâm tức giận: “Ngươi nói bậy gì đó! Ai kéo dài thời gian!”

Triệu Khang móc móc lỗ tai: “Đã không kéo dài, vậy chúng ta liền tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng bắt đầu đi!”

“Chờ chút!”

Lý Mộc Sâm nghe vậy vội vàng lên tiếng.

Triệu Khang thản nhiên nói: “Nhị điện hạ muốn làm gì?”

“Liên tiếp so tài ba vòng, chắc hẳn không ít người đã mệt mỏi, trước tiên nghỉ ngơi một khắc đồng hồ! Tề đại gia, ngươi có phải là có chút mệt mỏi rồi không?” Lý Mộc Sâm nhanh chóng nói.

Tề Kiệt lập tức phản ứng lại, giả bộ ra vẻ khó chịu mệt mỏi: “Ai da, nhị điện hạ vừa nói quả thật có chút mệt mỏi rồi.”

Triệu Khang ha ha cười một tiếng, tiếng cười này giống như hai cái tát hung hăng giáng vào mặt Lý Mộc Sâm và Tề Kiệt.

Khiến cho hai người đều có chút xấu hổ, trắng trợn kéo dài thời gian như vậy, chỉ cần không phải là người mù đều nhìn ra được.

Nhưng Triệu Khang cũng lười so đo với bọn họ: “Vậy thì nghỉ ngơi một khắc đồng hồ đi, cũng tốt cho quý quốc chuẩn bị ngân phiếu.”

Vương bát đản!

Lại bị Triệu Khang chế giễu, nhị điện hạ trong lòng tức giận, một bên mắng Triệu Khang một bên hận Tề Kiệt, đám người bắt tài.

Nhạc vũ tấu lên.

So với lúc trước vui mừng hoà thuận, hiện tại có chút trầm mặc.

Văn võ bá quan Chu quốc ai nấy đều im lặng không biết đang suy nghĩ điều gì, sĩ tử Tề quốc và Cảnh quốc thì tụ tập cùng một chỗ, thảo luận thơ văn mà Triệu Khang viết ra.

Hiện tại bọn họ đều đã nhận rõ hiện thực, so tài với Triệu Khang, căn bản là không thắng nổi!

Mà Tề Kiệt thì thừa dịp khoảng thời gian nghỉ ngơi giữa giờ này, cáo lui đi đến thiên điện, Lý Mộc Sâm cũng rời khỏi hiện trường thò yển.

...

“Chết tiệt, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Không phải đã xác định vạn vô nhất thất rồi sao!”

Hai người vừa gặp mặt, Lý Mộc Sâm liền nổi giận mắng.

Tề Kiệt cười khở một tiếng: “Nhị điện hạ, chuyện này người trách ta cũng vô dụng! Chúng ta, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của Triệu Khang!”

Lý Mộc Sâm nổi giận: “Ngươi có ý gì, chưa đánh đã run?”

“Nhị điện hạ, hiện tại không phải là vấn đề đánh hay không đánh a!”

Tề Kiệt bất đắc dĩ nói: “Vừa rồi nếu là hội văn bình thường, chúng ta đều thua ba trận rồi! Hiện tại câu đối lại là sở trường của tên Triệu Khang kia, ta làm sao có thể là đối thủ của hắn! Hắn chính là người đã dùng hai câu đối tuyệt thế đánh bại Trương Thánh đó!”

“Hỗn xược!”

Lý Mộc Sâm có chút tức giận công tâm: “Chúng ta tốn bao tâm cơ, để cho Triệu Khang tham gia hội văn chính là vì muốn hung hăng đánh bại hắn, đem Thông Châu của Càn quốc nắm giữ trong tay chúng ta.”

“Mà hiện tại thì sao? Vậy mà lại để cho Triệu Khang đánh cho tan tác, nội dung hội văn lần này nếu như truyền ra ngoài, người để cho bốn điện hạ làm sao đối mặt với bá tánh Đại Chu!”

Tề Kiệt khoe miệng giật giật, trong lòng thầm mắng vài tiếng.

Người giỏi thì người lên đi!

Ở đây gào thét với ta làm cái gì!

Thấy hắn im lặng không lên tiếng, Lý Mộc Sâm hừ lạnh một tiếng: “Không được, nhất định phải nghĩ cách, trận thứ tư này nhất định phải thắng! Nếu không tổn thất của Đại Chu ta sẽ không thể lường trước được!”

Đặc biệt là ta còn đặt cược cả vị hôn thê của mình!

Nếu thật sự thua Triệu Khang, vị hôn thê vậy mà phải đi làm nô tỳ cho người ta!

Chỉ cần nghĩ đến, Lý Mộc Sâm liền cảm thấy một luồng khí huyết dâng trào, muốn thổ huyết!

Đột nhiên.

Lý Mộc Sâm nghĩ đến cái gì: “Lát nữa, trận cuối cùng này là so tài câu đối phải không?”

Tề Kiệt hồ nghi nhìn hắn, gật gật đầu.

Tên này chẳng lẽ là ngu ngốc rồi sao?

Ngay sau đó trong mắt Lý Mộc Sâm bộc phát ra một trận hưng phấn: “Có rồi! Chúng ta có thể như vậy...”

Nghe Lý Mộc Sâm nói, đồng tử Tề Kiệt co rụt lại, ngay sau đó lộ ra vẻ hưng phấn: “Như vậy Triệu Khang nhất định thua!”

“Không sai! Cho nên người nhất định phải cướp trước hắn, việc này ta sẽ giúp người!”

Lý Mộc Sâm ha ha cười một tiếng: “Hắn nhất định đối không lại!”

“Nhị điện hạ quả nhiên là thông minh tuyệt đỉnh, vậy mà có thể nghĩ ra biện pháp này, lần này sẽ để cho Triệu Khang ngã một cú đau!” Tề Kiệt vội vàng nịnh bợ.

Lý Mộc Sâm nghe vậy, hừ lạnh một tiếng: “Nói cho cùng, vẫn là phải dựa vào bốn điện hạ ra mưu kế cho các người, thật là một đám phế vật!”

Tề Kiệt ho khan một tiếng không dám tiếp lời.

Hai người thương nghị xong đi ra khỏi thiên điện, lúc này thời gian nghỉ ngơi giữa giờ cũng đã kết thúc.

Triệu Khang chế giễu nói: “Ồ, hai vị, cuối cùng cũng ra rồi, ta còn tưởng rằng hai vị muốn nghỉ ngơi đến ngày mai cơ.”

Tề Kiệt lúc này là tự tin trăm phần, cười lạnh một tiếng: “Triệu Khang người đừng có mà đắc ý, hôm nay ta sẽ khiến người thua ở trên câu đối này!”

Triệu Khang: “Câu nói này hôm nay người đã nói rất nhiều lần rồi, người không chán ta còn nghe chán rồi.”

Lý Mộc Sâm hừ lạnh một tiếng: “Lần này sẽ để cho người thua triệt để, Lâm đại nhân bắt đầu đi.”

Lâm Vĩnh nghe vậy gật gật đầu: “Hội văn trận thứ tư, câu đối, bây giờ bắt đầu!”

“Chờ chút.”

Lý Mộc Sâm lên tiếng, Triệu Khang lười biếng nói: “Nhị điện hạ lại muốn làm gì?”

“Đã muốn so tài câu đối, vậy thì phải có người ra trước người ra sau, đúng không?” Lý Mộc Sâm nói.

Triệu Khang ừ một tiếng, Lý Mộc Sâm lập tức nói: “Đã như vậy vậy chúng ta rút thăm quyết định ra trước sau, người thấy

thế nào?”

“Tùy ý.” Triệu Khang thờ ơ nói.

Lý Mộc Sâm âm hiểm cười một tiếng, lập tức phân phó người mang giấy đến, sau đó trên hai tờ giấy viết chữ “tiên”.

“Tề đại gia, đến rút đi!”

Tề Kiệt tiến lên rút một tờ, mở ra là một chữ “tiên”.

Lý Mộc Sâm đem một tờ giấy còn lại vo thành một cục nhìn Triệu Khang cười nói: “Đã Tề đại gia rút được chữ ‘tiên’, vậy tờ này cũng không cần xem nữa, quốc sư nói đúng không?”

Triệu Khang cười lạnh một tiếng: “Trò trẻ con.”

Ngô Thiên Hồ cũng cười nhạo nói: “Thì ra đây chính là phong độ của nước lớn a! Quả nhiên là đủ hèn hạ.”

Chương 468 - Người thua chắc

Người đang ngồi đều là những bậc trí thức, thủ đoạn của Lý Mộc Sâm tự nhiên không gạt được ánh mắt của mọi người..

Công Tôn Vân Tú khẽ nhú mày, nhìn Tề Kiệt, nhưng cuối cùng vẫn giữ im lặng. Nàng hiểu rõ Tề Kiệt, kẻ trong thư viện này, có bao nhiêu thủ đoạn trong bụng.

Tuy rằng nàng không tin Tề Kiệt có thể đánh bại Triệu Khang bằng câu đối, nhưng việc Lý Mộc Sâm bất chấp thủ đoạn để tranh giành vị trí tiên phong cho thấy hẳn có sự tự tin nhất định. Nàng chỉ mong Tề Kiệt sẽ thi tài bằng chính thực lực của mình, thay vì dùng những mưu mẹo xảo trá, làm ảnh hưởng đến danh tiếng của thư viện.

Lờ đi lời chế giễu của Ngô Thiên Hồ, Lý Mộc Sâm liếc nhìn Tề Kiệt một cái rồi ngồi xuống. Tề Kiệt đắc ý nở nụ cười, nhìn Triệu Khang và nói: “Triệu quốc sư, lần này người thua chắc rồi! Hy vọng câu đối của người cũng nhiều như lời ba hoa của người!”

Triệu Khang bình thản đáp: “Ta chỉ mong câu đối của người cũng xuất sắc như lời nói của người.”

Tề Kiệt sững sờ, nét giận dữ hiện lên trên khuôn mặt. Hắn lập tức cất tiếng: “Lắng nghe thượng liên của ta!”

Mọi người đều dồn sự chú ý vào Tề Kiệt. Hắn mỉm cười đầy ngạo mạn: “Tịch mạch hàn song không thủ quả!”

Triệu Khang cau mày suy nghĩ, Diệp Hồng Tuyết nhú mày, lộ vẻ khó chịu: “Đê tiện!”

Ánh mắt Công Tôn Vân Tú đăm chiêu nhìn Tề Kiệt trên sân đấu, trong lòng thầm trách bản thân đã đánh giá thấp hắn.

Đúng vậy, chiến thuật mà Tề Kiệt và Lý Mộc Sâm sử dụng chính là lợi dụng câu đối “Tịch mạch hàn song không thủ quả” mà Triệu Khang đã dùng để đánh bại Trương Thánh để hạ gục hắn.

Khi câu đối “Tịch mạch hàn song không thủ quả” lan truyền đến Chu quốc, nó đã tạo nên tiếng vang dội. Phong trào thi câu đối ở Chu quốc lúc bấy giờ rất thịnh hành, và nhiều cuộc thi tài đã được tổ chức. Sau khi câu đối này xuất hiện, vô số người đã cố gắng tìm ra hạ liên phù hợp, thậm chí có người còn treo giải thưởng lớn để khuyến khích. Tuy nhiên, không ai có thể tìm ra hạ liên xứng tầm với nó.

Dần dần, “Tịch mạch hàn song không thủ quả” được tôn vinh là một tuyệt tác bất hủ tuyệt đối ở Chu quốc. Ngay cả Trương Thánh, người đã từng đối đầu với Yên Tỏa Hồ Nước Liễu, cũng không thể tìm ra hạ liên nào hay hơn.

Lý do Lý Mộc Sâm bắt chấp mọi thủ đoạn để Tề Kiệt giành vị trí tiên phong chính là để Triệu Khang phải sử dụng câu đối “Tịch mạch hàn song không thủ quả” và tự hại mình.

Lời nói “đê tiện” của Diệp Hồng Tuyết khiến Tề Kiệt đỏ mặt tía tai, nhưng ngay sau đó hắn cũng vứt bỏ thể diện.

Chỉ cần đánh bại Triệu Khang, mọi thứ khác đều không quan trọng.

“Triệu quốc sư, đây là thượng liên của ta, mời hạ đáp!” Tề Kiệt lên tiếng.

Diệp Hồng Tuyết tức giận nói: “Vô liêm sỉ! Người cũng xứng xưng là kẻ sĩ? Đây rõ ràng là thượng liên của Triệu Khang!”

Lý Mộc Sâm phản bác: “Diệp tướng quân nói sai rồi. Trước đó chúng ta không hề quy định không được sử dụng câu đối của đối thủ làm thượng liên.”

Diệp Hồng Tuyết quay sang Lý Thừa Khôn đang ngồi trên long ỷ, nở nụ cười: “Bệ hạ, chẳng lẽ ngài cũng đồng ý với thủ đoạn hèn hạ này sao?”

Lý Thừa Khôn mỉm cười: “Diệp tướng quân nói vậy là có ý gì?”

“Mặc dù thượng liên này do Triệu quốc sư sáng tác, nhưng nếu bên chúng ta giành được quyền sử dụng trước, theo luật thi câu đối, chúng ta hoàn toàn có thể dùng nó làm thượng liên. Có gì sai trái?”

Minh Châu công chúa trong lòng thầm than. Nàng vốn am hiểu thi ca, nên cũng từng nghe đến câu đối mà Triệu Khang dùng để đánh bại Trương Thánh. Nàng thậm chí còn thử tìm hạ liên cho câu đối này, nhưng không thành công.

Không ai ngờ rằng Tề Kiệt và Lý Mộc Sâm lại hèn hạ đến mức dùng chính câu đối của Triệu Khang để đối phó với Triệu Khang.

Thấy Triệu Khang im lặng không nói, Lý Mộc Sâm nhin không được bật cười: “Thế nào, Triệu quốc sư, đây chính là thượng liên do người sáng tác trước đây. Hay là người không có hạ liên?”

“Bỏn điện hạ vốn muốn nhường nhin, nên mới để Tề đại gia sử dụng câu đối này. Không ngờ quốc sư người lại không biết điều!”

“Chắc chắn, như vậy Thông Châu của quý quốc sau này sẽ biến thành Thông Châu của Đại Chu ta! Thời gian sắp tới rồi!”

Lý Mộc Sâm lúc này vô cùng hả hê. Phong độ của Triệu Khang trong mấy trận trước khiến hắn ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Triệu Khang liên tục chiến thắng, khiến hắn ta không có cơ hội tranh cãi.

Hôm nay thấy Triệu Khang im lặng, tâm trạng Nhị điện hạ vô cùng sáng khoái!

Nhìn đồng hồ cát đang đếm thời gian, Lý Mộc Sâm thầm thúc giục.

Ngô Quan Hải lo lắng, nhìn Triệu Khang và lên tiếng: “Quốc sư?”

Triệu Khang nhìn Lý Mộc Sâm, sau đó lại nhìn về phía đồng hồ cát và thở dài: “Thành thật mà nói, ta thật không ngờ các ngươi lại dùng câu đối này để đối phó với ta.”

Tề Kiệt bật cười lớn: “Ta nói Triệu Khang ngươi thua chắc rồi! Thế nào? Bị thượng liên của chính mình làm khó chịu không dễ chịu đi? Như thế thiên cổ tuyệt đối há lại là người hiện tại có thể xứng đáng? Thống khoái nhận thua đi!”

“Đây đích thực là thiên cổ tuyệt đối, các người nghĩ đến cũng rất tốt, nhưng là!” Triệu Khang chuyển đề tài, nụ cười đầy ẩn ý: “Nếu là ta ra thượng liên, như vậy ta làm sao lại không đúng?”

Mọi người hoảng hốt, nhao nhao nhìn về phía Triệu Khang.

Không thể nào chứ?

Chẳng lẽ hần thật sự có hạ liên sao?

Không có khả năng, câu đối này chúng ta từ khi biết đến đã nghiên cứu thời gian dài, đều công nhận là thiên cổ tuyệt đối, tuyệt không có khả năng có hạ liên mới đúng!

Cố làm ra vẻ bí ẩn!

Lý Mộc Sâm nhìn Triệu Khang, trong lòng có chút hoảng sợ nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: “Triệu quốc sư muốn đúng thì nhanh chóng đúng, nếu không sẽ không có thời gian!”

Triệu Khang cười châm biếm: “Vậy nghe cho kỹ, hạ liên của ta là: phiền muộn ưu hoài sợ nhớ tình!”

Yên tĩnh bao trùm, ngay sau đó đại diện trong nháy mắt trở nên náo nhiệt như chợ!

Tề Kiệt và Lý Mộc Sâm mở to hai mắt: “Không thể nào!”

“Hần hần hần hần..... Hần vậy mà thật sự đối đi ra!” Tào An Quốc với vẻ mặt như gặp quỷ.

“Phiền muộn ưu hoài sợ nhớ tình, bảy chữ toàn là dựng thẳng tâm bên cạnh...” Công Tôn Vân Tú trong mắt hiện rõ sự ngỡ ngàng.

Trong thời gian ngắn như vậy, Triệu Khang lại thật sự đối được với câu đối thiên cổ tuyệt đối này!

Hay là hắn đã sớm có hạ liên?

Nhìn Tề Kiệt và Lý Mộc Sâm ngơ ngác, ánh mắt Triệu Khang như đang nhìn hai kẻ ngốc nghếch.

Đúng vậy, “Tịch mịch hàn song không thủ quả” có thể nói là thiên cổ tuyệt đối, mặc dù ở Hoa Hạ cũng làm khó vô số người, nhưng trong bao năm tháng qua cũng có vài hạ liên có thể nói qua.

“Phiền muộn ưu hoài sợ nhớ tình” chính là hạ liên được sử dụng phổ biến nhất, và tác giả của nó là Lý Thanh Chiêu, người được mệnh danh là “thiên cổ đệ nhất tài nữ”.

Triệu Khang cười nhạt, cố ý nói: “Chắc chắc, dùng thượng liên của ta để làm khó ta, nếu không biết là Nhị điện hạ chú ý, ta đều cho rằng Tề đại gia này là nằm vùng của Càn quốc chúng ta.”

“Người cũng không ngẫm lại, nếu là ta ra thượng liên, ta làm sao có thể không có hạ liên được?”

“Người...”

Lý Mộc Sâm tức giận cả người run rẩy, suýt hộc máu. Tuy rằng nghe Triệu Khang nói nhẹ nhàng, nhưng sao lại giống như đang mỉa mai bọn họ?

Đúng lúc này, ánh mắt Triệu Khang chuyển sang Tề Kiệt: “Tề đại gia, hiện tại đến lượt người đáp lại thượng liên của ta!”

Chương 469 - Lý Thừa Côn

Bị Triệu Khang bất ngờ phản đòn, Tề Kiệt bối rối, chân tay run rẩy, cảm giác như sắp khuỵu ngã.

“Nghe cho kỹ, vế trên của ta là: Vọng Giang lâu, vọng Giang lưu, vọng Giang lâu hạ vọng Giang lưu, Giang lâu thiên cổ, Giang lưu thiên cổ!” (Lâu Vọng Giang, nhìn dòng Giang chảy,

dưới lầu Vọng Giang nhìn dòng Giang chảy, lầu Giang nghìn xưa, dòng Giang nghìn xưa!)

Tề Kiệt choáng váng, thậm chí còn không nghe rõ về trên của Triệu Khang là gì, trong đầu hẳn lúc này chỉ có một suy nghĩ: mình sắp thua rồi.

Nếu thua, Chu quốc sẽ mất đi một ngàn vạn lượng bạc trắng, còn hẳn, với tư cách là đối thủ của Triệu Khang, chắc chắn sẽ bị nước bọt của các bậc văn nhân Chu quốc dìm chết!

Hắn ta hoàn toàn mất bình tĩnh.

Công Tôn Vân Tú liếc nhìn Tề Kiệt, do dự một chút rồi im lặng. Về trên của Triệu Khang quả thật rất khó, nhưng nàng không phải người thường, trong lòng đã có đối sách.

Là người Chu quốc, lại là Viện trưởng Thư viện, lẽ ra lúc này nàng nên ra tay tương trợ. Nhưng nghĩ đến việc trước đó Tề Kiệt và Lý Mộc Sâm dùng thủ đoạn hèn hạ, mưu toan đánh bại Triệu Khang, Công Tôn Vân Tú liền lựa chọn im lặng.

Triệu Khang cũng không thúc giục Tề Kiệt đối đáp, hẳn thấy rõ Tề Kiệt đã rối trí, tâm lý bất ổn. Trong tình trạng này, hẳn ta tuyệt đối không có khả năng thắng mình!

Quả nhiên, Tề Kiệt áp ứng hỏi lâu mà không đưa ra được câu trả lời.

Lý Mộc Sâm sốt ruột đến mức hai mắt đỏ ngầu: “Tề Kiệt! Người còn ngần ra đó làm gì! Mau đối về dưới đi!”

“A? Ta! Ta!”

Bị Lý Mộc Sâm quát lớn, Tề Kiệt càng thêm luống cuống, đầu óc trống rỗng.

Ngay lúc này, Diệp Hồng Tuyết đứng dậy, lên tiếng: “Hết giờ!”

Mọi người Chu quốc giật mình, đồng loạt nhìn về phía đồng hồ cát, lúc này mới phát hiện cát trong đồng hồ đã chảy hết! Hết giờ rồi, mà Tề Kiệt vẫn chưa đối đáp được, hẳn ta thua rồi!

“Thua rồi!”

Như bị rút hết tinh thần, Tề Kiệt ngã khuỵu xuống đất, miệng lẩm bẩm, sau đó ngất lịm, người còn co giật.

Thua rồi! Không ngờ lại thua rồi!

Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm siết chặt nắm đấm, hai mắt đỏ ngầu như muốn giết người.

Làm sao có thể ngờ được, mình lại thua thật!

Hơn nữa còn thua thảm hại như vậy, từ đầu đến cuối bị nghiền ép!

Hai mươi vị cao thủ văn đàn được tuyển chọn kỹ càng từ khắp Chu quốc, vậy mà lại bị Triệu Khang đánh cho tan tác, không có sức phản kháng!

Những người này chính là chỗ dựa để hấn ta tổ chức văn hội! Tại sao có thể thua nhanh như vậy?

Nếu là trước đây, Lý Mộc Sâm có đánh chết cũng không dám tin! Nhưng sự thật đã xảy ra!

“Ta không phục! Tới nữa!”

Không thể chấp nhận thất bại, Lý Mộc Sâm lúc này như một con bạc thua trắng, chỉ muốn gỡ gạc, hấn ta găm lên với Triệu Khang như đã thú: “Chúng ta so tài lần nữa! Lần này Công Tôn Vân Tú, người đấu với Triệu Khang!”

Triệu Khang cười lạnh: “Được thôi, muốn so bao nhiêu lần, bốn quốc sư đều tiếp hết, nhưng trước tiên hãy giao số bạc đã thua lên đây đã!”

“Ngươi! Bản hoàng tử sẽ quyết nợ ngươi?” Lý Mộc Sâm hơi chột dạ.

Triệu Khang cười nhạo: “Quyết nợ hay không thì để sau lại nói, nguyên chơi thì phải phục thua. Bốn quốc sư không giống nhị hoàng tử, gia đại nghiệp đại, ta còn chờ tiền mua sơn phấn cho phu nhân nữa đây!”

Diệp Hồng Tuyết cười rạng rỡ.

Lý Mộc Sâm còn muốn nói gì đó, lúc này Lý Thừa Côn, người này giờ vẫn im lặng, lên tiếng.

“Đủ rồi!”

Triệu Khang không hề sợ hãi, nhìn Lý Thừa Côn, thản nhiên nói: “Nếu bệ hạ đã nói đủ rồi, vậy xin hãy thực hiện lời hứa. Sau đó là muốn tiếp tục chơi hay như thế nào, bốn quốc sư đều chiều theo.”

Lý Thừa Côn đè nén cơn giận, ánh mắt ẩn chứa sự phẫn nộ không thể diễn tả: “Hộ bộ Thượng thư Trần đại nhân.”

Trần Thượng Vân run rẩy bước ra: “Có thần.”

“Hạn trong ngày hôm nay, đổi toàn bộ ngân lượng trong quốc khố thành ngân phiếu, giao cho Triệu quốc sư, một đồng cũng không được thiếu!”

Nói đến cuối, Lý Thừa Côn gần như nghiêng nát cả hàm răng.

Lần này thật sự là thua đến quần cũng không còn!

Trần Thượng Vân vội vàng đáp: “Thần tuân chỉ!”

Nói xong, vị Hộ bộ Thượng thư này lập tức rời khỏi đại điện, muốn trong thời gian ngắn như vậy gom đủ một ngàn vạn lượng ngân phiếu, e rằng chỉ có hắn, người nắm giữ túi tiền của quốc gia mới có bản lĩnh này.

“Phụ hoàng!”

Lý Mộc Sâm kêu lên, Lý Thừa Côn liếc mắt nhìn qua, Nhị hoàng tử lập tức im bặt, không dám hó hé nửa lời.

Nhìn thấy cảnh này, Triệu Khang biết ngay vị hoàng đế Chu quốc này không hề đơn giản, mặc dù đã sáu mươi tuổi.

Nhưng quyền lực của hắn đối với Đại Chu triều đình vẫn là vô cùng to lớn!

Lý Thừa Côn đứng dậy, bá quan văn võ cũng đồng loạt đứng lên.

“Hôm nay văn hội, người giành chiến thắng là... Triệu Khang, Quốc sư nước Càn! Ngô Thanh.”

Nghe thấy hoàng đế gọi mình, Ngô Thanh, Tế tửu Quốc Tử Giám Chu quốc, vội vàng bước ra: “Có thần.”

“Ban bố chiếu thư, công bố nội dung và kết quả so tài văn hội lần này cho toàn thiên hạ biết.”

Lý Thừa Côn nhìn Triệu Khang, nở nụ cười: “Chu quốc ta tuy thua, nhưng không phải là kẻ thua không nổi. Văn tài của Triệu quốc sư thật đáng kinh thế hãi tục, xứng đáng là đệ nhất thiên hạ, hy vọng sau này văn đàn Càn quốc sẽ hưng thịnh nhờ có Triệu quốc sư!”

Quả là một bậc đế vương có khí phách! Đây có lẽ chính là cái gọi là phong cốt của bậc đế vương!

Triệu Khang thầm khen ngợi, loại người như vậy càng khó đối phó!

Hắn đáp: “Bệ hạ quả thật là người hào sảng, vậy thì mượn lời chúc tốt đẹp của bệ hạ.”

Lý Thừa Côn khẽ mỉm cười, ánh mắt sắc bén, ra hiệu cho mọi người an toạ, sau đó phát tay áo, cho cung nữ, thái giám dâng rượu, tiếp tục yến tiệc.

Một buổi văn hội vốn nhằm vào Triệu Khang và Càn quốc, cuối cùng lại để Triệu Khang đánh cho tan tác, giành chiến thắng vang dội.

Lý Thừa Côn cũng chỉ có thể giữ phong độ của bậc đế vương, tránh để mất mặt thêm nữa.

Chỉ là nghe nói sau bữa tiệc hôm đó, Lý Thừa Côn đã đập phá một trận long trời lở đất trong hậu cung, ngay cả món quà mừng thọ do Triệu Khang dâng tặng, viên kim cương thủy tinh kia cũng bị đập vỡ.

Suýt chút nữa thì tức chết Lý Thừa Côn!

Đêm xuống.

Trong ngự thư phòng, sáu vị đại thần đứng chấp tay, Đại hoàng tử Lý Mộc Dịch, Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm đứng hai bên.

Hoàng đế Lý Thừa Côn ngồi sau án thư, hai mắt đỏ ngầu.

Viện trưởng Thư viện Công Tôn Vân Tú tay cầm ngọc tiêu, thần sắc ung dung.

Bầu không khí nhất thời trở nên ngưng trọng.

Một lúc lâu sau, Lý Thừa Côn mới lên tiếng: “Trần Thượng Vân, số tiền cần đưa đã chuẩn bị xong chưa?”

Trần Thượng Vân cung kính đáp: “Bẩm bệ hạ, đã gom đủ, tổng cộng là một ngàn vạn lượng.”

“Đến lúc thì đưa tiền cho hần ta đi.”

Lý Thừa Côn hừ lạnh một tiếng: “Không ngờ Triệu Khang kia lại lợi hại như vậy! Thi từ văn chương câu đối, Đại Chu ta tự xưng là cường quốc số một, văn võ song toàn, vậy mà lại không một ai có thể thắng được hần ta! Xem ra đều là lũ hữu danh vô thực!”

Lý Mộc Sâm nhìn Công Tôn Vân Tú, ánh mắt âm trầm: “Nếu không phải Công Tôn đại gia không chịu ra tay! Đại Chu ta sao có thể thua thảm hại như vậy!”

Đối với việc Nhị hoàng tử đồ lỗi, Công Tôn Vân Tú không hề bận tâm, nàng đã sớm biết rõ bản chất của hần ta.

Nàng thản nhiên nói: “Cho dù Vân Tú có ra tay thì đã sao, vẫn không phải là đối thủ của Triệu quốc sư, văn tài của Triệu quốc sư hiếm thấy trên đời, Vân Tú tự nhận không bằng.”

Lý Mộc Sâm tức giận nói: “Công Tôn Vân Tú, người dù sao cũng là Viện trưởng Thư viện Đại Chu ta, là người đứng đầu văn đàn hiện nay, chẳng lẽ không có chút cốt khí nào sao?”

Công Tôn Vân Tú cười nhạt: “Người quý ở chỗ tự biết mình.”

Chương 470 - Rắn và Giao

“Người... người nói ta không biết tự lượng sức mình?!”

Khuôn mặt tuấn tú của Lý Mộc Sâm trở nên méo mó.

Công Tôn Vân Tú nhìn hần với ánh mắt kỳ quái, tựa hồ như đang nói người vẫn còn chút tự biết mình.

Lý Mộc Sâm tức đến mức suýt chút nữa thổ huyết.

“Đủ rồi!”

Lý Thừa Côn lên tiếng cắt ngang lời nhi tử, ánh mắt hướng về phía Công Tôn Vân Tú: “Thất bại lần này, không liên quan đến Thư viện. Công Tôn đại gia nếu đã một lòng muốn nghiên cứu học vấn, Đại Chu nhất định sẽ dốc lòng ủng hộ.”

Công Tôn Vân Tú gật đầu: “Đa tạ bệ hạ. Vậy hạ thần xin phép cáo lui trước.”

Lý Thừa Côn: “Ừm.”

Lý Mộc Dịch đứng bên cạnh lên tiếng: “Phụ hoàng, nhi thần tiễn Công Tôn đại gia.”

“Đi đi.”

Đối với vị đại hoàng tử này, thái độ của Lý Thừa Côn có phần khó hiểu. Hắn làm như không nhìn thấy sự ngu muội, bất tài của nhi tử mình.

Mà những hoàng tử khác như Lý Mộc Sâm lại vui khi thấy phụ hoàng như vậy, trong lòng càng chưa bao giờ coi kẻ chỉ biết chơi bồi lêu lổng này là đối thủ cạnh tranh.

Trần Thượng Vân cùng lục bộ thượng thư cũng lần lượt cáo lui, trong ngự thư phòng chỉ còn lại hai phụ tử.

Lý Mộc Sâm cúi đầu, không dám nhìn phụ hoàng.

Không ngờ Lý Thừa Côn lại lên tiếng: “Ngẩng đầu lên.”

Nhi hoàng tử dè dặt ngẩng đầu, thấy hoàng đế đang nhìn mình, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác rối bời.

“Trẫm rất thất vọng về ngươi.” Lý Thừa Côn thản nhiên nói.

Lý Mộc Sâm trong lòng cả kinh, vội vàng quỳ xuống nhận lỗi: “Phụ hoàng, nhi thần biết lỗi rồi, lần này thất bại trách nhiệm đều tại nhi thần, là nhi thần đã xem thường Triệu Khang!”

Vừa rồi còn đổ lỗi cho người khác, lúc này lại chủ động nhận trách nhiệm.

Không ngờ Lý Thừa Côn cười lạnh một tiếng: “Sao vậy? Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng trẫm tức giận vì thua một ngàn vạn lượng bạc cho Triệu Khang?”

Lý Mộc Sâm không dám tiếp lời, chỉ có thể cẩn thận dò xét suy nghĩ thật sự của phụ hoàng.

Lý Thừa Côn hừ lạnh một tiếng: “Trẫm thất vọng vì ngươi là hoàng tử, vậy mà lại không có chút phong thái nào của hoàng gia! Ngay trước mặt văn võ bá quan và sứ thần các nước!”

“Thế mà lại tranh luận không ngớt với quốc sư của nước khác! Trên người người, trẫm không nhìn thấy chút trẫm ôn, bình tĩnh nào mà một người nắm quyền nên có!”

“Chiếm được chút tiên cơ liền đắc ý vênh váo, thất bại thì như chó điên, chẳng khác gì lưu manh ngoài chợ!”

“Người như vậy? Còn xứng là hoàng tử? Còn có thể kế thừa đại thống?”

Lý Mộc Sâm trong chớp mắt cảm giác như mình bị lột sạch quần áo ném vào dòng sông băng giá.

Toàn thân run rẩy: “Phụ... phụ hoàng... con...”

“Kẻ ở vị trí cao, vĩnh viễn không thể để người bên dưới nhìn thấu suy nghĩ thật sự trong lòng, điểm này người làm quá kém!”

“Hãy nhìn thái tử Cảnh quốc Ngô Quan Hải! Từ lúc bước vào đại điện, bất kể tình hình thay đổi như thế nào, hắn ta luôn giữ một vẻ mặt ung dung, bình tĩnh!”

“Trẫm nhớ không lầm, về tuổi tác, thái tử Cảnh quốc còn nhỏ hơn người hai tuổi!”

Lý Thừa Côn đau lòng nói: “Vậy mà người chỉ lo tranh giành nhất thời với Triệu Khang, hoàn toàn không để ý đến những người khác. Người có biết Ngô Quan Hải này là mối đe dọa lớn như thế nào đối với người hay không?”

Mí mắt Lý Mộc Sâm giật liên hồi, đến khi Lý Thừa Côn nhắc nhở, hắn mới phát hiện ra trong lòng mình lúc này vậy mà chẳng có chút ấn tượng nào về vị thái tử Cảnh quốc kia!

Thái tử nước khác, đặc biệt là Cảnh quốc - kẻ địch lớn của Đại Chu, vốn là đối tượng cần phải đặc biệt chú ý, vậy mà hắn lại chẳng mảy may để tâm đến đối phương!

Cả ngày hôm nay chỉ mãi mê đấu khí với Triệu Khang.

Nhìn bộ dạng này của hắn, Lý Thừa Côn hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ tình ngộ vẫn chưa muộn! Thua Triệu Khang thì đã sao? Chỉ là một ngàn vạn lượng bạc thôi. Làm vua chúa phải biết buông bỏ!”

“Chỉ cần nắm giữ được tin tức có lợi cho mình, dù có thua bao nhiêu lần cũng không sao! Chỉ cần thắng lần cuối cùng là đủ rồi! Không nhìn thấu điểm này.”

Lý Thừa Côn cười khẩy: “Vậy thì dù trăm có giao giang sơn này cho ngươi, kết cục chờ đợi ngươi cũng chỉ có mất quốc! Bây giờ ngươi có năng lực khổng chế Đại Chu sao?”

“Còn nữa, Thư viện! Công Tôn Vân Tú hiện là Viện trưởng Thư viện! Văn nhân Đại Chu ta, ai nấy đều lấy việc vào được Thư viện làm chí hướng cả đời! Có thể nói, Công Tôn Vân Tú chính là biểu tượng tinh thần của văn nhân Đại Chu!”

“Còn ngươi, đường đường là hoàng tử, vậy mà nhiều lần bất kính với Viện trưởng Thư viện, ngươi có biết những chuyện hôm nay truyền ra ngoài, nước bọt của các văn nhân Đại Chu có thể dìm chết ngươi hay không! Bọn người cầm bút kia, ra tay còn tàn nhẫn hơn cả võ phu cầm đao!”

“Tin hay không, Công Tôn Vân Tú chỉ cần nói một câu, sẽ có vô số văn nhân liên danh dâng tấu, khiến ngươi cả đời này không thể trở thành Đại Chu chi quân!”

Lý Mộc Sâm toát mồ hôi lạnh, đồng thời trong lòng cũng dâng lên một tia hưng phấn khó tả, bởi vì từ lời nói của phụ hoàng, hắn đã nghe ra rất nhiều ẩn ý!

Lý Mộc Sâm lập tức dập đầu thật mạnh: “Nhi thần ghi nhớ lời dạy bảo của phụ hoàng! Xin phụ hoàng yên tâm, nhi thần nhất định sẽ sửa đổi lỗi lầm, tuyệt đối không còn câu nệ thắng bại nhất thời nữa!”

“Sau này cũng sẽ tự xem xét lại bản thân, nắm bắt tốt mối quan hệ với Công Tôn đại gia của Thư viện.”

“Thật sự làm được thì tốt. Được rồi, ngươi lui xuống đi.” Lý Thừa Côn nhắm mắt lại, tựa hồ có chút mệt mỏi.

Lý Mộc Sâm cẩn thận lui ra khỏi ngự thư phòng, sau đó trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, chạy như bay về tẩm cung.

Đợi hắn đi rồi, Lý Thừa Côn lại mở mắt ra, thở dài một hơi, lầm bầm: “Một con rắn khe suối, một con giao lật sông, rốt cuộc ai có thể hóa rồng, còn phải xem bản thân các ngươi.”

Giao lật sông, sóng cuộn biển gầm, khí thế ngất trời, giống như Lý Mộc Sâm.

Còn rắn khe suối, ẩn mình chờ thời, ra chiêu tất trúng, không biết là ai.

Ánh nến lập lòe soi rọi tâm tư của vị hoàng đế.

Trên con đường lát đá trong hoàng cung.

Đại hoàng tử Lý Mộc Dịch vừa đi vừa ngáp ngắn ngáp dài, bộ dạng có vẻ phóng đảng, nhưng nếu để ý kỹ sẽ phát hiện, vị đại hoàng tử bị Đại Chu coi như sói dữ hổ báo này, từ đầu đến cuối đều duy trì khoảng cách nửa bước so với Công Tôn Vân Tú, không hơn không kém.

Ra khỏi hoàng cung, Công Tôn Vân Tú dừng bước, thản nhiên nói: “Tiễn đến đây là được rồi.”

Lý Mộc Dịch cười hì hì nói: “Lão sư, người nói ta có nên đi bá kiến Triệu đại quốc sư một chuyến hay không?”

“Hoàng tử điện hạ muốn làm gì không liên quan đến ta, hơn nữa ta chưa bao giờ là lão sư của người.” Công Tôn Vân Tú thản nhiên nói.

Lý Mộc Dịch nhún vai: “Chuyện nhỏ thôi mà, chỉ cần trong lòng ta coi người là lão sư là được rồi. Trước kia vẫn nghe nói quốc sư Càn quốc là nhân vật lợi hại, không ngờ lại đáng sợ đến vậy, may mà chuyện văn hội này ta không nhúng tay vào, nếu không chẳng phải là xong đời sao?”

Công Tôn Vân Tú khẽ cau mày: “Triệu quốc sư, có thể kết giao thì chớ nên kết oán, nếu đã kết oán thì nên...”

“Dùng thủ đoạn sấm sét tiêu diệt hắn ta, ta biết lão sư là đang đau lòng cho học trò này.”

Lý Mộc Dịch cười ha hả: “Nhưng mà, Triệu quốc sư lợi hại như vậy, ta sao có thể giết được hắn ta, thôi thì cứ kết giao với hắn ta vậy. Lão sư đi thông thả, đệ tử xin phép cáo lui.”

Nhìn Lý Mộc Dịch rời đi, lông mày Công Tôn Vân Tú dần dần giãn ra, không khỏi nhớ lại chuyện nhiều năm trước, khi nàng mới nhậm chức Viện trưởng Thư viện.

Có người đến Thư viện, ở ngoài cửa phòng nàng chờ đợi ba ngày ba đêm chỉ để hỏi nàng một vấn đề.

Mà vấn đề này trực tiếp khiến nàng - tân Viện trưởng khi ấy - á khẩu không trả lời được.

Sau đó rất lâu, khi Công Tôn Vân Tú gặp lại vị thanh niên kia, đối phương đã lột xác, từ một người cầu học biến thành vị hoàng tử hoang đường mà người người trong đế đô đều e ngại.

Chương 471 - Phân tích của Triệu Khang

Quốc Tân quán.

Triệu Khang gác chân chữ ngũ, hai tay gối đầu, nhìn bóng hình mỹ lệ trước mặt.

Vị Quốc sư Triệu đại nhân hôm nay biểu diễn trước mặt mọi người, thần sắc đặc ý, kiêu ngạo nói: “Mỹ nhân, đếm xong chưa?”

Diệp Hồng Tuyết quay đầu lại, mỉm cười đáp: “Bẩm Triệu đại thiếu gia, nhiều ngân phiếu như vậy, làm sao thiếp thân có thể đếm xong trong thời gian ngắn được.”

Trên bàn chất đầy ngân phiếu, phủ kín cả mặt bàn, đều là do Triệu Khang thắng được một ngàn vạn lượng bạc hôm nay.

“Hahaha, không vội, cứ từ từ đếm!”

Triệu Khang nghiêng người, đưa ngón tay nâng cằm nàng lên, phóng túng trêu ghẹo: “Đi theo bản thiếu gia, sau này ngày nào cũng để nàng nằm đếm tiền, ăn sung mặc sướng không phải là chuyện gì khó!”

Diệp Hồng Tuyết khẽ cười: “Vậy sao, nhưng Triệu đại công tử có phải đã quên điều gì rồi không? Hôm nay chàng đại hiển thần uy, thắng được không chỉ có bạc, còn có cả người nữa.”

“Khụ khụ khụ, có sao? Sao ta không nhớ nhỉ, đúng là quý nhân hay quên!” Triệu Khang vội rút tay về, cười khan một tiếng, có chút chột dạ.

Ngón tay mân mê xấp ngân phiếu, Diệp Hồng Tuyết âm dương quái khí nói: “Haiz, giả như thiếp thân cũng có bản lĩnh như Triệu đại công tử thì tốt rồi, lúc đó cũng thắng được một

vị hoàng tử hay thế tử gì đó về hầu hạ, rót trà dâng nước, thay y phục tắm rửa, chắc là cũng thú vị lắm.”

“Nghe nói trong sử sách có ghi chép, các vị nương nương, phi tần trong thâm cung gì đó, đều thích nuôi dưỡng nam sủng, chúng ta cũng nuôi vài người, lại còn là con cháu hoàng tộc, nói ra ngoài có phải rất oai phong hay không?”

Triệu Khang tức giận đến mức bốc khói, kéo Diệp Hồng Tuyết lại, vỗ một cái vào cái mông cong vênh của nàng.

“Nàng đúng là đồ đàn bà hư hỏng, vậy mà còn có ý nghĩ đó, xem ra là mấy ngày nay ta đối xử với nàng quá tốt rồi, không dạy dỗ nàng một trận thì nàng sắp lên trời rồi!”

“Um hửm?” Diệp Hồng Tuyết nhướn mày.

Triệu Khang lúng túng cười, khí thế hoàn toàn biến mất, ôm nàng ngồi lên đùi mình: “Chuyện này là ta chưa nói trước với nàng, thật ra là như thế này...”

Lập tức Triệu Khang vội vàng kể lại chuyện giao dịch giữa mình và Minh Châu công chúa.

Diệp Hồng Tuyết vốn là người biết nhìn xa trông rộng.

Hơn nữa trong lòng nàng cũng không phải là bất mãn với Triệu Khang, liền nói: “Chỉ là nếu đã như vậy, vậy sau này chàng định xử lý mối quan hệ với nàng ta như thế nào?”

“Còn nữa, làm như vậy chẳng khác nào chàng đã hoàn toàn đắc tội với Nhị hoàng tử Đại Chu, vị hôn thê bị chàng thắng làm nô tỳ, hồng chuyện tốt của hân như vậy, hân có thể dễ dàng bỏ qua sao?”

Triệu Khang gật đầu: “Đúng là như vậy, chuyện trước thì không khó, ta cũng không phải thật sự thiếu một nha hoàn rót trà dâng nước. Trở về nàng ta vẫn là Cửu công chúa Tề quốc.”

“Còn về điểm thứ hai, ta đang nghĩ xem có nên chôn một quả bom hẹn giờ ở Đại Chu này hay không!”

“Ý chàng là?” Diệp Hồng Tuyết hỏi.

Triệu Khang hạ giọng: “Theo tin tức mà ta biết được trước đó, con cháu hoàng tộc Đại Chu này cũng không ít, mà hôm nay

có mặt lại chỉ có Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm và Đại hoàng tử Lý Mộc Dịch, nàng không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Diệp Hồng Tuyết khẽ nhún mày, Triệu Khang nói đúng là có lý, hoàng tử Đại Chu đông đảo, theo lý mà nói, ngày vui mừng thọ sáu mươi tuổi của Hoàng đế, tất cả hoàng tử công chúa đều phải có mặt chúc mừng mới đúng.

Nhưng hôm nay chỉ có Lý Mộc Dịch và Lý Mộc Sâm, hai người có mặt, thật sự rất đáng để suy ngẫm.

“Ý chàng là... Hai người bọn họ là ứng cử viên cho ngôi vị Thái tử?” Diệp Hồng Tuyết có chút kinh ngạc.

Triệu Khang: “Tạm thời còn chưa chắc chắn, nhưng chúng ta thử đổi một hướng suy nghĩ, Đại hoàng tử Lý Mộc Dịch này, nàng hẳn là đã từng nghe qua danh tiếng của hắn rồi nhỉ?”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu: “Nghe nói người này tàn bạo vô cùng, thích dùng người nuôi dưỡng mãnh thú, thường xuyên có hành vi ức hiếp nam nhân, cưỡng bức nữ nhân. Đúng rồi, chàng nói hắn là “gian tặc” là có ý gì?”

“Thích vợ người khác chính là gian tặc, chuyện này không quan trọng.”

Triệu Khang giải thích một câu, Diệp Hồng Tuyết cảm thấy có chút mới lạ.

Lại nghe Triệu Khang tiếp tục nói: “Nhìn từ những lời đồn bên ngoài, Lý Mộc Dịch này tính tình nóng nảy, tàn bạo, thế nào cũng là một tên cặn bã.”

“Hoàng đế thọ sáu mươi tuổi, lại là ngày hội văn bốn nước, sứ thần các nước đều có mặt, nếu ta là Hoàng đế, ta nhất định sẽ không để cho tên khốn kiếp này xuất hiện.”

“Phải biết rằng Đại Chu bây giờ đã không còn là cường quốc số một như trước nữa, lỡ như xảy ra chuyện gì, mất mặt còn là chuyện nhỏ, nếu gây ra mâu thuẫn ngoại giao nào đó thì phiền phức lớn.”

Triệu Khang nheo mắt lại: “Thế nhưng hôm nay, tên Đại hoàng tử ngu ngốc vô đạo trong lời đồn này, trong suốt thời gian diễn ra hội văn lại không nói một lời nào!”

“Cho dù ta có khiêu khích người Đại Chu như thế nào, biểu hiện ngông cuồng kiêu ngạo ra sao, hấn đều lạnh lùng quan sát, giống như là một người ngoài cuộc vậy, ngược lại Lý Mộc Sâm kia lại cuống cuống nhảy lên nhảy xuống như khi làm xiếc.”

Triệu Khang: “Ta dám chắc chắn tên này nhất định không đơn giản, nói không chừng cũng là một con rắn độc giống như Ninh vương!”

“Mà Lý Thừa Côn là Hoàng đế, người nắm giữ quyền lực thực sự của vương triều, con trai mình là loại người gì, trong lòng hấn chắc chắn phải rõ ràng, cho nên mới để cho Lý Mộc Dịch này cùng tham dự, nói không chừng là đang để cho hai người con trai mà hấn đã chọn lựa, tìm hiểu thêm về những kẻ địch tiềm ẩn như chúng ta.”

Triệu Khang nói: “Vì vậy ta đang nghĩ, có nên thử làm chút trò gì đó với tên Đại hoàng tử này hay không.”

Diệp Hồng Tuyết vẻ mặt kinh ngạc: “Không ngờ chàng lại nghĩ nhiều như vậy. Không trách được hôm nay chàng lại khác thường như thế! Trong đầu sao lại có nhiều tâm kế như vậy?”

Trong lòng Diệp Hồng Tuyết, Triệu Khang cũng là một người giỏi che giấu, rất ít khi nào ngông cuồng kiêu ngạo như hôm nay.

Hóa ra tất cả đều là đang câu Lý Mộc Dịch.

Triệu Khang dở khóc dở cười: “Đó đã là tâm kế gì? Chẳng qua là so với các người nghĩ nhiều hơn một chút mà thôi, Thái tử điện hạ các người chẳng phải cũng vậy sao? Nếu ta đoán không lầm, Quan Hải đối với những người có mặt trong bữa tiệc hôm nay trong lòng đều đã có một phần đánh giá rồi. Nói không chừng đã đang âm thầm mưu tính điều gì đó rồi.”

Diệp Hồng Tuyết vẻ mặt kinh ngạc.

“Ta nói không sai chứ?”

“Quốc sư chắc chắn là người nhiều tâm cơ.”

Có người cười một tiếng, đẩy cửa bước vào, Triệu Khang không hề ngạc nhiên, với sự nhạy bén của một võ giả, hấn đã sớm nhận ra có người ở cửa.

Nơi ở của bọn họ trước đó đã sớm có dặn dò, trừ phi có yêu cầu, nếu không người của Quốc Tân quán nhất luật không được đến gần trong vòng trăm bước.

Cho nên cũng không sợ nói gì bị người khác nghe thấy, mà Đại Chu cho dù muốn phái người dò la, vậy thì cũng phải vượt qua được Ngô Thiên Hồ, một cao thủ hàng đầu tam phẩm trung kỳ này trước đã.

Diệp Hồng Tuyết đứng dậy từ trong lòng Triệu Khang, khi có người khác ở đây, nàng vẫn rất đoan trang.

Ngô Quan Hải đóng cửa lại, cùng Ngô Thiên Hồ đi vào.

Triệu Khang cười rót trà cho hai người, đáp lời Thái tử điện hạ: “Người xem ra là chính nhân quân tử, trên thực tế tâm địa lại đen tối đến vậy ư? Vừa rồi đi đâu vậy? Chẳng lẽ là đi tìm Minh Châu công chúa à?”

Ngô Thiên Hồ hừ một tiếng: “Người đoán đúng rồi đấy, nó chính là đi tìm nha hoàn mới của ngươi rồi. Hai người còn ở chung một phòng nữa chứ!”

“Đại bá, người đây là đang muốn chia rẽ chúng ta đấy à?”

Ngô Quan Hải dở khóc dở cười, sau đó nhìn về phía Triệu Khang: “Quốc sư, ta và công chúa điện hạ đã thương lượng xong, người không được làm khó nàng ta trong vụ cá cược, còn nàng ta sẽ tăng số lượng “Dược Hoàng” cung cấp cho Cảnh quốc từ một vạn thạch lên một vạn năm ngàn...”

Chương 472 - Lời mời

“Ngoài ra, Minh Châu công chúa sẽ mở rộng giao thương giữa Minh Châu thương hội và Cảnh quốc.”

Ngô Quan Hải có chút áy náy nói: “Việc này chưa kịp thương lượng với quốc sư, Quan Hải tự ý quyết định, người thấy thế nào?”

Triệu Khang cười nói: “Giữa chúng ta không cần khách sáo như vậy, nước Cảnh có thể nhân cơ hội này kiếm được chút lợi ích, ta cũng rất vui, tổng không thể để ta ăn thịt mà các ngươi ngay cả canh cũng không được húp chứ?”

“Quả là hào phóng!” Ngô Thiên Hổ giơ ngón tay cái lên.

Minh Châu công chúa theo như giao ước là thua Triệu Khang, Ngô Quan Hải lấy việc này ra để đàm phán, nói nghiêm khắc thì có chút không đành lòng.

Nhưng cũng như Triệu Khang đã nói, mối quan hệ giữa Đại Càn và Đại Cảnh bởi vì mối quan hệ giữa hắn và Diệp Hồng Tuyết mà trở nên mật thiết, đã sớm không còn đơn giản như lúc ban đầu hội minh nữa.

Nói cách khác, chẳng phải Triệu Khang cũng là quốc sư của nước Cảnh sao?

Diệp Hồng Tuyết nhìn về phía Ngô Quan Hải: “Điện hạ muốn thông thương với nước Tề?”

Ngô Quan Hải gật đầu: “Không sai, trong quốc sách mà quốc sư viết cho phụ hoàng có đề cập đến, ngoại thương mới là con đường có thể nâng cao kinh tế quốc dân một cách tối đa.”

“Nói thật, nước Cảnh chúng ta tuy là người hưởng lợi cuối cùng của trận chiến kia, nhưng xét về thực lực kinh tế so với nước Chu và nước Tề vẫn còn kém xa. Ở kinh đô nước Chu này, một chiếc bánh nướng bình thường có thể bán với giá năm văn tiền.”

“Gạo càng đắt hơn, ba mươi văn một cân, lại còn là gạo cũ hai năm, phải biết rằng ở nước Cảnh cho dù là gạo mới cũng không bán được giá này.”

“Không phải là đồ của nước Cảnh chúng ta rẻ hơn so với nước Chu, mà là sức mua của dân chúng nước Chu vượt xa nước Cảnh chúng ta. Trong tay người dân có tiền đã đẩy giá cả lên cao, tăng trưởng mức tiêu thụ. Quốc sư, có phải vậy không?”

Triệu Khang gật đầu có chút bội phục, quả nhiên là thái tử!

Hiện tại các vị trứ quân của các nước e rằng trước mặt Ngô Quan Hải, đều chỉ có thể là đồ chơi!

Người này mới có thể nói là chân chính văn võ song toàn, người thừa kế ngôi vị hoàng đế tốt nhất!

Lúc này, Ngô Quan Hải nói sơ qua về ấn tượng của mình đối với mỗi người trong bữa tiệc ngày hôm qua, ngay cả một số quan viên phẩm cấp thấp cũng có đánh giá.

Đối với Lý Mộc Dịch cũng bày tỏ sự nghi hoặc giống như Triệu Khang.

“Chu đế Lý Thừa Côn, khí phách phong cốt đều rất tốt, có thể cầm lên được cũng có thể bỏ xuống được. Còn tên đại hoàng tử Lý Mộc Dịch này theo ta thấy, cũng là một nhân vật không thể xem thường. Đối với chúng ta mà nói, mức độ nguy hiểm còn hơn cả Lý Mộc Sâm hiện đang lộ rõ tài năng.”

“Ta cũng có cùng suy nghĩ.”

Triệu Khang tán thành một câu, sau đó nói: “Tạm thời cứ như vậy đi, thời gian cũng không còn sớm, tối nay cứ nghỉ ngơi trước, xong việc chúng ta chơi hai ngày rồi về.”

Ngô Quan Hải đứng dậy nói: “Vậy ta đi nói với Minh Châu công chúa một tiếng, người đã đồng ý rồi.”

Nói xong, Ngô Quan Hải nhìn thoáng qua sổ ngân phiếu trải trên bàn của Triệu Khang với vẻ ghen tị, trong lòng cảm thán.

Lần trước từ nước Tề kiếm được hơn chục triệu mang về nước Cảnh, lần này lại kiếm được của nước Chu một ngàn vạn.

Với tính cách của Triệu Khang, số tiền này e rằng đến lúc đó lại giao cho vị nữ đế bệ hạ nào đó để phát triển nước Đại Càn.

Có một vị quốc sư biết cách kiếm tiền như vậy, quả thực là không cần phải lo lắng về tiền bạc.

Phải biết rằng hiện tại ở nước Cảnh có câu nói như thế này, chỉ cần Triệu Khang còn ở đó, hộ bộ thượng thư không cần làm gì cả, cứ việc ngồi chờ nhận bổng lộc là được.

Thiếu tiền?

Triệu Khang sẽ lo liệu!

Triệu Khang cười lấy xấp ngân phiếu đã điểm xong từ trong lòng ngực ra đưa qua: “Hai chúng ta sòng phẳng.”

Lần trước nước Đại Càn thiếu tiền, Diệp Hồng Tuyết nhận được thư liên đặc biệt vào hoàng cung tìm Ngô Như Long mượn năm triệu lượng, để Tần Ngọc Phụng mang về nước, hấn vẫn chưa quên.

Ngô Quan Hải cười nói: “Biết sớm quốc sư lợi hại như vậy, lúc trước mượn tiền, đáng lẽ phải là chín bỏ làm mười ba rồi!”

Triệu Khang trợn mắt: “Ta đã bảo ngươi là đồ bunn xin mà!”

Mọi người cùng cười.

Ngày hôm sau.

Triệu Khang dậy từ sớm, nắm tay Diệp Hồng Tuyết đi ra sân, tối hôm qua đã nói chuyện với Ngô Quan Hải, hôm nay cùng nhau đi dạo chơi ở kinh đô Yên quốc.

Trong sân, một bóng hình xinh đẹp đang uống trà, nhìn thấy Triệu Khang trong lòng khẽ hừ một tiếng, sau đó cố ý đứng dậy hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Triệu quốc sư.”

Người này không phải Minh Châu công chúa thì còn ai vào đây?

Triệu Khang cười nói: “Tốt lắm tốt lắm, sao không vào hầu hạ bản quốc sư thức dậy?”

Minh Châu công chúa tức giận: “Triệu Khang, ngươi thật quá đáng, vậy mà lại dám trước mặt nhiều người như vậy đưa ra yêu cầu đó! Sao trước đó không thương lượng với ta một tiếng!”

Triệu Khang cười tủm tỉm nói: “Công chúa điện hạ, lời này của người oan uổng cho ta rồi, trước đó rõ ràng là ngươi cầu xin ta cứu ngươi, vì muốn nghĩ cách giúp ngươi thoát khỏi bể khổ, ta đã rụng mất bao nhiêu sợi tóc rồi!”

“Ngươi được lợi còn muốn kêu ca, vậy không bằng chúng ta lại so tài với tên nhị hoàng tử kia một trận, đến lúc đó ta thua hẳn. Để ngươi cao hứng ngồi lên ngôi vị Đại Chu hoàng phi?”

“Ngươi! Ta nói không lại ngươi!” Minh Châu công chúa tức giận dậm chân.

“Được rồi, chiếm được tiện nghi còn muốn giở trò.” Diệp Hồng Tuyết lên tiếng hòa giải, Triệu Khang cũng không trêu chọc đối phương nữa.

Minh Châu công chúa sau đó nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết, bước tới gần, trong giọng nói mang theo vẻ kính nể: “Không ngờ vị tỷ tỷ này chính là nữ Võ Thần nước Cảnh, hôm trước là muội muội thất lễ rồi.”

Diệp Hồng Tuyết thân nhiên cười: “Công chúa điện hạ khách khí rồi, chỉ là hiện tại ta đã không còn là võ giả, Võ Thần hay không cũng chỉ là chuyện nực cười mà thôi.”

Đối với những chuyện đã qua, Diệp Hồng Tuyết cũng là người biết tiến biết lui, không bao giờ hối hận.

Minh Châu công chúa ngẩn người, còn muốn hỏi gì đó, thì tiếng gọi của Ngô Quan Hải đã cắt ngang.

“Quốc sư, công chúa điện hạ! Hai người dậy sớm vậy!”

Triệu Khang: “Đều đã nói chuyện một lúc rồi, tên nhóc này chậm chạp thật.”

“Mọi người đây là muốn ra ngoài sao?” Minh Châu công chúa tò mò hỏi.

Ngô Quan Hải mỉm cười: “Điện hạ nói đúng, sắp phải hồi quốc rồi, chúng ta dự định đi dạo quanh kinh thành Yến quốc một vòng, không biết điện hạ có hứng thú cùng đi không?”

“Chuyện này... vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

Minh Châu công chúa gật đầu, ở trong Quốc Tân quán này có thể buồn chết người.

Hơn nữa còn có Triệu Khang và những người khác cùng đi, nàng cũng muốn nhân cơ hội này tìm hiểu thêm về vị quốc sư Đại Càn này.

Chỉ là mọi người đều không ngờ, bọn họ vừa đến cửa đã bị người chặn lại.

Trước cửa, một thư sinh mặc áo bào trắng, là một trong những người tham gia thi văn hội hôm qua, cung kính nói: “Thái tử điện hạ, công chúa điện hạ, Triệu quốc sư, viện trưởng đặc biệt phái tại hạ đến đây, mời chư vị cùng đến thư viện một chuyến.”

Mọi người đều có chút kinh ngạc, Triệu Khang hỏi: “Công Tôn đại sư?”

Người đến từ thư viện gật đầu nói: “Chính xác. Viện trưởng biết chư vị không lâu nữa sẽ rời khỏi nước Chu, cảm khái sau này có lẽ rất lâu nữa mới gặp lại, vì vậy đặc biệt mời chư vị đến thư viện làm khách, xe ngựa đã chuẩn bị xong, không biết chư vị có thể nể mặt hay không?”

“Mọi người thấy sao?” Triệu Khang hỏi, đối với thư viện hẳn vẫn có chút hứng thú, dù sao đi đâu mà chẳng phải chơi?

“Quan Hải cũng sớm muốn được xem thử thư viện có hình dạng như thế nào rồi.” Ngô Quan Hải mỉm cười nói.

Minh Châu công chúa nói: “Ta thế nào cũng được.”

Diệp Hồng Tuyết khẽ gật đầu.

Triệu Khang: “Vậy thì làm phiền người rồi.”

Người đến từ thư viện vội vàng nói: “Không phiền không phiền, đa tạ chư vị, mời lên xe.”

Chương 473 - Thư Viện Chu Quốc

Thư viện chuẩn bị bốn cỗ xe ngựa, nhưng Triệu Khang mặt dày đòi đi chung với Diệp Hồng Tuyết, thế là trống một chiếc.

Vị thư sinh phụ trách đón tiếp ngồi bên ngoài xe, Triệu Khang vén rèm, ngồi xuống cạnh cửa.

Thấy vậy, thư sinh vội hỏi: “Quốc sư có gì căn dặn ạ?”

“Không có không có, đừng khách sáo, xưng hô thế nào đây?” Triệu Khang cười hỏi.

“Tại hạ Quan Sơn Nguyệt, hôm qua được chiêm ngưỡng đại tác của quốc sư, thật sự kinh diễm, không giấu gì quốc sư, sau khi trở về thư viện, viện trưởng đã đặc biệt giảng giải thi từ của ngài cho chúng ta.”

“Giờ đây chúng ta đều hiểu được thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, vô cùng bội phục quốc sư, về chuyện văn hội hôm qua mong quốc sư đừng để bụng, cái thói xấu sĩ diện hão của chúng ta thật sự cần phải sửa đổi.”

Bị người ta ca ngợi như vậy, Triệu Khang cũng có chút ngượng ngùng, đồng thời cũng có chút kinh ngạc về sự thay đổi thái độ của người trong thư viện.

Chẳng trách thư viện này lại được Chu quốc coi trọng đến vậy.

Hắn tò mò hỏi: “Quan huynh, thư viện của các người rốt cuộc là nơi như thế nào? Có thể nói cho ta biết được không?”

Quan Sơn Nguyệt khẽ cười: “Viện trưởng đã đoán được quốc sư sẽ hỏi vậy, bảo tại hạ cứ việc nói.”

“Thực ra nói trắng ra, thư viện chính là nơi đọc sách, nếu phải nói có gì khác biệt, thì chính là hiện nay, văn võ bá quan trên triều đình Chu quốc chúng ta, cơ bản đều xuất thân từ thư viện. Cho nên bao gồm cả ta, hầu như tất cả mọi người đều xem thư viện là cánh cửa bước vào quan trường.”

“Vì vậy ở Chu quốc có câu, vào được thư viện cơ bản coi như một chân đã bước vào triều đình.”

“Lợi hại vậy sao?”

Triệu Khang có chút giật mình, Diệp Hồng Tuyết cũng lộ vẻ mặt khó tin.

Văn võ bá quan của một nước đều xuất thân từ thư viện!

Chẳng trách thân là hoàng đế, Lý Thừa Càn lại khách sáo với viện trưởng Công Tôn Vân Tú như vậy.

“Quốc sư quá khen.” Quan Sơn Nguyệt trên mặt hiện lên một tia tự hào.

Triệu Khang hỏi: “Nói như vậy, thư viện không chỉ dạy người ta đọc sách, mà còn dạy cả cách đánh trận?”

Quan Sơn Nguyệt gật đầu: “Thư viện chia làm văn viện và võ viện. Võ viện cất giữ ba trăm sáu mươi quyển binh pháp. Mà giáo sư của võ viện, đều là lão hiệu úy giải ngũ trong quân đội đảm nhiệm.”

“Ngoài việc học tập, mỗi năm học trò của võ viện đều phải dẫn quân ra ngoài tiêu diệt sơn tặc lưu khấu.”

“Vì vậy học trò xuất thân từ võ viện cơ bản đều có kinh nghiệm dẫn binh.”

“Lợi hại!” Triệu Khang có chút bội phục.

Ban đầu hẳn tưởng thư viện chỉ là nơi để đám thư sinh này làm thơ viết văn, không ngờ còn dạy cả cách đánh trận.

Hơn nữa giảng sư đều là lão hiệu úy giải ngũ, cứ như vậy lâu dài, chẳng trách Chu quốc trước đây lại trở thành cường quốc số một thiên hạ.

Thư viện này có thể nói là căn cứ cung cấp nhân tài cho Chu quốc!

Triệu Khang trầm nghĩ, hay là mình cũng về nước xây dựng một cái võ viện, dù sao chuyện dẫn binh đánh trận không phải chỉ biết xông pha trận mạc là được.

Hỏi thêm Quan Sơn Nguyệt một số thông tin về thư viện, Diệp Hồng Tuyết cũng hỏi vài vấn đề mà nàng quan tâm, đi khoảng nửa canh giờ, Triệu Khang bọn họ đến thành bắc Yên Đô, nhìn thấy một tòa kiến trúc đồ sộ.

Nếu không biết nơi này không phải hoàng cung, Triệu Khang thật sự cho rằng mình đã đến trước hoàng thành.

Cánh cổng sơn son cao đến hai trượng, trên bảng hiệu hai chữ vàng rực rỡ rồng bay phượng múa, khí thế phi phàm.

Thư viện!

Quan Sơn Nguyệt xuống xe: “Quốc sư, đã đến rồi.”

Triệu Khang đỡ Diệp Hồng Tuyết cùng xuống xe, Ngô Quan Hải và Minh Châu công chúa phía sau cũng xuống xe.

Từ trong cửa đi ra một người, áo trắng như tuyết, tay cầm ngọc tiêu, chính là viện trưởng thư viện, Công Tôn Vân Tú.

“Viện trưởng!” Quan Sơn Nguyệt tiến lên hành lễ.

Công Tôn Vân Tú gật đầu: “Người lui xuống trước đi, để ta tiếp đãi khách quý.”

“Tuân mệnh.”

Quan Sơn Nguyệt nghe vậy liền dẫn xe ngựa rời đi, Công Tôn Vân Tú bước lên trước nhìn Triệu Khang bọn họ có chút áy náy nói: “Mấy vị, bây giờ là thời gian học trò lên lớp buổi sáng, không cho người nghênh đón, thật ngại quá.”

Ngô Quan Hải: “Viện trưởng khách sáo rồi, việc học của học trò quan trọng hơn.”

“Thái tử điện hạ nói đúng, không cần phải phô trương.” Minh Châu công chúa cũng nói.

Triệu Khang khẽ gật đầu, Công Tôn Vân Tú nhìn hẩn mỉm cười: “Thi từ của quốc sư hôm qua khiến người ta mở rộng

tầm mắt, hôm nay đến đây, đừng keo kiệt chỉ giáo nhé.”

Triệu Khang bắt đầu dĩ: “Viện trưởng, người đang quá khen rồi, Triệu Khang hôm nay đến đây là mang theo thái độ học hỏi.”

Khẽ cười một tiếng, Công Tôn Vân Tú nói: “So với hôm qua, hôm nay quốc sư khiêm tốn hơn nhiều.”

Triệu Khang lại càng thêm ngượng ngùng, thậm nghĩ mỹ nhân này thật sự không biết cách nói chuyện.

“Mời chư vị!”

Nghiêng người nhường đường, Công Tôn Vân Tú mời mọi người tiến vào trong thư viện.

Vừa bước vào trong, Triệu Khang không nghe thấy tiếng đọc sách như trong tưởng tượng, ngược lại có chút yên tĩnh.

Cửa ra vào của thư viện cao lớn, bên trong tự nhiên cũng không hề đơn giản, đỉnh đầu lầu các khiến người ta hoa mắt.

Qua khe hở của một số cửa sổ, mơ hồ có thể nhìn thấy một số bóng người.

Công Tôn Vân Tú dẫn bọn họ đến một thủy tạ, đã có người sắp xếp chỗ ngồi, chuẩn bị sẵn trà bánh trái cây.

Thành thật mà nói, thư viện này khiến Triệu Khang có cảm giác như trở lại thời đại học, chỉ có điều là đại học thời cổ đại.

“Mời chư vị ngồi.”

Công Tôn Vân Tú quỳ gối trên đệm mềm, Ngô Quan Hải ở bên cạnh giật giật mí mắt, Minh Châu công chúa cũng giật mình.

Là văn nhân mà quỳ gối, chỉ có một trường hợp, đó chính là nàng muốn thảo luận học thuật với mọi người ở đây.

Minh Châu công chúa tự nhận mình không có gì để vị viện trưởng thư viện này coi trọng.

So sánh dung mạo, đối phương không hề kém cạnh, luận khí chất còn hơn một bậc.

Chẳng lẽ là muốn so tài với Triệu Khang?

Diệp Hồng Tuyết cũng phát hiện ra điểm này, nàng cũng hiểu khá nhiều quy củ, nhìn Triệu Khang ngồi phịch xuống, vội vàng ho khan một tiếng, ghé tai nói nhỏ vài câu.

Triệu Khang nghe xong ngẩn người, có chút ngượng ngùng nhìn Công Tôn Vân Tú một cái, vội vàng học theo đối phương quỳ gối, đây là sự tôn trọng cần thiết.

Công Tôn Vân Tú tâm tư nhảy bén, khẽ cười nói: “Quốc sư không cần phải câu nệ, thoải mái tiện lợi thế nào thì làm thế ấy.”

“Vân Tú từ nhỏ đã quen với những lễ nghi rườm rà này, bây giờ muốn sửa cũng khó.”

“Như vậy rất tốt, rất tốt.” Triệu Khang cười khan nói.

Công Tôn Vân Tú buông ngọc tiêu trong tay xuống, suy tư dường như đã trôi xa, giọng nói nhẹ nhàng ôn hòa, không nói những lời khách sáo xã giao, mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Từ khi Chu quốc thành lập, thư viện đã tồn tại được hai trăm ba mươi bảy năm, Chu quốc cũng chỉ mới lập quốc được hai trăm bốn mươi năm, nói nơi đây cùng tuổi với đất nước cũng không ngoa.”

“Hơn hai trăm năm xuân qua hạ lại, từ nơi đây đã đi ra không ít nhân vật lớn, bọn họ đã lập được công lao hãn mã cho Chu quốc, đây là vinh quang của thư viện.”

“Vân Tú thân là viện trưởng đời này, tiếp quản thư viện được bốn năm, nhưng ngay từ năm đầu tiên, đã có người hỏi ta một câu hỏi, đến nay vẫn băn khoăn không thôi, hi vọng quốc sư có thể giải đáp giúp ta.”

Bầu không khí nghiêm túc khiến Triệu Khang có chút không được tự nhiên, một lúc sau mới đáp: “Triệu Khang tài hèn học ít, chưa chắc đã có thể cho viện trưởng đáp án, nhưng nguyện rửa tai lắng nghe, không biết là vấn đề gì mà khiến viện trưởng phải băn khoăn suốt thời gian dài như vậy.”

Công Tôn Vân Tú nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Người đó hỏi ta, thư viện rốt cuộc là thư viện của vương công đại thần, hay là thư viện của Chu quốc!”

Chương 474 - Ta không bằng hắn

“Thư viện này là thư viện của vương công đại thần, hay là thư viện của Chu quốc?”

Câu hỏi của Công Tôn Vân Tú khiến mọi người sửng sốt. Minh Châu công chúa vô thức hỏi: “Chẳng lẽ có sự khác biệt sao?”

Thế nhưng Triệu Khang lại lập tức hiểu ra, nhìn về phía Công Tôn Vân Tú - người sau khi đưa ra câu hỏi liền chăm chú nhìn mình.

Hắn dường như hiểu được, người đưa ra câu hỏi này cũng giống như hắn, trong lòng đều đã sinh ra bất mãn với việc sĩ tộc môn phiệt độc chiếm con đường làm quan!

Trong Chu quốc, chẳng lẽ còn có người như vậy sao? Triệu Khang không khỏi nâng cao tinh thần, nhưng rất nhanh đã hiểu ra.

Xét cho cùng, Trương Thánh tiên sinh - người từng là người của Chu quốc - đã từng muốn mở ra cánh cửa long môn cho những học trò hàn môn trên thiên hạ.

Đáng tiếc đã thất bại, còn liên lụy đến một người bạn là trọng thần triều đình.

Nói không chừng người này cũng chính là từ chỗ Trương Thánh mà nhận ra hiện trạng quan trường Chu quốc hiện nay.

“Sự khác biệt vẫn là có, chỉ là...”

Ngô Quan Hải lên tiếng, tuy thông minh nhưng loại chuyện này hắn chưa từng thấy qua ví dụ thực tế, cho nên nhất thời cũng không nói nên lời.

Công Tôn Vân Tú hỏi: “Thái tử điện hạ đã nghĩ đến điều gì?”

Ngô Quan Hải có chút ngại ngùng nói: “Xin lỗi viện trưởng, Quan Hải tuy rằng cảm thấy hai bên có sự khác biệt, nhưng nhất thời cũng không biết phải nói từ đâu.”

Công Tôn Vân Tú nghe vậy, lại nhìn về phía Triệu Khang, trực giác mách bảo nàng, vị quốc sư của Khiên quốc này sẽ cho nàng một câu trả lời.

Biết đối phương đang chờ mình đáp lại, Triệu Khang dừng một chút, cũng không có gì phải giấu diếm.

Loại chuyện này, cho dù hấn muốn làm cũng phải tốn rất nhiều tâm tư, từng bước một mà tiến hành.

Huống chi là Chu quốc.

Đây vốn không phải là chuyện có thể hoàn thành trong một sớm một chiều.

Nghĩ vậy, hấn nhẹ giọng nói: “Viện trưởng, tại hạ muốn hỏi, viện trưởng cho rằng đọc sách là vì cái gì?”

Công Tôn Vân Tú sững sờ, hiển nhiên không ngờ Triệu Khang lại hỏi ngược lại mình, nàng nghiêm túc suy nghĩ vấn đề thoát nghe không phức tạp này.

Đọc sách vì cái gì?

Trong lòng vô số học trò ở thư viện này, e rằng đều là cùng một đáp án.

Đó chính là vì sau này có thể có một chỗ đứng trên triều đình Chu quốc.

Nhưng đối với Công Tôn Vân Tú - viện trưởng của thư viện này - thì lại không hấn như vậy. Thông minh như nàng đã hiểu được ý của Triệu Khang.

Tự giễu cười một tiếng: “Kẻ đọc sách tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Từ khi thư viện được thành lập cho đến ta, mỗi đời viện trưởng đều dạy dỗ học trò như vậy, chỉ là rất hiển nhiên đại đa số mọi người đều không học được gì.”

“Đối với bọn họ mà nói, thư viện là viên gạch để bước chân vào con đường làm quan, còn đọc sách chính là vì mũ quan sau này có thể to hơn một chút, sau này vị trí đứng trên đại diện có thể gần phía trước hơn một chút!”

Triệu Khang tán thưởng gật đầu: “Viện trưởng, người đã tìm được căn nguyên của vấn đề, vậy ta hỏi người, trong số học trò ở thư viện này, có bao nhiêu người là con cháu quan lại?”

Trực tiếp đánh vào tâm khảm!

Công Tôn Vân Tú trong lòng chấn động, ánh mắt kinh hãi nhìn Triệu Khang.

Thấy nàng như vậy, Triệu Khang mỉm cười: “Nói như vậy, chẳng lẽ viện trưởng còn chưa hiểu rõ người vừa rồi hỏi người

câu hỏi kia, rốt cuộc muốn một đáp án như thế nào sao?”

Công Tôn Vân Tú im lặng không nói, nàng thật sự có chút không kìm nén được sự kinh hãi trong lòng, lúc này nàng mới biết được vị đại hoàng tử nổi tiếng ăn chơi trác táng ở Yên Đô kia, trong lòng rốt cuộc muốn làm cái gì!

Loại chuyện này chính là năm đó văn thủ thiên hạ cũng đã thất bại, hơn nữa trận phong ba kia liên lụy đến số người rộng lớn, nhiều đến bảy, tám mươi người trên dưới hai đại sĩ tộc!

Đều vì chuyện này mà mất mạng!

Nếu không phải viện trưởng đòi trước lên tiếng, e rằng Trương Thánh cũng sớm đã chết thảm!

Hồi lâu sau Công Tôn Vân Tú vẫn không nói gì.

Ngô Quan Hải suy nghĩ những lời hai người vừa nói, muốn thông qua đó mà làm rõ những điểm mình không hiểu.

Minh Châu công chúa thì vẻ mặt mờ mịt, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, không hiểu sao Triệu Khang chỉ nói vài câu mà đã dọa vị viện trưởng thư viện này thành ra thế này.

Cuối cùng, Công Tôn Vân Tú lên tiếng: “Triệu quốc sư!”

“Viện trưởng xin cứ nói.”

“Chuyện này có thể thành công sao?”

Triệu Khang cười lớn: “Thành hay không thành không nằm ở chỗ nói, mà nằm ở chỗ làm như thế nào!”

Công Tôn Vân Tú vội vàng nói: “Nhưng loại chuyện này động một sợi tóc liền ảnh hưởng đến toàn thân, một khi thất bại chính là thân bại danh liệt!”

Triệu Khang khẽ cười, nhớ tới một câu nói ngẫu lời:

“Nâng đá vá trời, nếu không phải ta thì còn ai?”

...

Hoàng hôn vô hạn tốt đẹp, chỉ tiếc là sắp tối, ánh chiều tà màu vàng như ân huệ của tiên nhân rắc xuống, điểm xuyết cho mặt đất thêm phần rực rỡ.

Trong thủy tạ vắng vẻ, Công Tôn Vân Tú ngẩn ngơ nhìn ánh hoàng hôn màu vàng trong dòng nước chảy, ánh sáng lấp lánh

chốc lát lại đẹp mắt.

Nàng đã ngồi một mình ở đây bốn canh giờ, ngay cả Triệu Khang bọn người rời đi cũng không đứng dậy tiễn đưa.

Sóng gió trong lòng chưa từng có một khắc nào ngừng lại.

Lúc này nàng chỉ cảm thấy khoảng cách giữa mình và Triệu Khang lại lớn đến vậy!

Người đọc sách mà nàng coi trọng kia, chí hướng lại cao cả đến vậy! Đã bỏ nàng xa ở phía sau.

Ban đầu hôm nay nàng mời Triệu Khang bọn người đến thư viện, vốn là muốn cùng Triệu Khang “tọa nhi luận đạo” (ngồi mà luận bàn đạo lý).

Trong đó tự nhiên có sự thương thức giữa những người đọc sách với nhau, nhưng cũng tồn tại tâm tư muốn so tài cao thấp.

Dù sao hôm qua Triệu Khang đã đại bại mọi người trong thư viện, nàng là viện trưởng thư viện, tự nhiên không muốn thư viện bị người khác khinh thường.

Nhưng không ngờ nàng mới chỉ ném ra một vấn đề, đã bị Triệu Khang chấn động đến mức toàn thân run rẩy.

Loại cảm giác này phải nói như thế nào nhỉ, giống như là mình rõ ràng chỉ mới gõ phím Q nhẹ hẫng một cái (cái này tả cách chơi game), vậy mà hẫng lại như Tốc Biến, Tấn Xạ, Trùng Phạt, bổ sung thêm một cú Đắm Phá Nát, cuối cùng còn quá đáng hơn là cảm thêm một phát Thiêu Đốt!

Trực tiếp khiến thanh máu của mình tụt xuống không còn một giọt, ngớ người luôn!

Quá đáng!

Liên tiếp mấy tiếng gọi mới khiến vị viện trưởng thư viện hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn sang thì thấy Lý Mộc Dịch đã thay một bộ thường phục.

Nhìn Công Tôn Vân Tú đang thất thần, vị đại hoàng tử dựa vào lan can cười nói: “Thật hiếm thấy lão sư có lúc thất thần như vậy.”

“Người đến làm gì?” Công Tôn Vân Tú thản nhiên nói.

Lý Mộc Dịch khoanh tay cười nhẹ: “Nghe nói lão sư mời Triệu quốc sư bọn họ đến thư viện, ta khó khăn lắm mới chuồn ra khỏi cung, không ngờ Triệu quốc sư bọn họ đã rời đi rồi, thật là đáng tiếc.”

Công Tôn Vân Tú nhú mày: “Người an bài người ở trong thư viện.”

“Lão sư đừng nói như vậy mà, ha ha, tuy rằng ta là một tên phế vật, nhưng dù sao cũng là hoàng tử mà, đúng không? Trong thư viện này vẫn có không ít người nguyện ý “đốt lò sưởi” cho ta.” Lý Mộc Dịch nói.

Công Tôn Vân Tú nhắm mắt lại: “Vậy người có thể đi rồi, còn nữa, ta nói thêm một câu, ta không phải lão sư của người.”

“Vâng, lão sư.”

Lý Mộc Dịch cười hì hì định rời đi, bỗng nhiên dừng bước, quay lưng về phía Công Tôn Vân Tú hỏi: “Dám hỏi lão sư một câu, hôm nay lão sư cùng Triệu quốc sư, kết quả thắng bại như thế nào?”

Công Tôn Vân Tú mở mắt ra, đứng dậy bước ra khỏi thủy tạ, thanh âm theo gió bay xa:

“Ta không bằng hắn.”

Lý Mộc Dịch ngẩng đầu nhìn trời, ánh hoàng hôn càng thêm rực rỡ, tựa như trên trời treo một dải lụa đỏ như máu, trong lòng hắn thầm cảm thán.

Thật là một người đáng sợ, có đối thủ như vậy, thật sự sẽ khiến người ta ngủ cũng không yên lòng!

Chương 475 - Hành trình trở về

Quốc Tân quán.

Sau bữa tối, Triệu Khang cùng mọi người ra sân vườn ngắm cảnh đêm.

Hôm nay trời đẹp hiếm có, ngay cả những vì sao trên trời cũng nhiều hơn hẳn.

Công chúa Minh Châu từ nãy đến giờ vẫn luôn nhìn chăm chăm Triệu Khang, khiến cho vị quốc sư đại nhân có chút ngượng ngùng, liền trêu chọc: “Này, công chúa điện hạ, người còn nhìn ta như vậy nữa, Diệp đại mỹ nhân nhà ta sẽ không vui đâu, dù cho ta có anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng văn võ song toàn...”

“Xì, chàng mới không có đâu!”

Diệp Hồng Tuyết véo một cái, đau đến nỗi Triệu Khang nhăn nhó.

Công chúa Minh Châu đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nói: “Quốc sư nói đùa rồi, trời cũng không còn sớm nữa, Minh Châu xin phép cáo lui trước.”

Cứ nhìn chăm chăm người ta như vậy quả thật có chút thất lễ, hơn nữa nàng lại là cô nương da mặt mỏng, gặp phải Triệu Khang mặt dày như vậy không bị trêu chọc mới lạ.

Tiền Minh Châu công chúa đi rồi, mọi người cũng không nói chuyện gì nữa, ngồi một lúc rồi cũng về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, mọi người bắt đầu tập trung đội ngũ, từ hôm qua sau khi từ thư viện trở về, Triệu Khang đã quyết định hôm nay sẽ lên đường về nước.

Thời gian chính là vàng bạc, phải nhanh chóng nâng cao thực lực của Càn quốc mới được, cho nên tối hôm qua sau khi trở về quán trọ đã lập tức trình sớ xin cáo từ.

Lính canh của ba nước đã chuẩn bị từ sớm, người ra tiễn là Tào An Quốc, Thượng thư bộ Lễ.

Lần này nước Chu có thể nói là bị thiệt lớn vì chuyện văn hội, thêm vào đó lúc Triệu Khang vừa đến đã lừa gạt Trần Thiên Nhất một phen khiến cho cả kinh thành Yên Đô náo loạn, gà bay chó sủa.

Làm cho hấn thân là Thượng thư bộ Lễ cũng bị mất không ít.

Chính vì vậy những ngày qua, vị Thượng thư bộ Lễ này rất là buồn bực, chỉ mong sao Triệu Khang bọn họ mau chóng rời đi.

Lúc này người ta thật sự muốn đi rồi, hấn lại phải giả bộ khách sáo vài câu.

“Ôi, không ngờ quốc sư các vị lại muốn đi nhanh như vậy, ở lại thêm vài ngày nữa đi, cũng để cho nước Chu chúng ta tận tình địa chủ chi nghĩa.”

Triệu Khang nghe vậy, cười đầy ẩn ý: “Tào đại nhân thật sự muốn bốn quốc sư ở lại sao? Vậy được thôi, chúng ta sẽ ở lại thêm vài ngày nữa.”

“Cái gì!” Tào An Quốc sợ đến mức nhảy dựng lên.

Triệu Khang cười ha hả, vỗ vai hắn: “Nói đùa thôi, nói đùa thôi, nhìn ngươi sợ kìa.”

Chó chết!

Tào An Quốc thầm mắng một câu, nặn ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Một đám quan viên bộ Lễ tiễn Triệu Khang bọn họ đến tận cổng thành, Triệu Khang lên xe ngựa phẩy tay chào bọn họ, lúc này vẫn không quên rắc muối vào vết thương của bọn họ.

“Tào đại nhân, sau này nếu còn muốn tổ chức văn hội, nhớ phải người thông báo cho bốn quốc sư, đương nhiên là phải để cho nhị hoàng tử các ngươi chuẩn bị bạc sẵn sàng!”

Mẹ kiếp!

Tất cả quan viên nước Chu trong lòng chửi rủa, tên khốn kiếp này!

...

Hoàng cung.

Trong ngự thư phòng, nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm ngoan ngoãn đứng một bên.

Lý Thừa Càn nghe Tào An Quốc bẩm báo, xoa xoa mi tâm: “Trẫm biết rồi, lui xuống đi.”

“Vi thần cáo lui.”

Đợi Tào An Quốc đi rồi, Lý Mộc Sâm mới dè dặt nói: “Phụ hoàng, bây giờ việc liên hôn với nước Tề bất thành, người xem có cần phái người đến nước Tề một chuyến nữa không?”

“Không cần nữa.”

Lý Thừa Càn nheo mắt: “Nước Tề nói cho cùng cũng không phải quả hồng mềm, lần này bị Triệu Khang phá hỏng kế hoạch của chúng ta, cũng cho bọn họ cái có.”

“Nếu như thật sự bức ép bọn họ, e rằng sẽ cắn người! Tuy nhiên chuyện này muốn bỏ qua như vậy, cũng không được, chuyện trầm giao cho người chuẩn bị thế nào rồi?”

Lý Mộc Sâm vội vàng nói: “Mọi việc đều theo như lời phụ hoàng căn dặn, không quá mấy ngày nữa, tin tức cứu công chúa nước Tề làm nô tỳ cho công chúa nước Kiền sẽ truyền khắp thiên hạ.”

Lý Thừa Càn hải lòng gật đầu: “Một công chúa của một nước đi làm nô tỳ, nước Tề bọn chúng vốn sĩ diện, chắc chắn trong lòng sẽ rất khó chịu.”

Lý Mộc Sâm thăm dò hỏi: “Phụ hoàng là muốn nước Tề vì vậy mà trở mặt với nước Càn?”

Lý Thừa Càn nói: “Không sai, Lưu Quảng Văn lão già đó rất sĩ diện, Lưu Yến Nhiên, cứu công chúa này lại là nữ nhi mà hắn ta yêu thương nhất, nếu như biết được Triệu Khang, quốc sư nước Kiền lại muốn cứu công chúa làm nô tỳ...”

“Lưu Quảng Văn lão già đó không tức chết mới là lạ. Loại sĩ nhục trắng trợn này hắn ta sao có thể chịu đựng được.”

“Bây giờ mình ước giữa nước Càn và nước Cảnh kiên cố không thể phá vỡ, cho nên nước Tề, ngọn cỏ đầu tường này, chúng ta nhất định phải kéo về phía chúng ta!”

“Phụ hoàng anh minh!” Lý Mộc Sâm vội vàng nịnh nọt.

Lý Thừa Càn nói: “Được rồi, người cũng lui xuống đi, thúc giục đám người Thái y viện một chút, đã một năm rồi, thứ mà người nước Càn sử dụng trên chiến trường, cái gì mà thuốc nổ vẫn chưa chế tạo ra được!”

Lý Mộc Sâm gật đầu nói: “Nhi thần minh bạch.”

Triệu Khang trước đây từng phái người đến doanh trại quân đội nước Chu và nước Tề sử dụng kế dụ địch, chính vì vậy đã để cho Nghiêm Văn Uyên và Hoắc Ân thân là thống soái biết được cái tên thuốc nổ này.

Chỉ là Lý Thừa Côn dường như đã nghĩ sai hướng rồi, có lẽ đánh chết hắn ta cũng không ngờ được, thứ thuốc nổ này tuy mang theo một chữ “thuốc”, nhưng mà với Thái y viện lại là bát gậy tre đánh không đến.

Bảo một đám người chuyên về thảo dược đi chế tạo thuốc nổ?
Chuyên ngành hoàn toàn không đúng chỗ rồi!

...

Năm ngày sau khi Triệu Khang bọn họ rời khỏi kinh thành Yên Đô.

Mọi người đã đến đất Bình Châu của nước Chu, Bình Châu là nơi tiếp giáp biên giới, đồng thời cũng là nơi mọi người chia tay nhau.

Công chúa Minh Châu nhìn Triệu Khang bọn họ, nhẹ giọng nói: “Quốc sư, thái tử điện hạ, vậy chúng ta chia tay tại đây đi.”

Triệu Khang phẩy tay nói: “Công chúa điện hạ đừng quên chuyện chúng ta đã hẹn ước.”

Công chúa Minh Châu mỉm cười gật đầu: “Quốc sư yên tâm, chờ Yên Nhiên trở về nước sẽ lập tức cho thương hội dưới trướng vận chuyển dược hoàng đến quý quốc. Cũng xin thái tử điện hạ yên tâm về chuyện thông thương, ta sẽ nhanh chóng đưa ra chương trình cụ thể.”

Ngô Quan Hải chấp tay nói: “Vậy thì làm phiền công chúa điện hạ rồi.”

Nhìn theo đội ngũ của nước Tề đi xa, Triệu Khang tấm tắc khen: “Thật là một quân cờ tốt a.”

Diệp Hồng Tuyết nghiêng đầu: “Chàng định lợi dụng nàng ta sao?”

“Đừng nói ta ti tiện vô sỉ như vậy chứ, đây gọi là mỗi người đều đạt được thứ mình muốn.” Triệu Khang cười nói.

Ngô Quan Hải cho người chinh đón đội ngũ, sau đó nhìn về phía Triệu Khang: “Vậy quốc sư, chúng ta cũng cáo từ tại đây, phải nhanh chóng về nước thôi.”

Triệu Khang gật đầu, nhìn Diệp Hồng Tuyết bên cạnh, muốn nói lại thôi.

Hắn rất muốn Diệp Hồng Tuyết cùng mình trở về nước Càn, nhưng nàng ấy lúc này còn vướng bận nước Cảnh.

Mỉm cười, Diệp Hồng Tuyết nói: “Nhớ lúc chàng ở quý tộc đường bán kim cương có một câu thơ là, “Hai người yêu nhau mà lòng chung thủy, đâu cần ngày ngày quấn quýt bên nhau?”. Ta sẽ luôn chờ chàng.”

Triệu Khang trong lòng nóng lên, bất chấp có người khác ở đây ôm nàng vào lòng: “Ta sẽ không để nàng phải chờ lâu đâu!”

“A!”

Bả vai đau nhói, bị nàng cắn một cái.

Diệp Hồng Tuyết ngẩng đầu lên, trong mắt đẹp cũng tràn đầy lưu luyến, sau đó buông tay bước lên xe ngựa.

Bỗng nhiên, nàng vén rèm xe lên hung dữ nói: “Trong vòng mười ngày nửa tháng mà không có tin tức gì, lần sau lão nương sẽ thật sự đánh cho chàng thành đầu heo!”

Triệu Khang cười gật đầu, nhìn theo xe ngựa đi xa.

Mãi cho đến khi xe ngựa đã khuất bóng.

Chu Long tiến lên, lười biếng nói: “Được rồi quốc sư, người ta đã đi xa rồi.”

Triệu Khang liếc mắt khinh thường hừ một tiếng: “Ta cần người phải nói sao? Ta đang xem thử bọn họ đã ra khỏi thành chưa thôi.”

Chu Long chớp mắt: “Quốc sư, nghe nói lần này ngài thắng được hơn một ngàn vạn lượng a! Huynh đệ chúng ta bảo vệ ngài lâu như vậy, không khao một bữa thì thật là không nói được a?”

Triệu Khang xua tay: “Coi thường bọn quốc sư rồi phải không? Đi! Gọi hết huynh đệ, mẹ nó, đã sớm muốn đi dạo kỹ viện nước Chu một lần rồi mà chưa có cơ hội! Hôm nay ta bao! Mỗi người ôm một hoa khôi!”

“Quốc sư anh minh!”

Tất cả tướng sĩ đồng thanh hô to!

Chương 476 - Tiền đặt cọc

Chu Long dẫn theo mấy ngàn cấm quân hộ tống Triệu Khang đến Chu quốc. Những ngày này, bọn họ luôn giữ mình, ngoại trừ một phen náo loạn ở kinh thành ra thì vẫn luôn an phận thủ thường.

Đều là những nam nhân thô lỗ trong quân ngũ, khoảng thời gian này ngay cả rượu cũng chưa được uống một giọt, huống chi là phụ nữ! Cứ thế này gần một tháng, nếu không được giải tỏa e là sẽ xảy ra vấn đề.

Là huynh đệ vào sinh ra tử ở Kim Lâm quan năm xưa, Triệu lão gia có thể để huynh đệ của mình chịu ầm ức sao?

Tất nhiên là không thể!

Thật sự cho rằng Triệu Khang ta muốn đi lầu xanh sao? Đều là vì sợ những huynh đệ này chịu khổ đó!

Triệu Khang vung tay lên, khiến cho quan viên Bình Châu thành phải khỏ sở, bọn họ là người phụ trách tiếp đãi.

Nghe nói Triệu Khang muốn tìm cô nương cho mấy ngàn binh sĩ dưới trướng, thiếu chút nữa thì ngây người.

“Cái này, cái này, cái này! Triệu quốc sư, ngài đừng nói đùa chứ?”

Triệu Khang liếc mắt nhìn tên quan viên kia: “Người xem ta có giống đang nói đùa với người sao? Nhanh lên, bản quốc sư có rất nhiều bạc, kêu những cô nương trong các thanh lâu ở Bình Châu thành đều ra tiếp khách.”

“Người sẽ không muốn nói Bình Châu thành lớn như vậy mà không có nổi một ngàn cô nương chứ?”

Tên quan viên vội vàng lau mồ hôi: “Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà, đây là ban ngày ban mặt a Triệu quốc sư!”

“Ban ngày thì sao? Ai nói ban ngày không thể đi lầu xanh uống rượu hoa?”

Triệu Khang ném ra hai vạn lượng ngân phiếu: “Cho đám huynh đệ của ta loại cao cấp nhất! Còn dư thì thưởng cho người! Không có cô nương thì đi nơi khác điều tới đây!”

“Người nhìn cái gì mà nhìn? Ta đây là đang tạo thu nhập cho Bình Châu thành các người! Nhanh lên!”

Tiền tài không phải là vạn năng, nhưng không có tiền là vạn vạn không thể, câu nói này là chân lý muôn đời!

Dưới yêu cầu ngang ngược của Triệu Khang, quan viên Bình Châu thành chỉ có thể dẫn đám người Triệu Khang này, dùng tiền gõ cửa tất cả các thanh lâu trong thành.

Những tú bà, ma cô kia đều ngây người, phỏng chừng cả đời cũng chưa từng nghĩ tới có thể nhận được đơn hàng lớn như vậy.

Lập tức nhiệt tình bắt đầu tiếp đãi.

Triệu Khang và Chu Long đương nhiên là đến thanh lâu tốt nhất địa phương, phía sau một đám thân vệ ồn ào, vừa vào cửa đã gào thét.

“Cô nương ơi! Hoa khôi ơi! Đều ra đây tiếp khách cho đại gia!”

Trận thế này trực tiếp dọa người ta sắc mặt trắng bệch.

Triệu Khang giơ chân đá vào hông tên binh lính kia, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Phẩm chất! Phẩm chất! Lấy chút phẩm chất ra! Chưa từng gặp qua nữ nhân sao? Quân giặc vào làng à? Các người không cần mặt mũi, lão tử còn muốn mặt mũi!”

Tên binh lính cười khan một tiếng, tự nhiên là không dám cãi lời Triệu Khang, chỉ làm bầm một câu.

“Đều đã đến thanh lâu uống rượu hoa rồi, còn cần phẩm chất gì nữa?”

“Mẹ nó, vô phương cứu chữa.”

Triệu Khang thở dài lắc đầu, bảo tú bà gọi hết cô nương trong lầu ra tiếp rượu, sau đó dặn dò đám binh lính: “Nói trước! Mỗi người nhiều nhất ba chén rượu, đừng có mà say xỉn cho ta!”

“Không đủ cô nương thì tự mình nhường nhịn nhau! Chu Long, người phái người đi thông báo. Chơi thì chơi, đừng gây chuyện!”

Chu Long cười toe toét: “Quốc sư, ngài yên tâm, ai dám gây chuyện ta sẽ lột da hắn!”

Để cho đám người dưới trướng tự tìm niềm vui, Triệu Khang tự nhiên là đi đến phòng riêng, lầu dưới nhất thời trở nên náo nhiệt.

Tú bà an bài cho Triệu Khang tự nhiên sẽ không phải là hàng kém cỏi, mà là hoa khôi nơi này, tên là Hương Phiến.

Dung mạo cũng coi như không tệ, bất quá cũng chỉ là so với nữ tử bình thường, đối với Triệu Khang đã quen nhìn mỹ nữ thì chỉ có thể cho điểm trung bình.

Sai người mang lên một bàn rượu và thức ăn, nghe Hương Phiến cô nương gảy đàn, Triệu Khang nhắm mắt lại, có chút hưởng thụ.

Chỉ là rất nhanh đã có người gõ cửa, Hương Phiến đứng dậy đi mở cửa, tú bà ở ngoài cửa cung kính nói: “Cái kia, Triệu quốc sư, vị công tử này tìm ngài.”

Triệu Khang nhìn qua, trong mắt lóe lên một tia khác thường, ngồi thẳng người dậy: “Mời vào.”

“Quốc sư thật là nhân nhĩ.”

Người tới mặc áo vải thô, không hề trang sức, trên mặt mang theo nụ cười nhân nhật, rất khác với lời đồn.

Chính là Đại hoàng tử Chu quốc, Lý Mộc Dịch.

“Cũng tạm, đường xá xa xôi, chung quy phải tìm chút niềm vui cho bản thân chứ?” Triệu Khang cười cười, phát phát tay.

Để Hương Phiến và tú bà lui ra, không cần hầu hạ.

Hai người rời đi, đóng cửa lại, Lý Mộc Dịch đi đến trước mặt Triệu Khang: “Vậy hy vọng ta không quấy rầy nhã hứng của quốc sư.”

Triệu Khang không ngờ tới, đối phương lại thật sự đuổi theo đến tận Bình Châu thành này, cười tủm tỉm nói: “Hoàng tử diện hạ, người thân là Đại hoàng tử Đại Chu, thân phận tôn

quý, biến mất ở kinh thành năm sáu ngày, như vậy có ổn không?”

Lý Mộc Dịch ngồi đối diện Triệu Khang, ngả người ra sau, vắt chéo chân, toát ra vẻ bất cần đời.

“Chuyện này thì đã sao, phỏng chừng tên nhị đệ tốt của ta, sẽ chỉ cho rằng ta đi nơi nào đó tìm hoa hồng liễu thôi.”

Triệu Khang bật cười: “Hắn thật sự ngu ngốc như vậy sao?”

“Nếu không thì sao?”

Lý Mộc Dịch cười ha hả: “Nếu hắn thông minh, thì sao có thể nghĩ ra cách dùng văn hội để làm khó quốc sư? Mấy tên giúp việc mà hắn thu nhận trong thư viện, ngay cả một sợi tóc của Trương Thánh tiên sinh cũng không bằng, huống chi là quốc sư?”

Nói xong, Lý Mộc Dịch tự mình rót hai chén rượu, đẩy một chén về phía Triệu Khang, lời nói chân thành: “Sư phụ của ta nói với ta, năng lực ta kém xa người, còn nói, đối với người như quốc sư, kết thiện là tốt nhất, nhưng nếu đã kết oán, vậy thì phải nghĩ hết mọi cách để loại bỏ.”

“Tại hạ lá gan nhỏ, chuyện giết người là vạn vạn không dám làm, cho nên chỉ có thể xem xem có thể kết giao bằng hữu với quốc sư hay không.”

Triệu Khang khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng xoay chén rượu, rượu trong chén theo đó mà hơi lay động: “Thiện ý của hoàng tử Đại Chu vương triều, Triệu Khang ta có nên cảm thấy vinh hạnh hay không đây?”

“Với thân phận địa vị của quốc sư, chuyện này tính là gì, không đáng nhắc tới mà thôi.”

Lý Mộc Dịch cười uống cạn rượu trong chén, lật ngược chén rượu để tỏ ý đã uống hết.

Có thể nói là đã hạ thấp tư thế rất nhiều, trong lòng Triệu Khang nhất thời hiểu rõ, vị Đại hoàng tử giỏi che giấu tài năng này, ngày tháng ở Chu quốc phỏng chừng không dễ dàng gì.

Nếu không thì trong lời nói cũng sẽ không khiêm tốn như vậy.

Triệu Khang uống cạn nửa chén rượu, nhẹ giọng nói: “Hoàng tử điện hạ cứ nói thẳng mục đích đến đây đi.”

Lý Mộc Dịch sắc mặt không đổi: “Muốn làm một vụ giao dịch với quốc sư.”

“Nói nghe thử xem.”

Lý Mộc Dịch: “Nghe nói quý quốc có một loại vũ khí tên là hỏa dược, còn gọi là thuốc nổ, uy lực cực lớn, một khi sử dụng, có thể san bằng núi non, phá hủy đá. Ta muốn mua của quốc sư mười vạn cân, một trăm lượng bạc một cân. Đây là tiền đặt cọc.”

Nhìn hai lượng bạc trên bàn, Triệu Khang bật cười, cầm bạc lên cân nhắc trong tay: “Hoàng tử điện hạ, người đừng nói là đang lấy ta ra làm trò cười đấy chứ?”

“Sao có thể, ngài xem ánh mắt chân thành của ta này.” Lý Mộc Dịch mở to hai mắt.

Triệu Khang: “Ta chỉ nhìn thấy ghen mắt, xem ra hoàng tử điện hạ người gần đây hơi nóng trong người à.”

Lý Mộc Dịch dờ khóc dờ cười, thở dài nói: “Không còn cách nào khác, quốc sư à, ta đâu phải nhị đệ, bất kể gây ra chuyện lớn cỡ nào, phụ hoàng đều sẽ giải quyết cho hẵn, một ngàn vạn lượng nói cho là cho, ta đây chính là không ai yêu thương.”

“Nhà nào cũng có nỗi khổ riêng, xem ra hoàng tử điện hạ sống cũng không dễ dàng gì.”

“Ai nói không phải chứ.” Lý Mộc Dịch nói.

Triệu Khang cất hai lượng bạc vào tay áo: “Tiền đặt cọc ta nhận, bất quá số tiền còn lại, ta làm sao biết hoàng tử điện hạ có thể lấy ra hay không? Tổng không thể để ta làm ăn thua lỗ chứ.”

Trên mặt Lý Mộc Dịch ý cười càng đậm: “Chờ ta ngồi lên cái ghế kia rồi, quốc sư cảm thấy số tiền còn lại còn là vấn đề sao?”

Chương 477 - Loài cầm thú phần lớn đều giống nhau

Triệu Khang khựng lại, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ: “Với nhân phẩm của Hoàng tử điện hạ, ta rất lo lắng cho người đấy.”

“Cái gọi là trăm nghe không bằng một thấy, chẳng lẽ Quốc sư cũng giống như đám ngu muội kia, nghe gió thành mưa sao?”

Lý Mộc Dịch cười khỏ, dường như muốn biện giải cho mình: “Cái gọi là phế vật sống lâu, nếu không giả điên giả ngốc, e rằng ta đã sớm xuống gặp Diêm Vương rồi, sao có thể may mắn cùng ngồi chung bàn uống rượu với Quốc sư được?”

“Cạnh tranh ở Chu quốc khốc liệt đến vậy sao?” Triệu Khang giả vờ kinh ngạc.

Lý Mộc Dịch thản nhiên nói: “Không phải ai cũng giống Thái tử Cảnh quốc, Quốc sư là người thông minh, ta cũng không vòng vo nữa.”

“Quốc sư dùng thuốc súng giúp ta lên ngôi báu, ta có thể hứa, chỉ cần Quốc sư còn ở Đại Càn một ngày, Chu quốc sẽ không động binh với Đại Càn một ngày nào.”

Triệu Khang cười nhạo: “Lời đàn ông nói, đặc biệt là lời hứa, ta xưa nay đều cho là rắm thối. Ta, Triệu Khang, không phải mỹ nhân, Hoàng tử điện hạ không cần phải nói lời ngon tiếng ngọt với ta.”

Lý Mộc Dịch nhất thời sững sờ, một lúc sau mới phản ứng lại, ngữ khí có chút bất đắc dĩ: “Nếu Quốc sư không muốn tin tưởng những lời nói thật lòng của ta, vậy ta chỉ có thể thực tế một chút.”

“Nếu ta ra tay, nhất định sẽ là hồ đấu với Lý Mộc Sâm, hai hồ tranh đấu ắt có một con bị thương, hấn nắm trong tay không ít binh quyền, hơn nữa phụ hoàng cũng thiên vị hấn, cho nên khả năng hấn chiến thắng lại càng lớn.”

“Bất kể ta và hấn ai là người chiến thắng cuối cùng, Đại Chu nhất định sẽ bị tổn thất nặng nề. Nếu tên kia may mắn giết chết được ta, tự mình ngồi lên cái ghế kia.”

Lý Mộc Dịch cười khẩy: “Như vậy e rằng không được mấy năm, Đại Chu sẽ bị diệt vong dưới tay Quốc sư.”

“Hiện tại Đại Càn cần nhất là thời gian, cho nên rất vui khi thấy chúng ta nội chiến, tranh đấu đến chết đi sống lại, chẳng

phải sao?”

Triệu Khang cười ha hả: “Người nói như vậy mới đi vào trọng điểm, đúng vậy, Đại Càn hiện tại quả thật cần rất nhiều thời gian.”

Lý Mộc Dịch gật đầu nói: “Chính là như vậy, ta giả điên giả ngốc nhiều năm như vậy, cũng nên cho nhị đệ của ta một chút áp lực, nếu không, những năm qua hắn và tên Lý Mộc Thanh không biết sống chết ra sao kia...”

“Hai người bọn họ luôn tự cho mình là người thừa kế, đều quên mất trên đầu bọn họ còn có ta, hoàng huynh này!”

Triệu Khang trầm nghĩ, Lý Mộc Dịch này quả thật là một quả bom tốt, một khi nổ tung có thể giáng cho Chu quốc một đòn chí mạng.

Tuy nhiên, hắn vẫn muốn tìm hiểu thêm một chút, bèn nói: “Nghe ý của người vừa rồi, Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm dường như có binh quyền trong tay, người có thể đấu lại hắn sao?”

Lý Mộc Dịch thở dài: “Cho nên mới cần Quốc sư giúp đỡ, ta một chút binh quyền cũng không có.”

“Nói một câu khó nghe, ngày nào đó vạn nhất phụ hoàng nhắm mắt xuôi tay, e rằng cho dù lúc đó người muốn lập ta làm người thừa kế...”

“Nhị đệ của ta cũng có thể hô một tiếng, mang binh bao vây hoàng cung bức vua thoái vị! Nhưng nếu có thuốc súng thì sẽ khác. Trước khi Hoắc Ân bị phụ hoàng chém đầu, ta từng đi gặp hắn một lần.”

“Nghe hắn nói thuốc súng kia uy lực vô cùng, có thể địch vạn quân, có thứ này, ta không cần phải sợ binh quyền trong tay Lý Mộc Sâm, ngược lại còn có thể chiếm được thế chủ động!”

Triệu Khang không tiếp tục nói về chuyện thuốc súng, mà kinh ngạc nói: “Hoàng đế Chu quốc lại có sự phân biệt đối xử như vậy sao? Thế mà lại để cho Đại hoàng tử là người không có chút binh quyền nào trong tay?”

Lý Mộc Dịch cười như không quan tâm: “Đứa trẻ hay khóc luôn được cho kẹo mà, huống chi ta tuy là Đại hoàng tử nhưng lại không phải do Hoàng hậu sinh ra, mà là do phụ hoàng say

rượu loạn tính với cung nữ sinh ra, bắt quá chỉ là con hoang mà thôi.”

Có thể thân nhiên miêu tả thân thể của mình như vậy, trong lòng Triệu Khang lại đánh giá Lý Mộc Dịch cao hơn một bậc.

Nghĩ đến một người nào đó đã không còn ở Đại Càn nữa, Lý Mộc Dịch trước mắt này có thể nói là giống hắc đến nhường nào?

Đều giỏi che giấu bản thân, giả điên giả ngốc lừa gạt người đời, chỉ khác là tên kia là một ác quỷ chân chính.

Nghĩ vậy, khoe miệng Triệu Khang nhếch lên nụ cười nguy hiểm, cố ý nói: “Ngôi báu quả nhiên là thứ khiến người ta sa đọa, có thể khiến người ta bất chấp tình thân, huynh đệ tương tàn, xem huyết mạch tình thân như không có gì.”

Lý Mộc Dịch sững sờ, sau đó cười nói: “Quốc sư sao lại nói vậy? Ta hình như chưa từng nói muốn giết nhị đệ của mình.”

Triệu Khang xua tay: “Không phải nói điện hạ, chỉ là người khiến ta nhớ đến Ninh vương.”

“Ninh vương Tiêu Phi Vũ cách đây không lâu đã phát động binh biến ở Đại Càn? Chẳng phải đã bị ngài trấn áp rồi sao?” Lý Mộc Dịch vô thức hỏi.

“Không sai, Ninh vương này ngày thường cũng không lộ ra ngoài sáng, một lòng lang sói được che giấu rất kỹ, người cũng biết tin tức của hắc sao?”

Lý Mộc Dịch nói: “Ít nhiều cũng biết một chút, hắc...”

Triệu Khang đáp: “Hắc ta, ngay cả cháu gái, cháu trai của mình cũng dám giết, vì cái ghế kia mà có thể vứt bỏ hết thầy nhân tính!”

Lý Mộc Dịch kinh ngạc nói: “Hung ác như vậy sao?”

Triệu Khang hừ một tiếng: “Chuyện như vậy có gì đáng để kinh ngạc, ta đã thấy nhiều, nghe nhiều rồi.”

“Cái gọi là nhất tướng công thành vạn cốt khô, từ xưa đến nay, vị hoàng đế khai quốc nào mà không phải dẫm lên xương trắng mới từng bước đi đến đỉnh cao nhất?”

“Nếu năm đó Tiêu Phi Vũ thành công, với tư cách là người chiến thắng, sử sách sau này sẽ chỉ ghi chép hắn như thế nào, anh minh thần võ như thế nào, những thứ khác tuyệt đối sẽ không ghi chép thêm gì nữa.”

“Cũng phải.”

Lý Mộc Dịch cảm thán một tiếng: “Nhất tướng công thành vạn cốt khô, nói hay lắm.”

Triệu Khang cười nửa miệng: “Chẳng phải sao, nếu Nhị hoàng tử kia đột nhiên chết, hoặc là những người tranh giành ngôi vị hoàng đế với người đều chết hết. Vậy thì Hoàng đế muốn không lập người làm Thái tử cũng không được.”

Lý Mộc Dịch lập tức cười khỏ vội vàng nói: “Quốc sư thận trọng, loại lời này sao có thể nói ra?”

“Nói đùa thôi mà, vạn nhất xảy ra thật thì sao?” Triệu Khang cười tủm tỉm nói.

Lý Mộc Dịch: “Loại chuyện này làm sao có thể!”

“Hạ độc chứ sao.” Triệu Khang thản nhiên nói.

Lý Mộc Dịch: “Nghĩ hay lắm, phụ hoàng của ta và những hoàng tử, công chúa như chúng ta, mỗi ngày ăn cơm đều có người thử độc, căn bản không thể hạ độc được.”

Triệu Khang chắc một tiếng: “Chuyện này cũng chưa chắc, vạn nhất có loại độc dược không màu không mùi, chỉ cần một giọt là có thể lấy mạng người, hơn nữa thái y tuyệt đối không thể kiểm tra ra thì sao?”

“Làm gì có loại độc dược này.” Lý Mộc Dịch quay đầu đi ho khan vài tiếng, dường như không muốn để Triệu Khang nhìn thấy biểu tình của mình lúc này.

Nhìn bộ dáng cúi đầu của hắn, Triệu Khang, người dẫn đường này, đã có thể cảm nhận được.

Vẻ tàn ác ẩn sâu trong lòng Lý Mộc Dịch đã bị đánh thức.

Hắn cười lạnh một tiếng: “Sao lại không có? Ta có một loại độc dược, không màu không mùi, cho vào nước cũng không phân biệt được, vô cùng lợi hại. Chỉ cần một chút xiu bằng móng tay như vậy là có thể độc chết hai người trưởng thành!”

Lý Mộc Dịch nhìn hần khoa trương, cau mày nói: “Thật hay giả vậy? Trên đời này còn có loại độc dược bá đạo như vậy sao? Quốc sư có mang theo trên người không, bán cho ta một bình?”

“Đó là đương nhiên!”

Nhìn Lý Mộc Dịch như vậy, Triệu Khang mỉm cười, con người một khi đã động tâm tư thì rất khó kiềm chế được! Loài cầm thú phần lớn đều giống nhau!

Chương 478 - Trở Về

Lý Mộc Dịch muốn độc dược để làm gì, Triệu Khang dùng mông cũng nghĩ ra.

Hần thân nhiên nói: “Độc dược ấy, ta không mang theo người, điện hạ nếu muốn, sau này ta có thể đưa cho người một lọ.”

Nghe vậy, Lý Mộc Dịch từ từ ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Vậy thì, đa tạ quốc sư?”

“Ấy, dễ nói.”

Triệu Khang cười nói: “So với người, ta ngược lại hy vọng tương lai Đại Chu do vị Nhị hoàng tử kia làm chủ, dù sao hần nhìn có vẻ ngốc nghếch dễ lừa gạt hơn.”

Lý Mộc Dịch đáp: “Lời này của quốc sư không đúng, người thông minh mới càng hiểu rõ ai nên chọc, ai không nên chọc, đúng không?”

“Là đạo lý này.”

Lý Mộc Dịch hỏi: “Vậy, quốc sư, việc buôn bán của chúng ta coi như đã thành?”

Triệu Khang bung chén rượu, uống cạn nửa chén còn lại, sau đó buông chén xuống, cũng chẳng còn một giọt: “Thành giao, một ngàn vạn lượng.”

“Hơn nữa thuốc nổ kia người cũng không cần tới mười vạn cân, ta cũng không lấy ra nhiều như vậy cho người.” Triệu Khang giơ một ngón tay: “Một ngàn cân, đủ cho người sử dụng.”

Lý Mộc Dịch nhíu mày: “Có phải hơi ít không? Lý Mộc Sâm chỉ riêng kỵ binh đã không dưới ba vạn.”

“Binh lực nhiều hơn nữa, quân long vô thủ chung quy cũng chỉ là ô hợp.”

Triệu Khang mỉm cười: “Bỏ ra ít tiền nhất, giải quyết được chuyện phiền toái nhất, chẳng phải rất tốt sao?”

Lý Mộc Dịch nhìn Triệu Khang, vẻ mặt nghiêm nghị: “Quốc sư nhất quyết muốn Lý Mộc Dịch ta mang tiếng xấu đại nghịch bất đạo!”

“Sử sách là do kẻ chiến thắng viết nên, trước kia ta từng đọc được một câu chuyện.”

“Có một vị hoàng tử tên là Lý Thế Dân...”

Lần này, Triệu Khang tự rót hai chén rượu, nhìn Lý Mộc Dịch đối diện, ánh mắt dần trở nên cuồng nhiệt, hần nói: “Cuối cùng vị Đường Thái Tông này đã đưa Đại Đường đế quốc bước lên đỉnh cao, khai sáng Trinh Quán chi trị, cho dù là dị tộc ngoại bang cũng phải cung kính gọi một tiếng Thiên Khả Hãn, Đại Đường được tôn là Thiên Triều! Vạn bang đến triều, uy chấn thiên hạ!”

Đẩy một chén rượu về phía Lý Mộc Dịch, Triệu Khang cười nói: “Mà đối với việc vị Đường Thái Tông này phát động Huyền Vũ môn chi biến, giết huynh hại đệ, bức cha thoái vị, lại chẳng có mấy ai để tâm.”

“Àm” một tiếng.

Uống cạn chén rượu, Lý Mộc Dịch đặt mạnh chén rượu xuống bàn, đứng dậy: “Vậy thì chờ tin tốt của quốc sư.”

Triệu Khang không đứng dậy tiễn, chỉ thản nhiên nói: “Sẽ có, bất quá cũng hy vọng điện hạ đừng quên lời hôm nay đã nói.”

“Làm bạn với Triệu Khang ta chưa chắc đã có lợi ích gì, nhưng làm kẻ địch với ta nhất định là kẻ đó chán sống.”

Lý Mộc Dịch quay đầu nhìn lại, không nói gì, cứ thế đi thẳng ra khỏi phòng.

Triệu Khang lại gọi kỹ nữ tên Hương Phiến kia đến gảy đàn hát cho mình.

Nhìn vị trí Lý Mộc Dịch vừa ngồi, Triệu Khang không khỏi cười thâm, Lý Mộc Dịch này cũng thật là gan lớn.

Lại dám một mình đến tìm hấn.

Tuy rằng tên này và Tiêu Phi Vũ rất giống nhau, nhưng chung quy vẫn có chỗ không bằng.

Lý Mộc Dịch hiển nhiên là đã hết cách, lúc này mới có chút giống như bệnh cấp tính tìm thầy lang, đến cầu xin sự giúp đỡ của hấn.

Còn Tiêu Phi Vũ thì khác, hấn muốn làm chuyện gì nhất định phải nắm chắc mười phần mới ra tay.

Bất quá nói cho cùng cũng là cùng một loại người.

Nghĩ đến tên kia, trong lòng Triệu Khang lại có chút bồn chồn, không biết con rắn độc này, hiện tại trốn đến chỗ nào rồi?

Tại Tịnh Châu thành phóng túng một đêm, sáng sớm hôm sau tiếp tục chinh đồn quân đội lên đường.

Nhìn binh lính từng người một tràn đầy sinh lực, nào còn vẻ mặt ủ rũ như lúc mới rời khỏi Yên Đô thành, đủ thấy số tiền Triệu Khang bỏ ra đáng giá thế nào.

Chu Long cười ngửa, có chút oán trách Triệu Khang: “Quốc sư, ngài không ăn thì cũng đừng lãng phí chứ, tối qua huynh đệ không đủ cô nương, ngài lại cho người ta vào phòng gây đàn cả đêm.”

“Lúc đi còn nghe thấy cô nương kia oán trách nữa chứ.”

“Đúng đây, đúng đây!”

Mấy người bên cạnh phụ họa theo, Triệu Khang tức giận bật cười: “Ta bỏ tiền ra cho các người tiêu khiển, kết quả còn bị các người trách móc? Mẹ nó, mau nhả hai vạn lượng bạc tối qua cho ta!”

“Làm sao được! Huynh đệ chúng ta đã chiếm tiện nghi rồi thì không có đạo lý nào lại bị người khác chiếm lại, cho dù là quốc sư ngài cũng không được! Máy huynh đệ nói xem có đúng không!”

“Đúng!”

Mọi người cười ầm lên.

“Lũ tiểu tử thú!” Triệu Khang cũng cười ha hả.

Một đường thuyền xe vất vả, cuối cùng cũng đến kinh thành, tâm trạng Triệu Khang càng thêm vui vẻ, thậm chí không ngồi xe ngựa nữa, cưỡi ngựa đi đầu đội mũ.

Từ xa đã nhìn thấy có quan viên đến nghênh đón, là Phòng Lâm, Lễ bộ thượng thư.

Vị lão thượng thư đã ngoài sáu mươi, lúc này gặp Triệu Khang lại vui mừng như trẻ con, xách vạt áo bào, bước nhanh đến trước mặt: “Quốc sư!”

“Ôi chao, Phòng đại nhân sao lại phải tự mình đến nghênh tiếp?” Triệu Khang xoay người xuống ngựa, trêu chọc.

Phòng Lâm cười ha hả, râu tóc bạc phơ rung lên: “Quốc sư chân hưng quốc uy Đại Càn, lão hủ sao có thể không tự mình nghênh đón? Ngài không biết đâu, nếu không phải bệ hạ lên tiếng, Dương thái sư bọn họ đều muốn đến cướp phần việc này của lão hủ!”

“Quốc sư mau lên ngựa, để ta dắt ngựa cho ngài!”

“Không dám, không dám!” Triệu Khang giật mình.

Phòng Lâm trừng mắt, trên mặt lại tràn đầy ý cười: “Có gì mà không dám! Quá trình ngài tham gia thi đấu ở Chu quốc chúng ta đều biết! Ha ha ha, hiện tại trên dưới Đại Càn ai ai cũng biết, quốc sư đại bại quân hùng Chu quốc, chân chính đặt nền móng cho danh hiệu đệ nhất văn tài thiên hạ!”

“Sau này Đại Càn chúng ta không còn bị người ta nói là hoang mạc văn đàn nữa!”

Nhìn nụ cười trên mặt lão thượng thư, trong lòng Triệu Khang cũng dâng lên một tia ấm áp, những việc mình làm, Đại Càn có người ghi nhớ, vậy là tốt rồi.

Không lay chuyển được Phòng Lâm, Triệu Khang cứ như vậy bị một vị đại thần chính nhị phẩm dắt ngựa đến trước cửa thành kinh đô.

Cảnh tượng thật sự hoành tráng.

Nữ đế bệ hạ ngồi trên long xa, hai bên là các vị hoàng tử dẫn đầu văn võ bá quan cung nghênh, ngay cả ba vị vương gia cũng có mặt, dân chúng kinh thành đứng hai bên đường hoan nghênh.

Vừa nhìn thấy Triệu Khang, nữ đế bệ hạ đã trang điểm lộng lẫy, liền chủ động bước xuống long xa, gương mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười say lòng người.

Có người hô to một tiếng.

“Cung nghênh quốc sư hồi triều!”

Trong nháy mắt, âm thanh như sóng triều cuộn cuộn.

“Cung nghênh quốc sư hồi triều!”

Triệu Khang xoay người xuống ngựa, nhìn nữ đế bệ hạ phía trước, không cần nói cũng biết tất cả những điều này chắc chắn là do nàng sắp xếp.

Bước nhanh về phía trước, Triệu Khang đè nén sự rung động trong lòng cùng nỗi nhớ nhung cuộn cuộn.

“Bệ hạ!”

Không ngờ, nữ đế bệ hạ lại nắm lấy tay hắn, trước ánh mắt kinh ngạc của Triệu Khang, hai người cùng bước lên long xa, lại không ai có ý kiến gì!

Dọc đường vào thành, tất cả mọi người đều quỳ xuống cung nghênh, đồng thanh hô “Quốc sư”.

Vinh quang tột bậc, va chạm mãnh liệt vào tâm linh Triệu Khang, trong suốt quá trình này, nữ đế bệ hạ vẫn luôn nắm chặt tay hắn, không hề buông ra một khắc nào.

Dường như đang tuyên bố điều gì đó với tất cả thần dân của mình!

Chương 479 - Đại Pháo Oanh Tạc

Cho đến khi tới trước Đại điện Hoàng Cung, trong đầu Triệu Khang vẫn còn nhớ lại cảnh tượng vừa rồi cùng Nữ Đế bệ hạ cùng ngồi trên xe ngựa tiếp nhận bách tính triều bái.

Cảm giác đó thật sự rất sướng, giống như trong phim truyền hình, hoàng đế dẫn hoàng hậu xuất cung tuần du vậy.

Nhưng mà má nó hình như vai diễn của ta là hoàng hậu thì phải!

Nghĩ đến đây, Triệu Khang không khỏi dờ khóc dờ cười.

Nữ Đế bệ hạ trên đường đi một lời cũng không nói, nhưng đôi mắt đẹp mê người kia chứa đựng sự dịu dàng đã sớm nuốt chửng Triệu Khang.

Từng có một lần, dưới sự bức bách của đông đảo quan viên, nàng buông bỏ Triệu Khang, hiện tại nhớ lại trong mơ, Tiêu Linh Lung mỗi lần đều bị giật mình tỉnh giấc.

Sau đó vô cùng may mắn vì đó chỉ là mơ, càng may mắn hơn là đêm đó nàng đã đi tìm Triệu Khang.

Bởi vì nàng dần dần hiểu ra, nếu đêm đó nàng không đi tìm Triệu Khang, e rằng cả đời này nàng thật sự sẽ mất đi hẳn!

Vì vậy hiện tại, Nữ Đế bệ hạ luôn tự nhủ với lòng, cho dù xảy ra chuyện gì cũng phải vĩnh viễn đứng về phía Triệu Khang.

Dù cho cả thiên hạ đều không hiểu, nàng sau này cũng sẽ kiên định tin tưởng Triệu Khang.

Bách quan vào điện, trên mặt ai nấy đều tràn đầy nụ cười, nhìn Triệu Khang thật sự là càng nhìn càng thuận mắt!

Khá giống như cảm giác thịt luộc biến thành thịt ba chỉ!

Nữ Đế bệ hạ đè nén cảm xúc trong lòng: “Quốc sư, tuy đại khái tình hình chúng ta đều đã có chút hiểu biết, nhưng vẫn xin quốc sư hãy nói về thu hoạch trong chuyến đi này.”

Lúc này Lý Nguyên cười nói: “Chuyện đánh bại đám văn hào thư viện Chu quốc thì khỏi phải nói, quá trình thế nào, hiện tại ngay cả đứa trẻ ba tuổi ở đế đô cũng đều thuộc lòng rồi. Bây giờ các học đường đều đem bài văn biên ngẫu kinh điển đệ nhất do quốc sư viết ra liệt vào danh sách bài văn bắt buộc phải học.”

“Các học sỹ khắp nơi đều đang kêu khổ vì phải học thuộc lòng bài văn đó đấy, ha ha ha!”

Mọi người cười vang, Triệu Khang cũng mỉm cười, không ngờ rằng lại xảy ra chuyện như vậy, cũng tốt.

Cũng để cho đám học sỹ Đại Càn cảm nhận nỗi khổ sở lúc trước của lão tử.

Hắn sắp xếp lại lời nói: “Bệ hạ, chư vị đại nhân. Chuyển đi đến Chu quốc này, thu hoạch quả thực không nhỏ. Thứ nhất chính là điều mà mọi người đều biết, thắng được một ngàn vạn lượng bạc từ tay Chu quốc, trong đó trả lại cho Cảnh quốc năm trăm vạn, còn lại năm trăm vạn, chờ sau này ta sẽ giao cho Nữ Đế bệ hạ dùng vào việc quốc gia!”

Bách quan đều cười gât đầu, khoe miệng Trương Minh Viễn - Hộ bộ Thượng thư suýt nữa thì liếm tới tận mang tai!

V ô cùng kích động, hận không thể quỳ xuống đất dập Triệu Khang một tiếng cha ruột.

Hiện tại Đại Càn trăm việc cần làm, chỗ nào cũng cần dùng đến tiền, quân lương của binh lính, bổng lộc tử sỹ, tu sửa biên thành, vân vân, mỗi một khoản chi tiêu đều rất lớn.

Cả Đại Càn năm nay chỉ có hai chữ: Kiếm tiền! Ngoài kiếm tiền ra, mẹ nó chứ, vẫn là kiếm tiền!

Nhưng ai cũng không ngờ tới, chuyện vốn là nan giải nhất, theo Triệu Khang “chết đi sống lại”, chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, không những bù đắp được khoản trống rỗng của quốc khố, mà còn tích lũy thêm được một khoản tiền lớn để dùng cho việc xây dựng đất nước.

Hoàn toàn không cần Hộ bộ Thượng thư như lão phải ra sức, nhưng lại khiến cho không ít quan viên đỏ mắt.

Mẹ nó, chúng ta vất vả cả ngày, bận đến nỗi quần lót cũng ướt đầm!

Các người Hộ bộ thì hay rồi, có Triệu Khang - con gà đẻ trứng vàng này, cái gì cũng không cần làm, tiền cứ thế chảy vào túi!

Lý Nguyên liếc mắt nói: “Quốc sư, người làm như vậy, Trương đại nhân chúng ta lại được nhàn nhã thêm một thời gian rồi.”

Trương Minh Viễn hừ một tiếng: “Lão Lý đầu người thấy người khác tốt đẹp thì ghen tị à? Quốc sư đại nhân của chúng

ta có năng lực, có thể kiếm tiền, đây là chuyện tốt trời ban! Nếu lão Trương ta có được một nửa bản lĩnh của quốc sư đại nhân...”

“Ta để cho quốc sư mỗi ngày đều ở nhà làm ổ với bệ hạ, bản thân ta tự mình ra ngoài kiếm tiền cũng được!”

“Lời này ta thích nghe!” Triệu Khang mỉm cười vui vẻ.

Nữ Đế bệ hạ đỏ mặt, cau có nói: “Trương đại nhân, chớ có nói năng lung tung!”

Trương Minh Viễn cười khan một tiếng: “Vi thần nhất thời lỡ lời, nhất thời lỡ lời!”

Mọi người đều cười mà không nói.

Tiêu Huyền Sách lúc này mới hỏi: “Quốc sư, đã có thứ nhất, vậy thứ hai là gì?”

Triệu Khang hoàn hồn, “Thứ hai này thì tương đối quan trọng. Là về chuyện diêm tiêu.”

Nghe vậy, Dương Càn - tân nhiệm Công bộ Thượng thư lập tức tập trung chú ý, nói: “Quốc sư, hiện tại diêm tiêu của chúng ta quả thực đang rất cấp bách. Than củi và diêm tiêu đều có không ít, duy chỉ có diêm tiêu, Đại Càn chúng ta vốn dĩ đã ít.”

“Cảnh quốc cũng gần giống như chúng ta vậy, thám tử phái đi điều tra lại phát hiện ra ở Tề quốc có rất nhiều diêm tiêu, hơn nữa địa sư của Địa Lý ty cũng đích thân đi Tề quốc một chuyến, khẳng định Tề quốc có trữ lượng mỏ diêm tiêu rất lớn.”

“Nhưng Tề quốc không bán diêm tiêu cho chúng ta, hơn nữa còn có một thương hội tên là Minh Châu thương hội ngăn cản con đường mua diêm tiêu của chúng ta, đúng không?” Triệu Khang cười nói.

Dương Càn sửng sờ, có chút ngượng ngùng nói: “Những chuyện này ngài đều biết rồi sao?”

Triệu Khang gật đầu nói: “Chủ nhân đứng sau Minh Châu thương hội chính là vị Minh Châu công chúa kia của Tề quốc - Lưu Yến Nhiên, nữ nhân này tâm tư thông minh, không thể xem thường.”

“Minh Châu công chúa? Nàng ta không phải...” Một vị quan viên vội vàng che miệng, liếc nhìn Nữ Đế bệ hạ đang ngồi trên long ỷ.

Hắn vừa định nói, vị kia không phải đã bị quốc sư thu làm tỳ nữ rồi sao?

Nghĩ nghĩ, loại chuyện này vẫn là không nên nói lung tung thì hơn, miễn cho bị bệ hạ ghi hận.

Triệu Khang cười nói: “Ta đã giao ước xong với Minh Châu công chúa, từ giờ trở đi, mỗi năm Tề quốc cung cấp cho chúng ta một vạn năm ngàn thạch diêm tiêu, tháng này sẽ nhanh chóng được đưa đến!”

Lời vừa dứt, Dương Càn mừng rỡ như điên: “Quốc sư! Ngài... ngài thật sự là thần rồi! Chúng ta còn đang vì chuyện này mà đau đầu, không ngờ ngài đã giải quyết xong rồi!”

“Đây mới đúng là trụ cột quốc gia chân chính a!” Trần Vương vẻ mặt vui mừng, nhìn Triệu Khang với ánh mắt của một người mẹ vợ nhìn con rể.

Triệu Khang nhìn Dương Càn nói: “Dương đại nhân, người đừng vội kích động, nói trước, chuyện diêm tiêu ta đã giúp người giải quyết rồi, nhưng chuyện thuốc nổ người phụ trách Lôi Hỏa bộ thì phải nhanh chóng sản xuất ra một lượng lớn thuốc nổ với chất lượng tốt nhất!”

“Vật tư chiến lược quan trọng nhất để Đại Càn chúng ta sau này tranh hùng cùng thiên hạ chính là hắc hỏa dược này!”

Dương Càn lập tức nghiêm nghị nói: “Quốc sư yên tâm! Chỉ cần nguyên liệu đầy đủ, dù cho ta có phải chết trên bàn chế tạo, cũng nhất định sẽ đảm bảo số lượng thuốc nổ!”

Triệu Khang trêu ghẹo nói: “Bất quá cũng phải cẩn thận một chút, đừng ngày nào đó thao tác sai lầm, cho chúng ta nổ tung lên trời thì không hay ho đâu.”

Dương Càn lập tức lộ vẻ mặt lúng túng, Lý Nguyên cười khan một tiếng: “Quốc sư quả nhiên là liệu sự như thần a!”

Triệu Khang sững sờ, “Mẹ nó, các người sẽ không thật sự gây ra chuyện gì chứ? Tử thương bao nhiêu người?”

Chúng thần đều có chút lúng túng, Nữ Đế bệ hạ mở miệng nói:
“Không, không có thương vong, chỉ là nhất thời thao tác
không tốt, đem thành trì Nguyên Giang huyện của ngươi...”

Triệu Khang trợn mắt: “Các ngươi đem Nguyên Giang huyện
của lão tử cho nổ tung rồi! Ta... ai cho các ngươi lá gan đó!
Đó chính là tâm huyết của lão tử!”

“Khụ khụ khụ, chủ yếu là thành trì Nguyên Giang huyện của
quốc sư cao lớn kiên cố, chúng ta cũng không nghĩ tới, nhìn
thì kiên cố như vậy, kết quả không tới hai cái đã sụp đổ, hơn
nữa không phải dùng thuốc nổ, mà là dùng đại pháo mà ngươi
nói oanh tạc!”

Chương 480 - Bộ đôi tiên hóa vượt bậc

“Mẹ kiếp, nhìn thấy tường thành Nguyên Giang huyện của lão tử cao lớn liền lấy pháo oanh tạc? Nhà các người cũng to lớn lắm, sao không oanh tạc nhà các người? Chờ đã...”

Triệu Khang bỗng dưng im bất, trừng mắt nhìn Lý Nguyên, giống như một con gà mái đang gáy te te bỗng bị bóp cổ, mặt mày đầy vẻ không thể tin tưởng: “Vừa rồi các người nói, là dùng pháo oanh tạc? Đại... Đại pháo đã chế tạo ra rồi sao?”

“Có lẽ là đã chế tạo ra rồi!” Lý Nguyên ngập ngừng nói.

“Mẹ kiếp, chế tạo ra rồi thì là chế tạo ra rồi, cái gì mà có lẽ chế tạo ra rồi!”

Triệu Khang kích động suýt chút nữa nhảy lên ba thước, túm lấy quan bào của Lý Nguyên: “Ở đâu? Ở đâu? Đại pháo ở đâu? Kéo ra đánh hai phát cho ta xem thử! Nhanh lên! Nhanh lên!”

Hắn thực sự quá mức hưng phấn, đại pháo vậy mà đã chế tạo ra rồi, còn oanh tạc tường thành Nguyên Giang huyện của hắn!

Tốt! Oanh tạc tốt lắm! Quá tốt rồi!

Lý Nguyên suýt chút nữa bị lắc đến mức nôn ra mật xanh mật vàng, may mà có mấy vị quan viên bộ Binh vội vàng tiến lên, lúc này mới kéo được Triệu Khang ra.

“Triệu Khang, người đừng kích động.” Tiêu Linh Lung đỡ khोक đỡ cười nói.

Triệu Khang kích động trực tiếp chạy lên Long Giai, sốt ruột nói: “Người biết sao được, có đại pháo này, trong chiến tranh sau này, nước ta sẽ ít hy sinh biết bao nhiêu tướng sĩ! Ai dám kêu gào, trực tiếp oanh tạc hắn!”

“Ta phải xem thử đại pháo chế tạo ra trông như thế nào! Có cần cải tiến chỗ nào không, có bị nổ súng không! Quá lợi hại! Bọn họ rốt cuộc làm thế nào mà chế tạo ra thứ này! Ta vốn tưởng rằng còn cần rất lâu nữa! Ha ha ha!”

Triệu Khang cười to như điên, một lúc lâu sau mới phát hiện bên cạnh không có động tĩnh, quay đầu nhìn lại thì thấy văn võ

bá quan đều đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Mà hắn thì đang đứng trước long ỷ, trước mặt tất cả mọi người nắm tay nữ đế bệ hạ, nào còn chút lễ nghi quân thần nào?

Buông tay ra một cách không dấu vết, Triệu Khang chậm rãi đi xuống Long Giai, ho khan hai tiếng: “Ừm, chư khanh, vừa rồi quốc sư bị trúng tà, đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao mọi người đều nhìn ta như vậy? Một tháng không gặp chẳng lẽ quốc sư lại đẹp trai hơn sao?”

Bá quan nhất thời im lặng, da mặt này không ai bằng, e là kéo đại pháo đến cũng không oanh tạc nổi!

Phòng Lâm day trán, lúng túng nói: “Cái kia, quốc sư à, tuy rằng nói cái này, khụ khụ, chúng ta đều rõ ràng, ngài và bệ hạ, nhưng lễ nghi quân thần vẫn phải tuân thủ chứ, huống chi là ở trên đại điện này!”

“Truyền ra ngoài nghe không hay lắm, ngài nói có phải không?”

“Khụ khụ, Phòng đại nhân nói có lý!”

Nữ đế bệ hạ ngồi trên long ỷ đã có chút ngồi không yên.

Triệu Khang cười mĩa một tiếng, trong lòng mắng thầm một câu, mẹ kiếp, sớm muộn gì cũng có ngày khiến các người quý xuống hô lão tử là hoàng hậu thiên tuế!

Ấy, vị không đúng!

Thôi, giống nhau cả thôi!

Lý Nguyên lúc này mới hoàn hồn, cười khỏ nói: “Quốc sư, người đừng kích động, đại pháo kia là đã chế tạo ra rồi, nhưng mà cũng đã nổ tung, may là lúc chúng ta thử nghiệm đã làm dây dẫn của đạn pháo rất dài, cho nên mới không tạo thành thương vong.”

“Theo như lời của thợ thủ công thì hình như là thuốc súng trong nòng súng không đúng cho nên mới dẫn đến nổ súng, bởi vậy đang cải tiến, bất quá quả thực có bốn khẩu đại pháo thành công, tổng cộng đã dùng bốn mươi viên đạn pháo, oanh sập tường thành Nguyên Giang huyện.”

Triệu Khang trừng mắt: “Bao nhiêu? Bốn mươi viên!”

Hắn lại bị chấn động một lần nữa, tường thành Nguyên Giang huyện có bao nhiêu kiên cố hẳn rõ ràng nhất, theo uy lực của hỏa pháo thời cổ đại, làm sao có thể chỉ dùng bốn mươi viên đã oanh sập tường thành, điều này không khoa học!

“Quả thực là bốn mươi viên.” Lý Nguyên khẳng định nói.

Triệu Khang truy hỏi: “Vậy nòng súng to bao nhiêu, đường kính bao nhiêu? Đạn pháo to bao nhiêu?”

Lý Nguyên nào biết đường kính là gì, chỉ có thể ra dáng tượng trưng, nhìn dáng hình Lý Nguyên ra hiệu có kích cỡ bằng quả bóng đá.

Triệu Khang ngẩn ngơ: “Đây là pháo sao? Đám người này sao lại không làm theo bản vẽ vậy!”

Tiêu Huyền Sách lúc này lên tiếng: “Lão Triệu, người phụ trách chế tạo đại pháo và bom nói rằng, nòng súng càng thô càng tốt, đường kính càng lớn càng tốt, đạn pháo càng lớn càng tốt. Hắn còn nói rằng đánh ra cho dù không nổ, nên cũng phải nện cho nó một cái hố, cho nên đã sửa hết bản vẽ của người rồi.”

“Đây là mắc chứng sợ hỏa lực không đủ à! Tên thiên tài nào nghĩ ra ý tưởng đó vậy! Gọi hắn ra đây cho ta âu yếm một chút! Đường kính và đạn pháo to như vậy, thuốc súng trong nòng không phải là rất khó không chế sao, không nổ súng mới là lạ!” Triệu Khang cười khẩy.

Dương lão thái sư nhớ ra điều gì đó, tức giận nói: “Là hai tên ranh con gọi là Lâm Nhị Ngưu và Lý Cầu Đản!”

“Đặc biệt là tên khốn kiếp gọi là Lâm Nhị Ngưu kia!”

Triệu Khang bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là cặp oan gia ngõ hẹp này à! Hai người bọn họ đã làm gì vậy?”

Tiêu Huyền Sách đỏ mặt, ngập ngừng nói: “Lâm Nhị Ngưu mượn ta một ít con cháu rỗng, nói là muốn thử xem có thể trực tiếp tạo ra con người hay không, nếu thành công, Đại Càn chúng ta sẽ không thiếu dân số nữa!”

“Xuất sắc!”

Triệu Khang suýt chút nữa rớt cằm, vị đại lão này đã tiến hóa đến mức này rồi sao, đã bắt đầu nghiên cứu trẻ sơ sinh trong

ổng nghiệm rồi!

“Còn tên Lý Cầu Đản kia còn quá đáng hơn, thậm chí còn muốn lão phu tìm cho hắn mấy tên tử tù, nói là muốn thử cái bom vào trong cơ thể những tử tù này, sau đó đợi đến lúc đánh nhau thì trực tiếp phái bọn họ đi chịu chết! Nói là như vậy cũng coi như là xả thân vì nước!”

Hình bộ thượng thư Vệ Quan bất đắc dĩ nói: “Mẹ kiếp, đời này sống không ít lần gặp Phật sống, nhưng Diêm Vương sống thì đây là lần đầu tiên gặp!”

Triệu Khang im lặng, hắn không ngờ rằng tiếp nối nhà khoa học điên rồ Lâm Nhị Ngưu, Lý Cầu Đản cũng đã tiến hóa.

Hơn nữa vừa tiến hóa đã trở thành kẻ khủng bố, trực tiếp biến thành phân tử khủng bố!

Im lặng một lúc, Triệu Khang nhìn Vệ Quan: “Người không đồng ý chứ?”

Vệ Quan vội vàng nói: “Đương nhiên là không đồng ý! Lão phu dù sao cũng là con người! Là người có tiết tháo!”

“Vậy thì tốt, hai tên khốn kiếp kia đâu rồi?”

Tiêu Huyền Sách mỉm cười: “Bị bệ hạ đánh cho một trận, suýt chút nữa nôn cả bữa tối ra ngoài, lúc này đã ngoan ngoãn rồi, cũng không nghiên cứu chuyện tạo người và bom người nữa, đang ngoan ngoãn chế tạo đại pháo.”

“A Di Đà Phật, vô lượng thiên tôn, Amen!”

Triệu Khang trong lòng thật sự thông cảm cho hai người bọn họ, ban đầu còn có chút tức giận, lúc này chỉ còn lại sự thương xót.

Không được, suy nghĩ đi nghĩ lại, chuyện đại pháo này vẫn là nên tìm một người đáng tin cậy, Lâm Nhị Ngưu và Lý Cầu Đản hai người này quá điên rồ, phải kiềm chế một chút.

Lập tức Triệu Khang nói: “Bệ hạ, thần kiến nghị, nên để Công bộ thượng thư Dương Càn phụ trách toàn bộ việc giám sát chế tạo đại pháo, tránh phát sinh bất trắc.”

“Chuẩn!” Nữ đế bệ hạ rất dứt khoát nói.

Dương Càn do dự một chút: “Quốc sư, ta đi thì không vấn đề gì, nhưng mà người của Nguyên Giang huyện ngài thì trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ ngài và bệ hạ, ta sợ.”

“Sợ cái gì mà sợ, cứ việc đi đi, ai dám với người mà lăm lờ, người cứ nói với bọn họ, đến lúc đó ta sẽ cho bọn họ trái ngọt mà ăn. Không đánh cho ra phân thì coi như bọn họ đi vệ sinh sạch sẽ!”

Dương Càn nghe xong lập tức hưng phấn nói: “Không vấn đề, quốc sư cứ yên tâm đi!”

Ban đầu là do hấn mang đến cho mọi người sự bất ngờ, không ngờ mọi người lại mang đến cho hấn một sự bất ngờ lớn hơn.

Nếu không phải trên tay nhiều việc, hấn thật sự muốn lập tức bay đến Nguyên Giang huyện xem thử đại pháo kia trông như thế nào.

Chương 481 - Kế hoạch của Triệu Khang

Theo yêu cầu của Triệu Khang, không có yến tiệc linh đình nào được tổ chức để chào mừng hấn trở về.

Chỉ một bàn tiệc được bày ra trong vườn thượng uyển của hoàng cung, không có quan viên nào có mặt. Tiêu Linh Lung sai người đi đón Tần Ngọc Phượng và Ngô Thanh Loan vào cung.

Gần một tháng không gặp, hai nàng đều rất nhớ Triệu Khang. Ngô Thanh Loan vừa nhìn thấy Triệu Khang đã kích động chạy lại.

“Sư phụ, sao người giờ mới về! Nói cho người biết này, ta sắp đạt lục phẩm trung kỳ rồi! Giỏi không?”

Nhìn cô nàng đồ đệ nhỏ bé có vẻ tự hào, Triệu Khang cười khà: “Lục phẩm trung kỳ? Sư phụ ngươi bây giờ đã là tứ phẩm thượng tầng rồi! Chỉ còn một bước nữa là bước vào tam phẩm!”

“Cảnh giới của ngươi còn chưa đủ cho ta đánh một tay, đừng tự mãn quá!”

Bị dội một gáo nước lạnh, cô nàng chu môi: “Sư phụ, sao người lại nói vậy!”

Nữ đế thấy thế liền ôm lấy cô nàng: “Đừng nghe hắn nói, hắn năm ngoái đã tứ phẩm rồi, bây giờ mới lên thượng tòng, có gì mà phải tự hào.”

“Bệ hạ, sao người lại nói vậy!” Triệu Khang bất mãn, mình đang dạy dỗ đồ đệ, sao người lại phá đám chứ?

Tần Ngọc Phượng cười dịu dàng: “Bệ hạ rất yêu quý Thanh Loan, không chỉ đích thân chỉ điểm võ học, mà còn cho phép Thanh Loan tự do xem bí tịch trong võ khố, tự do ra vào cung đình.”

“Cung chiều quá rồi, không được, trẻ con phải dạy dỗ từ nhỏ, không đánh không được. Ta trước đây cũng bị đánh mà lớn, nếu không làm sao có thể làm quan lớn?” Triệu Khang thở dài.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, là Tiêu Huyền Sách.

Triệu Khang cười gượng, nữ đế cũng có chút đỏ mặt.

Trong số những người có mặt, chỉ có hoàng tử điện hạ mới có tư cách nói câu “bị đánh mà lớn”.

Ngô Thanh Loan là đồ đệ khai sơn, với thân phận này, có thể nói những người ngồi đây đều là người một nhà.

Uống rượu trò chuyện đến đêm khuya, hoàng tử điện hạ cáo lui sớm để xem tấu chương.

Tần Ngọc Phượng cũng đứng dậy cáo lui, kéo Ngô Thanh Loan về Quốc Sư phủ, nhìn nữ đế với ánh mắt dò hỏi.

Nàng chỉ khẽ chớp mắt, không nói gì thêm.

Triệu Khang dịch chuyển vị trí, đến bên cạnh nữ đế đã có chút say, đôi má ửng hồng vì hơi men, trông như hoa đào tháng ba, hồng hào quyến rũ.

Một tay cầm chén rượu, nữ đế cười hỏi: “Hôm nay ở đại điện, ngươi có ý phải không?”

“Làm gì có, ta đó là kích động.” Triệu Khang phủ nhận.

Tiêu Linh Lung hừ nhẹ: “Vậy là ta tự mình đa tình sao?”

Thái độ cố ý làm nũng, khiến người ta không dám tin đây chính là nữ đế uy nghiêm cai trị văn võ bá quan Đại Càn.

Triệu Khang mỉm cười, vén lọn tóc rủ xuống của nữ đế: “Dù sao bọn họ đều biết rõ, chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, đến lúc đó cả thiên hạ đều biết, hahaha, ta Triệu Khang lấy nữ hoàng để làm vợ, dọa chết bọn họ!”

“Hừ, ai thèm làm vợ ngươi!” Men rượu lên, nàng cũng không vận công áp chế.

Tiêu Linh Lung uống cạn rượu trong ly, Triệu Khang trêu chọc: “Làm thiếp thì không được sao?”

“Ta muốn cắn chết ngươi!”

Nữ đế gương nanh múa vuốt lao tới, như một chú mèo con đang tức giận.

Triệu Khang cười lớn, thuận thế ôm chặt lấy nàng.

Say sưa ngông cuồng, nữ hoàng đế cười lớn: “Trăm ngày mai không thiết triều!”

...

Hôn lên đôi môi của người con gái đang ngủ say, trong mắt Triệu Khang tràn đầy dịu dàng, khẽ vuốt ve sống mũi cao thẳng của nàng. Nữ đế mở mắt ra, nhìn thấy Triệu Khang liền nở nụ cười.

Lật người đè Triệu Khang xuống, nũng nịu nói: “Không cho đi.”

Như trút bỏ mọi gánh nặng trên vai, từ nay có thể buông thả bản thân, tận hưởng những điều tốt đẹp mà trước đây hằng mong ước.

Triệu Khang mỉm cười: “Nàng là hôn quân, trời đã sáng rồi.”

“Hôm qua trăm đã nói rồi, hôm nay không thiết triều, nhìn bọn họ suốt ngày cũng chán chết đi được.”

Nếu là trước đây, nữ đế tuyệt đối sẽ không bao giờ nói ra những lời bừa bãi như vậy.

Tận tâm tận lực đáp ứng mọi yêu cầu của đối phương, trong lòng Triệu Khang tràn đầy vui sướng và thỏa mãn.

Hơi thở ẩm áp phả vào nhau, trong màn sương mờ ảo, thân thể ngọc ngà hoàn mỹ ẩn hiện.

Triệu Khang như biến thành một kỹ thuật viên chuyên nghiệp, phục vụ cho nữ nhân của mình.

Dựa đầu vào cánh tay Triệu Khang, Tiêu Linh Lung khẽ hỏi: “Tiếp theo người định làm gì?”

“Ta định đến quân doanh xem thử, mấy tên Trương Long kia sống thế nào. Tân quân đã chiêu mộ xong, nhưng chưa trải qua máu lửa thì cũng chỉ là tân quân.”

“Hơn nữa, pháo binh đã có thành công, vậy thì phải bắt tay vào huấn luyện một đội quân pháo binh!”

Ánh mắt Triệu Khang lóe lên tia sắc bén: “Tương lai đội quân pháo binh này sẽ là quân bài tẩy công thành bất khả chiến bại của Đại Càn ta!”

“Chỉ cần có bọn họ, quét ngang thiên hạ không phải là nói suông!”

“Ngoài ra, ta còn muốn thu phục giang hồ Đại Càn, thành lập một đội quân giống như Hãm Trận Doanh của Cảnh quốc, hoàn toàn do võ giả tạo thành, chuyên dùng để ám sát và đánh úp.”

“Một khi khai chiến, phải dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt sở chỉ huy của địch, không có thống soán tài giỏi, dù quân số có đông đến đâu cũng chỉ là đám ô hợp.”

Triệu Khang cười, vị chiến thần Đại Minh trong lịch sử Hoa Hạ chính là tấm gương phản diện tốt nhất.

Nghe Triệu Khang nói về từng kế hoạch của mình, trên mặt nữ đế tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Từ khi lên ngôi đến nay, nàng đã làm hoàng đế được gần bảy năm, nhưng chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như năm nay.

Thậm chí khoảng thời gian này nàng còn không tìm được lý do để nổi giận, muốn mắng mỏ quần thần một trận cũng không có cơ.

Chuyện phiền lòng không có lấy một nửa, cuộc sống như vậy trước đây nàng không dám nghĩ tới.

...

Trong vườn thượng uyển, một người tràn đầy năng lượng, một người thì ủ rũ.

Nữ đế liếc nhìn nếp nhăn trên long bào, nhìn người mặc áo đỏ đang mỉm cười, lúc này chỉ còn lại ba người.

Giọng nói của nữ đế cũng có chút trêu chọc: “Vật vô dụng này thưởng cho người.”

Triệu Khang nghiêng răng, người phụ nữ nhăn tâm, chơi chán rồi thì vứt bỏ sao!

Tần Ngọc Phượng thở dài: “Nhìn suýt nữa thì hỏng rồi, trả lại cho ta. Công tử không sao chứ, để thiếp nấu canh bồi bổ cho.”

Triệu Khang cười khà: “Nói đùa gì vậy, bản lĩnh của công tử nàng còn không biết sao? Nếu không phải người nào đó nói còn tấu chương chưa xem, hừ hừ...”

Người mặc long bào quay lưng lại: “Thôi được rồi, tối nay đều ở lại trong cung.”

“Bệ hạ, thần đột nhiên cảm thấy không khỏe, khụ khụ hình như cần phải tĩnh dưỡng!”

Chương 482 - Đừng Đánh Sư Nương Nữa

Sự thật chứng minh, vợ quá đẹp cũng không phải là điều tốt.

Phục vụ xong người này lại đến người kia, thỉnh thoảng hứng thú nổi lên, còn phải một mình đấu hai, đúng là muốn mạng già.

Nếu không phải bản thân được nhiều giáo viên Nhật Bản chỉ dạy, cộng thêm thiên phú dị bẩm, lại còn có tu vi cao cường.

Ba yếu tố này kết hợp lại, mới miễn cưỡng ứng phó được.

Nếu không, Triệu Khang cảm thấy mình có thể sẽ sống ít đi hai mươi năm.

Tần Ngọc Phượng hầu hạ Triệu Khang mặc y phục, đóa hoa kiều diễm này càng ngày càng xinh đẹp động lòng người, có đôi khi chỉ cần một nụ cười, một cái nhíu mày, một cử chỉ, một động tác cũng đủ khiến Triệu Khang say đắm.

Cúi đầu nếm thử đôi môi đỏ mọng ngọt ngào, Triệu Khang ôm chặt lấy nàng: “Nàng yêu tinh này, thật sự là muốn mạng người mà.”

“Chỉ cần công tử thích, Ngọc Phượng liền mẫn nguyện.”

Tần Ngọc Phượng che miệng cười khẽ, nhìn Triệu Khang miệng lưỡi khô khốc, lập tức bế nàng đặt lên bàn sách.

Trong mắt nàng rõ ràng có chút vui mừng, nhưng lại ngăn cản Triệu Khang: “Công tử, đừng chậm trễ chính sự, các vị đại nhân đều đang chờ ngài ở bên ngoài.”

“Để bọn họ chờ một chút thì đã sao, ta sắp đi rồi, thân mật với người mình yêu một chút thì có sao?”

Khoảng một khắc sau, Triệu Khang mới kết thúc trận chiến, ôm người mình yêu vào lòng, dịu dàng nói: “Tiếp theo sẽ rất bận rộn, nếu buồn chán thì đến hoàng cung với Linh Lung nhiều hơn. Hoặc là đi dạo, đến Nguyên Giang huyện chơi cũng được, hiện tại tình hình Đại Càn ổn định, đi đâu cũng được.”

Trong ba người vợ, Ngọc Phượng trước mắt là người đa sầu đa cảm nhất, cho nên mỗi lần Triệu Khang phải ra ngoài đều lựa chọn ở bên nàng đến cuối cùng.

Đôi mắt đẹp long lanh, Tần Ngọc Phượng vuốt ve khuôn mặt Triệu Khang, liên tục hôn lên đó, nhận được đáp trả nồng nhiệt hơn, nàng mới kìm nén được cảm xúc, nức nở mỉm cười: “Công tử thương Ngọc Phượng, Ngọc Phượng đều biết, từ sớm đã không còn suy nghĩ lung tung nữa.”

Triệu Khang dịu dàng mỉm cười, nhéo nhéo gương mặt xinh đẹp như hồ ly của nàng: “Đây mới là quản gia tốt của ta.”

Để Tần Ngọc Phượng nghỉ ngơi cho tốt, Triệu Khang đi ra khỏi phòng, xuyên qua sân viện, liền thấy nha đầu Thanh Loan đang luyện kiếm.

Nhìn thấy Triệu Khang, nha đầu nhỏ liền bĩu môi, cảm thấy có một số việc với tư cách là đồ đệ, mình nhất định phải đứng ra nói rõ ràng.

Sư nương tốt như vậy, sư phụ sao có thể nhẫn tâm ra tay.

Nghĩ vậy, Ngô nha đầu cất kiếm, “Sư phụ.”

“Sao vậy?” Triệu Khang sững sốt, liền thấy đối phương đeo kiếm đi tới.

Hình như đang tổ chức lời nói, sau đó mới nói: “Sư phụ, tục ngữ nói rất hay, vợ chồng cãi nhau đầu giường, hoà giải cuối giường, lại nói quân tử động khẩu không động thủ.”

Triệu Khang ngơ ngác: “Người không phải là bị sốt đấy chứ?”

“Chắc! Đệ tử đang nói chuyện nghiêm túc với người đấy!”

Ngô nha đầu trừng mắt: “Sư nương tốt như vậy! Người sao có thể mỗi lần muốn đi, bởi vì sư nương không nỡ để người đi, người liền đánh nàng! Tu vi của người cao như vậy, lỡ như đánh sư nương bị thương thì phải làm sao?”

“Ai nói ta đánh nàng!” Triệu Khang ngây người.

Ngô Thanh Loan: “Hừ! Còn giả vờ? Tối qua ta thức dậy đi vệ sinh đều nghe thấy! Còn có mấy lần trước!”

Nói xong Ngô Thanh Loan vỗ vỗ vai Triệu Khang: “Sư phụ, phụ nữ là dễ yêu chiều. Sư nương giận dữ dành một chút là được rồi, không đến mức động thủ, loại chuyện này Ta có kinh nghiệm.”

“Người... có kinh nghiệm?” Triệu Khang bật cười, đã hiểu đối phương hiểu lầm rồi.

Ngô Thanh Loan hừ một tiếng: “Nói nhảm! Ta dù sao cũng là nữ tử, nói cho người biết, không được đánh sư nương nữa, nếu không đồ đệ này sẽ trở mặt với người đấy!”

Triệu Khang bất đắc dĩ: “Ta không đánh nàng, đi hỏi sư nương của người đi! Rảnh rồi sinh nông nổi! Ta đi đây, nhớ kỹ, không được ỷ vào việc Bệ hạ sủng ái mà gây chuyện ở đế đô! Đại tỷ của người cũng vậy, lâu như vậy rồi mà không đến đón người về nhà!”

Ngô Thanh Loan còn muốn nói gì đó, Triệu Khang đã bất đắc dĩ đi ra ngoài, chọc cho nha đầu nhỏ dậm chân.

Nàng lập tức đi đến phòng Tàn Ngọc Phượng, cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Lập tức bị cảnh tượng bên trong dọa sợ, trên mặt đất vấy đỏ rải rác khắp nơi, giày thêu hoa một chiếc trên bàn một chiếc

trên giường, đủ thấy chiến đấu kịch liệt.

Tần Ngọc Phượng giật mình, thấy người đi vào là Ngô Thanh Loan thì thở phào nhẹ nhõm, bất đắc dĩ nói: “Thanh Loan, ngươi cầm kiếm vào đây làm gì?”

Nào ngờ nha đầu Thanh Loan ném kiếm sang một bên, cả người run rẩy đi tới, nhìn thân thể trần truồng nõn nà của nàng.

Ngô Thanh Loan sắp khóc, ngồi xồm xuống bên giường, giọng điệu đều thay đổi: “Sư nương! Sao người không nói cho ta biết, sư phụ của ta, tên cầm thú kia!”

“Hả?” Tần Ngọc Phượng ngơ ngác.

“Quá đáng quá!”

Ngô Thanh Loan tức giận đến mức nước mắt lưng tròng: “Hắn vậy mà còn cởi quần áo đánh người! Chắc là rất đau phải không? Cho ta xem nào!”

“Cái gì với cái gì vậy! Ôi chao, nha đầu chết tiệt, đừng có sờ loạn!”

Ngô Thanh Loan: “Trên người đều đỏ hết rồi, sư phụ của ta dùng cái gì đánh người? Sư nương đừng sợ, ta đi tìm Bệ hạ làm chủ cho người! Hắn thật sự là quá đáng rồi.”

“Ta xin ngươi, ngươi ra ngoài trước được không? Sư phụ ngươi không có đánh ta, còn nữa, đừng có sờ nữa!”

Tần Ngọc Phượng bất đắc dĩ ngăn cản ma quỷ của nha đầu nhỏ, lần trước bị người ta mạo phạm như vậy là lúc ở trong cung.

“Đến lúc này rồi mà người còn nói đỡ cho hắn, thật là!”

Cảm thấy tấm lòng bị coi như lòng lang dạ thú, Ngô Thanh Loan có chút tức giận, nhưng lại có chút thương hại sư nương của mình.

Lập tức cảm thấy không thể để mặc Triệu Khang như vậy nữa.

Tuy rằng tuổi nàng không nhỏ, nhưng lúc ở Thanh Châu chính là tiểu ma nữ, lại còn biết võ công, chuyện nam nữ loại chuyện này ai dám nói với nàng, đó không phải là tự tìm đường chết sao?

Cho nên lúc này, lúc này là cái gì cũng không biết.

Tần Ngọc Phượng là người có kinh nghiệm, tự nhiên hiểu được ý của nha đầu nhỏ, khoác áo đon vào, có chút bất đắc dĩ nói: “Sư phụ người thật sự không đánh ta.”

“Tôi qua ta đều nghe thấy!”

Tần Ngọc Phượng đỏ mặt: “Nha đầu chết tiệt, học cái gì không học, lại đi học người ta nghe lén!”

“Dù sao thì sư phụ người cũng không đánh ta, hơn nữa...”

Ngô Thanh Loan: “Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa coi như là hấn đánh ta, sư nương ta cũng rất thoải mái!”

Ngô Thanh Loan khiếp sợ sờ sờ trán sư nương: “Sư nương, người bị đánh ngốc rồi sao? Bị đánh làm sao có thể thoải mái được!”

“Nha đầu người thật là ngây thơ, xem ra phải đề phòng một chút, đừng để ngày nào đó bị người ta lừa gạt.”

Nhìn lên nhìn xuống nha đầu nhỏ, Tần Ngọc Phượng cười khẽ, bình thường thật sự không nhìn ra nha đầu này cũng rất có liệu.

Chỗ nào nên lời thì lời, chỗ nào nên lờ thì lờ.

Đặc biệt là đôi chân dài, ở Thanh Châu chính là người trong mộng của vô số người.

“Thanh Loan, người lại đây, ta nói cho người biết...”

Ngô Thanh Loan đi tới, Tần Ngọc Phượng ghé sát vào, không bao lâu sau, đôi mắt dần tròn to, đầy vẻ khó tin, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Kinh ngạc nhìn Tần Ngọc Phượng đang cười tủm tỉm:

“Nguyên.. nguyên lai, hai người là, người và sư phụ!”

“Đúng vậy, cho nên sư phụ người không có đánh ta. Còn nữa, nha đầu Thanh Loan, sau này nam nhân nào muốn đối xử với người như vậy, người liền chặt đứt chân thứ ba của hắn, biết chưa? Trừ phi người bằng lòng! Nếu không thì đánh chết hắn, sư phụ người chống lưng cho người.”

Ngô Thanh Loan mơ mơ màng màng gật đầu, sau đó cẩn thận hỏi: “Cái kia sư nương, thật sự sẽ thoải mái sao?”

Chương 483 - Mạnh mẽ

“Cái này... ta phải nói thế nào nhỉ?” Tần Ngọc Phượng dờ khóc dờ cười.

Lúc này, sự tò mò của Ngô Thanh Loan đã lên đến đỉnh điểm, ai ngăn cũng không được, nhất quyết phải hỏi cho ra nhẽ.

Một lúc sau, trong phòng vang lên tiếng hét chói tai...

Đi trên đường phố kinh đô, Ngô Thanh Loan luôn cảm thấy cả người không được tự nhiên, vồ vồ vào quần áo, thấy khô ráo mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trong lòng vẫn có một cảm giác kỳ lạ không thể xua tan.

Đặc biệt là khi nhớ lại chuyện lúc nãy trong phòng, Ngô Thanh Loan giật mình bởi chính suy nghĩ của mình, vội vàng bước nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã đến trước cổng hoàng cung.

“Thôi, đừng nghĩ nữa, đi tìm bệ hạ tu luyện thôi. Không được nghĩ đến chuyện đáng xấu hổ đó nữa!”

Âm thầm cảnh cáo bản thân một hồi, Ngô Thanh Loan bước vào hoàng cung, tìm một tiểu thái giám hỏi tung tích của nữ đế bệ hạ.

Bây giờ, đám thái giám đều biết tiểu hài nhi này thường xuyên ra vào hoàng cung này chính là bảo bối trong lòng bệ hạ, không ai dám đắc tội.

“Bẩm cô nương, bệ hạ hôm nay đến hộ bộ kiểm tra sổ sách, chắc phải đến tối mới về ạ.”

“Vậy à.” Ngô Thanh Loan thở dài.

Vừa định rời đi, liền thấy một đám cung nữ bê một chồng tầu chương, lập tức hỏi: “Này, các người định đi đâu đấy?”

Tiểu thái giám vừa thấy là nàng, vội vàng đáp: “Ngô cô nương, điện hạ bảo chúng nô tài đưa tầu chương đến ngự thư

phòng, điện hạ muốn xem ạ.”

“Thiết Đản á?” Ngô Thanh Loan phì cười, tên nhóc này hôm nay không bế quan đọc sách sao?

Tiểu thái giám muốn cười mà không dám cười, chỉ có thể gật đầu, từ khi Ngô Thanh Loan có thể tự do ra vào hoàng cung, đám cung nữ thái giám đều biết đến cái tên khác của điện hạ.

Triệu Thiết Đản.

“Được rồi, dẫn ta đến ngự thư phòng.” Ngô Thanh Loan nói.

Tiểu thái giám không dám trái lệnh, dẫn Ngô Thanh Loan đến ngự thư phòng.

Tiêu Huyền Sách cau mày nhìn Ngô Thanh Loan đang đi đi lại lại trước mặt, bực bội nói: “Ngô Tiểu Điều, muội lượn lờ cái gì đấy, làm phiền ta xử lý chính sự!”

“Còn chính sự? Triệu Thiết Đản, người còn xử lý chính sự! Người biết cái gì mà xử lý.” Ngô Thanh Loan khinh thường.

Tiêu Huyền Sách nghe vậy bĩu môi: “Ai nói ta không biết, ngay cả hoàng tử cũng khen ta đạo này có tiến bộ đấy!”

“Nhìn người kia, lo mà làm việc của người đi, ta đi dạo một chút.”

Nói xong, cô nàng kéo một cái ghế ngồi xuống, thấy cô nàng cuối cùng cũng không quấy rầy nữa, Tiêu Huyền Sách tập trung nhìn vào tấu chương trên tay.

Cô nàng đang buồn chán, định nghĩ cách trêu chọc vị điện hạ này một chút thì bỗng nhìn thấy trên giá sách bên cạnh có một góc sách nhô ra, vừa định ấn vào thì phát hiện cuốn sách này không giống với những cuốn dán phong ấn màu vàng trên giá.

Tò mò, cô nàng liền rút ra.

“Đại Càn Thần Nữ Lục”.

Trong chớp mắt, Ngô Thanh Loan đã bị thu hút, Đại Càn Thần Nữ! Không biết có những ai nhỉ, chẳng lẽ là bảng xếp hạng gì đó?

Nghĩ vậy, Ngô Thanh Loan lật trang đầu tiên, ban đầu còn bình thường, càng xem, Ngô Thanh Loan càng trợn tròn mắt,

mặt đỏ bừng, thở hổn hển.

Một lúc sau.

Tiêu Huyền Sách cuối cùng cũng xem xong tấu chương, duỗi lưng, nhìn Ngô Thanh Loan đang chăm chú đọc sách, không khỏi mỉm cười: “Nha đầu Ngô Tiểu Điều này khi im lặng, nói thật là cũng xinh đấy chứ.”

Hắn khề đứng dậy, khước miệng nhếch lên nụ cười tinh quái, lúc này mà hù nó một cái, chắc chắn sẽ dọa chết nó!

Còn chuyện có bị đánh hay không? Điện hạ hoàn toàn không nghĩ đến.

Ta từ nhỏ đã bị đánh đến lớn, có kiểu đánh nào mà chưa từng nếm trải?

Rón rén đi đến bên cạnh Ngô Thanh Loan, kết quả vừa cúi đầu xuống nhìn thấy cuốn sách mà đối phương đang xem, vị điện hạ còn chưa kịp hù người khác, đã suýt chút nữa thì hồn vía lên mây.

Giật lấy cuốn sách, mặt đỏ như mông khỉ: “Ngô Tiểu Điều, muội muội! Sao muội có thể tự ý xem sách của ta!”

Cũng mặt đỏ bừng, Ngô Thanh Loan trừng mắt nhìn Tiêu Huyền Sách, sau đó mắng: “Tốt cho ngươi, Triệu Thiết Đản, đồ háo sắc, dám xem loại sách này ngay trong ngự thư phòng, ta phải đi bẩm báo bệ hạ! Để bệ hạ đánh chết ngươi!”

“Đừng! Ta cầu xin muội đừng tố tòng!”

Tiêu Huyền Sách vội vàng giữ Ngô Thanh Loan lại: “Chỉ cần muội không nói chuyện này cho hoàng tử, muội muốn ta làm gì cũng được! Nếu tử ấy mà biết ta còn xem cái này, sẽ đánh ta đầu thai luôn mất, ta chỉ còn chút niềm an ủi tinh thần này thôi!”

“Hừ, đòi truy! Ta đã bảo ngươi không phải thứ tốt lành gì mà, còn an ủi tinh thần.” Ngô Thanh Loan đỏ mặt.

Một lúc sau mới lên tiếng: “Cuốn sách này là của ngươi à?”

“Vô nghĩa, còn hỏi!” Tiêu Huyền Sách trợn mắt.

Đây chính là cuốn sách độc bản mà hắn vất vả lắm mới mang về được từ Nguyên Giang huyện, vốn dĩ cất giấu ở Đông cung,

kết quả bị cung nữ quét dọn lấy ra một lần, lập tức bấm báo cho bệ hạ.

Suýt chút nữa thì bị đánh cho lột da, cuối cùng, vị điện hạ này cho rằng nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, giấu ở ngay ngự thư phòng này! Nữ Đế có đánh chết cũng không ngờ tới.

Không ngờ lại bị Ngô Thanh Loan lật ra.

Xem ra phải đổi chỗ khác thôi!

“Vậy sau đó thế nào rồi?” Ngô Thanh Loan hỏi.

Tiêu Huyền Sách ngăn người: “Sau đó gì cơ?”

“Ấy, chính là...”

Tiêu Huyền Sách: “Muội xem đến đây rồi à, để ta nói cho muội biết, phía sau mới đặc sắc.”

“Lật ra, lật ra cùng xem!” Ngô Thanh Loan kéo Tiêu Huyền Sách ngồi xuống.

Hai người cùng nhau thưởng thức, thậm chí còn suýt chút nữa đánh nhau vì tranh giành xem ai xem nhanh hơn.

Một lúc sau, xem xong “Đại Càn Thần Nữ Lục”, Tiêu Huyền Sách cảm thán: “Mỗi lần xem xong đều cảm thấy trống rỗng.”

Bỗng cảm thấy có người nhìn chằm chằm vào mình, Tiêu Huyền Sách quay sang, thấy là Ngô Thanh Loan, theo bản năng hỏi: “Muội làm gì đấy?”

Yết hầu khẽ động, nội dung trong sách khiến Ngô Thanh Loan nhớ đến chuyện lúc này ở trong phòng tại Quốc Sư phủ.

Nàng nhìn chằm chằm vào Tiêu Huyền Sách: “Cái đó... người xem xong rồi, có thử qua chưa?”

“Thử cái gì?” Tiêu Huyền Sách nhất thời không phản ứng kịp.

Ngô Thanh Loan: “Chính là những thứ viết trong sách ấy.”

“Khùng à! Ta là thích xem, nhưng ta không phải là biến thái!”

Tiêu Huyền Sách trợn mắt, vừa định nói gì đó, liền nghe thấy giọng nói của Ngô Thanh Loan.

“Hay là... thử xem?”

“Thử gì cơ?”

“Thử xem có thoải mái không!”

“Mẹ kiếp muội làm gì vậy! Đừng cởi đồ của ta! Mẹ nó! Người đâu! Người đâu cứu ta!”

“Rầm” một tiếng, cửa ngự thư phòng bị người ta đập tung, ba tên thị vệ xông vào: “Điện hạ đừng sợ!”

Kết quả vừa nhìn thấy, cả ba đều ngây người.

Điện hạ đang nằm trên đất, cởi trần, vẻ mặt hoảng sợ, trên người hình như... đang cười một người phụ nữ?

Ba tên thị vệ nhìn nhau, lập tức quay người: “Điện hạ yên tâm, chúng thần không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì hết!”

Nói xong, cả ba đồng loạt bước ra khỏi ngự thư phòng, còn đóng cửa lại.

Bên trong truyền đến tiếng hét đầy hoảng sợ của điện hạ, ba tên thị vệ nghe thấy, không khỏi cảm thán.

“Không ngờ điện hạ lại biết chơi như vậy.”

“Cái này ngươi không hiểu rồi, điện hạ từ nhỏ đã bị bề hạ đánh cho lớn, có thể là đã quen rồi, đây gọi là cuồng bị ngược.”

“Nghe kia, nghe kia, tiếng kêu này, ui chao, diễn như thật!”

“Đi thôi, đi thôi, đi thông báo cho đám cung nữ thái giám xung quanh, tránh để người ta nói ra nói vào.”

Chương 484 - Là ta bị làm nhục!

... Tiếng khóc thút thít, bị thương oán trách.

... Ngự Thư Phòng.

Vài vết máu loang lổ trên sàn, bên trong ngôn ngang, bừa bộn.

Hoàng bào của điện hạ bị xé rách nát, giờ phút này hắn đang co ro trong góc, lấy mảnh vải vụn che ngực, thút thít lau nước mắt.

“Hu hu hu, Ngô Thanh Loan, ngươi chờ đó cho ta, ta sẽ nói với đại tỷ!”

“Hu hu... Người lại dám làm chuyện như vậy với ta!”

Ngô Thanh Loan luống cuống mặc lại y phục, nhìn Tiêu Huyền Sách khóc lóc thảm thiết, trong lòng bỗng dưng dưng khó chịu, tập tễnh đi tới: “Khóc khóc khóc, người là nữ nhân sao!”

“Người làm nhục ta, còn không cho ta khóc sao!” Tiêu Huyền Sách gào lên: “Họ Ngô các người sao lại có người như người! Đọc sách thì đọc sách, người lại còn cưỡng bức ta!”

“Rồi rồi rồi! Y như người chết, động cũng không động được! Nhìn người kia, ta đi rồi, tự mà thu dọn đi! Ôi chao mẹ ơi đau chết ta rồi! Sư nương a, cái đồ lừa đảo!”

Ngô Thanh Loan tập tễnh rời đi, bỏ mặc vị điện hạ ngơ ngác trong Ngự Thư Phòng. Đặc biệt là câu nói cuối cùng của Ngô Thanh Loan, càng khiến hắn cảm thấy bị sỉ nhục.

...

“Ôi chao Ngô cô nương, người làm sao vậy? Bị thương sao?”

Thấy Ngô Thanh Loan tập tễnh, tên thái giám giật nảy mình.

Vẫn còn chìm đắm trong việc bị lừa gạt, Ngô Thanh Loan bực bội nói: “Không liên quan đến người!”

Đúng lúc này, một trong những tên thị vệ lúc trước xông vào Ngự Thư Phòng đi tuần tra đến đây, nhận ra Ngô Thanh Loan, nhỏ giọng nói: “Chắc chắc, đây chính là Hoàng phi tương lai của chúng ta đấy!”

Tên thái giám ngơ ngác: “Người nói gì? Hoàng phi gì cơ?”

Tên thị vệ thuận miệng nói: “Vừa rồi Huyền Sách điện hạ ở Ngự Thư Phòng sung hạnh cô nương này, sau này sẽ bay lên cảnh cao biến thành phượng hoàng rồi.”

“Người nói cái gì!” Tên thái giám kinh hãi hét lên một tiếng, khiến tên thị vệ cũng giật mình.

Tên thị vệ bất mãn nói: “Người làm gì vậy, la hét cái gì!”

Tên thái giám túm lấy cổ áo tên thị vệ: “Vừa rồi người nói điện hạ ở Ngự Thư Phòng sung hạnh Ngô cô nương?”

“Đúng vậy, làm sao?” Tên thị vệ ngơ ngác.

Tên thái giám: “Ngươi chắc chắn không nhìn nhầm?”

“Chắc chắn không nhìn nhầm, chính là cô nương này. Trông cũng xinh đẹp, chẳng trách điện hạ lại mê mẩn!”

“Chết tiệt!”

Tên thái giám hét lên: “Ngươi có biết nàng ấy là ai không!”

“Nàng ấy là ai thì liên quan gì đến ta.” Tên thị vệ cười khẩy.

Tên thái giám tức giận nói: “Nàng ấy là bảo bối đồ đệ của Quốc sư! Ngô Thanh Loan! Ngay cả Bệ hạ cũng hết mực sủng ái!”

“Cái gì! Nàng ấy chính là Ngô Thanh Loan mà các ngươi nói phải đặc biệt chú ý sao!”

Tên thị vệ hoảng sợ: “Xong...đời... xong đời...i... xong đời rồi!”

Điện hạ cường bức bảo bối đồ đệ của Quốc sư, Bệ hạ mà biết chuyện này thì còn sống sao được!

Tên thị vệ lập tức chân tay bủn rủn, ngất xỉu tại chỗ.

Tên thái giám cũng hồn bay phách lạc, may mà cuối cùng cũng bình tĩnh lại: “Không được, phải nhanh chóng báo cho Bệ hạ!”

Lúc này.

Ngô Thanh Loan tập tễnh trở về Quốc Sư phủ, Tàn Ngọc Phượng thấy vậy liền ngạc nhiên: “Thanh Loan, ngươi sao vậy?”

“Sư nương, người là đồ lừa đảo, căn bản chẳng thoải mái chút nào.” Ngô Thanh Loan bức bối nói.

Tàn Ngọc Phượng đầu tiên là sửng sốt, sau đó sắc mặt tái nhợt: “Nha đầu chết tiệt này, ngươi đi làm gì vậy!”

“Cùng tên ngốc kia thử một chút, còn không thoải mái bằng lúc người dạy con, đau chết ta rồi!”

Tàn Ngọc Phượng: “Tên ngốc, tên ngốc nào?”

“Thì Tiêu Huyền Sách đó, tên chết tiệt kia, vừa mệt vừa đau, ở sư nương người sao vậy! Người đâu, sư nương ngất rồi!”

Hoàng cung náo loạn, Quốc Sư phủ cũng náo loạn.

Tiêu Huyền Sách thất hồn lạc phách ngồi bên giường, bên cạnh là y phục lộn xộn, là trinh tiết của hắn.

Một cung nữ cẩn thận dè dặt gọi: “Điện hạ, điện hạ...”

“Các người lui xuống hết đi, ta muốn yên tĩnh.”

Cung nữ rời đi, Tiêu Huyền Sách thở dài, nhớ lại những gì mà Yêu nữ Thanh Châu kia đã làm với mình.

Trong lòng vị điện hạ dâng lên một cỗ bi phẫn!

Lão Triệu từng nói, xương tan thịt nát không sợ, muốn lưu lại thanh danh muôn đời!

Thế mà thanh danh của ta, lại bị người ta dùng thủ đoạn đê tiện cướp đoạt! Lại còn là Ngô Tiểu Điều, nha đầu khốn kiếp kia!

Ta, Tiêu Huyền Sách, còn mặt mũi nào sống trên đời nữa?

Haiz, thôi vậy!

Thế mà nàng ta lại dám nói ta giống như người chết, động cũng không động được, còn mắng ta là nữ nhân!

Cục tức này sao nuốt trôi cho được!

Bây giờ xem ra chỉ có chết mới bảo toàn được danh tiết của ta!

Nhưng mà đại tỷ tương lai muốn cùng Triệu Khang cao chạy xa bay, ta mà chết rồi thì Đại Càn ai mà kế thừa?

Một bên là trinh tiết, một bên là giang sơn xã tắc, thật sự là khiến người ta khó xử!

Ánh mắt nhìn xa xăm, nhớ lại cảnh tượng không thể nào quên trong Ngự Thư Phòng.

Nói đi cũng phải nói lại, Ngô Tiểu Điều tuy tính cách có tệ một chút, nhưng mà dung mạo cũng không tệ.

Làm Hoàng phi cũng không tệ?

Hừ!

Làm nô tỳ thì còn được!

Nhưng mà tuy bị sỉ nhục, nhưng mà đúng là rất sung sướng.

Đúng lúc này “Ầm” một tiếng.

Cửa tấm cung bị người đập tung, Tiêu Huyền Sách sợ hãi giật mình, quay đầu lại nhìn thì thấy Nữ Đế bệ hạ mặt mày giận dữ, lập tức chân tay bủn rủn.

“Đại... Đại... Đại tỷ, sao tỷ lại...”

“Tên khốn kiếp! Đó là đồ đệ của Triệu Khang, sao ngươi dám!”

“Còn ở Ngự Thư Phòng! Tiêu Huyền Sách, hôm nay ta phải lột da ngươi!”

Lời còn chưa dứt, vị điện hạ đã cảm thấy mình lên thiên đường rồi, sớm biết như vậy vừa rồi thà chết cho xong.

Quốc Sư phủ.

Tần Ngọc Phượng từ từ tỉnh lại.

Ngô Thanh Loan vui mừng nói: “Sư nương, người tỉnh rồi.”

Tần Ngọc Phượng nắm chặt tay nàng: “Ngươi! Ngươi và Huyền Sách!”

“Áy, thử một chút thôi mà, sao phải kích động vậy!” Ngô Thanh Loan lúc này cũng có chút ngại ngùng, dù sao đây cũng là trình tiết của nàng.

Nhưng vẫn cố gắng giả vờ.

Tần Ngọc Phượng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng: “Hai đứa là, tự nguyện hay là...”

Ngô Thanh Loan hừ một tiếng: “Nếu ta không tự nguyện, thì hần? Có thể cởi được y phục của ta sao?”

“Cái này cũng phải.” Tần Ngọc Phượng gật gật đầu.

Tiêu Huyền Sách tên phé vật đó, muốn cởi y phục của Ngô Thanh Loan quả thực có chút khó khăn.

“Vậy còn hần?” Tần Ngọc Phượng vừa nói ra liền cảm thấy mình hỏi thừa, chuyện như vậy còn có nam nhân nào không muốn?

Nào ngờ Ngô Thanh Loan thè lưỡi ngại ngùng nói: “Là hần bị ép buộc.”

Tần Ngọc Phụng lập tức dờ khóc dờ cười: “Nha đầu này gan to thật! Đúng rồi, người tắm rửa chưa?”

“Chưa ạ!”

“Nhanh! Đi tắm rửa đi, ta dẫn người vào cung, chuyện lớn như vậy nhất định phải thương lượng với Bệ hạ. Nay, ta hỏi người, người có thích Huyền Sách không?”

Ngô Thanh Loan ngây người, sau đó vô cùng lúng túng:

“Sao... Sao lại thích chứ...”

“Không thích vậy sao người lại thử với nó.” Tần Ngọc Phụng bật cười.

Ngô Thanh Loan đỏ mặt: “Là sư nương nói cảm thấy được thì cứ thử mà, dù sao cũng không thích hẳn cũng không ghét.”

“Thôi được rồi, mau đi tắm rửa rồi vào cung.”

Mà trong hoàng cung.

Vị điện hạ mặt mũi bầm dập nằm sấp trên mặt đất, tuy giọng nói mơ hồ không rõ, nhưng ánh mắt kiên định không gì sánh bằng.

“Xương... Xương tan thịt nát không sợ, muốn... muốn lưu lại thanh danh... muôn đời! Không phải ta cưỡng bức nàng ta! Là ta bị nàng ta làm nhục!”

Chương 485 - Dòng điện chạy qua

Thân hình mảnh mai, thay vì mặc bộ đồ tập luyện thường ngày, Tần Ngọc Phụng đã thay cho Ngô Thanh Loan một chiếc váy liền màu xanh nhạt, trang điểm nhẹ nhàng, khiến chính bà cũng phải ngạc nhiên.

“Nha đầu Thanh Loan nhà ta trông thật thanh tú, dung mạo này, vóc dáng này, xứng đáng với điện hạ Huyền Sách lắm rồi!”

Ngô Thanh Loan dậm chân: “Ôi sư nương, sao người lại nói thế nữa, ta đã nói là ta không thích hẳn rồi mà!”

“Không thích hẳn thì người định thế nào? Trinh tiết đã trao đi rồi, hơn nữa còn là chủ động, nha đầu hồ dữ này! Cứ chờ xem,

chờ sư phụ con về chắc chắn sẽ mắng chết ta thôi!” Tần Ngọc Phượng vừa khóc vừa cười.

Lúc này, Ngô Thanh Loan cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng trong lòng cũng có chút hoảng loạn khi nghe sư nương nói vậy.

“Sư nương, đến lúc đó người nhất định phải che chở cho con đây!”

“Bây giờ mới biết sợ hả!”

Nhéo má Ngô Thanh Loan một cái, Tần Ngọc Phượng cho người chuẩn bị kiệu.

Hai người cùng ngồi trên kiệu, Ngô Thanh Loan bấu môi nói nhỏ: “Sư nương, vẫn còn hơi đau, không phải người nói là sẽ rất thoải mái sao?”

“Sao nha đầu ngươi còn lo chuyện đó, lần đầu nào mà chẳng vậy.”

Ngô Thanh Loan tò mò hỏi: “Sư nương cũng vậy sao?”

Tần Ngọc Phượng nhướn mày, vô thức nói: “Nào có, sư phụ ngươi rất biết thương hoa tiếc ngọc.”

“Thương hoa tiếc ngọc như thế nào? Kể ta nghe với, để ta còn bảo Thiết Đản học tập.”

Tần Ngọc Phượng im lặng, nghĩ ngợi một lúc rồi ghé sát tai nói nhỏ, Ngô Thanh Loan trong nháy mắt cảm thấy như một cánh cửa thế giới mới vừa được mở ra.

Cuối cùng cũng đến hoàng cung, nghe nói Tiêu Huyền Sách bị Nữ Đế đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, Tần Ngọc Phượng thầm nghĩ hồng rồi, vội vàng dẫn Ngô Thanh Loan đi diện kiến.

Vừa nhìn thấy vị hoàng tử điện hạ mặt mũi bầm dập nằm trên đất, Ngô Thanh Loan giật mình, vội vàng chạy tới ngồi xổm xuống: “Thiết Đản, sao huynh lại ra nông nổi này!”

Tiêu Huyền Sách trợn mắt ú ớ, Ngô Thanh Loan sốt ruột quay đầu trách móc: “Bệ hạ, sao người có thể đánh hấn như vậy chứ!”

Tiêu Linh Lung ngẩn người, sao nạn nhân lại chạy tới cầu xin cho kẻ gây tội? Hình như có gì đó không đúng!

Tần Ngọc Phụng vội vàng kể lại đầu đuôi câu chuyện, Nữ Đế bệ hạ nghe xong vô cùng kinh ngạc.

Nàng trừng mắt nhìn Ngô Thanh Loan: “Nói như vậy, là người cường bức Huyền Sách?”

Được minh oan, hoàng tử điện hạ xúc động tuôn rơi hai hàng lệ!

Ngô Thanh Loan bịch một tiếng quỳ xuống: “Bệ hạ, là ta không tốt, người muốn đánh... đánh ta cũng được, đừng đánh Thiết Đản nữa, người xem đã đánh huynh ấy ra thế này rồi, đánh nữa là huynh ấy chết mất.”

“Mau mau đứng dậy, thì ra là hiểu lầm. Nha đầu này cũng thật là, trăm sao có thể đánh đệ đệ ruột của mình được, kỳ thực là Huyền Sách tự ngã, mặt đất hoàng cung này đúng là nên sửa sang lại rồi, xem nào, ngã thành thế này, đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi, hahaha.”

Nữ Đế bệ hạ cười gượng gạo, xem ra nha đầu này sau này không chỉ là đồ đệ của Triệu Khang, mà còn là em dâu của mình, càng không thể để lại ấn tượng xấu được.

Vừa rồi còn khóc lóc thảm thiết, Tiêu Huyền Sách lập tức phản nộ: “Tiêu Linh Lung, người dám nói như vậy! Người không sợ trời đánh sao! Phụ hoàng, xin người hãy hiện linh đi!”

“Con trai ngã ngốc rồi, bắt đầu nói nhảm rồi. Người đâu, đưa hoàng tử điện hạ về nghỉ ngơi!”

“Ta không đi! Ta muốn tố cáo người!”

Tiêu Huyền Trắc giãy giụa, đáng tiếc cánh tay không thể vịn lại được đùi, vẫn bị lôi đi.

Ngô Thanh Loan vội vàng nói: “Ta đi xem Thiết Đản thế nào.”

Nói xong cũng vội vàng đuổi theo.

“Chuyện này là thế nào đây!”

Mọi người vừa đi, Nữ Đế bệ hạ liền cau mày thở dài.

Tần Ngọc Phụng tiến lên kéo nàng ngồi xuống, bắt đắc dĩ nói: “Ai ngờ lại thành ra thế này, mọi người cũng quá bị động rồi, đánh người ta ra nông nổi ấy.”

Tiêu Linh Lung bắt lực nói: “Ta lúc đó tức giận quá mất khôn, trước giờ chưa từng xảy ra chuyện như vậy, quả thực là ta sai rồi.”

“Huyền Sách có vì vậy mà ghi hận muội không?” Tần Ngọc Phượng lo lắng hỏi.

Nữ Đế bệ hạ cười: “Chuyện đó thì không đâu, có lẽ nó còn đang lo lắng chuyện trinh tiết của mình hơn.”

Tần Ngọc Phượng nghe xong phốc một tiếng bật cười, Tiêu Linh Lung thấy thế lập tức nhéo nàng một cái: “Muội còn cười được nữa, dạy gì không dạy lại dạy cái này! Chờ hấn về xem muội phải làm sao!”

“Công tử mới không nỡ trách phạt muội.”

“Mà thôi, chuyện đã rồi, muội xem xử lý thế nào, dù sao cũng là đồ đệ của hấn a.”

Tiêu Linh Lung nói: “Còn có thể làm thế nào, dù sao Huyền Sách tuổi cũng đã đến lúc, cũng nên nạp phi rồi. Thanh nha đầu kia vừa hay có thể quản được nó.”

Nói rồi Nữ Đế bệ hạ đột nhiên vui mừng: “Hay là Thanh nha đầu sẽ vì vậy mà mang thai! Không được, không được, ta phải đi tông miếu một chuyến! Liệt tổ liệt tông phù hộ, nhất định phải là con trai để kế thừa giang sơn họ Tiêu của ta!”

“Chuyện này thì có liên quan gì đâu, bệ hạ từ từ đã!”

Phòng ngủ.

Giọt nước mắt lặng lẽ lăn dài trên má, Ngô Thanh Loan thấy vậy liền nói: “Được rồi, đừng khóc nữa, chỉ là bị đánh một trận thôi mà! Vài ngày nữa là lại khỏe như vâm! Đàn ông con trai khóc lóc cái gì!”

Tiêu Huyền Sách ánh mắt thản nhiên: “Đây không phải nước mắt, đây là lời tố cáo của ta sau khi bị người làm nhục!”

“Nó tuy không có âm thanh cũng không phải chữ viết, nhưng lại là bằng chứng xác thực nhất!”

Ngô Thanh Loan nghe xong tức giận: “Này, trinh tiết của ta cũng mất rồi, được chưa!”

“Ta là bị cưỡng ép, khác nhau hoàn toàn. Ta sẽ mãi mãi ghi nhớ ngày tháng đau thương bi tráng này!”

Hoàng tử điện hạ hừ lạnh một tiếng, động vào vết thương trên mặt, lập tức đau đến nhe răng nhếch mép.

“Tên khốn, ngươi còn ra vẻ hả!”

Tiêu Huyền Sách lập tức nhảy bật dậy: “Ngươi đừng manh động, đại tỷ ta vừa rồi đánh ta gần chết rồi, nếu ngươi còn động thủ, vậy ngươi sẽ không có chồng đâu!”

“Xi, ai thêm lấy ngươi!” Ngô Thanh Loan sững người, khinh thường nói.

“Đừng nói như ta muốn cưới ngươi vậy.”

Tiêu Huyền Trắc cười khẩy: “Ta! Đường đường là hoàng tử Đại Càn, sau này ta nạp phi chính là các nữ tử trên thiên hạ xếp hàng để được chọn, đến lúc đó dung mạo như ngươi, hừ hừ, cũng chỉ xứng đáng bụng nước rửa chân cho ta và ái phi của ta thôi!”

“Tiêu Huyền Sách, hôm nay ta giết ngươi!”

Nổi điên rồi, vốn dĩ còn có chút áy náy vì bản thân mà Tiêu Huyền Sách bị đánh thành đầu heo, Ngô Thanh Loan lập tức nhào tới.

“Tuyển phi phải không! Ta cho ngươi cả đời này cũng đừng hòng tuyển! Đồ của ta đã dùng rồi thì người khác còn muốn dùng nữa sao? Nằm mơ!”

“Dừng tay!”

Chỉ thấy thiếu nữ vành mắt đỏ hoe, nước mắt lưng tròng, “Triệu Thiết Đan, ta ghét ngươi!”

Tiêu Huyền Sách lập tức luống cuống, quần áo cũng không kịp mặc, vội vàng tiến tới: “Đừng khóc mà! Sao lại khóc rồi?”

“Được rồi, được rồi, ta cưới ngươi, ta cưới ngươi, được chưa? Sau này chỉ dùng cho một mình ngươi thôi! Đừng nói gì nữa, ta chung tình hơn lão Triệu nhiều!”

“Sao còn khóc, ta thề còn không được sao, kỳ thực ta cũng không ghét ngươi, tuy tính tình hơi tệ một chút, nhưng dung mạo cũng coi như xinh đẹp.”

“Được rồi, chỉ cần người đừng khóc, người nói gì ta cũng đồng ý.”

“Vậy người nhắm mắt lại.” Ngô Thanh Loan nói với đôi mắt đỏ hoe.

Tiêu Huyền Sách không chút do dự lập tức nhắm mắt, đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, vô thức ôm lấy người trước mặt, lén mở mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia, toàn thân thiếu niên cứng đờ.

Khoảnh khắc này, hoàng tử Huyền Sách cảm thấy có dòng điện chạy qua!

Chương 486 - Thị sát quân vụ

Ánh dương ban mai xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Một cánh tay trắng nõn vươn ra khỏi tấm chăn gấm màu vàng, Ngô Thanh Loan bật dậy, lúc này mới phát hiện mình không một mảnh vải che thân, vội vàng kéo chăn che đi cảnh xuân.

Bỗng dưng eo thon bị người ôm lấy, nàng cúi đầu, lông mi khẽ run, lộ ra vẻ e thẹn.

Điện hạ mở mắt ra, ánh mắt của chàng trai đã trưởng thành tràn đầy quan tâm: “Ái phi, nàng đã hài lòng chưa?”

“Ai là ái phi của người chứ, đừng có mà vô sỉ!” Ngô Thanh Loan đỏ mặt.

Tiêu Huyền Sách nheo mắt: “Ta... Nàng lại muốn mặc quần áo bỏ chạy sao! Tối qua ta đã đồng ý với nàng tất cả mọi yêu cầu rồi! Nàng không thể tự mình thoải mái xong rồi mặc kệ ta như vậy chứ!”

“Câm miệng!”

Khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng như muốn rỉ máu, Ngô Thanh Loan cố gắng tỏ ra cứng rắn, cố ý nói: “Chẳng phải chàng muốn tuyển phi tần trên toàn quốc sao! Vậy thì đi mà tuyển đi!”

“Không tuyển nữa, không tuyển nữa! Chỉ có nàng thôi, nàng chính là Hoàng phi của ta!”

Tiêu Huyền Sách nói xong, liền kéo Ngô Thanh Loan ngã xuống, đắp chăn lên người nàng, bá đạo nói: “Hôm nay nàng đừng hòng đi đâu hết!”

Bên ngoài tầm điện, thái giám cao giọng nói: “Điện hạ, đã đến giờ học bài buổi sáng rồi ạ!”

“Học cái rắm! Hôm nay cho dù là Phụ hoàng đến cũng đừng có làm phiền bổn vương, tất cả cắt hết cho ta!”

Xem ra, mặc dù còn chưa làm Hoàng đế, nhưng cái tính khí của hôn quân đã dần bộc lộ rồi.

Mãi đến trưa, Tiêu Huyền Sách mới kéo Ngô Thanh Loan, người đang e thẹn, đến Ngự hoa viên.

Hắn lập tức quỳ xuống trước mặt Nữ đế: “Đại tỳ!”

“Ngươi định làm gì vậy?” Tiêu Linh Lung liếc nhìn Ngô Thanh Loan mặt đỏ bừng, tối qua nha đầu này ở lại Đông cung, nàng sao có thể không biết được.

Tiêu Huyền Sách vui vẻ nói: “Ta muốn Thanh Loan làm Hoàng phi của ta!”

“Chuyện này hả, phải xem Thanh Loan có đồng ý hay không chứ! Ngươi muốn cũng vô dụng.”

Nữ đế mỉm cười: “Thanh Loan, ngươi nói xem sao?”

Điện hạ lập tức trở nên căng thẳng, một lúc sau, Ngô Thanh Loan mới khẽ “Dạ” một tiếng.

Tiêu Huyền Sách vui mừng nhảy dựng lên, ôm lấy Ngô Thanh Loan xoay một vòng.

Tiêu Linh Lung ho khan hai tiếng, hai người đang vui mừng khôn xiết mới dừng lại, chỉ có điều, người vui mừng nhất chính là Nữ đế bệ hạ.

Con heo nhà mình cuối cùng cũng chịu hái cải trắng rồi!

Tiêu Linh Lung lập tức nói: “Vì hai đứa đã tự nguyện, vậy thì đợi Triệu Khang trở về, phái người đến đón người nhà của Thanh Loan đến kinh thành.”

“Đầu tiên là ngươi, Huyền Sách!”

“Đại tể, tể nói đi.” Tiêu Huyền Sách vội vàng nịnh nọt cười nói.

Tiêu Linh Lung: “Việc học hành không được lơ là.”

“Không thành vấn đề! Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

Tiêu Linh Lung lại nhìn về phía Ngô Thanh Loan: “Còn Thanh Loan.”

“Bệ hạ, người cứ nói.” Ngô Thanh Loan nhỏ giọng đáp.

Tiêu Linh Lung: “Tuy rằng thời gian này người cũng thường xuyên vào cung, nhưng trước kia dù sao cũng là nữ tử dân gian, cho nên, cứ bảy ngày, người phải ở lại trong cung ba ngày, muốn ở đâu cũng được.”

Ngô Thanh Loan có chút luống cuống nói: “Là phải học lễ nghi trong cung sao ạ?”

Nàng từ nhỏ đã quen tự do, rất đau đầu với những lễ nghi rườm rà đó.

“Cái đó thì không cần, chủ yếu là làm quen với hoàn cảnh trong cung, khụ khụ... được rồi, ta nói như vậy là đủ rồi, lui xuống đi, Huyền Sách, hôm nay ta cho người nghỉ một ngày, dẫn Thanh Loan đi chơi cho biết, chỉ cần không ra khỏi kinh thành thì muốn đi đâu cũng được.”

Nhìn hai người rời đi, Nữ đế bệ hạ trút bỏ được tâm nguyện bao năm, chỉ cảm thấy hôm nay ngay cả không khí cũng trở nên ngọt ngào hơn.

Liệt tổ liệt tông phù hộ cho Thanh Loan sớm sinh hạ Hoàng tử!

Lúc này.

Triệu Khang còn chưa biết rằng, mình vừa mới ra khỏi kinh thành, đồ đệ đã bị người khác chiếm mất rồi, à không, nói chính xác là huynh đệ tốt đã chiếm mất đồ đệ của mình rồi.

Hắn đang vượt núi băng rừng, hướng đến doanh trại của tân quân, cùng đi với hắn là Tả Thị lang bộ Binh Nghiêm Tuấn Mậu, và ba trăm giáp sĩ.

“Quốc sư, phía sau ngọn núi này chính là doanh trại của Thanh Long quân, quân số năm vạn người, ngoài ra, Bạch Hổ, Chu

Tước, Huyền Vũ tứ quân đóng quân ở những nơi khác nhau.”
Nghiem Tuấn Mậu nói.

Triệu Khang gật đầu cười nói: “Chuyện huấn luyện quân đội, các ngươi am hiểu hơn ta, nên làm như nào thì cứ làm như vậy. Quá trình ta không quản, ta chỉ xem kết quả.”

Nghiem Tuấn Mậu nghe vậy, lập tức bảo đảm: “Nhất định không phụ lòng mong đợi của Quốc sư.”

Vượt qua ngọn núi, Triệu Khang đã có thể nghe thấy tiếng hô hào chinh tề, nhìn xuống, liền thấy một vùng đất bằng phẳng, hơn mười ngàn người ngựa cùng nhau luyện tập, khí thế hùng tráng vô cùng, khiến người ta phải kinh hãi.

Đi thẳng đến doanh trại xác minh thân phận, thống lĩnh Thanh Long quân Lý Long lập tức chạy đến bái kiến.

“Mặt tướng Lý Long, bái kiến Quốc sư!”

Nhìn người đàn ông trung niên thô kệch trước mặt, Triệu Khang mỉm cười nói: “Ta nhớ ngươi, nguyên là Hiệu úy tả quân, sau trận chiến ở Kim Lâm Quan được thăng chức, đã là tướng quân rồi, không tề, không tề!”

Lý Long vô cùng kích động, không ngờ Triệu Khang còn nhớ rõ mình, siết chặt nắm đấm, đập mạnh vào ngực: “Được kè vai chiến đấu cùng Quốc sư ở Kim Lâm Quan, là vinh hạnh lớn nhất đời này của mặt tướng!”

Triệu Khang nghiêm mặt nói: “Được kè vai chiến đấu cùng các ngươi, cũng là vinh hạnh lớn nhất của ta!”

Nghiem Tuấn Mậu có chút hâm mộ nhìn Lý Long, sau trận chiến đó, những người cùng Triệu Khang tử thủ Kim Lâm Quan và sống sót không nhiều, nhưng chỉ cần là người sống sót đều được trọng thưởng.

Ví dụ như Lý Long trước mặt, trước kia chỉ là một Hiệu úy nhỏ bé, vậy mà hiện tại đã trở thành tướng quân thống lĩnh năm vạn người.

Ngay cả Thượng thư bộ Binh Lý Nguyên, cấp trên trực tiếp của hắn, gặp mặt cũng phải khách sáo vài phần.

Dẫn Triệu Khang đi vào doanh trại, Lý Long giới thiệu: “Quốc sư, hiện tại Thanh Long quân được chia làm tả hữu nhị quân,

toàn bộ đều là kỵ binh.”

“Mỗi ngày đều luyện tập các hạng mục như cưỡi ngựa bắn cung, xung phong trận địa, vây giết, vòng đánh,... Phía trước đang diễn ra chính là kỵ binh xung phong.”

“Hai bên cùng lúc phát động xung phong, sau một vòng, những người còn ở trên lưng ngựa tiếp tục, cho đến khi một bên toàn bộ tử trận.”

Triệu Khang nghe vậy, liên tục gật đầu: “Như vậy, ngoài việc kiểm tra kỹ thuật cưỡi ngựa, còn có yêu cầu rất cao đối với trình độ sử dụng thương của binh sĩ.”

Lý Long cười nói: “Đúng vậy, kỵ binh chủ yếu dựa vào tốc độ cơ động cao và cây thương trong tay mới có thể nghiền áp bộ binh, vì vậy hai điều này luôn là trọng tâm huấn luyện.”

Theo lời nói của Lý Long, Triệu Khang nhìn thấy hai toán kỵ binh ở phía xa, mỗi người đều cầm trong tay một cây gậy gỗ dài ngắn như nhau.

Hai quân cách nhau năm trăm mét, cùng lúc phát động xung phong.

Trong nháy mắt va chạm đầu tiên, vô số người bị đối phương húc ngã ngựa, huấn luyện kỵ binh xung phong kiểu này bị thương là chuyện thường, chỉ có những người có kỹ thuật cưỡi ngựa tinh anh nhất mới có thể kiên trì đến cuối cùng.

Sau đợt xung phong thứ hai, số lượng người đã giảm đi một nửa, lúc này Triệu Khang đã lên đến đài cao, quan sát binh lính luyện tập.

Trong đầu hần lại hiện lên cảnh tượng tử thủ ở Kim Lâm Quan năm đó, trong nháy mắt, nhiệt huyết sôi trào!

“Lý Long, chuẩn bị chiến mã cho ta!”

Lý Long không dám cãi lời, lập tức sai phó tướng đi chuẩn bị ngựa, tiến lên phía trước nói: “Chẳng lẽ Quốc sư cũng muốn tham gia huấn luyện xung phong sao?”

“Không sai.”

Triệu Khang cười lớn một tiếng, nói: “Ngươi hãy thông báo cho toàn quân: Ai có thể đánh ta ngã ngựa, thưởng vạn lượng

bạc, thăng ba cấp bậc!”

Nghe vậy, tất cả binh lính xung quanh đều động lòng.

Rất nhanh, tin tức Quốc sư Triệu Khang đến thị sát quân vụ đã được thông báo đến tất cả mọi người trong Thanh Long quân, hơn nữa còn truyền tai nhau chuyện Triệu Khang cũng tham gia huấn luyện kỵ binh xung phong, và phần thưởng hậu hĩnh mà Triệu Khang đã hứa hẹn.

Trong nháy mắt, toàn bộ Thanh Long quân đều sôi trào!

Chương 487 - Kỵ tốt - Triệu Khang

Không chỉ vì phần thưởng hậu hĩnh mà Triệu Khang hứa hẹn, chỉ cần nghĩ đến việc được đối đầu trực tiếp với Quốc sư danh tiếng lẫy lừng nhất Đại Càn hiện nay, cũng đủ khiến những tân binh này phấn khích.

Kéo theo một cây gậy gỗ, Triệu Khang trèo lên ngựa. Hiện tại vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị, hắn cưỡi ngựa đi một vòng quanh một ngàn người bên mình.

Những tân binh này đều biết người này chính là Quốc sư của Đại Càn, vị trụ cột quốc gia đã nhiều lần cứu nước trong cơn nguy khốn.

Ngay lập tức, không biết ai đã hét lên:

“Quốc sư vạn tuế!”

Tiếp theo, hàng ngàn tiếng “Quốc sư vạn tuế” vang lên cùng một lúc, âm thanh rung chuyển đất trời, chỉ riêng khí thế này cũng đủ khiến người ta khiếp sợ.

Triệu Khang bắt đầu thúc ngựa phi nước đại, từ bên trái đội hình chạy sang bên phải. Kỹ thuật cưỡi ngựa của hắn không tính là cao minh, kém xa kỵ binh tinh nhuệ.

Tuy nhiên, tu vi của hắn không tầm thường, những tân binh này muốn đánh hắn ngã ngựa, có thể nói là chuyện viễn vông.

Chạy nước đại một vòng, Triệu Khang đột nhiên kéo dây cương, chiến mã nhảy lên cao. Triệu Khang giơ cao cây thương gỗ, âm thanh truyền ra dưới tác dụng của chân khí: “Đại Càn vạn tuế!”

“Đại Càn vạn tuế!”

“Đại Càn vạn tuế!”

“Đại Càn vạn tuế!”

Lần này là toàn bộ năm vạn người trong doanh trại đồng thanh hô vang, dường như cả thung lũng sắp bị chấn vỡ.

Cuối cùng, theo hiệu lệnh của người phát cờ, Triệu Khang dẫn đầu xông lên, khoảnh khắc này, nhiệt huyết của hắn hoàn toàn bùng cháy!

“Giết!”

Hảo nhi lang, nên đầu quân ra trận! Chỉ mong sa trường vì nước chết, cần gì da ngựa bọc thây về!

Đây mới là thời khắc lãng mạn nhất của nam nhi!

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Lần giao phong đầu tiên, Triệu Khang đã phát hiện ra không ít người nhắm vào đầu hắn mà đến, tình huống này khiến hắn lớn tiếng khen ngợi.

Một thương trực tiếp hất văng đối thủ, chiến mã lao nhanh, đi đến đâu không ai địch nổi!

Nói về kỹ thuật cưỡi ngựa, hắn có lẽ không bằng một số binh lính cưỡi ngựa tinh nhuệ ở đây, nhưng nói về thương pháp...

Tất cả mọi người ở đây cộng lại cũng không bằng hắn, người đã tu luyện thương phổ Đế Long Kinh.

Không có gì bất ngờ, Triệu Khang là người đầu tiên xông vào trận địch, chỉ trong nháy mắt giao phong, đã có hơn hai mươi người ngã xuống dưới tay hắn.

Vì hắn mặc giáp trụ kiểu dáng khác biệt nên rất dễ nhận ra, điều này cũng khiến hắn trở thành mục tiêu tấn công của mọi người, nhưng cũng khiến đám người này hiểu ra...

Vị Quốc sư Đại Càn này rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào!

Tuy nhiên, mặc dù Triệu Khang có lực chiến đấu rất cao, nhưng sau đợt tấn công đầu tiên, có thể thấy rõ ràng là đội quân do hắn dẫn đầu có số lượng ít hơn.

Giơ cao cây thương gỗ, Triệu Khang lại hét lên một tiếng “Giết”, tất cả mọi người phía sau đều theo hắn cùng xông lên.

Lần xông lên thứ hai, Triệu Khang đánh bại gần bốn mươi người!

Những tân binh bị hắn đánh ngã ngựa, người nào người nấy đều kích động kể lại với người bên cạnh về tình huống giao đấu với Triệu Khang.

Lần xông lên thứ ba bắt đầu!

Lần này Triệu Khang đánh bại hai mươi tám người, tổng cộng hai ngàn quân mã của hai bên, hiện tại số người còn ở trên ngựa đã không đến ba trăm.

Sau một đợt tấn công nữa, bên cạnh Triệu Khang chỉ còn lại hơn ba mươi người.

Mà đối thủ còn lại hơn một trăm người!

Điều này chủ yếu là do người dẫn đầu bọn họ không phải ai khác, chính là Lý Long, đây là yêu cầu của Triệu Khang sau khi quyết định tham gia, yêu cầu hắn cũng gia nhập.

Mặc dù không hiểu, nhưng Lý Long đương nhiên sẽ không từ chối lời mời của Triệu Khang.

Trong lúc đang di chuyển, một tân binh không nhịn được, giọng nghẹn ngào: “Quốc sư! Chúng ta làm ngài mất mặt rồi!”

Triệu Khang cười: “Mất mặt sao? Ta chưa bao giờ nghĩ như vậy, các ngươi đều là những tướng sĩ dũng cảm nhất Đại Càn! Lau nước mắt đi, theo bản tướng xông lên!”

“Rõ!”

Triệu Khang: “Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Lần xông lên này, không ngoài dự đoán, chỉ còn lại một mình Triệu Khang.

Khoảnh khắc này, những tân binh ban đầu còn nghi ngờ về thực lực của Triệu Khang, trong mắt chỉ còn lại sự khâm phục!

Hai ngàn người, mà hiện tại trên sân chỉ còn chưa đến năm mươi người, Triệu Khang là một trong số đó, hơn nữa còn là người duy nhất còn sót lại trong quân địch.

Điều này còn chưa đủ để chứng minh thực lực của hắn sao?

Trong lòng Lý Long tràn đầy kinh hãi, vừa rồi hắn nhất thời nổi hứng muốn đấu tay đôi với Triệu Khang một lần, kết quả suýt chút nữa bị Triệu Khang một gậy đánh ngã ngựa.

Nếu không phải hắn đỡ thêm một cái, thì giờ phút này hắn đã không còn ở trên ngựa nữa rồi.

Nhìn Triệu Khang đối diện, Lý Long vô cùng bội phục, thâm nghĩ xem ra Quốc sư muốn một mình đánh bại tất cả chúng ta.

Thật là một tên biến thái!

Tuy nhiên, cho dù như vậy! Cho dù đứng đến giây phút cuối cùng, Quốc sư! Ta, Lý Long, cũng sẽ không nhận thua!

Lần xông lên cuối cùng, Triệu Khang và Lý Long, hai người có tốc độ nhanh nhất, lập tức đối đầu. Lý Long thậm chí đã chuẩn bị tinh thần bị Triệu Khang một gậy đánh bay.

Tuy nhiên, kết quả lại vô cùng bất ngờ, cây thương gỗ của hắn lại đâm trúng vai Triệu Khang, hất hắn bay ra ngoài.

Khoảnh khắc này, Lý Long suýt chút nữa hồn vía lên mây, vừa định kêu lên một tiếng kinh ngạc thì thấy Triệu Khang nháy mắt với hắn, cười một tiếng.

Hắn... cố ý!

Lý Long vô cùng kinh ngạc, nhìn Triệu Khang đang bò dậy từ dưới đất, khoảnh khắc này, cả doanh trại đều sôi trào!

“Tuống quân uy vũ!”

“Tuống quân uy vũ!”

“Tuống quân uy vũ!”

Tiếng hô vang cuồng nhiệt át đi tất cả, Lý Long nhìn Triệu Khang, trong nháy mắt nước mắt lưng tròng.

Quốc sư!

Lúc này hắn mới hiểu.

Tại sao vừa rồi lại yêu cầu hắn cũng mặc trang bị tham gia vào cuộc huấn luyện xung phong này, hơn nữa còn là đối thủ của Triệu Khang!

Bởi vì đây là Thanh Long quân, hắn, Lý Long, là thống soái của Thanh Long quân, hắn, Lý Long, mới là linh hồn trong lòng năm vạn người này!

Mà Triệu Khang trong lòng người dân Đại Càn hiện nay cơ bản đã trở thành biểu tượng của sự toàn năng, là thần của Đại Càn!

Trước đó, chính là thể hiện ra thực lực đủ để khiến tất cả mọi người có mặt phải khuất phục.

Nhưng hiện tại, là hắn, Lý Long, chủ soái của Thanh Long quân, dưới sự chứng kiến của thuộc hạ, đánh bại thần của Đại Càn!

Triệu Khang muốn dùng chính mình, biến hắn, Lý Long, thành quân hồn của đội quân mới này!

Triệu Khang mỉm cười nhìn Lý Long đang xuống ngựa đi tới, người đàn ông nước mắt lưng tròng, Triệu Khang ôm chặt lấy hắn, sau đó giơ cao tay hắn lên, lớn tiếng nói:

“Thanh Long quân! Vạn tuế!”

“Thanh Long quân! Vạn tuế!”

“Thanh Long quân! Vạn tuế!”

Đúng vậy, đây không phải là vinh quang chỉ thuộc về riêng Lý Long, mà là thuộc về toàn bộ Thanh Long quân!

Chủ soái của bọn họ đã dẫn dắt bọn họ, đánh bại Quốc sư Triệu Khang toàn năng của Đại Càn!

Tả Thị lang Bộ Binh Nghiêm Tuấn Mậu thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn trời.

“Quốc sư làm đến mức này, Đại Càn ta sao có thể không cường thịnh!”

Để Lý Long tập hợp một ngàn người mà hắn đã dẫn dắt trước đó, Triệu Khang móc ra mười hai ngàn lượng ngân phiếu, cười

nói: “Chúc mừng các người!”

“Cảm tạ Quốc sư!” Lý Long chấp tay.

Nói xong, Lý Long do dự một chút, mới mở miệng: “Quốc sư, ngài có thể đồng ý với ta một thỉnh cầu được không?”

“Ta chỉ mang theo mười hai ngàn lượng thôi đấy!” Triệu Khang cười nói.

Nghe vậy, những người xung quanh lập tức bật cười.

Lý Long cười lớn: “Không phải! Quốc sư, ta muốn nói, có thể ghi tên ngài vào sổ danh sách của tả quân Thanh Long quân được không?”

“Ý kiến hay!”

Triệu Khang lớn tiếng nói: “Viết là kỵ tốt Triệu Khang, tả quân Thanh Long kỵ quân.”

“Cảm tạ Quốc sư!”

Lý Long vô cùng kích động, lập tức sai người ghi tên Triệu Khang vào sổ danh sách.

Chương 488 - Chương 449: Trịnh Huyền Báo Tin

Gió đêm xào xạc.

Doanh trại quân Thanh Long đèn đuốc sáng rực, Triệu Khang và Nghiêm Tuấn Mậu đêm nay ở lại trong doanh trại.

Ban ngày, Triệu Khang tham gia huấn luyện, vô hình trung đã kéo gần khoảng cách với các binh sĩ, vì vậy binh lính quân Thanh Long đều trở nên dũng cảm hơn rất nhiều, có người thậm chí còn cố ý đến gần Triệu Khang.

Nhìn vị quốc sư được đồn đại là vô cùng tài giỏi này.

Ăn tối xong, ba người Triệu Khang đến một ngọn núi, lúc này đã vào đông, thời tiết giá lạnh.

Nghiêm Tuấn Mậu, thân là Thượng thư Bộ Binh, không khỏi thở ra một hơi, hai tay rứt vào trong tay áo.

Lý Long mặc một thân quân phục lại không cảm thấy gì nhiều, quanh năm ở trong quân đội, hắn đã sớm quen với thời tiết khắc nghiệt. Triệu Khang tùy ý nhả một cọng cỏ úa vàng bỏ vào miệng nhai, “Lý Long.”

“Quốc sư, mặt tướng nghe!” Lý Long vội vàng đáp.

Triệu Khang cười nói: “Quân kỷ, tác phong của quân Thanh Long rất tốt, chứng tỏ người trị quân quả thật rất có tài.”

Lý Long trầm giọng nói: “Đa tạ quốc sư khen ngợi.”

“Ngày thường huấn luyện nghiêm khắc một chút cũng tốt, nhưng sinh hoạt cũng không thể lơ là, vừa rồi khi thị sát doanh trại ta đã phát hiện ra chăn đệm của binh lính quá mỏng.”

“Người lát nữa cùng với quân nhu quan trọng doanh trại liệt kê ra một bản danh sách, sắp vào đông rồi, áo bông, than củi, chăn đệm những thứ cần thiết này đều ghi vào, phái người đưa về kinh đô.”

Lý Long trong lòng xúc động, nhưng vẫn mở miệng nói:

“Quốc sư, những khó khăn này không tính là gì.”

Triệu Khang trợn mắt, quay đầu lại nói: “Nói thì nói vậy nhưng không thể làm như vậy, quân nhân bảo vệ đất nước, hy sinh chính là tính mạng và máu tươi, vậy thì những quyền lợi mà quân nhân nên có, chúng ta nhất định phải đảm bảo.”

“Nói cho cùng, quốc gia vẫn phải dựa vào bọn họ.”

Nghiêm Tuấn Mậu mỉm cười nói: “Quốc sư nói rất đúng, Lý tướng quân không cần phải từ chối nữa, hiện nay Đại Càn chúng ta có quốc sư, ngài ấy quan tâm đến binh lính là chuyện tốt.”

“Nếu như là trước kia, những quan lão gia đứng trong triều đình kia nào có quan tâm đến sống chết của binh lính.”

Thân là Thượng thư Bộ Binh, Nghiêm Tuấn Mậu tự nhiên cũng đã từng vào doanh trại, nhưng Đại Càn những năm trước trọng văn khinh võ.

Địa vị võ tướng thấp.

Hiện tại đổi thành Triệu Khang nắm quyền, hắn coi trọng quân vụ, đối với binh lính cấp dưới chính là tin tức tốt trời ban.

Lý Long trong lòng cảm khái một tiếng, chấp tay nói: “Lý Long thay mặt quân Thanh Long cảm tạ quốc sư.”

“Làm tốt lắm, không cần bao lâu nữa, đại thế sẽ đến. Đến lúc đó chính là lúc các ngươi thể hiện.”

Triệu Khang cười một tiếng, chấp tay sau lưng trở về doanh trại.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, Triệu Khang và Nghiêm Tuấn Mậu rời khỏi doanh trại quân Thanh Long, đi đến doanh trại của tân quân Bạch Hổ.

Việc thành lập tân quân, Triệu Khang không tham gia nhiều, chỉ là lúc trước khi Nữ Đế hạ hạ hỏi, hắn đã xác định phiên chế và binh chủng.

Năm vạn quân Thanh Long đều là kỵ binh hạng nhẹ, kỵ binh là binh chủng tốn kém nhất, cũng là binh chủng có sức chiến đấu mạnh nhất trên chiến trường hiện nay.

Nhưng trong lòng Triệu Khang lại hiểu rõ, theo sự phát triển của thời đại, kỵ binh cuối cùng cũng sẽ bị đào thải.

Đặc biệt là trong thời đại vũ khí nóng phổ biến, kỵ binh cơ bản chính là bia sống.

Vì vậy, hắn đã dành rất nhiều tâm huyết cho việc thành lập quân Bạch Hổ.

Ba vạn bộ binh Bạch Hổ, phần lớn là có chức quan đều là được điều động từ trong đám lão binh dưới trướng Chu Long.

Từ Thập phu trưởng, Bách phu trưởng, Thiên phu trưởng cho đến Đô úy, Hiệu úy, Tạp hiệu tướng quân, đều là những người dày dặn kinh nghiệm sa trường.

Hắn nhất định phải tạo ra một đội quân bộ binh tinh nhuệ, bách chiến bách thắng trên chiến trường.

Trương Long và Diêu Ca bọn họ đang ở trong quân Bạch Hổ.

So với địa hình bằng phẳng của doanh trại quân Thanh Long, doanh trại đóng quân của quân Bạch Hổ gồ ghề hơn nhiều.

Khắp nơi đều là rừng rậm, đường núi.

Đây là để thuận tiện cho việc huấn luyện, để binh lính thích nghi với cách thức tác chiến trên địa hình phức tạp.

Chủ tướng của quân Bạch Hổ chính là phó tướng của Chu Long lúc trước, từng nhậm chức Hiệu úy trong quân Thiên Vũ, Tôn Phương.

Nói về bản tên có thể xưng là thần, chỉ đứng sau Chu Long, giỏi sử dụng một cây cung thiết đảm, từng ở ngoài trăm bước bắn một mũi tên, xuyên thấu cả đá.

Tôn Phương đã sớm nhận được tin tức, mang theo Trương Long và Điêu Ca ở bên ngoài doanh trại chờ đợi.

Nhìn thấy Triệu Khang và Nghiêm Tuấn Mậu, ba người đều nhanh chóng chạy đến, vẻ mặt có chút kích động.

“Tôn tướng quân.” Triệu Khang mỉm cười chào hỏi, ánh mắt sau đó rơi vào trên người Trương Long và Điêu Ca.

Hai người bọn họ vậy mà đều mặc áo giáp, điều này cho thấy trong quân Bạch Hổ, hai người đều đã có chức vị nhất định.

“Quốc sư!” Tôn Phương vui mừng khôn xiết, dùng năm tay phải đập vào áo giáp, làm một lễ chào quân đội.

Trương Long và Điêu Ca cố gắng kìm nén tâm tình, cũng đồng thanh gọi một tiếng quốc sư.

Triệu Khang cười đầy thâm ý: “Giỏi đây hai người, đều mặc áo giáp rồi, Tôn tướng quân, người không phải vì lúc trước cùng nhau kè vai chiến đấu, mà mở cửa sau cho bọn họ đấy chứ?”

“Hahaha, quốc sư nói gì vậy!”

Tôn Phương cười to, vỗ vai Trương Long: “Lão Trương hiện tại dẫn dắt một ngàn người, nhưng mà rất lợi hại, từng người từng người đều giống như sói con vậy. Còn Điêu Ca! Hiện tại chính là cao thủ số một quân Bạch Hổ chúng ta.”

“Thật sao?”

Triệu Khang có chút kinh ngạc, Trương Long và Điêu Ca nhìn nhau cười một cái, lúc này mới cười toe toét nói: “Lão gia, huynh đệ chúng ta không làm ngài mất mặt!”

“Tốt lắm, đi thôi, dẫn ta đi xem thành tích của các người trong khoảng thời gian này!”

Gặp lại hai tên thuộc hạ, tâm trạng Triệu Khang rất tốt.

Đến doanh trại, thông qua giới thiệu của Tôn Phương, Triệu Khang lúc này mới hiểu rõ tình hình các bộ của quân Bạch Hổ hiện nay.

Ba vạn bộ binh Bạch Hổ, trong đó Điều Ca nhậm chức Hiệu úy của ba ngàn Mặc Dao binh.

Ba ngàn người này đều là những người có sức mạnh hơn người trong quân đội, mỗi người đều có lực cánh tay hơn trăm cân.

Ba ngàn Mặc Dao binh chính là lực lượng chiến đấu tinh nhuệ nhất của quân Bạch Hổ hiện nay, người người đều mặc giáp.

Theo ước tính của Tôn Phương, một người có thể địch lại hai kỵ binh!

Mà Điều Ca muốn có thể trấn áp được nhiều người như vậy tự nhiên cũng không phải người đơn giản, hẳn vốn là người có sức mạnh trời ban, cho dù mười mấy người trong quân đội cùng xông lên cũng không phải là đối thủ của hắn.

Cho dù là Tôn Phương bắn tên thần sầu, cận chiến cũng không phải là đối thủ mười chiêu của hắn.

Mà một ngàn người do Trương Long thống lĩnh lại càng lợi hại hơn.

Khác với ba ngàn cỗ máy chiến tranh của Điều Ca, một ngàn người của hắn hoàn toàn được huấn luyện theo phương pháp huấn luyện Long Vũ quân mà hắn đã tham gia ở nước Cảnh lúc trước.

Đám người ở huyện Nguyên Giang kia cũng đều do Trương Long quản lý, trong rừng rậm, bọn họ chính là quân bài chủ lực xứng đáng.

Hai vạn sáu ngàn người còn lại tuy cũng không tệ, nhưng so với bốn ngàn người do hai người bọn họ dẫn dắt thì kém hơn không ít.

Sáu ngàn người do Tôn Phương trực tiếp huấn luyện, theo phương thức của quân Thiên Vũ lúc trước, còn hai vạn người còn lại thì huấn luyện theo phương thức của bộ binh bình thường, tăng gấp đôi lượng huấn luyện.

Sau khi tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện, Triệu Khang liền đem cơ sở thương thuật trong Đế Long kinh giản lược thành chín chiêu giao cho Tôn Phương, để hắn dựa theo đồ phổ mà huấn luyện những người còn lại, dùng hết mọi cách cũng phải nâng cao sức chiến đấu của quân Bạch Hổ lên một bậc.

Tuần tra xong hai quân Thanh Long, Bạch Hổ, Triệu Khang đang chuẩn bị chạy tới doanh trại quân Chu Tước, thì một tin tức được đưa đến tay hắn.

Xem xong bức thư mật trong tay, Triệu Khang nhìn Cẩm Y Vệ đưa thư, hỏi: “Hiện tại Trịnh Huyền đang ở đâu?”

“Bẩm báo quốc sư, Trịnh thiên hộ hiện tại đang ở U Châu, Ốc Quan dưỡng thương, thiên hộ bị thương không nhẹ, may mắn là không nguy hiểm đến tính mạng.”

Chương 489 - Võ Lâm Tự Trọng

“Chắc chắc, xem ra giang hồ nước Đại Càn chúng ta vẫn còn không ít cao thủ.”

Triệu Khang khẽ cười.

Trịnh Huyền đường đường là cao thủ đỉnh phong ngũ phẩm, dẫn theo mười mấy tên tinh nhuệ Cẩm Y Vệ đi làm việc, vậy mà vẫn bị người ta làm bị thương.

“Chuyện của Liệt Hỏa Tông và Bạch Long Tông thế nào rồi?”

Triệu Khang lại hỏi.

Đối phương vội vàng đáp: “Mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa, huyện lệnh Trương Tuấn đã bị bắt, những kẻ liên quan đến việc làm trái pháp luật của Liệt Hỏa Tông và Bạch Long Tông đều đã bị bắt giữ.”

“Vậy thì tốt, đợi ta một lát.”

Triệu Khang đứng dậy gọi Nghiêm Tuấn Mậu đến.

“Quốc sư.”

Triệu Khang nói: “Nghiem đại nhân, người tiếp tục đến doanh trại Chu Tước quân kiểm tra quân vụ, ta phải đến U Châu một chuyến.”

Nghiem Tuấn Mậu vội vàng gật đầu: “Quốc sư yên tâm, hạ quan nhất định sẽ không trì hoãn.”

Không để ai đi theo, Triệu Khang lấy một con ngựa từ doanh trại Bạch Hồ quân rồi đi, vội vàng đến U Châu Ai Quan.

U Châu so với Thanh Châu và Giang Châu thì cần cỗi hơn nhiều, chỉ tốt hơn Lương Châu một chút.

U Châu nhiều núi non, đi về phía tây sáu trăm dặm là đến biên giới nước Tề.

Phần lớn mỏ sắt Vân Sơn đều nằm ở bên ngoài U Châu Quan, lúc này người của Đại Càn vẫn đang khai thác mỏ sắt ở Vân Sơn.

Mất sáu ngày, Triệu Khang đến Ai Quan.

Sắp đến Tết, nhà nhà đều bắt đầu chuẩn bị đồ Tết.

Nhìn thấy quán trọ Duyệt Lai đối diện, Triệu Khang bước tới, tiểu nhị nhanh mắt lập tức chạy ra cười nói: “Khách quan muốn ở trọ sao?”

“Có một người tên là Trịnh Huyền, có phải đang ở trọ tại quán trọ của các người không?”

Triệu Khang mỉm cười đưa dây cương cho tiểu nhị, hắc nịnh nọt nói: “Có một vị khách quan họ Trịnh, hắc đã dặn dò nếu có người tìm hắc, thì hãy để người đó nghỉ ngơi trước.”

“Hắc rời đi rồi sao?” Triệu Khang nghi ngờ hỏi.

Tiểu nhị ừ một tiếng: “Tối qua trước khi trời tối đã rời đi, nói là muộn nhất trưa nay sẽ quay lại, tiểu nhân thấy cũng sắp đến rồi, ngài đợi một lát nhé?”

“Mang chút đồ ăn lên đây, ta đợi hắc ở đại sảnh.”

Hai đĩa thức ăn nhỏ, một bình rượu gạo, Triệu Khang ăn qua loa cho đỡ đói, sắp đến trưa, một mùi máu tanh xộc vào mũi.

Hắn quay đầu nhìn ra sau, liền thấy Trịnh Huyền sắc mặt tái nhợt xuất hiện ở cửa, tiểu nhị đã chạy đến: “Khách quan, người ngài muốn tìm đến rồi.”

Trịnh Huyền cũng nhìn thấy Triệu Khang, lộ ra nụ cười, nói với tiểu nhị: “Người đi dọn dẹp một gian phòng, ta muốn nói chuyện với vị khách này.”

“Vâng ạ!”

Trịnh Huyền đi tới, Triệu Khang xua tay ra hiệu không cần đa lễ, sau đó đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Lớp áo lót bên trong ần ần lộ ra vết máu, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Triệu Khang cười nói: “Lại bị thương rồi?”

“Gặp chút rắc rối nhỏ, chúng ta lên lầu nói chuyện?”

Triệu Khang gật đầu, hai người đi lên phòng, Trịnh Huyền chấp tay nói: “Quốc sư.”

“Không cần đa lễ, xem ra U Châu cao thủ không ít a, bị thương thế nào?” Triệu Khang nghiêm nghị hỏi.

Trịnh Huyền bây giờ là thân phận Thiên hộ Cẩm Y Vệ, đối phương nếu biết thân phận của hắn mà còn dám ra tay, vậy thì có chút to gan rồi.

Trịnh Huyền cười khổ nói: “Thực lực của hai tên tông chủ Liệt Hỏa Tông và Bạch Long Tông vốn không kém ta, lúc bắt bọn chúng đã giao thủ với bọn chúng nên bị thương không nhẹ.”

“Vì lần hành động này, đã khiến một số người trong giang hồ bất mãn, tối qua lại đánh nhau với bọn họ một trận, bị trúng một đao.”

Triệu Khang ánh mắt trầm xuống: “Người không nói rõ thân phận sao?”

Trịnh Huyền thần nhiên nói: “Người giang hồ quen tự do tự tại, đâu có quan tâm đến những thứ đó?”

Triệu Khang cười lạnh: “Đây chính là cái gọi là hiệp nghĩa vô lâm tự trọng sao?”

“Có thể nói như vậy.”

Rót hai chén trà, Trịnh Huyền giải thích: “Hiện nay trong U Châu có không ít cao thủ, phản ứng rất gay gắt đối với việc triều đình nhúng tay vào chuyện giang hồ.”

“Để tránh xảy ra chuyện, ta đã để những Cẩm Y Vệ khác rời đi trước.”

Triệu Khang hỏi: “Có những ai muốn làm chim đầu đàn?”

“Theo ta được biết, dẫn đầu là hai cao thủ hạ phẩm tứ phẩm, rất có tiếng tăm trong giang hồ.”

Trịnh Huyền nhẹ giọng nói: “Một người tên là Lâm Phong, biệt hiệu Quân Tử Kiếm, kiếm pháp rất tinh diệu. Người này ở Liễu Thành lập ra Thiên Kiếm Sơn Trang, trong giang hồ có không ít thế lực đi theo.”

“Người còn lại biệt hiệu Lôi Quân, tên là Lôi Vô Nhai, một thân Lôi Bạo Chưởng rất khó đối phó, nhưng lại là một lãng tử giang hồ. Hai người này, ta đều không phải là đối thủ.”

Nói xong Trịnh Huyền thở dài: “Ngoài ra, khắp nơi ở U Châu còn có rất nhiều cao thủ, lần này Cẩm Y Vệ ra tay triệt phá Bạch Long Tông và Liệt Hỏa Tông, khiến bọn họ rất bất mãn.”

“Đối với bọn họ mà nói, giang hồ và triều đình từ trước đến nay là nước sông không phạm nước giếng, giang hồ có quy củ của giang hồ, triều đình có luật pháp của triều đình.”

Triệu Khang cười nhạo một tiếng: “Nước sông không phạm nước giếng? Vậy thì xem ai là dòng sông cuộn cuộn, ai là nước giếng!”

Trịnh Huyền giật mình: “Ngài muốn?”

Triệu Khang thần nhiên nói: “Người cũng đã nói, triều đình có luật pháp của triều đình, giang hồ thì sao, bọn họ muốn an phận thủ thường ở trong cái ao tù nước đọng của bọn họ, chỉ cần không vi phạm pháp luật thì ta cũng lười quản bọn họ.”

“Nhưng! Nếu tự cho rằng cái gọi là quy củ giang hồ của bọn họ có thể sánh ngang với quốc gia, thậm chí là đứng trên cả quốc gia!”

“Vậy thì bản quốc sư thật sự muốn được lĩnh giáo cái gọi là quy củ giang hồ đó!”

Đúng lúc Triệu Khang muốn đi gặp cái tên Quân Tử Kiếm và Lôi Quân mà Trịnh Huyền đã nói, thì trên đường đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.

“Không xong rồi! Giết người rồi! Mau đi xem!”

Triệu Khang nhú mào, Trịnh Huyền đứng dậy đi đến bên cửa sổ đẩy cửa sổ ra, liền thấy một thanh niên vừa gõ chiêng vừa gõ trống vừa hô hoán, thu hút vô số người hiếu kỳ.

Hai người Triệu Khang đi ra khỏi quán trọ, chặn một người qua đường lại hỏi: “Vị huynh đài này, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hình như là có người bị giết, qua đó xem là biết ngay.”

Đi theo dòng người, hai người Triệu Khang đến trước cổng thành, liền thấy phía trước có rất đông người đang vây xem.

Vô số người dân hiếu kỳ chỉ trỏ bàn tán, không ít người lộ vẻ kinh hãi.

Hai người chen vào đám đông đi đến phía trước, nhìn kỹ, Trịnh Huyền lập tức biến sắc!

“Tiểu Lục!”

P phía trước, ba cái đầu người bị người ta ném trên mặt đất, trên mặt đất không hề có vết máu, chứng tỏ ba cái đầu này đã bị người ta chặt đứt từ trước.

Lính canh cổng mặt mày hoảng hốt, luống cuống đứng sang một bên.

Trịnh Huyền xông lên phía trước, binh lính theo bản năng ngăn cản: “Người của nha môn sắp đến rồi, không được manh động!”

Trịnh Huyền hừ lạnh một tiếng, lấy lệnh bài ra: “Ta là Thiên hộ Cẩm Y Vệ Trịnh Huyền, tránh ra!”

Binh lính thấy vậy vội vàng lui xuống, Trịnh Huyền ngồi xổm xuống nhìn ba cái đầu người, trong mắt lập tức đỏ hoe, hung hăng dẫm một cái xuống đất: “Lũ khốn kiếp!”

Triệu Khang ánh mắt tràn đầy sát khí, lạnh lùng nói: “Bọn họ là người của người?”

“Cả ba đều đang làm việc ở Cẩm Y Vệ.”

Trịnh Huyền phẫn nộ nói: “Lũ khốn kiếp này! Lại dám to gan như vậy!”

“Tốt lắm, tốt lắm!”

Triệu Khang cũng nổi giận, hắn không ngờ những kẻ đó làm Trịnh Huyền bị thương cũng coi như xong! Vậy mà còn dám giết người của Cẩm Y Vệ, thậm chí còn ném đầu người ở cổng thành, đây rõ ràng là muốn đổi đầu với Cẩm Y Vệ!

Hiệp nghĩa võ lâm tự trọng sao, thật sự cho rằng không ai trị được các người sao?

Chương 490 - Bó cục

“Chuyện là như thế này, một người cưỡi ngựa ném đầu người vào cổng thành rồi bỏ chạy...”

Tên lính canh thành cẩn thận thuật lại những gì mình đã nhìn thấy trước đó.

Người của nha môn huyện Ai Quan càng thêm cung kính, huyện lệnh vội vàng nói: “Mời hai vị đại nhân yên tâm, hạ quan nhất định sẽ dốc toàn lực truy bắt hung thủ! Tuyệt đối sẽ không để bọn chúng nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật!”

Trịnh Huyền nhú mày, nhìn Triệu Khang muốn nói lại thôi.

Triệu Khang thân nhiên nói: “Chuyện này đã không phải là chuyện mà một huyện lệnh như người có thể xử lý được, lui xuống an ủi bá tánh đi.”

Huyện lệnh thở phào nhẹ nhõm, cung kính nói: “Hạ quan tuân mệnh.”

Bọn người kia ngay cả Cẩm Y Vệ giám sát bách quan cũng dám giết, chẳng lẽ lại sợ hãi chỉ là một huyện lệnh nho nhỏ sao?

Chính vì vậy, nghe thấy Triệu Khang bảo hắn đi an ủi bá tánh, vị huyện lệnh này mới thở phào nhẹ nhõm.

Không có cách nào, thế lực giang hồ từ trước đến nay là vấn đề khiến các quan lại địa phương rất đau đầu, những kẻ có thế lực tông môn phía sau thì còn đỡ.

Dù sao hòa thượng chạy được, chùa chiến thì không chạy được.

Nhưng những kẻ thường xuyên phiêu bạt giang hồ kia thì lại khác, giết người xong đợi quan phủ đến, người ta đã cưỡi ngựa chạy mất dạng, tìm đâu ra người?

Nếu gặp phải những kẻ coi trời bằng vung thì càng quá đáng hơn, không chừng ngay cả mạng của quan lại cũng khó giữ.

Chính vì vậy, mới khiến cho người trong giang hồ không sợ hãi hoàng quyền triều đình cho lắm.

Gần mười năm trở lại đây, các vụ án mạng không đầu do người giang hồ gây ra ở khắp nơi không dưới hàng trăm vụ.

Chỉ cần tu vi đủ cao, thiên hạ này còn nơi nào không đi được? Thiên hạ này còn ai không thể giết?

Bức bọn ta đến đường cùng, trực tiếp học theo vị hoàng đế khai quốc của Cảnh quốc!

Lật đổ cả triều đình của ngươi!

Rời khỏi nha môn, Triệu Khang vẫn im lặng không nói, Trịnh Huyền cũng không dám nói nhiều.

Trở về nơi ở, lúc này Triệu Khang mới lên tiếng: “Trước kia ngươi thường xuyên phiêu bạt giang hồ, lúc này cũng đã xem qua vết thương, có thể nhận ra là ai ra tay không?”

Trịnh Huyền cười khỏ: “Thủ cấp của ba người đều bị một kiếm chém xuống, vết thương bằng phẳng, ngay cả xương ống chân cũng không có một chút tỳ vết nào, trình độ này bất kỳ kẻ nào đạt đến Lục phẩm đều có thể làm được, muốn truy tra chẳng khác nào mò kim đáy bể.”

“Nhưng có thể khẳng định, những người này cũng có điều kiêng kỵ, nếu không sẽ không chỉ đưa đầu đến đây.”

Triệu Khang nhắm mắt lại, khước miệng nhếch lên: “Vậy sao, vậy thì đừng trách ta liên lụy đến người khác.”

“Quốc sư muốn làm gì?”

Triệu Khang suy nghĩ một chút: “Trong giang hồ có thể lực nào chuyên dò la tin tức nhỏ nhặt không?”

Trịnh Huyền nhíu mày suy nghĩ một lúc: “Phong Vân Lâu ở Bình Thành.”

“Phong Vân Lâu?”

Trịnh Huyền giải thích: “Đây là một môn phái chuyên bán tin tức trên giang hồ. Môn hạ đông đảo, quanh năm suốt tháng hành tẩu giang hồ thu thập đủ loại tin tức, ví dụ như nơi nào đó bắt đầu ty võ, nơi nào đó lại xuất hiện cao thủ nào.”

“Trên giang hồ danh tiếng không nhỏ, có quan hệ mật thiết với tổ chức sát thủ của nước ta, dù sao sát thủ nhận tiền giết người cần nhất chính là tình báo.”

Triệu Khang cười nói: “Ta hiểu rồi, như vậy là có trò vui rồi. Được rồi, ta phải rời đi một chuyến, người cẩn thận một chút, đừng để người ta cũng giết luôn.”

Trịnh Huyền dở khóc dở cười, thản nhiên nói: “Quốc sư yên tâm, đám người kia muốn ra tay với ta, cũng phải cân nhắc một chút.”

Chuyện ba tên Cẩm Y Vệ bị cao thủ giang hồ giết chết, không bao lâu đã truyền khắp vùng phụ cận Ai Quan.

Không ít người đang phỏng đoán rốt cuộc là ai có gan lớn như vậy, dù sao hiện nay quyền hạn và trách nhiệm của Cẩm Y Vệ đã được thông báo đến khắp nơi ở Đại Càn.

Trong một tửu lâu nào đó.

Một nam tử đeo kiếm chậm rãi uống rượu trong chén, người bên cạnh nghe thực khách xung quanh bàn tán, cười khẩy một tiếng: “Lâm Phong huynh, hiện giờ ở U Châu đã nổi tiếng như sấm rền rồi.”

Liễu Thành Quân Tử Kiếm, trang chủ Thiên Kiếm Sơn Trang thản nhiên liếc nhìn Lôi Vô Nhai ngồi cùng bàn.

“Chuyện giang hồ giải quyết theo cách của giang hồ, Trịnh Huyền đã làm chó cho triều đình, thì ngoan ngoãn làm việc cho đám quan lại quyền quý kia đi. Không nên nhúng tay vào chuyện giang hồ bằng thủ đoạn của triều đình!”

Lôi Vô Nhai mỉm cười, gật đầu đồng tình: “Không sai, nếu không, đám quan lại triều đình kia ra lệnh một tiếng, chẳng phải chúng ta đều phải cúi đầu nghe theo sao?”

“Chỉ là không ngờ Lâm Phong huynh gia đại nghiệp lớn, vậy mà cũng dám ra tay, nghe nói thủ lĩnh Cẩm Y Vệ, lão thái giám họ Phương kia là cao thủ Tứ phẩm thượng tầng đấy!”

Nghe vậy, Lâm Phong hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Vậy thì đã sao? Hắn có gan đến Thiên Kiếm Sơn Trang của ta sao?”

Lôi Vô Nhai cười cười không nói thêm gì nữa, ưu điểm của thể lực tông môn chính là như vậy, thuộc hạ đông đảo, cao thủ như mây.

Huống chi Lâm Phong còn là cao thủ Tứ phẩm hạ tầng, thủ lĩnh Cẩm Y Vệ kia cho dù biết chuyện này là do Lâm Phong làm, cũng tuyệt đối không dám một mình xông vào Thiên Kiếm Sơn Trang đòi công đạo.

“Mấy ngày nay đều không có tin tức gì, có lẽ đang điều binh khiển tướng, Lôi huynh định thế nào?” Lâm Phong đột nhiên lên tiếng.

Lôi Vô Nhai lập tức hiểu ý, vị Quân Tử Kiếm này vẫn có chút lo lắng, hẳn cũng không để đối phương thất vọng.

“Ta đã liên lạc với mấy vị bằng hữu, nếu Cẩm Y Vệ thật muốn gây phiền phức, vậy tại hạ tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nghe nói Xuân Thần trà của Thiên Kiếm Sơn Trang hương vị tuyệt diệu, không biết có vinh hạnh được ném thử một chút hay không?”

Lâm Phong lập tức cười ha hả: “Dễ nói dễ nói, Lôi huynh có thể đến hàn xá, Thiên Kiếm Sơn Trang thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn này!”

Hai người cười lớn đứng dậy, hoàn toàn không để ý đến những thực khách khác trong tửu lâu.

Mãi cho đến khi hai người rời đi, một số người lẫn lộn giang hồ mới phản ứng lại.

Thiên Kiếm Sơn Trang? Người kia chẳng lẽ là Liễu Thành Quân Tử Kiếm Lâm Phong Lâm trang chủ sao?

Có thể được hẳn gọi một tiếng Lôi huynh, e rằng chỉ có Lôi Quân Lôi Vô Nhai danh chấn giang hồ kia rồi!

Đây chính là nhân vật thần long kiến thủ bất kiến vĩ trên giang hồ đấy!

Không ngờ chúng ta lại có may mắn được ăn cơm cùng bàn với hai người bọn họ.

Chuyện này mà nói ra, chính là vốn liếng trên giang hồ đấy!

Bình Thành.

Một lão nhân có tướng mạo có chút âm nhu đi trên đường, mái tóc hoa râm cho thấy tuổi tác không còn trẻ.

Nhìn qua có vẻ hiền như cục đất, nhưng những người đi ngang qua lão đều nhin không được dừng bước ngoái đầu nhìn lão một cái.

Kỳ lạ, sao lúc đi ngang qua lão già này lại có cảm giác sờn gai ốc nhỉ?

Phương Thiệu đi đến con hẻm nhỏ, vừa đi vừa đếm số nhà, sau đó dừng lại trước một tiểu viện, giơ tay gõ cửa.

Trong lòng lão nhân đang chất chứa không ít tức giận, bản thân đường đường là Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ, dù sao cũng là cao thủ Tứ phẩm thượng tòng.

Không ngờ đám người giang hồ kia lại dám giết người của mình, chẳng lẽ là ở trong cung lâu ngày nên uy danh bị mai một rồi sao?

Lạnh lùng hừ một tiếng trong lòng, Phương Thiệu nhìn về hướng Liễu Thành với ánh mắt âm trầm, nếu không phải Triệu Khang có thư gửi đến, e rằng lúc này lão đã đến Thiên Kiếm Sơn Trang ở Liễu Thành rồi.

Thi thể của ba tên thuộc hạ dưới trướng Trịnh Huyền cuối cùng cũng được tìm thấy, lão cũng là người đầu tiên nhìn thấy.

Từ vết thương ở cổ, lão có thể khẳng định, ở U Châu có thể sử dụng loại kiếm nhanh như vậy, chỉ có vị Quân Tử Kiếm kia mà thôi.

Cửa sân được mở ra, Phương Thiệu vội vàng lộ ra vẻ cung kính.

Triệu Khang mỉm cười: “Vào đi.”

Phương Thiệu lúc này mới bước vào trong sân, nhìn Triệu Khang với vẻ áy náy.

“Lão nô vô năng, không ngờ chuyện nhỏ như vậy lại kinh động đến Quốc sư.”

Chương 491 - Bí Mật Giang Hồ

“Công công không cần như vậy, nếu không phải vì chuyện này, ta thật không biết giang hồ Đại Càn lại cuồng ngạo đến thế.”

Triệu Khang cười nhẹ, cầm lấy một cái chén mới, rót một chén trà. Hắn đến Bình Thành đã được năm ngày, bỏ ra mười lượng bạc thuê căn nhà nhỏ này.

Phương Thiệu tiếp nhận chén trà, thở dài: “Việc này cũng có thể dự đoán được, không giấu quốc sư, từ khi ngài đề lão nô chương quản Cẩm Y Vệ...”

“Lão nô đã nghĩ đến việc phải chấn chỉnh thế lực giang hồ, thu nạp những võ giả ngày thường đánh giết trên giang hồ kia để sử dụng, thời gian này cũng có chút thành quả, đã thu phục được không ít võ giả, tuy rằng cảnh giới đều không cao, nhưng cũng coi như có thể dùng được.”

“Chỉ sợ là có người hữu tâm đã phát giác được điểm này, cho nên mới muốn mượn chuyện Trịnh Huyền để giờ trò.”

Triệu Khang vắt chéo chân, lắc lắc cây quạt trong tay: “Công công có từng nghĩ tới, trong này có lẽ cũng có người của nước khác thêm dầu vào lửa?”

Phương Thiệu không khỏi sửng sốt, có chút kinh ngạc nói: “Quốc sư là có ý gì?”

“Hại người chi tâm không thể có, nhưng phòng bị chi tâm không thể không có. Thế lực giang hồ ngày thường nhìn như không lộ liễu, nhưng thời khắc mấu chốt lại có thể lấy mạng người ta. Ví dụ như Đệ Nhất Lâu của Ninh vương?”

Nghe được lời này, Phương Thiệu sợ đến mức ngồi không yên, lúc trước Đệ Nhất Lâu của Ninh vương suýt chút nữa đã giết chết nữ đế bệ hạ và Triệu Khang trên chiến trường.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.”

Thấy phản ứng của Phương Thiệu kịch liệt như vậy, Triệu Khang khẹp cây quạt lại: “Chính vì có vết xe đổ của Đệ Nhất Lâu, cho nên thế lực giang hồ Đại Càn, ta nhất định phải nắm chắc trong tay.”

“Quốc sư anh minh!”

Phương Thiệu vội vàng hỏi: “Quốc sư muốn làm như thế nào? Có gì mà lão nô có thể giúp được không?”

“Đương nhiên, mời công công đến chính là có việc muốn nhờ.” Nói đến chuyện chính sự, Triệu Khang cũng không còn vẻ cà lơ phất phơ nữa.

Phương Thiệu khách khí nói: “Quốc sư nặng lời rồi, cứ nói thẳng.”

“Công công cũng biết, đối với võ học và chuyện trên giang hồ, ta là người nửa đường xuất gia. Trước kia cũng không có hứng thú gì với chuyện giang hồ.”

Triệu Khang như có điều suy nghĩ hỏi: “Gần trăm năm nay, Đại Càn chúng ta có cao thủ đỉnh cao nào nổi danh hay không? Không nói đến cường giả Nhị phẩm đáng sợ kia, Tam phẩm có hay không?”

Nói đến Cảnh quốc, không nói đến Ngô Như Long, cao thủ đệ nhất với chiến lực vô song, chỉ nói đến Diệp Hồng Tuyết trước kia, Vũ Vương Ngô Thiên Hổ hiện tại, còn có hai vị cung phụng từng đi theo Triệu Khang đến Đại Càn trợ giúp.

Chỉ riêng cao thủ Tam phẩm đã có bốn người rồi!

Mà Chu quốc và Tề quốc cao thủ cũng không ít, nói đến hai cao thủ Tam phẩm bị Diệp Hồng Tuyết cường thế đánh chết trên võ đài năm xưa, vậy là đã có hai người rồi.

Còn có Bạch Vô Cấu, Phùng Thiên Quan từng muốn giết hấn trên chiến trường nữa.

Tuy rằng cường giả cấp bậc này sẽ không phải là rau cải ngoài chợ, nhưng cũng đủ để chứng minh võ phu Chu quốc và Tề quốc có nội tình mạnh hơn Đại Càn.

Trong Đại Càn, trừ nữ đế bệ hạ là cường giả Tứ phẩm ra, Triệu Khang quen biết Lâm lão, Phương Thiệu trước mắt cũng đều ở cấp bậc này.

Cường giả Tam phẩm trừ Ninh vương và Lục Tuyết Oánh đã bị đám người của hắn giết chết ra, thì chỉ còn lại tổng quản thái giám Phùng Bảo năm xưa.

Vì cứu hắn đã hy sinh trên chiến trường, thì cốt không còn.

So với những quốc gia khác, võ phu Đại Càn dù là về số lượng hay chất lượng dường như đều kém hơn một bậc.

Triệu Khang biết những cao thủ Đại Nội như Phương Thiệu, ngày thường ngoài việc bảo vệ an nguy hoàng cung ra, kỳ thực sẽ định kỳ xuất cung đi giang hồ lịch lãm.

Cho nên muốn hỏi Phương Thiệu, mấy năm nay giang hồ Đại Càn có xuất hiện nhân vật đỉnh cao nào như Ngô Như Long từng nói về Hiên Viên Bất Bại hay không.

Trong lời nói của Ngô Như Long, Hiên Viên Bất Bại này cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả Huyền Hoàng Công mà hắn tu luyện cũng là do lão nhân sáng tạo ra.

Nghe vậy.

Phương Thiệu có chút ngượng ngùng nói: “Quốc sư, ngài thật sự đã quá coi trọng Đại Càn chúng ta rồi. Không nói đến Nhị phẩm, Tam phẩm, Tứ phẩm đã có thể coi là cường giả đỉnh cao trên giang hồ Đại Càn rồi.”

“Chắc chắn, không đến nỗi kém như vậy chứ? Nói như vậy, ta cũng coi như là cao thủ đỉnh cao rồi sao?” Triệu Khang nói đùa một câu.

Phương Thiệu dở khóc dở cười: “Thật sự là như quốc sư nói. Lão nô chín tuổi vào cung, được tiên bối trong cung nhìn trúng, truyền thụ võ học, đến nay đã qua năm mươi tư năm.”

Về mặt có chút hoài niệm, Phương Thiệu nói: “Những năm này, tuy rằng lão nô phần lớn thời gian đều ở trong hoàng cung, nhưng cứ cách hai năm vẫn sẽ đi giang hồ một chuyến, một là để tu luyện, hai là để xử lý một số ác đồ mà quan phủ không thể bắt được.”

“Gần trăm năm nay, trên giang hồ thật sự không xuất hiện cường giả tuyệt đỉnh nào. Có lẽ là có, nhưng cũng có thể là ẩn cư trong thâm sơn cùng cốc, chuyên tâm tu luyện, không hỏi thế sự.”

Triệu Khang nghe xong, không khỏi khó xử, không ngờ giang hồ Đại Càn lại phé vật như vậy, chẳng lẽ muốn tự mình bịa ra một người sao?

Như vậy cũng quá thiếu sức thuyết phục.

Đột nhiên, Phương Thiệu như nghĩ đến điều gì đó, “A” lên một tiếng: “Quốc sư!”

“Công công nghĩ đến điều gì sao?” Triệu Khang hỏi.

Phương Thiệu lộ ra vẻ mặt hồi ức: “Năm đó lúc vào cung, sư phụ dạy ta võ công hình như có từng nói qua một chuyện bí mật. Lão nhân gia nói võ đạo Đại Càn chúng ta có đứt đoạn! Hình như là bị một người đồ sát toàn bộ.”

Triệu Khang lập tức hứng thú: “Đồ sát đến mức đứt đoạn! Người nào lại cuồng vọng như vậy, công công thử nghĩ kỹ xem.”

Phương Thiệu suy tư: “Ta nhớ năm đó sư phụ từng nói như vậy, đại khái là hai trăm năm trước, võ đạo Đại Càn kỳ thực cũng không kém Cảnh quốc, lúc đó có bảng xếp hạng mười đại cao thủ, lão nhân gia nói người xếp hạng thấp nhất cũng là cường giả Tam phẩm trung kỳ.”

“Có thể tin được không?” Triệu Khang truy hỏi.

Phương Thiệu gật đầu: “Chắc là không sai đâu, sư phụ ta lúc dạy ta đã bảy mươi hai tuổi rồi.”

“Tính toán thời gian, lúc lão nhân gia học võ cũng đã là chuyện ít nhất một trăm hai mươi năm trước rồi.”

“Sau đó thì sao?” Triệu Khang nói.

Phương Thiệu vừa suy tư vừa nói: “Theo lời sư phụ, thế lực giang hồ lúc bấy giờ còn lợi hại hơn bây giờ rất nhiều, cao thủ đỉnh cao xuất hiện liên tục.”

“Nhưng lúc đó lại xuất hiện một người, đồ sát toàn bộ giang hồ, tất cả cao thủ Ngũ phẩm trở lên đều bị diệt môn.”

Ánh mắt Phương Thiệu càng lúc càng rõ ràng: “Người này có thể xưng là thiên hạ đệ nhất, đồ sát đến mức toàn bộ giang hồ ngoài hãn ra, người mạnh nhất cũng chỉ có Ngũ phẩm, hơn nữa còn thiêu hủy toàn bộ võ học bí tịch của những cao thủ giang hồ mà hãn đã giết!”

“Khiến cho trăm năm sau, giang hồ cơ bản không có cao thủ nào, ngay cả sư phụ của lão nô, lúc đó cũng chỉ có tu vi Ngũ phẩm thượng tầng.”

“Võ đạo từ đó xuất hiện đứt đoạn, gần trăm năm nay mới khôi phục lại, nhưng cũng không bằng hai trăm năm trước.”

Triệu Khang chấn động, một người đồ sát toàn bộ giang hồ, thiêu hủy tất cả võ học, thật sự là quá cuồng vọng.

Phương Thiệu nói: “Bởi vì thời gian quá lâu, cho nên e rằng chỉ có người đời sư phụ ta mới từng nghe nói đến sự tồn tại của người này. Bất quá, có lẽ Cảnh quốc sẽ có ghi chép cũng nên.”

“Dù sao Cảnh quốc chính là nơi võ đạo bắt nguồn, một trăm bốn mươi sáu năm trước cũng từng xuất hiện một người có thể xưng là thiên hạ vô địch là Hiên Viên Bất Bại, đồ sát toàn bộ cường giả đỉnh cao!”

Triệu Khang gật đầu: “Đúng rồi công công, sư phụ của ngươi có nói, tên kia đồ sát đến mức võ đạo đứt đoạn tên là gì không?”

Phương Thiệu nhẹ giọng nói: “Tào Kiêm Hà.”

Chương 492 - Phong Vân Lâu

“Tào Kêm Hà? Nghe giống tên nữ nhân sao đó?”

Triệu Khang có chút tò mò.

Phương Thiệu đặt tách trà xuống, nhẹ giọng nói: “Chính xác là một nữ nhân.”

Hít sâu một hơi, Triệu Khang thực sự không ngờ trên đời này lại có người phụ nữ bá đạo như vậy.

Giết đến mức giang hồ một nước chỉ còn lại võ giả dưới Tứ phẩm, lại còn thiêu hủy võ học bí tịch của cả nước, khiến cho

giang hồ Đại Càn xuất hiện đứt gãy trăm năm, thật quá bá đạo!

Chính là nàng ta!

Triệu Khang cười khẩy, nhìn bộ dạng của hắn, tuy Phương Thiệu không biết tên này đang tính toán gì trong lòng, nhưng chắc chắn Quốc sư đại nhân đã có tính toán rồi.

Vì vậy bèn nói: “Quốc sư đại nhân, ngài xem tiếp theo lão nô cần làm gì? Có cần đến Thiên Kiếm Sơn Trang cho đám người kia một bài học hay không?”

“Ồ? Ba tên Cẩm Y Vệ kia tra ra là bị Quân Tử Kiếm Lâm Phong giết?” Ánh mắt Triệu Khang lóe lên tia lạnh lẽo.

Phương Thiệu gật đầu: “Xác nhận không sai.”

Triệu Khang cười nói: “Không vội, cứ để bọn chúng sống thêm đã, động vào mấy con tép riu này chẳng thú vị gì, đã muốn làm thì làm một lần cho lớn, giăng lưới bắt hết. Công công lập tức hồi cung một chuyến, bẩm báo với Hoàng thượng, nói ta cần mượn bí tịch trong võ khố...”

Sau khi Phương Thiệu rời đi, Triệu Khang cũng rời khỏi tiểu viện, đi trên đường nhìn dòng người qua lại, hắn thầm nghĩ: “Đến đây lâu như vậy cũng nên đi xem cái gọi là Phong Vân Lâu này rồi.”

Theo lời Trịnh Huyền, Phong Vân Lâu là một tổ chức chuyên bán tin tức trên giang hồ, người trong môn phái quanh năm suốt tháng đều bôn ba khắp chốn.

Biết đâu tổ chức này của bọn họ có hiểu biết gì về Tào Kiêm Hà mà Phương Thiệu vừa nhắc tới?

Nghĩ đến đây, bước chân Triệu Khang cũng không khỏi nhanh hơn một chút, một lát sau hắn đến thành bắc Bình Thành.

Nhìn lầu đối diện không có bảng hiệu, Triệu Khang mỉm cười đi tới, lầu tổng cộng có bốn tầng, lầu quy mô như vậy ở Bình Thành cũng không nhiều.

Triệu Khang đi đến cửa, tiểu nhị nhiệt tình lập tức ra nghênh đón: “Khách quan, dùng cơm hay ở trọ?”

Triệu Khang mỉm cười: “Cả hai đều không phải.”

Nói xong cũng không để ý sắc mặt tiểu nhị, trực tiếp đi vào.

Trong tửu lâu người không tính là ít, thực khách đối với việc Triệu Khang đến cũng không có hứng thú gì, đều bận rộn cùng người bên cạnh khoác lác tán gẫu.

Ở góc lầu một, một con chim hoàng yến đang cào móng vuốt.

Triệu Khang đi tới, dùng ống tre gấp con trùng trong lọ sứ bên cạnh cho chim hoàng yến ăn.

Tiểu nhị nhướn mày đánh giá một màn này, sau đó Triệu Khang phát tay áo lên lầu, tiểu nhị lập tức đuổi theo.

Lầu hai cũng có thực khách, so với đại sảnh lầu một hiển nhiên cao cấp hơn nhiều, có không ít phòng riêng.

Ở lối vào cầu thang đặt một ngọn đèn dầu.

Cầm lấy hộp quẹt đặt bên cạnh ngọn đèn, Triệu Khang thổi bùng lên, châm lửa cho ngọn đèn.

Tiểu nhị đuổi theo sau, thần sắc trở nên cung kính: “Mời khách quan.”

Hắn dùng ngón tay chỉ lối vào lầu ba, Triệu Khang đi lên, so với lầu hai, lầu ba có vẻ trống trải hơn nhiều, nhưng cũng có không ít gian phòng, sau quây đứng một nam tử mập mạp, thấy tiểu nhị dẫn Triệu Khang lên lầu, vội vàng chấp tay.

“Quý khách đến chơi, có lỗi tiếp đón.”

Triệu Khang mỉm cười, không nói hai lời, đưa tay lấy một tấm ngân phiếu vạn lượng đập lên quây, nhất thời dọa nam tử nhảy dựng lên, vội vàng từ sau quây đi ra.

Nhìn Triệu Khang rồi lại nhìn tấm ngân phiếu vạn lượng kia, khom lưng nói: “Mời.”

Theo lời Trịnh Huyền, cho chim hoàng yến ăn, châm đèn trời, mới có thể lên lầu ba của Lâu đài Phong Vân.

Lầu ba này là nơi hỏi giá.

Nói một cách đơn giản chính là giá trị của tin tức, cho càng nhiều tiền, đại diện cho tin tức cần thiết càng quý giá.

Trịnh Huyền nói rất thần bí, nói Lâu đài Phong Vân làm ăn nhiều năm như vậy, chưa từng có lúc nào khiến người ta

không hài lòng, dường như chuyện trên giang hồ không có gì là Lâu đài Phong Vân không biết.

Một vạn lượng ngân phiếu mua một tin tức, quả thật có chút ra tay có chút lớn.

Đi theo chuông quây béo lên lầu bốn, điều khiến Triệu Khang có chút bất ngờ chính là lầu bốn này chỉ có một gian phòng.

Chuông quây béo gõ nhẹ cánh cửa đóng chặt, liền nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng đáp lại có chút lười biếng.

“Vào đi.”

Chuông quây béo lúc này mới đẩy cửa ra, nói với Triệu Khang: “Mời quý khách.”

Còn thần bí nữa.

Triệu Khang trầm nghĩ, theo chuông quây béo đi vào.

Trong căn phòng cổ kính trang nhã, một chiếc bàn dài, một chiếc ghế, một tấm màn che chính là toàn bộ bày trí.

Tấm màn che chắn tầm mắt, không nhìn rõ phía sau là gì.

Chuông quây béo cung kính nói: “Gia chủ, vị quý khách này có việc muốn hỏi.”

“Người lui xuống trước đi.”

Giọng nói sau tấm màn che khiến người ta sửng sốt, Triệu Khang nhướn mày, không ngờ chủ nhân Lâu đài Phong Vân này lại là nữ.

Sau khi chuông quây béo lui xuống đóng cửa lại, Triệu Khang nghe thấy tiếng hộp quẹt châm lửa, tiếp theo mũi ngửi thấy mùi thuốc lá sợi.

Ồ, còn là người nghiện thuốc nữa.

“Mời quý khách ngồi.” Gia chủ Lâu đài Phong Vân nói.

Triệu Khang cũng không khách sáo, ngồi phịch xuống, đôi phương liền hỏi: “Dám hỏi quý khách muốn mua tin tức gì?”

Triệu Khang khẽ cười một tiếng: “Gia chủ không hỏi ta đã bỏ ra bao nhiêu ngân lượng? Ta sợ số tiền này bỏ ra không xứng đáng.”

“Người bên dưới bình thường sẽ không dễ dàng dẫn người lên lầu bốn.”

Gia chủ Lâu đài Phong Vân cười một tiếng: “Cho nên bất kể quý khách muốn hỏi cái gì, chỉ cần là chuyện trên giang hồ, ta đều có thể cho quý khách một câu trả lời hài lòng. Đương nhiên chỉ giới hạn một câu hỏi.”

Thật đủ tự tin.

Triệu Khang nhướn mày: “Vậy ta không khách sáo nữa, mấy ngày trước triều đình có ba tên Cẩm Y Vệ chết trong tay người giang hồ, là ai làm?”

“Liễu Thành, Thiên Kiếm Sơn Trang, Quân Tử Kiếm Lâm Phong.”

Triệu Khang neho mắt, không ngờ chuyện xảy ra gần đây như vậy, đối phương lại biết rõ ràng như thế.

Một vạn lượng xem như đã tiêu rồi.

Triệu Khang lại lấy ra một vạn lượng: “Vấn đề thứ hai, Đại Càn chúng ta hiện nay tổng cộng có bao nhiêu cao thủ Tam phẩm?”

“Tính đến hiện tại chỉ có hai người.”

“Ở đâu?” Triệu Khang đặt ngân phiếu xuống.

Giọng nói sau tấm màn che có chút kỳ quái: “U Châu một người, Giang Châu một người.”

“Đều là ai.” Triệu Khang thầm nhẩm bốn vạn lượng rồi.

Gia chủ Lâu đài Phong Vân dừng một chút: “Cái này xin thứ cho ta không thể tiết lộ.”

Triệu Khang cười nói: “Trước đó không phải nói hỏi cái gì cũng có thể khiến ta hài lòng sao?”

Đối phương bất đắc dĩ nói: “Quý khách nói vậy là sai rồi, cao thủ Tam phẩm vạn người không địch nổi. Lâu đài Phong Vân nhỏ nhỏ chúng ta bám víu trên giang hồ, nào dám đắc tội?”

“Nói như vậy cũng đúng. Vậy một vạn lượng này...” Triệu Khang cười tủm tỉm nói.

Giọng nói sau tấm màn che thân nhiên nói: “Không có được câu trả lời mong muốn, tự nhiên không thu tiền, quý khách còn muốn hỏi gì nữa không?”

Triệu Khang thân nhiên nói: “Đương nhiên là có, ta muốn hỏi một cái tên.”

“Ồ? Tên gì?”

Triệu Khang: “Tào Kiêm Hà.”

Im lặng suốt một khắc đồng hồ, Triệu Khang rất kiên nhẫn chờ đợi, giọng nói sau tấm màn che lại vang lên.

“Dám hỏi công tử từ đâu biết được cái tên này.”

Triệu Khang có chút ngạc nhiên, nghe ngữ khí của đối phương, dường như thật sự biết nữ ma đầu hai trăm năm trước này.

Triệu Khang nói: “Chuyện này người không cần quản, nói những gì người biết cho ta là được.”

Chương 493 - Tào Bạch Lộ

Một hồi im lặng kéo dài, Triệu Khang mới nghe thấy đối phương lên tiếng.

“Xin lỗi quý khách, chuyện của người này không thể tiết lộ.”

Triệu Khang cau mày: “Chưởng quầy, đây đã là lần thứ hai rồi.”

Giọng điệu đối phương vẫn bình thản: “Ba câu hỏi đầu tiên không tính tiền của quý khách.”

Triệu Khang nghe vậy thì không khỏi hiếu kỳ, bởi vì Tào Kiêm Hà đã trả lại cho hắn ba vạn lượng.

Tên gia hỏa chết tiết trăm năm trước này lại có uy hiếp lớn như vậy sao?

Bất quá, tiết kiệm được một khoản cũng là tốt, dù sao hắn ban đầu cũng chỉ muốn xem thử Phong Vân Lâu có biết đến nữ cường giả hai trăm năm trước này hay không.

Bây giờ đối phương biết, vậy thì thú vị rồi đây.

Nghĩ đến đây, Triệu Khang cắt ba tấm ngân phiếu trên bàn, thản nhiên nói: “Vậy thì câu hỏi cuối cùng.”

“Mời quý khách.”

Triệu Khang cười đầy thâm ý: “Võ khố mà Tào Kiêm Hà để lại ở đâu?”

Sau tấm màn, đôi mắt đẹp đầy vẻ kinh ngạc, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Xin lỗi quý khách, thông tin này đã vượt quá phạm vi năng lực của Phong Vân Lâu.”

Triệu Khang thở dài tự nhủ: “Không ngờ ngay cả Phong Vân Lâu các người cũng không biết tung tích. Thôi vậy, một vạn lượng này xem như quà gặp mặt cho chương quây vậy.”

Nói xong, Triệu Khang xoay người, xem ra là định rời đi, đúng lúc này, chương quây Phong Vân Lâu sau tấm màn gọi hắn lại.

“Xin quý khách dừng bước.”

Triệu Khang quay đầu: “Chương quây có việc gì sao?”

“Dám hỏi quý khách tôn tính đại danh?”

Triệu Khang mặt không đổi sắc tim không đập: “Tào Bạch Lộc.”

“Tào... Bạch Lộc?”

Nghe thấy giọng điệu kinh ngạc của đối phương, Triệu Khang thản nhiên nói: “Không sai, nghe nói Phong Vân Lâu biết rõ mọi chuyện trong giang hồ nước Càn, nhân mạch rộng lớn, mong chương quây giúp đỡ, tìm kiếm võ khố do Tào Kiêm Hà để lại, nếu có tin tức, tại hạ nhất định hậu tạ.”

“À... Không có gì, xin quý khách cứ tự nhiên.” Chương quây Phong Vân Lâu dường như có chút lộn xộn trong suy nghĩ.

Triệu Khang rất hài lòng bước ra khỏi Phong Vân Lâu, mặc dù mất một vạn lượng, nhưng mục đích hôm nay đã đạt được.

Phong Vân Lâu này quả nhiên như Trịnh Huyền đã nói, có thể nói là thần thông quảng đại, sau này nếu có thể thu phục được vào tay, vậy thì thật là kiếm lời to.

Dù sao tin tức cũng chính là tình báo!

Từ trước đến nay, Triệu Khang luôn cảm thấy bên cạnh mình thiếu một cơ quan tình báo, mặc dù Cẩm Y Vệ đã được thành lập.

Nhưng phần lớn trách nhiệm của họ vẫn là giám sát các quan lại địa phương, hơn nữa thân phận rõ ràng, quá mức thu hút sự chú ý.

Để thu thập tình báo, vẫn là Phong Vân Lâu này tốt hơn, nghĩ đến đây, Triệu Khang chấp tay sau lưng rời đi.

Tin tức sơ bộ đã được tung ra, tiếp theo chỉ cần tiếp xúc nhiều hơn với Phong Vân Lâu này là được.

Tuy nhiên, vẫn phải nghĩ cách để moi thông tin từ miệng chương quỳ Phong Vân Lâu, truyền bá chuyện về Tào Kiêm Hà cho những cao thủ võ lâm biết.

Ngay khi Triệu Khang đang tính toán kế hoạch, bên trong Phong Vân Lâu, lão bản béo ở tầng ba đi lên tầng bốn, nhẹ nhàng gõ cửa.

Sau khi được cho phép, hắn mới đẩy cửa bước vào, cung kính nói: “Tiểu thư.”

Sau tấm màn, một người con gái bước ra, đôi mắt sáng long lanh, dung nhan tuyệt sắc, chỉ là trong mắt lúc này lại mang theo vài phần hoang mang, khiến người ta không khỏi nghi ngờ, điều gì đã khiến vị tuyệt sắc giai nhân này băn khoăn như vậy.

“Minh thúc, người vừa rồi đến từ đâu?”

Lão bản béo nhỏ giọng nói: “Đã phái người đi theo rồi, tiểu thư sao vậy?”

“Hắn nói hắn tên là Tào Bạch Lộc.” Chương quỳ Phong Vân Lâu vẻ mặt kỳ lạ.

Lão bản béo trừng mắt: “Cái gì? Tào Bạch Lộc? Lộc nào!”

“Chắc là con hươu cao cổ...”

Chương quỳ Phong Vân Lâu dờ khóc dờ cười, ngồi xuống chiếc ghế dài mà Triệu Khang vừa ngồi, cổ tay xoay chuyển như ảo thuật lấy ra một chiếc tẩu thuốc bằng ngọc.

Châm thuốc rồi nhẹ nhàng hít một hơi, lão bản béo được gọi là Minh thúc gãi đầu: “Chắc là trùng tên thôi, nhưng mà cũng trùng hợp thật.”

“E là không phải đâu.” Người con gái vắt chéo hai chân, phả ra một làn khói trắng.

Minh thúc nghi hoặc hỏi: “Ý tiểu thư là sao?”

“Hắn đã nhắc đến tên của tổ mẫu! Còn nói là muốn chúng ta giúp đỡ tìm kiếm võ khố do tổ mẫu để lại. Làm gì có thứ đó tồn tại?”

Ánh mắt Minh thúc lập tức thay đổi, một luồng sát khí sắc bén hiện lên: “Đề ta đi giết hắn!”

“Chậm đã!”

Chưởng quầy Phong Vân Lâu giơ tay lên.

Minh thúc vội vàng nói: “Tiểu thư! Nếu thân phận của người bị bại lộ! Những kẻ đó sẽ không tha cho chúng ta đâu!”

“Không vội.”

Người con gái đột nhiên cười, nhẹ nhàng phả ra một làn khói, đôi mắt sáng long lanh lóe lên một tia gian xảo.

“Hình như ta biết tên Tào Bạch Lộc này muốn làm gì rồi.”

Minh thúc ngẩn người, sau đó bừng tỉnh: “Võ khố? Tào Bạch Lộc! Ý tiểu thư là hắn muốn giả mạo hậu nhân của Tào gia!”

“Không sai! Thú vị, thú vị!” Người con gái cười đến mức hoa run rẩy.

Trong mắt Minh thúc lóe lên một tia hả hê: “Hành động này e rằng sẽ chuốc lấy lửa giận của vô số người!”

Triệu Khang có lẽ nằm mơ cũng không ngờ, hắn đến Phong Vân Lâu này bày mưu tính kế, còn tự biên ra một cái tên giả, kết quả lại gặp phải hậu nhân chân chính của Tào gia.

Chưởng quầy Phong Vân Lâu trước mắt không phải ai khác, chính là con cháu của nữ cường giả Tào Kiêm Hà năm xưa.

Thiên hạ đệ nhất nhân năm đó đánh tan cả giang hồ, quả nhiên là vô song thiên hạ, uy danh hiển hách!

Nhưng sau đó, những người khổ sở chính là con cháu của Tào gia.

Đánh tan cả giang hồ, cũng đồng nghĩa với việc kết oán với cả giang hồ, từ sau Tào Kiêm Hà, con cháu Tào gia còn có ai có thể đạt đến trình độ của nàng ta?

Không cần nói là giống hệt, ngay cả một nửa cũng tuyệt đối không có!

Nếu không phải như vậy, tại sao danh tiếng của Tào Kiêm Hà lại trở nên mờ nhạt ở hậu thế?

Ngoài nguyên nhân thời gian trôi qua đã lâu, còn có nguyên nhân là có người cố ý tiêu hủy, xóa bỏ.

Bởi vậy, Minh thúc nói Triệu Khang giả mạo hậu nhân của Tào gia, e rằng sẽ chuốc lấy lửa giận của vô số người, điều này không phải là nói suông.

“Hắn chắc chắn là có chỗ dựa.”

Người con gái xoay xoay chiếc tẩu thuốc trong tay, nhẹ giọng nói: “Trong nước Càn hiện nay, ngoài mấy nhà không chết không thôi kia, đã không còn bao nhiêu người biết đến tên của tổ mẫu nữa rồi.”

“Tên Tào Bạch Lộc này nếu đã biết, vậy chắc chắn cũng biết rõ những chuyện đã xảy ra hai trăm năm trước. Nhưng hắn vẫn muốn mượn Phong Vân Lâu bày mưu tính kế, điều này chứng tỏ hắn căn bản không sợ những cường giả có thù oán với Tào gia.”

“Có khi còn muốn những người này xuất hiện, như vậy...”

Nhìn vẻ mặt trầm ngâm của người con gái, Minh thúc lập tức hiểu ra, có chút hưng phấn nói: “Nếu tiểu thư đoán không lầm, vậy chúng ta hoàn toàn có thể mượn tên giả mạo này để diệt trừ những kẻ đó!”

“Không sai!”

Người con gái vỗ trán, có chút hối hận: “Aiz, biết vậy lúc nãy đã đồng ý với hắn rồi.”

Minh thúc dờ khóc dờ cười, nhìn người con gái trước mặt với ánh mắt cung chiêu, những năm tháng mai danh ẩn tích, trốn

tránh đều là vì tai họa mà Tào Kiêm Hà để lại năm xưa.

“Minh thúc, mấy ngày nay ngươi chú ý một chút, tên kia muốn mượn Phong Vân Lâu chúng ta bày mưu tính kế, vậy chúng ta sẽ giúp hắn một tay. Ta có linh cảm hắn sẽ còn đến nữa!”

Người con gái dặn dò một câu.

Minh thúc vội vàng gật đầu: “Tiểu thư yên tâm.”

Nhẹ nhàng hít một hơi thuốc, phả ra làn khói trắng, người con gái nheo mắt nhìn làn khói bay lên, giống như một con cáo gian xảo.

Nghĩ đến việc Triệu Khang vừa rồi tự xưng là Tào Bạch Lộc, nàng càng cười vui vẻ.

Bởi vì nàng cũng tên là Bạch Lộc, bất quá con hươu này không lộ ra mà thôi.

Chương 494 - Diễn xuất bắt đầu

Trở về tiểu viện từ Phong Vân Lâu, Triệu Khang pha một ấm trà, ngồi xuống chiếc ghế mây và nhắm mắt dưỡng thần.

Trong đầu hắn đang suy nghĩ về kế hoạch của mình.

Từ thái độ im lặng của chủ Phong Vân Lâu khi nhắc đến Tào Kiêm Hà, có vẻ như Phong Vân Lâu đang kiêng dè điều gì đó.

Vì vậy, việc lan truyền tin tức về Tào Kiêm Hà thông qua họ có lẽ không dễ dàng.

Nhưng điều đó không thành vấn đề, hắn có cách riêng của mình!

Thứ hai, để tóm gọn những cao thủ giang hồ này, hắn cần chọn một địa điểm thích hợp và sắp xếp đội hình cẩn thận.

Rốt cuộc, không ai biết được sẽ có bao nhiêu người bị thu hút đến.

Điểm thứ ba, liệu Tào Kiêm Hà có còn hậu duệ nào trên đời hay không?

Nếu không, việc hắn tung tin giả ra ngoài, lỡ đâu lại xuất hiện một đám con cháu họ Tào thật sự thì sẽ rất thú vị.

Nghĩ đến đây, Triệu Khang mở mắt ra, rót một chén trà.

Nhìn nước trà trong chén, vẻ mặt nghiêm nghị của Triệu Khang bỗng dịu lại, đặt chén trà xuống, dựa vào ghế mây nhắm mắt lại.

Cho dù có hậu duệ thật sự của Tào gia thì sao? Tin giả được tung ra, bọn họ chắc chắn cũng sẽ bị thu hút đến, đến lúc đó sẽ tóm gọn một mẻ.

Hơn nữa! Nói lui một bước.

Theo như Phương Thiệu đã nói trước đây, Tào Kiêm Hà, nữ ma đầu này đã càn quét toàn bộ giang hồ, chắc chắn sẽ có một vài kẻ thù còn sót lại chứ?

Biết đâu bọn họ lại tự đánh nhau trước cũng nên, nhưng mà lâu chủ Phong Vân Lâu đã nói.

Giang hồ Đại Càn còn có hai cao thủ tam phẩm, điều này không thể không cẩn thận, hiện tại hắn tuy là tứ phẩm thượng tầng.

Nhưng muốn đối phó với cao thủ tam phẩm không phải là chuyện đơn giản.

Những năm qua hắn cũng đã gặp qua không ít cường giả tam phẩm, Ngô Thiên Hồ tiên bối, Hồng Tuyết năm đó, Lục Tuyết Oánh, Phùng Bảo, người nào không phải là vạn người không địch?

Nếu hai cao thủ tam phẩm kia cũng lợi hại như bọn họ, vậy chẳng phải hắn đi nộp mạng sao?

Có lẽ có thể chơi bản một chút?

Khóe miệng Triệu Khang nhếch lên, từng chi tiết được vạch ra, mở mắt ra lộ ra một tia sắc bén.

Lần này bố trí toàn bộ giang hồ, muốn tóm gọn tất cả cường giả giang hồ để sử dụng cho riêng mình, Triệu Khang nhất định phải làm.

Nếu là hắn trước đây, người chỉ muốn làm hoàng đế đất sét ở Nguyên Giang huyện, hắn mới lười bỏ ra nhiều tâm tư như vậy.

Nhưng bây giờ thì khác, tâm tính của Triệu Khang đã có sự chuyển biến rất lớn, hắn muốn tạo ra một thiên hạ rộng lớn, xây dựng một đế chế thiết huyết khiến thế nhân phải kinh ngạc.

Không chỉ đơn giản là vì Nữ Đế bại hạ, mà còn vì kẻ địch ẩn nấp kia, Ninh vương Tiêu Phi Vũ!

Con rắn độc này, Triệu Khang chưa bao giờ quên sự tồn tại của hắn ta.

Có lẽ đây chính là cái gọi là số phận như tờ giấy mỏng, thân bất do kỷ!

Nhưng phải nói là, cuộc sống như vậy phong phú hơn nhiều so với việc nằm im, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đã chạng vạng.

Trên bầu trời dường như phản chiếu ba dung nhan xinh đẹp tuyệt trần.

Triệu Khang mỉm cười dịu dàng, không biết lúc này ba người bọn họ đang làm gì nhỉ?

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, Triệu Khang rời khỏi tiểu viện, một lần nữa đến Phong Vân Lâu, tiểu nhị nhìn hẩn một cái, vẫn nhiệt tình chào đón như cũ.

Chương quây đã nói, nếu đôi phương đến nữa, vẫn nên tiếp đãi như cũ, không cần phải tỏ ra quá sốt sắng.

Cho chim hoàng yến ăn, đốt đèn trời, Triệu Khang lại lên lầu ba.

Minh thúc nhướng mày, từ sau quây bước ra: “Vị khách quý.”

Triệu Khang đặt xuống mười hai vạn lượng ngân phiếu, Minh thúc thấy vậy cung kính nói: “Vị khách quý, sau khi ngài rời đi hôm qua, chương quây đã dặn dò, nếu ngài có đến nữa thì không cần phải trả tiền trước.”

Triệu Khang kinh ngạc nhìn, Minh thúc vội vàng giải thích: “Chương quây nói, hôm qua không để vị khách quý thỏa mãn ra về, là do chúng ta sơ suất.”

“Chương quây quả là người chu đáo.” Triệu Khang nói đùa một câu.

Minh thúc dẫn đường: “Mời vị khách quý lên lầu.”

Triệu Khang cũng không khách sáo đi theo lên lầu bốn, vẫn là quy trình như cũ.

Minh thúc đưa Triệu Khang đến nơi rồi lui xuống, Triệu Khang nhìn rõ phía trước hơi ngạc nhiên, bởi vì tấm màn che đã được kéo ra.

Chỉ thấy trên chiếc giường êm ái, một người phụ nữ khoảng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi đang nằm nghiêng.

Nàng một tay chống đầu, một tay cầm tẩu thuốc, dung mạo tuyệt mỹ, mặc bộ váy sa màu hồng nhạt hài hòa với khung cảnh xung quanh.

Thần thái lười biếng càng khiến nàng thêm vài phần quyến rũ của thiếu phụ thành thực.

Triệu Khang đi đến trước bàn dài ngồi xuống, ánh mắt mang theo vài phần thương thức nhìn người phụ nữ rút cuộc cũng lộ diện.

Tào Bạch Lộ thâm kinh ngạc, nàng không ngờ Triệu Khang lại có thể bình tĩnh như vậy.

Để đạt được mục đích trong lòng, nàng cố ý kéo tấm màn che ra, chính là muốn dùng dung mạo của mình để phân tán sự chú ý và tâm thần của Triệu Khang.

Những người đàn ông trước đây khi nhìn thấy nàng, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt thèm thuồng. Hận không thể móc mắt ra đặt lên người nàng.

Chỉ có Triệu Khang, tuy rằng hắn cũng đang nhìn chăm chăm, nhưng cảm giác hắn mang đến cho nàng giống như đang thương thức một vật đẹp, không hề có chút tà dâm nào khiến người ta khó chịu.

Ý chí của người này thật phi thường!

Lạ thật, chưa từng nghe nói trong Cẩm Y Vệ có nhân vật lợi hại như vậy!

Tào Bạch Lộ nghi ngờ trong lòng, đứng dậy dựa vào giường êm ái mỉm cười nói: “Hôm nay vị khách quý đến đây muốn hỏi điều gì?”

Triệu Khang thản nhiên cười nói: “Muốn bàn một vụ làm ăn với chương quầy.”

“Ồ? Nói nghe thử xem?”

Triệu Khang thở dài giả vờ bất đắc dĩ nói: “Vì Phong Vân Lâu không tìm được thứ tại hạ muốn, vậy có thể nhờ chương quầy dùng nhân mạch của mình giúp tại hạ một việc được không?”

Ta xem ngươi còn giả bộ được bao lâu.

Nàng nói: “Là thứ mà vị khách quý nói hôm qua, võ khổ do Tào Kiêm Hà để lại?”

Triệu Khang nghiêm túc gật đầu: “Điều này rất quan trọng đối với tại hạ, mong chương quầy đừng từ chối, thù lao dễ thương lượng.”

Ngươi giả vờ, ta cũng giả vờ!

Tào Bạch Lộ cố ý nói: “Thật không giấu gì, không phải tại hạ không muốn giúp, chỉ là... Xin hỏi vị khách quý có quan hệ gì với Tào Kiêm Hà? Vị khách quý họ Tào, chẳng lẽ là đồng tộc với vị đệ nhất thiên hạ năm đó?”

“Nếu không phải, xin thứ cho tại hạ không thể tiết lộ!”

Triệu Khang thầm kêu khổ, ta chỉ nói đùa thôi mà, chẳng lẽ Tào Kiêm Hà thật sự có để lại võ khổ sao?

Khẽ ho một tiếng, Triệu Khang mặt không đỏ tim không đập nhận bừa một vị tổ tiên: “Chưởng quầy thật sáng suốt, tại hạ chính là người của Tào gia!”

Thật là không biết xấu hổ!

Tào Bạch Lộ kinh ngạc trong lòng, trên đời này còn có người nói dối tự nhiên như vậy sao!

Lúc này hai người đều bắt đầu so diễn xuất, người nào cũng giả vờ giỏi hơn người kia.

Nàng cố ý nói: “Vị khách quý sẽ không lừa gạt tại hạ chứ?”

Triệu Khang ừ một tiếng: “Chưởng quầy nói gì vậy, chuyện như vậy sao có thể lừa người? Lão tổ tông nhà ta năm đó tung hoành thiên hạ, không ai địch nổi!”

“Đáng tiếc, lão nhân gia tuy rằng lúc sinh thời vô địch thiên hạ, nhưng cũng vì vậy mà kết oán vô số, cho nên sau khi người qua đời, con cháu Tào gia lại bất tài, vì trốn tránh kẻ thù mà phải đổi tên đổi họ.”

“Thật là hổ thẹn với uy danh của tổ tiên! Tại hạ sở dĩ muốn tìm được võ khổ do tổ tiên để lại, chính là muốn chấn hưng Tào gia!”

Nhìn vẻ mặt thành khẩn của Triệu Khang, Tào Bạch Lộ đều ngây người, rõ ràng so về diễn xuất, nàng còn kém Triệu Khang một bậc!

Lúc này nàng ngẩn người nhìn Triệu Khang.

Không ngờ lại bị hắn nói trúng hết!

Tên nhóc này, chẳng lẽ hắn thật sự là người của Tào gia ta? Nhưng cũng không đúng, Tào gia chỉ có nữ nhi mới được mang họ Tào!

Chương 495 - Hai Đệ Nhất Thiên Hạ

Tất nhiên là Triệu Khang không biết trong lòng Tào Bạch Lộ đối diện đang nghĩ gì.

Vị Quốc sư đại nhân đã hoàn toàn nhập vai, biểu cảm trên mặt đầy vẻ bi thương, thậm chí còn len lén dùng sức.

Đáng tiếc là không thể ép ra được giọt nước mắt nào, bất đắc dĩ đành phải thôi.

“Haiz! Uy danh tổ tiên bị hủy hoại, ta thân là con cháu họ Tào, thật sự là đêm không thể ngủ, ngày không thể ăn!”

Tào Bạch Lộ rít một hơi thuốc (thuốc lào Việt Nam a) mới xoa dịu được nỗi uất ức trong lòng, kết quả lại nghe thấy Triệu Khang hỏi.

“Chủ quán, hình như Phong Vân Lâu của các ngươi cũng biết không ít chuyện về tổ tiên ta? Chẳng lẽ tổ tiên của các hạ và nhà ta có quen biết?”

Quen biết?

Tay Tào Bạch Lộ run lên, suýt chút nữa thì không nhịn được cười, còn quen biết?

Ta quen biết cái chân thứ ba của ngươi ấy!

Ngươi diễn sâu như vậy làm gì! Ta đây mới là người nhà họ Tào chính hiệu, ngươi chỉ là kẻ giả mạo!

Tuy trong lòng rất muốn nói ra, nhưng Tào Bạch Lộ đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức vạch trần thân phận của mình vào lúc này.

Hiện tại chỉ có thể cười gượng gạo, tiếp tục diễn: “Khách quý nói đúng. Tổ tiên nhà ta và tổ tiên nhà họ Tào là bạn cũ!”

Triệu Khang lộ ra vẻ vui mừng, thành khẩn nói: “Thì ra là vậy! Không ngờ hôm qua ta đến Phong Vân Lâu thử vận may, lại gặp được hậu nhân của bạn cũ tổ tiên, đây chính là duyên phận!”

Tào Bạch Lộ đã không biết nên tiếp lời như thế nào, chỉ có thể uất ức ừ một tiếng.

Triệu Khang lại vội vàng nói: “Dám xin chủ quán kể cho ta nghe về chuyện của tổ tiên, người cũng biết đây, nhà ta kết thù quá nhiều, vì tránh họa nên đã đoạn tuyệt truyền thừa.”

Tào Bạch Lộ: “...”

Chẳng lẽ chỉ biết sơ sơ đã dám ra ngoài lừa người gạt của sao?

Vì mục đích trong lòng, Tào Bạch Lộ vẫn cố gắng kiềm chế cảm xúc, đem những chuyện đã nghe từ nhỏ kể lại cho Triệu Khang.

Nghe xong, Triệu Khang vô cùng chấn động.

Thì ra năm đó đệ nhất thiên hạ Tào Kiêm Hà tàn sát võ lâm là có nguyên nhân.

Theo lời đối phương, nhà họ Tào vốn là một gia đình thư hương, dòng dõi danh giá ở Giang Châu, bản thân Tào Kiêm Hà cũng là một tiểu thư khuê các không biết võ công.

Nhưng không biết tại sao, một ngày nọ, trên giang hồ đột nhiên lan truyền tin đồn nhà họ Tào cất giấu bí kíp võ công tuyệt thế.

Người nhà họ Tào chỉ biết đọc sách, đương nhiên không biết đến tin đồn này.

Tào Kiêm Hà trong một lần ra ngoài đã quen biết một nam thanh niên, cô nương ngây thơ bị lừa gạt, rơi vào lưới tình.

Kết quả là dẫn sói vào nhà, tên thanh niên này vốn dĩ tiếp cận Tào Kiêm Hà là vì bí kíp võ công vốn không tồn tại của nhà họ Tào.

Nhưng tìm mãi không thấy, hắn ta liền cho rằng nhà họ Tào đã giấu nó đi, tên khốn nạn vong ân bội nghĩa này liền bắt đầu tàn sát người nhà họ Tào.

Muốn ép buộc Tào Kiêm Hà giao bí kíp cho hắn.

Nhưng Tào Kiêm Hà lấy đâu ra?

May mà tên khốn nạn kia còn chút nhân tính, cuối cùng đã tha cho Tào Kiêm Hà.

Còn những kẻ nghe tin đồn mà đến, muốn tìm bí kíp võ công ở nhà họ Tào, thấy nhà họ Tào gặp nạn, không ít kẻ đã thừa cơ

cướp bóc!

Vì một tin đồn giả, một bí kíp võ công không tồn tại, nhà họ Tào tan cửa nát nhà! Tào Kiêm Hà cũng bật vô âm tín.

Nhưng ai cũng không ngờ, chỉ vồn vện bảy năm sau, trên giang hồ lại xuất hiện một nữ nhân võ công cái thế!

Nàng ta với thực lực khủng khiếp khó ai tưởng tượng được đã lần lượt tàn sát bảy đại môn phái trên giang hồ! Đồng thời tuyên bố muốn đoạn tuyệt võ đạo thiên hạ! Diệt trừ võ học thế gian!

Trong phút chốc chấn động thiên hạ!

Lúc đó, mười vị cao thủ hàng đầu của Càn Giang Hồ đều là cường giả Tam phẩm, đều là cao thủ trong số cao thủ, làm sao có thể bị Tào Kiêm Hà dọa sợ?

Vì vậy, mười vị cao thủ này đã liên thủ khiêu chiến Tào Kiêm Hà, nhưng chỉ trong vòng một canh giờ, mười người đều chết sạch!

Võ công kinh thiên động địa này khiến cho võ lâm lúc bấy giờ chỉ cảm thấy tuyệt vọng!

Sau đó, Tào Kiêm Hà một mình bắt đầu huyết tẩy giang hồ, bất kỳ môn phái nào giao ra tất cả bí kíp trong môn phái đều được tha mạng.

Tất cả võ giả từ Ngũ phẩm trở lên tự phế tu vi đều được sống!

Đây là sự trả thù của Tào Kiêm Hà đối với toàn bộ giang hồ, từ khi xuất hiện cho đến khi chém giết đến mức võ đạo bị đứt đoạn suốt trăm năm.

Tào Kiêm Hà chỉ mất có năm năm!

Triệu Khang nuốt nước, trong lòng dâng lên vô hạn kính nể đối với nữ tử kỳ tài đã khuất kia.

Đồng thời cũng có chút cảm thấy bi thương, chỉ vì một tin đồn giả, cả nhà họ Tào tan cửa nát nhà.

Còn Tào Kiêm Hà sau bảy năm đã trả thù toàn bộ giang hồ, bảy năm đó nàng ta đã trải qua những gian khổ như thế nào, điều này thật sự khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Triệu Khang thở dài: “Sau đó thì sao?”

Tào Bạch Lộ nhìn ra ngoài cửa sổ, u buồn nói: “Sau khi huyết tẩy giang hồ, cấm võ thiên hạ, nàng ta liền bật vô âm tín, nghe nói hình như đã đến địa phận của Cảnh quốc ngày nay.”

“Đến Cảnh quốc?” Triệu Khang sững sờ, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Tào Bạch Lộ gật đầu.

Triệu Khang: “Nàng ta đến Cảnh quốc làm gì?”

“Không biết.” Tào Bạch Lộ cười khỏ.

Triệu Khang cũng không hỏi thêm nữa, sau một khắc, hai người đột nhiên phản ứng lại, ngơ ngác nhìn đối phương.

Trong lòng Triệu Khang thầm mắng, mẹ kiếp, mãi nghe kể chuyện, quên mất bây giờ mình mới là người nhà họ Tào!

Tào Bạch Lộ tim đập nhanh, chết tiệt, chỉ lo kể chuyện! Hắn ta sẽ không nhận ra ta mới là hậu duệ chính thống của nhà họ Tào chứ!

Trong lòng hai người đều bắt đầu suy nghĩ xem nên làm thế nào để cứu vãn, Triệu Khang cười gượng một tiếng nói: “Cái đó ha ha, tổ tiên nhà ta thật sự rất lợi hại!”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả!” Tào Bạch Lộ lúng túng châm thuốc lá.

Triệu Khang trợn mắt, người lúng túng cái gì, bắt quá đáng về nuốt mây nhả khói của nha đầu này cũng rất quyến rũ.

Nghĩ linh tinh lung tung, Triệu Khang thuận miệng nói: “Có thể dùng bảy năm thời gian tu luyện thành đệ nhất thiên hạ, có lẽ công pháp mà nàng tu luyện không phải là tầm thường.”

Tào Bạch Lộ thuận miệng phụ họa một câu: “Đó là đương nhiên, công pháp có thể dùng hai chữ Huyền Hoàng để đặt tên, tự nhiên là phi phàm.”

“Huyền Hoàng Công nghe qua có vẻ rất lợi hại.” Triệu Khang gật đầu, ngay sau đó cả người ngây ngẩn.

“Chờ đã! Người nói cái gì? Tào Kiêm Hà tu luyện chính là Huyền Hoàng Công?!”

Tào Bạch Lộ bị phản ứng của hắn dọa giật mình, ngậy người nói: “Là... là vậy! Trên ghi chép viết như vậy, sao thế?”

Tim Triệu Khang đập thình thịch: “Người chắc chắn?”

“Chắc chắn.” Tào Bạch Lộ gật đầu, có lẽ đánh chết nàng ta cũng không ngờ, tên hàng giả trước mặt này cũng tu luyện Huyền Hoàng Công.

Lúc này, Triệu Khang đột nhiên có cảm giác như trúng xổ số năm triệu mà không ai biết!

Huyền Hoàng Công!

Tào Kiêm Hà vậy mà cũng tu luyện công pháp này!

Đúng rồi! Không trách được ta cứ cảm thấy có gì đó không đúng!

Lúc Ngô Như Long đưa Huyền Hoàng Công cho mình, có nói đây là công pháp do đệ nhất cao thủ của Cảnh quốc cách đây một trăm bốn mươi sáu năm, Hiên Viên Bất Bại sáng tạo ra.

Vị đệ nhất thiên hạ của Cảnh quốc này, hình như cũng là tồn tại đã càn quét toàn bộ giang hồ của Cảnh quốc!

Chỉ riêng những cao thủ Nhị phẩm bị giết chết đã ghi chép rõ ràng là có đến mười bốn người!

Mà Tào Kiêm Hà cũng là nhân vật của hơn hai trăm năm trước, cách Hiên Viên Bất Bại cũng chỉ bốn năm mươi năm.

Sau khi càn quét Càn quốc còn đến Cảnh quốc!

Mẹ kiếp, hai người này sẽ không phải là sư đồ chứ!

Triệu Khang có linh cảm, mình hình như sắp tiếp cận chân tướng rồi, thật không ngờ công pháp mà hai vị đệ nhất giang hồ của hai nước tu luyện lại đều là Huyền Hoàng Công!

Chương 496 - Lên men

Triệu Khang đang suy nghĩ miên man thì nghe thấy Tào Bạch Lộ ho khan một tiếng, lúc này mới hoàn hồn.

Tào Bạch Lộ nhìn hắn với vẻ nghi ngờ: “Người làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là nhớ ra một số chuyện.”

Triệu Khang che giấu một chút, sau đó nói với vẻ mặt dày da mặt: “Gia chủ, đã nói là tổ tiên hai nhà chúng ta là bạn cũ, vậy chuyện của ta...”

Tào Bạch Lộ thâm đảo mắt, cố ý lộ ra vẻ mặt khó xử: “Khách nhân, ta đương nhiên rất muốn giúp ngươi, nhưng Phong Vân Lô chúng ta thật sự không biết kho vũ khí của Tào Kiêm Hà ở đâu, ngươi có địa chỉ cụ thể nào không?”

Triệu Khang buột miệng nói: “Thạch Lâm Trạch.”

Đây là nơi hắn đã suy nghĩ kỹ càng từ hôm qua, Thạch Lâm Trạch ở U Châu là một nơi đá quái dựng đứng, diện tích đủ lớn cũng dễ dàng mai phục.

Tào Bạch Lộ thâm cười lạnh, bây giờ ngay cả giả vờ cũng không cần nữa.

Nàng lập tức nói: “Đã như vậy, ngươi yên tâm, chuyện này cứ giao cho Phong Vân Lô chúng ta, cho dù phải đào ba thước đất ta cũng sẽ tìm ra cho ngươi!”

Triệu Khang mừng rỡ, chủ nhân Phong Vân Lô này đúng là người biết điều! Nếu ngươi không phải nữ nhân, lão Triệu ta nhất định kết bái huynh đệ với ngươi!

“Vậy thì đa tạ cô nương.” Mục đích đã đạt được, Triệu Khang liền định chuồn đi.

Tào Bạch Lộ cũng không giữ lại, nàng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi thật sợ Triệu Khang hỏi nàng tại sao lại biết nhiều chuyện về Tào Kiêm Hà như vậy?

Phải nói là trùng hợp, rõ ràng cả hai đều có ý đồ riêng, nhưng mục đích lại giống nhau.

Minh thúc đi vào: “Tiểu thư.”

“Hắn đi rồi?” Tào Bạch Lộ đặt tẩu thuốc xuống.

Minh thúc gật đầu: “Nhìn dáng vẻ rất vui mừng.”

Tào Bạch Lộ bĩu môi: “Mục đích đã đạt được, không vui mới là lạ, tiếp theo là làm sao để tin tức về kho vũ khí lan truyền ra ngoài.”

“Trước đó, Minh thúc, ngươi để người của chúng ta lan truyền chuyện của lão phu nhân.”

Minh thúc gật đầu: “Ta hiểu rồi, nhưng mà tiểu thư, tên giả mạo kia làm vậy, e rằng đến lúc đó sẽ khó thu dọn tàn cục.”

“Theo như ngươi nghĩ, hắn muốn dùng kho vũ khí không tồn tại kia để câu dụ võ lâm, quả nhiên sẽ có rất nhiều cao thủ xuất hiện, nếu hắn không giải quyết được, đến lúc đó những người kia tra ra sẽ biết trong đó có chúng ta nhúng tay.”

Minh thúc lo lắng nói: “Nếu không cẩn thận, đến lúc đó chúng ta sẽ bị liên lụy.”

Tào Bạch Lộ thở dài: “Chuyện này ta cũng biết, nhưng Minh thúc, hiện tại chúng ta chỉ có thể đánh cược một phen. Tên kia hôm qua đã hỏi thăm về ba tên Cẩm Y Vệ bị Lâm Phong giết chết.”

“Cộng thêm những biểu hiện của hắn, ta có thể khẳng định hắn nhất định là người của triều đình.”

“Hiện tại chúng ta chỉ có thể đánh cược, hắn có nắm chắc tuyệt đối có thể tiêu diệt toàn bộ võ lâm, bao gồm cả những kẻ thù của Tào gia chúng ta.”

Tào Bạch Lộ ánh mắt sáng quắc: “Chúng ta ẩn nấp quá lâu rồi, không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu không phải hiện tại vẫn chưa tra ra thân phận thật sự của hắn, trong lòng còn có chút kiêng kỵ, ta đã muốn lộ thân phận giúp hắn rồi.”

Minh thúc dờ khóc dờ cười, nhưng cũng biết tiểu thư nhà mình nói là sự thật.

Không còn cách nào khác, kẻ thù của Tào Bạch Lộ quá nhiều, hơn nữa cũng không phải chỉ dựa vào Phong Vân Lâu trong tay nàng là có thể chống lại.

Hiện tại chỉ có thể đặt hết hy vọng lên người Triệu Khang.

Mà ở một nơi khác, Triệu Khang thong dong đi trên đường, hiện tại vạn sự đã sẵn sàng chỉ còn chờ gió đông.

Nghĩ đến những gì mình đã phát hiện ra ở Phong Vân Lâu, Triệu Khang không khỏi cảm khái, đây có tính là nhân quả tuần hoàn không?

Năm xưa Tào Kiêm Hà và gia tộc bị giang hồ truy sát vì một quyền bí tịch võ công không tồn tại.

Mà hiện tại chính mình cũng muốn dùng kho vũ khí không tồn tại của Tào Kiêm Hà, để đối phó với giang hồ.

Thật sự là rất kỳ diệu.

Không biết mình nghĩ có đúng hay không, nếu Tào KKiêm Hà thật sự có quan hệ gì đó với Hiên Viên Bất Bại.

Vậy thì Huyền Hoàng Công mà mình đang tu luyện thật sự có thể nói là vô giá.

Dù sao hai đời tu luyện Huyền Hoàng Công đều là nhân vật số một trong võ lâm của một nước, là tồn tại đánh đâu thắng đó, không ai địch nổi.

Bản thân là người tu luyện đời thứ ba, cũng không thể để mất mặt bọn họ được!

Nghĩ vậy, Triệu Khang bỗng nhiên muốn tu luyện, liền vội vàng trở về tiểu viện bế quan.

Mà trong lúc hẩn bế quan, tin đồn về Tào Kiêm Hà bắt đầu lan truyền trong giang hồ.

Trong nháy mắt đã biến hóa ra vô số phiên bản được lan truyền khắp nơi.

Đừng xem thường tốc độ lan truyền của tin đồn.

Giang hồ mà, ngoài chém giết, tu luyện ra, phần lớn người trong giang hồ thích bàn tán nhất chính là nơi nào lại xuất hiện cao thủ tuyệt đỉnh, thần binh lợi khí, bí tịch võ công gì đó.

Giang Châu, một người mặc áo xanh đứng trên con đê đang được xây dựng, nhìn dòng nước chảy xiết.

Nam tử áo xanh đột nhiên lên tiếng hỏi: “Tình hình thế nào?”

Một người phía sau cung kính bước lên, nhìn nam tử áo xanh phong trần trước mặt, nhẹ giọng nói: “Phụ thân, tin tức đã lan truyền khắp nơi, nguồn gốc không rõ, nhưng có thể khẳng định là có người cố ý giật dây, lòng lang dạ sói!”

Nam tử khẽ nhắm mắt, tai nghe tiếng nước chảy ào ào: “Bất kể là ai truyền ra tin tức, mục đích là gì! Trần gia chúng ta và Tào gia đời đời là kẻ thù không đội trời chung!”

“Chỉ cần một bên chưa chết hết, Trần - Tào hai nhà sẽ không bao giờ có ngày yên ổn, Trần Anh, con có hiểu không?”

Người được gọi là Trần Anh gật đầu: “Phụ thân yên tâm, hài nhi đã sớm hiểu rõ!”

Do dự một chút, Trần Anh nói: “Đúng rồi phụ thân, còn có một chuyện.”

“Nói đi.”

Trần Anh nói: “Trang chủ Lâm Phong của Thiên Kiếm sơn trang ở Liễu thành, U Châu có gửi thư, trong thư có đề cập đến triều đình.”

Nam tử áo xanh thân nhiên nói: “Không cần đề ý, đã nói Tào gia có động tĩnh, vậy Trần gia chúng ta chỉ làm một chuyện!”

“Hài nhi minh bạch.” Trần Anh gật đầu.

Thanh Châu.

Một nhóm người đeo kiếm tụ tập, từ trong đại đường đi ra một lão giả râu tóc bạc phơ.

Lão giả mặt vuông chữ điền, thân hình cao lớn, uy vũ hùng tráng: “Tất cả nghe lệnh!”

“Chúng ta xin nghe Kiếm chủ phân phó!”

Hàng chục người đồng loạt quỳ xuống.

Lão giả lạnh lùng nói: “Bắt đầu từ hôm nay, thu thập tất cả tin tức về hậu nhân của Tào gia, mối thù trăm năm, không chết không thôi!”

“Không chết không thôi!”

Tất cả mọi người đồng thanh hét lớn.

Chỉ trong thời gian ngắn, ba chữ Tào Kiêm Hà đã khiến võ lâm ngũ châu lục phủ dậy sóng!

Cái tên này được bọn họ khắc sâu trong lòng, mỗi người đều nghe từ nhỏ đến lớn, đều được trưởng bối trong gia tộc dạy dỗ bằng mối thù hận.

Gút mắc chỉ có thể giải quyết bằng cái chết, thù máu phải trả bằng máu!

Cho dù kẻ đồ sát thiên hạ năm xưa đã chết, nhưng hậu nhân của ả ta vẫn còn!

Chỉ cần còn một người con cháu họ Tào sống trên đời này, thì mối thù hận này sẽ còn mãi mãi.

Máu chưa chảy cạn, chết cũng không ngừng chiến!

Chỉ là những người này không biết, đang chờ đợi bọn họ chính là một cái hố sâu!

Bốn ngày trôi qua, cảm nhận được có gì đó không ổn, Triệu Khang ngừng tu luyện, đi ra khỏi phòng.

Phương Thiệu hành lễ ở trong sân: “Quốc sư.”

“Công công đã trở lại, mọi chuyện đã xong xuôi?” Triệu Khang có chút nôn nóng hỏi.

Phương Thiệu mỉm cười: “Đều đã sắp xếp ổn thỏa, theo lời quốc sư dặn dò, lão nô đã lấy từ kho vũ khí ra sáu mươi ba món binh khí, hai trăm quyển bí tịch.”

Chương 497 - Vạch Mặt

Nghe vậy, Triệu Khang cười lớn.

Phương Thiệu những ngày gần đây cũng nghe đồn đại trên giang hồ, lúc này mới hiểu được Triệu Khang muốn làm gì.

Liên hỏi: “Quốc sư dựa vào những thứ này, thật sự có thể tóm gọn đám giang hồ võ lâm kia sao?”

“Đủ rồi.”

Triệu Khang cười gian: “Luyện võ, hành tẩu giang hồ chẳng phải là vì thần công bí tịch sao? Họ muốn, chúng ta cho họ là được, hướng chỉ đây chính là võ khố do đệ nhất cao thủ hai trăm năm trước, Tào Kiêm Hà để lại! Không phải đồ tốt sao?”

Phương Thiệu nhất thời dở khóc dở cười, nhìn Triệu Khang, lão nhân bái phục sát đất, tên này trong đầu toàn là những mưu kế thâm độc!

Không có võ khố? Vậy tự mình tạo một cái là có ngay!

Nhưng Phương Thiệu vẫn có chút lo lắng: “Nhưng mà Quốc sư, còn có một chuyện. Lúc này e là không ít võ lâm nhân sĩ bị hấp dẫn, nếu như nhân thủ không đủ, rất dễ hỏng việc.”

“Chuyện này ta đã sớm nghĩ tới.”

Triệu Khang cười nói: “Cho nên võ khổ này phải chọn địa điểm quân đội dễ dàng hành động, hơn nữa ta còn có chuẩn bị thứ hai.”

“Là lão nô lo xa rồi, vậy Quốc sư, chúng ta khi nào hành động?” Phương Thiệu hỏi.

Triệu Khang: “Chờ thêm mấy ngày nữa, còn thiếu một người, không có hẳn ta không được. Còn nữa, Chu Long bọn họ còn bao lâu nữa mới đến U Châu?”

Phương Thiệu đáp: “Chu tướng quân đã dặn lão nô chuyển lời, nhiều nhất bốn ngày nữa sẽ đến U Châu.”

“Tốt lắm, Phương công công, đến lúc đó lão dẫn Chu Long đến Thạch Lâm Trạch, đem những bí tịch, binh khí kia...”

Lại qua bảy ngày.

Hôm nay Triệu Khang dậy từ sớm, ngoài hẳn ra còn có Lâm Nhị Ngưu hai ngày trước đã đến.

Tiểu tử này từ sau lần nghiên cứu người nhân tạo bị Nữ Đế bệ hạ đánh cho một trận, dạo gần đây rất ngoan ngoãn.

Không còn làm ra chuyện gì khác người nữa.

Rõ ràng trận đòn đó đánh cho hẳn nhớ đời, ngay cả nhiệt huyết nghiên cứu cũng bị dập tắt.

“Lão gia, chúng ta đi đâu vậy?” Sáng sớm đã bị Triệu Khang gọi dậy, Lâm Nhị Ngưu ngáp một cái.

Trên người hẳn đeo một túi vải, bên trong toàn là chai lọ, đều là thành quả nghiên cứu của bản thân.

“Đưa người đi ngắm mỹ nữ, lát nữa ít nói chuyện thôi, hoặc là đừng nói gì cả, người hiểu chứ?”

Lâm Nhị Ngưu: “Hiểu hiểu.”

Hai người một đường đến Phong Vân Lâu, theo lệ lên lầu bốn.

Nhìn thấy Tào Bạch Lộ, Lâm Nhị Ngưu bấu môi, cũng bình thường thôi, sao bằng bệ hạ xinh đẹp.

Mấy ngày nay Tào đại đương gia đối với Triệu Khang cũng là mong ngóng từng ngày, ngày nào cũng mong hắn xuất hiện.

Không còn cách nào, tin tức đã thả ra ngoài rồi, nếu không nhanh chân thì sức nóng sẽ qua mất!

“Tào huynh, vị này là?”

Tào Bạch Lộ nhìn Lâm Nhị Ngưu đang ngáp liên tục, không khỏi nghi hoặc.

Triệu Khang thuận miệng nói: “Thuộc hạ của ta, Lâm Nhị Ngưu. Chào hỏi đương gia đi.”

Lâm Nhị Ngưu đảo mắt: “Đương gia hảo.”

Tào Bạch Lộ lịch sự gật đầu, sau đó nhìn Triệu Khang, cố ý nói: “Tào huynh hôm nay đến là...”

Triệu Khang cũng không dài dòng: “Không có chuyện gì lớn, chỉ là đến thông báo cho đương gia một tiếng, ta đã tìm được võ khố rồi.”

Tào Bạch Lộ giả vờ kinh ngạc: “Thật sao, vậy thì thật sự là chúc mừng Tào huynh rồi!”

Triệu Khang ánh mắt ẩn ý: “Đúng vậy, quả thật đáng mừng, cũng chúc mừng Tào đương gia.”

Tào Bạch Lộ sững người, ngay sau đó ánh mắt trở nên cảnh giác: “Tào huynh nói gì? Tại hạ không hiểu.”

“Được rồi, đừng giả bộ nữa.”

Triệu Khang lờm một cái, cảm khái nói: “Ta cũng không ngờ mình lại may mắn như vậy, hàng giả gặp hàng thật rồi.”

Triệu Khang không ngốc, mấy ngày nay bế quan tu luyện, hồi tưởng lại những lời Tào Bạch Lộ kể về Tào Kiêm Hà, bộ dạng quen thuộc như lòng bàn tay, chỉ thiếu nước nói ra quần lót của vị mãnh nhân kia màu gì.

Hắn mà còn không nhận ra thì đúng là ngốc hết thuốc chữa.

Nghe vậy, Tào Bạch Lộ vẫn không hề buông lỏng cảnh giác: “Ngươi biết từ đâu?”

Triệu Khang cười khẽ, vạch trần sơ hở của Tào Bạch Lộ, người sau thở dài, quả nhiên là như vậy!

Tiếp theo, Triệu Khang hứng thú hỏi: “Điều ta không ngờ tới chính là, người lại giúp ta, vì sao vậy? Bởi vì kẻ thù của Tào gia còn sống quá nhiều? Muốn mượn tay ta để tóm gọn bọn họ?”

Tào Bạch Lộ cười khỏ: “Người đoán đúng rồi.”

“Quả nhiên như thế, nếu không phải hỏi đến chuyện Tào Kiêm Già, e rằng ta thật sự bị người lừa bôn trong lòng bàn tay rồi.” Triệu Khang tắc lưỡi.

Tào Bạch Lộ thần sắc dần bình tĩnh, nhưng trong lòng lại căng thẳng, nhìn Triệu Khang: “Vậy không biết các hạ muốn làm như thế nào?”

Triệu Khang khoe miệng nhếch lên: “Người muốn thoát khỏi kẻ thù, ta muốn câu cá. Nói cho cùng, mục đích giống nhau, vì vậy, chúng ta hình như không phải kẻ thù.”

Nghe vậy, Tào Bạch Lộ dần buông lỏng, châm tẩu thuốc: “Không sai, các hạ muốn chinh đồn giang hồ võ lâm, mà Phong Vân Lâu của ta chưa bao giờ làm chuyện ỷ mạnh hiếp yếu, chúng ta quả thật không phải kẻ thù.”

“Vậy thì tiếp tục hợp tác?” Triệu Khang cười híp mắt nói.

“Rất vinh hạnh.”

Tào Bạch Lộ cũng cười, lúc này mới thật sự thả lỏng, vội vàng buông tẩu thuốc, sốt ruột hỏi: “Tiếp theo phải làm sao? Tung tin võ khố ra ngoài?”

Triệu Khang gật đầu: “Không sai, lát nữa ta sẽ khởi hành đi Thạch Lâm Trạch, người phái người hai ngày sau tung tin ra ngoài, nói mười ngày sau, võ khố Tào Kiêm Hà xuất hiện ở Thạch Lâm Trạch, thần công bí tịch vô số, loại tuyên truyền thổi phồng này người hẳn là am hiểu hơn ta chứ?”

“Tuyên truyền thổi phồng? Có ý gì?” Tào Bạch Lộ ngăn người.

“Chính là phóng đại sự thật, quảng bá không đúng sự thật, tỷ tỷ à, chú ý trọng tâm một chút!” Triệu Khang bắt đầu nói.

Tào Bạch Lộ khuôn mặt ửng đỏ, Triệu Khang nói: “Nhớ kỹ, nhất định phải là mười ngày sau, để cho đám người này kịp thời chạy đến. Đến lúc đó, ta sẽ tóm gọn bọn họ một mẻ!”

Tào Bạch Lộ trầm ngâm: “Nếu đến quá nhiều người, cao thủ quá mạnh thì sao? Đừng trách ta không nhắc nhở người, lần trước ta đã nói với người, trên giang hồ nước ta còn có hai cao thủ tam phẩm, chính là tử địch của Tào gia chúng ta.”

“Khó trách người lại trốn chui trốn nhủi trong Phong Vân Lâu này, thì ra là kẻ thù quá mạnh phải không? Không dám ra ngoài phải không?” Triệu Khang bưng tỉnh đại ngộ, chỉ là ẩn dụ có chút khó nghe.

Tức đến nỗi Tào Bạch Lộ muốn cho hắn một bạt tai, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta đang hỏi người đây! Nếu hai người kia cũng đến thì xử lý thế nào!”

“Hoảng cái gì, núi này còn có núi khác cao hơn, chỉ là tam phẩm mà thôi, cũng không phải chưa từng gặp qua, hắn càng mạnh ta càng vui mừng.”

Ánh mắt Triệu Khang khinh thường, Tào Bạch Lộ có chút chần động, trên mặt Triệu Khang, nàng hoàn toàn không nhìn ra chút sợ hãi nào.

Chính là tam phẩm đó! Vạn quân chọn tướng cũng có thể chém giết cường giả xông ra vào chỗ chết bảy lần!

Nàng ổn định tâm tình, xác nhận lại lần nữa: “Người nói thật chứ?”

“Nói nhảm, ta từ trước đến nay không lừa người.” Triệu Khang nói.

Tào Bạch Lộ: “Hừ hừ.”

Vậy chuyện lão tổ nhà ta người giải thích thế nào?

“Được rồi, người sợ cái gì, hơn nữa là ta đối phó với bọn họ, chứ không phải người! Nói như vậy, ta hình như rất thiệt thòi a!”

Chương 498 - Thu phục Phong Vân Lâu

Triệu Khang liếc mắt nhìn mỹ nhân trước mặt.

Tào Bạch Lộ nhú mày: “Ý ngươi là sao?”

Triệu Khang bẻ ngón tay tính toán: “Ngươi xem, bí kíp võ công trong võ khố là do ta cung cấp, đến lúc đó đánh nhau với bọn chúng cũng là ta, ngươi chẳng làm gì ngoài việc tung tin đồn.”

“Lúc đó ta phải liều mạng với hàng trăm hàng ngàn võ giả, thậm chí còn có hai cao thủ Tam phẩm! Hơn nữa còn là kẻ thù của Tào gia các ngươi.”

Triệu Khang tắc lưỡi: “Tính ra ta giống như kẻ ngốc bị lợi dụng vậy.”

Tào Bạch Lộ chớp chớp mắt tỏ vẻ vô tội: “Nhưng mà, là ngươi muốn chinh đồn giang hồ võ lâm, đâu phải ta.”

“Nhưng nói cho cùng thì ngươi vẫn lợi dụng ta, tin tức về võ khố một khi được tung ra, những kẻ thù của Tào gia các ngươi sẽ kéo đến Thạch Lâm Trạch như ong vỡ tổ!”

Triệu Khang hừ lạnh: “Đó đều là cao thủ Tam phẩm! Cả Đại Càn ta hiện tại cũng chỉ có hai người hiếm hoi!”

Tào Bạch Lộ yếu ớt nói: “Vừa rồi ngươi không phải nói không sợ bọn chúng sao?”

“Ta khoác lác đây, ngươi cũng tin sao!”

Tào Bạch Lộ phì cười: “Ngươi còn có thể vô sỉ hơn được nữa không?”

Bên cạnh có người bật cười, hai người nhìn sang, là Lâm Nhị Ngưu nhất thời không nhịn được.

Nhìn thấy ánh mắt bất thiện của hai người, Lâm Nhị Ngưu im lặng xoay người ngồi xổm ở góc tường.

Triệu Khang đập bàn: “Dù sao cũng không thể làm như vậy, đời này ta chưa từng làm ăn thua lỗ! Ngươi xinh đẹp cũng vô dụng!”

Tào Bạch Lộ bất đắc dĩ: “Vậy ngươi muốn ta thế nào? Ta lại không biết võ công, chẳng lẽ muốn ta cùng ngươi liều mạng?”

“Áy, con gái con nít, đánh đánh giết giết làm gì cho ra thể thống!”

Triệu Khang mỉm cười, nhìn Tào Bạch Lộ: “Đồng chí Tiểu Tào, có hứng thú với việc “dân doanh hóa quốc xí” không?”

“Ý gì?” Tào Bạch Lộ ngơ ngác.

Triệu Khang mỉm cười: “Chính là thay quốc gia làm việc.”

Tào Bạch Lộ lập tức hiểu ý, liếc mắt nhìn Triệu Khang hừ lạnh: “Khẩu vị thật lớn, muốn nuốt trọn Phong Vân Lâu của ta? Cẩm Y Vệ các ngươi còn thiếu một nha môn tình báo như ta sao?”

“Áy, khiêm tốn quá rồi.”

Triệu Khang cười tủm tỉm: “Cẩm Y Vệ nho nhỏ làm sao xứng với quy mô kinh doanh của Tào gia? Ý ta là Phong Vân Lâu trực tiếp chịu trách nhiệm với ta và Hoàng thượng.”

“Phạm vi hoạt động cũng không còn giới hạn ở Đại Càn nữa, mà là Chu quốc, Tề quốc, những nước địch. Với bản lĩnh của ngươi, điều này hẳn không phải là vấn đề.”

Tào Bạch Lộ cười khẩy, liếc Triệu Khang: “Vị đại nhân này, đầu óc ngươi có vấn đề à, còn trực tiếp chịu trách nhiệm với ngươi và Hoàng thượng? Ngươi tưởng ngươi là ai? Quốc sư đại nhân?”

Triệu Khang mỉm cười: “Ngươi nói đúng rồi đấy.”

“Ngươi có ý gì.” Tim Tào Bạch Lộ đập chậm mất một nhịp.

“Ta chính là Triệu Khang.”

Mắt đẹp trừng lớn, Tào Bạch Lộ buột miệng: “Không thể nào! Làm sao ngươi có thể là Quốc sư!”

Triệu Khang dở khóc dở cười: “Sao lại không thể!”

“Quốc sư làm sao có thể tiện như ngươi...” Tào Bạch Lộ chưa nói hết câu.

Triệu Khang đầy đầu vạch đen, bên cạnh Lý Nhị Ngu lại một lần nữa không nhìn được, bật cười: “Xin lỗi lão gia, ta vừa nghĩ đến chuyện vui!”

“Vợ ngươi sinh con rồi à? Mẹ kiếp, cút ra ngoài!”

Đuổi Lý Nhị Ngu đi, Triệu Khang bắt đắc dĩ nhìn Tào Bạch Lộ: “Cho dù ngươi có tin hay không thì ta chính là Triệu

Khang, người thật việc thật. Nếu không người nghĩ Cẩm Y Vệ một nha môn nho nhỏ, có gan bố trí mưu hoạch toàn bộ giang hồ sao?”

Tào Bạch Lộ vô thức gật đầu: “Điều này cũng đúng.”

Sau đó Triệu Khang liền thấy đôi phương dùng ánh mắt tiếc nuối, bất đắc dĩ, u oán nhìn mình, khiến hắn ngẩn người.

“Người sao vậy?”

Tào Bạch Lộ: “Không có gì, chỉ là có cảm giác ảo tưởng bị phá vỡ.”

Triệu Khang: “...”

“Thôi không nói nhảm nữa, người thấy thế nào, ta thay người giải quyết toàn bộ kẻ thù của Tào gia, người dẫn dắt Phong Vân Lâu giúp ta làm việc.” Triệu Khang nghiêm túc nói.

Tào Bạch Lộ mím môi, do dự một chút mới nhẹ giọng nói: “Quốc sư đại nhân, Phong Vân Lâu ta dốc lòng xây dựng, ta không thể để người ngoài nắm giữ nó.”

Triệu Khang trợn trắng mắt: “Ai muốn nắm giữ nó, người vẫn là đương gia của Phong Vân Lâu, chỉ là đối tượng thu thập tin tức tăng lên, cần người ta cho người người, cần tiền ta cho người tiền. Ta chỉ muốn khi ta cần, nó có thể cung cấp cho ta thông tin chính xác nhất trong thời gian sớm nhất!”

Tào Bạch Lộ trợn to mắt: “Chỉ... đơn giản vậy thôi?”

“Chứ sao nữa? Chẳng lẽ ta phải đuổi người đi tự mình làm đương gia Phong Vân Lâu này?”

Triệu Khang cười khẩy: “Đừng đùa nữa mỹ nhân, ta mỗi ngày bận rộn chân không chạm đất, nào có thời gian làm loại chuyện này, người quản Phong Vân Lâu, ta quản người là đủ rồi.”

“Vậy... vậy cũng được.” Tào Bạch Lộ có chút xấu hổ.

Nàng trước đó còn tưởng Triệu Khang muốn toàn bộ quyền kiểm soát Phong Vân Lâu, loại chuyện này nàng tự nhiên không thể đồng ý.

“Đúng rồi, bắt đầu làm việc thôi, ta phải đến Thạch Lâm Trạch.” Triệu Khang nói xong liền đứng dậy.

“Chờ đã, Quốc sư!”

Tào Bạch Lộ vội vàng đứng dậy, Triệu Khang hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

“Ta cũng đi. Có một số việc rất cuộc phải giải quyết dứt điểm. Cuộc sống trốn tránh thực sự quá khó khăn.” Tào Bạch Lộ thở dài.

Nhìn đối phương, Triệu Khang gật đầu: “Xem ra những năm qua người Tào gia sống không dễ dàng gì.”

Tào Bạch Lộ cười khổ: “Tào gia hiện tại, chỉ còn lại ta là giọt máu duy nhất.”

“Khó trách.”

Triệu Khang an ủi: “Yên tâm đi, sau này có ta ở đây, ta xem ai dám tìm người gây phiền phức!”

Chưa kể những thứ khác, công pháp hắc đang tu luyện giống như Tào Kiêm Hà tu luyện.

Dựa vào điểm này, hắc cũng phải bảo vệ giọt máu duy nhất của Tào gia!

Gọi Lâm Nhị Ngưu, ba người đi xuống lầu ba, chương quỳ bệ Minh thúc thấy vậy liền sững sốt, vội vàng tiến lên: “Tiểu thư, sao người lại xuống đây?”

“Minh thúc.”

Tào Bạch Lộ mỉm cười: “Chúng ta có mắt như mù, vị này chính là Quốc sư Đại Càn ta, Triệu đại nhân.”

Minh thúc sợ hãi lắp bắp: “Quốc... Quốc... Quốc sư!”

“Không cần câu nệ, vị đương gia này... à... mà ta còn chưa biết tên người là gì nhỉ?” Triệu Khang hỏi.

Tào Bạch Lộ mỉm cười trêu chọc: “Tào Bạch Lộ.”

Triệu Khang: “Người đùa ta à?”

“Là thật, sương trắng của tiết Hàn Lộ.” Tào Bạch Lộ dở khóc dở cười.

Triệu Khang vỗ trán: “Mẹ kiếp, duyên phận này còn ai hơn!”

Tào Bạch Lộ nhìn Minh thúc nhẹ giọng nói: “Minh thúc, truyền tin bồ câu cho tất cả các phân đường của Phong Vân Lô, mười lăm ngày nữa tại Thạch Lâm Trạch, U Châu, võ khố Tào Kiêm Hà tái hiện, ta muốn giang hồ ngũ châu lục phủ của Đại Càn đều biết tin tức này!”

“Trong võ khố cất giấu trăm quyển bí kíp, vô số thần binh lợi khí, thậm chí còn có công pháp mà năm đó Tào Kiêm Hà tu luyện – Huyền Hoàng Công!”

Khóe miệng Tào Bạch Lộ nhếch lên nụ cười: “Thêm vào một câu, người có được Huyền Hoàng Công chính là người thừa kế y bát của Tào Kiêm Hà!”

Tào Bạch Lộ khi ra lệnh giống như biến thành người khác, khí chất bức người khiến Triệu Khang vô cùng hài lòng.

Đây chính là nhân tài mà hắn luôn tìm kiếm!

Có nàng ta ở đây, công tác tình báo liên quan đến địch quốc, hắn rất cuộc có thể yên tâm rồi!

Chương 499 - Màn dạo đầu

Ba con ngựa phi nhanh rời khỏi Bình Thành, trên đường đi, Tào Bạch Lộ vẫn chưa hết kinh ngạc, chỉ cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Có lẽ là do ảo tưởng bị phá vỡ.

Trong tưởng tượng của nàng, vị Quốc sư Đại Càn là một người anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, vừa có thể bày mưu tính kế, vừa có thể quyết chiến sa trường, là nhân vật phong lưu bậc nhất thiên hạ.

Kết quả, vị gia này bên cạnh nàng, ngày nào cũng mồm miệng cay nghiệt thì không nói, còn suốt ngày chỉ nghĩ cách lừa gạt người khác.

Thật sự là khác biệt quá lớn.

Mở túi nước uống một ngụm, Triệu Khang nhìn Tào Bạch Lộ vẫn luôn nhìn mình chăm chăm, đưa túi nước cho nàng, trong lòng chỉ cảm thấy nữ nhân này đầu óc có chút không bình thường.

Nhìn mình suốt cả đoạn đường, trên mặt mình cũng không mọc hoa mà!

Tào Bạch Lộ lắc đầu, tỏ ý mình không khát, sau đó lên tiếng: “Quốc sư đại nhân, chuyện bên Thạch Lâm Trạch người đã sắp xếp ổn thỏa chưa?”

“Võ lâm giang hồ tuy rằng so với quân đội thì không bằng về quy mô và sức mạnh khi giao tranh, nhưng nếu là cao thủ tam phẩm tứ phẩm với số lượng đông đảo, cho dù có vạn quân cũng khó có thể ngăn cản bọn họ thoát thân.”

Triệu Khang cười ha ha, cất túi nước: “Chuyện này người cứ yên tâm đi, để giải quyết đám người kia, ta đã tốn không ít tâm tư rồi.”

“Đại quân đã sớm mai phục ở vùng phụ cận Thạch Lâm Trạch, cộng thêm hậu chiêu của ta, cho dù người có nhiều cao thủ đến đâu, đến lúc đó cũng phải ngoan ngoãn nghe lệnh!”

Nói xong, hần liếc nhìn Lâm Nhị Ngưu, Nhị Ngưu này tuy rằng điểm sai kỹ năng, nhưng đến lúc máu chót vẫn rất hữu dụng nha!

Nghe được những lời thề son sắt của Triệu Khang, trong lòng Tào Bạch Lộ càng thêm chắc chắn.

Ba người nghỉ ngơi đơn giản một chút, lại tiếp tục lên đường.

Từ Bình Thành đến Thạch Lâm Trạch đường xá không gần, ít nhất cũng phải hai ba trăm dặm, bởi vì có nữ quyến Tào Bạch Lộ đi cùng, cho nên tốc độ chắc chắn là phải chậm hơn không ít.

Gần bốn ngày sau, Triệu Khang ba người đến Thạch Lâm Trạch, nhưng không trực tiếp đi vào.

Hần mang theo hai người lại đi về phía tây năm mươi dặm, U Châu nhiều núi non, chung quanh Thạch Lâm Trạch đều là rừng rậm núi non, Chu Long dẫn đại quân ẩn nấp trong đó.

Đến địa điểm đã hẹn trước, Triệu Khang ba người vừa đến, liền có ba người từ trong rừng rậm chui ra.

“Quốc sư!”

Triệu Khang nhìn kỹ, người đang chờ ở đây không phải ai khác, chính là Trịnh Huyền, vị Thiên hộ Cẩm Y Vệ.

“Người cũng đến rồi.”

Triệu Khang cười xuống ngựa, Tào Bạch Lộ và Lâm Nhị Ngưu cũng xuống ngựa, người trước tò mò nhìn Trịnh Huyền cùng ba tên Cẩm Y Vệ.

Trịnh Huyền cười nói: “Chỉ huy sứ đại nhân, lần này đã mang theo tất cả cao thủ trong Cẩm Y Vệ, nhất định phải đảm bảo không xảy ra bất kỳ sơ suất nào.”

“Ngoài ra còn có Lưu công công, Lý công công, Lâm lão tiên sinh...”

Triệu Khang nhíu mày: “Như vậy cao thủ trong kinh thành chẳng phải đều đến đây sao? Bên cạnh bộ hạ ai bảo vệ! Sao có thể như vậy được!”

Trịnh Huyền giải thích: “Chỉ huy sứ đại nhân nói đây là mệnh lệnh của bộ hạ, hãn cũng không có cách nào cãi lời.”

Lưu công công và Lý công công trong miệng Trịnh Huyền là hai cao thủ khác trong cung, thực lực giống Phương Thiệu đều là Tứ phẩm thượng đẳng đỉnh phong.

Cộng thêm Phùng Bảo trước kia, bốn lão thái giám bọn họ chính là cao thủ hàng đầu trong cung.

Mọi người cùng nhau đi vào sâu trong rừng, nhìn thấy Chu Long, Phương Thiệu và những người khác đang ẩn nấp trong rừng.

“Tham kiến Quốc sư!”

Mọi người cùng nhau hành lễ, Triệu Khang khoát tay áo: “Phương công công, Lâm lão tiên sinh, bộ hạ bên kia?”

Lâm lão tiên sinh cười nói: “Chuyện này Quốc sư không cần lo lắng, bộ hạ không có ở trong kinh thành, mà là đến quân doanh tuần tra.”

Nghe vậy, Triệu Khang lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ở trong quân doanh có vạn quân bảo vệ, cũng khó xảy ra chuyện gì.

Nghĩ vậy, Triệu Khang cười nói: “Vậy còn kho vũ khí của chúng ta?”

Chu Long cười hắc hắc: “Chúng ta đến đây, theo lời dặn dò của Quốc sư, đã đào một cái hố, đem tất cả đồ vật đều chôn xuống dưới, đến lúc đó cho nổ tung lên, tất cả đồ vật đều có thể nhìn thấy rõ ràng, bảo đảm đám người giang hồ kia muốn ngừng cũng không được!”

“Tốt! Mọi việc cứ theo kế hoạch mà hành động, tất cả mọi người ẩn nấp cho ta cho kỹ, đợi đám võ lâm giang hồ kia vừa đến, một tên cũng không được tha!”

Nói xong, Triệu Khang quay người nhìn về phía Tào Bạch Lộ: “Tào đương gia, đến lúc đó có bao nhiêu võ lâm phạm pháp, người cứ việc vạch trần ra.”

Tào Bạch Lộ khẽ gật đầu, Phong Vân Lâu thu thập vô số tin tức giang hồ, trong đó có bao nhiêu võ lâm cao thủ phạm pháp loạn kỷ, Phong Vân Lâu sau khi điều tra rõ ràng đều ghi chép lại rõ ràng.

Chỉ riêng điểm này đã đủ thấy, năng lượng của Phong Vân Lâu trên giang hồ thực sự không nhỏ.

Chỉ là kẻ thù của nàng quá mạnh, chỉ riêng cao thủ Tam phẩm đã có hai người.

Bất kỳ ai cũng đều không phải là Phong Vân Lâu có thể chống đỡ.

Nhưng hiện tại đã khác, có Triệu Khang làm chỗ dựa cho nàng, người khác muốn động vào nàng cũng không có cửa đâu!

Dưới sự tuyên truyền rầm rộ của Phong Vân Lâu, nhất thời toàn bộ giang hồ Đại Càn đều biết, ở Thạch Lâm Trạch có bảo vật sắp xuất thế.

Hơn nữa những bảo vật này còn có liên quan đến Tào Kiêm Giáp từng gây xôn xao dư luận trước đó.

Điều này càng khiến cho sự tò mò của mọi người bị treo lên cao.

Đặc biệt là Huyền Hoàng Công trong truyền thuyết, nghe nói là công pháp của Tào Kiêm Hà, hơn nữa có được Huyền

Hoàng Công liền tương đương với việc có được truyền thừa của Tào Kiêm Giáp.

Đó nhưng là nhân vật đệ nhất thiên hạ hai trăm năm trước a!

Ban đầu, không ít võ lâm nhân sĩ còn hoài nghi về tính chân thực của tin đồn này.

Nhưng vừa nghe tin tức này là do Phong Vân Lâu truyền ra, những người biết đến sự tồn tại của Phong Vân Lâu liền không thể ngồi yên.

Trong đó còn có người cố ý tìm một số lão tiền bối trên giang hồ xác nhận, có phải giang hồ từng thật sự có người tên là Tào Kiêm Hà hay không.

Câu trả lời nhận được là khẳng định.

...

Một đám người giang hồ thúc ngựa phi nhanh, nam nữ già trẻ đều có.

Lúc nghỉ ngơi, thanh niên trong đội ngũ đến gần lão nhân:

“Trương gia gia, gia gia kể tiếp đi, năm đó Tào Kiêm Hà rốt cuộc là như thế nào mà huyết tẩy võ lâm, thiên hạ vô địch?”

Lão nhân bắt đầu kể, uống một ngụm rượu, tặc lưỡi: “Chuyện này không phải đã nói với ngươi rồi sao, những gì ta biết cũng không rõ ràng, đều là chuyện cũ rích từ rất nhiều năm trước rồi. Ta cũng là nghe sự phụ của ta từng nhắc đến cái tên này.”

Những người xung quanh cũng đều dựng tai lên nghe, lần này bọn họ đều là hướng đến Thạch Lâm Trạch mà đi, đương nhiên là muốn hiểu biết thêm.

“Tóm lại, nếu Thạch Lâm Trạch thật sự có kho vũ khí do Tào Kiêm Hà để lại, vậy khẳng định có đồ tốt trong đó, dù sao cũng là nhân vật vô địch thiên hạ năm đó.” Trương gia gia nói.

Trong mắt thanh niên không khỏi lộ ra một tia mong đợi: “Nếu ta có thể có được Huyền Hoàng Công thì tốt rồi.”

Trương gia gia cười, gõ lên đầu hấn một cái: “Thằng nhóc này thật sự là nằm mơ giữa ban ngày, ngươi có biết lần này có bao nhiêu nhân vật lớn chạy đến Thạch Lâm Trạch không?”

“Cảnh tượng náo nhiệt toàn bộ giang hồ như vậy không biết bao nhiêu năm rồi mới có, người còn muốn nhặt được chỗ tốt, vận khí tốt có thể cướp được một hai quyền bí tịch là đã không tồi rồi...”

Mọi người cười khẽ, nghỉ ngơi xong tiếp tục lên đường, gần Thạch Lâm Trạch nhất đương nhiên là võ lâm nhân sĩ U Châu.

Tùng đột người giang hồ chen chúc tiến vào Thạch Lâm Trạch!

Chương 500 - Cường Giả Tề Tụ

Thạch Lâm Trạch.

Nằm ở phía tây hoang địa U Châu, nơi đây có thể xem là một thắng cảnh nổi tiếng.

Khắp nơi là đá kỳ lạ tạo thành rừng, có những cột đá cao tới hai ba mươi mét, nhìn như những cây cột chống trời.

Những hình khắc đá kỳ quái khiến người ta phải trầm trồ khen ngợi, nay vùng đất hoang vu này cũng trở nên náo nhiệt.

Vô số cao thủ giang hồ đổ về, hoặc là đi theo nhóm ba người hai người, hoặc là độc lai độc vãng, có người quen biết thì xa xa chào hỏi nhau.

Sau đó trong lòng thầm mắng một tiếng, tên khốn kiếp này cũng đến!

Hai người xuất hiện ở lối vào Thạch Lâm Trạch, lập tức thu hút sự chú ý của không ít người.

Người đến là một nam một nữ, nữ tử mặc váy hồng phấn che mặt, không nhìn rõ dung mạo, nhưng từ thân hình yếu điệu thướt tha kia cũng đủ khiến người ta liên tưởng.

Chỉ riêng vóc dáng này, cũng đủ lấy mạng người ta rồi, cho dù xấu xí một chút thì đã sao, tất đền cũng như nhau!

Nam tử mặc áo bào màu xanh đậm, sau lưng đeo một bao vải dài, có thể nhận ra là người sử dụng vũ khí dài.

Dung mạo cũng không tệ, không thể nói là tuấn tú lịch lãm, nhưng một chữ thanh tú nhỏ nhắn cũng đủ để miêu tả.

Quan trọng hơn là, nam tử này khí tức dài đằng đặc, cho người ta cảm giác thâm sâu khó lường.

Không ít người cảnh giác.

Tên này là cao thủ!

Một nam một nữ này không ai khác chính là Triệu Khang và Tào Bạch Lộ.

Nhìn đám đông võ giả trước mắt, Triệu Khang trong lòng cảm khái một tiếng, sao lại có cảm giác giống như đang ở trong cảnh tượng đại hội võ lâm trên phim truyền hình vậy?

Tiểu là trên đời này không có môn phái nào như Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động.

So với sự ung dung của hắn, Tào Bạch Lộ bên cạnh lại càng thêm căng thẳng.

Bởi vì nàng đã nhìn thấy một kẻ thù của Tào gia, một nam tử ôm trường kiếm cao ngạo.

“Thả lỏng một chút, đừng có cứ nhìn chăm chăm vào người ta như vậy. Có ta ở đây sợ cái gì.”

Triệu Khang nhận ra sự căng thẳng của Tào Bạch Lộ, liền dùng chân khí võ giả truyền âm an ủi đối phương.

Mang theo Tào Bạch Lộ đến một góc khuất người, Triệu Khang cởi bao vải dài sau lưng, đặt vũ khí dựa vào tảng đá lớn bên cạnh, ánh mắt khẽ đảo qua xung quanh, cười nói: “Sao vậy, nhìn thấy người quen à?”

Tào Bạch Lộ đè nén tâm tình, thấp giọng nói: “Nam tử ôm kiếm bên trái kia, tên là Cổ Trần Phong, thực lực Ngũ phẩm đỉnh phong, là một trong những kẻ thù của Tào gia chúng ta.”

“Ngũ phẩm đỉnh phong mà người sợ thành ra thế này sao. Minh thúc thực lực hẳn là không tệ chứ?” Triệu Khang trợn trắng mắt.

Tào Bạch Lộ cười khỏ một tiếng: “Đây chỉ là một trong số đó thôi, Minh thúc tuy có thực lực Tứ phẩm hạ tầng, nhưng dù sao cũng chỉ là một người, huống chi ta một chút tu vi cũng không có, bây giờ nơi này tụ tập nhiều võ giả như vậy, sao có thể không sợ.”

Triệu Khang đến hứng thú, ngồi xuống tảng đá bên cạnh: “Nói cũng lạ, người thân là hậu duệ Tào gia, sao lại một chút tu vi cũng không có?”

Tào Bạch Lộ có chút bất đắc dĩ, ngồi xuống bên cạnh Triệu Khang, chống cằm nói: “Ta từ nhỏ đã bị bế tắc kinh mạch bẩm sinh, trừ phi có cao thủ giúp ta khai thông kinh mạch ngưng tụ chân khí, nếu không cả đời này cũng không thể tu luyện.”

Triệu Khang hiểu ra gật đầu nói: “Loại chuyện này quả thực không phải cao thủ bình thường có thể làm được.”

Chân khí từ trước đến nay là một loại năng lượng mang tính phá hoại cực mạnh, võ giả muốn giết người trực tiếp nhất chính là đem chân khí đánh vào trong cơ thể đối phương, phá hủy kinh mạch tạng phủ của địch nhân.

Muốn dùng chân khí giúp một người bình thường khai thông kinh mạch mà không làm đối phương bị thương, điều này cần võ giả phải có sự khống chế cực kỳ mạnh mẽ đối với chân khí của bản thân.

Loại chuyện này cho dù là hãn cũng không dám nói chắc chắn mười phần, huống chi là người khác, cũng chỉ có Ngô Như Long, Ngô Thiên Hổ và Diệp Hồng Tuyết lúc trước, những cao thủ ở cấp bậc như bọn họ, mới có thể nắm chắc.

Tào Bạch Lộ thở dài, lấy lại tinh thần cười nói: “Nhưng cũng không sao, cho dù không có tu vi ta cũng đã phát triển Phong Vân Lâu lên rồi.”

“Dựa vào Phong Vân Lâu, ta ở trên giang hồ cũng có địa vị không nhỏ.”

Triệu Khang tỏ vẻ đồng ý, sau đó lại nói: “Quả thật không đáng để vì loại chuyện nhỏ này mà phiền muộn, dù sao...”

Trên mặt hãn lộ ra một tia cười tà: “Sau này ngay cả giang hồ cũng sẽ không còn nữa!”

Tào Bạch Lộ trừng mắt liếc hãn một cái, vừa muốn nói có người thì sẽ có giang hồ, sau đó lại nghĩ đến.

Nếu như sau ngày hôm nay, người bên cạnh này thật sự có thể bắt hết đám võ giả ở đây, biến thành gia thần của triều đình.

Vậy thì đúng là, võ lâm giang hồ của Đại Càn về cơ bản cũng chỉ còn là hư danh!

Đột nhiên, Triệu Khang quay đầu nhìn về phía xa, ánh mắt nheo lại, hắn nhìn thấy một thanh đao sắc bén!

Đó là một nam tử mặc áo xanh, chỉ nhìn bề ngoài thì không thể đoán được tuổi thật của hắn.

Hắn tay cầm một thanh bảo đao đeo vỏ, bên cạnh còn đi theo một thanh niên.

Sở dĩ nói nam tử này là đao, là bởi vì khí thế của nam tử, giống như đao, vừa cương mãnh vừa mãnh liệt! Bá đạo vô song.

Đây tuyệt đối là một cao thủ hàng đầu, ít nhất là người duy nhất có thể thu hút sự chú ý của hắn!

“Đao tốt!”

Nghe thấy lời khen của Triệu Khang, Tào Bạch Lộ theo bản năng quay đầu lại: “Sao vậy?”

Ngay sau đó liền toàn thân run rẩy, vội vàng cúi đầu xuống.

“Bình tĩnh!”

Triệu Khang truyền âm quát nhẹ, chỉ nhìn phản ứng của Tào Bạch Lộ, Triệu Khang liền biết thanh đao trong mắt hắn cũng là một trong những kẻ thù của Tào gia.

Hơn nữa rất có thể chính là một trong hai người có tu vi Tam phẩm kia!

Hắn kéo Tào Bạch Lộ đứng dậy, tay phải nắm lấy bao vải dài bên cạnh, bởi vì thanh đao kia đang đi về phía bọn họ.

Nhìn thấy Triệu Khang khí định thần nhàn, trong mắt nam tử kia lóe lên một tia thương thức, càng thêm phần kinh hãi.

Khí thế như vậy ít nhất cũng là cường giả Tứ phẩm trung tầng, hơn nữa nhìn dung mạo tối đa cũng không quá hai mươi sáu hai mươi bảy, trên giang hồ từ lúc nào lại xuất hiện thiên tài như vậy!

“Giang sơn đời nào cũng có tài năng xuất hiện, xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ?” Nam tử kia lên tiếng trước.

Triệu Khang bình tĩnh nói: “Không dám, chỉ là tiểu tốt vô danh tiểu tốt, tiền bối gọi ta là Triệu Long là được.”

“Ồ?”

Nam tử kia cười một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn về phía Tào Bạch Lộ sau lưng Triệu Khang, khẽ nhíu mày: “Vì sao nàng lại căng thẳng như vậy?”

Tào Bạch Lộ trong lòng chấn động, đã hoàn toàn hoảng loạn, nhưng lại không ngờ lúc này bàn tay đột nhiên bị người ta nắm lấy.

Nàng sửng sốt, nhìn về phía Triệu Khang.

Triệu Khang cười tủm tỉm nói: “Tiền bối, nội tử nhất gan, hôm nay chỉ là đến để mở mang tầm mắt. Được gặp cường giả đỉnh phong như tiền bối, tự nhiên là sinh lòng e ngại, mong tiền bối lượng thứ.”

“Thì ra là vậy.”

Nam tử kia cười một tiếng: “Là ta mạo phạm rồi.”

Hắn thu liễm khí thế của bản thân, loại cảm giác khiến người ta vừa nhìn đã thấy sợ hãi kia biến mất không còn một chút tăm hơi, giống như trở thành một người bình thường nhất.

Tu vi này đủ để khiến người ta phải kinh hãi.

“Khiến... khiến tiền bối chê cười rồi.” Tào Bạch Lộ nhỏ giọng nói, vội vàng cúi đầu xuống.

Ngay lúc này, một tiếng quát giận như sấm rền vang lên từ phía xa.

“Tặc tử Tào gia ở đâu! Nam Cung Long ta ở đây, mau tới lĩnh giáo!”

Tiếng như sấm sét, xung quanh ầm ầm một tiếng, vô số tảng đá lớn nhao nhao vỡ nát, Triệu Khang kéo Tào Bạch Lộ, ánh mắt ngưng tụ.

Vật trong tay nặng nề nện xuống đất, bao vải lập tức vỡ vụn lộ ra một cây trường thương bằng sắt tinh xảo, chân khí cuộn cuộn đánh tan toàn bộ những mảnh đá đang bay về phía bọn họ.

Nam tử bên cạnh tán thưởng một tiếng: “Thương tốt!”

Chương 501 - Ròng Rắn Lấn Lộn

Không ít tiếng kêu la vang lên, người tự xưng là Nam Cung Long như hổ vào bầy cừu, vừa xuất hiện đã khiến phần lớn mọi người khiếp sợ.

Triệu Khang nheo mắt nhìn, đó là một ông lão râu tóc bạc phơ, vóc người cao lớn, sau lưng đeo một thanh cự kiếm, bên trái bên phải còn có hai, ba mươi tên kiếm khách mặc áo trắng đi theo.

Hai nhóm người rõ ràng cách nhau ba, bốn mươi mét, nhưng đá vụn bị chân khí của đối phương đánh nát lại có thể bắn về phía bọn họ, có thể thấy tu vi của vị Nam Cung Long này cao thâm cỡ nào.

Điều này cũng khiến cho không ít người bị liên lụy, bắt đắc dĩ bản thân thực lực không đủ, chỉ có thể ôm lấy chỗ bị đá đập trúng mà kêu rên, sau đó dám giận mà không dám nói gì, đành phải bỏ đi.

Không cần phải nói, kẻ xuất hiện một cách phô trương này, chắc chắn cũng là kẻ thù không đội trời chung của nhà họ Tào.

“Lão già này.”

Triệu Khang nghe thấy nam tử áo xanh cười nhạt một tiếng, sau đó nói: “Đi thôi Anh nhi, dẫn con đi gặp Nam Cung tiên bối.”

“Vâng, phụ thân.”

Thanh niên bên cạnh nam tử áo xanh cung kính đáp.

Chờ đến khi bọn họ rời đi, Triệu Khang mới thu lại trường thương bằng sắt tinh xảo trong tay, nhìn về phía Tào Bạch Lộ đã mặt mày trắng bệch.

Nữ tử lúc này đã đứng cũng không vững, Triệu Khang chỉ có thể một tay đỡ lấy nàng, một bên trấn an.

“Yên tâm đi, có ta ở đây bọn chúng không thể làm gì nàng đâu, đừng sợ, muốn chết cũng phải chết sau ta.”

“Cảm... Cảm ơn người.”

Tào Bạch Lộ rõ ràng có chút không thể bình tĩnh, Triệu Khang chỉ đành dẫn nàng rời xa đám người.

Xung quanh không có ai, Tào Bạch Lộ cởi túi thuốc lá ở thắt lưng ra, hung hăng hút hai hơi, lúc này mới có chút trấn tĩnh lại.

“Bọn họ chính là...?” Triệu Khang hỏi.

Tào Bạch Lộ nắm chặt túi thuốc, khớp xương ngón tay trắng bệch, gật đầu, đôi môi đỏ mọng phun ra một ngụm khói trắng.

“Giang Châu Bá Đạo Trần Giang Hà, U Châu Nam Cung Long, cũng là hai cao thủ Tam phẩm duy nhất còn sót lại của Càn Quốc hiện nay, tu vi của hai người hẳn là đều ở Tam phẩm hạ tầng.”

Nói xong, ánh mắt Tào Bạch Lộ ảm đạm: “Ban đầu chúng ta còn có năm nhánh phụ thuộc, năm đó không cần thận đề lộ hành tung, bị hai nhà bọn họ giết sạch, chỉ có Minh thúc mang theo ta và phụ thân ta chạy thoát.”

“Phụ thân cũng vì vậy mà u uất không lâu sau thì qua đời.”

Triệu Khang ngồi xổm xuống, nhìn nữ tử đang ngồi trên tảng đá thất thần, đột nhiên nói: “Nàng muốn báo thù?”

Tào Bạch Lộ nhìn Triệu Khang với ánh mắt phức tạp, cuối cùng cũng không nói gì.

Tào Kiêm Hà năm đó bởi vì nhà họ Tào bị diệt môn, vì vậy đã tàn sát giang hồ để trả thù cho các võ phu.

Mà sau đó các võ phu giang hồ lại vì vậy mà tàn sát hậu duệ nhà họ Tào suốt hai trăm năm, dường như tất cả những điều này đều là nhân quả tuần hoàn.

Tào Bạch Lộ chỉ muốn chấm dứt tất cả những điều này, nhưng trước kia nàng không có năng lực này.

Đổ tàn thuốc, Tào Bạch Lộ lại đeo mạng che mặt lên, cười gượng một tiếng: “Ta không sao rồi, chúng ta qua đó đi.”

“Hay là ở đây đi, thời gian còn sớm mà.” Triệu Khang nói.

Tào Bạch Lộ có chút ngại ngùng, buồn bực nói: “Ta chỉ là có chút sợ hãi thôi. Bây giờ đã ổn rồi.”

“Vậy sao, vậy ta dẫn nàng đi chào hỏi bọn họ một tiếng nhé?”
Triệu Khang trêu chọc.

Tức giận đến mức Tào Bạch Lộ hung hăng dậm chân về phía hắn.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của Triệu Khang, Tào Bạch Lộ vừa bực bội vừa hối hận, nhưng lại nhớ đến một màn Triệu Khang che chắn trước mặt mình lúc nãy, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác kỳ quái.

Cuối cùng hai người vẫn đi tới nơi cách đám người không xa, phía xa chính là Trần Giang Hà và Nam Cung Long cùng những người khác.

Triệu Khang chú ý tới, ngoại trừ bọn họ và đám kiếm khách áo trắng kia ra, xung quanh còn có mười mấy người khác.

Nhóm người này hẳn là tất cả kẻ thù của nhà họ Tào, số lượng thật đúng là không ít.

Ánh mắt đảo qua xung quanh.

Nam Cung Long nhìn Trần Giang Hà bên cạnh: “Trần lão đệ, đệ tới trước một bước, cũng không phát hiện ra dư nghiệt nhà họ Tào sao?”

Trần Giang Hà khẽ nhếch môi: “Nhất định là đang ẩn nấp trong đám người này, theo như Phong Vân Lâu nói, võ khố nhà họ Tào phải đến ngày kia mới mở ra, hiện tại các võ phu thiên hạ đều đang trên đường đến đây, không cần phải vội.”

Cổ Trần Phong mà Triệu Khang chú ý tới lúc trước đang lau chùi bảo kiếm trong tay, lạnh nhạt nói: “Hai vị tiền bối, dư nghiệt nhà họ Tào chạy thoát năm đó nghe nói là nữ tử.”

Nam Cung Long lạnh giọng nói: “Không sai, tổng cộng chạy thoát hai người, Tào Lễ và nữ nhi của hắn.”

“Nếu đã như vậy.” Cổ Trần Phong cười lạnh một tiếng.

Trần Giang Hà ôn hòa nói: “Đến lúc đó chúng ta giết sạch tất cả nữ tử có mặt ở đây là được rồi.”

“Ha ha ha... Quả thật! Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!” Cổ Trần Phong cười lạnh lẽo.

Lại một nhóm người nữa đến, số lượng không ít, ước chừng có hai trăm người, người dẫn đầu đeo trường kiếm sau lưng, một người khác thì hai tay chấp sau lưng, ung dung đi tới.

Nhìn thấy Trần Giang Hà, người đeo kiếm lập tức dẫn người đến, cung kính nói: “Trần tiên bối. Nam Cung tiên bối.”

“Lâm Trang chủ cũng tới rồi.” Trần Giang Hà mỉm cười gật đầu.

“Lôi Vô Nhai bá kiến Trần tiên bối, Nam Cung tiên bối.”

Người tới chính là Lâm Phong của Thiên Kiếm Sơn Trang và Lôi Vô Nhai đi cùng.

Nam Cung Long gật đầu coi như chào hỏi.

Mọi người tụ tập một chỗ, Lâm Phong bọ họ và nhà họ Tào không có thù oán gì, bọ họ hoàn toàn là vì võ khố nhà họ Tào mà đến.

Vì vậy vừa đến liền có chút hưng phấn hỏi: “Hai vị tiên bối, cái gọi là võ khố nhà họ Tào kia đã xuất hiện rồi sao?”

Nam Cung Long cười khẩy một tiếng: “Nếu thật sự xuất hiện rồi, người ở đây còn có thể ngồi yên được thì mới lạ đấy?”

“Điều này cũng đúng.” Lâm Phong có chút lúng túng cười một tiếng.

Trần Giang Hà dường như đang suy tư điều gì đó, Nam Cung Long hỏi: “Làm sao vậy?”

Là cường giả cùng là Tam phẩm hạ tầng, có thể nói người ở đây lão ta cũng chỉ coi trọng mỗi Trần Giang Hà.

Trần Giang Hà nhẹ giọng nói: “Ta đang nghĩ, Phong Vân Lâu tung tin tức võ khố này xuất hiện ra để làm gì.”

“Chuyện như vậy trước kia chúng ta đều không biết, mà Phong Vân Lâu hoàn toàn có thể âm thầm phát tài, nhưng bọ họ lại không làm như vậy.”

“Ngược lại là khắp nơi tuyên truyền, giống như sợ người trong thiên hạ không biết vậy, dụng tâm hiểm ác.”

Đều là người lặn lội trên giang hồ hơn nửa đời người, nếu thật sự đều là kẻ ngu dốt thì cũng không thể nào.

Qua lời Trần Giang Hà nói, tự nhiên đều thông suốt.

Lôi Vô Nhai kinh ngạc nói: “Trần tiên bối là nói, Phong Vân Lâu đang câu cá? Bọn họ chán sống rồi sao?”

“Quả thật, nếu tin tức này là giả, các võ phu thiên hạ có thể san bằng Phong Vân Lâu, cho nên tin tức này e là không giả.” Trần Anh phân tích.

“E là vị Lâu chủ đứng sau Phong Vân Lâu kia đang mưu đồ gì đó, nữ tử kia cũng không đơn giản, tuy không biết võ công, nhưng lại cực kỳ giỏi tính kế.” Một người nói.

Trần Giang Hà mỉm cười, chỉ vào Triệu Khang ở phía xa.

“Bên kia chẳng phải có một nữ tử không biết võ công sao, chỉ là không biết có phải là vị Lâu chủ Phong Vân Lâu mà các người nói hay không thôi.”

Lão ta chưa từng gặp Tào Bạch Lộ.

Nhưng người ở đây, đặc biệt là võ giả U Châu có không ít người từng đến Phong Vân Lâu mua tin tức.

Trong đó có người đã từng lên đến lầu bốn.

Lâm Phong chính là một trong số đó, lúc này nhìn sang, có chút kinh ngạc: “Quả nhiên là Lâu chủ.”

“Nếu đã như vậy, chúng ta mời nàng ấy lại đây hỏi một chút là biết ngay.”

Có người đề nghị.

Ngay lúc này lại có một nhóm người đi tới, ba người dẫn đầu đều mặc thái giám phục màu đỏ rực, lập tức gây ra sự chú ý của tất cả mọi người.

Chương 502 - Kho Vũ Khí Xuất Thế

Phương Thiệu đi đầu, Lý công công và Lưu công công theo sát hai bên, cả ba đều là cường giả đỉnh phong Tứ phẩm thượng tầng.

Đi sau bọn họ là Lâm lão Tứ phẩm hạ tằng và Trịnh Huyền Ngũ phẩm thượng tằng.

Toàn bộ cao thủ Thất phẩm trở lên của Cẩm Y Vệ đều tập trung tại đây.

Nhìn thấy Phương Thiệu và những người khác, lông mày Nam Cung Long hơi nhíu lại: “Người của triều đình cũng đến đây sao?”

Trần Giang Hà với ánh mắt thích thú quan sát từng người trong đám Cẩm Y Vệ, cuối cùng khẽ cười nói: “Ba vị công công này đều không phải hạng tầm thường.”

Trang chủ Thiên Kiếm Sơn Trang Lâm Phong nhướng mày, bởi vì Trịnh Huyền đã nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Trịnh Huyền bước tới, thấp giọng nói vài câu với Phương Thiệu, người sau nhìn sang, ánh mắt sắc bén như chim ưng khiến người ta run sợ.

Lâm Phong và Lôi Vô Nhai cảm thấy tim đập thình thịch, một thời gian trước, hai người họ đã ra tay gây khó dễ cho Trịnh Huyền.

Đặc biệt là Lâm Phong, đã giết chết ba tên Cẩm Y Vệ khiêu chiến, lúc này thấy Phương Thiệu dẫn người đi về phía mình, trong lòng không khỏi lo lắng.

Nhưng nghĩ đến Nam Cung Long đang ở bên cạnh, Lâm Phong lại yên tâm.

Nam Cung Long là cường giả Tam phẩm, lại là người U Châu.

Trong lòng các võ giả U Châu, lão ta chính là minh chủ võ lâm danh chính ngôn thuận, chắc chắn sẽ không khoan tay đứng nhìn mình bị đám chó cắn này làm khó.

Nếu không, sau này Nam Cung Long làm sao ăn nói với các anh hùng hào kiệt trên giang hồ U Châu?

Hai bên càng lúc càng gần.

Hai tay Phương Thiệu chấp trong tay áo, mặc áo bào đỏ tươi như máu, ánh mắt nhìn chăm chăm Lâm Phong.

“Người chính là Lâm Phong Thiên Kiếm Sơn Trang?”

“Chính là tại hạ.”

Lâm Phong nhếch mép, lúc này hắn rất bình tĩnh, trong lòng đã có chỗ dựa.

Phương Thiệu cười lạnh: “Chính là người đánh thương thuộc hạ của bản đốc, gan thật lớn!”

“Công công nói vậy là sao? Tại hạ không hiểu.” Lâm Phong thản nhiên nói.

Trịnh Huyền cười khẩy, lên tiếng: “Lâm trang chủ, khí phách lúc trước của ngươi đâu rồi? Không phải nói Cẩm Y Vệ gì đó đều không để vào mắt sao?”

“Chuyện giang hồ U Châu, tự người trong giang hồ giải quyết? Sao lúc này lại giả ngốc?”

Bị Trịnh Huyền vạch trần, Lâm Phong nhú mày, chế nhạo: “Trịnh Huyền, trước đây ta còn tưởng ngươi là nhân vật tầm cỡ, sao? Võ công không đủ lại đi gọi người đến sao?”

Cuộc đối đầu của hai bên lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người, những người xung quanh đều vây quanh, tò mò theo dõi.

Lôi Vô Nhai bước ra nói: “Từ xưa đến nay, chuyện giang hồ tự giang hồ giải quyết, vị công công này hôm nay huy động nhiều người như vậy, chẳng lẽ muốn phá vỡ quy củ sao?”

“Quy củ?”

Phương Thiệu cười lớn, thần thái kiêu ngạo: “Từ bao giờ quy củ giang hồ của các ngươi lại lớn hơn luật pháp của triều đình?”

Nghe vậy, Nam Cung Long hừ lạnh một tiếng, quả nhiên giống như Lâm Phong nghĩ, lão ta là cường giả Tam phẩm, tuy thường ngày hành sự khiêm tốn, danh tiếng không quá nổi bật.

Nhưng trong số những võ giả cao thủ ở U Châu, lão ta chính là người đứng đầu không ai sánh bằng.

Giờ phút này thấy Lâm Phong bị làm khó dễ, lão tất nhiên phải ra mặt bên vực, tu vi cường đại khiến lão cũng có tư cách không xem triều đình ra gì.

“Giang hồ và triều đình, từ xưa đến nay nước sông không phạm nước giếng. Hôm nay ở Thạch Lâm Trạch này, hy vọng các vị hãy thu lại uy phong quan chức, ai muốn phá hỏng chuyện của Nam Cung Long ta, vậy thì đừng trách ta không khách khí!”

Các võ giả xung quanh đều phấn khích, nhìn thấy Nam Cung Long không hề sợ hãi Phương Thiệu và những người khác, trong lòng hả hê không thôi.

So với sự thẳng thắn của Nam Cung Long, Trần Giang Hà lại uyển chuyển hơn nhiều, nhìn Phương Thiệu và những người khác sắc mặt âm trầm, hắn mỉm cười hiền hòa.

“Vị công công này, hôm nay mọi người tập trung ở Thạch Lâm Trạch, đều là vì kho vũ khí mà đến, xin các vị đại nhân đừng nên vì chuyện cũ mà bỏ qua mục đích đến đây.”

Phương Thiệu lạnh lùng nói: “Người là ai?”

Trần Giang Hà mỉm cười: “Tại hạ là Trần Giang Hà, Giang Châu.”

Phương Thiệu cười lớn, ánh mắt đảo qua hai người: “Tốt, rất tốt. Trần Giang Hà Giang Châu Bá Dao, Nam Cung Kiếm U Châu.”

“Từ sớm, lão tổ tông tổng quản thái giám Phùng Bảo đã từng dặn dò ta phải chú ý đến hai người các ngươi, hôm nay bản đốc được mở rộng tầm mắt.”

Sắc mặt Trần Giang Hà và Nam Cung Long đều thay đổi, hai người đồng thời nhớ đến một lão thái giám tuổi tác còn lớn hơn cả Phương Thiệu trước mắt.

Vị cao thủ số một trong cung kia, đã từng đến U Châu và Giang Châu, dùng tu vi Thông Thiên đánh bại cả hai người bọn họ.

Và cảnh cáo hai người, nếu không muốn chết thì phải biết quý trọng mạng sống, đừng có mơ tưởng khuấy đảo giang hồ nữa!

Chính vì lần trải nghiệm đó, hai người đều rất khiêm tốn ở U Châu và Giang Châu, đến nỗi nhiều người trong giang hồ còn không biết đến sự tồn tại của hai vị Tam phẩm cường giả này.

Trần Giang Hà sắc mặt hơi mất tự nhiên, chắp tay cười gượng nói: “Thì ra công công và Phùng tổng quản là người quen biết, là văn bối thất lễ.”

Nam Cung Long không nói gì, rõ ràng là không muốn mất mặt.

Phương Thiệu cũng không tiếp tục ép người, cười khẩy một tiếng rồi dẫn đám người Cẩm Y Vệ đi về phía xa.

Mọi người tản ra, cố ý hay vô ý bảo vệ Triệu Khang và Tào Bạch Lộ ở giữa.

Nhìn thấy hai bên ngăn ngại giao thủ, Triệu Khang thầm cười, lười biếng ngả người ra sau, dựa vào một tảng đá lớn, ung dung tự tại.

Sau một phen thị uy của Phương Thiệu, Trần Giang Hà và những người khác cũng từ bỏ ý định gọi Tào Bạch Lộ, Phong Vân Lâu lâu chủ ra hỏi chuyện.

Mọi người đều có chút bất an.

Lâm Phong nheo mắt: “Không ngờ người của triều đình cũng đến, bọn chúng cũng nhắm vào kho vũ khí sao?”

“Ai biết được, nếu thật sự có kho vũ khí, đến lúc đó cũng là dựa vào bản lĩnh của mỗi người tranh giành, bọn chúng tuy đông người, nhưng cũng chỉ có vậy.” Lôi Vô Nhai an ủi.

So với đa số võ giả, mục đích chính của Trần Giang Hà, Nam Cung Long, Cổ Trần Phong là giết chết Tào Bạch Lộ.

Bí kíp võ công trong kho vũ khí chỉ là mục tiêu thứ yếu.

Thời gian trôi qua, mặt trời lặn, trăng lên, vẫn có rất nhiều võ giả liên tục tiến vào Thạch Lâm Trạch.

Thạch Lâm Trạch vốn rộng lớn, lúc này bỗng chốc trở nên đông đúc.

Nơi nào có người, nơi đó có giang hồ, nơi nào có giang hồ, nơi đó có ân oán.

Chỉ trong một ngày này, Triệu Khang đã chứng kiến không dưới năm nhóm người đánh nhau, đều là những ân oán giang hồ tích tụ từ lâu.

Bọn họ còn như vậy, hưởng chi là mỗi thù hận hai trăm năm của Tào gia.

Ngoài việc đánh nhau, hầu hết mọi người đều im lặng chờ đợi thời khắc kho vũ khí xuất thế mà Phong Vân Lâu đã nói.

Lại một ngày trôi qua.

Buổi sáng.

Những chiếc lá úa trên mặt đất đọng một lớp sương trắng, sắp đến năm mới, thời tiết vô cùng lạnh lẽo.

Triệu Khang lấy từ trong bọc ra một chiếc áo choàng dày đưa cho Tào Bạch Lộ mặc để giữ ấm.

Hai ngày đêm ngủ ngoài trời khiến nữ tử có vẻ tiều tụy.

Ước chừng thời gian.

Triệu Khang âm thầm truyền âm: “Lát nữa nàng hãy lui về phía Phương công công.”

Tào Bạch Lộ khẽ ừ một tiếng.

Lúc này, Triệu Khang nhận được truyền âm ngưng tụ chân khí của Phương Thiệu: “Quốc sư, đã đến lúc.”

Triệu Khang cười toe toét: “Bảo bọn họ hành động.”

Lát sau.

Một tiếng nổ lớn vang lên từ sâu bên trong Thạch Lâm Trạch, âm thanh lớn đến nỗi truyền khắp cả khu vực.

Triệu Khang thẫn mẫn một tiếng.

Dùng nhiều thuốc nổ như vậy, đừng có mà cho nổ tung hết cả bí kíp trong đó a!

Chương 503 - Loạn Vũ Quần Ma

Một tiếng nổ kinh thiên động địa bỗng nhiên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Những cao thủ nội công thâm hậu như Trần Giang Hà lập tức phán đoán được.

“m thanh phát ra từ bên trong, mau đi xem!”

Tất cả bọn họ lập tức lao về phía phát ra tiếng nổ, những người xung quanh thấy vậy liền vội vàng đuổi theo.

Tâm trạng của mọi người đều vô cùng kích động, lời đồn đại về kho báu võ học của Tào Kiêm Hà, người được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất hai trăm năm trước, rốt cuộc đã xuất hiện rồi sao?

Nếu như có thể đạt được bí kíp võ công thần kỳ trong đó, thậm chí là bí kíp Huyền Hoàng Công đang được đồn đại sôi nổi gần đây.

Vậy chẳng phải giang hồ này sẽ nằm trong tay mình hay sao!

Mang theo suy nghĩ điên cuồng đó, trong nháy mắt, tất cả các võ giả đều như được tiêm máu gà, bất kể nam nữ đều lao về phía phát ra tiếng nổ.

Triệu Khang cảm trường thương diêm tĩnh đi theo dòng người, Tào Bạch Lộ đã trà trộn vào giữa Phương Thiệu và những người khác.

Tốc độ của bọn họ không tính là nhanh.

Khi mọi người đến hiện trường, tất cả đều kinh hãi.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một cái hồ lớn, vô số đá vụn rơi vãi khắp nơi, còn có mảnh vỡ của hòm gỗ, cùng lúc đó, từng bộ bí kíp võ học rơi rải rác xung quanh, từng thanh đao kiếm nằm la liệt.

Đao kiếm lóe lên ánh sáng chói mắt, thoát nhìn đều là vật bất phàm!

Điều này là đương nhiên, những thanh đao kiếm này đều là do Triệu Khang bảo Phương Thiệu và những người khác mang từ trong hoàng cung ra.

Có thể được thu thập vào hoàng cung thì sao có thể là đồ tầm thường được?

Bí kíp và vũ khí rải rác khắp nơi thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, Trần Giang Hà lập tức túm lấy một người hỏi: “Những thứ này xuất hiện từ lúc nào?”

Người này trước đó đang ngồi bệt xuống đất, dường như bị thứ gì đó dọa sợ, lắp bắp nói: “Vừa rồi ta đang ở đây, phía

trước đột nhiên bốc lên một ngọn lửa, sau đó đồng đá kia nổ tung, rồi những thứ này từ trong đồng đá bay ra.”

Nghe hắn nói xong, trong lòng vô số người đều hiện lên hai chữ.

Không biết là ai hét lên trước: “Cướp mau!”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều như chó hoang tranh nhau thức ăn lao lên.

Bí kíp thần công! Thiên hạ đệ nhất! Thống lĩnh giang hồ! Chỉ trong ngày hôm nay!

Điên rồi! Tất cả mọi người đều phát điên rồi!

Hiện trường lập tức trở nên vô cùng hỗn loạn! Giống như quần ma loạn vũ, một thanh niên cầm trong tay một bộ bí kíp võ công vừa cướp được, nhìn chữ viết to tướng trên bìa, không nhìn được cười ha hả.

“Huyền Hoàng Công, ta cướp được rồi!”

Tiếng cười còn chưa dứt, một đạo đao quang lóe lên, thanh niên kia đã bị chém thành hai nửa, cả người trực tiếp bị chẻ đôi.

Ruột gan rơi vãi khắp nơi, chết không nhắm mắt.

Một tên đại hán giang hồ cầm đao tiếp được quyển bí kíp viết ba chữ Huyền Hoàng Công, không thèm quay đầu lại, vung đao dài muốn xông ra khỏi vòng chiến.

Đột nhiên một đạo kiếm khí sắc bén lao tới, đại hán vung đao cản lại, nhưng thanh đao dài trong tay lại vỡ tan, cả người hắn cũng bị kiếm khí xuyên thủng.

Rõ ràng tu vi của tên đại hán này kém xa người sử kiếm.

Lâm Phong ánh mắt sắc bén, một kiếm giết chết đại hán, cướp lấy bí kíp liền muốn bỏ đi.

Phía sau đột nhiên xuất hiện một luồng lôi đình cuộn cuộn, trong chưởng lực lôi đình kia lại ẩn chứa sấm sét màu bạc, hiệu ứng hình ảnh đó giống như Thiên Lôi Thần trong truyền thuyết giáng lâm.

Một số kẻ xui xẻo xung quanh không kịp né tránh, trực tiếp bị chưởng lôi này đánh trúng, trong nháy mắt đã có không ít hơn hai mươi người kêu thảm thiết bay ra ngoài, lăn lộn trên mặt đất vài vòng rồi tắt thở.

Trên người mỗi người đều xuất hiện vết cháy đen giống như thật sự bị sét đánh trúng, vô cùng đáng sợ.

Lâm Phong không cần nhìn cũng biết chưởng này là do ai đánh ra, trường kiếm trong tay bay ra, ở phía sau lưng ra, kiếm khí như không tước xòe đuôi, hình thành một bức tường chắn, cản lại chưởng lực này.

Chiêu kiếm pháp đẹp mắt này đủ thấy Lâm Phong này không phải người thường, quả nhiên không hổ danh là trang chủ Thiên Kiếm Sơn Trang.

Trường kiếm bay về trong tay, Lâm Phong nắm chặt kiếm, ánh mắt trầm xuống nhìn Lôi Vô Nhai toàn thân chân khí bốc lên.

“Lôi Vô Nhai, ngươi có ý gì?”

Lôi Vô Nhai mỉm cười: “Có ý gì, Lâm trang chủ hà tất phải giả vờ không biết? Giao Huyền Hoàng Công ra đây, đừng làm hỏng tình nghĩa nhiều năm của ngươi và ta!”

Lâm Phong nghe vậy, cười lạnh một tiếng, trực tiếp nhét Huyền Hoàng Công vào trong ngực, trường kiếm vung lên, chém ra một đạo kiếm quang dài ba thước: “Muốn Huyền Hoàng Công, hãy hỏi thanh kiếm trong tay ta đã!”

Vốn tưởng rằng Lôi Vô Nhai sẽ lập tức ra tay, không ngờ hắn lại hét lớn: “Huyền Hoàng Công ở trong tay Lâm Phong!”

Tiếng hét này lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, trong nháy mắt, tất cả cao thủ có ý đồ với Huyền Hoàng Công đều nhìn về phía Lâm Phong.

Ngay cả Trần Giang Hà và Nam Cung Long đang ở trong cục diện chiến đấu cũng quay đầu lại, hai người bọn họ cũng đang cướp đoạt bí kíp.

Mỗi người đều đã có thu hoạch.

Lâm Phong tức giận đến mức giậm chân: “Lôi Vô Nhai, tên tiểu nhân bỉ ổi!”

Lời còn chưa dứt, một đạo kiếm khí như cuồng phong bạo vũ trực tiếp chém bay hơn trăm người trước mặt, chỗ đi qua người người ngã xuống.

Lâm Phong vội vàng rút kiếm ra đỡ, nhưng đạo kiếm khí này dài tới trăm trượng, làm sao hắn có thể đỡ được.

Cả người trực tiếp bị chém bay, miệng phun máu tươi!

Những người có mặt có thể chém ra một kiếm này, ngoại trừ Nam Cung Long ra thì không còn ai khác!

“Lâm Phong, giao Huyền Hoàng Công ra đây!”

Lâm Phong vừa đáp xuống đất, liền phải đối mặt với vô số đạo kiếm.

Nhìn thấy cảnh này, Triệu Khang tắc lưỡi, ánh mắt nhìn về phía Lôi Vô Nhai, tên này thật sự là đủ bỉ ổi vô sỉ.

Qua sự tuyên dương của Phong Vân Lâu, Huyền Hoàng Công này đã bị thổi phồng thành võ công vô địch thiên hạ.

Lúc này, ai cướp được mà không có thực lực cường đại chống đỡ, vậy chẳng khác nào cướp lấy củ khoai lang nóng bỏng tay, không bị vấy công mới lạ.

Lôi Vô Nhai chính là nhìn ra điểm này, lúc trước mới lớn tiếng tuyên bố, điều này khiến Lâm Phong trở thành kẻ xui xẻo phải chịu một kiếm của Nam Cung Long.

Trong tình cảnh này, Lâm Phong tự nhiên biết mình biết người, tuy trong lòng rất không cam tâm, nhưng cũng chỉ có thể buông tay.

Một kiếm đầy lui tất cả mọi người, hắn lấy Huyền Hoàng Công ra, tức giận nói: “Ta không cần nữa!”

Nói xong liền ném Huyền Hoàng Công ra ngoài.

Vô số cao thủ lập tức bay người đến tranh đoạt, bóng dáng của Trần Giang Hà và Nam Cung Long vô cùng nổi bật.

Có hai cao thủ Tam phẩm này ở đây, những người khác đương nhiên là đừng hòng có cơ hội.

Trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết vang lên, những người tranh giành cùng với bọn họ, ngay cả thi thể hoàn chỉnh cũng

không giữ được.

Kiểm khí và đao quang trực tiếp chặt bọn họ thành tám mảnh, máu tươi từ trên không trung phun ra, giống như một trận mưa máu rơi xuống, khiến người ta khiếp sợ.

Leng keng leng keng, đao kiếm va chạm, tốc độ của hai người thật sự là quá nhanh, trong nháy mắt đã qua trăm chiêu, kiếm khí đao quang tung hoành, những người xung quanh vội vàng chạy trốn, chỉ sợ không kịp tránh né bị cuốn vào trong đó.

Hai đại cường giả giao thủ, không phải ai cũng có thể đến gần.

Bí kíp rơi xuống đất, Nam Cung Long tay cầm cự kiếm, Trần Giang Hà một tay cầm đao, bốn mắt nhìn nhau, hai người cùng là kẻ thù của nhà họ Tào, lúc này lại liều mạng với nhau, hoàn toàn quên mất mục đích đến đây hôm nay.

Hiển nhiên là đều đã bị lợi ích làm mờ mắt.

Ngoài Trần Giang Hà và Nam Cung Long đang tranh giành Huyền Hoàng Công ra, những võ giả còn lại cũng đang cướp đoạt bí kíp và vũ khí khác.

Chỉ trong chốc lát, đã có hơn trăm người thương vong!

Chương 504 - Bại Lôi Quân

Tay chân, thi thể bay tứ tung, tiếng la hét chém giết tràn ngập thiên địa. Nhìn từ trên cao xuống, cả vùng đất rộng lớn này đâu đâu cũng là cảnh chém giết lẫn nhau.

Thậm chí, không ít nữ hiệp giang hồ xinh đẹp bị chém đến mức không ra hình người, thi thể bị vứt bỏ như con bọ hôi thối.

Trong khung cảnh hỗn loạn này, tất cả mọi người đều bị lòng tham che mờ lý trí, vứt bỏ mọi quy tắc đạo nghĩa giang hồ.

Chỉ cần giết được đối phương, cướp được bí kíp võ công, sau này có thể trở thành đệ nhất thiên hạ!

Giữa đám người chém giết điên cuồng ấy, có một nhóm người vẫn ung dung, không tham gia tranh đoạt.

Đó chính là Phương Thiệu và nhóm Cẩm Y Vệ, bọn họ đang hứng thú theo dõi cuộc chiến của đám võ lâm cao thủ.

Lâm lão thở dài, trong mắt thoáng vẻ chua xót.

Phương Thiệu cười nói: “Lâm lão có điều gì phiền lòng sao?”

Lâm lão thở dài: “Không có gì, chỉ là nhớ lại chuyện cũ. Những người này cũng giống như lão phu khi còn trẻ, vì một cuốn bí kíp thật giả chưa rõ mà đánh nhau sống chết, trong lòng chỉ có ý nghĩ muốn trở nên nổi bật, hoàn toàn không quan tâm đến mạng sống của người khác.”

“Đó là bản tính con người thôi.”

Phương Thiệu gật đầu, nói tiếp: “Chuyện như vậy trên giang hồ không phải là hiếm, đây cũng chính là sức hấp dẫn của nó.”

“Tuy nhiên, nếu chỉ là thế này, Quốc sư đại nhân cũng sẽ không ra tay chinh đốn bọn họ. Nói cho cùng, đám người này không biết tự lượng sức mình, chuyện giang hồ giải quyết theo cách của giang hồ là đúng, nhưng nếu muốn dùng quy tắc giang hồ để lấn át luật pháp quốc gia, thì giang hồ này đã biến chất rồi.”

Lâm lão mở bầu rượu ra uống một ngụm, liếc mắt nói: “Người không cần phải an ủi lão phu. Chuyện mà tiểu tử kia muốn làm, ngay cả Hoàng thượng cũng ủng hộ hai tay, lão phu chỉ là một lão già, sao dám nói này nói nọ?”

Phương Thiệu cười nói: “Không phải là sợ lão lo lắng sao? Quốc sư đại nhân rất tôn trọng lão mà.”

Lâm lão mỉm cười, không nói gì thêm, chỉ nhìn về phía một bóng người đang chiến đấu.

Tào Bạch Lộ cũng vậy, nhưng trong ánh mắt của Tào lâu chủ lại tràn đầy kinh ngạc, bởi vì nàng phát hiện mình đã đánh giá thấp Triệu Khang.

Trong khung cảnh náo nhiệt này, sao vị Quốc sư đại nhân của Đại Càn chúng ta có thể khoanh tay đứng nhìn?

Cầm trong tay trường thương bằng sắt tinh xảo, Triệu Khang xông vào đám người, liên tiếp đánh bại ba người, nhưng lại không hề cướp lấy những cuốn bí kíp võ công đang được tranh giành quyết liệt.

Hắn đến đây là để đánh nhau, nhiều cao thủ giang hồ như vậy ngày thường rất hiếm gặp, không đánh cho đã tay thì thật uổng phí.

Lôi Vô Nhai vừa mới cướp được một cuốn bí kíp, còn chưa kịp cầm chắc thì đã thấy một mũi thương sắc bén phóng to trước mắt, sợ hãi đến mức vội vàng ném cuốn bí kíp đi, hai tay vận chuyển Phong Lôi chưởng chặn lấy mũi thương.

Nhìn kỹ lại thì thấy là Triệu Khang, Lôi Vô Nhai không khỏi nghi hoặc, tên này có thù oán gì với mình sao?

Triệu Khang chỉ cảm thấy hai tay tê dại như bị điện giật, có chút kinh ngạc trước chiêu thức của Lôi Vô Nhai, khó trách hắn được người đời xưng tụng là Lôi Quân!

Loại chiêu thức dùng chân khí mô phỏng lôi điện này quả thực rất hiếm thấy và mạnh mẽ.

Hắn cố ý áp chế tu vi của mình ở tầng lớp hạ phẩm Tứ Phẩm, nắm chặt cán thương, chân khí nội kinh bộc phát, thân thương lập tức rung lên, tạo thành một luồng khí xoáy!

Lôi Vô Nhai vội vàng thu tay lùi lại, ánh mắt kinh hãi: “Người là ai?!”

“Đánh nhau thì đánh nhau, hỏi nhiều như vậy làm gì!”

Triệu Khang cười khẩy, trường thương đâm thẳng về phía Lôi Vô Nhai, khiến hắn phải nhảy tránh. Lão tử còn muốn cướp bí kíp, lại càng muốn giữ lại chân khí để đợi lát nữa tranh thủ lúc hỗn loạn mà ra tay, lấy đâu ra thời gian đánh nhau với người chứ!

Lôi Vô Nhai dồn toàn bộ chân khí, cả người điện quang lập lòe, tung một quyền đánh lệch mũi thương, lạnh lùng nói: “Lão phu không rảnh đánh nhau với ngươi, muốn đánh nhau thì tìm người khác đi!”

Nhưng Triệu Khang lại coi lời hắn như gió thoảng bên tai, hoàn toàn phớt lờ.

Trường thương trong tay vung lên, thân thương uốn cong thành một đường cong đáng sợ. Đây là trường thương được rèn từ sắt tinh xảo, có thể uốn cong đến mức này, thật khó để

hình dung được lực đạo ẩn chứa trên mũi thương lớn đến nhường nào.

Lôi Vô Nhai kinh hãi, đối mặt với một thương mang theo lực đạo khủng khiếp của Triệu Khang, hắn không dám lơ là, dồn toàn lực ứng phó!

Hai tay Lôi Vô Nhai như đang nắm giữ một tia sét, quát lớn: “Phá cho ta!”

Lôi điện bùng nổ, uy lực không kém gì thuốc nổ, sức phá hoại của chân khí bộc phát.

Ánh mắt Triệu Khang ngưng tụ, múa trường thương, chân khí màu vàng đất cuộn cuộn trên thân thương, đập thẳng xuống, chính là chiêu thức đầu tiên trong bộ Đế Long Kinh mà hắn đã khổ luyện bấy lâu.

Khai Sơn!

Ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa khiến Trần Giang Hà và Nam Cung Long đang giao đấu cũng phải tạm thời dừng tay, nhìn về phía này.

Chỉ thấy Lôi Vô Nhai, vị Lôi Quân được giang hồ xưng tụng, lúc này toàn thân bê bết máu, hai chân lún sâu xuống đất, bùn đất ngập đến hơn nửa người.

Có thể thấy một thương Khai Sơn của Triệu Khang mạnh mẽ đến nhường nào.

Nhìn Lôi Vô Nhai lúc này, từ một gã cao to một mét tám, bỗng chốc biến thành một tên lùn.

Hơn nữa, lấy hắn làm trung tâm, mặt đất nứt toác ra xa hơn mười mét, khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Lâm Phong vốn bị đám đông vây công, bị thương không nhẹ, lúc này không nhịn được cười ha hả: “Lôi Vô Nhai, ngươi cũng có ngày hôm nay!”

Bị mất mặt trước mặt bao nhiêu người như vậy, Lôi Vô Nhai tức giận đến mức hộc máu, đập mạnh trường thương xuống đất, mượn lực bay lên, hung tợn nhìn chằm chằm Triệu Khang: “Tên khốn kiếp, hôm nay lão phu phải giết ngươi!”

Cả người Lôi Vô Nhai lôi điện lập lòe, như thần tiên giáng thế, từ trên không trung lao xuống, sát khí ngút trời. Triệu Khang thấy vậy, trong lòng mừng thầm, cười lớn: “Tới hay lắm! Tụ Tiêu Giang Sơn!”

Mũi thương đâm thẳng xuống đất, một tay Triệu Khang vận lực, nhắc bổng cả một vùng chân khí, tạo thành một cơn sóng thần, từ dưới đất dâng lên!

Như thể một con rồng đang lộn ngược dòng nước biển, trong nháy mắt lao ra khỏi mặt nước, bay thẳng lên trời!

Lôi Vô Nhai kinh hãi vô cùng, nhìn dòng chân khí cuộn cuộn lao tới, không ngờ Triệu Khang lại mạnh mẽ đến vậy, lập tức dốc toàn lực, thi triển mười thành công lực!

Hai người lại một lần nữa giao đấu, khí thế khuấy đảo bát phương, xung quanh trăm mét đều rung chuyển dữ dội!

“Phốc!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Lôi Vô Nhai phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra xa trăm mét, máu bắn tung tóe lên một tầng đá lớn.

Tầng đá lập tức nổ tung, vỡ vụn, hoàn toàn không thể đỡ nổi chân khí hùng hậu trên người Lôi Vô Nhai.

Bay xa hơn hai trăm mét, Lôi Vô Nhai mới nặng nề rơi xuống đất, toàn thân bê bết máu như một con quỷ dữ, hoàn toàn không còn thấy bóng dáng của vị Lôi Quân lưng lầy giang hồ.

Ngược lại, Triệu Khang vẫn bình yên vô sự, thậm chí trên người không dính một vết bụi, cao thấp lập phân!

Những người chứng kiến cảnh tượng này đều kinh hãi, nhìn chằm chằm Triệu Khang đang từ từ thu thương, trong lòng dâng lên một tia cảnh giác.

Trần Giang Hà cười khẩy: “Không ngờ tiểu bối này lại lợi hại đến vậy.”

Nam Cung Long nheo mắt: “Một gã cường giả Tứ Phẩm trẻ tuổi như vậy, có chút thú vị.”

Trong lòng hai người đều đồng thời nảy sinh ý muốn chiêu tài.

Dùng thực lực áp đảo đánh bại Lôi Vô Nhai, chấn uy quần hùng, nhưng Triệu Khang lại nhìn lướt qua một vòng, trong lòng không còn ý định ra tay nữa.

Lôi Vô Nhai trong đám người này đã được coi là cao thủ hàng đầu, những người còn lại, có thể khiến hắn phải dốc toàn lực ra tay, cũng chỉ có Nam Cung Long và Trần Giang Hà.

Nhưng hiện tại không cần thiết phải làm như vậy, Triệu Khang thâm nghĩ, ánh mắt lại nhìn về phía Nam Cung Long và Trần Giang Hà đang tiếp tục giao đấu.

Nếu hắn nhớ không nhầm, hình như vừa rồi hai người này đều đã cướp được hai ba cuốn bí kíp rồi a.

Chương 505 - Kẻ hát xong, người lên diễn

Sau khi dùng tên xui xẻo Lôi Vô Nhai để thử sức, Triệu Khang cất súng lui sang một bên, giống như đang xem kịch hay mà quan sát những người khác chém giết lẫn nhau.

Tất nhiên, những người còn lại cũng không rảnh rồi đến mức tự tìm đến chỗ chết, đơn độc khiêu chiến với hắn.

Hơn một canh giờ trôi qua, toàn bộ Thạch Lâm Trạch có thể nói là ngập tràn xác chết.

Những kẻ thực lực không đủ mà vẫn muốn tranh giành bí kíp, tự nhiên rất dễ dàng trở thành vong hồn dưới đao người khác.

Một số lão làng giang hồ cũng nhìn ra điều này, bèn dẫn người của mình trốn sang một bên, chuẩn bị nhặt nhanh chút lợi lộc.

Lúc này, Triệu Khang nhận được truyền âm của Phương Thiệu: “Quốc sư đại nhân, Chu tướng quân đã dẫn người đến vùng ngoài Thạch Lâm Trạch.”

“Bảo bọn họ chờ đợi, chờ lệnh của ta.” Triệu Khang cười tủm tỉm nói.

Phương Thiệu đáp lời, lập tức phái người đi thông báo.

Cảnh tượng Cẩm Y Vệ rời đi đã bị Trần Giang Hà phát hiện, lão ta dùng đao đỡ lấy trọng kiếm của Nam Cung Long, nhẹ

giọng nói: “Nam Cung tiền bối, hay là chúng ta dừng tay?”

Nghe vậy, Nam Cung Long cười lạnh một tiếng: “Sao? Người sợ rồi sao?”

Trần Giang Hà thản nhiên nói: “Trong số những người có mặt ở đây, tu vi của người và ta là cao nhất. Cuối cùng, Huyền Hoàng Công này không rơi vào tay người thì cũng thuộc về ta. Đã như vậy, chúng ta hà tất phải đánh nhau sống chết, chi bằng sau này cùng nhau tu luyện?”

“Hơn nữa, đám chó săn của triều đình kia đang ở bên cạnh rình rập kìa. Không biết người có chú ý hay không, bọn chúng căn bản không tham gia vào cuộc tranh giành này.”

“Mục đích đám chó săn triều đình đến Thạch Lâm Trạch này nhất định không đơn giản. Nếu mục tiêu của chúng là chúng ta, thì sẽ không ổn.”

Nghe vậy, Nam Cung Long nhíu mày: “Được, vậy nghe theo người. Vậy bí kíp này...”

Trần Giang Hà mỉm cười: “Đề tỏ thành ý, bí kíp này tạm thời giao cho tiền bối bảo quản. Chắc hẳn tiền bối cũng sẽ không thất hứa với văn bối.”

Nam Cung Long không nói hai lời: “Được!”

Hai người đồng loạt thu hồi binh khí, Nam Cung Long nhặt cuốn sách được cho là Huyền Hoàng Công trên mặt đất cất vào trong ngực.

Lúc này, cuộc chiến của những người khác cũng đi đến hồi kết, cơ bản là ai nấy đều mang thương tích.

Không cần phải nghi ngờ, những người có tu vi cao nhất đã thu được lợi ích.

Bí kíp, đao kiếm cơ bản đều rơi vào tay bọn họ.

Cổ Trần Phong đi đến bên cạnh Trần Giang Hà và Nam Cung Long, trong tay hắn nhiều thêm một thanh bảo kiếm, trên người cũng có thêm mấy vết thương.

Nhìn thấy hai người dừng tay, hắn ta nói: “Hai vị tiền bối, người của Tào gia đến giờ vẫn chưa xuất hiện.”

Trần Giang Hà và Nam Cung Long lúc này mới nhớ ra, hôm nay đến đây còn có một mục đích là để báo thù.

Hai người nhìn nhau, ít nhiều đều có chút xấu hổ.

Thấy phần lớn mọi người đã dừng tay, ánh mắt Trần Giang Hà trở nên sắc bén, lạnh lùng nói: “Hậu nhân Tào gia, đến lúc này rồi, có phải cũng nên lộ diện, giải quyết ân oán năm xưa giữa Tào gia và chúng ta hay không!”

Nghe được lời của lão ta, các võ giả xung quanh đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Thấy không có ai đáp lại, ánh mắt Trần Giang Hà chuyển hướng sang Tào Bạch Lộ đang tái nhợt mặt ở phía xa.

“Lâu chủ Phong Vân Lâu.”

Nhận ra đối phương đang nhắm vào mình, Tào Bạch Lộ hít sâu một hơi, thản nhiên nói: “Có chuyện gì?”

Trần Giang Hà chống đao xuống đất, chất vấn: “Tin tức về việc Thạch Lâm Trạch có mật tàng của Tào gia là do Phong Vân Lâu các người tung ra. Chuyện của Tào Kiêm Hà năm xưa cũng là do Phong Vân Lâu lan truyền. Xin hỏi lâu chủ vì sao lại làm như vậy, có phải đã gặp qua hậu nhân của Tào gia rồi hay không?”

Lời nói của lão ta khiến Nam Cung Long, Cổ Trần Phong và những người có thù oán với Tào gia lập tức phấn chấn tinh thần.

Dưới ánh mắt bức bách của rất nhiều cao thủ, trái tim Tào Bạch Lộ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng suýt chút nữa thì không đứng vững, nhưng vừa nhìn thấy Triệu Khang bên cạnh, Tào Bạch Lộ lập tức cảm thấy vô cùng an tâm.

Có hấn ở đây, mình cần gì phải sợ hãi?

Nghĩ đến đây, Tào Bạch Lộ tháo khăn che mặt, lộ ra dung nhan xinh đẹp, khiến không ít người phải sáng mắt.

Không ngờ lâu chủ Phong Vân Lâu lại sở hữu nhan sắc khuynh quốc khuynh thành như vậy.

Tào Bạch Lộ mỉm cười nói: “Trần tiên bối nói không sai, tin tức về Tào gia quả thực là do Phong Vân Lâu chúng ta tung ra. Ta không chỉ gặp qua hậu nhân của Tào gia, mà còn...”

“Còn gì nữa!” Trần Giang Hà và những người khác trở nên hung dữ.

Tào Bạch Lộ lạnh lùng nói: “Ta chính là hậu nhân của Tào gia, Tào Bạch Lộ, là tàn dư của Tào gia năm xưa đã trốn thoát khỏi tay các ngươi!”

Lời vừa dứt, Trần Giang Hà và những người khác lập tức kinh hãi.

Ngay sau đó, Nam Cung Long cười ha hả: “Tốt! Không ngờ ngươi lại có gan thừa nhận, vậy thì nhận lấy cái chết đi!”

Vừa nói, Nam Cung Long đã tự mình ra tay, trọng kiếm quét ngang, một đạo kiếm khí gào thét lao tới.

Đúng lúc này, một thanh trường thương lóe lên hàn quang, một luồng thương khí đập vào, đánh tan kiếm khí kia, khiến cho đạo kiếm khí vốn có uy lực kinh người kia bị chẻ làm đôi.

Nam Cung Long lập tức kinh hãi nhìn Triệu Khang, người vừa ra tay: “Sao có thể như vậy! Ngươi là ai!”

Nhìn Triệu Khang đang cười như không cười, Trần Giang Hà lại không hề bất ngờ, dù sao trước đó đôi phương đã tự xưng Tào Bạch Lộ là thê tử của mình.

Sờ vào chuôi đao, Trần Giang Hà thản nhiên nói: “Họ Triệu kia, tu vi của ngươi không tệ, đừng vì một nữ nhân mà chôn vùi tính mạng!”

Triệu Khang cười khẩy: “Lão Trần à, không còn cách nào khác, ta đã hứa sẽ bảo vệ nàng chu toàn. Hay là nể mặt ta một chút?”

“Ngươi là cái thá gì!”

Nam Cung Long, người vừa bị Triệu Khang phá giải một chiêu, lập tức nổi giận, vung kiếm lao tới.

Ánh mắt Triệu Khang trở nên sắc bén, Huyền Hoàng Chân Khí vận chuyển, một thương đâm ra, mũi thương va chạm với lưỡi kiếm. Hắn quát lớn: “Lui!”

Trong nháy mắt, Nam Cung Long chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể bị đình trệ, cảm nhận được một luồng chân khí cuộn cuộn trên kiếm khiến hắn không thể nào chống đỡ nổi, cả người bị đánh lui tám bước, ánh mắt vô cùng khiếp sợ: “Ngươi! Điều này! Điều này sao có thể!”

Ánh mắt Trần Giang Hà trở nên vô cùng nghiêm nghị, lạnh lùng nói: “Xem ra là ta đã đánh giá thấp ngươi rồi.”

“Cho ngươi một cơ hội cuối cùng, giao Tào Bạch Lộ ra, có thể tha chết!”

Mặc dù Triệu Khang đã thể hiện ra thực lực mạnh mẽ khi đánh lui Nam Cung Long, nhưng Trần Giang Hà không cho rằng hắn có thể địch nổi sự liên thủ giữa lão ta và Nam Cung Long.

Triệu Khang nhếch mép cười, giả vờ sợ hãi: “Ôi chao lão Trần, ngươi thật sự dọa chết ta rồi. Muốn giết ta? Vậy thì phải hỏi xem những người phía sau ta có đồng ý hay không đã!”

Trần Giang Hà sững sờ, sau đó biến sắc.

Chỉ thấy Phương Thiệu dẫn người xuất hiện phía sau Triệu Khang, ai nấy đều có ánh mắt đầy ẩn ý.

“Thì ra ngươi là người của triều đình!”

Trần Giang Hà cười ha hả, nhìn về phía Tào Bạch Lộ: “Nhưng ngươi cho rằng chỉ bằng đám người này có thể bảo vệ được ngươi sao? Ngươi thật sự quá ngây thơ rồi. Mọi người cùng xông lên, giết chết họ Tào kia!”

Trần Giang Hà và Nam Cung Long ăn ý liên thủ tấn công Triệu Khang, nhưng Triệu Khang lại không có ý định ra tay.

P phía sau, Phương Thiệu và Lý công công đồng thời bay ra, hai vị cao thủ Đại Nội cùng thi triển một chiêu, vậy mà lại trực tiếp đánh bay Trần Giang Hà và Nam Cung Long, hai cao thủ Tam Phẩm hạ tầng.

Phun ra một ngụm máu tươi, Trần Giang Hà không dám tin nhìn bàn tay của mình: “Sao có thể như vậy!”

Ngay sau đó, lão ta ôm lấy ngực, kinh hãi tột độ: “Không đúng, chân khí của ta!”

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn vang lên.

“Ta xem ai dám động thủ!”

Âm thanh từ phía sau truyền đến, Trần Giang Hà và những người khác lại sững sờ, chỉ thấy một vị tướng quân mặc áo giáp, phía sau dẫn theo vô số binh lính đang lao đến.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim của mọi người đều thất lại.

Trong nháy mắt, vị tướng quân kia đã dẫn người bao vây toàn bộ mọi người ở đây.

Trần Giang Hà còn đang ngơ ngác, thì vị tướng quân oai phong lẫm liệt kia đã quỳ một gối xuống trước mặt tên họ Triệu kia, chấp tay nói: “Bẩm báo Quốc sư, toàn bộ Thạch Lâm Trạch đã bị bao vây, đảm bảo một con ruồi cũng không thể bay ra ngoài!”

Chương 506 - Chương 467: Siêu Sinh

Quốc sư?

Lời nói của Chu Long khiến tất cả mọi người đều kinh hãi, ngơ ngác nhìn Triệu Khang.

Xung quanh, vô số binh sĩ giương cung nỏ nhắm vào tất cả võ giả ở đây. Chỉ cần một tiếng lệnh, trong nháy mắt có thể bắn thủng như tổ ong.

Trần Giang Hà trong lòng đầy bất an. Bình thường với tu vi của hắn, tự nhiên có thể không để những binh lính này vào mắt.

Thế nhưng kỳ lạ thay, hắn phát hiện chân khí trong cơ thể đang không ngừng biến mất với tốc độ khủng khiếp.

Chính vì vậy, lúc trước hắn và Nam Cung Long ra tay với Triệu Khang mấy lần, kết quả hai tên tam phẩm hạ tầng lại không phải là đối thủ của Triệu Khang và đám tứ phẩm thượng tầng!

“Người rút cuộc là ai?”

Trần Giang Hà nhìn chằm chằm vào Triệu Khang, giọng nói vô cùng âm trầm.

Triệu Khang khẽ cười, đặt trường thương trong tay sang một bên: “Giới thiệu lại một lần nữa, tại hạ họ Triệu, tên một chữ Khang. Hiện là Quốc sư Đại Càn.”

Hiện trường một mảnh xôn xao, trong lòng mọi người tràn đầy kinh hãi.

Hắn ta chính là Quốc sư Triệu Khang!

Ngoại trừ Nữ Đế bệ hạ, toàn bộ Đại Càn không ai có quyền thế và địa vị sánh bằng!

Sao hắn ta lại xuất hiện ở đây?!

Trần Giang Hà và những người khác càng thêm kinh hãi, không ngờ hôm nay lại gặp được nhân vật tiếng tăm lừng lẫy như Triệu Khang.

Im lặng một lát, Trần Giang Hà chớp tay nói: “Thì ra là Quốc sư giá lâm, xin thứ cho tại hạ trước đó có mắt không trông.”

“Dễ nói, dễ nói.”

Triệu Khang chấp hai tay vào trong tay áo, vẻ mặt hòa ái dễ gần, khiến Trần Giang Hà hơi thả lỏng tâm thần, ngay sau đó liền nghe thấy Triệu Khang lên tiếng: “Trần tiên bối chờ một chút, bản Quốc sư xử lý chút việc đã. Phương Đốc chủ.”

Phương Thiệu cười lạnh: “Lão nô có mặt.”

Triệu Khang nói: “Trang chủ Thiên Kiếm sơn trang Lâm Phong, tàn sát ba người Cẩm Y Vệ, theo luật phải chém!”

“Lão nô tuân mệnh!”

Phương Thiệu trong nháy mắt lao ra từ phía sau, tốc độ cực nhanh, thậm chí còn kéo theo một đường tàn ảnh màu đỏ máu.

Trang chủ Thiên Kiếm sơn trang là Lâm Phong hồn vía lên mây, vội vàng chém ra một đạo kiếm khí, đồng thời cầu cứu người khác: “Nam Cung tiên bối cứu ta!”

Lời còn chưa dứt, Phương Thiệu đã dùng một chưởng đập nát cả kiếm khí lẫn trường kiếm, sau đó một chưởng cực kỳ mạnh mẽ đánh vào ngực Lâm Phong.

Một ngụm máu tươi phun ra, thân thể Lâm Phong không kịp được lui về phía sau, sau đó một cột máu phóng lên trời,

Phương Thiệu vậy mà chỉ dùng một đao chém bay đầu Lâm Phong!

Toàn bộ quá trình diễn ra trong nháy mắt, ngoại trừ Trần Giang Hà và Nam Cung Long ra, chỉ có những võ giả cùng cảnh giới Tứ Phẩm mới có thể nhìn rõ động tác của Phương Thiệu.

Cầm đầu Lâm Phong trở lại bên cạnh Triệu Khang, Phương Thiệu tiện tay ném cái đầu đi, mỉm cười bẩm báo: “Bẩm Quốc sư, Lâm Phong đã chết.”

Nhìn thấy Lâm Phong đến chết vẫn trợn tròn mắt, mọi người trong lòng lạnh lẽo, sau đó nhìn sang nụ cười của Triệu Khang.

Giết gà dọa khỉ! Gà là Lâm Phong, vậy thì khỉ là ai thì không cần phải nói nữa.

“Làm tốt lắm.”

Triệu Khang gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Trần Giang Hà: “Trần tiên bối, bây giờ chúng ta nói chuyện của chúng ta đi.”

Trần Giang Hà trong lòng trầm xuống, cảm nhận được chân khí trong cơ thể không ngừng trôi đi, lại nhìn xung quanh vô số cấm quân, trong lòng biết rõ hôm nay cho dù có mọc cánh cũng chưa chắc đã chạy thoát.

Hiện tại chỉ có thể nghe Triệu Khang nói xem hấn rốt cuộc muốn làm gì.

Trần Giang Hà gật đầu: “Quốc sư mời nói, Trần mỗ rửa tai lắng nghe.”

“Vậy ta cũng không vòng vo nữa.”

Triệu Khang vỗ tay: “Hôm nay bản Quốc sư đến Thạch Lâm trạch chỉ làm một việc, từ hôm nay trở đi, tất cả võ giả Đại Càn đều phải tuân theo mệnh lệnh của triều đình, chư vị có thể làm được không?”

Lời này vừa nói ra lập tức gây nên một trận xôn xao, Trần Giang Hà và Nam Cung Long sắc mặt vô cùng khó coi.

Những võ giả xung quanh càng thêm phẫn nộ.

Có người trẻ tuổi không nhịn được tức giận quát: “Dựa vào cái gì!”

Triệu Khang giơ tay đánh ra một đạo chân khí, bốp một tiếng, thanh niên nói chuyện liền bay ra ngoài, trên mặt xuất hiện một dấu tay đỏ tươi, ôm mặt ngã ngồi trên đất, ánh mắt có chút mơ hồ.

Triệu Khang mắng: “Bản Quốc sư đang nói chuyện với nhân vật tầm cỡ như Trần tiên bối, ngươi là cái thá gì mà xen vào! Còn ra thể thống gì nữa!”

Thanh niên ôm mặt không dám hé răng.

Bây giờ cho dù là kẻ ngu ngốc cũng có thể nhìn ra hôm nay ở Thạch Lâm trạch hoàn toàn là do Triệu Khang bày bố.

Trần Giang Hà sắc mặt xanh mét: “Quốc sư khẩu khí thật lớn, muốn nuốt trọn cả giang hồ, nếu như chúng ta không theo thì sao!”

“Không theo?”

Triệu Khang tắc lưỡi một tiếng, lúc này Nam Cung Long tự nhiên đứng ra ủng hộ Trần Giang Hà: “Không sai, võ giả chúng ta sao có thể làm chó săn cho triều đình! Quốc sư không sợ võ lâm quần hùng phản nộ phản kháng sao? Khiến cả nước đại loạn sao!”

“Làm ta sợ muốn chết.”

Vỗ vỗ ngực, Triệu Khang cười toe toét: “Không theo thì tốt nhất, ta cũng lười tốn tiền nuôi các ngươi, giết hết cho rồi, đỡ phiền phức. Chu Long!”

Chu Long cười khà khà: “Toàn quân nghe lệnh!”

“Có!”

Tất cả binh sĩ đồng thanh hét lớn, đồng loạt giương cung, Trần Giang Hà và những người khác sắc mặt đại biến.

Một số võ giả tu vi thấp kém càng là bị dọa cho mềm nhũn chân!

Mẹ nó, nói động thủ là động thủ ngay!

Họ Triệu ngươi không biết đàm phán sao!

“Chậm đã!” Trần Giang Hà vội vàng giơ tay lên.

Triệu Khang liếc mắt nhìn sang: “Trần tiên bối có lời di ngôn gì muốn dặn dò sao?”

Nghe vậy Trần Giang Hà tức giận đến mức suýt chút nữa thổ huyết, nói không ra lời.

Triệu Khang áy náy ho khan một tiếng, trêu tức nói: “Nếu như là bình thường, Trần tiên bối là cường giả Tam Phẩm, chắc chắn sẽ không sợ hãi chút binh mã này của bản Quốc sư.”

“Đáng tiếc, thật không may, bí tịch và vũ khí mà các người vừa liều mạng tranh giành, đều đã bị bản Quốc sư hạ độc được đặc chế.”

“Loại độc được này, võ giả một khi chạm vào, chỉ cần vận chuyển chân khí sẽ đẩy nhanh tốc độ tiêu hao chân khí, không thể dừng lại, thêm một lúc nữa, bản Quốc sư chỉ dùng một tay cũng có thể đánh bại hai người.”

“Tiểu nhân!” Trần Giang Hà tức giận mắng.

“Đa tạ khen ngợi.”

Triệu Khang cười nói: “Còn về phần Nam Cung tiên bối nói võ lâm quần hùng phản nộ phản kháng? Không phải bản Quốc sư khen các người, những người đến Thạch Lâm trạch hôm nay có thể nói là nhóm cao thủ đỉnh cao nhất võ lâm Đại Càn rồi.”

“Giết sạch các người ở đây, đám tôm tép còn lại có bản lĩnh gì mà phản kháng?”

Mọi người sắc mặt biến đổi, lại nghe thấy Triệu Khang thản nhiên nói: “Giang hồ sự, giang hồ giải quyết, câu này không sai, trước kia ta còn rất thương thức các người, những võ giả giang hồ này, bất quá...”

Ánh mắt đột nhiên thay đổi, Triệu Khang lạnh lùng nói: “Nếu như cho rằng cái gọi là quy củ giang hồ của các người có thể vượt qua luật pháp Đại Càn, muốn dựa vào tu vi mà hoành hành bá đạo, vậy thì các người sai rồi! Sai hoàn toàn rồi!”

“Nho gia dùng văn chương làm loạn pháp, hiệp khách dùng võ công phạm tội! Bản Quốc sư không chỉ muốn thu thập đám

văn nhân sĩ phu kia, mà các ngươi, những võ giả giang hồ này, cũng là đối tượng cần phải chấn chỉnh!”

“Giang hồ cần hào kiệt, nhưng không cần võ phu làm loạn kỷ cương! Những năm gần đây, những chuyện xấu xa mà các ngươi đã làm, vị Tào lâu chủ bên cạnh ta đều biết rõ ràng. Cho nên!”

Triệu Khang cười lạnh: “Ta chỉ cho các ngươi một cơ hội, đầu hàng thì sống, không đầu hàng thì siêu sinh! Cẩm quân chuẩn bị, mười hơi thở sau, bắn chết tất cả những kẻ không tuân theo!”

“Rõ!”

Chương 507 - Trăm Năm Ân Oán

Về mặt mọi người hoảng loạn tột độ, lời của Triệu Khang vừa dứt, những kẻ sợ chết liền vội vàng kêu lên.

“Đừng! Quốc sư, ta đầu hàng! Ta đầu hàng!”

Triệu Khang hài lòng gật đầu: “Ngươi có thể sống, lại đây đi.”

Tên võ phu kia vội vàng dẫn theo người của mình chạy tới. Nhìn thấy cảnh này, những người còn do dự cũng vội vàng lên tiếng.

Chỉ trong chớp mắt, phần lớn võ phu đều bày tỏ ý muốn đầu hàng.

Thấy thời gian mười hơi thở sắp hết, Trần Giang Hà thở dài một tiếng, nhắm mắt lại: “Trần mỗ nghe theo quốc sư vậy.”

Cổ Trần Phong cũng nhanh chóng đi theo. Lôi Quân Lôi Vô Nhai bị Triệu Khang đánh cho một trận thừa sống thiếu chết cũng vội vàng giơ tay, trong lòng vô cùng may mắn.

Lúc trước khi giết Cẩm Y Vệ, hẳn ta không hề động thủ, nếu không thì giờ phút này e rằng đã giống như Lâm Phong, thân thủ phân ly rồi.

“Biết điều một chút là tốt rồi, người xưa có câu nhận rõ thời thế là kẻ anh hùng, hảo tử bất tranh nhất thời (người tốt không chấp nhất nhất thời) mà.”

Nhìn thấy tất cả mọi người đều hạ vũ khí đầu hàng, Triệu Khang khẽ mỉm cười: “Bất quá, Trần tiên bối và Nam Cung tiên bối, chúng ta còn có chuyện thứ hai muốn nói.”

Trần Giang Hà cùng những người khác đều sững sờ, trong lòng đều nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tào Bạch Lộ bên cạnh Triệu Khang, sắc mặt ai nấy đều đại biến.

Quả nhiên ngay sau đó, Triệu Khang giọng trường thương lên, mỉm cười với Tào Bạch Lộ: “Những người này đều là kẻ thù không đội trời chung của Tào gia, hiện tại mạng của bọn họ đều nằm trong tay ngươi, chỉ cần ngươi lên tiếng.”

Mẹ kiếp!

Trong lòng Trần Giang Hà cùng những người khác tức giận đến muốn nổ phổi, bọn ta đều nguyện ý đầu hàng rồi, ngươi còn không chịu buông tha cho chúng ta!

Hơn mười ánh mắt lập tức nhìn chằm chằm vào Tào Bạch Lộ, tất cả đều là sự tuyệt vọng như nhau, Tào Bạch Lộ sẽ tha cho bọn họ sao?

Tuyệt đối không thể nào, hai trăm năm qua Tào gia gần như bị bọn họ giết sạch rồi.

Mối thù máu huyết này đối phương sao có thể không báo!

Lúc này, Trần Giang Hà cùng những người khác đều hoảng sợ.

Cổ Trần Phong vội vàng nói: “Quốc sư, chúng ta đều nguyện ý đầu hàng rồi, tại sao còn muốn giết chúng ta!”

“Chẳng lẽ đám võ phu chúng ta còn không bằng một nữ nhân này hay sao!”

“Chết tiệt!”

Triệu Khang nghe mà phìên lòng, giọng trường thương lên: “Tất cả im miệng cho ta, còn lại nhai nữa ta lập tức giết chết các ngươi!”

“Mẹ nó, ta cảm thấy thả các ngươi ra sau này chính là nuôi ong tay áo, tất cả đều là cao thủ võ đạo, sau này nhất định sẽ gây ra chuyện lớn, giết chết cho rồi cho đỡ phìên lòng!”

Triệu Khang chó chết!

Nam Cung Long và những người khác tức đến mức bầy lũ bốc khói, thì ra tên khốn này từ đầu đã muốn giết bọn họ!

Mạng ta xong rồi!

Cuối cùng.

Tào Bạch Lộ khẽ thở dài một tiếng: “Quốc sư, oan oan tương báo khi nào mới dứt, xin quốc sư tha cho bọn họ.”

Triệu Khang khẽ mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên là vậy.

Tào Bạch Lộ không muốn báo thù sao? Đương nhiên là muốn! Phần lớn người của Tào gia đều chết trong tay những người này, nàng không muốn báo thù mới là lạ.

Nhưng nếu hôm nay giết Trần Giang Hà và những người khác, Tào gia sẽ lại rơi vào vòng xoáy chém giết.

Có thể phát triển Phong Vân Lâu thành như ngày hôm nay, Tào Bạch Lộ đương nhiên là người cực kỳ thông minh.

Trong lòng nàng sớm đã muốn chấm dứt ân oán giữa Tào gia và những người này, không muốn đời con cháu sau này giống như nàng, quanh năm suốt tháng phải trốn tránh.

Trần Giang Hà, Nam Cung Long, Cổ Trần Phong, Trần Anh và những người khác đều sững sờ, ngây ngốc nhìn Tào Bạch Lộ với vẻ mặt cười khô.

Hoàn toàn không ngờ Tào Bạch Lộ lại tha cho bọn họ.

Triệu Khang thần nhiên nói: “Người nghĩ kỹ rồi chứ, người lấy ơn báo oán, bọn họ chưa chắc đã lấy đức báo đức đâu.”

Tào Bạch Lộ thu lại nụ cười, khẽ gật đầu: “Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, tổ tiên Tào gia Tào Kiêm Hà năm xưa huyết tẩy giang hồ kết thù khắp nơi, hai trăm năm qua người trong giang hồ lại trả thù Tào gia, oan oan tương báo khi nào mới dứt.”

“Nếu có thể khiến ân oán trăm năm này kết thúc vào hôm nay, ta không hối hận!”

“Nhìn người ta kìa, cái tâm nhìn này!”

Triệu Khang khua tay phải, mũi thương chỉ vào Trần Giang Hà: “Trần tiên bối có phải nên bày tỏ chút thành ý hay không?”

Tào lâu chủ đã nói vậy rồi.”

Lúc này Trần Giang Hà mới hoàn hồn, liếc nhìn Tào Bạch Lộ với ánh mắt phức tạp, thở dài một hơi.

Tự giễu cười một tiếng: “Trần mỗ vốn tưởng rằng mình chết chắc rồi, không ngờ Tào lâu chủ lại đại nghĩa như vậy, từ hôm nay trở đi ân oán giữa Tào gia và Trần gia coi như xoá bỏ!”

“Chính xác là như vậy, năm xưa Tào Kiêm Hà huyết tẩy giang hồ, nói cho cùng cũng là do những người trong giang hồ kia gây ra, đi chọc người Tào gia làm gì.”

Triệu Khang cất trường thương: “Hai trăm năm qua, mấy nhà các ngươi cũng giết không ít người của Tào gia, giết đến mức chỉ còn lại mỗi một nữ nhân, thù cũng nên báo đủ rồi!”

“Quốc sư nói chí phải.”

Nam Cung Long cũng thở dài một tiếng, đồng ý buông bỏ ân oán trăm năm này.

Cổ Trần Phong và những người khác thấy hai người dẫn đầu đã lên tiếng, tự nhiên cũng không tiếp tục cố chấp nữa.

Triệu Khang bảo người của Chu Long cất nỏ đi, sau đó nói: “Nếu đã như vậy, vậy xin mời chư vị, theo bản quốc sư về kinh đô. Nhị Ngưu!”

“Lão gia, có ta!”

Lâm Nhị Ngưu đang trà trộn trong đám binh lính chạy tới.

Triệu Khang nói: “Giải độc cho bọn họ.”

Hôm nay nếu không có những thành quả nghiên cứu khoa học của Lâm Nhị Ngưu, muốn Trần Giang Hà bọn họ khuất phục cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lâm Nhị Ngưu gãi đầu nói: “Lão gia, đám người này nhìn có vẻ không được thành thật cho lắm, hay là chờ đến kinh đô rồi hẵng giải độc cho bọn họ?”

Trần Giang Hà và những người khác dở khóc dở cười, bọn ta còn ở đây mà, loại lời này có thể đừng nói trước mặt bọn ta được không!

Triệu Khang lại không hề để ý nói: “Không sao, ta có thể trị bọn họ một lần thì có thể trị bọn họ lần thứ hai!”

Tiếp đó, hắn lại nói: “Chư vị, các người cũng đừng nghĩ rằng để các người làm việc cho triều đình là bóc lột áp bức các người. Bản quốc sư có thể hứa, những bí kíp được cất giữ trong kho vũ khí hoàng cung, chỉ cần các người có năng lực tu luyện, đều có thể dùng công lao để đổi lấy!”

Các võ phu có mặt đều sững sờ, ngay sau đó không ít người hai mắt sáng lên.

Một người lên tiếng hỏi: “Quốc sư nói lời giữ lời?”

“Tự nhiên là giữ lời.”

Triệu Khang thản nhiên nói: “Người xưa có câu “nghèo văn giàu võ”, đám người các người, mỗi năm chỉ riêng việc rèn luyện gân cốt thân thể mua được liệu đã không biết tốn kém bao nhiêu tiền, những khoản tiền này ta bao hết!”

“Chỉ cần các người ngoan ngoãn đi theo ta, binh khí, bí kíp, đan dược cái gì cũng có! Ngày thường không có việc gì, nên tu luyện thì tu luyện!”

“Nhìn mấy vị công công bên cạnh ta đây, đó đều là cao thủ Tứ phẩm thượng tầng đỉnh phong đấy! Các người nếu gặp vấn đề trong tu luyện, còn có thể thỉnh giáo bọn họ!”

“Ra ngoài dò hỏi thử xem, công việc tốt như vậy tìm đâu ra? Còn có hai người nữa.”

Nhìn thấy đám người từ chỗ chán nản ban đầu chuyển sang vui mừng khôn xiết, Triệu Khang nhìn về phía Trần Giang Hà và Nam Cung Long nói: “Bị kẹt ở Tam phẩm hạ tầng nhiều năm như vậy rồi nhỉ? Bản quốc sư với đương kim hoàng đế Ngô Như Long, Chiến Thần Vương Ngô Thiên Hổ, những cao thủ Nhị phẩm, Tam phẩm này đều có quan hệ không tệ đâu!”

“Theo bản quốc sư làm việc, sau này các người có thể gặp gỡ những cao thủ hàng đầu này, biết đâu được có ngày được bọn họ chỉ điểm một hai câu, liền từ hạ tầng biến thành trung tầng rồi!”

Trần Giang Hà mừng rỡ vạn phần: “Quốc sư nói lời giữ lời chứ?”

“Nói nhảm, lừa người có được miếng ngon ngọt nào đâu. Vẫn là câu nói đó, lúc không có nhiệm vụ, các người muốn làm gì thì làm, chỉ cần không vi phạm pháp luật. Cho dù người ngày nào cũng vào kỹ viện, ta cũng mặc kệ!”

Trần Giang Hà và những người khác dở khóc dở cười.

Triệu Khang chuyển giọng: “Nhưng mà, lúc cần các người giết người, vậy thì phải ra tay càng tàn nhẫn càng tốt. Ngoài ra, những tài nguyên tu luyện mà các người cần, triều đình sẽ giải quyết cho các người!”

Trái tim của đám võ phu đập thành thịch, nghe Triệu Khang vẽ bánh nướng, trong lòng đều cảm thấy.

Hình như làm chó săn cho triều đình cũng không tệ lắm nhỉ!

Chương 508 - Võ Phủ

Chu Long dẫn đầu binh lính mở đường, nhìn thấy vô số quân cắm vệ thành, Trần Giang Hà cùng những người khác không khỏi run sợ.

Không ngờ rằng trong lúc bọn họ liều mạng chém giết, bên ngoài lại ẩn nấp nhiều quân cắm vệ như vậy.

Nhìn những cung nỏ mạnh mẽ kia, Trần Giang Hà và Nam Cung Long nhìn nhau cười khò, đừng nói là bản thân đã trúng độc.

Đối mặt với vòng vây lớn như vậy, cho dù lúc đỉnh phong e rằng bọn họ cũng khó thoát ra ngoài.

Giang hồ chém giết và chiến trường bao vây có sự khác biệt về bản chất. Thứ nhất là về số lượng.

Thứ hai là ý chí chiến đấu giữa hai bên có sự khác biệt.

Giang hồ chém giết bình thường, gặp phải đối thủ không đánh lại có thể chạy trốn.

Nhưng chiến trường thì khác, binh lính một khi đã lên chiến trường trừ phi chủ tướng hạ lệnh rút lui, nếu không chỉ có sống chết.

Thêm nữa, những binh lính sống sót sau khi chém giết trên chiến trường, sự phối hợp giữa các binh chủng với nhau chắc chắn thuần thục hơn người giang hồ rất nhiều.

Vì vậy, mặc dù võ phu có thực lực cá nhân mạnh mẽ, nhưng một khi rơi vào vòng vây của binh lính, về cơ bản chỉ có một kết cục là kiệt sức mà chết.

Lần này võ phu đến Thạch Lâm Trạch quả thực không ít, chừng hơn sáu ngàn người, sau trận chém giết khốc liệt đã chết hơn hai ngàn.

Đều là những kẻ không biết lượng sức mình, lục phẩm thất phẩm cũng dám chạy đến góp vui.

Những người sống sót thì không đơn giản, ngoại trừ hai con cá lớn Trần Giang Hà và Nam Cung Long.

Như Lôi Quân Lôi Vô Nhai là võ phu tứ phẩm, vậy mà có đến bảy mươi hai người.

Cấp bậc ngũ phẩm thì càng nhiều hơn, chừng một ngàn ba trăm bốn mươi lăm người.

Ngũ phẩm trên giang hồ đã được coi là cao thủ một phương, những kẻ này đều là nhân vật nổi tiếng ở ngũ châu lục phủ.

Nghe thuộc hạ báo cáo, Triệu Khang không khỏi líu lười: “Không ngờ chất lượng võ nhân nước ta cũng không tệ.”

Hơn một ngàn ngũ phẩm, ngay cả đội quân tinh nhuệ của Cảnh quốc cũng không thể tập hợp được nhiều như vậy.

Trần Giang Hà suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới thúc ngựa đến bên cạnh Triệu Khang, chấp tay nói: “Quốc sư.”

“Có chuyện gì cứ nói.”

Trần Giang Hà: “Dám hỏi quốc sư, sau này những người chúng ta có phải là trực tiếp định cư ở đế đô, để triều đình tiện bề điều động?”

Triệu Khang ừ một tiếng: “Gần như là vậy, Bộ Binh sẽ thành lập một cơ quan mới, đến lúc đó tất cả các người sẽ thuộc quyền quản lý của nơi đó.”

Nam Cung Long do dự một chút: “Vậy quốc sư, có thể cho chúng ta đi báo tin cho người nhà trước được không?”

“Chuyện nhỏ này bản quốc sư sẽ phái người truyền đạt giúp các người, đến lúc đó cả nhà dọn đến đế đô, coi như có hộ khẩu kinh thành rồi.” Triệu Khang cười như một con cáo.

Trần Giang Hà và Nam Cung Long nhìn nhau, chỉ có thể cười khổ nói: “Vậy nghe theo quốc sư.”

Đại đội hùng dũng trải qua mười ngày gấp rút cuối cùng cũng trở về đế đô.

Bộ Hộ thượng thư Lý Nguyên nhận được tin từ sớm, đã dẫn theo một đám người ra ngoài nghênh đón.

Triệu Khang xuống ngựa, Lý Nguyên vội vàng hành lễ: “Tham kiến quốc sư.”

“Bệ hạ đâu?”

Lý Nguyên cười nói: “Đang chờ quốc sư ở trong cung, nhận được thư của quốc sư, bệ hạ và văn võ bá quan lúc này đều đang ở chính điện, những người này là...?”

“Không sai, hai vị này chính là hai cao thủ tam phẩm duy nhất còn sót lại của nước ta hiện nay, Trần Giang Hà, Nam Cung Long, vị này là Bộ Hộ thượng thư Lý Nguyên Lý đại nhân.”

Lý Nguyên vội vàng chấp tay: “Hân hạnh hân hạnh.”

Tuy là quan nhị phẩm, bản thân không thông võ học nhưng cũng biết tam phẩm cao thủ là khái niệm gì.

Thấy Lý Nguyên lễ độ như vậy, Trần Giang Hà và Nam Cung Long đều cảm thấy vui vẻ hơn, cũng lập tức lần lượt đáp lễ.

Triệu Khang vừa chào hỏi những người khác, vừa nói với Lý Nguyên: “Nhưng người này ta giao cho người, an bài chỗ ở ổn thỏa, những việc cụ thể sau này ta sẽ bẩm báo với bệ hạ. Đừng có mà chậm trễ, tình hình võ phu giang hồ rất nóng nảy đây!”

Nghe vậy, đám võ nhân phía sau đồng loạt trợn trắng mắt, tính tình của chúng ta sao bằng ngài được!

Trên đường đi bị mắng không ít, nhưng đám người bọn ta lại chẳng dám cãi lại, càng tức giận hơn là đánh cũng không lại hẳn.

Thử hỏi xem ai thấu hiểu cho!

“Quốc sư yên tâm, hạ quan biết phải làm gì, chư vị đi theo ta.” Lý Nguyên vui vẻ nói, nhiều người như vậy sau này đều do Bộ Binh quản lý.

Điều này chắc chắn khiến quyền lực của Lý Nguyên tăng lên một bậc.

Ba, bốn ngàn người đương nhiên không thể bố trí hết trong đế đô trong thời gian ngắn, vì vậy Lý Nguyên dẫn bọn họ đến doanh trại đóng quân bên ngoài thành đế đô.

Triệu Khang thì vội vàng trở về Trấn quốc vương phủ của mình, định thay triều phục, kết quả vừa vào cửa đã sững sờ.

“Ngô gia chủ? Còn có Long Ly, sao hai người lại đến đây?”

Trong đại sảnh, chính là tỷ đệ Ngô Tâm Di, Tàn Ngọc Phụng vội vàng nói: “Công tử, hai người bọn họ đến là có việc.”

“Có việc? Chẳng lẽ Thanh Loan gây họa?”

“Không, không có.” Tần Ngọc Phụng có chút lúng túng, không biết nên nói với Triệu Khang về chuyện của Ngô Thanh Loan và Tiêu Huyền Sách như thế nào.

Không để ý đến vẻ mặt lúng túng của Tần Ngọc Phụng, Triệu Khang cười nói: “Đến cũng tốt, Long Ly phải cố gắng chuẩn bị cho kỳ thi xuân a, ta còn có việc, lát nữa nói chuyện sau.”

Ngô Long Ly có chút kích động: “Đa tạ quốc sư quan tâm!”

Nhìn Triệu Khang vội vàng rời đi, Ngô Tâm Di vẫn luôn im lặng, ánh mắt có chút ảm đạm.

Thay triều phục xong, Triệu Khang đến hoàng cung.

Văn võ bá quan đã chờ đợi từ lâu, nữ đế bệ hạ càng mong ngóng hơn, mãi đến khi nhìn thấy Triệu Khang mới nở nụ cười, có chút tinh nghịch nói: “Chuyến này quốc sư ra ngoài đã mang về cho trẫm tin tức tốt gì vậy?”

Triệu Khang cười lớn nói: “Bẩm bệ hạ, quả thực có tin tốt, thần đã chiêu mộ được ba nghìn bảy trăm tám mươi hai võ nhân giang hồ.”

“Trong đó có hai người tam phẩm hạ tâng, năm người tứ phẩm thượng tâng, mười sáu người trung tâng, ba mươi một người hạ tâng. Ngũ phẩm thượng tâng bốn trăm sáu mươi sáu người, trung tâng năm trăm người, hạ tâng ba trăm bảy mươi chín người, còn lại hai nghìn tám trăm ba mươi người phần lớn là lục phẩm thất phẩm.”

“Ngoài ra, Phong Vân Lô U Châu từ lâu chủ Tào Bạch Lộ trở xuống, đều quy thuận triều đình, có thể sử dụng để làm nhiệm vụ do thám quân tình, gián điệp...”

Mọi người đều kinh ngạc vô cùng.

Lão thái sư Dương Thiên Vân vội vàng hỏi: “Quốc sư, ngài chiêu mộ nhiều võ phu như vậy là muốn làm gì?”

Đã có câu hiệp lấy võ phạm cấm, võ nhân gây loạn có thể tạo ra ảnh hưởng không hề nhỏ.

Nhiều võ phu như vậy tụ tập một chỗ, nếu như sinh sự gì, chẳng phải là lật tung cả đế đô sao!

Triệu Khang cười nói: “Thái sư đừng lo lắng, chiêu mộ võ phu đối với Đại Càn chúng ta chỉ có lợi mà không có hại. Bệ hạ, thần khẩn cầu bệ hạ cho phép Bộ Binh thành lập Võ Phủ, để những võ phu này có thể cống hiến sức lực cho đất nước.”

Nữ đế bệ hạ đương nhiên sẽ không từ chối đề nghị của Triệu Khang, lập tức gật đầu đồng ý, còn hào phóng ban cho Võ Phủ hai chức tam phẩm võ lang tướng và mười chức tứ phẩm.

Xác định việc thành lập Võ Phủ.

Triệu Khang không nán lại hoàng cung lâu, lập tức xuất cung tìm Trần Giang Hà và Nam Cung Long, hai con dê đầu đàn.

Nói cho hai người bọn họ biết chuyện Võ Phủ.

“Hai chức tam phẩm võ lang tướng, bệ hạ hiển nhiên là chuẩn bị cho hai vị, ý hai vị thế nào?”

Hai người liếc nhìn nhau, Trần Giang Hà nhỏ giọng nói: “Sự tình đã đến nước này, tại hạ nghe theo sự an bài của quốc sư.”

Nam Cung Long cũng gật đầu.

Triệu Khang mỉm cười: “Tốt! Đã có câu học văn võ nghệ, bán cho nhà vua, hai vị đã có lòng như vậy là tốt rồi, những điều kiện đã hứa với hai vị trước đây, bản quốc sư cũng sẽ không nuốt lời!”

Chương 509 - Thần Uy Đại Pháo

Nhận được lời đảm bảo của Triệu Khang, Trần Giang Hà và Nam Cung Long hoàn toàn yên tâm, đồng loạt chấp tay.

“Quốc sư yên tâm, chúng ta nhất định sẽ dốc hết sức lực vì triều đình!”

“Rất tốt, hai vị hãy nghỉ ngơi tại đây, ngày mai Lý Nguyên Lý đại nhân sẽ sắp xếp mọi việc tiếp theo, người nhà của hai vị ta cũng sẽ cho người đưa đến đế đô.”

Rời khỏi chỗ hai người, Triệu Khang tìm đến Tào Bạch Lộ, cười híp mắt nói: “Tào lâu chủ, có thể cho người của người chuyển Phong Vân Lô đến đế đô rồi.”

Tào Bạch Lộ vội vàng nói: “Sao lại gấp gáp như vậy?”

“Đương nhiên rồi, Phong Vân Lô của người mới là thu hoạch lớn nhất của ta trong chuyến đi này, ta đã xin bệ hạ sắc phong, từ nay về sau người chính là phó chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ.”

Triệu Khang nhìn sang Phương Thiệu cười nói: “Chuyện cụ thể sau này sẽ do Phương công công và người bàn bạc.”

Phương Thiệu gật đầu, cười với Tào Bạch Lộ: “Tào lâu chủ cứ yên tâm, có ta ở đây, Cẩm Y Vệ trên dưới đều sẽ nghe theo lệnh của người.”

Có chút cảm giác như một bước lên mây, Tào Bạch Lộ có chút bối ngỡ bất an nói: “Vậy quốc sư, ta cần phải làm gì?”

“Mở rộng phạm vi thu thập tin tức của Phong Vân Lô đến nước Tề và nước Chu, quân sự cũng tốt, dân sinh chính vụ cũng được, tất cả đều phải tường tận, trong khoảng thời gian này, cho dù là cần tiền cần người, người cứ trực tiếp nói với Phương công công, không giải quyết được thì tìm ta, hiểu chưa?”

Tào Bạch Lộ vốn là người làm việc này, nghe Triệu Khang nói xong liền hiểu được phần lớn, gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, ta sẽ nhanh chóng thực hiện.”

“Tốt, vậy giao cho các người.”

Rời khỏi nơi đóng quân, Triệu Khang vốn định vào hoàng cung, lúc này một tên lính chạy đến: “Quốc sư.”

Triệu Khang bảo người dừng kiệu nhìn về phía tên lính.

Tên lính vội vàng nói: “Quốc sư, Lý đại nhân mời ngài đến doanh trại cấm quân, còn nói là mời ngài gọi theo hai vị tam phẩm cao thủ kia.”

Triệu Khang có chút khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, cho người đi thông báo cho Trần Giang Hà và Nam Cung Long.

Hai người cũng không từ chối, cùng Triệu Khang đi đến doanh trại cấm quân.

Doanh trại cấm quân đóng cách đế đô mười dặm, số lượng quanh năm ba vạn người, đều là tâm phúc của Chu Long.

Cũng từng cùng Triệu Khang kề vai chiến đấu.

Ba người đến trước doanh trại, Lý Nguyên đã chờ sẵn ở đó:
“Quốc sư, hai vị mau mời vào.”

Triệu Khang nghi ngờ hỏi: “Chuyện gì mà thần thần bí bí vậy?”

“Đó đương nhiên là chuyện tốt rồi quốc sư, ngay cả bệ hạ cũng đã đến.” Lý Nguyên úp úp mở mở.

Một đoàn người đi đến thao trường, khi nhìn thấy vật được đặt ở trung tâm thao trường, Triệu Khang lập tức chấn động.

Có chút không dám tin dụi dụi mắt, sau đó nhanh chóng chạy tới.

Nòng pháo đen ngòm dài đến hai mét, toàn thân tỏa ra ánh sáng kim loại mờ nhạt, tràn đầy vẻ đẹp bạo lực.

Thân pháo được gắn trên bánh xe bằng sắt rèn.

Triệu Khang vuốt ve nòng pháo, kích động đến mức từng lỗ chân lông đều giãn nở, quay đầu lại hét lớn: “Đạn pháo đâu?!”

Lúc này mới phát hiện, nữ đế bệ hạ và rất nhiều văn võ bá quan đều đang ở đây.

Tiêu Linh Lung mặc long bào mỉm cười bước tới: “Đây có phải là đại pháo mà người tưởng tượng trong lòng không? Toàn bộ thợ thủ công của Công bộ thay phiên nhau ngày đêm không nghỉ, mất hai tháng mới chế tạo ra được kích thước phù hợp với tỷ lệ trên bản vẽ, không sai một ly.”

Triệu Khang kích động vạn phần: “Không ngờ các người lại thực sự làm ra được.”

Thượng thư Công bộ Dương Càn kêu khổ: “Quốc sư, ngài không biết khoảng thời gian này, tai ta toàn là tiếng thợ đập sắt, nhắm mắt ngủ cũng còn nghe thấy.”

“Lần này nhất định không có vấn đề gì đâu quốc sư, hay là bắn thử hai phát?”

Thượng thư Hộ bộ Trương Minh Viễn cười nói, sau đó lại lộ ra vẻ mặt xót xa: “Chỉ là giá thành đạn pháo này quá đắt, một viên đã mất năm lượng bạc.”

Triệu Khang cười to: “Có thứ này, quét ngang thiên hạ, đến lúc đó muốn bao nhiêu bạc có bấy nhiêu bạc, Trần Giang Hà!”

Lúc này hắn mới hiểu tại sao Lý Nguyên lại bảo mình gọi theo Trần Giang Hà và Nam Cung Long, là muốn dùng hai vị tam phẩm cao thủ này thử uy lực của đại pháo.

Trần Giang Hà vẻ mặt thích thú đi ra: “Quốc sư.”

“Lão Trần, công lực của ngươi hồi phục đến đâu rồi?” Triệu Khang hỏi, đừng có một phát pháo bắn chết lão ta, vậy thì vui lớn rồi.

Trần Giang Hà khẽ mỉm cười: “Đã được tám phần so với lúc đỉnh phong.”

“Tám phần... Nam Cung Long còn ngươi thì sao?” Triệu Khang do dự một chút.

Nam Cung Long ngờ vực nói: “Ta cũng gần như vậy.”

Trần Giang Hà khẽ cau mày: “Quốc sư muốn làm gì? Chẳng lẽ là có chút xem thường Trần mỗ?”

Triệu Khang giải thích: “Không phải vậy, chủ yếu là thứ này uy lực rất lớn, ngươi bây giờ chỉ có tám phần công lực lúc đỉnh phong, ta sợ...”

Trần Giang Hà cười nhạt một tiếng: “Quốc sư lo lắng quá rồi, cứ để Trần mỗ thử một chút là biết!”

Là cường giả tam phẩm, Trần Giang Hà tự nhiên có sự kiêu ngạo của mình, nghe ý tứ trong lời nói của Triệu Khang, tám phần công lực của mình dường như có chút không đủ, hắn lập tức nổi lên lòng hiếu thắng.

Triệu Khang gật đầu: “Vậy được rồi, nếu không được thì ngươi cứ nói.”

Trần Giang Hà hừ nhẹ một tiếng: “Quốc sư cứ nhìn là được.”

Triệu Khang nhìn quanh: “Ai có thể thao tác đại pháo này?”

Ba tên lính bước tới, Triệu Khang hỏi: “Đại pháo này có thể bắn xa nhất bao nhiêu bước?”

Tên lính cung kính đáp: “Bẩm quốc sư, xa nhất có thể bắn được sáu trăm bước, trong phạm vi năm trăm bước muốn bắn đâu trúng đó!”

Trần Giang Hà tự tin nói: “Vậy ta đứng ở vị trí bốn trăm bước chờ người.”

Nói xong, hắn tung người nhảy lên, lộn vài vòng rồi đáp xuống vị trí cách đại pháo bốn trăm bước, tay vung lên, thanh đao trong tay tên lính ở đằng xa đã bay vào tay hắn, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Không hổ là cường giả tam phẩm, một màn cách không di vật này quả thực là đẹp mắt.

“Quốc sư?” Tên lính dò hỏi.

Triệu Khang gật đầu: “Có thể bắt đầu rồi!”

Lập tức, một tên lính khác chạy đi đẩy tới chiếc hòm đựng đạn pháo, thao tác nạp đạn châm lửa vô cùng thuần thục.

Chỉ thấy dây dẫn lửa của đạn pháo lóe lên một tia lửa và khói trắng, sau đó là một tiếng nổ long trời lở đất vang lên.

Trần Giang Hà ở đằng xa giật mình, ngay sau đó liền thấy một quả cầu lửa lớn bay về phía mình.

Ánh mắt hắn ngưng tụ, tung người nhảy lên, lại dùng đao chém về phía quả đạn pháo!

Một luồng đao ý bá đạo vô song tỏa ra, đao quang lóe lên, một đao này chém xuống, Trần Giang Hà tự tin cho dù là người sắt cũng có thể chém thành hai nửa.

Nhưng ngay khi thanh đao trong tay chạm vào quả đạn pháo, một tiếng nổ kịch liệt vang lên, tiếp theo là một làn sóng xung kích vô hình tỏa ra, trong nháy mắt đã đánh nát thanh đao trong tay Trần Giang Hà.

Trần Giang Hà kinh hãi biến sắc, vội vàng vận chuyển toàn thân chân khí chống đỡ vụ nổ, hắn quả nhiên không hổ là cường giả tam phẩm, toàn thân chân khí như đồng tường sắt thành, cứng rắn vô cùng, vậy mà dưới làn sóng xung kích của quả đạn pháo đầu tiên vẫn bình yên vô sự sống sót.

Tên lính thấy vậy lập tức nạp quả đạn pháo thứ hai, Trần Giang Hà còn chưa kịp hoàn hồn, đã lại thấy quả đạn pháo thứ hai bắn tới, vội vàng hét lớn: “Quốc sư!”

Quả đạn pháo thứ hai nện thẳng vào người Trần Giang Hà, Triệu Khang vội vàng giơ tay lên: “Dừng tay dừng tay!”

Sợ tên lính kia cho nổ chết Trần Giang Hà.

Chỉ thấy khói bụi tan đi, Trần Giang Hà quần áo tả tơi xuất hiện trước mặt mọi người, trên người đen thui một mảng lớn, mái tóc dài bồng bềnh ban đầu cũng bị nổ mất một nửa.

Triệu Khang vội vàng chạy tới: “Lão Trần không sao chứ!”

Nhìn thấy trên người Trần Giang Hà không hề bị thương, chỉ là có chút chật vật, Triệu Khang cảm thán vỗ vai hắn một cái: “Không hổ là tam phẩm cao thủ, lợi hại thật, trúng hai phát pháo mà không việc gì.”

Kết quả, ngay sau đó, Trần Giang Hà phun ra một ngụm khói đen, cả người ngã vật xuống đất.

Chương 510 - Kỳ binh sa mạc

“Mẹ kiếp! Thái y đâu! Gọi thái y mau!”

Triệu Khang giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy Trần Giang Hà ngất xỉu, những người khác cũng luống cuống tay chân. Vị thái y vội vàng chạy đến, lung túng khiêng Trần Giang Hà xuống cứu chữa.

Ánh mắt Triệu Khang nhìn về phía Nam Cung Long, gã kia giật nảy mình, vội ho khan hai tiếng: “Cái kia... Quốc sư, lão phu tuy cùng là tam phẩm với Trần Giang Hà nhưng dù sao tuổi tác cũng cao hơn hắn một chút, cái này... Hay là đừng để lão phu thử nữa?”

Lão già này rõ ràng là sợ hãi.

Triệu Khang cũng không làm khó hắn, đợi đến khi Trần Giang Hà tỉnh lại xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả đều nhìn vị mãnh tướng chém đạn pháo này.

Hắn cười khỏ nói: “Quốc sư, sao ngươi không nói thứ này lợi hại như vậy, suýt chút nữa hại chết ta rồi.”

Triệu Khang im lặng: “Ta không phải hỏi ngươi khôi phục được bao nhiêu tu vi sao, không sao chứ?”

Trần Giang Hà cười khỏ nói: “Ngũ tạng bị chấn động, nội thương, e rằng phải tĩnh dưỡng mười ngày nửa tháng.”

“Nghiêm trọng như vậy sao.”

Triệu Khang kinh ngạc thốt lên, sau đó an ủi: “Không sao, coi như công thương, bỗng lộc năm nay tăng gấp đôi.”

Trần Giang Hà trợn trắng mắt, những người khác thì dở khóc dở cười.

Chỉ nghe Triệu Khang hỏi: “Lão Trần, theo người phỏng đoán, uy lực của một phát đại bác này ở cấp bậc nào?”

Nói đến chuyện này, Trần Giang Hà lộ ra vẻ mặt nghiêm túc và kiên đề, nhìn hai phát đại bác khiến ngũ tạng hắn bị chấn động, giọng điệu khó tin nói: “Ít nhất là một kích toàn lực của võ phu tứ phẩm trung kỳ!”

“Nếu có sự chuẩn bị trước, ta có lẽ có thể chống đỡ tối đa năm phát đại bác cùng lúc khai hỏa, nhưng trong lúc vội vàng ứng phó, chỉ hai phát đã khiến ta chịu thiệt thòi lớn, thứ này thật sự quá mức khó tin!”

Trong lòng Trần Giang Hà tràn đầy sợ hãi, không ngờ triều đình lại có vũ khí như vậy, nếu số lượng đủ để đối phó với võ phu như hắn, e rằng chỉ trong nháy mắt hắn đã bị oanh tạc thành cặn bã!

Đại Càn của chúng ta hiện tại đã trở nên đáng sợ như vậy sao?

Tứ phẩm trung kỳ?

Khóe miệng Triệu Khang không khỏi nhếch lên, lập tức quay đầu nhìn Dương Càn: “Dương đại nhân, chế tạo một khẩu đại bác như vậy cần bao lâu?”

Dương Càn vội vàng đáp: “Hiện tại quốc gia có đủ sắt, quy trình kỹ thuật đúc đại bác cũng đã rõ ràng, hiện tại một trăm thợ thủ công thay phiên nhau làm việc không ngừng nghỉ thì trong vòng một tháng rưỡi có thể chế tạo ra một khẩu.”

“Nhưng một khẩu đại bác này tiêu tốn không ít, ít nhất cũng phải ba ngàn lượng bạc!”

Triệu Khang vỗ tay: “Đừng quản nhiều tiền ít tiền, Trương đại nhân!”

“Hạ quan có mặt!”

Triệu Khang: “Từ hôm nay trở đi, giảm bớt các khoản chi tiêu tài chính khác, từ nay về sau bảy phần ngân lượng của hộ bộ đều dùng để đúc đại bác!”

“Cái này...” Ánh mắt Trương Minh Viễn theo bản năng nhìn về phía Tiêu Linh Lung.

Một loạt phát ngôn vừa rồi của Triệu Khang, rõ ràng có phần chiếm quyền thay thế hoàng đế.

Nữ đế bệ hạ lại không hề để tâm, mỉm cười nói: “Quốc sư nói chính là ý chỉ của trẫm!”

Trương Minh Viễn cung kính đáp: “Hạ quan tuân mệnh!”

Nữ đế bệ hạ xoay người nhìn các vị văn võ bá quan: “Các vị ái khanh, như các người đã thấy, từ nay về sau có đại bác này, Đại Càn của chúng ta nhất định sẽ đứng trên đỉnh cao thiên hạ! Và tất cả những điều này đều là do quốc sư Triệu Khang mang đến cho chúng ta!”

Nói xong, nữ đế bệ hạ xoay người, thế mà lại hướng Triệu Khang khom người hành lễ: “Mời quốc sư nhận của trẫm một lễ.”

Triệu Khang giật mình, chỉ thấy các quan viên tại hiện trường đồng loạt khom người hành lễ: “Bái kiến quốc sư!”

Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy lúc này đây tất cả những gì mình đã làm đều không uổng phí.

Có người nhớ đến công lao của hần!

Nam Cung Long và Trần Giang Hà đều vô cùng kinh hãi, lúc này mới ý thức được địa vị của Triệu Khang ở Đại Càn cao đến mức nào.

Trên đường hồi cung.

Cùng nữ đế bệ hạ ngồi chung một kiệu, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, Triệu Khang lại có chút cảm khái.

Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nữ đế bệ hạ, “Không cần như vậy. E là trong lòng mấy vị đại nhân kia lại khó chịu thêm một thời gian dài.”

Tiêu Linh Lung chớp chớp mắt, tinh nghịch nói: “Tổng không thể để bọn họ trơ mắt nhìn người vất vả mà không làm gì chứ? Hơn nữa đây vốn là những gì người nên được nhận, ai khó chịu thì nhịn đi!”

Triệu Khang dờ khóc dờ cười, Tiêu Linh Lung lúc này mới nói: “Đúng rồi, có chuyện phải nói với người một tiếng.”

“Chuyện gì?”

Lúc này trong lòng Triệu Khang tràn đầy ảm áp, kết quả lại bị một câu nói của nữ đế bệ hạ dọa cho suýt ngã ngựa.

“Đại đồ đệ của người, cường bức Huyền Sách rồi!”

“Cái gì cơ?”

Triệu Khang há hốc mồm.

Ngự hoa viên.

Triệu Khang tức giận nhìn hai người trước mặt.

Một nam một nữ ngoan ngoãn đứng cùng nhau, nhưng đều là vẻ mặt chết cũng không sợ hãi.

Nữ đế bệ hạ ngồi một bên nhìn cũng không nói gì.

Triệu Khang tức giận nói: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy, ta mới ra ngoài bao lâu, hai người đã gây ra chuyện lớn như vậy! Không trách được Ngô gia chủ bọn họ lại đến!”

Tiêu Huyền Sách trợn trắng mắt: “Lão Triệu, người kích động cái gì. Nam nữ yêu đương là chuyện bình thường, người còn ba ngày hai bữa chạy đến đây tìm đại tỷ, còn nói ta!”

Mẹ kiếp!

Triệu Khang nghe vậy, tức giận đá một cước: “Nó mới mười bảy tuổi đấy! Ở chung với nhau lâu như vậy, nhỡ đâu có con thì sao!”

Nữ đế bệ hạ cũng có chút bất mãn nhìn đệ đệ mình.

Hoàng tử điện hạ né người, thò cổ ra: “Mười bảy tuổi thì sao? Bên ngoài đùa mười bảy tuổi có bốn năm đứa con rồi! Cho dù có con thì đó cũng là người nối dõi giang sơn Đại Càn!”

“Mẹ kiếp!”

Triệu Khang sững sờ, nghĩ kỹ lại hình như cũng có chút đạo lý, chỉ là nhìn gương mặt non nớt của Tiêu Huyền Sách, liền có cảm giác như kiếp trước xem tin tức mấy tên nhóc vị thành niên làm to bụng thiếu nữ.

Đặc biệt là lại còn là đồ đệ của mình, điều này cũng không đúng a.

Nói chính xác là đồ đệ của mình đè nó ra.

Nghĩ như vậy, Triệu Khang liền có chút đau đầu, liếc nhìn Ngô Thanh Loan đang cười trộm: “Còn cười! Như vậy bảo ta ăn nói với tỷ tỷ người thế nào!”

Ngô Thanh Loan cũng thò cổ ra: “Ăn nói cái gì? Có gì mà phải ăn nói, đại tỷ vui còn không kịp nữa là, sau này Ngô gia chúng ta chính là hoàng thân quốc thích rồi!”

“Mẹ nó! Ta còn trị không được hai người các người nữa rồi, quỳ sang một bên tự kiểm điểm cho ta.”

Tiêu Huyền Sách một chút cũng không sợ, hướng nữ đế bệ hạ bên kia gọi: “Tỷ tỷ, quản cái tên loạn thần tặc tử này đi, Thanh Loan đến đây ở là do tỷ yêu cầu mà.”

Nữ đế bệ hạ một trận xấu hổ, Triệu Khang ngạc nhiên: “Đây là do nàng sắp xếp sao!”

“Vì giang sơn xã tắc, đều là vì giang sơn xã tắc!”

Nữ đế bệ hạ ho khan hai tiếng.

...

Hoang mạc mênh mông, cuồng phong cuốn theo cát bụi bay mù mịt.

Đột nhiên, giữa đất trời xuất hiện một đường phân cách, nhìn kỹ thì thấy đường phân cách này lại đang di chuyển.

Dần dần, đường phân cách xuất hiện trong tầm mắt, đường phân cách này thế mà lại được tạo thành từ những kỵ binh tay cầm loan đao.

Những kỵ binh này đều cao to, râu tóc rậm rạp, nhìn từ xa toát ra khí tức hoang dã vô cùng.

Sự xuất hiện của bọn họ giống như xé toạc một nửa hoang mạc này.

Bất chợt, đội kỵ binh dừng lại, sau đó tản ra hai bên, chỗ trống xuất hiện một cỗ xe ngựa của bậc đế vương!

Chương 511 - Bình Bắc Vương

Tám con tuần mã kéo cỗ xe ngựa uy nghi tiến vào trước mặt mọi người. Khác với ngựa của bốn nước Càn, Cảnh, Tề, Chu, những con ngựa này được nuôi dưỡng từ nhỏ trên những đồng cỏ màu mỡ, được huấn luyện bởi những người huấn luyện ngựa giàu kinh nghiệm, vì vậy chúng vô cùng cường tráng.

Nếu có kỵ binh nước Chu ở đây nhất định sẽ giết mình, bởi vì ngay cả Thiết Phù Đồ kỵ binh - niềm tự hào của nước Chu, những con chiến mã mà họ cưỡi cũng không thể sánh bằng những con chiến mã đột ngột xuất hiện trên sa mạc này.

Khi xe ngựa dừng lại, tất cả kỵ binh đồng loạt quay ngựa, rút loan đao bên hông giơ cao.

“Vương thượng uy vũ!”

“Vương thượng uy vũ!”

“Vương thượng uy vũ!”

Tiếng hô vang trời của các kỵ binh như khiến đất trời cũng phải khiếp sợ, bầu trời bỗng trở nên u ám.

Trên cỗ xe ngựa, một người đàn ông mặc áo choàng lớn, đầu đội mũ miện trang sức bằng đá quý lấp lánh đủ kích cỡ.

Hắn nhìn về phía xa, nơi sa mạc vàng mênh mông vô tận, nhưng dường như có thể nhìn thấy phía sau sa mạc ấy, một vùng đất rộng lớn khác. Trong đôi mắt hắn lóe lên dã tâm khó tả.

“Vương thượng, hắn đến rồi.”

Người thị vệ phụ trách điều khiển xe ngựa khẽ cất tiếng.

Người đàn ông được gọi là Vương Thượng ngồi thẳng người, nhìn sang bên trái.

Chỉ thấy một kỵ binh cưỡi ngựa phi nước đại trong cơn bão cát, mái tóc dài bay trong gió, khuôn mặt tuấn tú như ngọc. Về ngoài tuần lãng ấy khác biệt hẳn so với những kỵ binh thô kệch xung quanh, khiến hắn trông có vẻ yếu đuối.

Nhưng Vương Thượng biết sự thật không phải như vậy. Khi xưa, thanh niên tự xưng đến từ phương Bắc này đã một mình đột phá vòng vây của vạn quân thủ thành, đến trước mặt hắn.

Ngay cả dũng sĩ mạnh nhất của vương triều cũng không phải là đối thủ của hắn.

Sức mạnh kinh khủng như thần như quỷ mà hắn thể hiện thật khó có thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy, mặc dù đã quen biết hắn một khoảng thời gian không ngắn, nhưng mỗi khi nhìn thấy hắn, vẫn có cảm giác hồi hộp.

“Vương thượng.”

Vị kỵ binh này đi đến bên cạnh xe ngựa, xoay người xuống ngựa, cung kính nói. Nếu Triệu Khang có mặt ở đây nhất định sẽ nhận ra, người này không ai khác chính là Ninh Vương - Tiêu Phi Vũ đã biến mất một thời gian dài!

Mối lo lớn trong lòng hắn.

“Ái khanh đến rồi.”

Mỉm cười nhìn Tiêu Phi Vũ, vị Vương Thượng trẻ tuổi này cảm thấy một chút tự hào trong lòng. Nhìn đội kỵ binh tinh nhuệ trấn giữ sa mạc phía Bắc của mình, hắn cười hỏi: “Ái khanh thấy Thiết Kỵ sa mạc của ta thế nào? Có thể so sánh với kỵ binh nước Chu mà ngươi đã nói không?”

Tiêu Phi Vũ thản nhiên nói: “Thiết Kỵ của Vương Thượng, chiến mã ưu tú hơn xa bất kỳ nước nào trong bốn nước phương Bắc. Đại Kim nằm trên thảo nguyên, người Kim Quốc sống bằng nghề chăn nuôi, binh lính cưỡi ngựa thiện chiến là những kỵ binh tinh nhuệ bẩm sinh. Chỉ nói về kỵ binh, bốn nước không có nước nào là đối thủ của Đại Kim.”

Nghe Tiêu Phi Vũ trả lời, Kim Quốc Vương Thượng không hề tự mãn, trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Theo như lời ái khanh đã nói trước đây, kỵ binh nước Chu rất mạnh, vì vậy

Càn Quốc, Cảnh Quốc và Tề Quốc đều có chiến thuật đối phó với kỵ binh.”

Tiêu Phi Vũ khẽ cười, ánh mắt cũng nhìn về phía sa mạc xa xôi, như đang hồi tưởng điều gì đó.

“Không sai, Tề Quốc có nhiều bộ binh dũng mãnh, khi đối mặt với kỵ binh, họ thường dùng chiến thuật biên người, mười người chặn một ngựa.”

“Võ sĩ Cảnh Quốc cực kỳ mạnh mẽ, về sức mạnh của một binh sĩ có thể nói là đứng đầu bốn nước. Họ giỏi tác chiến quy mô nhỏ với số lượng ít, cộng thêm địa hình Cảnh Quốc nhiều núi non hiểm trở.”

“Vì vậy, giả vờ thua trận dụ địch truy đuổi, lợi dụng địa hình để đánh bại kỵ binh là thủ đoạn thường dùng của người Cảnh Quốc. Còn về Càn Quốc...”

Nói đến đây, Tiêu Phi Vũ im lặng. Kim Quốc Vương Thượng đang chăm chú nghe, thấy hắn im lặng liền nhíu mày: “Càn Quốc làm sao?”

Nếu hắn nhớ không lầm, Tiêu Phi Vũ này đến từ Càn Quốc ở phương Bắc.

Tiêu Phi Vũ lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Bẩm Vương Thượng, hạ thần rời khỏi Càn Quốc đã lâu, Càn Quốc hiện tại đã thay đổi ra sao, hạ thần không còn nắm rõ nữa.”

Kim Quốc Vương Thượng nheo mắt, lại nói: “Với một triệu Thiết Kỵ của Đại Kim ta, cộng thêm thuốc súng mà ái khanh mang đến, có thể san bằng bốn nước phương Bắc không?”

Tiêu Phi Vũ thản nhiên nói: “Binh vô thường thế, nước vô thường hình. Trước khi khai chiến, không ai có thể nắm chắc trăm phần trăm. Tuy nhiên, nếu Vương Thượng muốn tấn công phương Bắc, nhắm vào Cảnh Quốc là tốt nhất.”

“Vì sao?” Kim Quốc Vương Thượng hỏi.

Tiêu Phi Vũ đáp: “Lúc hạ thần rời khỏi phương Bắc, bốn nước vừa trải qua một trận đại chiến, Càn Quốc, Tề Quốc, Chu Quốc đều bị tổn thất nặng nề, duy chỉ có Cảnh Quốc là bảo toàn được binh lực.”

“Hiện tại đã hơn một năm trôi qua, mặc dù ba nước còn lại đã được nghỉ ngơi, dưỡng sức, nhưng muốn khôi phục lại đỉnh cao như trước đây hiển nhiên là không thể.”

“Nếu Đại Kim có thể dùng thế sét đánh không kịp bịt tai đánh chiếm Cảnh Quốc, lấy Cảnh Quốc làm bàn đạp, ba nước còn lại sẽ không còn đáng ngại.”

Kim Quốc Vương Thượng nghe vậy cười ha hả, nhìn Tiêu Phi Vũ nói: “Theo như lời ái khanh đã nói trước đây, trong bốn nước phương Bắc, Càn Quốc là yếu nhất, chỉ có năm châu sáu phủ, đánh chiếm bọn họ chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?”

“Chẳng lẽ ái khanh còn lưu luyến quê hương, không nỡ nhìn thấy quê hương tan hoang sao?”

Tiêu Phi Vũ không phản bác, chỉ nhìn về hướng Cảnh Quốc, thản nhiên nói: “Càn Quốc tồn tại một biến số rất lớn, muốn đánh chiếm Càn Quốc e rằng còn khó hơn cả ba nước kia cộng lại. Còn về việc Vương Thượng nói nhớ quê hương...”

Tiêu Phi Vũ cười: “Điều hạ thần mong muốn, chỉ là muốn cho kẻ đó cũng được nếm trải cảm giác mất đi tất cả.”

Vương Thượng lộ vẻ tò mò: “Người mà ái khanh luôn nhắc đến rốt cuộc là ai? Có thể khiến người phải rời bỏ quê hương, chắc chắn không phải là người thường?”

Tiêu Phi Vũ gật đầu: “Đó là điều hiển nhiên, hấn ta có thể nói là kỳ tài bậc nhất thiên hạ.”

“Vậy thì bản vương sẽ thay ái khanh hoàn thành tâm nguyện!”

Im lặng một lát, Kim Quốc Vương Thượng thản nhiên nói: “Tiêu Phi Vũ nghe lệnh, phong người làm Bình Bắc Vương của Đại Kim ta, thống lĩnh toàn quân, sau khi sang xuân dẫn quân bình định phương Bắc, khai cương thác thổ cho Đại Kim!”

Tiêu Phi Vũ đứng thẳng người, vẻ mặt không hề kích động, vẫn là vẻ thản nhiên như trước: “Tuân mệnh.”

Kim Quốc Vương Thượng khẽ cười, vỗ vai hấn: “Bản vương rất muốn được nhìn thấy vùng đất phương Bắc mà người đã nói.”

“Sẽ khiến Vương Thượng hài lòng.”

Quay lưng lại, nhìn về phía sa mạc mênh mông vô tận, trời ngày càng tối, sa mạc phía Bắc của Kim Quốc chênh lệch nhiệt độ ngày đêm rất lớn, chẳng mấy chốc nhiệt độ đã giảm xuống mười mấy độ.

Một người tiến lên, tay bưng một chiếc án vàng, cung kính nói: “Bình Bắc Vương, đây là vương ấn mà Vương Thượng ban cho ngài.”

Tiêu Phi Vũ xoay người, nhìn chiếc án vàng rực rỡ trên khay, khước miệng nhếch lên.

Triệu Khang, chúng ta lại sắp gặp nhau rồi.

...

Trăng sao thừa thớt, khí trời lạnh lẽo khiến người ta không khỏi rùng mình, tuyết bắt đầu rơi báo hiệu năm cũ sắp qua, năm mới sắp đến.

Trong ngự thư phòng.

Triệu Khang đang ngồi trên long ỷ, nhìn vị nữ đế đang chống cằm nhìn hân xem tấu chương.

“Cửu công chúa Tề Quốc đã cho Minh Châu thương hội đưa lưu huỳnh cần thiết để chế tạo thuốc nổ đen đến rồi, số lượng rất lớn, có thể để Lôi Hỏa Cục bắt đầu chế tạo đạn pháo rồi.”

Tiêu Linh Lung dịu dàng cười nói: “Chuyện này người tự mình quyết định là được rồi, đúng rồi, trước thêm năm mới, theo lễ chế nên do ta dẫn bá quan văn võ tế tổ cầu phúc, người xem khi nào thì thích hợp?”

Chương 512 - Khí Tượng Mới

“Tế tổ? Cứ để cho người của Khâm Thiên Giám chọn đại một ngày tốt là được rồi chứ?”

Triệu Khang buông tấu chương.

Nữ đế bĩu môi: “Nào có đơn giản như thế. Giờ Đại Càn đã yên ổn, mọi việc đều đang phát triển thuận lợi, chuyện của Huyền Sách và Thanh Loan cũng nên định đoạt rồi.”

“Sau khi tế tổ sẽ để hấn sắc phong Thanh Loan làm phi, khi đó ta cũng tiện chọn ngày nhường ngôi cho hấn.”

Triệu Khang ngạc nhiên: “Nhanh như vậy! Ta cảm thấy người còn có thể làm thêm vài năm nữa mà!”

Nữ đế ánh mắt trầm xuống, bước nhanh tới, giơ tay véo tai hấn.

Sau đó giậm chân lên mu bàn chân hấn rồi hậm hực bỏ đi.

Triệu Khang nhăn nhó xoa tai, nhìn theo bóng lưng Tiêu Linh Lung khuất sau cánh cửa, trong lòng có chút mơ hồ.

Sao lại trở mặt nhanh như vậy? Mình nói sai gì sao?

Ngoài cửa vang lên tiếng ho nhẹ, thái giám áo đỏ bước vào, Triệu Khang xoa tai chào hỏi: “Phương công công.”

Thấy Triệu Khang ngồi sau long án, Phương Thiệu coi như không thấy, cười nói: “Lão nô thấy bệ hạ tức giận bỏ đi, quốc sư lại chọc giận bệ hạ sao?”

Triệu Khang bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không biết, tự nhiên nàng ấy nổi giận.”

Phương Thiệu hỏi rõ nguyên do, ánh mắt có chút kỳ quái, nhìn Triệu Khang nhỏ giọng hỏi: “Quốc sư, xin thứ cho lão nô mạo muội, năm nay quốc sư bao nhiêu tuổi rồi?”

Triệu Khang thuận miệng đáp: “Qua năm là hai mươi sáu, sao vậy?”

Phương Thiệu lại nói: “Ồ, vậy là bằng tuổi bệ hạ rồi.”

Triệu Khang gật đầu, Phương Thiệu chấp tay sau lưng đi ra khỏi ngự thư phòng, vừa đi vừa nói: “Vậy nếu bệ hạ còn làm thêm vài năm nữa, chẳng phải sẽ sắp ba mươi sao? Nữ tử ba mươi tuổi còn chưa gả được, ở trong dân gian chính là lão cô nương rồi.”

Triệu đại quốc sư toàn thân chấn động, trái tim nhỏ bé đập thành thịch, chết tiệt mình sao lại quên mất chuyện này!

Thì ra bệ hạ lại có tâm tư này! Là mình quá ngốc!

Ở lại ngự thư phòng đến tận nửa đêm, Triệu Khang mới rời khỏi hoàng cung.

Sáng sớm hôm sau, bá quan vào triều.

Triệu Khang lại là người đến sớm nhất, hơn nữa trông còn rất phần chấn, khiến cho các vị quan viên đến sau đều có chút kinh ngạc.

Hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao?

Ngày thường vị này vào triều không phải đến muộn thì là ngủ gật, có khi còn chẳng thèm đến.

Hôm nay lại đến sớm như vậy, thật đúng là lần đầu tiên!

Nữ đế giá lâm, nhìn Triệu Khang liếc xéo một cái, tên hỗn đản này tối qua lại dám không nói một lời mà bỏ về vương phủ, thật là tức chết người.

“Có việc tâu lên, không có việc gì bãi triều.”

Sau khi hành lễ xong, Phương Thiệu lên tiếng.

Triệu Khang bước ra khỏi hàng: “Bệ hạ, thần có việc muốn tâu.”

Nữ đế mỉm cười: “Quốc sư xin cứ nói.”

“Tuân theo lễ chế, trước năm mới bệ hạ sẽ dẫn đầu bá quan tế tổ cầu phúc, đêm qua thần xem lịch thấy ngày mười bảy tháng này là ngày tốt, đi đến hoàng lăng cũng thuận tiện, bệ hạ thấy thế nào?”

Tiêu Linh Lung nhìn về phía giám chính của Khâm Thiên Giám: “Lưu đại nhân?”

Lưu đại nhân có chút uể oải, đêm qua bị Triệu Khang phái người đến tận nhà lôi đi chọn ngày, lúc này vẫn còn đang buồn ngủ, nghe thấy bệ hạ gọi, vội vàng đáp: “Bệ hạ, quốc sư nói đúng, ngày mười bảy không có mưa tuyết, là một ngày tốt hiếm có.”

Tiêu Linh Lung gật đầu: “Vậy liền theo lời quốc sư.”

Triệu Khang lại nói: “Bệ hạ, ngoài ra, Huyền Sách hoàng tử cũng đã đến tuổi lập phi rồi.”

Nghe được câu này, không ít đại thần bắt đầu xì xào bàn tán, quả thật là không còn nhỏ nữa, nghe nói tiểu tử kia cũng đã có người trong lòng rồi.

Chuyện trọng đại liên quan đến xã tắc này, quả thật nên sớm định đoạt.

Nữ đế đối với chuyện này cũng đặc biệt quan tâm, thậm chí ngày tháng cũng đã chọn xong, dịu dàng nói: “Quốc sư nói đúng, thời gian sắc phong Huyền Sách phi liên định vào ngày mùng tám tháng giêng, chư vị ái khanh có ý kiến gì không?”

“Bệ hạ thánh minh!”

Xác định xong mọi việc, Triệu Khang liền kéo lễ bộ thượng thư Phương Lâm bàn bạc việc chuẩn bị, chớp mắt đã đến ngày tế tổ.

Mọi người cùng nhau đến hoàng lăng ở ngoại ô phía đông tế tổ cầu phúc.

Nữ đế mặc long bào, Triệu Khang, Tiêu Huyền Sách và Ngô Thanh Loan đều mặc trang phục long trọng.

Nhìn Triệu Khang phía sau với vẻ mặt thành kính như đang bái Phật bái Bồ Tát, Tiêu Linh Lung nhin không được mỉm cười.

Sau khi tế tổ, chớp mắt đã đến Tết, nhà nhà người người trong Đại Càn đều treo đèn lồng đỏ, chào đón năm mới.

Ngô Tâm Di tử đệ, bởi vì sắp đến lễ sắc phong của Ngô Thanh Loan nên không rời đi, hơn nữa nữ đế cũng đã ban thưởng cho Ngô gia một tòa phủ đệ, dự định để Ngô gia chuyển đến kinh thành.

Ngô Long Lý từ một tú tài, nháy mắt đã sắp trở thành quốc cữu, có thể nói là một bước lên trời.

Binh bộ võ phủ đã chính thức đi vào hoạt động, những giang hồ võ phu mà Triệu Khang chiêu mộ, phần lớn đều là những người rảnh rỗi trong giang hồ, bây giờ coi như đã có công việc ổn định.

Tào Bạch Lộ cũng đã chuyển Phong Vân Lâu đến kinh thành, các mật thám dưới trướng cũng được phái đi khắp nơi.

Ngày hai mươi tám.

Triệu Khang thay thường phục, bước lên xe ngựa đậu trước vương phủ, đánh xe đến trước cổng thành.

Không bao lâu sau, một nữ tử đeo mạng che mặt xuất hiện, sau khi xuất trình lệnh bài cho thị vệ kiểm tra xong, liền đi thẳng về phía xe ngựa.

Ân cần dìu đổi phương lên xe, Triệu Khang quay đầu xe ngựa đi về phía ngoại ô.

Trong xe ngựa đương nhiên là Tần Ngọc Phụng và nữ đế vừa mới xuất cung, hai người nhìn nhau mỉm cười.

Làm phu xe, trong lòng Triệu Khang càng thêm đặc ý.

Sau hai ngày rong ruổi, Triệu Khang chở Tiêu Linh Lung và Tần Ngọc Phụng đến huyện Nguyên Giang.

Nhìn bức tường thành đồ sộ, Triệu Khang âm thầm lắc đầu, là do trước đây thử nghiệm uy lực của đại pháo bị bắn sập.

Cao Tuyên và những người khác đã nhận được tin từ sớm, đến cổng thành nghênh đón.

Sau một hồi chào hỏi, Triệu Khang vào thành, đến nha môn.

Trước cửa đã có người đứng đợi từ lâu, một thân thanh y như hoa sen thuần khiết động lòng người.

Triệu Khang vui mừng nhảy xuống xe chạy tới ôm chặt lấy nàng, Diệp Hồng Tuyết từ Cảnh quốc vội vàng chạy đến, khuôn mặt ửng đỏ khi nhìn thấy hai người phụ nữ lần lượt xuống xe.

Đây là lần đầu tiên ba người gặp mặt, mọi thứ đều không cần nói cũng hiểu.

Nha môn bây giờ chỉ là một cái vỏ rỗng, đã không còn nha dịch nào nữa, nhưng ngày thường Cao Tuyên đều cho người đến dọn dẹp, nên rất sạch sẽ.

Bây giờ dường như không còn Đại Càn quốc sư, Trấn quốc vương phi, cũng không còn nữ đế, Cảnh quốc nữ tướng quân nữa.

Triệu Khang tự mình xuống bếp nấu một bàn tiệc tất niên thịnh soạn.

Bốn người ngồi quây quần bên chiếc bàn vuông nhỏ, lúc này trong lòng không còn những chuyện quốc gia đại sự phiền não thường ngày, chỉ có nhau.

Ăn tối xong.

Trong sân nhỏ, một chiếc lò lửa nhỏ, nấu rượu nếp, bốn chiếc ghế mây.

Tần Ngọc Phụng vẫn mặc bộ váy đỏ rực rỡ, Tiêu Linh Lung một thân áo trắng thanh tao thoát tục, Diệp Hồng Tuyết áo xanh như sen.

Nhìn ba người đẹp, Triệu Khang trong lòng vô cùng thỏa mãn, so với sự ầm ập lúc này, những chuyện quốc gia đại sự kia dường như chẳng đáng là gì.

Đêm đã khuya.

Nhà nhà người người bắt đầu đốt pháo trúc, phát ra tiếng nổ lép lép, vừa dọa trẻ con trong nhà, không ngủ nữa niên thú sẽ đến bắt chúng đi.

Năm mới, khí tượng mới.

Trong sân nhỏ.

Triệu Khang đảo mắt, khẽ ho khan một tiếng: “Ừm... Cái kia, ba vị phu nhân, thời gian không còn sớm nữa, có phải nên đi nghỉ ngơi rồi không?”

Tần Ngọc Phụng che miệng cười trộm, Tiêu Linh Lung hai má đỏ bừng, len lén nhìn trái nhìn phải.

Ba người làm sao không biết tâm tư của Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết khẽ cười: “Người cảm thấy người còn có thể sao?”

Triệu Khang lập tức nổi giận: “Tới đây, chính là ngươi! Xem xem rốt cuộc là ai không được trước!”

Chương 513 - Hai Nước Cùng Đúc Đại Pháo

Ngày hôm sau

“Ngọc Phụng đâu rồi?”

Bước ra khỏi phòng, đi đến sân, Triệu Khang thấy Diệp Hồng Tuyết đang nằm dài trên ghế, nhẹ nhàng đung đưa.

Nâng nhẹ lông mày, Diệp Hồng Tuyết mỉm cười: “Nàng ấy ở trong bếp, nói muốn làm bữa sáng cho chúng ta. Những cái nồi niêu xoang chảo đó ta thật sự không biết dùng, nên nàng ấy đuổi ta ra ngoài.”

Triệu Khang bật cười, kéo một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy hai tay nàng: “Để nàng vào bếp quả thật là làm khó người ta rồi. Đi, ta dẫn nàng đi xem thứ tốt.”

“Cái gì?”

Diệp Hồng Tuyết có chút nghi ngờ, bị Triệu Khang kéo ra ngoài.

Buổi sáng trời vẫn còn se lạnh, Triệu Khang liền cởi áo choàng của mình choàng lên người Diệp Hồng Tuyết.

Dọc đường gặp không ít người dân trong huyện, ai nấy đều nhiệt tình chào hỏi.

Đây cũng là lần đầu tiên Diệp Hồng Tuyết đến huyện Nguyên Giang, chỉ cảm thấy mở mang tầm mắt.

Triệu Khang kéo Diệp Hồng Tuyết đi thẳng đến phía bắc huyện thành, nơi đây từng là khu công nghiệp của huyện Nguyên Giang, nhưng hiện tại những nhà máy gạch, xi măng đều đã di dời đến nơi khác.

Nơi này chỉ dùng để đúc đại pháo.

Kể từ khi đại pháo được đúc thành công, không chỉ có thợ thủ công của Công Bộ đang đúc, mà huyện Nguyên Giang của Triệu Khang cũng đang dốc toàn lực đúc đại pháo.

Dù hôm nay là mừng một Tết nhưng vẫn không ngừng nghỉ, hiện nay tổng cộng đã đúc thành công hai khẩu đại pháo, một khẩu ở Công Bộ.

Khẩu còn lại ở huyện Nguyên Giang.

“Lão gia!”

Lính canh nhận ra Triệu Khang liền vội vàng chào hỏi, Triệu Khang gật đầu: “Mở cửa.”

Cánh cửa lớn mở ra, bên trong vang lên tiếng leng keng, Diệp Hồng Tuyết không khỏi tò mò.

Triệu Khang muốn dẫn mình đi xem cái gì?

Nhưng ngay sau đó, nàng đã nhìn thấy khẩu đại pháo của huyện Nguyên Giang, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Nòng pháo to lớn tỏa ra ánh sáng bạc lạnh lẽo, khiến người ta không khỏi rùng mình.

“Đây là cái gì?” Diệp Hồng Tuyết tò mò hỏi.

Triệu Khang vuốt ve khẩu đại pháo, nhẹ giọng nói: “Nàng còn nhớ ta đã từng nói với nàng về một loại vũ khí gọi là đại pháo không?”

Diệp Hồng Tuyết lộ vẻ kinh ngạc.

Triệu Khang gật đầu: “Đại Càn đã chế tạo ra được, hiện nay tổng cộng có hai khẩu, một khẩu ở kinh đô, đây là khẩu còn lại.”

Diệp Hồng Tuyết vô thức hỏi: “Đại pháo này có tác dụng gì?”

Triệu Khang bình tĩnh nói: “Cách đây không lâu, chúng ta đã dùng khẩu đại pháo ở kinh đô để thử nghiệm, ở khoảng cách bốn trăm bước, hai phát đại pháo đã khiến một võ giả tam phẩm hạ tầng bị thương nặng! Khiến hắn trực tiếp mất đi sức chiến đấu.”

Diệp Hồng Tuyết lập tức kinh hãi: “Điều đó không thể nào!”

Từng là một võ giả đỉnh cao, Diệp Hồng Tuyết biết rõ võ giả tam phẩm đáng sợ đến mức nào, sức phá hoại có thể gây ra lớn đến nhường nào.

Thế mà hiện tại Triệu Khang lại nói khẩu đại pháo này, chỉ cần hai phát đại pháo đã khiến một võ giả tam phẩm mất đi sức chiến đấu.

Mặc dù lời này là do Triệu Khang nói ra, Diệp Hồng Tuyết vẫn khó có thể tin được.

“Là thật.”

Triệu Khang mỉm cười: “Đại pháo sử dụng thuốc nổ để chế tạo, nói một cách đơn giản là tập trung một lượng lớn thuốc nổ vào một chỗ, sau đó bắn ra ngoài bằng nòng pháo này. Trong trường hợp đông người, hai phát đại pháo có thể dễ dàng giết chết hàng trăm người.”

“Thứ này có thể nói là cỗ máy xay thịt trên chiến trường, hiện nay Đại Càn đang sản xuất hàng loạt.”

Nói xong, Triệu Khang kéo Diệp Hồng Tuyết đi về phía cánh cửa thứ hai, đưa tay đẩy cửa.

Diệp Hồng Tuyết lập tức choáng váng.

Chỉ thấy phía trước, hàng trăm thợ rèn đang nung sắt, đổ khuôn, từng người một cỡi trần, mồ hôi như mưa, dường như không biết mệt mỏi.

Triệu Khang chậm rãi nói: “Theo tiến độ hiện tại, trong vòng hai tháng, Đại Càn có thể chế tạo được bốn khẩu đại pháo.”

“Chờ đến khi ngành công nghiệp hoàn toàn trưởng thành, công nhân ngày càng nhiều, con số này sẽ còn tăng lên.”

Triệu Khang giơ một ngón tay: “Một vạn khẩu, chỉ cần một vạn khẩu đại pháo, ta có thể dẫn dắt Đại Càn quét ngang thiên hạ, cho dù là Thiết Phù Đồ của Chu quốc, trước mặt nó cũng chỉ là con gà đất chó sành.”

Sự chấn động trong lòng không thể diễn tả thành lời, Diệp Hồng Tuyết ngẩng người nhìn Triệu Khang, nếu những gì Triệu Khang nói đều là sự thật.

Vậy e rằng, không bao lâu nữa, cục diện phương bắc sẽ phải thay đổi!

Hít sâu một hơi, cố gắng đè nén sự kinh hãi trong lòng, Diệp Hồng Tuyết nhẹ giọng hỏi: “Vậy ngươi muốn Cảnh quốc làm gì?”

Triệu Khang nói: “Triệu tập tất cả thợ rèn của Cảnh quốc, toàn bộ đến Đại Càn, hai nước hợp tác toàn lực đúc đại pháo này. Thợ rèn của Cảnh quốc hiện tại chắc đang bận rộn rèn đúc vũ khí nhỉ?”

Diệp Hồng Tuyết khẽ gật đầu.

Triệu Khang mỉm cười: “Nàng quay về nói với bề hạ, đừng lãng phí nhân tài nữa. Vũ khí, cung nỏ còn thiếu, Đại Càn sẽ cung cấp cho Cảnh quốc.”

“Hiện nay một nửa thợ rèn của Đại Càn đang rèn đúc vũ khí, áo giáp, có những người này là đủ rồi, đại pháo này mới là

trọng điểm.”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu: “Ta sẽ về báo lại với bề hạ.”

Nói rồi Diệp Hồng Tuyết do dự một chút, đột nhiên lên tiếng: “Triệu Khang.”

Giọng điệu của nàng rất nặng nề.

Triệu Khang sao có thể không biết người đẹp trong lòng đang nghĩ gì, ôm Diệp Hồng Tuyết vào lòng, Triệu Khang dịu dàng nói: “Ta biết nàng muốn nói gì, ta cam đoan chỉ cần ta còn sống trên đời này một ngày, đại pháo của Đại Càn sẽ vĩnh viễn không bao giờ nhắm vào Cảnh quốc. Chờ khi thiên hạ thái bình, chúng ta sẽ quy ẩn sơn lâm, đến lúc đó Đại Càn, Cảnh quốc thế nào, chúng ta cũng đừng bận tâm nữa, được không?”

Diệp Hồng Tuyết ừ một tiếng, tuy rằng hiện tại Đại Càn và Cảnh quốc đang trong thời kỳ trắng đen, nhưng nói cho cùng, quốc gia với quốc gia không có tình hữu nghị vĩnh viễn.

Đặc biệt là trong tương lai, khi thực lực của cả hai bên đều cực kỳ hùng mạnh.

Lúc đó Đại Càn và Cảnh quốc còn có thể hòa thuận như bây giờ sao?

E rằng là không thể.

Nhưng Triệu Khang nói cũng đúng, những người như bọn họ hiện tại có thể khuấy đảo phong vân, nhưng vài chục năm, thậm chí một trăm năm sau thì sao?

Một thế hệ làm việc của một thế hệ, chỉ cần lo cho hiện tại là đủ rồi, những chuyện khác không cần phải nghĩ nhiều.

Chương 514 - Nạn huynh nan đệ

“Cũng còn chút lương tâm, không giống như chuyện đại đao, giấu giếm ta.”

Trên đường trở về, Diệp Hồng Tuyết khẽ hừ một tiếng, rõ ràng vẫn còn ghi nhớ trong lòng.

Triệu Khang dở khóc dở cười: “Tỷ tỷ tốt của ta, chuyện đại đao kia, lúc ta lên đường ra trận cũng chỉ là một ý tưởng, bọn

họ lúc nào làm ra, ta một chút cũng không biết a!”

“Lần này tạm tha cho người, đến lúc đó đại pháo này phải chia đều đây!”

Diệp Hồng Tuyết hừ nói.

Triệu Khang mỉm cười gật đầu đồng ý, hai người trở về huyện nha, Tiêu Linh Lung cũng đã sớm rửa mặt xong.

Tần Ngọc Phượng làm một bàn thức ăn, thấy hai người trở về liền vội vàng chào đón: “Nhanh, chỉ chờ hai người nữa thôi.”

“Ăn cơm, ăn cơm, tay nghề của Ngọc Phượng vẫn là rất tốt.”

Nhận được khẳng định của Triệu Khang, Tần Ngọc Phượng mỉm cười, rất là hài lòng.

Ăn sáng xong, gọi Cao Tuyên dọn đồ một phen, Triệu Khang liền phải lập tức khởi hành trở về để đi.

Không có cách nào, đã lừa nữ đế bộ hạ đến Nguyên Giang huyện ăn tết, phải nhanh chóng đưa người ta trở về.

Một đường đến cổng thành, Triệu Khang buông dây cương xe ngựa, nhìn Diệp Hồng Tuyết đang đứng cùng đám hộ vệ Cảnh quốc, trong lòng hai người đều có chút không ổn.

Bước tới nhẹ nhàng ôm lấy nàng, Triệu Khang ôn nhu nói: “Cho ta thêm chút thời gian.”

Diệp Hồng Tuyết không có đáp lại, chỉ là ôm chặt hơn.

Hai người tách ra, Tiêu Linh Lung bước lên phía trước, trêu ghẹo nói: “Hay là đừng trở về nữa, đến nước ta làm quan cũng được.”

Diệp Hồng Tuyết nhướn mày, liếc nhìn Triệu Khang: “Hắn trong lòng rất muốn đây, như vậy chẳng phải là quá tiện nghi cho hắn sao.”

Triệu Khang cười khan một tiếng, Tần Ngọc Phượng cười nói: “Ta thấy bộ hạ nói rất có lý, chúng ta bốn người cùng nhau náo nhiệt biết mấy.”

“Ngày tháng như vậy sẽ nhanh chóng đến thôi.”

Diệp Hồng Tuyết mỉm cười, xoay người lên ngựa rồi nói:

“Vậy hai người các người hãy trông chừng hắn cho kỹ, ba

chúng ta là đủ rồi, nếu như lại thêm mấy người nữa, vậy ta không đồng ý đâu!”

“Chắc hẳn cũng không có lá gan này đâu, bất quá quả thật là phải chú ý rồi.” Nữ đế bệ hạ gật đầu.

Triệu Khang đầy mặt lúng túng, hai người này!

Đại trượng phu tam thê tứ thiếp, bản quốc sư đây đầy đủ lắm thì cũng chỉ mới tam thê mà thôi!

“Đi thôi!”

Gioroi ngựa, dưới sự hộ tống của đám người, Diệp Hồng Tuyết đi trước, trở về Cảnh quốc.

Một lúc lâu sau, Triệu Khang mới nghe thấy nữ tử bên cạnh hừ hừ lên tiếng: “Được rồi, đều không nhìn thấy bóng dáng nữa rồi.”

Triệu Khang quay đầu lại, đưa tay búng nhẹ lên trán nàng, nghi ngờ nói: “Kỳ quái, sao lại có mùi chua chua thế này.”

“Người mới ăn dấm chua đấy!”

Triệu Khang cười ha ha, không nói hai lời ôm hai người vào trong xe ngựa, đánh xe trở về đế đô.

Thời gian thoi đưa.

Mùng tám tháng giêng.

Đối với toàn bộ Đại Càn quốc mà nói đều là ngày trọng đại, bởi vì hôm nay là ngày đại hôn của hoàng tử điện hạ Tiêu Huyền Sách.

Hiện nay trên triều đình, văn võ bá quan đều biết nữ đế bệ hạ có ý gì, tương lai giang sơn này chung quy là phải trả lại cho Tiêu Huyền Sách.

Nói như vậy, làn sắc phong này cơ bản chính là lập hoàng hậu rồi!

Trong ngoài hoàng cung đều giăng đèn kết hoa.

Tiêu Linh Lung mặc long bào, trên mặt tràn đầy nụ cười vui mừng, văn võ bá quan đều đã đến đông đủ.

Ngô gia một bước lên trời cũng có mặt, ngoại trừ quốc cữu Ngô Long Lý ra, Tiêu Linh Lung còn rất hào phóng ban cho

Ngô Tâm Di một cái danh hiệu cáo mệnh.

Điều này cũng khiến cho Ngô gia vốn là thương gia xuất thân lúc này là thật sự gà rừng biến thành phượng hoàng, khiến cho không ít quan viên trong lòng rất là cảm khái.

Nhìn người ta xem, sớm biết bệ hạ tương lai còn muốn trả lại ngôi vị cho Tiêu Huyền Sách, mình nên để nữ nhi nhà mình cố gắng thêm chút nữa.

Lúc này tỷ đệ Ngô Tâm Di đang ngồi bên tay phải nữ đế bệ hạ.

Cảm nhận được khí chất vừa xinh đẹp vừa cao quý của nữ đế bệ hạ, Ngô Tâm Di không khỏi có chút tự ti mặc cảm.

Nàng được xưng là đệ nhất mỹ nhân Thanh Châu, cũng không phải là người ngoài thời phong, chỉ luận về dung mạo còn hơn cả Tần Ngọc Phượng.

So với vị Minh Châu công chúa của Tề quốc kia cũng không hề thua kém.

Nhưng so với nữ đế bệ hạ, thì lại có chút không bằng, nghĩ đến đây Ngô Tâm Di vẫn là nhỏ giọng mở miệng: “Bệ hạ.”

Tiêu Linh Lung quay đầu lại, trên mặt tràn đầy nụ cười: “Ngô gia chủ làm sao vậy?”

Nói cũng là duyên phận, hai nhà đều không có trưởng bối gì, người làm chủ chính là hai tỷ muội.

Theo cách gọi của dân gian, đối phương chính là người nhà của mình a!

Ngô Tâm Di do dự một chút rồi mới nói: “Bệ hạ, sao không thấy quốc sư?”

Nữ đế bệ hạ mỉm cười nói: “Quốc sư lát nữa mới đến, gia chủ tìm hần có việc?”

Ngô Tâm Di vội vàng nói: “Không có, chỉ là hỏi một chút.”

Nhìn thần sắc nàng tâm tư không yên lòng, Tiêu Linh Lung có chút nghi ngờ, đây là ngày vui của muội mình, Ngô Tâm Di này sao lại hờn vía lên mây thế này?

Lúc này.

Trong hậu cung.

Hoàng tử điện hạ ngồi xổm trên mặt đất vẽ vòng tròn, Triệu Khang nhổ một miếng vỏ hạt dưa, khinh thường nói: “Làm sao vậy, tân lang quan? Lúc này lại sợ rồi? Trước kia ngươi không phải rất cứng rắn sao? Mở miệng là giang sơn, ngậm miệng là xã tắc!”

“Cái gì mà tân lang quan, chỉ là sắc phong thôi.”

Tiêu Huyền Sách ngẩng đầu lên trợn mắt: “Còn nữa, lão tử không có sợ, chỉ là có chút hồi hộp thôi.”

“Nói nhảm, ngươi đặc biệt còn là nhóc con, hảo huynh đệ ta còn đang bay nhảy đây, ngươi ngược lại tốt, đều có phi tử rồi.”

Ánh mắt Triệu Khang bỗng nhiên trở nên gian tà, xúi giục nói: “Huyền Sách a, ngươi sẽ không phải là không thích đồ đệ của ta chứ?”

Tiêu Huyền Sách liếc hắt một cái: “Cái đó cũng không phải, thích thì là thích, chỉ là...”

Triệu Khang lập tức hỏi: “Chỉ là cái gì?”

Tiêu Huyền Sách như con cua dịch lại gần Triệu Khang, nhỏ giọng nói: “Lão Triệu, chúng ta là huynh đệ, ta nói với ngươi, ngươi tuyệt đối đừng truyền ra ngoài a.”

“Đó là đương nhiên, chúng ta là hảo huynh đệ, sao có thể truyền ra ngoài được.” Triệu Khang nói.

Tiêu Huyền Sách: “Ta chính là cảm thấy nha đầu Thanh Loan này, tốt thì là tốt, chỉ là quá bạo lực, ngươi không biết nàng đánh ta còn hơn cả tỷ tỷ ta! Hơn nữa tính cách ngang ngược, làm sao có thể thích hợp làm đại phụ? Càng đừng nói là hoàng hậu!”

“Hoàng hậu tương lai phải là mẫu nghi thiên hạ a, ngươi xem cánh tay của ta đều là do nàng véo đấy! Tương lai ta là muốn làm hoàng đế, hiện tại phu cương bất chấn, tương lai nếu như truyền ra ngoài thì không hay a.”

Tiểu tử thú vị còn nói đến phu cương bất chấn.

Triệu Khang đầy thâm ý a một tiếng: “Nói như vậy, ngươi là muốn để nàng làm thiếp? Không đúng, hẳn là gọi là trắc phi?”

“Ai, lão Triệu a, ngươi không hiểu. Nha đầu kia hung dữ lên có thể dỡ cả giường của ta, lúc này nghĩ lại có chút vội vàng rồi, hẳn là nên để đại tỷ giúp ta lựa chọn thêm mấy nữ tử nghe lời một chút, thôi vậy cứ để như vậy đi, trước tiên để nàng làm vài năm, tìm được người thích hợp lại phế nàng, để tránh lúc nào cũng đánh ta...”

“Tiêu Huyền Sách!”

Một tiếng gầm như sấm truyền đến từ phía sau, hoàng tử điện hạ giật nảy mình, sợ đến mức ngã phịch xuống đất, nụ cười trên mặt cứng đờ.

Quay đầu nhìn lại, phía sau là Ngô Thanh Loan sắc mặt xanh mét.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi không phải nên ở chính điện chờ sao? Sao lại đến đây lúc nào vậy!”

Hoàng tử điện hạ toàn thân run rẩy.

Triệu Khang nhếch mép cười một tiếng: “Đến cũng được một lúc rồi.”

“Khốn kiếp! Lão Triệu ngươi hại ta!” Tiêu Huyền Sách phẫn nộ quát.

Ngay sau đó lỗ tai bị xách lên: “Tốt a ngươi Tiêu Huyền Sách, không nhìn ra ngươi trong lòng lại không muốn như vậy! Chê ta tính tình nóng nảy phải không? Thích nghe lời phải không? Đi, lúc này đi gặp bệ hạ để nàng ấy tìm thêm cho ngươi mấy người nghe lời! Ngươi còn muốn phế ta, gan cũng thật là béo a!”

“Lão Triệu! Hảo huynh đệ cứu ta a!” Hoàng tử điện hạ kêu thảm thiết.

Triệu Khang ôi một tiếng, dịch sang bên cạnh, sợ máu bắn lên người mình: “Đánh cũng đánh vừa vừa đi Thanh Loan, chừa chút hơi tàn, bên kia người ta còn đang chờ đấy!”

Nhìn Tiêu Huyền Sách bị đuổi đánh đến mức đầu đầy bọ, trong lòng Triệu Khang thoải mái, cảnh tượng này thật giống với lúc trước bệ hạ đánh mình a?

Nạn huynh nan đệ a!

Chương 515 - Cây muốn lặng

Triệu Khang ban đầu cho rằng với tính cách của Ngô Thanh Loan, Tiêu Huyền Sách ít nhất cũng phải mang hai quầng thâm mắt đi tham gia lễ sách phong.

Thế nhưng hắn đã đánh giá thấp tên tiểu tử này, Tiêu Huyền Sách chẳng mất bao nhiêu thời gian đã dễ dàng được Ngô Thanh Loan vui vẻ trở lại.

Nào là “Trong lòng ta chỉ có mình nàng”, nào là “Đánh có đau tay không, để ta xoa cho nào!”...

Từng câu từng chữ đều là lời đường mật tuôn ra như suối, đúng là heo nái đeo áo ngực, có cả một bộ đấy!

Triệu Khang nhìn mà há hốc mồm.

Thời gian đã không còn sớm.

Triệu Khang cũng không trêu chọc đôi tình nhân trẻ này nữa, vỗ vỗ mông rồi đi đến chính điện.

Vị trí của hắn ở bên cạnh Nữ Đế bệ hạ, nhìn thấy hai người bọn họ thỉnh thoảng lại thì thầm to nhỏ.

Trong lòng Ngô Tâm Di không khỏi dâng lên một tia chua xót.

Ngô Thanh Loan đã sớm biết Tiêu Linh Lung là nữ nhân của sự phụ mình, chuyện này tự nhiên cũng nói cho tỷ tỷ mình biết.

Ban đầu Ngô Tâm Di còn không tin, nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này cũng không thể không tin.

Khoảng cách vốn đã rất lớn, giờ phút này chỉ cảm thấy đột nhiên trở nên xa vời vợi.

Theo sau khi Tiêu Huyền Sách đem ngọc như ý giao cho Ngô Thanh Loan, lễ sách phong thuận lợi hoàn thành, Tiêu Linh Lung hạ lệnh mở tiệc chiêu đãi quần thần.

Tối nay, Nữ Đế bệ hạ uống rất nhiều rượu, cho dù Triệu Khang có khuyên can thế nào cũng không được.

Mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, không khí tết dần nhạt phai, băng tuyết tan đi báo hiệu mùa xuân sắp đến.

Phía nam nhất của nước Cảnh.

Trần Thanh Thạch thuộc châu Cổ.

Từ Trần đi thêm năm mươi dặm nữa là hoàn toàn tiến vào sa mạc mênh mông bát ngát, với tư cách là một trấn biên giới cực nam của nước Cảnh.

Dân số của thị trấn Thanh Thạch không nhiều, chỉ có khoảng hai trăm hộ gia đình, ngày thường cũng không có thương nhân nào qua lại, tất cả đều dựa vào việc tự cung tự cấp.

Giờ là lúc đầu xuân, nhà nhà đều dậy sớm, vác cuốc, dắt trâu ra đồng cày cấy.

Trẻ con thì ngồi chơi đùa trên bờ ruộng, những đứa lớn hơn một chút thì phụ giúp cha mẹ làm ruộng.

Trần Ngưu đứng thẳng người, đắm đắm vào eo, công việc cấy lúa làm lâu dễ bị đau lưng mỗi gỗi.

Đang định uống nước giải khát thì hần phát hiện ven ruộng đột nhiên xuất hiện một người đàn ông to lớn.

Người đàn ông cao to vạm vỡ, tóc dài hơi xoắn màu vàng nhạt, bên hông đeo một thanh đao cong, tướng mạo toát lên vẻ kỳ dị, dung mạo này Trần Ngưu chưa từng gặp qua, không khỏi có chút nghi hoặc.

Ngay lúc này, người đàn ông bước tới, giọng nói rất thô kệch: “Bác nông dân, làm việc đấy à?”

Trần Ngưu cười toe toét đáp lại một tiếng “Đúng vậy”, hần dẫm lên bùn đất đi tới, đến gần thì không khỏi kinh ngạc.

Người này cao hơn hần hần một cái đầu, hơn nữa dáng người cực kỳ vạm vỡ.

“Huynh đệ thân hình thật cường tráng! Làm việc nhất định là một tay hảo thủ.”

Nghe được lời khen ngợi của Trần Ngưu, người đàn ông có vẻ ngại ngùng cười cười, Trần Ngưu là người dễ gần, thấy người đàn ông có chút xấu hổ chủ động hỏi: “Sao trước đây ta chưa từng gặp người, người từ nơi khác đến à?”

“Đúng vậy, ta từ phía nam đến.” Người đàn ông cười ha hả.

Trần Ngu trợn mắt: “Nói khoác không biết ngượng, phía nam toàn là sa mạc hoang vu, làm gì có ai mà ở.”

Người đàn ông cười lớn: “Là từ phía nam của phía nam đến, bác nông dân từ nơi đó đi vào sẽ đến chỗ mọi người, đúng chứ? Nơi này của mọi người gọi là gì?”

Trần Ngu đáp: “Đúng vậy, đó là lối vào trấn, nơi này của chúng ta gọi là trấn Thanh Thạch.”

Người đàn ông gật gật đầu, lẩm bẩm: “Trấn Thanh Thạch? Bác nông dân, trấn của mọi người có đông người không? Cách nha môn xa không?”

“Chắc chắn là xa rồi, phải đi mười mấy dặm mới đến huyện thành, chỉ có nơi đó mới có nha môn, trấn chúng ta có hơn hai trăm hộ gia đình, ừm... người sẽ không phải là người nước Càn hay nước Tề, nước Chu gì đó chứ? Người ở đó đều có tướng mạo giống người sao?”

Trần Ngu rất tò mò, hắn chỉ nghe tiên sinh dạy học trong trấn nói qua.

Thì ra trên đời này không chỉ có nước Càn của bọn họ, còn có nước Càn, nước Tề, nước Chu.

Người đàn ông lắc đầu cười nói: “Đều không phải, ta đến từ nước Kim.”

“Nước Kim? Chưa từng nghe nói qua quốc gia nào như vậy.”
Trần Ngu ngăn người.

Người đàn ông cười nói: “Rất nhanh thôi, mọi người sẽ được nghe nói đến.”

Nói xong, hắn đột nhiên rút thanh đao cong bên hông ra, đao cong “soạt” một tiếng ra khỏi vỏ, ánh đao lóe lên trong nháy mắt, mang theo một đường máu bắn tung tóe.

Trên mặt Trần Ngu còn mang theo vẻ nghi hoặc, đầu đã lăn lông lốc xuống ruộng.

Những người ở ruộng xa xa nhìn thấy cảnh tượng này đều sống sờ.

Con trai mười một tuổi của Trần Ngu ở ruộng ngây ngốc nhìn người đàn ông giết chết cha mình.

Người đàn ông mỉm cười, đột nhiên xông lên, một đao đâm xuyên qua người con trai của Trần Ngu.

Tiếp theo, hấn tháo tù và bên hông, đưa lên miệng.

Tiếng tù và trầm thấp kéo dài vang lên, đây là khúc nhạc của chém giết, khi nó xuất hiện, đại diện cho cái chết vô tận.

Giây tiếp theo, những người còn đang ở trong ruộng liền nhìn thấy, phía sau người đàn ông xuất hiện hơn trăm người cầm đao cong.

Tất cả bọn họ đều mặc áo giáp da, ăn mặc giống hệt nhau.

Người đàn ông giết chết cha con Trần Ngu buông tù và xuống, nhìn những người dân trấn Thanh Thạch đang ở trong ruộng, thản nhiên nói: “Giết sạch! Không chừa một ai!”

Giây tiếp theo, cuộc thảm sát bắt đầu!

Đây là một cuộc thảm sát vô cùng tàn nhẫn, bất kể là nam nữ già trẻ đều không tha.

Sau khi đàn ông bị giết, những người phụ nữ sẽ phải chịu đựng những hình thức tra tấn man rợ nhất.

Đám quân tiên phong nước Kim này đã hành quân trong sa mạc hơn một tháng trời, sớm đã đói khát khó chịu, tiếng kêu thê lương trong nháy mắt đã nhuộm đỏ cả trấn, biến nơi đây thành địa ngục trần gian.

Chỉ trong vòng hai khắc đồng hồ, có người đi đến trước mặt người đàn ông đầu tiên chém giết cha con Trần Ngu, bẩm báo: “Bẩm báo đại nhân, tổng cộng bốn trăm hai mươi bảy người.”

Người đàn ông khẽ gật đầu: “Điều tra các thôn trang xung quanh, có thể tàn sát thì tuyệt đối không chừa một ai.”

“Tuân mệnh!”

Cuộc thảm sát vẫn chưa kết thúc, tiếp tục lan rộng.

Ba ngày sau.

Đại tướng quân tiên phong của nước Kim là Hách Liên Uy đến trấn Thanh Thạch, quân thám báo đã sớm dọn dẹp sạch sẽ khu vực xung quanh.

“Bẩm báo Hách Liên tướng quân, trong vòng ba mươi dặm đã dọn dẹp xong, cách nơi này khoảng mười sáu dặm là Đồng Thành của nước Cảnh.”

“Dân số khoảng một nghìn người, trong thành chỉ có nha môn với hai, ba chục người, không có binh lính trấn thủ.”

Nghe xong báo cáo của quân thám báo, khoe miệng Hách Liên Uy nhếch lên nụ cười tàn nhẫn: “Theo lời Bình Bắc vương, các người chia làm nhiều nhóm trà trộn vào Đồng Thành, canh ba mở cổng thành, bản tướng sẽ dẫn quân xông vào.”

Thủ lĩnh quân thám báo vội vàng gật đầu: “Tuân mệnh!”

Đêm khuya.

Người dân Đồng Thành đã chìm vào giấc ngủ say, cánh cổng thành vốn đóng chặt bỗng nhiên bị người ta đẩy ra một khe hở.

Trong màn đêm đen kịt, từng bóng người lén lút len vào, Hách Liên Uy không nói hai lời, lạnh giọng ra lệnh: “Dẫn người canh giữ cổng thành phía sau, không được để bất kỳ ai chạy thoát, tấn công nha môn trước, giết sạch không chừa một ai!”

“Tuân mệnh!”

Đại quân lén lút tiến vào Đồng Thành, đóng chặt cổng thành, ngay sau đó, vô số ngọn đuốc được thắp lên, chiếu sáng cả Đồng Thành.

Trong nháy mắt, địa ngục giáng xuống!

Người dân Đồng Thành đang ngủ say bỗng nhiên bừng tỉnh, liền phát hiện thứ chào đón mình lại là đao cong sắc bén, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị chém bay đầu.

Tri huyện Đồng Thành còn đang nằm úp sấp trên bụng tiểu thiếp thứ ba thì bị người ta một đao chém bay đầu.

Tiếng kêu cứu, tiếng cầu xin tha mạng kinh hãi vang lên, nhưng đều không thể thoát khỏi lưỡi đao của binh lính nước Kim. Đến tận nửa đêm, cả Đồng Thành tràn ngập thi thể.

Một bé gái đứng trước cửa nhà, ngơ ngác nhìn những tên lính nước Kim cầm đuốc, sợ hãi òa khóc.

Hách Liên Uy nhìn thấy vậy, bước tới ôm bé gái vào lòng, cười nói: “Đừng khóc, đừng khóc, lập tức sẽ được gặp cha mẹ

rồi.”

Chương 516 - Gió Chăng Dừng

“Rắc” một tiếng.

Cổ họng cô bé gãy gập, tắt thở ngay tức khắc.

Hắn ném cái xác cô bé sang một bên như ném rác, thản nhiên nghe thuộc hạ báo cáo.

Toàn bộ thành Đồng đã bị tàn sát, không một ai sống sót!

Bọn chúng không cần những thường dân Đại Cảnh này, thứ chúng muốn chỉ là đất đai của họ mà thôi.

“Đội Diều Hâu, lấy thành này làm trung tâm, vẽ bản đồ khu vực trăm dặm xung quanh. Đội Cáo Hoang tiếp tục truy quét, trong vòng nửa tháng phải thanh trừng toàn bộ dân cư trong phạm vi trăm dặm!”

Hách Liên Uy thản nhiên ra lệnh.

Diều Hâu và Cáo Hoang là tên gọi của các đội trinh sát tiên phong của quân Kim, mỗi đội một trăm người, mười đội là một kỳ.

Mà đội quân tiên phong do Hách Liên Uy chỉ huy có tới ba mươi kỳ!

Hiện tại xuất hiện chỉ là một phần, theo kế hoạch của Tiêu Phi Vũ, Bình Bắc Vương của Kim quốc, địa hình Đại Cảnh hiểm trở, nhiều nơi không thể phát huy ưu thế kỵ binh hùng mạnh của Kim quốc.

Vậy nên dùng cách thức bí mật thâm nhập, từng chút một nhỏ bỏ các thành trì nhỏ ven biên giới Đại Cảnh.

Tạo bàn đạp vững chắc cho đại quân Kim quốc phía sau.

Dùng cách này từng bước thôn tính, đợi đến lúc Đại Cảnh kịp phản ứng thì hơn nửa Cổ Châu đã rơi vào tay chúng.

Lúc đó, đánh hay lui đều do chúng quyết định, không đến lượt Đại Cảnh dặt mũi.

Sự thật chứng minh, kế hoạch của Tiêu Phi Vũ rất hiệu quả, dưới sự tàn sát của quân Kim, chỉ trong vòng mười ngày, lấy thành Đồng làm trung tâm, phạm vi trăm dặm có ba huyện lỵ và bảy trấn, tổng cộng hơn một vạn dân chúng Đại Cảnh đã bỏ mạng dưới lưỡi đao của quân tiên phong Kim quốc!

Thi thể thường dân bị quân Kim đào hố chôn lấp tùy tiện, đến chết cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Tính cả Đồng Thành và Thanh Thạch trấn, hiện tại quân tiên phong Kim quốc đã chiếm được bốn huyện lỵ và tám trấn.

Ba vạn quân tiên phong tràn vào đất Đại Cảnh.

Trong nha môn Đồng Thành, Hách Liên Uy mân mê một thỏi bạc, đây là thứ hãn lục soát được từ nhà của huyện lệnh Đồng Thành đã chết.

Một tên huyện lệnh nho nhỏ mà trong nhà lại cất giấu cả ngàn lượng bạc, xem ra những năm qua hãn ta đã tham ô không ít.

Đội trưởng đội Cáo Hoang nhìn bản đồ, thấp giọng nói:

“Tướng quân, hiện tại các huyện lỵ xung quanh Đồng Thành đã được quét sạch, tiếp theo là những thành lớn như Bạch Nham thành, Hạ Mã quan.”

“Qua điều tra, những thành trì này đều có trên vạn dân, trong thành có quân đội đồn trú khoảng trăm người, ra vào kiểm soát vô cùng nghiêm ngặt, khí cụ công thành của chúng ta vẫn chưa vận chuyển tới, e rằng tấn công trực diện không ổn.”

Hách Liên Uy buông thỏi bạc, cười khẩy: “Trên đời này không có gì là tiền không giải quyết được, thay đổi trang phục, dùng xe chở số thuốc nổ mang theo vào ba thành trì Bạch Nham thành.”

“Nếu có quân lính kiểm tra, cứ đưa bạc cho chúng, dù sao cuối cùng cũng là của chúng ta.”

Đội trưởng đội Cáo Hoang cung kính nói: “Tướng quân anh minh.”

Hách Liên Uy cười khẩy, không đáp lại.

Anh minh?

Anh minh cái rắm, đây đều là kế hoạch do Bình Bắc Vương vạch sẵn trước khi xuất phát, lũ người phương Bắc này đánh trận thật sự là không đủ sáng khoái.

Không bằng ở thảo nguyên, kỵ binh đôi đầu trực diện mới đã!

Tuy nhiên không thể không nói, cách này tuy tiến độ chậm, nhưng lại rất hiệu quả.

Lại một đêm tập kích, lần này chia làm ba đường, tiếng nổ vang trời khi thuốc nổ được kích hoạt.

Cửa thành của ba thành trì bị đánh tan, hàng vạn quân Kim tràn vào thành, thấy người là giết.

So với Đại Cảnh, Tề, Chu, binh lính Kim quốc trời sinh đã khát máu, bọn chúng chưa bao giờ động lòng trắc ẩn vì đối phương tay không tấc sắt.

Với bọn chúng, cảm giác máu nóng phun lên người là điều không gì sánh bằng!

Cứ như vậy, từng thành trì âm thầm thất thủ, quân Kim tràn vào Cổ Châu ngày càng đông.

Ở hậu phương, Bình Bắc Vương Tiêu Phi Vũ nghe thuộc hạ báo cáo, trên mặt không hề lộ ra vẻ vui mừng.

Hiện tại cục diện đã mở ra, giành được thắng lợi tạm thời, nhìn qua thì có vẻ thuận lợi, nhưng Tiêu Phi Vũ biết rõ, như vậy vẫn chưa đủ.

Thành trì ư, hôm nay chiếm được, ngày mai có thể mất, thắng bại nhất thời không thể nói lên điều gì.

Mấu chốt là xem Kim quốc có thể đứng vững gót chân ở Cổ Châu hay không, chỉ khi đứng vững rồi, mới có tư cách đánh một trận diệt quốc với Đại Cảnh.

Nhìn tên lính truyền tin đến báo tin vui, Tiêu Phi Vũ thân nhiên nói: “Truyền lệnh cho Hách Liên Uy, thu gom toàn bộ lương thực của các thành trì đã chiếm được, lấy Bạch Nham thành làm cứ điểm, thiết lập tuyến đường vận chuyển. Hạ Mã quan, Dương Cốc thành bố trí quân đội phòng thủ theo thế gọng kìm.”

“Đại quân vừa đến, lập tức tấn công Kinh Phủ thành của Cổ Châu!”

Kinh Phủ thành, thành trì lớn nhất Cổ Châu!

Tên lính vội vàng ghi nhớ lời Tiêu Phi Vũ, lập tức đi thông báo cho Hách Liên Uy.

Bước ra khỏi doanh trường, Tiêu Phi Vũ nheo mắt nhìn về phía xa, hắn hiện tại vẫn còn ở sa mạc, nhưng dường như đã nhìn thấy núi non của Đại Cảnh.

Đó là cảnh đẹp khác biệt so với thảo nguyên.

Khác với bốn nước phương Bắc, Kim quốc là quốc gia được xây dựng bởi những người du mục trên thảo nguyên, trước kia vương đình của bọn họ chỉ là những túp lều trên thảo nguyên.

Kẻ địch đánh tới có thể cuộn lều bỏ chạy bất cứ lúc nào, căn bản không có khái niệm kinh đô.

Cũng giống như xe căn cứ trong Red Alert, có thể kéo đi khắp nơi, đến đâu là nhà đến đó.

Cho dù đến những năm gần đây, Kim quốc cũng không có lấy một tòa thành tử tế.

Nhưng tất cả đã thay đổi chóng mặt kể từ khi Tiêu Phi Vũ xuất hiện.

Kể từ khi bị Triệu Khang ép phải rời khỏi Đại Càn, vượt qua sa mạc chạy đến thảo nguyên Kim quốc này, gần một năm trôi qua.

Hắn không phải là không làm gì cả, ngược lại, hắn cũng bận rộn như Triệu Khang.

Đầu tiên là dẫn dắt thiết kỵ Kim quốc san bằng năm tiểu quốc xung quanh thảo nguyên có dân số khoảng một triệu người, chọn một tòa thành lớn làm kinh đô cho Kim quốc.

Sau đó, hắn cho sản xuất thuốc nổ đen ồ ạt, chọn địa điểm trồng khoai lang để Kim quốc có đủ lương thực dồi dào cho việc chinh phạt.

Binh lính Kim quốc mặc giáp da bò, da dê, hắn cho người khai thác mỏ sắt, truyền thụ kỹ thuật luyện sắt cho người Kim quốc, rèn đúc đao kiếm sắc bén, áo giáp kiên cố.

Hơn nữa còn huấn luyện cho Kim quốc một đội quân bộ binh hùng mạnh.

May mắn là thảo nguyên rộng lớn, dân số Kim quốc đông đảo, nhiều hơn cả ba nước Đại Cảnh, Tề, Chu cộng lại.

Có thể để hắn có đủ nhân lực điều động, sử dụng.

Hắn một mình thay đổi cả một quốc gia, điều khiến người ta khó tin hơn nữa là.

Đối với hắn, một người ngoài, cả Kim quốc từ trên xuống dưới đều vô cùng tín phục, sự tín phục này dựa trên thực lực kinh khủng của bản thân Tiêu Phi Vũ.

Kim quốc vương hiện tại là Thác Bạt Hồ, cho đến tận hôm nay vẫn thường xuyên giật mình tỉnh giấc giữa đêm, trong mơ, Tiêu Phi Vũ một mình một ngựa xông thẳng vào vạn quân của hắn, từ đầu chiến trường phía bắc, dùng một thanh loan đao chém giết đến tận trước xe ngựa của hắn.

Máu chảy thành sông, xác chết thành núi!

Thế mà trên người hắn thậm chí còn không dính một giọt máu!

Hắn chỉ nhẹ nhàng đặt loan đao lên vai Thác Bạt Hồ, thản nhiên nói: “Hoặc là giao quốc gia và thân dân của ngươi cho ta, ta sẽ cho ngươi một thiên hạ rộng lớn hơn. Hoặc là ta giết ngươi, chọn một người khác làm chủ thảo nguyên!”

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Triệu Khang muốn an định, nhưng lại có một kẻ điên cuồng, trong suốt một năm qua, luôn muốn kéo hắn cùng rơi xuống địa ngục!

Chương 517 - Đóng Cửa Thành!

Kinh Phủ Thành, phủ đệ của Châu Mục.

Kinh Phủ Thành là thành trì lớn nhất của Cổ Châu. Mặc dù Cổ Châu là một trong bảy châu nghèo nhất của nước Cảnh, Kinh Phủ Thành vẫn là trung tâm giao thương sầm uất, thu hút đông đảo thương nhân qua lại.

Châu Mục tên là Nạp Lan Thái, nghe tên đã biết là nữ nhi.

“Đóa hồng gai” này nổi tiếng khắp Cổ Châu.

Nước Cảnh nữ nhi nhiều hơn nam nhi, dẫn đến tư tưởng trọng nam khinh nữ cực kỳ nghiêm trọng. Vì vậy, nữ nhi có thể giữ chức vụ trong triều đình đều là những người tài sắc vẹn toàn.

Nạp Lan Thái chính là một ví dụ điển hình.

Xuất thân là tướng quân, nàng từng là Phó tướng thống lĩnh ba vạn quân. Không chỉ chiến công hiển hách, tu vi võ học của nàng cũng cực cao, đạt tới cảnh giới Tứ phẩm trung kỳ.

Năm ba mươi tuổi, nàng được điều đến Cổ Châu làm Châu Mục. Nàng còn ngang nhiên cưới một vị quan viên tuần tũ của Cổ Châu làm phu quân, gây chấn động khắp nơi.

Vị phu quân trẻ tuổi của nàng, chỉ mới mười tám, bị người đời chế giễu là “kẻ núp váy vợ”, là kẻ nhu nhược đến mức “lên giường cũng chỉ biết chui vào trong váy vợ mà ngủ”.

Tuy nhiên, vị phu quân này không những không xấu hổ mà còn lấy làm vinh hạnh.

Bởi vì những kẻ hay gièm pha kia, trong lòng ai cũng ghen tỵ muốn chết!

Triệu Minh Nghĩa chính là một trong số đó. Hắn nhìn nữ tử đối diện đang gác một chân lên ghế, tay áo xắn lên, bóc com ăn ngấu nghiến.

Triệu Minh Nghĩa mỉm cười đưa tay quẹt hạt com dính bên mép nàng, ôn nhu nói: “Chậm một chút.”

Nữ tử trợn mắt: “Ồ trong quân, ăn chậm đồng nghĩa với việc ăn không đủ no.”

Nạp Lan Thái, người đẹp như tên, đôi mắt phượng mày ngài, dung mạo tinh xảo, toát lên vẻ quyến rũ trời sinh. Nếu không, sao những kẻ ở Kinh Phủ Thành kia vừa miệng mắng “kẻ núp váy vợ”, vừa thầm tiếc nuối tại sao năm đó Nạp Lan Thái không để ý đến mình?

Chỉ là cách ăn uống của nàng chẳng liên quan gì đến hai chữ “quyến rũ”.

Nhưng Triệu Minh Nghĩa không để tâm. Từ khoảnh khắc nữ tử này nắm cổ áo hắn nói muốn cưới hắn, tâm thần hắn đã

hoàn toàn khuất phục, cam tâm tình nguyện làm tù binh của nàng.

Đặt bát đĩa xuống, Nạp Lan Thái ợ một tiếng. Triệu Minh Nghĩa đưa ly nước, nàng uống một hơi, nói: “Sảng khoái!”

Sau đó nói tiếp: “Được rồi, ta phải đi tuần tra quân vụ. Lũ khốn kiếp ở Bạch Nham Thành và Hạ Mã Quan mấy ngày nay rồi, cũng không đến doanh trại đổi phiên, không đưa ra được lời giải thích thỏa đáng thì đừng trách ta chém đầu bọn chúng!”

Triệu Minh Nghĩa cười nói: “Hay là để ta đi, nương tử ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Ngươi đi được sao?” Nạp Lan Thái nghi ngờ.

Triệu Minh Nghĩa vui vẻ nói: “Người gác cổng phủ Thừa tướng cũng là quan tam phẩm, người ta đều gọi ta là kẻ núp váy vợ, chút mặt mũi này chắc chắn bọn họ phải nể nang chứ. Chỉ là kiểm tra đổi phiên thôi mà, cũng đâu phải chưa từng làm.”

“Không được, mí mắt ta cứ giật giật, không yên tâm. Lỡ như ngươi bị sơn tặc bắt cóc, lão nương biết đi đâu tìm tiểu bạch kiểm khác đây? Ngươi ở nhà ngoan ngoãn chờ ta về!”

Triệu Minh Nghĩa lắc đầu: “Vẫn là để ta đi. Nàng mang theo lửa giận như vậy, bất kể bọn họ trì hoãn đổi phiên vì lý do gì, đều sẽ bị nàng lột da tróc thịt.”

“Hiện tại tướng lĩnh trong quân Cổ Châu vốn đã có nhiều bất mãn với nàng, nếu lại xảy ra chuyện gì, sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của nàng.”

Nạp Lan Thái trừng mắt: “Bọn họ còn dám dâng tầu chương buộc tội ta a! Lật trời rồi!”

Triệu Minh Nghĩa vội vàng đứng dậy: “Đừng nóng giận, đừng nóng giận, tức giận hại thân. Lần này nghe lời phu quân đi.”

“Hơn nữa, Hoàng thượng đã hạ lệnh tập trung tất cả thợ rèn trong nước Cảnh đến kinh thành. Chuyện này mới là quan trọng nhất.”

Nạp Lan Thái nhú mày: “Suýt chút nữa thì quên mất chuyện này. Cũng đúng. Vậy được rồi, ngươi mang theo nhiều người

một chút. Lũ khốn đó sẽ không vô duyên vô cớ trì hoãn đổi phiên, e là có sơn tặc thổ phỉ quấy phá.”

“Nói trước, nếu tình hình không ổn thì cứ bỏ chạy, đừng quản gì hết.”

Triệu Minh Nghĩa cười nói: “Sẽ không có chuyện gì đâu. Vậy ta đi điều động người xuất phát đây, mấy ngày nay nàng ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.”

“Đi đi đi, lắm lời như đàn bà!”

Tuy giọng điệu có chút cáu kỉnh, nhưng Nạp Lan Thái lại mỉm cười. Kiếp này, nếu nói có gì đáng để khoe khoang với người khác, thì không phải là làm cái chức Châu Mục chó má gì này.

Mà là cưới được tên tiêu bạch kiếm này!

Từ doanh trại quân đội, Triệu Minh Nghĩa điếm đủ ba ngàn quân, rời khỏi Kinh Phủ Thành.

Cưỡi ngựa đi trên quan đạo, Thiên phu trưởng La Vân Hải trêu chọc: “Sao vậy? “Kẻ núp váy vợ” nhớ Châu Mục đại nhân nhà chúng ta rồi à? Lo lắng cái gì thế?”

Triệu Minh Nghĩa không giống như mọi khi, không hề nở nụ cười, quay đầu sang nhỏ giọng hỏi: “La tướng quân, bình thường việc đổi phiên của quân phòng thủ có kéo dài quá mười ngày nào chưa?”

La Vân Hải ngăn người: “Chưa từng có chuyện như vậy. Có lẽ là do chuyện gì đó trì hoãn thôi.”

Triệu Minh Nghĩa quay đầu nhìn về phía xa, lắm bầm: “Nếu thật sự có chuyện gì trì hoãn thì cũng không thể cả ba thành cùng lúc trì hoãn được, hơn nữa cũng không hề có thư từ báo cáo. Trì hoãn đổi phiên là tội chém đầu đấy.”

“Này, người đừng nói nữa, sao tự dưng ta thấy rùng mình thế?” La Vân Hải nhú mày.

“Hy vọng là ta lo xa.”

Triệu Minh Nghĩa cười gượng, sau đó nói: “Tuy nhiên, để phòng ngừa vạn nhất, La tướng quân, đến lúc đó người dẫn hai ngàn quân ở lại Khúc Thành, ta dẫn người đến Bạch Nham Thành điều tra tình hình.”

“Dừng!”

La Vân Hải vội vàng nói: “Bị người nói vậy, tự dừng ta thấy bất an, cứ như sắp xảy ra chuyện lớn vậy. Hay là chúng ta đổi lại, người dẫn người ở lại Khúc Thành. Nếu người xảy ra chuyện gì, Châu Mục đại nhân nhà ta còn không bắt ta ra làm mồi nhậu sao!”

Triệu Minh Nghĩa dờ khóc dờ cười: “Cũng được.”

...

Hai ngày sau.

Triệu Minh Nghĩa và La Vân Hải đến Khúc Thành, cách Bạch Nham Thành gần nhất khoảng ba mươi dặm.

Trong Khúc Thành yên bình, không có gì bất thường, khiến Triệu Minh Nghĩa thở phào nhẹ nhõm.

La Vân Hải điểm đủ quân, nói với Triệu Minh Nghĩa: “Vậy ta đi trước, muộn nhất là lúc hoàng hôn sẽ quay về.”

Triệu Minh Nghĩa chấp tay: “Làm phiền tướng quân rồi.”

“Haizz~”

Nhìn La Vân Hải dẫn quân rời đi, Triệu Minh Nghĩa không trở về phủ nha Khúc Thành nghỉ ngơi như đã sắp xếp, mà đứng trên đầu tường chờ đợi tin tức.

Thời gian trôi qua từng chút một, mặt trời lặn về tây, trái tim vốn dĩ bình tĩnh của hắn cũng trở nên bồn chồn.

Triệu Minh Nghĩa nhìn về phía quan đạo, đột nhiên xuất hiện một chấm đen.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại giật mình thon thót, bởi vì theo sau chấm đen kia là một đoàn người ngựa đông nghìn nghịt!

Một người mặc giáp trụ tả tơi, cánh tay trái bị chém đứt ngang vai, toàn thân bê bết máu, ánh hoàng hôn chiếu lên người hắn, không phân biệt được là máu hay là ánh tà dương sắp tắt!

Triệu Minh Nghĩa chỉ nghe thấy một tiếng gầm rú khiến linh hồn cũng phải run rẩy.

“Đóng cửa thành! Kẻ núp váy vợ, mau đóng cửa thành cho ta! Nhanh đóng cửa thành! Địch tập kích! Địch tập kích!”

Một mũi tên xé gió lao đến, không biết đã trúng bao nhiêu nhất dao, La Vân Hải toàn thân run lên, nhìn mũi tên găm vào ngực mình.

Máu từ vết thương phun ra như suối, hắn cười thảm, bàn tay phải duy nhất còn lại nắm chặt lấy mũi tên, cố hết sức rút ra, sau đó hung hăng đâm vào con chiến mã thân thiết như vợ mình.

Con ngựa hí vang một tiếng, cơn đau dữ dội kích thích thần kinh đã mỗi mết, con ngựa đã cùng La Vân Hải xông pha trận mạc vô số lần, sau cú đâm này bùng nổ sức lực cuối cùng, lao thẳng về phía Khúc Thành!

La Vân Hải dùng chút hơi tàn cuối cùng gào thét: “Đóng cửa thành! Địch tập kích! Bạch Nham Thành bị tàn sát!”

Chương 518 - Không Quay Về Nữa

Tiếng gầm rú khàn đặc như muốn dốc hết chút sức lực cuối cùng!

La Vân Hải, người đã nhuốm đầy bụi đất, cả người lẫn ngựa ngã gục trước cổng thành Khúc Thành, mãi mãi không tỉnh lại.

Từ đằng xa, không biết từ đâu xuất hiện một toán kỵ binh địch, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta kinh hãi.

Tiếng vó ngựa như sấm rền vang dội, nghe như tiếng báo hiệu của cơn bão sắp ập đến, như lời cảnh báo từ thiên tai.

Không cho phép bất kỳ ai chần chừ dù chỉ một chút, Triệu Minh Nghĩa gầm lên: “Đóng cửa thành!”

Ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào La Vân Hải đang nằm dưới thành, dù cách nhau mười mấy mét nhưng hắn vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Tiếng cửa thành đóng lại vang lên, cuối cùng “ầm” một tiếng, cánh cửa nặng nề đóng chặt, chặn đứng lối vào Khúc Thành.

Nghe thấy tiếng cửa thành đóng lại, La Vân Hải nằm trên mặt đất dường như mỉm cười.

Hắn xông pha khỏi vòng vây, chịu vô số vết thương, tất cả chỉ vì muốn truyền ba chữ “đóng cửa thành” về Khúc Thành.

Toán kỵ binh dừng lại, hàng ngàn ánh mắt âm u nhìn chăm chăm vào cánh cửa thành Khúc Thành đã đóng chặt, thật đáng chết!

Bọn chúng đã chặn đường nhiều nơi như vậy mà vẫn để cho một tên La Vân Hải chạy thoát!

Đây là lần đầu tiên Triệu Minh Nghĩa nhìn thấy loại quân địch này, bọn chúng cao lớn, mặc giáp da thô sơ.

Không giống như hắc búi tóc gọn gàng, tóc tai bọn chúng buông xõa tùy ý, toàn thân toát lên vẻ hoang dã, như thể chúng không phải là người mà là một lũ dã thú.

Ngay cả con ngựa mà chúng cưỡi cũng mang vẻ kỳ dị, những con ngựa này còn to hơn cả những con ngựa Thanh Tông tốt nhất của nước Cảnh!

Hắn nhìn chăm chăm vào quân địch dưới thành, câu nói cuối cùng của La Vân Hải “Bạch Nham thành bị tàn sát” cứ lặp đi lặp lại trong đầu hắn.

Nếu hắn nhớ không lầm, Bạch Nham thành có hơn vạn dân, bị tàn sát nghĩa là lũ súc sinh này đã giết hơn vạn dân chúng nước Cảnh!

Tay hắn vô thức siết chặt, có lẽ còn nhiều hơn!

Còn Hạ Mã Quan thì sao?

Quân lính trấn thủ thành đó cũng chưa đến doanh trại lớn thay phiên!

Ngay lúc này, Triệu Minh Nghĩa phát hiện tên lính địch đi đầu ra hiệu, ngay sau đó hắn nhìn thấy toán kỵ binh chia làm hai hướng, lao vun vút đi.

Triệu Minh Nghĩa lập tức hiểu đối phương muốn làm gì, chúng muốn bao vây Khúc Thành, không cho tin tức truyền ra ngoài!

“Trương Bưu!”

Triệu Minh Nghĩa lập tức quát lớn.

Một tên lính lập tức chạy tới: “Triệu đại nhân!”

Nhìn thoáng qua số quân địch còn sót lại dưới thành, chân Trương Bưu không khỏi run rẩy, rõ ràng bọn họ còn hai ngàn người ở Khúc Thành.

Mà toán người này tính cả thầy cũng chỉ có một ngàn, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy sợ hãi!

Triệu Minh Nghĩa nhanh chóng nói: “Lập tức tập hợp người của ngươi, một người ba ngựa! Xuất phát từ cửa thành phía sau, nhanh chóng đến Kinh Phủ thành bẩm báo Châu Mục đại nhân, phía nam Khúc Thành xuất hiện một lượng lớn quân địch không rõ lai lịch!”

“Số lượng đông đảo, phần lớn là kỵ binh, mau bẩm báo Châu Mục đại nhân điều động binh mã bảo vệ dân chúng, đồng thời nhanh chóng bẩm báo triều đình!”

“Tuân lệnh! Tuân lệnh!”

Miệng lưỡi Trương Bưu run rẩy, nhìn người thường ngày bị quan trường Cổ Châu chế nhạo là “kẻ núp váy đàn bà” này.

Lúc này, Triệu Minh Nghĩa thể hiện sự quyết đoán, dứt khoát, hết như một vị nguyên soái đang hạ lệnh tác chiến trên chiến trường.

“Vây... Triệu đại nhân, ngài thì sao?” Vừa xoay người định đi chấp hành mệnh lệnh, Trương Bưu chợt nhớ ra điều gì, vội vàng quay đầu lại hỏi.

Lúc này, Triệu Minh Nghĩa mới dời mắt khỏi quân địch dưới thành, thần sắc hắn vô cùng bình tĩnh: “Sau khi ngươi phá vây, phiên ngươi bẩm báo với Châu Mục đại nhân một tiếng. Nói rằng ta sẽ không quay về nữa.”

“Cái này...”

Sắc mặt Trương Bưu lập tức trở nên trắng bệch.

Triệu Minh Nghĩa nghiêm nghị nói: “Chấp hành mệnh lệnh!”

“Rõ!”

Trương Bưu toát mồ hôi hột chạy xuống khỏi tường thành, liên tục điểm đủ hai mươi người, mỗi người mang theo ba con ngựa, cố gắng chạy về Kinh Phủ thành với tốc độ nhanh nhất.

Nghe người ta báo cáo Trương Bưu cùng hai mươi người đã phóng ngựa ra khỏi thành.

Triệu Minh Nghĩa thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm: “Hy vọng có thể kịp.”

Lúc này, hắn hoàn toàn có thể dẫn người từ cửa thành phía sau đi theo Trương Bưu, nhưng nếu hắn đi, thậm chí hai nghìn binh lính này cũng đi.

Vậy thì những người dân Khúc Thành hiện giờ vẫn chưa biết gì chỉ có con đường chết!

Mặc dù bản thân Triệu Minh Nghĩa cũng không chắc chắn có thể bảo vệ được Khúc Thành hay không, nhưng nếu hắn thật sự kệp đuôi chạy trốn.

Nghĩ đến đây, Triệu Minh Nghĩa không khỏi cười một tiếng.

Làm sao có thể như vậy được? Nếu vậy người khác sẽ chê cười hắn!

Nghĩ vậy, vị thanh niên mới hai mươi ba tuổi này nghiêm nghị nói: “Lâm Dịch!”

“Thuộc hạ có mặt!” Một tên lính lên tiếng đáp.

Triệu Minh Nghĩa: “Tập hợp toàn bộ dân chúng trong thành, nói cho bọn họ biết có quân địch đến xâm lược, Bạch Nham thành, Hạ Mã Quan, Dương Cốc... đều đã bị công phá, dân chúng trong thành đều bị tàn sát.”

“Giờ phút này chính là lúc nước sôi lửa bỏng, quân ta sẽ tử thủ Khúc Thành, sống chết cùng bá tánh Khúc Thành! Dựng cho ta lá cờ “Vũ” lên!”

Nước Cảnh vốn thượng võ thành phong, nhiều anh hùng hào kiệt! Ngay cả những người nông dân bình thường cũng biết chút võ công.

Nam nhân tòng quân đều luyện võ nghệ, trong quân đội nước Cảnh, mỗi đội quân ngàn người, người dẫn đầu đều có một lá cờ “Vũ”.

Đây không phải là quân kỳ bình thường, khi cờ “Vũ” được dựng lên, có nghĩa là chỉ có một bên được sống.

Đây là quy củ bất thành văn của nước Cảnh, ngay cả dân chúng bình thường cũng biết ý nghĩa của cờ “Vũ”.

Khi Triệu Minh Nghĩa rời Kinh Phủ thành đã mang theo ba ngàn binh mã, vậy nên có ba lá cờ “Vũ”.

Trong đó một lá cờ đang nằm trong tay La Vân Hải đã hy sinh.

Ánh mắt Lâm Dịch trầm xuống, chấp tay đáp: “Tuân lệnh!”

Chốc lát sau.

Trên tường thành dựng lên hai lá cờ lớn màu đỏ máu, dưới ánh hoàng hôn, hai lá cờ này như nhuộm máu, vô cùng bắt mắt.

Người dân Khúc Thành đến dưới chân tường thành nhìn thấy lá cờ “Vũ” được dựng lên trên tường thành, trong lòng không hề quá hoảng sợ.

Bởi vì lá cờ còn đó, có nghĩa là quân đội nước Cảnh sẽ cùng bọn họ đồng sinh cộng tử!

Ở một nơi khác.

Trong thành Bạch Nham.

Tiên phong tướng quân Hạng Liên Uy vừa nghịch thanh đao nước Cảnh trong tay, vừa cười khẩy. Đây là thứ hắc lộ được từ trên người một tên lính đã chết.

Lúc trước, La Vân Hải dẫn người đến Bạch Nham thành, hắn đã ra lệnh mở cửa thành, lừa La Vân Hải và những người khác vào trong rồi bao vây tiêu diệt.

Tiếc là vẫn để sống một tên.

Giờ hắn đã biết Khúc Thành cách đó ba mươi dặm đã bắt đầu bố phòng, điều đó có nghĩa là chẳng bao lâu nữa, toàn bộ nước Cảnh sẽ biết đến sự tồn tại của bọn chúng.

“Nhưng mà cũng không sao, cũng gần được rồi.”

Cắt thanh đao trong tay, Hạng Liên Uy cười khẩy, kỹ thuật rèn sắt của nước Cảnh đúng là hơn hẳn nước Kim nửa vời bọn họ.

Thanh đao tốt như vậy, ở nước Kim e rằng chỉ có những vị tướng quân thống lĩnh ngàn quân mới được sử dụng.

Thế mà ở nước Cảnh này, binh lính bình thường cũng có thể được trang bị vũ khí như thế.

Nếu dừng sĩ nước Kim bọn ta có thể trang bị loại thần binh lợi khí này, há lo thiên hạ bất bình?

“Tướng quân.” Phó tướng Trát Mộc Cáp đi tới.

Hạt Liên Uy ngẩng đầu lên.

Trát Mộc Cáp hỏi: “Tiếp theo chúng ta nên làm gì? Theo tin báo, đã có người ở Khúc Thành chạy về Kinh Phủ thành báo tin.”

“Vậy thì công thành thôi.”

Hạt Liên Uy thân nhiên nói: “Điều động ba ngàn người, tối nay công phá Khúc Thành, người chỉ huy.”

Nói rồi, Hạt Liên Uy ném thanh đao trong tay qua, Trát Mộc Cáp vững vàng tiếp lấy, sau đó liền nghe thấy giọng nói của Hạt Liên Uy.

“Ta muốn người cầm thanh đao này, chém đầu tên tướng quân trấn thủ Khúc Thành.”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

Chương 519 - Công thủ

Màn đêm buông xuống.

Ánh đuốc soi sáng toàn bộ Khúc Thành. Triệu Minh Nghĩa đứng trên tường thành, tay cầm đuốc, chỉ có thể dựa vào ánh lửa mờ mờ nhìn thấy số lượng quân địch ngày càng tăng.

Lâm Dịch đứng bên cạnh, nhắm mắt: “Xem ra lũ khốn kiếp này định đêm nay công thành. Triệu đại nhân, đám người này rốt cuộc từ đâu chui ra vậy? Nhìn không giống quân đội của ba nước kia.”

Triệu Minh Nghĩa trầm ngâm: “Ta cũng không biết, chỉ là nhìn dung mạo bọn chúng không giống người của bốn nước.”

“Nếu là từ phía nam tới, Bạch Nham Thành bị đồ thành đã lâu như vậy mới có tin tức, như vậy các thành trấn xung quanh e rằng cũng đã bị tàn sát. Có lẽ là từ phía sa mạc tới.”

“Sa mạc? Không thể nào?” Lâm Dịch kinh ngạc: “Vùng sa mạc hoang vu đó làm sao có quân địch đánh tới được?”

“Thiên hạ rộng lớn, ai biết được có bao nhiêu điều chúng ta chưa biết. Chuyện này thật khó nói.”

Triệu Minh Nghĩa lạnh lùng nói: “Nhưng bất kể bọn chúng là ai, dám xâm phạm Đại Cảnh ta, dù có chết, chúng ta cũng phải cần cho bọn chúng một miếng thịt! Công cụ phòng thủ trong thành thế nào?”

Nhắc đến chuyện này, Lâm Dịch không khỏi lo lắng: “Khúc Thành không có công cụ phòng thủ chuyên dụng, chỉ có thể tận dụng những gì có được, kiếm ít đá gỗ. Hơn nữa, huynh đệ trên người không nhiều mũi tên, mỗi người chỉ có năm mũi tên.”

Triệu Minh Nghĩa nghe vậy suy nghĩ một chút, gương mặt được trong tay về phía trước, mượn ánh sáng nhìn rõ hơn một chút.

“Quân địch không có thang mây công thành, e rằng cuối cùng muốn phá cổng thành. Lâm Dịch, người dẫn huynh đệ chặn cửa thành, tuyệt đối không được để quân địch xông vào.”

“Bạch Nham Thành bị đồ thành, nếu để bọn chúng xông vào, e rằng Khúc Thành cũng sẽ rơi vào kết cục như vậy!”

Lâm Dịch gật đầu, sau đó vội vàng tổ chức hai trăm người cùng nhau chặn cổng thành.

Quả nhiên như Triệu Minh Nghĩa phỏng đoán, Hách Liên Uy bọn họ không có công cụ công thành đầy đủ.

Một cây gỗ lớn được quân địch khiêng lên, muốn tập trung sức mạnh của mọi người để phá cổng thành.

Nhìn thấy vậy, Triệu Minh Nghĩa lạnh lùng nói: “Ném cho ta!”

Lính tráng trên tường thành nhao nhao nhắc những tảng đá lớn thu thập được trong thành ném xuống phía dưới.

Bên dưới lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết. Từ bức tường thành cao mười mấy mét, ném một miếng đậu phụ xuống cũng đủ làm người ta đau, huống chi là những tảng đá nặng mười mấy hai mươi cân.

Binh lính Kim quốc phía dưới lập tức bị ném cho đầu rơi máu chảy.

Trát Mộc Cáp, kẻ được Hách Liên Uy phái đi công thành, lập tức phái binh lính áp sát. Những binh lính này, ai nấy đều giơ một tấm mộc thuẫn.

Đây cũng là công lao của Tiêu Phi Vũ. Hắn ta không chỉ dạy cho những kỵ binh thảo nguyên này cách đối phó với bộ binh, mà còn dạy cho họ cách công thành!

Ba người một tổ, hợp lực giơ mộc thuẫn che chắn cho đội ngũ phá công thành. Mỗi lần va chạm vào công thành đều phát ra tiếng kêu đau đớn.

Lâm Dịch phía sau công thành thấy vậy, lập tức nói: “Tất cả mọi người xông lên, tuyệt đối không thể để cho lũ khốn kiếp này phá công thành!”

“Rõ!”

Mọi người hét lớn một tiếng, nhao nhao xông lên chặn cửa thành.

Liên tục mười mấy phút va chạm vẫn không thể phá được công thành. Sự chỉ huy của Triệu Minh Nghĩa trên tường thành đã gây ra rất nhiều khó khăn cho binh lính Kim quốc.

Dưới chân tường thành xuất hiện không ít thi thể.

Nhận thấy thương vong, Trát Mộc Cáp giương cung lấp tên, nhắm vào tường thành bắn thử một phát, nhưng cuối cùng vẫn không buông dây cung.

Trời quá tối, dùng tên căn bản không thể bắn trúng quân phòng thủ trên tường thành một cách hiệu quả.

Hắn ta đành từ bỏ, lập tức thay đổi chiến lược: “Thông báo cho người phía sau thành, bắt đầu công thành, khiến cho chúng nó không kịp ứng phó!”

“Tuân mệnh!”

Triệu Minh Nghĩa từ khi thấy bọn chúng chia binh đã đoán ra đối phương muốn bao vây Khúc Thành, tự nhiên sẽ không để cho phía sau thành thất thủ.

Hắn đã bố trí năm trăm người phòng thủ phía sau thành, lúc này rất nhanh nhận được tin báo của quân phòng thủ.

“Triệu đại nhân! Quân địch đang công thành từ phía sau! Trời quá tối, không thể nhìn rõ có bao nhiêu quân mã.”

“Kiên quyết giữ vững cổng thành, không được để bất kỳ tên địch nào vào thành!”

Triệu Minh Nghĩa nhanh chóng nói: “Ngoài ra, thông báo cho bá tánh rút lui đến nơi an toàn, không có mệnh lệnh không được đến gần cổng thành trước sau!”

“Tuân mệnh!”

Hai bên tiếp tục công thủ. Trát Mộc Cáp nhận được tin tức công kích phía sau thành bị chặn lại, lập tức hiểu ra.

Vị tướng lĩnh trấn thủ trong thành này đã sớm tính đến việc hắn sẽ tấn công cả trước lẫn sau, không khỏi thán phục: “Thật đúng là một tên khó chơi, nhưng người và người của người còn có thể kiên trì được bao lâu nữa?”

Nghĩ vậy, Trát Mộc Cáp nhếch mép cười lạnh: “Truyền lệnh xuống, cứ hai khắc đồng hồ lại thay phiên một lần cho đội quân công thành.”

So với việc Triệu Minh Nghĩa chỉ có hai ngàn người có thể sử dụng, hắn thì khác. Lần công thành này, Hách Liên Uy đã giao cho hắn ta tới tám ngàn quân mã.

Hai khắc đồng hồ, tức là cứ nửa tiếng đồng hồ lại thay phiên một lần, binh lính Kim quốc có thể được nghỉ ngơi đầy đủ.

Tuy nhiên, quân phòng thủ của Khúc Thành thì không thể. Bọn họ không được phép lơ là một phút giây nào, bởi vì số lượng quân địch vượt xa bọn họ.

Dựa vào tường thành, bọn họ còn có thể kiên trì, một khi thành trì bị phá, hậu quả khó mà lường trước được!

Hết nửa đêm, tiếng hô xung trận vẫn không ngừng vang lên, mặc dù chưa đạt được tiến triển thực chất nào.

Nhưng Triệu Minh Nghĩa đã cảm nhận được sự mệt mỏi của binh lính phòng thủ bên mình. Tinh thần của bọn họ phải luôn trong trạng thái căng thẳng cao độ, thời gian dài như vậy, trong lòng chắc chứa áp lực rất lớn.

Ngược lại, khí thế của quân địch lại rất hăng hái, mỗi lần tấn công đều rất mạnh mẽ, thậm chí có lúc suýt chút nữa đã phá được cổng thành.

Nhắm mắt lại, nghe tiếng hô xung trận không ngừng của quân địch bên tai, Triệu Minh Nghĩa mở mắt ra: “Gọi Lâm Dịch tới đây.”

Lâm Dịch vội vàng từ dưới thành chạy lên: “Triệu đại nhân.”

“Quân số của địch nhiều hơn chúng ta rất nhiều, bọn chúng liên tục thay đổi người, muốn dùng cách này để kéo sụp đổ binh lính của chúng ta. Người hãy đi triệu tập thanh niên trai tráng trong thành, mời bọn họ trợ giúp.”

“Hiểu rồi!”

Rất nhanh, một đám đông bá tánh trong thành, dưới sự dẫn dắt của Lâm Dịch, đã chạy tới.

Triệu Minh Nghĩa bước xuống tường thành, nhìn những người dân phần nộ, chấp tay cúi đầu nói: “Các vị hương thân, quân địch hùng mạnh, mong các vị ra tay tương trợ! Xin nhờ cả vào các vị!”

“Đại nhân nói gì vậy! Lũ súc sinh trời đánh này, dám tàn sát các thành trấn khác! Dù gì cũng phải chặn bọn chúng lại!”

“Đúng vậy! Bọn chúng không phải người đồng sao, vậy thì thử xem ai đồng hơn ai!”

“Vợ con ta đều ở trong thành! Tuyệt đối không thể để cho bọn chúng đánh vào!”

“Đúng! Tuyệt đối không thể để cho bọn chúng đánh vào!”

Người dân bắt đầu thay phiên với binh lính. Nhìn tinh thần hăng hái của mọi người, Triệu Minh Nghĩa trong lòng hơi an ủi.

Quân dân đồng lòng, có lẽ còn có thể kiên trì đến lúc viện binh tới.

Hắn lại leo lên tường thành, nhìn binh lính Kim quốc phía dưới, bắt đầu tìm giấy bút ghi chép lại đặc điểm của binh lính Kim quốc một cách chi tiết.

Trát Mộc Cáp thật không ngờ, sức kháng cự của người Cảnh quốc lại ngoan cường như vậy. Suốt một đêm, hai cổng thành trước sau, hắn ta không phá nổi cái nào.

Trời hừng sáng, đã có thể nhìn rõ bóng người trên tường thành. Hắn ta lại tập hợp đội ngũ, bắt đầu bắn tên lên tường thành.

Mưa tên bay vút khắp trời, trong nháy mắt, trên tường thành đã có không ít binh lính trúng tên ngã xuống, máu chảy đầm đìa!

Chương 520 - Lời quốc sư quả không sai

Khác với trang bị thô sơ của quân thủ thành, binh lính Đại Kim dưới trướng Sát Mộc Cáp được trang bị vũ khí tinh lương.

Bọn chúng là quân tiên phong thuộc hạ của Hách Liên Uy, cho dù so với toàn quân Đại Kim thì lực chiến đấu cũng thuộc hàng ngũ xuất sắc nhất.

Ngoài đao cong tiêu chuẩn được trang bị thống nhất, mỗi người còn được trang bị hai mươi mũi tên.

Một đợt mưa tên trút xuống, quân thủ thành trên tường thành chỉ có thể vội vàng tìm kiếm chỗ ẩn nấp.

Nhưng vẫn có không ít binh sĩ trúng tên ngã xuống.

Triệu Minh Nghĩa vừa chỉ huy người đưa binh sĩ bị thương đi cứu chữa, vừa suy nghĩ đối sách.

Hiện tại là ban ngày, có lợi cho quân địch tấn công, chênh lệch về trang bị vũ khí cũng khiến việc thủ thành trở nên khó khăn hơn.

“Chết tiệt, giá như có thuốc nổ thì tốt rồi!”

Triệu Minh Nghĩa trầm mắng một tiếng, thê tử của hắn là Nạp Lan Thái là thứ sử Cổ Châu, ở toàn bộ Cảnh quốc cũng coi như là một đại quan có tiếng.

Tự nhiên cũng biết hai năm nay Càn quốc có đưa hỏa dược cho Cảnh quốc, thậm chí Triệu Minh Nghĩa còn từng chứng kiến uy lực của hỏa dược.

Ừm, hỏa dược?

Trong đầu Triệu Minh Nghĩa bỗng lóe lên một người, người chế tạo ra hỏa dược kia, người cùng họ với hắn, quốc sư Càn quốc, Triệu Khang!

Đối với Triệu Khang, Triệu Minh Nghĩa tuy chưa từng gặp mặt, nhưng trong lòng lại rất ngưỡng mộ, cho nên chuyện liên quan đến Triệu Khang hắn đều đặc biệt lưu tâm.

“Nhớ hình như Na Lan từng nói, quốc sư từng dùng một loại khí giới thủ thành gì đó, kiên trì giữ vững Kim Lâm Quan gần nửa tháng.”

Triệu Minh Nghĩa hồi tưởng lại, trong đầu hiện lên cảnh tượng thê tử của mình cười như hoa nở khi kể chuyện này.

“Quốc sư Càn quốc kia thật là tuyệt, vậy mà lại hạ độc vào phân, còn nấu lên. Binh lính Tề Chu công thành suýt nữa thì bị ghê tởm chết!”

Đúng rồi! Kim dịch!

Mắt Triệu Minh Nghĩa sáng lên, thò đầu ra nhìn binh lính Đại Kim đang húc cửa thành.

Đội ngũ húc cửa rất dài, nếu như cùng lúc đội một chậu phân đã được nấu sôi xuống, cho dù ý chí chiến đấu có mãnh liệt đến đâu cũng sẽ bị ghê tởm đến mức hồng mắt phải không?

Nghĩ đến đây, trên mặt Triệu Minh Nghĩa vốn là người chính trực cũng không khỏi hiện lên một tia cười xấu xa, vừa dựa vào tường thành né tránh mưa tên, vừa kéo binh lính bên cạnh lại: “Người đi gọi Lâm Dịch đến đây!”

Lâm Dịch mắt đỏ rực chạy lên, hắn đã thức trắng cả đêm chiến đấu ở tuyến đầu.

Vừa nhìn thấy Triệu Minh Nghĩa liền nhịn không được mở miệng nói: “Triệu đại nhân có chuyện gì? Lũ khốn kiếp này nhân lúc chúng ta ra ngoài không mang theo nhiều vũ khí, bên dưới có mấy huynh đệ bị trúng tên rồi! Mẹ kiếp!”

“Bớt chửi bớt chửi, để dành sức đi.”

Triệu Minh Nghĩa cười một tiếng: “Người đi tìm mấy người dân, đến hầm cầu trong thành múc cho ta mấy thùng phân ra

đây nấu sôi lên.”

“Cái gì?” Lâm Dịch ngậy người, suýt nữa thì tưởng mình nghe nhầm.

Giờ phút nguy cấp thế này, người lại bảo ta nấu phân chơi? Có làm không vậy!

Triệu Minh Nghĩa giải thích: “Quốc sư Càn quốc Triệu Khang kia, năm xưa trong trận công thủ Kim Lâm Quan, trong tình huống trang bị kém hơn quân địch, đã dùng phân nấu sôi đánh lui sự tấn công của quân địch, ta muốn thử xem sao.”

“Cái này... có hiệu quả sao?”

Mấy cái nồi lớn bên trong nấu đầy phân, còn phải nấu cho sôi lên bốc hơi nghi ngút, Lâm Dịch chỉ cần tưởng tượng đến cái cảnh tượng đó thôi cũng thấy buồn nôn.

Triệu Minh Nghĩa cười khở nói: “Thử xem sao, chúng ta không có đủ cung tên để nghênh địch phản công, ngay cả đầu cũng không thò ra ngoài được, thủ thế này thì không được bao lâu đâu.”

Lâm Dịch nghĩ cũng phải, hỏa lực của mình và quân địch căn bản không cùng một đẳng cấp, hiện tại có biện pháp gì thì dùng biện pháp đó thôi.

Lập tức căn rặng một cái: “Nhị Hô!”

Một binh lính ở đằng xa đáp: “Có ta, Lâm tướng quân!”

“Gọi thêm hai mươi người theo ta đi múc phân!”

Không lâu sau, một mùi vị kỳ dị bỗng nhiên tràn ngập ở cửa thành.

Gió thổi qua, binh lính Đại Kim đang húc cửa thành vô ý hít một hơi, tiếp đó con người trợn lên, há mồm oa một tiếng liền nôn ra.

“Mẹ kiếp, mùi gì vậy!”

“Không biết! Ọe... Không được! Ta chóng mặt buồn nôn, muốn nôn!”

“Tên khốn kiếp nào không biết lau dít sau khi đi ỉa vậy, sao lại có mùi cứt thế này!”

“Cút đâu mà thôi như vậy?”

Trên tường thành, Lâm Dịch dẫn theo gần hai mươi người, khom lưng, trên mũi đều nhét giấy, người người xách một thùng gỗ đi đến bên cạnh Triệu Minh Nghĩa.

Triệu Minh Nghĩa chỉ hít một hơi, suýt chút nữa cảm thấy hồn vía lên mây, nhìn thùng gỗ Lâm Dịch xách trong đó phân vẫn đang sôi sùng sục, hơi nóng bốc lên nghi ngút, hấn nhin không được há mồm liền nôn ra.

“Đừng lãng phí đừng lãng phí, nôn vào thùng ấy!” Lâm Dịch cười xấu xa một tiếng, trong quá trình nấu phân hấn cũng đã nôn mấy lần rồi.

Thật sự là quá kinh tởm, vì để tránh bị khét, hấn thậm chí còn phải vừa nấu vừa khuấy liên tục.

Quá trình đó khiến Lâm Dịch có lúc còn tưởng mình đang nấu cháo.

“Oe! Mang ra xa một chút!”

Triệu Minh Nghĩa vốn quyết định học theo Triệu Khang dùng kim dịch để đánh lui quân địch suýt chút nữa thì nôn cả mật xanh mật vàng ra, nước mắt lưng chừng nhìn Lâm Dịch.

Lâm Dịch biết ý lấy ra hai cuộn giấy, Triệu Minh Nghĩa vội vàng nhét vào lỗ mũi, lúc này mới cảm thấy như được tái sinh!

Lau nước mắt một cái, Triệu Minh Nghĩa thở hồn hển nói: “Mùi vị này thật là không ai bằng!”

“Đó là đương nhiên, còn tươi mới nóng rực đây này, cái này dùng thế nào đây?” Lâm Dịch dò hỏi.

Triệu Minh Nghĩa nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắt lên đầu đám quân địch đang húc cửa thành kia!”

Nghe được lời này, những binh lính phụ trách nấu phân đều im lặng, Lâm Dịch vẻ mặt đau đớn nói: “Triệu đại nhân, người nói thật sao?”

“Nói nhảm, không hắt, chờ bọn chúng phá thành thì người chờ bị chém chết đi!” Triệu Minh Nghĩa thở hồn hển nói.

Lâm Dịch cười xấu xa: “Đi nào huynh đệ, khách từ xa tới, chúng ta mời đám khốn kiếp này ăn một bữa nóng hổi!”

“Lũ chó, dọn cơm!”

Hai mươi người trên mặt nhất thời tràn đầy phấn khích, đã có chút không kìm nén nổi.

Chớp lấy thời cơ mưa tên tạm dừng, Lâm Dịch hét lớn một tiếng: “Huynh đệ, hắt!”

Hai mươi người lập tức đồng loạt hắt thùng gỗ mình đang xách về phía quân địch đang công thành.

Trong nháy mắt, phân nóng hôi hổi dội xuống, tạo thành một thác nước ‘phân’ tuyệt đẹp.

Khá có phong cách “Phi lưu trực hạ tam thiên xích, nghi thị ngân hà lạc cửu thiên” lãng mạn.

Đơn giản chính là nghệ thuật từ hàm phân!

Bên dưới lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết.

“A, nóng quá! Cái gì đây!”

“Oe, thôi quá, cái quái gì thế này!”

“Là cứt! Là cứt đã được nấu chín, VL!”

“Mẹ kiếp! Bọn chúng vậy mà lại hắt cứt!”

“Mẹ nhà mày! Các người cũng là người sao!”

Một tên lính Đại Kim lửa giận ngút trời ngẩng đầu chửi ầm lên, ngay sau đó trong miệng tràn ngập một mùi vị đắng ngắt nóng hổi.

Hắn lập tức ngã xuống đất, chỉ cảm thấy đời này đã không còn gì luyến tiếc, không còn gì có thể tổn thương được mình nữa.

Cơ thể co giật, người lính dửng cảm này nhắm mắt lại, chảy xuống hai giọt nước mắt long lanh.

Vì tội lỗi xâm lược đất nước khác của mình, đã bắt đầu sám hối sâu sắc.

Nếu biết phải ăn cứt, được chọn lại một lần nữa, ta tuyệt đối sẽ không đặt chân lên lãnh thổ Cảnh quốc...

“Chạy mau!”

Ngay cả cây gỗ công thành cũng ném đi, quân địch Đại Kim bị hắt phân đầy đầu trực tiếp chạy trời chết.

Nhìn thấy cảnh này, Triệu Minh Nghĩa rút tờ giấy đang nhét trong lỗ mũi ra, đối với vị quốc sư Càn quốc chưa từng gặp mặt kia sinh ra lòng kính sợ.

Lời quốc sư quả nhiên không sai, uy lực của thứ này vậy mà lại ghê gớm như vậy!

Chương 521 - Viện binh tới

“Tại sao lại rút lui! Tiếp tục công thành cho ta! Lũ hèn nhát... ọe!”

Trát Mộc Cáp nhìn đám tàn binh chạy trốn chết từ cổng thành trở về, lửa giận ngút trời!

Binh lính dưới trướng hần chưa bao giờ bỏ chạy như vậy! Hần vừa phần nộ vừa nghi hoặc.

Sau khi mắng chửi một hồi, hần nhìn xuống đám thuộc hạ đang ngồi bệt trên đất, người ngơ, mặt mày xám ngoét.

Bọn họ phần lớn đều như mất hết ý chí, ngồi thẫn thờ trên mặt đất, ánh mắt vô hồn, kẻ thì nôn khan không ngừng, người thì cúi gằm mặt tự hỏi kiếp trước mình đã tạo nghiệp gì mà kiếp này lại gặp phải cảnh ngộ thê thảm đến vậy.

Bị tạt phân, mà còn là phân đã được nấu chín! Trải nghiệm này chắc chắn 99,9% người trên đời sẽ không bao giờ gặp.

Thế mà hôm nay bọn họ lại may mắn trở thành 0,01% còn lại, hiện tại ai nấy đều khó mà chấp nhận nỗi sự thật phũ phàng.

“Người các ngươi sao lại hôi thối thế này!”

Không ai trả lời, Trát Mộc Cáp cảm thấy có gì đó không ổn. Hần hít một hơi, ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc trong không khí, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

Một tên lính bị tạt đầy phân khắp người, run rẩy nước mắt ngấn dài, lao đến ôm lấy chân Trát Mộc Cáp khóc lóc thảm thiết: “Tướng quân! Xin người làm chủ cho chúng ta!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

Trát Mộc Cáp nhìn tên lính, thấy hần từ đầu đến chân bị nhuộm đen, vàng, xanh lè như kiểu người rắn rì, người còn bốc lên mùi hôi thối kinh người, phải cố gắng lắm mới nhìn được mà hỏi.

Tên lính vừa khóc vừa nói: “Bọn chúng dùng phân tấn công chúng ta! Ta bị tạt thảm nhất! Đây... đây... tất cả đều là phân của bọn chúng, mà còn là phân đã được nấu chín!”

Ánh mắt Trát Mộc Cáp tối sầm lại, nhìn tên lính đang ôm chặt chân mình, nghiêm nghị hỏi: “Người nói, trên người người bị quân địch tạt đầy phân?”

“Đúng vậy tướng quân...”

Lời còn chưa dứt, tên lính đã bị Trát Mộc Cáp một cước đá bay, nhìn ông quần dính đầy phân, Trát Mộc Cáp tức đến suýt rút đao chém tên lính thành tám mảnh!

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn về phía thành trì kiên cố của Khúc Thành: “Quân Cảnh hèn hạ! Trát Mộc Cáp ta thề không đội trời chung với các ngươi! Toàn quân tập hợp, công thành!”

Đại quân một lần nữa tập kết!

Triệu Minh Nghĩa vẫn bình tĩnh đối phó: “Lâm Dịch, tới lượt ngươi!”

“Huynh đệ, có khách tới rồi, nhóm lửa nấu cơm thôi!”

Lâm Dịch quái gở hô lên, một bên nhét giấy vào mũi, thấy một lão bá bị bịt mũi chạy ngang qua, liền gọi giật lại: “Này, lão đi đâu đấy?”

“Ta muốn đi nhà xí!”

Lâm Dịch mừng rỡ: “Nhanh lên, nhanh lên, lại đây, “giải quyết” luôn vào cái nồi này, nguyên liệu tươi ngon thế này mà bỏ phí thì uổng lắm!”

Chẳng mấy chốc, phía dưới vang lên tiếng chửi rủa.

“Mẹ kiếp!”

“Phân tới rồi, mau né đi!”

“Đám chó má người Cảnh này thật ghê tởm!”

“Không được rồi! Tao chịu hết nổi rồi, huynh đệ mau rút lui thôi!”

“Đừng bỏ tao lại, kéo tao theo với!”

Tên lính quay đầu, nhìn đồng bạn toàn thân dính đầy phân, không chút do dự quay đầu bỏ chạy, coi như không nghe thấy gì.

Nhìn quân Kim một lần nữa bị đánh lui, xem ra trong thời gian ngắn bọn chúng sẽ không dám manh động nữa.

Lâm Dịch ném thùng phân đi, mệt mỏi ngồi bệt xuống đất: “Mẹ nó chứ, mệt chết ông rồi, không ngờ phân lại lợi hại đến vậy! Lão Lâm ta hôm nay được mở mang tầm mắt rồi.”

Thấy thành trì được bảo vệ, Triệu Minh Nghĩa cũng nở nụ cười: “Nghe nói vị quốc sư Đại Càn kia khi nấu kim dịch còn cho thêm cả kịch độc vào, đúng là không nóng chết cũng bị hôi chết, không hôi chết cũng bị độc chết!”

Lâm Dịch há hốc mồm: “Độc ác thế, hắn còn là người sao!”

Triệu Minh Nghĩa cười ngượng, không tiếp lời Lâm Dịch.

Lâm Dịch vừa lau chùi đao, vừa ngồi trên mặt đất: “Nhưng mà Triệu đại nhân, chúng ta phải nghĩ cách khác thôi, dựa vào phân mãi cũng không phải là kế lâu dài.”

“Cho dù châu mục đại nhân biết được tình hình bên này, phái viện binh tới, thời gian nhanh nhất cũng phải mất năm ngày. Nếu quân địch tăng thêm binh lực, e rằng chúng ta không giữ nổi Khúc Thành này.”

Triệu Minh Nghĩa gật đầu: “Đó cũng là điều ta lo lắng nhất.”

Nói rồi, vẻ mặt Triệu Minh Nghĩa trở nên kiên định: “Nhưng chỉ cần chúng ta có thể kiên trì thêm một ngày, triều đình sẽ có thêm một ngày để ứng phó.”

“Lũ đám người này không biết từ đâu chui ra đám tàn công nước ta, binh lực của chúng chắc chắn không ít, tuyệt đối không thể để chúng chiếm được Cổ Châu!”

Ánh mắt Lâm Dịch lóe lên tia máu tàn nhẫn: “Muốn xâm chiếm lãnh thổ Đại Càn ta? Phải xem đao trong tay chúng ta có đồng ý hay không! Người nghỉ ngơi một chút đi, ta đi tuần tra phía sau thành.”

Trát Mộc Cáp nằm mơ cũng không ngờ, bản thân là lão tướng dày dặn kinh nghiệm sa trường, lại có một ngày bị phân đánh bại.

Trong lòng vừa buồn bực vừa không nỡ ép thuộc hạ tiếp tục công thành, dù sao mấy đợt công thành trước, đám binh lính chạy về đều có vẻ bị ám ảnh tâm lý rồi.

Ép bọn họ nữa, không chừng sẽ xảy ra binh biến!

Hắn viết chi tiết tình hình công thành vào thư, sai người gửi về hậu phương cho Hách Liên Uy.

Nhận được thư, Hách Liên Uy vô cùng kinh ngạc: “Quả nhiên thiên hạ to lớn, chuyện gì cũng có thể xảy ra, người Cảnh hay lắm, cho ta một bài học nhớ đời!”

Tên đại hán bện tóc bên trái cười nói: “Hách Liên tướng quân, chẳng lẽ tiền tuyến bị chặn lại rồi?”

Hách Liên Uy cười khẽ: “Đúng vậy, cho nên Hô Diên tướng quân, các người tới thật đúng lúc, Bình Bắc Vương trước kia nói không sai, luận về tác chiến kỵ binh, Đại Kim chúng ta vô địch thiên hạ, nhưng luận về công thành phá lũy, chúng ta kém xa các người.”

Hô Diên Trác cười: “Hách Liên tướng quân khách sáo rồi, Bình Bắc Vương chính là đã đoán trước được điểm này, cho nên mới để ta dẫn quân ngày đêm kiên trì chạy tới đây.”

“Giờ đã bị người Cảnh phát hiện, chúng ta phải tăng cường công kích, chờ Bình Bắc Vương giá lâm mới có thể có thêm không gian chiến lược!”

“Tốt!”

Hách Liên Uy đứng dậy: “Vậy chúc tướng quân trận đầu tiên đại thắng!”

“Mượn lời cát tường của tướng quân!”

Gần đến chiều, tên lính trên tường thành Khúc Thành vẫn luôn quan sát động tĩnh của địch quân đột nhiên lớn tiếng hô lên.

“Triệu đại nhân, quân địch có viện binh!”

Triệu Minh Nghĩa đang suy nghĩ kế sách đối địch, nghe vậy lập tức đứng bật dậy, chạy đến bên tường thành, neho mắt nhìn ra xa, chỉ cảm thấy sóng lưng lạnh toát.

Bởi vì hắn nhìn thấy xe công thành, ngoài đó ra còn có thang mây, xe lao phá thành... đủ loại dụng cụ công thành!

Bộ binh công thành của địch cuối cùng cũng đã tới!

“Địch tập kích! Chuẩn bị!”

Triệu Minh Nghĩa hét lớn, tất cả binh lính đều căng thẳng tinh thần, Lâm Dịch cũng bước tới.

Nhìn xe công thành cao hơn mười mét, còn có cự phá thành chuyên dùng để phá cổng thành, trong mắt hắn không hề có chút sợ hãi nào, thay vào đó là vẻ bình tĩnh đến đáng sợ.

Hắn ngẩng đầu nhìn lá cờ “Vũ” bay phấp phới trên cao.

Lá cờ một khi đã giương lên, chỉ có hai kết cục khi hạ xuống.

Không chết thì là ta sống!

Nhìn quân địch bắt đầu lắp ráp cự phá thành, Triệu Minh Nghĩa đã lường trước được chuyện sắp xảy ra.

“Lâm Dịch, thông báo cho bá tánh rút về thành sau, một khi cổng thành thất thủ lập tức mở cổng thành sau, để bá tánh chạy thoát.”

“Lý Thắng, dẫn một nghìn người của ngươi, sau khi thành phá, chỉ cần còn một người sống sót, phải yểm hộ bá tánh rút lui an toàn!”

Lý Thắng im lặng nghe, hắn bình thường ít nói, không giỏi ăn nói, lúc này nhìn chàng trai trẻ tuổi đang ở lại Khúc Thành chỉ huy mọi người thủ thành.

Hắn giơ ngón tay cái lên: “Trước kia là chúng ta nhìn lầm rồi, ngươi so với ai khác đều là nam tử hán!”

Triệu Minh Nghĩa cười khẽ: “Vợ ta cũng nói như vậy!”

Chương 522 - Biên Thành Huyết Nhiễm

“Công thành!”

Khi tất cả công thành khí giới đã chuẩn bị xong, theo tiếng hô của Hô Duyên Trác từ phía sau, quân địch đẩy xe công thành, khí thế ngút trời, áp sát về phía Khúc Thành.

Lâm Dịch quát lớn về phía thuộc hạ của mình: “Nhị Hô!”

Người được gọi là Nhị Hô, vẻ mặt nghiêm nghị, chiến đao đã rút khỏi vỏ, xé một mảnh vải quần chặt vào tay.

Đây là hành động chỉ có những lão binh dày dạn kinh nghiệm sa trường mới làm, để tránh trong lúc giao chiến, khi đối mặt với kẻ địch mạnh hơn mình, sẽ không giữ được vũ khí.

Lâm Dịch nói: “Ta xuống dưới giữ cổng thành, người bảo vệ tốt cho Triệu đại nhân, cổng thành chưa phá, thì trên tường thành không được thất thủ!”

Nhị Hồ cười trầm thấp: “Yên tâm đi! Trên tường thành cứ giao cho ta.”

Lý Thắng mang theo một ngàn người dưới trướng, để dân chúng trong thành có thời gian sơ tán, quân thủ thành vốn chỉ còn lại hai ngàn người.

Trải qua một ngày một đêm phòng thủ, đã xuất hiện thương vong, hiện tại quân thủ thành chỉ còn lại hơn chín trăm người.

Mà quân địch, cộng thêm viện binh mới đến, số lượng đã gần hai vạn người, chênh lệch lực lượng như vậy cơ bản là không thể bù đắp nổi.

Bao gồm cả Triệu Minh Nghĩa, mỗi một binh sĩ đều đã chuẩn bị tinh thần tử chiến đến cùng.

Bây giờ, điều họ có thể làm là cố gắng hết sức để tranh thủ thời gian cho dân chúng sơ tán!

Tiếng bánh xe chiến xa lăn, mỗi tiếng đều như nghiền nát trái tim của Triệu Minh Nghĩa và những người khác.

Khi chiến xa đến gần tường thành, quân địch bên dưới lập tức bắt đầu trèo lên, một nhóm người khác thì dựng thang mây.

“Ngăn địch!”

Triệu Minh Nghĩa rút đao bên hông, tuy xuất thân là quan văn, nhưng không có nghĩa là hắn không có sức chiến đấu.

Tên lính Kim đầu tiên từ trên chiến xa nhảy vọt lên tường thành, Nhị Hồ thấy vậy liền xông tới, không chút hoa mỹ, đao trong tay đâm thẳng xuyên qua áo giáp da của đối phương, đâm thẳng vào tim.

Dùng chân đá văng thi thể ra, Nhị Hồ lau đi vết máu trên mặt, gầm lên:

“Giết!”

“Giết!”

Máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ cả lối đi trên tường thành, khắp nơi đều là máu!

Tiếng la hét giống như sấm sét vang dội khắp đất trời!

Cự đại công thành chùy vung lên, loại công thành khí giới này, mỗi lần vung lên đều cần đến trăm người hợp lực mới có thể điều khiển được.

Hoàn toàn không có cách nào cản lại!

Cổng thành Khúc Thành dưới lực đạo khổng lồ của công thành chùy, ầm một tiếng liền bị phá vỡ, những tấm gỗ dày nặng nề đập mạnh xuống đất, bụi đất bay mù mịt!

Thành phá rồi!

Khi bụi đất lắng xuống, chỉ thấy Lâm Dịch đứng ở phía trước nhất, một tay cầm ngang đao, vẻ mặt không buồn không vui, phía sau là ba trăm binh sĩ, cũng với vẻ mặt như vậy, phía sau cùng dựng một lá cờ chữ “Vũ” nhuộm máu.

Là Lâm Dịch khi xuống thành đã rút ra.

“Giết!”

Không nói thêm lời nào, chỉ dùng từ ngữ đơn giản nhất để thể hiện ý chí chiến đấu sục sôi lúc này.

Lâm Dịch dẫn đầu xông lên, muốn dùng máu thịt của mình để chặn cửa thành, chém giết tất cả quân địch xông vào!

Sau thành.

Không nằm ngoài dự đoán của Lý Thắng, với cự đại công thành chùy kia, cổng thành của một tòa thành nhỏ như Khúc Thành, một hai lần là bị phá vỡ.

Nghe xong lời bẩm báo của binh sĩ, Lý Thắng bẻ bẻ cổ, rút chiến đao bên hông, phía sau là toàn bộ bá tánh Khúc Thành.

Quan sát một chút, Lý Thắng biết được bên ngoài cổng thành phía sau đang chờ hấn là hơn một ngàn kỵ binh.

Kỵ binh đối với bộ binh vĩnh viễn là sự áp đảo, hơn nữa Lý Thắng còn phải yểm hộ cho bá tánh rút lui.

“Mẹ kiếp, thật biết chọn người mà!”

Trong lòng thầm mắng một câu, Lý Thắng lớn tiếng quát: “Mở cửa thành!”

Cửa thành mở rộng, ánh mắt binh lính Kim Quốc bên ngoài đều lóe lên tia máu, đang định xông vào, lại nghe thấy một tiếng gầm rú như dã thú.

“Giết!”

Đối phương, vậy mà lại chủ động xông ra tử chiến!

Điều này khiến cho bọn hắn có chút khó hiểu.

Trên tường thành, cửa thành, sau thành.

Ba nơi, ba chiến trường khác nhau, nhưng đều bi tráng như nhau.

Không hề có sự đối kháng kịch liệt như trong tưởng tượng, đây vốn dĩ là một trận chiến chênh lệch lực lượng, chỉ trong vòng một khắc đồng hồ, chiến đấu đã kết thúc.

Cửa thành.

Người lính vô danh trước khi chết vẫn nắm chặt lá cờ cờ “Vũ” nhuộm máu.

Một thi thể không đầu ở phía trước nhất không hề ngã xuống, trên người cắm đầy loan đao của quân Kim, trong tay vẫn nắm chặt chiến đao đầy vết mẻ, những vết mẻ dày đặc khiến nó trông giống một chiếc cưa sắt hơn.

Không thể tưởng tượng nổi trong một khắc ngắn ngủi này, chủ nhân của nó đã vung lên bao nhiêu lần.

Nhưng nhìn từ những thanh loan đao cắm đầy trên người, và thi thể quân Kim nằm la liệt xung quanh, có thể thấy được, binh lính Kim Quốc cầm phần Lâm Dịch đến mức nào.

Ngay cả khi chết đứng sừng sững, cũng không có được một chút tôn trọng, đầu lâu bị chặt xuống, đeo bên hông làm chiến lợi phẩm.

Sau thành.

Xác người la liệt, có binh lính Đại Cảnh, có quân Kim, cũng có bá tánh Khúc Thành.

Lý Thắng dựa vào góc tường, thân thể bị một cây trường thương đâm xuyên qua, đóng đinh trên cửa thành, tay phải vẫn nắm chặt lấy cổ họng của một tên lính Kim. Cho dù quân địch có cố gắng thế nào cũng không thể bẻ được các ngón tay của hắn ra, chỉ có thể chặt đứt tay hắn.

Bị đóng đinh trên cửa thành, hắn trông giống như một con quỷ dữ đến từ địa ngục, dưới chân là xác người la liệt, máu tươi nhuộm đỏ một vùng đất.

Dẫm lên một bước, đều là bùn đất nhão nhoẹt.

Trên tường thành.

Nhị Hồ bị phân thân, hai mắt đầy tơ máu trùng trùng nhìn về phía trước, có lẽ là muốn báo thù.

Đầu của hầu hết binh lính trên tường thành đều bị chặt xuống, chuẩn bị ném vào hố phân.

Triệu Minh Nghĩa toàn thân đầy vết thương, không còn nhìn ra được vẻ tuấn lãng ban đầu, trên mặt có một vết sẹo dữ tợn như muốn chém đứt đầu hắn.

Tất nhiên, hắn cũng không để cho đối phương được yên ổn, một đao chém đối phương thành hai khúc.

Nhìn những tên lính địch như hổ đói xung quanh.

Hắn đã sớm không còn cảm nhận được cơn đau thể xác, thậm chí còn nở một nụ cười, vết sẹo trên mặt theo khóe miệng nhếch lên, để lộ ra thịt và máu, khiến nụ cười này còn khó coi hơn cả khóc.

Trong lòng hắn rất mừng, mừng vì ngày đó mình đã thay Nạp Lan đến đây, nếu không bây giờ phải đối mặt với tình cảnh này có lẽ chính là nàng.

Nếu vậy, có lẽ mình sẽ phát điên mất?

Vẫn nhớ như in câu nói của nàng sáu năm trước khi nắm lấy cổ áo mình: “Này, tên mặt trắng, ta muốn lấy ngươi, được hay không, nói một câu đi!”

“Được.”

Nhìn về phía kinh thành, Triệu Minh Nghĩa lâm bầm một câu, nở nụ cười như năm nào, mặc cho lưỡi đao xuyên qua cơ thể

mình.

Sau đó, dùng chút sức lực cuối cùng vùng mạnh mảnh đao gãy trong tay, hét lớn một tiếng “Giết!”, đâm thẳng vào cổ họng tên lính địch đang tiến tới gần hắn.

Từ lúc quân địch công thành, đến khi Triệu Minh Nghĩa tử trận, chỉ vỏn vẹn mười lăm phút (một khắc).

Khúc Thành thất thủ, ba ngàn binh lính Đại Cảnh xuất phát từ Châu Mục, toàn quân bị diệt!

Thiên hộ thống lĩnh Lâm Dịch, tử trận!

Phó thống lĩnh Lý Thắng, tử trận!

Tiểu thống lĩnh Chu Nhị Hổ, tử trận!

Châu Mục phủ chủ bộ Triệu Minh Nghĩa, tử trận!

Tổng cộng ba ngàn lẻ một người, không một ai bị thương.

Tất cả đều tử trận!

Biên thành nhuốm máu, phản chiếu nổi bi thương ngập tràn, tia nắng cuối cùng buông xuống, như muốn mang đi chút dấu vết cuối cùng của họ khi còn sống.

Chỉ còn lại lá cờ chữ “Vũ” nhuốm máu bay phấp phới trong gió, như một khúc bi ca ai oán.

Chương 523 - Sụp Đổ

Xác chết bị ném xuống trước mặt, Trát Mộc Cáp nhìn thi thể đầy máu của Triệu Minh Nghĩa, ánh mắt âm trầm.

Hô Diên Trác, tướng lĩnh chỉ huy quân công thành, dùng chân đá đá thi thể, tò mò hỏi: “Tên này là chủ tướng thủ thành sao?”

Một tên lính gật đầu: “Bẩm hai vị tướng quân, chính là hắn.”

Trát Mộc Cáp hừ lạnh: “Không ngờ chỉ là một tên như vậy mà cũng khiến chúng ta tổn thất nặng nề.”

Trận công thành lần này, Triệu Minh Nghĩa cùng ba ngàn lẻ một binh sĩ toàn bộ tử trận, còn quân Kim công thành, thương vong cũng lên đến gần sáu ngàn người.

Điều này cũng dễ hiểu, dù sao Triệu Minh Nghĩa có thành trì kiên cố để phòng thủ, nhưng Trát Mộc Cáp vẫn cảm thấy khó chịu.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên giao chiến trực diện với Cảnh Quốc, vậy mà đã tổn thất nhiều người như vậy.

Trước khi đại quân tiếp viện đến, hiện tại tính cả ba vạn quân công thành của Hô Diên Trác, bọn họ còn lại hơn năm vạn người.

Hắn gọi phó tướng đến, ra lệnh cho hắn dẫn kỵ binh đuổi giết những người dân chạy trốn khỏi Khúc Thành.

Trát Mộc Cáp và Hô Diên Trác bàn bạc.

“Hiện tại Cảnh Quốc chắc chắn đã có người chạy thoát đi báo tin, vậy thì chúng ta phải nhân lúc bọn họ chưa kịp phản ứng, đánh chiếm thêm mấy tòa thành nữa.”

Hô Diên Trác gật đầu, trải bản đồ vừa vẽ ra trong thời gian qua, nhìn những thành trấn sau Khúc Thành, chỉ vào tên của mấy tòa thành.

“Bốn tòa thành này đều có vị trí địa lý tốt, phòng thủ không kiên cố, lại cách xa các thành lớn đông dân, cứ đánh chúng.”

Trát Mộc Cáp “Ừm” một tiếng, lập tức điều động binh mã, chia một vạn quân, chia làm bốn đường tấn công bốn tòa thành sau Khúc Thành.

Những người dân chạy thoát khỏi Khúc Thành cuối cùng cũng đã truyền tin quân Kim công thành.

Nghe nói có quân địch tấn công, dân chúng các thành trấn lân cận đều cảm thấy khó tin.

Cổ Châu nằm ở cực Nam Cảnh Quốc, trong bảy châu thì giáp với Từ Châu, phía sau là sa mạc.

Trăm năm qua, chiến tranh lớn nhỏ của Cảnh Quốc chưa bao giờ lan đến Cổ Châu.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện quân địch, lại còn là từ phía sau Cổ Châu mà đến, làm sao tin được?

Nhưng không lâu sau đó, binh lính dưới trướng Trát Mộc Cáp và Hô Diên Trác đã ập đến những thành trấn này, một số trấn

không có thành trì kiên cố làm chỗ dựa, rất nhanh đã bị quân Kim tràn vào tàn sát.

Bất kể già trẻ, gái trai, quân Kim gặp người là giết, dù người Cảnh Quốc có võ nghệ cao cường, nhưng làm sao có thể chống lại được đội quân chính quy trên sa trường?

Nhất thời khắp nơi tràn ngập xác chết, những người dân chạy trốn đều điên cuồng chạy về phía các thành lớn, gây ra không ít hoang mang.

Chỉ trong vòng hai ngày, ảnh hưởng của chiến loạn đã lan rộng ra phạm vi trăm dặm xung quanh.

Sống trong yên ổn quá lâu, khi nguy cơ ập đến, nhất thời mọi người đều rối loạn, ngay cả Trát Mộc Cáp và Hô Diên Trác cũng không ngờ, cuộc tấn công này lại thuận lợi như vậy.

Có những tòa thành chỉ nghe nói quân địch sắp đánh đến, quan phủ đã bỏ chạy tán loạn, mặc kệ sống chết của dân chúng.

Để mặc cho quân địch tàn sát bách tính.

Dù sao không phải ai cũng là Triệu Minh Nghĩa.

Dưới sự tàn sát của quân đội dưới trướng Trát Mộc Cáp, khu vực phía Nam Cổ Châu đã thất thủ!

...

Cuối cùng...

Sau mấy ngày đêm phi ngựa không ngừng nghỉ, Trương Bưu cuối cùng cũng nhìn thấy bức tường thành cao ngất của Kinh Phủ Thành!

Hắn cười con ngựa nhanh thứ ba, xông thẳng đến cổng thành, nhưng rất nhanh đã bị chặn lại, ngã nhào xuống đất.

Lính canh lập tức đè hắn xuống, xông ngựa vào thành, đó là tội không nhỏ!

Trương Bưu gào thét: “Ta là Trương Bưu, Tiểu Đô Thống Hồ Uy Doanh, Tả Quân Kinh Phủ Quân! Ta muốn gặp Châu Mục đại nhân, có quân địch không rõ lai lịch tấn công!”

Nghe Trương Bưu nói, lính canh giật mình, vội vàng đỡ hắn dậy.

Dù thật hay giả, nhưng Trương Bưu đã nói ra chuyện có quân địch tấn công thì không thể xem thường.

Châu Mục phủ.

Nghe binh lính báo, trong lòng Nạp Lan Thái giật thót, bỗng đứng bật dậy, “Mau dẫn người đến đây!”

Rất nhanh, Nạp Lan Thái đã gặp được Trương Bưu, hấn quỳ xuống, giọng bi thương: “Châu Mục đại nhân, có quân địch không rõ lai lịch tấn công! Quân địch đông vô số, Bạch Nham Thành cùng các thành trì khác đã thất thủ, dân chúng bị tàn sát!”

“Triệu Minh Nghĩa đại nhân đã dẫn người kiên thủ Khúc Thành, để ta trở về cầu viện, xin Châu Mục đại nhân mau chóng phái quân tiếp viện Khúc Thành, nếu không Khúc Thành e là không giữ nổi!”

“Làm sao có thể có quân địch!”

Nạp Lan Thái thất sắc, đang định hỏi rõ tình hình từ Trương Bưu, thì thấy mấy tên quan viên hốt hoảng xông vào Châu Mục phủ.

“Hong rồi! Hong rồi! Châu Mục đại nhân! Hong rồi!”

“Bình tĩnh cho ta! Chuyện gì xảy ra?”

Nhìn vẻ mặt hốt hoảng của đối phương, Nạp Lan Thái đoán ngay chuyện bọn họ muốn nói chắc chắn là về đám quân địch bí ẩn kia.

Quả nhiên, một tên quan viên trên tay cầm một phong thư vừa được gửi đến, đưa cho Nạp Lan Thái, vừa lo lắng nói: “Diệp Thành cấp báo! Phía Bắc Diệp Thành xuất hiện quân địch không rõ lai lịch, đang tàn sát bách tính!”

“Đô Thống Diệp Thành, Chu Đại Hải, đã dẫn quân giao chiến với quân địch! Đồng thời tổ chức cho dân chúng Diệp Thành sơ tán, nhưng quân địch quá đông, Diệp Thành e là khó lòng chống đỡ!”

Tay phải nắm chặt lấy bức thư của Chu Đại Hải, Đô Thống Diệp Thành gửi đến, Nạp Lan Thái hai mắt đỏ ngầu: “Dịch Sâm, cầm lệnh bài của ta đến Kinh Phủ Quân doanh! Thông

báo cho Nam Cung Văn, tướng quân Cổ Châu, điều động tả hữu Kinh Phủ Quân lập tức đến Kỳ Sơn Thành chống địch!”

“Chương Nguyên, người lập tức đến Từ Châu, bẩm báo tin tức cho Châu Mục Từ Châu, Lý Bắc Hải! Yêu cầu tướng quân Từ Châu, Hoàng Thiên Cương, lập tức dẫn quân Từ Châu đến tiếp viện!”

Từ Châu và Cổ Châu lảng giềng, binh mã hai châu cộng lại khoảng sáu vạn, quân địch đã đánh vào tận đây, chỉ dựa vào Kinh Phủ Quân Cổ Châu e là khó lòng chống đỡ.

Mà Kỳ Sơn Thành là thành lớn thứ hai của Cổ Châu, cũng là cửa ngõ của Kinh Phủ Thành, đóng quân một vạn người.

Nếu Kỳ Sơn Thành thất thủ, Kinh Phủ Thành sẽ bị quân địch uy hiếp, do đó Kỳ Sơn Thành tuyệt đối không thể xảy ra sơ suất, nếu không Cổ Châu e là sẽ sụp đổ!

Quan viên đến báo cáo vội vàng nhận lệnh bài của Nạp Lan Thái: “Tuân lệnh!”

Tiếp đó, Nạp Lan Thái nhanh chóng triệu tập các quan viên Kinh Phủ Thành, yêu cầu mọi người thông báo cho cấp dưới.

Quan binh lập tức tổ chức cho dân chúng sơ tán.

Đồng thời viết rõ toàn bộ tình hình, phái người dùng tốc độ nhanh nhất, tám trăm dặm một ngày, gửi tin về đế đô Hoa Kinh.

Trương Bưu đứng bên cạnh lúc này mới có cơ hội lên tiếng, lo lắng nói: “Đại nhân, Khúc Thành!”

Nạp Lan Thái nhìn bộ giáp mà mình chưa từng mặc lại kể từ khi nhậm chức Châu Mục Cổ Châu, giọng nói bình thản: “Quân địch đã đánh đến Diệp Thành, vậy thì Khúc Thành cách Diệp Thành năm mươi dặm e là đã bị hạ.”

Trương Bưu sụp đổ, ngồi phịch xuống đất, giọng run rẩy: “Vậy Triệu đại nhân bọn họ...”

Nạp Lan Thái bỗng cười một tiếng, lẩm bẩm: “Lão nương tin tưởng phu quân mình sẽ không bỏ thành mà chạy, chắc chắn là không, cho nên... hắn sẽ không trở về nữa...”

Chương 524 - Lên Men

Hoa Kinh.

Hôm nay là ngày nghỉ, các quan viên không cần thiết triều.

Ngô Như Long đang luyện công trong Ngự Hoa Viên. Kể từ khi bước vào cảnh giới Nhị phẩm hạ tầng, đã hơn mười năm hắn chưa thể tiến thêm một bước nào.

Trước đó, hắn từng giao đấu với Ninh vương Tiêu Phi Vũ nhưng cũng không tìm được cơ hội đột phá. Cảm giác bị kẹt ở nút thắt cổ chai này thật sự khiến người ta khó chịu.

Vì vậy, mỗi khi rảnh rỗi, Ngô Như Long đều dành thời gian tu luyện chân khí.

Chỉ cần có thể đột phá giới hạn hạ tầng, bước vào Nhị phẩm trung tầng trước tuổi năm mươi, Ngô Như Long sẽ dám nghĩ đến Nhị phẩm thượng tầng, cảnh giới có thể nói là vô địch thiên hạ!

Bên ngoài Ngự Hoa Viên, Lưu Cần, Tổng quản thái giám, đang canh giữ.

Hoàng thượng luyện công không cho phép bất kỳ ai quấy rầy.

Lông mày khẽ động, ánh mắt Lưu Cần nhìn về phía trước, thấy Tể tướng Trần Khải, Hộ quốc công Từ Ninh, Hình bộ Thượng thư Trịnh Lăng Phong, vội vã chạy tới.

Lưu Cần ngạc nhiên: “Các vị đại nhân, đây là...”

“Lưu tổng quản! Mau bẩm báo Hoàng thượng, Cô Châu xảy ra đại sự rồi!”

Lưu Cần kinh ngạc, nhìn vẻ mặt lo lắng của Trần Khải và những người khác, không giống như giả vờ, “Nhưng... Hoàng thượng đang tu luyện...”

Từ Ninh lạnh giọng nói: “Địch quân xâm lược, mười vạn hỏa cấp, cần phải nhanh chóng bẩm báo Hoàng thượng!”

Một luồng kinh phong quét qua, một cảnh tượng kỳ lạ xảy ra.

Chỉ thấy vô số cỏ lá trong Ngự Hoa Viên đều bị nghiền nát, giống như bị một thanh kiếm vô hình chém đứt.

Một giọng nói trầm thấp vang lên từ trong Ngự Hoa Viên.

“Tất cả vào đi.”

Nghe được lời gọi, Trần Khải và những người khác vội vàng chạy vào Ngự Hoa Viên.

Trong vườn.

Ngô Như Long, mặc hoàng bào, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên khóe miệng. Mặc dù đang luyện công, nhưng tâm thần hắn vẫn luôn chú ý đến xung quanh.

Vừa rồi, câu nói “địch quân xâm lược” của Từ Ninh đã hoàn toàn đánh tan tâm thần của hắn, khiến chân khí trong cơ thể rối loạn, gây ra một chút nội thương.

“Hoàng thượng!”

Trần Khải và những người khác vừa bước vào vườn đã vội vàng hô lên.

Sắc mặt Ngô Như Long như thường, đè nén nội thương rất tốt, ánh mắt lạnh lẽo lên, trực tiếp hỏi: “Cổ Châu xảy ra chuyện, là quốc gia nào dám tấn công?”

Cổ Châu nằm ở cực bắc của Cảnh quốc, giáp với Từ Châu, phía sau là sa mạc mênh mông.

Quốc gia nào lại dám tấn công Cảnh quốc từ nơi này?

Trong lòng Ngô Như Long đầy nghi hoặc.

Từ Ninh nhanh chóng nói: “Hoàng thượng, theo bức thư khẩn cấp được gửi từ Cổ Châu, không phải Tề quốc hay Chu quốc, mà hình như là dị tộc!”

“Dị tộc!”

Đồng tử hơi nheo lại đột nhiên giãn ra: “Là Man tộc được ghi chép trong cổ tịch?”

Trần Khải nhíu mày: “Hiện tại vẫn chưa rõ tình hình, nhưng theo như miêu tả trong bức thư khẩn cấp, quân địch tấn công Cổ Châu đều là những người cao lớn vạm vỡ, vũ khí chủ yếu là đao cong, rất giống với Man tộc dị tộc được ghi chép trong cổ tịch.”

Ánh mắt Ngô Như Long trầm xuống. Trước khi nhà họ Ngô khởi nghĩa lật đổ triều đại trước và thành lập Cảnh quốc...

Theo truyền thuyết, vùng đất phía sau Cổ Châu, nơi bây giờ là sa mạc mênh mông, trước đây không phải như vậy.

Mà là một thảo nguyên bát ngát.

Theo ghi chép, trên thảo nguyên rộng lớn này, sinh sống một nhóm người dị tộc cao lớn vạm vỡ.

Họ sống bằng nghề chăn nuôi ngựa.

Cổ tịch của triều đại trước ghi chép họ là Man tộc.

Nói rằng Man tộc này thân hình cao lớn, giỏi cưỡi ngựa bắn cung, sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ!

Hơn nữa, cứ đến mùa thu hoạch, họ lại kéo nhau xuống phía nam, tấn công biên giới, gặp người là giết, cướp bóc lương thực, phụ nữ.

Họ tàn bạo khát máu, dường như không có nhân tính, trong quá trình xâm lược, dù là người già hay trẻ nhỏ, họ đều không tha.

Vì sức chiến đấu cực cao, đặc biệt là kỵ binh, nên sau mỗi lần cướp bóc, họ lại rút lui về thảo nguyên, có thể nói là đến vô ảnh đi vô tung.

Người ta đồn rằng Thiết Phù Đồ, quân đoàn thiết kỵ chủ lực của Chu quốc ngày nay, được xây dựng dựa trên mô hình kỵ binh của Man tộc.

Sự tồn tại của Man tộc có thể nói là khiến triều đại trước đau đầu nhức óc.

Chỉ là sau đó, thảo nguyên rộng lớn dần dần bị sa mạc hóa, Man tộc buộc phải di cư vào sâu hơn trong thảo nguyên.

Và bóng dáng của Man tộc cũng biến mất trong hàng trăm năm.

Sau khi nhà họ Ngô lật đổ triều đại trước và thành lập Cảnh quốc, họ đã biết được về sự tồn tại của Man tộc dị tộc từ cổ tịch được cất giữ trong hoàng cung của triều đại trước.

Chỉ là từ khi Cảnh quốc được thành lập cho đến nay, chưa từng phát hiện ra bóng dáng của Man tộc.

Chẳng lẽ lần này, quân địch chính là Man tộc đã biến mất hàng trăm năm nay sao!

Nhận thấy sự nghiêm trọng của sự việc, Ngô Như Long lập tức lên tiếng: “Triệu tập bá quan, bàn bạc đối sách!”

Mọi người vội vã rời khỏi hậu cung, đi đến đại điện, các quan viên khác cũng lần lượt được triệu tập.

“Các người đều đã biết chuyện rồi chứ?”

Ngô Như Long nhìn xuống các quan viên bên dưới, ánh mắt sắc bén.

Diệp Hồng Tuyết lập tức bước lên: “Bẩm Hoàng thượng, theo bức thư khẩn cấp từ Cổ Châu, quân địch lần này rất có thể chính là Man tộc dị tộc đã biến mất hàng trăm năm.”

Không ít quan viên cấp thấp lần đầu tiên nghe thấy bốn chữ này, đều tò mò nhìn Diệp Hồng Tuyết.

Ngô Như Long gật đầu: “Người nói không sai, theo ghi chép trong cổ tịch, Man tộc dị tộc này hung hãn tàn bạo, máu lạnh vô tình, nếu thật sự là bọn chúng, bách tính Cổ Châu nguy mất!”

Binh bộ Thượng thư lạnh giọng nói: “Bất kể có phải là bọn chúng hay không, đã dám xâm phạm lãnh thổ Cảnh quốc, giết hại dân chúng Đại Cảnh, thì tuyệt đối không thể tha cho bất kỳ kẻ nào trong số chúng!”

“Thần thỉnh Hoàng thượng lập tức hạ lệnh điều binh chi viện cho Cổ Châu, Cổ Châu Châu mục Nạp Lan Thái đã tự mình dẫn quân Kinh phủ nghênh chiến, đồng thời cũng đã thông báo cho Từ Châu tướng quân dẫn quân Từ Châu đến ứng cứu.”

Binh bộ Thượng thư nghiêm mặt nói: “Nhưng binh mã hai châu cộng lại cũng chỉ có năm, sáu vạn, nếu không kịp thời chi viện, e rằng khó ngăn cản được địch!”

“Đúng vậy.”

Một vị Thị lang của Hộ bộ gật đầu: “Tuy nhiên, theo ghi chép, kỵ binh của Man tộc dị tộc này tuy mạnh, nhưng dường như

không giỏi công thành.”

“Dựa vào thành trì, Cổ Châu có thể chống đỡ được một, hai ngày, chỉ bằng phái tinh kỵ vòng ra phía sau, trước sau giáp công, tiêu diệt toàn bộ đám Man tộc liều lĩnh này, một lần dứt điểm?”

Không ít người gật đầu: “Cách này khả thi, nghe nói Man tộc này đến vô ảnh đi vô tung, nếu không thể tiêu diệt bọn chúng trong một hơi...”

“E rằng biên quan Đại Cảnh sẽ vĩnh viễn không có ngày nào yên ổn.”

Diệp Hồng Tuyết, Trần Khải và Từ Ninh đều cau mày.

Từ Ninh lên tiếng trước: “E là không ổn.”

Trần Khải cũng gật đầu: “Bản tướng cũng nghĩ như vậy, Diệp đại nhân, ý kiến của người thế nào? Nạp Lan Thái từng là dũng tướng dưới trướng Diệp đại nhân, từng lập được chiến công ngàn người phá vạn quân của Tề quốc, năng ta đã có ba vạn quân Kinh phủ, lẽ ra không đến mức khẩn cấp cầu viện như vậy mới đúng.”

Vẻ mặt Diệp Hồng Tuyết hiện lên một tia lo lắng: “Trần tướng nói không sai, Nạp Lan Thái khẩn cấp như vậy chỉ có một khả năng, địch nhân vô cùng mạnh!”

Nói rồi, Diệp Hồng Tuyết nhìn về phía Ngô Như Long: “Hoàng thượng, thần cho rằng nên lập tức phái đại quân đến Cổ Châu, đồng thời lệnh cho quân đóng ở ba châu Từ Châu, Diễn Châu, Bình Châu nhanh chóng đến Cổ Châu chi viện.”

“Chúng ta đều chỉ từng đọc qua về Man tộc dị tộc này trong cổ tịch, chưa từng giao chiến với bọn chúng, nếu không cẩn thận, rất có thể sẽ bỏ lỡ thời cơ, thương vong càng lớn!”

Ngô Như Long quát: “Tốt! Vu Thành Công!”

Một viên tướng sau lưng Từ Ninh bước ra: “Mạt tướng nghe lệnh!”

“Truyền lệnh cho người làm kỵ binh tiên phong, thống lĩnh ba vạn quân nhanh chóng đến Cổ Châu chi viện cho Nạp Lan Thái!”

“Mặt tướng tuân mệnh!”

“Cao Viễn!”

Cao Viễn vội vàng bước ra: “Bẩm Hoàng thượng.”

Ngô Như Long: “Truyền lệnh cho người làm hữu quân tiên phong, dẫn theo Long Vũ Quân đến Cổ Châu chi viện!”

Chương 525 - Tình hình gần đây

Long Vũ Quân là đội quân mới được Đại Cảnh đốc sức huấn luyện trong thời gian qua, thống lĩnh chính là Cao Uyên, cùng với Ngô Quan Hải chỉ huy trên danh nghĩa.

Lúc này cũng là lúc để kiểm chứng sức chiến đấu của đội quân này.

Cao Uyên vẻ mặt kiên nghị, nhìn Vu Thành Công, gật đầu thật mạnh: “Mặt tướng tuân chỉ!”

Ngô Như Long tiếp tục điểm binh: “Trần Mậu Khải!”

Một nam tử trung niên bước ra: “Mặt tướng có mặt.”

“Mệnh người làm tiên phong quân tả, dẫn ba vạn Huyền Vũ quân chi viện Cổ Châu!”

“Mặt tướng tuân chỉ!”

Ba đội tiên phong đã có, chỉ còn thiếu một chủ soái.

Ngô Như Long nhìn về phía nhóm võ tướng, không ai có biểu hiện lùi bước hay sợ hãi.

Nhưng lần này đối thủ không phải là Chu Quốc hay Tề Quốc, những kẻ thù cũ đã giao chiến mấy chục năm nay.

Ngô Như Long suy nghĩ một lúc, ánh mắt hướng về phía Hộ Quốc Công Từ Ninh, lão tướng đã ngoài sáu mươi.

Nhưng tu vi của hắn thâm hậu, đã đạt đến tầng giữa của Tứ Phẩm, vì vậy so với những lão già ở cái tuổi gần đất xa trời thì hắn vẫn còn rất cường tráng.

Hơn nữa, Hộ Quốc Công Từ Ninh từ trước đến nay luôn cẩn thận, từng trải, tuyệt đối sẽ không mắc phải những sai lầm ngớ ngẩn.

Nhìn thấy ánh mắt của Hoàng đế hướng về phía mình, Từ Ninh cũng biết đối phương muốn mình một lần nữa ra trận.

Không cần Ngô Như Long mở lời, Từ Ninh mỉm cười, bước ra xin lệnh: “Bệ hạ, Từ Ninh xin lĩnh mệnh thống lĩnh đại quân!”

Ngô Như Long cười lớn một tiếng: “Tốt! Hộ Quốc Công quả nhiên là trụ cột của Đại Cảnh ta! Trẫm chuẩn tấu! Từ Ninh nghe lệnh!”

“Có mặt tướng!”

Ngô Như Long nói bằng giọng dứt khoát: “Mệnh ngươi làm binh mã đại nguyên soái thống lĩnh tam quân, dẫn quân đến Cổ Châu, quét sạch giặc cỏ!”

“Cho dù chúng thật sự là những tên man di dị tộc đã biến mất mấy trăm năm, thì cũng để cho chúng nó được mở mang tầm mắt, Đại Cảnh ta không phải là nước Tống, nước Triệu yếu đuối để cho chúng tùy ý chà đạp!”

Nước Tống, nước Triệu trong lời nói của Ngô Như Long chính là triều đại trước của Đại Cảnh.

Từ Ninh vui vẻ nói: “Mặt tướng tuân chỉ!”

Các tướng sĩ nhận lệnh xuất chinh đều cầm theo thánh chỉ đi tập hợp binh mã, phần lớn văn võ bá quan đều không coi trọng quân địch ở Cổ Châu.

Bởi vì hiện tại Đại Cảnh chỉ xét về binh mã có thể nói là cường đại nhất trong bốn nước.

Một đám man di dị tộc đã biến mất mấy trăm năm, bây giờ đột nhiên xuất hiện, có thể lợi hại đến mức nào?

Theo ghi chép trong sử sách của triều đại trước, đám người này chỉ là kỵ binh lợi hại hơn một chút, không giỏi công thành chiếm đất.

Điều này căn bản không đáng lo ngại, Thiết Phù Đồ của Chu Quốc cũng rất lợi hại đấy thôi! Nhưng chẳng lẽ chúng có thể cưỡi ngựa leo lên tường thành cao mười mấy hai mươi mét hay sao?

Chính vì suy nghĩ này, nên phần lớn các quan viên đều không cho rằng những kẻ thù đột ngột xuất hiện này có thể tạo nên

sóng gió gì lớn.

Chỉ là bọn họ không ngờ, đối thủ lần này lại đáng sợ như vậy, suýt chút nữa đã chà đạp lên giang sơn Đại Cảnh của bọn họ!

Mà cùng lúc đó ở tận Càn Quốc, Triệu Khang đương nhiên không biết Đại Cảnh xảy ra chuyện lớn như vậy.

Lần này Đại Cảnh cũng không phái người thông báo cho Càn Quốc.

Xét cho cùng, Càn Quốc hiện tại vẫn đang trong thời kỳ dưỡng sức, không thể giúp được gì nhiều, Đại Cảnh bọn họ tự mình giải quyết là được rồi.

Trong doanh trại cấm quân hoàng thành.

Triệu Khang nhìn khẩu đại bác trước mặt bắn ra một quả cầu lửa khổng lồ, tiếng nổ dữ dội vang lên, chờ đến khi khói bụi tan đi.

Nhìn lại nơi cách đó sáu trăm bước, mặt đất đã bị nổ thành một hố sâu, có thể thấy được khi chế tạo thuốc súng cho pháo, Triệu Khang và những người khác đã cho vào bao nhiêu diêm tiêu.

Xung quanh còn tập trung không ít chiến mã, không ít con khi pháo nổ đều xuất hiện một chút bồn chồn.

Nhưng so với trước đây, chỉ cần nghe thấy tiếng súng nổ là sợ hãi bỏ chạy tán loạn, cho dù kỵ binh có trấn an như thế nào cũng không thể nào giảm bớt nỗi sợ hãi thì tốt hơn rất nhiều.

Đây chính là một trong những hạng mục huấn luyện hàng ngày của binh lính hiện nay.

Phải để cho chiến mã của Kiên Quốc làm quen với tiếng đại bác.

Khi số lượng đại bác chưa đủ nhiều, vẫn cần kỵ binh xông trận.

Triệu Khang có thể tưởng tượng ra một cảnh tượng, sau này Càn Quốc và người ta giao chiến, trước tiên bắn hai loạt pháo rồi kỵ binh mới xông lên.

Cảnh tượng đó còn chưa cần giao chiến, quân địch đã tự tan vỡ, căn bản không cần phải đánh!

Ngẩng đầu nhìn trời, Triệu Khang ánh mắt đùa cợt, nếu như có thể chế tạo ra máy bay chiếm lĩnh quyền kiểm soát bầu trời, vậy thì còn tuyệt vời hơn nữa.

Trước khi giao chiến, một đợt không kích, ai chịu nổi?

Nhưng thứ này cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi, hẳn cũng không có bản lĩnh lớn như vậy.

Ồ! Nhưng mà?

Đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng, mình không chế tạo được máy bay, nhưng có thể thử khinh khí cầu a!

Thứ này so với máy bay thì đơn giản hơn nhiều, có thể thử xem!

Đang lúc Triệu Khang còn đang chìm đắm trong ảo tưởng, phó thống lĩnh cấm quân đi tới: “Quốc sư!”

Triệu Khang quay đầu lại: “Sao vậy?”

Phó thống lĩnh cung kính nói: “Bệ hạ phái người đến mời ngài hồi cung.”

“Ta biết rồi, lát nữa ta sẽ vào.”

Triệu Khang đáp lại một câu, ngồi lên kiệu hồi cung.

Tết nhất đã qua, Kiền Quốc lúc này có vẻ phồn vinh thịnh vượng, quốc thái dân an.

Nạn đói ở Thanh Châu đã được khống chế triệt để, bá tánh đều được quan phủ hỗ trợ nhận giống lúa, bắt đầu gieo trồng.

Mỏ Vân Sơn bên ngoài U Châu mỗi ngày đều khai thác được một lượng lớn quặng sắt để luyện thép.

Tiêu Linh Lung càng hạ lệnh, cho quan viên Giang Lăng phủ hỗ trợ Nguyên Giang huyện mở rộng quy mô, từ hộ bộ xuất ra một lượng lớn bạc trắng để xây dựng nhà xưởng.

Ngay cả những châu phủ khác cũng bắt đầu xây dựng nhà xưởng.

Mà Đại Càn Thương Hội do Triệu Khang sáng lập trước đây, cũng đã bắt đầu hoạt động buôn bán trong năm nay, thương nhân của Tề Quốc và Chu Quốc đều bắt đầu làm ăn với người của Đại Càn Thương Hội.

Đặc biệt là Minh Châu công chúa của Tề Quốc, Thương Hội dưới trướng nàng đã bắt đầu liệt kê danh sách chuẩn bị làm ăn với Triệu Khang.

Dân sinh kinh tế, quân quốc chính sự đều đang trên đà phát triển ổn định.

Có thể nói, đầu năm nay là khoảng thời gian nhàn nhã nhất của Triệu Khang.

Ngoài việc mỗi ngày đến doanh trại cấm quân bắn vài phát súng, kiểm tra tiến độ đúc đại bác.

Thì là hồi cung cùng Nữ Đế bệ hạ giải sầu, hoặc là lôi kéo Ngọc Phụng nghiên cứu học tập tư thế mới.

Ngày tháng trôi qua thật là tốt đẹp.

Trở lại trong cung.

Đến vườn hoa, vừa nhìn thấy trong vườn đã bày sẵn một chiếc bàn, ba người phụ nữ đang hứng thú bưng bưng nhìn về phía mình.

Triệu Khang giật giật khóe miệng, cố ý nói: “Ba người các người thật là ham chơi a! Người thì không lo xử lý chính sự, người thì không lo luyện công, người thì không lo hầu hạ bốn quốc sư! Cả ngày chỉ biết chăm chăm vào mấy quân bài này, biết thế đã không làm ra cho các người chơi rồi.”

“Ai nha sư phụ, mau bớt nói nhảm đi, mau lên bàn, hôm nay ta nhất định sẽ thắng!” Ngô Thanh Loan hừ lạnh nói.

Trên chiếc bàn vuông đặt vài khối gỗ nhỏ hình vuông, là do Triệu Khang làm ra để cho Tiêu Linh Lung giải sầu.

Kết quả mấy người này dạo này đều nghiện rồi.

Nữ Đế bệ hạ mỗi ngày xem xong tấu chương, chỉ cần không có chuyện gì lớn, liền ném cho Tiêu Huyền Sách xử lý, sau đó bày bàn ở trong vườn.

Tần Ngọc Phụng lại càng dồn hết tâm trí vào mấy quân bài này, Tiêu Linh Lung không rủ người, nàng liền tự mình cầm bài đi rủ rê người khác trong kinh thành.

Ngô Thanh Loan trực tiếp bỏ rơi võ học, mỗi ngày đều vắt óc suy nghĩ bài vở.

Cũng khó trách Triệu Khang lại nói một câu ham mê bài bạc.
Ngay lúc Triệu Khang đang cùng ba người họ giết thời gian.
Cổ Châu.

Theo một tiếng nổ vang trời, cổng thành Vân Thượng thành,
thành trì cuối cùng trong sáu thành, bị đánh tan.

Trác Mộc Cáp cười gần một tiếng, phát tay một cái, vạn quân
kỵ binh Kim nhân phía sau lao vào trong thành.

Chương 526 - Thế Như Chẻ Tre

Thành Kỳ Sơn.

Là thành trì lớn thứ hai của Cổ Châu, đồng thời cũng là cửa
ngõ của Kinh Phủ thành.

Đại tướng Cổ Châu, Nam Cung Văn, đã sớm dẫn theo ba vạn
quân Kinh Phủ đến đóng giữ Kỳ Sơn thành. Một ngày sau,
Nạp Lan Thái cũng đến tiền tuyến.

Dưới sự chỉ đạo quyết đoán của Nạp Lan Thái, cư dân trong
vòng trăm dặm xung quanh Kỳ Sơn thành đã được hộ tống sơ
tán.

Nam Cung Văn chia một vạn quân, đóng giữ bảy tòa thành
trên phía trước Kỳ Sơn.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, chỉ trong vòng ba ngày...

Bảy tòa thành!

Bao gồm cả binh lính đóng giữ và nha dịch địa phương được
điều động, gần một vạn năm ngàn người!

Đều tử trận!

Nghe báo cáo từ tên lính sống sót chạy về từ Vân Thượng
thành, ánh mắt Nam Cung Văn tràn đầy kinh hãi.

“Người nói, các người đều bị quân địch phá vỡ cổng thành rồi
mới thua trận?”

Toàn thân tên lính nhuốm máu, trong đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy
bi thương: “Đại tướng, đúng là như vậy!”

“Đối phương không biết dùng thứ gì, chỉ trong nháy mắt đã phá hủy hoàn toàn công thành, sau đó đại quân tràn vào công phá!”

“Họ căn bản không dùng xe công thành hay thang mây gì cả!”

Nam Cung Văn có chút khó tin, thốt lên một tiếng “Không thể nào!”, rồi nhìn về phía Nạp Lan Thái.

So với sự hoảng sợ của hắn, Nạp Lan Thái tỏ ra bình tĩnh hơn, nhìn tên lính lạnh giọng hỏi: “Người nói, trước khi thành bị phá, các người đều nghe thấy tiếng động lớn?”

Trong mắt tên lính lóe lên vẻ hoang mang, sau đó gật đầu chắc chắn: “Đúng vậy! Khi thuộc hạ đóng giữ ở Nghiên thành cũng vậy, ở Vân Thượng thành cũng vậy.”

“Sau khi tiếng động giống như sấm sét vang lên, cổng thành liền bị phá hủy! Quân địch nhân cơ hội tràn vào trong thành, người của bọn chúng quá đông!”

“Cho dù các vị thống lĩnh có mai phục trong thành, nhưng cũng không địch lại được chiến thuật biến người của bọn chúng! Hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Nam Cung Văn vội vàng hỏi.

Tên lính nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Số lượng quân địch ngày càng tăng! Hoàn toàn không có dấu hiệu giảm bớt, mỗi ngày đều có quân tiếp viện!”

Nghe vậy, Nạp Lan Thái biết, có lẽ một phần chủ lực của địch đã đến.

“Người lui xuống dưỡng thương trước đi.”

Bà ta thân nhiên nói. Đợi tên lính rời đi, Nam Cung Văn mới lên tiếng hỏi: “Thứ gì có thể phá hủy cổng thành trong nháy mắt? Nếu không điều tra rõ ràng, e rằng Kỳ Sơn thành này chúng ta cũng không giữ nổi!”

Cổng thành bình thường cũng nặng đến mấy trăm cân, ngày thường muốn đóng mở cũng cần mười mấy hai mươi tráng hán hợp lực mới đẩy được.

Còn cổng thành Kỳ Sơn, càng nặng đến hơn ngàn cân, hơn nữa còn được gia cố thêm một lớp sắt.

Nếu là lúc bình thường, Nam Cung Văn tự tin với hai vạn người trong thành có thể chặn được mười vạn quân địch, kiên trì đến khi viện binh đến.

Nhưng lúc này, nghe nói bảy tòa thành bao gồm cả Vân Thượng thành bị công phá như thế nào, hắn lại không còn tự tin như vậy nữa!

Bởi vì một khi công thành bị quân địch công phá bằng cách này, bọn họ căn bản không thể dựa vào thành trì kiên cố để tiêu hao quân địch.

Công thành vừa phá, đại quân tràn vào trong thành, chỉ với hai vạn người thì làm sao chống đỡ nổi?

Ánh mắt Nạp Lan Thái lóe lên: “Thứ này cũng không phải là không có.”

“Đại nhân biết?” Nam Cung Văn vội vàng hỏi.

Hắn là tướng quân Cổ Châu, phẩm cấp không thấp, là tam phẩm.

Nhưng Nạp Lan Thái thân là Châu Mục, chính là chính tam phẩm, hơn nữa còn nắm giữ cả một châu. Cho dù là tả thị lang lục bộ cũng là chính tam phẩm, nhưng quyền thế cũng kém xa.

Vì vậy, nàng ta biết một số bí mật mà người ngoài không biết.

Nàng ta từng nhìn thấy thuốc nổ phát nổ một lần ở kinh thành, đó là sau khi Triệu Khang cho người đưa thuốc nổ đến.

Thợ thủ công huyện Nguyên Giang đi cùng đã trình diễn cho Cảnh quốc xem cách sử dụng thuốc nổ.

Mấy năm nay, huyện Nguyên Giang của Triệu Khang đã vận chuyển tổng cộng ba vạn cân thuốc nổ cho Càn quốc.

Đều được cất giữ cẩn thận trong kho của Binh bộ như bảo bối.

Người của Binh bộ và Công bộ ngày đêm nghiên cứu xem đồng thuốc nổ đen này được chế tạo như thế nào.

Nhưng đáng tiếc là hai năm trôi qua vẫn chưa có kết quả.

Lần trình diễn thuốc nổ đó, thợ thủ công huyện Nguyên Giang đã dùng hắn một trăm cân, cho nổ tung một tảng đá lớn nặng nghìn cân.

Cảnh tượng đó khiến Nạp Lan Thái sợ hãi không nhẹ. Mà bây giờ nghe nói quân địch lại có vũ khí có thể phá hủy cổng thành trong nháy mắt.

Hơn nữa khi sử dụng còn phát ra tiếng nổ lớn như sấm sét, Nạp Lan Thái lập tức nghĩ đến thuốc nổ.

Ánh mắt chợt trở nên sắc bén, nếu đối phương thật sự sử dụng thuốc nổ, vậy thì chuyện này lớn rồi.

Loại thuốc nổ này chỉ có Càn quốc mới có, nếu quân địch sử dụng thuốc nổ công phá cổng thành, vậy chẳng phải là nói...

Lần này quân địch tấn công Càn quốc có bóng dáng của Càn quốc đứng sau?

Cũng khó trách Nạp Lan Thái không liên tưởng đến, quốc gia với quốc gia đâu phải trò đùa, chuyện giao hảo trăm năm nghe thì hay đấy.

Trên đời này không có kẻ thù hay bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Nghĩ đến đây, Nạp Lan Thái nhẹ giọng nói: “Nam Cung tướng quân, mau đi bố trí phòng ngự, không bao lâu nữa quân địch sẽ ập đến.”

Nam Cung Văn khẽ gật đầu, lúc này bất kể quân địch lợi hại đến đâu, bọn họ phải cố thủ Kỳ Sơn thành đến chết mới thôi!

Vì vậy, sau khi Nam Cung Văn rời đi, liền cho người treo cờ “Vũ” lên đầu thành!

Thể hiện quyết tâm.

Nạp Lan Thái tự tay viết một phong thư, muốn bẩm báo cho triều đình việc quân địch có khả năng sử dụng thần khí “thuốc nổ”.

Nhìn theo bóng dáng người đưa tin cưỡi ngựa rời đi, ánh mắt Nạp Lan Thái kiên định gọi một tên tướng lĩnh đến.

“Đại nhân?”

“Mang tất cả dầu hỏa trong thành ra ngoài, đồng thời phá hủy toàn bộ nhà cửa ở ngoại thành, chất gỗ vụn lại một chỗ.”

“Tất cả lương thực cũng tập trung lại!”

Tên tướng lĩnh có chút khó hiểu, nhưng không hỏi nhiều, lập tức đi thi hành mệnh lệnh.

Ngẩng đầu nhìn về phía cổng thành, Nạp Lan Thái biết, nếu quân địch thật sự có thuốc nổ, vậy thì Kỳ Sơn thành không giữ được.

Cổng thành bị phá, đại quân tràn vào, thứ chờ đợi bọn họ chỉ có một chữ “chết”!

Trong tình huống này, chỉ có thể tận khả năng khiến quân địch bị tổn thất nặng nề nhất, đồng thời không để lại bất kỳ vật tư gì cho chúng!

Trên bầu trời dường như xuất hiện một bóng hình, Nạp Lan Thái nhìn nhìn, đột nhiên mỉm cười, dung nhan vô cùng xinh đẹp.

Nàng ta dùng giọng nói chỉ mình mình nghe thấy, lầm bầm: “Đừng đi vội, chờ ta với.”

Hai ngày sau.

Ngoài thành Kỳ Sơn, một đội quân hùng mạnh xuất hiện, dòng người đông nghịt, không nhìn thấy điểm cuối.

Mây đen giăng kín, thành tựa sắp đổ!

Nhìn Kỳ Sơn thành từ xa, tường thành cao ngất như thể kiên cố không gì phá nổi. Trát Mộc Cáp nhếch mép cười, quay đầu nhìn về phía một người đàn ông vạm vỡ, ánh mắt kiêu ngạo đang đứng bên cạnh Hô Duyên Trác.

“Hồi bẩm Hồi Bội tướng quân, tòa thành này có vẻ không tầm thường!”

Hồi Bội lộ ra vẻ mặt chế giễu: “Nổ một lần không sập thì nổ hai lần, Thiên Hỏa quân chúng ta mang theo thuốc nổ nhiều vô số kể!”

“Cho dù cổng thành có kiên cố đến đâu, cũng chỉ là chó rom ngáng đường!”

Trát Mộc Cáp và Hô Duyên Trác cùng cười to: “Nói hay lắm! Hôm nay sẽ phá nát tòa thành này!”

Nói xong, Trát Mộc Cáp vung tay lên: “Công thành!”

Tiếng kèn lệnh trầm hùng vang lên, quân công thành dưới trướng Hồ Duyên Trác bắt đầu tấn công, mà trong đám quân công thành này, ẩn giấu một nhóm binh lính mang theo vật nặng trên lưng.

Bọn họ chính là nguyên nhân khiến người Kim có thể thế như chẻ tre ở Cổ Châu!

Chương 527 - Lửa Cháy Thành

“Bắn tên!”

Nhìn quân địch đông như kiến cỏ, Nam Cung Văn - người trấn giữ đầu tường - lập tức hạ lệnh bắn tên nhằm ngăn chặn đà tiến công của chúng.

Tuy nhiên, mục đích của Trát Mộc Cáp không phải là dùng bộ binh công thành, mà là để Hối Bội dẫn Thiên Hỏa Quân áp sát cổng thành.

Vì vậy, hắn phái một lượng lớn bộ binh giương mộc thuẫn yểm hộ.

Từng là tướng quân, nhìn vào vị trí được bảo vệ nghiêm ngặt nhất trong đội hình quân địch, Nạp Lan Thái lập tức hiểu ra.

Bên dưới sự bảo vệ của đám người này, rất có thể là những thứ thuốc súng có thể phá vỡ cổng thành.

Nạp Lan Thái lập tức giơ trường thương lên, nhắm vào nơi tập trung nhiều mộc thuẫn nhất.

Là một võ giả cảnh giới Tứ Phẩm hạ tầng, nàng có thực lực đỉnh cao, có thể lấy một địch trăm.

Lập tức rút chân khí vào trường thương, nàng phóng ra một thương.

Trong nháy mắt, cây trường thương như mũi tên rời cung, bay vun vút về phía trước, xuyên thủng ba tên địch cùng mộc thuẫn.

Lớp phòng ngự nghiêm mật xuất hiện một lỗ hổng, Nạp Lan Thái nhìn kỹ, thấy một tên địch đang ôm chặt một thùng gỗ được niêm phong cẩn thận.

Chỉ là thùng gỗ này rõ ràng không thể phá vỡ cổng thành, xem ra bên trong thùng rất có thể là thứ gì đó giống như thuốc súng.

Nghĩ vậy, Nạp Lan Thái lập tức tháo cung tên trên lưng, rút ra một mũi tên.

Nàng bôi dầu hỏa lên mũi tên rồi châm lửa, sau đó nhắm mũi tên đang cháy vào chỗ trống vừa được lấp đầy bởi những tên lính cầm mộc thuẫn.

Nheo mắt nhìn vào khoảng trống giữa những tên lính cầm mộc thuẫn, Nạp Lan Thái buông dây cung.

Mũi tên lửa được gia trì bởi chân khí của Nạp Lan Thái bắn ra, xuyên thủng thùng gỗ mà tên lính địch đang ôm trong tay.

Ngọn lửa đang cháy rùng rục trên cán tên, trong nháy mắt bùng lên một ngọn lửa thiêu đốt thứ bên trong thùng.

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn vang lên, Nạp Lan Thái thấy mười mấy tên địch bị hất tung lên không trung, máu mù mịt khắp nơi.

Đó là máu của quân địch, trong không khí tràn ngập một mùi kỳ lạ, ngay cả mùi máu tanh cũng không thể che lấp được.

Mười mấy tên địch đó lập tức bị nổ tan xác.

Chỉ với một chiêu này, Nạp Lan Thái có thể khẳng định, quân địch chắc chắn có thuốc súng!

Vụ nổ cũng thu hút sự chú ý của quân địch.

Lập tức có binh lính giương mộc thuẫn, che chắn cho những tên lính Thiên Hỏa Quân đang ôm thùng thuốc súng bên trong một cách kín kẽ.

Nhìn thấy quân địch đã áp sát cổng thành, Nạp Lan Thái biết mình không có cách nào ngăn cản đám người này tiếp tục tiến lên.

Nàng lập tức nói: “Nam Cung Văn.”

Nghe thấy tiếng gọi, Nam Cung Văn lên tiếng, Nạp Lan Thái bình tĩnh nói: “Dẫn binh lính xuống thành! Chuẩn bị nghênh địch.”

Nghe vậy, Nam Cung Văn hiểu ý của Nạp Lan Thái, toàn thân bộc phát ra một cỗ chiến ý mãnh liệt.

Hắn dẫn tất cả binh lính xuống thành tập trung ở thành trước.

Nạp Lan Thái đứng ở vị trí đầu tiên, tay cầm trường kiếm, nét mặt không buồn không vui, giống như Triệu Minh Nghĩa đã tử trận ở Khúc Thành.

Khoảng một khắc sau, cùng với một tiếng nổ lớn, bức tường thành rung chuyển.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy cánh cổng thành kiên cố bị một lực đạo cuồng bạo đánh bật tung.

“Châm lửa! Giết địch!”

Nạp Lan Thái hét lớn!

Rõ ràng là một nữ nhi yếu đuối, lúc này lại tay cầm trường kiếm xông lên phía trước!

Nam Cung Văn theo sát phía sau, siết chặt trường đao trong tay, hét lớn: “Giết địch!”

“Giết!”

Phía sau, ngọn lửa bùng lên, những ngôi nhà bị Nạp Lan Thái cho người đổ dầu thiêu rụi trước đó, lúc này bốc cháy dữ dội, lan ra xung quanh.

Người còn thì thành còn, thành mất thì người cũng mất!

Cổng thành bị công phá.

Quân Kim cũng đồng loạt rút loan đao bên hông, xông thẳng về phía Nạp Lan Thái và những người khác.

Hai bên quân sĩ lập tức giao tranh, lúc này, sống chết không còn quan trọng nữa.

Chỉ có tiêu diệt toàn bộ kẻ địch trước mặt!

Dưới ánh lửa thiêu rụi thành trì, hai bên quân mã triển khai cuộc chiến đẫm máu nhất.

Hơn hai vạn quân trấn thủ Kỳ Sơn Thành, dưới sự lãnh đạo của Nạp Lan Thái và Nam Cung Văn, đã chiến đấu với quân địch suốt một ngày một đêm!

Ngay cả Trát Mộc Cáp, Hô Diên Trác và Hồi Bật cũng không khỏi kinh ngạc trước sức chiến đấu và ý chí kiên cường của đội quân trấn thủ này.

Một ngày một đêm chiến đấu không ngừng nghỉ, vậy mà không một ai bỏ chạy!

Xác chết chất thành núi từ trong thành ra đến ngoài thành!

Đúng vậy, họ đã đánh đuổi được quân địch xâm nhập Kỳ Sơn Thành, nhưng cái giá phải trả là mạng sống của họ!

Nhìn quân địch đang tập trung phía trước, người lính Kinh Phủ Quân này chỉ có thể dựa vào tường thành mới miễn cưỡng đứng vững được.

Hơn hai vạn người chỉ còn lại một mình hấn, Châu Mục Nạp Lan Thái đã tử trận từ trước đó.

Khuôn mặt xinh đẹp bị chém mấy nhát, không còn nhìn ra hình dáng ban đầu, trên người đầy vết thương do đao kiếm gây ra.

Nhưng trước khi chết, nàng ít nhất đã giết chết hai trăm tên địch!

Cách đó không xa là thi thể không nguyên vẹn của Cổ Châu tướng quân Nam Cung Văn, đầu lâu đã bị chặt xuống làm chiến công.

Nhìn xung quanh chỉ còn lại một mình, phía sau là Kỳ Sơn Thành vẫn đang bốc cháy.

Người lính trẻ bị thương nặng không hề sợ hãi, đôi mắt hiện lên vẻ điềm tĩnh.

Ít nhất chúng ta đã làm được, chỉ cần người còn sống, tuyệt đối không để quân địch xâm nhập vào thành!

Cười nhạt, người lính trẻ đơn độc lao lên.

Trát Mộc Cáp nhìn đối phương thân nhiên chịu chết, cho đến khi bị chém chết, ánh mắt nhìn về phía ngọn lửa ngút trời trong thành xa, không khỏi nhú mày.

Hô Diên Trác khoanh tay, thấy hấn nhú mày, liền cười nói: “Sao vậy?”

Trát Mộc Cáp nhú mày nói: “Cứ đánh như vậy e rằng không ổn.”

“Sao lại nói vậy?” Nghe vậy, Hô Diên Trác ngẩn người.

Trát Mộc Cáp giãn lông mày, nhẹ giọng nói: “Sự ngoan cường của người Cảnh quốc vượt xa so với tưởng tượng của ta, đánh một mạch đến đây, vậy mà không có một quân nào đầu hàng!”

“Bất kể quân ta đông hay ít, nơi nào cũng vậy, chỉ cần trong thành có quân trấn thủ, tất cả đều chiến đấu đến chết! Thật đáng khâm phục mà cũng khiến người ta phải kinh hãi.”

Hồi Bội bên cạnh cười lạnh một tiếng: “Vậy thì tốt quá, đỡ tốn lương thực nuôi tù binh!”

Trát Mộc Cáp liếc hắt một cái, không nói gì, chỉ là lông mày vừa giãn ra lại nhú lại.

Lần này, dưới sự dẫn dắt của Bình Bắc Vương, huy động trăm vạn hùng binh tiến đánh Cảnh quốc.

Bên hãn binh lực dồi dào, lương thảo khí giới đầy đủ, nhưng nếu cứ đánh như vậy.

Trát Mộc Cáp không dám tưởng tượng, đợi đến khi đánh hạ được Cảnh quốc.

Trăm vạn hùng binh của hãn còn lại được bao nhiêu!

Phải biết rằng, chỉ riêng việc đánh hạ Kỳ Sơn Thành này đã tổn thất gần ba vạn người, khắp nơi đều có thể nhìn thấy thi thể!

Mà từ khi bắt đầu tấn công Cảnh quốc đến nay, số binh lính tử trận đã gần bốn vạn rồi!

Đó là tử trận, chưa tính đến bị thương nhẹ và bị thương nặng!

Đây mới chỉ là đánh hạ được một phần nhỏ Cổ Châu, hơn nữa còn chưa chạm trán với đại quân chính quy của Cảnh quốc!

Mà Cảnh quốc có tới bảy châu!

Trát Mộc Cáp không khỏi tự hỏi, cứ đánh như vậy có thật sự có thể chiếm được Cảnh quốc hay không?

Nhưng không nhận tù binh là quân lệnh do Bình Bắc Vương ban ra, hãn chỉ là Phó tướng tiên phong, cũng không tiện nói

gì.

Chỉ có thể chờ đến khi Bình Bắc Vương đến, xem có nên hiến kế lấy công làm chủ, chiêu hàng làm phụ hay không.

Chỉ là Trát Mộc Cáp không ngờ rằng, Bình Bắc Vương mà hẳn ngày đêm mong ngóng, lúc này lại không ở trong đội quân đang hành quân!

Chương 528 - Quân Cờ Bí Ẩn

Chu Quốc.

Kinh đô Yến Đô thành.

Bốn chiếc xe ngựa bị chặn lại, binh lính canh giữ thành theo lệ mà kiểm tra.

Người đánh xe vội vàng cười làm lành: “Vị quan gia này, chúng ta là thương nhân, đến từ Càn Quốc, đều là những người làm ăn chân chính.”

“Ít lời vô ích! Người trong xe xuống xe cho kiểm tra!” Quan binh có chút không kiên nhẫn nói.

Rèm xe ngựa đầu tiên được vén lên, từ trong bước xuống một bóng hình tóc trắng đầy đầu.

Là một người đàn ông, dung mạo vô cùng tuấn tú, tuổi tác hẳn là ngoài ba mươi, mái tóc trắng kia càng thêm phần vận vị.

Nhìn về phía quan binh mặt đầy thiếu kiên nhẫn, trên mặt Tiêu Phi Vũ lộ ra nụ cười ôn hòa, từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc đưa lên: “Vị quan gia này, chúng ta đều là thương nhân từ Càn Quốc đến, đến để làm ăn. Các vị quan gia vất vả rồi, mua chút rượu nước mà dùng, chút lòng thành, xin đừng chối từ.”

Nhìn thỏi bạc sáng loáng, trên mặt quan binh nhiều thêm không ít ý cười, sau đó cầm lên cân nhắc một chút.

Không tệ không tệ, khối lượng rất đủ.

Quan binh bèn nói: “Nhìn các ngươi cũng không giống người xấu, trên người có giấy thông hành vào thành không?”

Tiêu Phi Vũ vội vàng đưa giấy thông hành, quan binh lật xem hai lần: “Được rồi, qua bên kia đóng dấu đi.”

Tiêu Phi Vũ: “Đa tạ quan gia.”

Vào thành, trời đã xế chiều, Tiêu Phi Vũ lại không vội vàng tìm chỗ nghỉ chân, hắn - vị Bình Bắc Vương của Kim Quốc hiện giờ, lại giống như một du khách, vừa đi vừa ngắm nhìn kiến trúc trong Yên Đô thành.

Phong khí Chu Quốc đậm đà, trong đình hóng ra đường có thể nhìn thấy không ít người đọc sách tụ tập cùng nhau bàn luận sôi nổi.

Nghe tiếng đọc sách của thư sinh cùng tiếng rao hàng của tiểu thương xen lẫn vào nhau.

Trong lòng Tiêu Phi Vũ không khỏi cảm thán.

Chu Quốc này quả nhiên không hổ danh là đệ nhất trong bốn nước phương Bắc, đại bại một trận mà dường như không chịu ảnh hưởng gì.

Đến một quán trọ, tiểu nhị dẫn theo người hầu của Tiêu Phi Vũ đưa xe ngựa an trí ở hậu viện.

Bầu trời dần dần tối sẫm, bên ngoài đều treo đèn màu.

Yên Đô thành không giới nghiêm, người dân có thể buôn bán đến sáng, một số thanh lâu kỹ viện thâu đêm suốt sáng lại càng là chuyện thường.

Một mình rời khỏi quán trọ, Tiêu Phi Vũ men theo dòng người chậm rãi đi đến trước một tòa lầu các nguy nga tráng lệ.

Nghe tiếng nam nữ cười nói vui vẻ, trêu chọc nhau trong lầu, không cần nghĩ cũng biết đây là nơi nào.

Đúng là thiên hạ quạ nào cũng đen như nhau, người xưa quả nhiên không lừa ta.

Cười thầm trong lòng, Tiêu Phi Vũ nhắc chân bước vào thanh lâu này.

Một tên ma cô rất có nhãn lực nhìn thấy hắn liền lập tức nghênh đón.

“Ôi chao vị gia này, mau mời vào trong! Vị gia này có quen cô nương nào không?”

Tiêu Phi Vũ cười lắc đầu, ánh mắt nhìn lướt qua đại sảnh một vòng, thuận tay thưởng cho ma cô mười lượng bạc.

“Không cần hầu hạ, ta tự mình ngồi một lát là được.”

Ma cô lập tức vui mừng khôn xiết, khách quý ra tay hào phóng như vậy ngày thường cũng không nhiều gặp a!

Những cô nương xung quanh lại càng nhìn thẳng con mắt, tuy rằng nơi này tiêu phí rất cao, ngày thường muốn ngủ với một cô nương cũng phải từ hai mươi lượng trở lên.

Nhưng cũng chưa từng thấy ai cho một tên ma cô hèn mọn mười lượng bạc đâu!

Lại nhìn dung mạo của Tiêu Phi Vũ, các cô nương càng suýt nữa thì chảy nước miếng!

Ngay lúc có cô nương chuẩn bị tự mình tiếp thị, một nữ tử dung mạo không tính là xuất chúng lên tiếng gọi: “Vị gia này thật lạ mặt, là lần đầu tiên đến sao?”

Tiêu Phi Vũ dịu dàng cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía nữ tử: “Là lần đầu tiên đến.”

“Không biết Hương Nhi có phúc phần hầu hạ không.” Nữ tử ánh mắt long lanh tràn đầy tình ý, có thể thấy ngày thường không ít luyện tập diễn xuất.

“Nếu cô nương đã lên tiếng như vậy, tại hạ từ chối thì thật là bất kính.” Tiêu Phi Vũ cười gọi ma cô ban nãy, ném bạc xuống liền bị nữ tử tên Hương Nhi kia dẫn lên lầu.

Cảnh tượng này khiến cho những nữ tử khác ghen tị đến nghiến răng, một người khinh bỉ nói: “Loại hàng sắc này mà cũng vừa mắt, xem ra là chưa được nếm qua món ngon nào!”

Nữ tử bên cạnh tiếp lời cười nói: “Ai bảo người ta kỹ thuật tốt làm chi, ngay cả má mìn cũng phải tấm tắc khen ngợi.”

“Không phải chỉ là mát xa sao? Ai mà chẳng biết...”

Dẫn Tiêu Phi Vũ đến phòng riêng của mình, Hương Nhi đóng cửa lại, sau đó xoay người nhìn bóng lưng Tiêu Phi Vũ đã là nhịn không được, nước mắt lưng tròng.

Nhìn cách bài trí trong phòng, Tiêu Phi Vũ cười nói: “Xem ra những năm này, người sống không tệ.”

“Nô tỳ, còn tưởng cả đời này cũng không còn được gặp điện hạ!”

Giọng nói cũng run rẩy, nữ tử lệ nóng doanh tròng nhìn mái tóc bạc kia, trong lòng đau đớn vô cùng.

Vẫn nhớ rõ năm đó lúc hắc phái người đưa nàng đến Chu Quốc này, là bộ dạng oai phong lẫm liệt cỡ nào!

Ôm ấp chí lớn, tiềm long ẩn mình!

Bởi vậy cho dù biết mình vĩnh viễn cũng không xứng với đối phương, nàng vẫn yêu hắc một cách vô phương cứu chữa!

Tại sao hiện giờ gặp lại đã bạc đầu rồi!

Tiêu Phi Vũ xoay người lại ôn nhu cười một tiếng, vẫy tay.

Cũng không lau nước mắt, Hương Nhi vội vàng đi đến trước mặt Tiêu Phi Vũ quỳ xuống hành lễ: “Nô tỳ, tham kiến điện hạ!”

Vừa đỡ Hương Nhi dậy, Tiêu Phi Vũ vừa thản nhiên cười nói: “Chỉ là một con chó nhà có tang bị người ta đuổi trốn chui trốn lủi thôi, hiện tại nào còn là điện hạ gì nữa.”

“Không, điện hạ!” Hương Nhi vội vàng gọi.

“Suyt! Để ta nhìn kỹ ngươi một chút.”

Tiêu Phi Vũ ánh mắt ôn nhu, đưa tay vuốt ve gương mặt Hương Nhi, dịu dàng lau lệ cho nàng.

Hương Nhi ngây ngốc nhìn hắc.

Tiêu Phi Vũ: “Đều nói người một khi đã có tuổi thì dễ dàng hoài niệm chuyện cũ, lời này quả không sai. Mà sau khi trải qua một lần tay trắng thì sẽ càng thêm trân trọng.”

“Năm đó phái tám người các ngươi đến Chu Quốc, cuối cùng chỉ còn sống sót lại một mình ngươi, cho nên hiện tại ngươi chính là bảo bối ít ỏi của ta.”

Tiêu Phi Vũ nói xong, ngón tay trượt xuống: “Bất quá ta nhớ rõ năm đó ngươi, dung mạo so với hiện tại còn muốn diễm lệ gấp trăm lần a?”

Ngón tay trượt xuống cảm nhẹ nhàng lộ, một lớp mặt nạ da người rơi xuống, lộ ra dung nhan thật sự của Hương Nhi.

Dung nhan tuyệt mỹ yêu mê, giờ phút này lệ nóng doanh tròng lại càng khiến người ta thương tiếc.

Tiêu Phi Vũ hài lòng gật đầu: “Chính là như vậy, bảo bối của ta làm sao có thể là dung tục? Thấy người sống tốt là ta yên tâm rồi, bất quá Hương Nhi.”

Lời nói xoay chuyển, Tiêu Phi Vũ ôn nhu hỏi: “Năm đó ta đưa ngươi đến thanh lâu do hoàng tử Chu Quốc mở, chính là muốn ngươi một ngày nào đó có thể bay lên cảnh cao biến thành phượng hoàng, sống tốt hơn a! Tại sao lại che giấu dung nhan điểm lệ như vậy?”

Hương Nhi thần sắc bi thương, vội vàng mở miệng: “Lời điện hạ dặn dò trước lúc khởi hành, nô tỳ chưa từng dám quên! Tuy che giấu dung mạo, nhưng những năm này cũng tiếp xúc với Lý Mộc Dịch, hẳn đối với nô tỳ cũng không bài xích... Độc Thực Nảo đã cho hẳn uống rồi...”

“Hơn nữa, ngày mai, hẳn sẽ đến một lần, để nô tỳ... hầu hạ, để giảm bớt đau đớn.”

Tiêu Phi Vũ nghe vậy nụ cười ôn hòa: “Ta đã biết mình không nhìn lầm người.”

Xoay người cầm lấy bình rượu trên bàn rót một chén, Tiêu Phi Vũ thần sắc trở nên bình tĩnh: “Vậy ngươi liền làm hoàng hậu Chu Quốc này đi.”

Hương Nhi cũng không đáp lời, Tiêu Phi Vũ uống cạn rượu trong chén, xoay người lại.

Liền thấy nữ tử sau lưng đã cởi bỏ y phục trên người, không mảnh vải che thân nhìn hẳn.

Thân thể trắng như tuyết phối hợp với dung nhan xinh đẹp kia, cảnh tượng này có thể nói là vô khe hở!

Hương Nhi nhìn nam tử thần sắc bình tĩnh đối diện, chậm chạp quỳ xuống, đôi mắt đẹp mang theo một tia khẩn cầu: “Những năm này đeo mặt nạ, Hương Nhi chưa từng thất thân với ai, vẫn là hoàn bích, chỉ cầu có thể hầu hạ điện hạ...”

Chương 529 - Ác Quỷ (1)

Tiết Kinh Trập, vạn vật bưng tỉnh, sinh sôi nảy nở.

Cũng như đất trời chuyển mình, những thế lực ngầm ẩn nấp trong bóng tối cũng nhân cơ hội này mà lộ diện.

Lý Mộc Dịch rời khỏi hoàng cung, chẳng mấy ai để ý đến hành tung của vị đại hoàng tử tai tiếng này.

Bởi lẽ, so với hắn, văn võ bá quan trong triều càng quan tâm đến tâm tư của nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm hơn.

Dù sao thì hiện tại, nhị hoàng tử được hoàng đế sủng ái hơn hắn, ai cũng nhìn ra điều đó.

Đặc biệt là sau khi tam hoàng tử Lý Mộc Thanh mất tích, hoàng đế dường như đặt hết kỳ vọng vào nhị hoàng tử.

Không chỉ giao cho hắn nắm giữ một phần binh quyền kinh đô, hoàng đế Lý Thừa Côn thậm chí còn cho Lý Mộc Sâm tham gia vào việc quyết định một số chính sự trong khoảng thời gian sức khỏe không tốt.

Mà bản thân Lý Mộc Sâm cũng rất có bản lĩnh, xử lý chính sự đâu ra đấy.

Trừ việc năm ngoái bị Triệu Khang đánh bại thảm hại trong hội thi văn, còn lại thì các vị đại thần khác cũng không thể bắt bẻ được gì.

Trong mắt quần thần, Lý Mộc Sâm được xem là người hiền đức.

Trong dân gian, phần lớn các danh sĩ tài tử trong kinh đô đều là khách quý của Lý Mộc Sâm.

Vì vậy, gần đây có rất nhiều lời đồn đại, nói rằng bộ hạ đã coi nhị hoàng tử là người kế vị ngai vàng.

Trong tình thế này, những hoàng tử khác nào còn tư cách gì để tranh giành ngôi vị với nhị hoàng tử?

Huống chi là Lý Mộc Dịch, kẻ thích thú ném người vào lòng thú và ham mê vợ con của người khác.

Hắn ta chẳng khác nào một tên phế vật, một con sâu bọ.

Nếu hắn ta có thể ngồi lên ngai vàng thì thật là kỳ lạ, cho dù có ngày đó thật, chắc chắn hắn ta cũng là một bạo chúa.

“Thật là có khí chất ‘dân tâm sở hướng’ (lòng dân hướng về) đấy.”

Lý Mộc Dịch cười nhạt trong lòng, nghe thấy từ xa xa trong lầu vọng nguyệt, mấy gã thư sinh đang bàn tán về tin đồn nhị hoàng tử đàm đạo kinh điển với một vị đại nho ngày hôm qua.

Hắn xoa xoa huyết thái dương, một cơn đau như xé rách dâng lên.

Không biết từ lúc nào, hắn mắc phải chứng đau đầu kỳ lạ, cứ cách ba ngày lại đau đớn khôn xiết.

Ngay cả ngự y trong cung cũng bó tay, không tìm ra nguyên nhân.

Bước nhanh hơn, Lý Mộc Dịch đến kỹ viện do chính mình mở, bước vào trong.

Lão bản nương đang bận rộn tiếp đón khách và sai bảo người hầu, vừa nhìn thấy hắn liền vội vàng chạy đến: “Đông gia!”

“Hương Nhi đâu?” Lý Mộc Dịch hỏi.

Lão bản nương vâng dạ: “Đông gia, tối qua Hương Nhi tiếp khách, giờ mới dậy, ngài muốn ta gọi nàng ấy ra?”

“Ừ.”

Lý Mộc Dịch không suy nghĩ nhiều, xoay người đi lên lầu vào phòng.

Không lâu sau, Hương Nhi bước những bước uyển chuyển đi vào, nhìn thấy Lý Mộc Dịch cau mày, khóe miệng nàng khẽ nở nụ cười khó nhận ra.

“Đông gia.”

“Ừ.”

Lý Mộc Dịch gật đầu, Hương Nhi tiến lên, dịu dàng nói:

“Đông gia lại đau đầu sao?”

“Xoa bóp cho ta một chút, mấy vị danh y trong kinh thành đều là hạng hữu danh vô thực, còn không bằng một nữ nhân như ngươi.”

Lý Mộc Dịch thuận miệng nói.

Hương Nhi đi đến sau lưng Lý Mộc Dịch, hai tay thon dài trắng nõn, nhẹ nhàng xoa bóp huyết đạo trên đầu hấn.

Lý Mộc Dịch lúc này mới cảm thấy cơn đau trong đầu giảm đi một chút, lông mày giãn ra, tâm thần cũng theo đó mà thư giãn.

Hương Nhi lúc này mới lên tiếng: “Đông gia, hôm qua có một vị khách đến kỹ viện.”

Lý Mộc Dịch cười ẩn ý: “Xuân Nương nói tôi qua người tiếp khách, chẳng lẽ chính là vị khách này?”

Lý Mộc Dịch không nhìn thấy, lúc này trong mắt Hương Nhi tràn đầy vẻ thỏa mãn, nàng khẽ “vâng” một tiếng: “Vị khách đó tự xưng là đại phu, có thể chữa trị nhiều chứng bệnh nan y, hay là để hấn ta xem bệnh cho Đông gia?”

Lý Mộc Dịch khựng lại: “Hấn ta vẫn còn ở trong kỹ viện?”

Khách nhân ở lại qua đêm trong kỹ viện không phải là chuyện hiếm, nhưng giờ đã sắp đến trưa rồi mà còn ở lại thì quả thật không nhiều.

Hương Nhi “vâng” một tiếng: “Biết đâu hấn ta có cách chữa khỏi chứng đau đầu của Đông gia thì sao?”

“Cứ thử xem sao.” Lý Mộc Dịch cũng không suy nghĩ nhiều.

“Đông gia chờ một chút.”

Hương Nhi đứng dậy đi ra khỏi phòng, một lát sau liền dẫn vào một người đàn ông tóc bạc phơ.

Lý Mộc Dịch hứng thú nhìn sang, nhận ra ánh mắt đối phương cũng đang quan sát mình.

Mặc dù đã lên kế hoạch đối phó với Lý Mộc Dịch nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên Tiêu Phi Vũ gặp mặt vị đại hoàng tử Đại Chu này.

Khoảnh khắc ấy, hấn có một cảm giác, đó là vị đại hoàng tử Đại Chu này, tuyệt đối là người cùng loại với mình!

Sau khi Hương Nhi dẫn người vào, nàng ta liền xoay người đến sau lưng Lý Mộc Dịch tiếp tục xoa bóp, giúp hấn giảm bớt cơn đau đầu.

Tiêu Phi Vũ mỉm cười ngồi xuống đối diện Lý Mộc Dịch.

Lý Mộc Dịch lên tiếng trước: “Nghe nói tiên sinh là đại phu, chuyên trị các chứng bệnh nan y?”

Tiêu Phi Vũ mỉm cười gật đầu: “Nghe Hương Nhi nói, ngài thường xuyên bị đau đầu hành hạ, thuốc thang đều vô dụng, chỉ bằng để tại hạ bắt mạch xem sao?”

“Mời.”

Lý Mộc Dịch đưa tay ra, Tiêu Phi Vũ đặt tay lên bắt mạch, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Lý Mộc Dịch.

Cả hai đều im lặng không nói.

Cuối cùng vẫn là Lý Mộc Dịch lên tiếng trước: “Tiên sinh đã chẩn đoán ra bệnh tình gì chưa? Có thể chữa trị được không?”

Giọng điệu của hắn không nhanh không chậm, không hề có chút lo lắng hay sốt ruột của người bệnh.

Tiêu Phi Vũ thản nhiên nói: “Theo tại hạ thấy, bệnh của ngài là do tâm bệnh, thuốc thang thông thường khó mà chữa trị.”

“Ồ? Ý tiên sinh là tâm bệnh thì phải dùng tâm dược trị?” Lý Mộc Dịch cười nhạt, trong mắt lóe lên một tia cảnh giác.

Tiêu Phi Vũ gật đầu: “Đúng vậy.”

Lý Mộc Dịch rút tay về, thản nhiên nói: “Vậy xin tiên sinh kê đơn thuốc, loại thuốc nào có thể chữa trị?”

Vắt chéo chân, Tiêu Phi Vũ ung dung nói: “Thuốc này tại hạ có, nhưng có chữa trị hay không còn tùy thuộc vào ngài.”

Nheo mắt lại, Lý Mộc Dịch vô thức ngồi thẳng lưng: “Xin chỉ giáo.”

Tiêu Phi Vũ nhếch mép cười, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn: “Chỉ cần loại bỏ những người trong lòng ngài, tâm bệnh này sẽ tự khỏi.”

“Người là ai?” Đồng tử Lý Mộc Dịch co rút lại.

Nụ cười trên mặt Tiêu Phi Vũ càng thêm quỷ dị: “Ta là người có thể giúp ngài đạt được mục đích.”

Xung quanh chìm vào im lặng đến đáng sợ, Hương Nhi không để ý, ánh mắt mê mẩn nhìn Tiêu Phi Vũ.

Giờ phút này, cho dù người đàn ông này muốn nàng ta chết, nàng ta cũng cam tâm tình nguyện.

Rất lâu sau, Lý Mộc Dịch mới lên tiếng: “Là quốc sư phái người đến?”

Chỉ qua vài câu nói ngắn ngủi, hắn đã hiểu được ý của Tiêu Phi Vũ, trong đầu liên liên tưởng đến chuyện hắn tìm Triệu Khang hợp tác ngày hôm đó.

Thế nhưng, Tiêu Phi Vũ lại lắc đầu, nhìn hắn mỉm cười nói: “Không phải, tại hạ tự đến. Tuy nhiên, những gì Triệu Khang có thể cho ngài, tại hạ cũng có thể cho!”

Đến lúc này, cả hai bên đều không còn che giấu nữa, Lý Mộc Dịch cười lạnh: “Vậy ta muốn nghe kỹ xem, tiên sinh muốn giúp ta như thế nào?”

Tiêu Phi Vũ nhướn mày, nhìn ra ngoài cửa sổ, câu nói tiếp theo khiến người ta kinh hãi.

“Tôi nay, hoàng đế của quý quốc sẽ băng hà.”

Lý Mộc Dịch giật mình.

Tiêu Phi Vũ thở dài: “Hoàng đế băng hà, thái tử chưa lập, e rằng lúc đó sẽ là cảnh tượng quần hùng tranh đấu, hoàng cung nhuộm máu, huynh đệ tương tàn, thật khiến người ta phải cảm thán!”

Chương 530 - Ác Quỷ (2)

“Vô lý!”

Lý Mộc Dịch đột nhiên gầm lên đầy giận dữ: “Phụ hoàng khỏe mạnh như vậy, sao có thể đột ngột băng hà được!”

Tiêu Phi Vũ chỉ mỉm cười nhạt, nhìn Lý Mộc Dịch đang diễn kịch trước mặt mình. Những chuyện thế này, kiếp trước hắn ta đã quá quen thuộc rồi.

Từ trong đôi đồng tử dường như chứa đầy lửa giận kia, hắn có thể nhìn thấy được chấp niệm điên cuồng ẩn giấu bên dưới, khó mà nhận ra.

Giống hệt như hắn ta năm đó.

Đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn tạo ra tiếng cào xước chói tai, mỗi tiếng gõ đều khiến Lý Mộc Dịch cảm giác như đang gãi vào tận đáy lòng mình.

Hắn ta cố gắng kiềm chế cảm xúc đang dâng trào trong lòng, trái tim đập như trống trận.

Tiêu Phi Vũ lên tiếng, giọng điệu bình thản: “Một người cho dù có địa vị cao quý đến đâu, nhưng đến lúc phải chết thì vẫn phải chết thôi.”

“Điều điện hạ nên cân nhắc là làm sao để danh chính ngôn thuận ngồi lên vị trí kia, chứ không phải là những chuyện nhỏ nhặt như thế này.”

Lý Mộc Dịch cười nhạt, nhìn Tiêu Phi Vũ: “Lời nói của người thật khiến ta bất an đấy.”

“Vì sao?” Tiêu Phi Vũ mỉm cười hỏi.

Lý Mộc Dịch chế giễu nhìn hắn: “Người có bản lĩnh thông thiên, ngay cả sinh tử của Đại Chu chi chủ cũng có thể quyết định.”

“Vậy chẳng phải nói người cũng có thể tùy ý quyết định sinh tử của ta sao? Chuyện này chẳng lẽ không đủ khiến người ta kinh hãi?”

Tiêu Phi Vũ gật đầu: “Lúc này quả thật là như vậy.”

Ngay sau đó, hắn nghiêm mặt nói: “Nhưng ta đối với Đại Chu không có hứng thú, đến đây là vì muốn kết minh giao hảo.”

“Người nghĩ ta sẽ tin sao?” Lý Mộc Dịch cười khẩy.

Tiêu Phi Vũ: “Nhưng người không thể không tin, nếu không ngày nào đó hoàng đế thật sự băng hà, con rồng đang ẩn mình như người, sẽ không còn cơ hội bay lên trời nữa.”

Lý Mộc Dịch im lặng, bởi vì Tiêu Phi Vũ nói đúng sự thật.

Phụ hoàng Lý Thừa Côn của hắn ngày càng yếu đi, mà hắn là người sợ nhất lúc này Lý Thừa Côn qua đời.

Bởi vì nhìn vào tình hình hiện tại, Lý Thừa Côn mà chết, Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm nắm giữ một phần binh quyền cấm quân có thể nói là trăm phần trăm sẽ kế thừa ngôi vị.

Hắn tuy là Thái tử, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là con hoang do hoàng đế say rượu loạn tính với cung nữ mà thôi.

Từ trước đến nay không được sủng ái, ngay cả thân phận hoàng tử này, cũng là do một phi tần được sủng ái trong hậu cung không thể sinh con.

Vì vậy nàng ta đã nhận hắn làm con nuôi, nhờ đó hắn mới giữ được thân phận hoàng tử.

Nếu không, e rằng hắn đã không sống đến bây giờ, đã sớm bị người ta đầu độc chết trong cuộc chiến tranh giành quyền lực chốn hậu cung rồi.

Vì vậy, những năm qua, Lý Mộc Dịch tự bồi nhọ danh tiếng, tất cả đều là để tự bảo vệ mình.

Trong hoàng tộc, phe vật không có dã tâm luôn sống lâu nhất.

Nhưng trong lòng hắn lại vô cùng khao khát được ngồi lên vị trí kia, nhưng hắn không phải là Tiêu Phi Vũ.

Trong mắt văn võ bá quan nước Càn, Tiêu Phi Vũ cũng là một tên công tử bột vô công rồi nghề.

Nhưng 20 năm kinh doanh tích lũy, hắn không ngừng bồi dưỡng thế lực, bản thân lại có thiên phú võ đạo hơn người, tu luyện thành công lực kinh thiên động địa.

Nhưng cho dù là Tiêu Phi Vũ, đến cuối cùng khi khởi sự, binh mã tích lũy được cũng chỉ có năm sáu vạn người.

Huống chi là Lý Mộc Dịch con hoang này?

Ngoài một bụng dã tâm và một vài người được hắn âm thầm chiêu mộ, hắn thật sự là một kẻ tay trắng.

Nhìn thấy hắn im lặng, Tiêu Phi Vũ tự rót cho mình một chén trà: “Vẫn là câu nói đó, người tin hay không cũng được, ta đối với Đại Chu không có hứng thú, người và ta không phải là kẻ thù.”

“Ngược lại, ta sẽ giúp người dọn sạch mọi trở ngại, để danh chính ngôn thuận ngồi lên chiếc long ỷ kia.”

“Người đúng là thích giúp đỡ người khác nhỉ.”

Lý Mộc Dịch cười ha hả: “Nhưng tục ngữ có câu, trên trời sẽ không rơi xuống bánh có nhân đâu.”

Tiêu Phi Vũ nói: “Đó là điều đương nhiên, cho nên sau khi người kế vị, ta cần vị bằng hữu tốt là người giúp ta một việc.”

“Nói nghe xem.” Lý Mộc Dịch mỉm cười, cúi đầu nhìn hai tay mình.

Hắn chỉ thấy trên tay mình đầy máu.

Tiêu Phi Vũ nói: “Xuất binh tấn công Càn, Cảnh mà thôi.”

Lý Mộc Dịch khựng người, sau đó cười lớn, chỉ vào Tiêu Phi Vũ nói: “Ta biết ngươi là ai rồi!”

Trong thiên hạ hiện nay, người có thù oán với Càn, Cảnh không ít, nhưng nói đến người thật sự có thực lực dựa vào một mình mình mà khuấy đảo phong vân, thật sự không nhiều. Mà người hận Càn, Cảnh thấu xương, cũng chỉ có người trước mặt này.

Lúc trước tin tức chính biến nước Càn, Lý Mộc Dịch ít nhiều cũng biết được một chút, đều là do gián điệp của Chu quốc cài vào Cảnh quốc truyền về.

Nếu không phải Cảnh quốc ra tay giúp đỡ, Triệu Khang âm thầm bày mưu tính kế, hoàng đế nước Càn hiện nay đã sớm là người trước mặt này rồi.

Nghe nói người này thậm chí còn có thể giao thủ sinh tử với Cảnh đế Ngô Như Long, một trong những cường giả hàng đầu thiên hạ, tuy thất bại bỏ chạy.

Hiện tại tuy đã trở thành chó nhà có tang, nhưng không thể phủ nhận, người trước mặt này suýt chút nữa đã làm được điều mà hắn muốn làm.

Trong đầu vang lên lời đánh giá của Triệu Khang, đây là một ác quỷ có thể vứt bỏ cả tình thân nhân tính!

Ánh mắt Lý Mộc Dịch lộ vẻ tán thưởng: “Không ngờ Ninh vương điện hạ lại xuất hiện trước mặt ta theo cách này.”

Tiêu Phi Vũ thản nhiên cười: “Chỉ là một con chó nhà có tang thôi.”

Lý Mộc Dịch cười đầy ẩn ý: “Ninh vương điện hạ, muốn ta sau khi lên ngôi liền xuất binh công kích Càn, Cảnh, chẳng lẽ không biết trận chiến đó Đại Chu ta tổn thương nguyên khí, đã sớm không còn là cường quốc ngày xưa, làm sao có thể là đối thủ của hai nước kia?”

Tiêu Phi Vũ: “Ta chưa bao giờ đánh trận nào mà không có sự chuẩn bị, chẳng lẽ điện hạ cho rằng, chỉ dựa vào một mình ta có thể lay chuyển đại thế thiên hạ này sao?”

Lý Mộc Dịch nhú mày: “Tề quốc?”

Muốn đối phó với Càn, Cảnh, hiện tại chỉ dựa vào Chu quốc quả thực là một việc rất khó khăn.

Nếu có thêm Tề quốc, mới có chút phần thắng.

Nhưng tình hình Tề quốc hiện tại cũng giống như Chu quốc, thậm chí còn thê thảm hơn, nếu liên thủ một lần nữa, kết quả chưa biết chừng còn thảm bại hơn.

Chuyện này đối phương sẽ không dễ dàng đồng ý.

Trên mặt Tiêu Phi Vũ hiện lên vẻ tàn nhẫn: “Không phải, lần này chúng ta có đủ viện binh hùng mạnh. Điện hạ chỉ cần đồng ý sau khi lên ngôi sẽ xuất binh công kích Cảnh quốc là được.”

“Tôi nay ta sẽ đến hoàng cung giúp điện hạ giải quyết chuyện kia.”

Lý Mộc Dịch lại trầm mặc, nhìn vẻ mặt không giống như đang giả vờ của Tiêu Phi Vũ, một lúc sau mới bình tĩnh nói: “Vừa rồi người đã nói, phải danh chính ngôn thuận, nếu như giết luôn cả đệ đệ tốt của ta, quần thần há có thể không biết là do ta làm sao?”

Tiêu Phi Vũ mỉm cười: “Ta đã có kế hoạch trong lòng, điện hạ có muốn nghe thử không?”

“Rửa tai lắng nghe.”

Trong phòng, nhìn hai người đã đạt được sự đồng thuận, Hương Nhi nhú mày, ánh mắt kích động chưa từng rời khỏi Tiêu Phi Vũ dù chỉ một khắc.

Rất lâu sau đó.

Lý Mộc Dịch nhìn Tiêu Phi Vũ đối diện, thở dài một hơi, quả nhiên không hổ danh là ác quỷ trong lời Triệu Khang, vậy mà có thể nghĩ ra được kế hoạch độc ác như vậy!

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Mộc Dịch lại có chút chấn động, Triệu Khang vậy mà có thể đuổi được nhân vật như Tiêu Phi Vũ ra khỏi Càn quốc, quả nhiên cũng là một nhân vật đáng sợ!

Hắn thu liễm tâm tư, “Bây giờ chỉ còn lại một vấn đề.”

“Bình quyền trong tay Nhị hoàng tử?” Tiêu Phi Vũ nhướn mày.

Lý Mộc Dịch gật đầu.

Tiêu Phi Vũ cười khẩy: “Vài tên lính quên đó ta còn chẳng để vào mắt, hơn nữa ta đã đưa đến cho điện hạ bốn chiếc xe ngựa, bên trong chính là thứ mà điện hạ ngày đêm mong nhớ.”

Chương 531 - Gió nổi lên

“Người nói là... hỏa dược?” Lý Mộc Dịch kinh ngạc hỏi, trong lòng dâng lên một tia hưng phấn.

Tiêu Phi Vũ gật đầu. Lý Mộc Dịch vui mừng khôn xiết: “Nếu hỏa dược thật sự lợi hại như lời đồn, vậy thì đối phó với cấm quân cũng đủ rồi.”

Tiêu Phi Vũ cười nhạt: “Điện hạ hiểu lầm rồi, số hỏa dược này là để người thu phục lòng người, khiến bá quan triều đình thần phục.”

Lý Mộc Dịch ngạc nhiên, không ngờ đối phương lại có ý nghĩ khác mình.

Tiêu Phi Vũ thản nhiên nói: “Danh tiếng của điện hạ đã bị hủy hoại quá lâu, cho dù kế thừa ngôi báu, quần thần Chu quốc khó tránh khỏi bất phục. Nhưng chỉ cần điện hạ có thể chế tạo ra hỏa dược, bọn họ sẽ thay đổi ấn tượng trước đây về điện hạ. Trải qua trận đại bại vừa rồi, chắc hẳn quý quốc đã biết thứ này lợi hại như thế nào rồi chứ?”

Lý Mộc Dịch thầm kinh ngạc, không ngờ Tiêu Phi Vũ lại tinh tế đến vậy. Hắn gật đầu: “Quả thật là như vậy, hiện nay trong

nước có không ít người đang nghiên cứu hỏa dược, nhưng vẫn chưa có manh mối.”

Tiêu Phi Vũ: “Vì vậy, hỏa dược sẽ giúp điện hạ có được sự thần phục của bá quan. Ngoài ra...”

Hắn lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy đã được chuẩn bị từ trước, đặt lên bàn.

Lý Mộc Dịch nghi hoặc: “Đây là thứ gì?”

Tiêu Phi Vũ: “Công thức chế tạo hỏa dược.”

“Người nói gì? Đây là công thức thật sao?” Lý Mộc Dịch nhìn đối phương với vẻ mặt kinh ngạc tột độ.

Hắn vốn tưởng rằng Tiêu Phi Vũ chỉ muốn mình dùng hỏa dược để thu phục lòng người, không ngờ đối phương lại trực tiếp đưa công thức chế tạo hỏa dược cho mình. Thứ này mà cũng có thể truyền ra ngoài! Hắn ta điên rồi sao?

“Đương nhiên là thật.” Tiêu Phi Vũ nói: “Những người đi theo ta đến Chu quốc đều là những tay thiện xạ sử dụng hỏa dược, sau này bọn họ sẽ dạy các người cách chế tạo và sử dụng hỏa dược.”

Lúc này, Lý Mộc Dịch vẫn có chút khó tin. Nếu như trước đây hắn rất cảnh giác với Tiêu Phi Vũ, thì hiện tại, sự cảnh giác đó đã hoàn toàn biến mất.

Không phải vì hắn cảm động trước việc Tiêu Phi Vũ đưa công thức hỏa dược, mà là vì Tiêu Phi Vũ thậm chí còn giao cả thứ kinh thiên động địa như công thức hỏa dược cho Chu quốc. Điều này chứng tỏ, hắn căn bản không quan tâm Chu quốc có được hỏa dược sẽ dùng để làm gì, sẽ tạo ra ảnh hưởng gì.

Trong lòng hắn hiện tại chỉ muốn tiêu diệt Càn quốc và Cảnh quốc! Còn những thứ khác, hắn đều không còn để tâm nữa.

Lời Tiêu Phi Vũ nói trước đó, rằng không có hứng thú với Chu quốc, là thật!

Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Lý Mộc Dịch, Tiêu Phi Vũ bình tĩnh nói: “Đây là thành ý của ta, tiêu diệt Càn, Cảnh - đó chính là mục đích cuối cùng của ta.”

Kìm nén sự chấn động trong lòng, Lý Mộc Dịch cầm lấy công thức hỏa dược trên bàn, mở ra xem qua một lượt, âm thầm ghi nhớ, rồi kinh ngạc nói: “Thật không ngờ lại có cả than củi, một thứ bình thường như vậy?”

Tiêu Phi Vũ “ừm” một tiếng: “Ba thứ đơn giản kết hợp với nhau, lại có thể tạo ra uy lực khủng khiếp như vậy, Triệu Khang quả thật khiến người ta phải kinh ngạc.”

Lúc này, Lý Mộc Dịch đã hoàn hồn, nhìn Tiêu Phi Vũ nói: “Công thức này hẳn là người không chỉ chuẩn bị một bản chứ?”

“Đương nhiên, sau khi việc thành, ta sẽ đến Tề quốc. Có hỏa dược này, Chu, Tề hai nước đối mặt với Càn, Cảnh sẽ càng thêm phân thắng.”

Tiêu Phi Vũ nói: “Còn sau khi Càn, Cảnh bị diệt, các người muốn đánh nhau thế nào, đó là chuyện của các người.”

Lý Mộc Dịch khựng lại: “Ta hiểu ý người rồi, đưa công thức cho chúng ta là để chúng ta đối phó với Càn quốc và Cảnh quốc tốt hơn.”

Tiêu Phi Vũ gật đầu.

Lý Mộc Dịch hỏi: “Vậy khi nào thì động thủ? Khi nào thì phát binh đánh Càn, Cảnh?”

Có hỏa dược này, Lý Mộc Dịch có thể trăm phần trăm chắc chắn mình có thể ngồi lên chiếc ghế kia.

Thậm chí tới nay không cần phải ra tay, chỉ cần phụ hoàng biết hẳn có thể chế tạo ra hỏa dược, thì chiếc ghế rồng kia tuyệt đối sẽ không truyền cho ai khác!

Nó chỉ có thể thuộc về Lý Mộc Dịch hẳn.

Nhưng Lý Mộc Dịch cũng biết, một khi đã nhận lấy công thức này, thì Tiêu Phi Vũ sẽ không cho hắn cơ hội quay đầu.

“Bên các người thì hai tháng nữa đi.” Tiêu Phi Vũ mỉm cười nói.

Lý Mộc Dịch kinh ngạc: “Nhanh như vậy sao! Hai tháng thời gian không đủ để chế tạo ra số lượng hỏa dược cần thiết!”

Càn quốc đã có thứ này từ lâu, chắc chắn đã tích trữ được rất nhiều hỏa dược, hai tháng nữa xuất binh, chẳng phải là chỉ có nước bị người ta cho nổ tung sao?

Lúc này, Tiêu Phi Vũ lại tung ra một quả bom tấn: “Hai tháng nữa, Cảnh quốc cũng nên bị tiêu diệt gần hết rồi, đến lúc đó sẽ là ba phe cùng tấn công Càn quốc.”

Lý Mộc Dịch giật mình, trong đầu lập tức nhớ tới lời Tiêu Phi Vũ nói lúc trước, rằng hắn có đủ viện binh hùng mạnh, “Chẳng lẽ... hiện tại Cảnh quốc...”

“Cổ Châu của Cảnh quốc e rằng đã sắp bị công phá rồi.” Tiêu Phi Vũ thần sắc bình tĩnh, không hề lộ ra chút đắc ý hay vui mừng...

...

Hoa Kinh thành.

Đại quân bình loạn đã xuất phát từ lâu, nhưng trong lòng Ngô Như Long vẫn không yên. Cuối cùng, hôm nay hắn cũng nhận được tin báo của lính truyền tin.

Sau khi tự mình xem xong mật báo, Ngô Như Long chỉ liếc mắt một cái, nắm tay phải lại.

Phản ứng này của hắn lọt vào mắt rất nhiều người.

Trần Khải và những người khác đều có chút khó hiểu, bệ hạ luôn luôn trầm tĩnh như nước, đây là làm sao vậy? Chẳng lẽ đại quân đã giao chiến với địch, chiến sự bất lợi sao?

Đang lúc mọi người còn đang nghi hoặc, Ngô Như Long ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: “Trần tướng, Thái tử và Lục bộ Thượng thư ở lại, những người còn lại lui ra.”

Bá quan ngẩn người, nhìn Ngô Như Long không nói gì thêm, vội vàng lui ra khỏi đại điện.

Chỉ còn lại Thái tử, Tể tướng và Lục bộ Thượng thư, Diệp Hồng Tuyết và những người khác lập tức hiểu ra, e rằng đã xảy ra chuyện lớn, vội vàng bước lên.

“Bệ hạ?”

Ngô Như Long bước xuống khỏi long ỷ, đưa mật báo trong tay cho Ngô Quan Hải, lông mày nhíu lại, vẻ mặt nghi hoặc: “Các

người tự mình xem đi.”

Khi nhìn rõ nội dung trên mật báo, Diệp Hồng Tuyết lập tức kêu lên: “Điều này không thể nào!”

Bức mật báo này là do Nạp Lan Thái tự tay viết, nội dung không nhiều, chỉ có mấy dòng chữ.

“Quân địch nghi ngờ có hỏa dược, Kỳ Sơn thành không thể giữ được...”

Hỏa dược, đó là thứ mà chỉ có Càn quốc và Cảnh quốc mới có, ngay cả hỏa dược của Cảnh quốc cũng đều là do Triệu Khang tặng.

Sao quân địch lại có thể có hỏa dược!

Chẳng lẽ quân đội tấn công Cổ Châu là của Càn quốc hay sao?

Ngô Quan Hải cũng đầy kinh ngạc, vội vàng nói: “Phụ hoàng, việc này e rằng có điều mờ ám, Triệu quốc sư sao có thể giao hỏa dược cho người khác được!”

Trần Khải nhíu mày, hẳn có thói quen khi gặp chuyện gì đều nghĩ đến tình huống xấu nhất trước, cho dù trong lòng không cho rằng Càn quốc và Triệu Khang sẽ bội ước.

“Chỉ sợ là Càn quốc vốn đã có ý định thống nhất thiên hạ rồi!”

Diệp Hồng Tuyết kinh hãi, nhưng vẫn nói: “Chuyện này nhất định có uân khúc, Triệu Khang không phải là người như vậy, xin bệ hạ cho phép vi thần đến Càn quốc để điều tra rõ chân tướng.”

Ngô Như Long nhẹ giọng nói: “Trẫm đương nhiên hiểu rõ, quốc sư sẽ không bội ước. Quân địch đã có hỏa dược trong tay, lại còn dùng để công thành, e rằng trận chiến này không đơn giản như chúng ta tưởng tượng.”

Ngô Như Long đột nhiên nghĩ đến điều gì, nhìn Diệp Hồng Tuyết nói: “Hồng Tuyết, người hãy nhanh chóng đến Càn quốc một chuyến, báo cho quốc sư biết tình hình hiện tại của Cảnh quốc, điều tra xem hỏa dược này rốt cuộc là bị tiết lộ ra ngoài như thế nào.”

Diệp Hồng Tuyết lập tức gật đầu: “Thần tuân mệnh!”

Chương 532 - Đêm khuya

Bầu trời đêm thăm thẳm bao trùm lấy mặt đất.

Ánh đèn lồng vàng rực rỡ chiếu sáng, khiến hoàng thành càng thêm hùng vĩ, tráng lệ.

Lý Mộc Dịch bước vào Ngự Hoa Viên, nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ vọng ra từ trong vườn, nhưng trên mặt hắn không hề có chút cảm xúc nào.

“Bệ hạ, Đại hoàng tử giá lâm.”

Nghe được tiếng thái giám bẩm báo, Lý Thừa Côn có chút bất ngờ, do dự một lúc mới nói: “Cho nó vào đi.”

“Điện hạ, Bệ hạ cho phép người vào.”

Được cho phép, Lý Mộc Dịch mới bước vào trong Ngự Hoa Viên. Hắn nhìn thấy phụ hoàng của mình đang cùng vài vị phi tần xinh đẹp uống rượu vui vẻ.

Hắn cung kính hành lễ: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Lý Thừa Côn nhướng mày, nhìn Lý Mộc Dịch đang quỳ trên mặt đất, con rắn độc mà hắn luôn đề phòng.

Nhưng đến lúc này, Lý Thừa Côn cũng đã nhìn thấu, bản thân hắn không biết còn sống được bao lâu nữa.

Lão nhị Lý Mộc Sâm tuy là đích tử, nhưng năng lực và tâm tính đều kém hơn một chút.

Còn đứa con trai trước mắt này, ngày thường tự bôi nhọ thanh danh, nhưng trong bóng tối lại ẩn chứa dã tâm, tâm tính kiên định.

Vậy thì cứ để cho hai đứa tự tranh giành với nhau.

Nếu như vậy mà Lý Mộc Dịch có thể đánh bại được Nhị hoàng tử, thì chứng tỏ hắn mới là người thích hợp nhất để ngồi lên chiếc ghế rồng kia.

Tâm niệm xoay chuyển, Lý Thừa Côn nở nụ cười: “Hoàng nhi đứng dậy đi.”

“Tạ phụ hoàng.” Lý Mộc Dịch đứng dậy.

Lý Thừa Côn hỏi: “Tối nay đến đây, có việc gì sao?”

Lý Mộc Dịch lắc đầu: “Nhi thần nghe nói phụ hoàng đang ở Ngự Hoa Viên, nên đặc biệt đến thỉnh an.”

“Ngươi cũng có lòng.”

Lý Thừa Côn vừa nói vừa xua tay: “Ngồi đi.”

“Không cần đâu phụ hoàng, nhi thần lát nữa sẽ về cung.”

Lý Mộc Dịch từ chối: “Giờ trời sắp sang xuân, ban đêm vẫn còn se lạnh, phụ hoàng nên chú ý giữ gìn sức khỏe, uống ít rượu một chút.”

Nghe vậy, trong mắt Lý Thừa Côn cũng không khỏi lộ ra vài phần ấm áp.

Hắn ôm lấy một vị phi tần xinh đẹp bên cạnh: “Nhìn xem, vẫn là hoàng nhi của trẫm biết quan tâm trẫm, không giống như các ngươi, tối muộn rồi mà còn muốn trẫm hầu hạ.”

“Nào có, thiếp thân chỉ là nhớ bệ hạ...” Giọng nói mềm mại của các phi tần như rót mật vào tai.

Ánh mắt các nàng nhìn Lý Mộc Dịch có chút khinh miệt.

Nếu hắn là một người có bản lĩnh, ngày thường các nàng đã sớm muốn gần gũi, chăm sóc hắn một phen.

Đáng tiếc, Lý Mộc Dịch chỉ là một kẻ bất tài, không đáng để các nàng đặt cược.

Nhìn sâu vào Lý Thừa Côn đang cười, Lý Mộc Dịch cáo lui: “Vậy nhi thần xin phép cáo lui trước, phụ hoàng nghỉ ngơi sớm.”

“Ừ, trẫm biết rồi...”

Nhìn Lý Mộc Dịch rời đi, Lý Thừa Côn ma xui quỷ khiến gọi với theo: “Dịch nhi.”

Lý Mộc Dịch dừng bước, quay người lại, cung kính chấp tay cúi đầu: “Phụ hoàng có gì phân phó?”

Lý Thừa Côn khẽ nhú mày nhìn tư thế cung kính của nhi tử mình, do dự một lúc mới xua tay: “Không có gì, ngươi đi xuống trước đi.”

“Nhi thần cáo lui.”

Quay người lại, Lý Mộc Dịch bước ra khỏi Ngự Hoa Viên. Nghe tiếng cười nói vui vẻ truyền đến, nắm đấm giấu trong tay áo siết chặt, hắn không quay đầu lại, sải bước rời đi.

Đúng lúc trăng lên cao.

Một tiếng hét chói tai xé tan bầu không khí yên tĩnh của hoàng cung!

“Có thích khách! Có thích khách!”

Trong nháy mắt, hoàng cung rối loạn, vô số cao thủ Cẩm Vệ Quân ồ ạt xuất động truy bắt thích khách, vô số ngọn đuốc được thắp lên, chiếu sáng cả hoàng cung!

Một thái giám xông vào cung điện: “Điện hạ! Điện hạ! Không hay rồi!”

Lý Mộc Dịch ngẩng đầu, bình tĩnh hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Có thích khách đột nhập vào cung hành thích Bệ hạ!”

Lý Mộc Dịch siết chặt nắm đấm: “Nhanh! Đi theo ta bảo vệ Bệ hạ!”

Vội vàng đến tấm cung của Lý Thừa Côn, hắn thấy bên trong đã rối loạn, các phi tần, cung nữ, thái giám quỳ rạp đầy đất.

Lý Mộc Dịch cố nén sự kinh hoàng trong lòng, kêu lên vài tiếng: “Phụ hoàng! Phụ hoàng! Người không sao chứ?”

Một lão thái giám nhìn thấy hắn đến, vội vàng kêu lên: “Điện hạ, người mau tới xem, Bệ hạ sắp không xong rồi!”

Lý Mộc Dịch lập tức lao tới, nhìn thấy một màn kinh hãi.

Trên long sàng, Lý Thừa Côn lúc này còn đang uống rượu vui vẻ ở Ngự Hoa Viên, giờ đây toàn thân bê bết máu, thân thể co giật, máu tươi không ngừng trào ra từ khóe miệng, đôi mắt trợn trừng nhìn hắn.

“Phụ hoàng!”

“Bịch” một tiếng, Lý Mộc Dịch quỳ sụp xuống, bò đến bên giường, nắm chặt tay Lý Thừa Côn: “Phụ hoàng, người sao vậy?”

Lý Thừa Côn há miệng dường như muốn nói điều gì đó, nhưng lại không thể thốt ra một chữ nào, trong miệng không

ngừng trào ra máu tươi.

Lý Mộc Dịch luống cuống: “Phụ hoàng! Phụ hoàng! Người muốn nói gì? Nhi thần đang nghe đây!”

Nói xong, hắn vội vàng ghé sát tai vào miệng Lý Thừa Côn.

Ngực phập phồng, Lý Thừa Côn nắm chặt tay Lý Mộc Dịch, móng tay bầu sâu vào da thịt, dường như đang dùng hết sức lực cuối cùng.

Lý Mộc Dịch vội vàng nói: “Nhi thần đang nghe đây! Phụ hoàng, người không thể xảy ra chuyện được!”

Đột nhiên.

Nội thương bộc phát, một ngụm máu tươi từ trong miệng Lý Thừa Côn phun ra, Lý Mộc Dịch lập tức bị máu tươi phun đầy người.

Toàn thân nhuộm máu, trên mặt cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, trông như một ác quỷ.

Lý Mộc Dịch đau đớn kêu lên, theo sau đó là bàn tay Lý Thừa Côn buông lỏng, vị hoàng đế Đại Chu này đã hoàn toàn tắt thở.

“Phụ hoàng!”

Lý Mộc Dịch gào lên một tiếng đau đớn, các cung nữ, thái giám đang quỳ bên ngoài kinh hải biến sắc, đồng thanh kêu lên thảm thiết.

“Bệ hạ!”

Đúng lúc này, một lão già xông vào, nghe thấy tiếng kêu than, lão ta giật bản mình: “Bệ hạ làm sao vậy?!”

Lão thái giám quỳ sau lưng Lý Mộc Dịch, nước mắt giàn giụa, run rẩy nói: “Bệ hạ... băng hà rồi!”

Lão già không dám tin, lao đến bên long sàng, nhìn Lý Thừa Côn đang trợn mắt chết trân, loạn choạng suýt nữa thì ngất xỉu.

Là cao thủ Cẩm Vệ Quân, vậy mà lại để người ta ám sát hoàng đế ngay trước mắt.

Tội danh này, lão ta làm sao gánh vác nổi?!

Lý Mộc Dịch bị máu tươi của phụ hoàng phun đầy mặt, lúc này đang gào khóc: “Là ai đã giết phụ hoàng ta?!”

Lão già khó khăn nói: “Thích khách đã trốn thoát, chúng ta không bắt được. Điện hạ, trước khi băng hà, Bệ hạ có dặn dò gì không?!”

Lý Mộc Dịch lau nước mắt, vội vàng nói: “Nhanh đi gọi Ngũ đệ Mộc Nguyên đến đây!”

Ngũ hoàng tử Lý Mộc Nguyên, năm nay mười bảy tuổi, nổi tiếng hiền đức, thông minh, cũng là một vị hoàng tử được Lý Thừa Côn yêu quý.

Lão già sửng sốt, sao lại phải đi tìm Lý Mộc Nguyên?

Chẳng lẽ...

Nghĩ đến điều gì đó, lão ta giật bắn mình, vội vàng rời khỏi tâm cung.

Trong tâm cung.

Lý Thừa Côn chết không nhắm mắt.

Lý Mộc Dịch đứng bên cạnh, toàn thân nhuộm máu, quỳ trước long sàng như đang sám hối, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

...

Chính điện.

Có lẽ là điều mà các cao thủ Cẩm Vệ Quân của hoàng cung Đại Chu không thể ngờ tới, tên thích khách vừa mới một chưởng đánh chết hoàng đế Lý Thừa Côn, lúc này không hề rời khỏi hoàng cung, mà ngược lại còn đi đến nơi thường ngày bách quan triều bái.

Nhìn tấm biển vàng khắc bốn chữ “Chính Đại Quang Minh”, Tiêu Phi Vũ mỉm cười.

...

Ngoài hoàng thành.

Phủ đệ của Lại bộ Thượng thư.

Cánh cửa bị người ta đập tung, tiếng động kinh động đến người trong phòng, một người phụ nữ hét lên kinh hãi, vội vàng kéo chăn che đi cơ thể trắng nõn của mình.

Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm mơ mơ màng màng, đêm nay hẳn uống khá nhiều rượu, ngẩng đầu nhìn thấy Lại bộ Thượng thư đang hốt hoảng, lập tức tức giận quát: “Lưu đại nhân, ngươi đang làm cái gì vậy?!”

“Ôi chao, điện hạ! Sao người còn ở đây nữa? Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Lý Mộc Sâm ngạc nhiên: “Xảy ra chuyện gì?”

Lưu đại nhân nói: “Bệ hạ... Bệ hạ bị thích khách ám sát, băng hà rồi!”

Chương 533 - Di chiếu

“Người nói cái gì! Phụ hoàng hử!”

Lý Mộc Sâm giật bắn mình, men rượu bay biến, quên cả việc mình đang trần như nhộng, nhảy phắt xuống giường, túm lấy vai Thượng thư Lại bộ Lưu đại nhân: “Phụ hoàng sao lại bị ám sát? Không phải người đang ở trong cung sao?”

Hôm nay hử được mời đến phủ Lưu đại nhân làm khách, uống kha khá rượu, trời đã khuya nên định ở lại qua đêm, nào ngờ nửa đêm lại xảy ra chuyện lớn như vậy!

Hoàng đế bị ám sát ngay trong cung, Lý Mộc Sâm nhất thời không dám tin!

Lưu đại nhân luống cuống: “Ôi chao Điện hạ, chuyện này hạ thần cũng không rõ, người mau thay y phục đi, chuyện đó bây giờ không phải là quan trọng nhất!”

Lý Mộc Sâm vợ vội bộ quần áo vút lung tung trên đất mặc vào người, nghe Lưu đại nhân nói vậy thì sửng người: “Người nói cái gì? Chuyện đó bây giờ không phải là quan trọng nhất?”

Lưu đại nhân hốt hoảng nói: “Không phải! Nghe nói Đại hoàng tử Lý Mộc Dịch nhận được di chiếu của Bệ hạ, hiện tại vẫn võ bá quan đều đang đến đại điện! Chờ Đại hoàng tử tuyên đọc di chiếu của Bệ hạ, xác định người kế thừa ngôi vị!”

Lưu đại nhân nói nhanh như gió, lời nói có phần lộn xộn.

Dĩ nhiên là hử không thể không sốt ruột, người mà hử đặt cược chính là Lý Mộc Sâm!

“Di chiếu! Sao có thể như vậy, chuyện này tại sao ta chưa từng nghe nói qua!”

Lý Mộc Sâm lại kinh ngạc.

Lưu đại nhân cũng ngỡ ngàng: “Chúng thần cũng chưa từng nghe Bệ hạ nhắc đến việc có di chiếu! Điện hạ, nếu trên di chiếu, người mà Bệ hạ lựa chọn kế vị không phải là người, vậy thì nguy rồi!”

Lời này khiến Lý Mộc Sâm sốt ruột: “Nói đùa gì vậy! Mau chuẩn bị ngựa vào cung!”

Hai người vội vã đi ra cửa, đột nhiên Lý Mộc Sâm dừng bước, Lưu đại nhân vội vàng hỏi: “Điện hạ, người làm sao vậy?”

Lý Mộc Sâm nheo mắt: “Không đúng không đúng, chuyện này có điểm kỳ lạ! Không chỉ có các ngươi, ta cũng chưa từng nghe phụ hoàng nói qua người đã lập di chiếu, những năm qua phụ hoàng cũng chưa từng có động thái lập Thái tử, sao lại tự dưng xuất hiện một đạo di chiếu? Người vừa nói di chiếu này là ai phát hiện ra?”

Lưu đại nhân theo bản năng nói: “Người trong cung đến báo, nói là di chiếu này là Bệ hạ trước khi băng hà đã nói cho Đại hoàng tử biết!”

Mắt Lý Mộc Sâm mở to, cười lạnh: “Tốt lắm, không ngờ tên phế vật kia lại có tâm cơ này, suýt chút nữa thì mắc mưu hắn!”

“Điện hạ, người đang nói gì vậy?” Lưu đại nhân có chút mơ hồ.

Lý Mộc Sâm lạnh lùng nói: “Di chiếu này nhất định là giả, là do Đại hoàng tử ngụy tạo, ta dám khẳng định trên di chiếu viết người kế vị chính là hắn, tên phế vật này ẩn nhẫn thật kỹ, nói không chừng tối nay phụ hoàng bị ám sát cũng là do hắn bày trò!”

Lưu đại nhân giật nảy mình: “Ý Điện hạ là... Đại hoàng tử hắn vì ngôi vị, phái người ám sát Bệ hạ, sau đó ngụy tạo di chiếu?”

Có chút khó tin, Lưu đại nhân kinh hãi.

Lý Mộc Sâm cười âm trầm: “Tám chín phần mười là vậy! Trong hoàng cung cao thủ đông đảo, có bọn họ ở đó, sao Bệ

hạ có thể dễ dàng bị ám sát như vậy được.”

“Nếu không phải có nội ứng trong cung, thì cao thủ nào mới có bản lĩnh như vậy, có thể ám sát phụ hoàng ta ngay trong hoàng cung?”

“Tên Lý Mộc Dịch kia nhất định đang đợi văn võ bá quan đến đông đủ, sau đó dùng di chiếu giả kia để kế vị, thật là thâm độc!”

Phải nói Lý Mộc Sâm cũng có chút thông minh, ngoại trừ lúc đầu kinh ngạc, lúc này hắn đã không còn cuống cuống muốn vào cung nữa.

Nghe hắn nói vậy, Lưu đại nhân cũng cảm thấy rất có khả năng, bình tĩnh lại: “Đúng vậy, nếu thật sự là như vậy, di chiếu vừa tuyên đọc, Đại hoàng tử chính là người kế vị! Chết tiệt, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Nếu để Đại hoàng tử lên ngôi, vậy thì bao nhiêu năm nay tâm huyết mà hắn dồn vào nhị hoàng tử chẳng phải là đổ sông đổ bể sao?

Lý Mộc Sâm cười khẩy: “Hắn tính toán đúng là hay, nhưng hắn quên mất một điều, hiện tại ta vẫn là Phó thống lĩnh cấm quân! Nằm trong tay ba vạn cấm quân hoàng thành!”

Lưu đại nhân giật thót tim, nhìn Lý Mộc Sâm, đã đoán được đối phương muốn làm gì: “Điện hạ... Người định...”

Ánh mắt đầy hung ác, Lý Mộc Sâm lạnh lùng nói: “Bất kể di chiếu kia là thật hay giả, trên đó viết người kế vị là ai. Chiếc ghế kia cũng chỉ có thể do ta ngồi!”

Nói rồi Lý Mộc Sâm quay đầu nhìn Lưu đại nhân: “Người vào cung trước, câu giờ với Lý Mộc Dịch, ta đi doanh trại cấm quân điều binh! Tối đa một canh giờ ta sẽ đến hoàng cung!”

Lưu đại nhân do dự một chút: “Chuyện này e là không dễ dàng đâu!”

Không có thánh chỉ, ngày thường cấm quân không được tự ý rời khỏi doanh trại.

Lý Mộc Sâm hừ lạnh một tiếng, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh: “Phụ hoàng bị ám sát, ta điều binh chính là đi hoàng cung bắt thích khách!”

Lưu đại nhân sáng mắt ra: “Lý do này hay, như vậy nhất định không ai dám ngăn cản!”

“Đi đi.”

Lý Mộc Sâm vỗ vai Lưu đại nhân, bắt đầu vẽ bánh: “Chuyện thành công, bốn Điện hạ sẽ không quên người đâu, nhớ kỹ, ta chưa đến thì tuyệt đối không được để Lý Mộc Dịch tuyên đọc di chiếu!”

Lưu đại nhân gật đầu: “Điện hạ yên tâm, chuyện này giao cho vi thần!”

Hai người lập tức tách ra, một người chạy về phía doanh trại cấm quân, một người vội vàng chạy về phía hoàng cung.

Lúc này hoàng thành đèn đuốc sáng trưng, thị vệ và cao thủ trong cung vẫn đang tìm kiếm tung tích thích khách, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Nghị chính đại điện.

Trên người Lý Mộc Dịch vẫn còn dính máu của phụ hoàng, bên cạnh hắn là một nam thanh niên mười bảy mười tám tuổi và một mỹ phụ phong vận.

Hai người nam thanh niên và mỹ phụ đều hoảng sợ, nhìn Đại hoàng tử và các quan viên đang liên tục kéo đến.

Hai người bọn họ chính là Ngũ hoàng tử Lý Mộc Nguyên và mẫu phi của Lý Mộc Nguyên.

Nhìn Lý Mộc Dịch đang cúi gầm mặt, dường như có chút tiêu tụy, Lý Mộc Nguyên nhin không được hỏi: “Hoàng huynh, sao chúng ta không đi thăm phụ hoàng mà lại đến đây?”

Lý Mộc Dịch ngồi xổm trước long bậc, nghe vậy thì ngẩng đầu lên, các văn võ bá quan đang chạy đến cũng nhìn sang.

Hắn gượng cười, trên mặt lộ vẻ bi thương vô hạn: “Ngũ đệ, đây là di mệnh cuối cùng của phụ hoàng, có một việc quan trọng hơn cần phải làm.”

Thượng thư Lễ bộ nhíu mày: “Đại hoàng tử, có phải là di chiếu mà người vừa nói không?”

Lý Mộc Dịch gật đầu: “Lý đại nhân, di ngôn cuối cùng của phụ hoàng là nói cho ta biết, di chiếu ở ngay trong đại điện

này, nhất định phải đợi văn võ bá quan, hoàng thất tông thân đến đông đủ, mới được lấy ra tuyên đọc, phụ hoàng nói trên di chiếu có ghi người kế vị.”

“Cho nên, ta nhất định phải triệu tập các vị đại nhân đến đây!”

Các quan viên nghe vậy đều bắt đầu xì xào bàn tán.

Sức khỏe Bệ hạ không tốt, từ trước đến nay cũng chưa từng chính thức lập Thái tử hay trữ quân.

Hiện tại đột nhiên bị ám sát bằng hà, thật sự là nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Lý đại nhân của Lễ bộ nhú mày, nhìn Lý Mộc Dịch: “Điện hạ, Bệ hạ thật sự nói có di chiếu sao? Tại sao chúng thần lại chưa từng được biết?”

Lý Mộc Dịch mất kiên nhẫn: “Người hỏi ta thì ta hỏi ai? Ta đã nói bao nhiêu lần rồi! Các người đều điếc hết rồi sao? Lần cuối cùng ta nói! Di ngôn cuối cùng của phụ hoàng là bảo ta nhất định phải triệu tập bá quan tuyên đọc di chiếu, nếu không một khi xảy ra hỗn loạn thì hậu quả khó lường!”

Chương 534 - Thái Tử Trữ Quân

Mọi người nhìn vẻ mặt thiếu kiên nhẫn của Lý Mộc Dịch, âm thầm gật đầu.

Tên này nổi tiếng là nóng tính, quả nhiên chỉ cần hỏi thêm vài câu là lộ nguyên hình, xem ra chuyện có di chiếu là thật.

Chuyện Hoàng thượng bị ám sát chắc chắn không liên quan đến hắn ta.

Bách quan không phải kẻ ngốc, tự dừng lại xuất hiện một đạo di chiếu, lại còn do Lý Mộc Dịch nói ra.

Tất cả bọn họ cũng giống như Lý Mộc Sâm, đều liên tưởng đến liệu có phải tất cả những chuyện này đều do Lý Mộc Dịch một tay đạo diễn hay không.

Để cho bản thân mình có thể lên ngôi hoàng đế nên mới bày ra chuyện này.

Vì vậy mặc dù Lý Mộc Dịch đã nói rất nhiều lần, nhưng các quan viên vẫn không ngừng hỏi hắn ta về sự thật giả của di chiếu.

Mục đích chính là muốn từ trên người Lý Mộc Dịch nhìn ra được manh mối gì đó.

Chỉ là bọn họ không biết, Lý Mộc Dịch thật sự muốn lên ngôi hoàng đế, hơn nữa còn muốn đường đường chính chính lên ngôi trước mặt bọn họ.

Vì vậy, hắn ta và Tiêu Phi Vũ có thể nói là đã phải tốn không ít tâm tư.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một trận xôn xao, có người lên tiếng: “Công Tôn đại gia đến rồi!”

“Công Tôn đại gia!”

“Công Tôn tiên sinh, ngài rút cuộc cũng đến rồi!”

Viện trưởng thư viện, Công Tôn Vân Tú bước vào từ ngoài điện, nàng vừa mới từ thư viện chạy đến.

Là viện trưởng thư viện, địa vị của Công Tôn Vân Tú ở Chu quốc vô cùng đặc biệt, cho dù không có chức quan, nhưng ngay cả Lục bộ thượng thư khi gặp nàng cũng phải cúi người hành lễ.

Hơn nữa, việc đăng cơ của các đời hoàng đế Chu quốc đều phải do viện trưởng thư viện chủ trì.

Vì vậy, hôm nay Công Tôn Vân Tú nhất định phải có mặt.

Điều khiến người ta có chút bất ngờ chính là, Công Tôn Vân Tú ngày thường luôn ôn hòa lại không để ý đến các vị quan viên.

Nàng từng bước đi đến trước mặt Lý Mộc Dịch, ánh mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vào đối phương.

Nhịp tim Lý Mộc Dịch như muốn nhảy ra ngoài, hắn dùng hết sức lực để kiềm chế, đối với các văn võ đại thần khác, Lý Mộc Dịch tự tin có thể khiến đối phương không nhìn ra điều gì.

Nhưng Công Tôn Vân Tú thì lại khác.

Vị sư phụ chưa từng thừa nhận hắn ta này quá thông minh!

Nàng thường chỉ dựa vào một số manh mối nhỏ nhất là có thể suy đoán ra chân tướng sự việc!

Hơn nữa bởi vì địa vị của viện trưởng thư viện vô cùng đặc thù, các đời hoàng đế Chu quốc đều phải được sự thừa nhận của viện trưởng thư viện.

Đó mới được coi là chân chính được lòng dân, lòng người hướng về.

Lý Mộc Dịch rất sợ đối phương nhìn ra điều gì, lúc này cũng không còn giả vờ bị thương như trước nữa.

Bởi vì đối phương biết hắn là người như thế nào.

“Công Tôn tiên sinh.” Lý Mộc Dịch nhẹ giọng gọi.

Công Tôn Vân Tú thản nhiên nói: “Di chiếu mà bệ hạ nói lúc lâm chung đâu?”

Lý Mộc Dịch do dự một chút, tựa hồ đang nhớ lại lời phụ hoàng nói lúc lâm chung.

Một lúc sau, Lý Mộc Dịch mới lên tiếng: “Công Tôn tiên sinh, phụ hoàng nói phải đợi khi tất cả mọi người đều đến đông đủ, ta mới có thể nói cho mọi người biết tung tích của di chiếu.”

Nghe hắn ta nói vậy, rất nhiều quan viên khẽ gật đầu, còn có không ít người nhìn ra phía ngoài điện, trong lòng có chút sốt ruột.

Nhị hoàng tử kia chạy đi đâu rồi? Sao còn chưa xuất hiện!

Những người này đều là những người đã sớm đứng về phía Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm, bọn họ không muốn công sức của mình đổ sông đổ bể, một khi Lý Mộc Sâm lên ngôi hoàng đế, như vậy sau này bọn họ chính là công thần khai quốc!

Nghĩ đến đây, bọn họ đều không khỏi hưng phấn.

Còn Lý Thừa Côn giống như bị người ta lãng quên, thi thể được đặt ở tẩm cung, lúc này mọi người đều có tâm tư riêng, cũng chẳng còn ai có tâm trạng đi để ý đến hắn nữa.

Nghe Lý Mộc Dịch nói xong, trong lòng Công Tôn Vân Tú tuy không tin, nhưng cũng không biểu lộ gì.

Nàng lặng lẽ lui sang một bên.

Ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm Lý Mộc Dịch, nàng có linh cảm, lần ám sát Lý Thừa Côn này chắc chắn có liên quan đến Đại hoàng tử Lý Mộc Dịch.

Lúc này.

Lại bộ thượng thư Lưu đại nhân rốt cuộc cũng chạy tới đại điện, vừa vào cửa đã vội vàng hỏi: “Di chiếu đâu? Di chiếu đâu? Chưa tuyên đọc chứ?”

Lý Mộc Dịch ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Lưu đại nhân yên tâm, di chiếu còn chưa tuyên đọc, dù sao cũng phải đợi tất cả mọi người đều có mặt mới có thể tuyên đọc.”

Nghe vậy, Lưu đại nhân thở phào nhẹ nhõm, may mà còn chưa tuyên đọc.

Ngay sau đó, hắn liền nghe thấy Lý Mộc Dịch hỏi: “Lưu đại nhân, nếu ta nhớ không lầm, hôm nay Nhị hoàng tử hình như

là đến phủ đệ của ngài dự tiệc, vì sao chỉ có mình người đến đây? Nhị hoàng tử đâu?”

Lưu đại nhân mở miệng nói: “Đại hoàng tử đừng sốt ruột, Nhị điện hạ lập tức sẽ đến!”

Nghe vậy, Lý Mộc Dịch cũng không nói thêm gì nữa.

Hàng chục ánh mắt nhìn về phía Lưu đại nhân, hần lập tức đưa cho bọn họ một ánh mắt trấn an.

Nhận được lời khẳng định, tảng đá lớn trong lòng những người này rốt cuộc cũng được buông xuống.

Một lát sau, tất cả các quan viên trong triều đều đã đến đông đủ, các phi tần trong hậu cung và những hoàng tử công chúa khác cũng đã có mặt.

Chỉ còn lại một mình Lý Mộc Sâm vẫn chưa đến, nhưng Đại hoàng tử lại không có động tĩnh gì, giống như nhất định phải đợi đến khi Nhị đệ của mình đến mới chịu tuyên đọc di chiếu.

Âm thanh áo giáp va chạm vang lên trong hoàng cung, một lát sau đã đến cửa ra vào của đại điện.

Những người đứng gần cửa ra vào nhìn thấy Lý Mộc Sâm, đầu tiên là sững sờ, sau đó là hoảng sợ thất sắc: “Nhị điện hạ, ngài... người đây là muốn làm gì?”

Phía sau Lý Mộc Sâm là binh lính cầm vệ quân đông nghịt!

Có thể nói là đội quân tinh nhuệ nhất của toàn bộ Chu quốc!

Lý Mộc Dịch đứng dậy, nhìn Lý Mộc Sâm xuất hiện ở cửa ra vào của đại điện, trong lòng cười lạnh: “Cuối cùng cũng đến, người làm ta phải đợi lâu đấy!”

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của mọi người, lúc này Lý Mộc Sâm, người đã hoàn toàn tỉnh rượu, chỉ thản nhiên nói: “Bản điện hạ nghe nói phụ hoàng bị ám sát, đặc biệt điều động binh lính từ doanh trại cầm vệ quân đến đây để truy bắt hung thủ! Mọi người đừng hoảng sợ.”

“Hiện tại hoàng cung đã bị bao vây, cho dù là một con ruồi cũng không thể bay ra ngoài!”

Lời nói của Lý Mộc Sâm còn ẩn chứa một tầng ý nghĩa khác.

Bây giờ hoàng cung, ta nắm giữ!

Những người nghe hiểu đều nở nụ cười trên mặt, Lý Mộc Sâm bước vào đại điện, ánh mắt rơi vào người Lý Mộc Dịch đang đứng dậy: “Hoàng huynh, nghe nói phụ hoàng lúc lâm chung có bảo huynh công bố một đạo di chiếu?”

Lý Mộc Dịch gật đầu: “Không sai, di ngôn của phụ hoàng, trên di chiếu có ghi rõ tên người kế thừa ngôi vị, tất cả mọi người phải làm theo di chiếu mà làm, nếu không sẽ bị coi là kháng chỉ!”

Nghe vậy, Lý Mộc Sâm cười khẩy: “Hoàng huynh, di chiếu này e là giả rồi? Trên di chiếu, người được chọn kế thừa ngôi vị, chẳng lẽ là hoàng huynh sao?”

Sắc mặt Lý Mộc Dịch đại biến: “Nhị đệ, ngươi có ý gì! Ngươi đang nói là vi huynh giả truyền thánh chỉ sao?!”

Lý Mộc Sâm hừ lạnh một tiếng: “Sự thật như thế nào trong lòng tự biết, hôm nay phụ hoàng bị ám sát, sự việc có nhiều uẩn khúc, ta nhất định sẽ bắt được hung thủ, bầm thây vạn đoạn! Hy vọng đến lúc đó hoàng huynh đừng bị liên lụy mới tốt!”

Sắc mặt Lý Mộc Dịch trở nên khó coi, cũng hừ lạnh một tiếng: “Ngươi muốn làm gì thì làm! Bản điện hạ chỉ nghe theo lệnh của phụ hoàng, nếu ngươi đã đến rồi thì có thể tuyên đọc di chiếu của phụ hoàng được rồi!”

Lý Mộc Sâm nhìn chằm chằm Lý Mộc Dịch, mười mấy tên cấm vệ quân bước vào, đứng sau lưng hắn ta, mỗi người đều đặt tay lên chuôi đao.

Công Tôn Vân Tú đứng một bên thở dài, chỉ cần nhìn thấy Lý Mộc Sâm dẫn binh lính đến đây, bà đã hiểu rõ đối phương đang có ý đồ gì.

Quay người lại, Lý Mộc Dịch chỉ vào một tên thái giám, nói: “Phụ hoàng nói với ta di chiếu ở phía sau bức hoành phi “Chính Đại Quang Minh” kia, đi lấy xuống đi.”

Tên thái giám vội vàng đáp ứng, cho người giúp đỡ, quả nhiên tìm được một cuộn di chiếu ở phía sau bức hoành phi.

“Đại hoàng tử, cho ngài!”

Cầm lấy cuộn di chiếu được cho là di chiếu của tiên hoàng, Lý Mộc Dịch lên tiếng: “Bách quan nghe rõ!”

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều quỳ xuống, nhưng không ai cúi đầu, đều nhìn chằm chằm vào Lý Mộc Dịch.

Mở di chiếu ra, Lý Mộc Dịch đọc: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Trăm tuổi đã cao, vẫn chưa lập trữ, để phòng ngừa bất trắc, đặc biệt lập di chiếu này...”

“Đại hoàng tử Lý Mộc Dịch tính tình ngang ngược, hung bạo, không phải là người thích hợp để làm trữ quân. Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm tài năng còn hạn chế, cũng không phải là lựa chọn tốt nhất...”

Nghe thấy cả mình và Lý Mộc Dịch đều không phải là người được chọn kế thừa ngôi vị, Lý Mộc Sâm nhất thời sững sờ, chẳng lẽ mình đoán sai rồi? Di chiếu này không phải do Lý Mộc Dịch làm giả?

Lý Mộc Dịch lúc này mới lên tiếng: “Ngũ hoàng tử Lý Mộc Nguyên, văn võ song toàn, sinh ra đã thông minh lanh lợi, trăm rất mực yêu thích, đặc biệt ban chiếu này, lập Ngũ hoàng tử Lý Mộc Nguyên làm Thái tử trữ quân, nếu có bất trắc gì, Ngũ hoàng tử hãy nghe theo chiếu thư này, kế thừa đại thống!”

Lý Mộc Nguyên và mẫu phi của hắn, những người đang quỳ trên mặt đất, đột nhiên ngẩng đầu lên, sững sờ tại chỗ.

Chương 535 - Lý Mộc Dịch - Trung thành và tận tâm

Mọi người đều sững sờ, ngơ ngác nhìn Lý Mộc Nguyên và mẫu phi đang ngơ ngác.

Lý Mộc Dịch lúc này như bừng tỉnh ngộ: “Hèn chi phụ hoàng trước khi lâm chung nhất định muốn ta tìm ngũ đệ trước, ngũ đệ! Phụ hoàng đã chọn người rồi! Mau tiếp chỉ đi, sau này người chính là hoàng đế Đại Chu!”

Lý Mộc Nguyên lúc này vẫn còn chưa dám tin, hắn chưa từng nghĩ tới mình sẽ làm hoàng đế.

Lý Thừa Khôn tuy sủng ái hấn, nhưng lại chưa từng nói qua chuyện này!

Trong phút chốc, ngũ hoàng tử Lý Mộc Nguyên bị chiếc bánh từ trên trời rơi xuống đập cho choáng váng, vẫn còn quỳ rạp trên đất.

Lý Mộc Dịch tặc lưỡi, giả vờ bất mãn nói: “Ngũ đệ, à không, phải gọi là thái tử mới đúng, đệ còn quỳ đó làm gì? Mau tiếp chỉ đi, đệ không muốn làm hoàng đế sao!”

“Hả? Cái này... Hoàng huynh.”

Lý Mộc Nguyên theo bản năng đứng dậy, mẫu phi bên cạnh hấn phản ứng cực nhanh, vội vàng kéo hấn vui mừng khôn xiết chạy đến trước mặt Lý Mộc Dịch.

“Nguyên nhi, mau tiếp chỉ!”

Lý Mộc Dịch lúc này lên tiếng: “Đúng vậy ngũ đệ, sau khi tiếp nhận thánh chỉ, đệ chính là hoàng đế Đại Chu, huynh cam đoan sẽ nghe theo hiệu lệnh của đệ.”

“Đa... Đa tạ hoàng huynh.”

Lý Mộc Nguyên còn chưa hoàn hồn theo bản năng muốn đi tiếp chỉ, đúng lúc này một tiếng nói không thể tin nổi vang lên: “Chậm đã!”

Lý Mộc Sâm không thể tin nổi đứng dậy từ trên mặt đất, cũng giống như Lý Mộc Nguyên, hấn cũng chưa từng nghĩ tới tên người kế vị trên thánh chỉ lại là Lý Mộc Nguyên!

Lúc này, trong lòng hấn không ngừng có một giọng nói thúc giục hấn ngăn cản ngũ hoàng tử tiếp chỉ.

Thấy hấn đứng dậy đi tới, trong lòng Lý Mộc Dịch mừng thầm, nhị đệ tốt của ta, đừng để hoàng huynh thất vọng nhé!

“Giao thánh chỉ cho ta!”

Lý Mộc Sâm đi tới, ánh mắt âm trầm nhìn chăm chăm vào thánh chỉ trên tay Lý Mộc Dịch.

Lý Mộc Dịch giả vờ khó hiểu: “Nhị đệ, đệ muốn làm gì?”

“Ta nói giao thánh chỉ cho ta!” Lý Mộc Sâm gầm lên.

Lý Mộc Dịch liền đưa thánh chỉ qua, kết quả ngay sau đó Lý Mộc Sâm đã xé nát thánh chỉ.

“To gan!”

Lý Mộc Dịch lập tức nổi giận: “Nhị đệ, đệ điên rồi sao! Dám hủy hoại di chiếu của tiên hoàng! Đây là bất kính với tiên hoàng, bất kính với thái tử!”

Công Tôn Vân Tú đã đứng dậy nhìn đám người Lý Mộc Dịch không khỏi nhú mày.

Nghe được tiếng quát lớn của đại hoàng tử, Lý Mộc Sâm rất nhanh đã hoàn hồn, nhìn những mảnh vụn của thánh chỉ trên mặt đất.

Hắn thầm kêu một tiếng không ổn, mình thật sự là hồ đồ rồi, vậy mà lại xé thánh chỉ!

Bây giờ phải làm sao đây!

Tuy nhiên lúc này Lý Mộc Dịch vẫn đang khiển trách hắn: “Mộc Nguyên kế vị làm tân quân, đây là do phụ hoàng quyết định, đệ vậy mà dám hủy hoại chiếu thư kế vị! Người đâu, bắt nhị hoàng tử cho ta!”

Lý Mộc Sâm giật mình, lập tức găm lên: “Ta xem ai dám!”

Xung quanh lập tức chìm vào tĩnh lặng đến đáng sợ, văn võ bá quan lúc này đều không biết nên làm sao cho phải.

Lý Mộc Dịch đột nhiên chuyển hướng mũi nhọn, nhìn về phía mấy tên tướng lĩnh cấm vệ quân đã đứng dậy, tức giận mắng: “Các ngươi điếc rồi sao! Còn không mau bắt tên khốn kiếp bất kính với tiên hoàng, bất kính với tân quân này cho ta!”

Các tướng lĩnh cấm vệ quân theo bản năng muốn động thủ, nhưng vừa nhìn thấy đối tượng cần bắt giữ là Lý Mộc Sâm, liền dừng bước.

Khi các quan viên xung quanh không biết phải làm sao, Lý Mộc Sâm đột nhiên cười ha hả.

Dù sao thánh chỉ đã bị xé, nếu mình nhận tội, vậy cả đời này đừng hòng mơ tưởng đến ngai vàng, chỉ bằng liều một phen.

Từ xưa đến nay vô độc bất trượng phu, vì thiên hạ mà phẩm hạnh có tổn hại thì đã sao!

Lý Mộc Sâm cười lạnh, gọi tên ba tên tướng lĩnh cầm vệ quân: “Triệu Vương! Lý Hồ! Lâm Kiệt!”

Ba người phía sau đồng thanh: “Có mặt!”

Nghe được tiếng đáp lại này, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi, Công Tôn Vân Tú cúi đầu, nhìn Lý Mộc Sâm, đã đoán được đối phương muốn làm gì!

Quả nhiên, ngay sau đó Lý Mộc Sâm liền nói: “Bảo thuộc hạ của các ngươi phong tỏa đại điện!”

Lý Mộc Dịch lúc này lại thêm dầu vào lửa, hấn thần sắc phần nộ chần trước người ngũ hoàng tử, giơ tay chỉ vào nhị hoàng tử: “Lý Mộc Sâm, đệ muốn làm gì! Đệ muốn tạo phản sao!”

Vừa nói hấn vừa quay đầu an ủi Lý Mộc Nguyên đã có chút kinh hoàng thất thố, thậm chí còn gọi đệ hạ.

“Đệ hạ đừng sợ! Có thần ở đây, tên loạn thần tặc tử này không thể làm hại người được! Lý Mộc Sâm, đệ muốn soán vị sao!”

“Thánh chỉ mọi người đều đã nghe thấy, lúc này ngũ đệ chính là thiên tử, là hoàng đế của Đại Chu chúng ta! Ta tuyệt đối không cho phép đệ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy!”

Lúc này, nhìn bóng lưng của Lý Mộc Dịch, ngũ hoàng tử Lý Mộc Nguyên mơ mơ màng màng trở thành tân quân chỉ cảm thấy ấm áp vô cùng.

Nhưng tiếng cười của Lý Mộc Sâm lại khiến hấn lạnh sống lưng, nụ cười của hấn méo mó, mỗi câu nói của Lý Mộc Dịch vừa rồi đều đang kích thích thần kinh của hấn.

Những từ ngữ như loạn thần tặc tử, soán vị, hoàng đế Đại Chu, thiên tử khiến máu trong người hấn sôi trào!

“Tân quân?”

Liếc nhìn ngũ hoàng tử đang run rẩy, Lý Mộc Sâm ánh mắt khinh thường: “Hấn xứng sao! Phụ hoàng sủng ái nhất là bản điện hạ! Ta mới là người thừa kế ngai vàng, tân quân của Đại Chu!”

Lý Mộc Dịch muốn chính là hiệu quả này, hấn muốn lập tức châm ngòi lửa giận: “Đệ nói bậy! Trong thánh chỉ của phụ

hoàng đã viết rõ ràng, Mộc Nguyên mới là tân quân!”

“Các ngươi, những tên thần tử này đều chết hết rồi sao, có kẻ muốn bắt lợi cho tân quân! Còn không mau hộ giá!”

“Ai dám động!”

Lý Mộc Sâm gầm lên: “Lúc này ba vạn tinh nhuệ cấm vệ quân của bản điện hạ đã bao vây toàn bộ hoàng cung, bên ngoài đại điện có ba ngàn binh sĩ canh giữ! Ta mới là minh chủ Đại Chu!”

Sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi, đặc biệt là Lý Mộc Nguyên, suýt chút nữa thì sợ chết khiếp!

“Lâm Kiệt! Ai dám manh động, giết không tha!”

Tướng lĩnh cấm vệ quân Lâm Kiệt vốn là tâm phúc của Lý Mộc Sâm lập tức nói: “Mặt tướng tuân mệnh!”

Lại bộ Thượng thư Lưu đại nhân lúc này cũng phản ứng lại, lúc này mình nhất định phải đi theo bước chân của Lý Mộc Sâm.

Hiện tại cấm vệ quân đã tiếp quản hoàng thành, nhị hoàng tử sắp sửa đăng cơ! Gia tộc họ Lưu sau này có thể vinh hoa phú quý hay không đều phụ thuộc vào đêm nay!

Lập tức Lưu đại nhân đứng dậy: “Không sai! Nhị điện hạ mới là minh chủ danh chính ngôn thuận! Lưu Tĩnh tham kiến bệ hạ!”

Trong lòng Lý Mộc Sâm thầm yêu chết Lưu đại nhân, có quan viên hưởng ứng, vậy còn hiệu quả hơn hẳn một mình đối chọi với Lý Mộc Dịch nhiều.

Mười mấy tên quan viên ban đầu lựa chọn đứng về phía Lý Mộc Sâm, vừa nhìn thấy Lưu Tĩnh đã quỳ xuống hô bệ hạ, từng người từng người đều cố gắng bày tỏ lập trường.

“Ta cũng cảm thấy nhị điện hạ mới là minh chủ!”

“Không sai, nói không chừng là tên trên di chiếu là bệ hạ viết nhầm từ sớm rồi!”

“Thần, bái kiến bệ hạ...”

Các quan viên ngơ ngác một lời ta một câu, Lý Mộc Nguyên nhất thời lạnh cả tim, chỉ cảm thấy vô cùng bi ai, bản thân còn chưa kịp ngồi lên long ỷ, chẳng lẽ đã phải xuống đài rồi sao?

May mà lúc này bên cạnh hắn còn có một vị trung thần bệ rôn tạo dựng hình ảnh tốt đẹp!

Người này dĩ nhiên chính là Lý Mộc Dịch.

“Hỗn đản! Lũ loạn thần tặc tử các ngươi!”

“Phụ hoàng người hãy mở mắt ra mà xem! Người vừa đi bọn họ đã bắt đầu tạo phản rồi!”

“Nói cho các ngươi biết, bản điện hạ thề sống chết bảo vệ bệ hạ, các ngươi đừng hòng làm hại người!”

Tất cả mọi người đều ngây người, nhìn Lý Mộc Dịch đang chặn trước người ngũ hoàng tử, từng người từng người đều cảm thán không thôi.

“Vị đại hoàng tử này, thật sự là trung thành và tận tâm mà!”

Chương 536 - Loạn Thần Tặc Tử

Mặc dù ngày thường Đại hoàng tử đối xử với dân chúng rất tàn bạo, nhưng không ngờ trong tình huống này, hắn ta lại có gan dám đứng ra đối đầu với Lý Mộc Sâm - kẻ rõ ràng đang muốn tạo phản!

Vị Đại hoàng tử này cũng được việc đấy chứ, có chuyện là hắn xông pha lên trước!

Bách quan trong lòng đều có chút phức tạp, nhìn Lý Mộc Dịch đang quát mắng Nhị hoàng tử mà không hề có ý sợ hãi.

Tình thế trước mắt, cảm quan của Lý Mộc Sâm đã không chế toàn bộ đại điện và hoàng thành.

Họ đều có thể đoán được, ngày mai người ngồi trên long ỷ kia chắc chắn là Lý Mộc Sâm.

Bởi vì hiện tại hắn người đông thế mạnh, không ai có thể chống lại.

Chiếu thư cũng đã bị xé nát, e là mẫu tử Lý Mộc Nguyên và Đại hoàng tử sẽ bị bắt giữ.

Nếu như Lý Mộc Sâm vô nhân tính một chút, trực tiếp ra tay giết chết Lý Mộc Nguyên và Lý Mộc Dịch, thì ai còn dám nói gì?

Thế nhưng Lý Mộc Dịch lại như không nhận thức được điểm này, vẫn chỉ vào mũi Nhị hoàng tử mà quát mắng.

“Lý Mộc Sâm, ngươi muốn giết chết bệ hạ sao!”

“Ngươi đây là muốn soán ngôi! Ta tuyệt đối sẽ không cho phép ngươi làm hại bệ hạ!”

Lý Mộc Nguyên nhìn Nhị hoàng tử phía trước, ban đầu đôi phương còn đứng im tại chỗ, nhưng không biết tại sao, sau khi bị Lý Mộc Dịch mắng chửi hai câu liền tức giận.

Hơn nữa dường như còn hướng mũi nhọn về phía hắn.

“Lý Mộc Dịch, đừng có chụp mũ cho ta! Sự thật thắng hùng biện, bản điện hạ mới là người thích hợp nhất để chấp chương thiên hạ!”

Lý Mộc Sâm nhìn Ngũ hoàng tử với ánh mắt không tốt: “Lý Mộc Nguyên... Ta cho ngươi một cơ hội! Nhường hoàng vị ra, Nhị ca sẽ không giết ngươi!”

Lý Mộc Nguyên còn chưa kịp mở miệng, Lý Mộc Dịch đã găm lên: “Mơ tưởng! Ngươi, một tên loạn thần tặc tử cũng muốn có được hoàng vị sao? Ngươi cho dù có giết chết chúng ta cũng không thể nào có được đâu! Có giỏi thì ngươi cứ giết chúng ta đi!”

Lý Mộc Nguyên ngu ngốc, lúc này sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy, nhìn Lý Mộc Dịch vẫn đang che chắn trước mặt mình.

Thực ra, tấm lưng này cũng không ấm áp như vậy.

Ta còn chưa muốn chết!

Ta vốn dĩ cũng không muốn làm hoàng đế!

Lý Mộc Nguyên rất muốn nói hai câu này ra để cầu xin Nhị hoàng tử, nhưng đường lui lại bị Lý Mộc Dịch chặn đứng.

Tên Đại hoàng tử này rốt cuộc là đang bảo vệ ta hay là đang hại ta!

Quả nhiên, nghe được lời của Lý Mộc Dịch, Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm lập tức nổi giận: “Tốt lắm, muốn chết phải không? Ta thành toàn cho hai người! Lên cho ta, giết chết ba người bọn chúng!”

Mẫu phi của Lý Mộc Nguyên lập tức sợ hãi đến hồn bay phách lạc, vội vàng kêu lên: “Đừng! Đừng ra tay, có chuyện gì từ từ nói!”

Lúc này, cũng có một số quan viên trung thành với tiên hoàng phản ứng kịp thời, vội vàng đứng dậy lao đến, ngăn cản trước mặt Lý Mộc Dịch và Ngũ hoàng tử.

“Lý Mộc Sâm, ngươi điên rồi sao! Ngũ hoàng tử bây giờ là tân quân! Ngươi lại dám giết hắn!”

“Đại hoàng tử nói đúng, ngươi chính là loạn thần tặc tử!”

“Có giỏi thì giết chúng ta trước, loại người như ngươi cho dù có lên ngôi hoàng đế, chúng ta cũng tuyệt đối sẽ không trung thành với ngươi!”

Vài vị quan viên này nhảy ra, suýt chút nữa thì chọc giận Lý Mộc Sâm, hắn ta lập tức gầm lên: “Tốt lắm, vậy mà lại có kẻ dám nhảy ra! Không muốn sống nữa phải không? Vậy ta cho các ngươi chết! Giết cho ta!”

Từ bên ngoài đại điện xông vào một đám cấm quân!

Ngay lập tức, mấy vị “trung thần” vừa rồi còn mắng chửi Nhị hoàng tử giống như Lý Mộc Dịch đều chết ngay tại chỗ!

“Bây giờ đến lượt hai người các ngươi, giết cho ta!” Lý Mộc Sâm cười gằn, hắn đã hoàn toàn điên cuồng.

Nhìn cấm quân xông tới, Lý Mộc Nguyên cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, bản tính hắn vốn dĩ nhát gan, nếu không Lý Mộc Dịch cũng sẽ không chọn hắn để làm nền cho mình.

Ngay lập tức, Lý Mộc Nguyên run rẩy chân tay, quỳ rạp xuống đất, nước mắt nước mũi giàn giụa: “Đừng! Đừng giết ta! Nhị ca, ta không làm hoàng đế nữa! Hoàng vị này nhường cho huynh làm! Ta không làm hoàng đế nữa!”

Lý Mộc Dịch kinh ngạc, không thể tin nổi nhìn Ngũ hoàng tử, vẫn còn đang hét lên: “Hoàng thượng! Ngài đang làm gì vậy! Ngài lại đi quỳ gối trước một tên loạn thần tặc tử!”

Lý Mộc Nguyên thậm chí còn chẳng buồn đáp lại hắn, mà chỉ liên tục rút về phía sau, miệng không ngừng kêu gào không làm hoàng đế nữa.

Cảnh tượng cầm quân giết chết mấy vị quan viên vừa rồi thực sự đã dọa hắn sợ chết khiếp, ngay cả quần cũng đã ướt sũng.

Mẫu phi của hắn cũng hoảng hốt, vội vàng cầu xin: “Nhị điện hạ, tha cho chúng ta một con đường sống đi!”

Lý Mộc Sâm nghe vậy liền cười ha hả, rút đao ra chỉ vào Lý Mộc Dịch: “Ha ha ha, Đại ca, thấy chưa? Ta mới là người có năng lực chấp chương Đại Chu!”

Lý Mộc Dịch đầy mặt căm phẫn: “Lý Mộc Sâm, hôm nay cho dù có chết, ta cũng phải kéo ngươi - tên loạn thần tặc tử này xuống địa ngục!”

Nghe được câu này, các đại thần xung quanh đều vô cùng kinh ngạc!

Vị Đại hoàng tử này bình thường lại dũng cảm như vậy sao?

Đối với hạ nhân, dân chúng thì tàn bạo như vậy, nhưng đối với Đại Chu, đối với tiên hoàng lại trung thành và tận tâm như vậy!

Nhìn lại Lý Mộc Nguyên đang run rẩy sợ hãi co rúm người ở góc tường, quần áo ướt sũng, trong lòng các đại thần đều có chút kỳ quái, không hẹn mà cùng nghĩ.

“Di chiếu của tiên hoàng sao lại chọn phải một kẻ bất tài như vậy, loại người như vậy thì làm sao có thể làm hoàng đế được?”

Lúc này.

Trong đại điện, Lý Mộc Sâm đã không còn kiên nhẫn nữa, nhìn Đại ca của mình, hắn cười lạnh: “Tốt! Nếu ngươi đã không phục ta, vậy ta cũng không lưu ngươi lại nữa! Hôm nay sẽ cho ngươi biết ai mới là chủ nhân của Đại Chu, người đâu! Ra tay cho ta! Giết hắn!”

“Tuân mệnh!”

Vô số cầm quân tay cầm đao kiếm lao về phía Lý Mộc Dịch, bất kể là quan viên hay phi tần đều vội vàng tránh né.

Hoàn toàn không có ý định ngăn cản.

Bởi vì hiện tại ai cũng biết Lý Mộc Sâm đã có chút điên cuồng rồi, lúc này mà đi cản trở hắn, đó là thật sự muốn chết.

Hơn nữa, hiện tại là Nhị hoàng tử đang nắm giữ cục diện, ai dám ngăn cản chứ?

Chẳng phải là ngay cả những cao thủ trong cung cũng không dám tiến vào sao?

Chỉ có một người, vừa có năng lực vừa có gan dám ngăn cản, nhưng nàng ta lại không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn vở kịch này diễn ra.

Viện trưởng thư viện, Công Tôn Vân Tú.

Từ nãy đến giờ, nàng ta không nói một lời nào, không phải là vì sợ hãi.

Mà là nàng ta hiểu rõ, lúc này đây, cho dù là Lý Mộc Sâm đã phát điên, hay là Lý Mộc Nguyên đang sợ hãi đến mức tè ra quần, thậm chí là cả văn võ bá quan, tất cả bọn họ đều chỉ là món đồ chơi trong tay Lý Mộc Dịch - người lúc này đang một mình đối mặt với cấm quân!

Đây là một vở kịch, một màn tính kế!

Công Tôn Vân Tú thậm chí còn khẳng định chắc chắn trăm phần trăm, việc hoàng đế Lý Thừa Côn bị ám sát qua đời đêm nay, nhất định có liên quan đến Lý Mộc Dịch!

Bởi vì so với những người khác, Công Tôn Vân Tú còn hiểu rõ Lý Mộc Dịch hơn!

Nàng biết rõ Đại hoàng tử của Chu quốc này, sau lưng là một người như thế nào, một người có tâm cơ sâu sắc, sẵn sàng hủy hoại danh tiếng của bản thân để bảo toàn tính mạng.

Bây giờ lại có thể phản ứng khác thường như vậy, một lòng nhiệt huyết muốn lao vào chỗ chết sao?

Câu trả lời chỉ có một.

Đó chính là hắn ta có hậu chiêu, giữa Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử, người chết nhất định là Lý Mộc Sâm - kẻ hiện tại đang nắm giữ toàn bộ cục diện!

Ngay khi cấm quân sắp lao đến trước mặt Lý Mộc Dịch, đột nhiên một luồng khí thể cuộn cuộn từ bên ngoài đại điện ập vào.

Trong nháy mắt, vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên, hàng trăm cấm quân bị đánh bay, nhưng lại không làm bị thương bất kỳ ai trong đại điện.

Những tên cấm quân xông đến trước mặt Lý Mộc Dịch càng là từng tên một nôn ra máu, sau đó ngã lăn ra đất.

Cảnh tượng kinh hãi này khiến mọi người đều sửng sò, đồng loạt quay đầu nhìn về phía cửa đại điện.

Chỉ thấy một bóng người tóc bạc đứng ở cửa, sau đó mọi người chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên.

Bóng người tóc bạc kia đã xuất hiện bên cạnh Lý Mộc Sâm, một tay ấn lên đầu hắn ta.

“Tuân theo di mệnh của bệ hạ, tru sát hết thầy loạn thần tặc tử!”

“Bụp” một tiếng, máu tươi bắn ra, đầu của Lý Mộc Sâm vậy mà lại bị người này bóp nát!

Chương 537 - Thu Dọn Tàn Cuộc

Máu theo đầu ngón tay không ngừng nhỏ giọt, thi thể Lý Mộc Sâm thẳng tắp ngã về phía trước.

Một cái đầu bị Tiêu Phi Vũ bóp nát!

Từ vết thương vẫn còn có thể nhìn thấy mạch máu méo mó, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Vẫn võ bá quan đều ngây người, ngơ ngác nhìn Tiêu Phi Vũ một lời không hợp liền giết mấy chục tên cấm quân cùng Lý Mộc Sâm.

Tên này là ai?

Lý Mộc Dịch ra vẻ mặt sợ hãi, nhìn Tiêu Phi Vũ cẩn thận hỏi: “Người là ai!”

Tiêu Phi Vũ khề nhếch miệng, tên này diễn còn nghiện rồi.

Hắn thản nhiên nói: “Ta là thị vệ của bệ hạ, trước khi băng hà, tiên hoàng đã dặn dò ta, nếu sau này có loạn thần tặc tử nào trái ý chỉ, bất kể là ai, giết không tha!”

Lại bộ Thượng thư Lưu đại nhân tâm phúc của Lý Mộc Sâm, trợn mắt há hốc mồm, nhìn thi thể nhị hoàng tử trên mặt đất vẫn không ngừng chảy máu.

Lại nhìn Tiêu Phi Vũ, nhin không được nói: “Không đúng, chúng ta trước kia sao chưa từng gặp người trong cung!”

Tiêu Phi Vũ mặt không đỏ tim không đập: “Ta không thích lộ diện, chỉ có bệ hạ biết đến sự tồn tại của ta.”

“Đáng hận tên thích khách kia chạy quá nhanh! Không thể bắt được hắn báo thù cho bệ hạ, xin điện hạ trách phạt!”

Lý Mộc Dịch giả vờ như vừa hoàn hồn, vội vàng tiến lên một bước đỡ lấy Tiêu Phi Vũ đang khom người: “Ai da, tiền bối nói quá lời, nếu không có tiền bối, e rằng hôm nay Lý Mộc Sâm đã được như ý! Tiền bối đêm nay chính là có công với xã tắc Đại Chu a!”

Các đại thần đều ngây người.

Lý Mộc Dịch lại nói: “Người đâu! Kéo thi thể loạn thần tặc tử này xuống!”

Một đám cấm quân ở cửa ập ứng, không ai dám tiến lên, sợ hãi!

Bọn họ đều là người của Lý Mộc Sâm, nhưng lúc trước Tiêu Phi Vũ xông vào, không chỉ giết sạch cấm quân chặn ở cửa đại điện,

Ngay cả những cao thủ Đại Nội bên ngoài đại điện cũng bị giết sạch, toàn bộ quá trình đối với Tiêu Phi Vũ, một cường giả Nhị phẩm có một không hai trên đời, cũng chỉ mất mười giây mà thôi.

Giết những cao thủ Đại Nội kia cũng là để đề phòng có người vạch trần thân phận của hắn.

“Các người điếc rồi sao!” Lý Mộc Dịch quát, cấm quân ở cửa giật nảy mình.

Có mấy người cắn răng chạy vào, lúc trước đi theo Lý Mộc Sâm làm phản, bọn họ tính ra cũng là loạn thần tặc tử.

Nhưng hiện tại nhìn bộ dạng của Lý Mộc Dịch, hình như còn chưa có ý định tính sổ với bọn họ, vậy chỉ bằng nhân cơ hội này mau chóng chuộc lỗi!

“Điện... điện hạ, thi thể này... xử lý thế nào?”

Cầm quân chạy vào, rần rỏi hỏi.

Lý Mộc Dịch thản nhiên nói: “Nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm đại nghịch bất đạo, ý đồ giết vua, nay đã bị trừng trị, niệm tình hân là người hoàng tộc, không cần thông báo thiên hạ, kéo thi thể xuống chôn cất tùy tiện đi.”

Như thể thi thể trên mặt đất không phải là huynh đệ của mình, vẻ mặt Lý Mộc Dịch rất lạnh nhạt.

Hắn quay người lại lập tức đổi một bộ mặt khác, nhìn Lý Mộc Nguyên đang sợ tới mức tè ra quần, giả vờ kinh ngạc.

“Ai da, ngũ đệ sao lại nằm trên đất, mau mau đứng lên, đệ là thiên tử a!”

Vừa nói, Lý Mộc Dịch còn đưa tay muốn đỡ Lý Mộc Nguyên.

Nhưng lúc này Lý Mộc Nguyên đã bị dọa đến mức tinh thần hoảng hốt, nghe Lý Mộc Dịch một tiếng “bệ hạ”, đồng tử co rút lại, kinh hãi kêu lên: “Không! Không! Ta không làm hoàng đế! Đại ca, ta không muốn làm hoàng đế!”

Lý Mộc Dịch trong lòng vui mừng, nhưng trên mặt lại không lộ ra, “Nói bậy bạ gì đó! Trên thánh chỉ viết do đệ kế vị, vậy đệ chính là hoàng đế!”

“Mau đứng lên! Đừng để các đại thần xem trò cười!”

“Không muốn! Đại ca, ta không muốn làm hoàng đế, thánh chỉ! Thánh chỉ... thánh chỉ đã không còn! Ta không muốn làm hoàng đế, hoàng đế để đại ca làm đi! Ta không muốn!”

Lý Mộc Nguyên vừa run rẩy vừa gào thét, bị kích thích quá lớn.

Mẫu phi của Lý Mộc Nguyên ở một bên tâm tình phức tạp, lúc này cũng không biết nên làm thế nào.

“Thôi được rồi, người đâu, trước tiên đỡ ngũ điện hạ xuống nghỉ ngơi.”

Lý Mộc Dịch thở dài, nhìn Lý Mộc Nguyên đang hoảng sợ, đã đạt được mục đích, cũng không cần phải hù dọa nữa.

Vài tiểu thái giám chạy vào, vội vàng đỡ lấy Lý Mộc Nguyên đang hoảng sợ rời khỏi đại điện.

Bộ dạng cẩn thận kia, giống như đang dỗ dành con trai ruột của mình vậy.

Thế cục xoay chuyển.

Thi thể Lý Mộc Sâm bị kéo đi, cấm quân bên ngoài lúc này là rần mất đầu, lúc này ngay cả các quan viên xung quanh trước kia đi theo Lý Mộc Sâm cũng không biết nên làm thế nào.

Người nắm giữ đại cục đã trở thành Lý Mộc Dịch.

“Mời chư vị đến thiên điện, Lý tổng quản, sai cung nữ thái giám đến dọn dẹp vết máu.”

Tiến Lý Mộc Nguyên đi, Lý Mộc Dịch bắt đầu thu dọn tàn cuộc.

Mọi người đều bị gọi đến thiên điện, người nhìn ta ta nhìn người, không biết nên làm thế nào.

Tiên hoàng băng hà, Lý Mộc Sâm bị giết, mà người kế vị được viết trong thánh chỉ lại bị dọa sợ đến tè ra quần, e là đối với hai chữ hoàng đế đã có bóng ma tâm lý rồi.

Sau này phải làm sao?

Một số quan viên có đầu óc nhanh nhạy len lén nhìn Lý Mộc Dịch đang bình tĩnh.

Từ biểu hiện vừa rồi, vị đại hoàng tử này có vẻ không tầm thường a!

Trước đây đối với đại hoàng tử, mọi người đều cho rằng hắn là kẻ tàn bạo, không có chí lớn.

Hôm nay có vẻ như không phải như vậy a?

Chẳng lẽ tên này những năm qua vẫn luôn giả vờ?

Không ít người bị suy nghĩ của mình dọa sợ, nếu như hắn mấy chục năm qua thật sự giả vờ, vậy thì tâm cơ của hắn rất đáng

để suy ngẫm!

Liếc nhìn Công Tôn Vân Tú vẫn bình tĩnh như nước, trong lòng Lý Mộc Dịch bắt đầu căng thẳng.

Hiện tại trong đám người này mặc dù có kẻ ngu xuẩn, sẽ không liên tưởng chuyện hôm nay đến trên người mình.

Nhưng Công Tôn Vân Tú thân là viện trưởng thư viện tuyệt đối không nằm trong số đó!

Có thể thành đại sự hay không, liền xem đêm nay!

Nếu như nàng ta thật sự sống chết không chịu, vậy thì cũng đừng trách hắn ra tay độc ác.

Âm thầm hạ quyết tâm, Lý Mộc Dịch thản nhiên nói: “Được rồi, chư vị, chúng ta thương lượng một chút xem tiếp theo nên làm như thế nào. Đêm nay bệ hạ bất hạnh bị ám sát, ngày mai công bố tin tức cho các châu, mọi người đều phải mặc áo tang cho tiên hoàng! Lễ bộ Thượng thư thấy sao?”

Tào An Quốc giật thót tim, nhìn ánh mắt của Lý Mộc Dịch, chỉ có thể cắn răng nói: “Điện hạ nói chí phải, hạ quan phụ nghị.”

Thấy Tào An Quốc không nói gì phản đối, Lý Mộc Dịch mỉm cười, ánh mắt quét qua xung quanh.

“Các vị đại nhân thì sao?”

Những người này lúc này mới hoàn hồn, liếc nhìn Tiêu Phi Vũ tóc bạc phơ, vôi vàng phụ họa.

Lý Mộc Dịch lại nói: “Nếu như vậy, vậy chúng ta tiếp tục nói đến điểm thứ hai...”

Ánh mắt hắn nhìn về phía phó thống lĩnh cấm quân bị gọi đến, ánh mắt hơi thay đổi: “Các ngươi thân là cấm quân hoàng thành, vốn là bảo vệ an ninh cho hoàng thành, không ngờ hôm nay lại đi theo loạn thần tặc tử Lý Mộc Sâm làm phản, tội đáng muôn chết!”

Phó thống lĩnh cấm quân hoảng hốt, vôi vàng cầu xin: “Điện hạ! Việc này... hạ quan cũng chỉ là nghe lệnh hành sự a!”

“Nghe lệnh hành sự? Vậy Lý Mộc Sâm bảo các ngươi đi ăn cứt, các ngươi cũng ăn sao? Còn dám vọng tưởng giết vua,

thật to gan!”

Chương 538 - Đổi chủ

Phó thống lĩnh cảm vệ quân hoảng sợ, nghĩ rằng Lý Mộc Dịch bắt đầu tính sổ chuyện cũ, lập tức quỳ sụp xuống.

“Điện hạ tha mạng! Điện hạ tha mạng!”

Nhìn hắn dập đầu như giã tỏi, Lý Mộc Dịch đổi giọng, lạnh lùng nói: “Được rồi, bản điện hạ nghĩ, các người hẳn là cũng bị tên loạn thần tặc tử Lý Mộc Sâm kia ép buộc!”

“Chuyện hôm nay, bản điện hạ sẽ không so đo với các người, sau này nếu còn dám mưu nghịch, nhất định chém không tha!”

Phó thống lĩnh trong lòng mừng rỡ, vội vàng dập đầu mấy cái thật mạnh, lập tức nói: “Đa tạ điện hạ, đa tạ điện hạ! Hạ quan sau này nhất định vì điện hạ xông pha khói lửa, không chối từ!”

Lý Mộc Dịch nhếch mép cười: “Nên vì Đại Chu ta mà lo lắng mới phải, đứng lên đi, đi bảo thuộc hạ của người giải tán đi, Lý Mộc Sâm đã chết, vậy thì sau này người chính là thống lĩnh cảm vệ quân.”

Phó thống lĩnh ngẩn người, ngay sau đó là vui mừng như điên!

Không ngờ Lý Mộc Dịch không những không giết mình, còn cho mình thăng chức!

Lập tức hành lễ, kích động không thôi: “Đa tạ điện hạ!”

Không ít đại thần nhìn nhau với ánh mắt kỳ quái, đặc biệt là Lại bộ Thượng thư Lưu đại nhân và Binh bộ Thượng thư.

Chức vụ Thống lĩnh cảm vệ quân quan trọng như vậy chỉ có Hoàng đế mới có quyền bổ nhiệm, hơn nữa còn phải thông qua Lại bộ và Binh bộ phê chuẩn.

Hắn, Lý Mộc Dịch, chỉ nói miệng một câu mà đã hứa hẹn như vậy, đây chẳng phải là đang... thu phục lòng người sao?

Lưu đại nhân và những người khác tự nhiên thở phào nhẹ nhõm, Lý Mộc Dịch không xử lý Phó thống lĩnh cảm vệ quân, vậy xem ra bọn họ cũng có thể thoát nạn rồi!

Thống lĩnh cấm vệ quân rời đi, Lý Mộc Dịch lại nhìn về phía mọi người: “Như vậy chư vị đại nhân, hiện tại chỉ còn lại một việc cuối cùng.”

Mọi người vội vàng tập trung tinh thần.

Chỉ nghe Lý Mộc Dịch mở miệng nói: “Tiên hoàng băng hà, lẽ ra lúc này nên lấy việc tang lễ của Hoàng thượng làm trọng, nhưng mà chính vì nước không thể một ngày không có vua, nếu không ắt sẽ đại loạn.”

Lý Mộc Dịch nhìn về phía Lễ bộ Thượng thư Tào An Quốc: “Ta muốn đợi sau khi linh cữu Tiên hoàng được an táng bảy ngày, Ngũ hoàng tử Lý Mộc Nguyên có thể kế vị, chư quân thấy thế nào?”

Trái tim của các quan lại như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tất cả đều nhìn chăm chăm vào Lý Mộc Dịch.

Không ít người đều nhớ đến cảnh tượng Lý Mộc Nguyên bị Nhị hoàng tử dọa đến mức tè ra quần trước đó.

Một số vị quan liêm khiết không khỏi cau mày.

Làm vua phải có chí lớn, càng phải có khí thế núi Thái Sơn sụp đổ trước mặt mà không đổi sắc.

Ngũ hoàng tử lúc trước bị dọa đến mức suýt chút nữa thì quỳ xuống cầu xin tha thứ, một người như vậy thật sự có thể làm Thiên tử của Đại Chu, lãnh đạo văn võ bá quan sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng bọn họ nhất thời cảm thấy không được tự nhiên, một người nhịn không được lên tiếng: “Ngũ điện hạ kế vị, việc này có nên cân nhắc thêm không?”

Lý Mộc Dịch nhìn về phía hắn ta, ừ một tiếng: “Triệu Ngự sử có cao kiến gì?”

Ngự sử đại phu cau mày nói: “Ngũ điện hạ tuy có tài danh, nhưng tính cách có vẻ yếu đuối một chút.”

Lời nói của hắn tuy có chút ẩn ý, nhưng mọi người đều hiểu rõ.

Lý Mộc Dịch lại nhìn về phía Công Tôn Vân Tú: “Công Tôn đại gia có lời gì muốn nói?”

Công Tôn Vân Tú liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: “Không.”

Lý Mộc Dịch trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, hấn lộ ra vẻ mặt khó xử: “Chư quân, để Ngũ hoàng tử kế vị là di chiếu của Tiên hoàng, chúng ta đều nên tuân theo mới phải.”

Hắn thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía Lưu đại nhân của Lại bộ, trong nháy mắt trở nên âm trầm vô cùng, như muốn ăn thịt người.

Lưu đại nhân nhất thời giật mình, toàn thân run lên, người bên cạnh thấy phản ứng của hắn thì ngẩn người: “Người làm sao vậy?”

“Không... không có gì...”

Lưu đại nhân vội vàng cúi đầu, trong đầu không ngừng nhớ lại ánh mắt vừa rồi của Lý Mộc Dịch, hắn đã hiểu.

Lý Mộc Dịch không phải là quên chuyện bọn họ trước đó ủng hộ Lý Mộc Sâm, mà là cần bọn họ lúc này làm một tấm gương.

Mà hắn, với tư cách là Lại bộ Thượng thư, là người có địa vị cao nhất trong số những người ủng hộ Lý Mộc Sâm.

Lý Mộc Dịch muốn hắn lên tiếng ủng hộ!

Hóa ra hắn cũng không phải là không có ý đồ với ngôi vị Hoàng đế!

Lưu đại nhân thầm nghĩ trong lòng, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Lý Mộc Dịch đang đứng phía trước bên trái.

Nếu lúc này mình giả chết, e rằng vị Đại hoàng tử này sẽ còn một việc thứ tư muốn làm.

Đó chính là trừng trị tội danh của những người ủng hộ Lý Mộc Sâm như bọn họ!

Nghĩ đến đây, Lưu đại nhân âm thầm hít sâu một hơi, trực tiếp đứng dậy: “Điện hạ!”

Tất cả mọi người đều bị phản ứng của hắn làm cho kinh ngạc, nhao nhao nhìn về phía hắn.

Lý Mộc Dịch trong mắt hiện lên một tia hài lòng, mở miệng nói: “Lưu đại nhân có lời gì muốn nói?”

Lúc này Lưu đại nhân trầm giọng nói: “Ngũ điện hạ Lý Mộc Nguyên tính tình nhu nhược, làm sao có thể kế thừa đại thống? Trong lòng hạ quan có một người thích hợp, hẳn mới là minh quân của Đại Chu ta!”

“Người thật to gan, bản điện hạ muốn nghe xem trong miệng người, vị minh quân kia rốt cuộc là người phương nào!” Lý Mộc Dịch lạnh lùng nói.

Lúc này Lưu đại nhân hai gò quỳ xuống, vì mạng sống, hẳn trực tiếp liều mạng: “Điện hạ, minh quân trong miệng hạ quan chính là Đại hoàng tử ngài! Chỉ có ngài mới có tư cách làm minh quân của Đại Chu ta, cũng chỉ có ngài mới có năng lực trị vì giang sơn Đại Chu!”

Dứt lời liền đập đầu xuống đất, Lưu đại nhân trầm giọng nói: “Thần khấn cầu điện hạ kế vị đại thống!”

Mọi người đều ngây người, nghe lời nói của Lưu đại nhân, trong đầu không khỏi nhớ lại lúc trước hẳn ủng hộ Lý Mộc Sâm, khi đó cũng là một miệng một tiếng minh quân thánh chủ mà gọi.

Bây giờ lại đổi người rồi?

Mà một số quan viên cũng từng ủng hộ Lý Mộc Sâm như Lưu đại nhân lúc này cũng phản ứng lại.

Mẹ kiếp!

Lão già này thật sự là vô sỉ, vậy mà đã nhanh như vậy đứng ra, muốn xóa bỏ hết những chuyện làm trước đó sao.

Lập tức bọn họ cũng đứng dậy.

“Lưu đại nhân nói đúng! Thần liều chết can gián, xin Đại hoàng tử kế vị!”

“Xin Đại hoàng tử kế vị đại thống!”

“Xin Đại hoàng tử kế vị đại thống!”

Những vị quan này từng người một đều bắt đầu diễn xuất vô cùng nhập tâm, những vị quan viên khác chứng kiến thì nửa ngày sau mới hoàn hồn, nhìn về phía Lý Mộc Dịch.

Nghĩ đến bộ dạng Lý Mộc Dịch mắng chửi Lý Mộc Sâm lúc trước, hình như để cho hắn làm hoàng đế cũng không tệ, chỉ là

ngày thường tên này quá mức tàn bạo, danh tiếng trong dân gian không tốt lắm.

Lý Mộc Dịch lúc này đứng dậy, ngay khi mọi người cho rằng hắn sẽ thuận nước đẩy thuyền thì...

Lý Mộc Dịch quát lớn: “Đủ rồi, ta tài hèn sức mọn, việc này không cần nhắc lại nữa! Chư quân cũng mệt mỏi rồi, về nghỉ ngơi trước đi!”

Nói xong liền trực tiếp rời khỏi thiên điện, chỉ để lại các quan viên đang ngơ ngác, Tiêu Phi Vũ khẽ mỉm cười.

Chỉ có hắn nhìn thấy lúc Lý Mộc Dịch rời đi, khóe miệng hiện lên một nụ cười đắc ý.

Đêm khuya, hậu cung.

Lý Mộc Dịch đến một tòa hành cung, nghe thấy hắn đến, người phụ nữ đang chăm sóc con trai liền giật mình.

Vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, “Đại hoàng tử sao người lại tới đây?”

Lý Mộc Dịch cười đầy ẩn ý: “Đến thăm Ngũ đệ, hôm nay đệ ấy bị kinh hải không nhỏ.”

Mẫu phi của Ngũ hoàng tử là Trương thị, thần sắc tiêu tụy, nét ưu phiền giữa hai hàng lông mày khiến người ta thương tiếc, nàng ta cũng chỉ mới ba mươi tuổi.

Có thể vào cung làm phi tần thì dung mạo tự nhiên là tuyệt sắc.

Nhìn Trương thị, Lý Mộc Dịch xoay người nói với cung nữ thái giám phía sau: “Được rồi, các người lui xuống hết đi, bản điện hạ muốn nói chuyện riêng với Dung phi nương nương.”

Chương 539 - Tiến một đoạn đường

Cung nữ thái giám lui ra, Lý Mộc Dịch thuận thế kéo một chiếc ghế gần đó ngồi xuống.

Dung phi nhìn hắn, luôn cảm thấy Đại hoàng tử Lý Mộc Dịch hôm nay có gì đó rất khác so với thường ngày, đặc biệt là lúc

hắn chắn trước mặt con trai mình, cái dáng vẻ hiên ngang lắm liệt ấy thật sự khiến nàng chấn động.

Từ lúc nào mà quan hệ giữa hoàng nhi của nàng và Đại hoàng tử lại tốt đến vậy?

Nghĩ vậy, Dung phi lên tiếng: “Đêm nay đa tạ Đại hoàng tử, nếu không có người ở đây, tên súc sinh Lý Mộc Lâm kia sợ là thật sự muốn làm phản rồi!”

Lý Mộc Dịch cười khẽ, trên môi nở nụ cười đầy ẩn ý: “Dung phi nương nương không cần khách khí, Ngũ đệ không sao chứ?”

Dung phi lộ vẻ lo lắng, quay đầu nhìn cửa tấm điện một cái rồi mới quay lại nói: “Đa tạ Đại hoàng tử quan tâm, Mộc Nguyên không có gì đáng ngại, thái y nói đêm nay nó bị kích động mạnh, cần nghỉ ngơi thêm một thời gian.”

Lý Mộc Dịch: “Vậy thì tốt, kỳ thực lúc này đến tìm Dung phi nương nương là có việc muốn thương lượng.”

Nghe hắn nói vậy, Dung phi có chút khó hiểu: “Đại hoàng tử xin cứ nói.”

Lý Mộc Dịch vất chéo chân, ung dung nói: “Vừa rồi ở thiên điện, ta đã triệu tập các vị đại thần bàn về chuyện Ngũ đệ kế vị.”

Tim Dung phi đột nhiên đập mạnh.

Chẳng lẽ hoàng nhi của nàng thật sự có thể ngồi lên chiếc ghế kia?

Trong mắt đẹp của nàng không khỏi lộ ra vẻ mong đợi, nếu thật sự là như vậy, về sau nàng chính là Thái hậu của Đại Chu rồi!

Nhưng chưa kịp để nàng ta vui mừng hỏi ra miệng, Lý Mộc Dịch đã thở dài, sau đó giả vờ tức giận nói: “Nhưng mà đám vương công đại thần kia thật sự là không biết tốt xấu, lại dám nói Ngũ đệ tính tình nhu nhược, không thích hợp làm hoàng đế!”

Dung phi nghe vậy, sắc mặt lập tức sa sầm, nhưng vừa nghĩ tới Lý Mộc Nguyên đêm nay bị Nhị hoàng tử dọa thành như vậy...

Trong lòng nàng liền dâng lên một nỗi bi thương, quả thật!

Trước mặt nhiều văn võ bá quan như vậy mà lại bị một tên loạn thần tặc tử dọa đến mức tè ra quần, chuyện này thật sự là không nói nên lời.

Nếu thật sự làm hoàng đế, ngày thường tự nhiên là không có ai dám nói gì, nhưng sau lưng chắc chắn sẽ có người bàn tán.

Giọng nói của Lý Mộc Dịch lại vang lên: “Lũ hỗn đản kia, còn nói cái gì mà, Ngũ đế không thể đảm đương hoàng vị, vậy thì bản điện hạ mới là Thánh quân.”

“Thật sự là nói hươu nói vượn, Dung phi nương nương đừng lo lắng, đờn tang sự của phụ hoàng xong xuôi, ta lập tức để Ngũ đế kế vị! Ai dám nói bậy, ta liền ném hắn vào lòng thú!”

Nhìn nụ cười trên mặt Lý Mộc Dịch, trong lòng Dung phi không khỏi run lên, nàng cũng không phải là nữ nhân ngu ngốc.

Làm sao có thể nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Lý Mộc Dịch, đây rõ ràng là đang dò xét mình.

Tên khốn này, đã nhắm vào chiếc long y kia rồi!

Hiểu rõ tâm tư của Lý Mộc Dịch, trong lòng Dung phi rất không cam tâm, nàng vô cùng hy vọng con trai mình có thể ngồi lên chiếc ghế kia.

Vì vậy, nàng vô thức mở miệng: “Mặc dù các đại thần phản đối, nhưng di chiếu của Bệ hạ...”

Bà còn chưa nói hết, Lý Mộc Dịch đã vỗ tay: “Đúng vậy! Trên di chiếu viết chính là để Ngũ đế kế vị, đáng tiếc phụ hoàng đã băng hà, nếu không ta xem ai dám phản đối!”

“Tên thích khách đáng chết, lại dám hành thích phụ hoàng ngay trong thâm cung, xem ra cần phải tăng cường thêm hộ vệ cho hoàng cung, nếu không nhớ đâu ngày nào đó bản hoàng tử cũng bị ám sát thì sao?”

Lý Mộc Dịch tự nói với mình, Dung phi đứng bên cạnh lại tái mặt.

Ngay cả hoàng đế mà cũng bị ám sát trong thâm cung, vậy thì những người khác thì sao? Nhớ đâu ngày nào đó Lý Mộc

Nguyên cũng chết trong hoàng cung thì sao?

Trên di chiếu đúng là viết để cho Lý Mộc Dịch người kế thừa hoàng vị, nhưng hiện tại tiên hoàng đã băng hà.

Nhị hoàng tử cũng đã bị tru di, nếu như Lý Mộc Nguyên lại chết...

Vậy thì cuối cùng ai mới là người kế vị?

Dung phi triệt để hiểu ra, ngây ngốc nhìn Lý Mộc Dịch.

Hắn nhướn môi cười nhạt: “Dung phi nương nương, nhìn ta làm gì?”

Nụ cười kia tràn đầy hàn ý lạnh lẽo, Dung phi sờ tóc gáy, hồi lâu sau mới hoàn hồn, trong mắt đẹp tràn đầy vẻ thê lương bất đắc dĩ.

“Những gì quần thần nói đều đúng... tính cách Mộc Nguyên thật sự là quá mức nhu nhược, không thích hợp làm vua, chiếc ghế kia... vẫn là do Đại hoàng tử kế thừa đi.”

Dung phi nói xong, trong lòng cũng là bất đắc dĩ, chiếc long ý kia cuối cùng cũng chỉ là ảo mộng mà thôi.

Người trước mặt này cũng là một kẻ ăn thịt người không nhà xương, e rằng còn là kẻ độc ác nhất!

Lý Mộc Dịch cười càng thêm rực rỡ: “A? Dung phi nương nương cũng nghĩ như vậy sao, thật đáng tiếc. Hay là gọi Ngũ đệ dậy hỏi một chút nhỉ, dù sao người kế vị cũng là nó, chúng ta phải tôn trọng ý kiến của đương sự chứ?”

“Không cần đâu.”

Dung phi khẽ nói: “Hoàng vị do người kế thừa là thích hợp nhất, việc này... bản cung thay hoàng nhi quyết định vậy.”

“y da, không ngờ Dung phi và bá quan lại tâm đầu ý hợp như vậy, vậy thì đành phải làm như thế.”

Nói xong, Lý Mộc Dịch đứng dậy, nhìn thấy vẻ lạnh lùng trên mặt Dung phi, hắn cười nhạt: “Dung phi tiễn ta một đoạn đường nhé?”

Dung phi đứng dậy tiễn, hai người ra khỏi hành cung của Lý Mộc Nguyên.

Lúc này đã là đêm khuya, bởi vì chuyện vừa rồi, rất nhiều cung nữ bị gọi dậy để đi dọn dẹp phía trước.

Hành cung của Lý Mộc Dịch ở vị trí khuất bên trong, trên đường đi cũng không có ai.

Dung phi càng đi trong lòng càng cảm thấy bất an, không biết tại sao Lý Mộc Dịch lại muốn nàng tiến.

Lúc này, Lý Mộc Dịch lên tiếng: “Dung phi và bá quan đều tâm đầu ý hợp như vậy, vậy thì đời tang sự của phụ hoàng xong xuôi, ta liền đăng cơ.”

Dung phi ừ một tiếng.

Lý Mộc Dịch cười nhạt: “Ngũ đệ tính tình hiền lành nhu nhược, hậu cung tranh đấu khốc liệt như vậy thật sự là quá nguy hiểm. Không bằng để nó rời kinh phong vương, làm một vị phiên vương nhàn tản, Dung phi thấy thế nào?”

Dung phi sửng sốt, sau đó trên mặt lộ ra chút vui mừng, không ngờ Lý Mộc Dịch lại muốn phong vương cho con trai bà.

Có thể phong vương, vậy cũng coi như có một phương đất đai của riêng mình, còn hơn ở lại để đô làm một vị hoàng tử không có thực quyền nhiều.

Lập tức, Dung phi vui mừng khom người hành lễ: “Đa tạ Đại hoàng tử.”

“Ấy, Dung phi khách khí làm gì.” Lý Mộc Dịch cười nhẹ.

Dung phi lại cảm thấy toàn thân run lên, trong mắt đẹp lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Bốp” một tiếng thanh thúy vang lên...

Bàn tay vỗ lên mũi căng tròn của nàng, Lý Mộc Dịch cười híp mắt nói: “Chuyện tốt tự nhiên là phải dành cho người mình chứ, Dung phi nói có đúng không?”

Vừa nói, bàn tay kia còn không an phận mà nhéo một cái.

Dung phi lập tức cảm thấy vô cùng kinh hãi, còn có một loại khuất nhục bị vãn bối vũ nhục, giọng nói cũng có chút run rẩy.

“Đại... Đại hoàng tử... người...”

“Sao vậy?”

Lý Mộc Dịch nhướng mày: “Chẳng lẽ Dung phi cảm thấy quyết định này của trẫm không tốt?”

Hắn cũng không diễn nữa, tự xưng là “trẫm”.

Dung phi lập tức sững sờ, trong lòng sợ hãi tột độ, lắp bắp nói: “Không... không phải... bản... bản cung là...”

Hai chữ cuối cùng còn chưa kịp nói ra, Dung phi đã cảm thấy thân thể mất thăng bằng, lúc hoàn hồn lại, phát hiện mình vậy mà đã bị Lý Mộc Dịch ôm ngang người.

Lập tức sợ hãi đến mức sắc mặt trắng bệch, định hét lên.

Nhưng lại nghe Lý Mộc Dịch cười lạnh một tiếng: “Dung phi, chắc là người không muốn bị người khác nhìn thấy chứ?”

“Ngươi!”

Xấu hổ và giận dữ, Dung phi trực tiếp giáng một cái tát vào mặt Lý Mộc Dịch, nhưng lại phát hiện đối phương căn bản không hề tức giận, ngược lại còn cúi đầu cắn lên môi đỏ mọng của bà!

Đầu óc Dung phi trống rỗng.

Nghe đồn Đại hoàng tử thích nhất là thê thiếp của người khác, là một tên cầm thú!

Hiện tại... đến lượt nàng rồi sao?

Chương 540 - Cầm Thú

Mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa.

Lý Mộc Dịch ngẩng đầu, nụ cười trên mặt không giảm, vết máu còn vương trên môi là do Dung phi cắn trong lúc bùng tỉnh.

“Mùi vị môi son của Dung phi, thật ngọt ngào!”

Lý Mộc Dịch liếm đi vết máu, cười khẩy.

“Ngươi, tên súc sinh này!”

Nghe Lý Mộc Dịch nói vậy, Dung phi vừa thẹn vừa giận, quát lớn, vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay hắn.

Nhưng sức lực của nàng sao có thể sánh bằng Lý Mộc Dịch, chỉ có thể mắng chửi một tiếng, giọng điệu có phần rắn ngoai mềm trong: “Ta là phi tử của Tiên đế, là trưởng bối của ngươi!”

“Đều như nhau cả.”

Lý Mộc Dịch cười khẩy: “Cái thiên hạ này, ngoại trừ người sinh ra ta không thể động, còn lại đều có thể động! Ta đã sớm muốn nếm thử mùi vị của Dung phi rồi.”

Dung phi kinh ngạc nhìn Lý Mộc Dịch, không thể tin nổi hắn có thể thản nhiên nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Đội nàng hoàn hồn lại, phát hiện mình đã bị Lý Mộc Dịch ôm đến trước hành cung.

Nàng biết một khi bước vào trong, đêm nay nhất định sẽ bị hắn độc chiếm.

Không biết lấy đâu ra sức lực, nàng đẩy Lý Mộc Dịch ra, muốn chạy trốn.

Nhưng giọng nói ma quỷ của hắn lại vang lên: “Đêm nay hoàng thành chết không ít người, cũng không nhiều thêm ngũ đệ đâu.”

Nàng khựng lại, từ từ quay đầu, nhìn Lý Mộc Dịch đang ngồi trên bậc thang trước hành cung với nụ cười nham hiểm, tức giận đến toàn thân run rẩy.

“Ngươi, kẻ vô sỉ!”

Lý Mộc Dịch cười nói: “Dung phi tự mình suy nghĩ cho kỹ đi.”

“Ngươi!”

Dung phi nghiền răng nghiền lợi nhìn Lý Mộc Dịch, trong lòng tràn đầy bi thương, nàng thật không ngờ hôm nay lại gặp phải tình cảnh này.

Từ lúc đầu nghe tin Lý Mộc Nguyên có thể kế vị, vui mừng khôn xiết, đến sau này nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm tạo phản.

Vốn tưởng rằng có thể thoát khỏi kiếp nạn, không ngờ Lý Mộc Dịch mới là kẻ độc ác nhất.

Nhìn nụ cười thản nhiên của Lý Mộc Dịch, hồi lâu sau, Dung phi mới nhục nhã lên tiếng: “Chỉ một lần!”

Nàng chậm rãi bước tới, lại bị Lý Mộc Dịch đứng dậy kéo vào lòng, hấn cười khê: “Ta cũng không cho phép ngươi cò kè mặc cả, đến, để trẫm yêu yêu thương thương ngươi...”

Sáng hôm sau.

Tin tức hoàng đế Lý Thừa Khôn bị ám sát, nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm tạo phản vừa truyền ra, cả đế đô đều chấn động.

Mà kẻ gây ra tất cả lại đang ung dung tự tại trong tiểu viện.

Lý Mộc Dịch mặc đồ tang, đối diện là Tiêu Phi Vũ.

Nhìn hấn, Tiêu Phi Vũ cười khê: “Hiện giờ điện hạ đã toại nguyện rồi.”

Lý Mộc Dịch đuổi lưng: “Chuyện đã hứa với ngươi, ta sẽ làm được.”

“Vậy thì tốt.” Tiêu Phi Vũ nhướng mày.

Lúc này Lý Mộc Dịch cười hỏi: “Có một vấn đề.”

“Cứ nói.”

Lý Mộc Dịch cười nói: “Ngươi hận Triệu Khang như vậy, sao không trực tiếp đến Đại Càn giết hấn? Với thực lực của ngươi, chuyện này hấn là không khó khăn gì nhỉ?”

Dù sao đêm qua hấn ta đã ở ngay trong hoàng cung được canh phòng cẩn mật, giết chết Lý Thừa Khôn.

Mặc dù hiện tại cao thủ trong hoàng cung đều đã bị Tiêu Phi Vũ giết sạch.

Tiêu Phi Vũ bình tĩnh nói: “Giết hấn không thể nào trút hết mối hận trong lòng ta.”

Lý Mộc Dịch tắc lưỡi, lại nghe hấn nói: “Hơn nữa.”

“Hơn nữa cái gì?”

Tiêu Phi Vũ cho Lý Mộc Dịch một câu trả lời có phần buồn cười: “Ta không dám đi.”

Câu trả lời này Lý Mộc Dịch thật sự không ngờ tới, có phần kinh ngạc: “Trên đời này còn có chuyện ngươi không dám

làm?”

Tiêu Phi Vũ cười một tiếng: “Người còn sống thì còn có vô vàn khả năng, chỉ cần ta còn sống thì sẽ có ngày báo thù.”

Lý Mộc Dịch hiểu ra, Tiêu Phi Vũ là cảm thấy nếu mình đến Đại Càn giết Triệu Khang, e rằng sẽ có đi mà không có về.

Nghĩ đến việc sau này phải đối đầu với một đối thủ như vậy, thật sự khiến người ta không khỏi rùng mình.

Lý Mộc Dịch trầm ngâm một lát: “Vậy thì cứ theo như lời đã nói trước đó, hai tháng sau ta sẽ xuất binh đánh Đại Càn.”

“Đa tạ.”

Tiêu Phi Vũ mỉm cười: “Có quà muốn tặng người.”

“Ồ? Quà gì?”

Tiêu Phi Vũ vỗ tay, từ ngoài viện bước vào một bóng hình yếu điệu, dung mạo tuyệt mỹ động lòng người, lập tức thu hút sự chú ý của Lý Mộc Dịch, khiến hắn không khỏi kinh ngạc.

Dung mạo của nữ tử này có thể nói là hơn chín phần mười nữ tử mà hắn từng gặp trong đời.

Nói đúng ra thì chỉ thua kém Công Tôn Vân Tú, Cửu công chúa Tề quốc Lưu Yến Nhiên, và Diệp Hồng Tuyết mà hắn gặp trong hội thơ lần trước.

Nữ tử kia không ai khác, chính là Hương Nhi đã tháo mặt nạ da người xuống, để lộ dung mạo thật.

“Món quà này, điện hạ có vừa lòng không?” Tiêu Phi Vũ cười hỏi.

Lý Mộc Dịch cười gian: “Rất tốt, nhưng cứ quang minh chính đại cài cắm tai mắt bên cạnh ta như vậy, có ổn không?”

Tiêu Phi Vũ thản nhiên nói: “Kẻ mạnh có sức mạnh khuất phục tất cả, chỉ xem ngươi có thể khiến nàng ta chết tâm hay không. Nàng ta theo ngươi, dù là làm thị vệ, hay là ban thưởng cho người khác để thu phục lòng người, ta đều không sao cả, dù sao cũng là của ngươi.”

Nghe thấy mình bị coi như một món hàng tùy ý xử lý, trên mặt Hương Nhi không có quá nhiều biểu cảm.

Lý Mộc Dịch tặc lưỡi: “Một đại mỹ nhân như vậy, thật sự là có chút không nữ, được rồi, món quà này ta nhận.”

Tiêu Phi Vũ đứng dậy: “Vậy ta cũng không ở lâu nữa, không thể tham gia đại điển đăng cơ của ngươi, mong thứ lỗi?”

Lý Mộc Dịch ha ha cười lớn: “Trẫm tha tội cho ngươi!”

Tiêu Phi Vũ rời đi, nhìn Hương Nhi, Lý Mộc Dịch không nói gì thêm, đan mười ngón tay vào nhau, một lúc sau mới thở dài: “Không ngờ hắn ta lại sớm bày bố ở Đại Chu như vậy.”

Từ lúc Hương Nhi bước vào, hắn đã nhận ra từ dáng đi của nàng, chính là nữ tử kỹ nữ đã giúp hắn xoa dịu cơn đau đầu những ngày qua.

Nghe hắn nói vậy, Hương Nhi cũng hiểu ra, nhỏ giọng nói: “Điện hạ muốn xử lý Hương Nhi thế nào?”

“Tạm thời làm cung nữ hầu hạ đi.”

“Hương Nhi tuân mệnh.”

Nàng đi đến phía sau Lý Mộc Dịch mát xa cho hắn, có người bước vào viện, là Dung phi mặc đồ tang.

Nhìn thấy Lý Mộc Dịch và Hương Nhi, nàng khựng lại, sau đó lạnh lùng nói: “Bách quan đang đợi ngươi ở chính điện.”

“Để bọn họ đợi đi.”

Lý Mộc Dịch tặc lưỡi, quả nhiên lời đồn đãi không sai, muốn đẹp thì phải mặc đồ tang, bộ dạng này còn quyến rũ hơn cả đêm qua.

Nghe Lý Mộc Dịch nói vậy, Dung phi không rời đi, hắn vỗ vỗ tay Hương Nhi: “Nàng lui xuống trước đi.”

Hương Nhi rời khỏi viện, Lý Mộc Dịch mới nhìn Dung phi: “Không lại đây sao?”

“Nàng ta là ai?”

Dung phi hơi nhíu mày, nghĩ đến Hương Nhi đã rời đi, dung mạo quả thật không tệ, trong lòng không khỏi có chút so sánh.

“Quà người khác tặng ta, sao vậy? Ghen rồi à?”

Kéo Dung phi vào lòng, Lý Mộc Dịch hít hà mùi hương trên tóc nàng, vẻ mặt tham lam.

“Ngươi, tên súc sinh này nói bậy bạ gì đó! Buông ta ra!”

Dung phi giãy giụa một hồi, sau đó trên mặt hiện lên một mảng đỏ ửng bất thường.

Lý Mộc Dịch thản nhiên luồn tay vào trong y phục, cười khẽ: “Nàng ta không có mùi vị như ngươi.”

“Đừng quên chuyện ngươi đã hứa với ta tối qua.” Nữ tử cố gắng kìm nén phản ứng của cơ thể.

Lý Mộc Dịch mỉm cười: “Yên tâm, ngũ đệ, ta sẽ để hắc hươg phú quý cả đời, những phi tần của tiên đế sáng nay không phải đều đã được đưa ra khỏi cung rồi sao? Không có ai tranh sủng với ngươi đâu.”

“Ngươi, tên súc sinh!”

“Hahaha, tối qua ngươi còn thích mê một cơ mà!”

Chương 541 - Chấn Động Của Triệu Khang

Biến động long trời lở đất ở Chu quốc, người ngoài cuộc tự nhiên là không hay biết.

Tuy nhiên, tin tức Tiêu Phi Vũ dẫn binh công đánh Cảnh quốc rớt cuộc cũng truyền ra ngoài.

Đế đô Càn quốc.

Triệu Khang đến Bắc Trấn phủ ty, sau khi xuất trình lệnh bài thì không ai ngăn cản.

Minh thúc nhìn thấy hắc vôi vàng tiến lên: “Quốc sư!”

Nhìn người hộ vệ trung thành của Tào gia này, Triệu Khang nhướn mày: “Rớt cuộc là chuyện gì? Còn muốn ta phải đích thân đến đây?”

Minh thúc cũng có chút nghi hoặc: “Ta cũng không biết, tiểu thư nói nhất định phải ngài tự mình đến.”

“Nàng ở đâu?”

Minh thúc: “Bên trong.”

Triệu Khang liếc nhìn, liền xoay người đi vào đại sảnh, chỉ thấy Tào Bạch Lộ vẻ mặt lo lắng đang đi qua đi lại trong đại sảnh.

Hiện tại, Phong Vân Lâu do Cẩm Y Vệ quản lý, nàng tự nhiên cũng ở Bắc Trấn phủ ty này.

Nhìn thấy Triệu Khang, Tào Bạch Lộ vội vàng đi tới: “Quốc sư, xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Chuyện gì? Còn có thể dọa cô nương thành ra thế này.” Triệu Khang trêu ghẹo một câu.

Tuy nhiên, lời nói tiếp theo của Tào Bạch Lộ lại thực sự khiến hắn giật mình.

“Cảnh quốc bị người ta công đánh!”

Triệu Khang ngây người: “Cô nương nói cái gì? Cảnh quốc bị người ta công đánh? Chuyện này cô nương nghe ai nói, sao ta không biết?”

Tề quốc và Chu quốc lúc này có gan đi đánh Cảnh quốc?

Đùa sao!

Tào Bạch Lộ đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng: “Là do gián điệp chúng ta phải đến Cảnh quốc truyền tin tức về, ngàn vạn lần là thật. Hiện tại đã có không ít nạn dân từ Cổ Châu, Cảnh quốc chạy trốn ra ngoài.”

Triệu Khang chân động không thôi: “Cô nương phải người cài vào Cảnh quốc? Quân địch là ai? Chu quốc hay là Tề quốc?”

Tào Bạch Lộ gật đầu, do dự một chút mới mở miệng: “Theo tin tức người của chúng ta truyền về, lần này công kích Cảnh quốc không phải Chu quốc cũng không phải Tề quốc, không biết là từ đâu chui ra.”

“Cái này thì kỳ lạ.”

Triệu Khang nhất thời có chút mơ hồ, không phải Chu quốc và Tề quốc, vậy những quân địch này là ai?

Đúng lúc này, một tên Cẩm Y Vệ nhanh chóng đi vào bẩm báo: “Quốc sư, Tào đại nhân. Bệ hạ có lời mời!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, vội vàng chạy về hoàng cung.

Vừa đến đại điện, Triệu Khang liền nhìn thấy bóng hình áo xanh mà mình ngày đêm mong nhớ, vội vàng bước nhanh tới: “Hong Tuyết!”

Diệp Hồng Tuyết quay đầu lại, giữa mi mày có chút mệt mỏi không giấu được, vì muốn làm rõ chân tướng sự việc.

Nàng mấy ngày liền chạy đường không một khắc nghỉ ngơi, nhìn thấy Triệu Khang đến liền lo lắng hỏi: “Triệu Khang, ngươi có đưa thuốc súng cho người khác hay không?”

“Thuốc súng?”

Triệu Khang trong lòng “thích” một tiếng, lập tức nhận ra sự việc không đơn giản, “Đừng vội, nàng từ từ nói.”

Lập tức Diệp Hồng Tuyết vội vàng đem tình hình Cảnh quốc nói ngắn gọn lại, sau khi nghe rõ mọi chuyện, Triệu Khang có chút khó tin.

Xuất hiện địch nhân mới, hơn nữa còn có thuốc súng!

“Thuốc súng, trừ chúng ta ra, ta chưa từng bán cho ai khác, Hồng Tuyết, nàng xác định quân địch sử dụng là thuốc súng?”

Diệp Hồng Tuyết dừng một chút, có chút không chắc chắn nói: “Ta không có tiếp xúc trực tiếp với quân địch, nhưng tin tức là do thuộc hạ trước kia của ta, Nạp Lan Thái truyền đến, nàng ấy từng thấy qua thuốc súng, tuyệt đối sẽ không nhầm!”

Nghe Diệp Hồng Tuyết nói như vậy, Triệu Khang hiểu rõ, chuyện nghiêm trọng rồi.

Nhóm người không biết từ đâu chui ra này vậy mà có thuốc súng, chẳng qua không biết có giống hắc hỏa dược mà hắn làm ra hay không.

Hay là loại thuốc súng cấp cao hơn như Nitroglycerin, hoàng hỏa dược.

Nếu là loại hợp chất sau này thì phiền toái rồi!

Thiên hạ rộng lớn, chuyện gì cũng có thể xảy ra, tiến trình lịch sử luôn có sự trùng hợp đáng kinh ngạc, ngoài hắn ra, có người có thể chế tạo ra thuốc nổ cũng không phải là không thể.

Nữ đế bệ hạ bên cạnh lúc này thấy Triệu Khang cau mày, Diệp Hồng Tuyết đầy mặt lo âu.

Cũng không biết nên làm như thế nào cho phải, chỉ có thể hỏi: “Hồng Tuyết, tình hình chiến sự Cảnh quốc hiện nay như thế nào? Có cần Cần quốc chúng ta xuất binh hay không?”

Diệp Hồng Tuyết thần sắc hòa hoãn lại, nhẹ giọng nói lời cảm tạ: “Lúc ta rời khỏi Cảnh quốc, Cổ Châu đã gần như thất thủ một nửa, quan trọng nhất chính là quân địch có thuốc súng, đã tạo thành tổn thất rất lớn cho quân ta, không thể tiếp tục cố thủ thành trì.”

“Triệu Khang, người có thể chế tạo ra thuốc súng, vậy có biện pháp nào đối phó với thuốc súng hay không?”

Triệu Khang ngẩng đầu lên: “Thuốc súng muốn nổ chủ yếu dựa vào lửa và vật chứa đựng thuốc súng, nước chính là khắc tinh của nó. Nhưng hiện tại mấu chốt là...”

Triệu Khang dừng một chút: “Chúng ta không biết đối phương sử dụng thuốc súng đến mức độ nào.”

“Có ý gì?” Tào Bạch Lộ có chút khó hiểu, nàng tuy không biết thuốc súng là cái gì, nhưng nhìn sắc mặt ba người cũng biết có lẽ thứ này uy lực rất lớn.

Triệu Khang giải thích: “Cách sử dụng thuốc súng có rất nhiều, ví dụ như loại chúng ta nhét vào trong vật chứa rồi châm lửa cho nổ, hoặc là chế tạo thành bom thô sơ, những loại này đều cần phải châm ngòi nổ mới có thể khiến thuốc súng phát nổ.”

“Nhưng còn có những cách khác, bom hện giờ, mìn, lựu đạn, nếu như thuốc súng mà quân địch sử dụng là những loại này, vậy thì phiền phức rồi. Với trình độ quân sự hiện tại của các nước, tuyệt đối không có biện pháp nào đối phó với những thứ này.”

Triệu Khang nói xong, ánh mắt trầm xuống: “Chỉ đoán mò ở đây cũng chẳng suy nghĩ ra được manh mối gì, Hồng Tuyết, nàng chuẩn bị một chút, ta cùng nàng trở về Cảnh quốc, đi xem thử đám người man di mà nàng nói kia rốt cuộc là dùng loại thuốc súng gì.”

Nghe được Triệu Khang muốn đi Cảnh quốc, Diệp Hồng Tuyết trong lòng vui mừng, Tiêu Linh Lung bên cạnh vội vàng nói: “Ta cho người đi chuẩn bị ngựa.”

Thuộc hạ chuẩn bị xong ngựa, nhìn Triệu Khang, Tiêu Linh Lung có chút lo lắng nói: “Nhất định phải cẩn thận.”

“Yên tâm, ta chỉ là đi xem thử có thể tìm ra biện pháp ứng phó hay không, Cảnh quốc trước kia giúp đỡ chúng ta nhiều như vậy, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn.” Triệu Khang nói.

Tiêu Linh Lung gật đầu: “Ta hiểu rồi, còn nữa, người xem có nên trước tiên vận chuyển mấy khẩu đại pháo đã đúc xong đến Cảnh quốc hay không?”

Đại pháo mà Triệu Khang bọn họ chế tạo ra rất nặng nề, mỗi khẩu đều trên năm trăm cân, muốn đưa đến Cảnh quốc thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

Triệu Khang suy tư một lát: “Cũng được, trước tiên chở mười khẩu đi, đạn pháo đưa theo một ngàn quả, nhất định phải nhanh chóng lên đường, quân địch có thuốc súng, quân đội Cảnh quốc e rằng không chống đỡ được bao lâu.”

Tiêu Linh Lung đáp: “Ta hiểu rồi.”

Nhìn Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết cùng nhau phi ngựa rời đi, Tiêu Linh Lung lập tức mang theo Tào Bạch Lộ hồi cung bắt đầu hạ lệnh.

Lần trước Càn quốc gặp nguy nan, là Cảnh quốc ra tay tương trợ, lần này đến lượt bọn họ giúp đỡ Cảnh quốc.

Vốn là người trọng ân tình, Tiêu Linh Lung tự nhiên sẽ không keo kiệt.

Mà Triệu Khang cùng Diệp Hồng Tuyết quay về Cảnh quốc, sau mấy ngày gấp rút chạy đường rút cuộc cũng đến Hoa Kinh thành.

Đám người Ngô Như Long nghe được tin tức Triệu Khang chạy về, từng người một đều vô cùng kích động và kinh hỉ.

“Đa tạ quốc sư không ngại đường xa vạn dặm đến giúp đỡ Cảnh quốc chúng ta! Quốc sư, mời vào!”

Bước vào đại điện, nhìn xem, người thật đúng là không ít, cơ bản những nhân vật có máu mặt trong đế đô Cảnh quốc đều đến đông đủ.

Bất quá chỉ là hình như có ít võ tướng đi, không biết có phải là đều bị phái đi ra chiến trường hay không.

Ngô Quan Hải lúc này mở miệng nói: “Quốc sư, đại khái tình hình, Diệp đại nhân đều đã nói với ngài chưa? Theo ngài thấy, tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?”

Chương 542 - Thiên hạ đại loạn

Nghe lời Ngô Quan Hải, Triệu Khang biết ngay tình hình Cảnh quốc hiện tại vô cùng bất ổn.

Hắn thấp giọng hỏi: “Thái tử điện hạ đừng vội, bệ hạ, hiện tại tình hình tấn công của địch ra sao?”

Ngô Như Long thở dài: “Đều là người một nhà, chúng ta cũng không cần tự lừa mình dối người, nói thật quân địch tấn công rất mạnh, sức chiến đấu vượt xa dự đoán của chúng ta, Cổ Châu đã...”

Diệp Hồng Tuyết kinh ngạc thốt lên: “Cổ Châu thất thủ rồi sao?”

Nàng từ Cảnh quốc đến Càn quốc tìm Triệu Khang rồi lại vội vàng quay về, đi đi về về, dù đã nhanh chóng hết mức nhưng cũng mất gần nửa tháng.

Tự nhiên nàng không biết gì về tình hình chiến sự mới nhất.

Tể tướng Trần Khải gật đầu: “Cổ Châu hoàn toàn thất thủ, đã bị quân địch chiếm đóng, theo ước tính hiện tại, số lượng quân địch xâm phạm nước ta lần này e rằng không dưới ba mươi vạn! Và đó chỉ là số lượng quân chính quy.”

Quân chính quy tức là bất cứ lúc nào cũng có thể tham gia chiến đấu, nói cách khác, con số mà Cảnh quốc ước tính được là quân đội thực sự.

Trong các cuộc chiến tranh trước đây, để phô trương thanh thế, thường sẽ nói những câu như trăm vạn đại quân xuất chinh.

Thực tế, cái gọi là trăm vạn đại quân chỉ cần có một hai mươi vạn đã là rất ghê gớm rồi, đặc biệt là khi tính cả những người thợ thủ công, hậu cần lương thực đi theo quân đội thì con số này còn phải giảm đi nữa.

Vậy mà hiện tại Trần Khải lại nói, quân địch đánh hạ Cổ Châu, quân chính quy đã lên tới ba mươi vạn, thật sự là quá khủng khiếp!

Triệu Khang vội vàng hỏi: “Vậy hiện tại tình hình quân địch như thế nào?”

Ngô Quan Hải thấp giọng nói: “Hộ quốc công Từ Ninh giữ chức thống soái tam quân lần này, hắn đang dẫn quân giao tranh ác liệt với quân địch ở Từ Châu.”

“Quân địch dùng hỏa dược công phá thành môn, ban đầu Từ soái đã chịu không ít thiệt thòi, bị mất liên tiếp bảy thành, sau khi nhận ra vấn đề này. Từ soái lựa chọn dựa vào địa hình, dùng chiến thuật chia nhiều nhóm quân quấy rối dụ địch, đã tiêu diệt toàn bộ tám nghìn quân địch, ổn định tình thế.”

Triệu Khang gật đầu âm thầm khen ngợi, quả nhiên là Từ lão tướng quân.

Không sai, lần này quân địch có hỏa dược.

Chỉ cần có thứ này, bất kỳ thành môn nào cũng đều trở nên vô dụng, nếu như vẫn giống như trước đây, muốn dựa vào mấy ngàn người thủ thành chống lại vạn quân địch.

Vậy thì sẽ chết rất thảm!

Mặc dù tình thế đã có chuyển biến, nhưng trên mặt Ngô Quan Hải không hề có vẻ vui mừng, ngược lại là một mảng ưu tư: “Nhưng cho dù như vậy, quân ta vẫn thua nhiều thắng ít. Từ soái có truyền tin về, kỵ binh của quân địch cực kỳ mạnh, so với thiết kỵ Chu quốc còn lợi hại hơn!”

“Bởi vậy nếu đánh trực diện, quân ta tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn chúng, nhưng chia nhau cố thủ thành trì cũng không được, vì vậy hiện tại đã rút lui về Hạp Thiên quan ở Từ Châu.”

Diệp Hồng Tuyết giới thiệu với Triệu Khang: “Hạp Thiên quan là vị trí hiểm yếu của Từ Châu, từ hướng Cổ Châu muốn thông đến Từ Châu nhất định phải đi qua Hạp Thiên quan. Từ soái lựa chọn đóng quân tại đây, chính là muốn quyết chiến với quân địch ở nơi này.”

Triệu Khang hỏi: “Bọn chúng không chia quân tấn công các châu phủ khác sao?”

Từ Ninh đóng quân ở Hạp Thiên quan là bất đắc dĩ, giao chiến trực diện thì không phải đối thủ, cố thủ thành trì lại không chịu nổi, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng nếu quân địch muốn đánh hạ Từ Châu, thì nhất định phải giao tranh với Từ Ninh ở Hạp Thiên quan.

Trần Khải thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Quốc sư đoán đúng rồi, quân địch quả thực đã chia quân, ngoài một bộ phận đang đối đầu với Từ soái ở Hạp Thiên quan.”

“Tin tức mới nhất, có một nhóm quân địch đang tiến về hướng Ích Châu, xem ra là muốn tấn công Ích Châu!”

“Quân địch thật xảo quyệt.” Triệu Khang cảm thán.

Lúc này, Ngô Như Long, người vẫn luôn im lặng, mỉm cười hỏi: “Quốc sư, quân địch thế mạnh, lần này phải nhờ ngài hiển kế.”

Trong số những người có mặt, Ngô Như Long trông có vẻ là người thông dong nhất, bởi vì hắn là hoàng đế của Cảnh quốc, ai hoảng loạn cũng được, nhưng hắn thì không thể.

Nghe vậy.

Triệu Khang chấp tay nói: “Bệ hạ yên tâm, ta đã đến đây thì tự nhiên cũng muốn gặp mặt lũ dị tộc này một chút, ngày mai ta sẽ cùng Hồng Tuyết đến Hạp Thiên quan ở Từ Châu hội hợp với Từ soái.”

Ngô Như Long vui mừng khôn xiết: “Hahaha! Tốt, vậy trăm giao phó cho quốc sư!”

“Bệ hạ khách khí rồi, nếu không có Cảnh quốc, không có mọi người, Triệu Khang ta sớm đã thối rửa ra rồi!”

“Kẻ nào muốn xâm lược Cảnh quốc, trước tiên phải hỏi qua họ Triệu ta đã!”

Triệu Khang trầm giọng nói: “Hơn nữa xin mọi người yên tâm, nữ đế bệ hạ nước ta khi ta đến đã hạ lệnh, điều người vận chuyển mười khẩu đại pháo, một nghìn viên đạn pháo hỗ trợ

Cảnh quốc, có thứ này, cho dù kỵ binh địch có mạnh đến đâu, trên chiến trường cũng không phải là đối thủ của chúng ta!”

Nghe được lời này, Trần Khải, Ngô Quan Hải và các vị đại thần khác đều giật mình.

“Quốc sư, ngài không phải đang nói đùa đấy chứ?” Binh bộ thượng thư lên tiếng.

Từ Ninh đã nói rồi, kỵ binh của quân địch còn mạnh hơn cả Chu quốc!

Triệu Khang thần bí nói: “Đến lúc đó mọi người sẽ biết, ta đảm bảo sau khi dùng một lần, các vị sẽ yêu thích nó không buông tay.”

Lần này Ngô Như Long mới thực sự cười lớn: “Tốt! Quốc sư, vậy trăm chờ xem!”

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết lập tức lên đường đến Từ Châu.

Dọc đường đi có thể nhìn thấy vô số người dân đang chạy nạn về phía kinh đô.

Không còn cách nào khác, Cổ Châu thất thủ quá nhanh, cho dù lúc này Từ Ninh vẫn đang dẫn quân trấn giữ Hạp Thiên quan, nhưng người dân đã sớm chạy trốn tán loạn.

Nghe nói lũ súc sinh kia không khác gì cầm thú, sau khi phá thành, bất kể nam nữ lão ấu đều không thoát khỏi cái chết.

Ai mà không sợ chứ!

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Triệu Khang chùng xuống, lập tức tăng tốc độ đến Từ Châu.

Tình hình bên trong Từ Châu còn nghiêm trọng hơn, cơ bản là mười nhà chín trống, ngoại trừ những người vận chuyển lương thực, cơ bản đã không còn nhìn thấy người dân nào nữa, tất cả đều đã chạy nạn.

Y hệt như một bức tranh thiên hạ đại loạn!

Đợi đến khi Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết đến Hạp Thiên quan thì đã là ngày thứ bảy.

Ngoài cửa ải, tiếng chém giết vang trời, thỉnh thoảng còn có tiếng nổ vang lên.

Đứng trên tường thành, Từ Ninh neho mắt nhìn, tu vi của hắn cũng không thấp, lúc này vừa vặn nhìn thấy có người bên quân địch ôm một thùng gỗ xông vào giữa quân Cảnh quốc, theo sau là một tiếng nổ lớn, mười mấy tên lính lập tức bị nổ tan xác.

Lại là thứ này!

Mỗi lần hắn tổ chức nhân thủ xuất thành tấn công, sắp sửa thành công thì lại có mười mấy tên mang theo hỏa dược lao ra, đồng quy vu tận, chặn đứng cục diện tốt đẹp.

Lũ khốn kiếp này, rốt cuộc là lấy đâu ra hỏa dược vậy!

Đúng lúc này, tiên phong tả quân Trần Mậu Khải vội vàng chạy lên tường thành: “Lão soái!”

“Chuyện gì vậy?”

Trần Mậu Khải hưng phấn nói: “Diệp đại nhân mang theo quốc sư Càn quốc đến rồi!”

“Triệu Khang đến rồi!” Từ Ninh kinh ngạc thốt lên.

Lập tức nghe thấy có người từ xa gọi: “Tù công!”

Từ Ninh quay đầu nhìn lại, thấy Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết đang đi về phía mình, lập tức lộ ra nụ cười, lớn tiếng nói: “Quốc sư! Lâu ngày không gặp!”

Hai người đi đến gần, Triệu Khang chấp tay hành lễ trước: “Tù công!”

Lúc trước vì chuyện của Từ Kiệt, có thể nói là hai người đã kết thù không nhỏ.

Nhưng Từ Ninh cả đời trung quân ái quốc, là người chính trực! Hơn nữa còn không so đo hiềm khích trước đây, cứu mạng hắn một lần!

Ôn tình này Triệu Khang vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Chương 543 - Triệu Khang Dùng Hình

“Làm quốc sư chê cười rồi.”

Từ Ninh chấp tay đáp lễ, nhìn Triệu Khang: “Không ngờ quốc sư lại đích thân từ Càn quốc đến đây.”

Triệu Khang ồ một tiếng: “Từ công nói gì vậy, Càn - Cảnh là minh hữu, năm xưa Càn quốc bị hai nước vây công, Từ công đại nghĩa không câu nệ hiềm khích cũ đã ra tay tương trợ.”

“Nay Cảnh quốc lâm nguy, Triệu Khang ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn! Từ công, những kẻ đang giao chiến với quân Cảnh bên dưới chính là đám man di dị tộc kia sao?”

Triệu Khang thò đầu ra ngoài, neho mắt nhìn binh lính Kim quốc đang chém giết với quân Cảnh.

Từng tên cao to lực lưỡng, râu tóc um tùm, nhìn qua quả thật có chút đáng sợ!

Diệp Hồng Tuyết cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Từ Ninh gật đầu: “Đúng vậy, quốc sư chớ xem thường bọn chúng, chúng trời sinh cường tráng dũng mãnh, cưỡi ngựa thiện chiến, cho dù là kỵ binh hay bộ binh xung phong, đều khiến lão phu chịu không ít thiệt thòi!”

Ông ta lo lắng Triệu Khang xem thường đám địch nhân bên dưới, nên mới lên tiếng nhắc nhở.

Triệu Khang mỉm cười: “Từ công yên tâm, ta chưa bao giờ đánh giá thấp đối thủ của mình. Bọn chúng không dùng thuốc nổ công phá cổng thành sao?”

Trần Mậu Khải bên cạnh đáp lời: “Hẻm Thiên Quan là nơi đóng quân của toàn bộ quân lực, bọn chúng không dám tùy tiện xông vào, vì vậy không dùng thuốc nổ công phá cổng thành.”

“Nhưng hiện tại quân ta chỉ có thể co cụm trong đây, tiến thoái lưỡng nan, thật sự rất bức bối.”

Triệu Khang gật đầu, đại khái tình hình hán đều đã nắm rõ, nhìn xung quanh, binh lính nam nữ đều có.

Đúng lúc này, quân địch bên dưới lựa chọn rút lui, như thủy triều rút xuống, quân Cảnh cũng không truy kích, chiến trường

bên dưới đã chất đầy thi thể.

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Chúng ta xuống dưới xem sao?”

Giờ phút này quân địch đã rút lui, tự nhiên là không còn gì uy hiếp, Từ Ninh vui vẻ đồng ý.

Bốn người đi xuống khỏi tường thành, quân Cảnh đang dọn dẹp chiến trường.

Thi thể chất đầy mặt đất, cảnh tượng này giờ phút này lại được chứng kiến, Triệu Khang đã không còn cảm giác sợ hãi như lần đầu tiên ra trận nữa.

Ngửi thấy mùi vị khác thường trong không khí, Triệu Khang trực tiếp đi về phía mùi vị nồng nặc nhất.

Diệp Hồng Tuyết và những người khác phía sau có chút khó hiểu, vội vàng đuổi theo, trong lòng nghĩ Triệu Khang có phải phát hiện ra điều gì không?

Ba người đến gần, chỉ thấy Triệu Khang ngồi xổm bên cạnh một thi thể không còn nguyên vẹn, trên ngón tay còn dính một ít bột màu đỏ đen.

Diệp Hồng Tuyết ngồi xổm xuống: “Đây là cái gì?”

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Là cặn thuốc súng sau khi cháy nổ, đối phương sử dụng là thuốc súng đen.”

Triệu Khang quay đầu lại: “Từ công, thời gian qua ngươi có thấy quân địch sử dụng thuốc súng tấn công không?”

Từ Ninh cười khỏ một tiếng: “Sao lại không, mấy lần quân ta sắp tiêu diệt được quân tiên phong của bọn chúng, trong quân địch liền xông ra mười mấy tên lính ôm thùng gỗ.”

“Trong thùng gỗ kia chắc chắn là chứa thuốc súng, những tên lính này từng tên một đều liều chết xông vào quân ta châm lửa cho thuốc súng phát nổ sau đó cùng chết với binh lính của chúng ta, vừa rồi cũng đã xảy ra một lần, thật sự là khiến người ta bó tay!”

Nhìn thấy sắc mặt Triệu Khang càng ngày càng lạnh lùng, Diệp Hồng Tuyết dịu dàng nói: “Ngươi phát hiện ra điều gì sao?”

Triệu Khang lắc đầu: “Tạm thời còn chưa xác định, Từ công, thời gian qua người có bắt được tù binh không?”

“Có, nhưng số lượng không nhiều, chỉ có mười mấy tên, đám người này từng tên một đều không sợ chết, giống hệt như đá trong hầm cầu.” Từ Ninh tức giận nói.

Sau khi bắt được tù binh, bọn họ cũng từng dùng hình ép cung, nhưng không hỏi được gì.

Triệu Khang nhếch miệng cười: “Trên đời này chưa từng có ai là không sợ chết, chẳng qua là tố chất tâm lý tốt hơn mà thôi. Dẫn ta đi xem đám tù binh kia.”

Không biết vì sao, Từ Ninh và Trần Mậu Khải đều cảm thấy trong lòng run sợ, đặc biệt là khi nhìn thấy nụ cười của Triệu Khang.

Bốn người đến nơi giam giữ tù binh, chỉ thấy mười mấy tên tù binh đang nằm trong ngục, ánh mắt tràn đầy vẻ thờ ơ, còn có chút giễu cợt nhìn quân Cảnh đang canh giữ bọn chúng.

“Quốc sư, chính là bọn chúng.” Trần Mậu Khải nói.

Triệu Khang khoanh tay cười nói: “Nghe nói đám người này sau khi công phá Cô Châu, bắt kẻ nam nữ già trẻ đều không tha, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng bị chặt đầu treo ở thất lung?”

Trần Mậu Khải hừ lạnh một tiếng: “Đúng vậy, đám người này quả thực chính là cầm thú! Giết bọn chúng một nghìn lần cũng không đủ!”

“Được rồi, ta biết rồi.”

Triệu Khang nói xong, đi đến giá binh khí bên cạnh Trần Mậu Khải, rút ra một cây búa tạ.

Chỉ thấy Triệu Khang đi đến trước nhà lao, nói với binh lính: “Mở cửa, ta vào thăm vấn bọn chúng một chút.”

Binh lính ngăn người, ánh mắt nhìn về phía Từ Ninh, thấy hắn gật đầu, lúc này mới mở cửa.

Thấy Triệu Khang cầm búa tạ đi vào, mười mấy tên tù binh đều lộ vẻ cảnh giác, sau đó đều cười lạnh một tiếng, đám người này còn tưởng rằng giết vài người là có thể khiến chúng ta sợ hãi sao?

Trần Mậu Khải nhỏ giọng nói: “Quốc sư có thể được không?”

Từ Ninh: “Xem trước đã rồi nói.”

Chỉ có Diệp Hồng Tuyết là ánh mắt phức tạp nhìn Triệu Khang, là người đầu ắp tay gối với Triệu Khang, nàng là người hiểu rõ Triệu Khang nhất.

Nàng biết rõ, một khi hấn đã quyết định điều gì, thì cho dù phải dùng bất kỳ thủ đoạn nào cũng phải đạt được mục đích.

Bước vào trong ngục, đám tù binh bị xích chân đều nhìn Triệu Khang, cười lạnh không ngừng.

Triệu Khang cười híp mắt hỏi: “Các người có thể nghe hiểu ta nói gì không?”

Một tên khinh thường hừ một tiếng: “Muốn giết thì cứ giết, có bản lĩnh gì cứ việc thi triển ra, nhieu mà một cái coi như ta thua!”

“Đúng vậy, hahaha, người Cảnh quốc, có giỏi thì giết ông nội này đi!”

“Cứ chờ đây, thiết kỵ của chúng ta sẽ san bằng thành trì của các người!”

“Tốt! Có khí phách, xem ra các người, từng người một đều là anh hùng hảo hán!”

Nhìn đám tù binh bị trói chặt vào tường, Triệu Khang cười lạnh một tiếng, nói một câu “Cả đời ta kính phục nhất là anh hùng hảo hán!”, sau đó rút ra một miếng lụa che mắt mình lại.

Tất cả mọi người đều bị hành động này của hấn làm cho khó hiểu, ngay sau đó liền thấy Triệu Khang đột nhiên giơ cao cây búa tạ trong tay, hung hăng đập về phía tên tù binh kia.

Đồng tử tên tù binh co rút lại, cây búa tạ trong tay Triệu Khang nặng đến mười lăm mười sáu cân, nếu bị đánh trúng một cái, tuyệt đối không sống nổi.

Nhưng không biết là do Triệu Khang nhắm quá kém hay là do nguyên nhân gì, búa tạ lại đập vào bức tường bên cạnh đầu tên tù binh.

Trong nháy mắt vang lên một tiếng “Ầm”, bức tường bị đập ra một cái hố nhỏ.

Tên tù binh kia sợ đến ngất người, còn chưa kịp phản ứng, Triệu Khang lại bắt đầu vung búa tạ, lần này vẫn không đánh trúng.

Nhưng trái tim của tất cả mọi người đều theo đó mà đập thành thịch, cứ như cây búa tạ kia của Triệu Khang không phải đập vào tên tù binh mà là vào người bọn họ vậy!

Lần thứ hai cũng không đánh trúng, Triệu Khang lại không nói một lời, bắt đầu liên tục vung búa tạ!

“Ầm ầm ầm” búa tạ đập vào bức tường bên cạnh đầu tên tù binh, tên tù binh bị Triệu Khang hành hạ sụp đổ!

Mỗi một búa tạ giáng xuống, hắn đều cho rằng mình chết chắc rồi, đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng lại không chết!

Ngay khoảnh khắc tâm trạng thả lỏng, búa tạ thứ hai của Triệu Khang lại giáng xuống, căn bản không cho hắn thời gian chuẩn bị.

Loại tra tấn tinh thần này còn đáng sợ hơn cả tra tấn thể xác, nhìn cây búa tạ không ngừng phóng đại trước mắt.

Trái tim của tất cả mọi người đều nhấc lên cổ họng, Trần Mậu Khải ôm ngực: “Ôi không được rồi, sao ta lại có cảm giác người bị trói ở đó là ta vậy!”

Chương 544 - Là hắn!

Để khiến một người sợ hãi, tra tấn tinh thần còn hiệu quả hơn nhiều so với làm tổn thương thể xác.

Lúc này, Triệu Khang đang tra tấn tinh thần tên tù binh. Cây búa liên tục giáng xuống, tuy không đập trúng người, nhưng đã khiến hắn ta suy sụp.

Vừa nhìn thấy Triệu Khang giơ búa lên, tên tù binh đã gào khóc thảm thiết: “Đừng đập nữa, ta nói! Ta nói hết!”

“Các người muốn biết gì, ta đều khai hết!”

“Không cần!”

Cây búa dừng lại ngay trước trán, khiến đồng tử tên tù binh giãn ra vì sợ hãi.

Triệu Khang tháo khăn bịt mắt xuống, giọng điệu âm dương quái khí: “Ồ, không giả làm anh hùng hảo hán nữa à? Mới có thể đã chịu thua rồi? Ta còn chưa chơi chán đâu, tiếp tục!”

Nói xong, hắn lại bịt mắt lại.

Tên tù binh sợ đến mức phát điên, điên cuồng vùng vẫy muốn thoát khỏi xiềng xích nhưng bất lực. Sau khi bị Triệu Khang đập thêm hai búa, hắn ta ngất lịm.

Nhìn tên tù binh ngất xỉu, Triệu Khang nói với tên lính canh: “Mang hắn ta ra ngoài.”

Tên lính sợ hãi nhìn hắn, thầm nghĩ: Tên này chẳng lẽ là yêu ma chuyển thế sao! Sao mà tàn bạo thế này?

Không dám chậm trễ, hắn ta vội vàng bước vào nhà giam, khiêng tên tù binh đã ngất đi ra ngoài.

Cười lạnh một tiếng, Triệu Khang nhìn những tên tù binh khác đang tái mặt: “Đừng có gấp, đợi ta ra ngoài chơi đùa với hắn ta xong, sẽ vào chơi với các ngươi!”

Nói xong, hắn xách búa lớn đi ra ngoài.

Từ Ninh ánh mắt đầy tán thưởng, những tên tù binh này bị bắt giam đã bảy tám ngày, cũng đã giết mười mấy tên rồi, nhưng chưa có ai như tên hôm nay van xin tha mạng, càng không nói đến việc bị dọa cho ngất xỉu.

Quốc sư Triệu này đúng là người tàn nhẫn!

Trần Mậu Khải thấy Triệu Khang đi tới, nuốt nước miếng, lặng lẽ đứng sau lưng Từ Ninh.

Sợ Triệu Khang cũng trối mình lại đập cho mấy búa, tim hắn không tốt cho lắm.

Cất búa lớn đi, Triệu Khang cười nói: “Chờ tên kia tỉnh lại là có thể thẩm vấn rồi, ta cam đoan hắn ta sẽ khai.”

“Dọa cho chết khiếp như vậy, hắn ta nào dám không khai.” Từ Ninh cười ha hả.

Bốn người đi sang một bên, Trần Mậu Khải nhin không được hỏi: “Quốc sư, sao ngài làm được vậy, khiến bọn chúng dễ dàng khuất phục như thế. Trước đây chúng ta đã giết không ít người rồi!”

Vừa dặt tay Diệp Hồng Tuyết, Triệu Khang nhẹ giọng nói, nào còn đâu đáng vẻ hung thần ác sát cầm búa lớn đập người lúc này.

“Là do cách làm không đúng thôi. Ta dạy cho ngươi, sau này nếu gặp phải loại cứng đầu này, đừng lòi ra ngoài chém đầu.”

“Cứ trực tiếp giết cho hắn xem ngay trong nhà giam, mà đừng có chém một nhát cho chết, phải chém từng nhát một, lăng trì biết không?”

“Lũ này chính là tay sai của thần, muốn cho bọn chúng sợ hãi thì ngươi phải hung ác hơn bọn chúng.”

Ngay cả lão tướng như Từ Ninh, nghe Triệu Khang nói cũng phải giật mình.

Giết người cho người khác xem ngay trước mặt, còn phải lăng trì từng nhát một, đây là yêu quái gì vậy!

Sao mà độc ác thế!

Lính canh nhanh chóng đánh thức tên tù binh, vừa nhìn thấy Triệu Khang, hắn ta đã sợ hãi co rúm người lại.

“Ngươi ngươi ngươi! Đừng qua đây! Đừng qua đây!”

Triệu Khang nào có nghe hắn ta nói, tiến lên cho hắn ta một cái bạt tai, đánh cho hắn ta choáng váng!

Tiếp đó liền nắm lấy tay hắn ta, từ trong người móc ra một con dao găm nhỏ, một nhát cắt phăng một ngón tay!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, trước đó Triệu Khang dùng hình với hắn ta, đã đánh gục ý chí của hắn ta. Nếu như ngày thường bị chặt một ngón tay, hắn ta tuyệt đối sẽ không kêu thảm thiết như lúc này.

“Câm miệng cho tao! Còn kêu nữa tao khâu mồm mày lại đấy! Nghe rõ chưa!” Triệu Khang hung dữ quát.

Tên tù binh sợ hãi nín bật tiếng kêu gào.

Nhìn thấy nước mắt nơi khóe mắt của tên tù binh, Từ Ninh chép miệng, nhướn mày nói với Diệp Hồng Tuyết: “Ngày thường ở nhà, Quốc sư cũng như vậy sao?”

“Cho hấn mười lá gan hấn cũng không dám.” Diệp Hồng Tuyết cười khẽ nói.

Bên kia Triệu Khang đã bắt đầu thẩm vấn.

“Nói thật đi, thứ các ngươi dùng để đánh sập cửa thành gọi là gì?”

“Là ai tạo ra nó!”

“Tên là gì!”

“Thiếu một chữ, hôm nay ta sẽ cắt một ngón tay của ngươi để nhắm rượu! Xem ngươi có thể cho ta đủ một đĩa thức ăn hay không!”

Vẻ hung thần ác sát đó, ai mà không biết còn tưởng hấn là ác ma từ đâu chui ra.

Tên tù binh lập tức không chịu nổi nữa, khai ra toàn bộ những gì mình biết.

Đêm khuya.

Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết không ở trong doanh trại quân đội. Hiệp Thiên Quan là một tòa thành lớn của Từ Châu, người dân lúc này đã chạy nạn hết, nhà cửa tự nhiên bị bỏ lại.

Tuy phần lớn đã bị phá hủy, nhưng vẫn còn một vài căn có thể cho phu thê bọn họ ở tạm.

Triệu Khang nhìn ngọn đèn dầu trên bàn, trong đầu hiện lên những gì tên tù binh kia khai báo ban ngày.

Thứ dùng để đánh sập cửa thành gọi là hắc hỏa dược.

Là do Bình Bắc Vương tạo ra.

Ngoại trừ các quan lớn trong vương đình, không ai biết Bình Bắc Vương tên là gì, chỉ biết Bình Bắc Vương còn rất trẻ, và không phải người Kim Quốc.

Chỉ bằng những điều này, Triệu Khang đã suy đoán ra được một số điều. Ngọn lửa đèn dầu lay động, giống như trái tim Triệu Khang lúc này không thể nào bình tĩnh được.

“Không ngờ người lại đến nhanh như vậy!” Lắm bả một mình, trong đầu Triệu Khang hiện lên khuôn mặt mà hơn một năm nay hấn chưa từng quên.

Ninh Vương Tiêu Phi Vũ!

Cánh cửa phòng bị đẩy ra, Triệu Khang quay đầu lại, là Diệp Hồng Tuyết.

Đóng cửa lại, đến bên cạnh Triệu Khang ngồi xuống, Diệp Hồng Tuyết nói: “Thư tín đã gửi đi rồi, thật sự là hấn ta sao?”

Nghe Triệu Khang nói kẻ địch có thể là Tiêu Phi Vũ, Diệp Hồng Tuyết không dám tin.

Kể từ khi bị Triệu Khang đuổi khỏi Càn Quốc mới được hơn một năm chưa đến hai năm, Tiêu Phi Vũ đã tích lũy được nhiều lực lượng như vậy sao?

Điều này có khả năng sao?

Triệu Khang gật đầu: “Chắc chắn là hấn ta, không phải người Kim Quốc, lại còn từ bên đó sang, một mình xông phá vòng vây của vạn quân, thực lực như vậy, ngoài Tiêu Phi Vũ ra còn ai có thể làm được.”

“Hơn nữa, nếu là hấn ta thì quả thật có thể chế tạo ra hỏa dược, trước kia Lôi Hỏa Bộ phụ trách chế tạo hỏa dược đều là người của hấn ta, Lâm Vũ ở Công Bộ cũng là người đi theo hấn ta, hấn ta biết được công thức hỏa dược cũng không có gì lạ.”

Lúc này Diệp Hồng Tuyết mới phản ứng lại: “Là vì lần trước hấn tạo phản, do bệ hạ ra tay nên mới thất bại, cho nên hấn mới chọn cách tấn công Cảnh Quốc chúng ta?”

Triệu Khang nheo mắt: “Chắc là như vậy, lần trước nếu không có Cảnh Đế bệ hạ ra tay trấn áp, với thực lực của hấn lúc đó, cho dù giết sạch người ở đó cũng không phải là vấn đề.”

Chính vì lần đó, có Ngô Như Long, cao thủ hàng đầu đã bước vào Nhị phẩm từ hơn mười năm trước, Tiêu Phi Vũ mới thất bại bỏ chạy.

Lần này dẫn đại quân quay lại tấn công Cảnh Quốc để trả thù cũng là điều dễ hiểu.

“Thật không ngờ lại là hấn, vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì? Tu vi của Tiêu Phi Vũ vô cùng cao, nếu để hấn biết huynh ở đây, nói không chừng sẽ trực tiếp ra tay với huynh.”

Trong đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng, thực lực của Tiêu Phi Vũ quá mạnh mẽ, ngay cả Ngô Như Long bây giờ cũng không dám chắc chắn có thể chiến thắng hắn ta.

Triệu Khang mỉm cười: “Hắn ta không dám đâu.”

Chương 545 - Thuộc nỗ, chúng ta cũng có!

“Hắn không dám sao?”

Diệp Hồng Tuyết có chút hoang mang trước lời nói của Triệu Khang.

Triệu Khang tự tin gật đầu, mỉm cười giải thích: “Ninh Vương làm việc gì cũng phải nắm chắc phần thắng, nếu không hắn sẽ không dễ dàng hành động.”

“Đối với người thường, một việc có sáu phần thành công là có thể mạo hiểm. Nhưng đối với hắn ta, phải nắm chắc chín phần mười mới dám thử. Giết ta? Hắn ta quả thực có năng lực đó, nhưng hắn ta không dám đánh cược.”

Diệp Hồng Tuyết hiểu ra, không khỏi cảm thán: “Kẻ này thật sự là cẩn thận quá mức rồi.”

Triệu Khang cười nói: “Dù sao trước đây hắn cũng từng muốn tạo phản, loại chuyện đặt đầu trên lưng quần như vậy, không thể nào chắc chắn tuyệt đối, đó chính là đi tìm chết. Bây giờ ta đang nghĩ, ngoài đám man di dị tộc mà chúng ta nhìn thấy trước mắt, hắn còn có hậu chiêu gì hay không.”

“Ý ngươi là...” Diệp Hồng Tuyết giật mình.

“Tề quốc và Chu quốc.” Triệu Khang đưa ra đáp án.

Mục tiêu cuối cùng của Tiêu Phi Vũ là mình, nhưng hiện tại lại để cho đám man di dị tộc này tấn công Cảnh quốc. Mục đích không cần nói cũng biết, chính là muốn kéo chân Cảnh đế Ngô Như Long.

Không có Ngô Như Long, trong thiên hạ hiện nay, hắn cơ bản có thể nói là không có đối thủ, có thể toàn tâm toàn ý đối phó với Càn quốc.

Nhưng trong tình huống mình đã có đề phòng, một mình Tiêu Phi Vũ vẫn còn hơi yếu thế.

Vì vậy, hắn còn cần một đồng minh, ngoài Chu quốc và Tề quốc ra, còn ai sẽ giúp hắn?

Nghĩ đến đây, Triệu Khang cũng không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

Trước đó hắn đã viết hai phong mật tín để Diệp Hồng Tuyết tìm người đưa về Càn quốc, nội dung chính là nói cho nữ đế bệ hạ biết Tiêu Phi Vũ đã quay đầu trở lại.

Nhờ nữ đế bệ hạ dẫn Ngọc Phụng bọn họ đến quân doanh lánh nạn, đồng thời đề phòng Chu quốc và Tề quốc xuất binh.

Dưới sự canh phòng nghiêm ngặt của mười mấy hai mươi vạn đại quân, cho dù là Tiêu Phi Vũ cũng không thể xông vào.

Nhưng ở trong hoàng cung thì chưa chắc.

Triệu Khang thầm thở dài, tu vi của mình vẫn chưa đủ, Tứ phẩm thượng tầng đối mặt với cường giả cấp bậc như Tiêu Phi Vũ, chỉ có thể là một món ăn.

Nếu như mình cũng là Nhị phẩm cường giả, cần gì phải như vậy? Trực tiếp cùng Ninh Vương hắn đến một trận chiến solo!

Nhưng lần này đã xác định đối thủ là người!

Ánh mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, lần này người đừng hòng chạy thoát!

Trong lòng âm thầm quyết tâm, Triệu Khang bắt đầu suy nghĩ cách đối phó với đám binh lính Kim quốc trước mắt.

Ngày hôm sau.

Trời vừa hừng sáng, quân địch bên ngoài Hạp Thiên Quan đã khí thế hùng hực triển khai tấn công, số lượng không nhiều, chỉ khoảng một vạn người công thành.

Sử dụng đều là xe công thành loại khí giới, đứng trên tường thành quan sát chiến đấu, Từ Ninh có cảm giác, đám người này không giống như đang công thành.

Ngược lại càng giống như đang luyện binh.

Khiến cho lòng người ta vô cùng bất an.

Tiên phong quân tá dực Trần Mậu Khải nhận được báo cáo của thuộc hạ, vội vàng đến bên cạnh hắn: “Lão soái, quốc sư và Diệp đại nhân đến rồi.”

Từ Ninh nghe vậy vội vàng quay người nhìn lại, liền thấy Triệu Khang hai người leo lên tường thành.

“Quốc sư.”

Triệu Khang mỉm cười gật đầu: “Từ công.”

“Quốc sư đối với cục diện hiện nay có cao kiến gì?” Từ Ninh do dự một chút mới mở miệng.

Trong lòng hắn thực sự không có biện pháp nào tốt để đối phó với đám người Kim quốc lần này.

Giao tranh trực diện, kỵ binh của đối phương mạnh hơn bọn họ rất nhiều, co rúm trong Hạp Thiên Quan mãi không phải là cách.

Hơn nữa hiện tại đối phương đã chia binh tấn công các châu khác, binh lực ở những nơi đó căn bản không thể nào chống đỡ nổi đám quân địch hung hãn như hổ đói này.

Phải mau chóng nghĩ ra biện pháp, kéo chân toàn bộ quân địch!

Triệu Khang cười nói: “Biện pháp sao, cũng không có gì hay ho.”

Nghe vậy, Từ Ninh cười khở một tiếng, lại nghe thấy Triệu Khang tiếp tục nói: “Bất quá, thứ thuốc nổ này là do ta làm ra, làm sao có thể để cho địch nhân dùng nó để đánh chúng ta?”

Từ Ninh ngăn người: “Ý của quốc sư là...”

“Thuốc nổ, chúng ta cũng có!”

Triệu Khang nhếch miệng cười, Diệp Hồng Tuyết ở bên cạnh nhìn hắn ánh mắt tràn đầy dịu dàng, sau đó nói với Từ Ninh: “Từ soái, ngày hôm qua Triệu Khang đã bảo ta đưa mật tín cho bệ hạ, để cho thợ thủ công ở công bộ kinh thành bắt đầu chế tạo thuốc nổ.”

Từ Ninh mừng rỡ, ngay sau đó lại nghi hoặc nói: “Nhưng có kịp không?”

“Đương nhiên là kịp.”

Diệp Hồng Tuyết nhẹ giọng nói: “Trước kia khi Triệu Khang còn ở Cảnh quốc đã từng đề nghị bệ hạ hạ lệnh, tích trữ một lượng lớn nguyên liệu chế tạo thuốc nổ, chính là lưu huỳnh, than củi và diêm tiêu. Chỉ là lúc đó chúng ta đều không biết ba loại nguyên liệu này là dùng để chế tạo thuốc nổ.”

Từ Ninh trừng mắt nhìn Triệu Khang, trước kia khi Triệu Khang còn làm quốc sư ở Cảnh quốc, đã bảo Ngô Như Long chiêu mộ mua ba loại đồ vật này tích trữ lại.

Đối với yêu cầu của Triệu Khang, Ngô Như Long đương nhiên sẽ không từ chối, cũng từng hỏi Triệu Khang đây là dùng để làm gì.

Nhưng Triệu Khang lại không nói rõ, chỉ nói là lỡ như sau này Cảnh quốc gặp phải cường địch, có nguyên liệu chế tạo thuốc nổ sẽ dễ dàng hơn.

Lúc đó, hộ bộ thượng thư còn có chút bất mãn, nói là mua ba thứ đồ này tốn biết bao nhiêu ngân lượng.

Không ngờ ba thứ đồ chơi này lại là dùng để làm thuốc nổ!

“Quốc sư, ngài đã sớm liệu trước được sao?” Trần Mậu Khải vẻ mặt mừng rỡ.

Triệu Khang trợn mắt: “Ta cũng không phải thần tiên, sao có thể biết trước được. Lúc đó chỉ nghĩ, nếu như sau này Cảnh quốc gặp phải cường địch, có nguyên liệu chế tạo thuốc nổ sẽ dễ dàng hơn.”

“Công thức đã được gửi kèm theo mật tín, chắc chắn không bao lâu nữa sẽ có một lượng lớn thuốc nổ được đưa đến.”

Dựa vào tường thành nhìn quân địch đang công thành bên ngoài, Triệu Khang cười lạnh: “Thứ tốt như vậy dùng để đánh thành chẳng phải là quá lãng phí, đến lúc đó ta sẽ dạy các ngươi cách dùng nó để giết người!”

Người Kim quốc còn chưa biết bọn họ sắp gặp phải đại nạn, tiên phong đại tướng Hách Liên Uy còn đang không ngừng xem Hạp Thiên Quan là đá mài dao.

Dùng để huấn luyện bộ binh chiến pháp công thành.

Mà Ngô Như Long sau khi nhận được mật tín và công thức thuốc nổ, lập tức mừng rỡ, vuốt râu cười toe toét: “Tốt, Triệu Khang tốt lắm!”

“Phụ hoàng sao vậy?” Ngô Quan Hải tò mò hỏi.

Các đại thần khác cũng thò cổ ra nhìn, tiền tuyến cũng không có tin chiến thắng, sao bề hạ lại vui vẻ như ăn phải mật vậy?

Ngô Như Long vui mừng phấn khởi: “Quốc sư đã đưa công thức thuốc nổ cho chúng ta, hơn nữa nguyên liệu chế tạo thuốc nổ, trước kia khi còn ở Cảnh quốc, hắn đã giúp chúng ta chuẩn bị sẵn sàng. Tôn Văn!”

Công bộ thượng thư lập tức bước ra.

Ngô Như Long mỉm cười nói: “Truyền lệnh cho người, công bộ nhanh chóng chế tạo thuốc nổ, sau khi hoàn thành, đưa toàn bộ số thuốc nổ đến Hạp Thiên Quan! Cũng nên để cho đám man di này nếm thử uy lực của thứ này!”

“Thần tuân chỉ!”

Nửa tháng sau.

Dưới sự chế tạo ngày đêm không quản sống chết của thợ thủ công công bộ, rốt cuộc đã có năm vạn cân thuốc nổ được đóng gói cẩn thận đưa đến Hạp Thiên Quan.

Suốt khoảng thời gian qua, Từ Ninh luôn co rúm trong Hạp Thiên Quan, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức đi tìm Triệu Khang.

“Quốc sư! Thuốc nổ đã đưa đến, chúng ta tiếp theo nên làm gì với đám khốn kiếp bên ngoài kia!”

Khoảng thời gian này khiến cho Từ Ninh phải chịu đựng không ít ám ức.

Triệu Khang mỉm cười: “Từ công, chúng ta trước tiên đi kiểm tra số thuốc nổ này một chút. Sau đó ta sẽ dạy cho các người cách sử dụng.”

Chương 546 - Nghệ thuật là bùng nổ

Các tướng lĩnh trong ải Hạp Thiên đều đã tập trung tại thao trường.

Triệu Khang cùng Từ Ninh, Diệp Hồng Tuyết và những người khác mở một chiếc hòm gỗ, bên trong là những gói thuốc súng được bọc bằng giấy dầu.

Triệu Khang nhắc một gói lên, ước chừng khoảng ba cân, sau đó mở gói trên tay ra, đổ một ít xuống đất.

Hắn lấy ra một cái đuốc, bảo mọi người tản ra, rồi tự mình châm lửa đốt thử số thuốc súng do Bộ Công của nước Cảnh chế tạo.

Tia lửa lóe lên cùng với làn khói trắng bốc lên, không khí thoang thoang mùi hăng hắc.

Triệu Khang gật đầu: “Tỷ lệ không sai, Từ công.”

Từ Ninh vội hỏi: “Sao vậy?”

Triệu Khang đáp: “Bảo cho binh lính đi chặt tre về, càng nhiều càng tốt, loại quá nhỏ thì đừng lấy.”

Từ Ninh gật đầu nhìn về phía Trần Mậu Khải, người sau lập tức đi truyền lệnh.

“Quốc sư, lấy tre về làm gì vậy?”, Từ Ninh thắc mắc.

Triệu Khang nhỏ giọng nói: “Dùng tre làm vỏ để chứa thuốc súng, ngoài ra, chúng ta tìm thêm một ít bắc đèn để làm dây cháy chậm.”

So với những quốc gia khác, việc sử dụng thuốc súng của nước Càn, đặc biệt là ở huyện Nguyên Giang, có sự khác biệt rất lớn.

Không chỉ chế tạo được bom, mà thậm chí còn có cả lựu đạn đơn giản.

Sức công phá vô cùng lớn.

Triệu Khang lập tức bắt đầu giải thích cho Từ Ninh về loại lựu đạn đơn giản do huyện Nguyên Giang sản xuất.

Sau khi nghe xong, Từ Ninh vô cùng hứng thú và lập tức triệu tập các thợ thủ công trong quân đội đến học hỏi.

Đầu tiên, đặt các mảnh đá vụn vào đáy ống tre, sau đó đổ thuốc súng vào ống tre, cuối cùng lấp đầy phần trên bằng đá vụn và bịt kín miệng ống.

Sấy khô bắc đèn, nhúng dầu, sau đó trộn với bông, vê thành sợi, luồn vào khe hở của ống tre, một quả lựu đạn đơn giản đã hoàn thành.

Mỗi ống tre, Triệu Khang đều yêu cầu cho hai cân thuốc súng đen.

Triệu Khang dẫn đầu thử nghiệm, dùng đuốc châm dây cháy chậm, sau đó chạy bán sống bán chết, mười nhịp thở sau, một tiếng nổ vang lên.

Diệp Hồng Tuyết và những người khác nhìn thấy ống tre chứa đầy thuốc súng phát nổ, những chiếc bàn ghế xung quanh bị sức công phá của vụ nổ biến thành mảnh vụn.

Tất cả đều có chút ngỡ ngàng.

Trần Mậu Khải nuốt nước bọt, thận trọng nhìn về phía Từ Ninh, người cũng đang kinh ngạc: “Lão tướng quân, uy lực này có thể so sánh với một đòn toàn lực của ngài sao?”

Từ Ninh là cao thủ võ công Tứ phẩm, lúc này trong mắt cũng có chút kinh hãi, một đòn toàn lực của hắn cũng chỉ đạt được hiệu quả như vậy.

Nhưng đây chỉ là sức công phá do hai cân thuốc súng gây ra, bọn họ có tới năm vạn cân thuốc súng, nếu làm ra hết thì cũng phải được hai vạn năm ngàn quả lựu đạn như vậy!

Nếu kích nổ toàn bộ, chẳng phải là tương đương với hai vạn cao thủ Tứ phẩm đồng loạt ra tay sao?!

Từ Ninh, người đã chinh chiến trên sa trường cả đời, đột nhiên cảm thấy may mắn, may mắn là năm đó khi nam chinh bắc chiến không có thứ vũ khí như thuốc súng này.

Nếu không, có lẽ hắn đã sớm xuống suối vàng rồi!

Ngoài may mắn, Từ Ninh còn có chút phấn khích, nhìn Triệu Khang với ánh mắt đầy cảm kích, lần sau khi quân địch công thành, nếu sử dụng thứ này, nhất định có thể khiến quân địch đại loạn, đến lúc đó chính là cơ hội chiến thắng của bọn họ!

“Triệu Khang, đa tạ ngươi.”

Diệp Hồng Tuyết bước tới, khuôn mặt rạng rỡ, có Triệu Khang, nước Cảnh nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này!

“Nói gì vậy, ta đây chẳng phải đang giúp đỡ người nhà sao?”, Triệu Khang cười vui vẻ.

Diệp Hồng Tuyết đỏ mặt, không phản bác.

Ba ngày sau.

Dưới sự làm việc ngày đêm của thợ thủ công trong quân đội, đã chế tạo được hơn ba ngàn quả lựu đạn đơn giản.

Và vẫn đang tiếp tục sản xuất với tốc độ cao.

Trên đầu thành, mỗi binh lính canh giữ đều được phát một chiếc giỏ, mỗi giỏ chứa mười quả lựu đạn.

Những người này đều đã được dặn dò kỹ lưỡng, biết cách sử dụng loại vũ khí sát thương lớn này.

Quân đội tập kết xong.

Ngoài ải Hạp Thiên, Hách Liên Uy, tiên phong đại tướng quân của nước Kim, cưỡi trên lưng ngựa, nhìn tòa thành hùng vĩ phía xa.

Hô Diên Trác cười khê: “Tướng quân, thời gian gần đến rồi phải không?”

Hách Liên Uy nhướng mày: “Đúng vậy, đại quân phía sau đã tập kết xong, có thể giao chiến với đám rùa rụt cổ trong thành rồi, Truyền lệnh!”

Hồi Bật bên cạnh cười tàn nhẫn: “Đã chuẩn bị xong từ lâu, muốn công phá tòa thành này dễ như trở bàn tay!”

“Trát Mộc Cáp!”

Trát Mộc Cáp cười lớn: “Đã chuẩn bị xong từ lâu, tướng quân!”

“Toàn quân nghe lệnh, công phá ải Hạp Thiên!”, Hách Liên Uy hét lớn, mệnh lệnh được truyền đi.

Trong nháy mắt, vô số binh lính nước Kim xông về phía ải Hạp Thiên, vô số quân lính yểm trợ cho đội quân Thiên Hỏa

trăm người.

Những người này đều mang theo thùng gỗ chứa đầy thuốc súng, chuẩn bị một lần nữa sử dụng chiêu cũ, cho nổ công thành ải Hạp Thiên!

Nhìn thấy quân địch ập đến như ong vỡ tổ.

Từ Ninh trên đầu thành tràn đầy sát ý: “Toàn quân chuẩn bị!”

Quân lính canh giữ trên đầu thành lần lượt cầm lấy ống tre trong giỏ, tay phải cầm ống tre, tay trái cầm đuốc.

Chờ cho đến khi binh lính phía dưới sắp tiếp cận thành trì, Từ Ninh hét lớn: “Ném!”

Những binh lính gần hấn nhất lập tức châm lửa cho ống tre trên tay, sau đó dùng sức ném về phía đám đông tập trung.

Ống tre được ném vào giữa đám đông, đập vào một tên lính nước Kim đang xông lên.

“Cái thứ gì đây?”, tên lính nước Kim lảo bảm một tiếng, nhìn ống tre đang bốc cháy trên mặt đất mà không để ý nhiều, tiếp tục xông về phía thành trì.

Thế nhưng ngay sau đó, một tiếng nổ vang lên, những tên lính nước Kim xung quanh đều bị sức công phá của vụ nổ hất tung, cùng lúc đó vô số mảnh đá vụn trong ống tre bắn ra tứ phía do lực va chạm của vụ nổ!

Giống như ám khí “mưa lê hoa” vậy, những mảnh đá vụn này mang theo lực đạo cực lớn, xuyên thủng thân thể từng tên lính một.

Lần này ít nhất đã tiêu diệt được hơn mười tên lính nước Kim!

Nhưng đây mới chỉ là một quả lựu đạn, lần này số lượng được ném ra không dưới một ngàn quả!

Vô số tiếng nổ vang lên, trong chốc lát, những tên lính đang công thành đều chết lặng, thậm chí có người nghe thấy tiếng nổ, nhao nhao nhìn về phía đội quân Thiên Hỏa giữa đám đông.

Có phải đám khốn kiếp này lại thao tác sai lầm, làm nổ thùng thuốc súng rồi không?

Nhưng sau khi nhìn qua, tất cả đều chết lặng.

Bởi vì đâu còn bóng dáng của đội quân Thiên Hỏa nữa? Trên mặt đất chỉ còn lại một hố lớn và vô số thi thể không nguyên vẹn.

Từ Ninh cười lạnh, mân mê quả lựu đạn trên tay, hắn vừa rồi cũng ném một quả, vừa vắn rơi trúng bên cạnh đám người đội quân Thiên Hỏa.

Vụ nổ này trực tiếp dẫn nổ cả số thuốc súng trên tay đám người kia.

Hơn trăm tên lính Thiên Hỏa, lượng thuốc súng trên tay bọn chúng chỉ có hơn chứ không kém so với quả lựu đạn kia.

Uy lực như thế nào còn cần phải nói sao?

Chỉ một phát đã dọn sạch sẽ hơn trăm người xung quanh!

Quân địch đang công thành đều chết lặng, tất cả xảy ra quá nhanh, quá mức chấn động khiến bọn chúng nhất thời quên mất việc tấn công.

Lúc này, Từ Ninh lại ra lệnh: “Ném!”

Làn sóng lựu đạn thứ hai được ném ra, khi tiếng nổ thứ hai vang lên, trên mặt đất la liệt thi thể, chỉ có một số ít những tên lính từ bỏ cơ hội trúng số độc đắc trong đời mới đứng yên ổn vô sự.

Nhưng bọn chúng cũng đều ngây người, ngơ ngác nhìn những tên lính còn sống sót xung quanh kêu gào thảm thiết.

Vừa rồi còn ba bốn ngàn người công thành cơ mà? Sao lúc này chỉ còn lại mỗi mình bọn chúng thế này?

Trên đầu thành, Triệu Khang nhìn cảnh tượng này, chết cũng nhanh quá rồi, cứ như chơi game xếp hình vậy.

Quả nhiên nghệ thuật chính là bùng nổ!

Chương 547 - Phản Kích

Phía sau, Hách Liên Uy và những người khác không biết chuyện gì đã xảy ra.

Là tướng lĩnh, họ đương nhiên không cần đích thân công thành, khoảng cách đến Hạp Thiên Quan cũng khá xa.

Cách đó ba bốn trăm trượng, họ đang chờ đợi tin tức từ lính truyền tin về việc công thành bị phá vỡ, chuẩn bị cho toàn quân tràn vào Hạp Thiên Quan.

Kết quả lại thấy mấy chục tên lính mặt mày tái mét, hốt hải chạy về.

Trông họ chẳng khác nào chó nhà có tang.

Trát Mộc Cáp ngăn người, thúc ngựa tiến lên, dùng giáo chặn những tên lính này lại, quát lớn: “Các ngươi chạy về làm gì? Công thành đã bị công phá rồi sao?”

Một tên lính sững người, sau đó hoảng sợ kêu lên: “Chết rồi! Tất cả đều chết rồi! Có yêu ma trấn giữ thành!”

Lời này khiến Trát Mộc Cáp ngớ người: “Cái gì? Cái gì mà chết rồi? Yêu ma gì chứ?”

“Tất cả đều chết rồi! Âm một tiếng, tất cả đều chết rồi!”

Tên lính này rõ ràng đã bị dọa đến phát điên, nói xong liền ngã lăn ra đất, sùi bọt mép.

Hách Liên Uy, Hô Duyên Trác, Hồi Bật cũng thúc ngựa tiến lại, nhìn những tên lính bỏ chạy đang ngây người như phỗng.

Cả ba đồng thời cau mày, Hách Liên Uy lạnh lùng nói: “Phía trước xảy ra chuyện gì? Các ngươi trở về làm gì?”

Lúc này, một tên lính ít bị sốc hơn đã lấy lại tinh thần, vội vàng kêu lên: “Chết rồi! Tướng quân, huynh đệ đều chết hết rồi, chỉ còn lại chúng ta chạy thoát về đây!”

“Ngươi nói gì! Chết hết rồi sao?”

Hách Liên Uy lật người xuống ngựa, nhanh chóng đi đến trước mặt tên lính: “Nói đùa gì vậy! Bốn năm ngàn người các ngươi

đi công thành, mới được bao lâu chứ! Sao có thể chết hết chỉ còn lại mấy người các ngươi?”

“Thật mà tướng quân! Tất cả đều chết rồi, chỉ trong hai cái bùm!” Tên lính lấp bắp nói.

“Rắc chó!”

Sắc mặt Hô Duyên Trác là khó coi nhất, những tên lính công thành này đều là binh lính của hắn, giờ lại trở thành lính đào ngũ, thân là thống lĩnh bộ binh, hắn đương nhiên khó thoát khỏi trách nhiệm.

Lập tức tức giận quát: “Quay lại công thành cho ta!”

Nhưng đám lính đào ngũ này rõ ràng đã bị dọa sợ, vất vả lắm mới từ bỏ năm triệu lượng bạc rồi chạy thoát khỏi vụ nổ kinh khủng đó, làm sao có thể nói quay lại là quay lại.

Lập tức khiến Hô Duyên Trác tức đến nghẹn họng, quay đầu triệu tập toàn quân: “Hồi Bật, lệnh cho Thiên Hỏa quân của ngươi tập hợp! Bản tướng quân tự mình đi công thành!”

Hách Liên Uy lên tiếng: “Hô Duyên tướng quân đừng nóng vội, chúng ta xem xét tình hình trước đã!”

“Tướng quân đợi ta một lát, cho ta nửa canh giờ, ta nhất định công phá cổng thành!”

Hô Duyên Trác hừ lạnh một tiếng, đã tập hợp xong ba nghìn lính công thành.

Nhìn hắn hùng hổ chuẩn bị công thành, Hồi Bật lập tức điều thêm hai trăm Thiên Hỏa quân đi theo.

Hách Liên Uy bọn họ đương nhiên cũng sẽ không để Hô Duyên Trác một mình dẫn quân đi công thành, dù sao vừa rồi bốn năm ngàn người đi, kết quả chỉ còn sống sót mấy chục tên.

Chuyện này thật sự quá kỳ quái.

Họ nhất định phải đi theo xem sao.

...

“Lão soái, địch quân lại tập kết rồi!”

Trần Mậu Khải chạy tới báo cáo, phía sau hắn, thợ thủ công trong quân đang bổ sung cho binh lính một lô lựu đạn mới được chế tạo.

Triệu Khang ở bên cạnh cười nói: “Xem ra là tên cầm đầu tới rồi, thật sự là không sợ chết mà.”

“Lần này cho bọn chúng nếm thử mùi vị thật sự!” Từ Ninh cười ha hả.

Hắn đã nhìn thấy đại quân đen ngịt phía trước, hắn là đối phương đã xuất động toàn quân.

Thế này thì tốt, vừa rồi chỉ là món khai vị, toàn quân xuất động thì càng tốt, một hơi tiêu diệt toàn bộ!

Chẳng mấy chốc, Hách Liên Uy dẫn theo toàn bộ đại quân đến cách Hạp Thiên Quan năm trăm bước, nhìn thấy thi thể la liệt khắp nơi.

Vài tên tướng lĩnh đều sửng người.

Thật sự là toàn bộ tử thương! Vậy mà công thành Hạp Thiên Quan vẫn bình yên vô sự.

Quân Cảnh quốc đã làm thế nào?

Vô số nghi vấn lướt qua trong đầu bọn họ.

Mặc dù Hồ Duyên Trác kinh hãi, nhưng trong lòng nóng lòng lập công, lập tức nhìn về phía Hách Liên Uy: “Tướng quân hạ lệnh đi, mặt tướng hôm nay nhất định công phá tòa thành này!”

Hách Liên Uy hí mắt suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “Không thể bất cẩn, Trát Mộc Cáp, người dẫn năm ngàn người đi theo Hồ Duyên tướng quân công thành!”

Sát Mộc Cáp gật đầu: “Tuân lệnh!”

Rất nhanh, đại quân tập kết xong, theo Hách Liên Uy hạ lệnh một tiếng, tám ngàn người chen chúc lao tới, khí thế giống như sóng biển cuộn cuộn.

Trong lòng Từ Ninh vui mừng khôn xiết, lần công thành này, quân địch càng đông càng tốt.

Chỉ cần có thể trong nháy mắt tiêu diệt hết đám quân địch đang công thành, như vậy sĩ khí quân địch tất nhiên sẽ bị giáng một đòn mạnh.

Đến lúc đó xuất thành đánh một trận, cho dù kỵ binh đối phương lợi hại đến đâu, nhưng trong lúc kinh hoàng lại vội vàng như vậy, tuyệt đối không thể phát huy được sức chiến đấu vốn có.

“Nghe lệnh của ta, đợi quân địch đến gần thành trì hãy ném!”
Từ Ninh lớn tiếng nói.

Truyền lệnh binh dùng tốc độ nhanh nhất đi truyền đạt quân lệnh.

Mà Triệu Khang đã cầm lấy một quả lựu đạn, tìm một vị trí, nhắm thẳng vào đám Thiên Hỏa quân đang được vô số binh lính bảo vệ, cùng nhau xông lên.

Khi quân địch sắp đến gần thành trì, Từ Ninh lập tức hạ lệnh!

Trong nháy mắt, hơn một ngàn quả lựu đạn lại được ném ra, Hồ Duyên Trác thân là tướng quân, đương nhiên cũng có chút bản lĩnh.

Thế mà đưa tay ra chụp một cái, tóm gọn quả lựu đạn đang bay về phía mình vào trong lòng bàn tay, nhìn ngòi nổ đang cháy xèo xèo.

Hồ Duyên Trác sửng sờ một chút, đưa ống trúc lên trước mặt quan sát tỉ mỉ: “Vũ khí gì đây?”

Sau đó không còn sau đó nữa.

Theo một tiếng nổ vang lên, vị thống lĩnh bộ binh tiên phong quân Kim quốc này đã bị nổ tung thành từng mảnh.

Cùng chung số phận với hắn còn có Trát Mộc Cáp, chỉ là đợt nổ đầu tiên, hai vị chủ tướng đã cùng nhau lên đường.

Hách Liên Uy rút cuộc cũng hiểu rõ đám lính công thành trước đó đã mất tích như thế nào rồi!

Hồi Bật ở bên cạnh ngây người, ngửi thấy mùi thuốc súng quen thuộc trong không khí: “Là thuốc súng! Thuốc súng của quân địch! Mau rút lui!”

Thế nhưng đã muộn, trong lúc hấn nói chuyện, Từ Ninh đã hạ lệnh ba lần, tổng cộng bốn đợt lựu đạn được ném ra.

Hàng nghìn quả lựu đạn trong nháy mắt đã biến vùng đất bên ngoài Hạp Thiên Quan thành địa ngục trần gian!

Quá khủng bố.

Sức mạnh khủng bố không thể tưởng tượng nổi, chỉ trong vòng vài phút trước sau, đã oanh tạc quân địch đang công thành chết bảy tám phần, số còn lại cũng đều bị dọa vỡ mật, đúng lúc này, công thành mở ra!

“Giết!”

Tiên phong kỵ binh Vu Thành Công quát lớn một tiếng, thân tiên sĩ tốt dẫn đầu binh lính xông ra khỏi cổng thành.

Hách Liên Uy lập tức hoảng sợ: “Rút lui! Nhanh chóng rút lui!”

Hấn tràn đầy sợ hãi, cảnh tượng bảy tám nghìn người trước đó trong nháy mắt hóa thành tro bụi đã để lại cho hấn một cú sốc cực lớn.

Hấn còn như vậy, huống chi là đám binh lính dưới trướng, lúc này ai nấy đều có chút chân tay nhũn ra.

Mặc dù mệnh lệnh rút lui của Hách Liên Uy hạ xuống rất kịp thời, nhưng Vu Thành Công dẫn theo đều là kỵ binh, hơn nữa đã sớm dàn trận chờ sẵn.

Tốc độ của kỵ binh vĩnh viễn là thứ mà bộ binh không thể nào sánh bằng, trong nháy mắt đã xông đến trước mặt đại quân của Hách Liên Uy.

Mặc dù sau lưng Hách Liên Uy cũng là tinh kỵ, nhưng bọn họ căn bản chưa phát động xung phong.

Kỵ binh không có đủ khoảng cách để phát động xung phong, cũng không còn đáng sợ như vậy nữa.

Cộng thêm một màn vừa rồi, Hách Liên Uy bọn họ quân tâm đã rối loạn, làm sao có thể chống đỡ nổi đại quân của Vu Thành Công xung phong.

Lập tức bị đánh cho tan tác, trong nháy mắt vô số binh lính Kim quốc bắt đầu bỏ chạy tứ tán!

Quân Cảnh quốc vốn dĩ co đầu rút cổ trong Hạp Thiên Quan đã bắt đầu phản kích!

Chương 548 - Triệu Khang Luận Chiến

Trận chiến không kéo dài, chỉ khoảng một khắc đồng hồ.

Quân địch bị đánh tan tác, không thể nào là đối thủ của binh lính nước Cảnh, trong chớp mắt đã bị giết đến mức không còn mảnh giáp.

Vị tướng quân này hơn một tháng nay bị dồn nén, hoàn toàn quên mất câu “quân địch thua chạy chớ đuổi”, dẫn theo kỵ binh truy kích đến cùng.

May mà hắn cũng không bị mất lý trí, thấy quân địch bắt đầu tổ chức phản công liền dẫn quân rút lui.

Trong Hạp Thiên Quan vang lên tiếng reo hò phản kích.

Lần phòng ngự phản công này, nước Cảnh chỉ tổn thất vài trăm người, nhưng đã tiêu diệt hơn hai vạn quân địch!

Đây là một chiến thắng vẻ vang, đối với quân Cảnh trước đây vẫn luôn co rúm trong Hạp Thiên Quan chịu đòn thì đây quả là một liều thuốc tinh thần cực lớn!

Từ Ninh mặt mày hớn hờ, nắm chặt tay Triệu Khang cười lớn không ngớt: “Ha ha ha, lần này thật sự phải cảm ơn quốc sư!”

“Từ công quá lời rồi, đây là thắng lợi có được do tướng sĩ đồng lòng hiệp lực, ta sao dám nhận công?”

Triệu Khang cũng cười, thu hút vô số ánh mắt của quân Cảnh xung quanh.

Trước đó bọn họ còn đang hoang mang lo sợ, quân địch mạnh như vậy, liệu mình có thể thắng được không?

Thế nhưng sự xuất hiện của Triệu Khang đã mang đến cho họ một trận đại thắng đầy phấn chấn, để họ biết rằng những tên địch quân hung hãn kia, khí thế cũng không phải là không thể đánh bại!

Ánh mắt của một số nữ binh nhìn Triệu Khang có chút khác thường.

Diệp Hồng Tuyết đứng bên cạnh trong lòng tràn đầy vui sướng, đây chính là cảnh tượng mà trước đây nàng đã vô số lần mơ ước.

Triệu Khang đến nước Cảnh cùng nàng chung sức, giúp nước Cảnh ngày càng cường thịnh!

Tuy rằng hiện tại có chút khác biệt, mà nàng cũng đã cam tâm tình nguyện làm vợ hiền, nội trợ bên cạnh Triệu Khang.

Nhưng cảnh tượng này vẫn khiến nàng không khỏi kích động.

“Lần này, lũ man di kia sợ là phải kinh hồn bạt vía một thời gian dài!”

Trần Mậu Khải cũng phấn khích, lập tức thỉnh cầu: “Nguyên soái, xin cho phép thuộc hạ dẫn quân phản công!”

“Đừng nóng vội, việc này cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, chúng ta có thể dùng thuốc nổ đánh lui địch, nhưng địch quân cũng có thuốc nổ, chớ để chuyện hôm nay xảy ra với quân ta.”

Từ Ninh dù sao cũng là Từ Ninh, tuy rằng trận đại thắng này rất phấn chấn lòng người, nhưng hấn cũng không bị chiến thắng làm cho mờ mắt.

Triệu Khang tán thưởng gật đầu, không bị thắng lợi nhất thời ảnh hưởng đến tâm trí, mới là thống soái chân chính.

Lão tướng quả nhiên là lão tướng.

“Thống kê thương vong, dọn dẹp chiến trường, ngoài ra mau chóng truyền tin chiến thắng hôm nay về Hoa Kinh!”

Từ Ninh tuyên bố xong những việc cần làm tiếp theo, liền dẫn Triệu Khang cùng mấy vị tướng lĩnh vào trong quân trướng.

Mọi người ngồi vây quanh, Từ Ninh nhìn Triệu Khang trên mặt vẫn còn ý cười: “Quốc sư, theo ý kiến của người, tiếp theo quân ta nên làm gì?”

Triệu Khang khiêm tốn nói: “Các vị ở đây đều là nhân tài trong quân, ta chỉ nghĩ ra được vài chiêu kỳ lạ, còn về thống lĩnh quân đội thì sao có thể sánh bằng các vị tướng quân.”

“Quốc sư quá khiêm tốn rồi, nếu không có người thì chúng ta còn chưa biết phải co rúm đến bao giờ.”

Vị tướng quân dẫn quân xuất thành giết địch hôm nay là Vu Thành Công vô cùng sáng khoái, nhất thời buột miệng nói: “Nếu như ngài có thể làm quốc sư của nước Cảnh chúng ta thì tốt biết mấy.”

Triệu Khang dở khóc dở cười, Từ Ninh cười ha hả nhìn Triệu Khang nói: “Chỉ là nói ra ý kiến thôi mà, không có gì là không thể nói.”

Triệu Khang dừng một chút rồi nói: “Nếu vậy, ta xin mạn phép.”

“Mời quốc sư cứ nói.”

Mấy người đều ngồi nghiêm chỉnh.

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Căn cứ vào những thông tin mà chúng ta biết được, thứ nhất là quân địch có thuốc nổ, thứ hai là bọn chúng rất giỏi về kỵ chiến, mấy hôm trước ta cũng đã đứng trên thành quan sát vài lần.”

“Nói thế nào nhỉ, ta phát hiện chiến thuật công thành của bọn chúng dường như còn chưa được thuần thục, mấy lần công thành trước đó giống như đang luyện binh vậy, điểm này Từ công hãn là cũng nhận ra chứ?”

Từ Ninh vuốt râu gật đầu tán thưởng: “Quốc sư nói đúng, bọn chúng đúng là đang luyện binh, cho nên mấy lần công thành trước số lượng binh mã đều không nhiều, chỉ khoảng một ngàn người.”

Triệu Khang nói: “Đây chính là điểm yếu của bọn chúng, ta nghe Hồng Tuyết nói nước Cảnh gọi đám người tự xưng là Kim quốc này là man di dị tộc.”

“Trước đây những người này đều đến từ thảo nguyên, bọn họ đều là dân tộc du mục, trên thảo nguyên căn bản không xây dựng được thành trì gì, cho nên bộ binh của bọn họ rất yếu, ngược lại kỵ binh lại vô cùng cường hãn.”

“Tuy rằng Tiêu Phi Vũ đã dạy bọn họ chiến thuật bộ binh, nhưng bọn họ còn chưa thành thạo, đối với việc công thành vẫn còn rất lúng túng, trước đó đều là dùng thuốc nổ để công phá thành môn, cho nên bọn họ cần phải luyện binh, đã không biết công thành, vậy thì thủ thành...”

Trần Mậu Khải hai mắt sáng lên: “Bọn chúng chưa từng trải qua chiến tranh thủ thành!”

Triệu Khang mỉm cười: “Không sai, bởi vì trên thảo nguyên không có thành trì để thủ! Cho nên một khi bọn chúng rơi vào thế yếu, bọn chúng rất khó có thể dựa vào thành trì để giao chiến với quân ta.”

“Cho nên quân ta không cần phải liều mạng đi công thành mà bọn chúng đang chiếm đóng.”

Ánh mắt Từ Ninh biến đổi: “Chỉ cần cắt đứt đường vận chuyển lương thảo của bọn chúng, vây hãm một thời gian, bọn chúng tự khắc sẽ rối loạn.”

Triệu Khang gật đầu: “Tiếp theo, điều quan trọng nhất chính là phải nhanh chóng tìm ra nơi cất giữ thuốc nổ của bọn chúng.”

“Thứ này tuy rằng uy lực lớn, nhưng thật ra muốn phá hủy cũng không khó, tìm được nơi cất giữ thuốc nổ rồi cho nổ tung, một phát là nổ tung cả dãy.”

“Phá hủy được thuốc nổ, chỉ bằng vào chiến thuật công thành non nớt kia của bọn chúng, quân ta dựa vào thành trì có thể lập tức bắt bại chi địa.”

Từ Ninh vuốt râu: “Không tồi, không tồi, quốc sư cao kiến.”

Triệu Khang lại nói: “Ngoài ra lương thảo, nước uống... của địch quân cũng là yếu tố then chốt. Hiện tại bọn chúng chiếm cứ Cổ Châu, nhưng nói cho cùng thì Cổ Châu là địa bàn của chúng ta, chúng ta nhất định phải quen thuộc hơn bọn chúng.”

“Nơi nào thích hợp để mai phục, nơi nào thích hợp để công kích, những điều này các vị ở đây chắc chắn đều rõ hơn ta, tóm lại là phải hạn chế ưu thế kỵ binh của bọn chúng.”

Vu Thành Công và Trần Mậu Khải đều vô cùng bội phục nhìn Triệu Khang, chẳng trách người này tuổi còn trẻ mà ở nước Càn đã có địa vị cao như vậy.

Thậm chí ở nước Cảnh bọn họ cũng được tôn kính hết mực, nhân tài như vậy có thể nói là hiếm thấy trên đời.

Từ Ninh gật đầu cười: “Về những gì quốc sư vừa nói, kỳ thật chúng ta đã sớm bố trí, Cao Uyên đã dẫn theo một đội Long

Vũ Tuần lén lút đến Cổ Châu rồi. Hiện tại chỉ còn thiếu một trận thắng lợi để chuyển bại thành thắng.”

“Như vậy là tốt nhất.”

Triệu Khang mỉm cười: “Chờ đến khi nữ đế bệ hạ phái người vận chuyển đại pháo đến, đám man di này cũng không còn gì đáng ngại nữa.”

...

Cùng lúc đó.

Hách Liên Uy và Hồi Bội thảo chạy về thành, sắc mặt hai người đều vô cùng khó coi!

Bại rồi!

Không ngờ trận này bọn họ lại thua!

Hơn nữa còn thua một cách khó hiểu, không biết chuyện gì xảy ra đã bị người ta đánh cho chạy trốn chết.

Tồn thất binh lực còn là chuyện nhỏ, mấu chốt là căn bản không biết mình thua như thế nào!

Hồi Bội tức giận đâm mạnh vào tường: “Quân Cảnh chết tiệt, sao bọn chúng lại có thuốc nổ!”

Hách Liên Uy nghe vậy quay đầu lại trầm giọng nói: “Người chắc chắn đó là thuốc nổ?”

“Chắc chắn, thứ này từ khi Bình Bắc Vương truyền thụ cho ta, ta ngày nào cũng tiếp xúc, mùi vị đó ta không thể nhầm được!”

Chương 549 - Biến Cục

“Sai lầm rồi!”

Hách Liên Uy nghiêng răng, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng. Là một vị tướng tiên phong, hẳn đương nhiên không phải hạng tầm thường.

Nếu quân địch có thuốc súng, trận chiến này sẽ vô cùng khó khăn.

Hơn ai hết, hẳn hiểu rõ uy lực của thuốc súng đến mức nào.

“Xem ra là Đại Càn đã đến giúp Đại Cảnh, đúng như Bình Bắc Vương đã từng nói. Hắc đã từng nhắc đến việc Đại Càn cũng sở hữu thuốc súng”, Hồi Bột lên tiếng.

“Đại Càn?”

Hách Liên Uy lẩm bẩm: “Xem ra là vậy rồi. Quân Cảnh ở Hạp Thiên Quan lần này không dễ đối phó. Phải đổi mục tiêu thôi, ta không tin thuốc súng của Đại Cảnh là vô hạn!”

“Ý của ngài là...?” Hồi Bột chưa kịp nói hết câu.

Mọi quyết định của quân tiên phong đều do Hách Liên Uy định đoạt. Hắc lập tức ra lệnh: “Truyền tin về hậu phương, lệnh cho đại quân nhanh chóng tấn công Ích Châu. Chúng ta sẽ giữ vững Cổ Châu. Chúng dùng thuốc súng để thủ thành, chúng ta cũng có thể.”

“Chỉ cần kéo dài thời gian của chúng là được. Về binh lực, chúng ta hơn hẳn bọn chúng!”

Hồi Bột gật đầu đồng ý: “Hiện tại chỉ có thể làm vậy. Ước chừng không bao lâu nữa quân Cảnh sẽ đánh tới. Lần này, chúng ta nhất định phải rửa hận!”

Lần thất bại này thật sự quá thảm hại.

Phải biết rằng, trước khi đánh hạ Cổ Châu, tổn thất lớn nhất của bọn họ cũng chỉ là hai ba ngàn người. Vậy mà lần này, chưa kịp chạm đến tường thành của địch đã mất hơn vạn người.

Điều này khiến cho cả Hách Liên Uy và Hồi Bột đều khó lòng chấp nhận.

...

Cùng lúc đó, tại kinh thành Thịnh Kinh của Đại Tề.

Trên điện vàng son, văn võ bá quan đồng thanh hô vang “Hoàng thượng thánh minh!”.

Chu Duệ, vị thừa tướng từng được trọng dụng nhờ kế sách cắt đất cầu hòa, nay đã trở thành người đứng đầu trăm quan Đại Tề, lớn tiếng tâu: “Hoàng thượng thánh minh! Lần này, Đại Tề ta nhất định phải rửa hận. Theo ý kiến của thần, nên lập tức tập

kết đại quân, tấn công Vân Thiết thành cùng những thành trì bị Đại Cảnh cướp đoạt!”

“Giết sạch lũ dân chúng Đại Cảnh trong thành, để cho Đại Cảnh biết rằng, Đại Tề ta không phải là quốc gia nhỏ bé mà chúng có thể tùy ý khi nhục!”

“Thừa tướng nói chí phải! Xin bệ hạ cho phép thần dẫn quân tấn công Đại Cảnh!”

Một vị võ tướng bước ra, ánh mắt nóng bỏng nhìn Lưu Quảng Văn đang ngồi trên ngai vàng. Kể từ sau khi Diêm Văn Uyên bị xử trảm, vị trí Đại tướng quân vẫn luôn bỏ trống. Đây chính là cơ hội ngàn năm có một!

Lưu Quảng Văn, người vốn có sức khỏe không tốt, phát tay: “Chuẩn tấu!”

Hắn đã bị Tiêu Phi Vũ thuyết phục, quyết định cùng Tiêu Phi Vũ giáp công Đại Cảnh, rửa hận năm xưa!

...

Trong hậu cung, một bóng hình kiều diễm nghe được tin tức từ triều đình, sắc mặt bỗng chốc biến đổi.

“Phụ hoàng muốn xuất binh đánh Đại Cảnh!”

Lưu Quảng Văn vừa tan triều, đến ngự hoa viên, liền gật đầu, ánh mắt đầy cung chiêu nhìn Cửu công chúa Lưu Yên Nhiên.

Là một vị hoàng đế, hắn tự nhận mình là người tầm thường, mấy chục năm qua chưa từng lập nên công trạng gì vang dội.

Nếu nói có gì đáng tự hào, có lẽ chính là sinh ra được một cô con gái tài giỏi.

Cửu công chúa Lưu Yên Nhiên!

Nàng là người con gái thông minh, mười mấy tuổi đã có thể bày mưu tính kế cho ba nước tấn công Đại Càn.

Nếu không phải là phận nữ nhi, ngôi vị Thái tử của Đại Tề chắc chắn đã thuộc về nàng.

Thấy phụ hoàng gật đầu, Lưu Yên Nhiên lo lắng nói: “Phụ hoàng sao lại đưa ra quyết định như vậy? Lần này tấn công Đại Cảnh, đồng minh của chúng ta là ai? Đại Chu?”

Lưu Quảng Văn cười lớn: “Không chỉ có Đại Chu, còn có Ninh vương Tiêu Phi Vũ.”

“Ninh vương tạo phản của Đại Càn? Hắn ta còn sống sao? Chẳng phải đã bị Quốc sư Triệu Khang đánh bại rồi sao?” Lưu Yên Nhiên kinh ngạc hỏi.

Lưu Quảng Văn giải thích: “Đúng vậy, nhưng hắn ta đã trở lại, hơn nữa hiện tại đang dẫn theo trăm vạn đại quân tấn công Đại Cảnh. Đại Tề ta chỉ cần cùng hắn ta xuất binh, nhất định có thể tiêu diệt Đại Cảnh.”

Lưu Yên Nhiên giật mình: “Vậy còn Đại Càn thì sao? Lần trước Đại Càn gặp nạn, Đại Cảnh đã ra tay tương trợ. Quan hệ hai nước này rõ ràng không hề tầm thường. Đại Càn chắc chắn sẽ không khoan tay đứng nhìn!”

Lưu Quảng Văn cười lớn: “Đại Càn đã có Đại Chu lo liệu. Theo lời Tiêu Phi Vũ, chỉ cần Đại Tề ta cùng hắn hợp sức tiêu diệt Đại Cảnh trong thời gian ngắn, mục tiêu tiếp theo chính là Đại Càn.”

Lưu Quảng Văn khinh thường nói: “Đến lúc đó, Đại Càn tự thân còn lo chưa xong, làm sao có thể chi viện cho Đại Cảnh?”

“Thật sao?” Lưu Yên Nhiên có chút khó tin.

Lưu Quảng Văn thấy con gái không những không ủng hộ mình, ngược lại còn có vẻ hoài nghi, không khỏi nhíu mày: “Yên Nhiên, con làm sao vậy?”

“Không có gì, phụ hoàng. Con chỉ là cảm thấy, chuyện này có phải là quá vội vàng hay không?”

Lưu Yên Nhiên vội vàng nói: “Tiêu Phi Vũ mất tích hơn một năm, nay vừa trở lại đã muốn đối phó với Đại Cảnh. Cái gọi là trăm vạn đại quân của hắn ta, chúng ta đều không rõ hư thực. Hành động thiếu cân trọng, e rằng sẽ rước họa vào thân cho Đại Tề!”

“Hơn nữa, hắn còn muốn đối phó với Đại Càn. Đại Càn có Quốc sư Triệu Khang! Người này là kỳ tài đương thời, tuyệt đối không dễ đối phó!”

Nghe vậy, Lưu Quảng Văn không khỏi kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy con gái mình đánh giá cao một người

đàn ông như vậy.

“Yến Nhiên, Triệu Khang kia thật sự lợi hại như con nói sao?”

Lưu Yến Nhiên vội vàng gật đầu: “Thiên chân vạn xác! Trước đây ở Đại Chu, tài học của hắn khiến người người kinh ngạc!”

Lưu Quảng Văn có chút không tin: “Chỉ là một tên văn nhân mà thôi. Trên chiến trường đao kiếm vô tình, một tên thư sinh như hắn có thể làm được gì?”

Lưu Yến Nhiên cười khỏ. Mới qua bao lâu chứ?

“Phụ hoàng, chẳng lẽ người quên rồi sao? Lần trước liên minh Tề - Chu tấn công Đại Càn, chúng ta đã bại trận dưới tay Triệu Khang. Người này tuyệt đối không phải là loại thư sinh tay trơn mắt cỏ!”

“Nhớ lần này thất bại, Triệu Khang chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Đại Tề!”

Nghe vậy, sắc mặt Lưu Quảng Văn trầm xuống: “Yến Nhiên, con nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ chúng ta nhất định sẽ bại sao? Triệu Khang lợi hại, nhưng Đại Tề ta cũng không phải ăn chay!”

“Hơn nữa còn có Đại Chu và Tiêu Phi Vũ tương trợ, Đại Càn và Đại Cảnh chẳng lẽ còn có thể lật trời hay sao!”

Lưu Yến Nhiên còn muốn nói gì đó, nhưng Lưu Quảng Văn đang tức giận đã đứng dậy bỏ đi.

Nàng chỉ có thể lo lắng, đi qua đi lại tại chỗ.

Trong đầu hiện lên hình bóng đã nhiều lần xuất hiện trong giấc mơ của nàng trong thời gian qua. Hình bóng càng lúc càng rõ nét, trong lòng Lưu Yến Nhiên càng thêm bồi hồi.

Suy nghĩ hồi lâu, nhưng vẫn không tìm ra được cách nào, chỉ đành âm thầm cầu nguyện lần tấn công Đại Cảnh này, Đại Càn và Triệu Khang sẽ không nhúng tay vào.

Nhưng vừa nghĩ đến đây, Lưu Yến Nhiên lại giật mình. Diệp Hồng Tuyết của Đại Cảnh chính là hồng nhan tri kỷ của Triệu Khang!

Liệu Triệu Khang có thể ngồi yên nhìn Đại Cảnh bị tấn công hay không?

“Phụ hoàng... hy vọng lần này người không rước họa vào thân cho Đại Tề!”

...

Tiếp nối Đại Chu, Tiêu Phi Vũ lại thuyết phục được Đại Tề tham gia, hợp sức ba nước muốn tiêu diệt Đại Càn và Đại Cảnh.

Cục diện lại một lần nữa thay đổi.

Ngoài thành Thịnh Kinh, Tiêu Phi Vũ với mái tóc bạc phơ, dẫn người cưỡi ngựa rời đi, ánh mắt không khỏi nhìn về phương hướng Đại Càn.

Tiêu Phi Vũ thản nhiên, thầm nghĩ: “Lần này, không phải người chết thì là ta vong! Liệu ai mới là người có thể cười đến cuối cùng!”

...

Đại Chu.

Trong hoàng cung, Lý Mộc Dịch, người đã trở thành tân hoàng của Đại Chu, hiện tại đã hoàn toàn ngồi vững trên ngai vàng.

Chương 550 - Thiên hạ đại loạn

Ban đầu, một số đại thần còn lo lắng về việc Lý Mộc Dịch kế vị.

Họ lo lắng Lý Mộc Dịch quá tàn bạo, bởi vì khi còn là hoàng tử, hắn nổi tiếng là người tàn nhẫn, hung ác.

Nhưng kết quả nằm ngoài dự đoán, sau khi lo liệu xong tang lễ của tiên đế và chính thức đăng cơ.

Lý Mộc Dịch có thể nói là siêng năng đến mức đáng kinh ngạc.

Lấy việc lên triều sớm làm ví dụ, hắn ta mỗi ngày đều có mặt trước cả bá quan văn võ.

Hơn nữa, nghe các thái giám trong cung nói, mỗi đêm Lý Mộc Dịch đều ở ngự thư phòng xem tấu chương đến tận khuya.

Ngay khi lên ngôi, hắn ta đã ban hành chính sách mới, sửa đổi toàn bộ những điều luật cũ kỹ.

Đây mà là bạo quân sao? Rõ ràng là một vị minh quân thánh hiền!

Ngay cả khi tiên đế còn tại vị, cũng không làm tốt bằng Lý Mộc Dịch!

Một số người sau khi nhận ra, liền liên tưởng đến thân thể của Lý Mộc Dịch là kết quả của một đêm say rượu của tiên đế và một cung nữ.

Họ lập tức hiểu ra, 20 năm qua, hắn ta đã tự bôi nhọ danh tiếng của mình để bảo vệ bản thân.

Ngay lập tức, mọi người đều không khỏi thán phục, hắn ta thật sự rất biết nhẫn nhịn!

Lý Mộc Dịch sau khi trở thành hoàng đế, khác hẳn với trước kia, điều này khiến cho văn võ bá quan nước Chu vô cùng mong đợi.

Đặc biệt là sau khi hắn ta lấy ra công thức chế tạo thuốc súng, càng khiến cho vô số đại thần tôn sùng là minh chủ phục hưng Đại Chu.

Giờ đây, thời gian đã trôi qua không ít, tình hình cụ thể của trận chiến phạt Càn năm đó, các nước ít nhiều đều biết được đôi chút.

Nước Càn có thể đánh bại liên quân Chu - Cảnh, loại thuốc súng thần bí kia đã đóng vai trò vô cùng quan trọng.

Không có thứ đó, Kim Lâm Quan đã bị công phá từ lâu rồi.

Mà bây giờ nước Chu chúng ta cũng có thuốc súng!

Danh hiệu thiên hạ đệ nhất cường quốc, vẫn là của Đại Chu chúng ta!

Hơn nữa, chỉ cần cho thêm một chút thời gian, nói không chừng có thể thôn tính ba nước còn lại, thống nhất thiên hạ!

Hôm nay, Lý Mộc Dịch đã đề xuất việc phát binh đánh nước Càn, nếu như là trước đây, chắc chắn sẽ có không ít người phản đối.

Nhưng bây giờ, mọi người đều không vội vàng bày tỏ ý kiến.

Lễ bộ thượng thư Tào An Quốc hỏi: “Bệ hạ, vì sao lại vô cớ phát binh đánh nước Càn?”

Nhìn thấy mọi người đều đang chờ đợi câu trả lời của mình, Lý Mộc Dịch khẽ cười một tiếng: “Nếu trăm nói là vì muốn rửa hận, chứ vì thấy thế nào?”

Không ít người im lặng.

Lý Mộc Dịch lại nói: “Hơn một năm nay, Đại Chu chúng ta tuy chưa hoàn toàn khôi phục lại thời kỳ đỉnh cao, nhưng nước Càn trong trận chiến đó cũng bị tổn thất nặng nề.”

“Bây giờ là lúc để cho thiên hạ biết, Đại Chu ta vẫn là Đại Chu năm xưa, là bá chủ của chư quốc!”

Nghे vậy, các võ tướng đều kích động, nhiệt huyết sôi trào, lập tức xin được xuất binh.

Hộ bộ thượng thư Trần Vân Sinh suy nghĩ một chút, bước ra nói: “Bệ hạ, nước Càn và nước Cảnh có quan hệ thân thiết, nếu chúng ta phát binh đánh nước Càn, e rằng nước Cảnh sẽ nhúng tay vào.”

“Yên tâm đi, lúc này nước Cảnh tự lo cho bản thân còn chưa xong.”

Lý Mộc Dịch cười tủm tỉm nói: “Hơn nữa, chúng ta không phải muốn công đánh nước Càn, mà chỉ là kiềm chế nước Càn, khiến bọn chúng không thể chi viện cho nước Cảnh mà thôi.”

“Chờ sau khi nước Cảnh bị diệt, nước Càn một mình một cõi, tự nhiên cũng không tạo thành được cái gì.”

Quần thần ngẩng người nhìn Lý Mộc Dịch, nước Cảnh bị diệt?

Lại còn có chuyện này?

Chẳng lẽ bệ hạ biết chuyện gì sao?

Có người vội vàng hỏi, Lý Mộc Dịch cũng không giấu giếm, đem chuyện nước Cảnh hiện tại đang bị người ta công đánh nói ra.

Các võ tướng càng thêm kích động, một nam tử trung niên đứng dậy xin lệnh: “Bệ hạ, thần xin lĩnh binh chinh phạt nước

Càn!”

“Bệ hạ, thần cũng xin được xuất binh!”

“Còn có thần!”

Lý Mộc Dịch chấp tay sau lưng, nhìn từng võ tướng quỳ xuống xin lệnh, trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn không thể diễn tả.

Cảm giác hiệu lệnh thiên hạ này thật sự khiến người ta nghiện, khó trách trên đời này có nhiều người muốn làm hoàng đế như vậy.

“Đừng vội, ai cũng có phần.”

Nhìn thấy các võ tướng bên dưới đã bắt đầu tranh giành nhau, lúc này Lý Mộc Dịch mới lên tiếng.

“Lâm Khoát Hải.”

Ánh mắt nam tử đầu tiên xin lệnh sáng lên: “Có thần!”

Lý Mộc Dịch thản nhiên nói: “Truyền lệnh cho người dẫn năm vạn quân tiên phong đến đóng quân bên ngoài U Châu Quan, biên giới nước Càn.”

Lâm Khoát Hải lập tức nói: “Thần tuân chỉ!”

“Vũ Hùng.”

Lý Mộc Dịch nói: “Truyền cho người làm giám quân.”

“Diệp Song Thành!”

Một nam tử đang nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra, nhìn về phía Lý Mộc Dịch: “Có thần!”

Lý Mộc Dịch: “Truyền cho người làm chủ soái tam quân, mười ngày sau đại quân xuất phát, tiến đánh nước Càn!”

Diệp Song Thành cung kính nói: “Thần tuân chỉ!”

Từng cái tên của các quan viên được Lý Mộc Dịch xướng lên.

Mọi người đều hùng hực khí thế, quyết tâm lần này nhất định phải công phá nước Càn.

Những người không được xướng tên thì có chút sốt ruột.

Đây chính là đại sự đầu tiên sau khi Lý Mộc Dịch đăng cơ, nếu như làm thành công, vậy thì sau này chắc chắn sẽ trở thành tâm phúc của vị tân đế này, vinh hoa phú quý còn thiếu sao?

“Công bộ đốc toàn lực giám sát việc chế tạo thuốc súng, lần trước người nước Càn dùng thứ đồ chơi này đánh chúng ta, lần này cũng nên để bọn chúng nếm thử uy lực của thuốc súng rồi.” Lý Mộc Dịch cười khà khà.

Công bộ thượng thư vội vàng gật đầu vâng dạ.

Nước Chu cũng bắt đầu rầm rộ chuẩn bị cho chiến tranh.

Sau khi bãi triều, Lý Mộc Dịch cùng với Hương Nhi - người đã trở thành cung nữ đi bên cạnh - đang định trở về hậu cung, liền thấy một bóng hình xinh đẹp thanh lệ đứng trên ngự đạo.

Nữ tử tay cầm ngọc tiêu, ánh mắt lạnh nhạt.

Lý Mộc Dịch lại dừng bước, cung kính gọi một tiếng: “Lão sư.”

Công Tôn Vân Tú nhấc mí mắt lên, thản nhiên nói: “Vì sao?”

Nàng đã biết chuyện Lý Mộc Dịch muốn phát binh đánh nước Càn.

Lý Mộc Dịch mỉm cười nói: “Trẫm không biết lão sư đang nói gì.”

Công Tôn Vân Tú lạnh lùng nói: “Người đã leo lên được vị trí này, thì nên dốc lòng vì nước Chu, chứ không phải kéo nó vào cảnh chiến tranh loạn lạc.”

“Lão sư giáo huấn đúng lắm.”

Lý Mộc Dịch khẽ gật đầu, nhưng lại chuyển giọng: “Tuy nhiên trẫm cho rằng, đại thế đã đến, thiên hạ đại loạn, chính là thời cơ tốt để nhất thống thiên hạ. Minh quân tôn lễ an dân, minh quân khai thác đất đai để cường quốc.”

Lý Mộc Dịch cười nhẹ: “Làm một vị vua giữ gìn cơ nghiệp không phải là mục tiêu của trẫm.”

Công Tôn Vân Tú siết chặt ngọc tiêu trong tay: “Nước Chu không chịu nổi thêm một lần thất bại nào nữa!”

Lý Mộc Dịch nhướng mày: “Vậ thì xin lão sư hãy chờ xem, Đại Chu ta trước kia là bá chủ của bốn nước phương Bắc, là đỉnh cao của thiên hạ, mà bây giờ...”

“Nó sẽ càng thêm cường thịnh vì trẫm!”

Nhìn Lý Mộc Dịch rời đi, Công Tôn Vân Tú đứng yên tại chỗ hồi lâu, khẽ thở dài một tiếng, bắt lực rời khỏi.

Nàng là viện trưởng của thư viện, địa vị ở Đại Chu vô cùng cao, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một người dạy học mà thôi.

Lý Mộc Dịch thật sự muốn độc đoán chuyên quyền, nàng cũng không có cách nào lay chuyển được quyết định của hắn.

Nhìn bầu trời quang đặng, Công Tôn Vân Tú bước ra khỏi hoàng cung, thiên hạ sắp đại loạn rồi!

Lý Mộc Dịch sẽ là người dẹp loạn thiên hạ sao?

Ít nhất Công Tôn Vân Tú không cho là như vậy.

Trong đầu nàng bỗng hiện lên một người, vị quốc sư của nước Càn kia mà nàng chỉ mới gặp qua vài lần.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, tài văn chương và chí hướng của đối phương đã khiến nàng vô cùng chấn động.

Trong đầu nàng không khỏi vang lên câu nói của đối phương:

“Nâng đá vá trời, nếu không phải ta thì còn ai?”

Công Tôn Vân Tú lẩm bẫm: “Chẳng lẽ sẽ là ngươi sao?”

Chương 551 - Chương 512: Uy Lực Thần Pháo

Cảnh quốc.

Thiên quân vạn mã vây chặt lấy thành trì, binh lính Kim quốc bên trong từng người đều kinh hoảng vô cùng.

Đúng như lời Triệu Khang đã nói, đám người bọn họ giỏi nhất là cưỡi ngựa chiến đấu.

Còn về bộ binh công thành, mặc dù Tiêu Phi Vũ trước đó đã có chuẩn bị, nhưng rèn luyện và thực chiến chung quy vẫn là hai chuyện khác nhau.

Điều khiến bọn họ bất lực hơn cả là, sau khi công phá thành trì, Tiêu Phi Vũ chưa từng nghĩ tới có một ngày mình cũng sẽ rơi vào cảnh bị vây hãm.

Cửa thành bị đánh cho tan nát vẫn chưa kịp tu sửa, cũng chẳng chuẩn bị bất kỳ khí giới phòng thủ nào.

Giờ đây bị Cảnh quốc vây khốn, người không thể tiến thoái tự do lại trở thành bọn họ.

Từ Ninh lần này không hề nương tay, đại quân trong Hạp Thiên quan trải rộng ra, bao vây thành trì bị đám người Kim quốc chiếm đóng.

Cũng không vội vàng công thành, chỉ phái người cắt đứt liên lạc giữa bọn họ, tiếp tế cái gì cũng không cho vào.

Theo lương thực ngày càng ít đi, không ít người Kim quốc trong lòng đều hoảng sợ.

Trong đại tướng.

Các vị tướng lĩnh mặt mày hớn hờ, Từ Ninh mỉm cười nói: “Nhiều nhất là hai ba ngày nữa, đám người này sẽ không chống đỡ nổi.”

Trần Mậu Khải đề nghị: “Hay là thừa thế công phá một thành? Tạo thêm chút áp lực tâm lý cho bọn chúng?”

Vu Thành Công gật đầu, Từ Ninh trong lòng cũng tán thành, nhưng vẫn nhìn về phía Triệu Khang.

“Quốc sư thấy thế nào?”

Triệu Khang trầm ngâm một lát, gật đầu: “Có thể, con người ta khi bị dồn vào đường cùng ngược lại sẽ bộc phát ý chí cầu sinh mãnh liệt.”

“Lúc này nên lấy công tâm làm thượng sách.”

Diệp Hồng Tuyết nhướn mày: “Người có cách gì?”

Triệu Khang cười nói: “Trước tiên phái người đi chiêu hàng, lúc này bọn họ chắc chắn sẽ không đầu hàng, sau đó lại dùng

thể sét đánh không kịp bịt tai công phá một thành, phá thành xong một tên cũng không tha! Ân uy và áp lực cao như vậy, tinh thần bọn họ sẽ sụp đổ.”

Mọi người đều bị câu nói “một tên cũng không tha” của Triệu Khang làm cho giật mình.

Từ Ninh ánh mắt tán thưởng: “Quốc sư quả nhiên là sát phạt quyết đoán!”

Trần Mậu Khải và Vu Thành Công đều vô cùng bội phục, trước kia đám người dị tộc man di này sau khi phá thành, bắt kẻ là binh lính hay bách tính, đều là gặp người liền giết.

Không biết đã có bao nhiêu bá tánh Cảnh quốc chết thảm dưới lưỡi đao của bọn chúng, bởi vậy bọn họ khi giết đám man di dị tộc này tự nhiên không có gánh nặng tâm lý gì.

Trần Mậu Khải đứng dậy nói: “Ta lập tức đi điều binh chuẩn bị công thành!”

Thành trì gần nhất cũng chỉ có ba bốn ngàn binh lính Kim quốc trấn thủ, lúc này ngay cả cửa thành cũng không có, muốn phá thành quả thực không thể dễ dàng hơn.

Tuy nhiên Triệu Khang lại lên tiếng: “Trần tướng quân đừng vội.”

“Quốc sư có chuyện gì?” Trần Mậu Khải sững sốt.

Triệu Khang mỉm cười nói: “Hiện tại phá thành tuy dễ dàng, nhưng địch quân chống cự, quân ta khó tránh khỏi phải chém giết một phen, như vậy lại không hay.”

Trần Mậu Khải nhíu mày nói: “Đã ra chiến trường há lại sợ đổ máu hy sinh?”

“Có thể ít chết người thì vẫn là tốt hơn.”

Trong nụ cười của Triệu Khang có chút mong đợi, Diệp Hồng Tuyết trong lòng nghĩ đến sáng nay Triệu Khang ra ngoài một lúc: “Chẳng lẽ là...”

Nhẹ nhàng gạt đầu, Triệu Khang cười nói: “Mười khẩu thần pháo và một ngàn viên đạn pháo mà Nữ Đế bệ hạ đưa tới ba ngày trước đã đến địa phận Từ Châu, hiện đang trên đường tới

đây, ngày đêm không nghỉ, nhiều nhất hai ngày nữa là có thể đến nơi. Từ tướng quân phái người đi tiếp ứng một chút.”

“Không thành vấn đề, thần pháo này thật sự lợi hại như lời quốc sư nói sao?” Từ Ninh cũng không khỏi tò mò.

Triệu Khang mỉm cười tự tin: “Ở thời đại này, thần pháo có thể nói là vũ khí lợi hại nhất thiên hạ.”

Vu Thành Công có chút không tin, đánh trận cả đời, vũ khí gì mà hắn chưa từng thấy qua.

Triệu Khang lại nói: “Đừng vội, hai ngày nữa mọi người sẽ biết.”

Nghe nói thần pháo được vận chuyển đến, theo yêu cầu của Triệu Khang, Từ Ninh phái một vạn người đi nghênh đón.

Nhanh hơn dự kiến nửa ngày, khi những khẩu thần pháo kia lần lượt xuất hiện trong quân doanh, lập tức thu hút vô số ánh mắt chú ý.

“Quốc sư!”

Người phụ trách vận chuyển thần pháo chính là hai vị cao thủ tam phẩm mà Triệu Khang thu phục.

Bá Dao Trần Giang Hà và Nam Cung Long.

Từ Ninh ánh mắt sáng rực: “Hai vị quả nhiên là cường giả.”

Trần Giang Hà mỉm cười chấp tay: “Tiền bối quá khen.”

Nam Cung Long cũng chấp tay thi lễ, hai người bọn họ đều là cao thủ tam phẩm, ở nước Càn có thể ngang nhiên hoành hành.

Nhưng ở Cảnh quốc cao thủ như mây, vẫn là khiêm tốn một chút thì hơn.

“Là hai vị phụ trách vận chuyển sao.” Triệu Khang mỉm cười.

Nam Cung Long đeo trường kiếm gật đầu nói: “Bệ hạ nói chuyện này vô cùng quan trọng, cho nên muốn chúng ta tự mình phụ trách.”

Triệu Khang hỏi: “Trong nước còn bao nhiêu khẩu thần pháo?”

“Mới đây lại đúc thêm được sáu khẩu, tổng cộng còn ba mươi khẩu. Chúng ta vận chuyển mười khẩu tới trước, bệ hạ lo lắng không đủ nên còn năm khẩu đang trên đường.”

Trần Giang Hà tiếp lời: “Ngoài ra còn vận chuyển thêm hai ngàn viên đạn pháo, bệ hạ nói dù thế nào cũng phải giúp Cảnh quốc đánh lui địch quân.”

Diệp Hồng Tuyết trong lòng có chút cảm động, Từ Ninh cũng vô cùng vui mừng nhìn Triệu Khang: “Đa tạ quốc sư.”

“Người một nhà khách sáo cái gì.”

Triệu Khang cười vỗ vỗ nòng pháo: “Đi, chúng ta đi thử thần pháo này!”

Một khẩu thần pháo nặng hơn năm trăm cân, mặc dù đã lắp bánh xe, nhưng cũng cần mười tráng hán hợp sức mới có thể điều khiển dễ dàng.

Ngoài Trần Giang Hà và Nam Cung Long ra, Nữ Đế bệ hạ còn phái một nghìn binh lính pháo binh tới phụ trách thao tác thần pháo.

Đại quân bày trận, thần pháo được đẩy đến cách thành trì năm trăm bước, Trần Giang Hà lui về phía sau mấy bước, thật sự là lần trước bị thứ này oanh tạc đã để lại bóng ma tâm lý.

Từ Ninh và những người khác đều tò mò nhìn thần pháo.

Còn binh lính Kim quốc trên đầu thành càng thêm mờ mịt, nhìn những khẩu thần pháo đen ngòm kia.

Vị tướng quân trấn thủ thành trì này nhìn không được nhíu mày.

Đám người Cảnh quốc này vây thành nhiều ngày như vậy cũng không công thành, hôm nay là muốn làm gì?

Đúng lúc hắn còn đang nghi hoặc, liền thấy có người giơ cao một lá cờ tam giác, sau đó hạ xuống.

Ngay sau đó!

Như sấm rền giáng thế!

Mười viên đạn pháo giống như quả cầu lửa đập vào tường thành, dường như toàn bộ tường thành đều rung chuyển.

Chỉ thấy bức tường thành tưởng chừng kiên cố kia trực tiếp bị oanh tạc ra từng hố to nhỏ.

Vô số gạch đá vụn bắn tung tóe.

Diệp Hồng Tuyết trợn mắt há mồm.

Từ Ninh ngậy người.

Vu Thành Công trực tiếp bị dọa đến mức ngồi phịch xuống đất, Trần Mậu Khải thiếu chút nữa thì trùng mắt.

Lúc này trên đầu thành, còn có bóng dáng tên lính nào trấn thủ nữa chứ?

Đều bị oanh tạc cho thất bát nháo!

“Bắn!”

Theo một tiếng hô, loạt pháo kích thứ hai bắn ra, lần này nhắm vào không phải là đầu thành, mà là tường thành.

Ầm ầm một tiếng!

Bức tường thành cao gần hai mươi mét bị oanh tạc ra một lỗ hổng cao năm sáu mét.

Tất cả mọi người đều ngây dại!

Binh lính Kim quốc trong thành đều hoảng sợ nằm rạp xuống đất, đây là thiên khiến sao?

“Bắn!”

Loạt pháo kích thứ ba bắn ra, khi tiếng nổ biến mất, tường thành bị oanh tạc ra một lối đi khổng lồ, căn bản không cần công thành, trực tiếp dẫn đại quân xông qua lối đi này là được.

Vu Thành Công toàn thân run rẩy, nhìn không được nhìn về phía Triệu Khang đang mỉm cười, lại nhìn mười khẩu thần pháo đã bắn ba loạt pháo kia.

Chương 552 - Tiêu Phi Vũ Trở Lại

Lần đầu tiên đại pháo ra trận, lập tức gây chấn động toàn trường.

Sức mạnh hủy diệt kinh hoàng của nó khiến cho cả những kẻ dày dạn kinh nghiệm sa trường như Từ Ninh cũng phải run sợ.

Triệu Khang cũng rất hài lòng, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ, nhìn bức tường thành sụp đổ.

Tường thành của Nguyên Giang huyện đều được xây dựng bằng gạch nung đặc biệt, kết hợp với vữa xi măng và gang thép.

Dù không thể so sánh với tường thành bê tông cốt thép của hậu thế, nhưng cũng có thể coi là cực kỳ kiên cố.

Thế mà chỉ cần 40 phát bắn từ đại pháo đã sụp đổ, huống chi là tường thành của Cảnh quốc, tuy nhìn có vẻ vững chắc nhưng phần lớn chỉ được xây bằng đất sét nung.

Nhận thấy mọi người im lặng, Triệu Khang quay đầu nhìn Vu Thành Công, cười nói: “Vu tướng quân? Còn chờ gì nữa, hiện tại quân địch trong thành e là đã sợ vỡ mật rồi.”

Vu Thành Công lúc này mới hoàn hồn, hắn đã bị dọa choáng váng, nhất thời quên mất cách điều binh khiển tướng.

Từ Ninh là người đầu tiên lấy lại tinh thần, lập tức hô to: “Toàn quân tấn công, chém giết giặc thù!”

“Giết!”

Binh lính Cảnh quốc tràn vào con đường vừa được mở ra.

Từ Ninh không cần phải xông pha trận mạc, hắn quay người lại, vội vàng đi đến bên cạnh Triệu Khang, nắm chặt tay hắn: “Quốc sư!”

“Từ công.” Triệu Khang mỉm cười.

Từ Ninh vô cùng kích động: “Quốc sư! Ngươi phải hứa với lão phu, sau này tuyệt đối không được dùng đại pháo này để đối phó với Cảnh quốc chúng ta!”

Từ Ninh có chút sợ hãi, mặc dù trước đây đã nghe Triệu Khang nhắc đến uy lực của đại pháo vô số lần, Từ Ninh cũng biết Triệu Khang không phải người thường.

Nhưng trong lòng vẫn còn chút nghi ngờ.

Bây giờ tận mắt chứng kiến uy lực của đại pháo, Từ Ninh không thể không thừa nhận rằng hẳn thực sự có chút sợ hãi.

Nếu có một ngày Cảnh quốc và Càn quốc xảy ra xung đột, người Càn quốc kéo đại pháo đến đánh, vậy ai có thể chống đỡ?

Con người chẳng lẽ còn cứng hơn tường thành sao?

Nghe nói hiện nay cả nước Càn quốc đều đang đúc đại pháo, ngoài mười khẩu này còn có năm khẩu sắp được chuyển đến, Càn quốc còn có hai ba mươi khẩu nữa.

Tương lai sẽ chỉ ngày càng nhiều hơn!

Triệu Khang: “Từ công nói gì vậy, nếu Triệu Khang có ý đồ đó, tại sao lại tặng đại pháo này cho Cảnh quốc?”

Triệu Khang mỉm cười, không để bụng, hẳn biết Từ Ninh đang lo lắng điều gì.

Một vũ khí đáng sợ như vậy, một người vì nước vì dân như Từ Ninh, sau khi chứng kiến uy lực của nó, tự nhiên sẽ lo lắng cho Cảnh quốc.

Ánh mắt Từ Ninh kinh ngạc, sau đó càng thêm kích động: “Ý của quốc sư là, đại pháo này tặng cho Cảnh quốc chúng ta sao?”

Triệu Khang nhìn Diệp Hồng Tuyết bên cạnh, mỉm cười: “Đương nhiên rồi, ta đã hứa với Hồng Tuyết, sau này bất luận Càn quốc có thứ gì tốt, đều sẽ tặng một phần cho Cảnh quốc. Đây đều là sính lễ của ta!”

Diệp Hồng Tuyết trong lòng cảm động, nắm chặt tay Triệu Khang, Từ Ninh cười ha hả: “Tốt tốt tốt! Cảnh quốc chúng ta không uổng công nhận con rể này.”

“Lão tướng quân nói vậy gì đó!” Diệp Hồng Tuyết dờ khóc dờ cười.

Từ Ninh giả vờ nghi ngờ: “Diệp đại nhân, quốc sư đã đưa sính lễ đến rồi, Diệp đại nhân còn muốn trả lại sao?”

“Đúng vậy đúng vậy! Đến lúc đó Từ công phải làm chủ cho ta!” Triệu Khang thêm dầu vào lửa.

Hai má ửng hồng, Diệp Hồng Tuyết tuy có chút ngại ngùng, nhưng trong lòng lại ngọt ngào vô cùng.

Có đại pháo trợ giúp, việc công thành tự nhiên trở nên vô cùng dễ dàng.

Quân địch trong thành căn bản không kịp phản kháng, đã bị Vu Thành Công và Trần Mậu Khải dẫn quân xông vào giết sạch.

Hai vị tướng quân hôm nay đã được thỏa mãn, sau khi ra ngoài báo cáo chiến quả, ánh mắt không ngừng liếc về phía đại pháo, hiển nhiên đã có chút ngứa ngáy muốn tự mình bắn vài phát cho thỏa mãn.

Mọi người trở về doanh trại, ai nấy đều phấn chấn.

Triệu Khang nói: “Tiếp theo có thể đi chiêu hàng rồi.”

Từ Ninh ra lệnh: “Chém đầu tất cả quân địch bị giết hôm nay, để cho lũ man di chết tiệt này nhìn cho rõ ràng kết cục của việc xâm lược Đại Cảnh chúng ta.”

Trên chiến trường, cách tốt nhất để đánh vào tâm lý kẻ thù chính là xây Kinh Quan.

Vài nghìn thủ cấp được dựng lên, đủ dọa chết người.

Trần Mậu Khải chấp tay: “Tuân lệnh!”

Vu Thành Công phấn khích nói: “Có đại pháo của quốc sư, không cần bao lâu, chúng ta có thể thu phục tất cả những vùng đất đã mất!”

Triệu Khang lại lắc đầu, dặn dò: “Đừng quá lạc quan chủ quan.”

Trần Mậu Khải nghi ngờ: “Quốc sư, đại pháo uy lực mạnh như vậy, ai có thể chống đỡ nổi?”

Triệu Khang nói: “Nói thì như vậy, nhưng đại pháo cũng có nhược điểm của nó. Thứ nhất, đại pháo tương đối cồng kềnh, di chuyển chậm, thứ hai, tầm bắn hiệu quả của nó trong vòng sáu trăm bước, vượt quá phạm vi này thì độ chính xác sẽ không còn.”

“Tốc độ chậm, vì vậy đại pháo tương đối e ngại kỵ binh xung phong, vì vậy khi sử dụng đại pháo, các người phải xây dựng

trận địa pháo trên cao.”

“Có một nghìn pháo binh, việc vận hành đại pháo không thành vấn đề, nhưng cũng không thể đặt hết hy vọng vào đại pháo, binh vô thường thế, thủy vô thường hình, đạo lý này các người hẳn là hiểu rõ hơn ta.”

Từ Ninh gật đầu, cảm thán: “Người thường nếu có được thần vật như đại pháo, e rằng đã sớm coi thiên hạ quần hùng như cỏ rác, người lại vẫn có thể cẩn thận thận trọng, chúng ta đều phải học tập người nhiều hơn.”

“Từ công quá khen.”

Triệu Khang khiêm tốn một câu, cười nói: “Chờ khi Càn quốc chúng ta nghiên cứu ra súng ngắn, súng hỏa mai, đến lúc đó mới thật sự có thể làm được thiên hạ vô địch.”

Trần Mậu Khải hứng thú hỏi: “Quốc sư là nói Càn quốc còn có vũ khí khác tương tự như hỏa pháo sao?”

“Đang nghĩ cách nghiên cứu, những thứ này đều có thể gọi là hỏa khí.”

Triệu Khang giải thích: “Hiện tại trên chiến trường là giao tranh bằng vũ khí lạnh, sự xuất hiện của hỏa khí là bước ngoặt lịch sử, sẽ thay đổi cục diện chiến trường, ngày này sẽ không còn xa.”

Mọi người tuy không hiểu lắm, nhưng đều vô cùng chấn động.

Triệu Khang lại nói: “Ngoài ra, kẻ đứng sau chỉ huy đám binh lính Kim quốc này là Tiêu Phi Vũ, tên này tâm cơ thâm trầm, tu vi cái thế, là đối thủ của chúng ta, chúng ta không thể bất cẩn.”

Từ Ninh gật đầu: “Quốc sư nói đúng, thừa dịp quân địch còn chưa kịp phản ứng, chúng ta phải nhanh chóng đẩy nhanh tiến độ, thu hẹp phạm vi hoạt động của quân địch.”

Mọi người đồng thanh đáp ứng, tràn đầy tự tin.

Có đại pháo uy hiếp, Từ Ninh bắt đầu phái người đi chiêu hàng, quân địch bị bao vây, lương thực nước uống đều bị cắt đứt, vốn đã nảy sinh hoang mang.

Từ Ninh lại phái người xây Kinh Quan để răn đe, sau khi được Cảnh quốc đảm bảo không giết tù binh, lập tức có không ít quân địch lựa chọn đầu hàng, không tiếp tục ngoan cố chống cự, điều này khiến cho Hách Liên Uy ngồi ở hậu phương tức giận đến mức suýt thổ huyết.

Nhìn thấy Cảnh quốc thế như chẻ tre, liên tiếp chiếm lấy từng tòa thành trì, Hách Liên Uy tập trung đại quân, chuẩn bị liều chết với Từ Ninh, thì một bức thư được gửi đến tay hắn.

Người gửi thư là giám quân của đại quân Kim quốc, nhìn nội dung bức thư, Hách Liên Uy kích động vạn phần.

“Bình Bắc vương trở về rồi!”

Giám quân gật đầu: “Tiếp theo sẽ do vương gia tự mình chỉ huy toàn quân!”

Hách Liên Uy hưng phấn nói: “Tốt quá, lũ Cảnh quốc đáng chết, lần này các ngươi cứ chờ đó!”

Chương 553 - Khói lửa bùng lên

Cổ Châu.

Kinh Phủ Thành.

Tuy Từ Ninh thế như chẻ tre liên tiếp thu hồi thất địa, nhưng hiện nay hơn nửa Cổ Châu vẫn nằm trong tay Kim quốc.

Tiêu Phi Vũ rút cuộc cũng trở về, tự mình ngồi trấn trong quân đội. Nhìn những phong chiến báo được đưa lên, trên mặt hắn không có quá nhiều biểu cảm.

Phó tướng Thiết Mộc Ngôn bồi báo tình hình trong thời gian này, nghe nói Cảnh quân đã sử dụng hỏa dược, Tiêu Phi Vũ khựng lại một chút, nhưng cũng không quá để tâm.

Càn Cảnh quan hệ mật thiết, nay Cảnh quốc bị tấn công rơi vào nguy cực, Càn quốc tự nhiên sẽ không ngồi yên.

Cầm lấy chiến báo mới nhất do thám mã đưa đến, Tiêu Phi Vũ liếc mắt hai lần rồi cười nói: “Nói như vậy là có một toán địch quân trà trộn vào hậu phương của chúng ta?”

Thiết Mộc Ngôn cung kính đáp: “Đúng vậy, toán địch quân này chiến đấu lực cực mạnh, hơn nữa hành tung bí ẩn, thuộc hạ đã vài lần giao thủ với bọn chúng nhưng đều không chiếm được chút lợi thế nào.”

“Bọn chúng thường xuyên quấy rối quân ta, vật tư vận chuyển cũng bị bọn chúng cướp mất mấy lần, thật sự rất đáng ghét, hình như bọn chúng tự xưng là Long Vũ Tốt.”

Nói rồi Thiết Mộc Ngôn xấu hổ nói: “Bọn chúng quen thuộc địa hình hơn chúng ta rất nhiều, mỗi lần tập kích xong đều chui vào sâu trong núi lớn, chúng ta cũng không thể điều động đại quân đi vây quét, là thuộc hạ làm việc bất lợi, thỉnh Vương gia trách phạt.”

“Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, không cần phải áy náy.”

Tiêu Phi Vũ thản nhiên nói: “Bọn chúng thích tập kích vậy thì cứ để bọn chúng tập kích, tiết lộ vị trí kho lương số bốn cho bọn chúng biết.”

Thiết Mộc Ngôn ngẩn người, sau đó mới phản ứng kịp: “Vương gia muốn vây quét bọn chúng?”

Tiêu Phi Vũ cầm lấy một phong mật báo khác: “Đi đi, một tên cũng không được tha.”

Thiết Mộc Ngôn vội vàng cúi người: “Thuộc hạ hiểu rõ.”

Sắp xếp đơn giản một chút, Tiêu Phi Vũ tiếp tục xem xét những chiến báo trong những ngày hắc không có mặt.

Trong lòng thầm nói, cũng nên bắt đầu rồi.

.....

Hiệp Thiên Quan.

Triệu Khang không đi ra tiền tuyến, hiện tại chiến sự của Cảnh quốc đã ổn định lại, hơn nữa còn chiếm thế thượng phong, quả thực cũng không cần hắn phải làm gì.

Cảnh quốc vẫn đang tiếp tục nghiên cứu chế tạo hỏa dược đưa đến các châu, giao cho các tướng lĩnh sử dụng, Ích Châu do Kim quốc tấn công cũng vì vậy mà gặp phải không ít trở ngại.

Chỉ tiếc là việc chế tạo bom không phải một sớm một chiều là có thể thành công, nếu không có thể để Cảnh quốc tự mình chế tạo bom để sử dụng cho đại pháo.

Đang suy nghĩ thì có người gõ cửa gấp gáp, Triệu Khang mở cửa ra liền thấy Trần Giang Hà có chút lo lắng: “Quốc sư, mật báo của Phong Vân Lâu.”

Triệu Khang vội vàng mở ra, sau đó trong lòng trầm xuống.

Trên mật báo viết Chu quốc đại quân đã xuất động, tiến về U Châu, không bao lâu nữa sẽ đến ngoài U Châu Quan.

Lần này bọn chúng không nhắm vào Thông Châu, mà lại chọn U Châu, nơi cách kinh đô cực kỳ gần!

“Tiêu Phi Vũ, người quả nhiên có bản lĩnh!”

Ánh mắt Triệu Khang lóe lên, Chu quốc đột nhiên ra tay, vốn dĩ nằm trong dự liệu của hắn, bởi vậy cũng không quá mức bất ngờ.

Nhưng nhìn đến cuối mật báo, lại khiến Triệu Khang thật sự kinh hãi.

Tên Lý Mộc Dịch kia vậy mà đã lên ngôi hoàng đế, lão hoàng đế Lý Thừa Côn bị ám sát trong cung?

Tên nhóc này, vậy mà hắn thật sự ra tay rồi!

Nghĩ đến Tiêu Phi Vũ, trong lòng Triệu Khang chợt giật mình: “Tên này không phải là đã nhờ Tiêu Phi Vũ ra tay giết Lý Thừa Côn đấy chứ?”

Cũng chỉ có hắn mới có thể giết chết một vị hoàng đế trong hoàng cung được canh phòng nghiêm ngặt như vậy.

Nghĩ đến đây Triệu Khang có chút may mắn, đã sớm cho nữ đế bệ hạ bọn họ trốn vào trong quân doanh.

Hiện tại Chu quốc xuất binh uy hiếp U Châu, bản thân hắn không thể tiếp tục ở lại Cảnh quốc được nữa.

“Lão Trần, người đi mời Hồng Tuyết và Từ công đến đây.”

Trần Giang Hà vội vàng gật đầu.

Rất nhanh, Diệp Hồng Tuyết và Từ Ninh đều đến, nhìn thấy Triệu Khang vẽ mặt trầm ngâm, Diệp Hồng Tuyết liền hỏi:

“Sao vậy?”

“Chu quốc đánh Càn quốc rồi.”

Diệp Hồng Tuyết giật mình, sau đó liền hiểu ra: “Người muốn trở về Càn quốc rồi?”

Triệu Khang gật đầu: “Lần này Chu quốc xuất binh, mục đích chủ yếu có lẽ là muốn kiểm chế Càn quốc, không cho Càn quốc chi viện Cảnh quốc, ta phải quay về xem tình hình, tốt nhất là có thể nhanh chóng đánh bại Chu quốc, cho nên không thể tiếp tục nán lại đây nữa.”

Từ Ninh nghe vậy liền nói: “Ta lập tức cho người chuẩn bị khoái mã.”

Triệu Khang có chút áy náy: “Xin lỗi Từ công.”

Từ Ninh ừ một tiếng: “Quốc sư nói gì vậy, người đã giúp chúng ta rất nhiều rồi, hơn nữa chờ người đánh tan đại quân Chu quốc, cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn chúng ta đơn độc đối địch chứ?”

Triệu Khang cười nói: “Quả thật là như vậy, chờ ta đánh bại Chu quốc, đến lúc đó nhất định sẽ tự mình dẫn đại quân chi viện Cảnh quốc.”

Nói rồi ánh mắt Triệu Khang lạnh lùng: “Đã bọn chúng không biết sống chết muốn làm kẻ thù của chúng ta, vậy thì cho bọn chúng ngay cả cơ hội hối hận cũng không có, bốn quốc gia quả thật là hơi nhiều rồi!”

Từ Ninh giật mình, sau đó trong lòng dâng lên khí thế hào hùng: “Tốt! Vậy thì nhân cơ hội này diệt luôn bọn chúng đi!”

Hai người nhìn nhau cười to, Từ Ninh đi chuẩn bị khoái mã, Triệu Khang nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết, ánh mắt nóng bỏng hỏi: “Cùng ta trở về?”

Nghe được lời của Triệu Khang, trong lòng Diệp Hồng Tuyết đấu tranh kịch liệt.

Nàng của hiện tại đã sớm không còn là nữ võ thần, đại tướng quân của Cảnh quốc nữa rồi.

Chỉ là một Lễ bộ Thượng thư, tu vi cũng đều cho Triệu Khang, nàng cũng không cần phải xông pha trận mạc nữa.

Trong lòng cũng sớm muốn buông bỏ tất cả, theo Triệu Khang trở về Càn quốc sống cuộc sống của hai người.

Nhưng hiện tại Cảnh quốc đang bị ngoại địch xâm lược, nàng làm sao có thể nói đi là đi?

Nhìn thấy vẻ mặt do dự của nàng, Triệu Khang cũng đã hiểu, bất đắc dĩ cười nói: “Ta hiểu rồi.”

“Xin lỗi.”

Diệp Hồng Tuyết thở dài, tiến lên ôm lấy hắn.

“Ngốc ạ, nói xin lỗi cái gì.”

Ôm lấy vòng eo thon thả của nữ tử, Triệu Khang an ủi nói: “Chờ trận chiến này kết thúc, thiên hạ sẽ thái bình một thời gian dài, đến lúc đó chúng ta sẽ có thời gian.”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ mong đợi: “Đến lúc đó ta sẽ đi theo ngươi!”

“Vậy thì quyết định như vậy nhé! Không được nuốt lời đấy!”
Triệu Khang kích động nói.

“Tuyệt đối không nuốt lời.”

Diệp Hồng Tuyết dịu dàng nói, nhìn Triệu Khang vui vẻ như đứa trẻ, nàng nhón chân lên hôn nhẹ lên má hắn.

“Chờ ngươi đến đón ta.”

Triệu Khang siết chặt nắm đấm, nhìn về phía Trần Giang Hà đang đứng ngoài cửa: “Lão Trần!”

Trần Giang Hà đi vào: “Quốc sư.”

Triệu Khang: “Ngươi ở lại đây, bảo vệ phu nhân của ta cho tốt, tuyệt đối không được để nàng ấy xảy ra chuyện gì!”

Trần Giang Hà ngẩn người, nhìn vào ánh mắt của Triệu Khang, trịnh trọng gật đầu: “Quốc sư yên tâm, giao cho ta!”

“Nhờ cả vào ngươi!”

.....

Cười khoái mã, Triệu Khang mang theo Nam Cung Long xuất phát từ Hiệp Thiên Quan chạy về Càn quốc.

Cùng lúc đó.

Vốn là lãnh thổ của Tề quốc, những tòa thành trì bao gồm Vân Thiết Thành được nhượng lại cho Cảnh quốc.

Hôm nay đại quân Tề quốc bình lâm thành hạ, người dẫn đầu chính là tướng lĩnh Tề quốc, Long Hán.

Theo như phân phó của Lưu Quảng Văn, hấn dẫn theo đội quân hùng hậu ba mươi vạn người, đây là toàn bộ binh lực của Tề quốc hiện tại.

Nhìn tòa thành trì không chịu nổi một kích kia, Long Hán ánh mắt lạnh lùng: “Hôm nay chính là lúc rửa hận, Cảnh quốc nhỏ nhỏ cũng dám chiếm đoạt lãnh thổ của ta!”

“Giết! Giết! Giết!”

Quân sĩ phía sau gầm lên, theo một tiếng lệnh hạ xuống, đại quân bắt đầu công thành, trong nháy mắt Vân Thiết Thành bị phá, bách tính Cảnh quốc trong thành không một ai sống sót.

Chu quốc uy hiếp Càn quốc, Long Hán dẫn đại quân Tề quốc từ Vân Thiết Thành bắt đầu tấn công Cảnh quốc.

Tiêu Phi Vũ dẫn đại quân Kim quốc công đánh Từ Châu.

Khói lửa bùng lên!

Chương 554 - Khiến Bọn Chúng Hối Hận Vì Đã Sinh Ra

Địa thế U Châu hiểm trở, nhiều núi non, theo lý thuyết là bất lợi cho việc triển khai kỵ binh của Chu quốc.

Nhưng không biết có phải vì muốn từ U Châu tiến quân trực tiếp uy hiếp đế đô của Càn quốc hay không, lần này đại quân Chu quốc lại chọn cách đóng quân ngay bên ngoài U Châu quan.

Hành quân với quy mô mấy chục vạn người đương nhiên rất dễ bị phát hiện. Vì vậy, khi quân đội Chu quốc còn chưa kịp tiến đến U Châu quan, phía Càn quốc đã sớm có sự chuẩn bị kỹ càng.

Thứ sử U Châu, Vu Quang Long, đã sớm bố trí cho quan phủ đi tản bách tính khắp nơi, bao gồm cả những người thợ đang

khai thác quặng sắt trên núi Vân Sơn cũng được đưa đi.

Trong khoảng thời gian này, Tiêu Linh Lung cùng mọi người đều ở trong quân doanh. Ngay khi nhận được tin tức, nàng lập tức điều động đại quân đến U Châu trấn thủ.

Lúc này, tại Phi Yến quan thuộc U Châu, các khẩu đại pháo của quân đội đều đã được kéo vào trong quan.

Từ Cảnh quốc trở về, Triệu Khang không kịp nghỉ ngơi, lập tức phi ngựa thẳng đến Phi Yến quan. Tám con ngựa đã kiệt sức mà chết trên đường, cuối cùng hãn cũng đến được Phi Yến quan.

Nghe tin Triệu Khang đã đến, Tiêu Linh Lung cùng mọi người đều mừng rỡ khôn xiết, vội vàng phái người ra đón.

Nhìn thấy Nữ Đế bệ hạ, Ngọc Phượng, Tiêu Huyền Sách và Ngô Thanh Loan đều bình an vô sự, Triệu Khang mới thở phào nhẹ nhõm, trái tim treo lơ lửng bấy lâu nay cuối cùng cũng được hạ xuống.

“Mọi người đều không sao, tốt quá rồi.”

Biết Triệu Khang lo lắng cho mình, Tiêu Linh Lung an ủi: “Sau khi nhận được thư của ngươi, chúng ta đều nghe theo sự sắp xếp của ngươi mà đến quân doanh.”

Triệu Khang dịu dàng nói: “Vây là tốt rồi, tu vi của tên kia quá cao, chúng ta không thể không đề phòng.”

Nghe vậy, trên mặt Tiêu Huyền Sách tràn đầy sát khí: “Hắn còn dám quay lại, lần này tuyệt đối không thể để hắn chạy thoát!”

Sự tồn tại của Tiêu Phi Vũ đã hoàn toàn đe dọa đến sự an toàn của mọi người, hắn ta không chết thì Triệu Khang cũng không thể nào yên giấc.

Triệu Khang cười lạnh một tiếng: “Đó là điều đương nhiên, chỉ là ta cũng không ngờ chỉ trong vòng một hai năm ngắn ngủi, hắn đã tập hợp được một thế lực lớn như vậy, bây giờ đến cả Chu quốc cũng bị hắn thuyết phục. Người dẫn quân của Chu quốc là ai?”

“Đại tướng Vũ Hùng, người này không thể xem thường, so với Hoắc Ân năm xưa bị ngươi đánh bại còn lợi hại hơn.” Tiêu

Linh Lung vội vàng nói.

Trong khoảng thời gian này, thông qua trinh sát, hai bên đã điều tra được kha khá lai lịch của đối phương.

Triệu Khang hỏi: “Đã vẽ được bản đồ quân sự chưa?”

Tiêu Linh Lung thở dài, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: “Vũ Hùng bố trí các quân cực kỳ có trật tự, không có chút sơ hở nào, thám báo của chúng ta căn bản không thể tiếp cận.”

“Như vậy à, không có cũng không sao.”

Mọi người an tọa, Triệu Khang lại hỏi: “Hiện tại chúng ta có bao nhiêu quân ở U Châu?”

Đại quân đều do Tiêu Linh Lung điều động, Nữ Đế bệ hạ đương nhiên vô cùng rõ ràng, mở miệng nói: “Năm vạn kỵ binh Thanh Long quân đều đến rồi, ba vạn Bạch Hổ quân cũng đều có mặt.”

“Chín ngàn người của Hỏa Pháo quân, cùng với tổng cộng hai mươi lăm khẩu đại pháo, hai vạn quả đạn pháo ngày hôm qua cũng đã được vận chuyển đến.”

“Ba vạn tinh nhuệ của Chu Long ở đế đô tùy thời chờ lệnh. Ngoài ra, năm vạn Huyền Vũ quân đã đến Thông Châu, ta sợ bọn chúng tấn công U Châu chỉ là hư chiêu nhất thời.”

“Số còn lại là ba vạn Chu Tước quân, ngoại trừ những người vận chuyển thuốc nổ, còn lại một vạn Thần Lôi quân trong quan.”

Càn quốc hiện tại ngoài ba vạn tinh nhuệ dưới trướng Chu Long, Thanh Long, Huyền Vũ, Chu Tước, Bạch Hổ tứ quân đều là tân quân được huấn luyện trong những ngày gần đây.

Thanh Long quân do Lý Long thống lĩnh, toàn quân đều là khinh kỵ.

Bạch Hổ quân do Tôn Phương thống lĩnh, toàn quân đều là bộ binh, trong đó lại chia ra ba ngàn Mạc Dao tốt do Điếu Ca suất lĩnh, một ngàn Tiêu Long vệ dưới trướng Trương Long, Tiêu Long vệ này xứng đáng là quân bài chủ lực của Bạch Hổ quân! Chuyên phụ trách hoạt động sau lưng địch.

Ngoài ra còn có sáu ngàn thân binh của Tôn Phương, được huấn luyện theo phương thức huấn luyện của Thiên Vũ quân năm xưa - Vũ Lâm vệ.

Hai vạn người còn lại, một vạn đao thuẫn binh và một vạn trường thương binh.

Điều đáng nói là một vạn trường thương binh này luyện tập thương pháp do Triệu Khang truyền thụ, còn phải chờ ra chiến trường mới biết được sức chiến đấu như thế nào.

Mà Huyền Vũ quân cũng đều là bộ binh, người thống lĩnh là Ngô Vũ, một bộ binh hiệu úy từng vào sinh ra tử cùng Triệu Khang năm xưa.

Còn về phần Chu Tước quân thì lại càng thú vị, nói chính xác thì bốn vạn Chu Tước quân này mới là quân bài chủ lực tinh nhuệ nhất của toàn Càn quốc hiện nay.

Họ cũng là đội quân “ngón tiền” nhất của Càn quốc trong những năm qua!

Chu Tước thuộc hỏa, bọn họ phụ trách việc sử dụng và nghiên cứu phát triển hỏa khí!

Trong đó, một vạn Hỏa Pháo quân phụ trách vận hành đại pháo chính là một bộ phận của Chu Tước quân.

Ngoài một vạn Hỏa Pháo quân, còn có một vạn Thần Lôi quân, một vạn người này đều là tinh nhuệ được tuyển chọn kỹ lưỡng theo yêu cầu của Triệu Khang.

Yêu cầu chỉ có một, đó là phải có sức lực!

Mỗi ngày chỉ có một hạng mục huấn luyện, đó là ném đá, đá nặng hai cân, ai ném xa, ai ném trúng thì chức vụ càng lớn!

Trước đây ở Hạp Thiên quan, Triệu Khang đã tạo ra loại lựu đạn đơn giản.

Nhưng lựu đạn ở Kiền quốc thì khác, đó đều là thành quả nghiên cứu miệt mài ngày đêm của các thợ thủ công ở Nguyên Giang huyện và các thợ thủ công của Công bộ trong khoảng thời gian này.

Thời gian từ khi điểm hỏa đến khi phát nổ đã được thống nhất, một vạn Thần Lôi quân này chính là dùng để ném lựu đạn.

Người thống lĩnh của Chu Tước quân này không ai khác chính là Triệu Khang.

Có thể nói, hiện tại toàn bộ Càn quốc có tổng cộng hai mươi vạn quân, sáu mươi phần trăm tinh nhuệ đều tập trung ở Phi Yến quan này, tổng cộng mười vạn chín nghìn người.

Mà quân đội Chu quốc lần này binh lâm U Châu, trong khoảng thời gian này Tiêu Linh Lung cùng mọi người cũng đã thăm dò được kha khá.

Ít nhất cũng phải ba mươi vạn trở lên, cơ bản có thể nói là toàn quân xuất động.

Trong vòng chưa đầy mười năm liên tiếp xảy ra chiến tranh, dù là Chu quốc có quốc lực hùng mạnh nhất, đến nay cũng chỉ có thể gom góp được chừng này người.

Thứ sử Vu Quang Long có chút khó hiểu: “Bệ hạ, Quốc sư, hạ quan có chút nghi hoặc, lần này người Chu quốc vì sao lại chọn U Châu của chúng ta để ra tay?”

“Nếu thật sự muốn tiến binh, xuất phát từ Thông Châu sẽ càng ảm mật hơn, sẽ không bị chúng ta phát hiện sớm như vậy.”

Lúc này, Tiêu Huyền Sách lên tiếng: “Chắc chắn là có mục đích khác, địa hình U Châu bất lợi cho việc kỵ binh phát huy, nhưng bọn chúng vẫn đến.”

“U Châu gần kề đế đô, nếu bị công phá, chẳng khác nào phơi bày cửa ngõ quốc gia trước mặt quân địch. Vì vậy, chúng ta buộc phải tập trung toàn bộ binh lực ở U Châu để đề phòng bất trắc.”

Nghe Tiêu Huyền Sách nói, Nữ Đế bệ hạ và Triệu Khang đều hài lòng gật đầu.

Ngô Thanh Loan, người đã là Hoàng tử phi, trong mắt đều lóe lên những ngôi sao nhỏ, không ngờ Thiết Đản nghiêm túc lên lại có chút bản lĩnh!

“Lão Triệu, ta nói có đúng không?” Tiêu Huyền Sách nói xong liền nhìn về phía Triệu Khang.

Triệu Khang cười một tiếng: “Không tệ, càng ngày càng có phong thái của Hoàng đế rồi đây, bất quá còn có một điểm thứ hai.”

Tiêu Huyền Sách vội vàng dựng thẳng tai lên nghe.

Triệu Khang khẽ nói: “Người Chu quốc đến là để kéo chân chúng ta.”

Ngọc Phượng ở bên cạnh chợt hiểu ra: “Cảnh quốc!”

Ánh mắt Triệu Khang lóe lên: “Không sai, mục đích thực sự của bọn chúng là Cảnh quốc. Hiện giờ, Tiêu Phi Vũ đang dẫn theo ít nhất năm sáu mươi vạn man di tấn công Cảnh quốc.”

“Chu quốc xuất binh là muốn chúng ta không thể xuất binh đi chi viện Cảnh quốc, mục đích của bọn chúng là để răn đe chứ không phải thật sự muốn giao chiến với chúng ta!”

Triệu Khang cười khẩy: “Lý Mộc Dịch, người này sau khi lên ngôi Hoàng đế, thật sự rất biết tính toán, bất quá đã dám đến thì ta sẽ cho bọn chúng hối hận vì đã sinh ra!”

Chương 555 - Triệu Khang Điểm Binh

Nghe Triệu Khang nói vậy, Tiêu Huyền Sách lập tức kích động. Đừng quên vị gia này ngoài tự do ra thì còn có ước mơ ra trận giết địch.

Vì thế, hắn thậm chí còn không tiếc bắt chước tỷ tỷ mình là Tiêu Linh Lung, nửa đêm đột nhập tông miếu rồi phóng hỏa.

Hậu quả là suýt chút nữa bị Nữ Đế bệ hạ đánh chết.

“Lão Triệu, chúng ta phải làm sao đây?”

Triệu Khang đáp: “Đương nhiên là phải nhanh chóng giải quyết, khoảng thời gian này đại quân Chu quốc tuy đã đến nhưng hình như vẫn chưa công thành nhỉ?”

Tiêu Linh Lung gật đầu: “Bọn họ chỉ bày trận, theo như người nói thì đúng là bọn họ chỉ muốn câu giờ.”

Triệu Khang trầm ngâm một lát, sau đó nhìn về phía Vu Quang Long: “Truyền lệnh xuống, tất cả những người thống lĩnh từ một nghìn quân trở lên, lập tức đến đây nghe lệnh!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Vu Quang Long xoay người rời khỏi đại sảnh để truyền lệnh.

Nhìn Triệu Khang ra lệnh với khí thế ngất trời, Tiêu Huyền Sách không khỏi ngơ ngác: “Lão Triệu...”

Triệu Khang trợn mắt, tên nhóc thối tha này vừa lên tiếng là hắn biết ngay muốn nói gì rồi.

“Đừng có mơ tưởng hảo huyền nữa, ngoan ngoãn ở lại trong quan đi, ngươi á? Ra trận giết địch? Đừng có để bị người ta chém chết đấy!”

“Khốn kiếp, coi thường người khác quá đáng!” Nhị hoàng tử bất mãn.

Ngô Thanh Loan hừ lạnh: “Người tưởng chém giết trên sa trường là trò đùa sao? Giang hồ tử võ còn có câu đao kiếm vô tình đấy! Người một chút tu vi cũng không có thì ra trận kiểu gì?”

“Chết tiệt, sao ngươi cũng nói vậy...” Tiêu Huyền Sách bất lực.

Triệu Khang cười nói: “Được rồi, đừng có mơ mộng hảo huyền về việc xông pha trận mạc nữa, mãnh tướng xông pha trận mạc có thể gọi là trăm người địch nghìn người địch, nhưng mà Huyền Sách à, ngươi phải nhớ kỹ.”

“Người ngồi sau màn, vận dụng mưu lược, quyết thắng ngàn dặm thống soái, mới là người thật sự vạn người địch, thậm chí là mười vạn người địch!”

Mắt Tiêu Huyền Sách sáng lên: “Vậy ta phải xem thử ngươi vận dụng mưu lược, quyết thắng ngàn dặm như thế nào.”

“Nhìn nhiều học hỏi nhiều vào.” Xoa đầu đệ đệ, Tiêu Linh Lung nhìn về phía Triệu Khang, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Rất nhanh, các tướng lĩnh nhận được thông báo lần lượt đến đại sảnh.

Thống lĩnh Thanh Long quân Lý Long, thống lĩnh Bạch Hổ quân Tôn Phương, Hiệu úy Tiêu Long vệ Trương Long, Hiệu úy Mạc Dao tót Hoàng Thiên Hành.

Hiệu úy Vũ Lâm quân Vân Thiên Minh, Hiệu úy Hỏa Pháo quân Lý Cầu Đản, Hiệu úy Thần Lôi quân Tiền Huyền Đồng.

Đây đều là những tâm phúc ái tướng của Triệu Khang, ngoài bọn họ ra còn có các tướng lĩnh cấp bậc Thiên Phu Trưởng của các quân cũng có mặt, tổng cộng hơn ba mươi người.

Mọi người đều mặc giáp trụ chỉnh tề!

Nhìn thấy Triệu Khang và Nữ Đế bệ hạ, trong lòng bọn họ đều dâng lên một cổ nhiệt huyết, lập tức chấp tay hành lễ.

“Mặt tướng tham kiến bệ hạ! Tham kiến quốc sư! Tham kiến nhị hoàng tử điện hạ!”

Triệu Khang nhìn về phía Nữ Đế bệ hạ, Tiêu Linh Lung lại lắc đầu, lặng lẽ đi đến sau lưng hắn, mang theo chút tình nghịch nhỏ giọng nói: “Ngươi đã nói rồi, sau này sẽ thay ta che mưa chắn gió. Ta chỉ cần đi theo sau ngươi là được.”

Triệu Khang nghe vậy trong lòng âm áp, gật đầu thật mạnh: “Miễn lễ!”

Mọi người theo bản năng đứng dậy, lúc này Tiêu Linh Lung mới lên tiếng: “Chúng tướng nghe lệnh!”

Tất cả mọi người đều nghiêm nghị nhìn nàng.

Tiêu Linh Lung lớn tiếng nói: “Từ hôm nay trở đi, phong quốc sư Triệu Khang làm Đại nguyên soái ba quân Đại Càn, thống lĩnh văn võ! Mọi việc trong quân đều do Triệu nguyên soái toàn quyền quyết định!”

Lý Long, Hoàng Thiên Hành(Điều Ca), v...v... đều lộ vẻ kích động, hai người lập tức hét lớn: “Tham kiến Triệu soái!”

“Tham kiến Triệu soái!”

“Tham kiến Triệu soái!”

Hơn ba mươi người đồng thanh hô to, khiến cho Tiêu Huyền Sách đứng bên cạnh không khỏi hâm mộ.

Tần Ngọc Phụng và Ngô Thanh Loan tim đập thành thịch, nhìn Triệu Khang với ánh mắt sùng bái.

Trong lòng hai người đều âm thầm nghĩ.

Quả nhiên là công tử nhà ta!

Quả nhiên là sư phụ ta!

Triệu Khang cũng không ngờ Nữ Đế bệ hạ lại trực tiếp phong soái cho mình, dù sao hắn cũng là người từng trải, không giống như những người khác kích động hùng hực, nhưng vẫn phải làm ra vẻ một chút.

“Thần tuân mệnh!”

Nói xong, Triệu Khang ngồi vào chủ vị, bên cạnh là Nữ Đế bệ hạ, Tần Ngọc Phụng đứng sau lưng hắn, Tiêu Huyền Sách dẫn theo Ngô Thanh Loan cũng đi theo sau.

Tuy không mặc giáp trụ, nhưng lúc này trên người Triệu Khang dường như tỏa ra một cỗ khí thế, khiến người ta không khỏi nghiêm nghị.

Triệu Khang trầm giọng nói: “Hiệu úy Tiêu Long vệ Trương Long!”

Trương Long mặc giáp sắt lập tức bước ra, ánh mắt nhìn Triệu Khang tràn đầy cuồng nhiệt.

Trước kia lão gia nhà mình cũng từng dẫn bọn họ đi đánh đông dẹp bắc, nhưng đó chỉ là đánh với bọn thổ phỉ sơn tặc, chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà thôi.

Cho dù lúc trước ở Kim Lâm quan kề vai chiến đấu, nhưng Triệu Khang và Trương Long khi đó...

Nói cho cùng thì cả hai đều là người ngoài nghề không hiểu gì về chiến sự.

Nhưng bây giờ thì khác!

Lão gia đã trở thành Đại nguyên soái ba quân, còn hắn từ một bổ khoái nho nhỏ ở huyện Nguyên Giang cũng lách mình biến thành Hiệu úy thống lĩnh một quân có thực quyền.

Dưới trướng có một nghìn Tiêu Long vệ, người người đều là cao thủ tác chiến trong rừng núi!

Triệu Khang lạnh lùng nói: “Mệnh người dẫn theo Tiêu Long vệ, hành quân nhẹ, mỗi người mang theo mười quả lựu đạn, từ Vân Sơn lên vào hậu phương địch, do thám tuyến đường vận chuyển lương thảo của chúng!”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Trương Long trầm giọng đáp, sau đó xoay người rời khỏi đại sảnh, làm lính hai năm trời, hẳn hoàn toàn hiểu rõ ý của Triệu Khang, lập tức đi điểm binh, chuẩn bị lương khô nước uống rồi xuất phát.

“Hiệu úy Hỏa Pháo quân Lý Cầu Đản!”

Tùng là một trong những “chó hoang”, tự tay chế tạo ra phiên bản bom đầu tiên, Lý Cầu Đản bước ra với ánh mắt kiên nghị: “Mặt tướng có mặt.”

“Mệnh người dẫn theo Hỏa Pháo quân bố trí trận địa pháo, không được có sai sót.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Từ khi pháo được nghiên cứu chế tạo ra, việc Triệu Khang làm mỗi ngày chính là nghiên cứu làm sao để pháo phát huy uy lực khủng bố nhất trong quá trình giao tranh.

Vì thế, hẳn thường xuyên cùng Lý Cầu Đản huấn luyện Hỏa Pháo quân, bố trí trận địa, thời gian bắn pháo, v...v... đều là những nội dung huấn luyện của Hỏa Pháo quân.

So với thời hiện đại thì còn kém xa, nhưng với tình hình hiện tại, Triệu Khang tự tin, cho dù Chu quốc có Thiết Phù Đồ hay thứ gì khác, dám đến...

Thì cứ chờ bị đạn pháo rửa tội đi!

“Trần Bắc tướng quân Lý Long!”

So với Hiệu úy như Trương Long và Lý Cầu Đản, Lý Long là người thông lĩnh đội quân Thanh Long quân hùng mạnh với năm vạn quân, đó chính là tướng quân thực thụ.

“Mặt tướng có mặt!”

Lý Long ánh mắt sáng rực, cuối cùng cũng đến lượt lão tử, trận này nhất định phải đánh cho thật đẹp mắt.

Triệu Khang cười gian xảo: “Tuy nói địa hình U Châu của chúng ta không có lợi cho việc kỵ binh xung phong quy mô lớn, nhưng Thanh Long quân của người đã luyện tập bấy lâu nay, là ngựa hay là lừa cũng nên lôi ra dạo chơi một chút. Vừa hay bên ngoài quan vẫn có một khoảng đất trống để người xung phong.”

Lý Long cười âm trầm: “Mời Triệu soái yên tâm, mặt tướng xin thề hoàn thành nhiệm vụ!”

“Rất tốt, mệnh người dẫn ba vạn quân, giờ Ngọ ngày mai xuất chiến!”

“Lý Long lĩnh mệnh!”

“Hiệu úy Mạc Dao Hoàng Thiên Hành!”

Hoàng Thiên Hành sớm đã không nhìn được nữa: “Mặt tướng có mặt!”

Chiều cao gần hai mét, cộng thêm thân hình như quái vật, khiến hắn trông giống như một con quái thú hình người, ngay cả áo giáp trên người cũng phải mặc cỡ lớn!

“Mệnh người dẫn theo ba nghìn Mạc Dao tốt, ngày mai cùng Lý Long xuất chiến!”

Triệu Khang cười hề hề: “Bản soái từng xem trong cổ tịch, Mạc Dao tốt có thể chặn đứng kỵ binh, một đao chém xuống, người ngựa đều tan xác, Hoàng Thiên Hành, đừng để lão gia ta thất vọng đấy!”

Chương 556 - Quân Đại Càn Không Biết Tự Lượng Sức

Nghe câu nói đùa của Triệu Khang, Điều Ca không còn lộ ra nụ cười chất phác như mọi khi.

Đôi mắt hắn sáng quắc như chuông đồng, đầy sát khí: “Mặt tướng tuân lệnh!”

Những tướng sĩ chưa nhận được quân lệnh đều có chút tiếc nuối, đây là trận chiến lớn đầu tiên kể từ khi quân đội Đại Càn được thành lập, nếu có thể tham gia và giành chiến thắng, quân công sẽ rất lớn!

Tuy nhiên, may mắn thay, như Triệu Khang đã nói, sau một thời gian dài huấn luyện, đã đến lúc phải lôi ngựa ra dạo chơi.

Quân đội Chu quốc ở ngay bên ngoài, sẽ có lúc họ được ra trận.

Các tướng lĩnh lui xuống, đại sảnh lại trở nên trống trải.

Triệu Khang quay đầu lại, nhìn thấy bốn đôi mắt long lanh như sao.

Hoàng tử điện hạ kích động đến đỏ bừng mặt: “Lão Triệu, ngài thật oai phong! Ta mẹ nó a, không ngờ ra lệnh xuất quân lại oai phong như vậy, khó trách người ta gọi là Đại soái! Ta... Ta sau này cũng muốn giống như ngài!”

Ngô Thanh Loan càng thêm phân khích: “Su phụ! Ngài thật lợi hại!”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Nữ Đế tràn đầy niềm vui không thể che giấu, Tần Ngọc Phượng càng thêm tự hào.

Thản nhiên tiếp nhận lời khen ngợi của mọi người, Tiêu Linh Lung lúc này mới lên tiếng: “Chúng ta vẫn nên nghĩ cách kết thúc trận chiến nhanh chóng, nếu không ta sợ rằng Cảnh quốc bên kia...”

Triệu Khang gật đầu: “Việc này ta cũng đã cân nhắc, mặc dù hiện tại chúng ta quả thực đã mạnh lên, nhưng nói cho cùng quân đội đều là tân binh, trước đây đều huấn luyện chưa trải qua thực chiến đao thật thương thật.”

“Hơn nữa, chiến thuật kết hợp pháo binh với kỵ binh bộ binh cũng là lần đầu tiên chúng ta sử dụng để đối phó với kẻ địch, một đội quân chưa từng trải qua máu lửa, sẽ mãi mãi không thể thành khí hậu!”

Nghĩ đến đây, Triệu Khang không khỏi cười nhạo một tiếng: “Chu quốc quả thực là một hòn đá mài dao tốt!”

Tiêu Linh Lung dù sao cũng đã từng xông pha trận mạc, lập tức hiểu được Triệu Khang định dùng Chu quốc để rèn luyện quân đội, để tân binh Đại Càn thực sự hình thành nên sức chiến đấu.

Nàng nhẹ giọng nói: “Làm như vậy cũng tốt.”

Ngoài cửa, Vu Quang Long đi vào: “Triệu soái, Nam Cung Long có việc muốn bẩm báo.”

“Cho hắn vào đi.”

Nam Cung Long lưng đeo trọng kiếm bước vào cung kính nói: “Bệ hạ, Quốc sư, người của Võ phủ đã đến.”

“Ồ?”

Triệu Khang nghe vậy liền hứng thú: “Đến bao nhiêu người?”

Lúc trước những võ lâm cao thủ được chiêu mộ đều đang nhậm chức ở Võ phủ, võ lâm cao thủ trong chiến trường có khi lên đến mấy vạn người chém giết, sức mạnh rất nhỏ.

Trừ khi là tồn tại phi nhân loại cấp ba cấp hai.

Nhưng nếu sử dụng tốt thì sẽ khác.

Nam Cung Long đáp: “Đến một trăm người, theo thư của Tào đường chủ, là do Lý Nguyên đại nhân - Binh bộ Thượng thư phái đến. Mười người Tứ phẩm, còn lại đều là Ngũ phẩm.”

“Vu đại nhân, sắp xếp chỗ ở cho bọn họ, Nam Cung Long, bọn họ giao cho người, nói với bọn họ sẽ có cơ hội lập công danh.” Triệu Khang dặn dò.

Nam Cung Long vội vàng gật đầu.

Tần Ngọc Phượng có chút tò mò: “Võ lâm cao thủ cũng có thể lên chiến trường chém giết sao?”

Triệu Khang cười một tiếng: “Đương nhiên là không thể, chỉ với một trăm người này tuy thực lực cường đại, nhưng nếu ném vào trong loạn quân, e rằng ngựa cũng có thể giẫm chết bọn họ. Thép tốt phải dùng vào lưỡi dao.”

Nói xong, Triệu Khang không tiếp tục trò chuyện với mọi người nữa, mà đi ra khỏi đại sảnh, đến thao trường.

Lý Cầu Đản đã khảo sát bản đồ, chọn vị trí bố trí trận địa pháo binh, Lý Long đang huấn luyện binh lính dưới trướng.

Điều Ca cũng đang động viên trước trận chiến.

Nhìn thấy ba người đã xong, Triệu Khang gọi bọn họ lại bắt đầu bố trí chiến thuật cho ngày mai.

Ngày hôm sau.

Cửa thành Phi Yến Quan mở to, Lý Long khoác giáp, dẫn theo ba vạn Thanh Long Quân rời khỏi thành.

Tin tức này lập tức bị thám tử của Chu quốc nắm bắt được, vội vàng chạy về báo cáo.

Ba mươi vạn đại quân Chu quốc đóng quân cách Phi Yên Quan ba mươi dặm.

Ba mươi vạn đại quân đóng quân trải dài trăm dặm, thống soái ngũ hùng ngồi ở trung quân, phía trước đương nhiên là tiên phong đại tướng Lâm Khoát Hải.

Nghe nói quân Đại Càn có động tĩnh, có kỵ binh rời khỏi thành.

Lâm Khoát Hải lập tức cười: “Kỵ binh? Đại Càn này không biết tự lượng sức muốn giao chiến với chúng ta cũng đành, vậy mà lại chọn kỵ binh? Nã tướng quân bị lừa đá rồi sao?”

Các tướng lĩnh xung quanh lập tức cười ha hả, quả nhiên nói về kỵ binh, bốn nước ai là đối thủ của chúng ta?

Lập tức có người xin lệnh: “Tướng quân, để mặt tướng dẫn quân xuất chiến! Chỉ cần hai vạn người là có thể đánh tan kỵ binh Đại Càn!”

“Đại Càn cũng xứng có kỵ binh sao? Tướng quân, để ta đi, ta chỉ cần một vạn người!”

“Ta chỉ cần tám ngàn!”

“Ta năm ngàn!”

Mọi người bắt đầu tranh giành, người không biết còn tướng đang ở chợ mua rau, cái khí thế đó mà nói tiếp, e rằng một mình bọn họ có thể đánh bại toàn bộ kỵ binh Đại Càn.

Tuy nhiên, cũng có thể hiểu được, ai mà không biết trước đây trong bốn nước, nói về kỵ binh thì yếu nhất chính là Đại Càn.

Thậm chí có tướng lĩnh Chu quốc còn mạnh miệng tuyên bố, kỵ binh của Đại Càn căn bản không xứng đáng được gọi là kỵ binh.

Còn không bằng Cảnh quốc!

Bây giờ nghe nói Đại Càn có kỵ binh rời khỏi Phi Yên Quan, hơn nữa còn xông thẳng về phía bọn họ, bọn họ đương nhiên cho rằng đây là quân Đại Càn không biết tự lượng sức, đầu óc có vấn đề.

Một quả hồng mềm như vậy tự dâng vào tay, đánh tan đám quân Đại Càn này kiếm chút chiến công không thơm sao?

Lâm Khoát Hải cắt ngang cuộc tranh cãi của mọi người, nhìn sa bàn nói: “Được rồi, đều dừng tranh nữa, từ nơi đóng quân của chúng ta đến Phi Yến Quan có ba mươi dặm, đã phái kỵ binh ra, xem ra là muốn giao chiến với chúng ta ở chỗ này.”

Địa hình U Châu không có lợi cho việc triển khai kỵ binh quy mô lớn, bên ngoài cửa ải phần lớn là núi non, mà giữa hai quân cũng chỉ có khoảng một dặm nơi thích hợp để kỵ binh xung phong công phá, đồng thời có không gian vòng vây.

Phân tích xong, Lâm Khoát Hải cười lạnh một tiếng: “Nếu quân Đại Càn không biết tự lượng sức như vậy, thì chiến công này chúng ta không lấy thì uổng, Quan Nguyệt!”

“Mặt tướng có mặt!” Tên tướng họ Quan kích động lên tiếng, không ngờ tiện nghi này lại rơi vào tay mình.

Các tướng lĩnh xung quanh thì lộ vẻ mặt ghen tị, sao chuyện tốt đều để tên này giành hết!

Lâm Khoát Hải cười khẩy một tiếng: “Truyền lệnh cho người dẫn hai vạn kỵ binh xuất chiến nghênh địch! Trận này là trận đầu tiên! Nhất định phải đánh tan nhuệ khí của địch!”

Quan Nguyệt cười ha hả: “Tướng quân yên tâm, ta sẽ cho người Đại Càn biết thế nào là tàn nhẫn!”

Bởi vì là trận đầu tiên, tuy Lâm Khoát Hải không cho rằng Đại Càn có thể tạo ra sóng gió gì, nhưng các tướng lĩnh vẫn cùng Quan Nguyệt đến địa điểm đã định.

Triệu Khang đương nhiên cũng đến, từ xa nhìn lại, quân địch đông nghịt, hai bên cách nhau khoảng bảy trăm mét, khoảng cách này rất thích hợp để kỵ binh xung phong.

Liếc mắt nhìn hai mươi khẩu đại pháo được bố trí ngay ngắn ở hai bên vùng đất cao, Triệu Khang nhếch mép cười.

Mà ở phía xa đã có người hét lên: “Quân Đại Càn to gan, vậy mà dám không biết tự lượng sức xuất thành quyết chiến với ta quân!”

Người nói chuyện dường như sợ quân Đại Càn không nghe thấy, thúc ngựa đến cách quân Đại Càn khoảng một trăm mét.

Đây là màn kịch quen thuộc khi hai bên đối đầu xung trận, ra khiêu khích vài câu để tăng sĩ khí.

Chỉ là Triệu Khang lại cảm thấy kiêu khiêu khích này thật ngu xuẩn, hấn vẩy tay, một binh sĩ nhìn thấy, lập tức chạy tới: “Đại soái.”

Triệu Khang tháo cung tên trên người binh sĩ, giương cung bắn một phát!

Chương 557 - Biến mất

Mũi tên xé gió lao đi, với tu vi hiện tại của Triệu Khang, khoảng cách trăm mét chẳng là gì.

Tên lính đang khiêu chiến thậm chí còn chưa kịp hô lời đầu hàng đã bị bắn ngã ngựa.

“Mẹ kiếp!”

Chứng kiến cảnh tượng này, Quan Nguyệt cùng các tướng lĩnh nước Chu đều nổi giận.

“Lũ chó chết Đại Càn dám đánh lén! Toàn quân nghe lệnh!”

Quan Nguyệt giận dữ giơ cao binh khí trong tay, người lính bên cạnh lập tức vẩy cờ hiệu.

“Xung phong!”

Tiếng Quan Nguyệt gầm lên, cờ lệnh phát lên, hai vạn kỵ binh nước Chu lao về phía trước!

Hai vạn ngựa chiến cùng lúc xung phong, đó là khái niệm gì?

Không ngoa khi nói rằng toàn bộ mặt đất đều rung chuyển, cảnh tượng này đủ khiến người ta sợ chết khiếp, chứ đừng nói đến việc đối đầu.

Trong tình huống này, chỉ cần bị hất ngã ngựa, đừng nói đến việc giết địch, chỉ trong nháy mắt sẽ bị vó ngựa giẫm thành thịt nát!

Vì vậy, kỵ binh đối đầu là một việc cực kỳ thử thách tố chất tâm lý và khả năng thực chiến của binh sĩ.

Đối mặt với kỵ binh nước Chu đã bắt đầu xung phong, Lý Long, chủ tướng Thanh Long quân, lại không có động tĩnh gì, chỉ giơ cao cây thương trong tay.

Ba vạn Thanh Long kỵ binh phía sau cũng đồng loạt giơ cao trường thương!

Nhìn thấy bọn họ không có động tĩnh gì, Quan Nguyệt cười khẩy: “Quả nhiên là lũ phế vật Đại Càn, xem ra đã bị dọa choáng váng, không dám nhúc nhích nữa rồi!”

“Huynh đệ, theo ta giết!”

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Liên tiếp ba tiếng hô “giết”, khí thế của binh lính nước Chu lên đến đỉnh điểm!

Gần rồi!

Càng ngày càng gần!

Bảy trăm mét!

Bảy trăm năm mươi mét!

Sáu trăm mét!

Năm trăm mét!

Chưa đầy nửa phút, từ lúc kỵ binh do Quan Nguyệt dẫn đầu bắt đầu xung phong đến giờ, bọn họ chỉ còn cách quân Đại Càn khoảng năm trăm mét!

Khoảng cách này, Quan Nguyệt tự tin có thể dẫn hai vạn kỵ binh chém tan Lý Long bọn họ trong vòng chưa đầy một phút nữa!

Tuy nhiên, ngay lúc này, người lính bên cạnh Triệu Khang đổi cờ hiệu, từ cờ đỏ sang cờ xanh! Ngay sau đó, bụi rậm ở hai bên sườn núi bị người ta vạch ra, để lộ ra từng khẩu pháo màu đen tuyền!

Lý Cầu Đản hét lớn: “Bắn!”

Người lính bên cạnh hân hoan giơ cao rồi hạ cờ lệnh xuống, chỉ trong hai nhịp thở, không ít quân địch đã nghe thấy tiếng hét của Lý Cầu Đản.

Nhưng bọn họ căn bản không kịp suy nghĩ ý nghĩa của hai chữ “bắn” là gì, ngay sau đó đã nghe thấy từng tiếng nổ vang trời.

Từng quả đạn pháo gào thét từ nòng pháo bay ra, nhắm thẳng vào quân đội nước Chu đang xung phong.

Tiếng nổ như sấm rền khiến một số con ngựa giật mình!

Một số chiến mã hoảng sợ chạy tán loạn khắp nơi, căn bản không thể khống chế, chỉ như vậy đã khiến đội hình kỵ binh nước Chu xuất hiện chút hỗn loạn.

Không ít binh lính kêu thảm thiết, bọn họ bị chính chiến mã của mình hất xuống, ngay lập tức bị đồng đội phía sau giẫm đạp trọng thương.

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc, khi hai mươi quả đạn pháo rơi xuống giữa đám đông, bọn họ mới biết thế nào là kinh khủng!

Tiếng nổ vang lên, máu thịt văng tung tóe, một con ngựa chiến bị nổ tung, vỡ vụn giữa không trung!

Còn chủ nhân của nó, lúc bay ra ngoài, chỉ còn lại một cái đầu!

Đội hình kỵ binh vốn đang chỉnh tề xung phong bỗng xuất hiện mười mấy chỗ trống, đó là bị bom nổ tung!

Các tướng lĩnh như Lâm Khoát Hải phía sau trực tiếp chết lạng!

“Cái đó là cái gì!”

“Là thuốc nổ sao?”

Đúng lúc bọn họ còn đang kinh hãi, Lý Cầu Đản trên sườn núi căn bản sẽ không cho bọn họ cơ hội thở dốc.

“Bắn!”

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Từng quả đạn pháo rơi xuống, kỵ binh nước Chu bị nổ đến choáng váng, tất cả mọi người đều ngây người.

Chiến mã chạy trốn nhưng cũng không thoát khỏi sự tàn sát của đạn pháo!

Con người càng không biết chuyện gì đang xảy ra, có người còn đang ngơ ngác đã bị nổ thành mảnh nhỏ.

Quan Nguyệt cực kỳ may mắn, hấn xông lên đầu tiên, nhưng lại không bị nổ trúng, nhưng lúc này toàn thân hấn cũng đã ngây dại.

Bị chiến mã chở chạy tán loạn, Lý Cầu Đản phát hiện ra hấn, lập tức vỗ vai tên lính bên cạnh: “Cột Tử, thấy chưa! Tìm cách bắn cho ta một phát vào chỗ đó!”

“Được rồi!”

Cột Tử lập tức bảo phó tướng điều chỉnh nòng pháo nhắm vào hướng Quan Nguyệt đang chạy loạn, bắn một phát.

Đạn pháo rơi xuống vị trí cách Quan Nguyệt năm mươi mét, nổ tung một hố lớn.

Lý Cầu Đản tức giận dậm chân: “Cột Tử! Người bắn lệch rồi!”

Cột Tử không nói gì, ánh mắt hiện lên hung quang, tên nhóc chết tiệt, đây là lần đầu tiên ta bắn pháo trượt, người cứ chờ đây!

Trong lòng oán hận, Cột Tử lại bắt đầu điều chỉnh nòng pháo, nhắm vào Quan Nguyệt đang bị chiến mã đưa chạy tán loạn.

Một phát bắn ra, ngay lập tức trúng mục tiêu!

Quan Nguyệt lập tức bị xé nát, nổ tung tóe khắp mặt đất, đến chết cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

“Làm tốt lắm Cột Tử!”

Lý Cầu Đản vui mừng kêu lên.

Bốn đợt pháo kích trực tiếp khiến kỵ binh của Quan Nguyệt choáng váng, tất cả mọi người đều ngây người.

Sau lưng, Triệu Khang đứng trên ngọn đồi, lắng nghe tiếng pháo ngừng bắn, nhớ lại cảnh tượng gần trăm quả đạn pháo oanh tạc điên cuồng vừa rồi, xoa xoa cằm mọc đầy râu ria.

“Nghèo thì chơi chiến thuật du kích, giàu thì nã pháo cho ta!”

Pháo kích kết thúc, binh lính nước Chu vẫn còn đang ngơ ngác, đội hình kỵ binh xung phong dày đặc, bốn đợt pháo kích này muốn không chết người cũng khó.

Tám mươi quả đạn pháo, không biết đã giết chết bao nhiêu người và ngựa.

Nhưng dù sao cũng là hai vạn kỵ binh, hiện tại tuy đã ngừng xung phong, nhưng số lượng đối phương vẫn còn rất nhiều.

Lúc này Lý Long rút cuộc cũng hành động: “Thanh Long quân!”

“Giết!”

Ba vạn Thanh Long quân phía sau đồng thanh gầm lên, giống như rồng cuồng xuất thủy, lao về phía quân địch với tốc độ cực nhanh!

Kỵ binh nước Chu sau khi bị pháo kích, lúc này đối mặt với sự xung phong của Thanh Long quân, kết cục sẽ ra sao?

Câu trả lời chỉ có một, đó chính là chết!

Một thương đâm xuyên người quân địch, chiến mã bị húc bay, Lý Long thân tiên sĩ tốt, dẫn theo thuộc hạ không chút lưu tình thu hoạch tính mạng quân địch!

Ngay cả phản kháng cũng không làm được, quân địch nước Chu cứ như lúa mùa thu ngã rạp.

Còn trường thương của Lý Long và thuộc hạ chính là lưỡi hái thu hoạch!

Lâm Khoát Hải cùng các tướng lĩnh nước Chu phía sau nhìn thấy cảnh tượng này, hai mắt như muốn lồi ra.

Bọn họ chỉ đến quan chiến, vì vậy không đến quá gần, mà chọn một khu vực đất cao để thưởng thức cảnh tượng quân mình tàn sát kỵ binh Đại Càn.

Nhưng không ai ngờ lại thành ra cục diện như vậy!

Chỉ thấy Lý Long dẫn quân xung kích, vòng một vòng lớn rồi lại xung kích trở về, liên tiếp hai lần trực tiếp đánh tan kỵ binh nước Chu.

Số ít dám phản kháng, chết càng thảm!

Sau khi đánh tan đội hình địch lần thứ hai, người xung phong không phải là Lý Long nữa, mà là Hoàng Thiên Hành dẫn theo ba nghìn Mặc Dao quân của hắn xông lên.

Mặc Dao do Triệu Khang chế tạo cực nặng, nặng hơn rất nhiều so với binh khí thông thường, người có thể sử dụng đều là những tráng hán có sức mạnh hai tay hơn trăm cân.

Mỗi thanh Mặc Dao đều dài đến hai mét, chỉ thấy Hoàng Thiên Hành và thuộc hạ xông lên, xếp thành một hàng ngang, gươm đao chém xuống, máu tươi bắn tung tóe, người và ngựa đều bị chém làm đôi!

“Giết!”

Vẫn chưa thỏa mãn, Hoàng Thiên Hành gầm lên một tiếng, mọi người đồng loạt thay đổi đao thế, thân đao sáng loáng vẽ nên một đường cong rực rỡ, đó là cảnh tượng của sinh mệnh lui tàn!

Chỉ trong một khắc đồng hồ, hai vạn thiết kỵ nước Chu do Quan Nguyệt dẫn đầu lúc này đã biến mất.

Còn chủ tướng Quan Nguyệt?

Đã bị Cột Tử cho một phát pháo nổ thành tro bụi!

Chương 558 - Chiến tích khó tin

“Vừa rồi... rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Một vị tướng miệng lắp bắp, hồi lâu sau mới hoàn hồn, ngây ngốc nhìn Lâm Khoát Hải, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi và sợ hãi.

Trước đó, bọn họ còn đang ghen tị với Quan Nguyệt, cho rằng hẳn ta được đánh một trận dễ dàng. Ai ngờ đâu đây lại là một khối thép rắn!

Mà khối thép này cũng cứng rắn quá mức rồi đấy!

Một vị tướng khác nuốt nước bọt, khó khăn nói: “Không... không biết nữa, quân ta hình như...”

“Bị diệt sạch rồi!” Một người khác chen lời, khiến cho tất cả mọi người đều ngây người.

Chỉ mới cách đây một khắc đồng hồ, hai vạn kỵ binh hùng dũng oai vệ...

Giờ phút này, lại bị tiêu diệt toàn bộ?

Bị tiêu diệt như thế nào? Hình như là bị quân Đại Càn giết sạch!

Nhưng mà rốt cuộc là bị giết như thế nào? Tiếng nổ vừa rồi là chuyện gì vậy?

Tất cả mọi người đều muốn có câu trả lời, nhưng câu trả lời này chỉ có thể tự mình lĩnh hội!

Mọi người đều nhìn về phía Lâm Khoát Hải, chỉ thấy vị tiên phong đại tướng này sắc mặt trắng bệch, run rẩy nói: “Rút lui! Nhanh chóng rút lui!”

Nói xong liền co giò chạy xuống gò đất, bộ dạng giống như sợ quân Đại Càn xông lên giết chết hẳn.

Những vị tướng lĩnh khác cũng vội vàng chạy theo.

Nhưng đêm nay bọn họ chắc chắn không ai ngủ ngon!

Hai vạn quân...

Cứ như vậy mà mất sạch, bọn họ vậy mà phải giao chiến với quân Đại Càn đáng sợ như vậy!

Hoàng đế Lý Mộc Dịch bị điên rồi sao? Sao lại hạ lệnh như vậy?

Lâm Khoát Hải cùng các tướng lĩnh đều hoang loạn, ngược lại bên phía Triệu Khang lại hân hoan vui mừng.

Điền ca vác đại đao đi tới trước mặt Triệu Khang, lúc này mới lộ ra nụ cười chất phác: “Lão gia, à không, Đại soái! Thuộc hạ không làm ngài mất mặt chứ?”

Triệu Khang nhướng mày: “Biểu hiện rất tốt.”

Điền ca cười hì hì, sau đó lại tiếc nuối nói: “Lũ phé vật kia, vậy mà không một tên nào có thể xông đến trước mặt chúng ta. Ban đầu ta còn muốn biểu diễn cho ngài xem, một đao chém bọn chúng làm đôi, đáng tiếc không có cơ hội!”

Triệu Khang nghe vậy bật cười, tên này tưởng đang bỏ dưa hấu? Còn biểu diễn?

Lý Long cũng xuống ngựa: “Đại soái, thuộc hạ hoàn thành nhiệm vụ!”

“Làm tốt lắm!”

Triệu Khang cười lớn: “Thống kê thương vong!”

Lần này pháo binh phối hợp tác chiến với kỵ binh, hiệu quả thật ngoài dự đoán của hắn.

Nếu không có pháo binh của Lý Cầu Đản, có thể dự đoán, ba vạn quân của Lý Long chắc chắn phải trải qua một trận ác chiến.

Bởi vì lúc này Triệu Khang có thể nhìn thấy, sắc mặt một số kỵ binh hơi tái nhợt, dường như có chút muốn nôn mửa.

Đó là bởi vì trừ một số ít người ra thì quân Thanh Long đều là tân binh chưa từng trải qua chiến trận, lần đầu tiên giết người luôn có chút không thích ứng.

Dù sao cũng không phải ai sinh ra cũng là đồ tể.

Nhưng Triệu Khang vẫn rất hài lòng, bởi vì lúc quân Chu xung phong, hắn không nhìn thấy bất kỳ một tia sợ hãi nào trong mắt quân Thanh Long.

Có thể thấy được ngày thường Lý Long đã làm công tác tư tưởng cho bọn họ rất tốt.

So với bọn họ, pháo binh do Lý Cầu Đản dẫn đầu hôm nay quả thực đã được nã pháo thỏa thích. Lúc này bọn họ đang đẩy pháo xuống, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Đại quân trở về Phi Yến quan.

Nữ đế bệ hạ và hoàng tử điện hạ đã chờ không được, hai người đều ở cổng thành nghênh đón, thấy Triệu Khang trở về liền lập tức tiến lên.

“Lão Triệu, à không! Đại soái, tình hình thế nào?” Tiêu Huyền Sách kích động hỏi.

Nhìn sắc mặt Triệu Khang, hắn đã biết trận này thắng lợi.

Tiêu Linh Lung cũng tràn đầy mong đợi.

Triệu Khang mỉm cười: “Lý Long!”

Lý Long lập tức thúc ngựa đến, xoay người xuống ngựa: “Có thuộc hạ!”

“Báo cáo với bệ hạ và điện hạ thương vong của quân ta!”

Lý Long đáp một tiếng, sau đó lớn tiếng nói: “Bầm bệ hạ, điện hạ. Trận chiến ngày hôm nay, quân ta khi xung phong có một người bị treo eo, một người bị đồng đội đung trúng làm trầy xước cánh tay, một người vì không chịu nổi cảnh tượng máu me nên ngất xỉu. Tổng cộng bị thương ba người. Không có ai tử trận!”

Tiêu Huyền Sách ngăn người: “Cái gì? Treo eo? Bị đồng đội đung trúng? Cái quái gì vậy?”

Lý Long nhin cười, thật ra hắn cũng sắp không nhin được nữa rồi, đánh trận nhiều năm như vậy chưa từng gặp qua chiến tích kỳ lạ như vậy!

“Bầm điện hạ, sự thật là như thế! Quân ta quả thật có ba người bị thương!”

Tiêu Huyền Sách ngăn người: “Vậy địch quân thì sao?”

Lý Long trầm giọng nói: “Từ lúc giao chiến, toàn quân bị diệt!”

“Mẹ kiếp!” Tiêu Huyền Sách nhảy dựng lên.

Mấy vạn đại quân giao chiến, quân mình chỉ bị thương ba người mà còn là bị thương oan uổng, vậy mà địch quân lại bị tiêu diệt toàn bộ!

Sao lại có chuyện hoang đường như vậy chứ!

Thực tế đúng là như thế, ngay cả Triệu Khang cũng có chút không thể tin được.

Uy lực của pháo binh quả thực quá kinh khủng.

Hai mươi khẩu pháo bắn bốn vòng, chưa đến một trăm quả pháo, trực tiếp khiến quân địch choáng váng.

Cho nên lúc Lý Long dẫn người xung phong, quân địch căn bản không có sức phản kháng, binh lính quân Thanh Long chỉ cầm đuốc vũ khí trong tay về phía quân địch là có thể giết chết đối phương.

Thậm chí đến sau này, quân địch muốn chạy trốn cũng không kịp.

Bởi vì lúc đó bọn họ đã dừng lại, còn Lý Long bọn họ đang trong quá trình xung phong, tốc độ nhanh hơn bọn họ rất

nhiều.

Thậm chí còn không tính là sói vào bầy cừu.

Sói vào bầy cừu nói không chừng còn bị cừu húc cho một cái, trận chiến này từ sau khi bị pháo binh oanh tạc.

Quân Chu đã trở thành cá nằm trên thớt.

Cho nên mới có thể đánh ra chiến tích kỳ lạ như vậy.

Nữ đế bệ hạ mừng rỡ, hận không thể lúc này không có người ngoài ở đây, để nàng có thể nhào vào lòng Triệu Khang.

Mọi người cùng nhau trở về Phi Yên quan, nghe nói đến chiến tích của Triệu Khang, tất cả mọi người đều giật mình, có chút không thể tin được.

Vậy mà nước Chu được xưng là mạnh nhất trong bốn nước, lại không chịu nổi một kích như vậy.

Trong lều lớn, các tướng lĩnh ngồi ngay ngắn, ánh mắt đều nhìn về phía Triệu Khang.

“Trải qua một trận này, bản soái cũng đã rõ ràng hiệu quả của pháo binh đối với quân địch, đã kích tinh thần còn mạnh hơn là bắn chết bọn chúng.”

Triệu Khang cười lạnh: “Đã như vậy thì chúng ta không cần khách khí nữa.”

Tướng quân Bạch Hổ quân Tôn Phóng hưng phấn nói: “Đại soái, lần này có phải đến lượt Bạch Hổ quân chúng ta ra trận hay không?”

Hắn không thấy Lý Long lúc trở về, đám tiểu tử dưới trướng vênh vào tự đắc, bộ dạng đó khiến hắn tức chết mất.

Triệu Khang cười ha ha: “Đến lượt các ngươi ra trận?”

Tôn Phóng ngẩn người.

“Không! Tiếp theo chúng ta sẽ toàn quân xuất kích! Dọc đường quét sạch bọn chúng!”

Mọi người đều bị lời nói của Triệu Khang làm cho giật mình, Tôn Phóng lắp bắp nói: “Cái này... Đại soái, ngài không phải đang nói đùa chứ? Quân địch có tới ba mươi vạn đại quân đấy! Làm sao quét sạch được?”

Nếu là tướng lĩnh bình thường, chắc chắn đều cho rằng Triệu Khang điên rồi, nhưng trong lòng Triệu Khang lại rất rõ ràng, có thần khí như pháo binh.

Trong trường hợp binh lực tương đương, hẳn thật sự có năng lực quét sạch bọn chúng.

Triệu Khang lập tức cười lạnh nói: “Không phải nói đùa, truyền lệnh cho quân nhu tối nay canh hai chuẩn bị cơm nước, canh ba xuất phát.”

“Lý Cầu Đan!”

Lý Cầu Đan lập tức đáp: “Có!”

Triệu Khang: “Lát nữa người dẫn người đi khảo sát địa hình, ta muốn người thừa dịp đêm tối, bố trí trận địa pháo binh ngay trên đầu quân tiên phong của địch!”

Chương 559 - Đột Kích Ban Đêm

Bầu trời đêm đen kịt, không một vì sao, ngay cả mặt trăng cũng ẩn mình sau những đám mây đen.

Doanh trại của đại quân Chu quốc sáng rực ánh đèn, binh lính tuần tra không dám lơ là, cẩn thận quan sát xung quanh trong phạm vi năm dặm.

Màn đêm đen đặc như mực, chẳng khác nào cơn bão sắp ập đến, mang theo bầu không khí quỷ dị khó tả.

Bầu không khí trong doanh trại càng thêm căng thẳng đến mức đáng sợ.

Những vị tướng ban ngày còn oai phong lẫm liệt, giờ đây ai nấy đều cúi gằm mặt, vẻ mặt lộ rõ sự lo lắng.

Đôi mắt Lâm Khoát Hải đầy tia máu, đúng lúc này, một tên hiệu úy vén rèm bước vào.

Nhìn thấy Lâm Khoát Hải và các vị tướng quân khác đều quay lại nhìn mình, tên hiệu úy phụ trách tuần tra giật mình lắp bắp: “Bẩm... bẩm tướng quân.”

“Tình hình thế nào rồi?”, Lâm Khoát Hải xoa xoa mặt.

Hiệu úy vội vàng đáp: “Bẩm tướng quân, không có gì bất thường, binh lính tuần tra đều đang theo dõi, quân địch không có động tĩnh gì.”

“Vậy thì tốt.” Lâm Khoát Hải thở phào nhẹ nhõm.

Từ lúc tháo chạy về đại doanh, Lâm Khoát Hải luôn lo lắng quân Đại Càn sẽ thừa thắng truy kích.

Chỉ là điều khiến bọn họ bất ngờ là, quân Đại Càn sau khi đánh một trận đẹp mắt như vậy, lại ung dung rút lui về Phi Yến Quan.

Điều này thật sự khiến người ta khó hiểu, vì vậy hẳn không dám lơ là, tăng cường thêm binh lính tuần tra.

Tuy nhiên, từ giờ Ngọ đến khi trời tối, quân Đại Càn vẫn không có động tĩnh gì.

Một người buột miệng nói: “Xem ra là quân Đại Càn sau khi thắng trận thì kiêu ngạo rồi, không coi chúng ta ra gì.”

Giọng điệu của người này không hiểu sao lại có chút nhẹ nhõm.

Dường như đang mừng rỡ vì quân Đại Càn không thừa thắng truy kích.

Thực tế, tất cả mọi người ở đây đều thở phào nhẹ nhõm, nếu lúc này quân Đại Càn đánh tới, bọn họ đang hoảng loạn thật sự không biết phải ứng phó như thế nào.

Mọi người vây quanh bàn bạc cả ngày, đến giờ vẫn chưa hiểu nổi hai vạn kỵ binh của Quan Nguyệt rốt cuộc đã biến mất như thế nào.

Rõ ràng là đang xông lên khí thế hùng hục, tại sao lại đột nhiên biến mất không dấu vết?

Trong lúc đó, bọn họ có nghe thấy tiếng nổ, chẳng lẽ quân Đại Càn đã sử dụng thuốc nổ?

Nhưng cũng không đúng, Chu quốc bọn họ hiện tại cũng đang nghiên cứu chế tạo thuốc nổ, nhưng thứ đó muốn nổ tung cũng phải có một quá trình chứ?

Quan Nguyệt cũng không phải kẻ ngốc, hơn nữa còn xông pha ở tuyến đầu, nếu phát hiện địch quân sử dụng thuốc nổ, chẳng

lẽ còn ngây ngốc lao đầu vào chỗ chết?

“Đại soái có tin tức gì không?”

Sau một hồi im lặng, Lâm Khoát Hải lên tiếng hỏi.

Tên hiệu úy vôi vàng đáp: “Bẩm tướng quân, đại soái vẫn chưa hồi âm.”

Sau khi bại trận, Lâm Khoát Hải lập tức báo cáo tin tức cho Ngũ Hùng đang đóng quân ở trung quân, tình hình hiện tại, hẳn cảm thấy bản thân là tiên phong đại tướng có chút không trụ vững nữa rồi.

Nhưng Ngũ Hùng cũng không lập tức hồi âm.

Điều này khiến Lâm Khoát Hải có chút bức bối, muốn tiếp tục đánh hay cứ giăng co thế này thì cũng phải cho một câu trả lời chứ.

Thực tế, lúc này Ngũ Hùng cũng có chút hoang mang, bởi vì bản báo cáo chiến sự mà Lâm Khoát Hải gửi đến có chút kỳ quái, viết dài dòng văn tự nhưng hẳn lại không hiểu gì cả.

Tóm lại chỉ có một câu, Quan Nguyệt dẫn người xông lên, sau đó Quan Nguyệt và thuộc hạ cùng nhau biến mất.

Đây là cái loại bản báo cáo gì vậy?

Ngũ Hùng cũng nghĩ đến việc quân Đại Càn có phải đã sử dụng thuốc nổ hay không, vì vậy đang cùng với các thợ thủ công trong quân doanh nghiên cứu, đối phương rốt cuộc đã sử dụng phương pháp gì, tiêu diệt toàn bộ kỵ binh của Quan Nguyệt.

Hơn nữa, mấy chục vạn đại quân đóng quân trải dài trên trăm dặm, đại trại của Ngũ Hùng cách chỗ Lâm Khoát Hải bọn họ chừng bảy mươi dặm, muốn truyền tin tức cũng không phải chuyện dễ dàng.

Vì không có tin tức, Lâm Khoát Hải sau cả ngày căng thẳng tinh thần cũng không đợi nữa, ngẩng đầu nhìn mọi người:

“Truyền lệnh xuống, tăng cường tuần tra.”

“Tuân lệnh!”

Mấy vị tướng lĩnh trong quân tiên phong vôi vàng đáp ứng, Lâm Khoát Hải không nói gì thêm, tự mình dẫn người đi tuần

tra một vòng rồi mới trở về lều nghỉ ngơi.

Ban ngày tinh thần căng thẳng cao độ, lúc này thả lỏng, hẳn liền cảm thấy mệt mỏi.

Mặc dù Lâm Khoát Hải đã rất cẩn thận, vừa tăng cường nhân lực, vừa tự mình đi tuần tra.

Nhưng hẳn vẫn không ngờ rằng, Triệu Khang ban ngày không thừa thắng truy kích, căn bản là cố ý.

Lúc đó đại quân xông thẳng qua, quả thực có thể mở rộng chiến quả.

Nhưng doanh trại của Lâm Khoát Hải bọn họ dù sao cũng liên kết chặt chẽ với các bộ đội khác của Chu quốc.

Ban ngày ban mặt mà truy sát, nếu binh lính Chu quốc kịp phản ứng, đến lúc đó sẽ rất rắc rối.

Vì vậy, Triệu Khang không vội vàng mở rộng chiến quả, mà lựa chọn ban đêm đánh úp.

“Đêm nay đúng là trời giúp ta.”

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm không sao, Triệu Khang hài lòng cười, lúc này vừa mới đến canh ba.

Cũng chính là giờ Tý thường thấy trên phim ảnh, tính ra là khoảng 11 giờ đêm.

Trong Phi Yến Quan, đại quân đã tập hợp xong.

Triệu Khang không mặc giáp trụ, mà thuận tay cầm một cây trường thương.

“Nam Cung Long.”

Cao thủ tam phẩm Nam Cung Long đeo trường kiếm sau lưng vội vàng đáp: “Có mặt tướng.”

Triệu Khang nhỏ giọng nói: “Dẫn người của người đi mở đường, nhớ kỹ không được để lộ tung tích. Ban đêm phạm vi tuần tra của binh lính đa phần chỉ trong vòng năm dặm quanh doanh trại, sau khi lên vào, các người không cần ra tay, chỉ cần đếm xem có bao nhiêu đợt người tuần tra, nắm rõ khoảng thời gian giữa các đợt. Làm được chứ?”

Nam Cung Long cười toe toét: “Quốc sư xem thường người rồi, chuyện nhỏ này mà cũng không làm được, chúng ta trước kia chẳng phải uống công lẫn lộn giang hồ sao?”

Triệu Khang cười ha ha: “Tốt, vậy giao cho các ngươi!”

Loại chuyện này theo lý thuyết là do thám báo đi làm, nhưng Triệu Khang có Nam Cung Long cùng những cao thủ giang hồ này, hiệu quả còn tốt hơn thám báo nhiều.

Bởi vì những người này đều là cao thủ, nếu bị phát hiện, có thể nhanh chóng tiêu diệt địch nhân.

Lần đánh úp này, điểm mấu chốt nhất chính là phải đề pháo binh của Lý Cầu Đan áp sát doanh trại địch.

Về vị trí đặt pháo, Lý Cầu Đan đã chọn xong.

Trước doanh trại quân tiên phong Chu quốc có một dải đồi không quá dốc, độ dốc thoải, chỉ là mặt đất hơi gồ ghề, nhưng điều này không thành vấn đề.

Chỉ cần pháo có thể đẩy đến đó, thì từ trên cao nhìn xuống, thậm chí không cần ngắm, cứ thế mà bắn là được.

Nhắm mắt cũng bắn trúng người!

Sau một loạt pháo kích, lại để Lý Long và Tôn Phượng dẫn theo Thanh Long, Bạch Hổ nhị quân xông vào, trong nháy mắt có thể kết thúc trận chiến.

Đại quân bắt đầu rời khỏi Phi Yến Quan, lần này Triệu Khang là chân chính xuất động toàn bộ, không chừa một binh một tốt nào ở lại Phi Yến Quan.

Chỉ để lại năm khẩu đại pháo, cũng không thể hoàn toàn xem như là bỏ trống hậu phương.

Ba mươi dặm đường, mọi người đều hành quân trong đêm tối, di chuyển một cách lặng lẽ nên tốc độ tự nhiên không nhanh.

Chờ đến khi người của Nam Cung Long đến tiếp ứng thì đã qua hai canh giờ.

Lúc này đã là rạng sáng ba giờ, đúng lúc là thời điểm con người buồn ngủ nhất.

Nam Cung Long cùng thuộc hạ đang nấp sau một ngọn đồi, thấy Triệu Khang đến, hấn vội vàng vẫy tay.

Triệu Khang lại gần, hạ giọng hỏi: “Tình hình thế nào?”

Nam Cung Long cũng nhỏ giọng đáp: “Bẩm quốc sư, binh lính tuần tra có tổng cộng bốn đợt, mỗi khắc thay một lần, số lượng khoảng ba trăm người...”

Chương 560 - Trở Về Dừng Bữa Sáng

“Ban đầu phạm vi tuần tra của chúng còn bao gồm cả vị trí hiện tại của chúng ta, nhưng nửa canh giờ trước đã không còn thấy đâu nữa, chỉ quanh quẩn xung quanh doanh trại, có vẻ như hoàn toàn không nhận thức được chúng ta sẽ tập kích vào tối nay.”

Trong lòng Nam Cung Long vừa nói vừa dâng lên cảm giác kỳ quái, sao lại giống như lúc trẻ tuổi, đánh nhau thua rồi lại dẫn người đi trả thù vào ban đêm vậy.

Nói cũng phải, cảm giác này thật là sáng khoái!

Triệu Khang cười khẩy một tiếng: “Xem ra bọn chúng thật sự không coi chúng ta ra gì, còn bao lâu nữa thì lính canh gác trở về?”

“Ước chừng khoảng một nén nhang nữa.” Nam Cung Long đáp.

Vậy là còn khoảng ba phút nữa, Triệu Khang ước lượng thời gian là đủ rồi, lập tức lui về phía sau hạ lệnh.

“Lý Cầu Đản mau chóng bố trí trận địa, sau một nén nhang thì khai hỏa!”

Lý Cầu Đản lập tức đáp: “Tuân lệnh!”

“Lý Long, quân Thanh Long chuẩn bị, sau mười loạt pháo kích thì xông lên tàn sát, gặp người liền giết, không chừa một ai!”

“Tôn Phóng, quân Bạch Hổ chuẩn bị đuốc lửa, Hoàng Thiên Hành dẫn đầu quân Mạc Dao mở đường! Quân Vũ Lâm theo sau bọc hậu!”

“Chúng mặt tướng tuân lệnh!” Các tướng nghiêm chỉnh chờ lệnh.

Quân Thanh Long của Lý Long đều không cười ngạo đến, coi như là biến kỵ binh thành bộ binh rồi.

Một nén nhang sau, khi bóng dáng lính canh gác xuất hiện phía trước, Triệu Khang hạ lệnh: “Khai hỏa!”

“Khai hỏa!” Lý Cầu Đản gầm lên một tiếng.

Pháo binh đã chuẩn bị sẵn sàng châm lửa!

Tiếng sấm rền lại vang lên!

Trong doanh trại.

Nghe thấy âm thanh này, một tên tướng quân lập tức giật mình tỉnh giấc từ trong mơ: “Tiếng gì vậy! Tiếng gì vậy! Sấm sét sao?”

Hắn ta thậm chí còn chưa kịp xỏ giày đã xông ra khỏi lều, lớn tiếng gọi.

“Có phải sấm sét không?!”

Âm thanh này sao lại giống với âm thanh ban ngày đến vậy?

Hắn có chút hoảng hốt, nhưng ngay sau đó, hắn đã nghe thấy tiếng đạn pháo nổ tung, uy lực cực lớn trực tiếp phá hủy từng chiếc lều, tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp nơi.

Lúc này hắn ta mới kịp phản ứng, gào thét: “Địch tập kích! Địch tập kích!”

“Phòng ngự! Mau phòng ngự!”

Giọng của hắn rất lớn, nhưng tiếng pháo còn lớn hơn!

Lần này là mười loạt bắn liên tục, từng quả đạn pháo rơi xuống doanh trại quân địch.

Tiếng ngựa hí, tiếng kêu la thảm thiết của binh lính cùng với tiếng pháo kích hòa vào nhau tạo thành một khung cảnh địa ngục trần gian.

Triệu Khang đã từng nói, đã dám đến đây, vậy thì phải khiến cho bọn chúng hối hận vì đã được sinh ra!

Hắn không phải chỉ nói suông.

Sự thật là khi nghe tin đại quân Chu quốc tiến đánh U Châu, trong lòng Triệu Khang không có quá nhiều tức giận.

Ngược lại còn có chút vui mừng, Chu quốc tự mình khiêu khích, đúng ý hắn, cuối cùng hắn cũng có thể mượn cơ hội này diệt trừ Chu quốc!

Một khẩu pháo mười quả đạn, tổng cộng hai trăm quả đạn pháo nổ rộ trong doanh trại quân tiên phong, đối mặt với thứ vũ khí chưa từng biết đến, binh lính Chu quốc hoảng sợ bỏ chạy tán loạn.

Lâm Khoát Hải ngơ ngác nhìn những tên lính chạy tán loạn xung quanh, trong đầu chỉ còn lại hai chữ: “Toang rồi, Vãi thật...!”

Tiếng pháo rớt cục cũng dừng lại, tiếp theo là tiếng hô hoán như sấm dậy đất trời!

Lâm Khoát Hải nhìn thấy từ cửa doanh trại, một gã khổng lồ như dã thú, tay cầm một thanh đao cực dài xông vào.

Gặp người liền chém, căn bản không ai có thể cản nổi thanh đao khủng bố trong tay gã!

Chỉ một đao, binh lính của hắn đã bị chém đứt đôi!

“Đây là người sao?”

Ba ngàn quân Mạc Dao có thể phá vạn kỵ binh!

Lúc này, Hoàng Thiên Hành - Đội trưởng quân Mạc Dao dẫn theo ba ngàn quân Mạc Dao thể hiện sức chiến đấu vô song, binh lính Chu quốc căn bản không phải là đối thủ của bọn họ.

Mạc đao quét ngang, người ngã ngựa đổ!

Bọn họ hoàn toàn hóa điên rồi!

Chưa hết, quân Thanh Long do Lý Long dẫn đầu cũng xông vào, mỗi người đều cầm trường thương trong tay, mặc dù không có ngựa chiến đi theo, nhưng lúc này bọn họ như đang lao vào trận địa, xếp thành đội hình trường thương với tốc độ cực nhanh, giống như một con dao sắc bén đâm thẳng vào doanh trại quân tiên phong.

Lâm Khoát Hải đã chết lặng, thậm chí còn quên cả việc tổ chức phòng ngự, hắn hoàn toàn không ngờ tới, sẽ có một ngày quân đội của Chu quốc bọn họ lại bị người ta tàn sát, đánh cho tan tác!

Hơn nữa đối thủ lại là một quốc gia yếu nhất như Càn quốc!

Chưa đầy nửa canh giờ.

Khi trời tờ mờ sáng, trận chiến kết thúc.

Hoàng Thiên Hành lau thanh mạc đao không ngừng nhỏ máu trong tay, thứ này bây giờ hắn coi như vợ, hận không thể ôm cả khi ngủ.

Mà phía trước hắn, Lâm Khoát Hải cùng bảy tám tên tướng lĩnh quân tiên phong bị trói gô lại.

Lý Long và Tôn Phóng tập hợp quân đội của mình.

Lúc này Nam Cung Long đeo trường kiếm trên lưng bước vào: “Lý tướng quân, Tôn tướng quân!”

“Nam Cung tiền bối.” Hai người vội vàng nhìn về phía Nam Cung Long.

“Quốc sư có lệnh, sau khi phá địch lập tức mang theo tù binh trở về Phi Yên quan, không được chậm trễ!”

Lý Long ngẩn người, lúc này mới phát hiện Triệu Khang căn bản không hề xông pha cùng bọn họ, theo bản năng hỏi: “Triệu soái đâu?”

Nam Cung Long bất đắc dĩ nói: “Lúc các người xông lên, quốc sư đã dẫn theo pháo binh trở về rồi, nói là đi làm bữa sáng cho các người, bảo các người giết xong người thì mau chóng về nhà, nguội rồi sẽ không ngon.”

Rất nhiều người bật cười, Lâm Khoát Hải cùng những tên tù binh khác chỉ cảm thấy mặt nóng ran.

Một trận chiến quan trọng như vậy, chủ soái của đôi phương lại không thèm xem kết quả đã bỏ về.

Đây là khinh thường bọn họ đến mức nào?

Tên Triệu soái thống lĩnh kia rốt cuộc là ai, chẳng lẽ chính là vị quốc sư Triệu Khang kia!

Lý Long và Tôn Phóng hoàn hồn, lập tức nói: “Toàn quân tập hợp, trở về Phi Yên quan!”

Chờ bọn họ rời đi được một lúc lâu, mới có một toán lớn binh lính Chu quốc chạy tới.

Người dẫn đầu có thân hình vạm vỡ, mặc áo giáp, chính là chủ soái lần này của Chu quốc - Ngũ Hùng!

Nhìn doanh trại ngổn ngang thi thê, Ngũ Hùng tức giận đến nổi hai mắt muốn lồi ra ngoài.

Kết thúc nhanh như vậy sao?

Hắn chết lặng, khi nhận ra có gì đó không ổn, hắn lập tức dẫn theo đội quân thân tín đuổi theo, nhưng không ngờ có chạy đứt hơi cũng vẫn chậm một bước.

Phó tướng Trần Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khốn kiếp! Đại soái, chúng ta đến muộn rồi! Có nên đuổi theo không?”

Ngũ Hùng ánh mắt âm trầm nhìn ba, bốn ngàn quân thân tín bên cạnh, tuy là tinh nhuệ, nhưng nhìn chiến trường xung quanh, quân địch chắc chắn đã dốc toàn lực mới có thể tiêu diệt toàn bộ quân tiên phong của mình.

Dẫn theo ba, bốn ngàn người này đuổi theo, chẳng khác nào đi chịu chết.

Quất mạnh roi ngựa, Ngũ Hùng tức giận nói: “Rút lui, trở về chinh đồn quân mã, mỗi thù này ta nhất định phải trả!”

Đến đây, năm vạn quân tiên phong của Chu quốc hoàn toàn bị tiêu diệt, ba mươi vạn đại quân chỉ còn lại hơn hai mươi vạn.

Ngũ Hùng trong lòng đang nhỏ máu, hắn cũng là lão tướng, trên chiến trường chết người là chuyện thường tình, toàn quân bị diệt cũng không phải là không có.

Nhưng mà đây mới chỉ là ngày đầu tiên giao chiến thôi đây!

Cứ theo đà này đánh tiếp, chẳng phải chưa đến mười ngày, ba mươi vạn đại quân của hắn sẽ bị đánh cho tan tác hết sao?

Nếu thật sự là như vậy, trừ phi hắn là cha ruột của Lý Mộc Dịch, nếu không thì chắc chắn sẽ bị chém đầu!

So với sự tức giận của Ngũ Hùng, Càn quốc lúc đến lén lút, lúc đi thì hớn hờ ra mặt.

Chỉ trong vòng một ngày một đêm, bọn họ đã đánh cho quân tiên phong của Chu quốc đại bại, hơn nữa còn bắt sống chủ tướng Lâm Khoát Hải cùng bảy, tám tên tướng lĩnh lớn nhỏ!

Chiến quả như vậy, từ khi Càn quốc lập quốc đến nay chưa từng có!

Chương 561 - Đánh gãy răng

Mặt trời đã lên cao khi đại quân trở về Phi Yến Quan.

Khác với vẻ mặt ủ rũ của Lâm Khoát Hải và mấy tên tướng lĩnh, binh lính Đại Càn ai nấy đều phấn khởi như đang ăn Tết.

Là tân binh, đây là lần đầu tiên họ được ra trận, không ngờ lại giành được chiến thắng lớn như vậy.

Lúc này, ai nấy đều cảm thấy tràn đầy sức mạnh, chỉ muốn lao ra chiến trường chém giết thêm một trận nữa!

Lý Long và Tôn Phương sóng vai đi cùng nhau, lắng nghe những người lính trong đội bàn tán xem ai đã giết được bao nhiêu quân địch.

Hai vị lão tướng nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy rất vui mừng, trải qua trận chiến ngày hôm nay, sĩ khí của hai quân coi như đã được củng cố.

Có được chiến thắng này, những lần ra trận tiếp theo, hai đội quân Thanh Long, Bạch Hổ sẽ càng thêm trưởng thành.

Đến thao trường, Triệu Khang đứng quay lưng về phía mọi người trên đài điểm binh. Hai quân tập hợp xong, Lý Long bước lên trước một bước, trầm giọng nói: “Bẩm báo Triệu soái, quân Thanh Long trở về!”

Tôn Phương cũng nói: “Bẩm báo Triệu soái, quân Bạch Hổ trở về!”

Lâm Khoát Hải và những người bị bắt đều vươn cổ nhìn bóng người trên đài điểm binh.

Chính là bóng người này đã đánh chúng ta thê thảm như vậy sao?

Bóng lưng thật quen thuộc!

Là tướng tiên phong, chức vị của Lâm Khoát Hải trong số các võ tướng nước Chu cũng không thấp, là quan tam phẩm.

Lần trước, khi tiên đế Lý Thừa Côn tổ chức đại thọ và hội văn bốn nước, hắn cũng có mặt. Lúc này, hắn gần như có thể khẳng định.

Người này chính là quốc sư Đại Càn, Triệu Khang!

Đúng như hấn nghĩ, Triệu Khương xoay người lại, liếc nhìn Lâm Khoát Hải, nhìn Lý Long thần nhiên nói: “Báo cáo kết quả chiến đấu.”

Lý Long nghe vậy lập tức nói: “Bẩm báo Triệu soái, lần tập kích doanh trại nước Chu này, quân ta đã tiêu diệt vô số quân địch, quân tiên phong nước Chu đã tan rã, tứ tán bỏ chạy. Bắt sống tướng quân tiên phong Lâm Khoát Hải, phó tướng Chu Quyền, hiệu úy Lý Phong, đô úy Lưu Tứ Nhi... tổng cộng bảy người.”

“Những tướng lĩnh còn lại của quân tiên phong nước Chu hoặc chết vì pháo kích, hoặc chết trong lúc giao tranh! Tất cả lương thảo, vật tư tại nơi đóng quân của quân tiên phong không thể mang đi đều đã bị đốt sạch!”

“Quân Thanh Long bị thương nhẹ sáu mươi ba người, tử trận bốn mươi tám người, bị thương nặng bảy người!”

Lý Long nói xong, Tôn Phương tiếp lời: “Quân Bạch Hổ bị thương nhẹ bảy mươi hai người, tử trận mười bảy người, không ai bị thương nặng!”

Thương vong khoảng hai trăm người, đánh tan ba vạn quân tiên phong nước Chu.

Thêm vào đó là hai vạn kỵ binh của Quan Nguyệt ban ngày, năm vạn quân tiên phong của Lâm Khoát Hải đã hoàn toàn mất sức chiến đấu!

Nghe báo cáo của Tôn Phương và Lý Long, Lâm Khoát Hải mới biết trận này mình đã thua thê thảm đến mức nào!

Hay nói đúng hơn là không thể gọi là đánh, một ngày hôm qua, quân tiên phong của hấn chỉ biết chịu đòn, và lần nào cũng thảm hơn lần trước.

Thực ra mà nói, mười loạt pháo của Lý Cầu Đản tuy uy lực không tồi, nhưng thực tế số người bị chết và bị thương cũng không nhiều.

Nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai ba nghìn người, những người thực sự giết được nhiều địch nhất chính là quân Mặc đao và quân Thanh Long xông vào sau đó.

Nhưng hiệu quả chấn nhiếp và đả kích tinh thần của đại pháo, đó mới là chìa khóa để quân Thanh Long xông lên sau đó có thể giành được chiến công hiển hách như vậy.

Mười loạt pháo oanh tạc, binh lính nước Chu đừng nói là đánh trả, chỉ lo chạy trốn, làm sao có thể chống cự.

Đây là ban đêm, nếu là ban ngày, tận mắt chứng kiến đồng đội bên cạnh đột nhiên bị nổ tung thành từng mảnh, thì loại xung kích tinh thần này sẽ còn lớn hơn.

Vũ khí nóng, đối với vũ khí lạnh chính là đòn tấn công giảm chiều thực sự!

Nếu không, Triệu Khang dám nói trực tiếp san bằng nước Chu sao?

Đùa à!

Nghe hai người báo cáo xong, Triệu Khang hài lòng gật đầu: “Làm tốt lắm, các quân đóng giữ, những người khác lui xuống đi.”

“Tuân lệnh!”

Giải tán đại quân, Lý Long và Tôn Phương không rời đi, một trái một phải đứng như hai vị thần giữ cửa bên cạnh Triệu Khương.

Nhìn vẻ mặt hoang mang của Lâm Khoát Hải, Triệu Khang mỉm cười: “Bản soái đã từng gặp ngươi, trong hội văn bốn nước do quý quốc tổ chức, ngươi chính là tướng tiên phong Lâm Khoát Hải?”

Thấy Triệu Khang chủ động mở lời, tuy thua rất thảm, nhưng Lâm Khoát Hải cũng không chọn cách im lặng, chỉ cúi đầu: “Kẻ bại trận mà thôi.”

“Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, trên đời làm gì có tướng nào bất bại, có thua ắt có thắng.” Triệu Khang bình tĩnh nói.

Lâm Khoát Hải cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn hấn: “Quốc sư đây là đang an ủi ta sao?”

“Chỉ là nói lý lẽ mà thôi, ngươi cũng đâu phải mỹ nữ, ta an ủi ngươi làm gì.” Triệu Khang đảo mắt.

Lâm Khoát Hải ngẩn người, đầu óc có chút không xoay chuyển kịp, Triệu Khang cũng lườm hàn huyền với hắn, hai người vốn không quen biết.

Hắn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Lý Mộc Dịch làm cách nào để lên ngôi hoàng đế?”

Lúc này, phó tướng Chu Quyền bên cạnh Lâm Khoát Hải nhin không được lên tiếng: “Muốn giết cứ giết, hỏi nhiều như vậy làm gì? Nghĩ là chúng ta sẽ nói cho người biết sao?”

“Lý Long, nhờ hết răng hắn cho ta. Thích xen mồm à?”

Lý Long cười khẩy một tiếng: “Tuân lệnh!”

Chu Quyền giật mình, hoàn toàn không ngờ mình chỉ là muốn thể hiện khí tiết một chút, tên họ Triệu này lại tàn bạo như vậy!

“Ngươi dám!”

Triệu Khang trừng mắt: “Mẹ nó, ngươi có thể có chút giác ngộ của tù binh không? Đây là đại bản doanh của ta, không phải nơi đóng quân của quân tiên phong nhà ngươi!”

“Lý Long! Đừng nhờ, dùng đá đập cho ta!”

“Rõ!”

Chu Quyền kinh hãi muốn chết: “Mẹ kiếp, họ Triệu, ngươi còn là người không!”

Hàm răng này mà bị đập xuống, còn không đau chết sao?

“Còn dám kêu!”

Tôn Phương xông lên cho một cái bạt tai, trực tiếp đánh Chu Quyền ngã xuống đất, Lý Long thuận tay nhặt một hòn đá bắt đầu đập răng.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết của Chu Quyền, chẳng mấy chốc, vị phó tướng Chu đã đầy mặt máu, ú ớ kêu gào, trong miệng toàn là máu.

Lý Long bê bết máu: “Triệu soái, đã đập hết rồi!”

Nhìn Chu Quyền trừng mắt nhìn mình, Triệu Khang hung dữ nói: “Còn dám phát ra một tiếng động nữa, ta sẽ nhét lại hết vào mồm ngươi!”

Chu Quyền lập tức run rẩy, vội vàng che miệng lại, ánh mắt vô cùng sợ hãi nhìn Triệu Khang.

Tên này căn bản không phải người! Là ác quỷ!

Thấy hắn đã ngoan ngoãn, Triệu Khang mới mỉm cười, nhìn Lâm Khoát Hải mặt mày tái mét: “Người nên trả lời câu hỏi của ta, ta đâu có hỏi quân cơ gì đâu, còn chần chừ gì nữa?”

Lâm Khoát Hải do dự hồi lâu, lúc này mới dè dặt kể lại những chuyện xảy ra trong hoàng cung hôm đó.

Triệu Khang nhướn mày: “Một cao thủ nội cung tóc bạc phơ?”

“Đúng vậy.”

Triệu Khang lại hỏi: “Có phải khoảng ba mươi tuổi, trông còn khá tuấn tú không?”

Lâm Khoát Hải ừ một tiếng.

Xem ra chính là hắn ta rồi, Triệu Khang lẩm bẩm, hắn thậm chí có thể khẳng định, Lý Thừa Côn đột tử tám chín phần là do Tiêu Phi Vũ ra tay.

Ngoại trừ hắn ta, một cao thủ nhị phẩm, thì còn ai có thể dưới mí mắt của vô số thị vệ trong hoàng cung, giết chết một hoàng đế?

Mẹ kiếp, may mà ta đã cho Linh Lung bọn họ trốn trước, tên khốn kiếp này nếu không chết thì thật sự khiến người ta ăn ngủ không yên!

Hừ lạnh một tiếng, Triệu Khang lại nhìn Lâm Khoát Hải: “Xét thấy người khá hợp tác, bản soái quyết định nhân từ một lần, cho người hai lựa chọn, hoặc là đầu hàng...”

Chương 562 - Ly gián

“Giết ta đi!”

Lời của Triệu Khang còn chưa dứt, Lâm Khoát Hải đã lên tiếng, vẻ mặt như muốn chết ngay lập tức.

Dù sao cũng là quân nhân, hơn nữa còn là một lão tướng sa trường, chuyện cúi đầu khom lưng cầu xin sống sót...

Lâm Khoát Hải hấn không làm được!

Triệu Khang cười hỏi: “Lâm tướng quân không sợ chết như vậy sao?”

“Làm tướng quân thì phải chết trận sa trường, cần gì phải sợ chết!” Lâm Khoát Hải cười lạnh.

Triệu Khang vỗ tay: “Bội phục! Tốt! Cả đời Triệu Khang ta thích nhất là người có khí phách như tướng quân!”

“Người như ngươi giết thì đáng tiếc, yên tâm, ta sẽ không giết ngươi. Còn các ngươi?”

Ánh mắt hấn nhìn về phía những người còn lại. Nhìn thấy Lâm Khách Hải đã làm gương, những tù binh khác cũng bắt chước theo.

“Giết ta đi!”

“Đúng vậy! Làm tướng quân phải chết trận sa trường, cần gì phải sợ chết!”

“Đúng vậy, chúng ta đều là hảo hán không sợ chết!”

Triệu Khang kinh ngạc, giờ ngón tay cái lên: “Có khí phách! Lý Long!”

“Có mặt tướng!”

Triệu Khang: “Đưa mấy vị anh hùng hảo hán này lên đường! Nhớ dặn người ta mài dao sắc một chút, để họ ra đi thoải mái. Bản soái rất kính trọng anh hùng!”

“Còn cái tên bị đánh rụng răng kia, tuy không nói gì nhưng chắc chắn cũng là anh hùng hảo hán có khí phách, chém luôn đi!”

Lý Long: “Mặt tướng tuân lệnh!”

Chu Quyền và những tù binh khác: “...”

Cái đệt!

Mẹ mày!

Tao khó khăn lắm mới cảm động một lần, họ Triệu mày lại cho tao thua thảm hại như vậy!

Bọn họ trực tiếp hóa ngọc.

Trợn mắt nhìn Triệu Khang, lại nhìn Lâm Khoát Hải.

Mẹ mày, chẳng phải người nói kính trọng hảo hán không sợ chết sao?

Tại sao không giết Lâm Khoát Hải, lại muốn tiến lão tử lên đường!

Chẳng lẽ ta trông không đẹp bằng hán sao?

Không hiểu nổi! Thực sự không hiểu nổi!

Sau khi Lý Long lôi mấy vị anh hùng hảo hán đi chém đầu, Triệu Khang búng tay một cái, một luồng chân khí từ đầu ngón tay bắn ra, cắt đứt dây thừng trên người Lâm Khoát Hải.

Lâm Khách Hải ngơ ngác nhìn vị quốc sư Đại Càn này, không biết hán đang giờ trò gì.

“Đi, Lâm tướng quân, ta dẫn ngươi đi xem thứ tốt.”

Nhảy xuống đài điểm tướng, Triệu Khang khoác vai Lâm Khoát Hải, trông như thể gặp lại bạn tốt nhiều năm không gặp.

Thực sự khiến Lâm Khoát Hải có chút choáng váng.

Bị Triệu Khang ôm đi đến một doanh trại, Lâm Khoát Hải nhìn thấy phía trước bày đầy vũ khí.

Triệu Khang buông hán ra, cầm lấy một thanh đại đao trên giá, vung lên rồi ném về phía Lâm Khoát Hải: “Lâm tướng quân thử xem?”

Trong lòng đầy nghi hoặc, vẫn đang suy nghĩ tại sao Triệu Khang không giết mình, Lâm Khoát Hải theo bản năng tiếp lấy đại đao, hai tay trầm xuống suýt chút nữa bị lật.

Trong lòng giật mình, hán theo bản năng nhìn thanh đại đao trong tay.

Lưỡi đao gần như dài bằng cán, gần một trượng, hơn nữa còn rất nặng.

Hán không khỏi bị thu hút, thử vung lên chém xuống, kinh ngạc nói: “Đao tốt!”

Triệu Khang giống như đang khoe khoang đồ chơi với người khác: “Đây gọi là Mạc đao, Đại Càn ta năm mươi lượng bạc

mới làm ra được một thanh, hơn nữa cho dù là thợ rèn giỏi nhất cũng phải mất nửa năm mới rèn xong.”

Lâm Khoát Hải vuốt ve thân đao, theo bản năng nói: “Thanh đao này dùng rất nhiều sắt, hơn nữa không phải sắt thường mà là tinh thiết, thật là một binh khí uống máu sa trường!”

Triệu Khang thần nhiên nói: “Thứ này quân ta hiện tại có một vạn thanh.”

Lâm Khoát Hải không dám tin: “Nói đùa gì vậy! Năm mươi lượng bạc mới làm ra được một thanh, các người trang bị một vạn thanh!”

“Đừng kích động, thử thanh đao này đi.” Triệu Khang lại ném tới một thanh chiến đao.

Lâm Khoát Hải vội vàng tiếp lấy, đặt Mạc đao xuống, nhìn lưỡi đao sáng loáng, hấn thử chém một cái, phát hiện vung chém không gặp trở ngại, hơn nữa trọng lượng và chiều dài rất vừa tay.

Hắn lại thử độ dẻo dai của chiến đao, kết quả không ngờ lại vượt xa dự đoán của hắn.

Kinh ngạc nói: “Thanh này cũng là tinh thiết rèn sao?”

Tinh thiết trong miệng hắn chính là thép mà Triệu Khang cho người luyện ra.

“Thanh đao này trong quân đội Đại Càn gọi là Vân Đao, là vũ khí tiêu chuẩn, thường dân không được phép sở hữu và đeo.”

Triệu Khang cầm lấy một cây cung, lắp tên.

Một mũi tên bắn ra, trong nháy mắt bắn xuyên qua tảng đá ở đằng xa, chân khí trong lòng bàn tay tuôn ra, hút mũi tên về.

“Nhìn mũi tên này đi.”

Tiếp lấy mũi tên, Lâm Khoát Hải cúi đầu nhìn mũi tên, vậy mà không hề bị mài mòn!

Mũi tên này rốt cuộc được rèn như thế nào!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hắn, Triệu Khang cười nói:

“Những vũ khí này ở Đại Càn ta đều là trang bị theo bộ, binh khí bình thường căn bản không thể so sánh.”

Lâm Khoát Hải sững người, hồi lâu sau mới ngẩng nhìn Triệu Khang: “Tại sao... người lại cho ta xem những thứ này?”

“Không có gì, người là anh hùng, Triệu Khang ta rất kính trọng loại anh hùng không sợ chết như người. Được rồi, xem xong rồi, đi thôi Lâm tướng quân, ta tiễn người rời khỏi Phi Yến Quan.”

Triệu Khang nói xong liền ôm lấy Lâm Khoát Hải rời đi, khiến hắn trực tiếp choáng váng.

Tên này rốt cuộc muốn làm gì!

Cửa thành ầm ầm mở ra, Triệu Khang vẫy tay, binh lính liền dắt ngựa tới, đưa dây cương cho Lâm Khoát Hải.

Triệu Khang nói: “Được rồi, Lâm tướng quân, người có thể đi.”

Lâm Khoát Hải ánh mắt mờ mịt: “Cứ... thả ta đi như vậy sao?”

“Không thì sao?” Triệu Khang cười.

Lâm Khoát Hải im lặng hồi lâu cũng không nghĩ ra Triệu Khang rốt cuộc muốn làm gì, nghĩ đến việc lúc này Triệu Khang khoe khoang những vũ khí kinh người kia.

Hắn thăm dò hỏi: “Triệu quốc sư, loại vũ khí có thể nổ như sấm sét của các người rốt cuộc là cái gì?”

Lần này đến lượt Triệu Khang kinh ngạc, nhìn hắn nghiêm túc nói: “Người coi ta là đồ ngốc sao? Chuyện như vậy mà cũng nói cho người biết?”

Cái chết!

Lâm Khoát Hải tức giận đến mức suýt thổ huyết, lập tức xoay người lên ngựa, quất roi, rời khỏi Phi Yến Quan, nhưng vào lúc này, giọng nói của Triệu Khang lại vang lên.

“Lâm tướng quân, sau này nếu ở bên kia không sống nổi thì hãy đến tìm ta! Cửa lớn Đại Càn ta mãi mãi rộng mở chào đón Lâm tướng quân! Thăng quan tiến chức, phong tước ấm tử, vinh hoa phú quý đều không phải chuyện gì lớn!”

Lâm Khoát Hải coi như mình không nghe thấy, vội vàng chạy ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Lâm Khoát Hải rời đi, Lý Long đi tới: “Quốc sư cứ thế mà thả hãn đi sao? Không phải là uổng công sao?”

Triệu Khang mỉm cười: “Đôi khi người sống còn hữu dụng hơn người chết nhiều. Mấy tên kia thì sao?”

Lý Long cười nói: “Đều chém rồi.”

“Được, xem Ngũ Hùng kia có thể nhìn được mà đến tìm chúng ta báo thù hay không.”

Triệu Khang chấp tay sau lưng rời đi, Lý Long cười gian xảo nhìn lên tường thành: “Dám đến sao? Một phát đại bác bắn nát!”

Đại doanh Chu quân.

Ngũ Hùng đang điều binh khiển tướng, lúc này thuộc hạ vội vàng chạy tới báo.

“Đại soái, Lâm tướng quân đã trở về!”

Ngũ Hùng sững sốt: “Người nói cái gì? Lâm Khoát Hải trở về rồi? Không phải hãn bị bắt làm tù binh sao?”

Thuộc hạ vội vàng nói: “Là thật, Lâm tướng quân nhất định là liều mạng đánh trả.”

Ngũ Hùng nhíu mày: “Liều mạng đánh trả? Đánh trận nhiều năm như vậy, chưa từng nghe nói bị bắt làm tù binh mà còn có thể liều mạng đánh trả, đi theo bản soái xem thử!”

Vừa nói, trong lòng Ngũ Hùng thầm nghĩ, hy vọng hãn đừng mang theo mục đích khác mà trở về!

Chương 563 - Kế sách cao tay của Đại soái

“Tội tướng bái kiến Đại soái!”

Vừa nhìn thấy Ngũ Hùng, Lâm Khoát Hải lập tức quỳ xuống: “Tội tướng chỉ huy bất lực khiến quân tiên phong đại bại, xin Đại soái trị tội!”

Ngũ Hùng neho mắt nhìn Lâm Khoát Hải, im lặng không nói, dường như muốn nhìn thấu con người hắn.

Một lúc sau, Ngũ Hùng mới lên tiếng: “Đứng lên đi, Lâm tướng quân.”

“Tạ Đại soái.”

“Lâm tướng quân từ đâu trở về? Tại sao lúc này bản soái dẫn quân tiếp viện quân tiên phong lại không thấy tướng quân đâu?”

Ngũ Hùng bắt đầu dò hỏi. Trước đó, hắn dẫn quân tiếp viện cho quân tiên phong, nhưng khi đến nơi thì trận chiến đã kết thúc.

Không thấy Lâm Khoát Hải, chỉ có hai khả năng.

Một là bị bắt, hai là bỏ chạy.

Là một lão tướng dày dạn kinh nghiệm sa trường, Ngũ Hùng không tin Lâm Khoát Hải sẽ bỏ chạy trước trận chiến.

Lâm Khoát Hải cười khỏ: “Không dám giấu giếm Đại soái, tội tướng từ Phi Yến quan trở về.”

“Phi Yến quan?”

Ngũ Hùng không hề bất ngờ, “Chạy trốn về?”

Lâm Khoát Hải do dự một chút rồi mới nói: “Là Triệu Khang thả ta về.”

Ngũ Hùng sững sờ, rõ ràng không ngờ Lâm Khoát Hải lại trả lời như vậy.

Hắn đã nghĩ Lâm Khoát Hải sẽ bịa ra lý do gì đó.

Không ngờ lại thẳng thắn như vậy.

“Ý ngươi là, Triệu Khang bắt được ngươi, sau đó lại thả ngươi về?” Ngũ Hùng xác nhận lại một lần nữa.

Lâm Khoát Hải cười chua chát, gật đầu: “Đại soái nói không sai.”

“Thật là kỳ quái.”

Ánh mắt Ngũ Hùng có chút kỳ lạ, ánh mắt của các tướng lĩnh xung quanh cũng trở nên khác thường.

Trên chiến trường, hai bên là kẻ thù sinh tử.

Làm gì có chuyện bắt được tướng địch lại rộng lượng thả về.

Mọi người đều suy đoán, trong lòng đều nghĩ đến một khả năng.

Tên này chắc chắn là quay về làm nội gián!

Rất có thể đã cấu kết với người nước Càn rồi!

Lâm Khoát Hải tự nhiên hiểu được việc mình trở về nhất định sẽ bị nghi ngờ, vội vàng báo cáo lại cho Ngũ Hùng về những gì đã trải qua ở Phi Yến quan.

Ngũ Hùng càng thêm khó hiểu, nhìn Lâm Khoát Hải: “Ý ngươi là, Triệu Khang sau khi bắt được các ngươi, đã giết Chu Quyền và những người khác, chỉ tha cho một mình ngươi? Còn dẫn ngươi đi xem vũ khí của bọn họ?”

Mẹ kiếp, tên nội gián này làm ăn thiếu chuyên nghiệp quá! Chuyện như vậy cũng nói ra được!

Lâm Khoát Hải đáp: “Đúng như vậy, Đại soái. Dao kiếm mà quân Khiên sử dụng đều là những tác phẩm tinh xảo, sau này quân ta giao chiến với bọn họ nhất định phải đặc biệt chú ý.”

Lâm Khoát Hải cứ tưởng mình thành thật khai báo thì sẽ không sao, không ngờ Ngũ Hùng căn bản không vì thế mà loại bỏ nghi ngờ đối với hắn.

Nghe hắn nói xong cũng không có biểu hiện gì, chỉ gật đầu: “Bản soái đã rõ, Lâm tướng quân lui xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Lâm Khoát Hải còn muốn nói gì đó, nhưng Ngũ Hùng đã xoay người vào trong quân trướng. Nhìn ánh mắt kỳ quái của các tướng lĩnh xung quanh, hắn không khỏi cười khò trong lòng.

Triệu Khang chết tiệt, chắc chắn là cố ý thả mình về.

Xem ra việc gột rửa hiềm nghi cho bản thân không phải chuyện một sớm một chiều, chỉ có thể chờ đợi cơ hội.

Nghĩ vậy, Lâm Khoát Hải rời đi, trong lòng cũng không quá phần nộ.

Ta đối với Đại Chu một lòng trung thành, không hề tiết lộ bất kỳ quân tình nào, còn mang tin tức của nước Càn về.

Trời đất chứng giám, lòng ta trong sạch.

Không có gì phải tức giận cả.

Hắn nghĩ vậy, nhưng những người khác thì không.

Trong quân trưởng, Ngũ Hùng cau mày, rõ ràng trong lòng đang rối bời.

Phó tướng bên cạnh thấy vậy bèn tiến lên: “Đại soái, Lâm Khoát Hải e là...”

Lời còn chưa nói hết, nhưng Ngũ Hùng đã hiểu ý: “Người cho rằng Lâm Khoát Hải đã phản bội?”

Phó tướng vội nói: “Đại soái ngẫm lại xem, hai quân giao chiến, nào có chuyện bắt được tướng địch lại thả về? Hơn nữa Chu Quyền bọn họ đều bị giết, chỉ có mình Lâm Khoát Hải được thả, điều này còn không nói lên vấn đề sao?”

“Triệu Khang nhất định là đang nghĩ, Lâm Khoát Hải trước đây là tiên phong đại tướng, lần này thả về, Đại soái nói không chừng sẽ giao phó trọng trách cho hắn, đến lúc đó Lâm Khoát Hải phản bội, quân ta chẳng phải xong đời sao!”

Nghe phó tướng phân tích, Ngũ Hùng theo bản năng gật đầu: “Người nói có lý, đối với Lâm Khoát Hải nhất định phải cẩn thận.”

Nghĩ nghĩ, Ngũ Hùng lại cảm thấy có gì đó không đúng: “Không đúng, nếu Lâm Khoát Hải đã phản bội, hoàn toàn có thể bịa ra một lý do, tại sao phải nói là Triệu Khang đích thân thả hắn về, còn mang tin tức của nước Càn về? Điều này có chút không hợp lý!”

Phó tướng ngăn người, cũng cảm thấy lời Đại soái nói có lý: “Đúng vậy, rốt cuộc hai người bọn họ đang giở trò gì?”

Nhưng rất nhanh, phó tướng đã phản ứng lại: “Thuộc hạ hiểu rồi, Đại soái!”

Ngũ Hùng kinh ngạc nhìn hắn: “Người hiểu cái gì?”

Phó tướng phần nộ nói: “Triệu Khang thật âm hiểm, quả thực quá gian xảo. Hắn nhất định là nghĩ nếu Lâm Khoát Hải nói

mình chạy trốn về, Đại soái nhất định sẽ không tin, dù sao chuyện này căn bản không thể xảy ra.”

“Đã như vậy, chi bằng thuận nước đẩy thuyền, trực tiếp nói với chúng ta là Triệu Khang thả hấn về, như vậy có thể xua tan nghi ngờ của chúng ta.”

Ngũ Hùng suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu: “Hình như đúng là như vậy. Ta còn tưởng tên họ Triệu kia là người chính trực hào hiệp gì chứ.”

Nếu Lâm Khoát Hải nói mình từ Phi Yên quan chém giết trở về, vậy thì quá đáng ngờ.

Phó tướng lại nói: “Thật thật giả giả khó lòng phòng bị, Triệu Khang này quả thật gian trá vô cùng. Đại soái ngàn vạn lần đừng mắc mưu hấn. Thuộc hạ nghe nói lần trước Hoắc Ân giao thủ với hấn...”

“Tên chó chết đó viết một bức thư mời Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên quyết chiến với hấn, kết quả Hoắc Ân bị hấn lừa gạt, ngu ngốc chạy đến, để cho tên khốn đó độc chết hàng vạn quân.”

“Tất cả đều cho thấy Triệu Khang là một tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, chỉ giỏi dùng những thủ đoạn bỉ ổi!”

Nghe phó tướng phân tích, Ngũ Hùng càng thêm tin tưởng sự thật rất có thể chính là như vậy.

“Bản soái hiểu rồi, Triệu Khang và Lâm Khoát Hải nhất định là nghĩ rằng chúng ta sẽ không tin lời nói dối do bọn họ bịa đặt, cho nên dứt khoát thẳng thắn thừa nhận.”

“Chờ chúng ta không còn nghi ngờ Lâm Khoát Hải nữa, bọn họ có thể ra tay, quả nhiên là tiểu nhân bỉ ổi.”

Phó tướng gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: “Đúng đúng đúng, nhất định là như vậy.”

Ngũ Hùng hừ lạnh, khinh thường nói: “Triệu Khang tốt lắm, tưởng rằng dùng trò trẻ con này là có thể lừa được bản soái? Thật là si tâm vọng tưởng, người có thể như vậy, bản soái cũng có thể tương kế tựu kế, xem ai mới là người giỏi hơn!”

“Đại soái anh minh.”

Phó tướng nắm lấy thời cơ nịnh hót một câu: “VẬY tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Ngũ Hùng cười khẩy: “Triệu Khang không phải muốn cùng Lâm Khoát Hải lý ứng ngoại hợp sao? VẬY chúng ta sẽ tương kế tựu kế...”

Phó tướng nghe vậy liên tục gật đầu: “Đại soái cao minh!”

Xa xa ở Phi Yên quan, Triệu Khang cả ngày hôm đó không biết hắt xì bao nhiêu cái.

Nữ hoàng bệ hạ bên cạnh lo lắng hỏi: “Ngươi sao vậy? Có phải bị bệnh rồi không?”

“Không sao, chúng ta tiếp tục nói chuyện.” Triệu Khang xoa xoa mũi nói.

Chương 564 - Tương kế tựu kế

Trong số năm vạn quân tiên phong, ngoài hai vạn quân bị Lý Long và quân Thanh Long tiêu diệt ngay từ đầu, những đợt tập kích sau đó của Triệu Khang thực chất chỉ gây thiệt hại khoảng một nửa trong số ba vạn còn lại.

Số còn lại, ngoài một số binh lính đào ngũ không rõ tung tích, phần còn lại đều đã được Ngũ Hùng tập hợp và chỉnh đốn lại.

“Đại soái, ngài cho gọi mặt tướng.”

Lâm Khoát Hải bước vào trướng quân, Ngũ Hùng đặt bút xuống, ngồi dựa vào án thư cười nói: “Lâm tướng quân đến rồi sao, mời ngồi.”

“Đa tạ đại soái.”

Thấy hắn ngồi xuống, Ngũ Hùng ôn giọng nói: “Lâm tướng quân, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, thất bại của quân tiên phong mong tướng quân đừng quá để tâm, sau này chúng ta sẽ cùng nhau đòi lại từ tay Càn quân.”

Lâm Khoát Hải thở dài, hồ thẹn nói: “Mặt tướng phụ lòng tin tưởng của đại soái.”

“Này, đừng nói vậy, đúng rồi Lâm tướng quân...”

Ngũ Hùng mở lời: “Năm vạn quân tiên phong, rốt cuộc là bại trận như thế nào? Chẳng lẽ Càn quân đã sử dụng hỏa dược?”

Nghe hẳn hỏi vậy, trong mắt Lâm Khoát Hải thoáng hiện lên vẻ bối rối, nghiêm túc nói: “Đại soái, việc này nói ra có chút kỳ lạ, trong quân Càn chắc chắn có một loại vũ khí mới mà chúng ta chưa từng thấy qua, loại vũ khí này uy lực cực lớn, hẳn là được chế tạo bằng hỏa dược.”

“Ồ? Lại có chuyện này, Lâm tướng quân nói tiếp đi.” Trong lòng Ngũ Hùng cười lạnh, xem người còn có thể giả vờ đến khi nào.

Lâm Khoát Hải nghe vậy cười khò lắc đầu: “Việc này ta cũng chỉ là suy đoán, cũng chưa được tận mắt nhìn thấy loại vũ khí đó.”

Ánh mắt Ngũ Hùng trở nên kỳ quái: “Sao? Chẳng lẽ Triệu Khang kia không cho tướng quân xem loại vũ khí đó?”

“Không hề.” Lâm Khoát Hải thở dài.

Trong lòng Ngũ Hùng càng thêm khinh thường, lúc trước còn nói trang bị vũ khí của Càn quân đều rất tốt, cái gì mà đao thương tiền nổ đều được rèn từ sắt tinh luyện, thổi phồng y như thật.

Lúc này lại nói mình chưa từng thấy qua, quả nhiên là kẻ phản bội!

Nếu Lâm Khoát Hải biết được suy nghĩ lúc này của Ngũ Hùng chắc chắn sẽ tức đến chết.

Thấy hẳn không muốn nói, Ngũ Hùng cũng không truy hỏi thêm nữa, mà chuyển sang nói: “Lâm tướng quân, theo như phỏng đoán hiện tại của chúng ta, quân trấn giữ Hùng Quan ở U Châu chắc hẳn không nhiều, bản soái muốn tấn công Hùng Quan, không biết Lâm tướng quân nghĩ như thế nào?”

Lâm Khoát Hải vừa nghe, trong lòng cảm động vô cùng, quả nhiên là đại soái, thật sự khác hẳn với đám người ngoài kia.

Biết rõ ta là một lòng hướng về Đại Chu!

Vì để không phụ lòng tin tưởng của Ngũ Hùng, Lâm Khoát Hải bắt đầu nghiêm túc hiến kế: “Đại soái, quân trấn giữ Hùng Quan chắc chắn là không bằng quân ta, nhưng hiện tại thông

lĩnh là quốc sư Triệu Khang, người này chúng ta không thể không đề phòng.”

Ngũ Hùng gật đầu: “Tướng quân nói tiếp đi.”

Giả vờ! Người cứ tiếp tục giả vờ cho ta!

Lâm Khoát Hải lại nói: “Hơn nữa Càn quân còn có loại vũ khí uy lực cực lớn kia, trải qua hai lần giao thủ, mặt tướng cũng đại khái nắm rõ sự lợi hại của loại vũ khí này.”

“Loại vũ khí này có thể gây ra sát thương cực lớn ở nơi tập trung đông người, nếu chúng ta trực tiếp tấn công Hùng Quan e rằng sẽ không chiếm được lợi thế gì, ngược lại sẽ tổn binh hao tướng.”

Ngũ Hùng nói: “Vậy theo Lâm tướng quân nên làm như thế nào?”

Trong mắt Lâm Khoát Hải lóe lên tia sắc bén: “Dụ địch ra khỏi quan!”

Quả nhiên là không nhẹn được nữa rồi.

Trong lòng Ngũ Hùng cười lạnh một tiếng, “Tướng quân nói tiếp đi.”

“Chúng ta có thể chia quân, dụ Triệu Khang dẫn đại quân xuất quan, thừa dịp hậu phương hấn trống rỗng liền suất quân tập kích Hùng Quan, chỉ cần có thể đánh hạ được Hùng Quan, Triệu Khang cuối cùng sẽ tiến cũng không được, lui cũng không xong, chỉ có thể ngoan ngoãn giơ tay chịu trói!” Lâm Khoát Hải nói.

Ngũ Hùng phụ họa một câu: “Quả thực là một kế sách hay, bất quá vẫn cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, Lâm tướng quân, sắp tới có một lô lương thảo cần được áp tải, không biết Lâm tướng quân có muốn đi một chuyến hay không?”

Lâm Khoát Hải ngẩn người nói: “Áp tải lương thảo?”

Ngũ Hùng gật đầu nói: “Không sai, lô lương thảo này số lượng rất lớn, là đưa đến cho tả quân.”

“Lâm tướng quân người cũng biết, người vừa mới bại trận, bản soái cũng không tiện ngay lúc này để người thống lĩnh quân

đội, nếu không trong lòng các tướng lĩnh khác e rằng sẽ có dị nghị.”

Lâm Khoát Hải tỏ ra rất biết điều: “Đại soái nói chí phải, xin đại soái yên tâm, mặt tướng tuyệt đối sẽ không phụ lòng tin tưởng của đại soái.”

“Vậy thì tốt.”

Nhìn Lâm Khoát Hải rời đi, ánh mắt Ngũ Hùng lộ vẻ thích thú, sau đó gọi phó tướng đến.

“Đại soái.”

Ngũ Hùng nói: “Lâm Khoát Hải đã mắc bẫy, ngày kia Triệu Khang chắc chắn sẽ suất binh đến cướp lương, lệnh cho An Lĩnh Toàn dẫn quân mai phục.”

Phó tướng gật đầu nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

Ngũ Hùng hài lòng gật đầu, thầm nghĩ.

Triệu Khang a Triệu Khang, người muốn hãm hại bản soái, lần này bản soái sẽ cho người tự gánh lấy hậu quả!

Hùng Quan.

Trái ngược với Ngũ Hùng đang dày công tính toán, Triệu Khang lại tỏ ra vô cùng ung dung, thản nhiên nghe báo cáo của người trước mặt.

Triệu Khang nói: “Nói như vậy, Trương Long đã nắm rõ tuyến đường vận chuyển lương thảo của địch quân?”

Tên Hiêu Long vội trở về báo tin gật đầu: “Bẩm báo Triệu soái, đúng là như vậy, Trương tướng quân phái thuộc hạ đến xin chỉ thị, có nên ra tay với tuyến đường vận lương của địch quân hay không?”

“Tạm thời chưa cần vội.”

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi nói: “Người cứ quay về, nói với Trương Long, không có mệnh lệnh của ta, không được hành động thiếu suy nghĩ.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Nhìn tên Hiêu Long vội rời đi, Triệu Khang gọi Lý Long đến: “Địch quân có động tĩnh gì không?”

Lý Long cười lắc đầu: “Hôm nay thám báo truyền báo, đại quân địch không có động tĩnh gì khác thường.”

Triệu Khang nhếch miệng cười: “Không ngờ chúng lại không đến tấn công chúng ta, xem ra là Lâm Khoát Hải kia quay về khiến bọn chúng cẩn thận hơn rồi.”

Lý Long thu lại nụ cười: “Đại soái là muốn nói, Ngũ Hùng đã nhìn thấu kế hoạch của ngài?”

“Cũng chưa chắc, tình hình hiện tại đều nằm trong dự liệu của ta.” Triệu Khang cười nói.

Cố tình thả Lâm Khoát Hải quay về, chủ soái bên kia chỉ cần không phải ngu ngốc thì chắc chắn sẽ nghi ngờ có vấn đề.

Nói không chừng sẽ “lấy kế này trị kế kia”.

Nghĩ đến đây, Triệu Khang liền sai Lý Long gọi Nam Cung Long đến, người sau vội vàng chạy đến: “Quốc sư có gì phân phó?”

Triệu Khang nói: “Nam Cung tiên bối, lão dẫn theo mấy tên thám báo đi một chuyến, đột nhập vào quân địch, dò xét động tĩnh của chúng.”

Những thám báo thông thường tối đa chỉ có thể tiếp cận địch quân trong vòng mười dặm, gần hơn nữa sẽ bị bại lộ, nhưng có Nam Cung Long thì khác.

Lão già này là cao thủ Tam phẩm, tu vi kinh khủng như vậy đối với những binh lính bình thường căn bản không phải là đối thủ, cho dù bị bại lộ cũng có thể ngay lập tức giết sạch quân địch.

Nam Cung Long có chút khó xử, biết Triệu Khang muốn mình đi do thám quân tình, lão ngượng ngùng nói: “Quốc sư, việc này ta cũng không làm được a, cho dù đột nhập vào được thì phải làm gì ta cũng không rõ a!”

Triệu Khang cười nói: “Yên tâm, không phải đã bảo lão dẫn theo mấy tên thám báo sao, lão không biết bọn họ sẽ biết, chỉ cần dò xét xem gần đây địch quân đang làm gì là được rồi.”

Nam Cung Long thở phào nhẹ nhõm, nếu chỉ như vậy thì còn được, “Tuân mệnh.”

“Đi đi, cẩn thận một chút, tình hình không ổn thì liền rút lui, nếu bị đại quân bao vây, cho dù lão là cao thủ Tam phẩm, không cẩn thận cũng sẽ bỏ mạng đó.”

Nam Cung Long cười nói: “Quốc sư yên tâm.”

Bước ra khỏi đại sảnh, Triệu Khang đến nơi ngoài, nhìn ánh hoàng hôn trên bầu trời, tâm tư không khỏi bay xa, không biết bên phía Cảnh Quốc như thế nào rồi.

Mình ở đây đối mặt chỉ là ba mươi vạn đại quân của Chu Quốc, lại có hai mươi lăm khẩu đại bác, cùng lắm thì cố thủ Hùng Quan là được.

Nhưng Cảnh Quốc phải đối mặt với Tiêu Phi Vũ a, hi vọng bên huyện Nguyên Giang sẽ hành động nhanh một chút.

Chương 565 - Lòng Nghĩa Hiệp Của Triệu Khang

Sự lo lắng của Triệu Khang quả nhiên không phải là không có lý do.

Lúc này, Cảnh quốc không chỉ phải đối mặt với hàng triệu quân Kim quốc do Tiêu Phi Vũ dẫn đầu, mà còn có cả đại quân Tề quốc!

Giống như năm xưa liên quân Chu - Tề cùng nhau tấn công Càn quốc, chỉ là lần này binh lực còn đông đảo và mạnh mẽ hơn!

So với việc Chu quốc rầm rộ điều quân uy hiếp U Châu, Tề quốc lại giống như con cáo già âm hiểm, âm thầm thu phục toàn bộ các quận thành bao gồm cả Vân Thiết thành, sau đó bất ngờ tấn công Cảnh quốc.

Cảnh quốc có bảy châu: Từ, Tịnh, Diên, Cổ, Ký, Ích, Thương. Hiện tại, Từ Châu và Cổ Châu đều đang chìm trong khói lửa chiến tranh.

Binh lính Kim quốc cũng bắt đầu tấn công Ích Châu.

Lúc này, Long Hán - người dẫn đầu đại quân Tề quốc - bất ngờ xuất hiện, chỉ huy đại quân tấn công Ký Châu ở phía đông.

Do binh lực của Cảnh quốc đều được điều động đến Cổ Châu, Từ Châu và Ích Châu để chống lại Kim quốc, Long Hán đã lợi dụng cơ hội này, quân Tề thế như chẻ tre, trong nháy mắt đã công phá mười một thành của Ký Châu.

Cảnh quốc lâm vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Nếu Ký Châu thất thủ, Diên Châu tiếp giáp với Ký Châu sẽ gặp nguy hiểm, mà phía sau Ký Châu chính là đế đô Hoa Kinh!

Lúc này, không chỉ dân chúng bắt đầu chạy nạn, mà ngay cả một số thương gia giàu có cũng bắt đầu thu dọn hành lý, dẫn theo cả gia đình chạy trốn.

Khói lửa chiến tranh bùng cháy khắp nơi.

Triều đình cũng náo loạn, tranh cãi không ngớt.

“Bệ hạ, không thể tiếp tục như vậy nữa, Tề quốc đã tấn công và chiếm được mười một thành của Ký Châu.”

“Hiện tại, phần lớn quân đội của chúng ta đang chiến đấu ở Cổ Châu và Từ Châu, hậu phương trống rỗng, nếu để mặc cho quân Tề hoành hành, e rằng quân Tề sẽ sớm hơn cả quân man di đánh đến kinh thành Hoa Kinh!”

Thượng thư Bộ Binh lạnh lùng nói: “Chúng ta nhất định phải chặn đứng quân Tề, giáng cho chúng một đòn đau!”

Một người nhú mày nói: “Nói thì dễ, nhưng hiện tại tình hình chiến sự ở Cổ Châu và Từ Châu rất căng thẳng, quân man di hung hãn, nếu phân tán binh lực, e rằng tiền tuyến sẽ không thể chống đỡ nổi.”

“Chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn quân Tề tác oai tác quái trên đầu chúng ta?” Một người tức giận nói.

Mọi người đều phẫn nộ, mấy năm trước, Cảnh quốc còn chèn ép Tề quốc, thậm chí còn chiếm đoạt lãnh thổ của Tề quốc.

Không ngờ tình thế lại đảo ngược nhanh chóng như vậy.

Trước đây, đúng là Cảnh quốc có binh lực hùng hậu nhất, sức chiến đấu mạnh nhất, nhưng ai ngờ Tiêu Phi Vũ lại dẫn theo hàng triệu quân man di đánh tới.

Chỉ riêng việc đối phó với Tiêu Phi Vũ và lũ man di đã đủ mệt mỏi rồi, giờ lại còn xuất hiện thêm cả Tề quốc.

Đặc biệt là cách đây không lâu, vì thỏa thuận giữa Lưu Yên Nhiên và Ngô Quan Hải, Tề quốc và Cảnh quốc còn tiến hành thông thương.

Kết quả bây giờ Tề quốc lại bội ước, làm sao bọn họ không cảm hận cho được?

“Hay là cầu cứu quốc sư?” Một người đột nhiên lên tiếng.

Không ít người sáng mắt ra, Triệu Khang cũng là quốc sư của Cảnh quốc!

Cách đây không lâu, Triệu Khang đã trở về, còn mang theo mấy khẩu đại pháo và dạy bọn họ chế tạo thuốc súng.

Nhờ có thuốc súng và đại pháo, bọn họ mới ổn định được cục diện ở tiền tuyến, thậm chí còn có thể phản công, mặc dù binh lực có phần thua kém nhưng cũng đã đánh ngang ngửa với quân man di.

Nếu Triệu Khang dẫn theo đại quân Càn quốc đến chi viện, chẳng phải nguy cơ từ Tề quốc sẽ được giải quyết sao?

Không ít người nhìn về phía Ngô Như Long, bọn họ đều không biết chuyện bên trong.

Thái tử Ngô Quan Hải ở bên cạnh nhẹ giọng nói: “Mọi người không biết, cách đây không lâu, Chu quốc đã điều động ba mươi vạn quân tấn công U Châu của Càn quốc, quốc sư đã trở về dẫn binh chống lại Chu quốc rồi.”

Các đại thần đều kinh ngạc, không ngờ Chu quốc lại ra tay, Chu - Tề quả nhiên là mặc chung một cái quần.

Cùng lúc gây khó dễ cho Cảnh quốc!

Quốc gia lâm nguy, nhưng Ngô Như Long không hề tỏ ra lo lắng, hắn lên tiếng: “Đúng vậy, Càn quốc hiện tại cũng đang bị xâm lược, chúng ta đừng làm phiền Càn quốc nữa.”

“Bộ Công!”

Thượng thư Bộ Công vội vàng bước ra: “Bệ hạ.”

Ngô Như Long hỏi: “Gần đây Bộ Công đã chế tạo được bao nhiêu thuốc súng?”

Thượng thư Bộ Công vội vàng đáp: “Bệ hạ, thời gian qua, Bộ Công đã huy động hơn một ngàn thợ thủ công, tổng cộng chế tạo được mười một vạn cân thuốc súng, trong đó tám vạn cân đã được vận chuyển đến Từ Châu, hiện tại kho còn lại khoảng ba vạn cân.”

“Các thợ thủ công vẫn đang tiếp tục chế tạo, nhưng mà...”

Ngô Như Long hỏi: “Là do nguyên liệu chế tạo thuốc súng không đủ sao?”

Thượng thư Bộ Công bắt đầu dĩ gật đầu: “Xảo phụ không bột đồ gột nên hồ, nguyên liệu chế tạo thuốc súng là do Triệu quốc sư trước đây yêu cầu chúng ta mua gom tích trữ, hiện tại than củi và diêm tiêu thì còn, nhưng lưu huỳnh quả thực đã cạn kiệt.”

“Thế này thì hỏng rồi, nếu không có thuốc súng, với tình hình hiện tại, e rằng tiền tuyến sẽ rất khó chống đỡ!” Thượng thư Bộ Binh kinh hãi.

Nếu giao chiến một đôi một, Cảnh quốc tự nhiên không sợ, nhưng hiện tại một nước đánh với hai nước, binh lực lại thua kém đối phương, đúng là lực bất tòng tâm.

Ngô Như Long nheo mắt: “Truyền lệnh cho Trương Hiên - Châu mục Ký Châu, và Lý Quý - Châu mục Diên Châu hợp binh, đem toàn bộ số thuốc súng còn lại đến Ký Châu chống lại Tề quốc!”

Mỗi châu của Cảnh quốc đều đóng quân từ hai đến ba vạn người, hai Châu mục cộng lại cũng có khoảng năm vạn người, miễn cưỡng có thể cản quân Tề một thời gian.

Đúng lúc này, Thái giám tổng quản vội vàng bước vào từ bên ngoài: “Bệ hạ.”

Ngô Như Long nhíu mày: “Chuyện gì?”

“Cấm quân hoàng thành bẩm báo, có người tự xưng là thuộc hạ của Triệu quốc sư, cầu kiến bệ hạ.”

Ngô Như Long giãn mày: “Truyền!”

Chẳng mấy chốc, Cao Tuyền được thái giám dẫn vào, cẩn thận bước vào đại điện.

Hôm nay hắn vừa mới dẫn người đến Hoa Kinh thành.

Nếu như vừa rồi ở bên ngoài hoàng thành khi nói chuyện với thị vệ, hắn không nhắc đến Triệu Khang, để cho thống lĩnh cấm quân nghe thấy, thì chưa chắc hắn đã vào được đây.

Nghĩ vậy, Cao Tuyền liền quỳ xuống hành lễ, dù sao hắn cũng chỉ là một Huyện lệnh nho nhỏ của Nguyên Giang huyện.

Ngày thường, ngay cả kinh thành Càn quốc hắn còn chưa từng đến, huống chi là đến đại điện của Cảnh quốc.

“Thảo dân Cao Tuyền bái kiến Cảnh đế bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân.”

“Tạ bệ hạ.”

Cao Tuyền đứng dậy, trên trán lấm tấm mồ hôi, vãn võ bá quan trong triều đều nhìn hắn chăm chăm.

Áp lực quá!

Ngô Như Long mỉm cười hiền hòa: “Cao Tuyền, là Triệu quốc sư phái người đến sao?”

Cao Tuyền vội vàng gật đầu: “Bẩm bệ hạ, đúng vậy, thảo dân là Huyện lệnh Nguyên Giang huyện của Càn quốc, là thuộc... à không, là người của Triệu quốc sư.”

Tể tướng Trần Khải vội vàng hỏi: “Cao Huyện lệnh, quốc sư phái người đến làm gì?”

Cao Tuyền vội vàng nói: “Bẩm đại nhân, Triệu quốc sư phái thảo dân đến để đưa đồ.”

Mọi người đều lộ vẻ vui mừng, Ngô Như Long hỏi: “Quốc sư đưa thứ gì đến?”

Cao Tuyền nhanh nhẩu đáp: “Đại pháo và đạn pháo tổng cộng ba ngàn quả, hai vạn cân lưu huỳnh để chế tạo thuốc súng, một vạn thanh Vân Dao, hai vạn mũi tên. À phải rồi bệ hạ, những mũi tên này đều đã được tẩm độc, khi sử dụng phải cẩn thận, độc tính rất mạnh.”

“Năm ngàn cây nỏ, mười vạn mũi tên nỏ, cũng đều được tắm độc.”

Nghe Cao Tuyền đọc xong, Ngô Như Long vui mừng khôn xiết, liên tục nói ba tiếng “Tốt!”.

Ngô Quan Hải kích động vạn phần: “Quốc sư quả nhiên là người nghĩa hiệp!”

Ban này bọn họ còn đang nghĩ đừng nên làm phiền Càn quốc và Triệu Khang nữa, không ngờ Triệu Khang lại trực tiếp phái người đưa đồ đến, làm sao bọn họ không cảm động cho được!

Chương 566 - Bạo Hoa Cúc

“Cao... Cao Tuyền phải không?”

Ngô Như Long có chút phấn khích, thấy Cao Tuyền gật đầu, lại hỏi: “Hiện nay Càn quốc đang giao chiến với Chu quốc, vì sao quốc sư còn phái người vận chuyển nhiều binh khí vật tư đến vậy? Tình hình chiến sự của Càn quốc hiện nay thế nào rồi? Đã đưa hết cho Cảnh quốc chúng ta, vậy Càn quốc phải làm sao?”

Cao Tuyền lau mồ hôi, vội vàng đáp: “Bẩm bệ hạ, thảo dân không rõ về tình hình chiến sự. Một tháng trước, thảo dân nhận được thư tay của quốc sư, bảo thảo dân vận chuyển toàn bộ kho dự trữ tích lũy nhiều năm của Nguyên Giang huyện đến Cảnh quốc để chống lại giặc ngoại xâm.”

“Đúng rồi, trong thư quốc sư còn dặn thảo dân chuyển lời đến bệ hạ, Chu quốc không đáng lo ngại, cứ yên tâm. Sau khi Quốc sư xử lý xong lũ khốn kiếp Chu quốc sẽ lập tức dẫn binh đến chi viện cho Cảnh quốc.”

Nghe vậy, mọi người không khỏi bật cười.

Trần Khải kích động nói: “Quốc sư thật là hào khí! Số vũ khí này đủ dùng một thời gian dài!”

Cao Tuyền suy nghĩ một chút rồi nói: “Bệ hạ cứ yên tâm, đã là lời Lão gia thảo dân nói ra thì chắc chắn là nắm chắc phần thắng. Số vật tư này đều là do Nguyên Giang huyện tích lũy trong nhiều năm, còn việc cung ứng bên trong Càn quốc thì hoàn toàn không cần phải lo lắng.”

Mấy năm nay, vì chuẩn bị cho chiến tranh, theo yêu cầu của Triệu Khang, Nguyên Giang huyện đã chuyển đổi thành một nhà máy sản xuất vũ khí.

Đúc đại bác, sản xuất thuốc súng, đạn pháo, chế tạo binh khí... thậm chí còn gác lại một phần việc kinh doanh.

Và 70% sản lượng hàng năm đều được đầu tư vào việc sản xuất vũ khí.

Mà Cao Tuyên hiện tại là người phụ trách thực tế của Nguyên Giang huyện, rất quen thuộc với Bộ Công của Càn quốc.

Cách đây không lâu, Thượng thư Bộ Công Dương Càn còn cùng làm việc với hắn ở Nguyên Giang huyện.

Đối với tình hình nội bộ của Càn quốc, Cao Tuyên ít nhiều cũng có chút hiểu biết.

Nghe Cao Tuyên nói xong, Ngô Như Long mới yên tâm phần nào: “Đa tạ, Cao Tuyên, các người đến đây tổng cộng bao nhiêu người?”

Cao Tuyên đáp: “Đề vận chuyển số vật tư này, chúng ta đã huy động hơn hai ngàn người, ba bốn trăm chiếc xe ngựa.”

“Thật là vất vả, Thái tử hãy thay trăm khoản đãi các vị nghĩa sĩ chu đáo, chớ có chênh mảng.”

Ngô Như Long vừa dứt lời, Cao Tuyên đã vội vàng nói: “Bệ hạ không cần đâu, thảo dân sau khi giao đồ xong thì phải nhanh chóng quay về.”

“Sao lại vội vàng như vậy?”

Cao Tuyên nói: “Phải nhanh chóng quay về để đốc thúc mọi người sản xuất thêm thuốc súng, chờ khi nào đủ số lượng sẽ lại đưa đến.”

Vậy là còn nữa!

Lúc này, Ngô Như Long thật sự cảm động: “Tốt! Cao Tuyên, nếu người có gặp quốc sư, hãy thay trăm chuyển lời, Càn quốc không phụ Cảnh quốc, Cảnh quốc nhất định cũng sẽ không phụ Càn quốc!”

Cao Tuyên cười thật thà: “Vâng ạ, vậy bệ hạ, thảo dân xin phép cáo lui trước! Đồ đạc đều đã được binh lính của bệ hạ

trông coi rồi.”

“Đi đi, trên đường cẩn thận. Lý tổng quản tiễn khách.”

“Lão nô tuân mệnh.”

Chờ Cao Tuyên rời đi, Ngô Như Long thở phào nhẹ nhõm.

Thượng thư Bộ Hộ cảm thán: “Năm đó may mắn có Diệp đại nhân và Từ công, nếu không phải hai vị ấy kiên quyết phản đối mọi ý kiến, xuất binh chi viện Càn quốc và quốc sư, thì hôm nay Cảnh quốc gặp nạn biết xoay sở thế nào?”

Trần Khải gật đầu, vẻ mặt u sầu biến mất: “Hiện nay Càn - Cảnh đồng lòng, nhất định có thể đánh bại giặc ngoại xâm!”

Ngô Như Long bình tĩnh lại: “Bộ Công, lập tức tiếp nhận vật tư do Càn quốc đưa đến, đem toàn bộ lưu huỳnh chế tạo thành thuốc súng, cùng với Vân Dao vận chuyển đến Ký Châu và Diên Châu, nổ và đạn pháo thì vận chuyển đến Từ Châu!”

“Tuân mệnh!”

Nhờ có Triệu Khang chi viện lần này, Cảnh quốc lại có thêm thời gian thở dốc.

Mà ở Phi Yến quan, sau một ngày trinh sát, Nam Cung Long đã dẫn theo thám báo trở về.

Nghe thám báo báo cáo, Triệu Khang nhưn mảy: “Người nói là bọn chúng phái Lâm Khoát Hải đi vận chuyển lương thảo?”

Tên lính thám báo hưng phấn nói: “Vâng, Đại soái, nghe rất rõ ràng. Làm thám báo cả đời, chưa từng nghĩ tới có thể mò đến gần doanh trại địch quân như vậy, những tên tướng kia nói chuyện cách chúng ta chưa đầy mười bước.”

Triệu Khang tắc lưỡi, nhìn Nam Cung Long đang cười, giọng tay cái lên: “Gan thật là lớn.”

Nam Cung Long cười ha hả: “Là thừa dịp ban đêm, nhưng mà cũng chỉ dám đến chỗ gần nhất, tin tức này của quốc sư có tác dụng không?”

Triệu Khang mừng rỡ nói: “Có tác dụng, đương nhiên là có tác dụng, bản soái ghi cho người một công, người không phải muốn xem Thiên Sơn Kiếm Kinh trong kho tàng của hoàng cung sao? Quay về sẽ cho người xem.”

Nam Cung Long mừng rỡ: “Đa tạ quốc sư!”

“Vất vả rồi, đều lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Mấy người rời đi, Tiêu Huyền Sách ở bên cạnh nhìn sang:
“Lão Triệu, cái tên Lâm Khoát Hải kia không phải là người có ý thả về sao, vì sao chủ soái địch quân lại phái hắn đi vận chuyển lương thảo?”

Triệu Khang vắt chéo chân, bung chén trà lên cười nói:
“Chuyện này còn không hiểu sao, chắc chắn là bọn chúng đã giăng bẫy, muốn dụ ta chui đầu vào lưới.”

Lâm Khoát Hải là một tên tù binh bị thả về, vừa quay về đã được phái đi vận chuyển lương thảo.

Người khác không biết, nhưng bản thân Triệu Khang tuyệt đối không dám làm như vậy, vậy thì chỉ có thể là bẫy.

Nghĩ vậy, Triệu Khang cũng hiểu ra, chắc là tên Ngũ Hùng kia cho rằng Lâm Khoát Hải đã phản bội, đầu hàng mình rồi.

Cho nên mới phái Lâm Khoát Hải đi vận chuyển lương thảo, chắc chắn sẽ thông báo cho mình, để mình phái người đi cướp.

Hắn ta thì mai phục, chờ đợi thời cơ, tên này thật là nham hiểm!

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Tiêu Huyền Sách hỏi.

Triệu Khang đặt chén trà xuống: “Cái bẫy này chắc chắn là không thể chui vào, lương thảo của Lâm Khoát Hải được vận chuyển đến quân tá doanh, lấy bản đồ đến đây.”

Lý Long ở bên cạnh lấy bản đồ đến, Triệu Khang nhìn bản đồ, trên đó có rất nhiều vòng tròn màu đỏ được khoanh tròn.

Đây đều là những nơi đóng quân của địch, trải dài hàng trăm dặm, vòng tròn càng dày đặc thì binh lực càng nhiều.

Đây đều là những tin tức tình báo mà các thám báo liều chết truyền về trong những ngày qua.

“Xem ra chính là chỗ này.”

Triệu Khang chỉ vào một địa danh trên bản đồ có tên là Phong Lâm Nguyên.

Tôn Phụng - thống lĩnh Bạch Hồ quân nhìn sang: “Phong Lâm Nguyên là nơi đóng quân của rất nhiều quân địch, ít nhất cũng phải ba, năm vạn.”

Triệu Khang nói: “Theo tin tức mà Trương Long truyền về, lương thảo của địch được vận chuyển từ Mặc Long cốc theo tuyến đường này đến trung quân, sau đó phân phát cho các quân.”

“Từ trung quân vận chuyển lương thảo đến kho lương thực ở Phong Lâm Nguyên của quân tả doanh, phải đi qua Bạch Sơn Than.”

“Bạch Sơn Than hai bên núi cao, rừng rậm, rất dễ mai phục binh mã, Ngũ Hùng muốn mai phục ở đó để chờ chúng ta.”

Lý Long gật đầu: “Chắc chắn là như vậy, vậy chúng ta xuất phát?”

Triệu Khang trợn mắt: “Người ngu ngốc sao? Đã nói là bấy rồi, chúng ta còn chui vào?”

Lý Long cười khan, gãi đầu, không chui vào, vậy người nói nhiều như vậy làm gì, hại ta còn tưởng rằng muốn tương kế tựu kế.

Triệu Khang chỉ vào bản đồ nói: “Địa hình Bạch Sơn Than không tốt, hai bên đều là rừng rậm, nếu có quân mai phục, cho dù có bao nhiêu người xông vào cũng đừng hòng ra được, hơn nữa một khi giao chiến, quân tả doanh ở Phong Lâm Nguyên cũng có thể nhanh chóng đến tiếp viện, Ngũ Hùng muốn ăn tươi nuốt sống chúng ta đây.”

“Lý Long, Tôn Phụng, hai người các người tập hợp ba vạn Thanh Long quân, hai vạn Bạch Hồ quân.”

Lý Long ồ lên một tiếng, khó hiểu hỏi: “Quốc sư, không phải là nói cái bấy này chúng ta không chui vào sao?”

Triệu Khang cười gian xảo: “Hắn muốn ăn tươi nuốt sống chúng ta ở Bạch Sơn Than, nhất định sẽ không bố trí quá ít binh lực, như vậy những nơi khác sẽ trống rỗng, chúng ta đi đánh úp hậu phương của hắn, đánh bạo hoa cúc của hắn a!”

Chương 567 - Bôn tập thần tốc

Nghe thấy ba chữ “đâm hoa cúc”, cả Lý Long và Tôn Phương đều cười nham hiểm.

Triệu Khang lại nói: “Bảo phó tướng của hai người tập hợp số quân còn lại, xuất phát trước một bước, diễn cho tròn vai. Từ phía bắc Phi Yên Quan giả vờ như muốn vòng qua Bạch Sơn Than.”

Lý Long và Tôn Phương gật đầu, sau đó Tôn Phương trầm tĩnh lên tiếng, vẻ mặt lộ ra một tia lo lắng: “Quốc sư, như vậy trong Phi Yên Quan chỉ còn lại chưa đến hai vạn Chu Tước quân.”

“Nếu đối phương phát hiện có gì đó không ổn, dẫn quân tấn công Phi Yên Quan thì sao?”

Triệu Khang cười ha hả: “Tôn Phương, người quên mất hai mươi lăm khẩu đại pháo trong Phi Yên Quan của chúng ta đâu phải để trưng bày?”

“Điện hạ cũng ở đây, đến lúc đó để người cũng được mở mang tầm mắt.”

Triệu Khang cười nói với Tiêu Huyền Sách, người sau có chút phản kích.

Tôn Phương giật mình, quả thực, chín nghìn Hỏa Pháo quân cộng thêm một vạn Thần Lôi quân, thêm hai mươi lăm khẩu đại pháo, cùng với lực lượng của đám người Thần Lôi quân...

E là có thể chặn được mười vạn đại quân!

Một giọng nói vang lên: “Nghe theo Triệu Khang, Phi Yên Quan trăm sẽ trấn thủ.”

Nữ đế bệ hạ bước vào, Tôn Phương và Lý Long vội vàng đứng dậy hành lễ.

Tiêu Huyền Sách bất mãn nói: “Bệ hạ, lão Triệu đã nói để ta được mở mang tầm mắt rồi.”

Tiêu Linh Lung trực tiếp phớt lờ lời hấn, ngồi xuống bên cạnh Triệu Khang.

Tôn Phương cười ha hả: “Nếu vậy, mặt tướng không còn lo lắng gì nữa.”

Triệu Khang gật đầu: “Vậy quyết định như thế đi, mọi người lui xuống chuẩn bị đi.”

Sau khi hai người rời đi, Triệu Khang mới nhìn về phía Tiêu Linh Lung: “Hai người bọn Ngọc Phượng đâu?”

“Đều đang ở trong phòng, ta ra ngoài hóng gió một chút.” Nữ đế bệ hạ dịu dàng nói.

Triệu Khang bất đắc dĩ nói: “Làm khổ các người rồi.”

Dù sao cũng đang ở trong quân doanh.

Từ xưa đến nay nữ nhi không được phép xuất hiện trong quân doanh, bởi vì sợ làm giảm nhuệ khí của binh lính.

Đặc biệt là ba đại mỹ nhân như Tiêu Linh Lung, nếu thuộc hạ nhìn thấy Triệu Khang suốt ngày quần quýt với Nữ đế bệ hạ và Tần Ngọc Phượng...

Làm sao còn tâm trí đánh trận?

Vì vậy, thời gian này để tránh hiềm nghi, Nữ đế bệ hạ và hai người kia đều cố gắng không xuất hiện.

“Có gì đâu.”

Tiêu Linh Lung mỉm cười: “Yên tâm đi, Phi Yến Quan có ta, nhưng người cũng phải cẩn thận.”

Triệu Khang gật đầu.

Rất nhanh, một đội quân khoảng ba vạn người rời khỏi Phi Yến Quan, trên đường đi không hề che giấu hành tung, rất nhanh đã bị thám báo của Chu quốc phát hiện, truyền tin tức về.

Nhận được tin tức, Ngũ Hùng lập tức triệu tập mấy tên tướng lĩnh tâm phúc, bao gồm cả phó tướng, nhìn bản đồ, nhìn hướng di chuyển của đội quân Đại Càn rời khỏi Phi Yến Quan.

Ngũ Hùng nheo mắt: “Rời khỏi Phi Yến Quan từ phía nam, phía sau là Thiên Lang sơn mạch, đội quân Đại Càn này đi đâu vậy?”

Phó tướng nhìn bản đồ, rất nhanh đã sáng mắt lên: “Vượt qua Thiên Lang sơn mạch đi về phía tây hai trăm dặm là đến Bạch Sơn Than, đại soái, cá cắn câu rồi!”

Ngũ Hùng mở to mắt, lẩm bẩm: “Lương thảo hôm nay mới chất lên xe, quân Đại Càn đã có động tĩnh, Lâm Khoát Hải tên khốn kiếp này, đúng là đáng chết!”

Một tên tướng lĩnh nói: “Nhìn lộ trình hành quân, quân Đại Càn muốn vượt qua Thiên Lang sơn mạch đến Bạch Sơn Than ít nhất cũng phải mất năm ngày.”

“Lâm Khoát Hải áp tải lương thảo đến Phong Lâm Nguyên, cũng mất khoảng thời gian đó mới đến Bạch Sơn Than, tên này chắc chắn là đã phản bội!”

Ngũ Hùng hừ lạnh một tiếng: “Chờ chuyện này xong, chém đầu chó của hắn!”

Phó tướng vội vàng nói: “Đại soái, xe lương chiều nay sẽ chất xong, đến lúc đó Lâm Khoát Hải sẽ xuất phát, chúng ta...?”

Ngũ Hùng: “Sáu người các người, mỗi người dẫn theo một vạn quân, xuất phát trước Lâm Khoát Hải một bước, mai phục ở hai bên Bạch Sơn Than, chỉ cần quân Đại Càn vừa lộ diện, lập tức tiêu diệt toàn bộ!”

“Tuân lệnh!”

Các tướng lĩnh đồng thanh đáp.

Triệu Khang và Ngũ Hùng bên này đầu trí đầu dững, chỉ có Lâm Khoát Hải vẫn đang tận tâm tận lực chuẩn bị áp tải lương thảo.

Để đảm bảo không xảy ra sai sót, hắn thậm chí còn đích thân tham gia chất lương thảo lên xe, quả thực là một lòng trung thành.

Màn đêm buông xuống.

Ban ngày, đội quân rời đi đã thu hút phần lớn sự chú ý của quân địch, hiện tại Ngũ Hùng đang bận rộn điều động binh mã, mai phục quân Đại Càn.

Còn Triệu Khang dẫn theo năm vạn quân của Lý Long và Tôn Phương, lặng lẽ rời khỏi Phi Yến Quan từ cửa thành phía sau.

Trên đường đi đặc biệt cẩn thận.

Lần này Triệu Khang cũng mặc giáp trụ, vừa đi vừa dựa vào ánh trăng để xem bản đồ.

Tôn Phương kiểm tra tình hình hành quân của đội ngũ, sau đó đi tới: “Đại soái, chúng ta đến đâu trước?”

Triệu Khang nghiên cứu bản đồ xong, cất bản đồ đi: “Đến Hôi Nha Khẩu trước, sau đó vòng qua Hồ Khiêu Ái, ba ngày sau trực tiếp đánh úp quân đội đóng giữ bên bờ Âm Mã Hà(sông Âm Mã).”

“Kiểm tra kỹ chưa, đồ đạc của binh lính đã mang đủ chưa?”

Tôn Phương gật đầu: “Mỗi người ba quả lựu đạn, đều đã mang đủ.”

“Đừng có mà ném nhầm vào người mình đây.” Triệu Khang dặn dò.

Tôn Phương nói: “Đại soái yên tâm, thứ này sau khi chế tạo ra, chúng ta đều đã nghiên cứu qua, đều biết cách sử dụng, chỉ là ném không xa bằng đám người Thần Lôi quân.”

“Vậy là tốt rồi, thông báo cho binh lính tăng tốc, đến Hôi Nha Khẩu nghỉ ngơi thật tốt.”

Từ Phi Yên Quan đến Hôi Nha Khẩu, rồi đến Hồ Khiêu Ái, cuối cùng là Âm Mã Hà, lộ trình dài hơn bốn trăm dặm, lần này Triệu Khang có thể coi là hành quân thần tốc gần ngàn dặm.

Vì ban đêm hành quân gấp rút, nên tốc độ cũng không chậm, ba ngày sau, vòng qua Hồ Khiêu Ái, đến khu rừng rậm bên ngoài Âm Mã Hà.

Thám báo trở về báo cáo tình hình, quân địch đóng giữ Âm Mã Hà không hề đề phòng.

Dù sao thì nơi này đã được coi là hậu phương của bọn họ, nếu kẻ địch có thể đánh tới đây, vậy thì quân đội phía trước có chết hết cũng không khác gì, nên rất yên tâm.

Nhìn trời tờ mờ sáng, Triệu Khang cười khẽ, quay đầu nói: “Nghỉ ngơi tại chỗ.”

Mấy ngày hành quân vất vả, thuộc hạ cũng không chịu nổi.

Sau một ngày nghỉ ngơi, đến hoàng hôn, tinh thần của binh lính đã hồi phục rất tốt, ăn xong lương khô trong tay.

Triệu Khang giờ trường thương lên, thám báo báo cáo, quân địch đóng giữ Âm Mã Hà đã bắt đầu nổi lửa nấu cơm, chính là thời cơ tốt để tập kích.

Tôn Phương và Lý Long cũng đã chuẩn bị xong, chỉ chờ Triệu Khang hạ lệnh, lập tức dẫn quân tiên phong xông ra khỏi rừng rậm, tiếng la hét vang trời.

Quân địch đóng giữ Âm Mã Hà còn chưa kịp phản ứng, đã thấy từng quả cầu lửa bốc khói bay về phía mình.

Đang còn nghi ngờ thứ này là thứ gì, thì tiếng nổ vang lên.

So với đạn pháo, uy lực của lựu đạn chắc chắn kém hơn rất nhiều, nhưng một quả giết chết ba, bốn người thì không thành vấn đề.

Sau một đợt nổ, quân Chu rút cuộc cũng phản ứng lại, nhưng ngay sau đó bọn họ đã tuyệt vọng.

Bởi vì kẻ địch quá đông!

Nhìn đâu cũng thấy quân Đại Càn đang lao về phía mình, hơn nữa còn có người liên tục xông ra từ trong rừng rậm.

Khu rừng rậm mọc ven bờ sông này đã trở thành lớp che chắn tốt nhất cho Triệu Khang và quân đội của hắn, quân Chu đóng giữ Âm Mã Hà nằm mơ cũng không ngờ, cách mình khoảng hai trăm mét lại có nhiều quân địch ẩn nấp trong rừng như vậy.

Chương 568 - Khoan thủng

Một thương đâm xuyên qua ba người, thân thương rung lên, chân khí bùng nổ, xé toạc thi thể ba tên địch quân, ánh mắt Triệu Khang không hề thay đổi vì đã giết người.

Chỉ có một mảnh bình thân.

Tu vi của hắn đã đạt đến Tứ phẩm thượng tầng, người thường xông lên trước mặt hắn chẳng khác nào tìm chết.

Liên tiếp giết chết hơn mười người, trận chiến đã kết thúc.

Bởi vì Triệu Khang mang theo quá đông người, ước chừng năm vạn người, mà quân đóng giữ bên bờ Âm Mã Hà chỉ có

sáu ngàn, lại còn bị Triệu Khang đánh úp, làm sao chống đỡ nổi?

Chớp mắt đã tan tác, tất cả đều bỏ chạy.

Thời đại này, quân đội giao chiến, thương vong vượt quá ba, bốn phần mười mà vẫn có thể duy trì được sức chiến đấu mạnh mẽ, cơ bản đều là quân tinh nhuệ.

Quân đội bình thường vượt quá ngưỡng này, cơ bản là sụp đổ.

Nhìn quân đóng giữ Âm Mã Hà chạy trốn, Triệu Khang không ra lệnh truy kích: “Thieu hủy vũ khí trang bị! Đại quân tiến về Khê Sơn!”

Một ngọn lửa lớn bốc cháy ngàn ngút, thiêu rụi lương thảo vật tư của quân đóng giữ Âm Mã Hà, Triệu Khang vô mộng dẫn người quay đầu tấn công Khê Sơn.

Ở đó cũng có một đội quân đóng giữ, cách Âm Mã Hà khoảng mười dặm.

Chưa đầy nửa canh giờ, Triệu Khang lại đánh tan quân đóng giữ Khê Sơn.

Quân đóng giữ Khê Sơn nhìn thấy hấn đều ngây người, trong đầu cũng có suy nghĩ giống như quân đóng giữ Âm Mã Hà.

Đại quân phía trước đã chết sạch rồi sao? Nếu không thì tên này sao lại xuất hiện ở đây!

Sao không có ai thông báo một tiếng vậy!

Lúc này, Triệu Khang giống như một game thủ đang dẫn người đi đánh phó bản, bắt đầu từ khu vực xung quanh Âm Mã Hà, trên bản đồ chỗ nào có vòng tròn đỏ đánh dấu là hấn xông tới chỗ đó.

Giết cho quân địch tan tác rồi bỏ chạy, lao thẳng đến mục tiêu tiếp theo.

Rối loạn, toàn bộ hậu phương của quân Chu rơi vào hỗn loạn.

Ngay khi Triệu Khang dẫn người tấn công hậu phương của Ngũ Hùng, thì ở Bạch Sơn Than.

Mấy tên tướng lĩnh tâm phúc của Ngũ Hùng đều đang nhìn chăm chăm vào con đường núi phía dưới, nhìn xe lương thảo

do Lâm Khoát Hải áp tải lần lượt đi qua Bạch Sơn Than.

Phó tướng lẩm bẩm: “Kiên nhẫn như vậy sao? Đã đi qua mười hai xe rồi mà vẫn chưa ra tay.”

Một tên tướng lĩnh bò tới, trên đầu còn đội vòng cổ, nhìn giống như quân du kích.

“Viên phó tướng, sao đối phương vẫn chưa ra tay vậy?”

Viên phó tướng trợn trắng mắt: “Gấp cái gì? Con mồi sao có thể dễ dàng rơi vào bẫy như vậy, hấn kiên nhẫn, chúng ta còn kiên nhẫn hơn hấn!”

Hai canh giờ sau.

Đoàn xe lương thảo đã đi qua được một phần ba, ánh nắng chói chang khiến Viên phó tướng và các tướng lĩnh khác toát mồ hôi hột.

“Viên phó tướng, sao đối phương vẫn chưa ra tay, nóng chết mất, kiên nhẫn như vậy sao?”

Viên phó tướng: “Gấp cái gì? Kiên nhẫn! Phải kiên nhẫn! Người chỉ huy là Triệu Khang, tên tiểu nhân hèn hạ đó sẽ không dễ dàng mắc lừa đâu! Cứ chờ đi.”

Lại một canh giờ sau, lương thảo còn chưa đến một phần ba.

“Viên phó tướng, trời sắp tối rồi, sao quân địch vẫn chưa ra tay!”

Viên phó tướng: “Triệu Khang còn gian xảo hơn ta tưởng tượng, đừng nóng vội, bọn chúng nhất định là muốn nhân lúc trời tối để cướp số xe lương còn lại.”

Một canh giờ sau...

“Viên phó tướng, trời đã tối rồi...”

Viên phó tướng: “...”

“Mẹ kiếp, vậy mà lại có thể nhịn được lâu như vậy! Tiếp tục chờ!” Viên phó tướng tức giận!

Hấn cảm thấy mình như là một tên khách làng chơi lên lầu xanh bị kỹ nữ trêu đùa, thích câu dẫn lắm sao?

Lão tử không tin người còn kiên nhẫn hơn ta!

Một người uể oải nói: “Viên phó tướng, xe lương thảo đã đi hết rồi, chúng ta còn chờ sao?”

Viên phó tướng giật bản mình: “Nói đùa gì vậy, lương thực cho mấy vạn người ăn trong một tháng đây? Vậy mà cứ thế đi qua hết?”

Có người bỗng nói: “Chúng ta từ sáng sớm hôm nay đã mai phục ở đây, đèn giờ đã hơn năm canh giờ rồi...”

“Lâu như vậy rồi sao?” Viên phó tướng ngẩn người.

Có người nói: “Người nghe xem?”

Viên phó tướng mừng rỡ, còn tưởng là quân địch đã có động tĩnh, vội vàng tập trung tinh thần lắng nghe, sau đó nghe thấy tiếng binh lính ngáy ngủ.

Lập tức sắc mặt hấn sa sầm, mẹ kiếp, mai phục, vậy mà có người ngủ quên!

“Viên phó tướng, chúng ta còn chờ sao? Trời sắp mưa rồi kìa!”

Vừa dứt lời, một tiếng sấm vang lên, mưa to trút xuống.

Viên phó tướng nghiêng răng nghiêng lợi: “Chờ thêm chút nữa, có thể là quân địch di chuyển chậm!”

Thế là, Viên phó tướng dẫn theo sáu vạn đại quân dầm mưa cả đêm, còn quân địch của hắn lúc này...

“Lâm đô úy thật là giỏi, nói mưa là mưa.”

Một tên lính Thanh Long quân nịnh hót, một đám người trú mưa trong mấy hang núi.

Lâm Khoát Hải cười khẩy: “Đó là đương nhiên, hồi xưa đi theo cha ta trồng trọt, có học được gì đâu, chỉ học được cách nhìn trời mà thôi, cái này gọi là gì? Gọi là quan sát thiên tượng!”

Một người nói: “Lâm đô úy, chúng ta đến đây mấy ngày rồi, tiếp theo làm gì?”

“Không làm gì cả, các vị tướng quân đã nói, chúng ta đi dạo mấy ngày là có thể quay về rồi, ngủ, ngủ, đều đi ngủ đi.”

Một bên dầm mưa, một bên ngủ ngon lành trong hang núi.

Còn Triệu Khang lúc này đang dẫn theo Tôn Phương và Lý Long đánh đầu thắng đó, có thể nói là nam chinh bắc chiến, bọn họ giống như cây đực, khoét thủng toàn bộ hậu phương của quân Chu!

Toàn bộ hậu phương của quân Chu rối loạn thành một nồi cháo, lúc này tin tức về quân địch đã truyền ra ngoài, gần như là ai nấy đều hoang mang lo sợ.

Lần này, Ngũ Hùng dẫn theo ba mươi vạn đại quân Chu quốc xuất chinh, đóng quân trải dài trăm dặm, ngoại trừ quân tiên phong của Lâm Khoát Hải bị đánh cho tan tác.

Hai mươi lăm vạn đại quân còn lại vẫn còn nguyên vẹn.

Viên phó tướng dẫn theo sáu vạn đại quân đi mai phục, số còn lại đóng giữ ở các nơi.

Mười chín vạn người nghe thì có vẻ nhiều, nhưng phân tán ra thì cũng không còn bao nhiêu.

Mỗi nơi đóng quân ít thì năm, sáu ngàn, nhiều thì hơn vạn, gặp phải Triệu Khang đánh úp, cơ bản là chỉ có nước chờ chết.

Hơn nữa, trung quân mới là quan trọng nhất, quân đội được phân bố đến hậu phương vốn đã không có bao nhiêu.

Thế là bị Triệu Khang đánh cho tan tác.

Huống chi Triệu Khang vẫn luôn trung thành với chiến lược của vĩ nhân, chỉ đánh úp, đánh xong một phát liền đổi chỗ khác, xông vào giết chết một số người, đánh tan quân địch, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Hoàn toàn không giao chiến trực diện.

Điều này khiến cho một số tướng lĩnh muốn tổ chức phản công tức chết đi được.

Mà người tức giận nhất chắc chắn là Ngũ Hùng.

Khi nghe tin hậu phương xuất hiện một lượng lớn quân địch, Ngũ Hùng suýt chút nữa thì phun ra một ngụm máu.

“Tên khốn kiếp Lâm Khoát Hải, chắc chắn là hắn đã truyền tin cho Triệu Khang, Triệu Khang đoán được chúng ta sẽ mai phục!”

Ngũ Hùng nổi giận: “Lâm Khoát Hải, người đáng chết!”

Lâm Khoát Hải đang áp tải lương thảo hắt xì hơi một cái, xoa xoa mũi: “Ai nhớ ta vậy?”

“Bây giờ đại soái tính sao?” Các tướng lĩnh xung quanh vội vàng hỏi.

Bây giờ hậu phương đại loạn, nếu không ngăn chặn được thế công của quân địch, e là sẽ xảy ra đại sự.

Ngũ Hùng quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Quân địch có bao nhiêu người?”

Tướng lĩnh do dự một chút: “Khoảng năm, sáu vạn!”

Ngũ Hùng hừ lạnh: “Năm, sáu vạn người mà cũng dám xông vào hậu phương của ta, Triệu Khang, người đứng là chán sống rồi, chờ đã, quân địch có năm, sáu vạn người? Vậy chẳng phải là Phi Yến Quan...”

Ánh mắt Ngũ Hùng sáng lên, lập tức nhận ra đây là một cơ hội, lập tức nói: “Truyền lệnh cho các quân tập kết, không cần quan tâm đến quân địch ở hậu phương, theo bản soái công phá Phi Yến Quan!”

Chương 569 - Hiếu Long vệ xuất động

Lệnh của Ngũ Hùng nhanh chóng được truyền đạt đến các quân tá hữu, nhận được mệnh lệnh, các tướng sĩ lập tức tập hợp quân đội chạy đến.

Tổng cộng mười vạn đại quân!

Ngoại trừ sáu vạn người do Viên phó tướng mang đi, và các đội hậu quân đang bị Triệu Khang truy đuổi như chó rượt.

Mười vạn người này là tất cả binh lực mà Ngũ Hùng có thể điều động được vào lúc này.

“Tham kiến đại soái!”

Các tướng sĩ đồng loạt hô vang.

Ngũ Hùng nhìn xuống, khí thế bức người: “Các vị! Tiểu tử Triệu Khang không biết sống chết, dám dẫn đại quân tập kích

hậu phương của ta, bên trong Phi Yến Quan lúc này nhất định trống rỗng! Đây chính là cơ hội trời cho!”

Nghe vậy, các tướng lĩnh đều trở nên hưng phấn, lúc này mới hiểu tại sao đại soái không để bọn họ đi bao vây tiêu diệt đội quân đang quấy phá khắp nơi ở hậu phương kia.

Hóa ra là sợ bị địch nhân dắt mũi, chỉ bằng nhân lúc này trực tiếp dẫn bọn họ đi đánh úp, quả nhiên là đại soái!

Mọi người đồng thanh hô lớn: “Tuân lệnh đại soái!”

“Tốt!”

Ngũ Hùng xoay người lên ngựa: “Truyền lệnh của ta!”

“Có!”

“Theo ta công phá Phi Yến Quan!”

“Rõ!”

Đại quân hùng hổ tiến về Phi Yến Quan, khí thế ngất trời, dụng cụ công thành đầy đủ, quyết tâm công phá Phi Yến Quan.

Trong lòng Ngũ Hùng đã tính toán rất kỹ, cho dù Triệu Khang có nhìn thấu kế hoạch của mình, dẫn người quấy phá hậu phương.

Nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể tiêu diệt toàn bộ quân đội ở hậu phương.

Lúc này mà phái binh đi bao vây tiêu diệt, khó có thể hình thành thế bao vây, lỡ như bọn chúng thấy tình hình không ổn, quay đầu bỏ chạy thì sao?

Vậy chẳng phải là mất nhiều hơn được, chỉ bằng nhân cơ hội này đi cướp thành, cứ để Triệu Khang ở phía sau quấy phá.

Một khi Phi Yến Quan bị phá, đám người Triệu Khang kia sẽ trở thành vong hồn, tiến thoái lưỡng nan.

Cho dù lần này không thể chiếm được Phi Yến Quan, thì cũng có thể rút lui an toàn.

Chỉ trong vòng một, hai ngày, chẳng lẽ Triệu Khang có thể tiêu diệt toàn bộ mấy vạn quân còn lại sao? Nực cười!

Mà lúc này.

Ở hậu phương đại quân Chu quốc, hậu tướng quân Lý Quang Long đã sớm tập hợp toàn bộ quân đội, đồng thời không ngừng thu nạp tàn binh bị Triệu Khang đánh bại.

Mở rộng đội ngũ lên đến một vạn năm ngàn người.

Hắn không phải muốn liều chết đánh một trận với Triệu Khang, mà là nơi đóng quân của hắn đang canh giữ kho lương thảo tiếp tế của đại quân Chu quốc.

Đây là thứ tuyệt đối không thể bị mất, nếu không có lương thảo, mười mấy vạn đại quân sẽ mất đi sức chiến đấu.

Thậm chí có khả năng tạo phản.

Vì vậy, Lý Quang Long lúc này rất căng thẳng, liên tục phái người ra ngoài dò la tin tức, nếu có binh lính bỏ trốn đi ngang qua, lập tức thu nạp.

Phòng ngừa quân địch đánh úp.

Mà lúc này, trong khu rừng rậm ở phía xa, Trương Long được phái đi từ trước, dẫn theo một ngàn Hiếu Long vệ dưới trướng mai phục ở khu vực lân cận.

Binh lính đi dò la tin tức chạy đến, hơi thở gấp gáp: “Trương hiệu úy.”

Trương Long “ừ” một tiếng: “Tình hình thế nào? Tại sao quân địch lại náo loạn?”

“Bẩm báo Trương hiệu úy, hình như là có một đội quân của chúng ta đã đánh vào hậu phương của quân địch, chúng ta có nên đi hỗ trợ không?”

Trương Long sững sờ: “Quân ta đánh vào hậu phương quân địch? Xác định là không sai?”

“Không sai đâu, hiện tại hậu phương của đại quân Chu quốc đã rối loạn, rất nhiều binh lính bỏ trốn.”

Trương Long vội vàng hỏi: “Biết là ai dẫn quân không?”

Binh lính lắc đầu: “Thuộc hạ không gặp được quân ta, là nghe lén được lúc đám binh lính bỏ trốn nói chuyện.”

Ánh mắt Trương Long nhìn về phía khu rừng phía trước, hướng này của hắn chính là nơi tập trung lương thảo của Chu

quốc.

Bọn họ đã sớm đến đây, nhưng trong khoảng thời gian này chỉ dám ẩn nấp, không dám lộ diện, nếu không một khi bị phát hiện, một ngàn người bọn họ đừng hòng sống sót.

Nhưng lúc này lại khác, quân ta đã đánh vào tận hậu phương, hậu phương quân địch đại loạn.

Có phải mình có thể thừa cơ đồ nước đục thả câu?

Nghĩ đến đây, Trương Long lập tức hạ quyết tâm, dù thế nào cũng phải thử một lần, chỉ cần có thể phá hủy toàn bộ số lương thảo này, đến lúc đó, mười mấy, hai mươi vạn đại quân Chu quốc kia tự nhiên sẽ sụp đổ.

Đến lúc đó, cho dù một ngàn người bọn họ phải bỏ mạng ở đây cũng đáng.

“Truyền lệnh xuống, toàn quân chuẩn bị, xuất phát từ phía bắc, bí mật tiếp cận!”

“Tuân mệnh!”

Nghe được lời Trương Long, các binh sĩ vội vàng đi truyền đạt mệnh lệnh, một ngàn Hiếu Long vệ bắt đầu nhanh chóng di chuyển.

Sau gần ba mươi phút, cuối cùng cũng cẩn thận tiếp cận khu vực tập trung lương thảo.

Vén tán lá chắn phía trước ra, Trương Long đã có thể nhìn thấy những tên lính Chu quốc đang nghiêm chỉnh canh gác ở phía xa.

Trong lòng cảm thấy hơi khó giải quyết, liền lấy ra quả lựu đạn mang theo từ lúc rời Phi Yến Quan.

“Truyền lệnh xuống, tiến lên một trăm bước, nghe hiệu lệnh của ta, ném lựu đạn trước, với tốc độ nhanh nhất, ném hết số lựu đạn mang theo người ra ngoài.”

“Nghe thấy tiếng nổ, lập tức xông lên, không cần truy sát, nhiệm vụ là phải xông vào nơi quân địch bảo vệ lương thảo.”

“Hiểu rõ!”

Mệnh lệnh được ban ra, một ngàn Hiếu Long vệ đều tập trung tinh thần, lấy đá đánh lửa ra, tiến về phía trước.

Theo tiếng hô của Trương Long, ngay sau đó, tất cả mọi người đều dùng hết sức bình sinh ném lựu đạn trong tay ra ngoài.

Tiếng nổ vang trời khiến quân địch trở tay không kịp.

Lý Quang Long đang chỉ huy quân đội bảo vệ lương thảo lập tức tái mặt: “Bị tập kích! Bị tập kích! Lập tức bày trận nghênh địch!”

Lính cầm đao khiên lập tức tiến lên, tạo thành trận hình bằng khiên, nhưng những chiếc khiên gỗ này làm sao có thể đỡ được uy lực của lựu đạn.

Theo từng quả lựu đạn được ném ra, trận hình bằng khiên ngay lập tức bị phá vỡ.

Lý Quang Long phụ trách chỉ huy sừng sờ, đây là vũ khí gì?

Đây quả thực là đòn tấn công từ chiều không gian khác, Trương Long dẫn theo Hiếu Long vệ vừa xông lên vừa ném lựu đạn.

Một ngàn người bọn họ khi xuất phát, mỗi người đều mang theo mười quả lựu đạn.

Một ngàn người, tức là mười ngàn quả.

Chưa đầy hai phút, toàn bộ đã được ném ra ngoài, trực tiếp nổ tung một lỗ hổng trong đội hình quân địch.

Thuận tay rút đao ra, ánh mắt Trương Long trở nên hung ác tột độ: “Giết!”

“Giết!”

Tiếng gầm rú như chó hoang vang lên, những kẻ sống sót sau trận Kim Lâm Quan năm đó, ngoại trừ Lâm Nhị Ngưu, Điếu ca và Lý Cầu Đản, đều ở trong đội ngũ một ngàn Hiếu Long vệ này.

Trong Bạch Hồ quân, Tôn Phương đã từng nhận xét về bọn họ như thế này.

Trong toàn bộ Bạch Hồ quân, Hiếu Long vệ chưa chắc đã là đội quân có sức chiến đấu mạnh nhất, nhưng nhất định là đội

quân có ý chí chiến đấu mạnh mẽ nhất!

Hoặc là bọn họ chết sạch, hoặc là địch nhân chết sạch, nếu không bọn họ sẽ không bao giờ dừng tay!

“Giết, giết, giết!”

Trương Long hưng phấn hét lớn, một đao chém bay đầu tên địch phía trước, dẫn người liều mạng lao vào sâu trong lòng địch.

Hoàn toàn không sợ hãi trước số lượng quân địch xung quanh, còn Lý Quang Long vất vả lắm mới tập hợp được một vạn năm ngàn người, trước tiên là bị lựu đạn ném cho ngây ngốc, lúc này lại thấy đám sát thủ này lao ra, lập tức có không ít kẻ run rẩy cả chân, liên tục lùi về sau.

Lý Quang Long vừa lo lắng vừa tức giận, hét đến khản cả giọng, ra lệnh cho thuộc hạ lập tức bày trận nghênh địch.

Hắn rất có uy tín trong quân, không ít đội trưởng đều dẫn người của mình xông về phía Trương Long.

Hai bên lập tức triển khai trận chiến khốc liệt, đao quang lóe lên, máu tươi bắn tung tóe.

Mà ở phía xa.

Âm thanh rung trời lọt vào tai, Triệu Khang cầm trường thương nhuốm máu: “m thanh này, hình như là tiếng lựu đạn!”

Chương 570 - Ta Chưa Cho Phép Người Chết

“Triệu soái, người của chúng ta bẩm báo, có quân địch đang tiến về phía này, số lượng không ít, gần vạn người.”

Lý Long chạy đến bên cạnh Triệu Khang bẩm báo: “Quân địch có lẽ đã đoán được vị trí hiện tại của chúng ta dựa vào lộ tuyến rút lui. Nếu đại quân bao vây, e rằng chúng ta sẽ khó thoát thân trong thời gian ngắn.”

Triệu Khang nhíu mày, hắn hiện không biết rằng Ngũ Hùng không mang quân đến vây công, mà là đi đánh úp đại bản doanh của hắn.

Ồn ào náo động cả buổi trời, quân địch cũng nên có phản ứng.

Nếu rơi vào vòng vây của đại quân, mấy vạn người bọn họ thật sự chưa chắc đã rút lui được.

Nhưng mà vừa rồi...

Triệu Khang quay đầu nhìn về hướng âm thanh truyền đến, hẳn xác định đó là tiếng lựu đạn.

“Bản đồ!”

Lý Long vội vàng lau đi máu tươi trên tay, từ trong ngực lấy ra một tấm bản đồ loang lổ vết máu.

Triệu Khang vội vàng mở ra xem: “Hiện tại chúng ta đến đâu rồi?”

“Hoàng Phong Khẩu.” Tôn Phương ở bên cạnh khẳng định nói.

Triệu Khang nhướng mày: “Hoàng Phong Khẩu, chẳng phải đó là nơi Trương Long phái người truyền tin tức, là nơi tích trữ lương thảo của đại quân Chu quốc sao? Tiếng nổ vừa rồi hẳn là Trương Long ra tay rồi.”

Lý Long sửng sốt nhìn bản đồ nói: “Quả thật là vậy, nhưng Triệu soái, quân địch sắp đuổi tới rồi, nếu bị đại quân bao vây, chúng ta sẽ rất khó thoát thân.”

Triệu Khang gấp bản đồ lại, lau đi vết máu trên trường thương, ánh mắt sắc bén: “Trương Long trên tay chỉ có hơn nghìn Hiếu Long Vệ, Hoàng Phong Khẩu là nơi trọng yếu, nhất định có đại quân bảo vệ, chúng ta mà đi thì bọn họ chết chắc!”

Tôn Phương trầm ngâm: “Đúng vậy, Triệu soái, ngài hãy dẫn người rút lui trước, mặt tướng dẫn quân đi tiếp ứng, hai nén nhang sau nếu chúng ta không ra, các người cứ việc đi!”

Hoàng Phong Khẩu là nơi chứa lương thảo của địch, quân đội canh gác không ít, hiện tại tình thế nguy cấp, đi sớm một chút thì tốt hơn.

Nhưng nếu có thể đốt cháy lương thảo của địch, trận chiến này coi như thắng lợi.

Sự mạo hiểm này đáng để thử!

Triệu Khang trợn trắng mắt: “Các người có thể đánh giỏi hơn ta sao?”

Hai tướng sừng sốt, Lý Long biến sắc: “Không thể được, Đại soái! Ngài là chủ soái, không thể xảy ra sơ suất, hay là để mặt tướng đi!”

“Ít nói nhảm, Trương Nhị, dẫn tám trăm người của người đi theo bản soái!” Triệu Khang hô tên một vị đô úy.

Kỳ thực, sau một đường chém giết, Thanh Long Quân đã thu được không ít chiến mã.

Trương Nhị dạ một tiếng, sau đó hô lớn: “Phi Vũ Doanh theo ta!”

“Đại soái!” Tôn Phương còn muốn khuyên nhủ thêm.

Triệu Khang đã lên ngựa, “Hai nén nhang, nếu bản soái không trở lại, Lý Long, Tôn Phương, dẫn quân đột vây, những chuyện khác không cần quản, yên tâm, các người có chết, ta cũng sẽ không chết! Phi Vũ Doanh theo bản soái xông lên!”

Nhìn Triệu Khang thúc ngựa phi về phía Hoàng Phong Khẩu, Lý Long và Tôn Phương cho dù muốn đuổi theo cũng không kịp, chỉ có thể lập tức tập hợp đại quân chuẩn bị nghênh địch.

Còn lời Triệu Khang nói hai nén nhang?

Hai người đều coi như gió thoảng bên tai, ngài mà không về được, chúng ta có chết theo cũng chẳng khác gì.

“Toàn quân chỉnh đốn đội ngũ!” Lý Long gầm lên.

Hoàng Phong Khẩu.

Trương Long lửa giận ngút trời, trong tay Vân Dao xoay chuyển như chớp, mỗi đao chém xuống đều có tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhưng quân địch lúc này cũng không thể lui, phía sau là lương thảo, tuyệt đối không thể để mất!

Nếu không, tất cả đều tiêu tan!

Lý Quang Long thậm chí còn đích thân xông pha trận mạc, tay cầm đại đao gia nhập chiến đấu, võ nghệ của hắn cao cường,

đã chém giết mười bảy tên Hiêu Long Vệ, rốt cuộc cũng ổn định được cục diện!

“Cánh trái bao vây, đội một lui xuống, đội hai bổ sung! Tuyệt đối không cho quân địch tiến thêm một bước!”

Lý Quang Long lớn tiếng gào thét, sau khi ổn định cục diện, hắn không tiếp tục xông lên chém giết, ánh mắt âm u nhìn về các nơi trên chiến trường, âm thầm kinh hãi.

Sức chiến đấu của đội quân này thật sự quá mức kinh người, từ khi giao chiến đến nay, đối mặt với sự bao vây của đại quân mình, bọn chúng vẫn không hề lùi bước, liều chết xông đến tận đây.

Hơn nữa còn không ngừng tấn công, nếu số lượng đông hơn một chút...

Lý Quang Long có chút không dám tưởng tượng.

Nhìn Trương Long đang chém giết nhiều địch nhất cũng là người đối mặt với nhiều kẻ địch nhất trên chiến trường, hắn rút một mũi tên từ trong túi tên bên hông, cướp lấy cây cung dài từ tay một tên lính bên cạnh.

Kéo cung ngấm bắn, nhắm thẳng vào Trương Long.

Theo tiếng dây cung vang lên, mũi tên xé gió lao thẳng về phía Trương Long như muốn đoạt mạng.

Cảm giác nguy hiểm đột ngột ập đến khiến Trương Long hoảng hốt, bản năng muốn né tránh.

Nhưng đã muộn, mũi tên do Lý Quang Long bắn ra găm thẳng vào mắt trái của hắn!

Một tiếng hét thảm thiết như oán linh phát ra từ miệng Trương Long, máu tươi lập tức tràn đầy khuôn mặt.

Vung đao chém một nhát, bức lui kẻ địch trước mặt, cơn đau dữ dội khiến hắn suýt nữa ngã xỉu, vội vàng rút mạnh mũi tên găm trong hốc mắt!

Máu tươi phun trào từ hốc mắt đầm máu của Trương Long!

“Giết!”

Hét lớn một tiếng, hắn bắt chấp tất cả tiếp tục lao về phía trước, như một Tu La nhuộm máu từ địa ngục bước ra, khiến kẻ địch khiếp sợ!

“Giết hắn cho ta!”

Lý Quang Long nổi giận, không ngờ đã như vậy mà đối phương vẫn có thể bộc phát ý chí chiến đấu mãnh liệt như vậy.

Lập tức hét lớn một tiếng, tay cầm đao xông lên muốn tự mình chém giết Trương Long.

Trương Long dốc hết sức lực cuối cùng, liên tiếp chém giết bảy người, cơn đau từ vết thương khiến hắn sắp kiệt sức, lại thấy một thanh đại đao lóe lên hàn quang chém về phía mình.

Hắn nào còn sức né tránh, thời gian như ngừng lại trong khoảnh khắc này!

Trong lòng không cam, nhưng Trương Long cũng bất lực, thuộc hạ nhìn thấy cảnh này đều điên cuồng lao đến muốn cứu hắn, trong nháy mắt thương vong càng thêm nặng nề!

“Xin lỗi Lão gia, Trương Long vô năng...” Lâm bầm một câu, Trương Long nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết ập đến.

Thế nhưng lại không cảm nhận được cơn đau khi đao chém vào người, hắn theo bản năng mở mắt ra.

Chỉ thấy trước mặt có một người mặc áo choàng nhuộm máu, một tay cầm thương chắn trước người hắn, một thương đâm xuyên qua tên tướng cầm đại đao kia!

Trương Long trừng lớn mắt, khoảnh khắc này thậm chí còn quên cả cơn đau trên người, cho dù là đang quay lưng về phía mình, hắn cũng có thể nhận ra đối phương, đôi môi run rẩy không nói nên lời.

Chỉ nghe người tới cười lạnh như ác quỷ: “Trương Long, lão gia ta còn chưa cho phép ngươi chết!”

“Lão gia!”

Nước mắt nóng hổi tuôn ra từ con mắt đỏ nhất của Trương Long, như nhớ lại rất lâu về trước, đối phương cũng từng chắn trước người hắn như vậy.

Nhưng lần đó, đối mặt chính là lũ thổ phỉ hung ác!

Lần này, lại là hấn đứng trước người mình, cứu mạng mình!

Phập một tiếng, thân thể Lý Quang Long, hậu tướng quân Chu quốc, bị Triệu Khang dùng chân khí xé nát làm đôi.

Kéo cổ áo Trương Long ném lên lưng ngựa, Triệu Khang quát lớn một tiếng: “Cản ta, chết!”

Hấn kéo dây cương, một tay cầm thương, bảo vệ Trương Long xông thẳng về phía trước, căn bản không ai có thể cản hấn nổi một giây.

Triệu Khang tu luyện Đế Long Kinh, luận về thương pháp, lúc này chỉ thua kém Diệp Hồng Tuyết năm xưa.

Mỗi chiêu mỗi thức tinh diệu vô cùng, chém giết giữa quân địch, không ai cản nổi!

Xông thẳng qua vòng vây, phía trước chính là lương thảo của mấy chục vạn đại quân Chu quốc, chất đầy cả thung lũng Hoàng Phong Khẩu.

Không nói hai lời, Triệu Khang lấy đá lửa ra, thổi cháy rồi ném đi!

Chương 571 - Triệu Tám Trăm

Nhìn thấy hành động này của hấn, đám quân địch vốn còn e ngại uy thế của Triệu Khang như phát điên lao tới.

Một thương quét ngang, tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp nơi, Triệu Khang vỗ mông chiến mã, phi thân lên ngựa, còn có tâm trạng nói đùa một câu: “Trương Long ngồi cho chắc vào, ngay cả Nữ Đế bệ hạ còn chưa từng cùng cưỡi ngựa với ta, ngươi là người đầu tiên đấy!”

Trương Long dù ý thức đã có chút mơ màng, vẫn cố gượng cười một tiếng, lên tinh thần nói: “Vậy chẳng phải ta đoạt mất lần đầu của ngài rồi sao?”

“Cút con mẹ nó!”

Triệu Khang mắng một tiếng, động tác ra thương bắt đầu có chút rối loạn, cho thấy tâm tình hấn lúc này không hề bình tĩnh.

Tình trạng của Trương Long rất không ổn, cần phải được cứu chữa ngay lập tức, nếu không e là sẽ bỏ mạng ở đây.

Lúc này, nơi tích trữ lương thảo phía sau đã bốc lên khói trắng, một số binh lính còn tỉnh táo đã từ bỏ việc ngăn cản bọn họ, chạy đi cứu hỏa.

Chỉ có một số kẻ giết đỏ mắt vẫn không buông tha, liều mạng ngăn cản Triệu Khang đột phá vòng vây.

Vừa bảo vệ Trương Long vừa chém giết, mỗi chiêu Triệu Khang đều dùng chân khí, binh lính bình thường căn bản không phải đối thủ, chết thì chết, bị thương thì bị thương!

Ngay khi hấn mang theo Trương Long cuối cùng cũng xông ra ngoài, tiếng gọi từ phía sau khiến trái tim hấn run lên.

“Đại soái!”

“Đại soái muốn bỏ rơi chúng ta sao?”

“Đại soái!”

Quay đầu nhìn lại, Phi Vũ Doanh đi theo hấn đến tiếp ứng đã bị vây chặt trong vòng vây quân địch, căn bản không thể thoát thân.

Hiếu Long Vệ đi theo Trương Long cũng đã chết và bị thương gần một nửa.

Từng người một đều bị vô số quân địch bao vây, nếu Triệu Khang lúc này bỏ đi, cái chết chắc chắn sẽ là kết cục đang chờ đợi bọn họ!

Hấn cắn răng.

Triệu Khang quát lớn: “Trương Long, con mẹ nó nguoi tỉnh lại cho ta!”

“Lão gia yên tâm, ta còn chưa chết được!” Trương Long dùng Vân Dao gãy cắm vào đùi, gặm nhẹ một tiếng, để bản thân giữ được tỉnh táo.

“Tốt!”

Triệu Khang quát lớn một tiếng, thúc ngựa xông ngược trở lại vào vòng vây quân địch, thương hoa lóe lên, mỗi chiêu đều lấy đi sinh mạng của mười mấy người.

“Tất cả nghe lệnh! Theo bản soái đột vây!”

“Giết giết giết!”

Triệu Khang quay trở lại, trong nháy mắt khiến cho quân Đại Càn đang bị vây khốn bộc phát ra sức chiến đấu vô song, xé rách vòng vây, dựa vào phía Triệu Khang.

Phía sau, ngọn lửa hùng hực đã bùng lên, lan ra với tốc độ cực nhanh, đám binh lính cứu hỏa đều khóc lóc, gào thét kêu người quay lại cứu hỏa.

Trải qua một phen chém giết, Triệu Khang cuối cùng cũng tập hợp được toàn bộ binh lính, chưa đến tám trăm người.

Bọn họ đi theo sau Triệu Khang, vị chủ soái này tự mình mở đường như chốn không người, giết cho quân địch ngã rạp, máu chảy thành sông, bụi đất bay mù mịt, cho đến khi xông ra khỏi vòng vây.

Trận này, Triệu Khang dẫn đầu tám trăm người đánh tan hơn vạn quân địch, về sau được người đời xưng là “Triệu Tám Trăm chấn động Hoàng Phong Khẩu”!

“Đại soái!”

“Đại soái trở về rồi!”

Vào lúc Triệu Khang dẫn tám trăm người xông ra, Lý Long và Tôn Phương cũng đang dẫn quân giao chiến với quân địch vừa đuổi đến.

Nhìn thấy Triệu Khang bình an vô sự, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tung thương đâm chết một tên tướng địch, Triệu Khang không nói nhảm: “Toàn quân theo ta đột vây!”

“Rõ!”

Có Triệu Khang gia nhập, quân địch vốn dĩ còn có thể giằng co với quân Đại Càn, lập tức tan vỡ, bị giết đến thất điên bát đảo, chỉ có thể trơ mắt nhìn Triệu Khang dẫn đại quân nghênh ngang rời đi.

Lần tập kích này, Triệu Khang đã dẫn người đánh tan hậu phương của Chu quốc, đồng thời thiêu hủy một phần tư lượng lương thảo dự trữ của Chu quốc.

Giết địch hơn vạn, tổn thất hơn hai nghìn người, lại là một trận đại thắng!

Quan trọng hơn là đã giáng một đòn mạnh mẽ vào sĩ khí của Chu quốc.

Số quân còn lại phía sau của Chu quốc, sau khi Triệu Khang dẫn quân đột vây, cuối cùng cũng nhớ ra phải đi dập lửa, nhưng khi bọn chúng dập tắt được đám cháy.

Nhìn số lương thực cháy đen thành than, từng người tức đến run người, muốn khóc cũng không ra nước mắt.

“Nhanh, phái người đi bẩm báo cho Đại soái!”

Mà lúc này.

Ngũ Hùng đã dẫn mười vạn đại quân đến dưới thành Phi Yên Quan, trong thành chỉ có chưa đầy hai vạn quân trấn giữ.

Thế nhưng lại không một ai sợ hãi.

Nữ Đế bệ hạ đứng trên tường thành, nhìn về phía xa đại quân Chu quốc đen nghịt, thần sắc bình tĩnh.

Hai mươi lăm khẩu đại pháo đã được chuyển lên trên tường thành từ sớm.

Một vạn Thần Lô Quân, người người tay cầm đuốc, dưới chân là những chiếc rổ chất đầy lựu đạn.

Phó thống lĩnh Pháo Binh Quân suy nghĩ một chút, vẫn tiến lên phía trước: “Bệ hạ, hay là người xuống dưới đi, nơi này có mặt tướng, tuyệt đối sẽ không xảy ra sơ suất.”

Tiêu Linh Lung mỉm cười nhẹ, từ xa đột nhiên truyền đến giọng nói của Tiêu Huyền Sách: “Tướng quân cứ lo việc đánh địch! Ta cùng Hoàng tử ở đây, cổ vũ sĩ khí cho quân ta!”

Vị Hoàng tử trẻ tuổi từng bước đi tới, cuối cùng dừng lại, chú chim ưng non nớt từng trốn sau lưng tử tử, giờ phút này lại sánh vai cùng Nữ Đế, cùng nhìn về phía quân địch, không hề có chút hoang mang nào.

Phó thống lĩnh kích động vỗ ngực: “Xin bệ hạ và điện hạ yên tâm! Hãy xem Pháo Binh Quân chúng ta đánh tan quân địch!”

Nói xong, hần quay người gầm lên: “Lý Cầu Đan!”

Lý Cầu Đản ở đằng xa móc móc tai, cười lạnh một tiếng: “Có mặt!”

“Dám để quân địch tới gần thành trăm bước, ngươi tự sát cho ta!”

Lý Cầu Đản cười ha ha: “Nếu thật sự như vậy, tướng quân cứ việc vặn đầu ta nhét vào nòng súng bắn ra ngoài!”

Mọi người cùng cười lớn, không hề để mưu đại quân ở phía xa vào mắt.

Trùng hợp thay.

Ngũ Hùng cũng không coi bọn họ ra gì, nhìn Phi Yến Quan cười lạnh một tiếng: “Truyền lệnh! Toàn quân công thành!”

“Giết!”

Đại quân như ong vỡ tổ, khí thế ngút trời.

Chỉ là Ngũ Hùng không biết, thứ đang chờ đợi hắn rốt cuộc là cái gì!

Mặt trời lặn, sao trời lấp lánh.

Quân sĩ vừa mới đại thắng, khí thế hùng hục vẫn chưa tan.

Lý Long đi tới bên cạnh Triệu Khang, Tôn Phương thì đi kiểm tra đội ngũ, xem có ai bị lạc hay không.

“Thế nào rồi?” Triệu Khang hỏi.

Lý Long gật đầu: “Đã thống kê xong thương vong, tử trận hai nghìn một trăm mười hai người, bị thương nhẹ sáu trăm bốn mươi một người, bị thương nặng bảy người.”

Nói đến cuối cùng, còn liếc mắt nhìn Trương Long trên lưng ngựa.

Vết thương của hắn đã được băng bó, nhưng do bị thương quá nặng, tình hình không mấy khả quan.

“Ít hơn ta tưởng.”

Triệu Khang cười một tiếng, Lý Long cảm khái nói: “Đúng vậy, chưa từng nghĩ có một ngày đánh trận lại có thể đánh như vậy, náo loạn một phen như vậy, thống soái Chu quân kia e là tức chết.”

Triệu Khang lại cười nhạo một tiếng: “Tên kia lúc này mà chưa bị pháo oanh chết thì nên thấp nhang cảm tạ trời đất rồi.”

Lý Long ngẩn người: “Ý Đại soái là...”

“Trên đường đi đều không có truy binh, xem ra đúng như chúng ta dự đoán.”

Triệu Khang nhướn mày: “Tên Ngũ Hùng kia đi đánh Phi Yến Quan rồi.”

“Cái gì! Vậy chúng ta phải nhanh chóng quay về tiếp viện!”

Lý Long giật mình, Phi Yến Quan còn có bộ hạ và hoàng tử điện hạ, tuy có đại pháo, nhưng vẫn khiến người ta lo lắng không yên.

Triệu Khang: “Chuyện này không cần lo, phó tướng Bạch Hổ Quân lúc này chắc cũng sắp sửa loanh quanh trong núi xong rồi, sẽ dẫn người quay về thôi.”

Nói xong, Triệu Khang đột nhiên vỗ vai Trương Long: “Chưa chết chứ?”

Trương Long yếu ớt cười khan một tiếng: “Sắp chết rồi, lại bị ngài vỗ cho sống lại.”

Nhìn thấy cảnh này, một tên binh lính suy nghĩ một chút, tiến lên phía trước: “Đại soái, Lý tướng quân, Trương tướng quân bị thương nặng như vậy, ta có mang theo thuốc, không biết có dùng được hay không.”

Chương 572 - Lâm Khoát Hải, Người Thật Đáng Chết!

Triệu Khang và Lý Long đều sửng sốt, nhìn người lính này, Trương Long tức giận nói: “Mẹ nó, có thuốc sao không lấy ra sớm, đau chết ta rồi.”

Lần hành quân tập kích này, Triệu Khang bọn họ không mang theo quân y, cho nên vết thương của hắn chỉ là rửa qua loa, rồi dùng chút thảo dược băng bó lại.

Người lính cười ngây ngô: “Cái này... không biết có hiệu quả hay không mà.”

Nói xong, hắn lấy ra một lọ nhỏ, Triệu Khang nhận lấy: “Có còn hơn không, Trương Long, mau ngồi dậy ta bôi thuốc cho.”

Trương Long run rẩy tháo miếng vải trắng trên mắt xuống, Triệu Khang vừa đổ thuốc bột ra, vừa thuận miệng hỏi người lính: “Thuốc bột này sao ngửi mùi nồng vậy?”

“Không biết nữa.”

Người lính vội vàng đáp: “Thuốc này là lúc ta đi lính, cha ta đưa cho.”

Lý Long theo bản năng nói: “Nhà người mở tiệm thuốc sao?”

“Không phải, cha ta bán thuốc giả.” Người lính cười nói.

Tay Triệu Khang run lên, Trương Long càng hoảng sợ: “Cái gì, bán thuốc giả! Vậy thì thuốc này! Cũng là giả!”

Người lính gãi gãi đầu: “Chuyện này ta cũng không biết, chết thì cũng coi như sống lại.”

Trương Long tức giận: “Ta còn sống đây này!”

Triệu Khang cười, tiếp tục nghiên cứu thuốc bột: “Vậy thì coi như sống chết mặc bay!”

“Mẹ nó, ngài sao lại như vậy, đây là thuốc giả đấy, ta còn chưa muốn chết!”

Triệu Khang: “Ít nói nhảm, thuốc này tám chín phần là thật!”

Người lính nghi ngờ: “Đại soái sao ngài biết?”

“Cha người là người bán thuốc giả, sao lại đưa thuốc giả cho con trai mình? Trừ khi người bình thường bất hiểu.” Triệu Khang nói xong, đổ thuốc bột lên vết thương của Trương Long.

Trương Long đau đớn kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Lý Long bật cười: “Hóa ra là vậy, Trương Long, người nhát được mạng rồi đấy!”

Trương Long đã đau đến mức không nói nên lời, cứ như vậy, “sống chết mặc bay” xử lý xong vết thương của hắn.

Triệu Khang đưa lọ thuốc cho Lý Long: “Còn dư, cho những người lính bị thương nặng khác cũng dùng đi.”

Lý Long làm theo.

Sự thật chứng minh Triệu Khang đoán không sai, thuốc bột kia quả thật có hiệu quả, ít nhất cũng cầm máu được hốc mắt đang chảy máu không ngừng của Trương Long.

Hai ngày sau.

Bọn họ dẫn quân trở về Phi Yến Quan, chỉ thấy trước cửa ải, vô số thi thể nằm la liệt, không thể đếm xuể.

Mặt đất lồi lõm, nhìn như vừa bị thiên thạch va phải.

Càng khẳng định suy đoán trước đó của Triệu Khang.

Cửa lớn Phi Yến Quan đột nhiên mở ra, Triệu Khang xuống ngựa, chỉ thấy Nữ Đế bệ hạ và mọi người đều đi ra, ai nấy đều mỉm cười.

Tiêu Huyền Sách vô cùng phấn khích: “Lão Triệu, ngươi đã về rồi! Ha ha ha, nếu ngươi về sớm hơn một chút, nói không chừng còn có thể nhìn thấy cảnh tượng đại quân Chu quốc kẹp đuôi bỏ chạy!”

Triệu Khang mỉm cười, giơ ngón tay cái lên: “Giỏi lắm, về rồi ta sẽ bảo người Nguyên Giang huyện viết cho kỹ càng, chiến tích anh dũng của Huyền Sách điện hạ dùng một vạn chín nghìn người đánh bại quân địch Chu quốc!”

Tiêu Huyền Sách cười lớn: “Đây đâu phải công lao của ta, là của Pháo Binh Quân, bọn họ thật sự quá lợi hại.”

“Vào trong nói.”

Triệu Khang cắt ngang lời Hoàng tử điện hạ, nhìn về phía Nữ Đế bệ hạ, khẽ gật đầu.

Trong lòng nàng vui mừng khôn xiết.

So với sự vui mừng của bọn họ.

Quân Chu chạy trốn về nơi đóng quân lại vô cùng sợ hãi.

Ngũ Hùng, chủ soái thống lĩnh quân đội, thậm chí còn có chút ngây dại, trong tai toàn là tiếng đại pháo oanh minh, trong đầu toàn là hình ảnh binh lính của mình bị nổ tung.

Quá đáng sợ! Quá kinh khủng!

Suốt hai ngày công thành, binh lính của hắn thậm chí còn không thể tới gần Phi Yến Quan trăm bước!

Chẳng lẽ người Đại Càn được thần linh phù hộ sao?

Đúng lúc Ngũ Hùng đang trầm mồi ngổn ngang trong lòng, một tên tướng quân phía trước mặt mày ử rữ chạy tới: “Đại soái, người đã về rồi! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Ngũ Hùng vừa mới đại bại một trận, cố gắng kìm nén tâm trạng: “Xảy ra chuyện lớn gì?”

Còn chuyện gì lớn hơn việc mười vạn đại quân của hắn công thành, kết quả tử trận năm vạn, cuối cùng binh lính không muốn công thành nữa, chỉ có thể rút lui?

Tên tướng quân mặt mày ử rữ nói: “Lương thảo của chúng ta! Lương thảo của chúng ta bị đốt rồi!”

“Người nói cái gì!” Hai mắt Ngũ Hùng trợn trừng.

Ngay sau đó, hắn phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp ngã ngựa từ trên lưng ngựa xuống.

Lúc này, xung quanh náo loạn cả lên, đám binh lính tướng sĩ xung quanh hoảng sợ, vội vàng luống cuống đỡ lấy hắn.

“Đại soái!”

“Đại soái tỉnh lại đi!”

“Quân y! Quân y!”

Sau một hồi loay hoay, Ngũ Hùng mới được quân y cứu tỉnh. Vừa tỉnh lại, hắn đã tóm lấy cánh tay của tên tướng quân vừa này: “Lương thảo! Lương thảo rốt cuộc thế nào rồi?”

“Bẩm Đại soái, quân địch đánh úp vào Hoàng Phong Khẩu, quân ta chống đỡ không nổi, lương thảo bị đốt, cuối cùng sau khi dập tắt đám cháy, lương thảo chỉ còn lại sáu phần, nhiều nhất... nhiều nhất cũng chỉ đủ cho toàn quân ăn trong năm ngày!”

Nói xong, tên tướng quân trực tiếp ngồi phịch xuống đất gào khóc: “Hết rồi! Hết sạch rồi!”

Chỉ còn đủ ăn trong năm ngày!

Ngũ Hùng chết lặng, năm ngày? Đủ để hắn quay về Chu quốc sao?

Nghĩ đến đây, Ngũ Hùng lại không thở nổi, ngất xỉu tại chỗ.

Mọi người lại một phen luống cuống tay chân cứu chữa cho hắn.

Lúc này, Viên phó tướng vốn dĩ đi Bạch Sa Than mai phục quân Đại Càn, kết quả lại dầm mưa cả đêm, cũng đã trở về.

Vừa nhìn thấy Ngũ Hùng, hắn liền nhịn không được khóc lóc kể lể: “Đại soái! Chúng ta bị lừa rồi, Bạch Sa Than căn bản không có quân địch!”

Lúc này, Ngũ Hùng đã tức đến toàn thân run rẩy, nửa ngày không nói nên lời, Viên phó tướng cũng đã biết chuyện gì đã xảy ra trong quân.

Kế hoạch dụ địch bằng lương thảo là do Ngũ Hùng quyết định, không quản Triệu Khang quấy phá phía sau cũng là do Ngũ Hùng quyết định, cuối cùng đi đánh úp đại bản doanh kết quả bị người ta đánh cho chạy trốn chết cũng là do Ngũ Hùng quyết định.

Nhìn như vậy, nguyên nhân chủ yếu dẫn đến thất bại lần này chính là Ngũ Hùng!

Chuyện này mà truyền về trong nước, giết cử tộc nhà Ngũ Hùng cũng không đủ!

Thế nhưng Viên phó tướng nào dám nói ra, nhìn Ngũ Hùng đang chờ đợi, hắn biết mình phải nghĩ cách tìm người chịu tội cho chủ soái.

Trong đầu hiện lên một người, Viên phó tướng vỗ đùi: “Lâm Khoát Hải, người thật đáng chết!”

Ngũ Hùng: “???”

Viên phó tướng vội vàng nói: “Đại soái, thất bại lần này đều là do tên phản đồ Lâm Khoát Hải kia, nhất định là hắn cấu kết với Triệu Khang, để cho đối phương biết được kế hoạch của chúng ta, cho nên mới dẫn đến việc đại quân chúng ta đại bại!”

“Tên phản đồ Lâm Khoát Hải kia thật đáng chết! Nếu không có hắn, quân Đại Càn đã sớm bị chúng ta đánh tan, Phi Yến

Quan cũng đã sớm bị công phá, đều là do tên này, hại quân ta đại bại! Lâm Khoát Hải, tên phản quốc này, đáng bị ngàn đao xẻo vạc!”

Ánh mắt Ngũ Hùng bỗng trở nên sâu thẳm, nhìn chằm chằm Viên phó tướng đang diễn xuất, nước mũi nước mắt tèm lem, nhìn vô cùng đau khổ.

Ngũ Hùng cảm thấy có chút bi ai, sau khi chiến bại không nghĩ đến lỗi lầm của mình, ngược lại còn nghĩ cách đổ tội, có tướng lĩnh như vậy, Đại Chu sao có thể không bại?

Nếu võ tướng đều như họ Viên, vậy thì Đại Chu cũng sắp diệt vong rồi.

Một lúc lâu sau.

Ánh mắt Ngũ Hùng trở nên kiên định, đột nhiên quát lớn.

“Lâm Khoát Hải, ngươi thật đáng chết!”

Thôi vậy, ba mươi vạn đại quân xuất chinh, bây giờ còn chưa được một nửa, lương thảo cũng bị đốt, toàn bộ binh lực của Đại Chu hiện giờ chỉ còn lại nhiều đây.

Cũng sắp diệt vong rồi, mình cũng đừng giả vờ thanh cao nữa.

Chương 573 - Thư

Ngũ Hùng và Viên phó tướng đã quyết định đổ hết tội lỗi lên đầu Lâm Khoát Hải.

Chỉ cần đổ hết trách nhiệm cho hắn, dù có trở về nước, đối mặt với Hoàng đế Lý Mộc Dịch, bọn họ vẫn có thể giữ được mạng sống.

Trong khi đó, Lâm Khoát Hải, người chịu trách nhiệm áp tải lương thảo, cũng đã nghe tin về thất bại thảm hại của Ngũ Hùng.

Hắn vội vã quay trở lại doanh trại trung quân, trên đường đi nghe được tin lương thảo bị đốt, trong lòng vô cùng lo lắng, vội vàng xin gặp Ngũ Hùng.

“Đại soái, Lâm Khoát Hải trở về rồi.”

Nhận được tin, Viên phó tướng liền chạy đến tìm Ngũ Hùng.

Ánh mắt lạnh lẽo, Ngũ Hùng khẽ gật đầu: “Cho hắn vào đi.”

Vừa bước vào lều lớn, Lâm Khoát Hải đã cảm thấy bầu không khí có gì đó không ổn. Các tướng lĩnh trong lều đều nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng.

Nhưng hắn không để ý, mà nhìn thẳng vào Ngũ Hùng, lo lắng hỏi: “Đại soái! Nghe nói lương thảo của quân ta bị địch đốt, tình hình hiện giờ thế nào rồi?”

Nghe vậy, Ngũ Hùng hừ lạnh một tiếng: “Lâm Khoát Hải, ngươi còn mặt mũi mà nói sao! Nếu không phải tại ngươi, quân ta sao lại đại bại như vậy!”

Hả?

Lâm Khoát Hải ngó người ra, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Lúc này, Viên phó tướng quát lớn: “Người đâu! Bắt tên phản đồ Lâm Khoát Hải này cho ta!”

Vài tên lính xông vào, lập tức ghì chặt Lâm Khoát Hải xuống đất!

Hai tay bị trói ngược ra sau, lúc này Lâm Khoát Hải mới phản ứng lại, vội vàng kêu lên: “Đại soái! Tại sao lại như vậy?”

Ngũ Hùng quát: “Lâm Khoát Hải, ngươi cầu kết với Triệu Khang, tiết lộ tin tức của quân ta, khiến đại quân ta thua trận thảm hại trước quân Càn Quốc, đúng là tội đáng muôn chết!”

Cái đệt!

Nghe Ngũ Hùng đổ tội, Lâm Khoát Hải chỉ cảm thấy oan ức, vội vàng kêu lên: “Ta vô tội! Oan uổng quá đại soái!”

Trận này ta còn chẳng tham gia, ngoan ngoãn đi áp tải lương thảo, ngươi thua trận thảm hại, bây giờ lại muốn ta gánh tội thay sao?

Viên phó tướng cười lạnh: “Lâm Khoát Hải, đừng chối cãi nữa! Nếu ngươi không đầu hàng Triệu Khang, làm sao ngươi có thể trốn thoát khỏi Phi Yến Quan sau khi bị bắt? Hoàng thượng phong ngươi làm tiên phong đại tướng, vậy mà ngươi không nghĩ đến việc báo đáp đất nước, lại còn phản bội Đại Chu! Ngươi thật sự đáng chết!”

Các tướng lĩnh còn lại cũng phụ họa theo.

Ban đầu, bọn họ vẫn còn nghi ngờ về việc Lâm Khoát Hải có đầu hàng hay không, có người thậm chí còn nghĩ liệu có phải Ngũ Hùng đang tìm người thế tội hay không.

Nhưng nghe Viên phó tướng nói vậy, ánh mắt của mọi người đều trở nên khác lạ.

Nghe cũng có lý đấy chứ!

Chắc chắn tên Lâm Khoát Hải này có vấn đề!

“Oan uổng quá, đại soái, ta, Lâm Khoát Hải, ta có thể thề rằng ta chưa bao giờ phản bội Đại Chu!”

Lâm Khoát Hải mặt mày tái nhợt, cố gắng thanh minh cho bản thân, nhưng tất cả đều vô ích.

“Còn muốn chối cãi, cởi bỏ giáp trụ của hấn, giam vào đại lao!”

“Oan uổng quá đại soái!”

“Oan uổng quá đại soái, ta không phản bội...”

Bị lột bỏ giáp trụ, Lâm Khoát Hải bị lính áp giải xuống giam, trong lòng đầy ủy khuất.

Các tướng lĩnh khác cũng giải tán, Ngũ Hùng thở dài, bắt đầu suy nghĩ về những việc tiếp theo.

Lý do hắn không giết Lâm Khoát Hải ngay lập tức, chủ yếu là muốn giữ hắn lại để gánh chịu cơn thịnh nộ của Lý Mộc Dịch sau này.

Bây giờ phải suy nghĩ kỹ xem tiếp theo nên đánh hay rút lui.

Nếu tiếp tục đánh, Ngũ Hùng lúc này đã có bóng ma tâm lý với quân Càn Quốc.

Mười vạn đại quân tấn công Phi Yến Quan, kết quả bị đôi phương tiêu diệt hơn phân nửa, ngay cả thành cũng chưa chạm đến.

Đến bây giờ Ngũ Hùng vẫn không hiểu nổi quân Càn Quốc đã làm cách nào.

E rằng hiện tại không chỉ riêng hắn, mà ngay cả những binh lính dưới trướng cũng đều sợ hãi.

Hơn nữa lương thảo cũng sắp cạn, không có lương thực thì đánh cái gì?

Nhưng nếu rút lui, Ngũ Hùng biết rõ nếu cứ như vậy mà rút quân về nước, sau này cuộc sống ở Đại Chu sẽ không dễ dàng gì.

Nghĩ đến đây, Vũ Hùng lại càng thêm đau đầu, lúc này không khỏi hồi hận.

Lúc trước khi Lý Mộc Dịch điểm binh phong tướng, hắn còn tưởng mình vớ được miếng ngon, nếu diệt được Càn Quốc, sau này nhất định sẽ lưu danh sử sách, ai ngờ chưa đầy một tháng đã bị đánh cho tan tác.

Đặc biệt là lúc đó Lý Mộc Dịch ra lệnh cho bọn họ phải kiềm chế Càn Quốc, không cho Càn Quốc xuất binh chi viện Cảnh Quốc.

Lúc đó ai cũng không ngờ tới cuối cùng lại ra nông nỗi này.

“Viên phó tướng.” Ngũ Hùng gọi.

Viên phó tướng đang thở phào nhẹ nhõm nghe vậy vội vàng lên tiếng: “Thuộc hạ có mặt.”

“Theo người, bây giờ quân ta nên đánh hay rút?” Ngũ Hùng day day mi tâm.

Nghe vậy, Viên phó tướng thầm cười lạnh, còn đánh cái gì nữa? Tiếp tục làm bia đỡ đạn cho quân Càn Quốc à?

Hiện tại binh lực trong tay bọn họ kỳ thực cũng không ít, còn khoảng mười bốn, mười lăm vạn.

Nhưng bây giờ sĩ khí rệu rã, lương thảo cạn kiệt, đã hoàn toàn không còn hy vọng chiến thắng.

Nhưng chuyện rút quân, hẳn không thể nào lên tiếng.

Nếu không đến lúc đó e rằng người gánh tội sẽ không chỉ có mình Lâm Khoát Hải.

Đôi mắt đảo một vòng, Viên phó tướng giả vờ ngu ngốc: “Thuộc hạ nghe theo đại soái an bài.”

Tên cáo già này!

Ngũ Hùng sắc mặt có chút khó coi, Viên phó tướng này dù sao cũng không phải là kẻ ngốc như Lâm Khoát Hải.

Không dễ bắt nạt đâu.

“Thôi, người lui xuống trước đi, bản soái muốn suy nghĩ cho kỹ.”

Quân đội Đại Chu rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Mà Triệu Khang cũng bắt đầu thực hiện kế hoạch tiếp theo, dùng kẹp gạt nhẹ tim đèn, cho ngọn lửa cháy sáng hơn một chút.

Triệu Khang dùng bút, cắt kỹ bức thư vừa viết xong, đứng dậy đi ra cửa.

Nam Cung Long cung kính nói: “Quốc sư.”

“Làm phiên lão tiên sinh rồi.” Triệu Khang mỉm cười.

Nam Cung Long vội vàng nói: “Quốc sư khách sáo rồi, chuyện này cứ giao cho lão phu.”

Thấy Nam Cung Long rời đi, Ngọc Phượng bên cạnh mới đứng dậy rót một chén trà: “Công tử, giải khát chút đi ạ.”

Triệu Khang mỉm cười nhận lấy, uống một ngụm rồi đặt chén trà xuống, kéo nàng vào lòng.

Dựa vào ngực Triệu Khang, Ngọc Phượng nhỏ giọng hỏi: “Công tử, sắp kết thúc rồi sao?”

Triệu Khang cười đáp: “Phải xem tên kia có đủ can đảm hay không, nếu chuyện này thành công, ta có thể rảnh tay giúp Cảnh Quốc đối phó với Tiêu Phi Vũ.”

Nhìn Triệu Khang, đôi mắt Ngọc Phượng tràn đầy ngưỡng mộ: “Công tử quả nhiên là nhân trung chi long.”

“Nàng cũng học cách nịnh nọt rồi sao?”

Triệu Khang khẽ cười, vỗ nhẹ vào hông nàng, nữ tử lập tức đỏ mặt, nhìn Triệu Khang bằng ánh mắt quyến rũ.

Triệu Khang sao có thể không biết suy nghĩ trong lòng giai nhân, dịu dàng nói: “Khoảng thời gian này quả thực có chút lạnh nhạt với nàng.”

Mím chặt môi, Ngọc Phượng nhỏ giọng hỏi: “Như vậy có ổn không?”

Triệu Khang tay trái đánh ra một luồng chân khí đóng cửa phòng lại, trực tiếp bế nàng đặt lên bàn sách, khẽ cười: “Xung quanh không có ai, không sao đâu.”

Đôi chân thon dài lập tức quấn lấy Triệu Khang, nữ tử vốn dịu dàng nay lại trở nên chủ động khác thường...

Một ngày sau.

Ngũ Hùng vẫn đang đau đầu về việc rút hay không rút, thì rèm lầu lớn đột nhiên bị vén lên.

Tiếp theo một phong thư bay thẳng vào, Ngũ Hùng giật mình, sau đó nghe thấy tiếng lính tuần tra bên ngoài hét lớn.

“Kẻ nào!”

Ngũ Hùng cũng giật mình, nhìn phong thư trên bàn, vội vàng cầm lên rồi xông ra khỏi lầu.

Chương 574 - Cho Người Một Lựa Chọn

“Người nào?!”

“Đại soái!”

“Bảo vệ Đại soái! Đừng để hắn chạy thoát! Giữ hắn lại!”

Bên ngoài lều trại quân đội, bóng người lấp ló, Ngũ Hùng chỉ kịp nhìn thấy một bóng người thoát ần thoát hiện, vô số mũi tên bắn về phía hắn đều bị nghiền nát bởi chân khí.

Cao thủ võ lâm đỉnh cấp xâm nhập doanh trại địch quân là chuyện không hiếm gặp, ngay cả trong quân đội Chu quốc cũng có một nhóm võ giả theo quân, tu vi đều ở khoảng ngũ phẩm, tứ phẩm cũng có nhưng không nhiều.

Họ thường được sử dụng để ám sát tướng lĩnh địch.

Nhưng dám đơn thương độc mã xông vào đại doanh trung quân như người này quả thật hiếm thấy.

Hơn nữa, còn có thể toàn thân rút lui an toàn thì càng thêm khan hiếm.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đối phương chắc chắn là cao thủ đỉnh cấp.

Nghĩ đến đây, Ngũ Hùng lặng lẽ giấu bức thư đang cầm vào tay áo, nhìn về phía các tướng lĩnh đang vây quanh.

“Bản soái không sao, tăng cường phòng bị.”

Mọi người vội vàng tuân lệnh.

Ngũ Hùng một mình trở lại lều trại, lấy bức thư ra, nhíu mày.

Đối phương một mình mạo hiểm đưa thư, rốt cuộc là có ý đồ gì?

Mở phong ấn, ánh mắt rơi vào nội dung bức thư, đồng tử Ngũ Hùng co lại.

...

Ngày hôm sau.

Tại một thung lũng bên ngoài ải Phi Yến, Triệu Khang tùy ý nhặt một cọng cỏ úa vàng trên mặt đất bỏ vào miệng.

Hắn một mình đến đây.

Khoảng nửa canh giờ sau, khi Triệu Khang tưởng đối phương không dám đến, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt.

Chờ bóng người từ xa đến gần, hình dáng dần hiện rõ, chính là Ngũ Hùng.

Nhìn Triệu Khang, Ngũ Hùng rất nghi hoặc, trong lòng không hiểu, hiện tại đại quân của mình tiến thoái lưỡng nan, chính là thời cơ tốt để quân Đại Càn thừa thắng truy kích.

Đối phương không bày binh bố trận, vì sao còn muốn hẹn gặp mình ở chỗ này?

“Ngũ nguyên soái.”

Triệu Khang khẽ gật đầu, coi như chào hỏi.

Ngũ Hùng nhíu mày, gọi một tiếng “Triệu quốc sư”, lúc trước khi Triệu Khang đến Chu quốc dự lễ mừng thọ và tham gia văn hội, hai người đã từng gặp mặt ở đại điện.

Triệu Khang nhỏ cọng cỏ trong miệng, cười tủm tỉm nói: “Ngũ nguyên soái thật là gan dạ, không sợ ta ở chỗ này mai phục, khiến người, chủ soái ba quân, có đi không có về sao?”

Ngũ Hùng thần nhiên nói: “Quốc sư làm sao biết được, bản soái đến đây sẽ không có phòng bị? Có chuyện gì cứ nói thẳng đi.”

Triệu Khang cười ha ha, mặc dù Ngũ Hùng đang che giấu, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra sự căng thẳng của đối phương, hắn cũng lười nói nhảm, cười nói: “Vậy ta không khách sáo nữa, hẹn gặp Ngũ nguyên soái không vì điều gì khác, chỉ là muốn cho Ngũ nguyên soái một lựa chọn.”

Ngũ Hùng sửng người, sau đó hừ lạnh một tiếng: “Triệu quốc sư chẳng lẽ muốn Ngũ Hùng ta suất quân đầu hàng? Nếu là như vậy thì không cần phải nói chuyện nữa.”

“Ê, nguyên soái đừng kích động như vậy, nghe ta nói hết đã.”

Triệu Khang cười tủm tỉm nói: “Hai quân giao chiến đến bây giờ, ba mươi vạn đại quân của Ngũ nguyên soái, tổn binh hao tướng, lúc này lại còn thiếu lương thảo.”

“Muốn công phá ải Phi Yến của ta chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.”

Ngũ Hùng tức giận đến mức mặt mày đỏ gay, tuy rằng Triệu Khang nói đều là sự thật, nhưng trong lòng hắn vẫn rất khó chịu, vừa định mở miệng phản bác vài câu thì nghe Triệu Khang lại nói.

“Còn ta cũng không giấu giếm Ngũ nguyên soái, binh lực trong ải Phi Yến cũng không nhiều, chỉ khoảng mười một, mười hai vạn, muốn ăn hết các ngươi tuy rằng không phải chuyện khó, nhưng cuối cùng tổn binh hao tướng là điều khó tránh khỏi.”

Sắc mặt Ngũ Hùng lúc này mới dễ nhìn hơn một chút: “Rất cuộc Triệu quốc sư muốn nói gì?”

Triệu Khang thân nhiên nói: “Rất đơn giản, Ngũ nguyên soái lui binh đi.”

Ngũ Hùng vừa nghe, nhất thời tức giận bật cười: “Quốc sư đang nói đùa sao? Vì sao bản soái phải lui binh!”

Triệu Khang cười tủm tỉm nói: “Rất đơn giản a, ngươi đánh không lại ta, lương thảo lại bị ta đốt không ít, không lui binh thì ở lại chờ chết đói à?”

Đậu xanh rau má!

Ngũ Hùng mặt mày tím tái, nửa ngày nói không ra lời, tuy rằng hai ngày nay hắn cũng đang suy nghĩ chuyện lui binh.

Thậm chí người gánh tội thay cũng đã tìm được rồi.

Nhưng bị Triệu Khang nói thẳng ra như vậy, hắn vẫn cảm thấy rất mất mặt, suýt nữa thì kích động, muốn mở miệng cứng rắn với Triệu Khang.

Thấy hắn như vậy, Triệu Khang cũng biết trong lòng đối phương không hề bình tĩnh, cười cười nói: “Đừng kích động, nghe ta nói, liên tiếp thất bại, bây giờ các ngươi chính là lúc sĩ khí sa sút, tuy rằng ta muốn ăn hết các ngươi xác thực phải tốn chút sức lực, nhưng nếu thực sự đánh nhau, các ngươi nhất định thua không nghi ngờ.”

“Chuyện tiên phong quân đại bại, nguyên soái vẫn chưa quên chứ?”

Ngũ Hùng im lặng, trăn trăn bại công thành mấy ngày trước, đến nay hắn vẫn còn nhớ rõ mồn một, bây giờ cũng đã hiểu rõ tiên phong quân của Lâm Khoát Hải rốt cuộc là bại trận như thế nào.

Có loại vũ khí đó, nếu muốn liều mạng với quân Đại Càn, e rằng hắn thật sự không có chút phần thắng nào.

Triệu Khang lại nói: “Hiện tại Lý Mộc Dịch vừa mới đăng cơ, chính là lúc muốn lập uy, nếu biết được Ngũ nguyên soái dẫn dắt mấy chục vạn đại quân xuất chinh, cuối cùng lại nhận kết cục toàn quân bị diệt.”

“Vậy e rằng cửu tộc của Ngũ nguyên soái cũng khó bảo toàn a.”

“Người đang dọa bản soái?” Ngũ Hùng ngoài mặt trong yếu nói.

Triệu Khang: “Chỉ là trần thuật sự thật thôi, cho nên hiện tại lui binh là lựa chọn tốt nhất, còn về lý do thất bại sao.”

“Ta không phải đã thả Lâm Khoát Hải về cho các người sao? Đến lúc đó Ngũ nguyên soái cứ việc đổ hết lỗi làm lên đầu hắn, nói Lâm Khoát Hải cấu kết với ta, bán đứng quân tình, dẫn đến việc các người đại bại, tổn thất nặng nề.”

“Nhưng may mà Ngũ nguyên soái người tác chiến dũng mãnh, chỉ huy đại quân liều chết phản kháng, cuối cùng đã xông ra vòng vây của ta, bảo toàn được quân mã.”

“Như vậy, Lý Mộc Dịch cũng sẽ không làm khó người nữa, chẳng phải là lưỡng toàn kỳ mỹ sao?”

Ngũ Hùng: “...”

Hắn suýt nữa thì tưởng Triệu Khang là con giun trong bụng mình, vậy mà lại nói ra hết những suy nghĩ mấy ngày nay của hắn.

Nói đến đây, Ngũ Hùng cũng không giả bộ nữa, nhìn Triệu Khang có chút khó hiểu: “Vì sao người lại làm như vậy?”

Sở hữu vũ khí có uy lực mạnh mẽ như vậy, trận chiến này Đại Càn nhất định chiến thắng, vì sao không nhân cơ hội này phái binh tấn công, triệt để tiêu diệt mình không phải tốt hơn sao?

Nghe hắn nói, Triệu Khang thân nhiên nói: “Rất đơn giản, hiện tại các người còn chưa đáng để ta hao tâm tổn sức, đối thủ của ta còn đang chờ ta.”

Ngũ Hùng hiểu ra, hiện tại Triệu Khang cũng không muốn liều mạng với hắn, hắn còn cần một lượng lớn binh lực để làm những việc khác.

Nghĩ đến đây, Ngũ Hùng thở dài trong lòng, không nói gì nữa, im lặng xoay người rời đi.

Lúc này Triệu Khang mới lên tiếng.

Ngũ Hùng dừng bước, nghe những lời Triệu Khang nói, trong lòng không khỏi dậy sóng, vội vàng bước nhanh rời đi.

...

Một ngày sau.

Thám báo tiền tuyến nhanh chóng chạy về Phi Yến quan.

“Báo cáo Triệu soái, địch quân rút lui rồi!”

Mọi người trong đại sảnh đều mừng rỡ, Chu quốc rút lui rồi! Đại Càn thắng rồi!

Lý Long vội vàng nói: “Triệu soái, có nên phái binh truy kích không?”

Thả hổ về rừng, hậu hoạn vô cùng, hiện tại Chu quốc lui binh, cũng là một cơ hội tốt.

Chương 575 - Hỗ trợ Cảnh Quốc

Nghe thấy lời của Triệu Khang, các tướng đều sững sờ.

Triệu Khang nói: “Mấy ngày nay, chắc hẳn các vị cũng đã biết, Cảnh Quốc cũng đang phải gánh chịu chiến tranh giống như chúng ta.”

Lý Long dò hỏi: “Cảnh Quốc là nước đồng minh của ta, ý của Triệu soái là chúng ta muốn xuất binh trợ giúp?”

Triệu Khang gật đầu: “Không sai, hơn nữa ta muốn nói với các vị, đối thủ của Cảnh Quốc, không ai khác, chính là tên loạn thần tặc tử phát động chính biến năm xưa - Tiêu Phi Vũ!”

Các tướng sĩ đều ồ lên kinh ngạc.

“Tên khốn kiếp đó vậy mà vẫn còn sống!”

“Tốt lắm! Hắn còn sống thì tốt, vừa hay có thể báo thù cho trận Kim Lâm Quan năm đó!”

Hiện tại, trong quân đội Càn Quốc, không ít tướng lĩnh là những người sống sót sau trận đại chiến mà Chu Tề tấn công Càn Quốc năm đó.

Sau khi Tiêu Phi Vũ chính biến thất bại, văn võ bá quan Càn Quốc đều biết, nếu không phải hắn, Kim Lâm Quan sẽ không bị thất thủ.

Cũng chính vì hắn mà Nữ Đế bệ hạ đại bại, tổn binh hao tướng, khiến cho Càn Quốc suy yếu chút nữa diệt vong.

Đối với việc này, làm sao các tướng lĩnh có thể không hận!

Triệu Khang lạnh giọng nói: “Không sai, trận chiến năm đó, vì tư lợi của một mình Tiêu Phi Vũ, không biết bao nhiêu tướng sĩ vô tội hy sinh, thậm chí còn suy yếu chút nữa lật đổ giang sơn Đại Càn của ta, cho nên lần này, chúng ta phải tính sổ rõ ràng với Tiêu Phi Vũ!”

“Nguyện đi theo Triệu soái bình định giặc cỏ!”

Lý Long dẫn đầu lên tiếng ủng hộ, Tôn Phương theo sát phía sau, những hiệu úy, đô úy còn lại cũng nhao nhao hưởng ứng.

Triệu Khang gật đầu, lấy ra tám bản đồ mà hắn đã xin Diệp Hồng Tuyết lúc ở Cảnh Quốc.

Trải bản đồ ra, nhìn những địa danh được đánh dấu trên đó, thành trì lớn nhỏ đều đầy đủ.

Một tám bản đồ chi tiết như vậy chắc chắn là do cung đình Cảnh Quốc vẽ ra.

Thứ này có thể nói là cấm vật.

So với năm châu của Càn Quốc, Cảnh Quốc nhiều hơn hai châu.

Triệu Khang chỉ vào địa chỉ được đánh dấu là Cỗ Châu và Từ Châu, trầm giọng nói: “Lần trước, khi ta ở Cảnh Quốc, Cỗ Châu đã hoàn toàn bị Tiêu Phi Vũ chiếm đóng, Từ Châu cũng

có hơn phân nửa rơi vào tay bọn chúng, ngoài ra địch quân còn chia binh tập kích Ích Châu.”

“Cảnh Quốc hiện tại có hỏa dược chống đỡ, tuy nhiên không phải là đối thủ của đại quân Tiêu Phi Vũ, nhưng vẫn còn có thể kiên trì.”

Các tướng lĩnh xung quanh có chút kinh ngạc: “Địch quân vậy mà lợi hại như vậy sao? Gần như đã chiếm được hai châu của Cảnh Quốc rồi!”

Triệu Khang gật đầu: “Ta đã từng gặp trên chiến trường, người Cảnh Quốc gọi đại quân dưới trướng Tiêu Phi Vũ là Man tộc, là dị tộc đến từ bên ngoài.”

“Những người này thân hình cao lớn, năng lực tác chiến đơn lẻ rất mạnh, hơn nữa cưỡi ngựa bắn cung cực kỳ tinh nhuệ, e rằng Chu Quốc cũng không phải là đối thủ của bọn chúng, hơn nữa bởi vì Tiêu Phi Vũ, những kẻ này cũng có hỏa dược, nhưng bọn chúng sử dụng hỏa dược còn lâu mới thuần thục bằng chúng ta, cần thận một chút là được.”

“Lý Long.”

“Mặt tướng có mặt.” Lý Long vội vàng nói.

“Thanh Long Quân hành quân tốc độ nhanh, mệnh người chinh đồn quân đội, nhanh chóng suất quân đến Hoa Kinh Cảnh Quốc chi viện, hành động tác chiến nghe theo chỉ huy của Cảnh Quốc.”

Lý Long: “Tuân mệnh.”

Nói xong liền rời đi chinh đồn quân đội tập hợp.

Tôn Phương vội vàng hỏi: “Triệu soái, xuất binh vội vàng như vậy có ổn không? Dù sao hiện tại chúng ta đối với tình huống của địch quân còn chưa rõ ràng, Cảnh Quốc bên kia đánh thành cái dạng gì cũng không biết.”

Triệu Khang nói: “Người nói không sai, cho nên ta mới để cho Lý Long đi Hoa Kinh trước, phối hợp với tướng lĩnh Cảnh Quốc hành động. Lần này địch quân binh lực rất nhiều, ước chừng khoảng gần một triệu, nếu không sau khi đánh hạ Cổ Châu, cũng sẽ không thể phòng thủ chu toàn như vậy, đây là một trận chiến khó khăn, chúng ta đều phải chuẩn bị tâm lý.”

“Minh bạch.”

Các tướng lĩnh đồng thanh đáp, Triệu Khang lại nói: “Các quân còn lại cũng chỉnh đốn quân bị, chờ lệnh của ta mới xuất phát.”

Do hạn chế của thời đại, hiện tại thông tin liên lạc không được phát triển, tình hình Cảnh Quốc lúc này Triệu Khang cũng không rõ ràng, chỉ có thể chờ Phong Vân Lô Tào Bạch Lộ mau chóng mang tin tức trở về.

Cũng chính vì vậy, trước khi trở về, Triệu Khang đã thông báo cho Cao Tuyên ở Nguyên Giang huyện, dốc hết toàn bộ tích trữ nhiều năm của Nguyên Giang huyện đưa cho Cảnh Quốc.

Cũng viết thư cho Ngũ Hùng, để cho hắn ta rút quân, bởi vì hắn rất lo lắng cho tình hình hiện tại của Cảnh Quốc.

Buổi chiều, Lý Long đã dẫn theo Thanh Long Quân với tốc độ nhanh nhất chạy về phía Cảnh Quốc.

Đại quân Chu Quốc cũng đã rút lui sạch sẽ, Phi Yến Quan không còn nguy hiểm, Thứ sử Vu Quang Long rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khác với Trương Chính - Thứ sử Bị Chiến Châu là võ tướng, hắn chỉ là một văn quan.

Lần này là lần đầu tiên phải đối mặt với quân địch, trong khoảng thời gian này luôn trong trạng thái căng thẳng.

“Quốc sư, hiện tại Chu Quốc đã lui binh, có phải có thể tiếp tục để cho thợ mỏ khai thác mỏ sắt hay không?”

Triệu Khang gật đầu: “Có thể tiếp tục, bất quá để phòng ngừa vạn nhất, vẫn là để cho thợ mỏ đừng đi sâu vào, gặp phải tình huống gì cũng có thể nhanh chóng rút lui.”

“Hạ quan minh bạch.”

Sau khi Vu Quang Long rời đi, Tiêu Huyền Sách mở miệng hỏi: “Lão Triệu, chúng ta tiếp theo còn phải ở lại Phi Yến Quan sao?”

Triệu Khang trầm ngâm, hiện tại phải tập hợp binh lực đi chi viện Cảnh Quốc, đến lúc đó đại quân ở Phi Yến Quan này khẳng định là phải rời đi.

Nữ Đế bệ hạ bọn họ cũng không tiện tiếp tục ở lại đây, hỏi cung sao?

Tuy rằng trong hoàng cung còn có ba vạn tinh nhuệ của Chu Long, nhưng từ khi biết Tiêu Phi Vũ đã xử lý Lý Thừa Côn trong hoàng cung.

Triệu Khang liền có chút tê dại da đầu, phòng thủ hoàng cung Chu Quốc chỉ sợ còn nghiêm ngặt hơn cả Càn Quốc.

Nếu lúc này Tiêu Phi Vũ đang ở hoàng thành chờ đợi thì vui rồi.

Nghĩ đến đây, Triệu Khang liền cho người đi gọi Tiêu Linh Lung bọn họ.

Mọi người đến đông đủ.

Nữ Đế bệ hạ dường như biết Triệu Khang đang nghĩ gì, hỏi: “Đại quân muốn chi viện Cảnh Quốc, chúng ta phải đổi chỗ rồi sao?”

Triệu Khang gật đầu: “Để an toàn, hành tung của mọi người phải bí mật một chút.”

Ngô Thanh Loan nhỏ giọng hỏi: “Su phụ, cái tên Ninh vương gì đó thật sự lợi hại như vậy sao?”

Trong nhận thức của tiểu nha đầu, Triệu Khang đã là người lợi hại nhất mà nàng từng gặp, Nữ Đế bệ hạ cũng có thực lực cường đại.

Nhưng ngay cả như vậy cũng phải trốn tránh cái tên Ninh vương kia, có phải là quá đề cao hắn ta rồi không?

Triệu Khang nghiêm túc gật đầu: “Rất lợi hại, ít nhất là trong số những người ta biết, luận về cảnh giới võ đạo, chỉ có một người có thể làm đối thủ của hắn.”

Tiểu nha đầu thè lưỡi, trong lòng chấn động không thôi.

Sau đó nói: “Vậy hay là chúng ta đi Thanh Châu?”

Mắt Triệu Khang sáng lên: “Đây quả là một biện pháp hay.”

Hiện tại Ngô gia tuy rằng cả nhà chuyển đến đế đô định cư, nhưng gia nghiệp vẫn còn ở Thanh Châu, gia chủ Ngô Tâm Diệp khoảng thời gian này cũng đang bận rộn ở Thanh Châu.

Nguyên Giang huyện tuy rằng là địa bàn của mình, nhưng trước đó Tiêu Linh Lung đã từng ẩn nấu ở Nguyên Giang huyện, lần này Tiêu Phi Vũ chắc chắn sẽ đề phòng.

“Mọi người thấy thế nào?” Triệu Khang hỏi.

Tần Ngọc Phượng nhẹ giọng nói: “Ta nghe công tử.”

Tiêu Linh Lung cũng nói: “Đều nghe người an bài.”

“Được, vậy đi Thanh Châu, để cho Nam Cung Long và Trần Giang Hà hai người bảo vệ.”

Nói xong, ánh mắt Triệu Khang cũng có chút ảm đạm, tu vi của mình tuy rằng không tệ, nhưng muốn so sánh với những cường giả đỉnh cao như Tiêu Phi Vũ, Ngô Như Long thì còn kém xa lắm.

Nếu như mình có thể mạnh mẽ hơn một chút, sao phải để cho các nàng phải trốn tránh như vậy!

Chương 576 - Tình thế nguy cấp

Nhận ra sự thay đổi trong lòng Triệu Khang, Tiêu Linh Lung mỉm cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn: “Người đã làm rất tốt rồi, ta tin rằng lần này người có thể đánh bại hắn hoàn toàn.”

Triệu Khang gật đầu thật mạnh, trầm giọng nói: “Ta nhất định sẽ!”

Không nên chậm trễ thêm nữa, Triệu Khang gọi Nam Cung Long đến, dặn dò hắn dẫn người hộ tống Nữ Đế bệ hạ và những người khác đến Thanh Châu.

Sau khi Tiêu Linh Lung và những người khác rời đi, Triệu Khang dẫn đại quân trở về kinh thành.

U Châu không xa kinh thành là bao, tin tức Chu quốc rút quân, Càn quân đại thắng đã sớm truyền về.

Văn võ bá quan vui mừng khôn xiết, cùng nhau hẹn ước ra đón Triệu Khang và những người khác khải hoàn trở về.

Đến đại điện, Dương Thiên Vân và Lý Nguyên không thấy Nữ Đế bệ hạ và Thái tử điện hạ, liền biết Triệu Khang hẳn là đã giấu bọn họ đi rồi.

Cũng không ai nhiều lời hỏi han gì.

“Các vị, hiện tại Chu quốc đã rút quân, nguy cơ của nước ta đã được giải quyết, cho nên ta quyết định xuất binh trợ giúp Cảnh quốc, các vị thấy thế nào?”

Nhìn văn võ bá quan, Triệu Khang lên tiếng.

Trương Minh Viễn nhẹ giọng nói: “Quốc sư, việc này bệ hạ đã đồng ý chưa?”

Triệu Khang gật đầu.

Vậy thì không còn gì để nói nữa, Trương Minh Viễn lập tức nói: “Hộ bộ sẽ đốc toàn lực phối hợp với quốc sư và Binh bộ phụ trách điều động quân nhu.”

Triệu Khang vẻ mặt hài lòng, Lý Nguyên nhẹ giọng nói: “Trước đó không thấy bóng dáng Thanh Long quân, chẳng lẽ quốc sư bọn họ đã...”

“Ta đã sớm đề bọn họ đi trước đến Cảnh quốc chi viện, hiện tại chúng ta còn Bạch Hổ quân và Chu Tước quân, cùng với Huyền Vũ quân đóng giữ ở Thông Châu và cấm quân do Chu Long thống lĩnh.”

Triệu Khang nói: “Cấm quân không thể động, Chu Long, tiếp theo người phụ trách thống lĩnh Bạch Hổ quân và Chu Tước quân, thế nào?”

“Quốc sư yên tâm, mặt tướng nhất định không phụ lòng mong đợi của ngài.” Chu Long trịnh trọng gật đầu.

Bạch Hổ quân và Chu Tước quân ngoại trừ những người bị thương, hiện tại tổng cộng còn lại hơn năm vạn người.

Cộng thêm Thanh Long quân đã xuất binh, coi như cũng gom đủ mười vạn đại quân.

Thấy mọi người đều rất phối hợp, Triệu Khang nói: “Vậy thì cứ quyết định như vậy đi, để cho binh lính nghỉ ngơi cho khỏe vài ngày, Trương đại nhân, tình hình lương thảo như thế nào?”

Nói đến đây, trên mặt Trương Minh Viễn lộ ra vẻ khó xử:

“Quốc sư, e là lương thảo dự trữ của chúng ta có chút không đủ.”

“Hửm? Chuyện gì xảy ra, nói rõ ra xem nào.” Triệu Khang không lập tức trách cứ, tình hình trước kia của Càn quốc như thế nào hẳn biết rõ.

Trương Minh Viễn vội vàng nói: “Chủ yếu là do nạn hạn hán ở Thanh Châu trước đó, phần lớn lương thực chúng ta đều dùng để cứu tế, tuy rằng sau đó giá lương đã giảm xuống.”

“Nhưng tổn thất trước đó là có thật, hơn nữa sau đó lại tiếp tục cung cấp lương thực cho vùng thiên tai, năm nay mới đầu xuân, còn lâu mới đến lúc thu thuế.”

Trương Minh Viễn bất đắc dĩ nói: “Lương thực của chúng ta ít nhất còn phải phát cho dân chúng đến khi mùa hè qua đi, lương thực thu được năm ngoái cần phải cung cấp cho binh lính.”

“Lương thực trong kho hiện tại quả thật là không còn nhiều.”

Triệu Khang gật đầu: “Ta hiểu rồi, tình hình quốc khố như thế nào?”

“Chế tạo đại pháo là chuyện rất tốn kém, cho nên hiện tại quốc khố thật sự không lấy ra được bao nhiêu tiền để đi mua lương thực.” Giọng nói của Trương Minh Viễn càng ngày càng nhỏ.

Những binh lính ra trận phía trước đều dốc hết sức lực, nhưng hẳn ở đây lại kéo chân sau, thật sự là có chút nói không nên lời.

“Không sao, chuyện này ta sẽ nghĩ cách, quan viên Hộ bộ các ngươi hãy dốc toàn lực phối hợp với Binh bộ hành sự!”

“Các vị, lần này viện trợ Cảnh quốc, nói không chừng chính là lúc định đoạt đại thế thiên hạ, mọi người hãy dốc hết tâm sức! Đừng kéo chân sau bản quốc sư!”

Nghe Triệu Khang nói đùa, nhưng trong lòng mọi người lại không cười nổi, ai nấy đều nghiêm nghị gật đầu bảo đảm.

Bởi vì Triệu Khang ngày thường phần lớn thời gian chỉ là đùa cợt, chỉ khi nào nghiêm túc mới tự xưng là quốc sư.

Ai dám kéo chân sau, tên cuồng đao này thật sự sẽ chém người!

Hội nghị giải tán, nhìn Triệu Khang vừa xoa mi tâm vừa rời đi, Lý Nguyên và Dương Thiên Vân cùng những người khác trong lòng không khỏi thở dài.

Chạy đông chạy tây lâu như vậy, Triệu Khang cho dù là người sắt thì lúc này cũng nên mệt mỏi rồi.

Rời khỏi hoàng cung, Triệu Khang vội vàng đến Bắc Trấn Phủ ty, tìm Tào Bạch Lộ.

“Khoảng thời gian này tình hình chiến sự của Cảnh quốc nguoi thu thập được bao nhiêu rồi?”

Nữ tử cài túi thuốc lá, vẻ mặt có chút nghiêm túc: “Rất nghiêm trọng, ta đang định phái người đi thông báo cho nguoi.”

“Có phải Tề quốc cũng ra tay rồi không?” Ánh mắt thâm trầm lóe lên một tia sắc bén, giọng điệu của Triệu Khang có chút lạnh lùng.

Tào Bạch Lộ gật đầu, lấy ra tình báo đã chuẩn bị từ sớm: “Đây là tin tức mới nhất vừa được gửi đến hôm nay, ta còn chưa kịp giao cho Lý đại nhân bên Binh bộ, Tề quốc quả thật đã xuất binh, hơn nữa thế công rất hung mãnh, đang giao chiến với Cảnh quốc ở Ký Châu và Duyện Châu.”

“Từ báo cáo mới nhất xem ra, tình hình không mấy lạc quan, binh lực của Cảnh quốc phần lớn đều bị kiềm chế ở Cổ Châu, Từ Châu và Ích Châu, quân đóng giữ ở Ký Châu và Duyện Châu đều là quân địa phương.”

Tào Bạch Lộ thở dài nói: “Hiện nay Ký Châu đã bị chiếm mất 1/3 lãnh thổ, Long Hán - Đại tướng quân thống lĩnh quân Tề, thậm chí đã bắt đầu chia binh tấn công Duyện Châu, tác chiến trên hai mặt trận.”

“Tề quốc thật giỏi chọn thời cơ!”

Triệu Khang cười lạnh, không khỏi nghĩ đến một bóng hình xinh đẹp.

Cửu công chúa Tề quốc - Lưu Yên Nhiên.

Chẳng lẽ lại là nàng ta bày mưu tính kế?

Tào Bạch Lộ châm túi thuốc, hít sâu một hơi nói: “Hiện tại Ký Châu và Duyện Châu khắp nơi đều có bóng dáng quân Tề,

thám tử của chúng ta cũng không tiện xâm nhập sâu thêm nữa.”

“Trước đó bọn họ đã thử dò la đường tiếp tế của quân Tề, nhưng còn chưa kịp tiếp cận đã bị thám báo của địch phát hiện, chết mất mười ba người, thám tử của Phong Vân lâu chung quy vẫn không thể so sánh với thám báo lão luyện trong quân đội.”

“Về sau chúng ta muốn tiếp tục nhiệm vụ phương diện này, e rằng phải chú trọng bồi dưỡng nhân tài phương diện này rồi.”

Triệu Khang đan mười ngón tay vào nhau: “Lão binh xuất ngũ trong quân người có thể tùy ý lựa chọn, ta sẽ nói qua với Binh bộ.”

Tào Bạch Lộ gật đầu, Triệu Khang đứng dậy: “Giao tổng hợp tình báo cho Lý Nguyên đi, nhấn nhủ mọi người, chú ý động tĩnh của Cảnh quốc.”

“Ta sẽ làm.”

Nhìn Triệu Khang rời đi, Tào Bạch Lộ phun ra một ngụm khói trắng, không khỏi mỉm cười, nhớ lại lần gặp mặt ở Phong Vân lâu trước kia, Triệu Khang tự xưng là hậu nhân nhà họ Tào, bịa chuyện mặt không đỏ.

Dù thế nào cũng không thể liên tưởng hẳn với vị quốc sư Triệu Khang khổng chế đại cục thiên hạ hiện tại.

Thật sự là một người khiến người ta phải kinh hãi!

Rời khỏi Bắc Trấn Phủ ty, Triệu Khang lo lắng không thôi, tuy rằng sớm đã dự đoán được Tề quốc có thể cũng sẽ ra tay.

Nhưng thật sự không ngờ tình hình lại nguy hiểm đến vậy.

Cảnh quốc có bảy châu, hiện tại đã có năm châu đang chìm trong lửa đạn, thời gian kéo dài Cảnh quốc sẽ gặp nguy hiểm.

Trở lại Quốc sư phủ, Triệu Khang bắt đầu suy nghĩ làm sao để phá cục, hạ nhân bỗng nhiên đến báo: “Quốc sư, Ngô phu nhân đến thăm.”

“Ngô phu nhân? Ngô phu nhân nào?” Triệu Khang sững sờ.

Quản gia cẩn thận nói: “Chính là Ngô phu nhân vừa được bệ hạ sắc phong đó ạ.”

Triệu Khang lập tức nhớ ra: “Ngô Tâm Di?”

Chương 577 - Chuẩn bị cho chiến tranh

Triệu Khang có chút bất ngờ, vội sai người mời vào.

Ngô Tâm Di theo sau tiến đến, vị mỹ nhân số một Thanh Châu này khoác trên mình bộ y phục màu tím, vừa đoan trang vừa cao quý, dù là ở đế đô phồn hoa với mỹ nữ như mây này thì nàng cũng là tồn tại cực kỳ nổi bật.

Triệu Khang từng nghe Tiêu Huyền Sách nói, Ngô Tâm Di vừa đến đế đô không lâu, đã có không ít công tử hào môn vừa gặp đã phải lòng.

Chỉ là sau khi thân phận Hoàng tử phi của muội muội Ngô Thanh Loan được công bố thiên hạ, địa vị của Ngô gia nước lên thì thuyên lên.

Những công tử hào môn kia liền cảm thấy bản thân không xứng với vị mỹ nhân số một Thanh Châu này nữa.

“Quốc sư.” Ngô Tâm Di dịu dàng lên tiếng.

Triệu Khang mỉm cười: “Gia chủ mau mời ngồi, chúng ta đều là người quen, không cần gọi quốc sư quốc sư nữa, cứ gọi thẳng tên ta là được.”

Tâm tư khê động, Ngô Tâm Di cười nói: “Vậy cũng được, vậy người cũng đừng gọi ta là gia chủ nữa, đây đâu phải ở Thanh Châu, chúng ta cứ xưng hô tên là được.”

Triệu Khang gật đầu, hỏi: “Đúng rồi, nàng đến đây là vì chuyện gì? Chuyện bên Thanh Châu đã giải quyết xong rồi sao?”

Nữ Đế bệ hạ lúc này đang trên đường đến Thanh Châu, không ngờ Ngô Tâm Di lại ở đế đô.

Ngô Tâm Di nói: “Ta cũng là ngày hôm qua mới đến, không lâu nữa phải quay lại Thanh Châu, nghe nói các người khai hoàn trở về liền ghé qua đây, tiện thể thăm Thanh Loan một chút.”

“Nó bây giờ đã vào hoàng thất, không giống như lúc ở Thanh Châu, làm việc gì cũng phải có quy củ, bản tính nó lại như

vậy, thật sự khiến người ta lo lắng.”

Nghe vậy, Triệu Khang mỉm cười, bảo Ngô Tâm Di yên tâm: “Chuyện này nàng không cần phải lo lắng, Huyền Sách rất yêu thương Thanh Loan, Bệ hạ cũng rất sủng ái nó.”

“Vậy thì tốt.” Ngô Tâm Di gật đầu.

Triệu Khang chợt nhớ ra điều gì, vội vàng lên tiếng: “Đúng rồi, có một việc muốn nhờ nàng giúp đỡ.”

Ngô Tâm Di dường như đã sớm đoán được: “Là chuyện lương thực sao?”

Triệu Khang kinh ngạc: “Sao nàng biết?”

Ngô Tâm Di mỉm cười: “Ngày hôm qua ta vừa về, Trương đại nhân, Trương Minh Viễn của hộ bộ đã tìm đến ta, hy vọng ta có thể làm người trung gian hòa giải với các thương nhân lương thực.”

“Để những thương nhân nào trong nhà còn dư lương thì mang lương thực ra giao dịch với triều đình.”

Trong lòng Triệu Khang có chút hài lòng, xem ra lão già họ Trương này cũng không phải là không làm gì, ngầm cũng rất để tâm đến chuyện này.

“Vậy ý nàng thế nào, chuyện này có thành không?”

Ánh mắt Ngô Tâm Di có chút kỳ quái: “E là tỷ lệ không lớn.”

Triệu Khang nhíu mày: “Nói vậy là sao?”

Nữ tử có chút ngượng ngùng nói: “Chủ yếu là năm ngoái ở Thanh Châu xảy ra chuyện kia, không ít thương nhân lương thực bị người...”

Triệu Khang chợt hiểu ra, là chuyện ở Thanh Châu lúc trước, những thương nhân lương thực kia bị hấn lừa một vỏ, vốn định kiếm lời.

Kết quả cuối cùng lại phải bán tháo lương thực với giá rẻ, e là vì chuyện này, dẫn đến việc những thương nhân này lúc này đối với triều đình có chút bất mãn.

Bằng không Trương Minh Viễn, vị hộ bộ thượng thư này, cũng sẽ không tìm đến Ngô Tâm Di để hòa giải.

Triệu Khang cười lạnh một tiếng: “Đúng là để cho đám người này tìm được cơ hội gây khó dễ.”

Ngô Tâm Di nói: “Thương nhân trọng lợi, nếu triều đình bây giờ thu mua lương thực với số lượng lớn, bọn họ nhất định sẽ nghĩ thấy mùi gì đó, nhân cơ hội này mà trục lợi.”

“Cộng thêm chuyện trước kia, e là bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

“Không sao, nói cho cùng thì tay không che nổi trời, chỉ cần không quá đáng thì ta có thể nhường bọn họ một chút, nhưng nếu quá đáng, vậy thì đừng trách ta lấy thế ép người!”

Triệu Khang hừ lạnh, sau đó nhìn về phía Ngô Tâm Di: “Chuyện này phải làm phiền nàng rồi, quân đội không thể để bụng đói mà ra trận, bây giờ lương thảo không đủ là một vấn đề không nhỏ.”

Ngô Tâm Di kinh ngạc: “Không phải đã chiến thắng rồi sao? Sao còn phải ra trận, vậy người còn phải dẫn binh sao?”

Triệu Khang gật đầu: “Tình hình Cảnh quốc bây giờ đang nguy cấp, chúng ta phải xuất binh tương trợ, chờ lương thảo chuẩn bị xong ta phải lập tức dẫn binh viện trợ Cảnh quốc, thời gian có chút gấp rút.”

“Ta hiểu rồi, vậy ta lập tức sai người đi liên lạc với những thương nhân lương thực kia.” Ngô Tâm Di vội vàng đứng dậy.

Triệu Khang: “Làm phiền nàng rồi.”

“Không cần khách sáo.”

Khẽ gật đầu, cuối cùng cũng không nói gì thêm, Ngô Tâm Di mỉm cười rời đi.

Liên tiếp năm ngày trôi qua.

Triệu Khang đều đang cùng với các vị đại thần chuẩn bị quân nhu lương thảo, dù sao cũng là muốn đến Cảnh quốc tác chiến, không giống như ở trên địa bàn của mình.

Mọi việc đều không thể qua loa, bận rộn ngày đêm ròng rã một thời gian dài cuối cùng cũng đã sắp xếp xong lộ trình vận chuyển lương thảo, lộ trình hành quân và các kế hoạch khác.

Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm, nhìn các vị đại thần xung quanh, trong lòng khẽ động, lên tiếng: “Các vị, bây giờ chuẩn bị cho chiến tranh cũng gần xong rồi, tiếp theo có một việc muốn thương nghị với các vị.”

Nghe Triệu Khang nói vậy, mọi người không khỏi đều tập trung tinh thần.

Triệu Khang nói: “Lúc trước khi Chu Tề xâm phạm, vì Nữ Đế bệ hạ bị thương, ta lại phải đến Thông Châu lĩnh binh, chúng ta đã thành lập một nội các tạm thời, các vị còn nhớ chứ?”

Lão thái sư gật đầu, lần đó chính là bởi vì có nội các tạm thời, lúc Triệu Khang và Nữ Đế bệ hạ đều không có mặt, các loại tình hình quân sự, tình báo chính vụ đều được xử lý một cách hiệu quả.

Bây giờ tình hình cũng gần giống như lúc đó, Dương Thiên Vân hỏi: “Quốc sư là muốn lập lại nội các sao?”

“Không sai, bất quá lần này không phải là nội các tạm thời.”

Triệu Khang nghiêm túc nói: “Chế độ nội các ở chỗ tập trung quyền lực quân chính, tiếp theo chờ lương thảo vừa chuẩn bị xong, ta phải suất quân xuất chinh, Bệ hạ bây giờ cũng không có ở đế đô, cho nên chúng ta phải dùng nội các để quyết sách những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này.”

Lại bộ thượng thư Vương Nguyên Khánh cẩn thận nói: “Vậy quốc sư, không biết lần này thành viên nội các là...”

Quyền lực của thành viên nội các là không thể xem thường, không phải là quan chức bình thường có thể so sánh, mọi người có mặt trong lòng đều có chút nóng ruột.

Hy vọng có thể được vào nội các.

Hơn nữa Triệu Khang đã nói, nội các lần này không phải là tạm thời, vậy thì đại biểu cho dù là sau này đánh xong trận, nội các vẫn tồn tại.

Triệu Khang thân nhiên nói: “Thành viên nội các lần này, binh bộ thượng thư Lý Nguyên.”

Mọi người không có gì bất ngờ, sắp sửa xuất chinh rồi, Lý Nguyên, vị binh bộ thượng thư này mà không vào nội các thì mới là lạ.

“Hộ bộ thượng thư Trương Minh Viễn.”

Trương đại nhân trong lòng mừng thầm.

“Lại bộ thượng thư Vương Nguyên Khánh.”

Wương Nguyên Khánh nhất thời mặt mày hớn hở.

“Công bộ thượng thư Dương Càn, bởi vì Dương Càn lúc này không có ở đế đô, do thái sư Dương Thiên Vân thay thế.”

Lão thái sư gật đầu: “Xin quốc sư yên tâm.”

“Trong thời gian chiến sự, mọi việc do bốn vị cùng nhau thương nghị quyết định.” Triệu Khang bổ nhiệm xong.

Bốn người vội vàng đứng dậy: “Chúng thần tuân mệnh.”

Triệu Khang cũng đứng dậy đáp lễ: “Vậy thì mọi việc xin nhờ các vị.”

Lúc này, thái giám ở cửa cung kính nói: “Quốc sư, Phương tổng quản có việc muốn báo.”

Triệu Khang gật đầu nói: “Mời Phương tổng quản vào đi.”

Phương Thiệu đi đến gần Triệu Khang nhỏ giọng nói thầm vài câu, trong mắt Triệu Khang lóe lên một tia lạnh lẽo.

“Xem ra đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt rồi? Ngô phu nhân bọn họ đang ở đâu?”

“Ở Lai Khách Lâu.”

Phương Thiệu nhỏ giọng nói: “Quốc sư, có cần phái cấm vệ quân đi bắt hết bọn họ lại hay không?”

“Tạm thời chưa cần, ta đi gặp bọn họ rồi tính.”

Triệu Khang đứng dậy, nói với mọi người có mặt: “Cứ quyết định như vậy đi, tiếp theo các vị hãy làm tốt việc của mình, trận chiến này Đại Càn nhất định phải thắng!”

“Đại Càn tất thắng!”

Chương 578 - Trút bầu tâm sự

Lâu Khách Lai.

Đây là một tử lâu cao cấp bậc nhất kinh thành. Nhìn tám biển hiệu, Triệu Khang khẽ mỉm cười.

Ngô Tâm Di chọn nơi này để thiết đãi các thương nhân buôn lương thực, quả nhiên cũng xứng với thân phận của nàng.

Nghĩ vậy, Triệu Khang bước về phía tử lâu, nhưng bị tiểu nhị canh cửa chặn lại: “Vị gia này, hôm nay tử lâu chúng ta đã có người bao trọn, thật ngại quá, hay là ngài đổi chỗ khác?”

Có thể tồn tại ở kinh thành, ai mà không phải là người khéo léo, chuyện khinh người nghèo hèn ở nơi quan lại nhiều như chó này thật sự không hay gặp.

Triệu Khang mỉm cười nói: “Người đi thông báo với Ngô phu nhân một tiếng, nàng ấy sẽ ra đón ta.”

Nghe vậy, sắc mặt tiểu nhị càng thêm cung kính: “Vậy xin gia chờ một lát.”

Không bao lâu sau, Ngô Tâm Di đã bước ra, nét mặt có chút không vui, nhưng vừa nhìn thấy Triệu Khang liền lập tức biến thành kinh hỉ.

Nàng bước nhanh tới hỏi: “Sao ngươi lại đến đây?”

“Không phải sợ nàng không giải quyết được bọn họ sao, nên ta đến xem rốt cuộc là kẻ nào rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.” Nụ cười của Triệu Khang có chút bất thiện.

Ngô Tâm Di có chút tự trách nói: “Xin lỗi, chuyện nhỏ này mà ta cũng không làm tốt.”

“Nói bậy gì đó, kẻ ác phải có kẻ ác trị, đi thôi.”

Triệu Khang an ủi một câu rồi dẫn đầu bước vào tử lâu. Nhìn bóng lưng hắt, nữ tử bỗng nhiên cảm thấy một trận an tâm, vội vàng đuổi theo.

Toàn bộ tử lâu đều bị Ngô Tâm Di bao trọn, địa điểm thiết yến ở lầu ba.

Triệu Khang bước lên, nhìn thấy ba bàn lớn, người thật sự không ít.

Ít nhất cũng phải ba mươi người.

Thấy hắn đi lên, không ít người nhìn sang, trên mặt mang theo vẻ tò mò.

Dẫn Triệu Khang đến bàn chính, Ngô Tâm Di đang định bảo tiểu nhị dọn thêm ghế, Triệu Khang đã nói: “Không cần, ta ngồi đâu cũng được.”

Nói xong, hắn kéo một chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, ngay bên cạnh Ngô Tâm Di.

Một người đàn ông trung niên tò mò hỏi: “Ngô phu nhân, vị này là...?”

Tuy nhìn Triệu Khang có vẻ rất trẻ tuổi, nhưng bọn họ đều không dám khinh thường, dù sao đây cũng là kinh thành, ném đại một cục gạch cũng có thể trúng một vị quan lớn triều đình.

Nhờ đâu là con cháu nhà quan, vậy thì tuyệt đối không thể đắc tội.

Chỉ là bọn họ năm mớ cũng không ngờ, lai lịch của hắn lại lớn đến thế.

“Ta là Triệu Khang.”

Triệu Khang tự giới thiệu, trong nháy mắt toàn bộ lầu ba trở nên yên tĩnh, ngoại trừ Ngô Tâm Di, hơi thở của tất cả mọi người có mặt đều như trở nên nặng nề hơn rất nhiều.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc nhìn Triệu Khang đang gắp một hạt đậu phộng bỏ vào miệng.

Ngô Tâm Di có chút đỏ mặt, đôi đũa trên tay Triệu Khang là của nàng.

Quốc sư Triệu Khang!

Truyền thuyết là kẻ giết người không chớp mắt, ăn thịt người không cần bỏ muối!

Không ngờ hôm nay lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt chúng ta!

Người đàn ông trung niên vừa hỏi chuyện nuốt nước bọt, lắp bắp hỏi: “Là... là Triệu Khang nào?”

Hắn có chút không dám tin.

“Chính là Triệu Khang mà người đang nghĩ đấy.”

Triệu Khang cười nói: “Nào nào, mọi người đừng ngần ra nữa, ăn cơm ăn cơm, hôm nay ta đến ăn ké, mọi người cứ tự nhiên.”

Lúc này tiểu nhị mới bung bát đĩa mới tới, Triệu Khang sững người, nhìn đôi đĩa trong tay, vừa rồi chỉ lo nghĩ cách thu phục đám người này.

Lơ đãng một chút...

Hắn nhìn trái nhìn phải, thấy Ngô Tâm Di bên cạnh mặt đỏ bừng, lập tức hiểu ra.

Nếu là người khác ít nhất cũng phải ngại ngùng vài giây, nhưng Triệu đại gia mặt dày như vậy, làm như không có chuyện gì xảy ra, đưa đôi đĩa mới cho Ngô Tâm Di, coi như chưa từng có chuyện gì.

“Quốc sư!”

Một người kích động nói: “Ngài thật sự là quốc sư!”

Triệu Khang bật cười: “Chẳng lẽ ở Đại Càn còn có người dám mạo danh ta sao?”

“Không không không! Chỉ là không ngờ, hôm nay lại có thể được gặp người thật! Bình sinh thảo dân sùng bái nhất chính là quốc sư ngài!”

Người này kích động đến nói năng lộn xộn, chỉ là không biết lát nữa còn có thể sùng bái Triệu Khang như vậy hay không.

“Tình cảm vậy sao, cạn ly.”

Triệu Khang rót một chén rượu, lần này không dùng chén của Ngô Tâm Di.

Người bị cụng ly lập tức vui mừng như thể tổ tiên mộ bốc khói xanh, vui sướng vô cùng.

Thấy Triệu Khang lại dễ nói chuyện như vậy, mọi người đều không nhìn được, nhao nhao lần lượt cầm chén rượu lên kính rượu.

Triệu Khang cũng là người đến là không từ chối, vốn dĩ những người này còn có chút lo lắng, không biết hắn có tức giận hay không.

Lại không ngờ vị quốc sư này lại hào sảng như vậy, từng người một đều yên tâm.

Ngô Tâm Di bĩu môi, sao hắn vừa đến thì bầu không khí lại náo nhiệt như vậy, hoàn toàn khác hắn với không khí u ám vừa rồi.

Hai bình rượu vào bụng, mặt Triệu Khang ửng đỏ, vô cớ thở dài một tiếng, thương nhân buôn lương thực vừa rồi còn huênh hoang với hắn nghe thấy tiếng thở dài này...

Đây là quốc sư nhà ta có chuyện phiền lòng!

Lúc này chẳng phải là lúc mình thể hiện sao?

Hắn vội vàng hỏi: “Quốc sư vì sao lại thở dài?”

“Lo lắng!”

Triệu Khang vỗ vai hắn, lại một chén rượu vào bụng, có chút đáng vẻ mượn rượu giải sầu.

Những người xung quanh vội vàng dựng tai lên, quốc sư có chuyện phiền lòng, nếu mình có thể giúp đỡ, chẳng phải là coi như đã kết nối được với vị quyền thần số một Đại Càn này sao?

“Quốc sư có chuyện gì lo lắng, không ngại nói ra nghe thử, biết đâu thảo dân có thể giúp được một tay!”

“Đúng vậy quốc sư! Ngài cứ nói đi.”

“Nếu thật sự có khó khăn, chúng ta bán nhà bán cửa cũng phải giúp quốc sư!”

Mọi người thi nhau nói, Triệu Khang lại uống một chén rượu, vỗ vai người bên cạnh: “Thật không ngờ, các huynh đệ lại coi trọng Triệu Khang ta như vậy, uống rượu uống rượu. Haiz, nếu ai có thể giúp đỡ một chút, ta nhất định sẽ cho hắn làm quan!”

Triệu Khang than thở không ngớt.

Mọi người nghe xong đều có chút ngại ngùng, nhưng câu nói cuối cùng của Triệu Khang lại khơi dậy dục vọng của bọn họ.

“Quốc sư, ngài cứ nói trước là đang lo lắng chuyện gì, chúng ta giúp ngài!”

“Các người có thể giúp được cái rắc.” Triệu Khang khinh thường.

Mọi người vội vàng nói: “Không phải nói như vậy đâu quốc sư, chúng ta cũng có bản lĩnh của chúng ta!”

Vẻ mặt như kiêu chết đuối vớ được cọc, Triệu Khang giả vờ như không tin nói: “Các người muốn giúp ta?”

Chương 579 - Hấn gọi ta là huynh đệ tốt!

Người ta nói, muốn nhờ vả thì phải nói rõ khó khăn, xem người ta có giúp được hay không.

Đến lượt Triệu Khang thì lại biến thành người khác phải giúp hấn.

Nhưng đám thương nhân kia vì muốn làm quan nên đều mờ mịt bỏ qua lời nói của Triệu Khang.

Một người hưng phấn nói: “Đúng vậy, chúng ta sẽ giúp ngài, Quốc sư đại nhân cứ nói ra khó khăn của mình!”

Triệu Khang bỗng nhiên vỗ bàn, dọa mọi người giật mình.

Chỉ thấy hấn quát: “Tốt! Có các vị huynh đệ ở đây, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không! Ta đã biết hôm nay tới đúng chỗ rồi!”

Đám thương nhân đều có chút mừng thầm, thân là người có thân phận, ngày thường nịnh nọt họ không ít.

Thế nhưng được Quốc sư nịnh nọt thì đây là lần đầu tiên!

Ngô Tâm Di nhìn Triệu Khang với ánh mắt kỳ quái, nhất thời không phân biệt được hấn đang say hay tỉnh.

Thật sự có thể làm ra loại chuyện này sao!

Triệu Khang vẫy tay: “Tới tới tới, mọi người lại đây ngồi.”

Các thương nhân đều kéo ghế, bung chén rượu, trong nháy mắt đã vây quanh hấn và Ngô Tâm Di.

Triệu Khang thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi trơn tru như thoa mật.

“Thật ra, lần này chúng ta không muốn đánh nhau, nhưng mà đám khốn kiếp kia lại dám đánh đến tận cửa nhà chúng ta, các vị không biết sao? mấy hôm trước ta còn đang ở U Châu lãnh binh tác chiến, vừa mới đánh lui địch quân.”

“Bây giờ bọn chúng lại muốn đánh nữa, các người nói xem chúng ta có thể sợ sao?”

Một người theo bản năng đáp: “Không thể!”

“Huynh đệ tốt! Đúng là con dân tốt của Đại Càn ta, quả nhiên chúng ta không thể sợ!”

Triệu Khang quát: “Bọn chúng muốn đánh, chúng ta liền phụng bồi tới cùng! Đánh cho bọn chúng mất quần mới thôi!”

Mọi người hò reo.

Triệu Khang lại nói: “Nhưng mà đánh giặc dù sao cũng hao người tốn của, còn phải chết người. Các vị chưa từng lên chiến trường không biết, ở nơi đó mạng người như cỏ rác!”

“Đúng vậy.” Một thương nhân thở dài.

Triệu Khang cũng thở dài: “Bao nhiêu binh sĩ của chúng ta vì thế mà hy sinh, có người còn thê thảm hơn là vì không có cơm ăn, không có sức lực, còn phải lên trận, kết quả bị địch quân giết chết!”

Mọi người chưa kịp phản ứng, đều có chút thương xót cho những chuyện Triệu Khang nói.

Triệu Khang vẫn đang than thở: “Các huynh đệ không biết đâu, binh sĩ của chúng ta có lúc xung phong lâm trận đều là bụng đói meo.”

“Có những binh sĩ còn nhỏ hơn ta mười mấy tuổi, mới mười bốn, mười lăm tuổi đã vác đao kiếm lên trận xung phong rồi, may mắn thì sống sót. Còn xui xẻo thì chưa kịp nhìn thấy địch quân trông như thế nào.”

“Vèo một tiếng, một mũi tên bắn tới, cứ thế ghim vào trán, máu tươi phun ra ào ào, chết ngay tại chỗ!”

Mọi người đều hoảng sợ, thật sự là diễn xuất của Triệu Khang quá sống động.

Một người thương tiếc nói: “Đáng tiếc, đứa trẻ còn nhỏ như vậy.”

“Ai nói không phải chứ?”

Triệu Khang thở dài: “Cho nên, ta vẫn luôn nghĩ, nếu binh sĩ của chúng ta được ăn no, thì làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy?”

“Cho nên mấy ngày nay ta lo lắng không thôi, không có lương thực a!”

Trong đám đông có người lầm bầm: “Nhà ta hình như còn dư mấy ngàn thạch lương thực.”

Bản tính của thương nhân khiến hắn khi nói chuyện này, âm thanh rất nhỏ.

Nhưng Triệu Khang tai thính, lập tức ôm lấy người nọ, kinh hãi vạn phần nói: “Cái gì! Huynh đệ, nhà ngươi còn có mấy ngàn thạch lương thực!”

Người kia bị động tác của Triệu Khang dọa cho giật mình, lắp bắp nói: “Đúng, đúng vậy, Quốc sư đại nhân!”

“Tốt! Quả nhiên là huynh đệ tốt của ta, tới tới tới, uống một chén! Ta thay mặt tướng sĩ tiền tuyến cảm tạ ngươi đã quyên góp số lương thực này!”

“Ấy, Quốc sư đại nhân, ngài khách sáo rồi... Ấy, không phải, ta không có...”

Lời còn chưa nói hết, đã bị Triệu Khang chuốc cho một chén rượu, suýt nữa thì sặc chết.

Mà lúc này Triệu Khang còn ôm lấy hắn, khoe khoang như khoe báu vật: “Nhìn xem! Mọi người nhìn xem! Đây chính là huynh đệ tốt của ta, vì ủng hộ ta đánh giặc, mấy ngàn thạch lương thực nói quyên là quyên!”

“Huynh đệ, không cần nói gì nữa, đều ở trong rượu rồi, ngươi cạn, ta tùy ý! Nếu không phải hôm nay ngày không tốt, chúng ta nhất định phải kết bái huynh đệ!”

Một tràng nói như sấm liên thanh khiến đối phương choáng váng, muốn nói gì đó nhưng nghe Triệu Khang liên tục gọi là huynh đệ.

Cuối cùng chỉ có thể thốt ra một câu: “Quốc sư đại nhân khách sáo rồi, nên làm, nên làm!”

Lúc này, Triệu Khang lại ôm lấy một người khác: “Huynh đệ tốt, nhà ngươi chắc cũng có lương thực có thể quyên góp ra chứ? Vừa rồi ngươi còn nói muốn giúp đỡ đệ đệ mà!”

Người này bối rối, không ít người lúc này cũng đã phản ứng kịp, mục đích hôm nay Triệu Khang tới đây là nhắm vào số lương thực trong kho của bọn họ.

Người này còn muốn chống cự: “Cái này, Quốc sư đại nhân, ta chỉ là nói đùa...”

“Cái gì! Ngươi dám đùa giỡn ta!”

Triệu Khang lập tức nổi giận: “Cầm y vệ đâu! Kẻ này dám cả gan đùa cợt bọn Quốc sư? Người đâu, lôi xuống chém cho ta!”

Lời này vừa thốt ra, đôi phương trực tiếp sợ đến mức chân mềm nhũn: “Không, không! Quốc sư đại nhân, ngài say rồi, nghe nhầm rồi, ta nói là nhà ta có! Có lương thực, ba ngàn thạch lận! Quyên góp cho ngài đánh giặc! Huynh đệ ta có thể giúp ngài!”

Triệu Khang lập tức kéo hắn ta lại: “Mẹ nó, ta say quá, suýt chút nữa thì oan uổng huynh đệ tốt rồi, ta đã nói mà, các vị ở đây đều là huynh đệ tốt của ta, đệ đệ gặp nạn sao có thể không giúp đỡ chứ? Đúng không?”

Mọi người cười gượng, Triệu Khang vỗ bàn: “Sao không ai lên tiếng vậy?”

“Đúng, đúng, đúng! Quốc sư đại nhân nói đúng, Quốc sư đại nhân gặp nạn, chúng ta làm huynh đệ nhất định sẽ giúp đỡ!”

Triệu Khang: “Vậy mới đúng chứ, huynh đệ tốt, vậy ngươi thì sao? Nhà ngươi có bao nhiêu lương thực?”

Vừa nói vừa đẩy người trong ngực ra, Triệu Khang nhìn về phía một vị huynh đệ tốt khác.

Người bị đẩy ra muốn khóc cũng không ra nước mắt, chỉ cảm thấy mình giống như bị tra nữ vắt kiệt rồi đá một cước.

Hận không thể tự tát mình một cái!

Để người nhiều chuyện! Người ngoan ngoãn ngồi im ở đó không được sao?

Cần gì phải nhào tới chứ?

Sau đó lại nhìn Triệu Khang, càng muốn khóc hơn.

Ban đầu Ngô Tâm Di nói là thu mua, chỉ là giá cả không cao.

Bây giờ thì hay rồi, tên họ Triệu vô lại này vừa đến, trực tiếp không cần tiền luôn!

Cái này mẹ nó khác gì cướp bóc chứ!

Người đường đường là một Quốc sư, sao có thể vô lại như vậy, giống hệt lưu manh côn đồ!

Trong chớp mắt, đám thương nhân có mặt đều lần lượt gục ngã dưới tiếng gọi “huynh đệ tốt” của Triệu Khang.

Cho đến khi Triệu Khang uống hết bảy, tám bình rượu, được Ngô Tâm Di dìu xuống lầu rồi đi, bọn họ vẫn chưa hoàn hồn.

Ngơ ngác nhìn hai người Triệu Khang rời đi, hai mặt nhìn nhau.

Sao lại mơ mơ màng màng đem lương thực quyên góp hết rồi?

Một người ngây ngốc nói: “Mọi người, chúng ta có phải bị Quốc sư đại nhân lừa rồi không?”

Một người khác ngớ người nói: “Ta cũng không muốn a, nhưng mà hắn gọi ta là huynh đệ tốt, còn muốn kết bái huynh đệ với ta nữa.”

“Hình như hắn say rồi, hay là chúng ta không thừa nhận?” Một người lại lên tiếng.

Lời vừa dứt, lập tức có người phản bác: “Không thừa nhận? Người có mấy cái đầu để mà chém? Mẹ nó, chưa từng thấy kẻ vô sỉ nào như vậy! Mẹ kiếp!”

Nghe người này nói xong, đám thương nhân có mặt thật sự muốn khóc cũng không ra nước mắt, bọn họ cộng lại có thể gom được gần mười vạn thạch lương thực.

Kết quả lại bị Triệu Khang lừa gạt hết!

Còn là loại con mẹ nó không cần trả tiền!

Chương 580 - Giác Mộng

“Dừng xe, dừng xe, ta muốn nôn!”

Chưa kịp cho xe ngựa dừng hẳn, Triệu Khang đã vén rèm nôn thốc nôn tháo, Ngô Tâm Di vội vàng vỗ lưng cho hắn.

Một lúc sau, Triệu Khang mới ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hoe.

Nàng vội vàng lấy khăn tay lau đi những thứ bắn thiêu nơi khóe miệng hắn, ân cần hỏi: “Tốt hơn chút nào chưa?”

“Nàng...”

Triệu Khang lắc đầu, cười khô: “Ngô Tâm Di, suýt chút nữa thì nhận nhầm nàng thành Ngọc Phượng rồi. Xem ra ta thật sự say rồi.”

Tửu lượng của Triệu Khang vốn không tệ, ngày thường rượu của nước Càn cho dù uống một cân cũng không say.

Nhưng hôm nay thì khác, hơn ba mươi người thay phiên nhau mời rượu, mỗi bình rượu một cân, hắn cứ thế uống hết bảy tám bình.

Rượu của thế giới này tuy không có nồng độ cao như rượu trắng, nhưng cũng không phải nước lã. Uống nhiều như vậy, dù là Tửu Thần cũng phải choáng váng.

Thêm vào đó, lúc trước vì muốn cho người khác thấy mình say thật, hắn cũng không vận công áp chế hơi men.

Vừa rời khỏi Lai Khách Lâu, men rượu đã bốc lên, xe ngựa lại xóc nảy suốt dọc đường khiến hắn nôn nao muốn chết.

Nghe Triệu Khang nói vậy, Ngô Tâm Di vội vàng nói: “Chịu khó thêm chút nữa, về đến phủ ta sẽ sai người nấu canh giải rượu.”

“Không cần đâu.”

Ợ một cái, Triệu Khang lâm bầm: “Ta cũng muốn nhân cơ hội này, không nghĩ ngợi gì mà ngủ một giấc cho ngon.”

“Chờ đến khi chiến sự bắt đầu, muốn ngủ một giấc yên ổn cũng không dễ dàng.”

Nghe vậy, trong lòng Ngô Tâm Di dâng lên muôn vàn cảm xúc, nàng ngẩn ngơ nhìn Triệu Khang, ánh mắt hấn có chút mơ màng.

Lúc này, người đánh xe dè dặt lên tiếng: “Phu nhân, hay là để ta dắt ngựa đi bộ?”

“Không cần, đánh xe về Quốc sư phủ với tốc độ nhanh nhất.” Ngô Tâm Di đột nhiên nói.

Người đánh xe vội vàng gật đầu.

Một lát sau, xe ngựa dừng lại ở Quốc sư phủ. Thị vệ canh cổng thấy Triệu Khang say mềm liền vội vàng chạy đến nghênh đón.

Quản gia nghe tin cũng chạy đến: “Ôi, Quốc sư sao lại say thành ra thế này? Người đâu, mau đi nấu canh giải rượu.”

Nhưng Ngô Tâm Di lại nói: “Không cần!”

“Hả? Ngô phu nhân?” Quản gia ngẩn người.

Ngô Tâm Di kiên định nói: “Quốc sư đã nói không cần, hấn muốn nghỉ ngơi cho tốt, các người đừng làm phiền hấn nữa. Ta sẽ đưa Quốc sư vào phòng.”

“Cái này... cái này không ổn lắm đâu?” Quản gia lộ vẻ khó xử.

Một người là cáo mệnh phu nhân, một người là Quốc sư, nửa đêm nửa hôm mà để người khác biết được, truyền ra lời đồn đại không hay thì không ổn chút nào.

Ngô Tâm Di nhíu mày, lạnh lùng nói: “Lệnh của Quốc sư các người cũng không nghe sao?”

“Cái này... vậy được rồi, tất cả lui xuống!” Quản gia vội vàng giải tán mọi người.

Hầu như là lôi kéo Triệu Khang vào phòng, Ngô Tâm Di phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể đưa hấn lên chiếc giường lớn mềm mại.

Nàng đi ra ngoài, nhìn thấy quản gia đang bưng chậu nước đứng ở cửa phòng, nàng nhận lấy chậu nước, thản nhiên nói: “Người cũng lui xuống nghỉ ngơi đi, không cần ở đây canh gác nữa. Ta sẽ chăm sóc Quốc sư.”

Quản gia gãi đầu: “Làm sao được, loại việc của hạ nhân này sao có thể để phu nhân làm?”

Ngô Tâm Di lạnh lùng nói: “Người khác chăm sóc Quốc sư, ta không yên tâm. Xuống đi.”

“Cái này... vậy được rồi...”

Nhìn quản gia rời đi, Ngô Tâm Di hít sâu một hơi, đóng cửa phòng lại, xoay người quay vào trong.

Trên giường, Triệu Khang đang mê man, dường như đang mơ một giấc mơ đẹp.

Nàng đi đến bên giường, đặt chậu nước xuống, dùng khăn mặt lau mặt cho Triệu Khang.

Nhớ lại những lời hấn nói lúc trước, lòng nàng không khỏi xao động.

Lúc này ở Lai Khách Lâu, hấn oán giận với mọi người, trong đó có bao nhiêu lời là thật lòng?

Là Quốc sư của nước Càn, hấn phải lo toan mọi việc cho nước Càn, việc lớn việc nhỏ đều phải quan tâm.

Ngay cả lúc ngủ, lông mày của hấn cũng nhíu lại.

Đầu ngón tay nàng khẽ động, dường như muốn vuốt phẳng lông mày cho hấn, nàng chỉ cảm thấy ngón tay mình tê dại, hơi thở cũng trở nên dồn dập...

“Người đi lấy nước đi, nhanh lên một chút.”

Nghe Ngô Tâm Di yêu cầu, nha hoàn vội vàng đáp ứng, một lát sau đã đổ đầy nước vào thùng.

“Phu nhân, không cần đun nóng sao?”

Ngô Tâm Di lắc đầu: “Như vậy là được rồi, các người đều lui xuống đi.”

Tuy có chút nghi ngờ, nhưng nha hoàn cũng không nghĩ nhiều, cung kính lui xuống.

Nhìn Triệu Khang đang nằm trên giường, ánh mắt Ngô Tâm Di dần trở nên dịu dàng.

Tám áo choàng tím trượt xuống, dần dần lộ ra một thân thể ngọc ngà hoàn mỹ, ánh đèn hắt lên tường một bóng hình xinh

đẹp.

Nàng bước vào thùng gỗ, nước lạnh kích thích làn da nàng.

Nàng cẩn thận tắm rửa từng chút một trên cơ thể, cuối cùng bước ra khỏi thùng, đi đến bên giường.

Giọt nước đọng trên làn da trắng nõn, rất lạnh.

Nhưng trái tim nàng lại nóng như lửa đốt.

Ánh nến vụt tắt.

Triệu Khang đang say mèm, đột nhiên cảm thấy một trận lạnh lẽo, dường như có một khối băng đè lên người mình.

Nhưng rất nhanh, khối băng tan ra, biến thành một dòng suối ấm áp bao phủ lấy hắn. Ngay sau đó, dòng suối ấm áp như bị đun sôi, dội lên người hắn.

Khoảnh khắc ấy, ngay cả linh hồn cũng được cộng hưởng, Triệu Khang đang chìm trong giấc mộng đẹp vô thức thì thào: “Linh Lung...”

Trong bóng tối, động tác của người phụ nữ đột nhiên dừng lại, ngay sau đó nàng hôn lên người mà nàng ngày đêm thương nhớ.

Mặc dù nước mắt đang rơi, người kia trong lòng cũng không phải là nàng.

Nàng vẫn tràn đầy hy vọng, thì thào: “Triệu Khang, thương xót thiếp đi...”

...

Mặt trời lên cao, ánh nắng xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào khiến người ta phải mở mắt.

Triệu Khang dụi mắt, ngồi dậy, khi nhìn rõ nơi mình đang ở, hắn không khỏi vỗ trán, vẻ mặt tiếc nuối.

Xỏ dép xuống giường, nhìn chậu nước, Triệu Khang sửng sốt, sau đó soi gương, giật mình: “Mẹ kiếp, sao lại tiều tụy thế này! Không còn chút máu nào! Chỉ là mơ thôi mà!”

Hắn đầy nghi hoặc đi ra đại sảnh, quản gia đã sớm chờ sẵn ở đó.

“Lão gia, người tỉnh rồi ạ?”

“Ừm, tối qua ta say rượu sao? Ai đưa ta về vậy? Ngô phu nhân?”

Quản gia dè dặt nói: “Vâng, Ngô phu nhân còn hầu hạ người cả đêm.”

“Cái gì? Hầu hạ ta cả đêm?”

Triệu Khang giật nảy mình: “Người không nói đùa chứ, lẽ nào tối qua ta không mơ?”

Quản gia vội vàng nói: “Lão gia, người nghĩ đi đâu vậy. Là Ngô phu nhân cởi giày, đắp chăn cho người. Sau đó, Ngô phu nhân nói người nôn, còn tự mình thay chăn ga gối đệm mới cho người. Chúng ta muốn giúp đỡ cũng không cho!”

“Lão gia và Ngô phu nhân thật là có giao tình tốt.”

Triệu Khang chợt hiểu ra: “Thì ra là vậy, suýt chút nữa thì dọa chết ta rồi.”

Nếu như mình thật sự xảy ra chuyện gì đó với Ngô Tâm Di, trước tiên không nói đến Nữ Đế bệ hạ bọn họ nghĩ như thế nào, chính mình cũng không biết phải đối mặt với nha đầu Thanh Loan ra sao nữa.

Sau này không thể uống rượu như vậy nữa!

Thấy Triệu Khang không trách móc mình, quản gia thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: “Đúng rồi lão gia, Trương đại nhân của hộ bộ có đến một chuyến, nghe nói người còn chưa tỉnh nên đã rời đi. Người xem có muốn đi gặp hắn không?”

“Chờ một chút đi, mang chút đồ ăn đến đây trước, sau đó ta đến Ngô phủ một chuyến, chuyện lương thực phải nhanh chóng giải quyết.”

Nói xong, Triệu Khang lại thở dài tiếc nuối, phải tìm cơ hội biến giấc mơ đêm qua thành sự thật mới được.

Chỉ là một đêm chín lần, không biết mình có chịu nổi không nữa!

Chương 581 - Xuất binh

Đến Ngô phủ, Triệu Khang gặp Ngô Tâm Di, cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Nàng có phải là không ngủ ngon không?”

Triệu Khang nghi hoặc nhìn Ngô Tâm Di có vẻ mệt mỏi, tối qua nàng cũng đâu có uống nhiều rượu, hơn nữa tử lượng của Ngô Tâm Di cao hơn hẳn nhiều, hẳn say hai lần, nàng cũng chưa chắc đã nôn một lần chứ?

“Không, chỉ là có chút mệt mỏi.”

Gặp lại Triệu Khang, Ngô Tâm Di có chút chột dạ, ánh mắt né tránh, tối qua nàng thừa dịp hẳn say rượu, buông thả như vậy, cũng không biết sáng nay hẳn có phát hiện ra hay không.

“Mệt mỏi thì phải nghỉ ngơi nhiều vào, ta nghe hạ nhân nói, tối qua là nàng chăm sóc ta cả đêm, đa tạ.”

Không nghe ra điều gì bất thường trong lời nói của Ngô Tâm Di, Triệu Khang cười nói.

“Không có gì, đúng rồi, người đến đây là có chuyện gì?” Ngô Tâm Di vội vàng đáp.

Triệu Khang cười nói: “Cũng không có gì to chuyện, danh sách những thương nhân lương thực tối qua nàng đưa cho ta, ta sẽ để hộ bộ đi tìm bọn họ, có số lương thực của bọn họ thì tạm thời đủ dùng trong thời gian ngắn.”

“Sau đó, nàng không cần bận tâm đến việc vận chuyển lương thảo nữa, ta sẽ để hộ bộ nghĩ cách.”

“Ta hiểu rồi, ta sẽ viết cho người ngay.”

Ngô Tâm Di gật đầu đứng dậy, Triệu Khang thấy nàng không biết sao lại mềm nhũn chân, vội vàng tiến lên đỡ lấy.

Hơn nửa người ngã vào lòng Triệu Khang, Ngô Tâm Di biến sắc.

Mùi hương quen thuộc phảng phất, khiến trái tim nàng đập loạn nhịp, không khỏi nhớ tới sự điên cuồng đêm qua.

Muốn đẩy người bên cạnh ra, nhưng cơn đau nhức khắp người khiến nàng không thể nào dùng sức được.

“Nàng sao vậy?”

Triệu Khang không để ý, ân cần hỏi, chớp mũi ngửi thấy mùi hương thơm ngát từ trên người nàng, không khỏi nghi hoặc.

Mùi hương phần này, thật quen thuộc.

“Không, không có gì, chỉ là chân bị tê.”

Mặt đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn vào mắt Triệu Khang, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

Triệu Khang: “Hay là nàng bị bệnh rồi, để ta cho thái y đến xem sao?”

“Không, không cần đâu, buông ta ra đi, để người khác nhìn thấy không hay.”

Nghe nữ tử nhỏ giọng nói, Triệu Khang vội vàng buông tay, sau đó bảo hạ nhân đi lấy bút mực giấy nghiên.

Điều chỉnh lại tâm trạng, Ngô Tâm Di viết ra từng cái tên một, đưa danh sách cho Triệu Khang: “Đây là những thương nhân lương thực ở tửu lâu Lai Khách tối qua, bọn họ đều đã đồng ý quyên góp lương thực làm quân lương.”

Nói xong Ngô Tâm Di không khỏi mỉm cười, đó là quyên góp sao?

Rõ ràng là Triệu Khang dùng thủ đoạn lưu manh cướp đoạt mà.

Nhìn danh sách, Triệu Khang cười hì hì nói: “Nói là quyên góp, chỉ là cảnh cáo bọn họ một chút thôi, tiền nên đưa vẫn phải đưa. Được rồi, vậy đi, ta đi trước, nàng nghỉ ngơi nhiều vào.”

“Ta biết rồi, Triệu Khang!”

Thấy hắn đã định rời đi, Ngô Tâm Di vội vàng gọi.

“Sao vậy?” Triệu Khang quay đầu lại.

“Không, không có gì, người xuất chinh phải cẩn thận.”

Ngàn lời muốn nói cuối cùng cũng không thể thốt ra khỏi miệng, chỉ có thể hóa thành một câu dặn dò.

Triệu Khang mỉm cười gật đầu: “Ta biết rồi, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Đại sảnh trống rỗng chỉ còn lại một mình nàng, nâng đỡ thân thể đi vào phòng, mở tủ đầu giường ra.

Một chiếc khăn tay trắng muốt in những chấm đỏ tươi, giống như bông hoa mai đỏ nở rộ trên nền tuyết.

Ngô Tâm Di nhìn màu đỏ chói mắt kia, trong lòng dâng lên một tia xấu hổ.

Hình như mình có chút không biết liêm sỉ rồi, may mà hân đường như không phát hiện ra.

Nghĩ đến tam muội của mình, ánh mắt Ngô Tâm Di lại có chút kỳ quái.

.....

Ra khỏi phủ Thừa tướng, Triệu Khang đến hộ bộ.

Các quan viên nhìn thấy hân vội vàng hành lễ, Triệu Khang xua tay ra hiệu cho mọi người tiếp tục công việc của mình.

“Quốc sư.”

Thượng thư Trương Minh Viễn chấp tay cười nói.

Triệu Khang: “Nghe quản gia nói, người đã tìm ta?”

Trương Minh Viễn vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, tôi qua hạ quan đã triệu tập mọi người kiểm kê sổ sách, trừ việc đúc đại pháo, các khoản chi tiêu khác đều được cắt giảm, còn có thể dành ra khoảng sáu mươi vạn lượng bạc, cho nên muốn tìm ngài báo cáo.”

Triệu Khang hài lòng gật đầu: “Làm tốt lắm.”

Nói xong, hân lấy danh sách thương nhân lương thực ra đưa cho Trương Minh Viễn: “Những người trên này tôi qua đã đồng ý quyên góp lương thực làm quân lương.”

“Hôm nay bọn họ hân là vẫn còn ở kinh đô, cảm ỷ vệ đang theo dõi, người đi tìm bọn họ lấy lương thực đi.”

Trương Minh Viễn mừng rỡ vỗ tay: “Quốc sư ra tay quả nhiên không giống người thường!”

Triệu Khang cười nói: “Cứ theo giá lương thực trên thị trường bảy phần mười mà mua, người thay ta nói với bọn họ.”

“Công lao của bọn họ ta đều ghi nhớ, lấy của bọn họ bao nhiêu sau này sẽ đền bù gấp bội cho bọn họ!”

“Hạ quan minh bạch.”

Triệu Khang: “Chuyện này mau chóng thực hiện, ba ngày sau đại quân xuất chinh!”

“Tuân lệnh!”

Giải quyết xong chuyện lương thảo, Triệu Khang lại đi tìm thượng thư bộ binh Lý Nguyên.

Hắn bận rộn, vị đại lão bộ binh này cũng không có lúc nào rảnh rỗi, tập hợp toàn bộ lực lượng hiện có cùng với các quan viên bộ binh, nghiên cứu ra mấy con đường xuất binh.

Thấy Triệu Khang đến, liền kéo hắn bàn bạc.

Phương án của Lý Nguyên làm rất chắc chắn, Triệu Khang cũng không bắt bẻ được gì, gật đầu nói: “Cứ theo ý của các người mà làm, đúng rồi, đại pháo của chúng ta bây giờ có bao nhiêu khẩu rồi?”

“Ngoài hai mươi lăm khẩu ban đầu, gần đây lại chế tạo thêm được bảy khẩu, sau khi thử nghiệm xong có thể đưa vào sử dụng toàn bộ.”

Triệu Khang gật đầu: “Mười lăm khẩu phòng thủ, số còn lại ta muốn mang đi hết.”

“Minh bạch.”

Cuối cùng ba ngày sau, quân trang lương thảo đã được điều động đầy đủ.

Bên ngoài hoàng thành kinh đô, đại quân tập kết, Bạch Hổ quân và Chu Tước quân đều đã đến đông đủ, binh lực thực sự lên tới hơn năm vạn người.

Thêm vào đó là thợ thủ công đi theo, tổng cộng tám vạn người cùng xuất chinh. Trong đó có một vạn năm ngàn người là để kéo đạn pháo và mang theo lựu đạn.

Tổng binh lực tuy nhân số không tính là nhiều, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện ra điểm đáng sợ.

Bởi vì năm vạn binh lực này người người đều khoác giáp trụ, vì trận chiến này, Càn quốc đã dốc hết số giáp trụ được rèn từ số sắt khai thác được trong những năm qua!

Năm vạn quân mặc giáp trụ, chỉ có Chu quốc thời kỳ cường thịnh năm xưa mới có thể làm được.

Văn võ bá quan đều đến tiễn đưa.

Triệu Khang mặc quân phục, đeo bên hông một cây trường thương, cây thương này được lấy từ kho vũ khí trong hoàng cung, tên là Long Nhiễm Lương.

Là một thần binh khó tìm.

Bên cạnh, Chu Long cũng mặc giáp trụ, đã lâu không được ra trận, hẳn có chút phấn khích.

Dưới ánh bình minh, bộ giáp bạc sáng loáng.

Dương thái sư chống gậy bước ra, những năm gần đây, tuổi tác của lão thái sư thực sự đã cao.

Lúc này lại đầy mặt hồng quang nói: “Chúc Quốc sư chuyến này thuận lợi, nguyện Đại Càn ta đánh đâu thắng đó!”

Triệu Khang cười lớn: “Mượn lời chúc tốt lành của lão thái sư!”

Trương Minh Viễn vuốt râu cười nói: “Quốc sư, đại quân sắp sửa xuất phát, sao không ứng khẩu làm một bài thơ, để cổ vũ sĩ khí của quân ta?”

Mọi người xung quanh sáng mắt lên, Lý Nguyên cười lớn nói: “Không sai, Quốc sư là đệ nhất văn sĩ của Đại Càn ta, không! Là đệ nhất văn sĩ thiên hạ! Lúc này nên dùng thơ ca để trợ giúp cho quân uy của ta!”

Quay đầu nhìn lại, nhìn từng người lính một, tâm trạng Triệu Khang cũng không khỏi dâng trào, hét lớn một tiếng.

“Kỳ viết vô y? dữ tử đồng bào. Vương vu hưng sư, tu ngã qua mao. dữ tử đồng cừ!”

“Kỳ viết vô y? dữ tử đồng trạch. Vương vu hưng sư, tu ngã mao kích. dữ tử giai tác!”

“Kỳ viết vô y? dữ tử đồng thường. Vương vu hưng sư, tu ngã giáp binh. dữ tử giai hành!”

Tất cả binh sĩ đồng thanh hô theo ba lần.

Lý Nguyên lâm bảm nói: “Quân sĩ như vậy, nhìn khắp thiên hạ, ai có thể địch nổi?”

Dịch nghĩa bài thơ:

“Nói đâu là không có áo? Ta với người cùng chung manh áo.
Vua tôi dấy binh, ta mài giáo mác. Cùng người chung mối thù!”

“Nói đâu là không có áo? Ta với người cùng chung manh áo.
Vua tôi dấy binh, ta sửa soạn giáo mác. Cùng người chung sức chiến đấu!”

“Nói đâu là không có áo? Ta với người cùng chung manh áo.
Vua tôi dấy binh, ta sửa soạn giáp binh. Cùng người chung đường tiến bước!”

Chương 582 - Bi thảm

Đại quân lên đường, thợ thủ công theo quân đội, gập núi mở đường, gập nước bắc cầu.

Lần này, Triệu Khang xuất binh từ kinh đô, đi qua Lương Châu, Thông Châu để hội quân với quân đội Huyền Vũ đóng quân ở Thông Châu.

Đến lúc đó, tổng cộng mười vạn đại quân sẽ cùng nhau đến cứu Cảnh quốc.

Chủ soái là Triệu Khang, phó soái là Chu Long, tiên phong đại tướng là Tôn Phương.

Hành quân nửa tháng, đoàn người Triệu Khang đến Thông Châu.

Thứ sử Trương Chính đã tập hợp toàn bộ quân đội Huyền Vũ từ sớm, nhìn thấy đoàn người Triệu Khang, hấn vội vàng xuống ngựa, cười lớn bước tới: “Quốc sư! Lâu rồi không gặp!”

Kể từ khi trở về từ Cảnh quốc, vì Trương Chính bận rộn quản lý quân chính Thông Châu, còn Triệu Khang thì ngày nào

cũng chạy đông chạy tây.

Vì vậy, hai người huynh đệ từng vào sinh ra tử bên nhau đã gần hai năm không gặp.

Triệu Khang cũng cười, hai người ôm chầm lấy nhau, bộ giáp trên người kêu lên ken két.

Ánh mắt lại nhìn về phía Chu Long bên cạnh, Trương Chính đâm một cái vào người Chu Long: “Tên nhóc này, mẹ kiếp, đã thành phó soái rồi!”

Chu Long cười khẩy: “Bây giờ cả tước vị lẫn chức quan đều cao hơn ngươi rồi.”

“Khốn kiếp! Nếu không phải Thông Châu này không thể rời khỏi ta, thì ta cũng đi đánh trận với quốc sư rồi.” Trương Chính có chút uất ức kêu lên.

Hắn là thứ sử Thông Châu, có thể nói là ông trời của Thông Châu, bây giờ Thông Châu đang trong giai đoạn phục hồi, mọi việc hắn đều phải tự mình xử lý.

Nói Thông Châu không thể rời khỏi hắn cũng không phải là nói quá.

Triệu Khang cười nói: “Yên tâm, ngươi cũng không chạy thoát được đâu, chẳng bao lâu nữa, ngươi muốn nghỉ ngơi cho đảng hoàng cũng không có thời gian đâu.”

Trương Chính sững sốt, nhìn trái nhìn phải, hạ giọng hỏi: “Quốc sư, ý ngài là sao? Lần xuất binh này không phải chỉ cần đánh lui kẻ địch của Cảnh quốc là được rồi sao? Chẳng lẽ còn có trận chiến nào khác?”

Triệu Khang cười nham hiểm: “Chu quốc và Tề quốc lần này muốn thừa nước đục thả câu, chúng ta có thể bỏ qua cho bọn họ sao?”

Đôi mắt Trương Chính đột nhiên sáng lên, nghĩ đến một khả năng, hắn giật mình sợ hãi nhìn Triệu Khang: “Quốc sư, ngài, ngài sẽ không phải là muốn...?”

Triệu Khang thần nhiên nói: “Vùng đất phía Bắc này, bốn quốc gia là quá nhiều. Hai là đủ rồi.”

“Cho nên, Trương Chính, người phải tranh thủ thời gian, ở Thông Châu này, tiếp tục chiêu mộ thêm một đội quân cho ta.”

Trương Chính tim đập thình thịch, hít sâu một hơi, kìm nén sự phẫn khích trong lòng, chấp tay nói: “Hạ quan hiểu rồi, xin quốc sư yên tâm. Trương mỗ tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng!”

Triệu Khang cười lớn: “Tốt lắm!”

Năm vạn quân Huyền Vũ gia nhập đội ngũ, tướng quân Huyền Vũ là Ngô Vũ được Triệu Khang hào phóng phong chức Tiền tướng quân.

Nhìn mười vạn đại quân rời khỏi thành Thông Châu, Trương Chính xoa xoa tường thành, thuộc hạ bên cạnh nhỏ giọng hỏi: “Bây giờ đại quân đã xuất chinh, chúng ta có nên điều một vạn tân quân dự bị đến Kim Lâm Quan trấn giữ hay không, phòng trường hợp quân địch đến xâm phạm?”

Trương Chính gật đầu: “Đúng là nên như vậy, người đi thông báo, tất cả quan viên phải sẵn sàng chờ lệnh, việc vận chuyển lương thảo tuyệt đối không được xảy ra bất kỳ sai sót, trì hoãn nào. Nếu ảnh hưởng đến việc quốc sư chinh chiến, ta sẽ chém đầu hẳn!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Thuộc hạ lui ra, Trương Chính nhìn quân đội phía trước dần khuất xa, hẳn là thứ sử Thông Châu, vì ở biên cương nên có thể tiếp xúc được một số tin tức.

Trong khoảng thời gian này, thậm chí có không ít người dân Cảnh quốc chạy đến Thông Châu lánh nạn.

Nghĩ đến những gì bá tánh - người dân kể về tình hình chiến sự của Cảnh quốc, và những lời Triệu Khang vừa nói, khóe miệng Trương Chính không khỏi nhếch lên.

“Bốn là quá nhiều? Hai là đủ rồi? Quốc sư, có khi chỉ còn một thôi đấy!”

Xuất phát từ Thông Châu, đi qua Kim Lâm Quan đã được sửa sang lại, lại hành quân thêm mấy trăm dặm.

Triệu Khang dẫn đại quân đã đến gần Thương Châu của Cảnh quốc, để tránh gây ra hỗn loạn ở Thương Châu, Triệu Khang

đã cho giương cờ hiệu của Càn quốc từ sớm. Vừa đóng quân nghỉ ngơi, quan viên phía Thương Châu đã phái người đến.

“Đại soái, bên ngoài có quan viên tự xưng là quan huyện Ung Thành, Thương Châu, xin được gặp đại soái.”

Triệu Khang ngắt đầu: “Dẫn hắn ta vào.”

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên mặc quan phục của Cảnh quốc bước vào trong lều quân, nhìn thấy trong lều toàn là tướng lĩnh, người đàn ông có chút run sợ.

Quân Càn quốc này, hy vọng không phải là đến để thừa cơ cướp bóc.

“Hạ quan, Tổng Nguyên Lâm, Huyện lệnh huyện Ung Thành, Thương Châu, Cảnh quốc, bái kiến đại soái, bái kiến các vị tướng quân.”

Triệu Khang dịu dàng nói: “Tổng đại nhân không cần đa lễ, mời ngồi.”

Nghe vậy, Tổng Nguyên Lâm thở phào nhẹ nhõm, sau khi ngồi xuống liền vội vàng hỏi: “Xin hỏi đại soái tôn danh là gì, dẫn đại quân đến đây là để trợ giúp Cảnh quốc chúng ta sao?”

Triệu Khang gạt đầu: “Ta là Triệu Khang.”

“Triệu quốc sư!”

Tổng Nguyên Lâm kích động, Triệu Khang khó hiểu: “Ngươi biết ta?”

Mặc dù ở Cảnh quốc, hắn cũng là quốc sư, nhưng nói một cách không biết xấu hổ thì chỉ những quan to trong triều mới có tư cách biết đến hắn.

Tổng Nguyên Lâm chỉ là một Huyện lệnh nhỏ bé, rõ ràng không nằm trong số đó.

Tổng Nguyên Lâm kích động nói: “Dưới gầm trời này, ai mà không biết đến đại danh của quốc sư, thứ sử đại nhân nói đúng là thật, ngài thật sự đã đến!”

Nói xong, Tổng Nguyên Lâm bịch một tiếng quỳ xuống: “Xin quốc sư cứu lấy bá tánh Cảnh quốc chúng ta!”

Triệu Khang giật mình: “Đại nhân mau đứng lên, từ từ nói chuyện!”

Cho người đỡ Tống Nguyên Lâm dậy, nhìn vị Huyện lệnh có vẻ mặt đau buồn này, trong lòng Triệu Khang chùng xuống, xem ra tình hình của Cảnh quốc đã rất nghiêm trọng.

Tống Nguyên Lâm lau nước mắt nơi khóe mắt, Triệu Khang vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ Thương Châu cũng đã bị chiến hỏa lan đến?”

Tống Nguyên Lâm đau buồn gật đầu, Triệu Khang kinh ngạc: “Thương Châu nằm sau Ích Châu, chẳng lẽ Ích Châu cũng...?”

“Mười ngày trước, Ích Châu thất thủ. Ba vạn quân Ích Châu đều hy sinh, bá tánh Ích Châu không kịp chạy trốn, tất cả đều bị giết! Thậm chí... thậm chí có bá tánh còn bị lũ dị tộc khốn kiếp kia ăn thịt!”

Triệu Khang nổi giận: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Từ soái bọn họ đâu?”

Lấy người làm lương thực?

Triệu Khang gần như không dám tin.

Tống Nguyên Lâm bị ai nói: “Từ soái vẫn đang dẫn đại quân giao chiến với quân địch ở Từ Châu, nhưng quân địch thực sự quá đông.”

“Hàng chục vạn đại quân kiểm chế binh lực của chúng tôi, sau đó lại chia ra hơn mười vạn tấn công Ích Châu. Chủ tướng Ích Châu bị quân địch dụ dỗ, ham công danh (mạo tiến - tiến lên liêu lĩnh) dẫn đến toàn quân Ích Châu bị tiêu diệt, quân địch thế như chẻ tre, trong vòng nửa tháng đã đánh chiếm thành Ích Châu.”

“Bây giờ bọn chúng đang dẫn đại quân tiến đánh Thương Châu, hai vạn quân Thương Châu chúng ta đã đến Ký Châu và Diên Châu chi viện, hiện tại không còn chút binh lực nào. Xin quốc sư cứu lấy bá tánh Thương Châu chúng ta!”

Triệu Khang hít sâu một hơi, không ngờ Cảnh quốc đã bị đánh đến mức này, Ích Châu - vùng đất cổ xưa - thất thủ, Từ Châu là chiến trường chính diện.

Ký Châu, Diên Châu cũng đang giao chiến, bây giờ đến cả Thương Châu cũng khó lòng bảo toàn.

Bảy châu của Cảnh quốc, ngoại trừ kinh đô tọa lạc ở đất tỉnh Bình châu, khắp nơi đều đang giao chiến! Nói là cả nước sắp sụp đổ cũng không ngoa.

“Quân địch đã đến đâu rồi?” Triệu Khang hỏi.

Tổng Nguyên Lâm run rẩy nói: “Theo như báo cáo từ tiền tuyến, nhiều nhất là năm ngày nữa sẽ đến thành Sur Lâm.”

Triệu Khang lập tức hạ lệnh: “Ngô Vũ!”

“Mặt tướng có mặt!” Ngô Vũ bước ra khỏi hàng, chấp tay đáp.

“Truyền lệnh cho người, dẫn theo hai vạn quân Huyền Vũ, năm ngàn quân Thần Lôi mang theo lựu đạn, nhanh chóng đến thành Sur Lâm, Thương Châu, bằng mọi giá phải chặn đứng quân địch!”

Chương 583 - Gặp Lại Cao Uyên

“Mặt tướng tuân lệnh!”

Ngô Vũ vẻ mặt nghiêm nghị, nhận lệnh liền rời khỏi lều lớn.

Triệu Khang nhìn về phía Tổng Nguyên Lâm: “Tổng đại nhân mau đứng lên đi, người yên tâm, bản soái đã lĩnh đại quân đến đây, chính là quyết tâm cùng Cảnh quốc chung sức chống giặc, tuyệt đối sẽ không ngồi yên không để ý đến.”

Tổng Nguyên Lâm kích động không ngừng nói lời cảm tạ: “Đa tạ quốc sư, đa tạ quốc sư!”

Triệu Khang đứng dậy: “Chúng tướng nghe lệnh!”

“Có!”

“Đại quân tiến về Ôn Thành đóng giữ!”

Đến Ôn Thành, Tổng Nguyên Lâm về trước một bước, ra lệnh mở cổng thành.

Nghe nói là người của Càn quốc đến trợ giúp, bá tánh Ôn Thành ai nấy đều vui mừng khôn xiết, nhao nhao mang thức ăn trong nhà ra nghênh đón.

Nhìn từng người lính Càn quân oai hùng, trong lòng bá tánh đều yên ổn hơn không ít.

“Quốc sư, chư vị tướng quân xin mời đến phủ quan nghỉ ngơi.”

Tổng Nguyên Lâm chỉ là một Huyện lệnh nho nhỏ, nào có kinh nghiệm tiếp đãi mười mấy vạn đại quân, nhất thời có chút luống cuống,

Nhìn phủ nha đồ nát, Triệu Khang không khỏi nhớ tới những ngày tháng làm thổ hoàng đế ở Nguyên Giang huyện.

Đương nhiên phủ nha trước mắt so với phủ nha Nguyên Giang huyện của hắn kém xa, vừa nhìn đã biết là đã lâu không được tu sửa.

Lại nghĩ đến Tổng Nguyên Lâm một Huyện lệnh, sau khi phát hiện đại quân áp sát, bất chấp an nguy của bản thân cũng muốn tự mình đi thăm dò hư thực.

Có thể thấy Huyện lệnh này là một vị quan tốt.

“Không cần khách sáo. Chu Long, lệnh cho các quân đóng quân tại chỗ chờ lệnh, ngoài ra không được quấy rối bá tánh trong thành, ai vi phạm chém!”

Chu Long lập tức nói: “Tuân lệnh.”

Đến phủ nha, Tổng Nguyên Lâm cho nha sai mang trà nước đến, Triệu Khang uống một ngụm liền hỏi: “Tổng đại nhân, hiện tại tình hình chiến sự các nơi của Cảnh quốc như thế nào? Người biết bao nhiêu?”

Tổng Nguyên Lâm bắt đầu kể: “Các nơi đều bốc cháy, hạ quan chỉ là một Huyện lệnh, đối với tình hình chiến sự ở những nơi khác cũng không rõ ràng lắm.”

“Mười ngày trước, Châu mục đại nhân phái người đưa tám trăm dặm cấp tốc báo cho các quan lại các cấp của Thương Châu, nói là quốc sư đại nhân có thể sẽ suất lĩnh Càn quân đến chi viện, bởi vậy để cho chúng ta chú ý.”

“Hạ quan ngày đêm mong mỏi, rốt cuộc cũng chờ được quốc sư, những chuyện khác hạ quan cũng thực sự là không cách nào biết được.”

Triệu Khang gật đầu, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, thông tin liên lạc của thời đại này quả nhiên là quá lạc hậu.

Mẹ kiếp, nếu có điện thoại di động thì tiện biết bao?

Ngay lúc này, một nha sai vội vàng chạy vào đại sảnh: “Tổng đại nhân, phía sau thành có quân đội của chúng ta xuất hiện.”

Tổng Nguyên Lâm vừa nghe liền đại hỉ: “Quân đội của chúng ta?”

“Đúng vậy, đánh cờ hiệu của Cảnh quốc chúng ta, không thể sai được.” Nha sai cũng có chút hưng phấn.

Tổng Nguyên Lâm nói: “Nhanh, chúng ta mau đi nghênh đón.”

Triệu Khang cũng đi theo, chỉ là không ngờ lại là người quen.

Cao Uyên.

Vị tướng quân Cảnh quốc từng cứu mạng hắn một lần, sau này thăng quan làm Long Vũ tướng quân, thống lĩnh Long Vũ quân.

Hắn tuổi còn trẻ, hơn nữa quan hệ với Thái tử Ngô Quan Hải rất tốt, có thể nói tương lai nếu không có gì thay đổi, cơ bản là muốn bằng phẳng thăng tiến.

Chỉ là hiện tại gặp lại, Cao Uyên lại có vẻ tiêu tụy hơn rất nhiều, trong mắt toàn là tơ máu, thậm chí lúc đầu còn không nhận ra Triệu Khang.

Vẫn là Triệu Khang lên tiếng gọi hắn một tiếng, hắn mới phản ứng lại.

“Cao tướng quân!”

“Quốc... Triệu quốc sư!” Cao Uyên sững sờ một chút, có chút không dám tin.

Triệu Khang gật đầu nói: “Là ta.”

Giây tiếp theo, Cao Uyên kích động vạn phần lao đến: “Quốc sư, ngài rốt cuộc cũng đến rồi, lần trước nghe nói kỵ binh Càn quốc đến viện trợ, ta đã nghĩ ngài nhất định sẽ đến! Ha ha ha, lần này lũ khốn kiếp kia ăn khổ đau rồi!”

“Tình trạng của Cao tướng quân có vẻ không được tốt lắm, đã xảy ra chuyện gì?” Triệu Khang hỏi.

Hắn mơ hồ nhìn thấy vết máu thấm ra từ cổ áo của Cao Uyên, dường như bị thương không nhẹ.

Nghe vậy, ánh mắt Cao Uyên tối sầm lại, nhìn về phía bầu trời sau lưng: “Long Vũ quân... không còn.”

Triệu Khang thở dài trong lòng, vỗ vỗ vai Cao Uyên, không nói gì an ủi.

Cao Uyên cũng không cần những lời an ủi này, rất nhanh liền thu liễm lại tâm tình, xoa xoa mặt cười nói.

“Mặc dù không còn, nhưng chúng ta cũng đã đốt không ít lương thảo của bọn chúng, coi như cũng đáng giá.”

“Đương nhiên!” Triệu Khang gật đầu.

Mọi người vào thành, lần này Cao Uyên mang theo binh lực không nhiều, một vạn năm nghìn người.

Trong đó năm nghìn kỵ binh, một vạn bộ binh.

Khi nhìn thấy mười vạn đại quân do Triệu Khang suất lĩnh, Cao Uyên càng thêm vui mừng khôn xiết.

Sau khi hỏi thăm, Triệu Khang mới biết được tại sao Cao Uyên lại đến Ôn Thành.

Quân đội Cảnh quốc từ sớm đã nhận ra ý đồ tấn công Thương Châu của quân địch.

Vì vậy, phái Cao Uyên dẫn quân đến phòng thủ.

Nhưng hiện tại Cảnh quốc đã không còn thêm binh lực, Cao Uyên chỉ có thể mang theo một vạn năm nghìn người đến.

Xét đến Ôn Thành là thành trì gần Càn quốc nhất, nên Cao Uyên đến Ôn Thành.

Hy vọng có thể liên lạc với Càn quốc để cầu viện.

Chỉ là không ngờ Triệu Khang đã dẫn đại quân đến, ngược lại đỡ được không ít công sức.

Mở tám bản đồ nhuộm máu ra, Cao Uyên không nhịn được nói: “Theo tin tức tiền tuyến, mục tiêu hành quân của quân

địch là Sư Lâm thành, binh lực sau khi công phá Ích Châu ít nhất còn khoảng sáu vạn, rất đông.”

Triệu Khang nói: “Trước đó ta đã cho người dẫn hai vạn năm nghìn người đến Sư Lâm thành, muốn thủ vững không khó. Hiện tại chúng ta muốn chính là làm sao đánh tan đội quân này, đoạt lại Ích Châu.”

“Lấy Ích Châu làm căn cứ, quân ta dễ dàng phối hợp với Từ nguyên soái giáp công quân địch.”

Cao Uyên gật đầu, chỉ vào địa hình xung quanh Sư Lâm thành nói: “Địa thế Sư Lâm thành có lợi cho kỵ binh xung phong. Chỉ cần người của quốc sư có thể hấp dẫn toàn bộ quân địch, kiên trì trên bốn ngày.”

“Ta dẫn khinh kỵ bộ đội vòng qua, trước sau giáp công, có thể phá địch.”

“Cách này khả thi.”

Triệu Khang gật đầu: “Theo như người nói, người dẫn bộ đội của người vòng qua, ta dẫn đại quân đến Sư Lâm thành, cố gắng để cho địch nhận chú ý đến động tĩnh của quân ta, mừng một tháng năm, hai bên giáp công ăn gọn đội quân này, như thế nào?”

Cao Uyên cười lạnh một tiếng: “Không thành vấn đề, ta đã sớm chờ ngày này rồi.”

“Tốt! Tốt đại nhân!” Triệu Khang nói.

Tổng Nguyên Lâm vội vàng đáp: “Có hạ quan.”

Triệu Khang: “Phiền người viết một phong thư, báo cho Châu mục đại nhân của Thương Châu, lấy Ôn Thành làm kho lương, tiếp theo Càn quốc chúng ta sẽ vận chuyển lương thảo đến Ôn Thành để duy trì việc tiếp tế cho các quân, biến toàn bộ Thương Châu thành hậu phương vững chắc cho quân ta, để thuận tiện cho quân ta chinh chiến!”

“Hạ quan tuân mệnh!” Tổng Nguyên Lâm lập tức đi sắp xếp người.

Triệu Khang cũng gọi chủ bộ trong quân phái người truyền tin về Kim Lâm quan.

Các quân tập hợp xong xuôi.

Cao Uyên cười nói: “Lần này thật sự phải đa tạ quốc sư, nếu không, chỉ mình lão Cao ta e rằng thật sự có chút không phải là đối thủ của bọn chúng.”

Triệu Khang cười cười: “Giữa chúng ta cần gì phải nói những lời khách sáo này? Đúng rồi, Cao tướng quân, có tin tức gì của Hồng Tuyết không? Nàng ấy về đế đô rồi hay là ở tiền tuyến?”

Triệu Khang có chút lo lắng.

Cao Uyên đáp: “Ở tiền tuyến, cùng Từ nguyên soái chống lại quân địch. Số lượng quân địch thực sự là quá nhiều, hiện tại các nơi ở Từ Châu đều đang đánh nhau, binh lực hai bên đều nhập vào chiến trường e rằng không dưới bốn mươi vạn, hơn nữa song phương đều đang tăng quân!”

Chương 584 - Trận đầu tiên

“Nhiều vậy sao!”

Triệu Khang cảm thấy có chút rắc rối, binh lực hai bên cộng lại đã có bốn mươi vạn, lại còn đang tăng cường, đây là khái niệm gì chứ.

Phải biết rằng đây không phải là thời đại hỏa khí của hậu thế, một loạt hỏa lực bao phủ sau là có thể tiêu diệt phần lớn quân địch.

Đây là giao tranh của thời đại binh khí lạnh, hai bên đều là chân đao thật thương đối mặt chém giết lẫn nhau.

Triệu Khang có thể tưởng tượng, lúc này khắp nơi ở Từ Châu có lẽ bất kể ngày đêm, đều có người đang công thành thủ thành.

Cũng khó trách Cảnh quốc hiện tại Ký Châu, Duyện Châu phương diện bị Tề quân đánh cho liên tục bại lui.

Đại quân Tiêu Phi Vũ đã kiểm chế toàn bộ chủ lực bộ đội của Cảnh quốc, trong tình huống này Cảnh quốc xác thực không còn dư thừa binh lực để đi chống cự Tề quốc.

Thậm chí!

Triệu Khang híp mắt lăm lăm nói: “Tên này có phải là muốn mượn tay Tề quốc để đạt được mục đích diệt Cảnh hay không?”

“Quốc sư ngài nói gì?” Cao Uyên nghe được hai chữ “diệt Cảnh” nhất thời giật mình.

Triệu Khang mở miệng nói: “Ta đang nghĩ, Tiêu Phi Vũ suất lĩnh đại quân có lẽ chỉ là dùng để kiềm chế chúng ta, mục đích thực sự của hắn là ở chỗ để cho Tề quốc dùng tốc độ nhanh nhất đánh vỡ Hoa Kinh thành!”

Cao Uyên sững sốt sau đó suy nghĩ lời nói của Triệu Khang, một lát sau gật đầu nói: “Cực kỳ có khả năng. Từ Châu phương diện địch quân tuy nhiều, nhưng hiện tại mười phần bảy binh lực của Cảnh quốc ta đều đầu nhập vào trong đó. Bọn họ nhất thời bán hội cũng đánh không xuống, coi như cuối cùng có thể thắng cũng chỉ là lưỡng bại câu thương.”

“Nhưng Ký Châu phương diện Tề quân lại chưa từng chịu phải bất kỳ sự kháng cự mạnh mẽ nào, vững vàng đánh chiếm hơn phân nửa thành trì của Ký Châu.”

“Cứ tiếp tục như vậy, e rằng đến cuối cùng, quân ta sẽ không còn khả năng ngăn cản Tề quân tiến quân nữa!”

“Xem ra phải cho chủ tướng Tề quân một phen nhớ đời.”

Triệu Khang cười lạnh, nhìn trên bản đồ đánh dấu Ký Châu phương hướng.

Hắn cũng không vội vàng để Chu Tước quân dẫn theo hỏa pháo đi trước Ký Châu chi viện.

Đại pháo tuy lợi hại, nhưng thứ này quá mức nặng nề tính cơ động không cao, Chu Tước quân trước đó bị Ngô Vũ mang đi năm ngàn Thần Lôi quân.

Hiện tại chỉ còn lại hai vạn năm ngàn người, hai vạn năm ngàn người này ném đến Ký Châu chẳng khác nào đi cho không.

Uy lực của đại pháo, cần phải ở dưới sự bảo hộ của binh lực đầy đủ mới có thể phát huy ra được.

Nếu không, bị kỵ binh của địch quân xông đến trước mặt, đại pháo ngược lại sẽ trở thành gánh nặng.

“Trước tiên thủ vững Sur Lâm thành, đem địch quân ở Ích Châu đánh lui.” Triệu Khang nói.

Cao Uyên gật đầu nói: “Vậy ta bây giờ liền dẫn người xuất phát.”

Đại quân từ Uẩn Thành xuất phát, một đường Triệu Khang cũng không che giấu, để cho bộ đội dùng tốc độ nhanh nhất hành quân.

Bốn ngày sau chạy tới Sur Lâm thành, động tác phô trương như vậy, tự nhiên là gây nên sự chú ý của tướng lĩnh Kim quốc.

Nhưng mà đối với việc này, chủ tướng Kim quốc cũng không để ý, Cảnh quốc càng nhiều người bị mình kiềm chế, đối với đại cục mà nói càng tốt.

“Xem ra mấy ngày trước đội quân chạy tới Sur Lâm thành, chính là đội tiên phong của đội quân này, truyền lệnh tiếp tục công thành, nhất định phải ở trước ngày mai công phá Sur Lâm thành, giẫm nát Thương Châu đại địa!”

Quân lệnh ban xuống, binh lính Kim quốc bắt đầu liều mạng công thành, sử dụng thuốc nổ oanh tạc cửa thành một lần nữa.

Nhưng may mà Ngô Vũ sớm đã được Triệu Khang nhắc nhở, căn bản không có ý tứ tiết kiệm lựu đạn.

Chỉ cần địch quân vừa phát động tấn công, năm ngàn Thần Lôi quân đóng giữ trên đầu thành liền điên cuồng ném lựu đạn xuống dưới.

Trong nháy mắt, mặt đất phía trước Sur Lâm thành bị oanh tạc đến mức đầy hố to hố nhỏ, binh lính Kim quốc đều ngây người.

Bọn họ tuy rằng không sợ chết, nhưng cứ mơ mơ màng màng bị nổ chết như vậy cũng quá đáng sợ.

Dưới uy hiếp của lựu đạn, không ít địch quân đều xuất hiện tình trạng sợ hãi, chọc giận chủ tướng Kim quốc, cuối cùng phải sử dụng đội giám sát.

Hoặc là xông lên bị lựu đạn nổ chết, vận khí tốt công vào trong thành trì.

Hoặc là bị đội giám sát xem như lính đào ngũ chém chết!

Dưới tình huống hoàn toàn liều mạng đánh như vậy, Ngô Vũ cũng có chút đau đầu, may mắn Triệu Khang cũng không để hấn khó xử quá lâu, mang theo đại quân chạy tới.

“Tình huống như thế nào rồi?”

Leo lên trên đầu thành, Triệu Khang nhìn xuống dưới địch quân, Chu Long, Tôn Phương mấy người lần đầu tiên nhìn thấy người Kim quốc, lúc này đều không khỏi hiếu kỳ.

Thần tiên thủ xuất thân Chu Long thị lực cực tốt, hừ một tiếng: “Lũ người này, làm sao từng cái lớn lên đã nhân như nhau, người cao mã đại, ăn cái gì mà lớn như vậy?”

Triệu Khang ha ha cười nói: “Bọn họ thế nhưng là thường xuyên ăn thịt.”

Ngô Vũ lúc này mới trả lời: “Hôm nay đã là lần thứ bảy tấn công, đám người này phảng phất như căn bản không biết chữ chết viết như thế nào, ngay cả thỏ dộc cũng không cho.”

Một mũi tên nhọn xé gió bay đi, bắn trúng đầu của một tên địch quân, có thể cách xa một trăm năm mươi bước mà vẫn có thể bắn trúng đầu địch quân một cách chính xác.

Mũi tên này tự nhiên là do Chu Long bắn ra, hấn kéo cung lên, lắp mũi tên thứ hai cười lạnh nói: “Không sợ chết không có nghĩa là sẽ không chết!”

Triệu Khang ha ha cười nói: “Nói hay lắm, không cần tiết kiệm đạn dược, hung hăng ném chết đám người vô nhân tính này!”

Nghe nói đám dị tộc man di này dùng bá tánh Cảnh quốc làm quân lương, trong lòng Triệu Khang loại chấn động và phần nộ kia khó có thể hình dung.

Loại chuyện này hấn cũng chỉ là ở trong sách vở mới nhìn thấy qua, sử sách nhiều nhất là dùng “người rau” và “cừu hai chân” loại chữ viết chỉ cần nhìn liền khiến người ta sồn tóc gáy để hình dung hành vi này.

Không nghĩ tới bây giờ lại phát sinh ở trước mắt hấn.

Theo hấn thấy, đám người này đã hoàn toàn mất đi nhân tính, vậy thì hoàn toàn không cần nói cái gì là thương thiên hại lý.

Một vạn Thần Lôi quân toàn bộ đến đông đủ, hai vòng lựu đạn ném ra ngoài liền đem địch quân vốn còn hung hãn không sợ chết oanh tạc đến mức người ngã ngựa đổ, lẫn lộn kêu rên.

Chu Long còn mang theo sáu ngàn cung binh trong Bạch Hồ quân dùng phương thức ném vọt bắn giết địch quân.

So với Càn quân, đám binh lính Kim quốc này về trang bị không thể nghi ngờ là kém hơn hẳn.

Vũ khí bất quá chỉ là mỗi người một thanh loan đao, áo giáp cái gì cũng là một cái cũng không có, trên người phần lớn là da dê.

Lần công thành vốn hùng hổ, liền bị Triệu Khang dùng thế sét đánh không kịp bưng tai trấn áp, sĩ khí địch quân đại giảm.

Chủ tướng thông lĩnh biết được tình huống này nhất thời tức giận đến mức thổ huyết!

“Lão tử liền không tin! Cả Ích Châu đều đánh hạ, còn lấy không được cái Sư Lâm thành nho nhỏ này của ngươi? Truyền lệnh của ta, quân ta hữu cùng tiến lên, vây công mục tiêu thành trì, ai đầu tiên công phá cửa lớn thưởng vạn kim!”

Giống như Ngô Vũ nói, căn bản không có bất kỳ không gian nào để thở dốc.

Cho dù là vào ban đêm, địch quân cũng không hề biết mệt mỏi tấn công, vì để cho cửa lớn Sư Lâm thành không bị nổ tung.

Triệu Khang để cho Lý Cầu Đản đem đại pháo nâng lên trên đầu thành.

Một trận pháo kích, lần này coi như là có đội giám sát cũng vô dụng.

Mẹ kiếp, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ nghe thấy tiếng nổ ầm ầm, người liền không còn, ai mà không sợ!

Liên tiếp bốn ngày công thủ chiến, người chết đã không cách nào kích thích thần kinh.

Ngay cả Triệu Khang cũng có chút kinh ngạc ý chí kiên định của đám địch quân này, bên ngoài Sư Lâm thành khắp nơi đều là thi thể.

Rất nhiều đều là khối vụn tứ chi, con người sớm đã tê dại.

Nhìn thấy mặt trời mọc, đến thời gian đã hẹn với Cao Uyên, Triệu Khang trầm giọng nói: “Tôn Phương.”

“Có!”

“Mạch Dao đội lên trước, trường thương binh bày trận, xuất thành nghênh địch!”

Tôn Phương cười gằn một tiếng: “Tuân lệnh!”

Chương 585 - Phản Công

Cánh cổng thành âm vang mở ra, một lá cờ quân sự to lớn in chữ “Triệu” được dựng lên.

Điều Ca và ba ngàn quân Mạch Dao cởi bỏ bộ giáp nặng nề trên người.

Bản thân Mạch Dao đã rất nặng, cộng thêm giáp trụ thì trọng lượng quá lớn, bất lợi cho việc phát huy sức mạnh của họ.

Ba ngàn quân Mạch Dao xếp thành hàng, tay cầm đao dài, mỗi người đều mang vẻ mặt nghiêm nghị.

Phía sau là đội hình trường thương, mỗi binh sĩ đều mang theo hai cây thương, một dài một ngắn.

Thương dài khoảng ba mét, thương ngắn khoảng hai mét, được thiết kế đặc biệt để đối phó với kỵ binh.

Bên cạnh mỗi kỵ binh lại ẩn núp một cung thủ, hai vạn năm ngàn quân dàn trận, khí thế ngút trời.

“Tướng quân! Tướng quân! Địch xuất thành rồi!”

Trong doanh trại địch, chủ tướng đang đau đầu tìm cách công phá thành Sur Lâm kiên cố, đột nhiên nghe thuộc hạ báo cáo, vừa mừng vừa giận.

“Ngươi nói cái gì? Địch xuất thành rồi?”

“Vâng tướng quân, địch đã xuất thành, xem ra là muốn quyết chiến với quân ta!”

“Hừ, quả nhiên là một đám không biết sống chết, báo cho Cát Mộc Ngôn! Bảo hắn dẫn kỵ binh xung phong, nghiền nát lũ ruồi nhặng đáng chết này!”

Ánh mắt chủ tướng tràn đầy hung ác: “Ta muốn lột da lũ dân chúng trong thành phơi khô!”

“Tuân lệnh!”

Hai quân dàn trận, tuy cách xa nhau nhưng sát khí đã bao trùm toàn bộ chiến trường.

Trên tường thành, Triệu Khang cầm dùi trống, giáng mạnh xuống mặt trống.

“Đông!”

Tiếng trống vang dội như sấm rền, tiếp theo là tiếng trống thứ hai.

Điếu Ca Hoàng Thiên Hành đứng đầu hét lớn: “Chuẩn bị!”

Ngay lập tức, ba ngàn quân Mịch Dao đồng loạt hai tay nắm chặt đao dài, ánh mắt ghim chặt vào đội hình địch đang tập hợp phía trước.

Ngựa chiến bồm chồm hí lên, móng guốc cào trên mặt đất, tiếng quất thảo vang lên dồn dập.

Binh lính Kim quốc phát ra những tiếng la hét kỳ quái, nghe tiếng trống trận bên địch ngày càng dồn dập.

Cát Mộc Ngôn gầm lên: “Xung phong!”

Ngay sau đó, vạn kỵ binh lao về phía quân Càn quốc.

Khi chỉ còn cách trăm bước, cung thủ trong đội hình trường thương đồng loạt giương cung bắn tên, sáu ngàn mũi tên bắn ra như châu chấu bay qua, dày đặc đến đáng sợ.

Quân địch có kẻ không kịp né tránh bị bắn trúng mặt ngựa, sau đó bị chính đồng bạn giẫm đạp thành thịt nát.

Có kẻ bị bắn thành nhím chết trên lưng ngựa.

Ngay khi quân địch xông tới trước mặt, Điếu Ca hét lớn, dồn toàn lực vung đao chém xuống.

Ánh đao lóe lên như tia chớp, máu tươi văng tung tóe, vô số quân địch bị chém đôi người lẫn ngựa!

Cảnh tượng đầm máu khó có thể tưởng tượng nổi, đội kỵ binh xông lên trước nhất trong nháy mắt ngã xuống một mảng lớn.

Chưa dừng lại ở đó, binh sĩ trường thương phía sau đội Mạch Dao hai tay đâm thương ra, cây thương dài ba mét cho phép họ có không gian tấn công rộng lớn.

Đội hình trong chớp mắt biến đổi, cung thủ nhanh chóng rút lui, binh sĩ đao thuấn giơ cao thuấn bài xông lên, trong nháy mắt tạo thành bức tường đồng vách sắt trước mặt.

Kỵ binh va vào bức tường đồng vách sắt này lập tức người ngựa ngã nhào!

Thương dài lại từ khe hở giữa các thuấn bài đâm ra tiêu diệt quân địch, toàn bộ đội hình như pháo đài bất khả xâm phạm!

Triệu Khang trên tường thành gõ trống, nhìn thấy cảnh này thâm gật đầu, lý do không sử dụng đại bác ngay từ đầu là muốn kiểm tra xem quân Bạch Hổ khi đối mặt với đám man di này trên chiến trường sẽ thể hiện như thế nào.

Cho đến lúc này, kết quả rõ ràng là rất đáng mừng.

Tôn Phương, thống lĩnh quân Bạch Hổ, cưỡi ngựa chiến đứng ở phía sau, quan sát cục diện chiến trường, liên tục hạ lệnh, người lính bên cạnh phát cờ hiệu, đội hình cũng theo đó mà thay đổi.

Trên tường thành, Chu Long nheo mắt, nhìn thấy trong sổ kỵ binh đang xung phong có một nhóm quân địch di chuyển kỳ lạ.

Hắn lập tức hiểu ra, đây rất có thể chính là nhóm quân địch mà Triệu Khang đã nói, những kẻ đã sử dụng thuốc nổ để phá công thành.

“Đại soái, đám người đó xuất hiện rồi.” Chu Long nói.

Triệu Khang tiếp tục gõ trống: “Khoảng cách bao xa?”

“Khoảng bốn trăm bước.” Chu Long ước lượng.

Triệu Khang cười khẩy nói: “Bảo Lý Cầu Đản bắn pháo, nhắm vào đám người đó mà bắn!”

Nửa phút sau, tiếng pháo vang lên, kỵ binh Kim quốc ngay lập tức rơi vào hỗn loạn, quân Bạch Hổ bên dưới nhân cơ hội này điên cuồng tàn sát quân địch phía trước.

Đúng lúc này, từ phía sau quân Kim xuất hiện một đội kỵ binh vạn người lao tới.

Nhận được tin báo, Cát Mộc Ngôn hoảng hốt: “Sao phía sau lại có quân địch! Mau phòng thủ!”

“Không kịp nữa rồi tướng quân, quân địch đã cách chúng ta chưa đầy trăm bước!”

Vừa dứt lời, Cát Mộc Ngôn đã nghe thấy tiếng chém giết ầm ỹ, đội quân hộ vệ phía sau hắn bị Cao Uyên dẫn theo một vạn năm ngàn quân xông vào đánh tan tác!

“Rút lui! Mau rút lui!”

Cát Mộc Ngôn kinh hoàng kêu gào, nhưng lúc này, một bóng người mặc áo giáp bạc đã xông đến trước mặt hắn.

Thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ mặt đối phương, Cát Mộc Ngôn chỉ thấy một đôi mắt đầy tơ máu đỏ ngầu, ánh lên tia hận ý mãnh liệt, cùng một nhát kiếm dồn toàn lực.

Cát Mộc Ngôn cùng con ngựa của hắn cuời bị chém đôi!

“Một tên cũng không tha!”

Chém chết Cát Mộc Ngôn, Cao Uyên không chút do dự tiếp tục dẫn quân xung phong.

Khi tiếng trống cuối cùng vang lên, trên mặt đất chỉ còn lại xác người la liệt.

Chỉ có binh lính Càn quốc và Cảnh quốc là còn đứng vững.

“Thống khoái!”

Cao Uyên toàn thân nhuộm máu tươi của quân địch, hôm nay cuối cùng cũng trút được một hơi, ánh mắt nhìn về phía Triệu Khang đang đứng ở cổng thành.

Hắn lật người xuống ngựa, cười toe toét chấp tay nói: “Quốc sư, ta đến không muộn chứ?”

“Vừa đúng lúc.”

Cao Uyên còn muốn nói gì đó, thì nhìn thấy từ cổng thành, từng chiếc xe pháo được đẩy ra.

Trước đây Triệu Khang đã từng cho người đưa đại bác đến Cảnh quốc, Cao Uyên tự nhiên cũng không xa lạ gì, nhìn

những khẩu đại bác được người của Triệu Khang đẩy ra khỏi thành.

Hắn nhướn mày: “Quốc sư định phản công?”

“Tiên phong đã đánh bại địch, chính là thời cơ tốt để phản công!”

Triệu Khang lạnh lùng nói: “Tôn Phương.”

“Mặt tướng có mặt!”

“Truyền lệnh cho người dẫn quân phối hợp với Cao tướng quân truy kích quân địch, trong vòng hai ngày, phải công phá Ích Châu Phụ thành cho ta!”

Tôn Phương: “Mặt tướng tuân lệnh!”

Cao Uyên cũng vội nói: “Mặt tướng tuân lệnh!”

Nói xong, hắn lật người lên ngựa, tập hợp thuộc hạ, đuổi theo hướng doanh trại quân địch.

Tôn Phương cũng dẫn quân Bạch Hổ đuổi theo, Chu Long dẫn quân pháo binh đẩy bảy khẩu đại bác đi theo sau làm hậu quân.

Tin tức Cát Mộc Ngôn tử trận cùng vạn kỵ binh còn chưa kịp truyền về, chủ tướng Kim quốc đã nghe tin Cao Uyên dẫn quân đánh úp, kinh hãi không thôi.

Hắn vội vàng điều động binh lực nghênh chiến Cao Uyên, chốc lát sau, Tôn Phương dẫn quân Bạch Hổ đến tiếp ứng.

Hai bên giằng co kịch liệt, đều tổn thất không ít binh lực, thế trận như nước với lửa.

Nhưng theo sau khi Chu Long dẫn quân pháo binh đến, tình hình lập tức thay đổi, chỉ vài phát súng, quân địch đã tan tác bỏ chạy, vứt bỏ cả quân nhu lương thảo.

Trận đầu tiên của liên quân Càn - Cảnh kết thúc với chiến thắng vang dội.

Thế nhưng không ai vui mừng nổi, nhìn về phía doanh trại quân Kim, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ hung tợn!

Chương 586 - Máu Trả Máu

Đám đông hỗn loạn, ai nấy đều phần nộ.

Nghe tin, Triệu Khang cau mày đi xuyên qua đám người:
“Chuyện gì vậy?”

“Lão gia, mời nhìn.”

Triệu Long tiến lên, chỉ tay về phía sau. Triệu Khang chỉ liếc mắt một cái đã mặt mày tái mét.

Đó là một cái vạc lớn, than củi vẫn còn chưa tắt hẳn, rõ ràng là quân địch vừa mới chuẩn bị lương thực ở đây cách đó không lâu.

Nhưng trong cái vạc lớn đang bốc khói trắng kia, lại đang nấu nửa người.

Nửa người phụ nữ!

Hình ảnh quá mức chấn động, ngay cả Chu Long, người đã quen với cảnh chém giết trên sa trường, cũng phải run rẩy.

Không biết là do tức giận hay sợ hãi.

Cao Uyên đâm mạnh vào một gốc cây bên cạnh, gốc cây lập tức vỡ vụn: “Lũ súc sinh vô nhân tính!”

Mặc dù trên đường đi, hắn đã nghe không ít người tị nạn kể về việc quân địch ăn thịt người.

Nhưng khi tận mắt chứng kiến, hắn vẫn không thể chấp nhận được.

Nằm trong nồi chính là người nước Cảnh a!

“Không thể để cho lũ súc sinh đó chết một cách dễ dàng như vậy!” Triệu Long nghiến răng nghiến lợi nói.

So với lũ súc sinh này, những tên thô phi giết người không gớm tay năm xưa còn có vẻ nhân từ hơn.

Triệu Khang hít sâu một hơi: “Chôn cất tất cả hài cốt tại chỗ! Chu Long!”

“Có!”

Triệu Khang mở mắt, trong mắt tràn đầy tàn nhẫn: “Truyền lệnh của ta, từ nay về sau, gặp địch trên chiến trường, giết sạch! Hôm nay chúng ăn thịt người nước Cảnh, ngày mai sẽ ăn thịt người nước Càn ta!”

“Ăn miếng trả miếng, máu trả bằng máu!”

“Ăn miếng trả miếng, máu trả bằng máu!”

Nghे tiếng gầm rú giận dữ của quân Càn xung quanh, Cao Uyên cùng các binh sĩ nước Cảnh đều vô cùng cảm động.

Sau khi chôn cất tất cả hài cốt, Triệu Khang lập tức tập hợp toàn quân, lần này pháo binh đi đầu, mục tiêu là phủ thành Ích Châu.

...

Quân Kim chạy thoát khỏi sự truy kích của Cao Uyên không dám dừng lại một khắc nào, chạy một mạch về phủ thành.

Nhìn thấy quân mình đại bại, tướng lĩnh Kim quốc đang tiếp quản thành trì vô cùng kinh ngạc.

“Thác Bạt tướng quân, chẳng lẽ các người gặp phải đại quân nước Cảnh sao?”

Tướng lĩnh trần thủ nhìn Thác Bạt Chuân đang bỏ chạy trở về, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Thác Bạt Chuân vẫn còn sợ hãi, vội vàng nói: “Hương Thương Châu tập trung một lượng lớn quân địch, số lượng e rằng không dưới mười vạn, đang tiến về hướng Ích Châu, mau báo cho Hách Liên tướng quân!”

“Mười vạn! Người nước Cảnh còn nhiều binh lực như vậy sao! Sao có thể như thế được!” Tướng lĩnh trần thủ sửng sồ.

Thác Bạt Chuân vội vàng nói: “Không sai, hơn nữa quân đội này chiến lực rất mạnh, ba vạn quân của ta suýt chút nữa thì toàn quân bị diệt!”

“Chúng ta phải mau chóng thông báo cho Hách Liên tướng quân, kiên thủ thành trì, chờ tướng quân đến tiếp viện!”

Tướng lĩnh trần thủ cũng ý thức được sự việc không đơn giản, vội vàng nói: “Đừng hoảng hốt, ta còn hai vạn quân, hơn nữa công thành đã được sửa chữa xong, dựa vào thuốc súng, cho

dù hấn có mười vạn đại quân, chúng ta cũng có thể chống đỡ được một thời gian, đủ để tướng quân mang quân đến tiếp viện.”

Nghe hấn nói như vậy, Thác Bạt Chuân bất an trong lòng cũng buông lỏng được đôi chút, thâm nghĩ, đúng vậy, tàn binh của mình cộng thêm hai vạn người của đối phương cũng gần ba vạn.

Lần này đến lượt mình thủ thành, thế nào cũng có thể chống đỡ được một thời gian.

Chỉ là rất nhanh Thác Bạt Chuân liền phát hiện mình sai lầm rồi, sai lầm hết sức!

Hấn chưa bao giờ nghĩ tới việc công thành lại có thể thô bạo và bất chấp lý lẽ như vậy.

Đại quân Triệu Khang đến dưới chân phủ thành, nhìn tường thành cao mười lăm mét, cười lạnh một tiếng: “Lý Cầu Đản.”

“Có!” Cầu Đản chạy ra.

Triệu Khang mỉm cười nói: “Ta cho ngươi nửa canh giờ.”

Cao Uyên ở bên cạnh tuy biết uy lực của đại pháo rất mạnh, nhưng dù sao cũng chưa từng chứng kiến thứ này bắn phá công trình kiến trúc, nên có hiệu quả như thế nào.

Nghe Triệu Khang muốn nửa canh giờ công phá thành trì, theo bản năng liền lên tiếng: “Quốc sư, nửa canh giờ công phá thành trì e rằng không thể nào? Quân địch rõ ràng còn không ít binh mã, nếu như liều mạng, tổn thất của quân ta e rằng không nhỏ.”

Ai ngờ Lý Cầu Đản hừ lạnh một tiếng: “Một khắc! Đại soái, ta chỉ cần một khắc là đủ rồi!”

Cao Uyên nghe vậy lập tức trợn trắng mắt: “Mẹ kiếp, Lý Cầu Đản ngươi không khoác lác thì có chết không hả!”

Trước đây Lý Cầu Đản bọn họ đều được huấn luyện trong Long Vũ quân, từng là thuộc hạ của Cao Uyên, là người quen cũ.

Lý Cầu Đản quát: “Lão Cao ngươi cứ chờ xem, thành trì nước Cảnh các ngươi còn chưa bằng một nửa huyện Nguyên Giang

của lão gia nhà ta, một khắc đã là nhiều rồi.”

Nói xong Lý Cầu Đản hét lớn: “Mang pháo ra cho ta! Hai khẩu một nhóm, cách nhau năm mươi bước! Ba lượt bắn liên tiếp!”

Ba mươi hai khẩu pháo ban đầu, Triệu Khang để lại mười khẩu ở nước Càn, mang theo tổng cộng hai mươi hai khẩu.

Dưới sự chỉ huy của Lý Cầu Đản, hai khẩu một nhóm, tổng cộng mười một nhóm, binh lính bắt đầu đẩy pháo tiến lên phía trước.

Phạm vi sát thương hiệu quả của pháo là trong vòng sáu trăm bước, khoảng cách này căn bản không sợ mũi tên của quân địch trong thành.

Khoảng cách sáu trăm bước, cho dù là Chu Long cũng không bắn trúng người, ngay cả Triệu Khang vận dụng chân khí cũng vô dụng.

Chỉ có Diệp Hồng Tuyết năm xưa, võ giả tam phẩm mới có thể làm được.

Bị Lý Cầu Đản khinh thường một trận, Cao Uyên có chút không phục: “Ta xem người làm sao một khắc công phá thành trì.”

Theo Lý Cầu Đản chỉ huy đại pháo khai hỏa, rất nhanh Cao Uyên đã trợn mắt há hốc mồm.

Tường thành kiên cố kia, dưới sự oanh tạc điên cuồng của hai mươi hai khẩu pháo, không trụ được bao lâu, tường thành bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Tiếp theo, Lý Cầu Đản lệnh cho binh lính nhắm vào một chỗ oanh tạc điên cuồng, chưa đến một khắc, bức tường cao mười lăm mét bắt đầu sụp đổ.

Cao Uyên ngây người, một đám binh sĩ nước Cảnh cũng ngơ ngác.

Thác Bạt Chuẩn cùng đám người trong thành càng thêm chết lặng, nhìn tường thành vốn còn đang yên ổn, trong nháy mắt đã bị oanh tạc ra một lỗ hổng lớn, đánh trận cả đời cũng chưa từng gặp phải tình huống này, căn bản không biết nên làm thế nào.

Triệu Khang lên tiếng: “Tiến lên hai trăm bước, pháo binh bắn liên tiếp mười lượt. Cao Uyên kỵ binh chuẩn bị, Tôn Phương Bạch Hổ quân chuẩn bị, Ngô Vũ Huyền Vũ quân chuẩn bị, sau khi phá thành, xông vào phủ thành, giết sạch quân địch!”

“Tuân lệnh!”

Chúng tướng vội vàng đáp ứng, Cao Uyên hưng phấn, mẹ kiếp, đánh trận còn có thể đánh như vậy sao!

Hôm nay coi như là được mở mang tầm mắt rồi.

Theo pháo binh bắn liên tiếp mười lượt, quân địch trong thành bị oanh tạc đến choáng váng, còn chưa kịp phản ứng, ba vị hủ tướng Cao Uyên, Tôn Phương, Ngô Vũ đã dẫn người từ lỗ hổng của tường thành bị oanh tạc xông vào phủ thành.

Từ sau khi tận mắt chứng kiến binh lính Kim quốc lấy người làm lương thực, tất cả binh sĩ đều nén giận, âm thầm thề với lòng rằng sau khi gặp lại quân địch, nhất định phải trả thù thật ác liệt.

Lần này rốt cuộc cũng đợi được cơ hội rồi!

Chưa đầy nửa canh giờ, ba vị tướng quân Cao Uyên đã giải quyết xong trận chiến, giải cứu được ba vạn bá tánh phủ thành bị giam cầm.

Tiếng khóc nghẹn ngào của những người sống sót sau tai nạn lập tức tràn ngập khắp phủ thành.

Triệu Khang bước qua đông đồ nát, Thác Bạt Chuẩn bị bắt sống ở phía trước, ánh mắt thất thần, sắc mặt trắng bệch nhìn binh lính xung quanh.

Lần thứ hai rồi, hắn vẫn chưa hiểu rõ mình rốt cuộc là bại như thế nào.

Nhìn những người dân phần nô xung quanh, hắn sợ hãi đến mức tè ra quần.

Triệu Long nhìn thấy Triệu Khang đến, hung hăng nói: “Lão gia, tên vương bát đản này xử lý như thế nào?”

Nghe thấy lời Triệu Long nói, Thác Bạt Chuẩn hoảng sợ.

“Tha cho ta một mạng!”

Nhìn những người dân đang đau khổ xung quanh, Triệu Khang lạnh lùng nói: “Mọi người, có thù oán báo thù! Có oan ức báo oan!”

Lời hăn vừa dứt, lập tức có hơn mười người dân mắt đỏ hoe lao về phía Thác Bạt Chuẩn.

Nợ máu phải trả bằng máu!

Chương 587 - Hăn Đến Rồi

Dân chúng thành Phù như nước vỡ bờ, trút giận lên người Thác Bạt Chuẩn, đánh hăn ta đến chết.

Triệu Khang dám chắc, dù cha mẹ hăn có ở đây, cũng không thể nào nhận ra nổi đó là con trai mình.

Thác Bạt Chuẩn đã bị đánh đến mức không còn hình người.

Nhưng như vậy vẫn chưa thể dập tắt được lửa giận ngút trời của dân chúng thành Phù.

Tiếng khóc than vang vọng khắp nơi, Triệu Khang đành phải để Cao Uyên, vị tướng quân của Cảnh quốc, đi an ủi dân chúng.

Triệu Khang gọi Chu Long dẫn người đi bố trí phòng ngự.

Không lâu sau, Cao Uyên an ủi dân chúng xong, trở lại với vẻ mặt mệt mỏi không thể che giấu.

Triệu Khang vỗ vai hăn: “Nghỉ ngơi vài ngày đi, vết thương cũ của ngươi chưa lành hẳn đâu.”

“Quốc sư, ta không sao.” Cao Uyên xoa mặt, tuổi đời hăn mới ngoài ba mươi, nhưng lúc này trông như một người đàn ông trung niên trải qua bao sương gió.

Nhìn về phía trước, Cao Uyên siết chặt nắm đấm: “Chỉ cần ta còn sống một ngày, ta nhất định sẽ không tha cho lũ khôn kiếp đó!”

Triệu Khang gật đầu: “Sẽ còn nhiều cơ hội, được rồi, nghỉ ngơi cho khỏe, còn nhiều việc phải làm đấy!”

Cao Uyên ừ một tiếng, sau đó nhìn bức tường thành đổ nát, không khỏi nhăn mặt: “Quốc sư, các ngươi ra tay cũng thật tàn

nhẫn, thành trì này không thể sử dụng được nữa rồi.”

Triệu Khang mỉm cười: “Với hoả khí trong tay, những bức tường thành do kỹ thuật xây dựng của Cảnh quốc tạo nên cũng chẳng khác gì không có. Vì vậy, chúng ta phải nhanh chóng di chuyển những người tị nạn này đi.”

“Di chuyển họ đến Thương Châu sao?” Cao Uyên hỏi.

Triệu Khang gật đầu, đá vào đồng gạch vụn dưới chân: “Dùng hoả pháo công thành tuy hiệu quả cao, uy lực lớn, nhưng nhược điểm là sau vài đợt oanh tạc, tường thành chắc chắn không thể dùng để phòng thủ được nữa. Chúng ta không có thời gian để tu sửa, vì vậy chỉ có thể di chuyển người tị nạn đến hậu phương.”

“Muốn giành lại Ích Châu, chúng ta phải tốn không ít công sức, nhưng nói thật, hiện tại chúng ta vẫn thiếu người, vì vậy chiến tuyến tuyệt đối không thể kéo dài.”

Cao Uyên nghi ngờ: “Chúng ta có hoả khí lợi hại như vậy, còn sợ quân địch sao?”

Triệu Khang lắc đầu: “Hoả khí tuy tốt, nhưng phải có khoảng cách nhất định mới phát huy được hiệu quả.”

“Không có đủ binh lực để yểm trợ hoả pháo tấn công, một khi kỵ binh địch xông đến gần, đại pháo sẽ trở nên vô dụng. Mà thiếu hụt binh lực lại chính là nhược điểm của chúng ta.”

Duỗi lưng một cái, Triệu Khang nheo mắt: “Vì vậy, chúng ta phải từng bước một, vững chắc tiến lên, cho đến khi thu phục toàn bộ Ích Châu.”

“Hiện tại, ta lo nhất là Ký Châu và Diên Châu có thể trụ vững hay không.” Triệu Khang nói: “Nếu Diên Châu bị công phá, phía sau chính là đất kinh đô Hoa Kinh của Tịnh Châu.”

Cao Uyên suy nghĩ một chút rồi nói: “Cho dù Tề quốc công phá Diên Châu, tiến quân đến Hoa Kinh, cũng không cần quá lo lắng. Trong hoàng thành còn có năm vạn Thần Vũ quân tinh nhuệ nhất của Cảnh quốc ta. Trong thời gian ngắn, quân Tề tuyệt đối không thể công phá Hoa Kinh.”

“Vậy thì ta yên tâm rồi, vậy chúng ta tiếp tục tiến quân thôi, chiếm lấy Ích Châu, sau đó quay sang tấn công Từ Châu, cùng

Hồng Tuyết giáp kích!” Triệu Khang quyết định chiến lược cuối cùng.

Sau đó, đại quân không hề dừng lại, liên tiếp giành chiến thắng, chỉ trong vòng năm ngày đã thu phục mười sáu thành trì của Ích Châu.

Đây là do đại pháo quá cồng kềnh, vận chuyển bất tiện.

Lúc này, quân Kim ở Ích Châu đều đã biết được, có một đội quân cực kỳ mạnh mẽ đang bắt đầu tấn công bọn chúng.

Trong phút chốc, người Kim ở Ích Châu đều kinh hoàng vô cùng, có kẻ thậm chí bỏ cả thành trì đã chiếm được, quay về hội hợp với đại quân.

Trong tình huống như vậy, chủ tướng quân Kim chiếm đóng Ích Châu đương nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, hẳn tập trung toàn bộ binh mã, tổng cộng năm vạn người.

Đồng thời, hẳn phái người cấp tốc gửi thư báo cáo tình hình ở Ích Châu về đại bản doanh ở Từ Châu.

Khi Tiêu Phi Vũ đang ngồi trong quân trướng nghe tin tức từ Ích Châu, hẳn lập tức im lặng.

Cả lều trại như chìm vào tĩnh lặng chết chóc, các tướng lĩnh khác cũng không dám lên tiếng, ngoại trừ một người.

Đó là một người con gái vô cùng xinh đẹp, làn da của nàng không trắng nõn như những mỹ nhân khác, mà mang một màu lúa mì khỏe khoắn.

Nhưng ngũ quan lại vô cùng thanh tú, nổi bật là đôi mắt đen láy linh động.

Nàng ta mặc trang phục đặc trưng của người Kim, bên hông đeo một thanh đao cong, mái tóc dài được tết thành nhiều bím tóc nhỏ, sau đó búi thành một bím tóc đuôi ngựa cao ngạo.

Nàng là công chúa Kim quốc, Hoàn Nhan Cẩm, đồng thời cũng là giám quân của quân đội Kim quốc.

Nói là giám quân nhưng quyền lực thực sự vẫn nằm trong tay Tiêu Phi Vũ, Hoàn Nhan Cẩm cũng chẳng quan tâm, nàng ta vốn dĩ không phải đến đây để đánh giặc.

“Phi Vũ, huynh sao vậy?”

Nhìn thấy vẻ mặt trầm ngâm của Tiêu Phi Vũ, Hoàn Nhan Cẩm khẽ liếm môi, người Kim quốc bất kể nam nữ già trẻ đều tôn sùng anh hùng cường giả.

Từ hơn một năm trước, khi Hoàn Nhan Cẩm nhìn thấy người đàn ông tóc bạc tuần tú bên cạnh mình, bằng thực lực khủng khiếp khó lường, một mình xông pha trận mạc, chém giết vạn quân.

Cuối cùng, hắn mang thanh đao đến trước mặt phụ vương nàng, đặt ngang cổ vị Kim quốc quốc vương hiện tại.

Lúc đó, Hoàn Nhan Cẩm đã yêu hắn. Lúc đó, Tiêu Phi Vũ giống như một viên ngọc sáng chói, không một chút tì vết.

Hắn thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, ngay cả nàng, Hoàn Nhan Cẩm, thân là công chúa Kim quốc, cũng phải cúi đầu trước hắn.

Sự thật chứng minh, ánh mắt của Hoàn Nhan Cẩm không sai, Tiêu Phi Vũ xuất hiện như sao băng, quả thực là nhân vật phong lưu bậc nhất thiên hạ.

Chỉ trong vòng một tháng nắm binh quyền, hắn đã dẫn đại quân đông chinh tây thảo, diệt nhiều nước, dựng nên một Kim quốc hùng mạnh!

Sau đó, hắn chế tạo thuốc súng, khai hoang trồng khoai lang, khiến người Kim vốn quen ăn thịt bò thịt dê, được ăn rau củ quý hiếm.

Mặc dù chỉ là một loại rau, nhưng cũng khiến người Kim từ trên xuống dưới coi hắn như thần minh.

Vô số người ca tụng công lao của hắn, cũng có vô số người ghen ghét năng lực của hắn.

Nhưng người đàn ông này dường như chưa bao giờ biết vui buồn là gì, nàng chưa từng thấy Tiêu Phi Vũ vì bất kỳ ai hay bất kỳ chuyện gì mà lộ ra vẻ mặt vui mừng hay phẫn nộ.

Tất cả mọi thứ của hắn đều thu hút Hoàn Nhan Cẩm.

Vị công chúa của hàng vạn con dân Kim quốc này thậm chí đã nghĩ đến, sau này nàng nguyện ở bên cạnh hắn, để Tiêu Phi Vũ làm vương của người Kim!

Vì vậy, khi nhìn thấy Tiêu Phi Vũ im lặng, thậm chí trong mắt còn thoáng chút bất an, Hoàn Nhan Cẩm vô cùng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Tiêu Phi Vũ lộ ra thần sắc như vậy.

Giống như đang sợ hãi điều gì.

Đối mặt với câu hỏi của Hoàn Nhan Cẩm, Tiêu Phi Vũ im lặng hồi lâu, cuối cùng ánh mắt lại rơi vào bản báo cáo về Ích Châu.

“Hắn đến rồi!”

Chỉ vồn vện ba chữ ngắn ngủi, lúc Tiêu Phi Vũ nói ra, hai tay hắn không khỏi run lên.

Trái tim đang yên lặng bỗng chốc trở nên xao động, là sự phấn khích, bất an, sợ hãi và cả lòng căm thù mãnh liệt.

Gần hai năm nay, gần như mỗi một khoảng thời gian, trong mơ Tiêu Phi Vũ đều xuất hiện bóng dáng đó.

Người nợ xuất hiện vào lúc giấc mộng đẹp của hắn sắp thành hiện thực, sắp được thống trị thiên hạ, chém nát tất cả mọi thứ của hắn.

Cướp vương miện, lột long bào của hắn! Ép hắn phải rời xa quê hương!

Lẽ ra hiện giờ ngồi trên ngai vàng, nắm trong tay hàng triệu quân, có thể khuấy đảo cục diện thiên hạ, ngay cả Cảnh quốc cũng sắp bị hủy diệt trong tay hắn.

Tiêu Phi Vũ không có gì phải sợ hãi, nhưng trái tim hắn vẫn run sợ.

Tất cả chỉ vì, hắn đến rồi!

Chương 588 - Lấy Người Bảo Vệ Đất Nước

“Hắn tới rồi?”

“Ai?”

Giữa doanh trường, chỉ có Hoàn Nhan Cẩm dám lên tiếng, đôi mắt đen láy ánh lên vẻ tò mò.

Tiêu Phi Vũ thản nhiên đặt bản báo cáo quân tình xuống, nhàn nhạt đáp: “Dùng lời của người mà nói, chính là một người tởa ra ánh sáng chói lọi.”

“Không thể nào!” Hoàn Nhan Cẩm khịt mũi. “Thiên hạ này làm gì có ai sánh bằng người!”

Tiêu Phi Vũ khẽ cười. “Thiên hạ rộng lớn, vô kỳ bất hữu, không có gì là tuyệt đối.”

“Vậy ta sẽ giết hẳn!” Hoàn Nhan Cẩm hừ lạnh. Tu vi của nàng rất cao, chỉ kém một bước là đột phá tam phẩm. Trước khi Tiêu Phi Vũ xuất hiện, nàng chính là cao thủ số một trên thảo nguyên.

Tiêu Phi Vũ nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh. “Cho người một lời khuyên, đừng đi. Nếu không người sẽ chết.”

Hoàn Nhan Cẩm không hề tức giận vì lời nói của Tiêu Phi Vũ, ngược lại còn nở nụ cười vui vẻ, nàng tiến lại gần, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn tú kia. “Người đang quan tâm ta sao?”

“Ta chỉ đang nói sự thật thôi. Còn nữa, trong quân doanh, dù là công chúa cũng phải tuân thủ quân luật, lần sau chớ tái phạm.”

Đứng dậy, phớt lờ Hoàn Nhan Cẩm đang bắt đầu giận dữ, Tiêu Phi Vũ lên tiếng: “Nghe lệnh!”

Tất cả các tướng lĩnh trong lều lập tức nghiêm nghị.

“Mã Hách Kỳ! Thác Bạt Ngôn! Cổ Lý Mộc! Da Luật Hồi! Mệnh cho năm người các người dẫn quân tấn công Từ Châu thành, bất kể thương vong, tóm lại, phải bắt chấp tất cả, trong vòng tám ngày, bốn soái muốn nhìn thấy các người công phá Từ Châu!”

“Tuân mệnh!”

Năm người được điểm danh vội vàng đứng dậy, một người do dự một chút rồi hỏi: “Vương gia, có nên sử dụng Ngọc Toái quân hay không?”

Tiêu Phi Vũ nhìn hẳn, mỉm cười. “Người nghĩ sao?”

“Mặt tướng hiểu rồi!”

Ánh mắt xuyên qua tấm rèm của doanh trướng, dường như đã nhìn thấy bóng dáng kia, Tiêu Phi Vũ cuối cùng cũng để lộ một nụ cười chân thật.

Ngươi quả nhiên lợi hại, nhanh như vậy đã đánh bại đại quân Chu quốc rồi.

Ta không tin lần này, ngươi còn có thể xoay chuyển càn khôn!

Một đợt tấn công mới lại bắt đầu, mãnh liệt hơn nhiều so với trước.

Trong thành Từ Châu, đại diện náo nhiệt người ra vào, Từ Ninh và Diệp Hồng Tuyết không ngừng xem xét các bản báo cáo quân tình từ khắp nơi gửi về.

Có thắng có thua, tình hình không mấy khả quan.

Đôi mắt của nữ tử có chút mệt mỏi, nàng xoa xoa mi tâm.

Từ Ninh bên cạnh nhìn thấy, không khỏi cảm khái, nữ chiến thần năm xưa rốt cuộc cũng đã tàn lụi.

Nếu không, trận chiến này có lẽ đã không khó đánh đến vậy.

Ngày xưa, Diệp Hồng Tuyết có thể trở thành nữ tướng quân, đó không phải là không có lý do, tất cả đều là do nàng liều mình chém giết mà có được.

Mỗi khi có chiến sự, nàng đều xông pha trận mạc, khi hai quân giao chiến, con tuấn mã Tuyết Ảnh của nàng luôn là con ngựa lao lên nhanh nhất.

Cho đến tận bây giờ, trong số các vị tướng lĩnh có tiếng tăm lừng lẫy của bốn nước, kỷ lục chém địch của Diệp Hồng Tuyết vẫn luôn đứng đầu.

Có thể nói là tiền vô cô nhân, hậu vô lai giả.

Chỉ là bây giờ, khó có thể nhìn thấy bóng dáng áo xanh xông pha trận mạc đó nữa.

Nghĩ đến đây, Từ Ninh buông bản báo cáo trong tay xuống, cười nói: “Diệp đại nhân?”

“Từ soái.” Diệp Hồng Tuyết nhìn sang.

Từ Ninh cười ha hả. “Ta đã muốn nói từ lâu rồi, Diệp đại nhân hay là trở về Hoa Kinh thành đi.”

Diệp Hồng Tuyết cau mày. “Lão soái đây là ý gì? Chẳng lẽ cho rằng Diệp Hồng Tuyết ta bây giờ đã thành bình hoa rồi sao?”

Từ Ninh cười khỏ. “Lời này của Diệp đại nhân thật là oan uổng cho lão phu rồi, nhưng người ở lại đây không bằng ở Hoa Kinh thành có tác dụng hơn.”

“Vì sao?” Diệp Hồng Tuyết khó hiểu.

Từ Ninh xoa xoa vai, cười nói: “Nói thật, Diệp đại nhân đừng giận. Bây giờ theo ta thấy, Diệp đại nhân ở chiến trường này chỉ có thể làm những việc như phân tích tình hình chiến sự, những việc này một chủ bút tùy quân cũng có thể làm được.”

“Nhưng người ở Hoa Kinh thành thì khác, nói cho cùng, tình hình nguy cấp nhất hiện nay không phải là Từ Châu, mà là Diên Châu.”

Diệp Hồng Tuyết vẫn còn chưa hiểu.

Từ Ninh chậm rãi nói: “Hiện tại, quân địch do Tiêu Phi Vũ chỉ huy, binh lực như thế nào chúng ta đều nắm rõ, cho dù hắn có chiêu trò gì đi nữa, tiếp tục đánh nhau thì kết quả cuối cùng cũng chỉ là lưỡng bại câu thương.”

“Nhưng Diên Châu thì khác, mấy chục vạn quân Tề đang ngày đêm tiến công, muốn công phá Diên Châu, đánh thẳng vào Hoa Kinh thành.”

“Tuy kinh thành có năm vạn Thần Vũ quân, nhưng nếu quân Tề thực sự áp sát thành, năm vạn Thần Vũ quân cũng không thể giải quyết được vấn đề, thậm chí còn có khả năng bị vây hãm đến chết.”

Từ Ninh thở dài. “Chỉ cần chúng ta bị kiềm chế ở đây một ngày, kinh thành sẽ nguy hiểm thêm một phần. Vì vậy, ta muốn Diệp đại nhân dẫn theo ba vạn Thanh Long quân đến Hoa Kinh thành đóng giữ.”

Khuôn mặt lạnh lùng như sương, Diệp Hồng Tuyết lạnh lùng nói: “Nếu thật sự như vậy, ba vạn Thanh Long quân cũng không thể giải vây cho kinh thành.”

“Khác nhau.”

Từ Ninh mỉm cười, ánh mắt tinh quái. “Ngươi và đội quân này ở đâu, người đó sẽ xuất hiện ở đó.”

Diệp Hồng Tuyết sững sờ, sau đó bừng tỉnh. “Ý của ngài là Triệu Khang?”

Từ Ninh gật đầu, cầm lấy bản báo cáo vừa xem xong trên bàn. “Tin tức mới nhất từ Ích Châu và Thương Châu, quốc sư của chúng ta đã dẫn quân thu phục được 1/3 thành trì của Ích Châu, đi đến đâu đều thế như chẻ tre, khiến cho quân địch khiếp vía.”

Diệp Hồng Tuyết vui mừng nhận lấy bản báo cáo, không nhịn được thốt lên: “Thật tốt quá!”

Từ Ninh bất đắc dĩ nói: “Tốt thì tốt thật, chỉ là Diệp đại nhân, quốc sư rồi cuộc vẫn bị ảnh hưởng bởi chính bản thân mình.”

“Ý ngài là sao?” Diệp Hồng Tuyết ngần ngừ.

Từ Ninh đứng dậy, chấp tay sau lưng đi vài bước. “Tuy lão phu không biết quốc sư làm cách nào để thu phục những vùng đất đã mất này. Nhưng nhìn vào sức chiến đấu mạnh mẽ mà đội quân do quốc sư lãnh đạo thể hiện.”

“Tốc độ quân man di công phá Thương Châu hoàn toàn không thể so sánh với tốc độ quốc sư đánh lui quân Tề.”

“Nếu là lão phu thống lĩnh, sẽ không tấn công từ phía Ích Châu, mà sẽ từ Thương Châu đánh thẳng về phía tây, trực tiếp đánh vào Diên Châu, giải vây cho Diên Châu.”

“Nói cho cùng, mối đe dọa thực sự của chúng ta hiện nay là quân Tề đến đục nước béo cò. Chúng mới là mối đe dọa lớn nhất.”

Từ Ninh lo lắng nói: “Tiêu Phi Vũ hiện tại mỗi ngày đều đánh liều chết với chúng ta, hoàn toàn không quan tâm đến tổn thất binh lực. Cuối cùng, quân ta chết, hắn cũng tàn. Quân Tề có thể thừa cơ hủy diệt hoàn toàn Cảnh quốc.”

“Đây cũng là lý do tại sao Long Hàm từ khi tham chiến đến nay lại đánh thận trọng như vậy. Cuối cùng tiêu diệt Cảnh quốc chúng ta không phải là Tiêu Phi Vũ, mà là Tề quốc!”

“Điều này...” Diệp Hồng Tuyết sững sờ.

Từ Ninh nhẹ giọng nói: “Quốc sư chưa chắc đã không nghĩ đến điểm này, nhưng hắn vẫn chọn thu phục Ích Châu trước, một mặt có thể là do biết được sự tồn tại của Thần Vũ quân từ chỗ Cao Uyên. Thứ hai...”

Từ Ninh nhìn Diệp Hồng Tuyết. “Chính là Diệp đại nhân người đang ở đây...”

Diệp Hồng Tuyết hiểu ra, ý của Từ Ninh là, nàng ở đây.

Để đảm bảo an toàn cho nàng, Triệu Khang sẽ chọn tấn công từ hướng đó, cho đến khi Diệp Hồng Tuyết hoàn toàn an toàn.

Từ Ninh nheo mắt. “Tiêu Phi Vũ nhất định còn có thủ đoạn gì đó chưa thi triển ra, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, nếu Từ Ninh ta chết cùng với hơn ba mươi vạn binh mã Cảnh quốc này, thì Tiêu Phi Vũ cuối cùng sẽ chết nhiều người hơn.”

Nói xong, Từ Ninh quay người nhìn Diệp Hồng Tuyết. “Vì vậy, lão phu muốn dùng Diệp Hồng Tuyết người để bảo vệ căn cơ của Cảnh quốc ta!”

Chương 589 - Tin Dữ

Ngồi trên lưng ngựa, Diệp Hồng Tuyết tâm sự nặng trĩu, ánh mắt không khỏi nhìn về phía sau, nhìn về phía thành trì cao lớn của Từ Châu.

Lời nói cuối cùng của Từ Ninh tiết lộ quá nhiều thông tin.

Vị Hộ Quốc Công của nước Cảnh này, căn bản không hề nghĩ rằng cuối cùng nước Cảnh sẽ giành được chiến thắng trong cuộc chiến này với Tiêu Phi Vũ.

Thậm chí, Từ Ninh đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, kéo quân đội của Tiêu Phi Vũ cùng chết chung.

Cuối cùng để Triệu Khang đến kết thúc tất cả, đây là điều mà Từ Ninh tự nhận thấy mình có thể làm tốt nhất.

Khi nhận được chiến báo từ Ích Châu, trong lòng Từ Ninh đã hiểu rõ.

Cho dù Triệu Khang cuối cùng có chiếm được Ích Châu và cùng hãn giáp công Tiêu Phi Vũ, thì sự chênh lệch về quân số vẫn quá lớn.

Hơn nữa, Tiêu Phi Vũ trong khoảng thời gian này hoàn toàn không tiếc thương vong, lựa chọn cách đánh liều mạng, không ngừng tiêu hao binh lực của nước Cảnh.

Từ Ninh đoán ra ý đồ của đối phương, chờ đến khi Triệu Khang thu phục Ích Châu, mang theo mười mấy vạn đại quân đến chiến trường.

Vậy thì nước Cảnh còn có thể giữ lại được bao nhiêu binh lực? Hai mươi vạn hay mười vạn?

Hoặc là ít hơn!

Từ Ninh trầm nghĩ, cuối cùng có chút bất đắc dĩ, Tiêu Phi Vũ đây là hoàn toàn muốn dùng mạng người để đổi lấy sự diệt vong của nước Cảnh.

Về phần tại sao lại làm như vậy, ban đầu Từ Ninh còn có chút không hiểu, sau mới nghĩ thông.

Bởi vì nói cho cùng, người khiến cho Tiêu Phi Vũ phải tha hương cầu thực, giấc mộng đế vương tan vỡ chỉ có hai người.

Một là Triệu Khang, hai là Cảnh Đế Ngô Như Long.

Thậm chí người sau còn nặng hơn người trước.

Nếu như năm đó Ngô Như Long không ra tay, cho dù Triệu Khang có mang người giết trở về, đối mặt với một Tiêu Phi Vũ đã là Nhị phẩm hạ tằng.

Thì những người đó của hãn vẫn chỉ là món đồ chơi mà Tiêu Phi Vũ có thể tùy ý nhào nặn.

Nhưng Tiêu Phi Vũ thế nào cũng không ngờ tới, Triệu Khaảng lại có thể mời được cả Ngô Như Long đến nước Càn.

Trận chiến đó nếu không phải Ngô Như Long là hoàng đế nước Cảnh, không tiện cùng Tiêu Phi Vũ lấy mạng đổi mạng.

Thì hãn ta giờ này đã xuống xuôi vàng rồi.

Chính vì vậy, Tiêu Phi Vũ hận Ngô Như Long không kém gì Triệu Khang!

Hắn ta muốn Triệu Khang nếm thử mùi vị trắng tay như hắn ta, còn đối với Ngô Như Long, hoàng đế nước Cảnh này, còn có chuyện gì nhục nhã hơn là mất nước?

Chính bởi vì nghĩ thông suốt những điều này, Từ Ninh mới hiểu, trong lòng Tiêu Phi Vũ, nước Cảnh nhất định phải diệt vong.

Còn về việc diệt vong trong tay ai, đều không quan trọng.

Dù sao cũng là do một tay Tiêu Phi Vũ hắn ta gây ra, mà Triệu Khang cũng đã nghĩ đến điểm này.

Nhưng đúng như Từ Ninh đã nói, Triệu Khang chung quy vẫn là quá coi trọng Diệp Hồng Tuyết, cho nên mới lựa chọn một phương thức an toàn nhất.

Bất kể như thế nào trước tiên phải đảm bảo an toàn cho Diệp Hồng Tuyết là được, thậm chí trong tình huống này, Từ Ninh còn nghĩ ác hơn một chút.

Nước Cảnh diệt vong, đối với nước Càn đã bộc lộ dã tâm mà nói, chưa hẳn đã là chuyện xấu!

Cho nên Từ Ninh quyết định đánh cược một lần nữa.

Cũng giống như năm đó hắn đánh cược Triệu Khang có thể biến Kim Lâm Quan thành một bãi bùn nhão, khiến cho nước Tề và nước Chu sa lầy vào trong đó.

Cuối cùng là Cao Uyên, vị tướng quân nước Cảnh này xuất hiện xoay chuyển cục diện chiến tranh.

Lần này hắn đánh cược, Diệp Hồng Tuyết ở đâu, Triệu Khang sẽ dẫn quân đánh đến đó! Cũng đến lúc đó, chỉ cần đại tướng nước Tề là Long Hán Việt càng tiến gần đế đô nước Cảnh, thì hòng súng của Triệu Khang sẽ càng gần Long Hán Việt!

Đứng trên tường thành, nhìn giang sơn đã đổ nát, Từ Ninh tóc bạc phơ, khí chất ung dung, khẽ nhắm mắt lại.

“Lần này chỉ cần đánh cược thắng, như vậy ta đã thắng tất cả mọi người.”

Thắng Tiêu Phi Vũ muốn nước Cảnh diệt vong, thắng nước Tề, cũng thắng nước Càn đã bộc lộ dã tâm hay nói cách khác là thắng Triệu Khang?

Nghĩ đến đây, Từ Ninh mỉm cười: “Quốc sư, đừng trách lão phu lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Trong lúc mơ hồ trên bầu trời xuất hiện một khuôn mặt, là Từ Kiệt đã chết vì Triệu Khang.

Từ Ninh xoay người chậm rãi đi về phía án thư kia.

Vẫn còn nhớ vợ mất sớm, trước khi chết cầu xin hẩn chăm sóc con trai thật tốt, nhưng hẩn chung quy là không làm được.

Hộ Quốc Công Từ Ninh, cả đời hổ thẹn với vợ con, duy chỉ không hổ thẹn với Đại Cảnh!

...

Ngày mười chín tháng năm.

Triệu Khang và Cao Uyên một lần nữa dẫn theo đại quân công phá thành Ích Châu, ban đầu hai bên cộng lại mười hai vạn quân.

Trải qua gần một tháng đại chiến, thương vong lại không đến một vạn, điều này quả thực có chút khủng bố.

Kể từ thành trì lớn nhỏ của Ích Châu, hai phần ba đã được thu phục.

Binh mã nước Kim ở toàn bộ Ích Châu, từ ban đầu bảy tám vạn giảm mạnh xuống còn chưa đến ba vạn, chỉ có thể không ngừng rút lui về hướng Từ Châu, Cổ Châu.

Chiến kỳ chữ Triệu của nước Càn đi đến đâu quân địch đều tan tác chạy trốn.

Nhưng Triệu Khang đã hạ tử lệnh, nợ máu trả bằng máu, không tiếp nhận đầu hàng và tù binh.

Vì vậy, tất cả quân địch bị bắt trong các thành trì bị công phá đều bị chém đầu, chất thành từng đống kinh quan, dùng để uy hiếp quân địch.

Hiện tại trong miệng quân địch, đều gọi Triệu Khang là Triệu ác quỷ.

Cao Uyên hưng phấn chạy đến trước mặt Triệu ác quỷ trong mắt quân Kim, kích động vô cùng: “Quốc sư! Bây giờ chúng

ta e là có thể quay đầu tiến về phía bắc, hội hợp với lão soái rồi!”

Triệu Kháng mỉm cười gật đầu: “Cũng sắp được rồi, lão soái đã thủ vững nhiều ngày như vậy, chúng ta cũng nên để hắn nghỉ ngơi một chút.”

Cao Uyên vui vẻ vỗ vỗ nòng súng nóng hổi bên cạnh: “Có thứ đồ chơi này, nhất định phải cho tên nhóc Tiêu Phi Vũ kia ném thử một chút!”

Đúng lúc hai người đang bàn bạc kế hoạch, một gã quân Cảnh vội vàng chạy tới: “Triệu soái, Cao tướng quân! Thương Châu khẩn cấp đưa thư!”

Triệu Kháng và Cao Uyên đều sững sờ, vội vàng nhận lấy mở ra xem, Cao Uyên lập tức kinh hãi: “Quân Tề công phá Diên Châu đã tiến quân vào Tịnh Châu, ba ngày liên tiếp công phá mười lăm thành! Sao có thể như vậy!”

Triệu Kháng ánh mắt trầm xuống, hắn nhìn thấy nội dung nửa đoạn sau, trong lòng cười khẩy.

Tên Ngu Hùng này, người mẹ nó đúng là cho ta một bất ngờ lớn.

Nửa đoạn sau của thư nói rằng, có hơn mười vạn quân đội nước Chu gia nhập quân Tề, cùng quân Tề với tốc độ chớp nhoáng công phá Diên Châu.

Quân đội nước Chu này không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là đội quân bại trận do Ngu Hùng dẫn đầu.

Có lẽ là nghĩ đến việc lúc này trở về nước Chu, chắc chắn sẽ bị Lý Mộc Dịch trừng phạt một trận.

Vậy chi bằng quay đầu đi theo quân Tề cùng đánh nước Cảnh.

Mẹ kiếp, Triệu Khang có đại bác! Lão tử không đánh lại, còn không đánh lại được bọn người nước Cảnh?

Có thêm mười mấy vạn người của Ngu Hùng gia nhập, hai quân hợp lực, thế là san bằng luôn Ký Châu và Diên Châu.

Tịnh Châu cũng bị cướp mất mười lăm thành, theo tốc độ này tới đa mười ngày nữa, sẽ đánh tới kinh đô Hoa Kinh.

“Quốc sư!” Cao Uyên trong lòng lo lắng.

Nếu chỉ là quân Tề thì hấn cũng không lo lắng lắm, nhưng hiện tại lại thêm mười mấy vạn người.

Đủ để bao vây Hoa Kinh.

Nếu để đô bị công phá, vậy thì toi đời.

Trong lòng Triệu Khang bắt đầu đấu tranh, là hiện tại nếu tiến về phía bắc hội hợp với Từ Ninh giáp công Tiêu Phi Vũ, hay là quay đầu chi viện Hoa Kinh.

Lý trí mách bảo hấn hiện tại hội quân với Từ Ninh, trong thời gian ngắn cũng không diệt được Tiêu Phi Vũ.

Nhưng lại có một giọng nói không lý trí nói cho hấn biết, nên đánh Tiêu Phi Vũ, chỉ có giết chết hấn ta, mình mới có thể cao giắc vô ưu, nữ đế bệ hạ và những người khác sau này cũng sẽ không còn bị bất kỳ uy hiếp nào nữa!

“Để ta suy nghĩ một chút.”

Triệu Khang hít sâu một hơi, hướng về phía xa đi tới.

Chu Long và những người khác cũng biết được chiến báo, giải tán những người khác, với tư cách là phó soái, Chu Long đi tới bên cạnh Triệu Khang.

“Quốc sư, có câu không biết có nên nói hay không.”

Chương 590 - Không Phụ Lòng

Lòng người vốn là thứ không chịu nổi sự dò xét.

Từ xưa đến nay đều như vậy, khi thứ chôn giấu trong lòng bị người khác đào xới, bày ra trước mặt đầy máu me, muốn tiếp tục giả vờ không thấy cũng khó.

Lúc này Triệu Khang chính là như vậy, bốn chữ “Hoàng bào gia thân” thoát nhìn đơn giản.

Nhưng ngoại trừ bản thân Triệu Khuông Dận, ai có thể biết rõ biến cố Trần Kiều năm đó có phải là mưu đồ của hấn hay không?

Trùng mắt nhìn Chu Long trước mặt, Triệu Khang không nói gì.

Chu Long lại sốt ruột: “Quốc sư! Đây chính là trời ban cơ hội tốt! Một khi bỏ lỡ, về sau muốn có cơ hội thế này không biết phải đợi đến bao giờ!”

“Không cần để ý Hoa Kinh thành! Chúng ta xuất binh bắc thượng hội quân với Cảnh quân, trước tiên đánh bại tên tiểu tử Tiêu Phi Vũ, nếu không Đại Càn khó mà yên ổn!”

“Chỉ cần diệt được Tiêu Phi Vũ, một Chu Tề nhỏ nhỏ không đáng lo ngại, huống chi Cảnh quốc còn có binh mã dự bị.”

Triệu Khang ngơ ngác nhìn Chu Long: “Người thật sự là tự tin thái quá rồi, từ bao giờ Chu Tề trong mắt người lại trở nên không đáng lo ngại như vậy?”

“Quốc sư, ngài đừng nói sang chuyện khác!”

Chu Long sốt ruột, khuyên nhủ hết lời.

“Đến lúc đó tam quốc suy yếu, Đại Càn ta dựa vào hỏa pháo độc tôn! Thật sự có cơ hội thống nhất thiên hạ! Ngài còn do dự gì nữa?”

“Chẳng phải ngài từng nói muốn cấm cò Đại Càn trên từng tấc đất, để tên tuổi Hoàng thượng lưu danh sử sách hay sao?”

“Hiện nay trong nước, ngài và Hoàng thượng quân thần một lòng, văn võ bá quan đồng tâm hiệp lực, chúng ta chỉ thiếu một cơ hội như vậy!”

“Bây giờ cơ hội đến rồi, chỉ cần không để ý Hoa Kinh thành, diệt trừ Tiêu Phi Vũ, thiên hạ này sẽ nằm trong tầm tay!”

Thấy Triệu Khang không có phản ứng, Chu Long hận không thể đánh ngất hẳn rồi tự mình hạ lệnh: “Quốc sư, ta biết chúng ta và Cảnh quốc là minh quốc, nhưng trên đời không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh hằng. Chẳng phải ngài luôn tự xưng là thương nhân sao? Tại sao đến lúc kiếm tiền lớn như vậy lại chùn bước?”

“Chỉ cần ngài hạ lệnh! Chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, một vạn quân Cao Uyên kia, chúng ta không cần quản, cứ nhắm thẳng Từ Châu mà đánh! Hiện tại mà không ra tay!”

Chu Long hận sắt không luyện được thành thép nói: “Chờ đến khi sau này Huyền Sách hoàng tử đăng cơ xưng đế, chúng ta còn tìm đâu ra cơ hội tốt như vậy nữa!”

Triệu Khang trợn mắt: “Sao ngươi không khuyên ta trực tiếp tạo phản xưng đế luôn đi, đến lúc đó Chu đại tướng quân ngươi, chẳng phải thành công thần phò tá mình quân sao?”

Chu Long ho khan hai tiếng, vốn tưởng mình đã đủ gan dạ, không ngờ Triệu Khang dám nói ra loại lời này, quả nhiên là quốc sư.

Hắn lầm bầm một câu: “Cứ cái mối quan hệ giữa ngài và Hoàng thượng, ngày nào cũng ngủ lại tẩm cung, không chừng ngài vừa nói, Hoàng thượng lập tức nhường ngôi cho ngài đấy.”

“Mẹ kiếp! Ngươi đừng có nói bậy bạ! Cái gì mà ngày nào cũng ngủ lại hoàng cung! Đây là vu khống! Ta kiện ngươi tội phi báng đấy!”

Triệu Khang khó được có chút chột dạ.

Chu Long giục giã: “Được rồi được rồi, ta phi báng ngươi, sau này ngươi lại chém ta, bây giờ chúng ta trước tiên đi hạ lệnh bắc thượng đánh cho tên Tiêu Phi Vũ kia toi bờ hoa lá!”

“Mẹ kiếp! Ngươi là chủ soái hay ta là chủ soái!”

Triệu Khang mắng một câu, ánh mắt lại nhìn thẳng về phía trước, lúc này hắn rất muốn có một điều thuốc châm lên.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng Triệu Khang biết rõ, chút toan tính nhỏ bé mà hắn luôn giấu kín trong lòng đã bị Chu Long moi ra, bày ra trước mặt đầy máu me.

Không biết từ bao giờ, giấc mơ của hắn từ một tên địa chủ ăn no chờ chết đã biến thành muốn quét ngang thiên hạ.

Trong đó có một phần là vì Nữ Đế bệ hạ, nhưng Triệu Khang càng hiểu rõ hơn, phần lớn còn có dã tâm không biết từ bao giờ đã nảy sinh trong lòng hắn.

Có lẽ là do ở vị trí nào thì làm việc nấy, khi mọi người đều gọi hắn là quốc sư, khi hắn thử dùng thân phận quốc sư để suy nghĩ và làm việc.

Tâm tính của hắn đã bắt đầu thay đổi.

Nhìn thấy Đại Càn từng bước trở nên cường thịnh dưới sự lãnh đạo của mình, Triệu Khang thỉnh thoảng lại nghĩ đến một

vấn đề mà hấn không muốn đối mặt.

Mình muốn Đại Càn trở nên cường thịnh, giúp Đại Càn thống nhất thiên hạ.

Vậy Cảnh quốc thì sao?

Hai nước cùng tồn tại?

Nghe thì có vẻ tốt đẹp, nhưng đừng nói người khác, ngay cả bản thân Triệu Khang cũng không tin.

Đạo lý “Một núi không thể có hai hồ”, trẻ con cũng đều hiểu, đặc biệt là khi hai nước càng ngày càng cường thịnh.

Tình huống này sẽ càng ngày càng rõ ràng.

Quả thực như Chu Long đã nói, tình hình hiện tại đúng là một cơ hội trời ban!

Mà cơ hội này, hấn đã sớm nhìn thấy từ lúc ở Phi Yến quan của Đại Càn.

Nếu không thì lúc đó cũng sẽ không nói với Ngũ Hùng câu nói cuối cùng kia.

Chỉ là bây giờ xem ra, Ngũ Hùng có chút hiểu lầm ý của hấn, cho nên mới vội vàng chạy đến đánh Cảnh quốc như vậy.

Triệu Khang thở dài một tiếng, Chu Long mừng rỡ, tưởng rằng vị quốc sư sáng suốt trong lòng mình cuối cùng đã hạ quyết tâm.

Kết quả lại nghe thấy Triệu Khang bất đắc dĩ nói: “Nếu là Tào Mạnh Đức, chắc là sẽ không khó khăn lựa chọn như vậy.”

“Tào Mạnh Đức?”

Chu Long ngẩn người: “Ai vậy?”

“Một vị hùng chủ, ta rất thích nhân vật này.”

Triệu Khang đứng dậy nói: “Nhưng ta không phải hấn ta, cũng không phải là hùng chủ gì. Năm đó Cảnh Đế Ngô Như Long vào Đại Càn giúp ta trừ khử Tiêu Phi Vũ, giúp đỡ rất nhiều. Chu quốc hoàng tử Lý Mộc Thanh, Tề quốc vị Hán vương gia kia đều bị ta giết chết, Hồng Tuyết vì giúp ta gánh vác, trên Sinh Tử Đài chém giết hai tên cao thủ tam phẩm, bản thân bị thương nặng.”

“Sau đó, ở Lục Bình Cốc Nữ Đế bị hãm hại, rơi vào cảnh thập tử nhất sinh. Hồng Tuyết đem khuya xông vào trăm dặm cứu được Nữ Đế.”

“Kim Lâm quan chúng ta bị vây khốn, lại là Hồng Tuyết một mình xông pha vào vạn quân, không có nàng ta thì ta đã sớm thối rữa rồi, cuối cùng thậm chí còn dâng toàn bộ công lực cho ta.”

“Ngoài Thông Châu chúng ta bị đại quân bao vây, Từ Ninh phải ký binh Cao Nguyên tập kích, mới có thể chuyển bại thành thắng, phải biết là lão tướng quân và ta còn có thù giết con.”

Triệu Khang cười toe toét: “Hơn nữa ta và Thái tử Ngô Quan Hải cũng là bằng hữu, Vũ Vương Ngô Thiên Hổ là nửa sư phụ võ đạo của ta.”

“Cảnh Đế Ngô Như Long từng nói với ta, Đại Càn không phụ Cảnh, Cảnh không phụ Đại Càn. Thật ra hắn muốn nói là Triệu Khang không phụ Cảnh, Cảnh không phụ Triệu Khang.”

“Cảnh quốc có thể diệt vong, nhưng không thể diệt vong trong tay Triệu Khang ta, diệt vong dưới sự tính toán của Triệu Khang ta.”

“Sau này, ai muốn Cảnh quốc diệt vong, ta sẽ giết kẻ đó trước! Chu Long truyền lệnh của ta, Ngô Vũ dẫn theo ba vạn Huyền Vũ quân, một vạn Chu Tước quân, trong đó có năm ngàn Thần Lô quân, một vạn phụ binh, sáu khẩu hỏa pháo. Diệt trừ tàn quân còn sót lại ở Ích Châu!”

“Những người còn lại đi theo bản soái tây tiến chi viện Hoa Kinh thành!”

“Quốc sư!”

Hai tiếng kinh hô, một là của Chu Long, một là của Cao Uyên chạy tới sau.

Mặc dù khoác trên mình áo giáp, Cao Uyên vẫn đỏ hoe đôi mắt, hai đầu gối quỳ xuống đất: “Cao Uyên ta! Thay mặt Cảnh quốc tạ quốc sư!”

Khi nghe thấy Chu Long và Triệu Khang tránh sang một bên bàn bạc, hắn đã hoảng hốt.

Hắn đâu phải kẻ ngốc, ngược lại có thể làm tướng quân, đối với việc nắm bắt thời cơ chiến đấu tự nhiên là có tố chất quân sự tương đối.

Sau khi hoàn hồn lại nghĩ giống hệt Chu Long, cho nên vội vàng đến tìm Triệu Khang.

Kết quả lại nghe được những lời Triệu Khang vừa nói, khoảnh khắc này Cao Uyên không cầm được nước mắt.

Triệu Khang xoay người vội vàng đỡ Cao Uyên dậy: “Triệu Khang hổ thẹn. Tướng quân yên tâm, đời này ta làm nhiều chuyện hèn hạ, nhưng... Cảnh quốc chưa từng phụ ta, Triệu Khang ta cũng tuyệt không phụ Cảnh!”

Trong nháy mắt, giống như viên ngọc quý bị bụi bẩn che lấp được gột rửa sáng bóng, tâm hồn trong suốt như lưu ly, khí thế bát phương hội tụ!

Vừa là một cửa ải tâm lý, cũng là một lần trưởng thành nữa.

Triệu Khang nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận sự thăng tiến trong giây phút này, Cao Uyên kinh hãi trừng lớn mắt nhìn Triệu Khang lúc này.

Áp lực cường đại như vậy, so với Ngô Như Long ẩn nhẫn như thần long, hắn chỉ cảm nhận được trên người Ngô Thiên Hổ và Diệp Hồng Tuyết năm đó.

Chương 591 - Dắt chó đi dạo

Tục ngữ có câu “Sái ông thất mã, yên tri phi phúc”, có lẽ là như vậy.

Triệu Khang hiểu rõ thiên phú võ đạo của bản thân không cao, thậm chí trong miệng Diệp Hồng Tuyết còn bị đánh giá là cực kém.

Tuy nhiên, hắn chưa bao giờ lơ là việc tu luyện, chỉ là mãi không thể đột phá được bình cảnh.

Mặc dù Diệp Hồng Tuyết từng nói với hắn, sau khi đạt đến Tứ phẩm, việc tu luyện chân khí chỉ là một phần, quan trọng nhất là sự lĩnh ngộ về cảnh giới và tâm cảnh.

Nhưng mỗi khi nghĩ đến Tiêu Phi Vũ, tên quái vật phi nhân loại kia lại là đối thủ của mình, hắn làm sao có thể không nóng vội.

Nhưng loại chuyện này chẳng khác gì thái giám vào động phòng, nóng vội cũng vô dụng.

Chỉ là không ngờ, hôm nay lại vì Chu Long thúc giục, mà khiến hắn vượt qua được bình cảnh kia.

Giây phút này, Triệu Khang thậm chí không cần cố ý điều động chân khí, hắn đã có thể cảm nhận được trong cơ thể mình dòng chân khí cuộn cuộn như Hoàng Hà đang cuộn trào dữ dội.

Cảm giác chân khí như cánh tay sai khiến, trong đó có mùi vị tuyệt diệu khó có thể diễn tả bằng lời.

Cưỡi trên lưng chiến mã, Triệu Khang cảm nhận cảnh giới hiện tại của bản thân.

Tam phẩm hạ tầng, chỉ thấp hơn Võ Vương Ngô Thiên Hồ một bậc, thậm chí Triệu Khang còn có một loại cảm giác.

Bây giờ đối đầu với Ngô Thiên Hồ, dựa vào Huyền Hoàng Công và Đế Long Kinh, bản thân chưa chắc đã thua.

Vác sau lưng cây thương lớn Long Nhiều Lương.

Triệu Khang suy nghĩ một chút: “Cao Uyên.”

Cao Uyên vội vàng thúc ngựa đến, trong mắt tràn đầy kính nể: “Quốc sư.”

Nếu như trước đây Cao Uyên đối với Triệu Khang là kính sợ bởi thân phận, vậy thì bây giờ hắn là thật sự khâm phục từ tận đáy lòng.

Hắn thân là võ giả Cảnh quốc, biết nhiều hơn Triệu Khang rất nhiều.

Tứ phẩm thượng tầng gọi là Khấu Tâm Quan.

Mà Tam phẩm thì là Độ Tâm Kiếp.

Chỉ có thể chân chính làm được tri hành hợp nhất trong một việc nào đó, không then với lòng mới có thể phá vỡ được xiềng xích này, bước chân vào Tam phẩm.

Mà tâm kiếp của Triệu Khang, vừa vặn là sự tồn vong của Cảnh quốc.

Nhưng Triệu Khang lại dựa vào việc này mà bước vào Tam phẩm, điều này chứng minh ít nhất trong lòng Triệu Khang hẳn thật sự sẽ không làm ra chuyện có lỗi với Cảnh quốc.

“Chúng ta hành quân như vậy quá chậm, lỡ như đến Hoa Kinh Thành, cửa lớn kinh đô đã bị người ta công phá rồi.”

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Người và Chu Long cùng nhau suất lĩnh đại quân hành quân, giao kỵ binh cho ta, ta đi trước.”

Cao Uyên giật nảy mình: “Quốc sư, ngài muốn đi chi viện trước, việc này vạn vạn không thể! Nếu như xảy ra chút sai sót nào thì phải làm sao?”

Chu Long bên cạnh cũng sợ đến mức mặt mày trắng bệch: “Quốc sư! Không được! Không được! Việc này không được, ta dẫn binh đi cũng được, ngài không được!”

“Yên tâm, với cảnh giới hiện tại của quốc sư các người, có thể nói là khó tìm được đối thủ trong thiên hạ rồi đấy? Không đánh lại chẳng lẽ ta còn không chạy được?”

Triệu Khang cười khẩy một tiếng: “Nhìn các người sợ hãi kia, nghe lệnh hành sự!”

“Cái này...”

Nhìn thấy thái độ kiên quyết của Triệu Khang, Cao Uyên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ hô lên một tiếng: “Ngân Giáp Long Kỵ!”

“Có!” Trong đội kỵ binh có người lớn tiếng đáp.

Cao Uyên: “Từ nay về sau các người nghe theo mệnh lệnh của quốc sư!”

“Rõ!”

Triệu Khang vỗ vào mông ngựa, chỉ nói một câu: “Xuất phát!”

Một vạn Ngân Giáp Long Kỵ mặc giáp bạc đuổi theo, dưới ánh mặt trời tựa như trên mặt đất xuất hiện thêm một dòng sông ngân hà lấp lánh.

Chỉ cần nhìn thấy bạch bào ngân giáp của đội kỵ binh này là biết được chiến lực của bọn họ không tầm thường.

Trên chiến trường hai quân đối đầu, ăn mặc càng lòe loẹt càng chết nhanh, đặc biệt là người mặc áo bào trắng.

Nhiều người như vậy chỉ có mình người mặc một thân áo bào trắng chạy loạn khắp nơi, chẳng khác gì muốn thu hút ong bướm, không chém người thì chém ai?

Mà Ngân Giáp Long Ky ăn mặc như vậy tự nhiên là có vốn liếng của bọn họ.

Là một trong số ít đội kỵ binh của Cảnh quốc, chiến lực của bọn họ là điều không cần phải bàn cãi, còn mạnh hơn cả khinh kỵ Chu quốc.

Chỉ là do địa lý và những nguyên nhân khác của Cảnh quốc hạn chế, số lượng luôn không thể nhiều lên được, quanh năm chỉ dao động trong khoảng hai, ba vạn người.

Lần này càng chỉ còn lại một vạn người, cũng không biết sau trận chiến này còn có thể còn lại bao nhiêu?

Khinh kỵ tốc độ nhanh, tính cơ động cao, lần xuất kích này của Triệu Khang bọn họ ngoại trừ vũ khí ra thì chỉ mang theo một ít lương khô và nước uống, cho nên chỉ mất bốn ngày thời gian đã từ Ích Châu quay trở lại, đồng thời xuyên qua Thương Châu.

“Quốc sư, vòng qua Hoàng Phượng Cốc phía trước, chúng ta sẽ đến địa phận Yến Châu.”

“Yến Châu hiện tại đã thất thủ, có khả năng khắp nơi đều có địch quân, hay là chúng ta trực tiếp chạy đến Tĩnh Châu chi viện Hoa Kinh Thành?”

Phó thống lĩnh Ngân Giáp Long Ky Lâm Vĩnh Chi hỏi.

Triệu Khang nghe vậy liền trợn trắng mắt: “Chúng ta chỉ có một vạn người, chi viện Hoa Kinh Thành? Xông vào trong vòng vây của mười mấy hai mươi vạn đại quân kia, vậy thì có gì khác biệt với việc đi tìm chết? Tự mình dâng quân công cho người ta à?”

Xung quanh vang lên tiếng cười vui, sau nhiều ngày chung đụng, bọn họ cũng đã biết quốc sư này là người có tính cách như thế nào.

Hoàn toàn không giống như lời đồn bên ngoài, cao cao tại thượng.

Ngược lại là một người rất gần gũi.

Lâm Vĩnh Chi gãi gãi đầu: “Vậy chúng ta đi đâu? Tổng không thể nghỉ ngơi tại chỗ chứ?”

“Ê, người nói đúng rồi đấy, chính là nghỉ ngơi tại chỗ.”

Nhìn mặt trời dần ngả về tây, Triệu Khang ngáp một cái: “Nào nào, đều nghe ta ra lệnh, thay phiên nhau đổi ca, mỗi người ngủ ba canh giờ cho tỉnh táo tinh thần, ăn no bụng, thuận tiện cho ngựa của các người ăn chút gì đi.”

“Chờ ngủ dậy rồi, ta dẫn các người đi đất chó.”

“Hả? Quốc sư, ngài nói vậy là sao, nơi hoang sơn dã lĩnh này thì lấy đâu ra chó mà đất?”

Triệu Khang dựa lưng vào bãi cỏ mềm mại, nhắm mắt lại: “Ai nói không có? Mười mấy vạn con chó của Yến Châu đang đợi chúng ta đấy! Lần này ta đến chính là để dắt bọn chúng đi dạo!”

...

Lúc màn đêm buông xuống, Triệu Khang ngửa đầu uống một ngụm nước, sau khi súc miệng xong liền phun ra ngoài, hô lớn một tiếng: “Đều ngủ đủ rồi chứ?”

“Ngủ đủ rồi!” Có người đáp lại.

Triệu Khang cười nói: “Vậy thì đi thôi, nói trước, ta chỉ có một mệnh lệnh, giết người hay không giết người thì không sao, gặp phải địch quân thì đánh xong liền chạy, gặp được lương thảo quân nhu thì đốt hết cho ta!”

“Nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ rồi!”

“Xuất phát!”

Lật người lên ngựa, Triệu Khang chéch tay cầm Long Nhiêu Lương, suất quân vượt qua Hoàng Phượng Cốc, tiến thẳng vào Yến Châu.

Lúc này đại quân Chu Tề đang vây quanh Hoa Kinh Thành, chắc chắn chỉ nghĩ đến việc làm sao để công phá kinh đô Cảnh quốc này.

Binh lực nhất định sẽ không co cụm trong thành trì, khẳng định đều đang tập kết về hướng Hoa Kinh Thành.

Triệu Khang cũng không nghĩ đến việc dẫn theo một vạn Ngân Giáp Long Kỵ là có thể thần cản giết thần, phật cản giết phật, tiêu diệt toàn bộ địch quân.

Dù sao hắn cũng không phải người Saiyan (người Saiyan trong truyện tranh Bảy viên ngọc rồng).

Nhưng hắn muốn thử xem, dồn sự chú ý của địch nhân lên người mình, giảm bớt áp lực cho Hoa Kinh Thành!

Giống như hắn đã nói, chỉ cần dắt chó đi dạo là được.

...

Cũng không biết là vận may không tốt hay sao, sau khi xông vào Yến Châu, liên tiếp đi ngang qua hai tòa thành trì, Triệu Khang bọn họ đều không gặp phải địch quân.

Ngay khi Triệu Khang cho rằng có phải mình đã đoán sai rồi hay không, thì trên đại lộ phía trước đột nhiên xuất hiện một đội quân đêm khoảng một ngàn người.

Trong nháy mắt, hai nhóm người đều sững sờ, trừng mắt nhìn đối phương.

Không ngờ lại đụng độ nhau ngay trên con đường quan này, thật là ngại quá!

Nhìn thấy một tên lính nhỏ trên người còn đang vác bao tải gạo, Triệu Khang liền vui mừng, không ngờ lại gặp phải đội vận lương tiếp tế.

Lập tức Triệu Khang liền thúc ngựa xông ra ngoài: “Năm phút kết thúc chiến đấu, nhanh lên!”

“Giết!”

Lâm Vĩnh Chi bọn người theo sát phía sau!

Chương 592 - Phá Trận

Trên thực tế, không cần tới năm phút.

Vận tải đội chưa đầy một ngàn người, gặp phải một vạn kỵ binh được trang bị tận răng, kết cục có thể tưởng tượng được.

Bị Triệu Khang dẫn người bao vây giữa đường, ngay cả chạy cũng không kịp, quá trình phản kháng vô cùng yếu ớt, không hề kịch liệt.

Ngọn giáo nhắc tằm bao tải lên, để lộ ra gạo trắng muốt, Triệu Khang thốt lên: “Ồ, gạo trắng, ăn ngon thế nhỉ? Nói thật đi, số gạo này định chở đi đâu, có bao nhiêu người hộ tống? Lương thảo còn chất đồng ở đâu?”

Thế nhưng không một ai lên tiếng, Triệu Khang hất ngọn giáo, xuyên qua người một tên lính, máu tươi phun trào, rút giáo ra, dí ngang trước mặt một tên lính khác đang run rẩy.

“Người nói!”

“Tướng quân, tiểu nhân không biết gì cả!” Tên lính quỳ xuống.

“Không biết gì cả thì cần người làm gì?”

Lại giết một người, Triệu Khang chĩa giáo về phía người thứ ba: “Người nói.”

“Tướng quân tha mạng! Tiểu nhân xin khai hết! Lương thực này vận chuyển đến thành Bạch Lâm, ngoài chúng tiểu nhân ra còn có bảy đội vận tải khác! Lương thảo chất đồng ở trấn Hoàng Thạch, có năm ngàn người trấn giữ!”

“Thế chẳng phải xong rồi sao. Lâm Vĩnh Chi, đốt hết số lương thực này cho ta!”

Một môi lửa thiêu rụi lương thực của đội vận tải, Triệu Khang và người của mình phi ngựa đi, mượn ánh lửa, Lâm Vĩnh Chi đuổi theo, vội vàng hỏi: “Quốc sư, chúng ta đi trấn Hoàng Thạch sao?”

“Đúng, nhiệm vụ của chúng ta là tạo ra hỗn loạn, ngoài ra không cần quan tâm đến gì khác.”

Theo như bản đồ, trấn Hoàng Thạch cách nơi này không xa, chỉ khoảng năm mươi dặm, ba ngàn quân trấn giữ cũng không tính là gì.

Khoảng một canh giờ sau, Triệu Khang và mọi người xông đến trấn Hoàng Thạch, nhìn từ xa thấy đèn đuốc sáng trưng, tiếng vó ngựa của bọn họ không hề khiến quân canh gác chú ý.

Chắc hẳn bọn chúng còn tưởng là quân mình.

Đội đến khi họ đến gần, quân canh gác mới hét lên báo động, nhưng đã muộn.

Không cần chém giết quá nhiều, một đường như chẻ tre, tìm được nơi chất đồng lương thảo, nhóm người Triệu Khang bắt đầu hóa thân thành những kẻ đốt nhà, châm lửa xong liền bỏ chạy.

Điều này khiến quân canh gác vô cùng lo lắng, đuổi cũng không kịp, chờ bọn họ quay lại, nhìn thấy ngọn lửa ngùn ngụt muốn dập lửa cũng đã muộn.

Một đêm này, đội kỵ binh của Triệu Khang đã gặp tổng cộng hai đội vận tải, ba đội quân hành quân ban đêm, đều là xông lên chém giết một trận rồi nghênh ngang bỏ đi.

Quân địch không hiểu chuyện gì đang xảy ra chỉ biết bị đánh cho một trận tơi tả.

Nhận được tin tức, tướng quân dẫn đại quân đến nơi thì tức giận đến mức cho tên hiệu úy kia mấy cái bạt tai.

“Bọn chúng đâu?”

“Chạy... Chạy về hướng kia rồi!” Hiệu úy che mặt, nước mắt lưng tròng, vô cùng âm ỉm.

“Mẹ kiếp! Chạy rồi? Sao các ngươi không đuổi theo?”

Hiệu úy ấp úng: “Đuổi không kịp, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì!” Vị tướng quân này sắp tức chết, phần nộ gầm lên.

“Đuổi kịp cũng đánh không lại!”

“Ngươi đi chết đi!”

Một đao kết liễu tên hiệu úy, vị tướng quân này cầm phần đuổi theo hướng đám người Triệu Khang bỏ chạy.

Một lát sau, một vị tướng quân Tề quốc ngã xuống ven đường, áo giáp trên người vỡ nát, bị thương không nhẹ, thở hổn hển.

“Thì ra là thật sự đánh không lại!”

Bầu trời dần sáng rõ.

Lâm Vĩnh Chi dụi mắt: “Quốc sư, bây giờ chúng ta trốn ở đâu?”

Lợi dụng đêm tối có thể đánh úp như vậy, nhưng ban ngày mục tiêu quá lớn, rất dễ bị người ta bao vây.

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Bảo huynh đệ, vẫn chưa phải lúc nghỉ ngơi, tiếp theo sẽ có một trận ác chiến đang chờ chúng ta.”

Nghe vậy, người bên cạnh lập tức hô to: “Quốc sư yên tâm, tinh thần của chúng ta vẫn còn sung mãn, đánh thêm một ngày nữa cũng không thành vấn đề!”

“Tốt lắm!” Triệu Khang khích lệ một câu.

Trong lòng lại không hề bình tĩnh, quân địch không phải kẻ ngốc, lúc này hẳn là đã phân tích ra tuyến đường của bọn họ từ hướng bỏ chạy, bố trí vòng vây sẵn rồi.

Hơn nữa chắc chắn sẽ là vị trí bất lợi cho kỵ binh, tất cả những điều này đều nằm trong dự liệu của hắn.

Một đêm nay, hắn giết người không nhiều, đặc biệt là các tướng lĩnh, có thể tha đều tha.

Không phải hắn nhân từ, trên chiến trường, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân.

Mà là hắn cố ý, bởi vì hắn còn cần những người này để truyền tin tức.

Để cho càng nhiều người chú ý đến sự tồn tại của đội quân như cái đinh trong mắt này.

Quay đầu nhìn lại đội kỵ binh, rất dài, nhìn có vẻ vô tận.

Dù sao cũng là một vạn người hành quân.

Chỉ là cuối cùng có thể còn lại bao nhiêu người, Triệu Khang cũng không thể đảm bảo.

Hắc Hùng Lĩnh.

Cảm nhận mặt đất rung chuyển bất an, vị tướng quân Tề quốc khẽ nói: “Quả nhiên đã tới. Toàn quân chuẩn bị nghênh địch!”

Một lát sau, tiếng vó ngựa vang lên, một hàng kỵ binh áo bạc xuất hiện trong tầm mắt, vị tướng quân này giật mình.

“Thì ra là đội kỵ binh Ngân Giáp Long Kỵ danh tiếng lẫy lừng, thảo nào! Xếp trận!”

Bốn ngàn binh sĩ mang theo đao thuấn xếp thành trận thế nghênh địch.

Có thể gia nhập đội kỵ binh Ngân Giáp Long Kỵ và chém giết đến bây giờ, đương nhiên không phải là tân binh, nhìn thấy cảnh này từ xa.

Lâm Vĩnh Chi liền hô to: “Trận hình vuông của quân Tề, hai cánh tiến lên, xông vào cho ta!”

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy Triệu Khang ở vị trí đầu hô to: “Không cần! Tất cả theo sát bản soái, ta tới phá trận!”

Nói xong, đá vào bụng ngựa, mượn lực bay lên, hai tay cầm Long Nhiễm Lương, mũi chân điểm nhẹ lên đầu ngựa, cả người Triệu Khang như mũi tên lao vút đi.

Vị tướng quân Tề quốc nhìn thấy cảnh này, lập tức quát: “Cung tiễn thủ!”

Võ phu xông trận không phải chuyện đùa!

Ngay sau đó, vô số mũi tên nhắm thẳng Triệu Khang bắn tới, giữa không trung, trường thương quét ngang, lập tức một luồng khí kinh mạnh mẽ dâng lên, cuốn theo hàng trăm mũi tên, chấn động một cái, nghiền nát tất cả.

Như một ngôi sao chổi, Triệu Khang đâm thẳng vào trận hình vuông của quân Tề, ngay sau đó vô số lá chắn vỡ vụn, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Nộ Long Xuyên Tâm!”

Ánh mắt lạnh lùng, Triệu Khang dốc toàn lực thi triển, sử dụng chiêu thức thứ nhất của Đế Long Kinh, trường thương đâm ra mang theo một luồng kinh khí kinh khủng.

Luồng kinh khí kia hiện ra hình dạng con rồng cuồng bạo như đang gầm thét, kinh khí cự long uốn lượn ba trăm mét.

Trực tiếp xé toạc một lỗ hổng trong trận hình đao thuấn!

“Cái quái gì!”

Vị tướng quân Tề quốc trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này Triệu Khang lại vung ngang trường thương, từng tầng kinh khí chồng chất bùng nổ, chiêu thức thứ hai của Đế Long Kinh.

Long Đằng Tứ Hải!

Như biển cả dâng trào, vô số binh lính bị hất văng lên không trung, lỗ hồng bị xé toạc lại càng rộng hơn.

Tung người lên, trường thương giương cao, trên không trung tích tụ lực lượng vô biên, giáng xuống.

Chiêu thức thứ ba!

Long Chiến Bát Hoang!

Sự đáng sợ không cách nào diễn tả, ba ngàn người tạo thành trận hình đao thuận vậy mà bị Triệu Khang dùng sức một mình xông ra một lỗ hồng.

Lâm Vĩnh Chi phía sau có chút thất thần, chỉ cảm thấy bóng lưng người xông lên phía trước kia có chút quen thuộc.

Năm đó, Cảnh quốc cũng có một người như vậy, mỗi khi có chiến sự nhất định sẽ xông pha trận mạc.

Người đó thích mặc áo xanh, giỏi dùng thương, được xưng là Nữ Võ Thần!

Chỉ là lần này đã thay đổi, đổi thành một người khác, nhưng khí thế bá đạo khi phá trận kia lại không hề thay đổi!

Lúc Triệu Khang đáp xuống vừa vặn được con chiến mã đỡ lấy, “Toàn quân xung phong!”

Chương 593 - Người quen

Một đội quân khác ập đến, nhìn thấy đám binh lính nằm la liệt, vị tướng dẫn đầu sững sờ, quay sang hỏi viên tướng đang thất thần: “Không chặn được?”

Viên tướng lắc đầu: “Không.”

“Địch quân nào lợi hại vậy?!”

“Thiết Kỵ Ngân Giáp.”

“Hèn chi.”

Vị tướng đến sau gật đầu, chột sững người: “Không đúng, sao không có xác địch quân nào? Sáu ngàn người của người không giết được một tên? Còn bị người ta đánh cho thê thảm thế này!”

Viên tướng hoàn hồn, tức giận nói: “Mẹ kiếp, người đi chặn hấn thử xem! Đó có phải là người không? Một mình hấn xông phá trận hình của ta! Một mình hấn đấy! Như yêu quái vậy, sao chặn được!”

“Nói đùa gì thế! Một người phá trận? Diệp Hồng Tuyết?”

Viên tướng ử rữ nói: “Là nam.”

“Nam? Chết tiệt, chẳng lẽ gặp phải tên Ngô Thiên Hồ kia rồi! Thôi tập hợp người mau đuổi theo đi.”

Vị tướng đến sau đầu đầu nói: “Bên trên hạ tử lệnh, phải tiêu diệt toàn bộ đám địch quân này, dù có là Ngô Thiên Hồ, cũng phải giết hấn!”

“Tên yêu quái đó mạnh như trâu, giết được mới lạ.”

Vị tướng dẫn quân chặn đường Triệu Khang có vẻ bị ám ảnh tâm lý, nhìn đám thuộc hạ, haiz!

Xem ra không phải chỉ mình hấn cho rằng tên kia là biến thái.

Ngày hôm đó, Triệu Khang dẫn theo Thiết Kỵ Ngân Giáp xông phá ba lớp vòng vây của địch.

Mặc dù có Triệu Khang với sức chiến đấu biến thái, nhưng Thiết Kỵ Ngân Giáp vẫn chịu tổn thất, hai trăm người tử trận, hơn ba mươi người bị thương nhẹ.

Với kết quả này, Lâm Vĩnh Chi và những người khác đã rất may mắn rồi, nếu không có Triệu Khang, e rằng thương vong còn lớn hơn.

Dẫn theo Lâm Vĩnh Chi và những người khác chạy thẳng vào rừng sâu, trời tối dần, lúc này có thể nghỉ ngơi cho khỏe.

Nhìn đám binh sĩ mệt mỏi, Triệu Khang xé một miếng thịt khô bỏ vào miệng nhai, sau đó cúi đầu mở bản đồ ra, dựa vào ánh

trắng mặt mờ để xem rõ đường đi, biết mình đang ở đâu.

Lâm Vĩnh Chi ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Tiếp theo, địch quân có thể sẽ nhân lúc chúng ta nghỉ ngơi mà phục kích trên đường lớn.”

Triệu Khang gạt đầu, nếm vị mặn của thịt khô, chỉ vào bản đồ nói: “Hiện tại chúng ta đang ở địa phận Hồng Cốc Quan, có ba con đường lớn cho kỵ binh đi qua.”

“Chỉ cần chặn ba con đường này, những nơi khác chúng ta không thể chạy thoát.”

Vừa nói vừa lấy bút than đánh dấu chéo vào ba con đường lớn.

Lâm Vĩnh Chi gãi đầu, thăm dò: “Hay là, đánh úp trở lại?”

Triệu Khang bật cười: “Người với ta nghĩ giống nhau đấy, đã không chạy thoát được, vậy thì chúng ta đánh úp trở lại, người xem này.”

Lâm Vĩnh Chi ghé sát lại, trợn mắt: “Ngọc Lâm Trấn?”

“Đây là nơi tập kết lương thảo mà tối qua chúng ta tra hỏi được, ta cố ý không đi, chính là chờ quay lại đánh úp đấy.”

Triệu Khang cười khà khà.

Lâm Vĩnh Chi há hốc mồm: “Ngài đã biết từ sớm là chúng ta không chạy thoát được?”

“Nói nhảm.”

Triệu Khang trợn mắt: “Nếu ta là bọn họ, trực tiếp phục binh trên các con đường lớn, bắt đầu thả lưới, tập trung bảy tám vạn đại quân ở đâu đó chờ sẵn, dồn người đến rồi một hơi tiêu diệt toàn bộ.”

“Nhưng bọn họ vẫn chưa làm vậy, cũng có thể là cảm thấy chưa cần thiết, cho nên chúng ta phải nhân lúc bọn họ chưa kịp phản ứng, đánh úp hậu phương của bọn họ.”

Lâm Vĩnh Chi gạt đầu: “Ta hiểu rồi. Bọn họ chỉ nghĩ hiện tại chúng ta nhất định muốn chạy về phía trước, sẽ không ngờ tới chúng ta còn dám quay lại đánh úp.”

“Đúng rồi.”

Triệu Khang cất bản đồ đi: “Tuyến đường ta đã lên kế hoạch xong, sau khi phá hủy kho lương thảo Ngọc Lâm Trấn, chúng ta sẽ men theo đường cũ vòng qua Hoàng Phụng Cốc, sau đó vòng sang Ký Châu đánh úp một lần nữa.”

“Ký Châu? Có phải hơi xa không?” Lâm Vĩnh Chi phản bác.

Triệu Khang lắc đầu: “Không xa, chỉ hơn trăm dặm thôi, hơn nữa ở đó có người quen của ta, dễ đánh úp hơn Nghiễm Châu nhiều, chúng ta cứ quấy rối vài lần, bọn họ sẽ phát chán.”

“Chờ đến khi bọn họ buộc phải điều động một lượng lớn binh lực để đối phó với đám quấy rối chúng ta, mục đích của chúng ta coi như đạt được.”

Lâm Vĩnh Chi ừ một tiếng, sau đó ánh mắt kỳ quái: “Quấy rối nghe nó cứ sao sao ấy.”

“Ít nhất chúng ta cũng là cây gậy, nghĩ vậy thấy dễ chịu hơn chút không?”

Lâm Vĩnh Chi tặc lưỡi: “Nghe cũng dễ chịu hơn thật.”

“Vậy thì được rồi, cây gậy quấy rối, để huynh đệ nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta canh gác.”

Triệu Khang mỉm cười, tung người nhảy lên cành cây bên cạnh, từ đó có thể nhìn xa hơn.

Đại doanh Tịnh Châu.

Hai vị tướng quân ngồi đối diện, Long Hãn cau mày: “Ngũ huynh, huynh xem chiến báo mới nhất, hậu phương chúng ta xuất hiện một đám địch quân, là Thiết Kỳ Ngân Giáp của Cảnh quốc.”

Ngũ Hùng liếc mắt nhìn qua, đầu tiên là sửng sốt sau đó cảm thấy tình báo xem kỹ, trong lòng run lên.

Mẹ kiếp, chẳng lẽ là tên sát tinh kia?

Chiến thuật dẫn quân xâm nhập sâu vào lòng địch quấy rối này sao quen thuộc vậy?

“Ngũ huynh?”

Long Hãn gọi liên tục hai tiếng, Ngũ Hùng mới hoàn hồn: “Long huynh có chuyện gì?”

Long Hãn bắt đầu nói: “Ngũ huynh làm sao vậy? Ta đang hỏi huynh có muốn phái đại quân bao vây tiêu diệt không?”

Ngũ Hùng cau mày: “Một toán quân đơn độc xâm nhập sâu vào lòng địch có thể làm được gì?”

Long Hãn gật đầu, sau đó lại chau đầu nói: “Nhưng theo chiến báo, kho lương thảo của Tề quân chúng ta ở Nghiễm Châu đã bị hãn đốt hai cái rồi, lương thảo của chúng ta vốn đã eo hẹp, cứ tiếp tục thế này e rằng không ổn.”

Ngũ Hùng nói: “Không sao, phái binh chặn hết các con đường lớn, để hãn không chạy thoát được, phái thêm người chơi đùa với hãn, chơi cũng chơi chết hãn.”

“Cũng đúng, Ngũ huynh cao kiến.”

Long Hãn cười nói: “Chờ công phá Cảnh quốc này, hai nước chúng ta chia đều Đại Cảnh, sau đó thôn tính luôn Càn quốc, từ nay về sau Bắc địa này chỉ còn hai nước chúng ta!”

Ngũ Hùng cười gượng hai tiếng: “Long huynh nói phải.”

Tuy nhiên trong lòng lại cười lạnh, chờ người bị thứ gì đó gọi là đại pháo mà Triệu Khang nói bắn cho một phát thì sẽ biết ý nghĩ này ngây thơ đến mức nào.

Nghĩ đến đây, Ngũ Hùng lấy cớ rời khỏi doanh trại, sau đó gọi một người tới.

“Đại soái.” Viên phó tướng họ Viên nói.

Ngũ Hùng nhìn trái nhìn phải: “Truyền lệnh của ta, quân đội chúng ta đóng quân ở Ký Châu, nếu gặp Thiết Kỵ Ngân Giáp của Cảnh quốc, không cần phải đối đầu trực diện.”

Viên phó tướng ngăn người: “Vì sao vậy?”

“Nghe lệnh làm việc là được, tên khốn kia nhất định sẽ không chỉ quấy rối ở Nghiễm Châu đâu.” Ngũ Hùng nói.

Mặc dù Viên phó tướng không hiểu, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu rời đi.

Nhìn bóng lưng hãn rời đi, Ngũ Hùng theo bản năng siết chặt nắm tay.

Người quen mà Triệu Khang nhắc đến, không ai khác, chính là vị Đại soái Chu quốc này.

Xuất binh ba mươi vạn bao vây Càn quốc, Ngũ Hùng đã lập được chiến công hiển hách.

Bên mình tổn thất mười sáu mươi bảy vạn, còn Càn quân tổn thất chưa đến ba ngàn.

Chuyện này nếu để Lý Mộc Dịch biết được, e rằng muốn ăn tươi nuốt sống hẳn!

Mà lúc trước, sau khi gặp mặt Triệu Khang, Triệu Khang chỉ nói với hắn một câu.

“Là chờ đến ngày, Triệu Khang ta đẩy đại pháo phá tan cửa ải Chu quốc, hay là chờ sau này Càn quốc thống nhất thiên hạ, phong hầu bá tử?”

Bởi vì câu nói này, Ngũ Hùng lui binh. Cũng bởi vì câu nói này mà Ngũ Hùng thấy Tề quốc đánh Cảnh quốc ngon lành cảnh đào.

Hắn quyết định đến giúp một tay, nếu diệt được Cảnh quốc, mà Càn quốc sau này cũng thất bại, vậy thì việc mình chuyển hướng chiến trường, cũng coi như lập công chuộc tội.

Nếu xui xẻo, diệt được Cảnh quốc mà Càn quốc lại chiến thắng, sau này Càn quốc thống nhất thiên hạ, chẳng lẽ lại không có phần công lao của Ngũ Hùng ta sao?

Chương 594 - Hoàn Toàn Rối Loạn

Chính vì nước cờ hai mang của Ngô Hùng, việc bao vây Hoa Kinh, kinh đô của nước Cảnh, đã diễn ra sớm hơn dự kiến.

Hoàng hôn ngày hôm sau.

Trong rừng cây cao, đội quân Thiết Kỵ Ngân Giáp đã tập hợp sau khi nghỉ ngơi và chỉnh đốn lại đội hình.

Thay vì xông thẳng vào vòng vây phía trước, Triệu Khang dẫn Lâm Vĩnh Chi và những người khác quay đầu, tấn công ngược trở lại.

Hành động này khiến quân Tề hoàn toàn bất ngờ.

“Người nói cái gì? Quân Cảnh quay đầu lại rồi?”

Vị tướng quân Tề không thể tin nổi. Tên lính phi ngựa trăm dặm về báo tin, mặt mày méo mó: “Đúng vậy, tướng quân!”

“Lũ khốn kiếp đó không biết từ đâu chui ra, đốt sạch kho lương thực của chúng ta ở Ngọc Lâm Trấn, còn giết không ít người. Bây giờ chắc là đang hướng về phía Hoàng Phụng Cốc rồi!”

“Mẹ kiếp!”

Vị tướng quân Tề tức giận. Từ hôm qua, hắn dẫn theo hàng vạn quân mã bày binh bố trận ở đây, mở đường sẵn sàng nghênh đón Triệu Khang.

Kết quả, tên kia chẳng nói chẳng rằng, bỏ chạy mất!

Vị tướng này lúc này cảm thấy mình như kỹ nữ trong thanh lâu, váy áo đã cởi, chân đã dang rộng, chỉ chờ Triệu Khang đến hưởng dụng.

Kết quả, tên khốn đó không thèm cởi thắt lưng, quay đầu bỏ đi!

Ít nhất cũng phải “chơi” với ta một chút chứ!

“Truy đuổi cho ta!”

Vị tướng tức giận, lập tức điểm ba ngàn quân, cưỡi ngựa nhanh chóng đuổi theo hướng Triệu Khang bỏ chạy.

Nhưng sau khoảng thời gian dài như vậy, cho dù hắn có mọc cánh bay cũng không đuổi kịp Triệu Khang.

Ai cũng nghĩ rằng Triệu Khang sẽ chạy trốn, vì vậy khi nhận được mệnh lệnh, các tướng lĩnh Tề đã tập trung phần lớn binh lực để bố trí vòng vây trên đường cái lớn.

Những tên lính còn lại cho dù có gặp phải Thiết Kỳ Ngân Giáp do Triệu Khang dẫn đầu, thì cũng chỉ là bia đỡ đạn.

Hoàn toàn không có sức chống cự!

Cho đến khi trời gần sáng, Triệu Khang dẫn người quay trở lại Hoàng Phụng Cốc. Lần này, do không có vòng vây nên thiệt hại không nhiều.

Một vạn Thiết Kỵ Ngân Giáp, lúc này còn lại chín nghìn sáu trăm người.

Trải qua một đêm chiến đấu, nhưng trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười hưng phấn. Lần này đúng là đã chơi đã tay.

Ai có thể ngờ rằng chiến tranh lại có thể đánh như vậy, quân Tề cứ như chó bị bọn họ dắt mũi chạy khắp nơi.

Lâm Vĩnh Chi cũng không còn gọi là quốc sư nữa, trực tiếp nói: “Triệu soái! Bây giờ chúng ta đến Ký Châu?”

“Đúng vậy.”

Triệu Khang gật đầu. Theo như hán phỏng đoán, việc khuấy động phong vân ở Ký Châu sẽ dễ dàng hơn so với ở Duyện Châu.

Nghỉ ngơi một chút, cả nhóm lại xuất phát từ Hoàng Phụng Cốc, đi đường vòng đến Ký Châu.

Ngay lập tức, Ký Châu trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Hậu phương của quân Chu bị Triệu Khang dẫn người khuấy đảo đến mức gà bay chó sủa.

Điều thú vị là, những người này đều nhận được lệnh không được kháng cự của Ngũ Hùng, nên vừa nhìn thấy binh mã của Triệu Khang, liền vứt bỏ đồ đạc trong tay mà chạy.

Đừng nói là đánh nhau, ngay cả ý nghĩ đối mặt cũng không có.

Thậm chí có người biết mình chạy không thoát, trực tiếp quỳ xuống. Triệu Khang còn chưa kịp mở miệng, đối phương đã đem hết những tin tức mình biết ra khai báo.

Lúc này, Triệu Khang và những người khác giống như người đi bắt cá dưới sông, đi đến đâu là nơi đó hỗn loạn.

Từ biểu hiện của quân Chu, Triệu Khang cũng biết được thái độ của Ngũ Hùng.

Vì vậy, một điều kỳ lạ đã xảy ra.

Sau ba canh giờ Triệu Khang dẫn Thiết Kỵ quân quấy phá, đốt cháy bốn kho lương thực.

Kết quả là, tổng số người chết của cả hai bên cộng lại không đến một trăm!

Điều này thật là vô lý.

“Quả nhiên là người quen biết, thật là chiếu cố.” Triệu Khang cười khà khà.

Còn Long Hán, người đang vây hãm Hoa Kinh ở đất Bình Châu, sau khi biết được tình hình mới nhất, tức giận đến suýt ngất xỉu.

Rối loạn, tất cả đều rối loạn! Hậu phương đã trở thành một mớ hỗn độn!

Hắn ném bản báo cáo lên bàn, quát: “Ngũ huynh, đây là chuyện gì vậy? Sao binh lính của huynh lại bất lực đến mức một người cũng không cản nổi!”

Nghe vậy, Ngô Hùng lập tức không vui. Mặc dù hắn đã ra lệnh cho người phía dưới lơ là, nhưng người cũng không thể nói thẳng ra như vậy chứ!

Hắn lập tức nói: “Long huynh, huynh nói vậy là sao? Cái gì mà chúng ta một người cũng không cản nổi! Chẳng lẽ quân Tề cản được sao?”

“Hơn nữa, nơi đó dù sao cũng là đất nước Cảnh, về địa hình, bọn họ quen thuộc hơn chúng ta nhiều. Trước đó ta đã tính toán, bọn họ có khả năng sẽ đột phá đến Ký Châu.”

“Vì vậy đã cho người trấn giữ các con đường huyết mạch ở Ký Châu. Bây giờ xem ra, chỉ có thể nói, lực chiến đấu của Thiết Kỵ Ngân Giáp còn mạnh hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều!”

“Hơn nữa, chúng ta đã điều động toàn bộ lực lượng mạnh nhất đến đây, người ở phía dưới gặp phải đội quân có sức chiến đấu như vậy, có sơ suất cũng là điều dễ hiểu.”

Long Hán nhíu mày, ánh mắt bất thiện, nhưng Ngũ Hùng nói cũng không phải là không có lý.

Hắn không ở Ký Châu, tự nhiên không biết tình hình thực tế ở đó, chỉ có thể bắt đắc dĩ nói: “Là bản soái nóng vội, nhất thời lỡ lời. Theo Ngũ huynh, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Thực ra, hắn cũng biết Ngũ Hùng sắp nói gì, nhưng hiện tại thật sự không có biện pháp nào tốt hơn.

Chỉ có thể cùng nhau thương lượng.

Nhưng hắn nào ngờ được, tên đối diện lại là nội gián, chơi trò hai mang!

Ngũ Hùng thở dài nói: “Không sao.”

Hắn tỏ ra mình không để bụng, nghe Long Hán hỏi, liền nói tiếp: “Hiện tại nói cho cùng, chúng ta chỉ có hai lựa chọn.”

“Xin được nghe kỹ càng.” Long Hán nói.

“Thứ nhất, phái quân tinh nhuệ vây quét Thiết Kỵ Ngân Giáp!”

Ngũ Hùng nói: “Đề bọn chúng tiếp tục quấy phá hậu phương như vậy không phải là cách. Lương thảo của chúng ta hiện tại rất khan hiếm, lũ khốn kiếp đó, ở Ký Châu đã đốt bốn kho lương của chúng ta rồi, cộng thêm Nghiễm Châu, không ít lương thực của chúng ta đã bị bọn chúng thiêu rụi.”

Nói đến đây, trong lòng Ngũ Hùng không khỏi cười thầm. Lương thực của quân Chu đã sớm bị hắn ta ăn sạch rồi.

Lương thảo hiện tại đều là của quân Tề.

Lần này, quân Tề đã chuẩn bị rất chu đáo cho cuộc chiến, hơn nữa khoảng cách từ Tề quốc đến Cảnh quốc cũng không quá xa.

Vì vậy, việc vận chuyển lương thảo rất kịp thời.

Nghe Ngũ Hùng nói, Long Hán không cần suy nghĩ liền hỏi: “Thứ hai là gì?”

Trên thực tế, hắn cũng biết Ngũ Hùng sắp nói gì, nhưng hiện tại quả thật là nhất thời không có biện pháp nào tốt hơn.

Chỉ có thể cùng nhau thương lượng.

Nhưng hắn làm sao ngờ được, tên đối diện lại là nội gián!

Ngũ Hùng thở dài nói: “Đó là tấn công mạnh mẽ vào Hoa Kinh. Mục đích của Thiết Kỵ Ngân Giáp hiện tại, Long huynh cũng thấy rõ rồi, chính là đến quấy rối hậu phương của chúng ta, nhằm giảm bớt áp lực cho Hoa Kinh.”

“Bây giờ, mấy chục vạn đại quân của chúng ta đang bao vây Hoa Kinh, tiến thoái lưỡng nan, Thiết Kỵ Ngân Giáp không thể giải vây trực diện, cho nên chỉ có thể kiềm chế bên cạnh.”

Long Hán thở dài: “Nhưng Hoa Kinh đâu phải dễ dàng công phá như vậy, lũ khốn kiếp đó dùng hỏa dược để thủ thành, binh lính tấn công phía trước thương vong vô số!”

Kể từ khi có được công thức chế tạo hỏa dược, thời gian qua, Cảnh quốc đã chế tạo không ít hỏa dược.

Ngoài việc hỗ trợ cho các mặt trận, một phần lớn đã được giữ lại Hoa Kinh, lúc này đã phát huy tác dụng.

Từng quả lựu đạn đơn giản được ném từ trên tường thành xuống, khiến liên quân hai nước đau đầu.

Thậm chí có nơi vừa công thành một lúc đã xảy ra binh biến, binh lính nhao nhao bỏ chạy.

Cuối cùng, phải điều động đội giám sát, sau đó mới ổn định được tình hình!

Nhưng nếu phái bọn họ ra trận một lần nữa, bọn họ sẽ không muốn đâu, người chưa bị oanh tạc, mẹ kiếp, người thử đi lên xem!

Chương 595 - Sẽ chọn ai?

Tấn công?

Trong thời gian ngắn, việc công phá Hoa Kinh là bất khả thi, ít nhất là trước khi thuốc súng của nước Cảnh cạn kiệt.

Nhưng nếu điều động một lượng lớn quân đội đi bao vây tiêu diệt đội quân Thiết Kỵ Ngân Giáp kia thì lại có phần “lợi bất cập hại”.

Bây giờ điều quân từ tiền tuyến đến hậu phương Ký Châu, đợi đến lúc đại quân đến nơi, e rằng lũ khốn kiếp đó đã cao chạy xa bay từ lâu rồi.

Long Hán nhất thời cảm thấy đau đầu, đợt kiểm chế này của Triệu Khang đã gây cho hắn không ít phiền phức.

Có lẽ vì bị quấy rối ở hậu phương nên cường độ tấn công của quân đội ở tiền tuyến cũng giảm đi.

Quân thủ thành Hoa Kinh hiếm hoi có được một chút thở dốc.

Kinh đô phồn hoa ngày nào giờ chắt đầy xác chết, trong thành cũng không còn cảnh tượng nhộn nhịp như xưa.

Trong thành bị cấm khẩu, người dân có thể không ra ngoài thì cố gắng không ra ngoài, ngày nào cũng sống trong thấp thỏm lo âu.

Sợ rằng sáng mai tỉnh dậy, thành đã bị công phá, quân địch tràn vào tàn sát bừa bãi.

So với sự hoang mang của dân chúng, triều đình cũng chẳng yên ổn gì, ngoài thừa tướng và lục bộ thượng thư ra, không ít quan lại khác đều có chút bồi rối lo lắng.

Thậm chí có người còn nghĩ đến đường lui sau khi thành bị phá.

Nhưng may mắn thay, trong lúc nguy cấp, bệ hạ vẫn vững như Thái Sơn, ngày nào cũng lên triều mà không hề tỏ ra tức giận.

Giờ lên triều thật sự không còn ý nghĩa gì nữa, bởi vì hiện tại mỗi ngày chỉ có một việc phải làm.

Đó chính là nghĩ cách giữ vững Hoa Kinh, vì vậy người có tiếng nói nhất hiện tại không còn là thừa tướng Trần Khải nữa.

Mà là Lại bộ thượng thư Lý Kế Minh.

Hàng ngày, hắn đều phải tự mình lên tường thành, xem xét sự thay đổi đội hình của quân địch, sau đó điều động binh lực cho phù hợp.

Lúc này, trong thành Hoa Kinh ngoài năm vạn Thần Vũ quân ra, còn có ba vạn Thanh Long quân nước Cảnh đi theo Diệp Hồng Tuyết từ Từ Châu trở về.

Tám vạn quân, dùng để thủ thành là quá đủ.

Nhưng tình hình này cũng chỉ là nhất thời.

Trên triều đình.

Lý Kế Minh báo cáo về thương vong của quân ta sau khi địch tấn công vào hôm qua, cuối cùng nghiêm nghị nói: “Bệ hạ, hiện tại Hoa Kinh không thiếu lương thực và vũ khí, nhưng thuốc súng sắp hết rồi.”

“Nhanh vậy sao?!”

Lời Lý Kế Minh vừa dứt, sắc mặt một vị quan viên liền trở nên tái nhợt.

“Mấy ngày bị vây hãm, chúng ta vẫn luôn dùng thuốc súng để chống trả, nhân lực không có tổn thất quá lớn, ngược lại quân địch thiệt hại nặng nề.”

Lý Kế Minh nói: “Nhưng chính vì vậy mà thuốc súng của chúng ta tiêu hao rất nhanh, nếu cường độ tấn công của quân địch vẫn như cũ thì thuốc súng còn lại của chúng ta nhiều nhất cũng chỉ đủ dùng trong hai ngày!”

“Sau hai ngày nữa, chỉ có thể dùng cung tên, dầu hỏa... để chống cự, đến lúc đó, theo đà tấn công của quân địch, quân ta sẽ xuất hiện thương vong lớn.”

Nói đến đây, trong mắt Lý Kế Minh cũng hiện lên vẻ lo lắng: “Số lượng quân địch thật sự quá nhiều, Từ soái không biết vì sao lại không dẫn đại quân về cứu viện, may mà nước Càn phái ba vạn Thanh Long quân đến hỗ trợ, nếu không e rằng chúng ta ngay cả nhân lực thủ thành cũng không đủ.”

Nghe hắn nói xong, ánh mắt của không ít người đều nhìn về phía một bóng hình yếu điệu trên triều đường.

Lúc này, người con gái tuyệt sắc kia dường như có chút lo lắng, không biết đang suy nghĩ gì, mãi đến khi Hộ bộ thượng thư gọi một tiếng mới hoàn hồn: “Diệp đại nhân?”

Diệp Hồng Tuyết ngẩng đầu lên: “Có chuyện gì vậy?”

Lão thượng thư có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn lên tiếng: “Diệp đại nhân, xin hỏi Triệu quốc sư trước đây có nói riêng gì với ngài không? Hiện giờ kinh đô bị vây khốn, chúng ta rất cần sự giúp đỡ của quốc sư!”

“Đúng vậy, Triệu quốc sư hẳn là đã đánh xong quân Chu rồi chứ? Nửa tháng trước không phải còn nhận được báo cáo từ phía Thương Châu sao?”

“Nói là Triệu quốc sư đã dẫn đại quân đến giúp chúng ta, sao bây giờ lại không thấy đâu?”

“Tệ rồi, chẳng lẽ hắn đi Từ Châu hội hợp với lão soái rồi?”

Mọi người nghị luận ồn ào, Diệp Hồng Tuyết nhất thời khó mà đáp lại mọi người, trong đầu toàn là lời Từ Ninh nói với nàng

trước khi rời khỏi Từ Châu thành.

“Diệp Hồng Tuyết, người ở đâu, Triệu Khang vì sự an toàn của người sẽ liều mạng đến đó!”

“Trật tự.”

Ngồi trên long ỷ, Ngô Như Long đột nhiên lên tiếng, nhất thời tiếng bàn tán biến mất không còn một mống.

Ngô Như Long thần sắc nghiêm nghị nói: “Thế nào, tất cả đều đang đợi Triệu Khang đến giúp chúng ta giải vây?”

“Chẳng lẽ không có Triệu Khang, nước Cảnh của chúng ta tiếp theo sẽ ngồi chờ diệt vong sao? Chẳng lẽ quốc sư ngày thường quá tinh tường mọi chuyện, nên khiến cho các người đều chỉ muốn nằm im hưởng lợi, không muốn ra sức sao?”

Quần thần im bật, không ai dám thở mạnh, người sáng suốt đều nhìn ra, tuy rằng giọng nói của bệ hạ không lớn.

Nhưng thật sự là tức giận rồi.

Lúc này, Ngô Như Long đứng dậy, khí thế thiên tử áp chế khiến quần thần không dám ngẩng đầu lên.

“Kẻ gian vây thành, quốc gia nguy nan! Lúc này, điều nên nghĩ không phải là ai có thể đến cứu chúng ta, mà là chúng ta phải tự cứu lấy mình!”

Ngô Như Long lạnh lùng nói: “Tiền tuyến, tướng sĩ vẫn đang anh dũng chiến đấu, những người các người lại ở đây trông chờ người khác ra tay, không cảm thấy xấu hổ sao?”

Vài vị quan viên trẻ tuổi sắc mặt đỏ bừng, là xấu hổ.

Nhưng những lời này dù sao cũng là do hoàng đế nói ra, bọn họ tự nhiên không dám phản bác điều gì.

Tiếp theo, Ngô Như Long quát lớn: “Hiện giờ nước Cảnh đã đến tình thế ngàn cân treo sợi tóc, bất kể tình thế tiếp theo như thế nào, trăm đều sẽ chiến đấu đến người cuối cùng!”

“Cho dù Hoa Kinh cuối cùng phải thất thủ, vậy trăm sẽ làm người lính canh cổng thành cuối cùng! Thiên tử thủ quốc môn, quân vương tử xã tắc! Hẳn là như vậy!”

Một phen hùng hồn trần thuật, trong nháy mắt đã khích lệ ý chí chiến đấu của không ít người.

Thái tử Ngô Quan Hải siết chặt nắm tay: “Phụ hoàng anh minh, nhi thần nguyện từ hôm nay lên tường thành, cùng tướng sĩ đồng tiến thối!”

Ngô Như Long khóe miệng giật giật, tròng mắt liếc xéo, người chen vào làm gì.

Người mà cũng chết toi, nước Cảnh của chúng ta chẳng phải là xong đời sao?

Vì vậy, hắn không đề ý đến Ngô Quan Hải.

Lại bộ thượng thư Lý Kế Minh trầm giọng nói: “Thái tử là thân kim chi khu, sao có thể đứng dưới tường thành nguy hiểm! Bệ hạ, thần xin được ở lại trấn thủ cổng thành!”

“Nếu địch phá thành, vậy vì thần nguyện làm người đầu tiên tử trận!”

“Tốt!” Ngô Như Long lộ ra nụ cười hài lòng, nhưng còn chưa kịp nói gì thì một giọng nói vang lên.

“Lý đại nhân lui ra sau một chút.”

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết, nàng bước ra, chấp tay quỳ một gối xuống đất nói: “Bệ hạ, thần Diệp Hồng Tuyết xin được thống lĩnh toàn quân, trấn thủ tường thành!”

Trần Khải tán thưởng một tiếng, nhìn người con gái luôn đối đầu với mình, lúc này cũng chân thành nói: “Diệp đại nhân quả nhiên là trụ cột của nước Cảnh ta!”

Ngô Như Long nhướng mày: “Diệp đại nhân, người đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Diệp Hồng Tuyết ánh mắt kiên định: “Vi thần đã suy nghĩ kỹ, hoặc là ngăn chặn quân địch, hoặc là tử trận trên tường thành!”

“Chuẩn tấu!” Ngô Như Long nói.

“Tạ bệ hạ!”

Diệp Hồng Tuyết đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài triều đường, đôi mắt đẹp sáng ngời.

Khoảnh khắc này, nàng tin tưởng lời nói của Từ Ninh, cũng tin tưởng Triệu Khang tuyệt đối sẽ không phụ lòng nàng và nước Cảnh.

Nàng không phải là bản thân hấn, ngược lại, Diệp Hồng Tuyết là một nữ tử vô cùng thông minh, từ trong lời nói của Từ Ninh, nàng sớm đã phân tích ra Từ Ninh đang lo lắng điều gì.

Thông nhất thiên hạ và nàng Diệp Hồng Tuyết.

Rốt cuộc Triệu Khang sẽ lựa chọn ai?

Chương 596 - Hội Hợp

Quân địch lại phát động công thành, vô số binh lính như châu chấu, khiêng thang mây, đẩy xe công thành, muốn phá nát đế đô của Cảnh quốc.

Diệp Hồng Tuyết sau bao ngày lại khoác lên mình bộ giáp, mái tóc đen dài ba nghìn sợi được búi cao đầy kiêu hãnh.

Trên tường thành, quân Cảnh quốc nam nữ đều có, bắn tên và ném lựu đạn xuống quân địch đang công thành.

Đợt tấn công của quân địch bị đẩy lùi hết đợt này đến đợt khác.

Ngô Thiên Hồ xách bầu rượu đi theo bên cạnh Diệp Hồng Tuyết, lão đặc biệt đến để bảo vệ nàng.

Dù sao hiện tại Diệp Hồng Tuyết đã mất hết tu vi, nếu bị tên lạc bắn trúng thì sẽ rất phiền phức.

Nhìn quân địch như thủy triều rút đi, ngay sau đó làn sóng thứ hai lại ồ ạt kéo đến.

Cảnh tượng rung động chưa từng thấy này khiến vị võ vương thường xuyên bên ba giang hồ cũng phải cảm thán: “Ai cũng nghĩ, giang hồ với đao quang kiếm ảnh, tình cảm nam nữ mới là thứ hấp dẫn thiếu niên lang. Không ngờ chiến trường hai quân đối đầu, mạng người như cỏ rác, lại càng có khí phái hào hùng của nam nhi!”

Nghe vậy, Diệp Hồng Tuyết mỉm cười: “Chiến trường chưa bao giờ thiếu hào khí.”

“Mở mang tầm mắt rồi.”

Ngô Thiên Hồ gật đầu, uống một ngụm rượu, sau đó phất tay đánh bay một mũi tên bay tới, nói với Diệp Hồng Tuyết: “Diệp nha đầu, bây giờ ngươi đã không còn tu vi, có thể an cư ở hậu phương, sao còn muốn nhận lấy cái công việc khổ sai này?”

Phòng thủ tuyến đầu quả thực là một công việc khổ sai, tốn công vô ích.

Nếu có thể đẩy lùi quân địch thì mọi chuyện đều tốt đẹp, nhưng nếu bị công phá, vậy Diệp Hồng Tuyết nàng sẽ trở thành tội nhân ngàn đời của Cảnh quốc.

Chỉ cần thành bị phá, cho dù cuối cùng trận chiến này có thắng lợi, sử sách cũng chỉ ghi lại: Năm ... tháng ..., đế đô Hoa Kinh của Cảnh quốc bị quân địch công phá, người chỉ huy quân Cảnh là Diệp Hồng Tuyết.

Hơn nữa với thân phận nữ nhi, sau này nàng còn thiếu lời gièm pha hay sao?

Loại chuyện này Diệp Hồng Tuyết tự nhiên hiểu rõ, nhưng nàng không muốn nghĩ nhiều như vậy, hoặc có thể nói hiện tại nàng chỉ muốn một việc.

Nhìn quân địch như châu chấu phía dưới, trên mặt nữ tử nở nụ cười rạng rỡ: “Ta ở đây, chờ Triệu Khang đến đón ta!”

Cùng lúc đó.

Sau khi quấy rối ở Ký Châu, khiến hậu phương quân Chu náo loạn một trận, binh mã của Triệu Khang đã vô cùng mệt mỏi.

Mất mỗi người trong Ngân Giáp Long Ky đều đỏ mắt, quả thực là quân Chu quá dễ đánh.

Chạm vào là vỡ, người ta ra sức diễn kịch, Triệu Khang càng không khách khí chiếm tiện nghi.

Dẫn theo Lâm Vĩnh Chi và những người khác đi khắp nơi giết người phóng hỏa, khiến quân địch bỏ chạy cũng mệt mỏi rồi.

Cuối cùng cũng chọc giận người ta.

Mẹ kiếp, cấp trên bảo chúng ta nhường đường, nhưng các người cũng không cần phải ức hiếp người như vậy chứ?

Nửa canh giờ trước mới đánh chúng ta một trận, còn chưa kịp thở, lại quay lại đánh tiếp.

Bùn cũng có ba phần đất!

Vì vậy, tướng lĩnh Chu quốc phần nộ đã ngăn chặn vài lần bao vây, sau đó lại bị Triệu Khang dẫn người đánh cho lần thứ ba.

Lúc này, nhận thấy binh lực ở Ký Châu ngày càng tăng, Triệu Khang bỏ chạy.

Hoàn toàn không cho người khác cơ hội đánh trả, lúc này đã vòng đường đến Tịnh Châu.

Nằm trên lưng ngựa, kỹ thuật cưỡi ngựa của Triệu đại quốc sư trong khoảng thời gian này có thể nói là tăng vọt.

Thậm chí đã có thể ngủ trên lưng ngựa!

Trên bản đồ Cảnh quốc, hắc dùng than đánh dấu những dấu chéo lớn nhỏ trên Ký Châu và Diển Châu.

Nhìn từ việc binh lực ở Ký Châu đột nhiên tăng lên trong mấy ngày nay, kế hoạch kiểm chế của hắc đã có hiệu quả.

Từ tiền tuyến hắc là đã rút về không ít quân đội, áp lực ở Hoa Kinh hắc là đã giảm bớt.

Vậy tiếp theo phải đi hội hợp với Chu Long và những người khác.

Nhìn địa danh Tàng Long Cốc bên ngoài Tịnh Châu trên bản đồ, đây là nơi hắc đã hẹn với Chu Long và những người khác.

Hai quân hội hợp ở đó, Chu Long và những người khác đến trước thì đợi ở đó.

Tàng Long Cốc cách Hoa Kinh trăm dặm, cho dù có quân địch thăm dò hoặc đội quân nhỏ tìm kiếm.

Chu Long và những người khác cũng có thể lập tức ứng phó, không đến mức bị đại quân bao vây.

Cất bản đồ, Triệu Khang bật dậy, bụng kêu ục ục, hắc hét lớn: “Mẹ nó, có gì ăn không, cho ta một miếng! Đói đến mức ngực dán vào lưng rồi.”

Lương khô mang theo đã ăn hết từ lâu, khi đốt lương thảo ở Ký Châu, chỉ có thể tùy tiện cướp một ít bánh trái có thể ăn

ngay.

Phần lớn thời gian là bận rộn giết người phóng hỏa.

Lúc này đã rời khỏi Ký Châu hai ngày, chút đồ ăn đó đã sớm vào bụng biến thành phân rồi.

Nghe thấy tiếng kêu của hắn, Lâm Vĩnh Chi bắt đầu nói: “Bạn giết người, không nhớ cướp lương thực.”

“Nhìn các người kia, đây gọi là chú trọng đầu không chú trọng đuôi đấy!” Triệu Khang giáo huấn.

Một kỵ binh khác cũng đang đói bụng lên tiếng: “Triệu soái, ngài còn nói chúng ta, ngài cũng đâu có cướp lương thực?”

Triệu Khang cười gian xảo, thò tay vào trong áo giáp lấy ra một bọc vải: “Ai nói ta giống các người.”

Bọc vải vừa mở ra, bên trong lại là mười mấy miếng thịt khô, từng trải qua nạn đói, Triệu Khang đối với lương thực vô cùng nhạy bén.

Quả nhiên vừa thấy hắn lấy đồ ăn ra, mọi người lập tức kêu lên.

“Khốn kiếp! Triệu soái, ngài cũng quá gian trá rồi!”

“Đúng vậy, sao lúc trước không nhắc nhở chúng ta một tiếng!”

“Cho một ít ném thử đi!”

Triệu Khang khịt mũi coi thường: “Nhắc nhở các người, nếu nhắc nhở các người nhớ ra không có lương thực, vội vàng đi cướp, chúng ta phải trì hoãn bao lâu? Lại đây lại đây, chia nhau ra, còn hai trăm dặm đường, đừng có mà nuốt chửng cho ta.”

“Ngậm lấy, để trong miệng có chút vị là được! Sau đó thắt chặt thắt lưng cho ta!”

Bốn mươi mấy miếng thịt khô, Triệu Khang xé một miếng nhỏ chia xuống, mím môi một cái rồi lại cất vào trong ngực.

Mấy ngàn người, chút thịt khô này, mỗi người nhiều nhất cũng chỉ chia được một miếng nhỏ bằng đầu ngón tay.

Đều là huynh đệ sinh tử cùng vào sinh ra tử, tự nhiên sẽ không ai tranh giành lúc này.

Đều học theo dáng vẻ của Triệu Khang, mím môi một cái rồi cất đi.

Lâm Vĩnh Chi nhìn Triệu Khang không khỏi cảm thán, người này thân phận tôn quý, có danh hiệu quốc sư.

Nhưng lúc này lại giống như một thường dân trải qua bao khổ cực, thật không biết trước kia hẳn đã trải qua những gì.

Mím chặt môi, cho đến khi vị mặn trong miệng nhạt đi, Triệu Khang mới hét lớn: “Được rồi, đã ăn đồ của ta rồi, phải vực dậy tinh thần cho ta, mấy miếng thịt khô tính là gì?

“Chờ giết chết lũ khốn kiếp kia, ta mời các người ăn thịt ngon nhất! Uống rượu mạnh nhất! Chơi hoa khôi đẹp nhất!”

“Gào gào gào!”

“Giết chết lũ khốn kiếp kia!”

Những người bên cạnh Triệu Khang đều hét lớn, sự mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần dường như bị xua tan, cũng lây sang các binh sĩ phía sau.

Mỗi người một ngựa, thúc ngựa chạy về phía Tàng Long Cốc với tốc độ nhanh nhất.

Tinh thần quân đội vốn có chút sa sút vì mệt mỏi và đói khát đã được Triệu Khang khơi dậy!

Ba ngày ba đêm hành quân gấp rút, thời gian nghỉ ngơi chỉ có ba bốn canh giờ, ngựa chạy đến sùi bọt mép, có con trực tiếp kiệt sức mà chết.

May mắn là cuối cùng cũng đến được Tàng Long Cốc, Chu Long và những người khác đã đến trước, sau khi phát hiện ra Triệu Khang, lập tức phái người ra tiếp ứng.

Triệu Khang vừa mở miệng đã sai người mang đồ ăn đến, hơn tám ngàn tướng sĩ còn lại đều ăn như hổ đói.

Có thể nói là, cả đời chưa từng đói như vậy.

Chương 597 - Thời Lai Thiên Địa Giai Đồng Lực

Ăn uống no say, binh sĩ Ngân Giáp Long Ky sau nhiều ngày rong ruổi cũng đều ngã lưng ngủ say.

Cao Uyên dẫn người bố trí tầng tầng lớp lớp canh gác bên ngoài, trở về thấy Triệu Khang đang dựa vào tảng đá xỉa răng, cả người gầy đi trông thấy.

Hắn vô cùng cảm khái, nhưng lúc này trong lòng lo lắng cho Hoa Kinh, hắn vẫn mở miệng hỏi: “Quốc sư, chúng ta khi nào thì phát động tấn công?”

“Gấp cái gì? Hoa Kinh bị công phá rồi à?” Triệu Khang hỏi ngược lại.

Cao Uyên cười gượng gạo: “Cái đó thì chưa, khoảng thời gian này chúng ta cũng phải người trà trộn ra ngoài trinh sát, nhưng quân địch quá đông, bốn mươi dặm xung quanh đế đô đều là doanh trại của địch, căn bản không sờ mó được.”

“Tuy nhiên, nhìn từ tình hình điều binh hàng ngày, đế đô vẫn đang kiên thủ, nhưng không biết có thể trụ được bao nhiêu ngày.”

Nhỏ ra mẩu thức ăn còn sót lại trong kẽ răng, Triệu Khang gật đầu: “Đúng như ta dự liệu. Có bản vẽ bố trí quân của địch không?”

Chu Long bên cạnh vội vàng lấy từ trong ngực ra một tấm vải trắng: “Có.”

Triệu Khang nhận lấy mở ra xem, khóe miệng giật giật: “Mẹ kiếp, vây kín mít như thùng sắt vậy!”

Trên tấm vải trắng, vị trí Hoa Kinh được đánh dấu, xung quanh bốn phía toàn là quân địch.

Kinh đô của Cảnh quốc giống như nhân bánh bao, bị bao vây chặt chẽ ở giữa.

Cao Uyên bắt đắc dĩ nói: “Chính là như vậy, cũng may là đế đô, nếu đổi thành thành khác, lương thực không đủ, lúc này sợ là đã bị công phá rồi.”

“Bây giờ vấn đề là, chúng ta hình như tấn công từ đâu cũng không tốt lắm. Bất kể đánh từ đâu, quân địch nhận thức được có người tới gần, đều có thể lập tức ứng phó, hai mặt giáp công, đến lúc đó bị bao vây chính là chúng ta.”

Triệu Khang bắt đầu suy nghĩ đối sách, trừ đi hai, ba vạn người Ngô Vũ mang đi, lúc này trong ngoài Tàng Long Cốc, tất cả binh lực cộng lại không quá mười vạn.

Nếu là mười vạn kỵ binh, xông ra lúc này có thể đánh tan vòng vây thung sắt này.

Nhưng lúc này chỉ có hơn tám nghìn kỵ binh Ngân Giáp Long Kỳ, hơn nữa địa thế xung quanh Hoa Kinh cũng không thể nào chống đỡ kỵ binh xung phong với quy mô lớn.

Chuyện đánh trực diện như vậy là không thể nào.

Dựa vào hơn mười khẩu đại pháo quả thực có thể oanh tạc mở vòng vây, nhưng đại pháo có một nhược điểm, đó là tốc độ chậm, cần lượng lớn binh lực yểm hộ.

Mà hiện tại Hoa Kinh bị bao vây, quân địch không phải một hai người, mà là hơn hai mươi vạn người, trải dài mấy chục dặm.

Đợi đến lúc đẩy đại pháo đánh đến dưới chân thành Hoa Kinh, sớm đã bị người ta dùng chiến thuật biến người vây chết rồi.

Cho nên lúc này phải có người hấp dẫn hỏa lực cho đại pháo tiến quân.

“Đã tìm ra trung quân của chúng chưa?” Triệu Khang hỏi.

Chu Long lắc đầu, người cũng không sờ mó vào được, càng không cần phải nói đến việc thăm dò sở chỉ huy của quân địch.

Triệu Khang chửi thề một tiếng, kế hoạch chém đầu cũng không thực hiện được, vậy chỉ có thể đánh một trận công kiên cứng rắn rồi.

“Tất cả hiệu úy trở lên tập hợp!” Triệu Khang gọi.

Cao Uyên vội vàng sai người đi gọi người, không bao lâu sau, xung quanh Triệu Khang đã vây đầy người, đều là hiệu úy, đô úy thống lĩnh các quân.

Trải bản đồ ra, Triệu Khang chỉ vào con đường quan đạo bên ngoài Hoa Kinh: “Tiếp theo quân ta chọn từ nơi này tiến công, một vạn Hỏa Pháo Quân cùng toàn quân Bạch Hổ Quân, do ta phụ trách chỉ huy.”

“Con đường này là gần Hoa Kinh nhất, ba mươi dặm đường, chúng ta phải dùng nửa ngày thời gian cố gắng tiến quân đến khoảng cách nửa dặm của Hoa Kinh, chỉ cần có thể làm được điều này.”

“Binh lực bên trong Hoa Kinh tất sẽ ra ngoài cùng chúng ta phối hợp nội ứng ngoại hợp!”

Thống lĩnh Bạch Hồ Quân Tôn Phương nhỏ giọng nói:
“Nhưng như vậy, một khi khai chiến, quân địch tất nhiên sẽ liều mạng kẹp công quân ta từ hai bên tả hữu.”

Triệu Khang gật đầu nói: “Không sai, cho nên những người còn lại phải tranh thủ cho đội tiền công này nửa ngày thời gian! Cao Uyên.”

“Có!”

Triệu Khang nghiêm nghị nói: “Người dẫn Ngân Giáp Long Kỳ tốc độ nhanh nhất, do các người đi tiên phong, hấp dẫn hỏa lực của địch, không cầu giết địch, nhưng nhất định phải tận khả năng hấp dẫn địch.”

“Đương nhiên, các người cũng nhất định sẽ bị quân địch nhắm đến, ta chỉ có một yêu cầu. Người cho dù toàn quân bị diệt cũng phải đợi lão tử đánh đến dưới thành Hoa Kinh rồi hãy chết!”

Cao Uyên cười toe toét: “Dắt chó đi dạo thôi mà, mặt tướng hiểu rồi!”

Triệu Khang gật đầu, sau đó nhìn về phía Chu Long: “Tiếp theo là Chu Long, người dẫn theo Huyền Vũ Quân, phụ trách ngăn chặn quân tiếp viện của địch.”

“Hành động bắt đầu, phải liều mạng đoạt lấy Dã Lâm Đạo, Tiểu Thạch Khẩu, Trú Mã Quan ba nơi hiểm yếu này, tuyệt đối không cho bất kỳ quân địch nào thông qua! Ta muốn người giữ vững sáu canh giờ!”

“Ta sẽ cho người ba khẩu pháo canh giữ cửa ải!”

Chu Long ánh mắt kiên định: “Quốc sư yên tâm, chỉ cần ta còn một hơi thở, sẽ không buông tha cho bất kỳ quân địch nào!”

“Tôn Phương dẫn theo năm ngàn Thần Lôi Quân và tất cả binh lực còn lại, canh giữ cánh trái, tất cả lựu đạn giao cho người sử dụng, đừng sợ lãng phí! Tới một người ném một quả, đạn được không đánh hết thì mẹ kiếp đừng có chết!”

Tôn Phương cười nói: “Cả đời này chưa từng đánh trận nào giàu có như vậy!”

Ngoại trừ Ngân Giáp Long Kỳ, Huyền Vũ Quân, Bạch Hồ Quân và Chu Tước Quân, trong quân đội của Triệu Khang còn có phụ binh.

Những người này tuy nói là binh, nhưng trên thực tế binh thường đều làm những việc như vận chuyển.

Giống như phụ binh trong đội ngũ của Triệu Khang, là dùng để công lựu đạn và kéo đạn pháo.

Ngô Vũ trước đó mang đi một vạn, số còn lại lần này Triệu Khang đều giao cho Tôn Phương.

Tiếp theo, Triệu Khang bắt đầu phân công nhiệm vụ, từ hiệu úy, đô úy cho đến từng bách phu trưởng đều dặn dò kỹ càng.

Một cuộc họp trước chiến tranh kéo dài hai giờ đồng hồ, mọi người đều hiểu rõ mình phải làm gì.

Gập bản đồ lại, Triệu Khang hít sâu một hơi, sau đó ánh mắt trở nên vô cùng hung dữ: “Toàn quân chỉnh đốn một ngày, đêm mai giờ Tý xuất phát, dùng tốc độ nhanh nhất đoạt lấy vị trí trọng yếu.”

“Lúc trời sáng, bản soái nhất định công phá quân địch! Đánh lui địch, chúng ta cùng nhau uống rượu mừng công!”

“Nguyện vì đại soái liều chết!”

Hơn trăm người cùng lúc quỳ một gối xuống đất, trong mắt không có chút sợ hãi nào trước trận chiến sắp tới, mà chỉ có sự kiên định vô bờ.

Tất cả mọi thứ chỉ là vì kiên trì nửa ngày thời gian!

Những người Càn quốc có mặt ở đây đều tin tưởng Triệu Khang nói được làm được, nửa ngày thời gian, hẳn nhất định có thể dẫn người đánh tan quân địch.

Cao Uyên cùng một đám hiệu úy của Ngân Giáp Long Kỵ cũng tin tưởng.

Bởi vì người đàn ông này trước đó đã từng dẫn theo bọn họ, một vạn người, tung hoành ngang dọc ở Ký Châu, Duyên Châu, như vào chỗ không người.

Lúc này, mỗi người bọn họ đều giao phó tính mạng của mình cho Triệu Khang!

Thời lai thiên địa giai đồng lực!

Nghỉ ngơi chinh đốn một ngày.

Trời tối.

Đêm nay lão thiên không chiều lòng người, sao sáng rực rỡ, trăng sáng treo cao, không phải là thời điểm thích hợp để hành quân ban đêm.

Cao Uyên dẫn theo chưa đến chín nghìn Ngân Giáp Long Kỵ xuất phát, Chu Long mang theo hai vạn Huyền Vũ Quân và ba trăm Hỏa Pháo Quân xuất phát.

Tôn Phương dẫn theo năm ngàn Thần Lôi Quân và hai vạn phụ binh xuất phát.

Mà trong tay Triệu Khang cũng không có nhiều người, Bạch Hổ Quân còn hai vạn người, một vạn Hỏa Pháo Quân của Chu Tước Quân, tổng cộng ba vạn hai ngàn người.

Kéo theo mười ba khẩu pháo, ngoài những người phụ trách bắn pháo, những người còn lại của Hỏa Pháo Quân phụ trách kéo đạn pháo.

Hành quân một canh giờ, đã là hai giờ sáng, đại quân của Triệu Khang xuất hiện trên con đường quan đạo.

Mà ở phía xa, Cao Uyên hạ lệnh, Ngân Giáp Long Kỵ đốt đuốc, chiến đấu bắt đầu!

Chương 598 - Choáng Váng

Một đường lửa hiệu thiêu đốt màn đêm!

Cao Uyên dẫn đầu tám ngàn kỵ binh Thiết Giáp Long tung vó ngựa lao vào phòng tuyến quân địch.

Họ tạo thành một con rồng lửa!

Mảnh đất bên ngoài Hoa Kinh thành này quá đỗi quen thuộc với họ, thậm chí có không ít lần họ đã luyện tập ngay trên mảnh đất này. Nơi nào có thể phát huy tốc độ kỵ binh, nơi nào cản trở hành quân, Cao Uyên đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Con rồng lửa này ngang nhiên lao vun vút trong phòng tuyến địch, khiến vô số người kinh hãi.

“Địch tập kích!”

“Địch tập kích!”

Tiếng la hét vang lên, không ít tướng lĩnh vội vàng bò dậy, kinh ngạc nhìn về phía đường lửa hiệu xa xa. Họ không thể hiểu nổi tại sao lúc này lại có quân địch xông vào phòng tuyến, khác nào tự tìm đường chết!

Chỉ là họ không biết, xét trên một phương diện nào đó, Cao Uyên và tám ngàn kỵ binh Thiết Giáp Long quả thật là đến để tìm cái chết.

Để giảm trọng lượng, cho ngựa chiến phát huy tốc độ nhanh nhất, họ thậm chí không mang theo trường thương, mà đổi thành đoản đao.

Kỵ binh vốn là sát thủ trên chiến trường vũ khí lạnh, nhưng lúc này, nhóm người Cao Uyên không màng chém giết.

Họ chỉ muốn hết sức thu hút sự chú ý của quân địch, dụ dỗ càng nhiều người đến bao vây tiêu diệt đám người liều mạng bọn họ.

Con rồng lửa được tạo thành từ ánh lửa ấy vô cùng chói mắt trong màn đêm, khiến lòng người không khỏi bàng hoàng.

Vô số tướng lĩnh liên quân Chu - Tề bắt đầu tập hợp quân đội để bao vây truy đuổi.

Kỵ binh hạng nhẹ của Chu quốc cũng xuất động, lính truyền tin liên tục chạy đi chuyển tiếp tin tức về nhóm người Cao Uyên, tạo điều kiện cho bộ binh Tề quốc thiết lập vòng vây.

Cùng lúc đó, Chu Long cũng dẫn người đến địa điểm đã định. Nhìn những tên lính tuần tra trong đêm, không chút do dự,

Chu Long lập tức hạ lệnh cho đội pháo binh đã chờ đợi từ lâu khai hỏa.

Một quả đạn pháo bắn vào doanh trại địch, trong nháy mắt nổ rộ.

Bên này một tiếng pháo vang, bên kia pháo binh đã vào vị trí cũng đồng loạt khai hỏa, tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Đó là khúc nhạc chiến tranh được dệt nên từ vũ khí nóng và vũ khí lạnh.

“Khai hỏa!”

“Khai hỏa!”

“Khai hỏa!”

Chu Long gào thét như một kẻ điên, bởi vì hắn hiểu rõ, trận chiến đêm nay không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Hắn phải dùng tinh thần đỉnh cao nhất để khích lệ thuộc hạ, đồng thời ngênh chiến quân tiếp viện của địch.

Hai mươi loạt pháo kích trôi qua, doanh trại địch tan hoang, Chu Long rút trường đao, gầm lên dữ tợn như ác quỷ: “Giết!”

“Giết!”

Tiếng gầm rú rung trời xé toạc màn đêm yên tĩnh, Chu Long dẫn người xông vào doanh trại địch tan hoang.

Bọn họ chém giết những kẻ may mắn sống sót sau loạt pháo kích, sau đó chiếm cứ cửa ải này!

“Mang pháo lên cho ta! Trừ phi ta chết, nếu không cho dù nòng pháo nổ tung, chúng ta cũng không thể để bất kỳ tên địch nào vượt qua!”

Phía sau, quân Hắc Vũ đao khiên trong tay, xếp thành hàng ngang, khí thế như một người giữ ải, vạn người không thể xâm phạm!

Cùng lúc đó, Tôn Phương cũng dẫn theo năm ngàn Thần Lô quân và hai vạn quân phụ trợ tiếp cận mục tiêu.

So với những người khác, áp lực của hắn là lớn nhất.

Bởi vì hai vạn quân phụ trợ dưới trướng hắn dù sao cũng không thể so sánh với binh lính chính quy.

Vì vậy, Triệu Khang giao cho hắn năm ngàn Thần Lôì quân, và vô số lựu đạn.

Dưới trướng là một đám gà mờ, Tôn Phương cũng chẳng có ý kiến gì, sau khi dùng lựu đạn oanh tạc dữ dội cửa ải, hắn liền triệu tập các hiệu úy.

Nhỏ một bãi nước miếng, Tôn Phương cười híp mắt nhìn mọi người: “Lão Tôn ta vận khí không tốt, phân đến đám xui xẻo các ngươi.”

“Các ngươi cũng xui xẻo không kém, lại phân đến chỗ ta. Lúc này xông pha trận mạc, quả thực làm khó ta rồi.”

Tôn Phương cười khà khà: “Cho nên ta sẽ ở phía sau nhìn các ngươi, ai mà run chân, muốn chạy! Thì không cần quân địch động thủ, ta sẽ tự tay chém chết kẻ đó.”

Mọi người biến sắc, ngay sau đó lại nghe Tôn Phương nói: “Nhưng!”

“Lão Tôn ta có thể cam đoan với các ngươi, nếu các ngươi đều tử trận ở đây, thì hãy trợn to mắt mà nhìn! Trên đường Hoàng Tuyền, họ Tôn ta sẽ cùng các ngươi tiến về phía trước!”

“Ai sống người đó là chó!”

Một câu nói thể hiện rõ ràng quyết tâm sống chết có nhau, tiến lui cùng nhau.

Một hiệu úy sững sờ, ngay sau đó cười lạnh lẽo: “Ban đầu nghe Tôn thống lĩnh nói còn có chút không phục, lúc này thoải mái rồi.”

Một người khác cũng nói: “Tôn thống lĩnh cứ ở phía sau trừng mắt mà nhìn, chúng ta mà lui một bước, chúng ta chính là cháu ngươi!”

“Chúng ta là quân phụ trợ thì đã sao! Chưa chắc đã kém hơn quân chính quy!”

“Đúng vậy!”

Tôn Phương quát to một tiếng: “Ôi chao các vị gia gia của ta, vậy thì mau bày trận đi, tốt nhất là làm chó mù con mắt chó của lão Tôn ta đây!”

Mọi người cùng cười lớn.

Đêm nay, hai vạn quân phụ trợ của Tôn Phương là những người cuối cùng rút khỏi chiến trường!

...

“Thời gian đã đến, pháo binh di chuyển đến sườn trái bộ binh Mạch Dao yểm trợ, Lưu Khải dẫn đám ông ngoại trường thương của người di chuyển đến sườn phải.”

Là người chỉ huy chính, Triệu Khang hạ lệnh, ánh mắt Điều ca dữ tợn, trường đao trong tay nghiêng nghiêng.

Vị chiến thần số một Nguyên Giang huyện này, lúc này thật sự có phong thái của một vị chiến thần, cơ bắp cuộn cuộn trên người như đá tảng nhô lên.

Ngay cả Triệu Khang nhìn cũng phải nổi da gà.

Dụ địch, phục kích, những gì Triệu Khang có thể làm đều đã bố trí xong, tiếp theo cần làm chính là tiến lên, tiến lên không ngừng nghỉ.

Đánh thẳng đến dưới chân Hoa Kinh thành!

Rất nhanh, đã có lính tuần tra phát hiện ra bọn họ, nhưng còn chưa kịp phản ứng, pháo binh đã bắn ra từng quả đạn pháo.

Trong nháy mắt san bằng doanh trại phía trước, Triệu Khang đứng giữa đội ngũ, ánh mắt lạnh lùng nhìn cảnh tượng xung quanh, hẳn có một cảm giác.

Lúc này, mười ba khẩu pháo này, giống như biến thành xe tăng, nghiền nát mọi thứ, không gì cản nổi!

Lại rối loạn rồi.

Trong lều chỉ huy trung quân của liên quân Chu - Tề, hai vị chủ soái là Ngũ Hùng và Long Hán đều ngẩn người.

Chỉ trong một đêm, khắp nơi đều xuất hiện quân địch.

Bên này vừa đưa chiến báo đến, bên kia lại có chiến báo, lúc thì kỵ binh tập kích doanh trại.

Lúc thì thuốc nổ nổ tung khiến quân ta đầu bù tóc rối, chạy tán loạn khắp nơi.

Quân địch từ đâu tới? Rốt cuộc là từ đâu tới!

Ngũ Hùng và Long Hán đều muốn hỏi, chẳng phải phải phạm vi năm mươi dặm xung quanh Hoa Kinh thành đều đã được dọn dẹp sạch sẽ rồi sao?

Chỉ là đánh chết bọn họ cũng không ngờ, Triệu Khang lại xuất quân từ Thương Long cốc cách đó trăm dặm vào ban đêm.

Điều này không chỉ cần dũng khí, mà còn cần cả gan dạ, bởi vì chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ rơi vào vòng vây của quân địch.

Nhưng Triệu Khang vẫn làm.

Ngũ Hùng và Long Hán đều ngây người, bọn họ ở trong lều chỉ huy trung quân, muốn nhận được chiến báo từ các quân truyền đến cũng không thể nhận được ngay lập tức.

Thêm vào đó, lúc này còn có Cao Uyên dẫn người chạy loạn khắp nơi.

Khiến cho các nơi đóng quân đều rối loạn, cứ ngỡ nơi nào cũng có quân địch đánh tới.

Cứ như thể mấy chục vạn đại quân của bọn họ bị bao vây vậy.

“Những tên địch này đều từ dưới đất chui lên hay sao!”

Long Hán nhìn bản đồ, cuối cùng cũng ngây ngẩn, bởi vì dựa theo chiến báo được gửi đến lúc này, trên bản đồ ít nhất có mười ba vị trí bị quân địch tấn công!

Hơn nữa, phía sau mỗi bản chiến báo đều có bốn chữ giống hệt nhau.

Yêu cầu chi viện!

Long Hán choáng váng.

Chương 599 - Càn Quét

Long Hán vẫn còn đang ngơ ngác thì ánh mắt của Ngũ Hùng đã đảo liên hồi. Chẳng lẽ là Triệu Khang tới rồi sao?

Loại hành vi xông vào giữa đêm khuya tấn công đại quân mấy chục vạn người này, quả thật giống như chuyện mà tên khốn kiếp đó có thể làm ra.

Có nên nhân cơ hội này mà... thả nước một chút không nhỉ?

Nhưng làm như vậy thì lộ liễu quá!

Nếu Long Hán mà biết được suy nghĩ hiện giờ của Ngũ Hùng, chắc chắn sẽ bóp chết hắn ta.

Nhưng Ngũ Hùng cũng chẳng còn cách nào khác, hắn ta thật sự đã bị dọa sợ bởi hỏa pháo rồi.

Mười vạn đại quân công thành, trong vòng ba ngày đã bị oanh tạc chết hơn năm vạn người, chuyện này đã để lại bóng ma tâm lý cho hắn.

Thậm chí trong những ngày tháng do dự phản quốc này, Ngũ Hùng cuối cùng đã đưa ra một kết luận đáng sợ.

Đó chính là Triệu Khang, kẻ sở hữu hỏa pháo, muốn thống nhất thiên hạ căn bản không phải là chuyện khó.

Thứ đó căn bản không phải là thứ mà máu thịt có thể chống đỡ được, hơn nữa sự đả kích về mặt tinh thần đối với binh lính lại càng trí mạng hơn.

“Ngũ huynh! Ngũ huynh!”

Long Hán liên tục gọi hai tiếng, Ngũ Hùng mới hoàn hồn: “Long soái, có chuyện gì vậy?”

Long Hán tức giận đến mức muốn tát đối phương một cái, đã lúc nào rồi mà còn thất thần?

Nhưng hắn vẫn cố gắng kìm nén cơn giận: “Quân địch đến thế mạnh mẽ, thừa dịp đêm tối tấn công, hiện tại các nơi đều bị tập kích, phải lập tức điều binh tiếp viện!”

“Nói rất đúng.”

Dù sao Ngũ Hùng cũng là người thống lĩnh quân đội, nghe Long Hán nói xong liền theo bản năng tiếp lời: “Hiện tại các nơi đều có quân địch tấn công, đối phương chắc chắn không có nhiều binh lực như vậy, nếu thật sự có mấy chục vạn đại quân cùng lúc kéo đến, không thể nào không bị chúng ta phát hiện.”

“Cho nên số lượng quân địch hẳn là ít hơn chúng ta rất nhiều, hiện tại mấu chốt là phải tìm ra đường nào mới là hướng tấn công chính của bọn chúng.”

“Lấy đó làm trung tâm, phái binh tiếp viện bao vây tiêu diệt.” Long Hán tiếp lời.

Ngũ Hùng gật đầu, nhìn về phía những vị trí có quân địch mà Long Hán đánh dấu, sau đó liếc mắt một cái liền nhìn thấy con đường quan đạo gần thành Hoa Kinh nhất.

Muốn giải vây cho thành Hoa Kinh, con đường này là gần nhất.

Sắc mặt Long Hán dịu xuống, nhìn theo hướng Ngũ Hùng đang nhìn: “Xem ra Ngũ huynh và Long mỗ nghĩ giống nhau rồi.”

Ngũ Hùng xoa xoa mặt: “Nếu không sai, con đường này chính là hướng tấn công chính của bọn chúng, cách thành Hoa Kinh ba mươi dặm, thuận tiện cho kỵ binh xung phong, tấn công từ nơi này, kỵ binh có thể dùng tốc độ nhanh nhất đánh đến dưới chân thành Hoa Kinh, phối hợp với người trong thành phản công quân ta.”

“Ba mươi dặm, đối với quân kỵ binh mà nói nhiều nhất là nửa canh giờ. Đây là còn tính cả trường hợp bị cản đường.”

Long Hán gật đầu: “Cho nên phải tập trung binh lực chặn bọn chúng lại.”

Ngũ Hùng “ừm” một tiếng, sau đó nhíu mày: “Chỉ là ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng!”

“Hả? Ngũ huynh có cao kiến gì?” Long Hán tự cho rằng phân tích trước đó của hai người không có gì sơ hở.

Từ con đường lớn này cho kỵ binh xung phong, xé toạc vòng vây bên ngoài thành Hoa Kinh, quân thủ thành từ trong thành

đánh ra hợp binh, cùng lúc tấn công các chiến trường xung quanh.

Điều này thật sự có thể giải nguy cho thành Hoa Kinh.

Ngũ Hùng suy nghĩ một chút vẫn là không nói ra, thân là đại tướng Chu quốc, hẳn am hiểu nhất chính là kỵ binh, nếu là hẳn dùng binh chắc chắn cũng sẽ chọn kỵ binh xung phong.

“Không có gì, phân tích của chúng ta hẳn là không sai. Long huynh có thể điều động trọng giáp bộ tốt dưới trướng, áp sát về phía này ngăn chặn quân địch tấn công.”

Long Hán cũng cảm thấy không có vấn đề, lập tức truyền lệnh xuống.

Truyền lệnh binh lập tức cưỡi ngựa nhanh chóng đi thông báo cho các quân.

Long Hán và Ngũ Hùng quả thật phân tích không sai, chỉ là hai người bọn họ đều không biết, trong tay Triệu Khang chỉ có tám ngàn kỵ binh.

Còn mang đi dụ địch rồi.

Lúc này đang tấn công căn bản không phải là kỵ binh gì cả, mà là... hỏa pháo!

Nếu như lúc này hai người bọn họ điều động quân kỵ binh đi ngăn cản, còn có thể ngăn chặn hỏa pháo tiến lên.

Nhưng hai người bọn họ đều tưởng tượng đại quân do Triệu Khang dẫn đầu thành kỵ binh, còn phái trọng giáp bộ tốt đi phòng ngự.

Điều này thì bị kịch rồi.

Trọng giáp bộ tốt vác theo tấm chắn nặng mấy chục cân, đứng chặn giữa đường, có thể nói là tường đồng vách sắt, an toàn vô cùng, cho dù Thiết Phù Đồ đến đây trong nhất thời cũng khó lòng công phá.

Nhưng khi Triệu Khang đẩy hỏa pháo đến thì bọn họ liền thấm rồi, một pháo oanh tạc, muốn trốn cũng không trốn kịp.

Lý Cầu Đản, pháo thủ kia, càng đánh càng hăng, căn bản không cần nhắm bắn, tùy ý khai hỏa, nhắm mắt cũng có thể bắn trúng người.

Bởi vậy.

Trọng giáp binh Tề quốc dưới trướng Long Hán được xưng là vô song thiên hạ, có thể ‘một bước ngăn một kỵ’ chết thảm không nở nhìn.

Từ đầu đến cuối ngay cả ngựa cũng chưa thấy con nào đã toàn bộ đi đời nhà ma rồi.

Ngay cả Triệu Khang cũng cảm thấy kỳ quái: “Mẹ nó, chẳng lẽ lão tử có nội gián trong quân địch?”

Thế như chẻ tre, một đường càn quét, căn bản không biết ngăn cản là gì, dù sao phía trước có người thì khai pháo, không có người thì hành quân.

Đám người Triệu Khang giống như xe ủi đất, thế như chẻ tre, Mạch Dao tốt của Điều ca và Bạch Hồ Quân thậm chí còn chưa cần phải ra trận.

Chỉ dựa vào mười ba môn hỏa pháo san bằng tất cả, người của Hỏa Pháo Quân không ngừng dội nước lạnh lên nòng pháo để giảm nhiệt.

Tốc độ tiến quân thậm chí còn vượt xa dự kiến của Triệu Khang.

Mà Long Hán và Ngũ Hùng hai người, sau nửa canh giờ nhận được tin tức trọng giáp bộ tốt toàn quân bị diệt, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Trọng giáp binh Tề quốc, có thể so sánh với thiết tác hoành giang, gặp Thiết Phù Đồ cũng có thể cứng rắn chống đỡ, vậy mà lại không thể kiên trì nổi một canh giờ.

Quân địch chẳng lẽ đều là thần tiên sao!

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!” Sắc mặt Long Hán trắng bệch, trận chiến này đã vượt quá khả năng lý giải của hắn ta.

Ngũ Hùng cũng ngây người, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

Nhất định là Triệu Khang rồi!

Hắn ta đến rồi, mang theo thứ đồ chơi gọi là hỏa pháo kia đến rồi!

Nếu không thì binh lính nào có thể nghiền ép trọng giáp binh
Tề quốc chứ!

Mẹ kiếp có nên chạy hay không đây!

Lỡ như lát nữa pháo bắn tới, nổ chết mình thì phải làm sao?

Nhưng cứ như vậy mà chạy trốn, chẳng phải là thành lính đào
ngũ sao?

Hay là đợi lát nữa cùng Long Hán chạy trốn, như vậy ít nhất
còn có thể giữ lại chút mặt mũi!

Liếc nhìn Long Hán sắc mặt trắng bệch, giống hệt mình lúc ở
Phi Yến Quan lần đó!

Ngũ Hùng thậm chí còn có chút đồng tình với Long Hán, nhìn
thoáng qua hướng tấn công chính của Triệu Khang trên bản
đồ.

Lúc này tính theo hai mươi bốn giờ, đã trôi qua hơn ba tiếng
đồng hồ.

Cho dù là bộ binh hành quân, không tới một canh giờ cũng sẽ
đến thành Hoa Kinh.

Binh lính vây thành ở hướng này sợ là xong đời.

Trong lòng nghĩ như vậy, Ngũ Hùng cũng có chút chán nản, cả
đời mình đọc binh thư, đánh trận.

Vẫn chưa từng gặp qua kẻ nào xuất quỷ nhập thần như Triệu
Khang, phương thức tập kích thiên mã hành không, các loại vũ
khí có lực sát thương kinh người.

Cái này... bảo bọn họ đánh như thế nào đây! Trước đây chưa
từng gặp qua!

Khi ánh bình minh ló rạng ở phía chân trời...

Trên mặt đất đầy rẫy thi thể.

Trên tường thành Hoa Kinh.

Quân địch vây thành so với ban ngày hôm qua đã ít đi không
biết bao nhiêu, Lý Long nghe thấy tiếng sấm vang lên từ đằng
xa, ánh mắt sắc bén, sau đó mừng rỡ kêu lên: “Là tiếng hỏa
pháo của Đại Càn ta! Quốc sư đến rồi!”

“Quốc sư đến rồi!”

Tiếng kêu của hắn đã thu hút sự chú ý của Thần Vũ Quân. Cảnh quốc xung quanh, có người lập tức chạy lên tường thành bẩm báo với Diệp Hồng Tuyết.

Nàng nắm chặt tay, nhìn chăm chăm về phía trước, nàng đã nhìn thấy quân địch ở đằng xa đang hỗn loạn.

Chứng tỏ hậu phương đã xảy ra biến cố! Triệu Khang đã một đường càn quét tới đây rồi!

Chương 600 - Triệu Vương

“Mở cổng thành! Toàn quân xuất kích! Phản công!”

Theo tiếng ra lệnh vang dội, cánh cổng thành Hoa Kinh vững chãi trước quân địch suốt hơn một tháng trời rốt cuộc cũng mở toang.

Lý Long dẫn đầu đội quân Thanh Long, như mũi tên lao ra khỏi thành, hung hãn đánh vào quân địch!

Tướng quân Thần Vũ - Hoa Phong Viễn cũng dẫn theo binh lính dưới trướng xông ra. Đối mặt với quân địch đang tan tác, trong mắt họ không hề có chút thương xót, ra tay chém giết không ghê tay!

Trên tường thành, Ngô Thiên Hổ đứng sau Diệp Hồng Tuyết, vuốt râu cười khê: “Hắn đến rồi.”

Ở cuối tầm mắt, một nhóm người hiện ra. Trải qua một đêm ác chiến, vượt qua ba mươi dặm đường với vô số cản trở, họ đã đến đây sau ba canh giờ.

Mười ba khẩu thần công mang theo giờ chỉ còn lại tám, năm khẩu đã bị hỏng hoàn toàn trên đường hành quân!

Sau khi đội quân thiết giáp Tề quốc bị tiêu diệt, Long Hán và Ngũ Hùng đã chặn đứng một đợt tấn công điên cuồng khác. Họ tập hợp toàn bộ kỵ binh ở tiền tuyến, tổng cộng ba vạn kình kỵ binh, nhằm chặn giết Triệu Khang và những người đi theo hắn.

Đó là lần nguy hiểm nhất mà Triệu Khang và những người khác phải đối mặt.

Nhưng họ vẫn kiên cường tiến lên, dù trên đường đã ngã xuống gần một vạn người. Lão Đại trần truồng nửa người trên, khắp người chỉ chít vết thương, thanh đại đao trong tay đã đổi đến cái thứ tư.

Trên người Triệu Khang, ngoại trừ khuôn mặt, chỗ nào cũng bị máu tươi của quân địch nhuộm đỏ, cả người như nhuộm máu. Lúc này, mỗi bước chân hắn đi đều in trên đất một dấu chân máu.

Đêm nay, hắn là người giết địch nhiều nhất!

Tu vi đã đạt đến tam phẩm hạ tầng, Triệu Khang liều mạng chém giết cho đến khi chân khí cạn kiệt, cây thương Long Khiếu Lương trong tay như uống no máu tươi của quân thù!

Sát khí trên người hắn lúc này nồng nặc đến mức những người đi cùng cũng không dám đến gần.

Chính sự thất bại của ba vạn tinh nhuệ kỵ binh đã khiến tiền tuyến liên quân Chu - Tề sụp đổ hoàn toàn.

Cho dù là binh chủng nào, chiến thuật gì, tiếp viện bao nhiêu người, cũng không thể cản bước chân của nhóm người Triệu Khang.

Xông lên chỉ có một kết quả là chết!

Một trận chiến đã định trước thất bại, không nhìn thấy chút hy vọng nào, thử hỏi còn binh sĩ nào dám liều mạng?

Còn tướng lĩnh nào dám xông pha?

Lúc này, đại quân Hoa Kinh ừa ra khỏi thành, trở thành cọng rơm cuối cùng đè bẹp tinh thần quân địch.

“Lý Long!”

Nhìn thấy Lý Long dẫn theo đội quân Thanh Long xông đến, Triệu Khang gọi lớn một tiếng, sau đó rút tấm bản đồ giấu trong người ra ném cho hắn.

Lý Long chớp lấy bản đồ, kích động nói: “Quốc sư!”

“Vị trí đều được đánh dấu trên đó, mau chóng dùng tốc độ nhanh nhất đến tiếp ứng huynh đệ!” Triệu Khang nói.

“Tuân lệnh!”

Mở bản đồ ra, Lý Long nhìn thấy một cửa ải gần nhất, là nơi Chu Long đang tử thủ.

“Toàn quân Thanh Long nghe lệnh, theo ta xung phong!”

Suốt mấy ngày nay, đội quân Thanh Long đóng quân trong thành Hoa Kinh gần như được nghỉ ngơi dưỡng sức, lúc này ai nấy đều tràn đầy khí thế, theo Lý Long đi tiếp viện cho Chu Long và những người khác.

Bên ngoài cổng thành Hoa Kinh lúc này đã không còn bóng dáng quân địch, chỉ còn lại bãi chiến trường đầy xác người.

Nhóm người Triệu Khang đi đến trước cổng thành, ngẩng đầu nhìn bóng hình xinh đẹp trên tường thành mà hân hoan ngày đêm mong nhớ.

Khuôn mặt vốn dĩ không chút gợn sóng của Triệu Khang nở một nụ cười, hân hoan thật mạnh.

Ta đến đón nàng rồi!

Diệp Hồng Tuyết bật khóc vì vui mừng, nàng lao xuống khỏi tường thành với tốc độ nhanh nhất. Trước đó, nhìn thấy Triệu Khang toàn thân nhuốm máu như ác ma khiến nàng không khỏi rơi lệ.

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ cùng cánh tay đang vẫy gọi mình của hắn, trái tim Diệp Hồng Tuyết lại bị đánh gục.

Hắn đến thật rồi!

Từ đầu đến cuối, hắn chưa bao giờ phụ nàng!

Đôi mắt đẹp ngấn lệ, Diệp Hồng Tuyết lao ra khỏi cổng thành, bất chấp ánh mắt của mọi người xung quanh, nhào vào lòng Triệu Khang.

Nàng ôm chặt lấy người đàn ông này, như muốn hòa mình vào cơ thể hắn!

Tim Triệu Khang như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đập liên hồi như trống đánh!

Đây là lần đầu tiên Diệp Hồng Tuyết không màng đến xung quanh, hơn nữa còn ở ngay trên đất nước của nàng, lại bộc lộ cảm xúc mãnh liệt như vậy với hắn.

Xung quanh, những binh sĩ vừa trải qua một đêm ác chiến không hề tỏ ra mệt mỏi, ngược lại, trên mặt họ đều nở nụ cười.

Điều ca thương tích đầy mình nhờ một bãi nước bọt, oán trách: “Lão gia, người sao có thể như vậy chứ, ta cảm thấy đau lòng hơn bị quân địch chém mười nhát đao!”

“Đúng vậy lão gia! Hu hu, phu nhân, ta cũng muốn ôm một cái!” Lý Cầu Đản bị thương ba nhát ở lưng, nhưng lại cười toe toét một cách kỳ quái.

Triệu Khang bật cười: “Vợ của ngươi đâu mà ngươi cũng dám đòi ôm, cút đi!”

“Ha ha ha!”

Mọi người cười vang, không tiếp tục trêu chọc Triệu Khang nữa, kéo thần công vào thành.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều vào trong thành, Triệu Khang mới vỗ nhẹ vào vai Diệp Hồng Tuyết, dịu dàng nói: “Để nàng chờ lâu rồi.”

“Ta biết ngươi sẽ đến.” Diệp Hồng Tuyết nhắm mắt, tựa đầu vào vai hắn.

Triệu Khang cười toe toét: “Đương nhiên rồi, vợ yêu còn ở đây, ta hận không thể mọc cánh bay đến đây!”

Diệp Hồng Tuyết buông hắn ra, khước mắt ửng đỏ, nhìn Triệu Khang: “Cảm ơn chàng, Triệu Khang.”

“Nói nhăng gì vậy.”

Triệu Khang cốc nhẹ lên trán nàng, sau đó siết chặt vòng tay, gần giọng nói: “Lần này dù thế nào nàng cũng phải theo ta về nước!”

Diệp Hồng Tuyết mỉm cười, lúc này đây, trái tim nàng đã hoàn toàn thuộc về Triệu Khang.

“Sau này chàng ở đâu, ta ở đó!”

...

Sau khi vào thành, Triệu Khang không khỏi giật mình trước cảnh tượng trước mắt.

Hoàng đế Ngô Như Long, Thái tử Ngô Quan Hải, Vũ Vương Ngô Thiên Hồ.

Thừa tướng Trần Khải, Lục bộ Thượng thư, phi tần hậu cung, hoàng tử, vương gia, các vị đại thần trong triều, không một ai vắng mặt, đứng chật kín hai bên đường, tạo thành một hàng dài.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Triệu Khang, Ngô Như Long bước xuống long ỷ, mặc long bào, từng bước một đi về phía hần, vẻ mặt nghiêm nghị.

Triệu Khang cũng hít sâu một hơi, nhìn về phía đối phương. Đi đến trước mặt Triệu Khang, Ngô Như Long dừng lại, sau đó xoay người, nhìn các triều thần, dùng chân khí truyền âm thanh ra xa:

“Bắt đầu từ hôm nay, Quốc sư Đại Càn - Triệu Khang, vì Đại Cảnh ta lập nên công lao to lớn, phong làm Nhất tự Tịnh Kiên Vương! địa vị ngang hàng hoàng tộc! Con cháu đời sau được thế tập vĩnh viễn, gặp vua không cần bái! Bách quan đồng bái!”

“Bái kiến Triệu Vương gia!”

“Bái kiến Triệu Vương gia!”

“Bái kiến Triệu Vương gia!”

Ba tiếng hô vang trời, ngoại trừ Thái tử Ngô Quan Hải và Vũ Vương Ngô Thiên Hồ, ngay cả các phi tần hậu cung và các hoàng tử khác cũng quỳ xuống hành lễ.

Mí mắt Triệu Khang giật giật, có chút khó tin nhìn Ngô Như Long. Lão già này lại có khí phách như vậy sao?

Nhìn thấy vẻ mặt khó tin của hần, Ngô Như Long khẽ mấp máy môi, dùng chân khí truyền âm: “Người đã từ bỏ cơ hội để Đại Càn thống nhất thiên hạ, Ngô gia ta cũng có thể cùng người chia sẻ giang sơn Đại Cảnh này!”

“Sảng khoái!”

Dù là Triệu Khang miệng lưỡi sắc bén cũng phải thán phục, bái phục đến mức dập đầu xuống đất.

Ngô Như Long trợn mắt: “Nếu không phải sau này người còn phải thành thân với Hồng Tuyết, sợ loạn thân phận, trầm đã

thu người làm con nuôi rồi.”

Triệu Khang bật cười.

Mẹ nó, lão tử liều mạng chém giết trên chiến trường, người lại muốn làm cha ta sao?

Dù chỉ là lời nói đùa, nhưng lúc này, trong lòng Triệu Khang dâng lên một cảm giác cảm động khó tả. Triệu Khang không phụ Cảnh, hẳn đã làm được.

Mà Cảnh cũng không phụ Triệu, Ngô Như Long cũng đang làm điều đó.

Đội quân Thanh Long và Thần Vũ cùng nhau tiếp ứng Chu Long và những người khác, nhân tiện đuổi theo tàn quân Chu - Tề, đánh cho chúng tan tác đến mức phải chạy xa khỏi Hoa Kinh trăm dặm.

Vây hãm Hoa Kinh coi như đã được giải trừ hoàn toàn.

Ngũ Hùng và Long Hán bỏ trại rút quân về Nghiễm Châu ngay trong đêm. Lúc này, bọn họ không còn tâm trí nào mà nghĩ đến chuyện công phá Hoa Kinh nữa.

Bây giờ, điều bọn họ cần làm là dồn hết sức lực để thu dọn tàn quân. Nếu cứ để mặc cho binh lính chạy tán loạn như vậy, e rằng toàn bộ lực lượng cuối cùng của hai nước Chu - Tề sẽ bị tiêu hao cực nhiều, ảnh hưởng đến căn cơ hai nước!

Chương 601 - Biến cố của Cảnh Đế

Trên đại điện.

Thông kê thương vong của các quân đã được báo cáo.

Ngân Giáp Long Kỵ do Cao Uyên thống lĩnh chịu tổn thất nặng nề nhất, từ hơn tám ngàn người chỉ còn lại một ngàn ba trăm hai mươi một người.

Từ đêm khuya đến sáng sớm, bọn họ phi nước đại suốt đêm, gần như thu hút toàn bộ sự chú ý của quân địch phía bắc, bị truy đuổi, chặn đường đủ kiểu, khiến quân địch phương bắc rối loạn.

Rất nhiều Ngân Giáp Long Ky hy sinh vì chiến mã kiệt sức mà chết, cuối cùng bị bao vây bởi vô số quân địch.

Tiếp theo là hai vạn năm ngàn người do Tôn Phương dẫn đầu, hai vạn phụ binh cuối cùng cũng rút khỏi chiến trường.

Sau khi Thần Lô Quân dùng hết toàn bộ lựu đạn, bọn họ chiến đấu đến chết, thương vong hơn năm ngàn người.

Quân của Chu Long nhờ có ba khẩu thần công nên tổn thất ít hơn, nhưng cơ bản ai nấy đều mang thương tích.

Ba khẩu thần công bắn suốt đêm, đến cuối cùng trực tiếp hỏng hóc.

Ba vạn người của Triệu Khang cũng vì đợt tấn công của kỵ binh địch cuối cùng mà tử trận hơn vạn người.

Ban đầu có hơn tám vạn người, một trận chiến đã mất gần ba vạn, số người bị thương không thể đếm xuể.

Thật sự khiến người ta chấn động.

Đặc biệt là khi Thần Vũ Quân đến địa điểm đóng quân của Tôn Phương, nhìn thấy xác chết ngổn ngang khắp núi đồi, hình ảnh đầy ám ảnh đó đã tác động mạnh mẽ đến tinh thần của mỗi người có mặt.

Đây đều là những chiến sĩ đã anh dũng hy sinh trong trận chiến đẫm máu!

Chiến thuật của Tôn Phương quả thực tàn khốc, hắn chia hai vạn phụ binh thành hai trăm đội nhỏ, mỗi đội nhỏ một trăm người, mỗi cửa ải đóng giữ ba mươi đội.

Sau khi Thần Lô Quân ném hết lựu đạn, những phụ binh này sẽ xông lên giao chiến với quân địch.

Một đội ngã xuống, đội hai xông lên, đội hai ngã xuống, đội ba xông lên.

Lúc đầu, những người xông lên gần như không ai sống sót trở về.

Trừ khi đội trước hy sinh hết, nếu không đội sau không một ai được phép tiến lên.

Điều này dẫn đến mỗi lần xông lên đều là những người có đủ thể lực.

Nhìn đồng đội kề vai sát cánh ngày đêm ngã xuống dưới lưỡi đao của quân địch, bản thân chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Sự dày vò về tinh thần đó càng kích thích mạnh mẽ tinh thần của những phụ binh này, khiến ý chí chiến đấu của họ trở nên vô cùng mạnh mẽ vì thù hận.

Tất nhiên cũng có không ít người sợ hãi, chỉ là đều đã bỏ mạng trên chiến trường đó.

Nói một cách nghiêm khắc, những phụ binh này không còn là phụ binh nữa, ý chí chiến đấu của họ đã hoàn toàn giống với quân chính quy.

Nếu có trận chiến tiếp theo, có thể trực tiếp đưa vào chiến trường sử dụng.

Trong số các tướng lĩnh, Tôn Phương thống lĩnh Bạch Hồ Quân, luôn là người có sát khí và sự tàn nhẫn nhất.

Nghे mọi người báo cáo thương vong, các vị văn võ bá quan của Cảnh quốc đều vô cùng chấn động.

Ngân Giáp Long Kỳ là binh sĩ của Cảnh quốc, hy sinh hơn sáu ngàn người, gần như không còn là một đội quân hoàn chỉnh.

Quân nhân bảo vệ đất nước, hy sinh trên chiến trường là bổn phận.

Nhưng ai có thể ngờ những binh sĩ Đại Càn đi theo Triệu Khang này lại điên cuồng đến vậy!

Không tiếc sinh mạng như vậy! Bỏ mạng nơi đất khách quê người!

Nhìn những vị tướng quân nhuốm máu, ngay cả đế vương cũng không khỏi động lòng.

Ngô Như Long cung kính nói: “Các vị tướng quân, có yêu cầu gì cứ việc nói.”

Chu Long, Tôn Phương và các tướng lĩnh khác đều đồng loạt nhìn về phía Triệu Khang.

Triệu Khang tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ.”

“Triệu vương cứ nói.” Ngô Như Long đáp.

Triệu Khang nói: “Quân ta chỉ có một yêu cầu, khi dọn dẹp chiến trường, những người mặc giáp Đại Càn, mong Cảnh quốc có thể đưa bọn họ về, hỏa táng hài cốt. Để sau này bọn họ có thể trở về cố hương.”

Ngô Như Long gật đầu: “Nên làm như vậy, còn yêu cầu gì nữa không?”

Triệu Khang cười chua chát: “Như vậy là đủ rồi.”

Chu Long và những người khác phía sau cũng gật đầu, có thể trở về cố hương đã là tốt lắm rồi.

Lúc này, Ngô Quan Hải nhẹ giọng nói: “Quốc sư, Quan Hải có một thỉnh cầu.”

Mọi người nhìn về phía hắn, Triệu Khang nói: “Thái tử cứ nói.”

Không hề giả dối, Ngô Quan Hải cung kính nói: “Xin quốc sư sau khi thống kê danh sách tướng sĩ Đại Càn hy sinh, cũng cho Cảnh quốc chúng ta một bản.”

“Tướng sĩ Đại Càn đến Cảnh quốc tác chiến, giải nguy trước cảnh mất nước cho Cảnh quốc, Cảnh quốc chúng ta nên lập bia cho những anh hùng này, để an ủi linh hồn các vị tướng sĩ!”

Tể tướng Trần Khải là người đầu tiên tán thành: “Thái tử điện hạ nói đúng! Cảnh - Đại Càn giao hảo, Cảnh quốc chúng ta tuyệt đối không thể để anh hùng thất vọng!”

“Nên làm như vậy!”

Chu Long và những người khác đều sáng mắt lên, âm thầm gật đầu.

Thái tử Cảnh quốc này thật chu đáo!

Triệu Khang nhận lời: “Đa tạ điện hạ.”

“Là chúng ta phải cảm tạ các vị tướng sĩ Đại Càn.” Ngô Quan Hải áy náy nói.

Ngô Như Long lên tiếng quyết định: “Chuyện này cứ quyết định như vậy, các vị ái khanh, hiện tại Tề - Chu đã thua chạy!

Nhưng đại địch chưa trừ, vẫn không thể lơ là!”

“Tuân chỉ!”

Mọi người Cảnh quốc đồng loạt đáp.

Vây hãm Hoa Kinh được giải trừ, Tề - Chu thua chạy về Diễn Châu trong thời gian ngắn sẽ không thể gây sóng gió.

Vậy thì bây giờ nên đối phó với kẻ địch thực sự.

Đại quân Kim quốc của Tiêu Phi Vũ!

Lúc này, vẫn đang ép đánh Cảnh quân!

Trong hậu cung.

Triệu Khang đi bên cạnh Ngô Như Long, không biết có phải ảo giác hay không, Triệu Khang luôn có cảm giác Ngô Như Long hiện tại dường như không còn khí thế bất khả chiến bại như trước nữa.

Chẳng lẽ là do cảnh giới của mình cao lên, nên kiêu ngạo rồi?

Triệu Khang có chút nghi hoặc trong lòng, điều này cũng không đúng, người ta Cảnh đế mười mấy năm trước đã là Nhị phẩm hạ tằng.

Hiện tại mình mới Tam phẩm hạ tằng, cách nhau mấy tằng lớp, muốn giết mình e rằng cũng chỉ là chuyện mười mấy chiêu.

Vậy tại sao mình lại có cảm giác này?

Nghĩ vậy, Triệu Khang quyết định trực tiếp hỏi, nghe hẳn hỏi, Ngô Như Long xoay người lại, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

“Cảm giác của ngươi thật sự khiến người ta kinh ngạc, ngay cả hoàng huynh của trẫm cũng chỉ cảm nhận được trong cơ thể trẫm có bệnh, chứ không phải là từ đỉnh phong rơi xuống.”

Triệu Khang kinh ngạc: “Bệ hạ, người...”

Ngô Như Long thần nhiên nói, tay phải xoa xoa: “Có lẽ là ý trời, tu vi của trẫm so với trước kia đã giảm sút.”

“Điều này... Tại sao lại giảm sút!” Triệu Khang không thể tin được.

Ngô Như Long nhẹ giọng nói: “Ngày hôm đó, tâm cảnh của trăm có cảm ngộ, chạm đến ngưỡng cửa Nhị phẩm trung tầng, liền thử đột phá Nhị phẩm trung tầng.”

“Vào thời khắc mấu chốt lại nghe tin Cổ Châu bị man di dị tộc xâm lược, phân tâm.”

Ngô Như Long cười nói: “Không những không đột phá, ngược lại còn bị phản phệ. Lần này cả đời cũng không thể đạt đến đỉnh phong thực sự.”

“Không có cách nào cứu chữa sao?” Triệu Khang vội vàng hỏi.

Ngô Như Long lắc đầu: “Nếu như là hai mươi năm trước, còn có khả năng. Nhưng bây giờ trăm cũng không còn trẻ nữa, khí huyết suy giảm, muốn bù đắp lại không phải là chuyện dễ dàng.”

“Nhưng không sao, ít nhất lúc này đối đầu với Tiêu Phi Vũ cho dù hấn ta trong một năm nay có tiến bộ, trăm cũng sẽ không thua hấn ta.”

Nói xong, Ngô Như Long ngồi xuống ghế đá, nhìn Triệu Khang cười nói: “Vì vậy, trăm dự định tặng ngươi một món quà lớn.”

Triệu Khang nhíu mày: “Bệ hạ có ý gì?”

“Tu vi của trăm mỗi ngày đều giảm sút, tuy không nhiều, nhưng cuối cùng sẽ duy trì ở mức độ Nhị phẩm sơ kỳ, sau này nếu đối mặt sẽ bị Tiêu Phi Vũ hái mất cái đầu này.”

Ngô Như Long nói: “Vậy chi bằng trăm tự mình ra tay trước!”

Chương 602 - Phải Có Trưởng Bồi

“Ngươi muốn... đi giết chết Tiêu Phi Vũ sao!”

Triệu Khang trở mắt nhìn Ngô Như Long với vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng vô cùng chấn động.

Đây chính là khí thế của cường giả đỉnh cao sao?

So với hấn, bản thân mình đúng là kém xa!

Ngô Như Long nhướng mày: “Đối với người mà nói, đây là chuyện tốt phải không?”

Triệu Khang im lặng một lát, “Nói thì là vậy, nhưng ta không ngờ bệ hạ lại muốn tự mình ra tay.”

Ngô Như Long cười nhạt: “Biết sớm ngày hôm nay sẽ phiên toái như vậy, lúc trước ở nước Càn, trẫm đã nên cố gắng lấy mạng hắn. Thả hổ về rừng, hậu hoạn vô cùng, quả nhiên lời người xưa không sai.”

Trong lòng Ngô Như Long có chút hối hận, năm đó nhận lời mời của Triệu Khang cùng nhau đối phó Tiêu Phi Vũ.

Lúc đó giao thủ, tuy Tiêu Phi Vũ lợi hại, nhưng Ngô Như Long lúc ấy còn mạnh hơn, trả giá một chút là có thể giết chết hắn.

Nhưng Ngô Như Long lúc đó do dự, một là hắn là hoàng đế nước Cảnh, nếu bị thương nặng như vậy, trong thời gian ngắn sẽ không thể chủ trì đại cục nước Cảnh.

Hai là, nếu muốn giết Tiêu Phi Vũ, cái giá phải trả quá lớn, sẽ khiến hắn vĩnh viễn không thể bước vào cảnh giới mà mình hằng mong ước.

Sau trận chiến năm đó, Ngô Như Long cảm nhận được nút thắt kìm hãm mình nhiều năm đã có dấu hiệu nới lỏng.

Lúc đó trong lòng hắn còn may mắn, chuyển đi nước Càn này không uổng công.

Ai ngờ thế sự vô thường, sau trận chiến ngày hôm đó, thứ hắn thu được lại là kết cục như ngày hôm nay.

Vô số bá tính chết thảm trong tay dị tộc man rợ, mấy chục vạn đại quân giờ phút này vẫn đang chiến đấu nơi tiền tuyến, mỗi ngày đều có con dân nước Cảnh bỏ mạng.

Tuy bề ngoài không lộ vẻ gì, nhưng trong lòng Ngô Như Long, Tiêu Phi Vũ đã trở thành đối tượng mà hắn nhất định phải giết.

Rời khỏi Hoa Kinh Thành đi giết Tiêu Phi Vũ, ý nghĩ này đã nảy sinh trong đầu Ngô Như Long từ khi biết tin Cổ Châu thất thủ.

Nhưng lúc đó hắn đã đè nén ý nghĩ này xuống, nguyên nhân cuối cùng vẫn là vì không bỏ xuống được nước Cảnh.

Bản thân hiện tại liệu mạng với Tiêu Phi Vũ, kết quả không còn nắm chắc mười phần như trước nữa.

Nhiều nhất là tỉ lệ thắng sáu thua bốn.

Nếu mình xui xẻo, bị Tiêu Phi Vũ giết chết, đối phương chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Nhưng còn cục diện sau đó thì sao?

Nước Cảnh bị nước Tề công đánh lại bị dị tộc man rợ xâm lược, đến lúc đó sẽ là cảnh tượng núi sông tan hoang, gió tanh mưa máu.

Nếu mình chết đi, cho dù Thái tử Ngô Quan Hải có Vũ Vương Ngô Thiên Hồ ở bên, có các cao thủ hoàng thất ủng hộ, có các vị trung thần như Trần Khải phụ tá.

Nhưng một nước Cảnh suy yếu, cuối cùng có thể giữ vững được sao?

Điểm nguy hiểm nhất chính là, nếu nước Càn đã chuẩn bị kỹ càng để thống nhất thiên hạ, vậy thì đến lúc đó, nước Cảnh trong tình trạng như thế, liệu có phải là đối thủ của nước Càn?

Ít nhất là nước Càn có Triệu Khang, Ngô Như Long cho rằng nước Cảnh khó thoát khỏi kiếp nạn.

Cho nên hắn đè nén ý nghĩ này xuống.

Mà hiện tại, Triệu Khang không giống như hắn tưởng tượng, ngược lại còn dẫn theo mười vạn đại quân từ nước Càn chạy tới.

Một tháng trời chinh chiến ngàn dặm, lần lượt đánh tan quân địch ở Diên Châu, Ký Châu, Tịnh Châu, ba vạn quân Càn tử trận cuối cùng cũng giải vây cho Hoa Kinh Thành.

Tất cả những gì Triệu Khang làm, đủ để Ngô Như Long yên tâm giao phó tất cả, để hắn đi cùng Tiêu Phi Vũ - kẻ đã khiến nước Cảnh rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, có một trận tử chiến giữa những kẻ võ giả.

Thắng thì sống, bại thì chết!

Nhìn ánh mắt kiên định của Ngô Như Long, trong lòng Triệu Khang ngũ vị tạp trần, đột nhiên lên tiếng: “Bệ hạ, người thành thật nói cho ta biết, hiện tại người thật sự tự tin có thể giết chết Tiêu Phi Vũ sao?”

Ngô Như Long cười: “Quả nhiên không thể giấu được người, đúng là hiện tại trẫm không còn nắm chắc chiến thắng tuyệt đối.”

“Vây...”

Ngô Như Long ngắt lời Triệu Khang: “Nhưng có thể khẳng định là, sau trận chiến này, Tiêu Phi Vũ chỉ có thể chết, người hiểu chứ?”

Triệu Khang lại im lặng.

Hắn hiểu ý của đối phương, ý của Ngô Như Long rất đơn giản, chỉ cần Tiêu Phi Vũ dám giao chiến với hắn.

Vậy thì bất kể cuối cùng ai sống sót, cũng sẽ không còn là cường giả Nhị phẩm cao cao tại thượng nữa.

Bản thân hiện tại đã là Tam phẩm hạ tầng, mà nước Cảnh còn có Vũ Vương Ngô Thiên Hồ là Tam phẩm trung tầng.

Còn có hai gã cung phụng đều là Tam phẩm hạ tầng, ở nước Càn còn có Trần Giang Hà và Nam Cung Long hai gã Tam phẩm hạ tầng.

Tổng cộng sáu gã cao thủ Tam phẩm, đối phó với một Tiêu Phi Vũ đã trải qua tử chiến với Ngô Như Long, bị trọng thương.

Không nói là nắm chắc mười phần, nhưng cũng có thể thử giết một lần.

Nhưng cái giá phải trả là mạng sống của Ngô Như Long, Triệu Khang tự nhận mình không phải thánh mẫu, đến nay hắn cũng đã giết không ít người.

Nhưng vẫn có chút khó có thể tiếp nhận.

Hắn nói: “Không thể tập hợp tất cả cao thủ vậy công sao?”

Ngô Như Long bật cười: “Người... người, trước tiên không nói đến việc giao chiến giữa những kẻ Nhị phẩm, những người các người căn bản không thể nhúng tay vào, hơn nữa...”

Trong mắt lóe lên tinh quang, Ngô Như Long cười khẩy: “Trẫm đường đường là hoàng đế Đại Cảnh, hơn mười năm trước đã bước vào Nhị phẩm, hiện tại giao chiến với người ta, lại phải dẫn người vây công sao? Chẳng lẽ trẫm cũng vô sỉ giống như ngươi? Võ cách của trẫm đâu có rẻ mạt như vậy.”

“Cái rắm! Sao ta lại vô sỉ? Ngươi công kích cá nhân đây!”
Triệu Khang tức giận.

Ngô Như Long cười ha hả nhìn vào mắt Triệu Khang: “Tuy ngươi che giấu rất tốt, nhưng trẫm có thể nhìn ra. Ngươi cũng có sự kiêu ngạo mà một kẻ học võ nên có.”

“Chỉ là cảnh giới của ngươi quá thấp, không phải đối thủ của Tiêu Phi Vũ, nếu không ngươi đã sớm đi tìm hắc ròi, trẫm nói có sai không?”

Tâm tư bị vạch trần, Triệu Khang dứt khoát ngồi xổm xuống một bên, có chút buồn bực: “Kẻ thù như vậy, chỉ có tự tay đánh chết hắn, mới có thể yên tâm. Hay là người truyền hết công lực cho ta đi, ta đi giải quyết Tiêu Phi Vũ, dù sao ngươi là sư phụ của Hồng Tuyết, sau này Hồng Tuyết gả vào Triệu gia, ta cũng là con rể của người, đều là người một nhà, chuyện này cũng không thiệt.”

“Cút!”

Ngô Như Long tức giận đá một cái, ngươi còn dám mơ tưởng đến đồ đệ của ta không đủ, lại còn dám đánh chủ ý lên người ta sao.

Triệu đại quốc sư, ngươi làm ăn kiểu gì vậy?

Triệu Khang cười hì hì, né được một cước: “Nói đùa thôi mà. Người thật sự truyền công cho ta, ta còn sợ không tiếp nhận nổi.”

“Còn coi như ngươi có chút tự biết mình.”

Ngô Như Long cũng cười, một lúc lâu sau, trong Ngự Hoa Viên mới vang lên giọng nói của Cảnh đế bệ hạ.

“Triệu vương gia, sau này nước Cảnh giao phó cho ngươi.”

“Ta hiểu, chỉ là bệ hạ thật sự không nghĩ lại sao?”

“Không cần nghĩ nữa, theo chiến báo mà Từ Ninh gửi về từ tiền tuyến, quân Cảnh đã không chống đỡ nổi nữa rồi, phòng chừng không bao lâu nữa, tin quân Cảnh đại bại sẽ truyền đến. Kéo dài thêm nữa, đợi đến khi tu vi của trẫm hoàn toàn tụt xuống đến Nhị phẩm sơ kỳ, đến lúc đó muốn giết hấn, cũng chỉ uổng công vô ích.”

Triệu Khang cúi đầu, nhìn những con kiến bò qua kẽ gạch, không nói gì.

Ngô Như Long đột nhiên lại cười, vỗ vai hấn: “Coi như đây là quả mừng tân hôn của trẫm dành cho ngươi và Hồng Tuyết.”

Rất lâu sau, Triệu Khang ngẩng đầu đứng dậy: “Giết chết Tiêu Phi Vũ - đưa con bất hiếu đó cho ta! Còn nữa, cha mẹ ta đều đã mất, không có trưởng bối nào, ngày đại hôn cũng phải có người lớn tuổi chống gậy, uống chén rượu mừng chứ?”

Ngô Như Long mỉm cười hiền hòa: “Đó là đương nhiên.”

Chương 603 - Rút lui

Trên đường từ hoàng cung trở về phủ, tâm trạng Triệu Khang không thể nào bình tĩnh được.

Thời gian hấn thực sự tiếp xúc với Cảnh Đế nói dài không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn, nhưng hấn biết rõ, Ngô Như Long là người cực kỳ kiêu ngạo!

Nhất là về mặt võ học!

Là bậc đế vương, bận rộn với việc triều chính, thế mà hấn vẫn có thể trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà bước vào cảnh giới Nhị phẩm.

Ngô Như Long có sự tự tin tuyệt đối vào thiên phú võ đạo của bản thân.

Vậy mà một người như vậy lại nói ra những lời như “nhờ cậy” hấn trông nom Cảnh quốc, điều này chứng tỏ...

Trong lòng vị hoàng đế này, về trận chiến giữa hấn và Tiêu Phi Vũ, Ngô Như Long đã không còn nắm chắc phần thắng!

Đối với những võ giả ở đẳng cấp như bọn họ, đây là một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng Triệu Khang không thể nào khuyên nhủ được đôi phương, bởi vì hiện tại Ngô Như Long đã quyết tâm phế bỏ Tiêu Phi Vũ!

Bất kể phải trả giá đắt đến đâu!

“Công tử, đến phủ rồi ạ.”

Tiếng nói của người đánh xe vang lên, kéo Triệu Khang về thực tại. Hắn đưa tay xoa xoa khuôn mặt, cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi mới xuống xe.

Diệp Hồng Tuyết đã đứng đợi sẵn ở cửa từ sớm. Thấy hắn xuống xe, nàng vội vàng chạy đến, không chút kiêng dè nắm lấy tay hắn bước vào trong phủ.

Vừa đi, nàng vừa hỏi: “Bệ hạ đã nói gì với người vậy?”

“Không có gì, chỉ là bàn bạc một chút về việc đối phó với quân địch.”

Triệu Khang gượng cười nói: “Chu - Tề hiện tại nhất thời nửa khắc không thể nào ngóc đầu dậy nổi, ta muốn nhân lúc cháy nhà hôi của, đánh cho bọn chúng tàn phế rồi đuổi ra khỏi Cảnh quốc.”

“Sau đó sẽ tập trung toàn lực đối phó với Tiêu Phi Vũ, chỉ là không biết Từ lão nguyên soái có thể chống đỡ được bao lâu.”

Diệp Hồng Tuyết nghe vậy khẽ giật mình, trong giọng nói lộ ra vẻ lo lắng: “Trước khi muội đến đây, Từ soái có nói, đại quân có khả năng sẽ toàn quân bị diệt, nhưng nếu thật sự đến lúc đó, lão tướng nhất định sẽ khiến cho tổn thất của quân địch còn nhiều hơn cả quân Cảnh quốc.”

Bước chân Triệu Khang khựng lại. Nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt người yêu, hắn siết chặt tay nàng: “Ta vẫn còn ở đây, người cười đến cuối cùng nhất định sẽ là chúng ta!”

“Ta tin người.” Diệp Hồng Tuyết mỉm cười, gật đầu thật mạnh.

Màn đêm buông xuống.

Trái với dự đoán của Diệp Hồng Tuyết, Triệu Khang không hề chìm đắm trong ôn nhu hương, mà ở lì trong thư phòng, vạch ra từng kế sách đối địch một.

Giờ phút này, Tịnh Châu và Thương Châu đã hoàn toàn ổn định. Ở Ích Châu có Ngô Vũ mang theo đại pháo đối phó với tàn quân địch, chắc cũng sắp sửa kết thúc rồi.

Đúng như hấn đã nói với Diệp Hồng Tuyết vào ban ngày, hiện tại, thứ hấn muốn đối phó nhất chính là quân Tề và quân Chu.

Chỉ cần bẻ gãy được hai cái gai trong mắt này, hấn mới có thể yên tâm đối phó với Tiêu Phi Vũ.

Lúc này, trong kinh đô Hoa Kinh, ngoài Thần Vũ quân và Thanh Long quân của Lý Long ra, binh mã còn lại cơ bản đều là quân đội của nước Càn, gộp lại miễn cưỡng cũng được mười ba vạn.

Hai mươi hai khẩu đại pháo ban đầu được đưa đến Cảnh quốc, ngoài sáu khẩu do Ngô Vũ mang đi, hiện tại đã có tám khẩu bị hỏng, chỉ còn lại tám khẩu.

Lựu đạn của Thần Lô quân cũng đã tiêu hao gần hết, phải nhanh chóng vận chuyển tiếp tế từ trong nước.

Cả đêm Triệu Khang đều nghiên cứu sách lược chiến thắng, không hề nghỉ ngơi, Diệp Hồng Tuyết ở bên cạnh đồng hành cùng hấn.

So với hấn, hai người Ngũ Hùng và Long Hán bên kia thì thế thảm hơn nhiều.

Hai người ngồi trong quân doanh, trừng mắt nhìn nhau đã được tròn một ngày.

Cả hai đều không nói một lời, chỉ là vấn đề mà hai người đang nghĩ đến lại có chút khác nhau.

Long Hán đang nghĩ, tại sao mình lại thua?

Hơn nữa còn thua một cách triệt để, nhanh như chớp giật, đến cơ hội phản kháng cũng không có.

Còn Ngũ Hùng thì đang nghĩ xem có nên chuẩn bị chạy trốn hay không.

Lúc này tuy rằng đang rút lui về phía sau, nhưng cho dù có rút về Ký Châu, hấn vẫn có cảm giác Triệu Khang sẽ dẫn quân đuổi theo.

Mười hai, mười ba vạn đại quân Chu quốc mà hần mang đến, trải qua mấy ngày đánh nhau, hiện tại đã chỉ còn chưa đến chín vạn.

Đó là bởi vì khi công thành chiếm đất, phần lớn binh lực xung phong đều là người Tề quốc.

Mà tình hình của Tề quốc so với hần còn tốt hơn một chút, ba mươi vạn đại quân xuất chinh tấn công Cảnh quốc, đánh đến bây giờ còn lại mười bảy, mười tám vạn.

Nguyên nhân là vì trước đó đã bị Triệu Khang đánh một trận tan tác, dẫn đến rất nhiều quân lính tan rã đã bỏ trốn vào rừng sâu núi thẳm, chuẩn bị làm thảo khấu.

Quân bại không bằng giặc cỏ, quân lính lưu lãng biến thành giặc cướp, chính là như vậy.

Muốn đám người này quay lại chịu trận để bị đại pháo oanh tạc, nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Lại im lặng thêm một lúc lâu, Long Hán ngẩng đầu lên, mở miệng nói: “Ngũ huynh, trước đây huynh đã từng giao thủ với nước Càn, bọn họ rốt cuộc làm cách nào?”

Ngũ Hùng cười khỏ một tiếng: “Không phải đã nói với ngươi rồi sao, bọn họ có một loại vũ khí, hần là được chế tạo từ thuốc nổ, uy lực lớn đến mức chết người.”

“Ta hoài nghi trận thua thảm hại lần này của chúng ta, có lẽ là do Triệu Khang đã dùng loại vũ khí này, nếu không thì làm sao có quân đội nào có thể trong thời gian ngắn như vậy mà tiêu diệt toàn bộ đội quân thiết kỵ của ngươi!”

Nói xong, Ngũ Hùng cố ý nói: “Bây giờ ta rất sợ, Triệu Khang có rất nhiều thứ này, vậy thì chúng ta hoàn toàn không có cách nào đánh bại hần!”

“Ngươi ra ngoài doanh trại mà xem, có rất nhiều binh lính chạy trốn trở về, không phải đều bị kích động rất lớn, cái gì cũng không muốn nói, cũng không muốn lên chiến trường nữa sao?”

Long Hán ngăn người, lập tức sai người gọi quân y đến hỏi thăm tình hình, phát hiện Ngũ Hùng nói không sai một chữ.

Lập tức khiếp sợ nói: “Làm sao huynh biết rõ ràng như vậy?”

Ngũ Hùng thầm cười lạnh trong lòng, nói nhảm, lão tử còn bị nô thảm hơn người nhiều!

Hắn nói: “Đây chính là điểm đáng sợ của vũ khí của Triệu Khang, uy lực chẳng qua chỉ là thứ yếu, điều quan trọng là sự đả kích đối với tinh thần và ý chí chiến đấu của quân lính, quá lớn.”

“Trước đây, binh lính dưới trướng ta, có người sau khi chạy trốn trở về, chỉ cần nghe thấy một tiếng động lớn hơn một chút là đã sợ hãi tè ra quần.”

“Nếu có sấm sét thì càng thê thảm hơn, có người bị dọa cho chết!”

Ngũ Hùng thở dài một tiếng: “Cho nên, tuy rằng chúng ta gộp lại còn hơn hai mươi vạn người, nhưng nếu giao chiến với quân đội nước Càn, e rằng còn thua thảm hại hơn!”

Long Hán nghiêng răng nghiêng lợi: “Nước Càn chết tiệt, tại sao đột nhiên lại trở nên lợi hại như vậy!”

Ngũ Hùng nói: “Ta cũng rất tò mò, nhưng sự thật là như vậy, e rằng tất cả những điều này đều là do quốc sư của nước Càn kia.”

“Triệu Khang sao?” Long Hán lẩm bẩm một tiếng, cái tên này cho dù ở Tề quốc cũng có chút tiếng tăm.

Đặc biệt là sau khi gặp mặt hắn một lần, Cửu công chúa Lưu Yến Nhiên sau khi hỏi quốc không tiếc lời khen ngợi.

Hơn nữa còn khuyên phụ hoàng nên giữ gìn mối quan hệ tốt đẹp với nước Càn và Triệu Khang.

Nhưng ai có thể ngờ được, hoàng đế Tề quốc lại quay đầu đi đánh lên Cảnh quốc, chọc giận Triệu Khang, khiến hắn dẫn đại quân đến cứu viện.

Thở dài một hơi, Long Hán nói: “Ngũ huynh, kế tiếp quý quốc định làm như thế nào?”

Nghe đối phương hỏi ra, Ngũ Hùng cũng không giấu giếm nữa: “Ta dự định rút quân.”

Hiện tại trong tay còn chút binh mã, đó chính là vốn liếng sau này của hắn, nếu đem ra phung phí hết, chẳng còn gì nữa.

Long Hán lộ ra vẻ mặt khiếp sợ và bất ngờ: “Rút quân? Tại sao?”

Chương 604 - Hoàng Đế Võ Phu

Ngũ Hùng hạ mi mắt, bình thản nói: “Tiếp tục đánh nữa, ta sợ rằng số binh lực này sẽ mất sạch.”

Long Hán kinh ngạc: “Nhìn cục diện hiện tại, tuy rằng chúng ta thua vài trận, nhưng đại cục vẫn do chúng ta nắm giữ! Quân Cảnh ở Từ Châu, Cổ Châu vẫn luôn bị tên họ Tiêu kia áp đảo đánh bại.”

Ngũ Hùng nhướn mày: “Long huynh, huynh cũng nói là tên họ Tiêu kia áp đảo quân Cảnh đánh, nhưng mà...”

“Trong tay ta còn bao nhiêu người, trong tay huynh còn bao nhiêu người? Đến lúc đó cho dù thật sự thắng, chúng ta còn có thể còn lại bao nhiêu người?”

Long Hán giật mình, đã hiểu được ý tứ trong lời nói của Ngũ Hùng.

Lực lượng trong tay Tiêu Phi Vũ rất nhiều, cho nên hẳn hoàn toàn có thể không cần cân nhắc đến tổn thất, nhưng hiện tại Chu Quốc và Tề Quốc bọn họ, binh lực gộp lại cũng không đến ba mươi vạn.

Cuối cùng nếu thua, vậy thì thôi, ai cũng như ai.

Nhưng nếu thắng, bản thân còn lại bao nhiêu người, chưa biết chừng lại bị tên họ Tiêu kia tiêu diệt.

Đến lúc đó còn diệt Cảnh cái gì?

Trực tiếp là để tên họ Tiêu kia bắt đầu thống nhất thiên hạ!

Long Hán chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nhìn Ngũ Hùng: “Ngũ huynh, ý của huynh là, tên họ Tiêu kia ngay từ đầu đã có dự tính như vậy? Để cho chúng ta và Cảnh Quốc, Càn Quốc đánh cho lưỡng bại câu thương?”

Nhìn thần sắc của Long Hán, Ngũ Hùng biết người này đang giả ngu thử dò mình.

Tiêu Phi Vũ, người ta đối mặt chính là quân chủ lực của Cảnh Quốc, chỉ là bản thân mình vận khí không tốt gặp phải Triệu Khang, tên biến thái này, lúc này mới đánh thành ra như vậy.

Ngũ Hùng nói: “Có lẽ có suy nghĩ này, nhưng cũng có thể không có. Nói cho cùng vẫn là Càn Quốc quá mạnh, hỏa được chơi quá trôi chảy, căn bản không phải thứ chúng ta có thể tưởng tượng!”

“Phi chiến chi tội!”

Nghe Ngũ Hùng nói, trong lòng Long Hán hơi thả lỏng, mẹ nó vừa rồi còn nghĩ tên tiểu tử này có phải đã sớm đầu hàng Càn Quốc hay không.

Nếu không tại sao lại nói ra loại lời nói nghe như khiêu khích ly gián này?

Bây giờ xem ra là mình đa tâm rồi.

Hắn lại nghe Ngũ Hùng nói: “Dù sao Chu Quốc ta hiện tại người không nhiều, tiếp tục đánh nữa, không chừng thật sự toàn quân bị diệt, vùng nước đục này ta tạm thời không dẫm vào nữa, trước tiên lui ra ngoài xem xét tình hình rồi nói sau. Tên họ Tiêu kia người nhiều, để hắn ta tới.”

Long Hán đảo mắt, nhìn tình hình hiện tại, dường như rút quân cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận được.

Đúng vậy, Tiêu Phi Vũ trong tay người đông, đánh đến giờ phút này trong tay vẫn còn mấy chục vạn người.

Để hắn ta cùng Càn Quốc, Cảnh Quốc đánh cho lưỡng bại câu thương, sau đó mình lại đến mò cá chẳng phải là mỹ vị sao?

Lão tử không được, Càn Quốc, Cảnh Quốc các ngươi sau khi xử lý xong mấy chục vạn người này, còn có dư lực quay đầu lại đối phó mình?

Vậy thì mẹ nó lão tử thua cũng cam tâm tình nguyện!

Nghĩ đến đây, Long Hán cũng giống như Ngũ Hùng quyết định chuồn mất tăm.

Hai người chạy trốn, gọi là dứt khoát lưu loát, đến nỗi khi Triệu Khang nhận được tin tức thì cả người đều là ngo ngác.

Các vị đại thần trên triều đường cũng đều sửng sốt, sau đó là vô cùng mừng rỡ.

“Nói như vậy, quân địch ở Ký Châu và Duyện Châu cũng đều đang rút lui?” Tể tướng Trần Khải kinh ngạc nói.

Binh sĩ đưa tin vui mừng nói: “Đúng vậy, bọn họ thậm chí ngay cả một số quân giới vật tư cũng không cần, tất cả đều bắt đầu rút về phía ngoài biên giới nước ta.”

“Điều này thật kỳ lạ, chẳng lẽ là có âm mưu quỷ kế gì?”

Binh bộ Thượng thư Lý Kế Minh suy nghĩ, sau đó phản ứng lại: “Bọn họ là muốn nhặt mót lợi ích!”

Mọi người phản ứng lại, người đầu tiên nghĩ đến điều này chính là Triệu Khang gật đầu: “Chắc chắn không sai, để Tiêu Phi Vũ và chúng ta đánh cho người chết ta sống, sau đó ra ngoài thu dọn tàn cục.”

“Hai tên vương bát đần này thật mẹ nó biết cách nghĩ!” Một vị văn quan tức giận đến mức bật thốt ra một câu thô tục.

“Triệu vương gia, Càn Quốc còn có thể có bao nhiêu đại pháo?” Trần Khải vội vàng hỏi.

Uy lực của đại pháo bọn họ hiện tại đều biết, thứ này chỉ cần số lượng nhiều, dùng để công thành đoạt đất cũng tốt, dùng để phòng thủ cũng tốt, đều có thể nói là không thể chê vào đâu được!

Nếu có số lượng đại pháo đủ nhiều, đối đầu với Chu Quốc và Tề Quốc hoàn toàn có thể không cần lo lắng.

Triệu Khang bắt đầu dĩ thử dài: “Đại pháo hiện tại Càn Quốc mỗi tháng chỉ chế tạo được hai khẩu. Lúc trước khi chiến sự bùng nổ, đã đưa cho Cảnh Quốc mười lăm khẩu.”

“Lần này mang đến hai mươi hai khẩu, hồng tám khẩu, Ích Châu bên kia phân đi sáu khẩu. Bây giờ chúng ta trên tay chỉ còn tám khẩu.”

“Đoạn thời gian này nhiều nhất cũng chỉ chế tạo ra được sáu khẩu, tính cả ba khẩu để lại trước đó, cũng chỉ không đến mười khẩu.”

Nghe vậy, mọi người đều tính toán, trận chiến này đã đánh hơn nửa năm.

Tuy Cảnh Quốc là bên ứng chiến trước, nhưng so về tiêu hao, Càn Quốc còn nặng nề hơn.

Đại pháo, lựu đạn, thuốc súng mỗi ngày tiêu hao đều cực kỳ kinh khủng, ngoài ra còn có vũ khí, áo giáp, lương thảo vân vân.

Công bộ và xưởng binh khí Nguyên Giang huyện của Càn Quốc hiện tại, thật sự là bận đến mức quần lót cũng ướt đẫm.

Nếu như Càn Quốc tiêu hao hết mà vẫn chưa thể kết thúc chiến tranh, vậy thì tình hình sẽ bất lợi.

Ngồi trên long ỷ, Ngô Như Long bình tĩnh nói: “Xem ra phải tăng tốc độ kết thúc trận chiến này rồi.”

Nghe được lời này, Triệu Khang trong lòng giật mình, vừa muốn mở miệng nói chuyện gì đó, lại thấy Ngô Như Long nhìn về phía mình.

Rõ ràng là đang cảnh cáo hắn đừng nói ra suy nghĩ trong lòng Ngô Như Long.

Dưới ánh mắt của Ngô Như Long, Triệu Khang cuối cùng lựa chọn im lặng.

Các vị đại thần bắt đầu thảo luận sôi nổi về việc tiếp theo nên làm như thế nào, cuối cùng nhất trí quyết định đồng ý với phương án Triệu Khang đưa ra.

Tiến hành phòng ngự toàn diện ở ba châu là Tịnh Châu, Thương Châu và Ích Châu, điều động phụ binh các nơi, trong thời gian ngắn nhất đem ba châu này xây thành tường đồng vách sắt.

Dùng phòng tuyến do ba châu này tạo thành để bảo vệ Hoa Kinh, ngăn cản quân địch.

Lúc tan triều, Ngô Như Long đột nhiên đứng dậy mở miệng: “Chúng khanh tiếp chỉ!”

Ngoại trừ Triệu Khang, không ít người đều là ngơ ngác, theo bản năng quỳ xuống tiếp chỉ.

Ngô Như Long trầm giọng nói: “Trẫm từ hôm nay sẽ bế quan, từ nay về sau do Thái tử Ngô Quan Hải giám quốc, Triệu vương cùng Tể tướng Trần Khải phụ chính, không được sai sót!”

“Thần đẳng tuân chỉ!”

Vũ vương Ngô Thiên Hồ ánh mắt nghi hoặc nhìn Ngô Như Long, Tể tướng Trần Khải cũng có chút mờ mịt.

Lúc này đang đánh trận, lúc nguy cấp, ngài lão muốn bế quan? Làm cái trò gì vậy!

Triệu Khang trong lòng thở dài.

Tan triều.

Một thái giám đến Diệp phủ tìm Triệu Khang.

“Công công có chuyện gì?”

Thái giám vội vàng cung kính nói: “Triệu vương gia khách khí rồi, đây là mật chỉ của Bệ hạ, Bệ hạ nói, đợi đến khi nào Triệu vương gia cảm thấy có thể mở ra, thì có thể mở ra.”

Diệp Hồng Tuyết ở bên cạnh có chút khó hiểu, Bệ hạ lại ban cho Triệu Khang mật chỉ!

Đây là vì sao?

Chỉ có Triệu Khang là tâm tri minh, đạo mật chỉ này có lẽ chính là di chiếu thoái vị của Ngô Như Long, nhường ngôi cho Ngô Quan Hải!

Chính mình đây là được phó thác.

Cố gắng giữ vững hai tay đang run rẩy, Triệu Khang hít sâu một hơi, hai tay tiếp chỉ: “Mời công công chuyển lời cho Bệ hạ, thần nhất định không phụ lòng Bệ hạ phó thác!”

Giả vờ bế quan trước mặt mọi người, như vậy cho dù Ngô Như Long biến mất, quần thần cũng sẽ không loạn, hơn nữa còn có Triệu Khang và Tể tướng Trần Khải hai người có thể chủ trì đại cục.

Chỉ cần mình có thể phế bỏ Tiêu Phi Vũ, để cho hắn không cách nào dùng võ đạo cảnh giới uy hiếp đến tính mạng của Triệu Khang.

Ngô Như Long tin tưởng, đến lúc đó Triệu Khang sẽ dẫn Càn quân và Cảnh quân đánh bại Kim Quốc man di dưới trướng Tiêu Phi Vũ.

Rời khỏi Hoa Kinh một cách lặng lẽ, Ngô Như Long không kinh động đến bất kỳ ai, cũng không mặc long bào chói mắt kia.

Mà là thay một thân áo Nho sinh, đầu đội khăn lúp, như một văn sĩ trung niên.

Tinh tú soi sáng, vị Cảnh quốc đế vương này không nhanh không chậm bước đi, không hề có chút nào căng thẳng.

Làm đế vương cả đời, cuối cùng lại muốn dùng thân phận võ phu của mình để bảo vệ giang sơn này!

Chương 605 - Thiên hạ đệ nhất

Xứ Từ (Từ Châu)

Xác người ngổn ngang khắp chiến trường, dấu hiệu của những trận đánh diễn ra dồn dập đến mức không kịp thu dọn. Thi thể nằm la liệt, có những thi thể đã bắt đầu phân hủy.

Giữa chiến trường tang thương, thi thể một chàng trai trẻ nằm đó, nét trẻ thơ trên gương mặt chưa kịp phai mờ cho thấy tuổi thật của hắn – chỉ là một đứa trẻ.

Giá như không có chiến tranh, hôm nay hắn sẽ tròn mười bảy tuổi.

Trên tường thành xứ Từ, thân hình Quốc công Từ Ninh gầy gò hơn trước rất nhiều.

Vị tướng quân oai phong lẫm liệt năm nào giờ đây lưng đã còng xuống, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, nơi núi sông nhuộm màu tang thương.

Hắn nhớ có người từng nói, trên lưng mỗi vị tướng quân ngoài kia là vô số oan hồn.

Phó tướng bước đến, run giọng báo cáo quân tình:

“Bẩm Quốc công, quân tiếp viện ở Tân Hội đã hy sinh hết.”

“Quân La Bình đã giành lại được vùng đất đã mất, hiện đang giao tranh với viện quân địch.”

“Quân đóng tại sông Lệ Giang đã rút về Ích Châu, phối hợp với tướng quân Ngô Vũ của nước Càn phòng thủ tiền tuyến.”

“Toàn bộ quân Tân Dương đã hy sinh, đổi lại toàn bộ quân địch cũng bị tiêu diệt...”

“Thống kê sơ bộ, số quân tử trận ở các mặt trận đã lên đến bảy vạn người, hơn tám phần đều hy sinh khi chiến đấu đến cùng với quân địch.”

Giọng phó tướng run lên: “Cứ theo đà này, bảy ngày, tối đa bảy ngày nữa quân địch sẽ đánh đến thành Từ Châu.”

“Thuộc hạ đã làm theo lệnh của ngài, bố trí toàn bộ thuốc súng và dầu hỏa. Mười lăm khẩu thần công, ngoài năm khẩu bị hỏng...”

“...Còn lại mười khẩu đã được chuyển đến Ích Châu, giao cho mười vạn quân của tướng quân Vu Thành.”

Từ Ninh khẽ mỉm cười: “Cuối cùng, lão phu cũng chỉ có thể để lại cho nước Cảnh chừng này.”

Nói rồi, hần nhìn phó tướng, vỗ vai đôi phương: “Xin lỗi người.”

Phó tướng hít một hơi thật sâu, ánh mắt kiên định: “Được theo hầu Quốc công là vinh hạnh cả đời của thuộc hạ!”

Trong những ngày qua, quân địch tấn công điên cuồng, bất chấp thương vong. Mười lăm khẩu thần công mà Triệu Khang gửi đến hầu như được sử dụng mỗi ngày, cho đến khi hết đạn được và năm khẩu bị hỏng.

Từ Ninh không yêu cầu tiếp viện đạn dược, mà trực tiếp chuyển số thần công còn lại đến Ích Châu, trả lại cho nước Càn.

Hần lệnh cho năm vạn quân trong thành đào mười sáu con hào sâu hun hút, nối liền với nhau, bao quanh thành Từ Châu, chờ quân địch đến.

Bất kể mặt trận nào bị công phá, hần đều không điều động quân tiếp viện, cứ thế trơ mắt nhìn quân mình hy sinh.

Hơn mười vạn người đã ngã xuống chỉ trong hai tháng qua, đè nặng lên vai hấn không phải tuổi tác, mà là oan hồn của những người lính đã khuất.

Mỗi trận chiến đều khiến quân Cảnh tổn thất nặng nề, nhưng quân của Tiêu Phi Vũ còn thiệt hại hơn nhiều. Điều này khiến không ít tướng lĩnh Kim quốc hoang mang, không hiểu sao những người lính Cảnh bé nhỏ kia lại liều chết đến vậy.

Phải biết rằng trong quân Cảnh còn có không ít nữ binh!

Từ cuộc tấn công ở Cổ Châu đến nay đã được nửa năm, quân Kim đã mất hơn ba mươi vạn người.

Xác người chết chồng ở Cổ Châu và Từ Châu, thi thể phân hủy bốc mùi hôi thối nồng nặc, lan xa hàng dặm.

Vũ Hùng và Long Hán tưởng rằng Tiêu Phi Vũ muốn dùng họ để tiêu hao quân lực của nước Càn và nước Cảnh, nhưng thật ra họ đã hiểu lầm hấn.

Hấn ta hoàn toàn đang dùng tính mạng của thuộc hạ để từng chút bẻ gãy xương sống của nước Cảnh!

Lấy lực phá vạn pháp.

Tiêu Phi Vũ hoàn toàn không quan tâm đến thương vong, mười mạng quân Kim đổi lấy một mạng quân Cảnh, đổi với hấn ta cũng xứng.

Hơn nữa hấn ta còn có rất nhiều thuốc súng trong tay.

Không phải là không có ai phản đối cách đánh liều lĩnh này, nhưng tu vi của hấn quá cao, uy vọng lại quá lớn.

Thêm vào đó, công chúa Hoàn Nhan Cẩm – giám quân kiêm “fan cuồng” của hấn – luôn ủng hộ mọi quyết định của hấn, nên ai dám nói gì?

Gió nhẹ lay động mái tóc bạc trắng, ánh nắng ban mai le lói chiếu xuống.

Hôm nay, thay vì ở trong doanh trại, Tiêu Phi Vũ lại cưỡi ngựa dạo quanh những vùng đất đã chiếm được.

Hoàn Nhan Cẩm đương nhiên vẫn luôn ở bên cạnh hấn.

Tiêu Phi Vũ cảm thấy trong lòng bất an, như có điềm gở.

“Phi Vũ, huynh sao vậy?”, Hoàn Nhan Cẩm nhận thấy tâm trạng bất ổn của hắn, liền khẽ hỏi.

“Không có gì”, Tiêu Phi Vũ lắc đầu, sau đó lại nói, “Ta cảm thấy hôm nay sẽ gặp nạn.”

Nghe vậy, Hoàn Nhan Cẩm cười khinh thường: “Dưới gầm trời này, ai có thể làm huynh bị thương chứ?”

“Cũng chưa chắc.”

Vừa dứt lời, Tiêu Phi Vũ đã thấy một binh sĩ phi ngựa như bay đến.

“Bẩm Vương gia! Phát hiện quân địch ở Tân Dương!”

Tiêu Phi Vũ nhướng mày: “Tân Dương không phải đã bị chiếm rồi sao? Có quân địch thì đã sao?”

Tên lính do dự một chút, rồi kinh hãi nói: “Tin tức từ tiền tuyến báo về, quân địch... chỉ có một mình!”

Hoàn Nhan Cẩm tròn tròn mắt, không dám tin vào tai mình.

Tiêu Phi Vũ thì lầm bầm: “Quả nhiên linh cảm của ta không sai, kiếp nạn này đã đến rồi!”

Tân Dương.

Xác người la liệt, máu chảy thành sông, nhuộm đỏ cả vùng núi Cổ Châu.

Giữa khung cảnh tang thương ấy, một bóng người thoát ần thoát hiện, từng tên lính Kim ngã xuống!

Thân thủ của người nọ nhanh đến mức khó tin, giết người dễ như trở bàn tay.

Chỉ trong chớp mắt, đã có hơn ba trăm tên lính Kim bỏ mạng!

Mặc dù quân Kim liên tục được bổ sung, nhưng sĩ khí đã hoàn toàn sụp đổ, chỉ muốn chạy trốn.

Bởi vì người nọ là bất khả chiến bại!

Bỗng nhiên, bóng người ấy dừng lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía sau đám quân Kim, chạm vào một đôi đồng tử lạnh lẽo không kém.

Lần cuối cùng gặp mặt là hai năm trước!

Tiêu Phi Vũ lật người xuống ngựa, quân Kim tự động tản ra hai bên. Hắn đi đến trước mặt Ngô Như Long, dừng lại cách đó mười tám bước.

“Lâu ngày không gặp, Hoàng đế bệ hạ vẫn khỏe chứ?”, Tiêu Phi Vũ cười nhạt.

Ngô Như Long cũng mỉm cười đáp lễ: “Ninh vương gia phong thái hơn người.”

“Không dám, không dám”, Tiêu Phi Vũ nhìn Ngô Như Long, ánh mắt tràn đầy thâm ý, “Lần trước bị bệ hạ đánh cho tan nhà nát cửa, lần này bệ hạ muốn lặp lại chuyện xưa sao?”

“Trẫm chỉ đến giết ngươi”, Ngô Như Long nghiêm túc nói.

Tiêu Phi Vũ cười lớn, không hề che giấu sự vui sướng, khiến Hoàn Nhan Cẩm ở đằng xa không khỏi tò mò nhìn Ngô Như Long.

Nàng ta không hiểu giữa hắn và Tiêu Phi Vũ rốt cuộc có quan hệ gì.

Nàng ta định bước tới, nhưng rồi lại thôi, bởi vì trực giác mách bảo nàng ta rằng, nếu xông vào phạm vi ba trượng xung quanh người đàn ông kia, e rằng sẽ chết không toàn thây!

Tiếng cười của Tiêu Phi Vũ dần trở nên điên cuồng, đồng tử trong nháy mắt chuyển sang màu đỏ rực: “Ngô Như Long, ngày này ta đã chờ hai năm rồi! Tất cả lũ chó má tránh ra hết cho ta!”

Hắn muốn tự tay báo thù mới hả dạ!

Tiêu Phi Vũ như biến thành ác quỷ, hai mắt đỏ ngầu, trong khi Ngô Như Long vẫn bình tĩnh như nước.

Hai tay Ngô Như Long khép hờ trước ngực, một luồng chân khí khuếch tán, đá núi vỡ vụn thành bột phấn. Những tên lính Kim đứng gần đó lập tức bị chấn nát ngũ tạng lục phủ, thậm chí còn không kịp kêu lên một tiếng!

Ngay khi hai người đáp xuống đất, một hố sâu hình tròn với bán kính mười mét xuất hiện. Vách hố xoắn ốc, như thể bị chân khí của hai người bào mòn!

Trận chiến sinh tử giữa hai người bọn họ, dường như đang chứng minh, ai mới là thiên hạ đệ nhất chân chính!

Chương 606 - Thế Cục Đảo Ngược

Đôi mắt đỏ ngầu của Tiêu Phi Vũ ánh lên sát ý ngút trời. Trái ngược với vẻ điềm tĩnh của Ngô Như Long, lúc này hắn ta như hóa điên cuồng.

Ngay từ khi ra tay, Tiêu Phi Vũ đã kéo Ngô Như Long vào một cuộc đấu nội lực tàn khốc nhất của giới võ lâm.

Chân khí hai bên cuộn cuộn như sóng triều cuộn trào, không chút lưu tình va chạm vào kinh mạch đối phương.

Đấu nội lực vốn là đấu pháp hiểm ác nhất, một khi không chịu nổi xung kích chân khí của đối phương, kết cục tốt nhất cũng chỉ là bị phế tu vi, đứt gân đoạn mạch!

Mà Ngô Như Long và Tiêu Phi Vũ đều là cao thủ võ công cái thế, chân khí dồi dào như biển cả mênh mông!

Lúc này, chỉ riêng dư ba chân khí tỏa ra từ cuộc đối đầu của hai người cũng đủ nghiền nát một cao thủ tam phẩm!

Ngoại trừ những binh lính bị chân khí của hai người nghiền nát ngay từ đầu, những binh lính Kim quốc còn lại đều kinh hãi lùi xa.

Ánh mắt họ đầy vẻ khiếp sợ khi nhìn hai bóng hình như thần như quỷ đang giao đấu giữa chiến trường!

Hoàn Nhan Cẩm, một nữ tướng cũng là một cao thủ võ công, lúc này đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng, trái tim như treo ngược trên cao.

Nàng cảm nhận được thực lực đáng sợ của người đàn ông trung niên mặc trường bào nho nhã kia.

Trước đây nàng chưa từng nghĩ sẽ có ai có thể đánh ngang ngửa với Tiêu Phi Vũ, người trong lòng nàng.

Sự chấn động trong lòng nàng lúc này thật khó mà diễn tả!

Giữa chiến trường.

Tiêu Phi Vũ với vẻ mặt ngông cuồng, cười lớn: “Lâu ngày không gặp, không ngờ Ngô Như Long ngươi lại thụt lùi đến vậy! Thế mà còn dám tự chui đầu vào lưới! Bản vương thật bội phục!”

Đối mặt với lời chế nhạo, Ngô Như Long vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, chân khí trong cơ thể lại được thúc giục thêm ba phần uy lực, khiến mặt đất xung quanh rung chuyển dữ dội!

“Trẫm cũng không ngờ, Tiêu Phi Vũ ngươi lại không có chút tiến bộ nào.”

Một tiếng rùng rợn vang lên, một bóng rùng rợn vàng hiện ra sau lưng Ngô Như Long.

Tiêu Phi Vũ tuy ngoài mặt cuồng vọng nhưng trong lòng lại tĩnh lặng như nước, lúc này càng thêm tập trung, nhìn chăm chăm vào bóng rùng rợn vàng kia không dám lơ là.

Hoang Long Quyết!

Tuyệt học gia truyền của Ngô gia, được mệnh danh là một trong những công pháp đỉnh cấp nhất thiên hạ.

Sự xuất hiện của Long Ảnh chứng tỏ vị hoàng đế võ công cái thế này đã thật sự nghiêm túc!

Ngay sau đó, trường bào trên người Tiêu Phi Vũ bay phần phật, cả người như phồng lên, toàn thân chân khí hội tụ thành một đòn tấn công kinh thiên động địa!

Đồng tử Ngô Như Long co rút, chân khí trong cơ thể dường như không thể chống đỡ nổi luồng chân khí cuồng bạo này, thân hình bị đẩy lùi về phía sau, trượt dài hơn mười trượng vẫn chưa thể ổn định lại thế trận!

Thế nhưng sát chiêu của Tiêu Phi Vũ lại ập đến, gần như ngay trong khoảnh khắc Ngô Như Long lùi bước đã áp sát, một chưởng đánh thẳng vào đầu đối phương!

Ngô Như Long phản ứng cực nhanh, một tay chặn đỡ, nuốt ngược dòng máu nóng dâng lên trong cổ họng, tay kia chớp nhoáng chớp lấy cổ tay Tiêu Phi Vũ, mượn lực xoay người phản công.

Hắn muốn đập mạnh Tiêu Phi Vũ xuống đất.

Nhưng Tiêu Phi Vũ đã nhanh chóng lấy tay chống đất, mặt đất nứt toác, đồng thời tung một cước đá thẳng vào đầu Ngô Như Long, nhưng lại bị đối phương chặn lại.

Hai người đồng thời lùi về sau, màn giao đấu trong gang tấc vừa rồi, chiêu chiêu hiểm độc, khiến Hoàn Nhan Cẩm đứng từ xa quan sát cũng phải mở mang tầm mắt.

Nàng hiểu rằng tuy nhìn thì chỉ là những chiêu thức công thủ đơn giản, nhưng mỗi lần ra tay, hai người đều dồn toàn bộ chân khí vào đó.

Nếu ai lơ là một chút, e rằng hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc.

Lúc này, Tiêu Phi Vũ đã chiếm thế thượng phong, trong lúc giao đấu nội lực vừa rồi, Ngô Như Long bị hấn đánh lui.

Rõ ràng là đã bị nội thương.

Trái tim Hoàn Nhan Cẩm vốn đang bình tĩnh cũng dần trở nên nóng như lửa đốt khi thấy Ngô Như Long rơi vào thế yếu!

Lại thấy Tiêu Phi Vũ tung một quyền mạnh mẽ đánh vào vai Ngô Như Long, tuy bị chặn lại nhưng lực đạo khổng lồ vẫn khiến hấn cau mày, bất đắc dĩ phải lùi về sau một bước.

Tiêu Phi Vũ chờ chính là lúc này!

Chỉ thấy hấn hai tay biến đổi, chân khí dâng trào, phát động tấn công trước!

Chân khí ngưng tụ thành biển lửa cuồng bạo, hóa thành lưỡi đao chém tới!

Ngô Như Long biến sắc, hai ngón tay phải chập lại, một luồng huyết quang nồng đậm lập tức ngưng tụ.

Ngô gia - Khấp Huyết Cửu Kiếm!

Lưỡi đao lửa rực cháy hung hãn chém tới, kiếm quang màu máu chớp lóe giữa không trung!

Rõ ràng chỉ là đao kiếm ngưng tụ từ chân khí va chạm, thế nhưng lúc này lại vang lên âm thanh kim loại va đập chói tai.

Ngô Như Long ứng phó vội vàng, chiêu kiếm này tự nhiên không thể phát huy hết uy lực, lập tức rơi vào thế yếu.

Hấn bị một đao của Tiêu Phi Vũ đánh bay!

Bước lùi lúc trước đã khiến hấn vốn đã bất lợi lại càng thêm phần nguy hiểm.

Tiêu Phi Vũ nào để bỏ qua cơ hội trời cho này, lòng ngập tràn thù hận với Ngô Như Long!

Hôm nay hấn phải báo thù rửa hận!

Hai tay vung lên, hai thanh loan đao bay đến, là vũ khí của binh lính Kim quốc bị Ngô Như Long chém giết lúc trước.

Cầm song đao trong tay, Tiêu Phi Vũ bay người đuổi theo, trong nháy mắt tung ra hàng chục nhát chém liên tiếp.

Đao quang lóe lên, cuồng thái tột cùng!

Ngô Như Long lấy chỉ làm kiếm, chân khí ngưng tụ thành thanh huyết kiếm dài ba tấc, liều chết phòng ngự.

Kiếm khí và đao quang tràn ngập khắp chiến trường, tốc độ ra chiêu của hai người càng lúc càng nhanh, đến mức không thể phân biệt rõ ràng bóng dáng.

“Công chúa, chúng ta có nên hỗ trợ cho Bình Bắc vương hay không?”

Càng ngày càng nhiều binh lính Kim quốc kéo đến, khi nhìn thấy có người dám giao đấu với Tiêu Phi Vũ, những tướng lĩnh Kim quốc đều vô cùng kinh ngạc.

Một người không khỏi lo lắng, sợ Tiêu Phi Vũ bị giết chết, đến lúc đó toàn quân sẽ mất đi chủ tướng.

Hoàn Nhan Cẩm cau mày, nàng há lại không muốn sao?

Nhưng là một cao thủ võ công, nàng càng cảm nhận rõ ràng hơn luồng khí thế đáng sợ tỏa ra từ hai người đang giao đấu giữa chiến trường.

Hai trượng!

Đây là phạm vi an toàn mà nàng ước lượng được.

Trong phạm vi hai trượng xung quanh Tiêu Phi Vũ và Ngô Như Long, bất kỳ người hay vật gì cũng đều không thể tồn tại!

Hơn nữa, phạm vi này vẫn đang tiếp tục mở rộng!

Cho dù binh lính Kim quốc xông vào cũng sẽ bị dư ba chân khí của hai người giao đấu nghiền nát ngay lập tức!

Đây chính là sự đáng sợ của cường giả Nhị phẩm sao?

Hoàn Nhan Cẩm chấn động trong lòng, nếu ném hai người này vào giữa hàng vạn quân, e rằng trước khi chân khí cạn kiệt, kiệt sức ngã xuống,

sẽ không ai có thể giết chết được họ!

Giao đấu ròng rã một canh giờ.

Lúc này khoe miệng Ngô Như Long đã rỉ ra một vết máu đỏ tươi chói mắt, còn Tiêu Phi Vũ tuy hơi thở có chút rối loạn nhưng lại không hề bị thương, rõ ràng đã hoàn toàn nắm giữ thế trận.

Nhưng hắn không hề lơ là, từng bị người trước mặt nghiền ép, hắn hiểu rõ hơn ai hết thực lực đáng sợ của Ngô Như Long.

Nếu không phải vì lý do gì đó mà tu vi đối phương bị tụt xuống ngang bằng với hắn, thì với thực lực lúc trước của Ngô Như Long, e rằng hắn đã sớm bại trận.

Tuyệt đối không thể để cho hắn ta có cơ hội thở dốc!

Nghĩ vậy, Tiêu Phi Vũ ra tay càng thêm phần quyết liệt! Song đao chém ra, mỗi đao đều mang theo uy lực ngàn cân!

“Vương gia sắp thắng rồi!”

Hoàn Nhan Cẩm lộ ra vẻ vui mừng, ngay cả nàng cũng có thể nhìn ra đối thủ của Tiêu Phi Vũ đã sắp không chống đỡ nổi nữa.

Kiểm thế đã loạn!

Quả nhiên ngay sau đó, song đao của Tiêu Phi Vũ phá vỡ kiếm thế phòng ngự của Ngô Như Long, một thanh loan đao để lại một vết máu trên ngực hắn.

Tiêu Phi Vũ trừng to mắt, ngay sau đó, vẻ vui mừng trên mặt hắn biến thành kinh hãi!

Loan đao trong tay hắn vang lên một tiếng “keng” giòn tan, vỡ vụn!

Huyết quang trên đầu ngón tay Ngô Như Long bỗng chốc bùng lên dữ dội, thanh huyết kiếm ba tấc trong nháy mắt biến thành kiếm khí dài ba thước, mặc dù Tiêu Phi Vũ phản ứng

cực nhanh, nhận ra tình hình không ổn liền vội vàng lùi lại, nhưng vẫn bị kiếm khí chém trúng!

Thắng bại chỉ trong nháy mắt, thế cục đảo ngược hoàn toàn!

Chương 607 - Vạn Nhân Địch

Máu nhuộm đỏ cả bộ y phục trắng muốt, Tiêu Phi Vũ ánh mắt âm trầm, nhìn chăm chăm vào Ngô Như Long đang mỉm cười nhặt trước mặt.

Vết thương xuyên thấu ngực vẫn đang không ngừng rỉ máu. Tiêu Phi Vũ thậm chí may mắn, nếu như lúc này hắn không liều mạng phản kháng, e là giờ phút này tim đã bị Ngô Như Long một kiếm xuyên thủng!

Quả nhiên danh bất hư truyền, Ngô gia Khấp Huyết Cửu Kiếm cùng với trí tuệ chiến đấu của Ngô Như Long thật sự khiến người ta phải kinh hãi.

Ngay từ đầu, Ngô Như Long đã cố tình tạo ra ảo giác tu vi ngang bằng với Tiêu Phi Vũ.

Sau đó, trong quá trình giao đấu, hắn liên tục tỏ ra yếu thế, mục đích chính là để Tiêu Phi Vũ lơ là cảnh giác.

Thực lực thực sự của Ngô Như Long còn cao hơn Tiêu Phi Vũ một bậc, nhưng để đảm bảo chắc chắn có thể giết chết Tiêu Phi Vũ, hắn không tiếc bản thân liên tiếp chịu nhiều vết thương, thậm chí còn liều mạng đỡ một đao Hỏa Vân của Tiêu Phi Vũ.

Vết thương do đao này gây ra, cả đời khó lành!

Hắn muốn Tiêu Phi Vũ tưởng rằng bản thân đã nắm chắc phần thắng, để rồi cuối cùng khi hắn bộc phát toàn bộ thực lực, chính là lúc Tiêu Phi Vũ, kẻ thù lớn nhất của hắn, phải bỏ mạng.

Nhưng mà hiện tại...

Ánh mắt Tiêu Phi Vũ lại trở nên điên cuồng, hắn cười lạnh lẽo: “Kế hoạch chu toàn như vậy, đáng tiếc cuối cùng vẫn thất bại, Bộ hạ có thấy tiếc nuôi không?”.

Tiếc nuôi sao?

Trong lòng Ngô Như Long thở dài, quả thật tiếc nuối, nếu tu vi của hắn không giảm sút nhanh như vậy, chỉ cần duy trì ở tám phần trạng thái đỉnh phong!

Một kiếm kia chắc chắn có thể giết chết Tiêu Phi Vũ!

Nhưng mà giờ phút này, tu vi thực sự của hắn chỉ còn chưa đến sáu phần so với thời kỳ đỉnh phong, lại thêm nội thương, chân khí không ngừng hao tổn.

Muốn giết Tiêu Phi Vũ e là rất khó.

Nhưng cũng không sao, ngay từ đầu hắn đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Mỉm cười nhạt, Ngô Như Long tay trái chấp sau lưng, tay phải giờ ngang vai, hai ngón tay chụm lại.

Lấy ngón tay làm kiếm, ba thước kiếm quang màu máu lạnh lờ hiện ra, khí thế võ giả ngập trời!

“Tiêu Phi Vũ, cứ việc ra tay đi!”

Không ngờ lúc này Tiêu Phi Vũ lại có hành động khiến người ta kinh ngạc, hắn đột nhiên lui về phía sau, hạ lệnh: “Toàn quân tấn công, giết hắn cho ta!”

Hắn vậy mà lại muốn dùng quân đội để tiêu hao chân khí tu vi của Ngô Như Long!

Nghe được mệnh lệnh của Tiêu Phi Vũ, mọi người đều ngẩn ra, sau đó Hoàn Nhan Cẩm lớn tiếng hô: “Toàn quân nghe lệnh, giết địch!”

“Giết!”

Một vị tướng quân lập tức cầm đao xông lên, hơn ngàn quân sĩ dưới trướng cũng đồng loạt xông về phía Ngô Như Long, trong nháy mắt đã bao vây hắn ta.

Tầng tầng lớp lớp, thậm chí còn không nhìn thấy bóng dáng vị hoàng đế Đại Cảnh này nữa.

Lúc này, binh lính Kim quốc vẫn đang không ngừng kéo đến, phía sau đã tụ tập thành một đội quân dài dằng dặc, nhìn mãi không thấy điểm cuối.

Tiêu Phi Vũ ôm ngực, máu tươi từ kẽ tay tràn ra, lúc này hẳn chỉ có thể miễn cưỡng dùng chân khí phong bế kinh mạch bị tổn thương.

“Phi Vũ!”

Hoàn Nhan Cẩm vội vàng chạy đến, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ lo lắng: “Huynh sao rồi?”

“Vương gia!” Các tướng lĩnh Kim quốc xung quanh cũng nhao nhao vây lại.

Đúng lúc này, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, mọi người vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy vòng vây ngàn người ban nãy, trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã bị Ngô Như Long xé toạc một lỗ hổng.

Nơi hắn đi qua, người ngã ngựa đổ, với tốc độ cực nhanh tiếp cận Tiêu Phi Vũ và những người khác.

Hoàn Nhan Cẩm kinh hãi, lập tức ra lệnh: “Tất cả chặn hắn lại!”

Lại một ngàn quân mã xông lên, chặn lỗ hổng mà Ngô Như Long xé toạc, muốn dùng chiến thuật biến người ép vị cường giả được xưng tụng là Vô Địch này trở lại vòng vây!

“Toàn quân dồn lên, hao chết hắn!”

Tiêu Phi Vũ nói chuyện, máu tươi không ngừng từ khóe miệng tràn ra, khiến Hoàn Nhan Cẩm đau lòng vô cùng.

“Phi Vũ, hay là muội đưa huynh rời khỏi đây trước?”

Ở lại đây thật sự quá nguy hiểm, cường giả khủng bố kia có thể dễ dàng lấy mạng Tiêu Phi Vũ bất cứ lúc nào.

Ai biết được giây tiếp theo hắn có xé toạc vòng vây, lao đến giết người hay không.

Nhưng Tiêu Phi Vũ căn bản không có ý định rời đi, ánh mắt âm độc nhìn chăm chăm vào Ngô Như Long, kẻ lúc này có thể nói là đang “Vạn Nhân Địch”, một mình chống lại vạn người trong vòng vây.

“Ta muốn xem, là ngươi giết hết đám người này trước, hay là chân khí của ngươi cạn kiệt trước!”

Vạn nhân địch!

Lúc này Ngô Như Long xứng đáng với danh xưng “Vạn Nhân Địch”, một mình đứng giữa quân địch, mỗi một đạo kiếm khí chém ra đều có thể giết chết mười mấy, thậm chí là mấy chục binh lính Kim quốc!

Ngựa người thi nhau ngã, máu thịt bê bết!

Căn bản không ai có thể đỡ nổi một kiếm của hắn, tất cả các tướng lĩnh Kim quốc đều nhìn ra sự đáng sợ của kẻ địch này, chỉ có thể liên tục dùng chiến thuật biến người, muốn hao mòn sinh lực Ngô Như Long.

Nhưng hắn, thật sự quá mạnh!

Hắn không giống như đang giết người, mà giống như đang thưởng thức cảnh đẹp, di chuyển nhẹ nhàng uyển chuyển trên chiến trường, dáng vẻ thông dong, tự tại.

Trong đầu hắn lúc này cũng không phải đang nghĩ cách đột phá vòng vây, mà là hồi tưởng lại từng chút từng chút một trên con đường tu luyện võ đạo của bản thân.

Có thể nói, thiên phú võ học của hắn là mạnh nhất trong lịch sử Ngô gia, tuy kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhưng chưa bao giờ từ bỏ võ học, ngày ngày đêm đêm, năm này qua năm khác đều siêng năng khổ luyện.

Chính vì vậy mới có được tu vi kinh thiên động địa như ngày hôm nay.

Nếu không phải là hoàng đế, có lẽ hắn đã sớm đột phá đến nhị phẩm thượng tầng, thậm chí là cảnh giới “nhất phẩm bất bại” trong truyền thuyết!

Tuy rằng hiện tại có chút tiếc nuối, nhưng giờ phút cuối cùng này có thể dùng thân phận võ giả giao chiến một trận, đối với bản thân Ngô Như Long mà nói, cũng coi như là không uổng kiếp này, không phụ lòng khổ luyện võ đạo nhiều năm như vậy.

Âm mưu của Tiêu Phi Vũ, Ngô Như Long làm sao không biết?

“Vậy thì xem xem, là người của ngươi hao mòn hết chân khí của ta trước, hay là ta giết sạch người của ngươi trước!”

Người.

Vô cùng vô tận!

Tiếng ngựa hí vang trời, tiếng kêu la thảm thiết, vạn người vây giết một người, vốn dĩ là một cuộc vây giết không chút hồi hộp, thế nhưng lúc này lại tràn ngập biến số!

Kiểm khí.

Cũng vô cùng vô tận, giờ phút này Ngô Như Long không còn là đế vương, toàn thân tỏa ra kiếm khí, giống như một đóa sen nở rộ giữa mùa hè rực rỡ, tỏa ra xung quanh.

Mỗi một đạo kiếm khí đều có thể lấy mạng vài tên, thậm chí là vài chục tên địch!

Sức mạnh như thần như quỷ này, ai có thể địch nổi?

Bỗng nhiên, vô số đạo kiếm khí màu máu từ mặt đất bốc lên, xung quanh Ngô Như Long mười trượng dường như biến thành một vùng chân không, không còn ai dám đặt chân vào.

Kiểm khí màu máu dày đặc lơ lửng trên không trung, giống như treo lơ lửng trên đầu tất cả mọi người ở đây.

Ngay cả những tên lính Kim quốc vốn dĩ hung tàn bạo ngược, lúc này cũng không khỏi run rẩy, mồ hôi lạnh túa ra!

Giây tiếp theo, kiếm khí rơi xuống!

Trời xanh như đổ xuống một trận mưa kiếm màu máu!

Ngày hôm nay, kiếm khí ngập tràn nhân gian!

...

Sau khi trải qua màn “tắm rửa” của cơn mưa kiếm màu máu, chiến trường lúc này đã biến thành một mảnh Tu La địa ngục, nhìn đâu cũng thấy thi thể không toàn vẹn!

Nhìn bóng dáng bất bại toàn thân tỏa ra kiếm khí đứng chấp tay giữa chiến trường, sắc mặt Tiêu Phi Vũ tái nhợt. Ban đầu hắn định dùng binh lính sống sờ sờ hao mòn hết chân khí của Ngô Như Long.

Nhưng không ngờ, đến nước này rồi, Ngô Như Long vẫn có thể mạnh mẽ như vậy.

Một kiếm chém giết ngàn vạn quân mã!

Lúc này, trong mắt tất cả binh lính tham gia vây công đều hiện lên vẻ sợ hãi, ngay cả những tên lính ở phía sau tuy không bị kiếm khí “tắm rửa” nhưng cũng bắt đầu e dè.

Điều khiến người ta tuyệt vọng hơn nữa chính là, kiếm ý của Ngô Như Long bởi vì trận vây công này, lại càng ngày càng mạnh!

Chương 608 - Trận Chiến Đỉnh Cao

Lúc này, trong lòng Tiêu Phi Vũ chỉ có một cảm giác tiên thoái lưỡng nan!

Vây công ban này quả thật đã khiến chân khí của Ngô Như Long tiêu hao không ít, nhưng cũng đồng thời khiến kiếm ý của đối phương càng thêm khủng bố.

Hơn nữa, binh lính dưới trướng đều đã khiếp sợ Ngô Như Long, nếu tiếp tục để họ xông lên...

E rằng sẽ xảy ra binh biến mất!

Hơn nữa, binh sĩ bình thường đối đầu với Ngô Như Long lúc này chỉ có thể bị chém chết trong nháy mắt!

Bản thân ra tay sao?

Nhìn Ngô Như Long, dù đối phương đã tiêu hao rất nhiều, nhưng Tiêu Phi Vũ vẫn không chắc chắn có thể chiến thắng.

Nhát kiếm suýt nữa xuyên tim vừa rồi khiến hắn nhớ lại cảnh tượng thảm bại dưới tay Ngô Như Long hai năm trước.

Bóng ma trong lòng lại hiện lên, khiến hắn cũng nảy sinh tâm lý sợ hãi.

Lúc này, Hoàn Nhan Cẩm nhận ra sự bất thường của hắn, vội vàng tiến lên: “Phi Vũ, chúng ta rút lui thôi, người này quá mạnh, giữ được núi xanh không lo thiếu củi đốt, chẳng phải huynh đã từng nói vậy sao?”

Trong nháy mắt, Tiêu Phi Vũ quay đầu nhìn Hoàn Nhan Cẩm, đột nhiên cười: “Đúng vậy, giữ được núi xanh không lo thiếu củi đốt.”

Ngay khi Hoàn Nhan Cẩm cho rằng Tiêu Phi Vũ đã bị mình thuyết phục...

Tiêu Phi Vũ lại quay người, nhìn Ngô Như Long đang đứng giữa chiến trường, lẩm bẩm: “Năm đó ta cũng từng nghĩ như vậy, cho nên dù thảm bại dưới tay ngươi, ta vẫn cho rằng chỉ cần có đủ thời gian, tương lai nhất định có thể vượt qua ngươi!”

“Không ngờ, sau khi rút lui, tu vi lại khó mà tiến thêm, võ giả nên có khí thế bất khuất, thà chết chứ không chịu nhục!”

Hoàn Nhan Cẩm giật mình, khi hoàn hồn lại, Tiêu Phi Vũ đã bay đến trước mặt vị đế vương toàn thân kiếm khí.

Nhìn Ngô Như Long lúc này kiếm ý ngút trời, Tiêu Phi Vũ hai tay mỗi tay cầm một thanh loan đao.

Hắn giương đao, khí thế đạt đến đỉnh điểm!

“Hôm nay ngươi và ta, chỉ có một người có thể sống sót rời khỏi nơi này! Và người đó sẽ là ta!”

Trong nháy mắt, Tiêu Phi Vũ cầm đao bay lên không, hai luồng đao quang như sóng biển không lồ ập xuống!

Lúc này, Tiêu Phi Vũ như rồng xanh ngẩng đầu, gầm thét đất trời!

“Kiếm, Lệ Huyết!”

Ngô Như Long khẽ nhả ba chữ, vô số kiếm khí tuôn ra chặn đứng đao quang!

Hắn có thể cảm nhận được ý chí chiến đấu mãnh liệt của Tiêu Phi Vũ đối diện, lúc này Tiêu Phi Vũ dường như đã bỏ qua cả sinh tử.

Hắn như vậy còn đáng sợ hơn trước rất nhiều!

Mặc dù là kẻ thù không đội trời chung, nhưng trong lòng Ngô Như Long cũng không khỏi nảy sinh sự kính sợ đối với Tiêu Phi Vũ lúc này!

Trước đó hắn sợ hãi, nhưng lúc này chiến ý của hắn lại chưa từng có!

Quân Kim thức thời tản ra xung quanh, nhường lại chiến trường cho hai người mạnh nhất!

Thậm chí một số tướng lĩnh Kim quốc nhìn thấy Tiêu Phi Vũ ra tay còn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bằng không, người tiếp theo bị kiếm khí của Ngô Như Long chém chết, có lẽ chính là bọn họ.

Hai ngọn núi cao khó lòng cùng tồn tại!

Đỉnh cao võ đạo vĩnh viễn chật hẹp, chỉ đủ chỗ cho một người đứng vững, một người đao pháp bá đạo tuyệt luân, một người kiếm pháp sắc bén vô song!

Đao và kiếm giao nhau tạo nên âm thanh du dương, là sự lắng mạn chỉ thuộc về võ giả.

Tiêu Phi Vũ tuy bị thương nhưng lúc này chiến ý vô cùng mãnh liệt, Ngô Như Long tuy bị thương trước đó, lại trải qua trận chiến tiêu hao với binh lính Kim quốc, nhưng kiếm ý trên người hẳn lại là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

Hai người lúc này đúng là kỳ phùng địch thủ, chiến đấu đến mức quên cả trời đất!

Trên mặt đất, từng đạo kiếm khí cuộn cuộn, từng đạo đao quang chói lọi xé toạc chiến trường thành một mảnh hoang tàn!

Dùng mạnh đánh mạnh, Tiêu Phi Vũ và Ngô Như Long đều không hề lùi bước!

Hai người đứng im tại chỗ, nhưng chiến trường lại không ngừng mở rộng, kiếm khí cuộn cuộn trăm trượng, đao quang như dải ngân hà rơi xuống đất!

Nếu không có trận chiến đỉnh cao này, hậu thế làm sao biết đến truyền thuyết?

Song đao càng múa càng nhanh, Tiêu Phi Vũ lại cảm thấy vô cùng thoải mái, bao nhiêu năm tích tụ uất ức lúc này đều được giải phóng!

Một đao đẩy lui Ngô Như Long, Tiêu Phi Vũ cười lớn, đao thế càng thêm hung hãn: “Ta, Tiêu Phi Vũ, bảy tuổi tập võ, hai

mười sáu tuổi bước vào nhị phẩm. Lúc đó ta mới ba mươi tuổi! Nhìn khắp thiên hạ cô kim, ai có thể sánh bằng?”

“Cả thiên hạ đều nói ngươi, Võ Đế Ngô Như Long, là vô địch thiên hạ, hôm nay ta muốn tự tay phá vỡ huyền thoại bất bại của ngươi! Xem đao!”

Khóe miệng Ngô Như Long khẽ nhếch lên, dùng kiếm đỡ đao, dùng kiếm thế càng mạnh mẽ hơn phản kích.

Không sai, Tiêu Phi Vũ ngươi quả thật có thể xưng là kỳ tài võ học hiếm có.

Nhưng ta, Ngô Như Long, được gia truyền tuyệt học, tuy là đế vương không thể chuyên tâm tu luyện...

...Nhưng cũng đã bước vào nhị phẩm trước tuổi bốn mươi, ngạo thị thiên hạ hai mươi năm!

Chưa từng thất bại!

Thiên hạ này thiên tài vô số, nhưng người thật sự có thể sống sót đến đỉnh cao được mấy người?

Ngươi, Tiêu Phi Vũ, cũng vậy!

Cơn mưa như trút nước bỗng chốc đổ xuống như muốn gột rửa tất cả.

Kinh đô Hoa Hạ, phủ Diệp gia.

Thái tử Ngô Quan Hải nhìn mảnh vỡ chén trà trên bàn, trong lòng bỗng chốc run lên, cung nữ thái giám bên cạnh vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

Ngô Quan Hải chỉ khẽ lắc đầu: “Không sao, dọn dẹp đi.”

Triệu Khang cười lớn: “Sao lại tự nhiên làm vỡ chén trà vậy? Chẳng lẽ tối qua ngươi chơi đùa với phi tần quá trớn, tay chân bủn rủn rồi à?”

Ngô Quan Hải đỏ mặt: “Quốc sư nói gì vậy, ta còn chưa nạp phi đâu.”

Diệp Hồng Tuyết bước vào phòng, vừa lúc nghe được cuộc trò chuyện giữa hai người, liền trợn mắt liếc Triệu Khang một cái, hung hăng véo hấn một cái, khiến hấn đau đến mức nhe răng nhếch miệng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ngô Quan Hải không khỏi bật cười.

Quả nhiên là một vật khắc một vật.

Bầu không khí trở nên thoải mái hơn, Ngô Quan Hải sắp xếp lại những việc đã bàn bạc: “Quốc sư, nếu đã như vậy, vậy tiếp theo giao toàn quân cho ngài chỉ huy. Về việc hậu cần của đại quân, chúng ta sẽ dốc toàn lực lo liệu, tuyệt đối sẽ không để quốc sư phải bận tâm.”

“Như vậy là tốt nhất.”

Triệu Khang gật đầu, trong mắt hiện lên một tia lo lắng: “Chỉ là không biết Từ lão nguyên soái bên kia còn có thể chống đỡ được bao lâu.”

Chờ Thái tử Ngô Quan Hải rời đi, bốn bề vắng lặng, đôi mắt đẹp của người thiếu phụ mới lộ ra vẻ lo lắng.

Triệu Khang vội vàng hỏi: “Nàng sao vậy? Có phải không khỏe chỗ nào không?”

Diệp Hồng Tuyết lo lắng nói: “Không biết tại sao, cả ngày hôm nay trong lòng ta luôn cảm thấy bất an, giống như sắp có chuyện lớn xảy ra vậy.”

“Bệ hạ lại bế quan tu luyện, chẳng lẽ là luyện công xảy ra vấn đề gì? Trước giờ bệ hạ chưa từng như vậy.”

Trong lòng Triệu Khang thất lại, Ngô Như Long dù sao cũng là sư phụ của Diệp Hồng Tuyết, chẳng lẽ là đã tâm linh tương thông?

Trước đó Ngô Quan Hải cũng vậy...

Hắn an ủi: “Đừng suy nghĩ lung tung, bệ hạ võ công cái thế, sao có thể xảy ra chuyện gì được.”

“Cũng đúng.”

Diệp Hồng Tuyết gượng cười, để mặc Triệu Khang ôm mình, hai người cùng nhìn cơn mưa tầm tã bên ngoài.

Màn mưa giăng thành một đường thẳng, giống như tiếng than khóc của trời đất, khiến người ta không khỏi bàng hoàng.

Nước mưa cuốn trôi thi thể trên mặt đất, nhưng lại không thể gột sạch máu tươi trên người họ.

Bóng dáng ngồi búp xuống đất, nhìn thân ảnh kiêu ngạo đứng sừng sững trước mặt, dù chết cũng không gục ngã.

Trên mặt là một vết sẹo dữ tợn phá hủy đi dung nhan tuấn tú vốn có, đồng thời cũng cướp đi một con mắt.

Tiêu Phi Vũ tóc bạc phơ cười, cười sảng khoái, khiến vết thương trên người nứt toác, máu không ngừng tuôn ra từ vết thương trên bụng.

Nhưng hắn lại không cảm thấy đau đớn.

“Cuối cùng, người chiến thắng vẫn là ta!”

Chương 609 - Đối Thủ Tiếp Theo

Khi Tiêu Phi Vũ tỉnh lại, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là đôi mắt đỏ ngầu.

Công chúa Kim quốc, Hoàn Nhan Cẩm, đã ba ngày ba đêm không chợp mắt, chỉ để canh giữ hắn tỉnh dậy. Không thể không nói, sự si tình của người con gái này đối với hắn thật khiến người ta phải cảm động.

Cơn đau nhói từ mắt trái truyền đến, kích thích thần kinh Tiêu Phi Vũ. Tuy vậy, hắn không để lộ ra dù chỉ một tia đau đớn, chỉ thản nhiên hỏi: “Xử lý thi thể thế nào rồi?”

“Đã mang về rồi. Người muốn làm gì?”

Hoàn Nhan Cẩm đáp: “Có vài vị tướng quân nghe nói là hoàng đế Cảnh quốc, nên đề nghị mang thi thể ra tiền tuyến để đánh sập sĩ khí quân địch.”

Tiêu Phi Vũ: “Làm nhục thi thể của một cường giả là sự sỉ nhục lớn nhất! Chôn cất hắn tử tế đi.”

Hoàn Nhan Cẩm vội vàng gật đầu: “Ta lập tức cho người đi làm.”

Đợi đến khi nàng trở lại, Tiêu Phi Vũ đã tự mình đứng dậy, dù toàn thân đầy vết thương, hắn cũng không hề bận tâm.

Nàng vội vàng chạy đến, đôi mắt đỏ hoe nói: “Quân y nói ngươi cần nghỉ ngơi thật tốt, vết thương trên người ngươi quá nặng, hơn nữa tu vi của ngươi...”

Tiêu Phi Vũ chỉ nói: “Ta biết.”

Nhất kiếm cuối cùng của Ngô Như Long đã phá hủy bốn phần mười kinh mạch trong cơ thể hắn, hiện tại hắn đã không còn thực lực Nhị phẩm tung hoành thiên hạ nữa, chỉ còn lại tu vi Tam phẩm trung kỳ.

Hơn nữa, đời này hắn cũng không còn khả năng tiến thêm một bước nào nữa!

Đối với một võ phu, đây tuyệt đối là điều còn khó chịu hơn cả cái chết.

Nhưng Tiêu Phi Vũ không quan tâm, dù sao trong trận chiến cuối cùng, khí thế thần ý của hắn cũng đã có thể hoàn toàn được coi là một võ giả chân chính.

Lật xem những báo cáo quân sự trên bàn trong những ngày qua, Tiêu Phi Vũ chăm chú đọc từng chữ.

Hoàn Nhan Cẩm đứng bên cạnh, chỉ cảm thấy đau lòng như cắt. Mặc dù nàng hiện tại đã hiểu rõ, trong lòng người này dường như không có vị trí của mình.

Thế nhưng nàng lại càng lún càng sâu. Nhìn bóng lưng Tiêu Phi Vũ, Hoàn Nhan Cẩm hít sâu một hơi, nhẹ giọng gọi: “Phi Vũ.”

Tiêu Phi Vũ dừng lại một chút, quay sang nhìn nàng.

Hoàn Nhan Cẩm hỏi: “Tuyệt Oánh là ai?”

Ánh mắt phải nhìn chằm chằm vào Hoàn Nhan Cẩm, một lúc lâu sau, Tiêu Phi Vũ mới lạnh lùng nói: “Không liên quan đến người.”

Trong lòng đau nhói, sắc mặt Hoàn Nhan Cẩm trắng bệch, gật đầu: “Ta hiểu rồi.”

Nàng thất hồn lạc phách đi đến cửa lều, cuối cùng vẫn lấy hết can đảm quay đầu lại nói: “Đôi khi có thể dừng lại, ngoái đầu nhìn lại người phía sau, so với quá khứ, tương lai mới đáng để mong đợi hơn, phải không?”

Tiêu Phi Vũ nhìn người con gái si tình này, nhưng cho đến khi nàng rời đi, hắn cũng không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Lâu sau, trong doanh trại vang lên một tiếng thở dài.

Tuổi trẻ, không nên gặp người con gái quá mức kinh diễm, nếu không cả đời sau này sẽ chỉ là cái bóng của nàng ta.

...

Nghỉ ngơi suốt năm ngày, vết thương ngoài da của Tiêu Phi Vũ mới miễn cưỡng hồi phục đôi chút, còn vết thương bên trong muốn khỏi hẳn e rằng phải cần một khoảng thời gian rất dài.

Gần như tất cả các tướng lĩnh của quân Kim lúc này đều có mặt trong lều.

Có Tiên phong Đại tướng quân Hách Liên Uy.

Tướng quân Thiên Hỏa Quân, Hồi Bột, người nắm giữ thuốc nổ.

Tả quân tướng quân Thiết Mộc Nham.

Hữu quân tướng quân Thác Bạt Vũ.

Còn có Tiêu Nguyên, Hậu quân tướng quân, người sùng bái Tiêu Phi Vũ nhất, thậm chí còn đổi họ của mình thành Tiêu.

Ngoài ra còn có mười tám vị phó tướng, chín vị tham tướng, tất cả tướng lĩnh đều có mặt đông đủ.

Còn những vị Kì chủ thống lĩnh ngàn quân chỉ có thể tập trung nghe lệnh bên ngoài lều.

Đương nhiên, giám quân Hoàn Nhan Cẩm cũng có mặt. Mặc dù ngày hôm đó Tiêu Phi Vũ không cho nàng câu trả lời nào.

Nhưng nàng vẫn tin tưởng bản thân, sớm muộn gì cũng có thể bước vào trái tim hắn.

Tiêu Phi Vũ cầm một cuốn sổ sách thống kê từ sổ sách hành quân, nhìn các tướng lĩnh với vẻ mặt cười như không cười.

“Mặc dù bản vương đã nghĩ đến từ trước, nhưng thật sự không ngờ các vị tướng quân, không một ai có thể khiến bản vương bất ngờ.”

“Từ khi khai chiến đến nay đã sáu tháng mười ba ngày, trăm vạn đại quân xuất chinh đánh Cảnh quốc, đến nay tử thương đã hơn bốn phần, gần năm mươi vạn người.”

Tiêu Phi Vũ cười híp mắt nói: “Không biết các ngươi nghĩ như thế nào, nhưng bản vương có thể tưởng tượng ra được, quốc vương và các bộ lạc thủ lĩnh ở vương đình xa xôi, lúc này chỉ hận không thể lôi tổ tông mười tám đời của chúng ta ra băm thành trăm mảnh.”

Các tướng lĩnh có mặt đều cúi đầu xấu hổ, phải biết rằng bây giờ mới chỉ là một Cảnh quốc!

Thương vong đã lớn như vậy, theo kế hoạch ban đầu, bọn họ còn mơ tưởng đánh hạ toàn bộ bốn nước phương Bắc.

Bây giờ xem ra có vẻ hơi viễn vông rồi.

Lúc này, Tiêu Phi Vũ đột nhiên chuyển chủ đề: “Nhưng mà không sao, đánh trận mà, chết người là chuyện bình thường.”

Tâm trạng các tướng lĩnh vừa mới thả lỏng, thì giọng Tiêu Phi Vũ đột nhiên cao vút.

“Nhưng! Chết cũng phải có giá trị! Nếu không thì chết vô ích! Từ hôm nay trở đi, trong vòng nửa tháng, bản vương không muốn nhìn thấy bất kỳ một tên lính Cảnh quốc nào còn tồn tại ở Từ Châu!”

“Hách Liên Uy!”

Tiên phong đại tướng Hách Liên Uy bước ra: “Mặt tướng có mặt!”

Tiêu Phi Vũ: “Truyền lệnh cho ngươi, dẫn năm vạn đại quân công phá thành Từ Châu!”

“Mặt tướng tuân mệnh!”

“Thiết Mộc Nham! Truyền lệnh cho ngươi, dẫn năm vạn đại quân tiến vào từ cánh trái, trong thời gian ngắn nhất, thu hồi lại những vùng đất đã bị quân địch chiếm!”

“Mặt tướng tuân mệnh!”

“Hồi Bật, Thiên Hỏa Quân phụ trách viện trợ thuốc nổ, trong vòng nửa tháng, bất kể phải trả giá nào cũng phải hạ được Từ Châu!”

“Hồi Bật tuân mệnh!”

Liên tiếp điểm ba vị tướng, Tiêu Phi Vũ không ban bố thêm tướng lệnh nữa, mà để cho các tướng tự mình lui xuống chuẩn bị.

Kéo lê thân thể tàn tật bước ra khỏi doanh trại, Hoàn Nhan Cẩm vẫn đi theo phía sau hắn.

Một lúc sau, Tiêu Phi Vũ đột nhiên lên tiếng: “Hoàn Nhan, nàng về đi.”

Hoàn Nhan Cẩm ngẩn người, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Tiêu Phi Vũ, kiên quyết nói: “Ta là giám quân, không nằm trong phạm vi chỉ huy của ngươi!”

Tiêu Phi Vũ cười một tiếng: “Thật là tùy hứng.”

Hoàn Nhan Cẩm im lặng không nói, Tiêu Phi Vũ lại nói: “Nhưng nếu nàng tiếp tục ở đây, tiếp theo ta cũng khó lòng bảo vệ nàng được. Bây giờ nghĩ lại, Ngô Như Long phết ta, chính là muốn để cho người của hắn đến thu dọn tàn cục.”

Hoàn Nhan Cẩm im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Ta không đi, ta tin tưởng ngươi, trên đời này không có ai có thể đánh bại ngươi!”

Có thể khiến cho một vị hoàng đế như Ngô Như Long tự mình mạo hiểm, thậm chí là cuối cùng lấy mạng đổi lấy thương tích, khiến Tiêu Phi Vũ trọng thương.

Chỉ riêng sự tín nhiệm như vậy cũng đủ để thấy được người mà Ngô Như Long giao phó bất phàm đến mức nào.

Nhưng Hoàn Nhan Cẩm vẫn tin tưởng Tiêu Phi Vũ có thể chiến thắng đối phương.

Nghe những lời của người phía sau, Tiêu Phi Vũ từ từ thu hồi nụ cười, lầm bầm: “Đối thủ tiếp theo, chính là ngươi.”

Giết Ngô Như Long cũng chỉ là báo được một nửa mối thù, chỉ có hủy diệt hoàn toàn Cảnh quốc, khiến cho Càn quốc cũng suy tàn.

Khiến cho người cháu gái, cháu trai của mình phải chết, mối thù này mới coi như được báo đáp trọn vẹn.

Nhắm mắt lại, Tiêu Phi Vũ chấp tay sau lưng, dường như đang tưởng tượng ra cảnh tượng gặp mặt người đó trong tương lai.

Lâu sau, hắn mới nhẹ giọng lên tiếng.

“Vậy thì cứ đến đây.”

Ba ngày sau.

Quân Kim bắt đầu tấn công điên cuồng, liều mạng hơn so với trước kia rất nhiều.

Trong vòng hai ngày, những vùng đất vốn do binh lính Cảnh quốc chiếm đóng đã bị công phá và chiếm lại, tất cả quân Cảnh đều tử trận.

Quân Kim vẫn như cũ không bắt tù binh, cuối cùng vào ngày thứ tư, Hách Liên Uy, Hồi Bột, Thiết Mộc Nham, ba người dẫn theo mười vạn đại quân đến dưới chân thành Từ Châu.

Chương 610 - Bi Thương

“Công thành!”

Theo tiếng hô của Hách Liên Uy, vạn quân phía sau như ong vỡ tổ lao về phía thành Từ Châu. Cảnh tượng hoành tráng như vậy, nếu tâm lý không vững vàng, e rằng chỉ cần nhìn thấy thôi cũng đủ khiến chân tay rụng rời.

Trên tường thành, quân Cảnh bắt đầu bắn tên như mưa, ném đá lớn, gỗ lớn xuống dưới để ngăn cản bước tiến của quân địch.

Vị tướng lĩnh trấn thủ thành tên là Lưu Học Nghĩa, từ khi đứng trên tường thành đến giờ chưa từng bước xuống một bước, ăn ngủ đều ở trên này.

Lúc này, hắn liên tục điều động binh sĩ, tập trung hỏa lực tấn công vào các điểm trọng yếu của quân địch. Nhưng nhìn quân địch đông như kiến cỏ, tổng binh lực thậm chí còn nhiều hơn cả quân Cảnh trong thành Từ Châu, lại cộng thêm việc quân địch công phá thành còn sử dụng cả thuốc nổ, Lưu Học Nghĩa biết rõ, thành này e rằng không giữ được bao lâu nữa.

Nhưng không sao, có thể giữ được bao lâu thì cứ giữ bấy nhiêu.

Dù sao, mục đích hiện tại cũng chỉ là tiêu hao quân địch. Nay, các tướng lĩnh quân Cảnh đóng quân tại thành Từ Châu, cơ

bản đều đã biết vị lão tướng cùng họ với tên thành muốn làm gì.

Không ai trong số họ tham sống sợ chết, đều nguyện ý đi theo vị lão tướng kia, tấu lên khúc ca bi tráng cuối cùng!

Mang hy vọng chiến thắng cuối cùng đến cho những người khác.

Sau một canh giờ công thủ không ngừng nghỉ, một người lính cười thảm, đi đến bên cạnh Lưu Học Nghĩa: “Tướng quân, xem ra không giữ được nữa rồi, binh lực của quân địch quá đông.”

Lưu Học Nghĩa cười ha hả, tháo mũ giáp xuống: “Không giữ được thì không giữ nữa, báo cho tất cả huynh đệ xuống tường thành, tập kết ở cổng thành!”

Hắn thuận thực buộc chặt đao vào tay phải, đề phòng trường hợp đao bị tuột khỏi tay trong lúc chém giết: “Làm rùa rụt cổ lâu như vậy rồi, giờ sắp chết rồi, lão tử sẽ dẫn các người xông lên một trận cho đã, xem lũ khốn kiếp này có mấy con mắt!”

Tất cả binh lính trấn thủ trên tường thành lập tức xuống thành, tập kết ở cổng thành, ai nấy đều hung dữ, trong mắt tràn đầy sát khí.

Cuối cùng, sau một tiếng nổ vang trời!

Cổng thành Từ Châu bị đánh tan, vô số quân địch tràn vào, tiếng la hét thậm chí còn át cả tiếng nổ của thuốc súng.

Sắc mặt Lưu Học Nghĩa nghiêm nghị: “Huynh đệ, theo ta xông lên!”

“Giết!”

Ba nghìn quân thủ thành như thiêu thân lao đầu vào lửa, xông thẳng về phía trước!

Chiến đấu! Giết!

Cho dù phải đổ giọt máu cuối cùng, cho dù phải chiến đấu đến chết!

Giờ phút này, không cần phải nghĩ đến những chuyện khác, hoặc là giết chết kẻ địch, hoặc là bị kẻ địch giết chết!

Phủ Thừa tướng Từ Châu.

Vị Thừa tướng Từ Châu trước đây đã được Từ Ninh điều đi nơi khác, từ khi xuất chinh đến nay, vị lão tướng chưa từng cưỡi bỏ chiến bào, vậy mà hôm nay lại thay một bộ thường phục.

Mặc dù cổng thành cách nơi này rất xa, nhưng Từ Ninh như thể có thể nghe thấy tiếng la hét giết chóc của họ.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm về phía cổng thành.

Sau khi nhận được tin tức, một vị tướng lĩnh đến gặp Từ Ninh, cung kính nói: “Lão tướng quân, quân địch đã công phá cổng thành, hiện đang giao chiến với quân thủ thành do Lưu Học Nghĩa dẫn đầu.”

“Để chúng vào thành đi.” Từ Ninh mỉm cười nói.

Vị tướng lĩnh gật đầu: “Tuân lệnh.”

Cùng với việc ba nghìn quân của Lưu Học Nghĩa tử trận, Hách Liên Uy, Hồi Bật và Thiết Mộc Nham dẫn đại quân tràn vào thành Từ Châu.

Quân thủ thành liều chết chống cự, nhưng đối mặt với quân địch có binh lực vượt trội, sự kháng cự này cuối cùng chỉ trở nên vô vọng.

Toàn bộ thành Từ Châu rộng lớn, có thể chứa hơn hai mươi vạn dân cư sinh sống, giờ phút này biến thành một biển máu.

Lúc này, Hách Liên Uy bọn họ đã dẫn quân đánh tới phủ Thừa tướng.

Vài nghìn binh lính cuối cùng bảo vệ phủ Thừa tướng, đó là quân thân binh của Từ Ninh.

Ngay cả khi đối mặt với toàn bộ quân đội của Hách Liên Uy, họ cũng không hề tỏ ra sợ hãi.

Cưỡi trên lưng ngựa, Hách Liên Uy cũng không hề nao núng, đi đến phía trước, nhìn đám thân binh này, hắn ta kiêu ngạo lên tiếng: “Chủ tướng của các ngươi là ai!”

Vừa dứt lời, cửa phủ Thừa tướng mở ra, Từ Ninh với mái tóc bạc phơ trong bộ thường phục bước ra, trên mặt mang theo nụ cười hiền hòa. Giờ phút này, hắn không phải là Đại tướng quân hộ quốc của nước Cảnh, thống lĩnh ba quân.

Trái lại, hắn giống như một lão già bình thường không thể bình thường hơn.

Nhìn thấy lão già xuất hiện, trong mắt Hách Liên Uy lóe lên tia căm hận mãnh liệt.

Chính là lão già chết tiết này, trong hai tháng qua đã khiến bọn họ tổn thất gần hai mươi vạn đại quân.

Thật sự là đáng bị chém thành muôn mảnh!

Gãi gãi má, Từ Ninh cười ha hả nói: “Nghĩ đến việc phải cùng lũ súc sinh các ngươi xuống suối vàng, lão già ta lại thấy tức giận!”

Vị phó tướng bên cạnh cười ha hả: “Lão tướng quân yên tâm, xuống đó rồi, chúng ta sẽ giết bọn chúng thêm mười lần, trăm lần nữa!”

Tất cả thân binh đều cười ồ lên, tiếng cười chế nhạo khiến ba người Hách Liên Uy, Hồi Bột, Thiết Mộc Nham tức giận đến tột độ.

Hồi Bột quát: “Ngông cuồng! Giết hết bọn chúng!”

Quân Kim nhận được mệnh lệnh, lao về phía đám thân binh.

Đúng lúc này, một luồng lửa bốc lên từ phủ Thừa tướng, sau đó, dường như toàn bộ thành Từ Châu đều rung chuyển.

Nhiệt độ tăng vọt trong nháy mắt, đám binh lính Kim Quốc không rõ chuyện gì đang xảy ra, đều ngây người ra, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Hồi Bột ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc trong không khí, sắc mặt lập tức đại biến: “Không ổn, là thuốc súng! Bọn chúng chôn thuốc súng! Mau rút lui!”

“Muộn rồi! Cùng xuống địa ngục đi!”

Vị phó tướng hét lớn, thế mà lại dẫn đầu xông lên!

Trong vòng ba phút đồng hồ, ngọn lửa thiêu rụi thành lan rộng khắp thành Từ Châu, biến toàn bộ thành trì thành một biển lửa!

Vô số binh lính Kim Quốc kêu gào thảm thiết, chạy tán loạn khắp nơi, muốn trốn thoát khỏi thành trì chết chóc này.

Nhưng số lượng của bọn chúng thật sự là quá đông, nhiều người như vậy chen chúc nhau, lối vào cổng thành vốn đã chật hẹp lại càng trở nên chật chội hơn.

Tôi tệ hơn, cổng thành cũng đã bốc cháy dữ dội!

Từ Ninh đã cho năm vạn binh lính trong thành đào mười sáu đường hầm xuyên suốt toàn thành từ trước!

Trong suốt mấy tháng trấn thủ thành, ngoài lương thảo, Từ Ninh chỉ yêu cầu triều đình vận chuyển thêm thuốc nổ và dầu hỏa.

Thuốc nổ được rải đầy trong tất cả các đường hầm, Từ Ninh muốn biến thành Từ Châu này thành địa ngục trần gian thực sự!

Lúc này, nhìn từ xa, thành Từ Châu đỏ rực một màu, nhuộm cả bầu trời thành một màu đỏ rực!

Những ngọn lửa bốc lên như những con rồng lửa đang hoành hành thiêu rụi trong thành, thành Từ Châu đã hoàn toàn trở thành một thành phố lửa.

Đứng giữa biển lửa, nhìn quân địch kêu gào chạy trốn, đáng vẻ thê thảm, trên mặt Từ Ninh không hề lộ ra nụ cười, ngược lại còn có chút bi thương.

Cho đến khi vị Đại tướng quân hộ quốc nước Cảnh này, cũng hóa thành tro bụi theo ngọn lửa...

Ngọn lửa thiêu rụi suốt mười ngày mười đêm, cuối cùng biến toàn bộ thành trì thành tro tàn, vô số bộ xương trắng hếu không thể phân biệt nổi đâu là binh lính Kim Quốc, đâu là binh lính nước Cảnh.

Trong ghi chép của hậu thế, trận hỏa thiêu thành này đã biến ít nhất mười ba vạn binh lính của cả hai bên thành tro bụi!

...

“Báo cáo khẩn!”

Trong đại điện ở Hoa Kinh, Triệu Khang cùng các văn võ bá quan nước Cảnh đứng chật kín, nhìn tờ chiến báo bát bách dậm khăn cấp trên tay, tay Triệu Khang run rẩy, mãi mới khó khăn nhìn về phía mọi người, cất lời: “Các vị đại thần, thành

Từ Châu đã bị công phá, Từ lão tướng quân... đã anh dũng hy sinh!”

Chương 611 - Đại Nguyên Soái Triệu Khang

“Cái gì!”

“Lão soái hy sinh rồi!”

“Từ Nguyên soái!”

“Hộ Quốc Công!”

Nghe thấy lời Triệu Khang, các vị tướng lĩnh trong đại điện đều bàng hoàng kêu lên đầy bi phẫn, có người còn lệ rơi đầy mặt, nghẹn ngào không thành tiếng!

Là trụ cột của Đại Cảnh, đồng thời cũng là người có tư cách lâu năm nhất trong quân đội, Từ Ninh có thể nói là đã đạt đến đỉnh cao quyền lực.

Hơn nữa, lão soái còn có uy tín rất cao trong quân đội, rất nhiều tướng lĩnh đều là học trò của hắn, từng được hắn ân huệ.

Giờ phút này nghe tin dữ, làm sao bọn họ có thể kìm nén được!

Ngay cả Diệp Hồng Tuyết cũng mặt mày tái nhợt, nhìn về phía Từ Châu với vẻ mặt khó tin.

Tể tướng Trần Khải nắm chặt hai tay, trận chiến này sao lại thảm khốc đến thế!

Ngay cả chủ soái cũng hy sinh, tiếp theo phải làm sao để chống lại đại quân Kim quốc đây!

“Trật tự!”

Đúng lúc này, đột nhiên có người quát lên một tiếng lạnh lùng, mọi người nhìn lại thì ra là Thái tử Ngô Quan Hải đang giám quốc!

Lúc này, trên mặt vị Thái tử trẻ tuổi không hề có chút nào chán nản, mà chỉ có sự kiên định như núi, khiến Triệu Khang âm thầm gật đầu.

Quả nhiên là Thái tử, ứng biến không sợ hãi, khí phách như vậy cho dù bây giờ đang cơ cũng không thành vấn đề.

“Quốc sư, ngoài việc lão soái hy sinh, còn có tình hình gì khác không!” Ngô Quan Hải trầm giọng hỏi.

Triệu Khang gật đầu: “Thưa Thái tử điện hạ, tuy Từ Nguyên soái đại bại, Từ Châu thành thất thủ, nhưng quân ta cũng đã tiêu diệt vô số quân địch.”

“Hơn nữa, trước khi lão soái cùng địch đồng quy vu tận, hắn đã phái Vu Thành Công tướng quân dẫn mười vạn đại quân đến Ích Châu đóng quân. Mười lăm khẩu pháo lửa mà Đại Càn chi viện trước đó, ngoài năm khẩu bị hỏng, mười khẩu còn lại đều được đưa đến Ích Châu, hội quân với quân phòng thủ.”

“Hiện tại, phía Ích Châu có tổng cộng mười sáu khẩu pháo lửa, hai vạn Huyền Vũ quân của Đại Càn, năm ngàn Thần Lô quân và mười vạn quân của Vu Thành Công tướng quân, tổng cộng ít nhất là hai vạn năm ngàn người!”

“Quân địch thương vong thảm trọng, sau khi Từ Châu thành biến thành đồng đồ nát, quân địch cũng không tiếp tục tấn công nữa. Từ Nguyên soái tuy đại bại trong trận này, nhưng đã ngăn chặn thành công đà tấn công của địch, đồng thời giữ lại cơ hội chiến thắng cho quân ta, có công không có tội!”

Lời nói của Triệu Khang đầy mạnh mẽ, các quan viên lần lượt ngẩng đầu lên, trong lòng phấn chấn!

Đại Cảnh vẫn chưa xong!

Vẫn còn có vốn liếng để chiến đấu với địch!

“Tốt!”

Ngô Quan Hải giơ tay hô lớn, áp lực của hắn lúc này thật sự không phải bình thường, trước kia tuy là Thái tử, nhưng hắn chủ yếu là học tập.

Bây giờ Ngô Như Long để hắn giám quốc, lại còn vào thời điểm then chốt như vậy, chỉ có thái giám thân cận mới biết gần đây Ngô Quan Hải mệt mỏi đến mức nào.

Mỗi ngày thời gian ngủ thậm chí còn chưa đến năm canh giờ, lúc nào cũng nhốt mình trong ngự thư phòng suy nghĩ kế sách phá địch.

Hiện tại, Ích Châu còn mười hai vạn binh mã, Hoa Kinh thành có năm vạn Thần Vũ quân, Thanh Long quân, Bạch Hổ quân của Đại Càn, tổng cộng gần hai mươi vạn người.

Đại Cảnh vẫn còn có thể chiến đấu!

Nhìn Triệu Khang, người sau khẽ gật đầu, Ngô Quan Hải trầm giọng nói: “Từ Nguyên soái hy sinh để ngăn chặn đà tấn công của địch, dương oai quân uy Đại Cảnh ta, công lao to lớn, đợi đến khi chiến sự kết thúc, bản cung sẽ bẩm báo với Thánh thượng để luận công ban thưởng.”

“Trước mắt chiến sự còn chưa kết thúc, nên lấy việc phá địch làm trọng, Triệu vương tiếp chỉ!”

Ngô Quan Hải không gọi quốc sư, bởi vì hiện tại cần Triệu Khang ra tay vì Đại Cảnh, cho nên hắn trực tiếp dùng vương hiệu của Triệu Khang ở Đại Cảnh để ban lệnh.

Triệu Khang hành lễ: “Có thần.”

“Từ hôm nay trở đi, phong Triệu vương làm Đại Nguyên soái ba quân Đại Cảnh ta, thống lĩnh toàn quân phá địch, các vị đại nhân có dị nghị gì không?”

Vào thời khắc quan trọng thế này, ai lại ăn no rửng mỡ nhảy ra phản đối, thậm chí có thể nói là bọn họ cầu còn không được có người đứng ra gánh vác, tự nhiên sẽ không phản bác.

Triệu Khang trầm giọng nói: “Triệu Khang nhất định không phụ lòng mong đợi của điện hạ.”

“Làm phiên Triệu vương gia rồi.” Trong mắt Ngô Quan Hải tràn đầy vẻ cảm kích.

Trước đó mọi người đã thương nghị, một khi Từ Châu xảy ra biến cố, nếu như đại bại thì để Triệu Khang lên thay thế thống lĩnh toàn quân.

Chỉ là không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy.

Tan triều, trong thiên điện, Ngô Quan Hải, Ngô Thiên Hổ, Trần Khải, Lục bộ thượng thư và Triệu Khang, bảy người ngồi vào chỗ của mình.

Ngô Quan Hải trầm giọng nói: “Những việc trước đó chúng ta đã thương lượng gần xong rồi, hiện tại quốc gia nguy nan,

chúng ta phải dốc hết sức để xoay chuyển càn khôn, Đại Cảnh giao phó cho các vị!”

“Điện hạ yên tâm, thần nguyện dốc hết sức lực!” Trần Khải là người đầu tiên lên tiếng.

Những người ngồi đây đều là những người nắm giữ quyền lực tối cao của Đại Cảnh, lần này muốn vượt qua cơn nguy kịch này, Đại Cảnh thật sự cần tất cả mọi người đồng lòng mới có khả năng vượt qua.

Ngô Quan Hải nhìn về phía Triệu Khang: “Quốc sư định khi nào thì xuất phát?”

“Càng sớm càng tốt.”

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Thanh Long quân đều là kỵ binh, không thể phát huy được sức chiến đấu mạnh nhất, còn Ký Châu, Duyệt Châu cũng cần có người canh chừng, cứ để Thanh Long quân đóng quân ở Hoa Kinh thành, pháo binh cũng để lại đề phòng bất trắc.”

“Những binh lực còn lại như Thần Vũ quân, Bạch Hổ quân ta đều muốn mang đi. Đạn pháo dự trữ hiện tại cũng không còn nhiều, ta sẽ cho người Đại Càn tăng cường tiếp tế.”

“Quân Chu và quân Tề, lúc này đang có ý đồ riêng, chắc là muốn chúng ta và Tiêu Phi Vũ đánh cho người chết ta sống, cho đến khi cục diện cuối cùng sáng tỏ, bọn họ e rằng sẽ luôn án binh bất động.”

“Nhưng cũng phải đề phòng Tiêu Phi Vũ liên lạc với bọn họ.”

Nói đến đây, Triệu Khang âm thầm quyết định: “Đại Càn tính cả quân dự bị còn có thể điều động khoảng sáu vạn binh lực, ta sẽ để Châu Mục Trương Chính dẫn quân uy hiếp Tề quốc và Chu quốc.”

“Bọn họ trước đó bị chúng ta đánh cho thảm hại, sẽ có chút kiêng dè.”

Binh bộ thượng thư Lý Kế Minh lo lắng nói: “Nhưng như vậy, nội bộ Đại Càn chẳng phải là hoàn toàn trống rỗng sao?”

Là đại thần Đại Cảnh, vậy mà hắn lại bắt đầu lo lắng cho Đại Càn, tất cả những điều này đều bắt nguồn từ việc Triệu Khang lúc này đang không tiếc sức lực giúp đỡ Đại Cảnh.

Triệu Khang cười một tiếng: “Nếu như thua trận, vậy thì chúng ta sẽ mất hết tất cả, nhưng ngược lại, chỉ cần trận này có thể thắng, đến lúc đó chúng ta muốn gì được nấy, vào lúc này nên dốc toàn lực, đặt cược tất cả thì có sao?”

Trần Khải và những người khác đều vô cùng bội phục, Triệu Khang tên này thật sự là gan lớn a!

Ngô Quan Hải gật đầu thật mạnh: “Vậy thì cứ theo sự sắp xếp của quốc sư! Đại Càn, Đại Cảnh nhất định thắng!”

Ánh mắt mọi người sáng quắc, nhìn nhau một cái rồi đồng thanh hô lớn: “Đại Càn, Đại Cảnh nhất định thắng!”

Ra khỏi hoàng cung, Triệu Khang đang định đi triệu tập các tướng, lại phát hiện Ngô Thiên Hồ đặc biệt đợi hắn.

“Ngô tiên bối.” Hắn chào hỏi.

Lúc này, trên mặt Ngô Thiên Hồ không còn vẻ thông dong ung dung nữa, nhíu mày nói: “Tiểu tử ngươi tiếp theo muốn đích thân đối mặt với Tiêu Phi Vũ, lão phu đi cùng ngươi, nếu không lờ như giữa muôn quân vạn mã để hắn giết chết thì phiền phức to.”

Triệu Khang dở khóc dở cười, không ngờ vị Vũ Vương này trong lòng lại canh cánh chuyện này, trong lòng hắn cũng khá cảm động, nhưng cuối cùng lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta thấy tiên bối vẫn nên ở lại đế đô thì hơn.”

Ngô Thiên Hồ nghi hoặc: “Tại sao?”

Trong lòng thở dài, Triệu Khang nói: “Nếu như đến lúc tình huống xấu nhất, thời khắc máu chót, Thái tử điện hạ cần phải có người bảo vệ, hắn ở Đại Cảnh mới có hi vọng.”

Vậy sao?

Nhìn bóng lưng Triệu Khang rời đi, Ngô Thiên Hồ như có điều suy nghĩ, sau đó nghĩ đến điều gì đó, đồng tử không khỏi co rút lại, nắm tay theo bản năng siết chặt.

Lão nhân đã nghĩ đến một chuyện rất đáng sợ.

Chương 612 - Dụng binh

Ngoài ba vạn quân Thanh Long, còn có năm vạn quân Thần Vũ cộng thêm quân Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước...

Triệu Khang miễn cưỡng gom góp được mười vạn quân, gấp rút đến tiền tuyến.

Thêm vào đó, trước đó Từ Ninh phái Vu Thành Công dẫn mười vạn quân và Ngô Vũ mang theo ba vạn quân Huyền Vũ...

Hiện tại, trong tay Triệu Khang chỉ còn vồn vện hai mươi ba vạn quân có thể điều động.

Hai mươi ba vạn, đối đầu với Tiêu Phi Vũ hiện có ít nhất bốn mươi vạn quân, lại cộng thêm hai tên gây rối Long Hán và Ngũ Hùng...

Dường như có chút không đủ, nhưng Triệu Khang lại không nghĩ vậy.

Thời gian này, hắn luôn nghiên cứu bản đồ, địa hình từ Từ Châu, Ích Châu, cho đến tận đất Tịnh Châu, hắn đều ghi nhớ rõ ràng trong đầu.

Địa hình hiểm trở trên đoạn đường này chính là bức tường chắn tự nhiên, kỵ binh thiện chiến của Tiêu Phi Vũ đến đây cơ bản là tắc bộ nan hành (rất khó di chuyển), chỉ có thể xuống ngựa chiến đấu.

Vậy thì có trò vui để xem rồi.

“Đại soái.”

Thống lĩnh quân Thần Vũ - Hoa Phong Viễn thúc ngựa tiến đến, cung kính gọi.

Triệu Khang cười hỏi: “Hoa tướng quân có chuyện gì?”

Là thống lĩnh của đội quân tinh nhuệ nhất nước Cảnh, Hoa Phong Viễn tự nhiên là một nhân tài hiếm có.

Hắn do dự một chút rồi nói: “Đại soái, mặt tướng có chút không hiểu, hiện tại Từ Châu đã bị công phá, tại sao chúng ta không hành quân đến Ích Châu hội hợp với đại quân đóng giữ

ở đó, mà lại trực tiếp đến Thương Sơn đối mặt với địch? Binh lực chênh lệch lớn như vậy, e rằng chúng ta không phải là đối thủ của chúng.”

Lời nói của Hoa Phong Viễn rõ ràng có ý chèn bước trước uy thế địch, nên khi nói ra rất cẩn thận.

Triệu Khang vui vẻ nói: “Hoa tướng quân không cần lo lắng, trận này đánh như thế nào, trong đầu bản soái đã có kế hoạch rồi. Quân quý ở tinh nhuệ chứ không phải ở số lượng, chiến tranh sau này không phải dựa vào số đông mà chiến thắng.”

Những cuộc chiến trước đây có một số chuyện rất buồn cười, lúc đó gọi là nghĩa chiến, trước khi đánh nhau phải nói rõ lý do đánh, thời gian đánh.

Hai bên dẫn người xông lên một trận, bên nào đông hơn bên đó thắng.

Sau này, các tướng lĩnh của các nước dần dần cũng học được cách xảo quyệt, không còn đánh cái gọi là nghĩa chiến nữa.

Bắt đầu chơi trò âm mưu quỷ kế, nhưng có một số việc là không thay đổi.

Ví dụ như khai man quân số, ba vạn quân xuất chinh tính cả quân phụ nhiều nhất cũng chỉ năm vạn, nhưng để ra oai thì nói thành mười vạn đại quân.

Vượt quá mười vạn thì nói thành ba, bốn mươi vạn!

Thậm chí còn có tướng lĩnh gây ra chuyện cười, nghe nói quân địch có mười vạn, thế là theo lệ thường, chắc chỉ ba, bốn vạn.

Kết quả, khi đánh nhau mới té ngựa ra là đối phương thật sự mang đến mười vạn đại quân.

Những câu chuyện cười như vậy thường xuyên xảy ra trước đây.

Chỉ là đến nay, Triệu Khang tin rằng, vũ khí nóng đã xuất hiện, vậy thì chiến tranh sau này thật sự không phải dựa vào số đông mà quyết định thắng bại.

Nghe Triệu Khang nói vậy, Hoa Phong Viễn yên tâm, năng lực của Triệu Khang như thế nào, trong trận giải vây cho Hoa Kinh trước đây, hắn đã được chứng kiến.

Ít nhất là đổi lại là hấn, tuyệt đối không làm được, chỉ với mấy vạn người đã có thể phá vỡ vòng vây của quân địch, đánh đâu thắng đó.

Vì bị tổn thất nặng nề ở thành Từ Châu, hơn mười vạn đại quân bị thiêu chết trong biển lửa, Tiêu Phi Vũ dù là ai cũng cảm thấy có chút bức bối trong lòng, hạ lệnh cho toàn quân cảnh giác, không manh động tấn công.

Điều này đã cho Triệu Khang thời gian hành quân.

Vài ngày sau, Triệu Khang và đại quân cũng đến dãy núi Thương Sơn, dãy núi Thương Sơn sau Từ Châu chính là bức tường chắn của Tịnh Châu.

Quân địch vượt qua ranh giới này, vậy thì Tịnh Châu - nơi có kinh đô, cơ bản sẽ là miếng thịt trên thớt.

Thương Sơn cách Ích Châu một khoảng khá xa, Triệu Khang bèn phái lính truyền tin cấp tốc tám trăm dặm một ngày đến Ích Châu báo cáo tình hình.

Triệu Khang chờ đợi tin tức do thám thính báo về.

Chờ đến khi thám thính báo tin, quanh Thương Sơn chỉ có thám thính của địch hoạt động, không có đại quân.

Triệu Khang cười lạnh trong lòng: “Chúng ta phải cảm ơn Tiêu Phi Vũ đã cho chúng ta thời gian.”

Các tướng xung quanh có chút không hiểu, Triệu Khang không giải thích, trực tiếp bảo họ gọi tất cả các thiên phu trưởng đến.

Sau đó, các thiên phu trưởng lần lượt đến, tổng cộng khoảng hơn một trăm người.

Triệu Khang trải bản đồ ra, mọi người ngạc nhiên phát hiện trên bản đồ này, toàn bộ dãy núi Thương Sơn hùng vĩ bị than chì đánh dấu thành từng vòng tròn một.

Triệu Khang trực tiếp chỉ vào ba mươi vị tướng lĩnh: “Ba mươi người các ngươi, mỗi người dẫn theo quân đội của mình đến địa điểm được đánh dấu trên bản đồ đóng quân phòng thủ!”

Cao Uyên và Hoa Phong Viễn là tướng lĩnh nước Cảnh, đối với địa hình Thương Sơn cũng có chút hiểu biết.

Cả hai đều ngạc nhiên phát hiện ra rằng những nơi được Triệu Khang đánh dấu bằng than chì đều là những vị trí hiểm yếu mà quân địch phải đi qua, hơn nữa địa hình lại cực kỳ hiểm trở, dễ thủ khó công.

Cả hai đều giật mình, lập tức hiểu ra Triệu Khang muốn làm gì, muốn biến ba vạn người này thành từng đơn vị ngàn người, giống như những chiếc đinh đóng chặt trên Thương Sơn này.

Hoa Phong Viễn kinh ngạc nói: “Còn có thể làm như vậy sao!”

Triệu Khang cười khẩy: “Đơn vị ngàn người, ba vạn người rải ra, trên Thương Sơn này, Tiêu Phi Vũ muốn nhỏ cũng phải mất hai tháng!”

Hắn vỗ bàn, nhìn ba mươi vị thiên phu trưởng: “Bản soái đã dốc hết kho vũ khí của nước Cảnh, chuẩn bị cho mỗi đội các ngươi hai vạn mũi tên, chỉ cần nhìn thấy quân địch, không cần tiếc rẻ! Hãm hại lũ khốn kiếp đó!”

“Hai tháng, kiên trì hai tháng, đến lúc đó, quân tiếp viện của nước Càn sẽ đến.”

“Đến lúc đó, lão tử sẽ dẫn các ngươi dùng pháo oanh tạc lũ súc sinh đó!”

Nghe Triệu Khang nói, các tướng đều cười ha hả, ba mươi vị thiên phu trưởng đồng loạt quỳ một gối xuống: “Xin đại soái yên tâm, chúng mặt tướng nhất định không phụ lòng đại soái giao phó!”

“Đi đi!”

Hơn ba mươi người đứng dậy đi ra khỏi doanh trướng, chốc lát sau, tất cả nhân mã đều điểm danh hoàn tất, Triệu Khang lần lượt hạ lệnh cho từng người đến địa điểm đóng quân của mình.

Thợ thủ công và quân phu đi theo cũng cùng nhau lên đường, sửa sang lại nơi phòng thủ.

“Tôn Phương.”

Triệu Khang gọi một tiếng, bắt đầu hạ lệnh thứ hai.

“Mặt tướng có mặt!”

Triệu Khang: “Người dẫn theo hai vạn người và quân Lôì Hỏa, mang theo tất cả số lựu đạn và thuốc nổ còn lại, đến đoạn giữa sông Phần Dương, nổ tung đê cho ta!”

Cao Uyên trừng mắt: “Sông Phần Dương là con sông lớn nhất chảy qua Từ Châu và Tịnh Châu, ngài cho nổ tung đê để làm gì?”

“Tất nhiên là mời người ta tắm rồi, Tiêu Phi Vũ không phải thích chơi thuốc nổ sao, vậy ta cho hắn không có mà chơi!”
Triệu Khang cười khẩy.

So với Thương Sơn mà hắn đóng giữ, địa thế Từ Châu thấp hơn, lúc trước khi xem sách cổ trong nước, Triệu Khang đã phát hiện ra rất nhiều sách cổ đều ghi chép lại sự kiện sông Phần Dương dâng nước, làm ngập Từ Châu và Cổ Châu.

Sau này triều đình phải bỏ ra rất nhiều tiền của để tu sửa đê điều, mới giải quyết được nạn lụt lội của hai châu.

Hoa Phong Viễn và những người khác đều bị ý tưởng kỳ lạ của Triệu Khang làm cho kinh ngạc, biết được Triệu Khang muốn dẫn nước sông Phần Dương, không khỏi thán phục: “Đại soái suy nghĩ thật sự là chúng mặt tướng không bằng!”

Triệu Khang khẽ hừ một tiếng, bắt đầu ra vẻ: “ Binh pháp có binh có thể thấy, có binh không thể thấy. Binh có thể thấy là những binh sĩ cầm giáo mác, thân thể bằng xương bằng thịt. Binh không thể thấy là nhật nguyệt tinh thần, phong vân thủy hỏa, linh khí núi sông, vạn vật vạn tượng như vậy, đều có thể là binh. Các người còn phải học hỏi nhiều đấy.”

Các tướng nghe xong đều gật đầu, mặc dù nghe không hiểu lắm, nhưng lại cảm thấy thật sự rất có lý!

Chương 613 - Bộ Mặt Thật Sự Của Triệu Khang

Hiểu rõ ý của Triệu Khang, Tôn Phương vội vàng đi kiểm tra quân số, sau khi đã chuẩn bị đầy đủ, hắn nhận lấy bản đồ tuyến đường từ Triệu Khang.

“Nơi nào cần đào, cách thức cho nổ ta đều đánh dấu rõ ràng, cứ thế mà làm.”

“Đại soái yên tâm, mặt tướng hiểu rõ.” Tôn Phương vỗ ngực cam kết, dẫn đại quân xuất phát.

Những người còn lại bắt đầu dựng trại, Triệu Khang đi tuần tra, một vòng quanh không có sơ hở, trong lòng cũng yên tâm.

Tiếp theo là chờ đại quân Tiêu Phi Vũ tấn công Thương Sơn.

Tiêu Phi Vũ không quay đầu đánh Ích Châu, có lẽ đã biết nơi đó có hơn mười vạn đại quân đóng giữ, muốn đánh hạ e là tổn thất không nhỏ.

Thực sự không ngờ Từ Ninh lại dẫn người cùng hãn đồng quy vu tận ở Từ Châu, trăm vạn đại quân năm xưa, hiện tại thật sự không còn bao nhiêu.

Vậy thì Thương Sơn nhất định là mục tiêu của hãn.

Trước kia, khi chưa tiếp xúc với quân đội, Triệu Khang cũng từng nghĩ, có những nơi khó đánh, sao không vòng đường hành quân.

Mãi cho đến khi thực sự hiểu rõ quân đội, Triệu Khang mới biết suy nghĩ trước kia của mình ngây thơ đến mức nào.

Không nói đến mười vạn đại quân, chỉ cần một vạn người, khi hành quân, đội hình dài dằng dặc có thể kéo dài đến hai dặm.

Vòng đường hành quân mấy trăm dặm, trừ phi là kỵ binh, nếu không phải đi đến bao giờ?

Mấy chục vạn đại quân thì càng khó phải nghĩ, có khả năng tiền quân đã đến đích, hậu quân còn mẹ nó ở nơi nào đó cách mấy chục, thậm chí trăm dặm.

Hành quân còn phải mang theo lương thảo, quân nhu các thứ thì càng chậm hơn.

Cho nên Tiêu Phi Vũ muốn tiếp tục tấn công Cảnh quốc, hiện tại chỉ còn hai đường, hoặc là quay đầu đánh Ích Châu, hoặc là đi qua Thương Sơn.

Vì vậy, hãn quyết định ở chỗ này chặn đứng Tiêu Phi Vũ.

Và quả nhiên như hãn dự đoán...

Trong thành Từ Châu đã biến thành đông đồ nát, Tiêu Phi Vũ mặt không chút biểu cảm vẽ một đường trên bản đồ.

“Thác Bạt Vũ, từ hôm nay ngươi làm chủ tướng tiên phong, dẫn ba vạn quân lập tức xuất phát chiếm giữ vị trí hiểm yếu ở Thương Sơn.”

Thác Bạt Vũ cung kính nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Vương gia, thám báo hồi báo, mấy ngày trước đã phát hiện dấu vết địch quân hoạt động ở Thương Sơn, e là Thương Sơn đã có địch quân đóng giữ.”

“Không sai, cho nên người đến đó không cần vội vàng tấn công, trước tiên thăm dò một phen, nắm rõ tuyến phòng thủ của địch, chờ lệnh của ta.” Tiêu Phi Vũ nói.

Thác Bạt Vũ gật đầu: “Mặt tướng đã rõ.”

Hoàn Nhan Cẩm tiến lên: “Truyền lệnh binh báo, quân đội Chu quốc và Tề quốc đã rút khỏi Cảnh quốc.”

Tiêu Phi Vũ ánh mắt trầm xuống cười lạnh: “Một đám ngu xuẩn thiên cận, bị một chút đả kích liền bắt đầu sợ hãi rút rè.”

“Có cần gây áp lực lên hai nước kia không?” Hoàn Nhan Cẩm hỏi.

Tiêu Phi Vũ gật đầu: “Việc này ta sẽ cho người đi làm.”

Bốn ngày trôi qua, ba vạn quân tiên phong do Thác Bạt Vũ dẫn đầu cũng đã đến vùng phụ cận Thương Sơn, bắt đầu phái quân đi thăm dò.

Hai bên nhanh chóng giao chiến, quân đóng giữ ở vị trí hiểm yếu nhanh chóng đánh cho quân tiên phong của Thác Bạt Vũ tan tác.

Thác Bạt Vũ biết được liền nổi giận dùm dùm, đích thân dẫn quân leo núi, lập tức bị phục kích, tổn thất nặng nề.

Không dám manh động nữa, vội vàng cho người rút lui, đóng quân ở vùng phụ cận Thương Sơn.

Ban đêm.

Đã là canh ba, nhưng Triệu Khang vẫn chưa ngủ, nhìn sa bàn phía trước, trầm ngâm suy tư.

Sa bàn do những người thợ tài hoa trong quân chế tạo, mô phỏng địa hình Thương Sơn, Từ Châu, Cổ Châu theo tỷ lệ thu

nhỏ.

Đây là thứ mà thế giới này vốn không có, khi sa bàn xuất hiện đã khiến Hoa Phong Viên và các tướng lĩnh khác vô cùng kinh ngạc.

Ngoài những lúc xử lý quân vụ cần thiết, bọn họ gần như lúc nào cũng vây quanh sa bàn nghiên cứu, suy đoán Tiêu Phi Vũ sẽ tấn công như thế nào.

Lúc này, Cao Uyên lại đến, hần và Triệu Khang đã rất thân thiết, kéo một chiếc ghế ngồi đối diện, kích động nói: “Triệu soái, ta đã nghĩ ra cách phá giải. Lũy Thạch Đạo bên ngoài Thương Sơn phái kỵ binh cấp tốc hành quân, không đến hai ngày có thể vòng qua Thương Sơn, đánh thẳng vào hậu phương của ta.”

Nhìn nụ cười của Cao Uyên, Triệu Khang nhếch mép: “Người ngược lại nghĩ hay.”

Cao Uyên mong đợi nói: “Lũy Thạch Đạo địa hình hiểm trở, đường đi tuy hẹp nhưng kỵ binh có thể đi qua, nếu có một đội quân, chờ đại quân giao chiến đột nhiên xuất hiện, nhất định có thể quyết định chiến thắng!”

Triệu Khang ừ một tiếng: “Người nói không sai, cho nên từ hôm qua ta đã phái Hoa Phong Viên tướng quân dẫn hai vạn Thần Vũ quân đóng giữ ở cửa Lũy Thạch Đạo.”

“Lũy Thạch Đạo là con đường núi chỉ có thể vào chứ không thể ra, Tiêu Phi Vũ hần chỉ cần dám phái người đến, bao nhiêu người cũng không đủ cho ta giết.”

Cao Uyên trợn mắt khó tin: “Chuyện này ngài cũng đã dự liệu trước?”

“Đối phó với hần, phải tốn thêm chút tâm tư.” Triệu Khang cầm lấy chén nước uống một ngụm.

Cao Uyên bội phục nói: “Nếu vậy, phòng thủ của quân ta có thể nói là vững như thành đồng, dựa vào địa thế hiểm trở của Thương Sơn, đủ sức cản bước bốn mươi vạn đại quân của hần!”

Triệu Khang đặt chén nước xuống, cười lạnh một tiếng: “Vững như thành đồng? Chưa chắc đâu?”

Cao Uyên cau mày: “Chẳng lẽ còn có cách nào phá giải?”

“Ngay từ khi ta cho ba vạn quân đóng giữ Thương Sơn, ta đã có cách phá giải.”

Triệu Khang quay đầu cầm lấy chiếc đèn dầu bên cạnh, cổ tay nghiêng nhẹ, dầu đèn lập tức rơi xuống Thương Sơn trên sa bàn.

Trong chớp mắt, một ngọn lửa bùng lên, nhanh chóng bao trùm toàn bộ Thương Sơn.

Giây phút này, Cao Uyên chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang cháy trên sa bàn.

Triệu Khang thản nhiên nói: “Bây giờ nên giải thích thế nào đây? Hỏa thiêu Thương Sơn, cho dù chúng ta có bao nhiêu người đóng giữ trên núi, đến lúc đó nếu rút lui không kịp, tất cả đều bị thiêu sống.”

“Nếu thật sự như vậy, Thương Sơn kéo dài trăm dặm, ngọn lửa này ít nhất phải kéo dài mười ngày nửa tháng. Trong khoảng thời gian này, cho dù là chúng ta hay Tiêu Phi Vũ đều phải chờ ngọn lửa tắt.”

Cao Uyên kinh hãi nhìn Triệu Khang tiếp tục nói ra những lời mà Triệu Khang chưa nói hết: “Đến lúc đó, viện trợ đạn pháo, thuốc nổ của Càn quốc cũng sẽ đến, pháo binh trong doanh trại cũng sẽ có đất dụng võ.”

“Hóa ra ngài hành quân còn mang theo cả pháo binh! Ba vạn người ít nhất có thể cản địch nửa tháng, mà Tiêu Phi Vũ nếu phóng hỏa đốt núi, thời gian của chúng ta sẽ càng nhiều hơn!”

Ngọn lửa trên sa bàn dần dần tắt, Cao Uyên lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn hình dạng Thương Sơn bị thiêu rụi, khó khăn nói: “Quốc sư, ngài cố ý để bọn họ đi đóng giữ ở Thương Sơn sao?”

Dùng ba vạn người này để đổi lấy một ngọn lửa lớn, đổi lấy thời gian viện trợ đạn pháo, đây mới là mục đích thực sự của Triệu Khang sao?

Giây phút này, Cao Uyên chỉ cảm thấy Triệu Khang ngồi đối diện thật đáng sợ, hay nói đúng hơn, đây mới là bộ mặt thật của hắn!

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Cao Uyên, Triệu Khang không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Hình như cũng sắp đến giờ rồi, hắn ta sắp đến rồi nhỉ?”

Lúc này, trong mắt Triệu Khang dường như chỉ có Tiêu Phi Vũ.

Đối phương đứng ở vị trí của Cao Uyên, cũng nhìn sa bàn, sau đó rắc một mồi lửa, thiêu rụi toàn bộ Thương Sơn.

“Xem thử là người nhanh hơn hay ta nhanh hơn.” Triệu Khang nhếch mép cười.

Chương 614 - Thần cơ diệu toán

Sau khi Thác Bạt Vũ đem tin tức về việc mai phục ở Thương Sơn truyền về đại bản doanh, Tiêu Phi Vũ liền dẫn hai vạn quân với tốc độ nhanh nhất chạy về hướng Thương Sơn.

Đến đích, nghe xong báo cáo của Thác Bạt Vũ, dù đang bị thương nặng, Tiêu Phi Vũ vẫn tự mình dẫn quân lên núi một chuyến. Hắn không giao chiến nhiều với binh lính Cảnh quốc đóng giữ ở đây, sau khi nắm rõ tình hình đại khái liền rút khỏi Thương Sơn.

“Vương gia, hiện tại địch quân đóng quân trên Thương Sơn, phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt, quân ta căn bản không thể nào công phá được.”

Thác Bạt Vũ có chút lo lắng, quân địch chết tiệt này không biết đã giấu bao nhiêu người trên núi. Mười mấy ngày nay, hắn ta vô số lần tổ chức nhân thủ thăm dò, từ các hướng tấn công, thăm dò được ít nhất mười bảy, mười tám địa điểm đóng quân. Điều này thật sự khiến người ta đau đầu.

Tiêu Phi Vũ thần nhiên nói: “Bảo thợ thủ công trong quân chuẩn bị dầu hỏa.”

Thác Bạt Vũ giật mình, sau đó hai mắt sáng lên: “Vương gia là muốn phóng hỏa thiêu núi? Nhưng như vậy, sợ là phải đốt một trận lớn đấy.”

“Không sao, đại quân muốn đến đây ít nhất cũng phải một tháng, thời gian đối với chúng ta cũng rất quan trọng.” Tiêu Phi Vũ nói.

Thác Bạt Vũ lúc này mới hiểu ra, vội vàng gật đầu nói:
“Thuộc hạ hiểu rồi.”

Lúc này, Tiêu Phi Vũ có chút bất an, xoa xoa mi tâm, động tác này động đến vết thương trên mắt trái: “Bố trí như vậy, sẽ là hấn sao?”

Tiêu Phi Vũ có chút không dám khẳng định, nhưng dùng hoà công thiêu núi, đối với tình hình hiện tại mà nói quả thực là biện pháp tốt nhất.

Hay là phái kỵ binh nhẹ từ Lũy Thạch đạo vòng qua mai phục?

Nhưng rất nhanh Tiêu Phi Vũ đã gạt bỏ ý nghĩ trong lòng, tên tiểu tử Triệu Khương kia nếu phái người ở cửa Lũy Thạch đạo mai phục, thì chỗ quỷ quái đó bao nhiêu người cũng uống mạng.

Ngay lúc Tiêu Phi Vũ chuẩn bị phóng hỏa thiêu núi, trên Thương Sơn.

Vừa đánh lui một đợt địch, Trương Đại Niên, Thiên phu trưởng đóng quân ở vị trí đầu, ngáp một cái, co người trong lều trại đã dựng sẵn.

Lúc này, lính trinh sát đến báo: “Tướng quân, địch quân có viện binh đến!”

Trương Đại Niên trợn trắng mắt, chỉ là một Thiên phu trưởng mà đã là tướng quân cái rắm, “Viện binh thì viện binh, ơ không đúng, ý người là địch quân có viện binh?”

Trương Đại Niên giật mình, từ trên giường gỗ lật người bò dậy, bắt đầu mò mẫm thứ gì đó trên người.

Lính trinh sát khó hiểu nói: “Đúng vậy, người còn không ít, e rằng một hai vạn.”

Lúc này, Trương Đại Niên đã từ trong lòng móc ra một túi vải nhỏ, vội vàng mở túi vải lấy ra một tờ giấy trắng.

Triệu đại soái đã nói, nếu địch quân có viện binh, liền cho phép mình mở túi gấm này.

Mở tờ giấy ra, Trương Đại Niên kêu lên một tiếng: “Chữ của Triệu đại soái chúng ta thật sự là xấu quá!”

Sau đó nhìn rõ chữ viết trên đó, Trương Đại Niên lập tức giật mình, vội vàng kêu lên: “Truyền lệnh binh đâu! Mẹ kiếp, mau lại đây!”

Truyền lệnh binh ở đằng xa vội vàng chạy tới: “Tướng quân có gì phân phó!”

“Mẹ kiếp, người mau đi thông báo cho tất cả huynh đệ đóng quân, rút lui!”

Truyền lệnh binh sững sốt: “Rút lui? Rút đi đâu!”

“Rút đi đâu, đương nhiên là rút khỏi Thương Sơn!”

Trương Đại Niên vừa nhảy chân sáo vừa nói, trên giấy không viết mưu kế gì, chỉ có một câu.

“Nếu địch quân có viện binh đến, trong vòng một ngày nhất định sẽ phóng hỏa thiêu núi, đến lúc đó mau chạy!”

Phóng hỏa thiêu núi?

Mẹ kiếp, nếu lửa cháy lên, ba vạn người bọn họ nhất định sẽ bỏ mạng ở đây!

Trương Đại Niên sốt ruột đến mức giày cũng rơi mất một chiếc, vội vàng thúc giục toàn quân rút lui, phái tất cả truyền lệnh binh đi thông báo cho các nơi đóng quân.

Một canh giờ rưỡi trôi qua, trong đêm tối bỗng nhiên bùng lên ngọn lửa đầu tiên!

Sau đó, ngọn lửa bùng lên dữ dội, lan rộng như nước lũ.

Trước đại tướng.

Triệu Khương nheo mắt nhìn ngọn lửa ngút trời, mặc dù nơi đóng quân của hắn cách Thương Sơn rất xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ngọn lửa ngút trời kia, chiếu sáng cả bầu trời đêm!

Đây chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, cảnh tượng luyện ngục do biển lửa tạo ra tuyệt đối là cảnh tượng khủng khiếp nhất thiên hạ.

Hoa Phong Viễn kinh hãi, nghĩ đến điều gì đó liền kêu lên: “Chết tiệt! Ba vạn huynh đệ kia!”

Tất cả các tướng lĩnh đều hoảng sợ, trên Thương Sơn kia còn có ba vạn huynh đệ áo bào!

Chỉ có Cao Uyên ngây ngốc nhìn Triệu Khương, lúc này hẳn không biết nên nói Triệu Khương liệu sự như thần, hay nên nói một câu Triệu Khương làm đúng.

Thương người thì không thể cầm quân, dùng ba vạn người trước tiên chặn đứng thế tấn công của địch, sau đó buộc đối phương phóng hỏa thiêu núi, câu giờ.

Từ khi hai quân giao chiến lần đầu tiên, đến nay đã hơn mười ngày.

Chờ cho đến khi lửa tắt ít nhất cũng phải mười ngày nữa tháng, dùng ba vạn người đối lấy việc địch quân không thể tấn công trong một tháng.

Kéo dài thời gian cho đến khi đạn pháo được bổ sung, đây hình như cũng là một vụ giao dịch không tồi.

Cao Uyên trong lòng tự thuyết phục mình như vậy, chỉ cần đạn pháo đến, do Triệu Khương dẫn dắt, có đại pháo.

Cho dù địch quân có ba, bốn mươi vạn, nhưng bọn họ vẫn có thể đánh bại địch quân.

Hơn nữa nói không chừng sẽ rất dễ dàng!

Nhưng mà...

Đúng lúc Cao Uyên đang suy nghĩ miên man, Triệu Khương vẫn luôn bình tĩnh bỗng nhiên lộ ra một tia cười, nhẹ giọng nói: “Trở về rồi.”

Mọi người sửng sốt, ngay sau đó liền nhìn thấy một đám người ngựa xuất hiện ở cửa doanh trại phía trước.

Cao Uyên nhìn kỹ, chẳng phải là những Thiên phu trưởng dẫn quân đến Thương Sơn đóng quân đó sao?

Trong nháy mắt, hẳn hoàn toàn ngây người, ngơ ngác nhìn Triệu Khương không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Mẹ kiếp! Trương Đại Niên, các người không bị thiêu chết, chạy thoát rồi!”

Một tên Hiệu úy kích động xông lên phía trước, những Thiên phu trưởng này có không ít là thuộc hạ của hắn!

Trương Đại Niên khạc nhổ một cái: “Diêm tướng quân, đám chó má này thật sự là không từ thủ đoạn, trực tiếp phóng hỏa thiêu núi, nếu không phải đại soái thần cơ diệu toán, sớm đưa cho ta một túi gấm, lão Trương ta lúc này sợ là đã thành heo quay rồi.”

“Túi gấm? Túi gấm gì?”

Cao Uyên vội vàng hỏi.

Trương Đại Niên cung kính nói: “Cao tướng quân, là đại soái trước khi chúng ta xuất phát đã tìm ta, tự mình đưa cho ta, nói là nếu phát hiện địch quân có viện binh, liền mang theo tất cả mọi người rút khỏi Thương Sơn, bởi vì đối phương sẽ phóng hỏa thiêu núi.”

“Triệu soái thật sự là thần, đám chó má kia thật sự phóng hỏa thiêu núi, đây gọi là cái gì nhỉ? Toán vô diệc sách a!”

“Triệu soái!”

Mọi người đều kinh ngạc, Cao Uyên quay đầu lại, lại phát hiện Triệu Khương vốn ở chỗ này đã rời đi.

Cao Uyên vội vàng đuổi theo, đến quân trưởng lại phát hiện Triệu Khương lại bắt đầu nhìn sa bàn ngẩn người.

Hắn vội vàng gọi: “Triệu soái!”

“Sao vậy?” Triệu Khương ngẩng đầu lên.

Cao Uyên hít sâu một hơi: “Ngài trước đó đã đoán trước được chuyện hôm nay sẽ xảy ra, cho nên không phải là cố ý hy sinh bọn họ ba vạn người?”

Triệu Khương ánh mắt kỳ quái: “Ta vì sao phải hy sinh ba vạn người bọn họ? Để cho bọn họ đi đóng quân chính là bức Tiêu Phi Vũ thiêu núi. Tranh thủ thời gian.”

“Đạn pháo bổ sung cùng Tôn Phương bọn họ chạy đến Phần Dương Hà đều cần đại lượng thời gian, không cho Tiêu Phi Vũ ảo giác chúng ta nhất định phải tử thủ Thương Sơn. Nếu như hắn ta quyết tâm muốn dùng chiến thuật biến người công hạ Thương Sơn, đến lúc đó khó chịu chính là chúng ta.”

Cao Uyên gãi gãi đầu: “Thì ra là như vậy, là ta trước đó hiểu lầm ngài rồi!”

Chương 615 - Thời Khắc Quyết Chiến

Lửa đỏ rực thiêu đốt núi rừng, từ xa trông như cảnh tượng ngày tận thế, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Trong lúc này, cả Triệu Khang và Tiêu Phi Vũ đều đang tích cực chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

Ích Châu.

Hai vị tướng lĩnh uy nghiêm đứng sừng sững, một người là Ngô Vũ - thống lĩnh Huyền Vũ Quân, người còn lại là Vu Thành Công - chỉ huy mười vạn đại quân Cảnh quốc.

Vu Thành Công nhìn về phía Ngô Vũ, trầm giọng nói: “Theo tin tức từ Thương Châu, bảy ngày nữa, đạn pháo viện trợ của quý quốc sẽ đến. Chúng ta có thể lên đường hội quân với Quốc sư.”

Ngô Vũ khẽ gật đầu: “Theo mệnh lệnh trước đó của Quốc sư, mời Vu tướng quân dẫn quân tiến về phía Từ Châu. Ta sẽ vận chuyển đại bác và đạn dược đến hội quân với Quốc sư.”

“Không thành vấn đề. Ta sẽ đốc toàn lực chặn đường địch, phần còn lại xin phó thác cho Quốc sư và tướng quân.” Vu Thành Công nghiêm nghị đáp.

Ngay khi Triệu Khang dẫn đại quân xuất phát, hắn đã nhận được mệnh lệnh, lấy Từ Châu làm chiến trường, tiêu diệt toàn bộ quân địch tại đây.

Dưới trướng Vu Thành Công còn mười vạn binh sĩ dũng mãnh, là lực lượng chủ lực không thể nghi ngờ của Cảnh quốc.

Đối với nhiệm vụ này, hắn không hề do dự, vì Cảnh quốc, vì báo thù cho Từ Ninh, hắn nguyện dốc hết tất cả.

Ngô Vũ chấp tay, trịnh trọng đáp: “Nhất định không phụ lòng tin tưởng của tướng quân.”

Mười vạn đại quân Cảnh quốc từ Ích Châu ào ạt tiến về phía Từ Châu, chuẩn bị giao tranh với quân địch.

Tin tức về động tĩnh của Vu Thành Công nhanh chóng được thám báo truyền về.

Tiêu Phi Vũ sắc mặt hơi tái nhợt, vết thương trên người hằn vẫn chưa khỏi hẳn. Hắn liếc nhìn các tướng lĩnh trong lều quân, lạnh lùng lên tiếng: “Tiêu Nguyên.”

Tiêu Nguyên, người được gọi tên, bước ra với ánh mắt cuồng nhiệt: “Vương gia, mặt tướng có mặt!”

“Truyền lệnh cho người, dẫn tám vạn quân nghênh địch, không được để chúng tiến thêm một bước!”

“Mặt tướng tuân mệnh!” Tiêu Nguyên lập tức gật đầu.

Sau khi các tướng lĩnh rời đi, Tiêu Phi Vũ nhìn về phía chân trời xa xăm, nơi ngọn lửa đỏ rực thiêu đốt Thương Sơn, nhuộm đỏ cả một vùng trời, khiến nhiệt độ xung quanh cũng tăng lên vài phần.

Mười vạn đại quân từ Ích Châu kéo đến, chắc chắn sẽ là một trở ngại không nhỏ cho cuộc tấn công sắp tới.

Hắn nhất định phải ngăn chặn chúng, không để ảnh hưởng đến cục diện chiến trường chính.

Chờ đến khi ngọn lửa trên Thương Sơn tắt hẳn, chỉ cần công phá được quân đội đóng sau ngọn núi, dựa vào thực lực quân sự mà Cảnh quốc thể hiện trong thời gian qua, sẽ không còn đủ binh lực để phòng thủ Bình Châu.

“Lửa tắt chính là lúc chúng ta quyết chiến.” Tiêu Phi Vũ lầm bầm.

Cùng lúc đó, Chu quốc và Tề quốc đã rút khỏi chiến trường.

Long Hán và Ngũ Hùng đều nhận được tin tức từ Tiêu Phi Vũ. Hiện tại, hai người bọn họ đã cấu kết với nhau.

Mặc dù đã rút khỏi lãnh thổ Cảnh quốc, nhưng quân đội của hai nước vẫn đóng trú cùng nhau.

Nhìn Ngũ Hùng, Long Hán trầm giọng hỏi: “Ngũ huynh thấy sao? Chúng ta nên xuất binh hay tiếp tục án binh bất động?”

Ngũ Hùng cau mày. Người của Tiêu Phi Vũ nói rất rõ ràng, tiếp theo sẽ là thời khắc quyết chiến giữa hai bên.

Cảnh quốc và Càn quốc sẽ không còn thêm binh lực, có thể tiêu diệt Cảnh quốc hay không đều phụ thuộc vào trận chiến này.

Với kinh nghiệm chinh chiến của mình, Ngũ Hùng biết rõ đây chính là cơ hội tốt nhất, nhưng cứ nghĩ đến việc Triệu Khang cũng đang có mặt trên chiến trường, trong lòng hẳn lại dâng lên một nỗi bất an khó tả.

Không ai biết liệu tên tiểu tử kia có thể giành chiến thắng trong trận chiến này hay không.

Nhận ra sự do dự của Ngũ Hùng, Long Hán lại hỏi: “Ngũ huynh cho rằng, quân địch còn có hậu chiêu?”

Ngũ Hùng thở dài: “Rất khó nói.”

Đúng lúc này, một tên tướng quân bước vào lều, bẩm báo: “Bẩm hai vị Nguyên soái, có tình hình.”

Cả hai đồng loạt quay đầu lại: “Chuyện gì? Báo cáo nhanh!”

Tên tướng quân vội vàng bước vào, bẩm báo: “Thám báo của chúng ta phát hiện có quân Càn quốc đang đóng quân cách đây ba mươi dặm!”

Cả hai đều sửng sốt: “Quân Càn quốc?”

Ngũ Hùng vội vàng hỏi: “Bao nhiêu quân mã?”

Đóng quân cách đại doanh của bọn họ chỉ ba mươi dặm, mục tiêu nhắm đến là ai thì không cần phải nói cũng biết.

Tên tướng quân ngập ngừng một lúc, rồi đáp: “Khoảng bốn vạn người.”

Long Hán nhíu mày: “Chỉ có vậy?”

Bọn họ tuy bại trận rút lui khỏi Cảnh quốc, nhưng binh lực hai nước cộng lại cũng phải có gần hai mươi vạn, chỉ phái vọn vẹn bốn vạn người đến phòng thủ, chẳng phải là quá coi thường bọn họ sao?

Hơn nữa, nơi này không phải Cảnh quốc, mà là vùng hoang vu, không có thành trì phòng thủ, kỵ binh chỉ cần vài lần xung phong là có thể đánh tan bốn vạn người này.

Ngũ Hùng lại lắc đầu: “Long huynh đừng chủ quan, sức chiến đấu của quân Càn quốc bây giờ không thể so sánh với mấy năm trước.”

Hắn nhìn tên tướng quân, ra lệnh: “Truyền lệnh cho thám báo tiếp tục theo dõi nhất cử nhất động của quân Càn quốc, bất kỳ tình hình nào cũng phải báo cáo ngay lập tức.”

“Tuân mệnh!”

Nhìn theo bóng lưng tên tướng quân rời đi, Ngũ Hùng cảm thấy bất an. Trong lòng hắn không muốn đối đầu với Triệu Khang thêm nữa.

Nhưng lại sợ Lý Mộc Dịch ở Chu quốc biết được tình hình hiện tại, đến lúc đó truy cứu trách nhiệm thì hắn thân là chủ soái khó thoát khỏi tội.

Người ta thường sợ cái gì thì cái đó sẽ đến.

Phó tướng Viên Húc vội vàng chạy vào lều quân: “Ngũ Nguyên soái!”

“Chuyện gì?” Ngũ Hùng nhướng mày.

Viên Húc vội vàng ghé tai, nhỏ giọng nói: “Triều đình phái người đến.”

Ngũ Hùng giật mình: “Ở đâu?”

“Ngay tại doanh trại của chúng ta, còn mang theo thánh chỉ.”

Viên Húc có chút lo lắng bất an. Chẳng lẽ triều đình đã biết chuyện bọn họ liên tiếp bại trận?

Sau khi chào hỏi Long Hán, Ngũ Hùng vội vàng chạy về doanh trại của mình.

Một người đàn ông trung niên để râu dê, mặc quan phục màu đỏ thẫm, đang đứng sừng sững giữa sân luyện binh.

Vừa nhìn thấy người đó, Ngũ Hùng đã hoảng hốt biến sắc. Người này không ai khác chính là Thượng thư Bộ Binh - Lưu An!

“Lưu đại nhân.”

Lưu An xoay người lại, nhìn thấy Ngũ Hùng, lạnh lùng nói: “Ngũ Nguyên soái.”

Ngũ Hùng run rẩy nói: “Lưu đại nhân, không biết bệ hạ có gì chỉ thị?”

Lưu An hừ lạnh một tiếng: “Ngũ Nguyên soái, bệ hạ giao cho ngươi ba mươi vạn đại quân, không ngờ ngươi lại liên tiếp bại trận, bệ hạ rất thất vọng về ngươi!”

Ngũ Hùng cảm thấy da đầu tê rần, vừa định mở miệng giải thích thì Lưu An đã lên tiếng: “Ngũ Hùng tiếp chỉ!”

Ngũ Hùng vội vàng quỳ xuống: “Ngũ Hùng tiếp chỉ!”

“Khẩu dụ của bệ hạ, lệnh cho ngươi lập tức suất quân công chiếm Cảnh quốc. Nếu có thể công phá Cảnh quốc, những thất bại trước đây, bệ hạ sẽ tha thứ hết.”

“Thần Ngũ Hùng tuân mệnh!”

Ngũ Hùng thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy.

Lưu An dịu giọng nói: “Ngũ Nguyên soái, tin tức ngươi bại trận trước đó không nhiều người biết, bệ hạ đã cho ngươi cơ hội, ngươi đừng nên bỏ lỡ.”

“Thần nhất định không phụ lòng tin tưởng của bệ hạ!”

Lưu An gật đầu: “Lần này ta đến đây, không chỉ mang theo khẩu dụ của bệ hạ, mà còn có năm vạn thạch lương thực tiếp tế. Bệ hạ nói, muốn ngươi bất kể tốn kém bao nhiêu, phải cùng Tề quốc hợp sức công phá Hoa Kinh.”

“Ngũ Hùng minh bạch, nhất định không phụ lòng mong mỏi của bệ hạ.”

Biết không thể trốn tránh, Ngũ Hùng lập tức triệu tập toàn bộ tướng lĩnh.

Cùng lúc đó, tại doanh trại của quân Tề quốc, cũng có người của triều đình đến, cũng giống như Lưu An, đều mang theo mệnh lệnh tác chiến.

Quân đội của hai nước tập kết, một lần nữa tiến về phía Ký Châu. Trong khi đó, Trương Chánh, người dẫn theo bốn vạn quân Càn quốc đóng giữ, cũng lập tức nhận được tin tức.

Hắn lập tức nhận ra tình hình bất lợi, vội vàng phái người đến Ký Châu truyền tin, đồng thời nhanh chóng di chuyển doanh trại.

Bốn vạn quân này là lực lượng cuối cùng của Càn quốc, bao gồm ba vạn cấm quân hoàng thành và một vạn tân binh.

Triệu Khang và Tiêu Phi Vũ còn chưa chính thức giao chiến, nhưng ngọn lửa chiến tranh đã bùng cháy khắp nơi, mở màn cho trận chiến quyết định.

Chương 616 - Quyết tử

Lửa cháy rừng rực trời trên dãy Thương Sơn dần dần lui tắt, sức nóng cũng không còn gay gắt như lúc đầu nữa.

Triệu Khang đứng trên một mảnh đất bằng phẳng trên núi, nhìn về phía đường chân trời đỏ rực ở phía xa. Hắn biết, chỉ cần ngọn lửa tắt hẳn, vô số binh mã của Tiêu Phi Vũ sẽ như ong vỡ tổ tràn xuống, cuộc chiến quyết định sẽ chính thức bắt đầu.

“Triệu soái!”

Chu Long trong bộ giáp trụ chỉnh tề đi đến bên cạnh Triệu Khang.

Triệu Khang mỉm cười: “Nhìn người mặt mày hơn hử thế kia, chắc là có tin vui gì rồi?”

Chu Long cười toe toét: “Tên tiểu tử Ngô Vũ kia cuối cùng cũng đã kéo đồ đến rồi!”

Nghe vậy, Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm, liền hỏi: “Đến bao nhiêu?”

“Tổng cộng hai mươi hai khẩu đại pháo, trong nước mới chế tạo được chín khẩu, trong đó ba khẩu giao cho Trương Chính, sáu khẩu được đưa đến Ích Châu cho Ngô Vũ mang theo.”

Chu Long phấn khích nói: “Cộng thêm tám khẩu ban đầu, hiện tại chúng ta có ba mươi khẩu đại pháo, mỗi khẩu trang bị một nghìn quả đạn pháo, lựu đạn của Thần Lôi Quân bổ sung thêm năm vạn quả, đủ cho quân địch uống một hớp rồi!”

Triệu Khang trầm giọng nói: “Trong vòng ba tháng mà gom được nhiều vũ khí đạn dược như vậy, tiêu hao trong nước không ít nhỉ?”

Vẻ mặt Chu Long trầm xuống, gật đầu nhìn Triệu Khang nói: “Vị quan phụ trách vận chuyển tiếp tế nói rằng, các vị đại

nhân trên triều đình gần như đã dốc hết gia sản của mình ra quyên góp.”

“Ngay cả Trương Minh Viễn, tên keo kiệt đó, cũng một lúc bỏ ra một trăm năm mươi vạn lượng bạc trắng, đem toàn bộ gia sản của Trương gia ra.”

“Lão thái sư triệu tập tất cả môn sinh của Dương gia, người thì quyên góp tiền bạc, người thì bán nhà cửa, các quan viên tổng cộng đã gom góp được hơn sáu trăm vạn lượng bạc trắng để giám sát việc chế tạo pháo, lựu đạn và mua lương thảo.”

“Ngô phu nhân càng dẫn theo một đám quan viên hộ bộ ngày ngày đi khắp nơi cầu xin các thương nhân buôn bán lương thực! Mọi người đều đang chờ chúng ta chiến thắng trận này!”

Triệu Khang neho mắt, nhìn xuống dưới chân núi, nơi mà các đội quân đóng quân khắp nơi, bao phủ cả trăm dặm xung quanh.

Họ chính là những bức tường thành vững chắc ngăn cản đại quân của Tiêu Phi Vũ!

“Vì vậy, chúng ta dù có thế nào cũng không thể thua!”

Triệu Khang nhe răng cười: “Bảo Ngô Vũ dẫn người của hắn đến đóng quân ở cửa khẩu Đông Bắc, quân địch vừa xuất hiện, dù có muốn hay không cũng phải chặn bọn chúng lại!”

“Tuân lệnh!”

Hai mươi hai khẩu đại pháo do Ngô Vũ mang đến đều được Triệu Khang kéo đi bố trí trên các ngọn núi nhỏ.

Lý Cầu Đản dẫn theo toàn bộ pháo binh đóng quân trên những ngọn núi này, nghiêm trận chờ đợi.

Buổi tối, Triệu Khang triệu tập tất cả các tướng lĩnh.

Có phó soái Chu Long, tướng quân Thần Vũ quân của Cảnh quốc Hoa Phong Viễn, Cao Uyên, tướng quân Huyền Vũ quân Ngô Vũ, cùng với các hiệu úy, đô úy của các quân, bao gồm cả Điều ca.

Gần trăm người tập trung tại thao trường, mỗi người đều cầm một bát rượu.

Triệu Khang đứng trước mặt mọi người, khẽ cười nói: “Những gì cần chuẩn bị, chúng ta đều đã chuẩn bị xong. Theo đà này, có lẽ chưa đến hai ngày nữa, đại quân của Tiêu Phi Vũ sẽ vượt qua Thương Sơn, đối mặt trực diện với chúng ta.”

“Bọn chúng đông người, còn chúng ta tính cả thầy cũng chỉ có mười vạn. Nhưng cách đây không lâu, Vũ Thành công, Vu tướng quân của Cảnh quốc đã dẫn theo mười vạn quân Cảnh tiến vào chiến trường Từ Châu, cho nên ta muốn nói với các người!”

Triệu Khang cao giọng nói: “Người của chúng ta không ít! Có năng lực tiêu diệt Tiêu Phi Vũ! Chúng ta còn có ba mươi khẩu đại pháo! Năm vạn quả lựu đạn đã được trang bị đầy đủ cho mỗi binh sĩ Thần Lôi Quân!”

“Họ sẽ là lực lượng hỗ trợ mạnh mẽ nhất cho các người!”

Giọng nói càng lúc càng lớn, tất cả mọi người đều nhìn Triệu Khang đang nâng bát rượu.

“Ta giao hết người cho các người, hiện tại trung quân đại tướng chỉ còn lại ba nghìn thân vệ quân!”

Triệu Khang cười lớn nói: “Từ hôm nay trở đi, ta sẽ ngồi ở đây! Xem xem rốt cuộc là Tiêu Phi Vũ dẫn người đánh đến trước trước cửa ta! Hay là chư vị sẽ đánh cho đại quân của hắn tan tác! Kính chư vị!”

Chu Long uống cạn bát rượu, gầm lên: “Đại Càn! Quyết tử!”

Hoa Phong Viễn cũng uống cạn bát rượu: “Đại Cảnh! Quyết tử!”

“Quyết tử!”

Khoảnh khắc này! Tiếng gầm rú của hơn trăm người vang lên, cho dù là thần phật cũng phải tránh đường!

Các tướng lĩnh lần lượt quay lưng bước đi, như lời Triệu Khang đã nói trước đó, trên chiến trường trải dài trăm dặm này, Triệu Khang đã sắp xếp mỗi người một vị trí thích hợp.

Ai dẫn bao nhiêu binh mã, đóng quân ở đâu, đều là do Triệu Khang vắt óc suy nghĩ, quan sát địa hình xung quanh nhiều lần, trong lòng mô phỏng vô số lần cách thức tấn công của Tiêu Phi Vũ, sau đó mới quyết định.

Tất cả mọi người đều được phái đi, còn bản thân hắn là chủ soái, trung quân chỉ còn lại chưa đầy ba nghìn người.

Mà ba nghìn người này còn là để chạy đôn đáo truyền đạt quân lệnh, sức chiến đấu thực sự cũng chỉ có vậy.

Cúi người chào theo bóng lưng của mọi người, Triệu Khang thầm nhủ trong lòng: “Nhất định phải thành công!”

Cuối cùng, khi ngọn lửa thiêu rụi toàn bộ cây cối trên dãy Thương Sơn, không còn gì có thể cháy được nữa, trận hỏa hoạn kéo dài gần một tháng trời này mới chấm dứt.

Tiêu Phi Vũ cũng đang chờ đợi khoảnh khắc này, giống như Triệu Khang, hắn cũng đã chuẩn bị đầy đủ trong thời gian này.

Ngoại trừ tám vạn quân do Tiêu Nguyên dẫn đi chặn đường Vu Thành công, tất cả binh lực trong tay hắn cộng lại vừa vặn ba mươi vạn.

Hàng triệu man di Kim quốc vượt sa mạc viễn chinh Cảnh quốc, hơn nửa năm trôi qua, thương vong vô số, đánh cho toàn bộ Cảnh quốc hoang tàn đổ nát.

Nếu không phải binh lực của Tiêu Phi Vũ đủ đông, khổ tâm chuẩn bị suốt một năm trời, lương thảo tiếp tế luôn được cung ứng đầy đủ.

E rằng lúc này đại quân đã tan rã từ lâu rồi.

Đối với tổn thất nặng nề như vậy, Tiêu Phi Vũ vẫn không hề bận tâm, trong mắt hắn, Cảnh quốc có thể nói là chỉ còn lại một hơi tàn.

Mà Càn quốc cũng chẳng khá hơn là bao, tất cả kho bạc tiền lương đều dồn hết vào trận chiến này.

Thắng bại trước mắt không quan trọng, chỉ cần hắn có thể thắng trận cuối cùng, hắn sẽ là người chiến thắng tất cả!

“Vương gia!”

Thiết Mộc Nham, Thác Bạt Vũ hai tướng kích động nhìn Tiêu Phi Vũ.

Hắn khẽ mỉm cười, mái tóc bạc phơ phát bay trong gió khiến cho Hoàn Nhan Cẩm bên cạnh nhìn đến ngẩn ngơ: “Đi đi, bản vương chờ tin tốt của hai người.”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

Hai tướng đồng thời xoay người rời đi, lần xuất quân này, bọn họ sẽ mang đến cho nhân gian vô số tai họa chiến tranh!

Người đầu tiên đụng độ với quân man di là hiệu úy Bạch Hổ quân, Trương Hải Sâm.

Một nghìn người do hắn dẫn đầu, cùng với quân thám báo đã phát hiện ra binh lính man di đang lén lút tiếp cận.

Nhận được tin tức, Trương Hải Sâm lập tức rút đao ra: “Giết sạch lũ khốn kiếp này cho ta! Đánh lui bọn chúng!”

Một nghìn quân Bạch Hổ quả nhiên giống như hổ dữ xuống núi, lao lên nghênh chiến, bắt đầu trận chiến đẫm máu nhất với quân địch!

Sau một hồi giao tranh, hai bên đều tổn thất không ít, lúc này, một tên lính truyền tin xông vào chiến trường.

“Đại soái có lệnh, rút lui!”

Trương Hải Sâm không chút do dự, lập tức gọi phó tướng: “Thông báo toàn quân rút lui!”

Bảy trăm quân Bạch Hổ còn lại lập tức rút lui, binh lính man di vô cùng phấn khích, cùng với quân tiếp viện đuổi theo.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một tiếng pháo vang dội cả đất trời!

Từng quả đạn pháo rơi xuống giữa đám đông binh lính man di, lập tức nổ tung, binh lính man di ngay lập tức ngơ ngác.

Mười phát pháo qua đi, Trương Hải Sâm lập tức dẫn người giết trở lại, lúc này, đám binh lính man di bị đánh cho tan tác, thương vong thảm trọng, làm sao còn là đối thủ của Trương Hải Sâm nữa!

Từng binh sĩ Bạch Hổ quân hô vang quyết tử, như chém dưa thái rau, chém giết quân man di đến mức không còn mảnh giáp, phải chạy trốn về Thương Sơn.

Chương 617 - Mục tiêu cuối cùng

“Báo cáo tình hình chiến sự ở cửa Lăng Sơn!”

“Báo cáo tình hình chiến sự ở rừng cây cao!”

“Báo cáo từ quân đồn trú Tây Bắc Thương Sơn!”

...

Một khung cảnh kỳ lạ xuất hiện tại khu vực đóng quân trung tâm của Triệu Khang. Ba nghìn lính liên lạc, người đến người đi, họ cưỡi ngựa phi nước đại qua lại giữa các chiến trường, truyền đạt tình hình mới nhất về lều trại.

Lều trại trung quân của Triệu Khang lúc này giống như một trung khu thần kinh, còn ba nghìn lính liên lạc chính là các mạch thần kinh.

Triệu Khang chia họ thành các nhóm mười người, bố trí tại các tuyến đường khác nhau trên chiến trường trăm dặm.

Nhằm mục đích truyền tin tức đến tay hãn với tốc độ nhanh nhất.

Lúc này.

Bên cạnh Triệu Khang có mười vị chủ bạ tùy quân, bình thường họ có nhiệm vụ ghi chép về trang bị, vũ khí, lương thảo tiêu hao cũng như khen thưởng và trừng phạt quân công.

Lúc này, mười người đứng sau lưng Triệu Khang, còn hãn thì nhìn chăm chăm vào sa bàn do chính mình dựng lên.

“Quân Trương Đại Niên rút khỏi doanh trại, Lý Nguyên Hạo tiến công.”

Một vị chủ bạ lập tức ghi chép nhanh chóng quân lệnh, đưa cho lính liên lạc. Người lính vội vàng lên ngựa, phi như bay rời khỏi doanh trại trung quân.

Mười vị chủ bạ lúc này trong lòng vô cùng kinh hãi, theo từng đạo quân lệnh của Triệu Khang được ban ra, bọn họ phát hiện, mười người bọn họ dường như không theo kịp tốc độ của Triệu Khang!

Đây là một loại trí nhớ đáng sợ đến mức nào!

Bọn họ không thể lý giải, còn Triệu Khang lúc này càng cảm thấy đầu óc mình chưa bao giờ minh mẫn như lúc này.

Tuy rằng hấn đang ở đây, nhưng trong đầu lại hiện lên khung cảnh của từng chiến trường!

Hình như tất cả những gì đang diễn ra trên chiến trường khốc liệt kia, đều đã được diễn tập trước trong đầu hấn.

Hấn có thể nghe thấy tiếng chém giết vang vọng từ phía xa!

Có thể nhìn thấy những tên lính Man tộc gào thét dưới làn mưa đạn pháo!

Linh hồn như thoát khỏi thể xác, trở nên vô cùng to lớn, bao quát mọi biến hóa của từng chiến trường!

Suốt một ngày trời, ánh mắt Triệu Khang không rời khỏi sa bàn dù chỉ một khắc, càng không cần nói đến việc ăn uống.

Mấy vị chủ bạ đứng sau lưng, thậm chí có người viết đến mức gãy cả cán bút, nhưng hấn vẫn không hề dao động!

Sự kiên cường phi phạm này không chỉ khiến bọn họ chấn động, mà còn khiến những lính liên lạc suốt ngày đêm truyền đạt quân lệnh vô cùng kinh ngạc.

Cùng với những tin chiến thắng từ khắp các mặt trận, những lính liên lạc này vô cùng phấn chấn!

Sẽ thắng!

Chúng ta nhất định sẽ thắng!

Có vị chủ soái như vậy, nhất định sẽ giành chiến thắng!

Từng trận chiến thắng khiến quân tâm hai nước Càn - Cảnh vô cùng phấn chấn, sĩ khí càng thêm cao hơn.

Còn Thiết Mộc Nham và Thác Bạt Vũ, hai vị tướng lĩnh Kim quốc phụ trách việc chỉ huy tác chiến, suốt ngày hôm đó đều cảm thấy sợ hãi!

Nỗi sợ hãi bị người khác khống chế, giống như có một người vô hình nhìn thấu mọi ý đồ, hướng tấn công, hướng tiếp viện, chỗ nào là giả vờ thua trận, chỗ nào là dốc toàn lực tấn công.

Tất cả mọi thứ, mọi sự bố trí, đều bị người vô hình kia nhìn thấu!

Chỉ mới ngày đầu tiên, hai vị tướng lĩnh Kim quốc vốn khát khao lập công, ý chí chiến đấu sôi sục đã cảm thấy sợ hãi.

Đối thủ rốt cuộc là ai!

Tại sao mọi ý đồ của mình đều bị hấn biết trước!

Chẳng lẽ trong quân có nội gián?

Gần như cùng lúc, cả hai đều báo cáo tình hình cho Tiêu Phi Vũ.

Còn lúc này trong lều trại.

Hoàn Nhan Cẩm trong mắt tràn đầy lo lắng, nhìn Tiêu Phi Vũ đang ngồi sau án thư, xem xét từng bản báo cáo chiến sự.

Ngay cả bản thân hấn cũng không nhận ra, một vết đỏ chói mắt hiện ra nơi khóe miệng.

Cho đến khi xem hết tất cả báo cáo trong ngày, Tiêu Phi Vũ nhắm mắt lại, lau đi vết máu.

Trong bóng tối, Tiêu Phi Vũ cảm giác được một đôi mắt sắc bén đang nhìn chăm chăm vào mình.

Dường như muốn nhìn thấu tất cả của hấn, khiến hấn không chỗ dung thân.

Cảm giác áp bức mạnh mẽ này, từ khi rời khỏi nước Càn, hấn chưa từng cảm nhận lại.

Giờ đây, hấn ta đã trở lại!

Triệu Khang, người thật sự giống như một oan hồn a!

Mở con mắt phải lạnh lặn, tay phải Tiêu Phi Vũ sờ lên vết thương trên mắt trái.

Ngô Như Long bất chấp hy sinh thân mình để làm mình bị thương nặng, để lại vết thương không thể phục hồi, chính là đang chờ Triệu Khang đến đánh bại hấn.

Chắc hấn giờ phút này, tu vi võ đạo của Triệu Khang so với trước kia, hấn là cũng đã có tiến bộ vượt bậc.

“Phi Vũ.” Hoàn Nhan Cẩm lo lắng gọi.

Tiêu Phi Vũ mỉm cười nhìn nàng, trái ngược với thường ngày, hấn vẫy tay ra hiệu cho nàng lại gần.

Hoàn Nhan Cẩm vội vàng đi đến bên cạnh hấn.

Tiêu Phi Vũ thản nhiên cười: “Ta biết tâm ý của nàng, nàng hãy nghe ta một câu, hãy trở về đi.”

“Không! Ta không đi!”

Nhận thấy trạng thái của Tiêu Phi Vũ lúc này không ổn, Hoàn Nhan Cẩm làm sao chịu rời đi.

Ban đầu, nàng không hề theo đại quân đến đây làm giám quân, mà là sau khi số lượng binh lính Kim quốc tử trận vượt quá một trăm nghìn người, nàng mới đến.

Mục đích chính là giúp Tiêu Phi Vũ bịt miệng những người khác trong nước Kim.

Là công chúa Kim quốc, là nữ nhi được Kim quốc vương thượng yêu thương nhất, chỉ cần nàng còn ở tiền tuyến.

Kim quốc vương thượng nhất định phải dốc hết tâm sức cho tiền tuyến, đảm bảo hậu cần đại quân không xảy ra bất kỳ sơ suất nào.

Mà giờ đây, theo số lượng binh lính thương vong ngày càng nghiêm trọng, các vị thủ lĩnh các bộ tộc Kim quốc đều đã có bất mãn rất lớn đối với Tiêu Phi Vũ.

Nhưng chỉ cần Hoàn Nhan Cẩm còn ở đây nên mới không tạo nên sóng gió gì quá lớn.

Nếu nàng rời đi, rất có thể các vị thủ lĩnh bộ tộc sẽ thượng tấu vương thượng hạ lệnh lui binh.

Đến lúc đó, tâm nguyện của Tiêu Phi Vũ sẽ tan thành mây khói!

Tâm tư của nàng, Tiêu Phi Vũ làm sao không biết, nhưng tâm tư sâu hơn của Tiêu Phi Vũ lại không ai có thể thấu hiểu.

Dựa vào trăm vạn đại quân Kim quốc để tiêu diệt Cảnh quốc?

Bên ngoài hấn làm như vậy, nhưng không ai biết, ngay từ đầu hấn đã không tin việc này có thể thực hiện được.

Tất cả hy vọng của hấn đều đặt vào Chu quốc và Tề quốc.

Giống như Ngô Như Long đặt cược vào Triệu Khang.

Ngay từ đầu, Tiêu Phi Vũ đã đặt cược vào Chu quốc và Tề quốc, đặc biệt là sau khi gặp Lý Mộc Dịch, tân quân của Chu

quốc.

Trước đây, Ngô Như Long đánh trọng thương hấn. Vậy thì Tiêu Phi Vũ sẽ dùng trăm vạn đại quân Kim quốc đánh tan Cảnh quốc và Càn quốc.

Về phần cuối cùng ai là người ngư ông đắc lợi, Chu quốc hay Tề quốc, hấn không quan tâm.

Hấn chỉ cần cùng Triệu Khang lưỡng bại câu thương là đủ, không mong cầu gì hơn.

Nhìn Hoàn Nhan Cẩm, Tiêu Phi Vũ cười khẽ một tiếng, sau đó một chương đánh xuống.

Dù lúc này hấn bị thương nặng, tu vi chỉ còn lại ba thành, nhưng Hoàn Nhan Cẩm, một võ giả Tứ phẩm, cũng không thể nào chống đỡ được.

Mắt mở to, Hoàn Nhan Cẩm nhìn chăm chăm Tiêu Phi Vũ, ngất đi trong oan ức.

“Nô.”

Một bóng người bước vào lều trại: “Vương gia.”

“Đưa công chúa hồi Kim quốc.” Tiêu Phi Vũ thản nhiên nói.

Người vừa vào do dự một chút: “Hiện tại còn chưa đến lúc cuối cùng, Vương gia...”

Tiêu Phi Vũ bế Hoàn Nhan Cẩm dậy, giao nàng cho người nọ, neho mắt nhìn về phía xa, ảm đạm nói: “Đã đến lúc rồi. Mảnh đất này sẽ chôn vùi tất cả binh lực của Kim quốc, Càn quốc và Cảnh quốc.

“Chu quốc và Tề quốc sẽ nghiền nát Cảnh quốc và Càn quốc, sau đó Chu quốc và Tề quốc sẽ còn một trận chiến, đến lúc đó Hoàn Nhan Cẩm có thể dẫn ba mươi vạn quân còn lại của Kim quốc thống nhất vùng đất phía Bắc. Đó chính là kế hoạch ban đầu của ta.”

Chương 618 - Đổi quân

Lời nói của Tiêu Phi Vũ như hòn đá ném xuống nước, khuấy động tâm can của Nô.

Ôm chặt Hoàn Nhan Cẩm, Nô tròn tròn mắt nhìn Tiêu Phi Vũ, môi run rẩy: “Điện hạ... Người...”

Tiêu Phi Vũ nghiêng đầu cười, như trút được gánh nặng: “Phải, ta chưa bao giờ nghĩ mình có thể đánh bại, thậm chí là giết chết Triệu Khang trong trận chiến này. Đồi quân tranh tiên, ta chỉ muốn lưỡng bại câu thương mà thôi.”

Dùng cả triệu đại quân Kim quốc đổi lấy toàn bộ binh lực của Càn quốc và Cảnh quốc.

Giọng Nô run run: “Vương gia, sao phải như vậy? Người còn có chúng ta, cho dù lần này thất bại thì đã sao, chúng ta có thể tìm đường khác, đông sơn tái khởi!”

Ánh mắt Tiêu Phi Vũ dần bình tĩnh, dường như sau khi thổ lộ suy nghĩ thật sự của mình với Nô, hẳn thật sự không còn gì để cầu xin.

Hắn ngồi xuống án thư, hai tay đan vào nhau chống cằm, tâm tư như bay xa, giọng nói u ám.

“Triệu Khang là một người rất sáng tạo. Trên chiến trường lần này, so với việc chúng ta dùng thuốc nổ công phá thành, hai loại vũ khí mà Càn quốc và Cảnh quốc sử dụng quá mức tân tiến.”

“Người sẽ không bao giờ biết được sau một thời gian, hẳn lại tạo ra thứ gì kỳ quái đâu. Thời gian càng kéo dài, hy vọng báo thù của ta càng mong manh.”

Cười khẽ một tiếng, Tiêu Phi Vũ nhìn Nô: “Ta từng nghe hẳn nói, con người có sức sáng tạo vô hạn, sự lan tỏa của tư tưởng mới là quan trọng nhất, thời gian có thể xóa nhòa mọi khoảng cách về kỹ thuật. Vậy nên, hiện tại là cơ hội duy nhất của ta.”

Nô cúi đầu, vẻ mặt vô cùng chán nản, khẽ nói: “Xin thứ cho Nô không thể tuân mệnh.”

Tiêu Phi Vũ lắc đầu, đưa tay chỉ vào Hoàn Nhan Cẩm đang hôn mê, nghiêm túc nói: “Nếu lần này ta vẫn không thể đạt được ước nguyện, vậy có lẽ tương lai nàng ấy còn có cơ hội báo thù cho ta.”

Rất lâu sau.

Nô hộ tổng Hoàn Nhan Cẩm đã hôn mê rời khỏi doanh trại.
Trong quân trưởng, Tiêu Phi Vũ gọi truyền lệnh binh.

“Thông báo cho các quân, không cần tiết kiệm binh lực, dốc toàn lực tiêu diệt tất cả kẻ địch.”

Nói xong, Tiêu Phi Vũ thông dong pha một ấm trà, yên lặng chờ đợi kết quả.

...

Cuộc tấn công của quân địch ngày càng điên cuồng, dồn dập như thủy triều, từ sáng đến tối, dường như không biết mệt mỏi.

Mà Triệu Khang đang ở trung quân liên tục ban bố mệnh lệnh, lúc này dường như cũng quên mất thời gian trôi qua.

Địch quân càng điên cuồng, hắn càng cẩn thận, cố gắng giảm thiểu thương vong cho bản thân, thậm chí tỉ mỉ đến mức nhớ rõ vị trí và động tĩnh của từng đội trưởng.

Điều này khiến mười vị chủ bút đi theo quân đội cả đời chưa từng thấy vị chủ soái nào như vậy!

Cuộc tấn công không ngừng nghỉ kéo dài suốt ba ngày, Triệu Khang cứ như vậy đứng suốt ba ngày đêm.

“Triệu soái, nghỉ ngơi một chút đi!”

Một vị chủ bút không đành lòng, vội vàng khuyên nhủ, cứ tiếp tục như vậy, cho dù là người sắt cũng không chịu nổi, chủ soái mà ngã xuống thì xong đời.

Triệu Khang nhìn chằm chằm vào sa bàn, chỉ nói: “Bắc Sơn sao không có chiến báo?”

Vị chủ bút phía sau vội vàng kiểm tra quân lệnh, vội vàng nói: “Bắc Sơn đóng quân đã đánh lui bảy lần tấn công của quân địch, hiện tại đã được thay phiên bởi hiệu úy Mạch Dao Hoàng Thiên Hành dẫn bộ hạ nghênh chiến.”

“Tên dờ hơi đó sao?”

Triệu Khang trầm ngâm, nếu là hắn trấn thủ Bắc Sơn thì quả thật không cần lo lắng quá.

Không nói đến một chọi một, cho dù là một chọi hai, đám man di Kim quốc kia cũng không phải là đối thủ của Mạch Dao

quân.

Đánh tới bây giờ, Triệu Khang đã nắm rõ tình hình chiến sự ở khắp nơi, không có gì phải lo lắng.

Trong lòng hắn chỉ nóng lòng hai nơi, Tôn Phương đến đâu rồi, còn tình hình hậu phương Duyệt Châu và Tịnh Châu.

Có lẽ do ban ngày nghĩ ngợi quá nhiều nên ban đêm nằm mơ cũng thấy, hắn vừa mới nghĩ đến thì một tên truyền lệnh binh đã vội vàng chạy vào đại trướng.

Truyền lệnh binh vội vàng dâng lên một phong chiến báo: “Báo! Hoa Kinh thành có tin!”

“Đưa đây!” Triệu Khang biến sắc, trong lòng đã dự cảm được điều gì đó.

Mở chiến báo ra xem, quả nhiên là tin tức hắn không muốn nhìn thấy nhất.

“Triệu soái, có chuyện gì vậy?” Một vị chủ bút hỏi.

Triệu Khang nhắm mắt lại, biết chuyện này không thể giấu được: “Liên quân Chu quốc và Tề quốc hai mươi hai vạn từ hướng Ký Châu tấn công Hoa Kinh thành.”

“Cái này!”

Mười vị chủ bút đều kinh hãi biến sắc.

Hiện giờ kinh đô Hoa Kinh thành chỉ có ba vạn Thanh Long quân do Lý Long của Càn quốc dẫn dắt, quân địch hai mươi hai vạn, chênh lệch bảy lần quân số này, làm sao có thể chống đỡ được?

“Có nên hồi viện không?” Một vị chủ bút theo bản năng lên tiếng.

Sau đó, hắn lập tức im bặt, lúc này mà hồi viện thì tương đương với việc chiến trường chính diện đã thua.

Đến lúc đó, nếu như đại bại, đừng nói là hồi viện, nói không chừng còn toàn quân bị diệt, đến lúc đó thì thật sự là xong đời!

“Triệu soái?”

Thấy Triệu Khang không nói lời nào, một vị chủ bút lên tiếng gọi.

Ánh mắt Triệu Khang nhìn chằm chằm vào Thương Sơn trên sa bàn, phía sau đó chính là nơi đóng quân của Tiêu Phi Vũ.

Hắn hiểu rõ đây là nan đề mà Tiêu Phi Vũ đặt ra cho hắn, hắn phải lựa chọn tiếp tục giằng co với hắn ở đây, hay là quay về cứu viện Hoa Kinh thành.

Nếu tiếp tục giằng co ở đây, cho dù hắn tiêu diệt toàn bộ Tiêu Phi Vũ, thì e rằng Hoa Kinh thành cũng không chống đỡ nổi, bị đại quân Chu quốc và Tề quốc san phẳng.

Đến lúc đó, Cảnh quốc cũng coi như diệt vong, hắn lại phải quay đầu đánh Chu quốc và Tề quốc.

Nhưng nếu lúc này từ bỏ chiến trường chính diện, áp lực phải chịu đựng sẽ càng lớn.

Phải đồng thời đối mặt với Tiêu Phi Vũ, Chu quốc và Tề quốc.

“Thật sự là một chút tổn thất cũng không tính toán sao?” Triệu Khang đột nhiên lên tiếng hỏi.

Mọi người có mặt đều có chút khó hiểu, Triệu Khang vốn dĩ không phải đang hỏi bọn họ.

Ngay khi Triệu Khang chuẩn bị đưa ra quyết định, thì bên ngoài lại có một tên truyền lệnh binh đến báo: “Báo cáo! Kinh đô có người đến!”

“Kinh đô có người đến?”

Triệu Khang sửng sốt, lúc này ai lại đến chứ? Chẳng lẽ là Ngô Quan Hải sao?

Một bóng người cao lớn bước vào trong trường bạt, Triệu Khang nhìn thấy đối phương thì có chút kinh ngạc.

Người này hắn nhận ra, là một trong hai vị cung phụng của hoàng thất Ngô gia, cao thủ đỉnh cao tam phẩm hạ tằng.

Tùng cùng với Ngô Như Long đến Càn quốc giúp hắn đối phó Tiêu Phi Vũ.

“Tiền bối?”

Đối phương sau khi bước vào, đối mặt với lời chào hỏi của Triệu Khang, lại mở miệng nói: “Thái tử có chỉ, mời Triệu vương tiếp chỉ.”

Triệu Khang giật mình trong lòng: “Thái tử có gì chỉ thị.”

Cung phụng trầm giọng nói: “Thái tử có chỉ, Triệu vương không cần hồi viện, chuyên tâm vào chiến trường chính diện, Trương Chính tướng quân của Càn quốc đã dẫn ba vạn quân đến Hoa Kinh thành.”

“Bách tính Hoa Kinh thành quyết tâm cùng giặc ngoại xâm quyết chiến đến cùng, cho dù thành bị phá cũng không hối tiếc!”

Triệu Khang siết chặt nắm tay: “Triệu Khang tiếp chỉ!”

“Vậy thì làm phiền Triệu soái rồi! Ta còn phải nhanh chóng quay về kinh đô!” Cung phụng chấp tay thi lễ.

Rõ ràng Ngô Quan Hải cũng biết, khi tin tức liên quân Chu Tề truyền đến tai Triệu Khang, nhất định sẽ khiến Triệu Khang khó xử.

Lần trước Hoa Kinh thành bị bao vây, Triệu Khang đã đến, nhưng lúc đó còn có Từ Ninh ở chính diện kiềm chế Tiêu Phi Vũ.

Mà lần này, tuyệt đối không thể hồi viện, chính vì hiểu rõ điểm này, nên lúc này Ngô Quan Hải đã cho Triệu Khang đủ tự tin.

Quốc sư cứ việc tấn công, còn lại cứ giao cho bọn họ chặn lại!

Đạo thánh chỉ mà cung phụng mang đến đã thay Triệu Khang đưa ra quyết định.

Hắn lập tức gọi truyền lệnh binh đến: “Thông báo cho Lý Nguyên Hạo, Hoàng Thiên Hành, Chu Long, ba nơi đóng quân pháo binh này, trận địa pháo binh tiến lên phía trước, dùng hỏa lực mãnh liệt nhất chặn đứng thế công của quân địch!”

“Tuân mệnh!”

Một vị chủ bút bước lên phía trước: “Triệu soái, làm như vậy có phải là quá mạo hiểm hay không, pháo binh tiến lên phía trước, muốn đẩy lùi quân địch e rằng phải khai hỏa liên tục trong thời gian dài, như vậy pháo binh khó mà chịu đựng nổi a.”

Ba mươi khẩu đại pháo hiện nay, ngoại trừ sáu khẩu do Càn quốc mới chi viện, những khẩu còn lại đều là đại pháo được

đúc ra từ đợt đầu tiên và đợt thứ hai.

Trải qua thời gian dài chinh chiến, nòng pháo đã hao mòn không ít, sử dụng ngắn quãng thì không thành vấn đề.

Nhưng nếu khai hỏa liên tục trong thời gian dài, rất dễ xảy ra tình trạng hỏng hóc.

Không có cách nào, từ khi có thứ đồ chơi này, Triệu Khang đã mang theo chúng nam chinh bắc chiến, thế như chẻ tre, vô hình chung khiến cho mấy khẩu đại pháo này bị hao mòn không nhỏ.

Triệu Khang khẽ nói: “Ta hiểu rõ lo lắng của ngươi, nhưng hiện tại quân địch ít nhất đã có mười vạn đại quân vượt qua Thương Sơn, nhất định phải đẩy lùi bọn chúng!”

Mấy vị chủ bút đi theo đều khó hiểu, cho dù đẩy lùi bọn chúng thì có tác dụng gì chứ?

Nghỉ ngơi một thời gian, bọn chúng vẫn sẽ tiếp tục tấn công mà thôi.

Triệu Khang cũng không giải thích nhiều, ánh mắt nhìn về phía bầu trời dần u ám, lầm bầm nói: “Đáng lẽ cũng sắp rồi chứ nhỉ? Hành quân hơn một tháng, cũng nên đến rồi.”

Phân Dương.

Nằm ở cực tây Từ Châu, trước đây nơi này là một thắng cảnh hùng vĩ của Từ Châu.

Bởi vì nơi đây có dòng sông Phân Dương chảy qua toàn bộ Từ Châu.

Dòng sông thậm chí còn nối liền với địa phận Tịnh Châu, tám trăm dặm Phân Dương, trời nước tương liên, nuôi dưỡng Từ - Tịnh.

Câu nói này có nghĩa là dòng sông Phân Dương dài tám trăm dặm đã nuôi sống bách tính của toàn bộ Từ Châu và Tịnh Châu.

Vào những năm đầu, dòng sông Phân Dương chảy xiết, cứ đến mùa mưa lũ lại gây ra lũ lụt cho hai nơi, khiến cho bách tính Từ Châu và Tịnh Châu khổ não không thôi.

Sau đó, Cảnh quốc đã hao phí vô số nhân lực vật lực, xây dựng nên đê Phân Dương, lúc này mới khiến cho nước Phân Dương trở thành người mẹ nuôi dưỡng bách tính hai nơi.

Lúc quân man di Kim quốc công phá Cổ Châu và Từ Châu, bách tính hai nơi đã chạy nạn về phía Tịnh Châu, nơi có kinh đô.

Hiện tại Từ Châu ngoài thi thể của bách tính Cảnh quốc bị hại, cơ bản đã khó có thể nhìn thấy bách tính Cảnh quốc nữa.

Bây giờ, đại quân man di khắp nơi đều bị đại quân của Triệu Khang kiềm chế, Phân Dương cũng không có người đóng giữ.

Thế nhưng hôm nay lại xuất hiện một lượng lớn binh mã.

Tên lính trinh sát thăm dò phía trước chạy về báo cáo: “Tôn tướng quân, vùng phụ cận Phân Dương không phát hiện quân địch đóng giữ.”

Tôn Phương trong mắt lộ ra vẻ mệt mỏi, nghe được lời lính trinh sát bẩm báo, gật đầu nói: “Truyền lệnh xuống, toàn quân tiến về phía đê Phân Dương!”

Quân lệnh được ban ra, Tôn Phương lấy ra bản đồ mà Triệu Khang đã đưa cho trước khi đi, nhìn đường đi được đánh dấu trên bản đồ.

Về mệt mỏi trên mặt Tôn Phương biến mất, thay vào đó là sự phấn khích, bởi vì!

Chỉ cần bản thân có thể hoàn thành nhiệm vụ mà quốc sư giao phó, dẫn nước sông Phân Dương đi theo đường về trên bản đồ!

Vậy thì hẳn, Tôn Phương, sẽ trở thành công thần lớn nhất trong trận chiến này!

Trận chiến này cuối cùng sẽ do hắn, Tôn Phương, định đoạt!

“Quốc sư!”

Siết chặt bản đồ trong tay, Tôn Phương quay đầu lại, lớn tiếng nói: “Mặt tướng nhất định không phụ lòng mong đợi!”

Trên bầu trời vang lên một tiếng sấm sét.

Tiếp theo là những hạt mưa rơi xuống, Tôn Phương lập tức gọi người kiểm tra thuốc nổ và lựu đạn.

Thuộc hạ đảm bảo nói: “Tướng quân yên tâm, tất cả thuốc nổ đều được bọc kỹ bằng giấy dầu, sẽ không bị ẩm ướt!”

“Vậy thì tốt.”

Tôn Phương gạt đầu, đưa tay hứng lấy những hạt mưa, tính ra lúc này đã là cuối tháng tám rồi.

Qua thêm một thời gian nữa là vào thu, đây là đợt mưa cuối cùng rồi.

“Lúc này ngay cả ông trời cũng đứng về phía chúng ta. Đánh gần một năm rồi, quả thật cũng nên kết thúc rồi!”

Quay đầu lại, Tôn Phương một lần nữa thúc giục đội ngũ nhanh chóng hành quân.

Cùng lúc đó.

Liên quân Chu - Tề sau khi dễ dàng công phá Ký Châu và Nghiên Châu, lại một lần nữa bình lâm thành hạ.

Bọn họ mới rút đi không lâu, Ký Châu và Nghiên Châu còn chưa bắt đầu xây dựng lại nhà cửa, thì đã lại một lần nữa thất thủ.

Long Hãn và Ngũ Hùng hai người đứng từ xa nhìn về phía Hoa Kinh thành, kinh đô của Cảnh quốc.

Lần này, bọn họ trực tiếp đặt đại bản doanh trung quân ở khoảng cách gần như vậy, đủ để chứng minh quyết tâm của hai người.

Long Hãn ra lệnh công thành trước, Ngũ Hùng ở bên cạnh cũng không hạ bất kỳ quân lệnh nào.

Yên Đô đã hạ tử lệnh, nhất định phải công phá Hoa Kinh thành, cũng không biết họ Tiêu kia và vị tân hoàng đế kia rốt cuộc đã đạt thành thỏa thuận gì.

Mà khiến cho vị tân quân này lại không tiếc bất cứ giá nào như vậy.

Ngũ Hùng cũng không suy nghĩ nhiều, đã là tử lệnh từ cấp trên, vậy thì cứ làm theo là được.

Lúc này, hãn chỉ cầu mong không có công cũng không có lỗi là được rồi.

Bên trong Hoa Kinh thành, lúc này Cảnh quốc thật sự là một chút binh lực cũng không có, người phụ trách trấn thủ kinh đô Cảnh quốc này, nói ra có chút buồn cười.

Lại là hai vị tướng quân của Càn quốc.

Thứ sử Thông Châu Trương Chính, thống lĩnh Thanh Long quân Lý Long.

Ba khẩu đại pháo được dựng lên, thứ đồ chơi này hiện tại không chỉ pháo binh quân biết sử dụng, mà Trương Chính cũng đã nghiên cứu thấu đáo, nhắm vào chỗ nào có nhiều người mà bắn.

Cũng may hiện tại Chu quốc và Tề quốc tuy rằng đã có được công thức thuốc nổ, nhưng vẫn chưa nghiên cứu thấu đáo, chưa thể chế tạo với số lượng lớn.

Nếu không, muốn công phá Hoa Kinh thành thật sự là không cần tốn nhiều công sức.

Nhìn quân địch liều chết xung phong, Trương Chính nhếch miệng cười nói: “Không ngờ cả đời này ta lại có cơ hội được chiến đấu ở kinh đô Cảnh quốc.”

Lý Long ở bên cạnh trợn trắng mắt, hắn đã đến đây hơn hai tháng rồi, cười hỏi: “Trương đại nhân, chi viện trong nước, chỉ để lại cho người ba khẩu đại pháo này và một vạn viên đạn pháo sao?”

“Nếu chỉ dựa vào những thứ này mà muốn giữ vững tòa thành này, e rằng có chút khó khăn a.”

Ba khẩu đại pháo này, e rằng bắn chưa đến năm ngàn phát đã phải bỏ đi, không có đại pháo, muốn giữ vững Hoa Kinh thành quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Trương Chính hắc hắc nói: “Còn có thể làm gì được nữa, còn có năm ngàn quả lựu đạn.”

Lý Long gãi đầu nói: “Như vậy cũng không đủ a.”

Trương Chính cười cười, ánh mắt nhìn về phía xa, dùng âm lượng chỉ có bản thân mới nghe được nói: “Ta đương nhiên biết là không đủ rồi, nhưng chiến trường phía trước mới là quan trọng nhất. Hơn nữa, không phải còn có sáu vạn người sao.”

Đã đến đây rồi, ai còn nghĩ đến chuyện có thể sống sót trở về chứ?

Thanh Châu, Càn quốc.

Khác với cảnh lầm than của Cảnh quốc, các nơi ở Càn quốc tuy rằng đã phát ra cảnh báo, thực hiện lệnh giới nghiêm.

Nhưng bách tính vẫn rất lạc quan, dù sao thì chiến tranh vẫn chưa đến mà, phải không?

Cố địa Ngô gia.

Nữ đế bệ hạ Tiêu Linh Lung cũng không nhàn rỗi, cùng với các vị đại thần phụ trách cứu tế thiên tai ở Thanh Châu thương lượng xem làm cách nào để tiết kiệm một chút lương thực để vận chuyển đến tiền tuyến.

Thương lượng đến nửa đêm mới có được một phương án chính xác, mọi người giải tán, Tiêu Linh Lung xoa xoa mi tâm, có chút mệt mỏi.

Tần Ngọc Phượng bung một chén canh an thần đi tới, nhìn thấy cảnh tượng này thì có chút đau lòng nói: “Ngươi cũng đừng quá lao lực, đã hai ngày rồi không nghỉ ngơi.”

Nữ đế bệ hạ mỉm cười, bất đắc dĩ nói: “Làm sao mà không lao lực được chứ, hấn ở tiền tuyến chinh chiến, hậu phương tự nhiên không thể xảy ra chuyện gì, năm đó nếu không phải đám người Lâm Vũ đáng chết kia giở trò quỷ, thì hấn đã bị ép phải đến Cảnh quốc sao?”

“Cho nên là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng sao?” Tần Ngọc Phượng cười cười, có chút bất đắc dĩ, bản thân cũng không giúp được gì.

Tiêu Linh Lung đặt chén canh xuống, trong mắt phượng hiện lên vẻ nhớ nhung: “Cho nên chuyện này, ta tuyệt đối không cho phép nó xảy ra lần nữa! Trận chiến này, hấn nhất định sẽ thắng!”

“Nhất định sẽ thắng!” Tần Ngọc Phượng gật đầu, hai người đều có lòng tin vô cùng lớn đối với Triệu Khang.

Chương 619 - Nó Đến Rồi

“Giết!”

“Giết!”

Tiếng hô xung trận của hai bên vang vọng từ sáng đến tối, lại từ đêm khuya đến sáng bạch!

Đại tướng quân Thần Vũ Quân, Hoa Phong Viễn, là một cường giả võ đạo bậc bốn trung giai.

Vũ khí của hắn không phải là đao kiếm thường thấy trên chiến trường, mà là một thanh trọng kiếm.

Một kiếm vung ra, kiếm khí tung hoành, uy lực chẳng khác nào lựu đạn, hầu như không kẻ địch nào có thể đỡ nổi.

Có hắn trấn giữ nơi đây, cho dù quân địch có xông vào bao nhiêu cũng chỉ có nước biến thành thi thể.

Vừa đẩy lui từng đợt quân địch, Hoa Phong Viễn còn có thể phái người chi viện cho các nơi khác.

Tuy nhiên, so với nơi này, một số nơi khác lại chịu tổn thất không nhỏ.

Quân đồn đóng tại Cao Thụ Lâm, sau khi liên tiếp đẩy lùi mười bảy đợt tấn công của quân địch, cuối cùng cũng không thể chống đỡ nổi nữa. Hiệu úy Lưu Xuyên Vân cùng một ngàn binh sĩ dưới trướng đều tử trận, không một ai sống sót.

Chiến thắng này khiến quân Man vô cùng phấn chấn, ba ngày sau, cuối cùng chúng cũng hạ được “miếng xương khó gặm” này, đại quân bắt đầu tràn lên.

Nhưng rất nhanh sau đó, quân tiếp viện từ các đồn trú khác đã dùng lựu đạn và đại bác, biến tất cả chúng thành thi thể.

Dưới làn đạn pháo không ngừng nghỉ của năm khẩu đại bác, toàn bộ khu rừng Cao Thụ Lâm rộng lớn cũng bị san bằng, không tìm thấy một thi thể nào nguyên vẹn!

Mười hai vạn!

Đó là con số thương vong mà Thiết Mộc Nham - vị tướng lĩnh thống lĩnh quân Man - thống kê được.

Từ khi khai chiến đến nay, dưới chiến lược “không tiếc hy sinh” của Tiêu Phi Vũ, quân Man đã thiệt hại đến mười hai

vạn người!

Trong khi đó, tổn thất của Triệu Khang có lẽ chưa đến ba vạn!

Tỷ lệ thương vong một chọi bốn khiến Thiết Mộc Nham không khỏi kinh hãi.

Nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, e rằng cho dù có hy sinh toàn bộ quân số, bọn họ cũng không thể vượt qua được tuyến phòng ngự của địch!

Vì vậy, Thiết Mộc Nham đã đặc biệt xin chỉ thị của Tiêu Phi Vũ, liệu có nên thay đổi chiến lược hay không.

Nhưng câu trả lời nhận được chỉ là “tiếp tục tấn công”.

Làm sao Tiêu Phi Vũ không biết tiếp tục làm như vậy, thương vong của hắn ta sẽ lớn hơn Triệu Khang rất nhiều.

Nhưng hắn ta vốn không quan tâm, hơn nữa, nếu dùng chiến thuật “nước chảy đá mòn” từ từ đối phó với Triệu Khang.

Đợi đến lúc Hoa Kinh thất thủ, quả thực là biện pháp tốt nhất.

Nhưng đến lúc đó, Tiêu Phi Vũ có thể khẳng định, với tính cách “không theo lẽ thường” của Triệu Khang, e rằng Hoa Kinh còn chưa bị hạ, hắn ta đã dẫn quân bỏ chạy, thậm chí sẽ trực tiếp chạy về nước Càn.

Dù sao loại chuyện này, hắn cũng đâu phải chưa từng làm.

Lúc trước ở trận Kim Lâm Quan, một vị tướng có khí tiết sẽ chọn cách cùng Kim Lâm Quan “sống chết có nhau”.

Nhưng hắn lại cho nổ tung cả thành, dẫn theo mấy vạn người bỏ chạy.

Bởi vậy, hiện tại vừa là Triệu Khang đang câu giờ Tiêu Phi Vũ, cũng là Tiêu Phi Vũ đang không tiếc bất cứ giá nào để câu giờ Triệu Khang.

Một chọi bốn, vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được của Tiêu Phi Vũ.

Đồng thời cũng nằm trong phạm vi chấp nhận được của Triệu Khang, dù sao Hoa Kinh bên kia còn có Chu quốc và Tề quốc đang chờ hắn đi “dọn dẹp”.

Lại một lần nữa đưa ra bố trí, lần này Triệu Khang rút cuộc cũng ngồi xuống, uống một ngụm nước nóng để hồi phục chút nguyên khí.

Chủ bộ bên cạnh thông kê thương vong rồi bẩm báo.

“Triệu soái, kể từ khi giao chiến đến nay, quân ta thương vong đã lên đến ba vạn ba nghìn người, quân địch vẫn chưa thể nào vượt qua được tuyến phòng ngự thứ nhất, có thể thấy được sự dũng mãnh của quân ta.”

Giọng điệu của chủ bộ có chút phấn chấn, với lực lượng ít hơn quân địch gấp mấy lần, lại đạt được chiến quả như vậy, đã có thể coi là đại thắng rồi!

Triệu Khang thở ra một hơi: “Ghi lại danh sách các tướng sĩ đã hy sinh, không được phép sai sót.”

Chủ bộ vội vàng gật đầu, đúng lúc này bên ngoài lều truyền đến tiếng mưa rơi lộp độp trên vải bạt.

Từng giọt, từng giọt, ngày càng dày đặc, mang đến cho người ta một cảm giác yên bình đến lạ.

Triệu Khang đứng dậy, bước ra khỏi lều, đưa tay đón lấy những hạt mưa: “Mưa rồi sao? Truyền lệnh binh!”

“Có!”

Mười mấy tên lính truyền tin chạy tới.

Triệu Khang: “Đến các bãi pháo kiểm tra tình trạng cất giữ đạn pháo!”

Một canh giờ sau, lính truyền tin báo cáo, các bãi pháo đều đã chuẩn bị rất chu đáo, đạn pháo không bị ảnh hưởng bởi nước mưa.

Triệu Khang lúc này mới yên tâm.

Hiện tại, kỹ thuật chế tạo vũ khí của Càn quốc vẫn còn thiếu sót, trời mưa thường ảnh hưởng đến việc sử dụng đại bác và lựu đạn.

May mắn là Triệu Khang đã sớm tính đến điều này, đã cho chuẩn bị sẵn một lượng lớn vải bạt dầu.

Vì trận chiến này, có thể nói hần đã dốc hết tâm sức, suy diễn tỉ mỉ từng chi tiết một cách cẩn thận.

Cho đến khi bản thân hần và các tướng lĩnh đều cảm thấy sẽ không còn sai sót nào nữa.

Trận mưa lớn này kéo dài suốt hai ngày, giống như những giọt nước mắt xót xa của đất trời.

Nhưng sự xót xa đó cũng không thể ngăn cản cuộc chiến tiếp diễn, càng không thể gột rửa hết máu thịt trên khắp mặt đất!

Hai bên đánh nhau long trời lở đất, sớm đã quên cả sống chết!

Cuối cùng, sau khi trận chiến kéo dài thêm năm ngày nữa, quân của Triệu Khang thương vong đã lên đến năm vạn người, hai tuyến phòng ngự bị công phá, thì...

Mặt đất bỗng nhiên rung chuyển dữ dội!

Cho dù cách một dãy núi Thương Sơn, Triệu Khang vẫn cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển, như thể có thứ gì đó sắp phun trào ra ngoài!

Đồng tử co rút lại, Triệu Khang thâm kinh hãi: “Chẳng lẽ là...”

Hần lao ra khỏi doanh trướng, trực tiếp chạy lên một ngọn núi, muốn từ đó quan sát xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng lại chẳng nhìn thấy gì cả!

Dãy núi Thương Sơn đã bị thiêu rụi bởi ngọn lửa ngàn ngọn kìa đã che khuất tất cả!

Tuy nhiên, Triệu Khang không nhìn thấy, nhưng có người lại nhìn thấy!

Đó là một con bạch long!

Không biết tại sao nó lại xuất hiện trên mặt đất, dường như không có gì có thể ngăn cản được nó.

Tất cả mọi thứ trước mặt nó đều trở nên vô cùng nhỏ bé! Cũng không biết trước đó nó đã hủy hoại bao nhiêu thứ!

Khi nó xuất hiện, ngay cả chữ “chạy” cũng khiến người ta quên mất!

“Lũ! Lũ lụt!”

Một tên lính Man môi run rẩy thốt ra hai chữ này, sau đó liền bị dòng nước lũ nhấn chìm.

Doanh trại trung quân nằm ở vị trí thấp nhất, Tiêu Phi Vũ là người đầu tiên cảm nhận được có điều bất thường liền lao ra khỏi lều, cưỡi ngựa nhanh chóng chạy lên phía trước.

Hắn muốn tự mình xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Tuy nhiên, khi nhìn thấy con bạch long kia, một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn phun ra!

Ngay sau đó, vị cường giả đương thời, kẻ đã biến cả nước Cảnh thành một biển máu này, lại lao thẳng về phía trước.

Bất chấp thương thế trên người, hắn dồn hết chân khí hùng hậu trong cơ thể, chân khí ngưng tụ dày đặc đến mức gần như biến thành thực thể!

Một kích cực mạnh, đánh thẳng vào đầu con sóng dữ!

Tuy nhiên, lại chẳng có tác dụng gì!

Giây tiếp theo, vị Ninh vương của Càn quốc năm xưa, nay là Bình Bắc vương của Kim quốc, đã bị nhấn chìm trong dòng nước lũ! Chớp mắt đã không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa!

Trước thiên tai, sức người thật quá nhỏ bé!

Cho dù người có là vô địch thiên hạ, cũng có người không cứu được, có thù không báo được, càng không thể nào lay chuyển được trời xanh!

Nước lũ cuộn cuộn, như muốn gột rửa hết thảm họa ương chiến tranh!

Vô số doanh trại của quân Man bị cuốn trôi, vô số binh lính Kim quốc bị cuốn vào dòng nước lũ, tiếng gào rú của dòng nước nhấn chìm tiếng kêu cứu của binh lính, toàn bộ vùng đất Từ Châu đều bị con bạch long này càn quét!

Ngoại trừ chưa đầy hai vạn quân Man đã vượt qua núi Thương Sơn, mười mấy vạn quân Man còn lại, lương thảo, trang bị, tất cả đều bị cuốn theo dòng nước lũ.

Nó đã đến, và cũng đã kết thúc tất cả!

Chương 620 - Kết thúc mọi ân oán

Sau khi trận hồng thủy điên cuồng quét qua, vùng đất trước mắt biến thành một biển nước mênh mông.

Đứng trên đỉnh Thương Sơn, Triệu Khang nhìn xuống mặt nước đang dâng lên đến tận chân núi.

Dù chính tay hắn sắp đặt tất cả, nhưng trong lòng vẫn không khỏi rung mình. May mắn là trước đó đã cho người dăm dò kỹ địa thế, cuối cùng chọn Thương Sơn làm nơi chắn lũ. Nếu không, nếu để nước tràn qua ranh giới này, đánh nhau với Tiêu Phi Vũ trên đất Từ Châu, e rằng lúc này quân mình cũng bị vạ lây.

Hoa Phong Viễn, chủ tướng Thân Vũ Quân, cũng trở mắt nhìn cảnh tượng trước mặt. Dòng Phần Dương Hà cuộn cuộn nước vàng ngàu đã nhấn chìm cả một vùng đất rộng lớn, mênh mông bát ngát!

Có thể khẳng định, quân Kim quốc đóng trú trên vùng đất này coi như đã bị diệt sạch!

Là người Cảnh quốc, từ khi còn nhỏ, hắn đã được nghe các bậc trưởng bối trong gia tộc kể lại rằng, Từ Châu và Cổ Châu xưa kia, hễ đến mùa mưa là lại phải gánh chịu nạn lụt lội do Phần Dương Hà gây ra.

Lúc bấy giờ, người dân đều phải chuẩn bị phòng chống lũ lụt từ sớm, nhưng cuối cùng vẫn không thể chống đỡ nổi.

Triều đình phải mất mười mấy năm trời, vét sạch ngân khố để xây dựng đê điều cho Phần Dương Hà, mới ngăn chặn được nạn lụt lội.

Kể từ đó đến nay, đã hơn năm mươi năm rồi, Phần Dương Hà chưa từng gây ra lũ lụt nữa.

Ai ngờ được lần này, nó lại hung hãn đến thế!

Nghĩ đến việc Triệu Khang trước đó đã hạ lệnh cho Tôn Phương dẫn theo hai vạn quân, mang tất cả thuốc nổ và lựu đạn đi đánh phá đê điều, trong lòng Hoa Phong Viễn dâng lên một nỗi kinh hãi, lau vệt nước mưa trên mặt, lắp bắp hỏi:

“Triệu soái, chẳng lẽ ngay từ đầu ngài đã định cho phá đề Phần Dương Hà, dùng nước nhấn chìm địch quân?”

Triệu Khang cười ha hả, hỏi ngược lại: “Không thì sao? Nếu đánh trực diện, cho dù chúng ta có thắng cũng không còn binh lực để đối phó với Tề quốc và Chu quốc.”

Quần tướng xung quanh nghe vậy đều ồ lên kinh ngạc, không khỏi thán phục.

Cao Uyên suýt nữa thì quỳ rạp xuống đất: “Hôm nay ta mới biết được thế nào gọi là dụng binh như thần! Đây chắc hẳn chính là thứ mà ngài từng nói, binh không hình?”

Trước đây Triệu Khang từng nói, binh có binh hữu hình, có binh vô hình. Binh hữu hình là những người cầm giáo vác máu, là những người bằng xương bằng thịt. Còn binh vô hình là nhật nguyệt tinh thần, là phong vân thủy hỏa, là linh khí của núi sông, vạn vật vạn tượng, đều có thể là binh.

Lúc đó, hắn nghe không hiểu lắm, chỉ cảm thấy mẹ kiếp, nghe có lý vl! Bây giờ tận mắt chứng kiến, mới thực sự hiểu được!

Nghe mọi người nịnh hót, Triệu Khang cười khẽ, hỏi: “Hiện tại chúng ta còn bao nhiêu binh lực?”

Lúc trước, đám man di kia vì vượt qua Thương Sơn nên đã không bị nhấn chìm trong trận hồng thủy. Bọn chúng thấy bại trận, không những không mất đi ý chí chiến đấu, mà ngược lại từng tên từng tên liều mạng liều mạng, tạo thành không ít thương vong cho quân hắn.

Chủ bút tùy quân vội vàng bẩm báo: “Tính cả hai vạn người của Tôn Phương tướng quân chưa trở về, quân ta còn lại chưa đến bảy vạn.”

Hắn do dự một chút, dè dặt nói: “Triệu soái, hình như lúc trước Vu Thành Công tướng quân đang giao chiến với địch quân ở Từ Châu.”

Triệu Khang thần nhiên nói: “Không sao, sau khi quyết định dùng Phần Dương Hà tiêu diệt địch quân, ta đã phái người từ Hoa Kinh Thành gửi mật báo cho Vu tướng quân, dặn hắn sau khi vào Từ Châu thì không được tiến sâu, dẫn dụ địch quân giao tranh ở khu vực biên giới Từ Châu, hắn đã chuẩn bị từ trước, sẽ không có tổn thất gì lớn đâu.”

“Bây giờ lập tức quay về tiếp viện Hoa Kinh Thành!”

Vừa dứt lời, đồng tử Triệu Khang co rút, hắn nhìn thấy một bóng người đang lao từ sườn núi lên đỉnh núi với tốc độ cực nhanh.

Chu Long cũng nhìn thấy, vội vàng hô: “Kẻ địch tập kích! Phòng thủ!”

“Chậm đã!”

Triệu Khang lên tiếng ngăn cản, bởi vì theo bóng người kia càng lúc càng gần, hắn đã nhận ra đối phương.

Mái tóc bạc trắng, cả người toát lên vẻ thê lương!

So với mấy năm trước, dung mạo hắn ta đã thay đổi rất nhiều, vết sẹo trên mặt trông thật gớm ghiếc.

Đó chính là Tiêu Phi Vũ! Hắn vẫn chưa chết!

Cũng giống như Tiêu Phi Vũ, từ khi biết kẻ thù lần này là hắn, Triệu Khang đã nghĩ đến rất nhiều cảnh tượng hai người gặp lại.

Có lẽ hắn sẽ mang theo vô số binh mã, đối mặt với hắn trên chiến trường.

Có lẽ hắn sẽ dựa vào tu vi cao cường, một mình đến ám sát Triệu Khang.

Có lẽ hắn sẽ bại trận, nhiều năm sau lại dẫn quân trở lại, trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng duy chỉ có một điều hắn không ngờ tới, chính là Tiêu Phi Vũ lại xuất hiện trong bộ dạng chật vật không chịu nổi, một thân một mình như thế này.

“Tiêu tặc!”

Ánh mắt Chu Long sắc lẹm, hắn cũng nhận ra đối phương.

Nhưng Tiêu Phi Vũ không để ý đến hắn, chỉ lạnh lùng nhìn Triệu Khang, dù chỉ có một người, nhưng khí thế của hắn vẫn vô cùng to lớn.

Tựa như một mình hắn cũng đủ sức đối đầu với hơn nghìn binh lính mặc giáp trụ đằng sau Triệu Khang.

Bỗng nhiên, một tiếng cười lạc lõng phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

Là Triệu Khang, ngay sau đó, Tiêu Phi Vũ cũng cười theo.

Giống như hai người bạn tri kỷ lâu ngày không gặp, hôm nay trùng phùng.

“Phụng Tiên, xem ra những năm qua ngươi sống không được tốt cho lắm nhỉ? Khuôn mặt cũng bị hủy rồi.” Triệu Khang cười nói.

Tiêu Phi Vũ lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Cái miệng độc địa của ngươi vẫn vậy nhỉ, có rượu không?”

Triệu Khang gọi người mang rượu đến, một lát sau, hai bình rượu được dâng lên.

Quần tướng xung quanh đều ngơ ngác, không biết hai người này muốn làm gì.

Triệu Khang ném một bình rượu qua, sau đó chủ động bước ra khỏi vòng bảo vệ của đám tướng lĩnh, Tiêu Phi Vũ cầm lấy bình rượu, nói: “Với bản tính của ngươi, ta rất nghi ngờ rượu này có độc.”

“Mẹ kiếp, không uống thì thôi!” Triệu Khang tức giận nói.

Tiêu Phi Vũ cười khẽ, uống một ngụm, có chút kinh ngạc: “Rượu của Cảnh quốc?”

“Chuẩn bị từ sớm rồi, sợ ngươi không quen uống loại khác.”

Triệu Khang cũng uống một ngụm, đám tướng lĩnh có chút căng thẳng, bởi vì hai người bọn họ vậy mà lại sóng vai đứng cạnh nhau, từng ngụm từng ngụm uống rượu trong bình.

“Quý Tộc Đường thế nào rồi?”

“Vẫn đang kinh doanh đó thôi, đã đến đây rồi, sao không ghé thăm? Mỗi tháng vẫn kiếm được mười vạn lượng bạc đấy.”

“Không dám, sợ ngươi giăng bẫy.”

Triệu Khang cười lớn: “Ngươi ngay cả hoàng đế Chu quốc còn dám giết, còn chuyện gì ngươi không dám làm?”

“Khác nhau, tên tiểu tử như ngươi, chuyện gì cũng có thể làm ra được.” Tiêu Phi Vũ bĩu môi.

“Nói chuyện với nghĩa phụ kiểu gì đây!” Triệu Khang nổi giận.

Tiêu Phi Vũ cười híp mắt: “Vậy chẳng phải ta là ông nội của Tiêu Linh Lung sao?”

Suýt chút nữa thì phun ra một ngụm máu già, Triệu Khang tức giận nói: “Đi mấy năm, miệng mồm lạnh lợi ra phết đấy nhỉ! Chúng ta ai lo người nấy đi!”

Tiêu Phi Vũ cười ha hả, nhìn thoáng qua số rượu còn lại trong bình, thu liễm nụ cười, khẽ hỏi: “Cuối cùng ngươi xử lý nàng ta thế nào?”

Triệu Khang biết hẳn ta đang nói đến ai, khẽ đáp: “Giết chết ngay đêm hôm đó, người bị xử trảm chỉ là kẻ mang mặt nạ da người thôi.”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Tiêu Phi Vũ uống một ngụm rượu.

Lúc này, Triệu Khang giống như một bà tám, hỏi: “Theo suy đoán trước đây của chúng ta, ngươi thực sự là đồ đệ của nàng ta sao?”

Tiêu Phi Vũ ừ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía xa: “Ta gặp nàng ấy lúc mười ba tuổi, lúc đó nàng ấy bị trọng thương, ta đã mang nàng ấy về chữa trị, giấu trong tòa tháp cao của Ninh vương phủ, nàng ấy dạy ta võ công. Nàng ấy đến từ một quốc gia ở phía đông, lúc đó nàng ấy nói, chờ ta ngồi lên ngai vàng, thống nhất thiên hạ, sẽ dẫn binh đi báo thù cho nàng ấy.”

“Thì ra là vậy.” Triệu Khang lắc lắc bình rượu.

Tiêu Phi Vũ nâng bình rượu lên, thản nhiên nói: “Kết thúc mọi ân oán?”

“Ta đã đợi ngày này rất lâu rồi.” Triệu Khang cười.

Tiêu Phi Vũ kinh ngạc: “Tam phẩm rồi sao? Đã tự tin có thể giết ta rồi?”

“Bình rượu này, ta bỏ độc.”

“Mẹ kiếp!”

Chương 621 - Chiến đấu

Một bầu rượu cạn.

Hai người đồng thời ném bầu rượu lên không trung. Triệu Khang hét lớn: “n oán cá nhân, những người khác xuống núi!”

“Triệu soái!” Đám người Chu Long khản trương. Triệu Khang lại lặp lại một lần: “Đây là quân lệnh!”

Bất đắc dĩ, Chu Long và đám người của hắn chỉ có thể đầy cối lòng lo lắng mà xuống núi, nhưng không đi xa, nhường đỉnh núi hoàn toàn cho hai người.

Tiêu Phi Vũ nhìn Triệu Khang, bốn mắt tương đối (chột mẹ nó rồi sao còn 4 mắt nhìn nhau nhỉ), lộ vẻ lạnh nhạt. Một bầu rượu cạn cũng đại diện cho giao tình đã hết.

Còn lại chỉ có vô tận thù hận!

Oanh một tiếng, năm đấm của hai bên đồng thời nện vào trán đối phương.

Lực quán thiên quân, hai người đều có trong nháy mắt choáng váng! Trong nháy mắt tỉnh táo lại!

Tiêu Phi Vũ trước bị Ngô Như Long trọng thương, chưa trị hết, lúc trước lại ngăn cản nước lũ lại bị thương, giờ phút này chiến lực chân thật chỉ kham nổi tam phẩm, ngang bằng với Triệu Khang.

Giờ khắc này, hai người đều đem chân khí trong cơ thể nén đến cực hạn, đặt vào trên quyền cước, không có chút phòng ngự nào.

Từng quyền từng quyền nện vào trên người đối phương, chỉ muốn sờ sờ đánh chết đối phương!

Hai quyền đánh vào ngực, Triệu Khang điên cuồng phun một ngụm máu tươi, một bước không lùi. Tiêu Phi Vũ bay ra ngoài hơn mười mét.

Còn chưa rơi xuống đất, Triệu Khang đã giơ lên một tảng đá lớn, nhảy lên thật cao, tảng đá nặng trăm cân nặng nề nện vào trên người Tiêu Phi Vũ, nhưng lại bị một thân chân khí mạnh mẽ nổ tung.

Sau đó, một kích không hề rục rở móc lên đấm vào bụng Triệu Khang, máu tươi cùng nước miếng cùng phun ra.

Ánh mắt Triệu Khang hung ác lập tức đổi màu sắc, hai tay ôm lấy đầu Tiêu Phi Vũ, dùng ót hung hăng đụng vào, liên tiếp ba lần.

Đâm thẳng vào mắt nổi sao quanh đầu, sau đó chế trụ mắt cá chân Tiêu Phi Vũ, đem cả người vung lên một chút lại một chút nện ở trên mặt đất.

Mỗi khi Tiêu Phi Vũ muốn tụ khí phản kích đều bị Triệu Khang cắt đứt, mặt đất trên đỉnh núi cứng rắn bị đập ra một cái hố sâu.

Nhưng chân khí Triệu Khang phòng lên cuối cùng cũng có lúc tiết hết, trong phút chốc lực kiệt, bị Tiêu Phi Vũ bắt lấy cơ hội, hai tay chống đất, chân phải như chiến phủ nện vào cánh tay Triệu Khang.

Chỉ cảm giác một cái tay cũng không có tri giác, Triệu Khang nhất thời buông tay, ngay sau đó chính là Tiêu Phi Vũ tiến công như mưa rền gió dữ.

Quyền chưởng chỉ trao, giờ khắc này Tiêu Phi Vũ thể hiện ra thiên phú võ học không gì sánh bằng. Theo lời hấn, hấn mười ba tuổi gặp gỡ Lục Tuyệt Oánh .

Khi đó, đối phương dạy hấn học võ. Nói cách khác, Tiêu Phi Vũ chỉ dùng thời gian không đến hai mươi năm liền tu luyện ra nhị phẩm tu vi.

Thiên phú khủng bố như vậy e rằng chỉ có Tào Kiêm Hà trong truyền thuyết Càn Quốc hai trăm năm trước có thể áp đảo một đầu.

Mỗi một khớp xương trên thân thể dường như đều biến thành vũ khí chào đón Triệu Khang, đánh cho quốc sư hai nước máu tươi bão táp liên tiếp lui về phía sau.

Nhưng có thể nhìn thấy Triệu Khang người đầy máu tươi, hai mắt của hấn vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Phi Vũ.

Hấn giống như hoàn toàn không cảm nhận được thống khổ, chỉ muốn bắt lấy khoảng trống khi Tiêu Phi Vũ ra chiêu!

Hãy nhớ! Chính mình nhất định phải nhớ kỹ mỗi một kích này mang đến đau đớn.

Triệu Khang không ngừng tự nói với mình, võ đạo hắn là nửa đường xuất gia, mặc dù giờ phút này tu vi không tầm thường, nhưng xa xa so ra kém ở trên con đường này đắm chìm hơn mười hai mươi năm Tiêu Phi Vũ.

Cho nên, mình phải nhớ kỹ mỗi một lần ra tay của đối thủ trước mặt này! Sau đó, xé xác hắn!

Rốt cục, khi Tiêu Phi Vũ lần thứ mười bảy đánh ra lập lại quyền lộ lúc, cổ tay mãnh liệt bị Triệu Khang chế trụ.

Giờ khắc này, Tiêu Phi Vũ đột nhiên tim đập nhanh, chỉ gặp mặt trước người như dã thú bình thường, thanh âm nhưng cũng không lớn, nhưng thắm người vô cùng.

“Bắt được người rồi!”

Ra sức kéo một cái, thân thể Tiêu Phi Vũ không thể không chế nhằm phía Triệu Khang, ngay sau đó đã bị Triệu Khang một cái đầu gối đánh vào háng, trông mắt đều suýt nữa đẩy ra.

Sau đó, cổ họng lại bị một đao của Triệu Khang chém trúng, máu tươi cuồn phun!

Đồng tử của hắn đột nhiên phóng đại, ngay sau đó máu tươi từ trong hốc mắt tuôn ra. Triệu Khang lấy hai ngón tay lấy xuống một con ngươi khác của hắn!

Điên cuồng một quyền đem Triệu Khang đánh bay, giờ phút này Tiêu Phi Vũ giống như địa ngục ác ma, mặt đầy máu tươi nhưng không có phát ra bất kỳ một tia thống khổ gào thét.

Hai mắt đều tàn, hắn chỉ có thể dựa vào cảm giác lực cường đại đi tìm vị trí của Triệu Khang, ngăn cản Triệu Khang mỗi một lần tiến công như chó điên.

Đám người Chu Long Hoa Phong Viễn ẩn thân giữa sườn núi cảm thấy sốt ruột, muốn xông lên xem chiến cuộc đến tột cùng như thế nào, rồi lại ngại quân lệnh của Triệu Khang.

Chỉ có thể sốt ruột giống như kiến bò trên chảo nóng.

“Không được, Triệu soái quyết không thể thua!”

Chu Long thấp giọng rống lên, rút chiến đao bên hông ra muốn xông lên, lại nghe thấy thanh âm Triệu Khang từ trên đỉnh núi truyền ra.

“Không ai được lên núi!”

Chúng tướng tuy rằng không hiểu, nhưng trong lòng trấn an không ít, Triệu Khang có thể nhận ra động tác của bọn họ, vậy chứng tỏ Triệu Khang cũng không có bại, còn chú ý hướng đi của bọn họ.

Phải. Giờ phút này, Triệu Khang hoàn toàn chiếm thượng phong. Hắn cùng Tiêu Phi Vũ lúc này đều vứt bỏ hết thảy, tựa như hai con hung thú đói khát muốn xé nát đối phương.

Chỉ là liên tục bị thương nặng đã sớm làm cho thân thể Tiêu Phi Vũ tàn phá không chịu nổi, lúc này chống lại Triệu Khang càng không muốn sống, tất cả công kích của hắn cũng chỉ là dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

Tiêu Phi Vũ trước mắt, nghiễm nhiên đã không thành hình người, một đầu tóc bạc bị máu tươi nhuộm đỏ.

Không chôn mình trong lũ lụt, hắn có thể bại chạy về đông sơn tái khởi. Nhưng năm đó ở Càn quốc, đã chạy trốn một lần, lúc này đây hắn không muốn chạy trốn!

Khi hắn xuất hiện, Triệu Khang đã biết hắn đến tìm cái chết. Lần này, Triệu Khang chết, hoặc là Tiêu Phi Vũ hắn chết!

Mỗi một quyền của Triệu Khang nện vào người đều tựa hồ có thể đánh nát xương cốt toàn thân hắn, nhưng tâm của hắn lại vô cùng bình tĩnh, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện khác.

Cho nên nắm đấm cuối cùng rơi vào trên người Triệu Khang đều có vẻ mềm nhũn vô lực.

Cả đời này, độc sát tiên đế, thí huynh, sát hại con cháu, thông địch bán nước, dẫn tới vô số bách tính Càn quốc trôi dạt khắp nơi.

Ta đã làm bất cứ điều ác nào! Nhưng ta không hối hận, cho dù làm lại một trăm lần, ta, Tiêu Phi Vũ cũng vẫn sẽ làm!

Ầm ầm một quyền, Tiêu Phi Vũ bị nện bay ra ngoài. Hắn ở trên mặt đất liều mạng giãy dụa muốn đứng lên, nhưng chỉ có một hơi hắn lại làm không được.

Một bàn tay nắm lấy cổ áo hắn nhấc lên. Tiêu Phi Vũ nhếch miệng cười: “Cuối cùng vẫn không thắng được ngươi.”

“Công phu của ngươi so với ta mạnh hơn, nhưng luận so với mạng sống, ngươi xa xa so với ta.” Triệu Khang cười.

Người trước mặt tâm đã chết.

“Muốn ta chôn hai người một chỗ không?”, Triệu Khang hỏi.

Tiêu Phi Vũ lắc đầu: “Không cần, đã thua thì không có tư cách đi gặp nàng. Đa tạ, lão Triệu.”

“Không có chi.”

Hơi thở cuối cùng tản đi, thân thể Tiêu Phi Vũ mềm nhũn tựa vào người Triệu Khang, không còn sinh khí nữa.

Chúng tướng lưng chừng núi, chỉ thấy Triệu Khang cả người máu tươi đầm đìa, một mình một người đi xuống núi.

Chu Long nhanh chóng vọt tới, kích động nói: “Triệu soái, người thế nào?”

Triệu Khang quay đầu lại nhìn thoáng qua, nghĩ đến cỗ thi thể bị hất ném vào trong dòng lũ, lạnh nhạt nói: “Không có việc gì, đưa nhỏ phản nghịch, chúng ta làm phụ huynh đánh một trận là tốt rồi.”

Chương 622 - Lý Mộc Dịch và phát minh kỳ tài

Hoa Phong Viễn, Chu Long, Cao Uyên, ba vị tướng quân chỉ huy đại quân hành quân thần tốc, ngày đêm gấp rút đến kinh thành Hoa Kinh ứng cứu.

Sau trận tử chiến với Tiêu Phi Vũ, Triệu Khang bị thương không nhẹ, may mắn thay đều là vết thương ngoài da. Dù sao lúc đó Tiêu Phi Vũ cũng đã bị trọng thương liên tiếp.

Ban đầu, nếu chỉ luận về thực lực, hai người cơ bản là ngang tài ngang sức, nhưng ý chí chiến đấu của Tiêu Phi Vũ lúc đó đã không còn.

Hắn xuất hiện chính là để tìm cái chết.

Ban đầu, mọi thứ đều diễn ra theo kế hoạch của hắn, chỉ cần kéo dài đến khi hai bên cùng kiệt quệ, hắn coi như là thắng.

Nhưng hắn không ngờ, Triệu Khang cuối cùng lại cho cho nổ tung dê Phân Dương, nhấn chìm mây chục vạn đại quân!

Điều đó đã chôn vùi chút hy vọng chiến thắng cuối cùng của hắn.

Chính vì vậy, hắn mới bị Triệu Khang đánh chết một cách dễ dàng.

Lúc này, diện mạo của Triệu Khang thực sự có chút thảm hại, trên người đầy những vết thương lớn nhỏ, quân y đã băng bó cho hắn như một xác ướp.

Hắn được mấy tên lính Mặc Dao dùng cáng khiêng đi hành quân.

Muốn xông pha trận mạc e là không thể được nữa.

Mặc dù vậy, hắn vẫn quyết định quay trở lại kinh thành Hoa Kinh với tốc độ nhanh nhất, bởi vì Hồng Tuyết vẫn còn đang ở trong kinh thành!

Từ trên cáng đứng dậy, Triệu Khang liên tục phái lính truyền tin, muốn nắm bắt tình hình của các chiến trường.

Hành quân sáu ngày.

Lính truyền tin được phái đi đã quay trở lại, Triệu Khang không kịp thay thuốc, vội vàng hỏi: “Tình hình của tướng quân Vu thế nào?”

Lính truyền tin có chút phấn khích nói: “Tướng quân Vu đại thắng quân địch ở Long Cốt Nguyên! Sau khi dòng nước lũ đánh tan quân chủ lực của địch, quân địch giao tranh với tướng quân Vu đã rối loạn, nổi dậy làm phản, sau đó bị tướng quân Vu thừa thắng truy kích, lập tức tan tác! Quân ta đại thắng!”

“Tốt!” Mọi người đều phấn chấn tinh thần.

Lính truyền tin lại nói: “Lúc này tướng quân Vu đã phái người truy kích tàn quân, bản thân tướng quân Vu thì dẫn theo sáu vạn đại quân quay về ứng cứu kinh thành Hoa Kinh. Tướng quân dặn dò tiểu nhân, xin Quốc sư yên tâm.”

Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm, Vu Thành Công dẫn theo mười vạn đại quân giao chiến với quân địch, lúc này không chỉ

phải người truy kích tàn quân, còn dẫn theo sáu vạn đại quân quay về ứng cứu.

Điều này cho thấy trận lụt ở Từ Châu, đối với Vu Thành Công không tạo ra ảnh hưởng quá lớn.

Binh lực trong tay đối phương vẫn còn nguyên vẹn, phối hợp với mình, đủ sức đối phó với liên quân Chu quốc và Tề quốc.

Lại một tên lính truyền tin chạy đến, là người Triệu Khang phải đi tìm Tôn Phương.

“Triệu soái, Tôn tướng quân đã đi trước một bước để quay về ứng cứu kinh thành Hoa Kinh, lúc này đã hoàn toàn tiến vào địa phận của Tịnh Châu, nhiều nhất bốn ngày nữa sẽ đến kinh thành Hoa Kinh!”

Tin chiến thắng liên tiếp khiến quân tâm bên phía Triệu Khang phấn chấn, hấn lập tức truyền lệnh: “Thông báo cho Tôn Phương, bất kể phải trả giá nào, nhất định phải chặn đường quân địch!”

“Tuân mệnh!”

Bây giờ chỉ có thể hy vọng kinh thành Hoa Kinh vẫn còn đang kiên trì.

Triệu Khang hít sâu một hơi, trong ánh mắt có chút lo lắng, nhất định phải kiên trì!

...

Có lẽ ông trời không muốn để Triệu Khang chiếm hết mọi chuyện tốt.

Trận chiến công thủ ở kinh thành Hoa Kinh vô cùng khốc liệt, Long Hán và Ngũ Hùng đều nhận được thánh chỉ từ trong nước, bất kể phải trả giá nào cũng phải công phá kinh thành Hoa Kinh.

Vì vậy, cả hai đều liều mạng, những ngày qua, dưới thành kinh thành Hoa Kinh lúc nào cũng có hai vạn quân địch công thành.

Một nhóm kiệt sức thì thay nhóm khác, căn bản không cho quân thủ thành có bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Xác chết chất thành từng đống dưới thành, có cái đã bắt đầu phân hủy, tỏa ra mùi hôi thối không thể tả.

Dưới thế công áp đảo như vậy, căn bản không có thời gian để dọn dẹp chiến trường.

Ba khẩu đại pháo mà Trương Chính mang đến, từ ngày đầu tiên đại quân tấn công cho đến khi hồng hoàn toàn đều không ngừng nghỉ, khai hỏa liên tục!

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể ngăn chặn được cuộc tấn công điên cuồng của quân địch.

Ban đầu, kinh thành Hoa Kinh có đủ lương thực, vũ khí, đạn dược dự trữ, cộng thêm những quả lựu đạn chưa sử dụng, cho dù Long Hán và Ngũ Hùng tấn công điên cuồng như vậy thì cũng có thể miễn cưỡng trụ vững.

Nhưng không ai ngờ, trong quân đội Chu quốc đột nhiên xuất hiện thuốc súng!

Nhìn những thùng thuốc súng trước mặt, Ngũ Hùng rất tò mò, nhìn vị quan Chu quốc mang thuốc súng đến.

“Đây là thuốc súng mà nước ta nghiên cứu chế tạo ra?”

Vị quan cung kính đáp: “Đúng vậy, Nguyên soái. Có thứ này, công phá kinh thành Đại Lương sẽ không còn khó khăn nữa.”

Ngô Hùng vội vàng hỏi: “Cách sử dụng như thế nào?”

Vị quan mỉm cười, chỉ vào thứ phía sau, được dựng lên từ những thanh gỗ, cao ba mét. Nếu Triệu Khang ở đây, hẳn sẽ nhận ra thứ này rất giống với máy bắn đá mà hắn từng thấy trong phim ảnh.

Đây cũng là thứ mà Chu quốc hỗ trợ.

Vị quan mỉm cười nói: “Nguyên soái, thứ này là do bộ hạ đích thân dẫn theo các thợ thủ công của Bộ Công chế tạo, kết hợp với thuốc súng để sử dụng. Bộ hạ đặt tên cho nó là Phi Lô Xa.”

“Cho thuốc súng vào Phi Lô Xa, ném vào trong thành. Nguyên soái chỉ cần cho binh lính yểm trợ, để Phi Lô Xa tiến đến dưới thành ba trăm bước.”

“Phi Lô Xa có thể bắn thùng thuốc súng vào trong thành, kích nổ!”

Ngũ Hùng kinh ngạc vô cùng: “Lợi hại như vậy sao? Là bệ hạ đích thân chế tạo?”

Lý Mộc Dịch vậy mà còn có bản năng này!

Vị quan gật đầu chắc chắn: “Đúng vậy, Nguyên soái. Từ khi nước ta nghiên cứu chế tạo ra thuốc súng, bệ hạ đã suy nghĩ cách sử dụng nó để phát huy tối đa uy lực.”

“Vì vậy, Phi Lô Xa đã ra đời, thuốc súng kết hợp với Phi Lô Xa có thể nói là vũ khí khủng khiếp nhất trên chiến trường. Sau này, Đại Chu của chúng ta nhất định thống nhất thiên hạ!”

“Sự sáng suốt của bệ hạ đã khiến cho văn võ bá quan mở rộng tầm mắt. Hiện tại, trong nước đang sản xuất hàng loạt Phi Lô Xa.”

Ngũ Hùng nghe vậy, không khỏi nghĩ đến đại pháo trong quân đội của Triệu Khang, không biết Phi Lô Xa này so với đại pháo của Triệu Khang thì cái nào mạnh hơn.

Nhưng bây giờ không thể quan tâm đến những điều đó nữa, trong nước đã đưa những thứ này đến, vậy thì mình nhất định phải sử dụng.

Nhìn những người đi theo vị quan, Ngũ Hùng nói: “Các người đã đưa Phi Lô Xa đến đây, vậy thì thứ này do các người sử dụng?”

Vị quan cười nói: “Đó là điều đương nhiên, bọn họ đều có thể thao tác Phi Lô Xa một cách thuần thục.”

Ngũ Hùng gật đầu: “Tốt lắm, Viên phó tướng! Cho huynh đệ ở tiền tuyến rút lui, thông báo cho người Tề quốc, lần này đến lượt Chu quốc chúng ta chủ công.”

Nói xong, hắn nhìn vị quan: “Quân đội của bản soái sẽ yểm trợ các người tiến đến dưới thành kinh thành Hoa Kinh hai trăm bước!”

Vị quan cười ha hả: “Xin Nguyên soái yên tâm, hôm nay chúng ta nhất định công phá kinh thành Hoa Kinh!”

Phải nói rằng con người quả thực có sức sáng tạo vô hạn.

Sau khi Tiêu Phi Vũ có được thuốc súng, điều hắn nghĩ đến là dùng người yểm trợ, dùng thuốc súng để đánh sập công thành.

Còn Lý Mộc Dịch rõ ràng cao tay hơn một bậc, hẳn nghĩ đến việc sử dụng công cụ để phát huy hoàn toàn uy lực của thuốc súng.

Cái gọi là Phi Lô Xa kết hợp với thuốc súng này, có thể nói là một loại pháo đơn giản.

Nhưng so với đại pháo của Triệu Khang thì rõ ràng vẫn còn kém xa.

Chỉ là để đối phó với kinh thành Đại Lương lúc này thì đã quá đủ rồi.

Nhìn thấy quân địch rút lui, rất nhanh sau đó lại tổ chức đội hình tấn công, nhưng lần này lại là tiến quân chậm chạp một cách công khai, Trương Chính đóng quân trên tường thành lập tức cảm thấy bất an.

Bọn chúng muốn làm gì?

Cho đến khi đối phương tiến đến trước kinh thành Đại Lương hai trăm bước thì dừng lại, Trương Chính trong lòng bỗng dâng lên một nỗi bất an khó tả, lập tức hạ lệnh phòng thủ.

Khoảng cách này, cung tên của binh lính bình thường căn bản không bắn tới được quân địch.

Chương 623 - Thành Phá

Quân đội Đại Chu dừng bước tiến công khi chỉ còn cách thành hai trăm bước. Khoảng cách này khiến Trương Chính không khỏi bàng hoàng lo lắng.

Trong các cuộc công thành xưa nay, cung tên luôn là vũ khí lợi hại nhất.

Trừ phi là võ tướng dũng mãnh, sử dụng loại cung tên đặc biệt, còn binh lính bình thường bắn tên qua ba mươi bước đã là kỳ tích, khó lòng chính xác và gây sát thương.

Câu thành ngữ “bách bộ xuyên dương” dùng để miêu tả tài bắn cung siêu việt cũng chỉ là trăm bước.

Ngay cả Ôn Hầu Lữ Bố với điển tích “viên môn xạ kích” chấn động thiên hạ cũng chỉ bắn xa được một trăm năm mươi bước!

Thế mà hỏa pháo do Đại Càn chế tạo có thể bắn trúng mục tiêu trong phạm vi sáu trăm bước. Từ đó có thể thấy trong thời đại này, đó là một điều đáng sợ đến mức nào.

Giờ đây, quân địch lại dừng bước tiến công khi còn cách xa hai trăm bước, Trương Chính không khỏi tò mò, không biết đối phương sẽ dùng thủ đoạn gì để uy hiếp thành trì từ khoảng cách xa như vậy?

Nhưng rất nhanh, hắn đã có được câu trả lời.

Thị lực của Trương Chính vẫn còn khá tốt, ở khoảng cách hai trăm bước, hắn nhìn thấy đối phương đang đẩy hai mươi cỗ máy móc đồ sộ ra phía sau hàng vạn quân.

Cỗ máy trông giống như xe, có cả bánh xe, bên cạnh mỗi cỗ đều có ba mươi tráng hán đứng canh giữ.

Bọn chúng định làm gì vậy?

Trương Chính bản khoản suy nghĩ, trong khi đó, vị quan viên phụ trách chỉ huy pháo hỏa công thành đã ra lệnh cho người nạp thuốc nổ vào nòng pháo.

Lúc này, Ngũ Hùng cũng đang đứng cạnh pháo hỏa, nhìn chăm chăm vào kíp nổ trên thùng thuốc nổ, hắn không khỏi thắc mắc: “Đây là cái gì?”

Vị quan viên giải thích: “Thưa Nguyên soái, đây là kíp nổ do thợ thủ công chế tạo, sau khi châm lửa, nó sẽ cháy hết rồi kích nổ thùng thuốc nổ này.”

“Theo kết quả thử nghiệm trong nước, một thùng thuốc nổ này rơi vào nơi tập trung đông người có thể giết chết ba, bốn mươi tên lính mặc giáp.”

Mí mắt Ngũ Hùng giật giật, lần này triều đình đã đưa đến tận một vạn thùng!

Nếu ném hết vào trong, chẳng phải sẽ san bằng cả Hoa Kinh thành hay sao?

Hắn chợt nghĩ đến điều gì đó, vội vàng hỏi: “Không biết so với đại pháo của Đại Càn thì thế nào?”

Vị quan viên có chút nghi ngờ: “Đại pháo? Đại pháo là cái gì ạ?”

“Đó là một loại vũ khí của Đại Càn, cũng sử dụng thuốc nổ để giết địch, uy lực rất lớn. Ban đầu Hoa Kinh thành hình như cũng có, đã gây ra thương vong rất lớn cho chúng ta, nhưng gần đây không biết vì sao không thấy bọn chúng sử dụng nữa.”

Vị quan viên tỏ ra thích thú: “Còn có thứ đó nữa sao? Sau khi công phá Hoa Kinh thành, chúng ta nhất định phải nghiên cứu kỹ lưỡng. Nguyên soái không biết rằng hiện nay Bộ hạ đang rất say mê nghiên cứu cách phát huy tối đa uy lực của thuốc nổ.”

“Pháo hỏa này chính là được Bộ hạ lấy cảm hứng từ ná cao su. Trước đây chưa từng nghĩ rằng Bộ hạ lại thông minh như vậy.”

Ngũ Hùng tròn tròn mắt, trầm nghĩ trong bụng, không thông minh thì sao có thể ngồi lên được ngai vàng chứ? Bây giờ văn võ bá quan Đại Chu đều đã ngầm hiểu ra rồi.

Lý Mộc Dịch có thể trở thành hoàng đế Đại Chu tuyệt đối không phải là chuyện ngẫu nhiên, rất có thể chính hắn là người đứng sau vụ ám sát Tiên đế.

Chỉ là không ai dám nói ra mà thôi.

“Phá thành trước đã.” Ngũ Hùng lên tiếng.

Vị quan viên cười nói: “Mời Nguyên soái xem.”

Một tên lính chạy đến báo cáo: “Bẩm Nguyên soái, Lâm đại nhân, pháo hỏa đã chuẩn bị xong!”

Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Lâm đại nhân, Ngũ Hùng phát tay: “Bắt đầu đi.”

Lâm đại nhân cười lớn: “Công thành!”

Mười mấy tráng hán đồng loạt buông móc neo của pháo hỏa, móc neo bung ra với lực đạo khủng khiếp, ném thùng thuốc nổ đang bốc cháy về phía trước.

Trên tường thành, Trương Chính kinh hãi nhìn hai mươi thùng thuốc nổ bay về phía Hoa Kinh thành, mặc dù không biết đó là thứ gì, nhưng hắn vẫn lập tức hét lớn: “Phòng ngự!”

“Ầm ầm!”

Tiếng nổ vang trời làm rung chuyển cả mặt đất, toàn bộ bức tường thành rung lên bần bật. Vài thùng thuốc nổ rơi trúng tường thành, phát nổ, binh lính xung quanh không ai toàn mạng, bị thịt nát xương tan.

Sức công phá khủng khiếp phá hủy cả vọng gác!

Trương Chính bò dậy từ mặt đất, hần may mắn không ở trong phạm vi vụ nổ, nhưng vẫn bị chấn động văng ra xa.

Mất đồ ngẫu, lúc này Trương Chính đã hiểu đó là thứ gì. Nhìn pháo hỏa đang được nạp thêm thuốc nổ, Trương Chính biết rõ Hoa Kinh thành không thể nào giữ được nữa.

Hay là nhân lúc này mở cổng thành cho Lý Long dẫn kỵ binh xông ra phá hủy loại vũ khí này?

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu đã bị dập tắt, nếu lúc này mở cổng thành đánh một trận sống mái, binh lực địch đông gấp mấy lần, vẫn không thể nào thắng được.

Nhưng đối phương có loại vũ khí này, căn bản không thể nào thủ thành, trước mắt chỉ có thể...

“Tất cả rút khỏi tường thành!”

Trương Chính hét lớn, túm lấy một tên lính truyền tin: “Người mau chóng đến thông báo cho Binh bộ Thượng thư Lý Kế Minh và Tể tướng Trần Khải, nói cho bọn họ biết Hoa Kinh thành không giữ được nữa!”

“Ta và Lý Long tướng quân sẽ tập trung binh lực câu giờ cho bọn họ hộ tống Thái tử điện hạ và Diệp Hồng Tuyết, Diệp đại nhân chạy trốn!”

“Nhớ kỹ, bất luận thế nào cũng phải để cho Thái tử điện hạ và Diệp đại nhân chạy thoát!”

Nói xong, Trương Chính lao xuống thành với tốc độ nhanh nhất, lệnh cho phó tướng tập trung quân đội. Tiếng nổ kinh thiên động địa vừa rồi cũng đã kinh động đến Lý Long đang đóng quân trong thành.

Hần phi ngựa chạy đến, nhìn thấy Trương Chính có vẻ chật vật, không khỏi giật mình: “Chuyện gì vậy?”

“Không cần nhiều lời, Hoa Kinh thành không giữ được nữa, người lập tức dẫn theo một vạn quân Thanh Long quân đến hoàng cung, nhất định phải bảo vệ Cảnh quốc Thái tử chạy thoát, còn có Diệp đại nhân! Đó là phu nhân của Quốc sư! Tuyệt đối không thể để nàng ấy xảy ra chuyện gì!”

“Ta sẽ dẫn các tướng sĩ còn lại trấn thủ tuyến đầu bên ngoài thành, cố gắng câu giờ cho các người, nhanh lên!”

Ánh mắt Lý Long trở nên nghiêm trọng, không chút do dự, hần lập tức tập hợp một vạn quân, phi ngựa thẳng tiến đến hoàng cung.

Chẳng bao lâu sau, lính truyền tin và Lý Long gần như đồng thời đến hoàng cung.

Suốt khoảng thời gian này, các quan văn võ bá quan gần như dành phần lớn thời gian ở trong hoàng cung.

Sau khi nhận được tin tức từ lính truyền tin, Binh bộ Thượng thư Lý Kế Minh và Tể tướng Trần Khải lập tức đưa ra quyết định.

“Lý tướng quân, người dẫn người ở cổng hoàng cung chờ đợi, tuyệt đối không được để lộ tin tức.”

Trần Khải xoay người đi vào hoàng cung, nếu lúc này tin tức bị lộ ra ngoài, gây ra hỗn loạn thì hỏng bét.

Hoa Kinh thành rộng lớn, dân chúng vô số, hơn nữa một khi biết được thành sắp bị thất thủ, không biết các quan văn võ bá quan sẽ có phản ứng gì.

Nhanh chóng đến hoàng cung, Trần Khải tìm thấy Ngô Quan Hải đang nghị sự cùng mọi người.

Nhìn thấy Trần Khải, Ngô Quan Hải hơi sửng sốt, như đã đoán trước được điều gì, nhẹ giọng nói: “Mọi người tạm thời chờ một chút, Ta có việc cần bàn bạc với Tể tướng, Diệp đại nhân, nàng cũng cùng đến đây.”

Diệp Hồng Tuyết cau mày, đi theo Ngô Quan Hải ra khỏi chính điện.

Ba người rời khỏi chính điện, Ngô Quan Hải hít sâu một hơi, nhìn Tể tướng: “Trần Tể tướng, có phải phía trước...”

“Trương tướng quân cho người đến báo, thành không giữ được nữa, không biết quân địch lúc nào sẽ đánh vào, điện hạ và Diệp đại nhân mau chóng rời khỏi đây.”

“Lý tướng quân đã bố trí một vạn quân ở ngoài hoàng cung, một khi thành bị phá, lão thần sẽ đề Lý tướng quân dẫn người hộ tống điện hạ và Diệp đại nhân chạy thoát, thu hút sự chú ý của quân địch.”

Một khi thành bị phá, Thái tử Ngô Quan Hải chắc chắn sẽ là mục tiêu ám sát của quân địch, nhất định phải bảo vệ hẩn, Cảnh quốc mới còn hy vọng!

Ngô Quan Hải siết chặt nắm đấm, không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy.

Chương 624 - Con cháu nhà họ Ngô

Kể từ khi nước Cảnh khai quốc đến nay, trải qua vô số gian nan, đây là lần đầu tiên sắp bị người ta đánh chiếm kinh đô.

Trần Khải lo lắng Thái tử điện hạ nghĩ quẩn, muốn tuấn quốc, như vậy thì hỏng hết.

Lão nhân vội vàng khuyên nhủ: “Điện hạ, thắng bại nhất thời không nói lên điều gì, chỉ cần ngài còn sống, nước Cảnh vẫn còn! Ngài hiểu chứ?”

Lý Kế Minh cũng nói: “Đúng vậy! Chỉ cần điện hạ còn ở đây là đủ rồi, chúng ta còn có Quốc sư!”

Ngô Quan Hải hít sâu một hơi, gạt đầu: “Ta biết nặng nhẹ, các vị yên tâm.”

Lúc này Ngô Thiên Hồ đột nhiên xuất hiện, vị Võ Vương này trầm mặt nói: “Không còn nhiều thời gian nữa.”

“Nhờ Vương gia bảo vệ điện hạ và Diệp đại nhân rời đi.” Trần Khải bình tĩnh nói.

Ngô Thiên Hồ nhíu mày: “Vậy còn các người?”

Trần Khải cười sảng khoái: “Là tể tướng nước Cảnh, nay kinh đô sắp thất thủ, ta, Trần Khải, nguyện lấy thân mình bảo vệ đất nước!”

“Làm phiên Vương gia rồi.”

Lý Kế Minh cúi người hành lễ rồi xoay người rời đi.

Ngày hôm đó, Hoa Kinh thành bị phá, mười mấy vạn dân chúng trở thành nạn dân.

Văn võ bá quan nước Cảnh do tể tướng Trần Khải dẫn đầu chống cự liên quân Chu - Tề, trong triều hai trăm ba mươi sáu người, không một ai đầu hàng địch.

Tất cả đều tử trận!

...

Tiếng nổ không ngừng vang lên, đánh cho cả bức tường thành tan nát.

Ngoại thành kinh đô.

Dưới trướng Trương Chính chỉ còn chưa đầy ba vạn người, quân thủ thành trong Hoa Kinh tổng cộng cũng chỉ còn khoảng sáu vạn, sau nhiều ngày công thủ đã tử trận không ít, chỉ còn lại bọn họ.

Lúc này, mọi người đều nghiêm nghị, sẵn sàng nghênh địch.

Trương Chính cười ngửa, giọng nói hùng hồn: “Huynh đệ, Quốc sư đã giao nơi này cho chúng ta, vậy chỉ cần chúng ta còn một hơi thở, cũng phải liều chết ngăn cản quân địch!”

“Chúng ta tuân lệnh!”

Mọi người đồng thanh hô, lúc này có hai người từ phía sau đi thẳng đến phía trước, đứng ngang hàng với Trương Chính.

Một người đeo đao bên hông, một người đeo trường kiếm sau lưng, chính là hai vị cao thủ tam phẩm hạ tầng được hoàng thất nước Cảnh nuôi dưỡng.

Tiếp đó, một người mặc hoàng bào, trên áo thêu hình con mãnh, là một thanh niên chừng hai mươi tuổi.

Ngô Thính Phong con trai thứ hai của Ngô Như Long.

Thanh niên tay cầm song chùy cũng xuất hiện ở phía trước, một vị cao thủ nhũ mào: “Nhị điện hạ.”

“Suyt!”

Ngô Thính Phong giơ một ngón tay lên, nhướn mày nhìn Trương Chính cười nói: “Nhiều anh hùng nước Càn như vậy, vì nước Cảnh chúng ta mà tử chiến. Con cháu nhà họ Ngô chúng ta sao có thể không có ai chết chứ? Nước Cảnh có đại ca là đủ rồi.”

Có tiếng cười đùa vang lên: “Nhị ca, huynh thật không có nghĩa khí, nói là cùng nhau chạy trốn, vậy mà lại lén lút đến đây!”

Trương Chính nhìn sang, liền thấy một công tử bột vai vác cây thương hoa, bên hông đeo một bầu rượu cười hì hì đi tới.

Thanh niên giống như một công tử nhà giàu ăn chơi trác táng, cuối cùng đi đến phía trước đứng lại, tháo bầu rượu bên hông uống một ngụm.

Ngô Tế Vũ ,con trai thứ ba Ngô Như Long.

Trên mặt Ngô Thính Phong hiện lên vẻ tức giận: “Tam đệ, người!”

Lời còn chưa dứt, liền có người lạnh lùng nói: “Tam ca, cho ta uống một ngụm rượu.”

Một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi tay trái cầm một thanh bảo kiếm vỏ đỏ tươi, thân sắc lạnh lùng, chỉ nhìn chăm chăm vào bầu rượu trên tay tam ca mình.

Tứ hoàng tử nước Cảnh, Ngô Thanh Tuyết.

Ngô Tế Vũ cười ha hả ném bầu rượu cho tứ đệ: “Tốt tốt, tình cảnh hôm nay, đệ quả thực có thể uống một ngụm rượu rồi!”

“Tam đệ, tứ đệ!” Ngô Thính Phong tức giận đến mức ruột gan sôi trào.

Ngô Thanh Tuyết không để ý tới, chỉ uống rượu, Ngô Tế Vũ cười hì hì nói: “Được rồi, chính huynh cũng đã nói rồi, nước Cảnh có đại ca ở đây là đủ rồi, nhà sắp bị người ta phá rồi, chẳng lẽ không cho con cháu nhà họ Ngô chúng ta ra tay sao? Lão tứ uống ít thôi, chừa cho ta một ngụm!”

Bốn người con trai của Ngô Như Long, Quan Hải, Thính Phong, Tế Vũ, Thanh Tuyết, lúc này ngoại trừ Ngô Quan Hải ra, tất cả đều có mặt!

Khác với những quốc gia khác coi trọng hoàng tử như bảo bối mà bảo vệ.

Con cháu hoàng thất nước Cảnh, bất kể nam nữ, nam nhi sau mười lăm tuổi, nữ nhi sau mười sáu tuổi đều phải ra ngoài bốn ba năm, chu du giang hồ.

Trong khoảng thời gian này không được để lộ thân phận của mình.

Nếu chết ở giang hồ, tự nhiên sẽ có người báo thù.

Sau đó muốn tiếp tục lang bạt giang hồ, hay là trở về kinh đô làm một vị công chúa hoặc vương gia tôn quý đều tùy ý.

Điều thú vị là, từ khi nhà họ Ngô khai quốc đến nay, người bằng lòng ở kinh đô làm con cháu hoàng tộc thật sự không nhiều.

Tám chín phần mười đều giống như Ngô Thiên Hồ, quanh năm bốn ba giang hồ.

Ba người Ngô Thính Phong trước đây cũng vậy, dù sao ngôi vị Thái tử đừng hòng nghĩ tới, đó là của Ngô Quan Hải.

Ba người bọn họ cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tranh giành, nhưng khi quốc gia lâm nguy, thân là con cháu nhà họ Ngô, hoàng tộc nước Cảnh.

Bọn họ đều lựa chọn trở về, hơn nữa vào hôm nay đứng ra.

Trước đó, Ngô Quan Hải muốn ba người bọn họ cùng đi, ba người đều đồng ý, chỉ là muốn trở về chuẩn bị một chút.

Thế nhưng bây giờ tất cả đều xuất hiện ở đây.

Rõ ràng trong lòng ba người đều có chung một suy nghĩ, kinh đô sắp bị phá.

Tướng sĩ nước Càn còn ở chỗ này liệu chết chiến đấu, nhà họ Ngô nên có người chết ở đây, người đó chính là ta.

Ba huynh đệ tâm linh tương thông!

Lúc này, một đám đại thần mặc quan phục cũng xuất hiện, bất kể là văn quan hay võ tướng, lúc này trên tay đều cầm một loại vũ khí, tự giác gia nhập vào trong quân trận, không nói một lời.

Trần Khải nhìn ba người Ngô Thính Phong, không khỏi cười khò.

Ngô Thính Phong thản nhiên nói: “Trần tướng, đại bá hửn là đã đưa đại ca ra khỏi thành rồi chứ?”

“Bẩm Nhị điện hạ, đã rời đi rồi.” Trần Khải cung kính nói.

Ngô Thính Phong thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt.”

Trần Khải nhìn về phía trước, âm trầm nói: “Chỉ là như vậy, sau này bên cạnh Thái tử điện hạ sẽ không còn bao nhiêu người nữa.”

Ngô Thanh Tuyết nhỏ tuổi nhất ném bầu rượu cho tam ca, giọng nói bớt đi vài phần lạnh lùng.

“Chúng ta chết thì thôi, nhưng đại ca sau này sẽ rất vất vả.”

Có đôi khi, người sống sót lại phải gánh vác nhiều hơn.

Ngô Tế Vũ cười tủm tỉm nói: “Ai bảo huynh ấy là Thái tử chứ?”

Nếu Ngô Quan Hải không phải Thái tử, lúc này người đầu tiên đứng đây nhất định là hắn.

“Àm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, ngay sau đó mọi người nghe thấy tiếng hô ‘giết’, dường như binh mã Chu - Tề sắp vào thành rồi.

Ngô Thính Phong nhìn Trương Chính, cung kính nói: “Có thể cùng Trương tướng quân kề vai chiến đấu, Thính Phong tam sinh hữu hạnh.”

Trương Chính khẽ cười nói: “Trương mỗ cũng vậy.”

Khi tên địch đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt, Trương Chính giơ cao trường đao trong tay: “Toàn quân nghe lệnh! Nghênh địch!”

Vô số người đồng thanh hô: “Tuân lệnh!”

...

Ngày hôm đó, đại tướng nước Càn, Thông Châu Châu mục Trương Chính tử trận tại Hoa Kinh thành.

Nhị hoàng tử nước Cảnh Ngô Thính Phong chém giết hơn trăm tên địch, trở thành hoàng tộc nước Cảnh đầu tiên tử trận.

Tam hoàng tử Ngô Tế Vũ xông vào chỗ đông người cướp lại thi thể huynh trưởng, trúng mười bảy đao vẫn chiến đấu không lùi bước, lúc tử trận vẫn ngẩng cao đầu!

Tứ hoàng tử Ngô Thanh Tuyết dùng kiếm bảo vệ thi thể của hai vị ca ca, cho đến khi kiếm gãy, kiệt sức mà chết.

Liên quân Chu - Tề công phá Hoa Kinh thành, lại bị chặn đánh dữ dội ở ngoại thành, tử trận hơn sáu vạn người mới tiêu diệt được đội quân kháng cự cuối cùng này.

Chương 625 - Phần Nộ

Hai con chiến mã xuất hiện trước kinh thành nước Cảnh. Hoa Kinh, nơi từng yên bình, giờ đây hỗn loạn, dân chúng chạy trốn khắp nơi.

Gia quyến của một số quan lại, biết phu quân mình đã chọn hy sinh vì nước, cuối cùng cũng chọn đi theo.

Một số khác thì thu dọn đồ đạc chạy trốn, nhưng bị binh lính hai nước chặn lại.

Nhìn cánh cổng thành cao sừng sững, Long Hán cười lớn.

Kể từ khi thế cục tứ quốc hình thành, chưa từng có quốc gia nào bị công phá kinh đô. Vậy mà hôm nay, Long Hán, cưỡi ngựa, đã đến trước kinh thành nước Cảnh.

Dù quá trình có chút gập ghềnh, nhưng trong lòng Long Hán lại vô cùng hả hê. Bởi vì hai năm trước, nước Cảnh là quốc gia có lực lượng chiến đấu mạnh nhất trong bốn nước, thậm chí còn muốn chiếm đoạt lãnh thổ của nước Tề.

Lần này, Long Hán thân là chủ soái nước Tề, đích thân công phá Hoa Kinh, chiến công hiển hách này, sau này trong sử sách nước Tề, hai chữ Long Hán tuyệt đối sẽ được ghi nhớ bằng nét bút đậm nét nhất!

Phó tướng cũng phấn khởi, đến bên cạnh Long Hán: “Nguyên soái, tiếp theo chúng ta làm gì?”

Long Hán cười khê, trong lòng khẳng định nước Cảnh đã diệt vong, phát tay nói: “Theo quy củ, cướp bóc ba ngày!”

“Đại soái anh minh!” Phó tướng cười lớn, đi truyền lệnh. Lập tức, tất cả binh lính nước Tề đều trở nên điên cuồng.

Những người tị nạn và gia quyến quan lại đang bỏ chạy trên đường trở thành mục tiêu của chúng.

Đặc biệt là những tiểu thư khuê các, ngày thường cao quý, giờ đây nhìn đâu cũng thấy những nữ tử hoảng sợ. Bọn chúng sao có thể nhìn được?

“Đại soái?”

Bên cạnh Ngũ Hùng, phó tướng Viên cũng hỏi.

Ngũ Hùng suy nghĩ một chút rồi nói: “Truyền lệnh xuống, quân ta không tham gia cướp bóc, đóng quân trong Hoa Kinh, lục soát hoàng cung nước Cảnh! Kẻ nào vi phạm, chém!”

Phó tướng Viên có chút thất vọng, hiện tại Hoa Kinh khắp nơi đều là vàng bạc châu báu, nhưng quân lệnh như vậy, hẳn cũng

không thể không làm theo.

Hắn không biết rằng, chính là mệnh lệnh của Ngô Hùng ngày hôm nay đã cứu mạng bọn họ sau này.

“Ngũ huynh, sao trông có vẻ buồn bực vậy?”

Long Hán cười nói: “Lần này công phá Hoa Kinh, quý quốc là người có công lớn nhất! Hay là việc thu thập chiến lợi phẩm, cứ để nước Tề chúng ta thay mặt làm, sau này sẽ đưa cho Ngũ huynh một phần?”

Nếu không có thứ gọi là pháo hỏa tiễn của nước Chu, muốn công phá Hoa Kinh này không biết còn mất bao nhiêu công sức.

Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng Long Hán lại âm thầm đề phòng, sau này phải đề phòng nước Chu.

Nước Tề cũng đã có được công thức chế tạo thuốc súng của Tiêu Phi Vũ, hiện đang nghiên cứu, chỉ là nước Chu đã đi trước một bước.

Nhưng cũng không sao, Long Hán thâm nghĩ, nước Chu có thể chế tạo ra pháo hỏa tiễn, chẳng lẽ nước Tề ta không chế tạo được?

Trên vai đều là một cái đầu, ai kém ai chứ?

Ngũ Hùng lắc đầu: “Lòng tốt của Long huynh, ta xin ghi nhớ, chúng ta vẫn nên vào hoàng cung trước đã.”

“Vậy thì thôi.” Thấy Ngũ Hùng từ chối món hời này, Long Hán cũng vui vẻ đồng ý.

Chỉ là Long Hán không biết rằng, lúc này Ngũ Hùng đang nghĩ đến những chuyện khác. Nay đã công phá Hoa Kinh, đúng là chuyện đáng mừng.

Nhưng nếu Tiêu Phi Vũ không địch lại Triệu Khang, mà bị Triệu Khang tiêu diệt, vậy thì lúc đó phải đối mặt chính là tên biến thái kia.

Sau khi tận mắt chứng kiến pháo hỏa tiễn, trong lòng Ngũ Hùng đã có sự so sánh, rốt cuộc là đại pháo của Triệu Khang lợi hại hơn, hay pháo hỏa tiễn của nước Chu mạnh hơn.

Nhưng rất nhanh Ngũ Hùng đã có kết luận, đại pháo của Triệu Khang lợi hại hơn pháo hỏa tiễn rất nhiều.

Dù sao hắn đã từng dẫn quân đến Phi Yến quan, đích thân bị đại pháo oanh tạc!

Năm vạn người, không một ai có thể tiếp cận thành trì ba trăm bước, đều bị bắn thành tro bụi.

Ấn tượng đó thật sự quá sâu sắc.

Hai quân tiến vào hoàng cung, khắp nơi đều là cung nữ, thái giám đang bỏ chạy. Những cung nữ xinh đẹp khiến cho binh lính nước Tề nóng mắt.

Nhưng mà đừng vội.

Đã đánh vào hoàng cung rồi, còn có những thứ tốt hơn.

Ví dụ như trong truyền thuyết, Ngô Như Long, vị hoàng đế được mệnh danh là Võ Đế, có hậu cung ba nghìn giai lệ?

Lần này, chúng ta cũng có thể nếm thử hương vị của phi tần hoàng đế, hơn nữa còn là nữ nhân của Võ Đế.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy kích thích!

Nhưng rất nhanh, những binh lính có suy nghĩ như vậy đã ngó người ra.

Bởi vì hoàng cung rộng lớn, ngoài cung nữ, thái giám, lại không thấy một phi tần nào.

Chỉ có xác chết!

Nhìn những thi thể nữ nhân nằm la liệt khắp nơi, Long Hán chắc lưỡi: “Ra tay thật tàn nhẫn, không biết là ai làm.”

Ngũ Hùng thần nhiên nói: “Có thể làm ra chuyện như vậy, chắc chắn là kẻ tâm cực tàn nhẫn. Có lẽ là cao thủ nào đó trong hoàng cung gây ra.”

Dù sao hoàng thành đã bị phá, kết cục đang chờ đợi những nữ nhân này có thể nói là sống không bằng chết.

Đại quân bắt đầu lục soát hoàng cung, mãi cho đến hoàng hôn, mọi người mới đến báo cáo với Ngũ Hùng và Long Hán.

“Không tìm thấy tung tích của Cảnh đế và Thái tử nước Cảnh.”

Long Hán hiểu ra: “Chắc là thấy tình hình không ổn nên đã chạy trốn trước khi thành bị phá, chuyện này hơi rắc rối, Ngũ huynh nghĩ sao?”

“Trước đó nghe nói có một đội quân chạy trốn từ Bắc thành, có khả năng Cảnh đế và Thái tử nước Cảnh ở trong đó?”

Ngũ Hùng ừ một tiếng: “Rất có khả năng đó, cho nên lúc nhận được tin tức, ta đã phái người đuổi theo. Đuổi kịp thì tốt, đuổi không kịp cũng không sao.”

“Cũng phải. Trịnh Thiên, người đi xuống, phái đại quân truy sát đội quân đó!”

Long Hán đồng ý với lời nói của Ngũ Hùng, hiện tại đại quân nước Cảnh đã bị tiêu diệt gần hết, quan lại trong triều cũng chết gần hết, cho dù hoàng đế và thái tử có chạy thoát thì đã sao?

Chỉ cần Tiêu Phi Vũ ở tiền tuyến không xảy ra vấn đề gì, như vậy nước Cảnh coi như diệt vong.

Chỉ là Long Hán không ngờ rằng, nơi không nên xảy ra vấn đề nhất, lại chính là nơi xảy ra vấn đề lớn!

Sau khi nước Tề và nước Chu liên thủ công phá Hoa Kinh, Long Hán cho phép binh lính đốt phá cướp bóc trong thành suốt ba ngày, không chỉ cướp bóc vô số vàng bạc châu báu, mà còn hãm hiếp vô số nữ tử nước Cảnh.

Tuy nhiên, ngay khi chúng đang hưởng thụ, chuẩn bị phái người dò hỏi tình hình bên phía Tiêu Phi Vũ, thì Triệu Khang đã dẫn đại quân quay trở lại.

Nghe Tôn Phương báo cáo, Triệu Khang, người đang băng bó vết thương, hai mắt đỏ ngầu.

Hai tướng lĩnh nước Cảnh, Hoa Phong Viễn và Cao Viễn, càng tức giận đến mức toàn thân run rẩy!

Vội vàng chạy về, không ngờ vẫn đến muộn!

Hoa Kinh đã bị phá, vậy dân chúng trong thành, quan lại, thậm chí là Thái tử điện hạ!

Nghĩ đến đây, Cao Viễn quỳ phịch xuống trước mặt Triệu Khang: “Quốc sư! Xin người hãy báo thù cho nước Cảnh!”

Hoa Phong Viễn cũng quỳ xuống, trên mặt đầy nước mắt:
“Xin Triệu vương gia báo thù cho nước Cảnh!”

Siết chặt nắm tay, Triệu Khang nhìn hai người: “Đứng lên!
Chuyện báo thù này, đương nhiên phải làm! Chu Long!”

“Mặt tướng có mặt!” Chu Long bước ra với vẻ mặt đầy sát khí.

Triệu Khang: “Truyền lệnh toàn quân, nhanh chóng tiến về
Hoa Kinh! Đại pháo xếp hàng phía trước! Ta muốn quân địch
trong Hoa Kinh chết không có chỗ chôn!”

“Tuân mệnh!”

Hoa Phong Viễn và Cao Viễn lau nước mắt đứng dậy. Nhìn
thấy vẻ mặt đau buồn của hai người, Triệu Khang hít sâu một
hơi: “Đừng đau buồn, chỉ cần ta còn sống, nước Cảnh sẽ
không diệt vong!”

Chương 626 - Một phát đại bác dạy làm người

Lần này, Triệu Khang thật sự nổi giận. Hắn tốn bao tâm sức,
từng bước sắp xếp, cuối cùng dẫn nước sông Phấn Dương phá
tan đại quân Tiêu Phi Vũ.

Mục đích chính là tiết kiệm binh lực để chi viện cho Hoa
Kinh, nhưng không ngờ, dù hắn đã ra sức hành quân nhanh
nhất có thể.

Nhưng vẫn là chậm một bước!

Cảnh quốc là nơi hắn từng sinh sống một thời gian dài, tự
nhiên có tình cảm sâu nặng.

Giờ đây, nghe tin Hoa Kinh thất thủ, liên quân Tề - Chu tàn sát
bách tính, hắn làm sao có thể nhẫn nhịn cho được!

Điều khiến Triệu Khang lo lắng hơn chính là Ngô Quan Hải,
Diệp Hồng Tuyết, Ngô Thiên Hổ... những người đó hiện giờ
ra sao?

Là đã chạy thoát hay là...

Nếu như chưa chạy thoát, với tính cách của bọn họ, Triệu Khang thật sự không dám tưởng tượng!

Lập tức, Triệu Khang không thể ngồi yên, hạ lệnh cấp tốc hành quân.

Tôn Phương sau khi đánh sập đê Phấn Dương liền chạy về Hoa Kinh chi viện, vì vậy hắn là người đến đầu tiên.

Chỉ là khi hắn đến nơi, Hoa Kinh đã bị công phá, đại quân Chu quốc đóng giữ thành trì, hắn chỉ có vồn vện hai vạn người cũng không làm được gì, vì vậy chỉ có thể lui về chờ Triệu Khang.

Hai ngày sau.

Đại quân của Triệu Khang rút cuộc cũng đến gần Hoa Kinh, sáu vạn quân mã do Vu Thành Công thống lĩnh cũng đã chạy đến, nghe tin Hoa Kinh thất thủ, lửa giận của Vu Thành Công cũng không kém gì Triệu Khang.

Ba đường quân hợp lại một chỗ, dưới trướng Triệu Khang trong nháy mắt xuất hiện hơn mười vạn đại quân.

Ba mươi khẩu hỏa pháo được đặt ở vị trí đầu tiên trong đội hình.

Tất cả đạn pháo đều được mang ra!

Thám báo của Chu quốc và Tề quốc cũng sớm phát hiện ra đội quân này, vội vàng chạy về bẩm báo.

Nghe nói có hơn mười vạn đại quân xuất hiện, cả Ngũ Hùng và Long Hán đều giật mình.

Vội vàng đích thân đến xem xét, khi nhìn thấy lá cờ soái “Triệu” được dựng lên trong quân trận.

Trái tim Ngũ Hùng bỗng nhiên giật thót, thâm nghĩ không ổn: “Quả nhiên là Triệu Khang đã đến, chẳng lẽ Tiêu Phi Vũ...”

Long Hán cũng có chút hoảng hốt, thật sự là trước đây đã bị Triệu Khang đánh cho sợ hãi, liên tục kêu lên không thể nào.

“Bốn mươi vạn đại quân của Tiêu Phi Vũ, cho dù Triệu Khang đánh thắng hắn, làm sao có thể còn sót lại nhiều binh mã như vậy!”

Bọn họ trước khi đánh Hoa Kinh đã tổn thất không nhỏ, nếu không phải Chu quốc đưa tới Phích Lô xa e rằng lúc này vẫn còn đang ở ngoài Hoa Kinh.

Tuy nhiên, sau khi vào thành, bọn họ lại giao tranh ác liệt với Trương Chính, thương vong nặng nề.

Lúc này, binh lực hai quân cộng lại cũng chỉ tương đương với Triệu Khang, nếu như giao chiến, kết quả ra sao thật sự rất khó nói!

Pháo binh tiến lên, cho đến khi cách Hoa Kinh năm trăm bước, nhìn thành trì bị thuốc súng tàn phá, Triệu Khang mới hiểu được Ngũ Hùng bọn họ đã dùng thủ đoạn gì để công phá Hoa Kinh.

Hiện tại hắn còn ba mươi khẩu hỏa pháo, đủ để san bằng tường thành!

“Kêu bọn họ ra hàng, nếu không sau khi phá thành sẽ không tha một ai.”

Triệu Khang thân nhiên nói.

Hoa Phong Viễn thúc ngựa ra ngoài, đến dưới thành, nhìn Hoa Kinh vốn là đế đô của Cảnh quốc, lúc này trên tường thành đổ nát lại tràn ngập quân địch.

Trong lòng Hoa Phong Viễn vô cùng căm phẫn: “Quân thủ thành nghe rõ! Lập tức ra khỏi thành đầu hàng, nếu không sau khi phá thành sẽ không tha một ai!”

Nghe được tiếng của Hoa Phong Viễn, Long Hán lập tức nổi giận: “Thật là ngông cuồng! Ngũ huynh, huynh xem chúng ta có nên cho bọn chúng một bài học hay không? Chúng ta có phích lô xa, cần gì phải sợ hắn!”

Trước đây, Long Hán hỏi Ngũ Hùng, phần lớn là đang thăm dò vị chủ soái Chu quốc này.

Nhưng hiện tại, hắn thật lòng muốn hỏi ý kiến của Ngũ Hùng, bởi vì thứ nhất, muốn đối phó với Triệu Khang, Long Hán chỉ nghĩ đến việc dựa vào phích lô xa.

Thứ hai, hiện tại Tề quốc chỉ còn lại năm, sáu vạn quân mã, nếu Ngũ Hùng không muốn giao chiến, chỉ bằng hắn đối mặt với đại quân của Triệu Khang, vậy thật sự có chút khó khăn.

Hắn cố ý nói ra phích lời xa, cũng là đang kích tướng Ngũ Hùng.

Chỉ là Ngũ Hùng nhìn những khẩu hỏa pháo được đặt ở phía trước quân trận, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Lúc này, nghe được lời nói của Long Hán, nhất thời rơi vào do dự, phó tướng Viên bên cạnh nhìn ra sự đấu tranh nội tâm của Vũ Hùng, cũng tự cho rằng có phích lời xa thì không cần phải sợ Triệu Khang.

Vì vậy, liền tiến lên nhỏ giọng nói: “Đại soái, bệ hạ đã hạ tử lệnh, hiện tại chúng ta đã đánh hạ Hoa Kinh, chẳng lẽ chỉ vì một câu nói của Triệu Khang mà bỏ thành mà đi sao?”

“Vậy chẳng phải là những năm qua chúng ta chinh chiến đều trở thành trò cười sao?”

Lời nói của phó tướng Viên đã nhắc nhở Ngũ Hùng, quả thực lúc này đã đánh hạ Cảnh quốc, chỉ cần đánh bại Triệu Khang, Cảnh quốc sẽ hoàn toàn thuộc về bọn họ.

Cho dù không phải vì những điều này, Lý Mộc Dịch ở trong nước cũng đã hạ hoàng lệnh.

Hắn cắn răng, Ngũ Hùng nói: “Vậy thì quyết tử chiến với Triệu Khang! Chúng ta có phích lời xa, chưa chắc đã thua hắn!”

Long Hán thở phào nhẹ nhõm, lập tức cho người tập hợp quân đội, phó tướng Viên cũng vội vàng đi chinh đón quân mã.

Nhìn Hoa Phong Viễn đang khiêu chiến, Long Hán cười lớn nói: “Cảnh quốc đã bị chúng ta tiêu diệt, các người mau chóng đầu hàng, tha cho các người khỏi chết!”

Hoa Phong Viễn lập tức tức giận, thúc ngựa trở về, thuật lại lời nói của Long Hán.

Triệu Khang cười gằn một tiếng, lập tức truyền lệnh: “Thật sự là to gan! Pháo binh, khai hỏa cho ta!”

Lý Cầu Đản ở phía trước nghe được mệnh lệnh, lập tức ra lệnh cho pháo binh khai hỏa!

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!!”

.....

Trong nháy mắt, ba mươi quả đạn pháo từ nòng pháo bay ra, oanh kích vào tường thành!

Tường thành vốn đã đổ nát trong nháy mắt bị nổ tung thành từng mảng lớn, vô số quân Chu và quân Tề trên tường thành bị ảnh hưởng.

Đá vụn, khói bụi trộn lẫn vào nhau, cùng với tiếng kêu thảm thiết của vô số người.

Ngũ Hùng trực tiếp chết lặng, ngơ ngác nhìn xung quanh, ban đầu bên cạnh hắn còn có ba, bốn trăm người, lúc này trực tiếp mất đi một nửa!

Một quả đạn pháo rơi xuống tường thành, trực tiếp oanh tạc cả người lẫn tường thành.

Đây chính là hỏa pháo của Triệu Khang sao?

Ngũ Hùng chết lặng, dùng thứ này để công thành, quả thật là quá mạnh mẽ! Mạnh hơn phích lôi xa không chỉ một chút!

Trước đây, bọn họ dùng phích lôi xa công thành, phải oanh tạc rất lâu, nào có như Triệu Khang, chỉ một loạt bắn phá đã suýt chút nữa san bằng cả tòa thành!

“Long... Long huynh, chúng ta... chúng ta rút lui đi?”

Ngũ Hùng run rẩy nói, đồng thời nhìn sang bên trái, lúc trước sau khi quyết định giao chiến với Triệu Khang, Long Hán đã rời khỏi bên cạnh hắn để đi tổ chức quân Tề.

Kết quả, khi khói bụi tan đi, Ngũ Hùng liền nhìn thấy một màn vô cùng thảm thiết, đầu của Long Hán đang lăn lộn trên mặt đất.

Xung quanh là tay, chân, thân thể đã bị nổ tung thành từng mảnh.

Phát đại bác này của Triệu Khang đã trực tiếp tiến vị chủ soái Tề quốc này lên đường!

Mẹ kiếp!

Ngũ Hùng trừng lớn hai mắt, nhìn đầu của Long Hán lăn lộn trên mặt đất, trực tiếp chửi thề.

Nói đến Long Hán này cũng thật xui xẻo, vừa rồi nếu như ở lại bên cạnh Vũ Hùng, có lẽ sẽ không sao.

Nhưng Ngũ Hùng không thể chấp nhận được, thứ nhất, người vừa rồi còn nói chuyện với mình, trong nháy mắt đã biến mất, ai mà chịu nổi chứ!

Thứ hai, nói tốt là cùng nhau đối phó với Triệu Khang, Long Hán nguoi lại tự mình chết trước, để ta một mình đối mặt với tên yêu nghiệt này sao?

“Rút quân! Rút quân! Mau rút quân!”

Khi nghe thấy tiếng pháo nổ vang lên lần nữa, vị thống soái Chu quốc oai phong lẫm liệt Ngũ Hùng liền lăn lộn bò dậy, hận không thể mọc thêm hai cái chân.

Một bên hô to rút lui, một bên chạy xuống thành.

Tên yêu nghiệt Triệu Khang này, ai muốn đối phó thì cứ việc đi!

Ta tuyệt đối sẽ không đối mặt với hắn nữa!

Một màn hài hước xuất hiện, quân Tề - Chu ban đầu còn hùng hổ dọa người, sau khi bị Triệu Khang nã hai phát đại bác liền đại bại, Ngũ Hùng bị một phát đại bác dạy cho làm người, chạy trời chết, phía sau còn có vô số binh lính Chu quốc và quân Tề như rắn mất đầu.

Chương 627 - Cảnh tượng tan hoang

“Bẩm báo Triệu soái, địch quân từ Bắc môn cuống cuống chạy trốn, đã phá vỡ vòng vây, quân ta không kịp chặn lại.”

Về mặt Vu Thành Công có chút hổ thẹn, Triệu Khang trước đó đã có bố trí, đề phòng địch quân đào tẩu, cho nên để Vu Thành Công dẫn quân phong tỏa các cửa thành khác.

“Không sao, ai ngờ đám người này lại chạy nhanh như vậy.”
Giọng Triệu Khang có chút bất đắc dĩ.

Ban đầu theo dự đoán của hắn, sau khi oanh tạc cửa chính tạo thành lỗ hổng, tinh thần quân đội của Ngũ Hùng nhất định sẽ dao động.

Lúc này Chu Long, Hoa Phong Viễn dẫn đại quân xông lên, nhất định có thể một lần đánh tan địch quân.

Nhưng ai ngờ mới bắn được hai phát pháo, Ngũ Hùng đã dẫn người chạy trốn, từ bỏ Hoa Kinh thành vừa mới chiếm được.

Đây là điều Triệu Khang không ngờ tới.

Cũng chính vì Ngũ Hùng chạy nhanh, tập trung một lượng lớn binh lực từ Bắc môn xông ra, cho nên mới có thể thoát khỏi vòng vây của đại quân Vu Thành Công.

Nếu thật sự giao chiến với Triệu Khang, đến lúc đại bại, e rằng không chạy thoát được.

Tuy Ngũ Hùng mang theo thuộc hạ xông ra ngoài, nhưng đáng thương là chỉ có khoảng năm vạn người theo hắn ta thoát khỏi vòng vây.

Số còn lại đều bị quân đội của Triệu Khang chặn lại, trong đó phần lớn là quân Tề quốc.

Không còn cách nào khác, chủ soái bị một phát pháo bắn chết, bọn họ lập tức trở nên rối loạn, vừa nghe Ngũ Hùng nói rút lui liền theo sau chạy trốn.

Nhưng không có người dẫn đầu, cho dù chạy trốn cũng có chút khó khăn, hoàn toàn không có trật tự, không phải là để cho người của Triệu Khang chặn lại sao?

Thậm chí ngay cả ý nghĩ liều chết chiến đấu cũng không có, có quân Tề trực tiếp ném vũ khí, vừa nói đầu hàng vừa ôm đầu ngồi xổm xuống.

Trận chiến này mới vừa bắt đầu đã kết thúc, một lần bắt sống được sáu bảy vạn người!

Hoa Phong Viễn, Cao Uyên... các tướng lĩnh Cảnh quốc đều phần nộ, nhìn những tên địch quân đầu hàng kia, hai mắt bọn họ đỏ ngầu muốn báo thù, nhưng chủ soái Triệu Khang không có ra lệnh.

Bọn họ cũng không dám làm ra hành động giết tù binh.

Lại một lần nữa chiếm lại Hoa Kinh thành, Triệu Khang đi vào trong thành, dọc đường nhìn thấy cảnh tượng tan hoang, thật sự là thảm không nổi nhìn.

Bên đường khắp nơi có thể thấy nữ tử Cảnh quốc sau khi bị quân Tề làm nhục, vì không chịu nổi nhục nhã mà đập đầu vào tường tự sát.

Còn có nam nhi Cảnh quốc anh dũng chống trả rồi bị quân Tề chém giết.

Hoa Phong Viên không biết nhìn thấy gì, nước mắt bỗng chốc tuôn rơi, lao đến trước thi thể một nữ tử, ôm chặt vào trong ngực.

Triệu Khang nghiêng đầu sang chỗ khác, một binh sĩ Thân Vũ quân bị phần vô cùng: “Là phu nhân của tướng quân!”

Trong nháy mắt, không ít binh sĩ Cảnh quốc đều nghĩ đến điều gì đó, lửa giận trong lòng họ bùng cháy.

Có người thành tâm cầu nguyện nhìn thi thể trên đường cái, cầu nguyện đừng có người nhà của mình.

Phía trước đột nhiên xông ra một đám dân thường, nhìn thấy binh lính mặc quân phục Cảnh quốc, từng cái một đều kích động chạy tới.

“Là quân đội Cảnh quốc chúng ta!”

“Bọn họ đánh trở lại rồi!”

Nam tử chạy đầu tiên nhìn đám người Triệu Khang, hình như có chút không dám tin tưởng, giọng nói thê lương, môi run rẩy: “Là... Là quân Cảnh sao?”

Triệu Khang nhất thời cảm thấy mũi có chút chua xót, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không ngờ địch quân phá thành sau lại hung bạo như vậy, phạm tội ác tày trời như thế!

Hít một hơi thật sâu, Triệu Khang thu lại tâm tình xoay người, gật đầu với nam tử: “Đúng vậy, Cảnh quốc chưa diệt vong, chúng ta đánh trở lại rồi, chúng ta thắng rồi!”

“Thắng rồi... Thắng rồi...”

Lão nhân gia liên tục lặp lại lời Triệu Khang nói, sau đó từng người, từng người gào khóc thảm thiết.

“Chu Long!”

“Đại soái!” Chu Long tiến lên.

Triệu Khang lạnh lùng nói: “Dẫn người của chúng ta an ủi bá tính, canh giữ đám khốn kiếp đó cẩn thận!”

Chu Long gật đầu, dẫn theo đại quân Càn quốc đi áp giải tù binh.

Hiện tại tuy rằng đã thắng, nhưng Hoa Phong Viễn và Cao Uyên, quân Cảnh quốc dưới trướng đều đang chìm trong bi phần.

Binh lính hoảng hốt đi trên đường phố, mong muốn biết được người nhà của mình có bình an hay không.

Có người nhìn thấy thi thể người thân của mình, liền gào khóc thảm thiết ngay trên đường.

Triệu Khang cũng mong muốn biết được tung tích của Diệp Hồng Tuyết, nhưng hắn không thể, hắn còn phải chủ trì đại cục.

Mãi cho đến lúc hoàng hôn, mặt trời lặn về tây, ánh tà dương như máu chiếu rọi khắp mặt đất đầy tàn tích.

Tôn Phương vẽ mặt trầm trọng báo cáo cho Triệu Khang.

“Sau khi thành bị phá, văn võ bá quan trong triều Cảnh quốc đều tử trận, bởi vì chủ soái Tề quốc Long Hán hạ lệnh cướp bóc.”

“Quân Tề sau khi phá thành liền bắt đầu đốt nhà cướp của, cưỡng hiếp phụ nữ, phạm là kẻ nào chống cự đều bị giết chết, trong thành lão nhân không kịp chạy trốn đều bị hãm hại, thương vong khó có thể thống kê.”

“Đặc biệt là nữ nhân của những gia đình quan lại và thương gia giàu có, đám người này quả thực không phải người!”

Tôn Phương nói đến đây liền mắng một câu, thời gian dài cùng quân Cảnh quốc kề vai chiến đấu, Tôn Phương cùng rất nhiều tướng lĩnh Càn quốc đều có tình cảm sâu đậm với những người đồng đội Cảnh quốc này.

Nhìn thấy cảnh tượng thê thảm như vậy, có chút cảm động thân thụ.

Điêu ca đi tới gọi một tiếng lão gia, Triệu Khang nhìn qua:
“Sao vậy?”

“Cao tướng quân và Hoa tướng quân, người nhà của bọn họ đều bị giết hại, huynh đệ Cảnh quốc đều như mất hồn, hiện tại phải làm sao?”

Triệu Khang thở dài vỗ vỗ vai Điêu ca: “Cho bọn họ thêm chút thời gian, thông báo huynh đệ tăng cường cảnh giác.”

Nói xong, hắn cười ngựa đi tới Diệp phủ, cửa lớn mở to, hiển nhiên cũng bị cướp bóc.

Người canh giữ ở cửa nhìn thấy Triệu Khang lập tức kích động vô cùng chạy tới: “Triệu vương gia!”

“Lưu quản gia!”

Triệu Khang nhận ra đối phương, chính là quản gia của Diệp Hồng Tuyết, vội vàng xuống ngựa lo lắng hỏi: “Lưu quản gia, người có biết tung tích của Hồng Tuyết không?”

Lưu quản gia kích động nắm lấy tay Triệu Khang: “Triệu vương gia, tiểu nhân nghe nói Diệp đại nhân bọn họ hình như đã rời đi trước khi thành bị phá. Ngài rút cục đã dẫn quân đánh trở lại! Những ngày này chúng ta sống không bằng chết a!”

Nghe nói Diệp Hồng Tuyết có khả năng đã rời đi, Triệu Khang yên lòng, an ủi Lưu quản gia: “Không sao rồi, địch nhân đều bị chúng ta đánh đuổi rồi.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Lưu quản gia vui mừng gật đầu lia lịa.

Tiếp đó Triệu Khang lại đi hoàng cung một chuyến.

Trong cung còn có cung nữ và thái giám sống sót, những ngày này kim ngân châu báu bị quân Tề cướp bóc đều được chất đống ở cửa thành, chuẩn bị cho việc mang đi sau này.

Một thái giám nhận ra Triệu Khang, vội vàng chạy tới: “Triệu vương gia là ngài sao?”

“Là ta.” Triệu Khang gật đầu.

Thái giám vội vàng kêu lên trời phù hộ, Triệu Khang hỏi: “Trong cung hiện tại còn bao nhiêu người?”

Thái giám bị thương nói: “Đám súc sinh kia sau khi phá thành liền xông vào hoàng cung giết không ít người, tiểu nhân bất đắc dĩ chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của bọn chúng, ngoại trừ những người bị bọn chúng giết chết, trong cung còn có không ít cung nữ thái giám.”

Triệu Khang đè nén lửa giận trong lòng: “Người đi gọi bọn họ đều đến đây tập kết, ta ở đây đợi bọn họ.”

“Được! Tiểu nhân đi ngay, tiểu nhân đi ngay!” Thái giám vui mừng chạy đi thông báo cho mọi người.

Trời tối hẳn, tất cả mọi người đã tập trung đông đủ.

Chương 628 - Hố

Nhìn thấy Triệu Khang, tất cả mọi người đều kích động như nhìn thấy vị cứu tinh, những ngày qua sống trong lo lắng sợ hãi.

Lúc này nhìn thấy Triệu Khang, nhìn thấy xung quanh những người lính Đại Càn cầm đuốc, cuối cùng cũng có thể yên tâm.

Triệu Khang nhìn về phía một lão thái giám, mơ hồ nhớ đối phương hình như là tổng quản của một trong mười hai giám trong cung.

“Người là Lý công công phải không?”

Lão thái giám kích động gật đầu lia lịa: “Lão nô Lý An bái kiến Triệu vương gia!”

Triệu Khang nhìn thoáng qua hỏi: “Lý công công, tiếp theo phiên người thống kê lại số người trong cung. Quân địch đã bị chúng ta đánh bại, mau chóng khôi phục lại mọi việc trong cung!”

Lý công công lập tức mừng rỡ: “Lão nô tuân mệnh!”

Sau khi kích động, Lý công công nhìn Triệu Khang dè dặt nói: “Triệu vương gia, lão nô có một câu không biết có nên hỏi hay không?”

Triệu Khang gật đầu: “Công công cứ nói.”

Lý An có chút bồn chồn nói: “Triệu vương gia, ngài có biết bệ hạ... người đâu rồi không?”

Trước đó trong lúc đại chiến, bệ hạ Ngô Như Long không hề xuất hiện, trước đó bệ hạ đối ngoại tuyên bố là bế quan, nhưng Hoa Kinh thành đã bị công phá mà vẫn không thấy bóng dáng hần.

Lý An có chút khó tin.

Hiện giờ Triệu Khang bọn họ đã đánh trở lại, Ngô Như Long vẫn không thấy xuất hiện, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Ánh mắt Triệu Khang tối sầm lại, Tiêu Phi Vũ còn sống, vậy thì kết cục của Ngô Như Long tự nhiên có thể đoán được.

Ly rượu mừng của hần, chung quy là không có ai uống.

Chuyện này rốt cuộc vẫn phải nói cho người Cảnh Quốc biết, lúc này Triệu Khang gọi Điều ca tới.

“Điều ca, người đi thông báo cho Hoa tướng quân và Cao tướng quân đến đây.”

Không bao lâu sau, Hoa Phong Viễn và Cao Uyên đến, dù sao hai người cũng là người có địa vị cao, lúc này đều kìm nén nỗi đau buồn trong lòng.

“Triệu soái!”

“Triệu soái!”

Hành lễ xong, hai người đều nhìn Triệu Khang, chờ đợi mệnh lệnh.

Tuy nhiên không ngờ Triệu Khang lại lấy từ trong ngực ra một đạo thánh chỉ niêm phong màu vàng: “Di chiếu của bệ hạ, mọi người nghe rõ!”

Hoa Phong Viễn và Cao Uyên đều giật mình.

“Di chiếu!”

Triệu Khang gật đầu: “Không sai, là di chiếu, nghe cho rõ.”

Cảnh Quốc mọi người ào ào quỳ xuống, lúc này vẫn còn khó tin.

Triệu Khang mở thánh chỉ ra đọc khẽ: “Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết: Võ Lịch năm thứ 47, dị tộc man di, Tề Quốc, Chu Quốc ba quân tấn công Đại Cảnh ta, quốc gia lâm nguy, trẫm Ngô Như Long thân là hoàng đế Cảnh Quốc, con cháu nhà họ Ngô, tự mình xông pha bảo vệ đất nước.”

“Nhưng quân địch thế mạnh, khó tránh khỏi bất trắc. Trẫm Ngô Như Long đặc biệt hạ chiếu này, từ hôm nay truyền ngôi cho Thái tử Ngô Quan Hải, Thái tử đức tài vẹn toàn, lại có Quốc sư Triệu vương phụ chính, đủ sức gánh vác trọng trách.”

Cho đến khi Triệu Khang đọc xong thánh chỉ, mọi người lúc này vẫn còn có chút khó tin, Hoa Phong Viễn ngay người nói: “Triệu soái, bệ hạ thật sự...”

Triệu Khang tâm trạng nặng nề gật đầu: “Bệ hạ trước đó giả vờ bề quan, thực chất là đến Từ Châu tiêu diệt chủ soái quân địch Tiêu Phi Vũ, đáng tiếc không thành công, cuối cùng thất bại.”

Cao Uyên cúi đầu, nước mắt không kìm được tuôn rơi.

Thấy mọi người đều uể oải, Triệu Khang cũng không nói thêm gì, mãi cho đến một lúc lâu sau, hắn mới cao giọng nói: “Mọi người, hiện tại không phải lúc bị thương, bệ hạ băng hà, toàn bộ Cảnh Quốc chìm trong khói lửa chiến tranh.”

“Nhưng! Trận này chúng ta đã thắng! Các ngươi đều là những thần tử trung thành nhất của Cảnh Quốc! Hiện tại chúng ta phải làm là xây dựng lại Cảnh Quốc, nghênh đón tân đế! Còn nữa! Phải khiến cho những kẻ xâm lược chúng ta phải trả giá đắt!”

Dưới sự khích lệ của Triệu Khang, Hoa Phong Viễn và Cao Uyên dẫn đầu phấn chấn tinh thần, hai vị tướng quân đi tập hợp binh lính dưới trướng.

Lý An bắt đầu sắp xếp nhiệm vụ, chuẩn bị dọn dẹp sạch sẽ trong ngoài hoàng cung.

Mất tổng cộng năm ngày.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực của tất cả binh lính, tất cả thi thể trong Hoa Kinh thành đều được chuyển ra khỏi thành thiêu hủy chôn cất.

Tất cả vàng bạc bị quân Tề cướp bóc, Triệu Khang đều sắp xếp thỏa đáng.

Năm ngày trôi qua, mọi người đều mệt mỏi rã rời, nhưng so với vẻ sa sút trước đó, lúc này người Cảnh Quốc ít nhất cũng có thêm một phần tinh thần, bởi vì đã có hy vọng.

Hôm nay.

Ngoài Hoa Kinh thành, trên cánh đồng hoang.

Hai vị tướng quân Hoa Phong Viễn và Cao Uyên đến, liền thấy Chu Long khoanh tay đứng trước một cái hố đất lớn.

“Mọi người đang làm gì vậy?”

Cao Uyên hỏi, Chu Long quay đầu lại chào hỏi, sau đó mới nói: “Chúng ta cũng không biết, hai ngày trước Quốc sư ra lệnh cho chúng ta đào một cái hố lớn ở đây, có thể đào lớn bao nhiêu thì đào, nói là có dụng.”

“Chiến trường đều đã dọn dẹp xong xuôi, đào cái hố lớn như vậy để làm gì, chẳng lẽ là để chôn người?” Hoa Phong Viễn cười nói.

Tôn Phương cười đi tới: “Làm sao có thể, vậy phải chôn bao nhiêu người?”

Mấy người đang nói chuyện thì có người xuất hiện, quân Đại Càn áp giải gần bảy vạn tù binh đến.

Sắc mặt Hoa Phong Viễn thay đổi: “Lũ súc sinh này đến làm gì!”

Cao Uyên cũng nghiêng răng nghiêng lợi: “Thật hận không thể xông lên giết sạch bọn chúng!”

“Điều ca, chuyện gì vậy?” Chu Long lên tiếng.

Điều ca phụ trách áp giải giải đầu: “Chu tướng quân, ta cũng không biết, sáng nay lão gia bảo ta dẫn đám khốn kiếp này đến đây, đây là muốn làm gì?”

Trận chiến kết thúc, mọi người đổi với cách gọi Triệu Khang cũng trở nên tùy ý.

Chu Long im lặng: “Người còn không biết, ta biết thế nào được?”

Lý Cầu Đản: “Ê, lão gia đến rồi.”

Mọi người nhìn lại thì thấy Triệu Khang thương thế đã gần lành lặn, cưỡi ngựa đến, ánh mắt mọi người đều trở nên vô cùng nóng bỏng.

Chính người này đã dẫn dắt bọn họ đánh thắng trận này, chính người này đã kéo Cảnh Quốc đang bên bờ vực sụp đổ trở về.

Mặc dù hắn là người Đại Càn, nhưng khoảnh khắc này, Cao Uyên, Hoa Phong Viễn, Vu Thành Công và tất cả binh lính Cảnh Quốc, đều coi hắn là thống soái thực sự của Cảnh Quốc.

Triệu vương Cảnh Quốc!

Cưỡi ngựa đến bên hồ, Triệu Khang nghiêng đầu nhìn những tù binh đang hoang mang kia, hắn biết rõ việc mình làm hôm nay, sau này nhất định sẽ bị người đời phỉ nhổ.

Nếu là vị huyện lệnh Nguyên Giang trước kia, nhất định sẽ không làm ra, cũng không có gan làm ra loại chuyện như thế này.

Nhưng sau nhiều năm trôi qua, hắn sớm đã không còn là vị huyện lệnh nhỏ bé chỉ muốn an phận thủ thường, sống an nhàn sung sướng cả đời.

Có vô số người đặt ánh mắt vào hắn, hắn gánh vác hy vọng của vô số người, lại càng có vô số oan hồn vây quanh trong lòng hắn, cả địch nhân lẫn người của mình, đều có!

Tất cả những điều này đều đang thúc đẩy hắn trưởng thành!

Trở thành Quốc sư như ngày hôm nay, Triệu vương của Cảnh Quốc! Trấn quốc vương của Đại Càn!

“Điều ca.” Triệu Khang nhẹ giọng nói.

Được gọi một tiếng, Điều ca chạy chậm đến, nhưng Triệu Khang lại không để ý đến hắn mà tiếp tục nói: “Lý Cầu Đản.”

“Có!”

Cao Uyên ở bên cạnh nghe thấy có chút không đúng, Triệu Khang lúc này điểm danh liên tiếp bảy tám người.

Hắn cũng biết những người này đều là Triệu Khang mang từ huyện Nguyên Giang tới, là tâm phúc ái tướng không thể nghi

ngờ!

Điều ca bọn họ cũng có chút hoang mang, không biết lão gia gọi bọn họ làm gì.

Triệu Khang thần nhiên nói: “Trận này chúng ta đã thắng, nhưng kết quả này cần có người gánh chịu, cần có người thay những bá tánh vô tội chết thảm ở Hoa Kinh thành, bá tánh ở các nơi như Cổ Châu, Từ Châu bị tàn sát chuộc tội. Cho nên, ném hết bọn chúng xuống hố cho ta!”

Chương 629 - Triệu Nhân đồ

“Lão... Lão gia, ngài nói gì cơ?”

Triệu Khang vừa dứt lời, Điều ca đã ngơ ngàng nhìn hắn, tưởng chừng như mình vừa nghe nhầm.

Lý Cầu Đản cùng đám người cũng ngơ ngác khó hiểu.

Tứ tướng Chu Long, Vu Thành Công, Hoa Phong Viễn và Cao Uyên càng thêm kinh ngạc, nhìn Triệu Khang với ánh mắt khó tin.

Hắn muốn làm gì vậy?

Triệu Khang thần nhiên đáp: “Ta bảo các ngươi ném hết đám tù binh này xuống hố, chôn sống.”

Câu nói “chôn sống” thốt ra một cách nhẹ nhàng, như thể Triệu Khang đang nói về một chuyện cỏn con.

Tim Điều ca đập thình thịch: “Sống... Sống chôn sao?”

“Chứ không thì sao?” Triệu Khang hỏi ngược lại.

Nghe vậy, đám tù binh Tề, Chu hai nước bỗng bừng tỉnh, vội vàng cầu xin tha mạng.

Thế nhưng Triệu Khang đã quyết, há có thể thay đổi? Hắn lập tức xuống ngựa, đá một tên lính xuống hố, quát lớn: “Chôn!”

Điều ca theo bản năng tóm lấy một tên lính khác, ném thẳng xuống hố sâu.

Đám tù binh đều bị trói chặt tay, không có chút sức lực phản kháng.

Nhìn Triệu Khang cùng đám người Điêu ca ném từng tên lính xuống hố, Chu Long bỗng sức tỉnh: “Bạch Hổ quân, Huyền Vũ quân nghe lệnh!”

Quân lính Đại Càn xung quanh đồng loạt tập trung tinh thần.

Chu Long quát lớn: “Thi hành quân lệnh!”

Nói đoạn, hắn cũng gia nhập vào hàng ngũ chôn sống tù binh.

Lúc này, Vu Thành Công cũng đã hiểu ra.

Tại sao Triệu Khang lại chỉ điểm danh đám người Điêu ca? Bởi vì việc hắn đang làm, nếu lọt vào tai đám nho sĩ, chính là hành động thất đức, trái với luân thường đạo lý!

Giữa các nước hiểm khi xảy ra chuyện giết hại tù binh, trừ phi có thù oán sâu nặng.

Một khi chuyện này truyền ra ngoài, toàn bộ văn nhân thiên hạ sẽ lên án Triệu Khang.

Cho dù hắn là Triệu Khang, là người đoạt giải quán quân Văn hội tứ quốc, được xưng tụng là thiên hạ văn thủ.

Hắn vẫn sẽ bị đám nho sĩ công kích!

Ngòi bút của đám người đó còn sắc bén hơn cả đao kiếm của võ phu!

Những kẻ đi theo Triệu Khang làm chuyện này cũng sẽ bị vạ lây.

Vì vậy, Triệu Khang chỉ điểm danh những người tâm phúc nhất như Điêu ca, đồng thời cũng là để bảo vệ những người như Vu Thành Công.

Mối thù của Cảnh quốc, ta - Triệu Khang - xin thay các người báo!

Cao Uyên lao đến, tóm lấy một tên tù binh ném xuống hố, hắn cúi đầu, hai hàng lệ tuôn rơi.

Thi thoảng lại liếc nhìn Triệu Khang, rõ ràng cũng đã hiểu ra mọi chuyện như Vu Thành Công.

Hoa Phong Viễn cười khẩy: “Đại Càn đã có gần mười vạn người hy sinh trong trận chiến này, giờ còn phải gánh tiếng

xấu thay chúng ta! Chuyện này lão tử không đồng ý! Thần Vũ quân, thi hành quân lệnh của Triệu soái!”

Suốt một ngày, gần bảy vạn tù binh bị chôn sống, không một ai chạy thoát.

Không ít binh lính đều tái mặt, dù sao chuyện này cũng không phải ai cũng có thể chấp nhận được.

Chỉ có Triệu Khang, sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến. So với việc tương lai phải thay Nữ Đế bệ hạ quét sạch mọi kẻ địch.

Chuyện này chẳng là gì cả.

“Tham kiến Triệu vương!”

Vu Thành Công là người đầu tiên chấp tay quỳ xuống, tiếp theo là Cao Uyên, Hoa Phong Viễn, từng người lính Cảnh quốc được báo thù đều quỳ rạp xuống đất.

Tiếng hô “Triệu vương” vang lên chính là sự khẳng định dành cho hắn.

Triệu Khang mỉm cười, không nói gì, thúc ngựa quay về thành.

Sử sách sau này có ghi chép lại.

Ngày hôm đó chính là ngày Triệu Nhân đồ ra đời.

So với những hành động tàn bạo của hắn sau này, gần bảy vạn sinh mạng kia chỉ như muối bỏ bể.

Từ Châu.

Trên đỉnh Thương Sơn.

Đá vụn nhuộm đầy máu, cây cối xung quanh bị nghiền nát, đây là cảnh tượng sau khi võ giả giao đấu.

Một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve phiến đá nhuộm máu, nàng nhắm mắt lại, như đang cảm nhận điều gì đó.

Hình ảnh hai con người gần như đã thú, liều chết triền đầu với nhau tại nơi này hiện lên rõ mồn một.

Bên cạnh nàng, có một người đang cầm giấy tiền và hương nến, cũng thật khó khăn cho hắn, có thể tìm được những thứ này ở Từ Châu đang chìm trong biển nước.

“Đây là phong tục của các người sao?”

Mở mắt ra, Hoàn Nhan Cẩm nhìn hương nến và giấy tiền mà nô lệ đưa tới.

Nô lệ đau buồn gật đầu, giầy tiếp theo, Hoàn Nhan Cẩm giật lấy hương nến và giấy tiền, ném thẳng xuống đất.

Nàng xoay người, không muốn nhìn dòng Phần Dương Thủy cuộn cuộn chảy xiết, nhân chìm cả vị loạn thế kiêu hùng kia, bước từng bước rời đi.

“Ở Kim quốc chúng ta, vật tế tốt nhất chính là đầu lâu của kẻ thù! Tổng sẽ có một ngày nào đó, ta - Hoàn Nhan Cẩm - nhất định phải có được bốn nước phía Bắc này, phải có được Triệu Khang! Dùng hân ta để tế!”

Nô lệ nhìn theo bóng lưng kiên định của nữ tử, trong đầu vang lên lời Tiêu Phi Vũ từng nói.

“Nếu lần này ta không thể đạt được ý nguyện, tương lai nàng ấy có thể báo thù cho ta.”

Giữa cánh đồng hoang vu.

Một đám tàn binh bại tướng cúi gằm mặt, uể oải như những quả cà bị sương muối. Họ chính là binh lính Chu quốc chạy thoát khỏi Hoa Kinh, trong đó còn có không ít quân Tề đang hoang mang.

Viên phó tướng ử rữ bước tới, gọi một tiếng yếu ớt: “Đại soái.”

Lần này xem như hoàn toàn thất bại, ba mươi vạn đại quân xuất chinh, giờ chỉ còn lại vốn vẹn năm vạn người, trong đó còn có một bộ phận là quân Tề.

Trở về nước, nếu là hoàng đế, ta cũng sẽ giết các người!

Vì vậy, hiện tại Viên phó tướng rất lo lắng, hân cảm thấy mạng nhỏ của mình chắc chắn không giữ nổi.

Trái ngược với hân, Ngũ Hùng lại tỏ ra rất bình tĩnh: “Thua thì thua thôi, thua dưới tay Triệu Khang cũng không mất mặt.”

Viên phó tướng buột miệng hỏi: “Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Chỉnh đốn quân đội, trở về nước, báo cáo trung thực tin tức thất bại.”

Viên phó tướng kinh ngạc: “Như vậy chẳng phải chết chắc sao?”

Hắn còn tưởng đại soái sẽ tìm người đổ tội.

Ngũ Hùng thản nhiên nói: “Không chết được đâu.”

Hắn liếc nhìn đám tàn binh bại tướng phía sau, lần này các nước đánh nhau thảm thiết như vậy, Chu, Tề hai nước chỉ còn lại chút binh lực ít ỏi này.

Cộng thêm quân Cảnh và quân Đại Càn, e rằng cũng chỉ còn chưa đến hai mươi vạn. Trong tình huống này, Ngũ Hùng tin chắc Lý Mộc Dịch sẽ không giết mình.

Bởi vì đã thua quá thảm hại, cần có người phòng bị sự trả thù tiếp theo của Đại Càn và Cảnh quốc.

Mà hắn - Ngũ Hùng - là một trong số ít những tướng lĩnh còn có thể sử dụng được của Chu quốc hiện tại.

Ngũ Hùng hắn còn giá trị lợi dụng, vì vậy ông còn sống, vì vậy hiện tại hắn rất ung dung.

Sau khi tận mắt chứng kiến sức mạnh của hỏa pháo Triệu Khang, Ngũ Hùng đã hoàn toàn minh bạch.

Với loại vũ khí đó, căn bản sẽ không có ai là đối thủ của Triệu Khang!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Ngũ Hùng bất giác nhếch lên nụ cười.

Kim Lâm quan.

Nguyên Minh Thanh - vị tướng quân trấn thủ tại đây cung kính nhìn nữ tử trước mặt.

Đối phương tự xưng là phu nhân của quốc sư.

Trong phòng, Ngô Thiên Hổ bị mất một cánh tay, hơi thở yếu ớt, Ngô Quan Hải ở bên cạnh cẩn thận chăm sóc.

Lý Long bước vào, nhìn Ngô Thiên Hổ, thở dài một hơi.

Trước đó, hắn đã dẫn theo một vạn quân đi thu hút sự chú ý của quân địch, sau khi thành bị phá, quân địch liền bắt đầu bao

vây truy sát.

Suốt năm ngày liền, nếu không phải cuối cùng Ngô Thiên Hổ xông ra, dùng thực lực cường hãn đánh chết chủ tướng địch.

E rằng một vạn người của hắn đã bỏ mạng rồi, nhưng cái giá phải trả là Ngô Thiên Hổ bị thương nặng, cuối cùng phải liều chết mới có thể đánh lui quân địch, khiến chúng không dám truy đuổi nữa.

“Diệp đại nhân, Thái tử điện hạ, ta dự định quay về Cảnh quốc dò la tin tức, dù sao quốc sư vẫn còn ở đó.”

Chương 630 - Tái thiết sau chiến tranh

Diệp Hồng Tuyết khẽ gật đầu. Họ đều không biết Triệu Khang đã thắng trận. Vì chiến sự vẫn chưa kết thúc, Lý Long đương nhiên phải dẫn quân đi tiếp viện cho Triệu Khang.

“Nguyên tướng quân.”

Nhận được sự đồng ý của Diệp Hồng Tuyết, Lý Long lên tiếng gọi Nguyên Minh Thanh đang đứng bên cạnh.

Nguyên Minh Thanh vội vàng đáp: “Lý tướng quân.”

“Chờ khi thương thế của Ngô tiên bối đỡ hơn một chút, người lập tức phái người hộ tống Diệp đại nhân, Thái tử điện hạ và Ngô công tử về Thông Châu. Kim Lâm Quan này vẫn chưa thực sự an toàn, nhớ kỹ!”

Lý Long nghiêm nghị nói: “Nếu có quân địch đánh tới, cho dù toàn bộ Kim Lâm Quan phải tử chiến, cũng tuyệt đối không thể để Diệp đại nhân và Thái tử điện hạ bị tổn thương dù chỉ một chút!”

“Mặt tướng rõ, xin Lý tướng quân yên tâm!”

Ngô Quan Hải đang ngồi một bên buồng bát thuốc xuống, đứng dậy nhìn hai người, bình tĩnh nói: “Làm phiền hai vị tướng quân.”

“Thái tử điện hạ khách sáo rồi.”

Hai người cáo từ Diệp Hồng Tuyết và Ngô Quan Hải, rời đi bố phòng.

Ngô Quan Hải ngồi xuống, một lúc lâu sau mới lên tiếng:
“Phụ hoàng e là đã xảy ra chuyện.”

Nếu không, với tính cách của Ngô Như Long, sao có thể ngồi yên nhìn kinh đô Cảnh quốc bị quân địch công phá?

Diệp Hồng Tuyết cũng nghĩ đến điều này, nhưng trong lòng lại cảm thấy khó chấp nhận. Nhìn sắc mặt bình tĩnh của Ngô Quan Hải, nàng càng thêm khó chịu.

Nàng nhớ lại hoàng cung Cảnh quốc trước đây, hậu cung có đến hàng trăm phi tần, thế mà khi quân liên minh Tề - Chu công phá kinh đô, tất cả những gì họ nhìn thấy chỉ là thi thể la liệt.

Chỉ có Diệp Hồng Tuyết và Ngô Thiên Hổ biết rõ, tất cả những người này đều do vị Thái tử nổi tiếng hiền lành, nhân hậu của Cảnh quốc ngày xưa tự tay giết chết trong vòng một khắc đồng hồ!

Ngô Quan Hải tuy nổi tiếng khiêm tốn, cung kính nhưng chưa bao giờ thiếu đi sự quyết đoán, tàn nhẫn. Hắn có thể chạy trốn như một con chó nhà có tang khi kinh đô bị công phá, nhưng tuyệt đối không cho phép người thân của mình bị kẻ khác sỉ nhục, cho dù cuối cùng phải tự tay chấm dứt tất cả!

Câu nói của Ngô Thanh Tuyết, “Người sống sót phải gánh vác nhiều hơn”, chính là vì biết rõ đại ca của mình sẽ làm như vậy.

Im lặng một lúc, Diệp Hồng Tuyết lên tiếng: “Triệu Khang nhất định sẽ không thua, chúng ta vẫn còn hy vọng!”

Ngô Quan Hải ngẩng đầu, mỉm cười: “Đương nhiên, ta vẫn luôn tin tưởng Quốc sư!”

...

Năm ngày sau khi tiêu diệt quân đầu hàng.

Dưới sự chỉ huy của Triệu Khang và nỗ lực của mọi người, kinh đô Hoa Kinh đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ còn lại những bức tường thành đổ nát, minh chứng cho những vết thương chẳng chịt năm xưa.

Lúc này, Triệu Khang đang đứng trước mấy cỗ máy kỳ quái, đó là những cỗ xe ném đá do quân Chu sử dụng.

Trước đó, đám người Vũ Hùng chỉ lo chạy trốn, nào còn tâm trí để ý đến những cỗ máy công thành nặng nề này, vì vậy chúng đã bị quân của Chu Long thu giữ.

Mọi người đều vây quanh cỗ xe ném đá, Vu Thành Công tò mò hỏi: “Triệu vương gia kiến thức uyên bác, không biết đây là thứ gì? Quân địch chế tạo ra thứ này để làm gì?”

Mặc dù Triệu Khang chưa tận mắt chứng kiến cảnh xe ném đá công thành, nhưng nhìn hình dáng của nó cũng đoán được phần nào.

“Dùng để ném thuốc nổ.”

“Thuốc nổ?”

Hoa Phong Viễn có chút kinh ngạc: “Là những thùng thuốc nổ mà chúng ta thu được sao?”

Triệu Khang gật đầu, quan sát kết cấu của cỗ xe ném đá một lúc, lập tức hiểu ra, liền gọi mấy tên lính đến thao tác thử.

Cao Nguyên không khỏi tấm tắc: “Bảo sao, bảo sao kinh đô lại bị công phá, lúc đó có thứ này ném thuốc nổ, Hoa Kinh quả thật khó lòng giữ vững. Quốc sư, đây đúng là thứ tốt, chúng ta có nên chế tạo một ít không?”

Kết quả, Cao Nguyên thấy Triệu Khang nhìn mình như nhìn kẻ ngốc.

Cao Nguyên có chút ngượng ngùng: “Ta nói sai gì sao?”

Chu Long trợn mắt: “Chúng ta có đại bác rồi, cần thứ này làm gì?”

“Cũng đúng.” Cao Nguyên vỗ trán, có chút xấu hổ.

Triệu Khang bảo binh lính tháo dỡ cỗ xe ném đá, nhìn những bộ phận rời rạc, cười nói: “Mặc dù có chút gà mờ, nhưng phải công nhận là có thể chế tạo ra thứ này, Chu quốc và Tề quốc cũng có chút bản lĩnh.”

Trước đó, khi Kim Lâm Quan bị tấn công, Triệu Khang cũng đã nghĩ đến việc chế tạo xe ném đá, và yêu cầu thợ thủ công trong quân đội bắt đầu chế tạo.

Chỉ là thời gian quá gấp rút, những cỗ xe ném đá được chế tạo ra không chỉ nhỏ hơn rất nhiều so với cỗ xe ném đá trước mặt,

mà tầm bắn cũng không thể so sánh được.

Tuy nhiên, đúng như Chu Long đã nói, hiện tại Đại Càn đã có khả năng chế tạo đại bác, đương nhiên không cần đến thứ này nữa.

Hướng phát triển hiện tại là làm thế nào để cải tiến đại bác.

Trải qua trận chiến này, Triệu Khang cũng phát hiện ra đại bác mà Đại Càn chế tạo hiện nay tuy uy lực rất lớn, nhưng cũng có nhược điểm, đó là quá cồng kềnh.

Mang theo đại bác hành quân, tốc độ thực sự không thể nhanh được, vì vậy hiện tại hắn đang suy nghĩ đến việc chế tạo một số loại pháo nhỏ gọn hơn.

Đã có đại bác làm tiền đề, thợ thủ công chế tạo loại pháo này hẳn là sẽ không gặp quá nhiều trở ngại về mặt kỹ thuật.

Một tên lính trình sổ sách lên, Vu Thành Công nhận lấy, đưa cho Triệu Khang, trầm giọng nói: “Vương gia, danh sách tướng sĩ hy sinh đã thống kê xong.”

Triệu Khang nhận lấy, lật xem vài trang, trên danh sách có người của Đại Càn, cũng có người của Cảnh quốc, trong lòng hắn bỗng cảm thấy quyền sở hữu này thật nặng nề.

“Bảo quản cẩn thận, chờ sau khi đón Bệ hạ hồi kinh, trình lên cho Bệ hạ quyết định.”

Bệ hạ mà hắn nói ở đây đương nhiên là Ngô Quan Hải.

Thở dài một hơi, Triệu Khang biết tiếp theo sẽ rất bận rộn, liền gọi một tên lính truyền tin, đưa mấy bức thư đã viết xong cho hắn: “Người cưỡi ngựa nhanh chóng đến Thông Châu, tìm Phó tướng Thông Châu Lý Phong Niên, bảo hắn chuyển ba phong thư này đi.”

“Tuân lệnh.”

Tiếp đó, Triệu Khang lại gọi thêm mấy tên lính truyền tin: “Các người lập tức đến Ký Châu, Diễn Châu, Thương Châu, Ích Châu, thông báo cho các châu mục ở đó, bảo bọn họ nhanh chóng đến kinh đô.”

“Vương gia, ngài muốn...” Hoa Phong Viễn chưa nói hết câu.

Triệu Khang nói: “Trận chiến kinh đô, quan viên trong triều đều tử trận, triều đình tê liệt, phải nhanh chóng bổ sung lực lượng mới, duy trì hoạt động của triều đình, nếu không, e là đất nước thật sự sẽ diệt vong.”

“Hoa Phong Viễn, Cao Nguyên, hai người từ hôm nay phụ trách dẫn quân đi an dân, tìm kiếm nạn dân khắp nơi.”

“Chu Long, Tôn Phưởng, dẫn người đi khơi thông lũ lụt ở Từ Châu, mùa mưa đã qua, nước sông hẳn là sẽ không dâng cao nữa. Các vị, chiến tranh tuy đã kết thúc, nhưng gánh nặng trên vai chúng ta vẫn chưa hề giảm bớt, đã đến lúc phải xây dựng lại quê hương.”

Xây dựng lại quê hương...

Lập lại lời Triệu Khang, ba vị tướng quân Cảnh quốc là Vu Thành Công, Triệu Vân và Mã Đằng đều cảm thấy phấn chấn.

Phân phó xong nhiệm vụ, Triệu Khang trở về Diệp phủ, bắt đầu suy nghĩ về công cuộc tái thiết Cảnh quốc sau chiến tranh. Hắn viết ra một số ý tưởng sơ bộ, nhưng lại cảm thấy bất lực.

Nếu Trần Khải và những người khác còn sống, công việc này sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, hơn nữa bọn họ thân ở địa vị cao, chắc chắn am hiểu tình hình Cảnh quốc hơn hẳn, có thể thực sự giúp ích cho việc tái thiết Cảnh quốc.

Thế nhưng bọn họ đều đã hy sinh, hơn hai trăm quan viên, không một ai sống sót, thật là bi tráng!

So với những kẻ vong quốc nô lệ treo cổ tự vẫn trong lịch sử, bọn họ có cốt cách hơn nhiều.

“Chỉ có thể tạm thời lên kế hoạch sơ bộ, chờ Ngô Quan Hải trở về, tuyển chọn lại nhân tài làm quan vậy.”

Nghĩ đến đây, Triệu Khang bắt đầu múa bút, suốt một ngày một đêm, viết ra những chính sách an dân, khôi phục kinh tế, tất nhiên đây chỉ là những ý tưởng sơ bộ, còn cần phải hoàn thiện thêm.

Chương 631 - Kẻ vui người buồn

Nhìn dòng chữ trên tay, Triệu Khang khẽ gật đầu, lẩm bẩm:
“Bây giờ vấn đề lớn nhất chính là bạc.”

Hậu chiến cần an trí dân di cư, tu sửa thành trì, xây dựng lại quân đội, an ủi tướng sĩ... Việc nào cũng tốn kém.

Thế nhưng tình hình tài chính của Cảnh quốc và Càn quốc lúc này vô cùng eo hẹp.

Càn quốc còn đỡ, phần lớn chi tiêu đều dồn vào việc đúc đại pháo, cả nước thắt lưng buộc bụng vẫn có thể xoay sở được.

Cảnh quốc thì thê thảm hơn, trước đó Triệu Khang đến kho bạc một chuyến, cảnh tượng ấy đến kẻ keo kiệt cũng phải rơi lệ.

Cả một kho bạc rộng lớn, chỉ còn vồn vện vài nghìn lượng bạc trắng, vô cùng chói mắt.

Trận chiến này có thể nói là đã đốt sạch gia sản của Cảnh quốc, khiến cho việc tái thiết đất nước sau này gặp muôn vàn khó khăn.

“Mẹ kiếp!”

Vừa nghĩ Triệu Khang vừa chửi thề một câu, sau đó lại cười đầy quỷ dị, chúng ta bây giờ không có tiền, nhưng có kẻ lại giàu nứt đổ đổ vách!

Tề quốc và Chu quốc kia đều là những nước giàu có!

Lúc này, Lưu quân gia của Diệp phủ vội vàng chạy tới:
“Vương gia! Vương gia! Có vị tướng quân cầu kiến!”

Triệu Khang vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, vừa nhìn thấy Lý Long đã kích động lao đến.

“Tội tướng Lý Long tham kiến Triệu soái!”

“Mau đứng lên, tướng quân có tội gì chứ!”

Triệu Khang vội vàng đỡ Lý Long dậy, nhìn thấy hấn trong lòng thầm an ủi, Lý Long còn sống, vậy chắc chắn Diệp Hồng Tuyết và Ngô Quan Hải cũng bình an vô sự.

Lý Long đầy mặt hồ thẹn, thuật lại những chuyện xảy ra ở kinh thành Hoa Kinh ngày hôm đó cho Triệu Khang nghe.

Nghe nói Diệp Hồng Tuyết và Ngô Quan Hải đang ở Kim Lân quan, Triệu Khang mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

“Tội tướng bắt tài khiến cho Thanh Long quân tổn thất nặng nề, xin Triệu soái trách phạt!”

“Nói nhăng cuội gì vậy, chúng ta đã thắng trận rồi, sau này luận công ban thưởng không thể thiếu phần ngươi!”

Triệu Khang cười ha hả, vỗ vai Lý Long: “Cho nên ngươi không có tội, Hoa Kinh bị mất một lần, nhưng chúng ta đã giành lại rồi.”

“Triệu soái...” Trong lòng Lý Long cảm khái vạn phần.

Nhớ tới điều gì đó, Lý Long vội vàng nói: “Triệu soái, lúc trước mặt tướng vào thành có nghe thấy dân chúng bàn tán nói rằng ngài đã chôn sống tù binh địch quân?”

Triệu Khang nhướn mày: “Chuyện này đã truyền đi nhanh như vậy rồi sao, bắt quả chỉ là chuyện nhỏ không đáng để bận tâm, Lý Long, ta lệnh cho ngươi nhanh chóng trở về Kim Lân quan, đón Diệp Hồng Tuyết và tân hoàng Cảnh quốc Ngô Quan Hải trở về!”

Nghe Triệu Khang nói đây là chuyện nhỏ, Lý Long không khỏi lú lẫm, quả nhiên là Triệu soái!

Chuyện như vậy nếu đổi lại là người khác, e rằng đã lo lắng đến mức mộ tổ bị người ta đào lên mất!

Nghe được mệnh lệnh của Triệu Khang, Lý Long vội vàng gật đầu: “Mặt tướng tuân mệnh!”

Thời gian trôi qua từng chút một.

Hoàng cung Càn quốc, Dương thái sư, Lý Nguyên cùng các vị đại thần đều đang ở trong đại điện, tất cả mọi người đều hội họp nhìn vào bức chiến báo do người của Triệu Khang nhanh chóng đưa về, không ai dám thở mạnh.

Lý Nguyên thấp thỏm mở phong thư, vừa nhìn thấy hàng chữ đầu tiên, nét chữ xấu xí này chắc chắn là của Triệu Khang rồi.

Ngay sau đó Lý Nguyên liền cười lớn: “Đại thắng! Đại thắng rồi các khanh! Quốc sư thắng trận rồi! Loạn thần Tiêu Phi Vũ đã bị quốc sư tự tay chém chết! Liên quân Tề Chu đại bại, tàn

quân chạy thoát không đến sáu vạn! Triệu vạn di tộc xâm lược Cảnh quốc toàn quân bị diệt!”

“Chúng ta thắng rồi! Ha ha ha!”

Dương thái sư mặt mày hồng hào: “Quốc sư quả nhiên là thần nhân!”

Các vị đại thần đều kinh hãi, những tin tức chiến thắng liên tiếp ập tới khiến bọn họ choáng ngợp.

Tiêu Phi Vũ bị Triệu Khang tự tay chém chết.

Liên quân Tề Chu chưa đầy năm vạn người chạy thoát khỏi Cảnh quốc.

Triệu vạn di tộc toàn quân bị diệt!

Mà Triệu Khang chỉ mang theo mười vạn người giao chiến với ba thế lực này, vậy mà có thể làm được tất cả những điều này!

“Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả! Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả a!”

Một vị lão thần kích động nhảy cẫng lên: “Trải qua trận chiến này, Tề Chu hai nước sẽ không còn là mối đe dọa nữa, đại Càn thống nhất thiên hạ chỉ là chuyện sớm muộn!”

Mấy năm nay Tề quốc và Chu quốc liên tiếp bị Triệu Khang đánh bại, quân lực quốc gia đến nay có thể nói là đã bị trọng thương không thể cứu vãn, hiện tại đừng nói là mười năm, cho dù cho bọn họ ba mươi năm cũng khó có thể khôi phục lại thời kỳ đỉnh cao.

Mà hiện tại Càn quốc đối với việc sử dụng thuốc nổ đã vượt xa các quốc gia khác, hơn nữa còn đang không ngừng nghiên cứu phát triển.

Cho bọn họ ba mươi năm, đến lúc đó Càn quốc sẽ có bao nhiêu đại pháo, lựu đạn?

Thống nhất thiên hạ?

Trước kia chuyện như vậy quần thần Càn quốc nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, mà hiện tại lại có thể đường hoàng nói ra khỏi miệng!

Lý Nguyên nhanh chóng xem xong bức thư: “Các vị, quốc sư có dặn dò, hoàng thượng hiện đang ở Thanh Châu, mau phải người đến đón về kinh thành, đồng thời truyền tin chiến thắng ra khắp thiên hạ!”

Mọi người đồng thanh hô to: “Tuân theo lệnh của quốc sư.”

Lý Nguyên cười nói: “Quốc sư đang ở Cảnh quốc, không nghe thấy những lời nịnh hót của chúng ta đâu.”

Hộ bộ thượng thư Trương Minh Viễn cười hắc hắc: “Vậy thì đợi quốc sư trở về rồi nịnh tiếp?”

“Phải nịnh thật mạnh vào!” Vài vị vương gia hoàng thất cười lớn.

Trong nháy mắt tin tức Triệu Khang đại thắng đã lan truyền khắp Càn quốc.

Ngô phủ.

Ngô Tâm Di vừa mừng vừa lo, tay khẽ xoa lên bụng mình.

Hắn đã thắng, không bao lâu nữa sẽ trở về, đến lúc đó nàng phải làm sao đây?

Cái đêm hôm đó nàng đã to gan, phóng túng làm ra chuyện hoang đường, vốn dĩ chỉ nghĩ thỏa mãn tâm nguyện của bản thân.

Nhưng Ngô Tâm Di không ngờ vận may của mình lại tốt như vậy, Triệu Khang đi chinh chiến ở Cảnh quốc đến nay đã hơn ba tháng, nàng vậy mà lại có cốt nhục của hắn.

Hiện tại nàng vừa hoang mang vừa mừng thầm, lại càng bối rối không biết phải đối mặt với người kia như thế nào.

Tề quốc.

Tin tức đại bại theo chân tàn binh lui về biên giới Tề quốc truyền đến kinh thành Thịnh Kinh.

Tề đế Lưu Quảng Văn sau khi nghe được tin tức này liền phun ra một ngụm máu tươi, ngã bệnh tại chỗ.

Triều đình lập tức rối loạn.

Tất cả các vị đại thần đều hoảng sợ, vội vàng tìm đến một người để hỏi kế sách.

Nhìn những vị đại thần lục thần vô chủ, Minh Châu công chúa Lưu Yến Nhiên cười thê lương.

Kể từ sau đại hội tứ quốc, nàng đã nhận ra tài năng của Triệu Khang, sau khi hội quốc lập tức cho Minh Châu thương hội bí mật đưa được hoàng cho Càn quốc.

Hơn nữa còn cùng thái tử Cảnh quốc Ngô Quan Hải âm thầm giao ước, hai nước kết giao buôn bán.

Thậm chí trong lòng Lưu Yến Nhiên còn có một kế hoạch táo bạo hơn.

Ôm chặt lấy bắp đùi của Triệu Khang, cùng Càn quốc và Cảnh quốc giao hảo, cùng nhau phát triển, cuối cùng thôn tóm Chu quốc đã đi đến con đường suy bại.

So với năm châu của Càn quốc, bảy châu của Cảnh quốc, mười hai châu của Tề quốc.

Chu quốc có tới hai mươi châu! Dân số cho dù Càn quốc, Cảnh quốc và Tề quốc cộng lại, cũng chỉ ngang bằng với Chu quốc.

Một nước địch ba nước, địa bàn rộng lớn, dân số đông đảo, đó chính là nguyên nhân khiến Chu quốc có thể trở thành bá chủ tứ quốc năm xưa.

Thế nhưng hiện tại một trận đại chiến, đánh cho Cảnh quốc suy tụt chút nữa thì diệt vong, Tề Chu hai nước thảm bại, Càn quốc cũng tổn thất nặng nề.

Quan trọng nhất là, tất cả mưu tính trong lòng nàng, Lưu Yến Nhiên đều bị phụ hoàng của mình phá hỏng.

Mối quan hệ tốt đẹp vất vả lắm mới xây dựng được lại bị cắt đứt, với tính cách của Triệu Khang, hẳn sẽ dễ dàng bỏ qua cho Tề quốc sao!

“Cứu công chúa, hiện tại phải làm sao?”

Tất cả các vị đại thần đều hoảng hốt nhìn Lưu Yến Nhiên, người con gái này, nếu là nam nhi, nhất định sẽ là thái tử của Tề quốc.

Lưu Yến Nhiên cười ha hả: “Hiện tại, bản cung còn có thể làm gì? Chờ đợi sự trả thù của Kiền Cảnh hai nước thôi.”

Kẻ vui người buồn.

Chương 632 - Tân Quân Cảnh Quốc

Đội quân đều đặn tiến bước, cho đến khi nhìn thấy bức tường thành sừng sững phía trước, mang đầy vết tích chiến tranh.

Lý Long ra lệnh cho đội ngũ dừng bước, sau đó tiến đến cỗ xe ngựa, cung kính nói: “Diệp đại nhân, đã đến nơi.”

Nói xong, hần lại chạy đến một cỗ xe ngựa khác, cất tiếng: “Thái tử điện hạ, chúng ta đã đến.”

Ngô Quan Hải bước xuống xe ngựa, dù tâm trí kiên định nhưng giờ phút này trong lòng hần cũng dâng lên muôn vàn cảm xúc.

Diệp Hồng Tuyết cũng bước xuống, dìu lấy Ngô Thiên Hồ với cánh tay đã mất.

Lão Võ Vương mỉm cười: “Chỉ là mất một cánh tay thôi mà, Diệp nha đầu đừng có xem lão phu thành phế vật như thế.”

“Người đừng nói nữa.” Diệp Hồng Tuyết khẽ thở dài.

Để giúp Thanh Long Quân thoát khỏi vòng vây, Ngô Thiên Hồ đã bị thương nặng, e là cả đời này không còn khả năng đột phá võ công.

Đối với một người cả đời theo nghiệp võ như lão, đây quả thực là một đòn giáng mạnh.

Phía trước đột nhiên xuất hiện hàng ngũ binh lính chỉnh tề, Diệp Hồng Tuyết đảo mắt tìm kiếm, cuối cùng khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, nàng không kìm được bước chân mình.

Triệu Khang cũng nhìn nàng, mỉm cười gật đầu, sau đó từng bước tiến đến trước mặt Ngô Quan Hải, cung kính hành lễ: “Cung nghênh Bệ hạ!”

Hàng loạt quan viên đi theo sau hần vội vàng quỳ xuống hô vang: “Cung nghênh Bệ hạ!”

Những vị quan viên này đều được Triệu Khang triệu tập từ các châu, trong đó còn có một số người mới. Hành động này của

Triệu Khang chính là để cho những người này thấy rõ lập trường của hắn.

Ngô Quan Hải siết chặt nắm tay, vội vàng tiến lên đỡ Triệu Khang dậy, sau đó lui về sau một bước, cung kính khom người: “Quan Hải đa tạ Triệu Vương đã cứu nước ta khỏi cơn nguy nan!”

“Bệ hạ không nên như vậy! Đây vốn là trách nhiệm của Triệu Khang.” Triệu Khang vội vàng nói.

Phù dậy Ngô Quan Hải, nhìn thấy vẻ biết ơn trong mắt đối phương, Triệu Khang mỉm cười quay người hô lớn: “Mời Bệ hạ hồi kinh!”

Toàn thể tướng sĩ đồng loạt mở đường, hộ tống Ngô Quan Hải tiến vào kinh thành Hoa Kinh. Vừa vào trong thành, Ngô Quan Hải bỗng nhiên yêu cầu được đi bộ.

Dân chúng hai bên đường đứng chật cứng, nhìn những bức tường thành, nhà cửa đang được xây dựng lại, trong lòng Ngô Quan Hải dâng lên muôn vàn cảm xúc, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Triệu Khang bên cạnh.

Triệu Khang khẽ cười, hạ giọng nói nhỏ đủ để hai người nghe thấy: “Phương hướng khắc phục hậu quả cơ bản đã hoàn thiện, chỉ cần thêm thời gian, khoảng hai ba năm nữa sẽ khôi phục lại như xưa.”

“Đa tạ Quốc sư.” Ngô Quan Hải trịnh trọng nói.

Triệu Khang không nói gì, mọi người cùng nhau trở về hoàng cung.

Lúc này trong hoàng cung đã không còn nhìn thấy một chút dấu vết của máu.

Ngô Quan Hải không lập tức ngồi lên ngai vàng, mọi người đứng trong đại điện, lắng nghe Triệu Khang thuật lại.

“Trải qua trận chiến này, Cảnh Quốc bị tổn thất nặng nề, nhưng may mắn là vẫn còn binh lực đóng giữ, hiện tại Thần Vũ Quân còn hai vạn, tướng quân Vu Thành Công còn gần sáu vạn quân.”

“Có tám vạn quân mã này đủ để răn đe những kẻ có ý đồ xấu xa của Chu Tề, hiện tại chúng ta nên tập trung vào việc an dân,

trị thủy, tuyển chọn quan lại, xây dựng quân đội, như vậy mới có thể tái thiết Cảnh Quốc.”

Vừa nói Triệu Khang vừa lấy từ trong ngực ra một xấp giấy: “Ta đã viết xong bản kế hoạch sơ bộ, chờ đến khi các cấp quan lại được tuyển chọn xong, có thể tinh chỉnh lại, sau đó sẽ tiến hành thực hiện.”

Ngô Quan Hải lại một lần nữa cảm tạ Triệu Khang: “Quốc sư đã suy nghĩ chu toàn mọi việc, ta thay mặt Cảnh Quốc cảm tạ Quốc sư!”

Triệu Khang cười nói: “Bệ hạ không cần như vậy, hiện tại điều quan trọng nhất là Bệ hạ nên đăng cơ vào lúc nào?”

“Quốc không thể một ngày không có vua, trước khi Tiên đế băng hà đã để lại cho ta một đạo thánh chỉ, Hoa tướng quân, Vu tướng quân... đều đã xem qua.”

“Nếu Bệ hạ có thể sớm ngày đăng cơ kế thừa đại thống, Cảnh Quốc cũng có người lãnh đạo.”

Ngô Quan Hải khẽ gật đầu: “Ta hiểu rồi, vậy chư vị thấy nên chọn ngày nào để tiến hành?”

Triệu Khang lên tiếng: “Bệ hạ, thần đã suy nghĩ kỹ rồi. Đợi khi lương thực của Càn Quốc được đưa đến cứu tế bách tính, chúng ta có thể bắt đầu chuẩn bị cho việc đăng cơ.”

Ngô Quan Hải kinh ngạc: “Càn Quốc đưa lương thực?”

Triệu Khang gật đầu: “Trước khi đế Lý Long nghênh đón Bệ hạ hồi kinh, thần đã cho người đưa thư sang Càn Quốc, Càn Quốc sẽ điều mười vạn thạch lương thực đến Cảnh Quốc, dùng số lương thực này để cứu tế nạn dân, đến lúc đó Bệ hạ đăng cơ nhất định sẽ nhận được sự ủng hộ của bách tính.”

Mười vạn thạch!

Các quan viên Cảnh Quốc xung quanh đều kinh hô.

Cảnh Quốc lúc này có thể nói là đã nghèo rớt mồng tơi, thiếu tiền lại thiếu lương!

Ngoại trừ binh lính còn có cái ăn, nạn dân các nơi ở Cảnh Quốc cơ bản là bữa đói bữa no.

Ngay cả các quan lại địa phương cũng trong tình trạng tương tự, lương thực đều được dùng để cung cấp cho quân đội đánh giặc.

“Đa tạ Quốc sư!”

Ngô Quan Hải không từ chối, hẳn biết hiện tại Càn Quốc cũng đang rất khó khăn, nhưng sau này hẳn đành cơ nhất định phải sử dụng đến số lương thực này, cho nên hẳn không thể từ chối.

Triệu Khang an ủi: “Càn Quốc trong nước không bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, sắp đến mùa thu hoạch rồi, đến lúc đó sẽ thu được một lượng lớn lương thực, hai nước cùng nhau cố gắng nhất định sẽ vượt qua được giai đoạn khó khăn này.”

“Ta hiểu rồi.”

Sau khi cho các quan viên khác giải tán, trong đại điện chỉ còn lại Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết, Ngô Quan Hải, Ngô Thiên Hổ cùng ba vị tướng quân là Cao Uyên, Vu Thành Công, Hoa Phong Viễn, tổng cộng bảy người.

Nhìn ông tay áo trống rỗng của Ngô Thiên Hổ, mặc dù đã biết trước nhưng khi thực sự nhìn thấy cảnh tượng này, Triệu Khang vẫn cảm thấy đau lòng, mũi cay cay.

“Ngô tiên bối...”

Hắn còn chưa dứt lời, Ngô Thiên Hổ đã ngắt lời, lão Võ Vương cười ha hả: “Tiểu tử ngươi đừng có sụt sướt nữa! Chỉ là mất một cánh tay thôi mà, có phải bị đứt cái chân thứ ba đâu, sợ cái gì!”

Triệu Khang gượng cười, hẳn biết Ngô Thiên Hổ không muốn hắn phải áy náy.

Ngô Thiên Hổ lại nói: “Cảnh Quốc hiện tại có người giúp đỡ, Tiên đế ở trên trời cao chắc cũng yên lòng, Triệu tiểu tử, tiếp theo đây Cảnh Quốc sẽ phải làm phiền ngươi và Càn Quốc nhiều rồi.”

“Ngô tiên bối yên tâm, Tiên đế xem ta như quốc sĩ, Triệu Khang ta nhất định sẽ báo đáp như quốc sĩ!”

“Vậy thì tốt. Lão phu ra ngoài dạo một chút.”

Ngô Thiên Hồ đứng dậy, chậm rãi bước ra khỏi đại điện, trong lòng đã quyết định sau này sẽ ở lại phủ Võ Vương trong nội thành.

Trong đại điện chỉ còn lại sáu người, Triệu Khang nói với Ngô Quan Hải: “Bây giờ không còn người ngoài, ta cũng không nói những lời khách sáo nữa, việc đăng cơ phải được đặt lên hàng đầu. Hiện tại ba vị tướng quân đều là những trụ cột của đất nước, việc quân sự tạm thời không cần phải lo lắng.”

Ngô Quan Hải khẽ nói: “Ta hiểu, nhưng việc an ủi tử sĩ vẫn là một vấn đề nan giải, Càn Quốc hiện tại e rằng cũng không có tiền.”

Triệu Khang cười lạnh một tiếng: “Chúng ta không có, có người có. Bọn chúng lúc này còn đang lo lắng hơn chúng ta! Những chuyện khác người không cần phải lo lắng quá, cứ giao hết cho ta, ta sẽ cho bọn chúng biết, làm bạn với Triệu Khang ta chưa chắc đã có lợi, nhưng trở thành kẻ địch của ta nhất định là sai lầm lớn nhất đời bọn chúng!”

Ngô Quan Hải sừng sốt một chút rồi cười nói đùa: “Nói như vậy, ta chỉ cần an tâm làm một vị hoàng đế ung dung tự tại sao?”

Triệu Khang trợn trắng mắt: “Người nghĩ đẹp lắm! Chờ người xử lý xong hết mọi việc, ta sẽ dẫn vợ con về quê, mẹ kiếp, tính ra thì lão tử cũng nên kết hôn rồi, đám khốn kiếp kia đã lãng phí bao nhiêu thời gian của lão tử rồi chứ!”

“Nếu không phải tại bọn chúng, lão tử bây giờ con cái có khi đã đầy đàn rồi, giết bọn chúng một ngàn lần cũng không hả giận!”

Mọi người đều không nhịn được bật cười, ánh mắt người con gái tràn đầy nhu tình mật ý.

Chương 633 - Tu hảo với Triệu Khang

Hoàng cung với bậc thềm ngọc trắng, tường liễu đỏ vốn đã không náo nhiệt, sau chiến tranh càng thêm phần trống trải, hiu quạnh.

Một mỹ nhân tựa vào lan can, ánh mắt xa xăm, phong thái tuyệt mỹ.

Triệu Khang chậm rãi bước đến, từ phía sau vòng tay ôm lấy eo nàng, cầm tựa lên vai hương thơm của Diệp Hồng Tuyết: “Cuối cùng cũng kết thúc rồi.”

“Nếu không có ngươi, lần này Cảnh quốc e rằng đã thật sự diệt vong.” Diệp Hồng Tuyết nhẹ giọng nói: “Cả đời này có thể gặp được ngươi, chính là may mắn lớn nhất của ta.”

“Ta cũng vậy, nếu không có nàng, ta cũng không biết đã chết bao nhiêu lần rồi. Đợi mọi chuyện ổn định, chúng ta sẽ buông bỏ tất cả, cùng nhau ẩn cư nơi núi rừng, tận hưởng cuộc sống điền viên, được chứ?” Triệu Khang nói, trong đầu đã hiện lên từng khung cảnh, ánh mắt tràn đầy hy vọng.

“Thiếp nghe theo chàng.” Diệp Hồng Tuyết mỉm cười xoay người, nhìn râu ria lún phún trên mặt Triệu Khang, cùng với vẻ mệt mỏi không thể che giấu trong mắt hắn.

Lòng nàng nhói đau.

Khoảng thời gian này, không ai biết người đàn ông này đã hao tổn bao nhiêu tâm sức, ngay cả lúc này đang ở trong hoàng cung, hắn vẫn chưa thể nghỉ ngơi.

Nàng tựa đầu vào ngực Triệu Khang, muốn dùng cách này xoa dịu tâm linh mệt mỏi của hắn.

Triệu Khang đột nhiên hạ giọng nói: “Chúng ta... hình như nên có một đứa con rồi.”

Diệp Hồng Tuyết đỏ mặt: “Ngươi nghĩ kỹ rồi?”

“Đương nhiên.”

Trước đây, với ba nàng, Triệu Khang đều làm rất cẩn thận, nếu không, cho dù là Diệp Hồng Tuyết hay Nữ Đế bệ hạ mang thai, đều sẽ rất khó thoát.

Mà Tàn Ngọc Phượng tuy không nằm trong số đó, nhưng Triệu Khang nghĩ mình suốt ngày bôn ba, sự tình quá nhiều.

Vì vậy cũng không để nàng sinh cho mình một đứa con.

Hiện tại thì khác, chỉ cần Cảnh quốc ổn định, số lượng đại pháo đủ, hắn tin mình có năng lực, trong thời gian ngắn nhất

tiêu diệt Chu, Tề hai nước.

Giờ đã sắp ba mươi tuổi, quả thật là nên nghĩ đến chuyện này rồi.

Thấy Diệp Hồng Tuyết không phản đối, Triệu Khang cười ha ha, công năng cao hứng rời khỏi hoàng cung.

...

Cũng là trong hoàng cung, nhưng trên đại điện, không khí vô cùng căng thẳng, không ít người trên mặt đều là vẻ u ám, sầu lo.

Bởi vì, Ngũ Hùng đã mang theo tàn binh bại tướng trở về Chu quốc, lúc này đang đóng quân ở biên quan Thanh Vân Quan.

Một vị văn quan bước ra, lớn tiếng quát mắng: “Bệ hạ, Ngũ Hùng thống lĩnh ba mươi vạn đại quân xuất chinh, vậy mà thảm bại trở về, khiến quốc lực ta tổn thất nặng nề, phụ lòng tin tưởng của bệ hạ, đáng chém!”

Có quan viên thân cận với Ngũ Hùng lập tức nói: “Bệ hạ, thần cho rằng tuy Ngũ Hùng đại bại, nhưng cũng là do tình thế bất buộc. Ai có thể ngờ rằng, Càn quốc lại sở hữu thứ vũ khí lợi hại như đại pháo.”

“Tiêu Phi Vũ thống lĩnh trăm vạn đại quân còn bị Triệu Khang đánh cho toàn quân bị diệt, huống chi Ngô Hùng chỉ có ba mươi vạn. Hơn nữa, theo thần được biết, Tề quân cũng chỉ có khoảng một vạn người chạy thoát khỏi Cảnh quốc.”

“Mà Ngũ Hùng tuy bại trận, nhưng vẫn bảo toàn được gần sáu vạn binh mã, tuy bại nhưng tội không đáng chết!”

Vị quan viên trước đó muốn giết Ngũ Hùng cười lạnh: “Theo như Tề đại nhân nói, chúng ta còn phải cảm tạ Ngũ Hùng đại soái hay sao?”

“Bản quan không nói như vậy.” Tề đại nhân bình tĩnh nói:

“Nhưng hiện tại đã bại rồi, điều chúng ta nên nghĩ là làm sao dập tắt lửa giận của Càn quốc và Cảnh quốc.”

“Chứ không phải tự chém lấy cánh tay của mình. Nói không dễ nghe, hiện tại chính là lúc bệ hạ cần dùng người. Nếu Triệu Khang lúc này kéo đại pháo đánh tới, vậy còn phải dựa vào Ngũ Hùng ra trận chống địch!”

Một vị quan viên khác cười khẩy: “Dựa vào hấn ta chống địch? Là sợ chúng ta thua chưa đủ thảm hay sao?”

Tề đại nhân lập tức phản bác: “Theo như bản tấu trình của Ngũ Hùng, thứ vũ khí gọi là đại pháo kia, uy lực và tầm bắn đều vượt xa pháo đá. Trong số các tướng lĩnh Chu quốc, chỉ có Ngũ Hùng là đích thân giao chiến với thứ này.”

“Còn những người khác chưa từng thấy qua, chứ đừng nói là giao chiến. Đến lúc đó, phái một vị tướng lĩnh thiếu kinh nghiệm đi đối phó với Triệu Khang, chẳng khác nào tự tìm đường chết! Chư vị đừng quên, ngay cả Long Hán - Đại soái Tề quốc, cũng bị một phát đại pháo oanh tạc mà chết!”

Không ít người khẽ gật đầu, đều cảm thấy Tề đại nhân nói có lý.

Lúc này, Lý Mộc Dịch vẫn luôn im lặng ngồi trên long ỷ, sắc mặt không chút thay đổi, lên tiếng: “Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia. Ngũ Hùng quả thực đáng chém, nhưng như Tề đại nhân đã nói, lần thất bại này là do tình thế bất buộc, không phải tội cố ý. Truyền ý chỉ của trẫm, mệnh Ngũ Hùng tiếp tục trấn thủ Thanh Vân Quan, lấy công chuộc tội!”

Tề đại nhân lập tức khom người: “Bệ hạ anh minh!”

“Được rồi, bây giờ bàn tiếp, kế sách đối phó với Càn quốc và Cảnh quốc.”

Tề đại nhân đứng dậy nói: “Bệ hạ, trên đời này không có bằng hữu và kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Cảnh quốc hiện tại đã suy yếu, điều chúng ta cần lo lắng chính là Càn quốc!”

Lý Mộc Dịch nhướng mày: “Ý của Tề đại nhân là phái người đi giảng hòa?”

Tề đại nhân gật đầu: “Không sai, sau lần tứ quốc văn hội, vi thần đã đặc biệt tìm hiểu về Triệu Khang. Người này rất tham lam tiền tài và mỹ sắc. Hấn ta là Quốc sư Càn quốc, nếu như có thể thu phục được hấn, như vậy Càn quốc chắc chắn sẽ không gây khó dễ cho chúng ta.”

“Truyền ý chỉ của trẫm, kho bạc xuất ra ba trăm vạn lượng bạc trắng, lựa chọn thêm mười mỹ nữ đưa đến Càn quốc. Không

biết chứ vị ai có thể đảm nhiệm chức sứ giả này?”

Mọi người nhìn nhau, ngay cả Tề đại nhân vừa mới đưa ra giải pháp cũng không muốn đụng vào chuyện này.

Triệu Khang không phải là người dễ đối phó!

Lần trước đến Yên đô, đã lừa gạt Hộ bộ Thượng thư Trần Thượng Vân một vỏ đao.

Vợ hán ta lại là Diệp Hồng Tuyết của Cảnh quốc.

Lần này đi Càn quốc, nói không chừng Triệu Khang không đồng ý thì chớ, còn giữ luôn cả người lẫn của, đến lúc đó chuyện không thành, tiền bạc lại mất trắng.

Quay về, Lý Mộc Dịch không chém đầu mình mới là lạ.

Quần thần người nhìn ta, ta nhìn người, không ai dám đứng ra nhận nhiệm vụ khó khăn này.

Ngay khi Lý Mộc Dịch sắp không kiềm chế được nổi giận, cửa đại điện đột nhiên xuất hiện một bóng áo trắng.

Công Tôn Vân Tú, người như tiên nữ giáng trần, tay cầm một cây sáo ngọc, thướt tha bước vào.

“Công Tôn đại gia.”

Lý Mộc Dịch vội vàng đứng dậy. Viện trưởng Thư viện Chu quốc, đó là người có thể tùy ý ra vào hoàng cung, đây là đặc quyền của hoàng đế.

Công Tôn Vân Tú dừng bước, vẻ ngoài lạnh lùng, khiến người ta nghi ngờ tuyệt sắc giai nhân này, có phải thật sự là tiên nữ hạ phàm hay không.

“Ta đi Càn quốc.”

Công Tôn Vân Tú chỉ nói bốn chữ, quần thần thả lỏng một hơi.

Lý Mộc Dịch cũng lộ ra nụ cười: “Có Công Tôn đại gia, Chu quốc ta không còn gì phải lo lắng. Vậy xin nhờ cậy Công Tôn đại gia.”

Công Tôn Vân Tú chỉ liếc nhìn Lý Mộc Dịch, không nói gì rồi xoay người rời đi.

Lý Mộc Dịch cũng không để ý, nói một câu “Tan triều” rồi rời khỏi đại điện.

...

Hậu cung.

Một nữ tử đang soi gương, trang điểm. Vừa ngoài ba mươi, cũng là thời điểm mặn mà nhất của người phụ nữ.

“Cung nghênh bệ hạ.”

Giọng cung nữ vang lên bên ngoài, nàng ta cũng không để ý, mà tiếp tục trang điểm.

“Các người lui xuống đi, trẫm muốn nói chuyện riêng với Dung phi.”

Lý Mộc Dịch mặc long bào bước vào, nhìn thấy Dung phi đang soi gương, hần bước nhanh vài bước.

Sau đó ôm lấy Dung phi, đặt nàng lên bàn trang điểm.

Chương 634 - Dòng Chảy Ngâm

Hộp phấn trang điểm rơi vãi khắp nền, bàn trang điểm bị xô dịch đi một chút.

Dung phi vén mái tóc dài ra sau lưng, gương mặt ửng hồng bước ra khỏi người đàn ông, ngồi xuống chiếc trường kỷ mềm mại, vắt chéo hai chân.

“Có vẻ như tâm trạng của ngươi không được tốt.”

Lý Mộc Dịch mỉm cười, chỉnh trang lại y phục, đứng dậy từ mặt đất, nhặt lên hai chiếc hài thêu hình chim phượng.

Không chút uy nghi của bậc đế vương, hần ngồi phịch xuống đất, tựa vào giữa hai chân người phụ nữ, thản nhiên nói: “Tiền tuyến đại bại, ba mươi vạn quân của Ngũ Hùng bị Triệu Khang đánh cho chỉ còn chạy thoát được năm vạn.”

Dung phi kinh hãi, há hốc miệng: “Tên Triệu Khang đó lợi hại đến vậy sao?”

“Còn phải nói.”

Lý Mộc Dịch cầm lấy bàn chân ngọc ngà, xỏ hài cho nàng ta, tiện tay chỉ vào một chiếc hộp gỗ tinh xảo.

“Lọ Hương Phu Ngọc mà nàng đang dùng, nghe nói cũng là sản phẩm của gia tộc quý tộc nhà Triệu Khang. Ở Đại Chu này, một lọ phải đến hai lượng bạc.”

“Sau khi thương nhân Chu quốc mua về, giá bán đã tăng lên gấp mười lần, chỉ có những người giàu có quyền quý mới có thể dùng được.”

“Tên Triệu Khang này không chỉ văn võ song toàn, mà đầu óc còn hơn người.”

Lý Mộc Dịch cắn miếng hoa quả Dung phi đưa tới, nói lí nhí: “Lần này trăm đã chọc giận hấn ta rồi.”

Dung phi ngạc nhiên hỏi: “Vậy sau này phải làm sao?”

Một người lợi hại như vậy trở thành kẻ thù của Lý Mộc Dịch, thật không phải là chuyện tốt.

Nuốt miếng hoa quả trong miệng, Lý Mộc Dịch cười nói: “Cũng không phải là chuyện gì to tát, Công Tôn đại sư đã bằng lòng đi một chuyến đến Đại Càn, xem có thể hòa giải với vị quốc sư Đại Càn kia hay không.”

“Cho dù không thành, so với Đại Chu, Đại Càn cũng không thể nuốt trôi, chuyện này Triệu Khang sẽ cân nhắc kỹ lưỡng thiệt hơn.”

Một bóng hình yếu điệu bước vào, người con gái sở hữu dung nhan tuyệt mỹ, dáng người vô cùng quyến rũ.

Nhìn thấy nàng ta, trên mặt Dung phi thoáng hiện vẻ lạnh lùng, cố ý đá chiếc hài trên chân phải ra.

Lý Mộc Dịch mỉm cười nhặt lên, sau đó lại nắm lấy bàn chân không yên phận kia xỏ hài vào.

“Bệ hạ cho gọi thiếp. Dung phi nương nương.”

Hương Nhi trong trang phục cung nữ mỉm cười, cung kính hành lễ với hai người.

Lý Mộc Dịch ngáp một cái: “Gọi nàng đến không có việc gì, chỉ là muốn báo cho nàng một tin, Tiêu Phi Vũ đã đại bại ở Cảnh quốc, nghe nói đã bị Triệu Khang tự tay giết chết.”

Hương Nhi run lên, sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, dịu dàng nói: “Thiếp chỉ trung thành với bệ hạ.”

“Chắc chắc, không biết Tiêu Phi Vũ kia đã dùng thủ đoạn gì, mà có thể khiến nàng một lòng một dạ với hắn ta như vậy.”

Lý Mộc Dịch cười chỉ vào đầu mình: “Nàng biết đấy, đầu óc trẫm không được tốt, sau này nếu Triệu Khang đánh đến, vì đau đầu mà bỏ lỡ thời cơ báo thù cho Tiêu Phi Vũ thì không hay.”

Hương Nhi cúi đầu, u ám nói: “Hương Nhi hiểu.”

“Lui xuống đi.”

Chờ Hương Nhi rời đi, Dung phi mới lạnh lùng cười nói: “Miếng thịt béo bở như vậy, bệ hạ cũng không ăn, thật khiến thiếp phải nhìn bằng con mắt khác.”

Lý Mộc Dịch vui vẻ nói: “Nàng tranh giành tình cảm với nàng ta làm gì, nếu không phải chứng đau đầu của trẫm là do nàng ta gây ra, trẫm đã sớm giết nàng ta rồi.”

Dung phi dịu lại, cười nói: “Thiếp chỉ muốn nhắc nhở bệ hạ, đừng để bị người khác lợi dụng. Dù sao thì người đẹp như vậy, ngay cả thiếp là nữ nhân nhìn thấy cũng phải say mê, bệ hạ khó tránh khỏi động lòng.”

Lý Mộc Dịch cười đứng dậy: “Đúng là nữ nhân ghen tuông. Thái hậu dạy bảo trẫm ghi nhớ trong lòng.”

Ánh mắt Dung phi thoáng hiện vẻ hoảng loạn, hắn là hành động vừa rồi đã khiến người đàn ông trước mặt khó chịu.

Hắn ta cố ý nhắc nhở thân phận hiện tại của nàng.

Sau một hồi hoảng loạn, Dung phi nhìn Lý Mộc Dịch, lạnh lùng nói: “Nếu bệ hạ đã biết, nếu không còn chuyện gì khác, thiếp mệt rồi, muốn nghỉ ngơi. Sau đó thiếp muốn đến chùa Hương Sơn cầu phúc cho Trần vương một tháng.”

Trần vương chính là Lý Mộc Nguyên, con trai ruột của Dung phi.

Lý Mộc Dịch cười ha hả, cúi người nâng cằm Dung phi lên: “Thật thông minh, biết trẫm thích gì.”

Dung phi đổi tư thế, cười lạnh, tâm trạng vốn đang hoảng loạn cũng dần bình tĩnh lại: “Vậy thái tử còn chờ gì nữa?”

“Vậy thì hãy hầu hạ Dung phi nương nương thật tốt.”

Trên chiếc giường lớn, nam nữ đang hoan ái, Dung phi bỗng vùng vẫy, Lý Mộc Dịch dừng động tác, như ma quỷ thì thầm: “Nếu nàng sinh cho trẫm một đứa con, trẫm sẽ lập nàng làm hoàng hậu.”

Dung phi lập tức đẩy Lý Mộc Dịch ra, ngồi trên người hắn ta, lạnh lùng nói: “Người tốt nhất là nói được làm được.”

Lý Mộc Dịch cười ha hả, đổi giọng: “Vậy thì Trần vương gì đó cũng không còn quan trọng nữa, phải không? Nếu không thì hắn ta nên gọi trẫm là hoàng huynh hay phụ hoàng đây?”

Chỉ do dự trong giây lát, Dung phi không nói lời nào, xé toạc long bào trên người hắn ta và cung trang trên người mình, điên cuồng chiếm đoạt hắn ta, không biết từ lúc nào đã chìm đắm trong đó, làm việc không biết mệt mỏi.

Không biết là nữ nhân nắm bắt được nam nhân hay là nam nhân nắm bắt được nữ nhân.

...

Nội thành Yên Đô, phủ Tề.

Tề Phong đưa bức thư đã viết xong cho người trước mặt: “Quay về nói với Ngũ Hùng nguyên soái, chuyện đã xong xuôi.”

“Đa tạ Tề đại nhân.”

Tên binh lính nhận thư xong liền rời đi, lúc này trong đại sảnh có người không hiểu hỏi: “Tề huynh, vì sao người phải liều chết bảo vệ Ngũ Hùng?”

Tề Phong nhìn ra sân viện: “Lý do sao, đương nhiên là có những điều đã nói trên triều, thứ hai là Ngũ Hùng còn chưa thể chết được.”

“Vì sao? Nếu giết Ngũ Hùng, thay người của chúng ta lên chẳng phải tốt hơn sao?”

Tề Phong cười khẩy: “Trương đại nhân đừng coi bộ hạ là kẻ ngốc.”

Trương đại nhân có chút bất mãn: “Bệ hạ tuy không phải người đơn giản, nhưng quá coi thường lễ pháp, lại dám cùng Dung phi kia con mẹ nó XXX trong hậu cung!”

Tề Phong mỉm cười: “Chuyện như vậy trước đây hẳn ta đâu phải chưa từng làm. Ta muốn nói chính là cho dù hôm nay ta không ra mặt, bệ hạ cũng sẽ không để Ngũ Hùng chết, đã vậy chỉ bằng đứng ra thuận theo ý bệ hạ.”

“Thì ra là vậy, trận đại bại này thật sự khiến Đại Chu chúng ta tổn thất nặng nề, không biết Công Tôn đại sư lần này đi có thu hoạch gì hay không.” Trương đại nhân thở dài.

Tề Phong bụng chén trà lên nhấp một ngụm, trong lòng cười lạnh.

Sẽ có thu hoạch mới là lạ, đã nắm trong tay thứ đồ chơi kia rồi, nếu là Triệu Khang, ta sẽ trực tiếp mang nó đánh tới đây.

Hy vọng tên Ngũ Hùng kia nói thật.

...

Cổng thành Yên Đô.

Công Tôn Vân Tú ngồi yên lặng trong xe ngựa, cây sáo ngọc được đặt sang một bên, binh lính ở phía trước nhẹ giọng nói: “Công Tôn đại sư, mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, có thể xuất phát bất cứ lúc nào.”

Công Tôn Vân Tú nghe vậy nhẹ giọng nói: “Vậy thì xuất phát thôi.”

Nói xong, nàng cầm lấy phong thư bên cạnh, phía trên là sáu chữ lớn: “Công Tôn Vân Tú thân khai.”

Bức thư này được gửi từ Đại Càn, chỉ là kênh gửi có chút khác thường.

Là do một thương nhân đến Yên Đô buôn bán gửi tới.

Mà người gửi thư cũng không phải người đơn giản, chính là thủ lĩnh văn nhân của Đại Chu năm xưa.

Trương Thánh.

Mặc dù đã là lần thứ bảy xem bức thư này, Công Tôn Vân Tú vẫn nhin không được xem lại lần nữa, nhìn những gì Trương

Thánh viết trong thư, nàng rất muốn đến nơi gọi là Nguyên Giang huyện kia để tận mắt chứng kiến.

Nghe Trương Thánh nói, Triệu Khang trước đây từng làm huyện lệnh ở Nguyên Giang huyện.

Chương 635 - Trở về

Nhờ sự chuẩn bị kỹ lưỡng trước đó của Triệu Khang, việc tái thiết sau chiến tranh của nước Cảnh diễn ra rất suôn sẻ.

Mặc dù hơn hai trăm quan viên trong triều đã hy sinh trong chiến tranh, nhưng vẫn còn nhiều quan chức khác ở bảy châu.

Trong thời gian này, một số người đã được chọn lựa và đề bạt, tạm thời duy trì được sự vận hành của triều đình.

Lễ đăng cơ của Ngô Quan Hải cũng được tổ chức đúng như dự kiến. Dưới sự chứng kiến của các quan văn võ mới được tuyển chọn và ba quân tướng sĩ, hắn đã tể trời và lên ngôi.

Từ đó, nước Cảnh bước sang một kỷ nguyên mới!

Sau khi bãi triều ngày hôm đó, Triệu Khang không rời đi ngay mà cùng Diệp Hồng Tuyết đến gặp Lý An, vị tổng quản nội vụ hiện đang phụ trách hậu cung, để thông báo một tiếng.

Ngô Quan Hải trong ngự thư phòng nghe nói Triệu Khang đến gặp, trong lòng không khỏi thở dài. Mặc dù đã sớm biết trước, nhưng khi Triệu Khang sắp rời đi, hắn thực sự cảm thấy không nỡ.

Nhưng Triệu Khang dù sao cũng là người của nước Càn, hắn cũng hiểu rõ không thể giữ chân được đối phương.

Thấy Ngô Quan Hải đích thân ra đón, Triệu Khang mỉm cười chấp tay nói: “Bệ hạ.”

“Quốc sư hôm nay muốn rời đi sao?” Ngô Quan Hải hỏi.

Triệu Khang gật đầu: “Quân Càn đã chuẩn bị xong xuôi, ta để lại cho nước Cảnh mười lăm khẩu thần công và hơn một ngàn quả đạn pháo, có thể bảo vệ nước Cảnh an toàn một thời gian. So với tình hình hiện tại, nước Chu và nước Tề cũng không dám manh động.”

“Chờ ta trở về nước Càn tập hợp đủ lực lượng, nhất định sẽ báo thù!”

Ngô Quan Hải gật đầu: “Trẫm hiểu, nước Cảnh bên này cũng sẽ nhanh chóng khôi phục quân đội, đến lúc đó sẽ trợ giúp quốc sư một tay!”

Triệu Khang: “Như vậy thì tốt quá.”

“Trẫm tiễn quốc sư một đoạn đường.”

Biết đây là tấm lòng của Ngô Quan Hải, Triệu Khang không từ chối, ba người sóng vai đi ra khỏi hoàng cung.

Không biết từ lúc nào, phía sau ba người đã có một đám đông người đi theo, tiếp đó là rất nhiều bá tánh cũng lặng lẽ nhập vào đoàn người.

Đi mãi cho đến cửa thành Hoa Kinh, lúc này tường thành vẫn đang được tu sửa.

Chu Long cùng các tướng lĩnh đã tập hợp đại quân ở ngoài thành chờ đợi.

“Tiền quân ngàn dặm, cuối cùng cũng phải nói lời từ biệt, bệ hạ tiễn đến đây là được rồi.” Triệu Khang dừng bước, quay đầu nhìn các quan viên và bá tánh tự phát đến tiễn đưa, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Ngô Quan Hải cũng quay người lại, sau đó lui về phía sau hai bước, cúi người chào một cái thật sâu, giọng nói hùng hồn: “Nước Cảnh cung tiễn Triệu vương!”

“Cung tiễn Triệu vương!”

“Cung tiễn Triệu vương!”

Tiếng “Cung tiễn Triệu vương” vang lên không ngớt, đó là lời chúc phúc chân thành nhất từ toàn thể người dân nước Cảnh. Nếu không có người đàn ông này dẫn quân Càn đến cứu viện, e rằng nước Cảnh lúc này đã bị diệt vong!

Tất cả bọn họ đều sẽ trở thành vong quốc nô!

Vu Thành Công, Cao Uyên và Hoa Phong Viên ba vị tướng quân càng thêm lưu luyến, lần chia tay này không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại Triệu Khang.

Trong khoảng thời gian kề vai chiến đấu, bọn họ đã kết giao với Triệu Khang và tướng sĩ nước Càn một tình bằng hữu sâu nặng.

Đối diện với mọi người, Triệu Khang cũng cúi người chào: “Triệu Khang xin cảm tạ chư vị!”

Mấy tên thái giám kéo một cỗ xe ngựa sang trọng đến, Ngô Quan Hải nhỏ giọng nói: “Quốc sư, đây là chút tâm ý của trẫm.”

“Triệu tiểu tử, chớ nguoi thành thân đừng quên lão phu đây nhé!” Ngô Thiên Hồ chỉ còn lại một cánh tay trêu chọc nói: “Diệp nha đầu nhà chúng ta giờ là người nhà của nước Càn rồi!”

Diệp Hồng Tuyết đứng bên cạnh, đôi mắt long lanh, nước mắt chực trào ra.

Triệu Khang nắm lấy tay nàng, cười ha hả: “Đương nhiên là không rồi! Tiền bối có thể xem như là sư phụ võ công của Triệu Khang ta, sau này chén trà đầu tiên nhất định phải kính ngài!”

Ngô Thiên Hồ cười to sáng khoái.

Đỡ Diệp Hồng Tuyết lên xe ngựa, Triệu Khang nắm lấy dây cương tự mình làm phu xe, hướng về phía mọi người phát phát tay: “Mọi người xin hãy quay về, núi cao sông dài, mong có ngày tái ngộ!”

“Quốc sư đi thông thả!” Ngô Quan Hải lưu luyến nói.

Mọi người tiễn Triệu Khang ra khỏi thành, cho đến khi đại quân nước Càn biến mất khỏi tầm mắt.

Vì mang theo thần công hành quân, tốc độ của Triệu Khang và mọi người không tính là nhanh.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Hồng Tuyết cũng dần dần khôi phục lại tâm trạng, nàng không quen ngồi xe ngựa, vì vậy ban ngày đều ngồi cùng Triệu Khang ở vị trí đánh xe.

Chỉ cần được ở bên cạnh Triệu Khang, nữ tử liền cảm thấy an tâm.

Đi qua thành biên giới Ký Châu, coi như chính thức rời khỏi lãnh thổ nước Cảnh, mọi người lại đi thêm bảy ngày mới vượt qua Kim Lâm Quan, đến Thông Châu.

Triệu Khang trước tiên đến thành Thông Châu, đến thăm vợ con của Trương Chính.

Nghe tin Trương Chính tử trận ở nước Cảnh, vợ con hắn vô cùng đau đớn.

Lý Long càng khóc lóc thảm thiết trước linh cữu. Lúc Hoa Kinh thất thủ, chính Trương Chính đã bảo hắn dẫn quân lính chạy thoát khỏi thành.

Nếu không, trong số những người tử trận cũng sẽ có thêm một Lý Long.

Đây là ân cứu mạng, là ân tình vô cùng to lớn, Lý Long là một hán tử trong quân ngũ, làm sao có thể không cảm kích?

Sau khi tế bái anh linh của Trương Chính, Triệu Khang và mọi người mới rời khỏi Thông Châu. Trên đường đi, bọn họ để lại tất cả thần công ở Kim Lâm Quan để phòng thủ, tốc độ hành quân sau đó cũng nhanh hơn rất nhiều.

Năm dặm bên ngoài đế đô.

Ánh nắng chan hòa, Tiêu Linh Lung nhận được tin báo từ sớm, sáng sớm đã dẫn theo các quan văn võ ra đón Triệu Khang.

Khi xe ngựa xuất hiện trong tầm mắt mọi người, tất cả đều trở nên phấn khích.

Cuối cùng cũng đã trở về.

Nghe nói bá quan đã đến nghênh đón từ năm dặm bên ngoài, Triệu Khang vội vàng xuống xe ngựa, Diệp Hồng Tuyết đi bên cạnh, trong lòng không một chút hồi hộp.

Cho đến khi nhìn thấy nữ đế bệ hạ mặc long bào, và Tàn Ngọc Phượng đứng bên cạnh bệ hạ, trái tim bình tĩnh của Triệu Khang mới dâng lên sự xúc động, khóe miệng nở nụ cười, cùng Diệp Hồng Tuyết bước nhanh về phía trước.

Liếc nhìn các quan văn võ đang tràn đầy phấn khích, Triệu Khang lên tiếng: “Thần tham kiến bệ hạ.”

Xa cách đã lâu, nữ tử trong lòng sớm đã không nhịn được nữa, “Quốc sư không cần đa lễ!”

Nói rồi nàng bước nhanh về phía trước, nhìn Triệu Khang có vẻ gầy đi, trong mắt nữ đế tràn đầy đau lòng: “Người gầy đi rồi.”

Triệu Khang mỉm cười: “Tất cả đều đáng giá, sau này ta sẽ không còn phải lo lắng đề phòng nữa.”

Tiêu Phi Vũ chết trong tay mình, từ nay về sau sẽ không còn ai có thể uy hiếp đến người mình yêu thương nữa!

Nghe được câu này, nữ đế rốt cuộc cũng không kìm nén được nữa, mặc kệ các quan văn võ đang ở đây, nàng vẫn nhào vào lòng Triệu Khang.

Triệu Khang dẫn quân đánh trận này là vì nước Càn, vì nước Cảnh, vì Diệp Hồng Tuyết, càng là vì nàng - Tiêu Linh Lung - mà đi giết Tiêu Phi Vũ.

Tiêu Phi Vũ không chết, Triệu Khang sẽ luôn lo lắng đề phòng, đặc biệt là sau khi biết được Lý Mộc Dịch đã lên ngôi hoàng đế nước Chu như thế nào.

Trong lòng hắn luôn có một chấp niệm, nhất định phải giết chết Tiêu Phi Vũ!

Chỉ có như vậy!

Linh Lung, Ngọc Phượng, còn có Huyền Sách những người thân cận nhất với hắn mới không bị uy hiếp đến tính mạng!

Chỉ cần có thể giết chết Tiêu Phi Vũ, dù phải trả giá đắt đến đâu Triệu Khang cũng không tiếc!

Hiện tại hắn đã thành công, Tiêu Phi Vũ cuối cùng cũng chết trong tay hắn, sẽ không còn ai có thể dùng thực lực cá nhân mà uy hiếp đến nữ đế bệ hạ và mọi người nữa!

Cũng không để ý đến những người khác đang có mặt, Triệu Khang ôm chặt lấy nữ tử trong lòng.

Tiêu Huyền Sách và những người khác mỉm cười, hốc mắt cũng bắt giác ươn ướt.

Giữa đám đông, một đôi mắt đẹp mê người, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào Triệu Khang, nàng ta mặc một chiếc áo

choàng rộng thùng thình che kín toàn thân, để che giấu sự khác thường trên người, vốn không muốn đến nhưng cuối cùng vẫn không kìm nén được nỗi nhớ nhung trong lòng.

Hiện tại đến nhìn một cái cũng đã mãn nguyện rồi.

Chương 636 - Chơi Mạt Chược

Đại điện hoàng cung.

Yến tiệc linh đình được bày ra, văn võ bá quan tề tựu đông đủ, trên mặt ai nấy đều không giấu nổi vẻ vui mừng.

Mặc dù trận chiến này Đại Càn cũng chịu tổn thất không nhỏ, quốc khố cũng trống rỗng, nhưng đối với tương lai mà nói, đây là một trận đại thắng. Từ hôm nay trở đi, không ai có thể ngăn cản sự trỗi dậy của Đại Càn.

Lão thái sư Dương tay nâng chén rượu, tiến đến trước mặt Triệu Khang. Lão thái sư mặt mày hồng hào, đã uống không ít rượu. Với thân thể của lão, việc này không tốt cho lắm, nhưng vẫn cố gắng đến kính Triệu Khang một chén.

“Quốc sư, lão hủ kính ngài một chén! Nếu không có ngài, Đại Càn chúng ta sẽ không có được cảnh tượng huy hoàng như ngày hôm nay!”

Triệu Khang vội vàng nâng chén rượu cười lớn nói: “Lão thái sư quá lời rồi, Triệu Khang này xin nhận lời khen ấy! ”

“Hahaha, ta đã nói rồi, quốc sư nhà chúng ta cái gì cũng không giỏi, nhưng da mặt chắc chắn là dày nhất, nói gì cũng không biết ngại ngùng! ”

Lý Nguyên cũng nâng bầu rượu đến kính rượu, Triệu Khang ai đến cũng không từ chối, nhưng lại lén lút vận công hóa giải rượu trong cơ thể.

Diệp Hồng Tuyết và Tần Ngọc Phượng ngồi chung một bàn, Ngô Thanh Loan ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi: “Sư nương, vị kia chính là...?”

Nàng ta đã bị người phụ nữ phong hoa tuyết đại trước mắt thu hút từ lâu. Dung mạo và khí chất tuyệt mỹ kia cho dù đứng cạnh nữ đế bệ hạ cũng không hề kém cạnh.

Diệp Hồng Tuyết nhướn mày: “Người là Ngô Thanh Loan? Ta cũng là sư nương của người.”

Trước đó Triệu Khang đã kể với nàng về đệ tử của mình, việc truyền thụ công pháp cho Ngô Thanh Loan cũng đã nói.

Tần Ngọc Phượng cười nói: “Đúng vậy, Thanh Loan, công pháp mà tiểu hài tử đang tu luyện là của muội đấy.”

“Nếu có gì không hiểu về Hồn Nguyên Công cứ việc hỏi ta.”

Ngô Thanh Loan le lưỡi, vội vàng hành lễ: “Thanh Loan bái kiến Diệp sư nương.”

“Miệng thật ngọt ngào.”

Diệp Hồng Tuyết mỉm cười xoa đầu tiểu hài tử, ánh mắt liếc sang một bên, liền thấy một nữ tử xinh đẹp đang nhìn chăm chăm Triệu Khang trầm ngâm.

Thật là một nữ tử xinh đẹp.

Trong yến tiệc này, người có dung mạo nổi bật nhất đương nhiên là Tiêu Linh Lung ở đằng xa, tiếp theo là nàng Diệp Hồng Tuyết, so với nữ đế bệ hạ chỉ thua kém một chút mà thôi.

Nhưng dung mạo của nữ tử trước mắt so với Tần Ngọc Phượng bên cạnh và tiểu hài tử Ngô Thanh Loan còn hơn ba phần.

Hơn nữa nhìn ánh mắt nhìn Triệu Khang kia...

Diệp Hồng Tuyết liếc mắt nhìn Triệu Khang đang bị mọi người vây quanh uống rượu, ánh mắt trở nên nghiến ngấm: “Ngọc Phượng, người kia là ai?”

“Nàng ấy à, là tỷ tỷ của Thanh Loan, Ngô Tâm Nghi. Khoảng thời gian này đã lập được công lao to lớn trong việc chuẩn bị lương thảo cho đại quân.”

Tần Ngọc Phượng nghi ngờ: “Sao vậy?”

“Không có gì.”

Diệp Hồng Tuyết thu hồi ánh mắt, lại mỉm cười nhìn Triệu Khang.

Triệu Khang đang uống rượu bỗng nhiên rùng mình một cái, quay trái quay phải nhìn xung quanh.

Kỳ lạ, tại sao đột nhiên lại cảm thấy lạnh sống lưng?

Yến tiệc kéo dài đến giờ Tý mới tan rã. Triệu Khang uống một bát canh giải rượu, lại vận công hóa giải men rượu.

Thái giám bên cạnh cầm lấy bát canh, nhỏ giọng nói: “Quốc sư, bệ hạ nói nàng ấy và phu nhân đang đợi ngài ở Ngự Hoa Viên.”

Nghe vậy, Triệu Khang lập tức tinh thần chấn động, vẫy tay nói: “Ta biết rồi, các người lui xuống hết đi.”

Thuần thực đi đến Ngự Hoa Viên, nhìn thấy xung quanh đèn đuốc sáng trưng, vừa bước vào sân viên liền thấy nữ đế bệ hạ mặc một bộ long bào màu vàng sáng.

Tần Ngọc Phượng và Diệp Hồng Tuyết, một người mặc sa y đỏ, một người áo xanh giản dị. Còn có thêm Ngô Thanh Loan.

Bốn người đang bày ván mạt chược, thấy Triệu Khang đến, tiểu hầu tử rõ ràng là bị lôi kéo đến cho đủ người, Triệu Khang tới thì bị đuổi đi.

“Được rồi, Thanh Loan, người về tắm cung đi.”

Nữ đế bệ hạ lên tiếng, Ngô Thanh Loan bĩu miệng, chưa gỡ lại được mà!

Tuy trong lòng không muốn, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy đi tìm Tiêu Huyền Sách.

Triệu Khang mỉm cười ngồi xuống, tay chơi quân mạt chược: “Đêm khuya không nghỉ ngơi, đợi ta đánh mạt chược à?”

“Không phải là đang đợi người sao.” Tần Ngọc Phượng che miệng cười.

Trước đó, tuy Triệu Khang có chân khí hóa giải men rượu, nhưng các quan viên thực sự quá nhiệt tình, người nọ tiếp người kia kính rượu, hần cũng không chịu nổi sự đánh bom liên tục này, say mất một lần.

Bây giờ đã là giờ Tý nửa đêm.

Nhìn trái nhìn phải, Triệu Khang lộ ra nụ cười dương dương tự đắc: “Hay chúng ta đổi chỗ chơi đi? Sang Chu Tước Điện?”

Nữ đế bệ hạ và Tần Ngọc Phượng đều đỏ mặt, hai người họ đều từng ở đó và Triệu Khang làm chuyện vượt lệ.

Diệp Hồng Tuyết lúc này đã bị ván mặt chược thu hút, đang lúc máu đánh bạc nổi lên: “Ở đây mát mẻ thế này, đi cung điện làm gì?”

Triệu Khang nhe răng cười: “Sợ lát nữa ngươi bị cảm lạnh.”

Nữ tử có chút không hiểu, nhưng đã là yêu cầu của Triệu Khang, nàng tự nhiên sẽ không từ chối.

Mọi người thu dọn ván mặt chược, đi đến Chu Tước Điện. Bởi vì Triệu Khang thường xuyên đến đây cùng nữ đế bệ hạ, nên Phương Thiệu, tổng quản thái giám, mỗi ngày đều lệnh người dọn dẹp, sau đó không cho bất cứ ai tiếp cận.

“Nhanh lên, Triệu Khang, ngươi cho ta vay tiền, ta phải trả nợ trước, rồi sau đó gỡ lại!”

Triệu Khang cười thích thú, nghe lời này của Diệp Hồng Tuyết liền biết vừa rồi nàng ta thua không ít.

Liếc nhìn chiếc giường lớn bên cạnh, hiện tại tiền hẵn vẫn còn một chút, nên mỉm cười lấy từ trong người ra mười vạn lượng tiền nhưng không đưa cho Diệp Hồng Tuyết.

Mà là mở miệng nói: “Chúng ta đổi cách chơi đi, ba người các ngươi đánh với ta. Ta thua một ván sẽ cho mỗi người một vạn lượng.”

Tần Ngọc Phượng tò mò hỏi: “Vậy nếu chúng ta thua thì sao?”

“Nếu các ngươi thua, một lần cởi một món đồ, hắc hắc hắc!”

Nữ đế bệ hạ đỏ mặt, Diệp Hồng Tuyết trừng mắt nói: “Tên biến thái nhà ngươi!”

“Chơi hay không chơi? Không chơi thì thôi!”

“Chơi thì chơi, ai sợ ai, đợi ta một chút!”

Nữ đế bệ hạ hừ lạnh một tiếng, sau đó quay người mở tủ quần áo, một lát sau, cả ba người ngoại trừ đầu ra đều được bọc kín mít.

Triệu Khang lập tức cạn lời, Tiêu Linh Lung hừ lạnh một tiếng: “Ta xem ngươi có bao nhiêu tiền mà thua!”

Tần Ngọc Phượng lén lút cười, nghĩ thầm lát nữa có nên nhường nước hay không.

Chỉ là nữ đế bệ hạ vẫn lắm bả chuyện vô sỉ của Triệu Khang, tay xếp bài này, một cao thủ Tam Phẩm như Triệu Khang, muốn gian lận thực sự dễ như trở bàn tay.

Cho dù là Tiêu Linh Lung đã đạt đến Tứ Phẩm cũng không thể nhận ra Triệu Khang động tay động chân, huống chi là hai người Diệp Hồng Tuyết và Tần Ngọc Phượng.

Tên này còn lén lút phủ một lớp chân khí lên các quân bài, ba người họ cầm bài gì hán đều biết rõ môn một.

Sau khi xóc bài và chia bài xong, hán trực tiếp đẩy bài ra khiến ba người phụ nữ choáng váng.

“Xin lỗi, Thập Tam Thiên, cời đồ đi!”

Tiếng cười kia thật tà ác, Diệp Hồng Tuyết tức đến nghiến răng, ban đầu còn tưởng là Triệu Khang bài giỏi.

Nhưng đến khi Triệu Khang liên tiếp năm lần Thập Tam Thiên, nàng ta liền hiểu ra.

“Vô sỉ! Ngươi gian lận!”

“Này này này, nói chuyện phải có chứng cứ chứ, sao ngươi biết ta gian lận?” Triệu Khang làm mặt méo.

Từng là cao thủ Tam Phẩm đỉnh phong, Diệp Hồng Tuyết đã hiểu ra thủ đoạn của Triệu Khang, liền lạnh lùng nói ra cách làm của hắn.

Nữ đế bệ hạ tức giận định đến vắn tai hắn, sao ta lại không nghĩ đến điều này!

Sau khi hai bên hứa hẹn sẽ chơi đẹp, Triệu Khang và nữ đế bệ hạ đều phong bế kinh mạch.

Lại một lần nữa xóc bài, bỗng nhiên đèn đuốc tắt ngúm, xung quanh chìm trong bóng tối.

Đợi đến khi Triệu Khang châm lửa nến lên, hán ho khan một tiếng rồi lật bài ra: “y da, xin lỗi, lại là Cửu Liên Bảo Đăng.”

Chương 637 - Tận hưởng niềm vui

“Gian lận!”

“Người nhất định là gian lận!”

Như một chú mèo con đang giận dữ, Diệp Hồng Tuyết kêu gào điên cuồng, bị Triệu Khang đuổi theo sau lưng.

Lúc này, Nữ Đế bệ hạ và Tần Ngọc Phụng ít nhất còn có thể che đậy được, còn nàng ta thì chỉ còn lại một lớp áo choàng mỏng manh bao phủ toàn thân.

Ngay cả giày và tất cũng đã bị Triệu Khang thắng mất.

Vừa móc tai, Triệu Khang vừa lắc đầu: “Nói ta gian lận thì phải có bằng chứng chứ Hồng Tuyết, nếu không đây chính là vu khống, lão phu thân là Quốc sư Đại Càn không phải ai muốn vu khống là được!”

Tiếng cười khúc khích vang lên, Diệp Hồng Tuyết tức giận nhìn sang: “Còn cười, cho ta mượn một bộ đồ!”

Tần Ngọc Phụng chớp chớp mắt: “Làm sao được, nếu cho người mượn ta cũng không còn gì để mặc.”

Lúc này, Tần Ngọc Phụng chỉ còn lại một chiếc áo yếm, quần dài và áo khoác ngoài, nàng ta còn muốn thua thêm một chút cho Triệu Khang nữa kia.

Liếc mắt nhìn Triệu Khang một cái đầy oán hận, rồi lại nhìn sang Triệu Khang và Tiêu Linh Lung đang cười mỉm.

Diệp Hồng Tuyết trong lòng đấu tranh, trước đây ở huyện Nguyên Giang ba người đã từng có một lần ngủ chung, nhưng lúc đó nàng ta đã chọn sang phòng khác.

Bây giờ nếu thật sự cởi ra, thì thật sự là mất mặt mũi.

Lúc này nàng ta cũng đã hiểu vì sao Triệu Khang lại muốn dùng bạc để đánh cược quần áo.

Nhưng mà, thật sự là quá xấu hổ.

Thấy nàng ta do dự không quyết, Triệu Khang vốn đã tràn đầy chiến ý không thể nhịn được nữa, rời khỏi chỗ ngồi ôm lấy nàng ta.

“Dừng... ưm...”

Lời còn chưa dứt, đôi môi mềm mại đã bị Triệu Khang chặn lại, một nụ hôn cuồng nhiệt, phá tan tất cả sự kiềm chế của nàng ta.

...

Tỉnh dậy sau giấc ngủ, Triệu đại Quốc sư thỏa mãn sau một đêm cuồng nhiệt, không những không cảm thấy mệt mỏi mà ngược lại tinh thần sảng khoái.

Giữa trưa.

Nữ Đế bệ hạ mặc một bộ y phục trắng tinh khôi, mái tóc dài không hề cài bất kỳ đồ trang sức nào, đơn giản như vậy nhưng đã là tuyệt sắc nhân gian.

Nằm nghiêng người được Triệu Khang ôm trong lòng, ánh mắt đặc ý nhìn về phía đối diện, nơi Diệp Hồng Tuyết đang ngồi nghiêng rặng nghiêng lợi.

Như nghĩ đến điều gì đó, nàng cố ý đưa tay khẽ khua nước trong bồn tắm bên cạnh.

Diệp Hồng Tuyết lập tức quay đầu sang một bên, dái tai đỏ bừng.

Tối hôm qua thật sự là bị đôi gian phu dâm phụ này hành hạ đến chết đi sống lại.

“Nghịch ngợm.”

Triệu Khang mỉm cười búng nhẹ lên trán nàng, Nữ Đế bệ hạ lập tức làm nũng rúc vào lòng Triệu Khang.

Diệp Hồng Tuyết hừ lạnh một tiếng cũng đứng dậy đi tới, ngồi xuống bên cạnh Triệu Khang: “Ôm ta!”

Triệu Khang bất đắc dĩ đưa tay ôm lấy eo nàng ta, xem ra sau này phải đau đầu vì hai người này rồi.

Nếu là nữ tử bình thường, Tiêu Linh Lung sẽ không như vậy, nhưng Diệp Hồng Tuyết cũng là một tuyệt sắc giai nhân không hề thua kém nàng.

Sắp xếp lại suy nghĩ, Triệu Khang hỏi: “Linh Lung, thời gian này chúng ta đã chế tạo được bao nhiêu khẩu đại pháo rồi?”

Má áp vào bụng Triệu Khang, Tiêu Linh Lung nói vanh vách: “Công nghệ chế tạo đại pháo đã hoàn thiện, hiện tại chỉ riêng huyện Nguyên Giang mỗi tháng có thể chế tạo được bốn khẩu, thêm một nơi khác có nhiều thợ thủ công thì mỗi tháng có thể chế tạo được tám khẩu. Hiện tại cộng thêm số người mang về, chúng ta có tổng cộng ba mươi tám khẩu đại pháo, đạn được đầy đủ. Chỉ là nếu muốn chế tạo tiếp, thì hết tiền rồi.”

“Quả nhiên là thứ đốt tiền mà!”

Triệu Khang thở dài, hai năm nay quốc khố Đại Càn tuy rằng rất dồi dào, nhưng hiện tại lại hết sạch, đủ thấy việc chế tạo đại pháo tốn kém đến mức nào.

Diệp Hồng Tuyết cũng nói: “Trận chiến này Cảnh quốc và Đại Càn tiêu hao quá lớn, muốn tiếp tục chế tạo đại pháo e rằng có chút khó khăn.”

“Xem ra phải nghĩ cách kiếm tiền rồi.”

Tiêu Linh Lung đứng dậy, mái tóc đen nhánh buông xuống, nhìn Triệu Khang đầy đau lòng, đưa tay vuốt ve nếp nhăn trên trán hắn.

“Người mới vừa trở về, nghỉ ngơi cho khỏe đã, đừng làm việc quá sức.”

Mặc dù Diệp Hồng Tuyết không nói gì, nhưng cũng có cùng suy nghĩ với Nữ Đế bệ hạ.

Triệu Khang cười nói: “Ta biết rồi, chẳng qua là nghĩ đến việc sớm ngày tiêu diệt Chu quốc và Tề quốc, dọn dẹp chướng ngại vật cho Huyền Sách và Ngô Quan Hải. Đến lúc đó cũng có thể dẫn ba người các nàng đi du ngoạn cho thỏa thích.”

“Thôi được rồi, ta ra ngoài một chút, lát nữa trở về hai người các nàng đừng có đánh nhau đấy!” Triệu Khang dặn dò.

Nữ Đế bệ hạ khẽ hừ một tiếng: “Người xem ta có giống người ức hiếp nàng ta không?”

“Chuyện này khó nói lắm!”

Vỗ nhẹ lên bờ mông đầy đặn của nàng, Triệu Khang cười rồi đi, cũng là để cho hai người có không gian riêng để vun đắp tình cảm.

Nhìn nụ cười đầy ẩn ý của đối phương, Diệp Hồng Tuyết lập tức cảm giác như có vô số bàn tay đang sờ soạng trên người mình, toàn thân khó chịu, khinh bỉ nói:

“Người cũng là đồ biến thái!”

“Ta thích thế đấy!”

Nữ Đế bệ hạ cười càng thêm vui vẻ, liên tục dùng đầu ngón tay khua nước trong bồn tắm, miệng không ngừng tấm tắc khen.

Bên này, sau khi rời khỏi hoàng cung, Triệu Khang trước tiên đến Quý tộc đường, từ sau khi Tiêu Phi Vũ rời khỏi Đại Càn, toàn bộ Quý tộc đường đã trở thành tài sản riêng của hắn.

Mỗi tháng đều mang lại cho hắn một khoản thu nhập không nhỏ, xem qua một lượt những món đồ được bán đấu giá gần đây.

Triệu Khang lại đến Đại Càn thương hội, thương hội này được dùng để giao dịch với Chu quốc và Tề quốc, nhưng do chiến tranh.

Những năm gần đây, Chu quốc và Tề quốc đều có thái độ thù địch với thương nhân Đại Càn, tuy rằng hàng hóa tốt nhưng người dám thu mua lại không nhiều.

“Nên làm gì để kiếm tiền đây?”

Vừa đi trên đường Triệu Khang vừa suy nghĩ, đột nhiên hắn lùi lại vài bước, nhìn tòa nhà lớn trước mặt có đề biển Ngô phủ, trong đầu lóe lên một tia sáng.

Sao mình có thể quên mất tên nghiện rượu như nghiện cơm này chứ, có thể làm rượu mạnh!

Nghĩ vậy, Triệu Khang nhìn người gác cổng Ngô phủ, lên tiếng: “Ta là Triệu Khang, đến báo phỏng Ngô gia chủ.”

Chương 638 - Chúc mừng!

Thấy lệnh bài Triệu Khang đưa ra, người gác cổng không dám chậm trễ, vội vàng mở cổng phủ Ngô gia, tiện thể vào trong thông báo cho Ngô Tâm Di.

Triệu Khang liếc nhìn cửa hàng rượu phía sau, móc ra một thỏi bạc vụn.

Phủ đệ rộng lớn của Ngô gia lúc này có chút đìu hiu.

Ngô Thanh Loan vì yêu cầu của Nữ Đế nên thường trú trong cung, còn Ngô Long Lý vì năng lực làm việc xuất sắc nên được Nữ Đế đặc cách miễn thi cử, ban thẳng chức quan.

Ngô Tâm Di thời gian qua thì bận rộn giúp Triệu Khang thu gom lương thực quân nhu.

Bởi vậy, phủ đệ to lớn này, chủ nhà lại chẳng có mấy khi ở nhà.

Ngồi trong đại sảnh hồi lâu, Triệu Khang mới thấy Ngô Tâm Di đến muộn.

Ngô Tâm Di lúc nhận được tin báo thì có chút ngỡ ngàng, không ngờ Triệu Khang lại quay về mà còn đến thăm mình.

Nàng càng thêm bối rối, Triệu Khang đi đánh trận gần bốn tháng, lúc này vóc dáng nàng đã không còn thon thả như trước.

Ngày thường, hạ nhân cũng nhận ra điều này nhưng không ai dám nói gì. Bởi vì Ngô Tâm Di còn chưa lấy chồng!

Nghĩ tới nghĩ lui, Ngô Tâm Di quyết định khoác thêm một chiếc áo choàng rộng rãi trước khi gặp Triệu Khang.

“Quốc sư.”

Triệu Khang cười nói: “Không phải đã nói rồi sao, giữa chúng ta không cần xưng hô xa lạ như vậy. Lần này nếu không phải nhờ người ở Đại Càn đốc sức thu gom lương thực, ta muốn đánh bại địch quân e là còn tốn thêm không ít công sức.”

“Hôm qua nghe quan viên hộ bộ nói, người nửa tháng trước có ngất xỉu một lần, sau đó liền về Ngô phủ dưỡng bệnh, thân thể

đã khỏe chưa?”

“Không... không có gì!”

Nhìn vẻ mặt bối rối của Ngô Tâm Di, Triệu Khang lộ ra vẻ mặt kỳ quái, mình chỉ là quan tâm một chút, có cần phải phản ứng dữ dội như vậy không?

Nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của hắn, Ngô Tâm Di cũng ý thức được phản ứng của mình có chút thái quá, vội vàng chuyển chủ đề: “Triệu Khang, người đến đây có việc gì sao?”

Triệu Khang mỉm cười chỉ chỉ hai vò rượu mà hắn đã mua ở cửa hàng trên đường khi người gác cổng vào thông báo.

“Tuy ta cũng uống rượu, nhưng lại không biết phẩm rượu. Ta mua hai vò này, muốn nhờ người giúp ta phân biệt xem có gì khác nhau, ta đang định thử tự ủ rượu.”

“Được... được.” Ngô Tâm Di lơ lửng đáp.

Triệu Khang cũng không để ý, sai hạ nhân lấy chén, rót hai chén rồi ngồi xuống bên cạnh Ngô Tâm Di: “Người nếm thử xem hai loại rượu này có gì khác biệt, ông chủ bán rượu nói, đây cơ bản là hai loại rượu mạnh nhất Đại Càn chúng ta rồi, sau này ta muốn ủ rượu có nồng độ còn cao hơn hai loại này, không biết thị trường có chấp nhận hay không.”

Nghe Triệu Khang nói, Ngô Tâm Di theo bản năng muốn giúp hắn phân tích, nhưng rượu vừa vào miệng, nàng đột nhiên tròng mắt, sau đó nhanh chóng phun ra, cầm lấy ấm trà bên cạnh súc miệng, rồi lại nhổ nước sang một bên, liên tục lặp đi lặp lại bốn năm lần.

Một loạt động tác dứt khoát nhanh chóng khiến Triệu Khang ngây người.

Chẳng lẽ rượu ta mua khó uống đến vậy sao?

Hắn cũng thử một ngụm, nhưng thấy bình thường mà?

Nàng ta không phải là thích nhất uống rượu mạnh sao? Sao lại phản ứng dữ dội như vậy?

“Người...?”

Triệu Khang chỉ cảm thấy Ngô Tâm Di hôm nay có chút khác thường, lúc này thần sắc hoảng hốt, lại càng luống cuống tay

chân nhìn mình.

“Không, không có gì. Triệu... Triệu Khang, gần đây ta không thể uống rượu.” Ngô Tâm Di lấp bắp nói.

Nhìn người trước mặt, nàng chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, cũng giống như Nữ Đế ngày hôm qua, muốn nhào vào lòng hắn.

Khoảng thời gian này, nàng ngày nào cũng sống trong lo lắng sợ hãi, lúc mới bắt đầu thu gom lương thực, mặc dù mỗi ngày đều mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn dành ra một canh giờ để cầu phúc cho Triệu Khang.

Ngày hôm qua đứng trong đám người, nhìn ba người con gái đứng bên cạnh Triệu Khang, nàng cũng ước ao có thể bước đến bên cạnh hắn.

Lòng tham của con người vĩnh viễn là không bao giờ được thỏa mãn.

Ánh mắt Ngô Tâm Di lúc này trở nên vô cùng phức tạp, ban đầu nàng chỉ nghĩ sẽ dâng hiến thứ quý giá nhất của đời mình cho Triệu Khang, như vậy cả đời này nàng cũng không còn gì hối tiếc. Nhưng nàng không ngờ sau đêm hoang đường đó, mình lại mang thai.

Nàng còn chưa thành thân, nếu chuyện này truyền ra ngoài, đối với Ngô gia mà nói chính là một sự sỉ nhục.

May mắn là Ngô Thanh Loan không thường xuyên ở nhà, cho nên cũng không biết chuyện nàng mang thai.

Nhưng điều khiến nàng lo lắng hơn là, trong khoảng thời gian nàng ở kinh thành, đã có không ít quan lại con cháu quyền quý để ý đến nàng - một cáo mệnh phu nhân.

Trong số đó có không ít người là con cháu quan lại, gia thế hiển hách thuộc hàng quyền thần trong triều đình.

Thậm chí có người đã nhịn không được xin Nữ Đế ban hôn.

Tính ra tuổi nàng cũng không còn nhỏ nữa.

Nhưng trong lòng đã có người, Ngô Tâm Di làm sao có thể để ý đến người khác?

Đặc biệt là sau khi mang trong mình cốt nhục của Triệu Khang, tâm tình nàng càng trở nên phức tạp.

Vừa mừng rỡ vì đã có thể lưu lại hậu duệ cho Triệu Khang, vừa lo sợ chuyện chưa kết hôn mà đã mang thai sẽ làm hoen nhục gia phong.

Muốn nói hết mọi chuyện cho Triệu Khang biết, nhưng nàng lại hiểu rõ giữa mình và hắn căn bản không hề có nam nữ chi tình.

Tất cả những điều này đều đang dày vò trái tim nàng.

Nhận thấy tinh thần Ngô Tâm Di có vẻ không ổn, Triệu Khang đưa tay sờ lên trán nàng: “Người không sao chứ? Nhiệt độ cơ thể cũng không cao mà?”

Lòng bàn tay của hắn thật ấm áp!

Hoàn toàn không cảm thấy hành động của Triệu Khang có gì là khiếm nhã, Ngô Tâm Di chỉ nghĩ như vậy.

Nếu như mình cũng có thể nắm tay hắn, vậy thì tốt biết bao!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, lại thấy ánh mắt Triệu Khang lộ ra vẻ quan tâm, nàng ma xui quỷ khiến nói: “Ta mang thai rồi, cho nên không thể uống rượu.”

“Mang thai? Chuyện tốt a, chúc mừng chúc mừng! Của ai vậy?”

Triệu Khang mừng rỡ, theo bản năng hỏi, sau đó mới phản ứng lại: “Không đúng, lão Ngô, người khi nào thì yêu đương vậy?”

Triệu Khang hứng thú hắn lên, thu tay về, trên mặt lộ ra vẻ bất quái: “Là công tử nhà nào? Nói ta nghe xem hắn có đủ tư cách hay không, người bây giờ là cáo mệnh phu nhân do Nữ Đế sắc phong đó!”

“Gần đây người đều bận rộn cùng người của hộ bộ, chẳng lẽ là con trai của Trương Minh Viễn? Nghe nói tiểu tử đó cũng có chút tài danh, tướng mạo cũng tuấn tú, không tệ đâu.”

“Ôi chao, đã mang thai rồi, vậy hôn sự đã định chưa? Đến lúc đó phải mời ta uống rượu mừng đấy!”

“Ê, người làm gì vậy? Lấy ghế làm gì? Ta... Á!”

Rầm một tiếng.

Triệu Khang trốn sau cánh cửa, tim đập thành thịch nhìn chiếc ghế Ngô Tâm Di vừa ném tới, cả người ngơ ngác.

Tại sao những cô gái xinh đẹp mà hắn quen biết đều có xu hướng bạo lực!

“Lão Ngô, người...”

Hắn còn chưa kịp nói hết câu, Ngô Tâm Di đã hét lớn: “Cút!”

Triệu Khang liền thấy nàng run rẩy, sau đó thân thể mềm nhũn ngã xuống, hắn giật mình vội vàng xông lên đỡ lấy.

Nhưng lại cảm thấy không được ổn cho lắm, vội vàng chỉ nắm lấy vai nàng. Dù sao Ngô Tâm Di cũng đã là người của người khác, phải chú ý một chút.

Tại sao tự nhiên lại dùng ghế ném mình?

Trầm cảm?

Không kịp nghĩ nhiều, Triệu Khang vội vàng gọi hạ nhân Ngô phủ, cầm lệnh bài của mình vào cung mời ngự y đến khám bệnh.

Chương 639 - Gặp phải tra nam rồi!

Trong khuê phòng.

Nhìn biểu cảm của ngự y, quả nhiên câu tục ngữ nói rất đúng, đừng sợ thầy thuốc cười híp mắt, chỉ sợ thầy thuốc chau mày rụt rè.

Lúc này, thấy trên mặt ngự y hiện lên vẻ vui mừng, Triệu Khang mới yên tâm.

“Đại phu, rốt cuộc tỷ tỷ ta làm sao vậy?”

Thanh Loan ở một bên lo lắng hỏi, Tiêu Huyền Sách an ủi: “Đừng lo lắng, đại tỷ sẽ không sao đâu.”

Ngự y đứng dậy cười nói: “Quốc sư, Điện hạ, Vương phi Ngô phu nhân không sao, chỉ là động thai khí.”

“Cái gì? Động thai khí?”

Tiêu Huyền Sách ngây người, Ngô Thanh Loan cũng ngó ra.

Chỉ có Triệu Khang là đã biết tin từ trước nên không có gì ngạc nhiên.

Ngự y vẫn cười nói: “Đúng vậy, sau khi lão phu chẩn đoán, Ngô phu nhân đã mang thai ít nhất bốn tháng rồi.”

Triệu Khang gật đầu, lúc này đỡ Ngô Tâm Di lên giường, hắn đã nhìn thấy phần bụng hơi nhô lên.

Quả thật là đã có thai được một thời gian rồi.

Triệu Khang trầm nghĩ, bốn tháng? Chẳng phải là lúc mình đi đánh trận ở Cảnh quốc sao?

Lúc đó nàng ấy mang thai, còn phải vất vả lo liệu quân lương cho mình, đúng là có chút không ra gì.

Lúc này, Ngô Thanh Loan kích động nói: “Không thể nào! Đại tỷ ta chưa từng có phu quân, làm sao có thể mang thai!”

Tiêu Huyền Sách cũng nói: “Đúng vậy, chưa từng nghe nói Ngô tỷ và ai đó có quan hệ gì mà.”

Ngự y lúc này mới phản ứng lại, có vẻ như sự việc không hề đơn giản, nhưng vẫn khẳng định nói: “Điện hạ, Vương phi, chẩn đoán của lão phu không thể nào sai được, Ngô phu nhân đích thực là đã mang thai, có lẽ là phu nhân đã có người trong lòng, khụ khụ, nhất thời không kiểm chế được, cho nên mới có thai.”

“Như vậy sao?” Ngô Thanh Loan lẩm bẩm.

Đúng lúc này, Ngô Tâm Di tỉnh lại.

Vừa nhìn thấy bốn người trong phòng, nàng lập tức giật mình: “Các ngươi!”

Ngô Thanh Loan vội vàng tiến lên: “Tỷ tỷ, tỷ thế nào rồi? Aizz, tỷ cũng thật là, đã có thai rồi, chuyện lớn như vậy mà cũng không nói cho mọi người một tiếng?”

Ngô Tâm Di tái mặt: “Ngươi ngươi ngươi! Sao ngươi biết được?”

Triệu Khang lúc này lên tiếng: “Vừa rồi ngươi ngất đi, ta đã mời ngự y đến chẩn đoán, Thanh Loan nghe nói xong liền vội

vàng đến thăm người.”

“Người phải nghỉ ngơi cho tốt, đừng để động thai khí, phải dưỡng thai cho tốt. Ngự y Trương nói đã bốn tháng rồi, lang quân của người đâu? Mau mời hẳn đến đây.”

Triệu Khang tự cho là mình đã suy nghĩ chu toàn: “Bốn tháng rồi, thêm một thời gian nữa bụng sẽ lớn, lỡ như bị đám lão học sỹ kia biết được, nhất định sẽ không nói ra lời hay ý đẹp, phải nhanh chóng tổ chức hôn lễ thôi.”

“Người nhìn ta làm gì? Trương ngự y, chuyện Ngô phu nhân mang thai đừng để lộ ra ngoài nhé!”

“Quốc sư yên tâm, lão phu tuyệt đối không dám nhiều lời.”
Trương ngự y vội vàng gật đầu.

Dù sao Ngô phu nhân cũng là cáo mệnh phu nhân (phụ nữ được hoàng đế phong tước), muội muội lại là Vương phi, chuyện chưa kết hôn mà đã mang thai truyền ra ngoài, nói lớn thì chính là làm nhục mặt mũi hoàng tộc, không thể nói lung tung được.

Nghe Triệu Khang nói những lời quan tâm như vậy, nào là dưỡng thai cho tốt, nào là tổ chức hôn lễ, cứ như là chuyện này cứ giao cho hẳn xử lý.

Ngô Tâm Di tuy biết mình nên cảm ơn, nhưng vẫn có chút không kìm nén được cảm xúc, nước mắt tuôn rơi.

Ngô Thanh Loan nhất thời luống cuống tay chân: “Tỷ, tỷ làm sao vậy? Sao lại khóc?”

Tiêu Huyền Sách cũng vội vàng thể hiện: “Ngô tỷ đừng khóc, có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là thân phận địa vị của lang quân không xứng với tỷ, sợ người khác dị nghị? Đừng sợ, ai dám nói lời ong tiếng ve, ta sẽ chém đầu kẻ đó!”

“Không sao, các người ra ngoài đi, ta muốn yên tĩnh một lát.”
Ngô Tâm Di nức nở nói.

Triệu Khang nhíu mày: “Lão Ngô, có phải người có điều gì khó nói? Có ta ở đây, người sợ gì chứ, cứ nói ra đi!”

Người còn gọi ta là lão Ngô!

Ngô Tâm Di hận không thể nhảy dựng lên đập cho Triệu Khang một trận! Nước mắt lại càng tuôn rơi.

Nhưng nàng đâu biết Triệu Khang đang nghĩ, lúc trước Ngô Tâm Di mang thai còn giúp mình lo liệu quân lương, thậm chí còn mệt đến ngất xỉu một lần, ân tình này thật sự là lớn lao.

Lão Ngô, người anh em tốt! Sau này chính là huynh đệ tốt của lão Triệu ta, à không đúng, phải là khuê mật tốt mới phải.

Thêm vào đó, lúc trước ở Thanh Châu, Ngô Tâm Di hình như cũng có ý với hắn, hiện tại đã có thai, hiển nhiên là đã đổi người khác, Triệu Khang rất ý kiến kỳ thành (vui khi thấy người khác thành công).

Nhìn dáng vẻ rơi lệ của Ngô Tâm Di, Triệu Khang chợt nghĩ đến điều gì, trong mắt lập tức hiện lên vẻ phẫn nộ.

Mẹ nó, chẳng lẽ lão Ngô gặp phải tra nam rồi?

Hắn lại tiếp tục hỏi, nhưng lần này Ngô Tâm Di vẫn bảo mọi người rời đi, Trương ngự y thấy vậy vội vàng nói: “Quốc sư, tâm tình Ngô phu nhân hiện giờ không tốt, có chuyện gì để sau hãy nói, nếu lại động thai khí thì không ổn.”

Tình hình như vậy, càng khiến Triệu Khang khẳng định suy đoán của mình.

Ba người đi ra khỏi phòng, ngự y cũng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về kê cho Ngô Tâm Di một phương thuốc an thai và bổ thuốc.

Ra đến sân, Tiêu Huyền Sách nhìn sắc mặt u ám của Triệu Khang: “Lão Triệu, người làm sao vậy?”

Triệu Khang trầm giọng nói: “Ta e là Ngô tử của người gặp phải tra nam rồi.”

“Tra nam gì cơ?” Ngô Thanh Loan nghi hoặc.

Triệu Khang giải thích: “Chính là loại chơi đùa tình cảm của nữ nhân, sau khi xong việc thì không chịu trách nhiệm.”

“Không thể nào?” Tiêu Huyền Sách tròn tròn mắt.

Triệu Khang cau mày: “Tám chín phần là vậy. Người nghĩ mà xem, vừa rồi Ngô Tâm Di rõ ràng là không muốn cho ta biết cha đứa bé là ai. Đứa bé này đã bốn tháng tuổi rồi, nhưng

chúng ta chưa từng nghe nói Ngô Tâm Di có quan hệ gì với ai!”

“Ta xem chắc chắn là bị người ta lừa gạt, ngây thơ dâng hiến sự trong trắng, kết quả tên tra nam kia không chịu trách nhiệm. Ngô Tâm Di lương thiện, lại không muốn phá bỏ đứa bé này, cho nên mới che giấu đến tận bây giờ, đến giờ vẫn không muốn nói ra cha đứa bé là ai!”

“Mẹ kiếp!” Ngô Thanh Loan nhất thời nổi giận.

Triệu Khang ngơ ngác nhìn Tiêu Huyền Sách, lời này hình như mình chưa dạy, học từ đâu a?

“Là ai!”

Ngô Thanh Loan phần nộ, vậy mà lại có kẻ dám đùa giỡn tình cảm của tử tử mình! Mình nhất định phải giết chết hắn ta!

“Đừng kích động! Đừng kích động! Người này là ai, chúng ta còn chưa biết mà!” Tiêu Huyền Sách vội vàng kéo ái phi của mình lại.

“Hơn nữa, chuyện này liên quan đến danh tiết của Ngô tử, lúc này tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài! Phải tìm được cha ruột của đứa bé rồi mới tính tiếp.”

Nói mãi, Tiêu Huyền Sách mới kéo được Ngô Thanh Loan lại.

Ngô Thanh Loan òa khóc, nhìn Triệu Khang: “Su phụ, người nhất định phải điều tra ra kẻ nào đã đùa giỡn tử tử.”

Triệu Khang cũng đầy sát khí: “Yên tâm đi, chuyện này giao cho ta, để ta biết được là ai, hắn ta còn không chịu trách nhiệm, lão tử chém bay cái chân thứ ba của hắn ngâm rượu!”

Tiêu Huyền Sách cũng có chút phần nộ, phân tích của Triệu Khang hắn cảm thấy cũng có lý, Ngô tử của mình vậy mà lại bị tra nam đùa giỡn.

Đó chính là tử tử của ái phi ta, nếu để ta biết là ai, bản vương phi nhất định phải thiến hắn ta làm thái giám!

Nghĩ vậy, Tiêu Huyền Sách nói: “Chuyện này phải bí mật điều tra, để Cẩm Y Vệ ra tay?”

Chương 640 - Điều tra gắt gao cho ta!

Bắc Trần Phủ Ti.

Triệu Khang mặt lạnh tanh đi tới.

Nhận được tin báo của thuộc hạ, Tào Bạch Lộ vội vàng chạy đến, thấy sắc mặt Triệu Khang không đúng liền vội vàng hỏi: “Người làm sao vậy?”

Nhìn thấy người con gái trước mặt mặc váy hồng phấn, vẻ đẹp trong sáng xen lẫn nét quyến rũ của phụ nữ trưởng thành, sắc mặt Triệu Khang dịu đi đôi chút.

“Giúp ta điều tra một chuyện.”

Tào Bạch Lộ tò mò hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Ấn tượng của nàng là chưa từng thấy Triệu Khang tức giận như vậy, ánh mắt kia như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

“Điều tra tất cả những nam nhân đã tiếp xúc với Ngô Tâm Di trong năm tháng nay, điều tra gắt gao cho ta! Không được bỏ sót một ai!”

Tào Bạch Lộ gật đầu: “Ta hiểu rồi, xảy ra chuyện gì sao?”

Triệu Khang: “Chuyện này càng ít người biết càng tốt, bảo thuộc hạ của ngươi đi điều tra là được.”

“Được.” Tào Bạch Lộ không hỏi thêm gì nữa.

Triệu Khang dặn dò xong liền định rời đi, nhưng nghĩ lại, hần quay đầu lại nhìn Tào Bạch Lộ: “Lão Tào à.”

Tào Bạch Lộ nhất thời im lặng: “Người có thể đổi cách xưng hô được không? Lão Tào lão Tào nghe khó nghe chết đi được.”

Triệu Khang nghiêm túc nói: “Chuyện đó không quan trọng, Lão Tào à, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

Trong mắt Tào Bạch Lộ lóe lên một tia vui mừng, chẳng lẽ tên ngọc này đã thông suốt rồi?

Giọng nàng dịu dàng: “Hai mươi tư rồi.”

“Hai mươi tư rồi à, cũng không nhỏ nữa.”

Triệu Khang gật đầu, lại nói: “Lão Tào à, ta nói cho ngươi biết, Đế đô này rong rã lẫn lộn, những tên đàn ông thói tha kia toàn là những kẻ dẻo miệng, ngươi phải cẩn thận đừng để

bị lừa gạt, biết chưa? Tìm phu quân phải sáng suốt, đừng bị mấy tên cặn bã kia lừa gạt.”

Nhìn Tào Bạch Lộ ngơ ngác, Triệu Khang thầm nghĩ cô nương này thông minh như vậy, chắc chắn có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của mình, sẽ không uổng công mình một phen khổ tâm khuyên nhủ.

Cho đến khi Triệu Khang rời đi, Tào Bạch Lộ vẫn chưa hoàn hồn, châm lửa hút một hơi thuốc thật sâu, vẫn còn có chút mơ hồ.

Chẳng lẽ đầu óc bị kẹt cửa rồi?

Thôi, trước tiên cứ cho người đi điều tra chuyện hản dận dò đã.

Ngô phủ.

Tiêu Huyền Sách mặt mày giận dữ từ trong phòng đi ra, thấy vậy Triệu Khang và Ngô Thanh Loan vội vàng tiến lên hỏi: “Thế nào rồi?”

Tiêu Huyền Sách tức giận nói: “Tỷ tỷ chắc chắn là bị tên cặn bã kia làm tổn thương sâu sắc, hỏi gì cũng không nói.”

Triệu Khang nhìn cửa phòng lắc đầu: “Xem ra là bị lời ngon tiếng ngọt lừa gạt rồi, Thanh Loan, Huyền Sách hai người mấy ngày nay đừng về cung nữa, ở đây trông chừng Tâm Di, đã không chịu nói thì ta tự mình điều tra, ta không tin trên đời này còn có kẻ nào có thể thoát khỏi mạng lưới tình báo của Phong Vân Lâu và Cẩm Y Vệ!”

Sau khoảng thời gian dài như vậy, bộ máy tình báo của Cẩm Y Vệ đã trở nên vô cùng thuần thục.

Chỉ cần đến lúc đó điều tra rõ ràng tất cả những nam nhân đã tiếp xúc với Ngô Tâm Di trong khoảng thời gian này, bắt hết đến Đế đô, tra hỏi từng người một là được.

Ngô Thanh Loan lập tức nói: “Su phụ, ta cũng muốn đi điều tra! Ta phải tự tay chém chết tên khốn kiếp kia!”

Triệu Khang khuyên nhủ: “Bây giờ là lúc tỷ tỷ ngươi cần người thân ở bên cạnh nhất, nàng ấy bị tổn thương sâu sắc, không cẩn thận còn có thể tự sát đấy, chuyện này cứ giao cho su phụ đi.”

Nghe Triệu Khang nói vậy, Ngô Thanh Loan cũng sợ hãi, vội vàng gật đầu.

Trở lại hoàng cung.

Chuyện của Ngô Tâm Di đã cắt ngang kế hoạch trong lòng Triệu Khang, chỉ có thể tạm thời gác lại.

Thấy hân lạnh mặt trở về, ba người phụ nữ đều có chút nghi hoặc.

“Sao vậy?”

Ngọc Phượng bước tới nhỏ giọng hỏi.

Triệu Khang thở dài: “Tâm Di xảy ra chút chuyện.”

Ba người phụ nữ sững sờ, vội vàng hỏi han, nhưng Triệu Khang không tiết lộ gì thêm, chỉ nói giao cho hân xử lý là được.

Ánh mắt Diệp Hồng Tuyết thật kỳ lạ, Ngô Tâm Di có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Nữ nhân kia nhìn chàng, ánh mắt như muốn tan chảy vậy.

Chỉ là Triệu Khang không muốn nói nhiều, Diệp Hồng Tuyết cũng lười hỏi, mà liếc mắt nhìn Nữ Đế bệ hạ như muốn nhào vào lòng Triệu Khang.

Nàng ta nhanh chóng dựa vào lòng Triệu Khang trước.

Đêm khuya thanh vắng.

Người phụ nữ bụng hơi nhô lên đi ra sân, gió thu hiu quạnh thổi đến lạnh người.

Nàng thở dài, cúi đầu nhìn xuống bụng mình, vẻ mặt buồn rầu, bây giờ rốt cuộc phải làm sao đây?

“Tỷ.”

Giọng nói vang lên từ phía sau, Ngô Tâm Di vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy muội muội mắt đỏ hoe, trong lòng chợt đau xót.

“Thanh Loan, sao muộn rồi mà còn chưa đi nghỉ ngơi?”

Tiểu nha đầu nước mắt lưng tròng, nhẹ nhàng ôm lấy tỷ tỷ của mình: “Tỷ, tỷ chịu khổ rồi. Tỷ yên tâm, chỉ cần tìm ra tên kia,

muội và sư phụ nhất định sẽ thay tử trút giận.”

Ngô Tâm Di nghe vậy trong lòng lại thở dài, dường như có thể cảm nhận được tâm trạng của muội muội mình lúc này.

Ngô Thanh Loan ngẩng đầu lên: “Tử đừng sợ, sư phụ đã điều động Cẩm Y Vệ và Phong Vân Lô, không bao lâu nữa sẽ bắt được tên khốn kiếp kia thôi!”

Ngô Tâm Di sững sờ: “Sao lại điều động cả Cẩm Y Vệ?”

Nàng đến Đế đô cũng được một thời gian, sự lợi hại của Cẩm Y Vệ bây giờ ở Đại Càn đã lan truyền khắp nơi.

Có đám người này, tham quan ô lại đều bớt đi nhiều.

Ngô Thanh Loan liền đem chuyện ban ngày Triệu Khang phân tích nàng nhất định là gặp phải tra nam nói ra.

Nàng ta nghe xong sững sờ cả người.

“Không... Không phải... Không liên quan đến người khác!”

Ngô Tâm Di hoảng hốt kêu lên.

Ngô Thanh Loan càng tức giận, lần đầu tiên phát hiện tử tỷ mình lại hèn nhát như vậy, bị lừa gạt thân thể cũng được rồi, vậy mà ngay cả đối phương là ai cũng không dám nói!

Ở Đại Càn này chẳng lẽ còn có người mà sư phụ không giải quyết được sao?

Quan trọng hơn là, vậy mà còn nói đỡ cho người ta!

“Thật sự không liên quan đến hắn!”

Ngô Tâm Di nước mắt giàn giụa, Ngô Thanh Loan hừ lạnh: “Chẳng lẽ là tử cưỡng bức hắn?”

Nhìn thấy muội muội tức giận, Ngô Tâm Di chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống, cả đời không ra ngoài nữa.

Nghĩ đến lúc trước, khi biết chuyện Ngô Thanh Loan cưỡng bức Tiêu Huyền Sách, nàng đã tức đến ngất xỉu.

Vì chuyện này, còn phạt muội muội quỳ ở từ đường nhà họ Ngô suốt một ngày, lại mắng mỏ suốt hai canh giờ.

Cuối cùng vẫn là Nữ Đế bệ hạ nghe tin, dẫn theo Tiêu Huyền Sách đến cầu xin, nàng mới tha cho.

Nếu để Ngô Thanh Loan biết được nàng cũng giống như nàng ta, hơn nữa còn cưỡng bức Triệu Khang chín lần vẫn chưa đủ.

Vậy thì mặt già này của nàng biết giấu đi đâu!

Tạo nghiệt mà!

Năm ngày sau.

Trần quốc vương phủ.

Triệu Khang sắc mặt lạnh lùng nhìn năm trang giấy trước mặt, mở miệng nói: “Chỉ có nhiều đây thôi sao?”

Cầm Y Vệ vội vàng đáp: “Bẩm Quốc sư, chỉ có nhiều đây thôi ạ. Những nam nhân mà Ngô phu nhân tiếp xúc trong khoảng thời gian này đều ở đây.”

Triệu Khang liếc nhìn qua: “Cũng khá khá đấy chứ, suýt soát hai trăm người.”

Cầm Y Vệ đáp: “Vì chuyện thu gom quân lương, Ngô phu nhân trong vòng một tháng đã phải bốn ba khắp nơi, những người này phần lớn là thương nhân buôn lương thực ở các nơi, còn có một số công tử con nhà quyền quý ở Đê đô cũng đã từng gặp mặt.”

Triệu Khang ừ một tiếng, sau đó hừ lạnh: “Bắt hết đám người này đến Đê đô cho ta, ta muốn thẩm vấn từng tên một, điều tra gắt gao!”

“Tuân lệnh!”

Chương 641 - Không nói đúng không?

Cầm Y Vệ xuất động!

Bắt đầu từ kinh đô, ngay trong đêm đầu tiên đã bắt giữ hai mươi bảy người, hơn nữa, dân chúng còn phát hiện ra:

Những kẻ bị bắt không ai không phải là con cháu của các gia đình quyền quý, thậm chí có kẻ vài ngày trước còn được ban thưởng trên bảng vàng.

Không biết đã phạm tội gì mà bị Cầm Y Vệ bắt giữ.

“Kệ bọn chúng đi, lũ quan này chẳng có đứa nào tốt cả! Chặt đầu hết cho thống khoái!”, có người phản nộ nói.

Cũng có kẻ nhân cơ hội giậu đồ bìm leo: “Chắc chắn là trước đây đã phạm tội gì, Quốc sư vừa trở về đã tóm gọn bọn chúng.”

“Quốc sư thật tốt, có Quốc sư, dân chúng chúng ta mới có cuộc sống yên bình!”

Trong nhà lao.

Triệu Khang bước vào, nhìn những ánh mắt sợ hãi tội đồ, già trẻ đều có, suy nghĩ một chút, hắn vẫn không buông tha cho mấy lão già sáu, bảy mươi tuổi.

Nếu Ngô Tâm Di không phải bị tên khốn kia làm tổn thương, mà là bị những lão già này dùng thủ đoạn hèn hạ làm nhục, cũng không phải là không thể.

Nhìn thấy Triệu Khang, tất cả đều kêu oan.

“Quốc sư, hạ quan vô tội!”

“Quốc sư, ta oan uổng!”

“Được rồi được rồi, đừng kêu nữa, có oan hay không, bản Quốc sư thẩm vấn sẽ biết, giải bọn chúng xuống, ta muốn thẩm vấn từng tên một!”

“Tuân mệnh!”

Chẳng mấy chốc, nơi này chỉ còn lại một gã đàn ông mặt trắng bệch, Triệu Khang lạnh lùng nói: “Tên họ.”

“Vương Nguyên.”

Triệu Khang đã xem qua hồ sơ của những kẻ này, Vương Nguyên trước mắt là họ hàng xa của Dương Thái sư, là một tiên sĩ, đang làm viên ngoại lang ở hộ bộ.

Hắn ta từng cùng Ngô Tâm Di lo việc vận chuyển lương thực quân đội.

Triệu Khang quát: “Vương Nguyên, ngươi có biết tội?!”

Vương Nguyên vội vàng nói: “Quốc sư! Hạ quan oan uổng! Thật sự không biết mình phạm tội gì.”

Sau một hồi thẩm vấn, Vương Nguyên vẫn một mực kêu oan, Triệu Khang ánh mắt lộ vẻ hung ác: “Tên nhóc này, miệng còn cứng rắn lắm, không nói đúng không? Đừng ép ta dùng hình!”

Vương Nguyên hoảng sợ, thân thể yếu ớt này mà bị dùng hình, e là mất nửa cái mạng!

Nhưng hắn vẫn nói: “Quốc sư, hạ quan thật sự không biết mình phạm tội gì!”

Triệu Khang cười lạnh, từ trong tay áo lấy ra một gói bột nhỏ: “Vương Nguyên, thứ này là xuân dược mà những tên dân tặc trên giang hồ hay dùng, bất kể nam nữ, chỉ cần uống vào... hắc hắc...”

Vương Nguyên lập tức biến sắc, Triệu Khang cười tà mị: “Nếu ngươi còn cứng miệng, ta sẽ cho ngươi ăn hết chỗ này, sau đó ném vào chuồng heo, rồi gọi bá tánh kinh thành đến xem!”

“Mẹ kiếp... Quá độc ác!” Vương Nguyên hoảng hốt.

Triệu Khang: “Tên nhóc này, còn dám mắng ta? Ta cho ngươi ăn ngay bây giờ!”

“Đừng đừng đừng! Quốc sư, ta nói, ta nói ngay!”

Triệu Khang sáng khoái hẳn, xem ra chính là tên này.

Vương Nguyên vội vàng nói: “Năm nay vận chuyển lương thực quân đội, ta... Ta lén lút vận chuyển một trăm cân lương thực, bán được hai lượng bạc...”

...

Triệu Khang: “Hết rồi?”

Vương Nguyên khóc lóc: “Hết rồi Quốc sư, hạ quan chỉ phạm một lần này, sau này không dám nữa!”

“Miệng lưỡi ngươi còn cứng rắn lắm!” Triệu Khang lại quát.

Vương Nguyên khóc ròng: “Hạ quan chỉ tham hai lượng bạc! Sau này không bao giờ dám nữa! Quốc sư!”

Nhìn Vương Nguyên khóc lóc thảm thiết, Triệu Khang âm thầm suy tư, như vậy mà vẫn không chịu nói, xem ra không phải hắn ta.

“Người đâu.”

Lính canh từ xa đi đến: “Quốc sư.”

“Thả hắn ta ra.”

Vương Nguyên ngạc nhiên: “Thả ta ra?”

Niềm vui bất ngờ đến quá đột ngột khiến hắn không thể tiếp nhận nổi!

Triệu Khang liếc hắn một cái, thản nhiên nói: “Lương thực quân đội mà cũng dám tham ô, lần sau còn để ta biết, ta lột da ngươi!”

Vương Nguyên vội vàng dập đầu: “Quốc sư, ta không dám nữa, sau này ta nhất định làm một vị quan tốt cho nước cho dân, không bao giờ dám nữa!”

Đợi Vương Nguyên rời đi, Triệu Khang lại nói: “Tên tiếp theo.”

Không lâu sau, từ sâu trong nhà lao vang lên giọng nói lạnh lùng của Triệu Khang.

“Miệng lưỡi ngươi cứng rắn thật! Không nói đúng không? Nói cho ngươi biết, trên tay ta...”

“Ta nói, ta nói!”

Suốt một ngày, Triệu Khang thẩm vấn hai mươi bảy người, kết quả, đám người này không ai trong sạch, tuy phạm tội không lớn, đều là những chuyện tham ô nhỏ nhặt.

Nhưng Triệu Khang vẫn có chút tức giận, mẹ kiếp, lũ quan lại kinh thành này, tóm đại một trăm tên ra, chém một đao, e là chín mươi tên không trong sạch!

Quan trọng nhất là, hai mươi bảy người này đều không liên quan đến chuyện của Ngô Tâm Di, điều này khiến Triệu Khang rất bất đắc dĩ, chỉ có thể đợi nhóm tiếp theo được đưa đến.

Còn Vương Nguyên và những người khác sau khi được thả, đều ngẩn ngơ suốt cả ngày, cuối cùng từng người một đều bắt đầu sám hối, thề sẽ làm một vị quan tốt.

Hôm nay bọn họ thật sự bị dọa sợ, nếu thật sự bị Triệu Khang cho uống xuân dược gì đó, lại còn bị ném vào chuồng heo cho người ta xem, vậy thì đời này coi như xong!

Cứ như vậy, Cẩm Y Vệ bắt người, Triệu Khang thăm vắn, rông rãi mười ngày trôi qua, gần như tám mươi phần trăm thời gian Triệu Khang đều ở trong nhà lao.

Những kẻ bị Triệu Khang thăm vắn, sau khi ra khỏi nhà lao đều sợ hãi, thề rằng đời này nhất định phải làm người tốt.

Tuy Triệu Khang không dùng hình phạt gì với thân thể bọn họ, nhưng sự dày vò về tinh thần thì tuyệt đối không nương tay.

Chỉ là điều khiến Triệu Khang bất lực là, mười ngày trôi qua, gần như thăm vắn hết tất cả mọi người, nhưng không có ai liên quan đến Ngô Tâm Di.

Có kẻ thậm chí còn khai ra chuyện hồi nhỏ trộm nhìn phụ nữ tắm, nhưng tuyệt nhiên không ai nhắc đến Ngô Tâm Di.

Điều này thật sự khiến người ta phiền muộn.

Hắn ta làm âm ỉ như vậy, đương nhiên cũng có người dị nghị, ngay cả Nữ Đế bệ hạ cũng đích thân đến xem một lần.

Nhưng Triệu Khang không nói, nàng cũng không định hỏi, dù sao hiện tại Nữ Đế bệ hạ đã hoàn toàn buông tay, chuyện gì cũng có Triệu Khang lo liệu, không đến lượt nàng phải nhọc lòng, Dương Thái sư, Lý Nguyên... những vị đại thần này cũng chỉ đến hỏi thăm, không nói gì nhiều.

Ngày thứ mười ba, Tào Bạch Lộ dẫn theo Cẩm Y Vệ đến giao người.

“Tám tên này là nhóm cuối cùng.”

Triệu Khang nhíu mày: “Hết rồi?”

Tào Bạch Lộ dờ khóc dờ cười: “Đã bắt hết rồi, hơn nữa, để đưa những kẻ này đến kinh thành với tốc độ nhanh nhất, đều dùng khoái mã áp giải.”

“Được rồi, hung thủ chắc chắn nằm trong số bọn chúng. Ta nhất định phải tóm được hắn!”

Triệu Khang tức giận nhìn tám tên đang run rẩy, bắt đầu một vòng thăm vắn mới.

Bốn canh giờ sau, Triệu Khang nhìn lời khai do chính mình viết, có chút mơ hồ.

Tám tên này cũng không phải hạng tốt lành gì, nhưng kẻ phạm tội nặng nhất cũng chỉ là cưỡng ép dân nữ, còn phải ngồi tù mấy năm.

Nhìn tám tên kia ôm chặt lấy nhau, ánh mắt sợ hãi, với kinh nghiệm nhìn người của một võ tướng, Triệu Khang có thể khẳng định những kẻ này không dám giấu diếm điều gì.

Nhưng điều này không khoa học!

Khoảng thời gian đó, những nam nhân tiếp xúc với Ngô Tâm Di chỉ có bấy nhiêu!

Không ai trong số bọn họ, chẳng lẽ Ngô Tâm Di mang thai con của Chúa Giêsu?

“Thả tám người ra.”

Nói xong, Triệu Khang đến Bắc Trấn phủ ti tìm Tào Bạch Lộ: “Lão Tào, các người làm việc không có sơ suất gì chứ?”

Tào Bạch Lộ im lặng một chút, sau đó nói: “Ý người là...”

Chương 642 - Điều tra đến đầu ta rồi!

“Trong đám người này không có tên tội phạm mà người muốn tìm?”

Triệu Khang ừ một tiếng, Tào Bạch Lộ khẽ tặc lưỡi, nhú mào nói: “Không thể nào, Cẩm Y Vệ và Phong Vân Lô chưa bao giờ thất thủ, khoảng thời gian đó những nam nhân tiếp xúc với Ngô phu nhân chỉ có những kẻ này, không thể sai được.”

“Các người điều tra kỹ lại lần nữa, xem có bỏ sót ai không, chuyện này rất quan trọng.” Triệu Khang nghiêm mặt nói.

Tào Bạch Lộ cũng nghiêm mặt hắn lên: “Ta hiểu rồi.”

Trên danh sách kỳ thực còn có Hộ bộ Thượng thư Trương Minh Viễn, Binh bộ Thượng thư Lý Nguyên, tuy nhiên những người này nghĩ cũng không thể, cũng không dám làm ra chuyện gì không phải với Ngô Tâm Di.

Triệu Khang tự nhiên cũng không phái người đi bắt bọn họ.

Mặt nặng trĩu tâm sự rời khỏi Bắc Trấn phủ ty, Triệu Khang đến Ngô phủ, vừa hay gặp Ngô Thanh Loan.

Tiểu nha đầu lập tức túm lấy Triệu Khang hỏi thăm tình hình điều tra.

Triệu Khang mặt mày nghiêm túc: “Đối phương gian xảo hơn chúng ta tưởng tượng, vẫn chưa bắt được, tỷ người thế nào rồi? Nàng có tiết lộ gì không?”

Ngô Thanh Loan lắc đầu, thở dài nói: “Không nói, mấy ngày nay tỷ ấy cứ hồn bay phách lạc, cả ngày chỉ ngồi ngẩn người ra.”

“Đây là biểu hiện điển hình của việc bị tra nam tổn thương bỏ rơi, chứng tỏ phương hướng của chúng ta không sai.”

Triệu Khang thở dài: “Haizz, xem ra tỷ người thật sự yêu tên căn bã đó rồi, chăm sóc tỷ ấy cho tốt, mấy ngày nữa ta lại đến thăm nàng.”

Rời khỏi Ngô phủ, Triệu Khang trở về Trần vương phủ của mình.

Diệp Hồng Tuyết và Tần Ngọc Phượng hiện đều ở trong phủ, hai nàng tự nhiên không thể ngày nào cũng ở trong hoàng cung.

Lúc này nhìn thấy Triệu Khang đều đứng dậy nghênh đón.

“Điều tra vụ án không thuận lợi sao?” Diệp Hồng Tuyết hỏi.

Triệu Khang gật đầu, Tần Ngọc Phượng tò mò hỏi: “Rốt cuộc Ngô phu nhân đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng và Ngô Tâm Di có quan hệ khá tốt, trước kia khi còn mê mẩn mật chước, không ít lần tìm đối phương làm quân bài giả.

Trong lòng cũng không hy vọng Ngô Tâm Di xảy ra chuyện gì.

Triệu Khang thở dài: “Chuyện này không tiện nói ra, chờ ta điều tra rõ ràng rồi xem tình hình.”

“Lần đầu tiên thấy người ử rữ như vậy.”

Diệp Hồng Tuyết trêu chọc nói.

Triệu Khang nói: “Gia chủ Ngô gia đã giúp ta rất nhiều, trước kia Thanh Châu gặp nạn cũng toàn bộ dựa vào Ngô gia một

tay chống đỡ, dù thế nào ta cũng phải đòi lại công bằng cho nàng.”

Nheo đôi mắt dài nhỏ, Diệp Hồng Tuyết nhìn Triệu Khang một cái, sau đó đứng dậy.

Triệu Khang hỏi: “Nàng đi đâu?”

“Không có gì, ra ngoài dạo một chút.” Diệp Hồng Tuyết cười mỉm nói.

“Cũng được, cả ngày ở trong nhà sẽ bị bệnh vì buồn chán, cho hạ nhân đi theo chứ?” Triệu Khang vội vàng nói.

Diệp Hồng Tuyết ngoan ngoãn ừ một tiếng, gọi quản gia trong phủ.

“Dẫn ta đến Ngô phủ.”

Mãi cho đến buổi chiều, Diệp Hồng Tuyết mới quay về, Triệu Khang đang phơi nắng trong sân vui vẻ nói: “Đi đâu chơi vậy?”

Diệp Hồng Tuyết mỉm cười đi tới, Triệu Khang định ân cần một phen, kết quả không ngờ đối phương trực tiếp đá lật ghế mây của hắn.

Nhìn Diệp Hồng Tuyết nghênh ngang bỏ đi, Triệu Khang tức giận.

Mẹ kiếp!

Nhất định phải dạy dỗ đám nữ nhân này cái gì gọi là tam tòng tứ đức!

Bên cạnh có người cười trộm, Triệu Khang bò dậy, tóm lấy người đó, hung hăng “chà đạp” một phen.

Tần Ngọc Phượng nũng nịu nói: “Chàng chỉ biết bắt nạt ta.”

“Ai bảo Ngọc Nhi ngoan ngoãn nhất chứ, chẳng lẽ nàng không thích?” Triệu Khang đắc ý cười.

Nữ tử khế cắn một cái lên vai Triệu Khang, đôi mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm: “Cũng được, quá phận hơn một chút nữa được không? Công tử, Ngọc Nhi muốn có thai trước bọn họ.”

Triệu Khang vui vẻ ôm chặt lấy nữ tử trong lòng: “Nàng ta dám đá lật ghế của ta, tối nay chúng ta không để ý đến nàng ta, chúng ta tự chơi đùa với nhau.”

Tần Ngọc Phượng hài lòng cười, mặc dù không tranh giành, nhưng trong lòng nữ tử cuối cùng vẫn có chút tâm tư nhỏ bé.

Trong phòng, Diệp Hồng Tuyết có chút đau đầu, tuy rằng nàng không gặp được Ngô Tâm Di, nhưng cũng từ chỗ Ngô Thanh Loan biết được chuyện gì đã xảy ra.

Kết hợp với ánh mắt nhìn thấy từ Ngô Tâm Di hôm đó!

Nghĩ đến đây, Diệp Hồng Tuyết nhìn cây kéo bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu: “Thật muốn cho ngươi một kéo cắt phăng đi!”

Hai ngày sau.

Tào Bạch Lộ đến Trần vương phủ, nghe nói nàng đến, Triệu Khang liền vội vàng hỏi: “Thế nào, có phát hiện gì mới không?”

Tào Bạch Lộ ho khan một tiếng, nhìn Triệu Khang với ánh mắt có phần kỳ lạ: “Cái đó, khoảng thời gian đó những người tiếp xúc với Ngô phu nhân, lần trước đúng là đã bắt hết rồi, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Triệu Khang hỏi.

Tào Bạch Lộ ấp úng nói: “Đúng là có bỏ sót một người.”

“Người đó là ai!”

Triệu Khang vừa nói, vừa ngừng tâm trường nói với Tào Bạch Lộ: “Lão Tào à, sơ suất kiểu này sao có thể xảy ra được chứ? Phải biết rằng người phụ trách tình báo, tình báo mà sai sót, hậu quả có thể rất nghiêm trọng, lần này coi như xong, sau này không được phép phạm sai lầm cấp thấp như vậy nữa.”

Tào Bạch Lộ có chút khóc không ra nước mắt, thấy Triệu Khang nói xong, liền nói: “Chuyện này cũng không phải chúng ta cố ý bỏ sót, mà là người này không ai dám bắt a.”

Triệu Khang nghe vậy lập tức hừ lạnh một tiếng: “Không dám bắt? Hửn là ai! Cẩm Y Vệ cũng không dám bắt, oai phong thật lớn! Đại Càn không cho phép tồn tại người ngông cuồng như

vậy! Là thế tử của ba vị vương gia kia? Hay là vị đại thần nào, ta đi bắt!”

Tào Bạch Lộ lúng túng nói: “Người đó, chính là người a.”

“Nói đùa gì thế! Sao lại điều tra đến đầu ta rồi!” Triệu Khang ngơ ngác.

Lúc này Tào Bạch Lộ cũng có chút tò mò: “Theo như chúng ta điều tra được, bốn tháng trước người đúng là có tiếp xúc với Ngô phu nhân, là vì chuyện quyên góp lương thực quân đội, hơn nữa tối hôm đó người còn say rượu, là Ngô Tâm Di đưa người về, hơn nữa hình như Ngô Tâm Di còn ở trong vương phủ này chăm sóc người đến tận sáng sớm hôm sau mới rời đi.”

“Ta...”

Triệu Khang ngây người, hình như bản thân thật sự đã quên mất chuyện này rồi, chờ đã, ngày hôm đó hình như mình còn mơ một giấc mơ xuân, mơ thấy trên long sàng đại chiến ba nữ.

Nghĩ đến đây, trên trán Triệu Khang túa ra mồ hôi lạnh, chẳng lẽ là mình say rượu, sau đó đã... Ngô Tâm Di!

Chắc là không đâu nhỉ?

Không đâu nhỉ!

Có khi nào?!

“Vèo” một tiếng, Triệu Khang liền nhảy dựng lên: “Quản gia! Quản gia người chết ở đâu rồi!”

Quản gia vương phủ lập tức chạy tới, nhìn thấy dáng vẻ luống cuống của Triệu Khang, ngăn người ra: “Vương gia làm sao vậy?”

“Người mau nói cho ta biết, lần trước ta say rượu, Ngô Tâm Di đưa ta về rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Nói rõ ràng từng chữ một cho ta, không được bỏ sót bất cứ chi tiết nào!”

Hiện tại Triệu Khang rất hoảng, hẳn cảm thấy bản thân giống như những tên tội phạm bị thẩm vấn mấy ngày trước, không biết mình đã phạm tội gì mà lại bị bắt.

Nếu tên tra nam bị bắt suốt nửa tháng nay, lại chính là mình!

Nữ Đế bệ hạ bọn họ phải giải thích như thế nào đây? Ngô Thanh Loan phải giải thích như thế nào đây? Ngô Tâm Di phải giải thích như thế nào đây!

Còn cả đứa bé trong bụng nàng ấy nữa!

Nếu thật sự là con của mình, vậy chẳng phải là nửa năm nữa mình sẽ lên chức cha sao!

Tào Bạch Lộ bên cạnh lúc này bỗng bùng lên ngọn lửa hóng hót, hơn nữa ánh mắt nhìn Triệu Khang càng ngày càng kỳ quái.

Mấy ngày nay điều tra vụ án, nàng ta cũng suy đoán ra được vài phần, đặc biệt là sau khi biết được Ngô phủ mấy ngày nay đang sắc thuốc an thai liền đoán được bảy tám phần.

Nếu thật sự là của Triệu Khang, vậy thì vui rồi!

Chương 643 - Là Con Ta

“Nói cách khác, sau khi Ngô phu nhân dìu ta vào phòng, ngoài việc sai nha hoàn chuẩn bị một thùng nước, nàng ấy đã ở trong phòng chăm sóc ta suốt ba canh giờ, tức là sáu tiếng đồng hồ!”

Triệu Khang ngã phịch xuống đất.

Quản gia toát mồ hôi hột, muốn nhớ lại từng chi tiết sau khoảng thời gian dài như vậy quả thật có chút khó khăn.

“Vâng, Vương gia.”

Tào Bạch Lộ với vẻ mặt đầy màu sắc vội vàng hỏi: “Vậy lúc Ngô phu nhân rời đi, có hành động gì kỳ lạ không?”

Quản gia ban đầu lắc đầu, sau đó như nhớ ra điều gì: “Hình như, ta nhớ ra rồi Vương gia, trước khi Ngô phu nhân rời đi, nàng ấy đã sai nha hoàn lấy chăn nệm mới, nói là Vương gia nôn mửa trên giường, cần phải thay. Sau đó cũng là Ngô phu nhân tự tay thay, không cho nha hoàn nhúng tay vào, rồi thì...”

“Rồi thì sao!” Tào Bạch Lộ tiếp tục truy hỏi.

Quản gia vội vàng nói: “Lúc Ngô phu nhân rời đi, bước đi có vẻ khập khiễng.”

Câu nói này như sấm sét giữa trời quang, đánh thẳng vào lòng Triệu Khang.

Tào Bạch Lộ che miệng, nhìn Triệu Khang, sau đó nhìn trái nhìn phải, hẳn sẽ không giết người diệt khẩu chứ?

“Vương gia?” Quản gia gọi một tiếng.

Triệu Khang lão đảo đứng dậy: “Các người lui xuống trước đi, ta muốn yên tĩnh một lát. Chuyện hôm nay không được phép nói với bất kỳ ai, cho dù hai vị phu nhân có hỏi cũng không được nói.”

Mãi cho đến tối, Triệu Khang vẫn không ra khỏi thư phòng, ngay cả Diệp Hồng Tuyết và Tần Ngọc Phượng đến gõ cửa cũng không mở.

Hai người phụ nữ đều có chút lo lắng, nhưng Triệu Khang đã ra lệnh cấm bất kỳ ai bước vào thư phòng, hai nàng chỉ có thể sốt ruột chờ đợi.

Mãi đến tận đêm khuya, cửa thư phòng mới được mở ra.

“Công tử!”

“Triệu Khang!”

Nhìn hai người phụ nữ, ánh mắt Triệu Khang có chút không tự nhiên: “Ta đi làm chút việc, lát nữa sẽ quay lại, đợi ta. Còn Ngọc Phượng, nàng vào cung một chuyến, gọi Linh Lung đến vương phủ.”

Nhìn Triệu Khang rời đi, trong mắt đẹp của Tần Ngọc Phượng tràn đầy lo lắng: “Hắn...”

Diệp Hồng Tuyết thở phào nhẹ nhõm, bất đắc dĩ cười nhìn Tần Ngọc Phượng nói: “Nguyện vọng của muội muội xem ra không thành rồi.”

Tần Ngọc Phượng có chút ngơ ngác, không hiểu lắm.

Gió thu hiu quạnh, trên đường không một bóng người, Triệu Khang đến trước Ngô phủ, nhẹ nhàng nhảy vào trong phủ, không kinh động đến bất kỳ ai.

Hắn từng bước một đi đến trước khuê phòng của Ngô Tâm Di, vẫn không kinh động đến ai.

Nhìn người con gái đang ngủ say trên giường, ánh mắt Triệu Khang phức tạp vô cùng, cuối cùng hắn vẫn đưa tay ra!

...

Ngô Tâm Di đang ngủ say đột nhiên tỉnh giấc, sau đó liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong phòng mình vậy mà lại có người!

Hơn nữa người nọ còn đang áp tai vào bụng mình!

Nàng giật mình định kêu lên, người nọ đã lên tiếng: “Là ta, Triệu Khang.”

“Triệu! Triệu Khang? Người người người đang làm gì vậy.”
Ngô Tâm Di sửng sờ.

“Suyt, ta vừa nghe thấy tiểu gia hỏa này động đậy.”

Triệu Khang vội vàng nói, sắc mặt Ngô Tâm Di nhất thời đỏ bừng, bởi vì nàng phát hiện chân của mình không biết từ lúc nào đã bị Triệu Khang nhắc lên.

Mà tên này, chỉ cách một lớp áo đơn, áp tai vào bụng nhỏ của nàng.

Nàng muốn nói câu gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, cảnh tượng này, từ sau khi biết mình mang trong mình giọt máu của Triệu Khang, nàng không biết đã mơ thấy bao nhiêu lần.

Bây giờ coi như là được như ý nguyện rồi.

Mãi một lúc sau Triệu Khang mới ngẩng đầu lên.

Ngô Tâm Di lúc này mới phản ứng lại, đỏ mặt hỏi: “Người, người đến đây làm gì! Sao người có thể tự tiện xông vào phòng ta.”

Cũng may lúc này trong phòng tối om, Triệu Khang không nhìn thấy biểu hiện của nàng.

Tuy nhiên, Triệu Khang vừa mở miệng, đã khiến trái tim nàng đập mạnh một cái.

“Đứa bé, là con ta, đúng không?”

“Người người người...”

“Người nói bậy bạ gì vậy! Người mau đi đi, nếu không ta gọi người đấy!”

Ngô Tâm Di luống cuống, sao hắn lại biết được!

Triệu Khang không đáp lời, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng, trong đôi mắt ấy toát ra tia sáng, rõ ràng là vô cùng khao khát.

Từ lúc đến Ngô phủ cho đến bây giờ, Triệu Khang đã áp tai vào bụng Ngô Tâm Di gần một tiếng đồng hồ.

Hắn như có thể cảm nhận được tiếng gọi của sinh linh bé nhỏ trong bụng người con gái này, linh hồn nhỏ bé ấy đang giao lưu với linh hồn của chính hắn!

Từ ban đầu là căng thẳng bất an, đến sau là hưng phấn kích động, ta sắp được làm cha rồi!

Hắn thậm chí còn nghĩ sẵn tên cho đứa bé rồi!

Lúc này, hắn rất muốn có được câu trả lời, thậm chí còn có chút sợ hãi, sợ Ngô Tâm Di nói không phải.

Mặc dù hắn có thể khẳng định, tất cả mọi dấu hiệu đều cho thấy đứa bé này là con của hắn.

Nhưng hắn vẫn muốn chính miệng người con gái trước mặt thừa nhận.

“Xin lỗi.”

Không biết im lặng bao lâu, Triệu Khang nghe thấy người con gái cất tiếng nói.

Hắn cảm thấy tim mình như bị bóp nghẹt, vội vàng đứng dậy ngồi xuống mép giường có chút luống cuống tay chân:

“Không... Người nên nói xin lỗi là ta, nếu không phải ta say rượu...”

Trong lòng Triệu Khang tràn đầy tội lỗi, hiển nhiên là cho rằng, chắc chắn là do mình say rượu, coi Ngô Tâm Di thành nữ nhân của mình rồi chiếm đoạt đời phượng.

Dù sao hắn cũng nhớ mang máng, hôm đó trên xe ngựa còn nhận nhầm Ngô Tâm Di thành Ngọc Phượng.

Ngô Tâm Di sững người, còn chưa kịp lên tiếng, Triệu Khang đã bắt đầu hối hận và bày tỏ quyết tâm.

“Ta biết chuyện này là ta không đúng, ta biết nàng rất khó tha thứ cho ta, nhưng hãy cho ta một cơ hội được không, hãy để ta cưới nàng, ta... ta là cha của đứa bé!”

“Tuy ta cũng không biết làm cha như thế nào, nhưng ta có thể học, ta nhất định sẽ cho hai mẹ con nàng một cuộc sống hạnh phúc!”

Triệu Khang lúc này vô cùng căng thẳng, không khỏi bắt đầu tự nhào náo.

Cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao trước kia Ngô Tâm Di dù thế nào cũng không chịu nói cha của đứa bé là ai.

Thì ra chính mình là tên khốn nạn kia!

Mình thật đáng chết mà!

Mãi một lúc lâu sau, đúng lúc Triệu Khang cho rằng Ngô Tâm Di vô cùng căm hận mình, nội tâm hấn vô cùng đau khổ.

Người con gái có chút dè dặt lên tiếng: “Triệu, Triệu Khang.”

“Ta ở đây, ta ở đây!”

“Người... người có thể ôm ta một cái được không?”

Khoảnh khắc này, Triệu Khang cảm thấy tim mình như vỡ vụn.

Hắn vội vàng ôm lấy người con gái, nhưng lại không dám dùng sức quá mạnh.

Ngược lại Ngô Tâm Di lại ôm chặt lấy lưng hắn, cái ôm này cuối cùng nàng cũng có được, tuy là có được bằng cách này.

Nàng không ngốc, từ những lời nói vừa rồi của Triệu Khang, lúc này nàng đã hiểu, Triệu Khang là cho rằng hắn say rượu rồi sau đó chiếm đoạt mình.

Nếu như.

Nếu như cứ giấu giếm như vậy, hắn sẽ vì áy náy với đứa bé mà cưới mình, đến lúc đó cái ôm này mình cũng có thể có được cả đời!

Thật tốt biết bao.

Ngô Tâm Di có chút lưu luyến buông Triệu Khang ra, đè nén tất cả tâm tư xuống: “Được, ta có lời muốn nói với ngươi.”

Triệu Khang có chút không muốn buông tay, lại bị Ngô Tâm Di đẩy ra, hẳn muốn đi thấp đèn, lại bị Ngô Tâm Di ngăn cản.

Có bóng tối che đây, nàng mới có dũng khí, giống như đêm hôm đó, có lẽ sau này hẳn sẽ cho rằng mình là một người phụ nữ không biết liêm sỉ.

Nghĩ trong lòng, mặc dù lưu luyến nhưng Ngô Tâm Di vẫn đưa ra lựa chọn, nàng không muốn để Triệu Khang mang theo áy náy.

“Triệu Khang, mọi chuyện không phải như ngươi nghĩ đâu, ngày hôm đó ngươi say rượu, cái gì cũng không biết...”

Chương 644 - Là của ta

“Ý ngươi là, ta bị ngươi... nhật xác về?”

Trong bóng tối, biểu cảm của Triệu Khang trở nên vô cùng đặc sắc, giọng điệu đầy vẻ khó tin.

Gia tộc họ Ngô các ngươi đều chơi lớn vậy sao?

Muội muội ngươi cưỡng ép hoàng tử, tỷ tỷ ngươi lại nhật xác ta về?

Mặc dù không hiểu “nhật xác” là gì, nhưng Ngô Tâm Di vẫn nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, “Sự việc chính là như vậy, tất cả đều là lỗi của ta, ta chỉ cầu xin ngươi một việc, để ta giữ lại đứa bé này.”

Triệu Khang im lặng, tuy đã có “tấm gương” là Ngô Thanh Loan, nhưng hẳn không ngờ bản thân cũng gặp phải tình huống tương tự như Tiêu Huyền Sách.

Không đúng, còn thảm hơn tên xui xẻo kia!

Ít nhất tên kia còn tỉnh táo, còn ta bị nhật xác về!

Ngô Tâm Di trong lòng vô cùng thấp thỏm, mãi một lúc lâu sau mới nghe thấy Triệu Khang lên tiếng: “Vậy ngươi đã nghĩ cho đứa bé chưa? Chưa kết hôn đã mang thai, nước bọt của đám văn nhân kia đủ dìm chết ngươi rồi.”

“Nếu như lén lút sinh con, vậy chẳng phải đứa bé này cả đời không thể nhận cha mẹ?”

“Hay là người định để người khác nuôi con thay Triệu Khang ta?”

“Không... không có.”

Ngô Tâm Di vội vàng nói: “Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, một thời gian nữa sẽ để Long Ly kế nhiệm chức gia chủ, ta sẽ mang theo đứa bé đến nơi khác sinh con và nuôi nấng nó.”

“Nhưng đứa bé vẫn không có cha. Hơn nữa với dung mạo của người, mẹ góa con côi sẽ gặp phải bao nhiêu phiền phức?”

“Nói cho cùng, cuối cùng vẫn là để người khác nuôi con của ta!”

Triệu Khang cười khẩy: “Giống của Triệu Khang ta há lại để người khác nuôi dưỡng!”

“Ta...” Ngô Tâm Di á khẩu không trả lời được, vài câu nói của Triệu Khang đã đánh tan hết mọi suy nghĩ của nàng, trước đó nàng đã quá đơn giản rồi.

Lúc này, Triệu Khang lên tiếng: “Vì vậy, đứa bé này là của ta!”

Ngô Tâm Di ngẩn người, không hiểu tại sao Triệu Khang lại nói như vậy, Triệu Khang tiếp tục nói: “Là ta say rượu, đã chiếm đoạt người.”

“Không... không phải như vậy! Triệu Khang! Không phải như vậy...”

Ngô Tâm Di kinh hô: “Không phải như vậy, người không thể mang tiếng xấu này! Người là quốc sư của Đại Càn!”

“Suyt, đừng hoảng hốt, cũng đừng khóc, động thai khí thì không tốt.”

Trong bóng tối, Triệu Khang ôm lấy Ngô Tâm Di, nữ tử không ngừng nói lời xin lỗi, nước mắt tuôn rơi.

Mãi một lúc sau, Triệu Khang mới dỗ dành được Ngô Tâm Di đang kích động, lau đi nước mắt trên mặt nàng, hẩn nhẹ nhàng hôn lên.

Rất mặn.

Đối phương không có bất kỳ phản ứng nào, Triệu Khang đột nhiên cười nói: “Không chỉ đứa bé là của ta, từ nay về sau, ngươi cũng là của ta!”

Bám chặt lấy tay áo Triệu Khang, Ngô Tâm Di phát hiện Triệu Khang đã cởi bỏ ngoại bào, sau đó trực tiếp bế nàng lên, dùng áo khoác che cho nàng.

Trong lòng tràn đầy áy náy, Ngô Tâm Di không biết nên nói gì, chỉ có thể gục đầu vào lòng Triệu Khang.

Lòng ngực bị thấm ướt một mảng, Triệu Khang thở dài trong lòng, dịu dàng nói: “Tâm Di, đừng khóc nữa, thái y nói tâm trạng người mẹ không tốt, sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.”

Cố gắng kìm nén nước mắt, Ngô Tâm Di ghen ngào hỏi: “Ngươi đưa ta đi đâu?”

Triệu Khang cười nói: “Ngốc ạ, đương nhiên là về vương phủ của ta, nữ nhân của ta tất nhiên phải sống ở nhà của ta!”

“Mọi chuyện cứ nghe ta nói, bất kể ai hỏi đều nói với bọn họ theo lời ta, được không?”

“Nhưng mà ngươi...”

Chuyện nàng mang thai cuối cùng cũng phải phơi bày ra ánh sáng, đến lúc đó chỉ riêng việc chưa kết hôn đã mang thai cũng đủ khiến người ta mắng chửi nàng đến chết, dưới thời đại phong kiến này, đây tuyệt đối là chuyện chấn động, huống hồ nàng còn là cáo mệnh phu nhân do Tiêu Linh Lung sắc phong.

Nhưng nếu là Triệu Khang say rượu chiếm đoạt nàng, vậy thì đối tượng công kích của mọi người sẽ thay đổi, hơn nữa Triệu Khang còn là quốc sư, đám nho sĩ hủ lậu kia, e rằng phải viết ra bài văn mấy nghìn chữ để chỉ trích.

Triệu Khang cười ha hả: “Vì nữ nhân của ta mà mang chút tiếng xấu thì có là gì, hơn nữa so với việc mắng chửi người khác, ta chưa từng sợ ai! Ngay cả bộ hạ cũng là người của ta, ai dám ngang ngược với ta, ta sẽ xử lý kẻ đó! Ta muốn xem thử đám người đó có mấy cái đầu! Mọi chuyện cứ để ta lo, đừng sợ.”

Nói xong, đá văng cửa, sải bước đi ra khỏi Ngô phủ, đám hạ nhân nhà họ Ngô đều ngơ ngác, quốc sư đại nhân lúc nào thì vào đây?

Sao lại ôm cả gia chủ nhà bọn họ đi mất rồi?

...

Vương phủ Trấn quốc vương.

Triệu Khang ôm Ngô Tâm Di mất đỏ hoe trở về, Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết, Tần Ngọc Phượng ba người đều chưa ngủ.

Nhìn thấy Triệu Khang ôm Ngô Tâm Di trở về, ngoại trừ Diệp Hồng Tuyết đã sớm đoán được, lộ ra vẻ mặt quả nhiên là vậy.

Nữ đế bệ hạ và Tần Ngọc Phượng đều có chút ngây người.

Nhẹ nhàng hôn lên trán Ngô Tâm Di, Triệu Khang cố ý cười nói: “Nào, mau chào hỏi ba vị tỷ muội của người đi.”

Ngô Tâm Di chỉ liếc mắt nhìn, sau đó lại rúc đầu vào lòng Triệu Khang.

Nhìn ba người, Triệu Khang hừ lạnh một tiếng: “Còn ngây ra đó làm gì? Mau gọi tứ phu nhân đi! Chẳng lẽ không có mắt nhìn sao?”

Được lắm!

Ngoại trừ Tần Ngọc Phượng, Diệp Hồng Tuyết và Tiêu Linh Lung đều toát ra sát khí.

“Tứ phu nhân hảo.” Diệp Hồng Tuyết cười híp mắt chào hỏi.

Nữ đế bệ hạ cũng mỉm cười tuyệt mỹ: “Gặp qua tứ phu nhân.”

“Đều về phòng nghỉ ngơi đi, có chuyện gì ngày mai hẵng nói!”

Triệu Khang nói xong liền đi về phía phòng ngủ của mình, chỉ là hai chân hơi run rẩy, ra về thì dễ, nhưng hắn không biết sau này phải đỡ dành thế nào đây.

Nhìn Triệu Khang rời đi.

Hai người liếc nhìn nhau, rõ ràng không nói gì, nhưng ánh mắt đã thể hiện tất cả.

Đánh cho hắn nửa sống nửa chết là được rồi!

“Công tử, nguyên Bồ Tát phù hộ cho ngươi.” Tần Ngọc Phượng thành tâm cầu nguyện.

...

Đặt người lên giường, Triệu Khang ngồi bên cạnh, cười khổ nói: “Đêm đó ngươi ở trong phòng này, cười ta chín lần sao?”

Ngô Tâm Di không dám trả lời, Triệu Khang vỗ trán: “Ta đã nói tại sao ngày hôm sau sắc mặt người tái nhợt như vậy, ngươi cũng quá đáng lắm rồi! Thật sự chơi ta chín lần?”

Nghĩ đến đêm hôm đó, khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ bừng, vui đầu vào trong chăn, khẽ “ừm” một tiếng.

Triệu Khang không biết nên nói gì, trách không được Ngô Tâm Di lại mang thai.

Hắn đơn giản rửa mặt, thổi tắt nến, chui vào trong chăn, nữ tử lập tức run rẩy.

Triệu Khang như nhớ ra điều gì, cười nói: “Nên nói ngươi ngốc hay là gì, ta nhớ ra rồi, đêm đó ngươi giống như tảng băng đè lên người ta, ta còn tưởng là mơ, sau đó chỉ nghe thấy ngươi nói một câu.”

“Ta...”

Triệu Khang nắm lấy tay nữ tử, dịu dàng nói: “Sau này ta nhất định sẽ yêu thương ngươi thật tốt.”

“Ngươi không trách ta sao?”

Nghe Triệu Khang nói, Ngô Tâm Di rất muốn đến gần hắn nhưng lại không dám, không ngờ Triệu Khang nghiêng người, tay phải đặt lên bụng nhỏ của nàng, chân khí lưu động, cẩn thận ôn dưỡng kinh mạch trong cơ thể nàng, cảm giác ấm áp, rất kỳ lạ.

Triệu Khang cười híp mắt nói: “Nhất được một đại mỹ nhân như vậy là ta nhất được tiện nghi lớn rồi! Ngươi chơi ta chín lần, ta sẽ ngủ với ngươi cả đời! Sau này ngươi muốn chạy cũng không chạy được!”

Chưa từng nghe qua lời nói tục tĩu như vậy, nữ tử chỉ cảm thấy toàn thân nóng ran, một lúc lâu sau mới lấy hết can đảm.

“Ta có thể gọi ngươi là phu quân không?”

“Đương nhiên là được.”

“Phu quân.”

“Hửm?”

“Thiếp thân muốn hầu hạ chàng cả đời.”

Chương 645 - Uy nghiêm của trượng phu

Trời đã sáng rõ.

Dù cả đêm qua không ngủ được bao lâu nhưng Triệu Khang chẳng hề cảm thấy mệt mỏi. Nhìn người con gái bên cạnh đang say giấc nồng, trên mặt hấn bất giác nở một nụ cười.

Phải thừa nhận trước đây hấn không có chút tình cảm nam nữ nào với Ngô Tâm Di, nhưng sau một đêm chung chăn gối, có lẽ là nhờ sợi dây liên kết là sinh linh bé nhỏ kia, lúc này đây, đối diện với Ngô Tâm Di, trong lòng hấn dâng lên một cảm giác khác biệt hẳn so với ba người phụ nữ còn lại.

Cảm giác này rất kỳ lạ, chính bản thân Triệu Khang cũng không thể diễn tả rõ ràng.

Nghĩ đến việc hiện tại có thể có hai tên Saiyan với lực chiến khủng bố đang chờ mình, Triệu Khang định bụng đứng dậy đi “ăn hành”.

Nào ngờ động tác của hấn lại khiến người con gái đang say giấc tỉnh giấc. Nhìn thấy Triệu Khang, Ngô Tâm Di bỗng chốc tim đập thình thịch: “Triệu...”

“Gọi phu quân.” Triệu Khang cười gian xảo.

Gương mặt ửng đỏ, nhớ lại những gì Triệu Khang đã làm với mình tối qua, Ngô Tâm Di khẽ gọi một tiếng “phu quân”, Triệu Khang lúc này mới hài lòng, hôn mạnh lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

“Ngoan lắm! Chờ khi nào thân thể nàng khỏe lại, phu quân sẽ cho nàng biết thế nào là lợi hại, trả thù cho mỗi hận đêm qua!”

Gương mặt Ngô Tâm Di càng thêm đỏ ửng, Triệu Khang đứng dậy khỏi giường, không để Ngô Tâm Di phải hầu hạ mình, tự mình mặc quần áo chỉnh tề rồi mới dịu dàng dặn dò: “Nàng

phải nghỉ ngơi cho tốt, biết chưa? Đây chính là đứa con đầu lòng của lão Triệu nhà ta, cũng có thể là long phượng thai, không thể để xảy ra sơ suất gì được!”

“Thiếp biết rồi.”

Ước nguyện đã thành, lúc này Ngô Tâm Di chẳng muốn gì hơn ngoài việc được ở bên cạnh Triệu Khang suốt đời.

Nàng đột nhiên lên tiếng: “Phu quân.”

“Hửm?” Triệu Khang quay đầu lại.

“Cảm ơn chàng.”

Triệu Khang giả vờ không vui: “Giữa vợ chồng với nhau không được nói những lời này!”

“Thiếp biết rồi.”

Triệu Khang phản chân bước ra khỏi phòng, tuy rằng tối qua là hấn hầu hạ người ta, nhưng cảm giác đó thật sự rất tuyệt.

So với ba người phụ nữ còn lại, tính cách của Ngô Tâm Di giống như hình mẫu của tiểu thư khuê các thời này hơn, lấy chồng theo chồng, phu xướng phụ tùy.

Điều này không giống với thuộc tính mèo nhỏ của Nữ Đế Bệ hạ, ừm, cũng không hấn.

Khi mèo nhỏ bị chọc giận, nó cũng có thể hóa thành hổ mẹ.

“Vương gia an.”

“Tham kiến Vương gia, sao không thấy Tứ phu nhân đâu?”

Nghe thấy giọng điệu âm dương quái khí của Nữ Đế Bệ hạ và Diệp Hồng Tuyết, Triệu Khang suýt chút nữa đã quay đầu bỏ chạy.

Hắn cầu cứu nhìn về phía Ngọc Phương, nhưng chỉ nhận lại được ánh mắt tự cầu nhiều phúc.

Cười gượng gạo bước vào sân, Triệu Khang vội vàng chạy đến bên cạnh Diệp Hồng Tuyết: “Ôi chao, Hồng Tuyết, sao lại dậy sớm như vậy, sao không mặc thêm áo ấm, gió thu se lạnh, để ta xoa bóp vai cho nàng.”

“Khụ, thiệt là muốn có người xoa bóp chân quá đi.” Nữ Đế Bệ hạ duỗi thẳng đôi chân thon dài trắng nõn.

“Ta tới ngay, ta tới ngay.” Triệu Khang vội vàng đáp lời.

Diệp Hồng Tuyết lại ho khan một tiếng: “Vai ta đau quá.”

“Chân ta cũng đau, đêm qua bị người nào đó gọi dậy giữa đêm, đứng suốt cả nửa đêm, hình như bị sưng rồi.”

“Chắc là đêm qua nằm ngủ sai tư thế, thôi không sao, Vương gia cứ đi xoa bóp chân cho Bệ hạ đi, ai bảo chúng ta không được sung ái chứ.”

“Hai người giết ta luôn đi!”

Triệu Khang tức giận ôm lấy Tần Ngọc Phượng rồi ngồi phịch xuống ghế tựa.

Diệp Hồng Tuyết cười lạnh một tiếng, Nữ Đế Bệ hạ rung rung nước mắt.

Triệu đại quốc sư bỗng chốc cảm thấy đau đầu như búa bổ, đây là nhịp điệu hậu cung sắp bốc cháy rồi!

Hôm nay mà không thể hiện chút uy nghiêm của nam nhi, khí phách của gia chủ thì sau này chẳng phải sẽ bị nắm trong lòng bàn tay sao?

Tương lai lỡ như có tuyệt thế mỹ nhân nào đó cưỡng bức mình, chẳng lẽ còn dám mang về nhà nữa sao?

Nghĩ vậy, Triệu Khang lập tức quát lớn một tiếng: “Đủ rồi!”

Tiếng quát này khiến Diệp Hồng Tuyết và Tiêu Linh Lung đều giật mình, ngay cả Tần Ngọc Phượng trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Công tử nhà ta đứng dậy rồi sao?

“Nhìn hai người xem! Làm cái gì vậy? Muốn lật trời à!”

Triệu Khang mắng: “Còn ra thể thống gì nữa! Ta chỉ là tìm thêm một người phụ nữ thôi mà? Sao nào? Ghê gớm lắm sao!”

“Nhà ai mà chẳng có ba vợ bốn nàng hầu! Ta đây phong lưu phóng khoáng, học rộng tài cao, người đẹp ái mộ chẳng phải là chuyện rất bình thường sao! Ngọc Phượng, nàng nói xem có đúng không?”

Tần Ngọc Phượng ho khan hai tiếng, không dám hó hé gì.

“Hơn nữa, cho dù các nàng có vui hay không thì chuyện đó ta đã làm rồi! Con cái cũng đã có, hơn nữa chuyện này là do ta say rượu cưỡng ép Tâm Di! Sự tình chính là như vậy!”

“Thật là, một người, hai người không làm người ta bớt lo! Nhìn người kia Tiêu Linh Lung! Cả ngày sau khi bãi triều, ngoài đánh mạt chược ra thì còn biết làm gì nữa! Ngay cả thái giám cung nữ trong cung cũng biết chơi rồi! Người làm hoàng đế như vậy sao?”

“Tấu chương chính sự thì ném hết cho Huyền Sách một đứa trẻ con, nó xử lý được sao? Nước trong đó sâu như vậy, nó nắm bắt được sao?”

“Võ công bao nhiêu năm nay chẳng tiến bộ chút nào! Vẫn là Tứ phẩm thượng tằng? Bây giờ ta chỉ cần một tay cũng có thể đánh bại mười tên như ngươi!”

“Còn ngươi nữa Diệp Hồng Tuyết! Rảnh rồi không có việc gì thì sao không dạy Thanh Loan tu luyện? Đó là đồ đệ của ta, ngươi là sư nương! Nói cách khác cũng là đồ đệ của ngươi, sao không quan tâm nó chút nào vậy!”

“Nếu không thì học theo Ngọc Phương thêu thùa may vá đi! Nhìn ta xem, trời thu rồi mà chẳng có bộ quần áo nào để thay, muốn mặc một bộ do chính tay vợ làm cũng không được!”

Triệu Khang càng nói càng hăng, nhìn hai người phụ nữ trước mặt bị mắng đến cúi gằm mặt không dám hé răng, trong lòng hân hê vô cùng.

Lại nhìn thấy người con gái trong lòng đang len lén cười trộm, hân cũng tiện tay phun luôn một tràng.

“Còn ngươi nữa, cười! Người đầu tiên đi theo ta chính là ngươi! Đã bao nhiêu năm rồi, bụng vẫn chưa có động tĩnh gì! Không có việc gì thì bớt vác theo cái hòm mạt chược đi hẹn hò với đám phu nhân tiểu thư nhà giàu kia đi, đi báai báai Quan Âm Bồ Tát không tốt hơn sao?”

“Tiêu Linh Lung chính là bị ngươi dạy hư đấy!”

Thật sự là quá sáng khoái!

Tần Ngọc Phượng vùng vẫy đứng dậy khỏi lòng hân, cúi đầu bước đi.

Triệu Khang: “Đi đâu đấy?”

“Đi thắp hương bái Quan Âm!”

Lại nhìn sang Nữ Đế Bệ hạ: “Còn người?”

“Trở về phê duyệt tấu chương tu luyện!”

“Ta đi học thêu thùa may vá!”

Trong nháy mắt, ba người phụ nữ đều bị mắng chạy mất, Triệu Khang dựa lưng vào ghế tựa, ung dung tự tại, một lúc lâu sau mới đứng dậy.

Sảng khoái thì sảng khoái thật đấy, nhưng lần này e là khó đỡ dành đây, lần này là lỗi nặng rồi.

Trở lại phòng.

Thấy Ngô Tâm Di đã thức dậy, Triệu Khang vội vàng tiến lên giả vờ trách móc: “Sao lại không nghỉ ngơi cho tốt?”

“Thiếp muốn đi gặp Bệ hạ và các vị tỷ tỷ.”

Ngô Tâm Di chớp chớp mắt: “Vừa rồi hình như thiếp nghe thấy chàng đang nổi giận.”

“Chuyện nhỏ thôi, mắng cho ba người bọn họ một trận. Nàng muốn gặp họ thì chắc phải để ta đi dỗ dành xong đã.”

Triệu Khang mỉm cười: “Nàng cứ nghỉ ngơi cho tốt, giữ tâm trạng vui vẻ, lát nữa ta sẽ cho Trương thái y đến xem mạch cho nàng, sau đó chuyện của chúng ta cũng phải báo cho văn võ bá quan biết trước.”

“Tóm lại đừng quan tâm người khác nói gì, muốn ra đường thì cứ ra đường, mọi chuyện cứ để ta lo liệu, biết chưa?”

“Dạ, thiếp nghe phu quân.”

Triệu Khang cười: “Nàng muốn ăn gì, ta làm cho nàng ăn, ta không nói khoác đâu, tay nghề của đám đầu bếp trong cung so với ta chỉ là học trò thôi! Đợi ta xử lý xong mấy chuyện kia, ta dẫn nàng ra ngoài đi dạo, được không?”

“Thật sao?” Đôi mắt người con gái tràn đầy kinh hỉ.

Chương 646 - Ba Nữ Nhân

“Tên khốn!”

“Triệu Khang chết tiệt!”

“Vô liêm sỉ!”

“Triệu Khang đáng chết! Lần này ít nhất mười ngày ta không thèm đếm xỉa tới ngươi!”

“Ngươi cứ đợi đấy!”

Trên đường trở về hoàng cung, trong lòng đã mắng chửi Triệu Khang đến cả trăm lần, Nữ Đế bệ hạ tức giận xông thẳng vào ngự thư phòng.

Thấy vậy, Tiêu Huyền Sách giật mình. Nhìn sắc mặt hung dữ của đại tể, hắn liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Liếc nhìn Tiêu Huyền Sách, Nữ Đế bệ hạ hừ lạnh: “Tránh ra, trẫm muốn phê tấu chương!”

Nghe vậy, Thái tử vội vàng đứng dậy nhường chỗ, trong lòng thâm liú lười.

Là ai chọc giận đại tể rồi?

Nhìn như muốn giết người vậy!

Chẳng lẽ là lão Triệu? Không thể nào, hắn nâng niu đại tể như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Sao dám chọc nàng tức giận chứ!

Ngồi vào ghế, Nữ Đế bệ hạ cũng ngẩn người. Nhìn ngự thư phòng đã hơn mười ngày không bước vào, trong lòng nàng chợt dâng lên cảm giác xa lạ.

Ngay sau đó, nhìn thấy Tiêu Huyền Sách vẫn đứng bên cạnh, nàng bực bội nói: “Còn đứng đực ra đấy làm gì? Lấy tấu chương tới đây, mang hết tới cho trẫm! Hôm nay trẫm phải phê duyệt một trăm bản tấu chương!”

Tiêu Huyền Sách dè dặt lên tiếng: “Cái đó, đại tể...”

“Gọi là bệ hạ!”

“Khởi bẩm bệ hạ, tấu chương thần đệ đều đã phê duyệt xong rồi ạ!” Tiêu Huyền Sách vội vàng nói.

Dù sao cũng đã gần hai mươi tuổi rồi, không còn là đứa trẻ xui xẻo năm nào nữa, hắn đã học được cách tránh né nguy hiểm.

“Cái gì! Đã phê duyệt xong hết rồi?” Tiêu Linh Lung ngạc nhiên.

Tiêu Huyền Sách mỉm cười gật đầu. Tuy rằng đại tỷ hiện tại tâm trạng không tốt, nhưng bản thân mình siêng năng như vậy chắc chắn nàng sẽ không trút giận lên mình.

“Người phê duyệt xong rồi thì trăm còn cái gì để phê duyệt nữa!”

Cái này...

Tiêu Huyền Sách ngây người. Ngay sau đó, hắn lại nghe Nữ Đế bệ hạ nói: “Hơn nữa, tấu chương là thứ có thể tùy tiện phê duyệt sao? Nước trong đó sâu như vậy, người nắm bắt được sao?”

“Bệ hạ, đây là người bảo thần đệ phê duyệt mà!”

Ý thức nguy hiểm của Tiêu Huyền Sách tăng lên đến 100%: “Hơn nữa, tấu chương thần đệ phê duyệt đều đã qua nội các, sau khi xác định không có vấn đề mới đóng dấu phê đỏ, có các vị đại nhân nội các xem xét, hắn là không có vấn đề gì đâu ạ.”

Tiêu Linh Lung hơi nhú mày, nhìn đệ đệ của mình. Đứa nhỏ này đã lớn, cũng đã trở nên thông minh hơn, thật là khiến người ta khó xử.

“Đại tỷ, có phải là Triệu Khang chọc giận tỷ rồi không?” Tiêu Huyền Sách dè dặt hỏi.

Vốn dĩ cơn giận đã được đè nén xuống, nhưng lúc này nghe thấy hai chữ “Triệu Khang”, lửa giận trong lòng Nữ Đế bệ hạ lại bùng lên, nàng chỉ cảm thấy vô cùng tủi thân.

Ta chẳng qua chỉ là thích dính lấy người thôi, trước kia vì làm hoàng đế, cái gì cũng không được chơi, bây giờ rảnh rồi rồi, có người ở đây, chẳng lẽ còn không cho ta lười biếng một chút sao?

Hơn nữa, chuyện sinh con cái, trước kia ta không muốn, chẳng phải là sau khi người lần này trở về mới đồng ý sao!

Tốt lắm, đối với chúng ta, người cứ lần lửa mãi, còn với người mới thì đã gieo hạt giống từ nửa năm trước rồi đúng không!

Nghĩ càng nhiều càng thấy tức giận!

“Huyền Sách!”

Tiêu Huyền Sách vội vàng đáp: “Thần đệ có mặt.”

“Trước kia người không phải luôn muốn ra chiến trường giết địch sao? Hôm nay trẫm sẽ dạy người luyện công! Sau này người cũng có thể ra chiến trường, khai cương thác thổ!”

“Mẹ ời!”

Nữ Đế bệ hạ còn chưa nói hết câu, Tiêu Huyền Trách đã chuồn mất. Tiêu Linh Lung thấy vậy liền đuổi theo.

Một lúc sau, Thái tử điện hạ được khiêng đến Thái Y Viện.

Tiêu Linh Lung gọi Phương Thiệu đến: “Truyền lệnh cho Cẩm Y Vệ, bất kể tốn kém bao nhiêu, phải tìm kiếm những thứ bổ dưỡng nhất, ngoài ra từ hôm nay trở đi, các thái y thay phiên nhau đến Trấn Quốc Vương phủ điều dưỡng thân thể cho Ngô Tâm Di.”

“Nếu Ngô Tâm Di xảy ra bất kỳ sơ suất gì, tru di cửu tộc tất cả thái y!”

Phương Thiệu vội vàng đáp: “Lão nô tuân mệnh.”

Giao phó xong xuôi, Tiêu Linh Lung một mình đi đến Chu Tước điện. Nàng bước vào trong điện, nhìn chiếc giường êm ái mà ngày đó Triệu Khang đã ôm nàng vào lòng, hai người dựa vào nhau.

Nàng bước tới, nằm nghiêng xuống, kê cao gối, cuộn tròn hai chân y như lúc dựa vào lòng hắn.

...

Trong phòng.

Diệp Hồng Tuyết tập trung tinh thần, sau đó khẽ cau mày nhìn giọt máu đỏ tươi trên đầu ngón tay.

Thứ này còn khó hơn cả ra trận giết địch!

Nàng buông kim chỉ trong tay, đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ nhìn ra ngoài, nhưng vẫn không thấy bóng dáng người kia.

Nàng bức bối quay người trở lại, suy nghĩ một chút rồi lại đi mở cửa, ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh lối vào sân nhỏ.

Vị trí này được lựa chọn vô cùng khéo léo, có một cây mơ chưa nở hoa che khuất thân hình.

Từ trong có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình bên ngoài, nhưng từ bên ngoài lại rất khó nhìn thấy rõ bên trong có người hay không.

Nếu tên khốn đó đến, nàng có thể nhanh chóng quay trở vào phòng đóng cửa lại, ít nhất mười ngày không thèm đếm xỉa đến hắn!

Hai chú chim sẻ đậu trên cành cây mơ, nhảy nhót, đuổi bắt nhau giữa các cành cây.

Trong sân nhỏ xinh xắn, ánh nắng ấm áp, hoa lá chim muông cùng người đẹp, quả thật là một bức tranh tuyệt mỹ.

Chỉ là mặt trời đã ngả về tây, bức tranh này vẫn chưa được tô điểm thêm nét nào mới.

Nhìn mặt trời lặn bên ngoài, Diệp Hồng Tuyết lẩm bẩm: “Thì ra một ngày lại có thể ngắn ngủi như vậy.”

Nghĩ đến đây, nàng đứng dậy đi vào phòng, cầm lấy khăn tay tiếp tục xỏ kim, không biết nghĩ đến điều gì, nàng mỉm cười, có chút trách móc: “Muốn mặc y phục ta may, sao không nói sớm, bất quá hẳn là vẫn có thể kịp trước khi vào đông. Bất quá, vẫn nên học cách may y phục cho trẻ con trước đã, dù sao cũng sắp sinh rồi, phải nhanh chóng chuẩn bị thôi.”

Trước cổng Vương phủ.

Quản gia vội vàng nghênh đón: “Phu nhân, người đã về rồi? Cái này...”

“Quản gia, mau tránh đường, vị phương trượng Linh Sơn Tự kia nói, không thể chậm trễ một khắc nào.”

Quản gia ngăn người: “Phu nhân, người đến Linh Sơn Tự sao?”

Linh Sơn Tự nằm trên đỉnh núi cao ngàn trượng, là ngôi chùa nổi tiếng nhất vùng kinh thành, từ chân núi đến đỉnh núi có

tổng cộng sáu vạn tám nghìn tám trăm tám mươi tám bậc thang đá, hiểm có ai leo lên được đỉnh núi!

Phu nhân nhà mình chạy lên đó làm gì? Trông bộ dạng có vẻ như còn mang theo thứ gì đó từ Linh Sơn Tự về.

Tần Ngọc Phượng không trả lời, chỉ ôm chặt pho tượng thần trong lòng, vội vàng đi về phía phòng mình.

Một lúc sau, hương nến được thắp sáng, hai pho tượng Phật được đặt trang nghiêm.

Tần Ngọc Phượng chấp hai tay trước ngực, quỳ xuống trước tượng Phật, lòng thành kính như gương sáng.

“Cầu xin Bồ Tát phù hộ, phù hộ phu quân bình an vô sự, phù hộ hài tử của phu quân bình an sinh ra, khỏe mạnh trưởng thành, phù hộ tử tử Ngô Tâm Di mẹ con bình an, phù hộ tử tử Tiêu Linh Lung... phù hộ tử tử Diệp Hồng Tuyết...”

Triệu Khang đứng ngoài cửa sổ, nhìn người con gái mặc áo đỏ đã leo núi cả ngày trời, hai mắt nàng nhắm nghiền, vẻ mặt vô cùng thành kính.

Triệu Khang nhìn nàng cầu Bồ Tát rất nhiều chuyện, cầu mọi người bình an vô sự, cầu Đại Càn quốc thái bình thịnh vượng, không còn chiến tranh, nhưng lại duy chỉ quên cầu xin cho bản thân mình.

Hắn cảm thấy sống mũi cay cay, đẩy cửa bước vào. Nàng quay người lại, nhìn thấy Triệu Khang, trên mặt nở nụ cười, vội vàng bước tới: “Công tử.”

“Ngọc Phượng.” Triệu Khang gượng cười.

Nhón chân lên, Ngọc Phượng đau lòng lau khóe mắt cho Triệu Khang: “Công tử làm sao vậy?”

Triệu Khang cười nói: “Không có gì.”

Kéo Tần Ngọc Phượng đến trước bàn thờ, Triệu Khang quỳ xuống. Hắn chưa bao giờ tin thần phật, nhưng lúc này đây, hắn thật sự hi vọng trên đời này có thần phật, có thể nghe thấy lời cầu xin xuất phát từ đáy lòng của hắn.

“Cầu xin Bồ Tát phù hộ thể tử Ngọc Phượng của ta, bình an vô sự, không bệnh không tật...”

Chương 647 - Giao lưu tình cảm

Đối với Triệu Khang, hoàng cung cấm địa cũng chẳng khác gì phòng khách nhà mình.

Dưới bầu trời đầy sao, bước đi trên con đường lớn trong hậu cung, Triệu Khang nhớ lại lời Phương Thiệu nói lúc trước.

“Bệ hạ ra tay đánh cho điện hạ một trận như tử, may mà điện hạ nhanh trí giả vờ ngất xỉu.”

“Nếu không thì bây giờ e rằng đã không chỉ là chuyện mặt mũi bầm dập.”

Nhìn về hướng Đông cung, Triệu Khang nắm chặt tay đập vào ngực mình, thầm nghĩ: “Đa tạ huynh đệ, ân tình này Triệu mỗ ghi nhớ trong lòng.”

Lúc này, vị hoàng tử đang được băng bó vết thương, nhăn nhó kêu đau. Hoàng phi Ngô Thanh Loan đau lòng nói: “Su nường sao lại đánh người nữa rồi, đã lâu rồi không đánh mà.”

Hoàng tử nghiêng răng nghiêng lợi: “Không biết nữa, nhưng chắc chắn có liên quan đến tên Triệu Khang đáng ghét kia, mối thù này ta nhớ kỹ rồi. Hiện tại phải ẩn nhẫn chờ đợi thời cơ, đợi sau này ta lên ngôi hoàng đế rồi tính sổ sau!”

Nói rồi, hoàng tử lộ ra vẻ mặt đáng thương: “Ái phi, ta bị tử tử đánh đau quá, tối nay cho ta...”

“Su nường ra tay rất có chừng mực mà, cũng không đánh vào eo người...”

...

Đi hết con đường đến điện Chu Tước, nhìn cánh cửa mở toang, Triệu Khang xách đèn lồng bước vào. Hắn nhìn thấy người con gái đang cuộn tròn ngủ trên trường kỷ.

Nàng mặc một bộ váy trắng, chỉ cần nhìn qua ánh đèn lồng cũng đủ khiến người ta kinh diễm.

Triệu Khang bước tới, nhẹ nhàng đặt đèn lồng xuống, nhìn đôi giày thêu hoa trắng muốt không hợp lễ nghi cung đình.

Hắn nhớ lại lần nàng say rượu đã nói rất nhiều điều. Nàng nói sau này muốn tự mình dẫn hắn xông pha giang hồ, chắc chắn

sẽ làm nên chuyện, còn tiện thể nghĩ ra mấy cái biệt hiệu oai phong lắm liệt.

Nghe qua là biết người không dễ chọc, kiêu cao thủ ấy.

Triệu Khang mỉm cười: “Vậy không bằng đến lúc đó ta đóng vai đại đạo, nàng đóng vai nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa, chúng ta cùng nhau đi cướp bạc của người khác, cướp của người giàu chia cho người nghèo?”

Lúc đó, đôi mắt Tiêu Linh Lung sáng rực, vỗ tay đồng ý, dáng vẻ ấy thật đẹp, thật mê người, nhưng chỉ duy nhất khi nàng mặc long bào thì vĩnh viễn không thể nào nhìn thấy được.

Hắn rón rén rút gối đầu ra, động tác nhẹ nhàng như sợ làm vỡ một món đồ quý giá.

Nhưng đáng tiếc vẫn đánh thức nàng.

Tiêu Linh Lung mở to mắt nhìn Triệu Khang, sau đó bĩu môi: “Người mắng ta.”

“Ừ, ta đáng chết.”

Triệu Khang dịu dàng nói, ôm chặt người con gái đang bò về phía mình vào lòng, vuốt ve mái tóc hơi rối của nàng.

Tiêu Linh Lung ôm chặt Triệu Khang, nhỏ giọng nói: “Ta cũng không tốt, sau này sẽ không cố ý chọc giận ngươi nữa.”

“Ta không giận, ta cố ý mắng nàng đấy.” Triệu Khang nhếch miệng cười.

Tiêu Linh Lung hừ một tiếng, sau đó cắn mạnh vào cánh tay hắn, rồi lại nhẹ nhàng hôn lên dấu răng: “Đau không?”

Triệu Khang cũng nắm lấy cổ tay trắng nõn của nàng cắn một cái: “Đau không?”

“Ta không đau.”

“Ta cũng không đau.”

“Triệu Khang?”

“Khi nào ngươi cưới ta?”

“Sắp rồi.”

“Nhanh cỡ nào?”

“Hôm nay được không?”

“Hôm nay trễ rồi, ngày mai được không?”

“Được.”

Một hỏi một đáp, chẳng mấy chốc, người con gái đã chờ đợi cả ngày chìm vào giấc ngủ say, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy nhẹ, tuy hơi bất nhã nhưng lại khiến người ta yên tâm.

Thủ lĩnh Cẩm Y Vệ nhìn bóng dáng Triệu Khang thi triển khinh công phi thân ra khỏi hoàng cung, bất đắc dĩ lắc đầu.

Vị quốc sư này, thỉnh thoảng lại “bắt cóc” bệ hạ ra khỏi cung, đây là cái kiểu gì vậy? Giống như ăn trộm vậy!

...

Trong phòng, nhìn Triệu Khang ôm Tiêu Linh Lung trở về, nữ hoàng lúc này có vẻ hơi nhỏ bé lắm bả một tiếng, nhưng vẫn ôm chặt cánh tay Triệu Khang, ngủ ngon lành.

Diệp Hồng Tuyết không nhịn được cười, sau đó nhìn Triệu Khang, nhướn mày cười nói: “Sao vậy, đồ dành hai người họ xong rồi mới đến lượt ta sao?”

“Không có cách nào, ai bảo nàng hiểu chuyện nhất, căn bản không cần đồ dành chứ?” Triệu Khang cười ha hả nói.

Diệp Hồng Tuyết khẽ cười, kéo ngắn kéo ra, ném chiếc khăn tay dính đầy máu đỏ vào trong.

Triệu Khang hắc hắc nói: “Còn giấu nữa, bị đâm bao nhiêu nhát rồi? Lúc ta đi hình như là hơn ba mươi mũi rồi.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Hồng Tuyết hiện lên vẻ lúng túng, nàng nghe Ngô Thiên Hổ và Ngô Như Long nói, võ giả như Triệu Khang giác quan rất nhạy bén.

Không ngờ lại nhạy bén đến vậy.

Triệu Khang nhẹ nhàng vỗ tay Tiêu Linh Lung, nói một câu “Ta ở đây” rồi mới rút tay ra, sau đó đi ra khỏi phòng, đến sân.

Diệp Hồng Tuyết cũng đi theo.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang vùng vẫy, Triệu Khang nhìn lướt qua.

Khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ hoảng loạn, một lúc sau, hắn mới nghe thấy giọng nói yếu ớt của nàng: “Hình như ta, cái gì cũng làm không tốt nữa rồi.”

Từng có một Diệp Hồng Tuyết có thể thống lĩnh quân đội, tham gia chính sự, tu vi võ công không chỉ đứng đầu trong nữ giới, mà ngay cả trong số tất cả nam nhân trên đời, nàng cũng là một trong những người mạnh nhất, không ai phản bác.

Nhưng bây giờ hình như nàng thật sự cái gì cũng làm không tốt nữa rồi.

Ngay cả việc khâu kim, thêu hoa cũng có thể bị kim đâm ba, bốn mươi lần, mà vẫn không thêu nổi một bông hoa ra hồn.

Nàng đã từng thử sống như một nữ tử bình thường, chăm sóc người mình yêu, lúc ở Cảnh quốc, nàng đã thử học nấu ăn, nhưng món ăn nàng nấu ra, có lẽ chỉ có Lâm Nhị Ngưu mới nuốt trôi.

Hình như nàng thật sự đã trở thành một bình hoa di động rồi.

Triệu Khang nói nàng không cần đồ dành sao?

Đó chỉ là lời nói ngược lại mà thôi, thực ra nàng mới là người thiếu cảm giác an toàn nhất trong số tất cả mọi người.

Giọt nước rơi trên mu bàn tay, hơi lạnh.

Triệu Khang không chút do dự ôm chặt người con gái vào lòng, mặc cho nàng cắn vai mình, im lặng trút bỏ tất cả.

Có lẽ nàng thật sự đã buông bỏ được quá khứ, nhưng cũng không thể nào quên được chính mình từng tung hoành thiên hạ năm xưa.

Rất lâu sau, Diệp Hồng Tuyết mới chịu buông ra, Triệu Khang vẫn ôm chặt lấy nàng, dưới gốc cây mai chưa nở hoa, dường như đã có hoa nở rộ.

Ngày hôm sau.

Diệp Hồng Tuyết khẽ tỉnh giấc, liền nhìn thấy một đôi mắt long lanh đang nhìn chằm chằm mình.

Nàng giật mình: “Người muốn làm gì?”

Tiêu Linh Lung liếc nhìn xuống đất: “Ghê gớm thật đấy!”

Trên mặt đất quần áo, giày dép vút lung tung, có cái còn bị xé rách.

Khỏe miệng Diệp Hồng Tuyết hiện lên nụ cười giấu cợt, còn chưa kịp lên tiếng, Tiêu Linh Lung đã mở miệng.

“Cho xem chút được không?”

Diệp Hồng Tuyết tức giận mắg: “Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Ngay sau đó, nàng đã không thể động đậy, tức giận mắg: “Tiêu Linh Lung, năm xưa ở Lục Bình cốc ta đã cứu mạng ngươi một lần, ngươi chính là đồ vong ân bội nghĩa!”

“Ta chỉ nhìn thôi, đảm bảo không động tay động chân! Thật sự rất to, rất mềm, trách không được hấp thích ngươi như vậy. Nhưng mà ta thấy của Ngô Tâm Di hình như còn to hơn của ngươi, à không, là to hơn của tất cả mọi người.”

Thân thể hoàn mỹ kia quả thực xứng đáng là kiệt tác của tạo hóa, đầy đặn vừa phải, không nhiều hơn cũng không ít đi.

“Dừng tay! Ngươi như vậy cũng xứng làm hoàng đế sao!”

“Ta vốn dĩ không muốn làm. Triệu Khang nói nên gọi ta là Hoàng Đế, màu vàng ấy.”

“Triệu Khang! Trả lại tu vi cho ta! Ta hận ngươi!”

Ở một tiểu viện khác: “Phu quân, bọn họ đang làm gì vậy?”

Triệu Khang mỉm cười: “Không có gì, tỷ muội với nhau giao lưu tình cảm thôi, chờ khi nào thân thể nàng khỏe lại cũng phải thường xuyên giao lưu đấy. Tình cảm tốt đẹp thì gia đình chúng ta mới hạnh phúc được.”

Ngô Tâm Di âm thầm ghi nhớ: “Phu quân yên tâm, thiếp nhất định sẽ làm.”

Chương 648 - Rượu

Ngày đầu tiên Triệu Khang chính thức vào triều sau khi hồi quốc.

Nữ Đế bệ hạ ngự trên long y, vị trí bên trái phía dưới ngoài Triệu Khang ra chính là Hoàng tử điện hạ, cho thấy địa vị hai người vô cùng tôn quý.

Chờ đến khi văn võ bá quan vào triều, Tiêu Linh Lung mới lên tiếng: “Chúng khanh có việc tâu bẩm, không có việc gì thì bãi triều.”

Triệu Khang bước ra: “Bệ hạ, thần có việc muốn tâu.”

Nữ Đế bệ hạ khẽ bữu môi: “Quốc sư xin nói.”

Triệu Khang nói: “Khẩn xin bệ hạ ban hôn cho thần và Ngô phu nhân.”

Các quan viên có mặt đều ngẩn người, khó hiểu nhìn Triệu Khang.

Tên này sao đột nhiên lại muốn bệ hạ ban hôn cho hắn?

Lại còn là với Ngô phu nhân!

Trong nháy mắt, không ít quan viên có ý đồ với Ngô Tâm Di như bị sét đánh, nhìn Triệu Khang với ánh mắt đầy oán hận.

Chỉ nghe Triệu Khang tiếp tục nói: “Thần và Ngô phu nhân hai tình tương duyệt, khẩn xin bệ hạ ban hôn cho hai chúng thần.”

Tiêu Huyền Sách cũng có chút bất đắc dĩ, hắn đã biết hết mọi chuyện, không ngờ tên khốn mà mình tìm kiếm bấy lâu nay lại chính là tên khốn nạn Lão Triệu này.

Chuyện này không loạn mới lạ!

Ái phi của mình là đồ đệ hắn, mình và hắn là huynh đệ, hơn nữa Đại tỷ sau này cũng sẽ gả cho hắn, mẹ kiếp sau này phải xưng hô thế nào đây!

Tiêu Linh Lung khẽ gật đầu: “Đã như vậy, trăm chuẩn tấu, Phòng đại nhân.”

Thượng thư Lễ bộ Phòng Lâm vội vàng lên tiếng: “Thần có mặt.”

“Quốc sư đại nhân là Trấn quốc vương của Đại Càn ta, công lao to lớn. Các người mau chóng đưa ra chương trình cụ thể, hôn lễ của Quốc sư sau này sẽ được tiến hành theo nghi thức của Thân vương, không được có sơ suất gì!”

“Lão thần tuân mệnh, xin bệ hạ và Quốc sư yên tâm, việc này thần sẽ đích thân giám sát.” Phòng Lâm vội vàng vỗ ngực cam

đoan.

Việc này không thể sơ suất một chút nào, dù sao hôn lễ của Triệu Khang, đến lúc đó bộ hạ cũng sẽ có mặt.

Không ít đại thần đều nhìn về phía Triệu Khang và Tiêu Linh Lung, trong lòng đều có chút suy đoán, tuy bộ hạ đã đồng ý ban hôn, nhưng hiển nhiên đại hôn của Triệu Khang còn một khoảng thời gian nữa.

Mà bộ hạ đã bắt đầu ra lệnh cho Lễ bộ bắt tay vào chuẩn bị, vậy có phải đại diện cho việc bộ hạ đã chọn được thời gian nhường ngôi cho Tiêu Huyền Sách?

Hơn nữa, việc này e là không còn xa.

Nhìn Tiêu Huyền Sách, các đại thần đều âm thầm suy nghĩ, tuy hiện tại Tiêu Huyền Sách đã có thay đổi rất lớn, xử lý một số chính vụ cũng ra dáng ra hình.

Nhưng nói thật có thể làm hoàng đế hay không, việc này e là còn phải xem xét thêm.

Tan triều, đã có không ít người đuổi theo Triệu Khang, bắt đầu chúc mừng.

Triệu Khang mỉm cười ứng phó, trở về Vương phủ thay một bộ thường phục.

Ngọc Phượng thấy vậy liền hỏi: “Công tử muốn ra ngoài?”

“Ừ, hay là cùng đi?” Triệu Khang cười nói.

Ngọc Phượng lắc đầu, dịu dàng cười nói: “Để Diệp tỷ tỷ đi cùng công tử đi, muội phải đi chăm sóc Tâm Di tỷ.”

Xét về tuổi tác, nàng là người nhỏ tuổi nhất trong số các nàng.

Nhưng cũng khiến Triệu Khang rất yên tâm, dặn dò đôi phương vài câu, Triệu Khang ra khỏi cửa.

Diệp Hồng Tuyết đã đứng đợi ở cửa, Triệu Khang đi tới nắm tay nàng cùng nhau ra ngoài.

Diệp Hồng Tuyết xưa nay là người thích yên tĩnh, cho dù là lúc ở Cảnh quốc, rảnh rỗi cũng rất ít khi ra ngoài.

Vì vậy, đến Đại Càn đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nàng ra ngoài.

Hai người cùng nhau ra ngoài, nhìn thấy bá tánh ngoại thành đang xếp hàng rút thăm trúng thưởng trước cửa “Bánh Tịch Tịch”, không khỏi có chút tò mò.

“Họ đang làm gì vậy?”

Triệu Khang haha cười nói chuyện “Bánh Tịch Tịch”, Diệp Hồng Tuyết dờ khóc dờ cười: “Chàng đây là đang lừa người ta sao?”

“Nào có, số bạc phát ra mỗi ngày đều là thật, nhưng những giải thưởng lớn động kia vài trăm, vài nghìn lượng, hắc hắc, trừ phi bọn họ có thể có sáu vạn người xem.”

Hiện tại người phụ trách vận hành toàn bộ “Bánh Tịch Tịch” là Liễu Tuyên, cựu bang chủ bang phái ngoại thành, nay là Liễu Tứ gia của Thập Tam Thái Bảo.

Tiêu đại ca về cơ bản đã không đến cửa hàng, Triệu Khang - Lão Nhị những năm nay đều dẫn theo Hoàng Lão Tam đi đánh giặc khắp nơi.

Hắn - Liễu Tứ gia bỗng chốc trở thành chủ nhân của “Bánh Tịch Tịch”, những năm nay kiếm được bọn tiền, cuộc sống trôi qua vô cùng sung túc.

Trước kia khi còn làm bang phái thì lúc nào cũng nom nớp lo sợ, ngày ngày lo lắng ngày nào đó bị quan phủ tiêu diệt.

Bây giờ nằm không cũng có thể kiếm tiền, thu nhập lại đều là hợp pháp, bởi vậy Liễu Tuyên rất trân trọng cuộc sống hiện tại.

Không phải sao, còn đích thân ra ngoài duy trì trật tự.

Ánh mắt hắn ta sắc bén, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Triệu Khang trong đám đông, lập tức giật nảy mình, vội vàng chạy tới, mất cả buổi mới nuốt chữ “Quốc sư” xuống, đổi giọng gọi: “Nhị gia!”

Hắn đã sớm biết thân phận của Triệu Khang.

“Vào cửa hàng rồi nói.”

Triệu Khang nói.

Liễu Tuyên vội vàng dẫn đường, bởi vì buôn bán quá tốt, cửa hàng mà Tiêu Huyền Sách thuê trước kia đã không đủ dùng.

Vì vậy, trong khoảng thời gian này, Liễu Tuyên bàn bạc chi tiền thuê luôn ba gian hàng xung quanh để đặt hàng hóa của các thương gia.

Ba người đến cửa hàng, có thể thấy không ít bá tánh đang bán hàng hóa, khiến Triệu Khang âm thầm gật đầu.

Tên Liễu Tuyên này những năm qua vẫn rất đề tâm.

Đến phòng trong, Liễu Tuyên không để tiểu nhị hầu hạ, tự mình bưng một ấm trà, cung kính dâng trà cho hai người, sau đó mới có chút lo lắng hỏi: “Nhị gia hôm nay đến là kiểm tra sổ sách hay là...”

Quốc sư là người bận rộn, hôm nay không xử lý quốc gia đại sự, lại chạy đến cửa hàng, chẳng lẽ là không hài lòng với biểu hiện của mình trong khoảng thời gian này?

“Đừng suy nghĩ lung tung, ta chỉ đến xem một chút.”

Triệu Khang cho hẳn một viên thuốc an thần, khiến Liễu Tuyên trong lòng an ủi không ít, lại nghe Triệu Khang nói: “Người đi lấy một ít rượu đang bán ở cửa hàng, lấy loại bán chạy nhất.”

“Được.” Liễu Tuyên vội vàng đi làm việc.

Triệu Khang giải thích với Diệp Hồng Tuyết có chút khó hiểu: “Ta định ủ một ít rượu để bán.”

“Là bởi vì quốc khố trống rỗng sao?” Diệp Hồng Tuyết lập tức đoán trúng.

Triệu Khang gật đầu, liền nghe Diệp Hồng Tuyết có chút không hiểu: “Vài bình rượu cũng không giải quyết được sự thật quốc khố Đại Càn trống rỗng hiện nay đâu?”

Triệu Khang cười nói: “Vậy phải xem là loại rượu gì, trước kia mọi người uống đều là loại rượu kém chất lượng, cho dù là loại gọi là Quỳnh tương ngọc dịch trong hoàng cung, theo ta thấy cũng đều là đồ bỏ đi, chúng ta phải làm là loại rượu có nồng độ đủ cao.”

“Chuyên dùng để bán cho những tên quan lại giàu có kia.”

Diệp Hồng Tuyết hiểu ra: “Các nước đều thịnh hành rượu ngon, nếu rượu đủ ngon, số lượng đủ lớn, vậy kiếm tiền quả

thật nhanh, chàng định ủ thế nào?”

“Dùng cao lương, những loại lương thực này để ủ.”

Triệu Khang vừa mở miệng đã khiến Diệp Hồng Tuyết giật mình: “Chàng không có bệnh chứ!”

Lương thực khan hiếm luôn là vấn đề chết người của các quốc gia, cho dù hiện tại đã có khoai lang, nhưng thứ này cũng không thể ăn thay cơm được.

Mà hiện tại Triệu Khang lại xa xỉ đến mức muốn dùng cao lương, những loại lương thực này để ủ rượu, đây chẳng phải là đang lãng phí sao!

“Muốn móc tiền từ trong túi những tên quan lại giàu có kia, vậy thì phải lấy ra thứ đồ tốt thật sự, điểm này ta đã tính toán kỹ rồi.”

Triệu Khang cười thần bí, lúc này Liễu Tuyền cũng vừa lúc cầm mấy vò rượu trở về, Triệu Khang bảo hân ta tìm mấy cái bát rót ra từng bát một.

Chương 649 - Thần Tửu

Liễu Tuyền mang đến tổng cộng bốn vò rượu, giải thích với Triệu Khang: “Nhị gia, đây là những loại rượu bán chạy nhất của cửa tiệm chúng ta, đều là tự ủ tại các tiệm rượu ở ngoại thành.”

“Giá bán đều là mười văn tiền một cân, ngài muốn những thứ này để làm gì?”

Triệu Khang nói một câu sau khi uống, cầm một bát lên uống một ngụm, cảm giác hơi chua chát, nồng độ có lẽ còn kém hơn cả bia.

Hắn đặt bát rượu xuống nhìn Diệp Hồng Tuyết: “Nàng thử nếm thử rồi nói cho ta tham khảo.”

Diệp Hồng Tuyết cũng biết uống rượu, chỉ là không thường uống, lúc này nàng cầm bát rượu mà Triệu Khang đã uống, thử một ngụm, sau đó lắc đầu: “So với loại ta từng uống trước đây, có vẻ không ngon bằng.”

Diệp Hồng Tuyết thân phận tôn quý, ngày thường ở nước Cảnh uống rượu, tự nhiên không phải là thứ mà mười vạn tiền có thể sánh bằng được.

Triệu Khang gật đầu: “Nàng thấy nồng độ như thế nào?”

“Nồng độ?” Diệp Hồng Tuyết có chút tò mò.

Triệu Khang giải thích: “Nàng có thể hiểu là độ mạnh, tức là rượu này có mạnh hay không?”

Diệp Hồng Tuyết hiểu ra, suy nghĩ một chút rồi nói: “So với loại ta từng uống trước đây thì tự nhiên là không bằng, nhưng đối với người dân bình thường mà nói, với mức giá này thì chất lượng rượu như vậy cũng coi như là tạm được.”

Người nước Cảnh rất thích uống rượu, dù sao võ phu cũng nhiều, người trong giang hồ đặc biệt là nam nhân, ai mà không thích uống vài chén?

Diệp Hồng Tuyết lại nói: “Trong bốn nước, rượu của nước Tề có nồng độ thấp nhất, cũng chính là độ mạnh mà chàng nói, rượu của bọn họ phần lớn đều được ủ từ quả.”

Triệu Khang ừ một tiếng, hẳn cũng từng uống rượu ở nước Tề, hương vị cũng không khác lắm là bao.

Hắn hứng thú hỏi: “Nếu ta làm ra loại rượu có nồng độ rất cao, cơ bản là uống một bát như vậy là người ta sẽ hơi say, nàng thấy có bán được không?”

Không phải ai uống rượu cũng thích nồng độ cao, vì vậy đã muốn ủ rượu thì Triệu Khang phải điều tra cho kỹ càng.

Diệp Hồng Tuyết dịu dàng cười nói: “Như vậy nhất định là có thể bán được, người sành rượu đều cho rằng rượu càng nặng càng ngon, giá cả cũng sẽ càng cao.”

“Nếu chàng thật sự có thể ủ ra loại rượu mà uống một bát đã khiến người ta say, vậy có thể nói là vô giá.”

“Vậy ta yên tâm rồi.”

Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm, sau đó lần lượt thử ba loại rượu còn lại, hương vị đều na ná như nhau.

Diệp Hồng Tuyết khó hiểu: “Không phải chàng nói rượu ủ ra là để bán cho các vị quan to hiển quý kiếm tiền sao, vậy tại sao

không đi so sánh với những loại rượu được ban thưởng, mà lại đi thử những loại rượu bình dân này?”

“Những loại rượu đó ta cũng đã từng uống qua, mặc dù ử rượu là để kiếm tiền, nhưng chỉ dựa vào những người giàu có kia thì cuối cùng cũng không kiếm được bao nhiêu.”

Triệu Khang cười nói: “Dân chúng đông đảo, cho nên ta phải xem thử ngày thường bọn họ uống những loại rượu gì, đã muốn ử rượu thì tự nhiên cũng phải làm ra một số loại rượu mà dân chúng có thể uống được.”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu nói: “Nên như vậy, trong lòng chàng đã có tính toán gì rồi sao?”

“Gần xong rồi, đã có ý tưởng ban đầu, đi thôi.”

Triệu Khang đứng dậy, nhìn Liễu Tuyền đang cung kính nói: “Việc ở cửa hàng ngươi làm rất tốt, tiếp tục phát huy.”

“Đều là nhờ Nhị gia dạy dỗ tốt.”

Liễu Tuyền nín nọt một câu, trong lòng rột cuộc cũng an tâm.

Triệu Khang nói: “Ngươi tìm cho ta một chỗ ở ngoại thành mua lại, ta muốn dùng để ử rượu, ngoài ra còn phải tìm một số công nhân ử rượu, sau khi xong xuôi thì trực tiếp đến Vương phủ ở nội thành thông báo cho ta.”

“Vâng! Nhị gia yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ nhanh chóng lo liệu! Mời ngài và phu nhân đi thông thả.”

Rời khỏi cửa hàng, Triệu Khang dẫn Diệp Hồng Tuyết dạo phố ở ngoại thành.

Nhìn dòng người qua lại tấp nập trên đường phố, một mảnh phồn hoa náo nhiệt.

Diệp Hồng Tuyết không khỏi cảm thán: “Hiện nay bách tính Đại Càn cho người ta một cảm giác phấn chấn hướng lên.”

“Chỉ khi nào bách tính cũng cường thịnh lên, thì một quốc gia mới có thể thật sự cường thịnh, à bên kia có diễn trò khi, đi chúng ta qua xem.”

Để mặc cho Triệu Khang nắm tay mình, Diệp Hồng Tuyết mỉm cười, cùng hắn đứng sau đám đông xem trò khi.

...

Bởi vì là chuyện Triệu Khang căn dặn, cho nên Liễu Tuyền đặc biệt để tâm, chỉ dùng hai ngày đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, sau đó tự mình đến thông báo cho Triệu Khang.

“Nhị gia, có cần ta thông báo cho người bên dưới đến hỗ trợ không?”

Triệu Khang nhìn mười mấy công nhân ủ rượu trước mặt:
“Tạm thời không cần, nếu đến lúc đó nhân lực không đủ ta sẽ thông báo cho người.”

Liễu Tuyền gật đầu, thấy không còn việc của mình nữa, bèn cáo lui.

“Người tên gì? Đã ủ rượu được bao nhiêu năm rồi?” Triệu Khang hỏi người công nhân đứng đầu tiên.

Người công nhân vội vàng đáp: “Lão bản, ta tên Lý Vân, từ nhỏ đã làm nghề này, ủ rượu được hơn mười năm rồi.”

“Tốt tốt.” Triệu Khang hài lòng cười, không ngờ người thoát nhìn chưa đến ba mươi tuổi này vậy mà đã ủ rượu được hơn mười năm rồi.

Hắn bảo Lý Vân giải thích một chút về cách vận hành của những thiết bị ủ rượu phía trước, lại hỏi về phương pháp ủ rượu hiện nay của bọn họ, trong lòng rất nhanh đã có kế hoạch.

Cũng giống như hắn nghĩ, xưởng rượu thời đại này cái gọi là ủ rượu chính là dùng ngũ cốc và hoa quả lên men.

Vì vậy rượu thu được có nồng độ thấp, không thể so sánh với rượu chưng cất.

Tập hợp tất cả công nhân ủ rượu lại, Triệu Khang giải thích cho bọn họ phương pháp ủ rượu chưng cất, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Lý Vân hỏi: “Lão bản, nếu như theo lời ngài nói, sau khi lên men xong còn phải chưng cất cái gì đó, như vậy sản lượng rượu e là sẽ giảm xuống a.”

Quả nhiên là người đã ủ rượu mười mấy năm.

Triệu Khang gật đầu nói: “Đúng là như vậy, rượu làm ra sẽ giảm sản lượng, nhưng chúng ta muốn ủ không phải là rượu bình thường, chúng ta muốn ủ là loại rượu ngon nhất thiên hạ.”

“Vậy rượu ngon nhất, sản lượng có thể cao sao?”

Mọi người gật đầu, tuy không biết rượu như thế nào mới có thể coi là ngon nhất, nhưng không sao.

Chỉ cần lão bản trả công đúng hạn là được.

Lập tức Triệu Khang bắt đầu dẫn các công nhân ủ rượu cải tiến thiết bị ủ rượu, nào là nồi chưng cất, ống dẫn ngưng tụ,... mất ba ngày mới làm ra được một cái hình hài sơ bộ.

Mà trong khoảng thời gian này, lương thực ủ rượu của Triệu Khang cũng được đưa đến.

Cũng giống như Diệp Hồng Tuyết, nghe nói Triệu Khang muốn dùng những thứ ngũ cốc này để ủ rượu, các công nhân đều cảm thấy có chút xa xỉ quá mức.

Lương thực được đưa đến tổng cộng có ba loại, cao lương, kê, gạo, nhìn công nhân thao tác, Triệu Khang cẩn thận kiểm tra.

Bị hấn phong làm đốc công của xưởng rượu, Lý Vân gãi đầu, cẩn thận hỏi: “Lão bản, chúng ta đây rốt cuộc là đang ủ rượu gì vậy?”

Triệu Khang vẽ mặt thần thánh nói: “Lý Vân a, ta nói cho người biết rượu này không phải tầm thường, đó là thần tửu Đỗ Khang truyền cho lão bản ta đây! Các người đều phải nhớ kỹ cho ta, công thức của xưởng rượu chúng ta tuyệt đối không được phép tiết lộ ra ngoài! Nếu không lão bản ta đây sẽ nổi giận đấy!”

Mọi người vội vàng đáp ứng, Lý Vân kinh ngạc nói: “Thì ra là rượu của thần tiên, khó trách lại xa xỉ như vậy, nhưng mà lão bản, sao ta chưa từng nghe nói qua vị thần tiên Đỗ Khang này nhỉ?”

Triệu Khang ra vẻ đương nhiên nói: “Nói nhăng, đó là thần tiên, đương nhiên là thần long thấy đầu không thấy đuôi rồi, vị Đỗ Khang này a, dung mạo tiên phong đạo cốt, vừa nhìn là

biết là tiên nhân sống, nếu không sao có thể là thần tiên rượu được?”

Lý Vân vẻ mặt ngơ ngác, dường như đang tưởng tượng ra vị tiên nhân sống mà Triệu Khang nói trông như thế nào, sau đó lại hỏi: “Lão bản, vậy rượu thần tiên của chúng ta tên là gì?”

Triệu Khang thuận miệng nói: “Tam Lương Dịch.”

Chương 650 - Tam Lương Dịch ra đời

Nấu rượu là một công việc tỉ mỉ, mặc dù xưởng rượu của Triệu Khang hiện có hơn mười công nhân nấu rượu.

Nhưng dù sao Tam Lương Dịch là loại rượu mới, không phải dễ dàng thành công.

Trải qua hai ngày thất bại, xưởng rượu cuối cùng cũng cho ra một vò rượu khiến Triệu Khang khá hài lòng.

“Lý Vân!”

Người tự xưng là đã nấu rượu hơn mười năm này, lúc này trên mặt toàn là vẻ cuồng nhiệt như đang hành hương, hai mắt nhìn chăm chăm vào vò rượu trước mặt.

Khác với các loại rượu thông thường, rượu của các nước dù là loại nào cũng đều khá đục.

Mà vò rượu mà Triệu Khang dẫn dắt bọn họ nấu ra, rượu trong vắt như nước, đây là điều chưa từng thấy!

Chỉ cần nhìn màu rượu này thôi cũng đã vượt xa bất kỳ loại rượu nào trên thị trường rồi.

Lại gần ngửi còn có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nàn.

Thần tửu!

Đây tuyệt đối là thần tửu!

Là một người nấu rượu, cả đời có thể nấu ra được loại rượu thần này, Lý Vân cảm thấy đời này không còn gì tiếc nuối.

Những người khác cũng có tâm lý giống hần, nhìn chăm chăm vào vò rượu kia như tín đồ nhìn thấy Chúa Giê-su.

Lại nhìn sang Triệu Khang, ánh mắt của các công nhân đều vô cùng khao khát.

Họ muốn được nếm thử mùi vị của vò rượu này! Là người nấu rượu sao có thể không thích rượu?

Bị một đám nam nhân nhìn chăm chăm với ánh mắt như vậy, Triệu Khang chỉ cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Nhưng trong lòng cũng có chút an ủi, hắn cầm vò rượu lên rót cho mình một chén, nhấp thử một chút, hương vị rượu trắng quen thuộc lập tức lan tỏa trong miệng!

Nó ngang nhiên tấn công mọi gai vị giác trong khoang miệng, kéo linh hồn hắn trở về hành tinh xanh kia một cách thô bạo!

Khoảnh khắc này, dù là Triệu Khang có ý chí kiên định đến đâu cũng không khỏi cảm thấy chua xót!

Những năm qua, hắn đã chế tạo thuốc súng, đường trắng, muối tinh, đại bác, v.v., tất cả những thứ mới lạ đều được sản xuất từ huyện Nguyên Giang dưới sự chỉ đạo của hắn.

Nhưng chưa có thứ gì có thể giống như chén rượu trước mắt này mang lại cho tâm trạng hắn sự tác động mãnh liệt như vậy.

Trong những năm này, hắn đã có người mình yêu, có lý tưởng của riêng mình trên thế giới này, hắn cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Tất cả những trải nghiệm này khiến hắn cứ ngỡ mình là người sinh ra và lớn lên trên mảnh đất này.

Mà bây giờ chén rượu này như đang nói với hắn, không phải vậy, gốc rễ của hắn ở một nơi khác.

Sự xuất hiện của chén rượu này không còn chỉ là một sản phẩm được sao chép, nó còn mang theo văn hóa của thế giới đó, lịch sử năm nghìn năm!

“Mọi người cùng thử đi.”

Triệu Khang rót đầy tất cả các chén trên bàn, nói với Lý Vân và hơn mười công nhân nấu rượu.

Lý Vân và những người khác lập tức nôn nóng bước tới, cầm chén rượu lên, có người uống một hơi cạn sạch, có người nhấp

từng ngụm nhỏ, cẩn thận cảm nhận mọi cảm giác mà chén Tam Lương Dịch này mang lại.

“Rượu ngon!”

Một người đàn ông thô kệch đỏ bừng mặt, rượu theo cổ họng chảy xuống, giống như xăng đổ vào ngọn lửa trong lòng hắn vậy.

Khiến ngọn lửa đỏ bùng lên, thiêu đốt toàn thân!

Đây mới là rượu đàn ông nên uống!

Trước đây, những loại rượu mà mình nấu, cũng có thể gọi là rượu sao?

So với chén Tam Lương Dịch này, ngay cả việc xách dép cũng không xứng!

Người đàn ông cảm thấy bây giờ mình có thể đánh chết một con bò! Không sợ gì cả!

Sau này mà uống rượu này rồi, còn sợ con vợ dữ dằn ở nhà sao? Không thể nào!

Trong lòng thậm chí đã tính toán sẽ đi tìm con vợ dữ dằn ở nhà để đánh nhau một trận!

Kết quả vừa đi được một bước, người đàn ông đã ngã vật ra đất, trên mặt vẫn còn nụ cười, ngáy o o.

Điều này khiến Lý Vân còn chưa uống rượu giật mình.

Mới một chén đã gục?

Đây là rượu sao? Chẳng phải là thuốc mê à!

Triệu Khang cũng có chút kinh ngạc, nhưng sau khi nghĩ lại cũng thấy bình thường, dù sao thì thể chất của mỗi người là khác nhau.

Có người có thể né được hổ bằng một cú trượt người, có người có thể đánh nhau bảy mươi lăm phút rồi chạy ba mươi km.

Theo như Triệu Khang tính toán thì nồng độ cồn của Tam Lương Dịch này đã lên tới năm mươi sáu độ, bất kỳ loại rượu nào trên thị trường so với thứ này, cũng chỉ có thể gọi là nước.

Ly này khoảng hai lạng, uống một hơi cạn sạch mà ngã luôn cũng không có gì lạ.

Ngay cả bản thân hắn bây giờ cũng đã có chút hơi men.

Thậm chí có người sau khi uống rượu xong, không biết là nhớ tới chuyện gì đau lòng mà bật khóc.

Chỉ có Lý Vân là còn có thể giữ vững được tâm lý, nhưng cũng đỏ bừng mặt, nắm lấy Triệu Khang: “Lão bản, đây tuyệt đối là thần tửu! Quá ngon, ta chưa bao giờ được uống loại rượu nào ngon như vậy!”

Triệu Khang mỉm cười, vỗ vai hắn: “Còn lâu mới ngon bằng! Hương rượu vẫn chưa đủ nồng, chúng ta hãy nghĩ cách tăng thêm hương rượu.”

“Ngoài ra, ta còn định làm một loại khác, loại rượu này phải có mùi thơm cực kỳ nồng nàn, thậm chí phải thơm đến mức ngấy!”

Lý Vân vô cùng kinh ngạc: “Lão bản, ngài đang nói đến loại rượu nào?”

Triệu Khang thuận miệng nói: “Gọi là Đài Tử.”

Có được vò Tam Lương Dịch đầu tiên, việc cải tiến tiếp theo trở nên đơn giản hơn.

Một bộ phận công nhân nấu rượu bắt đầu tiếp tục nấu Tam Lương Dịch theo yêu cầu cải tiến của Triệu Khang.

Còn Lý Vân thì dẫn người bắt đầu nghiên cứu loại Đài Tử mà Triệu Khang nói.

Lò lửa của xưởng rượu lúc nào cũng hoạt động không ngừng nghỉ.

Triệu Khang thì đến một cửa hàng gốm sứ, chuẩn bị làm một lô chai rượu, vốn dĩ định giao cho huyện Nguyên Giang làm.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại thôi, mục tiêu chính hiện tại của huyện Nguyên Giang là chế tạo đại bác, tập trung quân sự, không thể trì hoãn vì những việc nhỏ nhặt này.

Vẽ xong chai rượu Đài Tử, Triệu Khang dặn dò kỹ càng rồi lại quay sang một xưởng chế tác thủy tinh.

Trước khi thủy tinh của huyện Nguyên Giang ra đời, đồ thủy tinh là vật phẩm xa xỉ tuyệt đối, không phải gia đình nào cũng có thể sử dụng.

Mà hiện tại, thủy tinh vẫn chưa được tung ra thị trường, nên giá thành của thủy tinh vẫn rất đắt đỏ.

Tìm được chủ xưởng đặt làm một lô chai rượu Tam Lương Dịch.

Bận rộn xong xuôi, Triệu Khang trở về phủ, vừa vào cửa đã thấy nữ đế bệ hạ Diệp Hồng Tuyết và mấy người đang vây quanh Ngô Tâm Di, mấy người túm tụm lại phớt lảng.

Thấy Triệu Khang đến, không ai đứng dậy chào hỏi, địa vị này cũng không ai bằng.

Kéo một chiếc ghế ngồi xuống, Triệu Khang cười hỏi: “Mấy người đang nói chuyện gì vậy?”

Tiêu Linh Lung nhìn sang: “Chờ huynh đó, hai ngày nay huynh không lên triều, sáng nay cả Chu quốc và Tề quốc đều phái người đến.”

Triệu Khang nghe vậy cười lạnh một tiếng: “Bọn chúng cuối cùng cũng ngồi không yên nữa rồi, đến là những ai vậy?”

“Chu quốc phái đến là Viện trưởng thư viện Công Tôn Vân Tú, Tề quốc phái đến là Cử công chúa Lưu Yến Nhiên. Biên quan báo về, Chu quốc kéo theo mười xe ngựa chở rương, Tề quốc cũng không kém cạnh, hai bên đều vào thành từ cửa khẩu Thông Châu, đã đi qua hơn nửa Lương Châu rồi.”

“Dự tính khoảng bảy tám ngày nữa là đến kinh đô.”

Triệu Khang chắc một tiếng: “Đây là đến để xin lỗi bồi thường rồi.”

“Chúng ta nên ứng phó thế nào đây?” Tiêu Linh Lung hỏi.

Triệu Khang suy nghĩ một chút: “Nàng cứ cáo bệnh là được, thời gian này để cho Huyền Sách và nội các chủ trì chính vụ, trước tiên cứ để bọn họ chờ vài ngày đã. Muốn đánh thì đánh, muốn giảng hòa thì giảng hòa, coi Đại Càn chúng ta là kỹ nữ trong lầu xanh hay sao!”

Chương 651 - Sứ thần hai nước

Lấy ví von như vậy, bốn người đẹp xung quanh Triệu Khang đều không khỏi im lặng.

Diệp Hồng Tuyết lên tiếng: “Hai nước lần này rõ ràng là đến cầu hòa, nếu bức bách quá mức, với tính cách của bọn họ, e rằng sẽ như nước Càn và nước Cảnh, hình thành liên minh công thủ, đến lúc đó e là sẽ có chút phiền toái.”

Triệu Khang cười ha hả: “Hồng Tuyết, nàng vẫn chưa hiểu. Thời thế đã thay đổi.”

Lông mi khẽ động, Diệp Hồng Tuyết có chút khó hiểu.

Cầm quả trên bàn cắn một miếng, Triệu Khang cười tủm tỉm nói: “Bây giờ là bọn họ sợ chúng ta, trước khi chưa có đủ tự tin ứng phó với đại pháo, bọn họ chỉ có thể nhịn!”

“Hiện tại đã không còn là thời đại Chu Tề hùng bá nữa, hơn nữa cho dù hình thành liên minh công thủ thì đã sao? Có đại pháo, ta, Triệu Khang này, nào sợ gì tác chiến hai mặt với bọn họ?”

Nói xong, Triệu Khang cười lạnh: “Hôm qua Lý Nguyên đến báo cáo với ta về số lượng đại pháo hiện nay, nhiều nhất là nửa năm nữa, ta có thể gom đủ một trăm khẩu đại pháo. Đến lúc đó, vùng đất phía bắc này sẽ chỉ còn lại nước Càn và nước Cảnh!”

Triệu Khang dịu dàng cười nói: “Đến lúc đó, cả nhà chúng ta cũng có thể sống những ngày tháng an ổn rồi.”

Bốn người đẹp nhìn nhau, trong lòng đều có chút vui mừng và mong chờ ngày đó đến.

Trên đất Lương Châu.

Vượt qua biên thành, hai đội nhân mã gần nghìn người cùng lên đường.

Bên trong xe ngựa, hai người con gái đều là tuyệt sắc giai nhân đang quỳ đối diện nhau.

Lưu Yến Nhiên mặc cung trang màu vàng nhạt, thần sắc cung kính, khẽ gật đầu với Công Tôn Vân Tú đối diện: “Những ngày qua được nghe Công Tôn đại gia giáo huấn, Yến Nhiên được lợi rất nhiều.”

Một thân bạch y, một ống sáo ngọc, thanh nhã như tiên tử trên trời giáng trần, Công Tôn Vân Tú dịu dàng cười nói: “Chỉ là

chút kiến thức nông cạn, công chúa điện hạ có thể lĩnh ngộ được là tốt rồi.”

Lưu Yên Nhiên suy nghĩ một chút, mở miệng hỏi: “Công Tôn đại gia, theo ý kiến của ngài, nước Càn có đồng ý nghị hòa không?”

Công Tôn Vân Tú trầm ngâm một lúc rồi thân nhiên nói: “Sẽ đồng ý, nhưng quá trình hẳn là sẽ có chút khúc chiết, ngoài ra...”

“Ngoài ra cái gì?” Lưu Yên Nhiên vội vàng hỏi.

Công Tôn Vân Tú nói: “Nghị hòa hay không nghị hòa, trên thực tế kết quả đều giống nhau. Nước Càn hiện nay đã ẩn ẩn có khí tượng bá chủ thiên hạ.”

“Nữ đế nước Càn luôn có chí hướng lớn lao, lấy việc làm cho nước Càn cường thịnh làm nhiệm vụ của mình, còn nước Cảnh hiện nay có tân quân Ngô Quan Hải, người này giỏi che giấu tài năng, là vị vua trời sinh mà nước Cảnh đã chờ đợi hàng trăm năm.”

“Cả hai người này đều lấy mục tiêu cường quốc, chuyện khai cương thác thổ, không có vị đế vương nào có thể không động lòng.”

“Thêm vào đó, hiện nay hai nước giao tình rất tốt đẹp, lại còn có loại vũ khí tên là đại pháo kia, ta nghĩ chỉ cần chờ đến thời cơ thích hợp, Càn Cảnh sẽ liên thủ thôn tính Chu Tề, chia đôi thiên hạ.”

“Hiện tại nghị hòa chẳng qua là đang kéo dài hơi tàn mà thôi, không có cách nào đối phó với đại pháo, Chu Tề hai nước chỉ có thể chờ chết.”

Tuy trong lòng đã mơ hồ đoán được, nhưng nghe Công Tôn Vân Tú nói như vậy, Lưu Yên Nhiên vẫn có chút tái mặt.

Lần này nàng đến nước Càn, chính là bị phụ hoàng và quần thần ép buộc mà đến.

Trước khi đi, vị hoàng đế nước Tề hối hận không kịp khi đem quân đánh nước Cảnh chỉ nói với nàng một câu, bất luận như thế nào cũng phải làm thân với nước Càn và Triệu Khang.

Bất kể phải trả giá bằng bất cứ giá nào, nếu không thể vượt qua cửa ải này, nước Tề e rằng sẽ thật sự diệt vong.

Trên đường đi, nàng không ngừng suy nghĩ, phải làm sao mới có thể khiến nước Kiền tha cho nước Tề.

Cho đến khi nghe nói, có người nước Chu cũng đang trên đường đến nước Càn, nàng liền vội vàng đuổi theo, hy vọng song phương cùng nhau thương nghị.

Chỉ là hiện tại từ trong miệng Công Tôn Vân Tú lại nghe được kết quả như vậy, trong lòng nàng không khỏi bị thương, sầu não một lúc rồi hỏi: “Nói là một núi không thể chứa hai hồ, theo Công Tôn đại gia, nếu từ phương diện này ra tay, liệu có khả năng hay không?”

Công Tôn Vân Tú liếc nhìn nàng, thân nhiên nói: “Người quên rồi sao? Hiện tại mà nói, cường quốc thực sự là nước Càn, chứ không phải nước Cảnh.”

“Nước Cảnh bây giờ cũng là dựa vào nước Càn mà sinh tồn, Ngô Quan Hải cũng không phải là người thiện cận, sao có thể trở mặt với nước Càn?”

“Thứ hai, có Triệu Khang, người này ở đây, quan hệ Càn Cảnh sẽ không bị phá vỡ, hữu nghị giữa hai nước bọn họ nằm ở Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết. Có lẽ thật sự sẽ có ngày đó, nhưng theo ta thấy, Chu Tề hai nước e là không thể đợi được đến ngày đó.”

Mím chặt môi, Lưu Yên Nhiên có chút không cam lòng hỏi: “Vậy Công Tôn đại gia, lần này ngài đến nước Càn, chẳng lẽ định không làm gì sao?”

Theo nàng thấy, Công Tôn Vân Tú thân là Viện trưởng Thư viện nước Chu, là người có tài năng lớn, lần này nước Chu phái nàng đến nước Càn, nhất định là muốn Công Tôn Vân Tú cứu nước trong cơn nguy nan.

Chỉ là nàng không ngờ, Công Tôn Vân Tú lại không trả lời trực tiếp, chỉ mỉm cười nói: “Điện hạ hiểu lầm rồi, lần này ta đến nước Càn, chỉ là muốn xem thử sự thay đổi của nước Càn hiện nay.”

“Thiên hạ đại thế thay đổi bởi con người, nhưng người đó không phải là ta, người đó đang ở nước Càn.”

Lưu Yên Nhiên im lặng, không biết nên nói gì hơn.

Đoàn người di chuyển sáu ngày cuối cùng cũng đến kinh đô nước Càn, mặc dù song phương có thù sâu hận nặng, nhưng vẫn phải làm cho ra vẻ bề ngoài.

Chỉ là nghe nói người nước Càn phải ra chỉ là một tên Thị lang Lễ bộ, Lưu Yên Nhiên liền biết, lần này đến nước Càn muốn đạt được mục đích, e rằng sẽ càng thêm khó khăn.

Sống trong quốc khách quán, nghe nói Công Tôn Vân Tú đã rời đi, Lưu Yên Nhiên cũng không định ngồi im chờ chết, phân phó cho người mang theo lễ vật, đeo lên một tấm mạng che mặt rồi cũng rời khỏi quốc khách quán.

Thái sư phủ.

Dương lão thái sư đang uống trà, nghe người hầu bẩm báo, lão thái sư đặt chén trà xuống.

Quả nhiên là để thăng nhóc đó nói trúng rồi.

“Mời bọn họ vào đi, chuẩn bị trà.”

Lưu Yên Nhiên bước vào đại sảnh Thái sư phủ, nhìn thấy Dương lão thái sư, lão nhân gia cười ha hả nói: “Công chúa điện hạ đột nhiên ghé thăm, lão phu không khỏi kinh ngạc.”

“Thái sư đại nhân khách khí rồi, Yên Nhiên mạo muội quấy rầy, chút quà mọn mong ngài nhận cho.” Lưu Yên Nhiên ra hiệu cho người hầu dâng lễ vật lên.

Dương Thiên Vân cố tình kinh ngạc: “Điện hạ đây là làm gì? Khiến lão phu sợ hãi quá.”

Lưu Yên Nhiên vội vàng nói: “Thái sư đại nhân không cần khách khí, nghe nói Thái sư đại nhân có hứng thú tao nhã, đây là bức thư pháp do Thư thánh Đỗ Phương nước ta viết từ trăm năm trước, mong Thái sư đừng chối từ.”

Dương Thiên Vân sáng mắt lên, Đỗ Phương là thư sinh nước Tề trăm năm trước, người này thật sự rất lợi hại, cho dù đã qua đời trăm năm, thư pháp của lão nhân vẫn được tôn xưng là đệ nhất thiên hạ.

Một bức thư pháp trị giá vạn kim, nghĩ đến lời thăng nhóc kia đã nói.

Dương Thiên Vân vuốt râu cười nói: “VẬY lão phu liền mặt dày nhận lấy, mau dâng trà.”

Lưu Yên Nhiên thở phào nhẹ nhõm, đối phương chịu nhận lễ, vậy nàng còn có thể nói chuyện.

Tự nhủ bản thân đừng nóng vội, Lưu Yên Nhiên uống một hớp trà, sau đó mới nở nụ cười, nhìn về phía Dương Thiên Vân:

“Thái sư đại nhân, không biết Quốc sư Triệu đại nhân của quý quốc hiện giờ có ở kinh thành không, Thái sư đại nhân có thể giới thiệu cho Yên Nhiên một chút được không?”

Trên đường đi suy nghĩ kỹ lưỡng, Lưu Yên Nhiên hiểu rõ, hiện tại người thật sự có thể chi phối nước Càn, không phải vị Nữ đế bệ hạ kia, mà là Triệu Khang, người đứng đầu vạn người.

Chỉ cần Triệu Khang có thể nói lời, vậy mọi chuyện đều dễ nói.

Chương 652 - Triều đình bất hòa

“Này là Triệu Khang à!”

Lão thái sư Dương thở dài một tiếng rồi im bật, trong mắt dường như còn có chút tức giận, lại có chút muốn nói lại thôi.

Lưu Yên Nhiên nhận ra có chút mờ ám, vội vàng hỏi: “Quốc sư hấn làm sao vậy?”

Dương Thiên Vân lại thở dài: “Triệu Khang này từ sau khi trở về, liền hoàn toàn không để ý triều chính, cả ngày chỉ muốn làm cái gì mà đại pháo, còn nói là muốn tiếp tục chinh chiến! Nhưng Đại Càn chúng ta hiện tại lấy đâu ra sức lực mà đánh tiếp?”

Lưu Yên Nhiên thần sắc có chút kỳ quái, loại chuyện có thể nói là phương hướng chiến lược tương lai của Đại Càn này, vị lão thái sư đối diện lại cứ như vậy nói cho mình nghe?

Nàng giả vờ thăm dò nói: “Triệu quốc sư vẫn võ song toàn, có chuyện gì mà làm không được, lão thái sư vì sao lại lo lắng như vậy?”

Dương thái sư hừ lạnh một tiếng: “Tên Triệu Khang đó đã tự mãn rồi, tự cao tự đại, thậm chí ngay cả Nữ Đế bệ hạ cũng không để vào mắt, ta cùng bá quan khuyên hấn nên nghỉ dưỡng sức, hấn lại nói cái gì mà đây là thời cơ ngàn năm có một!”

“Ngay cả bệ hạ cũng khuyên hấn nên suy nghĩ kỹ càng rồi hãy hành động, kết quả thì sao? Tên Triệu Khang này dựa vào công lao của mình lớn, ngay cả Nữ Đế bệ hạ cũng bị hấn mắng một trận, trực tiếp khiến bệ hạ tức giận đến mức ngã bệnh!”

“Hấn nhất ý cô hành muốn một lần nữa chinh đồn quân bị, hành vi này có gì khác biệt với loạn thần tặc tử?”

Nhìn Dương lão thái sư ở đó phần nộ trút giận, Lưu Yên Nhiên tim đập thành thịch.

Triệu Khang vậy mà lại bất hòa với văn võ bá quan Đại Càn!

Đây hình như là một cơ hội, đúng rồi!

Trước đây đã từng nghe nói, vị Đại Càn thái sư trước mặt này và Triệu Khang có xích mích!

Lưu Yên Nhiên hạ giọng nói: “Ý của thái sư là, văn võ bá quan Đại Càn đều không tán thành Triệu quốc sư tiếp tục chinh chiến?”

“Đó là điều đương nhiên!”

Dương Thiên Vân hừ lạnh một tiếng: “Hiện nay Đại Càn chỉ còn lại chút binh lực này, lương thảo quân giới, vân vân... đều là vấn đề, còn đánh? Lấy tiền đâu ra mà đánh? Nhưng hẳn Triệu Khang không nghe! Nói là cái gì mà không có tiền thì để bá quan xuất tiền!”

Thì ra là vậy!

Lưu Yên Nhiên trong nháy mắt đã hiểu ra, Triệu Khang muốn tiếp tục đánh, cho rằng có thể mượn cơ hội này trực tiếp tiêu diệt Chu Tề hai nước.

Nhưng hiện tại quốc khố Đại Càn trống rỗng, không có bạc.

Triệu Khang muốn bá quan quyên góp tiền, hành động này đã động chạm đến lợi ích của bá quan, bởi vậy mới sinh ra mâu thuẫn với văn võ bá quan Đại Càn.

Đây là một cơ hội!

Lưu Yên Nhiên trong nháy mắt liền phấn chấn lên, nàng mở miệng nói: “Thái sư đại nhân?”

“Công chúa điện hạ có chuyện gì?” Dương Thiên Vân có chút không kiên nhẫn đáp lời, tựa hồ vẫn còn bởi vì Triệu Khang, một người chuyên quyền mà phiền lòng.

Lưu Yên Nhiên vội vàng nói: “Thái sư đại nhân có thể giúp Yên Nhiên một việc được không?”

“Chuyện này...”

Dương thái sư do dự một chút, mới nói: “Điện hạ định làm gì? Cứ nói ra nghe thử xem.”

Lưu Yên Nhiên nói: “Khuyên can quốc sư đại nhân, đừng tiếp tục phát động chiến tranh, Tề quốc nguyện cùng Đại Càn vĩnh kết đồng minh.”

“Chuyện này...”

Lão thái sư hai hàng lông mày nhíu lại: “Chuyện này e là có chút khó khăn, điện hạ. Triệu Khang ở Đại Càn chúng ta có thể nói là dưới một người trên vạn người, ngay cả hoàng tử điện hạ cũng bị hấn áp chế đến chết!”

“Trước kia cũng chỉ có bộ hạ mới có thể chế tiết hấn, nhưng từ sau khi hấn đánh thắng trận này, hiện tại hấn đã là không coi ai ra gì, ngay cả bộ hạ cũng không để vào mắt.”

“Bộ hạ sau khi ngã bệnh, trực tiếp giao đại quyền cho hoàng tử điện hạ, để hấn giám quốc hy vọng hoàng tử điện hạ có thể chế tiết Triệu Khang!”

Lưu Yên Nhiên lập tức hỏi: “Thái sư, xin hỏi hoàng tử điện hạ là có ý gì?”

Dương Thiên Vân thở dài một tiếng: “Hoàng tử điện hạ tự nhiên cũng không nguyện ý Triệu Khang một mình độc đại, nhưng nói thật. Triệu Khang hiện tại quyền thế ngấp trời, cho dù là hoàng tử điện hạ cũng không có cách nào cùng hấn đối đầu trực diện.”

“Triều trung văn võ cũng đều không dám đắc tội hấn Triệu Khang, lão phu tuy có lòng ngăn cản, nhưng cũng là lực bất tòng tâm!”

Lưu Yên Nhiên theo bản năng nói: “Nếu như lấy hoàng tử điện hạ làm đầu, hiệu triệu bá quan chế tiết Triệu quốc sư thì sao?”

“Cách này ngược lại...”

Dương Thiên Vân như là bừng tỉnh đại ngộ: “Điện hạ người đây là có ý gì! Muốn lão phu cùng hoàng tử điện hạ liên thủ đối phó công thần Đại Càn ta! Nói đùa gì vậy!”

“Thái sư, lời ấy nặng rồi!”

Lúc này trong lòng mừng thầm Lưu Yên Nhiên, trên mặt lại là lộ ra một bộ dáng kinh hoảng: “Yên Nhiên tuyệt đối không có ý này, chỉ là thái sư đại nhân, Triệu quốc sư nhất ý cô hành nhất định phải phát động chiến tranh, chiến tranh vừa mở, hai nước tất nhiên sinh linh đồ thán!”

“Yến Nhiên thật sự không muốn hai nước lại động can qua, lần này xuất sứ quý quốc chính là hy vọng hai nước sau này có thể hòa bình chung sống, thái sư đại nhân chẳng lẽ cũng không muốn lại xảy ra chiến tranh?”

Dương Thiên Vân nhẹ nhàng gật đầu: “Là như vậy, chỉ bất quá vẫn là câu nói kia, một ít đại thần căn bản không dám cùng Triệu Khang đối nghịch.”

Lưu Yến Nhiên lúc này lộ ra nụ cười: “Thái sư đại nhân, ngoại trừ tự thiếp của Đỗ Phương, Yến Nhiên còn cho thái sư đại nhân chuẩn bị mấy món quà mọn, còn mong thái sư đại nhân nhận cho.”

Khác với Chu quốc, Lưu Yến Nhiên lần này xuất sứ Đại Càn, cũng không có mang theo rương hòm chứa đầy vàng bạc châu báu.

Trước khi đến nàng trong lòng liền vô cùng rõ ràng, đánh một trận thảm liệt như vậy, quốc khố Đại Càn nhất định trống rỗng.

Lúc này mang tiền đến, chẳng khác nào tiếp tế cho địch.

Trừ phi có thể đạt thành mục đích.

Nhưng nàng đến Đại Càn cũng không phải không có chuẩn bị, ví như tự thiếp của Đỗ Phương, một ít thứ dò đường vẫn là có.

Dương thái sư lập tức liền minh bạch ý của Lưu Yến Nhiên, do dự một chút mới nói: “Như vậy, ngày mai điện hạ đến phủ đệ, lão phu có thể thay người tiến cử hoàng tử điện hạ, cùng với mấy vị đồng liêu.”

“Nếu công chúa điện hạ có thể thuyết phục bọn họ, như vậy chế tiết Triệu Khang có lẽ còn có khả năng.”

“Đa tạ thái sư đại nhân!”

Lưu Yến Nhiên thở phào nhẹ nhõm, có chút mừng rỡ sau đó liền cùng Dương Thiên Vân cáo từ.

Chờ đến khi nàng rời đi, Dương Thiên Vân mới đánh một cái ngáp: “Quản gia.”

“Lão gia.”

Quản gia đi vào, lão thái sư thuận tay đem bức thư họa của Thư Thánh kia đưa qua: “Mang đi Quý Tộc Đường, chờ sau

khi Lưu Yên Nhiên rời khỏi Đại Càn, liền đem bán đầu giá. Sau đó đem bạc đưa đến Nguyên Giang huyện giao cho Càn nhi, dùng để đúc đại pháo.”

Quản gia gật gật đầu, nhớ tới cái gì liền mở miệng nói: “Lão gia, hai ngàn mẫu ruộng tốt ở Lương Châu của chúng ta đã có người mua, bất quá đôi phương còn nhìn trúng một ngàn ba trăm mẫu của Hộ bộ thượng thư Trương đại nhân, hy vọng có thể mua luôn một thể, chúng ta có nên ở giữa làm mai mỗi một chút hay không?”

“Nói với hắn là bán! Chỉ cần có bạc, hắn muốn cái gì chúng ta liền mua cái đó, Trương Minh Viễn bên kia lão phu sẽ thông báo cho hắn.”

Quản gia ừ một tiếng, sau đó bất đắc dĩ nói: “VẬY là Dương gia chúng ta thật sự là nghèo rớt mồng tơi rồi.”

“Chờ đánh hạ Tề quốc cùng Chu quốc, người muốn bao nhiêu ruộng tốt liền có bấy nhiêu ruộng tốt.” Lão thái sư đánh một cái ngáp xoa xoa eo già chuẩn bị đi ngủ bù.

Lưu Yên Nhiên mặt mày hớn hở rời khỏi Dương phủ tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, hiện nay triều trung văn võ bá quan, từ Dương Thiên Vân trở xuống, chỉ cần có tư cách đứng ở triều đường.

Ngoại trừ chi tiêu sinh hoạt hàng ngày của gia đình, đều không có dư một đồng bạc nào.

Tất cả gia sản ruộng đất trong khoảng thời gian này toàn bộ biến thành bạc trắng bóng, chảy vào các nhà xưởng đúc đại pháo!

Chương 653 - Công Tôn Phẩm Tử

Thu được tin tức hữu ích từ Dương Thiên Vân, Lưu Yên Nhi vội vã trở về quán trọ.

Nàng bắt đầu kiểm kê những “viên gạch gỗ cửa” mang theo bên mình.

Những món trang sức lấp lánh này cộng lại có giá trị hơn hai mươi vạn lượng, đủ để mua chuộc một số quan lại nước Càn.

Nghĩ vậy, Lưu Yến Nhi trầm ngâm, dựa vào thân phận của mình, Dương Thái sư không có lý do gì lại đồng ý hợp tác.

Việc hấn đồng ý chỉ có thể chứng minh một điều, văn võ bá quan nước Càn thật sự có khúc mắc rất lớn với Triệu Khang.

Cũng đúng thôi, dù sao hấn ta cũng bắt văn võ bá quan bỏ tiền ra đánh trận, chẳng khác nào muốn mạng của những gia tộc đó!

Ngoài Dương Thái sư, mình còn phải đặc biệt chú ý đến vị hoàng tử kia.

Nghe đồn vị hoàng tử này là một tên bất tài, nhưng sau khi bị Triệu Khang chọc giận đến mức lâm bệnh, Nữ Đế Tiêu Linh Lung sáng suốt lại chọn để Tiêu Huyền Sách giám quốc.

Xem ra lời đồn đại không đáng tin!

Chỉ cần lôi kéo được vị hoàng tử có quyền giám quốc này, lại liên kết với Dương Thái sư cùng các vị văn võ bá quan, có lẽ có thể kiềm chế Triệu Khang, khiến hấn ta bỏ ý định tấn công nước Tề.

Ban đầu Lưu Yến Nhi đã chấp nhận việc nước Tề sẽ bị Triệu Khang tiêu diệt.

Đến nước Càn cũng chỉ là bất đắc dĩ, nhưng bây giờ nàng đã nhìn thấy hy vọng. Nữ tử thông minh tuyệt đỉnh này, giờ phút này đã dốc hết sức lực để cứu vãn nước Tề khỏi cơn nguy nan!

Chỉ cần vượt qua được kiếp nạn này, Lưu Yến Nhi tin rằng dựa vào lượng lớn mỗ được hoàng ở nước Tề, cộng thêm việc nàng đứng ra, nàng tự tin có thể nối lại quan hệ tốt đẹp với nước Càn và Triệu Khang.

Hơn nữa, hiện tại nước Cảnh vừa mới trải qua biến cố, tân quân lên ngôi, gốc rễ chưa vững, sau này có thể lợi dụng được.

Càn Cảnh đồng lòng?

Lưu Yến Nhi nghĩ đến lời Công Tôn Vân Tú đã nói trước đó, không khỏi cười khẩy: “Cho dù Triệu Khang muốn đồng lòng với nước Cảnh, vậy những người khác thì sao? Những vị văn võ bá quan kia thì sao?”

Thư viện chi trưởng, bất quá chỉ như vậy!

Khác với sự toan tính của Lưu Yến Nhi, trên đường phố kinh thành xuất hiện một nữ tử áo trắng.

Nữ tử đeo một tấm mạng che mặt, tay ngọc cầm cây sáo đặt ngang eo, mỗi bước đi đều như trong thơ ca miêu tả, “bước liên sinh”.

Khiến người ta không khỏi liên tưởng, dung mạo dưới lớp mạng che mặt kia rốt cuộc kinh diễm đến mức nào?

Hơn nữa, chỉ nhìn dáng người, thân hình thuót tha này đã đủ khiến người ta “giảm thọ” mười năm!

Công Tôn Vân Tú không để ý đến ánh mắt của bá tánh trên đường, nàng trực tiếp đi ra khỏi nội thành, đến ngoại thành kinh đô.

Nội thành kinh đô của một quốc gia, người sinh sống không phải là quan lại quyền quý thì cũng là thương nhân giàu có, không có gì đặc biệt.

Vì vậy, nàng trực tiếp đến ngoại thành, nhìn những con đường sạch sẽ, tuy rằng trước đó đã được nghe kể, nhưng nàng vẫn có chút kinh ngạc, tự lẩm bẩm:

“Nói dân chúng ngu muội khó dạy bảo, nhưng chỉ riêng nơi này đã mang đến cho người ta cảm giác khác biệt. Trương tiên sinh nói đây đều là nhờ Triệu quốc sư cho thi hành việc xây dựng nhà xí công cộng, hơn nữa còn phổ biến ra toàn bộ nước Càn.”

“Là Triệu quốc sư có điểm gì hơn người, hay là mấy trăm năm nay các bậc nho sĩ căn bản không thể dung nhập vào cuộc sống của dân chúng?”

Trong lòng suy nghĩ miên man, Công Tôn Vân Tú không dừng bước tiếp tục tiến về phía trước, trên đường đi nàng nhìn thấy các cửa hàng bán bánh bao, nhìn thấy điểm tập kết đồ vật trước cửa mỗi nhà.

Còn nhìn thấy một nhóm người mặc trang phục màu vàng kỳ lạ, phía sau lưng in chữ “Mỹ Đoàn”.

Ngăn cản một người qua đường hỏi thăm, Công Tôn Vân Tú được biết những người này được gọi là “đội ngũ giao hàng chuyên nghiệp Mỹ Đoàn”.

“Giải quyết được một phần việc làm cho người dân, lại mang đến sự tiện lợi cho bá tánh, thật khiến người ta kinh ngạc.”

Không biết từ lúc nào, Công Tôn Vân Tú đã đi vào một con hẻm nhỏ, bỗng nhiên một mùi hương kỳ lạ chui vào trong mạng che mặt của nàng, quán quýt lấy khoang mũi.

“Mùi hương thật thơm, thoang thoảng mùi rượu.”

Lông mày nhíu lại, Công Tôn Vân Tú không còn đi lang thang nữa, mà men theo hướng mùi rượu truyền đến.

Cuối cùng, nàng nhìn thấy một xưởng rượu, còn có thể nhìn thấy trong sân có không ít công nhân cời trần đang nấu rượu.

Công Tôn Vân Tú không để ý, trực tiếp bước vào: “Xin hỏi các vị đây là đang ủ rượu sao?”

Sự xuất hiện của nàng khiến các công nhân trong xưởng rượu ngừng tay, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Từ trước đến nay, ngoài vị Diệp phu nhân từng đến đây một lần cùng lão bản, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp như vậy!

Công Tôn Vân Tú đã tháo mạng che mặt xuống, để có thể ngửi rõ hơn mùi rượu kỳ lạ kia.

Nhìn thấy dung mạo của nàng, một nam công nhân trẻ tuổi máu nóng lập tức gật đầu: “Là... là đang ủ rượu!”

“Trên đời lại có loại rượu mang hương thơm kỳ lạ như vậy, có thể bán cho ta một bình được không?” Công Tôn Vân Tú hỏi.

Một người thợ theo bản năng nói: “Cô nương, rượu của chúng ta rất mạnh, ngay cả chúng ta cũng không uống nổi nửa cân, cô nương vẫn là...”

Công Tôn Vân Tú mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không sao, ta chỉ muốn nếm thử một chút.”

Tam Lương Dịch và Đài Tử tuy đã bắt đầu sản xuất, nhưng số lượng không nhiều, Triệu Khang dự định đợi đến khi số lượng nhiều hơn một chút sẽ đem ra bán đấu giá.

Vì vậy, trong xưởng rượu vẫn còn hàng tồn.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ kia, làm sao các công nhân có thể từ chối?

Lập tức có người nói: “Đề ta đi lấy rượu cho cô nương!”

Nói xong liền chạy một mạch vào kho rượu, quản đốc Lý Vân tuy cảm thấy có chút không ổn, nhưng vẫn khó lòng cưỡng lại sắc đẹp, không nói gì.

Rất nhanh, người công nhân ban nãy đã ôm hai vò rượu quay lại, còn nhiệt tình giới thiệu: “Cô nương, hai loại rượu này của chúng ta, một loại gọi là Đài Tử, một loại gọi là Tam Lương Dịch, đều không phải rượu thông thường, mà là công thức lão bản chúng ta có được từ Tử Thần Đỗ Khang! Là rượu thần tiên đấy!”

Công Tôn Vân Tú không khỏi bật cười, trên đời làm gì có thần tiên.

Nụ cười này khiến tất cả mọi người đều ngây ngất.

Người công nhân đặt vò rượu xuống, đồng thời lấy chén rượu đưa cho Công Tôn Vân Tú, chén rượu có vẻ hơi nhỏ.

Công Tôn Vân Tú trước tiên cầm lấy Tam Lương Dịch rót đầy một chén, sau đó uống cạn một hơi, khiến cho các công nhân đều kinh ngạc.

Vị cô nương này thật là mạnh mẽ!

Công Tôn Vân Tú quả nhiên sáng mắt lên: “Rượu ngon! Vừa vào miệng đã cảm nhận được hương thơm nồng nàn, sau khi vào bụng như lửa thiêu đốt, loại rượu này có thể tăng thêm khí phách cho người ta!”

Tiếp đó, Công Tôn Vân Tú lại rót một chén Đài Tử, cũng uống cạn một hơi, trong đôi mắt đẹp toát lên vẻ kinh hỉ.

“Loại rượu này cũng không tệ, hương vị nồng đậm. Nếu nói loại rượu trước là tiểu gia bích ngọc xinh đẹp tuyệt trần, tuy xuất thân thấp kém nhưng phong hoa khó giấu, khiến người ta say đắm.”

“Vậy thì loại rượu này chính là mệnh phụ khuê tú trang điểm diễm lệ, tuy dung mạo có phần thua kém nhưng lại đoan trang, đại khí, khiến người ta khó quên! Hai loại rượu này xứng đáng với danh xưng rượu thần!”

Nhìn những người công nhân xung quanh, nụ cười của Công Tôn Vân Tú so với vẻ thanh nhã ban đầu, lại thêm một phần hơi thở phàm trần.

“Rượu ngon như vậy sao có thể không cùng nhau thưởng thức? Một mình vui vẻ không bằng mọi người cùng vui, xin mời nâng chén cùng nhau uống cạn!”

Các công nhân nhìn nhau, tuy rằng không hiểu vị tiên nữ này đang nói gì, nhưng câu cuối cùng bọn họ lại hiểu.

Lập tức, tất cả đều quên mất công việc đang làm, có thể cùng một nữ tử như vậy uống rượu, dù có chết cũng đáng!

Khoảng một canh giờ sau.

Triệu Khang đến xưởng rượu, bước chân vào trong, sau đó sững người, lại lui ra ngoài, nhìn kỹ tám biển, có phải mình đi nhầm cửa rồi không?

Chương 654 - Chỉ uống một chút thôi

“Chính xác là như vậy?”

Triệu Khang ngơ ngác, nhìn những người nằm la liệt trong sân như hiện trường vụ án mạng.

Ồ kìa, còn có một người mặc áo trắng, có vẻ là phụ nữ.

Triệu Khang cau mày bước vào: “Đây là chuyện gì?”

Nghe thấy tiếng động, Công Tôn Vân Tú hoàn hồn, nhìn thấy Triệu Khang cũng ngẩn ra: “Triệu quốc sư.”

“Công Tôn đại gia, sao ngài lại ở đây?”

Triệu Khang sửng sốt, vị Viện trưởng thư viện này đẹp như tiên nữ giáng trần, so với Ngô Tâm Di cũng không kém cạnh, thậm chí còn có phần hơn.

Là đàn ông nhìn thấy đều không thể nào quên.

Đặc biệt là khí chất thoát tục của nàng, đó không phải là thứ có thể giả vờ được.

Theo như Triệu Khang thấy, ngay cả những người con gái hoàng tộc như Cửu công chúa Lưu Yên Nhiên cũng khó có thể

sánh bằng.

Triệu Khang biết hôm nay nàng đến kinh đô, nhưng không ngờ nàng lại xuất hiện ngay tại quán rượu của mình.

Người thấy mùi rượu nồng nặc xung quanh, lại nhìn thấy đám công nhân nấu rượu mặt mày đỏ bừng nằm la liệt trên đất, nụ cười trên môi đầy phóng đảng, không biết đang mơ mộng gì.

Lại nhìn thấy bốn cái bàn cùng với những chai rượu Tam Lương Dịch trống rỗng, Triệu Khang tức giận đến mức không thể trút ra!

Hắn đã đoán được chuyện gì vừa xảy ra!

Lũ khốn kiếp này, nhìn thấy mỹ nữ là không đi nổi chân nữa phải không? Còn dám lấy rượu ngon của ta ra chuốc say nàng!

Triệu Khang lúc này rất tức giận, liếc nhìn Công Tôn Vân Tú vẫn thản nhiên như không có gì xảy ra, may mà nàng không bị lũ súc sinh này làm gì.

Nếu không thì vui lớn rồi, nữ thần trong lòng vô số người đọc sách của Chu quốc, lại bị mười mấy tên ở Đại Càn thay nhau ức hiếp.

Vậy thì đám người đọc sách kia còn không liều mạng với mình sao?

Truyền ra ngoài cũng không hay ho gì.

Nghĩ vậy, Triệu Khang vội vàng nói: “May mà Công Tôn đại gia không uống rượu, lũ súc sinh này, ta thay mặt chúng xin lỗi người.”

Triệu Khang vừa dứt lời, liền thấy ánh mắt Công Tôn Vân Tú có chút kỳ quái, khẽ ho một tiếng mới nói: “Ta cũng đã uống một chút.”

Triệu Khang há hốc mồm: “Công Tôn đại gia, thứ này không thể uống nhiều đâu!”

Ngay cả Diệp Hồng Tuyết, nữ tướng quân có tửu lượng tốt, cũng từng bị Triệu Khang chuốc say bằng nửa cân Tam Lương Dịch.

Theo ước tính của Triệu Khang, có lẽ chỉ có Ngô Tâm Di là có thể uống được khoảng một cân.

Những chai rượu rỗng dưới đất này không cần phải nghĩ cũng biết là do đám công nhân đang nằm la liệt kia uống hết, đám người này trước đây cũng thường xuyên lén lút uống rượu.

Triệu Khang cũng nhắm một mắt mở một mắt cho qua, không ngờ hôm nay lại giỏi giang như vậy, dám uống một hơi hết bốn năm chai!

Xem ra là lão gia ta ngày thường đối xử với các người quá tốt rồi!

Tiếng ho khan vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Triệu Khang, nhìn sang liền thấy Công Tôn Vân Tú đối diện có chút ngại ngùng.

“Triệu quốc sư, xin hỏi ngài có phải là Triệu lão bản mà bọn họ nhắc đến?”

Triệu Khang ừ một tiếng, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe Công Tôn Vân Tú nói tiếp: “Hai loại rượu này có hương vị rất tuyệt. Không biết có thể bán cho ta thêm một ít được không?”

Triệu Khang không chú ý đến việc Công Tôn Vân Tú nói bán thêm, liền nói: “Công Tôn đại gia nói gì vậy, chỉ là một bình rượu thôi, chúng ta là người quen biết, ta tặng người là được.”

“Điều này không ổn, không công không nhận lộc.” Công Tôn Vân Tú kiên trì nói.

Triệu Khang cười khẩy: “Công Tôn đại gia, Đài Tử và Tam Lương Dịch này của ta sau này sẽ được đem ra bán đấu giá, một bình rượu định giá năm trăm lượng, người thật sự muốn mua sao?”

Công Tôn Vân Tú sững sờ, một bình rượu năm trăm lượng, vừa rồi mình...

Im lặng một lúc, Công Tôn Vân Tú nói: “Vậy...vậy thì đa tạ quốc sư.”

Không suy nghĩ nhiều, Triệu Khang vào kho lấy một bình Tam Lương Dịch và một bình Đài Tử đi ra, hào phóng nói: “Tặng người.”

Công Tôn Vân Tú nhận lấy nhưng lại đặt lên bàn, nhìn Triệu Khang với ánh mắt đầy mong đợi: “Quốc sư có thể ử ra loại rượu này, chắc hẳn cũng rất giỏi uống rượu phải không?”

Triệu Khang ho nhẹ hai tiếng: “Ừm, chỉ có thể uống một chút thôi.”

Đài Tử và Tam Lương Dịch này, trải qua những ngày tháng nếm thử liên tục, tửu lượng của hắn đã tốt hơn trước, có thể uống được khoảng một cân.

Công Tôn Vân Tú che miệng cười: “Vậy có thể mời quốc sư cùng uống một chén không? Ta cũng chỉ uống được một chút thôi, hy vọng có thể cùng quốc sư luận đạo bằng rượu.”

Triệu Khang hơi nhú mày, không ngờ Công Tôn Vân Tú trông có vẻ thanh cao thoát tục như vậy, lại là người thích uống rượu.

Nhìn đám công nhân đang ngủ say như chết, ước chừng trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại, Triệu Khang liền nói: “Vậy thì mời Công Tôn đại gia vào trong cùng uống.”

Chỉ là một nữ nhân thôi, ước chừng một chén là gục rồi, nếu từ chối thì có vẻ bất lịch sự.

Hai người đi vào phòng trong, Triệu Khang lấy ly rượu ra rót rượu, Công Tôn Vân Tú nâng ly, nụ cười đẹp đến mức kinh tâm động trí.

“Kính quốc sư!”

Nhìn Công Tôn Vân Tú uống cạn một hơi, Triệu Khang đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, nữ nhân này thật mạnh mẽ!

Đối phương đã khách sáo như vậy, Triệu Khang tự nhiên cũng không ngần ngại, cũng uống cạn một hơi.

Tiền nữ đối diện cười lớn: “Quốc sư quả nhiên khí phách, năm xưa quốc sư ở Chu quốc từng ra về câu đối “Vọng Giang Lâu, Vọng Giang Lưu, Vọng Giang Lâu thượng vọng Giang Lưu, Giang Lâu thiên cổ, Giang Lưu thiên cổ” khiến các học sĩ Chu quốc bó tay.

“Ta tài hèn sức mọn, xin đổi lại một câu, xin quốc sư lắng nghe: “Ấn Nguyệt Tĩnh, Ấn Nguyệt Ảnh, Ấn Nguyệt Tĩnh trung Ấn Nguyệt Ảnh, Nguyệt Tĩnh vạn niên, Nguyệt Ảnh vạn niên.”

Triệu Khang có chút kinh ngạc và bội phục nói: “Quả nhiên là Viện trưởng thư viện, kỳ thực năm đó Công Tôn đại gia đã có câu đối lại rồi phải không?”

Công Tôn Vân Tú khẽ gật đầu, sau đó lại bung ly rượu lên: “Lại kính quốc sư một ly.”

Triệu Khang có chút khó sắc mặt, sau khi uống cạn một ly, nhìn Công Tôn Vân Tú, vẫn nói: “Công Tôn đại gia, rượu này tính rất mạnh, vẫn nên uống ít thôi, say rồi sẽ không tốt.”

Công Tôn Vân Tú mỉm cười hiền dịu: “Quốc sư nói phải, chúng ta chỉ uống một chút thôi.”

Triệu Khang tuyệt đối không ngờ rằng, Viện trưởng thư viện Chu quốc Công Tôn Vân Tú.

Thích uống rượu, giỏi uống rượu và không say!

Đây là một con sâu rượu!

Hơn nữa là loại không bao giờ say!

Trước đây, dù là rượu trên thị trường hay là rượu ngon do hoàng cung Chu quốc ban thưởng, nàng đều cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Hôm nay đến Đại Càn, không ngờ lại gặp được loại rượu ngon như vậy, lúc này nàng cũng không còn để ý đến thân phận của mình nữa.

Vừa trò chuyện văn chương với Triệu Khang, vừa liên tục mời rượu, đến khi Triệu Khang cảm thấy không ổn, đầu óc choáng váng thì Công Tôn Vân Tú đã đặt xuống chai Tam Lương Dịch rỗng.

Cầm lấy bình Đai Tử, rót đầy một ly cho hắn, sau đó trực tiếp uống cạn một hơi, rồi nhìn đáng vẻ say rượu của Triệu Khang, chớp chớp mắt hỏi: “Chẳng lẽ quốc sư không uống nổi nữa sao? Đã không được rồi sao?”

“Nói đùa gì vậy!”

Rượu vào lời ra, lại bị một đại mỹ nhân dùng lời lẽ kích tướng, Triệu Khang đập bàn một cái: “Người đợi đó cho ta, ta đi lấy rượu! Hôm nay chúng ta quyết đấu, ai cũng đừng muốn chạy!”

Công Tôn Vân Tú gật đầu: “Vậy chúng ta lại uống một chút thôi!”

Rất nhanh, Triệu Khang đã ôm hai bình rượu chạy trở lại, trực tiếp ném ly rượu sang một bên: “Nào nào nào, oản tù tì, thôi chai! Xem ai gục trước!”

Vừa nói, Triệu Khang vừa bắt đầu vận chuyển chân khí hóa giải rượu, không vì cái gì khác, chỉ vì muốn đấu cho hả giận!

Đàn ông không thể nói là không được!

Chương 655 - Lưu Yến Nhiên Lưỡi Đấu Quần Nho

Khi Triệu Khang tỉnh lại, tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Có Diệp Hồng Tuyết, Nữ Đế bệ hạ, Tần Ngọc Phượng,...

Hắn định mở miệng nói, nhưng rồi nhú mày, lật người nôn thốc nôn tháo!

Trên mặt đất toàn là chai rượu, hơn chục chai.

“Công tử! Công tử người không sao chứ?”

“Nước! Ơ!”

Vừa nói được một chữ, hắn lại bị mùi rượu xung quanh kích thích nôn tiếp.

Mất mười phút, suýt chút nữa thì mật cũng nôn ra hết, Triệu Khang mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Hắn nhìn xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng Công Tôn Vân Tú, liền hỏi: “Công Tôn Vân Tú đâu? Tên kia chết say ở xó nào rồi? Ta đã say bao lâu rồi?”

Bản thân có chân khí hóa giải tửu lượng mà còn say thành ra thế này, vậy Công Tôn Vân Tú chẳng phải là chui gầm bàn rồi sao? Haiz, mình vẫn là quá nóng vội rồi.

Tiêu Linh Lung nói với giọng u ám: “Người đã say suốt hai ngày hai đêm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trước đó người

đang uống rượu với Công Tôn Vân Tú sao? Vì sao trong cơ thể chân khí toàn bộ biến mất?”

Triệu Khang ngần người: “Chân khí của ta?”

Kiểm tra một lượt, hắn phát hiện chân khí hùng hậu tam phẩm trung kỳ của mình suýt chút nữa thì cạn kiệt!

Hơn nữa còn say hai ngày hai đêm!

Sao có thể như vậy được!

Lúc này, công nhân nấu rượu Lý Vân dè dặt lên tiếng: “Lão bản, Công Tôn Vân Tú mà ngài nói có phải là vị nữ tử mặc đồ trắng, dung mạo xinh đẹp kia không?”

“Chính là nàng ta!”

Triệu Khang mặt mày tái mét hỏi: “Nàng ta làm sao?”

Lý Vân vội vàng nói: “Khi chúng ta tỉnh lại, lão bản ngài đã bị nàng ta chuốc say, bất tỉnh nhân sự, nàng ta thì như không có việc gì. Hôm qua có người đưa đến một vạn lượng ngân phiếu.”

“Nói là, tuy cùng nhau uống rượu, nhưng hai mươi bình rượu kia, vẫn tính là nàng ta mua, hy vọng một ngày nào đó có thể cùng lão bản luận bàn về rượu.”

Triệu Khang im lặng một lát, sau đó mới nhìn Lý Vân nói: “Vậy lúc trước các người say mềm, cũng là do nàng ta chuốc say?”

Nhóm công nhân nhất thời xấu hổ, có người nhỏ giọng nói: “Tửu lượng của nàng ta thật sự quá tốt, mười ba người chúng ta cộng lại cũng không uống bằng một mình nàng ta.”

Lúc này, Triệu Khang chỉ cảm thấy xấu hổ, cảm thấy mình bị Công Tôn Vân Tú lừa gạt!

Đây chính là người nói chỉ uống được một chút?

Liên tiếp đánh bại mười bốn người bọn ta, đối phương còn có thể ung dung rời đi! Còn nhớ kỹ trả tiền rượu!

Công Tôn Vân Tú, người là yêu quái sao!

Hơn nữa mình còn dùng chân khí gian lận!

Kết quả người hay lắm, trực tiếp uống cạn cả chén khí của ta sao!

Đồ nữ lừa lừa!

Một lúc lâu, Triệu Khang mới lên tiếng: “Chuyện này đừng truyền ra ngoài, biết chưa?”

Mọi người vội vàng gật đầu, Triệu Khang vốn định đứng dậy, kết quả chân mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống, may mà Nữ Đế bệ hạ nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy hắn.

Ba nữ đưa hắn về phủ đệ, nghe nói ngọn nguồn câu chuyện, không khỏi chấn động.

Rượu của Triệu Khang các nàng đều đã uống qua, ai cũng không dám uống nhiều, vậy mà Công Tôn Vân Tú lại có thể uống nhiều như vậy, thật sự là quá đáng sợ!

Vừa uống cháo trắng loãng, Triệu Khang vẫn cảm thấy dạ dày cuộn cuộn.

Tiếp theo phải nghỉ ngơi thật tốt.

Mà lúc này Công Tôn Vân Tú đã rời khỏi quốc tân quán, cố nén không đến tử phường nữa, mà đi dạo ở ngoại thành, trải nghiệm phong thổ dân tình của nước Càn.

So với sự nhàn nhã của nàng, Lưu Yến Nhiên tự nhiên là bận rộn hơn nhiều.

Nàng ta lại đến phủ Thái sư.

Khác với hôm qua, lần này trong đại sảnh phủ Thái sư có thêm rất nhiều người, Thượng thư bộ Binh Lý Nguyên.

Thượng thư bộ Lại Vương Khánh Nguyên, quản lý bộ Hộ Trương Minh Viễn, Thượng thư bộ Hình Vệ Quan, Phòng Lâm bộ Lễ, Thượng thư bộ Công mới, Gia Cát Long do Triệu Khang tự mình đề bạt.

Có thống lĩnh Cẩm Y Vệ Phương Thiệu, Đại tướng quân Chu Long, Trấn Tây tướng quân Lý Long, Trấn Bắc tướng quân Tôn Phương,...

Bọn họ đều là những vị tướng nắm giữ binh quyền thực sự được phong tước sau trận chiến đó, có thể nói là những nhân

vật có trọng lượng nhất trong cả văn võ bá quan của nước Càn đều đã đến đây.

Gần hai, ba mươi người.

Tim Lưu Yến Nhiên đập thành thịch, không ngờ Triệu Khang lại bất hòa với nhiều nhân vật nắm giữ quyền lực thực sự như vậy!

Lần này chắc chắn rồi!

“Chư vị, vị này là sứ giả nước Tề, Cửu công chúa Lưu Yến Nhiên.”

“Công chúa điện hạ an khang.”

Rất nhiều văn võ bá quan đồng thanh hô lên, dành cho vị Cửu công chúa nước khác này đủ sự tôn trọng.

Lưu Yến Nhiên ổn định tâm thần: “Yến Nhiên bái kiến chư vị đại nhân, chư vị đại nhân an khang.”

Nàng ta hạ thấp tư thế một chút, để có thể nói chuyện với nhóm người trước mắt một cách tốt hơn.

Mọi người an toạ, Dương Thái sư cho người dâng trà, Lưu Yến Nhiên hỏi: “Thái sư đại nhân, sao không thấy Huyền Sách điện hạ?”

Dương Thiên Vân bình tĩnh nói: “Điện hạ đã đồng ý sẽ đến, công chúa điện hạ đừng nóng vội.”

Lưu Yến Nhiên gật đầu, mỉm cười nói: “Chư vị đại nhân, lần đầu gặp mặt, Yến Nhiên có chuẩn bị một chút quà mọn cho chư vị, mong chư vị đại nhân nhận cho.”

Nói xong nàng ta vỗ tay, bốn tên hộ vệ bên ngoài lập tức khiêng rương gỗ đi vào.

Lý Nguyên và những người khác nhìn nhau, đều âm thầm gật đầu.

Nữ tử này thật sự rất biết cách lấy lòng người khác.

Rương mở ra, từng món đồ trang sức bằng vàng bạc được lấy ra, đều được đựng trong hộp gấm cẩn thận, không thiếu một món nào.

Phương Thiệu cười lạnh, âm trầm nói: “Công chúa điện hạ, đây là muốn mua chuộc chúng ta sao?”

“Yến Nhiên tuyệt đối không có ý đó, đây chỉ là lễ nghi mà thôi.” Lưu Yến Nhiên thản nhiên nói.

Lúc này Lý Nguyên lại hừ lạnh một tiếng: “Điện hạ muốn làm gì, Thái sư đại nhân đều đã nói cho chúng ta biết, chúng ta cứ nói thẳng ra là được, chúng ta nếu giúp công chúa điện hạ, chẳng phải là đồng nghĩa với việc phản quốc sao!”

“Lý đại nhân nói vậy là sai rồi, hiện nay nước Càn, quốc sư Triệu Khang một mình chuyên quyền, ngay cả Nữ Đế bệ hạ cũng không để vào mắt.”

Lưu Yến Nhiên bình tĩnh nói: “Quyền thế như vậy nhìn khắp cổ kim, chưa từng có. Hơn nữa chư vị lại không thể kiềm chế quyền lực của hắn, nếu như một ngày nào đó Triệu quốc sư muốn ra tay với chư vị, vậy chư vị sẽ làm thế nào?”

Lý Nguyên im lặng, dường như bị lời nói của Lưu Yến Nhiên đánh bại, lúc này Thượng thư bộ Hình Vệ Quan cười ha ha, tiếp lời: “Công chúa điện hạ có phần lo lắng thái quá rồi, đúng là hiện nay quốc sư chuyên quyền, nhưng nhìn chung, quốc sư vẫn là lo nghĩ cho nước Càn chúng ta.”

“Chúng ta tại sao phải giúp công chúa? Hơn nữa quốc sư sẽ ra tay với chúng ta, điều này càng là chuyện hoang đường, chúng ta cùng quốc sư đồng triều vi thần, quốc sư sao có thể ra tay độc ác với chúng ta?”

Tuy nhiên Lưu Yến Nhiên lúc này lại nói một câu: “Vệ đại nhân sao phải tự lừa mình dối người như vậy?”

Câu nói này khiến sắc mặt Vệ Quan lập tức trở nên khó coi.

Khoảnh khắc này Lưu Yến Nhiên như Gia Cát Lượng nhập vào, bắt đầu lười đấu quần nho, đem hết thảy những nguy hại của việc Triệu Khang chuyên quyền nói ra.

Nghe đến mức Dương Thái sư bên cạnh âm thầm líu lưỡi, may mà người này là nữ nhân!

Nếu không, nếu như trở thành hoàng đế nước Tề, vậy còn không biết khó đối phó đến mức nào.

Cuối cùng, Lưu Yên Nhiên mở miệng nói: “Chư vị đại nhân, tóm lại, chư vị đại nhân hãy giúp Yên Nhiên một tay, kéo nước Tề một phen. Kỳ thực cũng chính là đang giúp đỡ chính mình!”

Chương 656 - Vở Kịch Bắt Đầu

Tất cả các đại thần có mặt đều chìm vào im lặng, Lưu Yên Nhiên căng thẳng quan sát biểu cảm của bọn họ.

Nàng tin rằng những người ngồi đây đều là người thông minh, vừa rồi đã phân tích rõ ràng việc Triệu Khang một mình chuyên quyền sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của các văn võ bá quan bọn họ như thế nào.

Chỉ cần đám người này không phải kẻ ngu ngốc, thì tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn.

Lúc này, Thượng thư bộ Binh Lý Nguyên thở dài: “Haiz, nhưng chúng ta làm sao có thể là đối thủ của Triệu Khang chứ!”

Lưu Yên Nhiên mừng rỡ trong lòng!

Còn chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy Thượng thư bộ Hộ Trương Minh Viễn vô cùng đau xót nói: “Đúng vậy, Triệu Khang hấn nắm giữ quyền cao chức trọng, chúng ta làm sao đấu lại hấn đây?”

“Các ngươi không biết đâu, hiện nay quốc khố trống rỗng, hấn còn ép ta phải bỏ tiền ra để đi đánh trận, bản quan lấy đâu ra, hấn liền trực tiếp dẫn người đến cướp mười mấy tờ địa khế của Trương gia ta, bán cho người khác!”

“Còn nói cái gì mà sau này sẽ trả lại cho bản quan! Tên này quả thực là càng ngày càng không coi ai ra gì!”

“Chính là vậy!”

Thượng thư bộ Hình Vệ Quan cũng bắt đầu màn trình diễn của mình: “Tên này hiếu chiến đến mức phát cuồng rồi! Đáng hận là hiện nay bộ hạ lâm bệnh, không thể ra mặt kiềm chế, chỉ có thể để mặc hấn muốn làm gì thì làm!”

“Mặc dù điện hạ có ý muốn kiềm chế Triệu Khang, nhưng dù sao tuổi đời còn trẻ, sao có thể là đối thủ của con cáo già Triệu Khang kia chứ!”

“Đúng vậy! Nếu như điện hạ cũng có thể bày tỏ thái độ ủng hộ chúng ta thì sẽ không còn gì phải sợ nữa!”

Các văn võ bá quan bắt đầu kể lể tội trạng của Triệu Khang, từng người một nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ như thể mộ tổ bị Triệu Khang đào lên vậy.

Minh Châu công chúa Lưu Yên Nhiên trong lòng cười như hoa nở, nàng biết sự khích tướng của mình đã có hiệu quả!

Đúng lúc này, Thái sư Dương Thiên Vân lên tiếng: “Trật tự.”

Ánh mắt sắc bén của lão Thái sư lướt qua từng đại thần một, cuối cùng dừng lại trên người Lưu Yên Nhiên: “Xem ra chư công và lão phu đều nghĩ giống nhau, nước Càn chúng ta chịu đựng Triệu Khang cũng đủ rồi!”

“Đúng vậy!”

“Phải tìm cơ hội kéo hãn xuống khỏi thần đàn!”

“Không sai, tên Triệu Khang này chính là tai họa của quốc gia!”

Dương Thiên Vân lại ra hiệu cho mọi người im lặng, mỉm cười nói: “Tốt, đã chư vị đều có chí hướng như vậy, vậy lão phu yên tâm rồi...”

Nói xong Dương Thiên Vân xoay người đi vào nội đường, cung kính nói: “Điện hạ, ngài đã nghe thấy hết rồi chứ?”

Lưu Yên Nhiên quay đầu nhìn lại, liền thấy một nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục, khoảng hai mươi tuổi, bước ra từ bên trong.

Dung mạo coi như tuần tú, dù sao cũng là thân đệ đệ của Nữ Đế bệ hạ mà!

Người tới chính là Tiêu Huyền Sách, nhưng khác với vị hoàng tử điện hạ trước kia, lúc này Tiêu Huyền Sách rất có khí thế, hứng thú đánh giá các đại thần có mặt và Lưu Yên Nhiên.

Cuối cùng ngồi vào vị trí chủ tọa, cười khẩy một tiếng: “Không ngờ, chư vị đại nhân lại căm hận quốc sư đến vậy.”

Lý Nguyên thầm nghĩ: “Tốt! Không uổng công luyện tập mấy ngày nay, diễn xuất của điện hạ đã xuất thần nhập hóa rồi!”

Có đối thủ tốt mới có thể kích phát tiềm năng, lập tức Lý Nguyên bịch một tiếng quỳ xuống, dập đầu xuống đất, giọng nói bi thương: “Điện hạ! Triệu Khang không chết, nước Càn chúng ta một ngày cũng không được yên ổn!”

Thật sự là quá chịu chơi!

Nhìn Lý Nguyên lúc ngẩng đầu lên, trán đỏ ửng, trong mắt đầy tơ máu, rõ ràng là phần nộ đến cực điểm, một bộ dạng trung thần lương tướng.

Các đại thần khác cảm thán, sau đó cũng bắt đầu màn trình diễn của mình.

Trương Minh Viễn cũng quỳ xuống, sau đó trực tiếp bò tới ôm lấy chân hoàng tử điện hạ, khóc lòa lên: “Điện hạ! Giang sơn nước Đại Càn này, mang họ Tiêu chứ không mang họ Triệu! Hiện giờ Triệu Khang hấn làm vậy khác gì mưu phản!”

“Lão thần mỗi khi nghĩ đến việc quốc gia có tên đại gian thần này, ngày đêm lo lắng, chỉ biết lấy nước mắt rửa mặt!”

Chỉ là một tên Trương ninh hót, vậy mà lại có thể diễn xuất siêu phàm đến vậy, không biết có mấy người sánh bằng!

Chỉ thấy hoàng tử điện hạ vậy mà lại có thể tiếp nhận màn trình diễn của hai vị ảnh đế này một cách vững vàng, đập bàn một cái!

Nước trà văng lên người Lý Nguyên, sau đó Tiêu Huyền Sách lại “tức giận” đá Trương Minh Viễn một cái.

Trong mắt là sự bối rối khi bị vạch trần tâm tư, còn có cả oán hận sâu sắc, những cảm xúc phức tạp đan xen vào nhau, nhưng lời nói ra lại là: “Câm miệng! Hai tên loạn thần tặc tử các ngươi, vậy mà dám vu khống quốc sư! Tin hay không bản hoàng tử chém đầu chó của các ngươi!”

Ngay sau đó, đông đảo các đại thần khác cũng cùng nhau xông lên, đồng loạt quỳ xuống cầu xin, nói Lý Nguyên và Trương Minh Viễn vô tội.

Lại bắt đầu lên án Triệu Khang chuyên quyền, nhìn thấy sự đấu tranh trong mắt hoàng tử điện hạ.

Lưu Yến Nhiên cười khẽ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vị hoàng tử điện hạ này sắp không nhìn được nữa rồi!

Đúng như nàng dự đoán, Tiêu Huyền Sách đột nhiên thở dài một hơi, trên khuôn mặt tuần tú là vẻ u oán.

“Chư vị đại nhân, chư vị ái khanh, đều bình thân đi! Bản cung sao lại không biết Triệu Khang đã là gian thần! Nhưng chúng ta có cách nào đối phó với hắn đâu? Không có cách nào cả!”

Tiêu Huyền Sách đau lòng đấm ngực: “Tên Triệu Khang này hiện giờ không coi ai ra gì, ngay cả bản cung cũng không xem vào mắt, chuyện gì cũng không thèm bàn bạc với bản cung, không biết còn tưởng rằng tên Triệu Khang kia mới là chủ nhân của nước Càn này!”

“Ngay cả bệ hạ cũng bị hắn chọc giận sinh bệnh, trước kia khi bệ hạ còn khỏe mạnh, hắn còn hơi kiêng dè, còn bây giờ, không còn ai có thể kiềm chế hắn nữa!”

Tiêu Huyền Sách cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt: “Triệu Khang, ta và ngươi không đội trời chung!”

Máng xong một câu đầy phẫn nộ, Tiêu Huyền Sách trong lòng hả hê, đáng tiếc là tên chó chết lão Triệu không có ở đây.

Không thể chỉ thẳng mặt hắn mà mắng cho hả giận!

Nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của hoàng tử điện hạ, vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi kia, Lưu Yến Nhiên biết đã đến lúc mình lên tiếng rồi.

“Hoàng tử điện hạ.”

Tiêu Huyền Sách xoay người, thu lại vẻ phẫn nộ, trở nên bình tĩnh: “Công chúa có gì chỉ giáo?”

Thu phóng tự nhiên, tên này tâm cơ thâm trầm!

Lưu Yến Nhiên thầm đánh giá trong lòng một câu, sau đó mới nói: “Yến Nhiên có một cách có thể kiềm chế Triệu Khang.”

Tiêu Huyền Sách nhíu mày: “Công chúa nói nghe xem?”

Lưu Yến Nhiên mở miệng nói: “Có thể đề Nữ Đế bệ hạ hạ chỉ, ngày mai cho Triệu Khang lên triều, đến lúc đó ta và sứ thần nước Chu sẽ lên điện bái kiến Nữ Đế bệ hạ.”

“Với lòng hiếu chiến của Triệu Khang hiện nay, chắc chắn hẳn sẽ không đồng ý việc hai nước chúng ta cầu hòa, đến lúc đó có thể liên kết với chư vị đại nhân, ép buộc Triệu Khang. Mượn uy danh của Nữ Đế bệ hạ và sức mạnh của bá quan văn võ để Triệu Khang không thể không cúi đầu!”

Nghe được lời này, tất cả mọi người có mặt đều đảo mắt, tên Triệu Khang đó nếu mà chịu nghe lời đe dọa của chúng ta, thì hẳn còn có thể chuyên quyền ở nước Càn sao?

Trực tiếp ra tay giết chết mấy người chúng ta cũng là điều hoàn toàn có thể, vị công chúa nước Tề này thật sự là quá ngây thơ rồi.

Tiêu Huyền Sách ừ một tiếng, sau đó nhìn Lưu Yên Nhiên: “Đây quả thực là một cách hay, nhưng mà công chúa điện hạ, tại sao bản cung phải giúp nước Tề? Nước Tề và nước Chu các ngươi phát động chiến tranh, khiến cho các nước bị tổn thất nặng nề, bá tính lầm than, bây giờ chỉ muốn dùng một câu nói để cầu hòa, có phải là quá dễ dàng rồi không?”

Nghe Tiêu Huyền Sách nói vậy, Lưu Yên Nhiên hiểu, đã đến lúc mình phải thể hiện thành ý rồi.

Nàng bình tĩnh nói: “Chỉ cần điện hạ đồng ý chuyện này, Yên Nhiên có thể thay nước Tề làm chủ, bắt đầu từ tháng này, mỗi tháng nước Tề sẽ bồi thường cho quý quốc một trăm vạn lượng bạc trắng, kéo dài trong một năm!”

Chương 657 - Lưu Yên Nhiên đáng thương

Trương Minh Viễn, Thượng thư bộ Hộ, suýt chút nữa quên mất mình đang diễn kịch, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên!

Đây chính là nước Tề giàu có sao?

Mỗi tháng một trăm vạn lượng bạc! Một năm chính là một ngàn hai trăm vạn lượng!

Hiện tại trong quốc khố của Đại Càn, đừng nói là một trăm vạn, ngay cả mười vạn lượng cũng không có.

Đây là kết quả sau khi các vị đại thần có mặt ở đây bán đi một phần gia sản, nhưng như vậy thì số tiền dùng để đúc đại pháo vẫn còn lâu mới đủ.

Họ cũng không thể trực tiếp đi cướp của dân chúng, vì vậy thời gian này Trương Minh Viễn lo lắng đến mức tóc bạc trắng!

Ban đầu còn nghĩ với thủ đoạn của quốc sư Triệu Khang, có lẽ rất nhanh sẽ bổ sung được quốc khố.

Kết quả là Triệu Khang trở về cũng đã hơn một tháng rồi, cũng chẳng mấy khi lên triều, nghe nói là đang bận kiếm tiền.

Nhưng vẫn chưa thấy hiệu quả đâu, nếu không phải trong hậu cung chỉ có hai người hoàng tộc là Nữ Đế bệ hạ và Thái tử điện hạ.

Chi tiêu hàng ngày vốn đã ít ỏi.

Nếu không, Trương Minh Viễn đã muốn bịt mắt đi cướp rồi!

Đặc biệt là Lý Nguyên tên khốn kiếp này, dù sao tiền không đủ thì hẳn ta lại tìm đến lão, mở miệng ra là hai chữ “muốn tiền”.

Tranh luận với hắn ta vài câu, lão liền nói một câu, “tìm quốc sư mà nói”.

Cái thằng vô lại này!

Mà hiện tại Lưu Yến Nhiên lại nói có thể chi trả một ngàn hai trăm vạn lượng bạc làm tiền bồi thường.

Người kích động nhất dĩ nhiên là Trương đại nhân.

Lưu Yến Nhiên chấp tay trước bụng, chờ đợi phản ứng của Tiêu Huyền Sách, nàng biết đối phương sẽ không từ chối.

Đại Càn hiện tại nhất định rất nghèo, cần một lượng lớn tiền tài, nhưng Lưu Yến Nhiên cũng cân nhắc.

Nếu trực tiếp bồi thường cho Đại Càn một khoản tiền lớn, như vậy quân vụ của Đại Càn e là sẽ rất nhanh khôi phục lại.

Vì vậy, nàng đã giở trò, mỗi tháng chi trả một trăm vạn lượng bạc trắng.

Đại Càn tuy lãnh thổ nhỏ, nhưng chi tiêu của một quốc gia lại tuyệt đối không nhỏ.

Một tháng một trăm vạn lượng, có thể hạn chế tối đa sự phục hồi của Đại Càn.

Còn về phần lưu hoàng, vật liệu quan trọng trong việc chế tạo thuốc súng.

Lưu Yên Nhiên lại căn bản không nhắc đến, nếu đã cho tiền rồi còn cho thêm lưu hoàng, vậy chẳng khác nào cầu xin Đại Càn đánh mình.

Nàng ta muốn dùng lưu hoàng này để kiềm chế sự phát triển hỏa khí của Đại Càn!

Như vậy, một ngàn hai trăm vạn lượng bạc hiện tại đưa ra, cuối cùng vẫn sẽ quay trở lại nước Tề.

Không thể không nói Lưu Yên Nhiên quả thật là một nữ tử thông minh.

Nếu là người bình thường e rằng đã đồng ý hợp tác với nàng rồi, đáng tiếc đám người trước mặt nàng ta đều là diễn viên.

Hơn nữa còn là diễn viên được đặc biệt tập dượt mấy ngày nay để nghênh đón nàng ta.

Tiêu Huyền Sách cười lạnh một tiếng: “Chỉ với một ngàn hai trăm vạn lượng bạc đã muốn bù đắp tổn thất cho Đại Càn ta, có phải quá đơn giản rồi không?”

Lưu Yên Nhiên cười khẽ, ung dung tự tại, dường như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

“Thái tử điện hạ nói vậy là sai rồi, mỗi tháng một trăm vạn lượng bạc đủ để quý quốc chi tiêu và khôi phục sinh khí. Đợi đến khi quốc lực khôi phục, chúng ta có thể tiến hành thông thương buôn bán.”

Lưu Yên Nhiên mỉm cười tự tin: “Mọi người đừng quên, nước Tề ta có rất nhiều mỏ lưu hoàng, hiện nay phương pháp chế tạo thuốc súng cũng không còn là bí mật nữa.”

Tiêu Huyền Sách ánh mắt trầm xuống, hừ lạnh nói: “Năm đó nước Tề cắt đất bồi thường cho nước Cảnh, bây giờ chỉ muốn

dùng có một ngàn hai trăm vạn lượng bạc đã đuổi nước Đại Càn ta đi.”

“Chẳng lẽ là cho rằng Đại Càn ta dễ bắt nạt sao?”

Lưu Yên Nhiên nhú mày, chuyện này Đại Càn biết được bằng cách nào?

Nàng ta dừng một chút, sau đó lại nhướng mày: “VẬY Yên Nhiên có thể nhường một bước, một trăm năm mươi vạn lượng, mỗi tháng nước Tề sẽ chi trả cho quý quốc một trăm năm mươi vạn lượng, hai nước Đại Càn - Tề giảng hòa.”

Tiêu Huyền Sách còn muốn nói gì đó, Lưu Yên Nhiên lại lên tiếng: “Đây đã là giới hạn của Yên Nhiên!”

Tiêu Huyền Sách lập tức nói: “Thành giao! Bất quá công chúa điện hạ, chuyện kiểm chế Triệu Khang, bản cung phải hồi cung thương nghị với Đại tỷ, khi nào quý quốc có thể yết kiến, xin hãy chờ bản cung thông báo!”

Lưu Yên Nhiên lúc này mới nở nụ cười không che giấu: “Đa tạ Thái tử điện hạ, đa tạ các vị đại nhân! VẬY Yên Nhiên xin cáo lui trước.”

Chờ sau khi tiễn Lưu Yên Nhiên đi, quân sự trở lại, Dương Thái sư liền sai người đóng cửa phòng lại.

Trong nháy mắt, đại sảnh liền trở nên náo nhiệt!

“Ồi chao, Trương Mã Thĩ, lúc này người diễn không tệ nha! Còn hơn cả lúc tập dượt nữa!”

“Người nhìn lão Lý kia kia, trán đập đến nổi in cả dầu, bán mạng như vậy để làm gì! Cho rằng quốc sư sẽ ban thưởng cho lão Lý sao?”

“Thái sư đại nhân cũng thật là xuất sắc, bề ngoài không chút thay đổi, nhưng mà cái ánh mắt chuyển đổi, cái sự không chế biểu cảm trên khuôn mặt, thật sự là tinh diệu đến từng ly.”

Lão Thái sư chấp tay: “Các vị quá khen, các vị quá khen.”

Lúc này có người bắt mắt hừ lạnh một tiếng, lão Thái sư lập tức nói: “Nhưng mà nói đến diễn xuất nhập tâm nhất thì vẫn là Thái tử điện hạ của chúng ta a!”

“Mọi người nhìn xem lúc mắng quốc sư cái thần sắc phần nộ kia, cái giọt nước mắt giận dữ kia, ba phần phần nộ bốn phần oán, còn có ba phần đau khổ tự trách bản thân không thể trừ bỏ quốc tặc.”

“Thật sự là diễn xuất tâm cơ! Điện hạ thật sự là rất có thiên phú diễn xuất.”

Sắc mặt Tiêu Huyền Sách lúc này mới dễ nhìn một chút, nghe mọi người tăng bốc có chút đắc ý: “Đó là đương nhiên, bốn cung mắng lão Triệu, đó là mang theo cừu hận, tên khốn kiếp đó trước kia lừa tỷ tỷ nói cái gì mà không đánh không nên người.”

“Khiến cho bốn cung bị ăn bao nhiêu trận đòn, sớm muộn gì bốn cung cũng sẽ báo thù! Lời này không được truyền ra ngoài, nếu không bốn cung không tha cho các ngươi đâu.”

Các vị đại thần nhất thời im lặng.

Một người cười gượng nói: “Điện hạ a, quốc sư đó là cao thủ đỉnh cao, ngươi muốn báo thù e là hơi khó a.”

“Vậy thì cứ ghi nhớ trước đã!”

Nói xong, Tiêu Huyền Sách vỗ mông rời khỏi Thái sư phủ, lên kiệu, trở về hoàng cung, sau khi nói chuyện Lưu Yên Nhiên cho Nữ Đế bệ hạ.

Nữ Đế bệ hạ lập tức phái Cẩm Y Vệ ghi lại nội dung chi tiết, đưa đến vương phủ của Triệu Khang.

Uống một bữa rượu lớn khiến Triệu lão gia uể oải không thôi.

Nhìn mật báo mà Cẩm Y Vệ đưa tới, hắn chặc chặc khen: “Cô nương đáng thương.”

Diệp Hồng Tuyết bên cạnh đang thêu hoa: “Sao vậy?”

“Lưu Yên Nhiên mắc câu rồi, mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của ta.”

Diệp Hồng Tuyết cười: “Vậy thì quả thực rất đáng thương, Quan Hải bệ hạ biết được nhất định sẽ rất an ủi.”

Nói đến nước Tề, Triệu Khang thật ra cũng không oán hận bọn họ cho lắm.

Người thật sự hận thấu xương nước Tề chính là nước Cảnh, là Ngô Quan Hải!

Bởi vì nước Tề đã tàn sát toàn bộ dân chúng nước Cảnh ở Vân Thiết thành, ba thành mười lăm quận huyện.

Hơn nữa lúc ở Chu quốc, Lưu Yến Nhiên còn từng có giao ước bằng miệng với Ngô Quan Hải lúc đó còn là Thái tử.

Quyết định thông thương qua lại, kết quả còn chưa bắt đầu, nước Tề đã đâm sau lưng, suýt chút nữa khiến nước Cảnh diệt vong.

Vì vậy, Ngô Quan Hải sau khi lên ngôi hoàng đế đối với nước Tề, hăn vô cùng căm hận.

Nhưng nước Cảnh hiện tại căn bản không có năng lực báo thù, chỉ cần nhìn Chu quốc và Tề quốc phái sứ thần đến Đại Càn, mà trực tiếp bỏ qua nước Cảnh là có thể hiểu được.

Nước Cảnh hiện tại đối với bọn họ mà nói không tính là uy hiếp gì, mấu chốt là thái độ của Đại Càn và Triệu Khang.

Triệu Khang xé nát mật báo: “Vậy thì mối thù này, ta sẽ thay nước Cảnh báo thù!”

Hai ngày sau, Lưu Yến Nhiên nhận được tin tức từ Cẩm Y Vệ, nói rằng Nữ Đế bệ hạ sẽ triệu kiến sứ thần của hai nước bọn họ.

Cửu công chúa nước Tề đáng thương còn chưa biết, lần này sẽ bị người ta đùa bỡn cho xoay vòng vòng.

Chương 658 - Triều đình nghị chính

Văn võ bá quan đã tề tựu từ sớm, hai vị sứ thần nước ngoài là Lưu Yến Nhiên và Công Tôn Vân Tú cũng đang chờ ở phòng bên.

Nhìn Công Tôn Vân Tú với dáng vẻ ung dung, Lưu Yến Nhiên không khỏi có chút nghi hoặc.

Tại sao nàng lại có thể thản nhiên như vậy?

Thật sự một chút cũng không quan tâm đến sự tồn vong của Chu quốc sao?

Mấy ngày nay, nàng nghe nói Công Tôn Vân Tú chỉ ra ngoài dạo chơi vài lần, không giống như nàng đi báỉ phỏng các vị văn võ đại thần của Đại Càn.

Cũng không đi gặp Triệu Khang, đến Đại Càn một chuyến mà giống như đi du lịch vậy, thật khiến người ta nghi ngờ.

Còn về phần Triệu Khang, Lưu Yên Nhiên cũng đã từng đến Trấn quốc vương phủ, nhưng lại bị từ chối, không gặp được mặt Triệu Khang.

Tuy nhiên, hiện giờ hoàng tử Đại Càn, các vị văn võ đại thần đều đã đạt được thỏa thuận với nàng, Lưu Yên Nhiên nghĩ, gặp hay không gặp Triệu Khang cũng không còn quan trọng nữa.

Một lát sau.

Tổng quản thái giám đến phòng bên, “Hai vị đặc sứ, điện hạ có lời mời hai vị vào điện.”

Lưu Yên Nhiên khách khí đáp lại, Công Tôn Vân Tú chỉ gật đầu.

Hai người cùng bước vào đại điện, lại thấy trên long ỷ không có bóng dáng của vị nữ đế bệ hạ trong lời đồn.

Nhìn xung quanh cũng không thấy bóng dáng Triệu Khang.

Lưu Yên Nhiên không khỏi nhíu mày, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía lão thái sư và Tiêu Huyền Sách, hai người đều gật đầu với nàng, dường như muốn nói:

“Chúng ta làm việc, ngươi cứ yên tâm.”

Vì vậy, Lưu Yên Nhiên lúc này mới thả lỏng.

Lại qua một lúc, một bóng người vênh vào đi từ ngoài cửa vào, miệng còn không ngừng ngáp.

Trong nháy mắt, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn.

Một bộ triều phục, tóc búi cao, tướng mạo có phần tuấn tú.

Không phải Triệu Khang thì còn ai vào đây?

“Chào buổi sáng mọi người, a, đây không phải là Minh Châu công chúa sao? Lâu rồi không gặp!” Triệu Khang vừa cười vừa không cười chào hỏi.

Sau đó đi đến một chiếc ghế thái sư được đặt trong đại điện, đặt mông ngồi xuống, lại ngáp một cái, dáng vẻ như chưa ngủ dậy.

Lưu Yên Nhiên há hốc mồm, Triệu Khang này ở Đại Càn đã ngang ngược đến mức này rồi sao?

Là quốc sư, triều hội đến muộn cũng coi như thôi, lại còn coi bách quan như không thấy!

Lại nhìn hoàng tử Tiêu Huyền Sách, tức giận đến mức mặt mày xanh mét, bộ dạng hận không thể ăn tươi nuốt sống Triệu Khang!

Lưu Yên Nhiên không khỏi nhớ đến câu nói của lão thái sư Dương Thiên Vân mà nàng nghe được hôm trước.

“Đại Càn khổ vì Triệu Khang đã lâu.”

Ban đầu, Lưu Yên Nhiên còn có chút bán tín bán nghi, nhưng lúc này đã có chút tin tưởng.

Thần tử ngang ngược như vậy, bất kỳ vị quân vương nào cũng không thể dung túng.

Chỉ là Lưu Yên Nhiên tuyệt đối không ngờ rằng, thân phận địa vị của Triệu Khang ở Đại Càn không chỉ đơn giản là một quốc sư dị tính vương.

Hắn ta còn là phu quân tương lai của nữ đế bệ hạ!

Hơn nữa, cho dù là Triệu Khang hay nữ đế bệ hạ đều đã nói rõ, sau này thiên hạ này sẽ giao cho Tiêu Huyền Sách.

Đến lúc đó Triệu Khang sẽ không quan tâm gì nữa, để Tiêu Huyền Sách và các đại thần tự lo liệu.

Chính vì vậy, các vị văn võ bá quan ở đây căn bản không để ý Triệu Khang có lớn mặt đến đâu.

Chỉ mong Triệu Khang có thể khiến Đại Càn trở nên càng thêm cường đại, để đến khi Triệu Khang lui xuống, sẽ đến lượt những văn võ bá quan Đại Càn bọn họ thể hiện.

Thay đổi một tư thế thoải mái, Triệu Khang lười biếng nói: “Bắt đầu đi, có gì muốn nói thì nhanh lên, còn phải về ngủ tiếp đây, các ngươi cũng vậy, không phải đã nói bản quốc sư muốn

ngủ ngơi thật tốt sao, hôm nay sao còn nhất định bắt ta lên triều?”

Bộ dạng kiêu ngạo đó thật sự khiến người ta không thể chịu nổi, ngược lại Công Tôn Vân Tú lại có hứng thú nhìn Triệu Khang.

Sau đó, ánh mắt chuyển sang Lưu Yến Nhiên, ánh mắt trở nên có chút thương hại.

“Quốc sư đại nhân đừng vội.” Tiêu Huyền Sách thản nhiên nói.

Triệu Khang không kiên nhẫn nói: “Được rồi, được rồi, mau nói đi, rốt cuộc có chuyện gì muốn thương nghị?”

Ngay lúc này, tổng quản thái giám đứng bên cạnh long ỷ cao giọng hô: “Bệ hạ giá lâm!”

Chỉ thấy Triệu Khang đang ngồi trên ghế thái sư đột nhiên sắc mặt cứng đờ, dường như nghe được chuyện gì không thể tin nổi, vội vàng đứng dậy khỏi ghế thái sư.

Bộ dạng này rơi vào mắt Lưu Yến Nhiên, khiến vị Cửu công chúa Tề quốc này âm thầm gật đầu, quả nhiên!

Xem ra hiện giờ ở Đại Càn, cũng chỉ có vị nữ đế bệ hạ kia mới có thể áp chế được Triệu Khang.

Chỉ thấy một bóng người, được cung nữ đỡ bước ra.

Nữ tử mặc long bào, dung nhan tuyệt mỹ có chút bệnh trạng tái nhợt, dường như bị bệnh.

Nhưng đôi mắt lại vô cùng kiên định!

Ngay cả Công Tôn Vân Tú cũng không khỏi kinh ngạc, đúng là tuyệt sắc nhân gian!

“Tham kiến bệ hạ!”

Kể cả Triệu Khang, tất cả mọi người đều hành lễ, đợi nữ đế bệ hạ ngồi lên long ỷ nói “bình thân” thì mọi người mới đứng dậy.

Tiêu Linh Lung lộ nụ cười miễn cưỡng, ánh mắt nhìn về phía Lưu Yến Nhiên và Công Tôn Vân Tú.

“Hai vị chắc hẳn là đặc sứ của Tề quốc và Chu quốc, Minh Châu công chúa và Công Tôn viện trưởng?”

“Tề quốc Cửu công chúa Lưu Yến Nhiên gặp nữ đế bệ hạ, nữ đế bệ hạ thánh an.” Lưu Yến Nhiên lên tiếng trước.

Công Tôn Vân Tú hơi khom người: “Công Tôn Vân Tú gặp nữ đế bệ hạ, bệ hạ thánh an.”

“Hai vị quý sứ khách sáo.”

Tiêu Linh Lung gật đầu, sau đó liền hỏi: “Không biết hai vị không ngại đường xa mà đến, là vì chuyện gì?”

Công Tôn Vân Tú còn chưa kịp mở miệng, Lưu Yến Nhiên đã vội vàng nói: “Bệ hạ, Yến Nhiên lần này đến vì chuyện hai nước Kiền Tề giao hảo.”

“Ồ? Công chúa xin nói rõ.”

Lưu Yến Nhiên: “Hai nước Càn Tề chưa đến mười năm đã trải qua ba lần đại chiến, hai nước đều bị tổn thất nặng nề, dân chúng lầm than. Vì sự bình yên của hai nước, cũng vì hành động mạo phạm Đại Càn trước đây của nước ta, Tề quốc nguyện mỗi tháng nộp cho quý quốc một trăm năm mươi vạn lượng bạc trắng, trong một năm tổng cộng là một nghìn tám trăm vạn lượng bạc trắng.”

“Chỉ mong hai nước ngừng chiến, giao hảo!”

Lời Lưu Yến Nhiên vừa dứt, Triệu Khang lập tức nhảy dựng lên: “Bệ hạ không thể a! Đây là kế hoãn binh của Tề quốc! Cho thần một năm thời gian, đủ để diệt Tề quốc, mở mang bờ cõi cho Đại Càn chúng ta!”

Nữ đế bệ hạ không biểu thị ý kiến, Tiêu Huyền Sách lại lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn Triệu Khang: “Quốc sư nói như vậy không đúng rồi sao? Trong vòng một năm diệt Tề quốc? Thật là nói mòng ban ngày mà!”

“Người còn nhỏ thì biết gì!” Triệu Khang quát lớn.

Lưu Yến Nhiên trực tiếp choáng váng, đỏ thề mà là hoảng tử đây!

Tương lai không chừng còn là người kế vị Đại Càn! Người lại dám mắng người ta như vậy?

Tiêu Huyền Sách tức giận đến mức toàn thân run rẩy, mặt đỏ bừng, một nửa là diễn một nửa là thật!

Cái tên lão Triệu chết tiệt, ta đã hai mươi tuổi rồi, đương trước mặt bao nhiêu người mà mắng ta, ta không cần mặt mũi sao!

Mối thù này ta nhớ kỹ, ngươi cứ đợi đấy!

“Làm càn!”

Lễ bộ thượng thư Phòng Lâm lạnh lùng quát: “Triệu Khang, ngươi dám vô lễ với hoàng tử điện hạ!”

“Đừng nói nhảm nữa!”

Triệu Khang chỉ nhìn nữ đế bệ hạ, “Bệ hạ, hiện giờ Tề quốc bị thương nặng, đã không còn sức chống lại Đại Càn chúng ta, chỉ cần cho thần một chút thời gian, nhất định có thể diệt Tề quốc!”

“Bệ hạ thiên vạn lần đừng bị người khác lừa gạt!”

Trương Minh Viễn lúc này nhảy ra chỉ trích: “Triệu Khang, ngươi cả ngày chỉ biết nói đánh giặc! Tiền đâu? Tiền đánh giặc lấy ở đâu ra! Biết hiện tại trong quốc khố còn bao nhiêu bạc trắng không!”

Chương 659 - Diễn xuất thượng thừa

“Hiện nay, mười kho lương của Đại Càn ta thì hết chín kho đã trống rỗng!”

“Quốc khố thì ngay cả năm trăm vạn lượng bạc cũng không gom nổi.”

“Bao nhiêu năm qua, chỉ vì thói hiếu chiến của ngươi mà biết bao nhiêu tráng sĩ Đại Càn của ta đã bỏ mạng trên chiến trường!”

“Thậm chí đến bây giờ, ngay cả tiền trợ cấp cho gia quyến các tướng sĩ tử trận cũng không thể chi trả nổi!”

“Ngươi thì hay lắm, mồm mép thì lúc nào cũng hô hào đánh đông dẹp bắc! Có giỏi thì ngươi móc tiền ra mà đánh!”

“Ngươi chính là tai họa ngàn năm của Đại Càn ta!”

Trương Minh Viễn phun nước miếng tung tóe, các quan viên hộ bộ đứng sau hít một ngụm khí lạnh, lén lút lùi ra xa vài bước.

“Trời đất, lão Trương này, ngươi không sợ hấn ghi hận sao?”

Tể tướng Triệu Khang dường như nhất thời nghẹn họng trước cơn mưa lời chỉ trích, sau đó liền bắt đầu giở trò.

“Những chuyện này bản quốc sư không quản! Tóm lại, bản quốc sư không đồng ý nghị hòa với Tề quốc!”

“Kẻ nào dám đồng ý nghị hòa, kẻ đó chính là kẻ phản bội Đại Càn! Thời cơ tốt như vậy, không lo tiến quân lại đi cầu hòa với địch! Chờ bọn chúng khôi phục nguyên khí rồi tiếp tục đánh chúng ta sao! Lũ ngu xuẩn!”

Thấy Triệu Khang nã pháo oanh tạc bừa bãi, Thái sư biết ngay đây là tín hiệu của hấn. Lão lập tức quay sang nhìn Nữ Đế bệ hạ.

“Bệ hạ! Triệu Khang dám đứng giữa triều đường ăn nói hàm hồ, sỉ nhục bá quan văn võ, quả thực là không coi bệ hạ ra gì!”

“Lão thần khẩn cầu bệ hạ nghiêm trị Triệu Khang!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng Lưu Yến Nhiên khẽ nhếch lên, đây chính là kết cục mà nàng mong muốn, Thái sư quả nhiên không phụ lòng nàng ta.

Chỉ thấy Triệu Khang phẫn nộ quát lớn, chỉ tay vào Dương Thiên Vân: “Lão già ngươi! Dám đứng đây mà gièm pha, mê hoặc lòng người, chẳng lẽ ngươi đã nhận hối lộ của Lưu Yến Nhiên này, cho nên mới ở đây mê hoặc bệ hạ sao?”

Thái sư hất tay áo lên: “Ngươi ngậm máu phun người! Triệu Khang, ngươi ngang ngược vô lễ như vậy, chẳng lẽ coi triều đình Đại Càn ta là phủ đệ của ngươi, muốn làm gì thì làm sao!”

Triệu Khang nổi giận, còn chưa kịp nói gì thì đã có người lên tiếng.

“Không sai! Triệu Khang, ngươi dựa vào sự tín nhiệm của bệ hạ mà lộng quyền, hoàn toàn không coi chúng ta ra gì!”

“Bệ hạ, theo thần thấy, tai họa của Triệu Khang còn lớn hơn cả họa ngoại xâm, nếu cứ để hắn tiếp tục đứng trên triều đường, e rằng sẽ khiến Đại Càn ta hậu hoạn vô cùng a bệ hạ!”

“Khẩn cầu bệ hạ trừng phạt Triệu Khang!”

Tiếng nói vừa dứt, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều quỳ xuống, đồng thanh hô: “Khẩn cầu bệ hạ trừng phạt Triệu Khang!”

Triệu Khang tức giận đến mức mặt mũi đỏ gay, gơ tay run rẩy chỉ vào bọn họ, trong mắt tràn đầy phần nộ và oan ức.

“Các ngươi! Các ngươi! Bệ hạ, những người này đều là gian thần a!”

“Giờ phút này tuyệt đối không thể nghị hòa! Nếu không, tâm huyết của các tướng sĩ đã đổ ra đều thành vô ích!”

Hắn gào khóc thảm thiết, trong mắt còn lấp lánh nước mắt, giống như Nhạc Phi bị giam cầm trong Phong Ba Đình.

Nữ Đế bệ hạ vẫn không lên tiếng, dường như đang đấu tranh nội tâm.

“Các vị ái khanh, quốc sư luôn luôn lo nghĩ cho giang sơn Đại Càn, tuyệt đối không thể là quốc tặc như lời các ngươi nói.”

Bệ hạ lên tiếng bênh vực, nhưng Thái sư vẫn kiên quyết: “Bệ hạ, Triệu Khang tội thứ nhất là chuyên quyền độc đoán! Tội thứ hai là hiếu chiến gây chiến! “

“Tội thứ ba là bất kính lễ giáo!”

“Tội thứ tư là lừa trên gạt dưới!”

“Tội thứ năm là sỉ nhục hoàng tử! Năm tội này đủ để tru di cửu tộc hắn rồi!”

Vừa nói, Thái sư vừa liếc mắt ra hiệu cho Lưu Yến Nhiên.

Lão phu đã đốt lửa lên rồi, ngươi không đổ thêm dầu vào thì có hơi quá đáng đấy!

Lưu Yến Nhiên giật thót tim, rõ ràng đã bàn bạc là kiềm chế Triệu Khang, sao bây giờ lại biến thành muốn giết Triệu Khang rồi?

Nếu có thể diệt trừ được Triệu Khang...?

Như vậy, Tề quốc có thể nói là từ nay về sau không còn lo lắng gì nữa!

Nghĩ đến đây, Lưu Yên Nhiên hạ quyết tâm, thấy Triệu Khang định biện giải, nàng lập tức lên tiếng: “Nữ Đế bệ hạ! Tề quốc có thể thêm vào số bạc bồi thường ban đầu là một trăm năm mươi vạn lượng, tổng cộng là hai trăm vạn lượng, để đổi lấy hai nước hòa hảo!”

Nàng ta muốn đổ thêm dầu vào lửa!

“Khẩn cầu bệ hạ nghiêm trị Triệu Khang!” Thái sư lớn tiếng hô.

Quần thần lập tức hòa theo!

Lúc này, Nữ Đế bệ hạ cũng không do dự nữa, trực tiếp lên tiếng: “Quốc sư Triệu Khang, coi trời bằng vung, chuyên quyền độc đoán, từ hôm nay phế bỏ tất cả tước vị chức vụ, giáng làm thường dân!”

Một tiếng cười thê lương vang lên, Triệu Khang cười lớn, ngón tay chỉ vào mọi người, khoe miệng thậm chí còn chảy ra một tia máu.

“Được! Được lắm, không ngờ Triệu Khang ta một lòng vì nước, cuối cùng cũng rơi vào kết cục thảm khốc hết thì chó săn bị nấu, chim bay hết thì cung tên bị cắt!”

“Các ngươi! Đại Càn sắp tiêu vong rồi!”

XXX con mẹ nó, đây mới gọi là diễn xuất thượng thừa!

Quần thần nhìn bộ dạng điên cuồng và tiếng cười chói tai của hắn, trong lòng đều thầm bội phục.

Xem ra bản thân còn phải học hỏi thêm nhiều, nhìn người ta diễn kia, cứ như thật ấy!

Triệu Khang hất tay áo, cười lạnh: “Đã như vậy, triều đường không dung nổi Triệu Khang ta, vậy ta đi là được! Ta muốn xem xem các ngươi sau này có thể chiếm được lợi ích gì!”

Nói xong, hắn cứ thế sải bước rời đi, không ai ngăn cản. Đợi hắn rời khỏi, tất cả mọi người đều hoan hô lên, vui mừng như trúng hời.

Nữ Đế bệ hạ lúc này mới lên tiếng: “Được rồi, bãi triều. Hai vị sứ thần, mời đến thiên điện nghỉ ngơi.”

Công Tôn Vân Tú, người từ đầu đến cuối đều như một người ngoài cuộc, khẽ khom người thi lễ rồi rời đi.

Lưu Yên Nhiên có thể nói là mừng rỡ ngoài mong đợi, không ngờ Nữ Đế bệ hạ lại trực tiếp phế bỏ Triệu Khang!

Điều này thật sự khiến người ta vui mừng khôn xiết, tuy rằng cuối cùng vẫn không giết chết được Triệu Khang, nhưng giáng hán thành thường dân cũng đủ rồi!

Từ nay về sau, Tề quốc không còn gì phải lo nữa!

Trong thiên điện.

Minh Châu công chúa ung dung nhàn nhã nhấp một ngụm trà, nhìn về phía Công Tôn Vân Tú đối diện, nàng khẽ cười: “Công Tôn đại nhân, cục diện như vậy có phải ngài đã sớm đoán trước?”

Công Tôn Vân Tú nhìn nàng ta một cái, thở dài: “Công chúa điện hạ nên xuống dân gian dạo chơi một chút.”

Lưu Yên Nhiên nhướn mày: “Xin Công Tôn đại nhân chỉ giáo.”

“Con người ta luôn bị những thứ bề ngoài che mắt, chỉ khi quan sát từ những chi tiết nhỏ nhất mới có thể nhìn thấu lòng người. Ta chỉ nói đến đây thôi.”

Công Tôn Vân Tú nói xong, Nữ Đế bệ hạ với sắc mặt hơi tái nhợt đã bước vào thiên điện. Hai người vội vàng đứng dậy hành lễ.

“Miễn lễ, đều ngồi xuống đi.”

Nữ Đế bệ hạ sau khi ngồi xuống, nhìn Lưu Yên Nhiên: “Vừa rồi công chúa điện hạ đã hứa hẹn, vậy Đại Càn nguyện ý cùng Tề quốc đình chiến nghị hòa.”

“Đa tạ Nữ Đế bệ hạ.” Lưu Yên Nhiên vui mừng nói.

Tiêu Linh Lung khẽ cười: “Hi vọng sau này hai nước có thể vĩnh viễn hòa hảo. Chờ đến khi Huyền Sách kế vị, trăm cũng có thể yên tâm.”

Lưu Yến Nhiên giật mình, thảo nào Nữ Đế bệ hạ lại dứt khoát phế bỏ Triệu Khang như vậy.

Xem ra Triệu Khang đã uy hiếp đến hoàng quyền, sau này nếu tân đế lên ngôi, e rằng sẽ không chế ngự nổi hẳn!

Quả nhiên là thiên tử Đại Càn, thật đủ tàn nhẫn!

“Văn thư, trăm đã cho người chuẩn bị sẵn sàng, nếu như Cửu công chúa không có ý kiến gì thì xem qua rồi có thể mang về.”

Lưu Yến Nhiên nhận lấy văn thư xem qua, sau đó đứng dậy nói: “Đa tạ bệ hạ, Yến Nhiên không quấy rầy lâu nữa, sau khi hồi quốc sẽ lập tức cho người hộ tống bạc đến.”

Tiêu Linh Lung gật đầu, cho người tiễn Lưu Yến Nhiên ra khỏi cung, sau đó nhìn về phía Công Tôn Vân Tú.

“Công Tôn đại nhân, Tề quốc hiện tại đã cùng Đại Càn đình chiến nghị hòa, vậy còn quý quốc thì sao?”

Chương 660 - Trái đường

“Ý bệ hạ là, Chu quốc cần bồi thường bao nhiêu thì Càn quốc mới chịu đình chiến nghị hòa?”

Công Tôn Vân Tú thản nhiên hỏi ngược lại.

Tiêu Linh Lung khẽ “ừm” một tiếng, nhìn dung nhan tuyệt mỹ của vị Viện trưởng Chu quốc, trong lòng không khỏi có chút buồn cười.

Cũng may người trước mặt tửu lượng phi phạm, nếu hôm đó cùng Triệu Khang uống say, không biết còn xảy ra chuyện gì nữa!

Công Tôn Vân Tú bình tĩnh nói: “Vậy Càn quốc có thật sự sẽ đình chiến nghị hòa, từ nay không còn dấy binh xâm phạm nước khác?”

Tiêu Linh Lung cảnh giác: “Công Tôn đại gia sao lại hỏi vậy?”

“Một tờ giấy trắng mực đen không thể trói buộc nổi một quốc gia.”

Công Tôn Vân Tú cười cười: “Ta không phải Cửu công chúa, những gì nàng ấy có thể làm ta không làm, còn những gì ta có

thể làm nàng ấy chưa chắc đã làm được. Việc Càn quốc sau này muốn đánh hay muốn hòa, với ta cũng không có quan hệ gì lớn. Còn về bồi thường...”

Công Tôn Vân Tú nói tiếp: “Số châu báu, vàng bạc chất đầy trên xe ngựa ở Quốc Tân Quán chính là lễ vật xin lỗi của Chu quốc lần này. Còn về việc quý quốc cảm thấy đủ hay không, có đủ để khiến Càn quốc đình chiến hay không, đó là chuyện của quý quốc.”

“Đây là thái độ của Hoàng đế quý quốc?” Tiêu Linh Lung nghiêm mặt hỏi.

Công Tôn Vân Tú lắc đầu: “Không phải, quyền quyết định, từ giây phút Chu quốc thất bại, chưa bao giờ nằm trong tay Chu quốc, mà là ở quý quốc, không đúng...”

“Nói đúng hơn, là ở trong tay Quốc sư Càn quốc. Còn ta sao, bệ hạ cứ coi ta như kẻ nhảm chán, muốn ra ngoài đi dạo một chút là được rồi.”

Nói xong, Công Tôn Vân Tú đứng dậy: “Bệ hạ, xin phép ta cáo lui trước.”

Mãi đến khi Công Tôn Vân Tú rời đi, Tiêu Linh Lung mới không khỏi cảm thán, vị Viện trưởng Chu quốc này, thật sự tinh táo đến đáng sợ.

Rất nhanh, tin tức Triệu Khang bị biếm thành thường dân đã truyền ra ngoài cung, nhất thời gây ra vô số lời bàn tán xôn xao.

Bách tính kinh đô trực tiếp tụ tập trước cổng thành hoàng cung, đồng loạt kêu oan cho Triệu Khang, cuối cùng phải điều động cấm quân mới giải tán được đám đông.

Lưu Yên Nhiên nhìn tòa Trần Quốc Vương phủ nguy nga bị dán phong ấn, không khỏi một lần nữa cảm thán nữ đế Càn quốc thủ đoạn tàn nhẫn, ra tay nhanh chóng khiến người ta chấn động.

Đồng thời trong lòng lại dâng lên một chút may mắn và vui sướng, nàng ta lên tiếng: “Lưu Hồng.”

Một tên hộ vệ phía sau bước lên: “Điện hạ.”

“Người đi dò la trong kinh đô một chút, xem Triệu quốc sư đã đi đâu.”

Lưu Hồng khó hiểu: “Điện hạ, vì sao phải làm vậy?”

“Một nhân tài như vậy, đã bị Càn quốc vớt bỏ, tại sao chúng ta không thu nạp?”

“Thuộc hạ hiểu rồi.” Lưu Hồng nghe vậy liền lặng lẽ rời đi.

Nhìn những người hầu kẻ hạ bị đuổi ra khỏi Vương phủ, trong mắt nữ tử lóe lên một tia tham vọng.

Một quốc gia nhỏ bé như Càn quốc còn có thể để nữ tử làm đế, vậy nước Tề hùng mạnh chiếm giữ mười hai châu thì sao lại không thể?

Lưu Yến Nhiên không khỏi có chút mong đợi, nếu mình có thể nhận được sự phò tá của người này, bản thân cũng có thể khoác lên người long bào.

Thậm chí nước Tề tương lai thống nhất thiên hạ cũng không phải là không thể!

Cơn bão bên ngoài càng lúc càng dữ dội, nhưng trung tâm của cơn bão lại là một mảnh yên tĩnh thanh bình.

Trong tiểu viện, Triệu Khang ung dung ngồi vắt chéo chân trên ghế, thưởng thức trái cây do Ngọc Phượng gọt sẵn.

Ngô Tâm Di ở một bên dạy Diệp Hồng Tuyết thêu hoa.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Tiêu Huyền Sách mặc thường phục, vuốt mồ hôi đóng cửa bước vào.

“Mẹ kiếp lão Triệu, người không biết đâu! Bọn bá tánh suýt chút nữa xông vào hoàng cung rồi!”

Kéo ghế ngồi xuống, nhìn thấy dáng vẻ nhàn nhã của Triệu Khang, vị hoàng tử điện hạ có chút ghen tị, nhưng vừa nghĩ đến tính khí nóng nảy của vị hoàng phi của mình.

Nếu mình dám mở miệng muốn tuyển phi nạp thiếp, e rằng cái chân thứ ba cũng bị đánh gãy mất, thôi thì chỉ có thể ngưỡng mộ vậy.

“Đó là đương nhiên, người cũng từng nghĩ xem, Triệu ca ca ta ở kinh thành này danh tiếng cao đến cỡ nào! Nói không chừng

ngày nào đó, lại có cao thủ võ lâm nào đi ám sát người - kẻ hãm hại trung lương cũng nên, ra ngoài cẩn thận đấy nhé!” Triệu Khang cười híp mắt nói.

Hoàng tử điện hạ bị dọa sợ: “Ta nói, người đừng có dọa ta chứ?”

“Cao thủ võ lâm có máu mặt ở Càn quốc, hiện tại đều bị triều đình quản thúc, hãm dọa người đấy, người sợ cái gì.” Diệp Hồng Tuyết cười nói.

Tiêu Huyền Sách này đôi khi cũng thật đáng yêu.

Nghe Diệp Hồng Tuyết nói vậy, Tiêu Huyền Sách mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nói: “Sợ chứ, Diệp tỷ người không biết đâu, lúc ta vừa ra ngoài, thấy mấy lão bá tánh bê cả thùng phân đến trước cửa Thái sư phủ hắt vào, lão Thái sư bịt mũi chạy muốn xiu.”

Triệu Khang nghe vậy lập tức vui vẻ: “Bọn họ đi hắt phân vào Thái sư phủ làm gì?”

Tiêu Huyền Sách bĩu môi: “Bọn họ nói, chắc chắn là lão Thái sư cùng mấy lão già kia cấu kết với nhau mê hoặc bệ hạ, mới khiến người bị bãi chức, lão Thái sư đây là thay người hứng chịu đấy.”

“Đúng rồi lão Triệu, ta vẫn không hiểu tại sao nhất định phải biếm chức người?”

Triệu Khang đứng dậy nói: “Bởi vì như vậy bọn họ mới an tâm, ta còn một ngày nào đó, đối với Tề quốc và Chu quốc mà nói, vẫn luôn là mối đe dọa.”

“Nhưng nếu ta không còn quyền lực, vậy thì lại khác. Hơn nữa tin tức ta bị biếm truyền về Tề quốc và Chu quốc, có thể khiến bọn họ giảm bớt cảnh giác đối với Càn quốc.”

“Bởi vì hiện tại thuốc nổ đã không còn là bí mật, Tề quốc và Chu quốc đều đang nghiên cứu thuốc nổ. Trong mắt bọn họ, Càn quốc chỉ có vồn vện năm châu, cho dù có đại pháo thì đã sao?”

“Chỉ cần bọn họ dốc sức nghiên cứu, nâng cao uy lực của thuốc nổ, thậm chí nghiên cứu ra đại pháo, vậy thì Càn quốc vẫn chỉ là một quốc gia nhỏ yếu! Cho nên tiếp theo đây, công

tác bảo vệ cho những xưởng chế tạo đại pháo kia phải tăng cường hơn nữa, tuyệt đối không cho phép bất kỳ bản vẽ hay công nhân nào lọt ra ngoài!”

“Công nhân cho dù có chết, cũng chỉ có thể chết trong xưởng!”

Tiêu Huyền Sách gật đầu: “Ta hiểu rồi.”

Triệu Khang lại nói: “Thứ hai, chỉ dựa vào hai trăm vạn lượng bạc Tề quốc đưa mỗi tháng, còn lâu mới đủ cho nhu cầu đúc đại pháo của chúng ta và Cảnh quốc. Tiếp theo ta phải nhanh chóng đi kiếm tiền, cho nên việc triều chính phải giao hết cho người.”

Gật gật đầu, hoàng tử điện hạ lại cau mày nói: “Chỉ là, hiện tại đệ hạ đã biếm chức người, hơn nữa không bao lâu nữa sẽ truyền khắp thiên hạ, vậy sau này muốn cho người khôi phục chức vị e là có chút khó khăn.”

Triệu Khang trợn trắng mắt: “Bộ nào người thật sự không được nhanh nhạy cho lắm.”

“Sao vậy?” Tiêu Huyền Sách khó hiểu.

Ngô Tâm Di dịu dàng cười nói: “Đệ hạ biếm chức chàng, vậy sau này điện hạ đăng cơ, trọng dụng phu quân chẳng phải là được rồi sao? Có gì mà khó khăn?”

Tiêu Huyền Sách sửng sờ.

Triệu Khang hừ một tiếng: “Đến lúc đó, người chính là minh quân biết trọng dụng người tài, chỉ riêng việc nhìn người dùng người đã hơn hẳn hoàng tử của người rồi. Đợi đến khi thiên hạ thống nhất, sử sách ghi lại, là Tiêu Huyền Sách người trọng dụng hiền tài, khai cương thác thổ, mới có thể khiến Đại Càn thống nhất thiên hạ! Hoàng tử của người đã giúp người dọn đường xong xuôi rồi!”

“Nàng ấy làm nhiều chuyện như vậy đều là vì người đấy!”

Chương 661 - Trở Về Nguyên Giang Huyện

Điện hạ không ngờ rằng việc giáng chức Triệu Khang lại ẩn chứa ý nghĩa sâu xa như vậy.

Lúc này, ánh mắt nhìn Triệu Khang có chút khác thường.

Không ngờ lão Triệu lại nghĩ cho ta như vậy, ta còn ghi hận hân, ta thật không phải người!

“Lão Triệu, ta...”

“Ê, dừng lại!”

Nhìn thấy điện hạ muốn bày tỏ tâm sự huynh đệ, Triệu Khang đứng dậy cười toe toét: “Chuyện này là tỷ tỷ của người đề nghị, còn ép ta phải đồng ý, người nên cảm ơn nàng ấy mới đúng.”

Tâm trạng phức tạp ban đầu theo lời nói của Triệu Khang tan biến như mây khói, Tiêu Huyền Sách lẩm bẩm: “Ta và tỷ tỷ không giống nhau, đó là thân tỷ đệ!”

Triệu Khang cười ha hả: “Ta nghe nói, lúc người diễn kịch mắng ta trước mặt Lưu Yến Nhiên, người mang theo thù hận sâu nặng đấy!”

“Bọn lăm mồm! “

Điện hạ mắng một câu, sau đó nín nọt nói: “Không có chuyện đó đâu, chúng ta là huynh đệ tốt, người cũng không biết mấy câu mắng người đó, mấy ngày nay ta ngủ không ngon giấc.”

“Tên nhóc này!”

Triệu Khang dờ khóc dờ cười, vỗ vai Tiêu Huyền Sách, ngữ khí chân thành: “Chúng ta đều không còn nhỏ nữa, người đã có Phi, cả dân chúng và triều đình đều biết.”

“Huynh đệ ta vẫn còn độc thân, phải cố gắng hơn nữa để nắm chắc thiên hạ này trong tay, thể tử của ta cũng sắp sinh rồi, sau này ta nhiều nhất chỉ có mười năm giúp đỡ người, đừng để chúng ta thất vọng.”

Tiêu Huyền Sách gật đầu: “Yên tâm đi, lão Triệu.”

“Tốt lắm, người về đi, ta cũng phải chuẩn bị trở về Nguyên Giang huyện.” Triệu Khang nói.

Tiêu Huyền Sách từ trong ngực lấy ra một tấm lệnh bài của Thiên tử, đưa cho Triệu Khang rồi đứng dậy: “Tỷ tỷ bảo ta đưa vật này cho ngươi.”

“Được rồi.”

Triệu Khang nhận lấy lệnh bài cất kỹ, không bao lâu nữa tin tức hẳn bị giáng chức sẽ truyền khắp Đại Càn quốc.

Nhưng có lệnh bài này, sau này hẳn muốn làm việc gì cũng sẽ không gặp phải khó khăn gì lớn.

Tiêu Huyền Sách rời đi, Triệu Khang cũng đứng dậy nhìn Ngọc Phượng và Ngô Tâm Di, áy náy nói: “Ta và Hồng Tuyết phải đi rồi, hai người ở lại Ngô phủ, đừng lo lắng, ta sẽ thường xuyên về thăm hai người.”

“Công tử không cần lo lắng, ta sẽ chăm sóc tốt cho Tâm Di tử.” Ngọc Phượng ngoan ngoãn gật đầu.

Ngô Tâm Di ánh mắt dịu dàng, nhón chân hôn nhẹ lên má Triệu Khang: “Phu quân không cần lo lắng cho chúng ta, cứ yên tâm làm việc lớn đi.”

“Có thể tử như vậy, phu quân còn cầu gì nữa!”

Triệu Khang cười ha hả, trong lòng vô hạn cảm khái, ôm hai nữ tử một cái rồi lên xe ngựa, cùng Diệp Hồng Tuyết đi về Nguyên Giang huyện.

Việc ủ rượu Tam Lương Dịch và Đài Tử đã được sắp xếp từ trước, với kỹ thuật hiện tại mỗi ngày chỉ có thể sản xuất ra mười cân rượu.

Vẫn còn lâu mới đáp ứng được nhu cầu của Triệu Khang, vì vậy đã đặc biệt dặn dò công nhân Lý Vân của xưởng rượu trong thời gian này tăng tốc độ ủ rượu.

Bên kia.

Lưu Yên Nhiên cuối cùng cũng không tìm thấy Triệu Khang, hộ vệ Lưu Hồng cung kính nói: “Nghe nói Quốc sư Triệu Khang sau khi rời khỏi hoàng cung liền biến mất trên đường phố, không ai biết tung tích của hắn.”

Lưu Yên Nhiên thở dài, nghĩ đến Triệu Khang có thù oán với văn võ bá quan Đại Càn, bây giờ bị giáng xuống làm thường

dân.

Chắc chắn những đại thần trong triều sẽ không để yên cho Triệu Khang.

Có lẽ Triệu Khang cũng nghĩ đến điều này nên mới trốn đi.

Từ Quốc sư rơi xuống thành thường dân, e rằng những kẻ thù của hắn đã nóng lòng muốn lấy mạng hắn!

Nghĩ đến đây Lưu Yến Nhiên thở dài: “Thôi, chỉ cần hắn còn sống, cuối cùng cũng sẽ có ngày gặp lại, đến lúc đó rồi tính, thông báo cho mọi người lên đường hồi quốc.”

Lưu Hồng: “Tuân mệnh.”

Một lát sau, đoàn xe của Tề quốc dưới sự tiễn đưa của quan viên Lễ bộ rời khỏi kinh đô.

Gần như cùng lúc đó, đoàn xe của Chu quốc dừng lại trước cổng thành kinh đô.

Cùng đi với Công Tôn Vân Tú, quan viên Chu quốc có chút ưu phiền, nhìn xe ngựa bên cạnh lần nữa khuyên nhủ: “Công Tôn đại gia, nếu ngài đã nói mọi chuyện đã kết thúc, vậy sao không cùng chúng ta hồi quốc?”

Từ trong xe ngựa truyền đến giọng nói lạnh lùng của nữ tử: “Ta đã nói muốn dạo chơi ở Đại Càn, đại nhân cứ dẫn người hồi quốc, không cần quản ta.”

Quan viên trong lòng sốt ruột, vội vàng nói: “Làm sao được! Ngài là Viện trưởng thư viện, nếu ở Đại Càn xảy ra chuyện gì, vậy phải làm sao?”

Nói xong, quan viên cẩn thận nhìn xung quanh, ghé sát vào cửa sổ xe ngựa: “Ngài quên rồi sao? Tam hoàng tử Lý Mộc Thanh của chúng ta chính là mất tích ở Đại Càn.”

“Hơn nữa, nếu ngài không trở về, hạ quan cũng không biết ăn nói thế nào với Bộ hạ!”

Công Tôn Vân Tú trong xe ngựa vẫn chỉ nói: “Ngươi cứ việc bẩm báo lại cho Bộ hạ, chờ ta du ngoạn đủ rồi sẽ trở về Chu quốc.”

“Cái này...” Quan viên sắp khóc.

Công Tôn Vân Tú là Viện trưởng thư viện, địa vị ở Chu quốc vô cùng tôn quý, tuy không ra làm quan nhưng có thể tự do ra vào hoàng cung, thậm chí có thể gặp Hoàng đế mà không cần hành lễ.

Địa vị tôn quý như vậy, còn hơn cả Thượng thư.

Nếu nàng thật sự xảy ra chuyện gì, đừng nói Hoàng đế Lý Mộc Dịch, cho dù là học trò trong thư viện cũng có thể xé xác hắn.

“Ta đã quyết định rồi, không cần phải nói thêm nữa.”

Công Tôn Vân Tú từ trong xe ngựa đưa ra một phong thư:

“Nếu Bệ hạ trách phạt người, người đưa phong thư này lên là được, Lý tiên sinh, lái xe đi.”

Mã phu của Công Tôn Vân Tú lên tiếng, giục ngựa, xe ngựa hướng ra khỏi thành.

Nhìn xe ngựa đi xa, quan viên vừa sốt ruột vừa bất lực, cuối cùng chỉ có thể cất kỹ phong thư Công Tôn Vân Tú đưa cho, dẫn đại quân bước lên đường hồi quốc.

Ba ngày sau.

Triệu Khang đánh xe ngựa dừng lại trước cổng thành Nguyên Giang huyện, tường thành dày đặc ban đầu sau khi dùng để thử đại bác, bị oanh tạc đến thê thảm, đến nay vẫn chưa tu sửa xong.

Cao Tuyên và Trương Long đã sớm nhận được tin, đến cổng thành nghênh đón.

Trước đó Trương Long vì bị mù một mắt, nên không đi đánh Cảnh quốc mà ở lại Nguyên Giang huyện dưỡng thương.

Lúc này vết thương đã hồi phục hoàn toàn, đeo bịt mắt, trông hắn càng thêm hung dữ, người không biết còn tưởng là sơn đại vương từ núi nào xuống.

“Lão gia.”

Hai người nhiệt tình tiến lên, dắt ngựa kéo xe, Triệu Khang cười hỏi: “Gần đây trong huyện thế nào?”

“Rất tốt, mọi thứ như cũ, chỉ là phần lớn chi tiêu đều dùng để chế tạo đại bác, nên trên sổ sách hiện tại thực tế không có bao

nhiều tiền.” Cao Tuyên nói.

Triệu Khang gật đầu, không để ý nói: “Không sao, những thứ chúng ta muốn làm tốn rất nhiều tiền.”

Vào thành, Diệp Hồng Tuyết mới xuống xe ngựa, không ít người dân nhận ra Triệu Khang, tiến lên chào hỏi, trong mắt đều là lo lắng.

Họ đã biết Triệu Khang bị giáng xuống làm thường dân, có người muốn nói lại thôi.

Nhìn những người dân xung quanh, Triệu Khang mỉm cười: “Mọi người, ta biết các ngươi muốn hỏi gì, đừng lo lắng! Ở Nguyên Giang huyện này, lão gia ta vẫn là lão đại, Ngọc Hoàng đại đế cũng chỉ có thể đứng thứ hai!”

Chương 662 - Giúp Nàng To Lên

Lời nói của Triệu Khang khiến cho dân chúng xung quanh thở phào nhẹ nhõm.

Trời chưa sập!

Lúc này, nha môn cũ kỹ ở huyện Nguyên Giang đã bị dỡ bỏ từ lâu. Cao Tuyên cùng mọi người đã góp tiền xây cho Triệu Khang một căn nhà lớn.

Triệu Khang vừa ngồi xuống chưa được bao lâu thì Dương Càn, người bạn rạn ở huyện Nguyên Giang suốt thời gian qua, đã vội vàng chạy tới.

“Quốc sư!”

Triệu Khang mỉm cười, bảo hán ngồi xuống: “Chuyện ngươi đã biết rồi chứ?”

Dương Càn vội vàng gật đầu: “Gia phụ đã gửi thư báo cho hạ quan biết rồi ạ.”

“Vậy thì tốt, ngươi cứ làm việc của mình đi, không cần để ý tới ta. Khi nào cần ta sẽ cho người báo cho ngươi.”

“Dương Càn hiểu rồi.”

Triệu Khang lại hỏi: “Hiện tại trong xưởng có bao nhiêu khẩu đại pháo rồi?”

“Mười khẩu.” Dương Càn đáp.

Từ khi kỹ thuật đúc đại pháo đã hoàn thiện, khắp nơi trên đất nước Đại Càn đều xây dựng xưởng đúc đại pháo, huyện Nguyên Giang chỉ là một trong số đó.

Nguyên nhân tình hình tài chính của Đại Càn hiện nay căng thẳng như vậy là do tám mươi phần trăm ngân lượng đều chảy vào những xưởng này.

Triệu Khang hỏi tiếp: “Những nơi khác thì sao?”

“U Châu có mười hai khẩu, Thanh Châu ít hơn, chỉ có sáu khẩu, Giang Châu có tám khẩu, cộng thêm số quốc sư mang về sau khi kết thúc chiến tranh, tổng cộng là hơn năm mươi khẩu.”

Dương Càn nói với vẻ bất đắc dĩ: “Hiện tại tốc độ đúc đại pháo của chúng ta đã tăng lên, nhưng lại hết tiền, chỉ có thể tạm thời giảm tốc độ.”

“Tiền rồi sẽ có, trước mắt cứ đúc được bao nhiêu thì đúc.”
Triệu Khang an ủi một câu, cũng không gây áp lực cho hắn.

Ngoài việc đúc đại pháo, trong xưởng còn phải sản xuất đạn pháo, những thứ này đều rất tốn kém.

Nếu không cũng sẽ không có câu nói “Súng pháo nổ một tiếng, vàng bạc bay vạn lượng”.

“Xin quốc sư yên tâm, Dương Càn tuyệt đối sẽ không phụ lòng mong đợi của ngài và bệ hạ!”

Sau khi gặp Triệu Khang, Dương Càn rời đi. Xưởng cách huyện Nguyên Giang không gần.

“Hiện tại trong kho lương có bao nhiêu lương thực? Trên sổ sách còn bao nhiêu ngân lượng?” Triệu Khang hỏi Cao Tuyên.

Cao Tuyên đối với chuyện này rõ như lòng bàn tay: “Trong kho lương thực dự trữ khoảng tám vạn thạch, ngân lượng trên sổ sách có thể sử dụng còn mười vạn lượng.”

“Đủ rồi, người đi triệu tập những người trong huyện biết ủ rượu đến đây, sau đó lấy một ngàn cân gạo từ trong kho ra.”

Trương Long tò mò hỏi: “Lão gia, ngài muốn ủ rượu sao?”

Hắn ta cũng là một kẻ nghiện rượu.

Triệu Khang cười: “Coi như là vậy đi, ta định tinh chế một ít cồn, còn rượu, sau này có rất nhiều rượu ngon cho người uống.”

Trương Long vui mừng: “Vậy thì tốt quá!”

Hai người hí hửng đi làm theo lời Triệu Khang dặn, Diệp Hồng Tuyết vẫn luôn im lặng này giờ mới lên tiếng hỏi: “Cồn là gì?”

“Người có thể hiểu nó là loại rượu có nồng độ cao hơn, cao hơn cả Tam Lương Dịch và rượu đế mà người từng uống, ta đoán ngay cả Công Tôn Vân Tú uống một cân cũng say.”

Triệu Khang nói với vẻ không chắc chắn lắm.

Thực sự là tử lượng của Công Tôn Vân Tú nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn, dạo này hắn còn nghi ngờ vị Viện trưởng thư viện này có phải mang dòng máu của dân tộc hiếu chiến hay không.

Nếu không phải vậy thì người bình thường sao có thể uống nhiều rượu trắng như vậy mà vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì?

Diệp Hồng Tuyết nghe vậy thì hứng thú: “Chàng đã ủ hai loại rượu ngon rồi, sao còn muốn làm cái cồn này?”

Triệu Khang nhắc chân lên: “Thứ nhất, nó dùng để khử trùng, sát khuẩn, cũng chính là để xử lý vết thương.”

“Cồn có thể chữa thương?”

Triệu Khang cười nói: “Đương nhiên rồi, dùng cồn pha loãng với nước cất theo tỷ lệ một phần ba là có thể tạo ra cồn y tế.”

“Lúc dẫn binh đánh giặc, ta phát hiện ra rằng, mặc dù quân y trong quân có thuốc trị thương, nhưng về mặt khử trùng thì vẫn không bằng cồn y tế.”

“Điều này dẫn đến việc một số binh sĩ, rõ ràng chỉ bị chém một nhát dao không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng theo thời gian và ảnh hưởng của môi trường, vết thương của họ bị lở loét, nhiễm trùng, cuối cùng tử vong.”

“Nếu có còn, tỷ lệ thương vong như vậy sẽ giảm xuống, nói cho cùng vẫn là đám người Lâm Nhị Ngưu kia, bảo bọn họ nghiên cứu penicillin, kết quả lại chạy đi điều chế thuốc độc.”

“Nếu có penicillin, vậy thì càng khác biệt, ta dám khẳng định ít nhất có thể giảm tỷ lệ thương vong của binh lính xuống ba phần trăm, thậm chí cao hơn!”

Diệp Hồng Tuyết trợn to đôi mắt đẹp, có chút không dám tin, chỉ nghe Triệu Khang lại thở dài nói: “Không còn cách nào khác, vì tạm thời chưa chế tạo ra penicillin được, vậy thì chỉ có thể làm còn trước, ngoài công dụng y tế ra thì còn còn có một công dụng khác, đó chính là làm nước hoa.”

“Nước hoa? Đó là cái gì?” Lúc này, Diệp Hồng Tuyết như biến thành đứa trẻ tò mò.

Triệu Khang tắc lưỡi: “Đó là thứ tốt đấy, giá thành thấp, giá bán cao, cách làm đơn giản, dùng để bán cho người giàu thì còn gì bằng. Loại nước hoa này bôi lên người có thể khiến cơ thể tỏa ra mùi hương.”

Diệp Hồng Tuyết nghe hắn nói vậy thì có chút không để tâm: “Vậy chẳng phải là giống với tác dụng của hương thơm sao? Có gì ghê gớm?”

“Ngốc nghếch, đây là người không hiểu rồi, những thứ như túi thơm chỉ có tác dụng trong vòng một hai canh giờ, còn nước hoa của ta chỉ cần bôi một chút như vậy là có thể thơm cả ngày.”

“Vậy thì có ích gì?”

Triệu Khang cười gian xảo: “Những vị tiểu thư khuê các kia tắm rửa còn phải rải cánh hoa, những công tử nhà giàu tự xưng là thanh tao kia mỗi lần ra khỏi cửa đều phải tắm rửa xông hương, bán thứ này cho bọn họ, bọn họ có thể không mua sao?”

“Hình như cũng có lý.” Diệp Hồng Tuyết nghĩ ngợi, gật đầu.

Trước đây, nàng ta có thân phận địa vị rất cao ở nước Cảnh, có thể nói là một quý tộc, đương nhiên biết những người giàu có kia phung phí tiền bạc như thế nào.

Lúc này nghe Triệu Khang nói như vậy không khỏi bội phục, trong đầu tên này sao lại có nhiều thứ kỳ quái như vậy.

Triệu Khang vừa nói vừa khâm phục: “Trên đời này, tiền kiếm được dễ dàng nhất chính là tiền của phụ nữ, ơ?”

Hắn bỗng nhiên sáng mắt lên, Diệp Hồng Tuyết hỏi: “Chàng lại nghĩ ra cái gì nữa rồi?”

Lại thấy Triệu Khang cứ nhìn chằm chằm vào ngực mình, nụ cười trên môi trông thật là dâm đãng, nếu không phải là phu quân mình thì Diệp Hồng Tuyết đã muốn cho hắn một bạt tai rồi.

Lúc này, nàng không khỏi đỏ mặt: “Ban ngày ban mặt, chàng nhìn cái gì vậy?”

Triệu Khang: “Ta nghĩ ra một thứ tốt, sau này nhất định sẽ khiến vạn người mê mẩn.”

“Thứ tốt gì?” Diệp Hồng Tuyết bị khơi gợi sự tò mò.

“Có thể giúp nàng biến nơi này to lên!” Triệu Khang vỗ đùi, sao trước đây mình lại không nghĩ đến việc làm cái này nhỉ!

Nhìn hướng Triệu Khang chỉ, Diệp Hồng Tuyết vừa khóc vừa cười, thẹn quá hóa giận: “Đó là trời sinh, sao có thể to lên được?”

“Nàng không hiểu đâu. Ta nói cho nàng biết, trong sách nói thứ này có thể xoa bóp cho to lên, đi nào, ta giúp nàng...”

“Sách nào dạy chàng thế hả!”

Diệp Hồng Tuyết tức giận đá Triệu Khang một cái.

Vỗ vỗ mông bò dậy, Triệu lão gia có chút ủy khuất nói:

“Chẳng phải đã từng sờ rồi sao, hơn nữa hôm đó Linh Lung còn xoa bóp nữa, bây giờ ta xoa bóp một chút thì đã sao! Chẳng lẽ ta xoa bóp không thoải mái bằng nàng ta?”

“Chàng đi chết đi!”

Cánh cửa căn nhà lớn bị đá văng ra, dân chúng trên đường còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã thấy Triệu lão gia nhà mình hốt hoảng chạy ra, phía sau là một người phụ nữ tay cầm ghế đuổi theo.

Chương 663 - Quả thật là biến thái!

Một trận đòn suýt chút nữa đã khiến Triệu Khang ỉa cả ra quần.

Lúc này đây, Triệu lão gia cảm thấy vô cùng uất ức. Trước đây, khi chưa có tu vi, bị Nữ Đế bệ hạ và Diệp Hồng Tuyết đánh cho như chó. Bây giờ rốt cuộc cũng trở thành cao thủ rồi, kết quả vẫn bị đánh!

Vậy chẳng phải ta tu luyện là công cốc sao?

“Còn dám nhắc lại chuyện đó nữa, ta sẽ cho ngươi đi đầu thai!”

Diệp Hồng Tuyết túm lấy cổ áo Triệu Khang, gương mặt đỏ bừng nhưng vẫn hung dữ nói.

Bị dồn vào góc tường, Triệu Khang vội vàng vẫy cờ trắng: “Không dám nữa, không dám nữa, tuyệt đối không dám nữa.”

Diệp Hồng Tuyết lúc này mới buông tay, hai người thông thả đi về phủ đệ.

Trên đường đi, không ít người dân trong huyện nhìn sang, phần lớn đều dùng ánh mắt hả hê nhìn Triệu Khang mặt mày sung vù.

Triệu lão gia tức giận mắng: “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy đánh là thương mắng là yêu à? Các ngươi có biết cái gì!”

“Lão gia, phu nhân thật là yêu thương ngài.” Một người cười tủm tỉm nói.

“Tốt cho ngươi, Lưu Tam, lâu ngày không gặp lá gan béo ra rồi phải không? Ngươi có phải vẫn còn đang bán sách bậy bạ không!”

Lưu Tam vội vàng la lên: “Không có, lão gia, bây giờ ta làm ăn đang hoàng rồi!”

“Đừng tưởng ta không biết! Nói mau, mấy năm nay kiếm được bao nhiêu tiền rồi!”

“He he he, chỉ một chút thôi, không nhiều.” Lưu Tam cười nịnh nọt.

“Không nhiều là bao nhiêu?”

“Chỉ một chút thôi, mấy trăm lượng.”

Triệu Khang kinh ngạc: “Tên tiểu tử nhà ngươi được lắm, lấy mấy quyển cho ta xem thử, gần đây viết gì hay?”

Lưu Tam hào hứng, thao thao bất tuyệt: “Lão gia, ngài hỏi đúng người rồi, ta nói cho ngài biết, gần đây chúng ta đã thay đổi hướng đi. Quyển “Nữ Vương Đại Nhân” này! Là sách bán chạy nhất tháng này đây! Còn có quyển “Nô Lệ Của Nữ Hoàng”, thật sự là hấp dẫn lòng người, xứng đáng là vật bất ly thân, dùng để hỗ trợ trong phòng the thì không còn gì thích hợp hơn!”

Nhìn Lưu Tam như biến ảo lấy ra hai quyển sách, Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết đều tròn mắt há mồm.

Cầm lấy quyển sách lật xem, Triệu Khang tức giận mắng: “Cái thứ đồ bậy bạ gì thế này! Không ngờ ngươi, Lưu Tam, được lắm, đã bắt đầu theo kịp xu hướng rồi!”

“Khụ khụ khụ, đây đều là công lao của điện hạ!” Lưu Tam vội vàng nói.

Triệu Khang ngạc nhiên: “Chuyện này liên quan gì đến Tiêu Huyền Sách?”

“A, lão gia, ngài không biết, đây đều là do hoàng tử điện hạ khi đến huyện Nguyên Giang đã cho ta lời khuyên! Kích thích vô cùng!”

“Đứa nhỏ này lại có sở thích này, trước đây ta không hề nhận ra.”

Triệu Khang chép miệng, một tay nhét quyển sách vào trong ngực: “Thứ đồ bỏ đi này lão gia tịch thu, sau này còn mua bán nữa sẽ đánh gãy chân ngươi! Cút đi!”

Sau khi đuổi Lưu Tam đi, Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết trở về phủ đệ.

Liếc xéo Triệu Khang một cái, Diệp Hồng Tuyết ho khan một tiếng, sau đó thản nhiên nói: “Vừa rồi ngươi nói cái gì, cái gì mà lớn hơn, thật sao?”

Trong lòng Triệu Khang kêu gào thảm thiết, vội vàng nói:
“Còn thật hơn cả vàng thật! Đi vào trong phòng, chúng ta cùng nhau nghiên cứu.”

Lát sau, trong phòng vang lên giọng nữ tử.

“Vừa rồi Lưu Tam nói gì mà sách hồ trợ phòng the, lấy ra đây cho ta xem thử.”

Triệu Khang giật nảy mình: “Cái này... cái này thôi bỏ đi.”

“Ta muốn xem!”

... (lược bỏ 2.25GB, các vị đồng đọc, các vị còn JAV trong ổ cứng thì xóa đi nhá, không tốt đâu)

Một ngày sau.

Cao Tuyên và Trương Long theo yêu cầu của Triệu Khang đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Triệu Khang đương nhiên không phải bị đánh bằng roi da nhúng nước gì đó, lúc này đang dẫn người làm xưởng rượu. Có kinh nghiệm trước đó, lần này coi như là thuận buồm xuôi gió.

Hướng dẫn công nhân làm rượu cách thức thao tác, chờ sau khi mọi người đều đã quen việc, Triệu Khang liền không quản bọn họ nữa, mà tự mình đi dùng tre trúc chế tạo thiết bị tinh chế cồn.

Dùng rượu trắng tinh chế cồn không tính là khó, phương pháp chủ yếu vẫn là chưng cất, kết hợp với vôi sống tinh chế.

Ít nhất so với việc ủ rượu thì đơn giản hơn nhiều, ngày đầu tiên Triệu Khang chỉ làm ra mấy thiết bị chiết xuất cồn.

Ngày thứ hai mới dẫn người trong xưởng bắt đầu ủ rượu.

Chờ đến khi ủ ra mẻ rượu trắng đầu tiên, Triệu Khang ném thử mùi vị xác nhận không có vấn đề gì, liền cho Cao Tuyên và Trương Long tăng cường nhân lực.

Dùng rượu trắng để tinh chế cồn, tự nhiên cần không ít rượu trắng.

Ở một nơi khác, Dương Càn sau khi nhận được thông báo của Triệu Khang cũng lập tức chạy tới.

“Quốc sư có gì phân phó?”

Triệu Khang nói: “Lão Dương, người truyền tin về đế đô, ta cần thợ thêu giỏi nhất, càng nhiều càng tốt, bảo bọn họ đưa người đến huyện Nguyên Giang.”

Dương Càn không hỏi nhiều, gật đầu rời đi, đã là Triệu Khang yêu cầu thì chắc chắn có lý do của hắn.

Sau đó, Triệu Khang lại cho gọi quản lý xưởng dệt đến, xưởng dệt ở ngay trong huyện Nguyên Giang.

Trước đây Triệu Khang làm ra kiểu xe kéo sợi mới, nâng cao hiệu suất dệt vải, xưởng dệt này mỗi năm có thể mang lại cho huyện Nguyên Giang không ít thu nhập.

Bởi vậy, tuy huyện Nguyên Giang đã đóng cửa một số xưởng, như xưởng thủy tinh gì đó, nhưng xưởng dệt vẫn luôn hoạt động.

“Lão gia.”

“Khoảng thời gian này, những tấm vải tốt nhất mà xưởng chúng ta làm ra đừng bán ra ngoài, giữ lại cho ta, ta có việc lớn.” Triệu Khang nói.

Quản lý xưởng tò mò hỏi: “Lão gia, ngài muốn may quần áo à? Kiểu dáng gì, xưởng chúng ta cũng muốn xem thử.”

Triệu Khang nghi hoặc: “Xem cái này làm gì?”

Quản lý xưởng cười nói: “Lão gia, ngài còn chưa biết sao, xưởng dệt chúng ta bây giờ không chỉ kéo sợi dệt vải, mà còn may quần áo nữa. Ngài có ý tưởng gì hay ho không?”

Triệu Khang thật không ngờ, xưởng dệt cũng mở rộng kinh doanh rồi, suy nghĩ một chút, nói: “Cái này về mặt kỹ thuật các người tạm thời còn chưa làm được, chờ ta làm ra một vài thành phẩm đã rồi nói.”

Nói xong, Triệu Khang đánh giá quản lý xưởng dệt từ trên xuống dưới: “Lão Hoàng, loại vải trong, trong suốt mà ta nói với người lần trước, mấy năm nay có tiến triển gì chưa?”

“Cái loại mà ngài gọi là... tất lưới ấy hả?” Lão Hoàng hỏi.

Triệu Khang lập tức hưng phấn nói: “Đúng đúng đúng!”

“Cái đó thì đã làm ra được rồi, lão gia, ngài đợi một lát, ta đi lấy cho ngài!”

“Tuyệt vời! Sau này ta cho ngươi làm quan to!” Triệu lão gia kích động vô cùng.

Chờ sau khi lão Hoàng lấy đồ tới, Triệu Khang một phát cướp lấy, cẩn thận sờ nắn, sợi vải dệt chặt chẽ, thế mà lại là kiểu sợi mỏng!

Nếu mặc lên người Diệp Hồng Tuyết!

Triệu Khang sờ sờ mũi, may mà không chảy máu cam, hắt kéo kéo, cảm thấy có gì đó sai sai, lại dùng sức kéo mạnh, lập tức nhúu mảy.

“Lão Hoàng, đây là thế nào?”

Quản lý xưởng khó hiểu: “Lão gia, làm sao vậy? Không phù hợp với yêu cầu của ngài sao?”

“Không phải, cái này cũng không co giãn, sao lại không kéo rách được!” Triệu Khang bất mãn nói.

Quản lý xưởng ngơ ngác: “Lão gia, ngài muốn kéo rách nó làm gì? Đây không phải là chứng tỏ chất lượng tốt sao?”

“Nói nhảm, không kéo rách được, vậy còn gọi là tốt lưới sao! Vậy chẳng bằng làm quần lót sắt luôn đi! Làm lại đi, ta nói cho ngươi nghe, thôi, để ta vẽ ra cho, trước tiên trọng lượng phải nhẹ nhàng mềm mại, thứ này mặc lên phải thoải mái!”

“Tiếp theo phải có độ co giãn, phải đẹp mắt, cuối cùng cũng là quan trọng nhất, chất lượng nhất định phải kém! Có thể kém bao nhiêu thì kém bấy nhiêu! Phải có thể xé rách! Hiểu chưa?”

Quản lý xưởng nhìn hình vẽ Triệu Khang vừa vẽ ra, ngập ngừng nói: “Lão gia, cái hình này của ngài, quả thật là biến thái.”

Chương 664 - Nguyên Giang chào đón

“Hừ, đồ tục tử, đây không phải là hạ lưu mà là tình thú, làm cho tốt, làm xong lão gia thưởng bạc!”

“Vâng ạ, lão gia cứ chờ xem!” Hoàng xưởng trưởng vui mừng rời đi.

Triệu Khang vội vàng đuổi theo: “Đừng quên màu sắc đây nhé! Đen, màu da, trắng đều phải có!”

Ngâm nga khúc nhạc, Triệu Khang quay về xưởng nhỏ, lúc này tâm trạng vô cùng tốt, loại tất lưới này nếu làm ra được, trước tiên cứ mặc kệ bán chạy hay không!

Bốn vị mỹ nhân của mình mặc là đủ rồi!

Trở về xưởng, nghe nói rượu trắng đã nấu được mười mấy cân, Triệu Khang bắt đầu tinh chế cồn.

Đúng lúc hắn đang say sưa làm việc, một chiếc xe ngựa sau bao ngày rong ruổi cuối cùng cũng đã đến cổng thành Nguyên Giang.

Nhìn bức tường thành cao ngất, Lý tiên sinh đánh xe ngựa không khỏi cảm thán.

Không dễ dàng gì, không có bản đồ, liên tục hỏi đường mấy ngày liền, đi nhầm ba con đường, cuối cùng mới dò hỏi được một thương nhân cho biết phương hướng chính xác.

Tường thành xây dựng như vậy, vậy mà chỉ là một huyện thành! Thật khiến người ta kinh ngạc!

“Lý tiên sinh, đã đến nơi chưa?”

Giọng nói của Công Tôn Vân Tú vang lên từ trong xe ngựa, Lý tiên sinh vội vàng đáp: “Viện trưởng, đã đến rồi.”

Công Tôn Vân Tú bước xuống xe ngựa, khí chất độc đáo lập tức thu hút sự chú ý của lính canh cổng thành.

Một người chạy đến: “Hai vị từ đâu đến?”

Công Tôn Vân Tú không nói, Lý tiên sinh nhớ đến lời dặn dò của nàng trên đường đi, liền nói: “Chúng ta là thương nhân từ nơi khác đến, đi ngang qua đây muốn nghỉ ngơi một chút.”

Nghe nói là thương nhân, mắt lính canh sáng lên, “Đến đây đăng ký.”

Sau đó, hắn nháy mắt với đồng nghiệp đối diện, người này chậm rãi đi vào trong thành, một đám “hướng dẫn viên du lịch

hắc ám” đang ngồi xổm ở cửa chờ đợi.

“Con cừu béo đến rồi! Gần đây ngân khố huyện eo hẹp, tất cả các gói dịch vụ đều dâng lên cho ta!”

“Rõ! Lần này ta đích thân ra tay!”

Một nam thanh niên xắn tay áo, nhổ một bãi nước bọt vào lòng bàn tay rồi xoa xoa, sau đó vuốt ve hai bên tóc mai, tự tin bước lên.

Thân phận của thanh niên này không hề tầm thường, chính là ông hoàng “hướng dẫn viên du lịch hắc ám” của huyện Nguyên Giang! Tên là Vân Điền.

Từng lập kỷ lục một ngày tiếp đón mười nhóm khách, “chặt chém” được ba trăm lượng bạc, được Triệu Khang ban tặng vinh dự cao quý là “Nhân viên tiên tiến xuất sắc”.

Lúc này Công Tôn Vân Tú và Lý tiên sinh đã dắt xe ngựa đi tới, nhìn thấy Công Tôn Vân Tú với bộ y phục trắng tinh khôi.

Vân Điền chỉ hơi dừng bước, sau đó liền bước tới, với tư cách là một “hướng dẫn viên du lịch hắc ám” ưu tú, hơn nữa còn là ông hoàng trong số đó.

Trái tim hắc sớm đã bị Triệu Khang rèn luyện cứng như đá, chỉ có bạc trắng mới có thể khiến nó tan chảy.

Công Tôn Vân Tú và Lý tiên sinh thấy một nam thanh niên đi về phía mình, trên mặt mang theo nụ cười vô cùng hòa ái, khiến người ta như cây gặp mưa xuân, không khỏi sinh ra hảo cảm với người dân huyện Nguyên Giang.

“Nhìn hai vị ăn mặc hắc là lần đầu tiên đến huyện chúng ta?” Vân Điền chào hỏi.

Lý tiên sinh tò mò: “Sao người biết?”

Vân Điền mỉm cười: “Đương nhiên rồi, vị tiên sinh nho nhã như ngài, bên cạnh là vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần như vậy, nếu ta đã từng gặp qua thì tuyệt đối sẽ không quên, cho nên có thể khẳng định hai vị là lần đầu tiên đến đây.”

Lý tiên sinh nghe xong cảm thấy thoải mái, trong lòng càng thêm phần hảo cảm với huyện Nguyên Giang: “Công tử quá khen.”

Nghe Lý tiên sinh nói vậy, Vân Điền trong lòng lập tức nắm chắc, bao nhiêu năm nay gặp qua biết bao thương nhân, chưa từng có ai gọi hắn là công tử.

Hai người này là kiểu người hiểu chuyện.

Hắn trực tiếp hành lễ: “A, quên tự giới thiệu, tại hạ là Vân Điền, là “hướng dẫn viên du lịch” của huyện Nguyên Giang, ta đại diện cho huyện Nguyên Giang nhiệt liệt hoan nghênh hai vị đến thăm!”

Công Tôn Vân Tú lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, cũng không khỏi cảm thấy mới lạ, liền hỏi: “Vị công tử này, xin hỏi “hướng dẫn viên du lịch” là gì?”

Vân Điền ung dung nói, mỉm cười: “Dẫn dắt, hôm xưa khi Triệu đại nhân còn tại nhiệm ở huyện Nguyên Giang đã từng dạy bảo chúng ta. Đối với du khách từ phương xa đến, chúng ta phải dốc hết sức giúp đỡ, hướng dẫn cho họ hiểu rõ phong tục tập quán, văn hóa của huyện Nguyên Giang, ta đây chính là người dẫn dắt hai vị tham quan huyện chúng ta. Tránh cho hai vị gặp rắc rối hoặc là có kẻ xấu thấy hai vị là người nơi khác đến, liền “chặt chém”.”

“Thì ra là vậy.” Công Tôn Vân Tú chỉ cảm thấy mình đã học hỏi thêm được nhiều điều.

Trước đây, đi đến những nơi xa lạ quả thực có nhiều bất tiện, nếu gặp phải người dân địa phương lạnh lùng, ngay cả hỏi đường cũng lười nói chuyện.

Huyện Nguyên Giang này thiết lập “hướng dẫn viên du lịch” để tạo điều kiện cho mọi người, thật là chu đáo.

Lý tiên sinh cười nói: “Vậy thì làm phiền công tử rồi.”

Vân Điền cười nói: “Không phiền.”

Dẫn hai người vào thành, lão già ở bãi xe lập tức chạy tới, Vân Điền nói: “Giúp hai vị khách quý trông giữ xe cẩn thận, chuẩn bị ngựa tốt nhất để bầu bạn! Nhạc công! Cỗ khô! Còn có cả thầy thuốc xoa bóp!”

“Ngoài ra, kiểm tra kỹ xe ngựa của khách quý, xem có chỗ nào cần sửa chữa không, đánh bóng bánh xe, bọc thêm hai lớp da.”

Lão già lập tức hiểu ý: “Yên tâm đi, cứ giao cho bãi xe chúng ta!”

Cuộc đối thoại như mật mã này khiến Lý tiên sinh và Công Tôn Vân Tú ngẩn người, hai người nhìn Vân Điền, Lý tiên sinh hỏi: “Vân công tử, các người đang nói gì vậy?”

Vân Điền lập tức nói: “Tiên sinh ngạc nhiên cũng là chuyện thường tình, đây là dịch vụ đặc biệt của huyện chúng tôi, giao xe ngựa của ngài cho bãi xe. Bãi xe sẽ sắp xếp cỏ khô tốt nhất để cho ngựa ăn, ngoài ra còn chuẩn bị cho ngựa nghe nhạc, mát xa, ngựa giống thuần chủng để bầu bạn.”

“Còn về việc bảo dưỡng xe ngựa thì càng không phải nói, hai vị xem bánh xe ngựa của mình có dính đóng vào, bình thường chạy có phải rất xóc không?”

Công Tôn Vân Tú gật đầu.

Bánh xe gỗ thường chọn loại gỗ cứng, bên ngoài bọc sắt để tránh chạy vài cái đã hỏng, điều này dẫn đến xe ngựa chạy rất xóc nảy, không thoải mái.

Vân Điền cười toe toét: “Huyện chúng tôi đã phát minh ra “vỏ xe” làm bằng da thú bọc bên ngoài bánh xe, có thể giảm xóc nảy. Sau đó bôi dầu, đánh bóng bánh xe, để bánh xe lăn êm ái hơn! Đây là bảo dưỡng xe ngựa!”

Công Tôn Vân Tú và Lý tiên sinh kinh ngạc, vậy mà phục vụ chu đáo như vậy!

“Đây cũng là do Triệu đại nhân dạy các người sao?” Công Tôn Vân Tú hỏi.

Vân Điền gật đầu: “Lão gia nhà chúng ta từng nói, nhất định phải để cho khách đến huyện Nguyên Giang được hưởng thụ dịch vụ sang trọng, chu đáo nhất! Bất kể là ai đến huyện Nguyên Giang đều là khách quý nhất của huyện chúng ta.”

“Trừ người không có tiền”, Vân Điền thầm nói trong lòng.

Lý tiên sinh vuốt râu: “Sống hơn nửa đời người, đây là lần đầu tiên ta được chứng kiến chuyện như vậy, huyện Nguyên Giang này quả nhiên phi phàm.”

Vân Điền mỉm cười: “Mời hai vị, cứ yên tâm, xe để ở bãi xe sẽ không có việc gì đâu, hai vị có thể kiểm kê lại đồ đạc quý giá,

lúc rời đi thì xác nhận lại, nếu có thất lạc, huyện chúng ta sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.”

Công Tôn Vân Tú lên tiếng: “Không cần đâu, đã có dịch vụ chu đáo như vậy chiều đãi, sao có thể tham lam chút tài sản ấy? Vân công tử, phiền người dẫn đường, đưa chúng ta đi tham quan huyện Nguyên Giang một chút.”

Chương 665 - Phẩm chất người dân huyện Nguyên Giang thật cao

“Mời ngài Lý và tiểu thư nếm thử đặc sản của huyện Nguyên Giang chúng ta, bánh tét!”

“Hai vị xem nguyên liệu trên này, nho khô, nhân hạt óc chó, táo tàu mật ong... Thương nhân huyện Nguyên Giang chúng ta đều dùng nguyên liệu tốt nhất, tuyệt đối không dùng chất phụ gia!”

“Chất phụ gia?” Lão Lý tò mò hỏi.

“Lão gia nhà ta nói đó là một loại vật chất thêm vào thức ăn sẽ khiến hương vị món ăn trở nên ngon miệng hơn, nhưng lại có hại cho cơ thể.” Vân Điền suy nghĩ một chút rồi đáp.

Lão Lý gật đầu: “Thật là kiến thức mới.”

Người bán bánh tét nhìn thấy Vân Điền đích thân dẫn đường, lập tức hiểu ra, không nói hai lời, hai nhát dao đã cắt ra hai miếng bánh to, thậm chí còn chưa đề cập đến chuyện tiền bạc.

Công Tôn Vân Tú vội vàng nói: “Ăn không hết nhiều như vậy.”

“Ấy, tiểu thư không sao đâu.”

Vân Điền lập tức lên tiếng: “Loại bánh tét này dễ bảo quản, cho dù không ăn hết thì bọc túi lại cũng có thể để được lâu. Hai vị khó khăn lắm mới đến huyện Nguyên Giang chúng ta một chuyến, có thể coi như đặc sản mang về mà.”

Công Tôn Vân Tú nghĩ ngợi, cũng đúng, bèn bảo người bán hàng chia nhỏ bánh tét rồi cho vào túi.

“Bao nhiêu tiền?” Cô hỏi.

Vân Điền sao có thể để nàng biết được, hỏi giá cả con cừu béo này còn không chạy mất?

Anh ta vội vàng nói: “Tiểu thư không cần vội thanh toán, hai vị là khách quý đường xa đến, Triệu đại nhân chúng ta đã nói đối với khách quý, hoàn toàn có thể tiêu trước trả sau!”

“Sau đó chúng ta hãy cùng nhau tính toán hóa đơn.”

Công Tôn Vân Tú và lão Lý đều không cảm thấy có gì là không hợp lý, hai người đều là học trò của trường học Chu quốc, hơn nữa còn là những người có danh tiếng rất lớn.

Xuất thân từ gia tộc quyền quý, từ nhỏ đã không phải lo ăn mặc, hiếm khi tự mình xuống phố mua đồ.

Công Tôn Vân Tú vén khăn che mặt lên, ném thử một miếng bánh tét, không khỏi có chút kinh ngạc: “Ngọt quá, còn ngọt hơn nhiều so với những món ngọt trước đây đã từng ăn.”

Vân Điền mỉm cười nói: “Đó là điều đương nhiên, đường mà huyện Nguyên Giang chúng ta sử dụng đều là đường trắng do chính huyện sản xuất.”

“Loại đường này ngọt hơn tất cả các loại đường trước đây.”

“Đường trắng.” Lão Lý lẩm bẩm một cách đầy suy tư.

Ăn bánh tét xong, Vân Điền tiếp tục dẫn hai người đi dạo phố, chỉ có điều rõ ràng là cả Công Tôn Vân Tú và lão Lý đều không có hứng thú mua sắm cho lắm.

Điều này khiến Vân Điền cảm thấy có chút tiếc nuối, lúc này đảo mất một cái rồi dừng bước: “Hai vị, không bằng đi tham quan khu công nghiệp của huyện chúng ta?”

“Khu công nghiệp là gì?” Lần này đến lượt Công Tôn Vân Tú chủ động hỏi.

Vân Điền mỉm cười nói: “Trong huyện có rất nhiều nhà máy, lần lượt sản xuất đường trắng, bột khoai lang, sợi dệt,... Những khu vực có các nhà máy này được quy hoạch thành khu công nghiệp.”

Công Tôn Vân Tú lập tức tỏ ra thích thú: “Làm phiên công tử dẫn đường.”

Lần này nàng được Trương Thánh mời đến đây chính là để tìm hiểu toàn diện về huyện Nguyên Giang, có cơ hội tham quan này quả là cầu còn không được.

Còn trường học thì có thể ghé thăm sau.

Ba người đi bộ nửa ngày trời mới đến khu công nghiệp, hiện tại ngoại trừ một số nhà máy đúc đại bác và xi măng không được phép tham quan.

Những nhà máy đường, nhà máy dệt may đều đã được phép mở cửa cho người ngoài tham quan.

Một mặt là để nâng cao uy tín của các nhà máy huyện Nguyên Giang đối với thương nhân nước ngoài, mặt khác, những thứ này muốn học thì người ngoài cũng không phải trong thời gian ngắn có thể học được, hoàn toàn không cần phải lo lắng điều gì.

Hơn nữa hiện tại những nhà máy quy mô nhỏ này, Triệu Khang đã không còn để mắt tới nữa, hắn đang chuẩn bị thu hút thương nhân, mở rộng quy mô nhà máy.

Ba người đi vào khu công nghiệp, Công Tôn Vân Tú và lão Lý nhìn tấm vé trên tay, không cần họ hỏi, Vân Điền đã giải thích: “Đây là vé vào cửa, tham quan này cũng cần phải trả phí.”

Công Tôn Vân Tú và lão Lý cũng không nói gì, đi theo Vân Điền vào nhà máy.

Mọi người đầu tiên đến nhà máy bột mì.

Chỉ thấy trong nhà xưởng lớn, hàng trăm người đang chế biến bột mì, không ai để ý đến sự xuất hiện của bọn họ.

Lão Lý thấy công nhân đều đeo một miếng vải trên miệng liền hỏi: “Vân công tử, thứ họ đeo trên mặt là gì vậy?”

“Đó là khẩu trang.”

Vân Điền đáp: “Bột mì dù sao cũng là thứ để ăn, trong quá trình chế biến, Triệu đại nhân yêu cầu nhất định phải vệ sinh. Vị đại nhân nhà chúng ta là người coi trọng vệ sinh cá nhân nhất.”

“Những công nhân này cứ hai tháng một lần, đại phu của y quán trong huyện lại đến khám sức khỏe cho họ một lần,

phòng ngừa dịch bệnh.”

“Hợp tình hợp lý.” Công Tôn Vân Tú gật đầu.

Sự nguy hại của dịch bệnh là vô cùng lớn, nhất là trong thời đại y học chưa phát triển này, một căn bệnh truyền nhiễm có thể cướp đi sinh mạng của hàng vạn người, không thể lơ là.

Mấy người đang quan sát công nhân chế biến bột mì, thì Công Tôn Vân Tú nhìn thấy một nhóm công nhân đang chế biến tinh bột khoai lang, không khỏi có chút kinh ngạc: “Vân công tử, loại ngũ cốc này là gì vậy, sao trước đây ta chưa từng thấy qua, nó cũng có thể dùng để làm bột mì sao?”

“Đây là khoai lang.”

Vân Điền giải thích: “Là thần vật do Triệu đại nhân nhà chúng ta phát hiện, có thể nói là toàn thân đều là báu vật, hơn nữa năng suất cực cao, hiện tại sau khi được những người nông dân giỏi trong huyện nghiên cứu, đã có thể đạt năng suất trên một mẫu hơn nghìn cân!”

“Loại cây này đã giải quyết vấn đề ẩm no cho hàng chục vạn người ở nước Đại Càn! Năm đó khi khoai lang được thu hoạch lần đầu tiên, nữ hoàng bệ hạ và văn võ bá quan triều đình đều đến tham quan.”

Nghe nói năng suất trên một mẫu hơn nghìn cân, lão Lý lập tức hai mắt sáng rực: “Năng suất trên một mẫu hơn nghìn cân! Vân công tử, ngươi không nói khoác chứ?”

“Đương nhiên là không, ruộng trồng khoai lang ngay ngoại thành, nếu lão Lý không tin, lát nữa có thể đến tham quan.” Vân Điền nói.

Công Tôn Vân Tú và lão Lý nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ mặt khó tin trong mắt đối phương, tuy là người đọc sách, nhưng đối với sản lượng cây trồng, hai người không phải là không hiểu.

Ngũ cốc có năng suất trên một mẫu hơn nghìn cân, trước đây chưa từng nghe nói đến!

Dưới sự dẫn dắt của Vân Điền, hai người đã đi khắp khu công nghiệp, mất ba canh giờ!

Tuy nhiên, Công Tôn Vân Tú và lão Lý không hề cảm thấy mệt mỏi, ngược lại càng thêm hứng thú.

Nhìn thấy trời sắp tối, Vân Điền mỉm cười nói: “Hai vị, hôm nay cứ đến đây thôi, ta đã sắp xếp cho hai vị nhà hàng và bữa tối ngon nhất huyện, trước tiên hãy lấp đầy bụng đã?”

Lâu như vậy, hai người thật sự cũng có chút đói, bánh tét kia quá ngọt, tuy rằng mùi vị không tệ nhưng không hợp khẩu vị của hai người cho lắm.

Đồng ý với ý kiến của Vân Điền, ba người đến trung tâm huyện Nguyên Giang, Vân Điền cười nói: “Nhà hàng này là do Triệu đại nhân nhà chúng ta đầu tư thành lập, tay nghề đầu bếp trong đó cực kỳ tuyệt vời, nhất định sẽ khiến hai vị được ăn ngon.”

“Đa tạ Vân công tử.”

Chưa đầy nửa canh giờ, một bàn thức ăn ngon được bày biện đẹp mắt đã được tiểu nhị nhà hàng dọn lên.

Đầu bếp ở huyện Nguyên Giang đều nấu ăn đậm đà, hương vị tự nhiên không cần phải nói, cho dù là Công Tôn Vân Tú, lúc này cũng có chút thèm thuồng.

“Mời Vân công tử ngồi.” Nàng lên tiếng mời.

Vân Điền lại xua tay: “Đa tạ ý tốt của tiểu thư, nhưng tại hạ chỉ là một người dẫn đường, không dám ngồi cùng bàn với khách quý, hai vị cứ tự nhiên, lát nữa ta sẽ quay lại.”

Trong lòng Công Tôn Vân Tú không khỏi cảm thán, không ngờ người dân huyện Nguyên Giang lại có phẩm chất cao như vậy!

Chương 666 - Thật là không ra thể thống gì!

Sau khi Vân Điền rời đi, Lý tiên sinh nhìn về phía Công Tôn Vân Tú: “Viện trưởng, không ngờ nước Càn này lại có nơi được xem là chốn đào nguyên như vậy.”

“Chính vì thế mà ta mới muốn đến xem.” Công Tôn Vân Tú ừ một tiếng, tháo khăn che mặt xuống, gấp một miếng thịt kho tàu cho vào miệng, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên, hương vị này thật sự không tồi!

Lý tiên sinh lại nói: “Thứ đường trắng này, trước đây ta từng thấy trong tay một thương nhân, không ngờ lại có xuất xứ từ huyện Nguyên Giang này. Đường trắng ở nước Chu ta một cân bán được hai lượng bạc mà còn là có tiền cũng khó mua.”

“Không chỉ có vậy.”

Công Tôn Vân Tú nhẹ giọng nói: “Khu công nghiệp của huyện Nguyên Giang không chỉ sản xuất ra những sản phẩm có giá trị cực cao, mà còn có thể giải quyết được vấn đề việc làm cho rất nhiều người dân thất nghiệp ở huyện Nguyên Giang.”

“Trong thư Trương tiên sinh gửi cho ta có nói, ở huyện Nguyên Giang nhà nhà đều có người làm việc trong các nhà máy.”

Lý tiên sinh sững sờ: “Vậy thì ai lo việc đồng áng?”

Công Tôn Vân Tú thần phục nói: “Đây chính là điểm cao minh của quốc sư Triệu Khang, Trương tiên sinh có nói trong thư. Đất đai ở huyện Nguyên Giang đều do người dân sở hữu, phụ nữ trong nhà làm việc trong các xưởng dệt, thanh niên trai tráng thì ra đồng cày cấy. Nhờ vậy mà thu nhập của người dân được nâng cao.”

“Đất đai không được phép mua bán riêng, ngăn chặn khả năng địa chủ, hào tộc mua đất rồi cho nông dân thuê, vì vậy ở huyện Nguyên Giang này không hề thấy bóng dáng của một địa chủ nào!”

Lý tiên sinh kinh ngạc: “Thì ra còn có thể như vậy!”

“Tầm nhìn xa trông rộng của Triệu Khang không phải là thứ mà người và ta có thể tưởng tượng được, ăn cơm trước đi, lát nữa hỏi Vân Điền xem có biết gì về chuyện giáo dục bắt buộc ở huyện Nguyên Giang không.”

Lý tiên sinh suy nghĩ một lúc, sau đó dè dặt hỏi: “Viện trưởng, nếu chuyện giáo dục bắt buộc cho người dân ở huyện Nguyên Giang này là thật, người thật sự muốn...?”

“Tại sao lại không?” Công Tôn Vân Tú hỏi ngược lại.

Lý tiên sinh ấp úng nói: “Nhưng nếu như vậy, chẳng phải là phản quốc sao?”

Công Tôn Vân Tú mỉm cười: “Ta tuy là người nước Chu, nhưng càng là một người đọc sách! Nếu thật sự có thể khiến cho tất cả mọi người trên thế gian này, bất kể nam nữ già trẻ đều có cơ hội được học hành...”

“Vậy thì nước Chu hay nước Càn ta đều không quan tâm.”

Lý tiên sinh không nói gì nữa, tuổi tác tuy lớn hơn Công Tôn Vân Tú mười mấy tuổi, nhưng hẳn lại bái Công Tôn Vân Tú làm thầy.

Biết rõ tính tình của vị thầy này.

Ăn cơm xong, trời đã tối hẳn, Công Tôn Vân Tú gọi Vân Điền đến hỏi chuyện trường học.

Vân Điền cười nói: “Tiểu thư muốn đi xem, sáng mai ta dẫn hai vị đi là được, lúc này trường học đã tan học rồi.”

Lý tiên sinh nhướn mày: “Giờ này đã tan học rồi?”

Vân Điền gật đầu: “Thời gian học sinh lên lớp đều được quy định rõ ràng, là do vị hiệu trưởng kia cùng Triệu đại nhân của chúng ta thương lượng rồi quyết định.”

“Thì ra là vậy, vậy ngày mai lại phải làm phiên Vân công tử rồi.”

Công Tôn Vân Tú áy náy nói.

Trong lòng Vân Điền vui như mở cờ: “Không phiên, không phiên, phòng ốc cho hai vị đều đã được sắp xếp xong xuôi, nếu có nhu cầu gì cứ việc báo với tiểu nhị, không được thì bảo tiểu nhị đến gọi ta.”

“Tốt lắm.”

Bước vào phòng, nhìn thấy căn phòng được trang trí tao nhã, Công Tôn Vân Tú rất hài lòng, sau đó liền nhìn thấy chiếc bồn cầu trong phòng ngủ.

Nàng tự nhận mình học rộng biết nhiều nhưng thật sự chưa từng thấy qua thứ này, đang định nghiên cứu một chút thì cửa phòng bị gõ, sau đó liền thấy Lý tiên sinh vẻ mặt hưng phấn đi tới nói: “Viện trưởng, phòng trong tửu lâu ở huyện Nguyên Giang này vậy mà có giếng nước!”

Công Tôn Vân Tú ngạc nhiên: “Trong phòng có giếng nước?”

“Đúng vậy! Còn phun nước ra nữa, chính là cái này! Hơn nữa miệng giếng này không biết làm bằng đá gì, sờ vào mát lạnh, ta liếm thử hình như là bằng sứ. Thật kỳ lạ.”

Lý tiên sinh chỉ vào bồn cầu, đi tới kéo sợi dây, nước ùng ục ục phun ra.

“Thú vị, loại giếng này ta thật sự chưa từng thấy qua.”

Công Tôn Vân Tú cũng tò mò nhưng chỉ hơi cúi người xuống, không giống như Lý tiên sinh ngồi xổm bên cạnh bồn cầu.

Chỉ thấy Lý tiên sinh cầm chén trà trên bàn, múc một chén nước, nếm thử, hai mắt sáng lên: “Nước này trong lành ngọt mát, dùng để pha trà nhất định là rất ngon! Viện trưởng, người nếm thử xem?”

Công Tôn Vân Tú gật đầu, cầm lấy chén trà bên cạnh, đang định học theo Lý tiên sinh múc nước thì có người bước vào.

Hai người quay đầu lại nhìn, phát hiện ra là tiểu nhị.

“Hai vị khách quý, không làm phiền hai vị chứ?”

“Không có, tiểu nhị ca có chuyện gì sao?” Lý tiên sinh hỏi.

Tiểu nhị cười nói: “Ta đến đây để đưa trà cho hai vị.”

Đặt trà xuống, tiểu nhị vừa định đi, sau đó như nhớ ra điều gì đó, liền quay người lại: “À đúng rồi, hai vị khách quý, suýt nữa quên nói với hai vị, hai vị là lần đầu tiên đến đây, cái bồn kia chính là bồn cầu của tửu lâu chúng ta, hai vị muốn đi vệ sinh thì ngồi lên đó là được, sau khi xong việc thì kéo sợi dây này, nước sẽ tự động chảy ra cuốn trôi mọi thứ.”

Sắc mặt Lý tiên sinh lập tức trắng bệch như tờ giấy, lắp bắp chỉ vào bồn cầu: “Người nói bồn cầu... không phải là cái này chứ?”

Trong lòng hắn không ngừng cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng là cái này! Ngàn vạn lần đừng!

Thế nhưng tiểu nhị lại cười hiền hòa, gật đầu thật mạnh: “Đúng vậy, chính là cái này!”

Bịch một tiếng, Lý tiên sinh ngã phịch xuống đất.

Tiểu nhị giật mình: “Vị khách quý này, người làm sao vậy?”

Công Tôn Vân Tú lặng lẽ buông chén trà xuống, thản nhiên nói: “Không sao, đa tạ người đã nhắc nhở.”

...

Trên con phố phồn hoa náo nhiệt, Lý tiên sinh rất buồn bực, tuy đã súc miệng mấy chục lần nhưng hắn vẫn cảm thấy trong miệng có mùi.

Lão chỉ cảm thấy cuộc đời mình lúc này u ám vô quang, muốn chết quách cho rồi.

“Lý tiên sinh!”

Nghe thấy có người gọi, hắn quay đầu lại thì thấy Vân Diễm, liền nở một nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Vân công tử.”

“Lý tiên sinh, người làm sao vậy?” Vân Diễm tò mò hỏi.

Người này bị sao vậy, ban ngày còn tốt chán, sao buổi tối lại như cha chết vậy?

“Không, không có gì, Vân công tử, cho hỏi nơi nào có quán rượu có thể uống một ly?” Hiện tại hắn rất muốn mượn rượu giải sầu.

Vân Diễm nghe vậy lập tức tỉnh táo hẳn: “Vậy thì nhất định phải đến Di Hồng Viện rồi!”

Lý tiên sinh cau mày: “Kỹ viện?”

Tuy rằng đến kỹ viện không phải chuyện gì không thể để người khác biết, nhưng nếu để Công Tôn Vân Tú biết được thì không hay lắm.

Vân Điền vội vàng nói: “Đó không phải là kỹ viện bình thường, đó là nơi có thể khiến người ta quên hết muộn phiền, đi thôi, Lý tiên sinh, ta dẫn người đi.”

Sau khi bị Vân Điền lôi kéo nửa đẩy nửa ép đi vào Di Hồng Viện, Lý tiên sinh lập tức cảm thấy mình như bước vào một thế giới mới.

Ánh đèn mờ ảo khiến bầu không khí trở nên mơ hồ, trên sân khấu ở phía xa, hơn mười nhạc công đang chơi một khúc nhạc vui nhộn mà hắn chưa từng nghe qua bao giờ, âm thanh rất lớn.

Còn có một cô gái ăn mặc mát mẻ, tay cầm một vật hình dạng giống cái loa, miệng không ngừng hét lên cái gì đó đại loại như “Hãy bùng cháy lên nào các bạn ơi”.

Tuy rằng không hiểu, nhưng hắn vẫn bị chấn động mạnh.

Còn xung quanh, những cô gái chân dài eo thon đang uốn éo quanh một cây cột, tạo ra những tư thế khiêu gợi khiến người ta muốn bùng nổ.

Dưới sân khấu, người dân huyện Nguyên Giang lắc lư theo điệu nhạc, giống như đang nhảy múa loạn xạ, khiến Lý tiên sinh nhìn đến nổi hai mắt trợn trừng.

“Thật là không ra thể thống gì! Thật là không ra thể thống gì!”

Chương 667 - Thanh toán

Nơi chốn ồn ào, đèn màu rực rỡ, đám đông náo nhiệt cùng với tiếng nhạc tạo nên một khung cảnh hỗn loạn.

Lý tiên sinh cầm ly rượu, nhìn những người nam nữ trên sân khấu lắc lư theo điệu nhạc, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ ở huyện Nguyên Giang này lại có một nơi sa đọa như vậy, chỉ là hắn không nhận ra chân mình đang vô thức lắc lư theo điệu đàn của người nhạc công trên sân khấu.

“Lại đây lại đây, tiếp Lý tiên sinh uống rượu nào!”

Vân Điền xuất hiện, phía sau còn dẫn theo ba bốn cô gái nhảy cột lúc này.

Lý tiên sinh theo bản năng né sang một bên, trong lòng không ngừng tự nhủ mình là người đọc sách, phải giữ gìn lễ giáo.

Vân Điền nhìn ra sự gượng gạo của hắn, lập tức cầm ly rượu cùng với Lý tiên sinh một cái, ghé sát lại nói: “Ồi Lý tiên sinh sao vậy, đã đến đây rồi, sao còn u sầu thế?”

“Không... không phải, chỉ là hơi không quen thôi.” Lý tiên sinh cười gượng uống cạn ly rượu.

Trong lòng Vân Điền cười lạnh, quen hay không kệ hắn, bốn thiếu gia chỉ cần người tiêu tiền là được.

Hắn ghé sát vào Lý tiên sinh để dễ nói chuyện hơn, nói: “Lý tiên sinh à, lão phải biết rằng, đời người ngắn ngủi nên phải kịp thời hưởng lạc! Ta biết lão là người đọc sách, nhất thời khó mà buông bỏ được.

“Nhưng lão nghĩ mà xem, con người không thể chỉ có làm việc mà không giải trí đúng không? Chúng ta phải kết hợp lao động và nghỉ ngơi, lúc nên học thì học hành cho tốt, lúc nên chơi thì hãy chơi cho hết mình, lão nói có phải đạo lý này không?”

Lý tiên sinh nghe xong cảm thấy lời Vân Điền nói cũng có phần đúng.

Bản thân đọc sách hơn ba mươi năm, tuy rằng mỗi ngày đối diện với sách vở chưa từng cảm thấy nhàm chán, nhưng lâu như vậy rồi cũng nên tiếp nhận một số điều mới mẻ.

Tuy rằng nơi khuê phòng vui vẻ này trông có vẻ hoang đường, nhưng lại không thấy có chuyện nam nữ ân ái gì giữa khách làng chơi và kỹ nữ.

Có lẽ là do mình sống lâu ở nước Chu, không biết cách thức giải trí ở thanh lâu của nước Càn là như vậy.

Nghĩ vậy, Lý tiên sinh mạnh dạn cầm ly rượu cùng với mấy cô gái nhẩy cột.

Mấy cô gái cười khanh khách, thi nhau kéo hắn lắc xí ngầu uống rượu.

Sau khi hiểu được cách chơi, Lý tiên sinh lập tức cảm thấy hứng thú, một bình rượu nhanh chóng cạn đáy, Vân Điền cười nụ cười khó hiểu: “Lý tiên sinh, có muốn thêm rượu không?”

“Thêm thêm thêm!”

Lý tiên sinh mặt đỏ bừng hô lên, Vân Điền lập tức sai người mang thêm bốn năm bình rượu nữa, mấy người uống đến say mềm.

Lý tiên sinh uống đến vui vẻ, cứ một miếng một tiếng Vân lão đệ, Vân Điền cũng một miếng một tiếng Lý lão ca đáp lại, người không biết còn tưởng hai người là huynh đệ tốt của nhau.

Một cô gái kéo tay Lý tiên sinh: “Lý tiên sinh, chúng ta đi nhảy đi!”

Nhìn những bóng người đang lắc lư trên sân khấu, Lý tiên sinh đầu óc choáng váng chỉ cảm thấy trong ý thức dường như có một sự thôi thúc nào đó.

Vân Điền thậm chí còn nhìn thấy một ngọn lửa đang bùng cháy trong mắt hắn!

Đã bao giờ, ta - Lý Tri Thu lại muốn trở thành một vũ công vĩ đại!

“Nhảy thì nhảy! Ai sợ ai! Đi đi đi cùng nhau!”

Kéo thêm một cô gái nữa chạy lên sân khấu, người đọc sách mặc trường bào áo xanh lúc này đang lắc lư đầu, nghe những cô gái trên sân khấu gọi “anh yêu”, cười vui vẻ đến vậy.

Hoàn toàn không còn dáng vẻ cứng rắn, liên tục nói không ra thể thống gì lúc trước.

Vân Điền ở dưới sân khấu thì lấy sổ sách ra tính toán chi tiêu hôm nay của hai người Công Tôn Vân Tú.

Một lúc sau, hắn đóng sổ sách lại, vẻ mặt cảm thán, bưng ly rượu lên uống một ngụm: “Cũng may là ta đây là Vân Điền, nếu đổi lại là người khác thì làm sao có thể moi được nhiều bạc như vậy?”

Còn về việc hai người Công Tôn Vân Tú và Lý Tri Châu có tiền trả hay không, Vân Điền hoàn toàn không bận tâm.

Nhìn cách ăn mặc, khí chất toát ra lúc đi đường của hai người họ, có thể là kẻ nghèo được sao?

Chưa nói đến cái khác, chỉ cần cây sáo ngọc trong tay người phụ nữ kia, cũng có thể đáng giá một hai trăm lượng bạc rồi!

Còn có cả cỗ xe ngựa sang trọng kia nữa!

Họ mà không có tiền? Đùa à!

Đôi mắt của Vân công tử ta đây, có độc đấy, nhìn người là biết ngay!

Buổi trưa hôm sau.

Trong đại sảnh quán trọ.

Công Tôn Vân Tú đang ăn trưa, đến tận trưa mới đợi được Lý tiên sinh xoa trán bước ra sau con say.

“Tôi qua uống say sao?”

Công Tôn Vân Tú vừa hỏi vừa buồn cười, chẳng phải chỉ là uống chút nước bồn cầu sao?

Có cần phải mượn rượu giải sầu vậy không?

Lý Tri Châu già mặt đỏ bừng, tuy rằng hấn say, nhưng không phải là cái gì cũng không nhớ, sự điên cuồng đêm qua vẫn còn in đậm trong tâm trí.

Mơ hồ nhớ cuối cùng mình ôm mấy cô gái nhảy múa kia, vừa hôn vừa gặm.

Thật là không ra thể thống gì, thật là không ra thể thống gì!

“Ăn chút gì đi, ăn xong chúng ta phải đến trường gặp Trương tiên sinh.” Công Tôn Vân Tú không truy hỏi gì thêm.

Lý Tri Châu vốn dĩ thật thà, cho dù có say rượu cũng sẽ không làm chuyện gì quá đáng, nàng rất yên tâm.

Đúng lúc Lý Tri Châu đang ăn, Vân Điền đến, cười chào hỏi hai người: “Lý tiên sinh, Lý tiểu thư sớm.”

Hắn đương nhiên coi Công Tôn Vân Tú là con gái của Lý Tri Châu.

Công Tôn Vân Tú cũng không nói gì chỉ khẽ gật đầu.

Lý Tri Châu lại biến sắc, nháy mắt ra hiệu với Vân Điền, Vân Điền lập tức hiểu ý ra hiệu chuyện hôm qua, mình một chữ cũng sẽ không nói ra ngoài.

Lý Tri Châu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm khen quả nhiên là hảo huynh đệ của ta.

Chờ Lý Tri Châu dùng cơm xong, Công Tôn Vân đứng dậy nói với Vân Điền: “Vân công tử, người tính toán chi tiêu của chúng ta đi.”

Vân Điền sững sốt vội vàng hỏi: “Tiểu thư muốn thanh toán rồi sao?”

“Đúng vậy, thanh toán đi.”

Lý Tri Châu vội vàng chạy về phòng lấy túi hành lý, bên trong đựng ngân phiếu.

Vân Điền nghe vậy có chút tiếc nuối, chỉ là đối phương đã nói như vậy, hẳn cũng không tiện nói thêm gì, sau đó lấy sổ sách bên người ra bắt đầu tính toán.

“Bánh chè hai cân, mỗi cân một lượng bạc, tổng cộng hai lượng...”

Nghe đến đây Công Tôn Vân Tú hơi nhíu mày, loại bánh ngọt ngậy đó mà lại đắt như vậy, không phải ai cũng ăn nổi.

Xem ra sau này mình phải mua ít lại.

“Vé vào cửa tham quan nhà máy mười lượng bạc, hai người tổng cộng hai mươi lượng...”

Lý Tri Châu ngăn người: “Tham quan nhà máy mà cũng phải trả tiền?”

Vân Điền cười nói: “Đương nhiên rồi Lý tiên sinh, những nhà máy đó sao có thể để cho các vị tùy tiện tham quan, phải biết rằng trong nhà máy liên quan đến kỹ thuật công nghiệp của nhà máy, đây là điều bắt buộc phải thu phí.”

Công Tôn Vân Tú ừ một tiếng.

Vân Điền lại nói: “Phòng thượng hạng của quán trọ một phòng năm lượng, hai phòng tổng cộng mười lượng, bàn tiệc một bàn ba mươi hai lượng.”

Công Tôn Vân Tú trừng to mắt đẹp: “Phòng nghỉ năm lượng bạc một phòng?”

Chưởng quầy bên cạnh lập tức cười nói: “Vị khách quý này, quán trọ của chúng ta là quán trọ lớn nhất và tốt nhất trong huyện, ngày thường phòng nghỉ đều rất khan hiếm, đây là Vân lão đệ đã thông báo trước, ta mới giữ lại cho các vị hai phòng đây.”

Lý Tri Châu nuốt nước miếng: “VẬY NHỮNG MÓN ĂN TÔI QUUA SAO LẠI BA MƯƠI LƯỢNG, CŨNG KHÔNG CÓ MẤY MÓN MÀ!”

“MÓN ĂN CỦA QUÁN CHÚNG TA ĐỀU CÓ NIÊM YẾT GIÁ CẢ RÕ RÀNG, HÔM QUUA ĐÃ DỌN CHO CÁC VỊ TÁM MÓN MẶN, TÁM MÓN CHAY, THÊM TÁM MÓN KHAI VỊ VÀ MỘT BÁT SÚP GÀ ÁC! CÁC VỊ ĐỀU ĐÃ ĂN SẠCH SẼ RỒI CÒN GÌ!”

Công Tôn Vân Tú và Lý Tri Châu nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện này hình như có gì đó không đúng lắm!

Chương 668 - Thân bại danh liệt

Công Tôn Vân Tú và Lý Tri Châu trừng mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy căng thẳng.

“VẬY CÒN BÀN NÀY THÌ SAO?” Công Tôn Vân Tú hỏi.

Chưởng quầy quán rượu cười hề hề nói: “Bàn này năm lạng bạc.”

Lý Tri Châu nghe vậy thì đau lòng vô cùng, ngay sau đó liền nghe thấy Vân Điền lên tiếng: “Lý tiên sinh, tôi qua ở Di Hồng Viện, ngài uống tám bình rượu, mỗi bình năm lạng bạc tổng cộng là bốn mươi lạng, gọi bốn cô nương tiếp rượu nhảy múa, mỗi người hai mươi lăm lạng!”

Công Tôn Vân Tú kinh ngạc, nhìn Lý Tri Châu: “TÔI QUUA NGƯỜI ĐI LẬU XANH RỒI? CÒN TIÊU NHIỀU TIỀN NHƯ VẬY!”

“KHÔNG... TA KHÔNG UỐNG NHIỀU RƯỢU NHƯ VẬY!” Lý Tri Châu ngơ ngác.

“Ồ... LÝ TIÊN SINH, SAO NGÀI LẠI NHƯ VẬY CHỨ.”

Vân Điền nói tiếp: “TÔI HÔM QUUA Ở DI HỒNG VIỆN, RƯỢU ĐỀU LÀ DO NGÀI BẢO MANG LÊN, TA MỚI BẢO NGƯỜI TA MANG LÊN ĐÓ!”

“KHÔNG ĐÚNG, KHÔNG ĐÚNG, TA TUYỆT ĐỐI KHÔNG UỐNG NHIỀU RƯỢU NHƯ VẬY, HƠN NỮA CÁI GÌ MÀ TIẾP RƯỢU NHẢY MÚA LÀ SAO?”

Sao lại gọi tiếp rượu nhảy múa? Còn mỗi người hai mươi lạng bạc!”

Vân Điền hừ một tiếng: “Sao vậy Lý tiên sinh, chẳng lẽ ngài đã quên bốn vị mỹ nhân cùng ngài uống rượu nhảy múa tối qua rồi sao?”

“Ngươi... nhảy múa?” Công Tôn Vân Tú há hốc mồm, mơ hồ cảm thấy mình hình như đã bỏ lỡ điều gì đó.

“Không... Ồ không phải đã nhảy, cũng không phải! Cái này... ta không nói rõ được!”

Lý Tri Châu nhất thời không biết nên nói gì cho phải, cuống cuống như kiến bò chảo nóng.

Vân Điền vẫn đang tính toán: “Bảo dưỡng xe ngựa năm lạng bạc, cỗ ngựa cộng thêm người đánh xe, nhạc công, người mát xa tổng cộng năm lạng, phí đỗ xe một lạng, tổng cộng là mười một lạng.”

“À đúng rồi, còn phải cộng thêm phí hướng dẫn viên của ta năm lạng...”

Lý Tri Châu chỉ tay vào Vân Điền, vẻ mặt không thể tin nổi: “Ngươi ngươi ngươi, Vân công tử, ngươi cũng muốn thu tiền?”

“Lý tiên sinh nói vậy là sao, tại hạ hôm qua cùng hai vị đi dạo trong huyện gần bốn năm canh giờ, cũng chỉ kiếm chút công sức mà thôi, đương nhiên là phải thu tiền rồi.”

Xoẹt xoẹt vài cái, Vân Điền đã tính xong toàn bộ số tiền:

“Được rồi hai vị, tổng cộng là hai trăm ba mươi một lạng, bớt cho hai vị một chút, tổng cộng là hai trăm ba mươi hai lạng.”

“Bao nhiêu, bao nhiêu?” Lý Tri Châu run rẩy hỏi.

Công Tôn Vân Tú nheo mắt, nhìn vào túi tiền của Lý Tri Châu, bên trong hình như có bao nhiêu tiền nhỉ? Một trăm hay hai trăm?

Đủ chứ nhỉ?

“Tổng cộng là hai trăm ba mươi hai lạng.” Vân Điền mỉm cười nói.

Lý Tri Châu suýt chút nữa thì phun ra một ngụm máu già:
“Sao đắt thế!”

Vân Điền vội vàng nói: “Lý tiên sinh, tất cả mọi thứ của chúng ta đều là niêm yết giá công khai, ba ngày quan phủ lại đến kiểm tra một lần, chúng ta chủ yếu là kinh doanh dựa vào chữ tín, tuyệt đối không lừa dối!”

“Thanh toán.” Công Tôn Vân Tú bình tĩnh nói.

“Viện trưởng.” Lý Tri Châu sắp khóc rồi.

Công Tôn Vân Tú vẫn nói: “Thanh toán!”

Không còn cách nào, ăn cũng đã ăn, ngủ cũng đã ngủ, muốn quyt nợ cũng không được.

Công Tôn Vân Tú chỉ cầu mong số ngân phiếu mà Lý Tri Châu mang theo trong người đủ.

Lý Tri Châu run rẩy mở túi tiền ra, lấy ra mấy tờ ngân phiếu đưa cho Vân Điền.

Vân Điền nhận lấy xem xét, sau đó nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất, nhìn Lý Tri Châu và Công Tôn Vân Tú, nhỏ giọng nói: “Cái này, hai vị, đây mới có một trăm năm mươi hai lạng, còn thiếu nhiều lắm.”

Lý Tri Châu đau khổ nói: “Đây là toàn bộ số tiền của chúng ta rồi!”

Mẹ kiếp!

Vân Điền ngăn người: “Hai người cộng lại chỉ có từng này bạc?”

“Cái gì gọi là chỉ có từng này bạc! Hơn một trăm lạng này còn không đủ! Số tiền này có thể mua bao nhiêu bút mực giấy nghiên!” Lý Tri Châu kêu lên.

Phải thừa nhận rằng số tiền mà Công Tôn Vân Tú và Lý Tri Châu mang theo người thật sự không ít, ngay cả khi tính theo sức mua của một trăm lạng bạc vào thời Văn Thanh.

Một trăm lạng bạc tương đương với khoảng hai vạn tệ, một trăm năm mươi lạng này cũng là hơn ba vạn tệ rồi.

Số tiền này ở một số châu phủ bình thường, có lẽ một số người dân đến chết cũng chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy.

Ngay cả ở Chu quốc, một trăm năm mươi lạng bạc cũng đủ để cho Lý Tri Châu sống thoải mái nửa năm.

Nhưng mà ai có thể ngờ tới, đến Nguyên Giang huyện này, đến giờ còn chưa được một ngày, đã tiêu hết sạch, ngược lại còn thiếu tám mươi hai lạng bạc!

“Mẹ kiếp!”

Vân Điền tức giận gầm lên một tiếng, vẻ mặt méo mó nhìn Lý Tri Châu và Công Tôn Vân Tú.

Vị vua cò mỗi lúc này chỉ cảm thấy bị sỉ nhục!

Đi mãi rùa chẳng ngờ hôm nay lại bị rùa cắn lại! Hai tên nghèo kiết xác!

Bản thân khó khăn lắm mới tự mình ra tay một lần, thế mà lại bị hai tên nghèo kiết xác lừa!

Sau này ta còn mặt nào mà sống trong giới cò mỗi nữa! Đám đàn em sẽ nhìn ta thế nào!

Thân bại danh liệt! Thân bại danh liệt rồi!

“Người người người người, người muốn làm gì!”

Nhìn Vân Điền với vẻ mặt méo mó, Lý Tri Châu giật nảy mình, tên này sẽ không muốn giết người diệt khẩu chứ!

Vân Điền tức giận nói: “Ta mặc kệ các ngươi dùng cách gì, mau gom tiền cho ta! Mẹ kiếp hai tên nghèo kiết xác! Bực chết ta rồi!”

Công Tôn Vân Tú cũng kinh ngạc trước sự thay đổi thái độ nhanh chóng của Vân Điền, nhưng trong lòng cũng bất đắc dĩ, chỉ đành rút cây sáo ngọc ở bên hông ra: “Vân công tử, người xem vật này có thể cầm cố được bao nhiêu bạc?”

Vân Điền lúc này mới dịu sắc mặt, nhận lấy cây sáo ngọc bảo tiểu nhị mang đến tiệm cầm đồ.

Chẳng mấy chốc, tiểu nhị đã quay lại: “Chưởng quầy tiệm cầm đồ nói, cây sáo ngọc đó có thể cầm được mười lạng bạc.”

“Còn thiếu bảy mươi lạng! Mẹ kiếp, ta còn tưởng là bảo ngọc gì quý giá lắm!” Vân Điền quay đầu nhìn hai người.

Công Tôn Vân Tú và Lý Tri Châu nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ cay đắng, Công Tôn Vân Tú ngượng ngùng nói: “Cái này, chúng ta đến vội vàng, không mang theo nhiều tiền, có thể cho chúng ta về nhà lấy không?”

Vân Điền nhíu mày: “Các người từ đâu đến?”

Công Tôn Vân Tú đáp: “Chu quốc.”

“Vậy ý người là để ta thả các người về Chu quốc lấy bạc?” Vân Điền bật cười.

Công Tôn Vân Tú: “Có thể sao?”

“Người nghĩ sao! Mẹ kiếp, có biết Chu quốc cách Càn quốc chúng ta bao xa không! Nếu các người đi rồi không trở lại, ta tìm ai đòi nợ!”

Lý Tri Châu cũng tức giận đập bàn: “Người thật to gan, Công Tôn tiên sinh là Viện trưởng của Chu quốc chúng ta, địa vị tôn quý! Người sao dám vô lễ như vậy!”

“Viện trưởng Chu quốc?”

Vân Điền ngăn người, sau đó khinh thường nói: “Ta quản người là ai! Người Chu quốc thì ghê gớm lắm sao! Hôm nay không lấy tiền ra, hai người đừng hòng ai muốn đi!”

Công Tôn Vân Tú bất đắc dĩ, thân phận Viện trưởng Chu quốc của mình ở Càn quốc này căn bản là vô dụng.

Lý Tri Châu cũng có chút hoảng hốt, nhỏ giọng nói: “Viện trưởng, hay là chúng ta đi tìm Trương Thánh tiên sinh đi?”

“Hình như Trương tiên sinh cũng là người không có tiền.” Công Tôn Vân Tú thở dài nói.

Lý Tri Châu nghĩ lại cũng đúng, tuy Trương Thánh trước kia nổi tiếng thiên hạ, nhưng xuất thân hàn vi, tuy nói ở Chu quốc có địa vị tôn quý, nhưng thật sự là không có tiền.

Đương nhiên lão cũng không cần dùng đến tiền, đi đâu cũng có quan lại giàu có nịnh nọt, giống như Công Tôn Vân Tú bây giờ.

Danh tiếng thì lớn, nhưng người thì nghèo.

Hơn một canh giờ trôi qua, cả phòng tròng mắt nhìn nhau, Vân Điền tức giận mắng: “Mẹ kiếp, xem ra hai người là không lấy ra được tiền rồi.”

Công Tôn Vân Tú và Lý Tri Châu cười khỏ, chuyện hôm nay nếu truyền ra ngoài, e rằng hai người bọn họ cũng sẽ thân bại danh liệt.

Chương 669 - Làm thuê trả nợ

“Công tử Vân, đó thật sự là toàn bộ số tiền của chúng ta rồi, hiện tại trên người hai người chúng ta thật sự không còn đồng nào, ngài xem nên làm thế nào đây?” Lý Tri Châu đáng thương nhìn Vân Điền đối diện.

Hắn hy vọng đối phương có thể nể mặt chút tình nghĩa huynh đệ kết bái tối qua mà nương tay.

Nhưng là người được Triệu Khang chỉ định làm ông trùm lừa đảo, trái tim Vân Điền đã sớm rèn luyện cứng rắn như sắt thép.

Hắn cười lạnh một tiếng: “Hết tiền rồi, dễ thôi! Chương quây, để lão gia hỏa này ở lại quán rượu của người rửa bát! Hiện tại còn thiếu bảy mươi lượng.”

“Bao giờ rửa đủ ba mươi lăm lượng bát đĩa thì cho đi!”

Lý Tri Châu vừa nghe liền tức nổ phổi: “Lão phu đường đường là người đọc sách thánh hiền, là đại nho của Chu quốc! Người lại bảo ta đi rửa bát! Lão phu tuyệt không đồng ý!”

Vân Điền cười lạnh một tiếng: “Không đồng ý phải không, tới đây mấy người!”

“Vả miệng nó!”

Tiểu nhị trong quán rượu nghe vậy liền xúm lại, Lý Tri Châu thấy vậy lập tức sợ hãi: “Có gì từ từ nói, quân tử động khẩu không động thủ!”

“Chúng ta là tiểu nhân, còn lắm mồm nữa thì cho đi thông bồn cầu!” Vân Điền quát.

Lý Tri Châu nghe xong vội vàng gặt đầu lia lịa như gà mổ thóc: “Làm làm làm! Rửa bát thôi mà, ta rửa!”

So với thông bồn cầu hiển nhiên là rửa bát tốt hơn, ít ra không hôi thối!

Lý Tri Châu nghĩ nghĩ rồi nói: “Công tử Vân, bát đĩa ta rửa một mình là được, đừng làm khó viện trưởng.”

Vân Điền lại không vui nói: “Bớt nói nhảm, sau này ngoan ngoãn làm việc cho ta. Một mình rửa bát? Bảy mươi lượng người phải rửa đến bao giờ? Cho người mười năm cũng không đủ!”

“Cái gì! Một cái bát bao nhiêu tiền?” Lý Tri Châu sợ hãi.

Chưởng quầy quán rượu cười tủm tỉm nói: “Những kẻ thiếu tiền huyện ta, đến quán ta rửa bát trả nợ, một cái một văn tiền.”

Lý Tri Châu nhất thời chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngã ngội trên đất: “Ba mươi lăm lượng, chẳng phải là ta phải rửa một vạn một ngàn... phải rửa ba vạn năm ngàn cái bát đĩa!”

Chưởng quầy quán rượu cười tủm tỉm nói: “Còn phải khấu trừ tiền ăn ở của người nữa, này cái tên kia, người thấy chưa?”

Diệp Tri Châu nhìn theo hướng chỉ, liền thấy một nam tử thân sắc đỏ dẫn đang nhanh tay dọn dẹp bát đĩa trên bàn ăn.

Chưởng quầy thân nhiên nói: “Tên kia năm ngoái đến huyện ta, thiếu huyện hai mươi lượng bạc, rửa bát hai năm rồi vẫn chưa trả hết. Với tiền độ làm việc của hắn cộng thêm tiền ăn ở bị trừ, thêm hai năm nữa là trả hết.”

Diệp Tri Châu nghe xong ngã ngửa ra đất, ngất xỉu.

Công Tôn Vân Tú sắc mặt bình tĩnh nhìn đám người trước mặt, một lát sau lên tiếng: “Cầm kỳ thi họa ta đều tinh thông, nhất là thư pháp bán được giá rất cao.”

“Được rồi, người đến Di Hồng Viện bán nghệ đi, yên tâm, Triệu lão gia nhà chúng ta có quy định rõ ràng không được ép lương vi nương, chúng ta sẽ không ép người tiếp khách đâu. Ở Di Hồng Viện làm nhạc sư thoải mái hơn rửa bát nhiều. Ước chừng một hai tháng là người có thể trả hết nợ.”

Vân Điền thản nhiên nói: “Còn thư pháp, giấy trong huyện này lau mông còn không đủ, người đừng lãng phí nữa.”

Lý Tri Châu đột nhiên ngồi bật dậy kêu lên: “Ta cũng biết gảy đàn! Ta cũng biết! Ta không muốn rửa bát! Ta muốn về nhà, hu hu!”

Vân Điền không khách khí quát: “Lão già rồi gảy đàn ai xem, ngoan ngoãn rửa bát đi!”

Nói xong Vân Điền nhìn Công Tôn Vân Tú: “Đi thôi.”

Công Tôn Vân Tú nhìn Lý Tri Châu, người sau nước mắt lưng tròng: “Viện trưởng!”

“Ng ngoan ngoãn rửa bát, đợi ta kiếm đủ tiền sẽ đến cứu ngươi.”

Bản thân cũng khó bảo toàn, Công Tôn Vân Tú bắt đắ dĩ chỉ có thể an ủi một câu.

Không ngờ mình cũng có ngày phải đi bán nghệ, cuộc sống đầu năm nay thật khó khăn a!

Vân Điền mang Công Tôn Vân Tú đi rồi, Lý Tri Châu mặt như tro xám nhìn những người xung quanh.

Nguyên Giang huyện này quả nhiên là hang ổ của quỷ dữ!

“Mang hấn ta xuống rửa bát.” Chương quỳ phân phó.

Tiểu nhị cười híp mắt giục Lý Tri Châu mau đi, lúc này bên ngoài quán rượu có một người đi vào.

Chương quỳ vừa nhìn thấy liền vội vàng nghênh đón: “Ôi chao lão gia, ngài sao lại tới đây!”

Triệu Khang ngáp một cái: “Lấy chút đồ ăn đến đây, mẹ cả ngày nghiên cứu rượu còn làm đầu ta muốn nổ tung.”

“Tới ngay tới ngay! Tiểu nhị mau lên! Lão gia đến rồi, mang rượu và thức ăn ngon nhất lên cho ta!”

Tiểu nhị lập tức dạ một tiếng, chỉ Lý Tri Châu nói: “Vào trong đi, nhà bếp ở trong đó, nói với đầu bếp người đến rửa bát là được.”

“Ồ.”

Lý Tri Châu tuyệt vọng quay đầu nhìn lại, hấn nghe thấy tiếng chào hỏi của chương quỳ.

Ở cái quán rượu đen như mực này mà gọi món ăn ngon nhất, tên kia nhất định là kẻ lăm tiền nhiều của.

Nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Triệu Khang, Lý Tri Châu đang trong thân phận kẻ làm công chỉ biết hăm mộ, giá như mình cũng có tiền, cần gì phải rửa bát trả nợ.

Triệu Khang cũng liếc nhìn hẩn một cái, chỉ là một cái liếc mắt vội vàng, Lý Tri Châu liền ngơ ngác đi về phía nhà bếp.

“Ồ, người này nhìn có khí chất đấy, trông giống người đọc sách.” Triệu Khang tấm tắc nói.

Chưởng quầy cười hì hì một tiếng: “Lão gia, người đọc sách thì có tác dụng gì. Tên này là kẻ nghèo rớt mồng tơi, Vân Điền dẫn bọn họ ăn uống một ngày, hôm nay thanh toán hóa đơn kết quả không có tiền, thế là Vân Điền bảo đến quán rượu chúng ta rửa bát trả nợ.”

“Chắc chắc chắc, thật đáng thương, Vân Điền ra tay lột da, không biết hẩn ta phải rửa đến bao giờ.” Triệu Khang có chút hả hê.

Chưởng quầy cười gian xảo một tiếng: “Hơn ba mươi lượng, đủ cho hẩn ta rửa đến sang năm sau.”

Triệu Khang suy nghĩ một chút: “Quán rượu người người rửa bát cũng đủ rồi, cho hẩn ta rửa hai ngày, sau đó báo cho Cao Toàn, bảo tên này đến xưởng xi măng trộn xi măng đi, chỗ đó đang thiếu người. Nhớ nói rõ ràng trả nợ thì trả nợ, chỗ ăn ở cho người ta đàng hoàng.”

“Không ăn no ngủ kỹ, bọn họ lấy sức đâu mà làm việc?”

“Lão gia yên tâm! Tiêu chuẩn của chúng ta luôn luôn nâng cao, chưa bao giờ hạ xuống!” Chưởng quầy vỗ ngực cam đoan.

Triệu Khang lúc này mới yên tâm, đi thưởng thức mỹ thực của mình.

Di Hồng Viện.

Tuyết di nương kinh ngạc nhìn nữ tử áo trắng trước mặt, những cô gái xung quanh càng là ghen tị đến đỏ mắt.

Ngay cả Vân Điền cũng có chút kinh ngạc, không ngờ dưới lớp mạng che mặt của Công Tôn Vân Tú lại là một khuôn mặt tuyệt sắc như vậy.

“Xuất sắc! Quá xuất sắc! Khuôn mặt này! Vóc dáng này! Khí chất này! Vân Điền tiểu tử ngươi từ đâu tìm được bảo bối này vậy?” Tuyết di nương đi quanh Công Tôn Vân Tú một vòng, ánh mắt sáng rực.

Nàng ta mà lên sân khấu nhảy vũ điệu cột!

Vậy thì đám người trong huyện này chẳng phải đập phá Di Hồng Viện này đến sập tiệm mới thôi!

Vân Điền nhưn mày nói: “Tuyết di nương à, ta nói trước nhé, vị cô nương này là đến làm công trả nợ, trừ khi nàng tự nguyện, bằng không không được sắp xếp cho nàng tiếp khách hay là nhảy múa. Nàng ấy biết đàn, người sắp xếp cho nàng làm nhạc sư là được.”

“Chắc chắn, vậy thì thật đáng tiếc. Yên tâm đi ta biết phải làm sao, chỉ cần nàng ấy không muốn thì tuyệt đối sẽ không cho người ta động vào một sợi tóc của nàng ấy.” Tuyết di nương có chút tiếc nuối.

Nhưng không còn cách nào khác, Triệu Khang đã hạ lệnh rồi, bà ta còn muốn sống yên ổn.

Nghe hai người nói chuyện, Công Tôn Vân Tú cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng là đến bán nghệ làm công trả nợ, hơn nữa lại còn là ở thanh lâu, thật không an toàn!

Chương 670 - Chế hương

Vân Điền rời đi, một nhóm nữ tử lập tức vây quanh.

“Ôi chao, tỷ tỷ này thật xinh đẹp.”

“Đúng vậy! E rằng chỉ có phu nhân của lão gia nhà chúng ta mới có thể sánh bằng!”

“Nói như thể ngươi đã từng gặp phu nhân vậy.”

“Thật đấy, hôm qua ta ra phố mua phấn son, đã gặp rồi, phu nhân còn chào hỏi ta, nói ta canh chừng lão gia, nếu ngài ấy đến Y Hồng Viện thì báo cho phu nhân.”

Kiếp này là lần đầu tiên đến thanh lâu, nhưng Công Tôn Vân Tú không phải người thường, sau khi xác định được sự an toàn của bản thân, nàng hoàn toàn không còn căng thẳng.

Tuyết Di cười nói: “Cô nương đừng sợ, chúng ta là nơi đứng đắn, tuyệt đối sẽ không ép lương vì chàng, trừ khi ngươi tự nguyện muốn kiếm thêm bạc, nếu không thì tuyệt đối sẽ không có ai dám động vào ngươi một ngón tay. Cô nương tên gì vậy?”

Công Tôn Vân Tú suy nghĩ một chút, dù sao nàng cũng phải giữ thể diện, không nên nói tên thật, nàng đáp: “Vân Tú.”

“Vân Tú à, tên hay.”

Tuyết Di lắc cây quạt đảo: “Vân Tú cô nương, lúc này Vân Điền nói, ngươi đến đây làm việc để trả nợ. Ở Y Hồng Viện chúng ta, kiếm tiền nhất chính là các cô nương tiếp rượu. Khách muốn gọi một người phải trả năm lượng bạc.”

Công Tôn Vân Tú ngần người: “Không phải hai mươi lăm lượng sao?”

“Đó là giá cho người ngoài.” Tuyết Di nói.

Công Tôn Vân Tú thầm cười lạnh, hóa ra Lý Tri Châu hôm qua bị coi là con dê béo.

“Tiếp theo là vũ nữ, khách muốn gọi múa là ba lượng bạc. Ngươi đã muốn làm nhạc sư, vậy mỗi ngày trừ ăn ở ta trả cho ngươi một tiền bạc, ngươi thấy thế nào?”

Công Tôn Vân Tú có chút ngạc nhiên: “Một tiền bạc?”

Một tiền cũng là một trăm văn, nói như vậy nhạc sư ở Y Hồng Viện này một tháng có thể kiếm được ba lượng bạc.

Vậy là nhiều hơn so với nhạc sư bình thường rất nhiều.

Tuyết Di dừng một chút: “Nếu ngươi không muốn, vậy hai tiền cũng được. Đây là bởi vì Vân Tú cô nương có dung mạo như tiên nữ, có thể thu hút không ít khách cho Y Hồng Viện. Ăn ở ta bao cho, cũng không lấy tiền của ngươi, thế nào?”

Bao ăn ở một tháng sáu lượng bạc, muốn trả hết ba mươi lăm lượng, phải làm việc gần nửa năm!

Công Tôn Vân Tú do dự một chút, hỏi: “Vậy nếu có khách gọi khúc, thì là bao nhiêu bạc, ta có thể nhận được bao nhiêu?”

Ánh mắt Tuyết Di có chút kỳ quái, những nữ tử xung quanh cũng vậy, một người cười duyên: “Đến chỗ chúng ta, gọi múa, gọi rượu, gọi nữ nhân thì không ít, nhưng chưa từng có ai gọi khúc nhạc.”

Những khúc nhạc mà Triệu lão gia nói, đó cũng là thứ người ta nghe được sao? Nào là không yêu cầu âm thanh hay, nhưng nhất định phải lớn!

Không cần khúc nhạc hay ho gì, chỉ cần một chữ, đủ cuồng bạo!

Ai rảnh rỗi, lại đi gọi riêng loại khúc nhạc này!

Công Tôn Vân Tú vẫn còn chưa hiểu, cho đến khi Tuyết Di gọi nhạc sư bắt đầu tấu lên khúc nhạc múa của Y Hồng Viện.

Cầm kỳ thi họa đều tinh thông như Công Tôn Vân Tú ngây người.

Cả người đứng im tại chỗ, ánh mắt có chút vô hồn, Tuyết Di đầy mặt mong đợi: “Thế nào, hẳn là không khó học đâu nhỉ?”

Mãi một lúc sau, Công Tôn Vân Tú mới khó tin lên tiếng: “Đây cũng gọi là khúc nhạc sao?”

...

Trong lúc Lý Tri Châu và Công Tôn Vân Tú, một người là đại nho nổi tiếng cả nước, một người là viện trưởng thư viện quốc gia, trở thành những người làm công cao quý của huyện Nguyên Giang.

Triệu Khang cũng ăn uống no say rời khỏi tửu lâu, trở về xưởng, hiện tại rượu còn trong xưởng đã có kha khá.

Hắn muốn bắt đầu làm nước hoa.

Bây giờ là cuối thu, lẽ ra không thể tìm được hoa cỏ gì, nhưng đừng quên huyện Nguyên Giang có những nơi cao cấp bí mật như tiệm mát xa.

Ngay từ khi mở tiệm mát xa, Triệu Khang đã cùng ông chủ tiệm là Lý Lão Bát mày mò chế tạo ra một ít tinh dầu.

So với đời sau thì đương nhiên không thể bằng, nhưng nói đến việc qua mặt người khác thì tuyệt đối là đủ.

Bởi vậy, tiệm mát xa của Lý Lão Bát tích trữ một lượng lớn tinh dầu hoa, hoa hồng, hoa nhài, đủ loại.

Triệu Khang bảo Lý Lão Bát đưa cho hắn vài bình.

Làm nước hoa không phải chuyện khó, đặc biệt là làm hàng kém chất lượng thì càng đơn giản hơn.

Triệu Khang chỉ cần nghĩ cách để những tinh dầu mang hương hoa hòa tan vào rượu mà hương thơm không bị mất đi là được.

Triệu Khang vẫn áp dụng phương pháp chưng cất ngưng tụ, cho rượu và tinh dầu vào khuấy đều rồi chưng cất, sau đó lấy phần chất lỏng ngưng tụ.

Nhìn cốc chất lỏng ngưng tụ nhỏ trong suốt, Triệu Khang lấy một ít ra bôi lên tay xoa xoa, cẩn thận ngửi ngửi.

Phát hiện hương thơm rất nhạt, gần như có thể nói là không có, điều này hiển nhiên là không đạt yêu cầu của hắn.

Nhìn mấy bình tinh dầu Lý Lão Bát đưa tới, hiển nhiên việc dùng tinh dầu và rượu trộn lẫn để làm nước hoa là không khả thi.

“Lão gia, đây là thứ gì vậy?”

Trương Long tò mò ghé sát, Triệu Khang nói: “Ta đang làm nước hoa.”

“Nước hoa là cái gì?” Trương Long hỏi.

Triệu Khang giải thích một phen, Trương Long lập tức lộ vẻ thất vọng: “Lão gia, ngài dùng nhiều rượu ngon như vậy, chỉ để làm thứ này thôi sao?”

Trước đó khi làm rượu cồn, Triệu Khang đã chưng cất rất nhiều rượu mạnh, khiến Trương Long mê rượu vô cùng xót xa.

Triệu Khang cười đá một cái: “Nói nhảm, người biết thứ này có thể kiếm được bao nhiêu tiền không? Người hiểu cái rắm.”

Trương Long cười khan, nghĩ đến việc Triệu Khang nói muốn tìm hoa có hương thơm nồng nàn, hắn liền nghĩ đến một loại cây, lập tức nói: “Lão gia, đã không có hoa hồng, hoa oải

hương gì đó mà ngài nói, vậy sao ngài không thử hoa quế xem?”

Triệu Khang nghe vậy lập tức mừng rỡ, vỗ đùi: “Đúng rồi! Tháng Tám hương hoa quế, sao ta lại quên mất chứ!”

Nói đến mùa thu, ngoài hoa cúc, thì chắc chắn phải kể đến hoa quế là vua.

Hoa quế một khi nở rộ, hương thơm có thể lan xa đến mấy trăm mét.

Dùng hoa quế để chế tạo nước hoa, mùi hương chắc chắn sẽ không tệ!

Ngay lập tức, Triệu Khang liền sai người đi hái hoa quế, loại cây này trong huyện Nguyên Giang cũng có.

Rất nhanh, Trương Long đã dẫn người hái hai bao tải hoa quế mang đến cho Triệu Khang.

Lần này, Triệu Khang cho hoa quế giã nhuyễn cùng với rượu vào chung cất, chất lỏng ngưng tụ lấy được chỉ cần bôi một giọt nhỏ, cả bàn tay liền trở nên thơm ngát.

Trương Long dụi dụi mũi: “Thơm thật đấy.”

Triệu Khang cười lớn ha hả: “Tiền đây! Những thứ này đều là tiền đây! Trương Long, mau dẫn người đi hái hết hoa trên tất cả cây hoa quế trong huyện, các người theo cách của ta mà làm, mang hết rượu còn ra đây cho ta, toàn bộ đều dùng để chế tạo nước hoa!”

Chế tạo nước hoa bước đầu thành công khiến Triệu Khang vô cùng phấn khích, chỉ cần chờ số lượng nước hoa và rượu trắng đủ, là có thể bắt đầu bán ra.

Hắn muốn một lần kiếm đủ tiền để đúc đại bác!

Đợi đến khi đám người dưới tay bắt đầu chế tạo nước hoa, Triệu Khang liền quay người đến xưởng dệt, hỏi thăm xem nhóm thợ thêu mà hắn muốn đã đến chưa.

Chỉ là Cao Tuyền có chút tiếc nuối nói cho hắn biết, Dương Càn nói, những thợ thêu đó phải ba ngày nữa mới đến.

Triệu Khang bèn gọi Hoàng xưởng trưởng đến bắt đầu nghiên cứu.

“Lão gia, lần này chúng ta làm thứ gì vậy?” Hoàng xưởng trưởng rất tò mò, cái thứ “hai tí” kia còn chưa làm xong, đây lại muốn làm gì nữa.

Triệu Khang cười gian xảo: “Lần này chúng ta làm thứ còn hạ lưu hơn.”

Chương 671 - Tâm nguyện của Trương Thánh

Rất nhanh, Hoàng xưởng trưởng đã được diện kiến thứ “hạ lưu” mà Triệu Khang nhắc đến.

Lão cẩn thận xem xét bản vẽ, nhíu mày nhìn hai hình tròn trên đó: “Lão gia, thứ này nhìn...”

“Sao vậy?” Triệu Khang cười hỏi.

Hoàng xưởng trưởng: “Trông nó thật tà ác!”

“Có sao? Ta thấy nó khá ôn mà?” Triệu Khang rất hài lòng với bản vẽ áo ngực do chính mình thiết kế.

Hoàng xưởng trưởng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng chốc kinh ngạc thốt lên: “Lão gia, chẳng lẽ thứ này là để đeo ở... chỗ đó?”

Triệu Khang cười lớn: “Lão Hoàng, ngươi đúng là thiên phú dị bẩm! Vừa nhìn đã hiểu ra ngay!”

“Ngài muốn sản xuất thứ này để bán?” Hoàng xưởng trưởng kinh hãi.

Triệu Khang gật đầu.

Hoàng xưởng trưởng lo lắng nói: “Lão gia, ta nói thật, thứ này có bán được không? Gần đây tài chính huyện ta eo hẹp lắm, xưởng dệt cũng không còn bao nhiêu kinh phí.”

“Yên tâm, chắc chắn bán được. Loại này chỉ cần làm ra, tuyệt đối không lo đầu ra.”

Thấy Triệu Khang tự tin như vậy, Hoàng xưởng trưởng cũng yên tâm phần nào: “Lão gia, vậy chúng ta phải làm thế nào?”

“Ta nói cho ngươi biết, trước tiên, thứ này phải thoải mái, nhất là hai cái chup này, phải mềm mại, đeo lên để chịu thì người ta

mới mua. Thứ hai là màu sắc phải đẹp, kiểu dáng phải phong phú, đỏ, tím, trắng, đen, cái gì cũng phải có.”

Hoàng xưởng trưởng nghe xong bỗng sáng tỏ: “Số vải lần trước ngài bảo ta giữ lại là để làm cái này?”

Triệu Khang ừ một tiếng: “Đúng vậy.”

Hoàng xưởng trưởng khó hiểu: “Lão gia, thứ này mặc bên trong, bình thường cũng đâu có ai nhìn thấy, làm màu mè như vậy để làm gì?”

“Ngốc quá.”

Triệu Khang hừ một tiếng: “Loại đồ riêng tư này, làm sao có thể tùy tiện để người khác nhìn thấy? Phải đến lúc vợ chồng ân ái, mới thấy được nó quyến rũ đến mức nào!”

“Hiểu rồi, thứ này cũng là để tăng thêm tình thú phải không?”
Hoàng xưởng trưởng dần dần ngộ ra.

Triệu Khang gật đầu: “Thông minh! Hơn nữa, thứ người nhìn thấy bây giờ chỉ là giai đoạn đầu thôi. Sau này sẽ có một nhóm thợ thêu tay nghề cao đến, phải đợi đến khi gia công lần hai mới có thể sử dụng. Xưởng dệt của người cứ theo kiểu dáng hiện tại làm trước một ngàn cái đi.”

“Không thành vấn đề, nhiều nhất nửa tháng là xong!” Hoàng xưởng trưởng đáp.

Triệu Khang rất hài lòng gật đầu.

Giao phó xong mọi việc, Triệu Khang rời khỏi xưởng dệt, đi xem việc sản xuất nước hoa, thấy mọi việc đều suôn sẻ, hắn liền yên tâm.

Hắn đang định về nhà ngủ bù thì Trương Long bước vào: “Lão gia, Trương tiên sinh đến.”

“Trương tiên sinh?” Triệu Khang có chút ngạc nhiên, không biết đối phương tìm mình có chuyện gì.

Từ ngày nhậm chức hiệu trưởng trường học Nguyên Giang, vị Trạng nguyên năm xưa này ngày nào cũng bận rộn, tinh thần cũng tốt lên trông thấy.

“Triệu tiểu hữu!”

Trương Thánh vừa vào cửa đã cười chào hỏi, Triệu Khang vội vàng nghênh đón: “Trương tiên sinh, hôm nay sao ngài lại rảnh rỗi đến tìm ta? Có phải trường học có chuyện gì cần không?”

“Không có, không có, trường học mọi việc đều tốt, học sinh đều rất chăm chỉ.”

Trương Thánh xua tay, lão nhân gia trông có vẻ rất vui, kéo Triệu Khang nói: “Là thế này, người hửn là biết Công Tôn Vân Tú chứ?”

Triệu Khang nhướn mày, sao lại nhắc đến cô nàng này? Hửn gật đầu: “Biết, gặp mấy lần rồi, học vấn uyên thâm lắm.”

Trương Thánh nói: “Trước đó ta có nhờ người gửi thư mời nàng ấy đến huyện Nguyên Giang. Nghe nói nàng ấy là sứ giả của Chu quốc sang thăm Đại Càn, lẽ ra cũng phải ghé qua huyện Nguyên Giang, nhưng chờ mãi không thấy, lão phu có chút lo lắng.”

Triệu Khang ngẩn người: “Công Tôn Vân Tú muốn đến huyện Nguyên Giang?”

Trương Thánh gật đầu: “Đúng vậy, là lão phu tự ý mời nàng ấy đến. Người cũng biết địa vị của nàng ấy trong lòng các văn nhân Chu quốc như thế nào.”

Nói rồi Trương Thánh nhìn Triệu Khang với ánh mắt đầy ẩn ý: “Tuy rằng hiện tại bề ngoài người đã từ Quốc sư rơi xuống thành thường dân, nhưng lão phu biết đây chỉ là kế sách của người, tương lai Đại Càn nhất định sẽ thôn tính thiên hạ, có đúng không?”

Triệu Khang nhất thời á khẩu, không ngờ lão nhân gia này lại tinh tường như vậy, ở trường dạy học mà vẫn quan tâm đến đại sự thiên hạ.

Hửn nói: “Vậy ý của lão tiên sinh là?”

Trương Thánh thản nhiên nói: “Cho nên, đây chính là mục đích lão phu mời Công Tôn đến huyện Nguyên Giang. Ta biết không bao lâu nữa người nhất định sẽ xuất binh đánh Tề, Chu, hơn nữa chuyện này chắc chắn sẽ xảy ra, nếu không, người sẽ không vội vàng ẩn mình như vậy.”

“Công Tôn Vân Tú trong lòng các văn nhân Chu quốc có địa vị tối cao, nếu như sau này nàng ấy lên tiếng, nhất định sẽ có vô số văn nhân Chu quốc nối gót nhau ra chiến trường.”

Triệu Khang ngây người: “Chuyện này... không thể nào?”

Trương Thánh cảm thán: “Sức mạnh của tín ngưỡng là không thể tưởng tượng được, mà mỗi đời Viện trưởng Thư viện đều là tín ngưỡng trong lòng các văn nhân Chu quốc, đặc biệt là những người học trò nghèo khó, uy vọng này ngay cả lão phu năm đó ở Chu quốc cũng không sánh bằng, điểm này ta vô cùng chắc chắn.”

“Nếu lần này Công Tôn đến huyện Nguyên Giang, ngươi có thể cùng nàng ấy thương lượng ra một kết quả tốt đẹp, như vậy đối với việc ngươi muốn làm sau này sẽ là một trợ lực rất lớn, cho dù không được, cũng có thể khiến cho những người đọc sách kia ít chết chóc hơn. Cho nên lão phu mới tự ý mời Công Tôn Vân Tú đến huyện Nguyên Giang một chuyến.”

“Không nói trước với ngươi một tiếng, lão phu ở đây tạ lỗi.”

“Không có, không có, tiên sinh nghiêm trọng rồi.” Triệu Khang giật mình, vội vàng đỡ Trương Thánh dậy.

Trước kia hẳn thật sự chưa từng nghĩ đến những điều này, lúc này nghe Trương Thánh nói, mới biết cô nàng tử lượng kinh người kia lại có lực ảnh hưởng lớn như vậy ở Chu quốc.

Nhĩ đến việc lúc trước ở Chu quốc, Hoàng thất Chu quốc đối xử với nàng long trọng như vậy, hóa ra là vì lẽ đó.

Nhĩ một hồi, hẳn nói: “Chuyện này, phải cảm ơn tiên sinh mới phải. Ta sẽ phái người đi tìm hiểu xem Công Tôn Vân Tú bọn họ đã đến đâu rồi. Lúc trước bọn họ ở kinh đô ta còn gặp qua Công Tôn một lần, nếu họ đã nhận lời thì hẳn là còn ở Đại Càn, tiên sinh không cần lo lắng.”

Trương Thánh cười ha hả: “Vậy thì lão phu yên tâm rồi.”

Thấy lão tiên sinh chuẩn bị rời đi, Triệu Khang nhin không được hỏi: “Trương tiên sinh.”

“Sao vậy?” Trương Thánh quay đầu lại.

Triệu Khang ấp úng, Trương Thánh như nhìn thấu tâm tư của hẳn, mỉm cười nói: “Ngươi muốn hỏi lão phu, vì sao lại làm

như vậy? Dù sao nói đi cũng phải nói lại, lão phu vẫn là người Chu quốc, vì sao lại muốn giúp người?”

Triệu Khang gật đầu.

Trương Thánh nghiêm túc nói: “Đối với lão phu mà nói, chỉ cần những ai muốn đọc sách trên đời này đều được đọc sách, đó mới là thái bình thịnh thế chân chính, đó là tâm nguyện của ta, Triệu tiểu hữu chẳng phải cũng từng nói sao?”

“Tri thức không nên chỉ là thứ dành riêng cho những kẻ có quyền có thế?”

“Tiên sinh cao nghĩa!” Triệu Khang cung kính cúi đầu, tâm phục khẩu phục.

Trương Thánh mỉm cười: “Lão phu chỉ là đi theo sau người mà thôi, người mới là người trực tiếp đối mặt với sóng gió, phải kiên cường! Hiện giờ Đại Càn hình thế tốt đẹp, nhưng cũng chỉ là hiện tại, tương lai nếu thật sự thống nhất thiên hạ, những vấn đề tiềm ẩn bên trong cũng sẽ theo đó mà bộc lộ ra ngoài.”

Chương 672 - Một tay hay hai tay?

Lời nói của Trương Thánh khiến Triệu Khang trầm tư.

Quả thực, Đại Càn bây giờ đã khác xa so với trước, từ khi hắn nắm quyền, đặc biệt là sau khi chém đầu Lâm Vũ, Triệu Kim Sinh cùng một nhóm người.

Hiện giờ trên triều đình, văn võ bá quan không ai không phục hắn, trải qua hàng loạt nỗ lực của bản thân, hiện tại các đại thần Đại Càn có thể nói là đồng lòng, đều đang nỗ lực vì sự phát triển của Đại Càn.

Đây là chuyện tốt.

Nhưng như lời Trương Thánh nói, tương lai thì sao?

Nhờ đâu Đại Càn thật sự thống nhất thiên hạ, như vậy bá quan hiện tại đều là công thần khai quốc.

Chờ đến lúc có được lãnh thổ rộng lớn hơn, liệu họ có còn an phận?

Trong lòng Triệu Khang hiểu rõ, chuyện này giống như người cùng chịu gian khổ khó cùng hưởng vinh hoa vậy.

Tương lai nếu không kiểm soát tốt...

Cho dù Đại Càn thật sự đánh hạ được thiên hạ, tiếp theo chính là vô số vấn đề.

Xem ra mình phải lo trước mưa gió rồi!

Thấy hần có tâm sự, Diệp Hồng Tuyết không quấy rầy.

Liên tiếp hai ngày sau, Triệu Khang suy nghĩ gần như xong, Trương Long đến báo là nhóm thợ thêu đã đến, Triệu Khang tạm thời gác lại suy nghĩ trong lòng, đi gặp nhóm thợ thêu.

Dương Càn hôm nay cũng ở đây, thấy Triệu Khang đến liền nghênh đón, chỉ vào đám người phía sau cười nói: “Người đã đến rồi, đều là người giỏi nhất được lựa chọn kỹ càng từ Cục dệt may kinh đô.”

Triệu Khang nhìn những ánh mắt tò mò rất hài lòng, Cục dệt may là nơi chuyên môn phụ trách may lễ phục cho vương công đại thần, hoàng tộc.

Người từ nơi này ra, kỹ thuật thêu đương nhiên không tệ.

“Trương Long, dẫn bọn họ đến nhà máy dệt.” Triệu Khang phân phó.

Trương Long vội vàng gật đầu, dẫn nhóm thợ thêu đến nhà máy dệt, Triệu Khang và Dương Càn vừa đi vừa trò chuyện.

Đến nhà máy dệt, Hoàng xưởng trưởng đi tới, trên tay cầm thứ mà Triệu Khang liếc một cái liền nhận ra là áo ngực: “Lão gia, đây là mẫu đầu tiên chúng ta tặng ca làm ra, ngài xem xem có phải hiệu quả ngài muốn không?”

Triệu Khang nhận lấy, bóp bóp rất mềm mại, Dương Càn và Trương Long nhất thời tò mò đồng thanh hỏi: “Thứ này là cái gì?”

“Ta nhìn giống miếng che mắt.” Dương Càn phát biểu ý kiến.

Trương Long nheo mắt đọc: “Ta cảm thấy giống miếng che mắt, có phải không lão gia? Gần đây ta mất ngủ nghiêm trọng, cho ta mang về thử xem?”

Triệu Khang nghe xong liền đập một cước: “Nói bậy gì đó, đây không phải miếng che mắt, đây gọi là áo ngực!”

“Áo... ngực?”

Dương Càn ngó người cúi đầu nhìn ngực mình, đưa tay ra so sánh: “Cái này cũng không đeo được.”

Triệu Khang suýt nữa phun ra một ngụm máu, nhin không được cười: “Ai nói là cho người đeo, đây là cho nữ nhân đeo!”

“Ta...xxx” Dương Càn thốt ra một câu thô tục.

Ánh mắt Trương Long cũng thay đổi, phải nói là người khó tin nhất chính là nhóm thợ thêu, từng người trở mắt nhìn mẫu trên tay Triệu Khang.

Cái thứ này, đeo trên ngực?

Triệu Khang chỉ vào một nữ thợ thêu nói: “Người ra đây một chút.”

“Đại... đại nhân.” Nữ thợ thêu có chút luống cuống, tên này chắc không phải muốn mình đeo lên chứ?

Vậy thì mất mặt chết!

Triệu Khang nói: “Người thêu lên đây cho ta một con phượng hoàng, yêu cầu là phải có hình dáng sải cánh bay cao, tự người phát huy.”

Nữ thợ thêu thở phào nhẹ nhõm, nhìn trái nhìn phải: “Đại nhân, có kim chỉ không?”

Hoàng xưởng trưởng cười nói: “Nhà máy dệt chúng ta cái gì cũng không thiếu, chính là không thiếu kim chỉ, người chờ một chút.”

Chẳng mấy chốc, Hoàng xưởng trưởng lấy kim chỉ đưa cho nữ thợ thêu, nhìn đối phương bắt đầu thêu, Dương Càn kéo Triệu Khang: “Quốc sư.”

“Làm gì?” Triệu Khang nói.

Dương Càn: “Người làm cái thứ đồ phụ nữ này là muốn làm gì?”

“Đương nhiên là bán.”

Dương Càn kinh ngạc: “Cái thứ này, có thể bán sao?”

“Nói nhảm, không chỉ có thể bán mà còn có thể bán chạy!”

Dương Càn suy nghĩ một chút nói: “Cho dù như vậy, thứ này nữ tử mặc trên người thì không tiện ra đường chứ?”

“Ngu ngốc, đây nhất định là mặc bên trong y phục, ta nói cho người biết, tác dụng của thứ này giống như vải quần ngực, chỉ là tiện hơn.”

Dương Càn như có điều suy nghĩ: “Thì ra là thế, cái này mặc trên người sợ là bình thường nhìn qua, phải lớn hơn không ít?”

“Người tiểu tử cũng được đấy, đây chính là tác dụng thứ hai của áo ngực, đẹp. Ta nhớ người có vợ rồi nhỉ? Hay là làm cho người một cái?” Triệu Khang cười trêu chọc.

Dương Càn có chút lúng túng: “Không cần không cần, ta xem trước đã rồi nói.”

Môm thì nói như vậy, nhưng Dương Càn vẫn không nhìn được mà tưởng tượng, nếu như phu nhân của mình mặc áo ngực này không biết sẽ là phong tình thế nào.

Nghĩ thôi đã thấy hấp dẫn rồi!

Thợ thêu từ Cục dệt may ra tay nghề không chê vào đâu được, chỉ một buổi chiều, trên áo ngực trong tay nữ thợ thêu đã xuất hiện một con phượng hoàng bảy màu sải cánh, sống động như thật, khiến chiếc áo ngực vốn bình thường có thêm vẻ đẹp sang trọng.

Triệu Khang cẩn thận nhìn hoa văn trên áo ngực, liên tục gật đầu: “Quả nhiên là tay nghề giỏi. Lão Hoàng!”

Hoàng xưởng trưởng chạy tới: “Lão gia.”

Triệu Khang đưa áo ngực qua: “Kiểu dáng này làm một trăm cái, ngoài ra lô đầu tiên chúng ta làm mười kiểu hoa văn. Phượng hoàng, uyên ương, mẫu đơn...”

“Nhà máy dệt phụ trách làm, thợ thêu phụ trách thêu hoa văn, ngoài ra là vấn đề kích cỡ, chúng ta tổng cộng có bốn kích cỡ, phân biệt là a b c d.”

Triệu Khang có chút mong đợi: “Bây giờ bắt đầu làm việc, nhà máy dệt một nghìn chiếc áo ngực, mỗi loại kích cỡ làm hai trăm năm mươi chiếc.”

“Mọi người trong thời gian này tạm ở lại huyện Nguyên Giang, bỗng lộc cứ theo lúc ở Cục dật may mà phát, Trương Long người báo cho Cao Tuyền sắp xếp chỗ ăn ở cho các vị tỷ tỷ thợ thêu, phải tốt nhất.”

“Ngoài ra, cảnh cáo đám đàn ông độc thân trong huyện, ai cũng không được quấy rầy những cô nương này, nếu không thì đánh gãy cả ba cái chân!”

Chương 673 - Tiêu khiển

Đêm đến.

Triệu Khang bước ra khỏi phòng, đi đến sân viện, liền thấy Diệp Hồng Tuyết dựa vào ghế tựa, nhàn nhã cắn hạt dưa.

“Đi đâu đấy?”

Nhìn thấy Triệu Khang có vẻ như muốn ra ngoài, Diệp Hồng Tuyết lên tiếng hỏi. Triệu Khang cười gian xảo, ánh mắt có chút bất chính, ưỡn thẳng lưng.

“Đi dạo Y Hồng Viện!”

“Ta thấy ngươi là ngứa da rồi!” Nàng lập tức đứng bật dậy.

Triệu Khang vội vàng nói: “Nương tử bớt giận!”

Diệp Hồng Tuyết cười lạnh: “Sao? Hay là ở nhà không có?”

“Có!”

“Vậy có gì khác biệt so với bên ngoài?”

Triệu Khang nuốt nước bọt: “So ra thì ở nhà... vượt trội hơn!”

“Hay là ở nhà... khẩu phần không đủ?” Diệp Hồng Tuyết tức giận véo tai Triệu Khang.

Trước đây nàng đã nghe nói, Tiêu Linh Lung đến huyện Nguyên Giang, nhìn thấy Triệu Khang ban ngày ban mặt còn dám đi kỹ viện tiêu khiển!

Bây giờ còn tốt hơn, trực tiếp trước mặt mình nói muốn đi Y Hồng Viện!

Không cho chút bài học thì không được!

Triệu Khang ôm tai, trong lòng hồi hận sớm biết đã không trêu chọc nàng, vội vàng giơ ngón tay cái lên.

“Phu nhân từ dung mạo đến dáng người tuyệt đối là số một!”

Nghe hắn nói như vậy, lực đạo trên tay Diệp Hồng Tuyết mới thả lỏng một chút, hừ lạnh: “Vậy tại sao còn ra ngoài tìm? Có tin ta đánh chết người không?”

Triệu Khang cười xòa: “Ta đi bàn chuyện làm ăn, bàn chuyện làm ăn, áo ngực của chúng ta không phải đã sắp xong rồi sao.”

Khoảng thời gian này Triệu Khang coi như đã được chứng kiến sự lợi hại của các nữ công trong xưởng dệt, hơn trăm người chỉ mất chưa đầy bảy ngày đã làm xong một nửa số áo ngực.

Chất lượng từng chiếc đều cao cấp, đương nhiên từ kiểu dáng mà nói so với những loại của thời hiện đại thì còn thua kém không ít, nhưng cũng đủ hấp dẫn rồi.

Diệp Hồng Tuyết nghi ngờ: “Người đến Y Hồng Viện bàn chuyện làm ăn về áo ngực? Không phải là đi xem múa cột sao?”

Triệu Khang sửa lại: “Cái đó gọi là múa cột, là nghệ thuật! Nàng buông tay ra trước đã.”

Đỡ Diệp Hồng Tuyết ngồi xuống, Triệu Khang vuốt ve cặp đùi thon dài của nàng, cười nói: “Nàng xem, áo ngực là muốn bán cho nữ nhân, nhất định phải để cho nữ nhân mặc thử, để cho người khác biết được sự quyến rũ của nó.”

“Phì! Chỉ là mấy miếng vải, quyến rũ cái gì.”

Diệp Hồng Tuyết đỏ mặt, sau khi áo ngực được làm xong, tên khốn kiếp này liền nóng lòng muốn mình mặc thử một cái.

Phải nói là, quả thực so với cái yếm quần ngực kia thì dùng tốt hơn nhiều, hơn nữa mặc vào sau đó, từ bên ngoài nhìn vào, hình như thật sự là to hơn không ít.

Thậm chí tên khốn kiếp này ngay cả lúc ngủ cũng không nỡ để mình cởi ra.

Nàng nói: “Hơn nữa, người để cho cô nương ở Y Hồng Viện mặc, đến lúc đó cũng chỉ có mấy tên đàn ông hôi hám các

ngươi nhìn thấy, nữ nhân khác cũng không biết đây là thứ gì.”

Triệu Khang cười toe toét: “Đàn ông nhìn thấy là được rồi, bọn họ nếu như nhìn thấy, thích rồi, nhất định sẽ bỏ tiền ra mua cho vợ mình, nàng nói xem có đúng không?”

“Đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ tổ chức một cuộc thi sắc đẹp, người chiến thắng sẽ được gọi là Nguyên Giang tiêu thư! Để cho bọn họ đều mặc áo ngực của chúng ta đi trình diễn!”

Diệp Hồng Tuyết kinh ngạc, nhìn Triệu Khang với vẻ mặt mơ mộng, chỉ cần nhìn vẻ mặt đó là biết cái cuộc thi sắc đẹp này e là không được đứng đắn cho lắm.

Vì Triệu Khang không phải đi xem múa cột, Diệp Hồng Tuyết cũng tha cho hắn, ném lại một câu “giờ nào không về thì vĩnh viễn đừng về nữa”, lúc này mới thả Triệu Khang ra ngoài.

Chỉnh lại ống tay áo, Triệu Khang khoanh tay đi ra đường, liền thấy mấy tên dân chúng vội vàng đi ngang qua.

Triệu Khang hừ một tiếng: “Chu Lão Cầu! Mẹ kiếp, gặp lão gia mà cũng không chào hỏi, vội vàng đi đâu thai à!”

Mấy tên dân chúng quay đầu lại, nhìn thấy Triệu Khang dẫn đầu là Chu Lão Cầu cười khan một tiếng, chạy chậm lại nín nọt nói: “Lão gia xem ngài nói gì vậy, chẳng qua là mắt chúng ta có tật, không nhận ra ngài!”

“Đúng đúng, ta vừa rồi còn lảm bảm, đây là công tử nhà nào, sao mà đẹp trai như vậy, e là hồn phách thiếu nữ trong huyện đều bị câu mắt rồi!”

“XXX, thấy các ngươi vẫn vô sỉ như vậy, lão gia ta rất an tâm!”

Vỗ vai ba người, Triệu Khang hài lòng cười nói: “Đi Y Hồng Viện tiêu khiển đi, hôm nay lão gia ta vui vẻ, mời các ngươi uống rượu.”

Triệu Khang vốn tưởng rằng mình mời khách, sẽ nhận được sự yêu thương vô bờ bến của bá tánh, không ngờ Chu Lão Cầu ba người lại cười gượng gạo.

“Cái này... Hay là thôi đi lão gia?”

“Đúng đúng, nếu phu nhân biết ngài cùng chúng ta đến Y Hồng Viện, e là sẽ đánh chết chúng ta mất!”

“Đúng vậy, lão gia ngài quên lần trước ngài bị phu nhân cầm ghe đuổi đánh ba con phổ sao, đánh đến mức ta sợ máu dính vào người mình!”

Triệu Khang nổi giận: “Mẹ kiếp, nói bậy bạ gì đây! Phải để lão gia ta nói mấy lần nữa, đó là yêu! Là phu nhân nhà các người yêu lão gia ta!”

“Các người không biết địa vị của lão gia ta ở nhà, gọi là gì nhi? À, hô phong hoán vũ! Bảo nàng đi về hướng đông, nàng dám đi về hướng tây một cái thử xem, trực tiếp treo lên đánh! Vừa rồi lão gia ta ra khỏi cửa nói muốn đi Y Hồng Viện, nàng ta cái rắm cũng không dám thả một cái! Ngoan ngoãn ở nhà làm cơm tối chờ lão gia ta về!”

Chu Lão Cầu ba người thật sự bị lừa, nhìn Triệu Khang lấp bắp: “Lão gia, thật hay giả vậy?”

“Nói nhảm! Đương nhiên là thật, đi đi đi, đừng quấy rầy hứng thú hôm nay của lão gia ta, Y Hồng Viện nào!”

Chu Lão Cầu ba người lập tức vây quanh Triệu Khang, bốn người khoác vai bá cổ nhau hướng Y Hồng Viện đi đến.

Trên đường đi, Chu Lão Cầu cười hì hì hỏi: “Lão gia, có phải ngài nghe nói Y Hồng Viện có một đại mỹ nhân mới đến, nên mới đi phải không?”

Triệu Khang khinh thường nói: “Cô nương ở Y Hồng Viện nào mà ta chưa từng gặp qua, mỹ nhân ở đâu ra?”

Người bên trái kích động nói: “Thật đấy lão gia! Mười ngày trước Y Hồng Viện có một đại mỹ nhân tuyệt sắc, ở trong đó gảy đàn, người phụ nữ đó đẹp đến mức... Nói ra thì khó nghe, nhưng so với phu nhân cũng không hề kém cạnh!”

“Thật hay giả vậy?” Triệu Khang bắt đầu hứng thú.

Phu nhân trong miệng Chu Lão Cầu bọn họ tự nhiên chính là Diệp Hồng Tuyết, về dung mạo có thể sánh ngang với Diệp Hồng Tuyết, thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

Mỹ nhân cấp bậc này vậy mà lại ở Y Hồng Viện, mình bận rộn nhiều ngày như vậy mà bây giờ mới biết được.

Hôm nay đi Y Hồng Viện này thật đúng là đáng giá, lát nữa phải xem thử có thể khuyên mỹ nhân này hoàn lương, theo mình ăn sung mặc sướng hay không.

Hắn nhìn về phía Chu Lão Cầu mấy người: “Các người đừng có nói dối đấy, nếu không phải mỹ nhân thì lát nữa lão gia ta bắt các người trả tiền rượu đấy.”

“Thật đấy lão gia, cô nương đó giống như tiên nữ hạ phàm vậy, mấy ngày nay ta đều tiêu hết tiền vào việc ngắm nàng ấy rồi, hơn nữa cô nương này còn rất biết uống rượu!”

Triệu Khang cũng không để ý, đều làm ở Y Hồng Viện rồi, còn ai không biết uống rượu?

Bốn người đi một mạch đến Y Hồng Viện, kêu tú bà ở cửa tránh ra, Triệu Khang bốn người đi vào.

Bên trong đã bắt đầu náo nhiệt, tìm một chỗ ngồi xuống, Triệu Khang nhìn về phía sân khấu.

Đúng lúc này, một phụ nữ cầm loa hô lên: “Tiếp theo xin mời Tú Nhi cô nương của chúng ta đàn một khúc tặng cho tất cả quý khách có mặt, các vị đại gia hãy cùng nhau nhún nhảy nào!”

Một tràng tiếng huýt sáo vang lên, cả sảnh đồng thanh hô to hai chữ “Tú Nhi”, khiến Triệu Khang có cảm giác như đang ở buổi hòa nhạc thời hiện đại.

Xem ra nhân khí của nữ tử kia không thấp a, hắn ngồi thẳng người, chuẩn bị xem thử Tú Nhi này rốt cuộc có bao nhiêu xinh đẹp.

Chỉ là khi đối phương vừa xuất hiện, Triệu Khang trực tiếp ngậy người.

Chương 674 - Nhận nhầm người

Sau sân khấu, một bóng hình áo trắng bay bay, tay trái ôm đàn cổ, tay phải xách bầu rượu, xuất hiện trong tiếng reo hò của toàn trường.

Khoảnh khắc nàng xuất hiện, cả hội trường như muốn nổ tung!

Tiếng reo hò như lũ quét tràn về, suýt chút nữa làm thủng màng nhĩ Triệu Khang.

“Vân Tú, ta yêu nàng!”

Một gã si tình vung tay ném cả xấp ngân phiếu, lao thẳng lên sân khấu.

Hắn ta ngay lập tức bị đám người canh gác bên dưới đá bay, ấn về chỗ ngồi ban đầu.

“Vân Tú! Xin nàng, ta yêu nàng! Qua đêm với ta một đêm đi!”

“Trái tim ta, gan ruột ta, tất cả đều thuộc về nàng!”

“Phía bắc ngân hà! Vân Tú đẹp nhất!”

Tất cả mọi người đều đang reo hò, Chu Lão Cầu bên cạnh gào thét hăng hái nhất. Triệu Khang há hốc mồm, nhìn Công Tôn Vân Tú trên sân khấu, ngửa đầu uống cạn bầu rượu!

Ngay sau đó, nàng đặt ngang cây đàn cổ, một cô gái bên cạnh lập tức đưa micro tới gần miệng nàng.

Ánh mắt nàng kiêu ngạo, khí chất khinh thường bỗng nhiên toát ra.

“Tất cả mọi người, quây lên cho ta!”

Ba tiếng “bang bang bang”!

Phía sau Công Tôn Vân Tú, bảy tám nhạc công cũng đang ôm đàn cổ, cùng nhau gảy dây đàn.

Miệng Triệu Khang há to đến mức có thể nhét vừa một nắm đấm. Công Tôn Vân Tú trên sân khấu như thể đang ôm cây đàn guitar điện chứ không phải đàn cổ, đủ loại âm thanh chói tai phát ra từ dây đàn.

Bên trái, bên phải, hai dàn trống cũng đang được gõ dồn dập.

Kèn đồng, kèn suona, đàn nhị, tất cả các loại nhạc cụ đều đang phối hợp với màn trình diễn của Công Tôn Vân Tú.

Giây phút này!

Nàng chính là nữ vương của Di Hồng Viện.

Đây, đây, đây, đây có phải là Viện trưởng Thư viện Chu quốc hay không vậy?

Mãi cho đến khi Công Tôn Vân Tú biểu diễn xong, bước xuống sân khấu, Triệu Khang vẫn chưa hoàn hồn. Cảnh tượng vừa rồi thực sự quá mức chấn động đối với hắn.

Thật sự mà nói, cảm giác giống như nhìn thấy một tiểu thư khuê các biến thành kỹ nữ, khiến Triệu Khang nhất thời khó lòng tiếp nhận.

“Mau gọi Tuyết di tới đây cho ta!”

Triệu Khang kéo một tên đầy tớ lại.

Chốc lát sau, Tuyết di đến, dè dặt nhìn Triệu Khang: “Lão gia, có chuyện gì vậy?”

“Công Tôn Vân Tú sao lại chạy đến đây? Còn làm nhạc công ở chỗ người nữa!” Triệu Khang vội vàng hỏi.

Tuyết di ngơ ngác, sau đó mới hiểu ra Triệu Khang đang nói đến Vân Tú cô nương, bà đáp ứng: “Lão gia, vị Vân Tú cô nương này là do Vân Điền mang tới, nói là nàng ta nợ tiền của huyện ta, nên ở Di Hồng Viện làm việc trả nợ.”

Triệu Khang chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt chút nữa thì ngã quỵ.

Đường đường là Viện trưởng Thư viện Chu quốc, người có thể hiệu lệnh cho tất cả học sĩ trong nước, lại đến kỹ viện Nguyên Giang huyện bán nghệ!

Chuyện này mà truyền ra ngoài, e rằng đám học sĩ Chu quốc sẽ đến san bằng Nguyên Giang huyện mất!

Chỉ trong nháy mắt, Triệu Khang đã phân tích ra nguyên nhân sự việc. Chắc chắn là Công Tôn Vân Tú bọn họ sau khi đến Nguyên Giang huyện, đã bị đám người lừa đảo kia chém đẹp.

Lũ người đó trời không sợ, đất không sợ, ngay cả Nữ Đế bệ hạ cũng dám ra tay.

Huống hồ là Công Tôn Vân Tú bọn họ.

Cố gắng giữ bình tĩnh, Triệu Khang hỏi ra một vấn đề vô cùng quan trọng: “Các người, không để nàng ta tiếp khách chứ?”

Tuyết di vội vàng nói: “Lão gia, ngài nói gì vậy, nô tỳ luôn tuân thủ quy củ ngài đặt ra, chỉ cần các cô nương không đồng ý, tuyệt đối không ép buộc bọn họ tiếp khách!”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, mau dẫn ta đi gặp nàng ấy.”

Thấy Triệu Khang sốt ruột như vậy, Tuyết di cũng ý thức được, vì Vân Tú cô nương này có lẽ quen biết lão gia, nàng không dám chậm trễ, vội vàng dẫn Triệu Khang đến phòng Công Tôn Vân Tú, gõ cửa.

“Vân Tú cô nương, mở cửa đi, ta là Tuyết di đây.”

Cửa phòng mở ra, Triệu Khang còn chưa kịp chào hỏi Công Tôn Vân Tú đang xách bầu rượu, “ầm” một tiếng cửa đã bị đóng sầm lại.

Triệu Khang ngơ ngác, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tuyết di cũng ngẩn người, theo bản tính gõ cửa: “Vân Tú?”

Bên trong phòng.

Công Tôn Vân Tú đỏ mặt tía tai, hoàn toàn không ngờ lại gặp được Triệu Khang ở đây.

Hắn ta đang làm gì ở đây? Khi nào thì quay lại Nguyên Giang huyện?

Chẳng lẽ vừa rời mình ở trên sân khấu, hắn ta đều nhìn thấy sao?

Ôi trời ơi, đây không phải là muốn mạng nàng sao!

Vội vàng uống một ngụm rượu, nghe thấy tiếng gọi cửa bên ngoài, Công Tôn Vân Tú lại tu một ngụm lớn, thở phào một hơi rồi mới xoay người mở cửa, nhưng lại không nhìn Triệu Khang mà nói với Tuyết di: “Tuyết di, có chuyện gì vậy?”

“Vân Tú à, lão gia muốn gặp ngươi, sao ngươi lại đóng cửa?” Tuyết di vội vàng nói.

Công Tôn Vân Tú ngượng ngùng không nói nên lời, liếc mắt nhìn Triệu Khang.

Hắn thản nhiên nói: “Tuyết di, ngươi lui xuống trước đi.”

“Vâng, lão gia.”

Chờ Tuyết di đi rồi, chỉ còn lại hai người bọn họ mặt đối mặt, một người trong phòng, một người đứng ở cửa.

Không khí trong khoảnh khắc này trở nên im lặng.

Một lúc lâu sau, Triệu Khang mới lên tiếng: “Cái đó, Công Tôn đại gia.”

Chỉ thấy nữ tử trước mắt lộ ra vẻ mờ mịt, nghi hoặc hỏi: “Người đang gọi ta?”

Triệu Khang sửng sò: “Nàng làm sao vậy?”

“Ừm, người nhận nhầm người rồi, ta không phải là Công Tôn đại gia mà người nói.” Nữ tử mặt không đỏ tim không đập nói.

Triệu Khang phì cười, biết đối phương là ngại ngùng, nhưng không ngờ lại giả vờ không quen biết mình.

“Thật sao? Nhưng nàng cũng tên Vân Tú mà.”

Công Tôn Vân Tú thản nhiên nói: “Ta tên Trương Vân Tú, người chắc chắn là nhận nhầm người rồi. Trời cũng không còn sớm nữa, ta còn phải nghỉ ngơi, cáo từ. À không, không gặp lại.”

Công Tôn Vân Tú định đóng cửa, Triệu Khang giơ tay chặn cửa, nhìn nữ tử đối diện với nụ cười kỳ quái.

Công Tôn Vân Tú xấu hổ đến mức luống cuống tay chân, không dám nhìn thẳng vào mắt Triệu Khang, chỉ có thể đảo mắt nhìn xung quanh.

Ngay khi nàng sắp không nhận được nữa, Triệu Khang nhướn mày: “Uống rượu không? Rượu ngon đấy! Độ cồn còn cao hơn cả lần trước nàng uống ở đế đô.”

“Làm gì có?” Công Tôn Vân Tú hai mắt sáng lên, theo bản năng đáp.

Sau đó liền cúi đầu, thầm mắng mình không có tiền đồ.

Triệu Khang cũng không trêu chọc nữa, chỉ nói: “Đi theo ta là được.”

Nhìn bóng lưng Triệu Khang, Công Tôn Vân Tú đi theo. Giờ Triệu Khang đã xuất hiện, xem ra mình không cần tiếp tục làm việc trả nợ nữa rồi.

Tuy rằng ở đây chơi rất vui vẻ, nhưng chung quy không phải là chuyện lâu dài.

Di Hồng Viện lại một lần nữa bùng nổ.

Tất cả nam nhân trong hội trường đều nhìn thấy Vân Tú mà bọn họ ngày đêm thương nhớ, cứ như vậy đi theo sau lưng Triệu Khang rời khỏi Di Hồng Viện.

Trong nháy mắt, không ít người bật khóc nức nở.

Chu Lão Cầu hưng hăng uống một ngụm rượu, thế nào cũng không hiểu nổi mình rốt cuộc đã thua ở điểm nào.

“Vân Tú! Vân Tú của ta! Tên họ Triệu kia, ta muốn quyết đấu với ngươi!”

“Vân Tú của ta ời!”

“Hu hu hu, tại sao, tại sao chứ!”

Một gã say rượu cộng thêm đau lòng, bò lên sân khấu khiêu vũ, giật lấy micro, gào thét khản cổ.

“Dao trong tay, đi theo ta! Giết lão gia, cướp Vân Tú!”

“Dao trong tay, đi theo ta! Giết lão gia, cướp Vân Tú!”

Trong nháy mắt, mọi người kích động phần nộ, nốc cạn rượu trong bầu, đồng thanh hô theo.

Cũng may Triệu Khang đi nhanh, nếu còn ở lại đây, e rằng sẽ bị đánh một trận.

Mà cùng lúc đó, tại nhà máy xi măng Nguyên Giang.

Một người đàn ông trung niên xắn quần lên, tay cầm xẻng xếp hàng ngay ngắn, quần đốc nhà máy hét lớn: “Bắt đầu ca đêm!”

Người đàn ông lập tức gầm lên: “Công nhân lao động, linh hồn bất diệt! Lao động là người trên người! Hôm nay lao động không tàn nhẫn! Ngày mai địa vị không vững bền! Với một trái tim son sắt của ta! Xây dựng Nguyên Giang thời đại mới!”

Tất cả công nhân ca đêm của nhà máy xi măng phía sau cũng đồng thanh hô theo.

Quần đốc hài lòng vỗ vai người đàn ông trung niên: “Rất tốt, tất cả chúng ta đều phải học tập đồng chí Lý Tri châu! Lý Tri châu, ngươi rất tốt, cố gắng lên, tiếp tục phát huy, nửa năm nữa ngươi sẽ là tổ trưởng!”

Là vàng, ở đâu cũng sẽ tỏa sáng!

Chương 675 - Dời Núi Thái Sơn Đè Biển Bắc Hải

Màn đêm buông xuống, trăng như người con gái e thẹn nấp sau những áng mây, chỉ le lói chút ánh sáng.

Sân nhỏ tĩnh lặng, bốn phía được thấp sáng bởi ánh nến.

Một bình rượu, hai con người, hai phía im lặng, chỉ còn lại sự ngưng ngưng đến khó tả.

Nhất là Công Tôn Vân Tú, nàng muốn thử rượu mới của Triệu Khang, nhưng lại có chút ngại ngùng, trong đầu vẫn đang nghĩ không biết hẳn có nhìn thấy cảnh tượng nàng biểu diễn trên sân khấu hay không.

Sự lúng túng này xuất hiện trên người Viện trưởng Thư viện Chu quốc như nàng quả là hiếm thấy.

Triệu Khang thì đang cố gắng kìm nén khóe miệng đang muốn giương lên, trong đầu hiện lên những chuyện khó xử nhất đời.

Không ngờ người trước mặt lại mang khí chất của một nữ vương quán bar, đây chẳng lẽ chính là hai mặt trái ngược của con người sao?

Nghĩ ngợi một hồi, Triệu Khang quyết định chủ động phá vỡ bầu không khí ngưng ngưng, rót cho Công Tôn Vân Tú một chén rượu.

“Thử xem, đây là rượu được chưng cất nhiều lần, nồng độ cao hơn Tam Lương Dịch mà nàng từng uống, chắc cũng phải trên năm mươi sáu độ.”

“Nhưng ta không thể uống nhiều với nàng được, tử lượng của nàng thật đáng sợ. Lần này ta chỉ uống một chút thôi.”

Công Tôn Vân Tú nghe vậy không khỏi bật cười, lần đầu tiên được uống rượu ngon như vậy, nàng đã uống hơi nhiều, sau đó cũng cảm thấy hơi ngại.

Nhấp một ngụm rượu, Công Tôn Vân Tú khen ngợi: “Tuy hương thơm không bằng rượu lần trước, nhưng rượu này mạnh hơn, uống vào khiến người ta phấn chấn.”

Triệu Khang cười gật đầu, sau đó hỏi: “Nàng đã đến huyện Nguyên Giang từ sớm, sao không đến trường học tìm Trương Thánh tiên sinh?”

Công Tôn Vân Tú nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ quái, nói: “Trong thư Trương tiên sinh nói, mời ta đến huyện Nguyên Giang xem thử, nên ta quyết định đi dạo một vòng trước, không xem thì không biết, chắc chắn chắc.”

“Quốc sư, huyện Nguyên Giang này thật sự không tồi! Một trăm lượng bạc chỉ đủ tiêu một ngày, bảo sao lại phồn vinh như vậy.”

Triệu Khang ho khan vài tiếng, nghe giọng điệu mỉa mai của Công Tôn Vân Tú, mặt không khỏi đỏ bừng.

Vì gần đây vấn đề tài chính eo hẹp, nên đám người dẫn tour “chui” ở huyện Nguyên Giang phát cuồng.

Chỉ cần là khách du lịch lạ mặt, tóm được là “chặt chém” không thương tiếc.

May là những người đến huyện Nguyên Giang phần lớn là thương nhân, túi tiền rủng rỉnh.

Ai ngờ lại gặp phải nhóm thư sinh nghèo như Công Tôn Vân Tú, còn bị coi là con mồi béo bở.

Hắn đang nghĩ cách giải thích thì Công Tôn Vân Tú uống cạn chén rượu, nói: “Nhưng không thể phủ nhận, huyện Nguyên Giang quả thật rất khác so với những nơi ta từng thấy.”

Triệu Khang hứng thú hỏi: “Nàng nói thử xem?”

Mấy năm nay tuy huyện Nguyên Giang phát triển nhanh chóng, nhưng phương hướng cụ thể đều do một tay Triệu Khang quyết định, hắn cũng sợ mình đi sai đường.

Nếu có người có thể chỉ ra những thiếu sót và đưa ra lời khuyên, vậy thì tốt quá rồi.

Công Tôn Vân Tú trầm ngâm một lúc rồi nói: “Trước tiên, điều không cần bàn cãi là đời sống của người dân huyện Nguyên Giang vượt xa những nơi tự xưng là châu phủ kia.”

“Mấy ngày nay ta nghe được từ rất nhiều người về tình hình chung của huyện Nguyên Giang, người dân rất tin tưởng

ngươi, đây là chuyện tốt, nhưng cũng là một khuyết điểm.”

Triệu Khang trầm tư, nghe Công Tôn Vân Tú nói tiếp: “Ta xem xét sự việc, quen dùng kết quả xấu nhất và ác ý nhất để suy đoán. Khi ngươi không mắc sai lầm, ngươi có thể dẫn dắt huyện Nguyên Giang ngày càng phát triển.”

“Nhưng nếu có một ngày ngươi đi sai đường, thì huyện Nguyên Giang sau này cũng sẽ đi theo con đường sai lầm của ngươi.”

“Cần phải có những ý kiến khác nhau, và nhiều nhân tài hơn.”
Triệu Khang hỏi.

Công Tôn Vân Tú gật đầu: “Nông công thương của huyện Nguyên Giang đều do ngươi làm chủ đạo, nhưng sức người dù sao cũng có hạn.”

“Hiện tại chỉ là một huyện Nguyên Giang, với năng lực của ngươi tự nhiên có thể quản lý đâu ra đấy, nhưng tương lai thì sao? Huyện Nguyên Giang trở thành phủ Nguyên Giang, thành châu rồi thậm chí là lớn hơn?”

“Lúc đó ngươi còn có thể làm tốt mọi mặt như bây giờ sao? Nói cho cùng vẫn là nhân tài dưới tay ngươi quá ít.”

“Điều ngươi cần bây giờ là những nhân tài đủ ưu tú, có thể giúp ngươi quản lý quy mô huyện Nguyên Giang ngày càng lớn mạnh, đương nhiên những nhân tài này phải đủ trung thành với ngươi. Tập hợp trí tuệ của mọi người mới có thể đưa sự phát triển của huyện Nguyên Giang lên một tầm cao mới.”

Triệu Khang tán thành gật đầu, Công Tôn Vân Tú lại nói: “Trong thư Trương tiên sinh có nói, ngươi đã xây dựng một ngôi trường quy mô lớn ở huyện Nguyên Giang, thực hiện giáo dục bắt buộc?”

Triệu Khang ừ một tiếng: “Không chỉ là huyện Nguyên Giang, trên thực tế là năm châu của nước Càn, mỗi châu phủ đều đang xây dựng trường học, chuẩn bị phổ cập giáo dục bắt buộc. Khoa cử sau này cũng sẽ hướng đến tất cả các sĩ tử.”

“Vậy các gia tộc địa phương thì sao?” Công Tôn Vân Tú hỏi.

Triệu Khang: “Ta đã có thể không chế được đám con cháu thế gia ở Thanh Châu, bọn họ sẽ đứng về phía ta, còn những

người khác...”

Triệu Khang cười nói: “Đồng ý thì tốt, không đồng ý thì để bọn họ biến mất khỏi thế giới này.”

Đôi mắt đẹp lóe lên tia sáng khác thường, Công Tôn Vân Tú nói: “Người thật sự có thể làm được sao? Ngay cả khi phải đối mặt với sự chỉ trích của các gia tộc trên thiên hạ, người cũng không quan tâm sao?”

Khóe miệng Triệu Khang nhếch lên: “Hiện nay trong dân gian, vì chuyện chôn sống tù binh, không ít người gọi ta là đồ tể. Nếu ta không ra tay, chẳng phải là uổng công mang tiếng xấu sao?”

“Ngồi bút của các thư sinh tuy giết người không thấy máu, nhưng muốn nói giết người nhanh nhất, vẫn phải là đao!”

Trong sân nhỏ yên tĩnh, chỉ còn lại một người, nữ tử áo trắng nhớ lại câu nói lúc Triệu Khang rời đi, nàng cầm bình rượu lên tu ừng ực: “Uống cạn chén này!”

Dồi núi Thái Sơn đè biển Bắc Hải, không phải không làm, mà là không làm được.

Mà Triệu Khang lại muốn làm chuyện này.

Ngày hôm sau.

Triệu Khang dậy sớm, dẫn theo Cao Toàn đến nhà máy xi măng. Hôm qua nghe Công Tôn Vân Tú nói, đi cùng nàng còn có một người tên là Lý Tri Châu.

Người này nổi tiếng là đại nho văn võ song toàn ở Thư viện Chu quốc, hôm qua sau khi về nhà, hắn cho người đi điều tra.

Phát hiện vị đại nho này đang sản xuất xi măng trong nhà máy xi măng.

“Lão gia.”

Quản lý nhà máy xi măng nhìn thấy Triệu Khang đến, vội vàng chạy tới, hắn đã biết mục đích của Triệu Khang, liền chỉ vào một người đàn ông trung niên đang mò hôi nhế nhại làm việc.

“Hắn chính là Lý Tri Châu.”

Triệu Khang dở khóc dở cười, hắn nhận ra đây chính là người mà hắn đã gặp ở tử lâu trước đó, chính hắn là người đã bảo người ta đến nhà máy xi măng này.

“Để hắn nghỉ ngơi đi.” Cao Tuyên lên tiếng.

Quản lý nhà máy xi măng lập tức hét lớn: “Lý Tri Châu, lại đây!”

“Có!”

Lý Tri Châu buông xẻng trong tay xuống, lập tức chạy tới: “Quản lý!”

“Vị này là lão gia của chúng ta, vị này là Cao đại nhân, hai vị đến đón người.”

Nghe vậy, Lý Tri Châu trừng lớn mắt nhìn Triệu Khang và Cao Tuyên, môi run run, sau đó nước mắt lưng tròng.

Chương 676 - Đại Học

“Ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn đấy! Uống miếng nước nào!”

“Này, ta nói chứ, nhà máy xi măng của ngươi đãi ngộ tệ đến vậy sao? Nhìn ngươi đói như chết đói vậy! Ăn thì ăn đi, đừng khóc nữa!”

Nhìn Lý Tri Châu trước mặt đang ăn như hổ đói, Triệu Khang thực sự có chút ngại ngùng. Người ta đường đường là một đại nho của Chu quốc, đến Nguyên Giang huyện chơi một chuyến, kết quả lại bị ném vào nhà máy lao động trả nợ.

Thực sự là có chút không ra gì.

Nghe Triệu Khang nói, Lý Tri Châu tức giận nói: “Ngươi thử đi làm hai ngày xem! Cả đời ta chưa từng phải chịu khổ như vậy! Mỗi ngày ta phải vác ba trăm bao xi măng! Ba trăm bao đấy! Mỗi bao nặng năm mươi cân! Năm mươi cân đấy!”

“Hu hu hu, ta muốn về nhà.”

Triệu Khang nghe vậy bĩu môi, đúng là người đọc sách, cường độ lao động như vậy, đến thế giới hiện đại, e là nuôi sống bản thân cũng khó.

Lý Tri Châu vừa nói vừa nhìn về phía Công Tôn Vân Tú:
“Tiên sinh, hay là ngài cũng phải chịu khổ?”

Dù sao cũng là bán nghệ ở thanh lâu, có thể khá hơn được sao? Bản thân mình chỉ là lao lực, còn tiên sinh đây là mất cả mặt mũi!

Nghĩ đến đây, Lý Tri Châu lại rung rung nước mắt.

Công Tôn Vân Tú cười gượng, có chút xấu hổ, không dám nói với Lý Tri Châu rằng mấy ngày nay nàng ta chơi rất vui vẻ.

Chờ Lý Tri Châu ăn uống no nê, Trương Thánh cũng tranh thủ thời gian đến, ông lão còn chưa biết chuyện gì xảy ra, trên mặt cười tủm tỉm: “Công Tôn tiểu hữu lâu ngày không gặp, Lý Tri Châu, người cũng đến rồi à, đường xá xa xôi, vất vả rồi.”

“Trương tiên sinh.” Công Tôn Vân Tú đứng dậy hành lễ.

Lý Tri Châu cũng vội vàng hành lễ, sau đó kéo lấy ông lão muốn đổi phương làm chủ cho mình.

Trương Thánh ngơ ngác, sau khi nghe Lý Tri Châu tố khổ, liền có chút kinh ngạc, không khỏi nhìn về phía Triệu Khang.

“Khụ khụ, đều là hiểu lầm, hiểu lầm.” Triệu Khang không giải thích gì thêm.

Cũng may mấy người đều là người đọc sách đàn ông, không có suy nghĩ thân phận người đọc sách cao quý hơn người thường.

Chờ Lý Tri Châu ăn uống no nê, Trương Thánh liền mời hai người Công Tôn đến trường học, Triệu Khang tự nhiên là đi cùng.

Đến trường học, tiếng đọc sách thánh thót như xua tan đi mệt mỏi.

Lý Tri Châu đứng trước cửa sổ, nhìn từng đứa trẻ bên trong chăm chú nghe thầy giáo giảng bài.

Đôi mắt khao khát tri thức chân thành, giống hệt như hần khi xưa trên con đường cầu học không ngại gian khổ.

Hần lập tức bị thu hút, đứng trước cửa sổ hồi lâu không muốn rời đi, cho đến khi học sinh tan học.

“Trương tiên sinh, học trò ở Nguyên Giang huyện đều như vậy sao?” Hắc quay đầu hỏi.

Trương Thánh cười vuốt chòm râu dê: “Đương nhiên cũng có những đứa nghịch ngợm, dù sao cũng là tâm tính trẻ con, nhưng trách nhiệm của những người thầy giáo chúng ta không phải là truyền đạt kiến thức, khai sáng trí tuệ, dạy dỗ đạo đức cho chúng sao?”

“Học trò hiểu rồi.”

Lý Tri Châu như có điều suy nghĩ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Triệu Khang: “Triệu đại nhân, trường học như vậy, Nguyên Giang huyện còn bao nhiêu?”

Triệu Khang mỉm cười nói: “Hiện tại mới chỉ có một trường, nhưng ngoài Nguyên Giang huyện, các châu các nơi cũng đang xây dựng trường học, sau này chỉ có thể nhiều hơn, hơn nữa đây chỉ là giáo dục tiểu học bắt buộc.”

“Tiểu học?” Công Tôn Vân Tú hứng thú hỏi.

Biểu cảm của Trương Thánh trở nên nghiêm túc, nhìn về phía Công Tôn Vân Tú và Lý Tri Châu: “Đây chính là một trong những lý do lão phu thành tâm mời hai vị đến Nguyên Giang huyện.”

Hai người vội vàng chăm chú lắng nghe Trương Thánh nói.

“Triệu tiểu hữu có nói với lão phu, giáo dục bắt buộc chỉ là phổ cập giáo dục, để cho người dân trong thiên hạ đều có cơ hội đọc sách, mà muốn thực sự bồi dưỡng ra nhân tài có lợi cho thiên hạ, thì cần phải có cơ sở giáo dục cao hơn.”

“Triệu tiểu hữu gọi đó là đại học.”

Lý Tri Châu hơi nhíu mày: “Bồi dưỡng ra nhân tài có lợi cho thiên hạ, chỉ bằng một trường học?”

Triệu Khang giải thích: “Đại học liên quan đến các loại ngành học rất đa dạng, không chỉ là đọc sách thi cử, nói thật thiên hạ này có bao nhiêu người, chỉ cần dựa vào việc đọc sách sau đó có thể làm quan?”

“Cho dù làm quan, thì có bao nhiêu người có thể làm một vị quan tốt?”

Lý Tri Châu gật đầu, lời Triệu Khang nói hần tương đối có thể thấu hiểu.

Hần, Lý Tri Châu, ở Chu quốc được xưng tụng là song tuyệt thư họa, là đại nho xứng đáng, địa vị bất phàm, nhưng vẫn không vào được triều đường.

Bởi vì hần căn bản không biết làm quan như thế nào, đọc sách cả đời, vẽ tranh cả đời, cuối cùng vẫn chỉ có thể dạy học dạy vẽ ở thư viện.

Hơn nữa cũng không có bao nhiêu học sinh nguyện ý học những kiến thức đó của hần, bởi vì phần lớn mọi người trong thư viện trong lòng vẫn coi thư viện là một bậc thang để vào triều đường mà thôi.

Triệu Khang tiếp tục nói: “Đại học mà chúng ta muốn xây dựng trong tương lai, chính là nơi thu hút nhân tài thiên hạ, Lý tiên sinh ngài giỏi về thư họa, vậy ngài có thể đến đại học chuyên dạy những học sinh có hứng thú học tập thư họa.”

“Đại học này không chỉ dạy đọc sách, lịch sử kinh tế chính trị nông nghiệp công nghiệp vân vân, mà phải thu hút tất cả nhân tài đỉnh cao của các ngành nghề, truyền dạy những kỹ thuật kiến thức mà họ có, cho những học sinh có chí hướng học tập.”

Công Tôn Vân Tú và Lý Tri Châu đều bị lời nói của Triệu Khang làm cho chấn động.

“Đây là chuyện có thể làm được sao?”

Triệu Khang cười nói: “Không thử xem sao biết được? Nói cho cùng thì kiến thức cũng tốt, kỹ thuật cũng vậy, cuối cùng cũng là vì kiếm cơm. Tất cả giáo viên trong đại học ta đều sẽ trả cho họ mức lương hậu hĩnh, chỉ cần họ chăm chỉ giảng dạy, ta đảm bảo họ sẽ được cơm no áo ấm!”

Nói xong, Triệu Khang thành khẩn nhìn về phía Lý Tri Châu: “Ở đây, ta chân thành mời Lý tiên sinh đảm nhiệm giáo viên dạy vẽ của trường học Nguyên Giang chúng ta, chờ đến khi đại học được xây dựng, với kỹ thuật vẽ tranh của Lý tiên sinh có thể đến đại học giảng dạy cho những học sinh yêu thích hội họa thư pháp.”

Lý Tri Châu sửng sốt: “Ngươi nghiêm túc đấy chứ?”

Triệu Khang cười nói: “Đương nhiên.”

Lý Tri Châu càng thêm khó hiểu: “Thư họa vô dụng, căn bản không phải là kỹ thuật có thể có lợi cho thiên hạ như người nói.”

Triệu Khang lắc đầu: “Lý tiên sinh nói vậy là sao? Người xưa trước khi sáng tạo ra chữ viết, chính là dùng tranh vẽ để ghi chép cuộc sống, kỹ thuật hội họa sao có thể là kỹ thuật vô dụng?”

“Phát triển công nghiệp thúc đẩy cuộc sống đương nhiên quan trọng, nhưng xây dựng tinh thần cũng không thể thiếu sót!”

Lý Tri Châu im lặng, một lúc sau hần ngẩng đầu lên: “Ta cần chuẩn bị một chút.”

Người nhà của hắn đều đang ở Chu quốc.

Triệu Khang gật đầu: “Không thành vấn đề, cánh cửa Nguyên Giang huyện luôn rộng mở chào đón ngài, với tư cách là giáo viên đầu tiên chúng ta mời, chúng ta sẽ chuẩn bị nhà ở cho ngài ở khu vực tốt nhất Nguyên Giang huyện.”

Lý Tri Châu gật đầu, sau đó nói: “Ta có thể đưa ra một yêu cầu không.”

“Cứ nói đừng ngại.” Triệu Khang nói.

Lý Tri Châu: “Nhà ở có thể xa nhà máy xi măng một chút được không?”

Mọi người cùng cười ha hả, nói như vậy cũng đại diện cho việc Lý Tri Châu xác định đồng ý ở lại Nguyên Giang huyện rồi.

Vậy thì tiếp theo.

Ánh mắt Triệu Khang nhìn về phía Công Tôn Vân Tú, vị này mới là nhân vật chính đây.

Bản thân nàng ta có năng lượng rất lớn, chỉ cần có thể thuyết phục được đối phương, sau này ở phương diện Chu quốc có thể tính bớt không ít phiền phức.

Công Tôn Vân Tú cũng nhìn sang, bốn mắt nhìn nhau, mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Chương 677 - Bắt đầu thôi!

Sau khi quyết định, Lý Tri Châu muốn đi tham quan trường học một chút, Trương Thánh bèn đồng ý dẫn hắn đi.

Cao Tuyền cũng còn có việc phải bận, trong lúc nhất thời chỉ còn lại Triệu Khang và Công Tôn Vân Tú.

Hai người tìm một chỗ ngồi đối diện nhau.

Công Tôn Vân Tú thản nhiên nói: “Lý Tri Châu đã có quyết định, vậy ý của Quốc Sư đại nhân là muốn thuyết phục ta sao?”

Đều là người thông minh, không cần phải vòng vo, Triệu Khang gật đầu: “Trương tiên sinh nói với ta, người ở Chu quốc có thân phận địa vị cực cao, nếu có người ở đây, sau này có thể giúp ta giải quyết rất nhiều phiền phức.”

“Một khi chiến tranh nổ ra, chắc chắn sẽ có vô số người chết và bị thương, người có nắm chắc có thể hoàn toàn công phá Chu quốc sao?” Công Tôn Vân Tú rất tò mò.

Triệu Khang khẽ cười một tiếng: “Trước đây, liên quân Chu quốc có tới mấy chục vạn người, cộng thêm một triệu di tộc của Tiêu Phi Vũ, lúc đó nếu có nói với người, Triệu Khang ta có thể đánh bại bọn họ, người có tin không?”

Công Tôn Vân Tú gật đầu: “Quả thực, người đã làm được một kỳ tích khó tin. Đã như vậy, ta có thể đồng ý với người, sau này sẽ thay người dẹp yên những xáo trộn trong giới văn nhân Chu quốc.”

Triệu Khang rõ ràng không ngờ tới Công Tôn Vân Tú lại đồng ý dễ dàng như vậy, do dự một chút rồi nói: “Làm như vậy, e rằng sau này người sẽ phải chịu rất nhiều lời gièm pha.”

Chu quốc có văn phong rất mạnh mẽ, phần lớn các văn nhân đều coi trọng khí tiết, Công Tôn Vân Tú hiện tại đồng ý với hắn chẳng khác nào biểu thị phản quốc. Nàng là Viện trưởng Thư Viện, là biểu tượng tinh thần trong lòng vô số người đọc sách Chu quốc, là lãnh tụ văn đàn.

Đến lúc đó, thân phận và địa vị của nàng sẽ bị tụt dốc không phanh.

Công Tôn Vân Tú cười một tiếng đứng dậy: “Vậy thì sao?”

Nàng từng bước rời đi, giống như tối hôm qua, cũng để lại cho Triệu Khang một câu nói.

Thiên hạ không có gì hay, chỉ có đọc sách và uống rượu là còn được.

Trong lòng nữ tử vui vẻ, tay chấp sau lưng, bước chân thông dong, trút bỏ vẻ ngoài thoát tục như tiên nữ, thêm vài phần hơi thở thiếu nữ.

Trương Thánh có thể cùng người mở ra cánh cửa rộng cho các bậc hiền tài trong thiên hạ, Công Tôn ta cũng có thể giúp người một tay.

Lời hứa của Công Tôn Vân Tú khiến Triệu Khang trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, rời khỏi trường học trở về nhà riêng, hiếm khi được nhàn hạ.

Đến buổi chiều, Trương Thánh phái người đến truyền lời, Công Tôn Vân Tú muốn chuẩn bị khởi hành về Chu quốc.

Triệu Khang bèn dẫn Diệp Hồng Tuyết cùng đi tiễn.

Lý Tri Châu phụ trách đánh xe, thấy Triệu Khang đến liền nói: “Triệu Quốc Sư, sau khi ta sắp xếp ổn thỏa, sẽ mang theo gia quyến đến huyện Nguyên Giang.”

Triệu Khang nói đùa: “Không thành vấn đề, lần này nhất định sẽ không để các người phải đi làm thuê trả nợ nữa.”

Mọi người lại được một trận cười vui vẻ, Triệu Khang đưa hộp quà đã chuẩn bị sẵn cho Công Tôn Vân Tú ở bên cạnh.

“Bên trong là mấy vò rượu, coi như là quà chia tay, đợi đến khi Tam Lương Dịch và rượu Đài Tử bắt đầu bán ra, ta sẽ cho người mang đến cho người một ít.”

“Vậy thì đa tạ.” Công Tôn Vân Tú mỉm cười gật đầu, cất hộp quà vào trong xe.

Không nói thêm gì nữa, mọi người hành lễ chào tạm biệt, nhìn theo xe ngựa khuất dần.

Trương Thánh nhìn Triệu Khang: “Chuyện đã quyết định rồi?”

Triệu Khang gật đầu: “Nàng ấy đồng ý rất dứt khoát. Khiến ta có chút bất ngờ.”

Trương Thánh chậm rãi nói: “Thư viện đòi đòi Viện trưởng, tính cả Công Tôn, ta đã gặp qua ba người. Trong đó Công Tôn tiểu hữu là người thuần túy nhất.”

“Quả thực là như vậy.” Triệu Khang chân thành nói.

Trương Thánh vỗ vai hắn: “Nếu đã như vậy, lão phu cũng yên tâm rồi, tiếp theo liền dựa vào ngươi.”

Nói xong, lão tiên sinh chấp tay sau lưng, quay trở về trường học.

...

Gần nửa tháng trôi qua, trong khoảng thời gian này, Triệu Khang đều ở xưởng rượu và xưởng dệt, đốc thúc việc sản xuất nước hoa và nghiên cứu áo ngực.

Cuối cùng cũng làm ra được một nghìn chiếc áo ngực kiểu dáng tinh xảo và năm trăm lọ nước hoa hoa quế.

Đồng thời hắn cũng nhận được tin tức của Lý Vân - người nấu rượu của xưởng rượu ở đế đô, rượu Đài Tử và Tam Lương Dịch đều đã có một nghìn cân.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi. Chỉ còn chờ hắn ra tay!

Trước đó, Triệu Khang đã có kế hoạch chi tiết, cho nên lúc này cũng không vội vàng, hắn gọi Cao Tuyên đến.

“Lão gia, ngươi tìm ta?”

“Ngươi hãy điều tra xem hiện tại chúng ta có bao nhiêu thương nhân từ nơi khác đến huyện ta. Càng nhanh càng tốt.” Triệu Khang nói.

“Vâng.”

Cao Toàn vừa đi, Tuyết di của Di Hồng Viện cũng vội vàng chạy tới: “Lão gia, ngài có gì dặn dò?”

Triệu Khang dựa vào ghế nằm: “Các cô nương trong viện của ngươi, bình thường tiếp khách nhiều nhất, chọn ra một nhóm, nhớ là chọn loại cá chết chứ đừng chọn cá vàng.”

Tuyết di vừa nghe lập tức hiểu ngay, cá vàng chính là loại nhìn thì đẹp mắt, nhưng chỉ có thể nhìn.

Cá chết chính là loại có tiền bảo làm gì cũng làm.

Triệu Khang lại nói: “Ngoài ra, tung tin ra ngoài, ba ngày sau, Di Hồng Viện tổ chức đại lễ, ta xem là chúc mừng khai trương ba năm đại cát.”

“Đến lúc đó toàn bộ rượu giảm giá 50%!”

Tuyết di ngăn người: “Lão gia, ngài muốn làm gì?”

Triệu Khang nhếch miệng cười: “Ta muốn tổ chức một cuộc thi sắc đẹp ở Di Hồng Viện, người đứng đầu được thưởng năm nghìn lượng bạc, người đứng thứ hai hai nghìn lượng, người đứng thứ ba một nghìn lượng! Tất cả các cô nương trong viện của người đều có thể tham gia.”

“Nhưng có yêu cầu, nhất định phải mặc thứ đồ chơi này.”

Triệu Khang chỉ vào chiếc áo ngực đặt bên cạnh.

Tuyết di đã sớm chú ý đến thứ đồ chơi này, lúc này nghe Triệu Khang nói như vậy vội vàng lên tiếng: “Lão gia, đây là cái gì vậy?”

Triệu Khang nói: “Đây là áo ngực, tác dụng cũng giống như vải quần ngực, nhưng thoải mái hơn vải quần ngực, đến lúc thi sắc đẹp, các cô nương của người chỉ được mặc áo mỏng tang và đeo thứ đồ chơi này.”

Ban đầu Triệu Khang định khi làm áo ngực sẽ làm thành một bộ, làm thêm cả quần lót.

Nhưng nghĩ lại thôi, bây giờ tư tưởng của mọi người còn chưa cởi mở đến mức độ đó, chủ yếu là trước tiên hãy để áo ngực được quảng bá rộng rãi đã.

“Lão gia, như vậy có ổn không ạ?” Tuyết di dè dặt nói.

Triệu Khang nhướn mày: “Sao vậy?”

“Nếu truyền ra ngoài, quan phủ có khi nào...”

Dù sao thì phân trên chỉ mặc có vậy, tuy là thanh lâu, nhưng cũng quá phận rồi.

Triệu Khang trợn trắng mắt: “Xảy ra chuyện ta chịu trách nhiệm, người cứ việc truyền đạt tin tức cho các cô nương của người, ai đồng ý tham gia, lát nữa đến đây nhận áo ngực.”

“Lão gia đã nói như vậy thì không thành vấn đề.”

Tuyệt di cười nói, thanh lâu dựa vào nữ tử để thu hút khách, chỉ cần có người chịu trách nhiệm, nàng ta thậm chí còn dám để các cô nương không mặc gì ra tiếp khách.

Triệu Khang nghĩ ngợi rồi lại nói: “Ba ngày nay Di Hồng Viện của người đóng cửa, ta đến dạy các cô nương của người cách trình diễn.”

Chuyện như vậy, bản thân hắn tuy không biết, nhưng đã xem qua không ít thiên thần Victoria's Secret, học theo cũng được.

“Đúng rồi, chuyện cuộc thi sắc đẹp này phải để cho toàn bộ người trong huyện đều biết, không được thì người đi tìm Cao Tuyền, bảo hắn phái người đi khắp phố quảng cáo.”

“Vâng vâng.” Tuyệt di cười híp cả mắt, uốn éo vòng eo quay về báo tin vui cho các cô nương trong viện.

Lúc này Cao Tuyền trở về: “Lão gia, đã điều tra rõ ràng, hiện tại ở trong huyện chúng ta có bảy mươi sáu thương nhân từ nơi khác đến, cứ đến tối là lại chạy đến Di Hồng Viện, có mấy người còn luyến tiếc không muốn rời đi.”

Chương 678 - Chuẩn bị cho cuộc thi

“Được rồi, hôm nay người đi mời bọn họ đến tửu lâu ăn một bữa, cứ nói là cảm ơn họ đã đến huyện ta lấy hàng, tiện thể nói với họ ba ngày nữa, Di Hồng Viện sẽ tổ chức một cuộc thi, đến lúc đó mời họ cùng đến xem.”

Cao Tuyền giật mình: “Lão gia, chỗ đó ta không dám đi.”

Triệu Khang vỗ trán: “Quên mất nhà người có một con hổ cái rồi. Ta nói này, Cao Tuyền! Đều là chủ một nhà, sao lại không có chút uy nghiêm nào? Người nhìn lão gia ta đây.”

Cao Tuyền cười hì hì: “Đúng đúng đúng, trong huyện ta ai mà không biết, phu nhân thương lão gia nhất.”

“Còn dám cãi lời.”

Triệu Khang tức giận bật cười: “Người không đi cũng phải đi! Về nhà thì nói là yêu cầu công việc, mẹ kiếp cho con trai người đi lâu xanh mà người còn không muốn?”

Cao Tuyên bắt đắc dĩ, chỉ đành gật đầu, uể oải rời đi.

Triệu Khang đứng dậy, đi đến một gian phòng đã được chuẩn bị sẵn từ trước. Khác với mọi khi, những người thợ trong gian phòng này đều là phụ nữ.

Thấy hắn đến, mọi người đều nồng nhiệt chào hỏi.

Triệu Khang lần lượt đáp lại, sau đó cười nói: “Vài ngày nữa, cửa hàng nội y Nguyên Giang của chúng ta sẽ khai trương, đến lúc đó mọi người đều chú ý một chút.”

“Lão gia yên tâm, việc nhỏ này chúng ta làm được, sẽ không xảy ra sơ suất.” Xuân Nương - vợ của một tên lính nghèo nói.

Triệu Khang gật đầu: “Vậy Xuân Nương, sau này người sẽ là quản lý cửa hàng, nhớ kỹ, khi khách hàng thử nội y, không được có đàn ông ở đó.”

“Lão gia yên tâm, tên nào không biết điều mà dám nhìn trộm, ta đánh chết hắn!” Xuân Nương hung dữ, ở huyện Nguyên Giang cũng là người khiến người ta phải e sợ.

Đến tối, Tuyết di nương mang đến tin tức, Di Hồng Viện có năm mươi cô nương nguyện ý tham gia cuộc thi sắc đẹp mà Triệu Khang nói.

Dù sao người đứng đầu cũng được thưởng năm ngàn lượng bạc, làm xong vụ này, cả đời cũng không cần phải lo lắng nữa.

Vì vậy việc đăng ký rất sôi nổi, đây là kết quả sau khi Triệu Khang yêu cầu các cô nương phải cởi mở, bởi vì những kỹ nữ thanh lâu ngại ngùng không dám tham gia, nếu không con số sẽ còn nhiều hơn nữa.

Triệu Khang theo chân Tuyết di nương đến thẳng Di Hồng Viện, gọi năm mươi cô nương nguyện ý tham gia cuộc thi ra.

Các cô nương đều xinh đẹp, mỗi người một vẻ, nhìn thấy Triệu Khang, ánh mắt các cô nương đều có chút khác thường.

Nếu có thể lấy lòng được vị công tử này, vậy thì cả đời sau này sẽ không phải lo lắng về cơm ăn áo mặc nữa.

Nhưng họ cũng chỉ dám nghĩ vậy thôi, so với Diệp Hồng Tuyết, họ kém xa.

Triệu Khang sai người mang từ cửa hàng nội y đến một trăm chiếc áo lót để những cô nương này lựa chọn cho phù hợp.

Lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, mọi người đều rất tò mò, nghe Triệu Khang nói xong công dụng của nó và quy định sau khi tham gia cuộc thi, cũng không có mấy ai tỏ ra ngại ngùng.

Một cô nương gan dạ nhìn Triệu Khang: “Lão gia, thứ này thật sự có thể giúp người ta to ra sao?”

“Đương nhiên rồi, thứ này người cũng không thể mặc trực tiếp ra đường được? Mặc bên trong, bên ngoài mặc thêm quần áo, nhìn không phải là to hơn một vòng sao?”

Mọi người cười ồ lên, sau khi được Triệu Khang chỉ điểm, tất cả đều có thể mặc áo lót một cách thuần thục.

Thấy không còn ai có ý kiến gì nữa, Triệu Khang liền cầm số áo lót còn lại rời đi, để lại một đám cô nương.

Triệu Khang vừa đi, các cô nương liền mạnh dạn hơn hẳn, tò mò nhìn áo lót của người bên cạnh, so sánh xem ai đẹp hơn.

Có người còn rủ nhau về phòng để thử hiệu quả của chiếc áo lót này.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Khang đã đến Di Hồng Viện, còn mang theo một nhóm thợ.

Diện tích Di Hồng Viện không nhỏ, chỉ riêng sảnh lớn đã có thể chứa được ba trăm người.

Triệu Khang mang thợ đến là để chuẩn bị chỗ ngồi.

Bận rộn nửa ngày mới sắp xếp xong, hắn nói với Tuyết di nương: “Đến lúc đó tất cả mọi người đều ở sảnh lớn, tổng cộng có thể chứa được ba trăm người.”

“Ba người đứng đầu sẽ do ba trăm người này bình chọn, ai nhận được nhiều phiếu bầu nhất, người đó sẽ là người chiến thắng, trong thời gian đó, người của người phải phục vụ tốt.”

Tuyết di nương gật đầu.

Triệu Khang nói: “Được rồi, gọi các cô nương ra đây, chúng ta xem thử catwalk thế nào.”

Năm mươi cô nương tham gia cuộc thi được gọi ra, sà catwalk mà Triệu Khang sử dụng chính là sân khấu mà khách thường nhảy múa.

Nhìn một đám cô nương, Triệu Khang nói: “Đến lúc khai mạc, các người lần lượt từng người một, đi từ bên này sang bên kia, một người đi xong thì người khác mới được lên.”

“Trong thời gian đó, các người có thể tạo dáng trên sân khấu, nói chung là phải thể hiện vẻ đẹp của bản thân và chiếc áo lót trên người, hiểu chưa? Nào, chúng ta thử một lần.”

Người thời đại này đương nhiên không biết catwalk là gì, vì vậy lần đầu tiên đi khiến Triệu Khang rất không hài lòng.

“Ta muốn các người thể hiện vẻ đẹp của bản thân, phong thái, hiểu không? Không phải là để các người thể hiện sự dâm dăng của bản thân.”

“Người xem người đang hai chân ra như vậy làm gì? Khép lại một chút! Phải có cảm giác quyến rũ, thử chống nạnh xem.”

“Thu lại một chút, thu lại một chút, biểu cảm đừng có dâm dăng như vậy!”

“Tuyệt di nương, người một phen tuổi rồi, đừng có góp vui nữa.”

Tú bà cảm thấy rất tổn thương, nhìn Triệu Khang bất mãn nói: “Lão gia, ta tuổi này cũng có người thương đấy.”

“Được rồi, được rồi, lần sau chúng ta tổ chức cuộc thi dành cho người cao tuổi, người lại tham gia. Này mấy tên thợ kia, kêu các người đến đây làm việc, nhìn chăm chăm như vậy làm gì, nước miếng chảy ra hết rồi!”

Ngày hôm đó Triệu Khang bận rộn rất vui vẻ, dưới sự chỉ đạo chuyên nghiệp của hắn với tiêu chuẩn của một tên háo sắc, các cô nương đều nắm bắt được bí quyết, tìm được cho mình cách thể hiện phù hợp.

Catwalk cũng ra dáng ra hình!

Cùng lúc đó, tin tức mà Tuyết di nương tung ra cũng phát huy tác dụng.

Trên đường phố, từng nhóm người tụ tập lại, đa số là đàn ông, trong miệng đều nói về cuộc thi sắc đẹp sắp được tổ chức tại Di Hồng Viện.

Nghe thôi đã thấy kích thích rồi!

Đặc biệt là một nhóm thương nhân nước ngoài, càng thảo luận sôi nổi hơn.

“Đi nam về bắc bao nhiêu năm, chưa từng nghe nói đến cuộc thi sắc đẹp nào, lần này nhất định phải đến xem cho biết.”

“Đúng vậy, không biết là thi sắc đẹp kiểu gì.”

“Gái huyện Nguyên Giang này đúng là rất hấp dẫn, cho dù không lên giường, chỉ cần nhìn họ nhảy múa cũng đủ khiến người ta lưu luyến quên cả lối về.”

Đúng lúc này, có người vừa gõ trống vừa đi ngang qua, vừa chạy vừa hô to: “Này, Di Hồng Viện bán vé rồi đây! Ai muốn xem cuộc thi sắc đẹp thì mau đến mua vé đi! Chỉ có ba trăm vé, nhanh tay thì còn, chậm tay thì hết!”

Nghe vậy, các thương nhân nước ngoài vội vàng chạy ra khỏi tửu lâu, hướng Di Hồng Viện chạy tới.

Ngoài bọn họ ra, còn có người dân địa phương ở huyện Nguyên Giang cũng lũ lượt kéo nhau đi mua vé.

Ngày thứ hai, Triệu Khang cho người mang đến Di Hồng Viện năm mươi bộ quần áo, đều là do xưởng dệt may gấp rút sản xuất trong khoảng thời gian này.

Màu sắc khác nhau, nhưng đều có một điểm chung là mỏng!

Mặc bộ quần áo này trên người, quả thực chính là “yếu điệu thướt tha, ẩn hiện sau lớp lụa mỏng”, cảm giác mơ màng tăng lên gấp bội.

Khiến cho các cô nương ở huyện Nguyên Giang nhìn thấy cũng không khỏi cảm thán một câu, lão gia nhà chúng ta thật sự là quá hiểu đàn ông thích gì.

Cho đến ngày thứ tư, cũng là ngày diễn ra cuộc thi sắc đẹp tại Di Hồng Viện, Triệu Khang đang kiểm tra lần cuối.

Chương 679 - Gây Hại Phong Hoá

“Thảm đỏ, thảm đỏ đâu, nhanh trải ra!”

“Ánh sáng, ánh sáng phải chú ý, diễn tập lại cho ta xem! Nhớ kỹ, xung quanh phải tối, nhưng ánh sáng trên sàn diễn phải thật rực rỡ! Ngay từ đầu, phải khiến mọi người đều tập trung vào các cô nương!”

“Trương Long, lấy rượu pha loãng kia ra, thứ này mạnh lắm, máy chén là bọn họ say như chết, lúc đó mới chịu móc tiền!”

“Cao Tuyền, người của người đến đủ chưa? Ta không muốn lúc đó có kẻ say rượu nào xông lên sân khấu.”

Đại sảnh Di Hồng Viện.

Triệu Khang hăng hái chỉ đạo công tác chuẩn bị cuối cùng, những người bị điểm danh đều vỗ ngực cam đoan.

“Lão gia cứ yên tâm, buổi diễn này nhất định sẽ thành công rực rỡ!”

“Vậy mới được.”

Triệu Khang ừ một tiếng, sau đó cầm hai lọ nước hoa hoa quế tự tay điều chế đi ra sân sau.

Một nhóm cô nương đang ngồi chuẩn bị, người thì tập luyện, người thì thử trang phục.

Có người soi gương, tạo dáng, suy nghĩ xem lúc lên sân khấu phải làm sao để giống như Triệu Khang, phô diễn hết những đường cong đẹp nhất của mình.

Dù sao thì giải nhất cũng có tới năm ngàn lượng bạc, không ai là không để tâm.

Lúc này thấy Triệu Khang, tất cả đều nồng nhiệt chào hỏi.

Sau nhiều năm phát triển, Di Hồng Viện cũng có không ít cô nương chất lượng.

Phần lớn trong số họ đều là do Tuyệt di nương đích thân đi lôi kéo từ nơi khác về.

Lúc này, khoác lên người những bộ trang phục do Triệu Khang chuẩn bị, ai nấy đều vô cùng xinh đẹp rạng rỡ.

Cũng chẳng trách người xưa lại ví von những cô nương chốn lầu xanh như tiên nữ giáng trần.

“Nào, cho các nàng thử tốt này.”

Triệu Khang lắc lắc lọ nước hoa trong tay, tắt cả các cô nương lập tức tò mò vây quanh.

“Lão gia, đây là thứ gì vậy?”

“Đây gọi là nước hoa, đưa tay ra đây.”

Triệu Khang nhỏ vài giọt nước hoa lên tay một cô nương, sau đó chỉ dẫn cách sử dụng.

Một mùi hương hoa quế thơm ngát lan tỏa, khiến cô nương kia lập tức sáng mắt: “Thơm quá!”

“Đương nhiên rồi, đây là thứ ta bỏ không ít tâm tư mới làm ra được. Hai lọ này, các nàng chia nhau mà dùng.”

Triệu Khang dặn dò: “Nhưng mà thứ này không được dùng quá nhiều, biết chưa? Nếu không mùi nồng quá sẽ phản tác dụng, giống như trang điểm vậy, trang điểm quá đậm sẽ không đẹp.”

Đều là người làm nghề này, các cô nương lập tức hiểu ý Triệu Khang, liên tục gật đầu.

Thấy tinh thần các cô nương đều rất tốt, Triệu Khang cũng yên tâm.

Cuối cùng cũng đợi đến lúc mặt trời lặn, trời tối hẳn, trước cửa Di Hồng Viện đã tụ tập vô số “yêu râu xanh”.

Phần lớn mọi người đều cầm trong tay tấm vé mua từ hôm qua, tràn đầy mong đợi được chiêm ngưỡng cuộc thi sắc đẹp.

Cửa Di Hồng Viện vừa mở, mọi người định nhào vào, Cao Tuyền đã dẫn theo hơn hai mươi người của đội bảo an chặn ở cửa, lớn tiếng hô:

“Đừng vội, kiểm tra vé trước! Có vé mới được vào!”

“Ta có vé, ta có vé! Cao đại nhân!”

“Ta cũng có!”

Mấy vị thương nhân ngoại lai vội vàng hô lên, trước đó Cao Tuyền đã tiếp đãi bọn họ, thấy vậy liền gật đầu: “Mời vào.”

Dưới sự chỉ huy của Cao Tuyền, mọi người lần lượt bước vào Di Hồng Viện, sau đó được các tú bà dẫn đến chỗ ngồi, ai nấy đều tò mò nhìn về phía sân khấu được bài trí công phu.

Trước đây bọn họ đều đã từng đến Di Hồng Viện, biết nơi này là nơi để khiêu vũ.

Lúc này đều vô cùng hào hứng.

Đợi mọi người đã yên vị, Tuyết di nương liền sai người mang rượu và trái cây lên.

Tuy buổi biểu diễn vẫn chưa bắt đầu, nhưng nhiệt huyết của mọi người đã lên đến đỉnh điểm, ai nấy đều uống một ngụm rượu, lập tức khen nức nở.

“Thật là mạnh quá!”

“Đúng vậy, mới một chén mà ta đã thấy choáng váng rồi!”

“Không biết các cô nương tham gia cuộc thi sắc đẹp lần này có mạnh bằng rượu này không nhỉ?”

Vài tiếng cười dâm đãng vang lên.

Đúng lúc này, Triệu Khang cầm loa phóng thanh từ hậu trường đi ra, thu hút sự chú ý của không ít người.

Không phải là thi sắc đẹp sao? Sao lại có đàn ông xuất hiện?

Có người cười nói: “Lão gia, ngài ra đây làm gì? Chúng ta muốn xem cô nương! Hay là lão gia cũng muốn tham gia thi sắc đẹp?”

Triệu Khang thầm cười, không so đo với người này, cầm loa lên nói: “Trước tiên, cảm ơn các vị đã đến tham dự cuộc thi sắc đẹp lần thứ nhất của huyện Nguyên Giang!”

Mọi người la ó ầm ĩ.

Triệu Khang tiếp tục: “Trên chỗ ngồi của các vị đều có giấy bút, lần này có tổng cộng năm mươi người tham gia thi sắc đẹp, họ sẽ do chính các vị có mặt ở đây bình chọn, chọn ra ba người xuất sắc nhất.”

“Khi cuộc thi kết thúc, mong các vị cho điểm, hy vọng các vị cân nhắc kỹ lưỡng!”

“Ngoài ra, hôm nay tất cả rượu và thức ăn của Di Hồng Viện đều được giảm giá 50%! Hy vọng các vị có thể trải qua một đêm khó quên tại Di Hồng Viện!”

“Bây giờ, ta tuyên bố, cuộc thi sắc đẹp lần thứ nhất của huyện Nguyên Giang chính thức bắt đầu!”

Trong đại sảnh vang lên tiếng hò reo âm ỉ, vô số tiếng huýt sáo vang lên, đã đến kỳ viện rồi thì chẳng cần phải giữ kẽ làm gì, nhất là Di Hồng Viện ở huyện Nguyên Giang này.

Ngày thường, nơi đây là nơi để bọn họ buông thả bản thân.

Triệu Khang vừa xuống sân khấu, Cao Tuyên liền tiếp nhận chiếc loa phóng thanh, tiếng đàn sáo du dương vang lên.

Cao Tuyên hắng giọng, nhìn tờ giấy dài trong tay, giọng nói vang vọng khắp khán phòng.

“Thí sinh đầu tiên, Bạch Linh Nhi, cao một mét bảy mươi, chân dài một mét, nặng bốn mươi lăm ký, là hoa khôi số một của Di Hồng Viện chúng ta, được người dân huyện Nguyên Giang vô cùng yêu mến...”

Cùng với lời giới thiệu của Cao Tuyên, Bạch Linh Nhi bước ra, trong nháy mắt, ba trăm con mắt trong đại sảnh như muốn lòi ra ngoài.

Chỉ thấy Bạch Linh Nhi với thân hình cao ráo, khoác trên mình bộ váy lụa mỏng, làn da trắng nõn ẩn hiện dưới ánh đèn.

Phía dưới là chiếc quần dài bằng lụa màu trắng sữa, mái tóc đen dài óng ả, phần thân trên trần trụi, khoác trên mình chiếc áo ngực màu đen, lập tức thu hút mọi ánh nhìn.

Trên áo ngực còn được đính một chuỗi ngọc trai nhỏ, trông vô cùng tinh xảo, khiến người ta không thể rời mắt.

Một vị thương nhân ngoại lai trợn mắt há mồm nhìn Bạch Linh Nhi, cô nàng đang uốn éo tạo dáng, trên môi nở nụ cười mê người, ánh mắt của gã ta dán chặt vào bộ ngực đầy đặn.

“Quá táo bạo rồi!” - gã ta buột miệng thốt lên.

“Tục tũ, quá tục tũ! Sao có thể như vậy! Thật là gây hại phong hóa!”

“Đ!t mẹ, thật là kích thích! Kiểu áo này sao ta chưa từng thấy bao giờ nhỉ?”

“Quá quyến rũ!”

“Tối nay ta phải gọi nàng ta!”

Một vị thương nhân giàu có lập tức móc ra túi tiền, như thể bị tiêm máu gà.

Bạch Linh Nhi vừa đi xuống, ánh mắt của mọi người vẫn dán chặt lên sân khấu, bọn họ đã hoàn toàn bị cuốn hút, nôn nóng muốn biết cô nương tiếp theo là ai.

Triệu Khang đứng bên cạnh nhìn phản ứng của mọi người, hài lòng gật đầu, năm mươi cô nương, mỗi người mặc trang phục gì đều do hắn tỉ mỉ lựa chọn.

Mục đích chính là để mọi người đều có thể ngay lập tức chú ý đến chiếc áo ngực kia, và hiện tại hiệu quả rất tốt.

Chương 680 - Kẻ lót đường và công cụ

“Thí sinh số tám, Phan Tâm Vân, cao sáu thước, chân dài ba thước, nặng chín mươi cân...”

Một người phụ nữ khác bước ra từ phía sau sân khấu, ánh mắt kiêu ngạo, kẻ mắt sắc sảo, khoác trên mình bộ váy đen tuyền như một con thiên nga đen.

Nàng bước đến trung tâm sân khấu, trực tiếp cởi bỏ chiếc khăn choàng đen trên người, ném xuống đất, hai tay giơ cao với vẻ mặt tự tin, khí chất nữ vương tràn đầy, một lần nữa đốt cháy toàn bộ khán đài sau màn xuất hiện của Bạch Linh Nhi.

Những người phía trước tranh giành nhau chiếc khăn choàng mà Phan Tâm Vân vừa ném xuống, vẻ mặt cuồng nhiệt.

Không ít người đã bắt đầu tính toán số bạc trong người có đủ hay không, có thể trở thành khách qua đêm của mỹ nhân này hay không.

Tổng cộng năm mươi cô gái tham gia, mỗi người xuất hiện đều khiến mọi người hò reo.

Dưới sự kích thích của rượu và sắc đẹp, không ít người đã bắt đầu say sưa.

Cao Tuyên mỗi lần xưng tên một người, bọn họ liền gào thét những lời yêu đương nồng cháy.

Mãi cho đến khi tất cả các cô gái đều đã trình diễn xong, không ít khán giả phía dưới thậm chí còn muốn xông vào hậu trường, may mà đã bị nhân viên an ninh ngăn lại.

Lúc này, Triệu Khang tiếp nhận chiếc loa từ tay Cao Tuyên, người sau vội vàng tìm nước uống.

Dưới ánh mắt của mọi người, Triệu Khang bước lên sân khấu, lớn tiếng nói: “Bây giờ, xin mời năm mươi mỹ nhân cùng nhau lên sân khấu!”

Tiếng sỏi tru vang lên, năm mươi cô nương cùng nhau bước lên sân khấu, phần trên chỉ mặc áo lót, xuất hiện trước mắt mọi người.

Những người phía dưới vỗ tay không ngớt, những kẻ trước đó còn mắng chửi là đồi trụy, lúc này lại càng hăng hái hơn.

Tuy có chút dung tục, nhưng không thể phủ nhận, thật sự rất đẹp, rất đã mắt!

Cả đời rong ruổi khắp nơi, kỹ viện lầu xanh không ít lần lui tới, nhưng có bao giờ được chứng kiến tiết mục nào như thế này?

Chuyên đi đến huyện Nguyên Giang này thật sự quá đáng giá!

Chờ đến khi tất cả các cô nương đã tập trung trên sân khấu, Triệu Khang lại cầm lấy loa: “Bây giờ xin mời mọi người bắt đầu bỏ phiếu cho người mà mình cho là xứng đáng với ngôi vị quán quân của cuộc thi lần này! Lá phiếu quý giá của mọi người chính là sự ủng hộ lớn nhất dành cho họ!”

Lời vừa dứt, đã có người hét lên.

“Linh Nhi, ta yêu ngươi!”

Sau đó, hần vung lá phiếu trong tay, phía dưới, người của Cao Tuyên đã bắt đầu dẫn người đi thu phiếu.

Hai mươi phút sau, Cao Tuyên ghé sát tai Triệu Khang, thấp giọng nói: “Lão gia, đã có kết quả kiểm phiếu, dẫn đầu là Bạch Linh Nhi, Phan Tâm Vân và Lý Kiều Nhi. Trong đó Bạch Linh Nhi tám mươi ba phiếu, Phan Tâm Vân chín mươi một phiếu, Lý Kiều Nhi sáu mươi phiếu, những người khác phiếu rất ít, chỉ có một mình ta nhìn thấy phiếu.”

Khóe miệng Triệu Khang nhếch lên: “Ta biết rồi, lui xuống đi, xử lý số phiếu đó.”

“Vâng.”

Nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của mọi người phía dưới, loại tình huống này mà Triệu Khang, kẻ thích “cắt rau” nhất lại không ra tay thì thật có lỗi với tình hình tốt đẹp trước mắt.

Hần bước lên sân khấu, dưới sự mong đợi của mọi người, chậm rãi nói: “Hiện tại, chúng ta có ba mỹ nhân Bạch Linh Nhi, Phan Tâm Vân, Lý Kiều Nhi ở lại trên sân khấu.”

Bốn mươi bảy cô gái còn lại nghe vậy, không khỏi thở dài, có chút thất vọng bước xuống sân khấu.

Mắt của công chúng luôn sáng suốt, xét về dung mạo, ba người Bạch Linh Nhi quả thật là xinh đẹp nhất trong số các cô gái.

Ba người liếc nhìn nhau, trong lòng đều âm thầm gật đầu, ba người bọn họ ở lại, điều đó có nghĩa là kết quả tệ nhất cũng sẽ nhận được một ngàn lượng bạc.

Nhưng không ngờ lúc này Triệu Khang lại kinh ngạc lên tiếng: “Mọi người, nói thật là ta cũng không ngờ tới lại xảy ra chuyện như vậy.”

Một gã dân đen huyện Nguyên Giang say xỉn đứng dậy, hét lớn: “Lão gia, mau công bố kết quả đi, Tâm Vân nhà ta chắc chắn là quán quân!”

“Xì hơi cái con mẹ mày! Kiều Nhi nhà tao mới là quán quân!”

“Sao lại là Kiều Nhi nhà mày, rõ ràng là Kiều Nhi nhà tao!”

“Bớt xàm ngôn đi, để con vợ hồ dử nhà mày biết được, nó còn không bẻ gãy xương mày, tao không giống mày, vẫn là trai tân, không bao lâu nữa sẽ chuộc thân cho Kiều Nhi! Đến lúc đó nhớ đến uống rượu mừng.”

“Thôi thôi, mọi người đừng tranh cãi nữa, Tâm Vân cô nương và Kiều Nhi cô nương quả thật rất đẹp, nhưng so với Linh Nhi cô nương vẫn kém hơn một chút, quán quân chỉ có thể là Bạch Linh Nhi!”

Nghe mọi người tranh chấp, hơn nữa còn có xu hướng càng lúc càng gay gắt, xem ra sắp động thủ đến nơi, Triệu Khang vội vàng lên tiếng ngắt lời.

“Mọi người bình tĩnh! Bình tĩnh, rất tiếc phải nói với mọi người, quán quân của chúng ta vẫn chưa được chọn ra!”

Mọi người đều ngẩn người, chỉ nghe Triệu Khang thở dài nói: “Lần kiểm phiếu này thật sự nằm ngoài dự đoán, ba vị mỹ nhân của chúng ta, số phiếu của họ đều bằng nhau!”

Nghe được lời này, tất cả mọi người đều ngơ ngác, chỉ có Cao Tuyên là người biết rõ tình hình, sắc mặt vẫn bình tĩnh.

Theo Triệu Khang nhiều năm như vậy, hẳn làm sao có thể không biết tính nết của lão gia nhà mình?

Giờ trò mờ ám là chuyện thường ngày ở huyện.

Triệu Khang ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Kết quả này là điều mà tất cả chúng ta đều không ngờ tới, nhưng đã là thi đấu thì phải có thắng thua! Vì vậy, lúc này, chúng ta quyết định tăng thêm một vòng bỏ phiếu nữa!”

“Nhưng để tránh trường hợp ba người lại có số phiếu bằng nhau, nên lần này chúng ta quy định một đồng bạc một phiếu! Mua bao nhiêu phiếu cũng được!”

“Nếu muốn giúp đỡ người trong lòng mình, lên ngôi vị quán quân, vậy thì hãy dốc hết sức ủng hộ cô ấy!”

“Một đồng bạc một phiếu! Chỉ cần một đồng bạc là có thể giúp nữ thần của bạn lên ngôi vị quán quân!”

Mọi người còn đang cố gắng hiểu ý của Triệu Khang, lúc này Cao Tuyên liền nhảy ra! Hắn biết lão gia lúc này cần một người lót đường!

Là người kiểm phiếu, hắn là người rõ nhất tình hình phiếu bầu, hơn nữa vừa rồi cũng đang quan sát phản ứng của mọi người.

Đặc biệt là những thương nhân giàu có đến từ nơi khác.

Chỉ thấy hắn móc trong ngực ra năm mươi lượng bạc, vẻ mặt dữ tợn: “Lão gia! Ta muốn mua phiếu! Ta muốn mua năm trăm phiếu! Kiều Nhi cô nương mới là quán quân! Cái gì mà Phan Tâm Vân, Bạch Linh Nhi đều không thể so sánh với Lý Kiều Nhi của ta! Kiều Nhi cô nương, ta nhất định sẽ giúp cô trở thành quán quân!”

Lý Kiều Nhi trên sân khấu trực tiếp ngậy người, Cao Tuyên ở huyện Nguyên Giang có thể nói là nhân vật số hai, quyền cao chức trọng.

Nhưng chưa bao giờ đến Di Hồng Viện!

Chẳng lẽ... chẳng lẽ... hắn vẫn luôn âm thầm chú ý đến ta?

Giây phút này, trong lòng Lý Kiều Nhi tràn đầy cảm động, vậy mà lại mừng đến rơi nước mắt, khó có thể kiềm chế được cảm xúc.

Không nhịn được lên tiếng: “Cao đại nhân, cảm ơn ngài, Kiều Nhi không ngờ ngài lại yêu mến ta như vậy.”

“Nếu ngài không chê, tối nay Kiều Nhi nhất định hầu hạ ngài thật tốt.”

Cao Tuyền đang vung tay ném bạc, sắc mặt cứng đờ, chết tiệt!

Công cụ nhập vai thôi mà!

Nghĩ đến con vợ hồ dũ ở nhà, Cao Tuyền lập tức toát mồ hôi lạnh, vừa định lên tiếng giải thích thì lại bắt gặp ánh mắt sắc bén của Triệu Khang.

Cao Tuyền lập tức cắn răng, thôi thì chết thì chết, vì đại nghiệp “bóc lột” của lão gia, cho dù bị mụ vợ đánh chết, hấn cũng nhận!

Lập tức Cao Tuyền lớn tiếng hét: “Kiều Nhi cô nương yên tâm, ta nhất định sẽ dốc hết sức ủng hộ cô! Ngôi vị quán quân này ngoài cô ra còn ai có thể xứng đáng! Quán quân chỉ có thể là cô! Có ta ở đây, cô nhất định sẽ thắng!”

Lúc này mọi người mới phản ứng lại ý của Triệu Khang khi nói một đồng bạc một phiếu là gì.

Nghe Cao Tuyền tuyên bố hùng hồn, có người lập tức khó chịu!

Chương 681 - Cuồng nhiệt

“Ai nói chắc chắn tiểu thư Kiều Nhi sẽ là quán quân chứ! Ta mua vé ủng hộ Triệu tiểu thư! Ta mua một ngàn vé!”

Một tên thương nhân ngoại địa giàu sụ rút ngay một trăm lượng bạc, ném mạnh xuống bàn, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Phan Tâm Vân đang toát ra khí chất nữ vương.

“Tâm Vân cô nương, đừng sợ, có Trương mỗ ở đây! Không ai cướp được ngôi vị quán quân của nàng đâu!”

Phan Tâm Vân mỉm cười gật đầu đáp lễ: “Đa tạ Trương đại quan nhân. Vậy tối nay Tâm Vân đành dựa vào ngài vậy. Đừng để ta thất vọng.”

Triệu Khang từng nói, với dung mạo và khí chất của mình, phải biết cách “thả thính” đám đàn ông si tình này, không thể hành động quá phóng túng, phải cao ngạo một chút mới có thể đạt được hiệu quả bất ngờ.

Hình như gọi là PUA gì đó, tuy không hiểu rõ lắm, nhưng có vẻ rất lợi hại.

Trương đại quan nhân lập tức sục sôi khí thế, trước đó ông ta đã uống không ít rượu pha loãng, lúc này mặt đỏ bừng, nghe Phan Tâm Vân nói vậy, lập tức đứng phắt dậy, ánh mắt đảo quanh như muốn thị uy giống hệt Phan Tâm Vân.

“Ta muốn mua thêm cho Tâm Vân cô nương một ngàn vé nữa!”

Hôm nay nhất định phải dốc hết sức lực, bảo vệ nữ thần trong lòng!

Thấy có “kẻ nâng bî” Cao Tuyên và Trương đại quan nhân “cuồng si” tương hỗ, Triệu Khang biết ngay, tối nay ổn rồi.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều móc hầu bao mua vé!

“Huynh đệ, cùng ta bảo vệ Linh Nhi cô nương! Giúp Linh Nhi cô nương trở thành quán quân!”

“Quán quân nhất định phải là Kiều nhi cô nương! Huynh đệ mau tới đây! Một phiếu không ít, hai phiếu không nhiều!”

“Tâm Vân đẹp nhất! Lão Ngô ta chi tiền đây! Còn đứng ngây ra đó làm gì, đừng để bọn họ dim hàng Tâm Vân cô nương!”

“Không thành vấn đề lão Trương! Ta đây còn ba ngàn lượng, xem ai dám tranh giành với ta!”

“Mẹ kiếp, lô gôm sừ kia ta không mua nữa, hôm nay quyết đấu với các người đến cùng, đừng ai hòng cướp mất ngôi vị quán quân của Linh Nhi!”

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Triệu Khang có cảm giác như đang xem livestream PK, các đại gia thì nhau donate.

Trong lòng thầm nghĩ, hay là mở thêm một chương trình, cho ba cô nương trên sân khấu PK một phen nhỉ?

Nghĩ lại thôi vậy, không thể nhỏ cở tận gốc, một lần chặt đứt hết thì không hay.

Chỉ là Triệu Khang không ngờ tới, mọi người ở dưới đài lần này lại cuồng nhiệt đến vậy.

Bảy mươi sáu thương nhân ngoại địa, lần này đều đến huyện Nguyên Giang mua hàng, trong người mang theo rất nhiều bạc.

Nhóm người này chia làm ba phe, lấy Trương đại quan nhân và lão Ngô kia cầm đầu, trở thành fan cuồng nhiệt của Phan Tâm Vân.

Tờ bạc trăm lượng cứ thế ném ra như ném giấy.

Còn một thương nhân buôn gốm sứ khác, lại thề sống chết ủng hộ Bạch Linh Nhi, đem toàn bộ số bạc chuẩn bị mua gốm sứ ra, đồng thời kêu gọi thêm mấy thương nhân có quan hệ tốt cùng chung sức bảo vệ nữ thần trong lòng.

Lý Kiều nhi vốn dĩ số phiếu đã ít hơn hai người kia, người ủng hộ so ra ít hơn hẳn.

Nhưng không chịu nổi có “kẻ nâng bì” Cao Tuyên ở đây a.

Lúc này Cao Tuyên cũng quyết tâm, trực tiếp nhảy lên bàn, vung tay hô lớn: “Người huyện Nguyên Giang, ai ủng hộ Kiều nhi cô nương thì mau tới đây! Mẹ nó, móc hết bạc ra cho ta! Hiện tại trong túi không có tiền thì về nhà lấy đi! Không thể để đám người ngoại lai này cướp mất uy phong của chúng ta! Kiều nhi cô nương nhất định phải là quán quân.”

Nghe vậy, “công cụ kiếm tiền” Lý Kiều nhi trên đài không kìm được nữa, trực tiếp chạy xuống ôm chầm lấy Cao Tuyên, đôi mắt đẹp đỏ hoe.

“Cao lang, chàng thật tốt!”

Một đám người dân trong huyện bị Cao Tuyên kích động, nhao nhao bảo người hầu của Di Hồng Viện về nhà lấy tiền.

Hoàn toàn không để ý, tiền là do bọn họ bỏ ra, nhưng người được tiếng thơm lại là Cao Tuyên, ngay cả mỹ nhân cũng tự nguyện lao vào lòng gã.

Cuối cùng, sau một canh giờ, ba chiếc mâm đã chất đầy ngân phiếu và ngân lượng.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Triệu Khang đang kiểm kê ngân phiếu trên đài, chờ đợi quán quân lộ diện.

Cho đến khi Triệu Khang đứng dậy, cầm lấy chiếc loa, trái tim tất cả mọi người đều như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Trải qua vòng tranh tài cuối cùng đầy gay cấn, hiện tại ta xin công bố kết quả! Số 1 Bạch Linh Nhi tổng cộng nhận được ba vạn bảy nghìn ba trăm hai mươi lượng bạc, tương đương với ba mươi bảy vạn ba trăm hai mươi phiếu!”

Những người ủng hộ Bạch Linh Nhi lập tức reo hò.

Tiếp đó, Triệu Khang lại nói: “Số 8 Phan Tâm Vân tổng cộng nhận được ba vạn tám nghìn không trăm hai mươi sáu lượng bạc, tổng cộng là ba mươi tám vạn hai trăm lẻ sáu phiếu!”

“Tâm Vân! Nàng là quán quân!”

Trương đại quan nhân kích động gào thét! Ta không phụ lòng mong đợi của nữ thần! Lão Trương ta làm được rồi!

Những người đứng sau ông ta cũng phấn chấn vô cùng.

Phan Tâm Vân cũng không kìm được vui mừng, liên tục cúi đầu cảm tạ mọi người.

Lúc này, Triệu Khang mới công bố số phiếu của Lý Kiều nhi: “Số 16 Lý Kiều nhi, tổng cộng nhận được hai vạn sáu nghìn lượng bạc, tổng cộng là hai mươi sáu vạn phiếu!”

Những người ủng hộ Lý Kiều nhi đau lòng khôn xiết, có người thất vọng uống cạn chén rượu trong tay.

Chúng ta rốt cuộc vẫn thua dưới tay của đồng tiền, hu hu hu!

Trái lại, Lý Kiều nhi lúc này đã không còn quan tâm đến ngôi vị quán quân nữa, thậm chí còn an ủi Cao Tuyên.

“Cao lang, không sao đâu.”

Cao Tuyên cười khỏ một tiếng, nhìn về phía Trương Long trong đội ngũ bảo an đang cười nham hiểm.

Tên khốn kiếp này nhất định sẽ mách chuyện tối nay cho đám phụ nữ trong nhà biết, xong đời mình rồi.

Nhìn thấy nụ cười của Cao Tuyên, “công cụ kiếm tiền” còn tưởng đối phương vì không giúp mình giành được ngôi vị quán quân mà áy náy, vội vàng an ủi: “Kiều nhi đã rất miễn nguyện rồi, hạng ba cũng được một ngàn lượng bạc, đủ để

chuộc thân rồi, đến lúc đó ta sẽ hầu hạ chàng, rót trà dâng nước cho chàng.”

Người vui kẻ buồn, Triệu Khang không chìm đắm trong đó, mà gọi Trương Long mang số bạc kiếm được tối nay vào hậu trường.

Tiếp theo chính là nghi thức trao giải.

Chỉ là, sau màn mọi người ném bạc mua vé vừa rồi, số tiền thưởng Triệu Khang đưa ra có vẻ hơi “bèo bọt”.

Quán quân Phan Tâm Vân nhận được năm ngàn lượng, á quân Bạch Linh Nhi nhận được hai ngàn lượng, Lý Kiều nhi nhận được một ngàn lượng.

Để ba người họ vào hậu trường trước, Triệu Khang bảo lão bản làm dụ khách khứa một chút, sau đó cũng đi vào hậu trường.

Trong hậu trường.

Tất cả các cô nương đều nhìn Phan Tâm Vân ba người với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Thấy Triệu Khang đi tới, mọi người vội vàng hành lễ, Triệu Khang cười nói: “Hôm nay tất cả các cô đều biểu hiện rất tốt, bên ngoài đã có không ít người đòi điểm các cô tiếp rượu tiếp khách rồi.”

“Nhiệm vụ tiếp theo của các cô, chính là dùng mọi cách để bọn họ chú ý đến chiếc áo lót trên người các cô, hiểu chưa?”

“Đặc biệt là Phan Tâm Vân ba người các cô, đám người kia đều là kẻ lăm tiền nhiều của, đừng khách sáo, cứ ra tay “chặt chém” là được.”

Mọi người vội vàng gật đầu đồng ý.

Triệu Khang lấy ra một ngàn lượng bạc: “Đây coi như là tiền thưởng thêm cho các cô, mỗi người hai mươi hai lượng, tự chia nhau đi.”

Mọi người không ngờ còn có thu hoạch bất ngờ này, bốn mươi bảy người còn lại đều nở nụ cười rạng rỡ.

Còn Triệu Khang thì mang theo số bạc kiếm được chuồn lẹ, về đến nhà, lúc này Diệp Hồng Tuyết vẫn chưa ngủ.

Nhìn thấy Triệu Khang mang theo một đồng ngân phiếu trở về, nàng có chút kinh ngạc.

“Sao lại có nhiều tiền thế?”

Triệu Khang cười hì hì: “Đều là kiếm được tối nay đây, có đám nữ nhân kia, đủ để mở rộng con đường tiêu thụ áo lót rồi.”

Diệp Hồng Tuyết vừa bực mình vừa buồn cười: “Chàng đúng là, đi đâu cũng kiếm được tiền.”

Triệu Khang cười khê: “Đây chỉ là màn dạo đầu thôi, tiếp theo còn nhiều trò vui hơn nữa!”

Chương 682 - Bị Hố Tơi Bời

Cả đêm hôm đó, lầu xanh Di Hồng Viện sáng đèn đến tận sáng.

Giá trị con người của Phan Tâm Vân, Bạch Linh Nhi và Lý Kiều Nhi tăng vọt, trong phút chốc đạt đến đỉnh điểm.

Ban đầu, chi phí cho một lần tiếp khách của ba người họ chỉ khoảng vài chục lượng bạc, nhưng hiện tại, nó đã không còn là mức giá mà những vị khách giàu có có thể chi trả nổi nữa.

Chỉ là sau khi men rượu tan đi, tỉnh táo trở lại, không ít người bắt đầu hối hận về hành vi thiếu suy nghĩ của mình vào đêm qua.

Đặc biệt là nhóm thương nhân đến từ nơi khác.

Lúc này, Trương đại quan nhân vừa bước ra khỏi phòng của mỹ nhân, ôm đầu, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Ngồi xuống chiếc ghế trong sân, lập tức có một tên ma cô mang đến cho hắn một ly trà giải rượu.

Vị thương nhân họ Ngô đi cùng hắn ngày hôm qua, lúc này cũng bước ra khỏi phòng của cô gái, cũng ôm đầu.

Hai người nhìn nhau, đều dụi dụi đôi mắt đỏ ngầu.

“Ôi trời, lão Trương, rượu hôm qua uống rốt cuộc là rượu gì vậy, mạnh quá, ta tỉnh dậy chỉ cảm thấy đầu sắp nổ tung rồi.”

Trương đại quan nhân trợn mắt: “Người hỏi ta thì ta hỏi ai? Nhưng mà rượu này quả thật là mạnh thật! Mang về Lương Châu chắc chắn có thể bán được giá cao.”

Ngô thương nhân nghe vậy cũng gật đầu, sau đó cười hì hì một tiếng: “Tối qua người sướng rồi nhỉ, mỹ nhân như vậy hầu hạ, đã nói rồi đấy, tối nay đến lượt ta.”

Nghe được lời này, Trương đại quan nhân lộ ra vẻ mặt bi phẫn: “Mẹ nó, ta vào phòng rồi thì say bí tỉ, cái gì cũng chưa làm được, tiếc chết mất!”

“Cái dột, vậy người còn tranh giành với ta làm gì!” Lão Ngô tức giận đến mức đau tim.

“Sao người không nói sớm! Nếu không phải nể tình nhiều năm bằng hữu, ta đã nhường Tâm Vân cô nương cho người rồi! Dột!”

“Thôi thôi thôi, không có gì là không thể! Ta chỉ là tối qua ham vui, uống hơi nhiều một chút thôi, bắt quá vừa rồi có nhìn qua, phải nói là Tâm Vân cô nương chỗ đó thật sự là to a.”

Trương đại quan nhân cười một cách gian tà: “Còn có cái thứ cô ấy mặc trên người gọi là áo ngực gì đó, người đừng nói, thật sự rất hấp dẫn, nếu không phải đầu đang đau như búa bổ, ta nhất định phải đại chiến với cô ấy một trận!”

“Chuyện này còn cần người nói sao, tối qua ta đã hỏi cô nương trong phòng rồi, họ nói cái đó gọi là nội y áo ngực, là do xưởng dệt ở huyện Nguyên Giang đặc biệt làm ra cho nữ tử mặc, dùng để thay thế cho vải quần ngực.”

Nói xong, lão Ngô vỗ trán một cái: “Lão Trương, đây là một món hời đó! Hay là chúng ta làm ăn cái này?”

Trương đại quan nhân uống một ngụm trà, trầm ngâm nói: “Ý của người là chúng ta lấy hàng từ huyện Nguyên Giang sau đó đi bán áo ngực này?”

“Đúng vậy, ta vừa hỏi rồi, họ nói áo ngực này có loại rẻ có loại đắt, từ vài lượng bạc đến vài chục văn tiền một cái, thiên hạ nữ nhân nhiều như vậy, nếu như ai ai cũng mặc, vậy chẳng phải là phát tài rồi sao!”

Lão Ngô càng nói càng hăng hái: “Chúng ta có thể ký hợp đồng với huyện Nguyên Giang trước, thứ này chỉ có chúng ta được bán, ta cảm thấy thứ này giống như băng vệ sinh mà huyện Nguyên Giang sản xuất trước đây, tương lai sẽ là thứ mà nữ tử nào cũng cần, đây là một thị trường rất lớn đó!”

Trương đại quan nhân nghe vậy cũng sáng mắt lên: “Thật sự là có chút ý tứ, băng vệ sinh đã bị họ Lâm ở Thanh Châu độc quyền mất rồi, mấy năm nay kiếm bộn rồi, áo ngực này thì để chúng ta lo liệu! Đi đi đi, về khách điểm lấy bạc tìm lão Cao xem xem, có thể giành được món hời này hay không!”

Cả hai đều là thương nhân, lập tức đồng ý, cũng không quan tâm đến việc bản thân vẫn còn đang say rượu, vội vàng chạy về khách điểm chuẩn bị lấy bạc.

Chỉ là vừa về đến khách điểm, hai người liền sững sờ.

Trương đại quan nhân lục tung túi tiền của mình, cuối cùng cầm trong tay tờ ngân phiếu năm mươi lượng, ánh mắt mơ hồ nhìn lão Ngô đối diện: “Đến huyện Nguyên Giang mấy hôm nay, ta đã tiêu nhiều tiền như vậy sao?”

Lão Ngô cũng vẻ mặt ngây ngô nhìn thỏi bạc mười lượng trong tay: “Không biết nữa, lần này ta ra ngoài mang theo một vạn lượng, sao bây giờ chỉ còn lại mười lượng?”

“Mẹ kiếp, chẳng lẽ là bị trộm rồi sao!” Trương đại quan nhân cũng ngây người.

“Không thể nào!”

Ngay sau đó, hai người ngồi xuống nhớ lại thật kỹ, Trương đại quan nhân lúc này mới nhớ ra, tối hôm qua vì ủng hộ nữ thần của mình.

Hắn ta đã đập hết sáu nghìn lượng bạc dùng để mua xi măng gạch nung vào đó.

Lão Ngô nuốt nước miếng một cái: “Lão Trương, chúng ta lần này hình như chơi hơi quá rồi! Ba nghìn lượng ta dùng để mua đường trắng tối qua mẹ nó đều dùng để mua vé cho Tâm Vân cô nương rồi!”

“Mẹ nó, đó là tiền hàng của nửa năm đó!”

Đúng lúc hai người đang ngây người, từng thương nhân một cũng lần lượt trở về từ Di Hồng Viện, bọn họ cũng giống như hai người, nhận ra tiềm năng thương mại của áo ngực, chuẩn bị quay về lấy bạc và ký hợp đồng với Cao Tuyên.

Nhưng sau khi trở về, tất cả đều chết lặng, mười mấy vạn lượng bạc mà Triệu Khang lừa đảo tới hôm qua, bọn họ, những thương nhân đến từ nơi khác, đã đóng góp 99%.

Trong đó, một số người đã mua hàng trước, số tiền còn lại để tiêu khiển và làm lộ phí.

Kết quả là sau một đêm tiêu khiển, ngay cả tiền lộ phí cũng không còn!

Vị thương nhân bán đồ sứ ủng hộ Bạch Linh Nhi càng thêm chết lặng.

Hôm qua, hắn đã trực tiếp mua cho Bạch Linh Nhi mười lăm vạn tấm vé, tức là một vạn năm nghìn lượng.

Quan trọng hơn là, đó là tiền hắn dùng để mua đồ sứ.

Lúc này, một đám thương nhân tập trung ở đại sảnh, người nhìn ta, ta nhìn người, đều chết lặng.

Một người run rẩy nói: “Các người cũng giống ta sao?”

Không ai trả lời, nhưng biểu cảm đã nói lên tất cả.

Hắn do dự một chút, sau đó nói: “Hay là, chúng ta đến Di Hồng Viện hỏi thử xem, có thể trả lại một chút tiền hay không?”

Lập tức nhận được vô số ánh mắt khinh bỉ.

Mẹ kiếp, đến lâu xanh đòi trả lại tiền?

Nghĩ hay thật, thế nào?

Chơi xong không trả tiền thì không tính là chơi sao?

Lúc này, tất cả mọi người đều sầu não, đều có cảm giác bị người ta lừa gạt đến mức chết lặng.

Nhưng thảm nhất vẫn chưa phải là bọn họ.

Đúng lúc này, trên đường đột nhiên trở nên náo nhiệt, mọi người tò mò nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy một người bị đuổi theo như chó, chạy tán loạn khắp nơi, nhìn kỹ lại thì ra là Cao đại nhân, quan lớn đứng thứ hai huyện Nguyên Giang!

Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, ngay sau đó liền nhìn thấy một người phụ nữ, tay cầm một cây gậy cán bột đuổi theo Cao Tuyền vừa đánh vừa mắng.

“Tốt cho ngươi, họ Cao! Lớn gan rồi đấy, qua đêm ở ngoài cũng coi như xong! Ngươi vậy mà lại dám đi Di Hồng Viện tìm gái!”

“Giỏi lắm! Tìm gái cũng coi như xong, ngươi mẹ nó lại còn dùng một nghìn lượng bạc để lấy vé, hôm nay ta không đánh chết ngươi!”

“Ngươi có biết tại sao bông hoa trên mông ngươi lại đỏ như vậy không!”

Bị đánh đến mức mặt mày bầm dập, y phục rách nát, Cao Tuyền không ngừng chạy tán loạn trên đường.

“Phu nhân, nghe ta giải thích đã! Chuyện này là có nguyên nhân!”

“Ngươi nói xem ngươi ngủ hay chưa! Tên chó chết nhà ngươi, Lý Kiều Nhi kia lúc này còn đang đứng trước cửa muốn làm thiệp cho ngươi kìa!”

“Ta xem ngươi có muốn bỏ ta hay không! Giàu thật đấy! Ta ngày thường mua mấy bộ quần áo đẹp ngươi còn lải nhải, lúc này lại vung tay một cái là một nghìn lượng! Hôm nay ngươi không xong với ta!”

“Trương Long! Nhanh đi mời lão gia đến đây, nếu không hôm nay ta sẽ bị đánh chết mất! Lần này ta bị hấn lừa gạt đến chết rồi!”

Cao Tuyền vừa chạy vừa kêu la.

Các thương nhân nhìn bộ dạng thê thảm này, không khỏi rung mình một cái, dân phong huyện Nguyên Giang này thật sự là đủ hung hãn!

Chương 683 - Quyền kinh doanh nội y

Cao Tuyền một đường chạy trời chết đến phủ đệ của Triệu Khang cầu cứu.

Nhìn lão thuộc hạ của mình mặt mũi bầm dập, Triệu Khang cũng có chút không đành lòng.

Vội vàng ra tay ngăn cản màn bạo lực gia đình này.

Vợ Cao Tuyền lúc này mới chịu ném cây cán bột xuống, nhìn phu quân oán trách: “Sao người không nói sớm là đi làm việc cho lão gia, nhìn xem, ầm ỹ thành cái dạng gì này.”

Cao Tuyền uất ức: “Ta đã nói rồi, nhưng mà nàng có tin đâu!”

Vợ Cao Tuyền lúng túng cười khan một tiếng, sau đó nhìn về phía Triệu Khang: “Lão gia, vậy số tiền một ngàn lượng tối qua Cao Tuyền nhà ta bỏ ra...”

Triệu Khang nghe vậy lập tức nói: “Nói gì vậy, đó là tiền Cao Tuyền tự bỏ ra mua vé vào cửa cho Lý Kiều Nhi! Ta có ép buộc gì đâu!”

“Mẹ kiếp! Lão gia, ngay cả người của mình mà ngài cũng lừa gạt! Thật sự là quá vô lương tâm rồi đây!” Cao Tuyền tức giận đến mức suýt chút nữa thì chết ngất.

“Chút tiền ấy, với Cao đại nhân người mà nói thì tính là cái gì, đừng để ý, uống trà uống trà.”

Triệu Khang cười gian xảo hai tiếng, nói mình còn có việc muốn nói với Cao Tuyền, liền đuổi vợ hắt ta về.

Cao Tuyền nhăn nhó: “Đây là chuyện gì chứ, lão gia, bây giờ phải làm sao, Lý Kiều Nhi kia giờ đang chặn ở cửa nhà ta không chịu đi.”

“Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ta thấy người không bằng cứ thuận theo nàng ta đi, nhặt được một tiểu thiếp xinh đẹp, người ta còn tự chuộc thân, sợ gì chứ?”

“Hắc hắc hắc, ngài nói thật là dễ dàng.” Cao Tuyền trợn trắng mắt.

Triệu Khang dựa vào ghế tựa lắc lư cười một tiếng: “Lão gia ta còn không biết người sao, nếu trong lòng không có ý nghĩ gì, tối qua đã không ở lại Di Hồng Viện, cùng Lý Kiều Nhi kia trải qua một đêm xuân mộng rồi? Thật là giả tạo.”

Cao Tuyền ngượng ngùng gãi đầu, Triệu Khang đứng dậy: “Thôi được rồi, nếu trong lòng có ý thì cứ đường đường chính chính cưới về, đến lúc đó ta làm chủ hôn cho.”

“Nếu như không muốn, thì nói rõ ràng với người ta, bản thân cần suy nghĩ thêm. Bây giờ ta còn có việc muốn giao cho người.”

Cao Tuyền gật đầu: “Lão gia, ngài cứ nói.”

“Này, nhìn thấy những thứ này chưa, chiều nay tập hợp trăm người, mỗi người cầm một xấp rồi đi phát tờ rơi quảng cáo cho ta.” Triệu Khang chỉ vào chồng tờ rơi quảng cáo dày cộp trên bàn đá.

Đây đều là những tờ rơi quảng cáo nội y mà hắn đã cho người ở huyện viết từ sớm.

“Sau đó báo cho Tuyết di, chương trình biểu diễn trong Di Hồng Viện thêm một tiết mục, đó chính là để các cô nương trình diễn thời trang, không cần phải râm rộ như tối qua, mỗi tối mười mấy hai mươi người là được rồi.”

Triệu Khang nói: “Nói tóm lại, phải đánh tiếng cho nội y của chúng ta ở trong huyện trước, để cho phụ nữ trong huyện đều có thể mua.”

Cao Tuyền hiểu ra, sau đó đưa ra nghi vấn: “Nhưng mà lão gia, những chiếc áo ngực nội y mà ngài làm không phải đều là hàng cao cấp sao, trong huyện e rằng không có bao nhiêu phụ nữ mua nổi đâu.”

Triệu Khang giải thích: “Những thứ này ta đều đã chuẩn bị xong cả rồi. Xưởng dệt mấy ngày nay đã bắt đầu sản xuất nội y bình dân, giá cả ta đều đã định sẵn, chuyện này người không cần phải bận tâm.”

Cao Tuyền ừ một tiếng: “Vậy thì sau đó có phải là cứ theo như cũ, quảng bá nội y này ra ngoài, những cô nương ở lầu xanh ta thấy khá là có triển vọng.”

Triệu Khang nói: “Không tồi, đợi đến khi nào huyện Nguyên Giang chúng ta bán được khá khá rồi, thì có thể dẫn người đến những nơi khác bán, trước tiên là bán cho những cô nương ở lầu xanh, sau đó từ từ lan truyền ra ngoài.”

“Được, vậy ta đã hiểu rồi, ta đi làm việc đây.”

Nói xong, Cao Tuyền đứng dậy cầm xấp tờ rơi lên, cúi đầu nhìn lướt qua vài lần, trong lòng không khỏi tấm tắc một tiếng.

Thật là dung tục!

Những dòng chữ trên tờ rơi này là cái gì vậy?

Nội y Nguyên Giang, níu giữ trái tim nam nhân.

Ngẩng cao đầu, uốn ngực làm phụ nữ.

Vòng một to vẫn là tốt hơn!

Mặc nội y Nguyên Giang, làm người phụ nữ tự tin!

Thật là dung tục!

Đến buổi chiều, Cao Tuyền đã chuẩn bị xong nhân lực, cho người đi phát tờ rơi quảng cáo nội y.

Mà Trương đại quan nhân và một đám thương nhân ngoại địa, sau khi biết được chuyện này liền vội vàng đến cầu kiến Cao Tuyền.

Sau khi tiễn nhóm thương nhân thứ tư rời đi, Cao Tuyền mới tiếp kiến Trương đại quan nhân.

“Trương Quyền lão bản.”

Mỉm cười mời đối phương ngồi xuống, Cao Tuyền sai người pha trà.

Trương Quyền đại quan nhân gọi một tiếng Cao đại nhân, sau đó mới ngồi xuống, Cao Tuyền trêu chọc nói: “Trương đại quan nhân không bận rộn với ôn nhu hương, sao lại đột nhiên đến tìm lão Cao ta vậy?”

Trương Quyền cười khan một tiếng: “Cao đại nhân nói đùa rồi, hôm nay đến thật ra là có việc muốn thương lượng.”

Cao Tuyền giả vờ kinh ngạc: “Trương đại quan nhân có chuyện gì, cứ nói ra nghe thử.”

Trương Quyền cũng không vòng vo nữa, đi thẳng vào vấn đề: “Cao đại nhân, nghe nói hiện tại nội y cũng do nha môn huyện Nguyên Giang bán?”

Cao Tuyền ừ một tiếng: “Không sai, Trương đại quan nhân có hứng thú?”

Trương Quyền vội vàng nói: “Đó là đương nhiên, chỉ là không biết giá cả nội y này là bao nhiêu, chúng ta nên lấy hàng như thế nào.”

Cao Tuyền tặc lưỡi một tiếng: “Trương đại quan nhân à, người có lòng muốn làm ăn, lão Cao ta cũng không giấu diếm, trước đó những người kia cũng đều đến tìm ta để nói chuyện làm ăn về nội y này.”

“Các người những kẻ này, đều muốn giống như băng vệ sinh, muốn có quyền kinh doanh độc quyền. Nhưng mà ta nói thẳng, thứ này e rằng không phải bất kỳ ai trong số các người có thể nuốt trôi đâu.”

Trương Quyền lập tức hiểu ý của Cao Tuyền, thăm dò hỏi: “Ý của Cao đại nhân là, quyền kinh doanh nội y này, cấp trên định giá rất cao?”

“Không sai.”

Cao Tuyền uống một ngụm trà gạt đầu: “Các người cũng đều biết, tất cả các ngành nghề của huyện Nguyên Giang chúng ta, đều là làm công cho Đại Càn thương hội của triều đình, lần trước quyền kinh doanh băng vệ sinh, Lâm gia Thanh Châu đã dốc hết sức lực bỏ ra ba mươi vạn lượng bạc trắng mới lấy được.”

“Nhưng mà đó là triều đình đặc biệt mở cửa tiện lợi cho các người những thương nhân này, lần này, nội y này thì khác.”

“Cấp trên đã lên tiếng, lần này giá khởi điểm của quyền kinh doanh ít nhất là năm mươi vạn lượng, một tháng sau sẽ tổ chức đấu thầu công khai ở huyện Nguyên Giang chúng ta. Hiện tại các người đã muốn ăn ngon như vậy là chuyện không dễ dàng gì.”

Trương Quyền há hốc mồm, giá khởi điểm vậy mà cao tới năm mươi vạn lượng!

Lần trước quyền kinh doanh băng vệ sinh Nguyên Giang, hắn cũng từng có ý định, nhưng mà sau đó bởi vì giá cả quá cao nên cuối cùng đã từ bỏ.

Lâm gia Thanh Châu đã đưa ra một cái giá khiến mọi người phải khiếp sợ và giành được nó.

Sự thật chứng minh là lúc đó tầm nhìn của hắn quá hạn hẹp, họ Lâm kia hai năm nay dựa vào việc bán mấy văn tiền một miếng băng vệ sinh, kiếm được không ít tiền, việc làm ăn đã làm đến tận nước Tề và nước Chu, đã sớm hoàn vốn rồi.

Nghĩ đến đây, Trương Quyền lập tức mở miệng nói: “Cao đại nhân, ngài vừa nói cuộc đấu thầu quyền kinh doanh nội y phải một tháng sau mới bắt đầu đúng không?”

Cao Tuyền ừ một tiếng, vỗ vai hắn ta nói: “Vẫn còn thời gian, nếu có hứng thú, vậy thì đi gom góp tiền đi, nội y này không giống như băng vệ sinh mấy văn tiền một miếng, gia công tinh xảo, riêng chi phí đã mất ba bốn lượng bạc rồi, sau này thậm chí có thể cung cấp riêng cho những vị phu nhân giàu sang quyền quý, cơ hội ta đã cho rồi, có nắm bắt được hay không là chuyện của chính các ngươi.”

Trương Quyền lập tức cảm ân đức nói: “Cao đại nhân yên tâm, ta nhớ rồi.”

Chờ hắn ta rời đi, Cao Tuyền lại tiếp đãi thêm mấy nhóm thương nhân nữa, mãi cho đến buổi tối mới xong việc.

Khác với những sản phẩm kỹ thuật khác của huyện Nguyên Giang, băng vệ sinh và áo ngực nội y loại sản phẩm dệt may này, một số tiệm vải đều có thể làm ra được.

Vì vậy huyện Nguyên Giang trực tiếp độc quyền nó, đồng thời nghiêm khắc tấn công hàng giả, các thương nhân dân gian cũng không dám nói gì.

Dù sao huyện Nguyên Giang đang đội trên đầu danh nghĩa là quan phủ.

Chương 684 - Chuẩn bị chiến lược của Điện hạ

Dưới sự quảng bá rầm rầm của tờ rơi quảng cáo do Triệu Khang sắp xếp, cửa hàng nội y bắt đầu dần dần đông khách hơn.

Đã bắt đầu có phụ nữ bước vào cửa hàng mua sắm, không giống như trước đây chỉ toàn là các cô nương ở Y Hồng Viện.

Giờ đây, những người mua đồ phần lớn là phụ nữ địa phương, đương nhiên cũng có người ngại ngùng nên để chồng mình mặt dày đi mua.

Chương quỳ Xuân Ny ghi nhớ lời dạy của Triệu Khang, mỗi khi có khách vào đều ra sức thuyết phục về lợi ích của việc mặc áo ngực.

Nào là mặc vào có thể thúc đẩy phát triển, làm tăng kích cỡ, vân vân và mây mây.

Trong nháy mắt, nội y đã trở thành sản phẩm hot nhất ở huyện Nguyên Giang, cộng thêm việc những vị khách quen lui tới Y Hồng Viện tự mình kiểm chứng.

Việc kinh doanh nội y đã đi vào quỹ đạo, xưởng dệt cũng bắt đầu tăng cường sản xuất.

Chính ngọ, nắng đẹp gió hiền.

Công nhân đang chất hàng lên xe, Triệu Khang vừa từ trường học Nguyên Giang trở về, hắn đến để bàn giao một số việc với Trương Thánh.

Trở về thì thấy mọi việc đã hoàn thành, Diệp Hồng Tuyết cũng đã thu dọn xong.

Xử lý xong chuyện nội y, lúc này hắn phải bắt đầu chuẩn bị mang rượu mạnh và nước hoa đi bán.

“Lão gia, xe ngựa đã chuẩn bị xong, nước hoa tổng cộng năm trăm năm mươi lọ, tất cả đều đã đóng gói cẩn thận.”

Triệu Khang gật đầu: “Tiếp theo có thể ngừng sản xuất, chờ tin tức của ta.”

Cao Tuyên gật đầu, Triệu Khang nhìn về phía Trương Long: “Người cũng đi cùng ta, vết thương đã khỏi rồi, cũng nên trở về quân doanh thôi.”

Trương Long nghe vậy liền vui mừng ra mặt: “Vẫn là lão gia hiểu ta, khoảng thời gian này ta suýt nữa thì ốm vì rãnh rỗi rồi.”

Triệu Khang cười: “Hoàng thượng đã ban cho ngươi chức Phần Uy tướng quân tam phẩm, an bài phủ tướng quân ở kinh thành, ngươi cũng coi như là vinh quang tổ tông rồi, mau chóng đánh xe thôi.”

“Rõ!”

Đề Trương Long lái xe ngựa chở nước hoa, Triệu Khang thì đỡ Diệp Hồng Tuyết lên một chiếc xe ngựa khác, cả nhóm quay trở về kinh thành.

Ba ngày sau.

Triệu Khang lặng lẽ đưa Diệp Hồng Tuyết trở về kinh thành, trực tiếp đến phủ đệ của Ngô gia.

Biết nàng trở về, Tần Ngọc Phượng và Ngô Tâm Di đều vui mừng ra mặt, sau đó sai người đưa tin vào cung.

Nữ hoàng bệ hạ đang thiết triều, lập tức bãi triều thay trang phục thường rồi xuất cung.

Gần hai tháng không gặp, nỗi nhớ nhung trong lòng ba người phụ nữ đã chất chứa đầy ắp.

Triệu Khang cũng rất nhớ ba người họ, không vội vàng đi làm việc khác.

Hắn tự mình xuống bếp nấu nướng một bàn đồ ăn thịnh soạn.

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của những người phụ nữ bên cạnh, trong lòng hắn tràn đầy thỏa mãn, không còn khoảnh khắc nào có thể sánh bằng lúc này.

Ăn cơm xong, hưởng gió thu mát mẻ, mọi người ra sân ngồi quây quần.

Cởi áo khoác ngoài ra đắp lên người Ngô Tâm Di, nắm lấy đôi tay mềm mại của nàng, cái bụng đã nhô lên không thể che giấu được, mang đến cảm giác ấm áp lạ thường.

Tiêu Linh Lung dịu dàng nói: “Thái y nói, ước chừng khoảng bốn tháng nữa, Tâm Di sẽ sinh con, chàng chú ý thời gian, đừng để lúc con chào đời mà chàng lại không có mặt.”

Triệu Khang gật đầu nói: “Đó là điều đương nhiên, chỉ cần bán hết số hàng này, mở rộng thị trường, cộng thêm số bạc mà nước Tề đưa tới, tài chính trong nước cũng đủ rồi.”

“Đến lúc đó sẽ không cần phải bồn ba nữa.”

Tần Ngọc Phượng ở bên cạnh, như nghĩ đến điều gì liền nhìn về phía Triệu Khang: “Nói đến chuyện này, đã có không ít người chú ý đến chuyện Tâm Di tỷ tỷ mang thai.”

“Mặc dù không dám nói gì ra mặt, nhưng sau lưng lại có không ít lời đồn đại.”

Nghe vậy, sắc mặt Triệu Khang trầm xuống, nữ nhân chưa kết hôn đã mang thai, dù là thời đại nào, cũng không phải là chuyện gì quang minh chính đại.

Huống chỉ đây lại là thời đại phong kiến lễ giáo vô cùng nghiêm khắc.

Nhận thấy biểu cảm của Triệu Khang không đúng, Ngô Tâm Di vội vàng cười lắc đầu: “Phu quân đừng lo lắng, thiếp thân sẽ không để tâm đến những lời nói đó.”

Nghe vậy, sắc mặt Triệu Khang dịu lại, trong lòng vẫn có chút tự trách, ôm lấy vai nàng: “Ta sẽ sớm cho các nàng một danh phận.”

Câu nói này khiến cho bốn nữ nhân đều sáng mắt lên, trong mắt đều toàn là vẻ mong chờ.

Buổi chiều, có khách đến chơi, là Tiêu Huyền Sách sau khi nghe tin Triệu Khang trở về, liền vội vàng xử lý xong việc trong cung rồi dẫn Ngô Thanh Loan đến.

Tiểu nha đầu sau khi gặp qua hai vị sư nương, liền đi theo phục vụ tỷ tỷ của mình. Ban đầu, đối với kẻ đã làm cho tỷ tỷ mình mang thai, Ngô nha đầu hận không thể băm thây hắn ta ra.

Nhưng từ khi biết được là do Triệu Khang gieo giống, thái độ liền ngay lập tức thay đổi.

Đây đơn giản là chuyện tốt của hai nhà a!

Nàng ta bây giờ hận không thể tỷ tỷ mau chóng sinh cho mình một đứa cháu gái hoặc cháu trai.

Ba người Triệu Khang ngồi bên kia bàn bạc chuyện.

So với trước kia, Điện hạ giờ đây trông trưởng thành hơn nhiều, cầm mọc râu ria, đã bắt đầu chuẩn bị nuôi râu.

“Lão Triệu, hai tháng nay, nước Tề theo như thỏa thuận trước đó đã đưa đến tổng cộng bốn triệu lượng bạc, trừ đi việc an ủi binh sĩ và một số khoản chi cần thiết, còn lại hai triệu lượng, đều đã được dùng để đúc đại pháo.”

“Ta tính toán một chút, nhiều nhất thêm ba tháng nữa, số lượng đại pháo của chúng ta có thể vượt qua một trăm hai mươi khẩu, mỗi khẩu đều có dự trữ hơn trăm quả đạn.”

Triệu Khang nghe với vẻ hứng thú: “Nói như vậy là người đã bắt đầu chuẩn bị cho việc tiến hành chiến tranh rồi sao?”

Tiêu Huyền Sách ừm một tiếng.

Tiêu Linh Lung với giọng điệu có chút an ủi nói: “Huyền Sách tháng trước đã đến quân đội một chuyến, đi kiểm tra việc huấn luyện của các quân, cũng là mới về không lâu.”

Triệu Khang trở nên hứng thú, nhìn chằm chằm Tiêu Huyền Sách nói: “Người định làm như thế nào?”

Tiêu Huyền Sách dựa người ra sau: “Ban đầu ở trong quân đội ta không có thu hoạch gì lớn, nhưng ta đã đến quân ngũ của Điều ca một chuyến, cho nên trong lòng nảy sinh một ý tưởng, người xem giúp ta xem có được không.”

“Nói đi.” Triệu Khang nghiêm túc nói.

Tiêu Huyền Sách mười ngón tay đan vào nhau nói hết suy nghĩ trong lòng ra.

“Điều ca có nói với ta, trước kia hắn từng tham gia huấn luyện trong một đội quân gọi là Long Vũ Tuần ở nước Cảnh, bên trong có nói gì mà tác chiến đặc chủng, ta rất cảm thấy hứng thú với chiến thuật đột kích trong đó.”

“Mấy ngày nay ta vẫn luôn suy nghĩ, có nên để cho đám người của Võ phủ đi chấp hành nhiệm vụ đột kích này không.”

Triệu Khang nhướn mày: “Tiếp tục.”

Tiêu Huyền Sách: “Ta cảm thấy việc này rất có tiềm năng, sau khi trở về ta liền đến Bắc trấn phủ tư một chuyến, từ chỗ Tào Bạch Lộ của Phong Vân lâu biết được, trên thế giới này chỉ có nước Đại Càn chúng ta là tập hợp được tất cả các thế lực giang hồ lại với nhau để phục vụ cho triều đình.”

“Gián điệp của Phong Vân lâu hiện giờ đang không ngừng thâm nhập vào nước Tề và nước Chu, hàng tháng đều truyền về một lượng lớn tin tức, vậy thì trong thời điểm phát động chiến tranh, chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng những tin tức này, chỉ huy võ giả của Võ phủ âm thầm xâm nhập vào nước Chu và nước Tề, tiêu diệt những quan chức phụ trách vận chuyển quân cần và chỉ huy trước chiến tranh!”

“Khiến cho hệ thống chỉ huy và cung cấp hậu cần của địch bị tê liệt hoàn toàn, nhằm mục đích chấm dứt chiến tranh ngay từ trước khi nó bắt đầu, từ đó giành được chiến thắng nhanh gọn! Ta nghĩ đây cũng có thể là một trong những lý do khiến người phải tốn công sức để tập hợp các thế lực giang hồ.”

Nghe vậy, Triệu Khang sửng sò một lúc lâu, sau đó cười ha ha: “Tốt! Ai nói vị vua tương lai của nước Đại Càn chúng ta là đồ bất tài! Chẳng phải điều này còn hơn cái tên Lý Mộc Dịch kia rất nhiều sao!”

Chương 685 - Rời đi

Bình minh.

Triệu Khang đến xưởng rượu ở ngoại thành. Từ sáng sớm, các công nhân trong xưởng đã bắt đầu công việc ủ rượu.

Quản đốc Lý Vân nhận ra hắn ngay lập tức, kinh ngạc chạy lại: “Lão bản?”

“Là ta.”

Giọng Triệu Khang có chút mệt mỏi.

Lý Vân vội vàng mời hắn vào trong, những công nhân xung quanh cũng nhận ra Triệu Khang, nhao nhao gọi “lão bản” một cách nhiệt tình.

Mặc dù Triệu Khang đã biến mất gần hai tháng, nhưng tiền công của họ không hề bị chậm trễ, thỉnh thoảng lại có người mang thịt đến để cải thiện bữa ăn.

Vì vậy, những công nhân này đều rất công nhận Triệu Khang, đều nguyện ý hết lòng theo hắn làm việc.

Rót cho Triệu Khang một bát nước, Lý Vân lo lắng hỏi: “Lão bản, người làm sao vậy? Sao lại uể oải thế? Sắc mặt nhợt nhạt thế kia, chẳng lẽ bị bệnh sao?”

Triệu Khang lắc đầu: “Không sao.”

Đêm qua quả thực đã bị vắt kiệt sức lực, từ nửa đêm đến sáng không nghỉ ngơi một khắc nào.

Cả hai bên đều có thể nói là chiến đấu hết mình, sự thật chứng minh chỉ có trâu chết vì cày ruộng chứ không có ruộng hỏng vì trâu cày.

Trước khi chia tay, Nữ Đế bệ hạ rõ ràng vẫn còn dư lực, còn bản thân Triệu Khang thì hai chân đã run rẩy.

Nhắm mắt hồi tưởng lại một chút, Triệu Khang nhìn Lý Vân: “Gần đây hàm rượu đã ủ được bao nhiêu rượu rồi?”

Lý Vân không cần suy nghĩ liền đáp: “Hai trăm ba mươi sáu cân.”

Hắn có chút ngại ngùng bổ sung: “Có sáu cân bị mấy anh em chúng ta uống mất rồi.”

Triệu Khang nghe vậy gõ nhẹ lên trán đối phương, cười nói: “Bọn người thật biết hưởng thụ, biết loại rượu này sau này ta sẽ bán được bao nhiêu bạc không?”

Lý Vân cười hì hì, liền nghe Triệu Khang lại nói: “Nhưng cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ cần không làm ảnh hưởng đến công việc, uống thì cứ uống.”

Những công nhân xung quanh ban đầu còn có chút lo lắng, nghe vậy đều đồng thanh hô to “lão bản vạn tuế”.

Triệu Khang nói: “Đều đã dùng bình thủy tinh đựng hết rồi chứ?”

“Tất cả rượu đều đã được đựng vào bình thủy tinh rồi, lão bản, rượu đế và Tam Lương Dịch mỗi loại sáu trăm cân.”

Triệu Khang ngáp một cái, lúc này ở cửa xuất hiện một bóng hình xinh đẹp, Triệu Khang nhìn thấy đối phương liền đứng dậy, nói với Lý Vân: “Được rồi, dẫn người đi chuyển rượu ra xe.”

“Vâng, đi đi đi, đừng có nhìn nữa, chuyển rượu đi!” Lý Vân hô lên một tiếng, những công nhân ủ rượu đang nhìn chăm chăm người vừa đến vội vàng hoàn hồn.

Người đến mặc một bộ váy dài màu lam nhạt, mái tóc đen dài như thác nước buông xuống eo, trên tóc cài trang sức đơn giản, bên hông đeo một chiếc túi thuốc, chân đi đôi giày thêu màu xanh lá.

Chính là Tào Bạch Lộ, người đang quản lý Phong Vân Lâu.

Tào Bạch Lộ hiện tại ở Bắc Trần Phủ Ti có thể nói là nhân vật số hai chỉ sau Phương Thiệu, người đứng đầu Cẩm Y Vệ.

Phương Thiệu không có mặt, nàng có thể trực tiếp điều động toàn bộ Cẩm Y Vệ thi hành nhiệm vụ.

“Đến mấy chiếc xe rồi?”

Triệu Khang chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, ra hiệu cho Tào Bạch Lộ ngồi xuống nói chuyện.

“Đến mười tám chiếc, ngoài xe chở rượu, theo lời người, từ thương hội đã lấy một vạn cân đường trắng, năm ngàn bánh xà phòng, ba ngàn bánh Hương Phu Ngọc đều đã chất lên xe.”

Tào Bạch Lộ vắt chéo hai chân, cầm lấy túi thuốc, đôi môi đỏ mọng ngậm lấy đầu lọc bằng ngọc, nhẹ nhàng hút một hơi rồi nhả ra làn khói trắng: “Còn có Trần Giang Hà, Nam Cung Long cùng ba trăm người đi theo. Ngoại trừ Trần Giang Hà và Nam Cung Long là hai cao thủ tam phẩm, ba trăm người này đều là nhân tài được tuyển chọn kỹ càng từ Võ phủ, được bồi dưỡng theo hướng sát thủ, mười người mạnh nhất đều là tứ phẩm trung tầng.”

“Những người còn lại đa số là ngũ phẩm, chiếm hai phần ba, đều đã uống Phá Công Tán, nếu không uống thuốc giải thì cũng chẳng khác gì người thường.”

“Chuẩn bị rất chu đáo.”

Triệu Khang dành cho hiệu quả công việc của Tào Bạch Lộ sự khẳng định rất lớn.

Nàng khẽ cười một tiếng, phui tàn thuốc rồi nhìn Triệu Khang với vẻ mặt mong đợi: “Lần này có thể dẫn ta theo không, cho ta đến Chu quốc và Tề quốc dạo chơi một chút.”

Triệu Khang sững sờ: “Nàng đi xem cái náo nhiệt này làm gì?”

“Ta đi để dễ bề làm việc!”

Tào Bạch Lộ nói như điều hiển nhiên: “Tuy rằng những người được cài cắm ở hai nước kia đều là theo lời người mà đến, nhưng đều là thuộc hạ của ta, ta đi rồi muốn làm việc gì cũng tiện hơn nhiều!”

“Vậy Phong Vân Lâu bên này thì sao?” Triệu Khang do dự một chút.

Chuyện cụ thể của gián điệp hai nước đều do Tào Bạch Lộ phụ trách, hẳn cũng không rõ lắm.

Tào Bạch Lộ cất tẩu thuốc: “Còn có Minh thúc nữa, ta đã nghĩ kỹ rồi, đến lúc đó ta qua đó sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, đợi người trở về chuẩn bị xong xuôi, chúng ta sẽ phối hợp từ trong ra ngoài, giảm thiểu khả năng xảy ra bất trắc xuống mức thấp nhất.”

Toàn bộ Đại Càn hiện nay, người biết được chiến lược tấn công của Triệu Khang, ngoài Nữ Đế bệ hạ, hoàng tử Tiêu Huyền Sách, Thượng thư bộ Binh Lý Nguyên ra, thì Tào Bạch Lộ là người thứ tư.

“Nói cũng có lý.”

Triệu Khang suy nghĩ một chút: “Tuy nhiên đến lúc đó, sau khi xong việc, các người phải rút lui với tốc độ nhanh nhất, cao thủ hai nước kia không ít đâu.”

“Chuyện chạy trốn, ta giỏi hơn người, trước kia bị người ta truy sát, lúc nào mà ta không phải chạy trốn?”

Tào Bạch Lộ tự tin nói: “Hơn nữa có Trần Giang Hà và Nam Cung Long bảo vệ, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.”

“Được, vậy nàng cũng đi một chuyến đi.”

Thấy Lý Vân đã dẫn người chuyên rượu ra, Triệu Khang cũng không nói thêm gì nữa.

Mãi đến giữa trưa, tất cả hàng hóa đều đã được chất lên xe, Triệu Khang trước khi rời khỏi xưởng rượu dặn dò Lý Vân: “Công việc ở xưởng rượu không được ngừng, cố gắng đạt đến sản lượng mỗi ngày trên trăm cân.”

“Lão bản yên tâm, có ta ở đây sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu, lão bản đi thông thả!”

Không chào tạm biệt bất kỳ ai, cộng thêm chiếc xe ngựa chở Triệu Khang, tổng cộng hai mươi một chiếc xe ngựa xuất phát từ kinh đô Đại Càn.

Làm việc nặng nhọc suốt đêm, Triệu Khang vừa lên xe đã ngủ thiếp đi, có Trần Giang Hà và Nam Cung Long, hai cao thủ tam phẩm bảo vệ, căn bản không cần lo lắng xảy ra chuyện gì.

Chờ đến khi hần tỉnh lại thì trời đã gần tối, vén rèm xe xuống, vừa ngáp vừa ngồi xuống, hần lẩm bẩm hỏi: “Ta đã ngủ bao lâu rồi?”

Trần Giang Hà đang cười ngựa đi theo cười nói: “Chưa đến ba canh giờ, tối nay chúng ta có thể đến Lục Thúy Thành, dự kiến hai ngày nữa sẽ vào Lương Châu.”

Triệu Khang tính toán thời gian một chút, cũng không chậm, bèn gật đầu, Trần Giang Hà thúc ngựa đến gần, giọng nói có chút cung kính: “Quốc sư?”

“Đến nơi rồi phải đổi cách xưng hô, gọi ta là ông chủ, có chuyện gì sao?” Triệu Khang cười nói.

Trần Giang Hà vội vàng hỏi: “Hiện tại người còn bao lâu nữa có thể phá vỡ gông cùm hạ tầng, bước vào trung tầng?”

Lúc mới quen biết Triệu Khang, hần cũng chỉ là tứ phẩm thượng tầng, vậy mà chưa đến hai năm đã cùng đẳng cấp với hần.

Thậm chí lúc này khi đối mặt với Triệu Khang, hần mơ hồ cảm nhận được một cỗ áp lực cực mạnh tỏa ra từ người đối phương.

Cỗ áp lực này khiến Trần Giang Hà hiểu được, nếu như mình đối đầu với Triệu Khang, rất có thể sẽ thua.

Điều này khiến Trần Giang Hà cảm thấy có chút khó tin, năm đó hần từ tứ phẩm thượng tầng tiến vào tam phẩm, mất trọn vẹn mười lăm năm.

Từ đó đến nay vẫn không tiến thêm chút nào, bởi vậy với tư cách là một kẻ cuồng võ, hần rất muốn xin Triệu Khang chỉ giáo.

Nghe Trần Giang Hà nói, Triệu Khang ngả người ra sau, cười nói: “Ta không giống các ngươi.”

Chương 686 - Luận Võ

“Khác biệt thế nào?”

Trần Giang Hà truy hỏi, câu nói của hai người cũng khiến cho Nam Cung Long bên cạnh chú ý, thúc ngựa tiến lại gần.

Xung quanh, đám võ phu hộ tống xe ngựa cũng vánh tai lắng nghe, những lời bàn luận về võ học của các cao thủ này, ngày thường có muốn nghe cũng không được, phải thật trân trọng mới được.

Triệu Khang lười biếng đáp: “Cảnh giới trước kia của ta là do Diệp Hồng Tuyết truyền công quán đỉnh mà có.”

Nam Cung Long và Trần Giang Hà đều kinh ngạc: “Nữ Võ Thần Diệp Hồng Tuyết, nàng ấy đã sớm là cường giả đỉnh cao tam phẩm thượng tầng rồi! Công lực của nàng ấy lúc đó, người một người bình thường sao có thể chịu đựng nổi?”

Triệu Khang cười giải thích: “Lúc đó có Võ Đế Ngô Như Long hộ pháp, giúp ta đả thông kinh mạch.”

“Thì ra là vậy.” Trần Giang Hà và Nam Cung Long như hiểu ra điều gì đó.

Cao thủ nhị phẩm đỉnh phong Ngô Như Long hộ pháp, chuyện này quả thật có thể thành công.

Triệu Khang lại nói: “Lúc ấy Ngô Như Long giúp ta đả thông kinh mạch, một hơi đã thông suốt những đường kinh mạch quan trọng nhất để đột phá tam phẩm.”

“Nói cách khác, về mặt võ đạo, chỉ cần lĩnh ngộ của ta về cảnh giới đủ, chân khí đủ mạnh, không cần bế quan xung kích kinh mạch, ta cũng có thể trực tiếp đột phá.”

“Cho nên chỉ cần ta vượt qua tâm ma tam phẩm hạ tầng, chính là tam phẩm hạ tầng, còn như phản phúc quy chân của tam phẩm trung tầng, thông thần của tam phẩm thượng tầng, ta hoàn toàn không có manh mối.”

Triệu Khang tiếc nuối nói: “Cho nên, các người muốn dựa vào cảm ngộ đột phá của ta để giúp đỡ bản thân, e là không ổn.”

Võ giả bình thường khi cảnh giới đã đủ, cần phải xung kích kinh mạch, thành công là có thể tiến thêm một tầng, thất bại thì lần sau tiếp tục, độ khó sẽ càng cao.

Hắn thì khác, con đường tam phẩm Ngô Như Long đã giúp hắn trải sẵn.

Tào Bạch Lộ từ một chiếc xe ngựa khác đi xuống, nhảy lên xe ngựa của Triệu Khang, cộng thêm người đánh xe, phía trước xe đã có ba người, có vẻ hơi chật chội.

Triệu Khang bất đắc dĩ: “Nàng lên đây làm gì, nam nữ thụ thụ bất thân có hiểu không hả!”

“Ta là nữ tử cũng chẳng sợ, người giả vờ cái gì?”

Tào Bạch Lộ liếc hắn một cái: “Hơn nữa, ta vừa nghe được một chút, là đến để giải thích cho các người đây.”

Triệu Khang ba người đều có chút bất ngờ, bởi vì Tào Bạch Lộ thiên phú võ học cực kỳ kém cỏi, so với Triệu Khang lúc trước còn không bằng.

Hoàn toàn không thể tu luyện chân khí, lúc này vậy mà muốn giải thích cho ba vị cao thủ bọn họ.

Truyền ra ngoài ai mà tin cho được.

“Lâu chủ biết về những điều liên quan đến cảnh giới tam phẩm sao?” Nam Cung Long vội vàng hỏi.

Tào Bạch Lộ ừ một tiếng, nhìn Triệu Khang nói: “Lão tổ tông trước khi mất tích từng để lại một quyển sổ tay, bên trong có ghi chép tất cả những cảm ngộ của nàng ấy về sáu cảnh giới từ tam phẩm đến nhị phẩm.”

Triệu Khang cũng hứng thú: “Sổ tay của Tào Kiêm Hà, chuyện này thật ghê gớm, nói nghe thử xem?”

“Kính xin lâu chủ giải thích.” Trần Giang Hà chấp tay hành lễ.

Loại đồ vật này đối với võ giả mà nói chính là chí cao vô thượng, vạn kim khó cầu.

Tào Bạch Lộ đôi mắt đẹp ánh lên vẻ hồi tưởng: “Trong sổ tay của lão tổ tông có viết, võ giả có thể vượt qua cửa ải tâm ma tam phẩm hạ tầng.”

“Kỳ thật đều có tư cách tu luyện đến cảnh giới bất bại nhị phẩm thượng tầng.”

Nam Cung Long chấn động vạn phần: “Chuyện này thật sự có khả năng sao?”

Hắn bước vào cảnh giới hiện tại còn sớm hơn cả Trần Giang Hà, đến nay đã ba mươi năm, nhưng vẫn dậm chân tại chỗ.

Nhưng hiện tại Tào Bạch Lộ lại nói lão nhân gia hắn có tư cách tu luyện đến nhị phẩm thượng tầng, loại chuyện này nằm mơ hắn cũng không dám nghĩ tới.

Tào Bạch Lộ gật đầu: “Đúng vậy, quả thực là như vậy ghi chép. Tam phẩm một là tâm ma, hai là cầu chân, ba là thông thần.”

“Vượt qua tâm ma, nên tìm kiếm chân ngã, sau đó võ đạo thông thần, cửa ải tâm ma này mới là cửa ải khó khăn nhất trong sáu cảnh giới tam phẩm và nhị phẩm, vượt qua cửa ải này, võ đạo từ đó trời cao đất rộng mặc sức tung hoành, còn như cái chân ngã này...”

Tào Bạch Lộ nói: “Phải dựa vào chính bản thân các người tự mình lĩnh ngộ, trên đời võ giả truyền lại võ học phải phản phác quy chân mới có thể tiến vào tam phẩm trung tầng kỳ thực là sai lầm.”

“Là những võ giả kia sau khi tiến vào trung tầng, nhưng lại không hiểu rõ nguyên lý mà nhận định sai lầm.”

Trần Giang Hà và Nam Cung Long đều trầm ngâm suy tư, Triệu Khang ngược lại không để ý nhiều như vậy.

Tiêu Phi Vũ kẻ thù lớn nhất đã chết, hắn đối với võ học của bản thân cũng không còn đề tâm như vậy nữa.

Đều là tam phẩm rồi, có thể nằm im hưởng thụ rồi, cứ qua ngày được chẳng hay chớ, đến đâu thì đến.

Ngược lại là đối với Tào Kiêm Hà, hắn hỏi ra một chuyện trong lòng luôn quan tâm: “Lão Tào, Tào gia các người có ghi chép gì về nhân vật tên là Hiên Viên Bất Bại hay không?”

Tào Bạch Lộ lộ ra vẻ mờ mịt, sau đó lắc đầu: “Không có, sao vậy?”

Triệu Khang tắc lưỡi: “Vậy thì có ý tứ rồi, theo ta được biết, Hiên Viên Bất Bại này là cao thủ sống cùng thời đại với lão tổ tông nhà người Tào Kiếm Hà cách đây hơn hai trăm năm.”

“Theo ghi chép của Cảnh quốc, tên này cũng là nhị phẩm thượng tầng, cao thủ nhị phẩm bị hấn giết chết có mười mấy người, tam phẩm tứ phẩm càng là nhiều vô số kể, bị Ngô Như Long bọn họ xưng là người số một thiên hạ danh xứng với thực.”

Tào Bạch Lộ hừ một tiếng: “Vậy thì đã sao, đó là bởi vì lúc đó không gặp được lão tổ tông nhà ta thôi, nếu không ai là người số một thiên hạ còn chưa biết chừng.”

Triệu Khang cười nói: “Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là, theo ghi chép của Cảnh quốc, Hiên Viên Bất Bại này, có chút quan hệ với lão tổ tông nhà người. Hai người bọn họ đều tu luyện Huyền Hoàng Công.”

Tào Bạch Lộ không dám tin: “Làm sao có thể! Huyền Hoàng Công không phải là theo lão tổ tông biến mất mà biến mất luôn rồi sao?”

Trần Giang Hà, Nam Cung Long hai người cũng kinh hãi biến sắc, nhao nhao nhìn về phía Triệu Khang.

Triệu Khang nói: “Không có, ta có thể khẳng định Hiên Viên Bất Bại tu luyện chính là Huyền Hoàng Công, ta nhớ lão tổ tông nhà người trước khi biến mất cũng là đi đến Cảnh quốc đúng không?”

“Chuyện này...”

Tào Bạch Lộ còn đang trong cơn chấn động, lâm bẫm nói: “Nhưng Tào gia chưa từng có ghi chép gì về Hiên Viên Bất Bại này.”

Triệu Khang đổi một tư thế thoải mái dựa vào: “Điều thú vị là, ở Cảnh quốc cũng không có ghi chép gì về Tào Kiếm Hà, ta từng hỏi qua Ngô Như Long và Võ Vương Ngô Thiên Hổ, đều là không biết gì.”

“Theo ta thấy hai người này, hoặc là đều là lão tổ tông nhà ngươi, chỉ là đổi cái tên khác ở Cảnh quốc đại khai sát giới, hoặc là Hiên Viên Bất Bại này chính là đồ đệ của lão tổ tông nhà ngươi.”

“Chuyện này thật thú vị, xem ra phải điều tra một chút.” Tào Bạch Lộ gật đầu.

Trần Giang Hà thở dài: “Bất kể là Tào Kiêm Hà hay là Hiên Viên Bất Bại, cảnh giới của hai người này e là cả đời này chúng ta khó có thể với tới.”

Tào Bạch Lộ khẽ nhú mày: “Trần tiên sinh, ta tuy không học võ, nhưng cũng biết võ giả coi trọng tâm khí, một khi tâm khí đã rơi xuống muốn nhắc lên lại rất khó khăn. Không có khí thế tranh hùng cùng thiên hạ anh hùng thì khó mà võ công đạt đến đỉnh phong.”

Trần Giang Hà trong lòng giật mình, có chút lạnh sống lưng, một lúc lâu sau mới thành tâm hướng Tào Bạch Lộ tạ ơn: “Đa tạ lâu chủ nhắc nhở, Trần mỗ thụ giáo.”

Ngược lại Nam Cung Long cười lớn: “Lâu chủ nói đúng, nếu chúng ta đã vượt qua tâm ma, có tư cách tiến vào nhị phẩm thượng tầng, đương nhiên phải đi xem thử cảnh giới kia rồi cuộc là như thế nào mới gọi là thiên hạ vô địch!”

Tào Bạch Lộ mỉm cười: “Nam Cung tiên sinh có chí hướng như vậy, ngày sau tất nhiên có thể tiến thêm một bậc.”

Nói xong nàng quay đầu nhìn về phía Triệu Khang, lại phát hiện tên này đã dựa vào xe ngựa ngủ thiếp đi.

Trong miệng còn lẩm bẩm: “Ngọc Phượng đừng chạy, lại cho công tử ôm một cái.”

Tào Bạch Lộ nhất thời tức giận đến mức không chỗ nào xả, đồ vô dụng! Lãng phí tâm ý của ta!

Chương 687 - Tái lâm Thịnh Kinh

“Ặc!”

Ngã phịch xuống đất, Triệu Khang giật mình tỉnh giấc, nhận ra mình đã ngã khỏi xe ngựa.

Hắn ngơ ngác một lúc, Tào Bạch Lộ vội vàng nhảy xuống xe: “A, Quốc sư đại nhân, sao ngài lại ngã xuống vậy? Chẳng lẽ là mơ thấy ác mộng sao?”

Nam Cung Long và Trần Giang Hà đồng loạt quay mặt đi, cố kìm nén tiếng cười.

Triệu Khang mơ màng đứng dậy: “Ta tự ngã sao? Sao ta lại có cảm giác như bị ai đá vậy?”

“Ai dám đá ngài chứ! Ta thấy là Quốc sư đại nhân ngủ say quá, nhất thời lơ đãng thôi.” Tào Bạch Lộ nghiêm túc nói.

“Xem ra là ta mệt thật rồi.”

Triệu Khang gãi đầu nhìn xung quanh: “Đây là đâu rồi?”

“Vừa đến thành Lục Thúy, ta đi thông báo với lính canh cổng thành.” Trần Giang Hà cười khan một tiếng, thúc ngựa rời đi.

Cả nhóm tiến vào thành Lục Thúy, trời đã tối đen như mực, Triệu Khang phát tay bao tròn năm gian phòng trọ.

Hắn nhìn mọi người xung quanh nói: “Ăn ngon uống say nghỉ ngơi cho tốt, ra ngoài đừng bạc đãi bản thân, mọi chi phí ta bao hết! Ai muốn đi lâu xanh thì lát nữa đến chỗ ta lấy bạc. Nhưng có một điều, không được gây chuyện thị phi, nhưng nếu có kẻ nào tự tìm đường chết thì cứ đánh chết tươi cho ta!”

Mọi người cười ha hả, đồng thanh hô lớn: “Đa tạ lão bản!”

Phải nói là, từ khi trở thành chó chạy việc cho triều đình, chẳng những không cần lo lắng kẻ thù tìm đến trả thù, mà ngày nào cũng được ăn ngon mặc đẹp, bí kíp tu luyện đầy đủ, biểu hiện xuất sắc còn được thưởng thần binh lợi khí.

Thân thể khỏe mạnh, tinh thần thoải mái, cuộc sống ngày càng sung túc.

Biết thế này, ngày xưa còn chống cự làm gì, làm chó săn chẳng sướng hơn sao?

Cả đám người nghỉ ngơi một đêm ở thành Lục Thúy, sáng sớm hôm sau lên đường, trải qua gần một tháng trời.

Cuối cùng cũng đến được đế đô Thịnh Kinh của nước Tề.

Đây là lần thứ ba Triệu Khang đến Thịnh Kinh, lần đầu tiên lừa đảo nước Tề hai trăm năm mươi vạn lượng bạc, lần thứ hai là với thân phận Triệu Long khiến nước Tề xuất binh câu cá Tiêu Phi Vũ.

Lần này, chính là đến lấy mạng các người đây.

Triệu Khang cười nham hiểm, sờ lên mặt nạ da người trên mặt.

Chu Nhạc của nước Tề, còn có cả Lưu Yên Nhiên đều quen biết hẳn, hẳn đương nhiên phải chuẩn bị kỹ càng, tránh bị lộ tẩy.

Tào Bạch Lộ thấp giọng nói: “Đường Chu Tước, có bảy gian cửa hàng đều là của chúng ta.”

Triệu Khang lập tức hiểu ra, “Lão Trần, bảo huynh đệ phía sau đi sát vào, chúng ta đến đường Chu Tước.”

Trần Giang Hà lập tức đi truyền đạt mệnh lệnh.

Phải nói là Tào Bạch Lộ quả thật có thủ đoạn, nằm ở nội thành Thịnh Kinh, đường Chu Tước là khu vực phồn hoa nhất.

Có thể nói là đất vàng, cửa hàng ở đây cơ bản đều do các quan to quý tộc của nước Tề nắm giữ, vậy mà nàng ta lại có cách kiếm được bảy gian cửa hàng ở đây, quả thật không đơn giản.

Tào Bạch Lộ vừa xuống xe, chương quây vốn đang ủ rũ trong tiệm lập tức chạy ra cười nịnh nọt: “Đương gia, ngài đến rồi.”

Tào Bạch Lộ ừ một tiếng: “Bảo tiểu nhị ra dỡ hàng.”

“Vâng!”

Chương quây liếc nhìn đoàn xe dài dằng dặc, trong lòng giật mình, đây là muốn nhét bao nhiêu người vào đây vậy!

Sáu chương quây của sáu gian cửa hàng còn lại cũng đến, Tào Bạch Lộ dẫn Triệu Khang đi vào hậu viện.

Bảy tên chương quây lập tức quỳ xuống.

“Tham kiến Lâu chủ.”

Tào Bạch Lộ chỉ vào Triệu Khang bên cạnh nói: “Đây là Quốc sư đại nhân.”

Bảy tên đầu lĩnh tình báo giật mình, vội vàng hành lễ: “Tham kiến Quốc sư đại nhân.”

“Được rồi, đều đứng dậy đi, sau này ta là lão bản của các người.”

Triệu Khang cười gian xảo: “Đối ngoại thì tuyên bố ta họ Bá, tên là Bá Bá.”

“Chúng ta tuân mệnh!”

Tào Bạch Lộ quay đầu nghi ngờ hỏi: “Có ý nghĩa đặc biệt gì sao?”

“Không có. Sao vậy?” Triệu Khang cố kìm nụ cười.

Tào Bạch Lộ: “Không có gì, chỉ là nghe có vẻ không được hay lắm.”

“Cái đó không quan trọng, đến đây, mọi người tự giới thiệu thân phận của mình đi.” Triệu Khang nói.

Bảy tên chương quây lần lượt xưng danh báo tính.

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi nói: “Lưu chương quây, một vạn cân đường trắng giao cho cửa hàng của người bán, một lượng bạc một cân.”

Lưu chương quây giật mình: “Lão bản, như vậy có phải là quá đắt không? Đường gì mà bán được một lượng bạc một cân chứ!”

Triệu Khang liếc mắt: “Nói nhảm, đây là đường trắng, khác với loại đường mà người Tề các người thường ăn.”

“Mã chương quây, xà phòng ba ngàn bánh, hương da ngọc một ngàn bánh, xà phòng một lượng bạc một bánh. Hương da ngọc năm lượng bạc một bánh.”

“Tạm thời giao cho hai người bán hàng, những người còn lại phân phát rượu, nước hoa đến các cửa hàng của mình bày bán, sau này các người gọi là Bá Bá bách hóa.”

“Tuân mệnh!”

Sáu tên chương quây còn lại lui xuống làm việc, Mã chương quây, cũng chính là tên gián điệp tiếp đón Triệu Khang lúc trước, lúc này lên tiếng: “Lão bản, đương gia, có chuyện này phải báo cáo với hai vị.”

“Chuyện gì?” Triệu Khang hỏi.

Mã chương quây vôi vàng nói: “Cửa hàng của chúng ta bị người ta đề mất tới.”

Triệu Khang và Tào Bạch Lộ đều giật mình, đặc biệt là người sau, ánh mắt trở nên sắc bén: “Các người lộ tẩy rồi sao!”

Mã chương quây vôi vàng nói: “Cũng không phải, là có một vị quan viên trong triều muốn mua lại cửa hàng của chúng ta, hẳn ta có thể lực rất lớn ở nước Tề.”

Tào Bạch Lộ cau mày: “Vậy thì khó giải quyết rồi.”

Cường long không áp đảo địa đầu xà, hướng chỉ đây là ở kinh thành nước Tề, nếu gặp phải kẻ quyền thế ngấp trời, muốn cưỡng ép mua bán, bọn họ cũng không có cách nào.

Triệu Khang hỏi: “Là ai vậy?”

Mã chương quây: “Thừa tướng nước Tề, Chu Nhạc.”

“Tên khốn này! Hắn muốn mua cửa hàng của chúng ta làm gì?” Triệu Khang bật cười.

“Người quen biết sao?” Tào Bạch Lộ hỏi.

Triệu Khang: “Đó là Chu đại ca của ta, đương nhiên là ta quen biết rồi.”

Nếu không có vị đại ca này giúp đỡ, lúc trước làm sao có thể lừa được hai trăm năm mươi vạn lượng bạc kia?

Mã chương quây nói: “Thật ra là tam công tử của Chu gia, Chu Minh. Tên này bất tài vô dụng, suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng, nhưng gần đây không biết có phải bị cửa kẹp đầu óc hay không, lại muốn kinh doanh buôn bán, rồi nhắm vào cửa hàng của chúng ta.”

Mã chương quây có chút bất đắc dĩ, hiển nhiên là bị tên Chu Minh này làm phiền đến phát ngán rồi: “Đã đến tận cửa hai lần rồi, ta thật muốn giết quách tên tiểu tử này cho xong.”

Triệu Khang hứng thú hỏi: “Tên Chu Minh này là thân huynh đệ với đại công tử Chu Quý sao?”

Mã chương quây gật đầu: “Đúng vậy.”

“Được rồi, chuyện này giao cho ta xử lý, hẳn ta mà còn đến nữa thì báo cho ta biết.”

Triệu Khang tặc lưỡi: “Lâu rồi không gặp vị đại chất tử này, cũng có chút nhớ hần ta rồi.”

Thừa tướng phủ nước Tề.

Một tên mập ú đang phơi nắng bỗng nhiên rùng mình một cái: “Kỳ quái, sao tự nhiên lại lạnh thế nhỉ?”

Lúc này, từ ngoài viện truyền đến tiếng gọi: “Đại ca!”

Tên mập chính là đại chất tử của Triệu Khang, Chu Quý, quay đầu nhìn người tới: “Tam đệ, có chuyện gì vậy?”

Chu Minh mặc một thân cẩm y đi vào: “Đại ca, chuyện ta nói với huynh trước đó, huynh suy nghĩ thế nào rồi?”

Chu Quý bĩu môi: “Không phải là ca nói đệ đâu, tam đệ, đệ nhìn đệ này, rồi nhìn ca này, trên người chúng ta ba trăm cân thịt, chỗ nào ra dáng người đi làm ăn buôn bán? An phận thủ thường ăn sung mặc sướng chẳng sướng hơn sao?”

Chương 688 - Gặp chuyện rồi!

“Đại ca, huynh sao lại vô dụng như vậy chứ!”

Chu Minh bực tức nói, so với Chu Quý đã ba mươi tuổi, hần còn rất trẻ, chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi. Hần là con của tiểu thiếp Chu đại nhân, mẫu thân Chu Quý mất sớm, không để lại cho hần huynh muội nào. Mặc dù Chu Quý bên ngoài ngang ngược can rỡ, nhưng đối với đệ đệ cùng cha khác mẹ này lại rất yêu thương.

Lúc này thấy Chu Minh chẳng coi mình ra gì, hần cũng chẳng để ý mà cười ha hả nói: “Tam đệ à, huynh nói đệ nghe. Phụ thân chúng ta bây giờ là thừa tướng, ở nước Tề là nhất nhân chi hạ, vạn nhân chi thượng.”

“Gia sản ‘ông già’ tích góp cho chúng ta cả đời cũng không tiêu hết, đời sau chỉ có hai huynh đệ chúng ta là con trai, sau này sớm muộn gì cũng là của chúng ta, đệ vội cái gì?”

Chu Minh bĩu môi: “Đại ca, huynh nói vậy, cho dù như thế, nhưng tiền tiêu vặt mà phụ thân cho mỗi tháng cũng quá ít! Một tháng lão già đó chỉ cho mười lượng bạc, huynh còn thâm hơn! Chút tiền ấy đủ làm gì?”

Chu Quý bất đắc dĩ nói: “Chuyện này trách huynh, năm đó đắc tội với tên họ Triệu kia, phụ thân mới giảm bớt chi tiêu của chúng ta, sợ chúng ta ra ngoài gây chuyện.”

“Nhưng như vậy cũng tốt mà? Trong nhà có ăn có uống, cần gì phải đi làm ăn buôn bán?”

Chu Minh tức giận nói: “Nhưng mà ta muốn đi thanh lâu uống rượu chơi bời cũng không có tiền!”

“Tiểu Thúy Hồng ở Vạn Hoa Lâu kia nhớ ta muốn chết rồi!”

“Người ta là nhớ đến túi tiền của ngươi thôi! Ngươi à, vẫn nên an phận một chút đi, thời buổi này không biết bao nhiêu người trong triều đang nhìn chằm chằm vào phụ thân chúng ta, đừng gây thêm chuyện cho lão nhân gia.” Chu Quý nói xong liền không để ý đến đệ đệ này nữa.

Không thể không nói, tên tiểu tử này hiện tại đã thay đổi rất nhiều, đây đều là nhờ “ân huệ” của Triệu Khang. Bài học năm đó khiến hắn nhớ mãi không quên.

Đặc biệt là sau đó, Chu đại nhân nói với hắn, Triệu Long kia chỉ một chiêu đã đánh bay một vị tướng quân của nước Tề, Chu Quý lúc này mới biết mình lúc đó đúng là đã đắc tội với người không nên đắc tội.

Nếu như đối phương không phải là sứ thần nước khác, mà là một người trong giang hồ thì sao?

Vài nhát đao chém chết mình rồi cao chạy xa bay, ai thèm đi tìm công lý cho mình!

Bởi vậy mấy năm nay, Chu đại thiếu gia đều ở nhà ăn không ngồi rồi, rất ít khi ra ngoài lêu lổng.

Thấy Chu Quý sống chết không chịu cùng mình làm giàu, Chu Minh hừ lạnh một tiếng: “Ta tự mình làm!”

Nhìn bóng dáng hắn tức giận bỏ đi, Chu Quý lắc đầu, có thể an phận hưởng thụ lại cứ muốn lăn lộn, thật không biết đám thanh niên bây giờ nghĩ gì nữa...

Bên này, Chu Minh sau khi rời khỏi chỗ đại ca mình, gọi theo mấy tên hộ vệ trong phủ rồi lập tức đi thẳng đến phố Chu Tước.

Mã chương quây lúc này đang chỉ huy mọi người bày hàng, vừa thấy tên tiểu tử này đến, trong lòng liền giật thót.

Sau đó giả vờ ngốc nghếch nói: “Vị công tử này, sao ngài lại đến nữa rồi, đã nói là mấy gian nhà này của chúng ta không bán!”

“Hôm nay, các người không bán cũng phải bán, nói cho các người biết, bọn thiếu gia là người các người không thể đắc tội, mau lấy địa khê ra đây, tiền bạc ta tạm thời chưa có, sau này kiếm được sẽ trả cho các người.”

Kể từ sau chuyện của Chu Quý, Chu đại nhân đã nghiêm lệnh cho hai đứa nhi tử của mình không được lấy danh nghĩa phủ thừa tướng ra ngoài ức hiếp người khác.

Thứ nhất, giống như Chu Quý nói, hiện tại nước Tề có không ít người đang nhòm ngó chức vị thừa tướng của hắn, vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn, phải hành sự cẩn thận.

Thứ hai, cũng là để tránh chuyện như lần trước tái diễn, hắn chỉ có hai đứa con trai, ngày thường lại không phải loại tốt đẹp gì, nếu như bị người ta giết chết thì thật là mất mặt.

Vì vậy, Chu Minh vẫn luôn không hề tiết lộ thân phận của mình với Mã chương quây, chỉ là hắn không biết, người ta sớm đã điều tra rõ ràng lai lịch của hắn rồi.

Trần Giang Hà đang ngồi một bên uống rượu, liếc mắt nhìn Chu Minh, thầm nghĩ người nước Tề đều kiêu ngạo như vậy sao? Ép mua ép bán cũng thôi đi, ngay cả tiền cũng muốn trả sau!

Mã chương quây nghe vậy cũng phì cười: “Vị công tử này, đã nói là không bán chính là không bán, ngài hãy tìm chỗ khác đi!”

“Mẹ kiếp! Cho mặt mũi lại không cần phải không! Người đâu, đập phá hết cho ta!” Chu Minh nổi giận.

Đúng lúc này, phía sau vang lên một giọng nói trong trẻo như hoàng oanh: “Chuyện gì thế này?”

Chu Minh quay đầu lại nhìn, lập tức ngây người, mỹ nhân tuyệt sắc! Hàng cực phẩm a!

Người đến chính là Triệu Khang và Tào Bạch Lộ, hai người vừa mới ra ngoài dạo một vòng, lúc này quay về, vừa hay đụng phải Chu Minh đến gây chuyện.

“Vị tiểu thư này, tại hạ là Chu Minh, không biết phương danh của cô nương? Có thể cho tại hạ biết được không?”

Chu Minh trong nháy mắt liền trở nên nho nhã lễ độ, giống như một vị công tử ngày ngày cầm sách thánh hiền.

Triệu Khang phì cười, tên nhóc này thay đổi sắc mặt thật nhanh!

Mã chương quây lúc này bước lên một bước: “Lão bản, đương gia, chính là vị công tử này muốn mua mấy gian nhà của chúng ta.”

Nghe được lời này, sắc mặt Chu Minh biến đổi, hồ nghi nhìn Triệu Khang và Tào Bạch Lộ: “Các người chính là chủ nhân của mấy gian nhà này?”

Triệu Khang thần sắc kiêu ngạo, thậm chí còn chẳng thèm liếc mắt nhìn Chu Minh: “Nhóc con từ đâu chui ra, cút sang một bên cho ta! Cẩn thận ta đánh ngươi!”

Chu Minh lập tức nổi giận, thời buổi này lại còn có kẻ kiêu ngạo hơn cả mình! Lại còn dám trước mặt mỹ nữ mà mắng mình, không đánh chết ngươi thì ta không phải là con trai của thừa tướng!

Chu Minh lập tức vung tay lên: “Lên cho ta, đánh chết tên kia!”

Bảy, tám tên hộ vệ lập tức xông lên, Triệu Khang lại không hề động đậy, bởi vì Trần Giang Hà trong tiệm đã ra tay.

Một trận bóng người lay động, đám hộ vệ kia đã ngã nhào hết xuống đất, ôm chân ôm tay kêu rên không thôi, Chu Minh trực tiếp bị dọa cho sợ ngây người, chỉ vào Trần Giang Hà lắp bắp nói không nên lời: “Ngươi... ngươi... ngươi! Ngươi là người hay là quỷ!”

“Đương nhiên là người rồi.” Trần Giang Hà mỉm cười nói.

Triệu Khang lúc này đi lên trước, giơ tay lên cho Chu Minh một cái bạt tai: “Tên nhóc lông còn chưa mọc đủ này, thật là kiêu ngạo! Ta thay cha ngươi dạy dỗ ngươi một chút!”

Một cái tát đánh cho Chu Minh choáng váng đầu óc, còn chưa kịp hoàn hồn, liền nghe thấy Triệu Khang nói: “Đem hết vào trong cho ta, dạy dỗ cho cẩn thận.”

“Rõ!”

Trong tiệm lập tức xông ra hơn mười người, đè Chu Minh cùng đám hộ vệ kia lôi xềnh xệch vào trong tiệm.

Chu Minh lúc này mới phản ứng lại: “Các người dám! Phụ thân ta là thừa tướng Chu đại nhân! Các người dám động vào một sợi tóc của ta, ta sẽ chém chết cả nhà các người!”

Mã chương quây nghe vậy lập tức hoảng sợ biến sắc: “Lão bản, hãn là thiếu gia nhà thừa tướng!”

Triệu Khang cũng sửng sốt một chút, giống như bị dọa sợ.

Chu Minh thấy vậy lập tức đắc ý vênh vác: “Sợ rồi chứ gì, còn không mau thả bổn thiếu gia ra, giao tiệm cho ta, còn cả nữ nhân này ta cũng muốn, bổn thiếu gia sẽ tha cho các người, nếu không... hừ hừ!”

Nào ngờ Triệu Khang quay đầu gầm lên: “Đóng cửa lại!”

Chu Minh trong nháy mắt ngây người, đây là muốn làm gì?

Cửa tiệm “ầm” một tiếng bị đóng lại, Triệu Khang hô lên: “Mọi người, hồng bát rồi, chúng ta gặp chuyện rồi! Chúng ta đánh nhĩ tử của thừa tướng nước Tề, phải làm sao bây giờ?”

Trần Giang Hà tiếp lời, hung dữ nói: “Lão bản, hay là giết hết bọn chúng đi! Lấy một bao bột hóa thi, bảo đảm đến một mẫu xương cũng không tìm thấy!”

Mẹ nó!

Chu Minh thiếu chút nữa thì sợ tè ra quần, nhìn biểu cảm dữ tợn của Triệu Khang và đám người xung quanh, liếc mắt một cái là biết ngay không phải loại tốt đẹp gì!

Hôm nay mình thật sự gặp chuyện lớn rồi!

Chương 689 - Còn Tốt Hơn Cả Cha Ta!

Chu Minh sợ đến mức chết đứng, không dám hó hé nửa lời.

Triệu Khang âm thầm trợn mắt, tên nhóc này ngay cả cầu xin cũng không biết, hắn đành phải ra vẻ khó xử.

Lúc này, Tào Bạch Lộ khéo léo lên tiếng: “Nhưng mà bên ngoài có không ít người nhìn thấy, chúng ta đã lỡ mang bọn họ vào rồi. Hay là... thả bọn họ đi?”

Chương quỳ Mã cũng xen vào, lo lắng nói: “Đương gia à, không thể thả được! Cha hắn là thừa tướng, quyền cao chức trọng! Nếu thả hắn đi, sau này hắn nhất định sẽ kêu cha hắn đến báo thù!”

“Theo ta thấy thì giết hết đi! Dù sao chuyện này cũng không phải lần đầu tiên làm! Đến lúc đó rắc Huyết Thi Tán, chỉ còn lại vài vũng nước bẩn, chết không đối chứng, bọn họ có thể làm gì chúng ta?”

Triệu Khang gật đầu: “Có lý, giết người diệt khẩu đi!”

“Đừng mà!”

Chu Minh “bịch” một tiếng quỳ xuống, nước mắt giàn giụa, lúc này vô cùng hối hận vì sao không nghe lời đại ca Chu Long.

“Các vị đại hiệp, chỉ cần các vị tha cho ta một mạng, ta tuyệt đối sẽ trả thù các vị... khụ khụ... là tuyệt đối sẽ không trả thù các vị, ta thề!”

Sợ đến mức nói năng lộn xộn, có thể thấy tên nhóc này sợ hãi đến mức nào.

Không còn cách nào khác, câu nói “Chuyện này cũng không phải lần đầu tiên làm” của chương quỳ Mã đã thực sự dọa sợ hắn rồi.

Nghe vậy là biết ngay mấy người này đều là kẻ có máu dính tay!

“Người đứng lên trước đi.”

Triệu Khang lộ vẻ khó xử, người bên cạnh đỡ Chu Minh dậy, nhìn hắn run rẩy cả người, Triệu Khang thầm cười, rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ, nếu dọa thêm nữa, e là phát điên luôn mất.

Thế là hần bèn nói: “Chu công tử, kỳ thực vừa rồi chúng ta chỉ là hiểu lầm thôi, đúng không?”

“Đúng đúng đúng! Là hiểu lầm, là hiểu lầm!” Chu Minh vội vàng nói.

Triệu Khang cười nói: “Ta là thương nhân, đến Tề quốc các người mở tiệm buôn bán là vì muốn kiếm tiền, hòa khí sinh tài mà, đúng không?”

“Đúng đúng đúng, hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài.” Chu Minh gật đầu lia lịa.

Triệu Khang tức muốn chết, tên ngốc này, còn muốn hần phải chủ động sao? Hần kéo một chiếc ghế: “Còn không mau cỡi trói cho Chu công tử, pha ấm trà ngon!”

“Vâng ạ!”

Mọi người xung quanh lập tức đáp lời, Chu Minh bất an nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn về phía Triệu Khang: “Đại hiệp, người sẽ không giết ta chứ?”

“Áy! Chu công tử nói gì vậy, chẳng phải đã nói là hiểu lầm rồi sao, chúng ta là thương nhân, kiêng kỵ nhất là đánh đánh giết giết!” Triệu Khang nói.

Chu Minh thầm oán thán, thương nhân cái con khỉ! Nói được một câu là muốn giết người, còn mang theo cả Huyết Thi Tán trong truyền thuyết!

Người là thương nhân cái rắm!

Lúc này, Triệu Khang thò tay vào trong ngực móc ra một tấm ngân phiếu một ngàn lượng: “Nào nào nào, Chu công tử, một ngàn lượng này người cầm lấy, vừa rồi tát người một cái là ta không đúng, coi như là bồi tội với Chu công tử.”

Chu Minh vừa nhìn thấy ngân phiếu là gan lớn hơn một chút, thật sự là hai năm nay sống quá kham khổ rồi, đến kỹ viện còn phải nhờ người ta bao.

“Cho ta sao?” Hần thăm dò hỏi.

Triệu Khang cười nói: “Đúng vậy, chúng ta kết giao bằng hữu mà, quên giới thiệu bản thân, tại hạ họ Bá, Chu công tử cứ gọi ta là Bá bá.”

“Ta rất có thành ý, chỉ là không biết Chu công tử có bằng lòng kết giao bằng hữu với ta, Bá bá này hay không!”

Nghe hắn nói như vậy, lại nhìn nụ cười hiền hòa trên mặt hắn, Chu Minh nhất thời quên mất mình đang ở trong hiểm cảnh, vội vàng nhận lấy ngân phiếu: “Được, Bá bá, vậy ta kết giao bằng hữu với ngươi!”

“Ấy! Chu công tử quả nhiên là người hào sảng! Người đâu, mang rượu ngon nhất lên đây, mua thêm vài món nhắm, ta muốn cùng Chu công tử uống vài chén!” Triệu Khang vui vẻ nói.

Rất nhanh rượu và thức ăn đã được bày biện đầy đủ, xác định mình sẽ không còn nguy hiểm nữa, Chu Minh cũng hoàn toàn thả lỏng, dù sao cũng là một tên nhóc nào tàn.

“Nào, Chu công tử ném thử rượu của chúng ta! Đây chính là rượu ngon nhất đấy!” Triệu Khang nói.

Chu Minh nghe vậy liền uống cạn rượu trong chén, sau đó mặt đỏ bừng, thè lưỡi: “Bá huynh! Rượu này mạnh quá!”

“Chu công tử không cần khách sáo, cứ gọi ta là Bá bá là được, đương nhiên là mạnh rồi! Đây là rượu dành cho nam tử hán uống! Chỉ có bậc trượng phu đỉnh thiên lập địa mới xứng uống!” Triệu Khang khoa trương thổi phồng.

Mặt Chu Minh càng đỏ hơn, không hoàn toàn là do rượu, mà là nhớ tới vừa rồi mình vừa khóc vừa quỳ xuống cầu xin tha mạng, hình như có chút không xứng với việc uống loại rượu dành cho nam tử hán này!

“Chu công tử, ta cũng kính ngươi một chén, cứ coi như vừa rồi là hiểu lầm, chúng ta gạt bỏ thù hận, thế nào?” Tào Bạch Lộ cười nói, đôi mắt đẹp nhìn Chu Minh.

Khoảnh khắc này, Chu Minh chỉ cảm thấy hồn vía lên mây, vội vàng bung chén rượu: “Không có không có, cứ gọi ta là Chu Minh là được!”

Nói xong lại uống cạn một hơi, Triệu Khang lại bung chén rượu lên kính rượu.

Liên tiếp uống cạn ba chén, ước chừng hơn ba lượng, Chu Minh đã hơi say, nhưng tính tình trẻ con vẫn khiến hắn cố

gắng giữ tỉnh táo, lôi kéo Triệu Khang xin lỗi.

“Bá ca, vừa rồi là ta không đúng, không nên muốn cưỡng ép mua tiệm của huynh, huynh đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với đệ nha!”

“Chúng ta là huynh đệ, nói gì vậy, phạt người uống thêm một chén nữa!”

Không khí nhất thời trở nên vui vẻ hòa thuận, cuối cùng Chu Minh say bí tỉ còn lôi kéo Triệu Khang than thở.

Nói rằng bản thân tuy là con trai thừa tướng, nhưng mấy năm nay sống rất khổ, một tháng chỉ có mười lượng bạc tiêu vặt.

Làm gì cũng không đủ!

Còn bị đám bạn bè ăn chơi trác táng khinh thường, nào có được như Bá bá, vừa gặp mặt đã hào phóng cho một ngàn lượng, tiêu sao cho hết đây!

Triệu Khang nghe mà đau lòng thay, vỗ vai đứa nhỏ: “Không sao, sau này có Bá bá ở đây, sẽ không để đệ phải sống khổ sở nữa!”

“Bá bá, huynh tốt quá! Còn tốt hơn cả cha ta!” Chu Minh cảm động đến mức nước mắt lưng tròng.

Triệu Khang suýt chút nữa thì bị câu nói này làm cho sặc chết, nhìn Chu Minh say đến mức gục xuống bàn, hần quay sang nói với chương quây Mã: “Dọn một gian phòng cho vị hảo huynh đệ này nghỉ ngơi cho thoải mái.”

Sau đó, hần lại nhìn đám hộ vệ của Chu Minh, mỉm cười nói: “Mấy vị huynh đệ, mọi người về trước đi, Chu công tử có ta chăm sóc, chờ hần tỉnh lại, ta sẽ đưa hần về phủ thừa tướng.”

Một tên hộ vệ suy nghĩ một chút rồi nói: “Cái kia... Bá lão bản, hay là để ta ở lại đây, nếu không về phủ không biết ăn nói thế nào.”

Triệu Khang nói: “Vậy cũng được, tùy người.”

Sai người đưa Chu Minh đi nghỉ ngơi, Triệu Khang và Tào Bạch Lộ lên lầu hai.

“Người đồ dành tên nhóc đó là có kế hoạch gì sao?” Tào Bạch Lộ cười hỏi.

Triệu Khang thần bí nói: “Có tên nhóc này, chúng ta làm việc ở Tề quốc này sẽ vô cùng thuận lợi, muội cứ chờ xem.”

Chương 690 - Hợp tác

“Chẳng phải là vì coi trọng thân phận con trai Thừa tướng Chu Minh, muốn mượn đó để len lỏi vào giới quý tộc nước Tề, thuận tiện tiêu thụ hàng hóa sao?”

Tào Bạch Lộ vắt chéo chân, lắc lư mũi giày.

Triệu Khang khẽ huýt một tiếng: “Quả nhiên là xem thường nàng rồi, vậy mà lại thông minh như vậy.”

Tào Bạch Lộ cười đầy ẩn ý, đột nhiên nhích người tới gần, áp sát mặt vào Triệu Khang: “Dù sao cũng là thê tử của Quốc sư đại nhân, đương nhiên phải thông minh rồi. Đây đã là lần thứ hai ta làm thê tử của người, Quốc sư đại nhân sẽ không vì tu vi cao thâm mà giả thành thật chứ?”

“Thôi đi, chỉ là đứa nhóc kia tự mình đa tình thôi, xem như là một quân cờ không tồi để che giấu thân phận của nàng.”

Triệu Khang đưa ngón tay ra, dí vào trán Tào Bạch Lộ, đẩy nàng ra.

Tào Bạch Lộ bĩu môi: “Thật là không hiểu phong tình.”

“Bản đại nhân cái gì quốc sắc thiên hương mà chưa từng gặp qua? Chọc ghẹo ta, cẩn thận tự rước lấy thiệt thòi đấy!”

Triệu Khang cười khẽ một tiếng, đứng dậy rời đi.

Tay chống cằm, ngón tay thon dài của người con gái mân mê chén trà, khóe môi cong lên nụ cười: “Ài thiệt thòi hơn ai còn chưa biết đâu, nàng ta Ngô Tâm Di làm được, ta Tào Bạch Lộ lại không làm được sao? Đến lúc đó cho người ăn xuân được, xem người còn giữ được mình không!”

Mãi cho đến tối, Chu Minh mới tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, vừa nhìn thấy bên cạnh có người, nhìn kỹ lại phát hiện là Triệu Khang, nhất thời giật mình.

Sau đó lại nhớ ra điều gì đó, an tâm lại: “Đại ca, ta ngủ bao lâu rồi?”

“Gần năm canh giờ rồi, một canh giờ nữa là đến giờ Tý rồi.”

Triệu Khang cười nói: “Hay là huynh đệ, tối nay cứ nghỉ ngơi ở đây đi, sáng mai hãy về phủ?”

Chu Minh xoa xoa trán: “Thôi thôi, cái giường này ngủ không thoải mái.”

Triệu Khang: “Cái này cũng phải, ngày mai, huynh đệ chuẩn bị cho người một cái giường lớn sang trọng, tám người ngủ cũng được.”

“Vậy thì tốt quá! Đại ca, người đúng là huynh đệ tốt của ta!”
Chu Minh vui vẻ xuống giường.

Uống một ngụm trà nóng, Chu Minh cũng tỉnh táo lại, chào tạm biệt Triệu Khang, nói ngày mai sẽ quay lại.

Triệu Khang lại nói: “Huynh đệ, ta tiễn người về, vừa hay có chuyện muốn bàn bạc với người.”

“Chuyện gì? Chẳng lẽ là muốn đòi lại bạc, việc này không được đâu!” Chu Minh nói đùa.

Triệu Khang: “Sao có thể như vậy được, chúng ta vừa đi vừa nói, chẳng phải huynh đệ người muốn tìm cửa hàng để kinh doanh sao?”

Trên đường đi, bước chân của hai người càng lúc càng chậm.

“Lần này ta mang hàng đến nước Tề chính là để kiếm tiền, đã vậy huynh đệ người cũng có ý định kinh doanh, vậy chúng ta đừng phiền phức nữa, chúng ta huynh đệ đồng lòng, cùng nhau kiếm tiền chẳng phải sung sướng hơn sao?”

Chu Minh đầy vẻ khó tin, nhìn Triệu Khang: “Người người người người! Đại ca, người nói thật sao!”

Chu Minh hoàn toàn không ngờ, huynh đệ ruột của mình là Chu Quý còn không chịu hợp tác với mình, hôm nay mới quen biết đại ca, vậy mà lại đồng ý hợp tác với mình, cùng nhau kiếm tiền!

Triệu Khang nói: “Đương nhiên là thật rồi huynh đệ! Người nghĩ mà xem, con trai của Thừa tướng! Ngày thường lui tới đều là những người giàu sang phú quý! Đây là gì? Đây là nguồn nhân mạch của người đó!”

“Lại có đại ca ở phía sau ủng hộ người, chúng ta còn không kiếm được tiền? Vậy thì đúng là lạ!”

Chu Minh nhất thời tâm trạng kích động, suy nghĩ một chút rồi lại nói: “Ta đại khái hiểu ý của người rồi, nhưng mà đại ca, đám quan to quý nhân ở kinh thành này đều dùng đồ tốt, hàng hóa của người...”

Triệu Khang nhướn mày cười: “Huynh đệ, Hương Phu Ngọc người từng dùng rồi chứ?”

Chu Minh gật đầu: “Cái này đương nhiên rồi! Người không biết thứ đồ chơi đó đắt cỡ nào đâu! Ba lượng bạc một miếng đấy! Ở kinh thành vẫn là cung không đủ cầu, nghe nói là sản phẩm của nước Càn. Các phu nhân tiểu thư ở kinh thành đều đang tìm mua.”

“Chỉ là do đoạn thời gian trước đánh trận, nước ta và nước Càn cắt đứt giao thương, đã hơn một năm nay không có hàng.”

Triệu Khang thần bí nói: “Ta có, hơn nữa còn có hơn ba nghìn miếng!”

“Thật hay giả vậy!”

Chu Minh nuốt chút nữa nhảy dựng lên: “Đại ca, ta nói cho người biết thứ đồ chơi này bây giờ là hàng hot đấy, đoạn thời gian trước ta nghe Tiểu Hồng Thúy ở Vạn Hoa Lâu nói, hoa khôi trong lầu của bọn họ, bỏ ra mười lượng bạc cầu mua một miếng cũng không có đâu! Bây giờ chỉ có nương nương hoàng tử gì đó mới có mà dùng.”

Triệu Khang cười nói: “Đương nhiên là thật rồi, hơn nữa còn là Hương Phu Ngọc chính hãng của nước Càn, còn có xà phòng cũng giống như Hương Phu Ngọc, chỉ là không có mùi thơm. Ngoài ra ta còn có một thứ tốt khác đảm bảo là thứ mà tất cả phụ nữ đều yêu thích nhất! Còn rượu hôm nay người thấy thế nào?”

“Mạnh! Không hổ là rượu mà nam nhân hán tử mới uống được! Rượu này e là phải tốn không ít bạc nhỉ? Uống rượu này xong ta cảm thấy những loại chua loét mà ngày thường uống giống như giấm, chẳng có mùi vị gì!” Chu Minh nói.

Triệu Khang: “Rượu này cũng là hàng của chúng ta mua, còn có một loại rượu khác thơm ngon hơn!”

Chu Minh hoàn toàn phát cuồng, túm lấy cổ áo Triệu Khang: “Người nói thật chứ! Người thật sự muốn hợp tác với ta bán những thứ này sao!”

Triệu Khang nghiêm nghị nói: “Đương nhiên rồi, người là huynh đệ của ta, ta nhất định phải chăm sóc huynh đệ của mình chứ!”

“Huynh đệ tốt! Sau này chúng ta chính là huynh đệ ruột thịt!” Chu Minh cười ha hả, chỉ cảm thấy vô số bạc trắng đang bay lượn trước mắt.

Triệu Khang lúc này lại nói: “Tuy nhiên huynh đệ, chúng ta là huynh đệ ruột cũng phải tính toán rõ ràng, người cũng biết đây, gia nghiệp của ta không nhỏ, chỉ riêng lần này số người đi theo vận chuyển hàng hóa đã hơn ba trăm người, cho nên đến lúc đó chỉ có thể chia cho người một thành lợi nhuận.”

“Một thành thì một thành! Huynh đệ người chịu hợp tác với ta, ta đã rất vui rồi, chỉ cần những thứ người nói, không cần ta, người cũng có thể bán được, nhưng vẫn nghĩ đến ta!”

Giọng điệu của Chu Minh vô cùng chân thành: “Sau này ở kinh thành này, ai dám tìm người gây phiền phức, ta sẽ đích thân xử lý hắn ta! Dù có phải lên núi đao xuống biển lửa ta cũng không sợ!”

“Thật hay giả vậy?” Triệu Khang kinh ngạc.

“Nước sôi lửa bỏng ta cũng không chối từ đâu, đại ca!”

Triệu Khang đột nhiên cảm thấy mình thật tội lỗi, đứa nhỏ này mười sáu mười bảy tuổi, đúng là lúc coi trọng nghĩa khí huynh đệ.

Bản thân lợi dụng tiểu tử như vậy thật sự là đáng chết mà!

Thôi vậy, không trải qua những đòn roi của xã hội, làm sao có thể trưởng thành được! Coi như là mua một bài học đi.

Nghĩ như vậy, trong lòng Triệu lão gia liền dễ chịu hơn nhiều.

Cuối cùng cũng đến Thừa tướng phủ, Triệu Khang vốn định rời đi, nhưng lúc này Chu Minh lại đang hăng say, nhất quyết mời Triệu Khang vào trong ngồi một lát, nói là bàn bạc về đại nghiệp sau này.

Không đi chính là không nể mặt huynh đệ.

Triệu Khang không lay chuyển được, cuối cùng đành phải đồng ý, Thừa tướng phủ đương nhiên là xa hoa lộng lẫy không cần phải nói.

Chu Minh kéo Triệu Khang đến biệt viện của mình, trực tiếp gọi đầu bếp dậy chuẩn bị một bàn rượu ngon, muốn uống thêm một trận nữa.

Bữa cơm này kéo dài hơn một canh giờ, kết quả là Chu công tử lại say.

Triệu Khang chỉ có thể để lại cho mấy tên hộ vệ còn tỉnh táo chăm sóc hắn, còn mình thì chuẩn bị rời khỏi.

Theo cách tính 24 giờ, lúc này đã gần hai giờ sáng.

Ngay cả hạ nhân trong Thừa tướng phủ cũng đã ngủ say, chỉ còn lại vài tên hộ vệ canh gác.

Bước ra khỏi biệt viện của Chu Minh, đi loanh quanh một hồi, Triệu Khang kinh ngạc phát hiện mình bị lạc đường.

Nhìn sân viện lạc vào và ánh đèn le lói, Triệu Khang thầm mắng một tiếng.

Cái đám tư bản quan liêu chết tiệt! Xây nhà to như vậy để làm gì?

Hắn lẩm bẩm hai câu, hoàn toàn quên mất phủ Quốc vương trước đây của hắn còn lớn hơn Thừa tướng phủ này không ít.

Đúng lúc hắn đang nghĩ có nên thi triển khinh công rời khỏi Thừa tướng phủ hay không, thì một âm thanh khe khẽ lọt vào tai hắn.

Chương 691 - Ta xong việc rồi

Âm thanh truyền ra từ căn nhà phía trước.

Giữa đêm khuya thanh vắng, căn nhà vẫn còn sáng đèn, khiến trong lòng Triệu Khang có chút tò mò bèn tiến lại gần vài bước.

Chỉ là khi đến gần cửa sổ, vẻ mặt Triệu Khang bỗng trở nên có chút xấu hổ, vội vàng cúi người xuống.

Bởi vì hắn nghe ra được âm thanh đó, rõ ràng là của một người phụ nữ.

Trong giọng nói tràn đầy oán trách, cô đơn cùng với khát vọng khó nói nên lời.

Rõ ràng là có người đang hành sự cá nước, là đôi gian phu dâm phụ nào đây?

Tự nhủ với bản thân là đừng nên nghe trộm nữa, nếu bị người ta phát hiện thì không hay.

Hắn khom người chuẩn bị rời đi, lúc đứng dậy cuối cùng vẫn không nhìn được quay đầu lại nhìn một cái.

Cửa sổ chỉ khép hờ, người bên trong có vẻ như không cần thận.

Ánh đèn trong phòng le lói lập lờ, khiến căn phòng trở nên mờ ảo.

Chỉ thấy trên giường, một tấm lụa vân màu đỏ sẫm, váy áo xóc xếch lộ ra một đoạn đùi trắng như ngọc, thon thả nõn nà.

Phụ nữ trong phủ Thừa tướng đều dâm đãng như vậy sao?

Trở lại cửa hàng, trong đầu Triệu Khang vẫn là cảnh tượng nóng bỏng vừa rồi.

Kiếp trước xem phim cũng không ít, nhưng xem người thật biểu diễn và xem trên màn hình máy tính là hai loại cảm giác hoàn toàn khác biệt, kích thích hơn gấp trăm lần.

Đêm đó Triệu Khang ngủ không được ngon giấc, mơ một giấc xuân mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau.

Cửa hàng vừa mở cửa, Mã chương quây liền nhìn thấy Chu Minh đứng bên ngoài, không khỏi sửng sò, tên tiểu tử này sao lại đến nữa rồi.

“Chu thiếu gia?”

Chu Minh lên tiếng chào hỏi: “Lão Mã, đại ca ta đã dậy chưa?”

Hắn bước vào cửa hàng, Mã chương quây cười nói: “Lão bản còn đang ngủ.”

“Chu thiếu gia có việc gì sao?” Có người cười hỏi.

Chu Minh nhìn sang vợ vàng nhiệt tình gọi: “Tẩu tử, chào buổi sáng!”

Tào Bạch Lộ mặc một chiếc váy dài tay loe màu lam trắng bước đến, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ: “Chào buổi sáng, mau ngồi đi, hôm qua uống nhiều rượu như vậy sao không nghỉ ngơi cho kỹ, sáng sớm đã chạy đến đây rồi?”

Chu Minh vợ vàng nói: “Tẩu tử, ta không ngồi đâu, ta đến mời đại ca. Vì hấn còn chưa dậy, vậy lát nữa ta lại đến sau.”

Tào Bạch Lộ nghe vậy, lông mày hơi nhướng lên: “Có chuyện gì ta giúp người chuyển lời cho hấn nhé? Giờ hấn đang ngủ.”

“Cũng được.”

Chu Minh suy nghĩ một chút rồi nói: “Là thế này tẩu tử, mẫu thân ta biết chuyện ta muốn hợp tác với đại ca, nên hôm nay muốn mời đại ca đến phủ thượng làm khách. Thật ra ta đã nói là không cần, đại ca tốt như vậy sao có thể lừa gạt ta chứ, nhưng bà ấy không tin, thật là phiền chết rồi.”

Tào Bạch Lộ che miệng cười: “Điều này là đương nhiên. Được rồi, việc này lát nữa tẩu tử sẽ chuyển đạt cho hấn.”

Chu Minh nghe vậy: “Vậy thì tốt quá, vậy ta về chuẩn bị trước đây.”

Nhìn Chu Minh rời đi, Mã chương quây cười ha hả: “Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, thằng nhóc này thật sự bị lão bản chơi cho xoay vòng vòng rồi.”

Tào Bạch Lộ liếc hấn một cái, nụ cười trên mặt biến mất: “Làm tốt việc của mình đi, đừng để lộ sơ hở.”

“Đương gia yên tâm, đều là lão bản rau rồi, sai lầm loại này sẽ không phạm phải đâu.”

Tào Bạch Lộ ừ một tiếng, lên lầu hai, đi đến phòng Triệu Khang, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Liền thấy Triệu Khang vẫn đang ngủ say sưa.

Nàng khẽ nhướn mày, rón rén bước tới, nhìn Triệu Khang đang nhắm mắt ngủ say, đưa tay ra định véo mũi hấn.

Kết quả tay nàng vừa chạm vào người Triệu Khang, ngay sau đó Triệu Khang đột nhiên mở mắt, cũng không nhìn rõ là ai, tay phải nhanh như chớp bắt lấy cổ tay nàng.

Đồng thời tay trái đưa ra chống đỡ eo nhỏ của nàng, hai tay dùng lực kéo một cái, trực tiếp kéo cả người nàng lên giường.

Xoay người nhấn mạnh nàng xuống dưới thân.

Tiếng hét kinh hãi khiến Triệu Khang sững sờ, nhìn kỹ kẻ trộm đang đè lên người mình, không ngờ lại là Tào Bạch Lộ, hấn ngăn người: “Sao lại là nàng!”

Tào Bạch Lộ đỏ mặt tía tai, một chữ cũng không nói nên lời, tư thế của hai người vô cùng ám muội.

“Mẹ kiếp!”

Tào Bạch Lộ lên tiếng: “Cái đó, Triệu Khang.”

“Hửm?”

“Người có phải là, tè dầm rồi không?”

Câu hỏi ngại ngùng của Tào Bạch Lộ khiến Triệu Khang chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, mặt nóng bừng.

Hắn đầy đầu vạch đen: “Buông chân ra!”

Tào Bạch Lộ lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng mở hai chân ra.

Lúc này Tào Bạch Lộ cũng vội vàng xuống giường, cũng không dám nhìn Triệu Khang lấy một cái, trực tiếp chạy ra khỏi phòng, trở về phòng mình, đóng cửa lại, thở hỏn hển.

Vừa rồi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cảm giác thật kỳ lạ!

Mãi đến nửa canh giờ sau, Triệu Khang tắm rửa xong đi xuống đại sảnh, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy Tào Bạch Lộ đâu.

Như vậy càng tốt, đỡ phải lát nữa ngại ngùng, nữ nhân này ăn no đừng mỡ không có việc gì làm lại chui vào phòng hắn làm gì không biết!

Mẹ nó, chuyện này nhất định là tại nữ nhân trong phủ Thừa tướng hôm qua, nếu không phải tại nàng ta thì sao hắn lại mơ

thấy xuân mộng?

Bây giờ thì hay rồi, nếu sau này chuyện này mà để cho mấy vị ở nhà biết được, chẳng phải là sẽ đánh nhau ầm ĩ lên sao?

Thật là chết tiệt!

Chương 692 - Khách đến chơi phủ Thừa tướng

Mãi đến giữa trưa, Tào Bạch Lộ mới xuất hiện trở lại.

Triệu Khang chỉ liếc mắt nhìn rồi quay đi chỗ khác, bởi vì Tào Bạch Lộ đã thay một bộ y phục mới, rõ ràng là vừa tắm rửa xong.

Nhìn thấy Triệu Khang, Tào Bạch Lộ cũng đỏ mặt, nhưng nhớ đến chuyện Chu Minh nói, nàng vẫn đến ngồi đối diện với hắn.

Triệu Khang ho khan một tiếng, “Chào buổi sáng.”

Tào Bạch Lộ trừng mắt nhìn hắn, sau đó mới nói: “Chu Minh nói, mẫu thân của hắn mời người đến phủ Thừa tướng làm khách.”

Nói đến chuyện chính sự, Triệu Khang bớt ngại ngùng, nghi hoặc hỏi: “Đến phủ Thừa tướng làm khách?”

“Đúng vậy, nghe ý của Chu Minh, hình như là hắn đã nói chuyện chúng ta hợp tác với người nhà hắn rồi.”

Tào Bạch Lộ nói: “Mẫu thân hắn lo lắng cho hắn, nên muốn xem thử vị hợp tác của hắn là người như thế nào.”

“Thì ra là vậy.”

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ chủ yếu là do chuyện hôm qua đám hộ vệ của Chu Minh báo cáo chuyện chúng ta đánh Chu Minh, Chu phu nhân có chút không yên tâm.”

“Vậy người định thế nào?”

Triệu Khang cười nói: “Tất nhiên phải đi một chuyến rồi. Mã chương quỳ, chọn mười bánh xà phòng hương thơm và một

lọ nước hoa, đóng gói vào hộp quà cho ta.”

“Vâng, lão bản.”

Tào Bạch Lộ gật đầu: “Nếu đối phương là mẫu thân của Chu Minh, vậy chắc chắn quen biết không ít phu nhân tiểu thư quý tộc ở đế đô, so với Chu Minh, nhân mạch của nàng ấy còn rộng hơn.”

“Đúng vậy, vậy ta đi một chuyến đây.”

Tào Bạch Lộ: “Không cần ta đi cùng sao?”

“Nàng vẫn nên tìm hiểu kỹ tình hình ở Thịnh Kinh này thì hơn, ở đó có một mình ta là đủ rồi.”

Trong lúc nói chuyện, Mã chương quầy đã đóng gói xong những thứ Triệu Khang cần, xách hộp quà, Triệu Khang vội vàng ra khỏi cửa, có vẻ như đang trốn tránh Tào Bạch Lộ.

Hôm qua đưa Chu Minh đến phủ Thừa tướng một lần, giờ đã quen đường rồi.

Vừa hay hôm nay trong số những hộ vệ canh cổng có một người là người hôm qua đi theo Chu Minh đến cửa hàng.

Nhìn thấy Triệu Khang đến, hắn vội vàng tiến lên chào: “Bá lão bản, cuối cùng ngài cũng đến rồi.”

Triệu Khang ngạc nhiên: “Có chuyện gì sao?”

“Thiếu gia nhà ta đã hỏi sáu bảy lần xem ngài đến chưa, đều muốn đến cửa hàng tìm ngài.” Hộ vệ cung kính nói.

“Vậy sao, vậy phiền người dẫn đường.” Triệu Khang cười nói.

Hộ vệ dẫn đường phía trước, đi trong hành lang, nhìn những ngọn núi giả, lầu các xung quanh, Triệu Khang không khỏi nhớ đến người phụ nữ đêm qua, hy vọng là không chạm mặt nàng ta.

Vừa đến sân viện của Chu Minh, Triệu Khang còn chưa bước vào đã nghe thấy giọng nói sốt ruột của Chu Minh.

“Ôi chao nương, đã nói bao nhiêu lần rồi, Bá Bá là người tốt! Người xấu sao có thể vừa gặp mặt đã cho con một ngàn lượng bạc?”

“Hắn ra tay đánh con, đó cũng là do con muốn chiếm đoạt cửa hàng của hắn trước!”

“Được rồi được rồi, con lười nói với nương, đợi gặp Bá Bá là nương sẽ biết, con khó khăn lắm mới quyết tâm làm một chuyện, nương cứ lải nhải mãi.”

Triệu Khang thầm cười, tên nhóc này cũng thật là ngỗ nghịch.

Hắn bước vào sân, hộ vệ lúc này lên tiếng: “Thiếu gia, Bá lão bản đến rồi.”

Phía trước, Chu Minh kinh ngạc quay đầu lại: “Bá Bá, huynh đến rồi!”

Triệu Khang cười chào hỏi, sau đó chuyển tầm mắt, kết quả nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

...

Vẫn là bộ y phục gấm màu đỏ sẫm đó, người phụ nữ dung mạo rất xinh đẹp, đôi mày lá liễu, đôi mắt phượng, gò má trắng nõn, bên dưới khóe môi có một nốt ruồi son, càng tăng thêm phần quyến rũ.

Lúc này, nàng đang đánh giá Triệu Khang từ trên xuống dưới, trong mắt lóe lên vẻ khác thường, quả là một nam tử tuấn tú.

Ban đầu còn tưởng là loại người hung dữ nông cuồng, không ngờ lại có phong thái như vậy.

Còn Triệu Khang, đã không biết nói gì, mẫu thân của Chu Minh này, rõ ràng chính là người phụ nữ mà đêm qua hắn đã nhìn trộm thấy, người tự thưởng cho bản thân vào đêm khuya.

Chỉ nhìn dung mạo, đối phương chắc cũng chỉ ngoài ba mươi tuổi một chút, dung mạo rất xinh đẹp.

Chu Minh mười sáu mười bảy tuổi, điều này cho thấy người phụ nữ này khi gả cho Chu Nhạc cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi.

Ở thời đại này cũng không phải là chuyện hiếm.

Lần trước gặp Chu Nhạc, đối phương đã không còn trẻ, giờ chắc cũng gần sáu mươi rồi.

Chắc là không dùng được nữa!

Nghĩ đến đây, Triệu Khang liền hiểu ra, sủng ông đã cũ kỹ không lên nòng được nữa, nhưng người phụ nữ lại đang ở độ tuổi sung mãn nhất.

Khó trách đêm qua giọng nói kia lại ai oán như vậy.

“Bá Bá, huynh sao vậy?”

Chu Minh gọi một tiếng, kéo suy nghĩ của Triệu Khang trở lại, hần vội vàng nói: “Không có gì.”

Bước nhanh về phía trước, Triệu Khang hành lễ với người phụ nữ: “Tại hạ bái kiến phu nhân.”

“Người chính là Bá Bá?” Tống Khinh Nhan nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói có chút kiêu ngạo.

Triệu Khang đưa tay lên che mũi để che giấu nụ cười: “Chính là tại hạ, lễ mọn, mong phu nhân vui lòng nhận cho.”

“Bá Bá, đến thì đến, huynh còn mang theo quà cáp gì chứ, chẳng phải xem ta là huynh đệ nữa rồi sao.”

Chu Minh lúc này chen vào, bảo hộ vệ lui xuống rồi kéo Triệu Khang ngồi xuống, chỉ vào Triệu Khang hưng phấn nói:

“Nương, hần chính là Bá Bá, thương nhân đến từ nước Cảnh.”

Tống Khinh Nhan nghe vậy ừ một tiếng, sau đó nói với Chu Minh: “Minh nhi, con đi xem thử nhà bếp chuẩn bị đến đâu rồi, đã có khách đến, bữa trưa hôm nay tự nhiên phải phong phú một chút, phải tiếp đãi khách quý cho tốt, con đi xem giúp ta.”

Chu Minh không nghĩ nhiều, đáp một tiếng rồi nói với Triệu Khang: “Bá Bá, huynh cứ ngồi trước đi, lát nữa chúng ta lại uống rượu.”

“Được.” Triệu Khang gật đầu.

Chu Minh vừa đi, bầu không khí trong sân lập tức trở nên kỳ lạ.

Tống Khinh Nhan nhìn Triệu Khang với ánh mắt khinh thường: “Người là người nước Cảnh?”

“Hồi phu nhân, tại hạ đúng là người nước Cảnh.”

Tổng Kinh Nhan hừ lạnh một tiếng: “Người nước Cảnh sao lại chạy đến nước Tề chúng ta làm ăn, còn lôi kéo cả con trai ta, gan người thật lớn!”

Triệu Khang nghe vậy khẽ cười một tiếng, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh nói: “Phu nhân, tại hạ chỉ là một thương nhân, chỉ cần có lợi nhuận, có tiền để kiếm, dù là nơi nào, người nào, tại hạ cũng đều nguyện ý thử.”

Tổng Kinh Nhan nhíu mày quát: “Hừ, người có biết đánh con trai Thừa tướng là tội gì không! Con ta còn nhỏ tuổi, bị người dùng vài ba câu đã lừa gạt xoay vòng vòng, ta không truy cứu, nhưng ta không phải là người dễ lừa gạt! Người đừng hòng lợi dụng con trai ta để kiếm lời!”

Triệu Khang bật cười, nhìn Tổng Kinh Nhan: “Phu nhân nói lời ấy thật nặng nề, ta và Chu Minh thiếu gia có thể nói là không đánh không quen biết, hiện giờ đã hóa thù thành bạn.”

“Nói câu khó nghe, phu nhân muốn trách phạt tại hạ e rằng cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, tại hạ đã đến từ nước Cảnh, không biết phu nhân có từng nghe qua nước Cảnh thượng võ thành phong, ngay cả đứa trẻ lên bảy cũng có thể múa may vài đường quyền cước?”

Nhìn Triệu Khang dùng hai ngón tay chọc thủng một lỗ trên bàn đá, Tổng Kinh Nhan lập tức biến sắc: “Người đang uy hiếp ta!”

“Chỉ là đang trần thuật sự thật thôi.”

Triệu Khang mỉm cười: “Phu nhân đừng trách, đây là quà tại hạ chuẩn bị cho phu nhân, đây là xà phòng hương thơm của nước Càn.”

Vừa nói, Triệu Khang vừa mở hộp quà đầu tiên, lấy ra mười bánh xà phòng được đóng gói tinh xảo.

Nghe thấy ba chữ “xà phòng hương thơm”, vẻ mặt khó chịu trên mặt Tổng Kinh Nhan dịu đi đôi chút.

Chương 693 - Thiên Hương Thần Thủy

Càn quốc và Cảnh quốc quan hệ hòa hảo, việc có thể lấy được Hương Phù Ngọc từ Càn quốc về bán, Tổng Kinh Nhan cũng

không nghi ngờ.

Nàng chỉ giả vờ liếc mắt nhìn một cái, thân nhiên nói: “Không nhìn ra người lại có bản lĩnh như vậy, vào lúc này, vẫn có thể lấy được Hương Phù Ngọc đến Tề quốc bán.”

Triệu Khang mỉm cười: “Không phải vật gì quý giá, mong phu nhân nhận cho.”

Tổng Kinh Nhan không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại xao động, đôi mắt hồ ly nhìn chăm chăm vào những viên Hương Phù Ngọc mà Triệu Khang lấy ra.

Đúng như tối hôm qua Chu Minh đã nói, hiện tại ở Tề quốc và Chu quốc, Hương Phù Ngọc này chính là món hàng cực kỳ khan hiếm.

Thuộc loại có tiền cũng không mua được, trước khi vật này xuất hiện, những tiểu thư khuê các như Tổng Kinh Nhan tắm rửa, đều chỉ dùng cánh hoa ngâm mình.

Tắm xong lại xông hương, một bộ quy trình lôi thôi giắc rối mất cả canh giờ.

Nhưng từ khi có xà phòng của Triệu Khang này, mọi thứ trở nên thuận tiện hơn rất nhiều, không chỉ tiết kiệm thời gian mà hiệu quả cũng rất tốt.

Tắm xong người thơm phức, vì vậy khi thương nhân Tề quốc mua xà phòng từ Quý Tộc Đường mang về Tề quốc, lập tức được vô số tiểu thư khuê các, phu nhân nhà giàu săn đón.

Chỉ là do chiến sự trước đó, thương nhân Tề quốc không dám đến Càn quốc mua đồ nữa.

Số lượng Hương Phù Ngọc đột nhiên giảm mạnh, số ít còn lại đều bị trong cung thu mua hết.

Lúc này Triệu Khang lại hào phóng lấy ra hẳn mười viên, tính ra giá trị mười viên Hương Phù Ngọc này cũng chỉ trăm lượng bạc.

Nhưng trong lòng Tổng Kinh Nhan, nó còn quý giá hơn thế, cho dù bản thân nàng không dùng.

Dùng để tặng quà cũng rất tốt!

Nghĩ vậy, Tống Khinh Nhan lên tiếng: “Nghe Minh nhi nói, người hợp tác với nó, trong số hàng hóa bán ra có cả Hương Phù Ngọc này.”

Triệu Khang nghe vậy lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của Tống Khinh Nhan.

“Phu nhân nói đúng, về sau phu nhân cần dùng Hương Phù Ngọc, cứ nói với ta một tiếng là được, đồ tốt đương nhiên phải ưu tiên cho người nhà mình.”

Nghe vậy, Tống Khinh Nhan mỉm cười: “Uống trà.”

“Đa tạ phu nhân.”

Triệu Khang bung chén trà lên nhấp một ngụm rồi nói: “Phu nhân, ngoài Hương Phù Ngọc này ra, ta còn chuẩn bị cho phu nhân một món quà khác.”

“Ồ? Nói nghe thử xem.” Kỳ thực Tống Khinh Nhan đã sớm chú ý tới chiếc hộp quà khác chưa được mở kia.

Triệu Khang cười hiền hòa: “So với Hương Phù Ngọc, vật này mới là thứ tốt, phu nhân xin xem.”

Nói rồi, hắn mở hộp quà ra, Tống Khinh Nhan liền nhìn thấy bên trong là một chiếc lọ trong suốt như được làm bằng lưu ly.

Thân lọ trong suốt lấp lánh như bảo thạch, thu hút ánh nhìn, chất lỏng màu vàng bên trong lắc lư, tựa như hoàng kim lỏng, vô cùng đẹp mắt.

Lập tức thu hút sự chú ý của Tống Khinh Nhan: “Đây là vật gì?”

Bản tính thích khoa trương của Triệu Khang lập tức trỗi dậy: “Phu nhân, đây không phải là vật tầm thường, mà là Thiên Hương Thần Thủy! Truyền thuyết kể rằng, từ rất lâu về trước, phương bắc của chúng ta là một triều đại thống nhất!”

“Mà trong triều đại này có một người con gái đẹp nhất thế gian, hậu thế gọi nàng là Hương Phi.”

“Truyền thuyết kể rằng vị Hương Phi này trời sinh có hương thơm đặc biệt, trên người mang theo mùi hương kỳ lạ, nàng am hiểu mùa, mỗi lần ở Ngự Hoa Viên khiêu vũ, hương thơm trên người nàng có thể thu hút muôn vàn bướm bay lượn

theo!”(giống Hương Phi trong phim Hoàn Châu Cách Cách ấy nhỉ!)

...

“Hương Phi được mệnh danh là mỹ nhân số một từ xưa đến nay, nhưng hồng nhan bạc phận, năm hai mươi ba tuổi, nàng mắc bệnh nặng và qua đời. Hoàng đế đau lòng khôn xiết, ngày đêm nhớ nhung Hương Phi, đến mức bỏ bê triều chính, khiến thiên hạ đại loạn!”

“Vào lúc này, hoàng đế mơ thấy Hương Phi đã khuất hiện về báo mộng cho mình!”

“Hóa ra Hương Phi là Thiên Hương Thần Nữ ở tiên giới chuyển thế, cho nên mới vừa sinh ra đã mang theo mùi hương kỳ lạ. Để hoàng đế không vì nhớ thương mình mà bỏ bê triều chính, Hương Phi đã báo mộng truyền cho hoàng đế cách chế tạo hương thơm.”

“Sau khi hoàng đế tỉnh dậy, lập tức sai người làm theo cách chế tạo hương thơm mà Hương Phi truyền cho, vậy mà thật sự đã tạo ra được mùi hương giống hệt như mùi hương trên người Hương Phi!”

“Cuối cùng, hoàng đế đặt tên cho loại hương thơm này là Thiên Hương Thần Thủy!”

“Chỉ cần một chút Thiên Hương Thần Thủy, bôi lên người, là có thể khiến cơ thể tỏa ra mùi thơm ngát như Hương Phi!”

“Còn việc hậu thế chúng ta phải tắm gội xông hương, đeo túi thơm, kỳ thực là do Thiên Hương Thần Thủy thất truyền, bắt buộc phải dùng cách này để khiến trên người có mùi thơm.”

Khả năng bịa chuyện của Triệu Khang quả là xuất khẩu thành chương, khiến Tống Kinh Nhan nghe mà ngẩn người, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ khó tin: “Những gì người nói là thật sao?”

“Đương nhiên là thật!”

Triệu Khang nghiêm túc gật đầu: “Lọ này của ta chính là Thiên Hương Thần Thủy, bôi lên người sẽ có mùi thơm hoa nồng nặc, hơn nữa có thể lưu hương suốt cả ngày!”

“Phu nhân nếu không tin có thể thử!”

“Mau cho ta thử!”

Tổng Kinh Nhan gần như thót lên! Trong mắt nàng hiện lên khát khao khó tả.

Phụ nữ ai mà không thích đẹp, huống chi nàng lại là người có nhan sắc hơn người!

Triệu Khang lập tức mở nắp lọ nước hoa: “Phu nhân, xin đưa tay ra.”

Tổng Kinh Nhan vội vàng đưa tay phải ra, Triệu Khang nhỏ một ít nước hoa lên tay nàng, nàng lập tức ngửi thấy một mùi hương hoa quế nồng nàn.

Triệu Khang không suy nghĩ nhiều, liền nắm lấy tay nàng.

Tổng Kinh Nhan giật mình, định cự tuyệt Triệu Khang vô lễ, nhưng ngay sau đó lại thấy Triệu Khang dùng ngón tay xoa đều nước hoa trên lòng bàn tay nàng.

Vừa thoa nước hoa vừa nói: “Phu nhân, bởi vì hiệu quả của Thiên Hương Thần Thủy rất mạnh, cho nên khi sử dụng không nên dùng quá nhiều, nếu không mùi hương quá nồng sẽ khiến người ta khó chịu, phải thoa đều như ta đây này.”

Hắn chỉ mãi mê hương dẫn, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của Tổng Kinh Nhan lúc này.

Có kinh ngạc, có sững sờ, còn có chút ngượng ngùng khó hiểu.

Đây là lần đầu tiên Tổng Kinh Nhan bị một nam tử xa lạ nắm tay, hơn nữa nam tử này còn đang vuốt ve cổ tay, cánh tay ngọc của nàng, như thể đang thưởng ngoạn.

Lúc này Triệu Khang cải trang thành dung mạo vô cùng tuấn tú, mang theo khí chất nho nhã, khiến nàng không khỏi động lòng.

Lúc này Triệu Khang ngẩng đầu lên nói: “Xong rồi phu nhân. Người ngửi thử xem.”

“A?”

Tổng Kinh Nhan ngo ngác kêu lên, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Triệu Khang.

Triệu Khang thấy mình vẫn đang nắm tay đối phương, trong lòng cũng giật mình vội vàng rút tay lại tạ lỗi: “Tại hạ mạo phạm, mong phu nhân thứ tội.”

“Ừm, không, không sao.”

Tổng Kinh Nhan vội vàng rút tay về, nhưng chớp mũi đã ngửi thấy mùi hương thơm ngát toát ra từ nước hoa, kinh ngạc đưa tay lên ngửi ngửi, đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc: “Mùi thơm thật dễ chịu!”

Triệu Khang thấy vậy liền hài lòng cười nói: “Đó là đương nhiên rồi phu nhân, đây chính là công thức được Thiên Hương Thần Nữ ở tiên giới truyền lại, trên đời này chỉ có ta mới có thể chế tạo ra được.”

Chương 694 - Ta Đã Thu Phục Được Mẹ Người

Vừa mới bắt đầu chào hàng sản phẩm, Triệu Khang đã lập tức nhập vai.

“Hơn nữa, Thiên Hương Thần Thủy này không chỉ khó chế tạo, mà ngay cả việc bảo quản cũng vô cùng khó khăn. Chính vì vậy, ta đã đặc biệt bỏ ra giá cao mua một khối đá quý tự nhiên, cho người ta khoét rỗng bên trong, mới có thể làm ra loại bình ngọc này.”

“Không nói đâu xa, chỉ riêng cái bình này đã trị giá trăm lượng bạc, cũng chỉ có loại bình này mới có thể bảo quản được Thiên Hương Thần Thủy. Không biết phu nhân có thích không?”

Mùi hương thơm ngát bay lượn quanh chóp mũi, dễ chịu hơn rất nhiều so với việc đốt hương tẩm gội, thậm chí so với việc dùng Hương Phu Ngọc cũng không bằng.

Tổng Kinh Nhan thậm chí còn có chút kích động nói: “Thích! Ta rất thích!”

Nhìn thấy người phụ nữ này đã bị “đường bọc mật” đánh gục, Triệu Khang cười nói: “Phu nhân thích là tốt rồi, hai bình Thiên Hương Thần Thủy này ta tặng cho phu nhân.”

Tổng Kinh Nhan mừng rỡ vô cùng, nhất thời có chút không kìm được: “Vậy thì đa tạ Bá Bá.”

“Áy, phu nhân nói gì vậy chứ, ta và Chu Minh vừa gặp đã như quen biết từ lâu, hơn nữa chính là ‘bảo kiếm tặng anh hùng’, mà Thiên Hương Thần Thủy này cũng nên tặng cho người đẹp tuyệt sắc như phu nhân mới phải.”

“Phu nhân có dung mạo như tiên nữ, lại thêm Thiên Hương Thần Thủy này, e rằng cho dù là hoàng đế hiện giờ còn sống, nhìn thấy phu nhân cũng sẽ lầm tưởng là Hương Phi tái thế.”

Một tràng “đạn bọc đường” bắn ra khiến Tổng Kinh Nhan vui vẻ vô cùng, khẽ che miệng cười: “Làm gì có tốt như người nói, ta chỉ là người thường, sao có thể so sánh với Hương Phi được truyền là thần nữ chuyển thế.”

“Ấy, phu nhân khiêm tốn rồi.”

Triệu Khang tiếp tục nịnh nọt: “Theo ta thấy, Hương Phi kia hồng nhan bạc mệnh, nếu không so với phu nhân bây giờ, e rằng cũng phải tự ti mặc cảm.”

“Miệng lưỡi trơn tru, nhưng lời nói ra lại rất êm tai!” Tống Kinh Nhan cười rạng rỡ, ánh mắt khinh thường đã biến mất không còn một chút tăm hơi, thay vào đó là sự kiêu ngạo và đắc ý.

Nàng vốn đã vô cùng xinh đẹp, nếu không lúc trước cũng sẽ không bị Chu Nhạc nạp làm thiếp.

Giờ đây đã ngoài ba mươi, tuy được bảo dưỡng kỹ lưỡng, nhìn như thiếu nữ hai mươi lăm, hai mươi sáu.

Nhưng trong thời đại mà con gái mười lăm, mười sáu tuổi đã có thể gả chồng sinh con này.

Những năm gần đây nàng thường xuyên than thở mình già rồi, bây giờ nhìn thấy một chàng trai tuấn tú lại không biết xấu mặt mà khen ngợi mình, tự nhiên là vui đến nở hoa.

Càng có cảm giác, hóa ra mình vẫn còn rất xinh đẹp!

“Lời thật lòng, đều là lời thật lòng.”

Triệu Khang cười nói, đúng lúc này Chu Minh đi tới, nhìn thấy cảnh tượng vui hòa này, không khỏi thở phào nhẹ nhõm lên tiếng gọi: “Mẫu thân, hai người đang trò chuyện gì vậy?”

Tống Kinh Nhan đứng dậy, cất hộp quà mà Triệu Khang tặng vào, vừa cười nói với Chu Minh: “Không có gì, Minh nhi, nhà bếp chuẩn bị đến đâu rồi? Bảo bọn họ làm thịnh soạn một chút, chúng ta phải tiếp đãi Bá công tử thật tốt. Hai người cứ trò chuyện trước đi, lát nữa ta sẽ quay lại.”

Nói xong, nàng vội vàng cầm lấy hộp quà, bước chân vui vẻ rời đi.

Chu Minh có chút kinh ngạc, nhìn Triệu Khang: “Mẫu thân ta làm sao vậy?”

“Không có gì, ta đã thu phục được mẹ ngươi rồi.” Triệu Khang thuận miệng nói.

Chu Minh nghe xong mừng rỡ: “Tốt quá rồi! Vẫn là người có cách, như vậy là bà ấy sẽ không can thiệp vào chuyện hợp tác của chúng ta nữa.”

Triệu Khang gật đầu.

Một lúc sau, bữa tiệc đã được chuẩn bị xong.

Tổng Kinh Nhan thay một bộ váy lụa quý giá xuất hiện.

Một bàn hơn hai mươi món ăn, chỉ có ba người bọn họ, Chu Minh nâng chén rượu lên: “Nào bá bá, cạn ly.”

“Bá công tử, cùng uống một ly.” Tổng Kinh Nhan cũng nói.

Triệu Khang cũng bung chén rượu lên, ba người cạn ly đơn giản, Chu Minh có chút tiếc nuối nói: “Uống thế này thật sự là không đã, vẫn là rượu của bá bá ngon hơn.”

Triệu Khang cười nói: “Đó là rượu chúng ta dùng để kinh doanh sau này, chờ sau này hàng nhiều rồi, người muốn uống bao nhiêu, ta sẽ đưa cho người bấy nhiêu.”

“Hai người còn định bán rượu sao?” Tổng Kinh Nhan nhướn mày.

Chu Minh nói: “Đúng vậy mẩu thân, mẩu thân không biết đâu, rượu mà bá bá ủ ngon lắm, mạnh vô cùng.”

Tổng Kinh Nhan gật đầu.

Lúc này Triệu Khang mở miệng nói: “Phu nhân, sao không thấy thừa tướng đại nhân?”

Tổng Kinh Nhan khẽ cau mày: “Tướng gia công vụ bận rộn, đã một tháng rồi không về nhà.”

Chu Minh thở dài nói: “Chẳng phải là vì chuyện đánh trận sao, nước ta đại bại, lại phải bồi thường cho nước Càn.”

“Phụ thân ta và một đám vương công đại thần đoạn thời gian này đều đang nghĩ cách kiếm tiền, vị cửu công chúa kia cũng thật là tàn nhẫn, vì bổ sung quốc khố trống rỗng, trực tiếp yêu cầu các đại thần trong triều quyên góp tài sản.”

Triệu Khang nghe vậy không khỏi sửng sốt, không ngờ tình hình nước Tề bây giờ lại nghiêm trọng như vậy.

“Bắt các đại thần quyên góp tài sản, làm vậy có ai chịu sao?”

Chu Minh lập tức nói ra những gì mình biết: “Không chịu ư? Vậy thì trực tiếp chém đầu! Mấy hôm trước vừa chém đầu mười tám tên quan lại, gia sản đều bị sung công hết.”

Triệu Khang giật mình, không ngờ tình hình nước Tề hiện tại lại nghiêm trọng đến vậy.

“Được rồi, được rồi, đừng nói những chuyện này nữa, bá công tử ăn cơm đi.”

“Đa tạ phu nhân.”

Triệu Khang đưa bát ra nhận thức ăn, sau đó nói: “Phu nhân, loại nước hoa kia phu nhân cứ theo cách ta dạy mà sử dụng, nếu dùng hết thì cứ nói, đến lúc đó ta sẽ tặng phu nhân loại khác.”

Tổng Khinh Nhan nghe xong trong lòng thoải mái: “Vậy sau này loại nước hoa này của ta sẽ không bị đứt hàng chứ?”

“Đương nhiên rồi! Chúng ta là người một nhà, không bán cũng phải cho phu nhân dùng chứ, hơn nữa sau này ta còn có mấy món đồ tốt, chờ làm xong, sẽ đưa cho phu nhân dùng đầu tiên.”

“Tốt, tốt, mau ăn cơm đi.”

Không khí bữa tiệc nhất thời trở nên vô cùng hòa thuận.

Ăn cơm xong, Triệu Khang liền cáo từ.

Mẹ con Tổng Khinh Nhan và Chu Minh thì ở lại trò chuyện.

“Minh nhi, người bạn này của con không tệ, sau này có thể tiếp xúc nhiều hơn.”

Chu Minh tự hào nói: “Đó là đương nhiên rồi, con và bá bá là huynh đệ tốt!”

Tổng Khinh Nhan mỉm cười, sau đó nghiêm túc nói: “Trước đó con nói, chỉ riêng Hương Phu Ngọc, trên tay bá bá đã có ba ngàn khối?”

“Đúng vậy, còn có xà phòng, rượu gì đó, đều là đồ tốt cả.”

Tổng Khinh Nhan nghe vậy, ánh mắt đẹp lóe lên tia sáng, nếu đã như vậy.

Nàng nhìn Chu Minh đang vui vẻ, chỉ một khối Hương Phu Ngọc hiện tại trong kinh thành đã bị thổi giá lên mười lượng bạc một khối, chưa kể đến Thiên Hương Thần Thủy trị giá vạn kim kia.

Nói như vậy, số hàng này của bá bá ít nhất cũng trị giá mười vạn lượng bạc.

Hiện tại cửa công chúa nắm quyền, các đại gia tộc trong kinh thành đều phải dâng nộp tài sản để bổ sung quốc khố.

Nhà họ Chu là thừa tướng, lại càng dẫn đầu quyền góp ba triệu lượng, có thể nói là tổn thất nặng nề.

Nếu lúc này Chu Minh có thể đi theo bá bá kiếm tiền, chẳng phải tốt hơn so với việc chỉ biết ăn chơi chờ chết như Chu Quý bây giờ sao?

Nói không chừng sau này con trai mình còn có thể đề đầu cưới cổ Chu Quý, kế thừa vị trí gia chủ!

Nghĩ đến đây, hơi thở của Tống Khinh Nhan dần trở nên nặng nề, xem ra đã đến lúc mình ra tay rồi!

Chương 695 - Nữ Nhi Chấp Chính

Rời khỏi phủ Thừa tướng, Triệu Khang quay về cửa hàng.

Vừa bước vào cửa, hắn đã thấy Tào Bạch Lộ đang nằm dài trên ghế tựa, thân thể lắc lư theo nhịp ghế, tay phải cầm tẩu thuốc, nhả ra làn khói trắng.

Hình như cả hai đều đã quên đi sự ngại ngùng lúc trước, Tào Bạch Lộ lên tiếng chào: “Về rồi à?”

Triệu Khang mỉm cười: “Nàng rảnh rồi thật đấy!”

“Không còn cách nào khác, ai bảo người đi đâu cũng không mang theo thê tử này chứ, thật là vô tâm.”

Triệu Khang kéo ghế ngồi xuống: “Được rồi, được rồi, nàng cả ngày cứ thích nói móc mỉa người khác như vậy.”

Tào Bạch Lộ không trêu chọc nữa, đứng dậy hỏi: “Có thu hoạch gì không?”

“Cũng tạm tạm.”

Triệu Khang nhớ lại cuộc trò chuyện trước đó với Tống Khinh Nhan: “Hàng hóa của chúng ta ngoại trừ rượu ra, ba loại còn lại phần lớn khách hàng đều là nữ giới. Chỉ một mình Chu Minh thôi thì chưa đủ, nếu như mẫu thân nàng ấy chịu giúp đỡ...”

Triệu Khang tắc lưỡi: “Số hàng này ban đầu ta định bán lấy một trăm vạn lượng là cùng, nhưng nếu có mẫu thân Chu Minh giúp đỡ, ta có nắm chắc sẽ tăng gấp đôi.”

“Nhiều vậy sao?” Tào Bạch Lộ kinh ngạc.

“Đừng xem thường năng lực tiêu tiền của phụ nữ, nhất là những người phụ nữ có tiền.” Triệu Khang nói, rồi gọi: “Lão Mã.”

Mã chương quây đang ngủ gật ở đằng xa nghe thấy liền vội vàng chạy tới: “Lão bản có gì phân phó?”

Triệu Khang hỏi: “Nghe nói dạo này trong kinh thành chết không ít quan lớn, chuyện này các người đã điều tra rõ chưa?”

Mã chương quây đáp: “Việc này đương nhiên là đã điều tra rõ ràng. Lão bản cùng đương gia không biết chẳng, hiện giờ Hoàng đế Tề quốc đang lâm bệnh nặng, không thể xử lý chính sự. Trước đó, lão hoàng đế có hạ chỉ, cho Thái tử Lưu Kỷ Nguyên giám quốc, Minh Châu công chúa Lưu Yến Nhiên phụ chính, toàn bộ quyền quyết định chính sự đều nằm trong tay Minh Châu công chúa.”

“Cho nên, hiện giờ người đang nắm quyền hành chính là Minh Châu công chúa Lưu Yến Nhiên. Vị công chúa này cũng là một người thủ đoạn tàn nhẫn, cách đây không lâu đã hạ lệnh tăng thuế thương nhân lên hai thành.”

“Ngay lập tức đã khiến cho thương nhân Tề quốc bất mãn, nhưng ngay sau đó, Minh Châu thương hội, thương hội lớn nhất Tề quốc, đã tuyên bố quyên góp toàn bộ tài sản cho triều đình, khiến cho quốc khố đầy ắp, lập tức chặn hòng đám thương nhân kia.”

Tào Bạch Lộ phân tích: “Minh Châu thương hội, hẳn là của vị Minh Châu công chúa này?”

“Đúng vậy.”

Mã chương quây nói tiếp: “Minh Châu thương hội trước giờ vẫn là thương hội lớn nhất Tề quốc, chỉ là rất ít người biết được người đứng sau là Minh Châu công chúa. Lần này, nàng ta đã quyên góp một lúc mấy trăm vạn lượng bạc, khiến cho đám thương nhân không còn lời nào để nói.”

“Sau đó, nàng ta lại yêu cầu các quan viên ngũ phẩm trở lên trong triều, dựa theo phẩm cấp mà nộp bạc và tài sản. Trước khi lão bản và đương gia tới đây, vì chuyện này, Thịnh Kinh còn xảy ra một cuộc bạo động.”

“Kết quả là mười tám vị quan viên cùng gia tộc bị tru di cửu tộc, số lượng dân chúng bị lưu đày lên tới hàng nghìn người. Trong số đó, có tới hai vị tam phẩm đại nhân.”

Triệu Khang nheo mắt: “Vị hoàng đế Tề quốc này cả đời tâm thường, lúc này lại đi một nước cờ thần kỳ.”

“Ý ngươi là, để cho Lưu Yến Nhiên chấp chính?” Tào Bạch Lộ hứng thú hỏi.

Triệu Khang gật đầu: “Chỉ nhìn từ hiện tại, thủ đoạn của Lưu Yến Nhiên tuy có phần tàn nhẫn, nhưng lại là biện pháp nhanh chóng và hiệu quả nhất để giải quyết nguy cơ tài chính của triều đình Tề quốc.”

“Chỉ cần triều đình còn tiền, là còn có thể tiếp tục chiêu binh mãi mã, tăng cường quốc phòng. Nếu ta đoán không lầm, sau khi quốc khố đầy ắp, việc tiếp theo nàng ta làm chính là chiêu binh.”

Mã chương quây kinh ngạc: “Lão bản quả nhiên định liệu như thần. Đúng vậy, sau khi tru di cửu tộc mười tám vị quan viên kia ba ngày, Minh Châu công chúa đã hạ lệnh cho các châu chiêu mộ binh mã.”

“Hơn nữa, vị công chúa này còn rất táo bạo, trực tiếp thi hành chính sách tư binh!”

Tào Bạch Lộ giật mình: “Nói đùa gì vậy! Tư binh sao?”

Mã chương quây gật đầu: “Đúng vậy, các gia tộc môn phiệt có thể tự mình chiêu mộ tư binh, nhưng số lượng không được quá năm trăm người, không được trang bị vũ khí giống quân đội, chỉ được phép trang bị đao kiếm.”

“Vậy thì...”

Từng làm việc ở Bắc Trấn phủ ty gần một năm, Tào Bạch Lộ cũng có chút hiểu biết về quân vụ.

“Không được trang bị vũ khí giống quân đội, vậy thì sức chiến đấu của bọn họ vĩnh viễn không thể nào sánh bằng quân đội chính quy.”

“Nàng sai rồi.”

Lúc này, Triệu Khang lên tiếng, Tào Bạch Lộ khó hiểu: “Sai chỗ nào?”

Chỉ thấy Triệu Khang nghiêm mặt nói: “Ta dám khẳng định, sau khi chính sách tư binh của Lưu Yến Nhiên được thi hành, trong số những tư binh được các gia tộc hào môn chiêu mộ, chắc chắn sẽ có không ít lão binh xuất ngũ, được dùng để tăng cường sức chiến đấu cho đội quân tư nhân.”

“Đợi đến khi chiến tranh nổ ra, Lưu Yến Nhiên sẽ không chút do dự yêu cầu những gia tộc thế gia này giao nộp tư binh! Nàng ta đang lợi dụng tài lực của những gia tộc môn phiệt này, để nuôi dưỡng một đội quân cho Tề quốc! Gan dạ thật!”

Tào Bạch Lộ vô cùng kinh ngạc, cùng là nữ nhi, lúc này nàng mới ý thức được, khoảng cách giữa mình và Lưu Yến Nhiên lớn đến nhường nào.

Lưu Yến Nhiên dám làm như vậy, một khi Tề quốc rơi vào cảnh hỗn loạn, những gia tộc môn phiệt có tư binh này, rất có thể sẽ cắn ngược lại Tề quốc một nhát chí mạng.

Nàng ta dám làm ra chuyện như vậy, quả thật là có khí phách hơn người!

Triệu Khang nói: “Nghĩ theo một hướng khác, Lưu Yến Nhiên có lòng tin như vậy, tin rằng đến khi chiến tranh nổ ra, những gia tộc môn phiệt kia sẽ ngoan ngoãn giao nộp tư binh, loại chuyện này không phải chỉ cần nghĩ là có thể làm được.”

“E rằng nàng ta còn có những sắp xếp khác. Haiz, Tề quốc này quả nhiên khó đối phó hơn Chu quốc nhiều!”

Triệu Khang bỗng nhiên cảm thấy hứng thú, sau khi Tiêu Phi Vũ bị hấn tự tay đánh chết, lúc này dường như lại xuất hiện một đối thủ đáng gờm.

Hơn nữa, đối thủ lần này lại là một nữ nhân.

Thật thú vị.

Cùng lúc đó, trong hoàng cung.

Minh Châu điện.

Một bức tranh được trải rộng trên bàn, nữ tử mặc một bộ cung trang màu vàng nhạt giản dị, tay cầm bút lông, chấm mực rồi viết lên bức tranh.

Phía sau nàng, đang quỳ một người đàn ông trung niên, chính là vị Thừa tướng tôn quý nhất trong triều đình Tề quốc hiện nay.

Chu Nhạc.

“Mười hai châu đã có bảy trăm chín mươi hai gia tộc bắt đầu chiêu mộ tư binh, trong đó có không ít gia tộc danh giá hợp tác với các thương nhân, số binh mã mà bọn họ chiêu mộ được đều đã trà trộn vào trong quân đội.”

Nữ tử vẽ xong nét bút cuối cùng, thản nhiên nói: “Nhất định phải giám sát bọn họ thật kỹ, bản cung không muốn đến lúc cần dùng đến lại phải phân tâm xử lý bọn họ.”

Chu Nhạc toát mồ hôi lạnh, cung kính đáp: “Tuân mệnh.”

“Khoảng thời gian này tiêu tốn không ít tiền bạc lương thực, người mà ta bảo người tìm đã tìm được chưa?”

Chu Nhạc vội vàng đáp: “Đã chiêu mộ được hai nghìn một trăm lẻ tám người, trong đó có một nửa là được thả ra từ trong ngục.”

Nói xong, Chu Nhạc dè dặt ngẩng đầu lên: “Công chúa điện hạ, người muốn những tên đạo chích chuyên đào mồ cuỗm mộ bị trời đánh này làm gì?”

Khóe môi nữ tử khẽ nhếch lên: “Tiền tài, sinh không mang theo, chết không mang đi. Đã chết rồi còn cần nhiều vàng bạc châu báu chôn theo như vậy làm gì? Cho nên, bản cung muốn mượn những người chết này một ít tiền, chắc hẳn bọn họ cũng sẽ không phản đối.”

Chu Nhạc ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn vị công chúa điện hạ này.

Lòng gan của nàng ta vậy mà lại lớn đến mức này sao?

Lúc này, nữ tử lấy ra một tấm lệnh bài ném cho Chu Nhạc:
“Từ hôm nay trở đi, ngươi hãy dẫn theo hai nghìn một trăm lẻ tám người này đi ‘mượn tiền’ đi. Nếu chuyện này mà bại lộ, Chu đại nhân, chức Thừa tướng này của ngươi cũng không cần làm nữa.”

Chu Nhạc vội vàng nói: “Thần tuân mệnh, xin công chúa điện hạ yên tâm.”

“Ừm, đã là làm việc cho triều đình, vậy thì những tên đạo chích này cũng coi như là quan, hai nghìn người này sau này cứ gọi là Mạc Kim hiệu úy đi. Được rồi, ngươi lui xuống đi.”

Chu Nhạc lau mồ hôi lạnh trên trán, thân là Thừa tướng, khoảng thời gian này hẳn quả thực là chạy đứt cả hơi, không ngờ vừa mới trở về lại phải đi công tác, hơn nữa công việc lần này lại là... đào mồ cuôm mộ.

Sau khi Chu Nhạc rời đi, Lưu Yến Nhiên cầm lấy bức tranh chân dung vừa vẽ xong trên bàn, nhìn nam tử trong tranh, nàng khẽ lẩm bẩm: “Ngươi rốt cuộc đang ở đâu? Sao lại biến mất không một dấu vết như vậy...”

Chương 696 - Mỹ Kiều Tại Gia, Ta Già Yếu

Đêm xuống, phủ Thừa Tướng lại chẳng hề yên ả.

“Haiz, thôi bỏ đi.” Giọng nam nhân chất chứa đầy vẻ bất lực của người đã qua tuổi xế chiều.

Ngay sau đó là tiếng thút thít ai oán của nữ nhân: “Lão gia giờ sao thế này, chưa gì đã không được rồi, ngay cả thuốc cũng vô dụng hay sao!”

Bên trong phòng, Chu Nhạc khoác áo ngoài ngồi đầu giường, mái tóc hoa râm tố cáo tuổi tác của vị Thừa Tướng quyền cao chức trọng, chỉ đứng sau Hoàng đế Đại Tề.

Hắn nghiêng đầu nhìn Tống Khinh Nhan đang e ấp trong lớp sa mỏng, thân hình nõn nà như ẩn như hiện, tựa như một quả đào mật mọng nước đầy mời gọi.

Chu Nhạc bất giác thở dài, đúng là mỹ kiều tại gia, ta già yếu chẳng làm gì được!

Hắn nắm lấy bàn chân ngọc ngà của Tống Khinh Nhan, vuốt ve rồi bất lực nói: “Không còn cách nào khác, tuổi già rồi! Nếu trẻ lại hai mươi tuổi, ta nhất định sẽ cùng nàng mây mưa đến sáng.”

Tống Khinh Nhan thâm cười khẩy trong lòng, lão già này có bao nhiêu bản lĩnh ta còn không biết sao?

Mười sáu năm trước, chẳng phải người vừa cưới đồ đã nằm vật ra đó sao!

Nhưng những lời này nàng ta chỉ dám giữ trong lòng, tuyệt đối không dám nói ra, lúc này chỉ giả vờ ai oán nói: “Chắc là chàng chê thiếp già rồi, nhan sắc tàn phai không bằng những cô nương ngoài kia.”

“Sao có thể! Nàng nghĩ nhiều rồi, thật lạ, hôm nay thân thể nàng lại thơm tho quyến rũ đến vậy, quả thực là thơm ngon mê người a!”

Trên giường bất lực, Chu Nhạc chỉ đành cười trừ đỡ dành mỹ nhân, không ngừng nịnh nọt.

Nghe đến đây, Tống Khinh Nhan lập tức hứng thú, đem chuyện của Triệu Khang và Chu Minh kể lại.

Chu Nhạc sững người, sau đó cau mày nói: “Minh nhi sẽ không bị người ta lừa đấy chứ?”

“Sẽ không đâu, hôm nay thiếp đã gặp vị công tử họ Bá kia rồi, người này nho nhã lịch thiệp, ăn nói khéo léo, tuy là thương nhân nhưng không hề có chút dung tục nào, theo thiếp thấy Minh nhi lần này là quen được quý nhân rồi.” Tống Khinh Nhan mỉm cười, nghĩ đến Triệu Khang, trong lòng bỗng dưng nóng ran.

Chu Nhạc cười khẩy: “Quý nhân gì chứ, ta thấy tên Bá Bá này là muốn mượn thế lực Chu gia ta để mở đường đấy. Nàng để ý một chút, đừng để Minh nhi bị người ta dắt mũi.”

“Chàng yên tâm, thiếp biết rồi.” Tống Khinh Nhan gật đầu.

Chu Nhạc vuốt râu nói: “Minh nhi muốn làm gì thì cứ để nó làm, miễn là đừng gây chuyện là được. Haiz, hai đứa con trai

ta đời này xem như không có hy vọng làm quan rồi, chỉ mong chúng nó giữ vững được cơ nghiệp này.”

Tổng Kinh Nhan nghe vậy, trong lòng chợt lóe lên một tia toan tính, nàng ta nũng nịu gọi: “Lão gia...”

Giọng điệu nũng nịu ấy khiến người ta nghe mà xương cốt rã rời.

Chu Nhạc vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

Tổng Kinh Nhan dè dặt nói: “Quý nhi cả ngày chỉ biết rong chơi, cũng không phải là chuyện tốt. Lần trước thiếp muốn Quý nhi quản lý việc kinh doanh của gia tộc, nhưng nó lại nói là không có hứng thú.”

“Thằng nhóc này thật là vô dụng.” Chu Nhạc tặc lưỡi.

Tổng Kinh Nhan vội vàng nói: “Đúng vậy lão gia, thiếp đã nói với Quý nhi, sau này nó là gia chủ, không thể suốt ngày chơi bời lêu lổng như vậy được, nhưng nó lại nói là không muốn làm gia chủ này, chỉ muốn ăn chơi chờ chết, còn nói sau này để Minh nhi...”

Lời còn chưa dứt, tim Tổng Kinh Nhan bỗng giật thót, bởi vì lúc này ánh mắt Chu Nhạc nhìn nàng ta vô cùng lạnh lẽo.

Không còn chút nào là cung chiều như trước nữa.

Một lúc sau, Chu Nhạc khoác áo đứng dậy, thản nhiên nói: “Từ xưa đến nay đều là lập trường lập đích, nàng muốn nói gì?”

“Không... không có gì.” Tổng Kinh Nhan cúi đầu, trong mắt lóe lên tia oán hận.

Chu Nhạc nhìn nàng ta, nụ cười khó hiểu: “Nếu không có gì thì tốt. Tình cảm huynh đệ Quý nhi và Minh nhi rất tốt, nàng là mẫu thân thì đừng xen vào. Những chuyện không nên nghĩ thì đừng nghĩ, nếu không sẽ chuốc lấy kết cục không hay đâu.”

“Thiếp biết rồi, lão gia.”

Đôi mắt với lời cảnh cáo của Chu Nhạc, Tổng Kinh Nhan cũng đành bất lực, lúc này chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Chu Nhạc lúc này mới hài lòng ừ một tiếng, cài áo choàng lại: “Thôi, nàng nghỉ ngơi sớm đi, Công chúa còn giao nhiệm vụ

cho ta, đêm nay phải đi rồi, chắc cũng phải một hai tháng mới về, ở nhà trông nom mọi việc cho tốt.”

Tổng Kinh Nhan vội vàng đứng dậy tiễn hân.

Đợi đến khi Chu Nhạc cưỡi ngựa rời đi cùng đoàn người, Tổng Kinh Nhan trở về phòng, gương mặt xinh đẹp lập tức trở nên vắn vẹo, nàng ta siết chặt nắm đấm đến nỗi các đốt ngón tay trắng bệch.

“Lão già chết tiệt!” Nàng ta nghiến răng nghiến lợi chửi rủa.

Nàng ta đi đến bàn trang điểm, ngồi xuống, bắt chéo chân, nhìn mình trong gương.

Lớp sa mỏng ẩn hiện thân hình thướt tha, càng thêm phần mê người.

Khuôn mặt trong gương xinh đẹp động lòng người, đáng tiếc là từ sau khi sinh Chu Minh, đoá hoa kiều diễm này đã chẳng còn ai hái.

Nghĩ đến lời cảnh cáo của Chu Nhạc, trong lòng Tổng Kinh Nhan càng thêm bất bình!

Đã Chu Quý không có tâm tư đó, vậy tại sao Chu Minh lại không thể làm gia chủ!

Lập trường lập đích gì chứ, khinh người quá đáng!

Từ xưa đến nay đều là người tài giỏi nắm quyền!

Nghĩ vậy, Tổng Kinh Nhan không khỏi nhớ đến Triệu Khang, vị thương nhân nước Cảnh này có khi nào là cơ hội cho hài nhi của nàng ta hay không?

Nếu hân và Chu Minh có thể cùng nhau kinh doanh, biến việc buôn bán ở kinh thành trở nên thịnh vượng, quy mô lớn mạnh.

Đến lúc đó, lấy danh nghĩa Chu Minh quyên góp cho triều đình!

Hiện tại triều đình đang rất thiếu tiền.

Nói không chừng Chu Minh còn có thể có được một chức quan! Vị trí gia chủ sẽ càng thêm phần thuận lý thành chương!

Càng nghĩ, lòng Tổng Kinh Nhan càng thêm phần khó yên.

Khác với những tiểu thư khuê các thông thường, Tống Khinh Nhan xuất thân bình thường, dựa vào nhan sắc lọt vào mắt xanh của Chu Nhạc, bước chân vào phủ Thừa Tướng.

Lúc bấy giờ, phủ Thừa Tướng không hề vắng vẻ như hiện tại, thế thế của Chu Nhạc nhiều vô số kể, Tống Khinh Nhan là người nhỏ tuổi nhất, nhưng dung mạo lại nổi bật nhất.

Nhưng cũng chính vì vậy mà nàng ta phải chịu không ít thiệt thòi, nhất là sau khi sinh Chu Minh.

Những nữ nhân ngày thường gọi nàng ta là muội muội, có ai mà không nghiêng răng nghiêng lợi ghen ghét hai mẹ con nàng ta?

Đã không ít lần, nếu không phải nàng ta cảnh giác, e rằng giờ này xương cốt đã sớm mục rữa, lúc đó nàng ta cũng chỉ là một cô gái mười sáu mười bảy tuổi.

Giờ đây, cả phủ Thừa Tướng rộng lớn, khi Chu Nhạc không có nhà, nàng ta nghiêm nhiên trở thành chủ nhân quản lý mọi việc.

Gian khổ trong đó có thể tưởng tượng được, không biết đã âm thầm làm bao nhiêu chuyện dơ bẩn.

Cũng chính vì vậy, Tống Khinh Nhan càng thêm phần bất mãn, nàng ta muốn giữ vững địa vị mà mình phải khó khăn lắm mới có được, còn muốn giúp con trai mình tiến thêm một bước.

Tâm ý đã quyết, nàng ta bắt đầu tính toán, làm sao để lợi dụng vị công tử họ Bá kia.

Hình ảnh trong đầu càng lúc càng rõ nét, những lời Triệu Khang nói ban ngày lần lượt hiện lên.

Bên tai Tống Khinh Nhan như vang lên những lời khen ngợi có cánh.

Nào là tiên nữ trên trời cũng phải tự ti, nào là Hương Phi tái thế, tuyệt thế mỹ nhân...

Xem ra người ta mới biết ăn nói làm sao.

Không giống như lão già Chu Nhạc kia!

Bất lực thì thôi đi, còn dám cảnh cáo nàng ta.

Đá tung đôi giày thêu, Tống Khinh Nhan bước đến tủ sách trong phòng, rút ra một cuốn sách từ khe hở giữa những cuốn sách khác.

Chiếc áo choàng trên vai lặng lẽ trượt xuống, nàng ta bước đến bên giường nằm xuống, một tay lật giở từng trang sách.

Cuốn sách này không được lưu truyền rộng rãi, là một trong số ít những cuốn sách cấm bị thất lạc.

Vừa đọc, Tống Khinh Nhan liền trở nên bồn chồn, đôi chân thon dài trắng nõn như ngọc quăn lầy nhau, trong đầu hiện lên khuôn mặt tuần tú trẻ trung của một người đàn ông.

Người này hình như còn biết võ công, chỉ dùng hai ngón tay đã có thể chọc thủng bàn đá, không biết những chỗ khác có lợi hại như vậy hay không.

Ý nghĩ vừa xuất hiện liền không thể nào dập tắt được, Tống Khinh Nhan lấy gối kê dưới eo, nhắm chặt đôi mắt sắc sảo, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở.

Từ trong miệng không ngừng phát ra những âm thanh như “ba ba ba ba”...không ra tiếng người.

Chương 697 - Mẫu thân ta có chuyện muốn bàn bạc với người

Ngày hôm sau.

Triệu Khang dậy từ rất sớm, không phải là hắn không muốn ngủ thêm một chút, mà là Tào Bách Lộ nữ nhân này không biết bị thần kinh gì.

Cứ lôi hắn dậy, vì để tránh lặp lại tình trạng xấu hổ như lần trước, Triệu Khang đành phải ngậm ngùi chia tay chiếc giường ấm áp.

Thời tiết đầu thu se lạnh, lại là sáng sớm, trên đường không có mấy người qua lại.

Triệu Khang kéo áo khoác chặt hơn, nhìn Tào Bách Lộ bên cạnh một thân bạch y, phải nói dung mạo nhà đầu này không tệ, cộng thêm bộ váy vân trắng này, thật sự có khí chất thần tiên.

Tất nhiên là bỏ qua cái tẩu thuốc bên hông thì càng tốt.

Tuy nhiên, dù vậy, dọc đường đi cũng khiến không ít người đi đường phải ngoái nhìn.

“Ta nói trời lạnh như vậy, sáng sớm người lòi ta dậy làm gì! Rảnh rồi à?” Triệu Khang oán giận một câu.

Tào Bách Lộ hừ lạnh: “Nhất nhật chi kế tại vu thần, người không biết sao? Hơn nữa, đường trắng của người không bán nữa à?”

Nói đến chuyện làm ăn, Triệu Khang lập tức hưng phấn: “Ý gì đây?”

“Không muốn nói nữa, nhìn bộ dạng người lúc nãy kìa.” Tào Bách Lộ kiêu ngạo nói.

Triệu Khang dở khóc dở cười: “Được rồi được rồi, là ta sai.”

“Vậy mới được chứ.”

Tào Bách Lộ mỉm cười: “Hôm qua lúc người đi phủ Thừa tướng, ta đã đến mấy tiệm bán đồ ngọt xem thử, phát hiện đường họ dùng tuy giá cũng không rẻ, nhưng vị ngọt không bằng đường trắng của người, ta liền cho một tiệm xem thử mẫu đường trắng, đối phương muốn mua số lượng lớn.”

“Vì vậy, sáng nay ta đã hẹn gặp để bàn chuyện làm ăn này, người ta trả một trăm năm mươi văn một cân đấy!”

“Ôi trời ơi, Tào đại nhân! Trước đây là ta đã trách lầm người rồi, không ngờ người vì bôn gia mà bôn ba như vậy. Vất vả rồi, vất vả rồi, đi đi đi, ta mời người ăn sáng!”

Tào Bách Lộ mừng rỡ, sau đó lại khinh thường nói: “Chỉ một bữa sáng là xong chuyện à?”

“Vậy còn muốn ăn gì nữa, cứ nói! Đại gia không có gì ngoài tiền.”

“Hôm qua vì bàn chuyện làm ăn này, đi cả ngày mệt muốn chết, sáng nay lại dậy sớm như vậy, eo mỗi chân đau. Về nhà người xoa bóp chân cho ta đi.”

Triệu Khang bật cười, hạ giọng nói: “Triệu mỗ ta dù sao cũng là thượng cấp của người, còn là quốc sư của hai nước, người vượt bậc rồi đấy! Lần sau không được như vậy nữa!”

Tào Bách Lộ thè lưỡi, chế nhạo: “Chức quốc sư của người sớm đã bị bãi miễn rồi!”

“Hừ, chỉ cần đại gia muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể khôi phục chức vị!” Triệu Khang phản bác.

Hai người vừa đi vừa đấu khẩu.

Lúc này, phủ Thừa tướng cũng đang bận rộn.

Chu Minh vừa ngáp vừa đi vào phòng: “Nương, người tìm ta có việc gì vậy? Sáng sớm...”

Tổng Kinh Nhan đang soi gương trang điểm nghe vậy, quay người lại nhìn Chu Minh, cau mày nói: “Đã muốn hợp tác làm ăn với Bá công tử, thì phải chú tâm một chút, thương nhân nào lại ngủ đến giờ này như con?”

Nếu như là trước đây, Chu Minh nhất định sẽ cãi lại vài câu, nhưng bây giờ thì khác, hẳn thật sự muốn hợp tác làm ăn với Triệu Khang.

Cười ngây ngô một tiếng, Chu Minh cười nói: “Nương nói đúng, bất quá...”

“Bất quá cái gì?” Tổng Kinh Nhan nói.

Chu Minh gãi đầu: “Dậy sớm ta cũng không biết làm gì cả?”

Tổng Kinh Nhan nhất thời có chút hận rèn sắt không thành thép: “Con không biết làm gì, con không thể đi tìm Bá công tử sao! Ít nhất hai người hợp tác bán hàng, con cũng phải biết bán như thế nào chứ, phải để tâm một chút đi Minh nhi. Thôi vậy!”

“Con đi mời Bá công tử đến phủ một chuyến, nói là ta có chuyện muốn thương lượng với hắn.”

“Vâng, vậy con đi tìm hắn.”

Chu Minh nói xong liền vội vàng rời khỏi phủ, Tổng Kinh Nhan quay đầu nhìn bản thân trong gương, dung nhan xinh đẹp yêu mị khiến nàng vô cùng hài lòng.

...

Chu Minh ở cửa tiệm đợi đến tận trưa mới thấy Triệu Khang và Tào Bách Lộ xách theo túi lớn túi nhỏ trở về.

Hắn vội vàng đứng dậy: “Bá bá, tẩu tử.”

Tào Bách Lộ mỉm cười đáp lại, Triệu Khang lại khựng lại, bá bá? Tào tử? Sao nghe không đúng lắm?

“Chu Minh có chuyện gì sao?” Hấn hỏi.

Chu Minh bèn nói: “Mẫu thân ta có chuyện muốn bàn bạc với người, người không biết đâu, sáng sớm bà ấy đã gọi ta dậy, nói gì mà làm ăn thì phải có dáng vẻ của người làm ăn, bảo ta sau này phải dậy sớm! Ta ở đây đợi hai người lâu rồi đấy.”

Triệu Khang cười ha hả: “Được, vậy người về trước đi, ta lát nữa sẽ đến.”

Chu Minh ừ một tiếng, sau đó nhìn túi lớn túi nhỏ trên người hai người: “Hai người đi dạo phố sao?”

“Mua một ít đồ.” Triệu Khang thuận miệng nói, Mã chương quây và những người khác bước đến nhận lấy túi đồ.

Chu Minh cũng không hỏi thêm gì nữa, quay người trở về phủ.

Hấn vừa đi, Triệu Khang liền nói với Mã chương quây: “Lão Mã, người nhắn tin cho thượng tuyền của người ở nước Càn, truyền đạt mệnh lệnh của ta, bảo Nguyên Giang huyện trong vòng một tháng, nhanh nhất có thể đưa mười vạn cân đường trắng đến Bạch thị thương hành ở Thịnh Kinh.”

“Mười vạn cân, nhiều như vậy!” Mã chương quây giật mình.

Triệu Khang nhìn Tào Bách Lộ: “Lần này thật sự là nhờ Tào lâu chủ, một lần ra tay đã câu được một con cá lớn! Sau này còn cần nhiều hơn nữa!”

Tào Bách Lộ hôm qua tìm được lão bản thương hành kia, không ngờ lại là người đứng đầu ngành đường của cả nước Tề.

Việc buôn bán trái rộng mười hai châu của nước Tề.

Gia sản kết xù cũng không đủ để hình dung đôi phương.

Triệu Khang và đôi phương đôi co cả buổi sáng, mới nâng giá từ một trăm năm mươi văn một cân lên hai trăm văn một cân.

Mười vạn cân là hai vạn hai lượng bạc, hơn nữa đôi phương còn nói đây chỉ là thử xem hiệu quả của đường trắng của bọn họ như thế nào.

Nếu được, với thực lực của thương hành bọn họ, một tháng tiêu thụ hai ba mươi vạn cân đường, cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Đây không phải là cá lớn thì là gì?

Nghe Triệu Khang khen ngợi, Tào Bách Lộ hừ một tiếng: “Vậy Triệu đại gia định khao thưởng bản lâu chủ như thế nào?”

“Được rồi được rồi, đợi ta trở về sẽ xoa bóp chân cho ngươi!”

Vừa nói, Triệu Khang liền đi tắm rửa thay quần áo.

Một lát sau, một thân hắc y như mực, từ đầu đến chân đều chỉnh tề gọn gàng, Triệu đại gia xách theo hộp quà xuất hiện ở cửa phủ Thừa tướng.

Không chỉ tắm rửa sạch sẽ, còn tạo hình nữa, theo lời Tào Bách Lộ, thân phận hiện tại của bọn họ là người nước Cảnh đến.

Nước Cảnh nhiều võ phu, Triệu Khang lại là cao thủ võ đạo, vậy phải có chút khí chất giang hồ.

Vì vậy, Tào Bách Lộ trực tiếp cho hắn ăn mặc thành bộ dạng một hiệp khách.

Phải nói là rất giống, chỉ thiếu mỗi thanh kiếm đeo bên hông.

Rất nhanh, Chu Minh đã ra ngoài nghênh đón, kéo Triệu Khang vào phủ, đến nhà khách, nhìn thấy Tống Khinh Nhan.

Triệu Khang nhướn mày, có chút kinh diễm.

Phu nhân quả nhiên là không giống!

Tống Khinh Nhan trước mắt, khoác trên mình bộ y phục màu tím vàng trang trọng, bên trong là áo lót màu đỏ sẫm, bờ vai trần, trang sức cầu kỳ, dáng vẻ đoan trang quý phái.

Giữa cử chỉ động tác đều toát lên vẻ quyến rũ của nữ nhân trưởng thành, giống như một quả chín mọng nước ngon lành.

So với hôm qua dường như đã được trang điểm kỹ càng hơn.

Còn Tống Khinh Nhan nhìn Triệu Khang cũng kinh ngạc, quả nhiên là mày kiếm mắt sao, anh khí bức người! Tuy không còn vẻ ngoài thiếu niên.

Nhưng so với sự ngông cuồng của thiếu niên lại thêm một phần thành thực nội liễm càng thêm mê người, nữ tử đêm qua gọi một đêm “daddy” lúc này, trái tim bất an càng thêm rung động!

Chương 698 - Bữa cơm này...

“Nương! Bá Bá đến rồi!”

Lời nói của Chu Minh cắt ngang ánh mắt đang giao nhau của hai người. Tống Khinh Nhan bừng tỉnh, quay đầu dịu dàng cười: “Đến rồi sao, ngồi đi.”

Triệu Khang cười gượng gạo, càng ngày càng kỳ lạ, sau này tốt nhất đừng nên lấy biệt danh “Bá Bá” gì đó nữa.

Nghĩ vậy, Triệu Khang đưa hộp quà cười nói: “Mua cho phụ nhân một chút quà.”

Mắt Tống Khinh Nhan sáng lên, Chu Minh bên cạnh lại lên tiếng: “Ôi chao Bá Bá, sao huynh lại tốn kém thế, hôm qua không phải đã nói với huynh rồi, không cần mang quà gì đến.”

Triệu Khang vừa định lên tiếng, Tống Khinh Nhan đã nói: “Cũng đâu phải mua cho con.”

Chu Minh ngẩn người, nhìn Triệu Khang rồi lại nhìn Tống Khinh Nhan, chuyện gì thế này, hôm nay nương mình bị làm sao vậy?

“Minh nhi, con đi bảo quản sự đến quán Bách Vị xem có thịt nai tươi không, không phải con thích ăn nhất món đó sao? Tự mình chọn loại ngon một chút, chiêu đãi Bá Bá của con thật tốt.” Tống Khinh Nhan nói.

Nghe nói là muốn chiêu đãi Triệu Khang, dù có phải chạy chân chạy vật thì Chu Minh cũng vui vẻ cười đáp: “Vâng ạ, Bá Bá để ta nói cho huynh biết, thịt nai đó ngon vô cùng, không thể không thử, ta thích nhất món này đây.”

“Không cần làm nhiều quá, ăn không hết lại lãng phí.” Triệu Khang dặn dò một câu.

Chu Minh chỉ nghĩ, Bá Bá đến đây, ta là huynh đệ sao có thể không chiêu đãi chu đáo?

Chu Minh vừa đi, trong sân lại chỉ còn hai người, Tống Khinh Nhan ngồi xuống nhẹ nhàng cười nói: “Lần này tặng cái gì vậy?”

Triệu Khang mỉm cười, cũng thoải mái ngồi xuống mở hộp quà ra nói: “Sáng nay dạo chơi trong thành nội thấy vật này không tệ, tuy không phải thứ gì quý giá, nhưng ưu điểm là làm rất tinh xảo.”

Triệu Khang mở hộp quà ra, Tống Khinh Nhan phát hiện bên trong là một chiếc trâm phượng hoàng, quả thật không phải đồ vật quý giá gì.

Ngay cả viên đá quý đính trên đó cũng chỉ to bằng đầu đũa.

Tống Khinh Nhan nhướn mày nhìn Triệu Khang, khẽ “chặc” một tiếng: “Bá công tử, một cây trâm vàng ta đang cài có thể mua được cả trăm cái như thế này đây, thành ý có vẻ không bằng hôm qua rồi.”

Thực ra món đồ này là Triệu Khang bỏ ra một hai lượng bạc tùy tiện mua, đương nhiên không thể so với những món đồ trang sức bằng vàng ròng mà Tống Khinh Nhan đang đeo.

Nhưng Triệu Khang không hề tỏ ra ngại ngùng, mà mỉm cười nói: “Phu nhân, đôi khi đồ quý giá chưa chắc đã tốt, phù hợp mới là tốt nhất. Dù sao thì trang điểm nhạt hay đậm đều đẹp mà.”

“Cũng có lý.”

Tống Khinh Nhan nghe vậy khẽ chớp mắt, đưa tay tháo chiếc trâm vàng trên đầu xuống, ném sang một bên rồi nhìn Triệu Khang.

Triệu Khang hiểu ý đưa chiếc trâm rẻ tiền trong tay ra, nhưng lại phát hiện Tống Khinh Nhan không nhận lấy, mà cứ nhìn mình chằm chằm.

Triệu Khang lập tức ngăn người, ả đàn bà này muốn làm gì!

Chẳng lẽ muốn mình tự tay cài vào?

“Còn ngây ra đó làm gì?”

Đang lúc Triệu Khang suy nghĩ lung tung, Tống Khinh Nhan lên tiếng.

Nhìn đôi mắt đẹp như ẩn chứa ý tứ khác, Triệu Khang đứng dậy, ráng gượng gạo bước tới, cài chiếc trâm phượng hoàng lên tóc Tống Khinh Nhan.

“Đẹp không?”

Thấy Triệu Khang ngồi xuống, Tống Khinh Nhan hỏi.

Triệu Khang vội vàng gạt bỏ những suy nghĩ hỗn độn trong lòng, trực tiếp nịnh nọt: “Tuyệt vời! Dung nhan của phu nhân quả thật là tiên nữ hạ phàm, đẹp không sao tả xiết.”

“Có câu ‘Mỹ nhân xưa nay giấu dung nhan, hoa sen e ấp mặt ngọc ngà’, ngoài phu nhân ra không ai xứng đáng hơn.”

Nghe Triệu Khang buông lời ca ngợi, Tống Khinh Nhan cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Không ngờ người còn là một tài tử đấy.”

Triệu Khang khiêm tốn nói: “Phu nhân quá khen, chỉ là có cảm xúc nhất thời thôi. À đúng rồi...”

Nhớ ra Chu Minh từng nói đối phương tìm mình là có việc muốn bàn bạc, Triệu Khang bèn hỏi: “Không biết phu nhân hôm nay gọi tại hạ đến đây là có chuyện gì muốn sai bảo?”

Tống Khinh Nhan cũng nhớ lại mục đích chính ngày hôm nay, nụ cười trên mặt không giảm nhìn Triệu Khang nói: “Bá công tử, ta đã suy nghĩ rồi, cho dù là Hương Phù Ngọc hay Thiên Hương Thần Thủy, đều là những món đồ quý giá mà nữ tử vô cùng yêu thích, đã vậy ta có thể ra mặt giúp Bá công tử một tay, giới thiệu những món này cho các vị tiểu thư khuê các và phu nhân quan lại trong đế đô.”

Đây chính là mục đích mà Triệu Khang kết giao với Tống Khinh Nhan, lúc này nghe đối phương nói vậy, hẳn không hề lộ ra vẻ mừng rỡ, ngược lại càng thêm cảnh giác.

“Phu nhân có thể giúp đỡ, tự nhiên là tốt. Chỉ là không biết muốn ta làm gì?”

“Thông minh.”

Tống Khinh Nhan nhìn Triệu Khang với ánh mắt tán thưởng: “Minh nhi nói, người hợp tác với nó, sau này chia Minh nhi một phần lợi nhuận đúng không?”

Triệu Khang gật đầu.

Tổng Kinh Nhan giơ hai ngón tay trắng nõn ra: “Hai phần, Minh nhi chiếm hai phần lợi nhuận, sau này bán hàng người cần gì thuận tiện, phủ thừa tướng đều có thể giúp người giải quyết, thế nào?”

“Ta đồng ý!”

Lúc này, Triệu Khang không chút do dự, lần này hẳn đến Tề quốc làm ăn chủ yếu là để bố trí, bán hàng chỉ là phụ.

Mà có Tổng Kinh Nhan làm cầu nối, có thể bán hàng trực tiếp cho giới thượng lưu của Tề quốc, quả thực là lợi ích tối đa hóa.

Chỉ hai phần lợi nhuận quả thực cũng không quá lời lãi gì! Tuy nhiên, sau này mọi người sẽ đều biết, đây là việc buôn bán của phủ thừa tướng.

Tào Bạch Lộ và đám võ phu dưới trướng, càng dễ dàng che giấu thân phận hơn.

Ban đầu Triệu Khang còn đang nghĩ xem phải tìm ai làm cầu nối, kết quả lại gặp Chu Minh, lúc này lại có Tổng Kinh Nhan giúp đỡ, quả thực là quá thuận lợi.

Thấy hẳn đồng ý dứt khoát như vậy, lúc này Tổng Kinh Nhan lại nói tiếp: “Được, Bá công tử...”

“Phu nhân cứ nói.”

Tổng Kinh Nhan vuốt ve chiếc trâm phượng hoàng mà Triệu Khang vừa tặng, nhìn Triệu Khang bằng đôi mắt đẹp nói: “Phủ thừa tướng chúng ta không phải là thiếu chút tiền của Bá công tử, Minh nhi là con trai ruột của ta, ta nói vậy có lẽ người hiểu.”

Mí mắt Triệu Khang giật giật, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ một lượt, rồi mới lên tiếng thăm dò: “Phu nhân, đây là chuyện nhà của phu nhân, ta là người ngoài không tiện xen vào đâu?”

Nào ngờ Tổng Kinh Nhan cười khẽ: “Đừng căng thẳng, ta không phải muốn người nhúng tay vào chuyện gì, chỉ là muốn Minh nhi học hỏi Bá công tử cách làm ăn một chút, nhà họ Chu cũng có không ít việc buôn bán.”

Tổng Kinh Nhan vừa định nói gì đó, thấy Chu Minh từ ngoài sân đi vào, bèn im lặng.

“Nương, Bá Bá, cơm nước đã xong rồi, đi ăn thôi! Bá Bá, để ta nói cho huynh biết, lát nữa huynh nhất định phải thử món thịt nai đó, hôm nay mới nửa tuổi, tươi ngon lắm!” Chu Minh nhiệt tình nói.

Triệu Khang cười đáp lại.

Đến bàn ăn, Chu Minh nhiệt tình gấp cho Triệu Khang món ngon trong miệng hắn, Triệu Khang nếm thử, quả thật rất ngon.

Tổng Kinh Nhan dùng tay xé thịt: “Minh nhi, sau này con phải học hỏi Bá công tử thật tốt, biết chưa?”

“Biết rồi biết rồi.” Chu Minh không kiên nhẫn đáp.

Triệu Khang cười nói: “Phu nhân yên tâm, nhìn Chu Minh là biết người thông minh rồi.”

Tổng Kinh Nhan lại nói: “Nếu có thể học được một chút từ người thì đối với Minh nhi cũng là chuyện tốt, Bá công tử, người cũng biết, Minh nhi không giống như đại thiếu gia Chu Quý, nó có thể ăn không ngồi rồi, ta lại không thể nhìn con trai mình sa đọa như vậy, nam tử hán đại trượng phu phải làm được chút gì đó, người nói có đúng không?”

Sắc mặt Triệu Khang cứng đờ, hồi lâu sau mới cười gượng đáp: “Phu nhân nói phải, nói phải...”

Dưới gầm bàn, một bàn chân nhỏ không biết từ lúc nào đã cởi giày ra, khẽ đá vào chân hắn.

Bữa cơm này...

Chương 699 - Siêu Việt Gia Tộc

“Minh nhi, đừng có ăn một mình thế, lấy rượu Huyết Lộc cho Bá công tử thử xem nào.”

Tổng Kinh Yên vừa nói vừa bỏ miếng thịt vào miệng, liếc nhìn đầu lưỡi Triệu Khang khẽ liếm qua đầu ngón tay mình.

Chu Minh vỗ trán: “Nhìn trí nhớ của ta này, suýt nữa thì quên mất! Bá ca, huynh nếm thử rượu huyết lộc này xem, mới làm xong đây, đây chính là đồ tốt!”

Triệu Khang lộ ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc nhận lấy bát rượu, tay phải thò xuống gầm bàn nắm lấy mắt cá chân kia, không cho phép nó tiếp tục phóng túng.

“Bá công tử, sao lại khó nuốt trôi như vậy, không quen uống sao?” Tống Khinh Yên dịu dàng cười nói.

Giẫm lên tay Triệu Khang, sau đó tiếp tục tiến về phía trước.

“Không có, phu nhân nói đùa rồi, ta thật sự chưa uống bao giờ!”

Cười gượng hai tiếng, Triệu Khang uống cạn bát rượu, trong lòng không ngừng kêu cứu!

Quả nhiên bà mỗi không phải người tốt! Đây không phải là đang khiêu chiến giới hạn của ta sao!

“Thật sao, vậy phải nếm thử cho kỹ mới được, Minh nhi, rót cho Bá công tử thêm một bát nữa.”

Nụ cười của Tống Khinh Yên có chút kỳ lạ, Chu Minh không may mắn nghĩ ngờ tiếp tục rót rượu cho Triệu Khang, thậm chí còn kéo Triệu Khang cộng ly so tửu lượng.

Lúc này Triệu Khang chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, một bên ứng phó với Chu Minh, một bên ứng phó với công kích của Tống Khinh Yên, vừa đau đớn vừa sung sướng.

Đột nhiên đồng tử Tống Khinh Yên co rút lại, trên mặt đầy vẻ kinh hãi không thể tin nổi nhìn Triệu Khang.

“Nương, người sao vậy?” Chu Minh chú ý tới cảnh tượng này, lẽ nhè hỏi.

Hắn đã uống khá nhiều rồi.

“Không có gì.”

Tống Khinh Yên thân nhiên đáp lại một câu, nhưng trong lòng lại dâng lên sóng to gió lớn, đến cả ngón tay cũng run rẩy.

Thật hùng vĩ uy nghiêm!

Nàng ta cố gắng kìm nén tâm trạng kích động, rứt chân dài về, nhấc chân trái lên, ngón chân khế cọ xát, chiếc giày còn lại cũng rơi xuống đất.

Bên kia, Triệu Khang, người vừa mới cạn mấy bát lớn rượu huyết lộc, sắc mặt vừa mới giãn ra, liền buột miệng thốt lên: “Mẹ kiếp!”

Ba người đồng thời giật nảy mình!

Mí mắt Tống Khinh Yên giật giật, Chu Minh ngơ ngác hỏi: “Bá ca, huynh sao vậy?”

“Không sao không sao, bị kẹp một chút.” Tim Triệu Khang đập dữ dội, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mẹ nó, chơi trò song kiếm hợp bích với ta hả?

Thấy hắn che giấu được, lúc này, Tống Khinh Yên, người cảm nhận được sức mạnh nam nhi của Triệu Khang, cười đến mức có chút mất tự nhiên, run rẩy nói: “Ồ? Bá công tử bị cái gì kẹp vậy?”

“Ta cũng không biết, nhưng lát nữa ta phải xử lý cho ra trò cái thứ kẹp ta mới được.”

Triệu Khang lúc này cũng không che giấu nữa, cười đầy ẩn ý rồi nhìn về phía Chu Minh: “Uống rượu tiếp! Dùng bát lớn này!”

“Được!” Chu Minh càng thêm hào hứng.

Sau đó bị Triệu Khang chuốc liên tiếp tám bát, trực tiếp gục ngã.

Vật cản đã ngã đi, Triệu Khang rút cuộc cũng có thể rảnh tay, xoay người, bắt lấy đôi bàn chân vừa rồi đã hung hăng kẹp mình.

Lúc này cảnh tượng vô cùng bắt mắt.

Tống Khinh Yên dựa vào ghế, dáng vẻ lười biếng, đôi chân trắng nõn nà thon dài, mũm mĩm vừa vặn, đặt trên chân Triệu Khang.

Đôi mắt hồ ly tràn đầy sóng xuân nhìn Triệu Khang, nữ nhân lúc này chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc như thể đang ở trong lò lửa.

Còn Triệu Khang, sau khi uống liên tiếp sáu bảy bát rượu huyết lộc, công hiệu đã phát huy tác dụng.

Hai người nhìn nhau, nữ nhân tư thế khêu gợi, nhìn Triệu Khang đang nắm lấy cổ chân mình, giọng nói ngọt ngào: “Bà công tử, người đang làm gì vậy?”

“Đương nhiên là muốn dạy dỗ cho ra trò thứ vừa rồi kẹp ta.”
Triệu Khang lúc này cũng không giả vờ nữa.

Lửa giận của hắn cũng đã bốc lên.

“Người dám sao?” Tống Khinh Yên hừ lạnh một tiếng, nói là quát mắng, chỉ bằng nói là khiêu khích.

Triệu Khang cười ha hả, không chút kiêng dè: “Dù cho lúc này dè phu nhân ra bàn ăn này ăn sạch, ta cũng dám.”

“Hừ hừ.”

Tống Khinh Yên cười một tiếng, đá văng tay Triệu Khang, xỏ giày đứng dậy, sau đó cầm lấy bình rượu huyết lộc uống một ngụm, rồi lại đưa tay nâng chén của Triệu Khang lên, tự tay rót rượu cho hắn.

Triệu Khang thầm khen, người phụ nữ này thật biết cách!

Liếm liếm vệt rượu bên mép, Tống Khinh Yên nhìn Triệu Khang: “Uống ngon không?”

“Hương vị không tệ.”

Tống Khinh Yên: “Còn có loại ngon hơn, muốn nếm thử không, một canh giờ sau đến khu nhà riêng ở phía đông, ta cho người uống no nê.”

Nói xong liền bước ra khỏi đại sảnh, đi qua sân trước gọi quản gia: “Minh công tử say rồi, dìu công tử về phòng. Sau đó, dẫn tất cả mọi người trong phủ, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, quét dọn cho ta toàn bộ Tây viện, không được sót một hạt bụi nào.”

Quản gia nghe vậy thì trong lòng kêu khổ, vội vàng nói: “Vậy còn các viện khác của phu nhân?”

“Các viện khác không cần hầu hạ, chỉ cần dọn dẹp Tây viện. Ta muốn nghỉ ngơi, bất cứ chuyện gì cũng không được quấy rầy.”

Quản gia: “Vâng.”

Trong lòng lại thở dài một tiếng, toàn bộ phủ thừa tướng có đến hơn nghìn gian phòng, chỉ riêng một Tây viện, cho dù tất cả hạ nhân trong phủ cùng làm, không đến giờ Tý cũng chưa xong việc.

...

Trong phòng khách, Triệu Khang nhìn từng đợt từng đợt hạ nhân xách thùng nước, khăn lau rồi đi, Chu Minh đã được dìu đi nghỉ ngơi.

Trong vòng một canh giờ chắc chắn là không tỉnh lại được.

Mẹ kiếp!

Đời này, có khổ gì cũng không thể tự làm khổ mình!

Lão tử cũng đâu phải thái giám!

Làm thôi, ok luôn!

Đi thẳng đến khu nhà riêng ở sâu nhất phía đông, Triệu Khang lúc này mới hiểu, nơi này mình đã từng đến, chính là lần trước bị lạc đường.

Hắn bước vào trong sân, đi qua hành lang đến phòng ngủ chính.

Vừa đến nơi đã nghe thấy tiếng nhạc du dương.

Đẩy cửa bước vào, Triệu Khang liền nhìn thấy một màn khiến người ta chảy máu mũi.

Nhìn thấy Triệu Khang, Tống Khinh Yên không hề hoảng hốt, ngược lại còn lười biếng như mèo vươn vai, nhìn Triệu Khang với vẻ yêu kiều: “Muốn ném thử không?”

Triệu Khang đóng sầm cửa phòng, bước đến bên giường bế bổng Tống Khinh Yên lên: “Để ta dạy dỗ nàng!”

“Hahaha, để ta xem chàng lợi hại cỡ nào!”

Không biết qua bao lâu, trăng đã lên cao.

Trong phòng.

Giày vớ vút lung tung, chăn gối xáo trộn, trên giường ngay cả ga trải giường cũng không còn, bàn ghế lộn xộn, gương đồng

trên bàn trang điểm xuất hiện mấy vết nứt, nhìn đâu cũng thấy cảnh tượng hoang tàn.

Mười mấy năm, thậm chí phải nói là ba mươi hai năm qua, lần đầu tiên cảm nhận được niềm vui là phụ nữ.

Tổng Kinh Yên, lúc này thậm nghĩ, cho dù chết ngay bây giờ cũng đáng, nàng ta hôn lên môi Triệu Khang, sau đó cười nói: “No chưa?”

“Chẳng phải nên hỏi nàng no chưa sao?” Triệu Khang cười một tiếng, chỉ cần nhìn từ đôi mắt kia cũng có thể nhận ra rất nhiều điều.

“Đói khát mười mấy năm, sao có thể một ngày đã no được.”

Tổng Kinh Yên vừa nói đã không biết là lần thứ mấy, Triệu Khang cười gian xảo: “Chu Minh thì tính sao?”

Động tác của Tổng Kinh Yên khựng lại, sau đó trừng mắt nhìn Triệu Khang, tiếp đó cúi người cắn vào dải tai hắn: “Cho nó nhận chàng làm cha nuôi!”

“Siêu việt gia tộc à! Này thì siêu việt!” Triệu Khang cảm thán một tiếng.

Tổng Kinh Yên: “Ôm ta lên, dạy dỗ ta thật tốt.”

“Như nàng mong muốn.”

...

Chương 700 - Ngọc Trâm Đối Kim Trâm

Ánh nến leo lắt soi tỏ lòng người.

Ngựa ngựa trên giường, Triệu Khang nhìn nữ tử trước bàn trang điểm đang tô son điểm phấn, khoảnh khắc ấy hắn bỗng hiểu vì sao phong thái Ngụy Vũ có thể lưu truyền ngàn năm.

Hương vị ngọt ngào của quả đào mật này so với cái gọi là xử nữ cũng không kém cạnh chút nào.

Điểm thêm một chút son đỏ lên môi, Tổng Kinh Nhan nhìn bản thân trong gương đồng, tuy chiếc gương đã bị hai người làm nứt vỡ nhưng lúc này vẫn có thể phản chiếu dung nhan tuyệt mỹ của nàng.

Thậm chí so với trước kia, bông hoa kiều diễm được nâng niu, giờ đây lại càng thêm rực rỡ.

“Nói kế hoạch của ngươi đi.”

Sau cơn mây mưa, Tống Khinh Nhan mới đề cập đến chuyện chính sự, trong lòng vẫn luôn muốn giúp Chu Minh đoạt được vị trí gia chủ Chu gia.

Triệu Khang ôn tồn nói: “Chuyện bán hàng, mấy ngày nay nàng hãy đi thăm dò các phu nhân tiểu thư có quan hệ tốt với mình trong kinh thành, tung tin về loại nước hoa này.”

“Mấy ngày nay ta sẽ chuẩn bị, tổ chức một buổi đấu giá ở kinh thành.”

Tống Khinh Nhan khẽ nhún mày: “Nếu là đấu giá, triều đình sẽ nhúng tay vào.”

Triệu Khang khựng lại: “Có chuyện gì sao?”

Tống Khinh Nhan lau đi lớp son trên môi, bắt đầu tô lại:

“Ngươi là người nước Cảnh, tự nhiên không biết nội tình về chuyện đấu giá ở nước Tề.”

“Ở nước Tề, tất cả các buổi đấu giá đều do triều đình trực tiếp phụ trách, người ngoài không được phép tự ý tổ chức. Đây là quy định do Minh Châu công chúa đặt ra từ nhiều năm trước.”

“Bất luận là kỳ trân dị bảo gì muốn đem ra đấu giá, đều phải được người của triều đình thẩm định, đồng thời trích phần trăm lợi nhuận cho triều đình. Làm như vậy vừa có thể đảm bảo chất lượng vật phẩm đấu giá, dù sao cũng là do hoàng gia thẩm định, thứ hai có thể thu lợi nhuận từ việc đấu giá về cho triều đình.”

Triệu Khang nghe vậy, không khỏi cảm thán: “Lưu Yến Nhiên này quả nhiên là nhân vật lợi hại.”

Tống Khinh Nhan quay đầu lại kinh ngạc: “Ngươi cũng biết danh húy của công chúa điện hạ?”

Triệu Khang biết mình lỡ lời, liền cười nói: “Đại danh Minh Châu công chúa ta tự nhiên từng nghe qua, những năm trước không phải truyền ra, vị công chúa điện hạ này đã trở thành thi nữ của cái gì mà đệ nhất văn nhân thiên hạ, quốc sư nước Càn sao?”

Ánh mắt Tống Khinh Nhan có chút châm chọc: “Chuyện này ta không rõ, thánh nhan của công chúa điện hạ ta cũng chưa từng gặp qua, bất quá người có nước hoa, lại muốn thông qua con đường đầu giá, nói không chừng sẽ lọt vào mắt xanh của công chúa, nếu thật sự như vậy, vậy thì có thêm một chỗ dựa vững chắc rồi.”

“Nghe nói công chúa điện hạ dung nhan khuynh quốc khuynh thành, là tuyệt thế giai nhân khó gặp, thế nào, muốn làm thần tử dưới váy của nàng ta sao?”

“Người ta là công chúa cao cao tại thượng, sao có thể để ý đến kẻ phàm phu tục tử như ta.”

Triệu Khang mỉm cười, nhìn Tống Khinh Nhan đang bước tới: “Nàng ghen cái gì chứ.”

Tống Khinh Nhan cười tủm tỉm nhìn Triệu Khang: “Hóa ra không phải không có ý nghĩ đó, mà là sợ công chúa điện hạ không coi trọng người à.”

“Con người phải biết đủ, mỹ nhân như nàng cũng là nhân gian hiếm có.”

Kéo Tống Khinh Nhan vào lòng, Triệu Khang đưa tay vuốt ve đôi môi đỏ mọng của nàng.

Dùng giấy đỏ để nhuộm môi quả thực có chút không ổn, không đều màu, màu sắc cũng nhạt nhòa.

“Qua một thời gian nữa ta sẽ làm cho nàng một thỏi son môi, sẽ không cần phải phiền phức như vậy nữa.”

Tống Khinh Nhan nghi ngờ: “Son môi? Đó là cái gì?”

“Là một loại son dùng để tô môi, sử dụng rất tiện lợi, bôi lên môi nàng, nhất định sẽ càng thêm xinh đẹp.” Triệu Khang mỉm cười.

Tống Khinh Nhan trong lòng vui mừng, nội tâm dâng lên một cảm xúc khó tả, năm đó mười lăm mười sáu tuổi bị Chu Nhạc nhìn trúng, cưỡng ép nạp vào phủ.

Chu Nhạc đối với nàng tự nhiên là sủng ái có thừa, ngày thường không thiếu kim ngân y thực, nhưng trong lòng nàng lại không có bao nhiêu vui vẻ.

Tuy nói cuối cùng vẫn khuất phục, từng bước đánh bại những nữ nhân khác trong phủ, trở thành nữ chủ nhân Chu phủ như ngày hôm nay.

Nhưng trong lòng nàng vẫn luôn cảm thấy không có chỗ dựa.

Ân ái cùng Triệu Khang có toan tính, có cô đơn nhất thời, lại không ngờ người đàn ông này lại tâm tế đến vậy.

Lúc này lại khiến nàng có cảm giác được che chở, quan tâm.

Chỉ là...

Cảm nhận hơi ấm từ lồng ngực Triệu Khang, Tống Khinh Nhan đá tung giày thêu, đã hoang đường một lần, cũng không ngại thêm vài lần nữa.

Triệu Khang nhìn người con gái lần nữa đưa ra lời mời, có chút dở khóc dở cười: “Ngày dài tháng rộng, cần gì phải gấp gáp như vậy?”

Tống Khinh Nhan lại thản nhiên nói: “Nói đàn ông như chó sói đói, sao ăn no một bữa lại còn muốn ăn mãi? Giấy không gói được lửa, chuyện bại lộ người ta đều chết, Chu Minh cũng không thoát tội.”

“Hơn nữa người có thể cho ta cái gì? Thời gian vui vẻ ngắn ngủi, chẳng bằng tận hưởng lạc thú trước mắt.”

Triệu Khang nhìn người phụ nữ không hề che giấu tâm tư của mình, lời nàng nói rất rõ ràng.

Hai người chỉ là bạn tình một đêm, đừng mơ tưởng duy trì mối quan hệ lâu dài, gia nghiệp to lớn của Chu gia, Tống Khinh Nhan nàng sẽ không buông bỏ, cũng không thể buông bỏ.

Triệu Khang xuống giường, đi đến bàn trang điểm cầm lấy hai món đồ.

Cầm chiếc trâm cài tóc rẻ tiền kia lên tóc Tống Khinh Nhan, Triệu Khang cười nói: “Ngày dài tháng rộng, chuyện sau này ai mà nói trước được. Tặng lễ hai lần rồi, đây là quà đáp lễ của nàng.”

Lắc lắc chiếc trâm vàng trên tay, Triệu Khang cười.

Đợi đến khi Tống Khinh Nhan hoàn hồn lại, trong phòng chỉ còn lại một mình nàng.

Nửa canh giờ sau.

Tiếng cười đột ngột vang lên, Tống Khinh Nhan lắc đầu, nằm xuống giường nhắm mắt lại, trong lòng chợt cảm thấy trống rỗng, không nơi nương tựa.

Rời khỏi phủ thừa tướng một cách lặng lẽ.

Triệu Khang sờ sờ chiếc trâm vàng trong tay, đàn ông đều giống nhau, sau khi xong việc thì trở nên đạo mạo.

Lúc này nói hối hận áy náy, thật ra cũng không có bao nhiêu, đã làm thì làm rồi, nói câu bất nhân bất nghĩa, vứt bỏ lớp mặt nạ này thì trên đời sẽ không còn người tên Bá Bá.

Phụ nữ trong nhà cũng sẽ không biết.

Có gì phải lưu luyến?

Nhưng chuyện này dù sao cũng có chút không quang minh chính đại.

Đến trước cửa tiệm, Triệu Khang do dự một chút, cuối cùng vẫn cất chiếc trâm vàng vào trong lòng không vứt đi, coi như là giữ lại một chút kỷ niệm cũng tốt.

Buổi trưa ngày hôm sau.

Ngủ hai canh giờ Triệu Khang đã tỉnh, căn bản không ngủ được.

Một trận đại chiến, đối thủ không những không thỏa mãn, bản thân hắn cũng còn thiếu chút nữa.

Xuống lầu, thấy hắc đến, Tào Bạch Lộ liền hừ lạnh một tiếng, sau đó trợn mắt nhìn hắn.

Triệu Khang kinh ngạc, nữ nhân này lại làm sao nữa?

Hắn ngăn Mã chương quỳ lại, chỉ chỉ vị Lâu chủ đại nhân đang có vẻ không vui: “Nàng ta làm sao vậy, ai chọc giận nàng ta rồi?”

Mã chương quỳ nghe vậy vội vàng nhỏ giọng nói: “Lâu chủ tới qua đợi lão bản đến tận nửa đêm đó.”

“Còn rảnh rồi thật đấy.”

Triệu Khang cười khẩy một tiếng, đi tới kéo một chiếc ghế ngồi đối diện Tào Bạch Lộ: “Làm sao vậy lão Tào, nghe nói

ngươi đợi ta cả đêm, sao thế? Có chuyện gì sao?”

“Chuyện gì có thể quan trọng bằng ngươi chứ, thế mà lại không về qua đêm, sao vậy, chẳng lẽ nữ quyến phủ thừa tướng quá mức xinh đẹp, mê hoặc Quốc sư đại nhân rồi sao?”

Chương 701 - Kéo Dây Se Duyên

Triệu Khương nhất thời chột dạ, cười gượng gạo: “Không có chuyện đó, nói bậy gì vậy.”

Tào Bạch Lộ khịt mũi một tiếng: “Ta thấy chính là như vậy!”

Trong tiệm đều là người mình, không cần phải kiêng dè gì, Tào Bạch Lộ ôi một tiếng đuổi thẳng đôi chân thon dài, tự nói với bản thân: “Bệ hạ trước ngày lên đường còn đặc biệt căn dặn ta, bảo ta phải trông chừng quốc sư đại nhân cho tốt.”

“Nhưng mà quan lớn hơn một bậc đề chết người a, ta lại là nữ nhi yếu đuối, sao dám quản chứ, người nói có phải không?”

“Gần được rồi đây, bớt giọng mỉa mai đi.” Triệu Khang lắc đầu.

Tào Bạch Lộ tức giận đến mức suýt chút nữa thì phát điên, lúc này nàng cả gan, nhìn Triệu Khang đối diện, nhắc chân giẫm mạnh lên người hắn.

“Ngươi nói sẽ bóp chân xoa bóp cho ta đây!”

Nàng không ngờ rằng một cước này lại trúng ngay chỗ hiểm!

“A... lại nữa!”

Triệu Khang kêu thảm một tiếng.

Lần này Tào Bạch Lộ tấn công bất ngờ, cơn đau này là thật sự, so với sự sướng khoái tối qua thì không thể nào sánh bằng.

Hắn khom người xuống, đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, Tào Bạch Lộ hoảng hốt: “Ngươi sao vậy?”

Nàng muốn rút chân lại, nhưng bị Triệu Khang giữ chặt, một lúc sau Triệu Khang mới ngẩng đầu lên, nhìn người con gái đang xấu hổ trước mặt, tức giận nói: “Ta thật muốn lôi ngươi ra ngoài đánh cho một trận!”

Hắn đứng dậy, hai chân dang ra như con cua, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Tào Bạch Lộ thấy vậy vội vàng đứng dậy đỡ lấy hắn: “Ngươi ngươi..., ngươi sao rồi, không sao chứ?”

“Còn không sao! Suýt chút nữa là khiến lão tử tuyệt tử tuyệt tôn rồi có biết không!” Triệu Khang hung dữ nói.

Tào Bạch Lộ lúc này thật sự sợ hãi, nếu thật sự khiến Triệu Khang thành thái giám, đừng nói là bản thân Triệu Khang, ngay cả nữ đế bệ hạ cũng sẽ không tha cho nàng.

“Chuyện... chuyện này nghiêm trọng vậy sao! Ta ta, hay là để ta xoa bóp cho ngươi? Chắc là không sao đâu nhỉ?”

Triệu Khang bật cười: “Chỗ này mà cũng có thể tùy tiện xoa bóp sao! Bà nội nó, coi như ta xui xẻo, lên lầu đây.”

Nhìn dáng vẻ đi lại kỳ quái của hắn, Tào Bạch Lộ vốn còn chút kinh hoảng không nhịn được bật cười.

Ngay sau đó lại vội vàng kìm nén nụ cười.

Giữa trưa, Triệu Khang hồi phục tinh thần đi xuống lầu, gọi Tào Bạch Lộ: “Đi, chúng ta ra ngoài một chuyến, lão Mã, lấy cho ta mỗi thứ một phần nước hoa, rượu Tam Lương Dịch, kem dưỡng da, gói lại cẩn thận.”

“Đi đâu?” Tào Bạch Lộ tiến lại gần, có chút ngại ngùng hỏi, ánh mắt còn thỉnh thoảng liếc nhìn hạ thân của Triệu Khang.

“Còn nhìn!”

Giơ tay lên gõ một cái vào đầu Tào Bạch Lộ, Triệu Khang nói: “Đi tiệm đầu giá.”

Xoa xoa đầu, Tào Bạch Lộ oán giận nói: “Ta chỉ muốn xem xem có bị hỏng hay không thôi mà.”

“Hừ, sự kiên cường của lão phu há phải thứ phàm phu tục tử như ngươi có thể làm bị thương được.”

Nhận lấy đồ Mã chương quầy đưa tới, Triệu Khang dẫn Tào Bạch Lộ rời khỏi tiệm.

Trên đường đi, hỏi qua vài người, Triệu Khang mới biết tiệm đầu giá ở kinh thành Thịnh Kinh này lại được mở ngay trước

hoàng cung.

Quả nhiên là sản nghiệp của triều đình, chỉ riêng vị trí địa lý này cũng không ai bằng.

Tên gọi cũng rất oai phong, trực tiếp gọi là Hoàng Gia Đấu Giá Hành.

Nhìn thấy mục tiêu của Triệu Khang và Tào Bạch Lộ có vẻ là nơi này, người canh gác ở cửa lập tức nghênh đón, cung kính nói: “Hai vị là tới bán đấu giá vật phẩm?”

“Chính xác, gọi chương quầy của các người ra xem hàng.”
Triệu Khương nói.

Người canh gác lập tức mời Triệu Khang và Tào Bạch Lộ đi vào, Hoàng Gia Đấu Giá Hành của bọn họ bình thường đều là nơi bán đấu giá những món đồ tốt, người dám mang đồ đến đây bán đấu giá đều không phải là nhân vật đơn giản.

Mà ngay lúc này.

Trong phủ thừa tướng.

Quản gia bẩm báo: “Phu nhân, Lý phu nhân, Trương tiểu thư bọn họ đều đã đến, đang ở tiền sảnh.”

Tổng Kinh Nhan ừ một tiếng: “Biết rồi, đi gọi Minh nhi.”

Nói xong, nàng cầm lấy hộp quà ở bên cạnh đi đến tiền sảnh.

Trong sảnh, mấy vị phu nhân quý phái đang uống trà, ngoài ra còn có mấy vị tiểu thư tuổi còn trẻ, đeo khăn che mặt.

Nhìn thấy Tổng Kinh Nhan, mấy vị phu nhân lập tức đứng dậy.

“Ai da, Chu phu nhân đến rồi.”

“Mấy ngày không gặp, Chu phu nhân vẫn phong tư trước sau như một a!”

“Đúng vậy, nhìn làn da của Chu phu nhân này, thật sự là non nà, đừng nói là nam nhân, ngay cả ta là nữ nhân cũng không kìm lòng được a.”

Tổng Kinh Nhan nghe mọi người khen ngợi trong lòng rất đắc ý, nhưng ngoài mặt vẫn nói: “Đều là tử muội ruột thịt cả, còn nói những lời khách sáo này.”

Những người này đều là bạn thân của Tổng Kinh Nhan, không ai là không phải là người nhà của quan lại trong triều.

Mấy người vây quanh ngồi cùng nhau, một vị phu nhân đẹp mũi khê động, nhìn về phía Tổng Kinh Nhan: “Muội muội, hôm nay muội dùng hương liệu gì vậy? Thật là thơm a.”

Một người khác cũng nói: “Đúng vậy, có mùi hương hoa quế.”

Những vị phu nhân quý tộc này khi ra ngoài giao thiệp đương nhiên phải ăn mặc lộng lẫy, trước khi đến đều đã tắm rửa xông hương, trên người còn mang theo mấy túi thơm.

Nhưng lúc này ngồi cạnh Tổng Kinh Nhan, mùi nước hoa kia lại lẫn át hết mùi hương trên người bọn họ, khiến người ta kinh ngạc.

Tổng Kinh Nhan khê nhếch khóe môi, giả vờ nghi hoặc: “Có sao?”

“Còn giả bộ, với tỷ muội ruột thịt mà còn giấu diếm.”

Vị phu nhân xinh đẹp lên tiếng trước đó đưa tay véo nhẹ vào eo Tổng Kinh Nhan: “Ta thấy muội cũng không có đeo túi thơm a, có phải là đang cất giấu thứ gì tốt hay không?”

“Chính là chính là!”

Sự thật chứng minh từ xưa đến nay đều giống nhau, một đám nữ nhân tụ tập lại với nhau, nếu không phải là buôn chuyện thì chính là bàn tán về quần áo trang điểm.

Tổng Kinh Nhan cười rạng rỡ: “Ai da, xem mọi người nói kia, cái gì mà thứ tốt, chỉ là mấy hôm trước Minh nhi nhà ta có tặng cho ta một lọ gì mà Thiên Hương Thần Thủy, ta dùng thử một chút.”

“Thiên Hương Thần Thủy? Tổng di, đó là thứ gì vậy?” Một vị tiểu thư đi theo mẫu thân đến chơi tò mò hỏi.

Tổng Kinh Nhan cười nói: “Uyển Dung à, chuyện này di cũng không rõ lắm, nghe nói là có liên quan đến vị thần nữ nào đó tên là Thiên Hương Thần Nữ...”

Tổng Kinh Nhan lúc này đem câu chuyện mà Triệu Khương thuận miệng bịa ra lừa gạt nàng hôm đó kể lại.

Nghe xong, đám người đều ngẩn ra.

“Ta chỉ là dùng thử Thiên Hương Thần Thủy này thôi, cũng không cảm thấy gì đặc biệt? Thật sự thơm như vậy sao?”

Nói xong, Tống Khinh Nhan còn giả vờ nghi hoặc giơ tay lên.

Mấy vị phu nhân lập tức bật cười.

“Có được thứ tốt còn giả bộ là sao? Có thơm hay không bản thân muội không ngửi thấy sao? Nhanh lên, lấy ra cho tỷ muội chúng ta cũng được mở mang tầm mắt!”

Tống Khinh Nhan ánh mắt lóe lên, mở hộp quà bên cạnh, vốn dĩ nàng không muốn lấy lọ nước hoa mà Triệu Khương tặng ra.

Nhưng nghĩ đến việc Triệu Khương đã nói trước đó, thứ này có thể cung cấp cho nàng liên tục, vậy thì không cần phải giấu diếm nữa.

“Chính là cái này.”

Mọi người lập tức hứng thú, nhìn chằm chằm trong chai thủy tinh, ai nấy đều tò mò, chỉ riêng cái chai này trông đã rất đắt tiền rồi.

“Nào, các tỷ tỷ, muội dạy cho mọi người.”

Tống Khinh Nhan lúc này bắt đầu dạy cho mấy người bạn cách sử dụng nước hoa, hiệu quả thật sự rất tốt.

Trong nháy mắt, cả đại sảnh đều tràn ngập mùi hương hoa quế, thơm ngào ngạt.

Khiến Chu Minh bước vào đại sảnh cũng không khỏi hít sâu một hơi, sau đó gọi: “Nương.”

Ngay lập tức, ngoại trừ Tống Khinh Nhan, tất cả phụ nữ đều quay đầu lại, Chu Minh bỗng chốc chân tay rụng rời.

Chương 702 - Thứ tốt đây!

Vô số ánh mắt nhìn về phía Chu Minh, hệt như bấy sói đói khát muốn nuốt chửng con mồi.

“Các vị thẩm thẩm, mọi người đây là...?” Chu Minh dè dặt hỏi.

Người phụ nữ đẹp ở giữa lập tức đứng dậy: “Ôi, Chu Minh, lại đây ngồi với thăm này.”

“Ấy, Chu Minh, lại đây với thăm Trương này, Uyên Nương nhà thăm lúc này còn nhắc đến con đây!”

“Chu ca ca, lâu rồi không gặp!” Trương Uyên Nương chớp chớp mắt, tháo khăn che mặt xuống.

Chu Minh ngạc nhiên bị kéo vào giữa đám phụ nữ, trên tay vẫn còn xách hộp quà.

Nhìn cảnh tượng này, Tống Kinh Nhan rất hài lòng, xem ra màn mai mối này có hiệu quả rồi.

“Chu Minh à, tiểu tử nhà ngươi, con thật là không có lòng, có thứ tốt như Thiên Hương Thần Thủy mà cũng không nói với các thăm thăm một tiếng!”

“Quên hỏi bé con còn nằng nặc đòi cưới Uyên Nương nhà thăm rồi sao?” Trương phu nhân giả vờ trách móc.

Chu Minh xấu mặt, đó là chuyện từ hồi năm sáu tuổi rồi, sao bây giờ lại lôi ra chứ!

Hắn định lên tiếng, nhưng chợt nhớ đến ánh mắt của Tống Kinh Nhan, nhớ đến lời dặn dò của mẫu thân lúc sáng sớm.

Chu Minh vội vàng nói: “Các vị thăm thăm nói đùa rồi, có thứ tốt nào mà Chu Minh này lại không hiếu kính các thăm thăm chứ, chỉ là Thiên Hương Thần Thủy này rất khó chế tạo, giá thành lại cao, hơn nữa con còn hợp tác với người khác.”

“Này, các vị thăm thăm, đây là quà con chuẩn bị cho mọi người, không phải thứ gì quý giá, mọi người xem có thích không.”

Chu Minh vừa nói vừa mở hộp quà ra, bên trong là mười chiếc hộp gỗ tinh xảo, không phải thứ gì khác, chính là xà phòng thơm mà Triệu Khang đã đưa cho hắn trước đó.

Mấy vị phu nhân giàu có và tiểu thư không để tâm lắm, thân phận của họ cao quý, thứ tốt gì chưa từng thấy qua.

Lúc này, tất cả đều chỉ muốn có được lọ nước hoa trong tay Tống Kinh Nhan, nhưng khi Chu Minh mở hộp quà ra, tất cả đều ngạc nhiên, trên mặt tràn đầy vui mừng.

“Hương Phu Ngọc!”

Chu Minh gật đầu: “Đúng rồi, chính là Hương Phu Ngọc, con chuẩn bị cho mỗi thắm thắm hai khối.”

“Thứ này hiếm lắm, con lấy đâu ra vậy?” Lý phu nhân mừng rỡ.

Nàng ta chính là người đầu tiên ở kinh thành Thịnh Kinh sử dụng loại xà phòng thơm này.

Lúc đó đã cảm thấy đây là thứ tốt, không chỉ có thể làm sạch da, mà còn có mùi thơm dễ chịu.

Nhưng do chiến tranh, Hương Phu Ngọc bị đứt hàng cung, thương nhân Tề quốc cả năm nay cũng không dám sang Càn quốc mua hàng.

Vì vậy, hiện tại chỉ có các nương nương trong cung mới có thể sử dụng, hơn nữa số lượng cũng không nhiều.

Đến nỗi nàng ta còn muốn tìm người lén lút sang Càn quốc mua về vài khối.

Nếu là vàng bạc châu báu bình thường, những vị phu nhân giàu có như họ chưa chắc đã để vào mắt, nhưng Hương Phu Ngọc chắc chắn là một món quà tốt.

Chu Minh còn chưa kịp chia, năm vị phu nhân hào môn đã nhanh tay mỗi người chọn lấy hai khối để trước mặt.

Con gái của họ chỉ biết trông Chu Minh với ánh mắt thèm thuồng.

Chu Minh liền nói theo lời đã chuẩn bị sẵn: “Chuyện là như vậy, các vị thắm thắm, không lâu nữa, con và người hợp tác dự định sẽ bán đấu giá một số thứ, trong đó có Hương Phu Ngọc và Thiên Hương Thần Thủy. Lần này, số lượng Hương Phu Ngọc không nhiều, nếu các thắm thắm muốn mua thì phải nhanh tay đấy.”

Trương phu nhân kinh ngạc: “Thật sao tiểu Minh, không ngờ con lại có thể kiếm được Hương Phu Ngọc để bán, chẳng lẽ con chuẩn bị tiếp quản công việc kinh doanh của gia đình rồi sao?”

Chu Minh cười lớn, hơi tự mãn: “Con chỉ là tự mình làm ăn nhỏ thôi, mong các vị thăm thăm ủng hộ nhiều hơn.”

Nghe vậy, Tống Khinh Nhan lắc đầu, đứa trẻ này vẫn còn quá ngây thơ, phải dạy dỗ thêm mới được.

Tự mình làm ăn và tiếp quản việc kinh doanh của Chu gia sao có thể giống nhau được?

Nếu là cái sau, biết đâu lúc này bà Trương kia đã về nhà suy nghĩ xem có nên gả con gái cho người hay không rồi.

Lưu phu nhân nhìn Hương Phu Ngọc, ánh mắt cuối cùng lại rơi vào lọ nước hoa trên tay Tống Khinh Nhan.

Lúc này nàng ta càng thích thú hơn: “Tiểu Minh à, con nói còn có cả Thiên Hương Thần Thủy để bán đúng không?”

Chu Minh gật đầu: “Vâng, thăm thăm, đây là thứ tốt đấy ạ, hơn nữa số lượng còn hiếm hơn cả Hương Phu Ngọc.”

Lưu phu nhân vội vàng nói: “Thứ này quý giá, chúng ta đều biết, nói trước nhé tiểu Minh, con nhất định phải giữ hàng cho chúng ta đấy, tiền không thành vấn đề.”

Chu Minh cười nói: “Nhất định, nhất định!”

Bên phía Tống Khinh Nhan và Chu Minh đã bắt đầu hành động, còn bên phía Triệu Khang cũng rất thuận lợi.

Vị giám định viên của hiệu đấu giá, nhìn lọ nước hoa trên tay, làm nghề đấu giá mấy chục năm rồi, hắn chưa từng thấy qua thứ gì như thế này.

Người thử mùi thơm, sử dụng thử một chút, hắn kinh ngạc nhìn Triệu Khang: “Vị công tử này, Thiên Hương Thần Thủy mà người nói, có bao nhiêu?”

“Khoảng năm trăm lọ.” Triệu Khang mỉm cười.

Giám định viên trầm ngâm một lúc: “E là không đủ.”

Tào Bạch Lộ hỏi: “Ý ngài là sao?”

Giám định viên vội vàng giải thích: “Đây là thứ tốt! Hương thơm ngào ngạt, chỉ cần thoa một chút là có thể khiến cơ thể tỏa hương! Đối với nữ nhân mà nói, đây chính là bảo bối!”

“Không chỉ vậy, cả những hoạn quan trong cung, nếu biết đến thứ này, e là cũng sẽ bằng mọi giá mua cho bằng được một lọ.”

Triệu Khang gật đầu, hắn nói đúng, do bị thiếu nên trên người hoạn quan thường nặng mùi.

Nước hoa quả thật có thể giúp họ che giấu mùi hôi trên người.

Giám định viên nói: “Cho nên, đến lúc đó, e là nước hoa này sẽ bị tranh nhau mua mất, năm trăm lọ sao mà đủ bán? Giá trị của thứ này còn cao hơn cả Hương Phu Ngọc, không biết công tử định giá bao nhiêu?”

Triệu Khang nghe vậy mỉm cười, giơ hai ngón tay lên: “Hai trăm lượng một lọ.”

Giám định viên giật mình, nhưng không đến nỗi sợ hãi, hắn có thể nói ra đối tượng sử dụng nước hoa, tự nhiên biết giá trị của thứ này.

Hai trăm lượng đối với những vị phu nhân giàu có ở kinh thành Thịnh Kinh mà nói, chẳng đáng là bao.

Nhưng mà đây là giá khởi điểm! Hơn nữa chỉ có năm trăm lọ, một lọ nước hoa này dùng tới đa hai tháng là hết.

Đến lúc đó giá cả sẽ bị đẩy lên cao đến mức nào, chỉ có trời mới biết.

Đây là một vụ làm ăn lớn!

Lúc này, Triệu Khang lại nói: “Còn có hai bình rượu này, mỗi bình một cân, cũng là đồ đấu giá, ngài xem thử.”

Giám định viên hơi bất ngờ: “Rượu ư, cái này thì ta không giám định được, người đâu, đi mời Lý lão đến đây.”

Một lát sau, một lão già mặc áo gấm mũi đỏ au bước đến.

“Tiểu Vương, rượu gì mà phải mời ta đến giám định vậy?” Lý lão ngáp dài.

Giám định viên vội vàng nói: “Lý lão, vị công tử này muốn bán đấu giá rượu ở hiệu của chúng ta, nên muốn mời ngài xem qua.”

“Thời buổi này còn có người mang rượu đến hiệu đấu giá bán ư.”

Lý lão cười khẩy nhìn Triệu Khang: “Người trẻ tuổi, miệng lão già ta rất kén chọn đấy, nếu rượu của người không ngon thì đừng trách lão nói thẳng.”

“Lão tiên sinh cứ ném thử là biết.” Triệu Khang thản nhiên nói.

Lúc lão này vừa đến, Triệu Khang đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người lão, rõ ràng là vừa mới uống rượu.

Ban ngày ban mặt đã uống say như vậy, rõ ràng là một kẻ nghiện rượu.

Lý lão khịt mũi coi thường: “Thanh niên tự tin lắm, mở ra cho lão thử xem.”

Triệu Khang không do dự, mở bình rượu Đài Tử có mùi thơm nồng nàn ra trước, Lý lão nhận lấy ly rượu, ngửi thử: “Thơm thật.”

Sau đó uống cạn một hơi!

Chương 703 - Hợp Tác Được Xác Nhận

Triệu Khang và Tào Bạch Lộ đều thích thú quan sát biểu cảm của lão già.

Chỉ thấy Lý lão của tiệm đấu giá đầu tiên là ánh mắt sáng rực, sau đó há miệng gầm lên một tiếng.

“Rượu ngon!”

Nói xong liền cầm lấy bình rượu tu một hơi dài. Triệu Khang thấy thế thì không vui.

Lão già này, đang lợi dụng đây mà!

“Lý lão tiên sinh, đừng chỉ lo uống chứ, rượu này ngon không?” Hắc nói.

Lý lão thở ra một hơi dài, quay đầu nhìn Triệu Khang, đôi mắt tràn đầy kích động: “Tốt! Quá tốt! Lão phu uống rượu cả đời, chưa từng uống rượu nào mạnh như vậy!”

“Tiểu Vương, mau lấy cho ta một ngàn lượng bạc, rượu này ta mua!”

Vị giám bảo sư bên cạnh nghe vậy liền cười khở nói: “Lý lão, rượu này là khách nhân mang đến để ngài phẩm rượu, chứ không phải để bán đâu.”

Lý lão lúc này mới hoàn hồn, càng thêm hưng phấn: “Vị công tử này, rượu này ngươi muốn đem ra đấu giá sao?”

Triệu Khang gật đầu, Lý lão vội vàng hỏi: “Vậy là công tử còn rất nhiều loại rượu này?”

“Hai loại rượu này, mỗi loại đều có hơn một ngàn cân.” Triệu Khang nói.

Lý lão chân động, vốn tưởng rằng loại rượu ngon như vậy sẽ không có nhiều, nào ngờ lại có hơn một ngàn cân!

Lần này có thể uống thỏa thích rồi!

Lúc này, Triệu Khang lại mở rượu Tam Lương Dịch rót một ly đưa cho Lý lão: “Đây là Tam Lương Dịch, vừa rồi Lý lão uống là Đài Tử Tửu, ngài nếm thử cái này xem!”

“Rượu ngon! Vị rượu êm dịu, tuy hương thơm không nồng nàn như Đài Tử Tửu, nhưng hương vị lại hơn hẳn.”

Lý lão sau khi uống Tam Lương Dịch xong thì vô cùng kinh ngạc, sau đó nhìn Triệu Khang hỏi: “Công tử, rượu này ngươi có vội vàng đem đi đấu giá không? Nếu không vội, có thể giao cho tiệm đấu giá của chúng ta lo liệu.”

Triệu Khang hỏi ngược lại: “Ý của ngài là?”

Lý lão vội vàng nói: “Công tử cũng biết, đấu giá và bán hàng thông thường không giống nhau, cần phải vận hành trước. Huống chi, thứ công tử muốn đấu giá lại là loại rượu này.”

“Nếu công tử không vội, mấy ngày nay lão phu sẽ tổ chức một buổi phẩm rượu, trước tiên sẽ quảng bá danh tiếng của hai loại rượu này.”

“Sau đó, chúng ta sẽ tiến hành đấu giá, để có thể bán được giá cao nhất.”

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Đây cũng là một biện pháp hay, vậy giao cho quý hành.”

Lý lão cười ha hả: “Công tử yên tâm. Loại rượu ngon như vậy nhất định có thể bán được giá trên trời, không biết công tử định giá bao nhiêu?”

Triệu Khang hỏi ngược lại: “Không biết lão tiên sinh cho rằng loại rượu này có thể bán được giá bao nhiêu?”

Lý lão nhìn bình rượu, trong mắt tràn đầy vui mừng: “Loại rượu ngon như vậy đối với người yêu rượu mà nói chính là thức uống tuyệt phẩm, theo lão phu thấy, một ngàn lượng bạc một bình cũng không hề đắt.”

Triệu Khang mỉm cười nói: “Lý lão, loại rượu này trên đời chỉ có duy nhất, bán hết là không còn nữa.”

Lý lão nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc: “Về sau không thể ử nữa sao?”

Triệu Khang vẻ mặt áy náy: “Đúng vậy.”

“Vậy giá trị của loại rượu này phải tăng lên gấp bội!”

Lý lão đi vài bước, cau mày suy nghĩ, tiệm đấu giá của bọn họ cuối cùng cũng phải thu lợi nhuận.

Giá bán hàng hóa càng cao, lợi nhuận của bọn họ càng cao.

Nghĩ đến đây, Lý lão ngẩng đầu nhìn Triệu Khang: “Lão phu quyết định giá một ngàn năm trăm lượng, như vậy cuối cùng mỗi bình rượu có thể bán được gần ba ngàn lượng.”

Tào Bạch Lộ đứng bên cạnh nhìn Triệu Khang, không khỏi cảm thán, tên này cũng quá biết cách lừa người.

Rõ ràng xưởng rượu mỗi ngày vẫn đang tiếp tục ủ rượu, hẳn lại nói bán hết là không còn.

Khiến cho giá cả của hai loại rượu này lại một lần nữa tăng vọt.

Nếu Triệu Khang biết được lúc này cô nương này đang nghĩ gì, chắc chắn sẽ khịt mũi coi thường.

Biết rượu vang Lafite năm 82 là gì không?

“Được, vậy mọi chuyện xin giao phó cho quý hành. Ngoài ra, Hương Phủ Ngọc ta dự định mỗi phần mười miếng, định giá một trăm lượng bạc, sau này sẽ cho người đưa hàng đến quý

hành. Hai bình rượu này xin tặng cho ngài lão từ từ thưởng thức.”

Lý lão nghe vậy cũng không có gì bất ngờ, giá cả của Hương Phủ Ngọc lão cũng từng nghe nói qua, một miếng mười lượng bạc vẫn là có giá mà không có hàng.

Quá đắt.

Nghe nói Triệu Khang tặng hai bình rượu cho mình, càng thêm vui mừng: “Công tử yên tâm, tiệm đấu giá của chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực lo liệu việc này!”

Xác định hợp tác xong, Triệu Khang liền dẫn Tào Bạch Lộ rời đi.

Lý lão nói với giám bảo sư: “Đóng gói toàn bộ mẫu vật cho tốt, lão phu muốn vào cung một chuyến.”

“Rõ.”

Một lát sau, trong hoàng cung Tề quốc.

Lý lão cung kính dâng lên những mẫu vật mà Triệu Khang đã đưa cho tiệm đấu giá: “Điện hạ, hôm nay tiệm đấu giá có một vị khách quý mang đến một lô hàng hóa giá trị liên thành, dự định đấu giá, theo lão thần thấy, lô hàng này cuối cùng có thể bán được giá trên trời.”

Lưu Yên Nhiên mặc một bộ cung trang màu vàng nhạt, có chút bất ngờ nhìn những mẫu vật trên bàn, mở chiếc hộp đựng xà bông ra.

Lông mày thanh tú hơi nhướng lên: “Hương Phủ Ngọc? Người nước Càn?”

“Không phải, đôi phương tự xưng là người nước Cảnh.” Lý lão nói.

Lưu Yên Nhiên ừ một tiếng, Lý lão bắt đầu giới thiệu cho nàng những mẫu vật, vị Minh Châu công chúa này càng nghe càng kinh ngạc.

“Cuối cùng chính là rượu này.”

Lý lão cảm thán nói: “Loại rượu này có thể nói là chỉ có trên trời mới có, hương vị tuyệt hảo, hoàn toàn khác biệt so với

rượu của nước Chu chúng ta, hơn nữa bán hết lần này là không còn nữa.”

“Vị khách kia nói mỗi loại có một ngàn cân, theo lão thần phỏng đoán, cuối cùng có thể bán được cả triệu lượng bạc!”

“Tốt!”

Lưu Yến Nhiên nghe vậy liền nói: “Bảo người của người từ hôm nay dốc toàn lực vận hành việc đấu giá, đem tất cả hàng hóa mà đối phương muốn đấu giá đều dán nhãn hiệu cung cấp cho quý tộc, phát thiệp mời rộng rãi, mời tất cả những người có quyền có thể trong kinh thành đến tham dự.”

“Đặc biệt là những người thích rượu và những phu nhân nhà giàu.”

Lý lão cười gật đầu: “Lão thần minh bạch.”

Chờ Lý lão lui xuống, Lưu Yến Nhiên liếc mắt nhìn xà bông trên bàn, gọi một tiểu thái giám đến.

“Mang số Hương Phủ Ngọc và chai nước hoa này đến cho Thái tử phi.”

Nhìn thái giám rời đi, Lưu Yến Nhiên thở dài, tuy danh nghĩa là Thái tử giám quốc, nhưng quyền quyết định thực sự lại nằm trong tay nữ tử là nàng.

Làm như vậy, trong lòng Thái tử tự nhiên sẽ không thoải mái, Lưu Yến Nhiên cũng chỉ có thể tìm cách xoa dịu.

Bởi vì việc ép buộc các đại thần trong triều quyên góp tiền bạc để lấp đầy quốc khố, đã khiến cho không ít người trong số họ oán hận nàng.

Thái tử đương nhiên là vui mừng khi thấy tình cảnh này.

Loạn ngoài chưa yên, nội忧 đã nổi lên, bởi vậy, vị công chúa điện hạ đang nắm giữ đại quyền này thực sự rất mệt mỏi.

Nhưng nàng không thể buông tay, đối với những hoàng tử của hoàng thất Tề quốc, nàng biết rõ bọn họ là hạng người như thế nào.

Nếu nàng buông tay, e rằng Tề quốc sẽ tiêu tan, cho nên nàng phải cố gắng chống đỡ mà tiếp tục.

Hai tay chống cằm, nữ tử lặng lẽ nhắm mắt lại, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu như tên kia ở đây và có thể giúp mình thì tốt rồi, hẳn có thể giúp nước Càn từng bước đi đến ngày hôm nay, nhất định cũng có thể giúp mình đưa Tề quốc trở lại thời kỳ đỉnh phong.”

Chương 704 - Ván cờ ngầm

“Lão Mã, thông báo mọi người đóng gói toàn bộ số Hương Phu Ngọc chuyển đến Phủ đấu giá Hoàng gia, ngoài ra, mang theo một ngàn bình Đài Tửu và một ngàn bình Tam Lương Dịch.”

“Số còn lại cất kỹ, sau khi đấu giá xong thì đưa lên chợ đen bán. Nước hoa cũng vậy, để lại năm mươi bình.”

Vừa về tới cửa tiệm, Triệu Khang lập tức bắt tay vào sắp xếp. Tào Bạch Lộ nghe xong không khỏi cảm thán, tên này quả nhiên là kẻ ăn người không nhả xương.

Đấu giá còn chưa đủ, vậy mà còn nghĩ cách tuần hàng ra chợ đen.

Nàng có thể đoán trước được, một khi cuộc đấu giá kết thúc, danh tiếng của những món hàng này chính thức được đánh bóng.

Nhất định sẽ có rất nhiều người tìm mua, đến lúc đó số hàng Triệu Khang giữ lại bán trên chợ đen e là sẽ có giá trên trời.

Nghe Triệu Khang phân phó, chương quây Mã lập tức đi thông báo cho mọi người. Triệu Khang gọi Tào Bạch Lộ lên lầu hai, hai người ngồi đối diện nhau.

Triệu Khang dặn dò: “Giai đoạn này nàng hãy thường xuyên đến Phủ đấu giá đi, để Trần Giang Hà bọn họ đi cùng.”

Tào Bạch Lộ là người thông minh, liền hỏi: “Người cho rằng Hoàng thất sẽ điều tra chúng ta?”

Triệu Khang gật đầu: “Đây là điều chắc chắn, Phủ đấu giá Đại Tề ngay từ đầu đã tuân theo quy củ do Lưu Yến Nhiên đặt ra, ta đoán nàng ta chính là chủ nhân đứng sau Phủ đấu giá. Hàng của chúng ta vừa đưa đến, người của Phủ đấu giá chắc chắn sẽ bẩm báo cho Lưu Yến Nhiên.”

Tào Bạch Lộ kinh ngạc: “Nàng ta hiện tại nắm quyền trong tay, chuyện nhỏ nhặt này nàng ta cũng để ý sao?”

Triệu Khang cười một tiếng: “Đây đâu phải chuyện nhỏ, hiện nay đủ loại dấu hiệu cho thấy Đại Tề kỳ thực cũng không giàu có.”

“Trong vòng một năm tới, chỉ riêng số tiền bồi thường cho Đại Càn đã lên tới một hai ngàn vạn lượng bạc trắng, cho dù Đại Tề có giàu có đến đâu, nhiều năm chinh chiến liên miên bại trận, cũng phải tổn thương nguyên khí.”

“Cho nên chuyện liên quan đến tiền tài, Lưu Yến Nhiên nhất định sẽ hỏi đến, nói không chừng giờ này đã phái người điều tra lai lịch của chúng ta rồi.”

“Như vậy, ta hiểu rồi.”

Tào Bạch Lộ gật đầu, sau đó lại nói: “Có nên chọn thêm vài mục tiêu khác, để che mắt đối phương không?”

Nếu đối phương muốn điều tra bọn họ, vậy thì đi kết giao thêm với vài vị quan viên Đại Tề khác, dùng để phân tán lực chú ý của đối phương, cũng là một cách rất hay.

Triệu Khang lắc đầu: “Việc này không cần thiết, một Tề tướng phủ to lớn như vậy đã đủ rồi, vẽ vời thêm chuyện e là sẽ phản tác dụng.”

Nói rồi Triệu Khang trầm ngâm suy nghĩ, xem ra phải đi gặp Chu Minh một chuyến nữa, nếu nữ nhân kia đã muốn Chu Minh làm quan, lại còn nhắm đến vị trí gia chủ Chu gia.

Vậy thì mình cứ thuận nước đẩy thuyền vậy.

Đang nghĩ ngợi, có người đến báo, nói Chu Minh đến.

Triệu Khang và Tào Bạch Lộ nhìn nhau, hai người cùng đi xuống lầu, liền thấy Chu công tử chấp tay sau lưng đang đi dạo quanh tiệm quan sát, thấy công nhân đang đóng hàng, còn cẩn thận dặn dò phải nhẹ nhàng cẩn thận.

“Bá ca, tẩu tử!”

Nhìn thấy Triệu Khang hai người, Chu Minh vội vàng chào hỏi.

Triệu Khang cười nói: “Người đến thị sát công việc sao?”

Chu Minh cười hì hì: “Đâu có, đâu có, ta đến báo cáo công việc với Bá ca đây.”

“Ngồi đi.”

Triệu Khang nói xong, ba người ngồi xuống, Chu Minh liền không nhịn được nói: “Bá bá, mẫu thân ta bên kia đã làm xong rồi, hôm nay mời mấy vị thẩm thẩm đến nhà làm khách, đều là phu nhân của các vị đại nhân trong triều, rất hài lòng với hàng của chúng ta.”

“Hơn nữa, bọn họ đã đồng ý sẽ giúp chúng ta tuyên truyền.”

Triệu Khang chắc một tiếng, không ngờ Tống Khinh Nhan lại hành động nhanh như vậy, hắn nhìn Chu Minh: “Nếu đã như vậy, Chu Minh, có chuyện ta muốn thương lượng với ngươi một chút.”

“Bá bá cứ nói, ta nghe đây.” Chu Minh vui vẻ đáp.

Triệu Khang nói: “Trước đó chúng ta đã đến Phủ đầu giá, chuyện làm ăn đã thương lượng xong xuôi, không bao lâu nữa hàng của chúng ta sẽ được đưa ra đầu giá.”

“Chuyện tốt a!” Chu Minh kích động nói.

Triệu Khang gật đầu, sau đó lại nói: “Tuy nhiên sau đó ta suy nghĩ kỹ lại, một khi cuộc đầu giá bắt đầu, với chất lượng hàng hóa của chúng ta nhất định sẽ thu hút vô số người mua, quy mô như vậy có hơi lớn, e là người phía trên sẽ không hài lòng.”

Chu Minh gãi đầu, có chút lúng túng nói: “Bá bá, ta không hiểu ý của ngươi lắm, ngươi nói thẳng ra đi.”

Triệu Khang có chút khóc không ra nước mắt, thôi vậy, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, hắn nói: “Ý của ta là, chúng ta kiếm tiền nhiều như vậy e là những người trong cung sẽ không vui, cho nên chúng ta phải nghĩ cách lo liệu quan hệ một chút.”

“Chúng ta bán hàng của chúng ta, tại sao bọn họ lại không vui?” Chu Minh nhíu mày.

Triệu Khang bắt đặc dĩ: “Chuyện này, ngươi không hiểu đâu, ta đã tính toán rồi. Phủ đầu giá bên kia thu phí là một thành giá bán của hàng hóa, ngươi bỏ ra thêm nửa thành, ta cũng bỏ ra nửa thành, chúng ta cho bọn họ hai thành!”

“Như vậy, việc buôn bán của chúng ta mới có thể thuận buồm xuôi gió, hơn nữa một thành lợi nhuận này, sẽ lấy danh nghĩa của người tặng cho người phía trên.”

Chu Minh ngẩn người, rõ ràng vẫn chưa hiểu, thấy hần như vậy Triệu Khang cũng biết nói nhiều như vậy cũng chỉ là đàn gảy tai trâu.

Liên nói: “Người về nói chuyện này với mẫu thân người đi, ngày mai lại đến đây cùng tẩu tử người đến Phủ đầu giá tìm người phụ trách.”

“Cái này, vậy được rồi. Vẫn là Bá bá suy nghĩ chu toàn.” Tuy không hiểu, nhưng Chu Minh cũng không suy nghĩ nhiều.

Lúc này hần hoàn toàn lấy Triệu Khang làm chủ tâm cốt.

Chờ Chu Minh đi rồi, Tào Bạch Lộ mới nói: “Làm như vậy có phải hơi quá lộ liễu hay không? Một thành lợi nhuận cũng là một khoản tiền lớn a.”

Triệu Khang vắt chéo chân: “Tiền chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần nhóm người chúng ta có thể yên ổn ẩn náu ở Thịnh Kinh này là đủ rồi.”

“Hơn nữa, đây cũng là làm cho Lưu Yên Nhiên xem, để nàng ta yên tâm về chúng ta, chúng ta chỉ là thương nhân đến đây làm ăn, không có ý đồ xấu gì.”

Vô hình chung, Triệu Khang ở cửa tiệm này và vị Minh Châu công chúa kia trong hoàng cung, đã bắt đầu một ván cờ ngầm.

Tào Bạch Lộ mỉm cười, ánh mắt nhìn Triệu Khang càng thêm phản dục dăng.

Bên kia.

Chu Minh vừa về đến phủ liền đi tìm Tống Kinh Nhan, đem chuyện Triệu Khang căn dặn nói nhất mực nói ra.

Tống Kinh Nhan vô cùng kinh ngạc: “Hắn thật sự nói như vậy sao?”

Chu Minh gật đầu, lại hỏi: “Ta nghe mà mơ hồ không hiểu gì cả, mẫu thân, trong chuyện này có ẩn ý gì sao?”

Tống Kinh Nhan kích động nhìn Chu Minh: “Con ngốc này, đây là Bá bá đang mở đường cho con đó!”

“Người đứng sau Phủ đầu giá chính là Minh Châu công chúa điện hạ, hiện nay điện hạ đang nắm quyền trong tay, mà triều đình hiện tại rất thiếu tiền, nếu lấy danh nghĩa của con đưa thêm một thành lợi nhuận cho Phủ đầu giá.”

“Dựa theo số hàng các con muốn bán đầu giá, đây là một khoản tiền rất lớn. Việc này chẳng khác nào con đang quyền góp tiền cho triều đình a!”

“Công chúa điện hạ tự nhiên sẽ ghi nhớ công lao này của con, như vậy sau này nói không chừng con còn có khả năng ra làm quan a!”

Chu Minh gãi đầu: “Làm quan cũng chẳng có gì hay ho, con vẫn thích cùng Bá bá làm ăn hơn.”

“Câm miệng! Đồ vô dụng!”

Chương 705 - Hoàng Môn Lang

“Dù là thương nhân giàu có đến đâu thì cuối cùng cũng chỉ là dân thường, có tiền mà không có quyền, rốt cuộc cũng phải nhìn sắc mặt người khác!”

Tổng Kinh Nhan có chút hận sắt không thành thép nói: “Bây giờ Bá công tử đã có ý muốn dọn đường cho con, bất kể là vì lý do gì, con cũng đừng nên lãng phí cơ hội này, cũng như tấm lòng của người ta.”

“Được rồi được rồi, dù sao con cũng làm theo lời hai người là được chứ gì.” Chu Minh có chút không kiên nhẫn nói.

Là con trai của thừa tướng, Chu Minh muốn làm quan kỳ thực cũng không phải là chuyện gì khó, với năng lực của Chu Nhạc muốn kiếm cho hắn một chức quan nhàn hạ ăn không ngồi rồi cũng không thành vấn đề.

Trước đây Chu Nhạc cũng từng nghĩ đến chuyện này, nhưng oái oăm thay vì chuyện bồi thường cho Cảnh quốc lần trước, hắn đã trở thành thừa tướng, người đứng đầu triều đình, dưới một người trên vạn người.

Điều này dẫn đến việc có vô số ánh mắt đang dõi theo hắn, tiền đồ của con trai mình, so với cái mũ thừa tướng của hắn thì vẫn còn quá nhẹ.

Hơn nữa, dù là Chu Quý hay Chu Minh, cả hai đều là kẻ bất tài vô dụng, cho nên chuyện này cũng đành gác lại.

Trước đây Tống Khinh Nhan cũng đã cam chịu, nhưng hiện tại thì khác, sự xuất hiện của Triệu Khang đã mang đến bước ngoặt cho mọi chuyện.

Đặc biệt là lúc này hắn còn có tâm tư dọn đường cho Chu Minh.

Vì vậy lúc này Tống Khinh Nhan âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải để cho con trai mình thay đổi tính cách lười biếng trước đây.

Không ngờ tên kia lại để tâm đến Chu Minh như vậy.

Nghĩ đến đây, Tống Khinh Nhan thần sắc vui mừng, lại nghĩ đến cái gì đó, nàng nhú mày, mi mắt rũ xuống: “Minh nhi, con đã gặp vợ của Bá công tử chưa?”

Chu Minh gật đầu: “Gặp rồi ạ.”

“Trông thế nào?” Tống Khinh Nhan nhướn mày hỏi.

Chu Minh lập tức hăng hái: “Giống như tiên nữ giáng trần, con thấy so với Cửu công chúa cũng không kém đâu.”

“Vậy quả thực là một đại mỹ nhân.”

Tống Khinh Nhan cười khẽ một tiếng, trong lòng cũng không còn hứng thú nữa, nói với Chu Minh: “Vậy cứ làm theo lời Bá công tử nói đi, ngày mai con đi theo bọn họ đến Phường đấu giá một chuyến.”

“Vâng.”

...

Ngày hôm sau

Chu Minh sáng sớm đã đến cửa hàng chờ đợi, Tào Bạch Lộ cũng dậy từ sớm, dẫn theo Trần Giang Hà cùng nhau đến Phường đấu giá.

Khi người phụ trách Phường đấu giá là Lý lão nghe nói Tào Bạch Lộ bọn họ bằng lòng tăng thêm một thành lợi nhuận cho Phường đấu giá.

Lý lão giật mình, sau đó nhìn Chu Minh với ánh mắt đầy ẩn ý, xem ra Chu gia chính là chỗ dựa của bọn họ ở kinh thành.

Quả nhiên không nhỏ.

Lý lão nghĩ thầm, cười ha hả gật đầu: “Vậy thì tốt quá, đa tạ Chu thiếu gia.”

“Nào có, lần bán đấu giá này lão tiên sinh phải để tâm một chút, đây là lần đầu tiên ta làm ăn đấy.” Chu Minh làm theo lời Tào Bạch Lộ đã dạy trên đường đến, không hề có thái độ kiêu ngạo ngông cuồng.

Khiến Lý lão có chút kinh ngạc, tiểu tử này ngày thường nhìn người khác bằng lỗ mũi, hôm nay lại thay đổi tính tình rồi?

Rời khỏi Phường đấu giá, Chu Minh liền cáo biệt Tào Bạch Lộ trở về báo cáo với Tổng Kinh Nhan.

Ở chỗ ngoặt nhìn thấy Lý lão đi về hướng hoàng cung, Tào Bạch Lộ thầm thở phào nhẹ nhõm: “Như vậy, phía triều đình hẳn là sẽ yên tâm về chúng ta.”

Trần Giang Hà thấp giọng nói: “Quốc sư tính toán chu toàn như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ không nhìn ra sơ hở nào.”

“Vì vậy, tiếp theo phải quản lý nghiêm ngặt thuộc hạ, tuyệt đối không được để lộ sơ hở, nếu không chúng ta e rằng đều phải ở lại kinh thành này, việc này Trần tiên sinh và Nam Cung tiên bối phải cẩn thận hơn.” Tào Bạch Lộ dặn dò.

Trần Giang Hà gật đầu: “Yên tâm đi.”

Bên kia.

Lý lão trở về hoàng cung, đem chuyện hôm nay kể lại cho Lưu Yến Nhiên vừa xử lý xong công việc.

Nữ tử cũng có chút kinh ngạc: “Con trai út của Chu Nhạc, Chu Minh?”

Lý lão gật đầu nói: “Điện hạ, theo điều tra của người phía dưới, nhóm thương nhân họ Bá này là mấy ngày trước mang hàng vào kinh thành, kết quả gặp phải Chu Minh muốn chiếm đoạt cửa hàng của bọn họ.”

“Nghe nói song phương còn xảy ra xung đột, Chu Minh bị đánh một trận, nhưng không biết vì sao lại hợp tác, người

thanh niên tên Bá Bá kia còn hai lần đến phủ thừa tướng, xưng huynh gọi đệ với Chu Minh.”

“Ngoài ra, Lý đại nhân nhà hộ bộ thượng thư, Lưu đại nhân công bộ tả thị lang, những ngày qua gia quyến của bọn họ đều đang bàn tán chuyện về Thiên Hương Thần Thủy với các phu nhân quý tộc trong kinh.”

Lưu Yên Nhiên hừ lạnh một tiếng: “Thì ra là thế, vậy ta hiểu rồi. Chu gia hẳn là chỗ dựa mà nhóm người này vừa mới tìm được.”

“Nhóm người này rất thông minh, phỏng chừng là sợ làm ăn lớn như vậy sẽ khiến triều đình chú ý, cho nên mới để Chu Minh đến đưa tiền.”

Lý lão gật đầu: “Lão nô cũng nghĩ như vậy.”

“Như vậy xem ra, ít nhất Chu Minh và nhóm người này có quan hệ mật thiết, đã đối phương có ý muốn tỏ lòng tốt, vậy thì cho bọn họ một viên thuốc an thần đi.”

“Tiếp tục cho người theo dõi bọn họ.”

Nghe được lời Lưu Yên Nhiên, Lý lão nghi hoặc: “Điện hạ, chẳng lẽ ngài cảm thấy bọn họ còn có vấn đề?”

“Cũng không hẳn, nhưng bọn họ dù sao cũng là người đến từ Cảnh quốc.” Lưu Yên Nhiên thở dài.

Lý lão lập tức hiểu ra, trận chiến đó, Tề quốc vốn đã định giao ước miêng với Cảnh quốc lại trở mặt vô tình, đâm sau lưng Cảnh quốc.

Điều này khiến Cảnh quốc bị tấn công từ hai phía, ngay cả đế đô Hoa Kinh thành cũng bị Long Hán công phá.

Hiện nay, Cảnh quốc trên dưới đối với Tề quốc có thể nói là hận thấu xương, đặc biệt là giao ước này lại do Lưu Yên Nhiên và Ngô Quan Hải tự mình định ra.

Giờ phút này, người Cảnh quốc đến Tề quốc làm ăn quả thật có chút kỳ quái, đặc biệt là hàng hóa đối phương mang đến đều là những thứ tốt.

Như rượu, nước hoa, Hương Phù Ngọc mà bọn họ đưa đến, Lý lão đại khái ước lượng một chút, chỉ cần vận hành tốt.

Bán được cả triệu lượng bạc cũng không phải là không thể.

Loại buôn bán này không phải thương nhân bình thường có thể làm được.

Lý lão đột nhiên kinh ngạc nói: “Điện hạ, ngài nói nhóm người này có phải là đang làm việc cho hoàng thất Cảnh quốc hay không?”

Lưu Yên Nhiên cười nói: “Đây chính là điều ta vừa nghĩ đến, hiện tại các nước đều nghèo khó, đang cần khôi phục kinh tế dân sinh. Hoàng thất Cảnh quốc âm thầm phái người đến Tề quốc chúng ta làm ăn cũng không phải là chuyện gì lạ.”

“Nhưng vẫn phải đề phòng một chút, dù sao hiện tại chúng ta và bọn họ có thù oán rất lớn.”

Lý lão gật đầu: “Hiểu rồi.”

“Được rồi, lão lui xuống đi, đã đối phương cho chúng ta hai thành lợi nhuận, vậy phải vận hành tốt lô hàng hóa giá trị liên thành này, cố gắng bán được giá cao nhất.”

“Lão nô nhất định dốc hết sức.”

Chờ Lý lão rời đi, Lưu Yên Nhiên nhắm mắt trầm ngâm một lúc: “Người đâu.”

“Điện hạ.” Một gã thái giám lập tức chạy tới.

Lưu Yên Nhi nói: “Truyền ý chỉ của bổn cung, con trai thừa tướng Chu Nhạc, Chu Minh, có công lao vì nước, ngày mai có thể vào Hàn Lâm viện nhậm chức Hoàng Môn Thị lang, phẩm trật tòng ngũ phẩm. Lại bộ lập tức soạn thảo văn thư.”

Tên thái giám vội vàng cung kính nói: “Tuân mệnh.”

Nói xong liền vội vàng chạy đến lại bộ truyền đạt ý chỉ của Lưu Yên Nhiên.

Công chúa điện hạ trong sân khẽ nhếch môi, ngay cả kẻ ăn hại như Chu Minh cũng có thể vào Hàn Lâm viện, như vậy, những người còn đang do dự kia hẳn là sẽ không ngồi yên được nữa?

Lúc này Chu Minh còn đang ở nhà báo cáo, hoàn toàn không biết, bản thân mình mơ mơ màng màng nhận được một món hời.

Chương 706 - Cảm ơn Bá Bá

Hoàng Môn Lang, thường là để chỉ Hoàng Môn Thị Lang, lại phân ra Đại Hoàng Môn và Tiểu Hoàng Môn.

Ở nước Tề đây là một chức quan rất thú vị, có người thà rằng không làm Trạng Nguyên, cũng muốn dốc hết sức vào Hàn Lâm Viện làm một Hoàng Môn Lang.

Bởi vì Hoàng Môn Lang chính là cận thần của Thiên Tử, có thể truyền đạt thánh chỉ, đồng thời có thể tự do ra vào hoàng cung.

Hơn nữa có thể tiếp xúc với rất nhiều cơ mật triều đình, là một chức vị rất quan trọng.

Nhưng chức quan này quan trọng thì quan trọng, nhưng cũng rất “gà”, có người có thể vào Hàn Lâm Viện cả đời cũng chỉ là một Tiểu Hoàng Môn chánh ngũ phẩm.

Bởi vì Hoàng Môn Lang trong Hàn Lâm Viện rất nhiều, chỉ tính riêng hiện tại đã có ba mươi tư vị Hoàng Môn Lang đang chờ lệnh ở Hàn Lâm Viện.

Nhưng nếu như có thể được Hoàng đế sủng ái mà làm đến Đại Hoàng Môn tòng nhị phẩm, vậy thì lại hoàn toàn khác biệt, đó chính là chân chính cận thần của Thiên Tử, là nhân vật lớn có thể tiếp xúc với cơ mật hạch tâm của triều đình.

Chức quan này, hoặc là cả đời tịch tịch vô danh, hoặc là một bước lên trời từ đây bình bộ thanh vân, vì vậy Hoàng Môn Lang ở nước Tề là chức quan khiến vô số người tranh nhau muốn có được.

Chu Minh, Lưu Yến Nhiên đương nhiên là biết, dù sao cũng là con trai của Thừa tướng, đúng như trong lòng nàng nghĩ.

Trước kia ấn tượng của mọi người về Chu Minh chính là kẻ ăn chơi trác táng, thỉnh thoảng còn ức hiếp nam nữ.

Nhưng hiện tại bởi vì cái gọi là có công lao vì việc nước, trở thành Hoàng Môn Lang của Hàn Lâm Viện.

Vậy chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của không ít người ở đế đô.

Lưu Yên Nhiên chính là muốn mượn Chu Minh để nói cho những người này biết, chỉ cần có công với nước Tề, cho dù là kẻ bất tài như Chu Minh, cũng có cơ hội một bước lên trời.

Nhưng với bản lĩnh của Chu Minh, trừ phi hấn đột nhiên có được đổi thay vô cùng to lớn.

Nếu không Lưu Yên Nhiên nhất định sẽ đề cho hấn cả đời chỉ có thể làm một Tiểu Hoàng Môn.

Vì vậy chức quan mà Công chúa điện hạ ban cho thật sự không phải tùy tiện cho, cho Chu Minh cơ hội một bước lên trời, nhưng cơ hội này mong manh chỉ có một chút xíu.

Chỉ là đối với Chu Minh, hoặc là nói đối với Tống Khinh Nhan, đây quả thực là bánh từ trên trời rơi xuống.

Đặc biệt là lúc công văn của Lại Bộ và ý chỉ của Lưu Yên Nhiên đưa đến Chu phủ, cả đám người Chu gia vẫn còn đang ngơ ngác.

“Cái này, vị đại nhân này, ý của ngài là Minh nhi nhà ta có thể vào Hàn Lâm Viện đảm nhiệm chức Hoàng Môn Thị Lang?”

Tống Khinh Nhan không dám tin vào tai mình, ngây ngốc nhìn quan viên Lại Bộ.

Quan viên gật đầu, phu nhân của Thừa tướng, hấn ta tự nhiên không dám chậm trễ, cung kính nói: “Phu nhân nói không sai, đây là do Cửu Công chúa điện hạ đích thân bổ nhiệm, ngày mai Chu Minh có thể đến Hàn Lâm Viện nhậm chức, quan phục và công văn đều đã chuẩn bị xong.”

“Bên Hàn Lâm Viện cũng đã thông báo.”

Tống Khinh Nhan lập tức nhìn Chu Minh mừng rỡ như điên: “Minh nhi còn không mau quỳ tạ ân điển của điện hạ!”

Chu Minh vẫn còn đang ngơ ngác, vội vàng quỳ xuống nhận lấy công văn nhậm chức.

Đại thiếu gia Chu Quý ở một bên cũng rất kinh ngạc, bất quá đệ đệ có thể làm quan, hấn là huynh trưởng vẫn rất vui vẻ, lúc này cười toe toét.

Chờ đến khi quan viên rời đi, Tống Khinh Nhan mới không kịp chờ đợi đoạt lấy công văn từ trong tay Chu Minh, nhìn bố

nhiệm trên đó.

Nàng kích động nói không ra lời, hồi lâu sau mới nói: “Thật sự là công văn bổ nhiệm của Lại Bộ, Minh nhi! Từ hôm nay con chính là Hoàng Môn Lang của Hàn Lâm Viện rồi! Đây thật sự là vận may đến rồi!”

Chu Minh nhíu mày: “Vậy là làm quan rồi? Vậy ta còn làm sao làm ăn với bá bá?”

Tổng Kinh Nhan vừa nghe lập tức giận không chỗ trút: “Con cái đồ ngốc này! Lúc này còn nghĩ đến chuyện làm ăn gì, đây chính là đường tắt một bước lên trời đó!”

Chu Quý lúc này ngây ngô cười một tiếng nói: “Tam đệ, ta nghe phụ thân nói, Hoàng Môn Lang của Hàn Lâm Viện rất nhiều, kỳ thật cũng là một chức quan nhàn rồi, nếu như không có ai triệu kiến, điểm danh xong muốn làm gì thì làm.”

“Như vậy, vậy thật sự là một chức quan tốt!” Chu Minh vừa nghe lập tức hưng phấn.

Sắc mặt Tổng Kinh Nhan biến đổi, liếc mắt nhìn Chu Quý một cái, sau đó lại nhìn Chu Minh hừ một tiếng nói: “Đừng có suy nghĩ nhiều, con nghe lời nương, ngoan ngoãn ở Hàn Lâm Viện học tập!”

Chu Minh đầu đầu một trận, lúc này cũng đã hiểu ra đôi chút: “Được rồi con biết rồi nương, nhất định sẽ học tập cho giỏi, nhưng mà không có việc gì con vẫn muốn cùng bá bá làm ăn.”

“Dù sao chức quan này tương đương với việc dùng tiền mua được, nếu như có thể đưa cho triều đình nhiều tiền hơn, sau này cũng dễ dàng thăng tiến hơn.”

“Cũng đúng là như vậy, chuyện này đều nhờ vào Bá công tử, phải cảm tạ bá bá thật tốt!”

Tổng Kinh Nhan lúc này vui mừng khôn xiết.

Chu Quý nghi ngờ nói: “Tam đệ, Tam nương, Bá công tử nào vậy?”

“Chính là một người huynh đệ tốt cùng ta hợp tác.”

Chu Minh vội vàng giới thiệu với đại ca của mình, sau đó lại nhìn Tổng Kinh Nhan: “Nương, hay là mời bá bá ăn bữa

cơm?”

“Đương nhiên phải như vậy, đặt ở Trân Vị Lâu vào buổi tối đi, Minh nhi mặc quan phục vào cho nương xem thử.”

Lúc Chu gia vui mừng khôn xiết, Triệu Khang giúp Chu Minh một tay thì đang dẫn theo Nam Cung Long, dạo chơi khắp nơi trong Thịnh Kinh thành.

Đi ngang qua phủ đệ của Binh bộ Thị lang, hắn dừng bước nói: “Người này cũng tính vào.”

Nam Cung Long vội vàng ghi nhớ, Triệu Khang lặng lẽ hỏi: “Bao nhiêu người rồi?”

“Ba mươi lăm người.” Nam Cung Long đáp.

Vừa nói lão đầu không khỏi có chút cảm khái, Triệu Khang này đi dạo một vòng, đã có ba mươi lăm người lên sổ tử thần.

Những người mà hắn ghi nhớ, đều là mục tiêu cần phải chém đầu trước khi chiến sự bắt đầu.

Những người này đều là quan viên quan trọng trong triều đình của nước Tề, hoặc là phụ trách điều động binh mã, hoặc là phụ trách vận chuyển quân nhu.

Trong đó có một nửa là võ tướng.

“Ba mươi lăm người, tạm thời ghi nhớ những người này trước đi, trên đường đi có phát hiện ra cao thủ nào không?”

Triệu Khang cười hỏi, cắn một miếng bánh nướng vừa mua được ở quán ven đường.

Nam Cung Long nhướn mày nói: “Ở những nơi chúng ta đã chọn thì không có, bất quá lúc trước đi ngang qua hoàng thành, ngược lại có cảm nhận được vài luồng khí tức bất phàm, hắn là cao thủ trong cung của nước Tề.”

Triệu Khang ừ một tiếng nuốt chửng miếng bánh nướng: “Đến lúc hành động bắt đầu, ngươi và Trần Giang Hà nhất định phải bảo vệ lão Tào, còn nữa...”

Triệu Khang dừng một chút, Nam Cung Long tò mò hỏi: “Còn nữa cái gì?”

“Còn có vài người cũng phải bảo đảm an toàn cho bọn họ.”

Nghe Triệu Khang nói, Nam Cung Long gật đầu: “Yên tâm đi Quốc sư, chuyện này giao cho ta.”

“Được, vậy quay về thôi.”

Lại nhìn thoáng qua phủ đệ của Binh bộ Thị lang, Triệu Khang không khỏi nhe răng cười, đến lúc đó quần thần đầu rơi máu chảy, nhất định là một chuyện cực kỳ thú vị.

Hai người trở về cửa hàng.

Nước hoa, xà phòng thơm và rượu cần phải bán đầu giá đều đã được đưa đến thương hội, lúc này trong mấy cửa hàng đang bán đường trắng và xà bông.

Bởi vì danh tiếng của xà phòng thơm trước đó đã được lan truyền, cho nên xà bông này cũng vô cùng đắt hàng.

Định giá hai lượng bạc cũng có khách hàng đến mua liên tục, hiển nhiên là những người này đều coi xà bông là sản phẩm thay thế xà phòng thơm.

Mấy ngày trôi qua, năm ngàn bánh xà bông đã bán được một phần mười, kiếm được hơn một ngàn lượng bạc.

Chương 707 - Chúng ta từng gặp nhau ở đâu nhỉ?

Số tiền này đương nhiên là để làm kinh phí cho Tào Bạch Lộ và những người khác, dù sao thì hơn ba trăm con người này còn phải ở lại nước Tề một thời gian không ngắn.

Trong phòng, Triệu Khang vẽ xong bản thảo, đưa qua: “Mục tiêu tạm thời ta đã đánh dấu, sau này sẽ bổ sung dần.”

Tào Bạch Lộ liếc mắt nhìn, khóe miệng giật giật, bản đồ địa hình này vẽ thật sự có chút thâm không nữ nhìn.

Tuy nhiên, nhà nào ở vị trí nào, con phố nào đều được đánh dấu rõ ràng, ở lại một thời gian cũng có thể nhận ra hết.

“Được, đến lúc đó ta sẽ bảo bọn họ ghi nhớ.”

Cất bản thảo Triệu Khang vẽ, Tào Bạch Lộ đang định nói gì đó thì Mã chương quây ở ngoài gõ cửa: “Đương gia, Chu phủ phái người đưa thiệp mời.”

Triệu Khang có chút bất ngờ: “Gửi thiệp mời, long trọng như vậy?”

Hắn đứng dậy đi mở cửa nhận lấy thiệp mời, sau khi xem xét thì không khỏi hừ một tiếng.

“Sao vậy?” Tào Bạch Lộ hỏi.

Triệu Khang cười hì hì nói: “Chuyện thành công rồi, Lưu Yến Nhiên cho Chu Minh một chức quan Hoàng Môn Lang, tên tiểu tử này đúng là gặp may mắn.”

Mã chương quây nói: “Hoàng Môn Lang? Nếu vận khí tốt, Chu Minh nói không chừng còn có thể bay lên trời cao đấy.”

Hắn và Triệu Khang giải thích cho Tào Bạch Lộ về chức vụ Hoàng Môn Lang của nước Tề.

Tào Bạch Lộ kinh ngạc: “Cận thần của Thiên tử, chức quan này không tầm thường, chẳng phải là gần giống với chức Thiếu Bảo, Thiếu Sư trong Tam Cô của nước Càn sao?”

Triệu Khang khép thiệp mời lại nói: “Đừng mơ tưởng, Lưu Yến Nhiên cho chức Hoàng Môn Lang này, điều đó cho thấy Chu thiếu gia nhà chúng ta sau này muốn bay lên trời cao cơ bản là không có khả năng. Chức quan này chỉ là để dỗ dành con nít vui vẻ mà thôi.”

“Nói cũng phải.”

Tào Bạch Lộ thông minh cười nói: “Cho nên chúng ta đã giúp đỡ lớn như vậy, Chu gia định mời khách?”

“Không sai, sửa soạn trang điểm một chút, đi theo ta dự tiệc. Lão Mã, lấy một ngàn lượng ngân phiếu, coi như là lễ mừng.”

Tào Bạch Lộ bĩu môi: “Tặng ngân phiếu? Thật là tầm thường.”

“Hừ, ngươi biết cái gì, trên đời này chỉ có tiền là thiết thực nhất, những thứ khác đều là hư vô.”

Một lát sau.

Tào Bạch Lộ cùng Triệu Khang ra khỏi cửa, trời dần tối, bộ váy dài màu trắng phấn của nàng vô cùng nổi bật, đi bên cạnh Triệu Khang, hai người thật sự có phong thái của một đôi thân tiên quyền lữ.

Trần Vị Lâu.

Một tửu lâu có đẳng cấp không thấp ở kinh thành, tối nay bị Tổng Kinh Nhan bao trọn, dùng để chúc mừng cho Chu Minh.

Từ xa, Triệu Khang đã nhìn thấy Chu Minh đứng chờ ở cửa.

Thay đổi sắc mặt, hấn vẩy tay, Chu Minh lập tức đáp lại, chạy như bay tới.

“Bá bá, tẩu tử hai người đến rồi, tối nay phải uống cho đã hai chén.”

Triệu Khang cười ha hả: “Sau này chẳng phải phải gọi một tiếng Chu đại nhân sao?”

“Haiz, huynh nói gì vậy, huynh đệ chúng ta khách sáo như vậy làm gì.”

Chu Minh ghé sát tai nhỏ giọng nói: “Hơn nữa cái chức quan rách nát này ta vốn không muốn làm, chả có ý nghĩa gì.”

Tào Bạch Lộ dờ khóc dờ cười, Triệu Khang cũng có chút im lặng: “Người nha, nể tình tặng người lễ mừng.”

“Ôi chao, ngại quá đi mất!”

Nhìn thấy một ngàn lượng ngân phiếu, Chu Minh mừng rỡ nhảy cẫng lên, vội vàng kéo Triệu Khang: “Đi thôi đi thôi, mẫu thân ta và mọi người đang chờ ở trên kia. Chỉ đợi huynh đến thôi.”

Đến tầng cao nhất của tửu lâu, Triệu Khang liền thấy Tổng Kinh Nhan, Chu Quý và mấy nữ nhân đeo vàng đội bạc.

Mấy ngày nay Triệu Khang cũng biết được lai lịch của Chu gia.

Thế hệ của Chu Minh, ngoại trừ hai huynh đệ Chu Quý và Chu Minh, còn có bốn người tỷ muội.

Chỉ là từ sau khi Tổng Kinh Nhan lên nắm quyền, người phụ nữ này đã dùng đủ mọi thủ đoạn đuổi những thê thiếp của Chu lão gia ra khỏi Chu gia.

Mấy người chị em cũng bị gả đến nơi khác, nếu không phải đại thiếu gia Chu Quý là nam nhi, e rằng lúc này cũng chạy

không thoát.

“Bá công tử đến rồi.”

Nhìn thấy Triệu Khang, Tống Khinh Nhan liền đứng dậy, trên mặt vẽ đầy nụ cười, đôi mắt hồ ly liếc nhìn Tào Bạch Lộ.

Quả nhiên là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Nàng ta mặc bộ trang phục quý phái, trên đầu còn cài cây trâm rẻ tiền mà Triệu Khang tặng, so với trước đây trang điểm đậm hơn một chút, thật sự như một con hồ ly tinh đã thành tinh.

“Phu nhân.” Triệu Khang mỉm cười đáp lại một câu.

Hai người nhìn nhau không hề có chút lúng túng nào.

Tống Khinh Nhan ôi một tiếng, nhìn Tào Bạch Lộ nói: “Vị này chính là phu nhân của Bá công tử sao, quả nhiên là một đại mỹ nhân xinh đẹp động lòng người.”

Triệu Khang cười nói: “Đây là thê tử Bạch Lộ của ta, còn không mau bái kiến phu nhân?”

“Bái kiến Chu phu nhân, dung nhan phu nhân mới thực sự kinh diễm động lòng người.” Tào Bạch Lộ khéo léo hành lễ.

“Mau ngồi đi, chỉ còn đợi hai vị nữa thôi, Bá công tử, người ngồi đây đi, hôm nay phải cảm ơn người thật tốt.”

Tống Khinh Nhan sắp xếp chỗ ngồi, đợi Triệu Khang ngồi xuống, liền ngồi xuống vị trí bên cạnh hắn.

Mọi người trên bàn đều tò mò nhìn hai người đến sau, đặc biệt là Chu Quý béo ú.

Trong ánh mắt có chút mơ hồ, Triệu Khang lại nhớ tới lúc trước tên này gọi mình là Triệu thúc thúc, không khỏi lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

“Mọi người đã đến đông đủ, lên món được rồi!” Chu Minh nói với tiểu nhị tửu lâu đang đứng chờ.

Tiểu nhị vội vàng đáp một tiếng, đi thông báo cho nhà bếp.

Lúc này Tống Khinh Nhan mới bắt đầu giới thiệu: “Bá công tử, vị này là Lý phu nhân, vị kia là Trương phu nhân, còn có vị thiên kim tiểu thư Uyển Nương này...”

“Vị Bá công tử này chính là đối tác làm ăn của Minh nhi, mấy thứ hương phấn, còn có Thiên Hương Thần Thủy kia đều là do Bá công tử mang đến đây.”

Nghe được lời này, chúng nữ đều sáng mắt lên, Triệu Khang nhìn Tống Khinh Nhan cũng hiểu được ý tứ của đối phương.

Mình đã mở đường cho Chu Minh, nàng ta cũng giúp mình mở rộng mối quan hệ.

Trương phu nhân cười nói: “Bá công tử, chúng ta đều là thẩm thẩm của Chu Minh, Thiên Hương Thần Thủy đó người không thể bán đắt đâu đấy nhé.”

Triệu Khang vội vàng nói: “Phu nhân nói quá lời rồi, đừng nói bán, đều là người một nhà, tặng cho các vị phu nhân dùng cũng được.”

Lý phu nhân che miệng cười nói: “Vậy sao được, dù sao cũng là lần đầu tiên Minh nhi làm ăn, cho dù người đồng ý, chúng ta làm trưởng bối cũng không thể chiếm tiện nghi của vãn bối được.”

“Nói phải, nói phải.” Triệu Khang cười gượng vài tiếng.

Bầu không khí nhất thời trở nên sôi nổi, lúc này Chu Quý ngồi đối diện nhìn hẳn, có chút nghi ngờ lên tiếng: “Bá công tử, chúng ta có phải đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?”

Triệu Khang nhướn mày: “Đại thiếu gia sao lại hỏi vậy?”

“Quý nhi, trước đây con từng gặp Bá công tử sao?” Tống Khinh Nhan cau mày nói.

Chu Quý gãi gãi đầu: “Tam nương, cũng không phải, chỉ là cảm thấy hình dáng Bá công tử có chút giống với tên Triệu Long kia. Đúng rồi, tên kia cũng là người nước Cảnh.”

Triệu Khang suýt chút nữa không nhịn được cười, vội vàng nói: “Có lẽ là tướng mạo có chút giống nhau, đây là lần đầu tiên ta đến nước Tề, thời gian trước không đến bãi phỏng Quý thiếu gia, mong đừng trách tội.”

Chu Quý cười ngây ngô một tiếng, người này nói chuyện thật dễ nghe, so với tên vương bát đản Triệu Long kia tốt hơn nhiều, đều là người nước Cảnh, sao khác biệt lớn vậy!

Hắn nói: “Bá công tử khách khí rồi, sau này tam đệ ta còn phải nhờ công tử chiếu cố nhiều hơn.”

Chương 708 - Công tử si tình

“Dễ nói dễ nói.”

Triệu Khang đáp lại, lúc này rượu và thức ăn bắt đầu được dọn lên, Tổng Khinh Nhan bung ly rượu đứng dậy.

“Hôm nay là ngày vui, cùng nâng ly nào.”

Mọi người đều đứng dậy chúc mừng Chu Minh, tuy trong lòng hắn không muốn làm quan, nhưng trong trường hợp này, Chu Minh tự nhiên cũng không muốn làm mất mặt Tổng Khinh Nhan.

Hắn cùng ly với từng người một.

Vài vị khuê mật của Tổng Khinh Nhan liên tục khen ngợi Chu Minh, nào là tương lai Chu Minh nhất định sẽ thăng quan tiến chức vân vân.

Sau một hồi xã giao, nhân vật chính từ Chu Minh chuyển thành Triệu Khang.

Vài vị phu nhân tiêu thư đều nhìn hắn, muốn hắn nói về chuyện nước hoa.

Triệu Khang chỉ có thể qua loa giải thích một chút, đồng thời nói ra việc nước hoa sẽ được bán đấu giá tại Phủ đầu giá Hoàng gia.

Mọi người lập tức hiểu ra, lúc này Lý phu nhân hỏi: “Bá công tử, theo như lời người nói, loại Thiên Hương Thần Thủy này ngoài mùi hoa quế còn có mùi hương khác sao?”

Triệu Khang gấp cho Tào Bạch Lộ một miếng cá, khiến nàng vui vẻ ăn, sau đó mới nói: “Phu nhân nói đúng, chỉ là loại Thiên Hương Thần Thủy này chi phí sản xuất rất đắt đỏ, cho nên những loại nước hoa hương hoa khác, chúng ta vẫn đang nghiên cứu.”

“Tin rằng không lâu nữa, Thiên Hương Thần Thủy phiên bản mới sẽ ra mắt, đến lúc đó sẽ tặng cho các vị phu nhân mỗi người một lọ dùng thử.”

“Vậy thì tốt quá!”

Mọi người nghe xong đều hứng thú, Triệu Khang lúc này nhìn về phía Tào Bạch Lộ, bung ly rượu nói: “Các vị phu nhân, chớ khi nào nghiên cứu ra phiên bản mới, ta sẽ lập tức sai người đưa đến cho mọi người.”

“Phụ phụ chúng ta đến kinh thành buôn bán cũng không dễ dàng, sau này thê tử của ta còn phải nhờ các vị phu nhân chiếu cố nhiều hơn.”

Chu Minh ở bên cạnh khó hiểu hỏi: “Bá bá, ý huynh là sao?”

Triệu Khang giải thích: “Đợi sau khi đấu giá kết thúc, ta phải về nước tiếp tục thu mua hàng hóa, việc buôn bán ở kinh thành sẽ do Bạch Lộ tiếp quản, chúng ta là huynh đệ tốt, người nhất định phải bảo vệ tâu tử của người, không thể để người khác bắt nạt nàng.”

Chu Minh vỗ ngực nói: “Chuyện này huynh cứ yên tâm, nhưng mà Bá bá, lúc đó huynh còn quay lại chứ?”

“Đương nhiên là phải quay lại, nếu không thì việc buôn bán của chúng ta chẳng phải là đổ bể sao?” Triệu Khang cười nói.

Thấy hắn đã hòa nhập với mọi người, Tào Bạch Lộ cũng bung ly rượu lên: “Bạch Lộ xin cảm ơn các vị phu nhân.”

Tổng Kinh Nhan cười ẩn ý: “Đó là đương nhiên rồi.”

Nữ nhân ở đây, dung mạo của hai người bọn họ là nổi bật nhất, lúc này một trái một phải ngồi bên cạnh Triệu Khang.

Người không biết còn tưởng rằng Triệu Khang mới là chủ nhà.

Thấy Tào Bạch Lộ đã kết giao được với những vị phu nhân giàu có này, Triệu Khang cũng yên tâm, tuy những người phụ nữ này không có quyền lực gì.

Nhưng mà nam nhân sau lưng bọn họ đều là những người không tầm thường, với trí thông minh của Tào Bạch Lộ, chắc chắn nàng có thể lợi dụng những lá chắn này rất tốt.

Tào Bạch Lộ tự nhiên cũng hiểu được dụng ý của hắn, trong lòng có chút cảm giác được che chở.

Ăn thức ăn mà Triệu Khang gấp cho, loại dịu dàng này càng được phóng đại hơn.

Nàng cũng học theo gấp thức ăn cho Triệu Khang, nhìn nụ cười ngọt ngào trên mặt Tào Bạch Lộ, cùng với ánh mắt mong chờ, Triệu Khang thầm nghĩ.

Công cụ này, không phải là nhập tâm rồi chứ?

Mà Tống Kinh Nhan ở bên cạnh, nhìn hai người bọn họ lúc này tựa như đang tình chàng ý thiếp, không khỏi động lòng.

Đầu lưỡi khẽ liếm môi.

Triệu Khang đột nhiên run tay, vội vàng bắt lấy đôi đũa sắp rơi xuống, liếc mắt nhìn Tống Kinh Nhan.

Nữ nhân này thật to gan!

“Làm sao vậy?”

Tào Bạch Lộ vội vàng quan tâm hỏi.

Triệu Khang cười gượng: “Không sao không sao, chỉ là tay trơn trượt thôi.”

Mà Tống Kinh Nhan vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục trò chuyện với Lý phu nhân đối diện, hai người cười nói vui vẻ.

Tống Kinh Nhan đột nhiên chuyển chủ đề, nhìn về phía Tào Bạch Lộ: “Bạch Lộ, có thời gian đến phủ ta chơi nhé, vừa rồi Bá công tử cũng đã nói, sau khi hấn ấy rời đi, chúng ta phải chăm sóc mọi thứ thật tốt.”

Tào Bạch Lộ mỉm cười nói: “Phu nhân nói đúng, lúc trước khi phu quân ta đến phủ, thật ra ta cũng muốn đi, chỉ là hấn không cho phép.”

“Vậy à, vậy là Bá công tử sai rồi.”

Triệu Khang chỉ có thể cười khổ nhận lỗi: “Phu nhân nói đúng.”

Tuy nhiên Tống Kinh Nhan hiển nhiên không có ý định bỏ qua cho hấn như vậy, ý vị thâm trường nói: “Như vậy mới đúng, dù sao ngươi và Chu Minh xưng huynh gọi đệ, sau này thường xuyên đến phủ ta chơi, thân thiết một chút cũng tốt.”

Chu Minh cũng nói: “Đúng vậy Bá bá, sau này huynh và tẩu tử cứ coi Chu phủ như nhà của mình, hoan nghênh bất cứ lúc

nào!”

Đúng là đứa con ngoan ngoãn!

Triệu Khang cười gượng hai tiếng: “Ta sẽ, ta sẽ.”

Thấy bộ dạng khác thường của hắn, Tào Bạch Lộ như một người vợ hiền thực, quan tâm nói: “Huynh sao vậy? Có phải là không khỏe trong người?”

Triệu Khang lập tức xấu hổ, ta đây là không khỏe sao, ta đây là thoải mái quá mức đấy!

Lúc này, Tống Khinh Nhan dùng tay trái chống cằm, tư thế có chút lười biếng, còn tay phải rảnh rỗi thì luôn xuống gặm bàn.

Dịu dàng vuốt ve tiểu Triệu Khang, bởi vì bị khăn trải bàn che khuất, mọi người hoàn toàn không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, cho nên cũng không ai chú ý.

Điều này khiến Triệu Khang hưng phấn vô cùng.

Đặc biệt là lúc này, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào đôi vợ chồng giả tạo bọn họ.

“Bá công tử trẻ tuổi tài cao, thê tử lại xinh đẹp động lòng người, thật là có phúc khí!”

“Đúng vậy, chắc chắn sau này Bá công tử nếu như làm ra loại nước hoa nào tốt hơn, nhất định sẽ cho Bạch Lộ tiểu thư dùng trước.”

“Có người chồng tâm lý như vậy, Bạch Lộ tiểu thư thật hạnh phúc.”

Tống Khinh Nhan cười mỉm nói: “Đúng vậy, Bạch Lộ tiểu thư xinh đẹp như vậy, chắc hẳn Bá công tử ngay cả ý định nạp thiếp cũng không có, càng không cần phải nói đến việc ra ngoài tìm nữ nhân khác.”

Khóe miệng Tào Bạch Lộ giật giật, thầm nghĩ nếu thật sự như vậy thì tốt rồi, nhưng tỷ muội chỉ là công cụ thôi.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng nghe được những lời của Tống Khinh Nhan, Tào Bạch Lộ vẫn rất vui vẻ.

Lúc này, nàng cũng dốc hết sức diễn vai công cụ của mình, còn có ý tứ trêu chọc Triệu Khang, nàng diễn xuất, e lệ nói:

“Phu quân đối xử với ta quả thật rất tốt, từng nói ngoài ta ra, đời này kiếp này sẽ không bao giờ cưới ai khác, càng sẽ không có nữ nhân nào khác, làm ra chuyện có lỗi với ta.”

Triệu Khang trừng mắt nhìn Tào Bạch Lộ, nàng đây là cố ý chọc tức ta sao?

Lý phu nhân nghe xong không khỏi cảm thán: “Bá công tử thật sự là người si tình, không giống như lão gia nhà ta, hôm nay còn nói muốn nạp thiếp nữa chứ!”

“Đúng vậy, nam nhân như Bá công tử thật sự là không nhiều, Bạch Lộ tiểu thư phải trân trọng mới được.” Trương phu nhân cũng cảm thán nói.

Những vị tiểu thư khuê các như Như Uyển đi theo các vị phu nhân, nhìn Triệu Khang càng thêm sáng mắt, vô cùng hâm mộ Tào Bạch Lộ.

Chỉ có Tống Khinh Nhan, khéo miệng nhếch lên nụ cười đầy ẩn ý: “Vậy à, vậy Bạch Lộ tiểu thư thật sự là tìm được lang quân tốt rồi, Bá công tử sau này phải nói được làm được đấy nhé.”

Lúc này, cho dù Triệu Khang có mặt dày đến đâu, cũng chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Chương 709 - Buổi đầu giá khai mạc

Suốt đời này, Triệu Khang chưa từng dự một bữa tiệc nào kích thích đến thế.

May mà cuối cùng ả hồ ly tinh kia cũng chịu buông tha cho hắn, khi mà con dê sắp vỡ thì rút móng vuốt về.

Nhìn khuôn mặt yêu mị kia đang mỉm cười đầy ẩn ý, Triệu Khang hung hăng trừng mắt nhìn.

Mẹ kiếp, sao lại có cảm giác bị một người phụ nữ trêu đùa thế này!

Một bữa tiệc, chủ khách đều vui vẻ.

Lúc tàn tiệc, Triệu Khang và Tào Bạch Lộ chào tạm biệt vài vị phu nhân quyền quý.

Tổng Kinh Ngôn vén rèm xe ngựa lên, cười đầy ẩn ý: “Công tử Bá, Bạch Lộ tiểu thư đừng quên ghé phủ ta chơi nhé.”

Nói xong, nàng ta buông rèm xe, ngồi trên xe ngựa trở về phủ Thừa tướng.

“Hôm nay coi như là bắt được mối quan hệ rồi đấy chứ?”

Tào Bạch Lộ che miệng cười, nhìn Triệu Khang.

Lúc này cơn tức giận đã nguôi ngoai, Triệu Khang cũng không còn nghĩ ngợi lung tung nữa, khẽ gật đầu: “Sau này hãy thường xuyên qua lại với họ, sẽ là một lá bùa hộ mệnh cho nàng đấy.”

“Biết rồi.”

Tào Bạch Lộ nói xong liền khoác tay Triệu Khang, Triệu Khang giật mình: “Nàng làm gì vậy?”

“Diễn cho giống chứ, phải có chút dáng vẻ vợ chồng chứ! Đừng nói nữa, đi thôi.”

Triệu Khang nhú mày, liếc nhìn Tào Bạch Lộ đang cười rạng rỡ, ả đàn bà này gần đây thật sự càng ngày càng khác thường.

Trở lại cửa hàng, trời đã xế chiều, hai người trở về phòng nghỉ ngơi.

Triệu Khang vừa đặt lưng xuống là ngủ, nhưng người con gái trong khuê phòng lại rõ ràng là không ngủ được, nhìn dung nhan xinh đẹp của mình trong gương.

Tào Bạch Lộ phồng má, có chút u oán, tên này bình thường rất nhạy bén, sao lúc này lại như khúc gỗ thế nhỉ.

Mình đã ám chỉ rõ ràng như vậy rồi, mà hắn ta vẫn không hề động lòng.

Chẳng lẽ cả đời này chỉ có thể làm vợ chồng giả sao?

Nghĩ đến đây, Tào Bạch Lộ đột nhiên cảm thấy mình thật sự quá thảm hại, không được!

Vất vả lắm mới thuyết phục được hắn ta cho mình đi theo, nhất định phải trong khoảng thời gian có hạn này mà giải quyết tên này!

Kế hoạch bỏ thuốc kích dục ban đầu lại một lần nữa được đưa lên lịch trình.

Ngày hôm sau.

Triệu Khang đến hiệu đấu giá để hỏi thăm tiến triển của việc đấu giá, Lý lão cười ha hả nói: “Công tử Bá, rượu mẫu tôi qua ta đã cho mấy lão già sành rượu nhất kinh thành nếm thử rồi.”

“Hiệu quả thật sự là không thể tả được, mấy lão già kia lập tức tóm lấy cổ áo ta hỏi rượu này từ đâu ra. Có bọn họ giúp đỡ tuyên truyền, không cần đến mấy ngày, toàn bộ những người sành rượu ở kinh thành đều sẽ biết đến hai loại rượu thần của công tử.”

Nghe vậy, Triệu Khang khách sáo nói lời cảm ơn, một vụ làm ăn lớn như vậy, tiền hoa hồng mà hiệu đấu giá nhận được cũng không ít, tự nhiên là rất tận tâm.

Lý lão lại cười nói: “Còn về phần Thiên Hương thần thủy, chắc là công tử Bá đã có phủ Chu ủng hộ, không cần phải lo lắng về việc tuyên truyền nữa rồi nhỉ?”

Lời này là đang nhắc nhở hẩn.

Giọng điệu của Triệu Khang lập tức trở nên cung kính: “Lý lão tiên sinh nói đúng, việc này đã sắp xếp ổn thỏa rồi, hay là ta tặng ngài vài bình trước nhé?”

Lý lão đương nhiên hiểu rõ Triệu Khang nói tặng cho lão, thực chất là tặng cho người trong cung, đều là cáo già ngàn năm, không cần phải giả nai trước mặt nhau nữa.

Lý lão lắc đầu: “Không cần, chút bạc này người lớn vẫn có thể bỏ ra được, chỉ cần đảm bảo bọn họ có thể mua được hàng là được. Dù sao phụ nữ mua đồ, công tử là thương nhân chắc hẳn trong lòng cũng rõ ràng chứ?”

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy thì mỗi người chỉ được mua tối đa một bình, Lý lão thấy thế nào?”

“Chính hợp ý ta.” Lý lão vuốt râu, càng nhìn Triệu Khang càng thấy thuận mắt.

“Hiệu đấu giá đã bắt đầu chuẩn bị thiệp mời rồi, việc này cứ giao cho chúng ta toàn lực vận hành, công tử Bá có thể yên tâm.”

“Vậy thì đa tạ rồi.”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Triệu Khang cũng không nán lại nữa, xoay người rời đi.

Thời gian thấm thoắt trôi qua.

Chớp mắt đã đến ngày đấu giá, có thánh chỉ của Lưu Yên Nhiên, lần này hiệu đấu giá thật sự là dốc hết sức lực.

Những người được mời đều là những người giàu có, quan lại, thương nhân, nói một cách dung tục thì trong nhà không có mười vạn lượng bạc thì đừng hòng bước chân vào cửa hiệu đấu giá.

Ban đầu, những người này nhận được thiệp mời đều rất ngạc nhiên, đặc biệt là trên thiệp mời còn ghi rõ những món đồ đấu giá lần này đều là đồ cung cấp đặc biệt cho quý tộc.

Điều này khiến người ta vô cùng tò mò, rốt cuộc là thứ tốt gì mới có thể xưng là đồ cung cấp đặc biệt cho quý tộc?

Khi nhìn thấy Hương Phu Ngọc trên danh sách vật phẩm, mọi người lập tức hiểu ra.

Loại Hương Phu Ngọc này đối với những người như bọn họ tự nhiên là không đắt, nhưng có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Chỉ có trong cung mới có loại này để dùng, điều này đối với những người trước đây đã quen dùng Hương Phu Ngọc mà nói thì quả thực là một sự tra tấn.

Luôn cảm thấy tắm mà không có bọt xà phòng đó thì không thoải mái.

Thứ có tiền cũng không mua được, đó chính là đồ cung cấp đặc biệt cho quý tộc!

Vì vậy, rất nhiều người rất hứng thú với buổi đấu giá lần này.

Là chủ hàng, Triệu Khang tự nhiên cũng có tư cách tham gia, sau khi ăn mặc chỉnh tề thì liền dẫn Tào Bạch Lộ đến hiệu đấu giá.

Hiệu đấu giá Hoàng gia hôm nay được trải thảm đỏ, hai bên đặt đầy giỏ hoa, quả thật rất ra dáng.

Triệu Khang đưa thiệp mời, lập tức có một người ăn mặc chỉnh tề đi tới: “Công tử Bá, mời hai vị đi theo ta đến phòng riêng.”

Triệu Khang nghe vậy, quả nhiên là do Hoàng gia quản lý, so với cái Quý Tộc đường nửa vời mà hắn và Ninh vương làm thì quả thật chuyên nghiệp hơn rất nhiều.

Phải học hỏi thật tốt mới được.

Vì là chủ hàng, cho nên Lý lão đã sắp xếp cho Triệu Khang một vị trí cực kỳ tốt, ở lầu hai, dựa vào tường kỹ là có thể nhìn thấy toàn cảnh sảnh đấu giá ở lầu một.

Lúc này buổi đấu giá vẫn chưa bắt đầu, bọn họ là nhóm người đầu tiên đến, cho nên số người không nhiều.

Để tránh phiền phức, Tào Bạch Lộ còn đeo mạng che mặt, đồng thời yêu cầu người của hiệu đấu giá lấy giấy bút đến.

Thời gian trôi qua từng chút một, trời đã tối hẳn, bên ngoài hiệu đấu giá liên tục có xe ngựa quan lại đến.

Chỉ thấy từng người giàu có, quan lại dẫn theo vợ con đến tham gia, lần lượt được người ta dẫn đến chỗ ngồi riêng.

Nhìn những chỗ ngồi bên dưới, Triệu Khang tắc lưỡi, quay đầu nhìn Tào Bạch Lộ đang mài mực: “Số người này e là phải hơn năm trăm, nàng nhớ hết được sao?”

“Coi thường ai đấy? Hay là cá cược đi.” Tào Bạch Lộ ánh mắt tinh ranh nói.

Triệu Khang sửng người: “Cá cược gì?”

“Nếu ta ghi nhớ không sót một ai, thì ngươi phải đâm lưng xoa bóp cho ta.”

Triệu Khang lập tức dở khóc dở cười, giơ tay lên gõ nhẹ vào trán nàng: “Sao nàng còn nhớ chuyện này nữa vậy.”

“Nếu ta ghi nhớ nhầm một người, thì đổi lại ta xoa bóp cho ngươi, cá cược không?” Tào Bạch Lộ xoa xoa trán, có chút không vui nói.

“Rảnh rồi thật đấy!”

“Hừ, vậy thì ta mặc kệ, người không nói gì thì coi như là đồng ý, đừng có mà nuốt lời đấy!”

Cười khê một tiếng, ánh mắt nữ tử nhìn về phía đại sảnh rộng rãi ở lầu một.

Lát sau.

Có người lên lầu hai, gõ cửa phòng rồi mới đẩy cửa bước vào.

Triệu Khang và Tào Bạch Lộ quay đầu lại nhìn, thì ra là Chu công tử mấy ngày nay đang làm Hoàng môn lang ở Hàn lâm viện.

“Bá bá à! Mấy ngày nay thật sự là muốn bực chết ta rồi.”

Chu Minh vừa vào cửa đã bắt đầu than thở: “Mấy lão già ở Hàn lâm viện thật sự là khó hầu hạ! Người không biết đâu, ta mỗi ngày bị người ta sai vặt như sai con cháu trong nhà, thật sự là muốn tức chết ta mà.”

“Minh nhi, người lại nói bậy bạ gì đó.”

Cơ thể Triệu Khang bỗng cứng đờ.

Chương 710 - Bước thứ hai

Chiếc áo khoác gấm đỏ in hoa khiến cho Tống Khinh Nhan trông vô cùng diễm lệ.

Triệu Khang cười gượng gạo chào hỏi. Sau khi bị con hồ ly tinh này đùa giỡn ở Trân Vị Lâu hôm đó, hẳn thật sự có chút sợ nàng ta.

Nàng ta thật sự rất biết cách!

Nhưng không thể không nói, sướng, thật sự rất sướng!

“Bá công tử, Bạch Lộ cô nương, lâu rồi không gặp.”

Tống Khinh Nhan liếc nhìn Triệu Khang, vẻ mặt rất bình thản, bắt đầu trách mắng Chu Minh: “Mới có mấy ngày mà người đã không chịu nổi rồi, những người có thể vào được Đại Hoàng Môn đều là những người đã mài mòn ở Hàn Lâm Viện mười mấy năm thậm chí là mấy chục năm. Người đừng có lãng phí tâm huyết của Bá công tử và ta.”

Triệu Khang cũng nói: “Đúng vậy, Chu Minh. Người phải biết rằng quan thương cầu kết mới có thể kiếm được nhiều tiền! Người làm quan thì sau này việc buôn bán của chúng ta mới có thể phát triển lớn mạnh! Chẳng lẽ người không muốn kiếm nhiều bạc sao?”

Chu Minh gãi đầu: “Là vậy sao?”

Phải nói là trẻ con dễ lừa gạt, Triệu Khang gật đầu chắc chắn: “Đương nhiên rồi, tóm lại người cứ yên tâm làm quan đi, việc buôn bán đã có Bá bá ta lo liệu, rảnh rồi thì đến cửa hàng dạo một chút. Chức quan của người càng lớn thì sau này chúng ta càng kiếm được nhiều tiền!”

“Vì những đồng bạc trắng toát kia, Chu Minh, người phải cố gắng lên!”

Chu Minh gật đầu: “Hình như cũng có chút đạo lý, được rồi, ta nghe Bá bá, ta xuống dưới chào hỏi mấy huynh đệ một tiếng, hai người cứ trò chuyện đi.”

Chu Minh nói xong liền đứng dậy rời đi, lúc này Tống Khinh Nhan cười một tiếng: “Vẫn là Bá công tử có chủ ý, Chu Minh bây giờ ngay cả lời của ta cũng lười nghe, chỉ nghe lời người.”

“Haiz, cũng là do hai người trước đây đã xưng huynh gọi đệ rồi, nếu không ta thật muốn để Chu Minh nhận người làm nghĩa phụ. Ta là mẹ nó cũng không dạy dỗ nổi nó, sau này Bá công tử phải chỉ bảo thêm cho nó một hai.”

Triệu Khang ho khan hai tiếng: “Phu nhân nói phải, nói phải.”

Tống Khinh Nhan ừ một tiếng, sau đó xoay người đi vào phòng.

Tào Bạch Lộ không nhịn được cười: “Người phụ nữ này thật sự rất thú vị, còn muốn để người làm nghĩa phụ của Chu Minh.”

Triệu Khang khóc dở mếu dở, những lời này đã nói trên giường rồi, bây giờ lại lòi ra nói thêm lần nữa, tự nhiên là có ý tứ khác.

“Ta ra ngoài xem sao.” Hấn nói.

Tào Bạch Lộ ừ một tiếng, lúc này còn thiếu chút thời gian nữa mới đến giờ mọi người tập trung đông đủ.

Đi dạo một vòng trên lầu hai, Triệu Khang tìm được phòng của Tống Khinh Nhan, vừa vặn đối diện với phòng của bọn họ, vị trí xem xét kia đã được buông rèm, từ bên ngoài không nhìn thấy gì.

Nhìn thấy Triệu Khang, khoe môi Tống Khinh Nhan cong lên, ngọc thủ khẽ vẫy: “Đến rồi sao, ngồi đi.”

Triệu Khang đóng cửa phòng, cũng không khách khí, đặt mông ngồi xuống chiếc giường êm ái mà Tống Khinh Nhan đang nằm dựa.

“CMN, ngồi như vậy có ổn không? Nếu bị người khác nhìn thấy thì phải làm sao?” Tống Khinh Nhan cười đầy ẩn ý.

Triệu Khang tức giận vỗ vào cái mông cong vênh kia một cái: “Gan của ngươi, còn sợ cái này? Hôm đó sao không thấy ngươi sợ!”

Đôi chân ngọc thon dài duỗi thẳng đặt lên người Triệu Khang, Tống Khinh Nhan cười nói: “Vậy ý Bá công tử là muốn tới hoàn thành chuyện đang dở hôm đó sao?”

“Ở đây? Như vậy chẳng phải là chỉ có ta sung sướng thôi sao.” Triệu Khang buông lời tán tỉnh.

Tống Khinh Nhan khẽ khép mi mắt: “Vậy không còn cách nào khác, ngươi không đến phủ hầu hạ ta, vậy thì chỉ có thể ta tới đây hầu hạ ngươi. Đều là miệng, dứt no cái nào mà chẳng được.”

Được rồi, vị này đẳng cấp quá cao, kỹ thuật lái xe quá đỉnh, chiếc Wuling hồng học của mình vẫn là đừng nên đọ xe với 86 nữa.

Nhìn thấy dáng vẻ bất đắc dĩ của Triệu Khang, Tống Khinh Nhan cười khúc khích, đưa tay chỉ vào tấm rèm phía trước: “Ngươi nói xem nếu ta kéo tấm rèm này lên, để tiểu kiều thê của ngươi nhìn thấy chúng ta như vậy, vẻ mặt của nàng ta sẽ đặc sắc đến mức nào nhỉ?”

“Đừng vớ vẩn, nói chuyện chính sự.” Triệu Khang xoa trán.

Nghe vậy, Tống Khinh Nhan xoay người, tựa vào lòng Triệu Khang: “Chuyện gì?”

Ngón tay luồn qua mái tóc, Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Sau buổi đấu giá hôm nay, e rằng sẽ có không ít người tìm đến chúng ta, khả năng cao nhất là người và Chu Minh.”

“Ý người là những kẻ muốn chia chác lợi nhuận?” Con hồ ly tinh này cũng là kẻ cực kỳ thông minh.

Triệu Khang ừ một tiếng: “Thông minh, đến lúc đó người cứ để bọn họ đến tìm ta, ta sẽ sắp xếp.”

“Kiếm được một khoản rồi còn chưa đủ, còn muốn kiếm thêm khoản thứ hai. Quả nhiên là chó không biết no.” Tống Khinh Nhan cười khẩy một tiếng.

Triệu Khang không hề tức giận, đây vốn dĩ là một trong những mục đích của hắn, lô hàng này dù có là giá trên trời cũng không thể nào bán được đến hơn triệu lượng.

Đấu giá chỉ là bước đầu tiên, hắn muốn chính là để cho một số người nhìn thấy giá trị của những món hàng này.

Đến lúc đó sẽ có người tự động dâng tiền tới, có thể bắt đầu bước thứ hai rồi.

Triệu Khang nói: “Sau khi việc kết thúc, Chu Minh vẫn chiếm một thành lợi nhuận.”

Đây chính là mục đích hắn tìm đến Tống Khinh Nhan, hiện tại những người đến tham gia đấu giá đều là những nhân vật tai to mặt lớn của Tề quốc.

Một khi buổi đấu giá kết thúc, những người này chỉ cần dò hỏi một chút là biết được ai là người bán những món hàng này.

Sau khi dò hỏi rõ ràng, người khác sẽ chỉ đi tìm Chu Minh và Tống Khinh Nhan, mà sẽ không tìm hắn, Triệu Khang.

Mặc dù hắn, Triệu Khang, mới là chủ nhân của số hàng này.

Bởi vì so với hắn, người khác tự nhiên sẽ tin tưởng Chu gia hơn.

Nếu Tống Khinh Nhan tự mình đàm phán, vậy thì lợi ích mà hắn thu được sau này sẽ ít đi rất nhiều.

Hắn nhìn Tống Khinh Nhan, chờ đợi người phụ nữ này há miệng ra sư tử ngọam.

Nhưng lại thấy Tống Khinh Nhan cười một tiếng, thản nhiên nói: “Ta đã nói rồi, Chu gia không thiếu chút bạc lẻ này. Thứ ta muốn chính là sau này Minh nhi có thể ngồi lên cái ghế của Chu gia kia, hiện tại cơ hội đã có, thành hay bại đều dựa vào tạo hóa của Minh nhi.”

“Bất quá, chuyện này dù sao cũng phải thu chút lợi lộc. Người nói có đúng không?”

Tống Khinh Nhan hỏi.

Triệu Khang: “Vậy người muốn mấy thành?”

Phụ nữ thông minh có chút khó đối phó a.

Tống Khinh Nhan ngoắc ngoắc ngón tay, Triệu Khang theo bản năng ghé sát lại, liền bị người phụ nữ kia vòng tay ôm lấy cổ hôn lên.

Một lát sau, giọng nói người phụ nữ dịu dàng: “Lần trước người nói cái gì son môi ấy, khi nào có thể làm xong?”

Triệu Khang ngăn người: “Còn cần chút thời gian.”

“Vậy ta muốn lợi lộc này vậy. Đúng rồi, chai nước hoa người tặng ta lần trước, mấy hôm trước chia cho bọn họ dùng, sắp hết rồi. Trước khi rời khỏi Thịnh Kinh thành, người phải tặng ta thêm một chai chứ?”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Triệu Khang, Tống Khinh Nhan cười đứng dậy chỉnh trang lại y phục: “Buổi đầu giá sắp bắt đầu rồi, còn không mau đi tiếp phu nhân của người?”

Triệu Khang do dự một chút, cuối cùng vẫn không nói gì, đứng dậy mở cửa rời đi.

Một lát sau, Tống Khinh Nhan đứng dậy, vén rèm lên, vừa vặn nhìn thấy Triệu Khang và Tào Bạch Lộ ở phòng đối diện.

Nàng đoan trang ngồi xuống, ánh mắt nhìn thẳng, đối diện hai người, nàng chỉ nhìn một người.

Có câu nói, rơi vào địa ngục mà không tự biết, có lẽ không phải là không biết, mà là tự nguyện chìm đắm trong đó, không muốn thoát ra.

Nữ tỳ ở lâu một bát đầu bưng trà bánh trái cây xuất hiện, chỗ ngồi trong đại sảnh cũng sắp đầy.

Thời gian xem như đã đến rồi.

Có người từng bước từng bước đi lên khán đài ở giữa đại sảnh.

Là người bán đấu giá của thương hội, theo cánh cửa lớn đóng lại, người bán đấu giá gõ búa một tiếng: “Cảm tạ các vị đại nhân hôm nay có thể đến tham gia buổi đấu giá lần này của bản hội! Lần này, bản hội sẽ mang đến cho các vị đại nhân những món trân phẩm dành riêng cho quý tộc, trong đó có cả loại ngọc dưỡng da mà các vị phu nhân ngày đêm mong ngóng, ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ.”

Chương 711 - Xà phòng điên cuồng

Nghe lời người bán đấu giá, rất nhiều vị phu nhân tiểu thư nhà giàu có mặt, vốn khát khao có được Hương Phu Ngọc, bỗng chốc trong lòng nóng như lửa đốt.

Ngồi trong căn phòng riêng trên tầng hai, ánh mắt Triệu Khang đảo quanh, nhận ra Lý phu nhân, Trương phu nhân mà Tổng Khinh Nhan giới thiệu trước đó đều đang ở trong các phòng riêng khác trên cùng tầng.

Hắn bèn hiểu ra, tầng hai này là nơi dành riêng cho những người có tiền có quyền thế, quan lại trong triều.

Đặc biệt là có mấy căn phòng, rèm cửa sổ đều đóng kín mít, không biết bên trong là nhân vật nào.

Tuy nhiên, điều khiến Triệu Khang chú ý nhất chính là, hắn nhìn thấy người quen.

Căn phòng thứ tư đối diện, một nữ tử mặc váy dài màu vàng nhạt, đeo mạng che mặt, dáng ngồi đoan trang, khí chất thanh nhã, hết như lần đầu tiên gặp mặt ở Chu quốc năm xưa.

Minh Châu công chúa, Lưu Yến Nhiên!

Nghe Triệu Khang nói nhỏ, Tào Bạch Lộ cũng có chút kinh ngạc, ánh mắt lén nhìn về phía Lưu Yến Nhiên, sau đó kinh ngạc nói: “Sao nàng ta cũng đến tham gia đấu giá?”

“Tạm thời chưa rõ, nhưng ả đàn bà này rất thông minh, nói không chừng mục đích của nàng ta và chúng ta hoàn toàn khác nhau.”

Tào Bạch Lộ suy tư, Triệu Khang bảo nàng ghi chép lại, là vì bước thứ hai trong kế hoạch bán hàng.

Lưu Yến Nhiên chắc chắn không phải vì lý do đó, vậy thì chỉ có thể là đến để ghi nhớ hôm nay có bao nhiêu người, đã bỏ ra bao nhiêu bạc tại đây.

Nói không chừng, sau này những gia đình bỏ tiền nhiều nhất sẽ gặp xui xẻo cũng nên.

Dù sao, ở ta trước đây cũng từng có tiền lệ bắt các vị đại thần quyên góp tiền bạc làm đầy kho bạc quốc gia.

Điều Triệu Khang không biết là, chuyện này Lưu Yến Nhiên học được từ chính hắn.

Trước đây, khi đến Càn quốc cầu hòa, nàng ta nghe Dương lão thái sư và Tiêu Huyền Sách nói, Triệu Khang là kẻ điên rồ, vì muốn có tiền đánh trận mà ép buộc các quan viên quyên góp.

Sau khi trở về nước, nàng ta lập tức học theo, hiệu quả tự nhiên là rất tốt, đương nhiên cũng đắc tội không ít người.

Ngoại trừ một số ít người, những đại thần bị ép quyên góp, trong lòng đã có không ít người căm hận vị Minh Châu công chúa này.

Mặc dù số tiền họ quyên góp so với gia sản của họ chỉ là chín trâu mất một sợi lông.

Đối với việc này, Lưu Yến Nhiên biết rất rõ.

Nhưng lúc này, Lưu Yến Nhiên căn bản không quan tâm, chờ đến thời cơ chín muồi, chiếc ghế rồng của Tề quốc cũng nên đổi một nữ nhân khác ngồi.

Đến lúc đó, ai dám nói gì? Ai có thể nói gì?

Ánh mắt nhìn về phía Triệu Khang, thân là người đứng sau hậu trường của buổi đấu giá, Lưu Yến Nhiên tự nhiên biết người ngồi đó chính là chủ nhân của lô hàng lần này.

“Nếu đối phương thật sự là người của hoàng thất Cảnh quốc, vậy thì địa vị chắc chắn không thấp, không biết có thể lợi dụng hay không, để xoa dịu mối quan hệ hiện tại với Cảnh quốc.”

Lưu Yến Nhiên trầm nghĩ, còn việc đối phương có phải đến từ Càn quốc hay không, nàng ta căn bản không hề nghĩ tới.

Tùng đến Càn quốc một chuyến, nàng ta tự nhận đã nắm rõ triều đình Càn quốc như lòng bàn tay.

Ngay cả một nhân tài như Triệu Khang cũng có thể nói phé là phé, hơn nữa từ trên xuống dưới, từ nữ đế đến hoàng tử, rồi đến các quan viên trong triều, không một ai đứng về phía Triệu Khang.

Một triều đình mục nát như vậy, còn có gì đáng để ý, có lẽ trước đây chỉ là vận cứt chó, vừa vận có Triệu Khang gánh vác.

Bây giờ không có Triệu Khang, e rằng các vị văn võ bá quan của Càn quốc đều vui mừng ra mặt, mỗi tháng chỉ cần đếm hai triệu lượng bạc tự mình dâng lên, là có thể vui vẻ đến mức mất ngủ.

Đã có người tự dâng tiền, bọn họ nào còn tâm trí đi kiếm thêm thu nhập cho Càn quốc.

Quả nhiên là tiểu quốc.

Ngay khi mọi người đang suy nghĩ miên man, buổi đấu giá ở đại sảnh tầng một đã chính thức bắt đầu.

Những món đồ đầu tiên được mang ra đấu giá không phải là hàng của Triệu Khang, mà là một số đồ gốm sứ, tranh chữ đề hân nóng bầu không khí.

Cũng có người ra giá hưởng ứng, sau khi bán đấu giá liên tiếp ba món đồ.

Người bán đấu giá gõ búa: “Tiếp theo sẽ là Hương Phu Ngọc!”

Nghe vậy, ánh mắt của phần lớn nữ tử có mặt đều sáng lên, bọn họ hôm nay đến đây chính là vì thứ này!

Người bán đấu giá nói: “Lần này Hương Phu Ngọc có tổng cộng ba nghìn khối, chia thành ba trăm phần, mỗi phần giá khởi điểm là một trăm lượng bạc, mỗi lần ra giá không được thấp hơn hai mươi lượng, mỗi người chỉ được mua tối đa một phần! Bây giờ bắt đầu bán đấu giá phần Hương Phu Ngọc đầu tiên!”

Lúc người bán đấu giá nói, mọi người đều hiểu ra, lần này Hương Phu Ngọc chỉ có ba trăm phần.

Nói cách khác, trong số những người có mặt, chỉ có ba trăm người có thể có được nó.

Ngay lập tức, một giọng nói vang lên từ phòng riêng trên tầng hai: “Hai trăm lượng.”

Người bán đấu giá lập tức nói: “Vị khách ở phòng số một tầng hai ra giá hai trăm lượng. Hai trăm lượng lần một!”

Các vị quan viên phía dưới ngẩng đầu nhìn lên, liền biết người đang ở trong căn phòng có rèm che kia là ai.

Triệu Khang không biết, phòng riêng trên tầng hai của hội đấu giá là nơi chỉ có các vị quan nhị phẩm trở lên và người nhà mới được phép ở.

Ngoài ra, thì chỉ còn lại thành viên hoàng thất.

Thậm chí có người mắt tinh còn nhìn thấy Lưu Yến Nhiên ở phòng số hai, ngay cả Minh Châu công chúa cũng chỉ có thể ở phòng số hai.

Vậy thì phòng số một không cần nghĩ cũng biết, hoặc là thái tử, hoặc là thái tử phi.

Vì vậy căn bản không có ai dám cạnh tranh.

Phản Hương Phu Ngọc đầu tiên được bán với giá hai trăm lượng.

Theo tiếng búa của người bán đấu giá, mười phản Hương Phu Ngọc đầu tiên đều được bán với giá hai trăm lượng, hơn nữa những căn phòng này đều buông rèm, không cho người ngoài dò xét.

Triệu Khang cũng hiểu ra, những người này chắc là từ trong cung đi ra.

Tiếp đó, phản Hương Phu Ngọc thứ mười một bắt đầu được đấu giá, Lý phu nhân đối diện lập tức ra giá hai trăm lượng.

Chờ đến khi những vị phu nhân quan lại trên tầng hai này mua xong, đã mất đi hai mươi phần.

Nhưng hai trăm khối xà phòng lại mang về cho Triệu Khang bốn nghìn lượng bạc!

Triệu Khang mỉm cười, hẳn biết đây mới chỉ là bắt đầu, những vị phu nhân tiểu thư đang nhìn chăm chăm ở đại sảnh tầng một kia, mới là con cá lớn.

Quả nhiên, phần Hương Phu Ngọc thứ hai mươi một vừa được mang ra đấu giá, giá cả trong nháy mắt đã cao gấp ba lần so với trước đó!

“Chúc mừng, Hoa Nguyệt Ảnh tiểu thư đã mua được một phần Hương Phu Ngọc!” Người bán đấu giá kích động hô lên.

Tào Bạch Lộ lập tức cầm bút ghi lên giấy chín chữ “Hoa Nguyệt Ảnh, Hương Phu Ngọc, sáu trăm lượng”.

Tiếp theo là phần thứ hai mươi hai, phần thứ hai mươi ba...

Từng phần Hương Phu Ngọc được bán ra, đại sảnh hội đấu giá rộng lớn này, chỉ riêng tầng một đã tụ tập bốn, năm trăm người, mà xà phòng chỉ có ba trăm phần, điều này đồng nghĩa với việc có người sẽ không mua được.

Nhưng những người có mặt ở đây, ngoại trừ Chu Minh ra, thì ai mà không phải là người có tiền?

Điều này dẫn đến việc giá bán của những phần xà phòng càng về sau càng cao.

Không lên tầng hai để tránh Tống Khinh Nhan lái nhải, Chu Minh ngồi ở đại sảnh tầng một, khóe miệng sắp cười đến tận mang tai!

Tiền a! Những thứ này đều là tiền của ta!

Hắn nóng lòng muốn chết, hận không thể đứng dậy thay những vị phu nhân tiểu thư kia ra giá, trong lòng giống như mèo cào vậy!

Không ngừng thúc giục cao lên nữa, cao lên nữa!

Hương Phu Ngọc trực tiếp bán đến mức điên cuồng!

Triệu Khang một lần nữa được chứng kiến sự giàu có của Tề quốc, hẳn rất muốn hỏi những người này, tiền của các người đều là gió thổi đến sao?

Đặc biệt là phần Hương Phu Ngọc cuối cùng, giá bán ra lại cao ngất ngưỡng, lên tới ba nghìn lượng!

Chương 712 - Nước hoa càng thêm điên cuồng

“Tính xong chưa?”

Nhìn sảnh lớn tầng một sáng đèn, Triệu Khang vắt chéo chân, vẻ mặt ung dung.

Ba ngàn bánh xà phòng, bán đấu giá gần hai canh giờ, tốc độ này đã được coi là không chậm, đặc biệt là một trăm phần cuối cùng, về cơ bản vừa bắt đầu đấu giá, giá đã bị đẩy lên rất cao, ngay lập tức có người mua.

Tào Bạch Lộ ngẩng đầu lên, liếc nhìn Triệu Khang với vẻ oán trách, cố ý nói: “Nào có ai như ngươi, người ta ghi chép lâu như vậy, miệng lưỡi khô khốc, cũng không nói bóc cho quả gì ăn, chỉ muốn người ta ra sức là sao?”

Triệu Khang khựng lại, bật cười: “Ta, ta.”

Cầm lấy đĩa trái cây mà người của hiệu đấu giá đã chuẩn bị sẵn trên bàn, lau qua loa trên áo, Triệu Khang đưa cho nàng: “Ăn đi.”

Tào Bạch Lộ tức giận đến mức muốn cầm cây bút trong tay đâm chết tên khốn kiếp này, rõ ràng là cố ý mà!

Nàng hậm hực nói: “Tổng cộng hai mươi bảy vạn hai ngàn lượng!”

Triệu Khang vui mừng khôn xiết, lúc này mới lấy ra con dao nhỏ gọt vỏ trái cây, lầm bầm nói: “Vậy là một bánh bán được hơn chín trăm lượng, cao hơn so với dự đoán ban đầu không ít.”

Tào Bạch Lộ nghe vậy liền đặt bút xuống, lúc này mới bừng tỉnh, đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc, hạ giọng nói: “Bây giờ ta đã biết, tại sao người của hộ bộ lại nói chàng là con gà đẻ trứng vàng rồi.”

Ba ngàn bánh xà phòng đã bán được hơn hai mươi vạn lượng!

Cộng thêm nước hoa, còn có hai loại rượu.

Nếu một tháng làm một lần như vậy, e rằng Đại Càn sẽ không bao giờ phải lo lắng về tiền bạc nữa!

Triệu Khang mỉm cười không nói, cẩn thận gọt vỏ trái cây, đợi đến khi tiêu diệt nước Tề và nước Chu.

Những thứ như xà phòng sẽ trở nên rất rẻ, tương lai sẽ là người một nhà, không tiện ra tay, cho nên lúc này có thể vợ vết được chút nào hay chút đó.

Cắt trái cây đã gọt vỏ thành mấy miếng đưa qua, Tào Bạch Lộ thấy thế liền đưa đầu lại gần, đôi mắt nhìn Triệu Khang, sau đó há miệng ngậm lấy một miếng.

Tim Triệu Khang đập thành thịch, nhìn người con gái đang nuốt nước miếng.

Nàng ấy sao lại trở nên biết cách quyến rũ người khác như vậy!

“Rất ngọt.”

Tào Bạch Lộ mỉm cười, sau đó đưa tay lấy một miếng, đưa đến bên miệng Triệu Khang: “Người cũng ăn đi.”

Triệu Khang thuận thế cũng ăn một miếng, nhưng không nếm ra được mùi vị gì.

Người ngoài nhìn vào, quả thực là một đôi vợ chồng ân ái.

Phòng sau hiệu đấu giá.

Cũng có mấy chương quỹ đang nhanh chóng tính toán tổng cộng bán được bao nhiêu tiền xà phòng, cuối cùng sau khi báo cáo kết quả.

Lão Lý trong lòng khẳng định, hai mươi bảy vạn hai ngàn lượng, hiệu đấu giá thu hai thành lợi nhuận, vậy là đã hơn năm vạn lượng rồi.

Nghĩ đến đây, lão Lý lập tức phấn chấn: “Bảo bọn họ lập tức bắt đầu bán đấu giá Thiên Hương Thần Thủy!”

“Rõ!”

Lúc này thời gian nghỉ ngơi giữa giờ cũng đã gần hết, mọi người đều rất phấn chấn, người bán đấu giá nhận được tin tức, nhắc búa lên gõ mạnh một cái, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người về phía sân khấu.

“Các vị khách quý, tiếp theo chúng ta sẽ bán đấu giá vật phẩm thứ hai dành riêng cho quý tộc, Thiên Hương Thần Thủy!”

Nghe được bốn chữ cuối cùng, trong hội trường vang lên không ít tiếng xôn xao, hầu hết đều là của nữ giới.

“Lần trước đã nghe nói đến Thiên Hương Thần Thủy này nhưng không biết rốt cuộc là thứ gì.”

“Đúng vậy, phu nhân Lý gia gần đây khen ngợi thứ này lên tận trời, ta phải xem thử xem có đáng để mua hay không.”

Nghe mọi người nghị luận xôn xao, Chu Minh hận không thể nhảy dựng lên nói cho bọn họ biết, đó chính là thứ tốt.

Người bán đấu giá mỉm cười: “Chắc hẳn các vị đã nghe nói đến Thiên Hương Thần Thủy, nhưng vật này rốt cuộc là gì, xin nghe tại hạ nói rõ.”

Tiếp theo, người bán đấu giá kể lại truyền thuyết về Hương phi do Triệu Khang bịa ra, thậm chí còn thêm mắm dặm muối cho câu chuyện.

Kể về câu chuyện tình yêu và sinh ly tử biệt của Hương phi và hoàng đế, nói đến mức người nghe đau lòng người chứng kiến rơi lệ.

Phụ nữ mà, luôn nhạy cảm hơn, Triệu Khang thậm chí còn nhìn thấy có mấy vị phu nhân tiểu thư đang lấy khăn tay lau nước mắt.

Người bán đấu giá thở dài, dường như cũng bị câu chuyện của chính mình kể mà cảm động, hắn nói: “Dùng thơ của đệ nhất văn nhân thiên hạ Triệu Khang ngày nay để nói, ‘Sinh tử kỳ hứa, dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.’ (Lời thề sống chết, nguyện cùng chàng thốt ra. Nắm tay chàng, cùng chàng bạc đầu).”

“Hương phi cuối cùng đã không thể cùng vị hoàng đế si tình này đầu bạc răng long, nhưng Hương phi đã trở về tiên giới cuối cùng vẫn truyền lại cho hoàng đế phương pháp chế tạo Thiên Hương Thần Thủy.”

“Chắc hẳn cũng là hy vọng có thể dùng Thiên Hương Thần Thủy để an ủi trái tim của hoàng đế, cho nên a, thần thủy này

đã không còn đơn thuần là vật khiến cơ thể tỏa ra hương thơm.”

“Mà nó còn là biểu tượng cho tình yêu của nữ thần Thiên Hương và hoàng đế! Cũng là sự thể hiện của tình yêu! Chúng ta hãy cùng chúc phúc cho các đôi tình nhân trên thế gian đều có thể nên duyên vợ chồng, không còn tiếc nuối như Hương phi và hoàng đế!”

Dưới đài vang lên tràng pháo tay nhiệt liệt, những vị phu nhân tiêu thư kia, vỗ tay đến đỏ cả lòng bàn tay!

Thật là nhân tài!

Triệu Khang kinh ngạc nhìn người bán đấu giá đang vô hạn cảm khái trên đài, không ngờ nước Tề lại có nhân tài như vậy.

Vậy mà lại nghĩ ra cách liên kết nước hoa với tình yêu!

Từ xưa đến nay, chỉ cần thứ gì liên quan đến tình yêu, thì còn có thể rẻ được sao?

Phải ghi nhớ, sau này tiêu diệt nước Tề phải đề bạt thật tốt tên nhóc này.

Triệu Khang âm thầm nghĩ, người bán đấu giá đã nhắc búa lên, giọng nói sang sảng, nhìn từng người một trong đại sảnh, trái tim của hắn đã trở nên lạnh lùng như dao mổ lợn!

“Các vị, Thiên Hương Thần Thủy tổng cộng có năm trăm phần, tiếp theo bán đấu giá phần Thiên Hương Thần Thủy đầu tiên, giá khởi điểm là năm trăm lượng, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm lượng!”

“Năm trăm lượng!”

Vừa dứt lời, một vị tiêu thư khuê các lập tức giơ bảng ra giá.

Dưới sự gia trì của ánh sáng tình yêu, bọn họ nào còn quan tâm đến những nhân vật lớn ở tầng hai nữa!

Sau một hồi tranh giành kịch liệt, cuối cùng chai nước hoa đầu tiên đã được bán với giá cao hai ngàn năm trăm lượng!

Là do phu nhân của một vị quan tam phẩm mua được, vị quan kia khóe miệng giật giật nhìn phu nhân nhà mình, ngày thường có chút sợ vợ, hắn nhìn không được nói: “Nàng thật là điên rồi!”

Đối phương nghe vậy lập tức nổi giận: “Điên rồi? Họ Lâm người có ý gì! Người còn là người không, câu chuyện của Hương phi cảm động như vậy, người vậy mà một giọt nước mắt cũng không rơi, lúc này còn nói ta điên rồi!”

“Quả nhiên các người đàn ông đều là động vật máu lạnh vô tình!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Con gái của Lâm đại nhân cũng rất đồng ý với lời nói của mẫu thân mình.

Chỉ là đợi đến khi người của hiệu đấu giá đưa chai nước hoa đầu tiên đến tay Lâm phu nhân, thái độ của Lâm đại nhân liền thay đổi.

Nhìn chai thủy tinh trong suốt, nước hoa hoa quế bên trong giống như chất lỏng vàng.

Không nói đến cái khác, chỉ riêng cái vẻ ngoài này đã rất đẹp rồi, chai này chẳng lẽ là làm bằng lưu ly sao?

Vậy thì cũng không rẻ.

Sau một hồi chen ngang, chai nước hoa thứ hai lập tức bắt đầu bán đấu giá!

Toàn bộ nữ giới ở đại sảnh tầng một đều phát cuồng, đặc biệt là sau khi Lâm phu nhân được người của hiệu đấu giá hướng dẫn xịt thử nước hoa.

Mùi hương thơm ngát tỏa ra xung quanh, khiến cho những người phụ nữ xung quanh Lâm phu nhân đều cảm thấy kỳ diệu.

Lâm phu nhân càng nói với con gái mình: “Tiểu Diệp! Con mau chụp lấy một phần nữa! Dùng cho bản thân!”

Chỉ nói mỗi người một phần, nhưng không nói một nhà chỉ được mua một phần a!

Chương 713 - Cả cánh mày râu cũng điên cuồng

“Một ngàn năm trăm lượng, lần một!”

“Một ngàn sáu trăm lượng, lần một!”

“Hai ngàn lượng, lần một!”

“Hai ngàn ba trăm lượng, lần một!”

Miệng của người bán đấu giá không ngừng nghỉ, cây búa trong tay gần như tóe ra tia lửa!

Khác với xà phòng, ngay cả Triệu Khang cũng không ngờ cuộc đấu giá nước hoa lại kịch liệt đến vậy!

Thậm chí ngay cả những phu nhân quyền quý như Lý phu nhân, Trương phu nhân ở trên lầu hai, những người có quyền thế và tài lực đứng trên đỉnh cao, lúc này cũng không thể mua nổi một chai.

Những nhân vật lớn đến từ trong cung, đang ở trong những căn phòng riêng cũng đều ngây người.

“Lũ người này, chẳng lẽ không nể mặt chúng ta sao?”

Triệu Khang chú ý tới người trong phòng số một, đã vén rèm cửa sổ để quan sát, nhìn qua là một người phụ nữ đầy đặn dẫn theo một đứa trẻ khoảng ba tuổi.

Người phụ nữ ăn mặc sang trọng, trên người toát ra vẻ quý phái, nàng ta lại ra giá.

Nhưng rất nhanh giá cả lại bị người ta đẩy lên cao hơn.

Khiến người phụ nữ có chút đau đầu, vốn dĩ nàng ta đã có một chai nước hoa rồi, nhưng từ khi dùng thử thì hoàn toàn yêu thích thứ này.

Nghe nói thứ này số lượng không nhiều, chỉ có vài trăm chai, nàng ta liền rời khỏi hoàng cung định mua một hai chai, kết quả không ngờ đường đường là Thái tử phi, lại không tranh giành lại người khác.

Lưu Yên Nhiên ở bên cạnh đương nhiên biết bên cạnh là hoàng tẩu của mình, nghe thấy nàng ta lại ra giá.

Lưu Yên Nhiên nhìn về phía thuộc hạ bên cạnh: “Người đi nói với Thái tử phi một tiếng, Thiên Hương thân thủy ta sẽ chuẩn bị cho nàng ấy, đồ nhà mình bán còn có lý do gì để người nhà phải bỏ tiền ra mua.”

“Vâng ạ.”

Thái tử phi ở phòng số một nghe lời thuộc hạ truyền đạt, mỉm cười đầy ẩn ý, gật đầu rồi lại kéo rèm cửa sổ lại.

Nhìn cuộc đấu giá sôi nổi bên dưới, Lưu Yên Nhiên khẽ chặc một tiếng, thầm cười trong lòng: “Xem ra cũng không uổng công bản cung thêm mắm dặm muối cho Hương phi rồi.”

Nàng ta lại không khỏi cảm thán, quả nhiên người ta thường nói quốc gia trăm năm, gia tộc ngàn năm, những kẻ bên dưới lúc trước bị ép buộc quyên góp tiền bạc lấp đầy quốc khố.

Lúc đó ai nấy đều miễn cưỡng, lúc này mấy ngàn lượng bạc nói lấy là lấy, mắt cũng không chớp một cái, xem ra lúc trước mình ra tay vẫn còn nhẹ nhàng quá.

Nếu có thể diệt trừ tai họa của thế gia thì tốt rồi.

Chỉ là chuyện như vậy, Lưu Yên Nhiên cũng chỉ dám nghĩ mà thôi, lúc này Tề đế Lưu Quảng Văn bệnh nặng, giao đại quyền cho nàng ta.

Trước đây nàng ta cũng chỉ mượn cớ tân quan nhậm chức mới dám làm như vậy, triệt để diệt trừ tai họa của thế gia?

Loại chuyện này, ngay cả Triệu Khang hiện tại cũng chỉ có thể từng bước kinh doanh, âm thầm mưu tính, từng chút từng chút găm nhăm, hơn nữa còn phải chờ đợi thời cơ.

Đó chính là khiến cho vùng đất phía Bắc này hoàn toàn hỗn loạn.

Dù sao nhìn lại lịch sử Trung Hoa 5000 năm, tai họa của sĩ tộc môn phiệt đã ăn sâu bén rễ hơn một ngàn năm, cuối cùng kết thúc bọn họ lại là Hoàng Sào, kẻ sát nhân tám triệu người.

Hiện tại Triệu Khang còn chưa làm được đến mức độ như vậy.

Cũng kinh ngạc với sự kịch liệt lúc này, còn có Tống Khinh Nhan, nàng ta tuy rằng sớm đã dự liệu được nước hoa của Triệu Khang sẽ bán được giá trên trời.

Nhưng cũng không ngờ lại hút vàng đến vậy!

Chỉ riêng xà phòng lúc trước, đã bằng tổng doanh thu hai tháng của tất cả các ngành nghề kinh doanh của Chu gia rồi.

Phải biết rằng, những việc làm ăn ngầm của Chu gia từ trà lá, đồ sứ, thế nhưng trải rộng khắp mười hai châu của nước Tề.

Nếu cứ theo đà này, chẳng phải là nói lô hàng này của Triệu Khang, sẽ bán được trên trăm vạn, thậm chí là mấy trăm vạn sao!

Nàng ta bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ, đôi mắt đẹp nhìn về phía Triệu Khang đối diện.

Lúc trước từng nói, Triệu Khang không thể cho nàng ta, Tống Khinh Nhan cái gì, đối phương chỉ nói chuyện sau này khó mà nói trước.

Hiện tại xem ra có phải mình đã xem thường hắn rồi không!

Đêm nay, tất cả nữ nhân trong hội đấu giá đã tạo nên một kỳ tích đấu giá!

Năm trăm chai nước hoa, chai có giá thấp nhất lại chính là chai đầu tiên Lâm phu nhân mua với giá hai ngàn năm trăm lượng.

Chai cuối cùng, giá cả thậm chí bị đẩy lên đến sáu ngàn lượng!

Vẫn bị nữ tử tên Hoa Nguyệt Ảnh kia chụp được.

Tào Bạch Lộ cầm bút tay có chút run rẩy, dựa sát vào Triệu Khang, hạ giọng nói: “Hai trăm ba mươi ba vạn năm ngàn lượng, người nói xem bọn họ có phải người đến cướp của chúng ta hay không?”

Tào Bạch Lộ trước đây lăn lộn trên giang hồ, mở Phong Vân lâu, buôn bán tin tức giang hồ cũng có giá trị lên đến hàng ngàn hàng vạn lượng.

Nói ra thì cũng coi như là một người làm ăn, một năm cũng có thể kiếm được mười mấy hai mươi vạn lượng.

Nàng ta vốn tưởng rằng mình cũng coi như là người biết kiếm tiền rồi, nhưng lúc này so với Triệu Khang, nàng ta mới biết thế nào là người ngoài có người, trời ngoài có trời!

Một đêm đấy! Cả đời này cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tiền như vậy!

Chưa nói đến người khác, Tào Bạch Lộ thậm nghĩ nếu mình hợp tác với Triệu Khang, lúc này phỏng chừng đã bắt đầu liên hệ với hung thủ, chuẩn bị giữa đường cướp bóc rồi.

Ngược lại Triệu Khang là người từng trải qua trường hợp lớn, tỏ vẻ bình tĩnh: “Cái này thì tính là gì.”

Kiếp trước những người dẫn chương trình bán hàng trực tiếp như Giai Kỳ, Vi Á, một đêm bán được mấy trăm triệu, so với những người đó thì cái này tính là gì?

Bất kể là thế giới nào cũng không thiếu kẻ ngốc.

Nói cho cùng vẫn là bị phương tiện liên lạc hạn chế thôi!

Từ xà phòng cho đến khi đấu giá nước hoa kết thúc, đã trải qua bốn canh giờ, bất tri bất giác đã đến rạng sáng.

Nhưng tất cả những người tham gia đấu giá đều vẫn tràn đầy năng lượng, cũng may là ngày mai được nghỉ, các quan viên không cần vào triều.

Người của hội đấu giá không ngừng ra vào đại sảnh thu ngân phiếu, người bán đấu giá đã mệt mỏi ngã quy.

Lão Lý thay phiên.

Lão nhân mặc một bộ đồ trắng, có chút phong thái tiên phong đạo cốt, đứng trên đài đấu giá, trước tiên chấp tay chào hỏi mọi người.

Sau đó mới nói: “Các vị đại nhân, phu nhân, tiểu thư, vật phẩm đấu giá tiếp theo là vật phẩm cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay, cũng là vật áp trục của buổi đấu giá này. Rượu Đài Tử và Tam Lương Dịch!”

Lúc này đến lượt cánh mày râu ở đây dồn sự chú ý, rốt cuộc cũng đến lượt bọn ta ra tay rồi!

Những người tham gia buổi đấu giá lần này vốn là do Lão Lý đặc biệt chọn lựa, đều là những người có tiền, thích rượu ngon.

Lão Lý cười tủm tỉm nhận lấy hai loại rượu từ tay thuộc hạ, cho mọi người thấy thế nào là Tam Lương Dịch, thế nào là rượu Đài Tử.

Tiếp đó từng người của hội đấu giá bung khay đi ra, trên khay có hai chén rượu nhỏ với màu sắc khác nhau, luồn lách trong đại sảnh.

Cho mọi người nếm thử rượu trước.

Hai chén rượu vào bụng, trong hội trường lập tức vang lên từng trận kinh ngạc!

“Rượu này nồng nàn, đậm đà quá!”

“Rượu Đài Tử này sao lại thơm như vậy! Hoàn toàn khác với những loại rượu ta từng uống trước đây!”

“Không hổ là vật áp trục, rượu này chỉ có trên trời mới có!”
Một vị quan viên yêu thích rượu ngon thốt lên.

Trước đó đã nghe nói hội đấu giá có một lô rượu ngon hiếm có, đêm nay quả nhiên không uống công đến đây!

Nghĩ thầm trong lòng, hắn đã bắt đầu đưa tay vào trong ngực, lấy ra từng tờ ngân phiếu đã chuẩn bị sẵn đặt lên bàn.

Chờ đến khi mọi người nếm thử xong, nhìn ánh mắt nóng bỏng của cánh mày râu, Lão Lý gõ búa một cái: “Tiếp theo bắt đầu đấu giá rượu ngon, Tam Lương Dịch! Giá khởi điểm một ngàn năm trăm lượng, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn hai trăm lượng!”

“Trước đó lão phu muốn nói mấy điểm, chư vị, cho dù là rượu Đài Tử hay là Tam Lương Dịch, hiện nay hai loại rượu này đều chỉ còn một ngàn cân!”

“Sau đêm nay đấu giá xong sẽ không còn hai loại rượu ngon này nữa! Giá trị của loại rượu này không thể đo lường được, cho dù không uống mà dùng để sưu tầm hay tặng lễ cũng là một món quà vô cùng quý giá!”

Nghe được lời này, những người vốn dĩ đã có ý định mua rượu đều sôi sục!

Dục vọng của cánh mày râu cũng bắt đầu điên cuồng!

Chương 714 - Hoàn Toàn Diên Cuồng

Mỗi loại rượu chỉ có một ngàn cân, một bình một cân vậy tổng cộng cũng chỉ có hai ngàn bình?

Một cân rượu thì uống được bao nhiêu?

Dùng để đãi tiệc cũng không đủ!

Hơn nữa bán hết lần này là không còn nữa!

Đây là một món hời không thể bỏ lỡ! Những vị lão gia sành rượu trong hội trường đều nín thở, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

Đặc biệt là câu nói cuối cùng của Lý lão càng khiến bọn họ nhớ tới, quả thực loại rượu ngon như vậy dùng để cất giữ hoặc làm quà tặng đều rất tốt.

Thời buổi này ai mà không có lúc cần cầu cạnh người khác chứ?

Vị quan viên trước đó đếm ngân phiếu đứng dậy: “Lý lão.”

Lý lão cười nhìn đối phương: “Vị đại nhân này mời nói.”

Người này nói: “Vừa rồi cho dù là Hương Phu Ngọc hay Thiên Hương Thần Thủy, đều nói mỗi người chỉ có thể tranh giá một phần, nhưng loại rượu này ngài lại không nói a.”

Lý lão cười tủm tỉm nói: “Không sai, hai loại thần tửu này không giới hạn số lượng đấu giá.”

Mọi người nghe vậy đều âm thầm gật đầu, nếu chỉ có thể mua một cân thì quả thực là quá ít.

Kỳ thật đây là Lý lão đã sớm suy tính kỹ càng, người có mặt phần lớn là nữ tử.

Tỷ lệ nam giới chiếm ít, hai ngàn cân nếu một người chỉ có thể mua một cân thì căn bản là không bán hết được.

Dù sao cũng không phải nữ nhân nào cũng giống như Công Tôn Vân Tú là tửu quỷ ngàn chén không say.

Loại đồ vật này rốt cuộc vẫn là thứ mà nam nhân yêu thích.

Như vậy giá cả khó mà đẩy lên cao được, nhưng Lý lão lại cố ý nói hai loại rượu này bán hết là không còn.

Điều này trong nháy mắt lại đẩy giá trị của rượu lên cao.

Bỏ ra một số tiền lớn mua một hơi mười mấy bình, sau này ai muốn thì phải đến tìm mình.

Cho dù không làm kẻ bán hàng rong, sau này muốn nhờ vả ai thì dùng để tặng quà cũng được a!

Vì vậy lần này đến lượt các vị lão gia ra sân, mười bình Tam Lương Diệc đầu tiên giá cả không cao, cao nhất cũng chỉ bán

được một ngàn tám trăm lượng.

Nhưng theo thời gian trôi qua, không khí trong hội trường dần trở nên căng thẳng.

“Bắt đầu đấu giá bình Tam Lương Diệc thứ mười một!”

Một người lập tức giơ bảng hiệu: “Một ngàn tám trăm lượng!”

“Một ngàn tám trăm lượng lần thứ nhất!” Lý lão hô.

Lập tức có người lên tiếng: “Hai ngàn!”

Người ra giá trước đó nhất thời tức giận: “Khôn kiếp! Lão Trương ngươi làm gì mà chen ngang!”

Lão Trương lập tức không khách khí nói: “Ngươi đã mua mười bình rồi, sao không mua hết một ngàn bình đi? Cũng nên nhường người khác chứ!”

“Giá cao người nào được nấy, liên quan gì đến ngươi!”

Lão Trương nghe vậy cười lạnh: “Được thôi, tiếp theo ngươi ra giá bao nhiêu, ta đều cộng thêm hai trăm lượng lẻ một đồng, xem ai giàu hơn!”

Lúc này nam nhân trong hội trường đều âm thầm so kè, bởi vì không giới hạn số lượng, cho nên mức độ sôi nổi của việc cạnh tranh thậm chí còn vượt qua cả Thiên Hương Thần Thủy lúc trước.

Hoàn toàn điên cuồng!

Các vị phu nhân tiểu thư cũng không để ý tới, lúc này đang vui vẻ nghiên cứu lọ nước hoa trên tay.

Khiến cho cả đại sảnh đấu giá tràn ngập hương thơm.

Từ lúc bắt đầu đấu giá đến hiện tại cũng đã gần mười tiếng đồng hồ, trời đã hơi sáng.

Triệu Khang hứng thú nhìn đám người bên dưới sắp đánh nhau, Tào Bạch Lộ có chút bất nhã ngáp một cái.

“Mệt rồi à?”

Triệu Khang hỏi.

Tào Bạch Lộ trợn mắt chỉ vào chồng giấy tờ trước mặt, đều là thông tin mà nàng ghi chép lại trong khoảng thời gian này.

“Người nói xem.”

“y da, sao không mang ống tẩu đến đây nhĩ, hút hai hơi tinh táo một chút thì tốt biết mây. Lão Tào, thái độ làm việc của ngươi có chút không nghiêm túc nha!” Triệu Khang cười tùm tùm trêu chọc.

Tào Bạch Lộ nhất thời tức giận nhào tới: “Ta cần chết ngươi!”

Đang lúc ồn ào, cửa phòng bao bị gõ vang, hai người đều sững sốt, Triệu Khang đứng dậy đi mở cửa, phát hiện là một nam tử mặc áo xám bình thường.

“Vị này là?”

“Chủ nhân của ta có lời mời công tử, mong công tử đừng từ chối.”

Nhìn thấy tư thế cao ngạo của đối phương, trong lòng Triệu Khang đã hiểu rõ, hạ giọng xuống, so với bình thường có phần trầm thấp hơn: “Làm phiền dẫn đường.”

Một tấm rèm được vén lên, Tào Bạch Lộ vô ý nhìn sang, cũng hiểu được ai đang mời Triệu Khang.

Đến phòng bao số hai, được cho phép, Triệu Khang đi vào.

Chỉ thấy nữ tử trước mặt dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, chính là Minh Châu công chúa - Lưu Yến Nhiên.

Nhìn Triệu Khang, Lưu Yến Nhiên thản nhiên nói: “Bá công tử mời ngồi.”

Triệu Khang vội vàng lộ ra vẻ mặt sợ hãi: “Đa tạ tiểu thư, tại hạ đứng nói chuyện là được rồi.”

Lưu Yến Nhiên hứng thú nói: “Bá công tử vì sao lại lo lắng bất an như vậy? Chẳng lẽ ta là hồ dữ sao?”

Triệu Khang vội vàng nói: “Tiểu thư nói quá lời rồi, tại hạ chỉ là một thương nhân hèn mọn, lại là người đến từ nơi khác, đối với người tôn quý như tiểu thư tự nhiên phải cung kính.”

“Xem ra là một người khéo ăn nói.”

Lưu Yến Nhiên thâm cười trong lòng, “Xem ra Chu phu nhân đã nói trước với ngươi về những người ở trên lầu hai này rồi.”

Triệu Khang tiếp tục hạ thấp tư thế: “Là tại hạ tự mình suy đoán, mạo muội suy nghĩ, mong tiểu thư thứ lỗi.”

“Được rồi, ta không phải là người thích nghe lời nịnh hót, ngồi xuống nói chuyện đi.”

“Vậy, đa tạ tiểu thư, không biết tiểu thư cho gọi tại hạ đến đây là có chuyện gì?”

Lưu Yên Nhiên dừng một chút, sau đó mới mở miệng nói: “Ta hỏi ngươi, Hương Phu Ngọc và Thiên Hương Thần Thủy kia, sau này mỗi tháng ngươi có thể cung cấp được bao nhiêu?”

“Cái này...”

Triệu Khang lộ ra vẻ mặt khó xử, sau đó cẩn thận nói: “Tiểu thư, chuyện làm ăn này, là tại hạ đã bàn bạc hợp tác với phủ Thừa tướng rồi.”

Lưu Yên Nhiên bật cười, nhìn Triệu Khang, tên này còn tưởng rằng mình muốn đến chia phần sao.

Nàng nói: “Ngươi nghĩ sai rồi, mục đích ta hỏi chuyện này, không phải là muốn nhúng tay vào việc hợp tác của các ngươi, mà là muốn xác định rõ ràng số lượng hàng hóa, sau này đấu giá hành mới dễ dàng hoạt động, ngươi hiểu chứ?”

Triệu Khang bừng tỉnh đại ngộ, “Tiểu thư là người của đấu giá hành?”

Lưu Yên Nhiên gật đầu: “Thiên Hương Thần Thủy này quả thực không tệ, nếu như sau này số lượng hàng hóa đủ nhiều, vậy thì phần trăm hoa hồng của đấu giá hành có thể giảm bớt nửa thành.”

Lúc này Triệu Khang mở miệng nói: “Cái kia, tiểu thư, sau này chúng ta không định tiếp tục bán nước hoa theo hình thức đấu giá nữa.”

“Hả? Nói ta nghe suy nghĩ của ngươi.” Lưu Yên Nhiên nhíu mày.

Triệu Khang vội vàng nói: “Là như vậy, đấu giá tuy giá cao, nhưng lâu dài đối với khách hàng mà nói, thứ này rốt cuộc vẫn là đắt đỏ.”

“Cho nên tiếp theo tại hạ và phủ Thừa tướng không dự định tiếp tục bán nước hoa bằng hình thức đấu giá nữa.”

Lưu Yên Nhiên hiểu ra, thì ra là mình đã nghĩ đơn giản quá rồi, một lọ nước hoa giá khởi điểm năm trăm lượng, đấu giá có thể bán được đến mấy ngàn.

Một tháng mới có một lần, cho dù khách hàng có thích đến đâu, cũng không chịu nổi cách tiêu xài này a.

Mở cửa hàng bán trực tiếp, tuy rằng giá cả nhất định là phải hạ xuống, nhưng ưu điểm là thu nhập ổn định lâu dài.

Hiểu rõ ý nghĩ của Triệu Khang, Lưu Yên Nhiên thản nhiên nói: “Đã như vậy, vậy ta không hỏi nhiều nữa, chuyện thuế má sau này...”

Triệu Khang vội vàng nói: “Hiểu rõ, tiểu thư yên tâm, nói cho cùng thì tại hạ cũng đang ở nước Tề kiếm cơm, chắc chắn sẽ không làm chuyện ngu xuẩn, nên nộp bao nhiêu thì tuyệt đối sẽ không thiếu một phân nào.”

“Hơn nữa còn có người của phủ Thừa tướng ở đây giám sát mà.”

“Ta rất hài lòng với câu trả lời của ngươi. Được rồi, lui xuống đi.”

Chương 715 - Lưu Yên Nhiên cầu sinh cầu tử

Rời khỏi căn phòng riêng, Triệu Khang lập tức thu lại nụ cười nịnh nọt.

Hắn nhớ lại dáng vẻ Lưu Yên Nhiên khi này hỏi han, tuy rằng nàng ta cố gắng tỏ ra bình thản, ung dung.

Nhưng khi hỏi đến lượng hàng cung cấp mỗi tháng của nước hoa Thiên Hương, tia hưng phấn trong đôi mắt nàng ta, căn bản không giấu nổi.

Rõ ràng, cảnh tượng nước hoa được bán đấu giá trước đó đã khiến vị Minh Châu công chúa này vô cùng chấn động.

Lễ thường Lưu Yên Nhiên xuất thân hoàng tộc, từ nhỏ đã thông minh hơn người, hẳn là sẽ không dễ dàng để lộ ý nghĩ như vậy.

Tình hình hiện nay, chỉ có thể nói áp lực mà Tề quốc đang đặt lên vai vị Cửu công chúa này thật sự quá lớn!

Đến mức nhìn thấy nước hoa bán được cả trăm vạn lượng, nàng ta liền không nhịn được, muốn để phòng đầu giá tiếp quản toàn bộ việc kinh doanh này.

Nhưng bởi vì lúc này Triệu Khang đang dùng thân phận người nước Cảnh, cho nên Lưu Yên Nhiên không thể mở miệng trực tiếp.

Dù sao hiện tại quan hệ hai nước có thể nói là nước sông không phạm nước giếng.

Trong lòng Lưu Yên Nhiên cũng lo lắng, nếu để phòng đầu giá trở thành đối tác của Triệu Khang, một mặt không thể nghi ngờ là đắc tội với Tề tướng Chu Nhạc - vị trung thần của Tề quốc, hai là nếu khiến vị bá công tử (Triệu Khang) này không vui.

Người ta sau này không đến Tề quốc bán hàng nữa, vậy chẳng phải là mất nhiều hơn được sao?

Lúc này chỉ ít còn có thể chia được mấy chục vạn lượng bạc!

Nghĩ đến đây, Triệu Khang không khỏi cảm thấy Lưu Yên Nhiên có chút đáng thương, những năm gần đây Tề quốc đã hai lần thất bại dưới tay hắn.

Một lần bồi thường ba ngàn vạn lượng bạc, lần này cũng phải bồi thường hơn hai trăm vạn.

Cộng thêm tổn thất của quân đội, quân chính Tề quốc trong những năm qua đã phải chịu một sự tác động không thể tưởng tượng nổi.

Từ vị trí cường quốc thứ hai đã bắt đầu lung lay sắp đổ.

Lúc này, Hoàng đế Lưu Quảng Văn lại đổ bệnh, ném cái mớ hỗn độn này cho Lưu Yên Nhiên rồi mặc kệ.

Giao trọng trách cứu vớt Tề quốc lên vai một nữ tử.

Tuy rằng nữ tử này được xưng là có tài trí hơn người, nhưng gánh vác vận mệnh mười hai châu của Tề quốc, đây không phải là chuyện đùa.

Thời khắc mấu chốt này, Lưu Yến Nhiên không thể đi sai một bước nào, bởi vì một khi sai lầm, rất có thể sẽ vạn kiếp bất phục.

Khi một người luôn tâm tâm niệm niệm không được phạm sai lầm, thường cũng là lúc bắt đầu phạm sai lầm.

Chẳng hạn như, nàng ta trước đó đã phải đích thân đến Càn quốc cầu hòa.

Trở lại căn phòng của mình, Triệu Khang liếc nhìn Lưu Yến Nhiên đối diện, nàng ta đang cúi đầu trầm tư.

Triệu Khang không khỏi để lộ một nụ cười nửa chế giễu nửa kính nể, Tào Bạch Lộ đã mệt mỏi rồi, ném bút sang một bên, ngả người ra sau, nhìn nụ cười của Triệu Khang, hỏi: “Người lại đang nghĩ gì xấu xa vậy?”

Triệu Khang mỉm cười, nghiêng đầu nhìn Tào Bạch Lộ: “Cũng không phải là nghĩ gì xấu, chỉ là nhìn thấy một người sắp chết đuối đang vùng vẫy, liệu mạng cầu sinh, cảm thấy có chút đáng thương.”

Tào Bạch Lộ nghi ngờ: “Ý người là sao?”

Triệu Khang hất cằm về phía Lưu Yến Nhiên, Tào Bạch Lộ theo đó nhìn sang.

Liền nghe Triệu Khang thản nhiên nói: “Người này không lâu nữa, sẽ rơi vào cảnh cầu sinh vô lộ, cầu tử bất năng.”

“Vậy thì đúng là đáng thương.” Tào Bạch Lộ hiểu ý Triệu Khang.

Lưu Yến Nhiên lúc này đang vì Tề quốc mà cầu sinh, đến khi Tề quốc vong quốc bởi Triệu Khang, đến khi nàng ta phát hiện ra mình bị Triệu Khang đùa giỡn xoay vòng vòng.

Nàng ta chỉ có thể cầu chết.

“Một quá.”

Nghe Tào Bạch Lộ nói vậy, Triệu Khang - tên ông chủ đen tâm cũng có chút áy náy: “Vậy thì nghỉ ngơi đi.”

“Người nói đấy nhé.”

Tào Bạch Lộ mừng rỡ, lập tức nhào vào lòng Triệu Khang, cũng chẳng thèm nhìn phản ứng của hắn, ôm lấy cánh tay hắn, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Triệu Khang dở khóc dở cười, có chút bất đắc dĩ, sau đó dờ mắt, không nhìn Lưu Yến Nhiên nữa, tiếp tục xem đám đại gia kia tranh giành giá cả.

Năm xưa Gia Cát Võ Hầu kinh tài tuyệt đỉnh đến nhường nào, nhân vật phong lưu bậc nhất thiên hạ, vẫn khó có thể xoay chuyển càn khôn.

Huống chi là người - Lưu Yến Nhiên nhỏ bé?

Nhìn qua cửa sổ phòng đấu giá, đã có thể thấy sắc trời bên ngoài dần sáng.

Lý lão cuối cùng cũng gõ búa.

“Bình rượu cuối cùng, ba nghìn năm trăm lượng, thành giao!”

Tiếng ồn ào lập tức vang lên, buổi đấu giá phá vỡ kỷ lục lịch sử của Tề quốc này cuối cùng cũng hạ màn.

Ba nghìn bánh xà phòng, năm trăm lọ nước hoa, hai nghìn bình rượu mà Triệu Khang mang đến, không một món nào còn sót lại.

Tất cả đều bán hết sạch!

Hơn nữa giá cả còn cao đến mức khó tin, trong lòng Lý lão càng thêm chấn động, lão phát hiện ra mình vẫn còn đánh giá thấp thực lực của người dân nước mình.

Nếu tính trung bình, năm sáu trăm người có mặt, mỗi người ít nhất cũng đã bỏ ra hơn vạn lượng bạc.

Đây chính là sự đáng sợ của những thế gia ngàn năm, của cải mà người bình thường cả đời cũng khó có được, bọn họ lại có thể dễ dàng lấy ra.

Mà còn không hề có chút nào tổn thương nguyên khí.

Những gia sản tích lũy hàng trăm năm kia, một khi lấy ra, đủ để dọa chết người.

Cho nên mới nói “Mười năm đèn sách, không bằng ba năm buôn bán” quả nhiên có lý của nó.

Đầu giá kết thúc, những người mang theo bạc không đủ đã bắt đầu phái người về nhà lấy thêm ngân phiếu.

Cửa phòng bị gõ dồn dập, Triệu Khang khẽ cau mày, vội vàng đứng dậy mở cửa, là Chu Minh với vẻ mặt hưng phấn.

“Bá bá! Bá bá ruột ơi! Ngươi có biết...”

Chu Minh còn chưa nói hết lời, đã bị Triệu Khang bịt miệng: “Suyt, vợ ta đang ngủ, có chuyện gì chúng ta lát nữa hãy nói.”

Chu Minh vươn cổ nhìn thấy Tào Bạch Lộ đang nằm ngủ trên trường kỷ, liên tục gật đầu.

Lúc này Lý lão cũng vội vàng đi tới, lão già cũng tràn đầy vui mừng: “Bá công tử~”

Triệu Khang vội vàng nói: “Lý lão, thê tử tại hạ đang nghỉ ngơi, chúng ta ngày mai lại đến tính toán được không?”

“Được được được!”

Lý lão lúc này vui mừng khôn xiết, liên tục gật đầu, còn nói đùa: “Bá công tử không sợ tính toán nhầm sao?”

Triệu Khang cười nói: “Ta tin tưởng Vạn Bảo Trai (phòng đấu giá), hướng hồ ta cũng có sổ sách ở đây.”

Lý lão hạ thấp giọng cười nói: “Được được được, ngày mai lão phu sẽ chuẩn bị tốt ngân phiếu.”

“Làm phiền Lý lão rồi.”

Tiến hai người rời đi, Triệu Khang xoay người, cất kỹ những thứ Tào Bạch Lộ vừa ghi chép vào người.

Sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ Tào Bạch Lộ, một lúc lâu sau nàng mới mơ màng nhìn Triệu Khang, khẽ lẩm bẩm: “Buồn ngủ~”

Triệu Khang dờ khóc dờ cười: “Đã kết thúc rồi.”

“Buồn ngủ~”

Tào Bạch Lộ chỉ chu môi nhìn hắn, như đang làm nũng.

Triệu Khang bất đắc dĩ chỉ có thể xoay người: “Được rồi được rồi, ta công nàng đi!”

Cô nương này chỉ là người thường, cả đêm không ngủ không nói, còn phải tỉ mỉ ghi chép những người tham gia đấu giá, từ đó sàng lọc đối tượng, quả thực không phải là việc nhẹ nhàng gì.

Ngay cả Triệu Khang cũng có chút không đành lòng ép buộc nàng.

Lưu Yên Nhiên, Tống Khinh Nhan và những người khác đã rời đi từ sớm, thức trắng đêm đối với nữ nhân mà nói chính là đòn chí mạng, lúc này đều đã về nghỉ ngơi.

Những người bán hàng rong trên đường phố đã bắt đầu bày hàng, lại bận rộn vì cuộc sống.

Cống Tào Bạch Lộ rời khỏi Vạn Bảo Trai, Triệu Khang một đường chạy về cửa hàng, dặn dò mọi người một tiếng rồi lên lầu.

Định bụng xử lý Tào Bạch Lộ xong, rồi mới xem xét những tin tức quan trọng đêm qua, kết quả là bị Tào Bạch Lộ dính chặt lấy.

Chương 716 - Nỗi Điên

Bên trong căn phòng.

Triệu Khang mặt đầy bất đắc dĩ, miệng không ngừng gọi: “Này này này, Lão Tào! Đến nơi rồi, mau buông tay ra nghỉ ngơi đi.”

Nhưng Tào Bạch Lộ giống như ngủ chết, căn bản không có một câu trả lời, Triệu Khang thử đẩy ra, lại bị nàng ôm chặt cổ, căn bản không thoát ra được.

Nương tử này! Giở trò gì vậy!

Người con gái trên lưng khẽ mở mắt, sau đó lại nhắm lại, mặc cho Triệu Khang gọi thế nào cũng không đáp lại.

Giống như người chết treo trên người Triệu Khang.

Trong lòng càng nghĩ, hôm nay không lời được người lên giường này, ta đây chết cũng không buông tay.

Triệu Khang lại gọi thêm vài tiếng, tiếp đó lại thử mấy cách nhưng vẫn không thoát ra được.

Lập tức có chút bất đắc dĩ, cũng không thể bẻ gãy hai tay Tào Bạch Lộ, trong lòng không khỏi lo lắng.

Hình như cũng nhận ra sự buồn bực trong lòng Triệu Khang, người con gái thâm cười trộm, thấy Triệu Khang lại đi về phía giường.

Lực đạo trên tay nàng nói lỏng một chút, Triệu Khang cảm nhận được liền muốn xoay người, kết quả không ngờ đối phương trực tiếp kéo cổ hắn ngã về phía sau.

Toàn thân hắn liền ngã đè lên người Tào Bạch Lộ.

Mùi hương thiếu nữ thoang thoảng chui vào khoang mũi, trên chọc thần kinh vốn đang bình tĩnh.

Triệu Khang nuốt nước bọt, ngẩng đầu nhìn dung nhan xinh đẹp của người con gái đang giả vờ ngủ say.

“Cái kia, Lão Tào buông tay ra!”

Hắn gọi một tiếng, Tào Bạch Lộ lại không để ý, trong lòng cũng có chút căng thẳng, vừa mong đợi vừa sợ hãi Triệu Khang tiếp theo sẽ làm gì.

Từ nhỏ đã gia đình ly tán, theo Minh thúc phiêu bạt giang hồ, trốn đông tránh tây, sau đó tự tay tạo dựng Phong Vân Lâu, có địa vị không nhỏ trên giang hồ.

Tào Bạch Lộ không phải tiểu thư khuê các ngây thơ, ngoại trừ chưa từng thực chiến ra, những thứ nên hiểu đều hiểu không ít.

Nam nữ thân mật như vậy, Triệu lão gia cũng không phải thái giám, cội nguồn tội lỗi đã bắt đầu tỏa ra chiến ý mãnh liệt.

Tào Bạch Lộ ở trên người hắn chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, thân thể càng thêm khó chịu kỳ lạ.

Nàng theo bản năng động dậy thân thể, điều này lại muốn mạng của Triệu Khang.

“Nha đầu này không phải cô ý đây chứ!”

Nhìn dáng vẻ ngủ say của Tào Bạch Lộ, Triệu Khang có khổ cũng không nói nên lời, dục vọng trong lòng càng thêm mãnh

liệt.

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, những ngày qua đến Tề quốc, khoảng thời gian này ở chung, Tào Bạch Lộ hết lần này đến lần khác có những cử chỉ không bình thường, lời nói ra cũng không kiêng kỵ.

Nếu nói không nhận ra, vậy chính là giả ngu.

Nhưng nếu thật sự ăn cô nương này, Triệu Khang sợ sau khi trở về sẽ bị lột da.

Đây là cái gì? Đi công tác mang theo thư ký, sau đó giở trò?

Thời gian như ngừng lại, Triệu Khang suy nghĩ lung tung.

Người con gái lại càng thêm tức giận vì sự bất động thanh sắc của Triệu Khang lúc này, rõ ràng sắp chọc thủng quần rồi, còn ngây ngốc làm gì?

Chẳng lẽ thật sự muốn ta giống Ngô Tâm Di, tự tay lột quần người?

Nhưng ta cũng không có ba tay a!

Nếu buông tay, Triệu Khang sẽ đứng dậy bỏ đi mất!

Nghĩ vậy, Tào Bạch Lộ hừ lạnh một tiếng, tiếp tục giả chết ôm chặt lấy Triệu Khang.

Đồng thời còn có chút oán trách, chẳng lẽ hắn thật sự đối với mình không có chút nam nữ chi tình nào sao?

Hít sâu một hơi, nhìn dung nhan xinh đẹp trước mắt, chỉ cần cúi đầu là có thể nếm thử mùi vị của đôi môi đỏ mọng kia.

Lòng tham lam trong lòng Triệu Khang càng thêm dâng trào, ác ma trong đầu đã chiến thắng thiên thần, không ngừng tẩy não hắn.

Người Triệu Khang đức hạnh gì trong lòng không có chút bức số nào sao? Giả vờ làm chiến sĩ thuần ái?

Giả cái rắm!

Những kẻ kêu gào chỉ yêu một người, đều là những tên nghèo kiết hủ lậu không có cơ hội lập hậu cung mà thôi!

Người ta có quyền có thể chơi còn ghê hơn người nhiều!

Nghĩ kỹ xem, người xuyên không đến đây, làm đến chức Quốc sư Đại Càn, thậm chí có thể nói là dưới một người trên vạn người.

Không phải chỉ là thêm một người phụ nữ sao? Chỉ cần nàng ta cũng thích người, vậy thì có là gì!

Chỉ cần eo tốt, vậy thì không phải là vấn đề!

Cần gì phải ủy khuất bản thân?

Khổ ai chứ không thể khổ anh em a!

“Không sai!”

Ánh mắt Triệu Khang trở nên kiên định, tự thôi miên bản thân thành công rực rỡ.

Lập tức vươn ra đôi tay tội lỗi.

Cuối cùng cũng được!

Lão Tào suýt chút nữa thì cảm động rơi nước mắt, mình rốt cuộc đã thành công!

Nàng mở mắt ra, nhìn Triệu Khang với ánh mắt bối rối và có chút xấu hổ, liền hôn lên.

Linh hồn nhất quán, mục tiêu nhất trí, quá trình tự nhiên là nước chảy thành sông.

Xoẹt một tiếng!

Triệu Khang trực tiếp xé toạc chiếc váy dài thành hai mảnh.

Nàng buông tha cho việc dây dưa với đôi môi Triệu Khang, há miệng rên rỉ: “Triệu...”

“Gọi cha!”

Triệu Khang hung dữ nói, chân khí thật sự là thứ tốt, ít nhất là cởi đồ rất nhanh!

Như muốn cho đối phương phân biệt rõ ràng địa vị lúc này, động tác của hai người không hề nhường nhịn, người sờ ta một cái ta cũng phải sờ lại người một cái.

Triệu Khang có một loại cảm giác kỳ quái, sao lại không giống khúc nhạc dạo đầu, ngược lại giống như đang thi đấu với người ta vậy.

Nhưng không thể không nói loại cảm giác này rất kích thích.

Nhưng ngay sau đó hấn nghĩ đến một chuyện khiến người ta tức giận ngút trời, cúi đầu nhìn Tào Bạch Lộ mặt đỏ tai hồng, nước mắt lưng tròng.

Giọng nói của Triệu lão gia có chút run rẩy: “Lão Tào... người đừng nói với ta, người đến tháng rồi.”

Lúc này, Tào Bạch Lộ thật sự khóc, mãi mới thốt ra được, trong lòng đầy hối hận: “Ta quên mất...”

“Ta bóp chết người!” Triệu Khang cũng khóc.

Tào Bạch Lộ đã không còn quan tâm nữa, nằm im trên giường, mặt mày như tro tàn: “Bóp đi, cho ta được toại nguyện.”

“Mẹ kiếp!”

.....

Hành vi cảm thú như vậy, Triệu Khang cuối cùng cũng không làm được.

Nhìn Tào Bạch Lộ nằm bên cạnh, hấn tức muốn nổ phổi, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nói: “Mặc quần áo vào đi.”

“Không mặc!”

Tào Bạch Lộ cũng tức giận, cứ như vậy ôm lấy Triệu Khang, tuy rằng chưa làm được chuyện đó, nhưng vừa rồi ngay cả băng vệ sinh cũng là do Triệu Khang thay cho nàng, lúc này coi như là quan hệ thân mật.

Nghĩ đến việc chỉ còn một bước nữa là thành công, Tào Bạch Lộ càng thêm tức giận và hối hận, đâm vào người Triệu Khang: “Còn không phải tại người sao, sớm một chút thì đã xong rồi! Còn phải đợi đến hôm nay!”

Người nói đúng lắm!

Triệu Khang kinh ngạc: “Ta không động vào người còn thành lỗi của ta?”

“Ta mặc kệ, chính là lỗi của người! Hu hu hu, sớm một chút là được rồi! Chính là lỗi của người.”

Triệu Khang bật cười, lật người xuống giường, Tào Bạch Lộ sững sốt, bắt đầu luống cuống: “Người muốn đi đâu?”

“Ở yên trong phòng cho ta!”

Lát sau Triệu Khang bung một thùng nước trở về, nhìn Tào Bạch Lộ đang lo lắng bất an cười lạnh một tiếng: “Rửa chân trước đi, lát nữa đừng kêu mệt!”

Chương 717 - Trúng đậm rồi

Trong khuê phòng, tiếng thì thầm âu yếm vang lên.

Người con gái với tình cảm vô hạn, dè dặt pha chút mong đợi hỏi: “Thiếp... thiếp giờ là người của chàng rồi sao?”

Triệu Khang đã mặc xong quần áo, liếc mắt nhìn nàng: “Sao lại là người của ta? Chúng ta còn chưa làm gì mà!”

Tào Bạch Lộ nghe vậy suýt chút nữa rút đao chém hấn.

Triệu Khang cười lớn, đưa tay vuốt ve đôi chân nõn nà của nàng.

Nàng sở hữu một đôi chân hoàn mỹ không tì vết, đặc biệt là bàn chân ngọc trắng nõn, đầy đặn vừa phải, thon dài trắng muốt.

Mười ngón chân long lanh như có thể nhỏ ra giọt sương, mu bàn chân thậm chí còn nhìn thấy cả gân xanh li ti.

Đây không phải là hiệu ứng làm đẹp da, mà là làn da trắng hồng tự nhiên.

Trong số những người con gái Triệu Khang từng gặp, nàng xứng đáng là người có đôi chân đẹp nhất!

Nhìn người con gái vẫn còn chút hờn dỗi, Triệu Khang dịu dàng an ủi: “Nếu không phải, chẳng lẽ trong lòng nàng còn có người khác?”

Nghe vậy, Tào Bạch Lộ mới nở nụ cười mãn nguyện: “Vậy thiếp sẽ bám lấy chàng!”

Triệu Khang bất đắc dĩ cười nhẹ, ôm chặt lấy mỹ nhân trong lòng, cảm thán: “Thật không biết ta có phúc phận gì.”

Dựa vào ngực Triệu Khang, Tào Bạch Lộ mỉm cười: “Lần đầu gặp chàng, thiếp chỉ cảm thấy chàng ti tiện vô sỉ, hành sự phóng túng, hoàn toàn khác xa hình ảnh vị công tử văn võ song toàn, dẹp loạn bình thiên hạ trong lòng thiếp, cảm giác như ảo tưởng vỡ tan.”

Triệu Khang khẽ cười, nghe Tào Bạch Lộ nói tiếp: “Nhưng sau khi theo chàng đến kinh thành, ngoài nhiệm vụ của Phong Vân Lâu, thiếp luôn không nhịn được mà tìm hiểu về những việc làm của chàng trước đây.”

“Trong quá trình đó, không biết từ lúc nào đã động lòng, mỗi đêm tỉnh giấc, đều lật xem lại hồ sơ ghi chép về chàng, chỉ tiếc chàng không ở bên để biết tâm ý của thiếp.”

Triệu Khang thật sự không ngờ cô nương trong lòng lại có nhiều tâm sự đến vậy, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Tào Bạch Lộ cười nói: “Sau này biết được chuyện của Ngô Tâm Nghi và chàng, thiếp cũng mặc kệ! Nàng ấy làm được, thiếp cũng làm được! Cả đời này thiếp chỉ muốn làm nữ nhân của chàng.”

“Những người khác, thiếp đều không để vào mắt!”

Nghe Tào Bạch Lộ bày tỏ tâm ý, Triệu Khang khẽ động lòng, không nói gì thêm, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

Một trận mây mưa, từ ban đầu còn bỡ ngỡ đến dần dần thành thạo, ôm chặt lấy Triệu Khang, Tào Bạch Lộ đã ăn không ít đồ bổ dưỡng nhan sắc, lúc này nàng thật sự có chút mệt mỏi, nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một giấc đến tận sáng hôm sau.

Chưởng quầy Mã sai người mang điểm tâm lên, Tào Bạch Lộ đã trang điểm xong xuôi, ngẩn người nhìn: “Ăn cháo?”

“Sao vậy đương gia?” Chưởng quầy Mã khó hiểu hỏi.

Triệu Khang ngồi bên cạnh liếc mắt nhìn trời, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Không hợp khẩu vị của nàng sao?”

Tào Bạch Lộ trừng mắt nhìn hắn, sau đó nói: “Không có gì, rất ngon.”

...

Phòng đấu giá.

Triệu Khang và Tào Bạch Lộ vừa đến, Lý lão đã chờ sẵn từ sớm, Chu Minh cũng có mặt.

“Bá Bá, tẩu tẩu đến rồi!” Chu Minh nhiệt tình chào hỏi.

Triệu Khang mỉm cười, kéo Tào Bạch Lộ cùng ngồi xuống, nhìn Lý lão: “Lý lão, chúng ta có thể tính toán rồi.”

Lý lão cười ha hả: “Tốt, lần bán đấu giá này, Hương Phù Ngọc tổng cộng bán được hai mươi bảy vạn hai ngàn lượng.”

“Thiên Hương Thần Thủy bán được hai trăm ba mươi ba vạn năm ngàn!”

“Tam Lương Dịch và Đài Tử Tửu, tổng cộng bán được sáu trăm bốn mươi hai vạn! Tổng cộng là chín trăm lẻ hai vạn bảy ngàn!”

Chu Minh cũng phát cuồng! Suýt chút nữa nhảy dựng lên: “Mẹ kiếp! Tiền đâu? Tiền ở đâu? Nhanh đưa cho ta!”

Triệu Khang cũng hưng phấn kêu lên: “Nhanh! Nhanh chia tiền! Ha ha ha lần này kiếm bộn rồi!”

Lý lão nhìn bộ dạng của hắn, thầm gật đầu, sau đó nhìn hai người cười nói: “Tất cả ngân phiếu đều đã chuẩn bị xong. Theo như thỏa thuận ban đầu. Bản hiệu trích hai thành, lẻ thì thôi. Vậy là một trăm tám mươi vạn.”

Nói xong Lý lão mở chiếc hộp gỗ trước mặt ra, bên trong đầy ắp ngân phiếu, đều là mệnh giá một vạn lượng một tờ, trong đó còn có mấy tờ một ngàn lượng.

“Bá công tử, đây là bảy trăm hai mươi hai vạn lẻ bảy ngàn lượng. Bản hiệu đã đổi hết cho ngài, ngài kiểm tra lại?”

Triệu Khang cầm lấy hộp gỗ cười ha hả: “Đa tạ Lý lão, đa tạ Lý lão!”

Hắn giống như một tên tham lam, thật sự kiểm tra từng tờ ngân phiếu một, Chu Minh ở bên cạnh nhìn chăm chăm, thở hồn hên.

Cho đến khi kiểm tra xong tất cả ngân phiếu, Triệu Khang rút ra bốn mươi lăm tờ một vạn và bảy tờ một ngàn.

Nhìn Chu Minh cười nói: “Huynh đệ, đây là của ngươi!”

“Đại ca, ta thật sự yêu chết huynh rồi!”

Chu Minh nhận lấy ngân phiếu, vui mừng khôn xiết, không hề có chút ghen tị nào khi thấy Triệu Khang còn cầm một đồng lớn.

Lần bán hàng này hẳn cơ bản không làm gì, được một cái chức quan Hoàng Môn Lang, lúc này lại được chia bốn mươi lăm vạn lượng, đã vô cùng mãn nguyện rồi.

Lúc này Triệu Khang còn lại hơn sáu trăm vạn, hẳn như sợ hãi điều gì, nhìn Lý lão nói: “Vậy Lý lão, sổ sách đã rõ ràng, tại hạ xin cáo từ trước, sau này có cơ hội chúng ta lại tiếp tục hợp tác!”

Lý lão cười tủm tỉm nói: “Đương nhiên, đương nhiên, sau này còn có chuyện tốt như vậy, Bá công tử đừng quên bản hiệu nhé!”

“Nhất định, nhất định, Chu Minh đi thôi!” Triệu Khang gọi một tiếng, Chu Minh lập tức lảo đảo đi theo.

Chờ đến khi hai người rời đi, một bóng người từ phía sau đi ra: “Lý lão, thật sự không...?”

Lý lão lắc đầu: “Tạm thời đừng manh động, đã đến nước Tề ta, vậy ta cũng có thể phái người đến nước Cảnh bán hàng.”

“Trước tiên thăm dò lai lịch của hắn, nếu thật sự là người của hoàng thất nước Cảnh, lúc này ra tay cướp của chẳng khác nào đắc tội với nước Cảnh.”

Bóng người kia hỏi ngược lại: “Nếu không phải thì sao?”

Lý lão mỉm cười: “Vậy chỉ có thể trách hắn xui xẻo, thiên hạ loạn lạc, đâu đâu cũng là sơn tặc, chết ở đâu ai mà biết được?”

Bên kia.

Chu đại thiếu gia hoàn toàn không có ý thức giấu giếm tài sản, vừa đi vừa đếm ngân phiếu trên tay.

Nhìn Triệu Khang dờ khóc dờ cười, về đến cửa hàng, bảo Tào Bạch Lộ lên lầu trước, Triệu Khang rút ra hai mươi tờ ngân phiếu đưa cho Chu Minh.

Chu Minh ngẩn người: “Đại ca, huynh làm gì vậy? Của ta không phải đã chia xong rồi sao, huynh còn cho thêm ta bảy ngàn lượng.”

Triệu Khang nói: “Không có gì, lần bán hàng này thành công, mẫu thân ngươi đã giúp đỡ không ít, hai mươi vạn lượng này ngươi thay ta chuyển giao cho nàng ấy.”

“Vậy à, hehe, vậy ta thay mẫu thân cảm tạ đại ca!” Chu Minh vui vẻ nhận lấy.

Triệu Khang dặn dò: “Ngươi nhất định phải đưa cho mẫu thân ngươi đây, đây không phải cho ngươi.”

Chương 718 - Son Môi

“Này, nói gì vậy, ta đây đã có hơn bốn mươi vạn lượng rồi, còn tham lam chút tiền lẻ này sao?”, Chu công tử lên giọng.

Túi tiền đã dày, eo lưng Chu công tử cũng thẳng, bước đi như gió.

Triệu Khang bật cười bất đắc dĩ: “Vậy thì cứ như vậy đi, có việc chúng ta nói sau.”

“Được! Vậy tạm biệt bá bá, ta về báo tin vui cho mẫu thân trước đã.”

Lúc này trong đầu chỉ toàn nghĩ đến việc đi đâu tiêu tiền, Chu công tử vội vàng chạy đi.

Triệu Khang thuận tay đưa chiếc hộp đựng ngân phiếu cho Mã chương quỳ cất giữ, hắn cũng không lo lắng có người quay lại cướp.

Trần Giang Hà và Nam Cung Long hai người bọn họ còn đang ở trong tiệm làm thần giữ cửa kia mà.

“Lão Mã, sau này bất kể là ai đến tìm ta và lão Tào, ngươi cứ nói là không có ở đây, người ta dò hỏi kỹ thì nói đã ra ngoài, phải bốn năm ngày nữa mới về, hiểu chưa?”, Triệu Khang dặn dò.

Mã chương quỳ vội vàng gật đầu. Triệu Khang lên lầu, nhìn người con gái đang buồn chán, mỉm cười nói: “Có muốn đi dạo với ta không?”

Tào Bạch Lộ nghe vậy liền hứng thú hỏi: “Đi đâu?”

“Đi đâu cũng được, chủ yếu là để cho những người đó chờ vài ngày.”

Tào Bạch Lộ nghe vậy liền đứng dậy đeo một tấm mạng che mặt, cùng Triệu Khang xuống lầu.

Cả hai rời khỏi nội thành, đến nơi dân chúng bình thường sinh sống, dạo chơi cả buổi chiều, chọn trúng một tiểu viện nhỏ, liền bỏ ra mười lượng bạc thuê ngắn hạn, trải qua một quãng thời gian nhàn nhã hiếm có.

...

Tướng phủ.

Chu Minh vội vàng chạy về báo tin vui, đem ngân phiếu Triệu Khang đưa cho giao cho Tổng Khinh Nhan, trên mặt tràn đầy vui mừng nói cho nàng biết, đây là huynh đệ tốt của mình cho.

Tổng Khinh Nhan nghe vậy cũng có chút chấn động, nhìn sáu mươi vạn lượng ngân phiếu trong tay Chu Minh, lập tức nói: “Minh nhi, bảy ngàn lượng kia con cứ giữ lại mà tiêu, số còn lại đưa cho nương.”

Chu Minh nghe vậy lập tức không chịu: “Tại sao chứ nương! Đây là con tự mình kiếm được!”

Tổng Khinh Nhan nhíu mày nói: “Phụ thân con đang bôn ba bên ngoài, việc buôn bán của Chu gia cũng cần số bạc này để xoay vòng, sau này chờ phụ thân con trở về, biết được con đã giúp đỡ lớn như vậy, đây là chuyện tốt biết bao?”

Lời tuy nói như vậy, nhưng Chu Minh vẫn có chút không nỡ.

Bất đắc dĩ Tổng Khinh Nhan chỉ có thể dỗ dành: “Con nghĩ xem, chờ phụ thân con trở về, biết được con đã có bản lĩnh có thể giúp đỡ việc nhà, sau này con muốn đi đâu chơi, phụ thân còn có thể ngăn cản con sao?”

Chu Minh gật gật đầu: “Điều này cũng đúng, vậy con giữ lại một vạn bảy ngàn lượng nhé? Nương à, bây giờ con đã vào Hàn Lâm Viện, trên dưới đều phải lo liệu, hơn nữa mọi người đều biết hàng hóa bán đấu giá có một phần của con, con phải thiết đãi chứ!”

Cũng đúng là đạo lý này, nghe Chu Minh nói, Tống Khinh Nhan cũng nói lỏng: “Thôi được rồi, con giữ lại hai vạn lượng đi.”

“Được rồi!”

Sảng khoái giao tiền xong, mang theo hai vạn lượng bạc, Chu đại thiếu gia lập tức đi tìm đám bằng hữu ăn chơi trác táng trước kia để khoe khoang.

Nhìn xấp ngân phiếu nặng trĩu trong tay, Tống Khinh Nhan một mình ngồi trong phòng hồi lâu.

Sau đó lại tự giễu cười cười, mấy ngày nay mình làm sao vậy, sao luôn có những suy nghĩ không thực tế như vậy.

Gọi quản gia Chu phủ đến, đem xấp ngân phiếu này ghi vào sổ sách, Tống Khinh Nhan cũng không nói gì thêm.

Nếu là trước kia, ít nhất nàng phải vui đến mức mất ngủ hai ba ngày, nhưng lúc này lại luôn cảm thấy có chút trống vắng.

...

Hai ngày thời gian trôi qua, buổi trưa nắng đẹp, Tào Bạch Lộ dựa vào ghế tựa phơi nắng.

Cửa sân bị đẩy ra, nàng đứng dậy liền thấy Triệu Khang đeo một cái sọt lớn đi vào.

Nàng vội vàng tiến lên hỗ trợ, nhìn rõ đồ vật trong sọt, Tào Bạch Lộ ngăn người: “Chàng lấy nhiều gai nhọn này làm gì?”

Triệu Khang đóng cửa sân lại, cười hì hì nói: “Đây chính là thứ tốt.”

Thứ mà Tào Bạch Lộ gọi là gai nhọn trong sọt không phải thứ gì khác, chính là cây xương rồng.

Chỉ là cách gọi của thế giới này không giống nhau.

Tào Bạch Lộ tò mò hỏi: “Chàng lại muốn làm thứ gì mới lạ sao?”

“Làm cho cái miệng nhỏ nhắn mê người của nàng một thứ đồ tốt!”, Triệu Khang cười gian.

Tào Bạch Lộ nghe vậy đỏ mặt, mấy ngày nay sống ở tiểu viện này, ngày nào nàng cũng uống cháo.

“Thời gian không còn sớm nữa, ta ra ngoài mua ít thức ăn về nấu cơm, Bạch Lộ nàng đem những thứ màu trắng trên gai nhọn kia dùng muổng cạo ra bát, ta có việc phải dùng.”

Triệu Khang dẫn dò, Tào Bạch Lộ vội vàng gặt đầu, nhìn Triệu Khang xách giỏ đi ra ngoài.

Nàng không khỏi mỉm cười, đó gọi là đắc ý và thỏa mãn.

Ai có thể ngờ rằng đường đường là Quốc sư Đại Càn, người khuấy động phong vân tứ quốc, bày bố thiên hạ, mấy ngày nay lại ở trong tiểu viện nhỏ bé này.

Sống cuộc sống vợ chồng bình dị với nàng Tào Bạch Lộ, ngày ba bữa cơm đều do hần tự tay làm.

Nếu như không nhớ nhầm, ngay cả Nữ Đế bệ hạ mà hần yêu thương nhất, cũng chưa từng được hưởng đãi ngộ như nàng lúc này.

...

Gần tối.

Triệu Khang làm bốn món ăn nhỏ, nấu một ít cơm, hai người liền bày bàn ăn cơm trong sân.

Mấy ngày nay đều như vậy, giống như một đôi phu thê bình thường giản dị.

Ăn cơm xong, Triệu Khang liền bắc một cái chảo lớn trong sân, cho rệp son mà Tào Bạch Lộ đã cạo trước đó vào chảo chuẩn bị sao khô.

Son phấn của thời đại này đều dùng cánh hoa phơi khô nghiền nát, son môi thì càng không có.

Đều là dùng giấy đỏ nhuộm môi, không ai phát hiện ra công dụng thần kỳ của loài rệp son trên cây xương rồng này.

Đặt ở kiếp trước, thứ này vô cùng đắt đỏ, chỉ có son môi cao cấp mới dùng nguyên liệu này.

Tào Bạch Lộ ngồi xổm một bên tò mò nhìn Triệu Khang đảo rệp son.

Chờ đến khi sao khô, hần liền bắt đầu dùng cối đá nghiền, chỉ thấy những con rệp son kia vậy mà bị giã thành một đồng bột

màu đỏ mịn màng.

Nàng kinh ngạc nói: “Đây, đây rốt cuộc là cái gì?”

Triệu Khang cười nói: “Thứ này gọi là rệp son, nghe tên là biết nó dùng để làm gì rồi đúng không?”

“Dùng để làm son phấn?”

Triệu Khang gật gật đầu.

Tào Bạch Lộ truy hỏi: “Dùng để bán?”

Hắn lắc đầu, cười nói: “Tặng cho mấy người các nàng dùng là được rồi, thứ này làm ra chỉ là để cho tiện thôi, thật sự đem bán cũng không được bao nhiêu tiền.”

Nghe được câu này, trong lòng Tào Bạch Lộ tràn đầy vui sướng, đây là hắn đặc biệt làm cho nữ nhân của mình, người khác đều không có.

Đun nước sôi, sau đó đổ bột vào khuấy đều cho đến khi chất lỏng chuyển sang màu đỏ.

Triệu Khang bắt đầu lọc lấy bùn màu, cho đến khi lấy được một bát lớn bùn màu, sắc trời cũng tối sẫm, liền đem phơi khô ngoài gió.

...

Ngày hôm sau.

Triệu Khang lại ra ngoài mua mấy miếng sáp ong và dầu, sau khi đun chảy sáp ong liền đổ bùn màu đã phơi khô vào bắt đầu khuấy đều.

Thứ này cũng không phải là thứ gì khó làm, cho nên làm rất suôn sẻ.

Sau khi đổ dầu bùn đã khuấy đều vào khuôn gỗ, liền yên lặng chờ khô se tháo khuôn.

Đến ngày thứ ba, son môi của Triệu Khang đã làm xong.

Nhìn thỏi son đỏ rực, những ngày này Tào Bạch Lộ rất hứng thú với son môi vội vàng hỏi: “Thành công rồi?”

Triệu Khang gật gật đầu, lấy ra thỏi son đầu tiên, nhìn mỹ nhân trước mặt dịu dàng cười nói: “Thử xem?”

Nữ tử gật đầu, nàng thấp hơn Triệu Khang một chút, ngẩng khuôn mặt tinh xảo lên, Triệu Khang cầm thỏi son vừa làm xong, tỉ mỉ thoa lên đôi môi đỏ mọng kia.

Đôi môi hồng nhuận được phủ lên một lớp đỏ tươi như máu, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều không nói nên lời, nhưng tâm linh lại càng thêm gần gũi.

Triệu Khang cúi đầu, ngậm lấy cánh môi đỏ tươi kia, nữ tử cũng nhón chân lên, môi lưỡi dây dưa không rõ.

Chương 719 - Mời khách

Đêm khuya không ngủ, hai người quấn quýt lấy nhau như hai hạt hợp hoan, không muốn rời xa.

Trên chiếc giường gỗ không mấy thoải mái, nữ tử ngẩng đầu, in thêm một dấu son môi lên ngực Triệu Khang. Dường như nàng rất thích trò chơi này, chơi mãi không biết chán.

“Thế này có tính là đóng dấu sở hữu chưa?”

“Nàng đúng là. Chơi như nàng, mấy thỏi son này có mà hết veo.” Triệu Khang vừa cười khở vừa nói.

Lúc này, mặt và ngực hằn chi chít dấu son, trông như vừa bị mấy chục nữ nhân thay nhau ‘chà đạp’ vậy.

Nữ tử le lưỡi liếm môi, trông vô cùng đáng yêu, nàng ôm lấy Triệu Khang: “Cũng đã năm ngày rồi, chúng ta nên quay về thôi?”

“Ngày mai trả phòng rồi về tiệm.” Triệu Khang gật đầu.

Tào Bạch Lộ lại nói: “Vậy sau khi hoàn thành bước tiếp theo, chàng sẽ phải đi sao?”

“Ừ, đến lúc đó nàng cũng đi cùng ta.” Triệu Khang nói.

Tào Bạch Lộ lắc đầu cười: “Chẳng phải đã nói rồi sao? Ta còn phải ở lại Tề quốc sắp xếp, hai tháng nữa mới có thể kiếm được một khoản lớn, sao đi được?”

“Chuyện này không thể thương lượng, nàng ở đây ta không yên tâm. Dù thế nào ta cũng sẽ không để nữ nhân của mình rơi vào nguy hiểm.”

“Ngày mai bảo Mã chương quây nhẩn tin cho cấp trên, bảo Phương Thiệu hoặc phó chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ khác đến đây.”

Tào Bạch Lộ cười khúc khích, ôm Triệu Khang chặt hơn, đây chính là người mà nàng chọn, cả đời này đủ rồi!

“Vậy ta nghe chàng.”

Nói rồi, nàng lại ghé sát tai hắn, nói nhỏ: “Có muốn đóng dấu lên nó luôn không?”

Nụ cười của Triệu Khang lúc này gian tà vô cùng.

...

Ngày hôm sau, Triệu Khang thu dọn đồ đạc, trả lại sân cho chủ nhà, hai người quay về tiệm.

Nhìn thấy hai người, Mã chương quây vội vàng chạy ra: “Ôi, lão bản, lão bản nướng, hai người đã về rồi, mấy ngày nay ngưỡng cửa tiệm của chúng ta suýt nữa bị người ta đập bằng rồi.”

“Làm gì có chuyện khoa trương như vậy?” Triệu Khang cười nói.

Trần Giang Hà ở bên cạnh giơ tay chỉ vào một chồng thiếp mời trên bàn: “Khoa trương? Lão bản, tự người xem đi, mới có bốn, năm ngày mà đã có hơn ba mươi nhà đưa thiếp mời đến rồi!”

“Mẫu thân Chu Minh cũng đến một chuyến, bảo chúng ta chuyển lời, nói rằng chuyện người nhờ đã làm xong xuôi.”

Lật xem chồng thiếp mời, Triệu Khang xuýt xoa: “Nhiều kẻ tranh nhau mang tiền đến thế này, Tề quốc quả nhiên lắm kẻ ngốc nhiều tiền. Lão Mã.”

“Lão bản, người cứ dặn.”

Triệu Khang tùy ý xáo trộn chồng thiếp mời: “Gọi mấy người làm, báo cho những người muốn bãi phỏng chúng ta mấy hôm nay biết, tối nay lão bản ta bao hết Trần Vị Lâu, mời bọn họ ăn cơm.”

“Rõ!”

Đêm xuống, không mang theo Tào Bạch Lộ, Triệu Khang một mình đến Trân Vị Lâu, mọi thứ đã được sắp xếp đầu vào đây, chỉ chờ ‘con mồi’ tự chui đầu vào lưới.

Chỉ là Triệu Khang không ngờ lại có nhiều người đến dự tiệc như vậy.

“Bá lão bản! Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu! Hôm nay rốt cuộc cũng được gặp người rồi!”

“Bá công tử, tại hạ là Từ Văn, đã sớm muốn được chiêm ngưỡng phong thái của Bá công tử, hôm nay cuối cùng cũng đợi được rồi!”

Người người nối tiếp nhau bước vào Trân Vị Lâu, chào hỏi Triệu Khang, giọng điệu vô cùng cung kính, khiêm nhường.

Không khiêm nhường không được, mẹ nó chứ, hiện tại cả đế đô đều đồn ầm lên, gã ngoại lai này vừa đến kinh thành đã nổi tiếng lẫy lừng.

Một đêm bán đấu giá được hơn chín trăm vạn lượng! Nhìn lại lịch sử thương nhân Tề quốc, đây tuyệt đối là kỳ tích chưa từng có!

Nói chi là sánh vai, ngay cả một nửa cũng không có ai!

Gã này quả thực là quái vật hút vàng!

Khóe miệng Triệu Khang suýt nữa thì méo xệch, không có cách nào, thật sự là có quá nhiều người đến, hắn chỉ đứng chào hỏi thôi cũng đã gần một tiếng đồng hồ rồi.

Cuối cùng tính toán sơ qua, mẹ nó chứ, vậy mà có đến hơn hai trăm người!

Phải biết rằng những người này đều không phải là nhân vật tầm thường, đó đều là những người có thể kết giao với thừa tướng phủ.

Lúc này, tiểu nhị ở ngoài cửa hô vang: “Chu phu nhân đến!”

Triệu Khang sửng sò, sao nàng ta lại đến, hắn đâu có mời nàng ta!

Tổng Khinh Nhan xuống kiệu, bước vào tửu lâu, những người đến tham dự tiệc của Triệu Khang đều đứng dậy.

Đám nam nhân đều nhen nhóm ý đồ xấu xa, đóa hoa diễm lệ của đế đô này chính là đối tượng mà vô số người muốn âu yếm a!

Đáng tiếc cũng chỉ có thể tưởng tượng, người ta là thừa tướng phu nhân, nếu thật sự trêu chọc, mười cái mạng cũng không đủ chết!

Nhìn Triệu Khang, Tổng Khinh Nhan cười ẩn ý: “Bá công tử, ta tự ý đến đây, không làm phiền chứ?”

Triệu Khang lúng túng, vội vàng nói: “Phu nhân nói gì vậy! Đám người dưới kia thật là, làm việc tắc trách! Chẳng lẽ bọn họ không đến mời phu nhân?”

Tổng Khinh Nhan liếc mắt, cũng không tiếp tục vạch trần Triệu Khang, nói: “Ban ngày ta không có ở phủ, vừa mới về thì nghe nói Bá công tử đang ở Trân Vị Lâu, nên ta liền đến đây.”

“Thì ra là vậy, haha, mời mời mời, tất cả lên lầu, hôm nay mọi người cứ ăn uống thỏa thích!”

Triệu Khang hô hào, đám người trong đại sảnh bắt đầu lên lầu, Triệu Khang và Tổng Khinh Nhan đi sau cùng.

Triệu Khang nhỏ giọng: “Sao nàng lại đến?”

“Hừ, ngươi cho rằng ta không đến thì ngươi thật sự có thể bàn thành mối làm ăn này với bọn họ sao?”

“Thừa tướng phủ không có người chủ trì đứng ra thay ngươi, một tên ngoại lai như ngươi ở kinh thành này lấy đâu ra uy tín?” Tổng Khinh Nhan bức bối nói.

Khó xử sở mũi, trong lòng Triệu Khang thở dài, hẳn không phải là không biết điều nàng nói.

Nhưng hẳn vẫn chọn không thông báo cho Tổng Khinh Nhan đến giúp hẳn, nếu không sau này sẽ rất thảm.

Chỉ là không ngờ người phụ nữ này lại tự mình đến, hẳn nhất thời không biết nói gì, nhìn Tổng Khinh Nhan đang cười nói vui vẻ với những người quen biết, chỉ đành đi theo.

Mọi người lần lượt an tọa, vì người đến quá đông, nên lại kê thêm mười mấy bàn.

Triệu Khang và Tống Khinh Nhan ngồi cạnh nhau, rượu và thức ăn đã được dọn lên, Triệu Khang liền cáo lỗi: “Mọi người, mấy hôm nay ta có chút việc bận nên không có ở tiệm, nghe người dưới báo cáo là mọi người đã đợi ta khá lâu, thật ngại quá, ta xin tự phạt ba ly để tỏ lòng thành ý!”

Màn mở đầu này khiến cho các thương nhân những ngày qua muốn gặp Triệu Khang mà không được cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Lần lượt lên tiếng khen ngợi Bá công tử sáng khoái.

Ba chén rượu vào bụng, mọi người bắt đầu đến mời rượu, Triệu Khang cũng không từ chối ai.

Rượu của Tề quốc công nghệ ủ rượu lạc hậu, đều là loại rượu trái cây chua chát, căn bản không thể gọi là say.

Không khí náo nhiệt, sôi động hẳn lên.

Cái miệng của Triệu Khang kia đúng là khéo léo, dễ dàng đánh lừa người có mặt vui vẻ ra mặt.

Rượu vào lời ra, cuối cùng cũng có người không nhịn được nữa, nhìn về phía Tống Khinh Nhan chỉ ăn uống đơn giản: “Chu phu nhân.”

“Lưu lão bản có chuyện gì sao?” Tống Khinh Nhan mỉm cười.

Lưu lão bản vội vàng nói: “Chuyện lần trước ta nói với phu nhân, phu nhân nghĩ thế nào? Ta cũng muốn hợp tác làm ăn với Chu công tử.”

Những người khác cũng lần lượt lên tiếng phụ họa, nhân vật chính trong chớp mắt từ Triệu Khang biến thành Tống Khinh Nhan.

Nhưng người sáng suốt đều nhìn ra, mặc dù đang giao thiệp với Tống Khinh Nhan, nhưng trên thực tế đều là nói cho Triệu Khang nghe.

Tống Khinh Nhan uống cạn một ly rượu, dùng khăn tay lau đi vết rượu, nhìn đám người đang mong chờ, mỉm cười: “Mọi người nhầm rồi, việc buôn bán của Minh nhi nhà ta đều do Bá công tử hợp tác, mọi người nên tìm Bá công tử mới đúng.”

“Ta đến đây chỉ là muốn xem Bá công tử một chút, dù sao hấn và Minh nhi cũng xưng huynh gọi đệ, coi như là nhi tử của ta, phải không Bá công tử?”

Triệu Khang nghe mà dở khóc dở cười.

Chương 720 - Phương án hợp tác

“Mẹ nó chứ, đúng là gặp quỷ rồi!”

Lúc này, Triệu Khang chỉ muốn thốt lên một câu: “Cô nàng 98 này, ta chơi không lại!”

Lời của Tống Khinh Nhan rơi vào tai Lưu lão bản cùng đám người đến dự tiệc, đều biến thành một ý nghĩa khác.

“Chu Minh và Bá công tử là huynh đệ tốt, hai người hợp tác làm ăn, mà chuyện làm ăn của con trai ta, Tống Khinh Nhan ta sao có thể không để tâm?”

“Hôm nay ta đến đây, chính là muốn cho các người một viên thuốc an thần, Bá công tử coi như con trai ta vậy, các người cứ yên tâm hợp tác với hấn, phủ Thừa tướng ta đứng sau hấn, tuyệt đối sẽ không để các người bị lừa gạt!”

Chỉ có Triệu Khang hiểu rõ, người phụ nữ cao tay này là cố ý, lời nói ẩn ý sâu xa.

Từ khi bước chân vào chốn giang hồ, Triệu lão gia hấn luôn là kẻ chiếm tiện nghi người khác, nào ngờ lần này đến nước Tề, lại gặp phải con hồ ly tinh này, bị chiếm tiện nghi mà không thể phản bác.

Trong lòng không khỏi có chút uất ức.

Nhưng đám người Lưu lão bản nào để ý đến tâm trạng của hấn? Có lời đảm bảo của Tống Khinh Nhan, mọi chuyện đều dễ nói!

Lập tức một đám người vây quanh Triệu Khang: “Nào nào Bá công tử, uống thêm ly nữa!”

“Đúng vậy, mau rót đầy cho Bá công tử!”

Cái khí thế nồng nhiệt đó, giống như muốn chuốc say Triệu Khang vậy. Tống Khinh Nhan nhìn cảnh tượng này, cũng

không ngăn cản.

Triệu Khang mà say, nàng ta còn dễ bề “thu thập” hơn.

Uống thêm một hời, Triệu Khang nói hết lời khách sáo, cũng lười phải giả vờ với bọn họ nữa.

Hắn cười nói: “Chư vị, vừa rồi nghe phu nhân nói, ta cũng đã hiểu rõ tâm tư của mọi người, chư vị là đang nhắm vào việc làm ăn của ta và Chu công tử phải không?”

Hắn nói thẳng thừng như vậy, ngược lại khiến những người khác có chút ngượng ngùng, dù sao bọn họ đều là đến vì lòng tham nổi lên.

Cuối cùng vẫn là Lưu lão bản dẫn đầu lên tiếng: “Bá công tử, người sáng khoái như vậy, vậy lão Lưu ta cũng không vòng vo nữa. Bá công tử, không biết người có thể vận chuyển Hương Phu Ngọc từ nước Càn sang đây không? Chúng ta hợp tác bán hàng, người sáu ta bốn, thế nào?”

Nghe vậy, Triệu Khang chỉ cười cười, không nói gì, rót một ly rượu nhấp một ngụm. Lưu lão bản thấy thế, suy nghĩ một chút, cắn răng nói: “Bảy ba cũng được!”

Những người khác đều im lặng nhìn hai người bọn họ, trong lòng không ít người đang chờ đợi, xem Lưu lão bản đưa ra giá cả thế nào, Triệu Khang mới hài lòng.

Như vậy, đến lúc bọn họ bàn chuyện làm ăn với Triệu Khang, trong lòng cũng có thể nắm chắc hơn.

Im lặng khoảng hai phút, thấy Triệu Khang chỉ lo uống rượu, Lưu lão bản hít sâu một hơi: “Chín một! Bá công tử, Hương Phu Ngọc giá cả quá đắt đỏ, nếu muốn bán sang các châu khác, chi phí vận chuyển, quản lý đều phải tốn kém không ít, chín một là giá cuối cùng ta có thể đưa ra.”

Triệu Khang lắc đầu, Lưu lão bản thở dài đứng dậy: “Thôi vậy, nếu không thể hợp tác, hôm nay coi như kết giao bằng hữu với Bá công tử vậy.”

Hắn uống cạn ly rượu, định xoay người rời đi, những người còn lại cũng không khỏi bất đắc dĩ, thậm chí có chút tức giận vì sự “không biết điều” của Triệu Khang.

Thật sự là một chút mặt mũi cũng không cho! Dù có phủ Thừa tướng chống lưng, nhưng cũng đừng nên quá đáng như vậy chứ?

Nào ngờ, ngay khi Lưu lão bản xoay người, Triệu Khang lên tiếng: “Lưu lão bản, xin dừng bước.”

Lưu lão bản quay đầu lại, kinh ngạc hỏi: “Bá công tử đòi ý rồi?”

Triệu Khang nói: “Lưu lão bản, hãy ngồi xuống trước, có một chuyện, ta muốn nói rõ với mọi người.”

Mọi người không khỏi nghi ngờ, chỉ nghe Triệu Khang nói tiếp: “Tối hôm đó sau phiên đấu giá, người đứng sau Phòng đấu giá đã cho người đến gặp ta, nói là muốn sau này toàn bộ số hàng của ta đều do bọn họ đứng ra bán đấu giá, chuyện này, ta nghĩ chư vị đều hiểu rõ ý nghĩa của nó chứ?”

Thì ra là vậy, tất cả mọi người đều giật mình, ngoại trừ Tổng Kinh Nhan biết chuyện từ trước.

Phòng đấu giá do Hoàng thất quản lý, người ta nói như vậy, rõ ràng là hiện tại Hoàng thất muốn hợp tác với Triệu Khang.

Nếu đã như vậy, Triệu Khang sao có thể để bọn họ vào mắt?

Không ít người lộ ra nụ cười chua chát, thì ra không phải Bá công tử quá đáng, mà là phía sau hắn có người chống lưng, có thể lật đổ bàn bất cứ lúc nào.

Ngay khi mọi người cho rằng lần này đến đây uống công, Triệu Khang đột nhiên đổi giọng, cười tủm tỉm nói: “Chư vị đừng nói với ta là các ngươi thật sự cho rằng ta đã đồng ý hợp tác với phòng đấu giá đấy chứ?”

Mọi người ngẩn người.

Lưu lão bản là người đầu tiên phản ứng lại, kinh ngạc đến mức không nói nên lời: “Chẳng lẽ... Bá công tử, ngươi từ chối rồi?”

“Không sai.”

Triệu Khang cười nói: “Ta cũng giống như mọi người, chỉ là một thương nhân lương thiện, chân chính. Chúng ta buôn bán,

sợ nhất chính là quan lại, nhất là Hoàng thất, dính líu vào một chút thôi cũng phiền phức vô cùng.”

Mọi người xung quanh cười gượng gạo, nào dám nói gì, Tống Khinh Nhan nhú mày.

Triệu Khang nói tiếp: “Cho nên ta đã từ chối bọn họ, bọn họ cũng không làm khó ta. Bởi vậy, Lưu lão bản, người muốn hợp tác với ta, hoàn toàn không thành vấn đề.”

“Vậy... Vậy lúc này Bá công tử người...” Lưu lão bản vừa mừng vừa sợ.

Triệu Khang xoay xoay ly rượu trong tay: “Đó là bởi vì phương án hợp tác mà Lưu lão bản đưa ra không hợp ý ta, cho nên ta mới không mở miệng. Ta đề nghị một phương án khác, thế nào?”

“Mời Bá công tử nói!”

Lưu lão bản lập tức kéo một chiếc ghế đầu đến bên cạnh Triệu Khang, những người khác cũng vây quanh.

Triệu Khang nói: “Ta đây, không cần chia chác sáu bốn, bảy ba gì hết! Lưu lão bản, người muốn Hương Phu Ngọc đúng không? Ba lượng bạc một khối, ta lấy hàng từ nước Càn là hai lượng rưỡi, một khối Hương Phu Ngọc, ta chỉ kiếm lời của Lưu lão bản năm đồng bạc, hơn nữa còn giúp người vận chuyển đến tận Thịnh Kinh!”

“Người muốn bao nhiêu Hương Phu Ngọc, ta cung cấp bấy nhiêu! Đến lúc đó, người muốn bán ở nước Tề với giá nào, kiếm lời bao nhiêu, đều là chuyện của người, ta chỉ phụ trách giao hàng đến tận tay!”

Lưu lão bản trực tiếp choáng váng, niềm vui đến quá bất ngờ, khiến hắn ta có chút hoài nghi đây có phải là sự thật hay không.

Với giá Hương Phu Ngọc hiện tại ở nước Tề, cho dù không thông qua đấu giá, bán một khối bốn năm lượng bạc cũng là chuyện dễ dàng, thậm chí còn không đủ hàng để bán.

Bá công tử vậy mà lại để cho mình độc chiếm miếng bánh ngon này?

Ông trời ơi, mình không phải đang nằm mơ chứ?

“Người... Người... Người nói thật sao?”

Triệu Khang ánh mắt chân thành: “Bản công tử chưa bao giờ lừa người.”

“Người thật sự có thể lấy được bao nhiêu Hương Phu Ngọc cũng được từ nước Càn?” Một người khác hít sâu một hơi, giọng nói có chút run.

Triệu Khang cười nói: “Chư vị quên rồi sao? Ta là người nước Cảnh! Nếu không tin, các người cứ ra ngoài dò la thử xem, ngoại trừ người nước Cảnh chúng ta, còn ai có thể lấy được hàng từ nước Càn?”

Có người như chợt hiểu ra điều gì đó, nói: “Đúng vậy, nước Càn và nước Cảnh giao hảo, suýt chút nữa là mặc chung một chiếc quần rồi. Nhưng mà Bá công tử, sao người lại chạy đến nước Tề chúng ta làm ăn? Chúng ta... Dù sao...”

Triệu Khang trợn mắt: “Lão ca, lời này của người nói ra chẳng phải là tự hạ thấp mình hay sao?”

“Chúng ta là cái gì? Chúng ta là thương nhân! Không có lợi ích thì không dậy sớm, không gian xảo thì không buôn bán! Chỉ cần có tiền để kiếm, đừng nói là nước Tề các người, nước Chu ta cũng đi! Lợn mà biết làm ăn, ta cũng dám bán thịt lợn cho nó!”

“Chuyện quốc gia đại sự, một đám người bình thường như chúng ta quan tâm làm gì? Chúng ta kiếm được tiền là được rồi!”

Lời này của hắn, không thể nghi ngờ gì nữa, đã đánh trúng tâm lý của tất cả mọi người ở đây. Ai nấy đều khen ngợi Bá công tử nói chí phải.

Triệu Khang cười ha hả, nhìn những người này, trong lòng lại không khỏi có chút bi ai. Cũng chính vì có quá nhiều người như vậy, thế đạo này, quốc gia này mới ngày càng đi xuống!

Chương 721 - Lời nói thật lòng

Thương nhân coi trọng lợi nhuận, Triệu Khang cũng không ngoại lệ. Lúc này đây, hắn đang ra sức vẽ ra một “chiếc bánh” thật to, nên chẳng có tư cách chỉ trích ai.

Nhưng nghĩ lại, bản thân hẳn hao tâm tổn sức bao nhiêu ngày qua, chẳng phải cũng vì giang sơn Đại Càn thống nhất hay sao?

Nghĩ vậy, Triệu lão gia bỗng thấy hình tượng bản thân cao lớn hẳn lên.

Ta, Triệu Khang, tất cả đều vì Đại Càn!

Còn chuyện nước Tề ư?

Liên quan gì đến ta!

Đợi đến lúc bá tánh nước Tề trở thành người Đại Càn rồi hãy hay!

Lưu lão bản và những người khác đều trầm ngâm suy tư. Lời Triệu Khang nói không khó hiểu, ai nấy đều đã rõ ràng.

Vị Bá công tử này chỉ muốn làm kẻ bán buôn, chẳng muốn tự mình đi bán lẻ nữa. Cái bánh to như vậy, các người cứ việc chia nhau mà ăn, ta chỉ kiếm chút tiền mồ hôi nước mắt thôi.

Nghĩ vậy, Lưu lão bản nhìn Triệu Khang, thăm dò hỏi: “Bá công tử, ngài có thể cho lão Lưu ta biết rõ một chút được không? Một tháng ngài có thể cung cấp cho chúng ta bao nhiêu khối Hương Phu Ngọc?”

Triệu Khang mỉm cười: “Vấn đề nói đó, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Chư vị không biết đây thôi, Bá mỗ ta có hợp tác với xưởng sản xuất Hương Phu Ngọc của Đại Càn, bọn họ một tháng sản xuất được bao nhiêu, ta rõ như lòng bàn tay.”

“Cho dù các người muốn mười, hai mươi vạn khối, ta cũng có thể vận chuyển đến tận nơi.”

Lời Triệu Khang khiến mọi người đều chấn động. Mỗi khối Hương Phu Ngọc bán được mười lượng bạc, hẳn ta vậy mà có thể kiếm được nhiều như vậy?

Mọi người không biết rằng, với năng lực sản xuất của xưởng xà phòng Nguyên Giang, một ngày làm ra một, hai ngàn khối xà phòng cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Bởi vì kỹ thuật sản xuất này Nguyên Giang đã nắm giữ hoàn toàn, hiện tại không phải là theo đuổi sản lượng, mà là nâng cao chất lượng sản phẩm.

Chỉ cần có nhu cầu, Triệu Khang có thể triệu tập nhân lực, sản xuất xà phòng với số lượng lớn bất cứ lúc nào.

Nghĩ vậy, Triệu Khang lại nói: “Bất quá, Lưu lão bản, ta đề nghị, chư vị vẫn nên bàn bạc kỹ càng, hợp tác cùng ta ký kết hợp đồng. Nếu không, tương lai Lưu lão bản bán Hương Phu Ngọc, Trương lão bản, Triệu lão bản cũng bán Hương Phu Ngọc, chẳng phải thành đối thủ cạnh tranh sao?”

“Nhưng nếu như chư vị liên kết lại, vậy thì khác hẳn. Không còn đối thủ cạnh tranh, những thứ còn lại chính là bạc trắng rồi.”

Những người có mặt hầu hết đều là bằng hữu lâu năm, nghe Triệu Khang xúi giục bọn họ độc quyền kinh doanh, ai nấy đều hiểu rõ lợi ích trong đó.

Triệu Khang cười đầy ẩn ý. Nếu đám người này thật sự nghe lời, liên kết lại độc quyền kinh doanh, với bản tính của thương nhân, bán khối xà phòng rẻ tiền này với giá trên trời, Triệu Khang cũng chẳng lấy làm lạ.

Ví dụ điển hình nhất chính là kim cương.

Lúc này, một người khác hỏi: “Vậy Bá công tử, Thiên Hương Thần Thủy thì sao?”

Triệu Khang thở dài: “Vị huynh đài này, Thiên Hương Thần Thủy khác với Hương Phu Ngọc. Thứ này trên đời chỉ mình ta biết làm, nếu chư vị có hứng thú, ta có thể đảm bảo mỗi tháng cung cấp ít nhất một ngàn bình, giá cả cứ coi như bốn trăm lượng bạc một bình.

Đều là huynh đệ tốt, thứ này giá thành quá cao, ta cũng không kiếm lời của chư vị đâu.”

Nghe vậy, mọi người không khỏi nóng lòng. So với Hương Phu Ngọc, loại nước hoa này không chỉ giá cao, mà còn được các vị phu nhân tiểu thư yêu thích hơn!

Lúc đầu giá, mỗi bình nước hoa đều được bán với giá ngàn lượng, hiện tại Triệu Khang chỉ cần bốn trăm lượng một bình.

Nếu độc quyền kinh doanh, mở rộng ra mười hai châu nước Tề, vậy thì sau này đúng là nằm ngủ cũng có tiền đếm!

“Vậy còn rượu thì sao?” Lại có người hỏi.

Triệu Khang bất đắc dĩ, nhìn đối phương: “Vị huynh đài này, chuyện rượu thì thôi đi, đó là rượu thần tiên, tuy hiện tại ta đang nghiên cứu phương pháp ủ rượu, nhưng tạm thời vẫn chưa có manh mối.”

“Tuy nhiên, chư vị yên tâm, Bá mẫu ta có thể cam đoan, tương lai nhất định có thể tái hiện hai loại rượu thần tiên này, giá khởi điểm tại phòng đấu giá là một ngàn năm trăm lượng, ta sẽ bán cho chư vị với giá một ngàn lượng một bình, không lấy thêm một đồng nào!”

Tuy lời nói ra, bản thân Triệu Khang cũng không tin, nhưng thần sắc và động tác của hắn lại vô cùng hào hiệp, trượng nghĩa.

Bầu không khí trong chốc lát trở nên im lặng, cuối cùng Lưu lão bản trầm ngâm một lúc, ngẩng đầu nói: “Bá công tử, ngài cho chúng ta thương lượng một chút, ngày mai sẽ cho ngài câu trả lời, được chứ?”

“Được, được, không thành vấn đề, chư vị cứ từ từ thương lượng. Nào, nào, nào, uống rượu, uống rượu.” Triệu Khang cười ha hả nói.

Nhưng lúc này, mọi người nào còn tâm trạng uống rượu. Bọn họ qua loa đáp lại vài câu, rồi lần lượt viện cớ có việc bận, chuồn mất.

Triệu Khang giả vờ giữ chân bọn họ một lúc, sau đó cũng không miễn cưỡng nữa. Hắn biết đám người này đang suy tính chuyện độc quyền kinh doanh trong lòng.

Thật lòng mà nói, Triệu Khang cũng không có ý định dựa vào đám người này độc quyền kinh doanh để gây ảnh hưởng gì đến nước Tề.

Hắn chỉ hy vọng đám thương nhân này liên kết lại, cho hắn một đơn hàng lớn, ví dụ như một tháng cần mười vạn khối xà phòng, mấy vạn bình nước hoa gì đó, sau đó hai bên trực tiếp ký hợp đồng hai ba năm.

Vậy thì sướng biết mấy!

Làm xong phi vụ này là có thể về hưu rồi.

Lầu hai vốn náo nhiệt bỗng chốc chỉ còn lại hai người. Đuổi tiểu nhị đi, Triệu Khang lúc này mới nhìn về phía Tống Khinh Nhan, người từ nãy đến giờ im lặng, tựa như người ngoài cuộc.

Ngồi xuống bên cạnh nàng, Triệu Khang cười nói: “Lần này phải cảm ơn nàng đã đến giúp ta một tay.”

Tống Khinh Nhan thần sắc vui vẻ, một tay chống cằm, khẽ cười: “Xem ra những ngày biến mất, ngươi sống rất tiêu dao khoái hoạt nhỉ, đáng vẻ uể oải, thiếu sức sống thế kia.”

Triệu Khang dở khóc dở cười, hôm nay dù có nói gì cũng không thể thoát khỏi nàng, hắn đưa tay ôm lấy vòng eo thon thả của nàng.

“Vậy không bằng nhân lúc này thử xem, xem nó còn dùng được hay không?”

Tống Khinh Nhan cười khúc khích, không hề hoảng hốt nhìn Triệu Khang: “Được thôi, nhưng ta có một yêu cầu.”

Triệu Khang bung chén rượu lên, cười nói: “Nàng nói nghe xem?”

“Vậy lát nữa, ngươi hãy gọi ta là Bạch Lộ, để ta thử xem ngươi yêu chiều mỹ nhân như thế nào.”

Triệu Khang suýt chút nữa thì bị sặc rượu. Hắn nhìn người phụ nữ kỳ quái này, hoàn toàn cạn lời.

Tống Khinh Nhan cười mỉa hoặc: “Hay là ta đổi cái khác, không cần son môi nữa, sau này khi hai người ân ái, trong lòng ngươi hãy gọi tên ta, được không?”

“Ta thật sự chịu thua nàng rồi.”

Triệu Khang dở khóc dở cười, ôm chặt con hồ ly tinh này vào lòng. Lúc này sẽ không có ai đến quấy rầy.

Nhưng hai người cũng không làm gì quá phận.

Dựa vào lòng Triệu Khang, Tống Khinh Nhan nhắm mắt lại, thì thầm: “Vừa rồi ngươi nói không muốn dính líu đến hoàng thất, e là lời này đã truyền đến tai những người đó rồi.”

Triệu Khang cúi đầu nhìn người con gái trong lòng, ánh mắt chăm chú, không nói gì.

Tổng Khinh Nhan tự giễu cười: “Minh Châu công chúa thông minh như vậy, một thương vụ lớn như thế, hoàng thất không nhúng tay vào, mặc kệ số tiền lớn như vậy chảy vào nước khác, có khả năng sao?”

Triệu Khang lúc này mới nói: “Chuyện vô thưởng vô phạt, ta cũng không sợ bọn họ biết, có tiền kiếm là được.”

Tổng Khinh Nhan mở mắt, cười nói: “Tự tin như vậy, xem ra ngươi thật sự là người làm việc cho hoàng thất nước Cảnh rồi?”

Triệu Khang cười nói: “Không phải.”

Có lẽ đây là câu nói thật lòng duy nhất hắn nói với người con gái trong lòng.

Chương 722 - Gặp gỡ bắt nguồn từ toan tính

“VẬY sao.”

Tổng Khinh Nhan khép hờ đôi mắt đẹp, lẩm bẩm: “Khi nào người đi?”

“Chờ ngày mai bàn bạc hợp tác với những người này xong đã, lợi ích trước mắt, họ sẽ không để ta phải chờ lâu đâu.” Triệu Khang đáp.

Tổng Khinh Nhan khẽ thở dài: “VẬY Ờ, thời gian trôi qua thật nhanh.”

Triệu Khang cúi đầu nhìn người con gái đang khép mắt, hôn lên môi nàng một nụ hôn sâu.

Tổng Khinh Nhan mở mắt, khoé mắt ánh lên ý cười, sau đó đứng dậy, nhìn Triệu Khang với ánh mắt khó hiểu, chỉ nói: “Uống nhiều rượu rồi, về nghỉ ngơi sớm đi.”

Nói xong, nàng đứng dậy rời khỏi Trần Vị Lâu.

Gió thu hiu hắt, lạnh lẽo thấu xương. Tổng Khinh Nhan kéo chặt tấm áo choàng bằng lụa trên người, bước vào trong kiệu: “Đến hoàng cung.”

Chốc lát sau, trong hoàng cung.

Vài người ngồi đối diện nhau.

Có Thái tử Lưu Kiến Nguyên, Minh Châu công chúa Lưu Yên Nhiên, Lý lão của thương hội, thậm chí cả Hoàng đế Lưu Quảng Văn đang lâm bệnh nặng cũng có mặt.

Tổng Khinh Nhan mỉm cười: “Bệ hạ, Thái tử điện hạ, Công chúa điện hạ, tình hình đại khái là như vậy.”

“Tên Bá công tử này là một thương nhân coi trọng lợi nhuận, chỉ cần có thể kiếm tiền, hắn ta đều không quan tâm đến bất cứ điều gì khác.”

“Hợp tác với hắn ta có thể mang lại lợi ích to lớn cho nước Tề chúng ta.”

Lưu Quảng Văn sắc mặt tái nhợt ho khan hai tiếng: “Như vậy xem ra không thể giết hấn ta được rồi.”

Lý lão cũng cau mày nói: “Người chúng ta phải đến nước Tề căn bản không thể vào được lãnh thổ nước Cảnh, không biết tên này rốt cuộc là làm việc cho hoàng thất nước Cảnh, hay chỉ là một tên gian thương. Số bạc lớn như vậy để hấn mang đi, thật sự khiến người ta không thể ngủ yên!”

Tổng Khinh Nhan vội vàng nói: “Bệ hạ sáng suốt, Lý đại nhân, thần thiếp lại cảm thấy, hấn ta chắc chắn là người làm việc cho hoàng thất nước Cảnh.”

Lưu Yên Nhiên nhìn Tổng Khinh Nhan: “Nói suy nghĩ của muội đi.”

Tổng Khinh Nhan nói: “Chúng ta hãy thử nghĩ, cho dù là Thiên Hương Thần Thủy, Hương Phu Ngọc hay là hai loại rượu ngon kia, bất kỳ thứ nào cũng đều có thể tạo ra của cải khổng lồ.”

“Nếu Bá công tử thật sự chỉ là một tên gian thương ham lợi, với đầu óc của một thương nhân, hấn ta không có khả năng không biết một khoản tiền khổng lồ như vậy sau khi biến thành tiền mặt, sẽ thu hút bao nhiêu ánh mắt đỏ hoe chứ?”

“Thế mà hấn ta vẫn ung dung đến Thịnh Kinh của chúng ta, hơn nữa còn mượn Minh công tử và phủ Thừa tướng để tạo dựng mối quan hệ.”

Tổng Khinh Nhan cười nói: “Điều này chứng tỏ, hấn ta có chút năng lực, ít nhất là sau khi biến thành tiền mặt, hấn ta có thể bình an vô sự rời đi.”

“Khinh Nhan chỉ là một nữ lưu, nhưng cũng nghe nói trong bốn nước, nước Cảnh võ đạo thành phong, cao thủ giang hồ nhiều như mây.”

Nói đến đây, Tổng Khinh Nhan có chút do dự, Thái tử Lưu Kiến Nguyên cười nói: “Phu nhân có lời gì cứ nói thẳng.”

Tổng Khinh Nhan nhắm mắt lại, trong lòng đã hạ quyết tâm: “Nước ta trước đó suýt chút nữa khiến nước Cảnh diệt vong, hiện nay trên dưới nước Cảnh đều coi nước Tề ta như kẻ thù, nếu như lại giết Bá công tử này!”

“Chỉ có hại chứ không có lợi! Tiền xe phúc hậu xe sư!”

Sắc mặt Lý lão biến đổi, quát lớn: “Người thật to gan! Một nữ nhân như ngươi cũng dám bàn luận về quyết sách của Bệ hạ!”

Tổng Kinh Nhan chỉ cúi đầu không nói, lời này của nàng chắc chắn là đại nghịch bất đạo, nghi ngờ quyết sách công đánh nước Cảnh trước kia của Hoàng đế Lưu Quảng Văn.

Nếu như thật sự truy cứu, chém đầu nàng cũng là đáng đời.

Quả nhiên sắc mặt Lưu Quảng Văn trở nên rất khó coi, nhưng Lưu Yên Nhiên lại lên tiếng: “Chu phu nhân quả nhiên thông minh, vậy theo tỷ xem nên làm thế nào?”

Tổng Kinh Nhan không cần suy nghĩ nói: “Ít nhất, giết hắn ta đối với nước Tề không có lợi ích gì.”

“Được rồi, phu nhân mau về nghỉ ngơi đi.”

Tổng Kinh Nhan đứng dậy cáo lui, ra khỏi hoàng cung, lên kiệu trở về phủ Thừa tướng.

Chờ Tổng Kinh Nhan rời đi, Thái tử Lưu Kiến Nguyên mới lên tiếng: “Vị Tam phu nhân của Thừa tướng nhà chúng ta quả là ghê gớm.”

Lý lão gật đầu nói: “Nếu không thì năm đó Chu đại nhân há có thể vì mê luyện sắc đẹp mà cưỡng ép mua nàng ta vào phủ, để rồi chỉ trong vài năm ngắn gọn, nàng ta đã đánh bại hết thủy thiếp thất của hắn sao?”

“Nữ nhân này rất giỏi tính kế, nếu biết lợi dụng sẽ là một nhân tài không tồi.”

Lưu Yên Nhiên nhìn phụ hoàng và hoàng huynh của mình, nói: “Phụ hoàng, hoàng huynh, nếu đã như vậy, muội sẽ ra lệnh cho người của muội hợp tác với Bá công tử này.”

Lưu Quảng Văn ho khan vài tiếng: “Cứ theo ý con đi, trăm hơi mệt rồi.”

“Cung tiễn phụ hoàng.”

Tiến Lưu Quảng Văn đi rồi, Thái tử nhìn Minh Châu công chúa: “Hoàng muội, rốt cuộc muội tính toán như thế nào, nói cho hoàng huynh nghe một chút.”

Lưu Yên Nhiên cũng không giấu diếm, bèn nói: “Để cho người ta hợp tác với Bá công tử này, sau đó phái người đến nước Chu. Tên Bá công tử này kiếm tiền ở nước Tề chúng ta như thế nào, chúng ta liền đến nước Chu kiếm tiền như thế ấy, hơn nữa giá bán còn phải cao hơn!”

Lưu Kiến Nguyên nghe vậy cười lớn: “Quả nhiên là hoàng muội! Những người nước Chu luôn tự cao tự đại kia, chắc chắn sẽ rất thích những món đồ cung cấp riêng cho quý tộc này!”

Lý lão cười hề hề nói: “Ai bảo là không phải chứ.”

Phủ Thừa tướng.

Tổng Khinh Nhan trang điểm tỉ mỉ, gỡ bỏ trâm cài đầu bằng vàng thay bằng một chiếc trâm cài rẻ tiền, soi gương tự ngắm nhìn vẻ đẹp của mình.

Nhìn bản thân trong gương, nàng bỗng nhiên cười khẩy một tiếng.

Thực ra nàng sớm nên hiểu rõ, đôi bên gặp nhau, vui vẻ bên nhau chẳng qua chỉ là một cuộc toan tính lợi ích mà thôi.

Nàng tháo chiếc trâm cài rẻ tiền kia xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ ngăn ngõ, hồi lâu sau vẫn không nỡ vứt nó đi, cất kỹ vào nơi sâu nhất trong hộp trang điểm.

Bên trong Trần Vị Lâu.

Triệu Khang uống hết ly rượu này đến ly rượu khác, nhưng lại không say chút nào. Hắn xòe bàn tay trái ra, một tờ giấy nhỏ lúc nãy người phụ nữ kia đưa cho hắn nằm gọn trong lòng bàn tay.

Trên giấy viết chi chít tên, tổng cộng gần trăm người, vừa rồi đều ở tửu lâu này uống rượu bàn chuyện làm ăn với hắn.

Dòng cuối tờ giấy viết hai chữ: Minh Châu.

Người phụ nữ kia như muốn nói với hắn, số hàng này của ngươi, vòng vo tam quốc cuối cùng vẫn rơi vào tay hoàng tộc nước Tề và vị Cửu công chúa kia.

Triệu Khang bóp nát tờ giấy thành bột phấn, thanh toán tiền rồi đứng dậy trở về cửa hàng.

Hắn lấy ba bình Tam Lương Dịch chuẩn bị tung ra thị trường chợ đen trong tiệm, uống cạn một hơi, cuối cùng cũng say mướt, lăn ra ngủ.

Ngày hôm sau.

Trời còn chưa sáng, một đám thương nhân đã đến cửa hàng, từng người một vẽ mặt kích động đòi gặp Bá công tử.

Triệu Khang mơ mơ màng màng bị Tào Bạch Lộ lay tỉnh, vận công giải rượu xong mới khôi phục lại bình thường, đi xuống lầu tiếp khách.

Lưu lão bản dẫn đầu, kích động nắm lấy tay Triệu Khang: “Bá công tử! Chúng ta đã thương lượng xong, chúng ta muốn Hương Phu Ngọc! Muốn mười vạn khối!”

Triệu Khang sững sốt một chút: “Mẹ kiếp! Nhiều vậy sao?”

Lưu lão bản sững sốt: “Không phải hôm qua ngài nói muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao?”

Triệu Khang vội vàng nói: “Phải phải phải, vậy chúng ta ký hợp đồng?”

“Ký ký ký! Lập tức ký! Tiền hàng chúng ta đều đã chuẩn bị xong!”

Triệu Khang lập tức hưng phấn: “Lưu lão bản, vậy các người muốn ký mấy năm?”

Lưu lão bản cười nói: “Trước tiên ký một năm đi.”

Một năm, một tháng ba mươi vạn, vậy chính là ba trăm sáu mươi vạn lượng, cũng không ít.

Triệu Khang cười một tiếng: “Xem ra Lưu lão bản là liên kết với vài nhà rồi?”

Lưu lão bản cười nói: “Đó là đương nhiên, chúng ta hơn ba mươi nhà liên kết lại mới gom đủ số tiền lớn như vậy, Bá công tử ngài không thể hăm hại chúng ta đây, nếu không chúng ta chỉ có thể đi tìm Chu phu nhân kêu oan thôi.”

Triệu Khang cười hề hề nói: “Việc này đương nhiên không thể, Lão Mã, đi chuẩn bị hợp đồng! Động tác nhanh lên, đừng lãng phí thời gian!”

“Vâng thưa lão bản!”

Chương 723 - Có thể đi nhật xác rồi

Hơn ba mươi người đã ký hợp đồng cung cấp Hương Phù Ngọc cho Triệu Khang, nhìn những cái tên trên đó, hắn liền nhớ đến danh sách tối qua.

Bản hợp đồng còn lại là về nước hoa, lần này trực tiếp là hơn sáu mươi người cùng ký tên, yêu cầu Triệu Khang cung cấp cho họ ít nhất ba ngàn lọ nước hoa mỗi tháng, với giá bốn trăm lượng một lọ.

Một tháng là một trăm hai mươi vạn lượng.

Cũng ký kết trong một năm, tính ra là hơn một ngàn vạn lượng.

Tất nhiên, một khoản tiền lớn như vậy không thể nào đưa hết cho Triệu Khang một lần, những người này cũng không ngu ngốc đến mức đó.

Tiền hàng sẽ được thanh toán mỗi tháng một lần, ngoại trừ tháng đầu tiên, đều là nhận hàng rồi mới trả tiền.

Sau khi thống nhất thời gian giao hàng, bàn bạc xong tất cả các chi tiết vụn vặt, Triệu Khang nhận khoản thanh toán của tháng đầu tiên, liền tiễn nhóm người này ra về.

Nhìn những cái tên dày đặc trên hai bản hợp đồng.

Thật trùng hợp, giống hệt với danh sách mà Tổng Khinh Nhan đưa cho hắn tối qua, một người cũng không lệch.

Điều này chứng tỏ người đứng sau những người này đều là Cử công chúa - Lưu Yến Nhiên.

Triệu Khang rất muốn biết, Lưu Yến Nhiên sẽ xử lý số lượng hàng hóa khổng lồ này như thế nào, mười vạn khối Hương Phù Ngọc, ba ngàn lọ nước hoa, nước Tề tuy có thể tiêu thụ hết, nhưng rốt cuộc cũng là kiếm tiền của chính người dân nước mình.

Chẳng lẽ muốn bán sang nước Chu?

Triệu Khang cười thầm, nếu thật sự là như vậy thì thú vị rồi.

Một buổi sáng lại thu về một trăm năm mươi vạn lượng bạc, trong lòng Triệu Khang vui như mở cờ trong bụng.

Chuyến này trở về mang theo hơn tám trăm vạn lượng, về sau không cần phải lo lắng chuyện tiền bạc nữa rồi.

Chờ số tiền này biến thành đại bác và đạn pháo, mọi chuyện sẽ kết thúc.

“Lão Tào, thu dọn đồ đạc đi, chúng ta về nhà thôi.”

Triệu Khang gọi to một tiếng, sau đó nhìn về phía Trần Giang Hà và Nam Cung Long: “Lão Trần, Nam Cung lão gia tử, ta có chuyện muốn nói với hai người.”

...

Nam Cung Long khó hiểu: “Chuyện này chẳng phải người đã từng đề cập qua rồi sao?”

Triệu Khang nói: “Bây giờ khác rồi, lão Tào ta muốn đưa về nhà, cho nên hai người không cần phân tâm bảo vệ nàng ấy nữa, dốc toàn lực làm tốt chuyện này là được.”

Trần Giang Hà gật đầu: “Chuyện này không khó.”

Triệu Khang nghiêm túc nói: “Ta muốn là không được để xảy ra bất kỳ sơ suất nào!”

Nhìn thấy ánh mắt của Triệu Khang, Trần Giang Hà có chút run sợ, vội vàng thu liễm vẻ lười biếng: “Tuân mệnh!”

“Mọi chuyện giao phó cho hai người.”

Triệu Khang xoay người trở lại cửa hàng, sau đó xách theo một hộp quà lớn rời đi, cuối cùng lại quay trở lại cửa hàng.

Không lâu sau, xe ngựa lạng lẽ rời khỏi kinh thành nước Thịnh.

Triệu Khang đánh xe đi đến đường cái, hắn đưa tay sờ lên thái dương, sau đó lột bỏ một lớp mặt nạ da người.

Tiếp đó, hắn lấy ngân châm đâm vào huyết đạo, cuối cùng khôi phục lại dung mạo vốn có.

Tào Bạch Lộ bên cạnh mỉm cười: “Vẫn là khuôn mặt này nhìn thuần mắt hơn.”

“Đó là đương nhiên, nhan sắc của ca đây thật sự là không ai sánh bằng!” Triệu Khang cười ha ha.

Tào Bạch Lộ như nhớ ra điều gì đó, liền hỏi: “Đúng rồi, còn số son môi còn lại đâu? Vừa rồi ta tìm mãi không thấy.”

“Ai biết người cất đâu rồi, không phải ta nói các người, những cô nương các người ấy à, chính là thích bỏ đâu quên đâu, chờ về ta lại làm cho các người sau.”

Bánh xe lăn bánh, bụi bay mù mịt, dần dần khuất xa, không có bất kỳ lời từ biệt nào.

Trong Tướng phủ.

Mở hộp quà ra, đập vào mắt là năm lọ nước hoa, và một thỏi son màu đỏ.

Tổng Kinh Nhan thân nhiên nói: “Đây là Bá công tử sai người mang tới?”

Tỳ nữ vội vàng gật đầu đáp: “Vâng, phu nhân.”

“Được rồi, người lui xuống đi.” Tổng Kinh Nhan đẩy hộp quà lại.

Tỳ nữ vừa đi vừa như nhớ ra điều gì đó, bèn quay đầu lại nói: “Đúng rồi phu nhân, Bá công tử còn dặn dò nô tỳ truyền lại một câu nói cho người.”

“Hửm? Nói gì?” Tổng Kinh Nhan nghi hoặc.

Tỳ nữ cố nhớ lại rồi nói: “Bá công tử nói, chờ khi nào dùng hết số Thiên Hương Thần Thủy và son môi này, hấn sẽ tự mình đưa tới cho phu nhân.”

Tổng Kinh Nhan phì cười, lẩm bẩm: “Vậy thì phải đến bao giờ mới dùng hết đây?”

Nhìn hộp quà Triệu Khang tặng, nàng không còn vẻ thân nhiên như trước, dường như đây mới là lời tạm biệt tốt đẹp nhất.

...

Trên đường trở về, Triệu Khang không đi nhanh, tin tức hấn muốn cung cấp hàng hóa cho nước Tề, đã sớm được Mã chương quây bọn họ truyền tin ra ngoài.

Những tên kia đều là tám trăm dặm cấp tốc truyền tin tức, có khi lúc này tin tức đã đến huyện Nguyên Giang rồi.

Bởi vậy, dọc đường hấn vô cùng thông dong tự tại, nói là đi du lịch cũng không ngoa.

Hành trình gần một tháng, rốt cuộc hai người cũng trở về kinh thành nước Càn.

Cả đường đi thẳng đến Ngô phủ.

Để Tào Bạch Lộ xuống xe, hai người nhìn nhau, nàng nhỏ giọng nói: “Người có bị đánh chết không?”

“Không sao đâu, đến lúc đó nàng kéo lại một chút, cứ nói là nàng sống chết lôi kéo ta, cưỡng ép ta, bọn họ ra tay chắc sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.” Triệu quốc sư đã là hạng người thấy chết không nháy mắt, sợ gì nước sôi, không còn gì phải sợ hãi nữa.

Tào Bạch Lộ nghe vậy, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng.

Thị vệ Ngô phủ đã sớm chú ý tới Triệu Khang, lúc này mới tiến lên nghênh đón.

“Lão gia.”

Triệu Khang ho khan một tiếng: “Trong nhà có ai vậy?”

Thị vệ do dự một chút rồi mới đáp: “Đều ở nhà ạ.”

“Mẹ kiếp, họp mặt gia đình à! Sao lại đều ở nhà vậy!”

Triệu Khang giật mình, như vậy kế hoạch đánh úp từng người của hấn chẳng phải là chưa thực hiện đã phá sản rồi sao?

“À... Bởi vì phu nhân sắp sinh rồi ạ.” Thị vệ ngượng ngùng nói.

Chuyện Ngô Tâm Di mang thai, đến lúc này đã không còn là bí mật gì nữa.

Nghe vậy, Triệu Khang cũng không còn tâm trí đâu mà lo lắng nữa: “Mở cửa, mở cửa nhanh lên!”

Hai tên thị vệ vội vàng đi mở cửa, đồng thời đi thông báo.

Triệu Khang suy nghĩ một chút, trực tiếp nắm lấy tay Tào Bạch Lộ, mặc kệ nàng đỏ mặt e thẹn.

Tâm Di hiền lành, cho dù nhìn thấy cũng không sao, người duy nhất phải đau đầu chính là hai vị kia.

Trong phủ nghe nói Triệu Khang lén lút trở về, ai nấy đều kinh ngạc vui mừng.

Sau đó liền thấy Triệu Khang nắm tay một cô nương xinh đẹp xuất hiện, cô nương này còn rất quen mắt.

Không ai lên tiếng, không khí nhất thời im lặng.

Triệu Khang ho khan hai tiếng: “Cái này... Đây là ngũ muội, đều là người quen cả rồi ha ha, vậy thì không cần giới thiệu nhiều nữa. Lão Tào, còn không mau chào hỏi các vị tỷ tỷ đi, thật là! Sao lại không có chút lễ nghĩa nào vậy!”

Nữ đế bệ hạ hít sâu một hơi.

Diệp đại mỹ nhân gật đầu lia lịa: “Giỏi lắm, giỏi lắm.”

Tần Ngọc Phượng đỡ trán.

Thanh Loan có chút bức bối phòng má.

Tiêu Huyền Sách lúc này thật sự muốn quỳ xuống dập đầu lạy Triệu Khang một cái, tên này thật sự là quá dũng cảm, quá không sợ chết!

Lão Triệu, người quả thực là thần tượng của ta, là tấm gương sáng cho đời sau noi theo!

Thật sự là chán sống rồi!

Chỉ có Ngô Tâm Di mỉm cười, chống bụng đi tới, Triệu Khang vội vàng tiến lên: “Đừng động, đừng động! Sắp sinh rồi, phải tĩnh dưỡng cho tốt!”

“Không sao đâu phu quân, đại phu nói còn hơn một tháng nữa.” Ngô Tâm Di dịu dàng nói.

Triệu Khang: “Vậy cũng không thể chủ quan được! Phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Cứ như vậy, Triệu Khang dìu Tào Bạch Lộ, đỡ Ngô Tâm Di trở về phòng, trốn trong phòng suốt cả buổi chiều.

Ngoài cửa vang lên tiếng Tiêu Huyền Sách: “Lão Triệu, tỷ tỷ ta gọi người kia!”

“Biết rồi, ra ngay đây!”

Triệu Khang đáp lời, Tào Bạch Lộ nhét sách vào trong áo cho hấn, vừa nhét vừa lo lắng nói: “Như vậy có được không?”

“Không thành vấn đề, bệ hạ cũng không nỡ đánh vào khuôn mặt tuần tú này của ta đâu, chỗ mông đây, thêm một quyển nữa, được rồi ta đi đây, chờ tin tốt của ta.”

Triệu Khang vui vẻ ra ngoài, Tào Bạch Lộ có chút căng thẳng, Ngô Tâm Di an ủi: “Không sao đâu, tỷ tỷ bọn họ ban đầu sẽ có chút bức bối, sau khi nguôi giận thì sẽ ổn thôi, hơn nữa bọn họ đều yêu thương phu quân, sao có thể ra tay độc ác được.”

Vừa dứt lời, Tần Ngọc Phượng đi tới cửa phòng, dịu dàng cười nói: “Ngũ muội, bệ hạ nói có thể đi nhặt xác cho công tử rồi.”

Chương 724 - Xếp hàng nào!

Kế hoạch “chia để trị” của Triệu Khang đã phá sản.

Đề chuộc lỗi, vừa về đến phủ, hấn liền tự phong bé kinh mạch, bày ra bộ dạng mặc người xử lý. Hấn thậm nghĩ chỉ cần giả bộ đáng thương, thêm vài lời ngon tiếng ngọt, hứa hẹn không tái phạm, mọi chuyện sẽ lại êm xuôi.

Nào ngờ đâu lần này lại là màn song đấu!

Tội tệ hơn, quyển sách nhét trong người hấn bị đánh bật ra, khiến lửa giận của Diệp Hồng Tuyết và Tiêu Linh Lung bùng lên ngùn ngụt.

Hoảng sợ, Tiêu Huyền Sách vội vàng kéo ái phi của mình chuồn lẹ.

“Sao phải đi chứ? Xem thêm chút nữa đi!” Thanh Loan cô nương khó hiểu.

Tiêu Huyền Sách khẽ hừ: “Nàng không hiểu lão Triệu đâu. Hấn ta đang giả chết đấy! Cứ ở lại, khéo hấn lại đổ hết lên đầu ta, đến lúc đó ta lại là người lãnh đủ!”

Ngô Thanh Loan thè lưỡi: “Thì ra là vậy. Không ngờ lúc trước bệ hạ vẫn còn nương tay với huynh. Không biết lần này sư phụ có đi lại được nữa không?”

“Yên tâm đi, tuy lão Triệu rên rỉ thảm thiết như bị người ta...”
Tiêu Huyền Sách cười khẩy, “nhưng tất cả đều là giả vờ thôi.
Hắn đang đợi đại tử và Diệp tử mềm lòng đấy!”

Ngô Thanh Loan kinh ngạc: “Sao huynh biết?”

“Hừ hừ, những trò này ta chơi chán rồi. So với giả chết, lão Triệu còn non lắm.”

Nói rồi, vị hoàng tử bất giác cảm thán, trong lòng đầy ngưỡng mộ: “Lão Triệu thật lợi hại! Đến cô thứ năm rồi. Nhìn hắn mà ta cũng muốn nạp thiếp. Gia đình đông vui thật đấy!”

“Cãi nhau cũng có người can, thật đáng ghen tị!”

Vừa dứt lời, Tiêu Huyền Sách bỗng cảm thấy sát khí bao trùm, quay đầu lại, hắn lập tức co giò chạy mất dép.

Vài khắc sau, hắn cũng bị “xử lý” nốt.

...

Trong phủ.

Triệu lão gia uy phong lẫm liệt bên ngoài, giờ đây đang cúi đầu, ánh mắt lảo liên, bị mắng té tát.

Diệp Hồng Tuyết cười lạnh: “Nói mau! Ngoài kia ngươi còn gây họa với bao nhiêu người nữa? Nói một hơi cho xong, hôm nay ta đánh một lần cho chừa. Chứ để đến lúc ngươi tu vi cao, đao thương bất nhập thì ta đánh sao nổi?”

“Tất ngươi một cái mà tay ta còn đau đây này!”

“...” Triệu Khang ngượng ngùng, cười gượng gạo, tiến lại gần: “Tay nàng đau à? Để ta thổi thổi cho, thổi thổi là hết đau ngay.”

“Ta...”

Nữ đế vội vàng kéo Diệp Hồng Tuyết lại: “Thôi, đánh nữa, cho chết người đấy.”

Diệp Hồng Tuyết ngạc nhiên: “Hình như vừa nãy người ra tay nặng nhất, đánh hắn thành ra thế này là tử đấy?”

Ta chỉ đánh vào chỗ hắn giấu sách thôi! Giờ lại giả làm người tốt?

Nữ đế cười gượng gạo.

Thấy vậy, Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm, xem ra nữ nhân của mình vẫn còn thương mình.

Tiêu Linh Lung chuyển hướng ánh mắt, nhìn Tào Bạch Lộ, thở dài: “Còn bảo muội trông chừng hắc, đừng để hắc trêu hoa ghẹo nguyệt. Muội giám sát bất lực à?”

Tào Bạch Lộ cười gượng gạo, lén lút trốn sau lưng Triệu Khang.

Triệu Khang nắm lấy tay nàng, Tào Bạch Lộ vội vàng nói: “Bệ hạ, thần có chuyện bẩm báo.”

“Nói!” Tiêu Linh Lung hừ lạnh.

Tào Bạch Lộ vội vàng lấy ra xấp ngân phiếu hơn tám trăm vạn lượng: “Đây là của baba... à không, là của Triệu Khang kiếm được ở nước Tề ạ.”

“Baba gì cơ?” Diệp Hồng Tuyết và Tần Ngọc Phụng đều ngạc nhiên.

Tào Bạch Lộ đỏ mặt, đó là cách gọi thân mật của nàng dành cho Triệu Khang.

Tiêu Linh Lung hai mắt sáng rực, lao đến, hưng phấn tột độ: “Bao nhiêu? Bao nhiêu cơ?”

Triệu Khang hừ một tiếng: “Cũng chỉ tám trăm vạn thôi. Haiz, dù sao cũng bắt tài, cùng lão Tào ra ngoài bấy lâu mà chỉ kiếm được chừng này. Bệ hạ đánh ta một trận cũng đúng, đánh thêm trận nữa cũng được, lão Tào cam chịu.”

Lần này đến lượt Nữ Đế đỏ mặt: “Sao có thể nói như vậy?”

“Vậy sao nàng đánh ta thành ra thế này!”

Tục ngữ nói hay: “Trong túi có lương, lòng chẳng hoang mang”! Đến lượt Triệu Khang nổi giận.

“Nhìn mặt ta xem, còn ra thể thống gì nữa?”

Tiêu Linh Lung ngửa mặt lên trời, cố tình không nhìn mặt Triệu Khang sưng vù như đầu heo.

“Ngươi còn dám lên mặt với ta! Không dạy dỗ ngươi một trận thì ngươi không biết ai là chủ nhà!”

Nói đoạn, Triệu Khang phá bỏ phong ấn trong cơ thể, nữ đế còn chưa kịp phản ứng đã bị hất vác lên vai.

Tào Bạch Lộ há hốc mồm, cục diện thay đổi nhanh quá vậy?

Khoảng một khắc sau, Triệu Khang mới xuất hiện, nữ đế như cô vợ nhỏ lẻo đẻo theo sau.

Hắn nhìn sang Diệp Hồng Tuyết, bị nàng trừng mắt, Triệu Khang cười khỏ, lộ ra vẻ mặt đáng thương.

Diệp Hồng Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu, cũng đành chấp nhận vậy.

Khôi phục uy phong, Triệu Khang giao toàn bộ ngân phiếu cho Tiêu Linh Lung: “Nhanh chóng phái người đến các tiệm ngân hàng do người nước Tề kinh doanh để đổi lấy bạc, số tiền này đủ để đúc đại bác.”

Tiêu Linh Lung gật đầu: “Việc này ta sẽ lập tức cho người đi làm. Ngoài ra, trước đó nhận được tin tức của huynh, Phương Thiệu đã đích thân đến nước Tề.”

“Huyện Nguyên Giang cũng đã đi vào hoạt động, tập trung sản xuất Hương Phù Ngọc và nước hoa.”

Triệu Khang cười nói: “Vậy xem ra ta có thể nghỉ ngơi một thời gian, chờ con chào đời.”

Nghe vậy, nữ đế vừa bị đánh mười mấy cái vào mông liền cười lạnh, Diệp Hồng Tuyết và Tần Ngọc Phượng cũng vậy.

Bởi vì cả ba người họ đều chưa mang thai.

Tần Ngọc Phượng cười tủm tỉm nhìn Tào Bạch Lộ: “Nếu ngũ muội mang thai trước, công tử, thiếp đây sẽ giận đấy.”

Triệu Khang toát mồ hôi hột, Tào Bạch Lộ càng cảm thấy oan uổng, bởi vì trên đường trở về, nàng vẫn còn trong trắng.

Diệp Hồng Tuyết lạnh lùng nói: “Ta đã hỏi Tâm Di, giờ nghĩ lại, chúng ta ba người đến giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, chắc là do vị gia chủ này bất lực, cho không đủ.”

“Cho nên, tối nay ngươi phải bù đắp cho chúng ta, giống như cách người đối xử với Tâm Di, chắc không làm khó ngươi đâu nhỉ?”

Triệu Khang lập tức run rẩy.

Nữ đế nói: “VẬY ta thứ hai, ngày mai nhé, vất vả phu quân rồi.”

Tần Ngọc Phụng: “Tốt, ta thứ ba, ngày mốt. Công tử, thiếp đi hầm canh gà cho huynh đây.”

Triệu Khang vội vàng nói: “Đừng, đừng mà! Sẽ chết người đấy!”

Ba ngày hai mươi bảy lần, đến cả trai bao cũng không sung mãn như vậy! Coi hẳn là ngựa giống chắc?

Diệp Hồng Tuyết đứng dậy nghiêng răng nghiêng lợi: “Chỉ chút bản lĩnh ấy, người còn dám kiếm năm người? Sao? Muốn làm hoàng đế tam cung lục viện? Vậy kêu nàng ấy nhường ngôi cho người đi! Ta nói cho người biết, tối nay không đủ chín lần thì đừng hòng xuống giường!”

“Không phải đâu Hồng Tuyết, thê tử, nàng nghe ta giải thích, đêm đó là ta bị...”

“Chuyện đó ta không quản.” Diệp Hồng Tuyết hừ lạnh.

Tần Ngọc Phụng nói: “Đúng vậy, công tử, thiếp cũng có thể “chơi” huynh mà!”

“Ngọc Phụng, tâm can, sao nàng có thể nói ra những lời lạnh lùng như vậy?”

Tiêu Linh Lung cười mỉa: “Không còn cách nào khác, phòng khi sau này cãi nhau, lại nói chúng ta ba người không biết sinh con, tổn thương lắm đấy.”

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên: “Cái kia, tạm dừng một chút.”

Mọi người nhìn sang, thấy Tào Bạch Lộ giơ tay, dè dặt nói: “Cái này... Ta có thể chen hàng không? Ta vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ mà!”

Ba người phụ nữ lập tức ngậm ngẫn, nhìn Triệu Khang, lão Tào cảm thấy mình mới là người đáng thương nhất.

Chương 725 - Trận Chiến Kinh Thiên

Nhờ vào sự phản kháng mãnh liệt của Triệu lão gia, thảm kịch ba ngày hai mươi bảy lần cuối cùng đã được ngăn chặn.

Ăn tối xong, Tiêu Linh Lung vội vã rời đi cùng với số ngân phiếu.

Tần Ngọc Phượng chăm sóc cho Ngô Tâm Di đang bất tiện trong di chuyển, còn Tào Bạch Lộ đến Bắc Trấn Phủ Ti sắp xếp công việc.

Vì vậy, trong sân chỉ còn lại Triệu Khang đang ôm mỹ nhân trong lòng, ung dung tự tại.

Dựa vào lòng Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết nghịch ngợm buộc tóc hắn thành một búi nhỏ, rồi khẽ hỏi: “Ngoài Tào Bạch Lộ ra, ngươi còn giấu ta chuyện gì nữa không?”

Triệu Khang giật thót tim, chột dạ đáp: “Đâu, đâu có.”

“Ngươi đừng giả bộ nữa! Chẳng lẽ bên ngoài còn có Lục muội nào khác sao?” Diệp Hồng Tuyết mỉm cười hỏi.

Triệu Khang không dám trả lời, chỉ thấy nàng thở dài: “Thật sự không quản nổi ngươi mà, chẳng lẽ ngươi muốn học hoàng đế tam cung lục viện sao, vậy thì nhiều quá đấy!”

“Không, ta nào có bản lĩnh đó.” Triệu Khang đáp.

Diệp Hồng Tuyết đưa tay vuốt ve hàng lông mày nhú chặt của hắn, dịu dàng nói: “Chính ngươi cũng không biết, mỗi khi giấu muội chuyện gì, lông mày ngươi lại nhú chặt khiến người ta đau lòng.”

“Dù ngươi rất giỏi lừa gạt người khác, nhưng chưa bao giờ làm vậy với người ngoài, chỉ đối xử với chúng muội như thế, mà hôm nay lông mày ngươi chẳng lúc nào giãn ra.”

Nghe vậy, ánh mắt Triệu Khang trở nên bình tĩnh, nhưng Diệp Hồng Tuyết lại cảm nhận được bàn tay đang nắm lấy tay mình siết chặt hơn.

Hắn im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Ban đầu chỉ là lợi dụng lẫn nhau, nhưng bây giờ hình như không còn đơn giản như vậy nữa.”

“Thôi, không nói nữa.”

Diệp Hồng Tuyết khẽ nói: “Nhưng dù thế nào, người cũng sẽ giải quyết ổn thỏa, đúng không?”

Triệu Khang mỉm cười: “Đúng vậy.”

Nghe vậy, Diệp Hồng Tuyết không nói gì thêm, lặng lẽ nép vào lòng người thương, cho đến tận khuya mới đứng dậy rời đi.

Nghe tiếng gõ cửa khe khẽ, Triệu Khang đẩy cửa bước vào rồi đóng sập lại, nhìn người con gái đang e ấp trong phòng.

Triệu Khang bước đến gần, cười nói: “Thật sự không đợi đến đêm tân hôn sao?”

Lúc này, Tào Bạch Lộ trang điểm lộng lẫy, dung nhan tuyệt mỹ, đôi môi đỏ mọng quyến rũ.

Nghe Triệu Khang nói, nàng trừng mắt đáp trả, suýt chút nữa khiến hắn ngất xỉu: “Chỗ nào cần chạm cũng đã chạm rồi, nếu không phải chọn nhầm ngày, hôm đó đã thành rồi, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, còn đợi đêm tân hôn gì nữa!”

Triệu Khang vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ bước tới, nhìn gương mặt ửng hồng của nàng, hắn bế thốc nàng lên, ngắm nhìn đôi mắt tràn đầy mong đợi.

Cởi bỏ giày vớ, thưởng thức đôi chân ngọc tuyệt đẹp khiến nàng đỏ mặt tía tai.

Thấy nàng muốn đóng dấu ấn lên người mình, Triệu Khang dịu dàng cười nói: “Đừng vội, từ từ hưởng thụ.”

Mái tóc dài xõa xuống, Triệu Khang lấy ra hai sợi dây buộc tóc, Tào Bạch Lộ lộ vẻ khó hiểu.

“Ta muốn buộc tóc cho nàng thành hai bím.” Triệu Khang cười gian xảo.

Mặc dù không hiểu, nhưng Tào Bạch Lộ vẫn chiều theo sở thích của hắn, từng lớp y phục trượt xuống tựa như gầy mây thấy trắng..

...

Chương 726 - Một ngày thông dong

Nắng sớm mai.

Từ trên giường bước xuống, Triệu Khang liếc nhìn người con gái đang say ngủ. Khuôn mặt nàng ửng hồng, cả người mềm nhũn, muốn dậy hầu hạ nhưng lại không có chút sức lực nào.

“Ha ha ha, nàng cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Trải qua một đêm cuồng nhiệt, tâm trạng Triệu Khang vô cùng sáng khoái.

Nghe tiếng cửa phòng đóng lại, nàng mới hồi tưởng lại trận chiến đêm qua. Trái tim vẫn còn đập nhanh, nghĩ đến việc mình đã thật sự trở thành người của Triệu Khang, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười mãn nguyện.

Thu tàn đông đến, sương giá phủ trắng cỏ cây, tiết trời dần chuyển lạnh.

Triệu Khang đi ra sân trước, Diệp Hồng Tuyết và mọi người đều đã dậy từ sớm, dường như đã quên đi nỗi u buồn ngày hôm qua.

Thấy hân, ai nấy đều nở nụ cười rạng rỡ.

Tần Ngọc Phượng lên tiếng: “Công tử, sáng sớm nay thái y đã đến xem mạch cho Tâm Di tỷ tỷ, nói là dự kiến khoảng nửa tháng nữa sẽ đến ngày sinh nở.”

Triệu Khang khẽ ừ một tiếng, tính toán thời gian thì quả thật cũng sắp đến rồi.

Diệp Hồng Tuyết cười tủm tỉm hỏi: “Công tử đã nghĩ ra tên cho đại công tử nhà họ Triệu chúng ta chưa?”

Triệu Khang nghe vậy liền trợn mắt: “Sao lại là đại công tử, lẽ là con gái thì sao?”

Mấy nữ nhân đều lộ vẻ kinh ngạc, Ngô Tâm Di thì thào: “Phu quân thích con gái sao?”

Trong thời đại trọng nam khinh nữ này, hiếm có người nào như Triệu Khang. Suốt thời gian qua, Ngô Tâm Di và Tần Ngọc Phượng ngày nào cũng thắp hương bái Phật, mong muốn có thể sinh cho Triệu Khang một đứa con trai nối dõi tông đường.

Triệu Khang thở dài: “Con trai nghịch ngợm lắm, nếu sau này giống ta, suốt ngày đi lừa lọc người khác thì đau đầu chết mất.”

“Con gái thì khác, với nhan sắc của chúng ta, chắc chắn sẽ sinh ra một tiểu tiên nữ! Nhất định là con gái, tên cho con gái thì ta phải suy nghĩ thật kỹ mới được!”

Hắn cười ngây ngô, mấy nữ nhân dở khóc dở cười, nhưng nghĩ lại cũng đúng. Nếu sinh con trai, tính cách giống Triệu Khang, chẳng phải là tiểu ma vương sao?

Trò chuyện một lúc, Triệu Khang đứng dậy nói với mọi người: “Ta đến xưởng rượu xem tiến độ làm việc thế nào, Ngọc Phượng ở nhà chăm sóc lão Tào nhé.”

Rời khỏi phủ Ngô gia, Triệu Khang đến xưởng rượu.

Lý Vân cùng các công nhân vừa nhìn thấy hắn đã vội vàng chạy đến chào hỏi.

“Mấy tháng nay ta không có ở đây, sản lượng rượu thế nào rồi?”

Lý Vân lập tức đáp: “Lão bản, hiện tại mỗi lần nấu có thể cho ra bốn mươi cân rượu ạ!”

Triệu Khang hài lòng gật đầu, điều này chứng tỏ kỹ thuật ủ rượu của công nhân ngày càng thuần thục.

“Cố gắng lên, phần đầu sớm ngày đạt mốc trăm cân. Ngoài ra, xưởng rượu của chúng ta bây giờ hơi chật hẹp, mấy hôm nữa ta sẽ mua thêm mấy gian nhà bên cạnh để mở rộng. Lý Vân mấy ngày nay ngươi tìm thêm vài người thợ đến đây.”

“Vâng, lão bản!”

Kiểm tra số lượng rượu trong hầm, xác nhận chất lượng rượu không bị giảm sút, Triệu Khang mới rời khỏi xưởng rượu.

Ngoại thành kinh đô bây giờ đã có nhiều thay đổi.

Bánh Tịch Tịch ngày càng phát triển, thậm chí đã có hơn mười chi nhánh, có thể đáp ứng nhu cầu của toàn bộ ngoại thành, đến mức có cả thương nhân từ nơi khác tìm đến muốn hợp tác.

Trên đường, đâu đâu cũng có thể bắt gặp hình ảnh tuần tra của đội ngũ thành quân. Tuy chỉ là công việc tạm thời, nhưng do

đãi ngộ hậu hĩnh nên rất nhiều người thất nghiệp ở kinh đô đều muốn gia nhập.

Tại trụ sở Bánh Tịch Tịch.

Triệu Khang lắng nghe Lưu Lão Ngũ, Liễu Lão Tứ báo cáo công việc. Tuy hiện tại, hoàng tử điện hạ không còn thường xuyên ghé qua, còn hắc - Triệu lão nhị thì cả năm trời chẳng thấy bóng dáng, nhưng Thập Tam Thái Bảo vẫn một lòng trung thành, quản lý mọi việc đâu ra đấy.

“Mọi người đều làm rất tốt. Lão Ngũ, tuyển chọn người cho đội ngũ thành quân phải thật nghiêm ngặt, phải nhớ kỹ các người luôn là người phục vụ cho dân chúng, chứ không phải đi ức hiếp dân lành. Nếu làm vậy thì khác gì bọn du côn lưu manh trước kia?”

Nghe Triệu Khang nói, Lưu Lão Ngũ vội vàng gật đầu, nín nọt cười nói: “Nhị gia yên tâm, ta luôn giám sát chặt chẽ, ai dám ức hiếp bá tánh, ta là người đầu tiên không tha cho hắn!”

“Bây giờ cuộc sống đã tốt đẹp, ai còn muốn làm du côn lưu manh nữa chứ.” Liễu Lão Tứ cười nói.

“Đúng vậy, cuộc sống bây giờ đã tốt đẹp hơn trước rất nhiều, nhưng như vậy vẫn chưa đủ, sau này sẽ còn tốt hơn nữa.” Triệu Khang mỉm cười.

Liễu Lão Tứ đuổi Lưu Lão Ngũ ra ngoài, đợi hắc ta đi khuất mới quay sang Triệu Khang: “Nhị gia?”

“Có chuyện gì vậy?” Triệu Khang hỏi.

Liễu Tuyên ghé sát vào, thấp giọng nói: “Triều đình hiện giờ rất thiếu tiền phải không? Bánh Tịch Tịch chúng ta những năm qua cũng tích lũy được kha khá bạc, nếu cần thiết thì...”

Triệu Khang kinh ngạc, trêu chọc: “Người cũng biết lo lắng cho đất nước sao?”

Liễu Tuyên ngượng ngùng cười: “Số bạc này không phải đều là của nhị gia và điện hạ sao? Kỳ thực ta đã muốn nói chuyện này từ lâu rồi, nhưng điện hạ không đến tiệm, nên ta mới trì hoãn đến bây giờ.”

Sau quãng thời gian dài, Liễu Tuyên bọn họ đã sớm đoán ra thân phận của hắc và Huyền Sách, Triệu Khang cũng không

lấy làm ngạc nhiên.

Hắn gật đầu: “Ừ, triều đình hiện tại đúng là đang rất thiếu tiền, nhưng số bạc trong tiệm tạm thời cứ để đó, sau này ta còn có việc cần dùng đến.”

Liễu Tuyền ừ một tiếng, sau đó cười nói: “Vậy được, khi nào nhị gia cần dùng đến thì cứ việc nói với ta một tiếng, ta sẽ chuẩn bị.”

“Có lòng là tốt rồi, cứ tiếp tục làm tốt công việc đi Liễu tứ gia, sau này còn nhiều cơ hội kiếm tiền lắm.” Triệu Khang cười nói.

Liễu Tuyền vui vẻ đáp: “Bây giờ đã rất tốt rồi.”

Rời khỏi Bánh Tịch Tịch, Triệu Khang không vội vàng trở về phủ Ngô gia, mà thông dong đi dạo trong ngoại thành.

Người đi đường đều mặc quần áo rất dày, đợi qua mùa đông này là đến năm mới rồi.

Tìm đại một quán trà, Triệu Khang gọi một ấm trà.

Tính ra, qua năm nay là hắn đến thế giới này được mười năm rồi.

Hắn cũng sắp bước sang tuổi ba mươi. Từ một huyện lệnh quèn ở huyện Nguyên Giang lên kinh thành, sau gần 5 năm, giờ đây đã trở thành quốc sư Đại Càn, nắm trong tay vận mệnh thiên hạ. Nghĩ lại, thật sự có chút khó tin.

Trải nghiệm này cũng có thể coi là nam chính trong truyện online rồi chứ?

Triệu Khang trầm nghĩ, không khỏi bật cười. Nếu lúc trước Linh Lung không vì hành đến huyện Nguyên Giang, có lẽ hắn vẫn còn đang ở huyện đó làm mưa làm gió.

Vậy rốt cuộc từ khi nào hắn bắt đầu thay đổi, trở thành hắn của ngày hôm nay?

Là lúc ở biên ải, ra tay giết Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long?

Hay là lúc ở Kim Lân Quan đánh giặc?

Những chuyện đã trải qua trong những năm qua lần lượt hiện lên trong đầu, rõ ràng đến từng chi tiết.

Triệu Khang cúi đầu nhìn hình ảnh phản chiếu của bản thân trong tách trà. Khuôn mặt này có thể nói là anh tuấn, nhưng lại mang theo chút gì đó từng trải, không phù hợp với tuổi tác.

Nhìn khuôn mặt này, Triệu Khang không khỏi trầm tư, nếu như những chuyện đã qua chưa từng xảy ra, thì bây giờ hắn sẽ là người như thế nào?

Vẫn tiếp tục làm ông vua con ở huyện Nguyên Giang, hay là vô tình bị kẻ nắm quyền lực xử lý?

Nếu có thể làm lại từ đầu, hắn sẽ lựa chọn như thế nào?

Để lại một lượng bạc, Triệu Khang đứng dậy, thần thờ bước đi, chẳng biết từ lúc nào đã đến trước hoàng cung.

Nhìn cánh cổng hoàng cung nguy nga tráng lệ từ xa, không biết đã bao lâu trôi qua, cho đến khi mặt trời ngả về tây, một bóng người xuất hiện, sau khi xuất trình lệnh bài thì bước ra khỏi cổng.

Nhìn thấy bóng người đó, Triệu Khang bỗng nhiên mỉm cười.

Tiêu Linh Lung chột giật mình, cảm nhận được một luồng khí thế cường đại của cao thủ võ lâm đang khóa chặt lấy mình.

Áp lực đó vượt xa so với cảnh giới hiện tại của nàng, đó chắc chắn là tuyệt đỉnh cao thủ!

Nàng nheo mắt nhìn về phía trước, sau đó ngẩn người ra, dưới lớp mạng che mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ, sau đó nhanh chóng chạy tới.

Chương 727 - Sinh con

“Sao ngươi lại ở đây?!”

Không màng đến ánh mắt tò mò của người đi đường, Tiêu Linh Lung lao thẳng vào vòng tay Triệu Khang.

Hành động ấy lập tức thu hút mọi sự chú ý. Các nam tử trên đường ai nấy đều đắm ngực đậm chân tiếc nuối. Tuy không nhìn rõ dung nhan giai nhân, nhưng chỉ nhìn vóc dáng kia thôi, chắc chắn là một tuyệt sắc mỹ nhân!

Vậy mà lại lao vào lòng tên tiểu tử lôi thôi kia giữa thanh thiên bạch nhật. Rốt cuộc bọn ta kém hẳn chỗ nào?

Mơn trớn mái tóc dài mượt mà của Nữ Đế, Triệu Khang bật cười, siết chặt vòng tay, dịu dàng nói: “Theo tiếng gọi của trái tim mà đến.”

Dù thế nào đi nữa, khi nữ tử này xuất hiện trước mắt, mọi thứ đã được định đoạt.

Tiêu Linh Lung ngẩng đầu, chớp chớp mắt khó hiểu. Triệu Khang gõ trán, nhẹ giọng nói: “Ta đã tìm thấy chính mình rồi.”

Thấy nàng vẫn chưa hiểu, Triệu Khang cũng không giải thích cảnh giới hiện tại của mình. Chuyện nhỏ này so với việc ở bên nữ nhân của mình thì chẳng là gì.

Hai người trở về phủ, bữa tối đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Tào Bạch Lộ cũng đã có thể đi lại bình thường, không còn chút ngưng ngừng nào nữa.

Gia đình sáu người quây quần bên mâm cơm, nói cười vui vẻ.

Ăn tối xong, Tiêu Linh Lung cầm lấy chiếc hộp mang theo từ trong cung.

“Ngọc Phượng, đây là thuốc an thai thái y mới kê, lát nữa bảo người sắc cho Tâm Di uống.”

“Để muội tự làm, mấy hạ nhân vụng về lắm.” Tàn Ngọc Phượng nói.

Tiêu Linh Lung gật đầu: “Cũng được.”

Ngô Tâm Di áy náy: “Không cần phiền phức như vậy đâu.”

Nữ Đế bỗng nhiên toát ra phong thái của một người chị cả, còn hờn trách: “Phải cẩn thận chứ. Tâm Di, muội đừng quên đang mang trong mình con của ai kia kìa. Cứ dựa vào cái tên vô dụng kia, chúng ta đến năm nào tháng nào mới được bế cháu.”

“Cho nên, trọng trách nối dõi tông đường cho Triệu gia, phải trông vào muội rồi!”

Triệu Khang lập tức phản bác: “Này này này, ai bảo vô dụng! Lão Tào, muội nói xem! Đêm qua có phải muội cầu xin trước không?”

Tào Bạch Lộ trợn mắt, không thèm đôi co.

Diệp Hồng Tuyết cười khê: “Huynh ấy nào có muốn nổi dõi tông đường gì, sáng nay còn nói muốn Tâm Di sinh con gái, bảo con trai khó nuôi.”

“Đúng vậy, con gái đáng yêu biết bao, sau này các nàng đều sinh con gái cho ta! Như thế sau này gả con gái sẽ được bao nhiêu sính lễ!”

Nghe Triệu Khang nói năng hàm hồ, Tiêu Linh Lung hận không thể đá hấn một cái: “Huynh muốn con gái chỉ vì sau này muốn nhiều sính lễ thôi hả!”

“Nói đùa thôi mà.” Triệu Khang ho khan hai tiếng.

Trò chuyện một lúc, mấy nữ nhân lại ra sân bày trò chơi. Giải trí thời xưa đúng là nghèo nàn.

Triệu Khang bèn đến thư phòng viết kế hoạch trong lòng.

Đến khi trời tối hẳn, hấn liền bị Nữ Đế lôi kéo từ thư phòng ra, ném vào phòng để “giao nộp lương thực”.

Liên tiếp ba ngày trôi qua.

Đến khi Tiêu Huyền Sách bận rộn xong xuôi việc trong tay, đến tìm hảo huynh đệ, lại phát hiện hảo huynh đệ mặt mũi trắng bệch, không còn chút huyết sắc.

“Ta khát, lão Triệu, ngươi bị hút cạn rồi à?”

Triệu Khang nhét thuốc lá vào tẩu của Tào Bạch Lộ, châm lửa hít một hơi, nhả ra làn khói trắng mới ngẩng đầu lên, ngữ trọng tâm trường nói: “Huyền Sách à, ta ở đây khuyên ngươi một câu, thê thiếp đừng nên có quá nhiều.”

Hoàng tử điện hạ có chút khinh thường, cười khẩy một tiếng: “Ta thấy là lão Triệu ngươi không được thôi, bản hoàng tử sau này phải tam cung lục viện, thất thập nhị phi tàn cơ. Đừng so ta với ngươi! Ngươi xứng sao?”

“Trẻ con quả nhiên là trẻ con, ta đây đường đường là cao thủ Tam phẩm trung kỳ cũng suýt nữa không chống đỡ nổi, còn

ngươi?”

Triệu Khang lắc đầu, phả ra làn khói trắng. Tào Bạch Lộ bây giờ không còn hút thuốc nữa, nên hắt liền xin lại.

Nhất là mấy ngày nay nó đã an ủi tinh thần cho hắt không ít.

Không còn cách nào khác, Triệu lão gia hắt tuy là danh tướng đương thời, nhưng ba ngày nay đối thủ nào cũng đều là cao thủ.

Liên tiếp thua ba trận, hắt chỉ có thể dựa vào hút thuốc để an ủi bản thân.

Đây có lẽ là quãng thời gian nhàn rỗi nhất của hắt kể từ khi vào kinh đô.

Không có công vụ phiền lòng, không cần lo to chuyện lớn, mỗi ngày chỉ cần chơi mạt chược, tán gẫu, thổi pháo với mấy nữ nhân, ngày tháng cứ trôi qua thật vui vẻ.

Thậm chí Triệu Khang còn có chút lưu luyến cuộc sống thần tiên này, muốn về hưu luôn cho rồi.

Tuyết trắng rơi dày đặc, phủ kín cả kinh đô một màu trắng xóa.

Thời tiết lạnh giá, Triệu Khang lại toát mồ hôi hột.

Bên cạnh là Tần Ngọc Phượng, Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết, Tào Bạch Lộ, bốn nữ nhân cũng đều căng thẳng, Tiêu Huyền Sách và Ngô Thanh Loan sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

Sáu người đứng ngồi không yên dưới mái hiên, nghe tiếng kêu đau đón vọng ra từ trong phòng, Triệu Khang mấy lần muốn xông vào.

Hắt sao có thể không lo lắng cho được!

Tục ngữ có câu, nữ nhân sinh con chẳng khác nào đi dạo một vòng Quỷ môn quan, huống chi y thuật lạc hậu như thời đại này, hắt càng thêm bất an.

Lúc này hắt cứ đi đi lại lại như con ruồi mất đầu.

“Tâm Di sẽ không sao đâu, vì huynh, nàng ấy nhất định sẽ vượt qua.”

Thấy hần lo lắng đến mức mồ hôi túa ra, Diệp Hồng Tuyết nắm lấy tay hần, nhẹ giọng an ủi.

Một nam tử trẻ tuổi từ bên ngoài chạy vào, là đệ đệ của Ngô Tâm Di, Ngô Long Lý, vừa mới từ xa chạy về.

“Quốc... à không, tử phụ, đại tử sinh rồi sao!”

Ngô Long Lý vội vàng sửa lời, Triệu Khang ủ rũ lắc đầu, trong lòng không ngừng cầu nguyện ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.

Bỗng nhiên, cửa phòng sinh mở ra, bà đỡ hớn hờ hô lớn:

“Sinh rồi! Sinh rồi! Chúc mừng lão gia, hỷ hỷ lão gia, phu nhân sinh hạ một tiểu công tử! Mẹ tròn con vuông!”

Tiêu Linh Lung vui mừng khôn xiết! Tàn Ngọc Phượng mừng đến rơi nước mắt: “Ông trời phù hộ!”

Diệp Hồng Tuyết cũng thở phào nhẹ nhõm, còn có chút kích động, Tào Bạch Lộ lại càng hâm mộ.

Triệu Khang còn chưa kịp nghe bà đỡ nói gì đã lao thẳng vào phòng.

Chỉ thấy trên giường, nữ tử mồ hôi ướt đầm tóc mai, sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn cố gắng mở to mắt, bên cạnh trong tải bọc, một đứa bé đang khóc oa oa.

“Tâm Di!”

Triệu Khang nhào tới bên giường, nắm chặt tay nữ tử.

“Phu quân, thiếp... thiếp rốt cục cũng sinh cho huynh một đứa con!” Ngô Tâm Di kích động rơi lệ.

Triệu Khang hôn lên mu bàn tay nàng, giây phút này cũng có chút ghen ngào. Ngô Tâm Di ở trong phòng sinh rờn rã hai canh giờ.

Hần ở bên ngoài như ngồi trên đồng lửa, mấy lần sợ hãi giống như trong mấy bộ phim truyền hình cầu huyết, xảy ra chuyện băng huyết, khó sinh gì đó, đến lúc đó ngay cả truyền máu cũng không có cách nào.

May mà ông trời không tra tấn hần như vậy, thật sự là ông trời phù hộ!

Tiêu Linh Lung các nàng cũng chạy vào, nha đầu Ngô Thanh Loan còn kêu lên: “Ngoại chắt ở đâu? Cho ta xem!”

Ngô Tâm Di cố gắng chống đỡ thân thể ngồi dậy, người bên cạnh vội vàng bế đứa bé đang khóc oa oa lên.

“Phu quân, đặt tên cho con đi.” Nữ tử đầy mong đợi nói.

Triệu Khang lúc này mới nhìn đứa con trai đầu lòng của mình ở kiếp này và kiếp trước, quay sang hỏi bà đỡ: “Con trai?”

Bà đỡ cười nói: “Vâng, là tiểu công tử ạ!”

Triệu Khang nghe vậy bĩu môi: “Vậy thì tùy tiện, gọi là Triệu Phú Quý đi, hoặc là Triệu Đại Pháo cũng được.”

Ngô Tâm Di vốn đang yếu ớt trên giường thiếu chút nữa nhảy dựng lên bóp chết hắn.

Chương 728 - Thiện Vị

“Phu quân sao lại có thể như vậy!”

Ngô Tâm Di gần như bật khóc.

Diệp Hồng Tuyết cũng tức giận đến mức muốn chết, nàng véo tai Triệu Khang, mắng: “Người định đặt tên cho con mình như vậy sao!”

“Không hay sao?” Triệu Khang nhú mày, là con trai mà, cần gì phải cầu kỳ như vậy, hơn nữa Triệu Phú Quý nghe có vẻ rất giàu có và uy phong!

“Người tự mình thấy hay sao!” Tiêu Linh Lung véo eo hắn, mặt cũng xanh mét.

Chỉ có Tiêu Huyền Sách ở bên cạnh sờ cằm, nói: “Ta thấy rất hay mà, Triệu Đại Pháo, cái tên này nghe thật oai phong! Hay là để đứa nhỏ này tên là Phú Quý, Đại Pháo để dành cho ta dùng. Sau này con trai ta sẽ tên là Tiêu Đại Pháo!”

Ánh mắt Ngô Thanh Loan nhìn Tiêu Huyền Sách đầy ẩn ý: “Huynh có muốn nghe lại những lời nhảm nhí mà mình vừa nói không! Nếu sau này lão nương mà sinh con gái thì sao!”

Tiêu Huyền Sách nhướng mày: “Vậy thì càng tốt! Cũng gọi là Tiêu Đại Pháo, nghe thật bá khí!”

Ngay sau đó, hấn ta đã bị Ngô Thanh Loan lôi ra ngoài đánh cho một trận.

“Xem ra các nàng ấy không hiểu được gu thẩm mỹ của chúng ta rồi.” Triệu Khang cảm thán một câu.

“Chuyện cái tên, phu quân hãy suy nghĩ lại đi.”

Ngô Tâm Di vội vàng nói, nàng thật sự sợ sau này con trai mình sẽ thực sự tên là Triệu Đại Pháo.

Để những người khác rời đi trước, Triệu Khang nhìn người con gái trên giường, trong lòng không khỏi có chút đau lòng, hấn ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Cảm nhận được vòng tay của Triệu Khang, Ngô Tâm Di cảm thấy vô cùng mãn nguyện, ngày này nàng đã mong chờ quá lâu, quá lâu rồi.

Cuối cùng cũng đã đến!

Triệu lão gia - người cha mới cũng tràn đầy cảm xúc, tuy đã dự đoán trước được điều này, nhưng thật không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy!

Từ nay về sau, lão Triệu ta cũng đã là người làm cha rồi!

Có nên để râu cho già dặn hơn một chút không nhỉ?

Hai người không ai nói gì, chỉ lặng lẽ cảm nhận hơi ấm từ tâm hồn đối phương.

Một lúc sau, đứa bé được đưa về phòng cho bú sữa.

Triệu Khang đi ra đại sảnh trước, tất cả mọi người đều đang đợi hấn.

“Mọi người ngồi đi.”

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào hấn, đặc biệt là Nữ Đế bệ hạ và những người khác, hôm nay Ngô Tâm Di sinh con, họ vui mừng nhưng cũng có chút ghen tị.

Họ cũng hy vọng rằng trong tương lai mình cũng có thể sinh cho Triệu Khang một đứa con.

Triệu Khang ngồi xuống, trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Đợi Tâm Di ở cử xong, Linh Lung, nàng hãy thiện vị đi.”

Nghe được lời này, tất cả mọi người có mặt đều không có ý kiến gì, Nữ Đế bệ hạ trong lòng càng thêm vui mừng không xiết.

Triệu Khang nhìn sang Thái tử điện hạ: “Huyền Sách.”

“Lão Triệu, ta hiểu rồi, chuyện sau này cứ giao cho ta.” Tiêu Huyền Sách hít sâu một hơi, cuối cùng ngày này cũng đã đến.

Tỷ tỷ thay hần làm hoàng đế gần mười năm, bây giờ đến lượt hần tiếp quản Đại Càn, ngồi trên chiếc ghế kia để lo liệu cuộc sống cho bách tính Đại Càn!

Triệu Khang nói xong lại im lặng, ánh mắt lần lượt lướt qua Nữ Đế bệ hạ, Diệp Hồng Tuyết, Tần Ngọc Phượng và Tào Bạch Lộ.

Một lúc sau mới lên tiếng: “Ta cũng nên cho các nàng một lời hứa, ngày mừng một Tết năm nay thành thân, các nàng thấy sao? Cũng có thời gian để Quan Hải bệ hạ của Cảnh quốc và những người khác đến uống rượu mừng.”

Bốn người đẹp trong lòng đều vô cùng kích động!

Đặc biệt là Tần Ngọc Phượng, nàng đi theo Triệu Khang lâu nhất, từ đầu nàng đã không mong cầu gì, sau này dần dần hiểu ra Triệu Khang tuyệt đối sẽ không bạc đãi nàng.

Nàng vẫn luôn mong chờ ngày này, giờ phút này đã không kìm nén được nữa, nước mắt tuôn rơi.

“Chính là ngày mừng một Tết!” Tiêu Linh Lung lớn tiếng nói, dáng vẻ như không thể không mong hôm nay là ngày Tết.

Diệp Hồng Tuyết cũng gật đầu thật mạnh.

Tiêu Huyền Sách cười ha ha: “Lão Triệu yên tâm, ta nhất định sẽ để Lễ bộ lo liệu cho người thật long trọng!”

Triệu Khang mỉm cười: “Vậy thì tốt, cứ quyết định như vậy đi, mừng một Tết năm nay, lão tử thành thân!”

...

Sau khi ấn định ngày cưới, Triệu Khang cứ ngỡ mình sẽ rất bận rộn, kết quả lại phát hiện không phải như vậy.

Sau khi Tiêu Huyền Sách trở về nói chuyện này cho Phòng Lâm, toàn bộ Lễ bộ đều hoạt động hết công suất, tất cả các quan viên đều gác lại những việc khác, tập trung chuẩn bị hôn lễ cho Triệu Khang.

Ngoài việc tự tay viết danh sách thiệp mời ra, hẳn không cần phải bận tâm đến bất kỳ việc gì khác.

Nữ Đế bệ hạ càng không cần phải nói, sau khi ném ngọc tỷ cho đệ đệ, nàng liền không về cung nữa, trực tiếp dọn vào Ngô phủ.

Xem ra nàng đã bắt đầu thích nghi với cuộc sống sau khi thoái vị rồi.

Lúc này, cả nhà đang vây quanh Triệu Phú Quý - đứa trẻ mới sinh, cuối cùng Ngô Tâm Di cũng chịu thỏa hiệp.

Bởi vì so với những cái tên mà Triệu Khang đặt sau đó như Triệu Vô Dịch, Triệu Tuấn Lăng, Triệu Hữu Tiên, thì Triệu Phú Quý tuy nghe có vẻ quê mùa nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Dù sao cũng hơn cái tên Triệu Đại Pháo nghe muốn phì cười kia!

“Nào, Phú Quý, cười với cha nào! Mọi người nhìn xem, mũi và mắt của thằng bé giống ta như đúc.”

Ôm con trai, Triệu Khang cười như hoa nở.

Tiêu Linh Lung tiến lại gần, nhìn Triệu Khang với vẻ mặt háo hức: “Đến lượt muội bé rồi!”

“Đợi chút, để ta xem nào, xem bộ quần áo ta làm cho Phú Quý có vừa không!” Diệp Hồng Tuyết cầm mấy bộ quần áo nhỏ bước vào.

Nhìn mấy người đẹp trên đũa con trai, Triệu Khang nhếch mép cười, cuộc sống thần tiên cũng chỉ có như vậy.

Chỉ là rất nhanh sau đó, Triệu Khang đã ném trái đợc nổi khổ của việc làm cha.

Đặc biệt là vào ban đêm, khi đang ngủ ngon lành, đứa trẻ đáng ghét này lại đột nhiên khóc ré lên.

Hơn nữa cứ khóc suốt cả đêm.

Ngô Tâm Di chỉ có thể bò dậy cho con bú, đỡ dành mãi mới ngủ, nhưng chưa được nửa tiếng lại khóc tiếp.

Một đêm phải khóc bảy tám lần, khiến Ngô Tâm Di không cách nào nghỉ ngơi cho tốt.

Vì vậy, trong khoảng thời gian này, Triệu Khang trở thành cú đêm, ban đêm căn bản không dám ngủ, chỉ canh chừng vị tổ tông này.

Vừa khóc là lập tức bế ra ngoài đỡ dành, sợ đánh thức Ngô Tâm Di đang hồi phục sức khỏe.

Đây thực sự là niềm vui xen lẫn nỗi vất vả.

Một tháng sau, Ngô Tâm Di đã ở cữ xong.

Trên triều đình.

Nữ Đế bệ hạ, người đã hơn một tháng không xuất hiện, hôm nay đã mặc long bào đến đại điện từ sớm, chờ đợi các vị văn võ bá quan.

Nhìn đại điện trống trải phía trước, Tiêu Linh Lung có chút ngẩn ngơ, hôm nay là lần cuối cùng nàng ngồi trên chiếc ghế này.

Giao phó trọng trách này cho đệ đệ Tiêu Huyền Sách, từ nay về sau nàng sẽ trở thành thê tử của Triệu Khang.

Nghĩ đến đây, Tiêu Linh Lung không khỏi mỉm cười, cuối cùng ngày này cũng đã đến.

Cuối cùng, các vị văn võ bá quan cũng đã đến đông đủ, bao gồm cả ba vị lão vương gia tóc đã bạc trắng.

Nhìn Nữ Đế bệ hạ hôm nay lên triều, không ít người cảm thấy dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Sau khi hô vang “Bệ hạ vạn tuế”, các vị văn võ bá quan hành lễ xong, Tiêu Linh Lung đứng dậy, mỉm cười nói: “Hôm nay, các khanh không cần phải tâu trình gì cả, mà là trầm có chuyện muốn nói với các khanh.”

Mọi người đều chăm chú lắng nghe, Tiêu Linh Lung nhìn xuống Tiêu Huyền Sách ở phía dưới, nhẹ giọng nói: “Năm đó, khi tiên đế băng hà, ngoại địch xâm lược, Huyền Sách còn nhỏ

tuổi, vì vậy đặc biệt ủy thác cho trăm kẻ thừa đại thống, chương quân Đại Càn!”

“Giờ đây, Đại Càn quốc thái dân an, bách tính an cư lạc nghiệp, quốc lực ngày càng cường thịnh! Hoàng đế Tiêu Huyền Sách cần cù học hỏi, siêng năng chính sự, chắc hẳn tiên đế nhìn thấy cảnh tượng này cũng sẽ an lòng, cho nên...!”

Tiêu Linh Lung cười lớn, hạ giọng nói: “Hôm nay trăm quyết định! Thiện vị cho hoàng đế Tiêu Huyền Sách!”

Chương 729 - Quốc sư trở lại

Lời tuyên bố của Nữ Đế khiến cho các vị đại thần trong triều đều sửng sốt. Mặc dù đã lường trước được ngày này, nhưng sau mười năm quân thần đồng lòng, việc Nữ Đế đột ngột thoái vị khiến ai nấy đều không khỏi bất ngờ, nhất thời không biết nói gì.

Một vị đại thần theo bản năng thốt lên: “Bệ hạ, không thể nào!”

Tiêu Linh Lung bèn liếc xéo: “Tôn đại nhân, tại sao lại không thể?”

Tôn đại nhân cười gượng gạo, ấp úng không biết nói sao, chỉ biết buột miệng nịnh nọt: “Đại Càn ta không thể một ngày không có Bệ hạ.”

Tiêu Linh Lung bắt lặc: “Tôn đại nhân, trăm đã hai mươi bảy, sắp hai mươi tám rồi! Trăm cũng là nữ nhi, chẳng lẽ không được gả chồng sao?”

“Cái này...”

Tôn đại nhân á khẩu không trả lời được.

Một vị đại thần khác liền lên tiếng: “Chẳng phải Quốc sư vẫn chưa trở về hay sao?”

Nữ Đế bèn cười rạng rỡ: “Quốc sư đã về từ lâu rồi, chỉ là chưa cho các khanh biết thôi. Số bạc tám trăm vạn lượng kia của hộ bộ chính là do Quốc sư đi kiếm về đấy! Cho nên...”

Nàng cười tinh nghịch nhìn xuống bá quan văn võ, không giấu nổi vẻ háo hức: “Từ nay về sau, trăm... à không, bản cung sẽ

không chơi với các khanh nữa, bản cung muốn đi lấy chồng!”

Mọi người đều ngây người, chỉ nghe Tiêu Linh Lung cao giọng: “Huyền Sách tiếp chỉ!”

“Có thần!”

Tiêu Huyền Sách bước ra, nàng liền tuyên bố: “Chiếu thư thoái vị đã chuẩn bị xong, hôm nay sẽ tuyên bố cho thiên hạ biết. Từ hôm nay trở đi, người chính là tân hoàng của Đại Càn!”

“Thần tuân chỉ!”

Tiêu Huyền Sách đứng thẳng người, nhìn thấy tỷ tỷ đã tháo mũ miện, bước xuống với ánh mắt khích lệ hướng về phía mình.

Hắn hít một hơi thật sâu, từng bước bước lên long sán, cuối cùng ngồi vào chiếc ngai vàng mà trước đây hắn chưa từng nghĩ tới, cũng chưa từng muốn ngồi.

Tiêu Linh Lung là người đầu tiên hành lễ: “Tham kiến Hoàng thượng!”

Các vị đại thần lúc này mới bừng tỉnh, nhìn Tiêu Linh Lung rồi lại nhìn Tiêu Huyền Sách đang ngồi trên ngai vàng, lần lượt quỳ xuống: “Tham kiến Hoàng thượng!”

“Bình thân!”

Giờ khắc này, trên mặt Tiêu Huyền Sách không còn vẻ cười cợt như trước, nhìn bá quan văn võ đang đứng dậy, hắn bình tĩnh nói: “Từ hôm nay trở đi, trẫm, Tiêu Huyền Sách chính là hoàng đế Đại Càn. Trẫm nguyện cùng các khanh đồng tâm hiệp lực, bảo vệ giang sơn Đại Càn, mang lại cuộc sống ấm no cho muôn dân!”

“Hoàng thượng thánh minh!” Mọi người đồng thanh hô vang, nhìn vị hoàng tử được mệnh danh là ‘phế vật’ năm xưa, giờ đây dường như đã thoát ra khí chất đế vương thực sự.

“Lễ bộ Thượng thư, Phòng Lâm!”

Phòng Lâm vội vàng bước ra: “Có thần!”

Tiêu Huyền Sách: “Sau khi mùa đông qua đi, năm mới đến, đổi niên hiệu Thần Hoàng thành Khang Càn.”

“Thần tuân chỉ.” Phòng Lâm theo bản năng đáp lời, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Tiêu Huyền Sách với vẻ mặt kinh ngạc.

Thái phó Lý Nguyên cũng không thể tin vào tai mình. Đổi niên hiệu thành Khang Càn?

Khang nào? Là Khang trong Triệu Khang sao?

Phòng Lâm vội vàng nói: “Bệ hạ, việc này... có phải là không ổn lắm không ạ?”

“Có gì không ổn?” Tiêu Huyền Sách nhíu mày hỏi.

Phòng Lâm vội vàng giải thích: “Đặt tên Quốc sư vào niên hiệu... e là không ổn lắm ạ.”

“Có gì mà không ổn, cứ quyết định như vậy đi!”

Tiêu Huyền Sách - không, bây giờ phải gọi là Hoàng thượng - bữu môi, phớt lờ lời khuyên của Phòng Lâm, nói tiếp: “Tiêu Linh Lung vẫn giữ nguyên danh hiệu cũ, từ nay về sau là Thần Hoàng công chúa của Đại Càn.”

“Tạ ơn Hoàng đế!” Tiêu Linh Lung bữu môi, đã bắt đầu gọi thẳng tên nàng rồi.

“Tham kiến Thần Hoàng công chúa.”

Mọi người lại một lần nữa hành lễ, đã gần mười năm không nhắc đến danh hiệu này, suýt nữa thì quên mất.

Lúc này, Tiêu Huyền Sách đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cười gian xảo, nói: “Truyền Triệu Khang yết kiến!”

Các vị đại thần đều giật mình, tên kia thật sự đã trở lại rồi!

Một thái giám bên cạnh vội vàng hô lớn: “Truyền Triệu Khang yết kiến!”

Mọi người nhao nhao nhìn ra phía ngoài đại điện. Một lúc sau, Triệu Khang mặc thường phục, vừa đi vừa ngáp dài bước qua cửa điện, ung dung như ngày nào.

Lý Nguyên, Thái phó cùng các vị đại thần khác đều cảm thấy trong lòng rạo rực. Tên kia đã trở lại, vậy có phải chăng...

“Thảo dân Triệu Khang, bái kiến Hoàng thượng.” Liếc nhìn Tiêu Huyền Sách, Triệu Khang khom người hành lễ.

Ai ngờ Tiêu Huyền Sách lại cười ha hả: “Láo xược! Triệu Khang, ngươi chỉ là một tên thảo dân, gặp trẫm sao dám không quỳ? Ngươi đâu, lòi hủ xuống đánh ba mươi trượng!”

Tất cả mọi người đều hoảng hốt.

Triệu Khang ngẩng đầu lên: “Tiểu tử thôi! Ngươi muốn trả thù riêng đây mà! Lão tử quỳ xuống, ngươi không sợ bị giảm thọ sao?”

Lý Nguyên cùng các vị đại thần khác đều không dám nhìn tiếp. Trước đây Triệu Khang dám mắng chửi bá quan văn võ, nhưng chưa bao giờ dám nói năng lỗ mãng với Nữ Đế.

Bây giờ thì hay rồi, Tiêu Huyền Sách vừa lên ngôi hoàng đế, hắn đã dám mắng mỗ ngay tại đây.

Cuối cùng cũng đợi được đến ngày này!

Trong lòng Tiêu Huyền Sách đang vô cùng hả hê, bèn ho khan một tiếng, ra vẻ uy nghiêm nói: “Đây là lễ nghi quân thần, trẫm là hoàng đế, là quân phụ, nói trắng ra là vương của ngươi, sao lại giảm thọ được?”

Triệu Khang bật cười, tiểu tử này đúng là mê muội rồi! Được rồi, hôm nay ngươi lên ngôi hoàng đế, lão tử nể mặt ngươi, nhưng sau này có tin lão tử chinh chết ngươi không!

Ngay lúc này, Tiêu Linh Lung ho khan một tiếng, bước đến bên cạnh Triệu Khang, nhìn Tiêu Huyền Sách với ánh mắt sắc bén: “Hoàng đế, vừa rồi đế nói gì? Ta nghe không rõ lắm? Hay là đế nhắc lại lần nữa?”

“Khụ khụ, chuyện này... xét thấy Triệu Khang ngươi trước đây là Quốc sư, có công lao to lớn với Đại Càn, không quỳ cũng được, trẫm tha tội cho ngươi.” Tiêu Huyền Sách sợ đến nổi dựng cả tóc gáy, ban nãy chỉ định trêu chọc Triệu Khang một chút, nào ngờ lại quên mất chuyện này.

“Đa tạ Hoàng thượng.” Triệu Khang hậm hực nói.

Các vị đại thần thấy vậy đều phì cười, nhìn ba người bọn họ, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Có vẻ như vị tân hoàng này, sau này e là sẽ có những ngày tháng không dễ dàng gì.

Tiêu Huyền Sách lên tiếng: “Triệu Khang tiếp chỉ.”

“Có thần.”

“Từ hôm nay trở đi, phong người làm Quốc sư Đại Càn, khôi phục chức vị cũ, thu hồi tước hiệu Trấn Quốc vương, đổi thành Triệu vương! Địa vị ngang hàng với hoàng tộc, gặp hoàng đế không cần hành lễ, con cháu đời sau được thế tập vĩnh thế.”

“Kế tiếp, phong Triệu Khang làm Thiên Sách Thượng tướng quân Đại Càn, thống lĩnh tam quân, thống soái văn võ!”

“Phong thê tử của Triệu Khang là Diệp thị làm Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân.”

Sắc mặt Triệu Khang lúc này mới dịu xuống: “Đa tạ Hoàng thượng.”

Không ít người âm thầm kinh ngạc. Trở lại làm Quốc sư, từ Trấn Quốc vương được đổi thành Triệu vương, địa vị càng thêm tôn quý.

Sau này còn nắm giữ tam quân, thống soái văn võ, xem ra sau khi bị bãi miễn một lần, địa vị và quyền lực của Triệu Khang càng thêm lớn mạnh!

Hơn nữa, qua cách sắp xếp của Tiêu Huyền Sách, có thể thấy sau này quyền hành văn võ đều do một tay Triệu Khang nắm giữ.

Đây chính là quyền khuynh triều dã, trên dưới cả Đại Càn, ngoài hoàng đế ra, sẽ không còn ai có địa vị và quyền lực cao hơn hắn nữa.

Hơn nữa, Tiêu Huyền Sách và Triệu Khang lại là người một nhà.

E là không tới mười năm sau, Triệu gia của Triệu Khang sẽ trở thành gia tộc lớn mạnh nhất Đại Càn.

Tiêu Linh Lung vẫn luôn nhìn chăm chăm đê đê, Tiêu Huyền Sách lúc này mới sức nhớ ra, vội vàng nói: “Triệu Khang.”

“Có thần.”

Tiêu Huyền Sách: “Trẫm muốn ban hôn cho Trường công chúa Tiêu Linh Lung với người, người thấy thế nào?”

Chương 730 - Nhớ đừng đánh hấn!

Nghe được lời đề nghị, Triệu Khang mừng rỡ như mở cờ trong bụng, miệng cười toe toét đến tận mang tai.

“Nguyện ý! Thần nguyện ý!”

Tiêu Linh Lung nhìn hấn, ánh mắt chan chứa tình ý, ngay cả Tiêu Huyền Sách ngồi trên long ý cũng trở nên thuận mắt hơn hấn.

Không khí trở nên náo nhiệt, văn võ bá quan vội vàng chúc mừng.

“Ai da, Quốc sư đại nhân, cuối cùng cũng được uống rượu mừng của ngài rồi. Không biết ngày nào thành hôn?”

“Đúng đó! Nhưng mà lần này chúng ta đều là lũ nghèo rớt mồng tơi, chẳng có lễ vật gì ra hồn đâu!”

“Hahaha! Nói gì vậy! Hôn lễ sẽ được tổ chức vào ngày 30 Tết! Đến lúc đó mọi người cứ đến dự, quà cáp gì đó không quan trọng!”

Tiêu Linh Lung bỗng dưng tỏ vẻ không vui: “Nói vậy sao được! Đại hôn của bản cung là chuyện trọng đại, sao có thể không có lễ vật? Nhất định phải có! Thiếu một ai cũng không được!”

Mọi người không khỏi phì cười, nhìn Tiêu Linh Lung mà cảm thán muôn phần.

Sau khi thoái vị, nàng như biến thành một người khác. Thần sắc tiểu nữ nhi thế này, trước đây làm gì có ai được chứng kiến?

Trên người Triệu Khang, cảm xúc ấy càng được khuếch đại gấp bội. Nhớ lại mười năm trước, Tiêu Linh Lung nổi danh kinh thành, biết bao nhiêu công tử thế gia thềm thương trộm nhớ vị Thần Hoàng công chúa này.

Vậy mà sau khi nàng lên ngôi nữ đế, chẳng còn ai dám mơ tưởng nữa. Ai có ngờ bông hoa cao quý ấy lại cắm vào bãi... Triệu Khang chứ!

Tên tiểu tử này đúng là khiến người ta ghen tị đến chết đi được!

Tan triều, quan viên Lại bộ bắt đầu dán cáo thị khắp nơi, thông báo thiên hạ việc Triệu Khang được khôi phục chức vị và tin tức nữ đế thoái vị.

Tin tức như một cơn địa chấn, khiến cả kinh thành chấn động. Ban đầu, khi nghe tin nữ đế thoái vị nhường ngôi cho Tiêu Huyền Sách, nhiều người cho rằng Đại Càn tiêu rồi.

Ai ngờ tân hoàng đế vừa lên ngôi đã lập tức trọng dụng Triệu Khang.

Hành động này khiến danh tiếng của Tiêu Huyền Sách tốt hơn hẳn.

Thời gian trước, Tiêu Linh Lung phế truất Triệu Khang, không biết đã bị dân chúng mắng chửi thế nào, nào là “qua cầu rút ván”, “nung đá vút môi”, “thỏ khôn hết thì chó săn cũng bị thịt”.

Giờ đây, Tiêu Huyền Sách ra tay chiêu mộ, lập tức khiến người ta cảm thấy vị tân hoàng đế này biết người trọng dụng, biết đâu sẽ là một minh quân sáng suốt.

...

Trong hậu cung, Triệu Khang đi đến Ngự Hoa Viên, từ xa đã thấy Tiêu Huyền Sách khoác long bào, đang huỳnh hoang khoác lác với Ngô Thanh Loan.

Hắn tiện tay bẻ một cành cây, thông thả bước đến.

Vừa nhìn thấy Triệu Khang cùng cành cây trên tay hắn, Tiêu Huyền Sách giật thót tim, cố gắng giữ bình tĩnh: “Lão Triệu, ngươi muốn làm gì?”

“Không có gì.”

Tiêu Huyền Sách thở phào, xem ra là mình lo lắng thái quá rồi. Dù sao bản thân hiện giờ cũng là hoàng đế, chút lý lẽ này Triệu Khang vẫn phải hiểu, không đến mức đánh mình đâu.

Kết quả, ngay sau đó, Triệu Khang đã lên tiếng: “Thanh Loan à...”

Mẹ kiếp! Xong rồi!

Tiêu Huyền Sách hoảng hốt, còn chưa kịp ngăn cản, Triệu Khang đã thao thao bất tuyệt: “Thanh Loan, ta thấy người quản lý bệ hạ hơi nghiêm khắc rồi đấy. Lần trước ở Ngô phủ, bệ hạ còn than thở với ta.”

“Nói là sau này ngài ấy là hoàng đế, tam cung lục viện, phi tần chắc chắn là không ít. Nhưng người lại không cho phép, cho nên bệ hạ rất khổ tâm.”

“Người sau này nên nói lỏng một chút, bệ hạ muốn tam cung lục viện thì sao? Muốn cưới mười mấy hai mươi nữ nhân thì đã sao? Nam tử hán đại trượng phu, chuyện này có là gì! Sư phụ người còn tìm cho người tận năm sư nương kia kìa! Huống chi ngài ấy còn là hoàng đế!”

“Xì hơi cái con khi! Trăm khi nào nói muốn tam cung lục viện, muốn tìm mười mấy hai mươi nữ nhân? Người đây là vu oan giá họa!”

Tiêu Huyền Sách phần nộ quát lớn, nhìn sắc mặt Ngô Thanh Loan sa sầm, cả người càng thêm hoảng sợ: “Ái phi! Nàng ngàn vạn lần đừng nghe hắn nói bậy! Tên tiểu nhân bỉ ổi vô sỉ này rất giỏi lừa người khác!”

“Hừ! Ngô Thanh Loan, ánh mắt đó là sao hả? Bệ hạ chê người eo không thon, chân không dài, dung mạo cũng chẳng xinh đẹp, trong lòng đang muốn đổi hoàng hậu đấy!”

“Ngài ấy là bệ hạ, là quân phụ của chúng ta, chính là cha của chúng ta. Ngài ấy muốn làm gì, chúng ta đều phải ủng hộ! Người đã xem ta là sư phụ, vậy thì đừng làm khó bệ hạ, ngàn vạn lần đừng đánh ngài ấy!”

“Lão Triệu, Triệu ca! Tỷ phụ! Ta cầu xin huynh đừng nói nữa!” Tiêu Huyền Sách suýt chút nữa thì quỳ xuống.

Nhưng đã muộn rồi. Triệu Khang tiện tay ném cành cây đi, trùng hợp thay lại rơi vào tay Ngô Thanh Loan.

“Tiêu Huyền Sách! Hôm nay tỷ tỷ đây cho người đẹp mặt!”

Tiếng hét phần nộ vang lên như sấm rền, cung nữ thái giám ở đằng xa nghe thấy đều run rẩy, vội vàng lui mất khỏi Ngự Hoa Viên.

Tiêu Huyền Sách chạy như bay, nhưng đường đường là hoàng đế cũng chỉ là phạm phu tục tử, chưa chạy ra khỏi vườn đã bị Ngô Thanh Loan đuổi kịp.

Long bào suýt chút nữa bị xé nát.

Triệu Khang cười tùm tùm bước tới, nhìn Tiêu Huyền Trác bị đánh cho một trận, vội vàng kêu lên: “Ôi chao, đây không phải là quân phụ sao? Sao lại thành ra thế này? Bị người ta hành thích à?”

“Mẹ kiếp... Ngươi chờ đó cho trẫm!”

Triệu Khang hừ lạnh: “Sao? Còn bất mãn? Muốn đấu với ta à? Tin hay không tối nay ta sẽ đến chỗ đại tể tướng thổi gió, ngày mai để tể tướng vào cung cho ngươi một trận?”

“Đừng... Ca, ta sai rồi! Ta không dám nữa, ca tha cho ta lần này đi!”

Tiêu Huyền Sách vội vàng kêu lên. Dù bị Ngô Thanh Loan đánh cho một trận, nhưng dù sao cũng là nữ nhân của mình, ra tay còn nương tình.

Nếu là đại tể, kẻ si tình kia, bị Triệu Khang thổi gió bên gối, e là mình vừa mới làm hoàng đế một ngày đã phải băng hà!

Ban đầu còn tưởng rằng làm hoàng đế là có thể ức hiếp tên khốn kiếp Triệu Khang này, bây giờ xem ra mình vẫn còn ngây thơ lắm. Tránh voi chẳng xấu mặt nào, nhin nhục một chút vậy!

“Biết điều là tốt. Sau này ngoan ngoãn một chút cho ta, nếu không ta có cả nghìn cách trị ngươi! Làm hoàng đế thì ghê gớm lắm sao? Tể tướng làm nữ đế ta còn chẳng sợ, huống chi là ngươi? Ngươi xứng làm đối thủ của ta à?”

Triệu Khang cười khẩy, lúc này mới kéo Tiêu Huyền Sách dậy.

“Được rồi, nói đi. Những ngày ta không có ở đây, chúng ta đã có bao nhiêu khẩu đại bác rồi?”

Xoa xoa cánh tay bầm tím, Tiêu Huyền Sách thuận miệng đáp: “Đã vượt quá một trăm hai mươi khẩu rồi. Chờ số tám trăm vạn lượng ngươi gửi đến dùng hết, có khi lên đến hai trăm khẩu cũng nên.”

“Mới có nhiều đó thôi sao?” Triệu Khang nhú mày.

Tiêu Huyền Trác trợn mắt: “Người rảnh rồi thì cũng đi tìm hiểu một chút đi. Số tiền đó dùng để chế tạo đại bác chỉ là phụ, phần lớn đều dùng để khai thác mỏ sắt. Bên đó, chúng ta và Cảnh quốc có đến mấy vạn nhân mã đang khai thác trong núi.”

“Mỗi tháng tiền ăn ở, tiền công đều là một con số khổng lồ. Quan trọng nhất là thuốc súng.”

“Món đồ chơi này, Tề quốc căn bản không bán cho chúng ta. Chúng ta chỉ có thể phái người của Phong Vân Lâu lên lút mua từ Chu quốc. Trước đây thứ này chỉ cần mấy chục văn tiền là mua được một cân. Bây giờ thì hay rồi, mẹ nó, tăng lên tận một lượng bạc một cân! Ninh vương chết tiệt, chết rồi cũng không để người ta yên ỉn!”

Chương 731 - Động Tĩnh Tứ Phương

Vì chuyện Tiêu Phi Vũ tiết lộ công thức thuốc súng cho Tề, Chu hai nước, hiện giờ diêm tiêu trở thành thứ hàng hóa khan hiếm. Cả Chu quốc và Tề quốc đều ra sức kiểm soát gắt gao, nghiêm cấm mua bán riêng.

Đó cũng là lý do khiến Tiêu Huyền Sách tức giận như vậy. Không có thuốc súng thì chế tạo bao nhiêu đại pháo cũng chỉ là đồ bỏ đi.

Vì vậy, thời gian qua, thuộc hạ của hắn luôn tìm mọi cách mua diêm tiêu từ Tề, Chu. So với việc đúc đại bác và khai thác mỏ, mua diêm tiêu lại trở thành chuyện tốn kém nhất.

“Vậy hiện tại kho đạn của Lôi Hỏa Bộ còn bao nhiêu?” Triệu Khang tắc lưỡi hỏi.

“Cũng phải gần mười vạn viên.” Tiêu Huyền Sách đáp, “Nhưng nếu thật sự muốn diệt Tề, Chu thì e là không đủ. Mà nhắc mới nhớ...”

“Chuyện gì?”

Tiêu Huyền Sách ghé sát vào, nhỏ giọng nói: “Lần trước bọn ta có làm thử nghiệm, tính ra một khẩu đại pháo bắn liên tục khoảng bốn trăm phát là nòng sẽ hỏng. Người xem có cách nào tăng độ bền cho đại pháo lên được không?”

Triệu Khang lắc đầu, “Chuyện này ngươi nên hỏi đám thợ rèn, xem có thể thêm nguyên liệu gì vào quá trình luyện thép để tăng cường độ cứng cho nòng pháo hay không.”

“Ra là vậy.” Tiêu Huyền Sách gật gù.

“Thôi, tạm thời cứ như vậy đi.” Triệu Khang ngáp dài, đứng dậy. Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chờ gió đông.

Mọi việc cần sắp xếp hần đều đã lo liệu đầu vào đây, chỉ còn chờ trang bị quân nhu hoàn thiện. Những việc còn lại không cần hần phải bận tâm nữa.

Hôn lễ đã có Lễ Bộ lo liệu, Triệu Khang cũng không cần phải nhúng tay vào làm gì. Hần đưa danh sách khách mời cho Lễ Bộ, để bọn họ lo liệu việc viết thiệp mời và gửi đi.

Tin tức Nữ Đế Tiêu Linh Lung nhường ngôi và Triệu Khang được trọng dụng lại một lần nữa nhanh chóng lan truyền khắp nơi, khiến người người kinh ngạc.

Chu quốc.

Vừa nghe được tin tức, Lý Mộc Dịch lặng lẽ rời khỏi hoàng cung, đến thẳng thư viện. Nhìn nữ tử áo trắng đang giảng bài trên đài, hần tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, chăm chú lắng nghe như một học trò ham học hỏi.

Công Tôn Vân Tú chú ý tới sự xuất hiện của hần nhưng không biểu hiện gì, vẫn tiếp tục giảng bài cho đến khi kết thúc, cho học trò giải tán mới lên tiếng.

“Không biết Bộ hạ giá lâm nơi đây có chuyện gì quan trọng?”

Lý Mộc Dịch cười cười, “Cũng không có gì to tát. Công Tôn đại sư có biết Nữ Đế của Càn quốc đã nhường ngôi hay không?”

Công Tôn Vân Tú khẽ nhú mày, “Nữ Đế nhường ngôi?”

Lý Mộc Dịch gật đầu, “Đúng vậy. Hoàng đế Càn quốc hiện giờ là Tiêu Huyền Sách, nghe đồn là đệ đệ của Nữ Đế. Theo tin tức mà người của chúng ta truyền về, vị tân đế này trước đây là một kẻ bất tài vô dụng.”

“Thật không ngờ, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi, hoàng đế của ba nước Càn, Cảnh, Chu đều đã thay đổi. Đúng rồi, Công

Tôn đại sư, trước đây khi đến Càn quốc, người có tiếp xúc với vị tân đế này không? Ấn tượng của người về hãn thế nào?”

Công Tôn Vân Tú thân nhiên đáp, “Ta chưa từng tiếp xúc. Như đã nói, mục đích ta đến Càn quốc chủ yếu là để du ngoạn, tìm hiểu phong tục tập quán, chứ không phải để giao du với hoàng tộc.”

Nghe vậy, Lý Mộc Dịch có chút bất đắc dĩ. Nàng ta vẫn luôn như vậy, trừ khi là chuyện bản thân cảm thấy hứng thú, nếu không thì cho dù là hoàng đế ra lệnh cũng không thể ép nàng làm gì.

Tuy nhiên, Lý Mộc Dịch cũng không hề tức giận, chỉ cười nhẹ, “Vậy nói một chuyện mà Công Tôn đại sư có thể cảm thấy hứng thú. Quốc sư Triệu Khang đã được khôi phục chức vị.”

Công Tôn Vân Tú khẽ nhướn mày, trong đầu hiện lên một bóng người, buột miệng hỏi: “Là tân đế Càn quốc trọng dụng?”

Lý Mộc Dịch mỉm cười, “Chính xác. Chỉ nhìn vào điểm này, có thể thấy vị tân đế này cũng không phải hạng người bất tài. Xem ra đây là kế hoạch của Nữ Đế Tiêu Linh Lung. Nàng ta cách chức Triệu Khang, chờ tân đế lên ngôi lại trọng dụng. Một triều vua một triều thần, ân tình của hoàng đế cũ cũng theo đó mà kết thúc.”

“Nhưng Tiêu Linh Lung lại dùng cách này để vun đắp thêm ân tình giữa tân đế và Triệu Khang, lại còn giúp tân đế có được danh tiếng biết người, quả là tâm cơ thâm sâu. Đáng tiếc là không có duyên gặp mặt. Nghe nói nàng ta là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ, không biết so với Công Tôn đại sư thì như thế nào?”

“Tự nhiên là hơn ta gấp bội.”

Nghĩ đến dung nhan tuyệt mỹ kia, Công Tôn Vân Tú cũng không hề tự ti, thoải mái thừa nhận.

Lý Mộc Dịch hứng thú hỏi, “Công Tôn đại sư, người nói nếu trăm muốn kết thông gia với Càn quốc, bọn họ có đồng ý không?”

Công Tôn Vân Tú nhìn hãn bằng ánh mắt kỳ quái, “Người muốn cưới Nữ Đế?”

Lý Mộc Dịch sửa lại, “Hiện tại nên gọi là Thần Hoàng công chúa mới đúng.”

“Càn, Cảnh không phải đã kết minh rồi sao? Vậy Đại Chu chúng ta cũng có thể kết thân với Càn quốc mà.”

“Bệ hạ muốn làm gì thì cứ làm, chuyện quốc gia đại sự như vậy không phải là chuyện mà một nho sĩ như ta có thể tham gia. Nếu không còn chuyện gì khác, ta xin phép cáo lui.”

Nói xong, Công Tôn Vân Tú đứng dậy rời đi. Lý Mộc Dịch cũng không hề tức giận, người có bản lĩnh thì có quyền kiêu ngạo, huống chi nàng ta là người của hắn.

Ngồi thêm một lát, Lý Mộc Dịch cũng đứng dậy rời khỏi thư viện.

Cảnh quốc.

Ngoài Cao Viễn, Trần Mậu Giai và một số lão thần, triều đình Cảnh quốc hiện nay hầu hết đều là những gương mặt mới, trong đó có không ít nữ quan. Chính nhờ sự giúp đỡ của họ mà triều chính Cảnh quốc vẫn hoạt động ổn định, quốc gia được nghỉ ngơi, hồi phục sau chiến tranh.

Nghe thái giám đọc xong quốc thư do Càn quốc gửi đến, Ngô Quan Hải vui vẻ nhìn các quan viên phía dưới.

“Quốc sư của chúng ta gửi thiệp mời đến, mời chúng ta đến dự lễ thành hôn đấy.”

Cao Viễn, người hiện là một trong Tứ Trấn tướng quân của Cảnh quốc, cười lớn nói: “Bệ hạ, vậy thì lúc đó nhất định phải dẫn thần đi cùng!”

“Đã lâu không gặp quốc sư, thần cũng rất nhớ, xin Bệ hạ cho phép thần được đi cùng.” Trần Mậu Giai cũng vội vàng đứng dậy.

“Bệ hạ, còn thần nữa!”

“Thần cũng muốn đi!”

Nhìn các quan viên thi nhau xin đi, Ngô Quan Hải bất đắc dĩ nói: “Nếu tất cả mọi người đều đi, vậy ai sẽ lo liệu việc triều chính?”

Mọi người nghe vậy đều lộ vẻ ngại ngùng. Những gương mặt mới trên triều đường, phần lớn đều là nhân tài được đề bạt từ các châu, ngoài Cao Viễn và một số huynh đệ vào sinh ra từ năm xưa, hầu như chưa ai từng gặp qua Triệu Khang.

Bọn họ đều rất tò mò về vị Cảnh vương của Cảnh quốc, hy vọng có thể nhân cơ hội này được diện kiến.

Hơn nữa, hiện giờ ai cũng biết, mặc dù Ngô Quan Hải đã phong cho Lục Bộ Thượng thư và một số chức quan có thực quyền khác, nhưng chức vị Tể tướng vẫn luôn bỏ trống, chính là để dành cho vị họ Triệu kia.

Ngô Quan Hải suy nghĩ một lát rồi nói: “Lễ Bộ hãy lo liệu sính lễ. Võ vương Ngô Thiên Hồ, Trấn Bắc tướng quân Cao Viễn, Trấn Nam tướng quân Trần Mậu Giai, Binh bộ Thượng thư Thượng Vân Quan, Hộ bộ Thượng thư Trần Lưu, năm người các người sẽ thay mặt trăm đến Càn quốc chúc mừng hôn lễ của Cảnh vương.”

“Thần tuân chỉ.”

Cao Viễn và những người khác nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy bất an. Nếu chỉ có Cao Viễn, Ngô Thiên Hồ đi, có thể nói là đến thăm hỏi cũ. Nhưng nếu có thêm Binh bộ Thượng thư và Hộ bộ Thượng thư, ý nghĩa lại hoàn toàn khác.

Chương 732 - Đêm Trước Đại Hôn

Tề Quốc.

Trong cung điện nguy nga tráng lệ, một cơn thịnh nộ bất ngờ như bão tố nổi lên, khiến ai nấy đều kinh hãi.

Thái tử Lưu Kiến Nguyên nhú mày nhìn cung nữ đang run rẩy trước mặt, lạnh lùng hỏi: “Sao Cửu muội lại nổi giận như vậy?”

“Bẩm... Bẩm Thái tử điện hạ, nô tỳ cũng không biết nữa. Công chúa bỗng nhiên nổi trận lôi đình, đập phá đồ đạc, nô tỳ... nô tỳ thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra.”

Trong lòng Lưu Kiến Nguyên “lộp bộp” một tiếng. Vị Hoàng muội nổi tiếng điềm tĩnh, lạnh lùng của hần mà cũng có lúc nổi giận như vậy, thật đúng là chuyện lạ.

Hắn bước vào cung điện, nhìn thấy mấy chiếc bình hoa vỡ vụn trên đất, còn có một bức tranh bị xé nát. Lưu Yên Nhiên, Minh Châu công chúa, ngồi một mình bên cạnh bàn, khuôn mặt xinh đẹp như hoa đào phủ đầy sương giá.

Lưu Kiến Nguyên tiến lại gần, ôn hòa hỏi: “Hoàng muội, muội sao vậy? Có phải kẻ dưới làm gì phật ý muội?”

Lưu Yên Nhiên nhìn hắn, chỉ lắc đầu, rồi thở dài: “Người của chúng ta cài ở Đại Càn truyền tin về, Nữ đế Tiêu Linh Lung đã nhường ngôi cho Tiêu Huyền Sách. Hoàng đế mới lên ngôi đã trọng dụng Triệu Khang, kẻ thù lớn nhất của chúng ta đã trở lại rồi.”

Nghe vậy, Lưu Kiến Nguyên khẽ cười: “Muội lo lắng chuyện này sao? Trở lại thì đã sao? Giờ các nước đang trong thời gian đình chiến, hắn ta có thể làm gì được?”

Lưu Yên Nhiên nhìn sâu vào mắt vị Thái tử ngu xuẩn trước mặt. Giờ phút này, nàng hận bản thân tại sao lại là phận nữ nhi. Tề Quốc giao vào tay kẻ bất tài như hắn, sau này sẽ ra sao?

Thấy Lưu Yên Nhiên không nói gì nữa, Lưu Kiến Nguyên cũng không nán lại, xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng hắn, Lưu Yên Nhiên siết chặt những mảnh tranh trong tay. Đó là những bức tranh nàng tỉ mỉ vẽ nên, từng nét bút đều chứa chan tâm ý.

Mỗi bức tranh là một hình ảnh của hắn, từ lần đầu gặp gỡ đầy ấn tượng, cho đến lúc hắn thi đấu văn chương ở Chu quốc với khí thế ngút trời. Vậy mà giờ đây, chính tay nàng lại xé nát chúng.

Tất cả chỉ vì tin tức Tiêu Huyền Sách khôi phục chức vị Quốc sư cho Triệu Khang truyền đến.

Lưu Yên Nhiên biết, mình đã bị lừa, bị Triệu Khang và cả triều đình Đại Càn hợp sức lừa gạt.

Lúc trước Tiêu Huyền Sách tỏ ra căm ghét Triệu Khang, hận không thể băm hắn thành trăm mảnh. Nàng cứ tưởng Triệu Khang bất hòa với vị Thái tử này, cũng như triều đình Đại Càn.

Thế nên nàng đã ra tay, dùng lợi ích to lớn để Nữ đế phế truất Triệu Khang, biến hắn thành thường dân, loại bỏ kẻ thù đáng sợ nhất của Tề Quốc.

Nhưng không ngờ, tất cả chỉ là một vở kịch, một vở kịch do Đại Càn dựng nên để Tề Quốc phải trả giá đắt hơn.

Là Triệu Khang!

Chắc chắn là hắn! Kế hoạch thâm độc như vậy, ngoài hắn ra còn ai vào đây?

Con đau thắt ở tim như xé toạc lồng ngực, khiến Lưu Yên Nhiên cảm thấy khó thở.

“Tại sao?”

Nàng lẩm bẩm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bức tranh đang dở trong tay. Nửa khuôn mặt trong tranh đã nhòe đi vì nước mắt.

Có lẽ từ đầu đến cuối, nàng chưa từng nhìn rõ con người thật của hắn.

Siết chặt bức tranh, Lưu Yên Nhiên nhắm mắt lại.

Từ khi hồi quốc, nàng luôn tự tin vào bản thân, mọi việc lớn nhỏ đều tự tay sắp xếp, trong thời gian ngắn đã kéo nền tài chính Tề Quốc từ bờ vực thẳm trở về. Vậy mà giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy...

Thật mệt mỏi!

So với tâm trạng rối bời của Lưu Yên Nhiên, Triệu Khang lúc này lại đang tận hưởng cuộc sống an nhàn, vui vẻ.

Ban ngày trêu con, ban đêm dỗ vợ, thỉnh thoảng lại “không biết tự lượng sức” khiêu chiến mấy nàng vợ, tích lũy kinh nghiệm thất bại để sau này gỡ gạc.

Giờ phút này, hắn đang cùng mấy nàng vợ nặn người tuyết, chơi ném tuyết trong sân.

Tần Ngọc Phượng từ ngoài bước vào, nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt này, liền bĩu môi: “Mấy người rảnh rồi thật đấy, chỉ có ta là phải lo lắng mọi việc.”

“Ai bảo tử là quản gia chứ?” Tiêu Linh Lung quay đầu lại cười, sau đó bị Triệu Khang nhân cơ hội nhét một cục tuyết vào cổ áo. Nàng tức giận đuổi theo hắn khắp sân.

Diệp Hồng Tuyết mỉm cười, nhìn Tần Ngọc Phượng: “Chuyện Vương phủ thế nào rồi?”

“Sắp xếp ổn thỏa cả rồi, có thể dọn vào bất cứ lúc nào. Chúng ta dọn đi luôn nhé?”

Nàng vừa nói vừa vo viên tuyết. Triệu Khang đã được khôi phục chức vị, đương nhiên có thể dọn về Vương phủ.

Ở mãi trong phủ của Ngô đại nhân cũng không tiện, cho nên mấy ngày nay nàng đều bận rộn thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chuyển nhà. Nói nàng là quản gia quả không sai.

Nhìn Triệu Khang bị Tiêu Linh Lung đuổi đến mức nhảy tót lên, Tào Bạch Lộ tiếp lời: “Phu quân nói đợi đến ngày mai, trước ngày thành thân mới dọn đi. Cũng sắp đến rồi.”

Tần Ngọc Phượng gật đầu: “Vây cũng được.”

Nói rồi, nàng nhét một viên đá nhét vào cục tuyết, nhắm thẳng Triệu Khang mà ném.

Trúng phóc!

“Ái chà! Đau chết ta! Kẻ nào thiếu đạo đức hại người vậy?!”

Triệu Khang tức giận quay đầu lại, chỉ thấy ba nàng vợ ai nấy đều “tĩnh bơ”: người thì ngẩng đầu nhìn trời, kẻ thì cúi đầu nhìn đất.

Hắn còn chưa kịp chát vắn, Tiêu Linh Lung đã đuổi kịp, ấn hắn ngã nhào vào đồng tuyết, biến hắn thành một “người tuyết” thực thụ.

Từ xa, Ngô Tâm Di khoác áo choàng lông chồn, bế con trai trên tay, nhìn cảnh tượng ầm áp này, mỉm cười hạnh phúc.

Ngày hai mươi bảy tháng chạp, chỉ còn ba ngày nữa là đến Tết.

Kinh thành náo nhiệt, đâu đâu cũng treo đèn kết hoa rực rỡ.

Một đoàn người tiến vào kinh thành, đi thẳng đến nội thành. Đó là Cao Tuyền, Trương Long, Điều ca và những huynh đệ

thân tín của Triệu Khang.

Lão đại sắp thành thân, đám huynh đệ thân thiết như bọn họ sao có thể vắng mặt?

Nghe tin bọn họ đến, Triệu Khang lập tức sai người đón vào Ngô phủ.

So với trước đây, Trương Long và Điều ca đều trưởng thành hơn, toát ra khí chất lĩnh lãm của người lính trải qua sa trường. Cao Tuyền vẫn vậy, khéo léo, tinh ranh, bên cạnh là tiểu thiếp Lý Kiều Nhi.

Sát thần Lâm Nhị Ngưu vẫn vẻ mặt lạnh lùng, bao bố bên hông đựng đủ loại bình bình lọ lọ, không biết lần này hẳn lại nghiên cứu ra thứ gì nguy hiểm đây.

Lý Cầu Đan cười híp mắt: “Lão đại, chúng ta đến ăn cỗ đây!”

Triệu Khang cười ha ha: “Mẹ kiếp, mang đủ tiền mừng chưa? Không đủ thì uống nước rửa bát nhé!”

“Bọn ta ai cũng nghèo rán áo cả, lão đại ngươi còn không biết sao?” Cao Tuyền hét lên, sau đó trừng mắt với Lý Kiều Nhi: “Còn không mau hành lễ lão đại đi? Chậm chạp như vậy, chút nhân lực cũng không có!”

Lý Kiều Nhi vội vàng khụy gối hành lễ Triệu Khang, ánh mắt hơi hơi hưng phấn: “Tiện nữ tham kiến lão đại.”

“Mau dậy đi, được lắm Cao Tuyền.” Nhìn hẳn ra vẻ ta đây là đàn ông trong nhà, Triệu Khang cười nói.

Cao Tuyền: “Đó là chuyện đương nhiên, đàn ông chúng ta phải thẳng lưng ngẩng đầu, nắm giữ gia phong! Để mấy mụ vợ đánh cho bầm dập thì thất lễ lắm!”

Trương Long cười ha ha: “Ngươi quên hôm đó cưới Kiều Nhi, bị con mèo nhà ngươi đuổi đánh như chó, đến cả động phòng cũng không vào được sao?”

“Mẹ kiếp, Trương Long, tên này không biết nói thì im đi!” Cao Tuyền xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Triệu Khang cười lớn, vươn tay ngăn cản hai người: “Được rồi, đừng có diễn trước mặt ta nữa, ta còn không biết ngươi à?”

Chương 733 - Bát Phương Lai Hạ

Phủ đệ của Ngô gia có rất nhiều phòng khách, hoàn toàn đủ chỗ cho đoàn người Trương Long.

Bọn họ vừa đến, Trương Thánh đã dẫn theo mấy đệ tử của mình tới.

Lão tiên sinh tuổi đã cao, chân cẳng không còn được nhanh nhẹn, cho nên đi đường có chút chậm chạp. Đi cùng còn có Lý Tri Châu, vị đại nho nổi tiếng về thư pháp này đã dọn cả gia đình đến huyện Nguyên Giang sinh sống từ khi Triệu Khang còn đang bận rộn làm giàu ở nước Tề.

“Quốc sư đại nhân!”

“Tiên sinh đã đến rồi sao, mau mời vào ngồi, uống chén trà cho đỡ mệt đường xa.”

Trương Thánh cười ha hả: “Cũng không có gì vất vả, hôm nay là hỷ sự của Quốc sư đại nhân, dù thế nào chúng ta cũng phải đến uống chén rượu mừng.”

“Đúng vậy, đến lúc đó chúng ta phải uống thật nhiều mới được!” Triệu Khang cười lớn, nhiệt tình tiếp đón nhóm văn nhân.

So với Trương Long, bọn họ có phần dè dặt hơn, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy Triệu Khang, ai nấy đều có chút kích động.

Nếu không phải trường hợp không cho phép, họ đều muốn lôi kéo Triệu Khang để hỏi han học vấn.

“Lý tiên sinh ở huyện Nguyên Giang đã quen chưa? Nghe Cao Tuyên nói, ngài thi thoảng lại chạy đến xưởng xi măng dạo chơi, nhớ lại những ngày tháng làm công nhân sao?”

Nhìn Lý Tri Châu, Triệu Khang trêu chọc.

“Làm gì có!”

Lý Tri Châu đỏ mặt: “Ta chỉ là đến xem một chút thôi.”

Triệu Khang cười ha hả, sau đó nói tiếp: “Lễ cưới sắp tới, phiền ngài vẽ cho ta và mấy vị phu nhân một bức chân dung.”

Không có máy ảnh, Triệu Khang cảm thấy hơi tiếc nuối, đại hỷ sự như vậy mà không ghi lại được thì thật đáng tiếc.

Vì vậy, chỉ có thể nhờ đến tài vẽ tranh thần sầu của Lý Tri Châu để vẽ cho mình một bức.

“Không thành vấn đề, Quốc sư đại nhân cứ yên tâm!”

Mọi người đang nói chuyện thì quản gia của Ngô phủ bước vào, cung kính bẩm báo: “Lão gia, có vị quan viên Lễ bộ đến mời ngài đến đó một chuyện.”

“Được, bảo hắn đợi một lát.”

Triệu Khang đứng dậy, gọi Tần Ngọc Phượng ra tiếp đón Trương Thánh, còn mình rời khỏi Ngô phủ, trên đường đi hỏi vị quan viên Lễ bộ kia có chuyện gì.

Vị quan viên Lễ bộ vội vàng đáp: “Quốc sư đại nhân, là sứ giả nước Cảnh đến chúc mừng ngài, hiện đang ở tại quốc khách quán, vì vậy Phùng đại nhân lệnh cho hạ quan đến mời ngài.”

Triệu Khang nhướn mày: “Quốc khách quán ta tự mình đến đó là được, người nhanh chóng về Lễ bộ, bảo Phùng đại nhân thông báo cho Bộ hạ cũng đến quốc khách quán, còn có cả Lý Nguyên, Binh bộ Thượng thư nữa.”

Vị quan viên vội vàng gật đầu đồng ý: “Hạ quan tuân mệnh.”

Đến quốc khách quán trước một bước, Triệu Khang đã nhìn thấy Ngô Thiên Hồ cùng đoàn người, mỉm cười chào hỏi: “Tiền bối, lão Cao, Trần tướng quân, lâu rồi không gặp!”

“Quốc sư!”

Cao Uyên kích động chạy đến cho Triệu Khang một cái ôm thật chặt.

“Tiểu tử thôi! Tu vi tăng tiến nhanh như vậy!”

Nhìn Triệu Khang, trong mắt Ngô Thiên Hồ lóe lên tia sáng, ngữ khí có chút kinh ngạc. Trước đây, lão ta từng bị chặt đứt một cánh tay, hao tổn nguyên khí, cả đời này muốn tiến thêm một bước nữa là điều vô cùng khó khăn.

Nhưng cảnh giới vẫn là Tam phẩm trung kỳ chân chính, thế mà lúc này đôi mắt với Triệu Khang cùng cấp bậc, lão lại mơ hồ cảm nhận được một cỗ áp lực mãnh liệt.

Triệu Khang cười hì hì: “May mắn, may mắn, hiện tại ta có thể coi là một cao thủ thực sự rồi chứ? Bây giờ tiền bối còn cảm thấy Hồng Tuyết giao phó nhầm người không?”

“Tiểu tử thôi này.”

Nghe Triệu Khang trêu chọc, trong lòng Ngô Thiên Hồ mỉm cười, không khỏi cảm khái, mới chỉ mấy năm ngắn ngủi, đã từ Tứ phẩm leo lên Tam phẩm trung kỳ.

Mặc dù có nguyên nhân là do Diệp Hồng Tuyết và bọn họ hỗ trợ, nhưng cũng đủ để chứng minh ngộ tính võ học của tên nhóc này quả thật cao đến mức đáng sợ.

“Hai vị này là?”

Sau một hồi hàn huyên, Triệu Khang mới nhìn về phía hai gương mặt xa lạ.

Hai người này thoạt nhìn đều còn trẻ, khoảng ba mươi tuổi.

Lúc này đều vội vàng hành lễ.

“Hạ quan, Binh bộ Thượng thư Thượng Vân Quan bái kiến Triệu vương!”

“Hạ quan, Hộ bộ Thượng thư Trần Lưu bái kiến Triệu vương!”

Triệu Khang hiểu ra, hai người này hẳn là những quan viên mà Ngô Quan Hải đề bạt sau này.

Thượng Vân Quan và Trần Lưu đều có chút kích động, hôm nay rốt cuộc cũng được gặp người thật rồi!

Đáp lễ lại hai người, Triệu Khang lại nói: “Đi thôi, vào trong nói chuyện, lát nữa Bệ hạ sẽ đến, người đâu, đến Ngô phủ lấy hai bình rượu ngon nhất đến đây, cứ nói là ta cần.”

Sai người của quốc khách quán đi lấy rượu, mọi người tiến vào phòng khách.

Sau khi an tọa, Triệu Khang mới hỏi: “Bệ hạ tạm thời còn bận việc sao?”

Trần Mậu Khải gật đầu: “Hiện tại quốc nội vừa mới ổn định, trăm phế đợi xây dựng. Mọi việc lớn nhỏ đều cần Bệ hạ đích thân quyết định, hàng ngày người chỉ ngủ được hai canh giờ.”

“Trước khi đến đây, Bệ hạ còn nhắn lại xin lỗi với ngài, nói là không thể đến dự hỷ lễ của ngài được, đợi khi Bệ hạ lập Hậu sẽ uống rượu bù sau.”

Triệu Khang thở dài: “Bệ hạ quả thực rất vất vả.”

Nước Cảnh suýt chút nữa diệt vong, tuy rằng hiện tại đã ổn định, nhưng thực lực hao hụt nghiêm trọng, gánh nặng này thực sự không nhẹ nhàng chút nào!

Ngô Thiên Hồ bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, mặc dù bề ngoài tỏ ra thoải mái không nói, nhưng trong lòng hẳn vẫn không thể buông bỏ được chuyện cũ. Vì vậy nên mới ngày đêm cần mẫn chính sự như vậy.”

Triệu Khang im lặng, chuyện này hẳn cũng mới biết được sau này.

Lúc trước, nước Tề và nước Chu bị Long Hành và Hoắc Ân tấn công, kinh thành thất thủ, đại quân hai nước xông vào kinh thành liền đi thẳng đến hoàng cung.

Thế nhưng, khi đến hậu cung, bọn chúng chỉ nhìn thấy thi thể của vô số phi tần, những người này đều không phải chết dưới tay quân địch.

Mà là chết dưới kiếm của Ngô Quan Hải!

So với việc bị quân địch làm nhục rồi mới chết, Ngô Quan Hải đã chọn cách tự tay giết chết họ!

Bởi vì những người này là phi tần của phụ hoàng hắn - Ngô Như Long, hắn tuyệt đối sẽ không để họ bị làm nhục!

Bầu không khí trong phòng trở nên nặng nề, đúng lúc này, có người báo cáo:

“Quốc sư, Bệ hạ và Lý đại nhân đến rồi.”

Mọi người vội vàng đứng dậy, Tiêu Huyền Sách và Lý Nguyên bước vào, Triệu Khang mỉm cười giới thiệu từng người.

Tiêu Huyền Sách ngồi xuống, nhìn về phía Ngô Thiên Hồ, ôn hoà nói: “Thật đáng tiếc khi Cảnh đế không thể đến dự.”

Ngô Thiên Hồ thầm giật mình, nữ đế đã nhường ngôi, người trước mặt mới là hoàng đế nước Càn chân chính, lúc này lại

nói như vậy, chẳng lẽ trong lòng có yêu cầu gì đối với nước Cảnh?

Nước Cảnh bây giờ không còn như xưa, phải hoàn toàn sống dưới sự che chở của nước Càn.

Nói một cách khó nghe, nếu như vị tân hoàng đế này muốn diệt nước Cảnh, e rằng với thực lực hiện tại của nước Cảnh cũng không đủ sức chống lại nước Kiền.

Vì vậy, Ngô Thiên Hồ có chút bất an, thăm dò: “Không biết Bệ hạ có lời gì muốn truyền đạt lại cho Bệ hạ bên vi thần không? Xin Bệ hạ cứ việc dặn dò, vi thần nhất định sẽ truyền đạt lại nguyên vẹn.”

“Tiền bối quá khách khí rồi, ngài là nửa sư phụ võ học của Quốc sư, nói như vậy chẳng phải là trưởng bối của trẫm hay sao, không cần phải câu nệ như vậy.”

Tiêu Huyền Sách mỉm cười, có chút tiếc nuối nói: “Trẫm cứ tưởng Cảnh đế cũng sẽ đến, cho nên đã cho người soạn lại một bản thỏa ước liên minh mới, xét cho cùng, trước đây hai nước Càn - Cảnh kết thành đồng minh, rất nhiều điều khoản chỉ là thỏa thuận bằng miệng.”

“Hiện tại hai nước đều đã thay chủ, cho nên trẫm nghĩ chỉ bằng nhân cơ hội này bổ sung những thiếu sót trước kia.”

“Giao ước trước kia là do tiên đế bên nước ngời và hoàng tử trẫm ký kết, do Quốc sư và Diệp Hồng Tuyết xúc thành, chuyện sau này trẫm không quản, nhưng chỉ cần một ngày trẫm còn là hoàng đế nước Càn, thì quan hệ giữa hai nước Càn - Cảnh sẽ mãi mãi không thay đổi!”

Chương 734 - Sắp đặt

“Làm tốt lắm!”

Nhìn Tiêu Huyền Sách tự tin trò chuyện, trong lòng Triệu Khang tràn đầy an ủi.

Có lẽ chỉ khi ở bên cạnh người thân như Triệu Khang và Tiêu Linh Lung, chàng trai trẻ mới ngoài hai mươi này mới để lộ chút bóng dáng ngây ngô ngày trước.

Nhưng khi đối diện với người ngoài, Tiêu Huyền Sách hoàn toàn có thể được xem là một người độc lập, có thể gánh vác trọng trách.

Trong những ngày tháng làm hoàng đế, dù là xử lý chính sự hay đưa ra quyết sách, Tiêu Huyền Sách đều khiến người ta không thể bắt bẻ điều gì.

Ngô Thiên Hổ, Cao Uyên cùng những người Cảnh quốc khác đều không ngờ Tiêu Huyền Sách lại nói như vậy, tất cả đều kinh ngạc.

Ban đầu, bọn họ còn lo lắng tân hoàng đế của Càn quốc có thể có suy nghĩ khác, nào ngờ vị tân hoàng đế này lại hoàn toàn suy nghĩ cho Cảnh quốc.

Điều này khiến trong lòng bọn họ vô cùng cảm kích. Nhìn bản hiệp ước Tiêu Huyền Sách đưa tới, Ngô Thiên Hổ hít sâu một hơi, cẩn thận xem xét, tâm trạng khó mà bình tĩnh lại được.

Rất nhiều điều khoản trong bản hiệp ước này đều nghiêng về phía Cảnh quốc, dường như Càn quốc đang cố ý giúp đỡ Cảnh quốc phát triển.

Lão có chút kinh ngạc, nhin không được lên tiếng: “Bệ hạ...”

“Tiền bối cứ nói.”

“Người thật sự muốn dùng bản hiệp ước này để kết minh với nước ta sao?” Ánh mắt Ngô Thiên Hổ lộ vẻ khó tin.

Tiêu Huyền Sách mỉm cười: “Tiền bối muốn nói, theo bản hiệp ước này, Càn quốc chúng ta sẽ chịu thiệt, còn Cảnh quốc lại được lợi?”

Ngô Thiên Hổ gật đầu, Tiêu Huyền Sách thản nhiên nói:

“Trẫm đã nói rồi, Càn Cảnh chi minh là tâm huyết mấy năm nay của Quốc sư, là do hấn và Diệp Hồng Tuyết không ngừng vun đắp mới có được cục diện hòa thuận giữa hai nước chúng ta.”

“Cho nên chỉ cần trẫm còn là hoàng đế Càn quốc, thì sẽ vĩnh viễn không để mối quan hệ này thay đổi, càng không để tâm huyết của Quốc sư và Diệp Hồng Tuyết đổ sông đổ bể!”

“Về phần sau này, Càn Cảnh có thể sẽ nảy sinh mâu thuẫn, xích mích vì những vị vua đời sau.”

Tiêu Huyền Sách cười hỏi ngược lại: “Nhưng đó có liên quan gì đến trẫm?”

Mọi người đều không khỏi bật cười, Ngô Thiên Hồ vỗ đùi khen: “Tốt! Bệ hạ quả nhiên hào khí ngất trời! Cảnh quốc chúng ta cũng không khách sáo nữa. Bản hiệp ước này, chờ ta hồi quốc sẽ chuyển giao cho bệ hạ nước ta, Cảnh quốc chúng ta nhất định sẽ khiến quý quốc hài lòng.”

Lúc này, người của khách sạn đã mang rượu Triệu Khang yêu cầu trở lại, rót đầy mấy chén rượu, Triệu Khang nâng chén cười nói: “Cảnh bất phụ Càn.”

“Càn tất bất phụ Cảnh.”

Ngô Thiên Hồ cười to, mọi người nâng chén uống cạn một hơi, nhất thời đều cảm thấy đầu óc choáng váng.

Ngô Thiên Hồ xuýt xoa: “Triệu tiểu tử, rượu này... mạnh quá!”

“Đúng vậy, Võ Vương, ta cảm thấy ngực bụng nóng như lửa đốt! Toàn thân toát mồ hôi, rượu ngon! Quốc sư, cho ta thêm một chén nữa!” Cao Uyên cũng là một kẻ nghiện rượu, lúc này hai mắt nhìn chăm chăm vào bình rượu, đầy tham lam.

Lý Nguyên cười nói: “Đây là rượu Đài Tử và Tam Lương Dịch do Quốc sư tự tay ủ, nồng độ cực mạnh, hiện tại ở Càn quốc vẫn chưa được bán ra ngoài.”

“Tên nhóc thôi tha, có thứ tốt như vậy mà không sớm mang ra!” Ngô Thiên Hồ giật lấy bình rượu, có vẻ như muốn độc chiếm.

Triệu Khang cười nói: “Mới ủ xong chưa lâu, đừng vội, muốn uống bao nhiêu có bấy nhiêu!”

Vừa uống rượu vừa bàn chuyện, Triệu Khang cũng biết Ngô Quan Hải phái Thượng Quan Vân và Trần Lưu đến đây là có ý gì.

Lập tức nói: “Mọi người, sau khi ta thành hôn vào đầu xuân năm sau, Càn quốc chúng ta sẽ xuất binh thảo phạt, tình hình Cảnh quốc hiện nay thế nào rồi?”

Nghe vậy, Trần Lưu vội vàng buông chén rượu, do dự một chút mới nói: “Triệu vương gia, tình hình trong nước hiện tại

thật sự không thể nói là lạc quan, trận chiến trước đó khiến dân số trong nước giảm mạnh, hiện tại gom góp cả nước mới được ba mươi vạn quân, hơn nữa hai phần ba là nữ binh, chưa từng trải qua chiến trận.”

Cao Uyên thở dài: “Ngoại trừ bảy, tám vạn người từng cùng chúng ta chinh chiến, những binh mã còn lại có thể nói là không có chút sức chiến đấu nào, nếu được rèn luyện thêm vài năm thì có thể. Nhưng hiện tại thời gian gấp rút, nếu khai chiến vào đầu xuân năm sau, đưa bọn họ lên chiến trường chẳng khác nào đẩy họ vào chỗ chết.”

Hộ bộ Thượng thư Trần Lưu nhỏ giọng nói: “Về phần ngân lượng, thời gian qua, chúng ta, những vị quan lại này, đều chủ động bán đi một số tài sản trong nhà để sung vào quốc khố, âm thầm sang Chu quốc làm ăn một vài vụ.”

“Trong quốc khố vẫn còn chút ngân lượng, thất lung buộc bụng, có thể cung cấp khoảng một trăm năm mươi vạn lượng để mua lương thảo.”

Cao Uyên, Trần Mậu Khải cùng những người khác đều xấu hổ cúi đầu. Những lời này ý là muốn Cảnh quốc xuất binh tham gia thảo phạt, hiện tại Cảnh quốc thật sự không làm được, chỉ có thể bỏ chút tiền ra mua lương thảo.

Điều này còn phải xem Chu quốc và Tề quốc có bán hay không, với tình hình hiện tại của Cảnh quốc, ngay cả hoàng đế Ngô Quan Hải cũng chỉ ăn một bữa một ngày, ba ngày mới được ăn thịt một lần.

Những người khác thì càng khó phải nói... Mấy năm trước sống sung sướng bao nhiêu, thì bây giờ thê thảm bấy nhiêu.

Không ngờ Triệu Khang lại cười ha hả: “Không sao, lần thảo phạt này của chúng ta vốn không cần nhiều binh lực, mà cần người.”

Cao Uyên và những người khác đều sửng sốt: “Quốc sư, điều này có gì khác biệt?”

Tiêu Huyền Sách mỉm cười nói: “Đương nhiên là có sự khác biệt, cần chính là những người có năng lực quản lý, cai trị.”

Lý Nguyên cũng nói: “Mọi người, chúng ta đã xác định xong lộ tuyến tác chiến, đến lúc đó việc quý quốc cần làm rất đơn

giản.”

“Nói thế nào?” Thượng Quan Vân hứng thú hỏi.

Lý Nguyên đưa tay chỉ vào Triệu Khang đang uống rượu, cười lớn: “Chính là Quốc sư của chúng ta, đến lúc đó đánh hạ được một thành, hai nước chúng ta liền phái người đến tiếp quản, cho đến khi Quốc sư đánh hạ toàn bộ Tề quốc và Chu quốc!”

Mấy người Cảnh quốc đều ngây người, Càn quốc tự tin như vậy sao?

Triệu Khang đặt chén rượu xuống, ho khan một tiếng: “Tuy nói có chút cuồng vọng, nhưng sự thật chính là như vậy. Đến lúc đó, nhiệm vụ của các vị là đi theo sau ta tiếp quản thành trì.”

...

Hai ngày sau.

Một phủ đệ được trang hoàng long lẫy, ngày mai là ba mươi Tết, cũng chính là ngày vui của Triệu Khang.

Nhìn hạ nhân trong phủ bận rộn trang trí, trong lòng Triệu Khang không khỏi cảm khái, mình sắp thành gia lập nghiệp rồi.

Phía trước xuất hiện bóng dáng Trương Long và những người khác, Triệu Khang vẫy tay, mấy người hấp tấp chạy tới.

“Chuẩn bị xong xuôi hết chưa?”

Lý Cầu Đản vội vàng đáp: “Gần xong rồi, mọi quy trình chúng ta đều ghi nhớ kỹ càng, nhất định sẽ không xảy ra sơ suất gì.”

“Vậy thì tốt.” Triệu Khang gật đầu.

Điền Ca cười hì hì: “Lão gia, sao ta thấy người có vẻ căng thẳng thế?”

“Nói nhảm, kết hôn là chuyện hệ trọng cả đời, ai mà chẳng căng thẳng? Huống chi còn cưới một lúc năm bà vợ.”

Nói rồi Triệu Khang liếc mắt nhìn Lâm Nhị Ngu, khoác vai hắn đi về phía trước: “Nhị Ngu à, chuyện ta giao cho người, người làm thế nào rồi? Có hiệu quả gì chưa?”

“Yên tâm đi, lão gia, ta nhất định sẽ giúp ngươi trở thành nam nhân đích thực!” Lâm Nhị Ngưu nghiêm túc nói.

Triệu Khang trừng mắt: “Nói bậy bạ gì đấy, ta lúc nào không phải là nam nhân đích thực? Chỉ là ngày mai đối thủ hơi nhiều, phải chuẩn bị kỹ càng một chút, tránh để xảy ra sơ suất. Nhanh nói xem ngươi đã làm ra thứ tốt gì rồi?”

Lâm Nhị Ngưu từ trong túi lấy ra một chiếc lọ nhỏ nhét vào tay Triệu Khang, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lão gia, thứ này rất lợi hại đấy.”

Chương 735 - Lễ Thành Hôn Chính Thức Diễn Ra

“Nói thế nào?”

Tim Triệu Khang đập thình thịch, tay siết chặt lọ sứ nhỏ, đảo mắt nhìn quanh, sợ người khác phát hiện ra.

Lâm Nhị Ngưu hạ giọng: “Đây chính là kết tinh sau khi ta nghiên cứu mười mấy loại xuân dược của đám yêu râu xanh trên giang hồ, nửa viên đủ giết chết một con trâu, một viên xuống, giường cũng cho ngươi thủng luôn!”

Triệu Khang giật mình: “Thật hay giả vậy? Ghê gớm thế cơ à!”

Lâm Nhị Ngưu lập tức vênh mặt tự hào: “Đương nhiên là thật! Từ ngày nhận nhiệm vụ của lão gia, ta đã dồn hết tâm huyết đấy! Ngài không tin cứ về Nguyên Giang huyện mà hỏi thăm, dạo này hể Lâm mỗ ta bước chân vào Di Hồng Viện, có cô nương nào dám lộ mặt ra không? Cho dù là chó cái, chỉ cần đi ngang qua mặt ta cũng phải kẹp chặt đuôi mà chạy!”

“Hít!”

Triệu Khang hít một hơi lạnh, nhìn bộ dạng tự mãn của Lâm Nhị Ngưu, một sự kính nể dâng lên từ đáy lòng, càng thêm phần cảm động.

“Không ngờ Nhị Ngưu ngươi vì ta mà bất chấp thân mình thử thuốc, quả nhiên là huynh đệ tốt!”

Trong lòng Lâm Nhị Ngưu thầm nghĩ: Ta đây mới là con chó trung thành nhất của lão gia! Cái đám Trương Long, Điều ca, Cao Toàn, Lý Cầu Đản kia, tất cả đều phải dạt hết sang một bên!

Cầm chặt lọ sứ nhỏ, Triệu Khang cảm giác như nhân vật chính trong tiểu thuyết võ hiệp vừa được diện kiến bí kíp võ công cái thế, vội vàng cất kỹ vào trong ngực, sợ người khác nhìn thấy.

Đêm xuống.

Triệu Khang ngồi một mình trong đại sảnh Vương phủ, kích động đến mức không tài nào ngủ được!

Người như hăn, đâu phải chỉ có một?

Hoàng cung, điện Chu Tước.

Tiêu Linh Lung nhìn bộ Phụng quan Hạ bắc treo bên cạnh, lẩm bẩm: “Hay là thử lại lần nữa?”

Cung nữ bên cạnh che miệng cười: “Công chúa, đêm nay người đã thử tám lần rồi, còn thử nữa sao?”

“Nhiều vậy sao?” Tiêu Linh Lung ngẩn người.

Cung nữ cười nói: “Đúng vậy, người cần nghỉ ngơi sớm, ngày mai còn phải dậy sớm nữa.”

“Nhưng ta không ngủ được.” Tiêu Linh Lung lẩm bẩm, ánh mắt dán chặt vào bộ y phục cưới.

Trước đây nàng chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ có ngày mặc bộ y phục này, vậy mà ngày mai nàng đã phải thành thân rồi.

Nàng không ngủ được, cũng không dám ngủ, sợ rằng chỉ cần nhắm mắt lại, tất cả sẽ giống như một giấc mơ.

Bắc Trấn phủ ti.

Cũng là một vùng đèn đuốc sáng trưng, nói đùa sao được, nhị đương gia cảm y vệ của chúng ta sắp gả cho quốc sư đại nhân, chuyện trọng đại thế này sao có thể qua loa được!

Nhìn mình trong gương, Tào Bạch Lộ bồn chồn lo lắng, Minh thúc bên cạnh cười nói: “Đêm hôm khuya khoắt rồi còn chưa ngủ, ngày mai lấy đâu ra tinh thần thành thân đây?”

“Sao ta ngủ được chứ? Minh thúc, như vậy đã đẹp chưa?”

Nhìn Tào Bạch Lộ cột tóc hai bên, Minh thúc bắt đắc dĩ đáp: “Đẹp, đẹp lắm.”

“Ta luôn cảm thấy còn thiếu thiếu cái gì đó.” Lắm bầm một câu, Tào Bạch Lộ lại tiếp tục loay hoay với trâm cài tóc.

Ngày hôm sau.

Cánh cửa Vương phủ mở toang, từ bên trong bước ra mười mấy người, Trương Long, Điều ca, tất cả đều ăn mặc chỉnh tề, trước cửa còn đặt sẵn năm chiếc kiệu hoa lớn, bọn người bọn họ chính là người rước dâu của Triệu Khang.

Triệu Khang xuất hiện trước mặt mọi người, trên người mặc bộ hỷ phục sang trọng được thêu chỉ vàng hình rồng, quần sự dất tới một con tuần mã cao lớn.

Hít sâu một hơi, Triệu Khang xoay người lên ngựa, cao giọng hô: “Đi! Theo bốn vương đi đón tân nương!”

Trương Long cùng đám người vui mừng khôn xiết, lập tức đi khiêng kiệu hoa, trên đường phố, nhà nhà đều ra ngoài xem, phần lớn đều là người nhà của các quan viên trong triều, vừa nhìn thấy Triệu Khang liền lớn tiếng chúc mừng.

“Chúc mừng Triệu vương gia thành thân, chúc vương gia trăm năm hạnh phúc!”

Nghe vậy, Triệu Khang thò tay vào ngực, vung tay lên là cả nắm hồng bao được tung ra, hôm nay hắn không hề keo kiệt, mỗi hồng bao đều chứa một lượng bạc.

Bên cạnh, hơn trăm gia đình của Vương phủ tay bụng khay đựng hồng bao, chỉ trong chốc lát đã rải ra hơn trăm lượng bạc!

Cả đoàn người vừa đi vừa tấu nhạc, tiến đến trước cổng hoàng cung.

Văn võ bá quan đều tươi cười rạng rỡ, Trần vương cùng ba vị vương gia khác mặt mày hồng hào.

Trần vương cười tủm tỉm nói: “Quốc sư, hồng bao của chúng ta đâu thể thiếu, nếu không hôm nay ngươi đừng hồng bước vào cửa cung này!”

Tiêu Huyền Sách đứng bên cạnh khoanh tay: “Đúng vậy, trăm đã bố trí ba vạn cấm quân, hôm nay không thấy tiền, người đừng mong vào được nửa bước!”

“Chính xác, đưa tiền ra đây trước khi muốn vào cửa!” Dương lão thái sư cười lớn.

Triệu Khang: “Lũ tiểu tử các người, hôm nay cố ý chặn đường ta đây à?”

“Chứ sao, ngày thường đều là quốc sư người chơi xỏ người khác, hôm nay đến lượt chúng ta chơi lại một ván!” Lễ bộ thượng thư cười đến mức mặt mày nhăn nhúm như hoa cúc.

Triệu Khang lập tức vung tay: “Đem bạc ra đây!”

Gia đình Vương phủ lập tức bùng khay hồng bao lao ra ngoài, Tiêu Huyền Sách dẫn đầu xông lên: “Cướp đây!”

Một lúc sau, tiếng kèn trống lại vang lên từ trong hoàng cung, một bóng hình mà Triệu Khang ngày đêm mong nhớ rốt cuộc cũng xuất hiện.

Khoác lên mình bộ phượng quan hạ bắc lộng lẫy, dáng người thướt tha yêu kiều, Triệu Khang vội vàng xuống ngựa, kích động tiến lên phía trước, mọi người đều tự giác nhường đường cho hắn.

Ai nấy đều mỉm cười nhìn Triệu Khang tiến đến dìu người con gái có thân phận tôn quý nhất thiên hạ lên kiệu hoa.

Tiếng trống kèn không ngớt, đoàn người rước dâu của Triệu Khang đến Ngô phủ.

Ngô Thiên Hồ mặc trang phục chỉnh tề, mỉm cười nhìn hắn: “Hồng bao của lão phu đã chuẩn bị xong chưa?”

Triệu Khang cười lớn: “Chuẩn bị xong từ sớm rồi!”

Diệp Hồng Tuyết là đồ đệ của Ngô Như Long, Ngô Thiên Hồ đương nhiên coi như trưởng bối của nàng.

Lúc này, bàn tay người con gái giấu dưới lớp khăn hỷ đã ướt đầm mồ hôi vì xúc động, khăn hỷ che khuất tầm nhìn khiến nàng không thể nhìn rõ mọi chuyện đang diễn ra.

Cho đến khi Triệu Khang công nàng lên kiệu, trong lòng nàng vẫn còn cảm giác như đang mơ.

Ôm chặt lấy Triệu Khang, Tần Ngọc Phượng bật khóc, cảnh tượng mà nàng mong chờ bấy lâu nay rốt cuộc cũng thành hiện thực, nàng không thể nào kìm nén được cảm xúc của mình.

Tiếp theo là Ngô Tâm Di, người con gái dịu dàng tựa như muốn hòa tan vào cơ thể Triệu Khang.

Cả đoàn người lại tiếp tục tiến về Bắc Trấn phủ ti, Minh thúc nắm tay Tào Bạch Lộ, nhìn Triệu Khang: “Quốc sư, tiểu thư giao cho ngài.”

“Yên tâm, ta sẽ không để nàng ấy chịu bất kỳ tổn thương nào!”

Tất cả cảm y vệ đồng thanh hô lớn: “Chúc quốc sư đại nhân và Tào đại nhân trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử!”

Mang theo năm chiếc kiệu hoa, đoàn rước dâu của Triệu Khang đi qua chín cửa thành, nhận lời chúc phúc của mọi người, mãi đến tận buổi trưa mới trở về Vương phủ.

Chương 736 - Các người đêm nay chớ hòng yên ổn!

Phủ Quốc sư, sân rộng bày la liệt yến tiệc, quan lại trong triều từ mũ tím áo vàng đều có mặt đông đủ, còn dẫn cả gia quyến đi cùng.

May mà phủ đệ của Triệu Khang đủ lớn, nếu không e là không đủ chỗ bày hết số bàn tiệc này.

Hầu như tất cả những nhân vật có mặt có tiếng trong và ngoài kinh thành đều gửi lễ, chúc mừng tân lang Quốc sư đại nhân.

Triệu Khang đi khắp bàn tiệc, liên tục bị mời rượu, hần đều vui vẻ nhận cho hết, nể mặt từng người một, dù sao trong hồ lô của hần cũng chỉ là nước.

Loại rượu mà tân lang dùng trong ngày đại hỉ này tự nhiên là rượu cao độ của tửu phường, không ít người chưa từng uống đều cảm thấy kinh ngạc, không ngừng khen ngon.

Lúc này, liền có những “người qua đường” nhiệt tình tiến lên giới thiệu lai lịch loại rượu này. Nhìn cảnh tượng này, Triệu

Khang cảm thán, may mà hôm nay là ngày vui của mình, nếu là người khác, không nhân cơ hội “bán hàng” thì thật đáng tiếc!

Những người có mặt ở đây, ngoại trừ đám người Trương Long nghèo kiết xác ra, thì đều là những kẻ lắm tiền nhiều của!

Nhìn Triệu Khang đang “bận rộn” giữa đám đông, Tiêu Huyền Sách ngồi ở bàn chính đảo mắt một vòng, sau đó nhìn sang Phòng Lãm, ghé sát tai hắn ta nói:

“Phòng đại nhân, thứ trăm dặn người chuẩn bị thế nào rồi? Dem theo chưa?”

Phòng Lãm ngẩn người, sau đó nhớ ra điều gì, gật đầu đáp: “Bẩm Hoàng thượng, đã chuẩn bị xong cả rồi, cũng mang đến rồi ạ, thần đã cho người hầu trong phủ mang đến sảnh chính.” “Tốt.”

Nói xong, Tiêu Huyền Sách đứng dậy định rời đi, Ngô Thanh Loan ngồi bên cạnh tò mò hỏi: “Huynh đi đâu vậy?”

“Ta đi chuẩn bị bất ngờ cho lão Triệu.” Tiêu Huyền Sách cười khà khà, rồi rời khỏi tiền viện.

Bầu trời dần tối xuống, nhưng hứng thú của mọi người vẫn không hề giảm sút.

Triệu Khang cũng đã đổi sang uống nước, cụng ly với đám người Ngô Thiên Hồ, nhưng vẫn luôn không chế tửu lượng. Đêm nay mỹ diệu như vậy, hắn không muốn bỏ lỡ.

Mãi cho đến gần mười giờ tối, một số khách khứa cũng đã lần lượt ra về. Chỉ còn lại đám người Ngô Thiên Hồ, Cao Uyên vẫn còn tiếp tục cụng ly với Triệu Khang.

Triệu Khang gọi quản gia: “Bảo người đưa Võ Vương và Cao tướng quân đến phòng khách nghỉ ngơi.”

“Vâng, Vương gia.”

Đám người Ngô Thiên Hồ uống đến say mềm, lúc này đã bất tỉnh nhân sự.

Uống một ngụm nước, nhìn thấy người hầu trong phủ đang dọn dẹp, Triệu Khang trong lòng nóng ran, liền vung tay nói:

“Không cần dọn dẹp nữa, tối nay nghỉ ngơi sớm, sáng mai hãy làm!”

“Đa tạ Vương gia!”

Các nha hoàn vui mừng reo lên.

Lúc này, Ngô Thanh Loan từ xa đi tới: “Sư phụ!”

“Sao thế? Người vẫn chưa hồi cung à?” Triệu Khang ngạc nhiên.

Ngô Thanh Loan lắc đầu: “Đúng rồi sư phụ, người có nhìn thấy Huyền Sách đâu không?”

“Không thấy, vừa rồi ta đang uống rượu.” Triệu Khang nghi hoặc.

Ngô Thanh Loan bĩu môi: “Tên kia nói là đi chuẩn bị bắt ngờ cho người, rồi biến mất tăm.”

Triệu Khang cười khẩy: “Tên kia, còn bắt ngờ gì nữa, lại muốn bày trò gì với ta đây?”

Đúng lúc này, một thị vệ hoàng cung chạy vào, vội vàng nói: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng đã hồi cung trước rồi, dặn nô tài đến báo cho người mau chóng hồi cung.”

“Cái gì! Lại dám bỏ mặc bản cung đi trước, về sau nhất định phải hảo hảo dạy dỗ hần một phen! Sư phụ, vậy ta về trước đây!” Ngô Thanh Loan tức giận nói.

Triệu Khang cười nói: “Đi đi, nhớ đánh cho hần nửa sống nửa chết là được!”

Ở một cái đầy mùi rượu, Triệu Khang vận chuyển chân khí giải rượu, sau đó cố ý đến phòng tắm, mất năm phút đồng hồ tắm rửa sạch sẽ từ đầu đến chân, rồi mới đến tân phòng.

Kìm nén sự kích động trong lòng, Triệu Khang thở dồn dập, móc từ trong ngực ra một chiếc lọ nhỏ.

Từ bên trong đổ ra một viên thuốc màu xanh, không biết tên Lâm Nhị Ngưu kia làm cách nào mà viên thuốc lại có màu sắc “kém lành mạnh” như vậy.

Triệu Khang nghĩ thầm, đang định bẻ đôi viên thuốc. Dù sao Nhị Ngưu cũng đã nói thứ này, nửa viên đủ để “giết chết” một

con bò.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, trong phòng có năm mỹ nhân, đâu phải hạng tầm thường.

Ngô Tâm Di không cần phải nói, nàng là một cô gái mạnh mẽ!

Lâm Linh Lung vốn dĩ là người có ham muốn mãnh liệt nhất, Ngọc Phượng cũng không kém cạnh.

Đối với Diệp Hồng Tuyết, hấn luôn là kẻ thua nhiều thắng ít, duy chỉ có Tào Chính Thuần là bình thường một chút.

Năm vị đại tướng như vậy, nếu như được hiệu không đủ, chẳng lẽ hấn phải “dùng thuốc” giữa chừng sao?

Vậy thì mất mặt lắm!

Nghĩ kỹ một hồi, Triệu Khang liền nuốt chừng viên thuốc màu xanh vào bụng.

Sau đó, đá tung cửa phòng.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Triệu Khang đã cảm thấy một ngọn lửa bùng lên, thiêu đốt toàn thân.

Thật sự muốn nổ tung!

Hấn vội vã bước vào phòng ngủ, nhìn thấy người đẹp đang e lệ ngồi trên chiếc giường lớn.

Triệu Khang lập tức phát ra tiếng gầm rú như sói tru: “Gừ gừ, nương tử, đêm nay nàng chớ hòng yên ổn!”

Quốc sư đại nhân nhào tới, hấn sắp không nhin nổi nữa rồi!

“Gây như vậy, đề tướng công đoán xem, có phải Nữ Đế bệ hạ của ta không? Hừm?”

Vừa nói, hấn vừa vén khăn trùm đầu của người bên dưới lên, ghé sát mặt xuống định hôn khắp nơi.

Ngay khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, đầu óc Triệu Khang đột nhiên “đứng hình”.

Chớp chớp mắt, người bên dưới cười ha hả: “Lão Triệu tân hôn vui vẻ! Bất ngờ chứ? Ta đúng là bệ hạ của ngươi, nhưng không phải Nữ Đế bệ hạ!”

“Mẹ kiếp!”

Triệu Khang hét lên một tiếng thảm thiết, sợ hãi liên tục lùi về phía sau.

Người nằm đó chính là Trương Long, Cao Uyên, Lý Cầu Đản, Hoàng Thiên Hành.

Lý Cầu Đản cười hì hì nói: “Lão gia tân hôn vui vẻ, người đừng trách bọn ta, đều là do bệ hạ sai khiến!”

“Đúng vậy, lão gia, không liên quan gì đến bọn ta!” Trương Long cũng nói.

“Lão gia, sắc mặt người sao khó coi vậy?” Cao Uyên nghi ngờ.

Tiêu Huyền Sách cũng nhận ra có gì đó không đúng, Triệu Khang trước mặt mặt đỏ bừng, ánh mắt có chút mơ màng, thậm chí mồ hôi cũng túa ra.

Hắn vội vàng tiến lên: “Lão Triệu, người sao vậy? Tức giận à? Ấy, chơi thôi mà! Tỷ tỷ ta ở phòng bên cạnh, đi nào, chúng ta đi động phòng hoa chúc nào.”

“Đúng đó, lão gia gia, đi thôi nào!”

Cầu Đản cũng cười hì hì tiến lên dìu Triệu Khang, ai ngờ, Triệu Khang đột nhiên gầm lên một tiếng, đẩy hắn ngã nhào lên bàn, sau đó nhanh như chớp xé rách quần của hắn.

“Lão gia! Đứng! Ta sai rồi! Cứu mạng!”

Cầu Đản sợ đến mức nước mắt giàn giụa!

Chương 737 - Ta không làm chó săn nữa!

Triệu Khang tìm thấy Lâm Nhị Ngưu ở nhà xí.

Nhìn thấy dáng vẻ đi tiểu của Nhị Ngưu, Triệu Khang run rẩy, giọng nói run run: “Nhị, Nhị Ngưu.”

“Có chuyện gì vậy lão gia?”

Triệu Khang: “Sao ngươi lại đi tiểu như vậy?”

“Không thể này sẽ tè ra quần mất, vì để lão gia ngài trọng chấn hùng phong, ta không tiếc thân mình!”

Nói xong, Lâm Nhị Ngưu dứt “cậu nhỏ” vào trong quần.

Mí mắt Triệu Khang giật giật: “Nói như nào cơ?”

Lâm Nhị Ngưu thần nhiên nói: “Không có gì, chỉ là sau khi làm loại thuốc kia, từ lúc ăn đến giờ đã hơn nửa tháng rồi, “cậu nhỏ” chỉ có cảm giác khi đi tiểu thôi, không thể nào ngóc đầu lên được. Mà như vậy cũng tốt, ta có thể chuyên tâm nghiên cứu, không còn nghĩ đến chuyện nữ nhân nữa.”

“Cũng coi như là chuyện tốt nhỉ, phải không lão gia?”

Lâm Nhị Ngưu nghiêng đầu, nhìn thấy ánh mắt lão gia như muốn ăn tươi nuốt sống mình, cuối cùng vẫn không nhìn được hỏi một câu: “Nửa... nửa tháng rồi không có cảm giác gì? Một lần cũng không?”

“Đúng vậy, sao thế?”, Lâm Nhị Ngưu ngạc nhiên hỏi.

“Ta giết ngươi!”

....

Đêm khuya.

Triệu Khang mặc quần đùi ngồi trên giường hút thuốc, xung quanh mấy nữ nhân đều lo lắng không thôi.

Tào Bạch Lộ do dự một chút, sau đó xung phong nhận việc: “Hay là để thiếp thử lại xem sao.”

Nói xong, nàng liền đè Triệu Khang xuống, hết sức quyến rũ.

“Phu quân, cảm thấy thế nào?”, Ngô Tâm Di căng thẳng hỏi.

Triệu Khang thần sắc bình tĩnh, nhả ra một ngụm khói:
“Không cảm giác.”

“Lão Ngũ, lui xuống, để ta!”

Diệp Hồng Tuyết nghe xong liền nổi giận, một phát túm lấy Triệu Khang, tay trái rút trâm cài tóc, mái tóc đen nháy mắt xỏa tung như thác nước.

Nàng khẽ cắn môi đỏ, ánh mắt lạnh lùng nhìn Triệu Khang, dáng vẻ như thần nữ, đối lại là người khác e rằng chết trên người nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Thế nhưng, với Triệu quốc sư đã bước vào cảnh giới Phật pháp, thì tất cả đều chỉ là hồng nhan xương tàn mà thôi.

Triệu Khang thần nhiên nói: “Vẫn không có cảm giác.”

Tần Ngọc Phượng nhất thời sốt ruột: “Để ta!”

Một lát sau, mặc cho các nàng dùng hết mọi cách, ánh mắt Triệu Khang vẫn trong sáng như Phật.

Nếu có người theo Phật giáo nhìn thấy, e rằng sẽ lầm tưởng là vị cao tăng đắc đạo nào đó.

“Xem ra ta phé rồi.”

Triệu Khang thở dài, lúc này bốn đôi mắt đẹp đều nhìn về phía một người khác.

“Đại tỷ, tỷ phải cứu phu quân a”, Tào Bạch Lộ rung rung nói.

Diệp Hồng Tuyết: “Bây giờ chỉ có thể trông cậy vào tỷ.”

Lúc này Tiêu Linh Lung chưa từng cảm thấy áp lực lớn như vậy, cho dù năm đó thay phụ thân chấp chương thiên hạ cũng không bằng lúc này.

Hít sâu một hơi, Tiêu Linh Lung sắc mặt nghiêm túc: “Xem ra có chút khó giải quyết, để ta chuẩn bị một chút.”

Nói xong, Tiêu Linh Lung đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Khoảng nửa tiếng sau, có người bước vào phòng.

Mọi người nhìn thấy, đều kinh ngạc không thôi.

Chỉ thấy Tiêu Linh Lung mặc long bào, giống như trở lại thành nữ đế Đại Càn năm nào.

Triệu Khang trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, sau đó lại thờ dài.

Nhận thấy cảm xúc của hắn thay đổi, Ngô Tâm Di vội vàng hỏi: “Phu quân thế nào rồi?”

“Vừa rồi có chút phản ứng, nhưng chỉ là thoáng qua mà thôi”, Triệu Khang thờ dài.

Tiêu Linh Lung nghe vậy, vội vàng bước nhanh đến trước mặt hắn, nhìn hắn nhẹ giọng nói: “Chàng không muốn xem bên trong ta là gì sao?”

Mọi người nghi ngờ, chỉ thấy nàng khom lưng xuống, nhẹ nhàng kéo ống quần lên, lộ ra một đoạn da thịt trắng nõn.

Triệu Khang trong nháy mắt máu nóng dồn lên não, trực tiếp kéo nàng lên giường, cởi bỏ đôi hài thêu.

“Lần trước chẳng phải bị ta xé rách rồi sao!”

Triệu Khang mừng rỡ như điên, Tiêu Linh Lung có chút e thẹn: “Trước đó ta đã cho người đến huyện Nguyên Giang, đến xưởng dệt của chàng làm thêm mấy đôi, hôm qua định mặc. Giờ chàng đã có cảm giác chưa?”

“Có rồi có rồi!”

Triệu Khang mừng như điên, mình vẫn chưa phế!

Không ngờ nữ nhân của mình lại “tiên tiến” đến vậy, lại có thể lĩnh ngộ được tuyệt chiêu “cosplay” này.

Chỉ là rất nhanh, ánh mắt Triệu Khang lại trở nên ảm đạm.

Tiêu Linh Lung cũng sốt ruột: “Lại không có cảm giác nữa?”

“Hình như là hồi quang phản chiếu.”

Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm: “Nhưng có thể khẳng định, ta vẫn chưa phế, tiếp theo phải bồi bổ thật tốt.”

Nghe hắn nói vậy, tuy các nàng vẫn còn lo lắng, nhưng cũng không còn cách nào khác, trong đầu đồng loạt hiện lên một cái tên.

Tiếp theo đó, trên mặt mỗi người đều lộ ra sát khí.

Ngày hôm sau.

Triệu Khang thức dậy đi ra khỏi phòng, vừa đến sân đã thấy một cái đầu heo nằm trên mặt đất, nhất thời giật mình: “Mẹ kiếp, đây là ai vậy! Sao lại bị đánh thành ra thế này?”

Tên gia đình bên cạnh cẩn thận nói: “Vương gia, đây là Lâm đại phu, trước đó không biết sao lại chọc giận mấy vị phu nhân, bị đánh một trận tơi bời.”

“Đáng đời! Hừ!”, Triệu Khang khinh bỉ nhổ nước bọt.

Bị năm người đánh suốt hai mươi phút, Lâm Nhị Ngưu yếu ớt mở mắt ra, vừa vận nghe thấy câu nói của Triệu Khang.

Nhất thời bi phần tốt độ, ta vì lão gia ngài, lấy thân thử thuốc! Thậm chí ngay cả “cậu nhỏ” cũng phế đi, còn bị đánh một trận dã man như vậy!

Không ngờ lại đối lấy sự đối xử lạnh lùng như vậy!

Họ Triệu kia! Ta, Lâm Nhị Ngưu từ nay về sau, không làm chó săn cho người nữa!

...

“Các nàng đâu rồi?”

Hỏi gia đình xong, Triệu Khang phát hiện từ sau khi mất đi cảm giác, mình đối xử với người khác ôn hòa hơn hẳn, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

“Hôm nay, các vị phu nhân đến Linh Sơn Tự cầu phúc cho Vương gia.”

“Vậy sao.”

Triệu Khang gạt đầu, nghĩ đến một người, lập tức cười lạnh một tiếng.

Trương Thánh lão gia tử vừa từ bên ngoài trở về, thấy hần muốn ra ngoài, liền hỏi: “Quốc sư, người muốn ra ngoài sao?”

“Đúng vậy, ta muốn vào cung một chuyến.”

Nói xong, Triệu Khang đi thẳng đến hoàng cung, cuối cùng cũng tìm thấy long bào chói mắt kia ở Ngự Hoa Viên.

Nhìn thấy Triệu Khang, Tiêu Huyền Sách trong lòng run lên, cười gượng gạo: “Lão... Lão Triệu.”

“Bệ hạ.”

Triệu Khang nghe rằng cười, sau đó nói với thái giám bên cạnh: “Các người lui xuống hết đi, ta có chuyện quốc gia đại sự, muốn thương lượng với bệ hạ!”

Hai chữ cuối cùng Triệu Khang gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

“Lão Triệu!”, Tiêu Huyền Sách liên tục lùi về phía sau.

Triệu Khang thuận tay bẻ gãy một cành cây: “Hôm nay cho dù người có gọi cha cũng vô dụng!”

“Mẹ kiếp, cứu mạng! Có người muốn giết vua!”

...

Tuyết rơi càng lúc càng nhỏ, Tết Nguyên Đán đã qua bốn ngày, Ngô Thiên Hổ bọn người cũng nên cáo từ.

Triệu Khang tiễn bọn họ đến cổng thành đế đô.

Ngô Thiên Hổ nghi ngờ nói: “Mấy hôm nay bệ hạ làm sao vậy? Không thấy đâu cả, trước đó còn nói muốn học võ với ta.”

Triệu Khang cười nói: “Trước đó ta có dạy hấn một ít quyền cước công phu, lúc này đang lĩnh ngộ, không cần để ý đến hấn.”

“Vậy sao, vậy được rồi, Triệu lão đệ, chúng ta đi trước đây.”

“Quốc sư, bảo trọng!”, Cao Tuyên, Trần Mậu Khải chấp tay.

Triệu Khang đáp lễ: “Mọi người đi thông thả, trên đường cẩn thận.”

Chờ đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng đoàn xe, Triệu Khang mới xoay người rời đi, trở về Vương phủ, liếc mắt nhìn năm nữ nhân đang túm tụm trong sân.

Cũng chỉ liếc mắt một cái, Triệu Khang liền đi đến thư phòng luyện chữ, ngay cả chào hỏi cũng không thềm.

Nhị Ngưu nói không sai, mất đi cảm giác kia rồi, ngược lại có rất nhiều tinh lực để làm những chuyện khác.

Thái độ của hấn khiến năm nữ nhân tức giận, mực còn chưa kịp mài xong, cửa thư phòng đã bị đá văng, Diệp Hồng Tuyết hùng hổ đi vào, đóng cửa lại, một phát xách Triệu Khang lên.

“Hôm nay nếu không khiến lão nương vui vẻ, ta sẽ cắt cửa người đi!”

“Nương tử, đây không phải là làm khó người khác sao! Ta còn đang trong thời kỳ dưỡng bệnh a!”, Triệu Khang kinh hãi.

“Lão nương mặc kệ người dùng tay hay dùng miệng! Nhanh lên!”

Chương 738 - Thỉnh giáo Quốc sư

Tuyết tan băng chảy, ánh dương ấm áp rọi khắp nhân gian, làn gió xuân lướt qua mang theo sức sống mãnh liệt. Một năm mới lại về.

“Bảo bối ngoan nào, cười cho phụ thân xem nào, cái thằng nhóc này lại tè lên người ta rồi!”

Nhìn đứa con trai nhỏ đang cười khanh khách trong lòng, Triệu Khang vui vẻ thay tã cho con.

Là người cha hai kiếp, Triệu Khang đều muốn tự tay chăm sóc con cái, không nỡ để người hầu động vào.

Bị buộc phải từ bỏ dã tâm thống nhất thiên hạ, Triệu Khang tràn đầy tinh lực, hàng ngày dạy con luyện chữ, viết sách lược, cuộc sống trở nên vô cùng phong phú.

Chỉ là ánh mắt oán trách của mấy vị phu nhân ngày càng sâu đậm.

Kết quả là Lâm Nhị Ngưu lại gặp nạn, bị đánh cho đến mức phải trốn về huyện Nguyên Giang, tiếp tục nghiên cứu phương thuốc giúp Triệu Khang khôi phục phong độ.

Giao con cho Ngô Tâm Di cho bú, Triệu Khang tựa vào ghế, tính toán thời gian, cũng sắp đến lúc khai xuân rồi.

Chắc hẳn các nơi đã chuẩn bị chu đáo cả rồi?

Đang suy nghĩ thì quản gia đến báo, nói là người trong cung đến mời Triệu Khang vào gặp.

Triệu Khang lập tức đứng dậy thay quan phục, lên kiệu vào cung, đã gần trưa mà bá quan văn võ vẫn chưa tan triều.

Khi Triệu Khang bước vào, mọi người đều nhìn sang.

“Quốc sư đến rồi, mau ban tọa!” Tiêu Huyền Sách vội vàng nói.

Triệu Khang xua tay: “Bệ hạ không cần khách sáo, gọi vi thần vào cung có chuyện gì quan trọng sao?”

Tiêu Huyền Sách nghiêm mặt nói: “Đúng vậy. Quốc sư, sáng nay các nơi đều báo về, số lượng quặng sắt để đúc đại bác đã đủ, ba mươi sáu địa điểm đúc pháo, nhiều nhất là trong vòng ba tháng có thể sản xuất hơn hai trăm khẩu đại bác.”

“Ngoài ra, đạn pháo dự trữ cũng đã đủ, mỗi khẩu đại bác ít nhất được trang bị năm trăm quả.”

“Lựu đạn tám vạn quả! Cho nên trăm và bá quan muốn hỏi ý kiến của quốc sư, khi nào thì xuất binh!”

Triệu Khang thật sự có chút kinh ngạc về tốc độ chế tạo của Đại Càn hiện nay, nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng hiểu ra.

Hiện tại, toàn bộ Đại Càn có năm châu, ba mươi sáu xưởng chế tạo đại bác, có hơn hai mươi vạn người ngày đêm không nghỉ chế tạo đại bác.

Gần như là dồn toàn lực của cả nước để chế tạo đại bác, có tốc độ như vậy cũng không có gì là lạ.

Trên triều đình, ánh mắt của mọi người đều tràn đầy dã tâm chưa từng có, nhìn chằm chằm vào Triệu Khang.

Hắn mỉm cười: “Xem ra chư vị đại nhân đã không thể chờ đợi thêm được nữa rồi.”

Một giọng nói già nua vang lên từ bên ngoài: “Haha, quốc sư nói gì vậy? Mười năm qua, Đại Càn ta ba lần bị Tề quốc và Chu quốc xâm lược!”

“Ngày thường chúng ta yếu thế, bị đánh cũng không dám đánh trả, càng không dám nói gì!”

“Nhưng bây giờ, người Đại Càn chúng ta nên báo thù!”

Mọi người nhìn ra ngoài điện, Thái sư Dương Thiên Vân chống gậy, run rẩy bước vào.

Lão Thái sư tuổi đã cao, khi Triệu Khang mới vào kinh thành thì đã ngoài bảy mươi, nay đã bảy mươi tư.

Đầu tóc bạc phơ nhưng không có một sợi đen, đặc biệt là sau khi trải qua một năm này, tinh thần và khí sắc rõ ràng đã suy giảm đi rất nhiều.

“Thái sư!”

Triệu Khang vội vàng tiến lên dìu, Dương Thiên Vân cười vẫy tay: “Lão già này vẫn còn đi được.”

Đến giữa triều đình, Dương Thiên Vân nhìn Triệu Khang, giọng nói hùng hồn: “Lão phu làm quan ở Đại Càn, đến nay đã được năm mươi sáu năm.”

“Trước đây chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày Đại Càn chúng ta lại trở thành cường quốc hùng mạnh! Tất cả đều là nhờ công lao của quốc sư, là quốc sư đã giúp Đại Càn cường thịnh đến ngày hôm nay!”

“Tại đây, lão phu, Dương Thiên Vân, xin cảm tạ quốc sư!”

Nói xong, lão nhân gia dốc hết sức lực hành lễ với Triệu Khang, Triệu Khang vội vàng ngăn cản nhưng bị Dương Thiên Vân cản lại.

Lão Thái sư đứng dậy cười nói: “Lão phu cả đời này, luận văn chương không bằng quốc sư, luận về việc dạy dỗ học trò càng kém xa.”

“Nhưng may mắn vẫn còn có một ưu điểm là biết tiến biết lui, cho nên mới không có kết cục bi thảm như Triệu Kim Sinh.”

“Giờ đây, tuổi già sức yếu, không biết còn sống được bao lâu nữa, hôm nay lão phu, Dương Thiên Vân, mặt dày mượn cơ hội này xin quốc sư một việc, không biết quốc sư có thể đáp ứng được không?”

Nhìn nụ cười của lão nhân gia, Triệu Khang nghiêm mặt nói: “Thái sư cứ nói.”

Dương Thiên Vân ném cây gậy trong tay, lui về phía sau một bước, dồn hết sức lực, chấp tay hành đại lễ:

“Thần, Dương Thiên Vân, xin quốc sư xuất binh diệt Tề, bình Chu!”

“Thần, Trương Minh Viễn, xin quốc sư xuất binh diệt Tề, bình Chu!”

“Thần, Lý Nguyên, xin quốc sư xuất binh diệt Tề, bình Chu!”

“Thần...”

Cả triều đình, văn võ bá quan, lúc này văn thần hành lễ, võ tướng quỳ một gối, đồng thanh xin quốc sư xuất binh diệt Tề, bình Chu!

Tiêu Huyền Sách đứng dậy, từng bước đi xuống bậc thềm, cũng cúi người hành lễ.

Khoảnh khắc này, Triệu Khang cảm thấy có vô số bàn tay nâng mình lên đỉnh cao chói vót, và không phải lo lắng sẽ ngã xuống.

Bởi vì chủ nhân của những bàn tay này sẽ luôn nâng đỡ hắn, tuyệt đối không buông tay!

Hít sâu một hơi, Triệu Khang trầm giọng nói: “Mùng hai tháng hai, rằm ngẩng đầu, xuất binh diệt Tề, bình Chu!”

“Tuân lệnh quốc sư!”

Dương Thiên Vân cười ha hả ngẩng đầu lên: “Như vậy, lão già này có thể nhắm mắt xuôi tay rồi.”

Triệu Khang thần nhiên nói: “Thái sư, người cứ từ từ, hãy xem Triệu Khang ta san bằng Tề, Chu như thế nào đã!”

“Được!” Dương Thiên Vân cười lớn, dường như lại thêm phần tinh thần.

...

Xác định được thời gian xuất binh, Triệu Khang dồn toàn bộ tâm sức vào đó, không còn suốt ngày ở trong phủ trốn tránh nữa.

Bắt đầu hỏi han mọi việc của hộ bộ và binh bộ, mọi việc lớn nhỏ đều phải qua tay hắn.

Thời gian dần trôi qua, một ngày nọ, Triệu Khang đến Bắc Trấn phủ ty tìm Minh thúc.

“Quốc sư đại nhân.” Minh thúc vội vàng hành lễ.

Triệu Khang dừng một chút: “Minh thúc, nhấn cho người của Tề quốc, có thể hành động rồi.”

Minh thúc giạt mình, biết câu nói này của Triệu Khang có ý nghĩa gì, đó là sẽ có vô số người phải chết.

“Tuân mệnh!”

Cũng bắt đầu từ ngày hôm đó, từng khẩu đại bác được kéo từ xưởng đúc đến địa điểm tập kết quân đội ở Thông Châu.

Lực lượng quân đội hiện nay của Đại Càn không có bao nhiêu, sau chiến tranh, ngoài mười hai vạn binh sĩ từng trải qua chiến trường, dám đánh dám giết.

Mười tám vạn người còn lại đều là tân binh, nếu mang ba mươi vạn người này đi đánh trận diệt quốc, quả thực là nói đùa.

Chỉ là lần này, Triệu Khang sẽ cho cả thiên hạ biết, thời thế đã thay đổi!

Thời gian càng ngày càng đến gần mừng hai tháng hai.

Kinh thành Tề quốc.

Mã chương quỳ từ bên ngoài đi vào cửa hàng, đưa bức thư mật cho Phương Thiệu.

Sau khi xem nội dung bức thư, tên thái giám này cười khẩy: “Đóng cửa hàng.”

Mã chương quỳ gật đầu, sai người đóng cửa hàng, sau đó triệu tập tất cả mọi người.

Phương Thiệu, Trần Giang Hà, Nam Cung Long, ngoài bọn họ ra còn có ba trăm tên sát thủ võ công cao cường đã bị phế bỏ võ công bằng thuốc.

Trần Giang Hà phát thuốc giải độc cho mọi người, Phương Thiệu khoanh tay nhìn mọi người, lên tiếng: “Đêm nay giờ tý hành động, sáu nhà họ Trương, Vương, Lý, Mã, Lưu, Triệu, giết sạch, không chừa một ai!”

“Những người còn lại, mỗi người hãy hành động theo kế hoạch ban đầu!”

Chương 739 - Âm mưu

“Tuân lệnh!”

Mọi người đồng thanh đáp. Sáu cái họ mà Phương Thiệu vừa kể ra đều là những tướng lĩnh nắm giữ binh quyền then chốt của nước Tề.

Ngoài những tướng lĩnh, hiệu úy đang đóng quân ở bên ngoài, bất kỳ võ tướng nào đang ở kinh thành đều nằm trong tầm ngắm của bọn họ.

Thêm vào đó, các quan lại Lại bộ, Hộ bộ cũng là mục tiêu tối quan trọng. Bọn họ phải khiến cho quân vụ và tài chính của triều đình Tề bị tê liệt ngay trong đêm nay.

Đêm đen như mực, không một vì sao, như thể ông trời cũng đang giúp đỡ nước Càn.

Kinh thành Thịnh Kinh không giới nghiêm, tiếng trống canh liên tục vang lên.

Nhìn tên lính canh đi ngang qua, một người đàn ông trung niên cười khẩy, lắc lư bước về phía phủ đệ của Tả Thị lang Hộ bộ. Hắn ta lách qua cổng chính, nhìn bức tường cao ngất.

Tên võ giả Tứ phẩm này bật nhảy, dễ dàng vượt qua bức tường cao.

Hắn ta mò mẫm tiến về phía gian nhà chính, sau đó phá cửa xông vào!

Vị Tả Thị lang Hộ bộ đang mải mê mây mưa với tiểu thiếp giật bắn mình, vội vàng nhìn về phía cửa: “Ai đó!”

“Tiền đại nhân, người chết đến nơi rồi!”

Gã đàn ông nhe răng cười, rút phất thanh kiếm mềm ra, một luồng kiếm khí sắc bén xé gió lao đi, chém đôi người Tả Thị lang béo ú đang run rẩy.

Máu tươi bắn tung toé lên người ả tiểu thiếp xinh đẹp, khiến ả ta chết lặng vì sợ hãi.

Ngay sau đó, một luồng kiếm khí nữa lóe lên, tiễn cả ả tiểu thiếp về châu trời.

Giải quyết xong, gã đàn ông cất kiếm mềm, dùng lại chiêu cũ, phóng người qua tường.

Bọn họ như những bóng ma ẩn mình trong đêm tối, tìm kiếm con mồi và vung lên lưỡi hái tử thần.

Giờ khắc này, khắp nơi trong kinh thành Thịnh Kinh đều tràn ngập sát khí!

Cuối cùng, một tên hộ vệ võ công cao cường cũng phát hiện ra thích khách, kinh hãi hét lớn, khiến cả phủ đệ Tả Thị lang Lại bộ náo động.

Ngay sau đó, ngọn lửa bùng lên dữ dội, thiêu rụi cả phủ đệ.

Như một phản ứng dây chuyền, hàng loạt phủ đệ của các quan lại khác cũng lần lượt bị phóng hỏa, khiến vô số người kinh hãi.

“Chuyện gì vậy?”

Nghe thấy tiếng động lạ, Thừa tướng Chu Nhạc bật dậy.

Một giọng nói trầm thấp vang lên: “Lão gia, kinh thành xuất hiện thích khách, rất nhiều phủ đệ của quan lại bị phóng hỏa!”

“Cái gì? Thích khách?”

Chu Nhạc kinh hãi: “Nhanh đi điều tra!”

Giọng nói bên ngoài trầm giọng đáp: “Không được, bọn thích khách rất đông, nếu chúng ta rời đi, e rằng chúng sẽ nhân cơ hội ám sát lão gia. A Nhị đã đi điều tra rồi.”

Nghe vậy, Chu Nhạc cố gắng giữ bình tĩnh. Hắn ta từng phải mười tên cao thủ Tứ phẩm đi ám sát Triệu Khang, thân là Thừa tướng nước Chu, hắn ta đương nhiên không phải hạng tầm thường.

Từ sớm, hắn ta đã chiêu mộ rất nhiều cao thủ giang hồ âm thầm bảo vệ. Ngoại trừ hoàng cung, bất cứ nơi nào Chu Nhạc đi qua đều có những cao thủ này âm thầm theo sát.

Nghĩ vậy, Chu Nhạc vội vàng lấy quan ấn, lệnh bài ra, mở cửa nói: “Bảo A Tứ mang lệnh bài vào cung thông báo cho công chúa điện hạ! Điều động cấm quân vây bắt lũ thích khách!”

“Rõ!”

Chuyện xảy ra đột ngột khiến Chu Nhạc không thể nào chớp mắt nổi.

Rất nhanh, trong hoàng cung, Lưu Yến Nhiên cũng nhận được tin tức, kinh hãi vô cùng. Nàng ta vội vàng hạ lệnh cho cấm

quân tập trung vây bắt thích khách.

Bàn tay của vị Minh Châu công chúa này khẽ run rẩy, vì sao đột nhiên lại xuất hiện thích khách, hơn nữa còn nhắm vào các quan lại triều đình?

Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lưu Yến Nhiên tái nhợt.

Không thể nào!

Nhất định không phải như vậy!

...

Một cuộc thảm sát kinh hoàng bắt đầu, khắp kinh thành lửa cháy ngút trời, ánh lửa đỏ rực soi sáng cả màn đêm.

Cả kinh thành Thịnh Kinh chìm trong hỗn loạn.

Tổng Kinh Nhan cũng bị đánh thức, nàg đẩy cửa sổ nhìn về phía xa, nơi ánh lửa đang bùng cháy, trong lòng dâng lên một nỗi bất an khó tả, như thể sắp có chuyện lớn xảy ra.

Cầm quân được điều động khắp nơi truy lùng Trần Giang Hà và đồng bọn. Náo loạn kéo dài không biết bao lâu.

...

Ngoài kinh thành.

Phương Thiệu cố gắng đè nén khí huyết đang cuộn cuộn trong cơ thể. Trước đó, hắn đã giao đấu một chiêu với một cao thủ trong hoàng cung nước Tề. Đối phương là cao thủ đỉnh phong Tam phẩm hạ tằng, suýt chút nữa đã lấy mạng hắn ta.

Nhìn thời gian đã đến giờ hẹn, Phương Thiệu mở mắt, nhìn hơn trăm người may mắn chạy thoát: “Tất cả rút lui!”

Lúc này, Trần Giang Hà và Nam Cung Long bước ra: “Phương đại nhân, ngài hãy dẫn mọi người rút lui trước.”

Phương Thiệu nhíu mày: “Hai vị thì sao?”

Trần Giang Hà cười nói: “Quốc sư còn giao phó cho chúng ta nhiệm vụ khác, tiếp theo chúng ta sẽ tiếp tục ẩn náu trong kinh thành.”

Phương Thiệu lúc này mới hiểu ra: “VẬY hai vị hãy cẩn thận, trong hoàng cung nước Tề có cao thủ, thực lực không kém gì hai vị đâu.”

“Đại nhân yên tâm.”

...

Trời dần sáng.

Rất nhiều người dân nhìn những phủ đệ bị thiêu rụi thành tro tàn với vẻ mặt kinh hãi.

Trên đường phố đầy rẫy vết máu, cấm quân lung sục khắp nơi, khiến lòng người hoang mang.

Rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì?

Trong hoàng cung, sau một đêm không ngủ, Lưu Yên Nhiên, Thái tử Lưu Kiến Nguyên, Chu Nhạc và một số quan lại khác đang nghe thống lĩnh cấm quân bẩm báo.

“Đêm qua, thích khách đột nhập ám sát các vị đại nhân trong triều, Lại bộ Thượng thư An Vĩnh, Hộ bộ Thượng thư Tôn Hàn tử trận, ngoài ra các quan viên Lại bộ, Hộ bộ từ Tứ phẩm trở lên đều bị giết hại.”

“Tiền tướng quân Lý Chấn Giang, Hậu tướng quân Trương Nguyên Bình, Xa kỵ hiệu úy Vương Xuyên, Chinh Nam tướng quân Mã Tam Sơn, Đãng kỵ tướng quân Lưu Sinh, Trấn Bắc tướng quân Triệu Khải Long, cấm quân hiệu úy Hàn Bình Quan, hoàng thành quân phó tướng quân Yên Tử Vân, tám vị tướng quân đều tử trận!”

“Ngoài ra còn có Thái học phủ, Hàn lâm viện...”

“Đêm qua, triều ta có tổng cộng 63 người chết dưới tay thích khách!”

Nói đến đây, giọng nói của vị thống lĩnh cấm quân cũng run rẩy, hắc dè dặt ngắc đầu nhìn phản ứng của mọi người.

Chỉ thấy Minh Châu công chúa, Thái tử, Thừa tướng Chu Nhạc và những quan lại may mắn sống sót đều tái mét mặt mày.

“Điều tra! Điều tra rõ ràng là ai đã làm ra chuyện này!” Lưu Kiến Nguyên gian nan lên tiếng.

Thống lĩnh cấm quân vội vàng đáp: “Cấm quân đã bắt giữ và tiêu diệt gần hai trăm tên thích khách, toàn bộ đều là cao thủ giang hồ, trong đó thậm chí còn có cả cao thủ đỉnh phong Tam phẩm, Tứ phẩm!”

“Nước Cảnh! Nhất định là người của nước Cảnh làm!” Một vị quan lại phẫn nộ quát.

“Bọn chúng muốn trả thù! Lũ khốn kiếp!”

Lúc này, vị thống lĩnh cấm quân dè dặt nhìn Chu Nhạc: “Vị đại nhân này nói không sai, rất có thể là người của nước Cảnh làm.”

Chu Nhạc nhú mày: “Người đã điều tra rõ lai lịch của bọn chúng chưa?”

Vị thống lĩnh cấm quân nuốt nước bọt: “Bách tính và người nhà của các vị đại nhân đã nhận ra, những tên thích khách bị cấm quân tiêu diệt đều là người làm trong các cửa hàng trên đường Chu Tước.”

“Chủ cửa hàng họ Bá, tự xưng là thương nhân nước Cảnh, còn kết nghĩa huynh đệ với tiểu công tử nhà ngài.”

Như sét đánh ngang tai, sắc mặt Chu Nhạc trắng bệch.

Vị thống lĩnh cấm quân lại nói: “Hơn nữa, phu nhân của ngài và những cửa hàng này cũng có quan hệ mật thiết, trước đây thường xuyên qua lại.”

...

Chu phủ.

Người phụ nữ chân trần đứng trước bàn trang điểm, lấy ra cây trâm giá rẻ từ ngăn kéo dưới cùng, nhẹ nhàng cài lên tóc.

Nàng ta thoa một chút son đỏ lên môi, rục rĩ động lòng người.

Lấy một chút nước hoa thoa lên người, nàng ta thay bộ váy lụa đỏ thắm.

Nhìn mình trong gương, nàng ta không khỏi mỉm cười, nhớ lại những lời mà người do thám vừa báo cáo.

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Tổng Kinh Nhan nhắm mắt, lẩm bẩm: “Hoá ra tất cả chỉ là một âm mưu mà thôi.”

Chương 740 - Mừng Hai Tháng Hai, Long Ngẩng Đầu

“Con tiện nhân!”

Cánh cửa phòng bị đập tung một cách thô bạo, nhưng dường như chẳng mấy may ảnh hưởng đến sự điềm tĩnh của Tổng Kinh Nhan.

Chu Nhạc, với cơn thịnh nộ ngút trời, xông vào phòng, giáng thẳng một cái tát trời giáng khiến nàng ngã nhào xuống đất. “Người làm chuyện tốt rồi đây!”

Mở mắt ra, ánh mắt Tổng Kinh Nhan tĩnh lặng đến đáng sợ, nàng thều thào: “Chuyện này không liên quan đến Minh nhi.”

“Không liên quan đến Chu Minh ư?”

Chu Nhạc gầm lên, vồ lấy chiếc ghế bên cạnh đập mạnh xuống. Máu tươi từ trên mặt nàng túa ra, nhuộm đỏ cả một vùng. Khuôn mặt Chu Nhạc méo mó đầy dữ tợn, hắn lại tiếp tục vung cao chiếc bình hoa định giáng xuống người nàng.

“Người nghĩ một chuyện lớn như vậy, mạng của một con tiện nhân như người có thể gánh vác được sao!”

“Người có biết đêm qua, có bao nhiêu đại thần của Tề quốc đã bỏ mạng không! Người và đứa con hoang của người đã hại chết bao nhiêu người!”

“Chỉ vì lòng tham không đáy của mẹ con các người mà khiến cả Tề quốc đại loạn! Giết người ngàn vạn lần cũng không hả giận!”

“Người còn liên lụy đến cả ta! Con tiện nhân! Người có biết ta đã phải tốn bao nhiêu tâm huyết mới có được vị trí ngày hôm nay!”

“Bây giờ tất cả đều bị người hủy hoại!”

Hắn ta trút hết cơn giận dữ lên người nàng, từng cú đá giáng xuống như muốn nghiền nát nàng thành trăm mảnh.

“Ta cho người ăn, cho người mặc, cho người vinh hoa phú quý, vậy mà người lại đối xử với ta như thế này sao!”

Tổng Kinh Nhan bỗng ngẩng đầu lên, cười khan một tiếng. Khuôn mặt bê bết máu khiến nàng không còn chút nét đẹp nào mà chỉ còn lại sự thô lương, ai oán.

“Đúng vậy, Chu đại nhân đã ban cho ta mười sáu năm vinh hoa phú quý, sao ta lại không biết đủ chứ?”

Nàng cười chua chát, giọng nói bỗng trở nên oán độc: “Mười sáu năm trước, ta cùng Triệu Lang lên kinh ứng thí! Nếu không phải tại người! Hắn sao phải gieo mình xuống sông tự vẫn!”

“Nếu không phải Chu đại nhân người thêm muốn nhan sắc của ta! Hắn đã có thể đường hoàng khoác lên mình bộ quan phục, đứng trên triều đình, bình phẩm thiên hạ!”

“Nếu không phải tại người, ngày hôm ấy, hắn đã có thể cười tuần mã, khoác áo trắng nguyên, đến đón ta, cùng ta dạo khắp kinh thành!”

“Nhưng hắn lại bị người cùng lũ súc sinh kia hãm hại, vu oan hãm gian lận thi cử, ép hắn phải lấy cái chết để chứng minh trong sạch! Cuối cùng, chẳng ai thêm đoái hoài đến hắn.”

“Ha ha, ta thật sự nên cảm tạ Chu đại nhân người mới phải!”

Chu Nhạc bỗng chốc kinh hãi, lắp bắp: “Người... Người... Sao người biết chuyện này!”

“Giấu đầu lòi đuôi.”

Tổng Kinh Nhan bình thản nhặt một mảnh sứ vỡ lên: “Nói cho cùng, cũng tại khuôn mặt này của ta đã hại chết hắn. Ta cũng đã trả thù người rồi. Từ nay về sau, người ta ân oán xoá bỏ. Ta nhắc lại lần nữa, chuyện này không liên quan đến Chu Minh.”

“Nếu Chu đại nhân còn xem hắn là con trai mình, hãy tha cho hắn một mạng.”

Máu tươi theo gò má chảy xuống, Tổng Kinh Nhan nhắm mắt lại. Hủy đi nguồn cơn tai họa này, liệu có được xem là thanh thản hơn một chút?

“Tên họ Bá kia rốt cuộc có phải người của Cảnh quốc hay không!” Chu Nhạc cố kìm nén cơn giận, nhìn vết sẹo chẳng chịt trên mặt nàng.

“Không biết.”

Lời nói dứt khoát của Tống Kinh Nhan khiến lửa giận trong lòng Chu Nhạc bùng phát dữ dội, hắn ta đập mạnh vào người nàng, ánh mắt hung ác: “Sao hả? Người nghĩ hủy đi khuôn mặt này là có thể thanh thân đi gặp hắn sao?”

“Người đừng hòng! Ta sẽ khiến người sống không bằng chết! Người đâu!”

Một tên gia nhân bước vào. “Bắt con tiện nhân này nhốt vào thủy lao! Kêu đám người kia “chăm sóc” Chu phu nhân cho tốt!”

Chu Nhạc cười man rợ.

Tống Kinh Nhan vẫn giữ nguyên vẻ mặt vô cảm. Tia hy vọng le lói trong lòng đã hoàn toàn vụt tắt, giờ thì còn gì để sợ nữa chứ.

“Thật tàn nhẫn!” Tên gia nhân thầm rùng mình, hắn túm lấy Tống Kinh Nhan, lôi nàng xuống thủy lao. Cùng lúc đó, hơn mười tên gia nhân khác cũng xuất hiện.

“Lão gia đã dặn dò, phải “chăm sóc” phu nhân thật chu đáo!” Bọn chúng cười dâm dăng.

“Yên tâm đi, tổng quản! Chúng ta nhất định làm theo lời lão gia dặn dò!”

Tên được gọi là tổng quản mỉm cười hài lòng. Bỗng nhiên, một luồng đao quang lóe sáng, đầu của lũ gia nhân đồng loạt rơi xuống đất.

Chứng kiến cảnh tượng đó, ánh mắt Tống Kinh Nhan thoáng lay động.

Tổng quản quay đầu lại, áy náy nói: “Xin lỗi phu nhân, thuộc hạ đến muộn.”

“Người là ai?” Tống Kinh Nhan lạnh lùng hỏi.

“Trước khi đi, chủ nhân đã căn dặn thuộc hạ phải bảo vệ phu nhân an toàn. Hiện tại, cao thủ của Tề quốc đang lùng bắt

chúng ta khắp nơi trong thành.”

“Thuộc hạ không thể mang phu nhân chạy trốn, chỉ có thể tạm thời giam giữ phu nhân ở đây. Xin phu nhân yên tâm, Chu công tử có người khác bảo vệ.”

Tổng Kinh Nhan sững sờ: “Là hắc sao? Hắc rớt cuộc là ai?”

Trần Giang Hà, với dung mạo đã được thay đổi, thở dài:

“Chuyện này thuộc hạ không thể tiết lộ. Nhưng xin phu nhân hãy yên tâm, trước khi đi, chủ nhân có nhắn với thuộc hạ một câu.”

“Hắc sẽ không nuốt lời.”

Tổng Kinh Nhan mỉm cười, nước mắt hòa lẫn máu tươi rơi xuống nền đất lạnh lẽo của thủy lao.

Trần Giang Hà thở dài một tiếng, xoay người rời khỏi thủy lao. Hắc dùng hai ngón tay, vận chân khí khắc lên tường một dòng chữ, sau đó giả vờ hốt hoảng chạy đi tìm Chu Nhạc.

“Lão gia! Lão gia! Không xong rồi!”

Chu Nhạc lúc này vẫn đang chìm trong cơn thịnh nộ: “Chuyện gì!”

Trần Giang Hà hốt hoảng: “Vừa rồi có một người xuất hiện, một đao chém bay đầu lão gia nhân!”

“Người nói gì!”

Chu Nhạc giật mình kinh hãi, vội vàng chạy xuống thủy lao. Cảnh tượng đập vào mắt hắc là những thi thể không đầu nằm la liệt, tựa như địa ngục trần gian.

Trên vách tường, một dòng chữ hiện rõ mồn một.

“Tổng Kinh Nhan sống, Chu Nhạc sống.”

Chu Nhạc kinh hãi tột độ, quay phắt sang nhìn Trần Giang Hà: “Là ai làm!”

“Thuộc hạ không biết! Người đó chắc chắn là cao thủ tuyệt đỉnh trong giang hồ! Thuộc hạ thậm chí còn không nhìn rõ mặt mũi hắc ta, bọn chúng... bọn chúng đã chết hết rồi!”

Lúc này, hộ vệ của Chu Nhạc cũng chạy đến, sau khi xem xét hiện trường, sắc mặt bọn họ đều lộ rõ vẻ kinh hãi: “Tất cả đều

bị một đao kết liễu! Cao thủ dụng đao thật đáng sợ! Hắn ta vừa rồi ở trong thủy lao ra tay sao?”

Trần Giang Hà vội vàng gật đầu.

“Thuộc hạ hoàn toàn không cảm nhận được chút chân khí nào! Lão gia, người này chắc chắn là cao thủ đỉnh cao! Thậm chí có khả năng đang ẩn náu ngay trong phủ!”

Chu Nhạc nghe vậy, toàn thân run lên, ánh mắt nhìn Tống Khinh Nhan đầy hoảng sợ: “Tiện nhân! Người đó rốt cuộc là ai!”

“Ta... ta không biết... Là thật.” Tống Khinh Nhan chớp chớp mắt, cười phá lên.

Tia hy vọng tưởng chừng đã vụt tắt, giờ đây lại le lói trở lại trong lòng nàng...

...

Hoàng cung Đại Càn.

Triệu Khang khoác trên mình long bào, uy nghi lẫm liệt. Phía sau hắn là văn võ bá quan, thậm chí ngay cả tân hoàng đế Tiêu Huyền Sách, lúc này cũng chỉ có thể đứng sau lưng hắn.

Đứng trước mặt hắn là tám ngàn cấm quân do Chu Long thống lĩnh. Số còn lại đã được phái đi trước.

Một thái giám bưng đến một khay rượu. Triệu Khang nâng chén, tám ngàn binh sĩ cùng Chu Long phía dưới cũng đồng loạt nâng chén, ánh mắt sùng bái nhìn vị quốc sư Đại Càn này.

Giọng nói vang dội của Triệu Khang vang vọng khắp toàn trường.

“Năm Thần Hoàng thứ nhất, Tề, Chu, Cảnh tam quốc đem quân xâm phạm Đại Càn ta, khói lửa ngút trời suốt bốn năm ròng. Mười ba vạn tướng sĩ Đại Càn ta đã bỏ mạng nơi sa trường!”

“Năm Thần Hoàng thứ sáu, Chu, Tề liên thủ xâm lược, chiến sự kéo dài suốt một năm, hai mươi sáu vạn tướng sĩ Đại Càn ta hy sinh!”

“Năm Thần Hoàng thứ tám, Chu quốc lại tiếp tục gây hấn. Đại Càn ta vì chi viện Cảnh quốc, đã bất chấp hiểm nguy, cùng

Cảnh quốc kháng cự Chu, Tề, chiến sự kéo dài một năm rưỡi. Tám vạn bảy ngàn tướng sĩ đã ngã xuống.”

“Chưa đầy mười năm, gần năm mươi vạn tướng sĩ Đại Càn ta đã bỏ mạng dưới tay Tề, Chu! Nói cho ta biết, mối thù này, Đại Càn ta nên báo thù như thế nào?”

“Nợ máu trả máu!” Chu Long gầm lên.

Tám ngàn binh sĩ đồng thanh hô vang.

“Nợ máu trả máu!”

“Nợ máu trả máu!”

“Đúng vậy! Nợ máu trả máu! Bao nhiêu năm qua chúng ta đã phải chịu đựng quá đủ rồi! Lần này đến lượt chúng ta cho bọn chúng nếm mùi đau khổ!”

“Uống cạn chén rượu này, cùng ta báo thù rửa hận!”

Mùng hai tháng hai, rồng ngẩng đầu!

Thần long ngẩng đầu, nuốt chửng thiên hạ!

Chương 741 - Đánh Như Thế Nào?

Tám ngàn binh sĩ và xe ngựa rời khỏi đế đô Hoàng Thành.

Trên tường thành, Tiêu Huyền Sách cùng bách quan tiễn đưa, Hộ bộ Thượng thư Trương Minh Viễn lẩm bẩm: “Không biết lần này phải đánh nhau mấy năm.”

Lý Nguyên cười khẩy: “Mấy năm? Nếu theo như Quốc sư nói, thật sự làm được, tối đa ba tháng chúng ta có thể đến Thịnh Kinh ăn cơm.”

“Trời, lão Lý đầu, nguoi khoác lác rồi!” Trương Minh Viễn kinh ngạc.

Lý Nguyên lắc đầu cười lớn: “Không phải ta khoác lác, mà là không thể không khoác lác!”

Quốc sư nói rất đúng, trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều chỉ là vô ích!

Mà thực lực này, Đại Càn vừa vặn có.

Cảnh quốc.

Hoa Kinh thành.

Ngô Quan Hải nhìn tin tức Triệu Khang đưa đến, cười vui vẻ lắc lắc bức thư: “Các vị ái khanh, Quốc sư gửi thư đến rồi.”

“Bệ hạ, Quốc sư nói gì vậy?” Cao Uyên vội hỏi.

Ngô Quan Hải cố ý nhìn bức thư: “Quốc sư nói thế này, ta hiện tại đẩy đại bác đi oanh tạc Tề quốc, Cảnh quốc mau chóng phái người đi theo giúp một tay, ta chỉ phụ trách đánh, các người chỉ phụ trách tiếp quản thành trì, việc chia chác tính sau.”

Tiếng cười vang lên.

Một vị quan viên cười ra nước mắt: “Vị Triệu vương gia của chúng ta thật sự là một người thú vị, chiến tranh diệt quốc mà nói giống như trò chơi con nít.”

“Điều này chứng minh Quốc sư lần này có bao nhiêu tự tin.”

Ngô Quan Hải thu lại nụ cười, vị tân quân Cảnh quốc ôn văn nho nhã lúc này trong mắt tràn đầy sát khí: “Quốc sư đã nói muốn chúng ta đi giúp một tay, vậy chúng ta tự nhiên phải đi! Năm ngoái Tề quốc, Chu quốc nợ chúng ta cũng nên trả rồi!”

Cao Uyên, Vu Thành Công, Trần Mậu Khải,... lần lượt bước ra.

“Bệ hạ, thần xin lĩnh mệnh!”

Ngô Quan Hải cười ha ha: “Chỉ ba người các người làm sao đủ? Chúng tướng nghe lệnh!”

Tất cả võ tướng đồng loạt bước ra: “Có thần!”

“Vu Thành Công làm Nguyên soái, Trần Mậu Khải làm Phó soái, Cao Uyên làm Tiên phong...”

Một hơi điểm ba mươi hai vị tướng, Ngô Quan Hải lạnh giọng nói: “Mệnh cho tất cả các người dẫn toàn quân phối hợp cùng Quốc sư tác chiến.”

“Lần này, hoặc là Tề quốc, Chu quốc diệt vong! Hoặc là trăm ngôi đây nhìn Hoa Kinh thành này bị công phá lần nữa!”

“Lần trước trăm đã chạy trốn! Xem lần này có còn phải làm chó nhà có tang hay không! Tề, Chu không diệt, Đại Cảnh ta tất vong!”

Chỉ bằng hai câu nói đơn giản, Ngô Quan Hải đã kích thích thần kinh của tất cả võ tướng.

Là quân nhân, bảo vệ đất nước, vậy mà đế đô lại bị người ta công phá, đây là sỉ nhục không thể xóa nhòa!

Loại sỉ nhục này chỉ có thể gột rửa bằng cách công phá đô thành của địch quốc!

Vu Thành Công dẫn đầu hét lớn: “Thế diệt Tề, Chu!”

“Thế diệt Tề, Chu!”

Văn võ đồng lòng, giờ khắc này không còn văn võ bất hòa, chỉ có lửa giận muốn gột rửa sỉ nhục đang bùng cháy mãnh liệt!

Hành quân mười ngày, cuối cùng cũng tập kết với đại bộ đội.

Triệu Khang ngáp ngắn ngáp dài ngồi trên xe chiến, một tên lính trinh sát phi ngựa chạy đến, trong tay cầm một phong thư mật.

“Đại soái!”

Triệu Khang nhận lấy bức thư, cẩn thận xem xét. Thư do Phương Thiệu gửi đến, nói Tề quốc hiện tại đã phát điên.

Bắt đầu khắp nơi bắt người Đại Càn và Cảnh quốc trong biên giới Tề quốc, bọn họ những người này cũng phải trốn đông núp tây, lúc này đã chạy đến Ung Châu xa xôi.

Phía sau còn kèm theo một tin tức.

Triệu Khang thở dài, vẫy vẫy ngón tay, một tên lính chạy đến: “Nguyên soái.”

“Cho ta mượn đao.”

Triệu Khang nói, người lính vội vàng đưa đao.

“Nhị Ngưu!” Triệu Khang gọi.

Xa xa, Lý Nhị Ngưu cưỡi ngựa chạy tới: “Lão gia có chuyện gì vậy?”

“Lão gia ta hai ngày nay quan sát thiên tượng, phát hiện trên người ngươi có một luồng sát khí, e là mấy ngày nay sẽ gặp huyết quang tai ương!” Triệu Khang nghiêm túc nói.

Nhị Ngu lập tức cười: “Lão gia, người từ lúc nào biết xem thiên tượng vậy? Hơn nữa ta, Lâm Nhị Ngu, ở trong vạn quân này, xung quanh trăm khẩu đại bác bảo vệ, làm sao có thể gặp huyết quang tai ương? Đùa gì vậy?”

“Ngươi không tin? Đây chính là thiết khẩu trực đoạn gia truyền của ta!” Triệu Khang kinh ngạc.

Lâm Nhị Ngu cười: “Ngu ngốc mới tin.”

Triệu Khang: “Này, đưa tay ra, lão gia ta xem tướng tay cho ngươi, phân tích cho kỹ càng!”

“Được thôi!” Lâm Nhị Ngu đưa tay ra.

Triệu Khang cầm lấy đao, trên cánh tay hấn rạch một đường, một vết cắt xuất hiện: “Ấy, ngươi xem, đây chẳng phải là huyết quang tai ương sao? Đã bảo ngươi không tin!”

“Mẹ kiếp!”

Lâm Nhị Ngu sững sờ, cúi đầu nhìn cánh tay đang chảy máu, sau đó chửi ầm lên.

Triệu Khang ném đao sang một bên: “Mau cầm máu! Nhanh cầm máu!”

Lâm Nhị Ngu tức giận đến chết đi sống lại, vội vàng từ trong túi áo lấy ra thuốc bột cầm máu: “Lão gia, người điên rồi sao! Chặt ta làm gì?”

“Chặt ngươi, ngươi phá hỏng cả “tiêu đệ” của ta rồi, ta còn muốn giết ngươi đây!” Triệu Khang tức giận nói.

Lâm Nhị Ngu không dám nói nữa, mặc dù hấn rất muốn giải thích, “tiêu đệ” của hấn cũng bị phế, lúc này còn chưa có phản ứng.

Nhưng làm sao dám nói ra!

“Giao cho ngươi thêm một nhiệm vụ!” Triệu Khang thở dài.

Lâm Nhị Ngu nghi ngờ: “Nhiệm vụ gì? Ta hiện tại rất bận, phải nghiên cứu cứu “tiêu đệ”!”

“Cứu “tiểu đệ” tạm thời gác lại, vết sẹo trên tay ta vừa rạch, trong vòng một tháng ta muốn nó biến mất không còn dấu vết, giống như chưa từng xuất hiện, ngươi hiểu chưa?”

Lâm Nhị Ngưu gãi đầu: “Lão gia, người muốn ta nghiên cứu thuốc trị sẹo?”

Triệu Khang gật đầu: “Nhớ kỹ, là phải không còn một chút dấu vết nào, nếu ngươi làm được, lão gia ta sẽ không so đo chuyện ngươi phế “tiểu đệ” của ta nữa!”

Lâm Nhị Ngưu gật đầu: “Được, nhưng mà lão gia...”

“Sao?”

“Người muốn ta điều chế thuốc trị sẹo cứ nói thẳng, chột ta làm gì?”

Triệu Khang tắc lưỡi: “Nhị Ngưu, lão gia đây không phải sợ ngươi không để tâm đến chuyện này sao? Chặt vào người ngươi đau ở tim ta!”

“Người đâu, chuẩn bị cho Nhị Ngưu một chiếc xe ngựa!”

“Nghiên cứu cho tốt, hãy thể hiện tinh thần nghiên cứu vì khuôn của ngươi, biết chưa? Chuyện này rất quan trọng đối với lão gia!”

Lâm Nhị Ngưu trịnh trọng gật đầu: “Thề chết hoàn thành nhiệm vụ của lão gia!”

“Đi đi.”

Tiền Lâm Nhị Ngưu xong, Triệu Khang nằm xuống, ánh mắt xa xăm, mặc dù đã sớm dự đoán được.

Nhưng rốt cuộc vẫn là xảy ra.

Trong lòng mò mẫm, Triệu Khang lấy ra một cây trâm vàng, nhìn ngắm, dường như nhìn thấy hồ ly tinh kia xuất hiện trước mắt.

Triệu Khang bỗng “ừm” một tiếng, cúi đầu nhìn, cảm nhận được nhịp đập của sinh mệnh.

Triệu Khang cảm thán, câu nói “hoa nhà không bằng hoa dại” quả nhiên có lý.

Xem ra nhị đệ, ngươi nhớ nàng ta rồi phải không?

Hành quân nửa tháng.

Tiên phong của Triệu Khang, do Lý Cầu Đản dẫn đầu ba mươi khẩu đại pháo, cùng ba vạn quân tiên phong, đã xuất hiện ở biên quan Tề quốc.

“Lý tiên phong, chúng ta đánh như thế nào? Đại soái còn chưa đến!”

Lý Cầu Đản đang hút thuốc, nghe vậy gõ tẩu thuốc vào nòng pháo: “Đánh thế nào? Cho người đi hô, nói cho chúng một khắc đồng hồ, ra khỏi thành đầu hàng! Nếu không phá quan, giết sạch không tha!”

“Mang đại pháo cho ta xếp thành một hàng, một khắc đồng hồ sau khai hỏa!”

Chương 742 - Nỗi kinh hoàng

“Báo cáo tướng quân! Tướng giặc ngoài kia gọi đầu hàng, bảo chúng ta đầu hàng, nếu không, khi vào thành sẽ không tha một ai!”

Nghe báo cáo của binh sĩ, vị tướng trấn thủ biên ải cười khẩy. Hắn vừa mới quan sát, quân địch chỉ vồn vện hai, ba vạn, thế mà dám đòi phá quan ải của hắn?

Thật là si tâm vọng tưởng!

“Truyền lệnh xuống, không được tự ý xuất thành nghênh chiến, tử thủ quan ải!” Vị tướng nước Tề quát lạnh.

“Tuân lệnh!”

Trong lòng vị tướng thâm cười lạnh. Ta muốn xem xem, người định phá quan ải của ta bằng cách nào!

Một khắc sau.

Tên lính pháo binh gãi đầu, quay sang Lý Cầu Đản: “Bọn họ không chịu đầu hàng! Xem ra là muốn tử thủ rồi!”

“Vậy thì cho chúng không còn thành mà thủ! Truyền lệnh, khai hỏa bắn phá, mục tiêu, tường thành!”

Pháo binh vào vị trí, bắt đầu điều chỉnh nòng pháo nhắm vào tòa thành kiên cố trước mặt.

Lý Cầu Đản cho đẩy đội hình pháo binh tiến lên cách thành 500 bước, khoảng cách này, cho dù quân địch trên thành có dùng cung tên bắn xuống cũng khó mà gây thương vong cho bọn họ.

Ngay sau đó, ba mươi khẩu thần công đồng loạt khai hỏa không ngừng nghỉ, tựa như thiên thần nổi giận!

Trong nháy mắt, trời đất đảo lộn!

Chỉ một khắc sau, tòa thành kiên cố kia đã bị oanh tạc thành một lỗ hổng dài hai mươi mét.

Rất nhiều nơi trên tường thành bắt đầu sụp đổ, quân Tề trấn thủ trên đó không một ai may mắn sống sót, tất cả đều trở thành vong hồn dưới làn mưa đạn pháo.

Vị tướng trấn thủ trong thành ngây người, nghe báo cáo của binh sĩ mà vẫn không dám tin vào tai mình: “Người... Người nói cái gì?”

“Địch... Địch quân... Bọn chúng không biết dùng thứ vũ khí gì, mà... mà đánh sập tường thành của chúng ta rồi! Tướng quân, chúng ta không còn thành trì để mà thủ nữa!”

“Cái đêch! Đùa gì vậy!”

Vị tướng lập tức vác đại đao, gọi đám thân vệ, muốn đích thân ra ngoài xem xét.

Nếu quân địch đánh vào, vậy thì liều mạng với bọn chúng!

Thế nhưng, khi hấn chạy đến nơi, nhìn thấy bức tường thành sừng sững từng khối từng khối bị oanh tạc đến sụp đổ, biến thành một đồng gạch vụn, hấn ngây người.

Chỉ cảm thấy thế giới quan của mình sụp đổ!

Bức tường thành cao dày như vậy, thế mà chỉ trong mười mấy hơi thở đã biến mất?

Nửa canh giờ sau, Lý Cầu Đản đã cho oanh tạc sập trăm mét tường thành, sau đó nghênh ngang dẫn đội ngũ pháo binh tiến đến trước mặt quân địch.

Hấn lạnh lùng quát: “Bỏ vũ khí đầu hàng, tha chết!”

Lúc này, Lý Cầu Đản nhìn thấy tên tướng địch kia bỗng nhiên cười ha hả.

Hắn ta đang nhảy múa lung tung!

“Không thể nào! Chuyện này tuyệt đối không thể nào! Thành trì to lớn của ta, lớn như vậy cơ mà! Sao lại đột nhiên biến mất?”

“Không thể nào! Đây là yêu thuật! Chắc chắn là yêu thuật! Tướng sỹ đừng sợ, đây chỉ là yêu thuật! Bọn chúng không vào được đâu!”

“Thành trì của chúng ta vẫn còn kia! Nhìn xem! Cao lớn như vậy! Ai cũng không đánh vào được!”

Vị tướng trấn thủ biên ải nước Tề vừa la hét vừa nhảy nhót, trông chẳng khác gì một kẻ điên.

Nhìn cảnh tượng này, Lý Cầu Đản bất giác nhớ đến lời Triệu Khang dặn dò hắn trước khi xuất quân.

“Thứ dễ dàng khiến người ta sụp đổ nhất chính là thế giới quan của bọn họ. Nhị Ngưu, người không chỉ cần oanh sập tường thành của nước Tề, mà còn phải đánh sập cả bức tường thành trong lòng bọn chúng!”

Giờ phút này, bức tường thành trong lòng vị tướng kia, e là đã sụp đổ cùng với tòa thành này rồi.

“Nói lại lần nữa, bỏ vũ khí đầu hàng, tha chết!” Lý Cầu Đản lại quát lớn.

Tiếng vũ khí rơi loảng xoảng vang lên, binh lính nước Tề phía trước mặt lần lượt ném vũ khí xuống đất, đại quân phía sau Lý Cầu Đản lập tức xông lên, bắt sống toàn bộ số binh lính này, không một ai chống cự.

Chỉ còn tên tướng kia vẫn đang cười ha hả, lảm bảm về việc thành trì của mình cao lớn kiên cố đến mức nào!

...

Cuối cùng, hai mươi ngày sau, Triệu Khang, vị thống soái của bọn họ, mới chậm rãi đến nơi. Lúc này, biên quan nước Tề đã hoàn toàn nằm trong tay quân đội Đại Càn.

Lý Long, Tôn Phương, Điều ca,... tất cả các tướng lĩnh đều đã tề tựu đông đủ.

Mọi người vây quanh một chỗ, trên tường treo một bản đồ nước Tề.

Lý Cầu Đản báo cáo: “Bẩm Thống soái, quân ta đã đánh chiếm Trú Mã Quan, tổng cộng bắt sống bốn vạn năm nghìn quân địch. Quân thám báo của nước Tề trong các tòa thành biên ải khác đều bị tiêu diệt.”

“Làm tốt lắm, tiếp tục tiến quân, gặp thành nào đánh hạ thành đó! Nhưng có một điều, sau khi phá thành, không được làm hại đến dân thường vô tội! Kẻ nào vi phạm quân lệnh, bất kể là ai, giết không tha!”

“Chúng mặt tướng tuân lệnh!”

Nhìn bản đồ nước Tề với các tòa thành lớn nhỏ, Triệu Khang không còn hứng thú nghiên cứu nữa.

Thực lực song phương quá chênh lệch, cho dù phía sau biên quan còn có mười tám tòa thành, bọn họ vẫn có thể dễ dàng san bằng.

Đây không phải là chiến tranh, mà là một cuộc nghiền nát. Nếu như có thể chế tạo được khinh khí cầu để chiếm quyền không chế không trung, vậy thì càng không cần phải nói.

Điều này Triệu Khang cũng đã từng nghĩ đến, nhưng cho dù là Khâm Thiên Giám hay Địa Lý ty, hấn vẫn chưa tìm được nhân tài nào có thể nắm giữ và dự đoán chính xác hướng gió.

Còn bản thân hấn...

Thôi bỏ đi.

Lỡ bay lên rồi không xuống được thì phiền phức. Chuyện này cứ chờ đến khi nào xuất hiện nhân tài vừa có tinh thần nghiên cứu khoa học, vừa không sợ hy sinh rồi tính tiếp.

Đúng như hấn dự đoán, Lý Cầu Đản chỉ huy đội quân pháo binh với ba mươi khẩu thần công, san bằng mười tám tòa thành chỉ trong vòng chưa đầy mười ngày.

Tất cả đều là oanh tạc sập thành, bắt sống quân địch, sau đó quân lính tiếp quản thành trì, căn bản không gặp phải bất kỳ

trở ngại nào.

Nhận thấy quân đội Đại Càn vào thành không hề giết chóc cướp bóc, điều này khiến bách tính trong các tòa thành biên ải nước Tề thở phào nhẹ nhõm.

Lưu lại biên quan nửa tháng.

Đại quân nước Cảnh cũng đã đến. Ba mươi hai vị tướng quân nước Cảnh, dẫn đầu là Cao Viễn, vừa vào quan, nghe nói quân đội Đại Càn đã đánh chiếm cửa ngõ nước Tề, tất cả đều ngó người.

“Sao nhanh vậy?” Trần Mậu Khải không dám tin vào tai mình.

Triệu Khang trợn mắt: “Nhanh cái gì mà nhanh, nếu không phải đợi các ngươi đến tiếp quản thành trì, giờ này bốn tọa đã đánh đến tận Vĩnh Châu rồi.”

“Được rồi, đừng đứng ngăn ra đó nữa, mau lại đây ngồi xuống. Chúng ta bàn bạc xem ai tiếp quản nơi nào! Ta nói trước, ta biết nước Cảnh và nước Tề có thù oán, nhưng tuyệt đối không được tàn sát dân thường vô tội.”

Cao Viễn cùng những người khác gật đầu: “Quốc sư yên tâm, điểm này chúng ta hiểu rõ. Chúng ta chỉ muốn diệt trừ nước Tề và nước Chu.”

“Sau khi diệt trừ bọn chúng, thì đều là người nước Cảnh, người Đại Càn, có đúng không!”

“Đúng vậy!”

Triệu Khang cười to: “Có chí khí, được rồi, vậy ta yên tâm. Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau bàn bạc kế hoạch diệt Tề!”

Trong ba ngày, Triệu Khang cùng mọi người bàn bạc tỉ mỉ mọi chi tiết, sau đó dẫn quân xuất phát.

Lúc này, quân đội Đại Càn đã có tới hai trăm bốn mươi khẩu thần công. Triệu Khang chia thành sáu đội, mỗi đội được trang bị bốn mươi khẩu thần công.

Bắt đầu từ biên giới nước Tề, tiến công vào sâu bên trong. Quân đội Đại Càn phụ trách đánh, quân đội nước Cảnh phụ trách tiếp quản thành trì, an dân, trấn áp phản loạn.

Dưới sự chỉ huy của Triệu Khang, thế công của quân đội Đại Càn giống như sóng thần, cuộn cuộn không dứt. Binh lính, tướng lĩnh nước Tề căn bản không biết phải phòng thủ, phải đánh như thế nào!

Tên còn chưa kịp bắn, thành trì đã bị công phá, tình huống trở trêu như vậy, người bảo ta phải đánh thế nào đây!

Vì vậy, một cảnh tượng vô cùng kỳ quái đã xuất hiện. Quân đội Đại Càn đánh đến đâu, nơi đó liền đầu hàng đến đó. Thậm chí, còn chưa đợi bọn họ lên tiếng, quan binh trong thành đã tự động mở cổng thành xin hàng!

Tốc độ nhanh chóng đến mức kinh động cả hoàng cung nước Tề ở Thịnh Kinh!

Chương 743 - Ta tới bẻ gãy xương cốt của chúng

“Quân đội Đại Càn thế như chẻ tre! Giữa tháng hai đã công phá cửa ải biên giới nước ta!”

“Sau đó, cuối tháng hai tấn công Vĩnh Châu, chưa đầy nửa tháng đã công phá ba mươi sáu thành trì! Quân chúng đi đến đâu, quan lại binh lính Vĩnh Châu đều đầu hàng như rạ!”

“Dự đoán muộn nhất là giữa tháng ba, Vĩnh Châu thất thủ! Tấu chương của Từ Hồ, Thứ sử Ung Châu.”

Mười phút sau khi bản tấu chương được đọc xong, cả chính điện vẫn im lặng như tờ.

Một lúc sau, mới có người run rẩy lên tiếng: “Không thể nào, quân Đại Càn sao có thể tấn công mãnh liệt như vậy? Binh lính Vĩnh Châu đều ăn cút hết rồi sao?”

“Sao có thể dễ dàng bị công phá như thế!”

“Tệ rồi, bây giờ phải làm sao? Theo tốc độ này, e rằng chưa đầy nửa năm nữa, quân Đại Càn sẽ đánh đến tận Thịnh Kinh mất!”

“Chết tiệt, mau nghĩ cách đi!”

“Cầu hòa! Mau phái người đi cầu hòa! Cái đám chó chết tiết đó! Đại Càn không phải đã nhận tiền của chúng ta rồi sao? Sao còn đánh chúng ta! Lũ khốn kiếp! Không giữ chữ tín!”

“Ngươi là đồ ngu ngốc sao? Không nghe nói nước Cảnh cũng đánh tới à? Chắc chắn là hai thằng chó chết đó cầu kết với nhau, lấy cớ nước Cảnh xuất binh báo thù!”

“Lão phu năm ngoái đã nói, vất vả lắm mới khôi phục quan hệ với nước Cảnh, đừng đi đánh người ta nữa, các ngươi cứ không nghe! Bây giờ thì hay rồi, người ta đến báo thù rồi!”

“Cái nước Đại Càn chết tiết, nếu không có chúng giúp đỡ, nước Cảnh lấy đâu ra gan hùm mật gấu mà dám làm như vậy! Hay là xem thử chủ soái quân Đại Càn là ai đi? Nghĩ cách cầu hòa với hắn ta?”

Triều đình lập tức trở nên hỗn loạn, tiếng người ồn ào như chợ vỡ.

Trong lòng không ít kẻ đã bắt đầu tính toán, đợi quân Đại Càn đánh tới, mình phải làm thế nào để vừa không mất khí tiết, vừa có thể bảo toàn tính mạng.

Thái tử Lưu Kiến Nguyên lúc này càng run rẩy sợ hãi, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

Chỉ duy nhất Lưu Yến Nhiên thần sắc bình tĩnh, từ sau cái ngày kinh thành hỗn loạn đó, nàng đã biết sẽ có ngày này.

Nhưng không ngờ lại đến nhanh như vậy!

Lần này Đại Tề thật sự đã đứng bên bờ vực thẳm!

Nếu...

Nếu cho mình thêm chút thời gian nữa! Không nhiều, chỉ cần mười năm!

Lưu Yến Nhiên đau lòng nghĩ, những mưu tính bố trí của nàng, thậm chí không tiếc đào mộ tổ tiên người ta, múa trên mũi kiếm dung túng các thế gia nuôi dưỡng binh lính.

Chỉ cần cho nàng thêm mười năm, nàng có thể giúp Đại Tề khôi phục lại thời kỳ đỉnh cao!

Nhưng Triệu Khang căn bản không cho nàng một chút cơ hội thở dốc!

Nàng thận trọng từng bước, tính toán kỹ lưỡng, nhưng Triệu Khang lại luôn đi trước nàng một bước, hai bước, thậm chí là nhiều hơn!

Khiến tất cả kế hoạch của nàng vừa mới bắt đầu thực hiện đã phá sản!

“Ngươi là do trời cao phái xuống để đối đầu với ta sao?”

Cổ nén cơn đau thấu tim gan, nhìn các đại thần đang cãi nhau ầm ĩ, Lưu Yên Nhiên quát lớn: “Đủ rồi!”

Chính điện lập tức im lặng.

Lưu Yên Nhiên nhắm mắt lại hồi phục lại cảm xúc, sau đó đột nhiên mở mắt ra: “Truyền lệnh Đồng Châu, Bình Châu, Vân Châu, ba nơi đóng quân với tốc độ nhanh nhất chỉ viện Ung Châu, nhất định phải ngăn chặn thế công của quân Đại Càn ở Ung Châu!”

“Tiếp theo, truyền chỉ cho các thế gia trong thiên hạ, tất cả tư binh phải tập kết với tốc độ nhanh nhất, trong vòng một tháng phải đến kinh thành phối hợp với cấm quân bảo vệ kinh sư! Kẻ nào kháng lệnh chém tru di cửu tộc!”

“Bộ Công vận chuyển toàn bộ hỏa dược ra tiền tuyến! Lấy đó làm vũ khí quyết chiến với quân Đại Càn ở Ung Châu!”

Tất cả các đại thần lập tức hô lớn: “Tuân lệnh điện hạ!”

Sau đó, những người này liền bận rộn như cha chết, nhìn bọn họ, lại nhìn Lưu Kiến Nguyên như trút được gánh nặng.

Lưu Yên Nhiên thản nhiên, thông minh như nàng sao lại không biết, tất cả những gì vừa rồi đều là bọn họ đang diễn trò.

Thân là thái tử, Lưu Kiến Nguyên tuy có phần tầm thường, nhưng hai biện pháp ứng phó vừa rồi, hẳn không phải là không biết.

Chỉ là hắn không muốn nói ra mà thôi.

Bởi vì biên quan, bởi vì tốc độ Vĩnh Châu thất thủ thật sự là quá nhanh!

Nhanh đến mức cho dù bọn họ vắt óc suy nghĩ cũng không biết trận chiến này rốt cuộc là đánh như thế nào.

Càng không biết Đại Tề bên này là như thế nào mà bại!

Cho nên bọn họ không dám ra lệnh, bởi vì sợ gánh tội!

Sợ gánh cái nôi Đại Tề diệt vong là do bọn họ chỉ huy sai lầm.

Cho nên bọn họ đều đang chờ, chờ Lưu Yến Nhiên ra lệnh, giống như lúc trước hoàng đế Lưu Quảng Văn bệnh nặng giao quyền phụ chính cho Lưu Yến Nhiên vậy.

Lúc đó bọn họ cũng đang chờ, chờ Lưu Yến Nhiên ra mặt ứng phó với việc Đại Càn, Cảnh Quốc trả thù.

Lần trước Lưu Yến Nhiên không để cho bọn họ thất vọng, lần này cũng vậy.

Vậy thì tốt rồi.

Như vậy, tiếp theo nếu đánh thắng, vậy thì Lưu Yến Nhiên người giỏi!

Nhưng nếu đánh thua!

Sau này lịch sử sẽ ghi lại, tội nhân muôn đời khiến Đại Tề diệt vong chính là Lưu Yến Nhiên!

Còn bọn họ, sẽ không chịu bất kỳ tổn thất nào! Đỉnh điểm là mất nước thôi!

Đợi thêm mấy chục năm, trăm năm nữa, chúng ta sẽ không còn là người Đại Tề, là người Đại Càn hay người Cảnh Quốc.

Có quan hệ gì chứ?

Đến lúc đó chúng ta vẫn là Trương gia, Lý gia, Vương gia, mãi mãi sẽ không thay đổi, một ngàn năm cũng sẽ không thay đổi!

Cái gọi là gia tộc ngàn năm, nước trăm năm chính là như thế.

Tất cả những điều này, Lưu Yến Nhiên đều rõ ràng, nhưng nàng vẫn đứng ra, bởi vì nàng không còn lựa chọn nào khác.

Lưu Quảng Văn sắp chết, Lưu Kiến Nguyên thì được chôn hay chớ.

Bách quan Đại Tề, huynh đệ của nàng, dùng đại nghĩa quốc gia, dùng giang sơn xã tắc nhà họ Lưu, đẩy nàng ra ngoài.

Mặc kệ phía trước có phải là vực sâu vạn trượng hay không.

Nhìn chính diện trông trơn không một bóng người, Lưu Yên Nhiên cười, đứng dậy rời khỏi chiếc ghế đó, sau đó ngồi lên chiếc ghế cao hơn kia!

Như một nữ hoàng chân chính!

Muốn một tay chống trời sụp!

Ánh mắt nhìn về phía trước, cười nhạo một tiếng: “Cả triều không một ai là nam nhi.”

Chỉ có một người là trượng phu.

...

Vĩnh Châu, Đại Tề.

Triệu Khang cưỡi ngựa, oai phong lẫm lẫm tiến vào thành, bên cạnh, chủ bộ tùy quân vội vàng nói: “Thanh Hà thành tổng cộng có ba nhà Trương, Mã, Hoàng, thuộc hạ đã điều tra rõ ràng, ba nhà này đều là bọn ác bá vô đạo, ở Thanh Hà thành này cấu kết quan lại, hãm hại không ít bá tánh.”

“Chỉ riêng hai tên công tử nhà họ Trương những năm gần đây đã cường bức không biết bao nhiêu nữ nhân nhà lành.”

“Nhà họ Mã trên tay ít nhất cũng có mười mạng người!”

“Nhà họ Hoàng cũng tội ác t trời.”

“ĐCM, có phải là mấy người phía trước kia không?”

Triệu Khang cười tủm tỉm hỏi, nhìn thấy phía trước có ba tên trung niên nam tử ăn mặc sang trọng, mang theo cả nhà già trẻ lớn bé, vàng bạc châu báu, đến nghênh đón hắn, kẻ thù của bọn chúng.

Chủ bộ tùy quân gật đầu nói: “Chính là bọn chúng.”

Triệu Khang ừ một tiếng, xoay người xuống ngựa.

Trương Bạch Ngọc vừa nhìn thấy khí thế bất phàm của hắn, liền vội vàng bước tiến lên: “Vị này nhất định là đại tướng quân Đại Càn, tiểu nhân Trương Bạch Ngọc bái kiến tướng quân, đặc biệt dâng lên chút vàng bạc gọi là thành ý, mong tướng quân nhận cho.”

“Người rất biết điều đó! Ta thích!” Triệu Khang cười ha hả!

Hoàng Khiêm bên cạnh cũng vội vàng nói: “Hoan nghênh tướng quân vào thành, thảo dân Hoàng Khiêm, những thứ vàng bạc này đều tặng cho tướng quân, tướng sĩ vất vả rồi, mua chút trà nước uống cho đỡ mệt.”

“Đúng đấy đúng đấy tướng quân, tại hạ Mã Bưu, tướng quân thật sự là uy vũ bất phàm!”

Triệu Khang cười nói: “Các người đều rất tốt, rất thức thời, đều là người tốt cả!”

Ba người lập tức gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: “Đúng rồi tướng quân, chúng ta đều là người tốt, người tốt chính hiệu!”

“Tôn Phương!” Triệu Khang gọi một tiếng.

Tôn Phương lập tức chạy tới: “Đại soái!”

“Tới đây, dẫn binh lính đến nhà ba vị lương dân Đại Tề này, đem tất cả vàng bạc châu báu trong nhà bọn chúng ra đây, bọn chúng đều là người tốt, nhất định sẽ không để ý đâu.”

Chủ bộ tùy quân kinh ngạc nhìn Triệu Khang, ba người Trương Bạch Ngọc kia cũng ngẩn ngơ nhìn hắn.

Cái gì? Vàng bạc châu báu trong nhà?

“Tướng... Tướng quân...”

Ba người Trương Bạch Ngọc còn tưởng rằng mình nghe nhầm, đều ngây ngốc nhìn Triệu Khang.

Sao lại có chút không đúng lắm?

“Làm sao vậy?” Triệu Khang hỏi.

Mã Bưu vội vàng nói: “Ngài, ngài vừa rồi nói dẫn binh lính đến nhà chúng ta là... đang nói đùa phải không?”

“Trông ta giống đang nói đùa với các người sao? Các người không phải là người tốt sao? Các người xem, bản soái từ Đại Càn xa xôi ngàn dặm đến Đại Tề các người đánh giặc.”

Triệu Khang vừa nói vừa bẻ ngón tay tính toán: “Các người xem, ăn uống, chỗ ở, ngựa cũng phải cho ăn cỏ, còn phải cho ăn muối, nếu không chúng nó chạy sẽ không có sức, mấy chục vạn đại quân, từ người cho đến súc sinh, ăn uống ngủ nghỉ đều

phải tốn tiền! Các người nếu đã là người tốt, vậy lấy tiền ra cho ta dùng một chút cũng không được sao?”

“Như vậy, ta rất hoài nghi các người có phải là người tốt hay không đây!”

Hoàng Khiêm vội vàng nói: “Là người tốt! Chúng ta trăm phần trăm là người tốt!”

“Vậy thì được rồi, nhà các người ở đâu? Mẹ nó! Hôm nay trời đẹp, dẫn đường đi, đừng có lãng phí thời gian của bản soái lục soát nhà các người! Thật là, đều đã lớn tuổi rồi mà trong lòng một chút số lượng này cũng không có? Chuyện nhỏ nhất như thế này còn phải để ta nói ra! Dẫn đường!”

Ba người Trương, Mã, Hoàng đều có chút mơ hồ, nhìn Tôn Phương mang binh lính lấy đi vàng bạc châu báu mà bọn họ dâng lên, lại nghe Triệu Khang ở bên cạnh thúc giục, theo bản năng liền muốn dẫn đường.

Sau đó, Trương Bạch Ngọc là người đầu tiên phản ứng lại, vội vàng nhìn Triệu Khang: “Không đúng! Đại soái! Ngài đây là muốn tịch thu gia sản của chúng ta!”

Triệu Khang có chút kinh ngạc.

Hoàng Khiêm và Mã Bưu cũng bừng tỉnh: “Đúng vậy! Đại soái, ngài đây rõ ràng là muốn tịch thu gia sản của chúng ta! Làm sao có thể như vậy được!”

“Cái kia, Tôn Phương.” Triệu Khang vẫy vẫy tay.

Tôn Phương: “Đại soái.”

Triệu Khang chỉ vào ba người Trương, Mã, Hoàng hỏi: “Vừa rồi bản soái nói còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Tôn Phương: “Rõ ràng rồi ạ, ngài chính là muốn tịch thu gia sản của bọn chúng!”

Triệu Khang: “Vậy bọn chúng sao lúc này lại lộ vẻ mặt khiếp sợ như vậy?”

“Có thể...”

Triệu Khang: “Có thể cái gì?”

“Có thể bọn chúng là đồ ngu ngốc? Không đúng, bọn chúng chính là đồ ngu ngốc!” Tôn Phương nghiêm túc nói.

“Mẹ kiếp, thì ra là đồ ngu ngốc! Lão tử vậy mà lại đi lãng phí thời gian với đám ngu ngốc này, chẳng phải lão tử cũng biến thành đồ ngu ngốc rồi sao?”

Triệu Khang tức giận quát lớn: “Mẹ nó các ngươi, ba tên các ngươi, vậy mà dám vọng tưởng biến bản soái thành đồ ngu ngốc! Tội đáng muôn chết! Tôn Phương, chém đầu bọn chúng cho ta!”

“Tuân mệnh!”

Tôn Phương cố nén cười, rút đao ra, xoẹt xoẹt hai cái, ba cái đầu rơi xuống đất, thi thể không đầu máu phun như suối!

Hình ảnh này quá mức chấn động, khiến đám người xung quanh sững sờ một lúc lâu mới phát ra tiếng hét chói tai!

Triệu Khang lại không thèm để ý, xoay người lên ngựa, nhìn chủ bộ tùy quân thân nhiên nói: “Người điều tra ra được, ba nhà bọn chúng, chỉ cần trên tay dính máu người, bất kể nam nữ già trẻ, giết hết cho ta!”

Chủ bộ tùy quân tim đập thình thịch, do dự một chút mới nói: “Đại soái, ba nhà bọn chúng ít nhất cũng có cả trăm người.”

“Nếu cả trăm người đều không trong sạch, vậy thì giết hết đi, sao nào? Sợ bọn chúng báo thù à?”

Nhìn Triệu Khang mỉm cười rời đi, chủ bộ tùy quân thầm lú lười.

Quả nhiên là Triệu Nhân đồ!

“Đại soái, đại soái!”

Triệu Khang cưỡi ngựa vào thành, Tôn Phương từ phía sau đuổi theo.

“Sao vậy?” Triệu Khang hỏi.

Tôn Phương gãi gãi đầu: “Đại soái, mỗi lần công phá một thành, ngài đều cho người điều tra những người này, rốt cuộc là muốn làm gì vậy? Làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến tốc độ tấn công của chúng ta.”

Nghe hấn nói vậy, Triệu Khang ngáp một cái, xoay người xuống ngựa, vừa đi vừa nói: “Đây chính là chỗ mà ngươi, một tên lính thô lỗ trên sa trường không hiểu rồi. Người làm lính thì đánh thiên hạ, người làm quan thì cai trị quốc gia, còn đám người này, người biết bọn chúng là làm gì không?”

“Làm gì?”

Triệu Khang: “Bọn chúng chính là lũ hút máu trên người quốc gia và bách tính, cũng chính là cái gọi là thể gia ngàn năm.”

“Muốn đánh hạ toàn bộ Đại Tề, đối với chúng ta mà nói, hiện tại cũng không phải là chuyện gì khó. Nhưng nếu đợi đến lúc chúng ta đánh hạ Đại Tề xong xuôi rồi mới quay đầu lại thu thập đám người này thì phiền phức lắm.”

“Vì sao?” Tôn Phương có chút khó hiểu.

Triệu Khang cười nói: “Bởi vì không còn lý do nữa! Hiện tại chúng ta có thể dùng đủ loại lý do để thu thập bọn chúng, bởi vì bọn chúng vẫn là người Đại Tề, là kẻ địch của chúng ta, chúng ta là quan hệ thù địch.”

“Chờ chúng ta đánh hạ Đại Tề, bọn chúng sẽ trở thành con dân Đại Càn, vậy ta làm sao có thể ra tay với người một nhà được chứ?”

Vừa nói, Triệu Khang nhìn thấy một tiệm bánh bao bên đường, liền đi tới, dưới ánh mắt kinh ngạc của ông chủ tiệm bánh bao, ném một đồng bạc vụn, cầm ba cái bánh bao ném cho Tôn Phương một cái.

Vừa ăn bánh bao vừa nói: “Ta biết có một người tên là Hoàng Sào, hấn ta đã từng tiêu diệt toàn bộ thể gia môn phiệt của một nước, cho nên ta muốn học tập vị tiên bối này.”

“Trong nước Đại Càn cũng giải quyết gần xong rồi, ta không muốn sau này còn phải phân tâm giải quyết đám người Đại Tề này nữa, như vậy quá phiền phức. Cho nên, Tôn Phương à.”

“Lần này ta xuất binh, ngoài việc tiêu diệt Đại Tề, còn là muốn bẻ gãy xương cốt của đám người này! Để cho bọn chúng dù có sống thêm một ngàn năm nữa cũng không thể nào ngóc đầu lên nổi!”

Tôn Phương khiếp sợ nhìn Triệu Khang đang mỉm cười nói ra những lời này, chỉ cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo.

Triệu Khang lại không thèm để ý đến hắn, chỉ cười tủm tỉm nhìn một thằng nhóc mũi dài đang đứng trước mặt.

Đối phương đang thèm thuốt nhìn cái bánh bao còn lại trong tay Triệu Khang, nước miếng sắp chảy ra đến nơi rồi.

Một người phụ nữ ở đằng xa sợ hãi kêu lên một tiếng.

Triệu Khang cười chỉ vào người phụ nữ: “Kia là nương của ngươi?”

Thằng nhóc hít hít mũi, hai hàng nước mũi trong suốt lập tức biến mất, gật gật đầu.

Triệu Khang ngồi xổm xuống, lắc lắc cái bánh bao trong tay: “Muốn ăn không?”

Đứa nhỏ ra sức gật đầu, đôi mắt to tròn sáng rực lên.

“Gọi một tiếng cha nghe thử xem!”

Sau đó, hắn bị thằng nhóc đá cho một cái ngã bịch xuống đất, còn bị mắng là đồ xấu xa.

Triệu Khang cười ha hả, đặt cái bánh bao lên đầu thằng bé: “Đi thôi Tôn Phương, đi tịch thu gia sản! Đương nhiên, nếu ngươi sợ bọn chúng báo thù thì có thể không đi.”

Tôn Phương cũng cười ha hả: “Sợ cái lông!”

...

Ngày hai mươi lăm tháng ba.

Quân Đại Càn của Triệu Khang giống như xe ủi đất, nghiền nát toàn bộ Vĩnh Châu, một trăm ba mươi sáu thành trì của Vĩnh Châu.

Trong đó, tổng cộng có năm mươi bảy gia tộc thế gia, trong đó có bốn mươi hai gia tộc bị người của Triệu Khang điều tra ra đủ loại tội ác tày trời, trong lúc đó, vô số bách tính Đại Tề đứng ra vạch trần tội ác, kêu oan.

Triệu Khang vung đao, đất trời u ám, sấm sét chớp nhoáng, như thể trời giận.

Lại giống như vô số ác quỷ gào thét!

Mưa to tầm tã trút xuống, gột rửa đại địa, ào ào như tiếng quỹ câu hồn!

Dưới bầu trời u ám, sau khi mưa tạnh, yên tĩnh đến mức quỷ dị, trên mặt đất, quốc sư Đại Càn mỉm cười nhìn những cái đầu người chết không nhắm mắt, hai tay chấp sau lưng, ung dung không sợ hãi.

Sau lưng hắn, vô số binh lính Đại Càn mặc giáp cầm đao đứng bên cạnh, vô cùng vô tận! Trên đao nhuốm máu, nụ cười trên mặt mỗi người cũng tràn đầy kiên định, không sợ hãi!

Chương 744 - Nhắc Lại Một Câu

Như dự đoán của Từ Hồ, Thứ sử Ung Châu, quân đội Đại Càn quả thực đã chiếm toàn bộ Vĩnh Châu vào cuối tháng ba.

Tốc độ nhanh đến mức chưa từng có!

Điều khiến Từ Hồ bàng hoàng hơn nữa là gần như không có thường dân nào chạy trốn khỏi Vĩnh Châu.

Thật kỳ lạ, trước đây mỗi khi có chiến tranh, sau khi thành bị phá, dân chúng đều chạy trốn tán loạn.

Lần này lại khác thường như vậy!

Cũng không nghe nói quân đội Đại Càn tàn sát dân lành? Có điều, bọn họ đã giết không ít quý tộc và thế gia.

“Từ đại nhân, ba quân của ta đã tập kết xong, tiếp theo nên làm gì?”

Quân tiếp viện từ Đồng Châu, Bình Châu cũng đã đến Ung Châu.

Lúc này, một vị Thứ sử và ba vị tướng quân đang tụ họp lại, suy nghĩ kế sách đối phó với Triệu Khang.

Từ Hồ cười khổ: “Ba vị, về việc hành quân đánh giặc, ta hoàn toàn mù tịt, không dám phát biểu ý kiến, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

Từ Hồ thở dài, nhìn về hướng Vĩnh Châu: “Ta chỉ biết, Vĩnh Châu rộng lớn như vậy, quân đội Đại Càn chỉ dùng một tháng

đã nuốt trọn, vậy Ung Châu của chúng ta có thể chống đỡ được bao lâu?”

Nghe vậy, ba vị tướng quân lập tức khó chịu: “Từ đại nhân, ý ngươi là sao?”

“Chính xác! Vĩnh Châu thất thủ nhanh như vậy là do quân đồn trú ở đó quá ít, các thành chỉ có quân của quan phủ mà thôi!”

“Chúng ta ở đây có tới mười vạn đại quân! Chẳng lẽ quân đội Đại Càn có thể tiêu diệt toàn bộ chúng ta hay sao?”

Từ Hồ định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, hẳn rất muốn nói mười vạn đại quân này có bao nhiêu phần trăm là lính mới, trong lòng mấy người không rõ sao?

Hiện tại, quân đội các nơi của Tề quốc, đội nào mà không phải là lính mới được huấn luyện chưa đầy một năm, có những tên thậm chí còn chưa biết cầm thương.

Bây giờ để bọn họ ra chiến trường, chẳng khác nào đẩy họ vào chỗ chết!

Tuy nhiên, nhìn vẻ mặt thờ ơ của ba vị tướng quân, Từ Hồ biết có nói cũng vô ích.

Chỉ có đích thân giao chiến với quân đội Đại Càn mới biết được tình hình thực tế.

Trong khi bọn họ đang bàn bạc kế sách đối phó với quân đội Đại Càn, Triệu Khang cũng xem xét địa thế của Ung Châu.

Tôn Phương nhỏ giọng nói: “Theo tin tức mà Lý Long bọn họ truyền đến, hiện tại Ung Châu đã tập kết khoảng mười vạn quân Tề, xem ra Tề quốc muốn lấy Ung Châu làm chiến trường quyết chiến với chúng ta?”

“Gần như vậy.”

Triệu Khang mỉm cười, vào lúc này mà vẫn có thể đưa ra bố trí như vậy, ngoại trừ vị Minh Châu công chúa kia, e rằng không còn ai khác trong toàn bộ Tề quốc.

Chỉ có nàng ta mới có gan làm như vậy!

“Tôn Phương, truyền tin ra ngoài, để Lý Cầu Đản dẫn quân công phá cửa ải Ung Châu trước, Thần Lôi quân và Huyền Vũ quân đánh trận đầu, pháo binh yểm trợ phía sau.”

Tôn Phương ngạc nhiên: “Không trực tiếp nã pháo sao?”

Triệu Khang liếc mắt: “Người nghiên nã pháo rồi à? Ung Châu không giống Vĩnh Châu, Vĩnh Châu địa hình bằng phẳng, pháo binh hành quân trên đường cơ bản không gặp trở ngại gì, nhưng Ung Châu thì khác.”

“Nơi khí ho cò gáy này gập ghềnh lắm, phải để bộ binh đánh trận đầu, tranh thủ thời gian cho pháo binh bố trí trận địa, nếu không ngóc nghếch đặt pháo binh lên trước, địch quân xông lên, đảm bảo người còn chưa kịp mặc quần đã bị bắt sống rồi! Vừa hay cũng xem thử một năm qua lính mới Tề quốc đã luyện tập được cái gì.”

Tôn Phương hiểu ra: “Rõ!”

Ngày hôm sau.

Lý Cầu Đản kéo pháo đến, oanh tạc cửa ải Ung Châu, Huyền Vũ quân và Thần Lô quân lập tức xông vào, sau nửa ngày chiến đấu đã giành được thắng lợi, tuyên bố quân đội Đại Càn bắt đầu tiến thêm một bước thôn tính đất đai Tề quốc.

Nhận được tin tức quân đội Đại Càn hành động, Từ Hồ vội vàng bố trí, vẫn là phái quân trấn giữ những thành trì quan trọng nhất, muốn lần lượt ngăn cản bước tiến của quân đội Đại Càn.

Trong lúc đó, thậm chí còn phái thám báo đến quấy rối việc bố trí của quân đội Đại Càn.

Binh lính phía trước đang căng thẳng đối đầu, Triệu Khang vẫn ở hậu phương hành quân thông thả.

“Nhị Ngưu à, đưa tay ra cho ta xem nào?”

Lâm Nhị Ngưu trợn mắt: “Vẫn chưa nghĩ ra cách, ngài gấp cái gì!”

Triệu Khang hừ một tiếng: “Chờ ta đánh đến Thịnh Kinh mà người vẫn chưa có kết quả, vậy thì tự sát tạ tội đi!”

“Thật ra ta đã có chút manh mối rồi.”

Nghe hắn nói vậy, Lâm Nhị Ngưu không dám lơ là nữa.

Triệu Khang hứng thú hỏi: “Người lại nghiên cứu ra thứ gì rồi?”

“Chính là cái mà ngài đã nói với ta trước đây, nói trong cơ thể chúng ta ngoài vi khuẩn ra còn có tế bào gì đó, vết thương tự lành, thịt mọc ra, chính là tế bào sinh trưởng rồi biến thành tổ chức gì đó...”

“Đúng.”

Triệu Khang cũng có chút hối hận, hồi cấp ba học sinh học chỉ lo xem hình minh họa, biết đâu sau này xuyên không lại gặp phải nhân tài như Nhị Ngưu, lúc đó nên học hành cho tử tế mới phải.

Lâm Nhị Ngưu trầm ngâm nói: “Nếu có thể thúc đẩy tế bào sinh trưởng, vậy thì vết thương sẽ mau lành hơn.”

“Nhưng thứ mà người nghiên cứu hình như đều là cách giết chết tế bào.” Triệu Khang bất lực nói.

“Ê, mọi việc đều có hai mặt mà, hơn nữa cũng chưa chắc đã trái ngược nhau, cái chết chưa chắc đã không phải là một sự tái sinh.”

Triệu Khang kinh ngạc nhìn Lâm Nhị Ngưu, không ngờ tên nhóc này lại có thể thốt ra một câu đầy triết lý như vậy.

Hắn không khỏi bật cười: “Truyền lệnh binh!”

“Có!”

“Truyền lời cho ta đến tiền tuyến, bảo bọn họ sau khi đánh tan quân Tề, hãy chuyển lời này đến cho chủ tướng của địch!”

...

Từ lúc công phá cửa ải Ung Châu đến khi giao chiến với quân Tề do Từ Hồ thống lĩnh, cũng chỉ mất có năm ngày.

Mặc dù Từ Hồ đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi tin tức thất bại từ khắp nơi truyền về, hắn vẫn không thể tin nổi.

“Sao có thể thua nhanh như vậy! Không hề có sức đánh trả?”

Tên lính chỉ còn một tay quỳ rạp trên mặt đất, cả người nhuốm máu, kêu gào thảm thiết: “Quân đội Đại Càn! Quân đội Đại Càn không biết dùng vũ khí gì! Ở xa đã phát nổ! Tất cả huynh đệ đều bị nổ chết!”

“Còn có, binh lính của bọn họ ném ra một thứ gì đó, ném ra cũng phát nổ! Chúng ta căn bản không phải đối thủ!”

Môi Từ Hồ tái nhợt, run rẩy hỏi: “Còn gì nữa?”

“Tên lính Đại Càn thả ta về nói cho ta nhắn với đại nhân, nói là bảo ngài chuyển lời cho Minh Châu công chúa Lưu Yến Nhiên.”

“Lời gì!” Một vị tướng quân vội vàng hỏi.

Tên lính cố nén đau đớn: “Nói là, Lưu Yến Nhiên người ở xa nên chỉ biết quân đội Đại Càn lợi hại, nhưng chỉ có những người đối mặt với quân đội Đại Càn mới biết rõ cuộc lợi hại đến mức nào.”

Trong lòng Từ Hồ kinh hãi, ý của quân đội Đại Càn là đang nói Minh Châu công chúa phái bọn họ đến trấn giữ Ung Châu, thực chất chính là phái bọn họ đến chịu chết!

Quả nhiên, sắc mặt ba vị tướng quân đều trở nên vô cùng khó coi, đúng lúc này có binh lính hét hải chạy đến: “Báo cáo Thứ sử đại nhân, khắp nơi truyền đến tin tức, quân đội Đại Càn đã bắt đầu tấn công Ung Châu trên diện rộng, mong đại nhân phái quân chi viện!”

Quân đội Đại Càn! Quân đội Đại Càn! Lại là quân đội Đại Càn!

Có thể để cho người ta yên ổn một chút được không! Chẳng lẽ các người không biết mệt mỏi sao!

Từ Hồ phản hận đám mạnh vào khung cửa, cả khuôn mặt vị Thứ sử này trở nên méo mó!

Chương 745 - Không đánh lại thì đầu hàng!

Một tháng đã trôi qua kể từ khi Triệu Khang phát binh đánh Tề. Cuộc chiến đang diễn ra vô cùng ác liệt, tin tức tự nhiên cũng đến tai những người khác.

Lúc này, Chu quốc đang rất lo lắng. Sự xuất binh của Càn quốc quá nhanh, thậm chí không cả có một tờ hịch chiến.

Thật hèn hạ vô sỉ!

Nếu tên khốn kiếp đó đánh không phải Tề quốc mà là Chu quốc chúng ta, thì bây giờ chúng ta chẳng phải cũng chịu chung số phận sao?

Nhưng theo những tin tức truyền về hiện tại, có vẻ như Tề quốc yếu ớt kia không thể trụ được lâu nữa!

Ước tính chỉ khoảng một năm nữa là xong đời, đến lúc đó Càn quốc và Cảnh quốc có quay sang đánh Chu quốc chúng ta hay không?

Vì vậy, những ngày này, triều đình Chu quốc náo loạn, chỉ tranh cãi duy nhất một việc.

Có nên xuất binh cứu viện Tề quốc hay không.

Xuất binh thì sẽ đắc tội với Càn quốc.

Không xuất binh, e rằng sau này Chu quốc cũng sẽ phải đối mặt với tình cảnh ngày hôm nay.

Lý thuyết là “Môi hở răng lạnh”, trẻ con ba tuổi ở Chu quốc cũng biết, nhưng trước đây...

Chỉ có Càn quốc và Cảnh quốc mới nhắc đến, bởi vì họ là những nước yếu nhất.

Chưa bao giờ nghĩ rằng, sẽ có một ngày Chu quốc và Tề quốc chúng ta cũng rơi vào cảnh “môi hở răng lạnh”!

Lý Mộc Dịch nhìn đám quần thần đang cãi nhau ỏm tỏi bên dưới, ngoại trừ câu “bình thân” lúc đầu, hẳn không nói thêm lời nào, chỉ nhìn đám văn võ bá quan như đang xem khi diễn trò.

Cảnh tượng này cũng có một thú vui riêng.

Đám người này không biết rằng, xuất binh hay không, suy cho cùng cũng chỉ là một câu nói của mình sao?

Lễ bộ Thượng thư Tào An Quốc có lẽ lười cãi cọ, liền quay sang nhìn Lý Mộc Dịch: “Bệ hạ, thần cho rằng lúc này phải xuất binh cứu viện Tề quốc, nếu không khi Tề quốc bị diệt vong, mục tiêu tiếp theo của Càn quốc và Cảnh quốc chính là Đại Chu ta!”

“Nói nghe dễ quá nhỉ!”

Hộ bộ Thượng thư Trần Thượng Vân hừ lạnh một tiếng: “Đại Chu chúng ta hiện tại có bao nhiêu binh mã có thể ra trận? Bây giờ đi liều mạng với Càn quốc chẳng khác nào tự sát!”

“Theo thần thấy, chi bằng để Càn quốc và Tề quốc đánh nhau đến chết, đến lúc đó Chu quốc chúng ta thừa cơ hành động, cho dù Càn quốc thật sự đánh bại Tề quốc thì đã sao?”

“Chẳng lẽ bọn chúng có thể toàn mạng trở về? Đến lúc đó chính là cơ hội của chúng ta!”

“Cơ hội? Trần đại nhân sợ là đã quên mất thứ vũ khí đại pháo mà Ngũ Hùng tướng quân đã nói!”

“Với thứ vũ khí này, chúng ta đi đâu tìm cơ hội?”

Một vị tướng quân lạnh lùng nói: “Các vị nên mở to mắt ra mà nhìn xem bây giờ là thời đại nào rồi! Kể từ khi Càn quốc chế tạo ra thứ hắc hỏa dược này, chiến trường hiện nay đã không còn là nơi kỵ binh có thể làm chủ nữa!”

“Vừa hay Càn quốc lại rất giỏi trong việc nghiên cứu hắc hỏa dược, nếu chúng ta vẫn cho rằng kỵ binh là vô địch thiên hạ, thì có khi ngày mai đại pháo của Càn quốc sẽ bắn đến tận Chu quốc chúng ta!”

“Không sai! Hiện tại chính là tình hình như vậy, trong bốn nước, bất luận ai đối đầu với Càn quốc, tỷ lệ thua đều trên bảy phần, liên minh với Tề quốc chống Càn quốc có lẽ còn có cơ hội chiến thắng!”

Ba người đấu một, Trần Thượng Vân nhất thời yếu thế, không tìm ra lời nào để phản bác, chỉ có thể lẩm bẩm: “Bọn chúng có đại pháo, chẳng lẽ chúng ta không có pháo đá sao?”

Không ngờ lúc này Lý Mộc Dịch lại lên tiếng: “Trận Hoa Kinh thành đã chứng minh, pháo đá của trẫm không bằng đại pháo.”

Trần Thượng Vân lúc này như ăn phải ruồi, vô cùng khó chịu.

“Thôi, hôm nay nghị đến đây thôi, bãi triều.”

Lý Mộc Dịch lười xem khi diễn trò nữa, trực tiếp tuyên bố bãi triều, phủi mũng bỏ đi, để lại đám văn võ bá quan ngơ ngác.

“Này, rốt cuộc bệ hạ đang nghĩ gì vậy?”

“Ta không biết, cho đến giờ ta vẫn chưa đoán trúng suy nghĩ trong lòng hần ta lần nào.”

“Rốt cuộc là muốn đánh hay không đánh đây?”

Mọi người đang xì xào bàn tán, thì Lý Mộc Dịch đã trở về Ngự Hoa viên, nằm dài trên ghế.

Ngược nhìn bầu trời, các quan đều không đoán được suy nghĩ của hần, kỳ thực rất đơn giản.

Lý Mộc Dịch chỉ muốn Triệu Khang đừng đánh mình là được rồi.

Nghe có vẻ buồn cười, nhưng sự thật là vậy.

Chỉ là hiện tại xem ra việc đơn giản này dường như không dễ dàng thực hiện như vậy.

Từ lời giới thiệu của Ngũ Hùng về đại pháo, dưới sự tấn công của Càn quốc, e rằng Tề quốc không thể chống đỡ nổi nửa năm.

Thay bằng Chu quốc có lãnh thổ rộng lớn hơn, Lý Mộc Dịch cũng không mấy lạc quan.

Cho nên những ngày nay, trên triều đình cứ tranh cãi xem có nên xuất binh hay không, hần nghe mà chỉ muốn cười.

Người ta không đánh chúng ta là may rồi, đám người này vậy mà còn muốn xuất binh đi đánh người ta.

Điểm mấu chốt vẫn là ở chỗ hỏa dược.

Hay là chôn thêm một ít hỏa dược ở biên giới, ai đến thì cho nổ? Nhưng mà trò chơi quy mô lớn như vậy chỉ có thể chơi một lần.

Bị Triệu Khang nhìn ra thì không ổn.

“Biết thế lúc trước cứ ngoan ngoãn chờ Triệu Khang đến giúp mình, chứ không nghe lời xúi giục của Ninh vương.”

Lý Mộc Dịch cười khỏ một tiếng, hiện tại đúng là cười hổ khó xuông.

Nằm một lúc, Lý Mộc Dịch đứng dậy: “Truyền chỉ của trẫm, từ hôm nay các châu bắt đầu chiêu binh, trong vòng nửa năm,

mỗi châu phải chiêu mộ mười vạn đại quân.”

Chu quốc có tổng cộng hai mươi châu, lãnh thổ chiếm một phần ba toàn bộ phương Bắc, hai phần ba còn lại là của ba nước Tề, Càn, Cảnh.

Một châu chiêu mộ mười vạn, vậy là tổng cộng hai triệu đại quân, chỉ nghe thôi đã là một con số khiến người ta an tâm.

...

Tiếng pháo ầm ầm vang lên không ngớt, thậm chí còn không thể xông lên đến gần quân Càn, quân Tề cứ thế ngã xuống.

Khi tiếng pháo dừng lại cũng đồng nghĩa với việc quân Tề đã bại trận.

Thật khó có thể tưởng tượng được trên đời này lại xuất hiện một đội quân như vậy, giết người đối với bọn họ còn dễ dàng hơn ăn cơm uống nước.

Ăn cơm còn phải nhai nuốt.

Mười ngày, giao chiến với quân Càn đã mười ngày, từ tự tin ban đầu đến kinh ngạc sau đó, rồi đến hoảng sợ hiện tại.

Châu mục Từ Hồ và ba vị tướng quân đã hoàn toàn không biết phải làm sao, bọn họ đã dùng hết mọi cách để cố thủ thành trì.

Nhưng quân Càn trực tiếp oanh tạc thành trì của bọn họ.

Tức giận, bọn họ muốn quyết chiến với quân Càn, chiến thì chiến, nhưng người chết lại là bọn họ.

Mười vạn đại quân đánh nhau mười ngày, hiện tại chỉ còn lại hơn hai vạn, dùng đầu gối để nghĩ cũng biết Ung Châu không giữ được nữa.

Lúc này, Từ Hồ bọn họ rút cuộc cũng hiểu được Ung Châu đã gục ngã dưới chân quân Càn như thế nào.

Rút cuộc là ai đã chỉ huy đội quân biến thái như vậy!

Là ai đã tạo ra bọn chúng!

Ông trời ơi, hãy giáng sét đánh chết kẻ đó đi! Nếu không chúng ta không chơi nổi nữa đâu!

“Hay là rút lui đi?”

Một người đột nhiên lên tiếng, những người khác nhìn về phía hắn ta, người này kích động nói: “Bọn chúng căn bản chính là ác quỷ! Chúng ta căn bản không phải là đối thủ của bọn chúng!”

“Đúng vậy đại nhân, chúng ta căn bản đánh không lại bọn chúng! Ba vị tướng quân, hiện tại đều bị vây hãm, chúng ta chỉ có thể trợ mắt nhìn! Hay là chạy đi đại nhân!”

Nghe mọi người nói, Từ Hổ tức giận quát: “Tất cả im miệng! Rút? Chúng ta còn có thể rút đi đâu! Rút về Thịnh Kinh sao? Đến lúc đó chẳng phải vẫn phải tiếp tục đánh nhau với bọn chúng sao! Vậy thì rút lui làm gì!”

Nghe thấy lời quát mắng của Từ Hổ, mọi người xấu hổ cúi đầu.

“Ta hiểu rồi, đại nhân nói đúng! Chúng ta tuyệt đối không thể rút lui! Phải chiến đấu đến cùng với bọn chúng!”

“Đúng vậy, chiến đấu đến cùng!”

Từ Hổ sừng sốt một chút, nhìn đám thuộc hạ đang kích động, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Các người... hiểu sai ý ta rồi.”

“Ý của ta là, thay vì rút lui, sau đó còn phải đối đầu với quân Càn, chỉ bằng đầu hàng cho xong chuyện, ta không muốn làm địch với bọn chúng nữa. Đánh không lại thì đầu hàng, đầu hàng thôi.”

Ánh mắt mọi người thay đổi, mẹ kiếp!

Ta còn tưởng ngươi là một hảo hán.

Bọn ta chỉ muốn chạy trốn, ngươi làm lão đại vậy mà lại chủ động đầu hàng?

Chương 746 - Nhìn người thật chuẩn

Xung quanh, các quan lại đều có chút lúng túng, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Ngược lại, Từ Hổ không hề tỏ ra ngại ngùng, nhìn lướt qua đám thuộc hạ rồi lên tiếng: “Các vị thấy thế nào? Tiếp tục đánh nữa, e rằng đợi đến khi quân Càn công phá thành này, chúng ta đều khó mà sống sót nổi.”

Đã nghĩ đến chuyện đầu hàng, loại chuyện này đương nhiên là mọi người cùng nhau quyết định thì tốt hơn.

Tổng không thể để một mình hấn gánh chịu tiếng xấu.

Một vị quan viên do dự một lúc mới lên tiếng: “Châu mục đại nhân, phía trên còn đưa cho chúng ta hơn ba trăm ngàn cân thuốc nổ, đang được cất giữ ở hậu phương. Dựa vào số thuốc nổ này, hẳn là có thể chống đỡ thêm một thời gian.”

Không ít người nghe vậy đều sáng mắt lên. Trước đó, Lưu Yến Nhiên đã đem toàn bộ số thuốc nổ mà Tề quốc tích trữ bấy lâu nay đưa đến Ung Châu, chuẩn bị cho một đòn chí mạng nhằm vào quân đội của Triệu Khang.

Từ Hồ liếc nhìn hấn ta một cái, thản nhiên nói: “Chuyện này ta sao có thể quên được? Vấn đề mấu chốt bây giờ là chúng ta không có người! Mười vạn đại quân đánh đến giờ chỉ còn lại hai, ba vạn. Bá tánh các thành nghe nói Vĩnh Châu thất thủ, đều dạt dứu nhau chạy về phía sau, muốn ngăn cũng không ngăn được.”

Mọi người nghe vậy đều không khỏi đau đầu. Từ Hồ nói không sai, mười vạn đại quân trước đó được điều động từ Bình Châu đến đã đại bại thảm hại.

Dẫn đến hiện tại trong tay bọn họ chỉ còn lại hai, ba vạn người. Số người ít ỏi này còn bị chia làm bốn nhóm.

Lúc này, ba vị tướng quân còn lại đều bị binh mã của Triệu Khang vây khốn. Lực lượng Từ Hồ hiện tại có thể sử dụng chưa đến tám ngàn người, vận chuyển thuốc nổ còn không đủ, nói gì đến việc thủ thành.

Một người thở dài, trong lòng cũng bắt đầu dao động: “Không phải chúng ta bất tài, mà là quân Càn quá mạnh mẽ! Đây là bất đắc dĩ, ta tán đồng với châu mục đại nhân.”

Đã có một phiếu tán thành.

Trong lòng Từ Hồ trầm nghĩ, ánh mắt nhìn về phía những người khác. Một người chửi đồng một tiếng: “Mẹ kiếp! Quân Càn sao không đi đánh Chu quốc đi! Đầu hàng đi, đầu hàng đi!”

Có người trong lòng vẫn còn ý kiến khác, thăm dò lên tiếng: “Hay là chúng ta giả vờ đầu hàng, sau đó chất thuốc nổ trong thành, đợi quân Càn tiến vào thì cho nổ chết bọn chúng!”

Lập tức có người trợn trắng mắt: “Đến lúc đó cùng chết với bọn chúng là người hay là ta? Chúng ta chỉ là văn quan, mỗi năm chỉ nhận chút bạc trắng còm cõi, muốn liều mạng cái gì chứ!”

“Đúng vậy! Hơn nữa, quân Càn ở Vĩnh Châu đã tàn sát hơn bốn mươi sáu gia tộc thế gia!”

“Nghe nói đầu người chất thành núi, treo đầy thành, có thể thấy tên đồ tể họ Triệu kia tàn bạo đến mức nào! Nếu chúng ta làm như vậy, tên khốn họ Triệu kia chẳng phải sẽ đào cả mồ mả tổ tiên chúng ta lên sao?”

Nghe những lời này, vị quan viên hiến kế giả hàng cũng im bật. Hẳn ta biết lúc này đề nghị đầu hàng của Từ Hồ đã nhận được sự đồng tình của mọi người.

E là lúc này dù còn có thể đánh, những người này cũng không muốn đánh nữa.

Vì vậy, hẳn cũng không lên tiếng nữa.

Từ Hồ ho khan một tiếng: “Vì mọi người đều tán thành đầu hàng, vậy chúng ta cùng nhau viết một bức thư gửi cho quân Càn.”

“Vậy Thường Viễn tướng quân bọn họ thì sao?” Có quan viên lên tiếng hỏi.

Vị Thường Viễn tướng quân trong miệng hẳn chính là một trong ba vị tướng quân trước đó đến Ung Châu chi viện.

Từ Hồ suy nghĩ một chút rồi nói: “Chúng ta cũng viết một bức thư cho bọn họ, nhưng phải gửi muộn một chút. Những võ tướng này đầu óc toàn đá, chỉ biết đánh đến cùng, biết chúng ta muốn đầu hàng, lỡ đâu lại ra tay với chúng ta trước thì sao.”

Lời Từ Hồ vừa dứt, thị vệ bên ngoài vội vàng chạy vào bẩm báo: “Bẩm các vị đại nhân, quân ta có một tên thám báo trở về!”

Mọi người đều sững sốt. Từ Hồ lên tiếng: “Cho hẳn ta vào.”

Một tên binh lính bước vào từ cửa, người bê bát máu, không rõ đã gặp phải chuyện gì.

“Bẩm các vị đại nhân, Thường Viễn tướng quân lệnh cho thuộc hạ đến truyền tin!”

Từ Hồ có chút kinh ngạc: “Hiện giờ Phụng Lưu thành đã bị quân Càn bao vây, người ra ngoài bằng cách nào?”

Tên binh lính thở hổn hển, trong giọng nói vẫn còn xen lẫn sợ hãi: “Tướng quân phái ba trăm thám báo truyền tin, chỉ có một mình thuộc hạ sống sót trở về.”

Hít!

Mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh. Quân Càn đáng sợ như vậy sao?

Vừa nói, tên binh lính vừa lấy ra một phong thư dính máu. Từ Hồ vội vàng nhận lấy, vừa mở ra xem qua một lượt đã không khỏi im lặng.

“Đại nhân, có chuyện gì vậy?”

Thấy phản ứng của hắn, các quan viên đều nghi hoặc.

Từ Hồ ném bức thư lên bàn: “Chúng ta còn đang bàn bạc ở đây, tên Thường Viễn kia vậy mà đã đầu hàng trước rồi! Thật nực cười!”

“Bức thư này của hắn là khuyên chúng ta cùng đầu hàng!”

Quan viên Ung Châu đều im lặng.

...

Lúc này, Triệu Khang nhìn vị tướng quân Tề quốc đang bồn chồn bất an trước mặt. Không lâu trước đây, hắn vừa dẫn bảy ngàn quân Tề đầu hàng.

“Ngồi đi.” Triệu Khang ngáp một cái rồi lên tiếng trước.

Nhìn Triệu Khang trước mặt, trong lòng Thường Viễn tràn đầy cảm khái. Đây chính là quốc sư của Càn quốc sao?

Mấy ngày nay, chính hắn đã dẫn quân Càn đánh cho mình tan tác, đến khi nào thì cũng không biết, binh lính dưới trướng đã chết gần hết.

Hơn nữa, nhìn qua đôi phương vậy mà lại trẻ tuổi như vậy, thật đáng sợ!

“Nói đi, tình hình bố phòng bên trong Ung Châu như thế nào? Ta lười phải đánh từng thành một.” Triệu Khang cười nói.

Thường Viễn sắc mặt nghiêm túc, thản nhiên nói: “Nếu chỉ có một mình ta, ta nhất định sẽ tử chiến đến cùng với quý quân. Nguyên nhân ta đầu hàng chỉ là không muốn những binh lính dưới trướng phải hy sinh vô ích.”

“Nếu như đại soái cho rằng ta là hạng người tham sống sợ chết, muốn ta bán đứng Tề quốc, vậy thì người đã nhìn lầm người rồi. Quân nhân chi đạo mà ta luôn tuân thủ không cho phép ta làm loại chuyện như vậy. Xin lỗi.”

Triệu Khang tắc lưỡi một tiếng, thò tay vào trong ngực móc ra một xấp ngân phiếu một ngàn lượng đặt trước mặt Thường Viễn: “Ở đây có một ngàn lượng, hoặc là ngoan ngoãn khai báo, hoặc là bây giờ ta cho người lôi người ra ngoài trời lại bắn một phát đại bác. Tự mình chọn đi.”

Thường Viễn cười một tiếng: “Đại soái, ngài nhìn người thật chuẩn! Tình hình Ung Châu là như thế này... Hơn nữa, ta còn cố ý viết một phong thư cho Từ Hồ đang đóng giữ Ung Châu, khuyên hấn cùng đầu hàng. Như vậy có tính là lập công chuộc tội không?”

Triệu Khang hài lòng gật đầu: “Tốt lắm! Coi như ngươi lập công một lần.”

Nói xong, hấn đưa tay cầm lấy xấp ngân phiếu, cất vào trong ngực.

Thường Viễn đưa tay ra muốn nhận, nhưng lại dừng lại: “Đại soái, ngài...”

Triệu An Khang nghiêm túc nói: “Ta chỉ nói ở đây có một ngàn lượng, nhưng đâu có nói cho ngươi. Ngươi có ý gì vậy?”

Mẹ kiếp!

Thường Viễn thầm mắng một tiếng trong lòng.

“Được rồi, ngươi có thể trở về doanh trại tù binh. Yên tâm, đã đầu hàng, ta đương nhiên sẽ không giết ngươi. Đương nhiên,

ngươi muốn tiếp tục dẫn binh dưới trướng ta là chuyện không thể nào.”

Triệu Khang cười ha hả, đứng dậy nói: “Dưới trướng ta, chỉ có binh lính tử trận, không có tướng quân đầu hàng.”

Thường Viễn lập tức đỏ mặt, nhưng cũng không còn giả vờ quân nhân khí khái nữa.

Mấy ngày nay chứng kiến hai, ba vạn quân dưới trướng, chỉ một trận đã chỉ còn lại bảy ngàn người, hơn nữa ngay cả một tên lính Càn cũng không giết được, hấn suýt chút nữa thì sợ tè ra quần.

Lúc này có thể bảo toàn tính mạng đã là may mắn lắm rồi.

Còn những đồng liêu vẫn đang kiên thủ, xin lỗi, ta đầu hàng trước đây!

Có Thường Viễn đầu hàng, cộng thêm Từ Hồ cũng đang trên đường đầu hàng, Ung Châu coi như đã không còn khả năng chống đỡ.

Chương 747 - Nước mất nhà tan

Quân đội Đại Tề không phải ai cũng giống như Thường Viễn và Từ Hồ, sợ chết như sợ cạp.

Trong số ba vị tướng đến tiếp viện, Lâm Hải Phong đã quyết định tử thủ đến cùng. Dù bị Triệu Khang ba lần chiêu hàng nhưng vẫn không hề nao núng. Thậm chí, vào lúc thành bị công phá, hấn đã chọn dùng thuốc nổ tự sát, chết theo thành trì.

Tuy gây ra một chút thiệt hại cho quân Đại Càn, nhưng cũng chỉ có vậy thôi.

Đứng trên tường thành của thành chủ Ung Châu, Triệu Khang nhìn những ngôi nhà cao ngất trong thành.

Trước mặt hấn là Từ Hồ và các quan viên Ung Châu đã mở cổng đầu hàng.

Triệu Khang không khỏi cảm khái, có lẽ đây chính là cảnh “nước mất nhà tan” mà thi thánh đã viết.

“Người là Từ Hồ phải không?” Hấn lên tiếng.

Từ Hồ vội vàng đáp: “Bái kiến Đại soái!”

Triệu Khang nói: “Ngày mai Cảnh quân sẽ đến tiếp quản Ung Châu, việc người cần làm là phối hợp với Cảnh quân, an ủi bách tính.”

“Hạ quan hiểu, hạ quan hiểu.” Từ Hồ liên tục gật đầu.

Triệu Khang: “Dẫn ta đi xem kho thuốc nổ.”

“Mời Đại soái đi theo ta.”

Đám quan viên vội vàng đáp lời, dẫn Triệu Khang đến kho thuốc nổ.

Nhìn thấy kho thuốc nổ chất đầy ắp những thùng thuốc nổ, Triệu Khang không khỏi xuýt xoa, số thuốc nổ này mà phát nổ, e là cả thành bay lên trời mất!

Lưu Yến Nhiên cũng thật tàn nhẫn, trong tình hình tài chính Đại Tề eo hẹp như vậy mà vẫn có thể tích lũy được nhiều thuốc nổ đến thế. Đáng tiếc là lại giao nhầm người.

Bây giờ, tất cả đều rơi vào tay hấn rồi.

Triệu Khang phái binh lính canh gác cẩn thận kho thuốc nổ, sau đó lệnh cho Từ Hồ an ủi bách tính trong thành.

Hấn một mình đi dạo trong thành. Cuộc tấn công Ung Châu dễ dàng hơn nhiều so với Vĩnh Châu, chỉ mất có mười ba ngày.

Tiếp theo chỉ cần chờ đại quân Cảnh quốc tiếp quản các thành trì khác, Ung Châu xem như nằm gọn trong tay.

Mười vạn quân của Từ Hồ có lẽ là binh lính mới được huấn luyện trong thời gian gần đây.

Không biết Lưu Yến Nhiên có chiêu mộ đám binh lính tư nhân của các gia tộc hay không.

Nếu vậy thì đỡ cho hấn một công đoạn rồi, chỉ cần đám binh lính tư nhân này dám ra trận, hấn sẽ có cơ để tiếp tục gây khó dễ cho các gia tộc và thế gia.

Đang suy nghĩ, Tôn Phương từ xa chạy đến: “Báo Đại soái, Phương công công đã đến.”

Triệu Khang gật đầu: “Dẫn ta đi.”

Sau khi trốn thoát khỏi Thịnh Kinh, Phương Thiệu và những người khác đã chạy đến Ung Châu, nơi cách kinh đô khá xa.

Những ngày qua, bọn họ ẩn náu trong thành, chờ thời cơ ám sát Từ Hồ.

Nào ngờ tên kia lại đầu hàng nhanh như vậy, đỡ cho bọn họ không ít công sức.

“Quốc sư!”

Nhìn thấy Triệu Khang, Phương Thiệu cung kính chào hỏi.

Liếc nhìn những người phía sau Phương Thiệu, Triệu Khang không khỏi nhíu mày: “Chết nhiều người vậy sao?”

Lúc đầu, hắn mang theo ba trăm sát thủ đến Đại Tề, ngoài Trần Giang Hà và Nam Cung Long, giờ chỉ còn lại hơn ba mươi người bên cạnh Phương Thiệu.

Phương Thiệu có chút lo sợ nói: “Trong Thịnh Kinh có ba cao thủ Tam phẩm, đêm hành động đã bị bọn họ phát hiện, vì vậy đã hy sinh không ít huynh đệ, mong Quốc sư trách phạt.”

Triệu Khang khoát tay áo: “Chuyện đã qua thì thôi. Tập hợp người của ngươi, theo quân ta. Sau đó, ngươi nhanh chóng trở về Đại Càn, tăng cường huấn luyện thêm nhân lực cho Cẩm Y Vệ.”

Tương lai muốn ổn định thiên hạ, không thể thiếu Cẩm Y Vệ, phải để Phương Thiệu mở rộng Bắc Trấn Phủ Ty.

“Vâng!” Phương Thiệu lập tức đáp ứng.

Cảnh quân đến tiếp quản Ung Châu, Triệu Khang hạ lệnh cho quân Đại Càn đang tác chiến trên khắp Ung Châu:

Gia tăng tốc độ tấn công!

Ngay lập tức, Trương Long, Điều Ca, Lý Cầu Đản, Chu Long và các tướng lĩnh khác như được tiêm máu gà, bắt đầu tấn công điên cuồng.

Đặc biệt là Lý Cầu Đản, trong vòng ba ngày đã chiếm được bốn thành trì.

Tên này đánh đến hưng phấn, trực tiếp điều đại pháo ra phía sau, dẫn theo nghìn kỵ binh hành quân, chỉ dùng lựu đạn đã

khiến quan viên trong thành sợ hãi, cuối cùng phải mở cổng thành đầu hàng.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được, sức tấn công của quân Đại Càn trở nên mãnh liệt hơn so với trước.

Mười tám ngày sau, Ung Châu hoàn toàn thất thủ. Có những nơi nghe tin Từ Hồ đầu hàng, căn bản không còn ý chí kháng cự, quân Đại Càn chưa kịp đánh đã mở cổng thành ra.

Quân lính Đại Càn vừa đến đã mở tiệc ăn mừng.

Mẹ nó, mười vạn đại quân tiền tuyến mấy ngày nay đã tan tành, trong tay ta chỉ có mấy chục tên lính, bảo ta đi chống lại quân Đại Càn?

Đây không phải là làm khó người ta sao!

Với tâm lý như vậy, tốc độ thất thủ của Ung Châu còn nhanh hơn cả Vĩnh Châu.

Các tướng lĩnh Cảnh quốc đi theo sau Triệu Khang tiếp quản thành trì những ngày qua đều cười đến không ngậm được miệng.

Cả đời bọn họ chưa từng thấy cách đánh trận nào như vậy!

Càn quét, nghiền nát, quả thật thống khoái! So với Triệu Khang, bọn họ càng giống như đi du lịch hơn.

Căn bản không có đất dụng võ, chỉ cần đi theo sau quân Đại Càn tiếp quản thành trì là được.

Nhàn nhả biết bao nhiêu!

Thậm chí một số tân binh Cảnh quốc còn ngửa ngáy tay chân, xin tướng quân cho phép đi theo quân Đại Càn ra trận.

Lúc này, từ triều đình Đại Tề đến các châu quận đều đang dõi theo chiến trường Ung Châu.

Vì vậy, khi Ung Châu bị quân Đại Càn chiếm đóng, tin tức lập tức truyền đi khắp nơi.

Đây là kết quả mà không ai có thể tin nổi.

Lưu Yến Nhiên che miệng, cổ nuốt ngụm máu nóng trào lên cổ họng, nắm chặt tay trái.

Các quan văn võ bên dưới đều im thin thít, không ai dám ho he một tiếng.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Lưu Yến Nhiên.

“Chu Nhạc, binh lính tư nhân các nơi tập kết thế nào rồi?”

Nghe Lưu Yến Nhi hỏi, Chu Nhạc vội vàng lên tiếng, ánh mắt dè dặt nhìn nàng: “Đã tập kết được năm vạn binh mã, bảo vệ kinh thành.”

“Năm vạn!” Lưu Yến Nhi nhíu mày.

Chu Nhạc run người, biết chuyện này không thể giấu được, bèn cúi đầu: “Bẩm điện hạ, quân Đại Càn tấn công quá mạnh, Ung Châu thất thủ, hiện giờ các gia tộc ở Hiệp Châu, Vũ Châu đều bắt đầu nổi dậy, có những người thậm chí còn...”

“Thậm chí cái gì?” Lưu Yến Nhiên nhắm mắt lại.

Chu Nhạc cúi đầu: “Những người này hô hào khẩu hiệu ngênh đón tân vương Đại Càn, truất phế bạo quân Đại Tề.”

Ánh mắt Lưu Yến Nhiên hơi lóe lên, liếc nhìn các quan viên đối diện, sau đó lại cup mắt xuống.

Đây chính là hậu quả của việc nàng tăng thuế thương nhân và ép buộc bá quan quyên góp bạc trắng để lấp đầy ngân khố.

Trước kia, Đại Tề không có sóng gió gì, cho nên những người này chỉ dám giận mà không dám nói.

Nhưng bây giờ Đại Càn đánh đến, Đại Tề đã có nguy cơ diệt vong, cho nên những người này bắt đầu ngồi không yên.

Chi bằng tự mình ra tay trước, phối hợp với Đại Càn, gia tốc sự diệt vong của Đại Tề.

Cũng coi như là lập công với Đại Càn, bán một cái ân tình.

Chu Nhạc biết rõ, sau lưng những gia tộc thế gia nổi loạn này, không ít người đang đứng trong triều đình!

Không ai là kẻ ngốc, ai cũng nhìn ra cục diện hiện nay, Đại Tề thật sự sắp diệt vong rồi!

Vì vậy, bọn họ đã sớm bắt đầu tìm đường lui cho mình.

Chương 748 - Loạn thần

“Tốt! Hay lắm!”

Tiếng cười của Lưu Yên Nhiên lạnh lẽo như băng, khiến người ta sởn gai ốc. Không ít vị đại thần chột dạ cúi gằm mặt xuống.

“Truyền Vũ Văn tông sư.” Lưu Yên Nhiên đột nhiên lên tiếng, ra lệnh cho tổng quản thái giám bên cạnh.

Tổng quản vội vàng truyền lời. Đám đại thần ngơ ngác không hiểu chuyện gì, chỉ có Chu Nhạc và vài người khác là trong lòng chấn động.

Là trọng thần của Tề quốc, bọn họ ít nhiều cũng biết một chút nội tình.

Ở Tề quốc có ba vị tông sư được hoàng thất cung phụng, tài nguyên tu luyện, vũ khí, bí tịch đều được cung cấp đầy đủ. Ngoài việc bảo vệ an toàn cho đế đô, bình thường bọn họ còn phụ trách làm một số chuyện mờ ám.

Lúc này Lưu Yên Nhiên lại triệu kiến một trong số đó trước mặt bao nhiêu người, rốt cuộc là có ý gì?

Lưu Yên Nhiên vẫn giữ nụ cười trên môi, nhìn về phía Chu Nhạc: “Thừa tướng đại nhân chắc hẳn đã điều tra rõ ràng những gia tộc tạo phản khắp nơi rồi chứ?”

Chu Nhạc giật mình, vội vàng lấy từ trong tay áo ra một cuộn giấy, cố nén run rẩy trong lòng: “Bẩm điện hạ, vi thần đã ghi chép đầy đủ danh sách.”

“Tốt lắm.”

Lời vừa dứt, một lão giả mặc áo xám từ bên ngoài bước vào đại điện, cả người toát ra khí thế phi phàm.

“Vũ Văn Nguyên tham kiến điện hạ.”

Lão giả không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh hành lễ.

Lưu Yên Nhiên thản nhiên nói: “Thừa tướng, đưa danh sách cho Vũ Văn tông sư đi.”

Chu Nhạc vội vàng đưa cuộn giấy lúc này chẳng khác nào sổ tử thần cho lão giả.

“Vũ Văn tông sư, bẩm cung hiến tại hạ cho ngài một mệnh lệnh cuối cùng, những kẻ có tên trong danh sách, ba đời không

tha!” Lưu Yên Nhiên cười nói.

Vũ Văn Nguyên mở cuộn giấy ra xem, chỉ chút những cái tên cùng với cả địa chỉ. Lão ta thở dài, nhìn Lưu Yên Nhiên với ánh mắt phức tạp.

Tuy không hiểu chính trị, nhưng câu nói “mệnh lệnh cuối cùng” của Lưu Yên Nhiên cho thấy sau này nàng sẽ trả tự do cho vị tông sư được hoàng thất cung phụng này.

Điều này cũng chứng tỏ Tề quốc thật sự không gượng nổi nữa rồi.

“Vũ Văn Nguyên tuân mệnh!”

Lão giả chấp tay thi lễ, vị tông sư võ đạo tam phẩm này sai bước rời khỏi đại điện.

Lập tức có người không ngồi yên được nữa, kinh hô: “Không thể được điện hạ! Nếu làm như vậy e là sẽ khiến dân chúng oán hận triều đình!”

“Đúng vậy điện hạ, hiện tại chính là lúc cần phải tập trung lòng dân!”

“Chỉ cần lòng dân còn đó, chúng ta nhất định có thể đánh bại Càn quân!”

Thấy Lưu Yên Nhiên muốn ra tay, đám đại thần đều sốt ruột. Những kẻ trong danh sách kia đều ít nhiều có quan hệ với bọn họ, nếu bị giết sạch thì bọn họ cũng xong đời!

Lưu Yên Nhiên cười nhạo: “Các vị đại nhân sao lại phản ứng kịch liệt như vậy? Thật kỳ quái! Bọn cung cũng đâu có giết các vị, các người hoảng sợ cái gì?”

“Không phải điện hạ, những kẻ đó đều là con dân của Tề quốc chúng ta a!”

“Con dân? Thật nực cười!”

Đột nhiên, ánh mắt Lưu Yên Nhiên trở nên sắc bén: “Kẻ địch xâm phạm Đại Tề, bọn chúng không nghĩ đến việc chống giặc, ngược lại còn tạo phản, mở cửa thành nghênh đón địch! Loại người này cũng xứng đáng là con dân của Đại Tề sao?”

“Nếu bọn chúng muốn dùng máu thịt của Đại Tề ta làm quà chúc mừng quân địch, vậy thì ta sẽ lấy mạng của bọn chúng!”

Các vị đại nhân tự lo liệu cho tốt!”

Nói xong, Lưu Yến Nhiên đứng dậy rời khỏi đại điện. Nàng ta không muốn đối mặt với những kẻ giả nhân giả nghĩa này nữa. Bàn tay buông thõng xuống, lộ ra vết máu đỏ tươi chói mắt.

“Thừa tướng đại nhân! Bây giờ phải làm sao? Người đàn bà này chắc chắn đã điên rồi!”

Có kẻ đầu óc choáng váng, nói năng lung tung, nhưng không ai lên tiếng nhắc nhở.

Bọn họ đều có suy nghĩ giống nhau.

Chu Nhạc lúc này tâm tình u ám, nhìn đám người lạnh lùng nói: “Các người hỏi ta, ta biết hỏi ai?”

“Xem ra lần này Tề quốc thật sự nguy rồi. Hay là chúng ta...”

Một người ánh mắt lộ ra vẻ hung ác, lời nói tuy không rõ ràng nhưng ai cũng hiểu ý tứ của hắn ta.

Bây giờ ngay cả che giấu cũng không cần thiết nữa, cả triều đình như biến thành nơi mưu phản, thật là nực cười.

“Người đang nghĩ gì vậy? Còn cấm quân đó!”

“Chúng ta đi tìm Lăng Song, khuyên hắn hành động sớm. Lúc này đầu hàng Càn quân, nói không chừng còn có thể bảo toàn quan chức, hưởng vinh hoa phú quý.”

“Nếu đợi đến lúc Càn quân đánh tới thì sẽ không còn kịp nữa. Chẳng lẽ đến lúc đó thật sự phải nhảy giếng treo cổ sao?”

Nhìn cảnh tượng này, trong lòng Chu Nhạc cười lạnh một tiếng, lưỡi nhắc dây dưa với đám loạn thần tặc tử này.

Mặc dù trong lòng cũng có suy tính riêng, nhưng hắn lại vô cùng đau đầu.

Bản thân ở Càn quốc không có ai quen biết, cũng không quen biết quốc sư Triệu Khang kia, muốn đầu hàng cũng không có đường nào.

Cảnh quốc bên kia tuy có Triệu Long, nhưng tên kia mấy năm nay biệt tăm biệt tích, một chút tin tức cũng không có.

Cho dù hắn phái người âm thầm đến Kinh quốc cũng không thu hoạch được gì.

Hơn nữa hiện giờ Tề quốc và Cảnh quốc thù hận sâu nặng, muốn thông qua Triệu Long kia e là rất khó khăn.

Nghĩ đến một người, ánh mắt Chu Nhạc bỗng chốc trở nên u ám, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời khỏi đại điện, ngồi kiêu về phủ.

Nhìn người con gái trước mặt bị trói chặt hai tay trong thủy lao, giọng nói của Chu Nhạc lạnh lùng như nước:

“Ta hỏi ngươi lần cuối! Rốt cuộc kẻ đó là ai?!”

Tổng Kinh Nhan nhếch môi cười khẩy, vết thương trên mặt càng thêm dữ tợn: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, ta không biết. Chu đại nhân thần thông quảng đại, chẳng lẽ không tự mình đi điều tra sao?”

Chu Nhạc cười lạnh: “Xem ra là người không muốn Chu Minh sống nữa rồi.”

Sắc mặt Tổng Kinh Nhan lập tức biến đổi: “Chu Nhạc, ngươi là đồ khốn nạn! Ngay cả con trai ruột của mình mà ngươi cũng muốn xuống tay! Có chuyện gì thì ngươi cứ nhắm vào ta!”

“Bớt giả bộ thanh cao đi! So với sự sỉ nhục mà ngươi đã mang đến cho ta, chuyện này thì tính là gì?”

Gương mặt Chu Nhạc méo mó, nhìn dòng chữ trên tường, cười âm trầm: “Hiện tại ta không dám giết ngươi, còn phải nâng niu ngươi!”

“Nhưng ngươi hãy nhớ kỹ cho ta, mạng của Chu Minh hiện giờ nằm trong tay ta! Nếu muốn nó sống yên ổn thì ngoan ngoãn nghe lời ta! Nếu không, ta đảm bảo ngươi sẽ phải hối hận!”

Siết chặt nắm đấm, Tổng Kinh Nhan ép bản thân phải bình tĩnh lại: “Xem ra thế công của Cảnh quốc và Càn quốc rất dồn dập, khiến cho thừa tướng đại nhân của Tề quốc cũng phải hoảng loạn rồi? Chẳng lẽ Tề quốc sắp diệt vong rồi sao?”

Suốt quãng thời gian qua, cứ cách vài ngày Chu Nhạc lại đến hỏi kẻ đó là ai, Tổng Kinh Nhan đã đoán được tình hình bên ngoài.

Nàng ta quá hiểu rõ người đàn ông trước mặt này, nếu không phải tình thế đã nguy cấp, hẳn tuyệt đối sẽ không gấp gáp như

vậy.

“Thật thông minh!”

Chu Nhạc cười lạnh: “Nếu sau này ngươi có thể bảo toàn được cho Chu gia, vậy thì Châu Minh sẽ không sao. A Nhị, đi mời đại phu giỏi nhất trong thành về đây!”

“Vâng thưa lão gia.”

Tổng Khinh Nhan cười giễu cợt: “Thật là một con rùa rụt cổ biết đội nón xanh!”

Mời đại phu hiển nhiên là để chữa trị vết thương trên mặt nàng ta.

Nhưng Chu Nhạc lại không hề tức giận, lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ những gì ta vừa nói, hiện giờ tốt nhất ngươi nên cầu nguyện cho tên kia là nhân vật có tiếng nói ở Cảnh quốc, nếu không thì tất cả chúng ta đều dừng hòng sống!”

“Đến lúc đó thì xin mời Chu đại nhân vất vả một chút, tiễn ta đến bên giường của hãn ta.”

Chương 749 - Diên rồi!

Trong hoàng cung nguy nga tráng lệ của nước Tề, giờ đây chỉ còn lại một bầu không khí nặng nề u ám đến nghẹt thở.

Trên long sàng, Hoàng đế Lưu Quảng Văn nằm đó, hơi thở yếu ớt như chỉ thoảng qua. Gương mặt gầy gò, hốc hác, đôi mắt vốn tinh anh giờ đục ngầu, xen lẫn tia máu đỏ đáng sợ. Thân sắc hần suy yếu đến mức tưởng chừng chỉ một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay.

Lưu Yên Nhiên, Minh Châu công chúa uy nghi lẫm liệt một thời, giờ đây chỉ biết lặng lẽ đứng bên long sàng, nhìn người cha đáng thương của mình.

Nàng vừa thuật lại tình hình nguy cấp của đất nước, lời nói lạnh lùng, không còn chút hy vọng.

Nghe xong, Lưu Quảng Văn ho khan dữ dội, một lúc sau mới thở dốc, nhắm mắt lại, cố gắng dựa vào thành giường.

“Giờ... Giờ nói gì cũng đã muộn rồi...” Giọng nói khàn đặc như tiếng lá khô kêu trong gió.

Nếu như lúc trước không nghe lời xúi giục của tên gian thần Tiêu Phi Vũ, đem quân tấn công nước Cảnh, phá vỡ mối bang giao tốt đẹp mà Yên Nhiên dày công xây dựng, thì nước Tề đâu đến nỗi lâm vào cảnh khốn cùng thế này?

Lưu Yên Nhiên khẽ thở dài: “Giờ hối hận cũng chẳng ích gì.”

“Bọn nghịch thần kia... Giờ chúng đang làm gì?” Lưu Quảng Văn bất chợt hỏi, đôi mắt vốn dĩ đục ngầu bỗng lóe lên tia sáng sắc bén. Dù bệnh tật giày vò, nhưng khí chất đế vương vẫn còn đó.

Lưu Yên Nhiên cười nhạt, nụ cười đầy chua xót: “Chúng đang bận rộn âm thầm đầu hàng nước Càn. Có lẽ hiện giờ, kẻ mong mỗi quân Càn đánh đến kinh thành nhất chính là bọn chúng.”

“Giết! Giết hết cho trẫm!” Lưu Quảng Văn gầm lên, hơi thở trở nên dồn dập. Hắn nhìn về phía con gái, trong ánh mắt lộ rõ vẻ áy náy.

“Những ngày qua, con đã vất vả nhiều rồi.”

Lưu Yến Nhiên cười buồn: “Con bắt tài, không phải là đối thủ của bọn chúng. Đã phụ lòng tin tưởng của phụ hoàng.”

Lưu Quảng Văn hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén cơn đau, bình tĩnh nói: “Chuẩn bị một chút đi, để Long Tông Sư đưa con rời khỏi đây. Chuyện còn lại, trăm sẽ tự mình giải quyết.”

“Phụ hoàng...” Lưu Yến Nhiên ngơ ngác nhìn hấn.

Lưu Quảng Văn mở mắt, mỉm cười: “Cả đời ngu muội, điều duy nhất trăm làm được là sinh ra đứa con gái ngoan hiền như con. Nỗi nhục mất nước, sao trăm có thể để con gánh vác?”

“Yến Nhiên, hãy đi đi. Rời khỏi hoàng cung này. Đừng nghĩ đến chuyện khôi phục giang sơn nữa. Triệu Khang và nước Càn, chúng ta không thể nào chống lại. Giờ trăm chỉ mong con bình an sống tiếp, tìm một người tốt để gả.”

Nước mắt Lưu Yến Nhiên không kìm được mà tuôn rơi. Trước những toan tính chốn quan trường, trước áp lực ngập trời từ nước Càn và Triệu Khang, nàng chưa từng rơi lệ, nhưng giờ đây, nước mắt lại tuôn trào như suối. Nàng quỳ sụp xuống bên long sàng, không sao kìm nén nỗi nỗi đau đớn.

Lưu Quảng Văn khẽ vuốt tóc con gái, cười chua chát: “Trốn tránh bấy lâu nay, cũng đến lúc phải đứng lên vì con gái mình một lần. Đi đi con.”

“Con không đi!” Lưu Yến Nhiên ngẩng đầu, gương mặt xinh đẹp lấm lem nước mắt.

“Ngốc quá! Con đã làm đủ rồi. Con đường phía trước, hãy để trăm và nước Tề tự mình bước tiếp.”

Nói rồi, Lưu Quảng Văn run rẩy đứng dậy, mở một chiếc tủ gỗ, lấy ra một miếng ngọc bội đã mờ. “Đây là thứ mẫu hậu con đưa cho trăm vào ngày nàng ấy tiến cung. Cô nương ngốc nghếch ấy còn nói đây là của hồi môn của nàng.”

Vẻ mặt Lưu Quảng Văn trở nên xa xăm, như đang nhớ về quá khứ.

Nụ cười thoáng hiện trên môi, dường như hấn lại thấy được hình bóng cô nương ngày thơ được đưa vào cung làm tú nữ năm xưa. Đáng tiếc, trong chốn thâm cung đầy rẫy mưu toan,

người con gái thuần khiết ấy không thể nào tồn tại. Cái chết của nàng đã khiến hấn đau đớn đến mức ra lệnh giết sạch 36 phi tần trong hậu cung.

“Trẫm không thể chứng kiến con thành gia lập thất, nên hãy giữ lấy miếng ngọc này. Sau này nếu gặp được người con yêu, hãy trao nó cho hấn, coi như là của hồi môn vậy.”

“Phụ hoàng...”

Lưu Quảng Văn ngắt lời nàng: “Đi đi con. Long Tông Sư đang chờ con ở chính điện. Đây là tâm nguyện cuối cùng của trẫm, đừng cãi lời nữa.”

Một lúc sau, khi Lưu Yên Nhiên đã rời khỏi tẩm cung, mấy ngự y run rẩy quỳ xụp dưới đất.

Lưu Quảng Văn cười khê: “Mấy vị thần y, cho trẫm hỏi, hiện giờ trẫm còn sống được bao lâu?”

Mấy ngự y không dám trả lời. Lưu Quảng Văn quát lớn: “Trẫm đang hỏi các ngươi đấy!”

Cả đám run sợ, một người ngập ngừng đáp: “Bẩm... Bẩm hoàng thượng, nếu được điều trị cẩn thận, ít nhất... Ít nhất ngài còn sống thêm hai năm.”

“Quá lâu! Có cách nào giúp trẫm khôi phục tinh khí, dù chỉ trong thời gian ngắn cũng được.” Lưu Quảng Văn bình thản nói.

Mấy ngự y nhìn nhau, một lúc lâu sau mới lắp bắp: “Nếu dùng thuốc bổ kết hợp châm cứu, có thể... Có thể giúp bệ hạ hồi phục hoàn toàn, nhưng... Nhưng chỉ có thể kéo dài được hai tháng.”

“Vậy thì châm cứu đi!” Lưu Quảng Văn cười lớn.

Một lát sau, khí tức của Lưu Quảng Văn hoàn toàn thay đổi, trở nên kéo dài, ổn định. Thậm chí, mái tóc hoa râm của hấn cũng xuất hiện thêm vài sợi đen.

Nhìn mình trong gương đồng, Lưu Quảng Văn mặc long bào, ung dung nói: “Truyền lệnh xuống, toàn bộ binh mã trong kinh thành lập tức đến tám cửa thành bố phòng! Thái tử Lưu Kiến Nguyên phong làm Hộ quốc tướng quân, nhị hoàng tử Lưu Kiến Khang phong làm Đãng khấu tướng quân...”

“Bát hoàng tử Lưu Kiến Cát phong làm Vũ Uy tướng quân. Tám người thống lĩnh toàn bộ quân đội trấn giữ tám cửa kinh thành, chưa phá được quân địch, không được phép trở về!”

“Từ hôm nay, tất cả văn võ bá quan, bất kể phẩm cấp, đều phải mặc giáp ra trận, trấn thủ trên tường thành! Kẻ nào vi phạm, chém đầu vi cảnh!”

Đeo ngay ngắn mũ long, Lưu Quảng Văn cười khế, lẩm bẩm: “Vậy thì cứ diên một phen cho đã!”

Thánh chỉ ban xuống, cả kinh thành chấn động. Ai nấy đều hoang mang, nhất là tám vị hoàng tử. Lúc này, bọn họ đang quỳ mọp dưới đại điện, khóc lóc cầu xin.

Bọn chúng quen sống an nhàn, hưởng thụ, bảo chúng ra trận giết địch chẳng khác nào kêu chúng đi chết. Bát hoàng tử Lưu Kiến Cát vừa khóc vừa van xin: “Phụ hoàng! Người muốn con chết sao? Quân Càn hung hãn như vậy, con làm sao địch nổi!”

“Ừ nhỉ, là trầm sơ suất rồi.” Lưu Quảng Văn ngồi trên long ỷ, nhìn xuống đứa con trai.

Lưu Kiến Cát vội vàng nói: “Đúng vậy phụ hoàng! Chúc Vũ Uy tướng quân, người hãy phong cho người khác đi!”

“Chu Vũ.” Lưu Quảng Văn giọng thờ ơ.

Lão giả Chu Vũ đứng trong đại điện là một trong tam đại cung phụng của hoàng thất nước Tề. Nghe Lưu Quảng Văn gọi, hắn lập tức vung tay, chân khí hùng hậu đánh bay Lưu Kiến Cát, đập mạnh vào cột rồng. Không kịp kêu la, Lưu Kiến Cát đã đi gặp Phật Tổ.

Thi thể bê bết máu, khiến mọi người kinh hãi đến ngậy người.

Nhất là Chu Vũ, lão kinh ngạc nhìn Lưu Quảng Văn trên long ỷ. Cứ... Cứ thế mà giết sao?

Bảy vị hoàng tử còn lại, kể cả Thái tử Lưu Kiến Nguyên, đều sợ đến sồn ra quần, run rẩy nhìn phụ hoàng của mình.

Lưu Quảng Văn ngồi trên long ỷ, cười khế: “Còn ai cảm thấy mình không gánh vác nổi trọng trách trấn giao phó, cứ việc nói ra.”

Cả đại điện im phăng phắc, u ám như âm tào địa phủ.

Lưu Quảng Văn hài lòng gật đầu: “Tốt lắm! Xem ra chư khanh đều cùng chung chí hướng với trẫm, muốn dốc lòng vì nước. Có điều, chư khanh đều là tướng lĩnh chưa từng trải qua chiến trận, nhưng đừng sợ, trẫm cũng vậy.”

“Chư khanh là tướng, vậy trẫm là soái! Trận chiến này, trẫm sẽ cùng các khanh kề vai sát cánh! Quân thần đồng lòng, chẳng lẽ còn sợ không đánh thắng quân địch hay sao?”

Chương 750 - Thề Diện

Diện rồi! Tất cả mọi người đều cho rằng, giờ phút này Lưu Quảng Văn ngồi trên long ỷ đã phát diện rồi!

Hắn ta vậy mà có thể nhẫn tâm ra lệnh giết chết chính con trai ruột của mình!

Thế nhưng lúc này, không một ai dám mở miệng can ngăn. Đối mặt với một kẻ điên cuồng, mọi lời lẽ đều trở nên vô nghĩa.

Nhưng nếu cứ làm theo lời Lưu Quảng Văn, khoác áo giáp ra sa trường, vậy chẳng khác nào đi chịu chết hay sao?

Vì vậy, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía Thừa tướng Chu Nhạc, Lục bộ Thượng thư cùng những đại lão nhất phẩm, nhị phẩm khác trong triều.

Họ hy vọng những vị này có thể lên tiếng ngăn cản Lưu Quảng Văn, thậm chí còn bắt đầu nhớ đến Lưu Yến Nhiên.

Bởi vì Lưu Yến Nhiên tuy cũng giết người, nhưng không giống như Lưu Quảng Văn hiện tại, chỉ cần động một chút là muốn lấy mạng người khác, hơn nữa người đầu tiên bị giết lại chính là con trai ruột của mình!

Thật sự quá đáng sợ!

Đáng tiếc, khi Lưu Quảng Văn xuất hiện, hắn ta đã nói rõ, từ nay về sau mọi việc đều do một tay Hoàng đế Đại Tề là hắn quyết định.

Dường như cũng đoán được suy nghĩ trong lòng quần thần, Lưu Quảng Văn mỉm cười nói: “Xem ra các vị ái khanh có vẻ

không muốn lắm nhỉ? Nhưng cũng không sao, trước khi triệu tập chư vị, trẫm đã hạ một đạo thánh chỉ.”

Hắn ta vừa dứt lời, một tiểu thái giám liền đi tới cửa điện, cao giọng bẩm báo: “Bẩm Hoàng thượng, thống lĩnh cấm quân Lăng Song cầu kiến.”

Lưu Quảng Văn vui vẻ nói: “Nhanh như vậy đã đến rồi, mau truyền Lăng tướng quân vào!”

Thống lĩnh cấm quân Lăng Song bước vào, quỳ một gối xuống đất: “Tham kiến Hoàng thượng.”

“Lăng tướng quân, việc trẫm giao phó đã làm xong chưa?”
Lưu Quảng Văn hỏi.

Quần thần đều khó hiểu nhìn Lưu Quảng Văn rồi lại nhìn Lăng Song, không biết hai người này đang giở trò gì.

Lăng Song trầm giọng đáp: “Bẩm Hoàng thượng, thần đã làm theo thánh chỉ, phái cấm quân canh gác phủ đệ của tất cả quan viên trong triều, bất kỳ ai ra vào đều phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt.”

Quần thần lập tức biến sắc, đây rõ là đang uy hiếp!

Lưu Quảng Văn cười ha hả: “Tốt, rất tốt! Chư vị đều nghe rõ rồi chứ? Ai nha, nghe nói mấy hôm trước có cao thủ địch quốc trà trộn vào kinh thành, ám sát không ít quan viên.”

“Trẫm nghe tin vô cùng đau lòng, cho nên mới phải điều động cấm quân, để Lăng tướng quân bảo vệ người nhà cho chư vị. Các vị ái khanh không cần phải cảm tạ trẫm đâu.”

“Không còn lo lắng về sau, chắc hẳn chư vị có thể cùng trẫm đồng tâm hiệp lực đánh lui quân địch. Trước đây lúc đánh Cảnh quốc không phải có chiến báo truyền về sao?”

Lưu Quảng Văn tự ý nói tiếp: “Nghĩ đến cái Cảnh quốc kia, chỉ vồn vện bảy châu đất, lúc kinh thành bị công phá, hơn hai trăm quan viên trong triều, vậy mà không một ai chạy trốn, ngay cả hoàng tử cũng chết trận đến ba người!”

“Đại Tề chúng ta hùng cứ phương Bắc, nắm giữ mười hai châu, chẳng lẽ lại không bằng một Cảnh quốc nhỏ bé hay sao?”

Lời đã nói đến nước này, cho dù là kẻ ngốc cũng hiểu được ý của Lưu Quảng Văn.

Tên hôn quân này, là muốn kéo tất cả bọn họ cùng chôn vùi!

Như vậy, văn võ bá quan Đại Tề sao có thể ngồi yên?

“Hoàng thượng, người đây là đang ép buộc chúng thần!”

“Hoàng thượng muốn ép chúng thần tạo phản sao!”

“Hôn quân! Hôn quân!”

Mọi người đều không còn giả vờ nữa, từng người hai mắt tràn đầy lửa giận nhìn chăm chăm Lưu Quảng Văn trên long ỷ.

Lưu Quảng Văn lộ ra vẻ kinh ngạc, khó hiểu nói: “Chư vị ái khanh đây là làm gì? Trẫm làm như vậy đều là vì muốn tốt cho các ngươi. Nếu không, chờ đến khi quân địch đánh vào kinh thành, chẳng phải tất cả các ngươi đều trở thành vong quốc nô sao?”

“Trẫm thật sự không đành lòng để chư vị mang tiếng xấu như vậy, cho nên mới làm như thế.”

“Nực cười! Ngươi thân là hôn quân, làm ra những chuyện như vậy, còn để mặt chúng ta ở đâu!”

“Gặp phải hôn quân như thế này, Đại Tề quả thật sắp diệt vong rồi! Đã như vậy, triều đình này cũng không cần nữa!”

Mấy vị quan viên nhất thời bị chọc giận đến mức mất đi lý trí, nhao nhao kêu gào.

Lưu Quảng Văn thu hồi nụ cười: “Tốt lắm, người đâu, áp giải mấy tên đại thần không muốn ở lại triều đình này xuống, chém đầu! Cả nhà bọn chúng, tru di cửu tộc!”

Lập tức, mấy vị quan viên vừa rồi còn lớn tiếng mắng chửi hồi hận không kịp, vội vàng quỳ xuống đất cầu xin: “Hoàng thượng! Hoàng thượng! Thần nhất thời lỡ lời, xin Hoàng thượng tha mạng!”

“Hoàng thượng! Thần biết tội rồi, cầu xin Hoàng thượng khai ân!”

Nhưng sát ý của Lưu Quảng Văn đã quyết, lạnh lùng nói: “Áp giải xuống!”

Thị vệ canh giữ bên ngoài lập tức xông vào, túm lấy mấy vị đại thần kia lôi ra ngoài, tiếng kêu la thảm thiết vang vọng khắp đại điện.

Những người còn lại nghe thấy, đều run sợ không thôi.

Lưu Quảng Văn nhếch miệng, nhìn mấy tên kia ôm lấy cột trụ gào khóc thảm thiết, sau đó quát lớn thị vệ: “Dù sao cũng là trọng thần triều đình, sao các ngươi có thể đối xử như vậy? Mau đỡ bọn họ ra ngoài!”

“Hoàng thượng! Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng tha mạng!”

“Hoàng thượng tha mạng!”

Mấy người dám lớn tiếng nói chuyện đã phải trả giá đắt, lúc này, vô số triều thần trong đại điện đều run rẩy.

Nếu là Lưu Yến Nhiên, bọn họ còn có thể giả chết, dùng cách này để ép buộc nàng ta phải tự mình ra quyết định, gánh vác trách nhiệm.

Nhưng hiện tại là Lưu Quảng Văn! Hơn nữa còn là Lưu Quảng Văn đã phát điên, cách làm có chút vô lý này khiến bọn họ không cách nào chống đỡ!

“Chu Nhạc.” Lưu Quảng Văn lại lên tiếng.

Chu cung phụng cung kính đáp: “Có thần.”

Lưu Quảng Văn: “Ngươi đến trước cửa phủ Thừa tướng đại nhân canh giữ, dù sao cũng là đầu tàu trăm quan, mặc dù trong phủ Chu đại nhân có không ít cao thủ, nhưng cũng không thể sơ suất, lỡ đâu đối phương muốn ám sát chính là Thừa tướng đại nhân thì sao? Vừa hay hai người các ngươi đều họ Chu.”

“Nhất định phải bảo vệ người nhà Chu đại nhân thật tốt đấy.”

Câu cuối cùng, Lưu Quảng Văn là nhìn Chu Nhạc mà nói.

Sắc mặt Chu Nhạc trắng bệch, Lưu Quảng Văn ra tay như vậy, hoàn toàn phá hỏng tất cả kế hoạch của hắn.

Lúc này, Lưu Quảng Văn đứng dậy cười ha hả, nụ cười khiến người ta run sợ.

Hắn ta không giả vờ nữa, lớn tiếng nói: “Chư vị ái khanh, trăm làm Hoàng đế bốn mươi bảy năm, cũng bị các người không chế bốn mươi bảy năm, hôm nay cuối cùng cũng được thoải mái rồi.”

“Cho nên, hiện tại trăm chỉ có một yêu cầu, quân địch hung hãn đang đến gần, hoặc là các người theo trăm ra trận, có thể sẽ bỏ mạng ở tám cửa thành, nhưng vợ con, gia quyến của các người có thể sống.”

“Hoặc là trăm hiện tại giết chết các người, tru di cửu tộc, ở đây không phải có rất nhiều người tự xưng là gia tộc trăm năm, ngàn năm sao? Được, trăm cho các người lựa chọn.”

“Những ai còn muốn gia tộc ngàn năm, lập tức mặc giáp trụ cho trăm, đến tám cửa thành chờ đợi, nghênh đón quân địch! Yên tâm, trăm sẽ cùng các người đồng hành! Lãng Song!”

“Có thần!”

Lưu Quảng Văn cười nói: “Chư vị đại nhân đều là người có đầu có mặt, có thể diện, nếu như lát nữa thật sự không thể tự mình giữ thể diện, vậy người hãy dẫn cấm quân giúp bọn họ một tay.”

“Thần minh bạch.” Lãng Song cười nham hiểm.

Rời khỏi đại điện, Lưu Quảng Văn lại ban bố một đạo thánh chỉ, phi tần trong hậu cung có thể tự ý rời khỏi hoàng cung.

Sau đó, vị Hoàng đế Đại Tề này đi đến kho báu, tự mình chọn một bộ giáp trụ bình thường mặc vào.

Tiếp theo, ba ngàn thị vệ trong cung, ngoại trừ cấm quân ra, đều đi theo Lưu Quảng Văn đến ngoại thành.

Không bao lâu sau, từng vị văn võ đại thần, dưới sự “giúp đỡ” của thống lĩnh cấm quân Lãng Song, đều vì “thể diện” mà đến.

Chương 751 - Hồng đầu chặt đó

Cảnh tượng lúc này hết như hoàng đế thân chinh, bá quan văn võ đi theo hộ giá.

Dù thực lực có hay không thì ít ra, bề ngoài cũng phải ra dáng.

Chính điều này đã khiến cho dân chúng kinh thành phần chấn hấn lên, cho rằng với khí thế như vậy, quân đội nước Càn kia nhất định sẽ đại bại.

Thế nhưng chỉ có các quan viên trong triều mới rõ thực hư câu chuyện.

So với dân chúng, người hoảng sợ hơn cả là gia quyến của đám quan lại, phủ đệ đều bị cấm quân vây kín, chẳng ai hay biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể nơm nớp lo sợ sống qua ngày.

Trần Giang Hà với dung mạo đã được thay đổi bùng khay cơm bước vào trong sân, gõ nhẹ cửa phòng.

“Vào đi.”

Nhìn thấy là hấn, Tổng Kinh Nhan đang ngồi bên trong giát mình, đưa mắt nhìn ra phía ngoài, ánh mắt đầy vẻ dò hỏi.

Trần Giang Hà đặt khay cơm xuống, thấp giọng nói: “Bây giờ phủ đệ đang bị cấm quân bao vây, mọi người đều hoang mang, sẽ không ai để ý đâu.”

Nghe vậy, Tổng Kinh Nhan gật đầu, sau đó có chút sốt ruột: “Tiên sinh, con trai ta, Chu Minh...”

Trần Giang Hà thở dài: “Phu nhân đừng lo lắng, Chu Minh đang bị Chu Nhạc giam lỏng, phái mười người canh giữ, đồng bọn của ta đang theo dõi, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.”

“Chỉ là hiện tại, cao thủ trong cung đã đến phủ đệ, thực lực và cảnh giới của người này đều cao hơn chúng ta, cho dù chúng ta liên thủ e là cũng chỉ có thể bất phân thắng bại, cho nên tạm thời chúng ta chưa thể đi được.”

“Là ta nóng vội, xin tiên sinh dù có chuyện gì xảy ra cũng nhất định phải cứu Chu Minh. Ta ở đây xin đa tạ tiên sinh.” Tổng Kinh Nhan cung kính nói.

Trần Giang Hà cười nói: “Phu nhân khách sáo rồi, người yên tâm, người phía trên đã dặn dò nhất định phải bảo vệ hai người chu toàn, vậy thì cho dù có phải liều mạng, ta cũng sẽ bảo vệ an toàn cho hai người.”

Nghe vậy, lòng Tống Kinh Nhan như bị mèo cào, nhin không được hỏi: “Tiên sinh, người có thể cho ta biết, rốt cuộc hấn là ai không? Ngay cả cao thủ đỉnh cao như người cũng phải nghe lệnh, chắc chắn không phải người trong hoàng thất nước Cảnh chứ?”

Trần Giang Hà cười gượng: “Không nghe lệnh không được, người phía trên rất thù dai, hơn nữa còn rất hay ‘dạy dỗ’ người khác. Tóm lại, đến lúc đó phu nhân sẽ biết, trước tiên cứ ăn cơm đi.”

Tống Kinh Nhan bắt đắ dĩ đưa tay sờ lên hai vết sẹo dữ tợn trên mặt, cười tự giễu: “Vớ dung nhan này, cho dù hấn có đến, e là cũng bị dọa chạy mất.”

Dưới sự điều trị của mấy vị đại phu, tuy so với lúc trước đã tốt hơn nhiều, nhưng dung nhan coi như đã bị hủy.

Trần Giang Hà khựng lại: “Chuyện này, chúng ta đã truyền tin ra ngoài, bây giờ hấn hấn là đã biết.”

“Vậy thì tốt.”

Tống Kinh Nhan gật đầu, đợi Trần Giang Hà rời đi, nàng đi đến trước gương, nhìn chiếc trâm cài tóc rỏ tiền trên đầu, sau đó tháo xuống, cẩn thận cất vào trong tủ.

Nàng nhớ rất rõ, rất lâu về trước, có một chàng thư sinh nghèo khó, vì nàng mà nhin ăn nhin mặc, dành dụm rất lâu mới mua được chiếc trâm cài tóc này tặng nàng.

...

Ngày hai mươi bảy tháng tư.

Kể từ khi xuất binh đến nay đã gần hai tháng, quân đội đã chiếm được hai châu Vĩnh Châu và Ung Châu của nước Tề, cùng với Bình Châu hiện đang thất thủ một nửa.

Nước Tề vốn sở hữu mười hai châu, nay đã có gần ba châu rơi vào tay Triệu Khang.

“Tôn Phương, điều một vạn Bạch Hổ quân, truyền lệnh cho Lý Long, điều một vạn Thanh Long quân, tập hợp tại Nại Thành. Ngoài ra, mang theo ba mươi khẩu đại pháo.” Triệu Khang vừa nghịch hộp thuốc trong tay vừa ra lệnh.

Tôn Phương gãi đầu: “Đại soái, ngài muốn làm gì?”

“Ta dẫn các người đánh thẳng vào kinh thành.” Triệu Khang thản nhiên nói.

Tôn Phương nhất thời im lặng: “Ngài có thể đừng nói đơn giản như vậy được không?”

“Chẳng lẽ người cảm thấy khó?” Triệu Khang kinh ngạc hỏi.

Tôn Phương cười hì hì: “Cái đó thì không, nhưng nếu chúng ta làm vậy, đại quân ai chỉ huy?”

“Chu Long chứ ai, chuyện nhỏ này người lo liệu được chứ?” Triệu Khang nhìn sang Chu Long.

Chu Long cười toe toét: “Đại soái nói chí phải, xem tình hình kháng cự của quân địch hiện tại, đám người Tề quốc này đã hoàn toàn mất ý chí chiến đấu, cho dù không cần đại pháo, cho ta hai mươi vạn quân, trong vòng nửa năm ta cũng có thể san bằng Tề quốc!”

“Nhìn xem, quả nhiên là phó soái của ta, chính là bá đạo, vậy hậu phương giao cho người.”

“Bảo Cao Viễn bọn họ điều động năm vạn người, chia đại pháo thành mười nhóm phân phát cho các quân, chúng ta sẽ đánh úp từ nhiều phía, tóm lại, khi ta đánh đến kinh thành, nếu các người không chiếm được hai ba châu nào, thì chờ ta quay về ‘dạy dỗ’!”

Chu Long cười ha ha: “Đại soái yên tâm, chúng ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Đợi những người khác rời đi, Triệu Khang mới lên tiếng: “Nhị Ngu, đưa tay cho ta xem nào. Ta thấy người có khí tức hung sát, sợ là sắp gặp họa sát thân.”

Nhị Ngu lập tức cảnh giác: “Không phải ngài đã xem cho ta rồi sao? Còn linh nghiệm nữa chứ, ngài lại muốn làm gì?”

“Ta sợ hiệu quả không tốt.”

Triệu Khang lo lắng nói: “Dù sao lần trước chém người một đao hình như hơi nhẹ tay.”

“Mẹ kiếp! Vết thương của ta mất mười ngày mới lành da non, ngài còn nói nhẹ tay?!” Lâm Nhị Ngu tức đến mức bốc khói.

Triệu Khang cười đá hấn một cái: “Mẹ kiếp, càng ngày càng hỗn láo, đúng rồi, dạo này ‘vợ’ người thế nào rồi?”

Lâm Nhị Ngưu ngáp một cái: “Khá hơn rồi, gần đây có chút... ‘ngứa ngứa’...”

“Vậy thì tốt, xem ra thuốc của ta quả nhiên không phí công, mẹ kiếp, rốt cuộc người đã bỏ cái gì vào thuốc vậy! Sao lại ác độc như vậy!” Triệu Khang thâm thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Nhị Ngưu lập tức hứng thú, vênh váo nói: “Nói đùa, đó là ta kết hợp ‘thần dược’ cùng hàng chục loại xuân dược thường được dùng trong giang hồ, lấy tinh hoa, bỏ cặn bã, khổ tâm luyện chế mà thành.”

“Được rồi được rồi, sau này người vẫn nên nghiên cứu chút chuyện đứng đắn đi.”

Nói xong, Triệu Khang cũng có chút hứng thú: “Nhị Ngưu, người đã bao giờ nghiên cứu về giải phẫu chưa?”

“Giải phẫu? Đó là cái gì?” Lâm Nhị Ngưu có chút mơ hồ.

“Chẳng hạn như, trên chiến trường bị người ta đâm một nhát, quân y không phải là dùng kim chỉ khâu vết thương lại sao? Cái đó gọi là giải phẫu.”

Triệu Khang dẫn dắt nói: “Con người chúng ta sẽ mắc rất nhiều bệnh, ví dụ như có binh sĩ bị nhiễm vi khuẩn gì đó, hoặc nội tạng có vấn đề.”

“Lúc này, cần phải giải phẫu để chữa trị chỗ bị bệnh, cắt bỏ chỗ bị hoại tử, cái này cũng gọi là mổ.”

Nhị Ngưu nghe xong liền khinh thường nói: “Chuyện đơn giản như vậy thì có gì khó?”

Triệu Khang nghe vậy giật mình, chẳng lẽ Nhị Ngưu lại một lần nữa nhạt lại y đức, đã bắt đầu nghiên cứu đến lĩnh vực giải phẫu rồi sao?

Hắn vội vàng hỏi: “Người có phát hiện gì sao? Đã nghiên cứu sâu chưa?”

“Chuyện đơn giản như vậy thì cần nghiên cứu sâu cái gì?!”

Lâm Nhị Ngưu cười nhạt một tiếng: “Hồng chỗ nào thì chặt chỗ đó đi là được rồi! Vấn đề này ta đã nghĩ đến từ lâu rồi, nếu

tay chữa không khỏi, vậy thì chặt tay đi, chuyên trị vết thương bị chặt chẳng phải là được sao.”

Triệu Khang: “...”

“Vậy nếu là... đầu thì sao?!”

“Vậy thì chặt... Khụ khụ khụ, cái này hình như không thể chặt.”

Nhìn thấy vẻ mặt không tốt của Triệu Khang, Nhị Nguu vội vàng đổi giọng cười hì hì: “Nghe đại soái nói vậy hình như phải nghiên cứu cho kỹ mới được.”

Chương 752 - Binh Lâm Thành Hạ

“Haiz...” Triệu Khang thở dài, quả nhiên là vậy.

Với trình độ y học và khoa học kỹ thuật như hiện tại, hẳn thật sự không nên kỳ vọng quá nhiều vào Lâm Nhị Nguu.

Nhưng nghĩ lại, Tây y ban đầu cũng phát triển từ việc “hông đầu chặt đó” và “trị liệu bằng cách rút máu”.

Nghĩ vậy, phương hướng nghiên cứu của Nhị Nguu cũng không hẳn là hoàn toàn sai lầm!

Triệu Khang cũng có chút hiểu biết về y học thời đại này, bởi trước đây hắn đã từng dẫn người điều chế Allicin và Penicillin.

So với Trung y ở kiếp trước, thầy thuốc thời này và Trung y có một số điểm khác biệt về chi tiết.

Mặc dù đều sử dụng châm cứu, thảo dược... nhưng lấy ví dụ như hộp thuốc mỡ trị sẹo mà Nhị Nguu vừa mới điều chế ra.

Ngay cả ở kiếp trước, Triệu Khang chưa từng nghe nói có loại thuốc mỡ nào có thể xóa bỏ hoàn toàn sẹo.

Vậy mà Lâm Nhị Nguu lại làm được, sử dụng những loại dược liệu mà Triệu Khang chưa từng thấy, thậm chí chưa từng nghe qua.

Nếu là ở kiếp trước, hộp thuốc mỡ này chẳng phải bán được mấy vạn tệ sao?

Thế nhưng, có một số bệnh mà Trung y có thể dễ dàng chữa khỏi, nhưng Lâm Nhị Ngưu hay là ngự y của Đại Càn đều bó tay.

Phải nói là có chút kỳ diệu, nhưng Triệu Khang vẫn hy vọng Nhị Ngưu có thể tiến bộ hơn nữa.

Nếu không, lỡ sau này hãn xui xẻo mắc bệnh nan y gì đó, chẳng phải toi đời sao?

Mặc dù kỹ năng của Nhị Ngưu có phần lệch lạc, nhưng không thể phủ nhận rằng loại thuốc mà hãn điều chế ra có hiệu quả vô cùng tốt!

Không biết trên thế giới này có người da trắng hay không, nếu có thì hãn nhất định phải xem thử bọn họ đã phát triển đến mức nào.

Đến lúc đó bắt cóc mấy nhân tài như Watt, Tesla về, trực tiếp khởi động cách mạng công nghiệp, vậy thì có trò vui rồi!

Sau khi tán gẫu vu vơ với Nhị Ngưu một lúc, Tôn Phương đến báo cáo một vạn quân Bạch Hổ đã tập kết xong, quân lệnh cũng đã truyền đạt cho Lý Long.

Triệu Khang bèn gọi Nhị Ngưu đi cùng, giao ấn soái cho Chu Long, thẳng tiến đánh úp Hoàng Long.

Chuyện dẫn quân tập kích thẳng vào căn cứ địch, Triệu Khang cũng không phải lần đầu tiên làm, vì vậy ngoại trừ Cảnh quân có chút kinh ngạc ra, những người như Chu Long đều rất bình tĩnh.

Đã có đại pháo đi theo thì còn lo lắng gì nữa?

Huống hồ, bản thân Triệu Khang có tu vi Tam phẩm trung kỳ, đánh không lại chẳng lẽ còn chạy không thoát?

Cho nên không có vấn đề gì to tát.

Đến Nại Thành hội hợp với một vạn quân Thanh Long của Lý Long, hai vạn quân cộng thêm hai ngàn quân pháo binh vận chuyển và thao tác đại pháo, đoàn người Triệu Khang cứ vậy mà hành quân, không hề che giấu hành tung.

Trực tiếp xuất phát từ quan đạo, gặp người ngăn cản thì bắn, không có người thì tiếp tục hành quân.

Quân Thanh Long và Bạch Hổ dưới trướng hẳn đều là những lão binh đã trải qua vô số trận chiến trường khốc liệt.

Với sức chiến đấu của Tề quân hiện tại, ba đánh một cũng không phải là đối thủ của những binh sĩ Đại Càn này.

Vì vậy, khi phát hiện ra đoàn người Triệu Khang ngang nhiên như vậy, một số quan lại thành trì không nhìn được, miễn cưỡng gom góp được một vạn người ra chặn đường.

Kết quả là sau một lần chạm trán đã bị đánh cho tan tác, tất cả mọi người đều ngằm hiều với nhau, nhắm mắt làm ngơ trước hai vạn người này.

Các người cứ việc đi, đừng có ăn no rửng mỡ đánh chúng ta là được.

Lần này liên minh Càn - Cảnh diệt Tề, cộng thêm cả quân phụ trợ cũng chỉ miễn cưỡng gom góp được sáu mươi vạn người.

Ban đầu tưởng rằng sẽ là một cuộc đại chiến kinh thiên động địa, không ngờ quá trình lại suôn sẻ đến vậy.

Thậm chí, Cảnh quốc còn phải điều chỉnh lại phương án tiếp quản thành trì, bởi vì Cao Uyên và những người khác phát hiện ra rằng:

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đánh hạ một tòa thành liền phải một ngàn người tiếp quản, như vậy nhân lực của bọn họ căn bản không đủ.

Vì thế, theo đề nghị của Trương Long, Cao Uyên trực tiếp bắt giữ gia quyến của các quan lại Tề quốc trong những thành trì này.

Các người cứ việc tiếp tục quản lý thành trì, bách tính, còn chúng ta sẽ quản lý các người.

Làm như vậy, nhân lực lập tức trở nên dồi dào, hơn nữa hiệu quả còn tốt hơn mong đợi.

Dân chúng Tề quốc vốn dĩ hoang mang, lo sợ phát hiện ra rằng Càn quân không hề tàn sát, cướp bóc, cuộc sống vẫn như ngày thường.

Ngoại trừ việc thành trì bị đánh chiếm, cuộc sống cơ bản không có gì thay đổi, nên mọi người đều an tâm.

Cũng chính vì vậy, tốc độ tiến quân của Càn quân còn nhanh hơn trước rất nhiều, hơn nữa còn nắm rõ lộ trình hành quân của Triệu Khang.

Cho nên, khi công thành, các quân đều lựa chọn những thành trì nằm dọc theo quan đạo mà Triệu Khang đi qua, bất cứ lúc nào cũng có thể phát hiện quân địch xuất hiện.

Các quan lại ở các châu, các huyện của Tề quốc dưới thế công như vũ bão này, hoặc là đầu hàng, hoặc là liên tục bại trận, căn bản không có cơ hội chống trả.

Đến lúc này, ngay cả những người dân bình thường, nông dân chân lấm tay bùn cũng đều biết, có vẻ như lần này Tề quốc thật sự tiêu rồi!

...

Tháng Năm, tiết trời trở nên oi bức.

Tuy nhiên, Tề quốc sông ngòi chằng chịt, so với ba quốc gia còn lại thì khí hậu luôn mát mẻ hơn, cho nên vẫn khá dễ chịu.

Lần nữa nhìn bức tường thành cao ngất, trong lòng Triệu Khang không khỏi dâng lên muôn vàn cảm xúc.

Lần đầu tiên đến đây là đại diện cho Cảnh quốc đến đòi bồi thường, lần thứ hai là vì muốn chơi xỏ Tiêu Phi Vũ.

Bây giờ là lần thứ tư rồi.

Trên tường thành ngoại ô của Thịnh Kinh, binh lính mặc giáp đứng san sát, Triệu Khang vốn có thị lực không tốt, căn bản không phân biệt được bên trong có người quen hay không.

Liên nói với Tôn Phương: “Phái người hô, đầu hàng thì tha chết.”

Tôn Phương nheo mắt quan sát một lúc lâu mới nói: “Đại soái, thuộc hạ thấy khó đấy. Lá cờ trên tường thành kia là cờ vàng long văn, hình như người trấn thủ là người của hoàng thất.”

“Lưu Yên Nhiên? Không thể nào?” Triệu Khang giật mình.

Nếu người trấn thủ là Lưu Yên Nhiên, vậy Tề quốc thật sự là chết không oan uổng.

“Đi hỏi xem là ai!”

Một kỵ binh trong quân Thanh Long thúc ngựa phi ra, dừng lại trước cổng thành cách đó một trăm bước, hô lớn: “Đại soái nhà ta có lời muốn hỏi! Vị tướng quân nào đang trấn thủ thành?”

Lưu Quảng Văn mặc giáp trụ, nghe thấy tiếng hô từ phía dưới, bên cạnh hắn là những vị hoàng tử và quan lại mặt mày tái nhợt. Nếu không phải lúc này bên cạnh Lưu Quảng Văn còn có mấy vị cao thủ trung thành với hoàng thất, e là bọn họ đã sớm trối hắt lại dâng cho Triệu Khang rồi.

Mỉm cười nhạt, Lưu Quảng Văn bình tĩnh nói: “Tề quốc Lưu Quảng Văn!”

Triệu Khang nhận được hồi báo, không khỏi ngẩn người: “Lưu Quảng Văn? Chẳng phải là hoàng đế Tề quốc sao?”

“Bên kia nói như vậy.” Tên lính đi hỏi thăm đáp.

Triệu Khang: “Hỏi hắn muốn đầu hàng hay tử chiến!”

Lưu Quảng Văn nghe thấy lời Triệu Khang truyền đến, thần sắc càng thêm bình tĩnh: “Nói với đại soái nhà ngươi, Tề quốc ta chỉ có tử chiến, không có đầu hàng.”

“Bệ hạ!”

“Phụ hoàng!”

“Tha cho chúng thần một con đường sống!”

“Chúng thần đầu hàng, chúng thần đầu hàng!”

Trên tường thành lập tức náo loạn, Lưu Quảng Văn rút kiếm ra, chém chết tên quan lại vừa hô hào đầu hàng, máu tươi bắn tung toé.

Giữa ranh giới sống chết, mọi người đều không còn cố kỵ gì nữa.

Chu Nhạc trừng mắt nhìn Lưu Quảng Văn, gằn giọng: “Bệ hạ, người muốn tất cả chúng ta phải chết sao?”

“Chẳng phải trăm đã nói rõ ràng rồi sao?” Lưu Quảng Văn hỏi ngược lại.

“Tên khốn! Lão tử không thèm chết theo ngươi! Tất cả tránh ra!”

“Lão tử còn chưa muốn chết!”

Từng tên quan lại hoảng loạn chạy xuống thành, Lưu Quảng Văn ngồi xuống ghế, thản nhiên nói: “Lăng Song.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Lăng Song lên tiếng: “Tất cả nghe rõ, bất kỳ kẻ nào dám rời khỏi tường thành nửa bước, xem như đào ngũ, giết không tha!”

“Tuân lệnh!” Cẩm quân xung quanh đồng loạt rút đao.

...

Bên này, nhận được câu trả lời tử chiến của Lưu Quảng Văn, nhưng lại không thấy đối phương xuất thành nghênh chiến, Triệu Khang có chút khó hiểu, nhưng cũng không để tâm nữa.

“Liên hoàn pháo trận, mục tiêu Thịnh Kinh!”

“Tuân lệnh!”

Chương 753 - Nước Tề Diệt Vong

Khi quả pháo đầu tiên rơi xuống tường thành Thịnh Kinh, Lưu Quảng Văn cùng đám người chung quanh đều cảm thấy như thể tòa thành kiên cố dưới chân rung chuyển.

Vươn tay phủi nhẹ bụi trên vai, trong lúc mọi người xung quanh đều sợ hãi nằm rạp xuống run rẩy, Lưu Quảng Văn không những không chút sợ hãi, ngược lại còn lộ ra vẻ thích thú, đứng dậy khỏi ghế, tiến đến bên tường thành, muốn nhìn rõ ràng xem thứ đại pháo đang bắn phá kia rốt cuộc trông như thế nào.

Một vết nứt xuất hiện trên tường thành, Lưu Quảng Văn nhìn rõ ràng những họng pháo đen ngòm kia, nhếch miệng cười.

Xem ra đây chính là thứ mà nước Đại Càn dùng để thống nhất thiên hạ.

Quân đội như vậy! Vũ khí như vậy! Thử hỏi chư quốc thiên hạ ai có thể chống đỡ?

Ai dám chống đỡ?

Nhìn quả pháo đang bay về phía mình, Lưu Quảng Văn nhắm mắt lại, không chút sợ hãi.

Ầm một tiếng, quả pháo này đã biến vị hoàng đế nước Tề thành một đồng thịt nát!

Lưu Quảng Văn chết!

Sự hỗn loạn trên tường thành càng thêm dữ dội, các văn võ bá quan bắt đầu bỏ chạy tán loạn, có kẻ bị dọa choáng váng, thò đầu ra gào thét: “Ta đầu hàng! Đừng đánh nữa!”

Rồi sau đó cùng với hoàng đế của bọn họ xuống suối vàng.

Nói là quân thần đồng lòng tử chiến, nhưng từ khi khai chiến đến nay, không một tên lính Tề nào xông ra khỏi thành tử chiến với quân Càn.

Lăng Song, thống lĩnh cấm quân nước Tề, sau khi vung đao chém chết mấy tên đại thần bỏ chạy, cười khở một tiếng, tự sát.

Hắn chết đi, cấm quân vốn đã hỗn loạn càng thêm tan tác, rốt cuộc không phải ai cũng trung thành như hắn.

Lính pháo binh dùng tay che trán, nheo mắt nhìn kỹ cảnh tượng hỗn loạn ở Thịnh Kinh, vội vàng chạy đến báo cáo: “Bẩm tướng quân, trên tường thành hỗn loạn, quân Tề hoảng sợ bỏ chạy, có nên dừng bắn phá, phá thành không?”

Triệu Khang khoanh tay áo, thản nhiên nói: “Địch quân chưa từng lên tiếng đầu hàng, tiếp tục khai hỏa, bắn cho ta một con đường đủ rộng để xe ngựa đi qua!”

“Tuân lệnh!”

Nghe tiếng pháo không ngừng vang lên, Triệu Khang thần sắc bình tĩnh, coi như những loạt pháo này là quà tiễn biệt dành tặng cho Lưu Quảng Văn, vị hoàng đế nước Tề tự mình trấn thủ Thịnh Kinh.

Tuy chưa từng gặp mặt, chỉ nghe đồn đôi phương là một hôn quân.

Nhưng đến lúc này, không đầu hàng, cũng không chạy trốn, Triệu Khang vẫn rất khâm phục khí tiết của đôi phương.

Suốt ba tiếng đồng hồ, bức tường thành kiên cố của Thịnh Kinh, kinh đô nước Tề, bị bắn phá một lỗ hổng lớn rộng cả trăm mét.

Ba mươi khẩu pháo của Triệu Khang bị bắn đến mức nòng pháo đỏ rực như sắt nung.

Nhìn xuyên qua lớp bụi mù mịt, căn bản không nhìn thấy bóng người nào sống sót, chỉ có một mảnh thi thể la liệt.

“Tướng quân, có muốn tiến vào thành không?”

Triệu Khang trợn trắng mắt: “Chúng ta chỉ có mấy vạn người chen chúc vào trong, dân chúng cầm cuốc cầm gậy cũng có thể đánh chết hết! Đợi bọn họ chọn ra người chủ sự đến đầu hàng rồi hẵng hay.”

Nói xong, Triệu Khang không nói gì nữa, phải đợi đến khi đối phương chọn ra người đại diện đến đầu hàng, Thịnh Kinh này mới coi như hoàn toàn bị công phá.

Đến lúc đó tuyên bố thiên hạ nước Tề diệt vong, về cơ bản Lý Long bọn họ cũng không cần phải đánh nữa.

Người trong Thịnh Kinh không để Triệu Khang đợi lâu, chẳng mấy chốc, hắn đã nhìn thấy một đám quan lại mặt mày xám xịt, mặc quan phục nước Tề, được cầm quân hộ tống, cẩn thận đi đến bức tường thành bị phá hủy.

Còn chưa đến gần đã gào lên: “Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! Chúng ta đầu hàng! Chúng ta đầu hàng!”

Triệu Khang ra hiệu cho binh sĩ đánh xe tiến lên, không chút kiêng dè đi đến trước mặt đám quan lại phụ trách đầu hàng.

Ánh mắt đảo qua một lượt, không có Chu Nhạc, tốt!

Hắn nhìn về phía tên quan viên vừa lên tiếng: “Báo danh tính và chức vụ của ngươi.”

Tên này xem chừng là một tên quan viên khoảng bốn mươi tuổi, mặc áo choàng lụa nền xanh, nghe Triệu Khang nói vậy vội vàng quỳ xuống: “Tướng quân tha mạng, tại hạ là Vân Trường Thanh, từng giữ chức Hữu Thị Lang bộ Lễ nước Tề.”

“Chặc” một tiếng, Triệu Khang cười tủm tỉm nói: “Chỉ là một tên Hữu Thị Lang thôi sao. Hiện tại ngươi có thể đại diện cho nước Tề đầu hàng sao? Những tên Thừa tướng, Thượng thư gì đó của nước Tề đâu?”

Một tên quan viên khác run rẩy, sau đó dè dặt nói: “Đều... đều bị tướng quân các người bắn chết hết rồi.”

“Chu Nhạc cũng chết rồi sao?”

“Chết rồi, chết rất thảm! Ta tận mắt nhìn thấy hắn ta bị xé xác!”

Nghe vậy, Triệu Khang có chút thương xót, Chu lão ca, cái chết của người thật sự là thảm khốc vạn phần!

Yên tâm mà đi, vợ con của người, ta sẽ chăm sóc.

“Vân Trường Thanh đúng không?”

Tạm biệt nỗi đau thương cho Chu đại ca trong giây lát, Triệu Khang lên tiếng hỏi.

Vân Trường Thanh vội vàng đáp: “Là tiểu nhân.”

“Cho người nửa canh giờ viết một bản tấu chương đầu hàng của nước Tề, hắn là không làm khó người chứ?”

“Không không không! Năm đó tại hạ thi khoa cử, bài văn của tại hạ được xếp hạng Giáp Thượng! Không cần nửa canh giờ, hai khắc là đủ rồi!”

Vì mạng sống, tên Hữu Thị Lang bộ Lễ này nhiệt tình đến mức nào, Triệu Khang sai người tìm bút mực cho hắn, thật sự chỉ trong vòng nửa canh giờ đã viết xong một bài văn dài dằng dặc.

Triệu Khang xem qua không khỏi kinh ngạc, trong bài viết viết những gì như nước Tề bạo ngược, dân chúng lầm than, nay có nước Đại Càn phụng mệnh trời, thần binh giáng thế, giải cứu lê dân bá tánh nước Tề khỏi bể khổ.

Triệu Khang xem mà không khỏi cảm thán, bản lĩnh đảo ngược trắng đen của đám văn nhân quả thực không phải là giả!

“Tướng... Tướng quân, ngài xem còn hài lòng không? Nếu không hài lòng, tại hạ có thể viết lại!” Vân Trường Thanh dè dặt hỏi.

Triệu Khang gật đầu: “Không tệ, viết hay hơn ta nhiều! Người đâu, mang xuống, cho chủ bút sao chép, phân phát cho các quân, tuyên bố thiên hạ!”

Lính truyền lệnh vội vàng tiến lên nhận lấy bản tấu chương đầu hàng.

Nhìn Vân Trường Thanh cùng đám quan lại, Triệu Khang thần nhiên nói: “Bản tướng quân không muốn nhìn thấy bất kỳ rối loạn nào xảy ra ở Thịnh Kinh, hiểu chứ?”

“Hiệu! Hiệu! Xin tướng quân yên tâm, chúng ta nhất định toàn lực phối hợp!”

Đám quan lại vội vàng quỳ xuống tỏ lòng trung thành.

“Tiến vào thành!”

Triệu Khang vung tay lên, dưới sự dẫn đường của Vân Trường Thanh cùng đám người, tiến vào Thịnh Kinh, cũng tuyên bố nước Tề với mấy trăm năm lịch sử, từ hôm nay sẽ không còn tồn tại nữa.

Trong Thịnh Kinh hỗn loạn, có nhà cửa đóng chặt, có người thì ngơ ngác nhìn xung quanh.

Càng nhiều hơn là những kẻ ăn mặc sang trọng, tụ tập thành từng nhóm, phía sau chất đồng vàng bạc châu báu, chuẩn bị kỹ càng để thể hiện quyết tâm đầu hàng với quân Càn.

Nhìn những bá tánh ánh mắt ngơ ngác, Triệu Khang không để ý, chỉ một lần nữa hạ lệnh cảnh cáo binh lính, không được làm bậy.

Mãi cho đến hai canh giờ sau, nhìn thấy quân Càn không cướp bóc, người dân trong Thịnh Kinh mới thở phào nhẹ nhõm.

Quân đội của Triệu Khang đóng quân ở ngoại thành, đến khi màn đêm buông xuống, binh lính đến báo cáo.

“Bẩm tướng quân, có người ở bên ngoài cầu kiến.”

“Ai?”

“Người đó tự xưng là Trần Giang Hà.”

Triệu Khang nhướn mày: “Cho hắn vào.”

“Quốc sư!”

Tháo bỏ lớp ngụy trang, Trần Giang Hà vội vàng bước vào, hắn cũng có chút phân chấn, không ngờ Triệu Khang lại đánh vào Thịnh Kinh nhanh như vậy.

“Tình hình bên trong thế nào? Ta không sao, chỉ là chuyện trong thư...”

Triệu Khang: “Chuyện đó ta đã biết, không trách người.”

Chương 754 - Kim Trâm Đối Ngọc Trâm

Nghe Triệu Khang nói vậy, Trần Giang Hà mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: “Lúc ngài công phá Thịnh Kinh thì cũng là lúc cao thủ Tề quốc canh giữ Chu phủ rời đi.”

“Cả nhà Tổng phu nhân, trừ Chu Minh đang ở Chu phủ được Nam Cung Long canh giữ sẽ không có gì bất trắc, ngài xem khi nào sẽ đến đó?”

Triệu Khang ho khan một tiếng: “Chờ đại quân đến rồi hẵng tính.”

Lão Trần này không biết nhìn thời cơ hay sao?

Thầm oán một tiếng, Triệu Khang đảo mắt, lúc này hẳn có cảm giác như Tào Tháo ở Uyển Thành, chỉ thiếu mỗi câu nói kinh điển kia.

“Ta hiểu rồi, vậy thuộc hạ xin phép cáo lui.” Trần Giang Hà nói.

Triệu Khang gật đầu, do dự một chút rồi hỏi: “Có biết tung tích của Lưu Yến Nhiên không?”

Trần Giang Hà lắc đầu: “Thuộc hạ và Nam Cung Long chỉ lo hoàn thành nhiệm vụ ngài giao phó, không chú ý đến đối phương, có lẽ nàng ta đã trốn khỏi thành từ cửa sau rồi.”

“Vậy sao, thôi bỏ đi, chuyện này để sau hẵng hay, người về trước đi.”

Triệu Khang lắc đầu, Thịnh Kinh đã bị phá mà nữ nhân kia lại mất tích, về sau chắc chắn sẽ gây ra phiền phức cho hắn.

Tiếp theo, ngoài việc tiếp quản thành trì, hắn còn phải tìm kiếm tung tích của nàng ta nữa.

Ngày đầu tiên công phá Thịnh Kinh không được yên bình cho lắm, rất nhiều người trong thành nhân cơ hội đêm tối bỏ trốn.

Triệu Khang không cho người ngăn cản, Tề quốc đã mất, đám người này còn có thể chạy đi đâu chứ?

Đồng thời, cũng có không ít quyền quý mang kim ngân châu báu đến lấy lòng, Triệu Khang không khách khí chút nào, tiền thì nhận hết, người thì không gặp.

Làm cho đám người này tức chết mà không dám hé răng.

Hai ngày sau, Thanh Long quân xuất hiện ở ngoại ô Thịnh Kinh.

Lý Long sau khi nhận được tin Triệu Khang công phá Thịnh Kinh, liền ra lệnh cho phó tướng dẫn quân đến hỗ trợ tiếp quản thành trì với tốc độ nhanh nhất.

Đồng thời, Cao Uyên cùng các tướng lĩnh nước Cảnh cũng phái kỵ binh nhanh nhất đến đây.

Trong lòng các tướng lĩnh nước Cảnh vô cùng hả hê, nghe nói Thịnh Kinh bị công phá, ai nấy đều vui như mở cờ trong bụng.

Chỉ tiếc là không phải do chính tay bọn họ công phá, nhưng mà cũng chẳng sao.

Có quân lực của các bên gia nhập, binh lực dưới trướng Triệu Khang bỗng chốc lên đến sáu bảy vạn, tiếp quản Thịnh Kinh hiện tại là quá đủ.

Sắp xếp xong nhiệm vụ cho mọi người, Triệu Khang thông dong rời khỏi doanh trại.

Bước trên con đường quen thuộc, nhìn con phố Chu Tước phồn hoa ngày nào nay trở nên tiêu điều, Triệu Khang cảm thấy có chút xót xa, nhưng cũng chỉ vậy mà thôi, không có gì phải bận tâm.

Hắn chậm rãi đi đến Tề tướng phủ, cũng giống như những dinh thự xung quanh, đều được quân Đại Càn canh giữ.

Nhìn thấy Triệu Khang, binh lính lập tức định chào hỏi, Triệu Khang ngăn lại, bước vào trong phủ.

Thấy hắn đến, Trần Giang Hà vội vàng đi gọi người.

Một lát sau.

Chu Minh, Chu Quý hai anh em đều đã đến, cùng với Tống Khinh Nhan.

Nhìn nữ nhân từng là hồ ly tinh quyến rũ, giờ đây trên mặt có hai vết sẹo dữ tợn, Triệu Khang bỗng cảm thấy trong lòng có chút ghen ngào.

Biểu cảm của ba người phía trước cũng không giống nhau, Chu Quý là vẻ mặt kinh hoàng, Chu Minh thì tràn đầy lửa giận, còn Tống Khinh Nhan thì nhìn Triệu Khang với ánh mắt nghi hoặc.

Nàng không chắc chắn Triệu Khang có phải là người trong lòng mình hay không, bởi vì khuôn mặt này so với trước kia, đã bớt đi nét thư sinh, thay vào đó là sự từng trải và phong trần.

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi mới lên tiếng: “Ta là chủ soái quân Đại Càn.”

Trước đây, khi đến Tề quốc, để tránh giao tiếp với Lưu Yên Nhiên, Triệu Khang đều cố ý hạ thấp giọng nói.

Lúc này, khi dùng giọng nói thật của mình, Tống Khinh Nhan cũng không nhận ra điều gì khác lạ.

Chu Quý là người đầu tiên quỳ xuống: “Đại nhân tha mạng!”

Chu Minh thì đầy căm phẫn, thậm chí còn nhổ một bãi nước bọt về phía Triệu Khang: “Phì! Tên cầu tặc, ta nhất định sẽ giết ngươi!”

“Minh nhi!” Tống Khinh Nhan cau mày quát lớn.

Triệu Khang bật cười, thằng nhóc này, đã lâu không gặp mà xương cốt cứng cáp như vậy.

Hắn cười nói: “Ngươi không sợ ta giết ngươi sao?”

Chu Minh cười lạnh: “Chết thì chết, ta thà chết chứ không khuất phục ngươi!”

“Mẹ nó, thật là cứng cỏi, được rồi, ta biết Chu thiếu gia là người chính trực. Tiếp theo, chỉ cần các ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta bảo đảm sẽ không ai làm hại các ngươi. Trần Giang Hà, đưa hai vị thiếu gia xuống đi.”

“Tuân mệnh!”

“Khốn kiếp! Người muốn làm gì!” Chu Minh gào lên, đưa bọn họ đi, lại cố tình để mẹ mình ở lại, là có ý gì!

Nhưng Trần Giang Hà nào có thói quen nuông chiều hẳn, xách cổ áo hẳn lên như xách gà con mang đi.

Chu Quý đại thiếu gia thì tự mình đi, gã này sợ đến mức sắp tè ra quần rồi.

Trong sân chỉ còn lại hai người, Triệu Khang thở dài, đứng dậy đi tới đưa tay ra, Tống Kinh Nhan theo bản năng lùi lại một bước, lạnh lùng nói: “Đại nhân muốn làm gì!”

Triệu Khang bỗng cảm thấy có chút mới mẻ, trước đây đều bị người phụ nữ này nắm trong tay, giống như là mình bị nàng ta đùa giỡn vậy.

Hắn cười nham hiểm: “Hắc hắc, trước đây nghe lão Trần nói, phu nhân quốc sắc thiên hương, hôm nay được gặp quả nhiên là danh bất hư truyền, tuy rằng đã bị hủy dung nhưng vẫn rất hấp dẫn, cho nên ta muốn làm gì, phu nhân hẳn là không khó để đoán ra chứ?”

Tống Kinh Nhan nghe vậy lại lùi thêm một bước: “Người dám!”

Triệu Khang tiến lên một bước, cười lạnh: “Phu nhân không muốn con trai mình mất mạng chứ?”

Ánh mắt Tống Kinh Nhan bỗng chùng xuống, đến lúc này Trần Giang Hà vẫn chưa tiết lộ thân phận thật sự của Triệu Khang.

Tuy rằng nàng có chút đoán được, nhưng vẫn không dám chắc chắn, nhìn thấy vẻ mặt thô bạo của Triệu Khang.

Nàng liền rút cây trâm ngọc trên đầu xuống, ngữ khí bình thản: “Tề quốc đã bị tướng quân đánh bại, chúng ta đương nhiên không thể phản kháng, bất quá...”

“Ít nhất sinh tử vẫn có thể tự mình làm chủ, nếu đại nhân không chê thì thể lạnh lẽo, cứ việc ra tay.”

Lời còn chưa dứt, nàng bỗng nhiên phát hiện tay mình bị giữ chặt, nam nhân trước mặt cười hì hì nói: “Bây giờ phu nhân còn có thể tự mình làm chủ sinh tử sao?”

Hắn búng tay một cái, cây trâm ngọc đã rơi vào tay Triệu Khang: “Hắc hắc, không ngờ phu nhân thân phận tôn quý như vậy, lại đeo trang sức rẻ tiền thế này, chỉ bằng theo bọn tướng quân, sau này kim trâm, ngân trâm muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, loại đồ bỏ đi này giữ làm gì?”

“Trả lại cho ta!”

Tổng Kinh Nhan tức giận, đưa tay muốn giật lại cây trâm, nhưng làm sao nàng có thể là đối thủ của Triệu Khang.

Đôi mắt nàng bỗng đỏ hoe, nhìn Triệu Khang với ánh mắt cầu xin: “Trả lại cho ta, người muốn gì ta cũng đồng ý!”

Triệu Khang cười khê: “Đây là phu nhân tự mình nói đấy nhé.”

Nói rồi, hắn đưa cây trâm ngọc ra, Tổng Kinh Nhan nhận lấy cây trâm, lau nước mắt, nở nụ cười dịu dàng, sau đó đột nhiên dùng đầu nhọn của cây trâm đâm thẳng vào cổ họng mình.

Triệu Khang giật mình, vội vàng đưa tay ra đỡ, Tổng Kinh Nhan dùng lực rất mạnh, đầu nhọn của cây trâm đâm thẳng vào lòng bàn tay Triệu Khang!

Hơn nữa còn đang cố gắng đâm vào cổ họng mình.

Máu tươi phun ra, nhỏ xuống đất, Triệu Khang cúi đầu, không dám nhìn biểu cảm của nàng lúc này.

Hắn thậm chí còn không cảm thấy đau đớn, mà là tràn đầy áy náy. Lừa gạt người khác nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác mãnh liệt như thế này.

Không biết qua bao lâu, hắn dùng tay kia móc trong ngực ra một cây trâm vàng, cài lên mái tóc của Tổng Kinh Nhan.

“Thật ra, cây trâm này mới hợp với nàng, đôi nhé?”

Chương 755 - Nuôi Chim

Nước mắt bất giác lăn dài trên gò má, Tổng Kinh Nhan ngẩng người nhìn hắn.

Rút cây trâm ngọc ra, lau sạch vết máu rồi cất đi, Triệu Khang cởi bọc vải trên người đặt lên bàn.

Bên trong toàn là nước hoa, xà phòng thơm, son môi... Hắn không dám nhìn thẳng vào nàng, cúi đầu nói: “Ta không phải thương nhân nước Cảnh nào cả, cũng không tên Bá Bá. Tên ta là Triệu Khang, người nước Càn.”

“Lần trước đến Tề quốc là vì muốn sắp xếp trước cho trận chiến.”

Nói xong, hắn bỗng nhiên không biết nên nói gì nữa. Hay là khoe khoang một chút về thân phận Quốc sư, Trấn quốc vương của mình? Nói cho nàng biết hắn lợi hại đến nhường nào?

Nhưng không hiểu sao, hắn lại không thốt nên lời.

Mãi một lúc sau, hắn mới nghe thấy nàng lên tiếng:

“Thì ra cũng họ Triệu.”

Ngẩng đầu lên, hắn thấy nàng đang mỉm cười. Tống Khinh Nhan cất bọc vải trên bàn, khẽ cười nói: “Đa tạ Triệu Quốc sư ban thưởng. Nhưng cây trâm ngọc này thật sự không hợp với ta.”

Nói xong, nàng xoay người rời đi. Tống Khinh Nhan vừa đi vừa cười, đưa tay lên lau nước mắt.

Người có quyền thế quá cũng thật không tốt. Nếu chỉ là một kẻ tầm thường, nàng đã có thể mặt dày đeo bám rồi.

Đi đến sân, Tống Khinh Nhan quay đầu lại, nhìn Triệu Khang đang đứng ở cửa vòm, nhíu mày hỏi: “Quốc sư còn chuyện gì sao?”

Triệu Khang ngượng ngùng sờ mũi: “Có... có một chút.”

“Ngài cứ nói.”

Triệu Khang vội vàng lấy ra lọ thuốc trị sẹo do Lâm Nhị Ngưu điều chế: “Đây là thứ ta bảo người ta làm ra, có thể chữa khỏi vết thương trên mặt nàng, hiệu quả rất tốt, sẽ không để lại sẹo đâu.”

Trái tim Tống Khinh Nhan đập mạnh, nàng nhìn chằm chằm vào Triệu Khang.

Một lúc sau, nàng mới nói: “Làm phiền Quốc sư phí tâm rồi. Để đó đi, lát nữa ta tự bôi thuốc.”

Bấy lâu nay, ngoại trừ việc bị Tiêu Linh Lung đánh, Triệu Khang chưa từng sợ hãi điều gì.

Nhưng lúc này, nhìn vào đôi mắt Tống Khinh Nhan, hắn cảm thấy trong lòng run sợ. Ánh mắt ấy sắc bén như kiếm khí đao quang của kiếm khách nhị phẩm!

Cũng giống như một đôi tay to lớn đang lột sạch quần áo hắn mặc, để hắn trần truồng đứng dưới ánh mắt ấy.

Dưới ánh mắt ấy, Triệu Khang cảm thấy như hôm nay mình mặc quần lót gì cũng bị nhìn thấu.

Đôi mắt ấy rõ ràng đang nói: Ta biết ngươi đang nghĩ gì, cũng biết ngươi muốn nói gì, nhưng ta sẽ không chủ động nói ra, ngươi phải tự mình nói ra.

Triệu Khang thừa nhận lúc này hắn có chút hèn nhát.

Thật ra, suốt khoảng thời gian qua, Triệu Khang vẫn luôn suy nghĩ, giữa hắn và người phụ nữ trước mặt này, liệu chỉ đơn thuần là dục vọng, hay trong lòng hắn đã nảy sinh thứ gì khó nói thành lời.

Trước đây ở Tề quốc, những gì hắn nghĩ đều là toan tính. Còn việc trộm hương, ngủ với nàng ư?

Diễn viên võ thuật nổi tiếng từng nói, đó là lỗi lầm mà tất cả đàn ông trên thế gian đều sẽ phạm phải!

Hắn cũng là đàn ông, nên hắn cũng sẽ phạm lỗi.

Nhưng từ khi Tống Khinh Nhan đưa danh sách cho hắn, trong lòng hắn luôn có một cảm giác kỳ lạ.

Hôm nay, hắn dùng trâm vàng đôi lấy trâm ngọc, cũng là muốn chấm dứt ở đây, xem như những chuyện đã qua chỉ là một đoạn hồi ức đẹp.

Nhưng hắn vẫn ma xui quỷ khiến đi theo nàng!

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người như đang giao nhau. Một người có chút thiếu tự tin nhưng nắm chắc phần thắng.

Một người bồn chồn lo lắng, lảng tránh.

Dường như kết quả đã được định đoạt từ lâu.

Nhìn nhau hồi lâu, Triệu Khang cúi đầu, nhìn “người anh em” vốn bị tổn thương nặng nề nhưng hôm nay đột nhiên tràn đầy chiến ý.

Hắn thăm mắng một tiếng: “Đồ khốn kiếp!”

Hắn ngẩng đầu lên định mở miệng, thì đối phương đã tung ra đòn chí mạng.

“Quốc sư đại nhân, ngài còn có thể cho ta thứ gì nữa?”

Triệu Khang lộ vẻ bất đắc dĩ: “Không ngờ ta tuổi còn trẻ đã phải làm cha dượng rồi.”

Lời vừa dứt, Tống Khinh Nhan cười ngặt nghẽo, ôm bụng, mãi một lúc sau mới thẳng người dậy: “Vậy thì thật là làm khó ngài rồi. Vậy thuốc này dùng như thế nào?”

Triệu Khang do dự nhìn hai vết thương đã đóng vảy trên mặt Tống Khinh Nhan: “Vết thương đã đóng vảy rồi, phải cạy vảy ra rồi mới...”

Lời còn chưa dứt, nàng đã dùng móng tay cạy mạnh vào vết sẹo, hai ngón tay kẹp lấy miếng vảy, kéo mạnh da thịt.

Máu tươi nháy mắt tuôn ra!

“Nàng điên rồi!”

Triệu Khang tức giận mắng, vội vàng chạy tới.

Tống Khinh Nhan đã cạy miếng vảy thứ hai, chỉ cười hỏi: “Dùng thuốc này bao lâu thì khỏi?”

“Khoảng bốn, năm ngày.”

“Cũng không lâu lắm...”

...

“Cảm giác thế nào?”

Bôi thuốc xong, Triệu Khang nhìn Tống Khinh Nhan, khẽ hỏi.

“Mát lạnh, không đau lắm.”

Triệu Khang đảo mắt, Lâm Nhị Ngu đâu phải chưa từng nói với hắn loại thuốc này bá đạo đến mức nào, bôi lên chẳng khác gì bị chém thêm một nhát.

Nhưng hắn cũng không vạch trần nàng.

Tổng Kinh Nhan đột nhiên nói: “Ngài từng nuôi chim chưa?”

Triệu Khang sửng sốt: “Ta không hứng thú lắm với mấy thứ đó, sao vậy?”

“Nuôi chim rất đơn giản, chỉ cần có lồng, mỗi ngày cho ăn, lúc rảnh rỗi thì trêu chọc, nghe nó kêu vài tiếng là được. Mở lồng ra nó cũng không bay đi, càng không nói với những con chim khác về những gì đã trải qua trong lồng.”

Triệu Khang ngậy người nhìn Tổng Kinh Nhan, nàng chỉ chớp chớp mắt: “Chim Tề quốc rất tham lam, chỉ muốn mình là người duy nhất có thể chọc cười chủ nhân, cho dù chủ nhân có những con chim khác tốt hơn.”

Triệu Khang trợn mắt: “Kim ốc tàng kiều, chẳng phải ta sẽ chết thảm hơn sao! Thành thật khai báo, cùng lắm chỉ bị đánh cho sống dở chết dở.”

“Vậy thì không liên quan đến ta, ta cũng không nỡ nhìn ngài bị đánh cho sống dở chết dở, có thể giấu được ngày nào hay ngày ấy.” Tổng Kinh Nhan nghiêm túc nói.

Triệu Khang khựng lại: “Vừa rồi nàng không phải đang hỏi sao?”

“Ta trêu ngài đấy.”

Tổng Kinh Nhan cười, đứng dậy: “Thôi, muộn rồi, Quốc sư về đi, kéo người khác biết được thì không hay.”

Triệu Khang nghe vậy, tuy biết nàng cố ý nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn bức bối.

“Nói nhăng gì vậy! Cả kinh thành đều bị ta đánh hạ, ta muốn ở hoàng cung cũng được!”

“Hôm qua mới nghe nói quân lệnh của quân Càn, không được quấy rối bách tính.”

“Bốn vương đây từ trước đến nay luôn là chỉ cho phép quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn!” Triệu Khang cười khẩy.

Tổng Kinh Nhan lộ vẻ do dự: “Hay là... đợi thêm mấy hôm nữa đi, bây giờ trông khó xem quá.”

“Bớt nói nhảm, nàng không biết ta đã phải chịu đựng những gì trong khoảng thời gian này đâu!”

...

Sáng sớm hôm sau.

Triệu Khang vui vẻ thức dậy, mặc dù dưới sự yêu cầu của Tống Khinh Nhan, hẳn chẳng làm được gì.

Nhưng chỉ cần được ngủ chung giường một đêm, Tống Khinh Nhan đã khiến “tiểu đệ” của hắn hồi sinh tràn đầy. Triệu đại gia suýt nữa thì cảm động rơi nước mắt.

Giúp Tống Khinh Nhan bôi thuốc, Tống Khinh Nhan cười tủm tỉm đưa tay véo má hắn: “Từ tối đến giờ rồi mà vẫn chưa chịu thành thật à!”

“Nói bậy, ta có làm gì đâu!” Triệu Khang ho khan một tiếng, ánh mắt có chút oán hận.

“Đừng nhìn ta như vậy, rõ ràng là ngài nói không được, ta mới giúp ngài ngẩng cao đầu trở lại đây.”

“Mẹ kiếp! Nàng chờ đó!”

Bị trêu chọc cả đêm, Triệu Khang có cảm giác như bị người ta đùa giỡn.

Mặc quần áo xong, hai người đi ra khỏi sân, Triệu Khang liền thấy Chu Minh tay cầm dao phay xông tới.

“Tên khốn kiếp! Ta liều mạng với ngươi!”

“Dừng tay! Minh nhi! Không được vô lễ với Triệu thúc thúc của con!”

Chương 756 - Ngọc bội

“Triệu... thúc thúc?”

Chu Minh kinh ngạc, tay cầm chặt con dao phay giơ lên cao, nhất thời không biết nên chém xuống hay không.

Tống Khinh Nhan thản nhiên nói: “Đúng vậy, đây là Triệu thúc thúc của con, là người quen cũ của nương. Nhờ có hắn

mà hiện tại chúng ta mới có thể bình an sống sót. Hạ dao xuống đi.”

Chu Minh theo bản năng muốn hạ dao xuống, nhưng sau đó lại nhớ đến điều gì đó, phần nộ nói: “Nương! Phụ thân bị chết dưới tay những tên Càn quốc kia!”

Tổng Khinh Nhan thở dài, giật lấy con dao trong tay Chu Minh: “Phụ thân con và Triệu thúc thúc của con đều là người làm việc lớn, trước kia hai người họ từng nâng cốc kết nghĩa, xưng huynh gọi đệ đấy.”

“Tiếc là cuối cùng hai người không thể cùng chung chí hướng, phụ thân con cũng vì thế mà thường xuyên cảm thấy tiếc nuối.”

Triệu Khang cũng thở dài: “Đúng vậy, lúc đó ta và Chu huynh, cũng chính là cha ngươi, tình như thủ túc, nhưng bất đắc dĩ chỉ có thể mỗi người một ngả. Khi đó chúng ta đã ước hẹn, sau này nếu Tề quốc thắng Càn quốc, hẳn sẽ thay ta chăm sóc thế nhi, ngược lại ta cũng vậy.”

“Giờ ta tuy thắng, nhưng ai hiểu nỗi đau trong lòng ta? Chu huynh, huynh chết thật là oan uổng!”

Lau mãi khóe mắt cũng không ép ra được giọt nước mắt nào, Triệu Khang chỉ đành từ bỏ, nhìn Chu Minh đang hoang mang, đưa tay vỗ vai người trẻ tuổi: “Yên tâm, sau này ta sẽ chăm sóc các ngươi thật tốt. Nghe nương ngươi nói ngươi thích làm ăn buôn bán phải không?”

“Sau này cứ yên tâm làm ăn, những chuyện khác không cần phải suy nghĩ nhiều.”

Chu Minh cau mày hồi lâu mới lên tiếng: “Những gì hai người nói đều là thật sao?”

“Đứa nhỏ này, người lớn chúng ta có thể lừa ngươi sao? Thoải mái một chút, ra ngoài đi dạo đi, chuyện quốc gia đại sự không phải là chuyện mà một đứa trẻ như ngươi có thể nhúng tay vào.”

“Nước trong đó rất sâu, ngươi không nắm bắt được đâu. Coi như đây là quà gặp mặt thúc thúc tặng ngươi, ra ngoài thư giãn đi.”

Triệu Khang thò tay vào túi lấy ra mười vạn lượng bạc.

Chu Minh giật mình, vị Triệu thúc thúc này cũng giống như phụ thân, thật hào phóng!

Nhưng mà còn hào phóng hơn cả phụ thân!

Hắn không nhận tiền, do dự một hồi lâu mới nói: “Cái đó... Triệu thúc thúc, thúc thúc có phải là quan lớn trong quân Càn quốc không?”

Triệu Khang sờ sờ mũi: “Cũng coi là không nhỏ.”

“Vậy ta có thể lập linh đường cho phu thân ta không?” Mắt Chu Minh đỏ hoe.

Triệu Khang: “Đương nhiên rồi, lát nữa ta sẽ cho người giúp người.”

“Còn nữa, vết thương trên mặt nương người, ta đã có cách chữa trị rồi, mấy ngày nay phải đưa nàng đi khám. Người và ca ca ở nhà lo liệu tang lễ cho phụ thân người.”

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, nghe nói Triệu Khang muốn đưa Tống Khinh Nhan đi chữa bệnh, Chu Minh nhìn vị Triệu thúc thúc đột ngột xuất hiện này cũng thuận mắt hơn không ít.

Hắn cũng không cảm thấy lời nói của Triệu Khang có gì kỳ quái: “Vậy... vậy cũng được.”

“Lão Trần!”

Triệu Khang gọi một tiếng, Trần Giang Hà ở đằng xa vội vàng chạy tới.

“Giúp Chu Minh dựng linh đường cho Chu tướng quân, bảo vệ an toàn cho bọn họ.” Triệu Khang ra lệnh.

Trần Giang Hà gật đầu: “Tuân lệnh.”

Dặn dò xong, Triệu Khang liền đưa Tống Khinh Nhan rời khỏi Chu phủ.

Đeo một chiếc khăn che mặt, người phụ nữ đột nhiên cười: “Bỗng nhiên có cảm giác tự do.”

Triệu Khang không nói gì, tối qua sau khi ân ái, hắn đã biết được những gì mà người phụ nữ bên cạnh đã trải qua.

Lý do mà lúc này nàng đồng ý đi theo hắn, không phải là muốn cao chạy xa bay, mà chỉ đơn giản là không muốn tiếp tục ở lại tòa nhà nguy nga kia nữa.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho Tống Khinh Nhan, Triệu Khang liền đi tuần tra khắp nơi.

Ngay tại trong thành Thịnh Kinh.

Một người phụ nữ cùng một lão giả đi bên cạnh, người phụ nữ đeo khăn che mặt, mặc quần áo vải thô.

Nhìn quân Càn quốc và quân Cảnh quốc tuần tra trên đường phố, từ ngày Thịnh Kinh bị công phá đến nay đã bốn ngày, nàng đã quan sát bốn ngày rồi.

Không hề có cảnh tượng cướp bóc, giết chóc như trong tưởng tượng, cho dù là người dân ở ngoại thành hay nội thành, dường như trong thời gian ngắn ngủi này đã quen với sự tồn tại của những binh lính này.

Thậm chí lúc này đã có những gian hàng bày bán trở lại.

Trong lòng nàng đã từng nghĩ đến cảnh tượng quân địch cướp bóc, bách tính phần nộ chống trả, nhưng tất cả đều không xảy ra.

Thậm chí nực cười là, ban đầu còn có quan lại Tề quốc cũ ra sức giúp đỡ đối phương duy trì trật tự.

Lão giả bên cạnh thản nhiên nói: “Tiểu thư còn chưa muốn đi sao?”

“Ta muốn xem thêm chút nữa.” Lưu Yên Nhiên nói.

Lão giả ánh mắt bình tĩnh: “Nhìn ngàn ấy ngày, chứng kiến sở tác sở vi của quân Càn quốc và quân Cảnh quốc, ngay cả lão phu cũng đã hiểu tại sao Tề quốc lại bại, tiểu thư thông minh như vậy, lẽ nào còn chưa rõ sao?”

“Chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.”

Lưu Yên Nhiên cười chua xót một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời lâm lâm: “Thì ra đây chính là cảm giác trời đất bao la không nơi nương tựa. Long lão, lão tự mình rời đi đi.”

Lão giả có thực lực tam phẩm trung kỳ nhíu mày: “Bệ hạ đã dặn ta...”

“Tề quốc đều đã mất rồi, còn bệ hạ cái gì nữa. Yên tâm đi, cho dù Triệu Khang phát hiện ra ta, hắn cũng sẽ không giết ta đâu.” Lưu Yên Nhiên u buồn nói.

Long lão do dự một chút: “Năng lực tu vi của lão phu ngày hôm nay đều là nhờ Lưu gia vun trồng. Tiểu thư cứ việc đưa ra yêu cầu, cho dù là muốn giết tên Quốc sư Triệu Khang kia cũng được.”

“Không cần đâu, lão không phải đã nói tu vi của hắn rất cao, không hề thua kém lão sao? Làm phiền Long lão giao vật này cho hắn, nói với hắn rằng một ngày nào đó ta sẽ trở lại...”

Đưa ra một miếng ngọc bội, Lưu Yên Nhiên xoay người rời đi.

.....

Triệu Khang đi trên đường, mọi thứ đều đã được thị sát xong, không có gì sơ hở, đang định quay về thì bỗng nhiên nường mây, ánh mắt nhìn về phía một lão giả mặc trường sam màu xám bên phải.

“Chắc chắc, lão tiên bối tu vi thật thâm hậu.”

“Quốc sư Triệu quốc cũng thật bất phàm.” Long Tông Sư thản nhiên nói.

Triệu Khang duỗi lưng một cái: “Xem ra lão tiên bối chính là một trong ba vị cúng phụng của Lưu gia rồi, ra khỏi thành đánh một trận?”

“Không cần.” Long Tông Sư nói.

Triệu Khang có chút kinh ngạc: “Lão không phải đến giết ta?”

“Nhận lời người khác chuyên một thứ.”

Lời vừa dứt, ngọc bội như viên đạn bắn ra, nhưng lại bị Triệu Khang dùng hai ngón tay kẹp lấy.

Long Tông Sư giật mình trong lòng, nội lực của tên tiểu tử này thật thâm hậu!

“Ngọc bội?” Triệu Khang có chút khó hiểu.

Long Tông Sư nói: “Nàng ấy bảo ta nói cho ngươi biết, một ngày nào đó nàng ấy sẽ trở lại, bảo ngươi giữ gìn ngọc bội này cho tốt, đến lúc đó có thể giữ mạng cho ngươi.”

Triệu Khang nhất thời trợn trắng mắt: “Nữ nhân này còn có thể khoác lác hơn cả ta nữa.”

“Đồ đã đưa đến, cáo từ.” Long Tông Sư nói xong liền ung dung quay người rời đi.

Triệu Khang cũng không ngăn cản, vừa rời qua một phen dò dò đơn giản, cả hai đều ngẫm hiểu rõ ràng, nói về nội lực tu vi, Triệu Khang quả thực hơn đối phương một bậc.

Nếu thật sự đánh nhau, Long Tông Sư này không nắm chắc phần thắng.

Triệu Khang cũng không rảnh rỗi đến mức muốn giết một tam phẩm trung kỳ cho vui, đánh đánh giết giết trông giống cái dạng gì?

Ngắm nghía ngọc bội trong tay, Triệu Khang mỉm cười định vứt bỏ, hắn thật sự không xem Lưu Yến Nhiên ra gì.

Nhưng nghĩ kỹ lại, vẫn là thôi, cất đi trước đã. Bản thân là người xuyên không đến giờ vẫn chưa được gặp qua vị diện chi tử trong truyền thuyết, lỡ đâu Lưu Yến Nhiên vận khí tốt, ôm được đùi của đối phương.

Bản thân không có hệ thống, e rằng không phải là đối thủ, phòng ngừa vạn nhất vẫn nên nhận lấy chiến thư này.

Chương 757 - Vui Thú

Trở về nơi ở được sắp xếp cho Tổng Khinh Nhan, Triệu Khang ngả người trên ghế tựa, ngáp dài một cái.

Nàng bước đến, đôi tay đặt lên vai hắn, nhẹ nhàng xoa bóp. Mặc dù biết Triệu Khang không phải người tầm thường, nàng vẫn không nhịn được mà lên tiếng nhắc nhở: “Tề quốc đã bị bình định, phải cẩn thận đề phòng Chu quốc đấy.”

“Chu quốc không cần phải lo lắng, ta có nhiều người quen ở đó, đều là những nhân vật quyền cao chức trọng.”

Triệu Khang mỉm cười. Sở dĩ lựa chọn đánh Tề quốc trước là vì trong mắt hắn, Tề quốc còn khó đối phó hơn Chu quốc.

Lúc này, sau khi dùng thế sét đánh không kịp bịt tai bình định Tề quốc, tiếp theo sẽ là Chu quốc, càng dễ dàng hơn. Điều hắn

đang nghĩ đến là những chuyện sau đó.

Nghe hẳn nói vậy, Tống Khinh Nhan không khỏi cảm thán: “Bốn nước hùng cứ một trăm năm, không ngờ bị người một tay phá vỡ. Từ nay về sau thiên hạ này chỉ còn có Càn Cảnh?”

“Không sai, mọi chuyện đều đang phát triển theo như ta dự tính. Bây giờ điều đầu đầu chính là việc phân chia lãnh thổ và một loạt kế hoạch khác, phải suy nghĩ thật kỹ càng.”

“Vậy để ta đi nấu cơm cho người.” Nói xong, Tống Khinh Nhan định đứng dậy.

Triệu Khang ngạc nhiên hỏi: “Nàng còn biết nấu cơm?”

“Lúc nào chẳng biết, để ta bồi bổ cho người.” Tống Khinh Nhan đáp.

Triệu Khang ho khan một tiếng: “Cũng không cần bồi bổ quá đâu.”

“Mấy ngày nay ta muốn dùng thật tốt, không bồi bổ sao được. Hay là người lại đi tìm Nhị Ngưu xin viên thuốc dự phòng?”

“Khốn kiếp! Nàng coi thường ai đấy! Ta dù không dùng thuốc cũng rất sung mãn!”

“Được được được, người nói gì cũng đúng.”

Tống Khinh Nhan nhếch môi, giọng điệu mỉa mai rõ ràng, chọc tức Triệu Khang muốn lập tức thể hiện bản lĩnh “bắn súng” cho nàng xem!

Bảy ngày trôi qua.

Giờ đây, toàn bộ mười hai châu của Tề quốc đã đầu hàng, cơ bản không còn xảy ra bạo loạn nào nữa.

Toàn thiên hạ đều biết, từ nay về sau sẽ không còn Tề quốc.

Chu Long, Tôn Phương, Cao Uyên, Trần Mậu Khải... tất cả các tướng lĩnh đều đã đến Thịnh Kinh, lúc này đang ở trong đại điện hoàng cung, báo cáo tình hình cho Triệu Khang.

Nghe xong, Triệu Khang hết lời khen ngợi sự thể hiện của mọi người.

Cao Uyên phấn khích hỏi: “Quốc sư, khi nào chúng ta đánh Chu quốc?”

Triệu Khang cười nói: “Cứ từ từ, trước tiên phải chiếm giữ vững chắc vùng đất này đã. Hiện tại, ở nhiều nơi vẫn còn một số kẻ ngấm ngấm chuẩn bị gây rối cho chúng ta.”

“Lúc này mà vội vàng đánh Chu quốc, rất có thể sẽ xảy ra hỏa hoạn ở hậu phương, như vậy sẽ “đắc bất thường thất” (lợi bất cập hại).”

Tôn Phương chửi rủa một tiếng: “Đáng lẽ chúng ta nên giết thêm một chút nữa, những kẻ giở trò kích động đều là người của các gia tộc thế gia.”

“Không sao, bắt được một tên thì giết một tên.” Triệu Khang thản nhiên nói.

Những người còn lại nghe vậy đều kinh hãi, tên này đúng là đồ tể.

Dưới sự đàn áp không nương tay của Càn quốc, các gia tộc thế gia ở Tề quốc đã mất đi bảy phần, số còn lại chỉ là lũ hề không đáng lo ngại.

Hắn nói thì nhẹ nhàng, nhưng ở khắp nơi đều là mạng người!

Cho đến bây giờ, rất nhiều người đã âm thầm gọi Triệu Khang là “Đồ tể nhân gian”.

“Tiếp tục tăng cường canh phòng ở khắp nơi, nghiêm phòng những kẻ có ý đồ phá hoại mối quan hệ quân dân.”

Triệu Khang đứng dậy, nhìn mọi người ở hiện trường, nói: “Chúng ta đã đánh bại Tề quốc, việc tiếp theo cần làm là giữ vững nó. Muốn làm được điều này, còn khó hơn đánh bại nó một lần nữa!”

“Vì vậy, trong thời gian này, tất cả hãy nâng cao cảnh giác!”

Các tướng lĩnh vội vàng đáp lời.

“Chúng ta tuân lệnh Đại soái!”

Triệu Khang hài lòng gật đầu: “Được rồi, giao lại nơi này cho các người.”

Dẫn dò xong, Triệu Khang rời khỏi hoàng cung, nhìn sắc trời đã sắp tối.

Gõ cửa, Triệu Khang đẩy cửa bước vào.

Bên trong có người đang soi gương, mái tóc dài xõa xuống vai, bên trong mặc áo lót đỏ, bên ngoài khoác áo choàng tím. Nhìn gương mặt đã khôi phục như cũ, nàng tỉ mỉ trang điểm. Thấy Triệu Khang đến, nàng mỉm cười: “Xong việc rồi sao?”

“Xong rồi.” Hơi thở của Triệu Khang trở nên dồn dập.

Ngọn lửa từ đáy lòng bốc lên tận trời, thiêu đốt dòng máu toàn thân, khiến hần sôi sục.

Tổng Kinh Nhan cầm son môi, lộ ra vẻ mặt hơi bối rối: “Người tô son cho ta đi, ta mãi không tô được đẹp.”

Triệu Khang nhận lấy thỏi son do chính mình làm ra, nhìn gương mặt xinh đẹp đang ngẩng lên của nàng, nhẹ nhàng tô lên đôi môi đỏ mọng đầy mê hoặc.

Sau đó, hần nuốt nước bọt, thâm kêu gào trong lòng, nàng thật biết cách câu dẫn người khác!

Thỏi son rơi xuống đất, đầu lưỡi linh hoạt cuốn lấy ngón tay của hần vào trong miệng, bao bọc lấy, khiến đầu óc Triệu Khang chỉ toàn là hình ảnh khác.

Bộ não lập tức bị những suy nghĩ đen tối chiếm lấy.

Hần có chút thô bạo bế nàng lên, ném lên chiếc giường lớn mềm mại bên cạnh.

Sau đó, hần bị nàng lật ngược lại, đè xuống dưới thân. Lúc này, Triệu Khang mới cảm nhận được sự đầy đặn của người phụ nữ trưởng thành.

Quần áo trượt xuống, lộ ra làn da trắng nõn như ngọc, trên người tỏa ra mùi nước hoa nhàn nhạt và mùi xà phòng.

Tổng Kinh Nhan cầm lấy bình rượu trên bàn cạnh giường, uống một ngụm, sau đó dốc ngược miệng bình.

Nàng trực tiếp biến mình thành một món ngon, khiến Triệu Khang thêm thưởng!

Hần tham lam hôn lên dòng rượu, như “tinh hoa của trời đất”, khiến người ta say mê không thôi.

Cùng với tiếng rên rỉ du dương và thoải mái sau bao ngày xa cách, Triệu Khang nhắm mắt lại, nghe tiếng cười của nàng như

chuông bạc, nàng dừng động tác, cúi người xuống: “Như vậy có tính là ta cưới nam nhân của hoàng đế không?”

Triệu Khang khẽ cười, kiên định nói: “Chờ lát nữa còn chưa biết ai cưới ai đâu?”

...

Ba ngày trôi qua.

Triệu Khang không hề rời khỏi căn phòng này.

Sau trận hoan tình cuồng nhiệt, chiến trường cuối cùng cũng lắng xuống.

Ôm người phụ nữ trong lòng, Triệu Khang dịu dàng nói: “Tiếp theo phải quay về Càn quốc một chuyến, nàng đi cùng ta.”

Tống Khinh Nhan ngẩng đầu nhìn Triệu Khang, mỉm cười, sau đó lại tựa đầu vào lồng ngực của hắn.

Giọng nói nhỏ nhẹ: “Không cần như vậy, ta hiểu tâm ý của ngươi là đủ rồi.”

Triệu Khang cau mày, định nói gì đó thì Tống Khinh Nhan đã bịt miệng hắn lại, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, ánh mắt rạng rỡ: “Nếu bản thân ta xứng với ngươi, cần gì ngươi phải nói? Cho dù không cần mặt dày mày dạn, ta cũng sẽ bò vào cửa nhà họ Triệu.”

“Nhưng hiện tại, người bên cạnh Triệu đại quốc sư như ngươi, nữ đế, nữ tướng, ai không phải là thiên chi kiêu nữ? Chỉ có họ mới xứng đáng đứng bên cạnh ngươi, ta chỉ cần một chiếc lông son là đủ rồi. Lén lút như vậy càng thú vị hơn, phải không?”

Triệu Khang bật cười: “Không ngờ trong lòng nàng, ta lại vĩ đại như vậy!”

Tống Khinh Nhan nheo mắt: “Dù sao cũng là người khiến ta tự nguyện cam tâm tình nguyện mà. Hơn nữa... trên mảnh đất một mẫu ba phần này, ngươi chỉ có một mình ta, nó cũng chỉ có một mình ta!”

Chương 758 - Tỷ Muội

Rạng sáng, phủ họ Chu chìm trong bầu không khí nặng nề.

Đối diện với hai huynh đệ Chu Quý và Chu Minh, Triệu Khang cố gắng trấn an: “Chuyện là như vậy, hai người cũng đừng quá lo lắng.”

Chu Quý run rẩy hỏi: “Triệu... Triệu thúc thúc, người chắc chắn tam nương không sao chứ?”

“Đúng vậy, ta đưa nàng ấy về Đại Càn chữa trị. Đại phu ở đây không đáng tin, rõ ràng đã gần khỏi rồi mà vết thương lại trở nặng. Yên tâm, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho nàng ấy!”

Chu Minh lầm bầm: “Bảo sao ngay cả lúc đưa tang cũng không đến... Triệu thúc thúc, người nhất định phải chữa khỏi cho mẫu thân của ta!”

“Đó là điều đương nhiên, cứ giao cho ta. Hai người ở Thịnh Kinh cũng đừng lo lắng gì, lão Trần ở đây, có chuyện gì cứ bảo hắn truyền tin.” Triệu Khang vỗ vai Chu Quý, giọng nói đầy trấn an.

“Tề quốc đã diệt vong, về sau sẽ bị Đại Càn và Cảnh quốc chia cắt. Hai người đừng sợ, có Triệu thúc thúc ở đây, không ai dám động đến các ngươi đâu.”

Chu Quý thở phào nhẹ nhõm, Chu Minh tuy vẫn còn chút bất mãn nhưng đại cục đã định, cũng không thể làm gì khác.

“Được rồi, ta phải về đây, có việc gì thì nói sau.”

Dặn dò hai huynh đệ xong, Triệu Khang vội vàng rời đi. Dù sao chuyện đưa Tống Khinh Nhan bỏ trốn cũng phải báo với hai người một tiếng.

Bên ngoài, năm ngàn tinh binh đã chờ sẵn, xe ngựa cũng đã chuẩn bị xong. Tống Khinh Nhan ban đầu còn do dự, nhưng cuối cùng cũng không thể cự lại Triệu Khang, đành bước lên xe ngựa.

Đoàn người rời khỏi Thịnh Kinh, thẳng tiến về phía Đại Càn.

Lần này trở về có việc gấp, thời gian eo hẹp nên Triệu Khang cho quân đội hành quân với tốc độ nhanh nhất.

Gần một tháng sau...

Lúc này, toàn quân đang nghỉ ngơi ở một bãi đất trống. Trương Long chạy đến bẩm báo: “Lão gia, phu nhân, nửa ngày nữa là chúng ta đến biên giới Đại Càn rồi ạ.”

Tổng Kinh Nhan nghe Trương Long gọi “phu nhân” thì tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, vội vàng đưa miếng thịt khô vừa xé cho Triệu Khang.

Triệu Khang gật đầu: “Được, thông báo toàn quân lên đường.”

...

Cách kinh đô hai dặm, trên con đường lớn, vô số người dân đang đứng chật cứng. Khi nhìn thấy đoàn người của Triệu Khang, tất cả đều reo hò, hân hoan:

“Quốc sư đã về!”

“Quốc sư đã về!”

Lý Nguyên, Dương Khiêm, lão thái sư, lục bộ thượng thư... Tất cả văn võ bá quan đều như phát điên.

Tin tức Tề quốc đầu hàng đã sớm truyền về Đại Càn và Cảnh quốc. Suốt thời gian qua, tất cả mọi người đều sống trong niềm phấn khích tột độ.

Xe ngựa của Triệu Khang dừng lại. Đứng đầu là Tiêu Huyền Sách, bên cạnh là Ngô Thanh Loan với chiếc bụng đã nhô lên thấy rõ. Xung quanh là Tiêu Linh Lung và những người khác.

Tiêu Huyền Sách là người đầu tiên cất tiếng hô lớn, lời nói tuy không hợp lễ nghi nhưng không ai lên tiếng chỉnh sửa:

“Cung nghênh Quốc sư!”

“Cung nghênh Quốc sư!”

Ngoại trừ Tiêu Huyền Sách và những người khác, tất cả văn võ bá quan phía sau đều đồng loạt quỳ xuống, tiếng hô vang trời.

Triệu Khang cười lớn: “Đều dậy hết đi, làm trận hoành tráng này làm gì, thấp điệu thấp điệu một chút chứ!”

“Giả bộ cái gì mà giả bộ! Bây giờ chúng ta phải cao điệu chứ! Ha ha, lão Triệu, ta muốn hôn ngươi một cái quá!” Tiêu Huyền Sách hớn hờ nói, suýt chút nữa thì nhảy lên xe ngựa.

“Đánh diệt cả một nước, người bảo ta phong thưởng cho người như thế nào đây!”

“Cho tiền là được, cho tiền là được, dạo này ta nghèo rách mồng tơi rồi.” Triệu Khang vẻ mặt đòi hỏi không cao.

Tiêu Huyền Sách nghe xong liền nói: “Này, chúng ta huynh đệ tốt mà nói chuyện tiền bạc thì phải đạo quá không? Hơn nữa, người đã đánh cho Tề quốc bay màu, chẳng lẽ không vợ vét được gì? Chuyện này không giống tác phong của người cho lắm!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều không nhịn được cười. Bây giờ Đại Càn quả thực là mạnh, nhưng nghèo cũng là sự thật.

Triệu Khang bắt đắc dĩ: “Vẫn còn để ở Tề quốc, chuyện đó tính sau. Được rồi, mau vào thành thôi!”

Đoàn người hộ tống Triệu Khang trở về kinh thành, không khí vui mừng bao trùm khắp nơi. Tuy nhiên, lúc này Triệu Khang lại cảm thấy hơi áy náy.

Hắn đang lái xe ngựa, hai bên là hai chiếc kiệu do sáu người khiêng, đi song song và bao quanh xe ngựa của hắn.

Nếu chỉ như vậy thì không có gì đáng nói, đằng này trên kiệu lại là Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết...

Lúc này, những người phụ nữ đều đã nhận ra điều gì đó, ánh mắt cố tình hay vô ý đều hướng về phía xe ngựa.

Mỗi lần tên này đi đánh trận trở về, trong xe ngựa hầu như đều có thêm một người phụ nữ.

Từ mùi phấn son thoang thoảng từ trong xe thoát ra, lần này chắc chắn cũng không ngoại lệ.

Tiếng cười nhẹ vang lên.

“Vương gia chuyên này đi đánh giặc chắc hẳn rất vất vả.” Tiêu Linh Lung nhẹ giọng nói.

Triệu Khang cố giữ bình tĩnh: “Không vất vả, chỉ là Tề quốc nhỏ bé, diệt trong nháy mắt, làm sao có thể vất vả được chứ!”

Diệp Hồng Tuyết bĩu môi: “Vậy à, ta hiểu rồi, Vương gia nóng lòng đánh Tề quốc như vậy, hóa ra là vì người đẹp. Lục muội

núp làm gì thế, ra đây cho các tỷ tỷ ngắm một chút đi.”

“Sau này đều sống chung một mái nhà, đừng ngại ngần như vậy.”

Tên khốn này, lần trước nàng hỏi, hắn còn ấp a ấp úng, quả nhiên là có người khác! Không lẽ là Lưu Yên Nhiên?

Trong lòng Diệp Hồng Tuyết thầm nghĩ.

Lúc này, rèm xe được vén lên, một khuôn mặt thanh tú hiện ra, nở nụ cười nhìn về phía các nàng.

“Mọi người khỏe, nói chính xác thì phải gọi ta là tỷ tỷ mới đúng.”

Tào Bạch Lộ sửng sốt: “Tổng...”

Tổng Kinh Nhan vội vàng nói: “Bạch Lộ, lâu rồi không gặp! Nghĩa đệ ta nhất quyết muốn đưa ta về Đại Càn, ta nghĩ thuận tiện ghé thăm muội luôn, thế là đi cùng.”

Triệu Khang sửng sờ, từ bao giờ mình lại trở thành nghĩa đệ rồi?

Quả nhiên là cao thủ không bằng tranh thủ mà!

“Nghĩa đệ? Hai người là tỷ đệ?” Tần Ngọc Phượng tò mò hỏi.

Tổng Kinh Nhan mỉm cười gật đầu, nhìn người phụ nữ mặc trang phục màu đỏ thắm trước mặt: “Đúng vậy, chắc hẳn vị này là Ngọc Phượng phải không? Nghĩa đệ thường nhắc đến tỷ, khen tỷ hiền thực, đoan trang, có tướng phu nhân mà lại nhảy rất đẹp, là người hắn yêu thích nhất.”

Triệu Khang vốn đang cảm thấy áy náy, lúc này lạnh toát cả sống lưng.

Diệp Hồng Tuyết: “Ngọc Phượng quả thực rất hiền thực.”

“Có tướng phu nhân, được yêu thích cũng là chuyện bình thường.” Tiêu Linh Lung gật gù.

“Ha ha ha, nghĩa tỷ nói giỡn thôi, mọi người...” Triệu Khang cười gượng hai tiếng.

Hai nàng chỉ liếc nhìn hắn một cái rồi không thèm để ý đến nữa. Tào Bạch Lộ lo lắng nhìn Tổng Kinh Nhan rồi lại nhìn Triệu Khang.

Nàng cảm thấy mình nên im lặng thì hơn, nếu không có khi Triệu Khang bị đánh chết mất.

Dù sao lần trước nàng mới đi nhận xác hắn về.

Chỉ vài câu nói, sự chú ý của mọi người đã đổ dồn về phía Tần Ngọc Phượng. Tổng Kinh Nhan mỉm cười rồi hạ rèm xe xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi nàng cũng thấy hơi căng thẳng, dù sao những người phụ nữ này đều không phải dạng vừa, người thì là nữ tướng quân, người thì từng làm hoàng đế, ai nấy đều có lai lịch khủng khiếp.

Nói không áp lực thì là giả!

Lúc này, ngoại trừ Tào Bạch Lộ ra, bốn người kia đều không còn nghĩ đến chuyện gì khác ngoài Tổng Kinh Nhan.

Nếu tính đúng tuổi tác, ngoại trừ Tần Ngọc Phượng năm nay mới hai mươi lăm tuổi ra thì bốn người kia đều không còn trẻ nữa.

Đều là còn một hai năm nữa là bước sang tuổi ba mươi, Tổng Kinh Nhan cũng chỉ hơn họ hai ba tuổi là cùng.

Là tỷ đệ thì tốt rồi. Bốn nàng thâm nghĩ.

Hai người phụ nữ có năng khiếu bạo lực gia đình đều gật gù, bày tỏ sự đồng tình với Triệu Khang.

Lần này biểu hiện khá lắm, không phải vừa đi đã đem theo một cô gái khác về nhà, tối nay có thể thưởng cho hắn một chút.

Còn chuyện hiện thực, đoan trang, có tướng phu nhân gì đó, không cần phải so đo với hắn nữa.

Chương 759 - Chia Chác Chiến Lợi Phẩm

Vào thành.

Thay vì đi thẳng về phủ, Triệu Khang phải ghé qua hoàng cung một chuyến. Hắn nháy mắt với Tào Bạch Lộ, ám chỉ nàng đi chậm lại.

Đội xe ngựa của Tào Bạch Lộ đi khuất, Triệu Khang thúc ngựa đuổi theo: “Lão Tào!”

Tào Bạch Lộ gật đầu, ánh mắt đầy ẩn ý: “Yên tâm đi, ta là người từng trải. Các người cứ coi như tử đệ.”

Triệu Khang giơ ngón cái lên: “Bảo bối ngoan, tối nay nhất định trọng thưởng!”

Nàng chính là gián điệp hấn cài vào lòng địch, sao có thể không thưởng cho đành!

Tào Bạch Lộ ngẩn người, sau đó mừng rỡ: “Chàng khỏi rồi sao?”

Triệu Khang gật đầu, trong lòng nàng dâng lên một tia vui mừng xen lẫn mong đợi.

Để thuộc hạ đánh xe về phủ, Triệu Khang chuyển sang kiệu, một mạch tiến thẳng vào cung.

Trong đại điện, không khí náo nhiệt vô cùng.

Tiêu Huyền Sách ngồi trên ngai vàng, sốt ruột hỏi: “Quốc sư, mau nói cho trẫm biết, tình hình tiền tuyến thế nào rồi? Có cần điều thêm quân không?”

Triệu Khang thu lại vẻ mặt đùa cợt, nghiêm túc nói: “Việc điều quân tạm thời chưa cần, tình hình tiền tuyến rất ổn định. Mười hai châu của Tề quốc không xảy ra bạo loạn lớn nào, tin rằng sau khi hai nước chúng ta tiếp quản, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy.”

“Lần này ta quay về là muốn xác nhận ý kiến của bộ hạ và chư vị đại nhân về việc phân chia đất đai, dân số... Không biết bộ hạ và chư vị đã bàn bạc với sứ giả của Cảnh quốc chưa?”

Hộ bộ Thượng thư Trương Minh Viễn lập tức lên tiếng: “Đã thương nghị, đã thương nghị rồi! Quốc sư, chúng ta đã thống nhất như thế này, Cảnh quốc lấy năm châu, Đại Càn chúng ta lấy bảy châu, như vậy cả hai nước đều có mười hai châu!”

Lý Nguyên vuốt râu, cười khà khà: “Sứ giả Cảnh quốc nói rằng bộ hạ của bọn họ có ý nhường Đại Càn chúng ta chọn trước, Cảnh quốc lấy phần còn lại là được.”

“Không giấu gì quốc sư, mấy ngày nay chúng ta vẫn luôn thảo luận chuyện này, bản đồ Tề quốc lật đi lật lại đến nhàu nát cả rồi. Không biết quốc sư có cao kiến gì không?”

Vệ Quan vội vàng nói: “Quốc sư, quan hệ của chúng ta với Cảnh quốc tuy tốt, nhưng ngài cũng không thể vì thế mà nhường hết phần lợi ích vốn thuộc về Đại Càn chúng ta!”

Rõ ràng là các vị đại thần đều rất sốt ruột, điều này cũng dễ hiểu.

Để chuẩn bị cho trận chiến này, các quan viên trong triều cơ bản đã bán hết những gì có thể bán trong nhà để gom tiền.

Bây giờ, ai nấy đều nghèo rớt mồng tơi, nay đã đánh hạ được lãnh thổ rộng lớn của Tề quốc, chính là lúc gặt hái thành quả!

Đất đai, dân số, những thứ này sau này đều có thể biến thành tiền tài!

Triệu Khang trầm ngâm: “Nếu chư vị đã thương nghị như vậy thì cũng không có gì là không ổn. Trước khi hồi kinh, ta đã cho người đi kiểm kê dân số của Tề quốc.”

“Chờ khi có kết quả, chúng ta có thể bắt đầu tiếp quản. Tuy nhiên, ta khuyên chư vị đừng vội phái người sang Tề quốc, đừng quên còn một tên nữa chúng ta chưa xử lý!”

Mọi người giật mình nhớ ra Triệu Khang đang nói đến Chu quốc, lúc này đều cố gắng giữ bình tĩnh.

Nhìn sắc mặt của các vị văn võ bá quan, Triệu Khang âm thầm gật đầu, lý do hẳn phải vội vàng quay về kinh, một là để xác định ý kiến của triều đình, hai là sợ nội bộ xảy ra lục đục.

Dù sao thì quả ngọt đã ở ngay trước mắt, nếu như vội vàng muốn hái, ngược lại sẽ rước họa vào thân.

Lão thái sư trầm ngâm một lát, hỏi: “Ý của quốc sư là...”

Triệu Khang không chút do dự nói: “Trước tiên cứ để tướng sĩ ở tiền tuyến quản lý những vùng đất này, không cần vội phái đại lượng quan viên đến đó. Dù sao thì với số lượng quan viên hiện tại của Đại Càn, cho dù điều động toàn bộ cũng không đủ.”

“Từ hôm nay trở đi, trong nước sẽ tiến hành tuyển chọn nhân tài, bồi dưỡng đội ngũ quan viên cấp dưới hùng hậu. Chờ đến khi tiếp quản, bọn họ có thể lập tức nhậm chức!”

“Thứ hai, cũng là điều quan trọng nhất, sau này sẽ không còn người Tề nữa, chư vị hiểu ý ta chứ?”

Các quan viên liên tục gật đầu: “Hiểu!”

Mở lời rồi thì không dừng lại được, Triệu Khang đem những gì mình đã suy nghĩ trong khoảng thời gian này ra thảo luận cùng mọi người.

Không phải là quyết định ngay lập tức, mà là cùng nhau bàn bạc, thương lượng.

Mãi cho đến tối muộn, bọn họ mới chỉ thảo luận được một phần ba kế hoạch, đành phải để ngày mai tiếp tục.

Tan triều, Triệu Khang trở về phủ, nhưng kiệu dừng ở ngoài cửa hơn mười phút, hắn mới bước xuống.

Cảm giác này giống như một người đàn ông đi làm về, nán lại trong xe một lúc trước khi bước vào nhà.

Bước vào cửa.

Không có cảnh tượng “gió tan bão tố” như hắc tướng tượng, thay vào đó là một mảnh tiếng cười vui vẻ.

Triệu Khang ngẩn người, nhìn Tống Khinh Nhan đang ngồi trò chuyện rôm rả với các nàng, trên tay còn bế Triệu Phú Quý. Tiểu tử bị chọc cười khanh khách, khiến hắn không khỏi cảm thán.

Thủ đoạn của nữ nhân này thật cao siêu!

“A, nghĩa đệ, cuối cùng đệ cũng về rồi.”

“Phải... phải đó, mọi người đang nói chuyện gì vậy?” Triệu Khang gãi đầu.

“Không có gì, chỉ là chuyện phiếm thôi.” Tống Khinh Nhan cười nói.

Tiêu Linh Lung đứng dậy, chu môi: “Huynh về muộn quá, đợi đến đói meo rồi.”

“Để muội sai người dọn cơm. Tối nay chúng ta phải uống cho đã, tử tử.” Diệp Hồng Tuyết cười nói.

Triệu Khang càng thêm kinh ngạc, suy nghĩ một hồi, hắn cũng thấy bình thường.

Tiêu Linh Lung từng là nữ đế, nhưng bản tính vẫn là một cô gái nhỏ, nhất là sau khi gả cho hắn, nàng đã sớm vứt bỏ vẻ ngoài cứng rắn trước kia.

Diệp Hồng Tuyết thì khỏi phải nói, trước đây ngoài luyện võ ra thì chỉ biết dẫn binh đánh giặc. Còn Tào Bạch Lộ vì mạng sống mà phải trốn chui trốn nhủi trong giang hồ.

Ngô Tâm Di là thương nhân, xuất thân của Ngọc Phượng lại càng không tốt đẹp gì.

Nếu ở trong lĩnh vực của mình, các nàng đều là những người tài giỏi.

Nhưng để xử lý các mối quan hệ gia đình, tất cả đều là lính mới, sao có thể là đối thủ của Tống Khinh Nhan?

Dù sao thì không bị đánh đã là may mắn lắm rồi!

Rượu và thức ăn được dọn lên, mọi người nâng chén chúc tụng, không khí vô cùng hòa hợp.

“Đi đường xa mệt mỏi, ta xin phép đi nghỉ ngơi trước, không làm phiền các người nữa. Nghĩa đệ, các muội muội giao cho người đó.” Tống Khinh Nhan cười tủm tỉm nói.

Mấy nữ nhân còn lại đỏ mặt, Triệu Khang cười gượng: “Nàng nói gì vậy...”

Tống Khinh Nhan đi nghỉ, mấy người nhìn nhau, không ai lên tiếng, bầu không khí bỗng chốc trở nên yên lặng.

Triệu Khang còn đang ngơ ngác thì Tiêu Linh Lung lên tiếng: “Muội trước!”

“Hừ, dựa vào cái gì chứ?” Diệp Hồng Tuyết xoay xoay chén rượu, ánh mắt đầy uy hiếp nhìn Triệu Khang.

Ngô Tâm Di mỉm cười: “Ba người các muội ngày thường được phu quân sủng ái, còn ta và Bạch Lộ đến nay mới chỉ được ân ái hai lần. Có phải quá đáng quá rồi không?”

“Vậy thì muội mặc kệ, tỷ đã có con rồi, hơn nữa, Triệu Khang sao chịu nổi tỷ chứ.”

Tiêu Linh Lung ôm lấy cánh tay Triệu Khang, ánh mắt long lanh nước nhìn hắn, vẻ mặt vô cùng đáng thương: “Bộ đồ ba món đó... trong phòng muội có rất nhiều, huynh không định đến xem sao?”

“Nói như ai không chuẩn bị ấy.” Tần Ngọc Phượng mỉm cười.

Chỉ có Tào Bạch Lộ là không nói gì, chỉ chớp chớp mắt như muốn nói: “Chàng cũng không muốn bốn người bọn họ biết thân phận thật sự của chàng và Tống tỷ tỷ chứ?”

Đột nhiên, Diệp Hồng Tuyết đập bàn đứng dậy: “Tranh cái gì mà tranh? Cùng lên là được! Lần trước ta đã bảo Nhị Ngưu đưa thêm một lọ thuốc, nếu hắn không được thì cho hắn uống là xong!”

“Mẹ kiếp! Hồng Tuyết, muội điên rồi sao!” Triệu Khang sợ đến mức hồn vía lên mây.

Chương 760 - Hai Bên Nhập Càn

Vĩ thanh của mùa hè, tiếng ve sầu kêu râm ran, nhưng cái nắng oi ả chẳng thể nào làm giảm đi niềm hân hoan của người dân Đại Càn.

Quý cô, thiếu nữ xúng xính trong những bộ váy áo rực rỡ sắc màu, tay cầm quạt đào lả lướt, mỗi cái xoay người đều khiến trái tim các chàng trai loạn nhịp.

Tin tức đại thắng ở tiền tuyến, nước Tề đầu hàng toàn diện đã sớm được lan truyền khắp Đại Càn từ khi Triệu Khang hồi kinh.

Câu chuyện trà dư tửu hậu của người dân khắp nơi đều xoay quanh chiến thắng vang dội này.

Cắn một miếng dưa hấu mát lạnh, Triệu Khang tiện tay ném vỏ vào thùng rác do Tiêu Huyền Sách cho đặt ven đường. Lau miệng xong, hắn đến quán nước ven đường gọi một ấm trà lạnh.

Nhìn những thùng rác được đặt cách nhau chừng mười mét, Triệu Khang không khỏi bật cười. Hoàng đế bệ hạ rất coi trọng việc quản lý môi trường, dù sao đây cũng là một trong những việc làm thiết thực đầu tiên mà hắn làm cho dân chúng khi còn là hoàng tử.

Chỉ là nhìn cảnh tượng này, Triệu Khang lại có cảm giác như đang lạc vào phim trường của một bộ phim cổ trang nào đó, chứ không phải Đại Càn.

“Lão Triệu!”

Nghe thấy tiếng gọi, Triệu Khang quay đầu lại, thấy Tiêu Huyền Sách đang dẫn theo một đoàn mỹ nữ, nói đúng hơn là dàn hậu cung của hắn, đang tiến về phía này.

Hắn thay một bộ thường phục, trên người treo đầy túi lớn túi nhỏ.

Tiêu Linh Lung một bên dìu Ngô Thanh Loan, sợ nàng vấp ngã, Ngô Tâm Di thì bế Triệu Phú Quý, miệng không ngừng dặn dò muội muội điều gì đó.

Tào Bạch Lộ chạy nhanh đến, trên tay cầm một bộ y phục trẻ em: “Thế nào, đẹp không?”

Triệu Khang trợn trắng mắt: “Chưa sinh ra mà, hơn nữa con nít biết gì mà đẹp với không đẹp, có cái tã lót là được rồi.”

“Đúng vậy! Cứ khăng khăng nhân lúc ta được nghỉ ngơi mà lòi ra ngoài! Mua sắm đã đời, ta thì thành giá treo đồ di động rồi đây này.”

Tiêu Huyền Sách vừa đến quán nước cũng phụ họa một câu, đưa tay muốn cầm chén trà Triệu Khang chưa uống hết thì bị Ngô Thanh Loan đập cho một phát rớt khỏi ghế.

“Người nói năng cái kiểu gì vậy hả!”

Đường đường là hoàng đế Đại Càn mà giờ đây chẳng dám ho he tiếng nào, chỉ phỉ phỉ bụi đất trên người rồi ngồi xuống cạnh Triệu Khang.

Nếu dám cãi lại, lát nữa người ra tay sẽ là Tiêu Linh Lung.

Vị nữ đế năm xưa giờ đây khéo miệng như muốn kéo đến tận mang tai, so với lúc bản thân sinh con còn vui mừng hơn.

Hàng ngày đều chạy đến hoàng cung, một ngày hỏi thăm thái y ba bốn lần xem khi nào thì thái tử Đại Càn chào đời.

Mọi người ngồi xuống quán nước, khiến ông chủ quán được phen mừng rỡ, vừa kiếm được tiền, lại được ngắm nhìn đàn mỹ nữ, người nào người nấy đều xinh đẹp động lòng người.

Chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến người ta khoan khoái, thế nên ngay cả trà cũng rót thêm cho đoàn người Triệu Khang một ít.

Bị lôi ra ngoài từ sáng sớm đến tận trưa, trong lòng Triệu Khang rất phản đối chuyện này.

Nhưng tiếc là ở nhà hắn chẳng có quyền lên tiếng, may mà còn có huynh đệ cùng cảnh ngộ, nhìn hắn cũng chịu khổ, Triệu Khang cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều.

Uống một chén trà giải khát, Tiêu Huyền Sách không đưa Ngô Thanh Loan hồi cung, mà cùng Triệu Khang trở về phủ.

Mấy nàng cùng hai vị phu nhân quan lại trong kinh thành rủ nhau đi đánh mát chược, hai người họ bèn đi thẳng đến thư phòng.

Tiêu Huyền Sách gõ nhẹ lên bàn: “Với tình hình hiện nay, e rằng nước Chu cũng sắp ngồi không yên, lão Triệu, người nói xem bọn họ sẽ đánh hay là cầu hòa?”

“Lúc nước Tề còn tồn tại, bọn họ còn không dám đánh, huống chi là bây giờ.” Triệu Khang uể oải dựa vào ghế, như thể toàn thân xương cốt đều bị rút hết.

Tiêu Huyền Sách nhướn mày, cười gian xảo: “Vậy đợi bọn họ dâng lễ vật đến rồi chúng ta đánh tiếp?”

Triệu Khang lắc đầu: “Đánh hạ nước Tề, đối với chúng ta mà nói là đủ rồi, đánh nước Chu, phải để nước Cảnh ra tay trước.”

Tiêu Huyền Sách gật đầu: “Cũng phải, nước Chu mấy năm nay luôn tỏ ra khiêm nhường, nếu chúng ta tiếp tục động binh e là sẽ khiến đám người văn nho trong triều lên án.”

“Đúng vậy, nước Cảnh và nước Chu suyết chút nữa thì bị diệt vong, để nước Cảnh ra tay trước, Đại Càn chúng ta hỗ trợ, như vậy mới hợp tình hợp lý.”

Nghe vậy, Tiêu Huyền Sách lại có chút lo lắng: “Nước Chu lãnh thổ rộng lớn, có tới hai mươi châu, dân số e là còn nhiều hơn cả Đại Càn và nước Cảnh cộng lại, không phải dễ nuốt trôi như vậy.”

“Thời gian kéo dài sẽ bất lợi cho chúng ta, cho nên phải nhanh chóng giải quyết, ngươi có ý tưởng gì hay không?”

Triệu Khang chắc một tiếng, cười nói: “Chuyện này ngươi không cần lo lắng, đối với ta mà nói, nước Chu còn dễ đối phó hơn nước Tề.”

“Nước Chu tuy kỵ binh hùng mạnh, nhưng văn phong quá thịnh, triều đình mất cân bằng văn võ, võ tướng cơ bản không có quyền lên tiếng.”

“Giải quyết xong mấy tên biết đánh nhau, đám văn thần nắm giữ triều chính còn lại, chẳng lẽ có thể dùng bút giết chết chúng ta hay sao?”

Tiêu Huyền Sách: “Vậy tiếp tục phái người đi ám sát?”

“Không cần phiền phức như vậy.”

Triệu Khang cười nói: “Tên giỏi nhất nước Chu đã bị ta giải quyết rồi.”

...

Nước Chu.

Lưu Châu, Thanh Vân Quan.

Xuất phát từ Thông Châu nước Đại Càn đi về phía tây khoảng ba trăm dặm là có thể nhìn thấy cửa ngõ nước Chu này.

Những năm trước, việc phòng thủ Thanh Vân Quan của nước Chu không hề nghiêm ngặt, thậm chí có lúc trong quan chỉ có khoảng một vạn người.

Về phần tại sao quân số lại ít như vậy, chẳng phải là bởi vì Đại Càn nhỏ bé, đất đai cằn cỗi, sao dám phát binh tấn công Đại Chu hùng mạnh hay sao?

Nhưng sau khi nước Chu liên tiếp bại trận, tổn thất binh lực lên đến hàng chục vạn người, nội bộ nước Chu đã tăng cường phòng thủ Thanh Vân Quan. Hiện tại, trấn giữ hùng quan này là hai mươi vạn quân tinh nhuệ nhất của nước Chu.

Ngoại trừ tân quân ở các nơi, đây là lực lượng chiến đấu cuối cùng và cũng là mạnh nhất của nước Chu.

Nhìn đoàn xe hơn nghìn người xuất phát từ Thanh Vân Quan, trên tường thành, ánh mắt Ngũ Hùng sắc bén như đao. Viên phó tướng bước lên phía trước: “Đại soái.”

“Ngươi hãy đi một chuyến đến Đại Càn.” Ngũ Hùng thở dài.

Viên phó tướng nuốt nước miếng, dè dặt nhìn xung quanh: “Đại soái thật sự muốn làm vậy sao?”

Mặc dù lúc này trên tường thành chỉ có hai người bọn họ, nhưng viên phó tướng vẫn cảm thấy như có người đang theo dõi mình.

“Hay là để người làm đại soái cho ta, người ở đây trấn thủ, ta đi Đại Càn?” Ngũ Hùng cười hỏi.

Viên phó tướng cười khan: “Thuộc hạ không dám.”

“Vậy thì nói nhảm ít thôi, dù sao cũng thua, chẳng có chút hi vọng nào, chỉ bằng đầu hàng sớm cho xong.”

Nói xong, Ngũ Hùng xoay người rời đi.

Ban đêm, viên phó tướng thay trang phục, cười khoái mã phi về hướng Đại Càn.

Bảy ngày sau, đoàn xe sứ thần nước Chu tiến vào biên giới Đại Càn.

Triều đình nhận được tin tức, các vị đại thần đã sớm chuẩn bị tinh thần, hưng phấn tìm đến Triệu Khang, hỏi xem lần này nên diễn kịch như thế nào.

Triệu Khang bắt đầu kể, nói cho mọi người biết lần này không cần diễn, đối phương cho gì thì nhận lấy cái đó.

Khiến Trương Minh Viễn cùng những người khác tiếc hùi hụi, cả bụng tài năng không có đất dụng võ.

Các quan viên vừa đi, quản gia liền đến báo: “Vương gia, bên ngoài có người cầu kiến.”

“Ai vậy?” Triệu Khang thuận miệng hỏi.

Quản gia gãi đầu: “Đối phương không nói, chỉ nói là thuộc hạ của Ngũ Hùng.”

Chương 761 - Người giữ vững cửa ải, ta sẽ đến lấy

Triệu Khang nghe xong, trong mắt lóe lên tia sáng: “Dẫn hắn đến thư phòng!”

Hắn không ngờ người quen cũ lại nóng lòng đến vậy, thật khiến hắn có chút bất ngờ. Ban đầu, Triệu Khang định đợi khi sứ thần Chu quốc rời đi sẽ nhờ bọn họ nhắn lại cho Ngũ Hùng.

Bây giờ xem ra lại đỡ được một công đoạn.

Chẳng bao lâu, quản gia đã dẫn người đến. Triệu Khang nhìn sang, thấy một người đàn ông trung niên mặt trắng không râu, liền mỉm cười cho phép hắn ngồi xuống.

Trong lòng Viên phó tướng có chút thấp thỏm, bất an: “Tham kiến Triệu quốc sư.”

Triệu Khang chấp hai tay vào trong tay áo, cười nói: “Không cần câu nệ như vậy. Ngũ Hùng tướng quân bảo người tới, có chuyện gì cần chuyên lời sao?”

“Không dám!” Viên phó tướng vội vàng khoát tay, sau đó do dự một chút, giống như kẻ trộm dò hỏi: “Đại soái bảo ta đến hỏi quốc sư một câu, những lời năm xưa nói... có còn tính không?”

Nghe vậy, hai tay Triệu Khang trong tay áo nắm chặt, trong lòng đã có đáp án: “Đương nhiên là còn!”

Năm đó ở ngoài ải U Châu, hắn đã đánh cho đại quân của Ngũ Hùng đại bại, sau đó mời hắn ta gặp mặt.

Khi đó, hắn đã nói với Ngũ Hùng một câu: “Là muốn chờ ta dùng đại pháo bắn chết ngươi, hay là muốn sau này được phong hầu báitướng ở Đại Càn?”

Sau đó, nhìn những gì Ngũ Hùng làm trên chiến trường, Triệu Khang biết hắn ta đã có lựa chọn, nhưng đây là lần đầu tiên hai người vứt bỏ hết thảy, nói chuyện trực tiếp với nhau.

Ngũ đại nguyên soái... sắp phản bội Đại Chu rồi!

Viên phó tướng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại dâng lên một tia kích động: “Vậy... quốc sư có lời gì muốn nhắn lại

cho đại soái không?”

Triệu Khang mỉm cười: “Bảo hấn trấn giữ tốt cửa ải, tương lai ta sẽ đến lấy!”

“Hiểu rồi! Vậy... tiểu nhân xin cáo lui!” Viên phó tướng cúi đầu, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi Đại Càn.

Triệu Khang vỗ tay một cái, lần này ổn rồi!

Trên chiến trường có Ngũ Hùng, trong số văn thần có Công Tôn Vân Tú, Chu quốc hiện tại có thể nói là dễ dàng bị nghiền nát!

Nghĩ vậy, Triệu Khang bước ra khỏi thư phòng, cao giọng nói: “Người đâu!”

Chốc lát sau, tất cả mọi người trong phủ đều đã có mặt.

Triệu Khang dặn dò: “Ta phải đi Cảnh quốc một chuyến. Linh Lung, nàng thay ta chuyển lời cho bộ hạ, mấy ngày tới sứ thần Chu quốc đến, mặc kệ bọn họ nói gì cũng đều đồng ý!”

Tiêu Linh Lung vội vàng gật đầu.

Triệu Khang nhìn về phía Tào Bạch Lộ: “Lão Tào, truyền lệnh cho ta, hỏa pháo quân toàn quân nhập vào quân đội Cảnh quốc, giao cho Vu Thành công thống lĩnh, đóng quân ở Tịch Châu!”

Tịch Châu chính là vùng đất giáp ranh giữa Tề quốc và Chu quốc trước đây.

“Ngoài ra, lệnh cho Chu Long dẫn Thanh Long quân và Bạch Hồ quân rút khỏi Tề quốc. Một khi Cảnh quốc tấn công Chu quốc, lập tức tấn công Thanh Vân quan ở Lưu Châu của Chu quốc!”

Dặn dò xong mọi việc, Triệu Khang một mình một ngựa, không mang theo bất kỳ tùy tùng nào, nhanh chóng lên đường đến Cảnh quốc.

Sau mười ngày đêm lăn lộn trên đường, Triệu Khang rốt cuộc cũng đến dưới chân kinh thành Hoa Cảnh.

Hắn một đường đi thẳng đến hoàng cung, xuất trình lệnh bài mà Ngô Quan Hải đã đưa cho. Lý An - tổng quản thái giám đang giám sát cung nữ và thái giám làm việc - vừa nhìn thấy

Triệu Khang liền giật mình kinh hãi: “Triệu... Triệu vương gia? Sao ngài lại tới đây?”

Triệu Khang cười chào hỏi: “Lâu rồi không gặp, Lý công công. Bệ hạ đang lâm triều sao?”

“Vâng vâng!” Lý An mừng rỡ, vội vàng nói: “Ngài đến chắc là có chuyện quan trọng. Ta đi thông báo cho bệ hạ ngay, ngài đợi một lát!”

Nói xong, hắn ta lập tức chạy như bay đi mất.

Mấy cung nữ thái giám ở bên cạnh đều tò mò nhìn Triệu Khang, bàn tán xôn xao. Danh tiếng của Triệu vương gia Đại Càn vang xa, cho dù là những người làm việc nhỏ bé trong cung như bọn họ cũng đã từng nghe qua.

Chưa đầy một nén nhang sau, Triệu Khang đã nhìn thấy một thân ảnh mặc long bào màu vàng sáng rực rỡ chạy nhanh về phía mình.

Hắn nhất thời ngẩn người, suýt nữa thì tưởng rằng mình nhìn thấy Ngô Như Long.

Ngô Quan Hải trước mặt đã nuôi râu ngắn, vốn dĩ dung mạo của hắn và Ngô Như Long đã rất giống nhau, giờ phút này lại mặc long bào, càng khiến người ta sinh ra ảo giác.

Triệu Khang hoàn hồn, mỉm cười: “Bệ hạ!”

“Haha, Triệu vương gia, lâu rồi không gặp!” Ngô Quan Hải bước nhanh đến, phân phó với Lý An: “Mau truyền thiện phòng chuẩn bị rượu và thức ăn ngon, trẫm muốn cùng Triệu vương uống vài chén!”

“Vâng!”

Kéo Triệu Khang ngồi xuống, Ngô Quan Hải mặt mày hớn hở, sai cung nữ thái giám lui ra, tự mình rót cho Triệu Khang một chén rượu, lúc này mới lên tiếng: “Triệu vương lần này đến, là vì...”

Triệu Khang gật đầu, mỉm cười cùng chén với Ngô Quan Hải: “Chu quốc đã phái người đến Đại Càn cầu hòa, cơ bản là muốn nghị hòa rồi. Cảnh quốc có thể ra tay được rồi!”

“Tốt!” Ngô Quan Hải siết chặt chén rượu trong tay: “Ngày mai trăm sẽ hạ chiếu thảo phạt Chu quốc!”

Triệu Khang nói tiếp: “Ta đến đây đã lệnh cho người ta truyền tin, sáp nhập hỏa pháo quân vào quân đội Cảnh quốc, giao cho Vu Thành công thống lĩnh, đóng quân ở Tịch Châu. Ngày mai ta sẽ đến Tịch Châu, chỉ huy đại quân từ Đông Châu đánh úp Chu quốc. Đồng thời, Đại Càn sẽ xuất binh từ Thanh Vân quan ở Lưu Châu, hai đường cùng tiến, cùng nhau tiêu diệt Chu quốc!”

Ngô Quan Hải nghe vậy, không khỏi cười ha hả: “Triệu vương đã an bài thỏa đáng như vậy, trăm liền chờ xem!”

Hai người lại cùng chén một lần nữa. Ngô Quan Hải đặt chén rượu xuống, nhìn Triệu Khang, cảm khái nói: “Mấy năm nay thật sự là đa tạ người, nếu không có người, Cảnh quốc chúng ta e rằng đã diệt vong rồi...”

Triệu Khang cười cười: “Người ta còn nói những lời khách sáo này làm gì. Chờ sau khi diệt Chu, Càn Cảnh hai nước sẽ do người và Huyền Sách duy trì quan hệ. Những chuyện khác ta sẽ không nhúng tay vào nữa, uống rượu, uống rượu!”

Ngô Quan Hải gật gật đầu, sau đó cười nói: “Được! Hôm nay chúng ta không say không về, xem như là rượu mừng công vậy!”

Nghỉ ngơi một đêm ở kinh thành Hoa Cảnh, sáng sớm hôm sau, Triệu Khang liền lên đường đến Tịch Châu.

Cùng lúc đó, chiếu thư thảo phạt Chu quốc của Ngô Quan Hải cũng được ban bố, tuyên bố với thiên hạ, từ giờ phút này, Cảnh quốc chính thức khai chiến với Chu quốc!

Lửa chiến tranh lại bùng lên.

Lúc Triệu Khang đến Tịch Châu, đại quân Cảnh quốc vốn đóng quân ở các nơi thuộc Tề quốc trước đây đã tập kết chờ đợi. Cộng thêm hỏa pháo quân của Đại Càn, tổng cộng có hơn hai trăm khẩu đại pháo, đạn dược đầy đủ.

Ngoại trừ Thanh Long quân và Bạch Hồ quân, những quân đội khác của Đại Càn vẫn đóng quân ở các nơi.

“Đại soái!”

Nhìn thấy Triệu Khang, Vu Thành công, Cao Uyên, Trần Mậu Khải... những vị tướng quân từng kề vai chiến đấu cùng hắn đều đồng loạt hành lễ.

Trong số ba mươi sáu vị tướng quân Cảnh quốc năm xưa, giờ phút này có mặt hai mươi tư người.

Lần trước đánh Tề quốc, bọn họ cứ như đi du lịch, trên đường chỉ làm nhiệm vụ tiếp quản thành trì.

Lần này, Triệu Khang muốn dẫn bọn họ đánh hạ toàn bộ Chu quốc, mỗi người đều vô cùng phấn chấn, tràn đầy chiến ý.

Triệu Khang khẽ mỉm cười: “Nhìn các người kia, cứ như là sắp đi cướp dâu vậy, hăng hái như thế làm gì?”

Mọi người nghe vậy, đều cười vang. Một vị tướng quân lên tiếng: “Đại soái, chúng ta đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi, rốt cuộc cũng được ra tay rồi!”

“Đúng vậy! Lần này, chúng ta nhất định phải báo thù rửa hận, khiến Chu quốc phải trả giá đắt!”

Cảnh quốc vốn coi trọng võ, tướng sĩ đều là những người bộc trực, nóng nảy.

Lần trước bị Tề quốc và Chu quốc liên thủ tấn công, phá hủy kinh thành, người trong thiên hạ, ai mà không phẫn nộ?

Giờ phút này rốt cuộc cũng có thể tự mình báo thù, bọn họ sao có thể không hưng phấn cho được? Ngay cả những binh lính Cảnh quốc dưới trướng bọn họ cũng đều như vậy.

Vu Thành Công nâng hai tay dâng ấn soái của Cảnh quốc lên, tiến lên một bước, quỳ một gối xuống đất: “Mời đại soái tiếp nhận ấn soái!”

“Mời đại soái tiếp nhận ấn soái!”

Hai mươi tư vị tướng quân, tất cả binh lính có mặt, bao gồm cả Lý Cầu Đản và những tâm phúc khác đang thống lĩnh hỏa pháo quân, đều đồng loạt quỳ xuống.

Dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, Triệu Khang đưa hai tay ra, tiếp nhận ấn soái.

Chương 762 - Cuộc Chiến Dư Luận

Trong doanh trường, hai bên tả hữu là hai mươi tư vị tướng quân của nước Cảnh, cộng thêm Lý Cầu Đản vừa tròn hai mươi lăm người.

Trên mặt đất trải một tấm bản đồ khổng lồ, trên đó vẽ đầy đủ núi non, sông ngòi.

Đây là bản đồ toàn cảnh nước Chu!

Nó được vẽ nên từ những chuyến đi do thám, thăm dò khắp nơi trên đất Chu của nước Cảnh và nước Càn suốt nhiều năm qua.

Sau khi hai nước ngày càng thân thiết, họ đã cùng nhau đối chiếu những tấm bản đồ mà mình vẽ ra, cuối cùng tạo nên tấm bản đồ hoàn chỉnh này.

Trên bản đồ ghi chép chi tiết hàng vạn thành trì của nước Chu, thậm chí tinh tế đến từng trấn.

Từ đó có thể thấy được giá trị to lớn của tấm bản đồ này.

Triệu Khang nhìn chăm chú vào những thành trì lớn nhỏ trên bản đồ, trong lòng không ngừng suy tính.

Lần chinh phạt diệt quốc này, nước Cảnh gần như đã điều động toàn bộ binh lực trong nước, tổng cộng hơn ba mươi vạn người.

Tuy rằng hai phần ba trong số đó là tân binh, sức chiến đấu còn phải xem xét, nhưng tất cả các tướng lĩnh đều rất tự tin, vô cùng tin tưởng vào binh sĩ dưới trướng mình.

Hiện nay, nước Chu không còn chút ý chí chiến đấu nào, cộng thêm quân đội hỏa pháo của Triệu Khang, trận chiến này không có lý do gì để thua.

“Lý Phong Khải.” Triệu Khang lên tiếng gọi tên một vị tướng lĩnh.

Người nọ lập tức đứng dậy: “Mặt tướng nghe lệnh!”

“Dẫn ba nghìn quân, hai khẩu hỏa pháo, mục tiêu là thành Vô thuộc Châu Quan!”

“Mặt tướng tuân lệnh.”

Triệu Khang nói tiếp: “Triệu Thiên Nguyên, dẫn ba nghìn quân, hai khẩu hỏa pháo, mục tiêu là thành Vân thuộc Châu Biện.”

“Lưu Thành Long, dẫn ba nghìn quân, hai khẩu hỏa pháo, mục tiêu là thành Phượng Anh thuộc Châu Lương.”

Hơi thở dồn dập, Triệu Khang liên tiếp hạ xuống mười hai đạo quân lệnh, mười hai vị tướng quân của nước Cảnh lần lượt nhận lệnh bài, lập tức đi điều động binh mã.

Phó soái Vu Thành Công nhìn vào vị trí các thành mà Triệu Khang vừa điểm trên bản đồ, phát hiện ra đó đều là các thành trấn liền kề của ba châu thuộc nước Chu.

Hơn nữa, chúng liên kết chặt chẽ với nhau, chỉ cần đánh hạ được mười hai thành này, lấy đó làm trung tâm lan rộng ra xung quanh trong vòng trăm dặm, quân Cảnh sẽ giống như những chiếc đinh đóng sâu vào nước Chu.

Suy nghĩ một chút, Vu Thành Công đã hiểu được ý đồ chiến lược của Triệu Khang, liền hỏi: “Đại soái, như vậy có phải là quá gấp gáp hay không?”

“Dù sao cũng là tiến sâu vào nội địa nước Chu, mỗi tướng lĩnh chỉ dẫn theo ba nghìn quân, có phải là quá ít hay không?”

Triệu Khang mỉm cười: “Không ít đâu, mấy vạn người này chỉ là để thu hút sự chú ý mà thôi, chủ lực vẫn là ở chỗ các người. Hơn nữa, mỗi đội quân đều được trang bị hai khẩu hỏa pháo, quân đội nước Chu chưa từng chứng kiến uy lực của đại pháo.”

“Chỉ cần tiếng pháo vừa vang lên, với sức chiến đấu hiện tại của quân đội nước Chu, căn bản không ai có thể ngăn cản được họ.”

Nghe hẳn nói vậy, Vu Thành Công khẽ gật đầu.

Triệu Khang lại nói: “Vu Thành Công, Trần Mậu Khải, Cao Uyên nghe lệnh.”

Ba vị đại tướng của nước Cảnh lập tức đứng dậy.

“Mặt tướng nghe lệnh!”

“Truyền lệnh cho ba người, mỗi người dẫn mười vạn quân, năm mươi khẩu đại pháo, từ ba châu Lương, Biện, Quan tiến quân, mục tiêu là kinh đô Yến Đô!”

Cao Uyên ba người trong lòng đều dâng lên một trận phản chấn, lão tướng Trần Mậu Khải trầm ồ lên tiếng: “Như vậy, Đại soái, nơi này sẽ trở nên trống trải.”

Triệu Khang trợn mắt cười: “Bản soái còn giữ lại hai mươi khẩu đại pháo, còn lo lắng gì nữa? Yên tâm đi, nếu các người đánh đến tận kinh đô Yến Đô rồi mà ta vẫn còn ở lại Tịch Châu này, đó mới là vấn đề.”

Các tướng lĩnh nghe vậy đều bật cười, có người nói: “Xem ra, chúng ta nhất định phải cố gắng hết sức để biến lời nói của Đại soái thành hiện thực!”

Triệu Khang cũng cười: “Được rồi, mọi người giải tán, chuẩn bị đi. Toàn quân tối nay canh hai chuẩn bị cơm nước, canh ba xuất phát, nghe rõ chưa?”

“Chúng ta tuân mệnh!”

Tiến các tướng lĩnh ra ngoài, Triệu Khang tiếp tục xem bản đồ, trận chiến này không cần hẳn xông pha trận mạc, chỉ cần đi theo đại quân ở phía sau chỉ huy là được.

Chỉ cần đợi đến khi Ngũ Hùng ở ải Thanh Vân dẫn quân đầu hàng, ải Thanh Vân thất thủ, đến lúc đó, quân đội hai nước Càn-Cảnh cộng thêm quân của Ngũ Hùng, tổng cộng gần sáu mươi vạn người tấn công nước Chu, với tình hình hiện tại của nước Chu, căn bản không thể nào chống đỡ nổi.

Cho nên, từ khi Ngũ Hùng phái phó tướng Viên Lập truyền tin, nước Chu thật ra đã sớm nắm chắc phần thua trong tay.

Đang chăm chú xem bản đồ, binh sĩ bên ngoài đi vào bẩm báo: “Báo cáo Đại soái, có người cầu kiến.”

“Cho vào.” Triệu Khang không ngẩng đầu lên nói.

Bên ngoài, một người bước vào cung kính hành lễ: “Quốc sư.”

Triệu Khang ngẩng đầu nhìn người tới, mỉm cười: “Ngươi đến rồi.”

Người đến là thuộc hạ của Tào Bạch Lộ ở Phong Vân Lâu, lão Mã – người trước đây từng làm chương quỳ cho Triệu Khang.

Lão Mã vội vàng nói: “Tổng cộng ba mươi bảy người, tất cả đều đã đến.”

Đó là những người đã trốn thoát khỏi kinh thành Thịnh Kinh sau khi đi theo Phương Thiệu tàn sát các quan viên nước Tề.

Triệu Khang gật đầu: “Ngày mai, người đi theo đại quân của Cao Uyên tướng quân từ Châu Quan tiến vào nước Chu, mang theo tất cả mọi người, nhiệm vụ của các người là tạo ra sự hoảng loạn cho nước Chu.”

“Sau đó, dán những thứ này lên ở mỗi thành mà các người đi qua.”

Triệu Khang đưa xấp giấy dày cộp trên bàn cho lão Mã, lão Mã nhận lấy cúi đầu nhìn qua, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

“Đại soái, những chuyện này... chúng ta đều không biết ngài lấy tin tức từ đâu ra?”

Triệu Khang thần nhiên đáp: “Ta bịa ra đấy.”

Lão Mã cứng họng.

Trên giấy viết Lý Mộc Dịch cầu kết với phản tặc Tiêu Phi Vũ của nước Càn giết hại Lý Thừa Côn, soán ngôi đoạt vị! Tàn sát huynh đệ!

Viết rất chi tiết, hai người đã lên kế hoạch như thế nào, Tiêu Phi Vũ đã ra tay thế nào.

Người không biết còn tưởng rằng Triệu Khang đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó.

Chuyện này đương nhiên là thật, điều này Triệu Khang có thể khẳng định, chỉ là quá trình thì dĩ nhiên là do hắn bịa đặt ra.

Nhưng mà không sao, người khác có tin hay không không quan trọng, chỉ cần bách tính nước Chu tin là được.

Đặc biệt là đám văn nhân nho sĩ kia, chuyện soán ngôi đoạt vị, trong lòng bọn họ là đại nghịch bất đạo.

Còn chuyện tàn sát huynh đệ, cũng là do Triệu Khang suy đoán, Lý Mộc Dịch đã lên ngôi hoàng đế, với tính cách của hắn ta, e rằng nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm cơ bản là lành ít dữ nhiều.

“Nhớ kỹ, mỗi khi đến một thành trì, hãy dán những bản sao chép này ra ngoài, tốt nhất là để cho toàn bộ người dân nước Chu đều biết chuyện này.”

Lão Mã gật đầu, sau đó lại tò mò hỏi: “Làm như vậy có tác dụng sao?”

Triệu Khang hừ một tiếng: “Người không thấy ta viết gì sao? Chúng ta xuất binh đánh nước Chu là vì báo thù cho tiên đế nước Chu.”

“Đây là hành động chính nghĩa! Đây cũng là một cách để tạo ra sự hoảng loạn, gọi là chiến tranh dư luận.”

“Nắm giữ được dư luận, chúng ta sẽ đứng trên đỉnh cao của đạo đức.”

Triệu Khang cười khẩy, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, nghe nói tên Lý Mộc Dịch kia thích vợ người khác phải không?”

Lão Mã gật đầu: “Theo tin tức mà người của chúng ta ở nước Chu truyền về, đúng là như vậy. Chuyện này ở nước Chu hình như cũng không phải là bí mật gì, hơn nữa nghe nói sau khi Lý Mộc Dịch lên ngôi hoàng đế, hắn ta không hề tuyển tú, sắc lập hoàng hậu, phi tần.”

“Hắn ta còn đuổi hết tất cả phi tần của tiên đế ra khỏi hoàng cung, chỉ giữ lại một người ở lại hậu cung.”

“ĐKM! Tên này quả nhiên không phải thứ tốt đẹp gì, ngay cả đàn bà của cha mình cũng dám đụng vào.”

Triệu Khang cười lạnh trong lòng, hay là viết thêm cho hắn ta vài câu chuyện về đề tài sắc màu nhỉ?

Chương 763 - Thấp kém nhưng lại thích nghe

Ngoài việc quen biết Công Tôn Vân Tú và Ngũ Hùng, còn một lý do khác khiến Triệu Khang cho rằng Chu quốc dễ đối phó hơn Tề quốc, đó chính là:

Chu quốc vốn nổi tiếng là đất văn chương, học giả nhiều vô số kể.

Một khi tin tức Lý Mộc Dịch giết vua mà bị lộ ra ngoài, dù là thật hay giả cũng sẽ gây ra sóng gió lớn.

Trong mắt những người đọc sách này, cho dù là hoàng đế thì cũng phải tuân theo tam cương ngũ thường, không được phép vượt quá giới hạn!

Mặc dù mỗi gia tộc đều có bí mật động trời, nhưng chỉ cần không bị phơi bày ra ánh sáng, thì mọi người đều có thể giả vờ như không thấy, cùng lắm chỉ là bàn tán sau lưng mà thôi.

Nhưng nếu đã bị đưa ra ánh sáng, thì sẽ là một câu chuyện khác. Những người đọc sách này sẽ la ó, yêu cầu hoàng đế và các đại thần phải cho một lời giải thích.

Triệu Khang có thể dễ dàng tưởng tượng ra cảnh tượng sau khi lão Mã lan truyền tin tức, các học giả sẽ tụ tập trước cửa hoàng cung ở Yên Đô để biểu tình.

Là người xuyên không, Triệu Khang hiểu rất rõ sức mạnh của dư luận khi nó lên men.

Rốt cuộc, chỉ cần nghi ngờ ai đó quay lên trên tàu điện ngầm, dù sự thật không phải vậy, cũng có thể mượn danh nghĩa chính nghĩa để phát động một cuộc tấn công mạng, và chỉ phải trả giá bằng một hình phạt nhẹ như bị trường học giám sát.

Mặc dù Triệu Khang không phải là nghiên cứu sinh ngành báo chí, nhưng sau khi chứng kiến nhiều trường hợp như vậy, hẳn đã nắm được mấu chốt của vấn đề.

Nghĩ là làm!

Để lão Mã đợi một lúc, Triệu Khang cầm bút lên và một câu chuyện cảm ky, truyện người lớn đã ra đời!

Tiêu đề là “Sự sa ngã của người vợ góa phụ trong hoàng cung”.

Nội dung kể về việc Lý Mộc Dịch lòng lang dạ sói, cầu kết với tên phản tặc Tiêu Phi Vũ của nước Càn để giết vua đoạt ngôi.

Sau đó, hắn ép buộc phi tần của Tiên đế phải thông dâm với mình, thậm chí còn dùng nhiều thủ đoạn ép buộc. Trong suốt câu chuyện, Triệu Khang không hề nêu tên người vợ góa phụ đó là ai.

Bởi vì hắn cũng không biết, vì vậy hắn đã dùng từ “vị phi tần nào đó” để thay thế, dù sao thì đó cũng chỉ là bịa đặt mà thôi.

Sau đó, hắn dùng rất nhiều ngôn từ để miêu tả những cảnh nóng sống động!

Viết truyện mà, ngoài nội dung hấp dẫn, lời cuốn thì thứ mà người dân thích xem nhất chính là những cảnh này.

Vì vậy, Triệu Khang vừa viết vừa nhớ lại những thước phim kinh điển của các diễn viên Nhật Bản từng tồn tại trên mạng.

Nào là tang lễ, nào là trang phục của phi tần, hoàng tử,... Viết đến cuối cùng, Triệu Khang dừng bút, chửi thề một tiếng.

Mẹ kiếp, viết quá trớn rồi, khiến bản thân cũng trở nên hưng phấn.

Dừng bút, đưa cho lão Mã, Triệu Khang thản nhiên nói: “Mang đi đi, đến lúc đó cũng dán cái này lên luôn.”

Lão Mã đứng bên cạnh xem hắn viết truyện đã lâu, từ sớm đã muốn biết Triệu Khang đang viết cái quái gì.

Nghĩ đến việc Quốc sư từng khuynh đảo văn đàn bốn nước, được mệnh danh là đệ nhất văn nhân thiên hạ, chắc hẳn bài viết này cũng rất đặc sắc.

Hắn ta tò mò nhìn những dòng mực chưa khô trên giấy, rồi im lặng.

Một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, nhìn Triệu Khang, lúng túng nói: “Quốc sư, bài viết này thật sự là...”

“Sao vậy?” Triệu Khang hỏi.

Lão Mã ho khan một tiếng: “Không có gì, thật sự là hấp dẫn người đọc!”

Mẹ nó, ngay cả lão già này cũng thấy phấn khích, vào thành rồi phải tìm kỹ viện trước đã.

“Được rồi, đừng lảm lời nữa, làm việc cho tốt, tốt nhất là đến mỗi thành đều cho toàn bộ người dân trong thành nhìn thấy.”

“Nếu không được thì người của ngươi hãy giả làm người kể chuyện, truyền bá nó ra.” Triệu Khang nói.

Lão Mã lập tức dờ khóc dờ cười gật đầu, mẹ kiếp, còn truyền bá cái gì, ngươi tưởng ngươi viết là thơ ca kinh thiên động địa sao?

Lão Mã thu dọn đồ đạc, sau đó đi tìm Cao Viễn để chuẩn bị xuất quân. Triệu Khang nhìn bản đồ Chu quốc rộng lớn với 20 châu, không khỏi cảm thán, một vùng đất rộng lớn như vậy, sau khi chiếm được có thể làm được rất nhiều việc.

Trong lòng Triệu Khang đã tính toán kỹ càng, sau khi tiêu diệt Tề quốc và Chu quốc, cùng với Cảnh quốc phân chia địa bàn xong.

Sẽ để Tiêu Huyền Sách khoanh vùng cho mình một vùng đất rộng lớn, đến lúc đó sẽ di dời toàn bộ huyện Nguyên Giang đến đây, tập trung phát triển khoa học kỹ thuật.

Đến lúc đó, cuộc sống chắc chắn sẽ rất sung túc, nghĩ đến đây, Triệu Khang liền cầm bút lên, khoanh tròn một chỗ trên bản đồ.

Đến đêm khuya, các binh sĩ đã chuẩn bị xong, Cao Viễn dẫn 10 vạn đại quân vượt qua Tịch Châu, đánh thẳng vào Quan Châu của Chu quốc.

Hành động này ngay lập tức khiến các quan lại ở biên giới Quan Châu của Chu quốc kinh hãi!

Mặc dù trước đó đã biết quân Cảnh đóng quân ở Tịch Châu, bọn họ cũng luôn chú ý, nhưng không ngờ quân Cảnh lại ra tay nhanh như vậy, trực tiếp đánh úp bọn họ một cách bất ngờ.

Một số quan lại vừa định tổ chức kháng cự thì pháo đã bắn tới, trở thành những người đầu tiên của Chu quốc bỏ mạng dưới làn đạn pháo.

Cao Viễn chỉ mất một lúc đã đánh hạ được thành biên giới Quan Châu, quân Cảnh tuân thủ nghiêm ngặt quân lệnh của Triệu Khang.

Sau khi vào thành, họ vẫn không giết người, không cướp bóc, không quấy nhiễu bách tính Chu quốc, khiến người dân yên tâm phần nào.

Ngày hôm sau.

Vài binh sĩ cầm hồ dán lên tường, sau đó dán giấy vàng lên đó.

Một số người dân Chu quốc gan dạ đứng từ xa quan sát, nhưng nhìn thấy những dòng chữ chi chít trên giấy vàng, vài người tò mò lại gần.

Nhìn những binh sĩ đang dán giấy vàng, một người lên tiếng hỏi: “Vị huynh đài này, đây là lệnh cấm gì mà quân Cảnh ban bố vậy?”

“Tự mình xem đi, cấm đoán gì chứ, các ngươi cứ yên ổn mà sống, ngày thường làm gì thì làm cái đó.” Tên lính Cảnh đang dán giấy vàng trợn mắt.

Người dân Chu quốc lúng túng cười cười, hoàn toàn yên tâm, liền đứng dưới chân tường xem.

Chỉ là càng xem càng thấy có gì đó sai sai.

Một người lập tức tức giận nói: “Vu không! Đây là vu không!”

“Cho dù quân Cảnh các ngươi đã đánh chiếm được thành này! Cũng không thể vu không Hoàng thượng như vậy!”

“Lý Mộc Dịch giết vua đoạt ngôi! Thật là đại nghịch bất đạo!”

“Đã nói là vu không rồi!”

Đám đông hiếu kỳ suýt chút nữa thì đánh nhau.

Tên lính Cảnh trợn mắt: “Vu không cái gì! Các ngươi biết Tiêu Phi Vũ là ai không? Đó chính là phản tặc của nước Càn trước kia! Chuyện này là do huynh đệ nước Càn nói, chẳng lẽ còn giả được?”

“Nghĩ kỹ lại xem, tại sao trước đây Chu quốc các người lại vô cớ tấn công U châu của nước Càn, đó là bởi vì Hoàng đế của các người đã bị Tiêu Phi Vũ uy hiếp. Giết vua đoạt ngôi chính là điểm yếu của hãn ta!”

Những người vừa rồi còn hô hào vu khống nhất thời cứng họng, có người không khỏi nói: “Hình như cũng có lý, nhưng sao có thể như vậy được, con trai cầu kết với người ngoài giết cha mình? Thật là bất hiếu!”

“Đúng vậy, hơn nữa Tiêu Phi Vũ kia lợi hại đến mức nào? Còn có thể chạy vào hoàng cung giết người sao?”

Tên lính Cảnh ra vẻ thần bí nói: “Sao lại không thể? Tiêu Phi Vũ kia chính là cao thủ Nhị phẩm! Biết đó là khái niệm gì không? Cho dù trói hết người trong thành các người lại cũng không đủ cho hãn ta giết đâu!”

“Gặp phải một Hoàng đế như vậy, Chu quốc các người đúng là bất hạnh.”

Tin tức Lý Mộc Dịch giết vua đoạt ngôi nhanh chóng lan truyền khắp thành, bất kể là thật hay giả, hầu như người dân Chu quốc đều đang bàn tán xôn xao về chuyện này.

Cùng lúc đó, trong một tửu lâu, một người đàn ông ăn mặc như người kể chuyện, chấp tay chào bốn phía.

Sau đó, hãn ta hành lễ: “Hôm nay, tại hạ xin kể cho chư vị nghe câu chuyện ‘Sự sa ngã của người vợ góa phụ trong hoàng cung’! Chuyện kể rằng, một ngày trước khi Tiên đế băng hà, Đại hoàng tử Lý Mộc Dịch lúc bấy giờ đến hậu cung, nhìn thấy một vị phi tần nào đó đang...”

“Vị phi tần mặc đồ tang, nghe thấy những lời đại nghịch bất đạo của Lý Mộc Dịch, lập tức lạnh lùng nói: ‘Tên cầu tặc nhà ngươi!’”. Nhưng Lý Mộc Dịch đưa tay vào trong áo, sờ soạng khắp người nàng, nhất thời trong đại điện tang lễ vang lên những tiếng rên rỉ...”

Mẹ kiếp!

Tất cả mọi người đang nghe chuyện đều sửng sốt, cả đời này chưa từng nghe qua câu chuyện nào dung tục như vậy!

“Thật là thấp kém!”

Một người đứng dậy mắg, người kể chuyện giật mình, sau đó thấy người đó ngồi xuống: “Rồi sao nữa?”

Chương 764 - Kể Thích Khách

Sáu ngày trước, Vũ Thành, một thành trì thuộc Quan Châu, bị tướng lĩnh nước Cảnh công phá. Quân đội của Cao Uyên như chẻ tre, không gặp phải bất kỳ trở ngại lớn nào, dễ dàng san bằng bảy thành của Quan Châu.

Hôm nay, bản doanh của Triệu Khang mới tiến vào thành trì biên giới này.

Lẽ thường mà nói, tốc độ hành quân như vậy là không hợp lý. Nếu bản doanh trung quân không di chuyển cùng với quân đội, một khi bị quân địch phát hiện ra hành tung, chắc chắn sẽ chuốc lấy kết cục bi thảm. Đặc biệt là với Triệu Khang, người chỉ mang theo hai, ba nghìn binh lính bên cạnh.

Quả nhiên, vừa vào thành, rắc rối đã ập đến.

Triệu Khang cười trên lưng ngựa, đang ngắm nhìn những nữ nhân xinh đẹp e lệ bên đường, bỗng một tiếng quát giận dữ vang lên từ phía bên trái, tiếp theo là bóng người lao vun vút.

“Cầu tặc, lấy mạng!”

Chỉ thấy một bóng người bay lên không trung, nhẹ nhàng điểm mũi chân lên cột buồm của quán trà, nhảy vọt từ trên mái nhà xuống!

Vài bóng người khác cũng bay ra từ hai bên trái phải, mỗi người một thanh trường kiếm, ánh kiếm lạnh lẽo như nước, đẹp tựa ánh trăng rằm, tất cả đều nhằm thẳng vào Triệu Khang mà đâm tới.

Không hẹn mà cùng, chúng đều muốn lấy mạng Triệu Khang!

Chẳng trách, hai, ba nghìn binh lính đều mặc áo giáp, chỉ có mình hắn mặc một bộ đồ lụa thượng hạng, dùng đầu ngón chân cũng biết kẻ này chắc chắn có thân phận bất phàm.

“Bảo vệ Đại soái!”

Binh lính nước Cảnh vây quanh Triệu Khang hoảng hốt, trong lòng thầm chửi rủa quân tiên phong vô dụng, không thể dọn

đẹp sạch sẽ lũ thích khách này!

Nghe thấy tiếng kêu cứu, lũ thích khách càng thêm phần khích. Không ngờ ẩn núp lâu như vậy lại tóm được một con cá lớn!

“Đừng manh động!”

Triệu Khang quát lớn, bay người lên khỏi lưng ngựa, hai tay áo bào tung bay, Huyền Hoàng Công vận chuyển, cuộn cuộn hai luồng chân khí.

Tất cả thích khách đều cảm thấy cơ thể mình không thể điều khiển, bất giác bay về phía Triệu Khang.

Ngay sau đó, tám tên thích khách cảm nhận được một lực hút vô song từ tay Triệu Khang, trường kiếm trên tay bị xoắn lại.

Tiếng leng keng vang lên, bảo kiếm trong tay tám người vỡ vụn!

Tám tên thích khách chết lặng, vị chủ soái địch quân này lại có tu vi cao như vậy?

Triệu Khang hét lớn một tiếng, chân khí bùng nổ, những mảnh vỡ bảo kiếm bị hất hút vào tay bắn ra, ánh bạc lóe sáng rực rỡ.

Tám người kêu thảm thiết ngã xuống đất, ngay lập tức bị thân binh của Triệu Khang khống chế.

Thân hình Triệu Khang từ trên không trung đáp xuống, vững vàng ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt sắc bén, toát lên khí chất bá đạo, uy nghi vô song.

Cả phút trôi qua!

Triệu Khang trầm mặc một tiếng, dù má, làm màu mãi thế này rồi, chẳng lẽ không ai khen ta một câu “Đại soái thần công cái thế, thiên hạ vô địch” sao?

Vỡ tay cũng được mà!

Chẳng lẽ lúc ta hạ xuống chưa đủ ngẫu?

Ánh mắt hất quét qua vài tên thích khách, già trẻ lớn bé, nam nữ đủ cả. Lúc này hất chỉ phá vỡ bảo kiếm của chúng, không nhắm vào người, nên không ai bị thương.

Lúc này bị ánh mắt hần nhìn chăm chăm, tất cả đều toát mồ hôi lạnh. Ban đầu chúng nghĩ rằng gặp phải đội quân nhỏ yếu ớt, muốn giết vài tên tướng lĩnh lấy công, không ngờ lại như kẻ đi câu cá bị cá kéo xuống nước!

“Lũ chó má dám đến ám sát chúng ta! Đại soái, chém chúng đi!” Vị thống lĩnh thân binh giật lấy thanh đao, lúc này mới phản ứng lại sau khi bị tu vi cao cường của Triệu Khang làm cho choáng ngợp.

Nghe vậy, tám tên thích khách đứng đầu cũng chỉ là Lục phẩm sắc mặt trở nên hoảng hốt.

Nhưng cũng có người mang vẻ mặt coi chết như không.

Đã dám ra tay ám sát, chắc chắn đã xem nhẹ cái chết.

Triệu Khang liếc mắt, nhìn vị thống lĩnh thân binh của mình: “Đánh đánh giết giết làm gì cho đổ máu.”

“Trời lại, hai nữ kia, đợi lát đưa vào lều cho ta.”

Hai nữ hiệp giang hồ nghe vậy sắc mặt trắng bệch.

Vị thống lĩnh liếc nhìn Triệu Khang với ánh mắt kỳ quái, Triệu Khang vội nói: “Người nhìn cái gì?”

“Khụ khụ, mặt tướng hiểu rồi!”

Nói xong, vị thống lĩnh quay người: “Chuẩn bị dựng trại, Lưu Phong, dẫn người của ngươi đi khắp thành, bắt hết những kẻ mang theo đao kiếm lại cho ta!”

Mẹ kiếp, nếu không phải Triệu Khang có tu vi cao cường, hôm nay đã bị lũ người này ám sát thành công rồi. Vị thống lĩnh thầm nghĩ cho dù mình có mười cái mạng cũng không đủ chết.

“Người hiểu cái gì mà hiểu.”

Nghe vị thống lĩnh nói, Triệu Khang khòe miệng giật giật: “Không cần bắt người, ta còn sợ chúng không đến giết ta kia kìa.”

Quân sĩ xung quanh đều ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Triệu Khang không giải thích, chuyện này hẳn đã muốn làm từ lúc ở nước Tề rồi, nhưng giang hồ võ phu nước Tề lại kỳ lạ

ngoan ngoãn, không một ai ra tay.

Lúc đó Triệu Khang còn lạ lòng, người nước Tề nhất gan đến vậy sao?

Sau khi hỏi Phương Thiệu và Diệp Hồng Tuyết mới hiểu ra, võ phu nước Tề so với ba nước kia có thể dùng một câu để hình dung.

Vô tổ chức, vô kỷ luật.

Hầu như đều là những kẻ tự do, không thuộc bất kỳ môn phái nào, ngoại trừ những người trung thành với triều đình hoặc được quan lại nuôi dưỡng.

Còn lại hầu như đều lăng bạt giang hồ, chỉ quan tâm đến võ công bí kíp và thần binh lợi khí, không để ý đến những thứ khác.

So với việc ba nước kia lúc nào cũng tranh giành môn phái này nọ, võ phu nước Tề có vẻ thờ ơ hơn, không chuyên nghiệp bằng.

Điều này khiến Triệu Khang muốn ra tay cũng không có cớ, nhìn người ta nước Chu kia, hấn mới vừa vào biên giới đã có người đến ám sát rồi.

Thật là nhiệt huyết! Thật là khí phách! Nhìn lại người nước Tề mà xem.

Đáng đời bị diệt nước!

Dựng trại xong, Triệu Khang ngồi trên ghế, vị thống lĩnh dẫn theo hai nữ thích khách xinh đẹp bước vào.

Hai nữ thích khách bị trói chặt, lúc này nhìn thấy Triệu Khang cũng không biết có phải đã chuẩn bị tâm lý hay không mà sắc mặt không còn hoảng hốt như trước nữa.

“Nào, báo tên đi, các ngươi đến từ môn phái nào?” Triệu Khang vừa nói vừa cầm bút lên.

Hai nữ tử đều không lên tiếng, vị thống lĩnh và binh lính xung quanh lập tức nổi giận: “Đại soái hỏi mà không trả lời! Muốn chết sao!”

“Cầu tặc, muốn giết thì giết, đừng hòng moi được thông tin gì từ chúng ta!” Nữ tử bên trái phun nước bọt, nếu ánh mắt có thể

giết người, Triệu Khang nghi ngờ mình đã xuyên không lần hai rồi.

“Cứng đầu nhỉ!”

Triệu Khang cười lạnh một tiếng, bước xuống khỏi ghế, giơ tay sờ lên má nữ tử, hai người hoảng hốt, nữ tử còn lại quát lớn: “Người muốn làm gì!”

“Chắc chắc, nhìn kỹ thì hai người cũng xinh đẹp đấy, giết đi thì phí phạm quá!”

“Người...người muốn làm gì!” Nữ tử bên phải chân tay bủn rủn, suýt chút nữa thì ngã xuống.

Triệu Khang cười đậm dặt: “Bản soái không bao giờ lãng phí lương thực, hạt cơm trong bát đều phải ăn sạch.”

“Người dám!” Hai nữ tử kinh hãi tột độ.

Triệu Khang vung tay lên: “Nghe lệnh, truyền lệnh cho huynh đệ ra ngoài xếp hàng, ta lên trước!”

Mọi người cười ha hả, hai nữ hiệp sợ tới mức suýt chút nữa thì tiểu ra quần, người còn lại vội vàng lên tiếng, giọng nói mang theo vẻ khóc lóc: “Đừng! Ta nói, ta nói hết!”

Triệu Khang cười khẩy: “Ngoan ngoãn nói ra cho ta!”

Chương 765 - Cẩm Võ Thiên Hạ

Đêm khuya.

Trong trướng bạt, ánh nến leo lét hắt lên gương mặt tuấn tú của Triệu Khang, hắn đang chăm chú nhìn ba tờ giấy trên bàn, ghi chép lại toàn bộ lời khai của tám tên thích khách bị bắt vào ban ngày.

Bọn chúng đều là đệ tử của Thiết Kiếm Môn, một môn phái nhỏ bé ở Quan Châu, chỉ có vài chục người.

Chưởng môn là Long Đăng Vân, tu vi ngũ phẩm thượng tầng, cũng coi như có chút danh tiếng ở Quan Châu.

Theo lời khai của đám thích khách, bọn chúng tự ý tập hợp lại để ám sát tướng lĩnh Cảnh quốc.

Tuy nhiên, ngoài tám tên này dụng nhằm phải Triệu Khang, những tên còn lại đều không dám manh động.

Dù sao các tướng lĩnh đều thân kinh bách chiến, xung quanh lúc nào cũng có hàng vạn quân sĩ bảo vệ. Bọn chúng chỉ có tu vi lực thất phẩm, muốn ám sát cũng chẳng khác nào tự sát.

Lý do hôm nay dám ra tay với Triệu Khang, là vì thấy hắn đi đầu đội ngũ, xung quanh chỉ có mười mấy tên lính.

Ai ngờ đâu, Triệu Khang lại là cao thủ ẩn giấu, dễ dàng bắt sống toàn bộ bọn chúng.

Xem ra, võ giả Chu quốc cũng không ít.

Nhìn những dòng chữ ngay ngắn trên giấy, Triệu Khang không khỏi nhú mày. Chỉ riêng Quan Châu đã có đến hai ba mươi môn phái lớn nhỏ. Chúng thường xuyên tụ tập, tổ chức đại hội võ lâm.

Toàn bộ Chu quốc có đến hai mươi châu, võ giả cộng lại, e là còn đông hơn cả Cảnh quốc.

Tuy nhiên, chất lượng chắc chắn không bằng. Ở Cảnh quốc, chỉ có tứ phẩm mới được xưng là cường giả, còn những kẻ dưới tứ phẩm đều là sâu kiến.

Võ giả Càn quốc đã bị Triệu Khang thu phục từ lâu, hiện tại đều ngoan ngoãn làm chó săn cho hắn.

Tương lai đánh hạ Chu quốc, điều Triệu Khang lo lắng nhất chính là đám võ giả này. Bọn chúng không giống lũ văn nhân, chỉ giỏi dùng lời lẽ khiến người ta ghê tởm. Võ giả, bọn chúng có thể lấy mạng người!

Nếu sau này chiếm được Chu quốc, đám võ giả này lại nổi lòng phản kháng, kêu gọi “phục Chu diệt Càn”, chẳng biết sẽ có bao nhiêu người phải chết.

Vậy chi bằng nhân cơ hội này, giải quyết tận gốc đám người này, khỏi phải lo lắng về sau!

Nghĩ đến đây, Triệu Khang lên tiếng: “Thượng Quan Hồng!”

Thống lĩnh thân vệ đang canh giữ bên ngoài nghe thấy tiếng gọi, vội vàng vén rèm bước vào: “Đại soái có gì phân phó?”

Hắn ta vẫn còn nhớ cảnh tượng Triệu Khang dọa nạt hai nữ thích khách kia, tiếc là không ai phải xếp hàng thật.

“Từ nay về sau hành quân, giường soái kỳ của ta lên!”

Thượng Quan Hồng giật mình, vội vàng khuyên can: “Đại soái, không thể được! Nếu để địch nhân biết được hành tung của chúng ta, e là sẽ phải đại quân vây quét! Hơn nữa, hôm nay ngài cũng thấy rồi đấy, đám người giang hồ Chu quốc kia dám cả gan ám sát ngài, lỡ đâu xuất hiện cao thủ nào đó, ngài không địch lại mà bỏ mạng, thuộc hạ sẽ bị Cao tướng quân lột da mất!”

Triệu Khang thần nhiên nói: “Sợ gì? Đại quân vây quét? Hiện tại ba châu đang đánh nhau long trời lở đất, nếu có đại quân nào thì đã bị Lý Mộc Dịch phái đi chịu chết ở tiền tuyến rồi.”

“Yên tâm đi, nếu thực sự có cường giả nào ngay cả ta cũng không địch lại, ta nhất định sẽ chạy. Chuyện chạy trốn, bản soái rất thành thạo, các người chết tám lần ta cũng chưa chắc đã chết.”

Thượng Quan Hồng nhất thời á khẩu. Tuy là những lời hắn ta muốn nghe, nhưng sao nghe xong lại cảm thấy kỳ quái như vậy?

“Chuyện này cứ quyết định như thế, còn nữa, ngày mai chúng ta đổi đường, đến Thanh Thạch thành.”

Theo lời khai của đám thích khách, Thiết Kiếm Môn nằm ở Thanh Thạch thành, Quan Châu.

Nghe hắn nói vậy, Thượng Quan Hồng bất đắc dĩ gật đầu: “Tuân mệnh!”

Ngày hôm sau.

Ba ngàn quân của Triệu Khang rời khỏi Vu thành, hướng Thanh Thạch thành tiến phát. Trong đội ngũ có thêm vài tên tù binh.

Nhìn bức tường thành đồ nát của Thanh Thạch thành, nơi đây nằm trên đường tiến công của Cao Uyên, cách đây không lâu vừa bị đại pháo công phá.

“Chính là nơi này?” Triệu Khang nghiêng đầu hỏi nữ thích khách bên cạnh.

Nữ tử sắc mặt trắng bệch, dè dặt nhìn Triệu Khang gật đầu.
Bảy người còn lại trong lòng cũng không dễ chịu gì.

Dù sao cũng là phản bội sư môn, nhưng bọn họ cũng không muốn như vậy, chỉ là người đàn ông độc ác trước mặt này quá đáng sợ.

Đối phó với nữ nhân, hẳn ta bảo người xếp hàng.

Đối phó với nam nhân, hẳn ta lại uy hiếp cho ăn xuân dược rồi ném vào chuồng heo, hơn nữa còn muốn mời toàn bộ bá tánh Vu thành đến xem.

Hắn còn nói hắn có loại thuốc màu xanh, đàn ông ăn vào thì ngay cả bò cũng có thể húc chết, huống chi là heo.

Mặc dù mọi người không tin lắm, trên đời này lại có loại thần dược dành cho nam nhân như vậy. Nhưng nghĩ đến thể diện của bản thân, vẫn là quyết định không nên mạo hiểm thử nghiệm thì hơn.

“Tốt! Thượng Quan Hồng, bày trận cho ta!”

“Tuân mệnh!”

Thượng Quan Hồng lập tức hét lớn: “Toàn quân bày trận!”

Trong nháy mắt, quân đội đã dàn trận xong xuôi, lính thuần phía trước, lính trường thương phía sau, cuối cùng là cung tiễn thủ.

Động tác nhanh chóng, gọn gàng, khiến đám thích khách Thiết Kiếm Môn không khỏi rùng mình.

Lúc này mới hiểu, tại sao giang hồ lại có câu nói, tu vi chưa đạt tứ phẩm, ngàn vạn lần đừng nhúng tay vào chuyện chiến trường.

Bởi vì đến đó, cơ bản chỉ có một con đường chết.

Thượng Quan Hồng dẫn quân sĩ bao vây toàn bộ Thiết Kiếm Môn, sau đó một cước đá văng cổng lớn.

Đám đệ tử Thiết Kiếm Môn còn đang luyện kiếm bên trong, thấy cổng bị phá liền nổi giận.

“Kẻ nào dám ở Thiết Kiếm Môn ta hung hăng!”

Ngay sau đó, tên đệ tử kia bị Thượng Quan Hồng tát cho một cái, kiểm rơi xuống đất.

“Bắt hết đám người này cho ta!” Thượng Quan Hồng quát lớn.

Quân sĩ theo sau xông lên, đám đệ tử Thiết Kiếm Môn còn muốn phản kháng, nhưng vừa nhìn thấy đám cung tiễn thủ đã giương cung nhắm vào mình, liền ngoan ngoãn giơ tay đầu hàng.

Bọn chúng ngay cả chân khí còn chưa tu luyện ra, động thủ chẳng khác nào tự sát?

Bá tánh bên ngoài nghe tin kéo đến xem náo nhiệt, lòng đầy nghi hoặc.

Cảnh quân không phải không quấy rầy dân chúng sao? Sao hôm nay lại bao vây Thiết Kiếm Môn?

Tất cả đều tò mò muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

“Chưởng môn, đại sự không ổn rồi!”

Một tên đệ tử Thiết Kiếm Môn hốt hải chạy vào hậu viện bẩm báo với Long Đăng Vân.

“Có chuyện gì?” Long Đăng Vân cau mày, bên hông là thanh thiết kiếm quen thuộc.

“Chưởng môn, đại sự không hay rồi! Một đám quân địch đang bao vây Thiết Kiếm Môn chúng ta!”

Long Đăng Vân nghe xong thẳm kêu một tiếng “hồng hét”, vội vàng rời khỏi hậu viện đi ra phía trước. Vừa đến nơi, hắn đã nhìn thấy đám đệ tử của mình bị trói thành một hàng.

Mấy tên đệ tử có tu vi lục phẩm cũng bị đánh gục, bị đao thương kẻ cổ không dám manh động.

Long Đăng Vân tức giận, rút kiếm quát: “Các ngươi dám làm nhục môn nhân của ta?”

Một tràng cười khẽ vang lên: “Ngươi là Long Đăng Vân?”

Long Đăng Vân nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi đang mỉm cười nhìn mình, bên cạnh còn có mấy tên đệ tử Thiết Kiếm Môn.

Nhìn thấy cảnh này, Long Đăng Vân lập tức hiểu ra mọi chuyện, lửa giận bùng lên: “Các người dám phản bội sư môn!”

Mấy tên thích khách đều cúi đầu không dám nhìn Long Đăng Vân.

Triệu Khang mỉm cười nói: “Long trưởng môn đừng nóng giận, ta đến đây là muốn nhờ người giúp đỡ một việc, chỉ cần người hợp tác, ta tuyệt đối sẽ không làm khó các người.”

Tất cả đệ tử đều đã bị khống chế, vì an toàn của môn nhân, Long Đăng Vân đành phải kiềm chế lửa giận: “Chuyện gì?”

Triệu Khang thản nhiên nói: “Giải tán Thiết Kiếm Môn. Từ nay về sau, thiên hạ cấm võ!”

Chương 766 - Khắp nơi thực thi chính nghĩa

(Sory mọi người nhé! trang web truyện bên tàu nhảy chương mà mình tìm kiếm vẫn không thấy)

“Ta... Ta...”

Tên đệ tử ấp úng hồi lâu, mặt đỏ bừng, mãi mới thốt nên lời: “Coi như lời người nói có lý đi, nhưng ta sau này hành tẩu giang hồ chưa chắc đã gặp người! Hơn nữa, người trong chốn võ lâm như chúng ta há có thể lùi bước trước cường quyền của kẻ ác như các người!”

“Nói hay lắm!”

Triệu Khang vỗ tay tán thưởng, ánh mắt đầy vẻ khen ngợi nhìn đối phương, sau đó nói tiếp: “Người rất được, ta rất có cảm tình với người, ta bị người thuyết phục rồi. Ta quyết định sẽ rửa tay gác kiếm, từ nay làm người tốt, hành hiệp trọng nghĩa đâu nhất thiết phải chém chém giết giết trên giang hồ!”

“Chỉ cần chúng ta giữ vững chính nghĩa, giúp đỡ kẻ yếu, dù chỉ là dìu bà cụ qua đường, vậy cũng là đại hiệp! Người nói ta nói có đúng không?”

Không ít người gật đầu tán thành.

Triệu Khang lại nói: “Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng nặng nề. Đã là cao thủ Tam phẩm, ta quyết định! Để tránh cho các người sau này phải gặp phải kẻ xấu xa vô địch thiên hạ như ta trên giang hồ, từ nay về sau, những kẻ ác trên giang hồ cứ để ta thay trời hành đạo! Các người không cần phải luyện võ nữa.”

Triệu Khang nắm chặt tay, giơ cao lên trời: “Ta và lũ gian tà thế bất lưỡng lập!”

“Cho dù chúng là cao thủ Nhị phẩm, Nhất phẩm, ta cũng sẽ liều mạng với chúng! Không tiêu diệt sạch sẽ, quyết không bỏ cuộc. Trả lại cho thiên hạ một bầu trời trong sạch, việc này để một mình ta hy sinh là đủ rồi, tất cả các người hãy giữ lấy thân thể hữu dụng để cống hiến cho đất nước, cho xã hội!”

“Hãy để cho mọi người trên thế gian này đều có tấm lòng chính nghĩa như chúng ta! Các người đã hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!”

Tất cả mọi người trong Thiết Kiếm Môn đều bị lây nhiễm bởi sự nhiệt huyết, nhìn Triệu Khang hô vang.

Triệu Khang kích động nói: “Tốt lắm! Chính vì có sự ủng hộ của các người, ta sẽ không còn sợ hãi bất kỳ kẻ ác nào nữa. Bây giờ giải tán, tất cả giải tán về nhà đi!”

“Ai có ruộng thì về cày cấy, nhà ai kinh doanh buôn bán thì về giúp đỡ gia đình, chờ tin tốt của ta!”

“Tuân lệnh!”

Đám đệ tử đồng loạt chấp tay, trên mặt tràn đầy nụ cười rạng rỡ!

Đặc biệt là tên đệ tử chính nghĩa kia, nhìn Triệu Khang gật đầu, vẻ mặt đầy an ủi. Kẻ này cuối cùng cũng đã quay đầu là bờ.

Hơn nữa, sau này còn muốn hành hiệp trượng nghĩa, đây đều là công lao của ta cả!

Có cao thủ Tam phẩm đi khắp giang hồ thực thi chính nghĩa, chắc chắn sau này trên giang hồ sẽ ít đi rất nhiều kẻ ác.

Tiếc là tu vi của ta quá thấp, hấn nói đúng, đã là luyện võ không có tiền đồ, vậy ta về nhà cày ruộng thôi.

Đám đệ tử kết bạn rời khỏi Thiết Kiếm Môn, Long Tăng Vân đứng ngây người tại chỗ. Cho đến tận lúc này, lão vẫn chưa hoàn hồn, bản thân còn chưa nói giải tán môn phái, sao Thiết Kiếm Môn của lão lại không còn ai!

Còn Triệu Khang, kẻ vừa rời còn hô hào rửa tay gác kiếm, thực thi chính nghĩa, thế bất lưỡng lập với lũ gian tà, lúc này đã lên tiếng: “Thượng Quan Hồng, dẫn người đi đập nát tám biển hiệu Thiết Kiếm Môn này cho ta.”

Thượng Quan Hồng ngăn người: “Đại soái, ngài không phải muốn trừ gian trừ... Sao lại đập phá biển hiệu của người ta?”

Triệu Khang khựng lại, suy nghĩ một chút, rồi nhìn về phía Long Tăng Vân, nghiêm túc nói: “Bởi vì ta cảm thấy Thiết Kiếm Môn là một thế lực tà ác. Các người không cảm thấy như vậy sao?”

“Cảm thấy, cảm thấy! Thật sự quá tà ác!”

“Đúng vậy! Ngài xem những thanh kiếm này, đều là hung khí cả! Thiết Kiếm Môn này thật sự quá tội ác!”

“Nhất định phải đập nát nó!”

“Đập!”

Đám binh lính đồng thanh phụ họa, bắt đầu ra tay. Long Tăng Vân nhất thời không nhận được, tức giận nói: “Thiết Kiếm Môn của lão phu thì tà ác chỗ nào?”

Triệu Khang đá cho lão một cái, mắng: “Dạy người ta vung đao múa kiếm, khiến cho chí hướng của những thanh niên trai tráng này sau này lại là đi chém giết trên giang hồ, người còn dám nói người không phải tà ác? Hôm nay, ta sẽ thay mặt chính nghĩa tiêu diệt thế lực tà ác là ngươi!”

Long Tăng Vân lại khóc ròng.

Biển hiệu bị đập nát, đệ tử thì đã đi hết, Thiết Kiếm Môn lúc này xem như thật sự giải tán.

Nhìn Long Tăng Vân đã hoàn toàn suy sụp, Triệu Khang bước tới vỗ vai lão: “Đi thôi.”

Long Tăng Vân ngẩn người: “Đi đâu?”

Triệu Khang trợn mắt: “Người hỏi thừa vậy? Thiết Kiếm Môn đã không còn, người còn ở lại đây làm gì? Từ nay về sau đi theo ta, ta dẫn người đi thực thi chính nghĩa, tiêu diệt những thế lực tà ác như Thiết Kiếm Môn!”

Tu vi Ngũ phẩm cũng coi như không tệ, không làm chột mắt cho triều đình thì thật đáng tiếc.

Long Tăng Vân căn bản không dám tin vào tai mình, chỉ tay vào Triệu Khang, toàn thân run rẩy, không thể tin nổi: “Súc sinh! Người còn là người hay không?”

Triệu Khang nổi giận: “Người có chút tổ chất nào không, sao lại chửi người khác hả?”

Long Tăng Vân tức đến thổ huyết, tay run rẩy chỉ vào hắn: “Người hủy hoại môn phái của ta! Người thiêu hủy bí tịch của ta! Người dụ dỗ đệ tử của ta! Người nói ta là tà ác! Bây giờ người còn muốn ta quy thuận người!”

“Chuyện này rất khó xử sao?” Triệu Khang chớp chớp mắt.

“Ta ... mẹ kiếp! Cút!” Long Tăng Vân bị dồn ép đến mức liều mạng, tức giận mắng một câu thô tục.

Triệu Khang mỉm cười: “Thượng Quan Hồng, ta thấy Long Tăng Vân sắc mặt vàng vọt, theo y thuật gia truyền của ta xem ra, hắn là bị tảo bón, không ị được, người giúp hắn thông một chút.”

Thượng Quan Hồng lập tức tóm lấy Long Tăng Vân: “Được rồi, đại soái!”

Đẩy mạnh Thượng Quan Hồng ra, Long Tăng Vân hai tay chấp quyền, kẹp chặt môn, cúi đầu trước Triệu Khang: “Kẻ dưới xin thể sống chết trung thành với đại soái!”

Triệu Khang đỡ lão dậy: “Tăng Vân huynh quả nhiên là nhân tài trời ban!”

...

Thiết Kiếm Môn ở Vô Thành cứ như vậy biến mất. Triệu Khang cho người truyền tin tức ra ngoài, đặc biệt nhấn mạnh việc Long Tăng Vân đã quy thuận Cảnh quân.

Để cho tên này không còn cơ hội hối hận.

Liên Thành.

Bá Dao Tông.

Một đám người tụ tập một chỗ, có người tức giận đập bàn: “Thật là tức chết lão phu, Long Tăng Vân kia lại hèn nhát như vậy, lão phu lại cùng hạng người đó nổi danh, thật là sỉ nhục!”

“Vương tiền bối bớt giận, Long Tăng Vân kia nhu nhược vô năng, thật sự làm mất mặt đám võ phu Quan Châu chúng ta. Hôm nay chúng ta đã tụ tập ở đây, chỉ bằng mười sáu người chúng ta liên thủ đi ám sát tên Cảnh quân đại soái kia, mọi người thấy sao?” Một nam tử áo trắng vừa phe phẩy quạt xếp vừa nói.

Mọi người nghe vậy, lập tức phụ họa: “Không sai, kẻ này hay!”

“Tên Cảnh quân đại soái kia có thể diệt Thiết Kiếm Môn, thu phục Long Tăng Vân, chắc chắn không phải nhân vật tầm thường. Nhưng mười sáu người chúng ta liên thủ, cho dù là Tứ phẩm hạ tầng cũng khó thoát khỏi cái chết!”

“Tên tiểu tử kia dám cả gan ngang ngược như vậy, còn muốn cầm võ thiên hạ, quả thực là si tâm vọng tưởng. Lúc này quốc gia gặp nạn, chính là lúc đám người chúng ta ra tay. Giết tên tiểu tử kia, Cảnh quân tất bại!”

“Không sai, chúng ta mau chóng phái người dò la hành tung, bố trí mai phục, đến lúc đó cùng nhau xông lên, chém tên tiểu tử kia thành trăm mảnh! Còn tên Long Tăng Vân kia cũng không thể tha, đối với loại phản đồ này, giết một ngàn lần, một vạn lần cũng không hả giận!”

“Tốt! Hôm nay mười sáu người chúng ta cùng uống máu ăn thề, không giết tên tiểu tử kia, thề không bỏ qua!”

“Ta đồng ý!”

Ngay khi mười sáu vị cường môn đang dùng dao nhỏ rạch tay, chuẩn bị uống máu ăn thề, một tên đệ tử Bá Dao Tông hét

hoảng chạy vào: “Chưởng môn, chưởng môn, không xong rồi! Long Tăng Vân tiên bối dẫn theo một đám binh lính xông vào, nói chúng ta là thế lực tà ác, muốn tiêu diệt chúng ta, thực thi chính nghĩa!”

Chương 767 - Ngựa Giẫm Giang Hồ

“Đại soái có lệnh! Võ giả Khánh Châu giao nộp bí tịch, giải tán tông môn!”

“Đại soái có lệnh! Võ giả Quát Châu giao nộp bí tịch, giải tán tông môn!”

“Đại soái có lệnh!”

...

Từng đội binh sĩ Cảnh Quốc, mỗi khi công phá một thành trì đều đồng thanh hô vang khẩu hiệu, đến nay tiếng vang đã lan rộng khắp lãnh thổ Chu Quốc.

Vị đại soái của Cảnh Quốc không trực tiếp dẫn quân ra trận, mà lại dẫn theo một nhóm người, mục tiêu nhắm thẳng vào giới võ lâm bọn họ.

Lập tức, vô số võ giả Chu Quốc tức đến nghiến răng nghiến lợi. Mẹ kiếp! Hắn ta rảnh rồi sinh nông nổi sao?!

Vì thế, các môn phái bắt đầu tổ chức nhân lực ám sát Triệu Khang ngày càng nhiều. Tuy nhiên, gần một tháng trôi qua, bọn họ kinh ngạc phát hiện, cao thủ phái đi ám sát đều biệt vô âm tín, không một ai quay trở về!

Có môn phái thậm chí còn chạm mặt trực tiếp Triệu Khang, càng thêm kinh hãi khi phát hiện, đám thích khách mình phái đi giờ đây đều đã trở thành tay sai dưới trướng hắn, còn không ngừng lăm bằm gì mà “các ngươi là tà ác”, “ta đến để trừ gian diệt bạo”,...

Quái lạ! Thật là quá quái lạ!

Từ ba nghìn quân ban đầu, đội quân của Triệu Khang lúc này đã phình to lên thành ba nghìn bốn trăm người.

Trong số đó, phần lớn là võ giả Ngũ phẩm, Tứ phẩm chỉ có mười mấy người, mà đều là Tứ phẩm hạ tầng.

Tuy nhiên, Triệu Khang đã rất hài lòng rồi. Võ giả Chu Quốc đúng là không ít!

Ngậm tẩu thuốc, ngồi trên đầu xe ngựa, nhìn đám võ giả ử rữ cúi đầu bên cạnh, Triệu lão gia cười khẩy một tiếng, dùng tẩu thuốc gõ gõ lên đầu tên Tứ phẩm hạ tầng mới thu nạp hôm nay: “Đừng bày ra cái bộ mặt như cha chết mẹ chết đó nữa. Cười lên xem nào! Làm như lão tử ép ngươi đi làm kỹ nam ấy!”

Tên kiếm khách có chút danh tiếng ở Chu Quốc tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Tiểu nhân hèn hạ!”

Triệu Khang đảo mắt: “Đừng nhìn ta như thế. Ngay cả khi lúc trước chúng ta quyết đấu, chén rượu kia ta không bỏ độc, ngươi cũng chẳng đánh lại ta đâu. Ta chỉ muốn thử xem độc được kia có hiệu quả không thôi.”

“Vô sỉ!” Kiếm khách phẫn nộ mắng.

“Lập đi lập lại cũng chỉ biết mắng mấy câu đó, chán chết.”

Triệu Khang đuổi chân đá đá, cầm lấy quả dưa hấu mà Thượng Quan Hồng mới mua, bỏ ra làm đôi: “Lão Long, bắt lấy!”

Phía trước, Long Tung Vân quay đầu, tiếp lấy một nửa quả dưa hấu, kêu lên: “Đa tạ đại soái!” rồi bắt đầu ăn ngon lành.

Nhổ một hạt dưa, Triệu Khang nhìn về phía kiếm khách: “Thật ra, ban đầu ta rất ngưỡng mộ các ngươi, những kẻ hành tẩu giang hồ. Nhưng sau khi chứng kiến một sự việc ở Càn Quốc, ta mới hiểu rõ cái gọi là ‘võ giả phạm cấm’ là có ý nghĩa gì.”

“Vũ lực cá nhân không thể đứng trên luật pháp, nếu không thiên hạ đại loạn. Không thể phủ nhận, võ giả học võ ban đầu đều khao khát giang hồ, đều muốn làm một đại hiệp trừ cường phù nhược, vang danh thiên hạ.”

Hắn thuận tay ném vỏ dưa hấu về phía tông chủ Bá Dao Tông, người sau quay đầu, oán giận liếc nhìn Triệu Khang.

Triệu Khang làm động tác xin lỗi, cười hì hì: “Tuy nhiên, cũng không thể phủ nhận một điều, trong một ngàn võ giả, cho dù có chín trăm chín mươi chín người là đại hiệp, chỉ cần có một kẻ là ác nhân...”

“Thì tốc độ cứu người của chín trăm chín mươi chín đại hiệp kia vĩnh viễn không thể nhanh bằng tốc độ hãm hại người của tên ác nhân đó.”

“Cho nên, để tránh loại chuyện này xảy ra, những kẻ học võ như các ngươi, hoặc là ngoan ngoãn quy thuận, phụng sự quốc gia, hoặc là để ta phế bỏ võ công, đuổi về nhà cày ruộng!”

Nghe hắn nói, kiếm khách im lặng hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên, cười lạnh: “Ta thừa nhận ngươi nói có lý. Nhưng hai chữ ‘hiệp nghĩa’, hai chữ ‘giang hồ’, không phải ngươi muốn xóa bỏ là có thể xóa bỏ!”

“Đương nhiên, có người là có giang hồ, có giang hồ là có hiệp khí, điểm này ta chưa bao giờ phủ nhận. Trời nóng thế này, ăn dưa hấu không?” Triệu Khang cười nói.

Kiếm khách không đưa tay nhận, chỉ nhìn binh lính Cảnh Quốc mua một xe dưa hấu lớn đến chia cho mọi người, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ lạ khó tả.

Đoàn người ngày càng đông, đám võ giả bị ép gia nhập, ngoại trừ những kẻ bị Triệu Khang điểm huyết, ép uống thuốc độc, võ công bị phong bế, thì những người khác đều không bị hạn chế gì.

Triệu Khang cũng không giới hạn tự do của họ. Đói có cơm ăn, khát có nước uống, cứ như đang đi du lịch cùng đại quân Cảnh Quốc vậy.

Trên đường có vài người bỏ trốn, Triệu Khang cũng không phái người truy đuổi. Bị hắn phong bế kinh mạch, ép uống thuốc độc, trừ phi có người võ công cao hơn hắn đến giải huyết, lại cho uống thuốc giải, mới có thể khôi phục võ công.

Nhưng rất tiếc, độc dược trên người Triệu Khang đều là do Lâm Nhị Ngưu đưa cho, thuốc giải thì một viên cũng không có.

Trên đường đi, Triệu Khang đã khuấy đảo võ lâm Chu Quốc. Hắn xông vào từng môn phái, đốt bí tịch, đánh người, võ giả Ngũ phẩm trở lên đều bị bắt đi.

Liên tục lặp lại quy trình này, Triệu Khang cũng không giết người, khiến cho đám võ giả có cảm giác mình chẳng làm gì

cả, tự dung bị người ta xông vào đánh cho một trận, trong lòng vô cùng âm ứ.

Lý do Triệu Khang đưa ra cũng rất hợp lý: Mẹ kiếp, lão tử vừa đến Chu Quốc đã bị ám sát.

Điều này chứng tỏ võ lâm Chu Quốc các người rất không chào đón lão tử, cho nên ta trả thù cũng là chuyện đương nhiên.

Các người đánh không lại ta thì trách mình học nghệ không tinh đi!

Thật sự là lí lẽ đầy đủ, khiến người ta không cách nào phản bác!

Cho đến khi đi qua Quan Châu, đội ngũ của Triệu Khang đã mở rộng đến bốn nghìn năm trăm người!

Một phần ba trong số đó là võ giả!

Đương nhiên, hơn một nghìn người này cũng không phải đều là bị Triệu Khang cảm hóa, nguyện đi theo hấn quét sạch thế lực tà ác.

Phần lớn là đi theo chờ Triệu Khang giúp bọn họ khôi phục võ công mà thôi.

Qua khỏi Quan Châu là Khánh Châu. Mười vạn đại quân của Cao Uyên đã kéo pháo đến đánh chiếm được hơn nửa.

Nghỉ ngơi một ngày, Triệu Khang tiếp tục dẫn người tiến về phía trước, xem ra đã quyết tâm đi đến đâu là quét sạch võ lâm đến đó. Dù sao bên cạnh hấn bây giờ có một đám võ giả Chu Quốc đi theo.

Ngày thường, ai mà chẳng có xích xích nho nhỏ? Bản thân mình đã chịu thiệt thòi, sao có thể để người khác sống yên ổn?

Chỉ cần tùy tiện hỏi thăm một chút, ai ai đó ở thành nào, tu vi bao nhiêu, môn phái ở đâu,... đều bị khai ra hết.

Bởi vậy, hành trình này diễn ra vô cùng suôn sẻ.

Võ công kinh người của Triệu Khang cũng liên tục làm mới nhận thức của giới võ lâm. Cho dù là Ngũ phẩm hay Tứ phẩm, trừ bỏ Tam phẩm chưa gặp qua, thì tất cả đều bị hấn một chưởng đánh bại.

Hoàn toàn không hợp lý!

Điều này khiến cho những kẻ âm thầm tính toán tìm cơ hội tạo phản trong lòng đều cảm thấy tuyệt vọng.

Họ đi theo binh lính Cảnh Quốc, đồng thanh hô vang khẩu hiệu:

Chỉ cần nỗi khổ của người khác lớn hơn ta, thì ta sẽ không còn cảm thấy khổ sở nữa!

Mà lúc này...

Lưu Châu, Thanh Vân Quan, Chu Long dẫn theo mười lăm vạn đại quân Càn Quốc binh lâm thành hạ.

Ngũ Hùng đứng trên tường thành, nhìn xuống đại quân Càn Quốc đông như kiến cỏ. Bên cạnh hắn, trong Thanh Vân Quan còn có hai mươi vạn binh mã có thể xuất trận.

Thêm nữa, quân Càn Quốc không có đại bác, hoàn toàn có thể phòng thủ được.

Hắn triệu tập toàn bộ tướng lĩnh trong quan, mọi người đều cho rằng hắn muốn bàn bạc kế sách phòng ngự, lại nghe Ngũ Hùng lên tiếng: “Viên phó tướng, đọc chiến báo đi!”

Viên phó tướng hít sâu một hơi, rốt cuộc ngày này cũng đã đến. Tay hắn run run, lấy ra phong chiến báo đã được gửi đến từ năm ngày trước, nhưng chỉ có hắn và Ngũ Hùng được xem.

Chương 768 - Vũ Hùng đầu hàng, Thanh Vân Quan thất thủ

“Báo cáo tháng bảy, tướng quân Trần Mậu Khải của Cảnh quốc thống lĩnh mười vạn quân, sau hai mươi ba ngày đã công phá Biện Châu, ngày ba mươi tháng bảy tấn công Cẩm Châu, đến ngày rằm tháng tám, Cẩm Châu thất thủ một nửa!”

“Đại tướng quân Vu Thành Công của Cảnh quốc thống lĩnh mười vạn quân, sau hai mươi ngày đã công phá Lương Châu, ngày hai mươi sáu tháng bảy tấn công Tây Châu, đến ngày mười bảy tháng tám thì công phá hoàn toàn, hiện đang tiến quân về Cù Châu!”

“Đại tướng Cao Uyên của Cảnh quốc thống lĩnh mười vạn quân, sau hai mươi bảy ngày đã công phá Quan Châu, đầu tháng tám tấn công Khánh Châu, ba ngày trước Khánh Châu thất thủ hoàn toàn! Tính đến nay, hai mươi châu của Chu quốc đã mất sáu châu!”

Sắc mặt các tướng quân đều trắng bệch! Một người gào lên: “Sao có thể như vậy! Chỉ trong vòng một hai tháng, ba lộ quân Cảnh quốc làm sao có thể công phá sáu châu của ta! Chẳng lẽ bọn chúng biết bay hay sao?”

“Chưa hết đâu, đọc tiếp đi.” Ngũ Hùng thản nhiên nói, nhưng trong lòng đã dậy sóng.

Mặc dù đã xem qua bản báo cáo chiến sự này không chỉ một lần, nhưng lúc này hắn vẫn cảm thấy khó tin.

Viên phó tướng tiếp tục: “Trong hai tháng, quân ta tử trận hai mươi ba vạn người, còn Cảnh quân thương vong...”

Ông ta dừng lại một chút rồi đoán: “Chưa đến ba vạn!”

Chết lặng!

Tất cả tướng lĩnh trần thủ Thanh Vân Quan đều chết lặng.

Viên phó tướng tiếp tục: “Theo tin tình báo, ba lộ quân Cảnh quốc, ngoài việc ban đầu gặp phải sự kháng cự mạnh mẽ ở Lương Châu, Biện Châu và Quan Châu, về cơ bản là không gặp phải bất kỳ sự kháng cự nào khác.”

“Cảnh quân đến đâu, quan binh và binh lính các nơi đều đầu hàng theo gió! Thậm chí còn có trường hợp ba tên lính Cảnh quốc bắt sống một ngàn quân ta.”

“Cái đệt”

Nghe được tin tức vô lý này, các tướng lĩnh cuối cùng cũng hiểu tại sao Cảnh quân lại có thể đánh chiếm nhiều vùng đất như vậy trong thời gian ngắn như thế.

Hóa ra là chưa đánh đã hàng?

Lúc này, Ngũ Hùng mới lên tiếng, nhìn các tướng lĩnh cười nói: “Các người, có người là thuộc hạ cũ của ta, có người là tướng lĩnh trần thủ Thanh Vân Quan, hôm nay ta cho các người cùng nghe bản báo cáo này không có ý gì khác.”

“Chỉ là muốn nghe ý kiến của các người. Trong số các người, có người chưa biết đại pháo của Càn quốc lợi hại như thế nào, ta thì biết, cho nên...”

Ngũ Hùng chậm rãi giơ tay: “Ai đồng ý đầu hàng thì giơ tay.”

Không ít tướng lĩnh đều ngậy người, gọi chúng ta đến đây là để bàn chuyện đầu hàng?

Viên phó tướng là người thứ hai giơ tay, sau đó là những người từng theo Ngũ Hùng và giao chiến với Càn quân.

Không ít binh lính cũng xúm lại gần.

Ngũ Hùng thở dài: “Vậy thì, ai đồng ý tử chiến đến cùng thì giơ tay!”

Hơn mười vị tướng lĩnh giơ tay, Ngũ Hùng gật đầu, ho khan một tiếng.

Ngay sau đó, các binh lính xung quanh đồng loạt rút đao, đâm chết những tướng lĩnh này.

Cho đến chết, những tướng lĩnh này vẫn không thể tin được.

Ngũ Hùng nói: “Được rồi, xem ra không có ai muốn tử chiến đến cùng, hậu táng thi thể cho tử tế. Viên phó tướng, đi thông báo cho quân lính mở cổng thành!”

Thi thể được khiêng đi, Ngũ Hùng cởi bỏ áo giáp, đứng sau cổng thành, giống như là người đầu tiên nghênh đón Càn quân tiến vào.

Cổng thành mở rộng, Chu Long dẫn đầu mười lăm vạn đại quân tiến vào thành.

Lật người xuống ngựa, Chu Long hí mắt nhìn Ngũ Hùng, người bạn cũ mà Triệu Khang đã nhắc đến. Hắn chỉ cảm thấy có chút thương cảm, không hề có ý khinh thường.

Là một quân nhân, Ngũ Hùng đầu hàng quả thực là có lỗi với danh dự quân nhân. Tuy nhiên, bản thân Chu Long nghĩ lại, nếu hắn là kẻ thù của Triệu Khang, đối mặt với đại pháo của Càn quốc, đối mặt với một trận chiến chắc chắn sẽ thua, hắn sẽ lựa chọn như thế nào?

Chỉ nghĩ đến đó thôi, Chu Long đã rùng mình một cái, nghĩ cái quái gì vậy, tự làm khó mình làm gì!

“Ngũ Hùng tướng quân.” Chu Long lên tiếng chào hỏi.

Ngũ Hùng khẽ gật đầu, sau đó nói: “ Binh lính trong quan đều đã buông vũ khí, trên chiến trường Cảnh quân không giết tù binh!”

Chu Long mỉm cười: “Càn quân chúng ta cũng vậy.”

Ngũ Hùng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không còn cách nào khác, Càn quân đánh Tề quốc quá hung hãn!

Tề quân, còn có những thế gia môn phiệt của Tề quốc, chết dưới lưỡi đao của bọn họ không chỉ hàng vạn người.

Cho đến nay, trên toàn bộ đất nước Tề quốc cũ, đã không còn mấy thế gia môn phiệt nào nữa.

Tất cả đều bị Triệu Khang dẫn Càn quân nhổ tận gốc!

“Tiếp theo tướng quân định làm gì?” Ngũ Hùng do dự một chút rồi hỏi.

Chu Long cười ha hả: “Đề binh lính theo chúng ta đánh trận, ta không yên tâm, bọn họ chắc cũng không muốn, cho nên trước khi đến đây, quốc sư có dặn ta chuyển lời cho Ngũ Hùng tướng quân.”

“Lời gì?” Ngũ Hùng vội vàng hỏi.

“Tướng quân tiếp tục dẫn người trấn thủ Thanh Vân Quan, trên triều đường của Tân Càn quốc sau này, chắc chắn sẽ có một vị trí dành cho tướng quân, chức quan võ nhị phẩm.”

Nói xong, Chu Long vỗ vai Ngũ Hùng: “Sau này đều là người một nhà, đừng căng thẳng như vậy!”

Ngũ Hùng dờ khóc dờ cười, đợi đến khi Chu Long đi xa mới lẩm bẩm: “Nhị phẩm, không nhỏ đâu.”

Mẹ kiếp!

Ngũ Hùng đột nhiên chửi thề một tiếng! Xoay người bỏ đi!

Sau này lão tử cũng có thể dùng đại pháo oanh tạc người khác, không phải lúc nào cũng bị oanh tạc!

Có lẽ chỉ có trời mới biết, lúc ở Hoa Cảnh thành, nhìn thấy Long Hán bị một phát bắn nát thành bốn mảnh, cảnh tượng đó

đã tạo thành bóng ma tâm lý lớn đến mức nào đối với Ngũ Hùng.

Kinh đô Yên Kinh.

Vô số học sĩ mặc trường sam tụ tập trước hoàng cung.

Người dẫn đầu giơ tay hô vang.

“Chúng ta yêu cầu bệ hạ cho một lời giải thích! Rốt cuộc tiên đế băng hà như thế nào!”

“Đúng vậy! Rốt cuộc có phải như Cảnh quân nói, là bị người ta cấu kết với phản đồ Càn quốc giết hại hay không!”

“Quân vô kỷ luật! Rốt cuộc là ai đang phá hoại kỷ cương Đại Chu ta!”

“Ra đây cho chúng ta một lời giải thích!”

Hàng ngàn hàng vạn học sỹ lúc này đều tập trung đến hoàng cung, vây quanh tám cửa thành đông nghịt.

Cấm quân ra mặt cũng vô dụng.

Ảnh hưởng dư luận của Triệu Khang quả thực quá khủng khiếp, đến nỗi hiện tại trong toàn bộ Yên Kinh đều truyền tai nhau những lời đồn đại có căn cứ, cộng thêm một số người ngầm thổi phồng sự việc.

Vì vậy, không chỉ có những người này, mà ngay cả những bậc hiền tài trong thư viện cũng nhao nhao tụ tập đến đây.

Phủ đệ Lại bộ thượng thư.

Lưu đại nhân đang uống trà, quản gia vội vàng chạy vào, hẩn vội vàng đặt chén trà xuống: “Thế nào rồi?”

Quản gia dè dặt nói: “Cửa hoàng cung bị người ta vây kín, đều hô hào muốn bệ hạ cho một lời giải thích, thật là đáng sợ.”

Cười lạnh một tiếng, Lưu đại nhân hừ hừ nói: “Còn sớm chán, tiếp tục tìm thêm người tung tin...”

Lưu đại nhân đem những gì mình nhìn thấy vào đêm Lý Thừa Côn đột tử nói cho quản gia, để hắn tiếp tục đi khích bác ly gián.

Lão cũng là một trong những người thổi phồng sự việc, hiện tại trong lòng những đại thần trên triều đình này đều rõ như

gương.

Chu quốc sắp diệt vong rồi!

Đã đến lúc phải tìm đường lui cho mình.

Đúng lúc này, quân gia quay trở lại, trên tay còn cầm một phong thư: “Lão gia, Tề đại nhân phái người đưa thư đến.”

“Tề Phong?” Lưu đại nhân ngẩn người, mở thư ra xem, rõ ràng là trời nóng bức nhưng lại toát mồ hôi lạnh, tờ giấy cũng rơi xuống đất.

Quân gia gãi đầu: “Lão gia làm sao vậy?”

“Ngũ Hùng đầu hàng, Càn quân đã vào quan!” Lưu đại nhân nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn về phía hoàng cung.

Yên Kinh hoàng thành này, còn có thể tồn tại bao lâu nữa?

Vài tháng? Hay là...

Vài ngày?

Chương 769 - Giết Vua

Bình minh lại đến, Lý Mộc Dịch khoác long bào, đội vương miện, từng bước tiến vào điện chính, ngồi lên ngai vàng uy nghiêm.

Nhưng hôm nay, khác với thường lệ, dù giờ thượng triều chưa đến, bá quan văn võ vốn đã tề tựu từ sớm, nay lại vắng bóng, cả đại điện trống huơu trống hoác.

Chỉ còn lại vị hoàng đế trẻ tuổi và lão thái giám tổng quản.

Lý Mộc Dịch khẽ cười, vẫn ung dung ngồi trên ngai vàng, kiên nhẫn chờ đợi, dù giờ phút này, có lẽ hắn đã không còn là hoàng đế nữa rồi.

Tình cảnh này đã kéo dài ba ngày, kể từ khi tin tức Ngũ Hùng đầu hàng, Thanh Vân quan thất thủ, quân Đại Càn tràn vào kinh thành truyền đến.

Ba ngày nay, Lý Mộc Dịch đều đến sớm, và khác với trước kia, hắn không vội vàng lui triều, mà ngồi đó đến tận hoàng hôn mới chịu rời đi.

Văn võ bá quan Đại Chu nhìn vào, trong lòng đều cười nhạt, có lẽ hắn vẫn còn luyện tiếu chiếc ngai vàng kia chẳng?

Chỉ có Lý Mộc Dịch mới hiểu rõ, trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Rốt cuộc là sai lầm từ khi nào, mới dẫn đến kết cục bi thảm ngày hôm nay?

Đúng lúc Lý Mộc Dịch chìm trong suy tư, một bóng hình thanh y xuất hiện trước điện, chậm rãi bước vào.

Nàng vẫn như trước, không hành lễ, bởi nàng vốn không phải thần tử, mà tiến thẳng đến vị trí của mình trong đại điện.

Lý Mộc Dịch mỉm cười, ngồi thẳng người: “Sự phụ đến tiền học trò một đoạn đường cuối?”

Công Tôn Vân Tú thản nhiên đáp: “Không phải.”

“Vậy là đến để giải đáp thắc mắc cho ta.”

Lý Mộc Dịch khoanh tay: “Vậy xin hỏi, hai năm trị vì của ta, sai lầm từ khi nào?”

Công Tôn Vân Tú không chút do dự: “Hai năm tại vị, người chinh đồn quân đội, giảm thuế má cho dân, sáp nhập ruộng đất, khai thông kênh đào hai châu, tuyển chọn học trò ưu tú vào học viện, nghiên cứu chế tạo xe nổ, thuốc súng, xuất binh đánh Càn quốc... Dù nhìn từ khía cạnh nào, người đều không sai, đều là việc có lợi cho nước, cho dân, cho quân.”

“Nhưng giang sơn này, cuối cùng lại tan nát trong tay ta. Ta muốn biết, rốt cuộc ta đã sai ở đâu?” Lý Mộc Dịch lộ vẻ bất lực, đây cũng chính là điều hắn trăn trở suốt mấy ngày qua.

Công Tôn Vân Tú nhìn hắn, không khỏi thở dài: “Nếu nói sai, chỉ có hai điểm.”

“Là vì trở thành kẻ thù của Triệu Khang?” Đây là đáp án mà Lý Mộc Dịch nghĩ đến.

Nhưng hắn không cho rằng đây là nguyên nhân căn bản, dù là kẻ thù của Triệu Khang, cũng không đến nỗi khiến một vương triều hùng mạnh như vậy sụp đổ trong thời gian ngắn như thế.

Xem ra, hắn quả là tên hôn quân bại gia chi tử nhất thiên hạ!

Vì vậy, hắn rất muốn biết, hắn có thể chấp nhận thất bại, chấp nhận mất nước, nhưng muốn biết rốt cuộc mình đã sai ở đâu.

Giết cha đoạt vị, sát đệ chiếm mẫu, những chuyện này Lý Mộc Dịch đều không hề áy náy, thiên hạ muốn mắng chửi thế nào cũng được, hắn không quan tâm.

Hơn nữa, chưa bao giờ hối hận.

Chính vì vậy, trước kia, hắn vô cùng tự tin, thiên hạ này nằm trong tay Lý Mộc Dịch ta, Đại Chu dưới sự trị vì của ta nhất định sẽ trở thành cường quốc số một thiên hạ.

Nhưng hiện thực phũ phàng tát vào mặt hắn, vì vậy hắn rất muốn biết, rốt cuộc mình đã sai ở đâu?

Công Tôn Vân Tú lắc đầu: “Đó không phải nguyên nhân chính. Nói cho cùng, là do ngươi quá nóng vội.”

Đồng tử Lý Mộc Dịch co lại.

Công Tôn Vân Tú tiếp tục: “Sáp nhập ruộng đất, người trở thành kẻ thù của địa chủ, cường hào. Giảm thuế má khiến bọn tham quan ô lại oán hận. Chinh đồn quân đội, không cho con em quan lại trà trộn vào, khiến đám công tử bột mất đi miếng mồi ngon. Tuyển chọn hàn môn học tử vào học viện, khiến các gia tộc quyền quý triệt để thất vọng.”

“Ngoài ra, khai thông kênh đào hai châu, chế tạo xe nổ, thuốc súng, đều ít nhiều động chạm đến lợi ích của một bộ phận người. Nhưng người lại không có dũng khí ra tay chớp nhoáng!”

“Bề ngoài, dường như không có ai dám cãi lời ngươi, nhưng trong bóng tối thì không phải vậy. Tuy nhiên, đó cũng là điều tốt.”

Công Tôn Vân Tú trầm ngâm: “Nhưng ngươi quá vội vàng, hai năm muốn làm nhiều việc như vậy, nếu ngươi dành ra hai mươi năm, dùng dao cùn xẻo thịt, từng chút từng chút một, loại bỏ những kẻ liên quan đến lợi ích, biến chúng thành bộ xương khô, ngươi sẽ là vị vua có công lao to lớn nhất trong lịch sử Đại Chu.”

“Kể cả giết vua đoạt vị cũng không sao, nhưng ngươi chỉ dùng hai năm, đã làm nhiều việc như vậy, khi chúng chồng chất lên

nhau, sẽ trở thành sai lầm lớn nhất của ngươi.”

“Cần quốc Ninh vương Tiêu Phi Vũ vì tạo phản mà ảm nhận suốt ba mươi năm, tuy cuối cùng thất bại, nhưng nếu ngươi học được ở hắn một chút nhẫn nại, thì tốt rồi.”

Lý Mộc Dịch từ từ nhắm mắt lại, toàn thân như mất hết sức lực.

Cuối cùng hắn đã hiểu ra mình sai ở đâu, nhưng đã không còn cơ hội sửa chữa.

Không biết qua bao lâu, Lý Mộc Dịch mới cảm thấy có chút sức lực, mở mắt ra nhìn Công Tôn Vân Tú: “Làm sư phụ thất vọng rồi.”

Như mọi khi, Công Tôn Vân Tú đáp: “Ta không phải sư phụ của ngươi, tài năng của ngươi cũng không phải ta có thể dạy bảo.”

Do dự một chút, Công Tôn Vân Tú mới nói tiếp: “Người thực sự thất vọng về ngươi, là tiên đế.”

Lý Mộc Dịch sững sờ.

Công Tôn Vân Tú thở dài, lấy ra một đạo thánh chỉ màu vàng: “Tiên đế từng bí mật nói chuyện với ta, về ngươi và Lý Mộc Sâm, một rỗng một rắn, kỳ thực tiên đế càng hy vọng ngươi có thể hóa rỗng.”

“Bản tấu trình ‘Thiên hạ thái bình’ năm xưa ngươi viết, nhờ ta sửa chữa, thực chất là do tiên đế xem qua, tự mình sửa chữa. Lúc đó, người nói suy nghĩ của ngươi rất tốt, rất thực tế, nhưng quá vội vàng, thiếu tầm nhìn xa.”

“Hoàng đế ban bố chính lệnh, nên quyết đoán, nên tàn nhẫn, nên bá đạo, nhưng ngươi lại không có cả hai, vì vậy người lạnh nhạt với ngươi, muốn mài giũa tính cách của ngươi.”

“Cũng là ngày hôm đó, người đặc biệt để lại đạo thánh chỉ này, dặn ta nếu có bất trắc, hãy để ngươi kế vị.”

“Bây giờ, ngươi đã đủ tàn nhẫn, đủ độc ác, nhưng điều quan trọng nhất là bá khí, ngươi lại không có.”

Lúc này, toàn thân Lý Mộc Dịch run rẩy, trong đầu hiện lên cảnh tượng đêm hôm đó.

Lý Thừa Càn toàn thân bê bết máu, nắm chặt lấy tay hắn, há to miệng, máu tươi không ngừng tuôn ra từ cổ họng, tràn ra khoe miệng.

Đôi mắt vốn đã đục ngầu, chưa bao giờ sáng rõ đến vậy.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, vị hoàng đế Đại Chu này đã dùng hết sức lực cuối cùng để chống chọi với tử thần, nhưng cuối cùng chỉ có thể mấp máy môi, không nói ra được một chữ.

Nhưng lúc này, Lý Mộc Dịch lại nhìn rõ khẩu hình của hắn, chỉ có bốn chữ:

“Ngươi... làm... hoàng... đế!”

Lý Mộc Dịch đưa tay lau nước mắt, cười khô: “Thì ra vị sư phụ tốt nhất vẫn luôn ở bên ta.”

Hít sâu một hơi, hắn nhìn Công Tôn Vân Tú: “Công Tôn đại nhân hẳn là đã đạt thành giao dịch với quốc sư Triệu Khang, nên mới đến giết vua?”

Công Tôn Vân Tú gật đầu, không phủ nhận. Hôm nay, nàng đến đây, đích thực là để giết vua.

Không cần đao kiếm, chỉ bằng lời nói và một đạo thánh chỉ, nàng đã giết chết vị hoàng đế Đại Chu hiện tại!

Lý Mộc Dịch bắt đầu đọc tên từng vị văn võ bá quan trong triều, cuối cùng giơ tay chỉ vào khoảng không, như thể bọn họ đang đứng trước mặt hắn:

“Ta không phải hôn quân, các ngươi, mới chính là lũ tội đồ bán nước hại dân!”

Chương 770 - Nơi ô uế

Điện Thái Cực trống rỗng, lạnh lẽo.

Lý Mộc Dịch, vị hoàng đế cuối cùng của Đại Chu, thốt ra câu nói cuối cùng như một lời chế giễu. Ánh mắt hắn dần tối sầm, cho đến khi không còn chút ánh sáng nào.

Công Tôn Vân Tú nhìn vị hoàng đế Đại Chu đã tắt thở từ dưới lên, khẽ thở dài rồi quay lưng bỏ đi.

Kể từ khi quân Cảnh tiến đánh, tinh thần Lý Mộc Dịch luôn căng như dây đàn, lo lắng bủa vây tâm trí.

Nhưng hắn ta luôn che giấu rất tốt! Chỉ có một số cung nữ thái giám trong cung mới biết được sự thật.

Lý Mộc Dịch đã nhịn ăn nhịn uống suốt bốn ngày.

Giờ đây, bị chính lời nói của Công Tôn Vân Tú vạch trần sự thật, ý chí kiên cường của hắn ta cuối cùng cũng sụp đổ!

Sự kiêu ngạo, tự phụ, tham vọng của hắn ta không thể nào níu kéo nổi thân phận đế vương nữa!

Ngồi trên long ỷ, như lời hắn ta nói trước khi chết, Đại Chu vẫn chưa vong.

Công Tôn Vân Tú bước ra khỏi điện, vừa ra khỏi cửa đã gặp tổng quản thái giám vội vã chạy đến.

“Công Tôn đại nhân.” Tổng quản thái giám cung kính hành lễ.

Công Tôn Vân Tú ban đầu không muốn để ý, nhưng sau một chút do dự, nàng lên tiếng: “Công công hãy triệu tập bá quan, bệ hạ đã băng hà.”

Tổng quản thái giám suyt nữa thì tưởng mình nghe nhầm, đợi đến khi Công Tôn Vân Tú đi khuất, lão mới lao vào đại điện. Nhìn Lý Mộc Dịch đang ngồi bất động trên long ỷ, hai chân lão khụy xuống, ngã khụy xuống đất.

Đại Chu thật sự diệt vong rồi!

Điện Thái Cực vốn vắng bóng bá quan, lúc xế chiều lại đột nhiên đông nghịt người.

Tất cả đều mang vẻ mặt ngỡ ngàng, hoang mang. Mới mấy ngày trước còn nghe nói hoàng thượng vẫn khỏe mạnh, sao đột nhiên lại băng hà?

“Thế nào rồi?”

Nhìn thấy thái y khám nghiệm tử thi, Trần Thượng Vân, Tào An Quốc, Tề Phong cùng các vị đại thần khác đều vây quanh.

Thái y lắc đầu: “Bệ hạ là do uất kết mà chết.”

Chết một cách đầy oan ức.

Các quan lại xôn xao, không ngờ Lý Mộc Dịch lại có kết cục như vậy, điều này nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

“Bây giờ phải làm sao?” Một người đột nhiên lên tiếng.

Điện Thái Cực vốn đang ồn ào bỗng chốc im bật, mọi người nhìn nhau, cảm giác như rấn mất đầu.

Quốc gia còn chưa diệt vong, hoàng đế đã băng hà!

Chưa kể Lý Mộc Dịch lại không có con nối dõi, muốn tìm người thế mạng cũng không có.

Còn những hoàng tử của tiên đế, nhị hoàng tử Lý Mộc Sâm bị Tiêu Phi Vũ đập nát đầu.

Tam hoàng tử Lý Mộc Thanh bị Triệu Khang thiêu sống, giờ chắc đã được bốn, năm năm rồi.

Tứ hoàng tử chết yếu, còn ngũ hoàng tử Lý Mộc Nguyên, con trai ruột của Dung phi, đã được phong vương và bị chết bất đắc kỳ tử ở đất phong từ nửa năm trước. Ai là người ra tay, không cần nghĩ cũng biết.

Giờ thì hay rồi, cả hoàng thất Đại Chu rộng lớn, vậy mà không tìm ra nổi một người thế mạng!

“Hay là đầu hàng quân Cảnh luôn đi.” Có người đột nhiên lên tiếng.

Ngay lập tức bị mọi người khinh bỉ.

“Người còn muốn mặt mũi nữa không hả!”

“Đúng vậy! Chúng ta có thể đợi quân Cảnh đánh đến Yến Đô rồi đầu hàng, nhưng tuyệt đối không thể đầu hàng ngay lúc này!”

“Nếu không thiên hạ sẽ nhìn chúng ta thế nào!”

“Dù sao cũng phải chống cự cho có lệ!”

“Nhưng mà bệ hạ đã băng hà rồi.”

Thượng thư bộ Binh thở dài: “Vậy tiền tuyến có cần tiếp tục chỉ huy nữa không?”

Trần Thượng Vân cười khẩy: “Nói như thể mấy ngày nay bộ Binh các người đã chỉ huy gì ghê gớm lắm, có chỉ huy hay

không thì cũng bị đánh cho te tua như nhau, có gì khác biệt đâu!”

“Lão già họ Trần kia, người muốn gây sự phải không?”
Thượng thư bộ Binh tức giận quát.

Hai người sắp sửa lao vào đánh nhau, Thượng thư bộ Lễ Tào An Quốc đột nhiên lên tiếng: “Được rồi! Đều im lặng hết cho ta!”

Không còn Lý Mộc Dịch, mọi người bắt đầu buông lời cay nghiệt. Thấy hấn quát lớn, một tên quan tam phẩm cười nhạt: “Tào đại nhân có cao kiến gì thì mau nói đi.”

Tào An Quốc cup mắt, vừa mở miệng đã xé toạc lớp mặt nạ của tất cả mọi người.

“Đến lúc này rồi, đừng giả vờ nữa. Bây giờ nên suy nghĩ cho kỹ, sau này có còn cơ hội đứng trên triều đường của triều đại mới hay không.”

Tề Phong đứng trong đám đông nhếch mép cười, lùi lại phía sau rồi lặng lẽ rời đi. Chuyện này không cần hấn phải lo lắng.

Sự ra đi của hấn không khiến ai chú ý, Thượng thư bộ Hình sốt ruột nói: “Lão Tào, người có ý kiến gì thì cứ nói thẳng ra đi, mấy ngày nay ta lo lắng đến mất ăn mất ngủ, nhắm mắt lại là thấy quân Cảnh đánh tới.”

Tào An Quốc vốn có vẻ ngoài đôn hậu, lúc này trên mặt lại hiện lên vẻ tàn nhẫn, cười lạnh: “Quân đội của chúng ta quả thật không phải là đối thủ của quân Cảnh.”

“Nhưng mấy hôm trước lão phu nhận được tin tức, các châu đã có học sỹ tụ tập, chuẩn bị lên đường chống lại quân Cảnh!”

Không ít người bật cười: “Chỉ dựa vào bọn họ? Đi chịu chết à!”

Thượng thư bộ Lại Lưu đại nhân cười khẩy: “Ta cũng nhận được tin tức, đều là lũ hàn môn nghèo rớt mồng tơi, nghe nói chỉ riêng các trường học ở Kinh Châu đã có ba vạn học sỹ hàn môn tụ tập, chuẩn bị lên đường ra tiền tuyến.”

“Lũ ngu ngốc này ngày thường chỉ biết vùi đầu vào sách vở, ta dám cá khi quân Cảnh đánh tới, lũ chúng nó sẽ lại giở trò gì

đó, chi bằng chúng ta nhân cơ hội này dâng lên một tờ sớ?”
Ánh mắt Tào An Quốc lóe lên vẻ tàn nhẫn.

Đều là đồng liêu nhiều năm, ngay lập tức có không ít người hiểu được Tào An Quốc muốn làm gì.

Trần Thượng Vân hít sâu một hơi: “Lão Tào, người đúng là đồ súc sinh, nhưng ta đồng ý!”

“Không tệ, dù sao bọn họ cũng muốn đi chịu chết, chi bằng trước khi chết làm chút chuyện cho chúng ta, tập trung đám người nghèo hèn này lại một chỗ.”

“Giết sạch bọn chúng, vừa giải quyết được phiền phức cho quân Cảnh, vừa thể hiện thành ý của chúng ta.”

“Hắc hắc! Còn cho lũ thư sinh đó được hi sinh oanh liệt, lưu danh sử sách! Thật là nhất cử tam tiện!”

“Nói hay lắm! Lão phu lập tức soạn thảo hịch văn, trong vòng một tháng phải tập trung tất cả những người có chí hướng, dồn hết bọn họ đến Húc Châu, đó là bức tường thành cuối cùng của Yên Đô!” Tế tửu Quốc Tử Giám cười nói.

“Hay là để Công Tôn đại nhân làm chuyện này?” Có người đề nghị.

“Thôi bỏ đi, loại chuyện này đừng làm phiền đến nàng ta nữa, mỗi lần bị nữ tử đó nhìn chăm chăm, ta lại cảm thấy bất an.”

“Nghe nói trước khi bệ hạ băng hà, nàng ta đã đến hoàng cung, ta nghi ngờ cái chết của bệ hạ có liên quan đến nàng ta!”

Có người gật đầu, như nhớ ra điều gì, nhíu mày nói: “Đúng rồi, bây giờ bệ hạ đã chết, trong kinh thành còn không ít học sỹ đang chờ đợi một câu trả lời, bây giờ phải làm sao?”

“Hậu cung chẳng phải còn một vị Thái phi sao?”

Trần Thượng Vân thần nhiên nói: “Ả đàn bà đó là yêu nghiệt chuyển thế, đầu thai thành người, làm loạn hậu cung Đại Chu ta, không biết lễ nghĩa liêm sỉ, mê hoặc hoàng tử Lý Mộc Dịch giết vua, lại còn làm chuyện trái luân thường đạo lý trong hậu cung.”

“Hoàng thượng hoàn toàn bị yêu phi mê hoặc, Đại Chu trăm năm cơ nghiệp cũng vì ả mà sụp đổ, không phải lỗi của Lý gia,

cũng không phải lỗi của chúng ta!”

Tiếng cười âm trầm vang vọng khắp điện Thái Cực rộng lớn, bốn chữ “Quang Minh Chính Đại” trên cao như đang nhìn xuống nơi ô uế nhất trần gian này.

Chương 771 - Nữ Hiệp Công Tôn

Dân chúng nước Chu đương nhiên không thể nào biết được chuyện gì đã xảy ra trong hoàng cung vào đêm nay.

Sáng hôm sau, khi đám học tử tụ tập trước cổng hoàng cung nhìn thấy cáo thị được dán lên, tất cả đều chết lặng.

“Hoàng thượng! Băng hà rồi sao?”

“Yêu phi họa quốc! Yêu phi họa quốc!”

“Đại Chu nguy vong, ai có thể xoay chuyển càn khôn!”

“Hoàng thượng!”

Tiếng than khóc, bi thương, xót xa hòa vào nhau thành một mảng âm u, một thanh niên nhìn thấy một tờ cáo thị khác dán trên tường cung, hai tay lập tức nắm chặt lấy ống tay áo, dùng sức xé xuống hai mảnh vải trắng.

Quần một mảnh vải trắng quanh eo, một mảnh khác quần trên đầu, thanh niên đầy phần nộ.

“Đại Chu ta tuyệt đối không thể diệt vong như vậy! Triều đình bất lực, vậy thì hãy lấy thân thể hèn mọn này, làm đá kê chân cho Đại Chu ta! Đại Chu muôn năm!”

Thanh niên vừa nói vừa sai bước rời đi.

Không ít người thấy vậy, nhìn thấy trên một tờ cáo thị khác viết, chiêu mộ người có chí hướng đến Húc Châu bảo vệ kinh đô.

Lập tức nhao nhao noi theo thanh niên xé áo tang cha.

Ai bảo thư sinh không có can đảm?

Đại Chu gần ba trăm năm lịch sử, đều là dựa vào tinh thần nghĩa khí này mà dựng nên, cho dù sắp đến ngày nước mất nhà tan.

Tinh thần ấy cũng không hề suy giảm nửa phần.

Chỉ trong vòng một ngày, toàn thành Yên Đô, đã có ba vạn học tử đến địa điểm tập hợp mà triều đình ban bố.

Bàn tay ngày thường cầm bút giờ đây đã cầm đao thương, có người ánh mắt kiên định, cũng có người thần sắc hoang mang, nhưng tất cả đều lựa chọn đến đây.

Hịch văn đã truyền khắp thiên hạ, khắp nơi chỉ cần là thanh niên có chí hướng cứu nước đều hướng về Húc Châu, ba vạn người ở đế đô cũng đã lên đường.

Điều đáng nói là, học viện được mệnh danh là bước vào trong đó cũng đồng nghĩa với việc một chân đã bước vào triều đường, học viện của nước Chu.

Cho đến sáng ngày hôm sau cũng không có bất kỳ một học sỹ nào đến đây, chỉ có vài vị lão sư tóc bạc trắng.

Còn có lão binh từng dạy dỗ binh pháp trận đồ.

Bên trong hậu cung.

Đối với các đại thần mà nói, hậu cung là cấm địa tuyệt đối, trừ phi có sự cho phép của hoàng đế mới được phép tiến vào.

Nhưng hiện tại hoàng đế đã nằm trong quan tài, còn đâu ra nhiều quy củ như vậy, chỉ trong một ngày, không biết đã có bao nhiêu cung nữ thái giám trộm đồ giá trị bỏ trốn.

Tào An Quốc, Trần Thượng Vân cùng vài vị đại thần, nhìn mỹ phụ trước mặt có thân hình đầy đặn, phong tình vạn chủng.

Quả nhiên là người mà bệ hạ lúc sinh thời độc sủng, nhan sắc như vậy quả thật là sự tồn tại mà người thường không thể nào không chế được.

Nhưng lúc này chỉ cần nhìn là được rồi.

Nhìn Dung phi từ khi biết tin đến giờ vẫn không muốn đối mặt với hiện thực, gào thét điên cuồng.

“Lý Mộc Dịch đâu! Gọi hắn ra đây!”

“Hắn sao có thể cứ như vậy mà chết được! Các người gọi hắn ra đây cho ta!”

Ngay cả con trai ruột cũng từ bỏ, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy, nữ nhân suýt chút nữa không chịu nổi đả kích mà suy sụp tinh thần!

Tào An Quốc lạnh nhạt nói: “Bệ hạ đã băng hà, Dung phi vẫn nên ngoan ngoãn ở lại trong hậu cung này đi, nếu như hợp tác có lẽ còn có thể sống những ngày tháng tốt đẹp.”

“Các ngươi! Các ngươi là một đám loạn thần tặc tử!”

Dung phi tức giận đến mức toàn thân run rẩy, chỉ vào mọi người: “Hắn sẽ giết các ngươi! Hắn nhất định sẽ giết các ngươi!”

“Lúc này còn đầy miệng hồ ngôn loạn ngữ, quả nhiên là yêu phi.”

Trần Thượng Vân hừ lạnh một tiếng, phát tay gọi hai tên thái giám cung nữ: “Giữ chặt yêu phi này lại cho ta!”

“Nô tài tuân lệnh.”

Tuy rằng đã nghĩ đến việc lấy Dung phi ra làm kẻ thế tội cho sự diệt vong của Đại Chu, nhưng hiện tại sự việc còn chưa đủ lớn.

Phải đợi đến khi đám nghèo hèn kia đều bỏ mạng ở Húc Châu, bách tính Yên Đô phần nộ tới cùng, lúc đó mới đẩy Dung phi ra ngoài, thu hút toàn bộ hỏa lực.

Như vậy bọn hắn, những kẻ làm thần tử này mới có thể toàn thân trở ra!

Nếu không, sớm một chút hay muộn một chút, Dung phi đều không thể nào gánh toàn bộ lửa giận lúc này.

Vì vậy, hiện tại Dung phi nhất định phải sống thật tốt, tuyệt đối không được chết.

Cho đến khi bị cung nữ thái giám lôi xuống, nữ nhân vẫn còn gào thét đòi gặp Lý Mộc Dịch.

Chỉ là lúc này đã không còn ai để ý đến vị hoàng phi cao cao tại thượng này nữa.

Xử lý xong Dung phi, đám đại thần liền rời đi, trong lòng thậm chí còn có chút mong đợi.

Không biết sau khi Cảnh quân đánh vào, sẽ cùng với nước Càn phân chia hai mươi châu rộng lớn này như thế nào.

Lúc đó, đám người bọn họ sẽ bị phân chia thành người nước Càn hay là người nước Cảnh?

Bản thân có thể có được một vị trí trong triều đình của hai nước trong tương lai hay không?

Đêm buông xuống.

Học viện yên tĩnh, dưới ánh sao, một thân bạch y độc chiếu từng nguyệt.

Trên cành cây to, bạch y như màn che buông xuống, dung nhan tuyệt mỹ khiến cho cả tinh tú cũng phải lu mờ.

Công Tôn Vân Tú dựa vào thân cây, chân phải co lên, đôi mắt đẹp nhìn về một hướng, cây sáo ngọc được nàng cài bên hông.

Tay phải cầm bầu rượu Triệu Khang tặng, vị Viện trưởng Công Tôn từ nhỏ đã giỏi uống rượu mà không say, hôm nay lại phá lệ có chút say.

Nguyên nhân là nàng cũng đã nhìn thấy tở cáo thị chiêu mộ người có chí hướng trên cả nước.

Ban đầu nàng cho rằng những kẻ nắm quyền, nắm của kia, cho dù sau khi nước mất muốn bảo toàn bản thân cũng không phải là chuyện gì khó.

Chỉ là không ngờ nhân tâm có thể ác độc đến mức độ này, thậm chí bọn chúng cuối cùng còn muốn tự tay bóp nát chút cốt cách cuối cùng của văn nhân.

Lấy mạng sống của hàng vạn người đọc sách chân chính để viết lên tờ sớ tâu bằng máu tanh của chúng.

“Bách vô nhất dụng thị thư sinh, phụ tâm đa thị độc thư nhân, câu nói này quả thật không sai, vậy thì cứ tùy hứng liều lĩnh một lần vậy.”

Thán một tiếng, Công Tôn Vân Tú cầm bầu rượu lên, một hơi uống cạn bầu rượu trắng có độ cồn cao kia.

Rượu trong veo theo khóe miệng chảy vào trong vạt áo.

Sau đó buông tay ra, “Ầm” một tiếng, bầu rượu rơi xuống đất vỡ tan.

Nữ thần bạch y đứng trên cành cây, tay trái tháo sáo ngọc xuống, nhẹ nhàng vuốt ve, lầm bầm: “Lại, Trần, Tào, Triệu, Vương...Lục bộ tam tỉnh, Thái Học Phủ, thật đúng là một tên cũng không thiếu.”

Đầu ngón chân điểm nhẹ lên cành cây, thân ảnh như ẩn như hiện trên mái nhà.

Trước khi Lý Mộc Dịch chết nói Công Tôn Vân Tú đến để giết vua, một là muốn dùng lời nói đó để giết chết hy vọng của hắn, hai là đối phương thật sự có năng lực giết vua!

Đại Chu có nữ Công Tôn thì, một khúc kiếm vũ động tứ phương!

Đêm nay ở Yên Đô, Tào An Quốc, Trần Thượng Vân...những đại thần Lục Bộ Thượng Thư, trên tờ cáo thị kia cùng nhau liên danh kêu gọi học tử thiên hạ đến Húc Châu bảo vệ Yên Đô, một trăm ba mươi sáu tên quan viên.

Đều chết tại nhà, chết như nhau, đều là bị người ta đâm xuyên mi tâm, lưu lại một lỗ tròn.

Ngoại trừ Tề Phong sớm đã tìm đường lui cho mình, còn có những quan viên không có tư cách lưu danh.

Nước Chu kể từ sau khi Lý Mộc Dịch băng hà, hai phần ba quan viên có quyền thế đều như chết theo.

Dắt theo một con bạch mã, sau khi giết người, Công Tôn Vân Tú không hề có chút khó chịu nào, thông dong đi đến cửa thành xuất trình lệnh bài, sau đó quan binh cho qua.

Bước ra khỏi Yên Đô, nhìn bầu trời xám xịt, sau bóng tối chính là bình minh.

Công Tôn Vân Tú trầm nghĩ, không biết mình còn có cơ hội được nhìn thấy trường đại học mà người kia đã nói hay không, những môn học muôn hình muôn vẻ kia, nghe qua quả thật rất thú vị.

Sau khi trở về nước Chu, kỳ thật nàng đã sáng tác được một khúc, so với tất cả các khúc trước kia ở Yên Hồng Viện đều náo nhiệt hơn, nhất định có thể khiến cho tất cả mọi người đều

hưng phần, nếu có cơ hội nhất định phải cho những người ở huyện Nguyên Giang nghe thử.

Bạch mã ra khỏi thành chờ vị đại biểu tinh thần của tất cả các thư sinh nước Chu, mà nàng lại muốn đi ngăn cản thư sinh nước Chu báo quốc.

Cho dù thân bại danh liệt!

Chương 772 - Quân Tang

Cầm Châu.

Triệu Khang lật người xuống ngựa. Xa xa, Vu Thành Công, toàn thân võ phục, vội vàng chạy tới: “Đại soái!”

“Vất vả cho các người rồi.” Triệu Khang gật đầu.

Nhìn đoàn người hùng hậu phía sau Triệu Khang, Vu Thành Công mỉm cười: “Đại soái, đường này người đi có vẻ náo nhiệt đấy chứ!”

Họ đã sớm nhận được tin tức, biết Triệu Khang chỉ mang theo ba ngàn binh mã đi khắp nơi tiêu diệt thế lực tà ác.

Ban đầu chỉ có ba ngàn người, thế mà giờ đây, số võ giả bị hấn bắt giữ đã sắp vượt quá năm ngàn.

Đến cuối cùng, ngay cả độc dược Triệu Khang mang theo cũng không đủ, chỉ còn cách phong bế kinh mạch của những người này, khiến họ không thể vận chuyển chân khí.

Suốt một thời gian dài như vậy, lại không có cao thủ đỉnh cao nào xuất hiện để so tài một trận sáng khoái với hấn. Việc mong chờ có người giải cứu đám người này khiến Triệu Khang có chút thất vọng.

Lúc này, nghe thấy lời trêu chọc của Vu Thành Công, Triệu Khang thần nhiên đáp: “Chỉ là tìm chút việc để làm mà thôi. Trên chiến trường, ta không định nhúng tay vào đâu.”

“Mấy năm nay suốt ngày đánh nhau, ta chán rồi. Tình hình của các người thế nào?”

Triệu Khang biết rõ Vu Thành Công cố ý ở đây chờ hấn, còn đại quân thì tiếp tục tiến về phía trước.

Hai người sóng vai đi, Vu Thành Công có chút phẫn khích: “Quân ta đi đến đâu đều thể như chẻ tre, quân Chu hoàn toàn không phải là đối thủ, chỉ riêng tù binh chúng ta bắt giữ đã lên đến hơn mười vạn người.”

“Thật sự là khó có thể tưởng tượng nổi, quân đội Đại Chu hùng mạnh ngày nào giờ lại trở nên mong manh như vậy. Đúng rồi đại soái, người đã biết chuyện gì chưa?”

Triệu Khang gật đầu: “Người muốn nói chuyện hoàng đế băng hà phải không? Ta đã biết rồi.”

Vu Thành Công nói: “Đúng vậy. Vốn dĩ sự kháng cự của Đại Chu đã không còn mạnh mẽ, sau khi Lý Mộc Dịch băng hà, họ gần như không còn ý chí chiến đấu.”

“Hơn nữa, Chu Long dẫn theo quân Đại Càn từ Lưu Châu tiến vào, cũng thể như chẻ tre, chỉ trong thời gian ngắn đã chiếm được hai châu. Hiện tại, các quan lại địa phương của Đại Chu đều đang dâng biểu đầu hàng, cơ bản là không còn trận đánh lớn nào nữa.”

“Vậy nên người ở đây chờ ta?” Triệu Khang hỏi.

Vu Thành Công đáp: “Cao Uyên và Trần Mậu Khải đã gửi thư đến, bảy ngày trước, ba quân chúng ta đã hội quân, chuẩn bị đánh thẳng vào Húc Châu, sau đó trực tiếp chiếm lấy Yên Đô, triệt để tiêu diệt Đại Chu. Nhưng mà, đã xảy ra chút bất ngờ.”

“Bất ngờ gì?” Triệu Khang có chút kinh ngạc.

Vu Thành Công bắt đầu nói: “Ở Lăng Uyên Quan, Húc Châu, xuất hiện một lượng lớn thư sinh tay trái gà không chặt, liều chết chống lại quân ta.”

“Theo như lời Cao Uyên, đám người này tuy yếu đuối, nhưng lại vô cùng ngoan cường. Cho dù chúng ta dùng đại bác san bằng thành trì...”

“Họ lại dùng chính thân thể của mình để cản đường tiến quân, có kẻ thậm chí còn chui xuống gầm xe, mặc cho bị nghiền nát thành thịt vụn cũng phải ngăn cản xe tiến lên.”

Triệu Khang kinh ngạc: “Điên cuồng như vậy sao?”

“Đúng vậy. Nghe nói đám người này hoàn toàn không sợ chết, không phải đối thủ của quân ta, bọn họ liền dùng thân thể

mình để chống đỡ.”

“Đặc biệt là ba ngày trước, xuất hiện một nhóm người, ai nấy đều quần vải trắng quanh người, đeo khăn tang trắng, thật sự là liều chết không sợ.”

“Đám người này không biết từ đâu kiếm được thuốc nổ, cho vào thùng, châm lửa rồi ôm thẳng vào quân ta. Bọn họ xông lên dưới làn mưa bom bão đạn của chúng ta mà không chút sợ hãi.”

Sắc mặt Triệu Khang trở nên ngưng trọng. Không ngờ lại xuất hiện cả đội quân cảm tử đánh bom liều chết.

Xem ra sự việc nghiêm trọng hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều.

Vu Thành Công thở dài: “Nghe nói đám người này tự xưng là Quân Tang, người người đều không sợ chết. Nực cười là, đám thư sinh này gây ra thương vong cho chúng ta còn lớn hơn cả quân đội chính quy của Đại Chu! Cho nên...”

“Các người đang đợi ta ra lệnh?” Triệu Khang hỏi.

Vu Thành Công gật đầu: “Cao Uyên có viết trong thư, nói rằng những người như vậy chết đi quá đáng tiếc, nói đại soái có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú, cho nên muốn hỏi ý kiến của người.”

“Lăng Uyên Quan hiện đang bị quân ta bao vây, nhưng cũng không tấn công. Giết hay tha, đều do đại soái quyết định.”

Triệu Khang mỉm cười: “Không ngờ Cao Uyên cũng có lúc mềm lòng như vậy. Được rồi, vậy ta đi gặp đám Quân Tang này một chuyến!”

Cho dù Quân Tang có liều chết đến đâu, cũng tuyệt đối không thể ngăn cản bước tiến của Cảnh quân.

Lý do Cảnh quân chưa ra tay là vì Triệu Khang đã dặn dò, ngay cả hai vị thống lĩnh Cao Uyên và Trần Mậu Khải cũng có chút không nỡ xuống tay.

Dù sao bọn họ là quân nhân, giết địch là trách nhiệm của bọn họ.

Nhưng hai người còn phải cân nhắc đến nhiều thứ hơn. Trong tình hình hiện nay, Đại Chu diệt vong đã là chuyện chắc chắn.

Tương lai, mảnh đất này sẽ thuộc về Cảnh quốc và Đại Càn, mà những người như Quân Tang...

Lúc này giết đi thì quá đáng tiếc.

Biết được tình hình ở Lăng Uyên Quan, Triệu Khang lập tức cảm thấy hứng thú, dẫn theo một ngàn người, nhanh chóng chạy đến đó.

Mãi cho đến khi nhìn thấy chiến trường, Triệu Khang mới hiểu tại sao ngay cả một vị tướng dũng mãnh như Cao Uyên cũng phải động lòng trắc ẩn.

Trước Lăng Uyên Quan đồ nát, mặt đất là một màu đỏ tươi.

Giẫm chân lên vùng đất bùn lầy, máu từ trong đất sẽ bắn ra, nhuộm đỏ ống quần.

Triệu Khang bước đi, vậy mà không nhìn thấy một thi thể nào còn nguyên vẹn. Những mảnh thi thể nằm rải rác, đan xen vào nhau, khiến nơi đây trông như địa ngục trần gian, vô cùng đáng sợ.

Ngay cả Triệu Khang, người đã từng chứng kiến vô số cảnh tượng bi thảm, cũng không khỏi thốt lên kinh hãi.

“Đại soái!”

Nhận được tin tức, Cao Uyên và Trần Mậu Khải vội vàng chạy đến. Trong lòng hai người đều có chút thấp thỏm, không biết hành động tự ý của mình có khiến Triệu Khang nổi giận hay không.

Tuy nhiên, Triệu Khang lại mỉm cười: “Vất vả cho hai vị rồi. Mấy tháng không gặp, hai người đều béo lên một vòng a. Hai người đến đây để đánh giặc hay là đi du lịch vậy?”

Hai người lập tức thở phào nhẹ nhõm, Cao Uyên cười nói: “Thấy chưa lão Trần, ta đã nói đại soái sẽ không trách chúng ta mà.”

“Rồi rồi, người nói đúng.” Trần Mậu Khải lắc đầu cười khỏ.

Triệu Khang hỏi: “Đám người tự xưng là Quân Tang kia, đang ở trong thành sao?”

“Đúng vậy, đại soái. Đám người này thật sự là lũ điên cuồng nhất mà ta từng thấy.” Trần Mậu Khải vội vàng nói: “Bên

trong Lăng Uyên Quan, hình như có một nơi chế tạo thuốc nổ.”

“Hiện tại, đám người này hoàn toàn dùng chính thân thể của mình làm tường thành, ba ngàn người ở vòng ngoài, ai nấy đều ôm một thùng thuốc nổ. Chỉ cần chúng ta vừa đến gần, lập tức bọn họ sẽ châm lửa lao tới.”

“Cũng không quản xem có nổ trúng chúng ta hay không, đến ngủ cũng thay phiên nhau canh gác!”

“Trong thành này ít nhất còn bốn vạn thư sinh, thật sự là tà môn, rõ ràng không có ai dẫn đầu, vậy mà từng người một đều ngoan ngoãn nghe lời như bầy cừu.”

Cao Uyên khinh bỉ nói: “Hôm qua ta còn định vào trong đó để thương lượng, kết quả bị người ta dùng gậy gộc đánh đuổi ra ngoài.”

Triệu Khang bật cười: “Vậy thì đúng là một tòa thành bất khả xâm phạm! Đại Chu là cường quốc số một quả nhiên không phải là không có lý do, đáng tiếc là những người này đều là thư sinh!”

Có những thứ, cho dù là đại bác có uy lực lớn đến đâu cũng không thể phá hủy, có thể san bằng tường thành của họ...

Nhưng lại không thể phá vỡ ý chí của họ. Tòa thành đồ nát trước mắt, đám Quân Tang đang liều chết cố thủ bên trong kia chính là như vậy.

Ý chí của bọn họ, kiên định không gì lay chuyển nổi!

Chương 773 - Trăm Hòn

“Kẻ địch tập kích!”

Tiếng hô vang dội khắp Lăng Uyên Quan khiến Triệu Khang cảm nhận được sự phòng thủ nghiêm ngặt nơi đây.

Hắn cách Lăng Uyên Quan ít nhất cũng phải trăm mét, vậy mà đám thư sinh canh giữ trên bức tường thành đồ nát kia đã cảm được sáng rực, miêng hô vang.

Bên cạnh, từng người một ôm lấy thùng thuốc nổ.

Triệu Khang neho mắt nhìn cho rõ, dừng bước, quan sát đám thư sinh đang căng thẳng tột độ.

Hàng ngũ phía trước, cơ bản là hai người một tổ, một người ôm thuốc nổ, một người châm lửa.

Trên mặt ai nấy đều không có chút sợ hãi. Hắn hiểu ra.

Đối mặt với những người như vậy, cho dù hắn có tài ăn nói hơn người cũng vô dụng.

Họ dựa vào một chữ “tinh thần” để chống lại Cảnh quân, đó là quyết không để một tên địch nào bước vào quan ải.

Ban đầu, hắn còn định lộ thân phận, nói lý lẽ khuyên nhủ đám người này, nhưng tình hình hiện tại, e là vừa nói mình là Triệu Khang, hắn sẽ bị vây lại cho nổ tung.

“Đi thôi.”

Nghĩ thông suốt, Triệu Khang xoay người. Trần Mậu Khải hỏi: “Đại soái, vậy ngài xem...?”

Không thể nào chỉ vì khâm phục ý chí của đám tàn quân này mà Cảnh quân lại rút lui. Muốn diệt bọn họ, nhiều nhất cũng chỉ tốn một ngày.

Triệu Khang cười nói: “Giết bọn họ quả thật đáng tiếc. Cho bọn họ một ngày, giờ này ngày mai khai pháo tiễn bọn họ một đoạn đường.”

“Tuân lệnh.”

Nhìn Triệu Khang rời đi, Cao Uyên trầm ngâm một lát, gọi phó tướng tâm phúc đến, “Phái người hô lớn, nếu không đầu hàng, một ngày sau đại quân sẽ tấn công toàn lực.”

Cảnh quân bắt đầu đứng ngoài Lăng Uyên Quan hô lớn.

Nhưng không có ai đáp lại.

Trong thành.

Vài thư sinh đang lấp thuốc nổ nghe được tin tức từ tiền tuyến, liền dừng tay.

“Lâm huynh, Cảnh quân ngày mai sẽ tấn công, huynh xem sao đây?” Một người hỏi.

Vị thư sinh được hỏi thản nhiên đáp: “Từ khi đến đây, ta chưa từng nghĩ đến chuyện sống sót. Ngày mai chẳng qua là liều chết một phen mà thôi.”

Một người khác phần nộ mắng: “Triều đình vô năng, chúng ta cô quân khó địch!”

“Đúng vậy, lâu như vậy rồi mà kinh đô vẫn chưa phái binh chi viện, đám quan lại kia trong lòng chắc đã đầu hàng từ lâu, thật đáng giết ngàn vạn lần!”

Lâm Tu cười nhạt, đặt mông ngồi xuống đất, không còn chút phong thái nho nhã thường ngày.

Hắn lấy ra một quyển sách tìm được trong một hiệu sách trong thành, lật giở xem.

Chủ hiệu sách đã cao chạy xa bay từ lâu, tiện nghi cho hắn. Cuốn sách này hắn đã muốn mua từ lâu, nhưng vẫn luôn không đủ tiền.

Lúc này cũng chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm đến chuyện “không hỏi tự lấy là trộm”.

Vừa đọc sách, Lâm Tu vừa lên tiếng.

“Nếu cái chết của chúng ta có thể thức tỉnh huyết tính của người dân Đại Chu, vậy thì có sá gì một cái chết? Triều đình không có binh lực hỗ trợ, nhưng nhất định sẽ có người ủng hộ chúng ta.”

“Thư viện, còn có Công Tôn viện trưởng, chỉ cần nàng ấy hạ lệnh, học trò thiên hạ nhất định sẽ hưởng ứng lời kêu gọi, cùng chúng ta bảo vệ đất nước!”

Mọi người nghe hắn nói đều gật đầu.

“Không sai, viện trưởng từng nói, ‘ngọn lửa tuy nhỏ nhưng có thể thiêu rụi cả cánh đồng’! Chúng ta chính là cây củi trong ngọn lửa đó!”

“Chỉ cần chúng ta giữ vững Lăng Uyên Quan này, người dân Đại Chu tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn!”

Ý chí mọi người lại sục sôi, tiếp tục làm việc của mình.

Đêm dài đằng đẵng cuối cùng cũng qua, bình minh ló dạng.

Cảnh quân dân trận, ba quân hợp nhất, hơn trăm khẩu đại pháo đồng loạt nhắm thẳng vào Lăng Uyên Quan phía trước.

Tàn quân đã sớm biết uy lực của đại pháo, lúc này không ít người ôm thùng thuốc nổ lao thẳng vào hỏa lực.

Họ hy vọng có thể xông qua làn đạn, lao vào giữa quân địch.

Triệu Khang cười chiến mã, đứng giữa quân đội, nhìn đám thư sinh đang liều chết chống cự, trong lòng cũng có chút tiếc nuối.

Đồng thời, hắn càng hiểu rõ hơn lời Trương Thánh từng nói với mình ở Nguyên Giang huyện.

Chỉ cần Công Tôn Vân Tú, Viện trưởng Thư viện hạ lệnh, sẽ có vô số người đọc sách xông pha chiến trường.

Lúc này hắn đã được chứng kiến tận mắt.

Tuy không hiểu vì sao Công Tôn Vân Tú không ngăn cản đám người này như đã hẹn, nhưng Triệu Khang cũng không định chờ đợi thêm nữa.

Ngay khi hắn chuẩn bị hạ lệnh, phía chân trời xuất hiện một con bạch mã.

Trên lưng ngựa là một nữ tử áo trắng, từ xa đến gần, tựa như tiên tử bước ra từ trong tranh.

Nàng không chút sợ hãi, cứ như vậy xuất hiện trước mặt hai quân.

Triệu Khang trong lòng mừng rỡ, rốt cuộc nàng ta cũng đến!

Trong đám tàn quân, cũng có người nhận ra Công Tôn Vân Tú, tiếng hô kinh ngạc vang lên.

“Viện trưởng!”

“Là Công Tôn viện trưởng đến rồi!”

Lâm Tu thậm chí còn buông thùng thuốc nổ trong tay, kích động gọi “Công Tôn viện trưởng”.

Trương Thánh từng nói với Triệu Khang, trong số những vị Viện trưởng Thư viện mà lão từng gặp, Công Tôn Vân Tú là người thuần túy nhất.

Đồng thời còn có một câu lão không nói, đó là nàng cũng là người được vô số học trò Đại Chu công nhận nhất.

Bởi vì so với những Viện trưởng Thư viện cao cao tại thượng trước đây, Công Tôn Vân Tú chỉ dành rất ít thời gian ở Thư viện.

Ba năm sau khi nhậm chức Viện trưởng, nàng đi khắp nơi trong Đại Chu giảng học, ngồi luận đạo với các bậc đại nho.

Bất kể thân phận cao thấp quý tiện, đều có thể đến nghe nàng giảng, đều có thể xin nàng chỉ giáo.

Nàng cũng sẽ giải đáp từng người một, từng có chuyện nàng thức trắng hai ngày đêm để giải nhan đề cho học trò Biện Châu.

Nàng hoàn toàn dựa vào tài học và phẩm hạnh của bản thân để chinh phục học trò Đại Chu, đập tan những lời dị nghị cho rằng nữ nhi không thể đảm đương chức vị Viện trưởng Thư viện.

Chính vì vậy, học trò Đại Chu từng gặp Công Tôn Vân Tú thật sự không ít, lúc này đều kích động gọi tên vị thần tượng tinh thần của mình.

Chỉ là bọn họ không biết, hôm nay vị thần minh trong lòng bọn họ đến đây là để phá hủy tòa thành mà bọn họ kiên trì bảo vệ.

Giữa những tiếng gọi, Công Tôn Vân Tú xoay người xuống ngựa, đứng trước mặt Lâm Tu và đám tàn quân.

Sắc mặt nàng bình thản, thanh âm tuy không lớn, nhưng lại truyền đến tai mỗi người: “Gần một năm trước, ta, Công Tôn Vân Tú, phụng mệnh sang Đại Càn, sau đó trở về.”

“Trong khoảng thời gian đó, ta đã đầu hàng Đại Càn, phản bội Đại Chu, giống như Ngũ Hùng.”

“Hôm nay, ta, Công Tôn Vân Tú, sẽ dẫn đại quân phía sau tiến vào quan ải, ải cản, giết không tha!”

Triệu Khang sửng sò, tất cả tàn quân cũng sửng sò.

Cả chiến trường im phăng phắc!

Lời nói của Công Tôn Vân Tú, giống như lưỡi kiếm sắc bén đâm thẳng vào tim của tất cả học trò.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn nàng.

Bọn họ, những thư sinh này, kiên trì bảo vệ Lăng Uyên Quan gần mười năm, đến cuối cùng vẫn tràn đầy tin tưởng rằng mình nhất định có thể cứu vãn đất nước.

Họ càng tin rằng vị thần minh trong lòng mình sẽ kêu gọi học trò thiên hạ cùng nhau chống lại Cảnh quân.

Giờ đây, thần minh đã đến, nhưng lại không mang theo viện binh.

Nàng đứng về phía kẻ địch, thay mặt kẻ địch đến đây để hủy diệt bọn họ!

Công Tôn Vân Tú bình tĩnh xoay người, lên tiếng: “Mời Cảnh quân tiến vào quan ải.”

Nói xong, nàng bước về phía đám tàn quân, đám đông tự động tản ra, giống như lúc nàng đi khắp Đại Chu giảng học năm xưa.

Tất cả mọi người đều cung kính nhường đường cho vị Viện trưởng này.

Chỉ là lúc này đây, trong mắt các thư sinh chỉ còn lại sự hoang mang, khó hiểu, ánh sáng trong mắt cũng dần tan rã.

Không ai biết, hôm nay, Công Tôn Vân Tú, người có kiếm thuật vô song thiên hạ,

Lại dùng chính mình làm kiếm, tự tay chém đứt hồn phách của đám tàn quân.

Chương 774 - Cũng Tầm Tầm Như Người

Đám đông dần tản đi, Công Tôn Vân Tú đứng trước cổng thành đổ nát của Lăng Uyên Quan.

Binh lính Đại Càn nối đuôi nhau tiến vào, không còn thấy cảnh tượng kháng cự quyết liệt như những ngày trước.

Xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ.

Từ sáng đến tối, từ tối đến sáng, cho đến khi tên lính cuối cùng của Đại Càn bước qua cổng thành Lăng Uyên Quan.

Tất cả mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào Công Tôn Vân Tú, mang theo vẻ thần thờ khó tin.

Một lúc lâu sau, mới có người run rẩy lên tiếng: “Vì... Vì sao?”

“Viện trưởng, vì sao?”

Người hỏi là Lâm Tu, đến lúc này hắn vẫn chưa thể tin nổi, vẫn dùng hai chữ “Viện trưởng” để gọi người từng là thần tượng trong lòng mình.

Công Tôn Vân Tú không giải thích, chỉ bình tĩnh nói: “Lâm Tu, về nhà chăm chỉ học hành đi.”

Triệu Khang từng nói sẽ cho tất cả mọi người đều có cơ hội thi cử, những người đọc sách hàn vi như Lâm Tu, sau này cũng có cơ hội thể hiện tài năng học thức của mình.

Cười thê lương, Lâm Tu che miệng, một lúc lâu mới kìm nén được nỗi đau thấu tim: “Học trò tuân mệnh!”

Nói xong, hắn thò tay vào ngực, ném quyển sách mượn tạm từ hiệu sách xuống đất, xoay người lê bước rời đi.

Trên trang sách nhuộm một mảng đỏ tươi.

Quyển sách này là lúc trước, khi Công Tôn Vân Tú giảng học ở đề đô, hắn lên bái kiến thỉnh giáo, được nàng gợi ý nên đọc.

Chỉ là nó quá đắt, với Lâm Tu vốn sống chật vật, đây là thứ hắn muốn mà không có được.

Lúc ấy, Công Tôn Vân Tú cũng nói có thể cho hắn mượn.

Nhưng dù sao đàn ông cũng phải có tự trọng, Lâm Tu liền nói mình sẽ tự mua.

Mà giờ đây, tất cả đều đã không còn ý nghĩa gì nữa.

“Lâm huynh, đợi ta!”

Một vị thư sinh gọi, quay đầu nhìn Công Tôn Vân Tú, trong mắt rớt cuộc cũng hiện lên một tia khinh miệt.

“Đồ tiện nhân giả nhân giả nghĩa!”

“Trương mỗ trước đây thế mà lại coi ngươi là người đứng đầu! Thật là mù mắt rồi!”

Ngàn người chỉ trích?

Công Tôn Vân Tú lúc này, vạn người chỉ trích cũng không đủ để hình dung!

Tất cả những lời lẽ ác độc nhất có thể dùng để mắng chửi một người phụ nữ đều tuôn ra.

Trước kia bọn họ kính trọng nữ tử này bao nhiêu, thì giờ phút này bọn họ lại hận nàng bấy nhiêu!

Không biết đã qua bao lâu, đám đông mới chịu giải tán.

Bước tới nhật quyển sách Lâm Tu vứt bỏ, Công Tôn Vân Tú phúi phúi bụi đất,

Xoay người, nàng thấy Triệu Khang vẫn còn đứng đó.

“Sao ngươi còn ở đây?” Công Tôn Vân Tú hỏi.

Triệu Khang nhất thời không biết nói gì, chỉ đành cười trừ: “Ta sợ bọn họ động thủ đánh ngươi, nên ở lại xem sao.”

“Thật sao?”

Công Tôn Vân Tú cười mỉa: “Vậy mà lại không xảy ra chuyện gì, chẳng phải khiến Quốc sư đại nhân không có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

“Khụ khụ, ngươi nói cái gì vậy.”

Triệu Khang có chút lúng túng, sau đó nhìn Công Tôn Vân Tú bước vào thành, liền đi theo.

Nhìn bóng lưng người con gái, Triệu Khang cố gắng tìm kiếm một chút buồn bã thất vọng trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia.

Dù sao những lời mà đám người kia vừa mắng, hẳn nghe còn thấy khó chịu, thậm chí còn cảm thấy mở mang tầm mắt, âm thầm ghi nhớ vài câu.

Nhưng Công Tôn Vân Tú trên mặt vẫn là vẻ bình thản, chẳng lẽ nàng thật sự không cảm thấy gì?

Nhìn dáng vẻ của đám người kia lúc bỏ đi, Triệu Khang dám chắc chắn không bao lâu nữa, những lời Công Tôn Vân Tú nói sẽ truyền khắp thiên hạ.

Đến lúc đó, vị Viện trưởng thư viện từng được vô số người kính trọng, sẽ trở thành chuột chạy qua đường.

Trở thành đối tượng bị người đời khinh bỉ.

Biết trước sẽ như vậy, Triệu Khang thầm nghĩ lúc trước mình nên ra lệnh bắn chết đám tàn binh kia cho xong.

Bước chân bỗng dừng lại.

Công Tôn Vân Tú xoay người nhìn Triệu Khang: “Người rất rảnh rồi sao?”

“Hả?”

Triệu Khang sửng sốt: “Sao lại nói vậy?”

“Không rảnh rồi thì người đi theo ta làm gì?” Công Tôn Vân Tú nghi ngờ hỏi.

“Ê, ta nào có đi theo người.” Triệu Khang cười khan.

Công Tôn Vân Tú gật gật đầu: “Được rồi, à phải nói cho người biết, những học trò ở các nơi chuẩn bị đến chỗ người, ta đều đã ngăn cản, việc đã giao phó ta đã hoàn thành, so với tưởng tượng còn thuận lợi hơn.”

Triệu Khang khẽ gật đầu: “Đa tạ, chỉ là làm như vậy có chút ủy khuất người rồi.”

“Ta không cảm thấy ủy khuất, Quốc sư đừng có mà giả bộ.”

Lời phản bác của Công Tôn Vân Tú khiến Triệu Khang cứng họng, hắn có chút kích động: “Không phải, người thật sự không có chút cảm giác gì sao?”

“Cảm giác gì?”

Triệu Khang: “Người cứu mạng bọn họ, bọn họ lại mắng người như vậy, tu vi của người chắc hẳn rất cao, vừa rồi ta cảm nhận được, người thật sự không tức giận? Sao không động thủ đánh bọn họ?”

“Ta rất tức giận, hơn nữa còn rất giận.” Công Tôn Vân Tú gật đầu.

“Rồi sao nữa?” Triệu Khang vội vàng hỏi.

Công Tôn Vân Tú: “Còn có thể thế nào nữa, đi thôi.”

Mẹ kiếp, đây là người phụ nữ kiểu gì vậy!

Triệu Khang há hốc mồm, thấy Công Tôn Vân Tú đã đi được vài bước, lại quay đầu hỏi: “Có mang rượu không?”

“Không... Không có.”

“Vậy thì thôi.” Công Tôn Vân Tú có chút tiếc nuối.

Triệu Khang đuổi theo: “Nói đi, rốt cuộc tu vi của ngươi cao bao nhiêu, cảnh giới gì?”

“Chắc là cao thế này.”

Công Tôn Vân Tú giơ tay lên ngang đầu Triệu Khang: “Ta cũng không rõ, chưa từng đánh nhau với ai.”

“Thật hay giả vậy?”

Công Tôn Vân Tú nghiêm túc nói: “Nhưng trực giác của ta nói cho ta biết, hẳn là cũng tầm tầm như ngươi thôi.”

“Sao hả, dọc đường đánh khắp các nơi, cảm thấy chưa đã ghiền, muốn tìm cao thủ thử xem sao?”

Triệu Khang khẽ động lòng: “Có ý nghĩ này, nói thật, từ khi luyện võ đến nay, trừ lần cuối cùng quyết đấu với Tiêu Phi Vũ, ta thật sự chưa từng được thống khoái đánh một trận nào, nếu người với ta ngang tài ngang sức, vậy thử xem cũng được.”

“Thôi bỏ đi.” Công Tôn Vân Tú do dự một chút.

Triệu Khang: “Sợ gì chứ, sau đó ta tặng ngươi rượu ngon!”

“Vậy thì được.” Công Tôn Vân Tú gật đầu.

“Vậy nói trước, chúng ta đều chỉ dùng năm phần công lực là được rồi.” Triệu Khang suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định đặt ra quy tắc.

Nếu không lỡ đánh người ta bị thương thì không hay.

“Được.”

Một khắc sau.

Triệu Khang áo quần tả tơi, che hạ thân, giơ tay lên: “Dừng tay!”

Mặt đất xung quanh toàn là vết tích bị kiếm khí chém qua, ngay cả bức tường mà Triệu Khang đang dựa vào, trên đó cũng đầy những vết kiếm ngang dọc, có vết dài đến mười mấy mét.

Công Tôn Vân Tú dùng ngón tay làm kiếm, dừng tay, nhúu mày hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cái này mà gọi là tầm tầm như ta!”

Triệu Khang phẫn nộ nói: “Phụ nữ các ngươi đều là lũ lừa đảo!”

“Vậy chắc là trực giác của ta sai rồi, bây giờ ta cảm thấy có thể đánh ba người như ngươi.” Công Tôn Vân Tú nghiêm túc nói.

“Mẹ kiếp!”

Triệu Khang chửi thề một tiếng, che chắn chỗ hiểm yếu đề phòng ‘lộ hàng’: “Rốt cuộc ngươi là phẩm cấp gì, vừa rồi dùng bao nhiêu phần công lực?”

Ban đầu đã nói là năm phần, vừa mới giao thủ, Triệu Khang đã cảm nhận được nguy hiểm chết người, bất tri bất giác dùng toàn bộ thực lực, vậy mà vẫn bị đánh cho chạy trốn chết.

Công Tôn Vân Tú nói: “Mấy phẩm ta không rõ, nhưng mà vừa rồi chỉ dùng khoảng ba thành công lực, chưa tới năm thành như ngươi nói.”

Chó má!

Triệu Khang triệt để câm nín, ba thành công lực đã đánh mình như con, nữ nhân này chắc chắn là cùng đẳng cấp với Tiêu Phi Vũ và Ngô Như Long.

Vốn tưởng mình sắp vô địch thiên hạ, không ngờ lại xuất hiện người giỏi hơn mình, lại còn là nữ nhân nữa chứ.

Mẹ nó!

Chương 775 - Chu Vong

Trình độ võ công của Công Tôn Vân Tú quả thực vượt xa khỏi tưởng tượng của Triệu Khang.

Hắn thậm chí may mắn, may mà nữ nhân này không phải kẻ thù của mình, bằng không e rằng chết như thế nào cũng không biết.

Điều khiến hắn càng khó chấp nhận hơn là Công Tôn Vân Tú tự nhận mình chưa từng khổ luyện võ công.

Chỉ là khi đọc sách, thi thoảng xem qua vài quyển bí kíp võ học, không người chỉ dạy, vậy mà tự nhiên tu luyện ra được chân khí.

Tu vi cũng không ngừng tăng lên, tuy rằng tăng chậm, nhưng chưa từng dừng lại.

Thứ nàng chuyên tâm khổ luyện ngược lại là kiếm thuật.

“Mẹ nó, chẳng lẽ nàng ta mới là nhân vật chính sao?” Triệu Khang thầm than.

Công Tôn Vân Tú mỉm cười: “Nhân vật chính gì cơ?”

“Không có gì, chỉ là lúc này cảm thấy quả nhiên là người so với người, thật khiến người ta tức chết.”

Công Tôn Vân Tú: “Người hà tất phải tự làm khổ mình, trên đời này người tài giỏi nhiều vô số kể, biết đâu ngày mai lại xuất hiện một người, chỉ cần ba chiêu hai thức là có thể đánh bại ta.”

“Nàng xem ra cái gì cũng thần nhiên nhỉ.”

Triệu Khang cười cười, cầm bầu rượu cùng với nàng một cái, rượu của Chu quốc nồng độ không cao, chỉ thoang thoang mùi rượu.

Nhìn nữ tử ngẩng đầu uống rượu, phong tư tao nhã động lòng người, cảnh đẹp thế này e rằng chỉ có thể nhìn thấy trên người nàng.

Triệu Khang bỗng nhiên lên tiếng: “Sau này nàng định thế nào?”

Chu quốc diệt vong, thư viện cũ kỹ kia cũng sẽ không còn tồn tại, Công Tôn Vân Tú thân là viện trưởng thư viện cũng coi như mất đi chức vị.

“Du ngoạn thiên hạ.” Công Tôn Vân Tú đáp.

“Nữ nhi nhà người ta một mình phiêu bạt bên ngoài không an toàn.” Triệu Khang vội nói.

Vừa nói ra khỏi miệng, Triệu Khang đã hối hận, dùng lý do gì không dùng, lại dùng lý do này.

Nữ tử nhìn hắn, thần sắc tựa cười tựa không: “Vậy Triệu đại quốc sư muốn ta đi đâu?”

“Khụ khụ, nàng nói vậy là có ý gì?”

Dùng rượu che giấu sự lúng túng, nuốt xuống một ngụm rượu, Triệu Khang nói: “Đại học nàng có hứng thú không? Đến đó làm lão sư.”

“Hứng thú thì tự nhiên là có, nhưng ta không thể làm lão sư, cũng không làm được lão sư.”

Công Tôn Vân Tú chớp mắt xuống: “Sau này sẽ không có học trò nào muốn ta dạy dỗ, tương tự, đại học của người ta cũng không thể đến dạy.”

Ý đầu tiên của Công Tôn Vân Tú, Triệu Khang rất hiểu, hiện giờ có thể nói là nàng thân bại danh liệt, văn nhân xưa nay thanh cao.

Làm sao có thể chấp nhận lão sư của mình là kẻ phản quốc?

Nhưng ý thứ hai Triệu Khang lại có chút không hiểu: “Sao lại thể được, học vấn của nàng cao như vậy!”

Công Tôn Vân Tú lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía bầu trời: “Ta có thể dự đoán, đại học mà người muốn sáng lập trong tương lai, sẽ là một loại học vấn mới, tạo nên sự xung kích to lớn đối với học vấn cũ.”

“Trước học vấn mới này, tất cả mọi người đều là học sinh, có lẽ chỉ có người mới xứng đáng làm lão sư, cho nên ta không thể dạy người khác, chỉ có thể dùng thái độ học tập để nghiên cứu, nhưng ta rất mong chờ sự xuất hiện của nó.”

Lúc này Triệu Khang hoàn toàn bội phục, Công Tôn Vân Tú quả nhiên không chỉ là người tinh táo, mà còn thông minh đến mức đáng sợ.

Sự thấu hiểu đối với tương lai, nhạy bén đến mức khiến người ta phải kinh ngạc.

“Vậy sau khi du ngoạn thiên hạ thì sao?”

Công Tôn Vân Tú ngẩng mắt nhìn trăng tròn trên cao: “Thiên hạ rộng lớn như vậy, sao có thể xem hết được?”

Triệu Khang bĩu môi: “Chẳng lẽ muốn giống như bèo nước trôi nổi, chẳng có nơi nào để đi sao? Vẫn nên gả chồng đi thôi?”

Nói xong hắn tự giạt mình, ta đi, mình bị điên rồi sao?

Chẳng lẽ thật sự bị chứng M rồi sao! Bị người ta đánh một trận liên có cảm giác với người ta rồi!

Chỉ thấy Công Tôn Vân Tú nghiêng đầu sang, nụ cười trên mặt so với trước kia bớt đi vẻ bình thản, thêm vài phần ý vị thâm trường.

“Sao vậy? Triệu đại quốc sư muốn cho Công Tôn Vân Tú ta một mái ấm sao?”

Suýt chút nữa bị sặc rượu, Triệu Khang ho khan dữ dội: “Ta không có nói thế!”

“Miệng thì không nói, nhưng trong lòng lại không giống, trong mắt ngươi có dự vọng của nam nhân, ta có thể nhìn ra.”

Triệu Khang lúng túng, cho dù da mặt hắn dày đến đâu cũng không khỏi đỏ mặt: “Cái này... cái này là bình thường, nam nhân nhìn thấy nữ tử xinh đẹp đều sẽ có suy nghĩ như vậy.”

“Ta không nói là không bình thường.”

Công Tôn Vân Tú bỗng nhiên cười tinh quái: “Ngươi biết ta làm sao biết võ công của mình rất cao không?”

Triệu Khang lắc đầu.

Công Tôn Vân Tú: “Là do đánh những tên nam nhân bình thường như ngươi, trong đó có một tên tự xưng võ đạo tam phẩm thượng tầng, nằm trên giường ba năm rồi.”

“Dừng dừng! Ta hiểu rồi.”

Triệu Khang vội vàng xua tay, đồng thời trong lòng có chút thấp thỏm, hôm nay đã bị đánh đủ thảm rồi.

Lúc này mà lại bị đánh thêm một trận nữa thì thật sự không đáng.

“Cho nên, chờ khi nào người đánh thắng ta, đến lúc đó hãy nói với ta những lời bình thường hay không bình thường này.”

Công Tôn Vân Tú cười đứng dậy, đi về phía con bạch mã mà ban ngày nàng cưỡi đến, không chào tạm biệt Triệu Khang một tiếng.

Chỉ để lại cho hắn một bóng lưng.

Không biết qua bao lâu, Triệu Khang mới phản ứng lại nàng đã rời đi.

Trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy có chút trống rỗng.

Ngẩng đầu ngửa ra sau, vắt chéo hai chân, hồi lâu sau mới cười một tiếng.

“Nữ tử kỳ lạ như vậy mà có thể sở hữu thì còn không khiến người trong thiên hạ ghen tị chết sao? Đáng tiếc!”

Nghỉ ngơi một đêm ở Lăng Uyên quan, Triệu Khang cùng đại quân của Cao Uyên và Trần Mậu Khải xuất phát.

Qua Húc Châu chính là Yến Đô thành, chiếm được nơi đó coi như thiên hạ thái bình.

Trên đường tiến quân, chuyện của Công Tôn Vân Tú cũng bắt đầu lan truyền.

Nàng và Ngũ Hùng, một văn một võ, triệt để trở thành đối tượng bị người Chu quốc phỉ nhổ, cơ bản mỗi nơi đi qua đều có thể nghe thấy bá tánh mắng chửi bọn họ.

Chuyện này, Triệu Khang có lòng muốn xử lý, nhưng lại không có biện pháp nào, chẳng lẽ còn có thể phong bế miệng tất cả mọi người hay sao?

Có lẽ chỉ khi nào người Chu quốc bắt đầu tự coi mình là người Đại Càn, thì tiếng mắng chửi này mới biến mất.

Mười lăm ngày thời gian.

Đại quân của Triệu Khang cơ bản là hành quân cấp tốc, một phần ba quan viên bị Công Tôn Vân Tú giết sạch trong một đêm, hoàng đế Lý Mộc Dịch băng hà.

Chu quốc đã hoàn toàn không còn ý chí phản kháng.

Nhìn cổng thành Yên Đô to lớn trước mắt, Triệu Khang không khỏi mỉm cười.

Lần đầu tiên đến đây là để mừng thọ, lần thứ hai đến đây không ngờ lại là diệt quốc.

Cổng thành mở ra, văn võ bá quan còn sót lại trong thành Yên Đô cùng gia quyến của bọn họ từng người một cẩn thận dè dặt đi ra.

Đi đầu là Tề Phong, vị tả thị lang bộ binh này sớm đã được Ngũ Hùng an bài đường lui, so với những người khác thì hẳn ta bình tĩnh hơn nhiều.

Hắn ta thản nhiên, hai tay nâng tờ biểu đầu hàng đi tới trước ngựa của Triệu Khang, cung kính nói: “Kẻ hạ thần là Tề Phong, mang theo các cự thần Chu quốc đến đây xin quốc sư tiếp nhận đầu hàng.”

Triệu Khang cười một tiếng, lúc trước khi phái Viên phó tướng đi truyền lời, Ngũ Hùng đã nhắc đến Tề Phong này.

“Vất vả rồi.”

Liếc mắt nhìn đám người, nhìn thấy Trần Thiên Nhất, Triệu Khang lập tức vui vẻ: “Trần đại thiếu gia!”

Nhìn thấy Triệu Khang, Trần Thiên Nhất toàn thân run lên, vội vàng lui về sau.

Thấy đối phương không muốn đề ý đến mình, trong lòng Triệu Khang có chút tiếc nuối, khó khăn lắm mới gặp được người quen.

Sau đó nhìn về phía Tề Phong nói: “Bảo mọi người giải tán đi, ngày thường làm gì thì cứ làm việc đó.”

“Tuân lệnh quốc sư.”

Ngẩng đầu nhìn cổng thành Yên Đô một cái, Triệu Khang vung tay lên: “Vào thành!”

Đại quân tiến vào thành, đại biểu cho Chu quốc diệt vong!

Chương 776 - Muốn vợ không, ta ban cho!

Đại diện hoàng cung.

Triệu Khang ngồi xôm ở cửa, ngâm tẩu thuốc, bên cạnh là Tề Phong cung kính bẩm báo:

“Bẩm Quốc sư, bốn trăm ba mươi sáu hộ gia tộc lớn nhỏ trong kinh thành đều đồng ý dâng lên toàn bộ gia sản, chỉ cầu đại quân tha cho một mạng.”

“Ngoài ra, sáu vị Thượng thư của triều đình cũ cùng nhiều quan viên khác đều bị ám sát trong đêm, gia tộc của bọn họ cũng nguyện ý dâng hết tài sản để cầu bình an.”

Nâng mắt liếc nhìn Triệu Khang vẫn im lặng từ đầu, Tề Phong dè dặt nói tiếp:

“Thêm nữa, đã chuẩn bị sẵn sàng nghìn mỹ nữ cùng vàng bạc châu báu vô số để Quốc sư khao thưởng đại quân.”

Triệu Khang đặt tẩu thuốc xuống, cười khẩy:

“Vì mạng sống, thật đúng là cái gì cũng dám làm.”

Tề Phong nuốt nước bọt, cũng chẳng còn cách nào khác, dám quý tộc giàu có trong kinh thành Yên Đô đã sợ đến mất mật rồi.

Chẳng ai ngờ Chu quốc lại diệt vong nhanh như vậy, nhanh đến mức không kịp chuyển dời tài sản, thậm chí còn chưa kịp bàn bạc xem nên nghênh đón Triệu Khang vào thành thế nào.

Nhớ tới thủ đoạn tàn nhẫn của Triệu Khang đối với các gia tộc lớn ở Tề quốc trước đây, giờ phút này bọn họ chỉ muốn dùng tiền để mua lấy mạng sống.

Triệu Khang lại hỏi:

“Nói là dâng hết gia sản, nhưng thực chất bọn họ vẫn giữ lại không ít chứ gì?”

Tề Phong vội vàng nói:

“Thuộc hạ nguyện thay Quốc sư đi kiểm kê.”

Triệu Khang nhìn hẩn, không khỏi bật cười:

“Người cũng thật là nham hiểm.”

Là kẻ thứ hai phản bội Chu quốc, Tề Phong đối với Triệu Khang mà nói công lớn hơn tội.

Hắn chắc chắn sẽ không động đến Tề Phong, nhưng Tề Phong lại sợ Triệu Khang tịch thu gia sản của mình, cho nên mới nói nguyện ý thay Triệu Khang đi kiểm kê tài sản của những người đó.

Hành động này chẳng khác nào đang bày tỏ lòng trung thành với Triệu Khang, nếu hắn thật sự làm việc này, chắc chắn sẽ vơ vét sạch sẽ, không chừa cho bọn họ một đồng nào!

Nhìn nụ cười gượng gạo của Tề Phong, Triệu Khang vỗ vai hắn:

“Không cần đâu, bọn họ cho rằng dâng bao nhiêu là có thể bảo toàn tính mạng thì cứ để bọn họ dâng bấy nhiêu.”

“Ta chỉ yêu cầu bọn họ hai việc, thứ nhất, từ nay về sau phải an phận thủ thường. Thứ hai, những môn sinh của bọn họ, đặc biệt là những kẻ được bọn họ bao nuôi, từ hôm nay trở đi, ta không muốn nghe thấy bất kỳ ai nhục mạ Công Tôn Vân Tú, dù chỉ nửa lời.”

“Nếu không, phát hiện một kẻ, tru di tam tộc!”

Tề Phong vội vàng gật đầu:

“Minh bạch! Minh bạch!”

Lúc này, một đám cung nữ thái giám áp giải một người đi ngang qua, Triệu Khang sững sờ:

“Bọn họ đang làm gì vậy?”

Đám người phía trước vội vàng quỳ xuống, Triệu Khang nhìn kĩ, phát hiện đó là một nữ tử dung mạo diễm lệ.

Mấy ngày nay hắn cũng nghe được không ít lời đồn, liền cười nói:

“Đây chính là yêu phi họa quốc ương dân trong miệng các người sao?”

Tề Phong có chút lúng túng:

“Nàng ta là Dung phi, là phi tử của... tiên đế...”

Nói đến đây, Tề Phong không nói nên lời, bởi vì không biết nên nói là tiên đế Lý Mộc Dịch hay là tiên đế Lý Thừa Côn.

Dung phi nhìn Triệu Khang, ánh mắt vô hồn, sau đó liền bò tới ôm chặt chân hắn:

“Xin đừng giết ta! Ta không muốn chết! Ngài muốn ta làm gì cũng được! Xin đừng giết ta!”

Triệu Khang không khỏi thở dài, đến lúc này mới hiểu, vì sao trước khi Hoa Kinh thành bị công phá, Ngô Quan Hải vốn là người nho nhã ôn hòa lại tự tay cầm kiếm giết chết tất cả phi tần trong hậu cung.

Tề Phong do dự một chút rồi nói:

“Quốc sư, hiện giờ bá tánh đều cho rằng nàng ta là yêu phi họa quốc, yêu ma chuyển thế, giết nàng ta có thể thu phục lòng dân.”

Nghe vậy, Dung phi sợ hãi run rẩy.

Đại Càn của ta vẫn dung túng được một nữ nhân.

Triệu Khang hừ lạnh một tiếng, Tề Phong không dám nhiều lời nữa, vội vàng ra hiệu cho đám thái giám.

Một đám người vội vàng cáo lui.

“Đứng lên đi.”

Triệu Khang nói.

Dung phi lúc này mới đứng dậy, vội vàng chỉnh trang lại mái tóc rối bời, lau đi nước mắt, lộ ra nụ cười quyến rũ.

Triệu Khang xoa xoa mi tâm:

“Tự mình vào hoàng cung lấy chút vàng bạc gì đó rồi rời khỏi đây mà sống đi.”

Nghe vậy, Dung phi sửng sốt, sau đó lắc đầu:

“Ta ra ngoài cũng không biết sống như thế nào.”

Triệu Khang hiểu ra, loại nữ nhân sống trong nhung lụa cả đời như nàng ta, cho dù có cầm bao nhiêu tiền, ra ngoài cũng sẽ bị người khác lừa gạt đến mức không còn một xu dính túi.

Trước đây, sau khi công phá Tề quốc, hắc bệ rộ đi tìm Tống Kinh Nhan, những phi tần của Tề quốc đều do đám tướng lĩnh xử lý, nghe nói sau đó đều bị bọn họ chia chác hết.

Ngay cả Trương Long cũng được chia cho hai phi tử, bởi vậy, hắc bệ thật sự chưa từng xử lý loại chuyện này bao giờ, không khỏi cười khò:

“Vậy ta phải tìm cho ngươi một tấm chồng sao?”

“Ta có thể hầu hạ ngươi, ta từng là nữ nhân của Hoàng đế, ngươi sẽ rất thỏa mãn.”

Dung phi nhào tới.

Triệu Khang phát tay đẩy nàng ta ra, cười khẩy:

“Nàng đang đùa ta sao? Biết đại phu nhân của ta là ai không? Là Nữ đế của Càn quốc đấy! Còn nữ nhân của Hoàng đế, ta thêm vào sao?”

Dung phi cười thầm một tiếng.

“Thôi được rồi, mấy ngày nay cứ ở lại trong cung đi, ta có một thuộc hạ vô cùng uy vũ hùng tráng, nếu nàng ưng có thể gả cho hắc bệ.”

“Hoặc là rời khỏi hoàng cung tìm một người đàn ông thật thà mà gả.”

Lúc này, một tên thái giám từ xa chạy tới, cung kính nói:

“Tướng quân, nương nương, tẩm cung đã chuẩn bị xong.”

Triệu Khang nhất thời im lặng.

Mười ngày sau, đại quân của Càn quốc đã áp sát kinh thành Yên Đô.

Lúc này, hàng ngàn cái rương chất đống trước quảng trường trước đại điện hoàng cung, tất cả đều là tiền chuộc mạng mà các gia tộc giàu có trong kinh thành Yên Đô dâng lên, ngoài ra, trong quốc khố còn có tới sáu triệu lượng bạc trắng.

Số lượng nhiều đến mức khiến người ta khiếp sợ, Triệu Khang thậm chí đã ngủ hai đêm trong quốc khố.

Trước đây đánh Tề quốc không vợ vết được bao nhiêu, lần này coi như là một hơi vợ vết sạch sẽ.

Khi đại quân Càn quốc chính thức tiến vào kinh thành Yên Đô, tất cả tướng lĩnh của hai quân đều đến hoàng cung.

Mọi người đều không thể che giấu sự phấn khích và kích động trong lòng, từ hôm nay trở đi, vùng đất phía Bắc này chỉ còn lại hai quốc gia!

Triệu Khang nhìn chồng sổ ghi công lao dày cộm, lật xem qua loa rồi mắng:

“Mẹ kiếp, đám nhóc các ngươi kiếm quân công cứ như nhặt được không bằng, lúc nào cũng trăm người, nghìn người công phá thành trì! Như vậy thì ta phải phát bao nhiêu tiền thưởng đây!”

Mọi người nghe vậy đều cười ha hả, một vị tướng lĩnh của Cảnh quốc lên tiếng:

“Đại soái, ngài nói đúng lắm, quân công lần này quả thật giống như nhặt được, chẳng ai chống cự gì cả!”

“Nhìn các ngươi kia, thôi được rồi, Tề Phong, mau thông báo cho các tử lâu lớn nhỏ trong thành, tối nay mở tiệc mừng công ngay tại hoàng cung này.”

Triệu Khang nói.

Các tướng sĩ reo hò vang trời.

Lợi dụng lúc bọn họ đang náo nhiệt, Triệu Khang quay sang nhìn Điều ca:

“Điều ca.”

“Có thuộc hạ!”

“Ngươi có muốn lấy vợ không? Hay là ta ban cho ngươi một người?”

Triệu Khang nháy mắt nói.

Điều ca nghe vậy lập tức hưng phấn:

“Muốn chứ, lão gia! Ngài cuối cùng cũng nhớ đến thuộc hạ rồi, mẹ kiếp, lần trước đánh Tề quốc, đám nữ nhân kia chẳng ai chịu theo ta!”

Trương Long cười toe toét:

“Loại nữ nhân nào chịu được người chứ, đúng rồi lão gia, sao không thấy đám phi tần trong hoàng cung này đâu nhỉ?”

Tên nhóc này lại muốn tuyển phi rồi.

“Cút hết sang một bên cho ta, hai người lần trước người còn chưa đủ sao, lão gia, ngài đã hứa với ta rồi đấy!”

Đá một cước vào hông Trương Long, Điếu ca đáng thương nhìn Triệu Khang.

Nói Điếu ca đến giờ vẫn chưa có vợ cũng không thể trách người khác, chuyện này hoàn toàn là do bản thân hắn.

Không còn cách nào khác, hắn trời sinh đã... quá mức cường tráng.

Chương 777 - Điều Yêu Thích Nhất

“Lại đây nào, Điều ca, đây chính là người vợ mà ta đã hứa tặng cho ngươi!”

Dẫn Điều ca vào cung điện nơi Dung phi đang ở, Triệu Khang chỉ vào người phụ nữ xinh đẹp quyền rũ trước mặt rồi nói.

Thiệt Ngưu thoáng giật mình, sau đó lộ ra vẻ phẫn khích, buột miệng nói: “Đôi thủ tốt!”

Triệu Khang ngó người: “Ngươi đang nói cái quái gì vậy?”

Dung phi nhìn chàng trai vạm vỡ trước mặt, trong lòng có chút khó xử. Hắn không thể sánh bằng vẻ tuấn tú, phong lưu của Triệu Khang bên cạnh.

Điều ca siết chặt nắm tay: “Lão gia, vừa rồi tai ta vang lên một tiếng ‘tinh’, nữ tử này có chỉ số chiến đấu ít nhất cũng phải một vạn hai! Không phải người thường có thể thu phục được.”

Triệu Khang trợn mắt há mồm: “Cái quái gì vậy? Tai ngươi vang lên tiếng ‘tinh’? Chẳng phải nên là tai ta vang lên sao? Còn chỉ số chiến đấu là cái gì? Siêu Saiyan à?”

Điều ca liếc mắt khinh thường nhìn Triệu Khang: “Lão gia, thứ ngài nói là Saiyan thì ta không dám hiểu. Nhưng chỉ số chiến đấu của ngài ở đây chỉ có tám ngàn, không phải là đôi thủ của nữ tử này. Vì vậy, để nàng ấy làm vợ ta, quyết định của ngài thật sự rất sáng suốt.”

“Mẹ kiếp! Sao ta chỉ có tám ngàn!” Triệu Khang bất mãn.

Điều ca nghiêm túc nói: “Thật mà, ngài đối phó với Nữ Đế bệ hạ có chỉ số chiến đấu một vạn còn miễn cưỡng, huống chi là mỹ nhân này.”

Mặc dù hoàng đế bây giờ đã là Tiêu Huyền Sách, nhưng Điều ca vẫn quen gọi là Nữ Đế bệ hạ.

“Chết tiệt!”

Bị chính thuộc hạ của mình xem thường năng lực, Triệu Khang cảm thấy rất ức chế, “Ta không đối phó được, vậy ngươi thì được sao? Chỉ số chiến đấu của ngươi là bao nhiêu!”

Điều ca mỉm cười, nhìn về phía Dung phi, trong đầu đã tưởng tượng ra cảnh tượng giao thủ với nàng. Hắn khẽ cười nói: “Chỉ số chiến đấu của ta, không phải loại người phàm tục như người có thể tưởng tượng được.”

Sau đó, hắn hỏi: “Vậy ngài đã gặp nữ tử nào có chỉ số chiến đấu mạnh nhất?”

Về mặt Điều ca trở nên nghiêm nghị: “Đương nhiên là người phụ nữ có sẹo trên mặt mà chúng ta đã gặp khi đánh Tề quốc, lúc đó ngài cũng ở đó.”

“Lão gia, nữ tử này tuyệt đối không thể chọc vào, chỉ số chiến đấu của ngài so với nàng ta quả thực quá yếu, không phải loại căn bản như ngài có thể đối phó được.”

“Được rồi, ta biết rồi, người có thể rút rồi!” Triệu Khang buồn bực nói.

Điều ca lại nói: “Ta không rút, vợ ta ở đây.”

“Được, vậy ta rút.”

Liếc nhìn Dung phi, Triệu Khang bất đắc dĩ nói: “Dung phi, người này tên là Hoàng Thiên Hành, là thuộc hạ của ta. Sau khi trở về Càn quốc, với chiến công của hắn, ít nhất cũng là chức Đại tướng quân, đảm bảo cuộc sống của người không lo nghĩ gì, bản thân người tự xem xét đi.”

Nói xong, hắn chán nản rời khỏi cung điện.

Đến ngày hôm sau, khi Triệu Khang gặp lại hai người, Dung phi đang e ấp nép vào lòng Điều ca, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc.

Triệu Khang thầm khen, Điều ca quả nhiên không phải loại người phàm tục như hắn có thể tưởng tượng được.

Sau một ngày buông thả ở hoàng cung, ngày hôm sau, tất cả các tướng lĩnh đều đã tỉnh táo trở lại, chờ đợi mệnh lệnh của Triệu Khang.

“Giờ đây, Tề - Chu đã bị tiêu diệt, thiên hạ thái bình. Nhiệm vụ tiếp theo của các vị tướng quân là tiếp quản các thành trì, duy trì cuộc sống cho bá tính dân sinh. Điều này các vị đã làm ở Tề quốc rồi, bản soái không cần phải nói nhiều.”

Triệu Khang nói tiếp: “Tiếp theo, bản soái sẽ lập tức trở về Càn quốc, mời Cảnh quốc bệ hạ cùng nhau xác định ranh giới hai nước. Từ nay về sau, vùng đất phía Bắc này chính là thiên hạ của hai nước chúng ta!”

Các tướng sĩ đồng loạt reo hò!

Triệu Khang đứng dậy, vỗ tay cười nói: “Được cùng chư vị chinh chiến thiên hạ là vinh hạnh cả đời của Triệu Khang ta. Mong rằng sau này Càn - Cảnh hai nước sẽ không còn chiến tranh nữa!”

“Được cùng Đại soái xông pha trận mạc cũng là vinh hạnh của chúng mọn. Mong Càn - Cảnh mãi mãi hòa hảo!”

Các tướng lĩnh đều đứng dậy, vỗ tay cảm tạ Triệu Khang.

Thiên hạ ngày nay là do bọn họ cùng Triệu Khang đánh hạ, bọn họ cũng không muốn sau này hai nước lại xung đột quân sự.

Sắp xếp mọi việc ổn thỏa, Triệu Khang chuẩn bị rời đi, chỉ mang theo Chu Long và hai nghìn binh mã, dự định hành quân tốc hành trở về Càn quốc.

Trước tiên, hắn đến thư viện một chuyến, nhưng không thấy bóng dáng Công Tôn Vân Tú, Triệu Khang chỉ đành tiếc nuối dẫn người rời đi.

Từ Yên Đô thành hành quân thần tốc, mất khoảng mười lăm ngày mới đến Thanh Vân quan.

Ngũ Hùng dẫn theo một đám tâm phúc ra nghênh đón. Đây là lần thứ hai hai người gặp mặt.

Nhìn Triệu Khang, Ngũ Hùng có chút lo lắng bất an. Chuyện “qua cầu rút ván” xưa nay không hiếm.

Triệu Khang vỗ vai hắn, cười nói: “Yên tâm đi, chức vị tướng quân của ngươi không chạy đi đâu được.”

Nghe vậy, Ngũ Hùng mới hoàn toàn yên tâm, hắn đơn đầu gối quỳ xuống: “Đa tạ Quốc sư.”

“Không cần canh giữ Thanh Vân quan nữa, dẫn người của ngươi phối hợp với các quân khác trấn an bá tánh.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Rời khỏi Thanh Vân quan, Triệu Khang tiếp tục lên đường trở về Càn quốc.

Cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng đế đô, nhìn thấy người đang đứng đợi phía trước, Triệu Khang kích động nhảy xuống xe ngựa.

Nhìn bóng dáng đang chạy về phía mình, Tiêu Linh Lung cười đến rơi lệ, nàng cũng chạy tới ôm chặt lấy hắn.

“Ta đã làm được rồi.”

Ôm nhau hồi lâu, Triệu Khang mới nhẹ giọng nói.

Tiêu Linh Lung ngẩng đầu lên, khóe mắt ửng đỏ. Nếu không phải vì muốn dọn đường cho Tiêu Huyền Sách, lúc này nàng vẫn là hoàng đế.

Trước kia Triệu Khang đã từng nói muốn dâng cả thiên hạ này cho nàng, bây giờ hắn đã làm được.

“Có chàng rồi, thiếp cái gì cũng không cần nữa.”

Để Chu Long và những người khác tự mình vào thành, Triệu Khang nắm lấy bàn tay mềm mại của Tiêu Linh Lung, hai bên đường là cánh đồng yên bình rộng lớn.

Giống như lúc này trên đời chỉ còn lại hai người bọn họ.

Trái tim Triệu Khang lúc này mới thực sự được thả lỏng, không cần phải gồng mình lên nữa.

“Tiếp theo chàng định làm gì?” Tiêu Linh Lung nghiêng đầu hỏi.

Triệu Khang mỉm cười: “Xin Huyền Sách một mảnh đất phong, ta muốn xây dựng một Nguyên Giang huyện còn to lớn và tốt đẹp hơn! Cả nhà chúng ta sẽ an cư lạc nghiệp ở đó.”

Tiêu Linh Lung đau lòng nói: “Như vậy có phải là quá mệt mỏi cho chàng không?”

Những năm qua, Triệu Khang đã phải vất vả chạy ngược xuôi, từ khi rời khỏi Nguyên Giang huyện đến lúc sang Cảnh quốc kết minh, sau đó dẫn binh chinh chiến cho đến khi bình định Tề - Chu.

Hắn thực sự không có bao nhiêu thời gian được sống yên ổn ở nhà.

Mặc dù chưa từng nói ra, nhưng nàng có thể cảm nhận được những năm qua, người bên cạnh mình đã mệt mỏi như thế nào.

Và tất cả những điều này đều là vì nàng mà làm, tâm nguyện lớn nhất của nàng chính là Càn quốc được yên bình, hắn đã giúp nàng thực hiện được điều đó.

Nghe người đẹp nói vậy, Triệu Khang cười lớn: “Làm điều mình thích thì sao có thể mệt được!”

Đôi mắt đẹp lập tức đỏ lên, nhìn Triệu Khang đang cười lớn, nước mắt mắt Tiêu Linh Lung không khỏi tuôn rơi.

Người đàn ông này ngay từ đầu đã không hề nghĩ đến chuyện làm Quốc sư hay tranh giành thiên hạ.

Hắn chỉ muốn làm một Huyện lệnh nhỏ bé, phát triển huyện thành đó thật tốt mà thôi.

Nhìn thấy nước mắt của người đẹp, Triệu Khang vẫn mỉm cười ôm nàng vào lòng: “Đừng khóc, được ở bên cạnh nàng mới là điều ta yêu thích nhất trên đời này.”

Chương 778 - Định thiên hạ, chia Cửu Châu

Cổng Tiêu Linh Lung từ ngoài thành về đến phủ, gia nhân đã sớm chờ sẵn. Diệp Hồng Tuyết dẫn đầu đám người Tàn Ngọc Phượng, Ngô Tâm Di, Tào Bạch Lộ đứng chờ ở cửa. Tống Khinh Nhan, vị nghĩa tử kia, ôm Triệu Phú Quý cười tủm tỉm đứng phía sau.

Triệu Khang đặt Tiêu Linh Lung xuống, phấn khởi sải bước tới, dang tay ôm lấy các nàng: “Các phu nhân, vì phu đã về, từ nay về sau sẽ không đi nữa!”

Nghe vậy, bốn nữ nhân đều xúc động không thôi. Người đàn ông này rốt cuộc cũng chịu dừng bước giang hồ.

“Quản gia, thông báo cho tất cả, hôm nay bốn vương không gặp ai cả, chuyện quốc gia đại sự gì cũng đợi bốn vương rảnh

rồi rồi hăng hay!” Triệu Khang vừa đi vừa nói, tay vẫn ôm chặt lấy các nàng.

“Tuân lệnh vương gia!” Quân gia vui vẻ đáp.

Cả nhà bước vào trong, Triệu Khang nhận lấy Triệu Phú Quý từ tay Tổng Kinh Nhan. Đứa bé bỗng dưng khóc ré lên. Triệu Khang dỗ dành mãi không được, còn bị tè ướt cả người, tức giận đánh yêu vào mông con một cái.

“Tên nhóc này còn dám giở chứng với ta nữa!”

Tổng Kinh Nhan dờ khóc dờ cười: “Nào có ai dỗ con như người chứ, đưa đây.”

Ngô Tâm Di cũng trách móc: “Huynh quanh năm suốt tháng chinh chiến bên ngoài, con cái sao tránh khỏi xa lạ. Nhìn xem, ở trên tay nghĩa tử nó có khóc đâu.”

Triệu Khang cười trừ, liếc thấy Tổng Kinh Nhan nháy mắt với mình, trong lòng thầm than: Quả nhiên là năm trúng điểm yếu của lão Triệu ta rồi.

Cả nhà vui vẻ hòa thuận. Buổi tối sau bữa cơm, Triệu Khang vừa xỉa răng vừa nghĩ, đêm nay phải kiểm tra lại “năng lực chiến đấu” của mình mới được, xem có đúng như Điều ca nói là “yếu kém” hay không.

Nhìn ánh mắt của hắn, các nàng đều hiểu rõ hắn đang nghĩ gì, hơi thở cũng trở nên có chút dồn dập.

“Đại bị đồng minh” quả thực là tự làm khó mình, thế nên Triệu Khang quyết định sẽ “đánh” từng người một.

Nghĩ vậy, hắn đứng dậy, trong ánh mắt kinh ngạc của các nàng, hắn bế Tào Bạch Lộ lên, nói: “Đêm nay, bốn vương sẽ ngủ ở phòng ngũ phu nhân.”

“Khốn kiếp!” Nhìn Triệu Khang rời đi, bốn người còn lại đều tức giận dậm chân.

Nửa đêm, Triệu Khang châm thuốc, khinh miệt nhìn người con gái đang say ngủ bên cạnh, cười khẩy: “Quả nhiên, “năng lực chiến đấu” của bốn vương sao có thể chỉ có tám ngàn chứ? Chắc chắn là tên kia mất mớ nhìn lầm rồi.”

Sáng hôm sau.

Hắn đá văng cửa phòng Diệp Hồng Tuyết, không chút do dự nhào tới vị nữ tướng quân năm nào.

Trận chiến kéo dài đến tận bình minh.

Diệp Hồng Tuyết ánh mắt mê ly, hôn lên môi Triệu Khang, ní non: “Bây giờ chàng lợi hại thật đấy.”

“Nói gì vậy, bốn vương từ trước đến nay lúc nào là không lợi hại? Trước đây đều là sợ làm đau nàng nên mới nhường nhịn thôi. Ôi chao, nhẹ thôi, eo ta sắp gãy rồi!”

Nghỉ ngơi trọn vẹn một ngày một đêm, Triệu Khang tràn đầy tự tin gõ cửa phòng Tần Ngọc Phượng, mãi đến trưa hôm sau mới ôm eo rời đi.

Liên tiếp “chiến đấu” với ba “kẻ địch”, hắn đã có chút mệt mỏi. Nhưng trong lòng vẫn còn một động lực nào đó thôi thúc, Triệu Khang nghỉ ngơi ba ngày, sau đó đi thẳng vào bếp: “Tôi nay làm món gà hầm đẳng sâm, chân giò hầm kỷ tử, chân giò thì làm cái nhỏ thôi, rồi mua thêm nhân sâm gì đó về hầm canh.”

Đầu bếp giật mình: “Vương gia, bồi bổ như vậy e là không ổn!”

Triệu Khang hừ lạnh: “Nghe ta là được rồi, các người không biết ta sắp phải đối mặt với thứ gì đâu!”

Đêm đó là một đêm khó quên với Triệu Khang.

Hắn áy náy ôm lấy người con gái trong lòng: “Tâm Di, cho ta nghỉ ngơi chút.”

Năm ngày trôi qua.

Triệu Khang vẫn chưa bước vào phòng nàng, mà ngủ ở phòng khách. Tiêu Linh Lung cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đập cửa xông vào, dọa cho Triệu Khang đang nằm ngủ phải lăn xuống đất. Nhìn thấy là Tiêu Linh Lung, hắn vội vàng hỏi:

“Linh Lung, sao nàng lại tới đây?”

“Chàng không thương ta nữa.” Nàng nhìn Triệu Khang, ánh mắt ngán lệ. Máy ngày nay, nghe Diệp Hồng Tuyết, Tào Bạch Lộ, Tần Ngọc Phượng trên bàn mặt chực kẻ lẻ Triệu Khang

oai phong lẫm liệt như thế nào, yêu thương các nàng ra sao, nàng cảm thấy tủi thân vô cùng.

“Không phải, bảo bối, nghe ta giải thích, phu quân nguyên khí đại thương, không thích hợp ra trận...” Triệu Khang thở dài.

Ban đầu nghe Điếu ca nói Ngô Tâm Di “năng lực chiến đấu” hơn chín ngàn, hẳn còn không tin.

Nghĩ rằng chỉ cần “đánh bại” được Ngô Tâm Di, trên đời này chỉ còn mỗi Tống Khinh Nhan là đối thủ của hắn.

Nào ngờ, lại thất bại thảm hại đến vậy.

Tiêu Linh Lung nước mắt lưng tròng đi đến bên giường: “Rõ ràng lúc ta còn làm hoàng đế, chàng không có như vậy.”

Triệu Khang lúng túng: “Chuyện này...”

“Mẹ kiếp! Liều mạng vậy!” Hắn dứt khoát đứng dậy, mở tủ lấy ra nửa viên “Độc Sát Ngưu”, vỗ nát, liếm liếm bột phấn dính trên móng tay.

Quay người lại, hắn vận chuyển chân khí, lập tức xé toạc áo trên người.

Sáu ngày sau, Triệu Khang mới rời khỏi vương phủ, đi đến ngoại thành, gõ cửa một ngôi nhà nhỏ.

Người con gái mỉm cười tựa vào cửa, khoanh tay trước ngực: “Sao lại chạy đến đây?”

Triệu Khang mặt mày ủ rũ: “Ta đến đây “hồi máu” đây.”

Tống Khinh Nhan cười khanh khách, kéo Triệu Khang vào trong, sau đó đóng cửa cài then.

...

Sau khi được “điều trị”, Triệu Khang rốt cuộc cũng khôi phục lại tinh thần, sáng sớm thay quan phục, tiến cung.

Thấy hắn rốt cuộc cũng chịu lâm triều, các vị đại thần vốn đã nguội lạnh mấy ngày nay lại được thắp lên hy vọng.

Hai năm đầu tư rốt cuộc cũng sắp đến ngày hái quả.

Chờ Tiêu Huyền Sách mở lời, Phòng Lâm vội vàng tâu: “Bẩm bệ hạ, quốc sư, chiều mai, hoàng đế Cảnh Quốc sẽ dẫn đoàn

người đến kinh đô để cùng nước ta xác định đường phân chia lãnh thổ hai nước.”

Tiêu Huyền Sách nhìn sang Triệu Khang: “Quốc sư có đề nghị gì không?”

Triệu Khang lấy ra một tấm bản đồ từ trong lòng, mỉm cười nói: “Hiện nay, Bắc địa tổng cộng có bốn mươi bốn châu, ta đã đánh dấu toàn bộ trên bản đồ này.”

“Sau này, hai nước chia đều bốn mươi bốn châu này. Hai mươi hai châu nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít, cho nên ta đã phân chia ra chín vùng đất cho nước ta. Từ nay về sau, Đại Càn ta sẽ lấy Cửu Châu làm tên gọi.”

“Cửu Châu bao gồm Thanh, U, Tinh, Ký, Dương, Kinh, Giang, Ninh, Ung, lấy Hoàng Hà Trường Giang phân chia Nam Bắc.”

“Mỗi châu đặt một Thứ sử, Tiết độ sứ, Tướng quân, phân quản quân vụ, chính vụ, dân sinh! Dưới mỗi châu đặt chín đạo, tổng cộng tám mươi một đạo!”

“Tính ra, số lượng quan viên mà Đại Càn ta cần trong tương lai e là phải lên đến con số vạn người! Cho nên, các vị đại nhân, gia tộc nào có hậu bối muốn trở tài thì phải cố gắng lên đây.”

Nghe vậy, tất cả các vị đại thần đều sáng mắt lên, hô hấp dồn dập, nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ trên tay Triệu Khang.

Tiếp đó, chỉ nghe Triệu Khang cười khẽ: “Trước đây khi đánh trận, Triệu Khang ta đã hứa với mọi người, chỉ cần diệt được Chu Tề, các vị đại nhân ở đây bỏ ra bao nhiêu, Triệu Khang ta sẽ bù đắp lại gấp đôi.”

“Lời này của Triệu Khang ta tuyệt đối không nuốt lời. Cho nên, sau này vinh hoa phú quý hay không, đều dựa vào bản lĩnh của các vị. Nhưng đồng thời, ta cũng chỉ có một yêu cầu đối với các vị!”

“Đối với người thường, yêu cầu này rất đơn giản, nhưng đối với một số người, muốn làm được bốn chữ này, còn khó hơn là ăn...”

“Nhưng từ nay về sau, trên chính trường Đại Càn, cho dù phải ăn..., bọn họ cũng phải làm được bốn chữ này cho ta! Đó chính là “Công Chính Liêm Minh”!”

“Nếu không, các vị đại nhân cũng biết đấy, Triệu Khang ta mặt dày, chuyện trở mặt thành thù là hoàn toàn không có chút gánh nặng tâm lý nào đâu.”

Chương 779 - Giúp ta ngắm nhìn nó thêm lần nữa

Lời nói của Triệu Khang khiến trăm quan có chút ngỡ ngàng, nhưng rất nhanh đã hiểu ra, từng người một vội vàng vỗ ngực cam đoan.

“Quốc sư yên tâm! Loại chuyện này, chúng hạ thần nào dám!”

“Đúng vậy, Quốc sư, ngài lo xa rồi!”

“Gần đây chúng thần đều đang dạy bảo con cháu trong nhà phải tuân thủ luật pháp!”

“Tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng như lời Quốc sư nói.”

Triệu Khang mỉm cười, không nể mặt ai: “Nói thì ai cũng nói được, quan trọng là phải làm được.”

Mọi người cười gượng gạo, không dám nhìn thẳng vào mắt Triệu Khang.

Bản thân họ có thể tự kiềm chế, kiềm chế cả thế hệ con cháu trực tiếp, nhưng còn những thế hệ sau này nữa thì sao? Đó là điều không ai có thể đảm bảo.

Đặc biệt là hiện tại Triệu Khang nắm giữ đại quyền, điều này càng khiến lòng người bất an.

Bởi vì võ công của tên này quá cao, lại còn tàn nhẫn, giống như chính hắn đã nói, trở mặt thành thù là chuyện hắn làm rất dễ dàng.

Trăm quan không chút nghi ngờ, nếu có ngày người trong gia tộc thật sự làm ra chuyện tày trời, bị Triệu Khang phát hiện, hắn tuyệt đối sẽ không nương tay!

Tiêu Huyền Sách mỉm cười: “Quốc sư đại nhân đừng lo lắng, các vị đại thần Đại Càn đều là những người trung thành và tận tâm như Quốc sư, chắc chắn sẽ nghiêm khắc lập gia quy, quản thúc con cháu trong nhà.”

Mọi người vội vàng phụ họa, đồng thời hướng Hoàng đế một ánh mắt cảm kích.

Nhìn Tiêu Huyền Sách trên long ỷ với hàm râu lún phún, Triệu Khang thầm cười, tên nhóc này cũng đã học được cách giả lả rồi.

Là chuyện tốt!

Hắn khom người hành lễ: “Đó là điều nên làm. Bệ hạ, kiến nghị của thần cơ bản là như vậy, tiếp theo xin mời các vị đại nhân cứ tự nhiên.”

Nói xong, Triệu Khang ngồi phịch xuống ghế thái sư, trực tiếp lim dim mắt, khiến mọi người dờ khóc dờ cười.

Tiêu Huyền Sách nhỏ giọng nói: “Mọi người hãy hạ giọng xuống, đừng làm phiền Quốc sư nghỉ ngơi, những năm qua hắn đã rất mệt mỏi rồi.”

Khi Triệu Khang tỉnh dậy thì trời đã về chiều, quần thần thậm chí còn chưa kịp ăn sáng, đã tranh luận sôi nổi cả buổi sáng, cuối cùng mới xác định được một số việc lớn như dời đô.

Giờ nghỉ trưa, Triệu Khang thấy vậy liền đứng dậy đi ra khỏi cung điện, nhìn về phía trước là 180 bậc thang rồng.

Đại Càn trước đây quá yếu, vì vậy cho dù là xây dựng hoàng cung hay bất cứ thứ gì khác đều không thể so sánh với các quốc gia khác.

Một tiếng cười khàn khàn vang lên bên cạnh: “Đã nhìn hoàng cung này mấy chục năm rồi, cũng đã đi qua đi lại mấy chục năm, chưa bao giờ nghĩ đến một ngày sẽ dời đô.”

“Lão thái sư.” Triệu Khang quay đầu mỉm cười.

Vị lão nhân này, người luôn tính toán chi li trong một số việc nhỏ nhất, nhưng lại có thể buông bỏ được, và luôn đặt lợi ích quốc gia lên hàng đầu, giờ đây đã rất già yếu.

Từng có thể cãi nhau với Triệu Khang ở Thượng thư phòng đến mức tức đến phun máu, vậy mà giờ đây đi lại phải chống gậy, giống như ngọn nến trước gió.

Gió thổi tắt lửa.

Dương Thiên Vân mỉm cười: “Uy hiếp quần thần tuy có tác dụng trong một thời gian, nhưng cũng chỉ là ép buộc những kẻ đó kiềm chế bản tính, chung quy sẽ có ngày bùng phát.”

“Ta biết, nhưng chỉ có thể nhân lúc hiện tại lời nói còn có trọng lượng, dọa bọn họ một chút.”

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Dù sao con người rồi cũng sẽ phải ra đi.”

“Đúng vậy, nhưng Quốc sư còn trẻ mà.”

Lão thái sư cười vỗ vỗ vai hắn: “Bình định phản loạn, nhiều lần đánh bại hàng triệu quân địch, nay lại tiêu diệt hai nước, Quốc sư đại nhân, sao giờ lại có vẻ chán nản thế này?”

Triệu Khang sửng người, nhất thời không biết nên nói gì.

Dương Thiên Vân nhìn về phía trước, lầm bầm: “Lão phu có rất nhiều điều không bằng Quốc sư, nhưng cũng tự hỏi khi bằng tuổi Quốc sư, chí khí ngút trời, luôn tâm niệm Bệ hạ là nhất, lão phu là nhì.”

“Còn nhớ năm đó, lão phu cũng chỉ là một Lục phẩm lang quan, nhưng ánh mắt luôn hướng về Tam công, khi ngồi lên chức Thái sư, lại đặt mục tiêu vào danh hiệu Văn Chính sau khi chết, nào như Quốc sư, đã cảm thấy đủ rồi.”

Triệu Khang im lặng, chỉ lẳng lặng nghe lão thái sư nói.

Lão nhân cười ha hả: “Đây có lẽ là tham lam, nhưng đôi khi tham lam cũng không hoàn toàn là xấu, chỉ có không thỏa mãn mới có động lực để tiến bộ.”

“Mấy ngày nay, ta biết người tuy không có mặt ở triều đường, nhưng thực chất vẫn luôn theo dõi hoàng cung này, muốn xem xem nếu không có người, triều đình này có thể tự mình đưa ra phương án xác định bước tiếp theo hay không.”

“Đây là chuyện tốt, trên triều đường không thể nào chỉ có một người nói là được, nhưng với tình hình hiện nay, nhất định

phải có người đứng ra dẫn dắt quần thần, dẫn dắt Bệ hạ, và dẫn dắt cả Đại Càn bước tiếp.”

“Bởi vì Đại Càn tiếp theo sẽ là một quốc gia hoàn toàn mới, lãnh thổ rộng lớn, dân số đông đảo, sẽ thịnh vượng đến mức khó có thể tưởng tượng nổi!”

“Vì vậy, lúc này cần có một sợi dây thừng siết chặt cổ đám quan lại.”

“Trước đây, ta rất khó hiểu về những việc làm của Quốc sư, không hiểu tại sao một kẻ lưu manh như ngươi lại có thể làm được những chuyện như vậy.”

“Sau đó ta mới hiểu ra, triều đình này cần một người không theo quy củ đứng đó. Có người này, những kẻ cũng có ý đồ bất chính trong lòng mới chịu tuân thủ quy củ.”

“Giờ đây thiên hạ đã định, nhưng nó mới chỉ là bắt đầu!”

Nhìn theo hướng ngón tay của lão nhân, Triệu Khang nhìn thấy đường viền của những ngọn núi, những đám mây trên bầu trời, bầu trời xanh thẳm...

Tất cả những điều này, đều là Đại Càn!

Dương Thiên Vân nhìn Triệu Khang: “Lão phu từ khi sinh ra cho đến nay đã nhìn ngắm nó gần 80 năm, nhưng vẫn không thể nào ngắm nhìn đủ, luôn muốn được nhìn thấy những thay đổi tiếp theo của nó.”

“Hôm nay, xin Quốc sư hãy đáp ứng cho lão phu một yêu cầu, hãy giúp lão phu ngắm nhìn nó thêm lần nữa! Đừng vội buông bỏ, nó cũng giống như ngươi, đều còn rất trẻ!”

Triệu Khang nhìn lão nhân trước mặt với ánh mắt phức tạp, không ngờ người đầu tiên nhận ra tâm tư của mình lại là lão nhân này.

Một lúc lâu sau, Triệu Khang mới hít sâu một hơi, khẽ gật đầu.

Dương Thiên Vân mỉm cười đứng dậy: “Như vậy ta cũng yên tâm rồi, có người đứng đó, thiên hạ này sẽ không loạn được.”

Nói xong, lão nhân chống gậy, run rẩy bước xuống bậc thang.

Triệu Khang thò tay vào ngực, lấy ra một phong tấu chương đã viết xong từ đêm qua, dùng chân khí nghiền nát thành bột

phần, nhìn theo bóng lưng lão nhân cho đến khi không còn nhìn thấy nữa.

Chiều hôm đó.

Vị Thái sư cuối cùng trong Tam công của Đại Càn đã lặng lẽ qua đời, giống như Đại Càn năm xưa, biến mất trong im lặng. Hoàng đế và bá quan đích thân đến phủ đệ của Dương gia đề tiền biệt.

Lão nhân ra đi với nụ cười trên môi.

Đêm khuya, Triệu Khang trở về nhà, các phu nhân vây quanh, muốn nói lại thôi.

Triệu Khang mỉm cười: “Ta không đưa tấu chương lên, ta muốn tiếp tục ngắm nhìn thêm nữa.”

Diệp Hồng Tuyết dịu dàng mỉm cười: “Dù chàng đưa ra quyết định gì, chúng thiếp cũng sẽ ủng hộ chàng.”

“Đúng vậy, phu quân hãy làm thêm mấy chục năm Quốc sư nữa, chúng thiếp cũng nở mày nở mặt.” Ngô Tâm Di buột miệng nói.

Tiêu Linh Lung nhìn Triệu Khang với ánh mắt đầy thương xót. Người nàng yêu thương cuối cùng vẫn phải vất vả cả đời.

Chương 780 - Đây Chính Là Khoa Học

Đoàn sứ giả của nước Cảnh cuối cùng cũng đã đến kinh đô nước Càn.

Nghe tin lão thái sư qua đời, Ngô Quan Hải dẫn người đến phủ họ Dương đề phúng viếng, sau đó mới vào cung.

Hai bên đàm phán rất hòa thuận, đối với sự phân chia mà Triệu Khang đưa ra, không ai có ý kiến gì.

Nước Cảnh trên cơ sở bảy châu nguyên thủy, tiếp nhận thêm mười hai châu của nước Tề và ba châu của nước Chu.

Còn nước Càn là năm châu ban đầu cộng thêm mười bảy châu còn lại của nước Chu.

So sánh về lãnh thổ, nước Càn vẫn lớn hơn một chút.

Tuy nhiên, Ngô Quan Hải và các quan viên nước Cảnh hoàn toàn không quan tâm đến điều này.

Nếu không có nước Càn, lúc này nước Cảnh có còn tồn tại hay không cũng là một vấn đề, chứ đừng nói đến việc lãnh thổ được mở rộng như vậy.

Hai bên ký kết văn kiện, đóng ấn quốc tín, xác định cục diện thiên hạ chia đôi của hai nước Càn - Cảnh.

Sau đó, Tiêu Huyền Sách sắp xếp yến tiệc, sau một hồi chèn no say, hai vị hoàng đế một trái một phải ngồi cạnh Triệu Khang.

Điều này khiến Triệu Khang cảm thấy hơi không được tự nhiên.

“Mẹ kiếp, có phải mỹ nữ đâu mà ngồi sát rạt thế này?”

Ngô Quan Hải cười nói trước: “Quốc sư, tiếp theo người phải viết cho ta một bản kế sách phát triển đất nước trong tương lai đi.”

Tiêu Huyền Sách cũng vội vàng nói: “Còn ta nữa! Mẹ nó, nếu không phải hoàng tử ta nói trước, ta còn không biết người muốn buông bỏ tất cả, từ quan về vườn không lo việc nước! Người có còn coi ta là huynh đệ không?”

Triệu Khang đảo mắt: “Kế sách cái rắm! Bây giờ đầu óc ta cũng rối như tơ vò đây này!”

Ngô Quan Hải khó hiểu: “Chẳng lẽ quốc sư trong lòng không có kế hoạch gì sao?”

Triệu Khang ho khan một tiếng: “Kế hoạch ư, đương nhiên là có.”

Hai người vừa nghe vậy lập tức vênh tai lên.

Triệu Khang nói: “Bây giờ cục diện thiên hạ đã định, tiếp theo là phải tập trung phát triển khoa học kỹ thuật!”

“Khoa học kỹ thuật?” Cả Ngô Quan Hải và Tiêu Huyền Sách đều lần đầu tiên nghe thấy từ này, không khỏi có chút nghi hoặc.

“Đúng vậy, khoa học kỹ thuật!”

Triệu Khang nghiêm túc nói: “Khoa học kỹ thuật là đòn bẩy thần kỳ! Chỉ có phát triển khoa học kỹ thuật, chúng ta mới có thể không ngừng tiến bộ!”

“Lúc thì khoa học, lúc thì khoa học kỹ thuật, hai thứ này có khác gì nhau?” Tiêu Huyền Sách gãi đầu, chỉ cảm thấy đầu óc hơi choáng váng.

Ngô Quan Hải cũng ở trong trạng thái mơ hồ.

Triệu Khang đã chuẩn bị từ trước, gọi thái giám đang đứng bên cạnh.

Thái giám nghe vậy lập tức bung tới một cái lò lửa, đặt trên đó một ấm nước.

“Lão Triệu, người đun nước làm gì?” Tiêu Huyền Sách hỏi.

Triệu Khang nói: “Đừng nói chuyện, nhìn kỹ đi.”

Thái giám bên cạnh ra sức quạt gió, chưa đầy mười phút, ấm nước đã bắt đầu bốc khói trắng.

Tiếp theo, nắp ấm bắt đầu rung động.

Lúc này, Triệu Khang hỏi với vẻ mong đợi: “Bây giờ hai người hãy nói cho ta biết, các người đã nhìn thấy gì?”

Ngô Quan Hải nhẹ giọng nói: “Nước sôi rồi, có thể nhấc xuống được rồi.”

Triệu Khang trợn trắng mắt, quay đầu nhìn Tiêu Huyền Sách.

Chỉ thấy hắn nheo mắt, thậm chí còn đứng dậy khỏi ghế, xoa cằm với vẻ trầm tư.

Hy vọng trong lòng Triệu Khang lại trỗi dậy, chẳng lẽ tên nhóc này...!

Sau đó, Tiêu Huyền Sách quay đầu lại: “Lão Triệu, cái ấm này bị thủng rồi.”

“Mẹ kiếp, hai tên ngốc này!”

Triệu Khang cau mày nói: “Hai người chưa bao giờ nghĩ đến việc tại sao nắp ấm lại rung động sau khi nước được đun sôi sao?”

Tiêu Huyền Sách nhìn Triệu Khang với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc: “Nói nhảm, ném người lên lửa nướng, người còn động

mạnh hơn cái nắp ấm ấy!”

Ngô Quan Hải gật đầu, trong lòng tán thành với câu trả lời của Tiêu Huyền Sách, nhưng không nói ra.

Bởi vì Triệu Khang hỏi như vậy hiển nhiên là có lý do của hắn, còn câu trả lời của Tiêu Huyền Sách chắc chắn là sai.

Thôi được rồi!

Triệu Khang từ bỏ việc dẫn dắt, xem ra hai người này không phải là Watt rồi, hắn nhẹ giọng nói: “Là hơi nước.”

“Hơi nước?” Hai người đồng thanh nói.

Triệu Khang gật đầu, đứng dậy mở nắp ấm, lập tức một lượng lớn khói trắng bốc ra: “Đây chính là hơi nước.”

Tiêu Huyền Sách gật đầu vẻ trầm ngâm: “Nước sau khi đun sôi sẽ bốc hơi, hơi nước đẩy nắp ấm rung động, là vậy phải không?”

Triệu Khang có chút kích động: “Cuối cùng ngươi cũng hiểu rồi.”

“Việc này thì có tác dụng gì?” Ngô Quan Hải vội vàng hỏi.

Lúc này, hắn và Tiêu Huyền Sách giống như những học sinh đang đi học, đáng tiếc là người thầy giáo, cũng chỉ là một kẻ nửa vời.

Suy nghĩ một chút, Triệu Khang trịnh trọng nói: “Đây chính là khoa học.”

Ngô Quan Hải lập tức kinh ngạc, nhìn ấm nước: “Hóa ra hơi nước chính là khoa học!”

Triệu Khang hơi lúng túng, vội vàng sắp xếp lại câu chữ, “Hơi nước không phải là khoa học, biết cách sử dụng hơi nước mới gọi là khoa học!”

“Lão Triệu, ngươi làm ta hồ đồ rồi.” Tiêu Huyền Sách xoa xoa trán.

Mẹ kiếp, kiến thức cấp hai chết tiệt, sao ta có thể nhớ được!

Mắng thầm trong lòng một tiếng, Triệu Khang suy nghĩ kỹ lưỡng, đột nhiên nảy ra ý tưởng, giơ tay lên: “Hai người xem này.”

Chỉ thấy một luồng sáng màu vàng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Ngô Quan Hải đã thấy nhiều nên không lạ, nhẹ giọng nói: “Nội lực thật mạnh mẽ.”

Tiêu Huyền Sách thì rất hứng thú.

Triệu Khang nói: “Hơi nước của ấm nước này, và nội lực mà ta đang thể hiện, là như nhau. Coi cơ thể ta như một ấm nước, quá trình ta vận công chính là đun nước.”

“Mà hơi nước sinh ra từ việc đun nước, và nội lực mà ta đang vận công thể hiện ra ngoài là như nhau, đều có sức mạnh!”

“Ta sử dụng nội lực này để giết địch, đó là võ học! Còn sử dụng hơi nước sinh ra từ việc đun nước để làm việc, đó chính là khoa học!”

Tiêu Huyền Sách: “Nghe vậy, hơi nước bốc ra từ việc đun nước bỗng nhiên trở nên ghê gớm nhỉ.”

Ngô Quan Hải gật đầu: “Ta cũng có cảm giác đó!”

Triệu Khang thu hồi nội lực trên tay, tiếp tục nói: “Đây chỉ là một phần của khoa học, hai người muốn ta đưa ra kế sách trị quốc, kỳ thực ta chỉ có thể đưa ra một điều.”

“Khoa học là đòn bẩy thần kỳ! Vì vậy, chúng ta phải tập trung phát triển khoa học!”

Cả hai người đều gật đầu, Tiêu Huyền Sách suy nghĩ một chút: “Vậy phải phát triển như thế nào? Lão Triệu, người nói hơi nước bốc ra từ việc đun nước chỉ là một phần của khoa học, vậy những khoa học khác là gì?”

Triệu Khang nhất thời không biết trả lời như thế nào, suy nghĩ một lúc mới nói: “Khoa học là thứ hoàn toàn không thể định nghĩa được, rất nhiều thứ đều có thể được gọi là khoa học, ví dụ như đại bác! Bom!”

“Hay như kính hiển vi mà Lâm Nhị Ngưu chế tạo ra, lần trước người không phải bảo hắn nghiên cứu tạo người cho con cháu nhà người sao? Đó cũng là một loại khoa học, khoa học nhân bản!”

“Tóm lại, thứ chúng ta cần bây giờ chính là nghiên cứu khoa học về động cơ hơi nước.”

Ngô Quan Hải nghiêm túc gật đầu: “Phải làm thế nào?”

Triệu Khang: “Ta tạm thời cũng chưa nghĩ ra cách nào hay, hay là thế này, gọi thật nhiều người đến xem đun nước, người đông rồi tự nhiên sẽ có một hai người nghĩ ra cách lợi dụng hơi nước.”

“Muốn phát triển khoa học, trí tưởng tượng rất quan trọng!”

Tiêu Huyền Sách gật gù: “Hiểu rồi, Tiểu Minh Tử, mau đi gọi tất cả mọi người trong cung đến đây, xem đun nước!”

Tiểu thái giám vừa nãy còn đang quạt gió, gỡ đầu, chỉ cảm thấy hai vị hoàng đế và vị quốc sư này hôm nay thật giống kẻ ngốc.

“Bệ hạ, người chắc chắn là gọi người trong cung đến xem đun nước sao?”

Tiêu Huyền Sách nghiêm mặt nói: “Người không hiểu, đây là khoa học!”

Chương 781 - Triệu Khang Nói Về Khoa Học

Rời khỏi hoàng cung, tâm trạng Triệu Khang có chút u ám.

Hoàng cung rộng lớn, cung nữ đông đúc, vậy mà chẳng một ai có chút tư duy sáng tạo nào, thật khiến hắn thất vọng.

Xem ra muốn phát triển khoa học kỹ thuật, việc chiêu mộ nhân tài là vô cùng cấp bách!

Trở về phủ, đóng cửa thư phòng, Triệu Khang bắt đầu soạn thảo kế hoạch, mãi đến tận đêm khuya vẫn chưa rời khỏi.

Cánh cửa thư phòng khẽ mở, một bóng hồng y bước vào.

Triệu Khang ngẩng đầu, nụ cười dịu dàng hé nở trên khuôn mặt vốn đang nhăn nhó: “Sao nàng còn chưa ngủ?”

“Thiếp hâm chút canh mang đến cho chàng.”

Đặt khay xuống bàn, Tần Ngọc Phượng bước đến, lo lắng nói: “Khuya rồi, chàng nên nghỉ ngơi đi.”

“Còn chút việc nữa là xong, tay nghề của nàng ngày càng tiến bộ rồi đây.”

Nghe Triệu Khang khen ngợi, nàng mỉm cười hạnh phúc, cúi người đặt lên môi hắn một nụ hôn nhẹ nhàng: “Chàng đừng làm việc quá sức.”

Triệu Khang gật đầu, nhìn nàng thu dọn mọi thứ rồi rời đi, mệt mỏi như tan biến hết.

Hắn thầm mỉm cười, cuộc sống sau hôn nhân quả thật rất tốt đẹp.

Sau khi thành thân là chuỗi ngày chinh chiến, nói đúng ra hắn chưa từng ở nhà hưởng thụ cuộc sống như thế này.

Dù bình dị, nhưng lại khiến người ta cảm thấy hạnh phúc hơn.

“Con đường phía trước còn dài!”

Nhìn chồng chất giấy tờ trên bàn, Triệu Khang thốt lên rồi tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Sáng sớm hôm sau, ngủ được hai canh giờ, Triệu Khang thay triều phục, ngồi kiệu đến hoàng cung.

Trên đường đi, hắn thấy rất nhiều thợ thủ công tập trung cùng quân đội xuất phát.

Đây là sự chuẩn bị cho việc dời đô. Theo kết quả thảo luận của văn võ bá quan, dự kiến hai tháng nữa sẽ dời đô đến thành Yên Kinh.

Vì vậy, từ bây giờ, các nghệ nhân hoàng gia đã phải đến thành Yên Kinh để xây dựng kinh thành mới.

Hơn nữa, trước đó, dù là nước Tề hay nước Chu, đều có không ít thành trì bị đại pháo oanh tạc.

Việc này cũng cần phải tu sửa. Triệu Khang đã viết trong kế hoạch, sau này sẽ cho phá bỏ và xây dựng lại toàn bộ thành trì của nước Đại Càn.

Sử dụng xi măng từ huyện Nguyên Giang và sắt thép được khai thác từ mỏ Vân Sơn để xây dựng thành trì vững chắc.

Tuy rằng đến bây giờ vẫn chưa gặp qua người da trắng tóc vàng mắt xanh, nhưng trong lòng Triệu Khang vẫn phải đề phòng.

Nhờ đâu thế giới này thật sự có “lũ quỷ Tây” kia, hơn nữa còn phát triển nhanh hơn Đại Càn, một ngày nào đó vượt biển tấn công thì sẽ rất phiền phức.

Lý do Triệu Khang muốn sáp nhập vùng đất cũ của nước Chu vào Đại Càn cũng là bởi vì nước Chu là quốc gia duy nhất giáp biển trong số bốn nước!

Đại Càn sẽ chịu trách nhiệm đề phòng “lũ quỷ Tây” có thể xuất hiện, còn một bên là để Cảnh quốc phòng bị một nhóm người khác.

Tiêu Phi Vũ khi xưa và những lời đồn đại về bốn nước phương Bắc được lưu truyền đều cho thấy rõ ràng, thế giới này ngoài Đại Càn và Cảnh quốc ra, còn có sự tồn tại của các quốc gia khác.

Hiện tại, Triệu Khang không còn muốn tiếp tục mở rộng lãnh thổ nữa, hắn đã chán ghét chiến tranh triền miên.

Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không lơ là cảnh giác!

Nếu thật sự có “lũ quỷ Tây” kia, và những thế lực bên ngoài kia không an phận, hắn không ngại cho bọn chúng ném mùi đau khổ.

Nước Tề vốn phát triển mạnh về đường thủy, nước Chu lại giáp biển, cho nên trong hai nước này có rất nhiều người am hiểu về hàng hải.

Sau này chế tạo vài chiếc thuyền buồm lớn hoặc chiến hạm ra khơi xem sao, biết đâu có thể mang về vài “con ngựa cái” xinh đẹp...

Không, là phát triển ngoại thương!

Tự điều chỉnh lại suy nghĩ của mình, kiêu dừng lại, Triệu Khang bước vào hoàng cung.

Các quan viên gặp trên đường đều chạy đến chào hỏi, báo cáo những gì mình đã phát hiện ra.

Chuyện Triệu Khang và hai vị hoàng đế triệu tập cung nữ thái giám xem đun nước suốt hai tiếng đồng hồ ngày hôm qua, bọn họ đều đã biết.

Quốc sư làm việc chắc chắn có lý do, nhất định có thâm ý gì đó!

Chỉ cần nắm bắt được suy nghĩ của ngài ấy, biết đâu sẽ là cơ hội thăng quan tiến chức!

Vì vậy, văn võ bá quan sau khi về nhà đều đun nước suốt cả đêm, nghiên cứu một cách kỹ lưỡng.

“Quốc sư, hạ thần tôi qua phát hiện ra, nếu dùng ấm nước hiệu Vương Ký đun nước, thời gian sẽ nhanh hơn so với ấm nước hiệu Trương Ký!”

“Quốc sư, thần cũng phát hiện ra, lò lớn đun nước lâu hơn, lò nhỏ đun nước nhanh hơn!”

“Quốc sư, nước nhà thần đun lên có vị ngọt thanh... đây có phải là “khoa học” mà ngài đã nói không?”

“Ngọt cái gì mà ngọt, người cho thêm đường vào đây à?”

Nhìn thấy bá quan văn võ lại có tinh thần nghiên cứu như vậy, Triệu Khang không khỏi cảm thán, chỉ đành lên tiếng:

“Chuyện khoa học, các vị tạm thời không cần bận tâm, đây không phải là việc có thể giải thích rõ ràng trong thời gian ngắn được.”

Các quan viên xung quanh nghe vậy càng thêm hào hứng, vây chặt lấy Triệu Khang.

“Quốc sư, ngài nói cho chúng thần biết “khoa học” là gì đi!”

“Đúng vậy, quốc sư, nghe nói ngài đã nói với hoàng thượng, khoa học kỹ thuật là động lực sản xuất hàng đầu, chúng thần cũng muốn góp sức cho đất nước!”

“Đúng vậy, quốc sư, ngài nói đi! Trí tưởng tượng của chúng thần cũng rất phong phú!”

Nghe vậy, Triệu Khang cảm thấy cũng có lý, nhiều người cùng động não còn hơn một mình hẩn mảy mò.

Hắn liền lên tiếng: “Vậy được, ta hỏi các vị đại nhân một câu, vì sao quả trên cây lại rụng xuống đất?”

“Bởi vì nó đã chín!” Hộ bộ thượng thư Trương Minh Viễn là người đầu tiên lên tiếng.

Triệu Khang nói: “Sai rồi, nếu nói quả rụng xuống là vì chín, vậy tại sao khối ngọc bội này ta ném lên, cuối cùng nó vẫn rơi xuống?”

Nhìn khối ngọc bội rơi xuống vỡ tan tành, mọi người đều im lặng.

Trương Minh Viễn run rẩy nói: “Quốc sư...”

Triệu Khang: “Sao vậy?”

“Đây là ngọc bội của hạ thần, trị giá mười lượng bạc! Là vật đáng giá nhất trên người hạ thần rồi...”

“...”

“Chuyện đó không quan trọng! Làm khoa học phải có tinh thần cống hiến!”

Triệu Khang nghiêm nghị nói: “Nếu các vị cho rằng ngọc bội và quả đều rơi xuống là vì nặng thì cũng không đúng.”

Lý Nguyên hứng thú hỏi: “Vậy rốt cuộc là vì sao?”

“Là lực hấp dẫn!”

Triệu Khang cảm thán: “Thế giới của chúng ta có một loại lực gọi là lực hấp dẫn. Vì lực hấp dẫn nên chúng ta không thể bay lên. Cho dù là bản quốc sư, một cao thủ tam phẩm, cũng không thể thoát khỏi lực hấp dẫn. Lực hấp dẫn kéo tất cả chúng ta, tất cả mọi vật! Cho dù tờ ngân phiếu này rất nhẹ, nó cũng không thể bay lên.”

“Bây giờ các vị đã hiểu chưa?”

Các vị đại thần suy tư gật đầu, Lý Nguyên chìa tay ra.

Triệu Khang nhíu mày: “Lý đại nhân muốn làm gì?”

Lý Nguyên gật đầu: “Quốc sư, thần đã hiểu, là vì lực hấp dẫn, vậy tờ ngân phiếu này có thể trả lại cho thần được không?”

“Khụ khụ, cái này... ngại quá, quên tay rồi, quên tay rồi!”

Trả lại tờ ngân phiếu suýt chút nữa bỏ vào lòng cho Lý Nguyên, Triệu Khang tiếp tục nói: “Lực hấp dẫn cũng là khoa học, giống như hơi nước bốc lên khi đun nước vậy!”

Phòng Lâm lên tiếng: “Nghe có vẻ phức tạp quá, quốc sư có thể nói đơn giản hơn một chút, để chúng thần dễ hiểu được không?”

Triệu Khang thở dài: “Vậy được rồi, vậy các vị có biết vì sao nam nữ ở bên nhau lại sinh con không?”

Chương 782 - Tinh Thần Nghiên Cứu Khoa Học Của Quan Lại

Nghe vậy, các vị quan lại có mặt đều sững sờ, sau đó tất cả đều tỏ ra thích thú.

Trương Minh Viễn cũng không còn bận tâm nhặt mảnh ngọc bội nữa, liền nói: “Quốc sư, theo như sách vở ghi chép, nam là dương, nữ là âm!”

“m dương hòa hợp mới là Đạo, dương thịnh âm suy, âm thịnh dương suy, chỉ có âm dương kết hợp mới có thể sinh ra thế hệ tiếp theo, cũng chính là sự tiếp nối của Đạo!”

“Vì vậy, chuyện nam nữ là đại đạo vậy.”

“Chịch thì chịch, nói năng văn vẻ làm gì, còn lời cả đại đạo vào, người muốn tu tiên à?” Triệu Khang khinh bỉ liếc nhìn mọi người.

Các quan viên đều có chút xấu hổ, quả nhiên quốc sư vẫn luôn thẳng thắn và thông minh như vậy!

Có người hỏi: “Vậy tại sao nam nữ ở bên nhau lại sinh con?”

Triệu Khang: “Các người đều biết tinh trùng chứ?”

“Cái thứ mà tiêu tử Lâm Nhị Ngưu từng nói?” Ngự sử đại phu Vệ Quan nghi ngờ hỏi.

Lúc trước Lâm Nhị Ngưu vì muốn nghiên cứu tạo người đã xin bệ hạ ban cho một chút “long tử long tôn”, sau đó nói đó không phải long tử mà là tinh trùng.

Chỉ là nghiên cứu đó sau này thất bại, còn bị Tiêu Linh Lung đánh cho một trận.

Lúc này nghe Triệu Khang nhắc đến, các quan viên đều nhớ lại.

Triệu Khang gật đầu: “Đúng vậy, tinh trùng là thứ mà chỉ nam nhân chúng ta mới có.”

Đứng lâu mỏi chân, Triệu Khang bèn ngồi xếp bằng xuống đất, các quan viên khác cũng bắt chước theo.

“Nam nhân chúng ta có tinh trùng, chúng tồn tại trong “hộp đạn” của chúng ta. Nữ nhân cũng có tế bào, các người hay mắng người ta là “vô dụng”, mà tế bào của nữ nhân gọi là tế bào trứng.”

“Khi tinh trùng của chúng ta và tế bào trứng của nữ nhân kết hợp với nhau thông qua “canh tác” của hai bên, thì mới có thể sinh con!”

“Mọi người đã từng đến thanh lâu chưa?”

Các quan viên đồng loạt lắc đầu.

“Chưa từng! Quốc sư đừng nói bậy!”

“Chúng ta nghèo rớt mồng tơi, chưa bao giờ đến loại địa phương đó!”

“Đúng vậy!”

Mẹ kiếp, một đám giả tạo!

Triệu Khang trợn mắt: “Khi hành sự ở thanh lâu, để tránh cho nữ tử mang thai, họ đều sẽ sử dụng bong bóng cá, tác dụng của nó chính là ngăn chặn tinh trùng của chúng ta và tế bào trứng của nữ nhân kết hợp, bởi vì bị chặn lại mà.”

“Bởi vì không thể gặp nhau nên không thể sinh con, mà cho dù không sử dụng bong bóng cá, đôi khi hai loại tế bào này cũng chưa chắc đã kết hợp được với nhau, cho nên cũng không thể sinh con, hiểu chưa?”

Các quan viên bưng tỉnh đại ngộ.

Một người lầm bầm: “Thì ra là vậy, quốc sư, ngài có nhiều thâm thiếp như vậy, mà chỉ có một đứa con là vì lý do này, ta còn tưởng ngài giống ta chứ.”

“Mẹ kiếp, bản quốc sư sao có thể giống người được! Sức chiến đấu của ta là tám nghìn đấy! Tám nghìn đấy! Người biết đó là khái niệm gì không? Sao có thể giống người, kẻ suốt ngày chìm đắm trong dục vọng được!”

Vị quan bị mắng chỉ biết cười trừ.

Một người đột nhiên hỏi: “Quốc sư, vậy những kẻ như tiểu nhân đây, có phải là không còn tinh trùng nữa không?”

Triệu Khang nhìn sang, phát hiện là tổng quản thái giám cùng một đám tiểu thái giám đang túm tụm lại, ai nấy đều chăm chú lắng nghe.

Triệu Khang nói: “Điều đó không đúng, “súng ống” của các ngươi tuy bị cắt bỏ, nhưng “hộp đạn” vẫn còn! Cho nên vẫn có tinh trùng, chỉ là “đạn” không bắn ra được nữa thôi.”

“Cho nên, sinh con cũng là một loại khoa học, gọi là khoa học sinh vật!”

“Thì ra chịch cũng là một loại khoa học.”

Một vị quan viên vốn phóng khoáng, phong lưu nhìn Triệu Khang đầy kích động, hóa ra bấy lâu nay bản quan vẫn luôn nghiên cứu khoa học!

Cả triều văn võ không ai hiểu ta!

Chỉ có quốc sư mới là tri kỷ!

...

“Ặc... Về lý thuyết là như vậy.”

Triệu Khang ho khan một tiếng: “Nói chung, khoa học được chia làm ba loại, khoa học tự nhiên, khoa học xã hội và khoa học tư duy!”

“Khoa học tự nhiên lại chia thành khoa học sinh vật và khoa học vật lý, vừa rồi chúng ta nói đến chuyện tạo người chính là khoa học sinh vật.”

“Tiếp theo là khoa học vật lý, hơi nước và lực hấp dẫn đều là một phần trong đó, đây cũng sẽ là đối tượng nghiên cứu trọng điểm của chúng ta sau này, nó bao hàm rất nhiều loại.”

Một đám quan viên lập tức nói: “Quốc sư hãy nói thêm về khoa học sinh vật đi!”

“Đúng vậy, ta thấy cái này dễ hiểu hơn!”

“Ta cảm thấy mình đã hiểu được một chút rồi! Chỉ là còn chưa rõ ràng lắm.”

“Quốc sư hãy nói tiếp đi.”

Triệu Khang tức giận đến mức suýt chút nữa ói máu: “Mẹ kiếp, lũ vô dụng các ngươi, bọn quốc sư vớ vẩn truyền dạy kiến thức cho các ngươi, vậy mà trong đầu chỉ nghĩ đến cái thứ ở dưới háng thôi sao?”

“Một đám bùn nhão không trát nổi tường, bãi triều!”

Nhìn Triệu Khang phần nộ phát tay áo bỏ đi, đám quan viên cũng vội vàng đứng dậy, trong lòng đều có chút khinh thường.

“Hừ, còn dám nói chúng ta! Bản thân hấn chẳng phải cũng vậy sao?”

“Đúng vậy, chiếm hết nữ nhân xinh đẹp nhất thiên hạ, còn mặt mũi nói chúng ta!”

“Không sai, hấn không nói chúng ta sẽ tự mình nghiên cứu! Dù sao chính miệng hấn nói, phải có tinh thần nghiên cứu khoa học và sức tưởng tượng!”

“Tan triều đến Vạn Xuân Lâu một chuyến, có ai đi cùng không?”

“Đi đi đi, Trương đại nhân, cho ta mượn chút bạc được không?”

Trương Minh Viễn: “Mẹ kiếp, ta có cái quái gì mà cho ngươi mượn!”

“Lý đại nhân?”

Nhìn thuộc hạ của mình, Lý Nguyên cất kỹ tờ ngân phiếu:

“Cho ngươi mượn, ta lấy gì nghiên cứu khoa học?”

“Khốn kiếp! Mẹ nó, đành phải góp chung vậy, ta góp ba lượng trước, nói trước là ta nghiên cứu trước đây!”

Trên triều đường...

Triệu Khang trình bày kế hoạch phát triển mà hấn đã thức cả đêm soạn thảo.

Xác định nghiên cứu khoa học kỹ thuật là phương hướng phát triển sau này, chuẩn bị xây dựng một trường đại học có sức chứa hàng vạn người ở kinh đô mới.

Tiếp theo là chiêu mộ nhân tài trong thiên hạ!

Sẽ nghiên cứu khoa học kỹ thuật tại trường đại học này.

Sau đó là phổ cập giáo dục bắt buộc trên toàn quốc, để cho mọi người đều có thể tiếp cận tri thức...

Mất trọn một ngày, Triệu Khang mới cơ bản trình bày xong tất cả những suy nghĩ trong lòng mình.

Thế mà Tiêu Huyền Sách chỉ thản nhiên nói một chữ “Chuẩn”, rồi đuổi hắn đi.

Khiến Triệu Khang có chút khó chịu, ta đây vất vả cả đêm, người chỉ nói mỗi một chữ “chuẩn” là sao?

Cũng không hô hào gì kiểu “trụ cột quốc gia” gì cả?

Tiêu Huyền Sách cũng rất khó chịu, người lái nhai cả ngày ta nghe chả hiểu gì, sao không nói một câu sau này cái gì cũng nghe theo người cho xong chuyện?

Lãng phí thời gian của ta.

Các quan viên trong lòng càng khó chịu hơn, cuối cùng cũng bãi triều, tên khốn này thật lắm lời!

Ngày hôm đó, các thanh lâu ở kinh thành vốn ế ẩm bấy lâu nay bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Hơn nữa khách đến đều là quan lại, khiến cho các lão tú bà và kỹ nữ vui mừng khôn xiết.

Dù sao trước kia các quan viên đều không có tiền, tiền bạc đều đem đi đánh giặc hết rồi.

Hôm nay lại từng người cầm ngân phiếu đến, có người thậm chí còn mang đồ đạc trong nhà đi bán để lấy tiền.

Bị người nhà mắng chửi, bọn họ còn hùng hồn phản bác:

“Ta đây là đang làm theo lời quốc sư đại nhân đi nghiên cứu khoa học!”

“Cái gì? Người hỏi khoa học là gì? Khoa học sinh vật biết không? Bí mật quốc gia như vậy sao có thể nói cho người biết được!”

Biết được nguyên nhân là do Triệu Khang, mới khiến cho đám quan viên vừa tan triều đã chạy thẳng đến thanh lâu.

Khiến cho các kỹ nữ cảm động lập cả bài vị trường sinh cho Triệu Khang.

Quốc sư đại nhân thật sự là quá quan tâm đến chúng dân chúng ta!

Chương 783 - Di dòi

Vô hình chung, việc này đã thúc đẩy cả một làn sóng kinh tế cho chốn lầu xanh, khiến địa vị của Triệu Khang trong lòng các cô nương càng thêm cao lớn.

Trở về Vương phủ, Triệu Khang triệu tập mọi người.

Năm nàng thiếp đều lộ vẻ tò mò nhìn vị Vương gia nhà mình đang ngồi vắt chéo chân trên ghế chủ vị, nhấp một ngụm trà, không hiểu hôm nay hẳn lại trịnh trọng như vậy.

Đặt chén trà xuống, ho khan hai tiếng, Triệu Khang lên tiếng: “Mọi người ngồi xuống hết đi. Hôm nay ta có chuyện trọng đại muốn tuyên bố.”

Năm nữ nhân lập tức nghiêm túc hẳn lên, chỉ nghe Triệu Khang nói tiếp: “Hôm trước trên triều, Hoàng thượng đã chính thức đồng ý yêu cầu của ta, chính là ban Dương Châu cho ta làm đất phong, ta - Triệu Vương gia này sẽ toàn quyền quản lý. Vì vậy, tiếp theo chúng ta sẽ phải nhanh chóng đến vùng đất Dương Châu kia. Linh Lung.”

Tiêu Linh Lung vội vàng đáp: “Chàng nói đi.”

Triệu Khang nghiêm nghị: “Nàng và Hồng Tuyết lập tức đến huyện Nguyên Giang tìm Cao Tuyền, nói với hắn là ta muốn di dòi toàn bộ cơ sở sản xuất của huyện Nguyên Giang đến Dương Châu.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc trước lời nói của Triệu Khang.

“Chàng muốn dòi cả huyện Nguyên Giang đi! Chuyện này... không thể nào chứ?” Tiêu Linh Lung ngó người ra.

Triệu Khang bắt đầu gõ nhẹ lên cái trán chẳng mấy thông minh của nàng: “Đương nhiên là không thể dòi cả huyện đi được. Ý ta là bảo Cao Tuyền tổ chức một cuộc di cư lớn, đưa

tất cả những người có kỹ thuật của huyện Nguyên Giang chúng ta đến đó.”

“Hai nàng nhớ dặn dò Cao Tuyền, những bản vẽ kỹ thuật không quá bí mật thì tiêu hủy hết đi cho đỡ phiền phức. Còn một chuyện nữa là thông báo cho bá tánh trong huyện biết, ai nguyện ý đi theo thì cùng đi. Đến nơi ta, Triệu Khang này nhất định sẽ lo liệu nhà cửa công việc cho mọi người!”

Dù hiện tại đã giữ chức vị cao, nhưng Triệu Khang vẫn không nỡ bỏ những người dân ở huyện Nguyên Giang. Mặc dù họ cũng có chút sợ hãi, nhưng vì đã quá quen thuộc, nên bình thường gặp nhau trên đường, họ còn dám nói đùa với hắn.

Cách chung đụng như vậy khiến Triệu Khang cảm thấy thoải mái hơn. Nếu cả nước ai nhìn thấy hắn cũng khúm núm sợ hãi, đến một người nói chuyện phiếm cũng không có, vậy thì còn thú vị gì nữa?

Hiểu ý Triệu Khang, Diệp Hồng Tuyết lên tiếng: “Ý chàng là muốn muội và Linh Lung phụ trách việc di dân của huyện Nguyên Giang phải không?”

“Ừm, hai người các nàng ta yên tâm nhất.” Triệu Khang gật đầu, sau đó nhìn về phía Ngô Tâm Di và Tần Ngọc Phượng: “Ngọc Phượng, Tâm Di, hai nàng thì ở nhà thu xếp đồ đạc trong Vương phủ, chỉ huy quản gia thu dọn mọi thứ cho đảng hoàng, sau đó lập tức lên đường đến Dương Châu. Hoàng thượng sẽ phái một vạn cấm vệ quân hộ tống mọi người.”

Hai nàng nhìn nhau, mỉm cười gật đầu: “Chúng thiếp nghe theo phu quân.”

“Còn ta thì sao?” Tào Bạch Lộ ngóng chờ nhìn Triệu Khang.

Triệu Khang cười đáp: “Nàng đi cùng ta. Đến nơi cần thiết lập lại hệ thống thông tin tình báo của Phong Vân Lâu, lát nữa nàng đến Bắc Trấn Phủ Ti thông báo cho Minh thúc một tiếng.”

Tào Bạch Lộ vội vàng gật đầu.

Tiêu Linh Lung đi tới hỏi: “Mọi chuyện chúng ta đã rõ, nhưng tại sao chàng lại chọn Dương Châu làm đất phong?”

Triệu Khang giải thích: “Sau khi cùng các quan văn võ bàn bạc, quyết định chọn kinh thành Yên Đô làm kinh đô Đại Càn sau này, hoàng cung ở đó cũng rộng lớn hơn, lại có sẵn.”

“Mà Dương Châu là nơi gần Yên Đô nhất, lại có hệ thống sông ngòi chằng chịt, kết nối với hai vùng đất Kinh Châu và Ninh Châu sau này. Kinh Châu lại giáp biển, đây là điểm ta xem trọng nhất.”

“Ta và Huyền Sách dự định sẽ lấy Dương Châu làm nơi thí điểm, trong khoảng thời gian ta toàn quyền quản lý, từ kinh tế dân sinh đến khoa học kỹ thuật, hỏa khí... tất cả các nghiên cứu đều sẽ tập trung về Dương Châu để tiến hành một cuộc thử nghiệm lâu dài.”

“Cuộc thử nghiệm này sẽ kiểm chứng xem liệu những gì ta nghĩ về luật pháp, trật tự có phù hợp với Đại Càn sau này hay không. Nếu thành công thì sẽ tiến hành nhân rộng ra toàn quốc, còn nếu thất bại thì sẽ tiếp tục áp dụng chế độ cũ để quản lý Đại Càn.”

Hiện tại, Đại Càn là một đất nước phong kiến chế độ quân chủ tập quyền chính hiệu. Nếu trực tiếp dùng những gì Triệu Khang nghĩ để thay thế hoàn toàn chế độ hiện nay của Đại Càn thì chẳng khác nào tạo phản!

Nếu vậy thì những nỗ lực trước đây chẳng phải là vô ích sao? Chỉ bằng trực tiếp nhường ngôi cho Tiêu Phi Vũ, sau đó dẫn vợ con đi hưởng phúc cho xong chuyện.

Vì vậy, sau khi thương lượng với Tiêu Huyền Sách, Triệu Khang quyết định tìm kiếm một điểm trung gian giữa hai chế độ, vừa có thể giữ vững giang sơn của Tiêu gia, vừa có thể khiến bá tánh được sống ấm no hạnh phúc.

Chỉ là Triệu Khang có giấu diếm một điều, đó là muốn đạt đến trình độ cuộc sống như kiếp trước của hắn thì nhất định phải trải qua tạo phản! Chỉ là chuyện này Triệu Khang không làm được, hắn cũng sẽ không làm. Chỉ cần gieo mầm mống của chế độ mới ở Dương Châu là đủ rồi.

Về sau ai muốn tạo phản thì mặc kệ, dù sao lúc đó xương cốt hắn cũng đã mục nát cả rồi. Mỗi thế hệ có trách nhiệm của mỗi thế hệ, lo lắng nhiều như vậy làm gì?

Nếu đổi lại là người khác, khi nghe Triệu Khang định làm những chuyện như vậy ở Dương Châu, e rằng đã sớm sai cấm vệ quân bắt hắt lẳng trì xử tử rồi.

Nhưng lúc đó, Tiêu Huyền Sách chỉ hỏi một câu: “Làm như vậy, bá tánh Đại Càn thật sự sẽ được sống tốt sao?”

Triệu Khang đáp: “Ta không biết, nhưng ta cảm thấy như vậy là tốt.”

Thế là vị hoàng đế Đại Càn phát tay: “Đã là lão Triệu nói tốt, vậy thì cứ tin là tốt, cứ phóng thủ khứ tố tiện – (cứ làm thoải mái đi)! Ai dám nhiều lời thì chém!”

“Cho nên chuyện là như vậy, chúng ta phải nhanh chóng hành động, càng nhanh càng tốt.”

Mọi người gật đầu.

Sau bữa tối, Tào Bạch Lộ liền đi liên lạc với Minh thúc của Phong Vân Lâu. Tiêu Linh Lung và Diệp Hồng Tuyết thì bàn bạc về việc di dời huyện Nguyên Giang. Tần Ngọc Phượng và Ngô Tâm Di gọi quản gia đến dặn dò chuyện chuyển nhà.

...

Trong hoàng cung.

Phụ hậu đang mang thai, Ngô Thanh Loan nhìn bóng dáng trước mặt, một bên thái giám vội vàng nói: “Hoàng hậu nương nương, người mau khuyên nhủ Hoàng thượng. Không biết sao nữa, sau khi nghị sự với Quốc sư xong, Hoàng thượng cứ quý trước từ đường mãi, đã gần một canh giờ rồi! Cứ như vậy sao được ạ?”

“Các người lui xuống hết đi.” Ngô Thanh Loan nhẹ giọng nói, sau đó chậm rãi bước vào từ đường. Nhìn những bài vị của tổ tiên Tiêu gia, nghe nói đây đều do chính tay Tiêu Huyền Sách khắc.

“Chàng sao vậy?” Ngô Thanh Loan khẽ hỏi, nhìn nghiêng mặt của phu quân, đây là lần đầu tiên nàng thấy hắt như vậy.

Khóe miệng Tiêu Huyền Sách hiện lên ý cười, lẩm bẩm: “Lão Triệu tuy giấu giếm không nói rõ, nhưng trầm biết tởng. Nếu làm theo cách của hắn, một khi được áp dụng trên toàn Đại

Càn, trăm dám khẳng định không quá trăm năm nữa, thiên hạ này sẽ không còn họ Tiêu!”

Ngô Thanh Loan che miệng, kinh ngạc nói: “Sur phụ sao có thể làm vậy chứ!”

“Hắn là lão Triệu cơ mà, những chuyện hắn làm bao năm nay, chuyện nào là chuyện mà người thường có thể hiểu được?”

“Vậy chàng...” Ngô Thanh Loan dè dặt lên tiếng.

Tiêu Huyền Sách nhìn nàng, đứng dậy nắm tay vị hoàng hậu của mình, cười nói: “Trăm chỉ đến xem thử các vị tổ tông có bị trăm chọc giận đến mức ngã xuống không thôi.”

Chương 784 - Chuyến du lịch tự lái

Ngô Thanh Loan cứng họng, lúc này lại nhìn thấy trên mặt Tiêu Huyền Sách nụ cười quen thuộc.

Một tay xoa nhẹ bụng bầu của nàng, tay kia ôm lấy eo nhỏ, Tiêu Huyền Sách cười nói: “Xem ra, các vị tổ tiên cũng cởi mở như ta, chẳng ai ngã xuống cả.”

“Thiếp đã nói mà, chuyện này là do lão Triệu đề xuất, lại là chuyện tốt cho dân, chắc chắn các vị tổ tiên sẽ không để ý đâu.”

Chưa kịp bước ra khỏi từ đường, phía sau bỗng vang lên tiếng động ầm ầm, Ngô Thanh Loan há hốc mồm.

Tiêu Huyền Sách quay đầu nhìn lại, thấy bàn thờ vốn chẳng có bao nhiêu bài vị đã đổ sập một mảng lớn.

Tiêu Huyền Sách quay đầu lại: “Người đâu!”

Tổng quản thái giám ở phía xa nghe tin vội vàng chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng hoang tàn trong từ đường, sợ đến mức suýt chút nữa thì ngã quỵ.

“Bệ... Bệ hạ.”

“Các vị tổ tiên trong đó không được ngoan ngoãn cho lắm, sai người dọn dẹp rồi đốt đi.”

Tổng quản thái giám trợn mắt há mồm: “Bệ hạ... Đó chính là...”

“Hoảng hốt cái gì, trước đây chẳng đốt ít đâu?”

Liếc mắt nhìn, Tiêu Huyền Sách nói: “Lát nữa cho người khắc lại mấy cái bài vị rồi đặt lên là được.”

“Sẽ bị sét đánh đó!” Ngô Thanh Loan đưa tay chọc chọc Tiêu Huyền Sách.

Chỉ thấy vị hoàng đế trẻ tuổi hừ một tiếng: “Sợ cái gì, trẫm là ai? Là hoàng đế! Là chân mệnh thiên tử! Ông trời sao dám đánh trẫm? Đi thôi, đói chết rồi, đi ăn cơm nào.”

Ngày hôm sau.

Trước cửa vương phủ.

Triệu Khang lưu luyến tiễn hai vị mỹ nhân lên xe ngựa.

“Hai người nhất định phải nhanh chóng trở về đây, nếu không ta sẽ nhớ các nàng lắm.”

Tiêu Linh Lung đỏ mặt, khẽ chạm vào má Triệu Khang: “Còn có Bạch Lộ ở đây với huynh mà.”

Triệu Khang nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết, nàng không nhìn hắn, mà quay sang nhìn Tào Bạch Lộ: “Ngũ muội, canh chừng hắn cho kỹ, muội cũng không muốn lại có thêm một muội muội nữa đâu nhỉ?”

“Phu nhân, sao nàng lại nói thế! Phu quân ta đau lòng lắm!”

Triệu Khang ôm ngực, không gì đau lòng bằng việc bị người đầu ấp tay gối nghi ngờ.

“Hừ.”

Cười lạnh một tiếng, Diệp Hồng Tuyết túm lấy cổ áo Triệu Khang kéo lại gần, hôn ngấu nghiến.

Thật là thỏa mãn!

“Đi thôi.”

Buông Triệu Khang ra, Diệp Hồng Tuyết cũng đỏ mặt lên xe ngựa.

Nhìn hai người khuất bóng, Triệu Khang quay người, ném Triệu Phú Quý trong lòng cho nha hoàn bên cạnh.

Hai tay ôm lấy eo thon của người con gái bên cạnh.

Ngô Tâm Di đỏ mặt, ngượng ngùng, đây là đang ở trên đường đây.

“Đừng để phu quân phải chờ lâu.”

Thì thắm một tiếng, Ngô Tâm Di cũng mạnh dạn hôn lên môi Triệu Khang.

Tần Ngọc Phượng và Tào Bạch Lộ vừa đi ra khỏi vương phủ, Tần Ngọc Phượng vội vàng chạy đến chào tạm biệt Triệu Khang.

Vẫy tay chào hai người, Triệu Khang kéo Tào Bạch Lộ đi về phía trước, một lát sau mới thấp giọng nói: “Lão Tào, quay đầu nhìn xem.”

Tào Bạch Lộ ngoái đầu nhìn: “Tam tử và tứ tử đều đã đi rồi.”

Triệu Khang lập tức kéo Tào Bạch Lộ quay đầu, đi đến một hiệu xe ngựa, vừa nhìn thấy Triệu Khang, ông chủ liền chạy ra.

“Đại gia!”

Triệu Khang hỏi: “Chiếc xe ngựa ta đặt ở chỗ ngươi một tháng trước đã xong chưa?”

“Đã xong rồi ạ, đại gia!”

“Đưa ta đi xem.”

Đến hậu viện, Tào Bạch Lộ há hốc mồm, kinh ngạc nói: “Cỗ xe ngựa này lớn quá vậy!”

So với xe ngựa thông thường thì lớn hơn ba bốn lần.

Triệu Khang hừ một tiếng: “Đùa à, chiếc xe ngựa này tốn của ta hẳn một ngàn lượng bạc đấy! Nhìn con ngựa kéo xe kia kìa, đó là chiến mã thu được khi đánh nhau với đám man di.”

“Cho phối giống với giống ngựa tốt nhất Đại Càn đấy.”

Ông chủ hiệu xe ngựa cười híp mắt kéo rèm xe ra, nhìn thấy bên trong Tào Bạch Lộ lại càng thêm kinh ngạc, đây quả thực là một chiếc giường di động khổng lồ!

Ông chủ cũng kinh ngạc giới thiệu: “Ý tưởng của đại gia thật khiến tiểu nhân bội phục, chiếc xe ngựa này hoàn toàn được chế tạo theo yêu cầu của ngài!”

“Bên trong có mấy ngăn tủ, có thể đựng trái cây, bánh kẹo, quần áo, giày tất, ở dưới cùng theo thiết kế của ngài có làm thêm một lớp, có thể đựng đá lạnh.”

“Ngài thật là người biết hưởng thụ nhất mà tiểu nhân từng gặp! Ngài định cùng phu nhân đi du ngoạn sao?”

Triệu Khang nhướn mày cười nói: “Đúng vậy, được rồi, đây là tiền, lão Tào, lên xe!”

Ngồi trên chiếc giường êm ái trong xe ngựa, lão Tào bội phục Triệu Khang sát đất, sau đó cảm thấy xe ngựa dừng lại.

Vừa định hỏi thì thấy Triệu Khang ném vào một đồng túi giấy: “Lão Tào, cất đồ đi.”

Bên ngoài xe ngựa có người nói: “Lão gia, đồ của ngài đều ở đây ạ.”

“Tốt lắm, làm tốt lắm, tháng sau bảo Cao Tuyên thưởng thêm cho người một lượng bạc! Cứ nói là ta dặn.”

Xe ngựa lại tiếp tục lăn bánh, Tào Bạch Lộ tò mò mở một túi giấy ra xem, sau đó đỏ mặt.

Toàn là đồ lót ren, váy ngủ các loại, và một số bộ quần áo xinh đẹp.

“Tên này, sao lại không đứng đắn như vậy!”

Đúng lúc này, cửa xe lại mở ra, một mùi hương thoang thoảng bay vào, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều ngẩn ra.

Tổng Khinh Nhan lập tức bình tĩnh lại, cười nói: “Bạch Lộ.”

“Khinh Nhan tử...” Tào Bạch Lộ ngượng ngùng gọi.

Liếc nhìn Triệu Khang đang đánh xe, hấn cười vô sỉ: “Vợ yêu, em yêu, chuyến du lịch tự túc bắt đầu thôi, ba ba đưa hai đứa đi chơi nào.”

Lần này đến lượt nàng hồ ly tinh đỏ mặt, nàng đã hiểu được ý nghĩa của từ “ba ba” mà Triệu Khang đã dạy cho hai người gọi.

...

Hoàng hôn buông xuống, trên thảo nguyên bao la, mặt hồ trong veo phản chiếu ánh hoàng hôn, cả mặt hồ như được dát

vàng.

Triệu Khang đang nướng con cá vừa mới bắt từ trong hồ, rắc một ít gia vị lên, mùi thơm ngào ngạt, mỡ cá chảy ra, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

“Thơm quá.”

Tổng Kinh Nhan dựa vào lòng Triệu Khang nghỉ ngơi, mở mắt ra, khẽ há miệng, Triệu Khang liền xé một miếng cá thổi nguội, đút cho nàng.

Mãi cho đến khi ăn hết con cá, Tổng Kinh Nhan mới đứng dậy, cầm lấy dao găm cắt con cá nướng còn lại, gỡ xương, đặt thịt cá lên lá sen, giọng nói có chút cảm khái: “Không ngờ có một ngày ta cũng có thể sống thoải mái như vậy.”

Triệu Khang cười lau đi vết dầu mỡ trên khóe miệng của nàng: “Trên đường đi sẽ thông thả hơn, có thể ngắm nhìn phong cảnh dọc đường, suốt ngày ru rú trong cái sân nhỏ đó, nàng không thấy ngột ngạt sao?”

Ở trong cái sân nhỏ ở ngoại thành kia, ngoại trừ những lúc đến vương phủ thăm con của hắn, Tổng Kinh Nhan quả thực là không ra khỏi cửa.

Ngay cả việc mua rau cũng nhờ có người hầu.

“Cuộc sống nhàn hạ cũng có thú vui riêng, ta cũng đã làm được rất nhiều việc.”

Triệu Khang cười nói: “Là cái bọc hành lý lúc nàng lên xe đó sao? Bên trong hình như toàn là quần áo gì đó?”

“Ta may cho mỗi người một bộ quần áo, giày dép, mười mấy năm rồi ta không động tay vào, nhưng tay nghề vẫn còn đó.”

Cửa xe mở ra, hai người quay đầu lại, nhìn Tào Bạch Lộ đang ngái ngủ, Triệu Khang mỉm cười đứng dậy, bế nàng xuống.

Tổng Kinh Nhan đưa miếng cá đã gỡ xương cho nàng: “Đói rồi phải không, mau ăn chút gì đi.”

“Cảm ơn Tổng tỷ.”

Tào Bạch Lộ có chút ngượng ngùng, do phải đến Bắc Trấn phủ ti bàn bạc công việc với Minh thúc, nàng về phủ khá muộn.

Vì vậy trên đường đi nàng đều ngủ.

Gió nhẹ nhàng thổi, lay động tóc mai, hoàng hôn buông xuống bên hồ, tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Yên bình, tĩnh lặng.

Chương 785 - Thành Dương Châu

Tiếng chuông ngựa leng keng vang vọng, in hằn dấu móng trên nền đất vàng.

Khói thuốc缭绕 ra từ miệng, Triệu Khang nhàn nhã ngồi trên xe ngựa. Lúc này bọn họ đã ra khỏi địa phận nước Càn, muốn đến Dương Châu theo như phân chia thì ít nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng nữa.

Cánh cửa xe mở ra, Tào Bạch Lộ vịn vai Triệu Khang rồi ngồi xuống, nghiêng người dựa vào lòng hắn.

Triệu Khang vẫy tàn thuốc, cho xe ngựa đi chậm lại để tránh xóc nảy, mỉm cười hỏi: “Sao nàng không nghỉ trong xe? Chẳng lẽ ngột ngạt quá?”

Tào Bạch Lộ lắc đầu, vòng tay ôm lấy Triệu Khang, cười nói: “Sợ chàng buồn, nên ra đây bầu bạn.”

“Tổng tử tử vẫn còn ngủ sao?”

Nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Tào Bạch Lộ chợt đỏ ửng, nhớ lại cảnh tượng tối qua, nàng khẽ cắn môi: “Vâng, tử ấy thật lợi hại. Có lẽ còn hơn cả Tiêu tử tử và Tâm Di tử tử.”

“Dù sao cũng được chính miệng tên dâm tặc kia công nhận là người có sức chiến đấu mạnh nhất.” Triệu Khang thở dài, ngay cả Tiêu Linh Lung và Ngô Tâm Di, hắn tự nhận khi trạng thái tốt, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay mà thôi.

Riêng con hồ ly tinh kia, lần nào cũng thất bại thảm hại. Xem ra hắn phải cố gắng tu luyện thêm nữa rồi!

Nhìn Triệu Khang, Tào Bạch Lộ khẽ cười, trong đôi mắt đẹp long lanh ánh lên chút si mê: “Triệu Khang.”

“Sao vậy?”

Tào Bạch Lộ nhỏ giọng hỏi: “Chàng dẫn thiếp và tử ấy đi, là bởi vì thời gian hai người chúng ta ở bên chàng là ngắn nhất phải không?”

Bàn tay Triệu Khang tự nhiên trượt xuống, luồn vào lớp quần lụa mỏng, vuốt ve đôi chân thon dài của nàng: “Không nói đến Tống tử tử, kỳ thực nàng mới là người thông minh nhất trong số tất cả mọi người! Cho nên ta rất ngạc nhiên, một nữ tử thông minh tuyệt đỉnh như nàng, sao lại có thể thích một tên lưu manh bất cần đời như ta chứ?”

Tào Bạch Lộ ôm chặt hơn, nụ cười càng thêm rạng rỡ: “Vì vậy bây giờ thiếp có thể chắc chắn rồi, chàng đối xử với thiếp như vậy, chứng tỏ chàng cũng yêu thiếp, ít nhất là đang cố gắng yêu thiếp, đúng không?”

“Nha đầu này, đã có được câu trả lời rồi thì hài lòng chưa?” Triệu Khang thu tay về, ôm lấy vòng eo thon gọn của nàng, cho xe ngựa đi chậm hơn một chút.

Hắn dịu dàng nói: “Linh Lung kiều ngạo, Hồng Tuyết hào phóng, Ngọc Phượng dịu dàng, Tâm Di ôn nhu, Tống tử tử thì yêu kiều quyến rũ.”

“Còn nàng, sự thông minh của nàng khiến ta say mê. Cho nên, đừng sợ hãi, cũng đừng tự ti cho rằng mình thua kém bất kỳ ai.”

“Ngày mai, ta sẽ càng yêu nàng hơn hôm nay.”

Nghe những lời này của Triệu Khang, Tào Bạch Lộ bất giác đỏ hoe khoé mắt. Thì ra dù thời gian ở bên nhau rất ngắn, nhưng hắn vẫn luôn để ý đến cảm xúc của nàng.

Nàng vẫn luôn lấy Ngô Tâm Di làm mục tiêu, đối phương có thể dũng cảm như vậy, vậy thì nàng cũng có thể.

Nhưng dù sao Ngô Tâm Di cũng đã sinh cho Triệu Khang một đứa con trai. So với nàng, Tào Bạch Lộ cho rằng mình đã thất bại trong việc “bám lấy” hắn.

Chính vì vậy, trong khoảng thời gian Triệu Khang không có mặt, vị Vương phi thứ năm của Vương phủ này càng giống như là một nha hoàn nhỏ bé của bốn người còn lại.

Triệu Khang chỉ vừa trở về hai ngày đã phát hiện ra điều này.

Ngọc Phượng hằm canh cho mọi người, nàng liền chủ động đi lấy bát, Hồng Tuyết khổ luyện nữ công, nàng liền chuẩn bị kim chỉ cho nàng ấy.

Sự thông minh của nàng luôn giúp nàng nhận ra bốn người kia cần gì, muốn gì, và nàng sẽ khéo léo bổ sung vào chỗ thiếu sót của họ.

Triệu Khang mỉm cười, sau đó hạ giọng nói nhỏ bên tai Tào Bạch Lộ.

Nàng nghe xong, từ đôi mắt đỏ hoe bỗng chốc phá lên cười, khuôn mặt cũng trở nên đỏ bừng, trong mắt ánh lên tia đắc ý: “Thật sự đẹp như vậy sao?”

“Đẹp hơn tất cả bọn họ.” Triệu Khang trêu chọc nói: “Hơn nữa, nàng chính là nội gián mà ta cài bên cạnh bọn họ! Đã từng nghe qua tam tòng tứ đức, phu vi thê cương chưa?”

“Nàng phải đứng về phía phu quân đây này!”

Tào Bạch Lộ chớp chớp mắt, lẩm bẩm: “Nói thì như vậy, nhưng bây giờ chàng đã không ứng phó nổi với bảy người rồi, còn muốn thêm nữa sao?”

“Đối phó với một tên cùi bắp như nàng thì vẫn dư sức! Sao hả? Nàng định phản bội tổ chức à?” Triệu Khang giả vờ tức giận.

Tào Bạch Lộ lập tức rướn người lên, nhẹ nhàng cọ cọ vào má hắn: “Chỉ cần chàng muốn, bao nhiêu người thiếp cũng chấp nhận, trái tim của tiểu thê tử này mãi mãi thuộc về chàng.”

“Đồ ngốc yêu đương, phạt nàng hôm nay phải đi đào rau dại!” Triệu Khang bật cười ha ha.

“Yêu đương là gì? Tại sao phải đào rau dại?”

Triệu Khang vui vẻ vỗ vỗ ngực: “Nằm xuống đây, hôm nay lão gia sẽ kể chuyện cho nàng nghe. Chuyện kể rằng có một chàng trai tên là Tiết Nhân Quý...”

...

“Thật đáng thương, chịu khổ trong hàn cung mười tám năm, cuối cùng chỉ được làm hoàng hậu mười tám ngày.” Tào Bạch Lộ thở dài.

Triệu Khang vừa định đáp lời, thì nghe thấy tiếng cười sau lưng: “Trong chuyện xưa, Tiết Nhân Quý một thân bản lĩnh, nếu không gặp Vương Bảo Xuyên, ắt hẳn sẽ có ngày thành công, đâu đến nỗi nhà tan cửa nát, trở thành kẻ ăn mày...”

Triệu Khang mỉm cười đưa tay ôm lấy Tống Khinh Nhan vừa tỉnh giấc: “Chỉ là chuyện xưa thôi, nghe xong thì quên đi.”

“Đúng vậy, nếu những chuyện như vậy chỉ là chuyện xưa thì tốt rồi.” Tống Khinh Nhan thản nhiên nói.

Nỗi buồn chỉ thoáng qua trong nháy mắt rồi biến mất không dấu vết. Nhìn ánh mắt Triệu Khang nhìn sang, Tống Khinh Nhan mỉm cười không nói, ánh mắt cũng giống như Tào Bạch Lộ, trở nên si mê.

Mỗi người sinh ra trên đời đều là những viên ngọc sáng chói, nhưng phong sương của cuộc đời sẽ khiến viên ngọc ấy bị nhuốm bụi trần.

Nhưng cho dù cả người đầy bụi bặm, cũng sẽ luôn có một đôi mắt, cho rằng bạn đang tỏa ra ánh hào quang rực rỡ của riêng mình.

Nguyện cho những bi kịch trên thế gian này chỉ là chuyện xưa trong sách vở, càng nguyện cho những con người sau bi kịch, đều có thể may mắn như ta, Tống Khinh Nhan này.

Ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm, tiếng chuông xe ngựa vang lên khiến người ta giật mình tỉnh giấc.

Một nhóm binh lính nước Càn nhanh chóng tập hợp, chặn xe ngựa lại.

Triệu Khang thản nhiên lấy từ trong ngực ra lệnh bài Thống soái, trầm giọng hỏi: “Tôn Phương đâu?”

Nhóm binh lính nhìn thấy lệnh bài, sắc mặt đều kinh hãi, sau đó là mừng như điên, đồng loạt quỳ xuống: “Tham kiến Đại soái!”

Tên đội trưởng vội vàng đáp: “Bẩm Đại soái, Tôn tướng quân đang dẫn người tuần thành, mời Đại soái vào thành!”

Triệu Khang ừ một tiếng, sau đó lên xe ngựa, tên đội trưởng dẫn đường phía trước.

Vào thành, tên đội trưởng vội vàng nói: “Đại soái, có cần thuộc hạ đi thông báo cho Tôn tướng quân không?”

“Đi đi.”

“VẬY Đại soái xin dừng chân tại đây.”

Gõ nhẹ cửa xe, cửa mở ra, Triệu Khang mỉm cười hỏi: “Hai người có muốn xuống xe hóng gió một chút không?”

Giọng nói của Tống Khinh Nhan truyền ra: “Thôi, đây là nơi đóng quân, nữ tử xuất hiện sẽ ảnh hưởng đến quân dung quân kỷ.”

“Tống tỷ tỷ nói đúng, trong xe cũng không ngột ngạt.” Tào Bạch Lộ cũng lên tiếng.

Triệu Khang mỉm cười: “VẬY cũng được.”

Lúc này, từ phía sau truyền đến tiếng áo giáp leng keng, Triệu Khang quay đầu lại, liền thấy Tôn Phương dẫn theo một đám binh lính tuần đêm đang nhanh chóng chạy đến.

“Tham kiến Đại soái!”

“ĐỨNG LÊN ĐI.”

Dựa vào xe ngựa, Triệu Khang cười hỏi: “Khoảng thời gian này thế nào?”

Tôn Phương cười hì hì ghé sát vào: “Mọi chuyện đều làm theo chỉ thị của Đại soái, tiếp quản thành trì đầu vào đây. Lúc đầu bá tánh còn có chút hoang mang, nhưng đến nay đã không còn nữa, có người quen gặp trên đường thậm chí còn chào hỏi chúng ta.”

“Làm tốt lắm!” Triệu Khang khen ngợi một câu: “Ngày mai, tìm cho ta mấy người thợ khắc giỏi trong thành, khắc ba chữ Dương Châu thành.”

Tôn Phương đầu tiên là sững sờ, sau đó mừng rỡ như điên: “Ý của Đại soái là...”

Triệu Khang cười lớn: “Từ nay về sau, thành trì này sẽ đổi tên thành Dương Châu thành!”

Chương 786 - Cõi Dân Như Người Nhà

Đi cùng hai nàng, Triệu Khang dĩ nhiên không thể ở trong doanh trại quân đội. Giờ khấp nơi đều giới nghiêm ban đêm, Triệu Khang đành phải móc hầu bao, gõ cửa một quán trọ.

Sau khi Tôn Phương đảm bảo binh lính sẽ không làm phiền, lão chủ quầy mới bằng lòng mở một căn phòng thượng hạng.

Sắp xếp xong việc ngày mai, Triệu Khang mới nói: “Cũng đại khái như vậy, Tôn Phương người sắp xếp cho tốt, đừng có làm hỏng chuyện của ta.”

Tôn Phương vội vàng đáp: “Đại soái yên tâm, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, chỉ là đại soái...”

Triệu Khang nhướn mày: “Chuyện gì?”

Tôn Phương đáp ứng: “Không phải ngài muốn để cho dân chúng tin tưởng vào quan phủ sao? Vậy sao ngài còn...”

Triệu Khang trừng mắt: “Nói nhảm, tin tưởng quan phủ thì được ích gì, có tin tưởng ta đâu! Muốn ta diễn thật à?”

Hai nàng bên cạnh không nhịn được bật cười.

Tôn Phương thầm than, đại soái nhà mình đúng là vẫn vô sỉ như ngày nào! Chẳng chịu thiệt chút nào!

Tôn Phương cáo lui, Triệu Khang đóng cửa phòng, lấy bút mực giấy nghiên đã chuẩn bị sẵn trên xe ngựa, viết một tờ thông báo về việc đổi tên thành Dương Châu, dự định ngày mai sẽ dán lên.

Hai mươi hai châu hợp nhất thành chín châu, một châu của Đại Càn sau này rộng lớn hơn bây giờ rất nhiều.

Viết xong cáo thị, ba người rửa mặt chải đầu rồi lên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau, Tôn Phương tự mình đến lấy cáo thị, đồng thời báo cáo mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, hiện tại đã thu hút được không ít người dân hiếu kỳ.

Triệu Khang hài lòng gật đầu, dẫn hai nàng xuống lầu.

Chủ quầy quán trọ nhìn thấy dung nhan khuynh thành của Tống Kinh Nhan và vẻ đẹp thanh lãnh thoát tục của Tào Bạch Lộ, đến khi Triệu Khang dẫn người rời đi mới hoàn hồn.

Hắn tự vả vào mặt mình một cái, tối qua sao mình lại tự mình ra tiếp khách chứ! Nếu không đêm qua đã có một giấc mộng đẹp rồi!

Giữa trung tâm thành, dân chúng vây quanh xem náo nhiệt. Binh lính của Tôn Phương duy trì trật tự, giữa đám đông dựng một cây cột gỗ lớn.

Nếu có người cùng quê với Triệu Khang ở đây, chắc chắn sẽ biết hắn muốn làm gì. Chỉ có điều so với chuyện “Di mộc lập tín” của Thương Ưởng năm xưa, hắn giống như lời Tôn Phương nói tối qua, không muốn chịu thiệt chút nào!

Dẫn theo mỹ nhân bên cạnh quả nhiên dễ dàng gây chú ý, chẳng trách đám công tử nhà giàu ra ngoài đều thích mang theo vài người đẹp.

Lúc này Triệu Khang cảm thấy mình như một vị lãnh đạo, tất cả dân chúng đều đang nhìn hắn.

Suýt chút nữa hắn đã không nhìn được mà vẫy tay, hô to một tiếng “đồng bào”.

Đến bên cạnh Tôn Phương, lúc này Tôn Phương lớn tiếng hô: “Bà con, vị này chính là Triệu đại nhân do triều đình phái xuống!”

Hiện trường im phăng phắc, không một ai nể mặt vỗ tay hoan hô, cảnh tượng có chút gượng gạo.

Triệu Khang đương nhiên không để bụng, hắn xưa nay mặt dày.

Cười ha hả bước ra, chấp tay nói: “Bà con gần xa, từ nay về sau Dương Châu thành này ta là người quản lý. Hôm nay là lần đầu tiên ta gặp mặt bà con.”

“Cho nên, ta muốn chơi một trò chơi nhỏ với mọi người.”

Nói xong, Triệu Khang móc từ trong ngực ra một xấp ngân phiếu dày cộp, “Ở đây ta có mười vạn lượng ngân phiếu!”

Lần này, ánh mắt của dân chúng rốt cục cũng dời khỏi hai nàng sang phía hắn.

Tất cả đều lóe lên tia tham lam.

“Chỉ cần ai có thể vác cây cột gỗ này từ đây đi đến cuối phố, mười vạn lượng này sẽ thuộc về người đó!”

Nghe vậy, đám đông lập tức sôi trào, ngay lập tức có người giơ tay hô hào.

“Ta! Ta muốn thử!”

Nhưng Triệu Khang giống như bị điếc, không thèm liếc mắt nhìn đối phương.

Trong đám đông vang lên vài tiếng hô to.

“Đừng tin bọn chúng! Hắn là quan của Đại Càn! Sao có thể giữ lời hứa, cho chúng ta mười vạn lượng chứ?”

Có người lập tức tiếp lời: “Đúng vậy! Đám quan lại này gian xảo nhất, chắc chắn là đang lừa bọn chúng ta đấy!”

“Không sai, chỉ có kẻ ngốc mới tin tưởng đám quan lại Đại Càn!”

“Đừng để bị bọn chúng lừa gạt!”

Những người dân ban đầu còn kích động nghe vậy, đứng a!

Chúng ta trước đây là người của Đại Chu, đám quan lại Đại Càn này làm sao có thể cho chúng ta tiền?

Hơn nữa lại còn là số tiền khổng lồ mười vạn lượng!

Tôn Phương lập tức rút đao: “Kẻ nào dám vu khống Triệu đại nhân!”

Tất cả binh lính đồng loạt rút đao, dọa dân chúng giật nảy mình!

Tại Triệu Khang lúc này lại khỏi điếc, lập tức quay đầu lại nổi giận đá bay Tôn Phương, phẫn nộ quát: “Người đang làm cái quái gì vậy! Rút đao hù dọa dân chúng?”

Cảnh tượng này khiến cho mọi người ngẩn ngơ.

Cái quái gì thế này!

Tên quan này vậy mà dám đánh tướng quân của mình!

Hắn là ai vậy?

Tôn Phương ủy khuất nói: “Triệu đại nhân! Những tên điều dân này dám sỉ nhục ngài!”

Triệu Khang hừ lạnh một tiếng: “Nói bậy bạ gì đó! Là do chúng ta làm quan chưa đủ tốt nên dân chúng mới không tin tưởng! “

“Ta nói cho người biết! Sau này là do ta quản lý Dương Châu! Tất cả dân chúng Dương Châu, đều là người nhà của ta!”

“Người nhà mắng ta vài câu thì đã sao? Ta họ Triệu cam tâm tình nguyện để bọn họ mắng! Thế mà người lại rút đao dọa nạt người nhà của ta!”

“Bây giờ lập tức xin lỗi người nhà của ta!”

Tôn Phương lập tức cúi đầu xin lỗi với dân chúng xung quanh: “Bà con, xin lỗi, là ta sai rồi!”

Tất cả mọi người đều lộ vẻ mặt khó tin.

Cái đệt!

Đám quan lại này vậy mà lại xin lỗi chúng ta? Hôm nay là ngày gì vậy?

Vị Triệu đại nhân này có vẻ là một vị quan tốt a!

Vậy mà lại coi chúng ta như người nhà!

Thật là khó tin!

Có lẽ trước giờ ở Đại Chu chưa từng có vị quan lại hay tướng quân nào mặt dày như Triệu Khang và Tôn Phương.

Bị áp bức quen rồi, nên lúc này nhìn thấy cảnh tượng này có chút khó mà tiếp nhận.

“Người đã biết mình sai ở đâu chưa?” Triệu Khang nghiêm nghị hỏi.

Tôn Phương lập tức thành khẩn nói: “Thuộc hạ biết lỗi rồi! Sau này thuộc hạ nhất định sẽ học tập Triệu đại nhân, coi tất cả dân chúng Dương Châu như người nhà của mình! Tuyệt đối sẽ không rút đao với người nhà!”

“Đúng vậy, nhớ kỹ! Chúng ta làm quan là vì dân, nếu không thì về nhà gánh phân còn hơn!”

“Đối xử tốt với dân chúng, chính là đối xử tốt với người nhà của mình, nhất định phải ghi nhớ điều này.”

Tôn Phương mặt đầy hổ thẹn: “Qua lời dạy bảo của Triệu đại nhân, thuộc hạ đã nhận thức sâu sắc lỗi lầm của bản thân, thuộc hạ muốn một lần nữa xin lỗi bà con, người nhà, xin lỗi!”

“Tốt!” Trong đám đông có người lớn tiếng khen ngợi, vỗ tay tán thưởng!

“Đây mới là quan! Cuối cùng cũng có người ra mặt vì dân chúng chúng ta! Triệu đại nhân ngài là quan tốt a!”

“Ta vĩnh viễn đi theo Triệu đại nhân!”

“Ta cũng vĩnh viễn đi theo Triệu đại nhân!”

Nếu như có người để ý, sẽ phát hiện ra những người lúc này bắt đầu tung hô, chính là những kẻ ban nãy hô hào không thể tin tưởng quan lại.

Dưới sự dẫn dắt của những người “thuần khiết qua đường” này, tiếng vỗ tay nhiệt liệt như sóng triều ập tới.

Triệu Khang làm ra vẻ mặt “thật ngại quá”, giơ tay ra hiệu áp chế tiếng vỗ tay của mọi người, sau đó giơ cao xấp ngân phiếu.

“Bây giờ trò chơi của chúng ta tiếp tục, có ai muốn thử sức không?”

“Ta ta ta! Triệu đại nhân, ta muốn thử!”

“Để ta!”

Hàng trăm cánh tay giơ lên, lúc này Triệu Khang như bị mù, không thèm nhìn những người này, ánh mắt khóa chặt vào một tên ăn mày trong đám đông.

“A! Không ngờ người lại dám thử sức, vậy chính là ngươi!”

Chương 787 - Triệu đại nhân - Lời hứa ngàn vàng

Những người không được chọn cũng chẳng thấy tiếc nuối, dù sao họ cũng chỉ muốn thử vận may. Cây cột gỗ dựng đứng kia, nhìn sơ qua cũng phải đến hai trăm cân, đâu phải dễ dàng mà vác lên vai.

Giọng nói bàn tán của đám đông lại vang lên:

“Người ăn mày đó á? Có vác nổi không đấy?”

“Chính xác! Coi chừng lát nữa không được trả tiền đấy!”

“Haiz! Ông lão, đừng có tin bọn họ!”

Triệu Khang quát lớn: “Kỳ quái cái gì! Người ăn mày cũng là người! Cũng là người nhà của ta! Người cứ yên tâm, chỉ cần người hoàn thành! Mười vạn lượng ngân phiếu này chính là của người!”

Ông lão ăn mày dè dặt nhìn Triệu Khang: “Triệu đại nhân, ngài nói thật sao? Đừng có lừa ta đấy nhé!”

“Bản quan xưa nay không lừa người! Càng không lừa gạt người nhà!” Triệu Khang nghiêm nghị nói.

Ông lão như được tiếp thêm dũng khí, gật đầu nói: “Được rồi, vậy ta thử xem sao!”

Nói rồi, lão bước đến trước cây cột gỗ, hai tay ôm lấy, dòn toàn lực, “ừ” một tiếng, trực tiếp vác cây cột gỗ nặng hơn trăm cân lên vai.

Dưới khán đài, vang lên một tràng vỗ tay tán thưởng!

“Giỏi!”

“Lợi hại thật, sức lực của ông lão này ghê gớm quá!”

“Cố lên ông lão!”

“Đúng vậy, cố lên! Ta muốn xem quan phủ có đưa lão mười vạn lượng không! Nhất định phải kiên trì đấy!”

Tất cả mọi người đều hồi hộp dõi theo từng bước chân của ông lão, xung quanh vang lên tiếng cổ vũ, động viên.

Cuối cùng, chứng kiến ông lão nặng nề đặt cây cột gỗ xuống đích đến!

Một tràng hoan hô vang dội như muôn nổ tung cả đất trời!

Chẳng cần dân chúng thúc giục, Triệu Khang lập tức bước đến trước mặt ông lão, nhét xấp ngân phiếu vào tay ông, sau đó nâng cao tay ông lên.

“Chúc mừng vị huynh đài này đã giành được mười vạn lượng ngân phiếu! Hẳn chính là anh hùng của chúng ta!”

“Anh hùng!”

“Anh hùng!”

Chiến thắng rồi!

Tất cả mọi người nhìn xấp ngân phiếu trong tay ông lão, kích động như thể chính mình là người chiến thắng.

Triệu Khang nói không sai, ông lão chính là anh hùng!

Đây là lần đầu tiên họ được chứng kiến một vị quan lại chịu thua một người dân thường, hơn nữa lại còn là một người ăn mày, lại còn là một số tiền khổng lồ như vậy!

Sự việc đúng sai thế nào, bọn họ không quan tâm, bọn họ chỉ biết rằng, hiện tại, người dân bình thường như bọn họ đã chiến thắng!

Ông lão cũng kích động hét lớn như đang đọc diễn văn nhận giải: “Tuyệt quá! Không ngờ Triệu đại nhân thật sự cho ta mười vạn lượng ngân phiếu!”

“Triệu đại nhân thật là người giữ lời hứa, triều đình thật sự là có uy tín! Là con dân của một đất nước như vậy, ta cảm thấy vô cùng tự hào! Ta nguyện mãi mãi đi theo Triệu đại nhân! Mãi mãi đi theo Đại Càn!”

Giữa đám đông, ít nhất cũng có cả trăm người do Triệu Khang sắp xếp, bắt đầu hô hào theo.

“Đi theo Triệu đại nhân! Mãi mãi đi theo Đại Càn!”

Họ hô hào mà chẳng chút ngại ngần, khiến cho không ít người dân nước Chu bị cuốn theo sự cuồng nhiệt đó cũng hòa theo hô vang vài câu.

Triệu Khang biết đã đến lúc mình phải lên tiếng để kết thúc vở kịch này.

“Bà con ơi, từ nay về sau, chúng ta đều là người một nhà! Có bất cứ khó khăn gì cứ việc đến tìm quan phủ!”

“Chúng ta nhất định sẽ giúp mọi người giải quyết khó khăn!”

Tuy rằng hiện tại quan phủ còn chưa thành lập, nhưng điều đó cũng không ngăn cản Triệu Khang vẽ ra một cái bánh lớn, khiến cho dân chúng vô cùng phấn khởi.

Tuyên bố giải tán, Triệu Khang vừa phẩy tay chào tạm biệt mọi người, vừa dẫn theo hai vị mỹ nhân xinh đẹp rời đi.

Ông lão cầm ngân phiếu cũng vội vàng rời khỏi.

Những người dân bắt đầu truyền tai nhau câu chuyện ngày hôm nay đến khắp các quán rượu.

...

Trong quán trọ.

Triệu Khang ngáp một cái, nhẹ nhàng xoa bóp bắp chân cho mỹ nhân, lầm bầm: “Mẹ kiếp, lâu rồi không diễn, mệt chết đi được.”

Tổng Kinh Nhan đang xoa bóp vai cho hắn cười ngặt nghẽo: “Ra là bình thường người lừa người ta kiêu vậy.”

Tào Bạch Lộ đang hưởng thụ sự hầu hạ của Triệu Khang cũng mỉm cười đầy ẩn ý, nhớ lại chuyện Triệu Khang giả danh người nhà họ Tào lừa gạt đám võ phu kia.

Triệu Khang nghiêng đầu cười nói: “Thế nào, thú vị chứ?”

Tổng Kinh Nhan: “Ta thấy dân chúng sắp bị người lừa cho lú lẫn rồi, còn người nhà nữa chứ.”

“Ày, tuy là lừa gạt, nhưng những chuyện phải làm sau này thì không phải lừa gạt đâu.”

Triệu Khang cười, ngả người vào bộ ngực đầy đặn của Tổng Kinh Nhan: “Hiện tại lòng tin của dân chúng đối với quan lại quá thấp, cũng chỉ có thể dùng cách này để nâng cao thiện cảm trước, sau này từ từ tính tiếp.”

Đang nói chuyện thì có người gõ cửa, Triệu Khang nói: “Vào đi.”

Tào Bạch Lộ vội vàng rút chân lại, trước mặt người ngoài thì phải giữ thể diện cho Triệu Khang chứ.

Người đi vào là Tôn Phương, còn dẫn theo một tên lính.

“Đại soái!”

Hai người hành lễ xong, tên lính liền giao lại mười vạn lượng ngân phiếu.

“Cầm sướng tay chứ gì?” Triệu Khang cười nói.

Tên lính cười hì hì: “Đại soái, thuộc hạ cũng muốn tìm người cướp của mình, sau đó bảo với ngài là bị mất tiền.”

“Tên nhóc này.”

Triệu Khang cười mắng một tiếng, lấy ra một vạn lượng: “Tôn Phưởng, ngươi cầm một vạn lượng này, mua chút đồ ngon cho huynh đệ trong thành ăn, thời gian này cũng vất vả cho họ rồi.”

“Chờ khi nào bệ hạ và bá quan thiên đô đến đây, sắp xếp ổn thỏa mọi việc, công lao và bổng lộc của các người sẽ không thiếu một phân nào đâu.”

“Trong thời gian này, ngươi liên lạc với các quân đội xung quanh, nếu có chỗ nào thiếu thốn tiền bạc, cứ báo cho ta biết, rõ chưa?”

Hiện tại tuy rằng Triệu Khang cũng không giàu có gì, nhưng những năm qua lừa đảo khắp nơi, ít nhiều cũng có chút vốn liếng.

Sáu triệu lượng trong quốc khố của nước Chu, còn có tiền chuộc mạng của các gia tộc lớn trong thành Yên Đô, đều là những khoản thu nhập kén xù.

Nhưng số tiền này ai cũng không được phép động vào, đây là quân lệnh mà Triệu Khang đã hạ xuống từ sớm.

Nghe hắn nói như vậy, Tôn Phưởng và tên lính đều vô cùng cảm động, vội vàng nói: “Đại soái yên tâm, khi nào cần, huynh đệ chúng ta tuyệt đối không khách khí, làm lính mà, đâu phải để hưởng thụ.”

“Tu tưởng giác ngộ cao thật đấy, nhưng mà vấn đề sinh lý cần giải quyết thì vẫn phải giải quyết. Còn nhìn vợ ta à! Thèm muốn hả? Tự mình đi mà cưới đi!”

Gõ cho tên lính một cái vào đầu, Triệu Khang nói với Tôn Phưởng: “Ngươi truyền lệnh cho Trương Long, Hoàng Thiên Hành trong thành Yên Đô, bảo bọn họ áp giải đám võ phu bị ta phê kinh mạch đến thành Dương Châu.”

“Không quản bọn họ nữa, đám người này không chừng bị trầm cảm mất.”

“Tuân lệnh.”

Tiến hai người rời đi, tiện tay đưa số ngân phiếu còn lại cho Tống Khinh Nhan, Triệu Khang nhắm mắt lại, lẩm bẩm:

“Viện nghiên cứu động cơ hơi nước, viện nghiên cứu vũ khí, viện nghiên cứu y học, trường đại học, võ đường, viện nghiên cứu khinh khí cầu, khu vui chơi giải trí, chuỗi siêu thị...”

Tống Khinh Nhan kéo ghế ngồi xuống, để Triệu Khang gối đầu lên đùi mình, đưa tay vuốt ve hàng lông mày nhú chặt của hắn.

Mấy ngày nay, nàng đã không biết bao nhiêu lần nghe Triệu Khang lẩm bẩm những thứ này, thậm chí ngay cả trong giấc mơ, hắn cũng lẩm bẩm không ngớt.

...

Chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, chuyện Triệu Khang dựng cột treo thưởng trên đường phố đã lan truyền khắp nơi.

Đó đều là công lao của những người dân “vô tình” chứng kiến đấy!

Cộng thêm việc dân chúng truyền tai nhau, câu chuyện ngày càng trở nên ly kỳ, có người nói cây cột gỗ mà ông lão vác nặng đến cả ngàn cân.

Có người nói Triệu Khang cho không phải là mười vạn lượng ngân phiếu, mà là mười vạn lượng vàng! Ai nấy đều kể lại một cách vô cùng sinh động! Đến lúc này, cơ bản là cả thành đều biết chuyện.

Nơi đây có một vị Triệu đại nhân coi dân như người nhà, là người “một lời đã hứa, vạn lời vàng”!

Có Triệu đại nhân ở đây, ngày tháng tốt đẹp sắp đến rồi!

Dưới sự thúc dục của mọi người, thành Yên Đô sắp sửa đổi tên thành Dương Châu, người dân trong thành đều không khỏi bắt đầu mong chờ cuộc sống sau này.

Chương 788 - Trung tâm thương mại

Trước cổng thành uy nghiêm, dưới mái hiên cong cong của lầu bia, vô số bá tánh đang đứng chen chúc, trầm trồ chiêm ngưỡng. Giữa dòng người tập nập ấy, Triệu Khang ung dung đứng đó, hai bên là hai vị mỹ nhân kiều diễm. Bên cạnh cổng thành, những người thợ thủ công đang thoăn thoắt trèo lên trèo xuống trên những chiếc thang gỗ, tỉ mỉ hoàn thiện từng nét chữ cuối cùng trên tấm biển lớn.

Sau khi quét lớp sơn son thếp vàng, ba chữ lớn lấp lánh ánh hoàng kim hiện ra rục rờ dưới ánh mặt trời:

Dương Châu thành.

Triệu Khang ung dung bước ra, trên tay cầm một chiếc loa được chế tác từ kim loại, cất cao giọng nói vang vọng: “Bà con! Từ hôm nay trở đi, nơi đây chính thức được đổi tên thành Dương Châu thành!”

Tiếng vỗ tay như sấm dậy vang lên từ phía đám đông, do Tôn Phương cùng các binh lính khởi xướng. Triệu Khang mỉm cười hài lòng, tiếp tục: “Từ nay về sau, tất cả chúng ta đều là con dân Đại Càn quốc!”

Bài phát biểu của Triệu Khang không gặp phải sự phản đối nào từ phía người dân. Sau bao nhiêu ngày, họ đã dần chấp nhận sự thật này. Chỉ có một số ít học giả nghèo kiết xác, dù lòng đầy oán hận nhưng cũng chẳng dám làm gì liều lĩnh, chỉ dám lén lút than thở vài câu. Những lời xì xào đó chẳng ảnh hưởng gì đến đại cuộc, Triệu Khang cũng chẳng bận tâm.

Lễ đổi tên thành kết thúc, dòng người dần tản đi. Triệu Khang cùng tùy tùng trở về căn nhà thuê ở tạm những ngày qua. Hắn trải rộng tám bản đồ trên bàn, dùng bút khoanh vùng đất Dương Châu. Sau đó, hắn dùng bút đỏ khoanh thêm vài vị trí khác, trong lòng dần hình thành kế hoạch rõ ràng.

Gấp bản đồ lại, hắn ngẩng đầu lên: “Cũng sắp xếp đầu vào đây rồi. Tổng tỷ, chúng ta đi thôi.”

Tổng Kinh Nhan mỉm cười, bước đến khoác tay Triệu Khang. Hai người lên xe ngựa, đi đến một túp lều ở phía Tây thành. Vừa xuống xe, một đội binh lính đã đứng chờ sẵn, cung kính hành lễ.

“Mọi người đã đến đông đủ chưa?” Triệu Khang hỏi.

“Bẩm đại soái, những hộ gia đình ngài dặn dò đều đã có mặt, đang ở trên lầu, một người cũng không thiếu.” Vị hiệu úy cung kính đáp.

“Tốt, các người ở lại đây chờ.”

Triệu Khang cùng Tổng Khinh Nhan bước lên lầu hai. Vừa thấy hai người, những vị khách đang ngồi quây quần quanh bảy, tám bàn tiệc liền đồng loạt đứng dậy, ánh mắt phần lớn đều đổ dồn vào Tổng Khinh Nhan.

Triệu Khang ho khan một tiếng, cười lớn: “Chư vị, đã lâu không gặp.”

Mọi người như bừng tỉnh, vội vàng nhìn về phía Triệu Khang, đồng thanh cung kính: “Bái kiến đại nhân.”

Triệu Khang xua tay cười nói: “Mọi người ngồi xuống đi, không cần câu nệ, hôm nay mời mọi người đến đây là muốn bàn một chút việc.”

Thấy Triệu Khang hòa nhã như vậy, những vị khách được binh lính “mời” đến đây cũng phần nào an tâm hơn.

Triệu Khang kéo Tổng Khinh Nhan ngồi xuống, mỉm cười nói: “Tại hạ họ Triệu, sau này Dương Châu thành sẽ do tại hạ quản lý.”

“Triệu đại nhân, ngài cho gọi chúng ta đến đây là có chuyện gì cần phân phó?” Một người đàn ông ngồi đối diện lên tiếng, có vẻ là người hiểu chuyện.

Triệu Khang cũng không vòng vo, thẳng thắn nói: “Ta muốn mua lại một số mảnh đất của mọi người.”

Vừa nghe đến đây, sắc mặt những người có mặt đều trở nên khó coi. Quan lại ép mua đất đai đã không còn là chuyện hiếm gặp.

Người đàn ông vừa hỏi chuyện cười gượng gạo: “Không biết đại nhân nhìn trúng mảnh đất nào?”

Triệu Khang đáp: “Ta đã cho người điều tra rõ ràng, toàn bộ mặt bằng kinh doanh trên phố Hoa Quang, Tây thành đều là của chư vị ở đây.”

“Những mảnh đất ta muốn mua chính là chúng!”

Sắc mặt mọi người càng thêm khó coi. Họ đều là thương nhân, mặt bằng kinh doanh trên phố Hoa Quang đã được gây dựng mười mấy năm nay, là nguồn sống của cả gia đình họ. Nếu bán cho Triệu Khang, sau này họ biết sống bằng gì?

Nhưng nếu không bán, liệu có ổn không?

Người này là quan phủ đấy!

Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của mọi người, Triệu Khang biết rõ họ đang lo lắng điều gì, liền cười nói: “Tổng tỷ.”

Tổng Kinh Nhan mỉm cười, lên tiếng: “Chư vị hân là đang lo lắng, nếu bán mặt bằng kinh doanh cho gia phụ, sau này sẽ mất đi kế sinh nhai?”

Rất nhiều người theo bản năng gật đầu.

Tổng Kinh Nhan liền nói: “Việc này chư vị không cần lo lắng, cho dù chúng ta mua lại mặt bằng, mọi người vẫn có thể tiếp tục kinh doanh.”

Là những người buôn bán lâu năm, rất nhanh đã có người hiểu ra vấn đề.

“Ý... ý của phu nhân là, sau này chúng ta có thể thuê lại mặt bằng?” Một người cau mày hỏi.

Mặt bằng vốn là của mình, bán đi rồi lại phải bỏ tiền ra thuê, chẳng phải là ngốc nghếch hay sao? Những người có mặt đều lo lắng bất an.

Tổng Kinh Nhan che miệng cười khẽ: “Vị tiên sinh này nói đúng, nhưng xin đừng vội, hãy nghe ta nói hết đã. Thực ra, việc chư vị bán mặt bằng không phải là bán cho gia phụ, mà là bán cho quan phủ.”

“Gia phụ dự định xây dựng một trung tâm thương mại khổng lồ ở Tây thành, nơi đây sẽ là nơi để người dân mua bán hàng hóa.”

“Nơi này có thể chứa được hàng trăm gian hàng, sau này mặt bằng kinh doanh của chư vị sẽ được chuyển vào trong trung tâm thương mại này.”

“Hơn nữa, gia phụ đã cho người tìm hiểu rõ ràng mặt hàng kinh doanh của mỗi nhà. Gia phụ có thể cung cấp hàng hóa

cho chư vị.”

Nghe đến đây, vẻ mặt do dự của rất nhiều người đã vơi đi phần nào, thay vào đó là sự tò mò, thích thú.

“Ý phu nhân là cung cấp hàng hóa là sao?”

Tổng Khinh Nhan cười hỏi: “Xin hỏi tôn tính đại danh của vị tiên sinh này?”

“Không dám, tại hạ là Lưu Chí Kiệt.”

Tổng Khinh Nhan liền nói: “Lưu tiên sinh kinh doanh mặt hàng bánh kẹo, gia phu có thể cung cấp đường trắng cho ngài. Hiện nay giá đường trắng trên thị trường cao ngất ngưởng, chắc ta không cần phải nói nhiều.”

“Mà giá gia phu đưa ra cho ngài sẽ thấp hơn giá thị trường năm phần trăm.”

Lưu Chí Kiệt kinh ngạc thốt lên: “Phu nhân không nói đùa chứ!”

Hắn ta nhìn chằm chằm Triệu Khang, người sau mỉm cười, chỉ tay vào Tổng Khinh Nhan: “Lời nàng ấy nói chính là ý của ta.”

Tổng Khinh Nhan thao thao bất tuyệt, nói rõ ràng từng ngành nghề kinh doanh của những người có mặt, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Chư vị, việc gia phu mua lại mặt bằng của mọi người đều có lý do của nó.”

“Gia phu có thể cung cấp hàng hóa cho mọi người với giá cả thấp hơn rất nhiều so với giá thị trường. Hơn nữa, một khi trung tâm thương mại được xây dựng, chư vị chỉ cần bỏ ra một khoản chi phí nhỏ là có thể sở hữu một gian hàng vĩnh viễn.”

“Thực ra đối với chư vị mà nói, việc này căn bản không hề thiệt thòi. Mọi người có thể suy nghĩ kỹ càng, hơn nữa xin hãy nhớ kỹ một điều.”

“Gia phu đến Dương Châu thành nhậm chức, không phải là đến để chèn ép mọi người, mà là thật lòng muốn mang lại lợi ích cho người dân Dương Châu. Trung tâm thương mại này chỉ là bước khởi đầu mà thôi.”

Rất nhiều thương nhân đã bắt đầu động lòng, nhưng để chắc chắn, họ vẫn cần thận tìm hiểu rõ ràng mọi chi tiết với Tổng

Khinh Nhan.

Nhìn người con gái mình yêu thương đang phân tích lợi hại, giải thích cặn kẽ cho mọi người về lợi ích của trung tâm thương mại, Triệu Khang dựa lưng vào ghế, mỉm cười trong lòng. Mang theo Tống Khinh Nhan quả thật giúp hắn tiết kiệm được không ít công sức.

Đối với mô hình siêu thị, trung tâm thương mại, Triệu Khang chỉ giải thích sơ lược cho nàng nghe qua, vậy mà nàng đã có thể hiểu rõ ràng, vận dụng linh hoạt như vậy.

Sau hơn hai canh giờ, tất cả các hộ kinh doanh đều đồng ý ký hợp đồng với Triệu Khang, bán toàn bộ đất đai hiện có cho hắn. Tống Khinh Nhan đã chuẩn bị kỹ càng, hợp đồng đã được soạn sẵn, chỉ chờ các hộ kinh doanh mang theo giấy tờ đất đai đến là có thể ký kết.

“Xong rồi.”

Tống Khinh Nhan mỉm cười nhìn Triệu Khang, trong lòng tràn ngập niềm vui, bởi vì nàng có thể giúp đỡ người mình yêu thương làm được một số việc.

Chương 789 - Biệt đội áp giải bốn người

“Mệt không?”

Triệu Khang cười hỏi, kéo nàng vào lòng.

“Chỉ là chuyện nhỏ, không mệt đâu, hơn nữa lại có thể giúp được người một chút, càng không mệt.”

Tống Khinh Nhan suy nghĩ một chút rồi nói: “Tối qua sau khi người nói với ta, ta đã suy nghĩ kỹ rồi. Muốn xây dựng trung tâm thương mại này, ít nhất cũng phải mất một năm rưỡi.”

“Thương nhân coi trọng lợi nhuận, thời gian dài như vậy để họ đóng cửa chờ trung tâm thương mại xây xong, họ khó tránh khỏi lo lắng.”

“Cho nên phải để họ sớm thấy được hàng hóa cần thiết, ổn định lòng tin của họ, vậy nên xưởng cung cấp hàng của người phải làm nhanh hơn một chút.”

Triệu Khang gật đầu nói: “Những điều này ta đều đã nghĩ qua, cho nên mới để Linh Lung và Hồng Tuyết đến huyện Nguyên Giang chiêu mộ người.”

“Vậy thì đừng nghỉ ngơi nữa, còn rất nhiều nhà phải đàm phán đấy!” Tống Khinh Nhan đứng dậy.

Triệu Khang muốn mua ở thành Dương Châu này đâu chỉ có một mảnh đất.

Triệu Khang trêu chọc: “Vậy thì phải làm phiền nghĩa tử rồi.”

“Ai bảo tử tử yêu thương đệ đệ như vậy, đáng tiếc đệ đệ lại vô dụng.”

“Tỷ lái xe cao tốc à! Chờ đó, sớm muộn gì cũng để tỷ tâm phục khẩu phục!” Triệu Khang bực bội đứng dậy.

Thời gian tiếp theo, Triệu Khang và Tống Khinh Nhan hóa thân thành những kẻ cuồng mua đất, mười mấy ngày liền, đã mua hết tất cả những khu vực đã được quy hoạch.

Chỉ riêng bạc đã tiêu tốn gần hai mươi vạn lượng, khiến cả hai người đều mệt mỏi vô cùng.

Nhưng may mắn là cuối cùng cũng đã giải quyết xong mọi việc.

Lúc này đang ăn sáng, Tôn Phương từ bên ngoài đi vào bẩm báo: “Đại soái, đám người kia đã đến.”

“Mọi người cứ ăn trước đi.”

Triệu Khang buông bát đĩa xuống, lau miệng rồi đứng dậy đi theo Tôn Phương.

Trên đường, đông nghịt người, dẫn đầu là Trương Long và đám người Lý Cầu Đản, Lâm Nhị Ngưu.

“Đại nhân!”

Bốn người kích động chào hỏi, Triệu Khang gật đầu, sau đó mỉm cười nhìn những võ giả mặt mày u oán phía sau.

“Đã lâu không gặp!”

Long Đằng Vân cùng đám võ giả đều giật giật khóe miệng, có người không nhịn được nữa, lập tức xông ra, nước mắt lưng tròng khóc lóc.

“Đại nhân! Xin người! Mau cởi bỏ phong ấn kinh mạch cho ta! Ta không chịu nổi nữa!”

Có người dẫn đầu, những võ giả khác cũng không nhịn được nữa, người nào tâm lý yếu đuối hơn thì khóc lóc thảm thiết.

Khiến cho những người dân xung quanh xem náo nhiệt đều kinh ngạc, sao những người đàn ông to lớn này lại khóc thương tâm như vậy?

“Bọn họ làm sao vậy?” Triệu Khang nghi hoặc nhìn về phía Trương Long và Lý Cầu Đan đang áp giải.

Trương Long: “Chúng ta có làm gì bọn họ đâu, khóc cái gì mà khóc! Còn khóc nữa? Tin lão tử cho các ngươi ném mùi đau khổ không!”

Lâm Nhị Nguo khoanh tay: “Chính là! Còn là võ giả nữa một đám giống hệt đàn bà!”

Không ngờ lời đe dọa của Trương Long không những không khiến đám võ giả sợ hãi im lặng, ngược lại còn khóc càng thêm thương tâm.

Một người “bịch” một tiếng quỳ xuống trước mặt Triệu Khang, mắt đỏ hoe, lệ rơi lã chã: “Cầu xin ngài, cởi bỏ phong ấn cho ta, chỉ cần để ta giết chết bốn tên khốn kiếp này! Ngài muốn ta làm gì cũng được!”

Triệu Khang sửng sốt, nhớ ra đối phương là ai: “Ngươi không phải là Võ Kiếm Cuồng sao?”

Người này chính là cao thủ đỉnh cao Tứ phẩm thượng tầng, tuy bị Triệu Khang đánh bại, nhưng lại rất có cốt khí!

Thề chết không chịu khuất phục dâm uy của Triệu Khang, còn xúi giục mọi người cùng nhau chống lại, sao bây giờ lại quỳ xuống trước mặt mình?

Võ Kiếm Cuồng vừa lau nước mắt vừa nói: “Là ta, ngài cởi bỏ phong ấn kinh mạch cho ta, để ta giết chết bốn tên khốn kiếp này, ta cái gì cũng nghe ngài!”

Triệu Khang phì cười, nhìn về phía Trương Long bốn người: “Bốn người các ngươi làm gì hắn vậy? Sao lại biến người ta thành ra thế này?”

Lý Cầu Đản thản nhiên nói: “Chúng ta đâu có làm gì đại nhân, là bọn họ tự tìm đường chết thôi!”

Lâm Nhị Ngưu cũng vội vàng nói: “Đúng vậy đại nhân! Là bọn họ không thành thật muốn bỏ trốn nên chúng ta mới bắt bọn họ lại!”

“Ai ngờ chỉ một chút đã lẫn ra, còn là võ giả nữa chứ! Ta xem là bọn họ yếu đuối thôi!”

Võ Kiếm Cuồng lập tức nổi giận: “Ngươi nói vậy! Rõ ràng là ngươi bảo ta chạy trốn! Ngươi lại dám dùng tiểu pháo bắn ta! Ngươi còn lý lẽ sao!”

“Chẳng phải Nhị Ngưu cho các ngươi uống thuốc rồi sao!”

Lý Cầu Đản đảo mắt: “Sự thật chứng minh! Các ngươi có uống thuốc, cũng không phải là đối thủ của pháo!”

Triệu Khang: “Dừng dừng, tiểu pháo gì vậy?”

Lý Cầu Đản lập tức lấy cái gọi là tiểu pháo từ trong túi ra, “Đại nhân là thế này, ta cảm thấy pháo quá cồng kềnh, nếu có thể thu nhỏ nó lại, để một người có thể cầm một khẩu pháo, thì sức chiến đấu của quân ta sẽ càng cao hơn.”

“Vì vậy, khi ở thành Yên Đô, chúng ta đã thu nhỏ tỷ lệ của pháo.”

Nhìn khẩu pháo nhỏ bằng bàn tay trong tay Lý Cầu Đản, Triệu Khang có chút kinh hãi: “Hiệu quả thế nào?”

“Gần giống như cung tên, những vết thương trên người hãn ta đều là do tiểu pháo này bắn ra.”

“Còn có những người phía sau, ta đều đã thử nghiệm qua.”

Nhìn những võ giả đang khóc lóc thảm thiết, Triệu Khang im lặng một lúc, sau đó mới nói: “Vậy còn uống thuốc?”

Lý Cầu Đản nói: “Là Nhị Ngưu nói hãn đã nghiên cứu ra được một loại thuốc độc có thể khiến cơ thể con người cứng lại, còn nói cho đám võ giả này uống vào, là có thể chống đỡ được uy lực của tiểu pháo của ta.”

Triệu Khang: “Vậy nên?”

Lâm Nhị Ngưu tặc lưỡi: “Vì vậy, trên đường đi, ta và Cửu Đản đều đang thử nghiệm, rốt cuộc là pháo của hắn lợi hại, hay là thuốc của ta lợi hại.”

“Thảo nào.”

Triệu Khang ho khan hai tiếng, nhìn vết thương màu xám đen không được tự nhiên trên người Võ Kiếm Cuồng, “Trên đường đi thật là làm khổ ngươi rồi, ngươi nói sao ngươi không ngoan ngoãn một chút? Chạy cái gì mà chạy?”

Võ Kiếm Cuồng òa khóc, khóc rất đau lòng, Điều ca nhỏ giọng nói: “Đại nhân, thật ra là Nhị Ngưu lừa bọn họ, nói cho bọn họ uống thuốc có thể giải khai phong ấn kinh mạch, bọn họ mới uống.”

Triệu Khang thiếu chút nữa thì phun máu: “Sau đó thì sao?”

Trương Long ngượng ngùng cười nói: “Sau đó thì chúng ta thả hắn chạy, rồi lại đi bắt về, kết quả là sau đó hắn không chạy nữa.”

Triệu Khang chỉ cảm thấy tim mình như bị ai bóp nghẹt, sau đó nổi giận gầm lên: “Bốn tên hỗn đản các ngươi!”

Chân khí bùng nổ trực tiếp đánh bay bốn người lên không trung, rơi sang bên kia tường.

Ngay sau đó, tất cả các võ giả đều cảm thấy mặt đất rung chuyển, kèm theo đó là tiếng gầm giận dữ của Triệu Khang.

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi! Phải đối xử tốt với bọn họ! Bọn họ tuy trước đây là kẻ thù của chúng ta! Nhưng sau này chính là huynh đệ của chúng ta! Các ngươi lại dám đối xử với bọn họ như vậy!”

“Ta đánh chết các ngươi!”

Chương 790 - Viện Nghiên Cứu

“Lão gia, chúng ta sai rồi!”

“Chúng ta không dám nữa!”

“A! Ta sắp chết rồi! Lão gia, người thật tàn nhẫn!”

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng, bức tường rung chuyển dữ dội. Lát sau, Triệu Khang bước ra, hai tay nhuốm đầy máu, quần áo cũng dính không ít vết máu.

Hắn ta xấu hổ đi đến trước mặt Vũ Kiếm Cuồng, hai tay đỡ hấn dậy, giọng nói đầy đau xót: “Ta không ngờ bốn tên súc sinh đó lại ra tay tàn độc với các vị như vậy!”

Vũ Kiếm Cuồng giật mình, vội vàng lùi lại, nhìn hai tay đầy máu của Triệu Khang, trong lòng run sợ!

Chẳng lẽ tên này đã xé xác bốn tên kia rồi?

Triệu Khang đầy mặt tự trách, nhìn về phía đám võ phu: “Các vị, Triệu mỗ có tội! Giao các vị cho bốn tên súc sinh đó, để các vị phải chịu khổ sở dọc đường!”

“Nhưng mà bây giờ đã ổn rồi, về sau các vị sẽ không bao giờ gặp lại bọn chúng nữa, các vị được tự do rồi!”

Đám võ phu đang quỳ rạp xuống đất bỗng chốc ứa nước mắt, giờ khắc này nhìn Triệu Khang, bọn họ bỗng cảm thấy hắn ta thật thuận mắt.

Triệu Khang thừa thắng xông lên: “Ta rất áy náy, để đền bù cho những đau khổ mà các vị phải chịu đựng suốt thời gian qua, ta quyết định sẽ bồi thường thỏa đáng cho các vị!”

“Không lâu nữa, ta sẽ mời hai vị cao thủ hàng đầu! Cường giả cấp bậc Tam phẩm hạ tằng! Đến dạy võ công cho các vị, thậm chí sau này còn có khả năng có cao thủ Nhị phẩm đích thân truyền thụ võ học cho các vị!”

Nghe được lời của Triệu Khang, tất cả các võ phu đều sửng sốt, người có võ công cao nhất trong số họ cũng chỉ là Vũ Kiếm Cuồng ở cấp bậc Tứ phẩm thượng tằng.

Tam phẩm, Nhị phẩm, trong ấn tượng của bọn họ, đó đều là nhân vật trong truyền thuyết!

Một người run rẩy môi: “Người... người nói thật sao?”

“Đều là người trong giang hồ, ra ngoài chữ tín là quan trọng nhất, nhất định là thật.”

Triệu Khang gật đầu nói: “Cao thủ Tam phẩm! Những người này không phải dễ dàng mời được đâu, nhưng các vị yên tâm,

vì các vị, ta liều mạng, mặt mũi này không cần nữa, quỳ xuống cầu xin bọn họ, ta cũng phải mời được!”

“Vậy thì, đa tạ rồi.” Vũ Kiếm Cuồng có vẻ như bị hành hạ không nhẹ, đã bắt đầu nói lời cảm tạ Triệu Khang.

Triệu Khang xua tay: “Ày, Vũ huynh nói vậy là khách sáo rồi! Tình cảm của chúng ta cần gì phải nói những lời khách sáo này?”

“Gần đây ta đã rõ, võ đạo chúng ta suy tàn là vì cái gì! Các vị có biết không?”

Thấy mọi người đều ngơ ngác, Triệu Khang vỗ ngực, vẻ mặt đau đớn: “Chính là bởi vì các môn phái đều giấu nghề! Còn có cái quy củ chết tiệt gì mà truyền nam không truyền nữ!”

“Đây mới chính là nguyên nhân khiến võ đạo ngày càng suy tàn!”

Lần này, không ít người gật đầu, tình trạng này bọn họ đã biết từ lâu.

Triệu Khang ngẩng đầu lên, vung tay hô lớn: “Cho nên! Vì chấn hưng võ đạo! Vì để cho người người nhà nhà đều có võ công! Ta quyết định thành lập một Võ phủ!”

“Tập hợp cao thủ thiên hạ, đều gia nhập Võ phủ này, mọi người cùng nhau tu luyện! Gạt bỏ thành kiến môn phái, truyền dạy lẫn nhau! Chấn hưng võ đạo!”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngây ngốc nhìn Triệu Khang.

Chỉ thấy hân ta giờ nắm đấm lên cao: “Huynh đệ! Tỷ muội! Những người luyện võ chúng ta có nghĩa vụ phải phát dương quang đại võ học! Võ đạo cao đến đâu? Cấp bậc Nhất phẩm mà thôi!”

“Nhưng từ hôm nay trở đi, võ đạo sẽ càng ngày càng cao hơn bởi vì chúng ta! Sau này, mỗi một võ phu đều sẽ nhớ đến nơi này là Võ phủ, tên tuổi của chúng ta sẽ được khắc ghi trên đỉnh cao võ đạo! Cho nên, hãy đến đây, gia nhập cùng ta!”

“Từ hôm nay trở đi, chấn hưng Đại Càn! Chấn hưng võ đạo!”

Những binh lính phụ trách áp giải xung quanh bắt đầu hòa theo, tiếng hô “Chấn hưng Đại Càn, chấn hưng võ đạo” vang

lên không ngớt.

Nhiều võ phu cũng bị lây nhiễm, không nhìn được hết lớn theo.

Trong đầu bọn họ đều hiện lên một khung cảnh, hậu thế những người luyện võ đều nhắc đến tên tuổi của bọn họ.

Những cường giả sau này đều do bọn họ dạy dỗ!

Triệu Khang lập tức chỉ ra hơn mười người, đây đều là cường giả Tứ phẩm Ngũ phẩm.

Căn bản không cho bọn họ thời gian phản ứng, Triệu Khang trực tiếp giao nhiệm vụ: “Các vị, từ hôm nay trở đi, mấy người các ngươi chính là giáo viên của Võ phủ chúng ta! Các ngươi phải cố gắng lên!”

“Triệu huynh yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chấn hưng Đại Càn, chấn hưng võ đạo!” Hơn mười người trịnh trọng siết chặt nắm tay!

“Có các ngươi, ta an tâm rồi! Sau này, chúng ta cùng nhau cố gắng!” Triệu Khang cũng trịnh trọng gật đầu.

Sau đó, hắn sai binh lính áp giải đám người này vào quân doanh, chuẩn bị lập tức sắp xếp ký khế ước bán thân, để cho đám người này ký tên.

Chờ tất cả mọi người rời đi, Trương Long, Lý Nhị Ngưu bốn người mới từ bên kia bức tường lén lút đi ra.

“Mấy tên khôn kiếp các ngươi! Chơi người ta thành ra như vậy! Muốn chết hả?” Nhìn thấy bốn người, Triệu Khang tức giận đá cho mỗi người một cái.

Lý Cầu Đản nịnh nọt cười, vội vàng lại gần: “Lão gia đừng nóng giận mà.”

“Thôi được rồi, mau đi theo ta, có nhiệm vụ giao cho các ngươi. Sau này ít tiếp xúc với đám người luyện võ luyện đến ngu ngốc này, nếu không người ta bầm các ngươi thành trăm mảnh đấy!”

Gọi bốn người một tiếng, Triệu Khang dẫn bọn họ trở về trang viên.

“Tống tử, lại chuẩn bị thêm ít rượu và thức ăn.”

“Phu nhân vạn phúc!”

Bốn người vội vàng chào hỏi Tào Bạch Lộ và Tống Khinh Nhan, hai nàng mỉm cười đáp lại.

Tống Khinh Nhan đi chuẩn bị rượu và thức ăn, Tào Bạch Lộ nhanh chóng dọn dẹp bàn, Triệu Khang trải bàn đồ ra, cho bốn người ngồi xuống.

“Nhị Ngưu!”

Chỉ vào vòng tròn đỏ đánh dấu Viện nghiên cứu sinh vật, Triệu Khang nói: “Sau này, ta sẽ cho người thành lập một bộ phận ở chỗ này! Người cứ dẫn người nghiên cứu ở đây, độc dược hay kính hiển vi gì đó, người có thể nghiên cứu ra cái gì thì cứ nghiên cứu, điều kiện tiên quyết là, ít nghiên cứu thứ giết người hại người! Làm được không?”

“Mẹ kiếp! Đã bao lâu rồi, penicillin vẫn chưa nghiên cứu ra! Cho người thêm hai năm nữa, vẫn không nghiên cứu ra, ta cho người biến thành penicillin luôn!”

Nhị Ngưu mặt ứa ché: “Lão gia, người làm khó ta quá rồi!”

“Không làm được?” Triệu Khang liếc xéo.

Lâm Nhị Ngưu vội vàng: “Được được! Nhất định làm được!”

Triệu Khang chuyển ánh mắt sang Lý Cầu Đản, chỉ vào Viện nghiên cứu vũ khí: “Cầu Đản, còn người thì nghiên cứu vũ khí cho ta! Ý tưởng trước kia của người là đúng, đại bác tuy uy lực lớn, nhưng quá nặng, vì vậy tiếp theo chúng ta phải nghiên cứu vũ khí nhỏ gọn, ví dụ như súng lục súng trường gì đó.”

Lý Cầu Đản gãi đầu, cười hề hề nói: “Cái đó... lão gia, súng vàng thì ta biết, súng lục với súng trường là cái gì?”

“Mẹ kiếp, người có biết lịch sự không vậy, phu nhân vẫn còn ở đây này!” Trương Long tát cho hấn ta một cái.

Triệu Khang lắc đầu, lấy bản vẽ đã vẽ trước đó ra, đương nhiên chỉ là hình dạng mà thôi, nếu hấn ta mà biết chế tạo súng ống, trước kia làm gì phải sợ Tiêu Phi Vũ?

Sớm lấy súng Gatling ra xả rồi.

Giải thích cho Lý Cầu Đản về súng ống, cuối cùng Triệu Khang nói: “Không lâu nữa, Cao Tuyên bọn họ sẽ dẫn người

của chúng ta ở huyện Nguyên Giang đến đây, hai viện nghiên cứu này các người muốn làm như thế nào, tự mình lên kế hoạch cho tốt.”

“Lúc đó ta không rảnh để ý đến các người đâu, cho nên đừng để ta thất vọng đấy!”

Cầu Đan và Nhị Ngưu nhìn nhau, nụ cười trên mặt đều biến mất: “Lão gia yên tâm!”

Chương 791 - Nội Hàm!

Ăn một lần không thể no được cả ngày, dù trong lòng nung nấu vô số kế hoạch, Triệu Khang vẫn hiểu phải tiến từng bước một.

Việc cấp bách lúc này là chỉnh trang lại mảnh đất vừa mua.

Hắn liền hạ lệnh điều động hai khẩu thần công từ doanh trại gần nhất đến để... phá dỡ!

Phải nói, hiệu quả thật sự rất khả quan!

Hai phát đại bác, bất kể là cửa hàng nào, đều bị san phẳng!

Mất trọn một tháng trời, Triệu Khang mới dọn dẹp sạch sẽ mặt đất, chuẩn bị cho việc xây dựng trung tâm thương mại, võ phủ và trường đại học trong tương lai.

Cốc! Cốc! Tiếng gõ cửa vang lên.

Đang mải mê nghiên cứu về lực chiến đấu, Triệu Khang nhú mày, đứng dậy mở cửa.

Tào Bạch Lộ liếc nhìn Tống Khinh Nhan đang chỉnh trang y phục, khuôn mặt ứng hồng, nàng véo nhẹ vào eo Triệu Khang, trêu chọc: “Vẫn còn hưởng thụ sao! Các tỷ tỷ đã đến rồi đây!”

“Nhanh vậy?!” Triệu Khang giật mình, vội vàng thắt chặt lại thắt lưng, “Bọn họ đến đâu rồi?”

“Vừa vào thành.” Tào Bạch Lộ bất đắc dĩ đáp.

Tống Khinh Nhan mỉm cười bước tới: “Người mau đi đón họ đi, ta dọn dẹp phòng ốc một chút.”

“Ừ, vậy hai người cứ lo liệu đi, ta đi trước đây!”

Nhìn bóng dáng Triệu Khang vội vã rời đi, Tào Bạch Lộ mỉm cười, ánh mắt hướng về phía Tống Khinh Nhan, do dự một chút rồi nói: “Tống tỷ, tỷ định cứ như vậy với phu quân sao?”

Tống Khinh Nhan dịu dàng cười: “Muội muốn nói gì tỷ đều hiểu, như vậy là tốt rồi, đừng nên vẽ rắn thêm chân.”

“Vâng ạ.”

Tào Bạch Lộ miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng lại không nghĩ thế, mấy vị tỷ tỷ kia ai không phải người thông minh?

Hai người sớm muộn gì cũng gặp rắc rối!

Nghĩ vậy, Tào Bạch Lộ bước vào phòng, mở tủ trang điểm ra.

Bên kia, Triệu Khang vừa ra đường lớn đã thấy một đoàn người ngựa xuất hiện, bên cạnh một chiếc xe ngựa là Tiêu Linh Lung và Diệp Hồng Tuyết.

Dung nhan xinh đẹp của hai nàng khiến cho những người đi đường phải ngẩn ngơ nhìn. Triệu Khang ho khan một tiếng, vội vàng bước tới.

Hắn dang rộng vòng tay: “Linh Lung! Hồng Tuyết!”

Hai nữ tử đồng thời quay đầu lại, trong lòng dâng lên một tia ấm áp khi bị Triệu Khang ôm chặt vào lòng.

Nhìn mái tóc rối bời và vẻ mệt mỏi không giấu nổi trong mắt hai người, Triệu Khang đau lòng vô cùng. Hắn vừa định nói lời âu yếm thì...

Tiêu Linh Lung ngẩng đầu lên, chiếc mũi nhỏ xinh khẽ động đậy, nghi ngờ nói: “Sao lại có mùi son phấn?”

Diệp Hồng Tuyết nhướn mày: “Quả thật là có, hửm?”

Nàng đưa tay vén cổ áo Triệu Khang, nhìn thấy dấu son còn sót lại, nữ tướng quân cười như không cười: “Xem ra người sống rất khoái hoạt, vừa làm gì đấy? Ăn son trên môi nữ nhân nào à?”

Chết tiệt, sơ suất rồi!

Triệu Khang co rút đồng tử, áp ứng giải thích: “Đây là... à thì... là nàng ấy cố tình... haha, thật đấy, vậy mà các nàng cũng nhận ra được... Ái!”

“Nhẹ chút, nhẹ chút! Tai ta sắp rụng rồi!”

Hai nàng một trái một phải, ra sức véo tai Triệu Khang, đau đến nổi mặt hắn méo mó.

“Thành thật khai báo, là ai!”

“Cái này... còn có thể là ai! Không phải lão ngô sao!”

Nhìn thấy Tào Bạch Lộ từ từ bước tới, Triệu Khang vội vàng cầu cứu.

“Đại tỷ, nhị tỷ, sao hai người lại đánh hấn nữa?”

Tào Bạch Lộ vội vàng chạy đến, đưa tay lau đi dấu son trên cổ Triệu Khang, có chút ngại ngùng nhìn về phía hai người.

“Ban ngày ban mặt mà hai người cũng không chú ý chút nào!”

Nhìn thấy hành động thân mật này, cùng với đôi môi đỏ tươi của Tào Bạch Lộ, Tiêu Linh Lung bấu môi, lúc này mới buông bàn tay nhỏ bé ra.

“Lão ngũ, hấn không có vụng trộm đấy chứ?” Diệp Hồng Tuyết hỏi.

Tào Bạch Lộ mỉm cười lắc đầu: “Có muội ở đây, hấn nào dám vụng trộm? Hai vị tỷ tỷ yên tâm.”

“Đúng vậy! Hai người vừa gặp mặt đã làm trò này! Nhìn xem phía sau kia, mặt mũi ta còn đâu nữa! Chuyện quan trọng nhất giữa vợ chồng là gì? Là tin tưởng! Tin tưởng!”

“Ta rất buồn!”

Triệu Khang thở dài, ôm eo Tào Bạch Lộ, than thở: “Vẫn là lão ngũ tốt với ta.”

Nhìn thấy ánh mắt cười cợt của đám người Nguyên Giang huyện phía sau, mặt hai nàng đỏ bừng.

Họ kéo kéo vạt áo Triệu Khang, nghe thấy hấn quát: “Chờ đó rồi tính sổ với hai người sau! Lão ngũ, muội đưa họ về chỗ chúng ta ở trước đi, Cao Tuyên đâu rồi?”

Tiêu Linh Lung vội nói: “Cao Tuyên đang ở phía sau điều động đại quân, bọn họ còn lâu nữa mới tới, chúng ta đi trước dò đường.”

“Ra vậy!”

Triệu Khang bừng tỉnh đại ngộ, nhìn thấy xưởng trưởng nhà máy dệt đang ngó ngó, liền vẫy tay gọi: “Lão Hoàng!”

“Lão gia!”

Hoàng xưởng trưởng chạy tới, Triệu Khang hỏi: “Mọi người đến bao nhiêu người rồi?”

“Tất cả thợ cả của các xưởng đều đến rồi, còn công nhân và dân chúng đi theo sau Cao đại nhân, bọn họ còn một khoảng thời gian nữa mới đến.”

Hoàng xưởng trưởng cười hì hì nói: “Lời của hai vị phu nhân truyền đến Nguyên Giang huyện, không ai do dự một chút nào! Chúng ta đều là người của lão gia, ngài ở đâu, chúng ta theo đến đó!”

“Cũng coi như các người có chút lương tâm, Lưu lão tam, người cũng đến rồi à!” Nhìn thấy Lưu lão tam đang bán sách, Triệu Khang vui mừng.

Lưu lão tam khom người, cười nịnh nọt: “Nhất định phải đến rồi, ta nghe nói bên Chu quốc có bộ “Địa Ngục Trầm Luân” gì đó của hoàng tộc rất hot! Nghe nói đã ra đến phần tám rồi! Thậm chí còn lấy cả nhân vật trong “Thần Nữ Lục” của chúng ta nữa!”

“Mẹ kiếp, tên đó thật không biết xấu hổ! Cho nên ta nhất định phải đến đây! Chuẩn bị so tài cao thấp với hắn!”

Có người cười ha ha: “Người chỉ là tên bán sách, còn so tài gì chứ?”

Lưu lão tam lập tức nổi giận, hừ lạnh một tiếng: “Ta tuy bán sách, nhưng chưa từng lấy việc bán sách làm vỏ bọc để lừa tiền! Lúc trước ta làm nghề này, tất cả đều là nhờ lão gia khai sáng!”

“Người xem cái bộ “Địa Ngục Trầm Luân” kia kìa, bán đến mười lượng bạc một quyển! Thậm chí còn lan truyền đến Nguyên Giang huyện của chúng ta! Một đất nước rộng lớn như chúng ta, tại sao lại phải tiếp nhận sự xâm lược văn hóa của bọn họ mà cam tâm tình nguyện như vậy?”

“Tại sao thanh thiếu niên của chúng ta phải ngày ngày chìm đắm trong thế giới hoàng đế, phi tần, công chúa, mưu sát, không thể tự thoát ra?”

“Nào là “Tang Lễ Yêu Phi”, nào là “Lý Mộc dịch”? Tại sao bảo bối văn hóa của Nguyên Giang huyện chúng ta, “Thiếu niên A Khang”, “Đại Càn Thần Nữ Lục” lại bị bọn họ chà đạp như vậy? Đó là của chúng ta!”

“Việc ta làm, nói nhỏ là truyền bá niềm vui, truyền bá tình yêu! Nói lớn là để cho đám người trong giới văn học thô tục kia biết, thế nào mới là tác phẩm của Nguyên Giang! Ta nhin không nổi nữa rồi!”

“Nội hàm!”

Mọi người đều im lặng.

Nhìn Lưu lão tam đang hùng hực khí thế, trong lòng họ đều dâng lên một tia kính trọng!

Không ngờ tên này ngày ngày viết sách, vậy mà lại có lý tưởng cao cả đến vậy.

Triệu Khang đầy kính trọng vỗ vai Lưu lão tam: “Không ngờ chí hướng của ngươi lại cao như vậy!”

Lưu lão tam nghiêm túc gật đầu, đưa tay lau đi giọt nước mắt: “Lão gia, ngài có thể hiểu cho ta, thật tốt! Có thể cho ta chút ủng hộ không?”

Triệu Khang: “Cái này... hơi khó đấy?”

“Không có gì khó, linh cảm gần đây của ta là câu chuyện tình yêu ngang trái giữa quốc sư đại nhân và nữ gián điệp giang hồ, ngài cho lão ngũ ủy quyền là được.”

“Cút mẹ mày đi!”

Chương 792 - Nghe Lời Lão Gia

“Dám viết về đàn bà của lão gia này, ta bẻ gãy móng vuốt của ngươi!”

Sau khi đá bay Lưu Tam bằng một cước, Triệu Khang chửi rửa rồi gọi Tôn Phương đến, lệnh cho hắn sắp xếp chỗ ở cho hơn một nghìn người vừa đến từ Nguyên Giang huyện.

Bản thân hắn thì cùng Tiêu Linh Lung và những người khác trở về căn nhà mới mua.

Nhìn thấy Tống Khinh Nhan cũng ở đó, cả hai cô nàng đều có chút bất ngờ, Tào Bạch Lộ cười nói: “Triệu Khang định mở một trung tâm mua sắm, muốn tỷ tỷ phụ trách.”

“Thì ra là vậy, tỷ tỷ, tỷ phải giúp đỡ hần nhiều một chút.” Diệp Hồng Tuyết cười nói.

Tổng Kinh Nhan đáp: “Đương nhiên rồi, chúng ta là người một nhà mà. Mọi người đi đường xa chắc mệt rồi, phòng ốc đã được dọn dẹp sạch sẽ, có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“Thật sự là có chút mệt mỏi, phòng ở đâu?”

Tào Bạch Lộ: “Đề ta dẫn mọi người đi.”

Nhìn ba người phụ nữ vào phòng, Tổng Kinh Nhan mỉm cười đi tới, đưa tay búng nhẹ lên trán Triệu Khang, hần cũng không khách khí búng lại một cái.

Trong phòng vang lên tiếng gọi, hần vội vàng chạy vào.

Lật xem danh sách những người đến lần này, Triệu Khang gật đầu, đúng như Hoàng xưởng trưởng đã nói, tất cả đều là những người có tay nghề giỏi từ các xưởng ở Nguyên Giang huyện.

Bọn họ vừa đến là có thể bắt tay vào làm việc ngay, mấy hôm nay hần đã cho người đi chiêu mộ thêm thợ thủ công, có thể khởi công bất cứ lúc nào.

Tiêu Linh Lung ngáp một cái, tựa vào lưng Triệu Khang, nhắm mắt lẩm bẩm: “Lúc đến, Trương Thánh tiên sinh có nói, hi vọng huynh có thể nhanh chóng xây dựng trường học, đám nhỏ đang mong chờ được đi học.”

Triệu Khang có chút đau lòng ôm nàng vào lòng, hai tay đặt lên vai nàng xoa bóp: “Thật sự là vất vả cho các nàng rồi.”

Đôi diện, Diệp Hồng Tuyết thấy vậy liền vất hai chân lên người Triệu Khang, ánh mắt ra hiệu cho hần phục vụ.

Triệu Khang thở dài, mẹ kiếp, nếu mình có ba đầu sáu tay thì tốt biết mấy!

Một tay xoa vai, một tay xoa chân, bận rộn không ngớt, Diệp Hồng Tuyết lúc này mới lên tiếng: “Sao lại để nghĩa tỷ phụ trách cái trung tâm mua sắm đó?”

Triệu Khang ung dung nói: “Nói nhảm, chẳng lẽ nàng là người biết buôn bán sao?”

Diệp Hồng Tuyết có chút lúng túng, Tiêu Linh Lung mở mắt ra, hờn dỗi nói: “Ta cũng không phải.”

“Nhìn người ta hiểu chuyện kìa?”

Diệp Hồng Tuyết không phục nói: “VẬY Tâm Di cũng biết buồn bán mà?”

“Ầy! Nàng nói vậy là không đúng rồi, vậy Phú Quý thì sao? Tâm Di phải ở nhà chăm con chứ.” Triệu Khang nháy mắt.

Diệp Hồng Tuyết nhất thời nghẹn lời, không nói nên lời.

“Nàng ấy chỉ là suy nghĩ lung tung thôi, đừng để ý đến nàng ấy.”

Cả người treo trên người Triệu Khang, Tiêu Linh Lung thân mật nói: “Ta cũng muốn ở nhà chăm con.”

“VẬY thì sinh một đứa đi, nhị phu nhân, nàng là ở lại đây cùng nhau hay là đi canh cửa?” Triệu Khang cười vô sỉ.

Diệp Hồng Tuyết tức đến mức hít thở không thông, mặt đỏ bừng: “Chó nam nữ!”

Hai người chỉ cười lớn, sau đó đẩy Triệu Khang cho Diệp Hồng Tuyết, Tiêu Linh Lung ngáp một cái: “Nhuờng cho nàng trước đi, nếu không thì miệng sắp có thể treo bình dầu rồi.”

“Miệng của ngươi mới có thể treo bình dầu ấy!”

Diệp Hồng Tuyết cãi lại, nhưng đối phương lại giả vờ như không nghe thấy.

Triệu Khang bắt đặc dĩ đứng dậy, ôm lấy thân hình cao ráo của nàng vào lòng: “Biết rõ nàng ta cố ý, vậy mà vẫn luôn bị chọc tức, nàng à!”

“Ai bảo chàng không bênh vực ta!”

Diệp Hồng Tuyết tức giận cắn mạnh vào vai Triệu Khang, hấn liền thuận thế ngã xuống, hai người dính chặt vào nhau.

Ngọn lửa trong lòng lập tức bùng cháy, nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, Triệu Khang chỉ cảm thấy trái tim như tan chảy.

Tựa như cuồng phong bão táp, hấn nhấn chìm người đẹp trước mặt.

Mãi đến khi mặt trời lên cao, hai người mới rời khỏi phòng.

Ăn vội bữa sáng, nhìn bốn người phụ nữ trên bàn, Triệu Khang dặn dò: “Mấy người cứ ở nhà chơi đi, chờ khi nào bộ

phận thiên đô đến Yên Đô thành, chúng ta sẽ chuyển đến căn nhà lớn ở trung tâm thành, lúc đó cũng rộng rãi hơn.”

Ở trung tâm thành có một căn nhà lớn chiếm diện tích mấy chục mẫu, vốn là của một vị quan lại triều đình Chu quốc, nhưng vị quan này xui xẻo, lúc thành bị phá đã bị quân Cảnh giết chết.

Người nhà kẻ chạy kẻ trốn, hiện tại đã trở thành vật vô chủ.

Tiêu Linh Lung hỏi: “Không cần chúng ta giúp sao?”

“Mấy người cứ ngoan ngoãn dưỡng thai, đợi lão gia ta trở về, từng người một sinh con là được rồi, lo lắng lung tung cái gì!”

Tiêu Linh Lung lập tức đỏ mặt, khẽ nhổ một cái: “Nói bậy bạ gì đó, nghĩa tử còn ở đây kìa!”

Triệu Khang chỉ cười rồi rời đi.

Sai binh lính đi thông báo cho Tôn Phương và Hoàng xưởng trưởng tập trung, một lúc sau, Trương Long, Điếu ca, cùng với những người có tay nghề giỏi và quản sự của các xưởng ở Nguyên Giang huyện đều đã tập hợp đông đủ.

“Người của Y Dược đường sau này đi theo Nhị Ngưu, cụ thể làm gì, ta đều đã dặn dò Nhị Ngưu rồi, sau này Nhị Ngưu là người đứng đầu, mọi người nghe theo hấn ta!”

Một đám đại phu, độc sư vôi vàng gặt đầu, sau khi có Lâm Nhị Ngưu cái tên quái thai này, Y Dược đường của Nguyên Giang huyện đã không còn chỉ nghiên cứu chữa bệnh cứu người nữa.

Thậm chí còn chia thành hai phái, một phái cứu người, một phái giết người.

Hỏa khí nghiên cứu đường của Lý Cầu Đản do nhóm người phụ trách đúc đại bác ở Nguyên Giang huyện cấu thành.

Triệu Khang lấy bản đồ ra, giải thích vị trí của từng xưởng với mọi người, so với Nguyên Giang huyện, thành Dương Châu này lớn hơn gấp mười lần không chỉ!

Vốn là một trong những tòa thành chính của Chu quốc, Chu quốc và Tề quốc từ trước đến nay đều có câu nói “một châu của Chu quốc bằng ba châu của Càn quốc”.

Tòa thành này chứa hai ba mươi vạn người là dư dả.

Vì vậy, Triệu Khang đã quy hoạch địa điểm của các nhà xưởng rất rộng lớn.

Hoàng xưởng trưởng xuýt xoa một tiếng: “Trời ơi, nơi rộng lớn như vậy, e là có thể chứa được ba bốn nghìn người đấy!”

“Nói nhảm, biết sau này Dương Châu do lão gia ta quản lý lớn cỡ nào không?”

Triệu Khang khinh thường nói: “Lớn hơn cả Thanh Châu, U Châu và Lương Châu của Đại Càn trước kia cộng lại đấy!”

“Mà các nhà xưởng của các người sau này phải cung cấp cho dân số trên địa bàn rộng lớn như vậy, không chỉ là xưởng dệt của người, còn có cả xưởng xi măng của các người nữa!”

“Sau này, việc xây dựng khắp nơi ở Đại Càn chúng ta sẽ là một việc cấp bách, vì vậy xưởng xi măng của các người phải cố gắng lên đấy!”

Các vị xưởng trưởng lúc này mới biết được gánh nặng trên vai mình nặng nề nhường nào.

Lúc này, Triệu Khang bê một chiếc hộp gỗ lên bàn, trong hộp này đều là thứ tốt.

Hắn mở hộp ra, bên trong chất đầy ngân phiếu, ánh sáng chói lọi khiến người ta không thể mở mắt ra nổi.

Triệu Khang cười ha hả nói: “Số tiền này là bệ hạ ban cho, là vốn liếng của chúng ta, tổng cộng một nghìn năm trăm vạn lượng, ta đã khoác lác rồi, sáu năm sau phải khiến số vốn này tăng lên gấp mười lần!”

“Trước kia chúng ta ở Nguyên Giang huyện nghèo đến mức phải ăn vỏ cây, tranh nhau một con châu chấu đến sứt đầu mẻ trán, hiện tại tình hình đã tốt hơn trước nhiều rồi đúng không?”

“Vậy nên, mọi người có tự tin cùng lão gia ta gây dựng Dương Châu này hay không?”

Khoảnh khắc này, nhiệt huyết của tất cả mọi người đều bị Triệu Khang khơi dậy, đúng vậy, nhớ năm đó ở Nguyên Giang huyện, ai nấy đều gầy gò ốm yếu, gió thổi là bay.

Thế nhưng chúng ta đã làm được, đã biến Nguyên Giang huyện thành huyện giàu có nhất Đại Càn, hưởng chi hiện tại còn có hơn một nghìn vạn lượng vốn liếng!

Dù có khó khăn đến đâu cũng không thể khó khăn bằng lúc tay trắng gây dựng sự nghiệp!

Ngay lập tức, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Triệu Khang, giống như năm đó, nhìn người thanh niên mặc quan phục còn non nớt kia.

Hắn nói, nghe ta, ta có thể cho các người sống sót.

Lần này, bọn họ cũng đồng thanh: “Chúng ta nghe lời lão gia!”

Chương 793 - Tái chế tạo penicillin

Ngay trong ngày, Triệu Khang đã cho người đi thông báo tập hợp toàn bộ công nhân vừa được tuyển mộ để bắt đầu xây dựng nhà máy.

Ưu tiên hàng đầu là dựng nhà xưởng, sau đó sẽ lắp đặt thiết bị, khôi phục năng lực sản xuất, thúc đẩy nền kinh tế.

Các vị quản đốc nhà máy cầm theo ngân phiếu đi tuyển dụng khắp nơi. Một số thậm chí còn dẫn theo binh lính của Tôn Phương rời khỏi Dương Châu, đến những thành trấn khác chiêu mộ nhân công.

Sự xuất hiện của người dân Nguyên Giang khiến cho gánh nặng trên vai Triệu Khang nhẹ đi rất nhiều. Việc này hắn đã từng làm qua một lần, nên không cần phải chỉ đạo gì nhiều, mọi người đều tự biết phải làm gì.

Nhờ vậy, Triệu Khang có thể toàn tâm toàn ý chìm đắm vào viện nghiên cứu của Lâm Nhị Ngu. Hắn vốn dĩ rất hứng thú với khoa học kỹ thuật, mà lý do chính là hy vọng Nhị Ngu có thể nghiên cứu ra được loại thuốc thần kỳ, vừa gia tăng đáng kể sức chiến đấu lại không có tác dụng phụ.

Tuy rằng bên cạnh có thần y Tống Khinh Nhan, nhưng lỡ như một ngày nào đó nàng không còn hiệu nghiệm, thì hắn biết kêu ai?

Viện nghiên cứu của Lâm Nhị Ngưu có đến hơn ba mươi người, chen chúc trong một căn nhà ba gian hai chái.

Nơi đây chia làm hai phe phái rõ rệt. Một phe là phe “Hủy diệt” do gã cuồng khoa học Nhị Ngưu dẫn đầu, phe còn lại là phe “Cứu rỗi” với người đứng đầu là Hoàng đại phu, luôn kiên trì y đức của người thầy thuốc.

Tự nhận mình là người có phẩm chất đạo đức tốt đẹp, Triệu Khang dĩ nhiên gia nhập phe “Cứu rỗi” không chút do dự.

Lúc này, hắn đang cùng Hoàng đại phu nghiên cứu chế tạo penicillin - thứ thuốc mà họ đã tốn công sức suốt năm sáu năm trời vẫn chưa thành công.

Sau khi “tiễn” hai con vịt về châu trời, cả hai đều thở dài, tháo khẩu trang xuống.

“Xem ra vẫn chưa được rồi.”

Hoàng đại phu cảm thán một tiếng, Triệu Khang cũng gật đầu phụ họa:

“Dù sao đây cũng là thần dược, làm sao có thể dễ dàng chế tạo được như vậy.”

Hoàng đại phu vừa loay hoay với kính hiển vi vừa nói.

Từ khi được Nhị Ngưu chế tạo ra, sau nhiều năm nghiên cứu ở Nguyên Giang, thứ này cơ bản đã hoàn thiện. Tuy nhiên, so với kính hiển vi trong nhận thức của Triệu Khang, cả về hình dáng lẫn hiệu quả đều có sự khác biệt.

“À đúng rồi lão gia, ta nhớ ngài từng nói penicillin là để chống viêm nhiễm vết thương đúng không?”

Triệu Khang gật đầu:

“Sao vậy?”

Hoàng đại phu nghi hoặc nói:

“Vậy thì kỳ lạ thật đấy. Nếu penicillin không phải bôi lên vết thương mà uống trực tiếp như chúng ta, chẳng phải thành ra uống nước tiểu rồi sao?”

Triệu Khang sững người, đột nhiên vỗ trán:

“Chết tiệt! Sao ta lại quên mất chuyện này chứ!”

“Chuyện gì vậy lão gia?” - Hoàng đại phu khó hiểu.

Triệu Khang tức giận đến run người:

“Mẹ kiếp! Ta quên mất penicillin không phải uống trực tiếp mà phải tiêm! Chẳng trách chúng ta cứ thất bại mãi, hóa ra là do phương pháp thử nghiệm sai ngay từ đầu! Làm sao mà thành công được chứ!”

“Tiêm?” - Hoàng đại phu tò mò hỏi.

Triệu Khang hưng phấn nói:

“Loại penicillin này phải dùng kim tiêm tiêm vào tĩnh mạch, đưa vào cơ thể mới có tác dụng! Uống là vô ích!”

“Khoan đã lão gia, kinh mạch ta biết, nhưng tĩnh mạch là thứ gì?” - Hoàng đại phu ngỡ ngàng.

“Đưa tay phải cho ta, nắm tay lại.”

Nói xong, Triệu Khang giơ bàn tay to lớn lên, “bóp bóp” vỗ vào tay Hoàng đại phu mấy cái. Đau đến nổi lão ngậy người ra.

Triệu Khang chỉ vào đường gân xanh nổi lên:

“Này, đây chính là tĩnh mạch.”

Là người có tinh thần ham học hỏi cao độ, Hoàng đại phu cũng không so đo hành động vừa rồi của Triệu Khang, chỉ chăm chú hỏi:

“Đây không phải là kinh mạch sao?”

Triệu Khang lắc đầu. Là một võ giả, khi vận chuyển chân khí, hẳn có thể cảm nhận được dòng chảy của chân khí trong kinh mạch.

Điều thú vị là, dù là ở kiếp trước hay kiếp này, dù đã học võ nhưng hẳn cũng chỉ cảm nhận được sự tồn tại của những đường kinh mạch đó, chứ không thể nhìn thấy chúng. Cứ như thể chúng là một loại tồn tại vô hình vô chất, có đó nhưng không ai nhìn thấy.

Lúc này, Triệu Khang vội vàng nói:

“Lão Hoàng, chúng ta đổi phương pháp thử nghiệm đi, dùng cách tiêm để thử penicillin, ta đi tìm mấy ống trúc đã.”

Kim tiêm là thứ đương nhiên không có, nhưng Triệu Khang vẫn biết cách làm ống thổi bằng tre.

Chỉ cần cải tiến một chút, thay thế phần đẩy bằng màng mỏng là gần giống rồi.

Khoảng nửa giờ sau, Triệu Khang cầm “kim tiêm” tự chế trở lại. Nhìn “kim tiêm” to bằng cả cánh tay người lớn, đặc biệt là phần kim tiêm được mài từ một ống tre nhỏ, Hoàng đại phu giật mình:

“Lão...lão gia! Đây là ống tiêm mà ngài nói sao? Sao trông đáng sợ vậy?”

“Chỉ tìm được tre gai, không có trúc nhỏ, cứ dùng tạm vậy! Dù sao chúng ta cũng chỉ thử nghiệm xem có tạo ra được penicillin hay không thôi mà.” - Triệu Khang thản nhiên nói.

Hoàng đại phu ho khan một tiếng:

“Vậy...vậy tìm ai thử đây?”

Với cây kim to như vậy, chắc chắn không thể thử trên vẹt hay thỏ được, chúng còn chưa to bằng cái kim tiêm này. Chẳng lẽ lại thử trên người?

Nhưng tĩnh mạch nào to như vậy chứ, hơn nữa tiêm một cái thể này, chẳng phải gặp Diêm Vương ngay sao?

Nhiệt huyết của Triệu Khang bị dội một gáo nước lạnh:

“Đúng vậy, tìm ai thử bây giờ? Lão có thể tìm thấy tĩnh mạch của trâu bò gì đó không?”

Hoàng đại phu im lặng:

“Chẳng phải lão gia là người nói với ta về tĩnh mạch sao? Hơn nữa kim tiêm của ngài to như vậy, làm sao mà làm được?”

Triệu Khang suy nghĩ một lúc:

“Ta nhớ có một số thầy thuốc tiêm vào mông, mà hình như không cần tìm tĩnh mạch, có lẽ tiêm mông thì không cần tĩnh mạch nhỉ? Đúng rồi, đây gọi là tiêm bắp!”

“Tìm một người tiêm vào mông cho hần? Hay là Nhị Ngu đi!” - Hoàng đại phu sáng mắt, đề nghị.

Đối với Lâm Nhị Ngưu - thủ lĩnh phe “Hủy diệt”, lão rất căm ghét, cho rằng hẳn ta hoàn toàn không có y đức mà một người thầy thuốc nên có!

Ý kiến hay, nhưng dù sao cũng là người mình, lỡ như xảy ra chuyện gì, đến lúc hẳn về báo mộng thì sao?

Nói xong, mắt Triệu Khang sáng lên:

“Có rồi!”

Một lát sau...

Một người đàn ông đến y quán, vừa nhìn thấy Triệu Khang liền chấp tay:

“Triệu huynh!”

“Vũ huynh, dạo này thế nào, ăn uống có tốt không?” - Triệu Khang lập tức niềm nở hỏi han.

Vũ Kiếm Cuồng cười lớn:

“Về cuộc sống thì Triệu huynh không cần lo lắng, bọn ta là võ phu, không câu nệ những thứ này. Hiện tại mọi người đều mong ngóng Võ phủ sớm được xây xong, để chúng ta có thể chiêu mộ đệ tử, chấn hưng võ đạo.”

“Sắp rồi, Võ phủ đang được xây dựng đấy. Thấy Vũ huynh tâm huyết như vậy, ta rất vui! À mà, Vũ huynh, ta có một việc muốn nhờ.”

Nghe Triệu Khang nói vậy, Vũ Kiếm Cuồng xua tay:

“Sao phải khách sáo như vậy, có chuyện gì cứ nói.”

“Là thế này, Hoàng đại phu đã nghiên cứu ra một loại thuốc giải độc thần kỳ, đồng thời phát minh ra phương pháp tiêm thuốc. Nếu thành công, đây sẽ là phúc lợi lớn cho bá tánh. Chỉ là hiện tại cần có người thử thuốc.”

Triệu Khang thở dài:

“Đáng tiếc là hôm qua ta luyện công xảy ra chút sai sót, chân khí vận hành ngược, không thể làm người thử nghiệm, nên muốn nhờ Vũ huynh giúp đỡ.”

Nghe vậy, Hoàng đại phu đứng bên cạnh lén lút trợn mắt. Mẹ kiếp, lão gia vẫn gian xảo như vậy!

Cái gì mà thuốc giải độc do hắc nghiên cứu ra, phương pháp tiêm thuốc do hắc phát minh chứ, chẳng phải đều là do lão gia nghĩ ra sao?

Nghe xong, Vũ Kiếm Cuồng không chút do dự, lập tức đáp ứng:

“Không thành vấn đề, chuyện nghĩa hiệp như vậy, Vũ mỗ tuyệt đối không chối từ!”

Triệu Khang mừng rỡ, lấy ra cây kim tiêm khổng lồ giấu sau lưng!

Chương 794 - Sở Thích Của Triệu Khang

Vũ Kiếm Cuồng trong nháy mắt giật mình! Nhìn cây kim tiêm to bằng cánh tay người lớn, dài đến hai mươi phân, một cảm giác như lâm đại địch dâng lên từ đáy lòng.

Lời nói cũng trở nên lắp bắp: “Triệu... Triệu... Triệu huynh! Đây là thứ binh khí gì? Sao lại khủng bố như vậy!”

Triệu Khang thần nhiên đáp: “Đây là ống tiêm do Hoàng đại phu phát minh, dùng để tiêm Thánh Dược! Vũ huynh nằm sấp xuống, cởi quần ra, ta tiêm cho huynh.”

“Cởi? Cởi quần?” Vũ Kiếm Cuồng ngây người.

Triệu Khang nghiêm mặt nói: “Phương pháp tiêm của Hoàng đại phu cần phải cởi quần, tiêm từ hông, đây là sáng kiến y học chưa từng có, Vũ huynh lần này là vì bá tánh thiên hạ mà hi sinh đó!”

“Chuyện này...” Vũ Kiếm Cuồng vốn định một lời đáp ứng, nhưng nhìn cây kim nhọn hoắt kia, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên một nỗi sợ hãi vô cớ.

Lúc này, Triệu Khang đột nhiên kêu lên: “Vũ huynh, chẳng lẽ huynh sợ sao?”

“Ai nói ta sợ!”

Vũ Kiếm Cuồng hừ lạnh một tiếng: “Cởi thì cởi.”

Hít sâu một hơi lấy tinh thần, Vũ Kiếm Cuồng làm theo lời Triệu Khang, nằm sấp trên bàn đá, cởi quần xuống.

Nhìn cặp lông trắng nõn kia, Triệu Khang chân chừ một chút: “Hoàng đại phu, hay là lão làm đi.”

Cái đệt.

“Sao lão phu làm được!” Hoàng đại phu há hốc mồm.

Triệu Khang nói: “Ấy chà, không sao đâu, cứ nhắm chỗ này đâm một cái, đẩy penicillin vào là được.”

“Đúng rồi Võ huynh, nếu huynh cảm thấy khó chịu, chóng mặt buồn nôn thì nói nhé, loại thuốc này vẫn đang trong giai đoạn nghiên cứu.”

Lúc này muốn dừng lại cũng không được, Võ Kiếm Cuồng chỉ có thể cố gắng giữ bình tĩnh: “Triệu huynh yên tâm, nếu có bất trắc, ta sẽ dùng nội lực bức nó ra!”

“Quả nhiên là cao thủ!” Triệu Khang tán thưởng một tiếng, đưa ống tiêm cho Hoàng đại phu.

Hai người cùng đi đến phía sau Võ Kiếm Cuồng, khom lưng nhìn cặp lông trắng nõn kia, cảnh tượng có chút kỳ quái.

Cũng hít sâu một hơi, Hoàng đại phu cầm ống tiêm: “Đắc tội rồi!” Sau đó đâm mạnh một cái!

Phụt một tiếng, một tia máu bắn ra kèm theo tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, trực tiếp phun lên mặt Hoàng đại phu.

Võ Kiếm Cuồng chụp lấy ống tiêm, ôm mông bỏ chạy, để lại hai người ngơ ngác nhìn vết máu trên mặt đất.

Giọng Triệu Khang run rẩy: “Lão Hoàng, lão... lão không phải là đâm trúng hoa cúc của huynh ấy chứ?”

“Ta... ta không biết, ta nhắm mắt đâm mà!”

“Mẹ kiếp nhắm mắt! Lão có còn đạo đức nghề nghiệp không?”

Triệu Khang nghiêm khắc khiển trách một tiếng, vội vàng đuổi theo, Võ Kiếm Cuồng đừng có bị lão Hoàng đâm chết đây.

Mãi cho đến hoàng hôn, Triệu Khang mới thở dài, nhìn Võ Kiếm Cuồng nằm bẹp trên giường nước mắt lưng tròng, áy náy nói: “Võ huynh yên tâm, ta trở về nhất định sẽ dạy dỗ Hoàng đại phu một trận! Lão già này thật quá đáng, sao có thể

nhắm mắt nhắm chứ! Một chút y đức cũng không có! Yên tâm, việc này coi như tai nạn lao động! Tiền thuốc men ta trả!”

Võ Kiếm Cuồng cắn chặt gỏi, nước mắt giàn giụa, hồi lâu mới nức nở hỏi: “Ta không cảm thấy khó chịu gì, Thánh Dược có thành công không?”

Triệu Khang kinh ngạc, nhìn Võ Kiếm Cuồng, lúc này cảm thấy bản thân thật sự quá nhỏ bé, đến nước này mà còn nghĩ đến bá tánh thiên hạ!

Võ Kiếm Cuồng thật quá vĩ đại!

Vì vậy, hắn thành thật nói ra sự thật: “Cái đó, huynh chạy quá nhanh, Hoàng đại phu chưa kịp tiêm thuốc vào người, hay là đợi lát nữa tiêm lại một mũi?”

Cơ thể Võ Kiếm Cuồng run lên, hồi lâu không nói gì.

Ngay khi Triệu Khang định bỏ cuộc, Võ Kiếm Cuồng mới thều thào nói: “Thay cái ống tiêm nhỏ hơn được không?”

“Không thành vấn đề! Ta về nhà sẽ lập tức cải tiến!”

Người tốt a!

Triệu Khang kích động đi ra khỏi phòng, trong lòng tràn đầy kính phục, thế nào là đại hiệp vì nước vì dân?

Võ Kiếm Cuồng chính là như vậy, giác ngộ tư tưởng thật sự quá cao!

Nhóm người đang vây quanh phía trước, thấy Triệu Khang đi ra, liền đồng loạt lùi lại một bước.

Triệu Khang cau mày: “Các người làm gì vậy?”

“Không! Không có gì!”

“Đúng vậy Triệu huynh, chúng ta chỉ là tò mò thương thế của Võ huynh, quan tâm một chút thôi!”

“Thật là kỳ quái, lo mà tu luyện cho tốt, sau này có muốn vào Võ phủ nữa hay không?”

Giáo huấn mọi người xong, Triệu Khang ngâm nga bài hát bỏ đi.

Hắn vừa đi, mọi người liền vây lại.

“Thấy chưa? Thật đáng sợ!”

“Không ngờ a không ngờ, Triệu huynh vậy mà lại là người như thế!”

“Thật hay giả vậy? Ta vẫn không tin.”

“Lúc này còn không tin? Người không thấy Võ Kiếm Cuồng lúc trở về sao, vừa chạy vừa ôm hông khóc, còn chảy máu nữa chứ!”

“Hắn đường đường là cao thủ Tứ phẩm thượng tầng, có thể chọc cho hắn chảy máu hông, ngoài Triệu huynh ra còn ai làm được?”

Long Đăng Vân, kẻ từng suýt bị Triệu Khang phái Thượng Quan Hồng thông hông, sắc mặt có chút mất tự nhiên: “Khó trách, lúc trước hắn lại uy hiếp ta như vậy, thì ra là hắn đã để ý ta, đều là giả vờ che mắt thiên hạ!”

Mọi người nghe vậy, đây là có chuyện hay rồi, vội vàng ghé tai lại gần: “Còn có chuyện này sao?”

Long Đăng Vân nặng nề gật đầu, kể lại chuyện Thiết Kiếm Môn bị Triệu Khang tiêu diệt.

Nhưng không ai thương tiếc cho Thiết Kiếm Môn ngày xưa, mà đều dùng ánh mắt bội phục nhìn Long Đăng Vân.

“Lão Long may mà người thức thời đầu hàng, nếu không e rằng đã thành nam nhân đầu tiên bị hắn...”

“Ai nói không phải, tên hỗn đản này, lão phu tuổi đã cao, hắn vậy mà cũng có hứng thú!”

Long Đăng Vân khinh bỉ bỏ đi.

Một người khoanh tay nói: “Lão già này, sao trên mặt còn có chút thẹn thùng vậy?”

“Ta thấy cũng giống, không được, ta phải chuẩn bị một chút.”

“Chuẩn bị gì? Rửa sạch sẽ bản thân à?” Có người cười nhạo.

Người phía trước lập tức chửi bậy một câu: “Vớ vẩn! Lão tử muốn kiếm miếng sắt nhét vào trong quần, tên kia võ công cao cường, khẩu vị lại nặng, nếu hắn dùng vũ lực, ta e là không chống cự nổi!”

“Đúng đúng, ta cũng phải chuẩn bị một chút, Võ Kiếm Cuồng kia trông thảm quá! Ta không muốn đi theo vết xe đổ của hắn!”

“Vậy ta cũng đi mua một miếng sắt!”

Triệu Khang còn chưa biết, chỉ trong chốc lát, hành vi cầm thú của hắn đã lan truyền khắp nơi.

Dẫn đến một khoảng thời gian dài sau đó, người trong Võ phủ đều nhét một miếng sắt vào trong quần.

...

Trên biển cả mênh mông, nơi xa xăm như thể trời đất giao hòa.

Một lão ngư phủ ngáp dài, vác lưới đánh cá, in dấu chân trên bãi cát.

Bỗng nhiên, một tia sáng vàng chói mắt lóe lên, lão ngư phủ dụi dụi mắt, trong lòng bỗng chốc kích động.

Chỉ thấy bên cạnh một tảng đá ngầm có một mảng màu vàng rực rỡ, từng sợi từng sợi, chẳng lẽ là vàng sao?

Lão ngư phủ lập tức ném lưới đánh cá, lao tới, đến gần thì nụ cười trên mặt bỗng chốc cứng đờ, ngời xồm xuống kéo kéo.

“Không phải vàng a. Sao giống tóc tai vậy?”

Lão di chuyển vị trí để nhìn rõ hơn, sau đó sợ hãi đến mức ngã phịch xuống đất.

Những sợi vàng óng ánh kia nối liền với một cái đầu người!

Chương 795 - Bắt Ma

Kể từ sau khi Võ Kiếm Cuồng bị tiêm một mũi kim kia, chẳng hiểu vì sao, Triệu Khang phát hiện dường như toàn bộ võ sư trong Võ phủ đều cố ý tránh mặt hắn.

Rõ ràng mấy hôm trước còn gọi hắn là Triệu huynh, Triệu huynh a vô cùng thân thiết.

Quả nhiên là người làm lãnh đạo, cho dù bản thân có quan tâm đến người khác đến đâu, cũng khó mà hoà mình với thuộc hạ!

Nằm trên ghế đu đưa nhẹ, thở dài một hơi, Triệu Khang đứng dậy định đi tìm Hoàng đại phu. Qua một thời gian nghiên cứu, tuy vẫn chưa thể khẳng định thứ họ làm ra có phải penicillin hay không, nhưng ít nhất cũng không phải là thứ chết người.

Vừa bước ra khỏi sân, đã thấy Tôn Phương hốt hải chạy tới, vừa nhìn thấy hắn liền mừng rỡ kêu lên: “Đại soái!”

“Chuyện gì mà hốt hoảng vậy?” Triệu Khang có chút nghi hoặc.

Bởi vì Tôn Phương là kẻ sát phạt thành tính, thế mà giờ lại lộ vẻ hoảng sợ, thật là hiếm thấy.

Nghĩ lại trước kia, tên này trên chiến trường chém giết quân địch hăng như chó điên, Triệu Khang còn tưởng hắn không biết sợ là gì.

Tôn Phương vội vàng mở miệng: “Đại sự rồi đại soái, Kinh Châu truyền đến tin tức, bên đó có ma!”

“Xì!”

Triệu Khang khinh bỉ nói: “Ban ngày ban mặt sao có ma được!”

Là một chiến sĩ duy vật kiên định, những thứ như thần quỷ, Triệu Khang chưa bao giờ tin tưởng.

Thấy hắn không tin, Tôn Phương vội vàng nói: “Thuộc hạ cũng không biết tình hình cụ thể, nhưng quan viên Kinh Châu phái người đến báo tin, lời lẽ y như thật!”

“Dẫn ta đi gặp người đó, ta muốn xem thử là ma quỷ phương nào.”

Triệu Khang nhú mày, tuy không tin, nhưng nghĩ kỹ lại, ngay cả chuyện xuyên không hoang đường như vậy mà hắn còn gặp phải, thì ma quỷ gì đó cũng chưa chắc đã không có thật.

Một lát sau.

Triệu Khang gặp được người đến từ Kinh Châu, là một binh sĩ mặc giáp trụ. Nay tình hình phân chia Cửu Châu đã được dán thông báo rộng rãi cho bá tánh biết.

Trong thời gian chờ quan viên nhậm chức, đều do quân nhân như Tôn Phương tiếp quản.

Nhìn thấy Triệu Khang, binh sĩ kia rõ ràng có chút kích động, vội vàng hành lễ: “Kỵ tốt quân Thanh Long Trương Hải bái kiến đại soái!”

“Là người của Thanh Long quân à, ta ở bên đó cũng còn giữ chức vụ.”

Triệu Khang cười nhẹ, sau đó hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Nụ cười trên mặt Trương Hải bỗng nhiên thu lại, vội vàng nói: “Đại soái, có ma!”

“Ma kiểu gì?” Triệu Khang vội vàng hỏi.

Trương Hải lắc đầu: “Thuộc hạ không biết, thuộc hạ chưa từng gặp qua.”

“Vậy người nói như thật vậy!” Triệu Khang nhất thời im lặng.

Trương Hải vội vàng nói: “Là một nhóm lão bách tính báo quan nói là phát hiện có ma, Lý hiệu úy dẫn quân đi xem xét, kết quả đụng phải đám ma đó.”

“Không phải một mà là một đám?” Triệu Khang có chút kinh ngạc.

Thế mà còn kết bè kết phái?

Tiểu binh Trương Hải gật đầu lia lịa: “Lý hiệu úy nói như vậy, đám ma kia lợi hại lắm, nói là vung tay một cái là có thể tạo ra lửa.”

“Nghe thú vị đấy.”

Triệu Khang vuốt cằm: “Các người giao thủ với đám ma kia rồi?”

Trương Hải lắc đầu: “Lý hiệu úy bọn họ bị dọa sợ chạy về, không dám đi bắt đám ma kia, nhưng có rất nhiều bá tánh đều nói là nhìn thấy chúng, cho nên các vị tướng quân ở trên mới lệnh cho thuộc hạ đến đây bẩm báo với ngài!”

“Đám ma kia ở đâu?” Triệu Khang hỏi.

Trương Hải: “Chúng xuất hiện ở trong núi Lao Sơn, Kinh Châu.”

Triệu Khang lập tức nói: “Tôn Phương, dẫn theo người của người, chúng ta đi gặp đám ma kia một chuyến!”

Tôn Phương nghe vậy, mặt đen kịt bỗng chốc trắng bệch:
“Không phải, đại soái thật sự muốn đi sao?”

Triệu Khang quay đầu lại: “Sao vậy? Người sợ ma à?”

“Ai mà chẳng sợ, đó là ma đấy!” Tôn Phương cười gượng gạo.

Thật không ngờ gã to con thô kệch này lại sợ ma, Triệu Khang cười nói: “Sợ cái gì, đi theo ta, dù là ma thật, cũng diệt trừ nó cho ta!”

Nói qua loa với Tiêu Linh Lung và những người khác về nguyên nhân, Triệu Khang liền dẫn theo Tôn Phương và một nghìn quân Bạch Hồ lên đường đến Kinh Châu.

Vừa đến nơi, quân đội đóng ở đó vội vàng ra nghênh đón, dẫn đầu là một hán tử mặt tái mét, Triệu Khang nhìn thấy quen quen.

Trải qua bao năm chinh chiến, không ít tướng lĩnh trong quân đều từng gặp mặt hắn, nghe Trương Hải nói, hắn mới nhớ ra đối phương chính là Lý hiệu úy bên tả quân.

“Lý hiệu úy, người gặp đám ma kia rồi à?”

Triệu Khang xuống ngựa, Lý hiệu úy vội vàng gật đầu, hình như vẫn còn hơi sợ hãi, vội vàng nói: “Đại soái, đám ma kia số lượng không ít, e là phải mời đạo sĩ pháp lực cao cường mới trị được chúng!”

“Còn pháp lực cao cường nữa!”

Triệu Khang cười khẩy: “Người đã gặp qua đám kia rồi, chúng trông như thế nào?”

Lý hiệu úy vội vàng nói: “Cao lớn lắm, trông rất đáng sợ.”

“Đúng đúng, còn có cả ma nữ nữa!” Một tên binh sĩ bên cạnh nhin không được chen miệng nói.

“Ma nữ? Trông thế nào? Xinh không?” Tôn Phương ghé sát lại.

Lý hiệu úy và mấy người kia đồng loạt lắc đầu: “Trời tối quá, không nhìn rõ lắm, nhưng có một con mặt mũi giống hệt khi, đại soái hay là chúng ta điều đại bác đến oanh tạc chúng cho xong.”

“Đám ma kia lợi hại lắm, không biết chúng có sợ đại bác không nữa.”

Nghe mọi người nói nhăng nói cuội, Triệu Khang trợn trắng mắt: “Nói linh tinh cái gì đấy, trên đời này làm gì có ma!”

“Không làm chuyện mờ ám chẳng sợ ma gõ cửa, hiểu chưa? Bây giờ các quân tập trung đến Lao Sơn, cùng bản soái đi lôi đám giả thần giả quỷ kia ra!”

Khích lệ tinh thần mọi người xong, Triệu Khang một mình rời đi.

Hoàng hôn buông xuống, màn đêm sắp sửa bao trùm.

Ba nghìn quân mã tập kết xong ở ngoại ô Lao Sơn, Triệu Khang vung tay dẫn người tiến vào trong núi.

Nhìn cách ăn mặc kỳ quái của Triệu Khang, Tôn Phương tò mò hỏi: “Đại soái, ngài đeo tỏi quanh người làm gì vậy?”

Triệu Khang ho khan một tiếng: “Không biết còn phải ở lại Lao Sơn này mấy ngày nữa, đây là đồ ăn kèm của bản soái.”

Lý hiệu úy ghé sát lại: “Đại soái, ngài không mang theo binh khí sao? Hay là dùng đao của thuộc hạ?”

“Không cần đâu, chiều nay ta đã làm một thanh kiếm gỗ, dùng nó là đủ rồi.”

Triệu Khang giơ thanh kiếm gỗ đào mới gọt chiều nay lên.

Tôn Phương lại tò mò sờ cây thánh giá trên người Triệu Khang, chỉ cảm thấy Triệu Khang có chút kỳ quái: “Thế cái này là gì?”

“Đây là phi tiêu ta tự làm, dạo này ta đang nghiên cứu binh khí.”

Mở túi nước ra, định uống một ngụm, ngửi thấy mùi vị, Triệu Khang mới phát hiện mình cầm nhầm, vội vàng đặt lại.

Lý hiệu úy bịt mũi: “Sao lại có mùi nước tiểu?”

Lúc này, Triệu Khang tay cầm kiếm gỗ đào, eo đeo bùa chú bằng nước tiểu trẻ con và máu chó đen, cổ đeo hai cây thánh giá, thêm một vòng tỏi xung quanh, có thể nói là không sợ trời không sợ đất.

Thậm chí còn có chút mong đợi, ánh mắt liên tục đảo xung quanh, hy vọng có thể phát hiện ra bóng dáng của đám ma kia.

Màn đêm buông xuống, con đường núi nhanh chóng trở nên tối đen như mực, binh lính lần lượt đốt đuốc.

Tìm kiếm hơn hai canh giờ, chẳng thấy một sợi lông nào, binh lính ban đầu còn có chút sợ hãi, nay cũng dần mạnh dạn hơn.

Khi Triệu Khang cảm thấy đêm nay không có thu hoạch, một loạt thanh âm thừa thốt đột nhiên truyền vào trong tai hắn.

Chương 796 - Hoá ra là nữ vương!

Trời sinh thị lực Triệu Khang không tốt, nhưng bù lại, giác quan của hắn lại vô cùng nhạy bén, đặc biệt là sau khi luyện võ công, ngũ giác càng thêm tinh tường.

Lúc này, hắn cảm nhận được có thứ gì đó ẩn nấp trong bụi cây bên trái, dường như đang dò xét đám người của hắn.

Hít sâu một hơi, Triệu Khang lặng lẽ dịch chuyển sang bên trái, hắn sợ nếu hành động bất cẩn khiến đám thuộc hạ hoảng sợ, sẽ tạo cơ hội cho đối phương thừa loạn chạy thoát.

Cố nén nổi bất an trong lòng, Triệu Khang âm thầm mở túi nước tiểu đồng nam ra.

Ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía bụi cây, nơi đó có một bóng đen cao ngang nửa người, trông vô cùng quỷ dị.

Triệu Khang cảm giác bản thân đã tiến rất gần đối phương.

Bất chợt, hắn dùng hết sức ném túi nước tiểu về phía trước, đồng thời tung ra một luồng chân khí.

Túi nước lập tức nổ tung, nước tiểu đồng nam bên trong như mưa phùn rơi xuống.

Một bóng người đang nấp trong bụi cây vội vàng bật dậy bỏ chạy.

Triệu Khang sửng người, không ngờ con ma này lại không sợ nước tiểu đồng nam, hắn vội vàng rút một nhánh tỏi trong người ra, dùng hết năm phần công lực ném về phía đối phương.

Tôi đập mạnh vào lưng bóng người, khiến người đó ngã nhào về phía trước.

“Ái chà!” Một tiếng kêu đau đớn vang lên.

Tôn Phương, Lý hiệu úy và những người khác lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng giơ đuốc chạy tới.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, Triệu Khang biết ngay bóng đen kia không phải ma quỷ, mà là người!

Hắn không chút do dự, phi thân về phía trước: “Muốn chạy sao?”

Chân khí trong cơ thể bỗng chốc như hoa sen nở rộ, phát ra sức mạnh kinh thiên động địa, mấy cây đại thụ xung quanh lập tức bị chấn động gãy ngang, cỏ cây trong vòng ba mét đều bị san phẳng.

Chứng kiến cảnh tượng hãi hùng đó, bóng người kia sợ đến ngây dại, trừng mắt nhìn Triệu Khang, không thể thốt nên lời.

Nhưng khi Triệu Khang chạy tới trước mặt, lại ngây người, nhìn bóng người trước mặt với vẻ mặt khó tin.

Tôn Phương và những người khác cũng đã kịp hoàn hồn, dù vẫn còn sợ hãi nhưng vẫn cầm đuốc chạy tới.

Dưới ánh lửa bập bùng, dung mạo của bóng người dần hiện ra.

Mái tóc vàng óng ả, gương mặt trắng nõn cùng đôi mắt xanh biếc, nàng ta đang kinh hoàng nhìn xung quanh, như một tiểu tinh linh lần đầu tiên nhìn thấy con người.

Bộ y phục rách rưới không thể che hết đôi gò bồng đảo mê người, khiến Triệu Khang không khỏi sửng sò.

Lý hiệu úy kích động kêu lên: “Chính là con ma nữ này!”

“Im ngay! Đây là người!” Triệu Khang quát lớn, đây nào phải ma nữ, rõ ràng là người! Hơn nữa còn là người ngoại quốc!

Mẹ kiếp! Hoá ra trên đời này thật sự có mỹ nữ phương Tây!

Mà lại còn... quá đỗi nóng bỏng! Quả nhiên là ưu thế chủng tộc!

Triệu Khang cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhìn cô nàng đang hoảng loạn, hắn vội vàng lên tiếng:

“Hello?”

Thế nhưng, cô gái không những không tỏ ra vui mừng, ngược lại còn lộ vẻ mặt mơ hồ.

Triệu Khang ngẩn người, không lẽ không phải người Mỹ hay người Anh?

Nhưng hẳn cũng không biết ngoại ngữ nào khác, tiếng Anh cũng chỉ biết mỗi câu chào hỏi này.

Tôn Phương và những người khác tò mò xúm lại: “Đại soái, người này thật sự là người sao? Sao trông không giống lắm, ngài xem mái tóc vàng hoe, đôi mắt xanh biếc kia kìa! Sao có thể là người được!”

Đúng lúc này, cô gái đột nhiên lên tiếng, khiến Triệu Khang vô cùng kinh ngạc.

“Người mới không phải người!”

“Cái đệt! Người nói tiếng Hán được sao? Không phải người nên nói tiếng Anh à?” Triệu Khang kinh ngạc thốt lên.

Cô gái nhìn hắn với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc: “Người không phải đều nói chuyện như vậy sao?”

Triệu Khang im lặng, xem ra có một thể lực thần bí nào đó khiến tất cả mọi người trên thế giới này đều nói tiếng Hán!

Xác định được đối phương là người, hơn nữa còn là người nước ngoài, Triệu Khang liền cởi bỏ hết đồng tử, kiếm gỗ đào trên người xuống.

Hắn nhìn cô gái với ánh mắt đầy hứng thú: “Người tên là gì? Đến từ đâu?”

Cô gái do dự một lúc rồi rụt rè lên tiếng: “Ta tên Elizabeth.”

“Nữ vương à!” Triệu Khang bật cười trêu chọc.

Elizabeth kinh ngạc nhìn hắn: “Sao người biết?”

“Không phải chứ, người thật sự là nữ vương?” Triệu Khang kinh ngạc hỏi.

Đối phương không nói gì thêm, ánh mắt trở nên cảnh giác, dè chừng nhìn hắn và đám binh lính xung quanh.

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Người yên tâm, chúng ta sẽ không làm hại người, người gặp khó khăn gì sao? Chúng ta có thể giúp đỡ, không phải người còn có bạn đồng hành sao?”

Nghe thấy hai chữ “bạn đồng hành”, Triệu Khang phát hiện trong mắt Elizabeth hiện lên một tia lo lắng, nàng ta ngập ngừng một lúc rồi mới lên tiếng: “Người có thể tìm thầy thuốc cho ta không?”

“Đương nhiên có thể, bạn của người bị bệnh sao?” Triệu Khang vội vàng hỏi.

Elizabeth gật đầu.

“Đi thôi, mau dẫn chúng ta đi, đừng lo lắng, chúng ta đều là người tốt!”

Kéo vạt áo lại, Elizabeth dẫn đường, người này cứ nhìn chăm chăm vào ngực nàng, thật sự là người tốt sao?

Nàng thật sự không dám tin, nhưng vì cứu bạn đồng hành, nàng chỉ có thể thử xem sao.

Khoảng nửa giờ sau, Triệu Khang và đoàn người đi tới một hang động.

Hắn nhìn thấy bạn đồng hành của Elizabeth.

Nhìn thấy hơn mười đôi mắt xanh lè vì đói, Triệu Khang cuối cùng cũng hiểu tại sao đám người này lại bị coi là ma quỷ.

Bọn họ tóc tai bù xù, quần áo rách rưới, gầy gò như que củi, không bị coi là ma mới lạ.

“Lấy chút đồ ăn đến đây, nhìn bọn họ kia, đói đến mức sắp hoá xanh rồi.”

Triệu Khang lên tiếng, Lý hiệu úy vội vàng sai binh lính lấy lương khô ra.

Mười mấy người ngoại quốc kia lập tức cảm động đến rơi nước mắt, lao vào tranh giành đồ ăn như hổ đói, có mấy người còn bị ghen.

Tôn Phương ghé sát tai Triệu Khang, nhỏ giọng hỏi: “Không phải chứ, đại soái, đám người này thật sự là người sao?”

“Nói nhảm, người đã thấy ma quỷ nào ăn cơm bao giờ chưa?”
Triệu Khang cười khẩy.

Tôn Phương gãi đầu: “Cũng phải, ta cũng chưa từng thấy ma quỷ bao giờ.”

“Vậy mà lúc này người sợ hãi như vậy, ta nói cho người biết, đám người này là người nước ngoài, cũng giống như chúng ta, chắc là từ đâu đó lạc tới đây.”

Hai người đang nói chuyện thì Elizabeth đi tới bên cạnh một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông có vẻ gầy yếu, giọng nói đầy mệt mỏi: “Nữ vương bệ hạ, bọn họ là...?”

Elizabeth lắc đầu: “Ta cũng không biết, ta ra ngoài tìm thức ăn thì gặp bọn họ, có vẻ là quân nhân của đất nước này.”

“Vậy thì tốt.”

Elizabeth không khỏi hỏi: “Pike, nơi này có phải là đất nước cổ đại được ghi chép trong cổ tịch không?”

Người đàn ông cười khỏ lắc đầu: “Chuyện này ta cũng không biết, con bão đã đưa chúng ta đến nơi nào rồi, nhưng dù nơi này có phải là đất nước cổ đại được ghi chép trong cổ tịch hay không, thì xem ra bọn họ cũng không phải người xấu, có lẽ chúng ta có thể nhờ bọn họ giúp đỡ.”

Elizabeth không khỏi thở dài trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Triệu Khang đang thì thầm to nhỏ với Tôn Phương.

Chương 797 - Người có tin vào Thượng Đế?

Nhìn đám người ngoại quốc gầy gò như que củi đang ăn ngấu nghiến, tình cảnh ấy khiến Triệu Khang bỗng chốc nhớ lại những ngày đầu mới đặt chân đến huyện Nguyên Giang.

Trong lòng dâng lên một tia đồng cảm, hắn tiến đến bên cạnh Elizabeth, đưa miếng thịt khô mang theo cho nàng: “Hình như nàng chưa ăn gì nhỉ? Lấy chút này ăn tạm đi.”

Elizabeth khựng lại, số thức ăn vừa rồi nàng đều đưa hết cho Pike. Lúc này bụng nàng lại không biết điều mà reo lên hai tiếng, khiến gương mặt nàng ửng đỏ.

“Cảm... Cảm ơn.”

Nàng nhận lấy thức ăn từ tay Triệu Khang, vội vàng ăn từng miếng nhỏ.

Nhìn hai người thỉnh thoảng lại len lén đánh giá mình, Triệu Khang cũng hỏi ra thắc mắc trong lòng: “Rốt cuộc thì các người đến đây bằng cách nào?”

Nghe vậy, Pike gắng gượng chống người đứng dậy, cung kính đáp: “Bẩm đại nhân, chúng ta gặp phải sóng to gió lớn, bị đánh dạt đến chôn này.”

Nghe xong câu chuyện, Triệu Khang không khỏi bật cười.

Thì ra đám người này đi thuyền với ý định tìm kiếm một vương quốc cổ xưa ghi trong cổ thư, kết quả gặp phải bão tố khiến thuyền vỡ tan, ngay cả bản thân bọn họ cũng không biết mình đã trôi dạt đến nơi nào.

Sau khi dạt vào bờ biển, cả nhóm gặp phải vài ngư dân, kết quả lại bị xem là quỷ dữ mà đuổi đánh.

Vì thế, bọn họ phải chạy trốn khắp nơi, lẩn trốn trong núi Lao Sơn.

Hơn mười ngày trời lưu lạc đã khiến cho đám người này phải chịu đựng muôn vàn khổ cực, lại không dám đi xin ăn vì sợ bị đánh đập.

Chỉ có thể nhân lúc đêm tối len vào các ngôi làng xung quanh để trộm gà vịt và rau củ.

Lý hiệu úy đứng bên cạnh từ này giờ không nhịn được lên tiếng: “Các người nếu không phải quỷ quái, thì làm sao có thể từ hư không tạo ra lửa?”

Pike cười khỏ, lấy từ trong ngực ra một chiếc lọ nhỏ: “Là do phốt pho trắng.”

Triệu Khang khẽ tặc lưỡi, ánh mắt dừng lại trên người Pike. Bọn họ thế mà đã có thể điều chế ra phốt pho trắng, xem ra

hắn phải điều tra xem quốc gia của đám người ngoại quốc này đã phát triển đến mức độ nào rồi.

Nghĩ vậy, hắn thu lại nụ cười, chậm rãi lên tiếng: “Này Pike, còn có nữ vương Elizabeth này, các người hẳn là không phải vì du lịch trên biển mà vô tình lạc đến đất nước của chúng ta đâu nhỉ?”

Hai người lập tức căng thẳng, Pike vội vàng đáp: “Bẩm đại nhân, chúng ta thật sự là đang trên đường ra khơi tìm kiếm một vương quốc cổ xưa, vô tình lạc vào đất nước của ngài.”

Triệu Khang liếc xéo một cái: “Thôi đi, đừng có lừa ta nữa. Nếu thật sự là đi biển, sao lại mang cả nữ vương của đất nước các người theo? Vậy chẳng phải là quốc gia của các người không còn ai lãnh đạo nữa sao?”

Đám người ngoại quốc xung quanh đều kinh ngạc, Elizabeth lặng lẽ đặt thức ăn trong tay xuống.

Triệu Khang lại nói: “Nếu ta đoán không nhầm, các người là đang chạy nạn phải không?”

Pike lập tức trở nên căng thẳng, vội vàng đứng dậy che chắn cho Elizabeth, trong mắt tràn đầy vẻ cầu xin: “Xin đại nhân rủ lòng thương xót, hãy tha cho chúng ta và nữ vương.”

Triệu Khang hừ lạnh một tiếng: “Các người đột nhiên đến đất nước của chúng ta, bất kể mục đích là gì, ta đều phải điều tra rõ ràng!”

“Nếu không lẽ như các người làm hại đến quốc gia của chúng ta, vậy phải làm sao?”

“Sẽ không đâu, đại nhân! Chúng ta tuyệt đối sẽ không làm hại đến quốc gia của các vị, chúng ta đều là người tốt!” Một người ngoại quốc khẩn thiết lên tiếng.

Thế nhưng Triệu Khang không hề dao động: “Người tốt hay kẻ xấu, không phải chỉ dựa vào lời nói. Thành thật khai báo đi, các người rốt cuộc đến từ quốc gia nào?”

Không một ai dám lên tiếng, Triệu Khang quát lớn: “Xem ra là các người không có ý định khai thật rồi! Vậy thì đừng trách bản đại nhân bắt giữ tất cả!”

“Khoan đã!”

Elizabeth vẫn luôn được Pike bảo vệ phía sau lúc này lên tiếng.

Triệu Khang mỉm cười: “Nữ vương bệ hạ có điều gì muốn nói sao?”

Elizabeth bước ra, nhìn Triệu Khang một lúc lâu mới cất tiếng hỏi: “Xin hỏi vị đại nhân này, ngài có tin vào Thượng Đế không?”

Cái gì?

Triệu Khang có chút ngây người, càng thêm kinh ngạc: “Các người cũng tin vào Thượng Đế sao?”

Xem ra đám người ngoại quốc ở thế giới này và Tây Dương ở kiếp trước cũng có rất nhiều điểm tương đồng!

Thế nhưng điều khiến hắn không ngờ tới chính là, đám người ngoại quốc xung quanh vừa nghe thấy lời này, lập tức trở nên hoảng sợ.

Elizabeth càng lùi về sau một bước, thê lương nói: “Thì ra người của quốc gia này cũng tin vào Thượng Đế, vậy thì không còn gì để nói nữa rồi.”

“Khoan đã, các người đang làm gì vậy?”

Thần sắc đám người ngoại quốc đột nhiên thay đổi, từng người một ánh mắt trở nên kiên định, đồng loạt ra tư thế phòng thủ, khiến Triệu Khang có chút hoang mang không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tôn Phưởng và Lý hiệu úy lại nhận ra bọn họ sắp sửa động thủ, lập tức rút đao ra.

Elizabeth lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm Triệu Khang: “Đã là tín đồ của Thượng Đế, vậy thì chúng ta không còn gì để nói nữa! Chúng ta tuyệt đối sẽ không khuất phục!”

“Này này này, rốt cuộc nàng đang nói gì vậy? Không phải là các người tin vào Thượng Đế sao?” Triệu Khang ngơ ngác.

Điều khiến người ta kinh ngạc đã xảy ra, đám người ngoại quốc kia vậy mà lại nổi giận.

Một người thậm chí còn buột miệng mắng to: “Người mới tin vào Thượng Đế! Cả nhà người đều tin vào Thượng Đế!”

“Chính xác! Tên cầu nô tài của Thượng Đế!”

“Giết bọn chúng!”

Mẹ kiếp!

Triệu Khang như nhìn thấy quỷ mà nhìn đám người ngoại quốc này, thật đúng là hiếm thấy, một đám người ngoại quốc lại căm ghét Thượng Đế đến vậy!

“Chẳng lẽ các ngươi tin vào Satan?” Triệu Khang nghi hoặc hỏi.

“Người mới tin vào Satan, cả nhà người đều tin vào Satan!” Đám người ngoại quốc tức giận mắng.

Pike cầm chặt lọ phốt pho trắng, có vẻ như đây là vũ khí duy nhất của bọn họ. Hắn ta vẻ mặt bí tráng: “Chính nghĩa sẽ không bao giờ bị tiêu diệt! Chân lý mãi mãi tồn tại! Tên cầu nô tài của Thượng Đế, ta liều mạng với ngươi!”

Hắn ta hùng dũng lao về phía Triệu Khang, ánh mắt vô cùng kiên định, muốn liều mạng vì chân lý trong lòng mình.

Triệu Khang cũng không khởi động lòng, sau đó giơ tay lên.

Bóp một tiếng!

Pike quỳ rạp xuống đất, che mặt, nước mắt giàn giụa.

“Động thủ với ta? Người có bản lĩnh đó sao?”

Triệu Khang cười khẩy một tiếng, sau đó giơ chân dẫm nát tảng đá bên cạnh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám người ngoại quốc đều run sợ, lần lượt tự nhủ bản thân không được manh động.

Elizabeth càng nhớ lại cảnh tượng bị Triệu Khang tóm gọn lúc trước, sức mạnh đáng sợ đó, giờ phút này lại hiện lên trong tâm trí nàng, khiến nàng sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy.

“Tất cả ngoan ngoãn cho ta! Nhìn các ngươi gầy gò ốm yếu kia, còn học người ta đánh nhau! Người!”

Triệu Khang chỉ vào Pike: “Nói, vừa rồi ngươi nói cái gì mà Thượng Đế, chân lý gì đó, rốt cuộc là có ý gì?”

“Cầu nô tài của Thượng Đế, ta sẽ không khuất phục ngươi!” Pike hừ lạnh một tiếng.

Triệu Khang lại giơ tay lên, Pike vội vàng che bên mặt còn lại, hốc mắt đỏ hoe.

“Thành thật khai báo!”

“Thượng Đế...”

Nhìn thấy Triệu Khang lại giơ tay, Pike vội vàng đổi giọng: “Đại nhân đừng đánh nữa, ta nói, ta nói.”

“Không phải là xong rồi sao?” Triệu Khang lườm Pike một cái.

Sau đó, nghe Pike kể lại, hai mắt hắn sáng rực, đến cuối cùng thậm chí còn có chút kích động...

Chương 798 - Ta tin vào khoa học

Theo lời kể của Pike, Elizabeth và những người ngoại quốc này đến từ một đất nước xa xôi gọi là Vương quốc Khắc Lỗ.

Vốn dĩ, quốc gia này và các công quốc chư hầu đều sùng bái Thượng Đế (Chúa). Thế nhưng, vào khoảng trăm năm trước, một nhóm người bất đồng chính kiến đã xuất hiện. Họ phản đối tín ngưỡng tôn giáo và tuyên bố rằng thế gian này không hề có Thượng Đế.

Họ cho rằng lửa không phải do thần linh ban tặng, mà có thể tạo ra bằng cách dùng đá lửa hoặc ma sát hai thanh gỗ. Tóm lại, họ là những người theo đuổi lý tưởng mới, tư tưởng mới.

Tuy nhiên, trong một vương quốc sùng đạo như Khắc Lỗ, những người này chẳng khác nào ác quỷ. Họ bị truy đuổi gắt gao, phải trốn chui trốn nhủi khắp nơi.

Mặc dù vậy, họ vẫn kiên trì truyền bá lý tưởng của mình. Điều đáng kinh ngạc hơn, ngay cả nữ hoàng đương thời là Elizabeth cũng đồng tình với họ.

Được nữ hoàng ủng hộ, Pike và những người bạn như tìm thấy ánh sáng cuối đường hầm. Một nhân tài xuất chúng trong số họ đã đứng lên công khai tư tưởng, tuyên bố một lý luận động trời: con người đang sống trên một khối cầu khổng lồ, không ngừng xoay quanh mặt trời, và mặt trời mới chính là trung tâm của vũ trụ.

Kết cục, vị “chiến binh chân lý” này bị trói vào cột và thiêu sống. Cái chết của hắn đã châm ngòi cho một cuộc thanh trừng quy mô lớn trên toàn Vương quốc Khắc Lỗ, nhằm tiêu diệt những kẻ “tà đạo” không tin vào Thượng Đế.

Pike và những người đồng hành đang ăn nấu trong cung cũng bị phát hiện. Bí mật về việc nữ hoàng Elizabeth không còn tin vào Thượng Đế cũng bại lộ.

Lợi dụng thời cơ, các công quốc chư hầu liền dấy binh tạo phản, lật đổ nữ hoàng Elizabeth. May mắn thay, Elizabeth và những người ủng hộ đã sớm có sự chuẩn bị. Trải qua muôn vàn khó khăn, họ trốn thoát và dong buồm ra khơi, tìm đường lánh nạn ở nước ngoài.

Thế nhưng, con thuyền gặp phải bão tố, bị đánh dạt đến tận Đại Càn.

Nghe đến đây, Triệu Khang hai mắt mở to, nhìn Pike, Elizabeth và những người ngoại quốc với vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa phấn khích. Quả nhiên là ông trời không phụ lòng người, lần này đúng là nhật được bảo bối rồi!

Triệu Khang buột miệng hỏi: “Ý các vị là, tất cả các vị đều không tin vào Thượng Đế?”

Elizabeth kích động lớn tiếng: “Nếu thật sự có Thượng Đế, có sao nhân gian vẫn còn khổ đau? Có sao vẫn còn kẻ đói rét lầm than? Thượng Đế căn bản không tồn tại!”

Nói xong, Elizabeth nhìn Triệu Khang với ánh mắt quyết tuyệt.

Trong lòng nàng thầm nghĩ: “Tên tay sai của Thượng Đế này thật đáng sợ, không phải đối thủ mà chúng ta có thể chống lại. Nói ra những lời như vậy, e rằng ta khó lòng sống sót.”

Ai ngờ, Triệu Khang lại vỗ tay tán thưởng: “Nói hay lắm! Các vị nói rất đúng! Trên đời này làm gì có Thượng Đế!”

Cả đám người ngoại quốc đều ngẩn ngơ, ngơ ngác nhìn Triệu Khang. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tên tay sai này sao lại hòa theo họ? Hắn không phải là nên tức giận sao?

“Ngươi... chẳng lẽ ngươi cũng không tin vào Thượng Đế?” Elizabeth hoàn hồn, trong lòng dấy lên tia hi vọng.

Triệu Khang nghiêm mặt nói: “Đương nhiên! Ta là một chiến sĩ duy vật kiên định, nào là Thượng Đế, Phật Tổ, ta đều không tin! Ta tin vào khoa học!”

Pike và những người khác đều kinh ngạc nhìn Triệu Khang, lắp bắp hỏi: “Khoa học là gì?”

Triệu Khang cười khẩy: “Giống như các vị đã nói, con người sống trên một khối cầu, xoay quanh mặt trời, đó chính là khoa học!”

“Bạch lân có thể cháy tạo ra ngọn lửa, đó cũng là khoa học! Cái mà các vị theo đuổi, cái gọi là lý tưởng mới, kỳ thực chính là khoa học!”

Tất cả những người ngoại quốc đều kích động, nhìn Triệu Khang với ánh mắt sùng bái. Những lời nói của hắn như mở ra cho họ cánh cửa dẫn đến một thế giới mới.

Một người lao đến, nắm chặt lấy vạt áo Triệu Khang: “VẬY... vậy nghiên cứu của ta về việc sử dụng hơi nước để tạo ra động lực... cũng là khoa học sao?”

Trong lòng Triệu Khang chấn động, thì ra Watt ở đây!

Hắn vội vàng nắm lấy tay người nọ, trịnh trọng nói: “Đúng vậy, đó là khoa học vật lý! Tên của ngài là gì?”

“Tôi tên là Claude!” Người đàn ông ngoại quốc kích động đáp.

Triệu Khang: “Cái tên này không hợp với ngài, từ nay về sau hãy đổi tên thành Watt đi!”

“Vâng!”

“Đại nhân, ta đang nghiên cứu một loại vật chất có thể phát nổ, vậy có được coi là khoa học không?” Một người ngoại quốc khác cũng lao đến, lấy từ trong người ra một chiếc lọ nhỏ, cẩn thận đổ ra một nắm bột màu đen.

Tôn Phương giật mình kêu lên: “Đây chẳng phải là thuốc súng sao?”

“Thuốc súng?” Người ngoại quốc ngơ ngác.

Triệu Khang quay đầu nhìn hắn ta, ánh mắt sâu xa: “Thứ này gọi là hắc hỏa dược, chúng ta đã nghiên cứu ra từ lâu, hơn nữa còn chế tạo thành vũ khí, đó cũng là khoa học. Ngài tên là gì?”

“Bẩm đại nhân, ta tên là Notti!”

Triệu Khang: “Cái tên này không hợp với ngài, hãy đổi thành Nobel đi!”

Người ngoại quốc có chút hoang mang: “Đại nhân, cái tên này có ý nghĩa gì sao?”

Triệu Khang: “Đó là kỳ vọng của ta đối với ngài, Nobel à!”

Nói đoạn, Triệu Khang vung tay lên: “Mọi vị, đừng lãng phí thời gian tìm kiếm đất nước trong truyền thuyết nữa! Đại Càn mới chính là nơi các vị có thể phát huy tài năng!”

“Ở đây không có thần thánh, không có Thượng Đế! Chúng ta chỉ theo đuổi sự tiến bộ của khoa học! Watt tiên sinh, ngài thích nghiên cứu động cơ hơi nước phải không? Vậy thì ta sẽ mời ngài làm cố vấn đặc biệt cho Viện nghiên cứu động cơ hơi nước của chúng ta!”

“Còn Nobel tiên sinh, hắc hỏa dược của ngài, chúng ta đã chế tạo ra từ lâu, hơn nữa còn không ngừng cải tiến vũ khí được chế tạo từ nó! Ngài có muốn chiêm ngưỡng uy lực to lớn của chúng không?”

“Bây giờ, chỉ cần các vị bằng lòng gia nhập chúng ta, chúng ta có thể cùng nhau khám phá bí ẩn của khoa học! Mỗi người trong số các vị đều có tài năng riêng biệt! Quay trở lại cái Vương quốc Khắc Lỗ chết tiệt đó, các vị chỉ bị lũ ngu xuẩn kia coi như ác quỷ!”

Triệu Khang vỗ ngực nói: “Còn ta, ta có thể ủng hộ các vị nghiên cứu khoa học! Và ta sẽ bảo vệ các vị!”

“Nếu người của Vương quốc Khắc Lỗ dám đuổi theo đến đây, ta sẽ bảo vệ các vị! Bảo vệ tính mạng của các vị! Hãy cùng nhau nghiên cứu khoa học vĩ đại nào!”

Tất cả những người ngoại quốc đều kích động nhìn Triệu Khang, Pike mừng rỡ như điên: “Đại nhân! Ngài nói đều là thật sao?”

“Đương nhiên là thật, ta chưa bao giờ lừa người!”

Ánh mắt chuyển sang Elizabeth, Triệu Khang nở nụ cười hiền hoà: “Nữ hoàng bệ hạ! Với thân phận là Triệu vương Đại Càn,

ta chính thức hứa với ngài, Đại Càn chúng ta sẽ cung cấp nơi ẩn náu cho ngài! Bảo vệ an toàn cho ngài!”

“Thậm chí, khi thời cơ chín muồi, Đại Càn chúng ta có thể giúp ngài đoạt lại ngai vàng! Ngài thấy thế nào?”

Trái tim Elizabeth như nai con loạn nhịp: “Ngài nói thật sao? Ngài có thể che chở cho chúng ta, bảo vệ an toàn cho chúng ta sao?”

“Đương nhiên, nếu không tin, ngài có thể hỏi những người này, lời nói của ta ở Đại Càn có trọng lượng như thế nào.”

Elizabeth do dự một chút, dè dặt hỏi: “Nhưng mà Vương quốc Khắc Lỗ của chúng ta có rất nhiều người, có đến mấy vạn binh mã, nếu bọn họ đánh đến đây, ngài chỉ có ngần ấy người...”

Nghe Elizabeth nói vậy, Tôn Phưong và những người khác đều bật cười.

Triệu Khang khinh thường nói: “Mấy vạn? Nữ hoàng bệ hạ, cả đời chinh chiến của ta, số lượng kẻ địch chưa bao giờ ít hơn năm mươi vạn! Mấy vạn người? Chưa đủ nhét kẽ răng của ta!”

Tất cả người ngoại quốc đều quỳ rạp xuống đất. Có cần phải khoa trương như vậy không? Toàn bộ Vương quốc Khắc Lỗ cộng thêm các công quốc chư hầu, tổng cộng cũng chỉ có hơn hai mươi vạn người!

Chương 799 - Ngoại bang vào Dương Châu (1)

“Tôn Phưong, người để bệ hạ cùng các vị cố vấn cao cấp của nước người ta đi bộ hay sao? Còn không mau dắt ngựa tới?”

“Vâng thưa đại soái, xin hãy đợi một lát, ngựa sẽ đến ngay!”

Chẳng bao lâu sau, mười mấy con chiến mã đã được dắt tới dưới chân núi Lao Sơn.

Nữ vương Elizabeth cùng đoàn tùy tùng đều cảm thấy như đang trong mơ. Cách đây không lâu, họ còn đang phải lẩn trốn như chuột sa chĩnh gạo, vậy mà giờ đây lại được tiếp đón long trọng đến vậy. Cảm giác từ địa ngục bay thẳng lên thiên đường khiến họ có chút không chân thật.

Triệu Khang cùng Tôn Phương cười ngựa đi trước.

Tôn Phương nhỏ giọng hỏi: “Đại soái, ngài muốn đưa bọn họ về Dương Châu thành sao?”

“Nói nhảm, những người này đều là bảo bối đấy! Tiền đồ Đại Càn sau này có thể lớn mạnh hơn nữa hay không, nói không chừng đều phải dựa vào bọn họ!”

Tôn Phương kinh ngạc: “Lũ người giống như quỷ dữ này lại lợi hại đến vậy sao?”

“Những thứ này ngươi không hiểu đâu. Cứ nói người mà ta mới đổi tên thành Nobel kia, nói không chừng hẳn ta có thể nghiên cứu ra thuốc nổ và hỏa khí mới, như vậy ngươi đã biết lợi hại cỡ nào chưa?”

Tôn Phương kinh ngạc: “Vậy quả thực là có chút lợi hại. Vậy đại soái, thuộc hạ xin phép đi trước một bước để thông báo cho mọi người, tránh sau này xảy ra chuyện gì?”

“Ngươi nhìn nữ vương Elizabeth kia xem, dung mạo cũng xinh đẹp lắm đấy, lẽ đâu có kẻ nào đó thấy sắc nổi lòng tham thì sao?”

Triệu Khang cười khẩy: “Không cần phiền phức như vậy. Người nước ngoài thì có thể hưởng đặc quyền sao? Không thể nào! Đến nơi rồi cứ nhốt hết vào viện nghiên cứu, có thể gây ra chuyện gì chứ?”

“Còn Elizabeth ta sẽ tự mình giám sát. Ta thấy đám người này rất trung thành với nữ vương của bọn họ. Cứ chăm sóc cho nữ quý Tây Dương này thật tốt, để nàng ta vui quên cả lỗi về, quên luôn cái Vương quốc Khắc Lỗ gì đó là được.”

Tôn Phương bội phục đến mức nằm xuống đất: “Vẫn là đại soái sáng suốt!”

“Đừng có mà nịnh hót ta!” Triệu Khang cảnh cáo.

Rời khỏi địa phận Lao Sơn, Triệu Khang lệnh cho Lý hiệu úy chuẩn bị mấy chiếc xe ngựa chở đám người Pike, sau đó viết một phong thư cho người nhanh chóng đưa về Dương Châu thành.

Xong xuôi đâu đấy, hẳn mới áp giải, à không, hộ tống Elizabeth cùng đoàn người đến thành Dương Châu.

Rèm xe được vén lên, đôi mắt xanh biếc như ngọc nhìn Triệu Khang đang cười ngửa song song. Elizabeth do dự một chút rồi lên tiếng: “Cái đó... Bệ hạ Triệu Vương.”

Triệu Khang ho khan một tiếng, vội vàng nói: “Nữ vương bệ hạ, ở Đại Càn, ta chỉ là Triệu vương, không phải quốc vương, không thể gọi là bệ hạ được. Hay là nàng cứ gọi ta là Triệu Khang đi.”

“Như vậy có chút bất kính với ngài.” Elizabeth vội vàng nói.

Triệu Khang cười nói: “Ày, có gì mà bất kính, chúng ta chẳng phải là bằng hữu sao?”

Không biết nghe được từ đâu mà hắn ta cho rằng muốn thu phục một người phụ nữ thì trước tiên phải làm bạn với cô ta. Triệu Khang vô cùng tâm đắc với điều này.

Elizabeth chớp chớp mắt: “Vậy sao? Vậy ngài cũng đừng gọi ta là nữ vương bệ hạ nữa, chúng ta cứ gọi tên của nhau được không?”

“Như vậy đương nhiên là tốt rồi.”

Triệu Khang cười nói, thấy đối phương có chuyện muốn nói, liền chủ động hỏi: “Nàng có vấn đề gì muốn hỏi ta sao?”

Elizabeth vội vàng gật đầu: “Ta muốn hỏi ngài, làm sao ngài có thể giẫm nát đá, còn phá hủy cả cây cối nữa? Cho dù là chiến sĩ mạnh nhất Vương quốc Khắc Lỗ, ta nghĩ cũng không phải là đối thủ của ngài.”

Nghe nàng ta nói vậy, Triệu Khang cũng không giấu giếm, thỏa mãn trí tò mò của đối phương: “Là võ công...”

Sau khi nghe Triệu Khang giải thích về võ công và chân khí, cô gái hai mươi tuổi Elizabeth tròn mắt kinh ngạc: “Cơ thể con người lại có năng lực thần kỳ như vậy, thật sự là quá khó tin.”

Rèm xe bên cạnh cũng được vén lên, là Pike đã nghe lén nãy giờ rốt cuộc không nhịn được nữa. Lúc này, hắn đang nhìn chân khí trên tay Triệu Khang với vẻ mặt không thể tin được: “Cơ thể con người quả nhiên là một kho báu khổng lồ. Triệu tiên sinh, ngài có thể dạy ta cách tu luyện chân khí được không?”

“Pike tiên sinh muốn nghiên cứu về chân khí?” Triệu Khang hỏi ngược lại.

Pike gật đầu. Triệu Khang cười nói: “Tuổi tác của ngài đã cao, e rằng không thể tu luyện được nữa. Bất quá, ta có rất nhiều thuộc hạ đều tu luyện chân khí, ngài muốn nghiên cứu bao nhiêu cũng được.”

“Thật là tốt quá, đa tạ Triệu tiên sinh.” Mặc dù nghe nói bản thân không thể tu luyện chân khí khiến hắn có chút thất vọng, nhưng khi nghe nói sau này có thể nghiên cứu rất nhiều người tu luyện ra chân khí, Pike lại trở nên hưng phấn.

Lúc này, Elizabeth lại lên tiếng hỏi: “Triệu Khang, rốt cuộc chúng ta đang đi đâu vậy?”

Triệu Khang: “Đến thành trì của ta, nơi đó gọi là Dương Châu thành. Ta sẽ an bài cho mọi người ở đó để chuyên tâm nghiên cứu khoa học, sẽ không có ai quấy rầy hay làm hại mọi người.”

Nghe hắn nói vậy, Elizabeth cuối cùng cũng trút bỏ được lo lắng cuối cùng. Trên đường đi, nàng đã thay đổi cách nhìn về Triệu Khang rất nhiều. Ít nhất thì tên háo sắc vừa gặp mặt đã nhìn chằm chằm vào ngực nàng ta này, mấy đêm nay đều không xông vào phòng nàng, khiến nàng cảm thấy an toàn hơn một chút.

Thời gian trôi qua trong lúc vội vàng trên đường. Cuối cùng, đoàn người cũng đến Dương Châu thành.

Triệu Khang phi thân xuống ngựa, gõ gõ vào thành xe: “Elizabeth, đến nơi rồi.”

Nghe vậy, Elizabeth vội vàng thò đầu ra, nhìn tòa thành cao lớn hùng vĩ phía trước, nàng không khỏi kinh ngạc.

Sao có thể lớn hơn cả hoàng cung của nàng trước đây chứ!

Những người khác cũng xuống xe ngựa theo yêu cầu của Triệu Khang.

Nhìn những người nước ngoài đang bồn chồn lo lắng, Triệu Khang mỉm cười nói: “Mời các vị vào thành!”

Vừa bước vào cổng thành, Elizabeth và mọi người đã nhìn thấy rất nhiều người đang đứng hai bên, ai nấy đều nhìn họ với

nụ cười rạng rỡ.

Sau đó, những người này đồng thanh hô vang: “Nhiệt liệt chào mừng sứ đoàn Vương quốc Khắc Lỗ đến Dương Châu thành!”

Lễ nghênh đón này khiến cho những người nước ngoài vô cùng xúc động, đặc biệt là Pike và các cộng sự.

Trước đây ở Vương quốc Khắc Lỗ, họ sống ẩn dật như chuột trong hang, chưa bao giờ được người ta chào đón nồng nhiệt đến vậy.

Lúc này, ai nấy đều xúc động muốn khóc.

Elizabeth chú ý thấy một người phụ nữ xinh đẹp như thiên thần đang mỉm cười tiến lại gần.

Đang kinh ngạc vì trên đời lại có người phụ nữ xinh đẹp đến như vậy, nàng ta đã mỉm cười lên tiếng: “Vị này chắc hẳn là Nữ vương bệ hạ Elizabeth phải không ạ?”

“Ngài... Xin chào, ngài thật xinh đẹp.” Elizabeth vội vàng chào hỏi.

Tiêu Linh Lung nghe vậy liền cười rạng rỡ: “Nữ vương bệ hạ cũng rất xinh đẹp ạ. Xin chào, ta là Tiêu Linh Lung, phu nhân của Triệu Khang, đồng thời cũng là Thần Phượng công chúa của Đại Càn. Ta thay mặt hoàng thượng nhiệt liệt chào mừng Nữ vương bệ hạ ghé thăm Đại Càn. Đây là món quà mà hoàng thượng nhờ ta gửi tặng ngài.”

Triệu Khang lúng túng quay mặt đi, thầm mắng: “Tiêu Huyền Sách này, lũ người này chưa chắc đã từng thấy thủy tinh đấy!”

Nhìn chiếc hộp gỗ mà Tiêu Linh Lung đang mở, Elizabeth không khỏi sáng mắt: “Viên bảo thạch này thật đẹp!”

Nghe vậy, Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm.

“Đa tạ hoàng thượng bệ hạ.” Elizabeth cúi người hành lễ, sau đó mới nhận lấy viên thủy tinh từ tay Tiêu Linh Lung.

Sau đó, nàng ta hơi ngượng ngùng nói: “Xin lỗi công chúa, ta chưa kịp chuẩn bị quà.”

Tiêu Linh Lung ôn hoà mỉm cười: “Nữ vương bệ hạ không cần khách sáo, mọi người đều là khách quý của Đại Càn, hy vọng mọi người sẽ sống vui vẻ ở Dương Châu thành.”

Lời nói của nàng khiến cho những người nước ngoài xúc động muốn rơi nước mắt.

Cuối cùng cũng có người coi chúng ta là người rồi!

Không cần phải sống lẫn trốn như trước nữa!

Tất cả mọi người đều nhìn Triệu Khang với ánh mắt biết ơn, trong lòng thâm hạ quyết tâm sau này nhất định phải báo đáp ân tình này.

Triệu Khang cũng rất cảm động, trong lòng bắt đầu suy nghĩ xem làm cách nào để bóc lột lũ người nước ngoài này.

Chương 800 - Ngoại Bang đến Dương Châu (2)

Được chào đón nồng nhiệt, Elizabeth Pike cùng đoàn người Tây Dương cảm nhận rõ sự tôn trọng từ phía Đại Càn.

Bản tính phóng khoáng, gã Watt Bell đã vẫy tay chào hỏi dân chúng, còn nháy mắt với các cô nương.

Đáng tiếc chỉ nhận lại những ánh mắt khinh thường, khiến Triệu Khang âm thầm hài lòng.

Nữ nhi Đại Càn ta há lại ham chuộng ngoại bang!

Đoàn người đến từ lâu Triệu Khang đã sắp xếp, Lý Cầu Đản cùng các huynh đệ sớm đứng chờ, ánh mắt không khỏi tò mò quan sát những vị cố vấn mà lão gia trong thư đã nhắc đến.

Chủ quán dọn tiệc xong, mọi người chia làm hai bàn, Triệu Khang đứng dậy giới thiệu với các vị khách Tây Dương:

“Elizabeth, vị này là Tôn Phương tướng quân, chắc người đã biết, hiện phụ trách an ninh trong thành, có việc gì khi ta vắng mặt, cứ việc tìm hắn.”

“Còn đây là Nobel! Vị này là Lý Cầu Đản, chuyên gia nghiên cứu hỏa dược số một Đại Càn ta! Sau này hai người là đồng nghiệp rồi! Cầu Đản, vị Nobel này lợi hại lắm, tự mình chế ra hỏa dược đấy, sau này phải học hỏi nhiều vào!”

Nobel nghe nói Lý Cầu Đản là chuyên gia hỏa dược, nào dám khinh suất, vội vàng đứng dậy khom lưng: “Cầu Đản đại nhân,

hân hạnh, ta là Nobel.”

Lý Cầu Đản cũng chấn động, không ngờ lại gặp được nhân vật lợi hại như lão gia, tự mình chế tạo ra hỏa dược, vôi vàng khiêm tốn đáp: “Chào ngài, chào ngài, sau này ta phải học hỏi ngài nhiều hơn.”

Triệu Khang lần lượt giới thiệu mọi người, Nhị Ngưu, Cầu Đản đều đã xem qua thư Triệu Khang gửi về, biết rõ đây đều là nhân tài lão gia coi trọng, tự nhiên không dám có chút khinh thường kiêu ngạo.

Chỉ một lát sau, mọi người đã hòa hợp, không còn trở ngại ngôn ngữ, càng thêm phần thoải mái.

Lâm Nhị Ngưu nóng lòng muốn đưa Pike về xem kính hiển vi và độc dược của mình.

Mâm cao cỗ đầy dọn lên, khiến cho những vị khách Tây Dương quen ăn dặm nằm sương trên đường đi không khỏi cảm động rơi lệ.

Bởi vì Triệu Khang thúc giục lên đường, nên dọc đường bọn họ đều ăn lương khô, tuy rằng hương vị không tệ, nhưng ăn lâu như vậy, sinh lý cũng bài xích.

Tiệc tan, Lâm Nhị Ngưu dẫn các vị cố vấn cao cấp của mình đến phòng nghiên cứu của riêng mình.

Triệu Khang và Tiêu Linh Lung dẫn Elizabeth đến một dinh thự lớn.

Tiêu Linh Lung cười nói: “Nữ vương bệ hạ, sau này người sẽ ở đây, đối diện là nơi ta và Triệu Khang đang ở, những người này là hạ nhân được sắp xếp cho người, còn có nhu cầu gì cứ việc nói với ta.”

“Thật là tốt quá, công chúa điện hạ, ta không có yêu cầu gì đặc biệt.”

Elizabeth vô cùng hài lòng với dinh thự trước mắt, tuy rằng so với vương cung nàng ở trước kia không được xa hoa bằng, nhưng sau quãng thời gian dài chạy loạn, giờ phút này có một nơi an thân đã là quá đủ rồi.

Cùng nhau tham quan nơi ở, căn dặn hạ nhân đâu vào đấy, Elizabeth lúc này mới mở miệng hỏi: “Triệu Khang, còn có

công chúa điện hạ.”

“Có chuyện gì vậy?” Triệu Khang cười hỏi.

“Cái đó... Ta có thể đi dạo xung quanh không?” Elizabeth có chút ngại ngùng hỏi.

Tiêu Linh Lung mỉm cười: “Tất nhiên là được.”

Lúc này, một bóng hình xinh đẹp bước ra từ căn nhà đối diện, Elizabeth nhìn nữ tử dáng người cao ráo tuyệt mỹ bước tới, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Diệp Hồng Tuyết cũng tò mò nhìn nàng: “Vị này chính là Elizabeth nữ vương sao?”

“Xin chào, xin hỏi ngài là...” Elizabeth tò mò hỏi.

“Ta là Diệp Hồng Tuyết, thê tử của Triệu Khang, hân hạnh gặp mặt nữ vương bệ hạ.”

Elizabeth ngẩn người, ngờ ngác nhìn Triệu Khang: “Người có hai thê tử?”

“Khụ khụ khụ...”

Tiêu Linh Lung cười khanh khách: “Nữ vương bệ hạ nói sai rồi, hai thê tử làm sao đủ, Vương gia nhà chúng ta có tận năm thê tử đấy! Lợi hại chứ?”

“Thật là lợi hại!”

Triệu Khang vội vàng nói: “Chuyện đó không quan trọng! Elizabeth sau này sẽ dần dần quen thôi, nàng muốn ra ngoài dạo chơi phải không? Hồng Tuyết, Linh Lung, hai người dẫn nàng đi dạo một vòng, ta đi xem những người khác thế nào.”

Lời còn chưa dứt, Triệu Khang đã đi được mười mét, Elizabeth ngờ ngác: “Hắn làm sao vậy?”

“Tránh nạn khẩn cấp thôi, không sao đâu. Đi nào, nữ vương bệ hạ, chúng ta cùng người đi dạo một vòng.”

...

Chạy một mạch đến Viện Nghiên cứu Hỏa khí, Triệu Khang mới thở phào nhẹ nhõm, vừa định bước vào cửa thì nghe “Ầm” một tiếng nổ vang trời!

Tiếp theo đó, hắn thấy nóc một gian nhà bị hất tung lên trời.

Triệu Khang giật mình bay người xông vào, sau đó nhìn thấy cảnh tượng tan hoang.

Lý Cầu Đản, Nobel cùng một đám tinh anh Hỏa pháo quân trước kia đều mặt mày xám xịt, dựa vào nhau.

“Đây là chuyện gì vậy?” Triệu Khang ngây người.

Lý Cầu Đản ho khan một tràng khói đen, sau đó hưng phấn lao đến: “Lão gia! Nobel này là thiên tài đó! Lão gia nhặt được hấn ở đâu vậy? Tên này thật sự quá lợi hại!”

Nobel mặt mày đen nhẻm cười ngây ngô, lộ ra hàm răng trắng bóng, khiêm tốn nói: “Không có, không có, Cầu Đản đại nhân, ta chỉ đưa ra một chút ý kiến mà thôi.”

“Chuyện gì vậy?” Triệu Khang vội vàng hỏi.

Lý Cầu Đản hưng phấn nói: “Tên này nói hỏa dược dạng bột sử dụng không được tiện lợi cho lắm, chỉ bằng biến thành dạng hạt, còn cho thêm cái gì... Kali gì đó?”

“Kali clorat.” Nobel vội vàng nói.

“Đúng đúng, Kali clorat.” Lý Cầu Đản gãi đầu: “Nói chung là giống như muối, ầm một cái đã cho căn phòng này nổ tung, uy lực thật sự lớn đến kinh người!”

Triệu Khang im lặng, quay đầu nhìn đám người mặt mày đen nhẻm vẫn còn đang hưng phấn, cùng với ngọn lửa nhỏ đang cháy hừng hực trong mắt Nobel.

Tên này cũng là một kẻ cuồng bom!

“Cái đó... Hay là chúng ta chuyển Viện Nghiên cứu Hỏa khí ra ngoài thành đi.”

Im lặng một lúc lâu, Triệu Khang mới lên tiếng.

Đám người này ở cùng một chỗ, lỡ như ngày nào đó nổ chết bá tánh thì không hay ho chút nào.

“Chuyển ra khỏi thành?”

Nobel có chút luống cuống: “Triệu Khang đại nhân, là ta làm sai sao?”

“Không có, làm rất tốt! Very good!”

Nhìn thấy Triệu Khang khẳng định mình, Nobel thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng có chút kích động hưng phấn.

Đồng bào đều sợ hãi thứ hỏa dược mà hắn chế tạo ra, không ngờ ở đây lại có nhiều người thích như vậy!

Cuối cùng hắn đã tìm được tổ chức của mình rồi!

Cẩn dặn Cầu Đản chú ý an toàn, Triệu Khang đi đến Y Dược Đường.

Kết quả vừa bước vào, đã thấy một đám người vây quanh, Lâm Nhị Ngu và Pike ngã trên mặt đất, cả người co giật.

Một người bầy khiếu chảy máu, một người sùi bọt mép, nhìn qua không còn sống được bao lâu nữa.

Hoàng đại phu cùng một vị Tây Dương khác đang ra sức cứu chữa cho hai người.

Triệu Khang sợ hết hồn: “Mẹ kiếp! Đây là đang làm cái gì vậy?!”

Một người quay đầu lại, ôm bụng cười nói: “Không có gì đâu lão gia, nghe nói độc yên của Nhị Ngu huynh đệ làm chết không ít người, có kẻ không phục độc dược của Nhị Ngu huynh đệ, liền lấy ra một bình bột phấn nói đó mới là lợi hại nhất.”

“Nhị Ngu huynh đệ cũng không phục, hai người liền giăng co, sau đó ăn độc dược của đối phương, kết quả thành ra như vậy.”

Chương 801 - Ngoại Bang đến Dương Châu (3)

“Ta dựa vào, còn không mau cứu người! Mẹ nó!”

Triệu Khang chân động, nhìn Pike thất khiếu chảy máu cùng với Nhị Ngu sùi bọt mép. Nhất thời không biết nên nói gì.

Kẻ bên cạnh gãi đầu: “Họ dám ăn, hắn là không có vấn đề gì chứ?”

Tiếp theo liền nghe Hoàng đại phu gầm lên: “Mẹ nó! Còn đứng ngây ra đó làm gì, hai người sắp chết rồi!”

“Mẹ kiếp!”

Một đám người đều hoảng sợ, nhao nhao xông lên, một phen cấp cứu, mới đem hai người từ Quỷ Môn Quan kéo trở về.

Nhị Ngu nằm bẹp trên đất thở dốc: “Tên ma quỷ này thật có bản lĩnh, suýt chút nữa tiễn ta đi rồi!”

Pike bên cạnh vẫn còn thổ huyết, ngẩng đầu lên, gian nan nói: “Người... người... thứ người cho ta ăn là cái gì, lợi hại thật!”

Nghe hai người trao đổi lẫn nhau về độc dược của đối phương ăn vào bao lâu có thể mất mạng, chế tạo như thế nào, Triệu Khang chỉ nghe thôi đã rợn tóc gáy.

Hoàng đại phu đi đến bên lão ngoại vừa rồi cùng ông cứu người: “Người là... gọi là Dark đúng không?”

“Chào ngài, Hoàng đại phu.” Lão ngoại vội vàng chào hỏi.

Hoàng đại phu: “Vừa rồi vì sao người lại liên tục ấn vào ngực tên Nhị Ngu kia?”

Dark gật đầu: “Ta... ta đang cấp cứu tim phổi cho Nhị Ngu đại nhân...”

“Có chút ý tứ, cấp cứu tim phổi... Gần đây ta mới điều chế ra Thanh My Tố mới, còn học được phương pháp tiêm, người có hứng thú xem qua không?”

Dark: “Đương nhiên rồi, Hoàng đại phu. Cách ngài vừa rồi cứu trị Pike đại nhân, ta rất hứng thú, ngài có thể dạy ta được không?”

“Đương nhiên không thành vấn đề, đi, ta dẫn người đi tìm người của Võ phủ, đám võ phu kia da dày thịt béo, pháo bắn cũng không chết, muốn thử gì cũng được!”

Hai người khoác vai nhau rời đi, Triệu Khang rất đổi an ủi, đồng thời âm thầm cầu nguyện cho đám võ phu một phen.

Bên ngoài Viện nghiên cứu động lực hơi nước, nhìn thấy Watt đang chỉ huy người ta xây dựng mô hình trong lòng, nghiên cứu động năng hơi nước, Triệu Khang gật gù, xem ra người Tây Dương cùng người Nguyên Giang huyện hòa nhập rất nhanh a! Như vậy hẳn cũng có thể yên tâm.

Buổi tối.

Pike cùng một đám người Tây Dương tụ tập ăn cơm, mỗi người đều kể lại kiến thức mới lạ mà mình thấy được trong ngày.

“Cầu Đản đại nhân quả thực là thiên tài! Thứ hần đang nghiên cứu, ta có thể khẳng định sẽ tạo nên ảnh hưởng cực lớn đến chiến tranh thế giới sau này.”

“Thứ hần muốn làm ra, đừng nói mười cái vương quốc Khắc Lỗ, một trăm cái cũng không phải là đôi thủ! Hơn nữa, hần rất thưởng thức phát minh và tư tưởng của ta!” Nobel vừa gặm đầu heo, vừa lẩm bẩm nói.

Watt tán thành gật đầu, xé miếng thịt dê trên tay: “Người của Viện nghiên cứu động lực hơi nước cũng rất nghe theo sự sắp xếp của ta, hơn nữa rất nhiều ý tưởng đều giống với ta, ta tin tưởng không bao lâu nữa ta sẽ có thể nghiên cứu ra động cơ hơi nước mà Triệu Khang đại nhân đã nói.”

“Kỹ thuật châm cứu của Hoàng đại phu quả là thần tích! Phương pháp tiêm là ý tưởng thiên tài mới có thể nghĩ ra! Có thể khiến cơ thể hấp thụ thuốc một cách hiệu quả nhất!”

“Lâm Nhị Ngu tương lai nhất định sẽ là nhân vật cột mốc của lịch sử hóa học, hơn nữa về phương diện nghiên cứu sinh vật cũng có thể xưng là thiên tài, kính hiển vi mà hần làm ra chính là món quà tốt nhất mà thần linh ban tặng cho nhân gian!”

“Nếu có Thượng Đế, vậy thì hần chính là Lâm Nhị Ngu!”

Pike lau khóe miệng, vẫn duy trì phong độ tao nhã, không tiếc lời tán dương Lâm Nhị Ngu, sau đó cảm khái: “Nơi này quả thực là thiên đường trong truyền thuyết!”

Mọi người Tây Dương đều gật đầu: “Không sai!”

“Ta quyết định, cho dù chết ta cũng muốn chết ở chỗ này, có thể mỗi ngày được hưởng thụ mỹ thực, còn có thể nghiên cứu khoa học, nơi này chính là nơi an nghỉ của ta!”

“Cái gì mà vương quốc Khắc Lỗ chết tiệt, để nó xuống địa ngục đi!”

“Đúng! Đúng vậy!”

Pike gật đầu: “Xem ra các người đều nghĩ giống ta, nơi này mới là nơi chúng ta có thể phát sáng phát nhiệt! Ta muốn đem

tất cả những gì học được, nghĩ được trong đời đều thực hiện ở nơi này!”

“Chỉ có nơi này mới là nơi dung nạp chúng ta!”

Mọi người đều kích động, một lúc sau Dark nhỏ giọng hỏi:

“VẬY... vậy nữ hoàng bề hạ thì sao? Chúng ta... chúng ta không giúp nàng ấy khôi phục đất nước sao?”

Một lão ngoại tên là Mark gãi đầu: “Trên đường đến đây, Triệu Khang đại nhân đã nói với ta về chủ nghĩa xã hội, nói rằng vương quyền là thứ tà ác áp bức dân chúng, là tư bản vạn ác, nên người người bình đẳng. Hy vọng chúng ta có thể trở thành đồng chí xã hội chủ nghĩa!”

“Ta cảm thấy rất có lý, cho nên ta quyết định trở thành một chiến sĩ xã hội chủ nghĩa!”

“Ôi, trời ơi! Đây quả thực là chân lý! Cái thứ vương quyền chó má gì đó, để nó xuống địa ngục đi!” Mark kích động, nhìn những người xung quanh. Không giống những người này, hắn là người nghiên cứu tư tưởng, về khoa học kỹ thuật không có gì kiến thức.

Mà ở một nơi khác.

Triệu Khang cùng một đám nhân tài kỹ thuật tinh anh của Nguyên Giang huyện cũng tụ tập một chỗ.

Nhị Ngưu thở dài: “Lão gia, đám quỷ Tây trong miệng ngài thật lợi hại, không phải dễ dàng có thể lừa gạt được.”

“Đúng vậy, nhất là tên Nobel kia, hắn vậy mà còn có mấy phương án phối hợp thuốc nổ khác nhau!”

“Tên Dark kia cũng vậy, vậy mà nói có thể thay tim cho người ta!”

“Còn tên Parker kia, thậm chí còn có cả phương án nuôi cấy vi khuẩn, đám người này thật ghê gớm!”

Triệu Khang nhíu mày: “Các người làm sao vậy? Thế này đã nhụt chí rồi? Bị đả kích rồi? Dù sao bọn họ cũng chỉ là một đám người Tây Dương!”

“Đây là địa bàn của chúng ta! Sao có thể tự mình diệt đi uy phong của mình chứ?”

Mọi người cười khan, đều có chút ngượng ngùng, nói thật là bọn họ có chút bị đả kích.

Bởi vì hiện tại những thứ bọn họ đang làm, nghiên cứu, đều là theo con đường mà Triệu Khang chỉ ra, sau đó tự mình mày mò.

Nhưng đám người Tây Dương kia, ngay cả con đường đều là do chính bọn họ tự mình nghĩ ra, điều này khiến cho bọn họ có chút cảm thấy, đám người Tây Dương này cũng lợi hại như lão gia nhà mình.

Không khỏi có chút tự ti.

Triệu Khang hừ lạnh: “Ta đem bọn họ đến đây, chính là để cho các ngươi sai khiến! Đám người này tuy lợi hại, nhưng các ngươi liền không bằng người ta sao?”

“Nghĩ kỹ xem, bọn họ bị người ta đuổi như chó nhà có tang, chạy trốn khắp nơi, còn các ngươi từ trước đến nay đều là người đuổi người khác! Chỉ riêng điểm này, các ngươi đã hơn bọn họ rồi!”

“Kiến thức không bằng người ta, vậy thì không sao, chúng ta có thể học! Để bọn họ đến đây chính là muốn các ngươi học tập bọn họ cho tốt!”

“Cho dù là học, chúng ta cũng là lão đại! Thuộc nỏ của hắc lợi hại thì đã sao, Cầu Đản người còn có thể làm ra đại pháo đạn pháo, chẳng phải là lợi hại hơn hắc sao?”

“Nhị Ngưu, ngươi còn chế tạo ra kính hiển vi, không có kính hiển vi này, có móc mắt ra hắc cũng không nhìn thấy vi khuẩn!”

Chương 802 - Nhớ Phụ Nữ Rồi

“Cho nên! Mấy tên nhãi ranh các ngươi, mau tỉnh táo cho lão tử! Ngày thường sống an nhàn quá nên giờ cho các ngươi làm việc nặng nhọc chút liền không chịu nổi nữa sao?”

“Có xứng đáng với kỳ vọng mà lão gia ta dành cho các ngươi không?”

Bị Triệu Khang mắng một trận, đám người Lâm Nhị Ngu cúi gằm mặt. Hắn bỗng ngẩng phắt đầu lên, lớn tiếng: “Lão gia nói chí phải! Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ đánh cho tên Tây dương quỷ đó một trận toi bời!”

Triệu Khang giật nảy mình: “Nhị Ngu bình tĩnh! Ta không bảo người đi giết người! Giao lưu khoa học! Giao lưu khoa học!”

Cả đám người cùng bật cười, Triệu Khang cũng phì cười: “Như vậy mới đúng chứ! Người ta đã tìm đến đây, bọn họ có kỹ thuật, các người cũng không kém cạnh. Cho nên, hãy cứ mặc sức mà nghiên cứu cho ta! Chỉ cần đừng có lỡ tay giết người là được, trời sập xuống đã có lão tử gánh vác cho!”

“Lão gia vạn tuế!”

“Khiêm tốn! Khiêm tốn!”

Khích lệ tinh thần cho đám thuộc hạ xong, ăn cơm trưa xong xuôi, Triệu Khang mới thông thả trở về phủ đệ.

Vừa bước vào cửa, hắn đã thấy Elizabeth thay một thân y phục mới, đang trò chuyện vui vẻ với các vị phu nhân của mình.

Phải nói rằng, xiêm y Đại Càn mặc trên người nàng ta cũng thật ra dáng.

Thấy hắn trở về, các nàng đều đứng dậy, Tào Bạch Lộ tiến lên khoác tay hắn.

“Mọi người đang trò chuyện gì vậy?” Triệu Khang mỉm cười hỏi.

“Chúng thiếp đang trò chuyện với Elizabeth về đất nước của nàng ấy.” Tống Kinh Ngôn mỉm cười đáp, “Nghe cũng khá thú vị. Elizabeth cũng hỏi thăm một số chuyện về chàng đấy.”

Elizabeth rõ ràng tâm trạng rất tốt, nhìn Triệu Khang, nàng thốt lên: “Triệu Khang, người thật sự rất lợi hại. Có nhiều cô gái xinh đẹp như vậy yêu mến người, hơn nữa thân phận của người ở Đại Càn quốc lại cao quý như vậy. Trước đây là ta thất lễ rồi.”

“Khiêm tốn, khiêm tốn! Chúng ta là bằng hữu mà, không có gì là thất lễ hay không thất lễ, mọi người ăn cơm chưa?”

Diệp Hồng Tuyết liếc mắt: “Đã ăn từ sớm rồi, vốn định chờ chàng về cùng ăn, nhưng thấy chàng mãi không có tin tức, chúng thiếp liền tự dùng bữa trước.”

“Ta cùng Nhị Ngưu bọn họ ăn cơm ở bên ngoài.”

Ánh mắt chuyển sang Elizabeth, Triệu Khang nói: “Elizabeth, sau này nàng cứ yên tâm ở lại đây. Ngày thường rảnh rỗi có thể đến tìm Linh Lung các nàng vui chơi.”

“Ta biết rồi, cảm ơn chàng, Triệu Khang.”

“Vậy các nàng cứ trò chuyện tiếp đi, Tổng tử, dạo này công việc ở thương phường thế nào rồi?”

“Ta dẫn ngươi đi xem thử.”

Hai người đến Tây thành, nhìn khu đất đang thi công xây dựng thương phường, Triệu Khang đi theo Tống Khinh Nhan dạo một vòng.

“Ước chừng phải mất một hai năm nữa mới hoàn toàn xây dựng xong.” Tống Khinh Nhan nói.

Triệu Khang gật đầu, cho dù là ở thời hiện đại, việc xây dựng một trung tâm thương mại cũng tốn không ít thời gian:

“Chuyện này không thể nóng vội được, chỉ có thể để cho người bên dưới tiếp tục chiêu mộ thợ thủ công. Các xưởng sản xuất thế nào rồi?”

Tống Khinh Nhan mỉm cười: “Cũng đều đang trong quá trình xây dựng, thỉnh thoảng ta cũng đến đó xem, Hồng Tuyết quản lý rất tốt, mọi việc lớn nhỏ đều xử lý đâu ra đấy, rất có hợp lý, có thể thấy được thời gian này nàng ấy rất bận rộn.”

Triệu Khang im lặng, Tống Khinh Nhan lại tiếp tục nói: “Nàng ấy đối với mọi việc đều rất tận tâm, dường như không biết mệt mỏi, quả nhiên không hổ danh là nữ võ thần năm xưa của Cảnh quốc.”

Triệu Khang dở khóc dở cười: “Nàng nói như thể hai người cùng phe vậy? Cho ta xem thử.”

“Muốn xem thì tự mình động thủ coi ra đi?” Tống Khinh Ngôn liếc mắt.

Triệu Khang đành chịu thua, sau đó lắc đầu cười khổ: “Nàng ấy vẫn luôn như vậy, sau khi truyền toàn bộ võ công cho ta, nàng ấy liền cảm thấy bản thân dường như không còn gì để làm nữa.”

Tổng Kinh Nhan vẽ mặt thấu hiểu, gật đầu: “Nàng ấy không giống những nữ tử bình thường, không phải là người an phận thủ thường, chỉ cần ở nhà hưởng phúc là đủ. Có thể giúp đỡ người, nàng ấy mới cảm thấy vui vẻ nhất.”

“Vậy thì phiền tỷ tỷ ngày thường quan tâm nàng ấy nhiều hơn.”

“Chuyện này còn cần người phải nói sao?”

Hoàng hôn buông xuống.

Trở về phủ đệ, Triệu Khang “đại hiển thân uy”.

Mái tóc đen nhánh buông xõa sau lưng, Diệp Hồng Tuyết chống cằm, cười hỏi: “Vị nữ vương bệ hạ kia, chàng định an bài thế nào? Cứ để nàng ấy ở trong căn nhà đó mãi sao?”

Triệu Khang nghi ngờ: “Không thì sao?”

Tiêu Linh Lung lật người, đưa tay vẽ vòng tròn: “Triệu vương gia hẳn là chưa động tâm chứ?”

“Khụ khụ! Ý các nàng là gì vậy hả! Chỉ cần là nữ nhân là ta đều muốn sao? Thật là bậy bạ, nữ tử như hoa như ngọc, sao lại có suy nghĩ tà ác như vậy!”

“Hừ!” Diệp Hồng Tuyết hừ lạnh: “Vậy được, ta sẽ chờ xem chàng bao giờ đưa người ta về.”

“Chuyện đó là đương nhiên rồi, giữ nàng ta lại chẳng qua là vì muốn ổn định đám thuộc hạ của nàng ta mà thôi.” Triệu Khang vội vàng cười xòa: “Hơn nữa, ta và nàng ta khác chủng tộc, yên tâm, yên tâm đi! Nào, để ta yêu thương các nàng cho thật tốt.”

Tiêu Linh Lung vỗ vỗ chần: “Lão ngũ, người ăn vụng cũng nên biết chừng mực chứ, nên đổi người rồi đấy!”

Tào Bạch Lộ này giờ vẫn luôn trốn trong chần lúc này mới thò đầu ra: “Mọi người cứ tiếp tục thẩm vấn hẳn đi, ta thấy hẳn

không được thành thật cho lắm đâu, không cần quan tâm đến ta.”

“Để cho các nàng nghỉ ngơi một chút đi, tất cả đều giỏi giang rồi phải không? Kẻ nào muốn khiêu chiến ta, hãy xếp hàng, từng người một!”

...

Mười ngày sau khi những người ngoại quốc đến Dương Châu thành, tất cả đều thích nghi rất nhanh.

Hoàn toàn không có chuyện gì là không quen khí hậu, đất đai.

Triệu Khang như thường lệ đến tửu lâu dành riêng cho nhân viên nghiên cứu để động viên tinh thần, lúc này hai bên đã không còn phân biệt ăn uống riêng biệt nữa, luôn quây quần bên nhau.

Tuy nhiên, hôm nay có chút kỳ lạ.

Triệu Khang vừa đến liền thấy đám người ngoại quốc đều ủ rũ, chẳng có chút sức sống.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Sao ai nấy đều ủ dột như đưa đám thế kia?”

Triệu Khang ngồi xuống, lấy thuốc lá ra, bắt đầu cuốn một điếu. Hắn thật sự không quen dùng tẩu thuốc.

Việc cuốn thuốc lá này là do Park nhắc nhở, hắn mới nhớ ra.

Park nhận lấy điếu thuốc Triệu Khang đưa, dùng hỏa chiết châm lửa, chỉ vào Dark nói: “Triệu Khang đại nhân, là như thế này...”

“Dark, ngươi sao vậy? Bị ủy khuất à? Có chuyện gì thì nói ra.” Triệu Khang khó hiểu hỏi.

Dark thở dài: “Triệu Khang đại nhân, ta bị ghét bỏ rồi.”

Triệu Khang phì cười: “Ai ghét bỏ ngươi? Hoàng đại phu sao?”

Hoàng đại phu bên cạnh vội vàng giải thích: “Không phải ta! Ta ghét bỏ hắn làm gì chứ.”

Triệu Hoàng cười nhạo một tiếng: “Lão gia, sáng nay tên Dark kia đi dạo phố, nhìn trúng một cô nương, kết quả bị người ta

mắng cho một trận.”

“Còn có chuyện này nữa sao!” Triệu Khang trừng lớn mắt.

Lúc này, Park ngậm điều thuốc, có chút ngượng ngùng lên tiếng: “Cái kia... Triệu Khang đại nhân, các cô nương trong thành hình như không thích chúng ta lắm. Cái kia... dù sao chúng ta cũng là nam nhân, cái kia... ngại hiểu mà đúng không?”

Triệu Khang mơ hồ: “Ngươi cứ nói thẳng ra, áp ứng như vậy, ta nghe không hiểu.”

Lúc này, phía sau vang lên tiếng gọi.

Triệu Khang quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết, liền mỉm cười vẫy tay.

Nàng xách theo giỏ trái cây, cười nói: “Ta đoán giờ này mọi người chắc đang dùng bữa ở đây, đây là trái cây ta mua cho mọi người, Park, ngươi cầm lấy chia cho mọi người cùng ăn.”

Nàng biết đám người ngoại quốc này rất quan trọng đối với Triệu Khang, vì vậy, cho dù là Diệp Hồng Tuyết hay các vị phu nhân khác, đều rất quan tâm đến bọn họ.

“Cảm ơn phu nhân!” Park vẻ mặt thụ sủng nhược kinh.

“Được rồi, mọi người cứ trò chuyện tiếp đi, ta còn có việc, đi trước đây. Triệu Khang, tối nay về nhà ăn cơm, ta xuống bếp.”
Diệp Hồng Tuyết liếc mắt “đe dọa”.

Triệu Khang toát mồ hôi lạnh: “Cái này... Hay là thôi đi.”

Lâm Nhị Ngưu bên cạnh lại hai mắt sáng rực: “Phu nhân, ta cũng muốn đi!”

Món ăn nhị phu nhân làm, đó không phải là món ăn đơn thuần, đó là sáng tạo! Là có thể mang lên chiến trường!

Diệp Hồng Tuyết mỉm cười rạng rỡ: “Được thôi, ta đi mua thức ăn trước đây!”

Chờ Diệp Hồng Tuyết rời đi, Triệu Khang mới lên tiếng: “Park, vừa rồi ngươi còn chưa nói hết mà?”

Sau đó, hắn liền thấy đám người ngoại quốc nhìn theo bóng lưng Diệp Hồng Tuyết với ánh mắt mê mẩn, lại nhìn sang hắn,

trên mặt tràn đầy hâm mộ, ghen tị, hận.

Triệu Khang lập tức hiểu ra, đám người này là... “nhớ phụ nữ” rồi.

Chương 803 - Áp chế tinh thần

Trong lòng thầm “chặc” một tiếng, Triệu Khang đã hiểu ra đầu đuôi câu chuyện, bèn cố ý thở dài một hơi.

Ngước mắt nhìn đám người Pike, hắn nói: “Pike à, ta hiểu ý các ngươi rồi.”

Mấy gã ngoại bang bất giác đỏ mặt, tuy đều là nam nhân với nhau, nhưng bọn họ mới đến Dương Châu thành không lâu, vội vàng nhắc đến chuyện này quả thực có chút áy náy.

Tiếp đó, chỉ nghe Triệu Khang nói: “Nam nữ ái mộ vốn là chuyện thường tình, ta ủng hộ các ngươi theo đuổi hạnh phúc của mình.”

Dark ung mặt ủ dột: “Triệu Khang đại nhân, nhưng mà các cô nương ở Dương Châu thành dường như không thích chúng ta, còn chê bai dung mạo ta như quỷ dữ, mắng chửi ta thậm tệ.”

Triệu Khang thở dài: “Dark à, chuyện này cũng khó mà làm khác được, tuy nói các ngươi là cố vấn cấp cao ta mời đến, nhưng chuyện tình cảm thế này, ta cũng lực bất tòng tâm a!”

Ánh mắt Dark có phần ảm đạm, Pike, Nobel cùng những người khác cũng sốt sắng, rõ ràng là rất quan tâm đến việc này.

Bởi lẽ, nếu như nữ tử Dương Châu thành thật sự đều chẳng để ý đến bọn họ, chẳng phải cả đời này bọn họ sẽ phải cô độc đến già, bầu bạn cùng năm ngón tay hay sao?

Pike vội vàng nói: “Cái kia... Triệu Khang đại nhân, ngài có thể nào giúp chúng ta nghĩ cách hay không?”

“Chuyện này có cách gì hay ho được chứ!”

Triệu Khang lại thở dài: “Nữ tử Đại Càn ta, nhãn giới đều cao lắm đấy! Các ngươi thử nhìn lại xem, một là không tiền, hai là không nhà, sống cuộc đời nghèo kiệt xác như vậy, làm sao mà theo đuổi hạnh phúc được?”

“Cho dù bản thân cô nương người ta có bằng lòng, thì gia đình họ cũng sẽ chẳng chấp nhận đâu, đúng không?”

Lời Triệu Khang khiến đám người ngoại bang ngơ ngác. Từ ngày đến Dương Châu thành, bọn họ ăn ở tại nhà ăn riêng biệt, sinh hoạt trong viện nghiên cứu.

Chỉ cần lên tiếng là có thứ gì cần dùng, Tôn Phương lập tức sai người mang đến tận nơi, thật sự chẳng có việc gì phải dùng đến tiền.

Bởi vậy, đến lúc này bọn họ mới giật mình nhận ra, mình chính là một đám kẻ bốc cùn.

Watt do dự một lúc, mới lên tiếng: “Tình yêu phải là lãng mạn chứ, không nên bị ảnh hưởng bởi nhu cầu vật chất, phải không ạ?”

Triệu Khang khinh thường: “Lãng mạn cái rắm! Watt, người thử nghĩ xem, nếu người không có tiền, sau này gặp được cô nương mình yêu thích, hai người hẹn hò, nàng ấy muốn ăn món ngon, mặc y phục đẹp đẽ, người lại không có tiền mua.”

“Vậy thì tôn nghiêm nam nhân của người ở đâu?”

Watt ghen lời, Triệu Khang lại nói tiếp: “Hơn nữa, các người đều không có nhà, chẳng lẽ sau này cưới vợ về lại để họ sống cùng người ở viện nghiên cứu hay sao?”

“Hơn nữa, các người đều là người từ nơi khác đến, không có hộ tịch Đại Càn, không thể mua nhà, vậy thì làm sao cô nương người ta gả cho các người được?”

“Ở Đại Càn chúng ta, muốn cưới vợ là phải có sính lễ đàng hoàng!”

Đám người ngoại bang nghe xong thì hoàn toàn tuyệt vọng, sao mà lăm quỵ cùn đến vậy!

Triệu Khang tiếp tục công kích tinh thần: “Nói nhảm, ta hỏi các người, nữ tử Đại Càn chúng ta có xinh đẹp hay không?”

“Rất xinh đẹp.” Đám người ngoại bang đồng thanh gật đầu.

Triệu Khang: “Đó chẳng phải là đương nhiên rồi, nữ tử xinh đẹp như vậy thì tại sao nhất định phải thích các người chứ, nhìn các người một cái, người nào người nấy xấu như ma lem,

điều kiện vật chất lại chẳng ra gì, các cô nương càng thêm chướng mắt là phải rồi.”

“Cho dù có lùi một vạn bước, hiện tại các người có tiền đi chẳng nữa, trong cùng một điều kiện, người ta tại sao phải chọn các người mà không chọn nam nhân Đại Càn?”

Đám người ngoại bang bị đả kích đến mức không còn mặt mũi nào, Mark kích động nói: “Triệu Khang đại nhân, chúng ta cũng có thể gia nhập Đại Càn! Chúng ta cũng có thể làm người Đại Càn!”

“Đúng vậy!” Dark có chút kích động.

Pike cũng nói: “Có phải chỉ cần chúng ta trở thành người Đại Càn, các cô nương sẽ thích chúng ta?”

Muốn bắt chước đám người da đen à?

Triệu Khang cười khẽ một tiếng, sau đó thở dài nói: “Chuyện này không phải là ta không muốn giúp các người, người nước ngoài muốn gia nhập Đại Càn, điều kiện rất khắc khe.”

“Phải lập được công lớn cho Đại Càn, mới có khả năng được ban quốc tịch.”

“Hơn nữa, cho dù là vậy, các người cũng chưa chắc đã tìm được thê tử, các người nhìn Nhị Ngưu bên cạnh ta xem, đến giờ vẫn là lão độc thân! Áp lực cạnh tranh rất lớn a.”

Đám người ngoại bang ngẩn người, Pike nhìn về phía Điều ca và Trương Long: “Nhưng đại nhân, bọn họ không phải...”

Trương Long và Điều ca đều có Hoàng phi làm thê tử, mấy hôm trước bọn họ có gặp qua một lần, trong lòng không khỏi hâm mộ.

Triệu Khang vội vàng nói: “Bọn họ không giống a, nói Trương Long đi, những năm qua theo ta chinh chiến khắp nơi, lập được vô số công lao, mới cưới được nương tử.”

“Càng không nói đến Điều ca, đợi đến khi Hoàng đế dời đô, hai người bọn họ đều là tướng quân, thống lĩnh vạn quân, bọn họ đều là người có công lao to lớn với Đại Càn, có thể giống các người sao?”

Pike và những người khác có chút không phục, la ó rằng bọn họ cũng có thể.

Triệu Khang nghe xong liền nói: “Tốt lắm, tinh thần của các người rất đáng khen ngợi, vậy thì chuyện nhà ở và bổng lộc ta sẽ giúp các người giải quyết!”

“Từ nay về sau, mỗi người các người phải làm việc tại viện nghiên cứu năm canh giờ, mỗi tháng nhận năm lượng bạc, làm đủ mười năm sẽ được chia một căn nhà!”

“Đa tạ Triệu Khang đại nhân, vậy còn quốc tịch...” Pike kích động hỏi.

Watt và những người khác cũng nhao nhao nhìn sang.

“Việc này phải xem biểu hiện của các người, chuyện như vậy cũng không phải do ta có thể tự ý quyết định, tuy nhiên...”

Triệu Khang nghiêm mặt nói: “Chỉ cần các người cố gắng làm việc cho tốt, ta cam đoan sau này sẽ cố gắng giành lấy cơ hội gia nhập Đại Càn cho các người!”

“Cảm ơn Triệu đại nhân! Chúng ta nhất định sẽ cố gắng hết sức!”

Đám người ngoại bang trong lòng tràn đầy cảm kích.

Triệu đại nhân đối xử với chúng ta thật tốt!

Ngay cả loại chuyện này cũng đồng ý giúp đỡ giải quyết!

Nhất định không thể phụ lòng mong đợi của ngài ấy!

“Phải như vậy chứ, công việc các người càng làm tốt, thì chuyện này càng dễ dàng!”

“Thậm chí sau này nếu thật sự không có cô nương nào thích các người, ta, Triệu Khang, sẽ ra tay giúp đỡ, tổ chức vài buổi xem mặt cho các người.”

Nói xong, dường như nhớ ra điều gì, Triệu Khang móc từ trong ngực áo ra một trăm hai mươi lượng ngân phiếu.

Ánh mắt nhìn đám người ngoại bang: “Ta, Triệu Khang, xưa nay chưa từng bạc đãi thuộc hạ, đây là tiền tệ Đại Càn chúng ta sử dụng, tổng cộng một trăm hai mươi lượng, coi như ta cho các người mượn, đều là nam nhân với nhau, quả thật nên thả

lông một chút, lát nữa bảo Nhị Ngưu dẫn các người đi thanh lâu hưởng thụ.”

“Đợi khi nào nhận được bổng lộc thì trả lại cho ta.”

Pike và những người khác suýt nữa thì rơi lệ, thật là một vị đại nhân tốt bụng a!

Sau khi kích động xong, bọn họ lại có chút nghi hoặc, Dark tò mò hỏi: “Đại nhân, thanh lâu là gì vậy?”

“Nơi đó ta chưa từng đến, Nhị Ngưu sẽ dẫn các người đi.”

Đưa ngân phiếu cho Nhị Ngưu, Triệu Khang lại nói thêm vài câu khích lệ tinh thần, rồi đứng dậy rời đi. Nhị Ngưu nhận được ám hiệu cũng tìm cơ chuồn ra ngoài: “Lão gia.”

“Lát nữa tìm cho bọn họ mấy người lớn tuổi một chút, ý tứ một chút là được rồi, hiểu chưa?” Triệu Khang dặn dò: “Dù là kỹ nữ thanh lâu cũng không thể để bọn chúng chà đạp.”

Nhị Ngưu vội vàng gật đầu: “Tiểu nhân hiểu rồi, hay là sau này mỗi tháng đến ngày lĩnh bổng lộc đều dẫn bọn họ đi một lần? Năm lượng bạc, để bọn họ đi một lần là trắng tay cả tháng! Vậy thì đời nào mới mua nổi nhà!”

“Tiểu tử nhà ngươi càng ngày càng tiến bộ rồi đây!”

Chương 804 - Đại Đội Đến

Sau khi đánh cho đám người nước ngoài một trận nhớ đời, khiến bọn chúng hiểu ra thân phận thấp hèn của mình tại Đại Càn, chỉ có nỗ lực làm việc mới mong có đường sống, Triệu Khang mới hài lòng trở về phủ đệ.

Vừa bước vào cửa, hắn đã thấy Diệp Hồng Tuyết bưng một bát canh gà màu xanh lam đặt lên bàn, còn đặc ý lên tiếng:

“Về đúng lúc lắm, cơm vừa chín tới.”

Nhìn mâm cơm đầy ắp những món ăn lạ lắm, Triệu Khang thăm kêu khổ, biết thế này đã không vội vàng quay về. Hắn run rẩy chỉ vào đĩa móng giò xanh lè, kinh ngạc hỏi:

“Đây là cái gì?”

“Móng giò Ngọc Bích! Là món ăn thuốc bổ đấy!” Diệp Hồng Tuyết tự hào đáp.

Triệu Khang run rẩy châm một miếng thuốc, lại nhìn sang đĩa thịt bò bằm sắc cầu vồng: “Còn thứ này thì sao?”

“Món này còn lợi hại hơn, là món “Thịt Bò Cay Kỳ Ảo” mà ta nghiên cứu từ rất nhiều sách dạy nấu ăn đấy. Trong sách nói ăn món này xong sẽ nhìn thấy cảnh tượng kỳ diệu, vô cùng thần kỳ!”

Triệu Khang hít một hơi thuốc: “Nàng chắc chắn đó không phải là trúng độc chứ? Còn bát canh gà này nữa? Sao nàng lại biến nó thành màu này vậy?”

“Ta dùng thuốc nhuộm vải đấy, đã hỏi kĩ rồi, ăn được!” Diệp Hồng Tuyết bĩu môi, “Hơn nữa, màu sắc thế này trông đẹp mắt mà!”

“Ta đột nhiên nhớ ra còn việc phải dặn dò Điều ca, nàng...” Triệu Khang vừa nghe xong liền định chuồn đi, nhưng phía sau đã vang lên giọng nói lạnh lùng: “Đứng lại đó cho ta!”

“Àm!” Bát canh gà được đặt mạnh xuống bàn, Diệp Hồng Tuyết tiến lại gần, ánh mắt sắc bén: “Ý chàng là sao? Coi thường tay nghề của ta à!”

“Ha ha! Nàng nói gì vậy? Màu sắc đẹp thật mà, Linh Lung đâu rồi? Để ta gọi họ ra cùng ăn.” Chết cũng phải kéo thêm vài người chết thay!

“Họ không có ở đây, cơm nước đã xong xuôi, thế mà lại đi cùng cái cô Elizabeth gì đó! Chẳng biết lo cho gia đình gì cả, mau đi rửa tay rồi vào ăn cơm!”

Một lúc sau...

Nhìn Triệu Khang nằm sùi bọt mép trên bàn, Diệp Hồng Tuyết thở dài: “Xem ra cũng không thể tin tưởng hết vào sách dạy nấu ăn được.”

Lúc này, Tống Khinh Nhan bước vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền giật mình: “Nghĩa đệ sao vậy?”

Diệp Hồng Tuyết quay đầu lại: “Không sao, nghĩa tử ăn cơm chưa? Để ta lấy bát cho tử!”

Lúc này, Triệu Khang cố gắng mở mắt, nhìn Tống Khinh Nhan đang ngơ ngác, thều thào hai chữ: “Chạy mau...”

...

Dưới ánh nắng chói chang, Triệu Khang dẫn theo mọi người đứng ở cổng thành chờ đợi. Cuối cùng, một đoàn người hùng hậu cũng dần xuất hiện trong tầm mắt. Trên kiệu vàng, Tiêu Huyền Sách đang ngáp ngáp dài, bên cạnh là Ngô Thanh Loan đang dịu dàng chăm sóc.

Nhìn thấy Triệu Khang, vị hoàng đế uể oải bỗng chốc tỉnh táo hẳn, vẫy tay chào hỏi.

Triệu Khang mỉm cười gật đầu. Theo tiếng hô “Hoàng thượng giá lâm”, hân dẫn đầu mọi người hành lễ.

Đội ngũ thiên đô rốt cuộc cũng đã đến.

Triệu Khang đã cho người sắp xếp ổn thỏa từ trước, Tôn Phương dẫn người đi đón tiếp bá quan văn võ.

Được Ngô Thanh Loan dìu xuống kiệu, Tiêu Huyền Sách mới quay đầu quan sát một vòng, khẽ gật đầu, sau đó khoác vai Triệu Khang: “Lão Triệu, đám người này chính là lũ quý Tây Dương mà người nói trong thư sao?”

“Nhỏ tiếng chút, bọn chúng nghe hiểu tiếng chúng ta đấy.”

Triệu Khang trợn mắt, sau đó quay sang giới thiệu với Elizabeth: “Elizabeth, vị này là hoàng thượng bề hạ của Đại Càn ta.”

Elizabeth vội vàng tiến lên, cung kính xen lẫn tò mò:

“Elizabeth, nữ vương của vương quốc Khắc Lỗ, xin được diện kiến bề hạ.”

Lúc này, ánh mắt Tiêu Huyền Sách như muốn dán chặt vào bộ ngực đồ sộ của Elizabeth.

“Trên đời này sao lại có ngọn núi hùng vĩ như vậy!” Hân thán cảm thán.

Triệu Khang vội vàng ho khan một tiếng, Tiêu Huyền Sách mới hoàn hồn, cười nói: “Nữ vương khách khí rồi, chuyện của các vị, Triệu vương đã tấu trình cho trẫm biết.”

“Nữ vương cứ yên tâm ở lại Đại Càn, chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực bảo vệ an toàn cho nữ vương.”

Elizabeth nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cảm tạ.

Triệu Khang dẫn mọi người đến nơi ở đã được sắp xếp. Tiêu Linh Lung cùng mọi người vây quanh Ngô Thanh Loan và một đứa trẻ sơ sinh.

Triệu Khang tiến lại gần, nhìn đứa bé rồi tấm tắc khen: “Đứa nhỏ này trắng trẻo bụ bẫm thật, đây chính là thái tử tương lai của chúng ta sao? Tên là gì?”

Lẽ ra Tiêu Huyền Sách bọn họ đã đến từ sớm, nhưng vì Ngô Thanh Loan sinh nở nên mới chậm trễ.

Tiêu Huyền Sách cười hì hì: “Trẫm muốn đặt là Tiêu Đại Pháo, nhưng Ngô Tiểu Điều nhất quyết không chịu.”

“Câm miệng!” Tiêu Linh Lung và Ngô Thanh Loan đồng thanh quát. Đối với Triệu Khang, hai nàng lại dịu dàng hơn nhiều.

“Sư phụ, hài tử tên là Tiêu Chấn Bang.”

Triệu Khang hứng thú: “Tiêu Chấn Bang, cái tên không tệ. Chưa có tự nhi? Để ta đặt cho một cái?”

“Cút!” Tiêu Linh Lung mắng, ôm lấy đứa bé với vẻ mặt cứng chiều: “Đây chính là thái tử điện hạ tương lai của Đại Càn chúng ta, người đừng có mà giở trò.”

“Sao lại là giở trò chứ?” Triệu Khang bất mãn. Ngô Tâm Di đứng bên cạnh bĩu môi, ánh mắt có chút ghen tị nhìn Tiêu Chấn Bang.

Lúc này, Tiêu Huyền Sách uể oải lên tiếng: “Nói đến tự, đêm qua trẫm mơ thấy một con gà bay lên cây chuối, không biết có phải là điềm báo của thần tiên ban tên hay không?”

Triệu Khang phì cười, mọi người tò mò nhìn sang: “Sao vậy?”

“Không có gì, ta đột nhiên nhớ ra chuyện vui.”

“Thôi được rồi, chỉ là một chữ tự thôi mà, các người tự mình nghĩ đi. Đi nào lão Triệu, dẫn trẫm đi xem đám nghiên cứu kia làm ăn ra sao rồi.” Vừa nói, Tiêu Huyền Sách vừa cời bỏ long bào, hẳn không muốn bị người khác vây xem khi ra ngoài.

Hai người đi bộ đến Viện nghiên cứu Hoả Khí. Nobel dè dặt nhìn Tiêu Huyền Sách, giới thiệu về loại thuốc súng mới được chế tạo dựa theo phương pháp của mình.

“Kính thưa hoàng thượng bệ hạ, theo công thức thuốc súng mới, uy lực nổ đã tăng lên ba phần so với trước kia.”

“Ngoài ra, loại súng ống mà Triệu Khang đại nhân đề cập, chúng ta vẫn đang nghiên cứu, hiện tại đã có một số ý tưởng thiết kế, nhưng để chế tạo thành công thì cần thêm thời gian.”

Tiêu Huyền Sách gật đầu hài lòng: “Rất tốt, cái đó, No... No gì nhỉ?”

“Nobel.” Triệu Khang nhắc nhở.

“À, Nobel! Người cứ yên tâm làm việc, những yêu cầu của các người, Triệu vương đã nói với trẫm rồi. Chỉ cần các người nỗ lực công tác, chuyện cưới vợ sinh con, nhà cửa đều không thành vấn đề! Muốn gia nhập quốc tịch Đại Càn cũng được.”

Nobel kích động suýt nữa thì quỳ xuống dập đầu với Tiêu Huyền Sách. Đây chính là lời hứa của hoàng đế Đại Càn!

Xem ra chuyện lấy vợ của hắn đã chắc như đinh đóng cột rồi.

Tiếp đó, Triệu Khang lại dẫn Tiêu Huyền Sách đi “vẽ bánh” cho đám người nước ngoài, khiến bọn chúng vô cùng cảm kích bày tỏ sẽ cống hiến hết mình vì Đại Càn.

Ngồi trong quán trà ven đường, một hoàng đế, một vị vương, cùng nhau thưởng thức trà như những thường dân bình dị.

“Theo như người nói, có đám người Tây Dương này, kế hoạch phát triển khoa học kỹ thuật của chúng ta coi như đã có manh mối rồi đúng không?”

Triệu Khang nhấp một ngụm trà: “Có thể nói, bọn họ đã cung cấp cho viện nghiên cứu của chúng ta không ít ý tưởng. Người Đại Càn ta chưa chắc đã kém cõi hơn bọn họ, sự va chạm tư duy giữa hai bên có khi lại mang đến những bất ngờ ngoài dự kiến.”

Chương 805 - Gặp Lại Công Tôn

Tiêu Huyền Sách khẽ gật đầu: “Vậy thì ta yên tâm rồi. Trên đường đi, ta và bá quan đã bàn bạc về kỳ khoa cử đầu tiên để tuyển chọn quan lại. Người có đề nghị gì không?”

Triệu Khang lắc đầu: “Cứ theo lệ cũ mà làm là được. Sau khi tuyển chọn xong, phái một nhóm quan viên đến Dương Châu là được.”

Tiêu Huyền Sách trầm ngâm một lát: “Đến đế đô rồi, ta sẽ hạ lệnh điều một bộ phận thợ thủ công đến Dương Châu, phải xây dựng khu thí điểm này một cách nhanh nhất có thể.”

“Khi đó, bản thiết kế của người phải theo kịp.”

“Chuyện này hoàn toàn không cần người lo lắng, ta hiện tại chỉ thiếu người, đất đai đều đã quy hoạch xong cả rồi.”

Triệu Khang tiếp tục hỏi: “Việc phong thưởng quan lại và binh lính tiếp theo, người và bá quan đã quyết định xong chưa?”

“Danh sách đã được thống kê xong.”

Tiêu Huyền Sách thở dài: “Nếu không phải bây giờ lãnh thổ đã mở rộng thì thật sự không chắc có đủ chỗ cho nhiều quan lại như vậy.”

“Vậy thì tốt.”

Việc công đã bàn bạc xong, Tiêu Huyền Sách đảo mắt: “Lão Triệu, cô nương Elizabeth kia...”

“Người có ý gì?”

Tiêu Huyền Sách tiến sát lại gần Triệu Khang: “Chúng ta là huynh đệ tốt chứ?”

“Đương nhiên rồi!” Triệu Khang nghiêm mặt nói.

Tiêu Huyền Sách: “Người xem, người đã có năm bà vợ rồi, thêm một người nữa tử tử của ta nhất định sẽ giết chết người, vậy nên nhường Elizabeth cho huynh đệ ta đi.”

“Thì ra người đang nghĩ đến chuyện này.”

Triệu Khang trợn mắt: “Không sợ Thanh Loan đánh chết người à?”

“Ta dù sao cũng là hoàng đế! Lấy thêm một hai phi tần thì đã sao? Dám động thủ? Phế rồi lập hoàng hậu khác!”

“Ồ, ra quân còn mạnh miệng đấy.”

Khịt mũi cười khẩy, Triệu Khang ngáp một cái: “Chuyện này người muốn, thì tự mình theo đuổi đi, không cần hỏi ta, ta về đây.”

“Này, ta đây không phải là sợ người đã ra tay trước rồi sao, nói trước nhé, Thanh Loan mà đánh ta thì người phải can ngăn đấy!”

“Ta sẽ đưa đao cho nàng ấy!”

“Cái tên khốn kiếp nhà người, rốt cuộc có còn là huynh đệ nữa không?”

...

Ngày hôm sau.

Bá quan lại lên đường, Triệu Khang đương nhiên cũng đi theo để nhận phong thưởng. Chiếc xe ngựa được dát vàng bạc trước kia đã phát huy tác dụng.

Năm bà vợ cùng lên xe vẫn còn chỗ trống, Ngô Tâm Di và Tần Ngọc Phượng lâu ngày không gặp, lúc này đều bước ra khỏi xe, nép vào người Triệu Khang.

Đến thành Yên Đô.

Tiêu Huyền Sách trực tiếp vào hoàng cung, các quan viên khác cũng được sắp xếp chỗ ở.

Lúc này bận rộn nhất là Phòng Lâm cùng các quan viên Lễ bộ, những việc như soạn thảo văn tế, v.v... đều do bọn họ phụ trách.

Triệu Khang không muốn quản cũng chẳng định quản, bỏ chút tiền bao một chiếc thuyền, dẫn theo các mỹ nhân du ngoạn hồ Yên.

Cảnh hồ lúc chiều tà mang một vẻ đẹp khác lạ, mặt hồ dưới ánh hoàng hôn nhuộm một màu vàng óng.

Mũi chân khê khàng đạp lên mặt nước, Ngọc Phượng mỉm cười nhìn người bên cạnh.

Triệu Khang quay đầu lại, mỉm cười ôm lấy vòng eo thon thả, Ngô Tâm Di thì tựa vào lòng hắn, nụ cười ngọt ngào.

Tiếng sáo từ xa vọng lại, một chiếc thuyền con tiến đến gần.

Một nữ tử áo trắng ngồi trên mũi thuyền, trước mặt là một bình rượu chưa uống hết.

Ánh mắt Triệu Khang khê động, nhìn về phía người đối diện.

Công Tôn Vân Tú cũng có chút bất ngờ, khê cười: “Quốc sư đại nhân thật nhân nhã.”

“Gặp qua Công Tôn đại gia.”

Trước kia đã từng gặp Công Tôn Vân Tú, Tần Ngọc Phượng và Ngô Tâm Di vội vàng chào hỏi, người trước mỉm cười đáp lại.

Triệu Khang: “Sao cô nương lại ở đây? Không phải nói là muốn đi du ngoạn khắp nơi sao?”

Công Tôn Vân Tú cười đáp: “Ta cũng vừa mới trở về hôm nay, không ngờ lại gặp ngài ở hồ Yên này. Nghe nói bá quan đã vào Yên Đô, tiếp theo là định đô rồi sao?”

Triệu Khang gật đầu, Công Tôn Vân Tú lại nói: “Hiện nay lãnh thổ mở rộng, e là số quan viên cũ không đủ dùng, cho nên tiếp theo sẽ có một kỳ khoa cử để tuyển chọn quan lại?”

Thấy Triệu Khang không phản bác, Công Tôn Vân Tú do dự một chút mới nói: “VẬY, có thể xin quốc sư đại nhân nói với bá quan một tiếng, để những sĩ tử của triều trước cũng có thể tham gia khoa cử lần này được không?”

Triệu Khang: “Đó là đương nhiên, cô nương quên lời chúng ta đã nói ở huyện Nguyên Giang rồi sao?”

Công Tôn Vân Tú mỉm cười, tảng đá trong lòng rơi xuống, giờ bình rượu lên lắc nhẹ: “VẬY thì đa tạ quốc sư đại nhân, tại hạ không quá rầy nữa.”

Triệu Khang vừa định giữ lại, Công Tôn Vân Tú đã sai người lái thuyền đi.

Ngô Tâm Di cảm thán: “Vị Công Tôn đại gia này, thật sự là kỳ nữ hiếm có trên đời.”

“Đúng vậy, người này văn võ song toàn, một tay có thể đánh ta chạy té khói, thật lợi hại.”

Tần Ngọc Phượng chớp chớp mắt: “Công tử, chẳng lẽ lại động lòng rồi?”

“Nàng ghen à?” Triệu Khang cười tủm tỉm nói.

Tần Ngọc Phượng bĩu môi: “Nô tỳ nào dám.”

“Nhìn cái miệng nhỏ chu ra kia, lại đây cho bản công tử nếm thử xem nào.”

Tiếng cười đùa vang lên, con thuyền dần khuất xa.

Ánh mắt nhìn theo, Công Tôn Vân Tú đặt bình rượu xuống, người lái thuyền tiến lên: “Tiểu thư, hẳn chính là vị Triệu vương kia sao?”

“Ừm.”

Người lái thuyền tặc lưỡi: “Tên này thật sự là một chút cũng không sợ hãi.”

“Người có tin tức gì thì nói đi.” Công Tôn Vân Tú nói.

Người lái thuyền cười trên nỗi đau khổ của người khác:

“Những lão già ngày thường giấu đầu lòi đuôi kia, lúc này đều ở trong thành, chỉ đợi ngày mai tân hoàng đế tể trời. Tên Triệu vương này tuy lợi hại, e là cũng sẽ gặp xui xẻo.”

“Vậy sao.”

Công Tôn Vân Tú khẽ cười: “Trước kia không ra tay, bây giờ thiên hạ thái bình rồi, mới ra oai phong sao?”

Người lái thuyền gãi đầu: “Hình như là có người nhận được tin tức, nói là sau này Đại Càn sẽ có một chính lệnh nhắm vào võ lâm, muốn thực hiện cái gì mà cấm võ thiên hạ.”

“Lúc này mọi người mới phản ứng lại, trước kia tên Triệu vương này đánh trận gây ra nhiều sóng gió như vậy là vì chuyện này, cho nên quyết định cho tân hoàng đế và Triệu vương một bài học.”

“Đã có những ai đến vậy?” Công Tôn Vân Tú nhẹ giọng hỏi.

Người lái thuyền suy nghĩ một chút: “Về cơ bản, những lão già này thường không xuất hiện trên giang hồ đều đã đến, dù sao thì thực lực của Triệu vương này cũng có chút khó lường.”

“Mấy lão bằng hữu của ta cũng đến góp vui, ít nhất cũng phải chín gã Tam phẩm.”

“Vậy sao.”

Nữ tử khẽ “ừ” một tiếng, thần sắc vẫn bình tĩnh như nước, một lúc sau mới nói: “Người đi nói cho bọn họ, ai tự cho mình đỡ được một kiếm của ta, cứ việc ở lại trong thành.”

Người lái thuyền ngẩn người, hồi lâu sau mới hoàn hồn, dè dặt nói: “Tiểu thư không cần phải như vậy chứ? Mấy người kia chỉ muốn dọa tân hoàng đế và Triệu vương một chút, để bọn họ mất mặt thôi.”

“Người đỡ được một kiếm của ta sao?” Công Tôn Vân Tú tò mò hỏi.

Người lái thuyền ho khan vài tiếng: “Lão hủ hiểu rồi.”

Công Tôn Vân Tú xoay người nhắc cây sáo ngọc lên, tiếng sáo du dương vang lên.

Sáng sớm hôm sau.

Văn võ bá quan, hàng vạn binh lính đứng chật kín, Tiêu Huyền Sách dưới ánh mắt của mọi người đọc bài văn tế trời, sau đó đốt bài văn tế, đội mũ miện thiên tử.

Triệu Khang đứng đầu hàng bá quan, ánh mắt đảo qua lại, trong lòng trầm nghi hoặc.

“Lạ thật, mây luồng khí tức mạnh mẽ mà ta cảm nhận được ngày hôm qua, sao vẫn chưa xuất hiện?”

Chương 806 - Cao Nhân Giang Hồ

Suốt buổi lễ tế trời, Triệu Khang vẫn chẳng thấy bóng dáng tên cao thủ võ công cái thế, kẻ thù tiềm ẩn kia đâu.

Trong lòng hắn dâng lên một tia nghi hoặc, nhưng cũng không để tâm nhiều. Dù sao đối phương không đến gây rối đã là chuyện tốt.

Hơn nữa, nếu hấn ta thực sự đến, Triệu Khang cũng đã có đối sách từ trước.

Đại điển kết thúc, ban thưởng trăm quan, riêng khoản này đã mất hơn hai canh giờ. Không còn cách nào khác, chiến công quá hiển hách, sổ ghi công lao của các quân chất cao như núi.

Người được ban thưởng nhiều nhất, dĩ nhiên là Triệu Khang. Hấn được ban cho cả Dương Châu làm đất phong.

Việc này tuy đã được báo trước, nhưng khi Hoàng đế chính thức tuyên bố, trăm quan đều cảm thấy vui buồn lẫn lộn.

Vui vì Triệu Khang có đất phong, cũng đồng nghĩa với việc từ nay về sau hấn sẽ thường trú tại Dương Châu.

Nói cách khác, cục nợ này cuối cùng cũng không còn lượn lờ nơi triều đình nữa.

Buồn là Dương Châu cách kinh đô quá gần, hưởng chi Cẩm Y Vệ giờ đây ngoài Hoàng đế ra chỉ nghe lời mỗi mình Triệu Khang.

Nếu tên tiểu tử này muốn giở trò, bình thường im hơi lặng tiếng, âm thầm thu thập chứng cứ, đến lúc đó lật đổ triều đình trong một đêm thì toi đời!

Bởi vậy mà văn võ bá quan đều lo lắng, cảm giác như Triệu Khang cố ý xin đất phong gần kinh đô, ngồi đó nhìn chăm chăm vào bọn họ, chờ đợi bọn họ mắc lỗi. Thực sự rất khó chịu!

Triệu Khang cũng nhìn ra được nỗi lo lắng của bọn họ, đương nhiên sẽ không nói gì kiểu như: “Mọi người yên tâm, ta là loại người như vậy sao?”.

Dù sao nói cũng chẳng ai tin, chỉ bằng về nhà nghiên cứu cách tăng cường sức chiến đấu còn hơn.

Thế là vừa tan triều, hấn lập tức quay về phủ, ôm lấy Ngọc Phượng xinh đẹp dịu dàng “cày cấy”.

Trong khi đó, ở ngoại thành có mấy lão già tụ tập, sắc mặt ai nấy đều vô cùng khó coi.

Tổng cộng tám, chín người, tất cả đều tóc bạc phơ, ăn mặc giản dị, nhìn qua cứ như mấy ông lão đầu đường xó chợ.

Nhưng nếu có cao thủ võ lâm nào nhìn thấy mấy ông lão này, e rằng sẽ sợ đến mức run chân.

Bọn họ chính là những nhân vật lừng lẫy giang hồ một thời!

Năm đó, chín người bọn họ liên thủ được xưng là có thể cản được ngàn quân vạn mã, tung hoành thiên hạ, không ai cản nổi.

Tuy nhiên, năm đó có người muốn kiểm chứng lời đồn này, đích thân đến Chu quốc, giao thủ với chín người bọn họ vài chiêu.

Kết quả là khiến cho mấy người bọn họ, những kẻ đang ở đỉnh cao võ đạo, đều đồng loạt lựa chọn quy ẩn giang hồ.

Người đó tên là Ngô Như Long.

Mẹ nó, ai mà ngờ được, tên bạo chúa Ngô Như Long kia vừa chết, bọn họ tưởng rằng đã đến lúc mình tung hoành ngang dọc,

Thì lại xuất hiện thêm một người, mà còn là nữ nhân!

Ngay khi bọn họ chuẩn bị xuất sơn để cho thế nhân biết đến uy danh của mình, thì lại bị ả ta cầm một cây sáo ngọc đánh cho một trận toi bời!

Thế là tối qua, chín lão già bị đánh cho một trận như tử, lúc này đang tụ tập trước cổng thành.

Một người gãi gãi mái đầu trọc lóc: “Hay là... chúng ta bỏ đi?”

“Ả đàn bà đó trông thì dịu dàng, ra tay tàn nhẫn lắm!”

“Bỏ đi đâu!”

Một lão già rưng rưng quát lên: “Chẳng lẽ chúng ta không vào thành được nữa sao? Công Tôn Vân Tú có bản lĩnh thì cả đời ở trong thành bảo vệ tên hoàng đế mới kia đi!”

“Đúng vậy! Ngày mai ta sẽ bày một sạp trà ở đây!”

Một lão già khác hừ lạnh: “Chỉ cần ả ta rời đi, ta sẽ lập tức vào thành, đợi tên hoàng đế mới kia ân ái, xông vào hoàng cung hù chết hắn!”

“Đúng vậy! Bỏ đi như thế, chúng ta còn mặt mũi nào nữa? Uy danh giang hồ không cần nữa sao? Có bản lĩnh thì ả ta cứ canh chúng ta đến chết đi!”

Lúc này, có người nhỏ giọng nói: “Chư vị tiên bối, muội muội thật sự không thể canh chừng các vị đến chết được.”

Vừa nghe thấy giọng nói này, chín lão già sợ hãi ôm chặt lấy nhau, ai nấy đều như lâm đại địch nhìn nữ tử đang bước ra khỏi cổng thành.

Lão già lúc này còn hùng hồn nói muốn bày sạp trà, lúc này cười gượng gạo: “Công Tôn nha đầu, sao cô lại ra đây?”

“Có phải là muốn xuất môn du ngoạn không? Có cần hộ vệ không?” Lão già lúc này hô hào uy danh giang hồ, giờ đây cười toe toét.

Công Tôn Vân Tú nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, muốn ra ngoài dạo chơi một chút. Canh chừng chư vị tiên bối đến chết thì hơi mất thời gian, nhưng đánh chết chư vị thì hình như không tốn sức lắm.”

“Ta... Động thủ!”

Lão già rưng rưng hung dữ quát: “Thật sự tưởng lão phu sợ người sao? Hôm nay sẽ cho người biết thế nào là uy danh của Trần Giang cuồng long!”

“Sóng dữ cuộn cuộn, long trời lở đất!”

“Tiểu bối, sau này phải nhớ kính lão đắc thọ!”

...

“Chư vị tiên bối còn chiêu nào khác không?” Công Tôn Vân Tú nhẹ giọng hỏi.

Trần Giang cuồng long lau máu mũi: “Không đánh nữa, lão phu không phải là đối thủ của người.”

“Ta cũng không đánh nữa, phải kính lão đắc thọ, người là văn bối, lão phu không so đo với người.” Lão già ban đầu chỉ rưng một chiếc răng, giờ đây đã rưng thêm hai chiếc nữa.

Bảy người còn lại cũng đều mặt mũi như đầu heo, Công Tôn Vân Tú tiến lên một bước, bọn họ liền lùi lại một bước.

“Nếu không đánh nữa, vậy chư vị tiền bối có thể đồng ý với muội muội một việc được không?” Công Tôn Vân Tú nói.

Mấy lão già có chút khó hiểu, cô nương này vậy mà lại yêu cầu bọn họ?

Nhưng sau đó, tất cả đều ưỡn ngực, cố gắng toát ra khí chất tiên phong đạo cốt.

“Có chuyện gì cứ nói!”

“Chúng ta đều là lão giang hồ, không cần khách khí!”

“Đều là người trong giang hồ, người là văn bối có việc cần nhờ, chúng ta là tiền bối sao có thể khoanh tay đứng nhìn?”

Công Tôn Vân Tú gật đầu: “Vậy thì tốt, nghe nói Triệu Khang ở Dương Châu xây dựng một võ quán, đã có không ít cao thủ võ lâm đầu quân, nhưng phần lớn đều là tam lưu, tứ lưu, còn thiếu một số cao thủ như chư vị tiền bối.”

“Chư vị tiền bối có thể đến võ quán tọa trấn hay không?”

Mấy lão già sừng sốt, một lúc sau Trần Giang cuống long nghi ngờ hỏi: “Công Tôn nha đầu, ý của cô là muốn chúng ta làm chó săn cho triều đình mới sao?”

Công Tôn Vân Tú lắc đầu.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

“Chó săn nghe không hay, với những cường giả như chư vị tiền bối, nên gọi là chim ưng, chó săn mới đúng.”

Mấy lão cao thủ: ...

“Đừng có mơ tưởng hão huyền! Chuyện này miễn bàn! Chư vị, gió to sóng lớn, chúng ta đi thôi!”

Nhìn mấy lão già bỏ chạy tán loạn, Công Tôn Vân Tú mỉm cười: “Vậy muội muội đành phải từ từ thương lượng với chư vị vậy.”

Nàng nhón chân, thân hình yếu diệu đuổi theo.

Ngày hôm sau.

Triệu Khang lái xe ngựa, mang theo năm bà vợ quay về Dương Châu, đang bon bon trên đường cái.

Đột nhiên, một bóng đen từ trên trời giáng xuống, Triệu Khang giật mình, ghì cương dừng xe, tung người bay ra ngoài, đánh ra một chưởng.

Ầm một tiếng.

Hai người xoay người tiếp đất, Triệu Khang còn chưa kịp nhìn rõ đối phương là ai, đã nghe thấy một tràng cười sang sảng.

“Hay! Không ngờ thiên hạ lại có hậu sinh khả úy, có thể đỡ được một chưởng của lão phu mà bất phân thắng bại!”

“Tiểu tử, ta thấy ngươi cốt cách thanh kỳ, là cây tốt luyện võ, đã vậy lão phu thân là bậc tiền bối giang hồ, có trách nhiệm bồi dưỡng hậu bối. Từ nay về sau, lão phu sẽ bảo vệ bên cạnh ngươi.”

Triệu Khang nhìn lão già trước mặt, huyết sáo một tiếng: “Lão già, lão nói vậy chẳng có chút sức thuyết phục nào cả.”

Lão già trước mặt mặt mũi bầm dập, quần áo rách rưới như bị người ta dùng kiếm chém, còn là bậc tiền bối giang hồ?

Nói là ăn mày còn chẳng ai tin!

Chương 807 - Nằm xuống cho ta!

“Chuyện tin hay không không quan trọng! Tóm lại, sau này ta sẽ đi theo ngươi.”

Gã cao thủ Tam phẩm bị đánh cho một đêm, tay áo bê bết máu mũi.

Triệu Khang bật cười. Qua cuộc đối chiêu vừa rồi, hắn đã nhận ra khí thế quen thuộc từng cảm nhận được ở đế đô. Lão già này chẳng lẽ cố ý muốn dùng cách này để hắn mất cảnh giác?

Hắn cũng không vạch trần, vội vàng mừng rỡ nói: “Ôi chao, tiền bối nói là thật sao? Vãn bối thật sự thụ sủng nhược kinh!”

“Đương nhiên là thật, có cao thủ như lão phu ở đây, an nguy của ngươi sau này không cần phải lo lắng nữa!”

Triệu Khang: “Vậy thật sự cảm ơn tiền bối! Tiền bối, mời lên xe!”

“Tiểu tử, phúc khí thật không cạn!”

Liếc nhìn đám người đang thò đầu ra xem náo nhiệt, lão già cảm thán một tiếng, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: Mẹ kiếp, tiểu tử này đã có năm bà vợ rồi, con bé kia còn si mê cái gì nữa?

Diệp Hồng Tuyết nhú mày: “Trần Giang Cuồng Long, Giang Khiếu Thiên?”

Lão già ngẩn người, sau đó liền phản ứng lại: “Diệp Hồng Tuyết? Hèn chi tiểu tử này nội lực hùng hậu như biển cả, thì ra là do người tự nguyện dâng hiến?”

“Hừ, liên quan gì đến lão?” Diệp Hồng Tuyết cười nhạt một tiếng, sau đó hỏi dồn: “Lão già không biết xấu hổ, người chạy đến đây làm gì?”

Giang Khiếu Thiên: “Cái gì mà lão già không biết xấu hổ, đám tiểu bối các người, nhất là nữ nhân, chẳng lẽ không biết kính lão đắc thọ sao? Lão phu và Triệu tiểu hữu vừa gặp như đã quen biết từ lâu, đây là duyên phận a.”

Triệu Khang vội vàng gật đầu: “Tiền bối nói đúng, tiền bối uống rượu không?”

“Rượu gì?” Giang Khiếu Thiên nhận lấy bầu rượu ngửi một hơi, ánh mắt nhất thời sáng lên, tu một hơi cạn sạch. “Rượu ngon! Sớm biết có rượu ngon như vậy... Ê, không đúng, công lực của ta! Tiểu tử thôi, người dám hạ độc!”

Giang Khiếu Thiên giật mình, muốn vận công bức độc, lại phát hiện loại độc này vô cùng quý dị, trong nháy mắt đã hóa giải toàn bộ nội lực của lão, suýt chút nữa thì hồn vía lên mây!

“Ta đến đây...”

Triệu Khang cười khẩy một tiếng, một chương đánh ngất đôi phương: “Lão già thôi tha, muốn hại ta sao? Nằm xuống cho ta! Nhị nương, lão già này là ai vậy?”

Diệp Hồng Tuyết cười nói: “Là cao thủ hàng đầu trên giang hồ nước Chu những năm trước, biệt hiệu Trần Giang Cuồng Long. Từ sớm đã là Tam phẩm trung kỳ rồi, sau bị sư phụ ta một mình đánh bại chín người, liền quy ẩn giang hồ. Sau này khi ta võ công có thành tựu đã đến nước Chu tìm hấn, đánh một trận. Lão già này không biết xấu hổ, còn liên kết bằng hữu vây công ta.”

“Thì ra là thế, dám vây công nương tử ta!”

Triệu Khang lại đá thêm một cước, sau đó lên xe lôi ra một cái bao tải, nhét người vào trong, treo ở sau xe.

Ngô Tâm Di bất đắc dĩ nói: “Phu quân, dù sao cũng là người già, làm vậy có vẻ không ổn lắm?”

“Không sao, tuy công lực đã bị hóa giải, nhưng căn cơ võ phu của lão già này vẫn còn, không có vấn đề gì.”

Cười một tiếng, Triệu Khang để chúng nữ lên xe, sau đó tiếp tục lên đường.

Đi được nửa ngày, Triệu Khang nhổ tàn thuốc trong miệng, nhìn lão già đang chặn đường phía trước.

“Lão nhân gia, sao lại chặn đường thế ạ?”

Lão già cười ha hả, nội lực hùng hậu như biển cả cuộn cuộn tuôn ra: “Triệu vương gia, lão phu đã đợi người ở đây rất lâu rồi, xuất chiêu đi!”

Gặp phải kẻ không thèm dùng mưu mô quỷ kế, Triệu Khang quát lạnh một tiếng xông lên, giao thủ mấy chục chiêu, đôi phương đột nhiên hô dừng.

“Sao vậy?” Triệu Khang lạnh giọng hỏi.

Lão già: “Không ngờ Triệu vương gia công lực thâm hậu như vậy, lão phu cam bái hạ phong.”

“Vậy là không đánh nữa?”

Lão già: “Không đánh nữa, tuổi còn trẻ mà vương gia đã có công lực như vậy, thật khiến lão phu hổ thẹn. Không biết có thể cùng vương gia đi một đoạn đường, để lão phu thỉnh giáo võ học được không?”

Hóa ra là muốn ta lơ là cảnh giác.

Triệu Khang mỉm cười, lập tức nói: “Đương nhiên là được, bản vương cũng lâu rồi chưa gặp được cao thủ hàng đầu như lão tiên bối, mau lên xe.”

Lão già không khỏi trầm nghĩ, sao không thấy lão quỷ Giang Khiếu Thiên đâu?

Ngồi trên xe, Triệu Khang đưa bầu rượu qua: “Tiền bối, uống rượu không?”

“Rượu này thơm quá, đa tạ Triệu vương gia.”

Một ngụm rượu vào bụng, lão già vừa định uống thêm một ngụm, con người đột nhiên trợn ngược, trực tiếp ném bầu rượu: “Tiểu tử thôi, người dám hạ độc!”

“Nằm xuống cho ta!”

Một chưởng đánh ngất đối phương, trực tiếp khiến lão già choáng váng ngã xuống.

Triệu Khang: “Nương tử, lão già này là ai vậy?”

Diệp Hồng Tuyết thò đầu ra nhìn rõ dung mạo lão già, trên mặt lộ vẻ lo lắng: “Đây là Đường Hạo, cùng Giang Khiếu Thiên đều là cao thủ giang hồ thành danh đã lâu, lúc trước vây công ta cũng có hấn, sao hấn cũng đến đây?”

Triệu Khang vừa cột bao tải vừa đánh thêm một cái tát: “Lão già không học hỏi điều tốt, lại học người ta vây công!”

Sau đó nhét Đường Hạo vào sau xe, cũng may hai lão già không nặng lắm, bốn con ngựa kéo xe của Triệu Khang mới chịu đựng được.

Tiêu Linh Lung lo lắng nói: “Triệu Khang, những cao thủ hàng đầu này đều đến đây, có phải là muốn nhắm vào chàng không?”

Triệu Khang: “Chắc là không sai đâu, hôm qua ta đã cảm nhận được bọn họ rồi, phỏng đoán là sợ ta chạy mất nên mới chặn đường chúng ta, còn bày mưu tính kế, đám người này thật sự là vô sỉ.”

Xe ngựa lại lên đường, quả nhiên lại gặp người thứ ba, lão già nằm giữa đường kêu la thảm thiết.

Triệu Khang lập tức xuống xe: “Lão nhân gia, người sao vậy?”

“Ta ngã rồi! Đau quá, người trẻ tuổi mau cứu ta.”

Triệu Khang: “Lão nhân gia đừng sợ, ta có thuốc trị thương đây!”

Lão già vô cùng cảm kích, vừa nuốt thuốc vừa nói: “Người trẻ tuổi, người thật sự là người tốt, lão già ta đáng thương a, trung niên mất vợ, tuổi già mất con, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh... Ặc? Tên khốn kiếp, người cho ta uống thuốc gì vậy?”

“Phá Công Tán.” Triệu Khang cười toe toét.

“Người... Ta thật ra là đến...”

“Nằm xuống cho ta!”

Lật người lên xe: “Ngọc Phượng, lấy hết bao tải ra đây, ta xem thử đám ngốc này rốt cuộc có bao nhiêu người!”

Nhét lão già vào bao tải treo ra sau xe, Triệu Khang dắt bao tải bên hông, vừa ngâm nga tiểu khúc vừa lên đường.

Dù Triệu Khang đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị đám lão già này hành cho một chết đi được, mẹ kiếp, vậy mà có tới mười người!

Hơn nữa còn bày đủ loại lý do, nào là muốn thu hấn làm đồ đệ, nào là muốn cùng hấn thảo luận võ học, nào là chết cha chết mẹ chết vợ chết con, nào là bị lừa hết tiền!

Thậm chí còn có kẻ cầm một thanh đao gãy chặn đường cướp bóc, sau đó muốn hối cải làm lại cuộc đời đi theo hấn.

Người cuối cùng là đỉnh cao, trực tiếp cầm cái bát vỡ giả làm ăn mày.

Triệu Khang buồn cười, lão già này đóng giả cũng ra dáng lắm.

Diệp Hồng Tuyết đứng bên cạnh: “Người này ta chưa từng gặp qua, không quen biết.”

Triệu Khang cột chặt miệng bao tải, ném lên xe: “Chắc là cao nhân ẩn thế nào đó, mẹ kiếp, ta chỉ về thành Dương Châu một chuyến mà bắt được mười lão già, đợi về ta phải hảo hảo thẩm vấn, để đám người này hối cải làm lại cuộc đời, gia nhập Võ phủ tu hành, một đám lão già không học hỏi điều tốt.”

Diệp Hồng Tuyết dờ khóc dờ cười, nhìn bao tải treo xung quanh xe ngựa, đột nhiên bật cười, cho các người lúc trước vây công ta!

Đáng đời!

Trong một trấn nhỏ.

Công Tôn Vân Tú tắm rửa xong, vừa định nghỉ ngơi, đột nhiên cảm thấy có chút bất an.

“Kỳ lạ, sao đột nhiên ta lại cảm thấy mình đã làm chuyện có lỗi với người khác?”

Chương 808 - Bọn họ đều là cao thủ

Sau khi phi ngựa từ kinh thành trở về Dương Châu, Triệu Khang cũng mất đến ba, bốn ngày đường.

Tôn Phương nhận được tin báo liền vội vàng ra nghênh đón. Nhìn thấy xe ngựa của Triệu Khang treo lủng lẳng mười bao tải, hắn lập tức ngăn người.

Nhìn kỹ hình dáng lồi lõm của những bao tải kia, hình như bên trong là người!

Tôn Phương giật mình: “Đại soái, ngài đây là... đi cướp đường sao?”

“Nói bậy bạ gì đó!”

Triệu Khang đang dìu đám vợ xuống xe, nghe vậy bèn lườm nguýt: “Bên trong toàn là kẻ xấu! Hơn nữa võ công cao cường, còn muốn ám sát ta. Ta phải vất vả lắm mới khuất phục được bọn chúng đây.”

Tôn Phương lộ vẻ mặt bội phục: “Hóa ra là vậy.”

“Được rồi, đưa xe đi. Tìm người trông coi đám người nguy hiểm này, ta sẽ tự mình thẩm vấn bọn chúng sau. Bọn chúng bị ta phong bế tu vi rồi nên người không cần phải sợ.”

Vừa vỗ vào một bao tải, Triệu Khang vừa dặn dò. Tên khốn kiếp trong bao tải này vậy mà còn dám mắng chửi hắn, còn uy hiếp hắn sau khi khôi phục công lực sẽ giết chết hắn và vợ con hắn.

Bị chọc giận, Triệu Khang liền ra tay dạy dỗ hắn ta một trận nên thân trên đường đi, đánh cho tên nào tên nấy không dám hé răng. Giờ thì bọn chúng mới biết điều. Còn có một tên luôn miệng kêu oan, xem ra là kẻ nhất gan nhất.

Muốn lôi kéo ai đó thì nên bắt đầu từ hấn ta trước.

“Đi thôi, đi thôi các phụ nhân. Đi đường cả ngày mệt chết ta rồi, đến lượt các nàng hầu hạ ta đây.”

Mấy nữ nhân cười khanh khách, rất vui vẻ phối hợp với Triệu Khang diễn kịch, người nào người nấy đều gọi “Vương gia”.

Nhìn cảnh tượng đó, Tôn Phương chỉ biết hậm mộ. Đúng lúc này, mấy bao tải bỗng nhiên giã giữa dũ dội, chắc là người bên trong đã tỉnh lại, khiến xe ngựa kêu lên ken két.

Tôn Phương giơ tay tát một cái vào bao tải: “Ngoan ngoãn cho ta! Mẹ kiếp, vậy mà dám ám sát Đại soái, có tin ta ném các ngươi xuống hầm phân không!”

Nghe vậy, những bao tải kia lập tức im lặng.

Suốt dọc đường bọn họ đã phải chịu đủ mọi khổ sở, bị Công Tôn Vân Tú truy đuổi đánh cho một trận, bị ép làm chó săn, à không, là chim ưng của Triệu Khang.

Kết quả là, bọn họ chỉ muốn giữ chút thể diện mà cũng không được sao?

Cần gì phải hạ độc bọn họ chứ? Dù sao bọn họ cũng là cao thủ tam phẩm đường đường chính chính, cường giả hiếm có trên đời!

Không bắt tên tiểu tử ngươi quỳ lạy ba lần chín lạy rước bọn ta về nhà thì thôi đi, vậy mà ngươi còn ra tay đánh bọn ta? Còn nhét bọn ta vào bao tải treo lủng lẳng cả một đường!

Chuyện này mà truyền ra ngoài thì bọn họ còn mặt mũi nào nữa!

Thôi, không làm chó săn nữa!

Giờ khắc này, chín vị cao thủ trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó là mau chóng khôi phục công lực, sau đó cao chạy xa bay.

Tên khốn kiếp Triệu Khang kia quả thực không phải người, cho dù bị Công Tôn Vân Tú đánh chết, bọn họ cũng tuyệt đối không làm chó săn cho hấn nữa.

Tôn Phương đang đánh xe suy nghĩ xem nên nhốt đám người nguy hiểm này ở đâu, thì thấy Lâm Nhị Ngưu vừa mua hai cái

bánh nướng, đang định quay về viện nghiên cứu bèn lên tiếng hỏi:

“Lão Tôn, ngươi đang làm gì vậy?”

Vừa nói, hắn vừa ném một cái bánh nướng cho Pike, tên này vội vàng nhận lấy, cắn một miếng, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Lão đại của hắn thật tốt, không chỉ cho hắn mượn tiền, dẫn hắn đi thanh lâu, mà ngày thường còn mua đồ ăn cho hắn.

Nghe thấy tiếng gọi, Tôn Phương bực bội nhìn sang: “Gọi cái gì mà lão Tôn? Gọi Tôn tướng quân! Ngươi không làm lính nữa thì ngay cả xưng hô cũng không biết gọi sao!”

Lâm Nhị Ngưu cười hề hề, ghé sát lại: “Lão Tôn, đây là xe ngựa của lão gia nhà chúng ta sao? Treo cái gì vậy?”

Tôn Phương cũng lười so đo với hắn: “Là xe của Đại soái, Đại soái vừa mới trở về, nói rằng trong mấy bao tải này toàn là cao thủ mà ngài ấy bắt được, đám người này còn muốn ám sát Đại soái nữa. Ngài ấy bảo ta trông coi bọn chúng, sau đó sẽ tự mình thẩm vấn.”

“Cao thủ!”

Mắt Lâm Nhị Ngưu sáng lên: “Cao cỡ nào?”

“Có thể khiến Đại soái đích thân ra tay bắt giữ thì ít nhất cũng phải là ngũ phẩm, tứ phẩm chứ?” Tôn Phương vuốt cằm suy đoán.

Trong bao tải bỗng nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh khinh thường: “Lão phu là Giang Khiếu Thiên, cao thủ tam phẩm trung kỳ đỉnh phong, đám tiểu bối các ngươi mau thả lão phu ra!”

Nhị Ngưu nghe vậy lập tức hứng thú: “Tam phẩm trung kỳ!”

Pike hỏi: “Tam phẩm trung kỳ là cảnh giới gì?”

“Giống lão gia.”

Nhị Ngưu thuận miệng đáp, sau đó nói: “Lão Tôn, đưa đám người này đến viện nghiên cứu của chúng ta đi.”

“Không ổn lắm đâu? Đại soái nói đây đều là những nhân vật nguy hiểm.”

“Ấy, không sao đâu. Ai mà chẳng là nhân vật nguy hiểm! Nếu lão gia hỏi thì ta sẽ giải quyết!”

Tôn Phương do dự một lúc rồi mới gật đầu: “Được rồi, người nhất định phải canh chừng cẩn thận đấy!”

“Không thành vấn đề!”

Xe ngựa được Lâm Nhị Ngưu và Pike kéo đến viện nghiên cứu. Lâm Nhị Ngưu mở bao tải vừa lên tiếng kia ra, nhìn thấy người bên trong liền giật mình.

Lão già trước mặt mặt mũi bầm dập, nửa bên mặt sưng vù, còn có hai vết bầm tím như mắt gấu trúc xung quanh hốc mắt.

Trông chẳng ra hình người nữa.

“Nhìn cái gì mà nhìn!”

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Lâm Nhị Ngưu và Parker, Giang Khiếu Thiên - Chấn Giang cuống long cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Triệu Khang chết tiệt, đợi lão phu khôi phục tu vi rồi!

Lão phu sẽ cải trang ẩn nấp trong thành, nghe nói người có con rồi phải không? Lão phu sẽ đánh nó mỗi khi nhìn thấy nó!

Bên cạnh còn có một tên tóc vàng hoe, sao lại trông giống quý như vậy?

Lâm Nhị Ngưu ho khan một tiếng: “Người là cao thủ? Tam phẩm trung kỳ?”

“Nói nhảm!” Giang Khiếu Thiên hừ lạnh một tiếng.

Lâm Nhị Ngưu cười khẩy: “Vậy sao lại bị lão gia nhà ta bắt sống? Không phải nói cao thủ cùng cấp bậc với nhau, cho dù không đánh lại nhưng muốn chạy thì không ai cản được sao?”

Giang Khiếu Thiên lập tức uất ức muốn khóc: “Nếu không phải tên tiểu nhân bỉ ổi kia hạ độc lão phu, thì làm sao lão phu bị hãm bắt sống được chứ?”

“Triệu Khang tiểu nhân bỉ ổi, quả thực là súc sinh! Không biết tôn trọng người già trẻ nhỏ!”

Lâm Nhị Ngu lập tức gạt đầu phụ họa: “Lão tiên bối nói đúng! Triệu Khang chính là một tên tiểu nhân bỉ ổi!”

Giang Khiếu Thiên ngẩn người: “Người không phải là thuộc hạ của hắn sao?”

Nhị Ngu vội vàng thở dài: “Ta cũng là bị hắn ép buộc, bắt buộc phải làm việc cho hử. Nếu vẫn bối đoán không lầm, loại độc dược mà hắn dùng để phong ấn công lực của tiên bối, hắn là do vẫn bối đưa cho hắn.”

Giang Khiếu Thiên nghe vậy lập tức hưng phấn: “Người nói loại độc dược kỳ quái đó là do người đưa cho hắn! Vậy giải dược đâu!”

Lâm Nhị Ngu vội vàng nói: “Tiền bối chờ một chút!”

Nói xong, hắn ôm lấy Pike, quay lưng lại, nói nhỏ: “Mau lấy hết số độc dược mà chúng ta điều chế mấy ngày hôm trước ra, cho lão già này uống.”

Pike giật mình: “Sẽ chết người đấy?”

“Không đâu! Bọn họ đều là cao thủ!”

Lâm Nhị Ngu tự tin nói: “Ta từng hỏi lão gia rồi, đến cảnh giới như bọn họ, tuy nội lực, chân khí gì đó đều bị phong ấn, nhưng kỳ thật vẫn còn đó, chỉ là không sử dụng được thôi. Uống độc dược vào tự khắc sẽ tự động hóa giải, hơn nữa nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chúng ta không phải còn có giải dược sao?”

“Bây giờ người của Võ phủ nhìn thấy chúng ta là chạy, chúng ta cũng đánh không lại bọn họ, khó khăn lắm mới có nhiều đối tượng thí nghiệm như vậy, phải từ từ chơi... à không, là từ từ thí nghiệm mới được!”

Chương 809 - Khó khăn trong việc tuyển dụng công nhân

Nghe Lâm Nhị Ngu nói, Pike gạt nhẹ đầu, cảm thấy rất có lý, không khỏi cảm thán: “Đại Càn quốc chúng ta quả nhiên là nơi đất lành chim đậu, nhân tài nhiều vô số kể, thật tuyệt vời!”

“Chú ý lời nói của người đi, người còn chưa phải người Càn quốc đâu!” Lâm Nhị Ngu không quên đả kích tinh thần.

Pike nghiêm mặt nói: “Tinh thần của ta đã là người Càn quốc rồi.”

“Vậy thì cố gắng lên đi ông bạn già! Nếu không cẩn thận lão gia cho người đi trồng bông đây!”

“Vì sao?”

“Lão gia nói rồi, đám rác rưởi ngoại quốc vô dụng, trồng bông mới là nơi thích hợp cho bọn họ!”

Pike đi lấy thuốc, Lâm Nhị Ngu quay người lại nhìn Giang Khiếu Thiên vẫn còn nằm trong bao tải, vội vàng tiến lên đỡ hấn dậy: “Tiền bối, ngài chịu khổ rồi.”

Giang Khiếu Thiên chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, quả là một chàng trai tốt! May mà đã quay đầu là bờ, không đi theo con chó chết Triệu Khang kia làm tay sai cho hổ dữ!

Lúc này.

Triệu Khang đang nằm trên ghế xích đu ngáp ngán ngáp dài bỗng nhiên ngồi bật dậy.

Ngô Tâm Di trong lòng chớp chớp mắt: “Phu quân làm sao vậy?”

Triệu Khang: “Không có gì, kỳ lạ thật, sao đột nhiên lại cảm thấy như mình đã làm chuyện có lỗi với người khác vậy?”

Ngô Tâm Di khẽ cười, dịu dàng nói: “Làm gì có? Phu quân làm gì cũng đều đúng cả.”

“Đúng vậy! Xem ra là tâm ta tu luyện vẫn chưa đủ! Vậy mà lại có suy nghĩ như vậy.”

Muốn làm chuyện xấu, trước tiên phải tự thuyết phục bản thân mình tâm an lý đắc!

Cúi đầu nhìn mỹ nhân trong lòng, Triệu Khang bẻ nạng lên: “Đi, sinh con nào.”

Ngô Tâm Di nghe vậy đỏ mặt, nép vào lòng Triệu Khang: “Hay là gọi mấy vị tỷ tỷ cùng vào nhé.”

Tim Triệu Khang run lên, sau đó hừ lạnh một tiếng: “Mấy người đó vô dụng gọi họ làm gì, lần này phải sinh cho phu quân một chiếc áo bông nhỏ sưởi ấm trái tim, biết chưa?”

“Dạ, đều nghe theo phu quân.”

Ngày hôm sau.

Nghỉ ngơi một ngày, lúc này Triệu Khang đang nhàn nhã pha một ấm trà, thì thấy hai bóng người bước vào từ cửa lớn.

Hắn nhìn kỹ, một người yêu mị phong tình, cả người toát ra vẻ đẹp mặn mà chỉ có ở phụ nữ trưởng thành, một người tóc vàng mắt xanh, dung mạo xinh đẹp rạng rỡ, nhưng bộ ngực đồ sộ kia, nhìn thế nào cũng không thấy trong sáng ngây thơ chút nào.

Là Tổng Khinh Nhan và Elizabeth.

“Tổng tỷ, Elizabeth, sao hai người lại tới đây?”

Tổng Khinh Nhan cười nói: “Có chút chuyện muốn báo cáo với người.”

Elizabeth cười ngượng ngùng: “Ta ở nhà chán quá, gặp Tổng tỷ liền đi cùng tới đây xem sao.”

“Chuyện gì vậy?” Triệu Khang hứng thú hỏi.

Tổng Khinh Nhan: “Mấy hôm trước khi các người lên kinh, các vị quản đốc xưởng đều tìm ta, nói rằng tiến độ tuyển dụng công nhân hiện tại hơi chậm, người dân các nơi hưởng ứng rất ít, cả ngày cũng không tuyển được mấy người.”

“Cứ tiếp tục như vậy, đến lúc nhà máy khai trương, chắc chắn sẽ thiếu nhân lực, cho nên bảo ta tới tìm người nghĩ cách.”

“Lại còn có chuyện này nữa.”

Triệu Khang ngồi thẳng người: “Là những nơi nào?”

Vẻ mặt Tổng Khinh Nhan cũng có chút nghiêm túc: “Cơ bản là các nơi đặt nhà máy đều không tuyển được người, với đãi ngộ mà chúng ta đưa ra, không nên như vậy, ta nghĩ e là có uẩn khúc gì đó.”

“Cho nên ta cũng không dám tự ý xử lý.”

Triệu Khang gật đầu: “Cẩn thận một chút là đúng rồi. Được, vậy để ta đi xem sao.”

Mấy nhà máy lớn đều nằm ở các thành trì xung quanh cách Dương Châu thành không xa, đợi mọi người trở về.

Triệu Khang nhìn năm vị đại mỹ nhân: “Chỉ hai người các người, đi thu dọn đồ đạc, lát nữa đi thị sát thực tế cùng ta.”

“Ngọc Phượng, muội giúp ta thu dọn một chút.”

Tiêu Linh Lung vui mừng khôn xiết, chạy đến bên cạnh Triệu Khang: “Chúng ta đi đâu?”

Ba người còn lại bĩu môi, nhưng cũng không tranh giành gì.

“Đi Lạc Mã thành xem tình hình trước đã.” Triệu Khang cười nói.

Lạc Mã thành.

Cách Dương Châu cũng chỉ bảy mươi dặm, cưỡi ngựa một ngày rưỡi là đến nơi.

Ngọc Phượng không biết cưỡi ngựa, chỉ có thể được Triệu Khang ôm trong lòng, Tiêu Linh Lung cưỡi một mình.

Ba người đều thay trang phục bình thường, hai người phụ nữ đeo khăn che mặt, vì vậy vào thành cũng không gây ra động tĩnh gì.

Nhà máy được xây dựng ở Lạc Mã thành là lò gạch, quản đốc là Lưu Cảnh.

Triệu Khang trước tiên đi xem xét tiến độ xây dựng của nhà máy, thấy có không ít công nhân đang thi công, tiến độ cũng tạm ổn, sau đó liền đến văn phòng tuyển dụng, nhìn nhân viên tuyển dụng đang ngủ gật, người đi đường qua lại cũng chẳng ai dừng chân, liền nhíu mày.

Không nên như vậy.

Hỏi thăm Lưu Cảnh ở đâu, Triệu Khang dẫn hai người phụ nữ tìm đến.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên mập mạp đang cau mày ở trong sân.

“Lưu Cảnh!”

Lưu Cảnh ngẩng đầu lên nhìn, sau đó mừng rỡ vội vàng chạy lên: “Lão gia! Sao ngài lại tới đây?”

“Còn phí lời, ta mà không đến, e là lò gạch của người đến ngày khai trương cũng không mở nổi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Có phải người tự ý hạ thấp đãi ngộ của công nhân hay không?”

“Hai vị phu nhân khỏe.”

Lưu Cảnh trước tiên chào hỏi Tiêu Linh Lung và Tần Ngọc Phượng, sau đó bắt đầu nhìn Triệu Khang: “Thuộc hạ nào dám làm như vậy, đều làm theo lời ngài dặn, dán thông báo cung cấp ba bữa ăn mỗi tháng năm lượng bạc rồi ạ.”

Triệu Khang kinh ngạc: “Vậy sao lại không có ai đến?”

Lưu Cảnh: “Lúc đầu có rất nhiều người đến đăng ký, hơn hai trăm người lận, nhưng lại có người cố tình gây rối, ngầm ngầm giờ trò.”

“Ai vậy?” Triệu Khang bật cười, lại có kẻ vào lúc này tìm hấn gây sự.

Lưu Cảnh thở dài: “Là một đám thư sinh, số lượng cũng không ít, bốn năm trăm người là có.”

“Thư sinh?” Tiêu Linh Lung có chút kinh ngạc.

Triệu Khang cười giễu cợt: “Đại Chu đều vong quốc rồi, đám người này chẳng lẽ còn ôm mộng tưởng hão huyền?”

Lưu Cảnh bắt đầu gật đầu: “Chắc là như vậy, đám người này đi khắp nơi tung tin đồn nói nhà máy của chúng ta là bóc lột dân chúng, kêu gọi người dân về quê trồng trọt, nói cái gì mà trồng trọt một năm còn có thu hoạch, vào nhà máy làm việc thì không có gì đảm bảo vân vân và mây mây.”

“Người dân trong thành bị bọn họ xúi giục, cũng không dám đến nữa.”

Tần Ngọc Phượng nhíu mày: “Các người không có biện pháp gì để đối phó sao?”

“Phu nhân à, người đâu biết đám người vô lại kia khó đối phó thế nào.”

Lưu Cảnh bắt đầu nói: “Ban đầu, ta nghĩ đây là chuyện lão gia hạ lệnh phải làm cho tốt, nên khi đám người kia gây rối, quan binh trong thành đã xuất động, bắt được một đám.”

“Nhưng ngày hôm sau, đám khốn kiếp còn lại lại tụ tập lại, ép chúng ta thả người.”

Tiêu Linh Lung: “Điều động quan binh đuổi bọn họ đi là được.”

“Người ta không đi, trực tiếp trải chiếu nằm trước cửa nhà lao, còn vác sách vở ra đọc.”

“Ta nghĩ trước đây lão gia từng nói, không nên xung đột với đám thư sinh nghèo kiết xác này, nên thả bọn họ ra.”

“Kết quả là người thả ra rồi, đám khốn kiếp đó lại đi khắp nơi tung tin nói chúng ta câu kết với quan binh đánh đập bọn họ, nói y như thật, khiến cho bây giờ người dân trong thành đều không tin tưởng chúng ta.”

“Nói cái gì mà bọn họ là con dân cũ của Đại Chu, chúng ta sẽ ngược đãi bọn họ, đây mà là thư sinh cái gì? Rõ ràng là lưu manh mà!”

Chương 810 - Tiến vào nội bộ địch

Khuôn mặt Lưu Cảnh đỏ bừng, giọng nói càng lúc càng lớn, rõ ràng là đang tức giận đến phát điên.

Người ta thường nói “Tú tài gặp quân lính, có lý cũng khó nói”, thế mà hắn đây lại bị một đám thư sinh nghèo kiết xác chọc tức đến mức này.

Lần này còn khiến Triệu Khang phải đích thân đến xem xét tình hình, tâm trạng hắn không tệ mới là lạ.

Triệu Khang mỉm cười: “Cũng thú vị đấy, xem ra ta phải nghĩ cách trị đám người này mới được.”

Lưu Cảnh nghe vậy, hai mắt sáng lên: “Lão gia, hay là giống như trước đây, tìm người giả làm sơn tặc, bắt hết đám người này trói lại đánh cho một trận nên thân! Ta thấy bọn chúng chính là thiếu đòn, đánh một trận cho chừa!”

“Nếu không phải lão gia trước đây nói phải đối xử tử tế với đám người này, ta đã sớm ra tay rồi.”

Tiêu Linh Lung và Tần Ngọc Phượng nghe vậy thì sững sờ, Triệu Khang vội vàng nói: “Nói bậy bạ gì đó! Lão gia ta là loại người như vậy sao! Người muốn bôi nhọ thanh danh của ta sao?”

Lưu Cảnh ôm lấy cái mông bị đá, cười gượng gạo, quay người đi, nhỏ giọng lầm bầm một câu:

“Trước đây không phải đều làm như vậy sao?”

“Thôi được rồi, chuyện này cứ giao cho lão gia ta xử lý, người không cần phải lo, cứ tiếp tục tuyển công nhân đi, thuận tiện sắp xếp chỗ ở cho ta và hai vị phu nhân.”

“Vâng thưa lão gia.”

...

Hiệu suất làm việc của Lưu Cảnh quả thật rất cao, chưa đến chiều đã sắp xếp xong chỗ ở, thuê cho Triệu Khang một căn nhà có sân vườn.

Sau khi an bài ổn thỏa cho Tiêu Linh Lung và Tần Ngọc Phượng, Triệu Khang liền ra ngoài. Hai nàng muốn đi theo xem náo nhiệt, nhưng Triệu Khang không cho phép, đành buồn bã ở nhà.

Lúc này, Triệu Khang đang ngồi uống trà với Lưu Cảnh cách văn phòng tuyển dụng không xa, chưa được bao lâu thì thấy một đám thanh niên mặc trường sam xông đến trước văn phòng.

Người dẫn đầu bắt đầu gào thét: “Đóng cửa nhà máy! Ngừng bóc lột!”

Đám thư sinh phía sau đồng loạt giơ nắm đấm hô vang:

“Đóng cửa nhà máy! Ngừng bóc lột!”

Người phụ trách tuyển dụng thấy vậy, chỉ biết bất lực thu dọn bàn ghế chạy trốn.

Triệu Khang chứng kiến cảnh tượng này, nhìn Lưu Cảnh hỏi: “Đám người này cứ như vậy mà làm loạn sao?”

“Còn không phải sao, hai ba ngày lại đến một lần, lần này còn ít người đấy.” Lưu Cảnh thở dài.

“Cũng thú vị đấy.”

Triệu Khang bật cười: “Đi, dẫn ta đi gặp viên quan đồn trú ở thành Lạc Mã.”

Đóng quân ở thành Lạc Mã là một vị Hiệu úy của quân Đại Càn, tên là Viên Hồng, thống lĩnh hơn tám trăm binh sĩ.

Lúc này, nhìn thấy Triệu Khang, hắn ta vô cùng kích động: “Quốc sư!”

“Hiệu úy Viên, ta có chút việc muốn nói với người...” Triệu Khang tiến lên khoác vai Viên Hồng, Viên Hồng nghe vậy lộ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu.

...

Buổi chiều.

Văn phòng tuyển dụng vừa mới bắt đầu công việc, đám thư sinh lại đến, lần này còn đông hơn, ước chừng hơn trăm người.

Ngay khi bọn họ đang hô hào khẩu hiệu, từ bốn phương tám hướng ủa ra một đám đông binh lính.

Cảnh tượng này khiến đám thư sinh chết lặng.

“Ta dựa vào! Sao lại nhiều người như vậy! Lý huynh, mau chạy thôi!”

“Chết tiệt! Không kịp nữa rồi! Đừng hoảng sợ, đám binh lính này không dám làm gì chúng ta đâu!”

“Mẹ kiếp, bọn chúng mang theo đao đấy!”

Viên Hồng xông lên, một cái tát đập vào mặt tên thư sinh dẫn đầu, đánh cho hắn ta hoa mắt chóng mặt.

Nước mắt hắn ta lập tức tuôn rơi.

Nhìn Viên Hồng, lấp bắp nói: “Người... người dám đánh người sao!”

Trước đây, bọn họ đến gây rối, nhiều nhất cũng chỉ bị bắt giam vài ngày, sau đó lại được thả ra.

Trong nhà lao, người ta còn cung phụng bọn họ cơm ngon canh ngọt.

“Đánh chính là nguoi!”

Viên Hồng lại giáng cho hắn ta một cái tát: “Dám dẫn người quấy rối trị an, tiểu tử thôi, cuối cùng cũng để lão tử tóm được nguoi rồi.”

Tên thư sinh đau đớn kêu la thảm thiết.

“Cứu mạng! Quan binh đánh nguoi! Giết nguoi! Cứu mạng!”

Dân chúng xung quanh chứng kiến cảnh tượng này, đều chỉ khoanh tay đứng xem, không một ai ra tay giúp đỡ.

Ngay khi tất cả thư sinh đều bị đè xuống đất đánh đập, một tiếng quát lớn vang lên.

“Dừng tay!”

Đám thư sinh ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một nam tử khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, mặc trường sam, hót hải chạy đến, trên mặt tràn đầy phẫn nộ.

Viên Hồng nhìn Triệu Khang, khinh thường quát: “Nguoi là ai?”

Triệu Khang đẩy Viên Hồng ra, đỡ tên thư sinh bị tát hai cái bạt tai dậy, ân cần hỏi han: “Không sao chứ?”

Tên thư sinh ngơ ngác nhìn hắn, lau nước mắt: “Không, không sao, ngài là...?”

Triệu Khang không trả lời, quay đầu nhìn Viên Hồng, lớn tiếng quát mắng: “Quang thiên hóa nhật, quang minh chính đại, đám quân phiệt các nguoi lại dám giữa đường phố xá đánh đập nguoi độc sách!”

“Đại Càn ta còn có thiên lý sao? Còn vương pháp sao?”

“Nguoi!”

Sắc mặt Viên Hồng méo mó, hàm hè quát: “Bản tướng chấp pháp, cần gì nguoi phải xen vào! Còn không mau lui ra, nếu không ta bắt cả nguoi!”

Tiểu tử này diễn cũng hay đấy!

Triệu Khang thầm khen ngợi, sau đó lạnh lùng nói: “Chúng ta là người đọc sách, phạm tội gì? Đám người các người ngày thường vô công rồi nghề, không lo bảo vệ đất nước, lúc này lại còn ý thể hiếp người!”

Một đám thư sinh bị đè dưới đất phía sau đồng loạt reo hò tán thưởng, tên thư sinh bị tát hai cái bạt tai trước đó càng thêm kích động, mặt mày hớn hờ.

Người này thật là gan dạ!

Viên Hồng như thể nhất thời cứng họng, ấp úng hồi lâu mới lạnh lùng nói: “Cường từ đoạt lý, bắt hết bọn chúng lại cho ta!”

“Ta xem ai dám!”

Triệu Khang quát lớn một tiếng, chặn trước mặt mọi người, hùng hồn nói: “Ai dám động thủ, đợi quan phủ đến, ta nhất định sẽ báo quan, khiến cho các người ăn không hết đâu!”

“Người!”

Sắc mặt Viên Hồng đỏ bừng, rõ ràng là đã nhập vai, phất tay nói một tiếng “rút”, cuối cùng nhìn Triệu Khang: “Tiểu tử thôi, ta nhớ kỹ người rồi đấy, đừng để rơi vào tay ta!”

Nói xong, hắn ta lập tức dẫn binh lính rời đi.

Đám thư sinh kích động reo hò một tiếng, từng người xúm lại vây quanh Triệu Khang, lớn tiếng khen ngợi.

“Vị huynh đài này, hôm nay thật sự đa tạ người!”

“Đúng vậy, nếu không có huynh đài, hôm nay chúng ta đã gặp nạn rồi!”

“Huynh đài quý tính đại danh? Hôm nay may mắn có người, tại hạ Lý Kinh.” Tên thư sinh trên mặt còn in dấu tay vội vàng hỏi, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Triệu Khang chấp tay cười nói: “Mọi người khách khí rồi, tại hạ họ Bá, tên Bá Bá, hôm nay mới đến thành Lạc Mã, may mắn được quen biết mọi người.”

“Thì ra là vậy, ta nói sao trước đây chưa từng gặp Bá huynh, một lần nữa đa tạ.” Lý Kinh cười nói.

Triệu Khang ra vẻ khiêm tốn: “Lý huynh khách khí rồi, đúng rồi, nói đến đây, tại sao mọi người lại xảy ra xung đột với binh lính vậy?”

Sắc mặt đám thư sinh Lý Kinh cứng đờ, do dự một chút, xua tay nói: “Chuyện này Bá huynh đừng nhúng tay vào nữa, nếu không sẽ không tốt cho người đâu.”

“Vậy sao.”

Triệu Khang thâm cười trong lòng, xem ra đám người này quả thật không phải tự nhiên mà đến gây chuyện, phải trà trộn vào nội bộ của bọn họ mới được.

Nghĩ vậy, Triệu Khang ngắc đầu nói: “Gặp nhau chính là duyên phận, chi bằng tìm chỗ nào đó ngồi chơi, tại hạ mời mọi người uống trà.”

Nghe vậy, đám thư sinh đều có chút dao động, có người ngượng ngùng nói: “Không ổn đâu Bá huynh, chúng ta đông người quá.”

“Có sao đâu, Bá Bá ta cũng có chút gia sản, hiếm khi gặp được mọi người, tiền nong tính toán làm gì!”

Chương 811 - Người đáng kết giao

Thấy Triệu Khang hào phóng như vậy, đám thư sinh thường ngày vốn rộng rãi đều có chút ghen tị, cũng không từ chối nữa.

Triệu Khang hô to một tiếng, mọi người liền theo chân hắn đi tới tửu lâu. Tiểu nhị vui mừng khôn xiết, vội vàng ra tiếp đón, chuẩn bị bảo nhà bếp tăng thêm củi lửa.

Kết quả Triệu Khang chỉ gọi hơn mười ấm trà, khiến tiểu nhị tức đến mức trong lòng thầm chửi rủa.

Không có tiền còn bày đặt ra vẻ ta đây!

Không để ý ánh mắt của tiểu nhị, Triệu Khang rót trà cho mọi người, bên cạnh hắn là Lý Kinh cùng những người cầm đầu.

Đám người nghèo rót mòng toi uống trà mà cũng ra dáng hào kiệt.

“Bá huynh, lần nữa đa tạ huynh đã ra tay giải vây, tại hạ kính huynh một chén!”

“Nói hay lắm, nói hay lắm.”

Vừa uống trà, Triệu Khang lại hỏi nguyên nhân bọn họ gây chuyện, nhưng Lý Kinh cùng những người khác vẫn im lặng, rõ ràng là còn đề phòng hắn.

Ngay khi Triệu Khang định dùng kế “mưa dầm thấm lâu” thì cửa truyền đến một tiếng gọi ngọt ngào như mật ong.

“Phu quân!”

Triệu Khang kinh ngạc quay đầu lại, liền thấy Tiêu Linh Lung và Tần Ngọc Phượng, hai nàng thay y phục thường dân, e lệ nhìn vào bên trong tử lâu.

Không còn trang sức cầu kỳ, nhưng dung mạo khuynh thành của hai nàng khó có thể che giấu, dù là y phục bình thường cũng không che nổi phong thái.

Cả đám thư sinh đều ngậy người ra.

“Thần nữ hạ phàm!”

“Thật là mỹ nhân tuyệt sắc!” Lý Kinh nhìn đến mức con ngươi như muốn rớt ra ngoài.

Triệu Khang thầm mắng trong lòng, nhìn hai nữ tử.

Mẹ nó, các ngươi tự ý thêm diễn à?

Không đúng, ta cũng đâu có mời hai diễn viên các ngươi đâu!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của đám thư sinh, Tiêu Linh Lung và Tần Ngọc Phượng cẩn thận bước vào, phải nói hai nàng diễn xuất rất đạt.

Đôi mắt ngây thơ, không hiểu chuyện đời khiến cho mọi người nhìn mà động lòng thương xót.

Sau đó, dưới ánh mắt muốn giết người của đám thư sinh, hai nàng đi đến sau lưng Triệu Khang.

Tần Ngọc Phượng đỏ mặt, nhỏ giọng như muỗi kêu: “Phu quân, bọn họ là ai vậy?”

Tiêu Linh Lung cũng yếu đuối kéo tay áo Triệu Khang, khiến trái tim của đám thư sinh tan vỡ.

Diễn viên đã tự động tiến cử, Triệu Khang chỉ đành tiếp tục diễn, hừ lạnh một tiếng: “Hai người tới đây làm gì, không phải đã bảo ở nhà ngoan ngoãn chờ sao? Không thấy ta đang tụ họp cùng bằng hữu à?”

Lý Kinh đứng bên cạnh, cố gắng kìm nén ý muốn cầm ghế đập vào đầu Triệu Khang.

Hắn vội vàng nói: “Bá huynh, hai vị này là tâu tâu sao?”

Triệu Khang co rút đồng tử, hít sâu một hơi, mỉm cười với Lý Kinh: “Đúng vậy, hai người họ là thê tử của ta, bình thường nhất gan, chưa từng thấy qua việc đòi, khiến chư vị chê cười rồi.”

Tiêu Linh Lung vốn đang kéo tay áo Triệu Khang, lúc này chuyển sang véo thịt hắn, e lệ cười với Lý Kinh và những người khác, hành lễ một cái.

Triệu Khang vội vàng nói: “Đã đến rồi thì ngồi xuống đi.”

Mẹ nó, véo nữa thì rách thịt mất.

Đám thư sinh ngây ngốc nhìn hai nữ tử ngồi xuống, rồi lại nhìn Triệu Khang, lúc này lại cảm thấy vị Bá bá vừa rồi sao mà đáng ghét đến thế.

Hai nàng vừa ngồi xuống, từng người một liền vội vàng tiến lên giới thiệu bản thân, cảnh tượng này khiến Triệu Khang âm thầm oán trách.

Lũ khốn kiếp!

Tiêu Linh Lung và Tần Ngọc Phượng dường như cũng mạnh dạn hơn, nhiệt tình chào hỏi đám thư sinh.

Bầu không khí lập tức trở nên vui vẻ hòa thuận, đã đến nước này, Triệu Khang không tiêu chút tiền thì thật có lỗi.

Gọi tiểu nhị dọn rượu và thức ăn, tiểu nhị vốn đang cau có, nhận được bạc liền lập tức trở nên niềm nở.

Nhìn thấy Triệu Khang đưa ra năm mươi lượng bạc, đám thư sinh lại một phen bị đả kích.

Sờ sờ mấy đồng tiền lẻ trong túi, ai nấy đều thở dài.

Nhìn người ta xem, có tiền không nói, hai bà vợ còn xinh đẹp như tiên nữ, bản thân cũng đẹp trai ngời ngời!

Đều là người đọc sách, sao cuộc đời lại khác biệt lớn đến vậy?

Chẳng trách ta cả đời vất vả ngược xuôi, thì ra là có người thay ta hưởng thụ cuộc sống an nhàn.

Rượu được dọn lên, đám thư sinh đều có ý mượn rượu giải sầu.

Lúc này, Lý Kinh đột nhiên lên tiếng: “Bá huynh, dám hỏi huynh trước đây công tác ở đâu?”

Nhìn thấy tia sáng lóe lên trong mắt Lý Kinh, Triệu Khang lập tức hiểu tên này đang thăm dò mình.

Hắn cười khỏ, không chút do dự đổi cho mình một quẻ quán khác: “Ta là người Lương Châu, vì chiến loạn mà phải tha hương, nay mới chọn Lạc Mã Thành làm nơi an cư.”

Nghe vậy, Tiêu Linh Lung và Tần Ngọc Phượng thâm đảo mắt, tên này nói dối ngày càng lợi hại.

“Thì ra là vậy.”

Lý Kinh gật đầu, nhìn Tiêu Linh Lung và Tần Ngọc Phượng, rồi lại nhìn Triệu Khang, dường như đã hạ quyết tâm.

“Bá huynh, dám hỏi hiện tại huynh cư ngụ ở đâu, hôm nay may nhờ huynh ra tay giúp đỡ, sau này chúng ta tiện bề đến bái phỏng.”

Tên nhóc này rốt cuộc cũng mắc câu.

Triệu Khang vội vàng nói: “Ta ở đầu đường Đông Nhai, nhà đầu tiên, hoan nghênh chư vị huynh đài đến hàn xá chơi.”

Mọi người đều đồng ý.

Ăn uống no say, Triệu Khang cáo từ, đám thư sinh ra sức giữ lại, cuối cùng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn mang theo hai mỹ nhân rời đi.

Mọi người đều thở dài không thôi, sớm biết thì vừa rồi ăn ít đi một chút, ngắm mỹ nhân nhiều hơn một chút.

Tên Bá bá chết tiệt này!

Trở về nhà đóng cửa lại, Triệu Khang bắt đắ dĩ nhìn hai nữ tử: “Ai cho hai người đi theo ta?”

Tần Ngọc Phụng liếc mắt nhìn trời, tay phải âm thầm chỉ vào Tiêu Linh Lung.

Tiêu Linh Lung hừ lạnh một tiếng: “Chàng cho phép chàng ra ngoài, chẳng lẽ bọn ta không được ra ngoài sao? Sao lại bắt công như vậy chứ!”

Triệu Khang bật cười, bắt đắ dĩ nói: “Bên ngoài nguy hiểm lắm.”

“Hừ! Ai bảo bọn ta không phải cao thủ, hơn nữa...”

Tiêu Linh Lung hừ lạnh nói: “Nếu không phải bọn ta đi theo, làm sao người ta chịu kết thân với chàng? Chàng phải cảm tạ bọn ta mới đúng.”

“Mẹ nó, nói như thể ta đang dùng mỹ nhân kế vậy.” Triệu Khang im lặng.

Tần Ngọc Phụng khẽ cười: “Cũng gần giống như vậy, đám người kia cứ nhìn chăm chăm vào ta và Linh Lung tử, thật là khó chịu.”

Tiêu Linh Lung lúc này lên tiếng: “Sao chàng không bắt hết bọn họ lại, còn mất công làm gì?”

“Ít nhất cũng phải tìm hiểu rõ đám người này muốn làm gì chứ.”

Kéo ghế bập bênh lại, đặt mông xuống, ôm Tiêu Linh Lung vào lòng, Triệu Khang giải thích: “Hơn nữa, hiện tại ta có thể khẳng định đám người này chỉ là đám thư sinh nghèo rớt mòng toi, dùng vũ lực trấn áp tuy đơn giản, nhưng không giải quyết được vấn đề cốt lõi, còn khiến dư luận bất lợi cho chúng ta, cho nên phải thâm nhập vào nội bộ bọn họ, triệt để giải tán bọn họ từ gốc rễ.”

“Thì ra là vậy.”

Mà ở một nơi khác.

Đám thư sinh rời khỏi tử lâu, vẫn còn đang hưng phấn bàn tán về việc hai nữ tử vừa rồi ai xinh đẹp hơn.

Mọi người đi đến một khu nhà ở phía Tây, những người khác giải tán, Lý Kinh cùng mấy người cầm đầu đi vào trong.

Trong sân cũng có mấy thư sinh, thấy bọn họ trở về liền vội vàng đứng dậy: “Lý huynh, các người không sao chứ? Nghe nói quan binh đến bắt các người.”

Lý Kinh xua tay: “Hữu kinh vô hiểm, may mà có một vị tự xưng là Bá bá ra tay cứu giúp, bức lui đám người kia. Ta muốn mời vị Bá bá này gia nhập chúng ta.”

Những người khác có chút kinh ngạc, vội vàng nói: “Lý huynh, vị Bá bá này có đáng tin không?”

Mấy thư sinh từng gặp Tiêu Linh Lung và Tần Ngọc Phụng cùng với Lý Kinh đều gật đầu, vỗ ngực cam đoan.

“Rất đáng tin!”

“Vị Bá bá này quả thực là tấm gương cho người đọc sách chúng ta noi theo!”

“Không sai, người này đáng để kết giao!”

Chương 812 - Phản Càn phục Chu

Nhìn thấy Lý Kinh và những người khác lại tán thành gã “đại ca” này như vậy, những người còn lại không khỏi tò mò.

Một người lên tiếng: “Lý huynh, các người và vị Bá huynh này chỉ mới quen biết ngày hôm nay, vì sao lại khẳng định hẳn là người đáng kết giao?”

Không ngoài dự đoán, Lý Kinh có chút lúng túng. Suy cho cùng, chuyện thâm thương trộm nhớ thê tử của người khác nói ra nghe thật không ổn chút nào.

Hơn nữa, bọn họ đều là những người đọc sách thánh hiền!

Một người khác vội vàng lên tiếng: “Bá huynh là người hào sảng, nghĩa hiệp. Hôm nay, tuy mới gặp mặt chúng ta lần đầu nhưng đã ra tay tương trợ, xua đuổi quan binh, cứu giúp chúng ta. Điều này đủ để thấy rõ nhân phẩm của hắn.”

“Đúng vậy!”

Lý Kinh cũng vội vàng tìm một lý do: “Hơn nữa, Bá huynh là người giàu có. Chúng ta nếu muốn làm chuyện lớn, thì không thể chỉ dừng lại ở việc ngăn cản mệnh lệnh của triều đình như thế này được.”

“Nhất định phải đoàn kết tất cả những người có chí hướng và lực lượng!”

“Lý huynh nói rất đúng! Hiện tại chúng ta đều là những kẻ trắng tay, không tiền, không quyền, chỉ có một lòng nhiệt huyết. Cho dù có đông người hơn nữa, cũng không thể đấu lại quan binh. Vì vậy, chúng ta phải đoàn kết mọi người, từng bước thực hiện mục tiêu.”

Nghe Lý Kinh nói, những người còn lại đều cảm thấy rất có lý, bèn gật đầu đồng ý: “Các người nói đúng, vậy Lý huynh, việc chiêu mộ Bá huynh này, giao cho các người nhé?”

“Không thành vấn đề!”

...

Sáng sớm hôm sau.

Triệu Khang còn đang ngái ngủ thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Ai đây?”

Hắn dụi mắt, mở cửa, thì thấy Lý Kinh cùng hơn mười người đang đứng ở ngoài cửa, trên tay mỗi người đều cầm theo một túi bánh rán đường.

Thậm chí còn không đến tay không!

Bọn người đọc sách này đúng là chu đáo!

Triệu Khang lập tức thay đổi sắc mặt, niềm nở nói: “Hóa ra là Lý huynh cùng các vị. Mau mời vào!”

“Bá huynh, thật ngại quá, sáng sớm đã đến làm phiền rồi.” Lý Kinh cười ngượng ngùng, đưa túi bánh rán đường trong tay cho Triệu Khang.

Triệu Khang nhận lấy: “Ấy chà, khách sáo làm gì chứ, mau vào trong nào!”

Tần Ngọc Phượng đang bận rộn trong bếp, nghe thấy tiếng động bèn lau tay, cầm theo cái xẻng đi ra: “Phu quân, là ai

vậy?”

Cảnh tượng này khiến Lý Kinh và những người khác không khỏi ghen tị. Bọn họ đều là những kẻ tay trái gà không chặt, ngoài việc đọc sách ra thì chẳng biết làm gì, làm sao mà lấy được thê tử chứ?

“Ngọc Phượng à, sáng nay làm nhiều đồ ăn một chút, Lý huynh và các vị bằng hữu đến chơi.”

“Vâng, phu quân.”

Lý Kinh và những người khác vội vàng nói: “Vây phiền tẩu tẩu rồi.”

Haiz, lại được một bữa no nê rồi!

Tiêu Linh Lung cũng uể oải bước ra khỏi phòng, mỉm cười chào hỏi Lý Kinh và những người khác.

Khiến cho đám thư sinh cảm thấy chuyến đi này thật sự quá đúng đắn.

“Mời mọi người ngồi, mời ngồi!”

Sau khi lấy ghế cho mọi người ngồi xuống, Triệu Khang đi thẳng vào vấn đề: “Lý huynh, các vị, hôm nay đến thăm, không biết có chuyện gì vậy?”

Mọi người lúc này mới dời mắt khỏi Tiêu Linh Lung, Lý Kinh vội vàng nói: “Bá huynh, lát nữa xin hãy theo ta đến một nơi.”

“Nơi nào?” Triệu Khang lập tức hứng thú.

Tên thư sinh bên trái gãi đầu: “Tạm thời không tiện nói.”

Triệu Khang lập tức hiểu ra: “Không sao, vậy chúng ta ăn sáng xong rồi nói.”

Sau khi ăn uống no nê ở nhà Triệu Khang và trò chuyện đôi câu với hai nàng, đám thư sinh đều cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Dặn dò hai người phụ nữ vài câu, Triệu Khang liền đi theo Lý Kinh và những người khác ra ngoài. Cả đám đến đường Tây Đại, bước vào một ngôi nhà.

Triệu Khang đánh giá nơi này, chẳng lẽ đây chính là đại bản doanh của bọn họ?

Bước vào trong sân, Triệu Khang phát hiện trong sân còn có ba tên thư sinh nữa, Lý Kinh vội vàng giới thiệu: “Vị này là Bá huynh, Bá công tử.”

“Bá công tử, vị này là Hoàng An huynh, vị ở giữa là Khang Siêu huynh, còn vị này là Trương Kỳ huynh.”

Ba người chấp tay, ánh mắt tò mò đánh giá Triệu Khang, Triệu Khang vội vàng đáp lễ: “Gặp qua ba vị huynh đài.”

“Hôm qua nghe Lý huynh nhắc đến Bá công tử, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.” Hoàng An cười nói.

Triệu Khang thầm nghĩ, lũ thư sinh nghèo kiết xác này đúng là thích khách sáo.

Mọi người chào hỏi xong, Hoàng An lên tiếng: “Bá huynh, mời vào trong.”

Nhìn đám thư sinh này nhỏ hơn mình không ít, tuổi trung bình khoảng hai mươi hai, hai mươi ba, Triệu Khang cũng không có gì phải e ngại.

“Được.”

Cùng ba người đi vào trong nhà, Triệu Khang có chút kinh ngạc.

Không phải vì trong phòng có mỹ nữ khỏa thân, mà là vì cách bài trí trong phòng... lại là một linh đường!

Và bài vị được thờ cúng lại là Lý Mộc Dịch.

Hai bên nến thấp sáng rực rỡ, vị hoàng đế giết hoàng đệ cướp ngôi, nhưng chỉ ngồi trên ngai vàng được hai năm đã trở thành hôn quân vong quốc.

Hiện tại, e rằng chỉ có đám thư sinh nghèo kiết xác này mới còn nhớ đến hắn ta.

Triệu Khang lập tức thay đổi sắc mặt, lao thẳng đến trước linh đường, gào khóc thảm thiết như cha chết: “Hoàng thượng!”

Tiếng gào thét của hắn khiến Lý Kinh, Hoàng An và hai người khác giật bắn mình, vội vàng xông lên bịt miệng hắn lại.

“Bá huynh, bình tĩnh một chút! Ngươi khóc to quá!”

“Cẩn thận kéo người khác nghe thấy!”

Trong lúc hốt hoảng, bốn người còn có chút an ủi, đặc biệt là Lý Kinh, thầm gật đầu, mình quả nhiên không nhìn lầm Bá huynh!

Lát sau, Triệu Khang mới ngừng “đau buồn”, đưa tay dụi dụi nước mắt.

Quay đầu nhìn đám thư sinh, đôi mắt ngấn lệ: “Không ngờ... không ngờ... đến bây giờ vẫn còn có những người như Lý huynh, Hoàng An huynh... vẫn còn tưởng nhớ đến tiên đế! Hoàng thượng nếu có linh thiêng, chứng giám tấm lòng của chúng ta! Hoàng thượng! Sao người lại ra đi sớm như vậy!”

Lý Kinh quay mặt đi, trong lòng cảm thấy chua xót, thật là một người trung quân ái quốc!

Không ngờ Bá huynh lại trung thành với đất nước như vậy!

Mình lại còn thâm thương trộm nhớ thê tử của huynh ấy. Mình thật sự không bằng cảm thú!

Ba người còn lại cũng nhìn Triệu Khang diễn xuất, trong lòng đều khâm phục đến mức muốn quỳ rạp xuống đất!

Bá công tử này, được!

Lúc này, Lý Kinh thở dài: “Bá huynh, huynh không phải hỏi ta, tại sao chúng ta lại xảy ra xung đột với quan binh sao? Chính là vì chuyện này!”

Triệu Khang nhìn bọn họ, Lý Kinh bị phần nói: “Trước kia, Đại Chu chúng ta hùng mạnh như vậy, với hai mươi tiểu bang và vô số dân chúng. Ai ngờ cuối cùng lại bị tiểu quốc như Càn quốc hủy diệt! Ta thật sự không cam lòng!”

“Vì vậy! Chúng ta phải phục quốc! Phẫn Càn phục Chu! Cho dù triều đình Càn quốc có làm gì đi chăng nữa, chúng ta cũng phải phá hoại chúng!”

“Phải cho bá tánh biết, chúng ta không phải người Càn quốc! Mà là người Đại Chu! Đại Chu chúng ta tuyệt đối không thể diệt vong như vậy!”

Thật sự là không sợ chết mà!

Nhìn Lý Kinh khẳng khái trần thuật, Triệu Khang thực sự hoảng sợ, không phải vì đám người Lý Kinh muốn tạo phản.

Mà là kinh ngạc đám người này cũng quá liều mạng, chỉ với từng người mà dám hô hào phục quốc?

Hơn nữa còn lôi kéo mình, một người mới quen biết được một ngày, đến đại bản doanh của bọn họ.

Làm như vậy chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Tuy nhiên, Hoàng An và những người khác bên cạnh lúc này lại hào hứng hưởng ứng.

“Đúng vậy! Phản Càn phục Chu!”

“Chúng ta nhất định phải lật đổ Càn quốc, tái lập Đại Chu!”

“Phản Càn phục Chu!”

Chương 813 - Sự ra đời của Thiên Địa Hội

Tuy nhiên, Triệu Khang nhanh chóng hiểu ra, đám người này còn trẻ, máu nóng bùng bột, đầy hoài bão nhưng lại thiếu đầu óc. Chuyện tạo phản đâu phải ai cũng có kinh nghiệm.

Hơn nữa, đám người này lại nghèo rớt mồng tơi, nhìn mâm trái cây cúng Lý Mộc Dịch đã mốc meo mà vẫn đề đó là biết.

Chắc chắn bọn họ thấy mình vừa giàu có vừa đẹp trai nên muốn lôi kéo, nói trắng ra chỉ là lũ thanh niên học thức cao nhưng đầu óc có vấn đề mà thôi.

Vẫn còn non và xanh lắm!

Đã vậy thì để bố mày đây dạy cho một bài học.

Triệu Khang cũng chẳng muốn ra tay với đám thanh niên như Lý Kinh, bởi vì chuyện bé xé ra to, chỉ với đám người này thì làm sao tạo nên sóng gió gì được.

Vì thế, hắn trầm ngâm một lúc rồi nói: “Mấy vị huynh đệ, làm như vậy e là không ổn.”

Bốn người Lý Kinh ngẩn ra, vội vàng hỏi: “Sao vậy Bá huynh? Chẳng lẽ huynh không muốn gia nhập cùng chúng ta sao?”

“Không phải vậy!”

Triệu Khang vội vàng giải thích: “Mà là ta thấy các người làm việc chưa được cẩn thận cho lắm! Các người nghĩ mà xem, việc các người muốn làm chính là tạo phản đấy!”

“Đây là trọng tội tru di tam tộc, nếu bị phát hiện thì đều phải mất đầu đấy!”

“Pháp bất vị thân, chẳng lẽ bọn chúng dám giết hết chúng ta hay sao?” Khang Siêu ngây ngô nói.

Triệu Khang trợn mắt: “Khang huynh, huynh nói vậy mà nghe được à, Triệu Khang tên cầu tặc kia huynh biết chứ? Tên đó là đồ sát tinh đấy!”

“Bao nhiêu con cháu thế gia ở Tề quốc bị hắn chém đầu, số đầu lâu có thể lấp đầy cả gian nhà này đấy!”

Bốn người nghe xong mặt mũi biến sắc.

Trương Kỳ do dự một chút rồi lên tiếng: “Nhưng cho dù như thế chúng ta cũng sẽ không từ bỏ! Nhất định phải khôi phục lại đất nước!”

“Đúng vậy!”

Nhìn bốn tên ngốc này, Triệu Khang dở khóc dở cười: “Mấy vị hiểu lầm ý ta rồi, ta không phải muốn các người từ bỏ, mà là phải cẩn thận, phải lên kế hoạch cho chu toàn.”

Hắn hỏi: “Hiện tại các người đã liên lạc được bao nhiêu người rồi?”

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi đã giật mình thon thót.

Lý Kinh nhắm tính trong lòng rồi đáp: “Tám trăm sáu mươi bảy người!”

“Cái đệt!”

Triệu Khang buột miệng chửi thề: “Nhiều người như vậy đi theo các người tạo phản à?”

Hoàng An có chút đắc ý: “Đó là đương nhiên, bậc sĩ phu như chúng ta cũng có thể xoay chuyển càn khôn!”

“Đúng vậy, chúng ta không giống như ả tiện nhân Công Tôn Vân Tú kia!”

“Là người đứng đầu giới văn nhân, vậy mà lại đầu hàng nước Càn sớm như vậy, khác gì gái lầu xanh cởi đồ ra khi có tiền chứ?”

Triệu Khang suýt chút nữa thì không nhịn được mà đập cho tên này một phát.

Hắn vội vàng điều chỉnh lại tâm trạng: “Không ngờ lại có nhiều thanh niên nhiệt huyết như vậy! Nếu đã như vậy thì chúng ta càng phải lên kế hoạch cho kỹ càng hơn.”

“Bá huynh cứ nói.”

Khang Siêu bê ghế đến, bốn người vây quanh Triệu Khang ngồi xuống, giống hệt như học sinh tiểu học đang nghe giảng bài.

Hắng giọng một cái, Triệu Khang nói: “Đầu tiên, chúng ta phải có tổ chức, có kỷ luật, không được manh động, làm bừa!”

“Tiếp theo, chúng ta phải tích cực phát triển lực lượng quần chúng, để họ gia nhập cùng chúng ta! Cùng nhau phục quốc! Và không được để bá tánh biết chúng ta đang làm gì.”

Lý Kinh nghi hoặc: “Vì sao lại như vậy? Hơn nữa dám bá tánh ngu muội thì có tác dụng gì?”

Triệu Khang trợn mắt: “Nói nhảm, các người nghĩ mà xem, những người đọc sách thông minh, sau này đều phải vào triều làm quan cả!”

“Cho nên muốn chống lại triều đình, chúng ta chỉ có thể lợi dụng đám người ngu ngốc, mà muốn ứng phó với đám người ngu ngốc thì không thể nói thật với bọn họ. Hơn nữa, bá tánh vốn nhát gan sợ phiền phức, nếu để bọn họ biết chúng ta muốn lôi kéo họ tạo phản, chắc chắn bọn họ sẽ bán đứng chúng ta cho triều đình để lấy tiền.”

“Đúng, đúng, đúng! Bá huynh nói chí phải!” Trương Kỳ tán thành.

Lý Kinh cũng bừng tỉnh đại ngộ, nhìn Triệu Khang với ánh mắt vô cùng khâm phục.

“Hơn nữa, còn phải để cho bá tánh có tiền, như vậy bọn họ mới chịu nghe lời chúng ta, rốt cuộc không có tiền thì ai thèm liều mạng chứ?”

“Chuyện tạo phản cũng vậy, phục quốc hay không chỉ là khẩu hiệu, trên thực tế chính là cướp lại tiền bạc và phụ nữ của chúng ta, cho nên sau này những khẩu hiệu như phản Càn phục Chu không cần phải ngày nào cũng treo ở miệng nữa.”

Bốn người Lý Kinh bỗng nhiên cảm thấy như mình vừa được khai sáng.

Triệu Khang lấy thuốc lá ra, dùng bật lửa mang theo bên mình châm lửa, khiến bốn người Lý Kinh nhìn đến ngẩn ngơ.

Nhả ra một vòng khói, Triệu Khang nói: “Nói về chuyện tổ chức, ta đề nghị đổi tên tổ chức của chúng ta thành Thiên Địa Hội! Thể hiện cho việc chúng ta làm là thuận theo thiên ý, như vậy sau này nói với người trong hội cũng dễ nghe hơn.”

Bốn người Lý Kinh vội vàng ghi nhớ, đồng thời hết lời khen ngợi đề nghị của Triệu Khang.

Tiếp đó, Triệu Khang lại nói: “Ngoài ra, Thiên Địa Hội là cách gọi ngầm của những người chúng ta, đối ngoại chúng ta không thể gọi là Thiên Địa Hội được, ta thấy nên gọi là Hiệp hội Công nhân nước Càn!”

Bốn người đều gãi đầu khó hiểu, Lý Kinh lên tiếng phản đối: “Vì sao lại phải gọi là Hiệp hội Công nhân nước Càn?”

“Chẳng lẽ còn muốn gọi là Hiệp hội Công nhân nước Chu hay sao? Đó chẳng phải là tự tìm đường chết à?” Triệu Khang trợn mắt.

Lý Kinh gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Triệu Khang có chút bất lực, đám người này rốt cuộc đã tập hợp được hơn tám trăm người bằng cách nào vậy?

Triệu Khang hút một hơi thuốc: “Vừa rồi ta đã nói, chúng ta muốn vận động bá tánh, nhưng phải để cho bá tánh nhìn thấy tiền thì bọn họ mới chịu theo chúng ta làm việc, đúng không?”

Khang Siêu: “Đúng vậy.”

Triệu Khang: “Cho nên các người có bao nhiêu tiền?”

Vừa nghe đến vấn đề này, cả bốn người đều cười gượng gạo.

Trương Kỳ móc túi, ngượng ngùng nói: “Ta còn mười lăm văn tiền, trong nhà còn hai lượng bạc vụn giấu dưới gầm giường,

hay là ta về lấy ra?”

Mẹ kiếp, đúng là có tiền thì góp tiền, có sức thì góp sức!

Triệu Khang im lặng, nhìn ba người còn lại: “Còn các người?”

Hoàng An: “Căn nhà này của ta có thể bán.”

Lý Kinh và Khang Siêu thì chìa hai tay ra, bày tỏ bản thân chính là kẻ nghèo rớt mồng tơi.

Được rồi!

Triệu Khang bất đắc dĩ nói: “Không có tiền thì lấy gì mà tạo phản?”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Lý Kinh có chút sốt ruột.

Triệu Khang giả vờ suy nghĩ một lúc: “Có rồi!”

“Mau nói đi!”

Triệu Khang: “Ta nghe nói hiện tại khắp nơi đang mở xưởng, đúng không?”

Mấy người đều cau mày, bọn họ đang âm thầm phá hoại chuyện xây dựng nhà xưởng, giờ Triệu Khang lại nhắc đến, ai nấy đều cảm thấy kỳ quái.

Triệu Khang thở dài: “Nếu chúng ta không có tiền, vậy thì chỉ có thể để cho bá tánh vào xưởng làm công!”

“Chuyện này... chẳng phải là đang làm việc cho triều đình sao?” Trương Kỳ bất mãn nói.

Triệu Khang: “Ngu ngốc, bá tánh vào xưởng làm công thì ai là người trả tiền?”

“Nói nhảm, đương nhiên là xưởng của triều đình rồi!”

Triệu Khang liền chốt hạ: “Triều đình bỏ tiền, bá tánh kiếm tiền, sau đó bá tánh lại giúp chúng ta làm việc, vậy chẳng khác nào triều đình tự bỏ tiền ra nuôi quân cho chúng ta sao!”

Lý Kinh, Hoàng An,... đều nhìn Triệu Khang với ánh mắt như nhìn thấy thiên tài.

“Bá huynh! Huynh quả là thiên tài!”

“Hay! Thật là quá hay! Chúng ta không phải bỏ ra một đồng nào, triều đình lại còn giúp chúng ta nuôi quân!”

“Sau này chúng ta còn muốn tạo phản lật đổ bọn họ! Thật sự là quá tuyệt vời!”

Triệu Khang mỉm cười: “Mọi người quá khen rồi.”

Nói rồi, hắn lau mồ hôi trên trán, lừa gạt bốn tên gốc này thật sự rất mệt mỏi, bọn họ đúng là quá ngu ngốc!

Chương 814 - Người Làm Hội Trưởng Đi

Bốn người Lý Kinh ban đầu chỉ định thuyết phục Triệu Khang gia nhập vào kế hoạch “Phản Càn phục Chu” của mình. Nào ngờ, chính họ mới là người được một bài học nhớ đời từ Triệu Khang. Giờ đây, ánh mắt họ nhìn hắn tràn đầy sự sùng bái và cuồng nhiệt.

Triệu Khang rút một hơi thuốc, nhả khói, chậm rãi nói: “Cuối cùng, cũng là điều quan trọng nhất. Hội công nhân của chúng ta... à không, là Thiên Địa Hội! Làm sao để được dân chúng tin tưởng, ủng hộ và gia nhập? Đó mới là vấn đề nan giải.”

“Các vị có cao kiến gì không?”

Nghe Triệu Khang hỏi, cả bốn người đều lắc đầu.

Triệu Khang bỗng chớp mắt: “Ta có một kế, chỉ e là sẽ làm các vị huynh đệ chịu chút thiệt thòi.”

“Bá huynh cứ nói, vì đại nghiệp, chút thiệt thòi này có đáng là gì!”

“Phải đấy, chúng ta làm việc ‘đầu rơi máu chảy’, chút uỷ khuất, thiệt thòi thì đã sao!”

“Bá huynh mau nói kế sách hay đi!”

Nhìn bốn người hùng hực khí thế, Triệu Khang cũng không khách sáo, nói thẳng: “Đó là hội công nhân của chúng ta, à không, Thiên Địa Hội, cần phải cho những người lao động sắp vào nhà máy làm việc một số phúc lợi.”

“Không có lợi ích, họ sẽ không tin tưởng chúng ta, các vị nói có đúng không?”

Bốn người gật đầu đồng tình.

Triệu Khang nói tiếp: “Từ xưa đến nay, không có gì khích lệ lòng người bằng bạc. Cho nên ta đề nghị Thiên Địa Hội hàng tháng sẽ cấp cho người lao động một ít tiền! Coi như là để thu phục lòng người.”

“Ta tán thành!”

“Ta cũng tán thành!”

Thấy bốn người không phản đối, Triệu Khang lại nói: “Nhưng vấn đề hiện tại là, chúng ta đều là những kẻ nghèo rớt m...”

Chưa dứt lời, Lý Kinh đã buột miệng: “Bá huynh, chẳng phải huynh gia sản giàu có sao?”

Triệu Khang cười khẩy một tiếng, sau đó nói: “Lý huynh à, chúng ta làm phản, người càng đông càng tốt chứ? Tương lai nếu kéo được mấy chục vạn đại quân, cho dù ta có là ‘cỗ máy in tiền’ cũng không thể nào in ra nổi từng ấy tiền!”

“Cỗ máy in tiền là cái gì?” Bốn người nghi hoặc.

Triệu Khang phẩy tay: “Đó không phải trọng điểm. Trọng điểm là chúng ta không có tiền, sẽ không nhận được sự ủng hộ của dân chúng.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Bốn người đều cuống lên.

Triệu Khang thừa thế nói: “Hiện tại chỉ có một cách.”

“Mau nói!”

“Đó là chúng ta cùng đến nhà máy làm công kiếm tiền, lo mưu lợi cho dân chúng.”

Nghe vậy, bốn người mới hiểu tại sao Triệu Khang lại nói là sẽ để bản thân chịu thiệt thòi.

Trương Kỳ khó xử nói: “Chúng ta là người đọc sách, đi làm công việc nặng nhọc như vậy, e là không ổn lắm?”

“Đúng vậy, truyền ra ngoài sợ là không hay.”

Triệu Khang nhướn mày, nhìn vẻ mặt khó xử của bốn người, trong lòng đã có cách đối phó.

Hắn thu lại nụ cười, nghiêm nghị nói: “Các vị huynh đệ, các vị có từng nghĩ đến một vấn đề, tại sao Đại Chu chúng ta lại thua Càn Quốc và Cảnh Quốc?”

“Triều đình thối nát!”

“Quan lại bắt tài!”

“Hoàng đế hôn quân!”

“Yêu phi họa quốc!”

Bốn người, bốn đáp án. Triệu Khang bất đắc dĩ lắc đầu: “Các vị nói đều đúng, nhưng cũng đều không đúng!”

Bốn người càng thêm mơ hồ: “Vậy là vì sao?”

Triệu Khang: “Đó là bởi vì Càn Quốc và Cảnh Quốc phát triển nhanh hơn chúng ta, cho nên Đại Chu chúng ta mới đánh không lại bọn họ! Thời gian qua, chứng kiến đất nước lâm nguy, ta vô cùng đau xót. Đi khắp nơi, cuối cùng ta đã tìm ra bí mật phát triển thần tốc của Càn Quốc!”

Nghe đến đây, cả bốn người đều kích động, vội vàng giục Triệu Khang nói tiếp.

Triệu Khang: “Đó là nhờ những nhà máy mà triều đình đang xây dựng ở Dương Châu. Họ có kỹ thuật tiên tiến, dùng tường chỉ là nung gạch, có thể gạch nung trong nhà máy cứng hơn, dùng tốt hơn gạch thông thường rất nhiều!”

“Có lý!” Bốn người gật gù.

Triệu Khang tiếp tục “dụ dỗ”: “Cho nên, chúng ta đến nhà máy làm việc, kỳ thực không phải là đi làm thuê, mà là đi học hỏi kỹ thuật tiên tiến của bọn họ! Học được hết kỹ thuật của triều đình, chúng ta sẽ đứng cùng vạch xuất phát với kẻ địch!”

“Tương lai nếu có thể vào được nhà máy đúc súng thần công, học được cách chế tạo súng thần công, vậy chẳng phải càng lợi hại sao! Cho nên, chúng ta không phải đi làm thuê, mà là đi học tập, đồng chí à!”

“Kiếm tiền chỉ là việc phụ thôi!”

Bốn vị thư sinh bưng tỉnh đại ngộ, xấu hổ cúi đầu, thì ra Bá huynh muốn nói là vậy! Vừa rồi còn tưởng là đi làm việc cho triều đình, so với Bá huynh, tầm nhìn của chúng ta quả nhiên còn hạn hẹp!

Triệu Khang thở dài: “Cho nên, vì đại nghiệp sau này, các vị có bằng lòng cùng ta hy sinh bản thân hay không?”

“Ta bằng lòng!”

“Ta cũng bằng lòng!”

“Còn có ta!”

Nhìn bốn người thần sắc kiên định, hùng hực khí thế, trong lòng Triệu Khang không khỏi cảm khái, đúng là những người công nhân tốt!

Còn chuyện bọn họ vì lý tưởng “làm phản” mà “tình nguyện” đi làm công?

Triệu Khang hoàn toàn không bận tâm, vào nhà máy rồi sẽ cho các người nếm trải “phúc báo”, một ngày làm việc mệt như chó, xem các người còn hơi sức đâu mà làm phản!

“Vậy thì, hiện tại chúng ta phải làm ba việc. Thứ nhất, thành lập hội công nhân, cũng chính là Thiên Địa Hội. Thứ hai, kêu gọi người lao động gia nhập Thiên Địa Hội, sau đó cùng nhau đến nhà máy làm việc!”

“Thứ ba, mang lại lợi ích thiết thực cho người lao động, khiến họ càng thêm tin phục và đi theo Thiên Địa Hội! Nhưng phải chú ý che giấu mục đích thực sự.”

Nói rồi, Triệu Khang cười khê: “Cuối cùng, ta đề nghị thêm một việc nữa, đó là chúng ta phải chọn ra một vị hội trưởng để lãnh đạo, mọi người phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của hội trưởng, như vậy mới có thể đảm bảo mục tiêu nhất trí! Ta thấy chọn một người trong số bốn vị huynh đệ ở đây là hợp lý nhất.”

“Hội trưởng gánh vác trọng trách, dẫn dắt mọi người tiến lên, chính là người đứng đầu của chúng ta. Tương lai nếu làm phản thất bại, người bị chém đầu tiên cũng chính là hội trưởng, trách nhiệm vô cùng nặng nề!”

Bốn người chỉ nghe lọt tai câu “bị chém đầu”. Vừa nghe Triệu Khang muốn chọn hội trưởng từ bốn người bọn họ, lập tức trở nên khiêm tốn hẳn.

“Bá huynh nói đùa rồi, ta nào có đức năng gì mà đảm đương trọng trách hội trưởng!”

“Phải đấy phải đấy, Bá huynh thông minh tuyệt đỉnh, làm việc đâu ra đấy, ta thấy Bá huynh mới là ứng cử viên sáng giá nhất

cho vị trí hội trưởng!”

“Đúng vậy, Thiên Địa Hội cũng là do Bá huynh sáng lập, sau này phải làm sao để dẫn dắt mọi người, ta thấy ngoài Bá huynh ra, không ai có tư cách này!”

“Bá huynh, huynh làm hội trưởng đi, chúng ta đều nghe theo huynh!”

Triệu Khang vội vàng khiêm tốn: “Các vị quá khen rồi, ta tư chất còn kém cỏi lắm!”

“Tư chất không quan trọng, quan trọng là phải có năng lực! Hơn nữa, xét về tuổi tác, Bá huynh cũng lớn hơn chúng ta, huynh làm hội trưởng là chúng vọng sở quy (mong mỏi của mọi người)! ”

“Phải đẩy phải đẩy, Bá huynh đừng từ chối nữa!”

Triệu Khang thấy vậy cũng không giả vờ nữa, đứng phắt dậy, giơ tay hùng hồn nói: “Được! Đã được mọi người tin tưởng, vậy Bá mỗ ta xin nhận chức hội trưởng! Dẫn dắt mọi người cùng nhau phát triển!”

“Tham kiến hội trưởng!” Lý Kinh tinh ý, là người đầu tiên đứng dậy hành lễ.

Ba người còn lại cũng bắt chước theo: “Tham kiến hội trưởng!”

Mới có hai ngày đã trà trộn được vào “nội bộ kẻ địch”, thậm chí còn leo lên làm “lão đại”, Triệu Khang cũng không khỏi cảm thán, đối thủ lần này quả thật quá yếu!

Chương 815 - Công hội thành lập

Trước sự thỉnh cầu mãnh liệt của đám người Lý Kinh, Triệu Khang “bất đắc dĩ” trở thành người đứng đầu.

Hắn lên tiếng: “Được rồi, nếu các người đã đề cử ta làm hội trưởng, vậy bốn người các người hãy mau chóng liên lạc với tất cả các thành viên, trong vòng ba ngày phải tập trung tại Lạc Mã thành.”

“Sau đó chúng ta sẽ chính thức thành lập Thiên Địa Hội!”

“Rõ!”

Trương Kỳ do dự lên tiếng: “Bất quá hội trưởng, lúc trước chúng ta gây chuyện ở xưởng tuyển công nhân, giờ lại muốn đi làm thuê, e rằng họ sẽ không nhận chúng ta đâu?”

Triệu Khang vẻ mặt bi tráng: “Chuyện này cứ giao cho ta, dù có phải bán rẻ tôn nghiêm, ta cũng sẽ khiến bọn họ chấp nhận chúng ta.”

“Hội trưởng!”

Bốn người cảm động đến rơi nước mắt, chỉ cảm thấy Triệu Khang sắp phải chịu uất ức lớn lao, ai nấy đều đau lòng đến mức không thở nổi.

Triệu Khang xua tay: “Tất cả đều vì đại nghiệp, ta không tiếc thân mình, việc liên lạc với những người khác cứ giao cho các người, ba ngày sau Thiên Địa Hội chúng ta sẽ chính thức thành lập.”

Bốn người gật đầu lia lịa. Triệu Khang định ra ngoài, nhưng nghĩ lại liền quay người tiêm cho bốn người liều thuốc an thần:

“Mọi người, lúc này Trương Kỳ có nói chúng ta đã xung đột với người của xưởng tuyển công nhân, nên sau này vào xưởng e rằng sẽ bị gây khó dễ...”

Khang Siêu ngắt lời hắn, nghiêm mặt nói: “Hội trưởng còn không ngại bán rẻ tôn nghiêm! Chúng ta chịu chút khó khăn thì đã sao? Tất cả đều vì đại nghiệp!”

“Chúng ta không tiếc thân mình!”

“Tốt lắm!”

Triệu Khang tỏ vẻ tán thưởng, sau đó cáo từ rời đi.

Tiền Triệu Khang ra đến cửa, Hoàng An lúc này mới cảm thán: “Xem ra trước đây chúng ta quả thật có chút thô lỗ! Hôm nay nghe hội trưởng nói một câu còn hơn đọc sách mười năm!”

“Đúng vậy, tương lai có hội trưởng đại nhân dẫn dắt, chúng ta nhất định có thể thành tựu đại nghiệp phục quốc!”

“Suyt, nhỏ tiếng thôi, không nghe hội trưởng nói phải che giấu thân phận thật sự của chúng ta sao?”

“Ta sơ suất, ta sơ suất!”

...

Thong thả quay về phủ đệ, Triệu Khang trông thấy Tiêu Linh Lung đang trêu chọc một lồng gà con không biết kiếm từ đâu ra.

Hắn mỉm cười bước tới.

“Về rồi à, mọi chuyện thế nào?” Tiêu Linh Lung ngẩng đầu hỏi.

“Nàng xem phu quân nàng ra tay, có chuyện gì là không đầu vào đâu? Bây giờ đám người kia còn hận không thể đập đầu bái lạy ta, đều muốn để ta làm đại ca rồi!”

“Thật hay giả?”

Tiêu Linh Lung hứng thú hỏi dồn nguyên do.

Triệu Khang tóm tắt lại sự việc, nàng không khỏi bật cười:

“Đám người này, đúng là bị chàng bán rồi còn giúp chàng đếm tiền.”

“Đừng xem thường người khác, đám người này vậy mà có thể tập hợp được đội ngũ hơn tám trăm người, phải nói là cũng có chút bản lĩnh.”

Vươn tay điểm nhẹ lên mi tâm của Triệu Khang, Tiêu Linh Lung nói: “Dù sao đám người kia nhìn qua còn trẻ tuổi, đúng là lúc trời không sợ đất không sợ.”

“Bây giờ mục đích đã đạt được, tiếp theo chàng định làm gì?”

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi nói: “Đám người gốc này, ta giết bọn họ còn chẳng buồn động thủ, cho nên phải lừa gạt cho tốt.”

“Theo ta thấy, hiện tại bọn họ suốt ngày nghĩ đến chuyện khôi phục đất nước gì đó, ngoài một lòng nhiệt huyết ra thì chính là bất mãn với cuộc sống. Xét cho cùng cũng chỉ là một đám tú tài nghèo kiệt xác, ngoài việc đọc sách thánh hiền ra thì chẳng làm được trò trống gì.”

“Chờ đến khi bọn họ có hi vọng vào cuộc sống, kiếm được tiền, thời gian trôi qua, bọn họ cũng sẽ không còn nghĩ đến chuyện tạo phản gì nữa. Cho nên phải dạy dỗ cho tốt!”

Tiêu Linh Lung gật đầu, tựa vào lòng Triệu Khang.

Ánh nắng chan hòa, gió xuân ấm áp, hai người dựa vào nhau đầy vui vẻ. Cảnh tượng này nếu để Lý Kinh cùng những người khác nhìn thấy, e rằng đạo tâm của bọn họ sẽ lại sụp đổ một lần nữa.

...

Tuổi trẻ đầy nhiệt huyết quả thật làm gì cũng nhanh nhẹn.

Chỉ trong ba ngày, Lý Kinh bốn người đã triệu tập được toàn bộ hơn tám trăm người, có người còn lặn lội từ các thành trấn lân cận đến. Nếu Triệu Khang mà độc ác một chút, thì lúc này có thể tóm gọn cả ổ được rồi.

Lúc này, các đại diện lần lượt đến phủ đệ của Triệu Khang, tổng cộng gần hai mươi người, chăm chú lắng nghe Triệu Khang giảng giải về tầm quan trọng của tổ chức, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc. Đối với việc Triệu Khang làm hội trưởng càng không có ý kiến gì.

Lý Kinh lấy ra một cuốn sổ danh sách: “Hội trưởng, đây là danh sách tất cả các thành viên hiện tại của chúng ta, đều có trong này.”

Triệu Khang nghiêm nghị nhận lấy: “Vật này giao cho ta bảo quản, vì sự an toàn của các huynh đệ, không thể để nó rơi vào tay người khác được.”

“Ngoài ra, ta đã bỏ ra một khoản tiền lớn mua một căn nhà, làm căn cứ địa cho Thiên Địa Hội chúng ta, ngày mai sẽ treo biển hiệu Công Hội Công Nhân!”

Đám tú tài nghe vậy đều kích động muốn Triệu Khang dẫn đi xem thử.

Căn nhà ba gian hai chái, chứa hai ba mươi người cũng không thành vấn đề.

Sang ngày hôm sau, Triệu Khang dẫn theo hơn tám trăm tú tài, chen chúc trên cả một đoạn đường, sau đó bắt đầu treo biển hiệu.

Bốn chữ “Công Hội Công Nhân” khiến người dân xung quanh không khỏi khó hiểu.

Gọi Lý Kinh, Hoàng An cùng những kẻ cầm đầu tạo phản vào trong sảnh, Triệu Khang ngồi trên ghế chủ tọa, ho khan một tiếng: “Giờ chúng ta đã chính thức thành lập, tiếp theo ta xin tuyên bố sáu chữ vàng của công hội!”

“Đó chính là: Phú cường, pháp trị, thành tín!”

Đám tú tài tuy không hiểu lắm, nhưng đều cảm thấy chấn động.

Một người giơ tay: “Hội trưởng!”

Triệu Khang: “Nói đi.”

“Sáu chữ vàng này là để làm gì?”

Triệu Khang mỉm cười: “Đây là giá trị quan của công hội chúng ta, tất cả mọi người đều phải ghi nhớ kỹ, không chỉ các người mà còn cả những người dân gia nhập công hội sau này.”

Tiếp đó, Triệu Khang lần lượt giải thích ý nghĩa của mười sáu chữ này cho mọi người.

Đám tú tài lúc này cảm thấy bản thân được thăng hoa từ trong ra ngoài.

“Ghi nhớ kỹ mười sáu chữ vàng, nó sẽ là sức mạnh lớn nhất của chúng ta! Tiếp theo, để đoàn kết tất cả các lực lượng có thể đoàn kết, chúng ta phải chăm chỉ làm việc! Phải có tinh thần không ngại khó khăn, vất vả!”

“Chỉ có làm việc thật tốt, sau này chúng ta mới có năng lực khôi phục Đại Chu!”

“Cho nên vì mục tiêu cao cả vĩ đại này, chúng ta trước tiên phải quên đi chuyện mình muốn tạo phản, ghi nhớ thân phận người làm công của mình!”

“Nào, cùng hô to theo ta, muốn thành công phải liều lĩnh! Không tiếc mọi giá để kiếm tiền! Cố gắng một phen, giàu sang ba đời! Phấn đấu hết mình mới không thất bại! Hôm nay ngủ sàn nhà, ngày mai làm ông chủ!”

Mọi người không tự chủ được mà hô theo.

Một người sau khi hô xong khẩu hiệu thì do dự lên tiếng: “Hội trưởng, cứ mãi làm công cho xưởng như vậy có khác gì với ý định ban đầu của chúng ta đâu?”

Triệu Khang đứng dậy nghiêm nghị nói: “Đồng chí, tư tưởng của người rất nguy hiểm đấy, biết tại sao ta lại muốn các người ghi nhớ thân phận người làm công không?”

Người nọ lắc đầu.

Triệu Khang kích động nói: “Bởi vì sau này chúng ta muốn tạo phản! Đây là tội chết! Một người sai lầm sẽ liên lụy đến tất cả mọi người! Vì sự an toàn của mọi người, cho nên chúng ta phải quên đi những chuyện đã làm trước đây, chỉ có như vậy mới đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người!”

“Thứ hai! Phải nhớ kỹ, làm công chính là để chuẩn bị cho việc tạo phản sau này! Trong quá trình làm công, các người càng nỗ lực, càng liều mạng, thì khả năng tạo phản thành công của chúng ta sau này càng lớn!”

“Cho nên quá trình không quan trọng, chúng ta chỉ nhìn kết quả cuối cùng, tất cả đều vì đại nghiệp, nào, hô to khẩu hiệu lần nữa!”

“Muốn thành công phải liều lĩnh! Không tiếc mọi giá để kiếm tiền! Cố gắng một phen, giàu sang ba đời! Phấn đấu hết mình mới không thất bại! Hôm nay ngủ sà nhà, ngày mai làm ông chủ!”

Chương 816 - Làm Công Chuyên Cần

Sau một ngày huấn luyện cho Lý Kinh và những người khác, Triệu Khang rốt cuộc cũng thành lập được “Thiên Địa Hội” của riêng mình. Tất cả hội viên đều được yêu cầu khắc cốt ghi tâm mười sáu chữ vàng cùng khẩu hiệu của hội.

Nhưng vấn đề lại ập đến ngay sau đó.

Nhìn nụ cười gượng gạo của Lý Kinh cùng đám người, Triệu Khang nghiêng răng nghiêng lợi.

“Mẹ kiếp, lũ nghèo rớt mồng tơi, còn muốn làm phản?”

Trong số hơn tám trăm người, phần lớn thậm chí còn không có tiền để trả cho một đêm ở trọ, phải để hấn - hội trưởng cao quý - móc hầu bao ra trả.

Chưa kịp vét túi ai, hấn đã phải xuất huyết rồi.

Không còn cách nào khác, Triệu Khang đành nghĩ rằng trả tiền cho đám người này thuê chỗ ở, còn phải lo cả chuyện ăn uống.

Nhìn khoản chi tiêu gần một trăm hai mươi lượng bạc chỉ trong ngày đầu tiên, Triệu Khang thầm nghĩ như vậy không ổn, phải nhanh chóng đưa đám người này vào nhà máy làm việc.

Hấn vội vàng tìm đến Lưu Cảnh: “Lưu Cảnh, đám thư sinh kia ta đã lo liệu xong xuôi, người có việc gì cho họ làm không?”

Nhà máy vẫn đang trong quá trình xây dựng, đám người này muốn vào làm cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Lưu Cảnh nghe vậy, mắt sáng rực: “Có chứ, đương nhiên là có! Xây lò gạch, đào xỉ than gì đó đều rất thiếu người đấy!”

Triệu Khang hài lòng gật đầu, sau đó hỏi: “Thế còn thu nhập thì sao?”

Chọn Dương Châu làm nơi thí điểm xây dựng nhà máy với số lượng lớn, chỉ trong khoảng thời gian này, Triệu Khang đã bỏ ra ít nhất một triệu lượng bạc.

Không thu hồi vốn là điều không thể, đặc biệt là sau trận chiến vừa rồi, rất nhiều thành trì bị hư hại, cần phải sửa chữa.

Xưởng gạch hiển nhiên là lựa chọn hàng đầu.

Lưu Cảnh vội vàng đáp: “Chuyện này lão gia cứ yên tâm, trong khoảng thời gian xây dựng nhà máy, ta đã chạy đôn chạy đáo nhiều nơi, ký kết được hợp đồng với hơn hai mươi nhà, chỉ chờ gạch nung xong là chuyển đi. Hiện tại đã có hơn sáu vạn lượng rồi!”

Triệu Khang: “Vậy thì tốt, khu nhà tập thể đã xây xong chưa? Đám người kia đều không có chỗ ở!”

“Đã xong từ lâu rồi lão gia, xây được mười sáu gian, theo ý ngài là giường tầng, mỗi gian hai mươi người, chứa hơn hai

trăm người hoàn toàn không thành vấn đề!”

“Tốt, chờ tin của ta.”

Sau khi xác nhận Lưu Cảnh có thể tiếp nhận hơn tám trăm người này, Triệu Khang quay trở lại địa điểm của hội, triệu tập mọi người.

“Mọi người, ta đã thương lượng xong với bên nhà máy, họ đồng ý nhận chúng ta vào làm, mỗi tháng mỗi người ba lượng bạc, mỗi ngày làm việc năm canh giờ, mỗi tháng được nghỉ ba ngày.”

“Mỗi ngày được cung cấp ba bữa ăn, còn có chỗ ở.”

Có người thắc mắc: “Dân chúng làm việc đều được năm lượng, tại sao chúng ta chỉ có ba lượng?”

“Mẹ kiếp, một đám người tay trái gà không chặt, suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện tạo phản, còn muốn có lương cao sao?”

Triệu Khang trầm mắng trong lòng, trên mặt lại lộ vẻ áy náy, rơm rớm nước mắt: “Xin lỗi mọi người, là ta - hội trưởng vô năng, trước đó chúng ta gây sự khiến cho người phụ trách nhà máy có thành kiến với chúng ta, đây đã là đãi ngộ tốt nhất mà ta có thể tranh thủ được.”

Nghe vậy, những người có ý kiến bất bình ban nãy đều cảm thấy hổ thẹn.

Lý Kinh vội vàng nói: “Hội trưởng đừng nói vậy, đều là do chúng ta không tốt, mới khiến ngài phải vất vả như vậy.”

“Đúng vậy, nếu không phải trước đó chúng ta làm vậy, đâu cần hội trưởng phải đi cầu xin người khác, đều là lỗi của chúng ta!”

Triệu Khang lau nước mắt, siết chặt nắm tay: “Chỉ có thể tạm thời ủy khuất mọi người.”

Mọi người đồng thanh hô vang: “Vì đại nghiệp!”

“Nhận thức tư tưởng của từng người đều rất cao!”

Triệu Khang trầm nghĩ, sau đó bắt đầu phân công nhiệm vụ.

“Hoàng An, ngày mai người tập trung mọi người, người phụ trách nhà máy - Lưu Cảnh sẽ đến tìm người, dẫn tất cả huynh

đệ đi theo sự sắp xếp của hấn.”

“Ngoài ra, mỗi người trong thời gian nghỉ ngơi đừng quên đi lôi kéo dân chúng, để họ cũng gia nhập Công Nhân Hiệp Hội của chúng ta!”

“Ta đã soạn thảo một sổ phúc lợi của hiệp hội, phàm là bá tánh gia nhập Công Nhân Hiệp Hội, cứ bốn tháng sẽ được nhận một lượng bạc.”

“Ngoài ra, mỗi năm vào dịp Tết đều có thể đến hiệp hội nhận hai cân thịt và mười cân gạo.”

Nói xong, Triệu Khang lấy ra một trăm lượng bạc, thở dài nhìn mọi người: “Mọi người, đây là toàn bộ gia sản của ta, số tiền này sẽ dùng làm kinh phí hoạt động của hiệp hội.”

“Sau này, kinh phí của hiệp hội sẽ dựa vào chúng ta đi làm thuê mà có!”

Đám thư sinh trong lòng đều cảm thấy hổ thẹn, hội trưởng vì Thiên Địa Hội quả thật là tận tâm tận lực!

Thậm chí còn tiêu hết cả gia sản!

Có người vội vàng an ủi: “Hội trưởng đừng nản lòng, chúng ta nhiều người như vậy, mỗi người một tháng ba lượng bạc, cộng lại một tháng có thể kiếm được hơn hai trăm lượng ở nhà máy, sau này kinh phí của hiệp hội cứ để chúng ta lo liệu!”

“Đúng vậy! Vì đại nghiệp, hà có gì phải tiếc tiền tài!”

“Hội trưởng đã tận tâm như vậy, cũng nên để chúng ta góp chút sức lực!”

“Huynh đệ tốt!”

Triệu Khang cũng cảm động khôn tả: “Đều là hảo hán! Vì đại nghiệp!”

Mọi người cùng nhau giơ tay hô vang: “Vì đại nghiệp!”

Ngày hôm sau.

Lưu Cảnh dẫn theo một đám quan binh đến đón người.

Thấy đám thư sinh hôm trước còn la ó phản đối ở nha môn, hôm nay từng người một đều cười tươi rói, vẻ mặt đầy tự hào gia nhập vào hàng ngũ.

Có người còn nhỏ giọng bàn tán.

“Đọc sách ngàn ấy năm, ta đây là lần đầu tiên đi làm thuê, thật là nóng ruột muốn thử!”

“Đúng vậy, chúng ta nhất định không thể để hội trưởng thất vọng!”

“Làm công việc chân tay thôi mà, có gì khó đâu!”

“Ta nhất định phải liều mạng làm việc! Muốn thành công trước tiên phải điên cuồng! Không màng tất cả hướng đến tiền, phấn đấu làm giàu cho ba đời, liều mạng mới không thất bại, hôm nay ngủ gầm cầu ngày mai làm ông chủ!”

“Thật muốn nhanh chóng được làm việc!”

Đám thư sinh lưu luyến không thôi vẫy tay chào tạm biệt Triệu Khang.

Là hội trưởng cao quý, Triệu Khang đương nhiên không thể cùng họ đến xưởng gạch làm việc.

Hắn lấy lý do mình phải ở lại căn cứ địa của hiệp hội để phát triển, cũng khiến đám thư sinh không thể dị nghị, càng thêm kính phục Triệu Khang.

Lý Kinh và những người khác nhìn chằm chằm phía sau Triệu Khang, ánh mắt không ngừng tìm kiếm, dường như đang mong đợi điều gì đó.

May thay, Triệu Khang - vị hội trưởng tâm lý - không để họ thất vọng.

Tiêu Linh Lung và Tần Ngọc Phượng rốt cuộc cũng xuất hiện, khiến Lý Kinh và những người khác phấn chấn hẳn lên.

Tiêu Linh Lung xách hai giỏ bánh bao khô đến gần.

Những người cầm đầu đám thư sinh tạo phản đều đã gặp qua hai nàng, lúc này ánh mắt tràn ngập quyến luyến.

Tiêu Linh Lung bước lên trước, đưa giỏ bánh cho Lý Kinh và những người khác, dịu dàng nói: “Các vị công tử, phải chăm chỉ làm việc nhé!”

“Tẩu tẩu yên tâm, chúng ta nhất định sẽ làm được!” Lý Kinh kích động nhìn giỏ bánh bao, loại bánh này làm sao nỡ ăn chứ!

Tần Ngọc Phụng cũng bước lên, đưa đồ trong tay cho họ, dặn dò thêm vài câu: “Các vị công tử ở nhà máy nhất định phải nghe lời, chăm chỉ làm việc, nhớ kỹ đừng gây chuyện thị phi.”

Nói xong, Tần Ngọc Phụng thở dài, u oán nói: “Tướng công của ta đã bán cả nhà rồi, bây giờ không còn tiền nữa, chỉ có thể chuẩn bị cho các vị chút bánh bao khô. Còn túi kẹo cứng này là ta bán trăm cái tóc mua cho các vị công tử, một chút tâm ý mong chư vị đừng chê.”

Đám thư sinh trong lòng đều rung rung nước mắt, tâu tâu thật sự quá tốt với chúng ta!

Hoàng An siết chặt nắm tay: “Tẩu tẩu yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chăm chỉ làm việc kiếm tiền! Sau này nhất định mua lại nhà cho tẩu tẩu!”

Triệu Khang vẫy tay, xúc động nói: “Huynh đệ! Nhất định phải kiên trì! Nhớ kỹ khẩu hiệu của chúng ta, tất cả đều vì đại nghiệp!”

Hơn tám trăm người đồng thanh hô vang: “Muốn thành công trước tiên phải điên cuồng! Không màng tất cả hướng đến tiền, phấn đấu làm giàu cho ba đời, liều mạng mới không thất bại, hôm nay ngủ gầm cầu ngày mai làm ông chủ!”

Cuối cùng, đám người cũng rời đi, chỉ còn lại Triệu Khang cùng hai nàng lưu luyến nhìn theo.

Một lúc sau, Triệu Khang mới quay sang nhìn Lưu Cảnh: “Được rồi, lão Lưu còn đứng đó làm gì, mau đưa tiền đây! Bá tánh năm lượng, thư sinh ba lượng, còn lại hai lượng, ta tính cho người tám trăm người, một trăm sáu mươi lượng đâu!”

Lưu Cảnh: “Cái đệt! Không phải chứ lão gia, số tiền này ngài cũng muốn lấy sao?”

“Nói nhảm, đó đều là mồ hôi nước mắt của huynh đệ Thiên Địa Hội ta!” Triệu Khang giật lấy xấp ngân phiếu.

Sau đó quay sang nhìn hai nàng: “Đi, dạo phố thôi!”

Ngọc Phụng vội vàng nói: “Phu quân, thiếp nhìn trúng một cây trăm cái tóc...”

Tiêu Linh Lung: “Thiếp muốn mua y phục...”

“Mua, mua, mua hết!”

Chương 817 - Cuộc sống công nhân

Trong khi Triệu Khang dắt hai nàng đi dạo phố, Lý Kinh và nhóm công nhân đầu tiên của công hội đã bắt đầu hành trình lao động của mình.

Xưởng gạch không được xây dựng trong thành phố mà cách Lạc Mã thành một quãng đường, do đó Viên Hồng dẫn đầu đội binh lính hộ tống. Phó xưởng gạch Triệu Ký cũng đi cùng.

Ban đầu, mặc dù bị Triệu Khang lôi kéo bởi một bụng nhiệt huyết, nhóm thư sinh rất háo hức với công việc ở xưởng gạch. Nhưng khi bị binh lính áp giải rời khỏi Lạc Mã thành, trong lòng họ không khỏi dâng lên một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Con người là vậy, sau khi cơn phấn khích qua đi, dễ rơi vào trạng thái suy nghĩ lung tung. Không ít người bắt đầu liếc mắt nhìn ra vệ đường, có vẻ như đang có ý định bỏ trốn. Tuy nhiên, nhìn thấy đám binh lính đeo đao của Viên Hồng, họ lại có chút chùn bước.

Những phản ứng này của nhóm thư sinh đều lọt vào mắt phó xưởng Triệu Ký.

Nói về Triệu Ký, hắn ta cũng là một nhân vật có tiếng tăm ở huyện Nguyên Giang. Mang danh “Tiểu Triệu Khang”, trước kia ở huyện Nguyên Giang, hắn ta chính là một fan cuồng của Triệu lão gia. Những mảnh khóc lừa bịp của Triệu Khang, hắn ta học được nhanh nhất và tinh thông nhất.

Lúc này, thấy ánh mắt nhóm thư sinh đều lộ vẻ lo lắng, có ý muốn bỏ trốn, hắn ta thầm nghĩ: “Làm sao có thể để chuyện này xảy ra được? Chắc là gần đây lão gia bận việc quốc sự nên lơ là rồi, vẫn là phải củng cố tinh thần cho đám người này mới được.”

Nghĩ vậy, Triệu Ký liền lên tiếng: “Viên Hồng tướng quân, cho mọi người nghỉ ngơi một chút đi, ta thấy họ cũng mệt rồi.”

Nghe vậy, nhóm thư sinh cảm thấy ấm lòng. Đi bộ dưới trời nắng gắt gần nửa canh giờ, họ đã sớm chịu hết nổi rồi.

“Nghỉ ngơi tại chỗ!” Viên Hồng không có ý kiến gì, liền hạ lệnh.

Nhóm thư sinh lập tức tùm tùm lại thành từng nhóm nhỏ.

Lý Kinh và Hoàng An, mỗi người xách một giỏ tre, bên trong đựng quà tặng mà hai vị tâu tâu yêu quý của họ đã tặng trước khi lên đường.

“Khang ca, chúng ta chia đồ tâu tâu cho một ít.”

Khác với những thư sinh khác, Lý Kinh và mấy người bạn họ đều tràn đầy năng lượng. Có đồ của tâu tâu cho, bọn họ thật sự không sợ gì cả!

Để tiết kiệm, bọn họ không dám ăn quá nhiều, đáng vẻ ăn rất lịch sự tao nhã.

Những thư sinh khác cũng đã chờ đợi từ lâu, mỗi người được chia một viên kẹo cứng.

Thật ngọt ngào!

Lúc này, Triệu Ký chấp tay sau lưng đi tới, cười hỏi: “Đang ăn đây à?”

Ánh mắt Lý Kinh và những người khác lập tức cảnh giác: “Có chuyện gì?”

“Haiz, có chuyện gì đâu, ta là phó xưởng gạch, tên là Triệu Ký, sau này cuộc sống của các người đều do ta phụ trách.”

Triệu Ký cười nói rồi ngồi phịch xuống bên cạnh Lý Kinh và những người khác, khiến mấy người cảm thấy hơi khó chịu.

Hoàng An nhíu mày: “Triệu phó xưởng có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Triệu Ký: “Thật ra cũng không có gì, mấy người các người là người đứng đầu của nhóm thư sinh này phải không? Hội trưởng của các người có dặn dò ta phải chăm sóc cho các người chu đáo.”

Nghe vậy, Lý Kinh và những người khác dụi mắt xuống, trong lòng càng thêm cảm kích: “Hội trưởng đối xử với chúng ta thật chu đáo.”

“Nếu đã vậy, tại hạ là Lý Kinh.”

Mấy người lần lượt giới thiệu tên họ.

Triệu Ký hài lòng gật đầu: “Tốt lắm, các người đều rất tốt. Xưởng gạch của chúng ta còn một thời gian nữa mới xây dựng xong, các người coi như là những công nhân đầu tiên gia nhập, cho nên sẽ được hưởng đãi ngộ ưu tiên.”

Lý Kinh và những người khác không khỏi nghi ngờ, theo bản năng hỏi: “Đãi ngộ gì vậy ạ?”

“Chuyện này...”

Triệu Ký không nói rõ, ánh mắt nhìn sang phía Viên Hồng, thấy hắn ta đã bắt đầu thúc giục mọi người lên đường.

Vỗ nhẹ vào vai mấy người, Triệu Ký mỉm cười thần bí nói: “Đãi ngộ này không phải ai cũng có đâu, đi thôi, lên đường nào.”

Nhìn Triệu Ký rời đi, Lý Kinh và mấy người càng thêm hoang mang, bốn người nhìn nhau.

“Hắn ta có ý gì vậy?”

“Hình như là cổ tình tới nhắc nhở chúng ta đấy.”

Trương Kỳ trầm ngâm gật đầu: “Cái ưu đãi mà hắn ta nói, có khi nào là nói về chúng ta không?”

“Không biết nữa, tìm cơ hội hỏi hắn ta vậy.”

Trên đường đi, Lý Kinh và ba người mấy lần muốn tìm Triệu Ký hỏi chuyện, nhưng đều bị hắn ta lảng tránh.

Nhìn thấy bốn người thỉnh thoảng lại tùm lại nhìn về phía mình, Triệu Ký trong lòng càng thêm đắc ý. Lão gia nói quả nhiên không sai, muốn bóc lột người khác, tuyệt đối không thể để đối phương cảm thấy mình đang bị bóc lột.

Đến nơi xây dựng xưởng gạch, nhìn thấy khắp nơi đều là hố đất, tâm trạng nhóm thư sinh càng thêm nặng nề.

Sau đó, họ được Triệu Ký sắp xếp cho binh lính đưa đến ký túc xá.

Ký túc xá hoàn toàn được xây dựng theo mô hình ký túc xá sinh viên mà Triệu Khang đã thiết kế, chỉ là rộng rãi hơn, mỗi phòng ở được mười mấy người không thành vấn đề.

Nhìn thấy điều kiện chỗ ở, nhóm thư sinh cảm thấy khá hài lòng. Dù sao bọn họ cũng xuất thân nghèo khó, chưa từng được ăn sung mặc sướng.

“Lý Kinh, bốn người các ngươi lại đây một chút.”

Triệu Ký xuất hiện ở ký túc xá, Lý Kinh và ba người vội vàng đi theo hắn ta ra ngoài.

“Mọi người ngồi đi, đừng câu nệ.”

Triệu Ký mỉm cười ôn hòa, sau đó lấy ra mấy cuốn sổ tay đưa cho bốn người: “Các ngươi đều là người đọc sách biết chữ, đây là sổ tay quy định của công ty chúng ta, các ngươi xem qua đi.”

Lý Kinh và ba người lật xem cuốn sổ tay, về thời gian làm việc gì đó, Triệu Khang đã dặn dò trước, mấy người đều không có ý kiến gì.

Lúc này, Triệu Ký mới lên tiếng: “Hội trưởng của các ngươi có nói với ta, bốn người các ngươi là những người có học vấn cao nhất trong nhóm này! Xưởng gạch chúng ta rất coi trọng người có học vấn, còn nhớ ưu đãi mà ta đã nói lúc trước không?”

Bốn người vội vàng gật đầu, Triệu Ký liền nói: “Trong tay ta có mấy suất tổ trưởng, chắc các ngươi không hiểu rõ lắm.”

“Ở xưởng gạch chúng ta, tổ trưởng là tầng lớp quản lý không cần làm việc nặng nhọc, chỉ cần các ngươi được thăng chức tổ trưởng, các ngươi chính là người quản lý, chỉ cần quản lý tốt những người bên dưới, những công việc nặng nhọc cứ giao cho bọn họ là được.”

Khang Siêu hai mắt sáng lên: “Ý của Triệu phó xưởng là muốn cho bốn người chúng ta làm tổ trưởng sao?”

Triệu Ký thở dài: “Ta cũng có ý đó, nhưng mà Khang Siêu à, nếu ta cho các ngươi làm tổ trưởng, vậy những người khác thì sao? Dù sao các ngươi cũng là cùng một nhóm đến đây.”

“Bây giờ công việc còn chưa bắt đầu đã cho các ngươi làm tổ trưởng, ta sợ sau này sẽ có người không phục các ngươi.”

Trương Kỳ gật đầu: “Đúng là như vậy, vậy làm sao chúng ta mới có thể làm tổ trưởng được?”

Lúc này, Triệu Ký mới nói: “Xưởng chúng ta coi trọng năng lực, năng lực càng mạnh thì chức vụ càng cao. Ta đã quyết định rồi, sẽ bồi dưỡng trọng điểm cho bốn người các ngươi! Năng lực của các ngươi mạnh, đừng nói là làm tổ trưởng, cho dù là làm xưởng trưởng thì những người khác cũng phải tâm phục khẩu phục. Làm việc chăm chỉ chính là thể hiện năng lực bản thân, cho nên các ngươi phải nâng cao năng lực của mình mới được.”

“Hiểu rồi.” Bốn người gật đầu.

Ưu điểm lớn nhất của người đọc sách chính là biết lý lẽ, chỉ cần là chuyện có lý thì bọn họ sẽ không có ý kiến phản đối.

Triệu Ký nói với giọng chân thành: “Đừng phụ lòng mong đợi của ta đối với bốn người các ngươi, xưởng rất coi trọng các ngươi, ta rất muốn các ngươi sớm ngày làm tổ trưởng.”

Lý Kinh: “Phó xưởng cứ yên tâm, bốn người chúng ta nhất định sẽ nỗ lực nâng cao năng lực bản thân!”

Chương 818 - Cuộc sống công nhân (2)

“Tốt lắm!”

Triệu Ký kích động đứng dậy, nắm chặt tay Lý Kinh: “Nhà máy chúng ta rất cần những nhân tài như bốn người!”

Bốn người nghe vậy đều có chút tự đắc, thầm nghĩ: Xem ra dù đi đâu, chúng ta cũng là người dẫn đầu!

“Được rồi, mọi người về nghỉ ngơi cho khỏe, ta rất mong chờ vào màn thể hiện của mọi người. À, việc này nhất định phải giữ bí mật, không được để người khác biết, nếu không ta - chủ quản nhà máy này - sẽ rất khó xử, mà danh tiếng của các ngươi cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

Bốn người gật đầu lia lịa, ra vẻ đã rõ, sau đó rời khỏi phòng Triệu Ký.

Trương Kỳ lúc này vẫn không quên thân phận bí mật của mình trong Thiên Địa Hội, nhỏ giọng nói: “Ta thấy Triệu chủ quản này cũng không tệ, chúng ta mới đến đã muốn ưu ái chúng ta.”

“Hay là chúng ta nghĩ cách lôi kéo hẳn ta gia nhập đại nghiệp của chúng ta?”

Khang Siêu vuốt cằm: “Chủ ý hay đấy, nhưng đừng quên, nhà máy này là của triều đình, Triệu chủ quản này tuy tốt, nhưng nói cho cùng vẫn là người của triều đình, chúng ta muốn lôi kéo hẳn ta...”

“Phải có kế hoạch lâu dài, không được manh động, nếu không thân phận bị bại lộ thì chúng ta đều gặp nguy hiểm.”

Hoàng An cũng nói: “Khang huynh nói rất đúng, Triệu chủ quản hiền nhiên rất coi trọng bốn người chúng ta, vậy chúng ta cứ thể hiện năng lực của bản thân, lấy được sự tín nhiệm của hẳn ta, đợi thời cơ chín muồi rồi lôi kéo hẳn ta gia nhập! Lý huynh thấy sao?”

Lý Kinh chấp tay sau lưng: “Không tệ, vì vậy bốn người chúng ta nhất định phải trở thành tổ trưởng, dù sao chúng ta cũng là tâm phúc của Hội trưởng, không thể để người khác xem thường được.”

“Đúng vậy! Phải nỗ lực làm việc, tạo thành tích để Hội trưởng và Hội trưởng phu nhân tự hào!”

Bốn người rời đi, mấy tên thư sinh cũng đến phòng Triệu Ký.

Triệu Ký mở cửa: “Mời vào, mời vào, ta rất kỳ vọng vào các người đấy!”

Tiếp đó là những lời đường mật về vị trí tổ trưởng, nhà máy quyết định bồi dưỡng trọng điểm... khiến mấy tên thư sinh nghe mà máu nóng sôi trào.

Rời khỏi phòng Triệu Ký, mấy tên thư sinh nhìn nhau, đều cổ vũ lẫn nhau.

“Chúng ta nhất định phải cố gắng nâng cao năng lực bản thân!”

“Đúng vậy! Sớm ngày trở thành tổ trưởng, chúng ta sẽ có nhiều thời gian hơn.”

“Cũng có thể thường xuyên về thăm Hội trưởng phu nhân và Hội trưởng!”

“Chính xác, cái tên Lý Kinh chó má kia, rõ ràng là kẹo Hội trưởng phu nhân cho, hắn ta lại chỉ chia cho chúng ta mỗi người một viên, còn hắn ta thì giấu mười mấy viên, thật là khôn nạn!”

“Đội chúng ta trở thành tổ trưởng, xem hắn ta còn ăn chặn được nữa không!”

Giờ cơm tối.

Hàng trăm người đến nhà ăn được xây dựng từ sớm, bữa cơm một món mặn, một món rau, một bát canh khiến bọn họ vô cùng phấn khích.

Không ngờ nhà máy lại cho ăn uống đầy đủ như vậy! Mọi người đều ăn uống ngon lành.

Lúc này, Triệu Ký chấp tay sau lưng xuất hiện: “Mọi người thấy cơm nước trong nhà máy thế nào?”

Rất nhiều người lên tiếng hưởng ứng, Triệu Ký cười ha ha: “Ngon là được rồi, các ngươi đây là gặp thời rồi.”

“Hồi ta còn làm việc trong nhà máy, mỗi ngày chỉ được ăn một bữa, mà toàn là cơm độn!”

“Mỗi ngày làm việc tám canh giờ! Mệt như chó!”

Nghe vậy, đám thư sinh đều giật mình, tám canh giờ thì còn sống nổi sao?

Có người vội vàng hỏi: “Chủ quản, vậy chúng ta...?”

Triệu Ký cười nói: “Mọi người đừng lo lắng, nhà máy rất coi trọng mọi người, mọi người chỉ cần làm việc năm canh giờ, hơn nữa ta đảm bảo chỉ cần chúng ta làm việc chăm chỉ, hiệu quả tốt, chúng ta sẽ được ăn thịt thường xuyên!”

“Tháng trước nhà máy chúng ta đã tạo ra doanh thu một vạn hai nghìn lượng bạc, tháng này người đông hơn, chỉ cần vượt qua hai vạn lượng, ta sẽ tổ chức cho mọi người đi chơi! Đưa mọi người đến thanh lâu, cùng các cô nương ngâm thơ đối ẩm!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều phấn khích! Lần lượt bày tỏ sẽ cố gắng làm việc.

Ngày hôm sau.

Đám thư sinh đang ngủ say bỗng bị tiếng chiêng đồng đánh thức, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị người của Triệu Ký gọi dậy, thay quần áo lao động, tập trung ở quảng trường, sau đó bị lừa đi xúc xỉ than.

Ban đầu đám thư sinh ai nấy đều làm việc rất hăng say, cuộc xéng vung lên vun vút.

Nhưng rất nhanh sau đó, tất cả đều ỉu xiu, suy cho cùng trước đây bọn họ nào đã từng động tay động chân bao giờ, tất cả đều mệt rũ rời.

Triệu Ký đứng từ xa quan sát, nhíu mày, đám người này tuy dễ dụ, nhưng thể lực thật sự quá kém.

Rất nhiều người làm việc đến mức ngất xỉu.

Đừng nói là năm canh giờ, chưa đến năm tiếng đồng hồ, từng người một đã mệt như con chó chết, ăn cơm cũng chẳng còn sức.

Triệu Ký cũng biết là không thể nóng vội, đợi đám thư sinh ăn cơm xong, liền gọi bốn người Lý Kinh đến phòng, tiếp thêm cho họ một liều “súp gà cho tâm hồn”.

Chẳng mấy chốc, bốn người đã hùng dũng khí thế trở về ký túc xá, tổ chức cho mọi người cùng nhau học thuộc nội quy nhân viên, khiến những người khác đều kinh ngạc.

Tiếp thêm năng lượng cho mấy chục tên thư sinh xong, lại để bọn họ đi tiếp thêm năng lượng cho những người khác.

Triệu Ký gọi người của nhà ăn đến, dặn dò bọn họ giảm bớt thịt trong bữa ăn ngày mai, nhưng cho thêm mỡ heo vào thức ăn, để bồi bổ thể lực cho đám thư sinh này.

Tuy nhiên, đến ngày hôm sau, đám thư sinh vẫn lăn ra ốm yếu, có người tâm lý yếu đuối, nằm ở bãi xúc xỉ than khóc lóc thảm thiết.

Người không biết còn tưởng bị uy khuất cỡ nào.

Lúc này, những người có chí hướng làm tổ trưởng như Lý Kinh sẽ xuất hiện, an ủi khuyên nhủ bọn họ.

Liên tục bốn, năm ngày trôi qua, đám thư sinh cũng dần thích nghi, tuy làm việc rất mệt, nhưng được ăn uống đầy đủ, cho

nên tuy có người than thở nhưng cũng chỉ là số ít.

Thế lực của đám thư sinh cũng dần cường tráng hơn.

Đến ngày thứ tám, Lý Kinh và mấy người ngồi trong nhà ăn nhìn bữa cơm chỉ có một miếng thịt, đều nhíu mày.

“Này, có ai thấy gần đây thịt ít đi không?”

“Hình như vậy! Không ngon như trước nữa.”

“Hay là do chúng ta làm không tốt? Nhà máy giảm bớt khẩu phần rồi?”

“Mẹ kiếp! Lao động như trâu bò cả ngày! Vậy mà chỉ được ăn cái thứ đồ ăn như thế này! Người phụ trách nhà ăn đâu? Ra đây cho ta!”

Làm việc mấy ngày, tính khí của đám thư sinh cũng trở nên nóng nảy, gần đây có vẻ như muốn làm loạn.

Không ít thư sinh không bị “súp gà cho tâm hồn” của Triệu Ký mê hoặc, lập tức tụ tập lại với nhau.

Người của nhà máy phát hiện ra, lập tức báo cáo cho Triệu Ký.

“Chủ quản, đám phế vật kia làm loạn rồi!”

“Không cần vội.”

Triệu Ký lại không hề hoảng loạn, nằm trong dự liệu cả rồi,

Lão gia đã nói, đối phó với kẻ cứng đầu phải dùng biện pháp mềm dẻo, đối phó với kẻ thích lý lẽ thì phải khiến hắn ta áy náy, đối phó với kẻ ngang ngược thì phải dùng roi da!

Bất quá giờ này lão gia cũng sắp đến rồi nhỉ?

Công nhà máy, Triệu Khang sau mấy ngày sung sướng, giờ đây cùng hai mỹ nhân tay xách nách mang đồ đến an ủi đám thư sinh.

Chỉ có điều so với trước đây, Triệu Khang ăn mặc khá luộm thuộm, quần áo rách rưới.

Hai đại mỹ nhân trông cũng tiêu tụy đi nhiều, lời nói ra càng khiến người ta đau lòng.

“Nhớ diễn cho giống một chút đây! Đừng để đám ngu ngốc kia nhìn ra.”

“Hừ, ai bị nhìn ra còn chưa biết đâu! Cái lỗ rách trên mông người chưa đủ to, để ta xé to thêm chút nữa!”

“Linh Lung tử, tử xé rách cả mông hử rồi kìa~”

Chương 819 - Cuộc sống công nhân (3)

Chưa đến gần nhà ăn, Triệu Khang đã nghe thấy tiếng đập bát gào thét om sòm của đám thư sinh.

“Xem ra phản ứng dữ dội phết!” Hắc khế cười.

Trong lòng hắc rõ như ban ngày nguyên nhân là gì.

Con người vốn dĩ quen sung sướng rồi thì khó mà chịu khổ được. Một khi tiêu chuẩn bị hạ thấp, ắt sẽ có kẻ không chịu nổi, nhất là đám thư sinh nghèo kiệt xác, kẻ nào kẻ nấy đều tự cho mình là thanh cao, khác đời.

Làm sao mà chịu được cơ chứ?

Quả nhiên, ba người vừa đến rìa quảng trường, đã thấy một đám đông thư sinh đang vây quanh Triệu Ký, thuộc hạ của Triệu Khang, lớn tiếng tranh cãi.

“Bọn ta muốn ăn thịt! Đừng có lấy mấy miếng mỡ thừa ra mà lừa bịp bọn ta!”

“Đúng vậy!”

“Ngày nào bọn ta cũng làm việc quần quật thế này, mà ăn uống còn không ra sao! Bọn ta không làm nữa!”

“Bãi công!”

“Bãi công!”

Không biết là ai đã hét lên hai chữ “bãi công”, tám phần mười số thư sinh còn lại cũng đồng thanh hô hào theo. Lúc này, cho dù canh gà của Triệu Ký có ngon đến mấy, Lý Kinh bọn họ cũng chẳng dám lộ mặt ra phụ họa, kéo bị đánh cho một trận nhừ tử!

Triệu Khang hít sâu một hơi, lên tiếng: “Có chuyện gì vậy?”

Câu nói này hắc đã dùng nội lực, âm thanh vang dội đến tai từng người một.

Đám đông quay đầu lại, vừa nhìn thấy Triệu Khang, Lý Kinh cùng những người khác vừa mừng vừa sợ, đồng thời cũng cảm thấy có chút áy náy!

Hội trưởng cho chúng ta đi làm công, chúng ta lại ở đây làm loạn, thật có lỗi với kỳ vọng của Hội trưởng!

Triệu Khang dẫn theo hai nàng tiến lên, không ít thư sinh cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Nào ngờ Triệu Khang không hề quát mắng, ngược lại quay đầu nhìn về phía Triệu Ký: “Triệu phó xưởng trưởng, đây là chuyện gì thế này! Tại sao huynh đệ của ta lại tụ tập ở đây?”

Khả năng diễn xuất của Triệu Ký cũng đạt đến mức xuất quỷ nhập thần, chẳng thua kém gì Triệu Khang, hừ lạnh một tiếng: “Bá hội trưởng, người còn mặt mũi mà hỏi sao! Ta tuyên bố, đám người của Công nhân Hiệp hội các người, xưởng chúng ta không cần nữa, người mang bọn họ về đi!”

Nghe vậy, đám thư sinh đều giật mình, ngẩng đầu lên.

Triệu Khang nghe xong liền giả vờ nổi giận: “Phó xưởng trưởng, người có ý gì đây! Huynh đệ của ta thì sao chứ?”

“Sao cơ?”

Triệu Ký cũng chẳng khách sáo, bèn bắt đầu kể tội đám thư sinh: “Đám người của Công nhân Hiệp hội nhà người! Làm việc thì chẳng ra gì, suốt ngày chỉ lo ăn với chơi! Đến đây cũng gần nửa tháng rồi, mà chưa có ngày nào hoàn thành chỉ tiêu công việc!”

“Hôm nay lại còn giỏi hơn, dám tụ tập gây rối, đòi ăn thịt, mà còn phải là thịt nạc, thịt mỡ cũng không được!”

“Xưởng chúng ta ngày nào mà chẳng cho bọn họ ăn thịt? Hơn nữa, công việc không hoàn thành, xưởng không có thu nhập, lấy đâu ra thịt mà ăn!”

“Ngày nào cũng ngủ như heo chết, gọi thế nào cũng không dậy, trong lúc làm việc thì chỉ lo lười biếng!”

“Bá hội trưởng! Đây là những công nhân tốt, cần cù chịu khó mà người nói với xưởng chúng ta sao?”

Lý Kinh cùng đám người xấu hổ cúi đầu, không tìm được lý do gì để phản bác, bởi vì Triệu Ký nói đều là sự thật.

Đám thư sinh cầm đầu gây chuyện càng lúc càng cúi gằm mặt xuống đất.

Đều là người đọc sách, sĩ diện cả, bị người ta mắng xối xả trước mặt hội trưởng của mình như vậy, ai mà chịu cho nổi!

Bọn họ thậm chí còn đang nghĩ xem khi nào Triệu Khang trách mắng thì nên xin lỗi như thế nào.

Nào ngờ Triệu Khang lại phẫn nộ quát lên một tiếng, sau đó cả người run rẩy: “Triệu phó xưởng trưởng! Ta không cho phép người nói huynh đệ của ta như vậy!”

Tiêu Linh Lung lúc này cũng trừng mắt nhìn, hệt như một con mèo nhỏ đang tức giận: “Lý Kinh công tử bọn họ đều là người hiểu chuyện, sao có thể như người nói được!”

“Đúng vậy, các công tử đều là người đọc sách, sao có thể dẫn đầu gây chuyện chứ? Chắc chắn là có hiểu lầm gì đó.”

Lời nói của Tần Ngọc Phượng khiến đám thư sinh càng thêm xấu hổ.

Tuy rằng việc ái ân hội trưởng lên tiếng bênh vực là chuyện tốt, nhưng chung quy bọn họ vẫn là đã phụ lòng mong mỏi.

Triệu Ký hừ lạnh: “Hiểu lầm? Không tin thì Bá hội trưởng tự mình hỏi bọn họ đi, đều là người đọc sách cả, ta muốn xem xem bọn họ có dám nói dối trước mặt bao nhiêu người này hay không?”

Triệu Khang vẻ mặt phẫn uất quay đầu lại, còn nói: “Huynh đệ của ta tuyệt đối không phải loại người như vậy!”

Nói rồi nhìn Lý Kinh: “Lý Kinh, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Lý Kinh thở dài, không nói gì.

Triệu Khang lại hỏi: “Hoàng An?”

Hoàng An cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn vào mắt Triệu Khang.

Triệu Khang tức giận đến run người: “Trương Kỳ? Khang Siêu? Lưu Thâm? Chu Đồng...”

Những người bị gọi tên đều không hé răng, xấu hổ ôm đầu ngồi xồm xuống.

Triệu Khang loạng choạng lùi lại, lúc này đây mới là lúc hắn phát huy khả năng diễn xuất đỉnh cao: “Chẳng lẽ các người thật sự...”

“Phu quân.”

“Hội trưởng!”

Nhìn thấy Triệu Khang loạng choạng, Lý Kinh cùng những người khác đều hoảng hốt, vội vàng đứng dậy chạy đến.

Triệu Khang xua tay: “Mọi người đừng nói gì cả.”

Sau đó, hắn vội vàng nhìn về phía Triệu Ký: “Triệu xướng trưởng, cái đó... chúng ta kiếm chỗ nào nói chuyện riêng được không?”

“Hừ!”

Triệu Ký hừ lạnh một tiếng, đi vào căn phòng bên cạnh, Triệu Khang quay đầu nhìn đám thư sinh, thở dài một hơi, rồi cũng bước theo vào trong.

Cánh cửa đóng sầm lại, Triệu Khang ngồi trên ghế, vừa ngáp vừa nghe Triệu Ký ở bên cạnh tức giận mắng mỏ gì đó.

“Người cầu xin ta cũng vô dụng!”

“Đám thư sinh này toàn là lũ vô dụng! Làm việc cũng không xong, giữ bọn chúng lại làm gì!”

“Xướng chúng ta không cần bọn chúng nữa!”

“Người có quỳ xuống cũng vô ích!”

Triệu Khang dựa lưng vào ghế, bắt đầu giả vờ khóc lóc van xin.

“Triệu xướng trưởng, huynh đệ của ta đều là người đọc sách, trước giờ chưa từng phải chịu khổ.”

“Ngài hãy nể mặt mà bỏ qua cho bọn họ.”

“Ta ở đây xin lỗi ngài thay cho bọn họ.”

Chỉ nghe tiếng cãi vã trong phòng, đám thư sinh đã đỏ hoe cả mắt, thậm chí trong đầu còn tưởng tượng ra cảnh Triệu Khang quỳ xuống đất, đau khổ cầu xin.

Lý Kinh tức giận nắm mạnh xuống đất.

Hắn quay đầu nhìn đám thư sinh cầm đầu gây chuyện.

“Nhìn xem lũ khốn kiếp các ngươi đã làm gì kìa!”

Tiêu Linh Lung lúc này bước đến: “Lý công tử đừng mắng bọn họ nữa, mau cầm lấy đi, đây là gói hạt khô phu quân ta mấy hôm nay đi làm thuê ở xưởng khác kiếm tiền mua cho các ngươi đấy.”

“Phu quân ta nói các ngươi trước giờ chưa từng phải chịu khổ, nên hôm nay chúng ta đến thăm mọi người.”

Tần Ngọc Phượng bước lên: “Khang công tử, đây là quần áo giữ ấm phu quân mua cho các ngươi, tạm thời chỉ có mười bộ.”

“Phu quân nói xin lỗi mọi người, mấy hôm nay huynh ấy chỉ kiếm được chừng này tiền, mọi người thay phiên nhau mặc tạm, nhưng huynh ấy bảo mọi người yên tâm, huynh ấy nhất định sẽ cố gắng làm thuê kiếm tiền!”

Đám thư sinh òa khóc, Khang Siêu bước lên, nhìn túi quần áo, môi run run, nhìn hai nàng đang mặc quần áo vá vúi.

“Tẩu tẩu... Tại sao y phục của hai người lại giản dị như vậy?”

Tiêu Linh Lung đỏ mặt, cúi đầu, vẻ mặt ngại ngùng nói: “Phu quân đã bán hết quần áo và đồ đạc của chúng ta rồi, nói là các công tử quan trọng hơn, còn nói gì mà đại nghiệp.”

Nàng diễn xuất cũng chẳng phải dạng vừa, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện rõ vẻ u oán nhưng lại có chút cam tâm tình nguyện: “Ta là phận nữ nhi, chẳng hiểu gì về đại nghiệp, nhưng nếu đã là mua đồ cho các công tử, vậy thì không sao cả.”

“Ta thật đáng chết mà!”

Lời Tiêu Linh Lung vừa dứt, một thư sinh liền tự tát mạnh vào mặt mình, ngồi bệt xuống đất khóc nức nở.

Chương 820 - Cuộc sống công nhân (4)

Tiếng khóc như một loại virus lan truyền khắp nơi, tất cả các thư sinh đều ngồi bệt xuống đất khóc nức nở.

Đặc biệt là mấy kẻ lúc này gào thét đòi ăn thịt, không ăn thịt mỡ muốn ăn thịt nạc, giờ phút này liên tục tự vả vào mặt mình.

Mà còn tự vả rất mạnh!

Thậm chí khiến Tần Ngọc Phượng nhìn mà cũng thấy xót xa.

“Chúng ta có lỗi với hội trưởng!”

“Chúng ta thật không bằng cảm thú, thật không bằng cảm thú!”

“Hội trưởng ơi!”

Tiếng khóc ai oán vang vọng, người không biết chuyện còn tưởng Triệu Khang đã chết rồi.

Lúc này, Khang Siêu và Lý Kinh cảm thấy đồ trên tay mình sao mà nặng trĩu, nhìn những bộ quần áo đó, trong đầu họ thậm chí còn có thể tưởng tượng ra.

Cảnh tượng Triệu Khang những ngày qua vất vả làm việc kiếm tiền, mấy ngày nay họ làm việc mệt như chó, có lúc đến sức để lên giường cũng không có.

Vậy mà Triệu Khang vẫn có thể dành dụm tiền mua quần áo, mua đồ ăn vặt cho bọn họ!

Phải vất vả đến mức nào chứ!

Chẳng trách lúc trước nhìn thấy hội trưởng với vẻ mặt tiêu tụy!

Chúng ta còn là người nữa không?

So với những gì hội trưởng phải chịu đựng, những ngày qua chúng ta ít nhất cũng được ăn no mặc ấm, mệt nhọc một chút thì có là gì!

Vậy mà hội trưởng luôn canh cánh trong lòng đại nghiệp, không ngừng nỗ lực làm việc! Chúng ta...

Thế nhưng lúc này, vị hội trưởng vĩ đại trong lòng các thư sinh, người đã chịu đựng biết bao uất ức và dày vò, luôn thấu hiểu cho thuộc hạ của mình, đang vắt chéo chân ngáp ngắn ngáp dài.

Nghe tiếng khóc lóc bên ngoài, trong lòng thầm nghĩ cũng đủ rồi.

Triệu Ký áp mặt vào cửa sổ, chọc thủng lớp giấy nhìn ra bên ngoài, tắc lưỡi một tiếng rồi quay đầu lại nói nhỏ: “Lão gia, theo ta thấy cũng đủ rồi, diễn nữa ta sợ đám người này xấu hổ mà tự sát mất.”

“Có nghiêm trọng vậy không?” Triệu Khang liếc mắt.

Triệu Ký vội vàng nói: “Lão gia, người tự mình xem đi, này, có người còn tự tát đến mức mặt sưng vù rồi kìa, chắc chắc, khóc còn thê thảm hơn cả lúc cha chết.”

Triệu Khang thở dài: “Trước đây lừa gạt mấy cô nương, bây giờ lại đi lừa gạt nhiều nam nhân như vậy, thật là tội lỗi a! Đi thôi, đi thôi, ra ngoài thôi.”

Cánh cửa mở ra, hai người bước ra ngoài.

Đám thư sinh lập tức lao đến, nước mắt nước mũi giàn giụa, miệng không ngừng gọi “hội trưởng”.

Nhìn những ánh mắt mong chờ tha thiết đó, nếu là người bình thường thì cũng phải áy náy vài ngày.

Tiếc là Triệu Khang không phải người bình thường, chỉ áy náy đúng một giây.

Hắn thở dài nói: “Huynh đệ, chúng ta đi thôi. Đã ở đây làm việc không vui vẻ, vậy thì chúng ta đổi chỗ khác.”

Lý Kinh gằn như gào lên: “Chúng ta không đi! Ta muốn làm việc ở nhà máy!”

Hoàng An càng kích động hơn: “Ta chết cũng phải chết ở nhà máy! Ta cũng không đi! Hội trưởng, ngài đã chịu khổ rồi!”

“Chúng ta có lỗi với ngài, hội trưởng! Chúng ta sẽ không đi đâu cả, sẽ làm việc ở nhà máy! Đưa cuộc xéng cho ta!”

“Hôm nay ta phải đào một ngàn cân than!”

“Nếu đào không đủ, ta sẽ không ăn cơm!”

Cả đám người khóc lóc thảm thiết như đám tang, Triệu Khang kích động hô to: “Đều là hảo huynh đệ của ta! Thật có chí khí! Các ngươi là niềm tự hào của ta! Ta lấy các ngươi làm vinh!”

“Không! Hội trưởng mới là niềm tự hào của chúng ta!”

“Chúng ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng mong đợi của hội trưởng!”

Triệu Ký lúc này cũng bước ra: “Vì mọi người đều đã biết lỗi và muốn sửa sai, vậy thì bản nhà máy trưởng sẽ cho các người một cơ hội nữa! Bây giờ tất cả giải tán, đến nhà ăn ăn cơm, ăn xong thì ra sức làm việc cho ta!”

Đám thư sinh vừa lau nước mắt vừa tạm biệt Triệu Khang, khoảnh khắc này, hình tượng vĩ đại của hội trưởng đã hoàn toàn thay thế vị trí của tâu phu nhân, trở thành người mà bọn họ yêu mến nhất.

Triệu Khang khoanh tay cảm thán: “Nhìn xem, nhìn xem! Đây mới là trụ cột của đất nước! Sau này đều là nhân tài lao động của Đại Càn quốc ta a!”

Tiêu Linh Lung trợn trắng mắt: “Bây giờ ta càng tin là sau này chàng sẽ bị sét đánh!”

“Phì phì phì, nói bậy bạ! Dám đối với phu quân bất kính như vậy, xem gia pháp!”

Giơ tay gõ nhẹ lên đầu nàng, Triệu Khang quay đầu lại nhìn Triệu Ký: “Được rồi, đám người này ít nhất ba tháng nữa sẽ không gây chuyện gì đâu, bản lão gia đã đích thân diễn kịch lừa gạt bọn họ rồi, người mà quản lý không tốt, bản lão gia sẽ mắng cho đấy!”

Triệu Ký cười hì hì, không còn vẻ vênh váo như trước, nịnh nọt nói: “Lão gia yên tâm, không khiến bọn họ yêu thích nhà máy này, ta thề cũng chết ở nhà máy này!”

“Này, nhóc con! Thôi, bản lão gia về trước ~ “

Triệu Khang mang theo hai nữ rồi đi, Lý Kinh và những người khác sau khi ăn cơm xong, ngay cả thời gian nghỉ trưa cũng không nghỉ.

Trực tiếp vác dụng cụ chạy đến địa điểm làm việc.

Lần này bọn họ còn làm việc chăm chỉ hơn cả ngày đầu tiên, cuộc xẽng bỏ xuống không phải bốc khói mà là bốc lửa!

Công việc vốn cần hai ngày mới xong, vậy mà tám trăm người bọn họ chỉ mất hai canh giờ đã hoàn thành.

Cầm cuốc xẻng xuống đất, đám thư sinh lúc này chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, còn ai nữa không!

Còn việc gì nữa, cứ việc giao hết cho chúng ta!

Tiến độ này khiến Triệu Ký sợ hết hồn, lập tức cho người đến nhà bếp mổ bụng ba con heo để tăng thêm món ăn!

Sau khi ăn tối xong, trong mỗi ký túc xá đều vang lên tiếng đọc thuộc lòng nội quy công nhân.

Mãi cho đến tận đêm khuya, mọi người mới chìm vào giấc ngủ!

Linh hồn lao động của đám thư sinh vào khoảnh khắc này đã hoàn toàn thức tỉnh!

Trong mơ cũng là đang vùng vẫy cuộc xẻng.

Bên kia.

Triệu Khang trở về Lạc Mã Thành, nguyên nhân hẳn vẫn chưa rời đi, một là chờ đám thư sinh kia gây chuyện để kích hoạt linh hồn lao động.

Một nguyên nhân khác là đang chờ người, dù sao hẳn là hội trưởng mà bỏ chạy, công hội công nhân vẫn phải tiếp tục hoạt động.

Mà người tiếp theo thay hẳn lừa gạt đám người kia, trong lòng hẳn đã có sẵn ứng cử viên.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Ngọc Phượng từ trong lòng Triệu Khang đứng dậy đi mở cửa.

Cao Tuyền vừa thấy Tần Ngọc Phụng đã vội vàng chào hỏi: “Tam phu nhân.”

“Người rót cuộc cũng đến rồi, phu quân vừa rồi còn nhắc đến người.” Ngọc Phượng mỉm cười nhường đường.

Cao Tuyền cười nói: “Nhận được thư của lão gia, an bài xong cho mọi người, ta liền lập tức đến đây, thật sự là quá nhiều việc.”

“Cao Tuyền đến rồi!” Triệu Khang nghe tiếng liền lên tiếng chào.

Cao Tuyền bước vào sân: “Đại phu nhân, lão gia!”

“Mau ngồi đi, người rót cuộc cũng đến rồi, bây giờ ta cũng có thể yên tâm rồi đi.”

Triệu Khang cười nói: “Phụ lão hương thân ở Nguyên Giang huyện của chúng ta đều được an bài thỏa đáng rồi chứ?”

“Đều an bài thỏa đáng rồi, không ít người vừa dọn vào nhà mới đã quay lại nhà máy cũ làm việc, nếu không phải bận rộn tiếp đón bọn họ, ta đã đến sớm hơn rồi.” Cao Tuyền đáp.

Triệu Khang gật đầu: “Vậy thì tốt, người dân huyện Nguyên Giang nguyện ý đến, chúng ta nhất định phải tiếp đón chu đáo, mọi chuyện người đều rõ ràng rồi chứ?”

“Đều rõ ràng rồi, chẳng phải là lừa gạt đám thư sinh đó sao, ngài yên tâm, chuyện này ta rành lắm!”

“Vậy thì tốt, sau này người chính là phó hội trưởng công hội, ta sẽ dẫn người đi làm quen một chút, à còn một chuyện nữa, nếu có người thật sự có học thức, người đừng lừa người ta đi làm công nhân, chuyện Lý Tri Châu một lần là đủ rồi.”

Cao Tuyền cười ha ha: “Chẳng phải là do Lý tiên sinh xui xẻo, không mang đủ bạc nên mới đến xưởng xi măng sao, làm sao có thể xảy ra lần nữa? Hơn nữa, coi như là hắn học thêm được một nghề, ngài không biết đâu, bây giờ Lý tiên sinh đi theo Trương lão tiên sinh, suốt ngày lượn lờ ở công trình xây dựng trường học, vừa nhìn thấy công nhân và xi măng là có thể tiến lên chỉ điểm đấy!”

Chương 821 - Họ thích ăn thật mà

Giao phó Hiệp hội Công nhân cho Cao Tuyền, Triệu Khang ung dung dẫn theo hai vị mỹ nhân chuồn thẳng.

Hắn vô cùng yên tâm về Cao Tuyền.

Lý do mà đối phương có thể leo lên chức vụ phó thành Nguyên Giang, chủ yếu là bởi vì hắn có thể tự mình gánh vác mọi việc!

Lúc Triệu Khang còn ở đó, hẳn sẽ nhìn Triệu Khang lừa người, còn khi Triệu Khang đi vắng, hẳn sẽ tự mình ra tay!

Lũ thư sinh như Lý Kinh căn bản không đủ trình độ Cao Tuyền đùa bỡn.

Cả ba cưỡi ngựa quay về Dương Châu thành.

Lần này Tiêu Linh Lung và Ngọc Phượng đều cảm thấy rất thỏa mãn, tuy rằng đất diễn của họ không nhiều.

Nhưng việc được cùng Triệu Khang đưa hơn tám trăm người vào nhà máy làm việc đã mang lại cho hai nàng cảm giác thành tựu và thỏa mãn mạnh mẽ.

Nó khiến cho hai người đẹp đem lòng yêu thích cái hành vi lừa gạt người khác đầy vô đạo đức này.

Chỉ là vẫn còn hơi ngại ngùng, dù sao thì họ vẫn là người có đạo đức.

Nghe hai nữ nhân nói, Triệu Khang khịt mũi: “Hai người a, đạo hạnh vẫn còn non lắm.”

Tiêu Linh Lung bĩu môi: “Vậy sao mỗi lần huynh làm đều thần nhiên như vậy?”

“Bởi vì!”

Ngọc Phượng cũng vênh tai lên, rất muốn biết tại sao mỗi lần công tử nhà mình làm chuyện xấu đều không hề áy náy.

Không giống như nàng, giờ phút này vẫn còn hơi thương cảm cho đám thư sinh kia.

Triệu Khang lấy điều thuốc ra châm lửa, rít một hơi rồi nhả khói, vẻ mặt nghiêm túc.

“Ta không có tiết tháo.”

Vô sỉ quá!

Cả hai mỹ nhân đều dở khóc dở cười, không ngờ họ lại mong chờ nghe được bí quyết gì đó!

Thật sự là quá coi thường hắn rồi.

Cả đường trò chuyện vui vẻ trở về Dương Châu thành, đưa hai người đẹp về nơi ở, Triệu Khang định nghỉ ngơi thì nhúu mày.

Luôn cảm thấy mình như quên mất việc gì đó.

Nghĩ mãi không ra, hắn cũng lười nghĩ nữa, đứng dậy ra ngoài đến công trường xây dựng trung tâm thương mại.

Từ xa đã thấy Tổng Kinh Nhan đang thị sát công trường, liền tiến lên chào hỏi.

Nhìn thấy Triệu Khang, Tổng Kinh Nhan mỉm cười quyến rũ: “Vừa về đây à.”

“Vừa đến thôi, sao chỉ có mình tỷ, Hồng Tuyết đâu?”

Tổng Kinh Nhan vừa đi vừa nói: “Vừa này Nhị Nguu đến tìm nàng ấy, không biết nói gì mà đi rồi.”

“Nhị Nguu tìm Hồng Tuyết?” Triệu Khang có chút ngạc nhiên.

Tổng Kinh Nhan gật đầu: “Ừm, hình như là muốn học hỏi công thức nấu ăn gì đó, muội cũng không rõ lắm.”

Triệu Khang rung mình, món canh gà xanh ngọc bích và móng giò hầm kia, cả đời này hắn cũng không muốn ăn lại nữa.

Đang đi, Tổng Kinh Nhan bỗng dừng bước, ngập ngừng nói: “Hôm qua Minh nhi có gửi thư về.”

Triệu Khang ngẩn người, sau đó cười gượng gạo, đưa con trai tốt này hắn suýt chút nữa thì quên mất.

“Nói gì vậy?”

Tổng Kinh Nhan cười nói: “Hỏi muội dạo này thế nào, vết thương đã lành hẵn chưa, sau đó nói nó dự định đến nước Cảnh tìm đại ca kết nghĩa của nó, chuẩn bị ở nước Cảnh làm ăn lớn một phen.”

Vùng đất của Tề quốc cũ đã được chia cho Cảnh quốc, nói chính xác thì hiện tại Chu Minh đã là người của Cảnh quốc.

Triệu Khang cười lớn: “Thằng nhóc này cũng ra dáng lắm, có chí khí, còn gì nữa không?”

Tổng Kinh Nhan trợn mắt: “Còn nói, còn nói nếu Triệu thúc thúc đối xử tốt với nương, nếu nương cũng bằng lòng, vậy thì để nương đi theo thúc thúc.”

“Nói là chỉ cần thúc thúc đối xử tốt với nương, sau này nó kiếm được nhiều tiền sẽ phụng dưỡng thúc thúc thật tốt.”

Nói đến đây, ngay cả bản thân Tống Khinh Nhan cũng không nhịn được cười, lấy ra bức thư do Chu Minh viết.

Chữ viết thực sự không đẹp lắm, có phong cách của Triệu Khang.

“Đứa nhỏ này thật là...”

Không nói đến điều gì khác, Chu Minh là một đứa trẻ hiếu thảo.

Tống Khinh Nhan đẩy cửa phòng mình ra, sau khi Tiêu Linh Lung và những người khác đến, nàng đã chuyển ra ngoài ở riêng.

“Vậy ngươi phải báo cho Cảnh quốc sắp xếp một chút, hay là nói đại ca kết nghĩa của nó đã chết trong chiến tranh rồi, tránh cho nó ngốc nghếch đi tìm khắp nơi.”

“Chuyện này cũng tại ngươi, lúc trước cứ khăng khăng muốn kết nghĩa huynh đệ với nó.”

Triệu Khang cười gượng: “Chẳng phải lúc đó không biết sau này sẽ có nhiều chuyện như vậy sao? Hay là nói với Cảnh quốc một tiếng?”

Tống Khinh Nhan cười khẩy: “Vậy chi bằng nói thẳng với Minh nhi, thân phận của nó và Triệu vương Đại Càn, để nó trực tiếp trở thành thế tử không phải tốt hơn sao?”

Triệu Khang dờ khóc dờ cười, bị nàng thuận tay đẩy ngã xuống giường, Tống Khinh Nhan cúi người nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi, nhẹ giọng nói: “Không cần phải quan tâm Minh nhi, để nó tự mình tự thân vận động mới có thể trưởng thành. Còn Chu Quý, ta muốn ngươi giúp hắn có cuộc sống an nhàn sung túc quãng đời còn lại.”

“Ta hiểu rồi.”

Triệu Khang thở dài, Tống Khinh Nhan mở mắt ra cười gian xảo: “Sau đó ta sẽ sinh cho ngươi một đứa nữa.”

“Tới đây, ai sợ ai!”

Tống Khinh Ngôn: “Nghĩ hay nhỉ, gọi tỷ tỷ nghe thử xem.”

...

Hai người không làm chuyện trắng trợn ban ngày ban mặt, chỉ trêu đùa nhau một chút cũng đủ khiến tâm trạng vui vẻ.

Rời khỏi chỗ tỷ tỷ tốt, Triệu Khang trở về chỗ ở, liền thấy Lâm Nhị Ngưu, Pike, Diệp Hồng Tuyết và những nữ nhân khác đang tụ tập lại một chỗ.

Cả đám người nhìn chăm chăm vào một cái nồi với vẻ mặt đầy tập trung.

Triệu Khang vừa ngửi thấy mùi liền quay người bỏ chạy, đáng lẽ không nên quay về mới phải.

Diệp Hồng Tuyết lại lên tiếng trước: “Triệu Khang! Huynh đến rồi à?”

“Triệu Khang? Huynh định đi đâu đấy?”

“Triệu Khang?”

“Tên khốn kiếp! Huynh bị điếc à!”

Cười gượng quay đầu lại, Triệu Khang: “Chuyện gì vậy nhị phu nhân?”

“Mau lại đây!”

Thấy hắn đứng ngây ra đó, Diệp Hồng Tuyết vội vàng chạy đến kéo tay hắn lôi vào, vẻ mặt đầy phấn khích.

Triệu Khang trong lòng vạn phần không muốn, vừa mới lừa gạt tám trăm người, báo ứng đến nhanh vậy sao?

Lửa lò bập bùng cháy, trong nồi là một thứ gì đó mà Triệu Khang hoàn toàn không thể nào phân biệt được bằng mắt thường.

Diệp Hồng Tuyết múc một muống thổi thổi, ân cần đưa đến bên miệng Triệu Khang, mong đợi nói: “Ném thử đi.”

Triệu Khang cười nói: “Sao nàng không ăn? Nàng quên rồi à? Lần trước uống canh gà đã hứa với ta là sẽ không bao giờ nấu nướng nữa!”

Diệp Hồng Tuyết vội vàng nói: “Đây không phải là muối muốn làm, là Nhị Ngưu yêu cầu!”

“Nhị Ngưu!”

Triệu Khang kinh ngạc!

Nhị Ngu và Pike cười gượng gạo.

“Vâng, lão gia!”

“Đúng vậy, Triệu đại nhân!”

“Không phải, hai người chán sống rồi à? Tự tìm đường chết sao? Còn dám ăn đồ vợ ta nấu!” Triệu Khang kinh ngạc.

Keng một tiếng, muỗng sắt rơi vào nồi.

Triệu Khang vội vàng chui vào giữa Tiêu Linh Lung và Ngô Tâm Di: “Bảo vệ trẫm!”

Diệp Hồng Tuyết tức giận nắm chặt hai tay: “Tên khốn kiếp nhà huynh khinh thường người khác có phải không! Lão nương cũng chẳng thềm nấu cho huynh ăn đâu! Từ nay về sau lão nương chỉ nấu cho người khác ăn thôi!”

Mẹ kiếp, nghe được câu này, Triệu Khang có chút không nhịn được nữa, vợ mình mà nấu ăn cho người khác? Điều này khác gì bị cấm sùng!

Hắn bò dậy, cười lạnh: “Ai mà ngu ngốc thế, lại đi ăn cái thứ đó? Không sợ chết sao, lôi ra đây cho ta xem nào.”

“Nhị Ngu! Nói cho hắn biết, có bao nhiêu người thích ăn đồ bản phu nhân nấu!”

Lâm Nhị Ngu ho khan vài tiếng: “Cái kia... lão gia, sở y thuật của chúng ta có mấy người mới đến, bọn họ rất thích ăn đồ phu nhân nấu, nói là món nào cũng ngon, ngày nào cũng đòi ăn!”

“Thật hay giả vậy?!” Triệu Khang vẻ mặt không thể tin được.

Chương 822 - Thần Khí

Câu nói “Bọn họ ăn ngon lành thế kia mà” của Lâm Nhị Ngu khiến Triệu Khang không thể tin nổi.

Thế gian lại có loại người khủng khiếp đến vậy sao!

Cái thứ mà ngay cả lão gia ta còn không chịu nổi!

Vừa nói chuyện, Lâm Nhị Ngu và Pike vừa bê nồi sắt lên, chào Triệu Khang một tiếng rồi vội vã rời đi.

Thái độ của họ khiến Tiêu Linh Lung và Tần Ngọc Phong cũng phải tò mò.

“Hai người họ bị làm sao vậy?”

Ngô Tâm Di mỉm cười đáp: “Không biết tại sao, mấy hôm trước Nhị Ngu đến tìm Hồng Tuyết tỷ tỷ, nhờ tỷ ấy nấu ăn, mấy ngày nay đều như vậy.”

“Thấy chưa.” Diệp Hồng Tuyết khẽ hừ một tiếng, đắc ý nhìn Triệu Khang: “Chàng không biết trân trọng, có khối người thích đấy! Cũng không biết cái người ngày nào cũng ăn đồ ta nấu có hình dáng thế nào, có đẹp trai hay không nữa.”

“Này, nàng đừng có quá đáng nhé! Ta phải dạy dỗ lại nàng mới được!” Triệu Khang tức giận nghiêng răng.

Diệp Hồng Tuyết liếc mắt: “Vậy thì chàng mau thể hiện uy nghiêm của gia chủ đi.”

“Đứng lại! Hôm nay ta phải cho nàng nếm thử uy lực của gia chủ là như thế nào!”

Bên kia, Lâm Nhị Ngu và Pike bung nồi, chạy một mạch về phòng y dược.

Họ lập tức lấy kính hiển vi ra nghiên cứu, phân công rõ ràng, một người lấy mẫu quan sát, một người ghi chép thành phần vật chất.

Sau khi hoàn thành, Lâm Nhị Ngu và Pike đều lộ vẻ cảm khái: “Nhị phu nhân quả là thiên tài!”

“Đúng vậy, rõ ràng đều là những thứ không độc, vậy mà có thể tạo ra một nồi đồ ăn độc như vậy, không phải ai cũng làm được!”

“Chỉ có thể dùng hai chữ thiên tài để hình dung!”

Lâm Nhị Ngu: “Thôi, đi thử nghiệm tiếp nào, ta thấy lão già kia cũng đói rồi.”

Một lát sau.

Nhìn lão già đang nằm sùi bọt mép trên đất, Pike vừa dùng bút than ghi chép vừa nói: “So với hôm qua tốc độ giải độc nhanh hơn một nén nhang! Hình như cơ thể đã sinh ra kháng thể rồi! Những cao thủ này thật lợi hại! Ta nhất định phải nghiên cứu kỹ bọn họ!”

Lâm Nhị Ngưu gật đầu, liếc nhìn đám lão già đang run rẩy co rúm ở góc tường: “Còn sáu người nữa, đủ để chúng ta nghiên cứu rồi.”

Đám lão già đều tuyệt vọng, trong đó có một người kích động kêu lên: “Thả ta ra ngoài, ta cái gì cũng không biết!”

Lâm Nhị Ngưu lập tức quát: “Câm miệng! Chính người nhiều chuyện nhất, có chút khí chất của cao thủ được không hả! Bây giờ mới biết sợ sao? Lúc trước làm gì hả? Muốn giết lão gia nhà ta đúng không? Giết chết người!”

“Ta thật sự không phải cao thủ! Ta chỉ là một tên ăn mày thôi!”

“Còn giả nữa! Lắm lời nữa ta cho người ăn xuân được đấy!”

Lão già vội vàng che miệng, ú ớ kêu, Giang Khiếu Thiên và những người khác nhìn hẩn, trong lòng cũng không khỏi nghi ngờ.

Tên này rốt cuộc là ai?

Nghiên cứu ở phòng y dược vẫn đang tiếp tục, đám cao thủ chỉ có thể cầu mong Triệu Khang mau chóng quay về.

Chỉ cần người trở về cứu chúng ta, đừng để chúng ta phải ăn những thứ khó nuốt muốn chết đó nữa.

Chúng ta lập tức làm chó săn cho người! À không, là chim ưng!

Chỉ là lúc này Triệu Khang đang bận “chỉnh đốn” vợ, hoàn toàn quên mất đám lão già kia.

Sau khi “dạy dỗ” vợ xong, uy nghiêm được thiết lập lại, Triệu Khang sáng khoái bước ra khỏi nhà.

Hắn trực tiếp đến ngoại ô, từ sau lần Lý Cầu Đan và Nobel cho nổ tung viện nghiên cứu, Triệu Khang đã quyết định chuyển viện nghiên cứu hoá khí ra khỏi thành.

Tránh trường hợp đám người cuồng thuốc nổ này gây hoạ, làm ra một vụ nổ lớn thì vui lắm a.

Vì là xây dựng lại nên viện nghiên cứu lúc này vẫn còn khá sơ sài.

Thêm vào đó là việc thường xuyên thử nghiệm thuốc nổ khiến khu vực xung quanh viện nghiên cứu đầy những hố bom.

Sự xuất hiện của Triệu Khang khiến mọi người trong viện nghiên cứu đều rất phấn khích, nồng nhiệt chào hỏi, Triệu Khang cũng nhiệt tình đáp lại.

Khác với những viện nghiên cứu khác, nhân viên của viện nghiên cứu hoá khí chủ yếu là binh lính từ quân đoàn pháo binh của nước Càn.

Nhiều năm qua, Triệu Khang thường xuyên dẫn dắt bọn họ tham gia chiến tranh nên rất quen thuộc.

“Cầu Đản và Nobel đâu?” Triệu Khang gọi một binh sĩ quen mặt hỏi.

Binh sĩ vội đáp: “Bọn họ ở căn nhà kia ạ, hình như đang nghiên cứu gì đó mới.”

Triệu Khang lập tức hứng thú, bước nhanh về phía căn nhà nhỏ, còn chưa vào cửa đã nghe thấy một tiếng “Bằng”.

Hắn không khỏi sửng người, âm thanh này nghe sao giống súng thế nhỉ?

Tiếp theo đó là giọng nói phấn khích của Lý Cầu Đản: “Thành công rồi! Bắn ra được rồi!”

Triệu Khang vội vàng đập cửa xông vào, ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc: “Cái gì thành công rồi? Mau lấy ra cho ta xem!”

Lý Cầu Đản và Nobel đều kinh ngạc quay đầu lại, ánh mắt Triệu Khang lập tức rơi vào thứ mà Cầu Đản đang cầm trên tay.

Thứ đó có hình dạng kỳ quái, hai nòng súng nối liền với nhau, được buộc bằng vải, phía dưới nòng súng là một tấm ván gỗ, tạo hình rất giống súng.

Triệu Khang lập tức kích động, bước nhanh tới: “Nhanh! Đưa ta xem thử!”

Lý Cầu Đản cũng vô cùng hưng phấn: “Lão gia, đây có phải là loại súng mà ngài từng nói không ạ? Vừa mới bắn thử đây.”

Nói rồi còn chỉ vào tấm ván gỗ bị vỡ vụn một cách hào hứng.

Triệu Khang vội vàng nhận lấy, cẩn thận xem xét, vừa xem vừa kích động: “Giống hệt! Các người làm thế nào vậy?”

Khẩu súng thô kệch này so với súng thật vẫn có nhiều điểm khác biệt, nhưng không thể phủ nhận đây là một thành công!

Trông nó rất giống với súng săn hai nòng!

Đặc biệt là hình dạng này, quả thực không thể chê vào đâu được!

Nobel vội vàng giải thích: “Là dựa theo ý tưởng về pháo nhỏ của Cầu Đản đại nhân mà chế tạo ra, nhưng hiện tại vẫn chưa được ổn định lắm, ta vẫn cảm thấy chế tạo toàn bộ bằng sắt thì tốt hơn, nhưng việc kết nối và chế tạo một số bộ phận vẫn còn là vấn đề.”

Triệu Khang vội vàng nói: “Nobel, người nói đúng, nhưng có thể làm được đến mức này đã rất tốt rồi, các người phải tiếp tục cố gắng!”

Cả hai vội vàng đáp ứng, sau đó Lý Cầu Đản liền lấy ra viên đạn mà mình sử dụng để giới thiệu.

Thật ra nó chỉ là một viên đạn sắt.

Ý tưởng của hai người rất đơn giản, chính là thay thế đạn pháo bằng viên đạn sắt, sử dụng nguyên lý bắn của pháo để chế tạo.

Điều này dẫn đến việc khẩu súng này vẫn phải dùng bùi nhùi để châm ngòi.

Triệu Khang bèn nói cho họ nghe về những thứ như kim hỏa, đầu đạn, vv... Những thứ này bản thân hắn cũng chỉ biết sơ sơ, chỉ có thể nói cho hai người những gì mình biết, hy vọng có thể giúp họ khai sáng.

Lời giải thích của Triệu Khang khiến cả hai người đều được lợi ích rất nhiều, ghi nhớ kỹ lưỡng, trong lòng cũng nảy sinh không ít ý tưởng.

Nhìn khẩu súng do chính mình tạo ra trên tay Triệu Khang. Lý Cầu Đản gãi đầu cười nói: “Tuy thứ này cũng gọi là súng, nhưng so với trường thương thì lợi hại hơn nhiều, nhưng hiện tại uy lực vẫn còn quá nhỏ, ta muốn là có thể tạo ra loại đạn mà ngài nói, như vậy uy lực sẽ tăng lên không ít.”

Triệu Khang lắc lắc khẩu súng hai nòng trên tay: “Đúng rồi, nhưng ta không ngờ các ngươi lại có thể nhanh chóng chế tạo ra được thần khí này như vậy.”

Nobel có chút kinh ngạc: “Thần khí? Khẩu súng này lợi hại như vậy sao?”

Triệu Khang cười gian xảo: “Hình dạng của khẩu súng này rất đặc biệt.”

Sau đó hắn nói: “Các ngươi biết khẩu súng này tên là gì không?”

Mặc dù là người chế tạo ra nó, nhưng lúc này cả hai đều lắc đầu.

Triệu Khang hắng giọng một cái rồi nói: “Với hình dạng này, nó phải được gọi là An Bách Thiết!”

Chương 823 - Dẫn nữ vương đi quấy

Nghe đến hai chữ “An Bách Thiết”, Lý Cầu Đản và Nobel bỗng dưng cảm thấy một sự kính trọng dâng lên trong lòng.

(An Bách Thiết là cách người Trung Quốc đọc chệch từ “Android”, ý chỉ hệ điều hành Android của Google, nhưng trong truyện thì tác giả dùng để ám chỉ một loại súng ngắn.)

“Nghe qua thật là ghê gớm!”, Nobel nghiêm túc nói.

Lý Cầu Đản gật đầu: “Chuẩn rồi.”

Triệu Khang càng thêm đắc ý: “Đó là đương nhiên, thần khí này chính là do Kiếm Thánh trên núi năm xưa tạo ra! Nhưng mà vị đại lão ấy chế tạo là loại có bộ phận đánh lửa bằng điện, còn lợi hại hơn của các ngươi nhiều.”

“Cái các ngươi đang cầm cũng chỉ là giống về hình dáng mà thôi.”

Nobel kinh ngạc thốt lên: “Kiếm Thánh trên núi, quả nhiên là nhân vật phi phàm! Sau này ta nhất định phải học hỏi lão nhân nhiều hơn!”

Rõ ràng Nobel là một người rất có tinh thần cầu tiến.

“Phải như vậy chứ, cố lên hai người, ta rất kỳ vọng vào các ngươi!”, Triệu Khang cổ vũ, rót thêm “canh gà” cho hai người.

Nhìn khẩu An Bách Thiết trong tay, Triệu Khang lại cẩn thận thưởng thức một phen, còn bảo Lý Cầu Đản nạp đạn bắn thử một phát.

Uy lực cũng coi như không tệ, ở cự ly gần chắc chắn vẫn có thể giết người.

Chỉ là thao tác bắn súng quá phiền phức, cần phải cải tiến thêm.

Nhưng hiện tại tạm thời cũng không cần dùng đến súng, vì vậy Triệu Khang cũng không vội.

Rời khỏi viện nghiên cứu hoá khí, Triệu Khang trở về trong thành, một đôi mắt đẹp nhìn thấy hắn, ánh mắt bỗng sáng lên, vội vàng vẫy tay: “Triệu Khang!”

Nghe tiếng nhìn lại, Triệu Khang liền nhìn thấy nữ yêu tinh tóc vàng mắt xanh đang thu hút ánh nhìn của không ít người.

Cuộc sống ở Dương Châu thành sung túc thoải mái, Elizabeth hiện tại không còn gầy gò như bộ xương khô như trước nữa.

Lúc này da dẻ nàng trắng trẻo, mũm mĩm, dáng người đầy đặn, đặc biệt là bộ phận trời phú kia, Triệu Khang cảm thấy chỉ có Ngô Tâm Di mới có thể so sánh với nàng.

Thêm vào đó là khuôn mặt xinh đẹp, rất khó để không thu hút sự chú ý.

Trên đường cái lúc này, hầu hết đàn ông đều đang nhìn nàng nuốt nước miếng.

Triệu Khang còn chưa kịp bước tới, Elizabeth đã chạy nhanh đến, bước chân nhẹ nhàng: “Hôm nay ngươi đã về rồi sao?”

“Ừ, vừa mới về, đi dạo một vòng xem sao, còn nàng? Đang đi dạo phố à?” Triệu Khang cười hỏi.

Trong lòng thầm nghĩ, cô nàng Tây này cũng không giống như trong phim ảnh kiếp trước, sao không ôm hôn các kiều nữ?

Thường hay nói phương Tây cởi mở mà.

Elizabeth nào biết được suy nghĩ trong lòng hắn, nghe Triệu Khang hỏi vậy, có chút ngại ngùng nói: “Các vị phu nhân của người ngày thường đều rất bận rộn, ta cũng không biết làm gì nên chỉ có thể tự mình đi dạo.”

Triệu Khang nghe vậy cũng cảm thấy có chút áy náy, một vị nữ vương như nàng, sau khi đến Dương Châu thành lại bị vớt ở một chỗ, không ai đoái hoài.

Tuy rằng cuộc sống hòa nhập rất tốt, nhưng nói cho cùng cũng là người nước ngoài, đám người Pike vì muốn cưới vợ sinh con đều bận rộn làm việc.

Làm gì có thời gian để ý đến nàng? Nàng không cảm thấy buồn chán mới lạ.

Triệu Khang cười hỏi: “Vậy bình thường nàng rất nhàm chán phải không?”

Hai người vừa đi vừa nói, Elizabeth gượng cười: “Cũng tạm, hoàng đế bề hạ trước đó có mời ta đến kinh thành chơi mấy ngày, nhưng mà mấy ngày nay không biết sao lại không có tin tức gì.”

Triệu Khang nghe vậy bật cười, e là bị đánh cho sợ không dám đến nữa rồi.

Thanh niên mà, suy nghĩ non nớt là chuyện thường tình.

Nhìn cô gái đang đi bên cạnh, tuy ngoài mặt không nói nhưng đôi mắt xanh biếc kia vẫn luôn ẩn chứa một tia lạc lõng.

Triệu Khang liền lên tiếng: “Đi, ta dẫn nàng đi chơi một chỗ!”

Mắt Elizabeth sáng lên: “Đi đâu vậy?”

“Một nơi rất hay, đi theo ta là được!”

Hai người từ Đông Nhai đi đến Bắc Nhai, trời đã bắt đầu tối, Elizabeth nhìn thấy phía trước có một cửa tiệm treo đèn lồng đỏ rực.

Biển hiệu của cửa tiệm viết bốn chữ lớn “Di Hồng Dạ Trường”.

Nàng tò mò hỏi: “Triệu Khang, đây là nơi nào vậy?”

Triệu Khang mỉm cười: “Là nơi tìm vui.”

Là một trong những tụ điểm giải trí lớn nhất Nguyên Giang huyện, Di Hồng Viện sao có thể không theo chân đến Dương Châu thành.

Hơn nữa, bà chủ Tuyết Di nương hiện tại cũng phát hiện ra, kinh doanh da thịt không kiếm được nhiều tiền bằng việc trực tiếp mở quán bar.

Các cô nương vừa phải chịu khổ, tiếp đãi lại toàn là mấy tên say xỉn.

Lại chẳng kiếm được bao nhiêu.

Suy đi tính lại, Tuyết Di nương quyết định chuyển đổi mô hình kinh doanh, đổi Di Hồng Viện thành Di Hồng Dạ Trường.

Không kinh doanh da thịt nữa.

Hai người còn chưa đến gần, Elizabeth đã nghe thấy âm thanh nhạc cụ va chạm vào nhau, nàng có chút hưng phấn nhìn Triệu Khang: “Người dẫn ta đi nghe hòa nhạc sao?”

Triệu Khang ho khan một tiếng, ngượng ngùng nói: “Đây không phải là nơi nghe nhạc, mà là nơi uống rượu nhảy múa tìm vui.”

“Nhảy múa sao? Hình như cũng rất thú vị.” Elizabeth không những không thất vọng mà ngược lại có chút mong đợi.

Cửa quán bar mở toang, Triệu Khang dẫn Elizabeth trực tiếp đi vào, người canh cửa là người quen cũ.

Vừa nhìn thấy Triệu Khang, hắn lập tức kích động: “Triệu công tử, ngài rốt cuộc cũng đến! Tuyết Di nương còn đang nhắc đến ngài, nói là chúng ta đều đã chuyển đến đây rồi mà ngài cũng không đến ủng hộ! Ôi chao, vị đại mỹ nhân này là? Người nước ngoài à?”

Nhìn thấy cô gái xinh đẹp như yêu tinh bên cạnh Triệu Khang, tên canh cửa không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Hắn đã nghe nói trong thành có một nhóm người nước ngoài, đàn ông cũng đã gặp qua không ít, nhưng phụ nữ thì đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Xinh đẹp như vậy!

Elizabeth có chút nhút nhát nấp sau lưng Triệu Khang, Triệu Khang cười nói: “Đừng dọa người ta, còn người nước ngoài người nước ngoài gì nữa, gọi là nữ vương đại nhân!”

Tên canh cửa vội vàng lên tiếng: “Nữ vương đại nhân, tiểu nhân thất lễ rồi.”

“Không, không sao.”

Triệu Khang: “Còn bàn nào không?”

“Hi hi, Triệu công tử đã đến, không có cũng phải có chứ! Mời vào trong, quán chúng ta hôm nay làm ăn rất phát đạt, bên trong đã náo nhiệt lắm rồi!”

“Đi thôi, đi thôi!”

Vén rèm bước vào bên trong, đừng nói là Elizabeth, ngay cả Triệu Khang cũng giật mình.

Ngoại trừ ánh đèn không được lung linh như vậy, thì hắn cứ ngỡ mình đã trở lại quán bar vũ trường ở kiếp trước.

Trên sân khấu rộng lớn, vô số nam nữ đang lắc lư theo điệu nhạc, đa số là gương mặt quen thuộc ở Nguyên Giang huyện, cũng có cả người dân bản địa của Dương Châu thành.

Trong đại sảnh ít nhất cũng phải có hai ba trăm người, chỗ ngồi phân chia rõ ràng.

Xung quanh được trang trí bằng ruy băng đỏ xanh, phía sau sân khấu là vô số nhạc cụ tạo ra âm thanh chói tai.

Trên bục cao phía sau sân khấu, một người phụ nữ mặc áo trắng đang đứng trên đó, miệng không ngừng hô hào những câu đại loại như “Các tình yêu ơi, quây lên nào”, hình tượng ăn mặc rõ ràng là đang bắt chước hình tượng của Công Tôn Vân Tú - người phụ nữ huyền thoại của Di Hồng Viện, nữ thần trong mộng của vô số đàn ông Nguyên Giang.

Elizabeth nhìn đến ngây người, thậm chí còn nhìn thấy đám người Pike đang lắc lư đầu theo điệu nhạc ở phía dưới.

Triệu Khang cúi đầu hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

“Hình như, rất náo nhiệt.” Elizabeth nhỏ giọng đáp, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ nhưng ánh mắt vẫn không ngừng nhìn chằm chằm vào nhóm người đang nhảy múa trên sân khấu.

“Đi, kiếm cho bốn công tử một cái bàn, tối nay tất cả mọi người cứ thoải mái chơi, ta bao hết!” Triệu Khang vung tay lên hào phóng nói.

Người tiếp tân nghe vậy mừng rỡ, lập tức đi sắp xếp.

Nữ DJ trên sân khấu nghe được tin, lập tức cong eo nhặt micro lên: “Các tình yêu! Tối nay Triệu công tử bao toàn bộ chi phí, hãy quên hết mọi muộn phiền! Quẩy hết mình nào!”

Vô số tiếng hú hét vang lên, âm nhạc càng trở nên sôi động hơn, nào là nhóm nhảy, vũ nữ múa cột, múa cột, đủ loại tiết mục lần lượt được biểu diễn, đây có lẽ chính là “vô sự tự thông”, đều là do người của Di Hồng Viện tự mình mày mò ra.

Cảnh tượng hỗn loạn như ma quỷ đang nhảy múa, có người bỏ ra số tiền lớn lập tức ôm lấy vũ nữ hôn hít, khiến Elizabeth đỏ mặt tía tai, nhìn không được liếc nhìn Triệu Khang, trái tim nhỏ đập thành thịch.

Chương 824 - Xây dựng Phong trào Thể thao

Ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc xập xình, khắp nơi tràn ngập những tiếng la hét đầy phấn khích. Nhìn quang cảnh trước mắt, Elizabeth bên cạnh không khỏi đỏ mặt tía tai.

“Nữ hoàng bề hạ, chúng ta cùng lên khiêu vũ nào!”

Bọn Pike từ lâu đã để ý đến Elizabeth, giờ phút này liền chạy lại, ánh mắt nịnh nọt nhìn vị nữ hoàng trước kia của họ.

Không còn cách nào khác, bọn họ chỉ là đám lính đánh thuê không nhà không cửa, đến cả tiền vào quán bar này cũng là do Lâm Nhị Ngưu trả. Trong túi không có lấy một đồng để có thể thân mật nhảy nhót với các cô gái trong quán, chỉ có thể dồn hy vọng vào Elizabeth.

Elizabeth đỏ mặt, lắc đầu nói nhỏ: “Mọi người cứ tự nhiên đi.”

Bọn lính đánh thuê nước ngoài đến với tâm trạng phấn khởi, ra về trong sự tiếc nuối, đành quay sang Lâm Nhị Ngưu vay tiền.

Nhị Ngưu hào phóng rút ra hai mươi hai lượng bạc, không quên kéo Pike lại: “Lão Parker, người còn nợ ta năm mươi hai lượng đấy!”

“Hết tháng này lĩnh lương sẽ trả, hết tháng này lĩnh lương sẽ trả!”

Pike cao hứng phẩy tay, ôm eo một cô gái vừa đến, lắc lư trên sàn nhảy mười phút rồi mới luyến tiếc bước xuống.

Bên kia, Elizabeth cầm ly rượu, cẩn thận ngồi cạnh Triệu Khang, thỉnh thoảng nhấp một ngụm nhỏ, ánh mắt chăm chú nhìn những cặp nam nữ đang lắc lư trên sàn nhảy phía trước, giống hệt một nữ sinh ngoan ngoãn lần đầu đến quán bar.

Nhìn dáng vẻ ấy, Triệu Khang không khỏi bật cười.

Hắn nhấp một ngụm rượu, nhìn nữ DJ trên sân khấu, nhớ lại cảnh tượng lần đầu gặp Công Tôn Vân Tú ở Di Hồng Viện, thầm nghĩ, sao nàng ấy không đến nhỉ?

Bỗng nhiên cảm thấy tai hơi ngứa, quay đầu lại nhìn, không khỏi ngẩn người.

Chỉ thấy Elizabeth đang nhìn mình bằng đôi mắt xanh biếc.

Triệu Khang khó hiểu: “Elizabeth, sao vậy?”

Nữ hoàng đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Chúng ta... có muốn lên đó khiêu vũ không?”

“Cái này... không ổn lắm đâu?”

Triệu Khang ho khan nhìn lên sân khấu, kiểu nhảy nhót này mà gọi là khiêu vũ sao? Nếu cởi hết quần áo ra thì khác gì làm chuyện ấy trước mặt bàn dân thiên hạ? Bản thân là Triệu vương đứng đắn nghiêm túc a, làm vậy giữa thanh thiên bạch nhật chẳng phải quá mất mặt mũi sao?

“Người... không muốn sao?” Cô gái có chút thất vọng.

Triệu Khang trong lòng bỗng dưng cảm thấy kỳ lạ, vội vàng nói: “Không phải... được rồi được rồi, dù sao hôm nay là đêm nàng vui vẻ! Người đâu! Gọi cho bọn vương hai mươi vũ nữ!”

Tiền bạc tung ra, lập tức khiến những người phía dưới cảm nhận được thế nào là sức mạnh của đồng tiền!

Bọn Pike nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, nhìn Triệu Khang đang bị một đám mỹ nữ vây quanh trên sân khấu, thảnh thơi còn được hôn một cái, lòng đau như cắt!

Đặc biệt là khi nhìn thấy Elizabeth kề sát bên cạnh Triệu Khang, lắc lư theo điệu nhạc một cách vụng về, càng khiến bọn họ đau lòng muốn chết.

Bọn họ muốn ôm nhau khóc rống một trận.

Gái làng chơi trong thành khinh thường bọn họ cũng đành chịu, ngay cả nữ hoàng của chính dân tộc mình cũng bắt đầu nhào vào lòng Triệu Khang.

Bọn họ còn đường sống nào nữa đây?

Quán bar bắt đầu đóng cửa.

Trên con đường vắng lặng, các cặp nam nữ sau khi thỏa mãn vui vẻ cười nói.

Elizabeth rõ ràng là rất vui vẻ, làn da trắng nõn ửng hồng, trên mặt luôn nở nụ cười.

Triệu Khang tửu lượng tốt nên vẫn còn rất tỉnh táo, cười nói: “Hôm nay vui chứ?”

“Vui lắm!”

Elizabeth tỏ ra rất phấn khích, sau đó lại nắm lấy tay Triệu Khang hỏi: “Sau này ta có thể đến nữa không?”

“Tất nhiên là được, muốn đến lúc nào thì đến.”

“Nhưng ta không dám đi một mình.” Elizabeth phồng má, trông rất đáng yêu.

Hôm nay nàng là nữ khách duy nhất trong quán bar.

Triệu Khang bật cười: “Sợ gì, đến lúc đó ta đi với nàng.”

“Vậy thì tốt quá!”

Tiến Elizabeth đến tận cửa nhà, nhìn cô gái vẫn còn hưng phấn, Triệu Khang không nhịn được đưa tay xoa đầu nàng: “Mau về nghỉ ngơi đi.”

“VẬY... NGÀY MAI GẶP?”

Lời còn chưa dứt, cô gái đã nhào vào lòng Triệu Khang, hẳn chỉ cảm thấy ngực mềm mại, bị Elizabeth dùng chiêu “va chạm cơ thể” phạm luật.

Theo bản năng, hai tay cũng ôm lấy cô gái, Elizabeth đỏ mặt vùng vẫy thoát khỏi vòng tay, chạy vào trong nhà, sau đó lại ló nửa đầu ra, giọng nói nhanh nhẹn, đầy ngượng ngùng.

“CẢM ƠN NGƯỜI, TRIỆU KHANG, CÒN NỮA... NGƯỜI THẬT ĐẸP TRAI.”

Nói xong, “ầm” một tiếng đóng sầm cửa lại, chạy vụt vào phòng.

“CÔ NÀNG NÀY!”

Triệu Khang đứng ngây người, dờ khóc dờ cười, nhưng mà thật mềm mại! Chỉ có Tâm Di mới có thể so sánh với nàng ta, tối nay phải nghiên cứu kỹ càng mới được.

Nghĩ đến tứ phòng của mình, Triệu Khang trong lòng bỗng dâng lên một ngọn lửa, vội vàng xoay người định về nhà.

Bỗng nhiên thấy đầu ngõ có người cầm gậy gõ cười lạnh:

“THOẢI MÁI CHỨ? CHƠI BỜ ĐẾN NỬA ĐÊM KHÔNG VỀ NHÀ, TA CÒN TƯỜNG LÀ AI! NHẢY NHÓT VUI VẺ CHỨ?”

Triệu Khang trong nháy mắt toát mồ hôi lạnh, nhìn Diệp Hồng Tuyết trước mặt, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Sau đó bị người ta đập một phát bay ngược trở lại, bên kia đường, Tiêu Linh Lung cũng cầm gậy gõ, vừa đi tới vừa nói:

“ĐẸP TRAI LẮM PHẢI KHÔNG?”

“AI CỨU VỚI!”

...

Buổi trưa hôm sau, nhìn Triệu Khang ân cần bưng trà rót nước, Tào Bạch Lộ vừa về nhà liền khó hiểu, nhìn sang Tần Ngọc Phượng đang cắn hạt dưa: “Phu quân làm sao vậy?”

“TÔI QUUA CHƠI VỚI NỮ HOÀNG ĐẾN TẬN CANH BA, BỊ TỶ TỶ VÀ NHỊ TỶ BẮT GẶP, GIỜ ĐANG CHUỘC TỘI ĐÂY.” Tần Ngọc Phượng cười duyên, lại rắc thêm một nắm hạt dưa.

Triệu Khang nhìn mà ai oán.

Tào Bạch Lộ le lưỡi, thâm nghĩ, thật là gan to bằng trời.

...

Chuộc tội xong, các nàng đều bận rộn công việc riêng.

Triệu đại gia rút cuộc cũng được nhàn hạ, kéo một chiếc ghế mây ra cửa, pha một ấm trà, hưởng thụ buổi chiều nhàn nhã.

Nhìn thì có vẻ thong dong, nhưng đầu óc hắn vẫn đang hoạt động.

Hiện tại, khắp nơi trong thành Dương Châu đều đang được xây dựng, nhà máy, trung tâm thương mại, trường đại học... tất cả đều đang được tiến hành theo kế hoạch một cách có trật tự.

Mấy nàng ở nhà cũng đều tham gia vào đó, mỗi ngày đều bận rộn không thôi, ngược lại chỉ có mình hắn rảnh rỗi.

Phải tìm chút việc gì đó làm mới được, hay là mở thêm một cái câu lạc bộ giải trí Thiên Thượng Nhân Gian?

Chỉ cần nghĩ đến, Triệu Khang liền có chút hưng phấn, nhưng nhớ lại màn “song kiếm hợp bích” đêm qua, hắn lại bình tĩnh lại.

Loại hình giải trí này không thể tránh khỏi việc tiếp xúc với phụ nữ.

Gần đây nếu như hắn còn dây dưa không rõ ràng với nữ nhân nào nữa, e rằng sẽ bị đánh chết. Đang lúc đau đầu, trên đường truyền đến tiếng cười đùa của lũ trẻ, Triệu Khang mở mắt nhìn, ánh mắt sáng lên.

Chỉ thấy phía trước, mười mấy đứa trẻ đang đuổi theo một vật hình cầu, đá rất hăng say.

Bóng đá?

Không đúng, lúc này phải gọi là “cúc cầu”(quả cầu mây ở Việt Nam) mới phải?

Đúng lúc này, một đứa trẻ sút bóng bay về phía Triệu Khang, hắn đứng dậy nhặt quả bóng lên, cẩn thận quan sát, phát hiện nó được bện bằng dây leo, độ đàn hồi rất kém, có thể dùng da thuộc may lại, bên trong dùng bong bóng động vật để bơm hơi.

Triệu Khang vừa nghĩ vừa tung hứng quả bóng, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Kiếp trước ta là một người yêu thích bóng đá, đáng tiếc hết lần này đến lần khác bị “gà công nghiệp” làm tổn thương!

Kiếp này sống lại, nhất định phải chấn hưng nền bóng đá!

“Thúc thúc? Thúc có thể dạy bọn ta đá cú cầu được không?”
Nhìn Triệu Khang tung hứng quả bóng, đám trẻ con đều sững sờ.

Triệu Khang suýt chút nữa đã dẫm nát quả bóng, thốt lên:
“Còn đá bóng cái gì nữa?”

Ngay lập tức, Triệu đại gia lại tìm được mục tiêu phấn đấu mới.

Phát triển sự nghiệp thể thao!

Chương 825 - Đội Bóng

Sau khi trả lại quả cầu mây cho lũ trẻ, Triệu Khang lập tức tìm hiểu nguồn gốc của nó.

Hỏi thăm khắp nơi trong thành, hẳn phát hiện ra thứ này ngoài cái tên “cúc cúc” ra thì còn được gọi là “túc cầu”.

Từng là môn thể thao phổ biến khắp các nước, nhưng những năm gần đây chiến tranh liên miên, ai nấy đều bận đánh nhau, chẳng còn ai chơi bóng nữa.

Triệu Khang nghe xong mà đau lòng khôn xiết, một môn thể thao tuyệt vời như vậy, không nói đến việc rèn luyện sức khỏe cho người dân, thì cũng có thể dùng để cá cược... à không, tổ chức World Cup để mọi người giải trí cũng tốt mà.

Trở về nhà, Tiêu Linh Lung và Diệp Hồng Tuyết vốn còn đang giận dỗi vì hắn lau nhà chưa xong đã chạy đi đâu, giờ thấy hắn hơn hờ trở về liền tò mò hỏi:

“Chàng làm sao thế? Nhặt được tiền à?”

“Hahaha, ta tìm được thứ hay ho rồi.”

Vừa nói, Triệu Khang chẳng quan tâm hai nàng có giãy giụa hay không, ôm chặt lấy hôn một cái rồi mới nói ra ý tưởng của

mình.

Tiêu Linh Lung lập tức tỏ vẻ hứng thú: “Cầu mây á? Nói đến ta cũng lâu rồi chưa chơi.”

“Nàng cũng biết chơi á?” Triệu Khang ngạc nhiên.

“Hừ, xem thường ai đấy?”

Tiêu Linh Lung kiêu ngạo nói: “Trước khi lên ngôi hoàng đế, ta chơi cái này giỏi lắm đấy nhé!”

Triệu Khang cười lớn: “Cái ta muốn làm không phải cầu mây đơn giản đâu, mà là bóng đá!”

Ngay lập tức, Triệu Khang cho triệu tập tất cả quan lại lớn nhỏ trong thành Dương Châu. Kể từ khi dời đô lập quốc đến nay cũng đã được một thời gian.

Do tầm quan trọng của Dương Châu, những người đầu tiên nhậm chức chính là quan lại các nơi trong Dương Châu.

Suốt khoảng thời gian qua, không ít quan lại muốn đến bái kiến Triệu Khang, nhưng đều bị hắt từ chối thẳng thừng.

Chính vì vậy, lúc này được Triệu Khang triệu kiến, các quan viên đều khó hiểu, chỉ biết ngoan ngoãn đứng xếp hàng nghe hắt nói.

Nửa ngày sau, mọi người đều đã rõ.

Vương gia muốn phát triển mạnh mẽ môn... cầu mây... à không, là bóng đá, chín quận huyện của Dương Châu đều có thể thành lập đội bóng để thi đấu.

Chiến thắng sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh!

Nghe đến hai chữ “phần thưởng”, các quan viên đều động lòng, vội vàng hỏi han về môn bóng đá này, liệu họ có thể thành lập đội bóng hay không.

Triệu Khang giải đáp cặn kẽ, giải thích luật chơi, cách chơi, thậm chí là quy mô giải đấu lớn nhỏ. Các quan viên nghe vô cùng chăm chú, còn lấy giấy bút ra ghi chép cẩn thận.

Trời đã tối mịt, sau khi giảng giải suốt hai canh giờ, Triệu Khang mới nói: “Việc này cứ quyết định như vậy, xây dựng

một sân bóng ở ngoại ô! Mọi chi phí, do Triệu vương phủ chi trả!”

“Mỗi huyện tôi đã chỉ được có hai đội bóng, không được nhiều hơn. Ngoài ra, thành lập một hiệp hội bóng đá, bản vương sẽ đảm nhiệm chức chủ tịch đầu tiên!”

“Được rồi, tạm thời đến đây thôi, việc này cần phải thực hiện nhanh chóng, trong vòng một tháng phải truyền bá khắp Dương Châu! Việc xây dựng sân bóng càng phải gấp rút hơn!”

“Cuối cùng, hai tháng nữa sẽ tổ chức trận đấu bóng đá Cúp Tâm Di, phần thưởng là một vạn lượng bạc! Tất cả các đội bóng trong Dương Châu đều có thể đăng ký tham gia!”

Liếc nhìn Ngô Tâm Di đang bế con, Triệu Khang quyết định đặt tên cho giải đấu bóng đá đầu tiên trên thế giới này là Cúp Tâm Di.

Các quan viên đều sôi sục khí thế, phần thưởng một vạn lượng, quả là con số không hề nhỏ!

Hơn nữa, Vương gia đã nói, những người làm quan như bọn họ cũng có thể tham gia đội bóng, cùng vui với dân mà!

Nếu thắng thì sẽ nhận được phần thưởng!

Chẳng phải chỉ là cầu mây thôi sao, ai hồi nhỏ chẳng từng chơi? Tuy luật chơi và số lượng người chơi có khác một chút.

Nhưng chung quy cũng chỉ là đá một quả bóng!

Làm sao mà khó được? Chỉ cần tập luyện lại là được!

Nhận được mệnh lệnh của Triệu Khang, các quan viên lập tức xuống chuẩn bị.

Triệu Khang cảm thán, quyền lực quả là có lợi, muốn làm gì cũng có người giúp đỡ.

Ngô Tâm Di mỉm cười bước đến: “Phu quân, dùng bữa thôi.”

Triệu Khang bế con, ôm eo mỹ nhân: “Đi thôi, đi thôi, ăn cơm nào.”

Ngày hôm sau.

Tin tức Triệu Khang muốn thành lập đội bóng đã lan truyền khắp đường phố ngõ hẻm, rất nhiều người tỏ ra thích thú.

Nhóm người của Lý Nhị Cầu Đản ở viện nghiên cứu cũng tìm đến phủ đệ tạm thời của Triệu Khang.

Căn nhà nhỏ xíu đó chính là nơi ở tạm thời, phủ đệ mới vẫn đang trong quá trình xây dựng.

“Lão gia, ngài muốn thành lập đội bóng đá? Ta tham gia được không, ngài xem cơ bắp cuộn cuộn của ta này! Không đá bóng thì thật uổng phí!” Gã Trọc cố gắng khoe cơ bắp rắn chắc của mình.

Trương Long chen vào: “Lão gia, để ta từ trong quân kéo một đội người đến làm cầu thủ cho ngài!”

“Triệu Khang đại nhân, chúng ta cũng rất giỏi chơi bóng!”
Nhóm người nước ngoài như Pike vội vàng lên tiếng.

Chủ yếu là bọn họ đã nhắm đến phần thưởng một vạn lượng kia.

“Biết cái quái gì mà bóng!”

Triệu Khang khinh bỉ nói: “Nhìn các người như lũ cọng bông thế kia, còn muốn vào đội bóng của ta? Đội bóng của ta phải là đội hình vũ trụ với các cầu thủ toàn diện về “Đức - Trí - Thể - Mỹ - Lao”, không nói đến những huyền thoại như Ronaldo, Ronaldinho, chí ít cũng phải có vài Messi chứ, các người thôi đi, tự mình lập đội mà chơi.”

Sau khi chê bai đám thuộc hạ một trận, Triệu Khang quay sang thảo luận với Hoàng xưởng trưởng của nhà máy dệt về cách khâu quả bóng.

Bị sỉ nhục, cả đám ủ rũ bỏ đi với vẻ mặt tiu ngiu.

Trương Long càng nghĩ càng tức: “Tự lập thì tự lập! Quân ta toàn là những tráng hán, đá cầu mây thôi mà, chẳng lẽ đã không lại các người? Gã Trọc, có hứng thú không?”

“Chính xác! Hai ta lập đội, đến lúc đó cho lão gia kia một vố húp hết bạc của hắn!”

“Không sai!”

Hai huynh đệ càng nói càng hăng, khoác vai bá cổ nhau bỏ đi.

Pike vội vàng lên tiếng: “Trương đại nhân, Trọc đại nhân, chúng ta...”

“Thôi đi lão Pike, nhìn các người như lũ cọng bông thế kia, đội của ta và Trọc phải là đội hình vũ trụ với các cầu thủ toàn diện về “Đức - Trí - Thể - Mỹ - Lao”, các người không đủ trình.”

Lâm Nhị Nguu lúc này rất ngỗ khí: “Lão Pike, đi theo bọn họ làm gì, bọn họ không cần thì ta cần, chúng ta lập đội! Lão Hoàng, có hứng thú không?”

Hoàng đại phu gật đầu, gọi thêm cả Dark: “Đi, chúng ta tự thành lập đội bóng của viện y học.”

“Hoàng đại phu, ngài đối xử với ta thật tốt!” Dark cảm động đến sắp khóc.

Mọi người ở các viện nghiên cứu đều thề sẽ cố gắng hết sức để Triệu Khang phải nhìn nhận thực lực của bọn họ.

Võ phủ.

Phủ chủ hiện tại, Trần Giang Hà sau khi từ nước Tề trở về liền không quay lại đó nữa, hẩn pha vài ấm trà, nhìn đám người là nòng cốt của Võ phủ đang ngồi đối diện.

“Nghe nói gì chưa? Vương gia muốn tổ chức giải đấu bóng đá Cúp Tâm Di, ai cũng có thể lập đội tham gia.”

Võ Kiếm Cuồng có chút thiếu hứng thú: “Đá cầu mây thì có gì hay, không bằng luyện võ.”

“Đúng vậy phủ chủ, chuyện này chúng ta tham gia làm gì?”

Trần Giang Hà ho khan một tiếng: “Ta nghe nói Lý Nhị Nguu bên viện y học đang chuẩn bị thành lập đội tham gia, số lượng người đã đủ, hơn nữa đã bắt đầu luyện tập rồi!”

“Còn Trương Long, Lý Cầu Đản, Hoàng Thiên Hành bọn họ cũng đang thành lập đội bóng của riêng mình.”

“Cái gì!” Võ Kiếm Cuồng kích động đứng bật dậy: “Ta đăng ký! Ta muốn đánh bại lũ khốn kiếp viện y học đó!”

Những người còn lại cũng đều nghiêng răng nghiêng lợi, tràn đầy phấn khích, khác hẳn với vẻ mặt thờ ơ ban nãy.

Tất cả đều háng hái!

Trần Giang Hà vỗ tay xuống bàn: “Tốt! Vậy đội bóng Võ phủ chúng ta chính thức thành lập! Nào nào, cùng nhau nghiên cứu luật chơi, chúng ta phải khổ luyện, đánh bại viện y học! Giành lấy Cúp Tâm Di!”

“Đánh bại viện y học! Giành lấy Cúp Tâm Di!”

Triệu Khang nằm mơ cũng không ngờ, giải đấu mà hắn dốc hết tâm huyết, tràn đầy tự tin tổ chức lại được người đời sau gọi là “Cúp Thần Tiên”.

Chương 826 - Cá độ bóng đá

“Được rồi, lão Hoàng, cứ như vậy đi. Khẩn trương sản xuất bóng cho ta, càng nhiều càng tốt.”

“Vâng, thưa lão gia.”

Hoàng xưởng trưởng gật đầu, chợt hỏi: “À mà này lão gia, hay là xưởng dệt chúng ta cũng lập một đội bóng được không?”

“Xưởng lão toàn nữ công nhân, lập đội làm gì? Đá thắng ta chắc?”

Triệu Khang cười khẩy: “Tuy rằng Dương Châu chúng ta có rất nhiều suất thành lập đội bóng, nhưng lão cứ từ từ, ngoan ngoãn chờ đến lúc đó đặt cược vào đội của ta, ngồi rung đùi đếm tiền là được rồi.”

“Vậy cũng được, thưa lão gia, đến lúc đó nhớ kéo ta theo với nhé!” Hoàng xưởng trưởng nghe vậy cũng thấy có lý.

Một đám con gái thì đá thế nào được với người ta chứ?

Xong việc bóng đá, Triệu Khang rời khỏi nhà, chuẩn bị đi tìm kiếm nhân tài cho “đội bóng vũ trụ” của mình.

Dạo quanh một vòng nhưng vẫn chưa tìm được người ưng ý, Triệu Khang quyết định “lạm quyền” một chút.

Hắn sai người dán cáo thị khắp thành, chiêu mộ cao thủ đá cầu để tuyển chọn nhân tài.

Để thể hiện sự chuyên nghiệp của mình, Triệu Khang thậm chí còn tính đến cả vị trí dự bị.

Tin tức vừa phát ra, chỉ trong một buổi trưa, rất nhiều cao thủ đã cầu đã kéo đến địa điểm tuyển chọn, ước chừng gần trăm người.

Triệu Khang đã chuẩn bị sẵn sàng những quả cầu mây, để kiểm tra kỹ thuật của bọn họ. Quả nhiên, có không ít người sở hữu kỹ thuật điêu luyện khiến hắn phải trầm trồ khen ngợi.

“Người tên là gì?” Triệu Khang nhìn một chàng trai lực lưỡng vừa phô diễn kỹ thuật dẫn bóng điêu luyện, lên tiếng hỏi.

“Bẩm đại nhân, tiểu nhân tên là Vi Hào!” Chàng trai cười ngây ngô đáp.

Nghe vậy, sắc mặt Triệu Khang trầm xuống: “Người về đi, ta không ưng ý người.”

Vi Hào thất vọng tràn trề, không hiểu mình đã làm sai điều gì.

Trải qua quá trình tuyển chọn kỹ lưỡng, đội hình 23 người của “đội bóng vũ trụ” của Triệu Khang đã được thành lập, cộng thêm cả hắn - vị huấn luyện viên kiêm cầu thủ, đội hình chính thức có tổng cộng 24 người.

Nhìn những chàng trai trẻ tràn đầy nhiệt huyết trước mặt, Triệu Khang vô cùng phấn khởi, hắn bắt tay từng người một, thể hiện sự gần gũi và xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với các cầu thủ.

Thấy hắn hòa nhã như vậy, các cầu thủ cũng vô cùng phấn khích.

“Gia nhập đội bóng của ta, mỗi người mỗi tháng sẽ được lĩnh năm lạng bạc, bao ăn ở, nhiệm vụ của các người chính là tập luyện chăm chỉ và thi đấu hết mình!” Triệu Khang luôn tin rằng tiền bạc là động lực tốt nhất để khơi dậy fighting spirit.

Nhìn ánh mắt hùng hục khí thế của các cầu thủ, hắn vô cùng hài lòng, vì muốn tạo thanh thế, hắn quyết định tổ chức một buổi họp báo ra mắt đội bóng!

Triệu Khang dẫn theo các cầu thủ xuất hiện trước sự chứng kiến của đông đảo người dân.

Nhìn những người dân hiếu kỳ phía dưới, Triệu Khang ho khan một tiếng: “Bà con ơi, hôm nay ta chính thức tuyên bố, đội bóng Dương Châu của chúng ta chính thức được thành lập,

bản thân ta chính là huấn luyện viên của đội bóng, mọi người có thể gọi ta là Triệu đại nhân, hoặc là Triệu huấn luyện viên, những người đứng sau ta chính là các cầu thủ của đội bóng Dương Châu!”

Tuy không hiểu rõ lắm, nhưng mọi người vẫn hò reo hưởng ứng. Tiếp đó, Triệu Khang bắt đầu “chém gió” về những lợi ích của việc chơi bóng, đãi ngộ khi tham gia đội bóng,...

Chỉ có 24 người là chưa đủ, đã là đội bóng của hần, tất cả đều phải là tốt nhất!

Bản thân thiếu gì thì thiếu, chứ tiền thì đây!

Cứ nện tiền vào, còn sợ không đá thắng đám nhà quê kia sao?

Cho dù có thua, thì trọng tài, giám sát, ban tổ chức,... tất cả đều là người của hần, lũ đội bóng địa phương kia, làm sao chơi lại hần?

Đùa à!

Bài phát biểu đầy nhiệt huyết của Triệu Khang khiến cả người dân lẫn các cầu thủ đều hào hứng.

Cuối cùng, Triệu Khang giơ tay hô vang: “Mong mọi người ủng hộ đội bóng Dương Châu của chúng ta, tiếp theo chúng ta sẽ nỗ lực tập luyện, hướng đến giải đấu Tâm Di Cup lần thứ nhất, đội bóng Dương Châu!”

Tất cả các cầu thủ và cả một số người dân đều đồng thanh hô theo: “Chiến thắng!”

Triệu Khang hài lòng gật đầu, dẫn theo các cầu thủ đến sân tập.

Trên đường đi, hần nhìn thấy đám người Nhị Ngưu ở bãi đất trống của y quán đang tranh nhau quả cầu mây, xem ra bọn họ đã bắt đầu tập luyện rồi! Bên cạnh còn dựng một cái biển ghi “Đội bóng y quán”.

“Vớ vẩn!” Triệu Khang thầm nghĩ, sau đó dẫn theo các cầu thủ nghênh ngang bỏ đi.

Tiếc là hần đi quá nhanh, không để ý thấy Hoàng đại phu bên phía y quán đang tranh bóng bỗng nhiên ngã xuống, sùi bọt

mép. Đạt Khắc thấy vậy liền vội vàng chạy đến, đâm một mũi kim vào người hắn.

Hoàng đại phu lập tức bật dậy như cá chép lộn mình, lao về phía Nhị Ngưu: “Mẹ kiếp, Lâm Nhị Ngưu! Đồng đội mà mày cũng chơi chiêu bẩn hả!”

Nói rồi, hắn ta đâm một kim vào người Nhị Ngưu, khiến hắn ngã lăn ra đất, co giật không ngừng.

Tuy là người của phái cứu rỗi, nhưng không có nghĩa là Hoàng đại phu không biết dùng độc! Đây là người của y quán cả mà!

Trong khi đó, Triệu Khang đã dẫn các cầu thủ đến sân tập được chuẩn bị từ trước, say sưa giảng giải cho bọn họ về luật việt vị, penalty,... Bên cạnh còn có một đám trọng tài đang chăm chú lắng nghe.

Quá phần khích, hắn bất chấp trời đã khuya, cho người đốt đuốc để tiếp tục huấn luyện.

Mãi đến nửa đêm, Triệu Khang mới thỏa mãn trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ rồi leo lên giường của vợ.

Tiêu Linh Lung vẫn chưa ngủ, nàng vòng tay qua cổ Triệu Khang, nghe hắn kể về chuyện đội bóng, về việc hắn dự định sẽ tổ chức cá cược để kiếm tiền.

Nàng bật cười: “Thiếp thấy chàng là muốn lừa gạt người khác thì có, cờ bạc đây!”

“Không biết kết quả thì mới gọi là cờ bạc, biết kết quả thì gọi là đầu tư!” Triệu Khang cười gian xảo, véo nhẹ gương mặt xinh đẹp của nàng: “Đến lúc đó cứ theo chân lão gia đặt cược, đảm bảo nàng kiếm được đầy túi!”

“Cái gì chàng nói thiếp cũng nghe theo.”

Nhìn đôi mắt long lanh trong đêm tối của nàng, Triệu Khang nào còn cưỡng lại được nữa.

Hắn lập tức bật dậy: “Lấy long bào ra đây!”

Tiêu Linh Lung mỉm cười, phối hợp diễn xuất cùng hắn.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, tin tức về bóng đá đã lan truyền khắp Dương Châu. Triệu Khang đã chuẩn bị rất chu đáo, từ luật lệ, số lượng cầu thủ,... đều được ghi chép rõ ràng, ai có

hứng thú thành lập đội bóng để tham gia Tâm Di Cup đều bắt đầu rục rịch chiêu binh mãi mã.

Việc xây dựng sân vận động được giao cho Tào Bạch Lộ và Ngô Tâm Di phụ trách.

Xây dựng sân vận động đơn giản hơn nhiều so với xây nhà, chỉ cần tập trung vào khán đài là được. Hơn nữa, Triệu Khang cũng tham gia thiết kế, nên mọi việc càng thêm thuận lợi.

Hơn một ngàn công nhân ngày đêm miệt mài làm việc, chỉ trong vòng một tháng đã hoàn thành xong sân vận động. Cùng lúc đó, những quả bóng da mới do xưởng dệt sản xuất cũng đã được đưa vào sử dụng.

So với bóng đá thực thụ thì còn nhiều điểm khác biệt, nhưng không sao, từ từ cải tiến là được.

Là chủ tịch đầu tiên của hiệp hội bóng đá, Triệu Khang “lạm quyền” cho đội bóng Dương Châu của mình được ưu tiên sử dụng sân vận động để tập luyện.

Nhìn các cầu thủ hăng say tập luyện trên sân, Triệu Khang cảm thấy vô cùng mãn nguyện!

Với chương trình huấn luyện chuyên nghiệp như vậy, đừng nói là ở thời đại này, cho dù là ở thế giới hiện đại, hẳn cũng có thể xin vào làm quan chức trong hiệp hội bóng đá được!

Tuy nhiên, vẫn còn một việc nữa. Triệu Khang quay đầu nhìn hai người đẹp đang ngồi trên khán đài, sau đó bước tới, vòng tay ôm lấy eo mỗi người một bên: “Sân vận động coi như xong rồi, chúng ta có thể bắt đầu triển khai việc cá cược bóng đá rồi đây.”

Ngô Tâm Di chớp chớp mắt: “Là cái mà hôm qua chàng nói giống như đánh bạc ấy hả?”

“Này, đây là xổ số phúc lợi, vui cùng người dân, chứ không phải đánh bạc!”

Chương 827 - Các đội bóng tập hợp

Sau khi giảng giải sơ lược về luật chơi xổ số cho hai nàng, Triệu Khang bỗng thấy Ngô Tâm Di ủ rũ.

“Phu quân, thiếp e là không làm được việc này, phức tạp quá.”
Nàng lí nhí.

Nàng còn vậy, hướng hồ là Tào Bạch Lộ.

Triệu Khang ngạc nhiên: “Phức tạp lắm sao?”

Ngô Tâm Di gật đầu lia lịa: “Vâng, cái gì mà chấp banh, thiếp chẳng hiểu gì cả.”

“Vậy thì để ta tự làm vậy.”

Lời Triệu Khang vừa dứt, một giọng cười trong trẻo vang lên sau lưng: “Hay là để ta thử xem sao?”

“Tỷ tỷ đến rồi.” Ngô Tâm Di mỉm cười.

Triệu Khang quay lại, nhìn Tống Khinh Nhan, trêu chọc: “Người làm được sao?”

Sau khi chào hỏi mọi người, Tống Khinh Nhan ngồi xuống cạnh Tào Bạch Lộ, lắc đầu: “Vừa nghe loáng thoáng, cái gì mà đội chủ nhà chấp một trái, rắc rối quá.”

Nàng ung dung nói: “Theo ta, ban đầu cứ làm đơn giản như kiểu cược lớn nhỏ trong sòng bạc ấy, hai đội thi đấu thì đặt tỷ lệ cược, trước tiên cứ cược thắng thua đã.”

“Làm vậy thì kiểu gì cũng có người trúng, họ mới tiếp tục chơi tiếp. Đợi khi đã quen luật rồi thì hẵng tung ra kiểu cược tỷ số như người nói, lúc ấy tỷ lệ cược đương nhiên phải đặt cao hơn một chút.”

“Đến trận chung kết còn có thể cho đặt cược giữa giờ, tiện cho người...” Tống Khinh Nhan nháy mắt tinh quái, “...giở trò.”

“Nói bậy bạ gì đấy?” Triệu Khang giật mình, vội thanh minh, “Ta là loại người như thế sao?”

Đối với những chuyện khác, Triệu Khang có thể không màng mặt mũi mà nhúng tay vào.

Nhưng bóng đá là nỗi đau đời trước của hắn.

Hắn chết đi mà vẫn chưa được chứng kiến đội tuyển quốc gia lọt vào World Cup! Giờ nghĩ lại... cảm giác ấy!

A, bạn ơi!

Bạn có hiểu không?

Thực lực yếu kém thì cũng đành, đằng này yếu kém còn chẳng chịu tập luyện cho tử tế, đá như... như...

Toàn thân từ trên xuống dưới, trừ cái miệng ra, không có chỗ nào cứng rắn cả!

Thua cả Việt Nam, Thái Lan! (nhắc đến trận thua Việt Nam mình 1-3 hôm mừng 1 tết, con cay quá nhỉ haha)

Hừ, may mà lũ ranh con đó không xuyên không theo, nếu không, ngày nào ta cũng bắt chúng nó quỳ gối xin lỗi!

Chính vì vậy, môn thể thao thiêng liêng này, Triệu Khang tuyệt đối sẽ không tự tay vấy bẩn sự trong sạch của nó!

Nghe Tống Khinh Nhan nói đâu ra đấy, Triệu Khang cười khà: “Vây chuyện này đành phải nhờ nghĩa tử rồi.”

“Để ta lo liệu cho, dù sao chuyện trên công trường cũng không cần ta nữa, mọi thứ đã đi vào quỹ đạo rồi.” Nàng mỉm cười tự tin.

Ngô Tâm Di dịu dàng nói: “May mà có tử tử giúp đỡ, chứ như muội thì đúng là... Ngốc quá! Tử tử sau này chỉ bảo thêm cho muội nhé.”

“Nói gì vậy chứ, muội mau tranh thủ thời gian sinh cho đệ đệ của ta thêm mấy đứa nhóc bụ bẫm mới là việc chính.” Tống Khinh Nhan trêu chọc.

...

Ngày hôm sau, Tống Khinh Nhan liền mua một gian hàng, cho người dựng bảng hiệu “Xổ số bóng đá”.

Tiếp đó, nàng huy động người đi khắp thành tuyên truyền về loại hình giải trí mới mẻ này.

Việc này nhanh chóng thu hút sự chú ý của vô số người. Tranh thủ lúc huấn luyện cầu thủ và đào tạo trọng tài, Triệu Khang cũng ghé qua xem thử.

Hắn liền múa bút viết ngay mấy câu khẩu hiệu:

“Hai văn tiền không ảnh hưởng đến cuộc sống của ngài, nhưng có thể thay đổi cả đời ngài!”

“Hai văn tiền đầu tư, năm trăm vạn hy vọng!”

“Hai vạn và trăm vạn, ngẫu nhiên và tất yếu!”

Những câu slogan “bá đạo” ấy khiến dân chúng Dương Châu vô cùng phấn khích!

Rất nhiều người kéo đến điểm bán vé số để tìm hiểu luật chơi. Đối với việc này, Tổng Kinh Nhan đã sớm có sự chuẩn bị, nàgng bố trí rất nhiều người chuyên trách giải thích luật lệ, cách thức chơi...

Thấy tỷ tỷ tài giỏi như vậy, Triệu Khang liền phong cho nàng làm Phó chủ tịch Hiệp hội bóng đá.

Hắn bận rộn huấn luyện cho các đội tuyển, truyền đạt kiến thức cho trọng tài, thực sự là không còn thời gian rảnh rỗi.

Những việc còn lại, hắn đều giao cho Tổng Kinh Nhan toàn quyền phụ trách.

...

Nửa tháng sau. Tổng Kinh Nhan vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng mấy nàng trách móc Triệu Khang.

“Ta thấy chàng cứ theo quả bóng của chàng mà đi luôn đi! Còn biết đường về à!”

“Chính là! Năm ngày liền không về nhà! Cơm nước chẳng ra sao! Tối nay chàng mà còn không về thì ta... ta sẽ... mở cửa ngủ!”

“Này, mấy người đừng nói nữa! Đó là giấc mơ của ta! Giấc mơ vĩ đại của một người đam mê bóng đá! Mấy người không hiểu đâu!”

“Các muội muội bớt giận.” Tổng Kinh Nhan mỉm cười bước vào, “Đang dạy dỗ hắn đấy à?”

Mấy nàng ửng đỏ mặt, vội vàng đứng dậy nghênh đón: “Tỷ tỷ đến rồi! Tên này mê bóng đá đến mức mê muội rồi!”

Tổng Kinh Nhan cười khúc khích, giơ tay điểm nhẹ lên trán Triệu Khang: “Người làm sao vậy hả? Ruột bỏ bể chồn rồi à? Hay là... bên ngoài có người khác rồi?”

“Khụ khụ, chuyện đó... để sau hẵng nói. Tỷ đến đây làm gì?” Triệu Khang lảng sang chuyện khác.

Ăn uống no say, Triệu Khang châm một điếu thuốc, lật giở tập tài liệu mà Tổng Khinh Nhan mang đến.

“Tình hình các đội bóng đã được tổng hợp lại rồi. Ta đã thông báo thời gian tập kết cho bọn họ. Tổng cộng có hai mươi hai đội, riêng Dương Châu đã có tám đội.” Tổng Khinh Nhan báo cáo.

“Nhiều vậy sao? Biết thế ta cũng lập một đội cho vui.” Tiêu Linh Lung kinh ngạc thốt lên.

Triệu Khang hít một hơi thuốc, liếc nhìn tập tài liệu, giọng điệu khinh thường: “Toàn là lũ gà mờ thôi. Để xem nào... Đội bóng Nha Y, đội bóng Nha Hỏa Khí, đội bóng Võ phủ... Hử? Đội bóng Nha Chế tạo Máy móc Hơi nước! Đội bóng Di Hồng Viện...”

Tổng Khinh Nhan ung dung vắt chéo chân: “Còn cả các đội ở địa phương nữa. Ta đã cho người mang luật chơi bóng đá do người soạn thảo đến cho bọn họ. Xem ra ai cũng rất tự tin đấy. Đội bóng Dương Châu của người đừng có mà thua ê chề đấy nhé.”

“Không thể nào!”

Triệu Khang nhướn mày, ánh mắt đầy vẻ kiêu ngạo: “Lũ tay mơ này mà cũng đòi đấu lại đội bóng chuyên nghiệp của ta sao? Đùa à?”

Bóng đá là do ta mang đến thế giới này, các người có hiểu biết bằng ta sao?

Diệp Hồng Tuyết nhìn vào tập tài liệu, đột nhiên kêu lên: “Hoàng thượng cũng góp vui kìa.”

“Đâu?” Tần Ngọc Phượng vội vàng nhìn sang.

Triệu Khang chỉ tay vào một dòng chữ: “Đây này, đội bóng Hoàng Gia Đại Càn. Tên nhóc này còn tự mình làm đội trưởng nữa chứ.”

Phía dưới tên đội bóng Hoàng Gia Đại Càn là danh sách thành viên. Quả nhiên là dàn sao sáng chói.

Đội trưởng đương nhiên là Tiêu đại pháo – không cần nghĩ cũng biết là ai.

Trung phong Lý Bình Bộ, tiền đạo Trương Hộ Bộ, tiền vệ cánh phải Vi Hình Bộ, hậu vệ phải Vương Lại Bộ...

Hậu vệ trái Chu Đại Tướng, hậu vệ phải Phòng Lễ Bộ, hậu vệ trái Dương Công Bộ... Thủ môn còn bá đạo hơn, là Phương Tổng Quản.

Đúng là già trẻ lớn bé đều có đủ, hoàng đế, thái giám, văn võ bá quan đều góp mặt.

Tiêu Linh Lung dờ khóc dờ cười: “Tên nhóc này, đã làm hoàng đế rồi mà vẫn còn nghịch ngợm như vậy!”

Triệu Khang cười khẩy: “Nó muốn thể hiện đúng không? Được, ta sẽ cho nó một bài học trên sân cỏ, để nó biết bóng đá không phải trò chơi dành cho tất cả mọi người!”

Tổng Kinh Nhan nhướn mày: “Không chỉ vậy đâu. Lúc gửi danh sách đội bóng lên, bọn họ còn gửi kèm theo ba mươi vạn lượng ngân phiếu. Người của bọn họ nói, hoàng thượng đã tuyên bố, toàn bộ số tiền này sẽ đặt cược cho đội bóng Hoàng Gia Đại Càn, và nhất định phải đánh bại đội bóng của Triệu vương người.”

“Hừ! Tên nhóc này giỏi thật đấy! Muốn dâng tiền cho ta à?”

Triệu Khang cười toe toét: “Cứ nhận hết! Ai mua vé số cũng nhận, bao nhiêu cũng chơi!”

“Vậy thì tốt. Mà này...” Tổng Kinh Nhan cười gian xảo, “Người cho tỷ vay ít tiền đi.”

Triệu Khang ngạc nhiên: “Tỷ muốn tiền làm gì?”

“Tỷ tỷ đây cũng muốn... chơi vài ván cho vui!”

(Đêm nay bắt đầu khai mạc EURO 2024, mọi người xem vui vẻ thôi nhé, đừng làm giàu cho mấy tên như Triệu Khang)

Chương 828 - Đội bóng Hoàng Gia hùng mạnh

“Nghĩa tỷ, tỷ không phúc hậu rồi, sao lại muốn kiếm tiền của nhà mình thế?” Diệp Hồng Tuyết nói.

Tiệm vé số là do Triệu Khang mở, người khác thắng chẳng phải là thắng tiền của hắn sao?

Triệu Khang cảm động, nhìn xem, vợ hai lúc nào cũng bênh vực mình!

Tổng Khinh Nhan cười duyên một tiếng: “Ta cũng muốn sống sung sướng mà, phải tích góp chút của hồi môn chứ, gia cảnh nghèo khó, ai bảo ta phải làm không công cho đệ đệ, rau dưa sắp mua không nổi rồi.”

Diệp Hồng Tuyết cũng chỉ nói đùa, liếc mắt nhìn Triệu Khang, gõ nhẹ lên trán: “Hóa ra người không phúc hậu nhất là ngươi.”

“Khụ khụ, nói bậy bạ gì đó, gì mà làm không công chứ!” Nghe Tổng Khinh Nhan nói ẩn ý, Triệu Khang chỉ cảm thấy tim đập chân run, vội vàng đi lấy ngân phiếu cho nàng.

Quay lại, hắn không khỏi thở dài: “Mẹ kiếp, dạo này bận tiêu tiền, phủ đệ nhỏ bé của chúng ta cũng sắp hết sạch rồi, đã mất toi hai mươi mấy vạn lượng, đúng lúc này hoàng đế giá lâm, phải tìm hắn đòi nợ mới được.”

Nói về đầu tư vào Đại Càn, Triệu Khang mới là cổ đông lớn nhất, tuy rằng đã thu hoạch được một đại nương tử xinh đẹp, nhưng tiền thì một xu cũng không thể thiếu.

Huống chi là em vợ với anh vợ, huynh đệ ruột còn phải tính toán rõ ràng huống chi là hai người?

Mấy nàng cũng mới phát hiện, nhà mình vậy mà sắp khủng hoảng tài chính, Tiêu Linh Lung bắt đầu thúc giục: “Vậy lần này chàng phải kiếm nhiều một chút đấy!”

“Đó là đương nhiên, lão gia ta bao giờ thất thủ? Xong vụ này sẽ cho các nàng ngày ngày mặc gấm vóc, đeo vàng bạc!”

Thời gian thấm thoát thoi đưa, ngày Triệu Khang khai mạc giải đấu Tâm Di Cup càng ngày càng gần, 22 đội bóng ăn mặc chỉnh tề đã đến thành Dương Châu.

Là chủ tịch Hiệp hội bóng đá, đương nhiên Triệu Khang phải sắp xếp chu đáo, chỗ ở, ăn uống đều được cung cấp đầy đủ.

Tuy nhiên, các đội dường như không mấy lịch sự, Triệu Khang đã tiếp đón như vậy, họ vẫn giữ bí mật rất kỹ, luyện tập cũng không cho ai xem.

Nhưng Triệu Khang cũng không để ý, một lũ người không hiểu bóng đá, nghiệp dư như vậy, làm sao so được với chuyên nghiệp như hắn?

Để thể hiện sự chuyên nghiệp của mình, Triệu Khang trực tiếp sắp xếp đồng phục, giày bóng đá, trên áo thêu năm chữ thật to: Đội bóng Dương Châu.

Không ngờ rằng, vị hoàng đế, em vợ của hắn lại không hề kém cạnh anh vợ trong khoản này.

Tiêu Huyền Sách dẫn dắt đội bóng Hoàng Gia Đại Càn đến thành Dương Châu với phong thái vô cùng cao điệu.

Hai mươi tư người, bao gồm cả cầu thủ chính thức và dự bị, mỗi người một chiếc xe ngựa, mặc áo đấu màu vàng kim, thật là phô trương.

“Lão Triệu, nhìn xem! Thế nào? Đấu lại đội Dương Châu của người không?” Tiêu Huyền Sách vỗ vai cầu thủ bên cạnh một cách tự mãn, đó chính là Châu Long, vị tướng quân chính nghị phẩm.

“Hừ, ta thấy các người nên đổi tên thành đội Hải Sâm đi, nhìn các người béo tốt như vậy, còn muốn so với đội Dương Châu của ta? Các người có thực lực đó sao?” Sắp tới sẽ gặp nhau trên sân bóng, đó chính là kẻ địch, làm sao Triệu Khang có thể khen ngợi kẻ thù?

Trung phong của đội Hoàng Gia, Lý Nguyên, đã gần năm mươi tuổi, vuốt râu dê mỉm cười: “Quốc sư, người lầm rồi, ngày xưa Lý mỗ ta chơi trò đá cầu cũng là nổi tiếng khắp vùng!”

“Cái đích chúng ta sút còn nhỏ hơn cái khung thành của người nhiều!”

Tiền đạo Hộ bộ Thượng thư Trương Minh Viễn cười nói: “Đúng vậy, ngày xưa lão phu được xưng là chân sút số một kinh thành, từng ghi bảy bàn trong một trận đá cầu!”

“Hừ, người quên ngày xưa người thua dưới chân ai rồi sao?” Hậu vệ phải, Lễ bộ Thượng thư Phòng Lâm, vẻ mặt kiêu ngạo, nhìn Triệu Khang cười nói: “Quốc sư đại nhân hãy thứ lỗi cho lão phu không thể nương tay!”

Triệu Khang trở mặt nghiêm túc: “Ta hiểu rồi, các người đều là cao thủ ẩn giấu sao?”

Đội trưởng Tiêu Huyền Sách cười lớn: “Đó là đương nhiên, lão Triệu lát nữa đừng có xin tha đấy!”

Triệu Khang cười.

“Chúng ta đá một trận chín mươi phút, tức là sáu khắc đồng hồ, các vị... con mẹ nó, lát nữa đừng có mà chết trên sân đây!”

Không ngờ Tiêu Huyền Sách càng cười lớn hơn: “Các chiến sĩ đội Hoàng Gia, cho lão Triệu mở mang tầm mắt!”

Triệu Khang hơi choáng váng, chỉ thấy Trương Minh Viễn đã gần năm mươi tuổi lạnh lùng cởi cúc áo, hai tay chống hông.

“Mở to con mắt chó mà nhìn cho kỹ! Cơ thể tràn đầy sức mạnh của lão phu! Trẻ trung bao nhiêu!”

Triệu Khang suýt chút nữa rơi cả con người: “Mẹ kiếp, tám múi cơ bụng!”

Tiếp đó Châu Long, Lý Nguyên, Phòng Lâm, Vệ Quan, Dương Càn, lần lượt cởi áo khoác trong tiếng cười ngạo nghễ của Tiêu Huyền Sách, lộ ra những thân hình cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn.

Tiêu Huyền Sách cũng tạo dáng cơ bắp: “Ghen tị chứ lão Triệu? Hai tháng qua, đội bóng đá Hoàng Gia của trẫm đã trải qua chế độ huấn luyện như địa ngục!”

“Người hoàn toàn không biết mình và đội bóng của mình sẽ phải đối mặt với điều gì!”

“Bởi vì ta đã cài gián điệp, hắn đã báo cáo cho trẫm biết người quan tâm giải đấu này như thế nào!”

“Mọi bài tập hàng ngày của người ta đều nắm rõ, và đã lập kế hoạch đối phó! Tất cả chiến thuật của người ta đều biết rõ! Còn người!”

Trương Minh Viễn: “Lại hoàn toàn không biết gì về chúng ta!”

Dương Càn: “Chúng ta sẽ đè bẹp người và đội bóng của người ngay trên sân cỏ!”

Vệ Quan: “Khiến người và đội bóng của mình bị loại ngay từ vòng đầu tiên!”

“Chúng ta không chỉ là đội Hoàng Gia, mà còn là kẻ hủy diệt đội Dương Châu! Huấn luyện vất vả như vậy chỉ để đánh bại người trong lĩnh vực mà người tâm đắc nhất!” Vương Nguyên Khánh lạnh lùng nói.

Cuối cùng, Tiêu Huyền Sách nói: “Nếu không, người nghĩ trăm bỏ ra ba mươi vạn lượng bạc để mua cái gì mà vé số của người làm gì?”

“Mẹ kiếp! Lũ tiểu nhân hèn hạ! Quá hèn hạ!” Triệu Khang tức giận, vậy mà cái gián điệp bên cạnh mình! Lén lút xem chiến thuật và bài tập của mình!

Triệu Khang định lên án hành vi vô đạo đức này, thì Tiêu Huyền Sách đã mặc áo vào và vẫy tay: “Đi thôi các chiến sĩ, tối nay cứ theo lời lão Triệu, khao hải sản thả ga! Ăn uống no nê rồi đánh cho lũ Triệu một trận thật đấy!”

“Chúng thần tuân lệnh!”

Nhìn lũ tiểu nhân đáng ghét kia rời đi với vẻ tự mãn, Triệu Khang thầm mắng: “Lũ chó hèn hạ!”

Xem ra, Tiêu Huyền Sách và lũ cơ bắp hèn hạ của hắn sẽ là trở ngại lớn nhất của mình!

Trong lòng lạnh lùng: “Người không nhân thì đừng trách ta bất nghĩa!”

Ngay lập tức, Triệu Khang vội vã đến nhà máy dệt với tốc độ nhanh nhất.

Hoàng xưởng trưởng ngạc nhiên: “Lão gia, ngài làm sao vậy? Sao lại hốt hoảng như vậy?”

“Đừng nói nữa, ta cần người giúp đỡ, giấy bút đâu! Sau đó phái người đi mời Tuyết di đến đây cho ta!”

Một lát sau, Triệu Khang đưa tờ giấy vẽ trang phục JK cho lão Hoàng: “Mau may cho ta bộ quần áo này với tốc độ nhanh nhất! Cực kỳ khẩn cấp!”

Lão Hoàng mặt nghiêm nghị: “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

Lúc này, Tuyết di cũng đến: “Lão gia, có chuyện gì vậy? Sao lại gấp gấp gọi ta đến thế?”

“Đừng nói nữa, gọi tất cả những cô gái xinh đẹp nhất trong viện của ngươi đến đây tập trung, ta cần hai mươi tư cô gái xinh đẹp!”

Chương 829 - Bốc Thăm Khai Mạc

Đêm khuya thanh vắng, vạn vật chìm trong giấc ngủ. Bỗng tiếng gõ cửa vang lên đều đều, phá vỡ sự tĩnh lặng, khiến người ta thao thức khó ngủ.

Lý Nguyên, sau khi đã nạp đầy bụng bào ngư, ngái ngủ trở mình. Hắn bước xuống giường, lê chân ra mở cửa, và rồi... sững sờ!

Một cô gái trẻ đẹp như hoa đào đang đứng trước cửa. Cô nàng diện chiếc áo sơ mi trắng ngắn cũn cỡn, để lộ vòng eo thon gọn cùng đôi chân dài miên man như ẩn như hiện trong lớp váy ngắn màu đen chết người.

Mũi Lý Nguyên nóng ran, suýt nữa thì máu mũi phun trào. Hắn vội vàng quay mặt đi, áp úng: “Cô nương, cô...”

“Lý đại nhân, nô gia là người đẹp cổ vũ bóng đá của ngài ạ.”

Lý Nguyên ngạc nhiên xen lẫn nghi hoặc: “Người đẹp cổ vũ bóng đá? Là sao?”

“Tuy rằng...” Hắn trầm nghĩ, “không thể làm gì cô nương này, nhưng mà cô ăn mặc thế này, chẳng phải là đang thách thức trái tim già cỗi của ta hay sao?”

Nàng khẽ cười, giọng nói ngọt như mía lùi: “Hội trưởng hội bóng đá nói rằng, những người đẹp cổ vũ như chúng ta sẽ được sắp xếp để hầu hạ các đội bóng có tiềm năng vô địch.”

“Lý đại nhân, đội bóng Hoàng Gia của ngài là một trong số đó, nên chúng ta đến để hầu hạ các ngài ạ.”

Nàng ngược đôi mắt long lanh nhìn hắn, giọng điệu nũng nịu: “Đại nhân ~ Ngoài này lạnh quá, ngài cho nô gia vào trong được không ạ?”

“Chờ chút!” Lý Nguyên hắng giọng, “Ý cô nương là cả đội Hoàng Gia chúng ta đều được hầu hạ? Không phải chỉ mình ta?”

“Vâng ạ.”

Nghe vậy, Lý Nguyên lập tức kéo cô nương vào phòng, đóng sầm cửa lại. “Nếu mọi người đều được hưởng thì ta cũng đâu có sai trái gì.” Hắn tự nhủ.

“Sao chân cô lại màu đen thế kia? Nào, để ta xem thử!”

“Đại nhân, đây là tất lưới, có thể gia tăng sức chiến đấu của ngài đấy ạ. Ôi chao, thân hình đại nhân thật là vạm vỡ!”

Lý Nguyên cười ha hả: “Đúng vậy!”

“Nô gia thích nhất là đàn ông trưởng thành như ngài đấy ạ ~”

Lý Nguyên cảm thán, đúng là chơi bóng đá giúp cơ thể cường tráng có khác!

...

Cùng lúc đó, trên sân bóng, Triệu Khang đang gào thét:
“Huynh đệ! Kẻ địch đã xuất hiện, nhưng đừng sợ! Ta đã chuẩn bị kỹ càng rồi! Tất cả hãy tập luyện thật chăm chỉ cho ta! Chúc vô địch nhất định là của chúng ta!”

“Nhất định phải thắng!” Cả đội đồng thanh hô vang.

...

Sáng hôm sau, tại sân vận động.

Dù chỉ là buổi lễ bốc thăm nhưng khán đài đã chật kín người hâm mộ. Họ đến đây để quan sát các đội bóng, nhằm tìm kiếm cơ hội đặt cược.

Tổng Khinh Nhan cầm loa phóng thanh, gào đến khan cả giọng mới ổn định được trật tự.

“Xin trân trọng kính mời 22 đội bóng tham gia Cúp Tâm Di lần này tiến vào sân để bốc thăm!”

“Thẻ lệ của Cúp Tâm Ý lần này như sau...”

Các đội lần lượt tiến vào sân. Khán giả nín thở, dán mắt quan sát.

“Ê, đội bóng huyện Cao nhìn có vẻ mạnh đấy, toàn những gã lực lưỡng.”

“Đội huyện Vũ Lăng cũng không tệ. Chứ nhìn đội huyện Ký kìa, gầy tong teo, nhìn là biết đá kém rồi! Mọi người định đặt cược vào đội nào?”

“Haha, mấy người không hiểu gì cả!” Một gã đàn ông phe phẩy chiếc quạt giấy, lên tiếng: “Muốn đặt cược, đương nhiên là phải chọn đội bóng đá Dương Châu của Triệu đại nhân hoặc đội Hoàng Gia rồi!”

“Vì sao?” Mọi người tò mò hỏi.

“Dùng đầu mà suy nghĩ đi! Đội bóng Dương Châu là do chính Triệu đại nhân thành lập và huấn luyện, trình độ phải gọi là vũ trụ cấp, sao có thể thua được? Nhìn người dẫn đầu đội hình kìa!”

“Hắn tên là La Nạp, ngày xưa chơi đá cầu ở Dương Châu, là tay chơi cừ khôi đấy. Với quân bài chiến lược này, Triệu đại nhân sao có thể thua được?”

“Còn đội Hoàng Gia, tuy nhìn các cầu thủ có vẻ lớn tuổi, hơi run rẩy, nhưng họ mang danh nghĩa Hoàng Gia, đặt cược vào họ chắc chắn là lựa chọn sáng suốt!”

“Nhưng mà... nhìn bảng tỷ lệ cá cược kìa, hai đội này tỷ lệ ăn rất cao, có vẻ như không ai đặt cược. Liệu có khi nào họ là đội yếu, không biết đá bóng?”

Gã đàn ông cười khẩy: “Muru kè! Toàn là muru kè của nhà cái cả đấy! Họ cố tình nâng cao tỷ lệ cược của hai đội này, tạo ra ảo giác rằng hai đội này là rác rưởi, dụ chúng ta đặt cược vào các đội khác, rồi họ sẽ được một mẻ béo bở!”

“Loại trò mèo này sao qua mắt được ta? Nghe ta đi, muốn đặt cược thì cứ đặt vào Dương Châu và Hoàng Gia, chắc chắn hốt bạc! Ta đã bán nhà, dồn hết 300 lượng bạc vào đội Dương Châu, tỷ lệ 1 ăn 5. Chỉ cần trận đầu thắng lợi, lập tức có 1500 lượng, tha hồ hưởng thụ cả đời!”

“Trời đất, người liều thật đấy!”

“Cơ hội ngàn năm có một, tiền rơi trúng đầu còn không nhặt? Nghe nói có người đã đến nhà cái đặt cược vào đội Dương

Châu tới 2 vạn lượng bạc! Chắc chắn là Triệu đại nhân âm thầm đặt cược rồi. Còn có câu nói nào nhi? À, ‘Bóng đá ngược dòng, nhà cửa ven biển’!”

“Cược cửa dưới, vượt qua cảnh nhà tan cửa nát!”

“Ta cũng nghe nói rồi, ‘Cược vào đội mạnh nhất, ở trong tòa nhà cao nhất’!”

“Đúng vậy! Chính Triệu đại nhân thành lập đội bóng, làm sao có thể thua được! Ta cũng phải về bán nhà thôi!”

“Ngày mai đỏ vận, đến Di Hồng Lâu tiêu xài cho đã!”

Rất nhiều người không còn tâm trí đâu mà xem bốc thăm nữa, vội vã rời đi để đặt cược.

Lúc này, với tư cách là Hội trưởng Hội bóng đá, Triệu Khang cũng có mặt để phát biểu. Hoàn thành một loạt các nghi thức, hần cảm thấy hơi mệt.

Hắn quay sang Tuyết di và cô nàng người đẹp cổ vũ đã lên vào phòng Chu Long tối qua, hỏi: “Tối qua thế nào?”

Nàng cười duyên dáng: “Nô gia đến bảy lần lận, bọn họ sung sức lắm ạ.”

Triệu Khang cười thầm, nhìn đám cầu thủ đội Hoàng Gia đang ủ rũ, đặc biệt là Tiêu Huyền Sách, hần không khỏi nhếch mép: “Bây giờ thì bọn chúng thành tôm lược hết rồi chứ gì? Tiếc là vòng đầu tiên chúng không gặp đội của ta.”

“Dám cài gián điệp cho ta? Ta chơi cho các người chết không có chỗ chôn!”

Kết quả bốc thăm vòng đầu đầu tiên được công bố. Đội Dương Châu của Triệu Khang sẽ đối đầu với đội huyện Cao. Rất nhiều người tỏ ra lạc quan về trận đấu này. Các cầu thủ huyện Cao đều to cao lực lưỡng.

Đội Hoàng Gia của Tiêu Huyền Sách sẽ gặp đội huyện Vũ Lăng. Huyện Cao và huyện Vũ Lăng nằm cạnh nhau, nghe nói hai đội thường xuyên luyện tập cùng nhau.

Cả em vợ và anh vợ đều không có gì đáng ngại, chỉ là hai đội bóng địa phương, không đáng lo!

Cả ngày hôm đó, nhà cái chật cứng người, may mà Tổng Kinh Nhan nhanh nhẹn, tổ chức nhân viên ổn định trật tự.

Tuy nhiên, dù vậy, người mua vé số vẫn xếp hàng dài đến tận đêm khuya. Dưới ánh đèn dầu leo lét, những ngón tay thon dài của cô gái nhẹ nhàng gõ bàn tính, đôi chân mang giày thêu lác lư vui vẻ.

Cuối cùng thì đêm dài đằng đẵng cũng qua đi.

Sáng sớm hôm sau, sân vận động có sức chứa hàng nghìn người đã chật kín khán giả, ai nấy đều hồi hộp với tấm vé số trên tay.

Trận đấu đầu tiên chính là màn so tài giữa đội Hoàng Gia do Tiêu Huyền Sách dẫn dắt và đội huyện Vũ Lăng. So với đối thủ, đội Hoàng Gia có trang phục thi đấu thống nhất, toát lên vẻ chuyên nghiệp.

Triệu Khang cũng đến xem xét tình hình đối phương, trong lòng không khỏi phấn khích, như thể đang xem World Cup vậy.

Hai đội tiến vào sân, trọng tài vào sân, hai đội bắt tay chào hỏi!

Để trận đấu thêm phần chuyên nghiệp, Triệu Khang thậm chí còn mời hai cao thủ tứ phẩm của Võ phủ đến làm bình luận viên, đồng thời tỉ mỉ hướng dẫn họ cách bình luận một trận bóng đá.

Võ giả có thể khuếch đại âm thanh bằng chân khí, quả là lựa chọn hoàn hảo cho vị trí bình luận viên.

Lúc này, hai bình luận viên bắt đầu công việc của mình.

“Xin chào quý vị khán giả, ta là Bạch Phượng, bình luận viên của trận đấu hôm nay!”

“Chào bà con cô bác, ta là Kim Nguyên, bình luận viên của trận đấu ngày hôm nay!”

Bạch Phượng: “Chúng ta hãy cùng đến với hai đội, các cầu thủ đã vào sân và đang bắt tay nhau. Ở kia, đội trưởng đội huyện Vũ Lăng hình như đánh rơi cái gì đó thì phải... À, hóa ra là một cái búa gỗ.”

Kim Nguyên: “Câu hỏi đặt ra là, hắn ta mang búa gỗ ra sân để làm gì? À, theo thông tin chúng ta có được, thì ra anh ta là thợ mộc!”

Trên sân.

Đội trưởng đội huyện Vũ Lăng ngượng ngùng nhặt chiếc búa gỗ lên, nhét vào trong quần, lúng túng nói: “Ta là thợ mộc, mang theo búa gỗ cũng hợp lý mà, nhỉ?”

Chương 830 - Toang rồi!

Ai cũng biết, thợ sửa xe đá bóng mang theo cờ lê là chuyện thường, vậy thì thợ mộc đá bóng mang theo búa gỗ cũng là lẽ hợp tình hợp lý.

Ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng cảm thấy hợp lý, thợ mộc mang theo búa gỗ thì có gì là lạ.

Chỉ có Triệu Khang ngồi bên lề chuẩn bị xem bóng đá là nhíu mày: “Sao ta lại có dự cảm chẳng lành thế này?”

Tiếng còi trọng tài vang lên, trận đấu đầu tiên của Cúp Tâm Di mà vạn người mong đợi cũng chính thức bắt đầu!

Triệu Khang gạt bỏ những suy nghĩ hỗn độn, chuẩn bị chiêm ngưỡng thực lực của đội tuyển bóng đá Hoàng gia.

Chỉ thấy quả bóng đến chân Tiêu Huyền Sách, kỹ thuật của Hoàng đế bệ hạ quả nhiên không thể xem thường, một cú xoay người chuẩn bị vượt qua đối thủ.

Trên khán đài bình luận, Bạch Phượng và Kim Nguyên đang hăng say bình luận.

Đúng lúc này, đội trưởng đội Vũ Lăng xuất thân thợ mộc từ trong túi quần móc ra một chiếc búa gỗ, nhắm thẳng vào Tiêu Huyền Sách mà giáng xuống, trực tiếp tiễn Hoàng đế Đại Càn lên bảng đếm số.

“Ôi! Trận đấu thật sự quá kịch tính, ngay khi Tiêu Đại Pháo của đội Hoàng gia chuẩn bị đột phá thì đã bị cầu thủ đội Vũ Lăng tấn công bằng búa gỗ, máu đổ trên sân! Bóng đã bị cướp mất!”

Kim Nguyên ở bên cạnh thản nhiên nói: “Nếu lúc nãy dùng chiêu Hầu tử trộm đào thì hay hơn, đòn đánh này về mặt đẹp mắt còn hơi thiếu.”

Triệu Khang trực tiếp chết lặng, ngồi bên lề nhìn trọng tài do chính mình đào tạo, sao không thôi còi vậy!

Mù rồi sao?

Phạm lỗi rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn thấy?

Kỳ quái hơn là, ngay cả Tiêu Huyền Sách bị đánh ngã, vậy mà cũng chỉ lau máu mũi rồi bò dậy.

“Mẹ kiếp, hóa ra cây búa gỗ này là vũ khí sao!”

Sau đó, Hoàng đế bệ hạ lập tức ba bước gộp làm hai xông thẳng lên.

Bạch Phượng hét lớn: “Tiêu Đại Pháo bay lên rồi! Một cú đá bay cầu thủ đối phương, cướp lại bóng! Quả nhiên là đội trưởng đội Hoàng gia, thực lực mạnh mẽ!”

Mẹ nó! Không phải đá như vậy chứ!

Triệu Khang lập tức xông ra sân, “Trọng tài, sao người không thôi còi vậy! Phạm lỗi rồi không thấy sao?”

Trọng tài quay đầu lại khó hiểu hỏi: “Triệu đại nhân? Phạm lỗi nào? Không có chơi bóng bằng tay, việt vị, xoạc bóng, kéo áo, cản đường, va chạm, cầu giờ mà ngài nói, không phạm lỗi!”

Triệu Khang ngẩn người: “Họ đánh người kìa!”

“Đá bóng mà. Có chút động tác nhỏ là chuyện bình thường thôi? Chẳng phải đây chính là tranh chấp tay đôi mà ngài nói sao? Trước đây chúng ta chơi mây cầu cũng đá như vậy! Hơn nữa điều lệ phạm lỗi ngài đưa cũng không nói không được đánh người!”

“Cái này mà gọi là động tác nhỏ? Cái này mà gọi là tranh chấp tay đôi? Máu me be bét hết cả rồi kìa!”

Triệu Khang choáng váng, chỉ trong chớp mắt, Trương Hộ bộ sở hữu cơ bụng 8 múi đã bị cầu thủ đối phương đá lăn lộn trên sân.

Thế mà lẫn lộn mãi cũng vượt qua được vòng vây của đối phương!

Trọng tài gãi đầu: “Đội Hoàng gia cũng đâu có nói gì?”

Khán giả trên sân càng thêm sôi động, Triệu Khang thậm chí còn nghe thấy tiếng cổ vũ “Đánh chết nó cho tao!”.

Triệu Khang trực tiếp ngó người, nhớ lại lời trọng tài nói, trước đây chúng ta chơi mây cầu cũng đá như vậy.

Trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành, vội vàng chạy đi tìm cầu thủ của mình dò hỏi: “Trước đây các người chơi mây cầu, có thể đánh người à?”

Đội trưởng Ronaldo thân nhiên đáp: “Đại nhân, đó không gọi là đánh người, dùng cách nói của ngài gọi là tranh chấp tay đôi.”

Mẹ kiếp!

Triệu Khang chết lặng, đây hoàn toàn không phải trận bóng đá mà hấn tưởng tượng!

Đúng lúc này, trên sân bóng vang lên tiếng hoan hô chấn động.

Hắn vội vàng chạy quay lại, chỉ thấy thủ môn Phương Thiệu của đội Hoàng gia, một tay vững vàng đè chặt quả bóng.

Phương tổng quản cười khẩy một tiếng, sau đó tung ra một cú sút.

Quả bóng như đạn pháo bắn ra, nhắm thẳng vào đội trưởng đội Vũ Lăng lúc nãy đã cho Tiêu Huyền Sách một búa, cả người lẫn bóng bay thẳng ra ngoài!

“Dám động vào bệ hạ của chúng ta? Đá chết người!”

“Là chân khí! Là chân khí! Thủ môn đội Hoàng gia đã dùng chân khí!” Kim Nguyên kích động hô lên!

Bạch Phượng cũng thò cổ ra: “Ai ngờ thủ môn đội Hoàng gia lại là cao thủ đỉnh cao! Có hấn trấn giữ, xem ra Vũ Lăng không thể nào công phá được khung thành đội Hoàng gia!”

“Tuy nhiên bóng đã ra ngoài, bây giờ là quyền kiểm soát bóng của đội Vũ Lăng.”

Bình luận viên bình luận rất sôi động, cầu thủ cũng đá rất sôi động, khán giả càng xem càng thích thú.

Ngoại trừ Triệu Khang.

Cú đá của Phương Thiệu trực tiếp đá nát tam quan của hắn, hắn cứ ngỡ mình đang xem phim Thiếu Lâm Túc Cầu của Châu Tinh Trì.

Kết quả là đến khi trận đấu kết thúc vẫn chưa hoàn hồn.

Cầu thủ đội Hoàng gia ai nấy đều bầm dập mặt mày, đứng ngây người trên sân.

Nhìn đội Vũ Lăng đối diện cũng bầm dập mặt mày nhưng lại giành chiến thắng.

Không ngờ chúng ta đã mạnh như vậy rồi, vậy mà vẫn thua!

Binh bộ Thượng thư ở dưới đài bắt đắc dĩ nhắm mắt lại, xoa xoa bắp đùi đầy máu giầy, nếu lão phu còn trẻ thêm hai mươi tuổi! Làm sao có thể bị thương rời sân!

Không phải chúng ta không cố gắng, mà do địch quá mạnh!

Mặc dù đội Hoàng gia có Phương Thiệu là cao thủ Tứ phẩm, nhưng cầu thủ của bọn họ quá già, ngoại trừ Tiêu Huyền Sách, tất cả đều là lão già trên bốn mươi tuổi.

Trực tiếp bị đội Vũ Lăng đánh cho rời sân, lúc còi kết thúc trận đấu vang lên thì trên sân chỉ còn lại bảy người.

Cả cầu thủ dự bị cũng bị đánh cho bị thương!

Cuối cùng vì không đủ người thi đấu nên thua trận, vòng đầu tiên đã bị loại thảm hại.

“Sông có khúc người có lúc! Không chịu thua già cũng không được.” Dương Càn bị đá rụng mấy cái răng thờ dài.

Vệ Quan ử rũ cúi đầu, Tiêu Huyền Sách cũng có chút thất vọng, không ngờ chỉ đi đến đây, còn chưa gặp được lão Triệu, mình đã bị loại rồi.

Khốn kiếp! Chắc chắn là do đám em gái cổ vũ kia!

Tuy nhiên, người buồn nhất không phải bọn họ, mà là khán giả!

“Đ!M! Trả tiền!”

Một khán giả của đội Hoàng gia kích động mắg lên!

“Có xứng với chúng ta không!”

“Các người có xứng với chúng ta không! Cạn bã quá ta đập!”

Không ít người thậm chí còn thất hồn lạc phách ngã xuống ghế: “Tiền của ta!”

“Lão tử bán cả nhà đặt cược các người thắng đấy! Mẹ kiếp!”

“Lũ súc sinh các người! Đồ vô dụng, đá kiểu gì vậy hả!”

“Thà là lão tử lên còn hơn! Ít ra lão tử còn chịu đòn được mấy cái!”

“Cạn bã! Cạn bã! Toàn lũ cạn bã!”

“Chẳng có tí chiến thuật nào! Đầu tiên phải bao vây đánh hội đồng chứ! Các người có biết đá bóng không vậy hả!”

“May mà lão tử không đặt cược hết vào đội Hoàng gia các người, Dương Châu đội tiếp theo đá cho tử tế vào!”

Người không biết còn tưởng đang xem thi đấu quyền anh tập thể!

Triệu Khang lúc này mới hoàn hồn, mẹ kiếp trận tiếp theo là đội của mình rồi!

Đáng tiếc hãn hoàn hồn quá muộn!

Cầu thủ đã bắt đầu vào sân, trận đấu cũng đã bắt đầu!

Dù hãn là Hội trưởng Hiệp hội bóng đá, lúc này muốn dừng trận đấu để sửa lại luật lệ cũng không thể nào.

Nhìn thấy trận đấu bắt đầu, trong lòng Triệu Khang trở nên thấp thỏm bất an, sau đó liền nhìn thấy Ronaldo do chính mình đào tạo, bị một quyền của đội Tào huyện đánh cho lăn lộn trên sân.

“Toang rồi! Toang rồi toang rồi!”

“Đứng lên đi Ronaldo!”

Triệu Khang đau lòng kêu lên, chỉ có thể hy vọng các cầu thủ có thể gắng gượng!

Chương 831 - Huấn luyện viên ra sân

“Ôi! Thật kịch tính! Đội Dương Châu quả không hổ danh là đội chủ nhà của chúng ta!”

“Đối mặt với những đợt tấn công như vũ bão của đội Tào Huyện, hàng phòng ngự của họ vẫn vững như bàn thạch, chẳng khác nào thiết thùng trận!”

“Cầu thủ Tào Huyện đã đến mức sốt ruột rồi kìa!”

Bạch Phượng vừa dứt lời bình luận đầy phấn khích, thì trái bóng đã nằm gọn trong lưới đội Dương Châu.

Triệu Khang tức giận nhảy dựng lên: “Lũ ngu ngốc! Sao có thể để chúng ghi bàn được! Chiến thuật! Chiến thuật đâu!”

“Trọng tài! Trọng tài đâu, thôi phạt phạm lỗi đi! Bọn họ chơi xấu kìa!”

Trọng tài biên đảo mắt nhìn sang, lúc này cầu thủ của người chơi xấu người ta thì người vui như Tết, sao lúc đó không thấy gọi ta thôi phạt?

Tình thế trên sân thay đổi chóng mặt, Triệu Khang có lúc còn tưởng mình đang xem cao thủ võ lâm đại chiến.

Chứng kiến cầu thủ của mình vừa thực hiện một pha đi bóng qua người đẹp mắt, thì ngay lập tức bị cầu thủ Tào Huyện lao tới ủi bay xa ba mét, xem ra không thể tiếp tục thi đấu.

Sau đó, hẳn được đội ngũ y tế khiêng ra ngoài.

Bạch Phượng càng thêm phấn khích, bình luận về pha va chạm vừa rồi: “Một cú thiết sơn dựa đẹp mắt! Cầu thủ Tào Huyện này chắc chắn là dân luyện võ, quả thật có khí thế Hoành bạng chàng thiên đảo! Đạp cước chân cử châu!”

Khán giả trên khán đài thì phần nộ vô cùng.

“Đội Dương Châu! Bọn mày ăn hại à! Đánh bại bọn chúng đi! Chó má!”

“Mới đó đã bị phế một người rồi, nghe nói đội Hoàng Gia mấy hôm trước được ăn hải sâm, lũ khốn các người cũng được ăn hải sâm hả!”

“Tấn công đi!”

“Đánh bại bọn chúng!”

Triệu Khang cũng nổi trận lôi đình, hai mắt đỏ ngầu, bầu chặt lấy hàng rào bên sân.

Mẹ kiếp! Hai mươi vạn lượng bạc trắng của lão tử đều đặt cược vào đây rồi.

Bọn mày mà thua, lão tử trắng tay đây!

Quầy vé số là do hấn mở, hấn đương nhiên không tự đi mua vé số, mà là ra ngoài cá cược!

Chuẩn bị kiểm thêm một mớ.

Ai ngờ đâu trận đấu mới bắt đầu đã có người bị loại!

Triệu Khang cảm thấy mình không thể ngồi yên chờ chết được nữa, vội vàng tuyên bố thân phận huấn luyện viên, chạy ra sát sân, yêu cầu thay người.

Nhìn đám cầu thủ chạy toán loạn trên sân, Triệu Khang sốt ruột vô cùng, thật muốn tự mình xông vào cho lũ khốn nạn kia một trận.

Nhưng nếu hấn ra sân đánh nhau, chẳng phải là bôi nhọ môn thể thao thiêng liêng nhất trong lòng hay sao?

Triệu Khang ta cũng là người có tín ngưỡng đây!

Một bên là tín ngưỡng, một bên là bạc trắng, thật sự hành hạ Triệu Khang đến phát điên.

Trong lúc dần vật, hiệp một kết thúc.

Đội ngũ y tế nhanh chóng vào sân, khiêng vài cầu thủ đội Dương Châu ra ngoài.

Trong phòng thay đồ tràn ngập tiếng than thở.

“Đừng động vào ta!”

“Ta đã chơi xấu lắm rồi, vậy mà bọn họ còn bỉ ổi hơn!”

“Không ngờ Ronaldo như ta lại có ngày bị đánh te tua thế này!”

“Huấn luyện viên, những gì người dạy chẳng có tác dụng gì cả!”

Triệu Khang càng thêm tức giận đến mất lý trí: “Vô tri! Không thể ngờ bọn họ lại chơi bẩn đến mức này! Báo quan! Bắt hết

bọn chúng lại!”

Vài cầu thủ dự bị chứng kiến tình trạng thảm hại của các cầu thủ chính thức, đều hoảng sợ.

“Nhà ta đột nhiên bốc cháy, huấn luyện viên, ta không đá nữa, ta về trước đây!”

“Xin lỗi, mẹ ta đột nhiên sinh non! Ta phải về giúp đỡ!”

Triệu Khang vội vàng túm lấy anh ta: “Cầu xin người, bảo mẹ người ráng nhịn sinh sau nhé! Trận đấu mới đá được một nửa, sao có thể bỏ đi được? Dù thế nào cũng phải đá hết trận này đã chứ.”

“Đối kháng dữ dội quá, đá nữa sẽ chết người đấy! Đây đâu phải đá bóng, đây là muốn mạng người ta mà!”

Tất cả cầu thủ dự bị đều bỏ chạy, hiện tại chỉ còn lại tám cầu thủ chính thức.

Ronaldo thở dài: “Huấn luyện viên nói đúng! Dù thế nào chúng ta cũng phải đá hết trận này, hiện tại chỉ còn tám người, nếu có người bị thương rời sân nữa, chúng ta sẽ giống đội Hoàng Gia, thua cuộc mất! Vì vậy, nhất định phải cố gắng trụ vững!”

“Trụ thế quái nào được! Người trụ một quả, ta trụ ba quả à?”

Phòng thay đồ lập tức hỗn loạn, Triệu Khang lúc này móc hỏa chiết ra châm một điều thuốc: “Không biết ta có trụ được không?”

Mọi người đều sững sờ, đồng loạt nhìn về phía hắn, chỉ thấy vị huấn luyện viên đáng kính của họ, ánh mắt sâu thẳm chứa nổi giằng xé, một tay vịn tường, suy nghĩ không ngừng nhảy múa giữa tín ngưỡng và bạc trắng.

“Để ta trấn giữ khung thành, các người chỉ cần đừng bị thương rời sân, nghĩ cách ghi một bàn, câu giờ bốn mươi lăm phút là hòa rồi!”

Tiếng còi vang lên.

Trên khán đài bình luận, Kim Nguyên và Bạch Phượng nhìn tin tức mới nhất, kích động hô lên: “Mọi người hãy xem tin tức mới nhất chúng ta nhận được! Đội Dương Châu vậy mà lại

cử huấn luyện viên Triệu đại nhân ra sân! Đảm nhiệm vị trí thủ môn!”

“Theo ta được biết, Triệu đại nhân là cao thủ tuyệt thế tam phẩm trung giai, thành thật mà nói, ta không hiểu nổi, một người lợi hại như vậy tại sao lại đi làm thủ môn chứ không phải tiền đạo!”

Nghe được những lời này, Triệu Khang đang bước vào sân khinh thường nói: “Các người hiểu cái gì gọi là tín ngưỡng?”

Mặc dù ra sân làm thủ môn cũng coi như là phản bội bóng đá, nhưng là do đám người này ép người quá đáng, lão tử chỉ làm thủ môn đã là nể mặt lắm rồi!

Khán giả trên sân đều trở nên cuồng nhiệt.

“Mẹ kiếp, huấn luyện viên cũng ra sân rồi, lần này chắc chắn thắng rồi!”

“Triệu đại nhân cố lên! Một thân gia sản của ta đều đặt cược vào người rồi!”

“Haha, cao thủ tam phẩm, lần này chắc chắn thắng rồi!”

Trọng tài thổi còi bắt đầu trận đấu.

Cầu thủ Tào Huyện giao bóng trước, sau đó dẫn bóng qua vài người, thấy Triệu Khang đứng trước khung thành đội Dương Châu, liền tung cú sút uy lực.

Triệu Khang đương nhiên dễ dàng bắt gọn, khiến vô số khán giả hò reo.

“Quả nhiên là huấn luyện viên!”

“Bắt bóng đẹp mắt!”

“Dương Châu phản công! Đánh bại bọn chúng!”

Triệu Khang vội vàng chuyền bóng cho Ronaldo, lớn tiếng giục: “Ronaldo, tổ chức tấn công!”

Chỉ cần cầu thủ ghi được một bàn là được rồi!

Bóng ở dưới chân, Ronaldo quả nhiên là đội trưởng, trước đó người sau đá bóng, phối hợp vô cùng khéo léo, hai cầu thủ Tào Huyện bị hạ gục tại chỗ!

Sau đó bọn họ bỏ dậy đuổi theo, Ronaldo thấy vậy liền nhớ tới kỹ thuật ăn vạ mà Triệu Khang đã dạy trước đó, lập tức ngã lăn ra đất.

Trọng tài bên cạnh lập tức chạy tới rút cho hắn một thẻ vàng!

Triệu Khang tức điên người!

Mẹ kiếp!

Tên trọng tài chó má, đánh người không phạt! Ăn vạ lại rút thẻ!

Cầu thủ Tào Huyện lúc trước cũng nghe được bình luận, biết thủ môn Triệu Khang là cao thủ, lập tức quyết định không tấn công nữa.

Cứ đá ở giữa sân!

Tuy Triệu Khang đã ra sân, nhưng đối phương lại không thèm chơi với hắn!

Bình luận viên Kim Nguyên thán một tiếng: “Không ngờ huấn luyện viên ra sân cũng không thể xoay chuyển được tình thế bất lợi của đội Dương Châu, trận đấu sắp kết thúc rồi, thời gian dành cho đội Dương Châu không còn nhiều nữa.”

Mẹ nó chứ lũ tiểu nhân bỉ ổi! Tín ngưỡng cái khỉ gì!

Ngay lúc Triệu Khang quyết định phản bội tín ngưỡng, xông lên cho bọn chúng một trận để gỡ hòa, thì tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên.

Khán giả trên sân lập tức phẫn nộ!

Tất cả đều đứng dậy, ném vé số, cốc trà... trong tay về phía sân bóng.

“Mẹ kiếp! Trả tiền!”

“Huấn luyện viên cái rắm! Đồ ngu!”

“Ngươi là cao thủ tam phẩm, sao không đánh bọn chúng đi! Chó má! Đồ ngu!”

“Triệu Khang! Đồ ngu!”

Con thịnh nộ của những con bạc lập tức bùng nổ! Miệng mồm thi nhau chửi bới, cuối cùng thậm chí còn hô khẩu hiệu một cách đều nhịp!

“Triệu Khang!”

“Đồ ngu!”

Chương 832 - Nỗi niềm u uất của Triệu Khang

Tiếng mắng chửi dữ dội từ khán đài khiến Triệu Khang có cảm giác như mình đang trở lại những ngày tháng xem bóng đá trước kia.

Chỉ khác là lúc trước hắn hòa theo đám đông mắng chửi, còn bây giờ lại trở thành kẻ bị mắng.

Cả sân vận động vang lên những tiếng “Triệu giáo dân”, “ngu ngốc”,... khiến Triệu Khang vội vàng dẫn đám cầu thủ lui ra ngoài, tránh trường hợp lũ cá độ kia quá khích lao xuống sân thì toi.

Lũ cá độ kia đâu biết rằng lúc này đây, Triệu Khang cũng đang đau lòng và phần nộ không kém gì chúng. Chúng nó thua có vài trăm lượng, còn hắn đây một hơi bay mất hai mươi vạn lượng! Đến cả quần cũng phải cầm đi luôn rồi!

“Chó má cái thứ gọi là lòng tin!”

Lúc này đây, trong lòng vị Quốc sư Đại Càn chỉ còn lại sự hối hận tột cùng!

Hai bình luận viên Kim Nguyên và Bạch Phượng cũng không khỏi tiếc nuối.

“Không ngờ đội bóng mà chúng ta kỳ vọng là Dương Châu và Hoàng Gia đều phải dừng bước ngay từ vòng đầu tiên!”

Bạch Phượng thở dài, hai người tiếp tục câu chuyện: “Đúng vậy, không biết Kim huynh nghĩ sao về trận thua thảm hại của đội Dương Châu? Nghe nói đội bóng này thường ngày tập luyện rất chăm chỉ.”

Kim Nguyên thần nhiên đáp: “Theo ta thấy, thân là huấn luyện viên, Triệu đại nhân nên đi tìm hiểu lại luật chơi bóng đá trước đã.”

“Cứ nhìn cái cách mà mấy tên kia chơi bóng xem, Triệu Bằng đá trung vệ, hắn ta đá được vị trí đó sao? Bị mấy gã Tào Huyện đâm cho vài phát đã nằm lăn ra rồi, đá kiểu gì vậy? Hoàn toàn không có trình độ! Hiểu chứ!”

Bạch Phượng cười gượng, không ngờ gã bên cạnh lại có gan lớn như vậy, ngay cả Triệu Khang mà cũng dám công khai chỉ trích.

Hắn vội vàng chữa cháy: “Tuy nhiên, Triệu đại nhân thân là Hội trưởng Hiệp hội bóng đá, đã từng nói rằng ngoài Tâm Di Cup lần này, sẽ còn nhiều giải đấu bóng đá khác nữa.”

“Nghĩ theo một hướng khác, Dương Châu và Hoàng Gia là hai đội bóng đầu tiên được chuẩn bị cho những giải đấu này.”

Kim Nguyên cười khẩy: “Ồi chao, cảm ơn trời đất! Ý người là những trận đấu như thế này, ngay từ đầu đã không có nên tảng tốt, vậy người có thể đảm bảo rằng những trận đấu sau này hẳn ta sẽ thắng sao? Thực tế một chút đi! Ta khuyên hai đội bóng này nên tìm hiểu kỹ chiến thuật, lối chơi và tư duy của mình trước đã!”

“Triệu giáo kia đá tiền đạo thì không nói, chạy ra làm thủ môn làm cái gì? Cao thủ Tam phẩm thua một đám người thường! Người nói xem ta phải giải thích thế nào đây? Mất mặt quá thể! Mẹ kiếp, hại lão tử cũng thua mất một trăm lượng! Triệu giáo? Đồ ngu ngốc!”

Bạch Phượng lúc này mới hiểu ra tại sao Kim Nguyên lại tức giận đến vậy, hóa ra cũng là dân cá độ!

Mang theo tâm trạng chán nản và hối hận, Triệu Khang rời khỏi sân bóng. Đi được một đoạn, hắn bỗng thấy có người định nhảy lầu, may mà được mọi người kịp thời ngăn cản.

Đứng gần đó nghe ngóng, Triệu Khang mới biết được là do gã này đã dồn hết tiền bạc vào đội Dương Châu của hắn.

Triệu Khang lập tức móc tiền mua đại một chiếc mũ đội lên, kéo thấp vành mũ xuống, tránh bị người ta nhận ra rồi đuôi theo mảng chữ.

Trước kia, người dân Nguyên Giang sau khi di cư đến Dương Châu đều rất hâm mộ hắn, không ít kẻ đã mạnh tay đặt cược vào đội bóng của hắn.

Chạy một mạch về đến nhà, Triệu Khang rón rén nhìn trước ngó sau như ăn trộm, thấy không có ai để ý mới dám mở cửa bước vào.

Vừa ngẩng đầu lên, hắn đã bắt gặp ánh mắt sắc như dao của đại phu nhân và nhị phu nhân.

Cười gượng gạo, Triệu Khang lên tiếng: “Mọi người đều ở đây à.”

Tiêu Linh Lung cười lạnh: “Lão gia, tiền đâu?”

Diệp Hồng Tuyết cười mỉa mai: “Chắc là lão gia nhà ta đầu tư thành công rồi, chúng ta phải suy nghĩ xem nên mua món xa xỉ phẩm nào đây.”

“Cao thủ Tam phẩm mà, sao có thể thua được chứ? Phải không lão gia?”

Nhìn tình hình này là biết hai người bọn họ đều đã biết chuyện đội bóng của hắn thua rồi, Triệu Khang càng thêm lúng túng.

Nhưng vừa nghĩ đến Hoàng đế cũng tham gia cá cược, hắn liền tự tin trở lại: “Nói cái gì vậy? Thua một lần thôi mà, có chút tiền ấy mà cũng đáng để tâm sao? Đi, đi theo bọn lão gia vào hoàng cung đòi nợ!”

Tần Ngọc Phượng ở bên cạnh bất đắc dĩ lên tiếng: “Hoàng thượng đã cao chạy xa bay rồi.”

“Cái gì?” Triệu Khang ngăn người chết lặng.

Tiêu Linh Lung tiến đến, giận dữ véo tai Triệu Khang: “Hai người các ngươi đúng là không biết nói sao cho phải!”

“Lúc Huyền Sách bỏ trốn có dặn ta nói với ngươi, hiện tại quốc khố không còn một đồng nào, căn bản không có tiền trả cho ngươi. Số tiền ba mươi vạn lượng cuối cùng kia, hắn ta mang đi tham gia cá cược cũng là muốn kiếm chác từ chỗ ngươi, kết quả là ba mươi vạn ấy cũng mất trắng rồi.”

“Mẹ kiếp!”

Triệu Khang kinh hãi: “Thế là xong đời!”

Diệp Hồng Tuyết nhếch mép: “Còn ngươi, ngươi đã đặt cược bao nhiêu? Ta đã bảo ngươi đừng có mà dôn hết tiền vào đó rồi mà! Sao có thể thua ngay từ vòng đầu tiên được chứ?”

Triệu Khang ho khan một tiếng, không dám hé răng.

Ngô Tâm Di trợn tròn mắt: “Phu quân, chàng... chàng đừng nói là đã thua hết hai mươi vạn lượng đó chứ? Trước đó đại tỷ đã khuyên chàng nên kiềm chế một chút rồi mà.”

“Khụ khụ, hình như là thua hết rồi.” Lúc này Triệu Khang càng thêm hối hận.

Quả nhiên là cò bạc là bác thẳng bần!

Tiêu Linh Lung tức giận đến mức không nói nên lời: “Được lắm, thế này thì chúng ta ra đường ăn mày là vừa! Người giỏi lắm!”

Trong lòng Triệu Khang thầm than, đúng là người tính không bằng trời tính, một đêm trở về thời kỳ giải phóng!

...

Một trận bóng đá khiến Triệu lão gia thua đến trắng tay, ăn cái gì cũng thấy không ngon, đến cả những trận đấu tiếp theo trong bốn, năm ngày sau đó, hắn cũng chẳng buồn xem.

Tất nhiên là bọn họ cũng không đến mức phải ra đường ăn mày như lời Tiêu Linh Lung nói, chỉ là trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nghĩ mình là Triệu Khang, từ khi xuất đạo đến nay, lừa lọc, bịp bợm chưa từng thất bại, ai ngờ lại vấp ngã ở chính cái môn thể thao vua này.

Huống hồ đây lại là thứ mà chính tay hắn dày công sắp đặt.

Hóa ra lão đại tập đoàn Vạn Đạt không muốn dính líu gì đến bóng đá là có lý do cả, bóng đá Đại Càn đúng là quá đen tối!

Điều nực cười là, khi hắn đang chìm đắm trong thất bại, thì môn thể thao vua này lại bất ngờ trở nên vô cùng hot, gần như trở thành chủ đề bàn tán của toàn bộ người dân Dương Châu.

Ai nấy đều hóa thân thành chuyên gia bóng đá, từ đường lớn ngõ nhỏ, đâu đâu cũng thấy người ta phân tích về sức mạnh của các đội bóng, sau đó kéo nhau đến các điểm bán vé số để đặt cược.

Thắng thì được dẫn dắt người mẫu đi bar, thua thì vào xưởng làm cu li!

Điều khiến Triệu Khang tức giận hơn cả là, đám cầu thủ mà hắn chê bai là “kẻ tám lạng, người nửa cân” kia, tất cả đều lọt vào vòng tứ kết!

Nào là Diêu Ca, Trương Long, Nhị Ngưu, Cầu Đản, Pike, Nobel,... tất cả đều giành chiến thắng, chỉ có mình hắn là kẻ thua cuộc!

Điều này còn khiến Triệu Khang đau lòng hơn cả việc mất trắng hai mươi vạn lượng!

Hơn nữa, do sức nóng của môn thể thao vua ngày càng lan tỏa, nên những lời mắng chửi nhắm vào đội bóng Dương Châu và “Triệu giáo đàn” càng trở nên dữ dội.

Kết quả là, Triệu Khang chẳng buồn bước chân ra khỏi nhà, lúc nào cũng chỉ ru rú trong nhà, ngồi hút thuốc và suy nghĩ về cuộc đời.

“Triệu đại nhân.”

Một người đàn ông từ đằng xa nhanh chóng bước đến, Triệu Khang ngẩng đầu lên, nhận ra đó là người làm việc tại điểm bán vé số.

Hắn uể oải đáp: “Chuyện gì? Không có việc gì thì đừng làm phiền ta.”

Người công nhân vội vàng nói rõ mục đích đến đây: “Là Tổng phu nhân sai tiểu nhân đến mời ngài.”

“Hả? Có chuyện gì vậy?”

“Tiểu nhân cũng không rõ, Tổng phu nhân chỉ dặn là bảo ngài mau chóng đến phủ đệ của nàng ấy.”

Triệu Khang dập tắt điếu thuốc, Tổng Khinh Nhan dạo gần đây bận rộn với công việc kinh doanh vé số, đám con bạc thua sạch tiền vốn thì chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Hy vọng là không có chuyện gì xảy ra!

Khi hắn vội vàng đến phủ đệ của Tổng Khinh Nhan, lại thấy nàng ta đang mặc một bộ xiêm y bằng lụa rực rỡ, trang điểm lộng lẫy, nằm nghiêng trên giường, càng toát lên vẻ yêu kiều, quyến rũ.

Lúc này Triệu Khang mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người đến rồi.” Tống Khinh Nhan mỉm cười.

“Có chuyện gì mà phải gọi ta đến gấp vậy?” Tâm trạng Triệu Khang tốt hơn một chút, tiến đến ngồi bên giường, đưa tay vuốt ve cặp đùi trắng nõn, nuốt nà của người đẹp.

Tống Khinh Nhan cười khúc khích: “Không có gì, nghe nói người thua mất hai mươi vạn lượng, mấy ngày nay ru rú trong nhà, không dám bước chân ra ngoài, giống hệt như gái ngoan nhà lành vậy, sao thế? Sợ bị người ta đánh à?”

“Nàng cũng chê cười ta.” Triệu Khang bực bội véo nhẹ vào má nàng.

Làn da mềm mại, trơn nhẵn, có lẽ nàng ta vừa mới tắm xong.

Tống Khinh Nhan cười khanh khách, âm thanh càng thêm êm tai: “Trở thành kẻ trắng tay rồi, nhìn mặt mày ủ rũ kìa. Nhìn mà tử tử thấy xót xa.”

“Thời gian tới xem ra phải sống kham khổ một thời gian rồi, mẹ cái môn bóng đá chết tiệt, chơi nữa thì chặt tay!” Triệu Khang nghiêng răng nghiêng lợi chửi. Bàn tay cũng bắt đầu trở nên hư hỏng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tống Khinh Nhan ửng đỏ, đôi mắt long lanh nhìn Triệu Khang, khẽ chớp chớp: “Bên trong y phục, ta có quà cho người.”

Triệu Khang khựng lại, đưa tay vào trong lớp áo, bất ngờ rút ra một tấm ngân phiếu trị giá năm mươi vạn lượng.

Tống Khinh Nhan cười ngọt ngào: “Tấm ngân phiếu này trị giá năm mươi vạn lượng bạc trắng đấy, thích không?”

Chương 833 - Kẻ am hiểu bóng đá nhất, người vợ thứ sáu

Ánh mắt Triệu Khang đầy kinh ngạc nhìn vào tờ giấy nợ với chữ ký và dấu vân tay của bốn ông lớn trong ngành lương thực của nước Chu cũ.

Tống Khinh Nhan vừa cởi cúc áo, vừa thản nhiên nói: “Bọn họ về nhà gom bạc rồi, ngày mai sẽ mang tiền đến.”

Nói rồi, nàng kéo tay Triệu Khang đặt lên bụng mình. Lần này, Triệu Khang lại sờ thấy một tờ giấy nợ nữa. Tờ này còn ghê gớm hơn.

Là giấy nợ do ông trùm đồ sứ của nước Chu cũ viết, người này trước đây từng mua đồ sứ của huyện Nguyên Giang, Triệu Khang không còn xa lạ gì với cái tên trên tờ giấy nợ này.

Tổng Kinh Nhan cười khẽ: “Tờ này trị giá sáu mươi vạn lượng. Ha ha, tên ngốc đó dám cá cược với đội Dương Châu của chàng, thua thảm hại luôn!”

Triệu Khang lúc này cảm thấy mình như đang đi vào mê cung tìm kho báu, mỗi khi Tổng Kinh Nhan cởi một chiếc cúc áo, hắn liền sờ thấy một tờ giấy nợ.

Lúc này đã có sáu tờ rồi, tất cả đều là do những kẻ giàu có bậc nhất nước Chu cũ lập ra.

Bộ ngực đầy đặn được che chắn bởi chiếc áo lót màu tím, khe ngực hé lộ một góc giấy tờ.

Tổng Kinh Nhan đuổi người, nghiêng mình nằm xuống, ngón tay kẹp lấy tờ giấy trắng rút ra, cười nói: “Tờ này còn lợi hại hơn, có dấu vân tay của sáu mươi bảy vị gia chủ đến từ hai châu lân cận, trị giá ba trăm vạn lượng!”

“Như vậy có đủ để bao nuôi đệ đệ một đêm chưa?”

“Kháo! Nàng làm thế nào vậy?”

Triệu Khang kinh ngạc đến mức không nói nên lời, bảy tờ giấy nợ, cộng lại gần bảy trăm vạn lượng!

Tổng Kinh Nhan kéo Triệu Khang ngã xuống, nhẹ nhàng cọ cọ vào má hắn, nhắm mắt lại, giọng nói có chút mệt mỏi.

“Sau khi chàng đề thiếp làm Phó hội trưởng, thiếp đã cho người điều tra kỹ lưỡng tất cả các đội bóng, cuối cùng đi đến kết luận là đội của chàng và đội của Hoàng thượng là rác rưởi nhất.”

“Sau đó, thiếp liền đề Bạch Lộ nhanh chóng điều tra tất cả các sông bạc trong ba châu, bao gồm cả Dương Châu, liên kết với họ để mở sông bạc.”

“Sau khi làm vé số, thiếp lại giới hạn mức đặt cược tối đa là năm trăm lượng, cuối cùng phải người thông báo cho tất cả những kẻ giàu có ở ba châu.”

“Bọn họ muốn chơi lớn, nhưng các sòng bạc đều bị thiếp liên kết, chỉ có thể đặt cược ở chỗ thiếp.”

Triệu Khang há hốc mồm, Tống Khinh Nhan khẽ nói: “Vì chuyện này mà hai tháng nay thiếp phải cưỡi ngựa chạy khắp ba châu, tên ngốc nhà chàng chỉ lo làm đội bóng của mình, còn quên cả việc đi xem các đội khác, thua là đáng đời.”

Nói rồi, Tống Khinh Nhan đột nhiên bật cười: “Hôm qua, đội Võ phủ đá với đội Y Dược, sáu mươi bảy nhà kia thua đến sốc, sau đó liên liên kết với nhau, đặt cược ba trăm vạn lượng, muốn một hơi gỡ lại tất cả.”

“Thiếp bèn bảo Nhị Ngưu bỏ chút “gia vị” vào cơm canh của đội viên Võ phủ, kết quả đá thành bầy không, tức chết bọn họ.”

Triệu Khang đã không nói nên lời, nhìn dung nhan kiều mỹ của Tống Khinh Nhan, chỉ muốn hung hăng hôn chết con hồ ly này.

Hóa ra vị Phó hội trưởng Hiệp hội bóng đá này của nàng mới là người am hiểu bóng đá nhất!

Nàng mở mắt, khẽ cắn vào má phải của Triệu Khang: “Món quà này, chàng có thích không?”

“Ta yêu nàng chết đi được! Nàng đúng là hiền nội trợ của ta!” Triệu Khang cười lớn phấn khích.

Sau đó, hắn lại có chút nghi ngờ hỏi: “Nàng đã bày ra một ván cờ lớn như vậy, vậy tại sao trước đó còn đến tìm ta xin tiền?”

Nghe vậy, khoe môi Tống Khinh Nhan khẽ nhếch lên: “Bởi vì, thiếp là chim chàng nuôi, thiếp chỉ muốn tiêu bạc chàng cho, mặc y phục chàng mua, chàng cứ âm thầm nuôi thiếp như vậy, được không?”

Lời này khiến Triệu Khang lập tức sôi trào khí huyết, một tay cởi áo, lao vào trận chiến kéo dài hơn năm mươi phút.

Đang lúc say mê, Tống Khinh Nhan định đẩy hắn ra, lại bị Triệu Khang ôm chặt.

Khóe mắt nàng long lanh, áp sát vào má Triệu Khang: “Đồ ngốc, giá như có thể móc tim trao cho chàng thì tốt biết mấy.”

...

Ở lại nhà Tống Kinh Nhan ba ngày, Triệu Khang mới nghênh ngang rời khỏi.

Tống Kinh Nhan đang dọn dẹp sân, nghe tiếng đẩy cửa, nàng ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Bạch Lộ, sao lại là muội?”

Tào Bạch Lộ đóng cửa, bước tới đặt gói thuốc xuống, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, đại phu nói không thể uống thường xuyên, sẽ không tốt cho sức khỏe.”

“Một hai tháng mới uống một lần, sao có thể không tốt chứ.”

Tống Kinh Nhan mỉm cười, lấy lò ra sắc thuốc.

Tào Bạch Lộ ngồi trên ghế đầu, chống cằm nhìn nàng bận rộn, bĩu môi: “Chúng ta ngày đêm mong ngóng có thai, tỷ ngược lại, hần vừa đi là tỷ lại uống thuốc này.”

Tống Kinh Nhan ngẩng đầu cười: “Tỷ không muốn gây thêm phiền phức cho hần. Đúng rồi, hai ngày nay kết quả thế nào?”

Tào Bạch Lộ không chút do dự đáp: “Y Dược loại bỏ Trương Long bọn họ. Hỏa Khí loại bỏ Chung Khí. Hậu thiên chung kết, Y Dược đấu với Hỏa Khí.”

Tống Kinh Nhan gật đầu, ngồi xỏm xuống quạt lửa, trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng: “Vậy là Y Dược được đặt cược nhiều hơn?”

“Đúng vậy.”

Tống Kinh Nhan: “Vậy muội báo cho Nhị Ngưu và Câu Đản, trận chung kết đá thành năm đều, cuối cùng đá luân lưu, Hỏa Khí thắng bốn ba.”

Tào Bạch Lộ khó hiểu: “Tại sao lại phải như vậy?”

Tống Kinh Nhan mỉm cười: “Chung kết sôi động, những trận sau bọn họ sẽ càng hứng thú.”

“Sau Cúp Tâm Di, ta muốn tổ chức một giải đấu lớn hơn, để cả Cửu Châu Đại Càn đều có thể tham gia, sau đó áp dụng cách đá mà Triệu Khang muốn.”

Tào Bạch Lộ hơi khó hiểu: “Tại sao?”

Tổng Kinh Nhan mỉm cười: “Bởi vì hấn muốn xem trận đấu như vậy.”

Tào Bạch Lộ lú lười, cảm thán: “Tỷ tỷ, không ngờ tỷ lại yêu hấn đến vậy.”

Tổng Kinh Nhan mỉm cười, “Cho nên Bạch Lộ, muội phải giúp tỷ, đừng để Linh Lung bọn họ biết. Tỷ cũng sẽ không tranh giành với các muội.”

“Vậy... được rồi.”

...

Ở một nơi khác.

Triệu Khang trở về nhà, bốn nàng thấy hấn mất tích ba ngày mới trở về, tưởng hấn lại đi lo chuyện bóng đá.

Tiêu Linh Lung bức bối nói: “Chàng lại đi làm gì ở cái đội bóng rách nát đó của chàng vậy? Đã thua rồi mà vẫn còn chưa chịu yên.”

Nào ngờ Triệu Khang lại thốt ra một câu động trời: “Ai nói, ta đi tìm lão bà thứ sáu, ba ngày nay đều bận sinh con với nàng ấy đây!”

Khiến bốn nàng đều sững sờ.

Mãi cho đến khi Triệu Khang vào phòng, bọn họ vẫn chưa hoàn hồn.

Diệp Hồng Tuyết quay sang Tiêu Linh Lung: “Vừa rồi chàng ấy nói gì vậy?”

Tần Ngọc Phượng: “Hình như là nói gì đó về lão bà thứ sáu.”

Ngô Tâm Di ôm Triệu Phú Quý: “Vậy có cần đổi nhà khác không? Nhà này không đủ phòng.”

Ba nàng kia trực tiếp cạ lời: “Muội cứ chiều chuộng chàng ấy như vậy đi! Chàng ấy làm gì muội cũng không phản đối! Phải thống nhất chiến tuyến chứ!”

Tiêu Linh Lung định đi hỏi cho ra nhẽ, thì Diệp Hồng Tuyết nhớ đến cuộc trò chuyện trước đây với Tào Bạch Lộ sau khi

Triệu Khang và nàng ta đi Chu quốc trở về, liền kéo Tiêu Linh Lung lại.

Trong phòng.

Triệu Khang đợi hồi lâu, cũng thấy khó hiểu, sao vẫn chưa thấy ai đến đánh mình? Máy cô nàng này chuyển tính rồi sao?

Bước ra khỏi phòng, thấy mấy nàng đều ở trong sân.

Người bé con thì bé con, người thù thù thì thù thù, người chơi cờ thì chơi cờ.

Triệu Khang ho khan một tiếng, mấy nàng ngẩng đầu nhìn hắn một cái, rồi lại không thèm để ý nữa.

Điều này khiến Triệu Khang thật sự kinh ngạc, hắn bước đến bên cạnh Tiêu Linh Lung và Tần Ngọc Phượng đang chơi cờ.

“Linh Lung?”

“Làm gì?” Tiêu Linh Lung hỏi.

Lạ thật đấy!

Triệu Khang: “Mấy ngày nay ta không có ở nhà.”

“Ta biết, chàng đi sinh con với lão bà thứ sáu mà.”

Tiêu Linh Lung quay đầu, tức giận nói: “Lão Tam, ta rõ ràng có con rồi nhé!”

Tần Ngọc Phượng lúng túng đặt quân cờ xuống.

Triệu Khang lại nhìn Diệp Hồng Tuyết: “Lão Nhị?”

“Sao vậy?” Nhị phu nhân ngẩng đầu lên.

Triệu Khang: “Lão bà thứ sáu! Thêm muội muội mới đấy!”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu: “Ta biết rồi, xinh đẹp không?”

“Chắc chắn là xinh đẹp rồi!” Triệu Khang ngạc nhiên nói.

Diệp Hồng Tuyết: “Vậy thì tốt, chàng đừng có kiếm người không xinh đẹp đấy.”

Ta... thế giới sắp tận diệt rồi sao?

Giây phút này, Triệu Khang có chút hoài nghi cuộc đời.

Chương 834 - Phục hồi danh dự

Không ngờ lại không bị đánh!

Triệu Khang bỗng nhiên cảm thấy không quen, cả người khó chịu.

Hắn bối rối, không biết giải thích với Tiêu Linh Lung và những người khác về chuyện của Tống Khinh Nhan ra sao, chỉ đành ngơ ngác rời khỏi nhà.

Lúc này, Diệp Hồng Tuyết buông kim chỉ xuống, thản nhiên nói: “Thấy chưa, ta đã nói rồi mà, đánh nhau không giải quyết được vấn đề, phải đổi cách, lấy lui làm tiến mới trị được hắn ta!”

“Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, ta thấy đánh cho hắn một trận cho hả giận!” Tiêu Linh Lung nghiêng răng nghiêng lợi bóp nát quân cờ trên tay.

“Như vậy chẳng phải khiến hắn được đắc ý sao?”

Diệp Hồng Tuyết khẽ cười: “Chuyện này cứ nghe ta, chúng ta cùng nhau theo dõi hắn, chỉ cần hắn dám chạy đến chỗ Elizabeth, chúng ta liền ra tay.”

“Ta muốn xem, hắn có thể đến đó được mấy lần!”

Diệp Hồng Tuyết không biết rằng, phương pháp của nàng ta tuy đúng, nhưng lại nhắm sai hướng.

Bên kia, Triệu Khang rời khỏi nhà, vừa đi trên đường vừa cảm thấy ánh mắt của mọi người xung quanh đều đang nhìn mình với vẻ đầy ẩn ý.

Thỉnh thoảng, hắn còn nghe thấy những tiếng xì xào “Ngu ngốc”, “Đồ ngốc”... khiến hắn tức giận đến mức suýt phát điên.

Danh dự!

Nhất định phải lấy lại danh dự!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng đến cả đứa trẻ ba tuổi gặp hắn trên đường cũng sẽ gọi hắn là “Đồ ngốc” mất.

Như vậy, hắn còn mặt mũi nào ra ngoài nữa!

Nghĩ đến đây, Triệu Khang cũng chẳng còn tâm trạng đi chơi bởi gì nữa, lập tức chạy thẳng đến nha môn phủ nha ở thành Dương Châu.

Hiện tại, tri phủ thành Dương Châu tên là Trác Vĩ, là một thanh niên mới ngoài hai mươi tuổi, năng lực rất xuất chúng, nếu không cũng sẽ không được điều đến thành Dương Châu nhậm chức.

Nghe nói Triệu Khang đến, Trác Vĩ vội vàng ra nghênh đón.

“Vương gia, sao ngài lại đến đây? Mời vào trong!”

Triệu Khang mỉm cười gật đầu, sau khi ngồi xuống liền nhìn Trác Vĩ, hỏi: “Trác Vĩ, người đến thành Dương Châu được bao lâu rồi?”

Trác Vĩ cung kính đáp: “Bẩm Vương gia, đã được gần ba tháng rồi ạ.”

“Ồ, vậy cũng không ngắn nhỉ, thời gian dài như vậy rồi, người thấy thành Dương Châu của chúng ta thế nào?” Triệu Khang vừa nói vừa thổi thổi chén trà trên tay.

Trác Vĩ nghe vậy, trong lòng có chút lo lắng. Hắn đến đây cũng gần ba tháng rồi, nói thật là vẫn chưa làm được gì nên hồn.

Những quan lại “không cánh mà bay” đến Dương Châu nhậm chức như bọn họ, nói trắng ra là đều nghe theo sự điều động của vị Vương gia trước mặt này, ngài ấy ra lệnh gì, bọn họ làm theo cái đó là được.

Tuy rằng rất nhàn nhã, nhưng Trác Vĩ luôn cảm thấy có chút không ổn, dù sao hắn cũng là quan, phải làm chút việc gì đó cho dân chúng chứ!

Nghĩ đến đây, Trác Vĩ cắn răng, quyết định đánh liều một phen: “Vương gia, hạ quan có lời muốn nói.”

“Ồ, người cứ nói.” Triệu Khang nghe vậy liền buông chén trà xuống.

Trác Vĩ hiển nhiên là đã suy nghĩ rất lâu rồi, bèn thẳng thắn nói: “Vương gia, những người làm quan như chúng ta đều biết, Dương Châu là đất phong của ngài, ngài muốn quản lý thế nào

là quyền của ngài, những người như hạ quan chỉ cần làm theo mệnh lệnh của ngài là được.”

“Nhưng mà hạ quan luôn cảm thấy như vậy không ổn lắm, có chút... giống như là độc đoán vậy, nhớ đâu... nhớ đâu...”

Trác Vĩ cẩn thận quan sát sắc mặt của Triệu Khang, trong lòng thở dài, cảm thấy con đường làm quan của mình xem như chấm dứt tại đây rồi.

Ai ngờ Triệu Khang lại cười ha hả: “Ý của ngươi là, nhớ đâu bản vương hồ đồ, nói ra một câu có thể khiến dân chúng Dương Châu lâm than đúng không?”

“Đúng vậy!”

Trác Vĩ nghiêm túc gật đầu, sau đó thở dài nói: “Hạ quan có tội, xin Vương gia trách phạt.”

Không ngờ Triệu Khang lại cười ha hả: “Ngươi có tội gì? Đây rõ ràng là lời can gián có trăm lợi mà không có một hại cho Dương Châu, bản vương sao nỡ trách phạt ngươi?”

Trác Vĩ có chút mừng rỡ: “Vương gia cảm thấy hạ quan nói đúng sao?”

“Đương nhiên!”

Triệu Khang ho khan một tiếng: “Trong khoảng thời gian này, trong số các ngươi, chỉ có ngươi là dám nói thẳng với bản vương, bản vương rất vui mừng.”

Trác Vĩ cười gượng gạo: “Hạ quan chỉ là muốn làm nhiều việc có ích một chút.”

“Nói xem, ngươi có suy nghĩ gì?” Triệu Khang vất chéo chân, ung dung hỏi.

Trác Vĩ nhất thời nghẹn lời, nhìn Triệu Khang, nói: “Thực không dám giấu, tuy rằng hạ quan có tâm, nhưng quả thực là không có ý tưởng gì. Dưới sự lãnh đạo của Vương gia, Dương Châu hiện tại đang phát triển rất tốt. Nhưng mà loại hình phát triển này là thứ mà những người như hạ quan chưa từng được học qua trong sách vở.”

“Hạ quan luôn cảm thấy tư tưởng của mình không theo kịp Vương gia, cho nên... cho nên cảm thấy rất bất lực.”

“Người có thể nói thẳng ra như vậy, bản vương rất vui, vậy chỉ bằng bản vương tìm cho người một việc để làm?” Triệu Khang nghiêm mặt nói.

Trác Vĩ lập tức ngồi thẳng người: “Mời Vương gia dạy bảo.”

“Người đã từng nghe nói đến báo chí chưa?” Triệu Khang hỏi.

Trác Vĩ lắc đầu: “Báo chí là cái gì ạ?”

Triệu Khang giải thích: “Báo chí cũng giống như công báo vậy, đều là ghi chép và xuất bản những sự việc lớn nhỏ, để cho bá tánh biết được.”

“Làm như vậy có mục đích gì sao?” Trác Vĩ tò mò hỏi.

Triệu Khang đáp: “Đương nhiên là có, người nghĩ mà xem, bá tánh ngày thường tiếp xúc với thông tin rất hạn chế, không biết gì về thế giới bên ngoài, mà báo chí chính là dùng để truyền tải thông tin cho bọn họ! Là tìm kiếm và bán sự thật cho bá tánh!”

Trác Vĩ nghi ngờ: “Bá tánh sẽ bỏ tiền ra mua thứ này sao?”

“Chắc chắn là có! Chỉ cần tin tức trên báo của chúng ta đủ hấp dẫn, ví dụ như... mấy ngày nay người có xem đá bóng không?” Triệu Khang hỏi.

Trác Vĩ ho khan vài tiếng, ngượng ngùng đáp: “Dạ có... hình như mấy ngày nay có rất nhiều người mắng Vương gia là “đồ ngốc”. Hạ quan còn mua hai tờ vé số, mua đội Dương Châu của ngài và đội Hoàng gia của Hoàng thượng.”

“Chuyện đó không quan trọng.”

Triệu Khang đen mặt, sau đó nói: “Người đã xem đá bóng, còn mua vé số, chẳng lẽ người không muốn biết tại sao đội Hoàng gia của Hoàng thượng lại thua sao?”

“Chẳng phải là đá không lại người ta sao?” Trác Vĩ khó hiểu hỏi.

Triệu Khang nghiêm mặt nói: “Sai! Nguyên nhân đội Hoàng gia bị loại ngay từ vòng đầu tiên là có nguyên nhân! Mà nguyên nhân này chúng ta có thể viết lên báo để xuất bản, để cho bá tánh biết, đây chính là tin tức!”

“Lại ví dụ như, người có từng nghe nói đến việc ruộng củ cải trắng mọc lên củ cải đỏ chưa?”

Trác Vĩ nghe vậy, lập tức ngây người: “Làm sao có thể như vậy được!”

“Vậy người có muốn biết tại sao không?”

Trác Vĩ đã hoàn toàn bị lôi cuốn: “Đương nhiên là muốn biết rồi, tại sao vậy Vương gia, ruộng củ cải trắng phải mọc lên củ cải trắng chứ, sao lại mọc ra củ cải đỏ được!”

Triệu Khang nghiêm túc nói: “Thấy chưa, đây chính là sức hút của tin tức! Báo chí ngoài việc truyền tải thông tin, điều quan trọng nhất chính là khai quật sự thật!”

“Công khai những sự thật này cho mọi người cùng biết, ngay cả tin tức trang nhất của tờ báo đầu tiên ta cũng đã nghĩ xong cho người rồi, cứ đưa tin thể thao trước, tiêu đề cứ viết như vậy, “Cả hai đội Hoàng gia và Dương Châu đều bị loại đầy bất ngờ, nguyên nhân là gì?”, “Ám áp lòng người! Hóa ra đây là lý do Triệu “thánh” bị người người nguyên rửa lại thua trận!”

“”Đồ ngốc”? Không! Đội hình yếu kém thì liên quan gì đến huấn luyện viên?”, “Ban ngày ăn hải sâm, ban đêm hẹn hò với “bóng hồng” làng bóng đá! Hóa ra là đội bóng này!”, “Cầu thủ “chuyện ấy” bảy lần một đêm, “bóng hồng” trần trọc khó ngủ là vì sao?”, “Gây sốc! Hé lộ bí mật động trời của cầu thủ đội Hoàng gia, hóa ra là hấn!”, ...”

Trác Vĩ nghe mà sửng sờ, ngây ngốc nhìn Triệu Khang, trong lòng đột nhiên cảm thấy như có một cánh cửa lớn vừa được mở ra.

Triệu Khang nghiêm nghị nói: “Mà việc ta giao cho người, chính là thành lập tòa soạn báo, bán báo! Khai quật sự thật của thế gian, truyền tải những sự việc lớn nhỏ cho bá tánh biết, khai sáng dân trí, thậm chí là để cho bá tánh cũng có thể biết được đại sự quốc gia! Để cho bá tánh không còn u mê! Để cho những góc tối của thế gian được phơi bày dưới ánh mặt trời!”

“Đây là một sự nghiệp vĩ đại vô cùng vinh quang! Trác Vĩ, người có nguyện ý hay không?”

Chương 835 - Đào tạo phóng viên

Nhìn Triệu Khang, Trác Vĩ bỗng cảm thấy như có ngọn lửa bùng cháy trong lồng ngực.

Một cảm giác sứ mệnh trào dâng, như thể những gì Triệu vương gia nói về báo chí mới chính là nơi mình thuộc về!

Chẳng lẽ Trác Vĩ ta sinh ra không phải để làm quan?

Nhìn Triệu Khang, Trác Vĩ hít sâu một hơi: “Vương gia, hạ quan nguyện ý!”

“Tốt! Nhìn cái tên đã biết ngươi là người có số cầm bút!”

Triệu Khang động viên vài câu, rồi nói tiếp: “Ngày mai ta sẽ mua một mảnh đất, chúng ta sẽ thành lập một tòa soạn báo.”

“Ngươi hãy tìm một đám tú tài đến, ta sẽ nói rõ cho các ngươi biết tòa soạn báo hoạt động ra sao, làm những việc gì, nói với đám tú tài nghèo kiệt xác ấy, làm phóng viên là có tiền đấy.”

“Vâng, vương gia!”

Rời khỏi nha môn, chuẩn bị bắt đầu gột rửa thanh danh cho bản thân, Triệu lão gia lúc này cũng chẳng còn sợ ánh mắt người đời nữa.

Về đến nhà, vừa mở cửa đã thấy một nhóm nữ tử túm tụm lại ríu rít như chim én ríu rít trên cành, chỉ nhìn thôi cũng đã thấy mãn nhãn.

Vừa nhìn thấy Tống Kinh Nhan, Triệu Khang thầm kêu một tiếng, lão Lục tự mình đến rồi sao? Vừa hay hôm nay nói rõ mọi chuyện luôn.

Hắn vừa bước tới, Tống Kinh Nhan đã quay đầu lại cười nói: “Nghĩa đệ đến rồi à?”

Sao còn gọi là nghĩa đệ nữa!

Triệu Khang bực bội định lên tiếng, Tống Kinh Nhan đã đứng dậy, một tay túm lấy tai hắn.

Triệu lão gia ngơ ngác, ngay sau đó liền nghe Tống Kinh Nhan cười tủm tỉm nói: “Nghe nói mấy hôm trước hảo đệ đệ còn đi tìm Lục phu nhân sinh con phải không? Tiếp theo có phải định dẫn về nhà nữa không?”

“Ê, không phải! Nàng!”

Tiêu Linh Lung ồ lên một tiếng: “Nghĩa tử à, tử không biết đầu, lão gia bây giờ cứng hông rồi, tiền bạc nói thua là thua, cũng chẳng thềm báo với chúng ta một tiếng.”

“Có thể nói với tử là đi tìm Lục phu nhân, đó là lão gia hẳn tâm trạng tốt, còn mắng chúng ta, bây giờ là quản không được rồi, đánh cũng đánh không lại, mắng cũng chẳng nghe, chỉ đành mặc kệ hẳn thôi.”

“Đúng vậy, nghĩa tử, vừa hay hôm nay tử mang tiền đến, chúng ta cũng có chút vốn liếng, nhân lúc còn chút tiền, tử cũng đang ở đây, chúng ta liền rình rang rước Elizabeth vào cửa nhà họ Triệu luôn.” Diệp Hồng Tuyết thở dài náo nức.

Triệu Khang ngậy người, chuyện này liên quan gì đến Elizabeth chứ!

Còn hai người các người, sao đột nhiên lại trà xanh thế!

Tống Khinh Nhan cười nói: “VẬY hai muội quản hẳn cho tốt vào, nếu không, hẳn sao lại chạy đến phòng nữ nhân khác chứ.”

Triệu Khang: “...”

Mẹ kiếp, chẳng phải là nàng bảo ta đi sao?

Tần Ngọc Phượng ai oán nói: “Ai dám quản chứ, lão gia ở nhà nói một là một, hai là hai, nhỡ đâu mà nổi giận, mấy ngày liền không về nhà, mở cửa ngủ cũng mặc kệ, không quản được, căn bản là không quản được!”

Ngọc Phượng bảo bồi, sao nàng cũng thế này!

Triệu Khang á khẩu không trả lời được, vừa định lên tiếng, bên cạnh, lang nhân lão Lục liền tăng thêm lực đạo trên tay.

“Mấy vị muội muội yên tâm, có ta, tử tử này ở đây, cái gì mà Lục phu nhân muốn vào cửa? Nằm mơ giữa ban ngày! Có phải không, hảo đệ đệ?”

Triệu Khang nhìn sang, chỉ thấy ánh mắt nữ tử dịu dàng như nước, còn mang theo chút cầu khẩn.

Trong lòng thở dài một tiếng, “Biết rồi, biết rồi, hảo tử tử của ta, đều nghe tử, đều nghe tử hết.”

“Thế còn tạm được.” Tống Khinh Nhan buông tay.

Triệu Khang xoa xoa tai, vừa định ngồi xuống, Tiêu Linh Lung đã bê ghế đưa cho Tống Khinh Nhan.

Triệu Khang tức đến nghẹn họng, trừng mắt nhìn Tống Khinh Nhan.

Mẹ nó! Cao tay!

Trên giường thì nàng sưng, hành hạ lão gia ta ba ngày, xuống giường rồi, còn muốn làm người tốt nữa hả?

“Nhìn cái gì mà nhìn? Còn trừng mắt! Chưa bị đánh bao giờ phải không? Cút sang một bên ngồi xỏm đi!”

Tiêu Linh Lung bực bội nói: “Nhìn bộ dạng ngươi kia, đồ vô dụng, nếu không phải nghĩa tử ra tay xoay sở bên ngoài, chúng ta lúc này ngay cả tiền mua gạo cũng không có! Người trong nhà còn chưa no bụng, còn ra ngoài ve vãn lung tung?”

“Ta càng nói càng tức!”

Triệu Khang thấy vậy, vội vàng chạy sang một bên kêu oan: “Có cần thiết phải thế không!”

Mẹ kiếp, chưa kết hôn, từng người từng người một dụ dàng...

Được rồi, cũng không phải là quá dụ dàng!

Chưa kết hôn, từng người từng người một nói yêu ta, kết hôn rồi, bây giờ bắt đầu ghét bỏ rồi phải không!

Tào Bạch Lộ nhìn hắn, đứng dậy kéo hắn ngồi xuống, sau đó ngồi vào lòng Triệu Khang, khiến Triệu Khang cảm động vô cùng: “Vẫn là Tiểu Ngũ tốt nhất.”

Tào Bạch Lộ mỉm cười, nói đùa.

Có thể không tốt sao? Tống Khinh Nhan biết ngươi muốn nói rõ quan hệ, đây đều là ta nói cho nàng ấy biết đấy!

Cũng không nhìn xem ta làm cái gì! Tam diện gián điệp, có hiểu không?

Ánh mắt đảo qua một lượt, khóe môi Tào Bạch Lộ nhếch lên, từng người từng người một, đối thủ thật sự là quá yếu, hậu cung này, chỉ có lão Tào ta mới là người chiến thắng cuối cùng!

...

Ngày hôm sau, do Triệu lão gia to gan lớn mật ba ngày không về nhà, bị mấy nữ nhân hung hăng trừng trị một phen.

Đến nỗi ngày hôm sau Trác Vĩ nhìn thấy Triệu Khang cũng phải giật mình.

“Trời ơi, vương gia, người làm sao vậy? Đánh nhau với ai thế? Không đúng, chẳng phải người là cao thủ tam phẩm sao?”

“Địch nhiều ta ít, bản vương cũng khó chống đỡ mười tay, bị thương không nhẹ đâu.”

Trác Vĩ nghiêm mặt: “Năm người đánh người một? Là ai? Ta đi bắt bọn họ lại!”

“Là người chúng ta không chọc nổi đâu, qua hai ngày nữa, đợi ta uống thuốc, các nàng ấy sẽ biết sai thôi, không nói chuyện này nữa. Phóng viên tìm được chưa? Ta đã thuê được một tòa lầu, đó chính là địa điểm tòa soạn báo của chúng ta sau này, gọi bọn họ đến đây.”

Triệu Khang kéo Trác Vĩ đi, kỳ lạ thật!

Sao nghe tiểu tử này nói đến cao thủ tam phẩm, lại mơ hồ cảm thấy như mình quên mất chuyện gì đó, trong lòng dâng lên một tia áy náy.

Chốc lát sau.

Trước mặt Triệu Khang, Trác Vĩ dẫn theo hơn hai mươi tú tài về mặt ngơ ngác.

Triệu Khang bùng chén trà lên: “Chuyện là như thế này, các người đã hiểu chưa?”

“Cũng coi như hiểu được phần nào, đại nhân, ngài vừa nói là có tiền phải không?” Một tú tài có vẻ háo hức mong chờ.

Triệu Khang ừ một tiếng: “Đương nhiên, các người đều là người đọc sách, người đọc sách là đáng giá nhất, mỗi người mỗi tháng hai lượng bạc!”

Nghèo một lần, Triệu Khang không dám phung phí nữa, vả lại, gột rửa thanh danh cho mình, cần gì phải tốn nhiều tiền như vậy!

Đám tú tài vừa nghe hắn nói, lập tức tỏ vẻ khinh thường.

Triệu Khang: “Các người nhìn cái gì?”

Một tú tài cau mày: “Hai lượng bạc? Ta đi làm công xường gạch ở Lạc Mã thành còn được ba lượng! Ngài đây, chó nó còn chẳng thêm làm!”

Triệu Khang giật mình: “Người còn biết đi làm công?”

Vài tú tài khác: “Đúng vậy, có bạn bè viết thư cho chúng ta, nói là xường gạch phúc lợi tốt, đãi ngộ tốt! Một tháng ba lượng, ngày nào cũng có thịt! Còn được tham gia công hội nữa!”

“Đúng vậy, nghe nói hội trưởng Bá, phó hội trưởng Cao của công hội đều là người cao phong lượng tiết, coi chúng ta, những người đọc sách như huynh đệ ruột thịt.”

Sắc mặt Triệu Khang trầm xuống: “Nói bậy gì thế! Nhìn các người kia, các người là người đọc sách! Chạy đi làm công, ra thể thống gì nữa!”

“Hai lượng bạc ít sao? Được rồi! Ta biết là rất ít! Nhưng mà!”

Nhìn thấy ánh mắt khinh thường của đám tú tài, Triệu Khang lập tức bắt đầu tẩy não, à không, là đào tạo: “Đã nói, trời muốn giao phó trọng trách cho ai, ắt phải tôi luyện ý chí, dày vò thân xác của người đó!”

“Thanh niên chúng ta chịu khổ một chút thì đã sao? Tòa soạn báo này là của riêng ta sao? Không phải!”

“Đó là của chúng ta, là của tập thể! Bây giờ khởi đầu có chút khó khăn, nhưng đợi chúng ta thành công, bá tính thiên hạ đều đọc báo của chúng ta, lúc đó các người chính là công thần đấy!”

“Vào tòa soạn báo, chúng ta là người một nhà! Người một nhà phân chia rõ ràng như vậy làm gì? Chẳng phải là làm tổn thương tình cảm sao? Đều là huynh đệ tỷ muội, các người nói có phải không?”

“Trước tiên hãy cùng nhau phát triển tòa soạn báo, tương lai cái gì mà chẳng có? Hãy cùng nhau gây dựng cơ nghiệp!”

“Đừng có lúc nào cũng nghĩ xem tòa soạn báo cho các người cái gì, trước tiên hãy tự hỏi bản thân đã làm được gì cho tòa soạn báo...”

Chương 836 - Tòa soạn UC

Trác Vĩ và đám thư sinh đều trợn mắt há mồm.

“Trời muốn giao trọng trách cho ai, ắt phải tôi luyện ý chí người đó?”

Thật là chí lý, không thể phản bác!

Cuối cùng, Triệu Khang vỗ tay, đứng dậy hô hào: “Hãy nhớ kỹ! Chúng ta đều là người đọc sách!”

“Trách nhiệm của chúng ta là khai hóa dân trí, và tờ báo mà chúng ta viết ra chính là kinh thánh giúp dân chúng sáng suốt và giác ngộ!”

“Một sự nghiệp vĩ đại như vậy, ta không cho phép các người dùng tiền bạc để vấy bẩn nó, các người hiểu chưa?”

Trác Vĩ và đám thư sinh đều lộ vẻ cuồng nhiệt, khai hóa dân trí? Giúp dân chúng sáng suốt và giác ngộ!

Chẳng phải đây là lý tưởng cả đời của chúng ta sao?

Nhìn phản ứng của mọi người, khóe miệng Triệu Khang khẽ nhếch lên.

Đúng là dễ lừa gạt đám thư sinh ngây thơ!

“Các người còn có ý kiến gì không?”, Triệu Khang hỏi.

Mọi người lắc đầu.

“Tốt!”, Triệu Khang vỗ tay: “Vậy từ giờ phút này, ta long trọng tuyên bố, tòa soạn UC của chúng ta chính thức được thành lập. Những người có mặt ở đây đều là những phóng viên đầu tiên của tờ báo. Đợi sau này chúng ta lớn mạnh, các người đều sẽ là trưởng ban!”

Mặc dù không biết trưởng ban là gì, nhưng nghe có vẻ rất oai phong.

Trác Vĩ và những người khác gật đầu.

Triệu Khang lập tức bảo họ ngồi xuống, sau đó lấy giấy bút đưa cho họ.

“Nhanh lên nào, chúng ta hãy bắt đầu viết bài báo đầu tiên cho tờ UC Nhật báo. Bài báo đầu tiên của chúng ta sẽ nói về bóng

đá...”

Sau hai tiếng đồng hồ, Triệu Khang phủ tay, ung dung rời khỏi tòa soạn UC, coi như thất bại của đội bóng Giang Châu không liên quan gì đến mình.

Trác Vĩ và những người khác vẫn còn chìm trong sự chấn động.

Một thư sinh lau nước mắt: “Hóa ra đây mới là lý do thực sự khiến Triệu đại nhân thua bóng!”

“Thật cảm động! Triệu đại nhân thật vĩ đại, trước đây ta còn hùa theo đám đông mắng hấn là đồ ngốc, ta thật sự quá đáng!”

Trác Vĩ siết chặt nắm tay: “Không ngờ sự thật lại là như vậy, chúng ta là những phóng viên của tờ báo, nhất định phải dùng ngòi bút của mình để trả lại sự trong sạch cho Triệu đại nhân!”

Mọi người gật đầu lia lịa, một người chợt nhớ ra điều gì đó, quay sang Trác Vĩ: “Đúng rồi Trác đại nhân, ngài là quan phụ mẫu của thành, sao tự dưng lại muốn làm phóng viên?”

Những thư sinh khác cũng nhìn sang, kỳ thực không phải bọn họ thật sự quan tâm đến Trác Vĩ.

Triệu đại nhân trước khi đi có nói, ai khai thác được nhiều tin tức, được hoan nghênh thì sẽ được làm trưởng ban trước.

Tên Trác Vĩ này là quan, nhỡ đâu sau này hấn lấy quyền mưu lợi thì sao!

Trác Vĩ nhướn mày: “Từ khi nghe Triệu đại nhân nói về tờ báo và phóng viên, ta bỗng có linh cảm, đây mới chính là sự nghiệp cả đời của Trác mỗ. Làm quan có gì hay ho! Ngày mai ta sẽ từ quan!”

“Hơn nữa, tiền đồ của phóng viên cũng rất sáng lạn, Triệu đại nhân đã nói rồi, sau này chúng ta không chỉ viết về thể thao!”

“Hoa khôi lâu xanh, chuyện riêng tư của quan lại, gia sản của nhà giàu... Đợi sau này tờ báo của chúng ta nổi tiếng khắp cả nước, những thứ này đều có thể viết, đều có thể kiếm ra tiền!”

“Cho nên...”, Trác Vĩ vừa nói vừa chỉnh sửa bản thảo của mình: “Chúng ta phải cố gắng lên!”

Mọi người gật đầu lia lịa.

Ngày hôm sau.

Triệu Khang lại đến tòa soạn, tiện thể mang theo tấm biển hiệu, sau đó xem qua bản thảo sơ bộ mà Trác Vĩ và những người khác đã chỉnh sửa.

Triệu Khang cảm động đến mức suýt khóc, quả nhiên là người trí thức! Viết hay đến mức bản thân ta cũng phải cảm động!

“Triệu đại nhân, ngài xem có được không?”, Trác Vĩ và những người khác hỏi với vẻ mong đợi.

Triệu Khang cau mày: “Đã nói là khi làm việc phải xưng hô chức vụ, sau này gọi ta là Triệu chủ biên, đại nhân gì đó, các người muốn ta xa rời quần chúng sao?”

“Đúng đúng đúng, phải xưng hô chức vụ!”, mọi người trầm nghĩ, lại học hỏi thêm được điều mới rồi!

Triệu Khang xem xong từng bản một: “Không tệ, không tệ, các người viết rất tốt. Lát nữa người của xưởng in đến, có thể in được rồi. Chỗ đó ta đã lo liệu xong, sau này cũng là của tòa soạn chúng ta.”

“Sau này, tờ báo của chúng ta sẽ được gọi là UC Nhật báo!”

“Tuyệt!”, mọi người đều phấn khởi, bỗng một thư sinh gãi đầu: “Chủ biên, có một vấn đề ta vẫn luôn muốn hỏi.”

“Nói đi”, Triệu Khang cười.

“UC là gì ạ?”

“Người biết nắm bắt trọng tâm đấy”, Triệu Khang cảm khái, giải thích: “Dễ tìm, dễ xem, dễ sử dụng, chính là UC (kiểu như UC browser của bọn trung ấy nhĩ). Được rồi, mọi người mau đến đây xem thử nên trình bày như thế nào! Thêm giờ tăng ca cho ta làm xong ngay trong đêm!”

Ngày hôm sau.

Trên đường phố, một tiểu hài tử tay cầm tờ giấy lớn, trong túi vải còn nhét đầy, vừa chạy vừa rao:

“Bán báo, bán báo đây! Hé lộ bí mật tòa soạn UC! Bí ẩn đằng sau thất bại của đội bóng Giang Châu!”

“Bán báo, bán báo đây! Hé lộ bí mật đằng sau thất bại thảm hại của đội bóng Hoàng Gia!”

Tin tức về hai đội bóng Giang Châu và Hoàng Gia lập tức thu hút sự chú ý của vô số con bạc.

Một người hét lớn: “Đưa kia, đứng lại!”

“Thúc thúc, mua báo không ạ? Ba văn tiền một tờ!”, tiểu tử bán báo chạy đến, nịnh nọt cười nói.

“Báo là cái gì? Vừa nãy người nói bí mật đằng sau thất bại của đội bóng Giang Châu và Hoàng Gia là sao?”, con bạc nhìn chằm chằm tiểu hài tử, trong mắt tràn đầy sát khí.

Tiểu hài tử vội vàng giải thích: “Thúc a, tờ báo này là do tòa soạn UC phát hành, trên báo hôm nay có viết nguyên nhân thực sự khiến hai đội bóng thua trận.”

“Thật hay giả?”, những người xung quanh nghe vậy cũng vây lại.

Tiểu hài tử vỗ ngực: “Làm sao có thể là giả được? Người của tòa soạn nói, tin tức trên báo đều là do Trác đại nhân đích thân điều tra rồi viết ra, gọi là... tin tức!”

“Mọi người thử nghĩ xem, Trác đại nhân viết, làm sao có thể là giả được?”

“Mẹ kiếp! Cho ta một tờ, ta muốn xem thử hai đội ngu ngốc đó thua kiểu gì!”, con bạc tức giận móc tiền.

Tiểu hài tử mừng rỡ, trong nháy mắt đã bán được hai mươi tờ báo, sau đó nhét tiền vào túi, tiếp tục rao bán.

Mọi người cầm tờ báo lên xem, đều nhíu mày.

“Mẹ kiếp, sao toàn chữ là chữ thế này?”

“Không hiểu, căn bản không hiểu gì cả!”

“Đúng vậy! Không có hình thì xem kiểu gì?”

Lúc này, một người qua đường đứng bên cạnh lên tiếng: “Ta biết chữ, hay là để ta đọc cho mọi người nghe?”

“Vây người đọc đi”, con bạc đưa tờ báo trong tay cho người kia.

Người qua đường nhận lấy tờ báo, bắt đầu đọc: “Bí ẩn đằng sau thất bại thảm hại của đội bóng Giang Châu: Cao thủ tam phẩm Triệu giáo đầu vì sao lại làm thủ môn?”

“Vào đêm trước trận đấu, đám yêu ma ngoại vực do Thanos dẫn đầu, cùng với tàn dư của Vân Lam Tông, Hoang Thiên Đế, Diệp Thiên Đế, Tiêu Viêm, Đường Tam, Diệp Âm Trúc... đã kéo quân đến vây đánh Giang Châu!”

“Yêu ma hung tàn, nếu thành bị phá, bách tính nguy hại!”

“Cao thủ tam phẩm Triệu giáo đầu một mình xuất thành nghênh chiến, vì bảo vệ Giang Châu, Triệu giáo đầu đã chiến đấu đến tận sáng, bị thương nặng!”

“Cuối cùng đã bảo vệ an toàn cho hàng vạn bá tánh Giang Châu...”

Mà ở một nơi khác.

Sau khi xem xong tờ báo, con bạc tức giận xé nát tờ báo, chửi ầm lên: “Đậu má Tiêu Đại Pháo! Đêm hôm khuya khoắt còn mò đi chơi gái hại lão tử thua sạch tiền, mà còn bày đặt chơi bày lần!”

Chương 837 - Uy Lực Báo Chí

“Triệu giáo đại chiến thiên ma ngoại vực, thân bị trọng thương! Âm thầm bảo vệ Dương Châu thành mà không màng danh lợi, đúng là nghĩa khí ngất trời!”

“Bị vạn người nhục mạ, mang tiếng xấu xa mà không một lời biện minh, đúng là nhân từ đại nghĩa!”

“Đơn thương độc mã quyết chiến quần ma, cuối cùng giành chiến thắng, đúng là dũng cảm phi thường!”

“Sáng tạo ra bóng đá, nâng cao thể chất người dân, phúc lợi muôn dân, đúng là trí tuệ siêu việt!”

“Nhân nghĩa lễ trí tín, dũng cảm tuyệt luân, sao có thể là kẻ xấu xa? Làm sao có thể là kẻ xấu xa! Triệu giáo đúng là bậc thánh nhân tái thế! Vĩ cứu tinh của Đại Càn ta!”

“Trên đời chỉ có Triệu giáo là tốt, con không có Triệu giáo như cỏ rác ven đường! Con có Triệu giáo như vàng như ngọc...”

“Vì sao mắt Triệu giáo luôn ngấn lệ? Vì người nặng lòng với mảnh đất này!”

Tiếng đọc truyền cảm, đầy xúc động của những người qua đường vang vọng khắp nơi, cuối cùng cũng đến tai những người chưa biết “sự thật” về trận thua của Triệu Khang. Đôi mắt họ bất giác đỏ hoe.

Dù là kẻ cá độ hay thường dân bách tính, ai nấy đều đầm ngực dậm chân, mặt mũi đầy vẻ hổ thẹn, đau xót tột cùng!

Ngược lại, bao nhiêu lời ca ngợi Triệu giáo là thánh nhân tái thế, bấy nhiêu lời mắng chửi nhắm vào cầu thủ đội tuyển hoàng gia!

“Tên khốn Tiêu Đại Pháo! Ta đã nói sao tuổi trẻ tài cao mà lại run chân! Hóa ra là mãi mê chơi bời với mấy ả chân dài!”

“Lũ súc sinh, đồ chó má, Hiệp hội Bóng đá nên cấm thi đấu bọn chúng suốt đời!”

“Còn ăn hải sâm! Tồi trước trận đấu thì đi thác loạn! Đáng đời bị đá cho nhục nhã, lũ tôm tép nhu nhược!”

“Bực chết lão tử rồi!”

“Cái gì mà Lý Binh Bộ? Binh bộ Thượng thư thì ghê gớm lắm sao? Đá thứ bóng đá gì mà như hạch! Đáng bị lăng trì xử tử!”

“Có ai muốn cùng ta lên kinh thành ném phân không?”

“Này, đừng làm thế chứ? Người ta là quan đấy!”

“Quan thì đã sao? Chẳng phải trên báo có nói, Triệu vương gia khuyến khích người dân chúng ta bày tỏ ý kiến, chỉ cần không phạm pháp thì làm gì cũng được, ném phân có phạm pháp đâu? Cùng lắm là hơi mất vệ sinh thôi!”

“Tính ta một người, ta vốn dĩ chẳng có đạo đức gì!”

Sáu vị Thượng thư đang châu triều bỗng dưng đồng loạt hắt hơi.

Các vị đại thần xung quanh đều tỏ vẻ khó hiểu, mấy vị đại nhân này bị sao vậy? Cùng bị cảm lạnh à?

Nhìn lên Hoàng đế trên long y, lúc này ngài cũng đang ho sù sụ như bị cảm nặng.

Hít hít mũi, Tiêu Huyền Sách chửi thầm, thằng chó nào đang mắng trẫm thế, chẳng lẽ lại là lão Triệu giờ trò gì nữa sao?

Một tờ báo, uy lực dư luận quả thực không thể coi thường, lúc này Triệu Khang đang thông dong dạo phố.

Những ánh mắt căm ghét, phần nộ ngày nào đã biến mất, thay vào đó là sự kính ngưỡng, đau lòng và thương tiếc. Còn những lời lẽ cay nghiệt trước kia cũng chẳng còn ai nhắc đến.

Thậm chí có người còn chào hỏi hân.

“Triệu giáo! Giữ gìn sức khỏe nhé!”

“Đúng vậy Triệu giáo! Chờ ta một lát, ta lấy cho ngài hai giò trứng gà ta, ngài vất vả rồi!”

Triệu Khang vội vàng khiêm tốn: “Không khổ, không khổ, tất cả đều vì bá tánh mà thôi! Ôi chao, ngại quá, vậy ta xin nhận vậy! À mà ta không mang tiền, haha.”

Chờ hân đi khuất, mọi người mới dám mở miệng, vẽ mặt đầy kính ngưỡng.

“Đúng là Triệu giáo, vị thánh nhân cứu mạng dân chúng Dương Châu chúng ta!”

“Đúng vậy, người xem hân đi kìa, ta cảm giác như người phát sáng ấy!”

“Thật thánh khiết!”

Cũng có người lên tiếng phản bác.

“Chuyện trên báo có khi nào là giả không? Thật sự có thiên ma ngoại vực sao?”

“Nói nhảm, người chưa thấy thì sao biết là không có? Tin tức trên báo đều do các vị học sĩ và Trác đại nhân viết đấy!”

“Người nghe cái tên xem, gì mà Hoang Thiên Đế, Diệt Bá, Đấu La lục chỉ, nghe tên thôi đã thấy ghê gớm rồi, nếu không phải Triệu giáo là cao thủ tam phẩm, liệu có bị trọng thương không?”

“Cũng có lý!”

Người bán trứng lập tức rao hàng: “Trứng gà ta đây, trứng gà ta đây, Triệu thánh nhân ăn rồi cũng khen ngon!”

“Ăn trứng gà ta, đánh thiên ma càng hăng!”

Đến tòa soạn báo.

Trác Vĩ, người đã từ quan để chuyên tâm làm phóng viên, đang cùng đám học trò miệt mài viết lách.

Thấy Triệu Khang đến, hắn liên tục gọi “Triệu chủ biên”.

Triệu Khang xách giỏ trứng gà: “Mọi người đói rồi đúng không, ăn chút trứng gà rồi viết tiếp, đừng làm việc quá sức! Nghỉ ngơi một chút đi.”

“Chúng ta không khổ! Trời sinh người tài tất phải cho trải qua gian nan thử thách, Triệu chủ biên!”

“Đúng vậy, chúng ta không khổ bằng ngài!”

Triệu Khang vô cùng cảm động, tinh thần làm việc của đám người này thật đáng khâm phục! Người có học quả nhiên dễ sai bảo!

Trác Vĩ đứng dậy: “Chủ biên, bản thảo tin tức ngày mai, ta đã viết gần xong rồi, ngài xem qua ạ.”

“Được, để ta xem nào!”

Trác Vĩ đang viết bài dự đoán trận chung kết ngày kia, Viện Y Dược đối đầu với Viện Hỏa Khí, đây chắc chắn sẽ là một trận đấu nảy lửa.

Là người am hiểu bóng đá, Triệu Khang đọc bài rất kỹ: “Bài viết không tệ, nhưng mà dự đoán của ngươi... Lũ khùng bố Viện Hỏa Khí kia, sao có thể thắng nổi Lâm Nhị Ngu, tên cuồng nhân hóa học sinh học kia chứ!”

Trác Vĩ gãi đầu: “Chưa chắc đâu chủ biên, đám người Viện Vũ Khí kia âm hiểm lắm, trận trước đá với Viện Hơi Nước, lũ này giấu gì trong quần mà trận đấu mới diễn ra được mười lăm phút đã cho người ta nằm la liệt rồi! Không sót một ai! Đều phải cẳng ra ngoài đấy!”

“Lực chiến đấu không thể xem thường được!”

“Chắc, ngươi không hiểu bóng đá rồi, nghe ta phân tích này.”

Triệu Khang ngồi xuống: “Vũ khí thì có vũ khí, nhưng đám người Viện Dược cũng toàn là lão làng đấy! Nào là đầu độc,

châm kim, ta nghe nói lần trước đám người Vũ phủ vừa vào sân đã bị tào tháo rượt, thế là để đối thủ ghi đến bảy bàn không gỡ!”

“Sân vận động hôm đó đúng là ngập tràn mùi khai, hôi đến nỗi khán giả phải bỏ về! Nói về độ hèn hạ vô sỉ, ta thấy Viện Y Dược vẫn hơn một bậc! Nghe ta bảo đảm không sai đâu!”

Mọi người xung quanh xúm lại: “Vậy Triệu giáo, chúng ta đặt cược Viện Y Dược à?”

“Chứ còn gì nữa!”

Triệu Khang ánh mắt tự tin: “Ta đã đặt hai trăm lượng vào Viện Y Dược thắng ba - không rồi! Chắc chắn thắng! Theo ta đặt đi! Tối nay tha hồ mà ôm chân dài ở Y Hồng Lâu nhé!”

“Quả nhiên là Triệu giáo! Am hiểu bóng đá quá!”

“Tan làm ta đi đặt Viện Y Dược ngay!”

Triệu Khang hài lòng gật đầu, sau khi động viên nhân viên xong, hần liền rời đi.

Về đến nhà, các nàng đều không có ở đây, chỉ có Ngô Tâm Di đang ôm Triệu Phú Quý, trên tay cầm tờ báo.

Tiểu hài tử mở to mắt, thấy Triệu Khang thì ư a ư a gọi.

Triệu Khang mỉm cười dịu dàng bước tới, bế Triệu Phú Quý lên, đặt vào chiếc nôi bên cạnh.

Ôm lấy Ngô Tâm Di, hần cung chiêu hỏi: “Đang xem gì vậy?”

Nàng mỉm cười dịu dàng: “Ta đang đọc báo cho Phú Quý nghe, viết cũng hay đấy chứ.”

Triệu Khang dờ khóc dờ cười, nghe mấy thứ này mà lớn lên thì còn ra thể thống gì nữa?

“Toàn là chuyện bịa đặt, có gì hay ho đâu mà xem.”

Ngô Tâm Di cười, đưa tay điểm nhẹ lên trán hần: “Chàng viết thế này, truyền đến kinh thành, bệ hạ lại gặp nạn cho xem.”

“Không sao, bệ hạ da dày thịt béo, không vấn đề gì đâu. À mà, Linh Lung với mấy nàng kia đâu rồi?”

“Chẳng phải tỷ tỷ mang về một khoản tiền lớn sao? Đại tỷ và nhị tỷ quyết định mở ngân hàng nên đi lo liệu việc đó rồi.”

Triệu Khang hứng thú hẳn lên: “Mở ngân hàng? Sao không bàn bạc với ta vậy?”

“Ta cũng không rõ lắm, hay là chờ các nàng ấy về rồi bàn bạc kỹ càng hơn nhé?”

“Cũng được, để lúc khác nói.”

Vừa định ôm lấy thê tử, nàng lại đẩy hẳn ra, chỉ tay về phía đứa bé đang ư a ư a.

Nhìn Triệu Phú Quý một cái, Triệu Khang bế nôi lên, đẩy cửa ra, đúng lúc nhìn thấy Tôn Phương đang dẫn người tuần tra trên phố.

Hắn liền gọi: “Tôn Phương!”

Sau đó ném luôn chiếc nôi cho Tôn Phương: “Đưa con trai ta đi chơi đi, một canh giờ sau mang trả cho bốn vương.”

Nói xong, hắn đóng sầm cửa lại!

Tôn Phương cười hì hì, véo má đứa bé, xách nôi đi tuần tra.

“Tướng quân, đây là lần thứ mấy rồi nhỉ! Sau này tiểu thế tử có khi nào nói là chúng ta nuôi nấng lớn lên không?”

“Chắc chắn rồi! Người nhìn xem quan hệ giữa chúng ta và Đại soái thế nào?”

Chương 838 - Các Vị Đại Thần Và Hoàng Thượng

Nhờ có tờ báo UC “tẩy trắng” cho, danh tiếng của Triệu Khang đã trở lại đỉnh cao.

Cùng lúc đó, người dân Dương Châu cũng dần yêu thích hình thức truyền tải thông tin mới mẻ này.

Trác Vĩ cùng nhóm thư sinh nhanh chóng nhập vai phóng viên, mỗi ngày đều dốc lòng tìm kiếm tin tức lớn nhỏ trong thành.

Hôm nay, nhân vật nổi tiếng nào đó lui tới chốn ăn chơi, vung tiền như nước. Ngày mai, ai đó vì cá độ bóng đá mà nhảy lầu tự tử.

Người dân Dương Châu bỗng chốc có cảm giác “nằm nhà biết việc thiên hạ”.

Tất nhiên, không phải ai cũng thích thú với tờ báo này.

Kinh đô.

Lý Nguyên, Thượng thư Bộ Binh, vừa bị phu nhân đá ra khỏi nhà, bắt đấm dĩ phui phui dấu chân trên mông, tay cầm tờ báo, phỉ nhổ:

“Tên khốn kiếp này, vì tẩy trắng cho mình mà không từ thủ đoạn nào! Chuyện như vậy mà cũng dám viết bậy bạ!”

Không cần nghĩ cũng biết Lý Nguyên đang mắng ai. Mấy năm nay luôn giữ mình trong sạch, khó khăn lắm mới buông thả một lần, nào ngờ lại bị lên báo.

Thôi thì lên báo cũng được, nhưng với cái đà này, e rằng không bao lâu nữa, cả kinh thành sẽ biết Thượng thư Bộ Binh hấn đây “vui vẻ” với một cô nàng hoạt náo viên bóng đá.

Sờ sờ túi quần, phát hiện không có một đồng nào, Lý Nguyên nghĩ ngợi rồi đi về phía phủ của Trương Minh Viễn, Thượng thư Bộ Hộ. Hay là đến đó tá túc một đêm vậy.

Ai ngờ, vừa đến trước cửa nhà Trương Minh Viễn, Lý Nguyên đã nghe thấy tiếng đồ đạc va chạm và tiếng mắng chửi ầm ĩ.

Hắn nhướng mày, nhìn gia nhân: “Chuyện gì vậy?”

Gia nhân là người quen cũ với Lý Nguyên, dè dặt đáp: “Đạ thừa đại nhân, hình như là phu nhân đang... đánh nhau với lão gia ạ.”

Có lẽ vì trước đây Tiêu Linh Lung từng làm nữ đế, nữ nhân Đại Càn vốn mạnh mẽ, nhất là các vị phu nhân tiểu thư.

Lý Nguyên thích thú, bảo gia nhân mở cửa cho mình vào xem nào nhiệt. Cửa vừa mở, hắn vội rụt cổ né chiếc ghế bay tới.

Nhìn kỹ lại, thì ra Trương Minh Viễn đang bò lê bò cang trên đất, mặt mũi bầm dập, phía sau là phu nhân tay cầm cây cán bột.

Vừa nhìn thấy Lý Nguyên, Trương Minh Viễn như gặp được cứu tinh, vừa bò vừa kêu: “Lý huynh cứu ta! Mau báo quan! Con mụ điên này muốn giết ta!”

“Giết người? Hôm nay ta phải đánh chết người!”

Phu nhân Trương Minh Viễn giáng một cước vào hông chồng: “Hảo, người Trương Minh Viễn, lén lút lấy năm vạn lượng bạc trong nhà đi cá độ thua sạch sành sanh cũng được đi, người còn dám đi chơi gái với hoạt náo viên hả? Hoạt náo viên vui vẻ lắm sao?”

“Ta nói người, sao lại lén lút mang mấy thứ quần áo ren rọ, áo ngực về cho ta? Chẳng lẽ người còn chưa đã nghiền sao? Hôm nay ta phải đánh chết người!”

“Cứu ta với Lý huynh! Mau điều binh lính đến bắt bà ta lại!”
Trương Minh Viễn vừa chạy trời chết vừa gào thét.

Thấy phu nhân Trương Minh Viễn nhìn mình, Lý Nguyên cười gượng gạo, lùi ra cửa, ra về mình chẳng biết gì.

Một trận đòn roi, suýt chút nữa đã đưa vị Thượng thư Bộ Hộ này xuống gặp Diêm Vương. Cuối cùng, Trương Minh Viễn cũng bị đá ra khỏi nhà.

Nhìn cánh cửa đóng sầm lại, hai vị Thượng thư đứng ngoài cửa đều run bắn người.

Sờ lên khuôn mặt bầm tím, Trương Minh Viễn tức giận nghiến răng: “Phu cương bất chấn! Âm thịnh dương suy!”

Phía sau vang lên tiếng thở dài náo nức: “Đúng vậy! Nghĩ Đại Càn ta hùng cứ thiên hạ, vậy mà lũ triều thần như chúng ta lại để nữ nhân cười lên đầu! Đại Càn ta còn đâu vương pháp?”

Lý Nguyên và Trương Minh Viễn quay đầu lại, thấy Vệ Quan, Thượng thư Bộ Hình, đang lê bước tới. Vị Vệ đại nhân này trông thật thô thảm, mặt mũi chỉ chít vết cào cào, quần áo rách tả tơi, chân chỉ còn một chiếc giày, không biết vừa trải qua chuyện gì.

Vừa lại gần, Vệ Quan đã lên tiếng: “Lão Trương, cho ta vay ít bạc, mẹ kiếp, bị bà vợ đuổi ra khỏi nhà rồi!”

“Ta còn chẳng có một đồng nào đây, không thấy ta cũng bị đuổi ra ngoài sao?” Trương Minh Viễn nhăn nhó, bỗng nhiên vùng tay lên, hùng hồn như vị hào kiệt nào đó: “Chúng ta không thể tiếp tục nhẫn nhịn nữa!”

Lý Nguyên ngạc nhiên: “Người muốn làm gì?”

“Nói gì thì nói, chúng ta cũng là triều đình trọng thần, ngoại trừ bệ hạ và tên khốn Triệu Khang ở Dương Châu kia, chúng ta coi như là nhất nhân chi dưới vạn người trên rồi đấy!”

Trương Minh Viễn gầm lên: “Tình trạng âm thịnh dương suy, nữ cường nam nhược này phải thay đổi! Trước kia thì thôi, bây giờ ngay cả Thần Hoàng công chúa cũng không còn là nữ đế, vậy mà các bà vợ vẫn dám tác oai tác quái! Thật là muốn chết!”

“Chúng ta đi tìm bệ hạ kêu oan! Xin bệ hạ ra mặt trị tội đám nữ nhân này!”

“Ta đồng ý!” Vương Khánh Nguyên, Thượng thư Bộ Lại, đội nón lá, từ bên kia đường đi tới, trông chẳng khác gì hiệp khách giang hồ.

Ba người thấy thế đều tò mò: “Lão Vương, người làm sao vậy?”

Vương Khánh Nguyên tháo nón lá xuống, lộ ra khuôn mặt thâm trầm.

Lý Nguyên: “Hay là người đội lại đi, đừng dọa người ta.”

“Mau đội vào, mau đội vào! Mẹ nó, ta sợ ban đêm gặp ác mộng!” Vệ Quan sợ hãi, may mà phu nhân của hắn còn nhân từ, chưa đánh hắn ra nông nổi này.

Dương Kiên, Phòng Lâm... cùng đám người thuộc đội ngũ bảo vệ hoàng gia như đã hẹn trước, lần lượt xuất hiện.

Ai nấy đều mặt mày bầm dập, khiến Trương Minh Viễn không khỏi xót xa.

“Các đồng chí! Anh em! Nhìn lại bản thân, nhìn những người xung quanh, chúng ta không thể nhịn nhục thêm nữa! Lập tức vào cung cầu xin bệ hạ minh xét!”

“Đúng vậy! Hôm nay chúng ta cũng học theo đám ngôn quan kia! Tử chiến!”

“Lật đổ chế độ hà khắc của nữ nhân! Trùng hưng khí phách nam nhi!”

“Lật đổ chế độ hà khắc của nữ nhân! Trùng hưng khí phách nam nhi!”

Tiếng hô hào vừa dứt, một tiếng kêu cứu thảm thiết vang lên, ai oán đến rợn người:

“Cứu mạng! Đại nghịch bắt đạo! Giết vua rồi! Có ai cứu trăm không!”

Mọi người đồng loạt nhìn sang, chỉ thấy Tiêu Huyền Sách mặc long bào rách nát, bị người ta đuổi như chó chạy rông!

Phía sau là Hoàng hậu nương nương Đại Càn, tay cầm Thiên Tử kiếm từng thuộc về nữ đế, hai mắt bùng bùng lửa giận.

Nàng đuổi vị hoàng đế Đại Càn này từ hậu cung ra tận ngoài hoàng cung, đám cấm vệ quân thân trọng đi theo xung quanh, nhưng không ai dám tiến lên ngăn cản.

Một bóng người áo bào đỏ từ trên trời đáp xuống, Phương Thiệu lau mồ hôi, Tiêu Huyền Sách như nhìn thấy cứu tinh.

“Cứu trăm! Phương tông quân!”

Ngô Thanh Loan: “Tránh ra!”

Phương Thiệu toát mồ hôi hột, như vừa đưa ra quyết định gì đó vô cùng đau khổ, nhìn Ngô Thanh Loan: “Nương nương bớt giận! Thật ra, đêm đó là lão nô...”

“Hít!”

Đám quần thần và cấm vệ quân đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Trung thần! Quả là trung thần!

Vì bệ hạ, không tiếc hy sinh thanh danh cả đời! Đây mới gọi là trung thần! Tiêu Huyền Sách cảm động đến rơi nước mắt.

Ngô Thanh Loan ngẩn người, sau đó bật cười: “Ngươi là thái giám, chơi cái gì mà chơi! Còn không tránh ra, ta sẽ về Dương Châu mách sư phụ và sư nương!”

Phương Thiệu nghe vậy giật nảy mình, vội vàng quay người đẩy Tiêu Huyền Sách ra ngoài.

Miệng hô: “Giải tán! Giải tán! Chuyện nhà của bệ hạ, chúng ta đừng xen vào!”

Vừa nói vừa chạy mất, Tiêu Huyền Sách tuyệt vọng kêu gào: “Ái khanh! Đừng bỏ rơi trăm!”

Nhìn hoàng đế bệ hạ lại một lần nữa chạy trốn chết.

Có người ho khan một tiếng: “Cái kia... Trương đại nhân, chúng ta còn đi lật đổ chế độ hà khắc của nữ nhân nữa không?”

Chương 839 - Chung Kết

“Triệu Khang a, giải tán giải tán... Phu nhân mở cửa đi! Vì phu biết sai rồi...”

...

Lại là một buổi chiều nắng đẹp, sân bóng đá vắng vẻ mấy ngày nay lại trở nên náo nhiệt.

Bởi vì hôm nay là ngày diễn ra trận chung kết Cúp Tâm Di.

Để xem được trận đấu này, đám con bạc đã dùng hết mọi thủ đoạn, nghĩ trăm phương ngàn kế để có được một tấm vé vào cửa.

Lũ cò vé chợ đen càng được dịp tung hoành, đẩy giá vé lên đến năm lượng bạc một tấm.

Tất nhiên, dưới sự lãnh đạo anh minh của Triệu Khang, làm sao có thể để lũ cò vé tồn tại trong thành Dương Châu được.

Cho nên, lũ cò vé này là người của ai, thì khỏi cần phải nói cũng biết.

Hai bình luận viên Bạch Phượng và Kim Nguyên hôm nay ăn mặc cũng đặc biệt chỉnh tề, đã là chung kết rồi, tự nhiên phải thể hiện chút tinh thần của Võ phủ.

Tuy rằng thể diện của Võ phủ mấy hôm trước đã bị đám khôn kiếp Dược sở hạ thuốc, khiến cho một đám cao thủ đi ỉa chảy đầy sân bóng, mặt mặt ê chề.

Nhưng mà, những thứ cần làm cho có lệ thì vẫn phải làm!

Chờ cho khán giả vào sân đầy đủ.

Bạch Phượng, người đã dần trở nên chuyên nghiệp sau mấy ngày làm bình luận, nhiệt tình lên tiếng: “Khán giả thân mến, giải đấu Cúp Tâm Di năm nay đã chính thức bước vào trận chung kết!”

“Ta là Bạch Phượng, người bạn quen thuộc của các ngươi!”

“Ta là Kim Nguyên! Trận chung kết hôm nay vẫn sẽ do hai chúng ta bình luận!”

Bạch Phượng hùng hồn: “Trận chung kết hôm nay, Được sở đối đầu với Hỏa khí sở, chắc chắn sẽ là một trận đại chiến đầy khói lửa! Chắc chắn sẽ mang đến cho tất cả khán giả một bữa tiệc mãn nhãn.”

“Giải đấu lần này được Triệu vương phủ tài trợ toàn bộ, ngoài ra UC báo xã sẽ tường thuật trực tiếp toàn bộ diễn biến trận đấu!”

“Chúng ta hãy cùng chào đón Trác Vĩ, cây bút chủ lực của UC báo xã!”

Trác Vĩ kích động đứng dậy, đáng tiếc khán giả dường như không mấy nhiệt tình với hắn.

Không có mấy ai hưởng ứng, phía sau hắn là một phóng viên khác, lát nữa Trác Vĩ sẽ ghi chép tình hình trận đấu, sau đó sẽ do người này truyền tin tức ra ngoài cho những người dân và con bạc không mua được vé.

Kim Nguyên tiếp lời: “Ngoài ra, Tuyết Y, đệ nhất mỹ nữ của Di Hồng Lâu, sẽ dẫn đầu đội ngũ nhân viên của Di Hồng Lâu biểu diễn khai mạc, chúng ta hãy cùng thưởng thức! Muốn vui chơi, hãy đến Di Hồng Lâu! Di Hồng Lâu sẽ mang đến cho bạn những trải nghiệm mới lạ nhất!”

Khán giả ồ lên, nhiệt tình hơn hẳn so với lúc nãy.

Chỉ thấy từ trong đường hầm đi ra hai mươi bốn cô nàng xinh đẹp từng đùa bốn đội bóng Hoàng gia, chia thành hai hàng.

Mười hai người một bên, trên trang phục in dòng chữ Viện Được, mười hai người còn lại mặc trang phục in dòng chữ Viện Hỏa khí.

Âm nhạc du dương, mỹ nữ nhảy múa nóng bỏng, khiến người ta máu nóng sục sôi.

Lúc này, không ít con bạc từng chửi rủa đội bóng Hoàng gia bỗng nhiên hiểu ra.

Loại khảo nghiệm này, ai mà chịu nổi chứ!

Kết thúc màn biểu diễn sôi động, các cô gái xinh đẹp lui sang một bên nghỉ ngơi.

Bạch Phượng hắng giọng: “Tiếp theo, chúng ta hãy cùng chào đón vị khách mời đặc biệt của trận chung kết, huấn luyện viên trưởng của đội bóng Dương Châu chúng ta, chủ tịch Hiệp hội bóng đá, Triệu giáo và phó chủ tịch Tổng Kinh Nhan!”

Khán giả càng thêm nhiệt tình, nhao nhao đứng dậy, nhìn Triệu Khang dẫn theo Tổng Kinh Nhan, hai người cùng nhau bước ra từ đường hầm.

Toàn trường hô vang hai chữ “Triệu giáo”, đương nhiên là không có ba chữ “đại sắc bì” phía sau.

Vẫy tay chào, Triệu Khang cảm thấy mình giống như vị lãnh đạo nào đó đi thị sát, suýt chút nữa thì buột miệng nói “Đồng chí, xin chào!”

Dẫn Tổng Kinh Nhan cùng nhau an tọa, Bạch Phượng ổn định lại tâm trạng: “Tiếp theo, chúng ta hãy cùng chào đón các cầu thủ hai đội ra sân.”

Triệu Khang vội vàng nhìn ra sân, từ sau trận thua thảm hại ở vòng đầu tiên, hắn đã lâu không dám đến sân xem bóng đá.

Chỉ thấy người của viện Dược và Viện Hỏa khí từ từ bước ra từ đường hầm.

Nhìn thấy trang phục thống nhất của hai đội, Triệu Khang khinh bỉ đảo mắt: “Hai tên khốn kiếp này.”

Tổng Kinh Nhan khẽ cười: “Đây đều là học theo sự chuyên nghiệp hóa của chàng đấy.”

Triệu Khang không nói gì, nhìn ra sân, hai đội trưởng Lý Cầu Đan và Lâm Nhị Ngưu đã dẫn các cầu thủ ra sân.

Nhìn đối phương, trong mắt hai người đều lóe lên tia sắc bén, tuy đã nhận được mệnh lệnh của Tổng Kinh Nhan.

Nhưng trên sân bóng, vẫn phải liều mạng!

Chưa kịp khai cuộc, Bạch Phượng đã hào hứng: “Nhìn Hỏa khí xem kia, túi quần ai nấy cũng phồng lên, có khi nào trong đó lại giấu ám khí không?”

Kim Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lâm Nhị Ngưu, nếu không phải tên khốn kiếp này là người của Triệu Khang, cũng coi như là đồng nghiệp của mình.

E là đã sớm cho người của Võ phủ ám sát rồi.

Tên chó má, hạ độc thì hạ độc, cần gì phải dùng thuốc xỏ chứ? Lại còn là loại thuốc xỏ cực mạnh chuyên dùng cho võ giả, không biết tên khốn kiếp nào chế tạo ra nữa.

Khiến cho Võ phủ từ Trần Giang Hà, cao thủ tam phẩm hạ tầng, cho đến các cầu thủ khác, trước mặt hàng ngàn khán giả, đều ỉa đùn ra quần!

Mất mặt cho Võ phủ.

“Nhưng Viện Dược cũng không phải dạng vừa đâu, đội trưởng Lâm Nhị Ngưu, người này vô sỉ hạ lưu, còn có đội phó Hoàng Húc cũng là kẻ bỉ ổi! Tên Tây dương kia, Pike, càng là tên khốn nạn, Viện Hỏa khí nếu bất cẩn cũng có thể lật thuyền trong mương.”

“Lý Cầu Đan nhất định phải cẩn thận! Hỏa khí tuyệt đối không thể lơ là!”

Bạch Phượng ho khan một tiếng, hạ giọng: “Lão Kim, bình luận trận đấu đừng có mang theo cảm xúc cá nhân chứ, như vậy người ta sẽ tưởng chúng ta cá độ đấy.”

“Người không cá độ à?” Kim Nguyên kinh ngạc.

Bạch Phượng cười khan một tiếng, không trả lời.

Theo tiếng còi khai cuộc của trọng tài, trận đấu bắt đầu, trái tim từng bị bóng đá làm tổn thương của Triệu Khang cũng dần trở nên hưng phấn.

Chỉ thấy Lâm Nhị Ngưu phát bóng trước, Lý Cầu Đan lao lên cản phá.

Nhị Ngưu giơ tay lên, ném ra một nắm bột màu. Mọi người đều trợn mắt.

Kim Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi: “Dược sở ra tay trước rồi, loại độc dược này theo như ta biết là Hàm Xuân Tán, người trúng phải sẽ lập tức phát xuân! Lý Cầu Đan sợ là khó giữ được tiết tháo rồi!”

Chỉ thấy bột phấn bay đi, Lý Cầu Đản xuất hiện trở lại khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Triệu Khang càng há hốc mồm kinh ngạc.

Chỉ thấy Lý Cầu Đản đeo một chiếc mặt nạ, vị trí mắt còn được gắn thêm hai miếng kính bằng thủy tinh.

Trông chẳng khác nào một chiếc mặt nạ phòng độc!

Nhị Ngu cũng ngăn người, “Tên tiểu nhân hèn hạ!”

Lý Cầu Đản cười khà khà: “Lâm Nhị Ngu, người tưởng ta không có chuẩn bị sao? Huynh đệ, cho đám khốn kiếp này một bài học!”

Những người phía sau Viện Hỏa khí nhao nhao lấy từ trong ngực ra những chiếc mặt nạ giống hệt như Lý Cầu Đản đeo lên.

Kiểu dáng mặt nạ kỳ quái, khiến Triệu Khang có cảm giác như đang biến hình.

Sau đó, Lý Cầu Đản thò tay vào trong quần, rút ra một khẩu ám khí giấu trong đó, nhắm thẳng vào Lâm Nhị Ngu bóp cò.

Đối phó với người của mình, đương nhiên sẽ không ra tay quá ác độc, bên trong đạn chỉ cho một ít thuốc súng, uy lực không lớn, nhưng đau thì chắc chắn là có.

Nhưng điều khiến mọi người kinh hãi đã xảy ra, viên đạn bắn trúng người Lâm Nhị Ngu, Lâm Nhị Ngu vậy mà lại cười.

Nhìn Lý Cầu Đản đang kinh hãi, Nhị Ngu đắc ý nói: “Người có chuẩn bị, nhưng ta cũng không phải ăn chay! Huynh đệ, cho bọn chúng mở mang tầm mắt!”

Chỉ thấy người của Viện Y Dược đồng loạt hét lớn, cởi phăng áo ngoài, để lộ ra lớp áo giáp sắt màu bạc bên trong, lấp lánh dưới ánh mặt trời, nhìn hành động lúc này của Lâm Nhị Ngu, có thể thấy các khớp nối đã được thiết kế tỉ mỉ.

Vẫn có thể chạy nhảy, chứng tỏ trọng lượng không nặng.

Triệu Khang thò cổ ra, “Mẹ kiếp, biến hình hợp thể à?”

Khán giả kích động, quả nhiên là chung kết, trò hay nối tiếp trò hay!

Chương 840 - Chung kết đỉnh cao

“Ôi trời! Chúng ta đang chứng kiến điều gì thế này! Toàn bộ đội Y Dược đều biến hình, khoác lên mình bộ giáp sắt!”

“Quả nhiên là đội lọt vào trận chung kết, công tác chuẩn bị trước trận đấu thật chu đáo, xem ra đội Hỏa Khí của Lý Cầu Đan lần này khó lòng thi triển tài năng rồi!”

Bình luận viên Bạch Phượng phấn khích hô vang.

Khán giả cũng bị màn biến hình của Lý Nhị Ngưu và đồng đội làm cho chấn động, đồng loạt reo hò tán thưởng.

Lý Cầu Đan chửi đồng một tiếng: “Lũ tiểu nhân hèn hạ!”

Nói rồi, hắn sút thẳng quả bóng về phía khung thành đối phương. Lâm Nhị Ngưu lập tức gầm lên: “Lão Hoàng, chặn hắn lại!”

Chỉ thấy Hoàng Đại Phu mặc giáp sắt quát lớn một tiếng, tay thò vào túi quần móc ra một ống trụ tròn dài, mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra.

Thì bàn tay trái của lão đã xuất hiện một cây kim dài khoảng ba mươi centimet, sau đó trực tiếp ấn cây kim vào ống trụ.

Rồi lao thẳng về phía cầu thủ đội Hỏa Khí đang dẫn bóng.

Vẻ mặt Võ Kiếm trên khán đài tái mét, ký ức kinh hoàng về cái chết lại ập đến.

Trên sân bóng, nhìn thấy một vị đại phu mặc giáp sắt, vẻ mặt điên cuồng, tay cầm ống tiêm cỡ bự lao về phía mình.

Cầu thủ đội Hỏa Khí sợ đến hồn bay phách lạc, vút cả bóng mà chạy thục mạng!

Mẹ kiếp, đáng sợ quá!

Trên khán đài VIP, Triệu Khang há hốc mồm, nhìn Hoàng Đại Phu như biến thành một nhà khoa học điên cuồng.

Chẳng nói đến cầu thủ trên sân, ngay cả hắn nhìn thấy cây kim tiêm cũng thấy lạnh sống lưng.

Mẹ nó, đây là thực lực của các cầu thủ khác sao!

So với đội bóng Dương Châu của mình, đúng là rác rưởi! Vẫn là công nghệ và chất cầm mới là vua!

Mà sao xem lại đã thế này!

Nhìn đội Hỏa Khí bắt đầu nổ súng bắn phá, Triệu Khang cảm thấy mình không phải đang xem bóng đá, mà là đang ngồi xem phim kháng Nhật.

Bên kia nổ súng, bên này ném bom khói độc, trên sân đấu diễn ra một trận chiến khốc liệt.

Bóng bầu dục kiểu Mỹ so với cái này đúng là trẻ con!

Với sự trợ giúp của bộ giáp sắt, đội hình tấn công của đội Y Dược vô cùng mạnh mẽ, nhanh chóng chọc thủng lưới đội Hỏa Khí trước.

Đặt cược hai trăm lượng bạc vào đội Y Dược, Triệu Khang cùng với các khán giả xung quanh đứng bật dậy: “Làm tốt lắm Nhị Ngưu! Giết sạch bọn chúng cho ta!”

Lý Cầu Đản tức giận chửi rủa, Nobel chạy đến, vén mặt nạ phòng độc lên: “Cầu Đản đại nhân, xem ra không thể tiếp tục như vậy được nữa, phải dừng đến vũ khí bí mật thôi!”

“Được rồi!”

Lý Cầu Đản gật đầu, nhìn về phía Nhị Ngưu đang đắc ý: “Là người ép ta phải dùng đến chiêu này!”

Lâm Nhị Ngưu cười khẩy, hạ giọng: “Người còn chiêu gì nữa? Tuy tỷ tỷ có nói phải để người thắng, nhưng ta sẽ không để người thắng dễ dàng như vậy đâu!”

Lời còn chưa dứt, Lâm Nhị Ngưu đột nhiên tròn mắt, như nhìn thấy thứ gì đó không thể tin nổi.

Triệu Khang càng thêm khó tin, dụi mắt mấy cái.

Chỉ thấy Nobel và mấy cầu thủ đội Hỏa Khí đột nhiên xúm lại, mỗi người móc từ trong người ra một đoạn ống màu xám bạc.

Sau đó, với tốc độ cực nhanh, bọn họ lắp ráp các đoạn ống lại với nhau, nhét thuốc súng vào.

Kim Nguyên, người coi đội Y Dược như kẻ thù, kích động gào lên: “Đội Hỏa Khí chưa thua! Trong quân bọn họ không chỉ có

súng lục, còn có vũ khí mới!”

Nobel hét lớn: “Pháo đơn người chuẩn bị bắn!”

Nói xong, hắn móc từ trong ngực ra một quả đạn pháo to bằng nắm tay nhét vào nòng pháo vừa lắp ráp xong!

Ba cầu thủ khiêng nòng pháo, chĩa thẳng vào Lâm Nhị Ngu.

Lý Cầu Đản vừa bật tai bỏ chạy vừa cười lớn: “Nhị Ngu, đây là pháo đơn người mới nhất do đội Hỏa Khí chúng ta nghiên cứu, hôm nay sẽ dùng người để tế pháo! Yên tâm, pháo của ta đã được cải tiến đặc biệt, cùng lắm chỉ khiến người nằm viện hai tháng!”

“Mẹ kiếp Lý Cầu Đản! Người chơi thật à!”

Lâm Nhị Ngu hoảng hốt, nhìn nòng pháo to bằng cánh tay chĩa vào mình, Nobel còn hô to cái gì mà pháo đơn người chuẩn bị bắn.

Hắn vội vàng gào lên: “Cẩn bọn chúng lại!”

Đội Y Dược lập tức có bảy tám người xông lên, tạo thành bức tường người, dựa vào bộ giáp sắt trên người để chống đỡ vũ khí mới của đội Hỏa Khí.

Dù sao cũng là người một nhà, Lâm Nhị Ngu không tin Lý Cầu Đản dám bắn đạn thật.

Chỉ nghe Nobel hô to một tiếng bắn, “Ầm” một tiếng, quả đạn pháo vừa được nhét vào nòng pháo lập tức bắn ra, hất tung bức tường người.

“Làm tốt lắm đội Hỏa Khí! Quá đã mắt!” Kim Nguyên gào thét như điên, cảm thấy vô cùng hả dạ!

Khán giả như vỡ òa, những người ủng hộ đội Hỏa Khí hò hét phấn khích.

Nobel thối khỏi đen bốc ra từ nòng pháo, quay sang Lý Cầu Đản hô lớn: “Mục tiêu đã bị tiêu diệt!”

Các cầu thủ đội Y Dược bị hất tung nằm la liệt trên đất, bộ giáp sắt trên người đen nhem.

Mặc dù không bị nổ chết, nhưng cảm giác như bị búa đập vào ngực khiến bọn họ hồi lâu không thở nổi, chỉ có thể trơ mắt

nhìn Lý Cầu Đản đưa bóng vào lưới nhà.

Tỉ số được cân bằng 1-1, đội Hỏa Khí gỡ hòa ngoạn mục!

Triệu Khang ngã phịch xuống ghế, ngây ngốc nhìn hố bom do pháo đơn người tạo ra trên sân, rồi lại nhìn Lý Cầu Đản và Nobel đang vênh vào tự đắc.

Hắn hoàn toàn cạn lời.

Hắn rất muốn hỏi, chỉ là đá bóng thôi mà, có cần phải lòi cả pháo ra không!

Nhưng hắn không ngờ, bất ngờ chưa dừng lại ở đó.

Nhìn đồng đội gục ngã, khung thành bị chọc thủng, ba người Nhị Ngưu, Hoàng Đại Phu và Pike của đội Y Dược lộ vẻ mặt nghiêm trọng.

Bọn họ nhìn nhau.

Nhị Ngưu lên tiếng: “Đã đến lúc sử dụng thành quả nghiên cứu trong thời gian qua rồi!”

“Không ngờ mặc giáp sắt cũng không cản nổi pháo của bọn chúng.” Hoàng Đại Phu thở dài.

Pike nghiêm nghị nói: “Hội trưởng Tổng dặn, trận chung kết nhất định phải thi đấu thật gay cấn, bọn chúng có vũ khí đó, e là chúng ta không thể để trận đấu đến loạt sút luân lưu được.”

“Vậy thì liều mạng thôi!”

Lâm Nhị Ngưu quát lớn, lấy ra một lọ sứ nhỏ, mở nắp, sau đó ngửa cổ uống cạn.

Triệu Khang kinh ngạc: “Bọn họ... uống doping à?”

Không ngờ Lâm Nhị Ngưu lại nghe thấy lời hắn nói, quay đầu lại, Triệu Khang lập tức chết sững, chỉ thấy làn da của Nhị Ngưu trở nên xanh lét!

Nụ cười càng thêm tà ác: “Không sai lão gia, đây là thứ mà ta đã phải thử nghiệm vô số lần trên cơ thể của rất nhiều cao thủ tam phẩm, cuối cùng mới điều chế ra được từ hàng trăm loại kích độc. Chỉ cần uống nó, sức mạnh, tốc độ, sức phòng thủ, thậm chí cả thính giác và... khả năng trên giường của ta đều

được tăng cường gấp bội! Hơn nữa còn không có tác dụng phụ gì!”

Hoàng Đại Phu cũng biến thành “Lục Đại Phu”, cười nhạt: “Đây chính là Xuân Dược mà ba huynh đệ chúng ta vất vả lắm mới nghiên cứu ra được.”

Còn Pike, mà Triệu Khang cảm thấy gọi hắn là Hulk thì đúng hơn, lạnh lùng nói: “Một lọ giết chết ngựa!”

Nhìn ba người lao về phía khẩu pháo đơn người do Nobel và đồng bọn đang khiêng.

Triệu Khang hoàn toàn hóa đá, đây là người đột biến đại chiến vũ khí nóng sao?

Cô gái bên cạnh lâm bầm: “Một lọ giết chết ngựa, hình như lợi hại lắm...”

Trong khi Triệu Khang còn đang kinh ngạc trước trận chung kết Cúp Tâm Di này.

Ở Đông Vực, cách Bắc Địa vạn dặm.

Thiên quân vạn mã, cờ xí tung bay, một bóng hình quen thuộc nhìn đội quân hùng mạnh trước mặt, trong lòng không một gợn sóng.

Người bên cạnh khẽ cười: “Yên Nhiên, số quân này, đủ chưa?”

Nữ tử thân nhiên đáp: “Số kẻ hắn giết trong những năm qua, còn nhiều hơn thế này gấp bội.”

Chương 841 - Cố Nhân Cố Sự

Lời của Lưu Yên Nhiên khiến vị hoàng đế trẻ tuổi hứng thú, khẽ cười hỏi: “Gã đàn ông thống lĩnh phương Bắc kia, thật sự lợi hại như nàng nói sao?”

Lưu Yên Nhiên thân nhiên đáp: “Thật hay giả, chẳng phải bệ hạ tự mình đi xem sẽ rõ?”

Đông Phương Vũ bật cười, đưa mắt nhìn Lưu Yên Nhiên bên cạnh. Nàng được hắn gặp gỡ trong một lần vi hành cách đây nửa năm, giữa chốn hoang vu.

Ban đầu, hắn còn tưởng nàng là dã nhân hay yêu quái gì đó, nào ngờ sau khi đưa về cung, tắm rửa sạch sẽ, mới kinh ngạc nhận ra đây là một tuyệt sắc giai nhân!

Lưu Yến Nhiên tự xưng đến từ phương Bắc, điều này càng khiến Đông Phương Vũ thêm phần hứng thú.

Khác với phương Bắc hỗn loạn năm xưa, Đông Phương gia tộc của hắn đã thống nhất Đông Vực từ gần ba trăm năm trước.

Trong suốt những năm tháng dài đằng đẳng, hắn từng phái người đi dò la tin tức về những vùng đất khác, nhưng đều không thu được kết quả gì.

Hơn nữa, từ biên giới Đại Hạ hướng về phương Bắc, đường đi gặp ghềnh hiểm trở, núi non trùng điệp, băng tuyết bao phủ.

Chẳng hiểu nổi nữ tử có vẻ ngoài yếu đuối trước mắt này đã vượt qua muôn trùng gian khó để đến đây bằng cách nào.

Nghĩ đến lần đầu gặp gỡ Lưu Yến Nhiên, khi ấy nhìn thấy vó ngựa quân đội của hắn hùng hậu lưng lầy, nàng chẳng mấy may sợ hãi.

Đôi mắt lãnh đạm phẳng lặng như mặt nước hồ thu, tựa như chẳng có gì trên thế gian này có thể khiến nàng lay động.

Cho đến khi hạ nhân hầu hạ Lưu Yến Nhiên tắm rửa sạch sẽ, chỉ một ánh nhìn, Đông Phương Vũ đã phải lòng nàng.

Thế nhưng sau khoảng thời gian dài chung sống, hắn phát hiện ra mỗi khi Lưu Yến Nhiên nhắc đến hai chữ “Triệu Khang”, ánh mắt nàng lại có chút biến đổi.

Có thể thấy, người đàn ông kia đã để lại trong lòng Lưu Yến Nhiên một dấu ấn quá sâu đậm.

Sâu đậm đến mức dù hắn là Đông Phương Vũ, là chủ nhân của cả Đông Vực, nửa năm qua có ra sức lấy lòng thế nào cũng không thể xóa nhòa được.

Nghe Lưu Yến Nhiên nói vậy, Đông Phương Vũ hiểu rõ nàng đang muốn gì.

Hắn cười nói: “Vậy chúng ta đánh cược một phen thế nào?”

Lưu Yến Nhiên thản nhiên đáp: “Bệ hạ muốn đánh cược bằng thân thể của ta sao?”

Đông Phương Vũ cười lớn: “Trẫm nghĩ, nếu như gã đàn ông kia biến mất khỏi thế gian này, nàng cũng sẽ không còn vương vấn nữa, đúng không?”

Lưu Yến Nhiên khẽ nhếch môi: “Bệ hạ không sợ rước họa diệt vong đến cho Đại Hạ Đông Vực sao?”

“Đông Phương gia tộc ta hùng cứ Đông Vực gần ba trăm năm, nay đã biết thiên hạ này còn có những vùng đất rộng lớn hơn, há có thể không đi xem thử?”

“Trẫm sẽ thay nàng báo thù, sau đó nàng gả cho trẫm, thế nào?”

“Ngài là hoàng đế, ngài nói là được.” Lưu Yến Nhiên bình thản đáp, ánh mắt nhìn về phía xa, nơi quân đội đang dàn trận, trong lòng hồi tưởng lại những chuyện đã qua.

Nói là sẽ quay lại, đến lúc đó có thể dùng ngọc bội để giữ lại mạng sống cho Triệu Khang.

Nhưng tất cả chỉ là tự lừa dối bản thân mà thôi.

Không ai biết, sau ngày rời khỏi kinh thành Tề quốc tan hoang, Lưu Yến Nhiên đã tìm một nơi để kết liễu cuộc đời mình, coi như là dùng cái chết để bảo toàn danh dự cho thân phận Minh Châu công chúa.

Còn việc đưa ra của hồi môn, chẳng qua là nàng nghĩ Triệu Khang tham lam tài bảo, nói không chừng sẽ giữ lại.

Như vậy, sau này khi nhìn thấy ngọc bội, hẳn có thể nhớ đến nàng dù chỉ một chút.

Nhưng có lẽ số phận trêu ngươi là vậy.

Nàng treo cổ, cây lại gãy!

Dùng số tiền cuối cùng mua một lọ thuốc độc, uống vào đau bụng ba ngày, kết quả chẳng hề hấn gì!

Nghĩ đến việc đập đầu vào tường tự vẫn, kết quả lại ngất xỉu hai lần, người vẫn khỏe mạnh!

Cuối cùng, Lưu Yến Nhiên gần như phát điên, tìm một ngọn núi cao nhảy xuống, kết quả lại rơi xuống sông, tỉnh dậy cũng không biết mình bị dòng nước đưa đi đâu.

Ngay cả ông trời dường như cũng đang chống lại nàng, nhất quyết không cho nàng chết.

Tính cách cứng đầu của nàng lại trỗi lên, không làm gì cả, cứ thế lang thang trong dãy núi vô tận chờ chết.

Nghĩ rằng cho dù chết đói ở đây cũng được.

Thế nhưng, nàng lại ngất đi vì đói, tỉnh lại thì thấy một bầy khi đang nhét trái cây dại vào miệng mình.

Lúc đó, vị Minh Châu công chúa của Tề quốc mới thật sự tuyệt vọng, đã không cho nàng chết, vậy thì cứ xem ông trời có thể hành hạ nàng đến bao giờ.

Thế nhưng, dường như nàng được trời cao phù hộ, trong khu rừng núi hoang vu mà người thường không thể sống sót nổi ấy, nàng vẫn sống sót một cách thần kỳ.

Lúc đói chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy trái cây dại, suối nguồn, động vật nhỏ bị thương. Giữa dãy núi tuyết phủ trắng xóa, khi nàng nghĩ rằng mình sắp chết đói, luôn có thể may mắn tìm thấy hang động ấm áp.

Thiên nhiên vạn vật như đang giúp nàng sống sót, không còn gì có thể giết chết nàng được nữa.

Chẳng những không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào mà còn phải chịu đựng muôn vàn khổ cực, nàng cứ như một dã nhân, đi lang thang vô định, từ phương Bắc đi mãi cho đến khi đến phía Đông.

Cuối cùng, nàng được hoàng đế Đại Hạ đưa về cung.

Cho đến ngày nay, Lưu Yến Nhiên vẫn đang chờ chết, muốn xem ông trời rốt cuộc có thể hành hạ nàng đến bao giờ, vì vậy nàng không hề tiết lộ cho Đông Phương Vũ bên cạnh biết rằng trên đời này còn có thứ gọi là thuốc súng.

...

Trên thảo nguyên bao la bát ngát, một vương đình nguy nga sừng sững, nhìn từ trên cao xuống, nó trông thật lạc lõng giữa

mảnh đất rộng lớn này.

Một nữ tử khoác long bào, sải bước trên con đường lát đá trong cung, khí chất của nàng ngày càng mạnh mẽ, năm xưa chỉ còn một bước chân nữa là bước vào cảnh giới Tam phẩm, nay đã chân chính đạt được.

Hàng triệu quân Mãn Kim chôn xác nơi đất khách quê người, chỉ có mình nàng - Hoàn Nhan Cẩm - là trở về.

Khi nàng mang theo tin tức này trở lại thảo nguyên, cả thảo nguyên như bùng nổ.

Các vị thủ lĩnh bộ tộc lần lượt lên tiếng đòi hỏi câu trả lời.

Hoàn Nhan Cẩm cũng rất hào phóng tiễn bọn họ xuống suối vàng đoàn tụ với Tiêu Phi Vũ.

Nàng ra tay tàn nhẫn, giết chết vô số người của các bộ tộc, máu chảy thành sông, ngay cả cha ruột cũng bị nàng ép thoái vị.

Dừng bước, nàng đưa mắt nhìn về phía trước, nơi đó có một đài cao.

Nàng nhớ trước đây, người đàn ông tóc bạc tỏa ra ánh sáng rực rỡ kia thường đứng trên đài cao rất lâu, nhìn về phương trời xa xôi - nơi có quê hương của hắn.

Lúc đó, nàng cũng giống như bây giờ, đứng từ xa nhìn bóng lưng hắn.

Bây giờ nàng vẫn ở đây, còn hắn đã không còn nữa.

Nếu như lúc đó hắn có thể quay đầu lại nhìn nàng một chút thì tốt biết mấy?

Ở Kim quốc, hắn là ác ma khiến hàng triệu quân lính chết không toàn thây, ở Cảnh quốc, hắn là nguyên nhân khiến Cảnh quốc suy yếu nửa diệt vong, là hung thủ gián tiếp khiến Tề quốc và Chu quốc diệt vong, càng là tội nhân muôn đời của Càn quốc.

Nhưng cho dù hắn là kẻ đáng chết nhất thiên hạ, Hoàn Nhan Cẩm vẫn yêu hắn tha thiết, ngày đêm nhung nhớ.

Mặc dù hiện tại nàng đã dùng thủ đoạn tàn nhẫn giết chết vô số người để trở thành nữ vương của Kim quốc, nhưng mỗi khi

đêm khuya tỉnh giấc, nhận ra tất cả chỉ là một giấc mơ, nàng lại không tìm được nước mắt.

Tiêu Phi Vũ, người đã chôn vùi trong dòng nước lũ, rốt cuộc vẫn có người ngày đêm thương nhớ.

Tiếng bước chân đến gần, sau đó dừng lại cách đó mười bước, cung kính cất tiếng: “Vương.”

Hoàn Nhan Cẩm nhìn đài cao, nhẹ giọng hỏi: “Mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa?”

“Dạ, thưa Vương.”

Hoàn Nhan Cẩm mỉm cười: “Truyền lệnh của bản vương, từ hôm nay truy phong Bình Bắc vương Tiêu Phi Vũ làm Thánh Vũ hoàng đế Đại Kim.”

“Bản hậu từ nay về sau sẽ lấy họ chồng, đổi tên thành Tiêu Cẩm, thay mặt hoàng đế cai quản triều chính.”

“Nô” nhìn bóng lưng nàng, trong lòng âm thầm thở dài, Vương gia nói đúng, người phụ nữ này có lẽ thật sự có thể báo thù cho Vương gia!

Hoàn Nhan Cẩm, hay nói đúng hơn là Tiêu Cẩm lúc này, xoay người nhìn “Nô”: “Hắn ở trên đời này, thật sự không để lại đứa con nào sao?”

“Nô” cười khỏ, lắc đầu.

Tiêu Cẩm quay đầu nhìn về phía Càn quốc: “Vậy sao... Vậy thì sau này, cũng không thể để cho kẻ thù để lại một giọt máu nào trên cõi đời này.”

Chương 842 - Bối vì tình yêu

Cuộc đời là thế, bạn sẽ chẳng bao giờ biết được người đang nhắc đến mình là muốn mình được tốt hay là muốn mình chết đi!

Lúc này, Triệu Khang chẳng hề hay biết có rất nhiều người quen cũ đang nhắc đến mình.

Hắn vừa mừng vừa đau lòng nhìn Lý Cầu Đan sút quả penalty quyết định, ấn định chiến thắng 5 - 4 cho Viện Hỏa khí trước

Viện Y Dược.

Thua mất hai trăm lượng bạc, Triệu đại gia tức đến mức chửi ầm lên như những khán giả khác. Nhưng khi nhìn thấy mặt sân đầy những hố bom, trong lòng hẳn lại vui sướng như tết.

Đây đều là kiệt tác của Lý Cầu Đản và Nobel với thứ được gọi là đại bác đơn binh.

Nhìn lại sân đấu, tuy giành chiến thắng, nhưng người của Việ Hỏa khí lại chẳng thể nào vui mừng nổi.

Bởi vì ba tên quái vật của Viện Y Dược sau khi uống “Dồi sóc tử” đã trở nên quá mạnh mẽ.

Như thể Hulk nhập vào người, họ đánh cho các cầu thủ Viện Hỏa khí lẫn lộn trên sân. Dù cuối cùng vẫn thua cuộc, nhưng lúc này trên sân, những kẻ còn có thể nhúc nhích cũng chỉ có ba tên da xanh này.

Rốt cuộc thứ “Dồi sóc tử” đó là cái quái gì vậy?

Rõ ràng là thuốc kích thích sinh học mà!

Trong lòng Triệu Khang vừa phấn khích vừa nghi hoặc. Hẳn nhớ lúc này Nhị Ngưu nói rằng thứ này được tạo ra sau vô số lần thử nghiệm trên những cao thủ Tam phẩm.

Nhưng lấy đâu ra nhiều cao thủ Tam phẩm để thử nghiệm như vậy?

Chẳng lẽ là Nam Cung Long và Trần Giang Hà?

Không đúng, mấy hôm trước lão Trần còn đang biểu diễn tiết mục “tào tháo đuổi” ngay trên sân cơ mà?

Bỗng nhiên, Triệu Khang rung mình, rốt cuộc cũng nhớ ra chuyện quan trọng mà mình đã quên mất.

“Chết tiết, đám bao bố đâu rồi!”

Không kịp ăn mừng chiến thắng, Triệu Khang lập tức chạy ra khỏi sân bóng tìm Tôn Phương.

“Tôn Phương!”

“Sao thế Vương gia?” Tôn Phương vẫn chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Triệu Khang vội vàng hỏi: “Xe ngựa của ta đâu? Mấy cái bao bố treo trên xe mấy tháng trước đâu rồi? Không lẽ vẫn còn treo ở đó?”

“Làm sao có thể, người ta không chết đói rồi sao?”

Tôn Phương cười nói. Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó tim hẫng lại như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Tôn Phương nói: “Hôm đó, đám lão già đó đã bị Lâm Nhị Ngưu đưa đến Viện Y Dược rồi.”

“Mẹ kiếp, vậy còn kinh khủng hơn cả chết đói! Mau đi cứu người!”

Vừa hô hào, Triệu Khang vừa chạy vào Viện Y Dược, khiến cho đám người bên trong đều ngơ ngác.

“Lão gia, sao ngài lại đến đây?”

“Bớt nói nhảm đi, đám lão già đó đâu?”

“Bị nhốt ở phía sau! Ta dẫn ngài đi.”

“Chờ đã!”

Triệu Khang dừng bước. “Đề ta suy nghĩ một chút, trước tiên hãy nói cho ta biết các người đã làm gì với họ trong khoảng thời gian này?”

Hắn phải nghĩ cách cứu vãn tình hình, để cho đám bao bố kia biết rằng họ Triệu là người tốt, không liên quan gì đến Lâm Nhị Ngưu cả.

Tuy nhiên, sau khi nghe đám người kia kể lại những gì họ đã làm trong thời gian qua, đặc biệt là việc họ đã bị ép ăn món ăn của Diệp Hồng Tuyết suốt hai tháng trời, Triệu Khang cảm thấy mọi chuyện đã vô phương cứu chữa.

Mối thù này quá lớn!

“Thôi xong, phong tỏa kinh mạch rồi thả ra xem ra cũng vô dụng.”

Thở dài một hơi, Triệu Khang bảo người ta dẫn mình đi gặp đám bao bố. Chẳng trách dạo này hắn luôn cảm thấy áy náy!

Tội lỗi quá!

Khi Triệu Khang nhìn thấy đám cao thủ bị nhốt chung một chỗ, hấn bỗng cảm thấy xấu hổ.

Giang Khiếu Thiên, Đường Hạo, v.v... đều òa khóc.

Cuối cùng cũng gặp được tên khốn nạn nhà ngươi rồi!

Đặc biệt là một lão già kêu la thảm thiết: “Đại nhân! Đại nhân, thả ta ra ngoài! Ta thật sự không phải cao thủ! Ta chỉ là một tên ăn mày! Xin hãy thả ta ra đi! Sắp đến lượt ta rồi! Hu hu hu!”

“Triệu Khang! Mau thả ta ra! Thả ta ra, ngươi muốn ta làm gì cũng được! Ta sẽ làm việc cho ngươi!”

“Đừng bắt ta ăn những món đó nữa, cầu xin ngươi!”

“Chỉ cần đừng bắt ta ăn nữa, đời này kiếp sau ta nguyện trung thành với ngươi! Ta thề!”

Triệu Khang kinh ngạc: “Khoa trương đến vậy sao?”

Giang Khiếu Thiên nước mắt lưng tròng: “Mấy tên khốn Lâm Nhị Ngưu tuy cho chúng ta uống thuốc độc, nhưng sau đó vẫn sẽ giải độc.”

“Nhưng mà mẹ kiếp, rốt cuộc ai là người nấu những món đó vậy! Quá khó nuốt!”

“Không chỉ khó nuốt, mà còn rất độc! Ăn một lần, bọn họ phải mất ba ngày mới giải được độc! Triệu Khang, Triệu đại gia, ta cầu xin ngươi, thả chúng ta ra đi!”

Lúc này, Triệu Khang đột nhiên cảm thấy đồng cảm với họ, hấn lau nước mắt chua xót: “Đừng nói nữa! Hôm nay ta đến đây chính là để cứu các ngươi! Lão già kia, ngươi thật sự là ăn mày sao?”

“Ta thật sự là ăn mày!” Lão già đã tự chứng minh thân phận suốt mấy tháng trời khóc lóc thảm thiết.

Suốt khoảng thời gian qua, chứng kiến những người bên cạnh lần lượt bị đánh thuốc, lão sợ hãi muốn chết, mỗi đêm ngủ đều mơ thấy ngày mai đến lượt mình, sau đó giật mình tỉnh giấc.

Triệu Khang ngạc nhiên: “Mọi người không quen biết lão già này sao?”

Giang Khiếu Thiên và những người khác lắc đầu lia lịa. Triệu Khang vỗ trán: “Mẹ kiếp, xem ra là bắt nhầm người rồi! Đi thôi, đi thôi, mau ra ngoài!”

Sau khi sai người mở cửa, thả đám lão già ra ngoài, tất cả đều òa khóc, hít thở bầu không khí trong lành, nhìn ánh mặt trời rực rỡ.

Giây phút này, họ mới thật sự cảm nhận được sự quý giá của tự do!

Nhìn đám lão già kích động đến mức phát điên, Triệu Khang cũng có chút lúng túng: “Cái đó...”

“Đừng nói nữa!”

Giang Khiếu Thiên và những người khác quay đầu lại: “Mau đưa chúng ta rời khỏi đây, cả đời này ta không muốn nhìn thấy nơi này nữa!”

Nghe vậy, Triệu Khang vội vàng dẫn đám lão già rời khỏi Viện Y Dược. Sau khi hỏi han, cuối cùng hắn cũng hiểu được tại sao ban đầu đám lão già này lại cam tâm tình nguyện dâng đầu.

Chết tiệt, chẳng phải càng thêm lúng túng sao?

Người ta chỉ muốn mượn bậc thang để xuống đài, vui vẻ đến đây làm chó săn cho mình.

Kết quả lại bị nhét vào bao tải treo lưng lửng suốt dọc đường, lại còn bị ép ăn món ăn của Diệp Hồng Tuyết suốt hai tháng trời.

“Thôi được rồi, đừng nói nữa, càng nói ta càng áy náy! Như vậy đi, tất cả các người hãy đến Vũ phủ dưới trướng ta nhậm chức đi!” Triệu Khang vội vàng ngắt lời.

Giang Khiếu Thiên và những người khác đều sửng sốt: “Người còn có thể vô liêm sỉ hơn được nữa không?”

“Hành hạ chúng ta suốt mấy tháng trời! Chúng ta không tìm người tính sổ đã là may mắn lắm rồi!”

“Người vậy mà còn muốn chúng ta làm chó săn cho người? Phì, là tay sai!”

Triệu Khang vội vàng nói: “Ta cũng là vì muốn tốt cho các người! Nếu các người cứ thế bỏ đi, Công Tôn Vân Tú sẽ tha cho các người sao?”

“Chín người các người hợp sức lại còn không đánh lại nàng ta! Nếu để nàng ta bắt được một mình, chẳng phải sẽ bị lột da sao?”

Nghe vậy, chín đại cao thủ đều giật mình. Đường Hạo cố gắng trấn tĩnh: “Sao có thể, dù sao chúng ta cũng đã đến đây một lần, coi như đã thực hiện lời hứa với nàng ta rồi.”

“Đúng vậy, nữ oa oa đó là người đọc sách thánh hiền, rất biết lý lẽ.”

Triệu Khang thở dài: “Các người vẫn chưa hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của vấn đề! Nghĩ kỹ đi. Công Tôn Vân Tú không bà bà con con gì với ta, tại sao lại giúp ta? Thậm chí còn vì ta mà hủy hoại danh tiếng, giúp ta thống nhất thiên hạ? Người nghĩ kỹ đi, nghĩ thật kỹ đi!”

Mọi người nhú mày suy nghĩ. Giang Khiếu Thiên lên tiếng: “Đúng vậy, nữ oa oa đó bị làm sao vậy, tại sao lại giúp người như thế? Hiện giờ, e rằng nàng ta đã bị người trong thiên hạ mắng chửi đến mức thâm hiểm rồi!”

Triệu Khang chấp tay, trịnh trọng nói: “Các người già rồi, không hiểu đâu. Tất cả đều là vì tình yêu! Tình yêu khiến con người ta mê muội! Ngay cả thiên chi kiêu nữ như Vân Tú cũng không ngoại lệ, chỉ là nàng ấy ngại ngùng, không dám nói ra, chỉ có thể dùng hành động để thể hiện mà thôi! Hỡi thế gian tình là gì, mà khiến người ta sống chết có nhau!”

Công thành Dương Châu.

Có người hắt hơi liên tục mấy cái, xem ra lại bị người ta mắng chửi rồi. Nữ tử khẽ nhếch mép: “Mắng suốt mấy tháng trời rồi mà vẫn chưa chán sao?”

Chương 843 - Văn Quan Võ Khôi

Trong căn nhà nhỏ, đám lão già nhìn chăm chăm vào vẻ mặt chân thành của Triệu Khang, tràn đầy sự kinh ngạc và hoài nghi.

“Ý người là, Công Tôn Vân Tú yêu người?”

“Làm sao có thể! Người đã có bao nhiêu bà vợ rồi!”

“Chỉ có mù mắt nàng ta mới để ý đến người!”

Mặt Triệu Khang tối sầm lại, lũ già chết tiệt này có biết ăn nói không vậy?

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Sao lại không thể? Lũ già các người có biết tình yêu là gì không!”

“Các người không biết nàng ấy yêu ta nhiều như nào đâu, nàng ấy nói cả đời này chỉ gả cho ta! Còn bảo ta sau này phải rước nàng ấy về bằng kiệu hoa rình rang cơ!”

“Vả lại, có nhiều vợ thì đã sao? Các người nhìn vợ ta đi, Nữ Đế! Diệp Hồng Tuyết! Toàn mỹ nữ! Người ưu tú thì sẽ hấp dẫn lẫn nhau thôi, các người có hiểu không!”

“Ta nói cho các người biết! Nếu dám bước ra khỏi cửa này, ngày mai ta sẽ thổi gió bên gối Vân Tú, nữ nhân khi yêu đương thì không còn lý trí đâu, lỡ tay đánh chết mấy lão già các người cũng không phải chuyện gì to tát!”

“Vậy sao?” Một giọng nói nhàn nhạt vang lên.

“Còn có thể giả được sao?”

Triệu Khang cười lớn quay đầu lại, suýt chút nữa thì ngã khỏi ghế!

Cửa phòng hé mở, một thân ảnh bạch y thắt lưng đeo ngọc tiêu, dắt theo một con ngựa già đứng tựa vào cửa, thích thú nhìn khung cảnh trong sân.

“Khụ khụ, Vân Tú... Công Tôn đại gia, sao nàng lại đến đây, sao không báo trước một tiếng?”

Bị bắt quả tang đang khoác lác, Triệu Khang cũng có chút xấu hổ, vội vàng chạy tới cười nịnh nọt.

Giác Khiếu Thiên và những người khác nghi ngờ nhìn nhau, tên nhóc này thật sự là người yêu của Công Tôn Vân Tú sao?

Sao nhìn giống thái giám bên cạnh hoàng đế thế?

“Trên đường đi ngang qua, nên ghé vào xem thử.”

Công Tôn Vân Tú nhìn Triệu Khang với ánh mắt đầy ẩn ý: “Không ngờ Quốc sư lại nhớ ta đến vậy, nếu đến muộn một chút, chẳng phải ta đã có con luôn rồi sao?”

“A, chuyện này... Nói đùa thôi! Ta đang nói đùa với mấy vị tiền bối thôi.”

Triệu Khang cười gượng gạo.

Công Tôn Vân Tú thu lại nụ cười, cột ngựa xong liền bước vào sân, nhìn lướt qua đám lão già đang ngồi trong bao tải.

Chín người lập tức đứng dậy, đồng loạt lùi về phía tường.

Công Tôn Vân Tú khẽ nhú mày: “Mấy vị tiền bối là công lực đại tiến đến mức ngay cả ta cũng không cảm nhận được chân khí dao động, hay là đã hoàn toàn mất hết tu vi rồi?”

Nghe được câu này, Giác Tiêu Thiên suýt chút nữa thì òa khóc: “Nàng còn nói! Chẳng phải đều là do tên tiểu tử thối kia gây ra hay sao!”

Nỗi chua xót dâng lên trong lòng không sao kìm nén nổi, chín lão già lập tức tuôn ra hết những lời oán trách, kể lể về những tháng ngày bị hành hạ.

Công Tôn Vân Tú nghe xong cũng có chút khó tin nhìn về phía Triệu Khang, ta tìm giúp việc cho ngươi, ngươi là Quốc sư Triệu đại nhân tiếp đãi người ta như vậy sao?

Tên kia thì vươn tay gãi đầu, ngửa mặt lên trời, ra vẻ ta không biết, không liên quan đến ta.

Chờ đến khi Giác Khiếu Thiên và những người khác trút hết nỗi lòng, Công Tôn Vân Tú thản nhiên nói, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ.

“Mấy vị tiền bối...”

“Đừng, chúng ta chỉ là chó săn, Ặc, chim ưng!”

“Không dám nhận hai chữ tiền bối! Ngài lợi hại như vậy! Chúng ta nào dám làm tiền bối của ngài.” Đường Hạo cười lạnh nói.

Giác Khiếu Thiên: “Đúng vậy! Hai người đừng diễn nữa, trực tiếp ra tay giết chúng ta luôn cho rồi!”

“Hừ, lão phu đã hiểu, hai người cố ý! Cố ý muốn hành hạ chúng ta! Sĩ khả sát bất khả nhục!”

“Vậy sao?”

Nữ tử nhú mày rút cây ngọc tiêu bên hông ra: “Vậy, chư vị còn lời gì muốn nói không?”

...

“Nói đùa thôi, nói đùa thôi!”

“Đánh đấm chém giết làm gì! Chúng ta đều là người già cả rồi, không chấp nhặt với hai người đâu!”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta tha thứ cho hai người rồi!”

“Thôi thì cứ nhục nhã chúng ta đi, chúng ta quen rồi!”

Nhìn đám lão già vô sỉ này, Triệu Khang vừa kinh ngạc vừa vui mừng, tính cách vô sỉ như vậy, quả thật rất hợp với ta!

Không làm chó chạy cho ta thì thật đáng tiếc!

Công Tôn Vân Tú cất ngọc tiêu đi: “Ta biết chư vị đều là người giang hồ minh sự lý.”

Khóe miệng mọi người giật giật, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy Công Tôn Vân Tú nói tiếp: “Nay thiên hạ thái bình, gây thêm sóng gió chỉ khiến thêm nhiều người chết oan, thái bình thịnh thế không dễ gì mới có được.”

Ánh mắt mấy lão già biến đổi.

Công Tôn Vân Tú nhẹ giọng nói: “Nay hai nước kết thân, không còn chiến tranh, mấy tháng nay, ta du ngoạn khắp nơi, cũng đã chứng kiến không ít chuyện, bách tính dưới triều Đại Càn, không nói giàu có sung túc...”

“Nhưng ít nhất tình trạng quan bức dân, dân bức hiếp lẫn nhau đã giảm bớt, chỉ bằng chư vị cùng ta xem thử thế đạo này sau này sẽ thay đổi như thế nào?”

Mọi người im lặng hồi lâu.

Giác Khiêu Thiên cười hề hề: “Công Tôn Vân Tú, chuyện văn chương chúng ta là võ phu thô lỗ không hiểu, nhưng các vị thư sinh kia gọi người là Văn Quan, tu vi của người cao như vậy, đủ để làm Võ Khôi của Đại Chu ta.”

“Là Văn Quan Võ Khôi của Đại Chu, người chưa từng ra tay so tài với Văn Thủ Đại Càn kia, chấn hưng văn đàn Đại Chu.”

“Cũng chưa từng giao đấu với cự Vĩ Đế Ngô Như Long, dương oai võ đức Đại Chu.”

“Ngay cả việc chúng ta muốn tìm lại chút mặt mũi cho đất nước cũng ngăn cản, thật sự hỏi tâm không thẹn sao?”

“Hay là người thật sự là tình nhân của tên Triệu Khang này?”

Triệu Khang ở bên cạnh nghe mà khó chịu, đang định mở miệng thì nghe thấy...

Nữ tử cười nói: “Không thẹn.”

“Nếu khoảng thời gian này người đi khắp thiên hạ, thấy vẫn là cảnh lầm than?” Một người nghiêm nghị nói.

Công Tôn Vân Tú thản nhiên cười: “Cũng chỉ là khiến thiên hạ này loạn thêm một lần nữa mà thôi.”

“Nếu thật sự có ngày đó.”

Công Tôn Vân Tú quay đầu nhìn Triệu Khang, mỉm cười nói: “Vây chúng tỏ Quốc sư Triệu đại nhân, hoàng đế Tiêu Huyền Sách, Cảnh Đế Ngô Quan Hải ba người bọn họ không phải là minh quân có thể bình định thiên hạ. Ta cũng không ngại giết thêm hai vị hoàng đế và một vị Quốc sư đâu.”

Triệu Khang nghe xong thì toát mồ hôi lạnh, thì ra Công Tôn Vân Tú biến mất mấy tháng nay là đi điều tra khắp nơi sao?

Mẹ kiếp, vậy mà lại muốn giết phu chứng đạo! Chờ đến khi ta đánh thắng được người!

Lời nói của nàng khiến đám lão già im lặng hồi lâu, ai nấy đều ủ rũ như quả cà dầm tương.

Mãi sau Giác Khiếu Thiên mới lên tiếng: “Lợi hại, lão phu phục! Tên họ Triệu kia, còn không mau tìm cho lão phu một chỗ ở tử tế!”

“Nhanh chóng giải khai kinh mạch cho lão phu, khôi phục công lực!”

“Có chúng ta ở đây chống lưng cho người, sau này người có thể nhắm mắt mà đi rồi!”

“Được rồi, được rồi, đi thôi, đi thôi, mấy vị lão ca, ta đưa các người đến Võ phủ, từ nay về sau các người chính là huấn luyện viên cao cấp của Võ phủ Dương Châu thành chúng ta.”

Triệu Khang vui mừng khôn xiết, nhất được chín cao thủ lợi hại như vậy!

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Giác Khiếu Thiên và những người khác, hắn mới chạy một mạch về nhà, nhìn thấy con ngựa già vẫn còn ở cửa, trong lòng cũng yên tâm hơn phần nào.

Vừa bước vào trong, đã thấy nữ thần bạch y kia đang ngồi xồm một bên, cho mấy con gà con mà Tiêu Linh Lung nuôi ăn.

Nhận ra Triệu Khang đã trở về, nàng đứng dậy nhìn sang.

Triệu Khang lắc lắc hai bầu rượu trên tay, ngồi xuống mở nút ra, cười nói: “Ta thật không ngờ nàng lại đột nhiên xuất hiện.”

Ném thử một ngụm rượu, Công Tôn Vân Tú nhẹ giọng nói: “Ta đến đây, không hoàn toàn là đi ngang qua, mà là có chuyện muốn nói.”

Chương 844 - Tám trăm lẻ một

“Chuyện gì vậy?”

Nghe Công Tôn Vân Tú nói vậy, Triệu Khang không khỏi tò mò.

Công Tôn Vân Tú nhìn hắn, ngữ khí bình thản: “Người có biết thuật xem sao không?”

“Xem sao?” Triệu Khang hứng thú, “Ý người là đám người thần thần bí bí ở Khâm Thiên Giám kia sao?”

Công Tôn Vân Tú mỉm cười: “Có thể nói như vậy, vậy người nghĩ sao về thuật xem sao đoán mệnh?”

Từ xưa đến nay, con người chưa bao giờ ngừng khám phá vũ trụ. Người xưa hy vọng thông qua việc quan sát quy luật vận hành của các vì sao mà đạt được mục đích cầu may tránh dữ.

Việc này đối với người xưa là vô cùng quan trọng, đến nỗi ngay cả việc hoàng đế đăng cơ cũng phải xem sao đoán mệnh.

Tuy nhiên, nước Đại Càn có Triệu Khang, lại có vị hoàng đế chẳng giống ai là Tiêu Huyền Sách, hai người đều là kẻ lười phiến phức.

Đối với điềm lành hay điềm dữ, bọn họ căn bản chẳng coi ra gì.

Cho nên quá trình Tiêu Linh Lung thoái vị, Tiêu Huyền Sách kế thừa đại thống diễn ra vô cùng nhanh chóng và qua loa.

Lúc này, việc Công Tôn Vân Tú đột nhiên nhắc đến thuật xem sao khiến Triệu Khang có chút bất ngờ.

Nếu là trước kia, Triệu Khang nhất định sẽ lười biếng ứng phó, nhưng ai bảo người trước mặt là mỹ nhân chứ?

Hắn kéo ghế, ho khan một tiếng, trên mặt mang theo nụ cười, ra vẻ chuyên gia thiên văn: “Chuyện này mà hỏi ta, vậy người thật sự là hỏi đúng người rồi! Ta đối với các vì sao vô cùng am hiểu!”

Công Tôn Vân Tú nghiêm mặt: “Mời nói.”

Đầu óc Triệu Khang bắt đầu xoay chuyển với tốc độ chóng mặt: “Đối với các vì sao, trong mắt các người, chúng là thứ có thể dự đoán cát hung họa phúc, nhưng theo ta thấy, căn bản không phải như vậy!”

“Nhật Nguyệt, Ngũ Tinh, Tam Viên, Tứ Tượng, Nhị Thập Bát Tú, đó là những chòm sao thường được các người sử dụng, còn có thuyết Thiên Viên Địa Phương, nhưng kỳ thật ta nói cho người biết, căn bản không phải như vậy!”

“Những vì sao trên trời kia, kỳ thật cũng giống như thế giới chúng ta đang sống, ví dụ như mặt trăng, trên đó cũng có núi non sông ngòi.”

“Mà mặt trời tại sao phát sáng phát nhiệt, là bởi vì bên trong mặt trời không ngừng diễn ra phản ứng tổng hợp hạt nhân, hiện tượng này khiến mặt trời giải phóng ra lượng nhiệt năng khổng lồ, sau đó truyền đến thế giới của chúng ta, hình thành nên ánh nắng mặt trời.”

“Ngay cả việc chúng ta có thể nhìn thấy mặt trăng vào ban đêm cũng là bởi vì mặt trăng phản chiếu ánh sáng của mặt trời,

giống như tấm gương vậy. Cho nên kỳ thật, mặt trăng không hề phát sáng.”

“Vì vậy, cái gì mà quan sát sự thay đổi ánh sáng của mặt trăng để dự đoán cát hung, đều là chuyện nhảm nhí!”

“Sự thay đổi của mặt trăng quả thực có thể ảnh hưởng đến thế giới của chúng ta, nhưng đó là do lực hấp dẫn của mặt trăng gây ra.”

“Kỳ thật, tất cả chúng ta đều đang sống trên một quả cầu, mặt trăng cũng vậy, các vì sao cũng vậy, đều giống như quả cầu.”

“Mà quả cầu này luôn luôn xoay chuyển, cho nên mới có ban ngày và ban đêm. Không gian mà những quả cầu này tồn tại được gọi là vũ trụ!”

Kinh ngạc!

Ngay cả Công Tôn Vân Tú, người con gái xuất trần nhất thế gian này, khi nghe Triệu Khang nói những lời này cũng không khỏi ngây người.

Con người vậy mà lại sống trong một quả cầu? Điều này thật sự quá khó tin!

Nhìn thấy mỹ nhân bị mình làm cho kinh ngạc, trong lòng Triệu Khang vô cùng đắc ý, biết lão gia ta lợi hại rồi chứ?

Đưa tay bưng chén rượu lên nhấp một ngụm, Công Tôn Vân Tú hoàn hồn, nhìn Triệu Khang, trên mặt lộ ra nụ cười.

Triệu Khang cảm giác như hồn vía sắp bay mất, vội vàng đè nén tâm tình kích động, chuyện này tuyệt đối không thể để lộ ra vẻ mặt háo sắc, nếu không sẽ mất hình tượng.

Nàng trầm ngâm một lúc, sau đó mới nói: “Lời quốc sư nói quả thực kinh thế hãi tục, bất quá ta vẫn luôn cho rằng, vạn sự vạn vật trên đời đều có đạo lý của nó.”

“Tuy rằng nói ra có thể nguoi với kiến thức của nguoi sẽ không tin, nhưng ta nói nguoi cứ nghe vậy.”

Triệu Khang gật đầu: “Ta đang nghe, nguoi nói đi.”

Công Tôn Vân Tú lúc này mới nói: “Thuật xem sao đoán mệnh, ta cũng có nghiên cứu, đoạn thời gian này ta đã đi rất

hiều nơi. Khoảng một tháng trước, ta chú ý tới tinh tượng trên trời thay đổi dữ dội.”

“Trong Nhị Thập Bát Tú, sao Bạch Hổ và sao Thanh Long tỏa sáng rực rỡ, đêm đó sao Huỳnh Hoắc di chuyển bất thường, ba sao Phá Quân, Thất Sát, Tham Lang hội tụ, sao Huyền Vũ ảm đạm, dựa theo thuật xem sao, thiên hạ sẽ có biến động lớn.”

“Lại dựa theo thuyết ngũ hành tứ phương, Thanh Long, Bạch Hổ tượng trưng cho phương Đông và phương Tây, thuộc Kim và Mộc. Mà phương Bắc của chúng ta là Huyền Vũ, chủ Thủy.”

“Con rùa đen lớn mọc rắn?” Triệu Khang bật cười.

Công Tôn Vân Tú lại nghiêm túc gật đầu, ánh mắt đột nhiên trở nên có chút kỳ lạ: “Sau đó ta đến Vũ Đế thành, kinh đô của Cảnh quốc, xin Cảnh đế Ngô Quan Hải một bản đồ phân chia cương vực hai nước, phát hiện ra một chuyện thú vị.”

Triệu Khang tò mò: “Chuyện gì vậy?”

Công Tôn Vân Tú từ trong ngực lấy ra một tấm bản đồ đã được gấp gọn, trải tấm bản đồ mang theo hương thơm nhàn nhạt ra bàn.

Triệu Khang ghé sát vào, phát hiện bản đồ được vẽ bằng hai màu đỏ đen, phác họa cương vực hai nước hiện nay.

Hắn lập tức sững sờ, có chút mờ mịt nhìn tấm bản đồ, Công Tôn Vân Tú khẽ nói: “Quốc sư đại nhân, đây là trùng hợp sao?”

Trên bản đồ, cương vực rộng lớn của Cảnh quốc hiện nay được vẽ bằng bút đen, thoạt nhìn giống như một con rùa lớn bốn chân chạm đất, lưng cõng mai rùa.

Mà phía trên, địa thế Cửu Châu của Đại Càn quốc trải dài uốn lượn, được Công Tôn Vân Tú vẽ bằng bút đỏ, giống như một con trăn khổng lồ màu đỏ tươi nằm trên mai rùa.

Triệu Khang hoàn toàn kinh ngạc, một lúc lâu sau mới nói: “Chắc... là trùng hợp thôi?”

Công Tôn Vân Tú khẽ nói: “Huyền Vũ, rùa rắn, đất phương Bắc, công thủ toàn diện. Đoạn thời gian này ta suy nghĩ kỹ càng về quá trình giao chiến giữa Đại Càn và Cảnh quốc

những năm qua. Người công kiên dường như đều là hổ lang Đại Càn do quốc sư dẫn đầu, giống như trận tiêu diệt hai nước trước kia.”

“Khi Đại Càn là mũi nhọn tấn công suy yếu, Cảnh quốc sẽ dùng phòng ngự kiên cố nhất để tiêu hao quân địch, giống như trận tam phương diệt Cảnh trước đó.”

“Đại Càn và Cảnh quốc, giống như rùa rắn của Huyền Vũ, nương tựa lẫn nhau, cuối cùng cùng hùng cứ phương Bắc, chia đôi thiên hạ. Quả nhiên ứng với câu nói đang lưu truyền rộng rãi kia: ‘Càn không phụ Cảnh, Cảnh không phụ Càn’.”

Nhìn thấy Triệu Khang cau mày nhìn chằm chằm bản đồ, Công Tôn Vân Tú tiếp tục nói: “Nếu như dựa theo những gì ta nói lúc trước, không lâu nữa tai họa sẽ nổi lên từ phương Đông và phương Tây. Hiện tại đã có thể xác định, phía Tây có man di Kim quốc.”

“Mà phía Đông cũng có biến số chưa biết, hai thế lực này sẽ đến phương Bắc gây chiến, không thể không phòng bị.”

Triệu Khang giãn mày, cười lạnh: “Nếu thật sự như lời ngươi nói, vậy cứ để bọn họ đến đây!”

Công Tôn Vân Tú mỉm cười, cất bản đồ, nhìn Triệu Khang: “Triệu Khang, ta đến tìm ngươi kỳ thật không chỉ muốn nói chuyện này, nói thật, tuy ta có nghiên cứu thuật xem sao nhưng cũng không tin vào số mệnh, nhưng ta vẫn đến đây, ngươi biết tại sao không?”

Triệu Khang khó hiểu: “Tại sao?”

Công Tôn Vân Tú nhìn hắn, đột nhiên mỉm cười: “Lại có chuyện ngay cả bản thân cũng không biết.”

Nàng đứng dậy, dưới ánh mắt nghi ngờ của Triệu Khang, đi về phía cửa, sau đó vẫn quay đầu lại: “Trên người ngươi có một bí mật, nhưng chính bản thân ngươi lại không biết.”

Chương 845 - Người Vợ

Trái tim Triệu Khang như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhìn Công Tôn Vân Tú với vẻ kinh ngạc tột độ.

Nhưng người con gái áo trắng kia đã dắt ngựa rời đi.

Vừa định đuổi theo, Triệu Khang bỗng thấy Công Tôn Vân Tú quay đầu lại: “Di hồng viện giờ chuyển đến đâu rồi?”

Hả?

Triệu Khang lắp bắp nói ra địa chỉ, sau đó nhìn theo bóng dáng khuất dần của nàng, cả người bần chồn không yên.

Chẳng lẽ nàng ta cũng xuyên không tới đây? Không đúng, chuyện này chỉ có mình ta biết mà!

Vậy bí mật mà nàng ta nói là gì?

Trở về phòng, nhìn bản thân trong gương, Triệu Khang soi mói hồi lâu, ánh mắt vẫn đầy hoang mang.

Không có gì khác thường! Vẫn là vẻ tuấn tú, phong lưu, phóng khoáng như xưa! Từ bao giờ mà bí mật của ta ngay cả ta cũng không biết?

Chiều tối, Tiêu Linh Lung vui vẻ trở về nhà, liền thấy Triệu Khang cau mày ngồi một mình bên bàn đá.

Bên cạnh còn bày rượu và chén, trông như đang mượn rượu giải sầu.

Mấy nàng đều tò mò.

“Chuyện gì vậy? Ngồi uống rượu một mình à?”

Triệu Khang quay đầu lại, kéo các nàng lại gần, hỏi: “Ta có bí mật gì sao?”

Tiêu Linh Lung nhướn mày: “Chàng nói gì vậy, chàng có bí mật gì mà bản thân không biết?”

Diệp Hồng Tuyết vỗ bàn: “Hỗn đản! Chàng lại đi tìm cô vợ bé nào nữa rồi phải không?”

“Thiếp giận chàng đấy!” Tàn Ngọc Phượng hờn dỗi nói.

Triệu Khang trợn mắt: “Nói bậy gì thế!”

Ôm vợ cả vợ bé vào lòng, Triệu Khang kể lại chuyện Công Tôn Vân Tú đến, nhưng giấu nhẹm chuyện nàng tiên đoán về chiến sự.

“Kể đọc sách thì thích làm ra vẻ bí ẩn, ngoài việc nuôi vợ bé bên ngoài, chàng còn có thể có bí mật gì nữa? Chẳng lẽ chúng ta, những người đầu ấp tay gối, lại không biết?”

Diệp Hồng Tuyết bĩu môi.

Triệu Khang nghi ngờ: “Công Tôn Vân Tú cũng không giống loại người đó.”

“Ai mà biết được?”

Ngô Tâm Di cười nói: “Phu quân đừng nghĩ nhiều nữa, chàng đã lâu không nấu cơm cho chúng thiếp rồi, thiếp đói bụng lắm.”

Triệu Khang mỉm cười: “Muốn ăn gì nào? Hôm nay ta sẽ cho các nàng một bữa no nê, tiện thể ở nhà với các nàng, ngày mai ta phải vào kinh thành.”

“Muội ăn sườn xào chua ngọt, còn có thịt kho tàu!” Tào Bạch Lộ reo lên.

Tiêu Linh Lung: “Còn cả sườn rang nữa!”

“Được được được, đợi ta đi chọn nguyên liệu ngon, về sẽ nấu cho các nàng.” Triệu Khang cười đứng dậy rời đi, quên hẳn phiền não ban nãy.

Ngô Tâm Di đứng dậy đóng cửa rồi trở lại chỗ ngồi.

Diệp Hồng Tuyết lạnh lùng nói: “Không ngờ vị Công Tôn đại gia kia lại dễ ý hấn đến vậy.”

“Hay là tìm Nhị Ngưu lấy chút thuốc, cho nàng ta biến mất đi.” Ngô Tâm Di vốn dịu dàng, lúc này lại nắm chặt tay, sát khí bùng bùng.

Tần Ngọc Phượng và Tào Bạch Lộ nhìn về phía Tiêu Linh Lung, nàng chỉ mỉm cười, tựa lưng vào chiếc ghế Triệu Khang vừa ngồi.

Diệp Hồng Tuyết cau mày: “Muốn làm gì thì nói thẳng đi.”

“Đừng lo chuyện bao đồng.”

Tiêu Linh Lung thở dài, sau đó đứng dậy, đẩy cửa ra, cười nói: “Để ta xử lý, chuyện khác các muội không cần nhúng tay.”

Di Hồng Viện.

Tuyết Di đang vui vẻ trò chuyện với Công Tôn Vân Tú, người bất ngờ xin đến làm việc. Bỗng có người bẩm báo: “Chính thất phu nhân đến ạ.”

“Phu nhân? Vị phu nhân nào?” Tuyết Di ngẩn người.

Người kia cười gượng: “Là đại phu nhân của Triệu gia ạ.”

“Mau mời vào, mau mời vào!” Tuyết Di giật mình, đó chính là vị Nữ Đế năm xưa.

Bước vào phòng, nhìn Công Tôn Vân Tú, Tiêu Linh Lung cười nói với Tuyết Di: “Mọi người lui xuống trước đi, ta có chuyện muốn nói riêng với Công Tôn tiên sinh.”

“Tuân... Tuân lệnh.” Tuyết Di vội vàng dẫn người lui ra.

Công Tôn Vân Tú nhìn vị Nữ Đế năm xưa, lần gặp trước, nàng ta còn là hoàng đế.

Giờ đây, dù chỉ mặc trang phục giản dị, nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, chỉ là so với năm xưa, nàng đã có chút khác biệt.

“Công Tôn tiên sinh.” Tiêu Linh Lung mỉm cười lên tiếng.

Công Tôn Vân Tú gật đầu, dùng cách xưng hô mà Tiêu Linh Lung nghe thấy rất dễ chịu: “Triệu phu nhân có gì chỉ giáo?”

Tiêu Linh Lung cười nói: “Nghe nói tiên sinh đã phát hiện ra bí mật của phu quân ta.”

“Phu nhân cũng đã nhận ra? Vậy đúng như ta suy đoán? Hẳn thật sự...” Công Tôn Vân Tú khẽ nói, không có gì bất ngờ, chuyện này đúng là người nằm gồi bên cạnh dễ phát hiện nhất.

Tiêu Linh Lung: “Đúng vậy, đã phát hiện từ một năm trước, dù sao ta và phu quân quen biết từ rất sớm, chỉ là tên gốc đó cả ngày vui vẻ, không hề hay biết gì.”

“Những vị phu nhân khác cũng biết?” Công Tôn Vân Tú kinh ngạc hỏi.

Tiêu Linh Lung gật đầu, lúc này Công Tôn Vân Tú nhất thời không biết nên thương xót ai.

Tiêu Linh Lung thản nhiên nói: “Tuy ta từng chấp chính, nhưng hiện tại ta chỉ là người vợ được hắt đường đường chính chính rước về nhà. Là vợ, ta không cầu gì nhiều, chỉ mong phu quân ta có thể bình an, vui vẻ sống mỗi ngày. Những chuyện khác ta đều không quan tâm.”

“Vì vậy, mong Công Tôn tiên sinh hiểu cho tấm lòng của ta, nếu ai khiến phu quân ta đau lòng, không vui...”

“Dù nàng ta có là thiên hạ vô địch, ta, Tiêu Linh Lung, cũng sẽ cho nàng ta chết không có chỗ chôn!”

Đôi mắt với lời đe dọa của Tiêu Linh Lung, Công Tôn Vân Tú không hề cảm thấy khó chịu, chỉ nhìn vị Nữ Đế năm xưa với ánh mắt thương xót.

Nàng thở dài: “Không ngờ phu nhân lại yêu hấn sâu đậm đến vậy.”

Tiêu Linh Lung mỉm cười: “Tình yêu hấn dành cho chúng ta, còn nhiều hơn chúng ta dành cho hấn gấp bội, vì vậy, mong tiên sinh giữ bí mật này.”

“Vậy còn tương lai?” Công Tôn Vân Tú hỏi.

Nước mắt bất giác trào ra, Tiêu Linh Lung mỉm cười: “Chuyện tương lai, để sau này hãy nói. Hiện tại ta chỉ muốn sống cho hiện tại.”

“Vân Tú hiểu rồi.”

Tiêu Linh Lung đứng dậy, khẽ cúi người: “Đa tạ tiên sinh.”

Công Tôn Vân Tú nhìn theo bóng nàng ra cửa, bỗng thấy Tiêu Linh Lung quay người lại, cười nói: “Tiên sinh tài sắc hơn người, không vào cửa nhà họ Triệu của ta thì thật đáng tiếc.”

Công Tôn Vân Tú dở khóc dở cười: “Nàng đã bắt đầu tính chuyện cưới vợ bé cho hấn rồi sao? Không phải nói đại phu nhân, nhị phu nhân đều quân giáo quốc sư rất nghiêm sao?”

Tiêu Linh Lung khoanh tay, thản nhiên nói: “Không cho hấn lãng nhãng, là sợ tên hỗn đản này đa tình, ai cũng đối xử thật

lòng. Nhưng Công Tôn Vân Tú, văn võ song toàn, đệ nhất kỳ nữ thiên hạ, mới xứng với phu quân ta.”

Công Tôn Vân Tú mỉm cười, chỉ nói: “Ta sẽ suy nghĩ kỹ.”

Nhìn Tiêu Linh Lung rời đi, nàng thở dài, bỗng nhiên muốn uống rượu.

Đêm xuống.

Trước cửa Di Hồng Viện bỗng nhiên xuất hiện một bức tranh chân dung khổng lồ, bức tranh sống động như thật, dung mạo tuyệt mỹ của nữ tử áo trắng như tiên giáng trần thu hút vô số ánh nhìn của nam nhân thành Dương Châu.

Có người lao đến trước bức tranh, lệ rơi đầy mặt, gào khóc thảm thiết: “Vân Tú! Vân Tú của ta!”

Bên cạnh bức tranh còn treo một tấm vải đỏ.

“Đêm cuồng hoan tột đỉnh! Nữ thần huyền thoại Di Hồng Viện - Vân Tú tái xuất giang hồ! Những ca khúc sôi động bùng cháy hết cỡ!”

Trong nháy mắt, vô số người chen chúc xô đẩy, đặc biệt là những người Nguyên Giang như Chu Lão Cầu năm xưa.

Bên trong đại sảnh náo nhiệt, một luồng chân khí bỗng nhiên quét qua, tất cả đèn đuốc đều tắt ngúm, ngay sau đó lại được một luồng chân khí khác thấp sáng một phần.

Một thân ảnh áo trắng, tay ôm cổ cầm, từ trên trời đáp xuống, ánh đèn lập lòe lúc tắt lúc sáng.

Cùng với tiếng “xoảng” vang dội, nữ tử cao giọng: “Tối nay, hãy cùng ta bùng nổ nào!”

Cả hội trường hò reo vang dội, danh tiếng Vân Tú vang vọng suốt đêm.

Còn tại tiểu viện của vương phủ tạm thời.

Triệu Khang đeo tạp dề, liên tục bung từ trong bếp ra từng đĩa thức ăn, vừa đi vừa gọi.

“Vợ ơi, mau rửa tay ra ăn cơm nào!”

“Lão Tào đâu? Nén mua đâu rồi? Bữa tối lãng mạn mà không có nến thì sao được!”

Chương 846 - Thương Mại Hàng Hải Của Hoàng Thượng

Tia nắng ban mai vừa le lói.

Trên giường, Triệu Khang khẽ mở mắt. Tiếng động khiến Tiêu Linh Lung cũng thức giấc. Nàng vòng tay qua cổ hắn, cọ cọ má vào má hắn đầy âu yếm.

Hắn xoay người, dịu dàng mỉm cười, véo nhẹ chiếc mũi thanh tú của nàng: “Mèo lười dậy rồi à?”

“Huynh đi kinh thành làm gì vậy?” Tiêu Linh Lung tò mò hỏi.

Triệu Khang thuận miệng đáp: “Huynh đi kiểm tra quân bị các nơi. Tuy hiện tại thiên hạ thái bình nhưng cũng không thể lơ là được.”

Nếu như Cung Tôn Vân Tú dự đoán chính xác, tương lai thật sự sẽ có tai ương từ phía đông, vậy thì hắn phải dùng lời đình vạn quân, khiến kẻ địch biết thế nào là hối hận!

“Vậy à, huynh đi sớm về sớm nhé.”

“Đương nhiên rồi.”

Triệu Khang mỉm cười, đặt nàng nằm xuống, hôn lên đôi môi đỏ mọng khiến hắn mê đắm. Mãi đến khi cả hai đều chìm trong men say ái tình, hắn mới lưu luyến rời khỏi.

Không hề khoa trương, Triệu Khang chỉ đeo ấn tín, cưỡi ngựa phi nhanh về kinh thành. Tốc độ đương nhiên nhanh hơn xe ngựa rất nhiều.

Đến kinh thành, hắn lập tức vào thẳng hoàng cung.

Lục bộ thượng thư vừa tan triều, về đến phủ còn chưa kịp ngồi ấm chỗ đã bị gọi vào cung.

Đến Ngự Thư Phòng nhìn thấy Triệu Khang, tất cả đều nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng chỉ dám giận mà không dám nói.

Cái tên khốn kiếp này, bày đặt ra cái tờ “UC Nhật Báo” gì đó, hại bọn họ thê thảm a!

“Mọi người ngồi đi, ngồi đi.”

Thấy lục bộ thượng thư đã đến đông đủ, Tiêu Huyền Sách mặc long bào, cho mọi người ngồi xuống nói chuyện.

Lý Nguyên thu liễm tâm tình, nhìn về phía Triệu Khang: “Triệu vương, ngài đột ngột hồi kinh, chẳng hay có chuyện gì quan trọng?”

Triệu Khang liếc nhìn mọi người: “Không sai.”

Tất cả mọi người lập tức nghiêm mặt. Nửa năm nay quốc thái dân an, những người ngồi đây đều sống những ngày tháng vô cùng thoải mái.

Lúc này nghe Triệu Khang nói có chuyện quan trọng cần thương nghị, trong lòng đều có chút tò mò.

Triệu Khang đem suy đoán của Cung Tôn Vân Tú nói ra. Những lão già tin tưởng thuật xem sao đoán mệnh như Trương Minh Viễn đều biến sắc.

Tiêu Huyền Sách lại tỏ vẻ khinh thường: “Cái gì mà rùa với rắn, còn cả Thanh Long Bạch Hổ gì đó cũng lôi ra được. Chúng dám đến thì cho chúng ném thử đạn pháo là xong! Chuyện này mà cũng đáng để lão Triệu người đích thân chạy về một chuyến sao?”

“Bệ hạ, lời này không thể nói bừa được. Trời đã cảnh báo, chúng ta nên sớm có sự chuẩn bị mới phải!” Hình bộ thượng thư Vệ Quan vội vàng nói.

Lễ bộ thượng thư Phòng Lâm cũng nói: “Đúng vậy bệ hạ. Nói như vậy, lúc trước Thái Tổ khai quốc, cũng có truyền thuyết được thần linh phù hộ, mới có thể đánh hạ được ngũ châu!”

“Loại chuyện này, thà tin là có còn hơn là không tin. Hơn nữa, theo như lời Triệu vương nói, vị Cung Tôn cô nương kia học thức uyên thâm.”

Vương Nguyên Khánh nói: “Lời nàng ấy nói ra, vẫn có chút đáng tin.”

Tiêu Huyền Sách nhíu mày: “Trẫm cảm thấy vẫn là có chút lo lắng thái quá. Gần đây, chúng ta phái người của Địa Lý Tì đi ra ngoài khảo sát địa hình, phía đông toàn là núi non hiểm trở, đường sá gập ghềnh.”

“Tuyệt đối không có người nào có thể vượt qua được, càng khỏi nói đến việc có đại quân đánh úp.”

Khoảng thời gian này, triều đình Đại Càn cũng không hề nhàn rỗi. Vừa phát triển dân sinh, tăng cường quân lực, vừa không ngừng phái người ra ngoài dò la tình hình.

Dù sao thì ở Dương Châu thành hiện giờ vẫn còn một nhóm người ngoại quốc vượt biển đến. Trước đó Tiêu Phi Vũ cũng đã gặp Lục Tuyết Oánh.

Tất cả những điều này đều chứng minh, trên đời này vẫn còn tồn tại những quốc gia khác.

Đặc biệt là việc thăm dò tình hình phía đông, Tiêu Huyền Sách rất coi trọng việc này.

Nhưng tin tức mà Địa Lý Ti mang về đều khẳng định chắc chắn, tuyệt đối không có khả năng có người nào có thể vượt qua dãy núi trùng điệp kia.

Ngay cả người của Địa Lý Ti cũng có không ít người bỏ mạng ở đó.

Trừ khi được thần linh phù hộ, nếu không chỉ có chết ở trong đó mà thôi.

Nếu như theo như suy đoán của Cung Tôn Vân Tú, phía đông thật sự có người xâm phạm, vậy thì nơi đầu tiên phải hứng chịu chính là Vĩnh Châu - một trong cửu châu của Đại Càn.

Hơn nữa, đừng nói đến mấy chục vạn đại quân, cho dù chỉ là mấy vạn, thậm chí là mấy ngàn người, muốn vượt qua dãy núi hoang vu kia mà không bị phát hiện, đó là chuyện tuyệt đối không thể nào!

Nếu thật sự đánh úp bất ngờ, người chiến thắng cũng chỉ có thể là Đại Càn! Dù sao thì đánh trận không phải chuyện chơi đùa, lương thảo, vật tư, quân tâm, sĩ khí... tất cả đều là những yếu tố quyết định thắng bại của một cuộc chiến.

Tất nhiên Triệu Khang cũng có thể nghĩ đến những điều này, cho nên lúc đầu trong lòng cũng không để ý lắm. Chỉ là vừa nghĩ đến chuyện này là do Cung Tôn Vân Tú, cô nương thần thần bí bí kia nói ra.

Vẫn là nên cẩn thận một chút thì hơn.

“Mẹ kiếp, suy đoán nhầm nhí, chẳng có gì đáng để ý. Bất kể cái gì mà Thanh Long Bạch Hồ có đánh đến hay không!”

Triệu Khang hừ lạnh: “Chúng ta đều phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc chúng sẽ đánh đến! Lý Nguyên, pháo binh của chúng ta chuẩn bị thế nào rồi?”

Nghe Triệu Khang nhắc đến chuyện này, trên mặt Lý Nguyên lập tức lộ ra vẻ hưng phấn: “Bẩm Vương gia, từ sau khi bình định thiên hạ, việc đúc pháo chính là trọng trách hàng đầu của Đại Càn và Cảnh quốc chúng ta. Hai nước hợp lực, đến nay đã đúc được ba nghìn bảy trăm khẩu pháo!”

“Đạn pháo càng là nhiều vô số kể. Ngoài ra, Hoả Khí Tiên tuyển gần đây còn đưa đến bản vẽ mới, là kỹ thuật chế tạo pháo đơn binh. Sau khi thương nghị, chúng thần quyết định bắt đầu chế tạo loại pháo đơn binh có trọng lượng nhẹ, dễ mang theo và sử dụng này.”

Triệu Khang nhớ đến vũ khí mà Lý Cầu Đan dùng để bắn Lâm Nhị Ngưu trong trận chung kết bóng đá hôm đó, khẽ gật đầu: “Không tệ, không tệ. Thứ này giống như RPG vậy, nếu như thay bằng đạn xuyên giáp, uy lực không thể khinh thường. Còn binh lực thì sao?”

Lý Nguyên cười toe toét: “Binh lực thì càng nhiều hơn.”

Tiêu Huyền Sách tiếp lời: “Lão Triệu, số bạc trong kho bạc của Chu quốc trước kia, trăm đều đem ra mở rộng quân bị, nếu không lấy đâu ra mà trả cho người cái khoản một hai triệu lượng bạc kia chứ.”

“Người cũng thật là tàn nhẫn a.” Triệu Khang kinh ngạc.

Quốc khố giàu có của Chu quốc, chỉ riêng bạc trắng đã có tới sáu ngàn vạn lượng a!

“Nhìn người kia, chưa thấy qua việc đời hay sao!”

Hoàng đế bệ hạ liếc mắt: “Quốc lực cường thịnh, còn sợ không có tiền sao? Đúng rồi, chuyện người nói lần trước về cái gì mà thương mại hàng hải, trăm đã suy nghĩ kỹ rồi. Đã có nhiều người ngoại quốc trên biển như vậy, vậy thì chúng ta phát triển hải quân, ra khơi!”

“Trang bị pháo binh cho chiến thuyền, gặp một nước ngoài nào, chúng ta liền tiêu diệt một nước! Cướp hết vàng bạc châu báu của bọn chúng về!”

Triệu Khang trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiêu Huyền Sách: “Người không phải đang nói đùa chứ?”

“Chuyện quốc gia đại sự như vậy, trăm sao có thể nói đùa được?”

Tiêu Huyền Sách nghiêm mặt nói: “Việc này rất cần thiết. Lần trước trầm đi Dương Châu, có đến Viện Hoả Khí, cái tên Nobel gì đó, đúng là một tên khùng bố như người nói, chơi thuốc nổ thành thạo lắm!”

“Nếu như những người ngoại quốc kia đều giống như hấn, e rằng không đến mấy năm nữa, bọn chúng cũng sẽ có đại bác. Đến lúc đó, nói không chừng bọn chúng sẽ quay lại đánh chúng ta!”

“Chi bằng chúng ta ra tay trước, tiêu diệt bọn chúng, vĩnh viễn trừ hậu hoạn!”

Nhìn vị hoàng đế bệ hạ có tầm nhìn xa trông rộng này, Triệu Khang theo bản năng hỏi: “Vậy còn những người dân của những nước bị chúng ta tiêu diệt, cướp hết vàng bạc châu báu rồi thì xử lý thế nào?”

“Ngu ngốc!”

Tiêu Huyền Sách cười khẩy: “Nữ nhân xinh đẹp thì mang về Đại Càn chúng ta, nam nhân thì cũng mang về cho chúng xây dựng công xưởng, quét dọn nhà xí, làm ruộng cũng được! Có rất nhiều việc cho bọn chúng làm!”

“Chiến thuyền đang được chế tạo, không bao lâu nữa, chúng ta sẽ có thể bắt đầu giao thương trên biển!”

Chương 847 - Khám Phá Mới Của Xưởng Hơi Nước

“Cái này mẹ nó chẳng phải là cướp bóc trắng trợn sao?”

Triệu Khang ôm mặt, quay sang nhìn sáu vị Thượng thư Lục bộ, phần nộ nói: “Các người thời gian này rốt cuộc đã dạy bệ

hạ cái gì vậy!”

“Đây mẹ nó là chuyện mà một vị hoàng đế anh minh thần võ nên làm sao?”

Sáu vị Thượng thư kinh ngạc nhìn Triệu Khang, rồi lại nhìn Tiêu Huyền Sách, không khỏi bật cười.

Lý Nguyên lên tiếng: “Triệu vương, hình như trước kia bộ hạ từng là học trò của ngài?”

“Đúng vậy! Lúc ngài dẫn bộ hạ dẹp yên bang phái ngấm trong kinh thành oai phong lẫm liệt biết bao!” Trương Minh Viễn cười nhạt.

Phòng Lâm tiếp lời: “Giờ ngài ra ngoài dạo một vòng, hỏi thăm thử xem, nhắc đến danh tiếng Thập Tam Thái Bảo Triệu Nhị gia của ngài, kẻ nào trên giang hồ dám không kính nể?”

“Bây giờ thì hay rồi, lại đổ hết trách nhiệm lên đầu chúng ta?” Vệ Quan bất đắc dĩ nói.

Triệu Khang: “...”

Quay đầu nhìn Tiêu Huyền Sách, hấn nhướn mày: “Nhìn lão tử làm gì? Người không thấy kế hoạch này của trẫm rất có tầm nhìn xa sao?”

Triệu Khang thở dài: “Chúng ta là nước lớn, phải có phong thái của nước lớn, động một tí là diệt cả nhà người ta, quá mất mặt! Đó là chuyện của bọn thổ phỉ sơn tặc!”

“Hiểu rồi, trẫm hiểu ý người rồi.”

Triệu Khang nghe vậy rất đắc ý, quay sang nói với Lý Nguyên và những người khác: “Thấy chưa, đây mới gọi là phụ tá minh quân.”

Tiêu Huyền Sách nói: “Lý Nguyên! Sau này khi thủy quân Đại Càn chúng ta đi đánh nước khác, không được treo quốc kỳ, tất cả đều tự xưng là hải tặc!”

Triệu Khang khen: “Tuyệt!”

Sáu vị Thượng thư đồng thanh: “Bộ hạ thánh minh!”

“Loạn xì ngầu cả lên rồi!”

Triệu Khang bắt lực nhìn Tiêu Huyền Sách, chợt nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt vặn vẹo: “Nhưng mà... cũng không phải là không được, muốn diệt thì diệt cái đám tự xưng là Nhật Bản, thích nói mình là võ sĩ cái gì gì đó ấy!”

“Cái loại rác rưởi như chúng, sau này gặp phải thì tuyệt đối đừng nương tay! Bọn khốn nạn đó, cứ ném hết xuống biển cho cá ăn là vừa, không thì nhét vào nòng súng đại bác, bắn thẳng vào mông chúng rồi lôi ra cũng được!”

Bảy người còn lại kinh ngạc nhìn Triệu Khang.

Tên này bị sao vậy?

“Triệu vương, ngài có hơi quá khích rồi đấy?” Trương Minh Viễn cười gượng nói.

Triệu Khang hừ lạnh: “Quá khích cái rắm! Ta nói cho các người biết, cái lũ đó là lũ xấu xa nhất trên đời, nói chúng là người còn sĩ nhục hai chữ ‘con người’, bảo đám thủy quân... à không, hải tặc của chúng ta, hễ gặp là bắn bỏ hết cho ta! Được rồi, nói chuyện chính, hiện tại tổng binh lực của chúng ta là bao nhiêu?”

Lý Nguyên vội vàng đáp: “Cộng tất cả các quân lại là hơn một triệu người.”

Dù sao thì Đại Càn hiện tại đã không còn là đất nước nhỏ bé chỉ có năm châu như trước kia nữa, dân số đã tăng lên rất nhiều!

“Vậy được! Điều động cho ta hai mươi vạn người đến Ninh Châu bố phòng, đừng nói là quân địch, cho dù là một con khỉ từ trong rừng sâu chạy ra, ta cũng phải giết nó!”

Triệu Khang sát khí đằng đằng: “Lão tử khó khăn lắm mới có được mấy ngày yên ổn, kẻ nào dám đến quấy rầy, vậy thì giết sạch!”

Tiêu Huyền Sách thấy những người khác nhìn mình, bèn đảo mắt nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, lời lão Triệu nói chính là ý của trẫm.”

Sáu người còn lại dờ khóc dờ cười: “Vi thần tuân chỉ!”

Một đám Thượng thư rời đi, Tiêu Huyền Sách vừa ngáp vừa nói: “Được rồi, đi thôi lão Triệu, dùng bữa nào, làm hoàng đế,

trầm chán chết đi được.”

Triệu Khang mỉm cười, nhìn vị hoàng đế Đại Càn hiện tại bên cạnh, nhớ lại lúc mới gặp còn là một đứa trẻ mười sáu, mười bảy tuổi.

Thoắt cái đã hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi rồi, râu dê cũng mọc lên rồi, tuy đã làm hoàng đế nhưng tính tình vẫn chẳng thay đổi là bao.

Nghe nói Triệu Khang đến, Ngô Thanh Loan - Hoàng hậu hiện giờ - vội vàng chạy đến, nhìn thấy Triệu Khang thì mừng rỡ chạy tới: “Su phụ!”

“Đã thành thiếu nữ rồi. Thái tử đâu rồi? Bế ra đây cho su phụ xem nào?” Triệu Khang cười ha hả, ngăn cản Ngô Thanh Loan hành lễ.

Tiêu Huyền Sách bức bối nói: “Cái tên xui xẻo đó suốt ngày khóc nhè! Ban ngày thì ăn no rồi ngủ! Ta xem sau này lớn lên chắc chắn là tên ham ăn lười làm.”

“Hay là nạp thêm phi tần sinh đứa khác?” Ngô Thanh Loan cười hỏi.

“Khụ khụ, ăn được là phúc, ăn được là phúc.”

Tiêu Huyền Sách vội vàng trốn sau lưng Triệu Khang cười ngượng ngịu, lại nói: “Thằng con quý tử nhà ngươi thì sao? Chắc cũng sắp biết đi rồi nhỉ?”

“Đó là đương nhiên!”

Triệu Khang không chút ngại ngùng: “Không chỉ biết đi đâu! Mà còn sắp đọc được thơ rồi đây! Người không biết đâu, dân chúng đều nói là thần đồng đấy!”

“Cứ khoác lác đi, mới hơn một tuổi mà đọc được thơ? Người nói nó biết tán gái ta còn tin.” Tiêu Huyền Sách cười khẩy.

Ba người vừa nói vừa cười dùng bữa trưa đơn giản trong vườn thượng uyển, Triệu Khang cáo từ ra về.

Nhìn Triệu Khang phát tay rời đi, Ngô Thanh Loan khẽ thở dài: “Su phụ ngày càng bận rộn rồi.”

“Ừ, ta có thể ngồi đây chỉ điểm giang sơn, cũng là nhờ có hán ở bên ngoài.”

Vừa vuốt cằm, Tiêu Huyền Sách bỗng nhiên ồ lên một tiếng.

Ngô Thanh Loan nghiêng đầu: “Sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy lão Triệu hơi kỳ lạ, nhưng lại không nói ra được.”

Tiêu Huyền Sách nghĩ nghĩ, vỗ đùi cười nói: “Người nói xem sao lão Triệu không già đi chút nào nhỉ? Hắn cũng ba mươi rồi chứ?”

Ngô Thanh Loan tròn mắt: “Làm gì có ai không già đi?”

“Ê, thật đấy, ta từ nhỏ gặp hắn đã thấy vậy rồi, đến bây giờ vẫn y như vậy.”

“Vậy chỉ có thể nói là sư phụ ta có thuật giữ gìn nhan sắc...”

...

Liên tục bốn ba mấy ngày liền, nhìn thấy cổng thành Dương Châu, Triệu Khang ngáp một cái, dụi dụi đôi mắt mệt mỏi.

Không khỏi tự cười bản thân.

Chẳng lẽ mình già thật rồi, có hơi quá khích rồi sao? Bằng không sao dọc đường cứ nôn nóng bất an thế này?

Cố ý thả chậm bước chân, thông dong đi vào thành Dương Châu, những người quen trên đường chào hỏi.

Lời chào hỏi “Triệu giáo” khiến lòng người ấm áp.

Chưa về đến nhà, Triệu Khang đã bắt gặp Watt.

Watt vô cùng phấn khích: “Triệu đại nhân, ngài đã về rồi!”

“Vừa mới đến, Watt, người tìm ta có chuyện gì sao?”

Watt kích động nói: “Vâng, Triệu đại nhân, ta có một nghiên cứu trọng đại muốn báo cáo với ngài.”

“Nghiên cứu trọng đại gì vậy? Người chế tạo thành công động cơ hơi nước rồi à?” Triệu Khang mừng rỡ hỏi.

Watt đáp: “Động cơ hơi nước vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm, là một thứ khác, chúng ta phát hiện ra một loại chất lỏng màu đen, có thể cháy được?”

“Chất lỏng cháy được?” Triệu Khang có chút kinh ngạc.

Watt hưng phấn nói: “Đúng vậy, Triệu đại nhân, gần đây ta đang suy nghĩ về một thứ có thể bay lên trời, nhưng khổ nỗi chưa tìm được nhiên liệu cung cấp động lực bay, nhưng loại chất lỏng màu đen này, ta cảm thấy có thể thử dùng nó.”

“Rốt cuộc là chất lỏng màu đen gì? Phát hiện như thế nào?” Triệu Khang vừa đi vừa hỏi.

Watt đáp: “Là do xưởng vũ khí chế tạo bom nổ ra, gần đây bọn họ đang thử nghiệm thuốc nổ và vũ khí mới, đã cho nổ tung một hố lớn ở ngoại thành. Loại chất lỏng màu đen đó phun ra từ lòng đất, dính dính nhớp nháp.”

“Mẹ kiếp, mau đưa ta đi xem! Bọn họ chắc không phải là đã cho nổ tung mỏ dầu rồi chứ!” Triệu Khang vừa mừng vừa lo, vút cả ngựa, túm lấy Watt chạy ra ngoài.

Thậm chí còn vận dụng cả chân khí, trông Watt như bị gió lớn thổi bay lên vậy.

Chương 848 - Khinh khí cầu

“Khoan đã! Khoan đã, ngài Triệu...”

Watt kêu lên, càng lúc càng lớn, cuối cùng gần như là gào lên. Triệu Khang đang trong trạng thái hưng phấn, nghe vậy mới sực tỉnh, vội vàng thả Watt xuống.

“Có chuyện gì vậy?”

Watt lắc lắc đầu. Hắn bị Triệu Khang vác trên vai chạy như bay một mạch, suýt nữa thì ói ra hết.

Hồi phục lại một chút, hắn nhìn Triệu Khang, cười khỏ nói: “Ngài chạy nhầm đường rồi, chỗ đó cách thành Dương Châu một khoảng kha khá đấy.”

“Cái beep, sao ngươi không nói sớm!”

Vác Watt chạy ngược về thành Dương Châu, Triệu Khang trong lòng vô cùng phấn khởi. Nếu thứ mà đám Lý Cửu Đan đào được thật sự là dầu mỏ, vậy thì có trò vui rồi!

Đó chính là huyết mạch của công nghiệp a!

Cưỡi ngựa nhanh chóng chạy theo Watt, khoảng nửa tiếng sau, Triệu Khang đã nhìn thấy một đám người từ Viện Hỏa khí và Xưởng Chế tạo máy móc đang vây quanh cái gì đó.

Hắn lật người xuống ngựa, vội vàng chạy tới. Từ xa đã nghe thấy tiếng người đang bàn tán xôn xao.

“Cái thứ này rốt cuộc là cái gì? Nhóp nháp dính dính, nhìn giống dầu nhĩ!”

“Ta thấy không giống lắm. Nhìn đen sì bản thủ thế kia, dầu nào lại thế?”

“Nhưng mà nó cũng cháy được như dầu hỏa đây! Biết đâu là loại dầu hỏa mới thì sao?”

“Hay là ném đuốc xuống xem thử?”

“Ta thấy được đây, ai kia, đưa đuốc đây!”

“Được... beep!”

Triệu Khang nghe thấy suýt nữa thì hồn vía lên mây, vội vàng găm lên một tiếng.

Mọi người giật mình quay đầu lại, vừa nhìn thấy Triệu Khang, Lý Cầu Đản, Nobel mấy người liền chạy vội tới.

Họ mừng rỡ gọi: “Lão gia, ngài đã về! Mau đến xem thử đây là thứ gì!”

“Tránh ra, tránh ra hết cho ta, để ta xem thử!”

Chen lên phía trước, Triệu Khang nhìn thấy một cái hố sâu bán kính khoảng một mét, bên trong hố có một đồng chất lỏng màu đen sền sệt đang không ngừng tuôn ra.

Triệu Khang nhìn nửa ngày trời cũng không dám chắc chắn. Lý Cầu Đản ngồi xổm xuống bên cạnh, tò mò hỏi: “Lão gia, đây rốt cuộc là thứ gì ạ?”

“Ta cũng không chắc lắm.”

Biết làm sao được, kiếp trước có cơ hội được nhìn thấy dầu thô đâu mà biết, vì vậy hắn chỉ đành hỏi: “Đây là thứ các người đào được à?”

“Không phải ạ!” Lý Cầu Đản cười nói, “Mấy hôm trước thử nghiệm thuốc nổ và vũ khí mới, nổ ra cái hố này, thứ này tự

dung từ dưới đất phun lên, làm người ta sợ chết khiếp.”

“Bọn tiểu nhân mức thử một ít lên, phát hiện ra nó cũng có thể đốt cháy được! Khói đen bốc lên mù mịt, dùng để nhóm lửa chắc là được, chỉ là mùi kinh khủng quá.”

“Mức một ít lên đây xem thử, còn đám đuốc kia mau dập tắt hết cho ta! Nếu đây thật sự là dầu mỏ, lỡ mà nổ thì chúng ta đều lên trời hết đấy!” Triệu Khang bức bối nói.

Nobel vừa nghe thấy vậy liền hứng thú hẳn lên: “Triệu đại nhân, ý ngài là thứ này có thể nổ sao?”

“Nếu thật sự là dầu mỏ, vậy thì nó có thể nổ đấy. Trước tiên mức lên xem thử đã.”

Vừa nói, Triệu Khang vừa nhíu mày, mùi ở xung quanh đây thật sự là quá khó ngửi, giống hết mùi trứng thối.

Người của Xưởng Vũ khí mức một thùng gỗ đầy chất lỏng màu đen đặc quánh. Triệu Khang dùng một cành cây khô khuấy khuấy, trong dầu không ngừng hồi tưởng lại những kiến thức về dầu mỏ.

Nhưng vẫn không có manh mối gì. Hắn đổ một ít xuống đất, lấy đá lửa ra thử châm lửa, ngọn lửa bùng lên trong tích tắc.

“Dễ cháy, có mùi kích thích...”

Nhìn ngọn lửa và làn khói đen bốc lên cao, Triệu Khang lâm bẫm, có vẻ giống với những gì hắn nhớ được.

Nghĩ vậy, Triệu Khang liền gọi: “Cầu Đản!”

“Có tiểu nhân, lão gia.” Lý Cầu Đản vội vàng ghé sát lại.

“Mau phái người báo cho Tôn Phương, điều động quân đội các nơi, đóng quân ở đây, bảo vệ nghiêm ngặt khu vực này cho ta!” Triệu Khang ra lệnh.

Lý Cầu Đản có phần kinh ngạc: “Lão gia, thứ này quan trọng đến vậy sao?”

“Có lẽ là dầu mỏ.” Triệu Khang gật đầu.

Nobel, Watt và những người khác cũng vây quanh, trong mắt tràn đầy ham muốn tìm tòi: “Triệu đại nhân, dầu mỏ là gì ạ?”

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi giải thích: “Dầu mỏ là một loại tài nguyên rất quan trọng, có thể đốt cháy, có thể nổ, hơn nữa có thể tinh chế ra xăng, dầu diesel, khí hóa lỏng... rất nhiều thứ.”

“Chỉ là những thứ này cần kỹ thuật rất cao, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại của chúng ta thì không làm ra được.”

Nói rồi, Triệu Khang nhìn về phía Watt: “Vừa rồi người nói với ta là đang nghiên cứu thứ gì bay lên trời phải không?”

Watt vội vàng đáp: “Đúng vậy, Triệu đại nhân. Gần đây ta đang nghiên cứu cách bay lên trời, hơn nữa ta vô tình phát hiện ra một hiện tượng rất thần kỳ, đó chính là vật nóng thì nở ra, lạnh thì co lại.”

Triệu Khang: “Sự giãn nở vì nhiệt? Người phát hiện ra lúc nào vậy?”

“Thì ra nó gọi là sự giãn nở vì nhiệt sao?” Watt kinh ngạc nhìn Triệu Khang, quả nhiên Triệu đại nhân kiến thức uyên bác, xem ra ngài ấy cũng thường xuyên...

Đối diện với câu hỏi của Triệu Khang, gã Tây này bỗng đỏ mặt, len lén nhìn xung quanh, may mà xung quanh đều là đàn ông.

Gã cười gượng gạo nói: “Gần đây không có tiền đi kỹ viện, cho nên... chỉ có thể tự mình giải quyết, sau đó phát hiện ra lúc nó to lên thì nóng, co lại thì lạnh.”

Triệu Khang sửng sốt, không ngờ gã phát hiện ra sự giãn nở vì nhiệt lúc... tự xử.

Xung quanh vang lên những tiếng cười kỳ quái.

Watt vội vàng nói tiếp: “Ngoài sự giãn nở vì nhiệt ra, ta còn phát hiện ra lúc đốt lửa, hơi nước sẽ bốc lên.”

“Vì vậy ta nghĩ, nếu như vậy, có thể lợi dụng động năng của hơi nước để đẩy một vật gì đó bay lên trời hay không? Như vậy biết đâu có thể bay được.”

“Sức mạnh của dầu hỏa khi cháy không đủ, nhưng loại dầu mỏ này có vẻ khả quan.”

“Người định làm khinh khí cầu à?” Triệu Khang vừa buồn cười vừa bất lực.

Mọi người đều tò mò, Nobel liền hỏi: “Triệu đại nhân, khinh khí cầu là gì vậy?”

“Là một thứ có thể bay trên trời, nhưng không phải dùng hơi nước mà là lợi dụng nguyên lý co giãn vì nhiệt của không khí...”

Triệu Khang giải thích một lượt. Ánh mắt Watt lập tức trở nên cuồng nhiệt: “Không khí bị đốt nóng sẽ nở ra tạo thành lực nâng, ta... hình như hiểu rồi... nhưng mà...”

Hắn ta lại rơi vào trạng thái rối rắm. Thấy vậy, Triệu Khang liền nói: “Đi thôi, chúng ta quay về, ta làm cho người một thứ, người sẽ hiểu rõ ngay.”

Cả đám người dọn dẹp một lượt rồi xách theo thùng dầu trở về thành Dương Châu.

“Triệu đại nhân, rốt cuộc phải làm như thế nào ạ?”

Vừa về đến nơi, Watt tâm trí đều là khinh khí cầu bay lên như thế nào, căn bản không ngồi yên được.

“Đừng vội, chuẩn bị một ít đồ trước đã.”

Rất nhanh sau đó, giấy, tre, hồ dán đều được người ta mang tới. Watt nhìn Triệu Khang dùng hồ dán những tờ giấy lại với nhau, làm thành hình đèn lồng.

Khoảng nửa tiếng sau, Triệu Khang đã hoàn thành mọi thứ. Những người xung quanh đều tò mò nhìn.

“Tới đây, các người cầm bốn góc đèn lồng này, nhẹ tay thôi, đừng làm rách đấy.”

Triệu Khang vừa dặn dò, vừa múc dầu đổ vào bên trong đèn lồng, đổ gần đầy thì bắt đầu châm lửa.

Khói đen bốc lên, ngọn lửa cháy bùng. Watt trừng lớn mắt nhìn tờ giấy bỗng nhiên phồng lên, trong đầu lóe lên tia sáng.

Triệu Khang quan sát tình trạng cháy của nhiên liệu ở phần đế đèn, nhìn thấy đèn lồng dần dần phồng lên, liền ra lệnh cho người ta từ từ nâng lên.

“Triệu đại nhân, sao ta có cảm giác nó sắp bay lên vậy!” Watt kích động kêu lên.

“Thả tay ra!” Triệu Khang lạnh lùng ra lệnh.

Bốn người đang giữ đèn lồng đồng loạt buông tay. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chiếc đèn trời chậm rãi bay lên cao.

Chương 849 - Giấc Mơ Bay Lượn Của Các Nàng

Nhìn theo chiếc đèn trời bay càng lúc càng xa, ngoại trừ Triệu Khang và Watt vẫn giữ được bình tĩnh, những người khác đều ngơ ngác.

Trong lòng Watt dường như có một cánh cửa lớn sắp mở ra, cả người chìm vào trầm tư suy nghĩ.

Triệu Khang ra hiệu cho mọi người đừng làm phiền, để Watt tự mình nghiền ngẫm.

Mặc dù có thể trực tiếp nói cho Watt biết nguyên lý không khí nóng nở ra, lạnh co lại, nhưng để hắn ta tự mình suy nghĩ, biết đâu lại có những phát hiện mới.

Bản thân Triệu Khang thì cầm lấy thùng dầu hỏa vừa tìm được, bắt đầu nghiên cứu. Ở thời hiện đại, tầm quan trọng của thứ này không cần phải bàn cãi.

Hầu như tất cả các sản phẩm nhựa đều cần sử dụng dầu mỏ, nhưng xem ra hiện tại nó chỉ có thể dùng làm nhiên liệu.

Tuy có chút lãng phí, nhưng có còn hơn không.

Nghĩ mãi không ra cách nào sử dụng hiệu quả hơn, Triệu Khang đành đặt nó sang một bên, nhìn Watt đã chạy đến bàn, bắt đầu ghi ghi chép chép, hắn cũng không quấy rầy nữa mà xoay người rời khỏi xưởng hơi nước.

Đẩy cửa bước vào nhà, liền thấy Ngô Tâm Di đang đu đưa chiếc nôi, thấy hắn trở về, nàng thoái lộ nét vui mừng, vội đứng dậy nghênh đón.

Vừa đưa tay vuốt phẳng nếp nhăn trên áo Triệu Khang, nàng vừa dịu dàng hỏi: “Phu quân đã về rồi à, có đói bụng chưa?”

Triệu Khang vui vẻ ôm nàng xoay một vòng: “Thật ra cũng hơi hơi.”

“Vậy thiếp đi nấu cơm cho chàng.”

Hôn nhẹ lên má Triệu Khang, nàng mỉm cười rào bước vào bếp.

Nghe tiếng loảng xoảng vọng ra từ phòng bếp, trong lòng Triệu Khang dâng lên một cảm giác ấm áp, có lẽ là do đã có con nên tâm trạng cũng khác.

So với những người còn lại, Ngô Tâm Di càng giống một người vợ hiền mẹ đảm. Nhìn đứa con trai Triệu Phú Quý đang nằm trong nôi, Triệu Khang tinh nghịch đưa tay véo nhẹ lên khuôn mặt bụ bẫm của thằng bé, Triệu Phú Quý lập tức bị đánh thức, oa oa khóc ré lên.

Như thể có thần giao cách cảm, các nàng ở bên ngoài đều vội vã quay về. Cả nhà đang quây quần bên mâm cơm thì cánh cửa bỗng bị ai đó đẩy bật tung.

Mọi người giật mình ngoảnh lại, liền thấy Watt mặt mũi lem luốc đang bò dậy từ mặt đất, trên tay vẫn còn cầm một tờ giấy, hắn ta chạy đến bên cạnh Triệu Khang với vẻ mặt vô cùng phẫn khích.

“Triệu đại nhân! Ngài xem giúp ta xem còn sơ hở gì không!”

Các nàng đều tỏ vẻ bất lực, lão già này cũng thật là không biết nhìn thời điểm!

Triệu Khang thì không mấy để tâm, nhìn vào bản vẽ Watt vừa đưa, đó chính là hình dáng một chiếc khinh khí cầu hoàn chỉnh, thậm chí cả giỏ treo cũng giống hệt với khinh khí cầu thời hiện đại.

Hắn không khỏi hứng thú hỏi: “Nói ta nghe suy nghĩ của ngươi đi.”

Watt khom người, chỉ vào bản vẽ, kích động nói: “Ta định dùng da thuộc để may khinh khí cầu, bên trong sẽ có một thiết bị đốt lửa, trước tiên phải bơm đầy thứ ngài gọi là ‘không khí’ vào trong.”

“Sau đó, lợi dụng thiết bị đốt lửa này để làm nóng không khí bên trong, dựa theo nguyên lý ‘nóng nở ra, lạnh co lại’ mà ngài đã nói, để cho quả cầu này bay lên.”

Nghe đến hai chữ “bay lên”, các nàng đều trở nên thích thú, Tiêu Linh Lung bưng bát cơm chạy đến sau lưng Triệu Khang, tò mò hỏi: “Cái gì bay lên?”

“Ta và Watt đang nghiên cứu chế tạo một loại khinh khí cầu có thể bay lên trời.” Triệu Khang cười nói.

Diệp Hồng Tuyết kinh ngạc: “Thứ này thật sự có thể bay sao?”

“Chắc chắn rồi.”

Triệu Khang quay sang Watt: “Thiết bị đốt lửa của ngươi phải có van để điều chỉnh lửa to nhỏ, ngoài ra còn một vấn đề nữa.”

Watt vội vàng ghi nhớ: “Đại nhân, ngài cứ nói.”

Triệu Khang bắt đầu nói: “Chính là sau khi bay lên, làm sao để điều khiển phương hướng, thứ này theo ta được biết chỉ có thể dựa vào hướng gió để kiểm soát.”

“Hướng gió sao? Đây quả là một vấn đề.” Watt chìm vào trầm tư.

Triệu Khang trả lại bản vẽ, vỗ vai Watt, không quên khích lệ hắn: “Nếu ngươi đã có ý tưởng rồi, vậy thì cứ thế mà làm, cố gắng hoàn thành thiết bị đốt lửa càng sớm càng tốt.”

“Những cái khác không cần quan tâm, đã đến nước này rồi, trước tiên cứ bay lên đã, còn hạ xuống như thế nào thì tính sau.”

“Chỉ cần chế tạo thành công, ngươi, Watt, chính là người đầu tiên bay lên trời! Đến lúc đó, sử sách Đại Càn ta sẽ ghi danh ngươi!”

“Có khi nào còn lo không tìm được vợ?”

“Có lý.”

Watt lập tức trở nên hưng phấn, nhìn Triệu Khang: “Vậy Triệu đại nhân, nếu ta chế tạo thành công, có thể chia cho ta một căn nhà, tăng lương, cho ta nhập tịch Đại Càn được không?”

Chắc chắn, xem xã hội này bức người ta thành cái dạng gì kia, một nhân tài khoa học như vậy mà lại phải lo lắng chuyện nhà cửa, tiền bạc.

Triệu Khang thở dài, bắt đầu dùng “bí kíp tẩy não” với lão già tóc vàng này: “Watt à, người phải biết rằng, các người, dù sao cũng là người từ nơi khác đến, hiện tại toàn thành đều đang theo dõi các người đấy! Cứ chờ xem các người thể hiện như thế nào.”

“Ta cũng là chịu áp lực rất lớn từ phía trên mới đồng ý tiếp nhận các người, đó là bởi vì ta tin tưởng các người có thể cống hiến cho Đại Càn, tương lai nhất định có thể gia nhập quốc tịch Đại Càn.”

Watt kích động gật đầu lia lịa.

Không ngờ Triệu Khang lại đổi giọng: “Nhưng người xem các người đến Dương Châu đã làm những gì, ta thừa nhận các người đã nghiên cứu ra được một số thứ.”

“Nhưng các người ngày nào tan làm cũng không phải là vào kỹ viện thì cũng là chạy đến vũ trường nhảy nhót, còn thiếu nợ Lâm Nhị Ngưu bọn họ không ít bạc đúng không? Các người đây là đang tự hủy hoại hình tượng của chính mình đấy.”

“Vừa nãy trên đường về ta còn nghe một cô nương nào đó nói, nói ai ai đó trong số các người lại đi tán tỉnh con gái nhà người ta.”

“Các người như vậy thì làm sao ta chia nhà, tăng lương cho các người được!”

Watt đỏ mặt, Triệu Khang lại nói: “Hãy nhớ rằng, hiện tại các người chỉ là tầng lớp thấp kém, phải làm việc chăm chỉ, nghiên cứu cho tốt, đừng có nghĩ đến những thứ viễn vông đó.”

“Làm ra thành quả thiết thực, nhà cửa, bạc vàng, thê tử đều sẽ có! Người nhìn ta này, lúc trước để cưới được năm nàng vợ này, ta đều tự biến mình thành trâu ngựa, liều mạng làm việc, cố gắng phấn đấu, những việc ta làm đều là đại sự cứu vớt thế giới, còn cái khinh khí cầu của người...”

Watt xấu hổ cúi đầu, nhìn năm ngón tay của mình, lại nhìn năm nàng vợ của Triệu Khang.

Lại nhìn Triệu Khang rồi lại nhìn mình, cuối cùng cũng hiểu ra, ngẩng đầu lên với ánh mắt vô cùng kiên định.

“Hiểu rồi Triệu đại nhân! Ta, Watt, nhất định sẽ học tập ngài, làm trâu làm ngựa cho Đại Càn!”

Nói xong, hắn ta xoay người sải bước rời đi.

Triệu Khang vội vàng bổ sung một câu: “Đừng quên thân phận thấp kém của mình đây! Còn nữa, nhớ chuyển lời cho Pike, bọn họ cũng vậy!”

“Rõ!”

Triệu Khang hài lòng quay đầu lại, liền bắt gặp năm đôi mắt to tròn long lanh nước đang nhìn mình chằm chằm.

“Các nàng nhìn ta làm gì?” Triệu Khang khó hiểu.

Diệp Hồng Tuyết khác thường chủ động đi đến bên cạnh Triệu Khang, dịu dàng xoa bóp vai hắn: “Vừa rồi chàng nói... cái gì mà cầu bay lên trời?”

“Đúng vậy!”

“Có thể bay cao bao nhiêu?” Tào Bạch lộ vội vàng hỏi.

“Ba bốn mươi trượng chắc là được, cũng có thể còn cao hơn.” Triệu Khang gật đầu nói.

Tần Ngọc Phượng chạy đến, lay lay tay hắn: “Lão gia, vậy khi nào làm xong thì cho chúng ta lên bay thử xem sao?”

“Được thôi...Ặc, nói đùa gì thế! Lỡ lên đó rồi không xuống được thì sao! Cao như vậy mà rơi xuống thì toi mạng cả lũ đây!” Triệu Khang vội vàng từ chối!

Ngô Tâm Di vội vàng nói: “Làm sao có chuyện đó được, đã làm được thì chắc chắn sẽ không để chúng ta ngã xuống.”

“Chuyện này chưa biết chừng!”

Triệu Khang vội vàng ra vẻ uy quyền: “Đến lúc đó làm xong thì tìm mấy người không sợ chết, cho bọn họ bay thử nghiệm trước, chúng ta đừng có mà bon chen, ta còn chưa muốn chết đâu!”

Tiêu Linh Lung lắc đầu, hai mắt sáng rực: “Không được, không được, chúng ta muốn bay lên trời! Chàng phải đưa

chúng ta lên đó!”

Chương 850 - Bay Lên Trời

“Không! Việc này chẳng vui chút nào!”

Nhìn năm mỹ nhân đang trừng mắt nhìn mình, trong đầu Triệu Khang hiện lên một đoạn phim hân từng xem ở kiếp trước.

Phim kể về hai nhà khoa học thực hiện thí nghiệm trên khinh khí cầu, kết quả bay quá cao suýt chút nữa thì không xuống được. Lúc đó, nhìn hai người trên màn hình như sắp bay ra khỏi trái đất, Triệu Khang còn thấy rợn người.

Nếu đổi lại là hân, có lẽ đã sớm đi tìm Phật Tổ để học cách bay rồi!

Quan trọng nhất là, bản thân hân chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ dùng khinh khí cầu để thực hiện giấc mơ bay lượn. Triệu Khang từ chối bất kỳ độ cao nào trên ba mét!

“Ta không quan tâm!”

Trên vai, bàn tay đang xoa bóp nhẹ nhàng bỗng trở nên mạnh bạo hơn. Diệp Hồng Tuyết hừ lạnh: “Dù sao ta cũng muốn bay! Ước mơ lớn nhất đời này của ta chính là được bay lên trời nhìn ngắm!”

“Ta cũng vậy, ta cũng vậy!” Tần Ngọc Phượng cười rạng rỡ.

Triệu Khang nhướn mày: “Không phải trước đây nàng nói ước mơ lớn nhất là được ở bên cạnh ta sao?”

Tần Ngọc Phượng: “Bây giờ không phải nữa.”

Triệu Khang: “...”

“Tóm lại, chuyện này không đến lượt chàng quyết định, chờ cái thứ khinh khí cầu kia bay lên, chúng ta sẽ là những người đầu tiên bay lên đó!” Tiêu Linh Lung hùng hồn tuyên bố.

Triệu Khang tức giận nghiến răng, nhìn năm người đang tràn đầy phấn khích, chỉ đành nghĩ cách khuyên nhủ.

Chuyện bay lượn, đừng nói là khinh khí cầu, ngay cả máy bay hân cũng không dám ngồi.

Chỉ là hấn không ngờ, sau khi được mình khích lệ, quyết tâm trở thành “con dân” của Đại Càn, Watt lại làm việc hăng say đến vậy.

Chưa đầy mười ngày, hấn đã chế tạo ra một chiếc khinh khí cầu.

Nhìn tấm da thuộc cao hơn mười mét với đường khâu chỉ chít trước mặt, Triệu Khang, người vốn giỏi may vá, không khỏi nhíu mày.

“Watt, thứ này sẽ không bị rò rỉ khí chứ?”

“Chắc chắn là không!”

Watt tự tin nói: “Thưa ngài, ta đã mời những người thợ thuộc da giỏi nhất thành phố làm việc ngày đêm để khâu nó lại.”

Triệu Khang khựng lại: “Liệu nó có hơi nhỏ không?”

Ấn tượng của hấn về khinh khí cầu là rất lớn, có thể chở được nhiều người.

Watt cười nói: “Hiện tại thì nó hơi nhỏ, nhưng đây chỉ là sản phẩm thử nghiệm, chúng ta có thể thử trước.”

“Người định làm thế nào?” Triệu Khang càng nhíu mày, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Watt vội vàng giải thích: “Ngài xem này, thưa ngài. Lát nữa chúng ta sẽ buộc dây thừng vào chiếc giỏ này, rồi ngồi vào trong.

Thiết bị đánh lửa sẽ sử dụng cái mà ta đã làm trước đó, tất cả đều được đổ đầy dầu mỡ như ngài đã nói, đây là van để điều khiển lửa lớn nhỏ. Lát nữa sẽ cho người bơm dầu mỡ vào để nâng khinh khí cầu lên.

Ngoài ra, sợi dây này được dùng để kết nối với mặt đất, dài mười lăm trượng, phòng trường hợp chúng ta lên đó rồi không xuống được.”

Triệu Khang kinh ngạc: “Người đã nghĩ chu toàn như vậy rồi sao, lợi hại thật đấy.”

Watt mỉm cười: “Là các phu nhân đã nói cho ta biết.”

“Hả?” Triệu Khang quay đầu lại.

Watt nói: “Khoảng thời gian này, các phu nhân thường xuyên đến đây xem ta nghiên cứu khinh khí cầu, đã đưa ra rất nhiều ý kiến hay.”

“Mấy người phụ nữ điên rồ này!” Triệu Khang thầm mắng.

“Nói ai vậy!”

Một giọng nói bất mãn vang lên từ phía sau, Triệu Khang quay đầu lại, thì ra tất cả đều đã đến.

Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết, Tần Ngọc Phượng, Ngô Tâm Di, Tào Bạch Lộ, Tống Khinh Nhan, Công Tôn Vân Tú, ngay cả Elizabeth cũng đã đến, lúc này đang mở to mắt nhìn Triệu Khang với vẻ mặt ngạc nhiên.

“Mấy người định lập nhóm à?” Triệu Khang bức bối nói.

Công Tôn Vân Tú mỉm cười: “Quốc sư, nghe nói thứ này có thể bay lên trời?”

Triệu Khang ngạc nhiên: “Với tu vi của nàng, nàng còn không bay được sao?”

Người sau cười khỏ: “Ta là người chứ đâu phải thần tiên, đương nhiên không thể bay được.”

Mẹ kiếp, tiểu thuyết huyền huyễn hại người ta rồi!

“Watt! Mau nâng cái thứ khinh khí cầu này lên cho bản phu nhân!” Diệp Hồng Tuyết phát tay, hưng phấn nói.

“Tuân lệnh phu nhân!”

“Ê, ta còn chưa nói gì mà!”

Nhìn thấy mấy người phụ nữ này dường như thật sự định leo lên cái thứ xấu xí kia, Triệu Khang bắt đầu hoảng sợ.

Nếu họ lên đó, chẳng lẽ hấn lại không lên?

Hấn vội vàng kéo Diệp Hồng Tuyết sang một bên, hạ giọng nói với mọi người: “Mọi người đừng vội! Đây vẫn chỉ là thử nghiệm! Lỡ như nó phát nổ, bốc cháy, rơi xuống thì làm sao? Lỡ như không xuống được thì làm sao!”

“Làm sao có thể, khi Watt thử nghiệm mô hình, chúng ta đều đã xem rồi.” Tiêu Linh Lung nói.

“Đó là mô hình, có giống như thực tế đâu.”

Diệp Hồng Tuyết mỉm cười: “Hay là chàng sợ?”

“Nói bậy gì vậy! Sao ta có thể sợ, ta vận công nhảy một cái là cao hơn hai trượng! Sao có thể sợ cái thứ khinh khí cầu này? Thật là nói đùa!” Triệu Khang khinh thường cười.

“Vậy chàng còn lằng nhằng ở đây làm gì.” Diệp Hồng Tuyết bực bội nói.

“Nàng thật là! Tổng tử tử, tử nói gì đi!” Triệu Khang vội vàng cầu cứu.

Tổng Khinh Nhan che miệng cười nhẹ, ngại ngùng nói: “Thực ra, ta cũng rất muốn bay lên đó xem thử.”

Triệu Khang quay sang nhìn cô nàng tóc vàng mắt xanh: “Nàng cũng muốn lên đó sao?”

Elizabeth cuối cùng cũng hiểu được hôm nay đến đây để làm gì, liền gật đầu lia lia như một đứa trẻ.

Lúc này, Watt, người không biết từ đâu mang đến hơn chục chiếc quạt tay bằng gỗ để bơm hơi, bỗng hét lên: “Đốt lửa!”

Chỉ thấy phía dưới khinh khí cầu bốc lên ngọn lửa, mọi người quay đầu nhìn lại, liền thấy một cảnh tượng kỳ lạ xảy ra, quả cầu khổng lồ bắt đầu từ từ phồng lên, sau đó từ từ bay lên.

Hơi thở của mọi người dường như đều ngừng lại vào khoảnh khắc này, ngay cả Công Tôn Vân Tú cũng tròn mắt đẹp.

Sự kinh ngạc trong lòng khó có thể diễn tả thành lời.

Chỉ có Triệu Khang là một mình thăm cầu mong nó mau rơi xuống.

Nhưng cuối cùng, điều ước của hắn đã không thành hiện thực.

Watt bước tới, trên mặt tràn đầy phấn khích và xúc động: “Ngài Triệu, thành công rồi!”

“Chưa chắc đâu, lỡ như lát nữa nó rơi xuống thì sao? Nhiên liệu không đủ thì sao?” Triệu Khang cười gượng.

Watt tự tin nói: “Không thể nào! Nhiên liệu và trọng lượng đều đã được ta tính toán kỹ lưỡng!”

Mặc dù chỉ là sản phẩm thử nghiệm, nhưng chở ngài và các phu nhân, cùng với nữ vương là hoàn toàn không thành vấn

đề!”

Mẹ kiếp, lão già này sao lại giỏi giang như vậy chứ! Giỏi như vậy sao không đi chế tạo tên lửa đi!

Triệu Khang thầm mắng một câu.

Hắn còn chưa kịp nói gì, thì đám phụ nữ đã sốt ruột.

“Nhanh lên, cái giỏ kia hình như càng lúc càng cao rồi!”

Triệu Khang còn chưa kịp phản ứng, Công Tôn Vân Tú đã mượn lực bước lên, hai tay bế Tống Khinh Nhan và Elizabeth nhảy vào chiếc giỏ lớn.

Tiêu Linh Lung cũng kéo Diệp Hồng Tuyết và Tào Bạch Lộ nhảy vào.

Tần Ngọc Phượng và Ngô Tâm Di nhìn Triệu Khang với vẻ mặt sốt sắng.

Nhìn sợi dây an toàn nối với mặt đất, Triệu Khang cảm thấy an tâm hơn một chút, hắn nhìn Watt: “Người chắc chắn là người đã tính toán kỹ lưỡng rồi chứ?”

Watt nghiêm nghị nói: “Chắc chắn.”

“Vậy thì được.”

Triệu Khang bắt đầu đi, kéo hai người phụ nữ, cũng vội vàng nhảy lên giỏ, may mà chiếc giỏ đủ chắc chắn, không hề có cảm giác bị lún xuống.

Nhìn thấy khinh khí cầu bay càng lúc càng cao, Watt bắt đầu ghi chép liên tục, nhân viên của xưởng máy hơi nước bên cạnh tò mò hỏi: “Cố vấn, sao người không lên đó?”

“Nói nhảm, lỡ như nó rơi xuống thì sao? Người không muốn ta bị ngã chết chứ.”

“Vậy còn ngài Triệu và những người khác?”

Watt tự tin nói: “Ngài Triệu võ công cái thế, còn có đại phu nhân và Vân Tú tiên tử đều là cao thủ, sẽ không có vấn đề gì đâu!”

Chương 851 - Vui Quá Trón

“Oa! Bay thật rồi kìa!” Diệp Hồng Tuyết vỗ tay phấn khích.

“Mau nhìn xem! Triệu Khang, mau nhìn xem, nhà cửa và người ở dưới nhỏ xíu luôn!” Tiêu Linh Lung cười rạng rỡ.

Nhìn những đám mây trên cao dường như ngày càng gần, trong lòng Công Tôn Vân Tú vẫn tràn đầy kinh ngạc, lẩm bẩm: “Có lẽ đây chính là cái gọi là ‘Ngồi trên mây ngắm biển xanh, Nhìn xuống trời cao chẳng còn cao’ chẳng?”.

Còn Triệu Khang...

“Oe... Ta chóng mặt quá, cho ta xuống! Oe...”.

Cả người bám chặt lấy rìa giỏ, bữa sáng ăn vào đã nôn ra hết!

Hai chân gần như quỳ hẳn trong giỏ, toàn thân bủn rủn, lại không thể nôn trong giỏ, chỉ có thể nôn ra ngoài.

Vừa mở mắt nôn, nhìn những ngôi nhà, công trình kiến trúc ngày càng nhỏ bé phía dưới, càng nôn dữ dội hơn.

Chúng nữ giật mình, vội vàng chạy đến bên cạnh, lo lắng: “Triệu Khang, chàng sao vậy?”.

Ngọc Phượng vội lấy khăn tay lau cho hắn, sắc mặt trắng bệch nhìn chúng nữ.

Triệu Khang mắt đảo một vòng, ngất lịm.

Mười lăm trượng so với mặt đất, đủ để một người mắc chứng sợ độ cao nghiêm trọng chết đi sống lại tám lần rồi.

Chúng nữ cuống cuống xúm lại, Công Tôn Vân Tú xem xét một chút, sắc mặt kỳ quặc: “Không có gì đáng ngại, có vẻ như quốc sư sợ độ cao”.

“Hèn gì tên này sống chết không chịu lên, thật là, sao không nói sớm”. Diệp Hồng Tuyết vừa khóc vừa cười, ngồi xuống trong giỏ, ôm lấy Triệu Khang đang bất tỉnh trong lòng.

Ánh mắt dịu dàng, sớm biết thế này nên gọi cả Lý tiên sinh đang bận bịu với trường học lên, để vẽ cho cả nhà một bức tranh.

Gió thổi vù vù, khinh khí cầu bay lơ lửng trên không trung, nhưng do bị dây an toàn giữ lại nên không thể bay đi mất.

Chờ một lúc lâu, Elizabeth đột nhiên lên tiếng: “Hình như không bay lên nữa rồi”.

“Mười lăm trượng rồi sao?”. Tống Khinh Nhan nhìn xuống phía dưới.

Lúc này đột nhiên có người lên tiếng: “Các nàng nói xem, cái khinh khí cầu này có thể bay cao nhất là bao nhiêu?”.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Công Tôn tiểu thư với bộ đồ trắng tinh khôi, tiên khí phiêu dật.

Đôi mắt đẹp kia dường như có chút hào hứng muốn thử.

“Ý muội là...”.

Từng đôi mắt đẹp lại nhìn về phía sợi dây an toàn kia.

Công Tôn Vân Tú nói nhanh hơn bình thường: “Trước đây quốc sư từng nói với ta, chúng ta đang sống trên một quả cầu, những ngôi sao trên trời chính là thế giới khác”.

“Các nàng nói xem, nếu cứ tiếp tục bay như vậy, chúng ta có thể bay ra ngoài, đến được những ngôi sao kia không?”.

“Hay là, thử xem?”.

Từng đôi mắt sáng rực, một luồng chân khí bay ra, sợi dây an toàn đột nhiên đứt lìa!

“Lại bay lên rồi kìa!”. Elizabeth vỗ tay hào hứng.

Mặt đất.

Watt nhìn sợi dây đột nhiên rơi xuống từ trên trời, nhặt lên xem xét: “Sợi dây này từ đâu ra vậy?”.

“Chết tiệt! Cố vấn, người xem khinh khí cầu kia bay mất rồi kìa!”.

Watt ngẩng đầu nhìn lên, bóng dáng khinh khí cầu trên bầu trời ngày càng nhỏ, có thể khẳng định là đang bay lên cao.

“Chết tiệt! Chết tiệt! Triệu đại nhân này!”.

“Triệu đại nhân này, chết tiệt!”.

“Quả nhiên là Triệu đại nhân! Tinh thần nghiên cứu khoa học này thật không ai bằng!”.

Lúc này, Watt rút cuộc cũng hiểu ra khoảng cách giữa mình và Triệu Khang ở đâu.

Thứ đồ chơi mà chính hắn là người tạo ra còn không dám ngồi, vậy mà Triệu đại nhân không chỉ ngồi lên, mà còn trực tiếp cắt đứt dây an toàn.

Sắp sửa tạo nên công hiến không thể phai mờ cho công cuộc nghiên cứu khoa học bay lượn.

Khoảnh khắc này, sự ngưỡng mộ của Watt dành cho Triệu Khang giống như nước sông cuộn cuộn không dứt, cung kính đứng im tại chỗ, nhìn theo bầu trời cho đến khi bóng dáng khinh khí cầu kia đã bay đến mức mắt thường không thể nhìn thấy được nữa.

Còn trên trời cao.

Triệu Khang đột nhiên ngồi bật dậy, ánh mắt mơ màng nhìn xung quanh, ta đang ở đâu đây?

Chắc là không phải trên khinh khí cầu chứ?

Hắn bị giật mình tỉnh giấc, vừa rời mơ một giấc mơ, mơ thấy nhiên liệu cạn kiệt, sau đó khinh khí cầu từ độ cao hàng trăm mét rơi thẳng xuống.

Khiến hắn và một đám mỹ nhân va chạm thành một đồng thịt nát, không phân biệt được ai với ai.

Đang còn mơ màng, bên tai truyền đến tiếng nói.

“Hình như bay cao quá rồi”.

“Làm sao để hạ xuống đây?”.

“Hình như là vận cái van này, ta thấy Watt thao tác rồi, ày, các nàng xem, lửa nhỏ lại rồi kìa”.

Triệu Khang quay đầu nhìn lại, thấy chúng nữ đang túm tụm bên cạnh một cái van do Watt chế tạo, loay hoay vặn vẹo.

“Mấy người đang làm gì vậy?”.

Hắn vừa hỏi vừa bò dậy, chúng nữ quay đầu lại: “Chàng tỉnh rồi à?”.

Triệu Khang đi tới, nhớ lại mình vẫn còn trên khinh khí cầu, bất đắc dĩ nói: “Thôi được rồi, chơi đã rồi chứ, có thể xuống

được chưa?”.

“Chúng ta cũng đang nghĩ cách để xuống đây”. Diệp Hồng Tuyết ho khan một tiếng.

Triệu Khang cau mày: “Nên vặn lửa nhỏ lại một chút, như vậy có thể từ từ hạ xuống”.

“Như vậy được không?”.

Nhìn ngọn lửa đang nhỏ dần, Triệu Khang gật đầu, ước chừng khoảng mười phút sau, hần chặc lưỡi một tiếng.

“Sao vậy?”. Tống Khinh Nhan hỏi.

Triệu Khang: “Sao ta cảm thấy không những không hạ xuống, mà còn đang bay lên cao hơn, không phải nói mười lăm trượng sao? Bây giờ là bao nhiêu rồi?”.

Hần dè dặt thò đầu ra nhìn xuống, lập tức hét lên kinh hãi: “Mẹ kiếp! Bốn mươi lăm mét! Cao như vậy!”. Trước đây sao không cảm thấy gì, đúng là ghê gớm!

Quay đầu lại, thấy chúng nữ đang cười gượng gạo, Triệu Khang khó hiểu: “Mấy người sao vậy?”.

Công Tôn Vân Tú ho khan một tiếng: “Cái kia, người không phát hiện ra thiếu thứ gì sao?”.

“Nói vậy hình như... Ừm? Sợi dây an toàn đâu? Sao chỉ còn lại mỗi cái đầu thế này?”.

...

“Mẹ kiếp!”.

Một phen ba thước cao!

Triệu Khang kích động túm lấy nút thắt của sợi dây an toàn: “Dây đâu?”.

“Đứt rồi”. Tiêu Linh Lung nói.

“Sao lại đứt?”.

“Nàng ấy chặt đấy!”.

Công Tôn Vân Tú thản nhiên nói: “Mọi người đều đồng ý, ta mới chặt”.

“Vậy... là lúc nào?”. Triệu Khang mặt mày trắng bệch.

“Khoảng ba khắc trước”. Elizabeth cười nói.

Triệu Khang trực tiếp ngã dúi dúi xuống giở, mất một lúc lâu mới nhảy dựng lên: “Ta nguyện rửa lũ đàn bà các người! Các người muốn chết à! Dây an toàn cũng dám chặt! Sao không chặt luôn ta đi!”.

“Xong rồi, xong đời rồi! Lần này tiêu đời thật rồi!”.

“Hay là thử đóng van lại xem sao?”. Công Tôn Vân Tú vội vàng nói.

“Thử cái rắm á! Nhỡ đâu rơi thẳng xuống thì sao! Mấy trăm mét này mà rớt xuống, đến mẹ ruột cũng không nhận ra đâu! Cái đồ...”.

“Các người rớt cuộc có não hay không vậy?”.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên bị người ta mắng như vậy, Công Tôn Vân Tú cũng có chút ngại ngùng.

Diệp Hồng Tuyết nhỏ giọng nói: “Watt nói đóng lửa lại sẽ từ từ hạ xuống mà”.

“Lỡ đâu rớt thẳng xuống thì sao! Đúng là không để ta bớt lo, tránh ra!”.

Lúc này Triệu Khang thực sự có chút tức giận, liếc nhìn độ cao, cố nén cảm giác chóng mặt muốn nôn, tay đặt lên van, trong lòng cũng không nắm chắc lắm, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hấn ngòi thứ này.

Điều chỉnh lửa xuống mức nhỏ nhất, quay đầu lại liếc nhìn Công Tôn Vân Tú, trong lòng càng thêm bức bối, trừng mắt nhìn nàng một cái.

“Muốn chết thì cứ việc, bày trò nguy hiểm như vậy!”.

Nàng bữu môi, ung dung nói: “Không có vấn đề gì lớn đâu, người chỉ cần hạ xuống cách mặt đất ba trượng là được rồi!”.

“Nói vậy là sao?”. Triệu Khang vội vàng hỏi.

“Ba trượng là được rồi! Chỉ cần ở khoảng cách đó, cho dù đang ở trên không trung, muốn bảo vệ tất cả mọi người, ta cũng có thể an toàn đáp xuống!”.

Chương 852 - Không Kích

Triệu Khang khựng lại, khóe miệng giật giật.

“Yên tâm cái gì mà yên tâm?”

“Tránh ra nào! Để ta!”

Công Tôn Vân Tú hừ nhẹ một tiếng, lui sang một bên nhìn Triệu Khang.

Nói là điều khiển, nhưng Triệu Khang cũng chỉ dám giảm nhỏ lửa ở van. Thấy khinh khí cầu không rơi thẳng xuống, trong lòng cũng an tâm phần nào.

Theo thời gian trôi qua, hấn cảm nhận được độ cao đang giảm dần, có lẽ là do nhiệt độ không khí giảm sau khi lửa nhỏ đi dần đến lực nâng giảm.

Nghĩ vậy, hấn thò đầu ra ngoài muốn xem thử hiện tại đã bay đến đâu, nhưng khoảng cách so với mặt đất quá cao, căn bản không thấy rõ.

Quay đầu lại, Triệu Khang nhìn đám nữ nhân, “Hiện tại xem ra không cần lo lắng vấn đề rơi xuống nữa.”

Sắc mặt mọi người đều nhẹ nhõm.

“Ta đã nói rồi mà, không có vấn đề gì đâu.” Diệp Hồng Tuyết cười nói.

Triệu Khang bất đắc dĩ nói: “Nhưng hiện tại vấn đề khác là chúng ta không biết cách điều khiển phương hướng của thứ này, ai biết nó sẽ bay đến đâu?”

“Hay là người và ta cùng thử dùng chân khí xem có thể điều khiển khinh khí cầu đổi hướng hay không?” Công Tôn Vân Tú đề nghị.

“Ý kiến hay!”

Mắt Triệu Khang sáng lên, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, nếu có thể mượn chân khí để điều khiển phương hướng di chuyển của khinh khí cầu, sau này dùng khinh khí cầu chở cao thủ Võ phủ, chẳng phải có thể trực tiếp từ trên không tấn công chính xác kẻ địch hay sao?

Thật là sáng khoái!

Nhưng rất nhanh sau đó, Triệu Khang và Công Tôn Vân Tú đều từ bỏ.

Chân khí nói cho cùng là một loại năng lượng phá hoại dùng để giết người, không thể dùng để đẩy khinh khí cầu di chuyển.

Vươn tay cảm nhận hướng gió bên ngoài, Triệu Khang thầm nghĩ có thể là do độ cao quá lớn, gió quá mạnh.

Nghĩ vậy, Triệu Khang đột nhiên mở van, tăng thêm lửa.

Mọi người thấy vậy đều có chút tò mò.

“Người đang làm gì vậy?”

Triệu Khang nhíu mày nói: “Ta luôn cảm thấy gió có gì đó không đúng, nên muốn thử xem sao.”

Công Tôn Vân Tú cũng đưa tay cảm nhận, suy nghĩ một chút rồi nói: “Hình như đúng là như vậy, chẳng lẽ là gió ở các độ cao khác nhau trên bầu trời có hướng khác nhau, giống như...”

“Giống như cái gì?” Nhìn vị mỹ nhân này trầm ngâm suy tư, Triệu Khang vội vàng hỏi.

“Giống như phân tầng vậy, gió ở mỗi tầng đều có sự thay đổi.” Công Tôn Vân Tú suy nghĩ một lát rồi nói ra suy đoán của mình.

Triệu Khang rơi vào trầm tư, phân tầng? Tầng bình lưu? Tầng đối lưu? Chắc là chưa bay cao đến vậy đâu nhỉ?

Trong ấn tượng hình như gió ở tầng bình lưu có hướng và tốc độ khá ổn định.

Xem ra phải tìm vài người của Khâm Thiên Giám đến nghiên cứu kỹ càng mới được.

Ghi nhớ ý nghĩ này, Triệu Khang đóng van lại, đồng thời liên tục đưa tay cảm nhận sự thay đổi của hướng gió.

Quả nhiên, theo độ cao giảm dần, hướng gió cũng thay đổi, khiến cho sự bất an trong lòng Triệu Khang giảm đi rất nhiều.

Lúc gần nhìn thấy công trình kiến trúc trên mặt đất, Triệu Khang ngăn người: “Sao lại bay đến đây rồi!”

Elizabeth thò đầu ra, có chút hung phấn: “Cung điện lớn quá! Triệu Khang, đây là đâu vậy?”

“Hình như là đế đô.”

Tiêu Linh Lung thò đầu ra nhìn một cái rồi hỏi: “Chúng ta muốn hạ cánh ở đế đô sao?”

“Bên dưới hình như toàn là nhà cửa của dân chúng. Nếu không điều khiển tốt có thể sẽ đập trúng nhà dân.” Tổng Khinh Nhan nói.

Ngọc Phượng: “Tốc độ hình như hơi nhanh, có nên mở van không?”

Triệu Khang xắn tay áo, vặn mở van: “Sức gió nhỏ hơn rồi, lát nữa ta và Vân Tú cùng dùng lực xem có thể cưỡng ép điều khiển được không.”

“Không được thì cứ hạ cánh xuống hoàng cung đi! Huynh đệ tốt với nhau, chắc chắn hẳn sẽ không nói gì đâu! Linh Lung chú ý, chúng ta nhất định phải bảo vệ tốt những người khác!”

“Không thành vấn đề!”

...

Đại điện hoàng cung.

Tiêu Huyền Sách mặc long bào, ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, thần sắc ung dung: “Các khanh, nay thiên hạ thái bình, lòng trăm rất vui mừng.”

“Khoảng thời gian trước, Triệu vương có tổ chức một trận bóng đá ở Dương Châu, chúng ta - vua tôi đều tham gia. Tuy kết quả không được như ý muốn, nhưng...”

“Trẫm lại cảm nhận sâu sắc tầm quan trọng của việc cường quốc bằng thể thao mà Triệu vương đã nói, cho nên trẫm quyết định! Cũng sẽ tổ chức một môn thể thao chơi bóng.”

Các thành viên của đội bóng hoàng gia đều hứng thú, Hộ bộ thượng thư Trương Minh Viễn vội vàng hỏi: “Ý bệ hạ là chúng ta cũng tổ chức thi đấu ở đế đô? Vẫn là chơi bóng đá sao?”

“Bóng đá thì thôi vậy, trẫm đã suy nghĩ rất lâu, quyết định tổ chức một môn thể thao dùng tay đập bóng, làm một cái rổ, ném bóng vào rổ là thắng! Gọi là bóng rổ!”

Đang nói, Tiêu Huyền Sách đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh, ngay sau đó là một tiếng âm vang!

Cả đại điện như rung chuyển.

Vô số bụi bặm và mảnh ngói rơi xuống.

Quần thần đều hoảng sợ, tưởng rằng động đất, vội vàng ôm đầu rúc vào góc.

Tiêu Huyền Sách ngẩng đầu nhìn trần nhà, há hốc mồm: “Ta... ĐM! Có thích khách! Hộ giá!”

Chỉ thấy một nữ tử áo trắng dung mạo tuyệt mỹ, hai tay bưng một cái rổ lớn từ trên trời rơi xuống, treo lơ lửng giữa không trung như con ma treo cổ lắc lư, hình như bị kẹt!

“Thích khách cái con khi! Là lão tử đây!”

Triệu Khang chửi một tiếng, lật người ra khỏi rổ, vua tôi trong đại điện đều ngây người.

Đây là trò gì vậy?

Nhưng Triệu Khang căn bản không để ý đến bọn họ, dùng hết sức bình sinh, vừa đu người trên rổ vừa bắt mắt nhìn Công Tôn Vân Tú: “Không phải nàng nói có thể hạ cánh an toàn sao?”

“Còn không phải tại nguoi! Tự mình điều khiển không tốt, rõ ràng đã nói hạ cánh ở bãi đất trống, kết quả lại rơi trúng nóc nhà!”

Công Tôn Vân Tú hừ lạnh nói: “Nếu không phải ta kịp thời đánh một chưởng phá tan nóc nhà, chẳng phải là bị đập nát rồi sao?”

“Có thể thả chúng ta xuống trước rồi hẵng truy cứu trách nhiệm được không? Ta sắp nôn rồi.” Ngô Tâm Di ôm đầu, vẻ mặt đau khổ.

Triệu Khang liếc mắt nhìn Tiêu Huyền Sách và đám đại thần đang ngơ ngác: “Còn nhìn cái gì nữa? Mau tới giúp một tay đi, không thấy bị kẹt rồi sao!”

Mọi người lúc này mới hoàn hồn, vội vàng sai người đi lấy thang, sau một hồi luống cuống tay chân mới đưa được tất cả mọi người xuống.

Tiêu Huyền Sách vẫn còn chưa hết kinh hãi, nhìn cái rổ lớn treo lơ lửng trên trần nhà, rồi lại nhìn Triệu Khang.

“Lão Triệu, đây là chuyện gì vậy? Sao các ngươi lại từ trên trời rơi xuống? Còn nữa! Nóc nhà của trẫm, ngươi phải bồi thường đấy!”

Triệu Khang cười gượng gạo: “Chúng ta đang thử nghiệm bay thôi. Lần này là ngoài ý muốn, đều tại Công Tôn Vân Tú, nàng ấy nói không vấn đề gì nên ta mới chọn hạ cánh ở đây.”

“Hừ, không liên quan đến ta, tự ngươi điều khiển không tốt.” Công Tôn Vân Tú không chịu nhận lỗi.

Sau một hồi ồn ào, Tiêu Huyền Sách cùng quần thần mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, tất cả đều hưng phấn hẳn lên.

Lý Nguyên kích động nhìn Triệu Khang: “Vương gia, vừa rồi mọi người thật sự là từ trên trời bay xuống sao?”

“Có thể cho chúng ta bay một lần được không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta cũng muốn lên trời chơi một chút!”

“Tất cả im lặng! Trẫm bay trước! Phương Thiệu, mau đi gọi hoàng hậu tới đây, thái tử cũng bế đến! Nhanh lên!”

Tiêu Huyền Sách hai mắt đỏ hoe, túm lấy cổ áo Triệu Khang, leo lên rổ: “Nhanh lên, nhanh lên, thứ này rốt cuộc bay như thế nào! Mẹ kiếp, chuyện tốt như vậy mà không báo cho trẫm, chỉ mang đám nữ nhân này đi chơi? Còn có phải huynh đệ hay không hả?”

“Mau cho trẫm bay một lần, chuyện ngươi tập kích hoàng cung coi như bỏ qua!”

Chương 853 - Lời sấm truyền

Sau một hồi dỗ dành, miệng lưỡi Triệu Khang muốn rã rời mới có thể dập tắt được sự phấn khích của đám quần thần đang sôi sục.

Hắn hứa hẹn rằng, một khi nghiên cứu thành công động cơ hơi nước, nhất định sẽ đưa tất cả cùng nhau bay lên trời.

Mọi người lúc này mới chịu buông tha Triệu Khang cùng hai vị khách quý.

Trong Ngự Hoa Viên lúc này hiện lên khung cảnh âm thịnh dương suy.

Đặc biệt là Tống Khinh Nhan và Elizabeth, một người thì không thể ngờ rằng bản thân lại có ngày được chính Hoàng đế đương triều chiêu đãi, trong lòng có chút phấn khích. Còn người kia thì không ngừng cảm thán sự xa hoa, rộng lớn của hoàng cung, so với nơi này, cung điện của nàng trước đây chẳng khác nào cái nhà xí.

Trong khi đám nữ nhân trò chuyện rôm rả, Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách lại túm tụm một góc, cả hai đều mang dáng vẻ uể oải, ngả người trên ghế tựa, y như thể chỉ thiếu điều há miệng chờ người đút cơm.

Nghe Triệu Khang thuật lại chi tiết về công dụng của khinh khí cầu, Tiêu Huyền Sách không khỏi cảm thán: “Chỉ cần nắm giữ được thứ này, sau này quân địch muốn giao tranh với chúng ta trên chiến trường, e rằng chỉ có trời mới giúp nổi chúng.”

“Trời nào giúp nổi?” Triệu Khang cười khẩy, đứng dậy nói: “Chuyện đại khái là như vậy, ta đoán chắc chẳng bao lâu nữa khinh khí cầu sẽ được chế tạo thành công, đến lúc đó các ngươi đến Dương Châu thử xem sao.”

“Đi ngay vậy sao? Không ở lại thêm chút nữa?” Tiêu Huyền Sách cũng đứng dậy.

“Ồ lại cái gì, con ta còn đang được Tôn Phương bế, chờ người ta về cho bú sữa kia!” Triệu Khang cười lớn, quay sang đám nữ nhân đang cười nói rôm rả gọi to: “Đi thôi, đi thôi!”

Tiêu Ling Lung có chút không nỡ buông đứa bé - vị Thái tử tương lai của Đại Càn, nàng quay sang nói với Ngô Thanh Loan: “Đợi thêm một thời gian nữa, chúng ta lại đến thăm mọi người.”

“Sư nương, vậy mọi người về cẩn thận nhé, khi nào rảnh rồi nhớ đến kinh thành thăm chúng con.” Ngô Thanh Loan cũng lưu luyến tạm biệt.

Rời khỏi hoàng cung, Triệu Khang cùng mọi người lên xe ngựa do Tiêu Huyền Sách sắp xếp, thẳng tiến về Dương Châu.

Trên đường đi, Triệu Khang kể lại những phát hiện của mình trên khinh khí cầu cho Watt nghe.

Lão già ngoại quốc mấy ngày nay ăn không ngon, ngủ không yên, cứ chìm đắm trong suy tư về khinh khí cầu, nghe xong liền mừng rỡ như điên, lập tức bắt tay vào sản xuất chiếc khinh khí cầu thứ hai.

Đông Vực.

Cờ xí tung bay, đao thương sáng loáng, quân phục chỉnh tề, đội quân tinh nhuệ nhất của Đại Hạ đang tập trung dưới lá cờ Đại Hạ tung bay phấp phới.

Vị Hoàng đế trẻ tuổi Đông Phương Vũ ngồi trên long ỷ, đang duyệt binh. Bên cạnh là một mỹ nhân mặc cung trang cười ngựa theo sát.

Đông Phương Vũ cất giọng dừng dừng: “Người đi do thám địa hình đã trở về bẩm báo, dãy núi hiểm trở dẫn đến Bắc Địa e rằng không phải là nơi mà đội quân mấy chục vạn người có thể vượt qua.”

Lưu Yên Nhiên không đáp, nàng đã từng đi qua nơi đó, tự nhiên hiểu rõ sự hiểm trở của nó.

Đông Phương Vũ cười khẽ, nói tiếp: “Tuy nhiên, hôm trước có người bẩm báo cho trăm một chuyện rất thú vị, Yên Nhiên, nàng có biết nàng không phải là người đầu tiên vượt qua dãy núi đó không?”

Lưu Yên Nhiên hơi nheo mắt, tỏ vẻ hứng thú: “Còn có người khác sao?”

Đông Phương Vũ gật đầu, ánh mắt nhìn về phương xa: “Trên mảnh đất Đông Vực này, vương triều thống nhất đầu tiên không phải là Đông Phương gia chúng ta.”

“Mà là Đại Viêm do Lục thị sáng lập, một triều đại kéo dài hai trăm năm. Chỉ tiếc rằng Lục thị về sau làm nhiều điều ngược lòng trời, khiến cho dân chúng lầm than, Đông Phương gia chúng ta mới được thiên mệnh phó thác, đoạt lấy thiên hạ từ tay Lục thị.”

“Cho đến nay đã gần ba trăm năm, đất nước vẫn thịnh vượng, muôn dân no ấm. Để duy trì vận mệnh quốc gia, Đông Phương gia chúng ta có một tổ huấn, gặp Lục thị, giết không tha!”

Lưu Yến Nhiên khẽ gật đầu, đối với Đông Phương gia của Đại Hạ ngày nay, bất kỳ người nào mang họ Lục đều có khả năng là dòng dõi hoàng tộc tiền triều.

Triệt cổ tận gốc là chuyện thường tình.

Đông Phương Vũ mỉm cười nói: “Tuy nhiên, cách đây không lâu, mật thám của triều đình phát hiện ra một gia đình, tuy đã đổi họ đổi tên nhưng lại là dòng dõi chân chính của tiền triều.”

“Phụ hoàng ta đương nhiên muốn diệt trừ bọn họ, nhưng gần đây thuộc hạ lại bẩm báo cho ta một tin tức.”

“Trong lần truy quét đó, có một bé gái đã chạy thoát, nghe nói là một cô bé có thiên phú võ học cực cao.”

“Theo ghi chép trong hồ sơ, cô bé đó khi ấy cũng chạy về phía dãy núi hoang vu kia.”

Đông Phương Vũ tựa lưng vào ghế, khép hờ mắt: “Điều này khiến trẫm không khỏi liên tưởng đến Ninh vương của nước Càn mà nàng đã từng nhắc đến, vị hùng chủ vì hồng nhan mà nổi giận.”

Con người Lưu Yến Nhiên co lại, nàng nhớ lại lúc trước, khi Ninh vương phát động chiến tranh diệt Cảnh, đã đến nước Càn để lôi kéo nước Tề tham chiến.

Lúc đó, từ quân thần cho đến Hoàng đế Lưu Quảng Văn của nước Tề đều đồng ý với yêu cầu của Ninh vương.

Lưu Yến Nhiên không thể ngăn cản, cuối cùng chỉ có thể gặp mặt Ninh vương, hỏi hấn tại sao lại làm như vậy.

Khi đó, Ninh vương đã cho nàng một câu trả lời nghe có vẻ buồn cười.

Tất cả những gì hấn làm trong đời, bất quá chỉ là để thực hiện lời hứa năm xưa với một nữ tử.

Lưu Yến Nhiên tò mò hỏi tên nữ tử đó, Ninh vương cũng nói cho nàng biết.

“Lục Tuyết Oánh?” Lưu Yên Nhiên nhìn Đông Phương Vũ, hỏi.

Hắn ta mở mắt, gật đầu: “Theo ghi chép, nữ tử chạy trốn năm đó đúng là tên Lục Tuyết Oánh.”

“Sau khi biết được tin tức này, trăm liền phái người dò xét theo tuyến đường mà Lục Tuyết Oánh đã bỏ trốn năm đó. Sau khi hy sinh vô số mạng người trên con đường quanh co hiểm trở đó, cuối cùng chúng ta cũng tìm ra được con đường chính xác mà Lục Tuyết Oánh đã đi.”

Đông Phương Vũ mỉm cười: “So với con đường núi tuyết mà nàng đã đi qua, Lục Tuyết Oánh may mắn hơn nàng nhiều. Bởi vì sau khi vượt qua con đường núi đó là một vùng bình nguyên rộng lớn.”

“Đủ để cho mười vạn, thậm chí là mấy chục vạn quân đội đi qua.”

Đôi một tư thế ngồi thoải mái hơn, Đông Phương Vũ cười khẩy nói: “Mấy hôm trước, trăm cho nàng gặp mặt các vị hoàng thân quốc thích, đồng thời tuyên bố sau này sẽ lập nàng làm Hoàng hậu, nàng có biết tại sao không một ai phản đối không?”

Lưu Yên Nhiên lộ vẻ nghi hoặc, nàng cũng rất thắc mắc về điều này. Nàng chỉ là một nữ tử lai lịch bất minh.

Thế mà lại không có bất kỳ một vị hoàng thân quốc thích nào phản đối việc Đông Phương Vũ muốn lập nàng làm Hoàng hậu.

Ngược lại, ai nấy đều tỏ ra vui mừng.

Điều này thật sự khiến người ta khó hiểu.

Đông Phương Vũ nhìn về phương bắc.

“Năm đó, tổ tiên ta khởi binh lật đổ Lục gia, cướp lấy thiên hạ, đổi quốc hiệu từ Đại Viêm thành Đại Hạ, thống trị Đông Vực gần ba trăm năm nay.”

“Tất cả đều bắt nguồn từ một lời sấm truyền của một vị đạo sĩ giang hồ. Sau đó, Đông Phương gia chúng ta đã thực sự tạo phản thành công.”

“Sau khi khai quốc, vị đạo sĩ giang hồ đó đã tìm đến tổ tiên ta, đồng thời để lại hai câu sấm truyền. Câu thứ nhất là ‘Gặp Lục thị, giết không tha’, còn câu thứ hai chính là...”

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Lưu Yên Nhiên, Đông Phương Vũ nói với giọng kỳ quái: “‘Gặp Lưu thị, tôn làm thượng’. Trước khi gặp nàng, cả Đông Vực này không ai biết chữ ‘Lưu’ này đọc là gì.”

Lưu Yên Nhiên sững sờ, trên mặt lộ vẻ mờ mịt.

“Vì vậy...”

Đông Phương Vũ nghiêm mặt nói: “Nàng muốn báo thù, trăm sẽ thay nàng báo thù. Trăm có linh cảm, chỉ cần có nàng ở đây, trăm nhất định sẽ thắng trận này! Đến lúc đó, thống nhất Đông Vực và Bắc Địa, tiếp đó sẽ thôn tính Tây Nam.”

“Khiến cho cả thiên hạ này đều cảm cờ Đại Hạ, để cho nữ tử thiên hạ đều tôn nàng làm chủ!”

Đông Phương Vũ cười ha hả: “Ta cũng muốn xem thử, Triệu Khang kia có thực sự lợi hại như lời nàng nói hay không.”

“Hiện tại, lương thực và vũ khí đã được vận chuyển đến, chẳng bao lâu nữa sẽ hình thành một tuyến đường tiếp tế hoàn chỉnh. Ta muốn xem thử, Bắc Địa Càn - Cảnh, hai nước mới phân chia thiên hạ chưa đầy một năm, liệu có thể chống đỡ nổi sức mạnh tích lũy gần ba trăm năm của Đại Hạ ta hay không!”

Chương 854 - Lệ Chiếu Vô Hạ

Vị hoàng đế trẻ tuổi kia ung dung ngồi trên long y, hài lòng rời đi.

Lưu Yên Nhiên vẫn đứng tại chỗ, lẩm bẫm hai câu sấm truyền mà hắn vừa nói.

“Gặp Lục tất sát, kiến Lưu tắc tôn.”

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời cao vời vợi không một gợn mây. Minh Châu công chúa chưa bao giờ tin vào số mệnh hay vận nước.

Nhưng giờ đây, nàng không thể không suy nghĩ liệu có phải tất cả những điều này đều là an bài của ông trời hay không.

Nếu không!

Sao Lưu Yến Nhiên nàng có thể vượt qua vùng đất chết chóc ấy?

Sao Lục Tuyết Oánh lại lưu lạc đến phương Bắc, được tên ác quỷ Tiêu Phi Vũ cứu giúp, rồi cuối cùng phát động chính biến cướp ngôi vua nước Càn?

Để rồi khiến cho Chu Tề phương Bắc sụp đổ, Càn Cảnh chia đôi thiên hạ?

Lưu Yến Nhiên muốn biết tất cả mọi chuyện, đây là lần đầu tiên sau gần một năm qua, nàng để tâm đến một điều gì đó đến vậy.

Tìm thấy Đông Phương Vũ, vị hoàng đế trẻ tuổi nhìn mỹ nhân tuyệt sắc trước mặt, mỉm cười hỏi: “Sao vậy?”

“Ta muốn biết về lời sấm truyền mà ngươi nói, và tất cả mọi thứ về vị đạo sĩ giang hồ kia.” Lưu Yến Nhiên thản nhiên nói.

Đông Phương Vũ lộ vẻ bất đắc dĩ: “Đã lâu lắm rồi, trầm chỉ biết hai câu sấm truyền đó là tổ huấn của dòng họ Đông Phương.”

“Vậy sao?”

Lưu Yến Nhiên trầm mặc một lúc, sau đó mới ngẩng đầu lên, đè nén sự bồn chồn trong lòng: “Ngươi có biết thuốc súng, hay còn gọi là thuốc nổ không?”

Đông Phương Vũ ngần người, tò mò hỏi: “Chưa từng nghe qua, đó là thứ gì?”

“Chỉ là một loại thuốc mà thôi.”

Nhìn thấy vẻ mặt hần không giống giả vờ, Lưu Yến Nhiên bỗng nhiên lên tiếng.

“Trẫm sẽ lệnh cho thái y tìm hiểu giúp nàng.”

Nghe nói chỉ là một loại thuốc, Đông Phương Vũ liền không còn hứng thú, nhìn Lưu Yến Nhiên đã không còn thất thần như trước, hần dụi dụi cười nói: “Hình như nàng đã có chút lưu luyến với nhân gian rồi.”

“Có lẽ vậy.”

Nàng xoay ngựa rời đi, trở về căn biệt viện xa hoa mà Đông Phương Vũ ban tặng.

Lưu Yên Nhiên đóng cửa phòng lại.

Nhìn mình trong gương, nàng ngắm nhìn thật lâu, bỗng nhiên đưa tay cởi bỏ bộ xiêm y lỏng lẻo trên người.

Y phục trượt xuống chân, Lưu Yên Nhiên đá văng giày, cởi bỏ đôi tất trắng, đứng trước gương.

Cơ thể tuyệt mỹ như ngọc dương chi hiện ra trước mắt, đôi chân thon dài thẳng tắp toát lên vẻ đẹp hoàn mỹ.

Ngón tay vuốt ve bắp đùi, Lưu Yên Nhiên cúi đầu nhìn, trong mắt hiện lên một tia mờ mịt.

Nàng nhớ mang máng mình đã từng bị ngã, đập vào đá ven sông.

Tảng đá sắc nhọn cứa rách chân trái, máu chảy đầm đìa, đau đến mức nàng ngất đi trong dòng sông.

Đầu gối, lòng bàn chân, lưng...

Trong khu rừng già âm u đó, nàng đã vô số lần đối mặt với cái chết, trải qua vô số khổ ải...

Cơ thể đầy rẫy vết thương!

Nhưng nàng vẫn sống!

Hơn nữa!

Lúc này, trái tim Lưu Yên Nhiên cũng run lên, nhìn cơ thể trắng nõn hoàn mỹ trong gương, không có một chút tí vết nào!

Vẻ đẹp ấy khiến người ta không nỡ chạm vào!

Lưu Yên Nhiên đột nhiên mở ngăn kéo, lấy ra cây kéo, nhìn mũi kéo sắc bén, không chút do dự đâm thẳng vào đùi mình.

Cơn đau nhức thấu xương lại ập đến, nhưng Lưu Yên Nhiên đã chai lì với loại đau đớn này.

Nàng rút kéo ra mặc cho máu tươi bắn tung tóe, sau đó cúi đầu nhìn vết thương rách toác trên đùi.

Nhìn dòng máu tươi từ từ chảy xuống làn da trắng nõn, màu đỏ tươi hòa quyện với sắc trắng, cộng thêm cảnh tượng mỹ

nhân tuyệt sắc khỏa thân.

Căn phòng hiện lên một khung cảnh diễm lệ đến rợn người, phơi bày sự thật đáng sợ nhất trên đời!

Một lúc lâu sau.

Trong phòng vang lên tiếng cười, Lưu Yến Nhiên vừa cười vừa đưa ngón tay thon dài vuốt ve vết thương trên đùi, như đang vuốt ve khuôn mặt người tình.

Vết máu khô chứng minh hành động tự hủy hoại bản thân vừa rồi không phải ảo giác, nhưng làn da đã lành lặn như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ngay cả Lưu Yến Nhiên nhìn chăm chăm cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Tựa như chỉ trong nháy mắt, vết thương trên chân nàng đã biến mất không dấu vết!

Tiếng cười bỗng chốc trở nên lớn hơn!

Khác với Triệu Khang, lúc này Lưu Yến Nhiên rốt cuộc đã phát hiện ra bí mật trên người mình.

Nàng đã trở thành quái vật, một sự tồn tại phi lý nhất trên cõi đời này.

Minh Châu vô hạ.

Giờ khắc này, nàng chính là thiên mệnh!

Triệu Khang lúc này vẫn chưa biết, đối thủ lần này của hắn sẽ là tồn tại như thế nào.

Lưu Yến Nhiên cười điên cuồng, giống như người bị đè nén quá lâu, giờ phút này trút bỏ hết tất cả bằng tiếng cười.

Khuôn mặt tuyệt mỹ trong gương phản chiếu trong đôi mắt đẹp của Lưu Yến Nhiên, thật chói lọi.

Ánh mắt nàng cũng long lanh sáng ngời, nhưng nàng lại nhìn không rõ, chỉ thấy một màn mờ mịt.

Dù có lau đi lau lại bao nhiêu lần cũng vô dụng.

Nàng lâm bẫm: “Thì ra, ta mới là người được trời phái xuống để đối đầu với ngươi.”

Nàng tựa vào tường như mất hết sức lực, từ từ ngồi xồm xuống, bắt lực ôm lấy hai chân.

Giống như Triệu Khang đã từng cảm thán khi nhìn thấy nàng trong căn phòng kín đáo ở buổi đầu giá ở nước Tề.

Muốn sống không được, muốn chết không xong.

Trước kia nàng vì nước Tề mà cầu xin được sống, cuối cùng nước Tề diệt vong.

Giờ đây nàng muốn chết thay cho chính mình, nhưng lại không thể chết được.

Thì ra đây mới là sự giày vò lớn nhất đối với nàng, nàng quyết định là kẻ đối lập với hần.

Không biết đã qua bao lâu, mặt trời đã lặn về tây, trong phòng tối om.

Có người lẩn mò trong bóng tối, vô ý bị ngã, một lúc sau ngọn đèn leo lét được thắp sáng.

Nhặt y phục rơi vãi trên đất lên, Lưu Yên Nhiên mặc từng chiếc một vào, che đi cơ thể ngọc ngà của mình.

Nàng vốc nước trong chậu rửa mặt, soi gương lần nữa, nhìn người con gái đã biến thành quái vật trong gương.

Có lẽ nội tâm kiên cường chính là nguyên nhân khiến người phụ nữ này trở thành quái vật, mỗi lần bị đả kích, nàng đều có thể đứng lên một lần nữa.

Tự lừa mình dối người.

Một lát sau, người trong gương cũng cười theo nàng.

Nàng nhớ đến một chuyện nhỏ, đó là vào lúc bốn nước hội văn ở nước Chu.

Sau khi Triệu Khang và Công Tôn Vân Tú cùng nhau rời khỏi học viện nước Chu sau cuộc tranh luận.

Lúc đó, ở cổng học viện, mọi người chuẩn bị lên xe, tên khốn kiếp kia vô tình liếc mắt, sau đó nhìn thấy một đồng xu kẹt trong khe gạch.

Đường đường là quốc sư nước Càn, vừa mới đại thắng trên văn đàn, thắng được một ngàn vạn lượng bạc của nước Chu,

trở thành nhân vật kiệt xuất, đứng đầu văn đàn bốn nước, vậy mà không chút cố kỵ hình tượng, chạy đến, cúi người xuống, dùng hết sức lực móc đồng xu trong khe gạch ra, mặt đỏ bừng.

Sau đó còn cầm đồng xu vừa móc được, vênh váo khoe khoang với Diệp Hồng Tuyết bên cạnh, hôm nay vận khí tốt, ra khỏi cửa là nhặt được tiền.

Khiến cho Diệp đại mỹ nhân lúc đó ghét bỏ không thôi, nhưng Lưu Yên Nhiên lại cảm thấy rất thú vị.

Vậy nên một người như vậy, sao có thể vứt bỏ miếng ngọc bội nhìn thế nào cũng bán được vài văn tiền kia chứ?

Nghĩ đến đây, tâm trạng Lưu Yên Nhiên càng thêm vui vẻ.

Cho dù có cái gọi là thiên mệnh thì sao?

Lần này hãy xem thử, rốt cuộc là thiên ý khó trái, hay là người định thắng thiên!

Hắn càng thảm bại càng tốt...

Chương 855 - Thời gian thẩm thoát thoi đưa

“Báo đây! Báo đây! DJ nóng bỏng tại Di Hồng Lâu, nàng thơ trong mộng của đấng mày râu Dương Châu - Vân Tú ra mắt ca khúc mới! Tối nay, vào giờ Tuất, bùng nổ với đêm nhạc sôi động cùng nhiều bất ngờ thú vị! Đặc biệt, sự góp mặt của nữ hoàng Elizabeth đầy quyền lực...”

“Báo đây! Báo đây! Khí cầu số 18 thử nghiệm thành công vào rạng sáng nay! Cố vấn cấp cao của Viện nghiên cứu Hơi nước - ngài Watt đạt bước đột phá mới...”

“Nhật báo Quân sự! Tin nóng hổi: Viện nghiên cứu Vũ khí hôm nay tuyên bố, thần khí An Bội Thiết thể hệ thứ 8 đã được nghiên cứu thành công! Giới giang hồ đổ xô săn đón! Nhà phát minh Lý Nhị Ngu - đại diện thương hiệu Nobel hùng hồn tuyên bố: ‘Bảy bước trở ra, sừng nhanh như chớp! Bảy bước trở vào, sừng vừa nhanh vừa chuẩn! Hành tẩu giang hồ, cướp của giết người, nhất định phải có thần khí này!’”

“Nhật báo Tiên Hiệp! Đêm qua, Hồn Thiên Đế dẫn đầu Hồn Tộc đánh úp Dương Châu, đại nhân họ Triệu đối mặt với kẻ thù mạnh nhất trong đời, nhưng ngựa của Hồn Thiên Đế không nhanh bằng ngựa của đại nhân! Cuối cùng, Hồn Thiên Đế đành ngậm ngùi rút lui!”

“Tin sốt dẻo mới nhất! Triệu vương gia đêm qua ngủ lại nhà mỹ phụ Tổng Khinh Nhan, đến tận sáng mới về! Tổng biên tập Nhật báo UC - Trác Vĩ tận mắt chứng kiến, nghi ngờ đã có bằng chứng ngoại tình của hai người!”

Bên trong tòa soạn báo:

“Bốp!” một tiếng vang lên.

Triệu Khang tức giận đập tờ báo xuống bàn, lạnh lùng nhìn người đàn ông đối diện cũng đang nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lẽo.

“Tốt lắm, Trác Vĩ! Người đào bới tin tức, đào cả lên đầu bốn vương rồi phải không? Ai dạy người viết như vậy hả? Người đây là phỉ báng, người có biết không? Bốn vương kiện người tội phỉ báng đây!”

Trác Vĩ hít một hơi thuốc lá thật sâu, nhả ra một làn khói trắng: “Vương gia, ta chỉ ghi lại những gì mình nhìn thấy thôi, chẳng phải ngài đã dạy, làm phóng viên phải trung thực với sự thật sao?”

“Bốn vương khác với lũ chó săn viết chuyện người đánh nhau với mẹ của Hồn Thiên Đế! Bốn vương có đạo đức nghề nghiệp của một phóng viên!”

“Mẹ kiếp!”

Triệu Khang tức đến suýt ngất, nhưng ngay sau đó, hần như nghĩ ra điều gì, cười lạnh: “Nói đi, ai đứng sau người? Diệp Hồng Tuyết? Tiêu Linh Lung? Hay là Tần Ngọc Phượng? Nghĩ rằng tung tin đồn thất thiệt là có thể bôi nhọ thanh danh của bốn vương và Tổng tỷ tỷ sao? Nghĩ nhiều rồi!”

Trác Vĩ cười khẩy: “Sao có thể chứ, ta làm phóng viên luôn trung thực với sự thật.”

“Thật sao?”

Triệu Khang cao giọng: “Đúng là bốn vương đã ngủ lại nhà Tống ty ty một đêm, nhưng chẳng lẽ ngươi không điều tra rõ ràng, đêm đó Tống ty ty mời bốn vương đến dự tiệc, và bốn vương đã dẫn theo tiểu thiếp của mình là Tào Bạch Lộ? Đêm đó, người trên giường của bốn vương là Tào Bạch Lộ, không phải ai khác!”

Sắc mặt Trác Vĩ biến đổi, lũ vô dụng kia làm ăn kiểu gì vậy? Tin tức quan trọng như thế mà không báo cáo cho mình! Xong đời rồi! Chết tiệt!

Trác Vĩ vội vàng đứng dậy, cười gượng gạo, móc bao thuốc lá ra: “Vương gia, ngài ngồi, ngài ngồi, hút thuốc, hút thuốc.”

“Bớt giở trò đó đi! Tốt lắm, Trác Vĩ! Cánh đã cứng cáp rồi hả? Dám bịa đặt tin tức bôi nhọ thanh danh của bốn vương và Tống ty ty! Đây là lần thứ bao nhiêu rồi, hôm nay không xử ngươi thì không xong!”

Trác Vĩ vội vàng kêu oan: “Vương gia tha mạng! Gần đây trong thành chẳng có tin tức gì hot cả! Nên ta mới muốn đào bới chút chuyện bên lề từ ngài! Báo của chúng ta năm nay làm ăn thua lỗ lắm ạ!”

“Ít lời chuyện đó ra đây, nói thật đi, ngươi đã nhận bao nhiêu tiền? Nhận tiền của ai? Mẹ kiếp!”

Trác Vĩ cười gượng gạo: “Chỉ một nghìn lượng bạc thôi, là Trương Đại Hổ của tiệm dầu dừa, hẳn ta thâm thương trộm nhớ Tống phu nhân đã lâu, cầu hôn mấy lần đều bị từ chối, nên mới... hehe, ngài hiểu mà.”

“Tốt lắm, Trác Vĩ! Ngươi có biết việc bịa đặt này đã gây ra tổn thương tinh thần nặng nề cho Tống ty ty và bốn vương hay không?”

Trác Vĩ vội vàng lấy hộp quẹt châm thuốc cho Triệu Khang: “Vương gia yên tâm, chuyện này đâu phải lần đầu chúng ta làm, ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, lát nữa ta sẽ đăng thông cáo báo chí, đổ hết tội lỗi lên đầu đám thực tập sinh kia, khôi phục thanh danh cho ngài và Tống phu nhân, sau đó sẽ chuyên hướng dư luận sang nữ thần Vân Tú. Như vậy, vừa có chủ đề nóng, vừa khiến cho chẳng mấy ai nhớ đến chuyện này nữa!”

“Biết điều một chút! Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, muốn tạo chủ đề hot thì phải viết về chuyện tình của bốn vương với Công Tôn Vân Tú và Elizabeth ấy! Thôi, tạm thời đừng viết về Công Tôn Vân Tú nữa, nhớ đâu tôi nay cô nàng đeo mặt nạ đến đánh cho các người một trận thì sao.”

“Một nghìn lượng bạc đó, lát nữa người mang tám trăm lượng đến vương phủ, còn lại một trăm năm mươi lượng làm chi phí hoạt động của tòa soạn, người tự giữ lại năm mươi lượng là được rồi!”

Trác Vĩ bất đắc dĩ: “Ngài cũng quá đen tối rồi đấy.”

“Người kiếm tiền trên đầu bốn vương mà còn muốn nuốt riêng, bốn vương báo quan đấy, có tin hay không?”

Triệu Khang khinh thường hừ một tiếng, ngậm điều thuốc, xách giỏ rau đi chợ ra khỏi tòa soạn.

Một lát sau, trong giỏ đã có thêm vài thứ như hành lá, rau củ.

Nhưng Triệu Khang không vội về nhà, mà trước tiên đến trường mẫu giáo Dương Châu.

Một lúc sau, lũ trẻ lần lượt tan học, Triệu Khang bỗng sáng mắt, vội vàng vẫy tay với một tiểu hài tử khôi ngô tuấn tú: “Phúc Quý! Lại đây!”

Tiểu hài tử bốn tuổi nhìn thấy Triệu Khang, bấu môi, miễn cưỡng bước tới: “Cha, sao lại là cha? Sư thúc đâu rồi?”

“Cái thằng bé này, nói chuyện kiểu gì vậy? Ta mới là cha con! Con suốt ngày bám lấy Tôn Phương làm gì?” Triệu Khang đưa tay xoa đầu nhi tử, làm rối tung mái tóc của hắn.

Triệu Phúc Quý bắt mắt lắc đầu: “Hôm nay sư thúc hứa dẫn con đi xem khí cầu số 18 bay thử ạ.”

Đúng lúc này, một người phụ nữ bước nhanh ra khỏi trường mẫu giáo, nhìn thấy Triệu Khang, mắt cô sáng lên: “Này, cha của Triệu Phúc Quý!”

Triệu Khang ngẩng đầu: “Gì vậy?”

“Ta có chuyện muốn nói với người.” Người phụ nữ nghiêm túc nói.

Triệu Phúc Quý đứng bên cạnh thềm kêu khỏ.

Triệu Khang thì có chút khó hiểu: “Sao vậy? Cô là giáo viên phải không?”

“Đúng vậy, người dạy con kiểu gì thế, hôm nay ở trường, Triệu Phúc Quý bắt các bạn cùng lớp nhận mình làm đại ca! Còn nói ngày mai mỗi đứa phải nộp cho nó năm văn tiền! Cái gì mà phí bảo kê chứ!”

Triệu Phúc Quý vội vàng giải thích: “Là tiền mừng tuổi! Không phải phí bảo kê!”

“Nó còn cãi! Nói đến đây ta lại tức! Nó còn bắt các bạn nữ trong lớp nhận nó làm chồng! Nói là ngày mai sẽ thành thân!”

Người phụ nữ tức giận nói: “Lớn lên kiểu gì đây? Nó còn nói cha nó có năm bà vợ, bên ngoài còn lén lút nuôi thêm mấy người nữa! Nó cũng có thể như vậy! Này này, người là Triệu Khang, vương gia Triệu Khang đây à?”

Triệu Khang: “...”

Nếu là đứa trẻ bốn tuổi khác, Triệu Khang tuyệt đối không tin, nhưng khi nhìn xuống đứa con trai yêu nghiệt của mình, hắn lại cảm thấy hổ thẹn, cúi đầu nói: “Xin lỗi cô giáo, ta về nhà nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt! Năm bà vợ gì chứ! Còn nuôi thêm bên ngoài nữa! Hoàn toàn không có chuyện đó! Cái thằng nhóc này! Coi ta là Triệu Khang thật à?”

Thấy thái độ biết điều của hắn, cô giáo mầm non cảm thấy rất hài lòng, lại giáo huấn hai cha con một hồi lâu mới chịu buông tha.

Trên đường về nhà, Triệu Khang cười khẩy: “Giỏi lắm, Triệu Phúc Quý, xem lần này con chết như thế nào!”

Lý do hắn tin rằng đứa con trai của mình có thể làm ra những chuyện mà cô giáo nói là bởi vì thằng bé này quá yêu nghiệt.

Triệu Khang cũng không biết nên nói con trai mình là thần đồng IQ cao hay là tiểu ma đầu nữa.

Quá mức khôn lanh! Ba tuổi biết nghìn chữ đã không đủ để miêu tả nữa rồi.

Chương 856 - Thời Gian Thấm Thoát Đưa Thoi (2)

Triệu Phú Quý cười nhạt, mở túi xách và lấy ra tờ báo: “Cha à, cha nên nghĩ xem về nhà sẽ chôn cất ở đâu thì hơn.”

Triệu Khang tiếp tục cười khẩy: “Chuyện này cần con phải nói sao? Tin tức lá cải như vậy, lão tử đây đã giải quyết xong rồi, tên khốn Trác Vĩ kia đã đi mở hộp báo đính chính rồi.”

Triệu Phú Quý nháy mắt: “Vậy à? Nhưng mà đại nương, nhị nương, tam nương và ngũ nương lúc này vẫn chưa biết đâu.”

“Vậy thì thế này, lát nữa về nhà ta sẽ vào xem tình hình trước, cha cứ coi như chưa nghe thấy gì cô giáo nói, đương nhiên sau này ta cũng sẽ không làm chuyện này nữa, thế nào?”

“Hừ, tên nhóc ranh con! Thành giao! Mà này, con thu được bao nhiêu tiền ở lớp thế?” Triệu Khang gật đầu.

Triệu Phú Quý mặt mày rạng rỡ: “Một trăm năm mươi văn lận, tiếc là bị cô giáo tịch thu mất rồi!”

“Được rồi, ta biết rồi, sau này không được làm chuyện này nữa, về nhà thôi.”

Có con trai yêu nghiệt giúp đỡ, Triệu Khang núp ở cửa nửa ngày mới xách giỏ rau về nhà.

Dinh thự Vương gia tuy đã xây xong, nhưng cả nhà vẫn chưa chuyển vào.

Hoàng hôn buông xuống.

Nhìn cả nhà ngồi hóng mát dưới gốc cây mộc quế, Triệu Phú Quý thì ngồi bên cạnh làm bài tập.

Triệu Khang mỉm cười, cầm lấy cặp sách của Triệu Phú Quý: “Để ta xem cô giáo dạy con cái gì nào.”

Lúc này, Tần Ngọc Phượng, người nắm giữ quyền lực tài chính của gia đình, bước đến: “Lão gia, có phải chàng lại lên lấy tiền không đấy?”

“Sao có thể! Ta cần dùng tiền sẽ nói với nàng mà! Hay là trong nhà có trộm? Mất bao nhiêu tiền?”

Tần Ngọc Phượng nghi ngờ: “Mất một trăm năm mươi văn.”

“Có một trăm năm mươi văn thôi mà.”

Triệu Khang thần nhiên nói, sau đó nhìn cặp sách, ngẩn người ra. Bên cạnh, Triệu Phú Quý trừng to mắt nhìn cha mình, không thể tin nổi khi thấy cha mình lấy ra một chuỗi tiền đồng từ trong cặp sách của mình.

“Cái này...”

Mọi người xung quanh đều ngạc nhiên.

Triệu Khang bối rối: “Ngọc Phượng, nàng xâu tiền không phải dùng dây đỏ này sao?”

“Hình như không phải.” Tần Ngọc Phượng sững người, sau đó cười gượng gạo, ánh mắt nhìn về phía Ngô Tâm Di.

“Tốt lắm Phú Quý, hóa ra con dám ăn cắp tiền trong nhà!”

Ngô Tâm Di buông quạt xuống.

“Mẹ! Mẹ nghe con giải thích đã! Cha, con là con ruột của cha mà!”

Triệu Khang thở dài: “Nói nhảm!”

“Cái đồ nghịch tử! Xem ta có đánh chết con không!”

Có lẽ chỉ với Triệu Khang, Ngô Tâm Di mới dịu dàng vô hạn, lúc này nàng liền tóm lấy con trai ruột của mình vào nhà.

Tiếng kêu la thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên, Triệu Khang nghe mà náo lòng, đưa tiền cho Ngọc Phượng: “Đứa nhỏ này thật là, không giống ta chút nào, phải dạy dỗ lại cho tốt. Ta đã nói lúc trước nên sinh con gái mà!”

Những người phụ nữ bên cạnh đều mỉm cười.

Diệp Hồng Tuyết tủm tỉm tiến lại gần: “Bọn thiếp năm người không được việc, hay là để phu quân cho vị lục phu nhân thần bí kia của chàng ra đi, giấu giếm ba năm rồi mà vẫn chưa chịu dẫn về nhà sao?”

“Khụ khụ, nào có chuyện đó, lúc trước chỉ là trêu chọc các nàng thôi.”

Triệu Khang ôm chầm lấy Diệp Hồng Tuyết, hôn lên môi nàng một cái thật sâu. Nhìn gương mặt ửng hồng của người đẹp,

trong lòng tràn đầy ảm áp.

Vẫn là vẻ đẹp tuyệt trần ấy, nhưng rớt cuộc cũng đã gần ba mươi tuổi rồi.

Thế nhưng trong mắt Triệu Khang, nàng vẫn như lần đầu gặp gỡ.

Bị hấn nhìn đến mức có chút không tự nhiên, Diệp Hồng Tuyết mỉm cười, cắt ngang dòng suy nghĩ của Triệu Khang: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy, phu nhân thật đẹp.”

Triệu Khang cười lớn, đứng dậy đẩy cửa lớn, gọi to: “Tôn Phương!”

Từ căn nhà đối diện, có người đẩy cửa sổ nhảy xuống, đó là vị tướng quân Tôn Phương râu ria xồm xoàm.

Triệu Khang xoay người vào nhà, sau đó lôi Phú Quý ra, ném cho Tôn Phương: “Đi chơi với Tôn thúc thúc con đi, trước giờ Tý không được về!”

Nói xong, hấn đóng sầm cửa lại.

Bên ngoài chỉ còn lại một lớn một nhỏ, hai mắt nhìn nhau.

“Thế tử muốn đi đâu?” Tôn Phương lúng túng hỏi.

Triệu Phú Quý, với cái mông đỏ ửng, kéo quần lên: “Đi nhà Tiểu Mỹ.”

“Tiểu Mỹ là ai?”

“Bạn nữ xinh nhất lớp con, sau này là Thế tử phi! THúc cứ nói là đến thăm nhà, đừng tiết lộ thân phận, nếu không cha con mà biết sẽ đánh thúc đấy.”

“Hiểu rồi!”

...

Quả nhiên, một điều thuộc sau khi “xong việc” còn hơn cả thần tiên sống.

Triệu Khang hít sâu một hơi, dụi tàn thuốc, ôm lấy mỹ nhân bên cạnh, Tiêu Lung Linh mỉm cười: “Lại đến nữa à?”

“Ta không tin là không thể mang thai!” Triệu Khang bực tức nói.

Rõ ràng mấy nàng đều không có vấn đề, Ngô Tâm Di cũng đã từng mang thai, tại sao hai năm nay lại không được nữa?

Ngay cả Tống Khinh Nhan cũng không được, thật là kỳ lạ!

“Ngốc ạ.”

Tào Bạch Lộ nhích lại gần, điểm nhẹ lên trán Triệu Khang:

“Một mình Phú Quý chưa đủ khiến chàng đau đầu sao?”

“Lần này chúng ta phải sinh con gái, ta đã hỏi Nhị Ngưu rồi, mấy người chúng ta đều không có vấn đề, chắc chắn là có chỗ nào đó sai sót!”

Mấy nàng mỉm cười, vuốt ve khuôn mặt Triệu Khang, ánh mắt của vị Nữ đế năm xưa tràn đầy si mê, khuôn mặt này thật sự là nhìn thế nào cũng không đủ.

Nhưng thời gian dường như không thể lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên người hắn, sau khi cạo râu, hắn vẫn trẻ trung như lần đầu gặp gỡ.

Ông trời sao lại đối xử với hắn như vậy!

Khoảnh khắc này, trái tim Tiêu Lung Linh đau nhói.

...

Chưa đến giờ Tý, Triệu Khang đã bị đuổi ra khỏi nhà, sau khi rời đi còn có chút ngơ ngác.

Rõ ràng trên giường vẫn còn đang vui vẻ, tại sao đột nhiên lại giận dữ đuổi mình ra?

Ngay cả sai ở đâu cũng không biết.

Chuyện này... đến tột cùng là đi đâu để phân xử đây?

Chẳng lẽ là do tuổi tác đã cao, đến thời kỳ mãn kinh rồi, bản thân vẫn là nên dụng tâm duy trì cuộc sống vợ chồng trung niên cho tốt!

Nghĩ vậy, Triệu Khang liền dạo bước trên con phố sầm uất, chẳng mấy chốc đã đi đến trụ cột của ngành công nghiệp giải trí thành Dương Châu hiện nay - câu lạc bộ Di Hồng Viên!

Trước mặt nó, sòng bạc hay lầu xanh đều phải nhường bước, nó đã trở thành “ông trùm” dẫn đầu ngành giải trí của Dương Châu.

Vé vào cửa luôn trong tình trạng “cháy hàng”.

Nhưng Triệu Khang là ai, người có thể đi cửa sau thì tuyệt đối không đi cửa chính.

Không tốn một xu nào, hắn đã dễ dàng vào được bên trong.

Tiếng la hét chói tai vang dội như sóng biển.

Trên sân khấu DJ, một nữ tử mặc áo trắng như tiên nữ giáng trần, đang gảy đàn cổ cầm, tạo ra những giai điệu chói tai.

Còn trên sân nhảy chính là sân khấu của một “yêu tinh trắng”, phải thừa nhận rằng người nước ngoài có năng khiếu bẩm sinh trong việc nhảy nhót.

Hai “bức tường thành” của Di Hồng Viện này, trong ba năm qua, ít nhất đã kiếm được hai ba mươi vạn lượng bạc cho Di Hồng, ngay cả ở kinh đô cũng có người tìm đến.

Elizabeth vừa nhìn đã thấy Triệu Khang, lập tức nhảy khỏi sân khấu, lao thẳng về phía hắn.

Sau đó, nàng ấn hắn ngồi xuống chiếc ghế da đặc biệt.

Tối nay, nàng dường như đã uống rất nhiều rượu, khuôn mặt ửng đỏ, ghé sát tai Triệu Khang, cười nói: “Nói xem, chàng đến xem ta hay là xem Vân Tú?”

Triệu Khang cười gượng, ghé sát tai nàng, nói lớn: “Xem cả hai không được sao?”

Không ngờ, Elizabeth lại túm lấy cổ áo hắn, kéo sát lại gần: “Vậy thì về nhà với ta, ta cho chàng xem cho đã, muốn xem thế nào, muốn xem chỗ nào cũng được.”

Triệu Khang lập tức sợ hãi: “Đừng, đừng, đừng, sẽ lên báo đấy.”

Nắm chặt cổ áo Triệu Khang, Elizabeth bỗng nhiên đỏ hoe đôi mắt: “TRiệu Khang, tại sao chàng luôn từ chối ta, chàng đã có nhiều thê thiếp như vậy rồi, thêm ta nữa thì sao chứ! Chẳng lẽ sẽ chết sao!”

Chương 857 - Thời gian thắm thoảng thoi đưa (3)

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của nàng, Triệu Khang có chút chột dạ: “Uống ít thôi, uống ít thôi, say rồi đấy.”

Nghe hắn nói vậy, Elizabeth bỗng dưng đắm nhẹ vào người hắn một cái, sau đó nhào thẳng vào lòng hắn.

Xung quanh, đám khách nam lại được dịp hú hét vang trời.

Cảnh tượng này đã không còn xa lạ gì với bọn họ nữa. Bắt đầu từ ba năm trước, trong một lần say xỉn tại quán bar này, trước mặt tất cả mọi người, Elizabeth đã tuyên bố muốn trở thành người vợ thứ sáu của Triệu Khang.

Hành động bất ngờ ấy khiến Triệu Khang khi đó sợ hãi bỏ chạy. Kể từ đó, mỗi lần gặp lại Triệu Khang, cô gái xinh đẹp như tiên nữ này đều lặp lại hành động như vậy.

Vừa cười mắng lũ người xung quanh, Triệu Khang vừa nhìn người đẹp tóc vàng đang bám chặt lấy mình. Hắn có chút không dám manh động.

Phải chăng là do ba năm nay, cả Diệp Hồng Tuyết và Tiêu Linh Lung đều không còn “gia bạo” hắn nữa.

Hơn nữa, trong lời nói của hai nàng còn có ý ám chỉ, rằng người vợ thứ sáu này có thể mang về nhà cất giấu, tránh để cánh nhà báo viết linh tinh, gây ảnh hưởng không tốt.

Nhưng càng như vậy, Triệu Khang càng thấy bất an, luôn cảm thấy đây là khoảng lặng trước cơn bão.

Nếu không phải vậy, tại sao bọn họ lại để yên cho con ngựa hoang này cười lên người hắn như vậy chứ?

Đùa sao!

Thời gian trôi qua, quán bar cũng đến giờ đóng cửa.

Sau khi cho người đi dọn dẹp, một nữ tử bạch y cầm theo hai bầu rượu, đi đến chỗ Triệu Khang. Nàng nhìn Elizabeth đang ngủ gục trên người Triệu Khang, cất giọng trêu chọc:

“Cũng không chịu nạp thiếp, chẳng lẽ Quốc sư những năm gần đây đã tu thành thánh nhân rồi sao?”

“Nói bậy bạ gì đấy?”

Triệu Khang khẽ cười: “Nàng là lão thất, nàng ấy là lão bát, không thể loạn thứ tự được, biết chưa?”

“Vậy đời này Quốc sư hết hy vọng rồi, với tu vi hiện tại của ngươi, e là khó mà thắng nổi ta.”

Nàng vừa cười vừa nhấp một ngụm rượu, nhìn Triệu Khang với ánh mắt đầy ẩn ý.

Triệu Khang luôn cảm thấy ánh mắt của nàng ta có chút thương hại, cũng không biết vì sao.

Hắn cụng ly với nàng, sau đó Công Tôn Vân Tú đột nhiên hỏi: “Quốc sư, chuyện khiến ngươi đau lòng nhất trong đời là gì?”

“Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?” Triệu Khang ngăn người.

“Coi như ta rảnh rồi sinh chuyện đi.” Công Tôn Vân Tú đáp.

Triệu Khang suy nghĩ một lúc: “Chuyện này thật ra cũng không có gì. Nếu nói là chuyện khiến ta khó chịu nhất, có lẽ là lúc trước, Hồng Tuyết bị người Tề Quốc đâm một kiếm xuyên tim trên võ đài, Linh Lung uống Bích Huyết Hoàng Tuyền muốn đồng quy vu tận với Tiêu Phi Vũ. Còn có lúc ở Kim Lân Quan, bọn họ vì không đủ lương thực mà tử trận, và đáng về tiêu tụy của Ngọc Phượng khi bị đưa đến Cảnh Quốc vì tưởng ta đã chết. Chắc chỉ có vậy thôi.”

“Xem ra đều liên quan đến thân tử của Quốc sư.”

Công Tôn Vân Tú bất đắc dĩ cười cười, ánh mắt càng thêm thương hại: “Vậy nếu như có một ngày, thân tử của huynh đều rời bỏ huynh...”

“Nói bậy!”

Triệu Khang cắt lời nàng, cười nói: “Sao có thể! Nàng không biết bọn họ yêu ta đến mức nào đâu!”

“Sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình của con người, cho dù là ta với tu vi như hiện tại, cũng có lúc phải chết.” Công Tôn Vân Tú thản nhiên nói.

“Vậy đến lúc đó ta cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa.”
Triệu Khang cười ha hả.

Bất chợt thấy Công Tôn Vân Tú cầm bầu rượu đứng dậy, hấn ngạc nhiên hỏi: “Nàng đi đâu vậy?”

“Về thôi. À phải rồi, Quốc sư. Nếu không thể bạc tình bạc nghĩa, chỉ bằng cứ tận hưởng lạc thú đi, dù sao ngày tháng còn dài.”

Nàng chỉ vào Elizabeth đang nằm trên người Triệu Khang, mỉm cười nói: “Dù sao cũng là cô gái 21 tuổi rồi, cũng sẽ có lúc cô đơn, cứ coi người ta là con nít mãi, cũng không nên.”

Triệu Khang có chút ngơ ngác, Công Tôn Vân Tú đã xách bầu rượu rời đi.

Hắn cúi đầu nhìn Elizabeth, thấy nàng không biết từ lúc nào đã tỉnh giấc.

Triệu Khang còn chưa kịp lên tiếng, đôi môi đã bị chặn lại.

Elizabeth vừa hôn, vừa đá đôi giày cao gót ra, cứ như đang động phòng hoa chúc với Triệu Khang vậy.

Triệu Khang bỗng bừng tỉnh, vội vàng đẩy nàng ra, Elizabeth nhìn hắn với đôi mắt đỏ hoe: “Lúc trước huynh từ chối muội, nói muội còn nhỏ, nhưng bây giờ muội đã 21 tuổi rồi.”

“Cái này...” Triệu Khang nhất thời nghẹn lời.

Nàng lại một lần nữa hôn lên, nhưng rồi lại bị Triệu Khang đẩy ra. Đôi mắt xanh của nàng có chút ảm đạm.

Ngay sau đó, Triệu Khang kéo chiếc váy đang bị kéo xuống của nàng lên: “Về nhà rồi làm!”

Sợ cái gì chứ!

Nhìn thấy ánh mắt vui mừng lẫn phấn khích của Elizabeth, Triệu Khang ôm nàng, bước ra khỏi quán bar.

Chứng kiến cảnh tượng này, Công Tôn Vân Tú đang ngồi trên nóc nhà cao tầng, uống rượu một mình, khẽ mỉm cười.

Nàng ngửa đầu uống cạn bầu rượu, nhìn lên bầu trời đầy sao, nơi hiện rõ những điềm báo dữ.

Công Tôn Vân Tú rất khó hiểu, rốt cuộc là phải có thể lực và kẻ địch mạnh đến mức nào, mới có thể khiến cho Đại Càn Đại Cảnh, một quốc gia có sức mạnh quân sự khiến ngay cả nàng cũng phải e dè, lại xuất hiện những điềm báo đáng sợ đến vậy.

Có lẽ nhân gian sắp có đại nạn rồi.

Nghĩ vậy, nàng cúi đầu nhìn người đàn ông đã ôm mỹ nhân chạy khuất bóng ở cuối con phố, nhặt một viên ngói lên, nhưng rồi lại do dự không ném.

21 tuổi là thiếu nữ, vậy nàng 29 tuổi thì không phải sao?

...

Không đi cửa chính, Triệu Khang ôm Elizabeth, trực tiếp nhảy vào trong sân.

Bước vào phòng, hắn đặt nàng lên giường.

Elizabeth đột nhiên ngồi dậy: “Chờ muội một lát!”

“Sao vậy?” Triệu Khang ngăn người.

“Huynh cứ chờ là được.” Elizabeth vội vàng nói, cảm giác trái tim nhỏ bé đang đập thình thịch.

Nàng chạy vào một căn phòng khác, khiến Triệu Khang không khỏi nghi hoặc.

Đúng lúc Triệu Khang sắp mất kiên nhẫn, nàng tiên nhỏ cuối cùng cũng đẩy cửa bước ra.

Triệu Khang vừa nhìn thấy, suýt nữa thì máu mũi phun ra ngoài.

Mái tóc vàng óng ả buông xõa, bộ ngực đầy đặn được nâng đỡ bởi chiếc áo ngực ren trắng.

Đôi chân dài miên man được bao bọc bởi đôi tất lụa mỏng manh, loại tất này được làm thủ công tỉ mỉ nên giá thành rất đắt đỏ.

Nhưng “chết người” nhất là, Elizabeth lại mặc một chiếc quần lót dây.

Loại trang phục này Triệu Khang nhớ rõ là chưa từng cho xưởng dệt sản xuất bao giờ.

“Đẹp không?”

Không giống như sự e thẹn của những nữ tử khác, Elizabeth tự tin khoe ra những đường cong hoàn mỹ của mình trước mặt người đàn ông.

Triệu Khang tròn tròn mắt, chỉ vào chiếc quần lót dây nhỏ xíu kia: “Cái này ai làm vậy?”

Elizabeth nhào tới, ngồi lên người Triệu Khang: “Muội thấy mặc ít vải một chút sẽ đẹp hơn, nên đã nhờ xưởng dệt của huynh làm riêng cho muội đây, chỉ có mình muội có thôi. Hơn nữa, muội nghĩ huynh nhất định sẽ thích.”

“Trời ạ, đúng là thiên tài!” Triệu Khang thâm kêu lên trong lòng.

Vừa hôn Triệu Khang, Elizabeth vừa ngẩng đầu lên: “Bất kể huynh có yêu muội hay không, trong lòng muội cũng chỉ có huynh, thân thể này cũng chỉ thuộc về mình huynh. Chỉ cần huynh cần, muội nguyện ý dâng hiến tất cả.”

“Những năm qua, tâm trạng của muội luôn bị huynh chi phối, ngày ngày đêm đêm đều bị dày vò. Huynh có thể cho muội một chút tình yêu được không? Cho dù là giả vờ cũng được.”

Triệu Khang nhất thời không biết nên nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn Elizabeth.

Lúc này, nàng đứng dậy, trực tiếp kéo Triệu Khang ngã xuống giường, bốn mắt nhìn nhau không chút e thẹn.

Lâu sau, nhìn thấy Triệu Khang bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể mình, Elizabeth nở nụ cười rạng rỡ.

“Triệu Khang, có thể mạnh bạo một chút được không?”

Chương 858 - Thời Gian Thấp Thoảng đưa thoi (4)

Ga trải giường và chăn đệm nằm rải rác trên sàn nhà, bàn ghế bị lật úp, những viên gạch xanh trên mặt đất in hằn dấu vết...

Tất cả đều toát lên vẻ khác thường của đêm qua.

Nhìn thấy khỏe miệng người con gái khẽ nhếch lên trong giấc ngủ, Triệu Khang không khỏi đưa tay vén mái tóc vàng óng của nàng, nào ngờ lại đánh thức người đẹp đang say giấc.

Mở đôi mắt xanh biếc ra, nhìn thấy Triệu Khang, nàng mỉm cười ngọt ngào, chủ động rướn người lên.

Triệu Khang bật cười, ôm lấy eo cô nàng yêu tinh đêm qua đã tìm mọi cách để làm hài lòng mình, nhìn vẻ mặt khó hiểu của nàng.

Hắn véo nhẹ má nàng: “Ngày dài tháng rộng, nàng cũng phải để ta thở chứ?”

Sự tuyệt vời của đêm qua đủ để Triệu Khang hồi tưởng thật lâu, toàn bộ quá trình như thể Elizabeth đã kích hoạt được thuộc tính nào đó.

Đó là sự khuất phục tuyệt đối khác hẳn với sự dẫn dắt của Tổng Mỹ Phụ, đến mức bị Triệu Khang khai phá toàn bộ.

Mọi loại hương vị, làm sao ngôn ngữ có thể diễn tả hết?

Nghe Triệu Khang nói vậy, Elizabeth vòng tay ôm lấy người thương, áp má vào má hắn.

“Vậy... có thể nào, vài ngày lại đến đây ở một đêm không?”

Triệu Khang khẽ chặc lưỡi, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, nâng khuôn mặt xinh đẹp của Elizabeth lên: “Chuyện này...”

“Một tháng đến một lần cũng được...”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Triệu Khang, Elizabeth vội vàng lên tiếng, cho rằng mình đã yêu cầu quá đáng.

Triệu Khang bật cười ha hả: “Hóa ra nàng không muốn về nhà với ta à. Vậy những lời muốn làm vợ ta đều là giả dối sao?”

“A? Không... Ta... ta cũng có thể sao?” Niềm vui đến quá bất ngờ khiến Elizabeth sững sờ.

Triệu Khang vui vẻ miết nhẹ sống mũi cao thẳng của nàng: “Chứ sao? Nàng là tiểu yêu tinh và là thất phu nhân của ta mà!”

Tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Elizabeth hung hăng đè Triệu Khang xuống, hai đôi môi dây dưa hồi lâu mới tách ra, ánh mắt nàng long lanh như nước.

“Thưởng cho ta thêm một lần nữa đi, ta nguyện mãi mãi làm tiểu yêu tinh của chàng...”

...

Trong sân nhỏ.

Sáu đôi mắt nhìn chằm chằm vào nữ yêu tinh tóc vàng trước mặt.

Triệu Khang ho khan một tiếng, giả vờ che giấu sự lúng túng của mình, nhìn thấy Triệu Phú Quý bên cạnh, vội vàng nói: “Thằng nhóc kia, còn không mau gọi Thất Nương!”

Cậu bé mạnh dạn chạy đến trước mặt Elizabeth, quỳ xuống dập đầu: “Thất Nương, Phú Quý thỉnh an người!”

“Nhanh, mau đứng lên.”

Elizabeth rõ ràng là giật mình, vội vàng đỡ Triệu Phú Quý dậy, trong lòng dâng lên một cỗ vui sướng.

Triệu Khang thầm khen ngợi trong lòng, con trai ngoan! Ít nhất hai ngày nữa cha sẽ không dìm hàng con!

Tiêu Linh Lung thu hồi ánh mắt, bước tới nắm lấy tay Elizabeth, như thể lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đánh giá từ trên xuống dưới.

Vẻ đẹp trẻ trung xinh đẹp của nàng khiến nàng gật đầu, mỉm cười rạng rỡ: “Sau này chúng ta là người một nhà rồi, muội phải chăm sóc hần cho tốt đấy.”

“Ta... ta sẽ cố gắng.” Elizabeth vội vàng gật đầu.

Triệu Khang: “Sao nghe câu này kỳ lạ vậy?”

“Nghĩ gì vậy, mau đi mua thức ăn đi, làm một bàn thịnh soạn, bàn bạc chuyện hôn sự của Tiểu Thất và người thế nào!”

Diệp Hồng Tuyết đưa giỏ rau sang, Triệu Khang thuận tay nhận lấy, đi được hai bước thì quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào hai người chị cả.

“Sao ta có cảm giác hơi không quen, hay là hai người đánh ta một trận đi?”

“Tên khốn nhà ngươi!” Tiêu Linh Lung vốn dĩ còn đang dụ dăng bỗng chốc nhắc ghế xông tới, dọa cho Triệu Khang vội vàng ôm Triệu Phú Quý chạy ra khỏi cửa, khiến Elizabeth phải há hốc mồm kinh ngạc.

Nhìn Triệu Khang chạy trời chết, Tiêu Linh Lung lắc đầu cười khô, đặt ghế xuống.

Thu lại nụ cười, đóng cửa lại, nàng quay đầu nhìn người nuôi muội vừa mới đến: “Elizabeth?”

“Ta... ta đây.”

Nhìn Elizabeth đang căng thẳng bất an, Tiêu Linh Lung dựa vào cánh cửa, mỉm cười: “Không cần căng thẳng, đã là hắc mang muội về rồi, chúng ta đối với muội chỉ có một yêu cầu mà thôi.”

“Tỷ tỷ cứ nói.” Elizabeth nghiêm túc hắc lên.

Ba, bốn năm nay đã quen thuộc rồi, nàng tự nhiên hiểu rõ địa vị của người phụ nữ trước mặt trong lòng Triệu Khang cao đến nhường nào.

Tiêu Linh Lung thân nhiên nói: “Yêu thương hắc thật lòng là đủ rồi, những thứ khác không cần bận tâm.”

“Điều này ta nhất định sẽ làm được.”

Elizabeth có chút mơ hồ gật đầu.

Diệp Hồng Tuyết mỉm cười: “Tốt rồi, Lão Tam, đi sắp xếp đi, gọi thêm vài người hầu, chúng ta chuyển đến Vương phủ kia đi, cái sân nhỏ này không đủ ở đâu.”

Tần Ngọc Phượng dụ dăng gật đầu, tiến lên nắm lấy tay Elizabeth: “Đi thôi Elizabeth, muội cũng đến giúp một tay đi,

sau này cứ gọi ta là Ngọc Phượng là được, chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy rồi, không cần phải câu nệ gì cả.”

“Vâng, Ngọc Phượng tỷ tỷ.”

Tào Bạch Lộ nhìn Tiêu Linh Lung: “Đại tỷ, tỷ muốn ra ngoài sao?”

Mở cửa quay đầu lại, Tiêu Linh Lung cười ản ý: “Ừ, ta đi khuyên nhủ Lão Lục nhà ta, kẻ đang giấu đầu lòi đuôi kia, đỡ cho Tam muội phải vất vả làm gián điệp hai mang.”

Tào Bạch Lộ cười ngượng ngùng: “Hóa ra tỷ đã nhìn thấu rồi sao?”

“Nói nhảm, tờ báo hôm qua là ta bảo Trác Vĩ viết đấy.”

Bấy nhiêu năm nay, thân là người nằm gối đầu kê má, nếu như bọn họ thật sự cái gì cũng không phát giác ra, vậy thì đúng là có quý.

Là người phụ trách Bách Hóa Thương Trường và Tổng trạm xổ số Dương Châu, Tống Kinh Nhan hiện tại có thể nói là ngoại trừ Vân Tú của Túy Hồng Lâu ra, thì là một giác mơ khác của đàn ông Dương Châu.

Dù sao một người phụ nữ xinh đẹp, giàu có như vậy, ai nhìn thấy mà dạ dày không khó chịu cho được.

Chỉ tiếc là người phụ nữ này lại chưa từng biểu lộ ý tứ gì đặc biệt với người đàn ông nào.

Lúc Tiêu Linh Lung vào nhà, Tống Kinh Nhan đang cho gà ăn, thấy là Tiêu Linh Lung, liền ngẩng đầu cười nói: “Tới rồi à.”

Tiêu Linh Lung mỉm cười, ngồi xổm xuống, cùng nhau cho gà ăn: “Tỷ cứ muốn ở mãi trong cái sân nhỏ này sao?”

Động tác trên tay Tống Kinh Nhan khựng lại, cười khô: “Như vậy không phải rất tốt sao, hơn nữa mấy ngày nữa ta định đi Cảnh quốc rồi.”

“Trốn tránh hẩn?” Tiêu Linh Lung nhướn mày, nhìn khuôn mặt của đối phương, tuy vẫn rất yêu kiều, nhưng đã lộ ra vài nếp nhăn nơi khóe mắt.

“Hai, ba năm nay, tỷ bận rộn với các chi nhánh xô số, lại bận rộn với chuyện của thương trường, khiến cho hấn cũng không gặp được tỷ mấy lần.”

Tổng Khinh Nhan đặt giỏ tre sang một bên: “Nếu không thì sao, chắc hấn các muội cũng đã sớm nhận ra rồi đúng không?”

Tiêu Linh Lung im lặng.

Tổng Khinh Nhan cười nói: “Ta không muốn hấn nhìn thấy ta già đi.”

“Ai mà chẳng vậy, nhưng hấn cũng sẽ không để tỷ đi đâu.”

“Cho nên ta rất đau khổ đây.”

Tổng Khinh Nhan thở dài, sau đó nhìn Tiêu Linh Lung với ánh mắt ghen tị: “Muội thật tốt số, là người gặp được hấn đầu tiên.”

Tiêu Linh Lung cười rạng rỡ: “Ai mà biết được, nhưng mà Tổng tỷ, đã là chuyện không thể tránh khỏi, chi bằng tỷ cứ đường đường chính chính đối mặt với hấn, đợi đến khi hấn hoàn hồn lại, ít nhất chúng ta còn có thể ở bên cạnh hấn một khoảng thời gian.”

“Ba mươi năm cũng tốt, hai mươi năm cũng được, dù chỉ là một ngày hai ngày, tỷ thấy sao?”

Tổng Khinh Nhan đấu tranh nội tâm, nhìn Tiêu Linh Lung: “Kể như ta, sao có tư cách đứng cùng một chỗ với các muội chứ.”

“Chỉ cần hấn thích, chính là tốt nhất, tỷ đã để ý như vậy, chi bằng quay về quá khứ, sửa đổi tất cả những điều không hay ho kia đi?”

Tổng Khinh Nhan bật cười: “Loại chuyện này sao có thể làm được.”

“Đã không thể thay đổi quá khứ, vậy tỷ chấp niệm với quá khứ làm gì?” Tiêu Linh Lung phản bác.

Tổng Khinh Nhan sững sờ, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Muội làm như vậy là vì cái gì?”

Tiêu Linh Lung ngẩng đầu, lẩm bẩm: “Ta chỉ sợ, lúc hấn suy sụp, không có ai có thể ôm lấy hấn.”

Chương 859 - Thời gian thẩm thoát thoi đưa (5)

“Cha, rốt cuộc cha còn bao nhiêu người phụ nữ ở bên ngoài nữa?”

“Nói bậy cái gì đấy!”

Đôi mắt với câu hỏi của đứa con trai yêu nghiệt, Triệu Khang vội vàng chối bỏ: “Cái gì mà bao nhiêu người phụ nữ!”

“Còn giả nữa! Ngày mai có phải lại dẫn về một cô Bát Nương nào đó phải không? Cha tìm nhiều người như vậy, thế sau này con có thể giống cha, cưới bảy tám bà vợ không?”

“Khụ khụ khụ, Phú Quý à!”

Ho khan một tiếng, Triệu Khang cảm thấy mình nên dùng thân phận người cha mà giáo dục đứa con trai này một chút: “Bây giờ con còn nhỏ, phải lấy việc học hành làm trọng, tuy rằng con chỉ đang học mẫu giáo! Nhưng cũng phải học hành cho tốt!”

“Con nhìn cha đây, là văn đàn quái kiệt được cả thiên hạ công nhận, cha biết con thông minh, nhưng chuyện vợ con không phải thứ mà người ở độ tuổi của con nên nghĩ, trong đó nước rất sâu, con không nắm bắt được đâu.”

Triệu Phú Quý nhướn mày: “Cha nói vậy, Đại Càn ta hiện giờ nam nhiều nữ ít, một lớp học chỉ có hai mươi mấy nữ sinh, sau này cạnh tranh sẽ rất khốc liệt.”

“Con không nhân lúc còn nhỏ mà lừa... à mà bồi dưỡng tình cảm, chờ đến lúc lớn tuổi rồi không còn phần mình thì sao?”

“Hãy... thằng nhóc này, những lời này ai dạy con thế?” Triệu Khang kinh ngạc.

Triệu Phú Quý: “Con tự mình ngộ ra đấy, nhưng mà gần đây con lại ngộ ra thêm, chờ cha chết... ôi chờ cha già rồi, tước vị Triệu Vương của cha sẽ truyền lại cho con.”

“Đến lúc đó con có quyền có thế, tìm vợ cũng dễ dàng, hơn nữa vương phủ nhà ta có nhiều bạc như vậy, dùng tiền đập

cũng đập được ra mấy cô, xem ra vẫn là phải dựa vào cha thôi.”

“Làm con trai của cha, con rất tự hào!”

“Con mẹ nó là yêu nghiệt à!”

Triệu Khang trừng lớn mắt: “Nói thật đi, thằng nhóc con từ đâu đến? Có phải cướp xác con trai ta không! Có phải có tư chất đế vương không! Không có thì không được đâu!”

“Cha nói cái gì mà loạn thất bát tao thế?” Triệu Phú Quý gãi đầu.

“Mẹ kiếp! Ta cảnh cáo con, Phú Quý! Số tiền đó đều là ta vất vả kiếm được, không liên quan gì đến con!”

“Con cứ ngoan ngoãn học hành cho ta, đừng có nghĩ mấy thứ linh tinh vớ vẩn nữa! Tương lai thi đậu Trạng Nguyên! Vinh danh tổ tông!”

“Biết rồi biết rồi, lải nhải y như đàn bà, thật không biết mấy bà vợ của cha ngày xưa sao lại coi trọng cha nữa!” Nhóc con thở dài.

Triệu Khang vui vẻ nói: “Chuyện này ta có thể giải quyết cho con.”

“Cha yêu dấu, dạy con đi, Tiểu Mỹ cứ hờ hững với con mãi!”
Triệu Phú Quý vội vàng lên tiếng.

Triệu Khang trịnh trọng nói: “Tất cả đều là bởi vì cha đẹp trai!”

Triệu Phú Quý: “...”

...

Đưa nhóc con vào trường mẫu giáo xong, Triệu Khang mua thức ăn về đến tiểu viện thì thấy Diệp Hồng Tuyết đang chỉ huy người dọn nhà, hỏi ra mới biết bọn họ chuẩn bị chuyển đến vương phủ.

Đối với việc này Triệu Khang không có ý kiến gì, bây giờ thân phận địa vị ở đâu cũng như nhau.

Chờ hăn loay hoay bày biện ra một bàn thức ăn, thì thấy bảy đại mỹ nhân đã an tọa trong sân.

Triệu Khang cười gượng một tiếng, nhìn thoáng qua Tống Khinh Nhan rồi mới ngồi xuống.

Tiêu Linh Lung rót rượu, thuận miệng nói: “Tống tử sẽ cùng chúng ta chuyển đến vương phủ.”

Triệu Khang giật mình, vội vàng cười nói: “Được được được, ở cùng nhau cho vui.”

Mãi một lúc sau, bàn tay đang véo đùi hắn đến tím bầm mới buông ra.

Tối hôm đó, tại chính điện vương phủ, Triệu Khang liên tục “nốc” một viên “Đổi Chết Trâu” cộng thêm một bình “Đổi Chết Ngựa”.

Kết quả là “hạ gục” tất cả mọi người!

Ngay cả đại mỹ nhân Tống Khinh Nhan cũng phải liên tục cầu xin tha thứ, có thể thấy những năm qua chiến lược của Triệu đại nhân đã tăng tiến rất nhanh.

Ngày hôm sau.

Triệu đại gia đêm qua “đại triển thần uy” bước chân có chút lảo đảo đến xưởng chế tạo súng ống.

Vừa nhìn thấy hắn, Cầu Đản và Nobel vội vàng đứng dậy, Triệu Khang vội nói: “Nhanh lấy khẩu súng thế hệ thứ tám ra cho ta xem, lát nữa bộ hạ sẽ đến, nghe nói là do một người tên Lý Nhị Ngưu chế tạo ra phải không?”

Lý Cầu Đản cười hì hì: “Đúng vậy thưa đại nhân. Khẩu súng thế hệ thứ tám của chúng ta là thiết kế hoàn toàn mới, từ viên đạn đến hình dạng thân súng đều vượt xa bảy thế hệ trước, Lý Nhị Ngưu kia! Mau mang khẩu súng thế hệ thứ tám ra đây!”

“Vâng thưa sở trưởng!”

Một thanh niên hăm hở chạy vào, trong tay còn xách theo một khẩu súng có hình dáng kỳ lạ.

Triệu Khang vừa nhìn đã hai mắt sáng rực, hai năm nay tiến độ nghiên cứu của xưởng chế tạo súng ống rất nhanh, phiên bản An Bội Triết liên tục được cập nhật, hắn đều biết.

Trong số đó đã có một số khẩu rất gần với súng ống hiện đại, nhưng khẩu súng thế hệ thứ tám này vẫn mang đến cho hắn sự

kinh ngạc cực lớn.

Đây mẹ nó là súng máy à!

Thanh niên tên Lý Nhị Ngu nhìn Triệu Khang với vẻ mặt vừa kích động vừa hưng phấn, Nobel cười nói: “Còn không mau giới thiệu với Triệu đại nhân về khẩu súng thể hệ thứ tám do người thiết kế?”

Lý Nhị Ngu vội vàng nói: “Vâng thưa phó sở trưởng, Triệu đại nhân, đây là khẩu An Bội Triết thể hệ thứ tám do con thiết kế, nặng hai mươi cân, dài bốn thước ba, băng đạn chứa được ba mươi viên, có thể bắn liên tục không ngừng, thay đạn đơn giản, hơn nữa không giống như thể hệ thứ sáu và thứ năm, dễ bị kẹt đạn, tầm bắn hiệu quả là hai trăm bước! Xa hơn nữa sẽ bị lệch, vẫn còn chỗ để cải thiện.”

“Đồ tốt, đồ tốt thật!”

Triệu Khang vội vàng nhận lấy khẩu An Bội Triết thể hệ thứ tám, liên tục cảm khái, lập tức nói: “Đến trường bắn!”

Lát sau, Triệu Khang ôm khẩu súng máy còn đang bốc khói, vô cùng hài lòng nhìn đám người đang vây quanh, ánh mắt hướng về phía Lý Nhị Ngu.

“Lý Nhị Ngu, xưởng chế tạo súng ông, thưởng một ngàn lượng!”

Lý Nhị Ngu kích động đến mức không biết nói gì: “Cảm ơn Triệu đại nhân! Cảm ơn Triệu đại nhân!”

Triệu Khang gật đầu, nói thêm: “Sau này khẩu súng này không gọi là An Bội Triết nữa.”

Lý Cầu Đan gãi đầu: “Vậy gọi là gì thưa đại nhân?”

Triệu Khang: “Gọi là, Mẹ kiếp bọn Quỷ Tử!”

...

Tiêu Huyền Sách phe phẩy cây quạt lông dê, người mặc áo gấm, nếu không biết còn tưởng là vị đại gia nào đến đây.

Người đến nhìn thấy Triệu Khang đang ngồi uống trà trong xưởng chế tạo súng ông, cười lớn: “Lão Triệu!”

Triệu Khang ngẩng đầu cười khẩy: “Đến rồi à! Sao chỉ có mình ngươi thế?”

“Bệ hạ.” Lý Cầu Đan vội vàng đứng dậy.

Tiêu Huyền Sách lại khoát tay: “Đừng bệ hạ bệ hạ gì cả, không cho người khác đi theo là vì lười nghe nịnh hót, mau lấy khẩu súng thể hệ thứ tám ra cho trẫm xem!”

“Gấp cái gì, đã chuẩn bị sẵn cho ngươi rồi.”

Triệu Khang ném cho hắn một điều thuốc lá, nhìn vị hoàng đế bệ hạ đã lâu không gặp, nhếch mép nói: “Ngươi bày đặt cái bộ dạng già dặn này làm gì?”

“Chúng ta quen biết mười ba năm rồi, trẫm cũng ba mươi tuổi rồi, lão bà cũng thành bà thím hết rồi, còn cần phải giả vờ nữa sao?”

Tiêu Huyền Sách cười đầy ẩn ý.

Triệu Khang cười khẩy một tiếng: “Lời này để dành mà nói với đồ đệ của ta. Nàng ấy đâu rồi?”

“Đang ở vương phủ của ngươi, đánh mặt chược với tỷ tỷ của trẫm, đây là khẩu An Bội Triết thể hệ thứ tám sao? Nhìn ngẫu hơn hẳn so với mấy khẩu đưa đến hai năm trước, đi ra trường bắn thử xem.” Tiêu Huyền Sách nhìn khẩu “Mẹ kiếp bọn Quỷ Tử”, có chút kinh ngạc.

Lát sau, bia ngấm trên trường bắn chỉ chút lỗ đạn, Tiêu Huyền Sách hưng phấn hét lên một tiếng: “Sướng!”

“Sướng chứ? Còn sướng hơn nữa kia! Ta dạy ngươi! Khi chơi loại súng này phải hét to tên của nó, nhìn xem!”

Miệng ngậm điều thuốc, Triệu Khang thành thạo cầm lấy khẩu súng trong tay, đứng trên bờ đất: “Mẹ kiếp bọn Quỷ Tử! Tao Mẹ kiếp bọn Quỷ Tử, tao Mẹ kiếp bọn Quỷ Tử...”

Khẩu súng máy phun ra hỏa lưỡi, dùng đoàn dùng đoàn bắn ra một loạt đạn.

Dưới ánh hoàng hôn, hai người đàn ông mỗi người ôm một khẩu súng máy, “Mẹ kiếp bọn Quỷ Tử” không biết bao lâu!

Chương 860 - Thời Gian Thấm Thoát Đưa Thoi (6)

Màn đêm buông xuống.

Thao luyện thoả thích cả ngày, Tiêu Huyền Sách thở phào một hơi, cười nói: “Quả nhiên nghe tiếng súng nổ đã tai hơn hẳn, Lão Triệu, loại súng này người có bao nhiêu rồi?”

“Mới hơn hai mươi khẩu, nhưng ta đã cho người sản xuất hàng loạt.”

“Tốt lắm!”

Ngồi xồm bên bờ ruộng, Tiêu Huyền Sách châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi, nhìn Triệu Khang đang đứng đối diện, mỉm cười.

Lúc này Triệu Khang mới lên tiếng hỏi: “Người tự mình chạy đến đây làm gì? Không phải đang bận rộn chuyện buôn bán trên biển sao?”

“Chuyện đó đâu có nhanh như vậy, thuyền vẫn đang đóng, ta đến đây là có chút chuyện, mấy ngày nay ta luôn cảm thấy bất an.”

Rũ tàn thuốc, Tiêu Huyền Sách nói tiếp: “Mấy gã Khâm Thiên Giám kia cứ nói gần đây thiên tượng hung hiểm, e rằng sắp có đại họa giáng xuống, khiến ta cứ bồn chồn không yên, cho nên mới đến tìm người.”

Triệu Khang nghiêm mặt hỏi: “Phòng tuyến Vĩnh Ninh của chúng ta thế nào rồi?”

“Đại bác một ngàn khẩu, quân đồn trú hai mươi vạn. Chưa kể đến lựu đạn, mìn được bố trí dày đặc ở những vùng đất trống, đào vô số hào sâu. Cho dù quân địch có đánh từ phía Đông đến, hai mươi vạn quân này cũng đủ sức chống đỡ một triệu quân địch.”

Tiêu Huyền Sách nheo mắt lại: “Hơn nữa, Ngô Quan Hải lần trước có gửi thư, phòng tuyến của bọn họ đã đẩy lui đến bảy trăm dặm ngoài Cổ Châu, lớn nhỏ các pháo đài, binh mã cộng lại ba mươi vạn, gần bằng một nửa lực lượng quốc phòng của Cảnh quốc hiện nay. Nhưng cho dù vậy, ta vẫn có chút bất an.”

“Mấy gã thầy bói kia nói thiên tượng gần đây gọi là ‘thiên phát sát cơ’, khiến lòng người hoang mang.”

Triệu Khang tặc lưỡi: “Nghe người nói vậy, ta cũng thấy bất an rồi. Vậy ai là người chỉ huy phòng tuyến Vĩnh Ninh?”

“Là Chu Long và Ngũ Hùng, Ngũ Hùng tuy là hàng tướng, nhưng trị quân rất có tài, chỉ là hắn có một tật xấu.”

Triệu Khang hỏi: “Tật xấu gì?”

“Hắn ta cứ cách một đoạn thời gian lại lôi pháo ra bắn, lần trước không phải đã đưa hai trăm khẩu súng phóng lựu vác vai qua đó sao, chính là loại RPG mà người nói đó. Nghe nói hiện tại hắn ta ngủ cũng ôm theo.” Tiêu Huyền Sách bắt đầu nói.

Triệu Khang bật cười: “Hắn thích bắn thì cứ để hắn bắn, ta thấy nên điều thêm năm vạn quân đến phòng tuyến Vĩnh Ninh, nếu thật sự có địch tấn công, bất kể số lượng hay sức chiến đấu thế nào, ít nhất cũng phải cầm cự được một thời gian, sau đó chúng ta sẽ tính tiếp.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, cho nên trên đường đến Dương Châu đã lệnh cho Binh bộ soạn thảo quân lệnh, phái Lý Long dẫn năm vạn quân đến đó.”

Cười cười, Tiêu Huyền Sách nói: “Nhưng ta nghĩ sẽ không có vấn đề gì đâu, dù sao đã có người ở đây rồi, phải không?”

Triệu Khang trợn trắng mắt: “Ta mới được mấy năm yên ổn chứ? Ta có thể bảo vệ Đại Càn cả đời được hay sao?”

“Lão Triệu à, mấy ngày trước ta còn lo lắng, nhưng bây giờ gặp được người, ta không còn lo lắng nữa rồi.”

Tiêu Huyền Sách cười đứng dậy, búng điều thuốc lá đi.

Triệu Khang giả vờ ghét bỏ nói: “Thật là kinh tởm, không phải là người cho đồ đệ ta bắn nhiều quá, khiến bản thân cũng thay đổi ‘sở thích’ rồi chứ?”

“Xàm ngôn! Loại chuyện đòi bại như người, lão tử không thèm làm!”

Hai người vừa cười vừa rời khỏi xưởng chế tạo vũ khí, hướng về phía thành thị. Đi đến cổng thành, Triệu Khang nghe thấy đối phương đột nhiên lên tiếng: “Lão Triệu.”

“Chuyện gì?”

Giọng nói không còn vẻ đùa cợt nữa, Triệu Khang chỉ nghe thấy vị hoàng đế còn trẻ tuổi kia nhẹ giọng nói: “Thiên hạ này là do người đánh hạ cho ta, ta làm hoàng đế mấy năm nay cũng tự nhận là có chút công lao với bá tánh, cho nên Lão Triệu...”

“Bất kể trong lòng người, cái thế giới kia thế nào, hãy giúp ta bảo vệ Đại Càn, bảo vệ bách tính của đất nước này.”

“Người bị thần kinh à?” Triệu Khang dờ khóc dờ cười, “Chuyện này còn cần người phải nói sao?”

“Thật chứ?”

Triệu Khang gật đầu: “Đương nhiên, chúng ta là huynh đệ mà!”

Tiêu Huyền Sách vui vẻ khoác vai Triệu Khang, giống như thời niên thiếu: “Đúng vậy, chúng ta còn hơn cả huynh đệ ruột thịt!”

.....

Đồng hoang bát ngát không một bóng chim bay, chỉ có binh giáp san sát như rừng, trên mảnh đất rộng lớn dựng lên vô số kho lương, kéo dài đến tận chân trời.

Vô số bách tính đẩy xe gỗ vận chuyển lương thảo, vũ khí.

Một người đàn ông trung niên mang vẻ mặt kiên nghị, khoác trên mình bộ giáp, quỳ một gối xuống đất, hướng về phía một nam một nữ trước mặt bẩm báo: “Kính bẩm Bệ hạ, Hoàng hậu, trải qua ba năm, quân ta đã chuẩn bị đầy đủ binh mã, lương thảo tại Định Thiên Nguyên, con đường vận chuyển tiếp tế đã hoàn thành, mười vạn quân tiên phong đã xuất phát thăm dò tình hình Bắc địa, hai nước Càn - Cảnh...”

Đại Hạ Hoàng đế cười ha hả: “Tốt lắm, rốt cuộc cũng đợi được đến ngày hôm nay, Đông Phương Thác!”

“Mặt tướng có mặt!”

“Truyền trăm, phong người làm chủ soái tam quân, toàn quyền điều động binh mã Đại Hạ! Ngoài ra, Thiên Vũ Vệ cũng giao cho người toàn quyền chỉ huy.”

Thiên Vũ Vệ, đội quân tinh nhuệ nhất Đại Hạ, tuy chỉ có trăm người, nhưng đều là những võ phu xuất sắc nhất, trong đó có đến mười vị cường giả Tam phẩm, những người còn lại đều là Tứ phẩm.

“Đông Phương Thác tuân chỉ!”

Quay đầu sang, Đông Phương Vũ nhìn người đẹp bên cạnh, mỉm cười: “Yên Nhiên, nàng thấy sao? Chuyện trăm hứa với nàng sắp thành hiện thực rồi, nàng đã chuẩn bị xong chưa?”

“Tự tin là chuyện tốt, nhưng quá tự tin chỉ khiến người tự chuốc lấy diệt vong.”

Lưu Yên Nhiên lạnh nhạt nói: “Ta vẫn giữ nguyên câu nói trước kia, Đông Vực có thể sẽ phải đổi mặt với một thảm họa diệt vong bởi quyết định của ngươi.”

Đông Phương Vũ không để tâm, cười cười: “Chúng ta cứ chờ xem, à đúng rồi, suýt chút nữa quên nói với nàng, khi đại quân xuất phát, nàng hãy đi theo với tư cách là giám quân. Nói không chừng rất nhanh sẽ được trở về cố hương đấy.”

Lưu Yên Nhiên nhú mày, nhưng không từ chối, chỉ đứng dậy nói: “Tùy ngươi.”

Nhìn theo bóng dáng nàng rời đi, lão giả phía sau Đông Phương Vũ nhú mày: “Bệ hạ, nữ nhân này cũng quá mức kiêu ngạo rồi.”

“Không sao, trăm cho phép nàng ta có quyền kiêu ngạo.”
Đông Phương Vũ xoa xoa mi tâm.

Lão giả khó hiểu hỏi: “Gặp Lưu tất kính quả thật là tổ huấn do Thái Tổ để lại, nhưng tại sao Bệ hạ lại để nàng ta đi theo đại quân? Nàng ta có thể làm được gì chứ?”

Đông Phương Vũ buông tay, nhìn lão giả, thản nhiên nói: “Tuy rằng ngay cả bản thân trăm cũng cảm thấy khó hiểu, nhưng trăm thật sự cảm thấy, có nàng ta ở đây, Đại Hạ chúng ta sẽ không thua!”

Lão giả ngẩn người: “Chẳng lẽ Bệ hạ...”

“Đừng xem thường đối thủ của mình, một người có thể trong vòng vài năm ngắn ngủi đã phá vỡ cục diện tứ quốc, đưa một quốc gia yếu nhất trở thành bá chủ Bắc địa...”

Đông Phương Vũ mỉm cười: “Đối mặt với kẻ thù đáng sợ như vậy, nếu không có nắm chắc chiến thắng tuyệt đối thì đừng nên trêu chọc, mà trầm cảm thấy, Lưu Yến Nhiên chính là chìa khóa chiến thắng của Đại Hạ chúng ta.”

.....

Gió thu thổi qua, lá vàng rơi rụng.

Nữ tử khoác trên mình long bào màu đen tuyền, cao ngạo ngồi trên long y, nhìn đại quân xuất chinh, mười hai vị tướng lĩnh dưới trướng không chút kiêng dè nhìn chăm chăm vào vị Đại Kim nữ đế, đệ nhất mỹ nhân thảo nguyên, đồng thời cũng là đệ nhất cường giả thảo nguyên - Tiêu Cẩm.

Tiêu Cẩm nghiêng đầu cười khẩy: “Biết đám chó các ngươi muốn cưỡi lên đầu trăm không chỉ ngày một ngày hai, trăm nói lại lần nữa. Tấn công Càn - Cảnh, cho dù đánh hạ được bao nhiêu lãnh thổ, người cũng được, tiền cũng được, đều thuộc về các ngươi.”

“Trăm chỉ có một yêu cầu, sau khi Càn - Cảnh diệt vong, ai lấy được đầu Triệu Khang, trăm sẽ để hãn ta tùy ý đùa bỡn!”

“Nhưng trước khi hai nước Càn - Cảnh bị tiêu diệt, kẻ nào dám tham công liệu lĩnh, tranh giành nội bộ, trì hoãn chiến cơ, trăm sẽ đích thân bẻ gãy từng khúc xương của hãn!”

Mười hai vị tướng quân đồng loạt ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy tham lam và dữ tợn.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoát cái đã ba năm trôi qua...

Chương 861 - Khói lửa chiến tranh

Sau lớp bình phong, rèm lụa, hương thơm cổ kính lan tỏa.

Nàng cũng động lòng người như thế.

Lưu Yến Nhiên soi gương bên giường, từng sợ hãi thân thể dị dạng này, giờ lại hài lòng đến lạ.

Ít nhất từ đầu đến chân đều hoàn mỹ vô khuyết.

Lần đầu gặp gỡ, hãn chẳng thèm liếc mắt nhìn nàng, dù bên cạnh mỹ nhân như mây.

Nhưng dung mạo và thân thể này chắc chắn vẫn có sức hấp dẫn với hắn.

Nghĩ vậy, Lưu Yến Nhiên bồng cười, lấy từ dưới gói một bức tranh khác, thay vào bức treo trên đỉnh màn.

Nhìn Triệu Khang trong tranh, Lưu Yến Nhiên hỏi: “Thích không? Từ nay sẽ không chết, không già. Chỉ cần muốn, có thể hưởng lạc bất cứ lúc nào.”

“Lúc thành phá, ta cố tình đợi ngươi ba ngày trong thành, nhưng đám binh sĩ kia đều không tìm thấy ta. Có lẽ từ lúc đó, biến hóa này đã bắt đầu.”

“Đông Phương Vũ muốn ta theo đại quân trở về. Ta biết, hắn là hắn đã nhận ra điều gì, nên hiện tại cũng không dám cưỡng ép chạm vào ta.”

“Biết đâu ta bây giờ thật sự có đại khí vận, thiên mệnh gia thân, ngươi có sợ không?”

“Ha ha ha... Năm đó ngươi cầu kết triều đình nước Càn... lừa ta thâm hiểm như vậy... Hiện tại đến cả ông trời cũng muốn báo thù cho ta...”

“Triệu Khang, mau...”

“Mau nói ngươi yêu ta... nói yêu Yến Nhiên...”

Nữ tử ngồi dậy, mặc từng lớp y phục, điểm trang nhẹ nhàng, càng thêm tuyệt sắc khuynh thành.

Nhìn gương, Lưu Yến Nhiên cong môi: “Triệu Khang, ta đến rồi. Ngươi tốt nhất hãy giữ gìn của hồi môn cho tốt!”

...

Định Thiên Nguyên.

Đây là cái tên do Hoàng đế Đại Hạ - Đông Phương Vũ tự mình đặt.

Rất lâu trước đây, tàn dư họ Lục của triều đại trước đã chạy trốn khỏi vùng đất này. Giờ đây, binh sĩ Đại Hạ cũng sẽ đi qua nơi này để khai cương thác thổ cho vương triều.

Vì vậy, Đông Phương Vũ đã đặt tên cho mảnh đất này là Định Thiên Nguyên, ngụ ý sẽ quyết chiến định thiên hạ.

Mười vạn quân tiên phong do đại tướng quân Đông Phương Nguyệt dẫn đầu, từ khi xuất phát đã không ngừng thăm dò vùng đất hoang vu đường như bất tận này.

Giữa tiết trời thu, sương giá phủ kín cỏ cây, làn sương mù dày đặc dần tan đi dưới chân những binh sĩ mặc giáp.

Đột nhiên!

Phía trước xuất hiện một dãy núi như sống lưng rồng, tuy không cao nhưng lại trải dài dường như vô tận.

Nó giống như một bức tường ngăn cách hai thế giới.

Thái dương dần lên cao, sương mù cũng dần tan đi. Đội quân thám thính của đội tiên phong có chút phấn khích, lập tức phái người quay lại báo tin cho Đông Phương Nguyệt.

Hơn mười người còn lại nhanh chóng leo lên núi. Sườn núi không dốc đứng, thậm chí có thể nói là bằng phẳng, không có cây cối hay đá tảng chắn đường, có lẽ ngựa cũng có thể chạy lên được.

Khi đội thám thính vượt qua đỉnh núi, tất cả đều tròn tròn mắt nhìn.

Một vùng đất rộng lớn hiện ra trước mắt, chỉ có vài ngọn núi cao thấp khác nhau ở phía xa. Nhóm thám thính không khỏi tim đập nhanh hơn.

Không chút do dự, họ nắm chặt cung nỏ, chia thành nhóm ba người, tản ra xung quanh, cẩn thận thăm dò mọi thứ.

Đột nhiên, một tiếng sấm sét vang lên từ phía xa, âm âm một tiếng.

Một tên lính thám thính giật mình ngẩng đầu nhìn trời: “Sáng sớm sấm sét gì vậy?”

“Hình như không phải sắp mưa.” Người bên cạnh nói.

“Hình như là từ ngọn núi bên kia vọng lại, đi xem thử!”

Ba tên lính thám thính nhanh chóng di chuyển về phía chân núi bên kia.

Lúc này, ở lưng chừng núi.

Ngũ Hùng vác RPG nhìn hố đất lớn cách đó chừng mười mét, chửi một tiếng: “Mẹ kiếp, thế mà cũng bắn trượt!”

Viên phó tướng bên cạnh cũng đeo RPG, trên tay còn cầm cuốn “Giết sạch bọn quỷ nhỏ” mới được gửi đến: “Con thỏ chết tiệt này chạy nhanh thật!”

“Đuổi theo! Mẹ kiếp!” Ngũ Hùng chửi đồng một tiếng, vác RPG đuổi theo con thỏ núi mà hắn đã bắn mấy phát không trúng.

Mười mấy người phía sau có chút im lặng, Phó soái nghiêng thật rồi!

Mười người đuổi theo con thỏ, đừng nhìn Ngũ Hùng vác theo RPG nặng hơn bốn mươi cân, nhưng chạy nhanh vô cùng!

Quả nhiên là nhân kiệt thời đại, mấy lần thoát khỏi họng súng thần công của Triệu Khang.

Đội thám thính Đại Hạ đang ẩn nấp đột nhiên nghe thấy tiếng la hét và tiếng bước chân phấn khích.

Họ không khỏi sửng sốt, ngay sau đó nhìn thấy một người đàn ông vạm vỡ, vác theo một ống sắt xông ra khỏi rừng cây.

Cảnh tượng này khiến cả hai bên đều choáng váng!

Ngũ Hùng ngẩn người, đội thám thính cũng ngẩn người, hai bên trừng mắt nhìn đối phương.

Nhìn thấy bộ quần áo vải thô trên người Ngũ Hùng, mấy tên lính thám thính thở phào nhẹ nhõm, chắc là người dân bình thường.

Sau đó lại thấy một người nữa chạy ra từ rừng cây.

Viên phó tướng trừng mắt, giáp sắt, nỏ, đao! Là quân địch! Hắn giơ khẩu súng máy trên tay lên!

“Giết sạch bọn quỷ nhỏ... giết sạch bọn quỷ nhỏ...”

“Vị huynh đài này xin hỏi...”

Âm thanh đạn bắn vang vọng khắp núi rừng, mấy tên lính thám thính còn chưa kịp nói hết câu, trên người đã bị bắn thành tổ ong, cơ thể run rẩy như bị điện giật, chỉ còn nghe thấy người đối diện liên tục chửi rủa điều gì đó.

“Mẹ kiếp, bọn họ nói không sai, loại này phải vừa bắn vừa chửi mới thoải!”

Viên phó tướng bắn hết cả băng đạn mới dừng lại.

Ngũ Hùng lại trầm mặt, xoay người: “Năm người các người mau quay về báo cho Châu Long Nguyên Soái, kẻ thù đã đến sau ba năm chờ đợi!”

“Chúng ta tuân lệnh!”

Ngũ Hùng lại nói: “Sáu người còn lại, ba người đi theo ta, Viên phó tướng người dẫn ba người kia, dựng phòng tuyến bằng đá ở phía tây đỉnh núi, ta phòng thủ phía đông, hình thành thế gậy áp lực cho kẻ địch, tuyệt đối không thể để bất kỳ tên địch nào vượt qua ngọn núi này!”

Viên phó tướng lập tức gật đầu: “Minh bạch!”

Ngũ Hùng bước tới, nhìn ba tên thám thính Đại Hạ đã bị Viên phó tướng bắn thành tổ ong cách đó mười mét.

Hắn ngồi xổm xuống, nhìn kiểu giáp trên người đối phương, trong lòng hiểu rõ, giáp nhẹ, nhỏ, đao, chắc chắn là thám thính rồi.

Hắn lục lọi một lúc, lấy ra một tấm bài khắc chữ “Hạ” từ trong người thi thể.

Hắn xoay người, chỉ vào một người: “Người quay về đại trại, mang tấm bài này giao cho Châu đại soái, báo cho hắn biết quân thám thính của địch đã vượt qua Thiên Sơn, đồn trú Vĩnh Châu có thể di chuyển về hướng Ninh Châu.”

“Quân địch nghi là quốc gia mang tên Hạ quốc, trang bị của thám thính rất tinh xảo, giáp nhẹ, nhỏ, hai bao tên, tổng cộng hai mươi sáu mũi tên, đầu mũi tên đều được rèn bằng thép tinh luyện.”

“Thiên Sơn đã có thể vượt qua, mời Châu đại soái phái không quân lên trời dò la tình hình của tiên phong quân địch.”

“Tuân lệnh.”

Hai người còn lại vội vàng chạy lên đỉnh núi, một người cười nói: “Phó soái không cần phải căng thẳng như vậy chứ? Lũ này còn chơi đao, sợ bọn chúng làm gì.”

Ngũ Hùng không hề cười, lạnh lùng nói: “Trên chiến trường nhất định không được khinh địch, một tên thám thính mặc giáp, mang theo đao thì không có gì lạ, nhưng chỉ riêng nó đã mang theo hai mươi sáu mũi tên, đầu mũi tên đều là thép tinh luyện.”

“Điều này chứng tỏ đội quân tiên phong này tuyệt đối không phải là một đội quân yếu kém, nếu chỉ có như vậy thì cũng thôi. Sợ rằng toàn bộ quân địch đều như vậy.”

“Như vậy, kẻ thù mà chúng ta sắp phải đối mặt lần này, rất có thể là một quốc gia cực kỳ cường đại!”

Chương 862 - Tên dê tiện mang danh Ngũ Hùng

“Bẩm báo tướng quân! Thuộc hạ đã tìm thấy điểm cuối của Định Thiên Nguyên, phía sau dãy núi là địa hình bằng phẳng, có thể đóng quân.”

“Qua khỏi dãy núi có bốn ngọn núi rải rác, địa thế cho phép đại quân đi qua.”

Nghe báo cáo của lính trinh sát, Đông Phương Nguyệt mừng rỡ kêu lên một tiếng, trên mặt cũng lộ vẻ xúc động. Bao lâu nay, cuối cùng cũng nhìn thấy khung cảnh khác biệt.

Từ ba năm trước, khi hãn dẫn quân thăm dò Định Thiên Nguyên và xây dựng tuyến đường tiếp tế, ngày nào cũng phải lặn lội trên vùng đất hoang vu vô tận này, hãn suýt chút nữa thì nôn hết cả ra.

Cung đường này thật sự quá dài!

“Truyền lệnh toàn quân đóng quân! Phái người đưa tin về kinh thành. Dắt ngựa đến đây, bốn tướng muốn xem thử đám người sắp đối đầu với chúng ta có phải mọc ra ba con mắt hay không!”

Cười lớn một tiếng, Đông Phương Nguyệt dẫn theo một trăm kỵ binh tiến về phía dãy núi mà Ngũ Hùng gọi là Thiên Sơn.

Đại Hạ đã thăm dò ba năm, Đại Càn bên này sao có thể không tìm kiếm?

Chỉ là, những người được phái đi từ Thiên Sơn trở về đều bất vô âm tín, giống như bốc hơi khỏi thế gian.

Qua vài năm, Ngũ Hùng dần dần không còn phái người đi chịu chết nữa.

Nhìn ngọn núi phía xa, Đông Phương Nguyệt vừa định mở miệng thì thấy toán lính trinh sát vừa phái đi đã hốt hải chạy về, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

“Có chuyện gì mà hốt hoảng vậy?” Đông Phương Nguyệt nhíu mày hỏi.

Một tên lính trinh sát kinh hồn bạt vía đáp: “Bẩm báo tướng quân, chúng ta bị phục kích! Quân địch... quân địch sử dụng vũ khí kỳ lạ, tiếng vang như sấm sét, cách trăm bước đã có thể giết chết người của chúng ta. Người trúng phải, thân thể... thân thể nát vụn!”

“Trên đỉnh núi phía tây có quân địch sử dụng binh khí bằng sắt, có thể phun ra lửa và viên đạn xuyên thủng cả áo giáp nhẹ của chúng ta! Giống như... giống như ám khí của cao thủ võ lâm vậy!”

“Bọn chúng vừa bắn vừa chửi bới chúng ta là lũ quỷ nhãi, giống như kẻ điên, chúng ta không thể nào tiếp cận trong vòng mười bước!”

Đông Phương Nguyệt có chút kinh ngạc: “Lợi hại như vậy?”

Vài tên lính trinh sát còn sống sót liên tục gật đầu. Bọn chúng vừa mới trải qua chuyện gì, bản thân còn chưa hiểu rõ.

Thật đáng sợ! Đồng đội đang đi bên cạnh bỗng nhiên nổ tung, ai mà chịu nổi chứ!

“Xem ra quân địch đã sớm có chuẩn bị.” Đông Phương Nguyệt cười lạnh một tiếng, nheo mắt nhìn về phía ngọn núi mà lính trinh sát vừa nhắc đến.

Nhưng hắn không biết rằng, đối phương cũng đang quan sát hắn, hơn nữa còn nhìn rất rõ ràng.

Lúc này, Ngũ Hùng đang cầm ống nhòm do Lâm Nhị Nguu chế tạo, gần như có thể đếm được số sợi râu trên mặt Đông Phương Nguyệt.

Hạ ống nhòm xuống, Ngũ Hùng thầm nghĩ, nhìn trang phục thì hẳn là tướng tiên phong.

Tiên phong đã đến, vậy thì đại quân của địch chắc cũng đang trên đường rồi.

Tuy không có gì phải sợ, nhưng vẫn nên chuẩn bị trước cho chắc chắn.

Hắn quay đầu nhìn về phía thuộc hạ: “Mấy mẫu ruộng chúng ta trồng ở núi Lương đã thu hoạch xong chưa?”

Tên lính ngẩn người, suy nghĩ một lúc lâu mới đáp: “Vẫn đang thu hoạch, thưa Ngũ soái.”

Sắp đánh trận rồi còn hỏi cái này làm gì?

“Người quay về truyền lệnh của ta, tăng cường phòng thủ xung quanh núi Tây và núi Lang, mang mấy chục khẩu đại bác lên đó, rút toàn bộ binh lính canh giữ xung quanh núi Lương. Sau đó, điều động sáu người trong đội quân canh tác đến chỗ ta.”

Tên lính đi theo Ngũ Hùng cũng đã vài năm, nghe vậy liền giật mình: “Ngũ soái, người... người quá hèn hạ rồi! Người muốn dồn quân địch đến núi Lương sao?”

“Hèn hạ cái gì? Đó gọi là trí tuệ, đều là học từ Quốc sư đây. Núi Lương bên kia, nhớ chôn mìn cho kỹ vào!” Ngũ Hùng trợn mắt.

“Rõ!”

Lại giờ ống nhòm lên nhìn một cái, Ngũ Hùng mỉm cười: “Rảnh rồi bao nhiêu năm, cuối cùng cũng được nã pháo rồi. Để ta xem thử đám người các người có chịu đựng nổi hay không!”

...

Trong doanh trại, Chu Long – người thống lĩnh phòng tuyến Vĩnh Ninh sau khi nhận được tin tức do Ngũ Hùng phái người gửi về, lập tức hưng phấn.

“Mẹ kiếp, để tên nhóc Ngũ Hùng đó đụng trúng rồi!”

Sau khi biết được ngọn ngành câu chuyện, Chu Long lập tức phái người đưa tin đến Dương Châu và kinh thành, bản thân

thì tự mình chạy đến tiền tuyến, muốn xem thử đám người đã bị chặn lại ba năm nay rốt cuộc trông như thế nào!

...

Tuy đã đến đích, nhưng Đông Phương Nguyệt không phải kẻ ngốc. Là người tiên phong, nhiệm vụ chủ yếu của hắn vẫn là khai đường, bắc cầu.

Dẫn thẳng mười vạn quân xông lên đánh nhau, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Vì vậy, ba ngày nay, Đông Phương Nguyệt vẫn luôn cẩn thận phái lính trinh sát tìm kiếm xung quanh.

Một tên tướng lĩnh bước vào lều quân: “Tướng quân, chúng ta tìm thấy vài hộ dân.”

“Dân làng?”

Đông Phương Nguyệt nhướng mày: “Bọn họ đâu?”

“Đem bọn họ vào đây.” Tên tướng lĩnh hướng ra ngoài hô lớn.

Vài người nông dân ăn mặc giản dị, trên mặt mang vẻ hoảng sợ bị áp giải vào.

Đông Phương Nguyệt gõ nhẹ ngón tay lên bàn, nhìn mấy người nông dân này, cười nói: “Các người là ai?”

“Quân gia tha mạng, chúng ta chỉ là dân chúng trồng trọt, xin đừng giết chúng ta!” Những người nông dân hoảng sợ kêu lên.

Đông Phương Nguyệt mỉm cười: “Yên tâm, bản tướng quân không giết người vô tội, chỉ cần các người thành thật khai báo.”

“Chúng ta nói, chúng ta nhất định nói hết, xin quân gia cứ hỏi.”

Lắng nghe câu trả lời của những người nông dân này, Đông Phương Nguyệt âm thầm suy luận, Đại Càn, Ninh Châu, núi Tây, núi Lang, núi Lương, mục tiêu không sai.

Nhếch mép nhìn những người nông dân này, Đông Phương Nguyệt cười nói: “Nói như vậy, đi qua con đường núi Lương là có thể đến thẳng phía sau quân doanh của địch?”

“Đúng... đúng vậy, quân gia.”

Đông Phương Nguyệt: “Vậy đêm nay phiền các người dẫn đường. Yên tâm, sau khi thành công, bốn tướng quân nhất định sẽ trọng thưởng.”

Vài người nông dân rụt rè gật đầu. Nhìn bọn họ bị áp giải xuống, Đông Phương Nguyệt quay sang tên tướng lĩnh: “Đêm nay người dẫn theo năm trăm người, đi theo đám người này thăm dò đường đi.”

Tên tướng lĩnh nghi ngờ: “Tướng quân, theo lời đám người kia, chỉ cần vượt qua con đường núi Lương là có thể đến thẳng phía sau quân doanh của địch. Năm trăm người... có phải hơi ít hay không?”

“Ngu ngốc.”

Đông Phương Nguyệt cười lạnh: “Nhìn kỹ bàn tay của đám người kia xem, ngón trỏ và ngón giữa tay phải của bọn chúng đều chai sạn, khớp ngón tay trái cũng có vết chai dày. Đây tuyệt đối không phải do làm ruộng mà hình thành, mà là do luyện tập cung tên lâu ngày.”

Tên tướng lĩnh giật mình: “Ý tướng quân là...”

Đông Phương Nguyệt cười lạnh: “Bọn chúng không phải nông dân, mà là binh lính! Xem ra quân địch còn hèn hạ hơn chúng ta tưởng.”

“Con đường núi Lương kia nhất định có rất nhiều mai phục. Người mang năm trăm người đi giả vờ một chút là được. Truyền lệnh xuống, lệnh cho Trương Lâm, Quan Nhĩ dẫn theo bốn ngàn binh mã, đêm nay men theo núi Tây tiến vào, ít nhất phải chiếm được mấy cửa ải này, đợi đại quân đến.”

“Mặt tướng tuân mệnh!”

Màn đêm buông xuống, bóng tối bao phủ khắp nơi.

Viên phó tướng sờ soạng đến bên cạnh Ngũ Hùng, ôm khẩu súng máy: “Ngũ soái, chúng ta không phải mai phục ở núi Lương sao? Sao lại kéo pháo đến núi Tây và núi Lang?”

“Muốn câu cá lớn, phải thả mồi ngon.”

Ngũ Hùng lau chùi khẩu RPG, còn hà hơi vào nòng súng. Có thể thấy hắn yêu thích nó đến mức nào.

“Tên dẫn đầu bên kia chỉ cần không phải heo, đêm nay hẳn nhất định phải đi qua núi Tây và núi Lang!”

Xung quanh vang lên tiếng cười trộm. Viên phó tướng cười nói: “Nếu hẳn là heo thì sao?”

“Vậy thì cho mình nổ chết heo thôi.”

...

Chương 863 - Chiến thuật nghiền ép

Dường như cả trời cao cũng đang giúp sức cho mình.

Bước ra khỏi doanh trướng, Đông Phương Nguyệt ngược nhìn bầu trời đêm. Vừa rồi còn đầy sao lấp lánh, giờ đây mây đen đã bao phủ kín mít, ngay cả ánh trăng cũng bị che khuất. Thời tiết thế này quả là thời cơ tốt nhất để đánh úp.

Số lượng quân phái đi Tây Sơn kỳ thực không nhiều, chỉ vỏn vẹn ba nghìn người do Đông Phương Nguyệt đích thân lựa chọn. Tuy ít nhưng luận về sức chiến đấu thì không hề thua kém bất kỳ đội quân nào.

Lực lượng chủ lực vẫn chưa tới, mà quân địch lại có vẻ đã phòng bị từ trước, Đông Phương Nguyệt tất nhiên sẽ không mạo hiểm dốc toàn lực đánh một trận lớn. Suy cho cùng, bọn họ không quen thuộc địa hình Bắc Địa, hành động lần này chỉ là muốn thăm dò tình hình, tìm hiểu bố phòng bên ngoài của địch mà thôi.

Để chuẩn bị cho trận chiến này, không chỉ có Càn Quốc phòng bị suốt ba năm, mà cả Đại Hạ cũng đã chuẩn bị ròng rã ba năm trời.

Người dẫn đầu ba nghìn quân này là tướng quân Đỗ Vũ dưới trướng Đông Phương Nguyệt, cũng là một nhân vật có tiếng tăm trong đội quân tiên phong.

Ba ngày qua, dưới sự chỉ huy của Đông Phương Nguyệt, quân Hạ đã nắm rõ tình hình xung quanh. Đỗ Vũ cũng biết Tây Sơn và Lang Sơn đều có quân địch đóng giữ, nhưng điều đó không quan trọng. Nhiệm vụ của hắn là dẫn quân xông qua, tốt nhất là có thể vượt qua quan sát tình hình bên kia. Nếu có thể tiêu

diệt quân địch ở đây, chiếm lấy cứ điểm này thì quả là một công lớn.

Chính vì vậy, trong lòng Đỗ Vũ cũng có chút phấn khích.

Khi bọn họ đi được nửa đường, đột nhiên một bóng đen đứng bật dậy từ sườn núi phía trước.

Tiếp theo là một tiếng chửi rửa đầy phẫn nộ vang lên: “Mẹ kiếp lũ chó... Mẹ kiếp lũ chó...”

Quân Hạ đều ngơ ngác, kẻ trên núi kia đang mắng ai vậy?

Đỗ Vũ lập tức phản ứng lại: “Bị mai phục! Lập tức kết trận!”

Lính khiên của quân Đại Hạ lập tức xông lên, dựng khiên chắn trước. Ngay sau đó, một loạt tiếng “đoàng đoàng đoàng” vang lên.

Chưa kịp định thần, vô số bóng người lại đồng loạt đứng dậy trên sườn núi bên kia.

Đỗ Vũ chỉ nghe thấy một tiếng nổ chói tai, như thể thần linh nổi giận giáng xuống sấm sét.

Tiếp theo, hắn nhìn thấy một quả cầu lửa rơi xuống quân mình, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

“Mẹ kiếp!”

Đỗ Vũ ở trung tâm đội hình bỗng ngẩng phắt đầu, bởi vì hắn thấy binh lính phía trước không biết vì sao lại bay lên trời!

Ánh mắt hắn theo vật thể bay trên không trung, vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, cuối cùng rơi xuống đất ngay bên cạnh.

Lần đầu tiên gặp phải tình huống này, Đỗ Vũ ngơ ngác: “Chuyện gì thế này!”

Hắn cúi người nhặt thứ gì đó đang bốc khói đen và nóng hổi trên đất, viên phó tướng bên cạnh ngửi ngửi: “Thịt nướng?”

“Mẹ nó! Bàn tay của ai đây!”

Nhìn rõ thứ trên tay là một bàn tay người đen thui, Đỗ Vũ không nhận được nữa mà chửi thề!

Ngay sau đó, từng tia chớp lóe sáng từ trên núi bắn xuống, những quả cầu lửa đó nổ tung dữ dội trong thung lũng!

Tùng binh sĩ Đại Hạ bay lên trời rồi biến thành “thịt nướng” trong miệng viên phó tướng.

“Lui! Mau rút lui!”

Đỗ Vũ kinh hoàng gào lớn, nhưng tiếng pháo đã át đi tiếng của hắn, ngay cả những người bên cạnh cũng khó nghe rõ hắn đang nói gì.

Cả thung lũng trong nháy mắt hỗn loạn.

Quân lính phía sau hoàn toàn không nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra phía trước, chẳng thấy ai bị đao kiếm chém giết, vì vậy bọn họ không hề hoảng sợ.

Rồi sau đó cũng chẳng còn cơ hội để mà hoảng sợ nữa!

“Vút!”

Một quả đạn pháo cỡ nhỏ xuyên thủng lớp khiên của binh lính Đại Hạ, phát nổ giữa đám đông.

Ngũ Hùng nheo mắt, vẻ mặt như thể đang cực kỳ khoái trá!

Mẹ kiếp, hóa ra bắn người lại sướng như vậy! Sướng hơn đánh hổ nhiều!

Quả nhiên là tận hưởng!

Còn viên phó tướng thì đang ôm khẩu súng máy đứng ở vị trí tiên phong, đã thay hết hai băng đạn.

Lúc này đang thay băng thứ ba! Miệng không ngừng chửi tục, xạ thủ phụ bên cạnh đeo đầy băng đạn nhìn hắn với vẻ mặt ghê tởm.

Tên này bị điên rồi à?

Dùng từ “nghiền ép” cũng không đủ để hình dung trận đánh úp này, ngoài “chiến thuật chèn ép” ra thì chẳng còn từ ngữ nào phù hợp hơn.

Bắn liên tục hai mươi loạt đạn, một tiếng kèn vang lên, hai ba trăm quân Càn thích cận chiến nhất gào rú xông xuống sườn núi.

Mặt đất nóng hổi, khói đen bốc lên từ những thi thể và mảnh đạn vương vãi.

Xông tới gần, quân Càn đều nhăn mặt, có người gào lên: “Mẹ kiếp, còn tên nào sống sót không?”

Ai có thể sống sót sau hai mươi loạt pháo oanh tạc chứ?

Nói vậy mà cũng có người sống thật.

“Cứu... Cứu ta...” Đỗ Vũ dùng chút sức lực cuối cùng kêu cứu.

Sau đó, hắn thấy một tên lính Càn cầm đại đao, vẻ mặt vô cùng hưng phấn lao về phía mình: “Chiến công! Đừng chết, cố lên, ta tới đây!”

Một đao chém xuống, Đỗ Vũ vốn đã bị thương tứ chi cũng tắt thở.

Ngũ Hùng bỏ súng RPG xuống, móc bao thuốc lá châm một điếu, rít một hơi dài rồi nhả ra một vòng khói.

Giọng điệu bình thản: “Dọn dẹp chiến trường, chất xác chết cách Tây Sơn tám trăm bước, để lũ khốn kiếp đó mở to mắt ra mà nhìn!”

“Ngoài ra, nhật cho ta mấy bộ giáp và vũ khí của địch.”

Cùng lúc đó, ở Lương Sơn cũng vang lên tiếng nổ ngập trời. Mìn do xưởng chế tạo tuy không tiện lợi và mạnh mẽ như mìn của quân đội hiện đại, nhưng muốn cho nổ chết một hai người thì vẫn dễ như trở bàn tay.

Tên tướng dẫn đầu năm trăm quân do Đông Phương Nguyệt phái tới làm màu kia đúng là xui xẻo, chui vào con đường núi kia, tiến thoái lưỡng nan.

Bị quân Càn dồn ép như lợn con, chạy tán loạn khắp núi!

Trong pháo đài phía sau Tây Sơn, Ngũ Hùng vừa về tới nơi đã được báo là Chu Long đã đến. Hắn ném khẩu RPG cho người bên cạnh, sau đó bước vào trong.

Chu Long nhìn hắn, cười nói: “Giao chiến rồi à? Tiếng pháo ở đây ta còn nghe thấy.”

“Chỉ là một trận đánh úp nhỏ thôi, người tới nhanh thật đấy.”

“Ta đi lúc gió thuận chiều, bay một ngày rưỡi đấy.” Chu Long cười, vẻ mặt có chút ung dung.

Lãnh thổ Càn Quốc bây giờ quá rộng lớn, hấn và Ngũ Hùng, một người trấn giữ Vĩnh Châu, một người trấn giữ Ninh Châu.

Quân địch không đi từ Vĩnh Châu với địa hình núi non hiểm trở mà lại xuất hiện từ phía Ninh Châu.

Nếu là trước đây, hấn ít nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng mới có thể đến Ninh Châu, nhưng bây giờ thì khác.

Chỉ cần gió thuận chiều, ngồi lên khinh khí cầu, một hai ngày là có thể bay tới, quả là tiện lợi.

“Nói ta nghe về quân địch xem nào.”

Sau khi chào hỏi xong, Chu Long liền nóng lòng hỏi.

Ngũ Hùng ngồi xuống, trầm ngâm: “Căn cứ vào tình hình hiện tại, quân địch được trang bị tinh lương, huấn luyện bài bản, đương nhiên không thể so sánh với chúng ta.”

“Hơn nữa, bọn chúng có lẽ không có hỏa khí, nếu không thì đội quân tiên phong này sẽ mang theo, hiện tại cũng chưa thấy dấu hiệu của thuốc súng.”

“Thật lòng mà nói, với tình hình hiện tại, ta thật sự không nghĩ ra khả năng chúng ta thua, trừ khi ông trời giúp bọn chúng.”

Chu Long cười ha hả: “Cho dù thật có ông trời, dám đối đầu với chúng ta thì cứ xử lý như thường!”

Ngũ Hùng cười gật đầu: “Đúng vậy, ta đã cho binh lính nhặt mấy bộ giáp và vũ khí của địch, định xem thử trình độ chế tạo của cái nước Hạ gì đó.”

“Ngoài ra, ta cho rằng chúng ta chỉ cần chú ý một điểm.”

Chu Long: “Số lượng quân địch rốt cuộc là bao nhiêu.”

“Chính xác! Cứ theo tình hình hiện tại, nếu quân địch chỉ có năm mươi vạn đồ xuống, với hai chúng ta, ta tin chắc có thể chặn đứng chúng ở ngoài biên giới!”

“Còn nếu nhiều hơn, vậy thì phải cần viện quân, ví dụ như đội quân bay trên không trung mà Quốc sư đã đề cập, đội quân chuyên dùng để nghiền ép đối thủ!”

Chương 864 - Uy Hiếp

Nghe lời của Ngũ Hùng, dù là Chu Long từng trải qua biết bao nhiêu trận mạc lớn nhỏ cũng không khỏi tim đập chân run.

Hơn ba năm qua, với tư cách là Thống soái toàn quân, Thiên Sách Thượng tướng của Đại Càn, Triệu Khang chỉ đến doanh trại một lần duy nhất.

Lần đó là để thành lập Phi Hồ quân mà Ngũ Hùng vừa nhắc đến. Quân đoàn này từng là quân bài chủ lực của Đại Càn, “Nơi nào có tiếng pháo, nơi đó có chiến thắng”, càn quét Chu, Tề chưa từng nếm mùi thất bại.

Nhưng từ khi Triệu Khang thành lập Phi Hồ quân, pháo binh liền trở thành “lão nhị” vững chắc.

Trong những năm qua, Phi Hồ quân đã lập nên thành tích đáng sợ trong các cuộc diễn tập quân sự: 43 trận toàn thắng, không một ai bị thương.

Dù là Đại Càn hay Cảnh quốc, đều không có lực lượng nào có thể chống lại Phi Hồ quân.

Đánh cũng không trúng, vậy thì đánh thế nào?

Nếu kéo Phi Hồ quân đến đây, ném bom thẳng vào đầu quân địch, vậy thì còn gì bằng?

Đặc biệt là hiện tại, xưởng hơi nước đang nghiên cứu cách gắn động cơ cho khinh khí cầu, để nó có thể bay lượn tự do trên không trung.

Nghiên cứu đã có hướng đi rõ ràng, nếu thành công, việc tấn công chính xác vào sở chỉ huy của quân địch sẽ trở nên dễ dàng hơn bao giờ hết.

Nghĩ đến đây, Chu Long cũng phấn khích: “Ta sẽ viết thư gửi đến Dương Châu, xem Quốc sư có đồng ý cho Phi Hồ quân đến đây không.”

Ngũ Hùng gật đầu, cười nói: “Được, theo ta, chúng ta cũng không cần phải thăm dò gì bọn chúng nữa. Bây giờ hãy dàn trải quân đồn trú Ninh Châu, thu hẹp không gian di chuyển của quân địch, tiếp tục xây dựng pháo đài phòng thủ, chặn đứng đường tấn công của chúng, người thấy thế nào?”

“Tốt, tốt nhất là ép chúng chỉ còn cách giao tranh trực diện với chúng ta.”

Hai người đồng ý, lập tức bắt tay vào làm. Ngũ Hùng lập tức điều động quân đội đóng tại Ninh Châu.

Ở Dương Châu.

Triệu Khang cũng đã nhận được tin tức về sự xuất hiện của quân địch, kèm theo đó là trang bị của binh lính Hạ quốc mà Ngũ Hùng gửi đến.

Nhìn đao nỏ trước mặt, kiểu dáng cũng không khác gì so với những gì Đại Càn từng sử dụng.

Chất lượng sắt tốt hơn một chút, nhưng đó cũng chỉ là so với Đại Càn trước đây mà thôi.

“Phu quân.”

Một tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên, Triệu Khang quay đầu lại, thấy Ngọc Phượng, mỉm cười đưa tay ôm nàng vào lòng.

“Đây là?” Nhìn vũ khí, trang bị trên bàn, Ngọc Phượng có chút ngạc nhiên.

“Công Tôn Vân Tú nói đúng rồi, phía đông thực sự có kẻ địch đến.”

Cầm đặt trên bờ vai thom tho của nàng, Triệu Khang khẽ cười.

Tần Ngọc Phượng khẽ giật mình: “VẬY... lại phải đánh nhau sao?”

Kể từ khi quen biết và yêu Triệu Khang, nàng đã ở bên cạnh hắn lâu nhất, lúc này nhớ lại, mới phát hiện dường như phần lớn thời gian bên cạnh người này đều là chiến tranh.

Triệu Khang nheo mắt: “Tạm thời còn chưa nói trước được, tin từ tiền tuyến báo về, quân địch từ dãy núi Thiên Sơn phía sau Ninh Châu tràn sang.”

“Nơi đó trước đây ta từng phái người đi dò la, nghe nói sau khi vượt qua dãy núi là một vùng đất hoang được bao phủ bởi màn sương trắng xóa, những người đi vào đều không trở về.”

“Thật không biết đám người này chui từ đâu ra, tin tức nói rằng đội quân này có số lượng không nhỏ, hơn nữa chuẩn bị rất kỹ lưỡng.”

Nói xong, Triệu Khang cười: “Điều này chứng tỏ, đám người này chính là nhắm vào Đại Càn chúng ta mà đến. Hoặc là cái Hạ quốc gì đó có hiểu biết về chúng ta, hoặc là...”

“Có gián điệp?” Ngọc Phượng kinh ngạc.

“Không thể nói trước được.”

Triệu Khang lẩm bẩm: “Nếu có gián điệp, quân địch hẳn phải có sự đề phòng với hỏa khí của chúng ta, không phải cứ thế mà xông lên chịu chết, nói đến đây ta đột nhiên nhớ đến một người.”

Nhìn vẻ mặt của Triệu Khang, Ngọc Phượng đã biết người trong lòng hắn đang nghĩ đến là ai, dịu dàng nói: “Là Ninh vương?”

Ngay cả Tiêu Linh Lung và Diệp Hồng Tuyết, những người được coi là thân cận nhất với Triệu Khang cũng không rõ, hẳn đối với kẻ thù đã bị chính tay mình đánh chết này là loại tình cảm gì.

Ngọc Phượng lại rất rõ ràng, sau khi diệt Chu quốc, những lúc rảnh rỗi, Triệu Khang thường một mình đến Quý Tộc đường một lát, đến trước Ninh vương phủ cũ nhìn ngắm.

Nếu Ninh vương không có dã tâm riêng, nếu Triệu Khang không phải lòng Tiêu Linh Lung.

Có lẽ hai người họ đã là bằng hữu tâm giao.

“Ừ.” Triệu Khang gật đầu, cười nói: “Trước khi chết, hẳn ta đã nói với ta rằng, nữ sư phụ Lục Tuyết Oánh của ta đến từ một quốc gia ở phía đông.”

“Họ Lục có thể đến đây, những người khác tự nhiên cũng có thể, hơn nữa phỏng chừng kẻ địch lần này, rất có thể chính là quốc gia mà Lục Tuyết Oánh sinh sống.”

“Nếu Phụng Tiên thực sự lên ngôi hoàng đế, có khi Đại Càn bây giờ đã đánh nhau với cái gọi là Hạ quốc rồi.”

Có thể khiến cho một cường giả Nhị phẩm muốn lên ngôi hoàng đế để báo thù, vậy thì kẻ thù ngoài một quốc gia ra, còn có thể là gì?

“Lần này lại phải đánh bao lâu?” Tần Ngọc Phượng có chút không nỡ hỏi, tay vuốt ve khuôn mặt người yêu.

Cho dù mỗi ngày không làm gì cả, chỉ cần được ở bên cạnh hân thể này cũng đã rất tốt rồi.

Hôn lên bàn tay mềm mại của nàng, Triệu Khang cười nói: “Để ta đi nói chuyện xem sao, nếu bọn họ chịu ngoan ngoãn rút lui, vậy thì mọi chuyện đều tốt đẹp.”

“Ngược lại, nếu chúng thật sự muốn nhắm vào Đại Càn của chúng ta, vậy thì hãy chuẩn bị tinh thần bị diệt vong đi!”

Nói đến cuối, ánh mắt Triệu Khang lộ ra vẻ hung dữ.

Lão tử khó khăn lắm mới có được mấy ngày yên ổn bên vợ con, đám khốn kiếp các ngươi lại muốn đến quấy rầy phải không?

Cản trở lão tử ân ái với tám bà vợ, vậy thì lão tử sẽ tiễn các ngươi lên đường trước đã!

Ngày hôm sau.

Triệu Khang đến xưởng hơi nước, kéo Watt cùng lên khinh khí cầu đi đến đại doanh Ninh Châu.

Về phần tại sao lại phải mang theo tên Watt này, cũng không phải là vì có nhiệm vụ bí mật gì.

Hoàn toàn là bởi vì, khinh khí cầu do hân ta nghiên cứu chế tạo, đã ra mắt đến phiên bản số 18 rồi.

Mang hân ta bay cùng, chắc là sẽ không gặp phải bất trắc gì, an toàn là trên hết.

Trong doanh trại quân Hạ quốc.

Tiên phong đại tướng Đông Phương Nguyệt đợi cả một đêm, vậy mà một tên lính do thám phái đi cũng không thấy quay về.

Trong lòng không khỏi có chút nghi ngờ, cho dù có gặp phải phục kích, cũng phải chạy thoát về được một hai tên chứ?

Sao đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng, chẳng lẽ bọn chúng đã đánh tới nơi rồi? Không thể nào! Thật là kỳ quái.

Đúng lúc hân đang nghi hoặc, phó tướng hót hải chạy vào đại tướng: “Tướng quân, đại sự không ổn!”

“Nói!” Đông Phương Nguyệt đứng dậy.

“Đỗ Vũ, Trương Lâm, Quan Nhĩ, ba người bọn họ dẫn quân đi đều bị quân địch tiêu diệt toàn bộ!”

Đông Phương Nguyệt sững sờ: “Người nói cái gì? Bị tiêu diệt toàn bộ? Một tên cũng không sống sót?”

Phó tướng có vẻ hơi kích động: “Đúng vậy, một tên cũng không sống sót, tất cả đều chết rồi!”

“Làm sao có thể! Xác ở đâu! Đừng có đùa nữa, bốn nghìn người, một tên cũng không sống sót, bọn họ là heo sao? Heo bị giết còn biết chạy còn biết kêu hai tiếng! Sao có thể bị tiêu diệt toàn bộ được!”

Đông Phương Nguyệt rất tức giận, trận chiến còn chưa chính thức bắt đầu, chỉ một đợt thăm dò đã mất đi hơn bốn nghìn người, vậy thì còn đánh thế nào?

Sao có thể có chuyện hoang đường như vậy!

Vì vậy, hắn đích thân đi đến nơi mà phó tướng nói là nơi chôn cất thi thể.

Mọi người đều nhìn thấy một cảnh tượng mà cả đời này cũng không thể nào quên.

Thi thể dày đặc, cháy đen, trên mặt đất đầy rẫy tay chân và vết máu khô.

Mặt đất lồi lõm, áo giáp vỡ nát, thi thể tan tác như những mảnh ghép bị xé rách, bị quân Càn chôn thành một ngọn núi.

Đầu của Đỗ Vũ bị quân Càn chặt xuống coi như chiến công, được đặt ngay trên đỉnh núi thi thể, trên mặt đầy vẻ kinh hoàng và tuyệt vọng nhìn Đông Phương Nguyệt và đám tướng lĩnh tiên phong vừa đến.

Bên cạnh núi thi thể, một lá cờ lớn tung bay trong gió, mơ hồ có thể nhìn thấy rõ ràng mấy chữ trên lá cờ:

“Phạm Đại Càn ta, dù xa đến đâu cũng tru di!”

Chương 865 - Trận chiến này không thể đánh

Lá cờ đỏ rực, chữ đen như kiếm, xé toạc lồng ngực, đâm thẳng vào tim, xoáy nghiêng không ngừng.

Ngọn núi xác chết chất chồng bỗng chốc hóa thành Thái Sơn đè nặng, khiến người ta hít thở không thông.

Theo sau Đông Phương Nguyệt, không một vị tướng nào còn cảm thấy phần nộ vì đồng đội bị giết, thay vào đó là nỗi kinh hoàng bao trùm.

Chuyện này... Rốt cuộc là chuyện gì?!

Cái chết thê thảm như vậy, chưa từng nghe thấy, chưa từng thấy qua! Nhìn quanh, thậm chí không thể tìm thấy một thi thể hoàn chỉnh. Đỗ Vũ... bọn họ đã chết như thế nào?!

Kẻ địch sao có thể tàn nhẫn đến vậy?

Bản thân Đông Phương Nguyệt cũng chết lặng, hồi lâu sau mới bừng tỉnh. Vị tướng bên cạnh vội vàng gọi, tay chỉ về hướng Tây Sơn Lang Sơn xa xa.

Lờ mờ có thể nhìn thấy một nhóm người xuất hiện trên đỉnh núi, bắt đầu xây dựng pháo đài trên sườn núi.

Từ vài trăm người ban đầu, đội quân dày đặc kia đã trở thành hàng nghìn, thậm chí hàng vạn!

Tựa như chỉ trong chớp mắt, chúng sẽ lao xuống tấn công.

“Rút lui!”

Đông Phương Nguyệt quát lớn, xoay người lên ngựa bỏ chạy.

Trở về doanh trại, hấn vẫn chưa hết kinh hãi, ánh mắt tuyệt vọng của Đỗ Vũ cứ hiện lên trong đầu, ám ảnh không dứt.

Chỉ có trời mới biết tên kia đã trải qua điều gì trước khi chết!

“Khốn kiếp! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

Giận dữ đấm mạnh xuống bàn, Đông Phương Nguyệt trầm mồi ngón ngang. Lúc này không cần nghĩ cũng biết, con đường Lương Sơn kia chắc chắn cũng đã gặp nạn.

Khốn kiếp!

Xoay người lại, Đông Phương Nguyệt nhìn đám tướng lĩnh đang hoang mang phía sau: “Các người thấy thế nào?”

Im lặng bao trùm.

Sự chấn động mà Ngũ Hùng mang lại quá mạnh mẽ. Lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng như vậy, các tướng lĩnh Đại Hạ đều khó lòng chấp nhận.

Giờ khắc này, bọn họ mới thực sự hiểu được Ngũ Hùng.

Vị Ngũ phó soái từng trải qua mưa bom bão đạn, dường như cũng muốn bọn họ nếm trải tâm cảnh khi đối mặt với Triệu Khang năm xưa.

Im lặng hồi lâu, rốt cuộc cũng có người lên tiếng: “Hình như địch quân không định dùng mấy ngọn núi kia làm lá chắn nữa, mà trực tiếp vượt qua xây dựng pháo đài.”

“Hành động tự đoạn đường lui như vậy, một là muốn quyết chiến trực diện với quân ta, hai là chủ soái địch quân vô cùng tự tin vào sức mạnh quân đội của mình.”

“Cho rằng quân ta không phải đối thủ của bọn chúng.”

Nghe vậy, không ít người cảm thấy áp lực nặng nề. Quân Càn quốc này thật sự quá kiêu ngạo!

“Lưu Bình Hồ!” Đông Phương Nguyệt tức giận quát.

Đã không biết chuyện gì đã xảy ra, vậy thì thử lại lần nữa! Ít nhất cũng phải tìm hiểu rõ cách thức tác chiến của địch.

“Mặt tướng có mặt!” Bị gọi tên, Lưu Bình Hồ giật mình.

Đông Phương Nguyệt ra lệnh: “Truyền lệnh cho người dẫn năm ngàn quân tấn công pháo đài đang xây dựng của địch, nhất định phải đánh tan chúng, để cổ vũ sĩ khí cho quân ta!”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

Do dự một chút, Lưu Bình Hồ mới nhận lệnh. Có lẽ là do trời tối nên Đỗ Vũ bọn họ mới thất bại.

Ban ngày ban mặt, mình dẫn quân xung phong một phen, nếu không được thì tìm hiểu tình hình rồi rút lui là được.

“Tốt!” Đông Phương Nguyệt hài lòng gật đầu.

Lưu Bình Hồ lui xuống điểm binh, Đông Phương Nguyệt nhìn những người còn lại: “Mọi người theo ta tiếp ứng cho Lưu tướng quân.”

“Tuân lệnh!”

Lại một lần thăm dò tấn công, Lưu Bình Hồ dẫn theo năm ngàn người rời khỏi doanh trại, có Đông Phương Nguyệt và những người khác hộ tống từ xa.

Mọi người đều không chú ý tới, trên bầu trời cao, có một thứ đang bay lơ lửng.

Khinh khí cầu chở Chu Long từ Vĩnh Châu đến, sau khi phát hiện quân đội của Đông Phương Nguyệt xuất động, lập tức đóng nhỏ van, ra hiệu cho người bên dưới kéo dây hạ xuống.

Sự tồn tại của khinh khí cầu và ống nhòm, đã giúp hắn quan sát được động tĩnh của quân Đông Phương Nguyệt ngay từ khi bọn họ tập kết.

Nghe báo cáo của lính trinh sát trên không, Chu Long cười lớn: “Xem ra là chưa từ bỏ ý định, muốn tìm hiểu xem rốt cuộc chúng ta đã tiêu diệt đội quân của bọn họ đêm qua như thế nào.”

Ngũ Hùng nhắc khẩu súng RPG bên cạnh lên: “Vậy thì để bọn chúng được mở mang tầm mắt, sau trận chiến này, ít nhất cũng khiến chúng ngoan ngoãn hai tháng!”

“Đi thôi, mang ba trăm khẩu pháo qua đó, đánh cho chúng một trận ra trò, giờ đây chúng ta không thiếu vũ khí!” Chu Long cười toe toét.

Nghĩ đến năm đó Triệu Khang chỉ cần đẩy một trăm khẩu pháo đã quét ngang Chu Tề, bây giờ thì khác rồi, chỉ riêng pháo binh mà Chu Long hẳn có thể điều động đã lên tới ba trăm khẩu.

Bây giờ Chu đại tướng quân thảnh thơi còn cảm thấy tiếc nuối, Chu quốc và Tề quốc diệt vong quá sớm.

Nếu không, làm sao đến lượt quốc sư quét ngang thiên hạ?

Từ khi quyết định dời chiến tuyến, hai người bọn họ đã chờ quân địch đến. Pháo binh từ tối qua đã được kéo đến con đường núi kia chờ sẵn.

Lúc này, một tiếng lệnh vang lên, tất cả đều được kéo đến chân núi, xếp thành trận địa pháo.

Đông Phương Nguyệt và những người khác cũng nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng không khỏi nghi ngờ, sao địch quân lại có vẻ như đã chuẩn bị từ trước?

Nhưng không sao, hãy để ta xem thử, Càn quốc các người có bản lĩnh gì mà dám kiêu ngạo như vậy.

“Lưu Bình Hồ!”

Đông Phương Nguyệt quay đầu liếc mắt, Lưu Bình Hồ lập tức hiểu ý. Đây là muốn hắn đánh không lại thì chạy.

Lần này chủ yếu là thăm dò tình hình địch.

Hắn thúc ngựa xông ra, Đông Phương Nguyệt và những người khác đang chờ đợi trên sườn núi phía sau, quan sát trận chiến từ xa.

Cầm đao trong tay chỉ vào những ống sắt gắn bánh xe dưới chân núi, tuy không biết là thứ gì, nhưng Lưu Bình Hồ vẫn không chút sợ hãi: “Giết!”

“Giết!”

Tiếng hô xung thiên động địa, năm ngàn bộ binh như thủy triều lao tới theo Lưu Bình Hồ.

Quân đội hùng mạnh như vậy, ai có thể địch nổi?!

Đông Phương Nguyệt âm thầm gật đầu, vô cùng hài lòng với sức chiến đấu của quân đội dưới trướng.

Viên phó tướng họ Viên ở bên cạnh mỉm cười, nhìn quân Đại Hạ đang hùng hổ lao tới, lúc này thầm cảm khái bản thân năm xưa thực sự đã theo đúng người.

Nếu Ngũ Hùng năm xưa đối mặt với đại pháo mà cũng ra lệnh cho hắn đi thăm dò, e rằng bây giờ hắn đã đầu thai chuyển kiếp rồi!

Nghĩ vậy, viên phó tướng họ Viên vung cao lá cờ lệnh trong tay: “Khai pháo!”

Ba trăm khẩu đại pháo xếp thành hàng, phạm vi bao trùm toàn bộ chiến trường. Một tiếng “khai pháo” vang lên, khiến cho quân Đại Hạ, cũng khiến cho Đông Phương Nguyệt và các vị tướng lĩnh tiên phong kia cuối cùng cũng hiểu được tại sao Đỗ Vũ bọn họ lại chết trong đêm qua.

Đạn pháo rơi xuống giữa đám người, tiếng nổ át đi tiếng kêu thảm thiết, không ai có thể nghe thấy binh lính đang kêu gào điều gì.

Chỉ có thể nhìn thấy bọn họ bị nổ tung, bay lên không trung, có người thì tan xác ngay tại chỗ.

Có người thì nhìn thấy đồng đội bên cạnh bị xé nát, sau đó đến lượt bản thân. Không một ai thoát khỏi!

Mặc dù đã lui về vị trí thứ hai, nhưng thực lực của pháo binh vẫn không ai dám chât nghi.

Kẻ nào chât nghi đều đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Mười lăm phút sau, trận chiến kết thúc.

Trên chiến trường đầy khói lửa, không còn nhìn thấy bóng dáng của một tên lính Đại Hạ nào đứng vững.

So với Đỗ Vũ đêm qua, Lưu Bình Hổ may mắn hơn, bị một phát pháo hạ gục, chết ngay trong lúc đang hùng hổ xung phong, ra đi trong thanh thản, không kịp trải qua nỗi đau đớn, cũng không kịp trăn trối lời nào.

“Chạy đi! Mau chạy đi!”

Đông Phương Nguyệt gần như gào thét thốt ra câu nói này, thậm chí còn không kịp leo lên lưng ngựa, gần như là treo mình trên lưng ngựa, trong lòng hoảng sợ tột độ.

Trận chiến này...

Trận chiến này hình như không thể đánh nữa rồi!

Chương 866 - Ma thuật ư?

Trở về đại doanh, toán quân tiên phong của Đông Phương Nguyệt vẫn chưa hết bàng hoàng. Vị phó tướng mấy lần định lên tiếng khuyên Đông Phương Nguyệt nên dời doanh trại về phía sau, nếu không khi bọn chúng đánh tới, e rằng sẽ chết không toàn thân.

“Kẻ địch thật sự quá mức khủng bố!”, hấn thâm nghĩ.

Thế nhưng nhìn sắc mặt xanh mét của Đông Phương Nguyệt, vị phó tướng đành ngậm ngùi im lặng. Bây giờ mà lên tiếng, e

rằng sẽ bị gán tội làm lung lay tinh thần quân sĩ, thật không đáng.

Một lúc lâu sau, Đông Phương Nguyệt mới đè nén được nỗi sợ hãi trong lòng. Hắn ngẩng đầu lên, trong mắt không còn vẻ kiên định như trước, thay vào đó là một mảng hoang mang.

Hắn nhìn bảy vị tướng lĩnh dưới trướng, hỏi: “Các vị, có ai biết thứ vũ khí mà quân địch sử dụng là gì không?”

Nghe vậy, tất cả đều lắc đầu. Nhớ lại cảnh tượng binh sĩ bị nổ tung xác, một vị tướng lĩnh thậm chí còn run rẩy: “Chưa từng thấy, chưa từng nghe qua, chẳng lẽ quân địch sử dụng yêu pháp?”

Như thể tìm được một đáp án chung, một người khác kích động kêu lên: “Nhất định là yêu pháp! Chắc chắn là vậy! Nếu không phải yêu pháp, làm sao quân địch có thể ở khoảng cách xa như vậy mà vẫn sát thương được nhiều binh sĩ của chúng ta như thế?”

“Chắc chắn trong quân Đại Càn có kẻ biết sử dụng yêu thuật!”, những người còn lại gật đầu đồng tình.

Đông Phương Nguyệt hừ lạnh: “Hoang đường, trên đời này làm gì có yêu pháp!”

Vị phó tướng nhẫn nại khuyên nhủ: “Tướng quân, biết đâu đây! Thiên hạ rộng lớn, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nếu không phải yêu thuật thì làm sao giải thích được những gì chúng ta vừa chứng kiến?”

“Theo ý kiến của thuộc hạ, trước khi làm rõ ‘yêu pháp’ này là gì, quân ta tuyệt đối không thể manh động, nếu không e rằng sẽ càng tổn thất nặng nề hơn!”

Hắn ta thực sự lo sợ, sợ Đông Phương Nguyệt cứ ngoan cố, sau hai lần thất bại còn muốn tiếp tục thử quân Càn. Đến lúc đó, e rằng sẽ đến lượt hắn phải xông pha trận mạc. Chính vì vậy, lúc này hắn không ngại khó khăn mà ra sức khuyên giải Đông Phương Nguyệt.

Các tướng lĩnh khác hiển nhiên cũng có chung suy nghĩ.

“Tướng quân, Lý phó tướng nói đúng đấy!”

“Tình hình như thế này thật sự không thể hành động thiếu suy nghĩ, chỉ bằng mau chóng truyền tin về hậu phương, chờ Đông Phương Thác tướng quân đến rồi tính tiếp?”

Đột nhiên, một người lóe lên tia sáng trong mắt: “Nghe nói bệ hạ đã giao cả Thiên Vũ Vệ cho Đông Phương Thác tướng quân. Nếu có Thiên Vũ Vệ trợ giúp, e rằng việc phá giải ‘yêu pháp’ của quân địch cũng không phải là chuyện khó khăn gì.”

Đông Phương Nguyệt nghe vậy liền sực tỉnh.

Thiên Vũ Vệ Đại Hạ, đó là đội quân được hình thành hoàn toàn từ những võ phu mạnh mẽ. Tuy chỉ có trăm người, nhưng thực lực thì không thể coi thường.

Mười người thống lĩnh Thiên Vũ Vệ đều là cao thủ võ đạo cảnh giới Tam phẩm, chín mươi người còn lại đều là Tứ phẩm. Chỉ có những người mạnh nhất trong Tứ phẩm mới có tư cách gia nhập Thiên Vũ Vệ, mỗi người đều là nhân tài vô cùng quý giá!

Nghĩ đến đây, Đông Phương Nguyệt vội vàng nói: “Mau chóng truyền tin về hậu phương, bẩm báo với đại soái, thỉnh cầu phái Thiên Vũ Vệ đến trợ giúp quân ta!”

Tuy không biết thứ vũ khí chết tiệt mà quân địch sử dụng là gì, nhưng một khi có Thiên Vũ Vệ trợ giúp, quân địch chắc chắn không thể nào chống đỡ nổi! Hơn trăm cao thủ Tứ phẩm xông pha trận mạc, thật sự có thể nói là thần cản giết thần, phật cản giết phật!

Mọi người nghe vậy đều gật đầu đồng ý. Trong lòng họ cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất là trước khi Thiên Vũ Vệ đến, Đông Phương Nguyệt sẽ không phải bọn họ ra trận.

...

Trong khi bọn họ đang bàn bạc đôi sách, Chu Long và Ngũ Hùng đang ở trên chiến trường lúc trước. Nhìn bãi chiến trường đầy rẫy thi thể không nguyên vẹn, cả hai đều không có chút cảm xúc nào. Chiến trường chính là như vậy, người không chết thì là ta chết. Ai biết được ngày mai người chết sẽ là ai?

“Bọn chúng quả thực là lũ ngu ngốc!”, Ngũ Hùng cười khẩy. Hôm nay thật sự là đã ghiền.

Chu Long ngồi xổm xuống, nhặt lên một mảnh giáp trụ bị nổ tung, vẫn còn nóng hổi, rồi tiện tay ném sang một bên. Hắn nhìn Ngũ Hùng, hỏi: “Tiếp theo ngươi định làm gì?”

Tuyến phòng ngự Vĩnh Ninh, phía Ninh Châu do Ngũ Hùng một tay gây dựng nên, tuy Chu Long nắm rõ tình hình cụ thể, nhưng chung quy không thể quen thuộc bằng Ngũ Hùng được. Vì vậy, mặc dù là chủ soái, lúc này hắn vẫn lấy ý kiến của Ngũ Hùng làm chủ.

Ngũ Hùng suy nghĩ một chút rồi nói: “Xung quanh đây, trừ sườn núi Thiên Sơn ra, trong vòng ba trăm dặm, ta đã dò la kỹ càng trong ba năm qua rồi.”

“Nhìn tình hình hiện tại, lực chiến đấu của quân địch kém xa so với chúng ta, ta nghĩ chỉ bằng nên nhanh chóng kết thúc trận chiến, trực tiếp dàn quân bao vây.”

“Tiếp tục thu hẹp phạm vi hoạt động của quân địch, Thiên Sơn địa thế bằng phẳng, quân địch hẳn là đóng quân ở phía sau núi.”

“Điều động toàn bộ hỏa pháo, thuốc nổ, dùng hỏa lực mạnh nhất, một hơi đánh bật bọn chúng ra khỏi phạm vi Thiên Sơn.”

“Sau đó biến Thiên Sơn thành trận địa pháo của quân ta, từ trên cao nhìn xuống, trong vòng sáu trăm bước, ai tới nã ai!”

“Làm như vậy có hơi mạo hiểm đấy!”, Chu Long có chút dao động.

Ngũ Hùng cười nói: “Trước đây chúng ta không rõ số lượng và lực chiến đấu của quân địch, cho nên Lang Sơn và Tây Sơn, ta vốn định biến chúng thành lá chắn tự nhiên để ngăn chặn bước tiến của quân địch. Nếu không, ta đã sớm dẫn người san phẳng chúng rồi.”

“Nhưng bây giờ thì khác, ngươi cũng đã thấy rồi đấy, quân địch đánh nhau kiểu gì, có hỏa khí trong tay, chúng ta không thể thua được.”

“Lúc này chính là thời điểm để giáng cho bọn chúng một đòn tâm lý thật mạnh mẽ, thật ra theo ý ta, cứ trực tiếp đánh thẳng mặt là được.”

Nếu Long Hán còn sống, không biết chứng kiến cảnh tượng này sẽ nghĩ thế nào.

Chu Long lấy bao thuốc lá, ném cho Ngũ Hùng một điếu, sau đó châm lửa hít một hơi thật sâu: “Làm theo lời người nói! Bộ binh yểm hộ, hỏa pháo tiến lên, nã thêm hai mươi loạt nữa!”

“Được!”

Lát sau, quân Càn bắt đầu đẩy xe pháo tiến lên. Đúng như lời Ngũ Hùng nói, xung quanh khu vực phòng thủ này, có thể nói là từng tấc đất hần đều nhớ rõ như lòng bàn tay. Hơn nữa, trước đó hần đã cho người cố ý xây cầu, mở đường, nên xe pháo tiến lên vô cùng thuận lợi.

Quân Càn vừa động, quân Hạ liền hồn phi phách tán.

Nghe tin quân Càn bắt đầu tiến quân, Đông Phương Nguyệt lập tức hạ lệnh cho cung tiễn thủ phối hợp với đao thuần binh ngăn chặn. Thế nhưng, quân Hạ đóng quân trên Thiên Sơn bị oanh tạc đến mức phải bỏ chạy tán loạn. Đừng nói là hai mươi loạt, mới năm loạt pháo kích đã không chịu nổi, nhao nhao tháo chạy về phía sau.

“Yêu pháp! Đây nhất định là yêu pháp!”, đám tướng lĩnh vừa chỉ huy đại quân rút lui vừa kinh hoàng thốt lên.

Cho đến khi quân Càn trèo lên đỉnh Thiên Sơn, biến nơi đây thành trận địa pháo, đồng thời đại quân tiếp viện cũng lần lượt kéo đến.

Chu Long đứng trên đỉnh Thiên Sơn, nhìn quân Hạ rút lui về phía xa. Hần giờ ông nhòm lên nhìn về phía xa, chỉ thấy một màn sương trắng xóa. Không biết trong màn sương này có thể giấu được bao nhiêu quân.

Nghĩ ngợi một lát, Chu Long quay đầu lại, dặn dò phó tướng: “Truyền lệnh cho công binh doanh đào hào, đồng thời đặt thùng thuốc nổ vào trong hào.”

Ngũ Hùng thấy vậy có chút kinh ngạc: “Tại sao phải làm vậy?”

Chu Long cất ông nhòm, nói: “Phòng ngừa bất trắc. Không biết tại sao, đứng trên mảnh đất này, ta cứ cảm thấy bất an.”

Trải qua ba lần giao chiến, quân tiên phong của Đông Phương Nguyệt đã bị đánh cho hồn phi phách tán, rút lui về đại hậu phương. Tin tức về tình hình tiền tuyến cũng nhanh chóng được đưa đến tay chủ soái Đại Hạ - Đông Phương Thác...

Chương 867 - Người Có Yêu Pháp, Ta Có Thần Công

Nhìn vào họ “Đông Phương” là biết ngay chủ soái Đông Phương Thác và tiên phong đại tướng Đông Phương Nguyệt đều là con cháu hoàng tộc chính hiệu.

Tuy nhiên, so với Đông Phương Nguyệt còn trẻ tuổi, Đông Phương Thác đã ngoài tứ tuần trông chừng chạc và điềm tĩnh hơn hẳn.

Nhìn vào bản báo cáo mật vừa được gửi đến với hai chữ “yêu pháp”, trong lòng Đông Phương Thác không khỏi dấy lên chút nghi hoặc.

Làm gì có yêu pháp trên đời này? Chắc là thứ vũ khí độc môn nào đó của nước Càn thôi.

Có thể sát thương binh lính từ xa, tiếng nổ như sấm sét khiến ngựa chiến thiện chiến cũng phải hoảng sợ, một kích có thể khiến đá núi vỡ vụn...

Căn cứ theo mô tả trong báo cáo, uy lực của thứ vũ khí này vô cùng lớn, vượt xa cung nỏ thông thường.

Nếu quân địch được trang bị loại vũ khí này với số lượng lớn thì sẽ rất khó đối phó.

May thay, Đông Phương Nguyệt cũng không phải hoàn toàn chịu trận. Sau khi chứng kiến năm ngàn binh sĩ bị oanh tạc tan tành và quân Càn tấn công dãy núi Thiên Sơn...

...hắn đã nhanh chóng nhận ra nhược điểm của thứ hỏa pháo này chính là sự công kênh.

Điều này cũng được thể hiện rõ ràng ở đoạn cuối bản báo cáo:

“Vật mà quân Càn sử dụng cần đến năm người hợp lực mới đẩy được, tuy có bánh xe nhưng nhìn kiểu dáng thì chắc chắn được đúc bằng đồng và sắt, trọng lượng không hề nhẹ.”

Đọc đến dòng này, trong lòng Đông Phương Thác đã có chủ ý. Vật công kênh, đối với những võ phu nhanh nhẹn thì chẳng khác nào bia đỡ đạn.

“Mau đi mời Tả đại nhân!”

“Tuân lệnh!” Tên lính vội vàng đáp.

Chẳng mấy chốc, một lão già râu tóc bạc phơ vén rèm bước vào, cười nói: “Đại soái có chuyện gì vậy?”

Là Thiên Vũ Vệ đệ nhất cao thủ - Tả Thiên Khuyết, có thể nói là cao thủ số một Đại Hạ hiện nay.

Một cường giả đỉnh phong Tam phẩm thượng tầng, một chân đã bước vào nhị phẩm, e rằng chẳng bao lâu nữa sẽ bước vào cảnh giới đỉnh phong nhị phẩm.

Chính vì vậy, cho dù Đông Phương Thác là thống soái tam quân, nắm trong tay sáu mươi vạn đại quân của Đại Hạ hiện nay, cũng phải đối xử với hắn một cách cung kính.

“Đại soái có gì căn dặn?”, Tả Thiên Khuyết cười nói rồi ngồi xuống.

Đông Phương Thác cố tình thở dài, đưa bản báo cáo cho hắn: “Tả lão, lão xem đi, tin tức Đông Phương Nguyệt gửi về từ tiền tuyến, đã giao chiến với quân địch rồi.”

Tả Thiên Khuyết nhận lấy, xem xét kỹ lưỡng rồi cười khẩy: “Hoang đường! Còn yêu pháp nữa chứ! Thật là chuyện nực cười!”

Đông Phương Thác gật đầu đồng tình: “Ta cũng cho là vậy, chỉ là dựa theo tình hình hiện tại, nước Càn này e là không dễ đối phó.”

“Mới giao tranh ba lần, tiên phong quân đã tổn thất hơn vạn người, thật đáng sợ.”

Tả Thiên Khuyết hừ một tiếng: “Đại soái sao phải trường khí thế người khác mà diệt uy phong của mình? Đại Hạ thống nhất Đông Vực gần ba trăm năm, chẳng lẽ lại sợ một nước Càn nhỏ nhỏ sao?”

Đông Phương Thác nhíu mày: “Không phải ta nhất gan, chỉ là nếu những gì Đông Phương Nguyệt nói là sự thật, có loại vũ

khí này trong tay, chúng ta muốn giành chiến thắng sẽ rất khó khăn.”

Tuy là võ phu, nhưng không có nghĩa là ngu ngốc. Tả Thiên Khuyết hiểu ý của Đông Phương Thác, cười nói: “Đại soái yên tâm, đã có Thiên Vũ Vệ chúng ta ở đây, nhất định sẽ cho quân Càn kia nếm thử sự lợi hại của võ phu Đại Hạ!”

Đông Phương Thác cười lớn: “Nói hay lắm! Tả lão, không hổ là đệ nhất cao thủ Đại Hạ! Khí phách như vậy, thiên hạ quả thật không ai sánh bằng!”

“E hèm, đại soái quá khen, so với người phụ nữ họ Tào trăm năm trước, chút tu vi của ta chẳng là gì.” Tả Thiên Khuyết cảm thán.

Đông Phương Thác có chút hứng thú. Hắn cũng tập võ, nhưng thiên phú có hạn, bây giờ cũng chỉ mới lục phẩm mà thôi: “Là Tào Kiêm Hà, người được đồn đại là đã đồ sát thiên hạ, nhuộm đỏ giang hồ sao?”

Tả Thiên Khuyết cảm thán: “Đúng vậy, sư phụ lão phu từng nói, người phụ nữ này mạnh mẽ đến mức có thể gọi là vô địch thiên hạ, không biết từ đâu chui ra.”

“Đã tàn sát vô số võ phu Đại Hạ, khiến cho người mạnh nhất trăm năm cũng chỉ có tu vi ngũ phẩm, thật sự khiến người ta phải kinh hãi.”

Đông Phương Thác không khỏi thầm ước ao: “Người phụ nữ như vậy, không được gặp mặt quả là tiếc nuối.”

Tả Thiên Khuyết mỉm cười, trong mắt cũng hiện lên chút ngưỡng mộ: “Lão phu lại từng được nhìn thấy dung nhan của nàng.”

Đông Phương Thác: “Ồ? Kể ta nghe thử xem.”

“Chuyện này có gì mà không thể nói.”

Tả Thiên Khuyết cười nói: “Lúc ấy, khi nàng ấy đồ sát giang hồ, sư phụ ta còn trẻ, từng có may mắn được diện kiến dung nhan, từ đó si mê không thôi. Sau này, hắn đã vẽ một bức tranh.”

“Người phụ nữ trong tranh như tiên nữ hạ phàm, áo trắng bay bay. Nghe sư phụ ta nói, kiếm thuật của Tào Kiêm Hà là vô

song thiên hạ, lấy tiêu làm kiếm, không ai địch nổi.”

“Bất kể đối thủ là ai, có bao nhiêu người, đều chỉ dùng một kiếm để giải quyết! Quả thật là vô song thiên hạ.”

Tả Thiên Khuyết thở dài nói: “Đáng tiếc là bức tranh đó đã bị sư phụ ta mang theo xuống mồ rồi, nếu không, đại soái nhìn thấy người trong tranh chắc cũng sẽ si mê.”

Mặc dù gật đầu, nhưng trong lòng Đông Phương Thác lại không mấy để tâm. Là hoàng tộc, lại là nguyên soái thống lĩnh toàn quân, mỹ nữ nào mà hắn chưa từng gặp qua?

Một bà lão đã chết hơn trăm năm thì có gì đẹp mà xem?

Chẳng lẽ còn đẹp hơn cả vị hoàng hậu tương lai của bộ hạ - Lưu Yến Nhiên sao?

Sau một hồi trò chuyện, Tả Thiên Khuyết đứng dậy: “Đại soái, lão phu xin đi tập hợp Thiên Vũ Vệ, chúng ta nhất định sẽ khiến quân địch phải trả giá đắt!”

Đông Phương Thác mỉm cười: “Vậy ta chờ tin tốt của Tả lão!”

Tả Thiên Khuyết cười lớn, bước ra khỏi lều.

Đông Phương Thác trở lại bàn, tự tay viết hai bức thư, giao cho lính truyền tin phi ngựa nhanh chóng đưa về kinh thành. Một bức gửi cho hoàng đế Đông Phương Vũ, bức còn lại gửi cho Lưu Yến Nhiên - người đang ở hậu phương làm giám quân.

Đông Phương Thác vốn không hài lòng khi để một người phụ nữ làm giám quân và theo quân xuất chinh.

Nhưng không còn cách nào khác, đây là mệnh lệnh của hoàng đế, hơn nữa Đông Phương Vũ đã nói rõ chuyện này không thể thương lượng, hắn cũng không tiện nói gì thêm.

...

Gió mạnh gào thét khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

“Oe...”, Triệu Khang nôn thốc nôn tháo, lấy tay quạt nước mắt, nhìn Watt bên cạnh: “Mẹ kiếp! Người có biết lá cái thứ này không vậy hả?!”

“Triệu đại nhân, yên tâm! Ta đã bay nhiều lần rồi, nhìn xem, phía dưới đen kịt kia chẳng phải là doanh trại của quân ta sao? Chuẩn bị hạ cánh, hạ cánh ngay đây.”

Triệu Khang nào dám thò đầu ra ngoài, chỉ có thể rúc trong giỏ: “Nhanh lên! Mẹ nó, bay thêm mấy ngày nữa chắc ta gầy đi mười cân mất!”

Watt tặc lưỡi: “Ta nói này Triệu đại nhân, ngài chạy đến đây làm gì vậy? Chẳng lẽ sợ đánh không lại bọn họ sao?”

Triệu Khang ho khan hai tiếng: “Ta yêu chuộng hòa bình, ta đến đây là để ngăn chặn chiến tranh.”

Watt như hiểu ra điều gì đó, sau đó hỏi: “Vậy mấy chai lọ xanh xanh đỏ đỏ trong tay ngài là cái gì vậy? Hình như trong kho thuốc men cũng có.”

“Chuyện đó không cần ngại lo! Nhanh chóng hạ cánh mới là việc quan trọng!”

Chương 868 - Ta yêu chuộng hoà bình

Nhìn thấy kinh khí cầu từ trên trời đáp xuống, đám binh lính trong doanh trại đều hiểu rằng, có nhân vật lớn từ kinh thành đến.

Cách mặt đất chừng hai mét, Triệu Khang bám lấy rễ mây, nhảy phốc xuống. Lập tức, đám binh sĩ vây quanh.

“Nhìn gì mà nhìn? Ta là Triệu Khang đây, mau gọi Ngũ Hùng và Chu Long đến!”

Bay cả đoạn đường dài, nôn thốc nôn tháo, tâm trạng Triệu Khang đương nhiên không tốt đẹp gì. Watt bên cạnh sau khi hạ cánh an toàn, cũng chui ra khỏi rễ mây, tay xách theo đồng chai lọ Triệu Khang mang từ Viện Y Dược.

Nghe Triệu Khang nói, đám binh lính đều có chút kích động. Một tên hiệu úy vội vàng hành lễ: “Bẩm Vương gia, Chu thống lĩnh và Ngũ phó tướng đều đang ở tiền tuyến ạ.”

Triệu Khang sững sốt: “Sao hai người bọn họ lại chạy ra tiền tuyến?”

Hiệu úy tiếp tục: “Bẩm Vương gia, mấy ngày nay, quân địch giao chiến với quân ta ba lần đều đại bại rút lui. Hai vị tướng quân đang dẫn quân truy kích, chiếm giữ Thiên Sơn quan.”

“Vậy sao? Được rồi, dẫn ta đi xem.” Triệu Khang nói.

Chuyện quân địch đại bại đã nằm trong dự liệu, hắn không có gì bất ngờ.

Cưỡi chiến mã, men theo Tây Sơn, Triệu Khang đến trung quân đại tướng của Chu Long.

Liếc mắt nhìn dàn hỏa pháo dàn trận trên Thiên Sơn quan, ba năm qua hắn cũng đến đây hai lần, không tính là xa lạ.

“Tham kiến Vương gia!”

Nghे tin Triệu Khang đến, Chu Long và Ngũ Hùng vội vàng ra nghênh đón. Triệu Khang gật đầu, nói với Watt: “Người ở đây chờ ta.”

Nói xong, hắn cùng Chu Long, Ngũ Hùng vào trong quân doanh.

“Nói ta nghe tình hình mấy ngày nay.” Ngồi xuống án thư, Triệu Khang mở hồ nhớ lại cảm giác chinh chiến bốn, năm năm trước.

Chu Long cười nói: “Bẩm Vương gia, tình hình hiện tại, quân Hạ này so với quân ta kém xa.”

“Giao chiến ba lần, quân ta không tổn thất một binh một tốt nào. Bọn chúng hiện giờ co cụm trong núi, không dám lộ mặt.” Ngũ Hùng bổ sung.

Triệu Khang nhíu mày: “Bọn chúng không có hỏa khí sao?”

Chu Long và Ngũ Hùng gật đầu.

Triệu Khang khó hiểu: “Vậy thì ai cho bọn chúng can đảm tấn công nước ta?”

Ngũ Hùng cười hắc hắc, sau đó hỏi: “Vương gia, người đến đây là...?”

“Ta đến xem tình hình quân địch, tiện thể xem có thể đàm phán hay không, bảo đảm người rảnh rồi sinh nông nổi này rút về chỗ của chúng.” Triệu Khang thuận miệng nói.

Trong lòng hắn có một nghi vấn muốn biết, dám khốn kiếp này vì sao lại nhắm vào nước Càn.

Là hậu chiêu Tiêu Phi Vũ để lại, hay là có nguyên nhân khác?

Nhìn tình hình hiện tại, dường như không liên quan đến Tiêu Phi Vũ. Nếu là gã khát máu kia, thì cái nước Hạ này sao có thể không có thuốc súng?

Nếu không phải Tiêu Phi Vũ, vậy thì là ai?

Chu Long và Ngũ Hùng có chút kinh ngạc. Ngũ Hùng không hiểu hỏi: “Vương gia, người muốn nghị hòa?”

“Chuyện chém giết này ta chán rồi.”

Triệu Khang lấy ra hai điều thuốc, đưa cho mỗi người một điều: “Không đánh nhau được là tốt nhất.”

Chu Long kẹp điều thuốc, hỏi: “Vậy nếu bọn chúng không muốn nghị hòa thì sao?”

“Vậy ta quỳ xuống cầu xin bọn chúng, thế nào?”

Triệu Khang trợn mắt: “Ăn nói hàm hồ! Nếu bọn chúng không muốn, vậy thì tiêu diệt toàn bộ bọn chúng! Gọi là tự vệ phản kích, hiểu không?”

“Hiểu!” Chu Long và Ngũ Hùng đều cười.

“Phái người đi truyền lời, nói ta muốn gặp chủ tướng của bọn chúng, ta có chút chuyện muốn hỏi.”

Chu Long và Ngũ Hùng vội vàng nói: “Việc này không ổn, Vương gia! Người là thân phận cao quý... Nếu như...”

“Ta dù sao cũng là cao thủ tam phẩm, hai người sợ cái gì?”

Triệu Khang hít một hơi thuốc: “Địa điểm gặp mặt để bọn chúng chọn, ta đoán tên tướng lĩnh kia cũng không dám một mình đến đâu. Ngày mai, Ngũ Hùng, ngươi mang theo một trăm người, mang theo toàn bộ RPG trong quân doanh, nếu đàm phán không thành, nã pháo giết tên chủ tướng kia trước.”

“Mẹ nó, quả nhiên là nguoi!” Chu Long và Ngũ Hùng bội phục vạn phần.

Bọn họ vốn tưởng rằng, những năm gần đây, Triệu Khang đã tu thân dưỡng tính, trở thành người chính trực.

Không ngờ vẫn là tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ như vậy.

Chu Long lập tức đi sắp xếp người. Ba người vừa ra khỏi trường bông, liền thấy Watt ngoan ngoãn đứng đó, tay xách theo một túi vải đựng đầy chai lọ.

Triệu Khang ngoắc tay, Watt liền chạy tới, đưa túi vải cho hắn. Chu Long và Ngũ Hùng tò mò nhìn.

“Vương gia, trong này là cái gì?”

Đặt túi vải xuống đất, Triệu Khang lựa chọn: “Đây là khói độc mà Viện Dược nghiên cứu chế tạo trong những năm qua, màu lam sẽ khiến người ta phát cuồng. Màu xanh lá cây là thuốc giải. Ngũ Hùng, ngươi bảo người của pháo binh nhét vào đạn pháo. Một quả nhét mười viên là đủ, một bình này có năm mươi viên.”

Chu Long và Ngũ Hùng câm nín, đặc biệt là Ngũ Hùng.

Hắn nhớ lại, mấy năm trước, khi liên quân Chu - Tề tiêu diệt nước Càn, nghe nói Hoắc Ân và Ngạn Văn Uyên bị Triệu Khang dùng khói độc giết chết mấy vạn người, tức đến mức phát cuồng.

Không ngờ bây giờ lại có trò mới.

Lúc đầu, Triệu Khang định mang theo loại khói độc trước kia, nhưng uy lực loại đó quá lớn, nhờ đâu khi nổ, gió đổi chiều thổi về phía quân mình thì vui.

Nhưng loại khói độc Nhị Ngu và Pike nghiên cứu chế tạo lần này thì khác. Mặc dù uy lực nhỏ hơn một chút, nhưng chỉ cần hít phải một chút, người ta sẽ phát cuồng, hơn nữa phạm vi khuếch tán rộng. Ném vài quả xuống, quân địch đại loạn, đó chính là cơ hội.

Cho dù quân mình hít phải cũng không sao, hoàn toàn không cần lo lắng.

Để nhanh chóng kết thúc trận chiến này, Triệu Khang cũng mặc kệ nhiều như vậy.

Ngay khi bọn họ nhét thuốc độc vào đạn pháo, trong đại doanh của Đông Phương Nguyệt, các tướng lĩnh đều ngạc nhiên nhìn tên lính truyền tin của quân Càn.

“Người nói, chủ tướng của các người muốn gặp chúng ta để đàm phán? Hơn nữa địa điểm do chúng ta chọn?”

Tên lính mất kiên nhẫn nói: “Đúng vậy. Chủ tướng của chúng ta yêu chuộng hòa bình, muốn nghị hòa với các người. Có đồng ý hay không, cho câu trả lời!”

Mẹ kiếp! Một tên lính quèn mà cũng ngông cuồng như vậy! Vài tên tướng lĩnh tức giận.

Đông Phương Nguyệt cau mày suy nghĩ một lúc, sau đó ngẩng đầu lên: “Người về báo lại, nói rằng ta đồng ý. Địa điểm ở khu vực trống giữa hai bên, thời gian là sáng sớm mai.”

“Biết rồi, ta đi đây.” Tên lính nói xong liền xoay người rời đi.

“Mẹ kiếp! Thật là quá kiêu ngạo!”

Một tên tướng lĩnh không nhịn được mắng, sau đó nhìn Đông Phương Nguyệt: “Tướng quân, sao người lại đồng ý gặp mặt ở khu vực trống giữa hai bên? Sao không chọn địa điểm dễ dàng phục kích?”

Đông Phương Nguyệt cười khẩy: “Người cho rằng đối phương là kẻ ngốc sao? Bọn chúng có loại vũ khí lợi hại như vậy, đến lúc đó nhất định sẽ mang theo. Nếu chúng ta phục kích, chưa biết chừng ai chết trước.”

“Hơn nữa, chủ tướng của bọn chúng dám làm như vậy, ngoại trừ tự tin tuyệt đối, cũng có thể thấy đây là người quang minh lỗi lạc. Nếu chúng ta phục kích, chưa nói đến việc có thành công hay không, chẳng phải sẽ bị thiên hạ cười chê sao?”

“Điểm một ngàn binh mã, ngày mai đi xem thử chủ tướng của bọn chúng rốt cuộc giở trò gì!”

Đông Phương Nguyệt thầm cười lạnh, không ngờ quân địch chiếm ưu thế, không những không lập tức tấn công, ngược lại còn muốn nghị hòa.

Đây quả thực là tin tốt, chỉ cần kéo dài thời gian đến khi Thiên Vũ Vệ đến, vậy thì không cần phải sợ nữa!

Chương 869 - Kẻ tiểu nhân hèn hạ

Bình minh vừa ló dạng.

Đông Phương Nguyệt dẫn theo một ngàn thân binh, cười trên lưng chiến mã, đến điểm hẹn đã định từ trước.

Cách đó một dặm về phía sau là tiền tuyến của quân tiên phong do hãn bố trí, vốn chẳng có gì đáng lo ngại.

Thế nhưng Đông Phương Nguyệt vẫn có chút căng thẳng, bởi vì cái bóng ma tâm lý mà quân Đại Càn để lại cho hãn trước đó quá lớn.

Trong lúc chờ đợi đầy bồn chồn, cuối cùng bóng người cũng xuất hiện ở phía xa. Tướng lĩnh và binh lính bên cạnh Đông Phương Nguyệt lập tức nâng cao cảnh giác, giương khiên, nắm chặt đao thương.

Thế nhưng ngay sau đó, Đông Phương Nguyệt và đám người lại đổ mắt tía tai.

Bởi vì số người bên kia thật sự quá ít ỏi, tổng cộng chỉ có hơn một trăm người, hoàn toàn trái ngược với hơn một ngàn quân tinh nhuệ được trang bị đầy đủ đang bảo vệ hãn.

Vậy mà bọn họ vẫn còn bày ra vẻ cẩn thận dè dặt.

Hơn một trăm người, mỗi người đều khiêng một ống sắt dài, chẳng biết dùng để làm gì.

Trong các cuộc giao tranh trước, quân Đại Càn chỉ dùng hỏa pháo oanh tạc bọn họ, hoàn toàn không sử dụng đến loại vũ khí tác chiến đơn lẻ như RPG, cho nên Đông Phương Nguyệt và đám người cũng không biết thứ đó là thứ đồ chơi gì.

Khoảng cách dần dần được rút ngắn, Đông Phương Nguyệt và đám người nhìn thấy một thanh niên mặc trường bào vải thô, ung dung đứng đầu.

Mọi người xung quanh đều mặc áo giáp, duy chỉ có thanh niên này là mặc thường phục, nhìn qua cũng biết thân phận bất phàm.

“Trẻ như vậy? Chắc chỉ khoảng hai mươi tuổi?” Đông Phương Nguyệt có chút kinh ngạc.

Cách đối phương khoảng năm mươi bước, Triệu Khang dừng bước, nhìn vị tướng quân Đại Hạ đang được hơn một ngàn người bảo vệ, trong lòng cười thầm, lên tiếng: “Ta là chủ tướng quân Đại Càn, Bá Bá! Kẻ đối diện mau xưng tên!”

“Ta là chủ tướng quân tiên phong Đại Hạ, Đông Phương Nguyệt!” Đông Phương Nguyệt quát lớn, ít nhất về mặt khí thế không thể thua kém.

Triệu Khang gật đầu, cao giọng nói: “Đông Phương tướng quân, đứng cách xa như vậy e là khó mà nói chuyện phải không? Hay là chúng ta lại gần một chút?”

Đông Phương Nguyệt cười nhạt, giọng điệu mỉa mai: “Bá tướng quân, ngươi đang nói đùa sao?”

“Đông Phương tướng quân cứ yên tâm, Bá Bá ta rất có thành ý muốn hòa đàm với ngươi, nếu không sao ta chỉ mang theo một trăm người?” Triệu Khang thành khẩn nói.

Nhưng Đông Phương Nguyệt nào dễ mắc câu, vẫn kiên trì với quan niệm “khoảng cách tạo nên vẻ đẹp”: “Bá tướng quân có gì muốn nói cứ việc nói thẳng, nếu song phương tiếp cận, vạn nhất binh đao vô tình, đối với ngươi hay ta đều không tốt!”

Mẹ kiếp!

Trong lòng thầm mắng một tiếng, Triệu Khang giơ tay lên: “Đông Phương tướng quân cứ yên tâm, Bá Bá ta xin lấy danh dự của bản thân và uy nghiêm của người quân nhân để thề! Lần thương nghị này, Bá Bá ta tuyệt đối sẽ không ra tay với quý quân! Nếu vi phạm lời thề này, trời giáng ngũ lôi oanh đỉnh, ngũ mã phanh thây, mồ mả tổ tiên bị đào! Đến nước này rồi, Đông Phương tướng quân còn không dám lại đây sao?”

“Ta phụt! Vương gia, lời thề độc như vậy ngài cũng dám nói?” Ngũ Hùng kinh hãi.

Triệu Khang hạ giọng: “Lời thề của Bá Bá thì liên quan gì đến ta?”

Ngũ Hùng nghe vậy, gật đầu, thầm nghĩ: Sự vô liêm sỉ của tên này quả nhiên không phải mình có thể tưởng tượng được, xem ra mình còn phải học hỏi thêm nhiều!

Đông Phương Nguyệt và đám người cũng kinh ngạc, không ngờ vị Bá tướng quân này lại có thành ý đến vậy.

Đông Phương Nguyệt do dự một chút, thúc ngựa tiến lên: “Nếu Bá tướng quân đã có lòng như vậy, bản tướng còn gì phải ngại?”

Nói xong, hắn dẫn theo một ngàn người từ từ tiến lại gần.

Hai bên dừng lại khi chỉ còn cách nhau hai mươi bước, đừng nói chuyện trò, ngay cả đối phương có ghèn mắt hay không cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Triệu Khang mỉm cười, quay sang nói: “Đông Phương tướng quân, ta cũng không vòng vo nữa, thực lực quân Đại Càn ta như thế nào, những ngày qua chắc ngươi cũng đã được lĩnh giáo rồi.”

“Bất kể lý do gì khiến các ngươi xâm phạm đất nước của ta, chỉ cần rút lui, Đại Càn ta sẽ xí xóa chuyện cũ.”

Nghe vậy, Đông Phương Nguyệt cười lạnh: “Bá tướng quân, ta thừa nhận quân đội của các ngươi rất mạnh, nhưng dũng sĩ Đại Hạ ta cũng không phải dạng vừa, kết quả cuối cùng ra sao còn chưa biết chừng.”

Thầm thở dài một tiếng, Triệu Khang tiếp tục khuyên nhủ: “Đông Phương tướng quân, Bá Bá ta là người yêu chuộng hòa bình, thật sự không muốn nhìn thấy binh đao hai nước chạm trán, tạo thêm sát nghiệp.”

“Bá tướng quân, ngươi và ta đều là quân nhân, thiên chức của quân nhân là phục tùng quân lệnh, những thứ khác không nằm trong phạm vi xem xét của bản tướng.”

“Tuy nhiên, Bá tướng quân có thể đợi chủ soái của quân ta đến rồi hãy bàn chuyện này sau.”

Đông Phương Nguyệt nói vậy, mục đích chính là câu giờ.

Không còn cách nào khác, sức chiến đấu của quân Đại Càn thật sự quá mạnh mẽ, khiến trong lòng hắn không còn chủ kiến.

Chỉ có thể trông chờ vào Thiên Vũ Vệ hoặc là quân chủ lực của Đông Phương Thác sau này đến tiếp viện.

“Vậy thì...”

Triệu Khang lộ vẻ mặt bất đắc dĩ: “Tướng quân nói rất đúng, vậy ta có thể hỏi một câu được không?”

Nhìn Triệu Khang dường như không muốn động thủ với mình, Đông Phương Nguyệt có chút dịu giọng: “Tướng quân cứ

hỏi.”

Triệu Khang tỏ vẻ nghi hoặc: “Ta rất kỳ quái, vì sao quý quân lại phát binh tấn công nước ta? Trước đó, ta phái người đi dò la khu vực này, chỉ thấy một vùng trắng xóa, người nào đi vào đều không thể ra. Vậy mà quý quân lại có thể vượt qua nơi đó, chẳng lẽ quý quân rất am hiểu về Đại Càn ta?”

Đông Phương Nguyệt nhíu mày, là con cháu hoàng thất, hẳn biết một số chuyện.

Vốn không muốn nói, nhưng nghĩ đến Thiên Vũ Vệ cần thêm thời gian mới có thể đến, trong khoảng thời gian này nhất định phải nghĩ cách ổn định quân Đại Càn.

Nghĩ vậy, Đông Phương Nguyệt hỏi ngược lại: “Bá tướng quân, nghe nói quý quốc có một người tên là Triệu Khang?”

Triệu Khang lập tức nghiêm mặt, gật đầu: “Tướng quân nói đúng.”

Đông Phương Nguyệt lại hỏi: “Bá tướng quân, xin hỏi người này là nhân vật như thế nào?”

Triệu Khang thành kính nói: “Triệu Khang là đệ nhất phong lưu nhân vật của Đại Càn ta, tuần tú phi phạm, được vạn dân kính ngưỡng, người đời xưng là Triệu Thánh! Không biết Đông Phương tướng quân hỏi về người này làm gì?”

“Triệu Thánh?”

Đông Phương Nguyệt âm thầm gật đầu, không ngờ lại lợi hại như vậy.

Hắn ngẩng đầu nhìn Triệu Khang, thản nhiên nói: “Hoàng hậu Đại Hạ ta, Lưu Yến Nhiên, trước khi bản tướng xuất quân đã nhờ ta chuyển lời cho vị Triệu Thánh này.”

Triệu Khang trong lòng chấn động, rốt cuộc cũng hiểu ra: Mẹ kiếp, hóa ra là con tiện nhân Lưu Yến Nhiên người giở trò! Người chờ đó, đợi lão tử bắt được ngươi, sẽ bắt ngươi ngày ngày bung trà rót nước, giặt giũ quần áo!

“Lời gì?” Triệu Khang hỏi.

Đông Phương Nguyệt lạnh lùng nói: “Nàng ta nói, nàng ta sẽ nhìn ngươi thảm bại! Động thủ!”

“Động thủ!” Triệu Khang gần như đồng thời lên tiếng.

Trong nháy mắt, cung tiễn thủ phía sau Đông Phương Nguyệt đồng loạt giương cung bắn tên, Ngũ Hùng và những người khác cũng châm lửa khai hỏa.

Từ lúc Triệu Khang nói những lời như được vạn dân kính ngưỡng, tuần tú phi phạm, Đông Phương Nguyệt đã phán đoán, gã thanh niên trước mặt này có lẽ chính là Triệu Khang.

Nhưng tương tự, hành động ra hiệu cho thuộc hạ của hắn cũng bị Triệu Khang nhìn thấy rõ ràng.

Lúc này, hai người đều thăm mắng đối phương một câu “tiểu nhân hèn hạ”.

Vừa dứt lời “động thủ”, Đông Phương Nguyệt đã lùi về phía sau đám đông, cười lạnh nhìn Triệu Khang.

Một trăm người, ngay cả đao thương cũng không được trang bị, lão tử đây có tới một ngàn người, cung tiễn thủ cũng đã ba trăm, bắn không chết người mới lạ!

Tốc độ bắn tên của cung tiễn thủ chắc chắn nhanh hơn Ngũ Hùng bọn họ thao tác RPG rất nhiều, nhưng khác với Đông Phương Nguyệt, Triệu Khang sau khi nói “động thủ” lại tiến lên một bước.

Toàn thân chân khí trong nháy mắt được điều động, oanh ra ngoài, những mũi tên đang bay tới đều bị đông cứng giữa không trung.

Đông Phương Nguyệt và các tướng lĩnh khác trợn mắt há hốc mồm.

“Mẹ kiếp, tên tiểu tử này là cao thủ! Mau chạy!”

“Nhanh chóng rút lui!”

Ngũ Hùng cười gần một tiếng, “Ầm” một tiếng, khẩu RPG trên vai đã được nạp đạn từ trước bắn ra, trực tiếp nổ tung trong đám đông.

Binh lính Đại Hạ phía trước trong nháy mắt bay lên không trung.

Chương 870 - Đánh thẳng về phía Đông!

Hơn một trăm quả RPG đồng loạt khai hỏa, nhắm thẳng vào kẻ địch chỉ cách có hai mươi bước chân, cảnh tượng lúc ấy sẽ ra sao?

Ít nhất là trong mắt Triệu Khang lúc này chỉ thấy binh lính Đại Hạ phía trước bị bắn bay tung tóe trên không trung, uy lực của đạn pháo khiến cả đám Ngũ Hùng bên cạnh cũng phải lùi lại vài bước.

Phương Nguyệt kinh hãi, hắn ta bị hất văng khỏi lưng ngựa. Sau khi nhận ra Triệu Khang là cao thủ, hắn ta lập tức leo lên ngựa định bỏ chạy, nhưng vẫn không thoát khỏi kiếp nạn!

Triệu Khang tức giận giật lấy khẩu “Tháo cmn mày, tên nhóc!” từ trên lưng Ngũ Hùng, lên đạn, bóp cò, tất cả chỉ trong nháy mắt.

Vừa bắn, hắn vừa chửi: “Tên tiểu nhân ti tiện, dám đánh lên ta! Vô sỉ!”

Phương Nguyệt lăn lộn trên đất né được một loạt đạn, nghe vậy tức giận mắng: “Triệu Khang, ngươi còn mặt mũi nào nữa không hả?”

“Ngươi còn dám cãi bướng! Tháo cmn mày, Phương Nguyệt!”

Tiếng súng vang dội, càn quét hàng ngũ tiên phong của quân Đại Hạ. Lúc này, Triệu Khang rốt cuộc cũng được trải nghiệm cảm giác sướng khoái như nhân vật chính trong phim ôm súng máy bắn phá kẻ thù.

Quả nhiên vẫn là súng bá đạo! Cái này còn sướng hơn dùng chân khí giết người nhiều!

Ngũ Hùng cùng đám người kia cũng nhanh chóng nạp đạn khai hỏa, đánh cho hơn nghìn quân của Phương Nguyệt tan tác, kêu la thảm thiết!

Phương Nguyệt liều mạng chạy trốn, nhưng tiếc là lần này hắn ta đụng nhầm Triệu Khang, một tràng đạn bắn tới, hắn ta ngã gục, hai chân bị đạn bắn đến nát bét, lộ cả xương trắng.

Vừa rồi còn hô hào yêu chuộng hòa bình, lúc này Triệu Khang đã biến thành ác quỷ sát nhân.

Phương Nguyệt trừng mắt nhìn, đám thuộc hạ lúc này không ai còn tâm trí đâu mà lo cho hắn ta, những kẻ còn chạy được

chỉ hận bố mẹ sao không sinh cho mình thêm hai cái chân.

Nào còn ai nhớ đến thân phận tướng quân của hấn ta nữa, nói gì đến chuyện phản kháng.

Nhìn Triệu Khang bước tới gần, Phương Nguyệt phẫn nộ gầm lên: “Triệu Khang, tên tiểu nhân đê tiện, ta nguyện rửa ngươi, đào mồ mả tổ tiên nhà ngươi, chém hết mười tám đời nhà ngươi!”

“Ngay cả ta còn không biết mồ mả tổ tiên nhà ta ở đâu, ngươi đi mà đào! Đã cho ngươi cơ hội sống mà ngươi không cần!”

Triệu Khang cười khẩy, giơ súng bắn nát đầu tên tướng tiên phong của Đại Hạ.

Sau đó, hấn liếc nhìn quân Đại Hạ ở phía xa hình như đã định thần lại, đang xông về phía này. Hấn vội vàng cất súng, quát Ngũ Hùng: “Được rồi, đừng vui nữa, rút lui thôi!”

Nghe vậy, Ngũ Hùng và những người khác vội vàng lên ngựa rút lui.

Đội quân Đại Hạ xông tới, chỉ thấy la liệt xác chết, ước chừng hai ba trăm người.

Tướng tiên phong thì kẻ chết người bị thương, Phương Nguyệt chỉ còn lại nửa cái đầu.

Bọn chúng sợ hãi đến mức luống cuống tay chân, may mà có người bừng tỉnh, vội vàng sai người khiêng xác Phương Nguyệt và những người khác rút lui.

Trở lại doanh trại, Triệu Khang ném khẩu súng cho phó tướng Viên Lập, ngồi xuống bàn, dường như trở lại thời oai hùng năm xưa: “Truyền lệnh, tất cả tướng lĩnh từ thống lĩnh năm ngàn quân trở lên, trong vòng một khắc đồng hồ phải có mặt đầy đủ!”

Chu Long lập tức phản kích: “Tuân lệnh!”

Chẳng cần đến mười lăm phút, chỉ trong chốc lát, trong lều lớn đã có mặt đầy đủ ba mươi vị tướng lĩnh, từ Chu Long, Ngũ Hùng - hai vị chính phó soái - cho đến các vị phó tướng, tham tướng, hiệu úy đều có mặt.

“Chuyện đã rõ ràng, đều là do Lưu Yên Nhiên giở trò quỷ!”

Triệu Khang cười lạnh: “Nữ nhân này, năm xưa ta tha cho nàng ta một mạng, không sai người đi tìm nàng ta, không ngờ nàng ta lại chạy đến phía Đông, còn làm hoàng hậu của cái gì mà Đại Hạ quốc, đúng là kỳ ngộ liên tục!”

Chu Long và những người khác đều cười vang, một vị phó tướng từng theo Triệu Khang chinh chiến nam bắc hét lớn: “Triệu soái ra lệnh đi, lần này chúng ta đánh như thế nào?”

Chu Long và Ngũ Hùng đều không cảm thấy có gì không ổn.

Triệu Khang gõ nhẹ lên bàn, cười khẩy nhìn Chu Long và Ngũ Hùng: “Luyện tập phối hợp bộ binh - pháo binh hai ba năm nay, các vị đại tướng cũng nên đưa ra câu trả lời cho ta rồi!”

“Vùng đất này, ta không quen thuộc, nên muốn đánh như thế nào, chắc các người đều rõ ràng.”

Chu Long lập tức đáp: “Mặt tướng minh bạch!”

Triệu Khang hài lòng gật đầu: “Ta chỉ có một yêu cầu, tất cả quân địch, một tên cũng không được tha, phải ăn tươi nuốt sống cho ta, dù là hoàng đế Đại Hạ quốc có đến, cũng nã pháo cho ta!”

“Ngoài ra, nửa tháng sau, Phi Hồ quân sẽ đến chi viện cho các người! Binh lực bốn quân khu sẽ liên tục được bổ sung cho các người.”

“Muốn đánh thì đánh cho ta một trận thật hoành tráng! Diệt trừ cái thứ Đại Hạ chó má gì đó! Đánh thẳng về phía Đông cho ta!”

“Ngũ Hùng, nếu người còn muốn bỏ chữ “tòng” trong chức tòng nhị phẩm võ tướng, thì phải đánh thắng trận này cho ta, đến lúc đó ta sẽ đích thân tấu trình bệ hạ phong cho người làm Chinh Đông tướng quân!”

Ngũ Hùng trong lòng xúc động, nhiệt huyết sôi trào. Không giống những tâm phúc khác của Triệu Khang, hắn ta là người đầu hàng, tuy hiện tại cũng là võ tướng tòng nhị phẩm, nhưng so với Chu Long - người từng theo Triệu Khang nam chinh bắc chiến thì kém xa.

Bởi vậy, hắn rất cần một cơ hội để chứng minh bản thân.

Tuy rằng trước đây hắn bị Triệu Khang đánh cho chạy trốn chết như chó nhà có tang, nhưng thử nghĩ kỹ mà xem.

Bao năm qua, có ai có thể đối địch trực diện với Triệu Khang, sau đó vẫn mang được bốn, năm vạn người rút lui như hắn?

Lại còn hai lần chiếm lại được chiến trường ở Cảnh Quốc?

“Triệu soái yên tâm, Ngũ Hùng nhất định không phụ lòng Triệu soái giao phó!” Ngũ Hùng đâm mạnh vào ngực, mọi người đều cảm thấy ánh mắt hắn như có ngọn lửa đang bùng cháy.

Triệu Khang gật đầu, sau đó đứng dậy, đi ra khỏi bàn, để Ngũ Hùng và Chu Long hai người điều binh khiển tướng.

Hai người ra lệnh một tiếng, quân Càn Quốc lập tức hành động, chia làm ba đường, phối hợp bộ binh - pháo binh tiến công, giáng cho quân tiên phong Đại Hạ vốn đã hoang mang vì cái chết của Phương Nguyệt một đòn chí mạng.

Chu Long và Ngũ Hùng đi đến bên cạnh Triệu Khang, có chút muốn nói lại thôi.

Triệu Khang mỉm cười, ném cho hai người hai điều thuốc: “Muốn hỏi ta tại sao không đích thân chỉ huy trận chiến này à?”

Chu Long cười hì hì: “Có ngài ở đây, chúng ta luôn cảm thấy yên tâm hơn.”

Triệu Khang trợn mắt: “Cũng phải cho các ngươi cơ hội thể hiện chứ, hơn nữa ta còn nhiều việc phải làm, già rồi, nếu trong lúc chiến đấu có tướng sĩ trẻ tuổi nào thể hiện xuất sắc, thì cứ việc đề bạt, đừng để mấy kẻ bất tài chiếm chỗ.”

“Ta ở đây với các ngươi ba ngày, sau đó phải đến Cảnh Quốc một chuyến. Phía Đông đã có người đến, vậy Cảnh Quốc e là cũng có địch nhân rồi.”

Năm xưa, Công Tôn Vân Tú từng nói là có hai nhóm địch nhân, nếu nhìn vào toàn bộ bản đồ Cảnh Quốc hiện tại.

Nhóm người Man tộc kia, đang ở phía Tây!

Bọn chúng không giống lũ gốc Đại Hạ quốc ở phía Đông này, chúng biết dùng thuốc súng.

Tuy Triệu Khang không cảm thấy có gì phải lo lắng, nhưng phòng ngừa chu đáo vẫn tốt hơn.

“Vương gia còn trẻ mà, sao lại già rồi?” Chu Long cười nói.

Triệu Khang trợn mắt: “Nịnh hót cái gì, ta đây đã hơn ba mươi rồi, được rồi, không nói nữa, nhắc đến chuyện này lại thấy phiền, cmn, sao mãi không sinh được con thế nhỉ!”

Nhìn Triệu Khang buồn bực bỏ đi, Ngô Hùng có chút sùng sờ: “Vương gia đã hơn ba mươi rồi sao?”

“Hình như là vậy, không nhìn ra nhỉ, không đúng!”

Chu Long cũng ngẩn người, nhìn bóng lưng Triệu Khang, lẩm bẩm: “Mười mấy năm trước, lúc tiến kinh nhậm chức, ngài ấy cũng đã như vậy rồi, kỳ lạ thật, chẳng thay đổi gì cả, thuật trường sinh bất lão à!”

Chương 871 - Vị Đế Vương Lao Tồn

Một cuộc đối thoại bản thủ đã cướp đi sinh mạng của vị tướng tiên phong Đại Hạ. Không chỉ vậy, một số tướng lĩnh khác cũng chịu chung số phận.

Trong doanh trại quân đội, nhìn thi thể của Đông Phương Nguyệt với phần đầu vỡ nát, nếu không có bộ giáp chắc chắn ai nhận ra.

Bầu không khí trở nên nặng nề, lòng quân hoang mang. Mười mấy tên hiệu úy túm tụm lại.

“Tướng quân đã chết, giờ phải làm sao?”

“Hỏi ta thì ta biết hỏi ai?”

“Hay là rút lui đi? Bọn địch biết yêu pháp!”

“Đúng đó, rút lui thôi!”

Mấy tên hiệu úy nhìn nhau, cuối cùng tất cả đều hướng mắt về phía người có chức quan cao nhất.

Tên hiệu úy nọ còn chưa kịp mở miệng, bỗng có người hét hoảng chạy vào báo:

“Hồng rồi! Địch tấn công!”

Chúng tướng nhìn sang, nhận ra đó là lính trinh sát từ ngoài doanh trại trở về, vội vàng hỏi thăm tình hình địch.

“Nhiều lắm! Không đếm xuể!”

“Rút! Mau rút lui! Toàn quân rút lui!” Một tên hiệu úy còn giữ được bình tĩnh, vội vàng tập hợp mọi người rút lui.

Quân đội của Ngũ Hùng như nước lũ tràn về phía doanh trại Đại Hạ, phía sau là những khẩu pháo được đẩy tới, sẵn sàng khai hỏa yểm trợ.

Nhìn thấy trận thế ấy, quân đội Đại Hạ nào dám chống cự?

Tất cả đều chạy tán loạn. Lúc Đông Phương Nguyệt còn sống đã không đánh lại, huống chi giờ đây hắn đã chết.

Nghe tin địch quân không đánh mà tự tan, Triệu Khang cũng ngạc nhiên: “Không hề kháng cự sao?”

“Không một chút nào! Đám khốn kiếp đó chạy như thỏ, có kẻ vứt cả vũ khí, áo giáp, lương thảo, chỉ lo chạy trốn chết.”

“Không thể nào.” Triệu Khang lầm bầm.

Chu Long bên cạnh cười nói: “Xem ra chúng biết không thể đối đầu trực diện với chúng ta nên mới cuống cuồng chạy trốn.”

Triệu Khang bỗng bật cười: “Có lẽ còn hơn thế nữa.”

“Vương gia nghĩ ra điều gì sao?” Ngũ Hùng hỏi.

Gõ nhẹ lên mặt bàn, Triệu Khang cười ẩn ý: “Bọn chúng rầm rộ kéo sang xâm lược chúng ta, nhưng xét về sức chiến đấu hiện tại, so với Chu quốc và Tề quốc trước kia còn kém xa. Ít nhất bọn chúng còn dám giao chiến với chúng ta vài trận. Ta đoán đây là một quốc gia đã quen an nhàn.”

Chu Long sáng mắt: “Ngài muốn nói...”

“Ta đoán, quân đội Đại Hạ này e là chưa từng trải qua chiến tranh!”

Triệu Khang cười khẩy: “Nếu là một đội quân được tôi luyện từ trong lửa đạn, dù đối thủ có mạnh đến đâu, bọn họ cũng sẽ kháng cự. Đừng quên đây là quân tiên phong, là mũi nhọn của quân đội, nhiệm vụ của họ là chiếm giữ vị trí thuận lợi, mở

đường cho đại quân phía sau đứng vững gót chân. Giờ mới đánh được vài trận đã bỏ chạy, đây có giống một đội quân đã trải qua thử thách chiến tranh không? Quân tiên phong đã vậy, còn đại quân chủ lực phía sau thì...”

Giọng cười của Triệu Khang đầy vẻ khinh miệt. Bình thường có huấn luyện bài bản đến đâu, nhưng chưa từng trải qua chiến trường thực sự, thì cũng chỉ là hạng “tâm sư học đạo”, không đáng lo ngại.

Ngũ Hùng và Chu Long đều hiểu ý Triệu Khang, cùng phá lên cười.

“Được rồi, ban đầu ta còn tưởng đó là một đối thủ đáng gờm, không ngờ Lưu Yến Nhiên lại tìm nhầm chỗ dựa rồi!”

Triệu Khang đứng dậy, căn dặn: “Chuyện này giao cho các người xử lý. Miền đất này đối với chúng ta vẫn còn xa lạ, vừa truy kích địch vừa phải tiến quân thận trọng.”

“Chúng mặt tướng tuân lệnh.”

Quân đội Đại Hạ chưa từng trải qua chiến tranh, nhưng quân Càn thì khác. Tuy nghỉ ngơi dưỡng sức hai ba năm nay, nhưng quân đồn trú tại phòng tuyến Vĩnh Ninh, có đến một phần ba là cựu binh từng theo Triệu Khang chinh chiến sa trường.

Xác định được quân địch là một lũ “gà mờ”, Triệu Khang không còn gì phải lo lắng.

Hắn gọi Watt chuẩn bị khinh khí cầu, lên đường đến Cảnh quốc.

Cảnh quốc ngày nay đã khác xưa rất nhiều. Lãnh thổ cũ cộng thêm toàn bộ đất nước Tề quốc, diện tích rộng lớn vô cùng.

Dù Triệu Khang ngồi khinh khí cầu từ Ninh Châu, cộng thêm thời gian nghỉ ngơi dọc đường, cũng phải mất tám ngày mới đến được Viện Nghiên cứu Hơi nước của Cảnh quốc.

Mấy năm nay, Triệu Khang đã hoàn toàn thực hiện lời hứa năm xưa với Ngô Như Long, Càn quốc có gì thì Cảnh quốc có cái đó.

Thậm chí, do Ngô Quan Hải, hoàng đế Cảnh quốc, đặc biệt coi trọng khinh khí cầu, nên sau khi Triệu Khang cử người đến Cảnh quốc, hắn đã ban bố mệnh lệnh, mọi hoạt động phát triển

trong nước đều phải nhường đường cho việc nghiên cứu vũ khí và khinh khí cầu.

Trong quá trình nghiên cứu, Cảnh quốc liên tục trao đổi, hợp tác với Viện Nghiên cứu Hơi nước ở Dương Châu, chia sẻ thành quả nghiên cứu.

Chính vì vậy, chỉ trong vòng ba năm, khinh khí cầu đã phát triển đến thế hệ thứ mười tám.

Triệu Khang vừa đến, lập tức có người vội vàng vào hoàng cung báo cho Ngô Quan Hải. Ngô Quan Hải nghe tin mừng rỡ, vứt cả long bào, vội vã chạy đến.

Hai người lâu ngày không gặp, nhưng tình cảm vẫn như xưa.

“Lần này đến đây phải ở lâu một chút. Sao chỉ có mình ngươi đến vậy? Mấy vị tâu tâu và Phú Quý đâu?”

Ngô Quan Hải vừa cười vừa xua tay từ chối điều thuốc Triệu Khang đưa, xét về tuổi tác, Triệu Khang hơn hẳn một hai tuổi.

Nhưng nhìn bề ngoài thì không phải vậy, Ngô Quan Hải hiện tại trông như một người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi.

Còn nhớ năm đó, khi gặp nhau lần đầu ở Hoa Kinh, lúc đó Thái tử Ngô Quan Hải khoác trên mình bộ trang phục lộng lẫy, vẻ mặt tuấn tú, khóe môi luôn nở nụ cười hiền hoà.

Khiến người ta vừa nhìn đã nghĩ ngay đến bốn chữ “công tử như ngọc”, thế nhưng giờ đây...

Nhìn hẳn lúc này, hốc mắt sâu hoắm, trong đôi mắt đầy những tia máu, thân hình cũng gầy gò hơn trước rất nhiều.

Rõ ràng đã là hoàng đế nhưng hình như chưa từng sống một ngày sung sướng, trái lại càng thêm tiêu tụy.

Triệu Khang biết đó là do lao tâm lao lực trong một thời gian dài. Vị hoàng đế Cảnh quốc này vì muốn Cảnh quốc nhanh chóng khôi phục sinh khí, mấy năm nay chẳng có mấy khi được ngồi trên long ỷ, thanh thoi trong hậu cung.

Hắn tự mình dẫn đầu bá quan chia ruộng đất, an ủi và thu phục bá tánh Tề quốc, lo cho dân sinh nông sự, quân vụ, thậm chí ngay cả việc xây dựng trường học ở khắp nơi trên đất nước

Cảnh quốc hiện nay, hắn cũng đích thân đi thị sát, chỉ sợ việc giáo dục ở các trường không được chu toàn.

Mỗi ngày thời gian nghỉ ngơi của hắn chắc không đến ba canh giờ.

Nhìn Ngô Quan Hải lúc này, trong lòng Triệu Khang bỗng dâng lên một cảm giác như đang nhìn thấy Vua Ung Chính.

Ngoài ra, Triệu Khang còn biết, trên vai Ngô Quan Hải còn đang gánh vác một áp lực rất lớn.

Năm đó, kinh thành Hoa thất thủ, ba người huynh đệ và hơn hai trăm quan lại đã anh dũng chiến đấu để bảo vệ kinh đô, câu giờ cho hắn trốn thoát.

Trong hậu cung, để những nữ quyền không bị quân địch làm nhục, hắn đã tự tay giết sạch tất cả.

Đối với Ngô Quan Hải, đây chắc chắn là một nỗi giày vò. Chính vì vậy, chỉ có khiến cho Cảnh quốc hưng thịnh, hắn mới cảm thấy bớt áy náy với những người đã khuất.

Người còn sống thường phải gánh vác nhiều hơn.

Nghĩ vậy, Triệu Khang vỗ vai Ngô Quan Hải, an ủi: “Người cũng nên nghỉ ngơi cho khuây khoả một chút, đừng cố gắng làm hết việc của ba đời trong một lúc. Con người sẽ bị làm cho chết mệt đấy. Hãy học Tiêu Huyền Sách, đến lúc cần thì phải biết thư giãn. Bao nhiêu năm rồi mà vẫn chưa lập phi nạp hậu?”

Chương 872 - Phong Khởi Thanh Bình Chi Mạt

Nghe Triệu Khang nói, Ngô Quan Hải khẽ cười: “Ta không thấy mệt, còn chuyện nạp phi lập hậu, chuyện này bận quá nên quên báo cho ngươi.”

“Ngươi đó là quên báo sao? Sáng sớm hôm sau đã đi thị sát quân đội, mấy tháng sau mới thấy mặt.” Triệu Khang bĩu môi.

Lúc này, một người bước vào từ cửa. Triệu Khang nhìn thấy đó là một người phụ nữ có dung mạo bình thường, trên đầu chỉ cài một bông trâm đơn giản, trên tay bế một đứa trẻ.

Triệu Khang ngăn người: “Đã có con rồi?”

“Ngài hửn là Triệu vương? Thiếp thân là Uyển Thanh, bái kiến Triệu vương gia.” Người phụ nữ mỉm cười dịu dàng.

Ngô Quan Hải mỉm cười đưa tay nhận lấy đứa bé từ tay người vợ yêu quý, nhìn vợ một cái tròng mắt rồi mới quay sang cười với Triệu Khang: “Năm ngoái ta mang nàng ấy hồi cung, chỉ ban bố một tờ cáo thị, không có rầm rộ gì, mấy năm nay bận quá nên cũng không báo cho các ngươi.”

“Ngươi nha, trai hay gái?” Triệu Khang cười ha hả nhìn đứa bé đang mở to mắt nhìn mình trong lòng Ngô Quan Hải.

“Là con gái, tên là Ngô Tuyết Tình.”

Triệu Khang không khỏi ghen tị, nghĩ đến đứa con trai nghịch ngợm của mình, miệng lầm bầm: “Con gái tốt, để ta xem nào, cô bé xinh thật đấy.”

Sau khi trêu chọc một lúc, hoàng hậu Uyển Thanh thì lễ rồi bế con lui xuống, nhường không gian cho hai người nói chuyện.

Ngô Quan Hải lúc này mới lên tiếng: “Lần này ngươi đến chắc là có chuyện gì?”

Triệu Khang gật đầu, châm điếu thuốc: “Chuyện ta đã gửi thư cho ngươi ba năm trước e là sắp thành sự thật rồi, người phương Đông đã đến và giao chiến với nước Càn.”

Ngô Quan Hải không có vẻ gì là ngạc nhiên, khẽ gật đầu: “Quả nhiên là vậy.”

“Nói như vậy, Cảnh quốc bên này...” Tim Triệu Khang đập thình thịch.

Ngô Quan Hải thở dài: “Bọn man di kia lại đến nữa rồi. Ba ngày trước, quân đồn trú tiền tuyến báo về tin tức phát hiện kỵ binh man di thăm dò.”

“Trần Mậu Khải lập tức điều động Phi Long quân điều tra, 500 dặm...” Ngô Quan Hải giơ một tay lên: “Cách tây bộ Ký Châu, Cảnh quốc 500 dặm, lều trại quân man di trải dài vô tận, có thể nói là khí thế hung hãn.”

Triệu Khang vội vàng hỏi: “Đã giao chiến chưa?”

Ngô Quan Hải lắc đầu: “Chưa, đối phương rất thận trọng, chỉ đóng quân tại chỗ, sau thất bại thảm hại lần trước, bọn chúng chắc chắn sẽ không tấn công trực diện.”

Triệu Khang không khỏi lẩm bầm: “Lần trước tổn thất nặng nề như vậy, Tiêu Phi Vũ cũng đã chết, đám người này còn muốn gì nữa?”

Ngô Quan Hải khẽ cười: “Cũng khó nói, tin tức Phi Long quân mang về, trên trường quân địch là cờ hiệu chữ ‘Tiêu’, chẳng lẽ năm đó người không giết chết Tiêu Phi Vũ?”

“Nói đùa gì vậy, đánh đến mức độ đó, nếu hắn còn sống, chúng ta cùng nhau đầu hàng cho xong.” Triệu Khang cười khẩy: “Có thể là tàn dư của Tiêu Phi Vũ, người bên này phải cẩn thận đấy.”

“Đối thủ bên ta hiện tại chỉ là một lũ ô hợp, chờ khi đại quân chủ lực của bọn chúng đến, ta sẽ ăn tươi nuốt sống bọn chúng.”

“Nhưng sự hung hãn của đám man di này chúng ta đã được chứng kiến lần trước, chờ ta bên này kết thúc sẽ đến hỗ trợ người.”

Ngô Quan Hải gật đầu cười: “Chuyện đó đương nhiên không thành vấn đề, nói thật quân đội Cảnh quốc hiện tại, muốn đối phó với đám người này ta nghĩ không phải vấn đề gì, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút.”

“Không hiểu sao, gần đây ta luôn cảm thấy bất an.”

Triệu Khang an ủi: “Đừng lo lắng, trận này chúng ta nhất định sẽ không thua.”

“Ta cũng nghĩ vậy, đi, ta dẫn ngươi đi xem kho vũ khí, bên này mới chế tạo ra loại Abech mới, nòng súng rất dài, tầm bắn được nâng cao rất nhiều...”

“Vậy thì ta phải xem thử mới được, bên ta cũng chế tạo ra loại mới, nhưng là súng máy liên thanh...”

Càn quốc, châu Tĩnh.

Thịnh Hòa Đường.

Chướng quầy của cửa hàng là một lão nhân tóc đã bạc, nhìn từ những vị thuốc được bày bán trên kệ hàng có thể thấy đây là một tiệm thuốc.

Lão nhân đang xem sách thuốc thì có một người đàn ông trung niên bước vào.

Người đàn ông quần khăn đầu, mặc áo vải thô, hai tay chai sạn, trông như một nông phu quanh năm làm ruộng.

“Đại phu, lão xem bệnh cho ta với, hình như ta bị bệnh rồi!”
Người đàn ông bước vào tiệm thuốc lên tiếng.

Lão nhân buông sách thuốc ngẩng đầu nhìn, ngăn người: “Cổ ngươi sao lại thế này?”

Người đàn ông trung niên ủ rũ: “Ta cũng không biết nữa, mấy hôm nay cứ thấy cổ họng khó chịu, sưng to dần.”

Lão nhân vội vàng cho người đàn ông ngồi xuống: “Lè lưỡi ra cho ta xem.”

Người đàn ông ngoan ngoãn lè lưỡi ra, lão nhân lại hỏi: “Mấy hôm nay còn chỗ nào khó chịu không?”

“Thường xuyên đau đầu, ho khan, đôi khi còn chảy nước mắt, thường xuyên nôn mửa, đại phu, bệnh của ta có nặng lắm không?” Người đàn ông lo lắng hỏi.

“Để ta bắt mạch cho ngươi.”

Nghе bệnh nhân miêu tả, lão nhân cau mày xem mạch, sau đó đứng dậy lật giở cuốn sách thuốc vừa xem.

Nhưng lại không tìm thấy ghi chép nào giống với mô tả của bệnh nhân, nhìn cái cổ sưng to của bệnh nhân.

Lão nhân nói: “Triệu chứng của ngươi có chút giống nhiễm phong hàn, ta kê cho ngươi một thang thuốc, ngươi mang về uống, ngày mai lại đến xem.”

“Vâng, cảm ơn đại phu, hết bao nhiêu tiền ạ?”

Lão nhân xua tay: “Tiền nong gì đó để sau khi chữa khỏi bệnh cho ngươi đã, chứng sưng cổ này của ngươi ta chưa từng gặp, ngươi cứ cầm thuốc về uống, ta phải đi tìm mấy vị đồng nghiệp cùng nghiên cứu, xem cách nào chữa cho ngươi.”

“Cảm ơn đại phu.”

Nhìn người đàn ông trung niên rời đi, lão nhân đứng dậy đóng cửa tiệm thuốc rồi đi tìm các đại phu khác.

Định Thiên nguyên.

Là giám quân, lúc này Lưu Yến Nhiên rốt cuộc cũng đuổi kịp đại quân.

Phụ nữ xuất hiện trong quân doanh vốn là điều cấm kỵ, nhưng vì là mệnh lệnh của hoàng đế Đông Phương Vũ, tự nhiên không ai dám nhiều lời.

Đông Phương Thác, thống soái ba quân, lúc này sắc mặt âm trầm, hắn đã chờ ở doanh trại từ sớm.

Chính là đang chờ Lưu Yến Nhiên.

Bởi vì tin tức từ tiền tuyến truyền về thật sự quá mức hoang đường.

Chủ tướng Đông Phương Nguyệt trực tiếp bị người ta chém chết, mười vạn tiên phong quân bị quân địch đánh cho tan tác, hoàn toàn không có sức đánh trả.

Còn thương vong của quân địch?

Đừng nói là tử trận, ngay cả bị thương cũng chưa từng nghe nói!

Trận này còn đánh thế nào?

Vì vậy, Đông Phương Thác dự định hỏi rõ ràng Lưu Yến Nhiên về tình hình cụ thể của quân Càn, nếu không cứ tiếp tục

đánh như vậy, e rằng còn chưa tiến vào lãnh thổ Càn quốc, sáu mươi vạn đại quân của hãn đã phải bỏ mạng hết.

Nhìn bóng dáng yếu điệu kia bước vào doanh trại, vẻ âm trầm trên mặt Đông Phương Thác tan biến.

Lưu Yên Nhiên liếc nhìn hãn một cái, không nói gì.

Đông Phương Thác chủ động lên tiếng: “Lưu giám quân chắc hãn đã biết rồi chứ?”

Lưu Yên Nhiên chỉ ừ một tiếng.

Đông Phương Thác cười nói: “Xem ra Càn quốc còn mạnh hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, giám quân đã từng giao thủ với Càn quốc, nên bản soái muốn hỏi, loại vũ khí tâm xa giết chết quân ta, một kích đánh ra người ngựa đều tan xác, rốt cuộc là thứ gì?”

“Pháo.” Lưu Yên Nhiên chỉ nói đơn giản một câu rồi im bặt.

Đông Phương Thác chờ nửa ngày ngẩn người: “Chỉ vậy thôi?”

“Không thì sao?” Lưu Yên Nhiên nói.

Đông Phương Thác truy hỏi: “Pháo này rốt cuộc là thứ gì, chế tạo như thế nào? Giết địch ra sao?”

Đông Phương Thác hỏi xong, liền thấy Lưu Yên Nhiên dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn hãn.

Chương 873 - Thần Công Hộ Thể

“Đại soái nghĩ rằng, nếu ta biết những điều này, ta còn ở đây làm gì?”, Lưu Yên Nhiên cười khẩy.

Đông Phương Thác nhíu mày: “Ý ngươi là ngươi chỉ biết đến thứ gọi là pháo này, nhưng không biết cách sử dụng nó?”

Lưu Yên Nhiên lười trả lời, chuyển chủ đề: “Hiện tại, tiền quân đóng quân ở đâu?”

Đối mặt với thái độ vô lý của Lưu Yên Nhiên, Đông Phương Thác dù trong lòng không vui nhưng cũng không bộc lộ ra ngoài, thần nhiên đáp: “Cách nơi này hai trăm dặm, chẳng lẽ giám quân muốn đích thân đến đó?”

Lưu Yến Nhiên khẽ “ừm” một tiếng. Đông Phương Thác do dự một chút rồi quyết định phái quân hộ tống, dù sao trước khi xuất phát, Đông Phương Vũ đã từng dặn dò.

Lưu Yến Nhiên sau khi đến chiến trường muốn làm gì thì làm.

Cưỡi chiến mã rời khỏi doanh trại, nội tâm Lưu Yến Nhiên không hề bình tĩnh như vẻ ngoài.

Con đường này bằng phẳng hơn nhiều so với những con đường núi hiểm trở nàng từng đi qua. Hai trăm dặm...

Nếu như thúc ngựa nhanh chóng, không đến ba ngày là có thể đến tiền tuyến.

Nếu tên kia cũng ở trong quân đội, có lẽ còn có thể gặp mặt.

Nghĩ đến đây, Lưu Yến Nhiên đè nén tâm trạng bồn chồn trong lòng, “Hãy để ta kiểm chứng xem những gì ta nghĩ có đúng hay không!”

Quyết định xong, Lưu Yến Nhiên ra lệnh cho mọi người tăng tốc tiến lên.

Vào lúc Lưu Yến Nhiên đang gấp rút lên đường ra tiền tuyến...

Tả Thiên Khuyết, cao thủ số một Đại Hạ vương triều, cuối cùng đã dẫn theo đội Thiên Vũ Vệ trăm người của mình đến tiền tuyến.

Nhìn những hiệu úy của tiền quân trước mặt, Tả Thiên Khuyết không khỏi kinh ngạc.

“Các ngươi nói cái gì? Đông Phương Nguyệt bị giết rồi? Các tướng lĩnh khác cũng đều tử thương gần hết?”

Điều này thật quá nực cười! Tiền quân của các ngươi còn đến bảy, tám vạn người, sao chủ tướng lại chết trước?

Trong khoảng thời gian này, cuộc tấn công của Càn quân gần như không gặp phải bất kỳ sự kháng cự nào. Nói đúng hơn là chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của Càn quân, tiền quân Đại Hạ sẽ lập tức... bỏ chạy!

Tuy rằng khả năng chiến đấu không ra sao, nhưng tốc độ chạy trốn của bọn họ quả thật không phải là hư danh!

Càn quân muốn đẩy pháo đuổi theo cũng không kịp, điều này dẫn đến thương vong của tiền quân thực tế không quá lớn.

Những cao thủ khác của Thiên Vũ Vệ cũng cảm thấy khó tin.

Một hiệu úy kích động nói: “Đại nhân! Càn quân biết yêu pháp! Chúng ta căn bản không phải là đối thủ của bọn họ!”

“Đúng vậy, chư vị đại nhân, hiện tại rất nhiều binh sĩ đều đã sợ hãi, thậm chí có người còn kêu gào muốn hồi triều!”

“Hỗn xược!”

Tả Thiên Khuyết quát lớn một tiếng: “Mới có chút thời gian, các ngươi đã đánh mất ý chí chiến đấu rồi sao! Hiện tại chính là thời cơ tốt để khai cương thác thổ, lập công danh cho Đại Hạ, sao có thể lùi bước!”

“Không phải đâu đại nhân, Càn quân thật sự không phải là thứ chúng ta có thể đối phó, bọn họ biết yêu pháp!”

“Yêu pháp cái rắm!”

Một trong mười cao thủ của Thiên Vũ Vệ, một cường giả tam phẩm phần nộ mắng: “Yêu pháp thì đã sao? Lão phu thần công hộ thể, há sợ thứ yêu pháp tầm thường đó? Nhanh chóng tập hợp binh lực!”

“Đúng vậy!” Những cao thủ khác cũng đồng thanh hưởng ứng.

Hiệu úy kia sốt ruột, khổ sở khuyên nhủ: “Ta nói thật đó các vị đại nhân, sao các vị không tin chứ! Thật sự không đánh lại đâu!”

Tả Thiên Khuyết tức giận: “Nhìn các ngươi kìa! Cũng xưng làm tướng lĩnh sao? Nghe rõ cho ta, cứ việc tập hợp binh lực đi!”

“Yểm trợ cho trăm người Thiên Vũ Vệ chúng ta xung phong, đợi ta xông vào giữa quân địch, lấy đầu tướng giặc, quân địch ắt sẽ tự tan rã!”

Nghe vậy, hiệu úy cũng đành bất lực, quan lớn một bậc dè dặt người a!

Đợi hiệu úy rời đi, Tả Thiên Khuyết khịt mũi coi thường, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt khinh thường: “Chư vị, trận

này chúng ta phải đánh thật đẹp! Giết nhiều tướng lĩnh địch một chút.”

“Tu luyện mấy chục năm, trên giang hồ đã không còn đối thủ, hôm nay chém giết trên sa trường cũng là một thú vui tao nhã!” Một người cười lớn.

Những người xung quanh cũng nói: “Đúng vậy, không biết Càn quốc này có cao thủ giang hồ nào không, mấy năm nay chúng ta ít khi ra tay, cuộc sống thật sự là tịch mịch như tuyết a!”

“Đúng vậy, hãy để Càn quân và đám tiền quân nhát gan này mở rộng tầm mắt, để bọn chúng thấy được thần công cái thế, tu luyện cả đời của chúng ta lợi hại cỡ nào, ha ha ha ha...”

Một lát sau.

Tiền quân tập hợp được hai vạn người, Tả Thiên Khuyết cùng trăm người Thiên Vũ Vệ không mặc giáp, những người có tu vi Tứ phẩm thì cầm đao kiếm.

Tả Thiên Khuyết cùng mười vị cao thủ khác thì chỉ mặc trường sam, tay áo bào rộng, chính là muốn tạo ra khí thế cao thủ tuyệt đỉnh, bậc thầy võ học.

“Tiền quân!” Tả Thiên Khuyết hét lớn.

Sau vài ngày, tiền quân Đại Hạ cuối cùng cũng một lần nữa tổ chức tấn công Càn quân.

Tin tức này truyền đến tai Chu Long và Ngũ Hùng, cả hai đều sửng sốt, đám người xui xẻo này lại dám đánh?

“Chúng còn dám tấn công quân ta?” Chu Long bật cười.

“Đúng vậy, đại soái.” Binh lính bẩm báo.

Ngũ Hùng nhìn sang: “Nói không chừng có biến cố gì đó.”

Nghe vậy, tên lính đang ngồi trên khinh khí cầu dùng ống nhòm quan sát động tĩnh của tiền quân liền lên tiếng: “Bẩm hai vị đại soái, thuộc hạ quan sát thấy trong đám tiền quân này xuất hiện một nhóm người, có chút phong thái của cao thủ giang hồ.”

Nghe vậy, Chu Long và Ngũ Hùng lập tức hiểu ra.

“Xem ra là cao thủ võ lâm của Đại Hạ đến rồi, người thấy sao?”, Ngũ Hùng hỏi.

Chu Long trợn mắt: “Còn có thể thấy sao? Dùng pháo bắn chứ sao! Truyền lệnh xuống, tiền quân dàn trận, bộ binh phối hợp pháo binh, cao thủ? Ta cho hắn thành ‘thấp’ thủ!”

Nếu là pháo binh Càn quân trước kia, mười cao thủ Tam phẩm liên thủ của Tả Thiên Khuyết có thể chống đỡ được.

Nhưng hiện tại, kể từ khi Nobel, tên cuồng thuốc súng, gia nhập xưởng chế tạo vũ khí, dưới sự nỗ lực của hắn, Lý Cầu Đan và các nhà nghiên cứu khác, thuốc súng mà Càn quốc dùng để chế tạo đạn pháo bây giờ không còn là hắc hỏa được trước kia nữa.

Uy lực của thuốc nổ mạnh hơn gấp đôi, trăm khẩu pháo bắn cùng lúc...

Ngay cả Công Tôn Vân Tú, sau khi tận mắt chứng kiến một lần, cũng phải cân nhắc xem liệu mình có thể đỡ được hay không.

Có mệnh lệnh của Chu Long, tốc độ phản ứng của Càn quân rất nhanh, lập tức dàn trận xong xuôi.

Hai vạn tiền quân Đại Hạ cũng đã đến nơi, nhìn Càn quân đông nghịt phía xa.

Tả Thiên Khuyết cười lạnh: “Đây chính là cái gọi là Càn quân sao?”

Hiệu úy bên cạnh lúc này có chút sợ hãi: “Đúng vậy.”

Tả Thiên Khuyết nghe vậy, lập tức nói: “Ra lệnh xung phong!”

Hiệu úy bất đắc dĩ chỉ đành hạ lệnh xung phong, hai vạn bộ binh hùng hổ xông về phía Càn quân.

Trăm người Thiên Vũ Vệ xen lẫn trong đó, cùng lao về phía Càn quân. Ngay khi hai bên vừa tiếp cận, Càn quân rút cuộc cũng có động tĩnh.

“Bắn!”

“Ầm ầm ầm!” Trăm khẩu đại bác đồng loạt gầm rú, Càn quân lúc này mới bắt đầu xung phong.

Đúng như Triệu Khang đã nói, bộ binh phối hợp pháo binh là nội dung huấn luyện chủ yếu của Càn quân trong những năm qua.

Nếu phối hợp không tốt, người bị nổ tan xác chính là Càn quân bọn họ.

“Để lão phu xem thử, cái gọi là yêu pháp của các ngươi lợi hại thế nào!”

Chỉ thấy giữa đám đông tiên quân, có người bay lên không trung, thân pháp uyển chuyển như rồng bay phượng múa, dẫn lên đầu từng tên lính tiên quân lao về phía trước. Thân pháp ấy thật sự là phiêu dật tuyệt vời.

Có tu vi như vậy, không phải là Tả Thiên Khuyết, cao thủ số một Đại Hạ thì còn ai vào đây nữa?

Vị cao thủ đỉnh phong Tam phẩm thượng tầng, một chân đã bước vào cảnh giới Nhị phẩm này, toàn thân chân khí hùng hậu vô biên, đúng là thần công hộ thể.

Hắn trực tiếp biểu diễn một màn ảo thuật ngay trước mặt Càn quân.

Dùng tay không... đỡ đạn pháo!

Chương 874 - WDNM (Mẹ kiếp!)

“Năng lượng nóng bỏng thật! Cái thứ quỷ quái gì thế này?”

Bắt lấy quả đạn pháo bằng một tay, Tả Thiên Khuyết vô cùng kinh hãi. Lão lật tay, nắm chặt lấy quả cầu sắt đen sì to lớn, đưa lên trước mặt quan sát kỹ lưỡng.

Ngay sau đó, một tiếng nổ dữ dội xé toạc không trung.

Tả Thiên Khuyết bị nổ tung từ trên trời xuống, rơi thẳng xuống đám đông bên dưới. Cả bàn tay phải của lão bê bết máu!

Thế nhưng lúc này, cao thủ số một Đại Hạ lại có chút sững sờ. Lão cúi đầu nhìn bàn tay phải đầm đìa máu tươi của mình.

Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đây là yêu thuật của quân địch sao? Thật là lợi hại!

May mà lão phu có thần công hộ thể, nếu không thì hậu quả thật khó lường!

Có lẽ là không muốn để Tả Thiên Khuyết độc chiếm danh tiếng, một cao thủ Tam phẩm khác cũng bay người lên. Trên nắm đấm của hắn ngưng tụ chân khí cuộn cuộn, nhắm thẳng vào quả đạn pháo đang bay tới: “Hừ! Ăn ta một chiêu này!”

Tả Thiên Khuyết vội vàng lên tiếng: “Lâm huynh chớ nên khinh địch, mau vận chuyển chân khí hộ thân!”

“Người nói gì cơ?”

Quả nhiên là cao thủ, ngay cả khi tung quyền đánh vào đạn pháo, Lâm huynh vẫn có thể quay đầu lại đáp lời quan tâm của Tả Thiên Khuyết.

Chỉ là hắn chẳng nghe lọt tai nửa câu, còn cười lớn một tiếng: “Cái thứ này có gì đáng sợ? Xem ta phá nó!”

ẦM!

Tả Thiên Khuyết trợn trừng mắt, nhìn Lâm huynh của mình bị nổ tung thành từng mảnh.

Cạch!

Ánh mắt Tả Thiên Khuyết lộ vẻ kinh hoàng nhìn thứ đồ vật đang bốc khói đen rơi xuống trước mặt.

Lão run rẩy đưa tay nhặt lên, đau lòng thốt lên một tiếng: “Lâm huynh!”

Tuy đã bị nổ đến mức bốc khói đen, nhưng lúc này, khi được Tả Thiên Khuyết nhặt lên, cái miệng kia dường như vẫn đang nói:

“Cái thứ này có gì đáng sợ? Xem ta phá nó!”

Tiếng pháo ầm ầm không ngừng nghỉ, khoảng cách sáu trăm bước trở thành ranh giới không thể vượt qua.

Vị thống lĩnh bộ binh phụ trách xung phong giật giật khoe miệng, mới xông lên được chừng mười mét đã vội vàng rút lui.

Lại mẹ nó là thế này!

Nói hay lắm, nào là bộ binh pháo binh phối hợp, tiện lợi thì mẹ nó pháo binh chiếm hết!

Quân địch căn bản không thể nào xông lên được, còn bọn họ đương nhiên cũng không thể nào xông vào để bị pháo oanh tạc.

Thế là bọn họ liền trở thành khán giả, trơ mắt nhìn đạn pháo rơi xuống đám đông, bắn tung tóe vô số bụi đất và thi thể.

Ngũ Hùng cầm kính viễn vọng, đứng ở phía sau quan sát quân địch không ngừng bị nổ tung, miệng lầm bầm: “Sướng, thật mẹ nó là sướng! Ôi chà, quả nhiên là cao thủ! Dùng tay không tiếp đạn pháo! Lợi hại!”

“Đâu? Đâu?” Chu Long cũng cầm kính viễn vọng lên nhìn.

“Bên kia kìa, a lại thêm một tên nữa! Xem nổ chết người!”

Chu Long cười ha hả, hẳn đã nhìn thấy cảnh tượng Lâm huynh bị nổ tung lên trời: “Thật dũng cảm!”

Đạn pháo dày đặc tàn phá không thương tiếc đội quân tiên phong Đại Hạ và cả tam quan của Thiên Vũ Vệ.

Chỉ trong chốc lát, những cao thủ Tứ phẩm trong Thiên Vũ Vệ đã chết không biết bao nhiêu mà kể.

Lâm huynh, cao thủ Tam phẩm, là người đầu tiên bỏ mạng, Tả Thiên Khuyết bị thương.

Tám vị cao thủ còn lại chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng phần nộ vô cùng, lập tức liên thủ xuất chiêu. Một luồng chân khí cuộn cuộn như muốn hủy thiên diệt địa ập đến.

Ngay cả mặt đất cũng rung chuyển dữ dội.

Cú đánh uy mãnh này nhắm thẳng vào quân Càn Quốc cách đó hàng trăm bước.

Kết quả là luồng chân khí khổng lồ kia bay được nửa đường đã tiêu tán.

Nó đâu phải là Kamehameha, bắn xa mấy trăm mét để oanh tạc người ta, nghĩ hay thật! Nếu làm được như thế, Triệu Khang còn tồn công chế tạo đại pháo làm gì? Trực tiếp tìm một đám cao thủ đứng từ xa bắn chưởng là được rồi.

“WDNM!” (Mẹ kiếp!)

Khoảnh khắc ấy, tám vị cao thủ đau đớn vô cùng. Cú đánh liên thủ của bọn họ, tự tin rằng dù có là tường sắt cũng có thể đánh nát nát.

Thế nhưng! Căn bản không đánh tới chỗ quân Càn Quốc!

Bảy, tám quả đạn pháo đột nhiên bay về phía bọn họ. Tám vị cao thủ thấy vậy, vội vàng vận chuyển chân khí hộ thân. Cảnh tượng thê thảm của Lâm huynh vừa rồi bọn họ đều đã chứng kiến.

Ngay sau đó là tiếng nổ chấn động màng nhĩ, khu vực xung quanh tám người trực tiếp bị san phẳng!

Chỉ còn lại la liệt thi thể trên mặt đất. Nhìn tám vị cao thủ, ai nấy đều mặt mày tái nhợt, đầu tóc rối bời, máu me be bét.

Lúc này, dường như cả thần công cũng không còn tác dụng!

“Chạy mau! Chạy mau!”

Không biết là ai đã hét lên một tiếng, trong nháy mắt, chạy trốn dường như trở thành suy nghĩ chung của tất cả mọi người.

Chứng kiến cảnh tượng này, Chu Long lập tức hạ lệnh: “Xe pháo tiến lên! Không được tha cho một tên nào!”

Từ khi xác định quân địch không thể nào xông lên được, pháo binh đã cố ý vô tình tiến lên từ từ.

Lúc này, quân địch bị oanh tạc đến choáng váng mới hoàn hồn, vội vàng bỏ chạy.

Thế nhưng người chạy nhanh đến đâu, chẳng lẽ còn nhanh hơn đạn pháo hay sao?

Cảnh tượng quá đổi thảm khốc, thi thể la liệt khắp nơi.

Vị thống lĩnh bộ binh khinh bỉ nhổ một bãi nước bọt, xe pháo rút cuộc vẫn là quá nặng nề, không đuổi kịp.

Chu Long và Ngô Hùng cũng hạ lệnh ngừng truy kích, dù sao trong quân địch vẫn còn một đám cao thủ giang hồ.

Nếu đuổi quá sát, bị bọn họ tiếp cận thì sẽ rất bất lợi.

Chỉ là lúc này...

Tả Thiên Khuyết đã hoàn toàn bị dọa té cút, chỉ lo chạy trốn.

Mãi cho đến khi chạy về doanh trại quân tiên phong, lão ta mới hoàn hồn, thật sự là quá đáng sợ!

Đợi đến lúc Tả Thiên Khuyết bình tĩnh lại, nghe được số thương vong suýt chút nữa thì tức đến thổ huyết.

Trăm người Thiên Vũ Vệ, tính cả lão ta chỉ còn lại vồn vẹn năm người sống sót, hơn nữa ai nấy đều trọng thương.

Hai vạn bộ binh quân tiên phong càng là chết và bị thương hơn một phần ba, số còn lại thì bị dọa vỡ mật, lúc này đang gào khóc đòi về nước.

Lúc này, Tả Thiên Khuyết vô cùng hối hận!

Trong lòng lão tràn đầy hoang mang, quân địch cường hãn như vậy, liệu Đại Hạ có thể đối phó được hay không?

Rốt cuộc phải đánh như thế nào đây?

Thần công của lão ta căn bản không thể nào đỡ nổi yêu pháp của quân địch!

Làn pháo kích này trực tiếp khiến quân tiên phong Đại Hạ vốn đã nhút nhát càng thêm sợ hãi, co rúm lại thêm hai mươi dặm.

Không còn ai dám nhắc đến chuyện tấn công nữa. Thế nhưng bọn họ không tấn công, không có nghĩa là Chu Long và Ngũ Hùng sẽ tha cho đám người xâm lược này.

Dù sao thì Triệu Khang trước khi đàm phán thất bại đã nói rồi, đã muốn đánh thì sẽ đánh một hơi sang tận phía đông!

Một ngày sau...

Đại doanh Thiên Sơn.

Từng chiếc khinh khí cầu được đốt lửa, từ thông tin dữ liệu truyền về từ khinh khí cầu mới được thả lên, hôm nay là một ngày đẹp trời để bay lượn.

Chu Long và Ngũ Hùng nhìn những người lính đứng bên cạnh khinh khí cầu, trong lòng có chút kích động.

Bọn họ chính là đội quân đã thay thế pháo binh, trở thành lực lượng chiến đấu mạnh nhất của Càn Quốc — Phi Hồ quân!

Số lượng tuy chỉ vồn vẹn năm ngàn người, nhưng lại là quân bài tẩy danh xứng với thực!

Lúc này, số lượng binh lính đến tiền tuyến chỉ có một ngàn.

Người thống lĩnh ngàn người Phi Hồ quân này là một thanh niên trẻ tuổi, tên là Phương Viên.

Chu Long cười ha hả, vỗ vào tấm giáp vai của vị tướng trẻ tuổi: “Tiểu tử, thuốc nổ, lựu đạn đều đã trang bị đầy đủ cho ngươi rồi. Trước đây diễn tập, đám các ngươi toàn đánh vào người mình.”

“Bây giờ tự mình ra trận, nếu như tỏ ra hèn nhát, ta sẽ lột da các ngươi!”

Phương Viên cười hì hì: “Chu đại soái cứ chờ xem, không cho đám người kia một trận toi bời, mặt tướng sẽ không bay về đâu!”

Ngũ Hùng cũng cười, chỉ vào giỏ khinh khí cầu: “Bên trong có một số quả bom được chế tạo đặc biệt, đều đã được đánh dấu rõ ràng, lúc sử dụng phải cẩn thận, thứ này bên trong có khói độc do Viện Y Dược chế tạo đấy.”

“Minh bạch!”

Phương Viên cười, leo lên khinh khí cầu, nhìn về phía phó tướng, sắc mặt bỗng trở nên nghiêm nghị: “Bắt đầu xuất phát!”

“Bắt đầu xuất phát!”

Lệnh được ban ra, trong nháy mắt, một ngàn khinh khí cầu bay lên không trung, mỗi chiếc đều mang theo hàng trăm cân thuốc nổ.

Đối với Phi Hồ quân mà nói, chỉ cần hướng gió đạt được trạng thái lý tưởng trong lòng bọn họ, bay lượn không phải là vấn đề lớn.

Chương 875 - Phi Hồ Quân

Kể từ khi thành lập Phi Hồ Quân, ngày nào họ chẳng bay lượn trên trời, mục đích chính là để thành thạo ứng phó với mọi tình huống trên không.

Bao nhiêu năm qua, biết bao nhiêu người đã bỏ mạng vì thao tác sai hoặc gặp sự cố bất ngờ khi đang bay.

Chỉ những ai vượt qua bài kiểm tra khắc nghiệt, sở hữu năng lực chiến đấu phi phàm mới có đủ tư cách gia nhập Phi Hồ Quân.

Trong mắt Triệu Khang, những chiến binh này đều là bảo bối vô giá, đáng quý hơn bất cứ thứ gì!

Lúc bấy giờ, quân tiên phong Đại Hạ đang run sợ trong lo lắng, không hề biết rằng mình sắp phải đối mặt với điều gì. Tất cả đều nơm nớp lo sợ quân Càn Quốc tấn công.

Tả Thiên Khuyết, người dẫn đầu một trăm Thiên Vũ Vệ đến tiếp viện, nay đã hoàn toàn đánh mất phong thái muốn dùng thân công đôi kháng yêu pháp như trước.

Đôi kháng cái rắm!

Mẹ kiếp, còn chưa chạm mặt địch, quân ta đã chết như rạ!

Dù tu vi cao thâm đến đâu, cũng không thể cách sáu trăm bước mà giết người được!

Chính vì thế, giờ phút này Tả Thiên Khuyết vô cùng kinh hãi.

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang dội quen thuộc truyền đến, khiến vị cao thủ họ Tả giật bắn mình.

“Chuyện gì vậy! Quân Càn Quốc đánh tới rồi sao?”

Âm thanh này rõ ràng là tiếng yêu pháp của quân địch!

“Không, không biết ạ!”

Quân lính xung quanh ấp úng trả lời, cả đám vội vàng chạy ra khỏi doanh trại.

“Đã xảy ra chuyện gì?!”

Tả Thiên Khuyết lớn tiếng quát hỏi, chỉ thấy một doanh trại ở phía xa bị nổ tung, tan hoang, một số người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Có người lầm bầm: “Vừa rồi có thứ gì đó từ trên trời rơi xuống, hình như là do bọn chúng ném xuống.”

Tả Thiên Khuyết cũng ngẩng đầu nhìn lên, lúc này trên bầu trời xuất hiện vô số quả cầu kỳ lạ, xếp thành đội hình dày đặc,

có trật tự.

“Cái gì thế kia? Chim chằng?” Tả Thiên Khuyết khó hiểu.

Nhưng không ai có thể giải đáp thắc mắc của hắn.

Tả Thiên Khuyết chỉ thấy những con “chim” trong miệng hắn bất ngờ ném xuống rất nhiều thứ, một trong số đó rơi thẳng xuống trước mặt hắn.

Đó là một vật giống như túi vải, kéo theo một sợi dây dài đang bốc khói.

Tả Thiên Khuyết cúi người xuống, dùng tay trái không bị thương nhặt túi vải lên, ước chừng nặng khoảng sáu bảy cân.

“Cái gì đây?” Tả Thiên Khuyết cầm túi vải nhìn xung quanh.

Mọi người xung quanh lắc đầu: “Không biết ạ, đại nhân, nó còn đang cháy kia.”

“Hay là mở ra xem thử?”

Ngay lúc này, Tả Thiên Khuyết đột nhiên cảm nhận được một luồng nhiệt quen thuộc từ lòng bàn tay, luồng năng lượng nóng rực này thật quá đỗi quen thuộc!

Lần trước khi hắn dùng tay không đỡ đạn pháo cũng có cảm giác này!

Tả Thiên Khuyết lập tức vận chuyển toàn thân chân khí, quả nhiên ngay sau đó một tiếng nổ long trời lở đất vang lên.

Những người vây quanh Tả Thiên Khuyết lãnh trọn uy lực, bị đánh bay ra xa.

Vô số mảnh thép, trụ thép, viên bi từ trong túi thuốc nổ bay ra, sức sát thương chẳng khác nào ám khí do cao thủ võ lâm thi triển!

Khói bụi tan đi, mặt Tả Thiên Khuyết bị hun đen, miệng phun ra một ngụm khói đen, toàn thân run rẩy: “Chạy mau!”

Hắn kinh hãi kêu lên, nhưng đã quá muộn, Phi Hổ Quân liên tục ném xuống từng túi thuốc nổ, phát động không kích.

Đối mặt với đại bác, còn có thể dùng người lấp, dùng kỵ binh áp sát, nhưng đối mặt với Phi Hổ Quân này...

Hoàn toàn không có cơ hội phản kháng, bọn họ bay lượn trên cao hàng chục mét, tên bắn không tới, chân khí đánh không trúng!

Nắm giữ quyền kiểm soát bầu trời, đối với Phi Hồ Quân mà nói, những gì diễn ra tiếp theo chỉ là cuộc tàn sát!

Một làn khói xanh bất ngờ lan tỏa, bốc lên từ doanh trại quân tiên phong, khiến cho nơi đóng quân vốn đã hỗn loạn càng thêm phần hỗn loạn, một số người bắt đầu phát cuồng, thấy ai cản người nấy, như thể mất hết lý trí!

Đó chính là tác dụng của thuốc nổ do Chu Long và Ngũ Hùng cải tiến.

Dưới sự dẫn dắt của tội phạm chiến tranh Lâm Nhị Ngu, nhóm nghiên cứu hủy diệt của Viện Y Dược đã hoàn toàn buông thả bản thân, chế tạo ra đủ loại độc dược biến thái.

Thêm vào đó là sự hỗ trợ của tên tội phạm chiến tranh tiềm ẩn Pike, đúng là... ngay cả Triệu Khang cũng chẳng muốn bèn mắng đến đó.

Nói là cấu kết với nhau thì hơi nặng nề, nhưng mà bảo là như hổ mọc thêm cánh thì lại có phần xúc phạm từ ngữ.

Tóm lại, đó là một sự kết hợp “bất nhân”.

Sau khi hoàn thành cuộc không kích với tốc độ nhanh nhất, số thuốc nổ mà Phi Hồ Quân mang theo cũng đã hết.

Phương Viên dùng ống nhòm quan sát chiến trường, khung cảnh trước mắt đúng là hoang tàn đổ nát, hiếm khi thấy bóng dáng người sống.

Hắn cười khẩy: “Truyền lệnh, ném bom cháy, tránh cho lọt lưới kẻ nào!”

Phó tướng bên cạnh gật đầu, lấy từ trong ngực ra một lá cờ đỏ vẫy vẫy.

Phương Viên cúi người nhặt quả bom cháy trong giỏ, đây là vũ khí mới do Lý Cầu Đan cùng Nobel hợp tác nghiên cứu phát triển trong những năm qua.

Đối với chiến trường cổ đại, hỏa công mãi mãi là tàn nhẫn nhất, bom cháy cũng không ngoại lệ.

Bên trong bom chứa dầu hỏa, dầu thô và thuốc nổ, không chỉ có sức sát thương khủng khiếp, mà khi được thả từ trên không xuống, ngọn lửa bùng lên có thể biến chiến trường thành biển lửa trong chớp mắt.

Theo lệnh của Phương Viên, Phi Hồ Quân bắt đầu ném bom, từng quả bom cháy được thả xuống, biến chiến trường vốn đã tan hoang thành một địa ngục trần gian.

Còn Phi Hồ Quân thì bắn pháo hiệu, lợi dụng sự thay đổi của gió ở tầng trên để chuồn thẳng.

Dù có muốn trả thù cũng không đuổi kịp!

Mãi cho đến hoàng hôn, Phi Hồ Quân mới vòng một vòng lớn rồi hạ cánh an toàn.

Phương Viên nhảy ra khỏi giỏ, chạy đến trước mặt Chu Long và Ngũ Hùng: “Báo cáo hai vị đại soái, nhiệm vụ đã hoàn thành!”

“Cái thằng nhóc này! Mẹ kiếp, lực chiến đấu của Phi Hồ Quân các người đúng là đáng sợ thật đấy.” Chu Long không khỏi cảm thán.

Phương Viên cười hì hì, trong lòng cũng có chút kích động, từ khi gia nhập Phi Hồ Quân, hẳn chỉ toàn huấn luyện.

Nhiều nhất là đi không kích mấy tên thổ phỉ chiếm núi làm vua.

Đây là lần đầu tiên hẳn thực sự được ra chiến trường, phải nói là vô cùng sáng khoái!

“Hai vị đại soái, ta đã ném bom cháy rồi, đợt lửa tắt, quân ta có thể tiến thẳng vào! Hiện tại quân tiên phong địch đã bị tiêu diệt gần hết, hoàn toàn không còn là mối đe dọa đối với quân ta nữa.”

Ngũ Hùng gật đầu: “Làm tốt lắm, tiếp theo chỉ cần đợt đại quân chủ lực của địch đến là được!”

Quân tiên phong Đại Hạ đã bị tiêu diệt một cách thảm khốc, chưa đến trăm người sống sót.

Thậm chí có người đã phát điên.

Tả Thiên Khuyết cũng sắp phát điên, từ hôm qua đến đóng quân cho đến giờ, quân tiên phong đã bị tiêu diệt, chỉ trong vòng một ngày!

Hắn chỉ kịp dẫn quân đánh một trận, sau khi thảm bại, quân tiên phong đã tan tành mây khói, mà dù hắn là người bị hại...

Nhưng rốt cuộc quân tiên phong đã biến mất như thế nào, bản thân hắn cũng không biết!

Điều duy nhất có thể chứng minh đội quân hùng mạnh này từng tồn tại, có lẽ chỉ còn lại những thi thể đang bốc cháy trong biển lửa.

Nếu không phải Tả Thiên Khuyết là cao thủ tam phẩm, tâm trí kiên cường, thì có lẽ giờ phút này hắn đã sụp đổ rồi.

Lều trại, thi thể, lương thảo, tất cả mọi thứ đều bị thiêu rụi bởi bom cháy mà Phi Hồ Quân ném xuống.

Ngọn lửa bốc cháy dữ dội suốt hai canh giờ, thiêu rụi cả màn đêm.

Dưới ánh lửa, một nhóm người cuối cùng cũng xuất hiện. Ngọn lửa ngút trời, khí thế ngạo nghễ.

Một bóng dáng có phần mảnh mai nhìn biển lửa phía trước không hề nao núng, thản nhiên nhìn ngọn lửa thiêu rụi cả bầu trời đêm.

Ngũ Hùng không hề hay biết, “đại quân chủ lực” trong miệng hắn đã đến!

Chỉ có một người mà thôi.

Chương 876 - An nhàn

Biết được tin giặc Kim xuất hiện và Ngô Quan Hải đã có đôi sách, Triệu Khang liền hoàn toàn yên tâm.

Ở lại để đô hai ngày, gặp lại Ngô Thiên Hồ và Cao Uyên hàn huyên tâm sự, mọi người cùng nhau uống rượu vui vẻ.

Sau đó, Triệu Khang lên kinh khí cầu trở về Dương Châu.

Trôi nổi trên bầu trời mấy ngày, cuối cùng đổi sang cưỡi ngựa, một đường trở về thành Dương Châu.

Do sự xuất hiện của quân địch, triều đình đã cho dán cáo thị, vì vậy dân chúng lúc này cũng đã biết được đôi chút tin tức.

Ba năm thái bình thịnh trị đã khiến không ít người dân nước Chu cũ chấp nhận triều đại Đại Càn hiện tại.

Ít nhất là thuế má của dân chúng đã giảm bớt, cuộc sống ra sao, chẳng lẽ người dân như bọn họ còn không biết hay sao?

Lúc này, trong các quán trà ven đường hay tửu lâu, đâu đâu cũng thấy dân chúng Dương Châu tụ tập ba năm người bàn tán xôn xao về chiến sự.

Bất kể có am hiểu quân sự hay không, chỉ cần góp vui là được.

Một đường trở về vương phủ.

Mọi người đều có mặt, thấy Triệu Khang vội vàng trở về, ai nấy đều có chút ngạc nhiên.

Tiêu Linh Lung bước lên hỏi: “Chàng về như vậy có sao không?”

Triệu Khang cười nói: “Có thể có chuyện gì chứ? Ta đã biết rõ ràng rồi, là do con tiện nhân Minh Châu công chúa - Lưu Yến Nhiên năm xưa giở trò quỷ! Quân địch ta cũng đã gặp qua, chỉ là một lũ ô hợp mà thôi.”

Diệp Hồng Tuyết nhú mày: “Vẫn là không nên chủ quan thì hơn, chiến sự không thể ngờ, đạo lý này chàng phải hiểu rõ chứ.”

Triệu Khang nhướn mày, gạt đầu: “Chuyện này thì đương nhiên là hiểu rồi!”

Kéo một chiếc ghế ngồi xuống, ôm lấy con thú cưng tóc vàng nhỏ bé đang ngái ngủ vào lòng, khiến các nàng thầm vui mừng.

Triệu Khang nói: “Lần này ta không định ra tiền tuyến, một là muốn để cho các vị tướng lĩnh thống binh hiện tại của Đại Càn chúng ta tự mình đánh trận này.”

“Dù sao ta cũng không thể nào cả đời ở trên chiến trường, hơn nữa bọn họ cũng đều là những người dày dặn kinh nghiệm chinh chiến, mỗi người đều là những kẻ cuồng chiến.”

“Thứ hai, lần này ta muốn thử phụ trách hậu cần, chỉ cần hỏa lực tiếp viện của chúng ta theo kịp, trận này không thể thua được.”

“Chuyện năm đó ở Kim Lâm Quan, một lần là quá đủ rồi.”

Những người khác không rõ, chỉ có Tiêu Linh Lung và Diệp Hồng Tuyết hiểu rõ Triệu Khang đang nói đến chuyện gì.

Lúc đó, Triệu Khang lần đầu tiên tham gia chiến tranh, nếu không phải do đám khốn kiếp Lâm Vũ, Triệu Kim Sinh giở trò, Kim Lâm Quan đã không tổn thất nhiều binh sĩ Đại Càn như vậy.

Triệu Khang vừa nói vừa ngáp một cái: “Ngoài ra, chuyện bên Cảnh quốc, Hồng Tuyết nàng cũng đừng lo lắng, đúng như lời tiên đoán của bà cô Công Tôn Vân Tú kia, bên đó cũng có người đến, chính là đám người Kim man lần trước.”

“Nhưng Ngô Quan Hải đã có đôi sách ứng phó, tạm thời vẫn chưa giao chiến, chờ chúng ta bên này giải quyết xong đối thủ, có thể lập tức chi viện cho Cảnh quốc.”

Nghe vậy, Diệp Hồng Tuyết mỉm cười gật đầu, nhìn thấy vẻ mệt mỏi ẩn hiện trên khuôn mặt Triệu Khang, trong lòng có chút xót xa.

Tên này hẳn là vừa từ Cảnh quốc chạy về.

Khẽ chớp mắt ra hiệu mình không sao, Triệu Khang lại dặn dò: “Ngày kia ta sẽ đến để độ một chuyến, mọi người ở nhà tự chăm sóc bản thân cho tốt, hẳn là sẽ không đánh nhau lâu đâu.”

Nói đến chuyện khiến Triệu Khang lo lắng nhất, chính là dàn vợ của hắn.

“Coi chúng ta như con nít sao? Chàng cứ yên tâm đi làm việc lớn, chúng ta ở lại Dương Châu thì có thể xảy ra chuyện gì chứ.” Tần Ngọc Phượng cười nói.

“Biết ngay là nàng hiểu chuyện nhất mà, lại đây cho tướng công thơm một cái nào.”

Cười khẽ một tiếng, Triệu Khang nói: “Đi đón nhóc con kia về, cả nhà cùng ăn cơm, nghỉ ngơi cho khỏe, Tổng tỷ ở lại, ta có chuyện muốn nói với tỷ.”

Nghe Triệu Khang nói vậy, chúng nữ khẽ gật đầu, mỉm cười rồi đi.

Tuy rằng lớp giấy cửa sổ đã bị đâm thủng, nhưng cách xưng hô vẫn không thay đổi, Tống Khinh Nhan mỉm cười: “Chuyện gì vậy?”

Kéo nàng hồ ly tinh vào lòng, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, Triệu Khang cười nói: “Lúc ở Cảnh quốc ta có gặp Chu Minh một lần, nói thật, tiểu tử này cũng có chút bản lĩnh, dựa vào năng lực của mình ở Cảnh quốc làm ăn nhỏ.”

“Tuy không thể nói là kiếm được nhiều tiền, nhưng tự cung tự cấp thì không thành vấn đề.”

Nghe Triệu Khang nói vậy, Tống Khinh Nhan khẽ cười: “Vậy vị cha dượng này sao không truyền dạy cho nó chút kinh nghiệm làm ăn?”

“Tên này...”

Triệu Khang vừa cười vừa véo má nàng, cười nói: “Ta muốn nó đến Đại Càn, nhưng thằng nhóc này không chịu, nói muốn dựa vào bản thân, bây giờ nó đang ở Xuân thành, Tế Châu, nếu nàng muốn gặp nó thì có thể đến đó.”

Khẽ gật đầu, Tống Khinh Nhan ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Triệu Khang, đột nhiên nói: “Triệu lang.”

Triệu Khang ngẩn người, đây là lần đầu tiên nghe thấy nàng hồ ly tinh này gọi mình như vậy, nhất thời chưa kịp phản ứng: “Nàng sao vậy?”

“Không có gì.” Tống Khinh Nhan mỉm cười, tựa vào lòng Triệu Khang, khẽ nhắm mắt lại.

Nếu thật sự có kiếp sau, mình nhất định sẽ ghi nhớ khuôn mặt này.

...

“Nào, tiểu tử thôi, ăn nhiều vào, cha phải rời đi một thời gian, con đừng có gây chuyện đấy! Nếu không thì cha cho ăn đòn.”

Ôm Triệu Phú Quý, Triệu Khang gấp đùi gà vào bát cho con.

Tiểu tử bất đắc dĩ nói: “Con biết rồi cha.”

Triệu Khang hài lòng mỉm cười, tiểu tử này tuy hơi yêu nghiệt và chín chắn sớm, nhưng vẫn rất ngoan ngoãn.

Ngoài gia đình bọn họ ra, trên bàn cơm còn có thêm một người nữa.

Triệu Khang nhìn về phía Tôn Phương: “Tôn Phương, trận này không có phần của ngươi, ở lại trấn thủ Dương Châu cho tốt. Nếu có kẻ nào dám nhân lúc này manh nha ý đồ xấu, bắt được một tên giết một tên, chém xong bằm sau.”

Bình thường, nếu có kẻ ngốc nào muốn làm phản, chỉ cần xác định là không thể làm nên chuyện gì, Triệu Khang rất có nhã hứng chơi đùa với bọn chúng.

Nhưng vào lúc này, ai dám ra ngoài quấy phá, Triệu Khang sẽ không nương tay nữa.

Tôn Phương trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng cũng không nghi ngờ quyết định của Triệu Khang: “Vâng, Vương gia, lão Tôn ta bây giờ cũng không thiếu chút công lao này.”

Đừng xem thường Tôn đại tướng quân mấy năm nay chỉ ở nhà chăm con, nhưng luận về chức vị, vị này thật sự không nhỏ.

Hiện tại trong số các tướng lĩnh của Đại Càn, chỉ có Triệu Khang và Chu Long là hơn lão một bậc, còn như thống soái Thanh Long quân Lý Long, trấn thủ Ninh Châu Vũ Hùng... đều chỉ ngang hàng với lão.

Là một nhân vật tầm cỡ trong quân đội.

Triệu Phú Quý đang gặm đùi gà, lúc này ngẩng đầu lên hỏi: “Cha, đánh giặc có vui không?”

“Vui cái con khỉ, đó là chuyện bản thiêu nhất trên đời này đấy.”

Tiểu gia hỏa gãi đầu: “Vậy à, vậy con sau này không thể làm tướng quân sao?”

Triệu Khang bật cười: “Sao vậy? Con sau này muốn làm tướng quân à?”

“Tiểu Mỹ nói làm tướng quân là lợi hại nhất!”

Mọi người đều bật cười.

Lúc hoàng hôn, sau khi ăn cơm xong, Tôn Phương cáo từ, đi điều động binh mã đóng quân khắp nơi.

Tào Bạch Lộ, Elizabeth, Tống Khinh Nhan và Ngô Tâm Di bốn người đang chơi mạt chược.

Triệu Phú Quý ngồi xỏm trong sân, nghịch đất sét xây nhà.

Triệu Khang bê một chiếc ghế nằm ra, ôm Tiêu Linh Lung vào lòng, nhẹ nhàng phe phẩy quạt, bên trái là Diệp Hồng Tuyết, bên phải là Tần Ngọc Phượng.

Khung cảnh yên bình, khiến người ta lưu luyến mãi không quên, đây là ngày an nhàn nhất của Triệu Khang.

Chương 877 - Thiên Phạt Xuất, Tinh Di Vận Động

Mặc dù là người dưới một người trên vạn người, nhưng Triệu Khang chưa từng đòi hỏi gì về cơ sở vật chất của vương phủ.

Ngoại trừ...

Chiếc giường lớn trong phòng ngủ!

Nói gì là bảy người, thêm hai người nữa cũng nằm thoải mái, thậm chí còn đủ không gian để... vận động.

Lúc này, trên chiếc giường lớn sang trọng êm ái ấy, có mấy mỹ nhân đang ngồi.

Triệu Khang vừa mặc quần áo vừa nhìn các bà vợ đang đứng dậy, mỉm cười đi tới hôn từng người một.

“Ở nhà ngoan ngoãn chờ ta nhé!”

Chúng nữ cười duyên, tiễn Triệu Khang ra cửa.

Lần này đến kinh đô, Triệu Khang không còn giữ thái độ khiêm tốn nữa, mang theo ba ngàn quân đồn trú ở Dương Châu thành, khoác trên mình long bào cửu long - đây là vinh dự mà Tiêu Huyền Sách ban tặng, nhằm thể hiện thân phận tôn quý của hắn.

Người dân kinh đô nhận được tin tức, nên khi Triệu Khang vừa đến, đã được bá quan văn võ ra tận nơi nghênh đón. Suốt

khoảng thời gian qua, họ cũng đang chờ đợi Triệu Khang.

Bước vào hoàng cung, đến điện nghị chính, văn võ bá quan đứng trang nghiêm hai bên.

Ngay cả Tiêu Huyền Sách cũng nghiêm túc hẳn lên, nghe Triệu Khang thuật lại tình hình. Thực ra, họ cũng đã nhận được tin tức từ trước.

Chỉ là không ngờ kẻ giở trò lại là Lưu Yến Nhiên.

Nhưng dù sao cũng không quan trọng nữa.

Tiêu Huyền Sách trầm giọng, khí chất đế vương toát ra uy nghiêm: “Từ hôm nay, thiết lập Quân Cơ Xứ, Triệu vương, Lý Nguyên, Trương Minh Viễn, Dương Càn... tổng cộng tám người là Quân Cơ đại thần. Việc điều động quân lực bốn quân khu, vận chuyển lương thảo, truyền đạt quân lệnh đều do tám người các người cùng thương nghị quyết định!”

“Truyền ý chỉ của trẫm, quan lại các cấp bậc ở tám mươi một đạo trên toàn quốc phải đảm bảo đường sá thông suốt, nếu để xảy ra tình trạng ách tắc, giết không tha!”

“Từ hôm nay, cấm thuyền bè qua lại trên sông Hoàng Giang, sử dụng để vận chuyển lương thảo và quân nhu!”

“Phòng nghiên cứu động cơ hơi nước và xưởng chế tạo vũ khí ở Dương Châu thành lập tức chuyển sang trạng thái sẵn sàng chiến đấu!”

“Mệnh Trần Viễn tướng quân Lý Long từ hôm nay thống lĩnh quân khu U Châu!”

“Chư vị Tiết độ sứ trên toàn quốc, chuẩn bị sẵn sàng điều động vật tư quân dụng, nếu để xảy ra chậm trễ, giết không tha!”

“Cấm Y Vệ tuần tra khắp nơi! Bất kỳ kẻ nào vi phạm mệnh lệnh, chém trước tấu sau!”

“Thần tuân chỉ!”

Một loạt mệnh lệnh được ban ra. Có thể thấy, mặc dù đã xem qua tin tức đại thắng của Chu Long và Ngũ Hùng, nhưng Tiêu Huyền Sách vẫn không hề xem nhẹ.

Tám người bao gồm cả Triệu Khang được chọn làm Quân Cơ đại thần, nói một cách nghiêm trọng, vận mệnh sống còn của

Đại Càn đều nằm trong tay tám người bọn họ.

Tuy nhiên, ngay cả Lý Nguyên vốn nổi tiếng là người cẩn trọng cũng không hề tỏ ra căng thẳng, ngược lại còn rất ung dung.

Lúc này, tại Quân Cơ Xứ vừa được thành lập, lão vừa rung đùi vừa cười nói: “Không ngờ ở cái tuổi này rồi mà vẫn còn được chứng kiến chiến sự, sao lần này Triệu vương gia không tự mình dẫn quân xuất chinh?”

Triệu Khang trợn mắt: “Người không thấy ta rảnh rồi khó chịu trong người à? Cuốn sổ sách về quân nhu này giao cho người đây. Lão Trương, bên người đã kiểm kê xong chưa, bao giờ thì có thể vận chuyển đợt lương thảo thứ hai đến tiền tuyến? Nếu để binh lính ở tiền tuyến bị đói, ta sẽ mắng người đấy!”

“Đang kiểm kê đây này, Triệu vương gia! Chờ tin tức từ cấp dưới tổng hợp xong là được.” Trương Minh Viễn dờ khóc dờ cười.

“VẬY THÌ TỐT. HAIZZ, VẪN LÀ NGỒI VĂN PHÒNG THOẢI MÁI, TRƯỚC KIA TA LIỀU MẠNG NƠI SA TRƯỜNG, MẤY NGƯỜI CÁC NGƯỜI CHỈ CẦN NGỒI MỘT CHỖ ĐỘNG MIỆNG, BÂY GIỜ CŨNG ĐẾN LƯỢT TA ĐƯỢC HƯỞNG THỤ RỒI.” Triệu Khang vừa nói vừa xem cuốn sổ sách trên tay.

Bảy người còn lại đều mỉm cười, tập trung tinh thần xử lý công việc, nào ngờ rằng sự an nhàn này sắp bị phá vỡ!

Định Thiên nguyên.

Lưu Yên Nhiên nghe tả hữu thiên khuyết may mắn sống sót sau trận mưa bom bão đạn của Phi Hồ quân kể lại sự khốc liệt của trận chiến.

Trong lòng nàng ta không có cảm xúc gì đặc biệt, nàng ta chẳng lấy gì làm lạ khi Đại Càn ngày nay cường thịnh đến mức nào.

Ngược lại, nàng ta còn có chút hứng thú, nhìn Tả Thiên Khuyết đang bị thương nặng, sắc mặt tái nhợt: “Ý người là, quân Đại Càn thậm chí còn có thể tấn công từ trên không?”

“Vâng, bọn họ ngồi trong một quả cầu bay trên trời.” Tả Thiên Khuyết yếu ớt nói. Nếu hắn không phải là người trong quân đội thì lúc này hắn đã muốn bỏ chạy về Đại Hạ rồi.

“Bay trên trời sao? Thật muốn thử xem cảm giác đó như thế nào.” Lưu Yên Nhiên lẩm bẩm.

Tả Thiên Khuyết lên tiếng: “Bây giờ chúng ta nên rút lui! Hiện tại phía trước đều là quân địch, nếu chờ bọn họ đuổi theo thì sẽ rất phiền phức.”

Lưu Yên Nhiên thản nhiên nói: “Muốn rút lui thì các ngươi tự đi đi.”

“Ngươi!” Tả Thiên Khuyết sững sờ.

Đúng lúc này, một tiếng vó ngựa dồn dập vang lên từ phía sau, mọi người quay đầu lại nhìn, thì thấy một đội quân Đại Hạ xuất hiện.

Số lượng ước chừng khoảng hai vạn người.

Tiến đến trước mặt, vị tướng quân dẫn đầu cau mày, xuống ngựa, chấp tay với Lưu Yên Nhiên: “Tham kiến giám quân đại nhân, đại soái phái chúng ta cấp tốc đến đây, không biết tình hình chiến sự phía trước thế nào rồi?”

Lưu Yên Nhiên cười khẩy: “Tiên phong quân đã toàn quân bị diệt rồi.”

“Sao có thể như vậy được!” Vị tướng kia vô cùng kinh ngạc, đó là đội quân mười vạn người đấy!

Mới có bao lâu mà đã toàn quân bị diệt rồi?

Vậy còn đánh đám gì nữa!

Một nghìn Phi Hồ quân, mỗi người mang theo trăm cân thuốc nổ, mười vạn cân thuốc nổ ném xuống, chỉ có Tả Thiên Khuyết là công lực thâm hậu, phản ứng kịp thời nên mới chạy thoát được.

Còn những tên tiên phong quân khác, lúc này mà đến Dương Châu thành mua vé số, Triệu Khang e là phải mất trắng năm trăm vạn lượng bạc.

“Sự thật là vậy, quân Đại Càn cách đây chỉ mười lăm dặm, tướng quân tự mình xem xét là nên rút lui hay đóng quân tại chỗ.” Lưu Yên Nhiên nói.

Vị tướng kia không nói hai lời, lập tức nói: “Tình hình nguy cấp như vậy, xin giám quân đại nhân hãy theo chúng ta rút lui,

đợi đại soái đến rồi tính tiếp.”

“Muốn rút lui thì các người tự đi đi, ta ở lại đây.”

Lưu Yến Nhiên từ chối yêu cầu của vị tướng kia, trong lòng nàng ta luôn có một linh cảm, hôm nay e là sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Linh cảm này vô cùng mãnh liệt.

“Này!”

Vị tướng kia muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng lại không dám. Lưu Yến Nhiên trước mặt không chỉ là giám quân, mà còn là hoàng hậu tương lai!

Nếu hấn bỏ rơi Lưu Yến Nhiên tự ý rút lui, e là Đông Phương Thác biết được sẽ chém đầu hấn.

Bất đắc dĩ, hấn chỉ có thể lệnh cho thuộc hạ xuống ngựa bỏ phòng.

Tất cả động tĩnh ở đây đều lọt vào mắt quân Đại Càn đang quan sát bằng ống nhòm trên kinh khí cầu.

Vừa đo hướng gió vừa điều chỉnh độ cao, người lính trinh sát trên không này quay về đại doanh Thiên Sơn báo cáo tình hình với Ngũ Hùng và Chu Long.

“Lại có thêm người nữa, xem ra là con mồi của người rồi đây, Phương Viên.”

Người sau cười nói: “Không thành vấn đề! Cho mặt tướng nửa canh giờ!”

Một nghìn Phi Hồ quân lại tập trung, châm lửa bay lên không trung.

Cuối cùng cũng lên đến độ cao lý tưởng, trên bầu trời gió thuận, trời quang mây tạnh, thời tiết như thế này là thích hợp nhất để không kích.

Phương Viên lấy ống nhòm quan sát, rất nhanh đã nhìn thấy quân Đại Hạ phía dưới như đàn kiến, hấn lập tức ra hiệu cho phó tướng lệnh cho các Phi Hồ quân khác hạ thấp độ cao.

Trên bầu trời, từng chấm đen nhỏ chi chít, Tả Thiên Nguyệt vô tình liếc mắt nhìn thấy, lập tức kinh hãi kêu lên: “Là quân

địch! Là quân địch đến! Bọn chúng chính là bay như thế này!”

Lưu Yến Nhiên ngẩng đầu lên nhìn, đúng lúc này, một tiếng sấm sét vang lên giữa trời quang!

Trong nháy mắt, mây đen kéo đến che kín bầu trời! Giống như trời sắp sụp xuống, từng tia sét màu tím cuộn cuộn trong đám mây!

Ngay sau đó, tia sét như rồng bạc xé toạc mây đen, giáng xuống!

Thiên phạt giáng xuống!

Thiên phạt xuất hiện, tinh di vận đổi!

Chương 878 - Thiên Mệnh Sở Quy

Ầm!

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, Lưu Yến Nhiên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên nền trời u ám bỗng xuất hiện một quả cầu lửa khổng lồ.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Không chỉ riêng nàng, mà cả ngàn Phi Hồ quân phía xa cũng ngơ ngác nhìn quả cầu lửa đang bốc cháy dữ dội. Đó chính là một trong những chiếc khinh khí cầu của bọn họ.

Phương Viên tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi: “Không thể nào!”

Trước khi xuất phát, bọn họ đã xem xét kỹ tình hình thời tiết, hôm nay làm sao có thể có mưa dông được!

Hơn nữa, mới ở độ cao như vậy, sao lại có thể bị sét đánh trúng được?

“Có lẽ là tai nạn thôi! Trước đây cũng đâu phải chưa từng bị sét đánh.” Phó tướng lên tiếng.

Phương Viên nghe vậy gật đầu, định ra lệnh cho toàn quân hạ thấp độ cao.

Nhưng ngay sau đó, từng tia sét bạc loằng ngoằng từ trong đám mây đen phóng ra, những chiếc khinh khí cầu xung quanh

lần lượt bị sét đánh trúng, nổ tung trên không trung.

Phương Viên chết lặng, phó tướng lúc này cũng hốt hoảng:
“Mẹ kiếp, hình như không phải tai nạn rồi!”

“Rút lui! Mau rút lui! Truyền lệnh cho toàn quân rút lui!”
Phương Viên gào lên.

Trên bầu trời, từng chiếc khinh khí cầu lần lượt nổ tung.

Vô số quả cầu lửa rơi xuống, Tả Thiên Khuyết trợn mắt há hốc mồm, tất cả binh sĩ Đại Hạ đều kinh ngạc đến ngây người.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Không biết qua bao lâu, mây đen dần tan đi, xung quanh Lưu Yên Nhiên là những mảnh vỡ khinh khí cầu đang cháy âm ỉ cùng thi thể binh lính.

Tả Thiên Khuyết nhìn Lưu Yên Nhiên, lắp bắp hỏi: “Rốt cuộc... đã xảy ra chuyện gì?”

Lưu Yên Nhiên mỉm cười, lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

Nhưng có một điều chắc chắn là, lần này Triệu Khang người gặp rắc rối to rồi!

Nghĩ vậy, Lưu Yên Nhiên quay sang nhìn vị tướng lĩnh đang dẫn theo hai vạn quân Đại Hạ, lạnh lùng nói: “Bản quan, với thân phận giám quân, ra lệnh cho người đóng quân tại đây.”

“Tuân lệnh.” Vị tướng lĩnh ngơ ngác đáp.

Lúc này, Lưu Yên Nhiên tiến đến bên cạnh hắn, ra hiệu nhường ngựa.

Vị tướng lĩnh nghi hoặc: “Giám quân đại nhân, ngài muốn...?”

Lưu Yên Nhiên nhếch mép: “Không có gì, ta dẫn theo hai ngàn binh sĩ đóng quân cách đây ba dặm, bất cứ lúc nào cũng có thể hỗ trợ cho tướng quân.”

Vị tướng lĩnh gật đầu: “Minh bạch.”

Nói xong, hắn điểm hai ngàn binh sĩ giao cho Lưu Yên Nhiên. Ngồi trên lưng ngựa, Lưu Yên Nhiên ngoái đầu nhìn lại, thầm nghĩ: “Tới đi, thử thêm lần nữa xem, chỉ cần một lần nữa là đủ!”

...

Thiên Sơn đại doanh.

Chu Long và Ngũ Hùng vốn đang chờ tin chiến thắng của Phi Hồ quân, giờ phút này lại nhìn Phương Viên với vẻ mặt khó tin.

“Người nói gì? Các người bị sét đánh? Triệu Khang cũng không bay cùng các người sao?!”

Phương Viên kích động nói: “Là thật! Chúng ta chuẩn bị oanh tạc thì đột nhiên trời nổi sấm chớp, sét đánh ầm ầm!”

Chu Long cau mày: “Chắc là tai nạn thôi, đừng kích động. Tồn thất thế nào?”

Phương Viên đập tay lên bàn, tức giận nói: “Chết hơn bốn trăm người! Nếu không phải chúng ta chạy trốn kịp thời thì e rằng không ai sống sót trở về!”

“Nghỉ ngơi hai ngày đi, chuyện này ai cũng không ngờ tới.” Ngũ Hùng lên tiếng an ủi, sau đó cùng Chu Long bàn bạc kế hoạch tác chiến tiếp theo.

Tuy lần này Phi Hồ quân thất bại, nhưng cũng mang về tin tức về địa điểm đóng quân cụ thể của quân địch.

Chu Long lập tức nói: “Tối nay phái ba vạn quân đánh úp bọn chúng!”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Ngũ Hùng cười, hiển nhiên cả hai đều không xem chuyện khinh khí cầu bị sét đánh là gì.

Loại chuyện này rõ ràng là tai nạn mà.

...

Đêm xuống.

Trong doanh trại hơn vạn quân Đại Hạ, Tả Thiên Khuyết vẫn còn bàng hoàng khi nghĩ về chuyện ban ngày.

Cuối cùng, hắn đòi một con ngựa.

“Đại nhân muốn...?”

Tả Thiên Khuyết ho khan một tiếng: “Bên phía giám quân đại nhân binh lực mỏng, lão phu đến đó đóng quân.”

Vị tướng lĩnh gật đầu, không nói thêm gì, để mặc cho Tả Thiên Khuyết rời đi.

Trên đường thúc ngựa, Tả Thiên Khuyết không ngừng hồi tưởng lại, nhớ đến lời Đông Phương Thác đã nói.

Để Lưu Yến Nhiên làm giám quân là yêu cầu của Hoàng thượng, hơn nữa còn nói thắng bại trận này đều phụ thuộc vào Lưu Yến Nhiên.

Tả Thiên Khuyết một đường không khỏi băn khoăn suy nghĩ.

...

Không lâu sau khi Tả Thiên Khuyết rời đi, từng toán quân địch lặng lẽ áp sát quân doanh Đại Hạ.

Tiền tuyến thám báo nhanh chóng phát hiện ra quân địch đang đến gần, nhưng còn chưa kịp báo cáo đã bị quân Càn tiêu diệt.

Nhìn quân doanh tạm thời của quân Đại Hạ, vị tướng lĩnh dẫn theo ba vạn quân cùng hai mươi khẩu pháo đến đánh úp theo lệnh của Chu Long cười lạnh: “Bắn!”

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, quân Đại Hạ nháy mắt hỗn loạn.

Chủ tướng quân Đại Hạ vội vàng chui ra khỏi doanh trại: “Địch tập kích! Chuẩn bị nghênh địch!”

Hắn muốn tổ chức binh lực chống cự, nhưng đáp lại hắn là màn dội bom dữ dội của quân địch. Quân Càn nã liên tục hai mươi loạt đạn pháo.

Không chỉ riêng chủ tướng, mà toàn bộ quân Đại Hạ đều choáng váng. Ngay sau đó, vô số quân Càn tay lăm lăm đao thương như hổ đói vồ mồi lao tới.

Quân Đại Hạ không còn sức chống cự!

Chỉ một hiệp đã bị đánh cho tan tác, bị pháo oanh tạc hai mươi loạt, bọn họ làm sao còn sức lực đánh lại quân Càn, chỉ biết cắm đầu chạy trốn!

“Truy sát! Không được tha cho tên nào!”

Vị tướng lĩnh quân Càn rút đao, ánh mắt hung ác, tự mình dẫn quân truy kích quân Đại Hạ đang tháo chạy tán loạn.

Hơn vạn quân Đại Hạ trong phút chốc bị giết đến mức chỉ còn lại lác đác vài tên sống sót, liều mạng chạy trốn.

Tả Thiên Khuyết đã đi trước một bước, nghe được tin này, càng thúc ngựa chạy nhanh hơn.

“Giám quân đại nhân! Quân ta hình như đang giao chiến với quân địch!” Một tên binh sĩ đến báo cáo.

Lưu Yến Nhiên chỉ liếc mắt nhìn rồi nói: “Truyền lệnh của ta, tất cả không được xuất kích, cho dù quân địch đánh đến trước mặt, dùng đao chém vào người cũng không được chống cự!”

Quân lính xung quanh đều ngơ ngác trước câu nói của Lưu Yến Nhiên, không hiểu vì sao.

Chẳng mấy chốc, Tả Thiên Khuyết đã chạy về doanh trại: “Giám quân đại nhân mau chạy đi! Quân địch đánh tới rồi!”

Phía sau hẳn là những binh sĩ Đại Hạ đang chạy trốn tán loạn.

Nhưng Lưu Yến Nhiên vẫn không có phản ứng gì.

Ngay sau đó, vô số quân Càn tràn vào, nhìn thấy nơi này vậy mà còn có quân địch, sĩ khí lập tức dâng cao.

Đao kiếm lăm lăm, ai còn quản đến quân lệnh trước đó của Lưu Yến Nhiên, nhao nhao rút đao chiến đấu với quân Càn.

Chỉ có Lưu Yến Nhiên vẫn ngồi yên, thảnh thơi ngắm đầu nhìn trời, như thể mọi chuyện xung quanh đều không liên quan đến nàng. Đúng lúc này, một tên lính Càn phát hiện ra nàng, lập tức vung đao chém tới.

Tả Thiên Khuyết thấy Lưu Yến Nhiên không có ý định né tránh, vội vàng vung tay đánh bay tên lính kia, lo lắng nói: “Lưu giám quân mau chạy đi! Quân địch càng lúc càng đông!”

Nghe tiếng la hét chém giết bên ngoài ngày càng dày đặc, Lưu Yến Nhiên thở dài trong lòng, xem ra thật sự chỉ là tai nạn và suy đoán viễn vông của mình mà thôi.

Đúng lúc này, trên bầu trời đêm tối, đột nhiên sáng lên từng quả cầu lửa.

Cả bầu trời đêm trong nháy mắt được thắp sáng, những quả cầu lửa giống như đạn pháo rơi xuống giữa đám người.

Không phân biệt địch ta, dường như muốn hủy diệt tất cả mọi sinh mạng trên mảnh đất này!

Lưu Yên Nhiên bị luồng khí hất ngã, nhưng nàng lại nở nụ cười, chống tay đứng dậy, nhìn những ngôi sao băng rơi xuống, biến nơi này thành địa ngục trần gian!

Lưu Yên Nhiên cười lớn, đây là lần thứ hai rồi!

Giây phút này, nàng hoàn toàn hiểu rõ, ai mới là người thật sự được trời cao phó thác!

Từ hôm nay trở đi, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Chương 879 - Tình Hình Có Chút Không Đúng

Mặt đất lồi lõm, khói lửa mịt mù, khắp nơi đều là thi thể.

Cả quân Đại Càn lẫn quân Đại Hạ đều có.

Tả Thiên Khuyết, một cao thủ Tam phẩm của Đại Hạ, đã hoàn toàn chết lặng, ngây ngốc nhìn Lưu Yên Nhiên bên cạnh.

Là trùng hợp sao?

Thiên lôi ban ngày, thiên thạch rơi xuống ban đêm, tất cả đều là trùng hợp sao?

Ngay cả Lưu Yên Nhiên cũng không thể đưa ra câu trả lời.

Vị tướng lĩnh dẫn đầu ba vạn quân Càn đánh úp quân Hạ ban đêm, lúc này cũng ngây người tại chỗ. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện như vậy lại xảy ra.

Rõ ràng đã đại thắng, tại sao đột nhiên lại biến thành thế này! Chỉ trong một khắc, vô số thiên thạch đã biến mảnh đất này thành luyện ngục trần gian, người chạy trốn, người chết vô số kẻ.

“Người tên là gì?”

Đúng lúc vị tướng lĩnh đang kinh ngạc, có người lên tiếng hỏi.

Hắn nhìn sang, phát hiện ra một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần.

Trên chiến trường này sao lại đột nhiên xuất hiện một nữ tử?

Không do dự, hấn gươm trong tay gầm lên một tiếng “Giết” rồi lao tới.

May mà Tả Thiên Khuyết phản ứng nhanh chóng, một chưởng đánh lui hấn!

Lưu Yên Nhiên tán thưởng: “Quả nhiên là binh của hấn.”

Ngay sau đó, nàng nhìn vị tướng lĩnh đang không ngừng ho ra máu, nói: “Ngươi hãy về đi, thay ta chuyển lời cho Triệu Khang, cho hấn một tháng, Đại Càn không hàng thì diệt!”

Nói xong, Lưu Yên Nhiên xoay người rời đi, Tả Thiên Khuyết và vài binh sĩ Đại Hạ còn sống sót vội vàng đuổi theo.

Ánh mắt nhìn Lưu Yên Nhiên đều mang theo vài phần sợ hãi.

...

Đại doanh Thiên Sơn.

Vị tướng lĩnh bị thương trở về, bẩm báo tình hình chiến đấu, Chu Long và Ngũ Hùng đều ngây người.

Tình hình hình như có chút không đúng!

“Ý ngươi là đột nhiên có thiên thạch rơi xuống, đảo lộn toàn bộ chiến trường?” Ngũ Hùng có chút mơ hồ.

Vị tướng lĩnh lau vết máu trên khóe miệng, gật đầu. Chưởng lực của Tả Thiên Khuyết không hề nhẹ.

“Nữ tử kia còn bảo ta chuyển lời cho Triệu vương, Đại Càn không hàng thì diệt! Có vẻ như nàng ta quen biết Triệu vương!”

“Biết rồi, ngươi lui xuống trước đi!”

Chu Long trầm mặt, quay sang nhìn Ngũ Hùng: “Chuyện này e là không phải trùng hợp.”

“Đúng vậy, trên đời này không thể nào có chuyện trùng hợp như thế.”

Ngũ Hùng trầm mặc một lúc rồi nói: “Ta đề nghị thu hẹp phòng tuyến, không chủ động tấn công nữa, bố trí toàn bộ địa lôi, hỏa dược ở những nơi chúng ta đã chiếm được, xem thử đây rốt cuộc là thứ gì!”

“Chuyện này phải lập tức bẩm báo cho Triệu vương, nữ nhân kia chắc chắn là Lưu Yên Nhiên, mẹ kiếp sao lại có chuyện quỷ dị như vậy xảy ra!” Chu Long tức giận mắg, nghĩ đến công sự phòng ngự đã xây dựng phía sau đại doanh Thiên Sơn trước đó.

Dần dần, ánh mắt Chu Long trở nên kiên định, dù có thể nào cũng không thể để cho đám người kia đặt chân vào Đại Càn!

...

Tình hình chiến sự phía trước đột ngột rơi vào bế tắc, một số nơi cũng bắt đầu bất ổn.

Bình Châu.

Các hiệu thuốc đều chật cứng người, đại phu bận rộn đến toát mồ hôi.

Tiếng lật sách xoẹt xoẹt vang lên, trong mắt các vị đại phu đều là vẻ lo lắng.

Không có ở đây! Cũng không có ở đây!

Tại sao trong nhiều sách y học như vậy lại không có ghi chép, rốt cuộc đây là bệnh gì!

Một người ở hậu đường vội vàng chạy đến, mặt mũi hoảng sợ nói với đại phu: “Lý đại phu, người mau đến xem, lại có mấy bệnh nhân không ổn rồi!”

“Chết tiệt!”

Lý đại phu tức giận mắg một tiếng, vội vàng ném sách thuốc trong tay, vội vã chạy ra hậu đường.

Nhìn thấy mấy chục bệnh nhân sắc mặt tiêu tụy ngồi trên mặt đất, Lý đại phu vội vàng đến bên cạnh mấy người đang hấp hối, xem xét tình hình.

Một người cố gắng gượng hơi thở, nhìn Lý đại phu, giọng nói đứt quãng: “Đại... đại phu, ta... ta có phải sắp chết rồi không?”

“Sẽ không đâu, nhất định phải kiên trì, bên trong đang sắc thuốc, uống thuốc vào sẽ khỏi thôi.” Lý đại phu nắm chặt tay bệnh nhân, quay mặt đi, không dám để cho hắn nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của mình.

Bệnh nhân thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Cảm... cảm ơn đại phu.”

Đột nhiên, ánh mắt hắn trợn lên, ho dữ dội, Lý đại phu vội vàng vỗ lưng cho hắn, hy vọng hắn dễ chịu hơn một chút.

Đúng lúc này, một ngụm máu tươi từ trong miệng bệnh nhân phun ra, hơi thở hắn trở nên gấp gáp, liên tục ho ra máu, sau đó ngã xuống đất, tắt thở.

Những bệnh nhân khác chứng kiến cảnh tượng này đều lộ vẻ sợ hãi.

Lại chết một người nữa rồi!

“Khốn kiếp!”

Lý đại phu đấm mạnh xuống đất, vẻ mặt đầy đau khổ, che mặt, chỉ cảm thấy một mảng tuyệt vọng sâu sắc.

Hắn là một đại phu, từ nhỏ đã học y, nối nghiệp gia đình, nhưng đối mặt với căn bệnh lạ chưa từng có này, hắn lại không thể tìm ra nguyên nhân.

Nghĩ đến những bệnh nhân chết trong hiệu thuốc những ngày qua, Lý đại phu càng thêm căm hận sự bất lực của bản thân.

Lập tức nhìn học trò của mình: “Người mau đến các hiệu thuốc trong thành xem, hỏi xem bọn họ có bao nhiêu bệnh nhân.”

“Vâng... Vâng, sư phụ.”

Mãi đến buổi trưa, học trò mới thở hắt ra chạy về, ngay cả nước cũng không kịp uống: “Sư... Sư phụ, hỏi rõ rồi, tính cả hiệu thuốc của chúng ta, trong thành có tám trăm bảy mươi hai người mắc bệnh, hơn nữa còn có không ít bá tính bắt đầu ho sốt.”

Đã tám trăm người rồi, hơn nữa số người mắc bệnh còn đang không ngừng tăng lên!

Lý đại phu không khỏi nhớ tới một vị lão đại phu trong thành trước đó đã triệu tập các đại phu bọn họ, nói là đã phát hiện ra một căn bệnh lạ.

Trong thời gian ngắn như vậy, trong thành đã có nhiều người mắc phải căn bệnh này như vậy, chẳng lẽ là dịch bệnh!

Nghĩ đến đây, Lý đại phu có chút kinh hãi, nếu thật sự là dịch bệnh gì đó thì phiền phức rồi!

Trong lòng kinh hãi, Lý đại phu mặc kệ bệnh nhân trong sảnh, lập tức chạy ra khỏi hiệu thuốc.

Viên quan trong thành tên là Nguyên Quý Hán, lúc này cũng đang ở một hiệu thuốc khác xem xét tình hình.

Gần đây trong thành xuất hiện nhiều bệnh nhân mắc bệnh nặng, thân là quan phụ mẫu, hẳn ta tự nhiên cũng biết, chỉ là không ngờ trong thời gian ngắn như vậy lại lan rộng đến mức này.

“Nguyên đại nhân!” Lý đại phu từ xa đã lên tiếng gọi.

Nguyên Quý Hán đang nói chuyện với đại phu quay đầu lại: “Lý đại phu, sao ngươi lại tới đây? Bệnh nhân bên ngươi thế nào rồi? Đã tìm ra cách chữa trị chưa?”

Lý đại phu lắc đầu, vội vàng nói: “Ta nghi ngờ bá tánh không phải mắc bệnh bình thường, mà là dịch bệnh!”

Nghe đến hai chữ “dịch bệnh”, Nguyên Quý Hán và vị đại phu bên cạnh đều giật mình, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

“Ngươi chắc chắn chứ?” Nguyên Quý Hán căng thẳng hỏi.

Mỗi lần dịch bệnh xuất hiện đều mang đến tai họa mang tính hủy diệt, trong lịch sử bốn nước Càn, Cảnh, Chu, Tề đều từng xảy ra dịch bệnh.

Lần nghiêm trọng nhất là ở Tề quốc, chết vài triệu người, suýt chút nữa diệt quốc!

Nếu lần này thật sự là dịch bệnh...

Lý đại phu trầm giọng nói: “Theo như hiện tại, tốc độ lây lan của căn bệnh lạ này rất nhanh, hơn nữa tỷ lệ tử vong sau khi mắc bệnh rất cao! Rất có thể là dịch bệnh!”

“Chết tiệt!”

Nguyên Quý Hán hít một ngụm khí lạnh, vội vàng nói: “Hãy chăm sóc tốt cho bệnh nhân! Chuyện này ta sẽ lập tức bẩm báo triều đình!”

Chương 880 - Tu tiên? Tu con khỉ!

Tin tức về dịch bệnh ở Tinh Châu nhanh chóng truyền đến kinh thành.

Trong Quân Cơ Xử.

Hộ Bộ Thượng thư Trương Minh Viễn cau mày đọc tấu chương gửi về từ Tinh Châu.

“Người mắc bệnh có triệu chứng đau đầu, sốt cao, ho khan, cổ sưng, sau vài ngày ho ra máu rồi tử vong, đến nay đã có hơn hai trăm người chết vì bệnh dịch. Kính xin Hoàng thượng phái ngự y đến để không chế dịch bệnh.”

Triệu Khang, Tiêu Huyền Sách đều giật mình, Triệu Khang phản ứng mạnh nhất: “Tinh Châu xuất hiện dịch bệnh?”

Trương Minh Viễn vội vàng gật đầu: “Tấu chương khẩn cấp gửi lên là như vậy, hơn nữa tình hình có vẻ rất nghiêm trọng.”

“Mẹ kiếp!”

Triệu Khang vội vàng nói: “Chuyện này không thể chậm trễ! Lập tức phái quân phong tỏa Tinh Châu!”

Là người xuyên không, Triệu Khang biết rõ mức độ tàn phá của dịch bệnh đáng sợ đến nhường nào, thậm chí còn kinh khủng hơn cả chiến tranh.

Tiêu Huyền Sách lập tức nói: “Nghe theo Triệu Vương, lệnh cho quân khu phía Tây phái quân phong tỏa Tinh Châu, đồng thời ban bố cáo thị thông báo cho Cửu Châu, kiểm tra từng khu vực, bất kỳ ai có triệu chứng bệnh phải lập tức báo cáo cho quan phủ địa phương, tập trung người bệnh lại.”

“Ngoài ra, truyền lệnh cho Thái y viện, tất cả Thái y lập tức lên đường đến Tinh Châu!”

Nói xong Tiêu Huyền Sách mới nhìn về phía Triệu Khang: “Lão Triệu, người xem còn gì cần bổ sung không?”

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi nói: “Đề Viện Y Dược Dương Châu lập tức đến Tinh Châu, phải nhanh chóng tìm hiểu nguyên nhân gây ra dịch bệnh!”

Sắc mặt hắn rất khó coi, trước đây hắn từng trải qua dịch bệnh một lần, nhưng lần đó nhờ có tởm tố do hắn điều chế, cộng thêm tỷ lệ tử vong của dịch bệnh không quá cao nên mới bình an vượt qua, không ngờ lại xảy ra lần nữa.

Nghĩ đến đây, Triệu Khang vội vàng nói thêm: “Từ hôm nay bắt đầu, cả nước thực hiện lệnh giới nghiêm, các tửu lâu, trà quán, kỹ viện tạm thời ngừng hoạt động.”

“Ngoài ra, thông báo cho các xưởng dệt ở Dương Châu, dốc toàn lực sản xuất khẩu trang phân phát cho người dân!”

Tiêu Huyền Sách và những người khác đều kinh ngạc nhìn hắn, một người nhin không được nói: “Triệu Vương, phản ứng của ngài có phải hơi thái quá rồi không?”

“Đúng vậy, làm như vậy, e rằng sẽ khiến dân chúng bất bình, nếu tạm dừng kinh doanh, sinh kế của người dân e là không thể đảm bảo.”

“Đảm bảo cái rắm.”

Triệu Khang cười khẩy: “Hiện tại còn chưa rõ dịch bệnh này rốt cuộc là gì, nếu là virus gì đó thì tiêu đời rồi!”

Nước Mỹ vì dịch bệnh đã chết hơn triệu người, đó là thời đại y học và truyền thông phát triển.

Nếu dịch bệnh lần này thực sự là do virus nào đó gây ra, với tình hình hiện tại của Đại Càn, e rằng số người chết sẽ còn nhiều hơn!

Nghe Triệu Khang nói, sắc mặt mọi người cũng trở nên nghiêm túc, Tiêu Huyền Sách quyết định: “Làm theo lời Triệu Vương, nhất định phải khống chế dịch bệnh trong thời gian nhanh nhất, ít nhất!”

Nói đến đây, Tiêu Huyền Sách dừng lại một chút: “Phải khoanh vùng dịch bệnh ở Tịnh Châu!”

Đúng lúc này, bên ngoài có người vội vàng bưng một phong thư niêm phong bằng sáp đến.

“Bệ hạ, Triệu Vương, chiến báo mới nhất từ tiền tuyến!”

Lý Nguyên vội vàng nhận lấy mở ra, nhìn nội dung bên trong, sắc mặt trở nên ngơ ngác, thấy biểu cảm của hắn, Tiêu Huyền

Sách nhú mảy: “Đọc lên!”

Lý Nguyên lấp bắp đọc nội dung trong chiến báo.

Triệu Khang ban đầu không để ý, kết quả nghe được một lúc thì trừng to mắt: “Chờ đã, người nói cái gì? Sấm sét? Thiên thạch? Người không đùa chứ! Chẳng lẽ tu tiên thật à?”

Lý Nguyên ngây ngốc nói: “Chiến báo viết như vậy mà!”

Triệu Khang lập tức rời khỏi bàn, ba bước thành hai bước chạy tới, giật lấy chiến báo cúi đầu xem xét, sau đó cả người trở nên ngơ ngác.

“Sao quen thuộc thế nhỉ? Mẹ kiếp! Chẳng lẽ ta là Vương Mãng?”

Nhìn Triệu Khang kinh ngạc đến mức ngây người, mọi người vội vàng hỏi: “Triệu Vương, ngài làm sao vậy? Vương Mãng gì?”

“Không có gì, để ta bình tĩnh lại đã!”

Triệu Khang cúi đầu nhìn chiến báo một lần nữa, cả người đều bắn loạn.

Triệu hồi sấm sét và thiên thạch? Chẳng lẽ Lưu Yến Nhiên là Đại Ma Đạo Sư?

Đây không phải là hack sao?

Tiêu Huyền Sách cũng nhận lấy chiến báo xem, sau đó đập mạnh xuống bàn: “Sao có thể như vậy được! Chẳng lẽ ông trời muốn giúp địch nhân hay sao?”

“Có lẽ là trùng hợp cũng nên.”

“Một lần là trùng hợp, nhưng hai lần thì trùng hợp quá rồi đấy!”

Bao gồm cả Triệu Khang, tất cả mọi người đều có chút khó tin, bầu không khí trong Quân Cơ Xử trở nên căng thẳng.

Có người liên tục gọi Triệu Khang vài tiếng, Triệu Khang ngẩng đầu lắc đầu với Tiêu Huyền Sách, sau đó cúi đầu, cau mày trầm tư.

Lúc này tâm trạng hắn rất rối bời, bởi vì bản báo cáo này khiến hắn không khỏi nhớ đến trò đùa trên mạng ở kiếp trước, cư

dân mạng thường nói về việc người xuyên không đại chiến con cung của thế giới.

Nào là con cung của thế giới, nghe qua thì hoang đường, nhưng việc xuyên không cũng chẳng khác gì, đều hoang đường như nhau!

Vì vậy, Triệu Khang có chút bối rối, bởi vì hắn không biết con cung của thế giới là cái quái gì, nhưng người xuyên không, chính là hắn!

Chẳng lẽ mình xuyên không đến thế giới tu tiên huyền huyền?

Ta có công nghệ, ngươi có tiên thuật?

Hơn nữa, nhìn nội dung trong chiến báo, có vẻ như Lưu Yên Nhiên rất tự tin, chẳng lẽ nàng ta biết điều gì đó?

Không đúng! Thật sự rất không đúng!

Bỏ qua những người khác, Triệu Khang châm một điếu thuốc, bước ra khỏi Quân Cơ Xử, ngồi xuống bậc thang.

Hắn bắt đầu nhớ lại những trải nghiệm của mình kể từ khi đến Đại Càn.

Trí nhớ của hắn vẫn luôn rất tốt, tất cả mọi chuyện lúc này đều hiện lên trong đầu hắn như một thước phim quay chậm.

Từ lúc tỉnh dậy phát hiện mình trở thành Huyện lệnh chết đói ở Huyện Nguyên Giang, đến khi dẫn theo Trương Long, Triệu Hồ lên núi đánh cướp lương thực, giả làm thổ phỉ cướp bóc thương nhân qua đường.

Cuối cùng biến Huyện Nguyên Giang thành một nơi an cư lạc nghiệp, sau đó gặp được Tiêu Linh Lung, rồi trở thành Triệu Vương, đứng trên vạn người dưới một người ở Đại Càn.

Trong khoảng thời gian đó, hắn đã gặp phải không ít kẻ thù, nhưng cuối cùng vẫn là hắn giành chiến thắng.

Cả quá trình tuy có chút gập ghềnh, nhưng nhìn chung vẫn coi như thuận lợi.

Triệu Kim Sinh, Lâm Vũ, Ninh Vương, Tề quốc, Chu quốc, đối thủ không ít, tại sao cuối cùng Lưu Yên Nhiên, một kẻ bị hắn chơi đùa trong lòng bàn tay lại xuất hiện?

Bây giờ nàng ta lại thể hiện ra cái gì mà dấu hiệu của con cung thể giới?

Đây không phải là đang đùa sao?

Triệu Khang đột nhiên có một cảm giác, giống như một chương trình xuất hiện bug, ảnh hưởng đến toàn bộ quá trình vận hành của chương trình, mà bây giờ chương trình bắt đầu tự động sửa chữa bug này.

Bug này chính là hắc, bởi vì sự xuất hiện của hắc, thế giới này mới có thuốc súng, thậm chí hiện tại động cơ hơi nước cũng sắp xuất hiện.

Toàn bộ Đại Càn đang phát triển với tốc độ chóng mặt, có một tương lai tươi sáng.

Mà bây giờ thế giới này lại phái một người đến đối đầu với hắc, muốn tiêu diệt hắc, còn có tất cả những thứ xuất hiện bởi vì hắc, xóa bỏ tất cả!

Giống như Vương Mãng soán Hán năm đó, cuối cùng chỉ để lại một câu chuyện cười cho hậu thế về sự nhục nhã của người xuyên không.

Đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt Triệu Khang trở nên hung ác, giống như một con sói đói.

Tùy tiện xuất hiện một người, mang theo cái gọi là thiên mệnh, là muốn đánh bại ta? Muốn xóa bỏ ta, vậy những gì ta đã làm trong những năm qua là cái gì?

Ta khinh!

Ngươi, Lưu Yên Nhiên, hack tu tiên?

Tu con khỉ!

Hãy xem ta xử lý ngươi thế nào!

Ngoại trừ bản thân ta, không ai có thể đánh bại ta! Kể cả ông trời!

Chương 881 - Người Rốt Cuộc Là Ai

Tâm tư đã định, Triệu Khang xoay người bước vào Quân Cơ Xử, nhìn Tiêu Huyền Sách và các vị quan viên khác, thản

nhiên nói: “Từ nay về sau, Quân Cơ Xử giao lại cho các vị lo liệu.”

Hoàng đế cùng các vị quan viên nhìn nhau, Lý Nguyên lên tiếng hỏi: “Triệu Vương, ngài muốn thân chinh ra tiền tuyến?”

Triệu Khang gật đầu: “Không sai, ta muốn đích thân xem thử, sau mấy năm không gặp, Lưu Yên Nhiên kia rốt cuộc đã có bản lĩnh gì!”

“Ban đầu còn muốn an nhàn ít ngày, nhưng nếu ả ta đã không muốn ta được như ý, thì đừng trách ta không khách khí!”

Nói đoạn, Triệu Khang quay sang Tiêu Huyền Sách: “Bệ hạ, thần cần điều động một ngàn khẩu pháo ra tiền tuyến, ngoài ra toàn bộ Phi Hồ Quân sẽ theo thần xuất chinh, nhất cử tiêu diệt đám khôn kiếp đó!”

Tiêu Huyền Sách cười lớn: “Chuyện này còn cần ngươi phải nói sao? Triệu Vương tiếp chỉ!”

“Thần lĩnh chỉ!”

Tiêu Huyền Sách nghiêm giọng: “Từ hôm nay, phong ngươi làm Tam Quân Thống Soái, thông lĩnh toàn bộ quân Đại Càn! Trẫm chỉ có một yêu cầu!”

“Tuyệt đối không cho phép một tên địch nào đặt chân lên đất Đại Càn!”

“Thần tuân chỉ!” Triệu Khang đứng dậy.

Tiêu Huyền Sách vỗ vai Triệu Khang, mỉm cười: “Cứ yên tâm mà đi, hậu phương đã có chúng ta.”

“Ta minh bạch.” Triệu Khang gật đầu: “Bảy ngày sau ta sẽ cùng Phi Hồ Quân xuất phát từ Dương Châu, dùng tốc độ nhanh nhất kết thúc trận chiến này.”

Mọi người đều gật đầu.

Cùng ngày Triệu Khang rời khỏi hoàng cung, cáo thị phong hấn làm chủ soái quân Đại Càn cũng được dán khắp nơi.

Tất cả mọi người đều biết, vị chiến thần từng quét sạch hai nước kia sắp sửa xuất chinh lần nữa.

Trên đường từ kinh đô trở về Dương Châu, sắc mặt Triệu Khang không được tốt lắm.

Hắn trở về Dương Châu không chỉ đơn thuần là để từ biệt người nhà, mà còn có một vấn đề muốn hỏi một người.

Nghe tin Triệu Khang trở về, cả nhà đã sớm tụ tập trước Triệu Vương phủ chờ đợi.

Triệu Khang thay đổi sắc mặt, vui vẻ tiến lên ôm lấy Triệu Phú Quý, ánh mắt lướt qua những người vợ với muôn vàn biểu cảm khác nhau, dịu dàng cười nói: “Đi thôi, về nhà nào, ta có chút chuyện muốn nói với mọi người.”

Vừa nói vừa bế đứa con trai nhỏ còn chưa cao bằng chân mình, Triệu Phú Quý trừng mắt nhìn: “Cha, nghe mẫu thân nói cha sắp ra trận sao?”

“Chỉ là đi xem một chút thôi, con lo lắng chuyện này làm gì?” Triệu Khang cười ha hả.

Tiểu tử bữu môi: “Con không lo cho cha, là các vị mẫu thân lo lắng, con mới hỏi thăm một chút thôi.”

“Có gì mà phải lo lắng, chuyện ra trận đối với lão tử con đây chẳng khác gì ăn cơm uống nước, các người cứ ở nhà chờ tin tốt là được, nói không chừng chưa đến hai tháng đã đánh xong rồi.”

Từ xưa đến nay, tướng sĩ xuất chinh hiếm ai ung dung tự tại như Triệu Khang, dường như không xem chuyện này là gì.

Trở về nhà, cả nhà quây quần bên nhau.

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Chuyện dịch bệnh bùng phát ở Tịnh Châu, chắc các nàng đã biết rồi?”

Tiêu Linh Lung gật đầu, đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng: “Nghe nói đã chết rất nhiều người rồi, Nhị Ngưu, Hoàng đại phu của Viện Y Dược cùng một số người đã lên đường đến đó.”

Diệp Hồng Tuyết tiếp lời: “Thiếp cùng Tâm Nghi và Tống tỷ đã chuẩn bị một ít lương thực và vật tư đưa đến Tịnh Châu. Nếu phong tỏa toàn bộ Tịnh Châu mà không có tiếp tế thì không được.”

Triệu Khang mỉm cười âm áp, đây mới chính là những người phụ nữ của hắn, chưa bao giờ khiến hắn phải thất vọng.

Hắn nói: “Các nàng làm rất tốt, triều đình và bộ hạ đã có đối sách, tiếp theo sẽ có quan viên đến Tĩnh Châu khống chế dịch bệnh.”

“Thật ra ta trở về, chủ yếu là muốn dẫn dò mọi người, khoảng thời gian này phải cẩn thận chú ý, đeo khẩu trang, làm tốt công tác phòng hộ, và tuyệt đối không được đến Tĩnh Châu.”

Nghe vậy, các nàng đều lộ vẻ kinh ngạc.

Tào Bạch Lộ trầm mặc một lát rồi mới nói: “Thời khắc này Triệu Vương phủ không thể lùi bước.”

Triệu Khang thở dài: “Đúng vậy, nhưng lão Triệu ta không phải là thánh nhân, lý do ta liều mạng chính là vì muốn người nhà của ta không phải tiếp tục liều mạng. Nếu là thiên tai địch họa khác, ta không sợ, ngược lại còn ủng hộ các nàng ra mặt, nhưng dịch bệnh nguy hiểm, các nàng cứ nghe ta, đừng tự mình đến nơi nguy hiểm.”

“Chờ khi Nhị Ngưu và những người khác ở Viện Y Dược tìm ra nguyên nhân gây bệnh, nghiên cứu ra thuốc chữa trị rồi hẵng hay.”

“Vậy được rồi, chúng thiếp nghe chàng.” Tiêu Linh Lung dịu dàng nhìn hắn, nàng biết Triệu Khang nói vậy là vì lo lắng cho sự an toàn của họ.

Triệu Khang mỉm cười: “Như vậy là đúng rồi, ta ra ngoài một lát rồi sẽ quay lại.”

Mấy người gật đầu nhìn Triệu Khang rời đi, Ngô Tâm Nghi thở dài: “Xem ra tình hình tiền tuyến không mấy lạc quan.”

Elizabeth lo lắng nhìn theo bóng Triệu Khang: “Hắn sẽ thắng chứ?”

“Chắc chắn rồi!”

Mấy ánh mắt cùng nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết, giọng nói của nàng tràn đầy tin tưởng vào người trong lòng: “Hắn chưa từng thua trận, lần này cũng sẽ thắng! Không ai có thể đánh bại hắn!”

Tiêu Linh Lung mỉm cười gật đầu: “Đó là điều đương nhiên.”

...

Rời khỏi Vương phủ, Triệu Khang đi thẳng đến Di Hồng Lâu.

Người phụ nữ trước mặt có dáng người đoan trang, dung mạo tuyệt mỹ, tay cầm sách, trên bàn còn có một bình rượu.

Lấy sách làm bạn, lấy rượu tiêu sầu.

Khác hẳn với hình ảnh nữ thần Di Hồng Lâu nóng bỏng của đêm hôm đó.

Nhưng có lẽ chính điều này lại khiến vô số nam nhân Dương Châu ngày nay xem nàng như lý tưởng cả đời.

Nhìn thấy Triệu Khang, Công Tôn Vân Tú khép sách lại: “Tình hình tiền tuyến nguy cấp đến mức khiến ngươi phải tự mình ra trận sao?”

Triệu Khang lắc đầu: “Không đến nỗi nguy cấp, nhưng quả thật thương vong không nhỏ, kỳ thực ta đến đây là có chuyện muốn hỏi ngươi.”

“Ngươi nói đi.” Công Tôn Vân Tú nghiêm mặt nói.

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Ngươi và Trương lão tiên sinh đều là những người có học thức uyên bác nhất mà ta từng gặp, hai người đọc rất nhiều sách, trong ấn tượng của ngươi, có sách nào ghi chép về cái gọi là ‘người được thiên mệnh’ hay không?”

Nghe Triệu Khang hỏi vậy, Công Tôn Vân Tú trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói: “Nhìn qua lịch sử, mỗi vị vua khai quốc đều tự xưng là ‘chân mệnh thiên tử’, theo ta thấy, đó chẳng qua là lời lẽ dùng để dẫn dắt dư luận mà thôi.”

“Không thể nói là dân chúng ngu muội, mà là từ xưa đến nay, những người dân lao động chân tay, ít có điều kiện tiếp xúc với học thức, nên niềm tin về tinh thần thường thiếu sót.”

“Chính vì vậy mới sinh ra cái gọi là tín ngưỡng thần linh, các vị vua khai quốc trong lịch sử chẳng qua là lợi dụng tín ngưỡng này để khiến dân chúng khuất phục mà thôi.”

“Cho nên đối với ta, không có cái gọi là ‘thiên mệnh’, cũng không tồn tại cái gọi là ‘người được thiên mệnh’, ít nhất là ta

chưa từng thấy qua, bất quá...”

Nói đến đây, Công Tôn Vân Tú nhìn Triệu Khang với ánh mắt đầy ẩn ý.

Triệu Khang nhú mày: “Bất quá cái gì?”

“Vạn sự đều có ngoại lệ, luôn có những chuyện mà sách vở không thể giải thích được. Ví dụ như ngươi!”

Tim Triệu Khang đột nhiên đập mạnh: “Ý ngươi là sao? Sao lại lôi ta vào?”

Công Tôn Vân Tú mỉm cười, lấy từ trong ngăn kéo ra hai chén rượu, rót cho Triệu Khang một chén, sau đó nói: “Ngươi chẳng phải luôn muốn biết, tại sao những năm nay ta lại chọn Dương Châu làm nơi dừng chân hay sao?”

“Chẳng lẽ không phải vì ngươi thích... đi bar?”

Triệu Khang vừa nói xong đã cảm thấy ngại ngùng, Công Tôn Vân Tú bật cười, gật đầu: “Cũng coi như là một lý do đi, nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì ngươi, ta muốn biết rõ ràng, ngươi rốt cuộc là ai.”

Chương 882 - Công Tôn Luận Đạo

Chưa bao giờ Triệu Khang cảm thấy tim mình đập nhanh đến thế. Đôi mắt đẹp đôi diện như muốn nhìn thấu tâm can, ánh nhìn sắc bén tựa đao kiếm chém thẳng vào linh hồn.

Hắn nhấp một ngụm rượu, cố gắng giữ bình tĩnh: “Sao ngươi lại nói vậy?”

Công Tôn Vân Tú xoay xoay chén rượu trong tay: “Từ khi phát hiện ra bí mật của ngươi, ta đã rất tò mò.”

“Mấy năm nay, ngươi cũng biết đấy, ta đã tìm hiểu về ngươi rất nhiều, từ thuộc hạ đến người quen, có thể nói là nắm rõ như lòng bàn tay.”

“Nhưng càng tìm hiểu, ta lại càng cảm thấy mơ hồ. Nói thật, ngươi hư ảo đến mức khiến ta cảm thấy như không thuộc về thế giới này.”

Tim Triệu Khang đập càng lúc càng dồn dập.

Chưa kịp hỏi thêm, Công Tôn Vân Tú đã tiếp lời: “Ta luôn tin rằng vạn vật đều có quy luật, giống như người ta biết cua có thể ăn là vì đã có người ăn rồi.”

“Nhưng trên người người và ta, đều tồn tại những điều không thể giải thích.”

Công Tôn Vân Tú khẽ thở dài: “Về phần ta, chính là tu vi vô công. Ba năm trước, ta tự tin có thể đánh bại ba, năm người như ngươi. Còn bây giờ, ta cảm thấy một tay đánh bại mười người như vậy cũng không thành vấn đề.”

“Ta không cần cố ý tu luyện, tu vi vẫn không ngừng tăng lên, giống như vốn dĩ đã thuộc về ta, không tìm ra nguyên do.”

“Điều này đã đủ kỳ lạ rồi, nhưng so với ngươi thì chỉ là hạt cát trong sa mạc.”

Công Tôn Vân Tú liệt kê ra như đếm gia sản: “Penicillin, khoai lang, máy hơi nước, khinh khí cầu, dầu mỏ, thuốc nổ, pháo binh, phương pháp luyện thép...”

“Những thứ này đều liên quan đến ngươi. Ta từng đến xưởng chế tạo vũ khí hỏi thăm Nobel, hẳn đã tạo ra thuốc nổ đầu tiên như thế nào.”

“Hắn nói rằng, ở đất nước của họ có những người được gọi là phù thủy. Những phù thủy ấy sau hàng trăm năm nghiên cứu và thử nghiệm mới tạo ra được thứ vật chất có thể phát nổ này.”

“Còn ngươi, từ khi còn làm quan ở huyện Nguyên Giang, đã cho người thu mua hoàng dược và diêm tiêu khắp nơi. Đúng rồi, trong miệng ngươi, hoàng dược được gọi là lưu huỳnh. Từ đó, ta có thể khẳng định, ngươi đã biết từ sớm ba thứ này kết hợp sẽ tạo ra vụ nổ.”

“Mà trong bốn nước trước kia, ta chưa từng thấy ghi chép nào về điều này.”

“Khoai lang cũng vậy. Ngoài ra, ngươi còn đang tìm kiếm ngô và khoai tây, đúng không?”

“Vậy ngươi có thể cho ta biết, ngươi biết được những thứ này bằng cách nào?” Công Tôn Vân Tú mỉm cười hỏi.

Triệu Khang nuốt khan, không biết nên trả lời ra sao.

Thấy hắn im lặng, Công Tôn Vân Tú lại nói: “Khi tất cả những điều không thể giải thích này đều tập trung ở ngươi, ta chỉ có thể dùng một kết luận hoang đường để lý giải: ngươi không phải người của thế giới này. Có lẽ đây chính là bí mật lớn nhất của ngươi.”

“Từ đó, ta có một cảm giác, ngươi giống như những vị thánh hiền sáng tạo ra chữ viết, dạy dân trồng trọt thời xa xưa, đều là người thúc đẩy sự phát triển của thời đại.”

“Chỉ là, so với những điều được hình thành qua vô số năm tháng, những gì ngươi làm có phần quá nhanh.”

“Nhanh đến mức có lẽ chỉ có ngươi mới biết, thế giới sau khi biến đổi sẽ như thế nào.”

“Ta từng đọc được một câu nói rất thú vị trong một cuốn sách: Người trong thiên hạ đều là con cái của trời đất, nhưng sống chết của chúng ta không liên quan gì đến trời đất, nó mặc kệ chúng ta tự sinh tự diệt.”

“Nhưng đối với những gì ngươi đang làm, dường như thế giới này mới là đứa con của ngươi, và đứa con này đang lớn lên, thay đổi theo sự chỉ dẫn, dẫn dắt của ngươi, cuối cùng đạt đến hình dạng mà ngươi mong muốn.”

“Chưa bàn đến kết quả cuối cùng là tốt hay xấu.”

Công Tôn Vân Tú khẽ cười: “Triệu Khang, nếu ngươi là đứa con ấy, ngươi sẽ chấp nhận tương lai đã được sắp đặt sẵn, hay tìm mọi cách để đi trên con đường khác biệt hoàn toàn?”

“Dù sao, ta không tin vào số mệnh, nhưng có lẽ điều này có thể giải thích cho câu hỏi về ‘người trời định’ của ngươi.”

Triệu Khang nhắm mắt, hồi tưởng lại những lời Công Tôn Vân Tú vừa nói, một lúc sau mới mở mắt, bình tĩnh đáp: “Ý ngươi là, nếu ý thức của trời đất thật sự tồn tại, nó đang chống lại ảnh hưởng mà ta tạo ra cho thế giới này?”

Công Tôn Vân Tú gật đầu: “Có thể nói như vậy. Ta nghĩ rằng, thái độ của trời đất đối với vạn vật là tuyệt đối công bằng.”

“Vạn vật biến hóa, sinh hay tử, nó đều không can thiệp. Đó chính là ‘Đạo’ mà ta theo đuổi.”

“Nhưng cũng chỉ là nói vậy thôi, có lẽ ta sẽ mãi mãi không thể đạt đến cảnh giới ấy.”

Công Tôn Vân Tú cảm thán xong, bỗng thấy Triệu Khang mỉm cười: “Ta nên đổi tên thành Lão Tử đi.”

Nếu là người khác, có lẽ sẽ cho rằng Triệu Khang đang mắng chửi, nhưng Công Tôn Vân Tú lại hứng thú hỏi: “Xin chỉ giáo.”

Triệu Khang cười nói: “Có người tên là Lão Tử từng nói: Trời đất vô tình, xem vạn vật như cỏ rác; thánh nhân vô tình, xem bách tính như cỏ rác.”

Công Tôn Vân Tú kinh ngạc vô cùng, một lúc lâu sau mới thán phục: “Quả là lời của bậc thánh nhân!”

Triệu Khang khẽ gật đầu. Cuộc trò chuyện với Công Tôn Vân Tú khiến hắn cảm xúc ngổn ngang.

Sự thông minh của nàng khiến Triệu Khang tự cảm thấy không thể sánh bằng. Dù đã làm “DJ” nhiều năm, nhưng nàng không hề từ bỏ việc theo đuổi học vấn.

Nghĩ đến đây, Triệu Khang không khỏi bật cười.

Lúc này, Công Tôn Vân Tú lên tiếng hỏi: “Người nghĩ ra điều gì sao?”

Nụ cười trên môi Triệu Khang càng thêm rạng rỡ: “Dù ‘Đạo’ trong miệng người có ý thức và đang chống lại ta hay không, thì những gì ta làm cũng chỉ để bảo vệ người ta yêu và yêu ta mà thôi.”

“Trên cơ sở đó, ai muốn chơi ngang, ta sẽ liều mạng với kẻ đó, chỉ vậy thôi!”

Công Tôn Vân Tú gật đầu: “Đúng vậy, nếu đã liều mạng, e rằng trên đời này không ai chơi lại người.”

“Ý người là sao?” Triệu Khang dờ khóc dờ cười.

Công Tôn Vân Tú bỗng nghiêm túc, ánh mắt ẩn chứa nỗi buồn khó tả khiến Triệu Khang nhíu mày: “Người sao vậy?”

Nàng khẽ lẩm bẩm: “Nếu có thể làm lại, ta tuyệt đối sẽ không tò mò về người.”

“Ý ngươi là gì?” Triệu Khang khó hiểu.

Công Tôn Vân Tú lại bật cười: “Không có gì, uống rượu đi.”

“Nói nửa chừng, ngươi muốn câu hồn ta à?” Triệu Khang trợn mắt.

Một chén rượu trôi xuống, Triệu Khang chợt nhớ ra điều gì, bèn hỏi dồn: “Đúng rồi, ngươi nên nói cho ta biết bí mật mà ngươi phát hiện ra là gì chứ? Mấy năm nay ta tò mò muốn chết rồi.”

Công Tôn Vân Tú gật đầu: “Trước đó, ngươi nói xem ‘người trời định’ trong miệng ngươi là ai đã.”

“Còn ai ngoài Lưu Yến Nhiên nữa, mấy năm không gặp đã thành Đại Ma Đạo Sư rồi, biết thế hồi trước giữ nàng ấy ở lại rót trà cho rồi!”

“Lưu Yến Nhiên à.”

Công Tôn Vân Tú mỉm cười: “Được rồi, ngươi về đi, ta muốn nghỉ ngơi rồi.”

“Hả?”

Triệu Khang ngẩn người: “Vậy còn bí mật của ta?”

Công Tôn Vân Tú nghiêng đầu: “Ta có nói là sẽ nói cho ngươi nghe đâu?”

Chương 883 - Triệu Soái

Mang theo chút u ám, Triệu Khang rời khỏi Di Hồng Lâu.

Nhưng chẳng mấy chốc, tâm trạng hắn đã thoải mái trở lại. Công Tôn Vân Tú suýt chút nữa thì nói thẳng ra thân phận xuyên không của hắn rồi.

Còn bí mật nào chấn động hơn thế nữa?

Nghĩ đến đây, Triệu Khang không khỏi cảm thán, rõ ràng đã nghe nói xuyên không giả đều gặp phải kẻ ngốc, tại sao Công Tôn Vân Tú lại thông minh đến mức gần như yêu nghiệt thế này?

Nhưng dù sao cũng chẳng còn cách nào khác, trước tiên cứ giải quyết chuyện chính đã!

Nghĩ vậy, trong mắt Triệu Khang lóe lên tia sát ý.

Còn trong Di Hồng Lâu, người con gái uống cạn một bầu rượu, nửa người nằm gục trên bàn một cách kém tao nhã.

Ngón tay thon dài mân mê chiếc bầu rượu như thể đang tìm kiếm niềm vui.

Trước đây, đối với nàng, đọc sách và uống rượu đã là hai việc thú vị nhất trên đời.

Đọc hết sách trên đời, uống cạn rượu ngon trần gian là đã đủ rồi.

Ngoài ra không màng đến chuyện khác.

Chỉ là không biết từ khi nào, nàng lại nảy sinh hứng thú với một người đàn ông, có lẽ đây không phải là khởi đầu của tình cảm.

Công Tôn Vân Tú tự nhận, nếu thật sự thích một người, nàng sẽ không giấu giếm mà sẽ để đối phương biết được tâm ý của mình.

Đối với Triệu Khang, có lẽ nàng chỉ là tò mò xen lẫn chút thương hại.

Bởi vì người này sau này nhất định sẽ cô độc, hiện tại dùng tình càng sâu thì sau này sẽ càng đau khổ.

Bản thân mình chỉ đang thương hại hấn mà thôi.

Chỉ là tại sao, vừa rồi mình lại nảy sinh suy nghĩ như vậy?

Giống như lúc trước giúp Triệu Khang giải quyết chuyện thừa sinh Chu quốc, sao không rút kiếm chém chết Lưu Yên Nhiên - người được Triệu Khang gọi là thiên mệnh chi nữ?

Đôi mắt đẹp vốn trong veo, lúc này lại trở nên mơ hồ, vị đại gia Công Tôn uyên bác nhất thiên hạ, thậm chí còn nhìn thấu thân phận xuyên không của Triệu Khang, lúc này lại không hiểu nổi cảm xúc của chính mình.

Thôi vậy, nếu người không giải quyết được, cuối cùng ta sẽ lại ra tay giúp người một lần nữa.

Nghĩ vậy, nàng dựng thẳng bầu rượu, ngẩng đầu lên.

Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, những đóa hoa hồng ngoài sân nở rộ kiêu diễm, cành lá vươn dài vào tận trong nhà, có thể nhìn thấy hai chú chim sẻ lông vũ sắc sảo đang đuổi nhau trên cành cây.

Nỗi buồn cũ vừa dứt, cảnh đẹp lại khơi dậy niềm sầu mới.

Thật là...

Phiền phức!

...

Rạng đông, ánh ban mai nhuộm vàng cả bầu trời, Triệu Khang bước ra khỏi cổng Vương phủ.

Vì triều đình đã hạ lệnh phong tỏa, hiện tại người dân các nơi đều cố gắng không ra ngoài nếu không cần thiết, bởi vậy đường phố có phần vắng vẻ.

Toàn bộ quân Phi Hổ đóng quân bên ngoài thành Dương Châu đều đã đến đông đủ, chỉ còn chờ một mình hấn.

Quay đầu lại nhìn, vẻ mặt kiên nghị lộ ra nét dịu dàng, Triệu Khang mỉm cười: “Sẽ không lâu nữa ta sẽ trở về.”

Dù thế nào hấn cũng sẽ dùng biện pháp cứng rắn nhất để giải quyết cuộc chiến này.

Tiêu Linh Lung mỉm cười bước tới, nhẹ nhàng vuốt ve tóc mai Triệu Khang, hấn bỗng chốc ngẩn người.

Nàng dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.”

Triệu Khang cười nói: “Chỉ là hơi mất tập trung, hình như đã từng mơ thấy cảnh này.”

“Ngốc.”

Diệp Hồng Tuyết bấu môi bước tới, ôm chầm lấy Triệu Khang: “Cho người ba tháng, đánh xong thì mau chóng trở về!”

“Ha ha, tuân lệnh!”

Ngọc Phượng bước tới: “Phu quân, chiến trường vô tình, dù thế nào cũng phải cẩn thận.”

“Ta biết rồi, bà quản gia cứ yên tâm trông coi nhà cửa đi.”
Triệu Khang trêu chọc.

Sau đó, ánh mắt hắn hướng về phía Ngô Tâm Di, Tào Bạch Lộ, Tống Khinh Nhan và Elizabeth.

“Nhất định phải nhớ lời ta, đừng chạy lung tung, đeo khẩu trang cẩn thận, ai dám đồ bệnh, ta về sẽ đánh cho nở hoa!”

Mọi người bật cười, lần lượt tiến lên tạm biệt Triệu Khang.

Tiểu Phúc Quý chìa tay ra, dường như cũng muốn học theo người lớn, Triệu Khang giật giật khóe miệng, đá vào mông nhóc con một cái: “Con ngoan ngoãn đọc sách đi, đừng có suốt ngày nhớ nhung Tiểu Mỹ Tiểu Lệ gì đó nữa.”

“Con biết rồi cha!” Bị đối xử khác biệt như vậy, nhóc con ủ rũ cúi đầu.

Đóng cửa phủ, Tôn Phương dẫn theo hai nghìn binh sĩ tiến đưa đến tận ngoại thành.

Thống lĩnh quân Phi Hồ Lâm Hồ đã sớm nghiêm chỉnh chờ đợi, Triệu Khang nhìn hắn: “Hướng gió thế nào?”

Lâm Hồ cung kính đáp: “Bẩm Đại soái, đã thăm dò xong, hướng gió ổn định, lộ trình hành quân cũng đã vạch sẵn, mời Đại soái xem qua.”

“Được rồi, xuất phát thôi! Tôn Phương, người ở lại trông coi Dương Châu cho ta, không được để xảy ra sai sót gì!”

Tôn Phương lập tức đáp: “Tuân lệnh!”

Nhìn theo Triệu Khang và mọi người chầm lửa bay lên, Tôn Phương mới quay đầu nhìn đám binh sĩ phía sau: “Tất cả đều nghiêm túc cho ta, ngày đêm tuần tra, bất kỳ ai có triệu chứng sốt ho đều phải lập tức báo cáo!”

“Chúng thuộc hạ tuân lệnh!”

Đối với đợt dịch bệnh bùng phát lần này, phản ứng của Triệu Khang có thể nói là vô cùng nhanh chóng, nhưng cho dù là thời đại giao thông thông tin phát triển, phong tỏa mạnh mẽ hơn nữa.

Tốc độ và phạm vi lây lan của dịch bệnh vẫn khiến người ta khó lòng tưởng tượng, huống chi là Đại Càn hiện nay?

Đội cứu viện đến Tịnh Châu.

Lâm Nhị Ngu, Pike, cộng thêm Hoàng đại phu và Dark, bốn vị tai to mặt lớn của Viện Y dược sở dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

Nhưng vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, ngay cả kẻ từng dùng vũ khí sinh học giết chết vô số người Tề, Chu như Lâm Nhị Ngu lúc này cũng không khỏi co rút đồng tử.

Trên đường phố, khắp nơi đều là xác chết đen kịt, máu khô đã chuyển sang màu đen.

Có dân chúng, có quan lại, có đại phu, có binh lính, nhiều vô số kể, bên đường là những người đang chờ chết, có người chìm trong đau đớn khi người thân ly biệt, có người trên mặt đầy vẻ sợ hãi cái chết, nhưng nhiều hơn cả là những người ánh mắt đờ đẫn dường như đã không còn ham muốn sống.

“Đốt!”

Lâm Nhị Ngu lập tức quát: “Lập tức thông báo cho tất cả mọi người! Mang toàn bộ thi thể đến một chỗ, đốt hết cho ta! Còn đứng ngây ra đó làm gì! Nhanh chóng hành động!”

“Lập tức viết thư báo cáo triều đình, điều động thêm binh lực phong tỏa Tịnh Châu! Ngoài ra, tất cả mọi người đều gửi thư cho xưởng rượu Dương Châu, yêu cầu bọn họ đẩy nhanh tốc độ sản xuất cồn và khẩu trang!”

Dù cách một lớp khẩu trang cũng có thể nhìn ra vẻ mặt Lâm Nhị Ngu lúc này vô cùng dữ tợn, hẳn từng chứng kiến dịch bệnh này bùng phát ở Đại Càn một lần!

Nhưng lần đó so với lần này, có lẽ ngay cả từ “muỗi so với voi” cũng không đủ để hình dung!

Lâm Nhị Ngu - kẻ được mệnh danh là phá hoại vương của Viện Y dược, lúc này trong lòng chỉ có một suy nghĩ, nhất định phải tìm ra nguồn bệnh, điều chế ra thuốc giải.

“Pike, Dark, hai người nhanh chóng lấy mẫu máu! Phân tích nguồn gốc dịch bệnh, lão Hoàng, mau dẫn người đi tìm quan lại địa phương, tập trung thi thể.”

“Những người khác đi theo ta cứu người!”

Liên tiếp hét ra mấy mệnh lệnh, đội cứu viện của Viện Y được nhanh chóng hành động, nào ngờ dịch bệnh đã sớm lan rộng.

...

Liên tục bay hơn mười ngày, trên đường gặp phải một lần gió đổi hướng, trì hoãn mất một khoảng thời gian.

Nhưng cuối cùng cũng đã đến tiền tuyến, so với tốc độ hành quân trước đây thì nhanh hơn rất nhiều.

Nhìn những chiếc khinh khí cầu lần lượt đáp xuống, Chu Long và Ngũ Hùng vốn đã u ám suốt mấy ngày nay bỗng chốc tràn đầy chiến ý.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Triệu Khang khoác trên mình bộ chiến giáp quen thuộc nhảy ra khỏi giỏ mây, Chu Long là người đầu tiên quỳ một gối xuống đất: “Tham kiến Triệu soái!”

Trong chớp mắt, tất cả mọi người xung quanh đồng loạt quỳ xuống, tiếng hô vang dội.

“Tham kiến Triệu soái!”

Chương 884 - Gặp Lại Chuyện Cũ

Không có màn chào hỏi rườm rà, ánh mắt Triệu Khang đảo quanh một vòng, ra hiệu cho mọi người đứng dậy rồi bước vào trong lều lớn.

Chẳng cần mở lời, Chu Long và Ngũ Hùng đã tự động báo cáo tình hình:

“Quân chủ lực địch đã đến cách đây ba ngày, đóng quân cách tiền tuyến của ta hai mươi dặm.”

“Trại lính của chúng nối tiếp nhau, không thể đếm xuể. Thuộc hạ đã phái người trinh sát trên không suốt tám ngày qua. Đúng như dự đoán ban đầu, quân địch Đại Hạ đã xây dựng xong tuyến đường tiếp tế hoàn chỉnh.”

“Xem ra chúng đã âm mưu xâm phạm đất nước ta từ vài năm trước, thậm chí có thể lâu hơn.”

Ngũ Hùng bước tới, trải một tấm bản đồ ra. Đây là thứ mà hắn đã miệt mài phác họa trong suốt tám ngày bay trên không cùng đội trinh sát.

Chỉ riêng điều này đã đủ để thấy rằng, nếu không có gì bất ngờ, quân đội Đại Hạ sẽ không phải là đối thủ của quân Càn Quốc.

Bởi vì mọi bố phòng của chúng, thậm chí cả tuyến đường vận chuyển lương thực đều bị quân Càn Quốc nắm rõ trong lòng bàn tay nhờ vào khinh khí cầu và ống nhòm.

Nhưng éo le thay, quân đội Đại Hạ lại có một yếu tố bất ngờ lớn nhất, nếu không hai người bọn họ đã sớm đánh thẳng vào rồi.

Trình độ quân sự của Ngũ Hùng thì không cần phải bàn cãi, bản đồ hắn vẽ ra, theo lời lão Lý mà nói, chẳng khác gì tranh sơn thủy hữu tình.

Vị trí nào phòng thủ kiên cố nhất, chỗ nào là nơi đóng quân của kỵ binh, kho lương thực ở đâu... đều được đánh dấu rõ ràng bằng bút mực.

Tuy nhiên, bản đồ vẫn chưa bao quát hết toàn bộ lực lượng của địch, điều này khiến Triệu Khang biết được lần này quân địch đến thật sự rất đông.

Cười khẽ một tiếng, Triệu Khang nheo mắt hỏi: “Mấy ngày nay không còn xuất hiện cái thứ gọi là thiên lôi, vẫn thạch gì đó nữa sao?”

Chu Long khựng lại một chút, đáp: “Kể từ lần trước, chúng ta và quân địch đều không giao chiến nữa, cho nên thuộc hạ cảm thấy, e rằng chuyện đó không phải ngẫu nhiên.”

“Nói nhảm, nếu không phải thì ta đến đây làm gì?”

Triệu Khang nhếch mép cười: “Kẻ truyền lời cho Lưu Yến Nhiên là ai?”

Chu Long lập tức lệnh cho người bên cạnh đi thông báo. Không bao lâu sau, vị tướng từng dẫn quân tấn công ban đêm đã bước vào.

Triệu Khang hỏi han vài câu đơn giản, sau đó nhìn thẳng vào đối phương: “Người có dám đến trại địch truyền một câu cho

ta không?”

Vị tướng lập tức quỳ một gối xuống, trên mặt đầy vẻ hổ thẹn và kiên quyết: “Không thể tử chiến sa trường đã là tội chết, thuộc hạ nguyện hy sinh vì Đại soái!”

Triệu Khang thản nhiên nói: “Không nghiêm trọng vậy đâu. Người chỉ cần đến đó nhắn với Lưu Yên Nhiên một câu: Triệu Khang ta đã đến rồi, hỏi nàng đã lâu không gặp có muốn ôn lại chuyện xưa hay không?”

Vị tướng ngẩng đầu, kiên định nói: “Đại soái, thuộc hạ có thể mang theo thuốc nổ đến tiêu diệt ả ta!”

Có những thứ rất dễ ảnh hưởng đến tinh thần quân sĩ, tin đồn về sự thân bí của Lưu Yên Nhiên đã lan truyền trong quân Càn Quốc từ lâu.

Rất nhiều tân binh đều cảm thấy bất an.

Nghe vậy, Triệu Khang không khỏi bật cười: “Không cần phải vậy.”

Vị tướng kích động nói: “Thuộc hạ không tiếc mạng sống này!”

Triệu Khang ngắt lời: “Ta chưa bao giờ nói là tiếc mạng của các người. Hiện tại ta muốn làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Lưu Yên Nhiên, nhưng cũng sẽ không dùng mạng sống của các người để thử.”

“Chuẩn bị một chút rồi đi truyền lời đi.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Vị tướng rời khỏi doanh trại. Chu Long do dự một chút, lên tiếng: “Đại soái, thuộc hạ thấy đề nghị của Vương Quý có thể thử một lần.”

Triệu Khang nhướn mày: “Phi Hổ quân còn không nổ chết được ả ta, một quả bom thì làm được gì?”

Ngũ Hùng ngập ngừng nói: “Chúng ta có thể làm như cách đã từng đối phó với đội tiên phong.”

“Các người cũng thật là hèn hạ.”

Triệu Khang cười lớn, sau đó lắc đầu, ra hiệu cho mọi người lui ra.

Lát sau, trong lều lớn vang lên tiếng lẩm bẩm của một người:

“Muốn ngủ ngon, chỉ có thể tự mình nhìn thấy đối phương chết hẳn, mới có thể yên tâm!”

...

Trong doanh trại Đại Hạ, Đại tướng quân Đông Phương Thác đang nhìn chăm chăm vào những ống kim loại được làm bằng đồng và sắt trước mặt.

Đây là thứ mà bọn họ nhặt được từ chiến trường sau trận mưa sao băng lần trước. Nhìn những khẩu đại pháo này, trừ một người ra, cả doanh trại chẳng ai biết thứ đồ chơi này là cái quái gì.

Tả Thiên Khuyết thì biết đây là vũ khí, cũng từng bị nó oanh tạc, nhưng cách sử dụng thì hẳn cũng mù tịt.

Ánh mắt hắn bất giác hướng về phía bên cạnh, nơi có một bóng hình xinh đẹp.

Đông Phương Thác đã sớm biết chuyện xảy ra trước đó, lúc này hắn mới hiểu vì sao Hoàng đế Đông Phương Vũ lại để người phụ nữ này làm Giám quân.

Ngay cả Lưu Yên Nhiên cũng không biết, Đông Phương Vũ là người đầu tiên phát hiện ra bí mật của nàng.

Từ khi nàng được Đông Phương Vũ đưa về cung, các cung nữ hầu hạ nàng đều báo cáo mọi sinh hoạt hàng ngày của nàng cho Đông Phương Vũ.

Chính vì vậy mà vị Hoàng đế Đại Hạ này mới có sự tự tin gần như mù quáng vào nàng.

Gặp Lưu tắc tôn.

Lưu Yên Nhiên chính là người mà tổ huấn của Đông Phương gia tộc bọn họ đang chờ đợi!

“Lưu Giám quân.” Đông Phương Thác lên tiếng gọi.

Lưu Yên Nhiên quay đầu lại nhưng không nói gì. Đông Phương Thác nhìn vào mắt nàng.

Khác với vẻ thờ ơ trước đây, thời gian gần đây ánh mắt của người phụ nữ này luôn tràn đầy thần thái, như thể đang mong chờ điều gì đó.

Mặc dù nàng vẫn giữ thái độ im lặng trước mặt bọn họ, nhưng sự mong chờ đó không thể che giấu được.

Đông Phương Thác cũng không hiểu vì sao người này lại đột nhiên thay đổi lớn như vậy.

Thấy đối phương không lên tiếng, hắn chỉ đành hỏi: “Giám quân có biết thứ đồ chơi này sử dụng như thế nào không? Nghe Tả đại nhân nói đây là vũ khí mà quân Càn Quốc sử dụng, chính là thứ gọi là pháo?”

Dù sao Lưu Yên Nhiên cũng từng giao chiến với Càn Quốc, vì vậy Đông Phương Thác muốn dò hỏi được chút thông tin từ nàng.

Lưu Yên Nhiên thản nhiên đáp: “Là pháo, đừng hỏi ta, ta không biết cách sử dụng.”

Nói xong, nàng lại quay đầu đi, thậm chí đếm xem đã là ngày thứ mấy rồi.

Đông Phương Thác lập tức cảm thấy bức bối. Đúng lúc này, có người vội vàng chạy đến báo cáo: “Bẩm Đại tướng quân, chúng ta bắt được một tên lính truyền tin của địch!”

“Lính truyền tin?” Đông Phương Thác hơi bất ngờ, nhớ đến việc Đông Phương Nguyệt đã bỏ mạng như thế nào.

Hắn lập tức lạnh lùng ra lệnh: “Giết!”

“Chậm đã!”

Lưu Yên Nhiên đứng dậy, mọi người đều nhận ra vẻ mong chờ trong mắt nàng như càng thêm mãnh liệt.

“Mang người lên đây!”

Đông Phương Thác nhíu mày, không nói gì thêm.

Vương Quý, người được Triệu Khang phái đi truyền lời, bị áp giải đến. Đông Phương Thác vừa định mở miệng, Lưu Yên Nhiên đã vội vàng hỏi: “Ai phái người đến truyền tin?”

Vương Quý nhìn người phụ nữ này, trong lòng thầm tiếc nuối vì Triệu Khang không đồng ý cho hắn mang theo thuốc nổ, nếu không đã có thể báo thù cho các huynh đệ đã khuất.

Hắn lạnh lùng đáp: “Chủ soái quân ta, Triệu Khang, muốn ta chuyển lời cho ngươi.”

“Hắn nói gì?” Lưu Yên Nhiên cố kìm nén nhịp tim, phản ứng của nàng khiến Đông Phương Thác và những người khác nhún mày.

“Triệu soái nói hắn đã đến, hỏi ngươi có muốn gặp mặt ôn lại chuyện xưa hay không.”

Lưu Yên Nhiên nở nụ cười xinh đẹp: “Cuối cùng hắn cũng đến rồi. Ngươi hãy về nhắn với hắn, ngày mai giờ Thìn, tại phía tây doanh trại mười lăm dặm, ta sẽ đợi hắn ở đó!”

Nói xong, Lưu Yên Nhiên ra lệnh cho người thả Vương Quý.

Đông Phương Thác nhận ra có gì đó không ổn, đây là đang đánh trận đấy, hai người các ngươi muốn làm cái quái gì vậy?

Lén lút hẹn hò tư tình sao?

Chương 885 - Trái Tim Trong Sáng Như Ngọc

“Lưu giám quân.”

Đông Phương Thác bước vào lều, sắc mặt càng thêm khó coi khi nhìn thấy Lưu Yên Nhiên.

Bởi vì lúc này Lưu Yên Nhiên đang cầm một chiếc gương, nếu bên cạnh không có son phấn, Đông Phương Thác đoán chừng nàng ta đã muốn ăn diện lộng lẫy rồi.

Điều này càng khiến Đông Phương Thác khẳng định suy đoán của mình, đây nào phải là cuộc gặp trước trận chiến, rõ ràng là đi hẹn hò tư tình!

Nghĩ đến tầm quan trọng của Lưu Yên Nhiên đối với quân đội lúc này, Đông Phương Thác tự nhiên không thể dễ dàng để nàng ta rời khỏi doanh trại.

Chỉ là Lưu Yên Nhiên rõ ràng không hề tự giác, liếc nhìn Đông Phương Thác một cái, thần nhiên nói: “Có chuyện gì vậy?”

“Người thật sự muốn gặp cái tên Triệu Khang, chủ soái quân địch kia sao?” Đông Phương Thác nghiêng răng nghiêng lợi nhấn mạnh bốn chữ “chủ soái quân địch”.

Lưu Yên Nhiên nhú mày: “Có gì không ổn?”

Rõ ràng là nàng cũng nghe ra sự khó chịu trong giọng nói của Đông Phương Thác.

Đông Phương Thác lập tức nói: “Lưu giám quân, đối với quân ta mà nói, lúc này sự an nguy của người vô cùng quan trọng, liên quan đến thắng bại của trận chiến này, nếu người xảy ra chuyện gì thì phải làm sao? Bản soái không muốn người mạo hiểm.”

Tuy không vui, nhưng Đông Phương Thác vẫn nói rất uyển chuyển.

Lưu Yên Nhiên bật cười, nàng không phải kẻ ngốc, biết Đông Phương Thác đang nghĩ gì trong lòng.

“Đại soái cứ yên tâm, ngày mai ta chỉ là gặp lại cố nhân, sẽ không ảnh hưởng gì đến cục diện chiến sự.”

Nhưng sắc mặt Đông Phương Thác không hề dịu đi vì lời nói này, vẫn nói: “Chẳng lẽ giám quân còn không biết, vì sao bệ hạ nhất định muốn người theo quân xuất chinh?”

Lưu Yên Nhiên đặt chiếc gương xuống, nhìn Đông Phương Thác, thần sắc trở nên có chút lạnh lùng: “Đại soái lo lắng quá rồi, không ai mong muốn Triệu Khang thất bại hơn ta! Hơn nữa, lúc này ai có thể giết được ta, Lưu Yên Nhiên này chứ!”

Đông Phương Thác nhú chặt mày nhìn Lưu Yên Nhiên trước mặt, thần sắc dần dần dịu xuống.

Đúng vậy, lúc này ai có thể giết được nàng ta?

Mấy vạn đại quân trong chớp mắt bị hủy diệt, vậy mà người trước mặt lại bình an vô sự, thậm chí có vài binh sĩ vì ở gần Lưu Yên Nhiên nên cũng may mắn sống sót sau đợt tập kích của quân địch.

Tuy Đông Phương Thác không tận mắt chứng kiến, càng cảm thấy khó tin, nhưng sự thật là như vậy.

Nữ tử trước mắt này, được trời cao che chở, không ai có thể giết nàng ta vào lúc này!

Chỉ cần nàng ta ở đây và giúp đỡ Đại Hạ, trận chiến này Đại Hạ không thể thua!

Đây chính là lý do Hoàng đế Đại Hạ Đông Phương Vũ vô cùng tin tưởng nàng.

Nhìn thấy thần sắc Đông Phương Thác dần dịu lại, Lưu Yên Nhiên lại nói: “Bệ hạ đối với Lưu Yên Nhiên ta ân trọng như núi, đại soái cũng có thể yên tâm. Cả đời này ta chỉ cầu mong Triệu Khang thua một lần mà thôi!”

Lời này vừa để xoa tan nghi ngờ của Đông Phương Thác, cũng là lý do để Lưu Yên Nhiên tự thuyết phục bản thân.

Triệu Khang là người đã hủy diệt nước Tề, thậm chí ngay cả Tề đế Lưu Quảng Văn cũng bị hắn một phát súng bắn chết.

Đối với quốc gia, Triệu Khang có thù diệt quốc, đối với bản thân, Triệu Khang có thù giết cha.

Nhưng lúc này Lưu Yên Nhiên không muốn nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần ngày mai gặp mặt, Triệu Khang bằng lòng...

Bằng lòng dẫn theo nước Càn đầu hàng là được rồi.

Nước Càn đầu hàng, nước Cảnh không đáng lo ngại, Đại Hạ thống nhất thiên hạ, nàng coi như báo được thù diệt quốc!

Mà lúc trước phụ thân Lưu Quảng Văn cũng từng nói, chỉ cần sau này nàng tìm được một người trong lòng như ý là được, những chuyện khác không cần để ý.

Nhưng nàng chính là thích người đó, từ lần đầu tiên gặp mặt ở nước Chu, hai người hợp tác.

Tại buổi văn hội đó, một bài Đằng Vương Các, một bài Vọng Nhạc, một bài Thanh Ngọc Án!

Đè ép vô số danh sĩ tài tử nước Chu không dám ngáng đầu!

Bây giờ nhớ lại, lúc đó hắn tỏa ra khí chất phi phàm, thật chết người, thật mê hoặc!

Thậm chí tối hôm đó nàng còn mơ một giấc mơ, mơ thấy bài Thanh Ngọc Án kia là hắc viết cho nàng.

Chính vì vậy, khi bị Triệu Khang đưa vào đánh cược, làm nô tỳ, nàng cũng không hề tức giận!

Nước Càn vốn được công nhận là yếu nhất phương Bắc, dưới sự lãnh đạo của hắc, đã trở thành bá chủ thiên hạ như ngày hôm nay.

Không ai biết Lưu Yến Nhiên ghen tị và ngưỡng mộ Tiêu Linh Lung và Diệp Hồng Tuyết đến mức nào.

Từ sau khi chia tay ở buổi văn hội nước Chu, nàng trở về nước Tề liền tìm mọi cách dò la tin tức của Triệu Khang.

Nàng biết ở nước Càn có một huyện Nguyên Giang, cũng biết Triệu Khang từng bị văn võ bá quan nước Càn đàn hặc vu oan, biết lúc ở nước Cảnh, Triệu Khang từng bị Từ Khánh bắt giam tra tấn.

Càng biết lần đầu tiên Triệu Khang ra trận, trong tình huống đạn dược, binh lực đều không đủ, vẫn tìm mọi cách giành chiến thắng, cuối cùng vì Lâm Vũ, Triệu Kim Sinh mà bất đắc dĩ phải rút lui khỏi Kim Lâm Quan.

Nếu là ta!

Nếu hắc là người nước Tề, nếu ta gặp hắc trước!

Ta sẽ không để hắc chịu nhiều đau khổ như vậy!

Ta sẽ dùng tất cả mọi thứ để ủng hộ hắc, để hắc thực hiện tất cả những gì hắc muốn làm.

Vì vậy, khi đến nước Càn cầu hòa, nhìn thấy Tiêu Linh Lung phé truất hắc, trong đại điện, Lưu Yến Nhiên suýt chút nữa không nhịn được cười thành tiếng.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, nàng lập tức sai thuộc hạ đi tìm Triệu Khang!

Nàng vô số lần ảo tưởng Triệu Khang đến nước Tề, giúp nàng khiến nước Tề trở nên hùng mạnh, nhưng cuối cùng lại nhận được sự lừa dối.

Cho đến bây giờ nhớ lại, trái tim vẫn còn đau nhói.

Nhưng không sao!

Bây giờ tất cả có thể làm lại từ đầu, chỉ cần chàng nhận thua một lần, để ta thắng một lần.

Bỏ qua nước Càn! Cho dù chàng có thêm bao nhiêu nữ nhân, Tiêu Linh Lung hay Diệp Hồng Tuyết cũng vậy! Thêm bao nhiêu người cũng không sao.

Ta, Lưu Yên Nhiên đều không quan tâm!

Bởi vì từ lần đầu tiên gặp gỡ chia tay, ta đã thích chàng rồi.

Nhìn mình trong gương, Lưu Yên Nhiên mỉm cười, lấy ra bọc hành lý mang theo bên mình.

Nếu Đông Phương Thác còn ở đây, chắc chắn sẽ tức chết.

Bởi vì trong bọc hành lý đó thật sự có son phấn, ngoài ra còn có một chiếc váy dài màu xanh.

Đó không phải là kiểu dáng và màu sắc mà Lưu Yên Nhiên thích.

Chỉ là Lưu Yên Nhiên không biết Triệu Khang thích cách ăn mặc như thế nào, nàng chỉ có thể nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết.

Đối phương mặc một chiếc váy dài màu xanh mà Triệu Khang mua.

Cẩn thận xem xét từng góc ngách của chiếc váy dài, Lưu Yên Nhiên lại treo nó lên trước giường ngủ, suy nghĩ xem ngày mai nên trang điểm như thế nào để gặp Triệu Khang.

Hay là trang điểm như lần đầu tiên gặp mặt.

Trong quân doanh đèn đuốc le lói, người phụ nữ gần ba mươi tuổi lại giống như thiếu nữ mới biết yêu, hưng phấn đến mức không ngủ được.

Trái tim trong sáng như ngọc.

Cũng có người không ngủ được, nhưng lại không hề hưng phấn như nàng.

Nhìn bầu trời u ám, Triệu Khang mặc áo giáp, khẽ gõ tay lên bàn, hai bên là Ngũ Hùng và Chu Long.

Triệu Khang cười nhẹ: “Nếu ngày mai phán đoán của ta là đúng, chúng ta phải nhớ kỹ một điều, tránh xa Lưu Yến Nhiên, sử dụng chiến thuật đánh du kích bằng các toán quân nhỏ.”

“Hiện tại trong nước đang tăng cường sản xuất súng phóng lựu và súng máy, có hai loại vũ khí này, cho dù dùng chiến thuật này, chúng ta cũng có thể giáng cho quân địch đòn nặng nề.”

“Nói tóm lại, chỉ cần không động đến Lưu Yến Nhiên là được.”

Chu Long do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Đại soái, nếu tình hình không giống như ngài nghĩ thì sao?”

Triệu Khang nhếch miệng cười: “Nếu sự thật chứng minh ta sai! Vậy thì để quân địch biết thế nào là tàn nhẫn!”

Chương 886 - Lắm Bụi Trần

Mặt trời đã lên cao, xuyên qua tầng mây dày đặc, nắng sớm rực rỡ bao phủ khắp nhân gian. Giờ Ty, khoảng từ 7 đến 9 giờ sáng.

Trên mảnh đất bằng phẳng rộng lớn phía sau dãy Thiên Sơn, một bóng hình cưỡi ngựa thong dong tiến về phía trước. Vùng đất bằng phẳng nơi đây quả là địa điểm lý tưởng cho những cuộc giao tranh nảy lửa của kỵ binh.

Kể từ khi đặt chân đến đây, dọc đường đi, Triệu Khang đã được chứng kiến không ít lần hai bên giao chiến, dấu tích còn lưu lại là những hố bom do đại bác oanh tạc.

Hắn thâm nghĩ, nếu không phải vì sự xuất hiện bất ngờ của Lưu Yến Nhiên, e rằng khi quân chủ lực địch kéo đến cũng là lúc đại quân của hắn bị tiêu diệt.

Đáng tiếc, ông trời không chiều lòng người!

Nghĩ đến đây, Triệu Khang cười lạnh, vậy thì cứ để ta, một kẻ xuyên không, đối đầu với đứa con cưng của số phận này một phen!

Hắn ta không phải Vương Mãng!

Đã là mô típ quen thuộc, hắn không thể thua được!

Đến địa điểm đã hẹn với Lưu Yến Nhiên, Triệu Khang không khỏi bất ngờ, bởi vì hắn chỉ nhìn thấy một bóng hình mặc váy dài màu xanh, không có lấy một tên hộ vệ bên cạnh.

Khi đến gần, Triệu Khang sửng người, suýt chút nữa thì tưởng người đang đứng trước mặt là Diệp Hồng Tuyết.

Nàng dung nhan tuyệt mỹ, đôi mày thanh tú như trăng non, đôi mắt long lanh, đôi môi đỏ mọng, lúc nhìn thấy hắn, nàng vô thức nắm chặt tay.

Vẻ đẹp ấy khiến Triệu Khang có chút ngẩn ngơ, nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt.

Xung quanh hắn không thiếu mỹ nhân, mỗi người đều là tuyệt sắc giai nhân.

Không nói đến Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết và Công Tôn Vân Tú, mà ngay cả Tần Ngọc Phượng, Elizabeth,...

Chỉ cần bất kỳ ai trong số họ bước ra đường cũng đủ khiến người người ngoái nhìn.

Thế nhưng, Lưu Yến Nhiên trước mắt, nếu chỉ xét về dung mạo, trong lòng Triệu Khang, nàng chỉ thua kém Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết và Công Tôn Vân Tú mà thôi.

Triệu Khang lật người xuống ngựa, nhìn người con gái trước mặt có vẻ kích động đến mức không nói nên lời, mỉm cười: “Lâu rồi không gặp.”

“Đúng... Đúng là rất lâu rồi.”

Lưu Yến Nhiên khựng lại, những lời đã chuẩn bị kỹ càng bỗng chốc tan biến, nàng chỉ có thể thì thầm: “Hình như người không thay đổi gì so với trước đây.”

“Thật sao?”

Triệu Khang mỉm cười, không ngờ Lưu Yến Nhiên đôi mắt với kẻ thù diệt quốc như hắn mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

Hắn nói: “Vẫn già đi một chút, vài năm nữa là bốn mươi rồi.”

Tim đập nhanh đến mức không thể kiềm chế, Lưu Yến Nhiên nắm chặt tay rồi lại buông ra.

Tất cả những lời muốn nói đều nghẹn lại nơi cổ họng, dường như nàng không biết phải mở lời thế nào để bày tỏ tâm tư của mình.

Do dự hồi lâu, nàng mới lên tiếng: “Ta có một thứ ở chỗ người, người còn giữ không?”

Triệu Khang nhướn mày, đưa tay lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc bội cổ xưa đưa qua, đó không phải là thứ gì quý giá: “Ý người là miếng ngọc bài miễn tử này?”

Lúc đầu, hắn đã định vứt nó đi, nhưng nghĩ đến việc vẫn chưa gặp được đứa con cưng của số phận nào, lỡ sau này Lưu Yến Nhiên đầu quân cho đối phương, hắn đánh không lại còn có cái để bảo toàn tính mạng. Ai ngờ đâu, Lưu Yến Nhiên chính là con cưng của số phận!

Quả nhiên là sĩ biệt tam nhật đương quất mục tương đãi - Kẻ sĩ xa cách ba ngày, gặp lại phải nhìn bằng con mắt khác xưa mà!

Nhìn thấy Triệu Khang thực sự vẫn giữ ngọc bội, Lưu Yến Nhiên trong lòng càng thêm kích động, nàng tiến lên một bước định nói gì đó, nhưng lại nghe Triệu Khang đã lên tiếng: “Lưu Yến Nhiên, chúng ta cũng coi như là người quen cũ.”

Nghe thấy ba chữ “Lưu Yến Nhiên”, bước chân nàng khựng lại, đứng im tại chỗ, chỉ nhìn Triệu Khang.

Chỉ nghe thấy hắn chậm rãi nói: “Ta không biết chuyện gì đã xảy ra với ngươi, cũng không biết ngươi đã gặp kỳ ngộ gì, lần gặp mặt này ta cho ngươi hai lựa chọn.”

“Ngươi nói đi.” Nàng hít sâu, kiềm nén sự ghen ngào, nhìn Triệu Khang nói.

Triệu Khang không nhận ra sự thay đổi cảm xúc của nàng, chỉ nói: “Dẫn quân Đại Hạ rút lui. Giờ đây, đất cũ của Tề quốc đã là lãnh thổ của Cảnh quốc, ta có thể bảo Ngô Quan Hải cho người xây dựng từ đường cho nhà họ Lưu ở Thịnh Kinh cũ.”

“Ngô Quan Hải là người nhân hậu, sau khi tiếp quản Tề quốc, hắn đã không cảm tận sát tuyệt - tiêu diệt hoàn toàn dòng họ của ngươi, bây giờ vẫn còn vài chi của hoàng tộc còn sống.”

“Lựa chọn thứ hai?” Lưu Yến Nhiên lạnh lùng hỏi.

Triệu Khang mỉm cười: “Đó chính là chúng ta phân cao thấp trên mảnh đất này, ta đảm bảo muội và đội quân Đại Hạ này sẽ chết rất thảm!”

“Hết rồi sao?” Lưu Yến Nhiên nhắm mắt lại.

Không nghe thấy câu trả lời của Triệu Khang, nàng im lặng một lúc, sau đó mở mắt ra với một nụ cười: “Vậy ta cũng cho ngươi một lựa chọn.”

Triệu Khang cup mắt xuống, nghe thấy nữ tử đối diện khẽ nói: “Bây giờ đầu hàng, ta có thể đảm bảo không làm tổn thương bất kỳ ai ở Càn quốc.”

Triệu Khang tắc lưỡi: “Vậy là không còn gì để nói nữa?”

“Đúng vậy!”

Giọng nói của Lưu Yên Nhiên vừa dứt, bỗng nhiên nàng nhìn thấy Triệu Khang trước mặt biến thành vô số bóng hình.

Trong chớp mắt, những bóng hình ấy lao đến gần, đôi mắt lạnh lùng không chút cảm xúc, toàn thân tỏa ra khí thế như sông cuộn cuộn đổ ra biển cả!

Đó là một chương hội tụ toàn bộ chân khí của Triệu Khang, cho dù Lưu Yên Nhiên có là người sắt, hãn cũng tự tin có thể đánh nàng thành thịt nát!

Hắn không để cho người đưa tin bị trói bom, mà tự mình ra tay.

Thứ nhất, hắn không tin một quả bom có thể giết chết Lưu Yên Nhiên. Thứ hai!

Cũng giống như Tiêu Phi Vũ, chỉ có tận mắt chứng kiến cái chết của đối phương, hay nói cách khác, để cho đối phương chết trong tay mình!

Triệu Khang mới có thể yên tâm!

Cho dù nàng có thực sự là thiên mệnh sở quy, hắn, Triệu Khang, cũng phải tự tay giết nàng!

Chương lực đánh trúng ngực Lưu Yên Nhiên.

Nàng trừng mắt nhìn, chỉ nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt!

Đầu óc nàng trống rỗng, không còn bất kỳ suy nghĩ hay cảm xúc dư thừa nào, chỉ ngơ ngác nhìn Triệu Khang.

Bàn tay nắm chặt miếng ngọc bội cổ xưa mà Triệu Khang vừa đưa cho nàng.

Cơn đau xé ruột xé gan khiến cơ thể nàng tê dại, mặc dù người phía sau đã dùng hết sức bảo vệ kinh mạch toàn thân cho nàng.

Nhưng máu tươi vẫn không thể kìm nén được mà trào ra khỏi miệng.

Tả Thiên Nguyệt, người được Đông Phương Thác dặn dò, lén lút bám theo, nấp ở phía sau, lúc này vội vàng vung tay đánh ra một chương vào lưng Lưu Yên Nhiên.

Là một cường giả đỉnh cao Tam phẩm thượng tầng, tu vi của hắn đương nhiên là thuộc hàng tuyệt đỉnh.

Nhưng bị bom oanh tạc hai lần, vết thương còn chưa lành, lúc này hắn căn bản không phải là đối thủ của Triệu Khang.

Chỉ có thể dốc toàn lực truyền chân khí vào cơ thể Lưu Yến Nhiên!

Hắn và Triệu Khang giống như đang lấy cơ thể của Lưu Yến Nhiên làm chiến trường, rơi vào cuộc chiến nội lực nguy hiểm nhất của người luyện võ.

Một khi thất bại, sẽ là trọng thương không thể cứu chữa!

Tả Thiên Khuyết còn phải bảo vệ ngũ tạng lục phủ và kinh mạch của Lưu Yến Nhiên, như vậy càng không thể là đối thủ của Triệu Khang.

Trên người hắn lập tức bốc lên từng tầng sương mù màu máu, giằng co hồi lâu, hắn ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng bức bối, tại sao thiên thạch vẫn chưa rơi xuống!

Lại một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng, Tả Thiên Khuyết đột nhiên như rơi vào hầm băng, nhìn Triệu Khang, người thanh niên có dung mạo trẻ trung nhưng tu vi lại cao thâm vô cùng, đang đứng trước mặt Lưu Yến Nhiên.

Đến bây giờ vẫn chưa có gì xảy ra, chẳng lẽ tên nhóc này!

Hắn ta có thể giết chết Lưu Yến Nhiên?

So với sự kinh hãi tốt độ trong lòng Tả Thiên Khuyết.

Lưu Yến Nhiên lại ngây ngốc nhìn Triệu Khang như ngốc xít, chín phần mười chưởng lực kia đều bị Tả Thiên Khuyết đỡ được, nhưng nàng vẫn bị thương, máu tươi từ khóe miệng chảy ra, trông thật thảm liệt.

Nàng cảm thấy như bị vạn tiêm xuyên tim, toàn bộ máu thịt và linh hồn đều rời bỏ nàng vào khoảnh khắc này.

Nhìn đôi mắt lạnh lùng ấy, Lưu Yến Nhiên do dự một chút, mới lên tiếng: “Người... muốn giết ta sao?”

Đáp lại nàng là chưởng lực đã đạt đến đỉnh điểm lại được tăng thêm ba phần, lúc này, Triệu Khang thậm chí còn để đan điền của mình bị tổn thương.

Để tất cả chân khí không chút nào giữ lại mà tuôn ra!

Tả Thiên Khuyết phun ra một ngụm máu tươi, kéo Lưu Yến Nhiên ra, tiếp nhận toàn bộ công kích hủy thiên diệt địa này của Triệu Khang, sau đó trực tiếp tự hủy đan điền, giải phóng toàn bộ tu vi Tam phẩm thượng tầng của mình ra, liều mạng đỡ lấy một chương này của Triệu Khang.

Cái giá phải trả cho việc làm này chính là từ nay về sau, Tả Thiên Khuyết sẽ không còn là võ giả nữa.

“Đi!”

Kéo Lưu Yến Nhiên, Tả Thiên Khuyết dùng chút chân khí ít ỏi còn sót lại liều mạng bỏ chạy.

Bị kéo đi, tay Lưu Yến Nhiên buông lỏng, món đồ cưới kia rơi xuống đất, hai hàng huyết lệ từ khóe mắt nàng tuôn rơi.

Minh châu vô hạ.

Hoá ra gặp được người, ta đã lấm bụi trần...

Chương 887 - Vạn Thế Bất Bại

Toàn thân Triệu Khang bị đẩy lùi về sau, hai chân cày nát mặt đất thành hai rãnh sâu hoắm, đế giày cũng bị mài mòn.

Hắn đưa tay quệt vết máu rỉ ra nơi khóe miệng, nhìn về phương hướng Tả Thiên Khuyết đang ôm chặt Lưu Yến Nhiên bỏ chạy.

Tả Thiên Khuyết là cường giả đỉnh phong tam phẩm thượng tầng, nửa bước chân đã đặt vào nhị phẩm, vậy mà mấy lần bị bom và thuốc nổ của hắn gây thương tích.

Thương thế trên người lão già kia không nhẹ, nếu như hai người liều mạng chém giết, Triệu Khang tự tin với thực lực tam phẩm trung tầng có thể lấy mạng Tả Thiên Khuyết.

Chỉ là không ngờ lão già kia lại dứt khoát như vậy, sau khi đỡ một chương của hắn, liền trực tiếp tự hủy đan điền khí hải, dùng toàn lực đánh lui hắn, sau đó mang theo Lưu Yến Nhiên bỏ chạy.

Thà trở thành một phế nhân cũng không dám thử giết hấn một lần.

So với kết cục của Tả Thiên Khuyết, Triệu Khang lúc này chỉ là bị thương nhẹ, đan điền hơi bị chấn động, căn bản không đáng ngại.

Bởi vì Tả Thiên Khuyết vì đỡ cho Lưu Yên Nhiên một chương cuối cùng mà tự hủy đan điền, đợi đến khi chân khí trong cơ thể lão ta tiêu tán hết, vị cường giả đỉnh phong tam phẩm này coi như xong đời.

Chỉ là một chương kia của Tả Thiên Khuyết cũng đánh lui hấn hơn hai mươi mét, hơn nữa lão già kia còn dùng toàn bộ chân khí cuối cùng để chạy trốn.

Đợi hấn ổn định lại thân hình muốn đuổi theo thì đã muộn.

Bất quá, Triệu Khang cũng không để ý, mục đích của lần gặp mặt này đã đạt được, suy đoán trong lòng hấn đã được kiểm chứng.

Ngẩng đầu nhìn trời, không có bất kỳ dị tượng nào.

Thiên lôi, vân thạch gì đó đều không xuất hiện.

Điều đó chứng tỏ, hấn, Triệu Khang, có thể giết Lưu Yên Nhiên!

Cũng chỉ có hấn mới giết được Lưu Yên Nhiên!

“Hắc hắc hắc.”

Tiếng cười trầm thấp vang lên, vẻ mặt Triệu Khang trở nên nhẹ nhõm, chỉ cần xác định mình có thể giết được nàng ta là đủ rồi!

Về phần chiến sự sau này, chỉ cần hấn nhìn chăm chăm Lưu Yên Nhiên, thậm chí giết chết nàng ta, cái gọi là quân đội Đại Hạ kia ở trước mặt quân Đại Càn, tất sẽ thảm bại!

Trong đầu nghĩ như vậy, Triệu Khang ung dung xoay người rời đi, trong lòng không một chút áy náy hay tội lỗi nào với Lưu Yên Nhiên.

Từ lúc gặp mặt, nhất là khi nhìn thấy nàng ta còn ăn mặc lộng lẫy, Triệu Khang đã cảm thấy có gì đó không đúng.

Đặc biệt là khi Lưu Yến Nhiên hỏi về miếng ngọc bội, trong lòng hắn càng thêm chắc chắn, thứ đó e rằng không phải là kim bài miễn tử gì đâu.

Nói một cách không biết xấu hổ, tự mình đa tình một chút, biết đâu Lưu Yến Nhiên đối với lão Triệu hẳn có chút gì đó ý tứ?

Nhưng, vậy thì đã sao?

Hắn đối với nàng ta không có tình cảm, ngay cả dục vọng đơn thuần cũng không có.

Từ khi ngưởi, Lưu Yến Nhiên, đến đây, giữa ta và ngưởi đã định sẵn là kẻ thù.

Huống chi còn có một nghìn Phi Hồ quân, ba vạn tướng sĩ Đại Càn chết thảm dưới thiên lôi và vắn thạch.

Ta đã cho ngưởi, thậm chí cho cả Đại Hạ các ngưởi cơ hội, chỉ cần các ngưởi lui binh, đừng mơ tưởng đến chuyện tấn công Đại Càn.

Lão tử cũng sẽ không chủ động mang quân đi đánh các ngưởi.

Nhưng các ngưởi không chịu, cứ muốn đâm đầu vào chỗ chết!

Vậy thì được thôi, Triệu Khang ta đối với bằng hữu tuy không phải là người quá tốt, nhưng với kẻ địch, ta luôn tàn nhẫn như nhau!

Kẻ chết trong tay ta, vì ta mà chết không phải là ít, thêm một Lưu Yến Nhiên và cả cái Đại Hạ các ngưởi thì đã sao?

Lão Triệu ta vẫn sẽ ăn ngon ngủ yên!

Ung dung trở về đại doanh Thiên Sơn, Chu Long, Ngũ Hùng bọn người đã sớm mong chờ đến mỗi mắt.

Lúc này thấy Triệu Khang xuất hiện, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn thấy vết máu nơi khóe miệng hắn, lại giật mình kinh hãi.

“Đại soái, ngài bị thương?”

“Còn không phải sao? Lão già các ngưởi nói có thể tay không tiếp pháo kia lợi hại lắm, đánh đến mức ta phun máu đây này.”

Triệu Khang cảm thán một tiếng: “Anh hùng thiên hạ quả nhiên không thể khinh thường!”

“Đối phương lại mạnh như vậy! Hay là điều động Võ phủ?”
Ngô Hùng kinh hãi.

“Tạm thời chưa cần.” Triệu Khang nói.

Chu Long: “Vì sao?”

Triệu Khang gật đầu: “Bởi vì ta đã phế hấn ta rồi.”

Chúng tướng: “...”

“Haha, đùa các ngươi một chút thôi.”

Triệu Khang cười hì hì nói: “Thư giãn một chút đi, nhìn các ngươi đoạn thời gian này căng thẳng kìa, à, còn một tin tốt nữa, lúc ta ra tay với Lưu Yến Nhiên không hề gặp phải thiên lôi, vẫn thạch gì cả.”

“Nếu không phải lão già kia liều mạng mang theo Lưu Yến Nhiên chạy trốn, lúc này ta đã tự tay tiễn nàng ta lên đường rồi, cho nên!”

Vẻ mặt Triệu Khang vốn đang tươi cười bỗng chốc thay đổi: “Nàng ta, Lưu Yến Nhiên, không phải là thần! Càng không phải là cái gì mà thiên mệnh! Bởi vì ta có thể giết nàng ta! Truyền lệnh cho toàn quân tướng sĩ, nhất là những kẻ ngày ngày rỉ tai nhau cái gì mà Lưu Yến Nhiên là thiên mệnh sở quy!”

“Lần sau, ta sẽ xách đầu Lưu Yến Nhiên cho bọn chúng nhìn cho rõ, để bọn chúng xem thử, vị thần trong miệng bọn chúng, có thể hô phong hoán vũ kia, rốt cuộc có phải là máu thịt hay không!”

Chu Long và Ngũ Hùng sửng sốt, ngay sau đó, hai người trở nên vô cùng phấn chấn. Bọn họ lúc này mới hiểu được tại sao Triệu Khang vừa đến đã muốn gặp Lưu Yến Nhiên.

Một lần thiên lôi, một lần vẫn thạch, đã khiến cho một số binh lính Đại Càn nảy sinh sợ hãi.

Cởi bỏ quân trang, bọn họ cũng chỉ là những người dân bình thường.

Nhất là trong thời đại phong kiến này, thần quỷ chi thuyết luôn là phương thức tốt nhất để thao túng lòng người.

Trần Thắng, Ngô Quảng khởi nghĩa Đại Trạch Hương phải giả thần giả quỷ, hoàng đế đăng cơ phải nói cái gì mà “Thuận thiên ý, lĩnh mệnh trời”.

Tất cả, đều chỉ là muốn cho bá tánh tin tưởng, kẻ thống trị chính là trời, là thần, là người đại diện cho thần linh ở nhân gian.

Việc một nghìn Phi Hồ quân, ba vạn tướng sĩ bỏ mạng, đã bị truyền là thần kỳ thần, trong lòng một số binh lính Đại Càn, đã nảy sinh sợ hãi đối với Lưu Yên Nhiên.

Thời gian lâu dài, nếu như Lưu Yên Nhiên lại đến vài lần thiên lôi, vắn thạch, địa hỏa gì đó.

Vậy thì trận chiến này không cần đánh, e rằng lúc đó, ngay trước trận tiền, nàng ta vừa xuất hiện, sẽ có kẻ phản bội, quỳ xuống liếm láp nàng ta mất.

Điều này đối với sĩ khí quân đội là một đả kích rất lớn, hơn nữa không phải là dễ dàng có thể bài trừ.

Chu Long và Ngũ Hùng tuy biết rõ điều này, nhưng lại không có biện pháp.

Nhưng lúc này, có Triệu Khang, tình huống liền bất đồng.

Lúc này, Triệu Khang vừa đi vừa ra lệnh: “Truyền lệnh cho toàn quân tướng lĩnh tập trung tại hiệu trường cho ta!”

“Tuân mệnh!”

Lúc này đã gần tối, dưới ánh hoàng hôn, tất cả tướng lĩnh thống binh của quân Đại Càn đều có mặt tại hiệu trường, ánh mắt nhìn về phía Triệu Khang trên đài cao, trong mắt một số lão tướng theo hấn từ những ngày đầu đầu tràn đầy cuồng nhiệt.

Triệu Khang thậm chí còn không đứng dậy, cứ như vậy ung dung ngồi trên ghế thái sư, thanh âm nhờ chân khí truyền ra xa.

“Ta biết, gần đây trong quân doanh có lời đồn đại về những chuyện thần thần quỷ quỷ. Ta cũng rất tò mò, nên vừa rồi đã tự mình đi gặp cái vị mà các người gọi là thiên thần hạ phàm kia. Nói thật, nàng ta đúng là rất khác thường!”

“Nàng ta có hai con mắt, một cái miệng, còn có một cái đầu, đặc biệt là có hai tay, hai chân.”

Hàng ngàn tướng sĩ nhất thời ngẩn ngơ, chẳng phải giống hết người thường sao? Có gì khác thường?

Ngay sau đó, chỉ nghe Triệu Khang nói tiếp: “Ta thấy kỳ lạ, vị thần này sao lại giống hết chúng ta? Nhưng ta nghĩ, đã được các người xưng là thần, chắc hẳn phải có chỗ hơn người, cho nên...”

Triệu Khang cười khê: “Ta đánh nàng ta một chưởng, sau đó nàng ta phun máu. Tuy rằng để nàng ta chạy thoát, nhưng ta đã hiểu ra, nàng ta căn bản không phải là thần!”

“Nàng ta cũng biết chảy máu, biết khóc, biết cười, biết đau! Vậy mà bây giờ, ả ta lại dẫn theo lũ chó má không biết từ xó xỉnh nào chui ra, chạy đến Đại Càn chúng ta!”

“Muốn xâm chiếm quốc gia của chúng ta, cướp bóc tiền bạc, giết hại dân chúng, thậm chí còn muốn chà đạp phụ nữ, tàn sát trẻ em!”

“Ta hỏi các người, đối mặt với lũ cặn bã này, các người muốn làm gì?”

“Giết!” Chu Long rống lớn.

“Giết!” Ngũ Hùng cũng gầm lên.

Tất cả tướng sĩ xung quanh đồng loạt gào thét, Triệu Khang cười ha hả: “Chỉ giết thôi sao? Thế chẳng phải quá rẻ cho lũ xâm lược này? Ta sẽ nói cho các người biết phải làm gì!”

“Đối mặt với lũ khốn kiếp này, chúng ta phải khiến chúng nó một tên cũng không tha, chém gãy, chặt đứt, nghiền nát!”

“Cho dù nàng ta có là thần thật, ta cũng sẽ giết chết nàng ta, để các người xem xem nàng ta rốt cuộc có phải là máu thịt hay không! Đừng nghĩ chúng ta không làm được, bởi vì!”

“Từ nay về sau, Đại Càn ta, vạn thế bất bại!”

“Vạn thế bất bại!”

“Vạn thế bất bại!”

Tất cả mọi người kích động gào thét, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía bóng người ngồi trên đài cao, như ngồi trên vương tọa.

Người nọ chỉ mỉm cười, một tay chống cằm, ánh mắt bình tĩnh như nước nhìn đám sói đang sục sôi phía dưới.

Trăm năm sau, Triệu Nhân đồ, ác ma nhân gian, cũng ngồi như vậy, khoe miệng nở nụ cười, dẫn dắt một đám người bị lãng quên, trong nháy mắt đánh cho thiên hạ này tan hoang.

Chương 888 - Ta sống, hắc vong!

Trong doanh trại Đại Hạ,

Tả Thiên Khuyết vừa kịp đưa Lưu Yến Nhiên trở về, liền phun ra một ngụm máu tươi, gục ngã xuống đất, khiến cho các binh sĩ xung quanh hoảng sợ.

Nhận được tin tức, Đông Phương Thác vội vàng chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt đại biến.

Vị cao thủ đệ nhất Đại Hạ đang trọng thương hôn mê bất tỉnh, Lưu Yến Nhiên thì thất thần, bộ váy dài màu xanh nhuốm đầy máu, vết máu loang lổ bên khoe miệng khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Mặc dù Tả Thiên Khuyết đã đỡ được toàn bộ cường lực của Triệu Khang, nhưng hai người lấy thân thể nàng làm chiến trường giao đấu, vẫn khiến nàng bị nội thương.

Nhưng so với nỗi đau xé lòng vào lúc này, mọi đau đớn khác đều trở nên thật nhỏ bé.

Cho đến lúc này, nhìn những binh sĩ Đại Hạ xung quanh đang hoang mang, nhìn Đông Phương Thác đang lo lắng, Lưu Yến Nhiên mới như bừng tỉnh.

Hắn muốn giết nàng!

Không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, cứ thế đột ngột ra tay.

Ánh mắt hắn không mang theo chút cảm xúc nào, lạnh lẽo như dòng sông băng vạn năm không tan.

Một lần nữa, nàng lại cảm nhận được sự bất lực sâu sắc.

Giống như lúc trước, nàng phát hiện ra bị Triệu Khang cùng một đám triều thần Đại Càn diễn kịch lừa gạt, khi nghe được tin tức của hắc thì hắc đã bắt đầu diệt Tề.

Thậm chí lần này, so với lúc đó còn khiến Lưu Yên Nhiên cảm thấy đau đớn hơn, không gian xung quanh như biến thành một bức tường ép về phía nàng, muốn nàng chết trong ngạt thở!

Nàng siết chặt miếng ngọc bội, bàn tay run rẩy bỗng trở nên bình tĩnh, Lưu Yên Nhiên nhắm mắt lại: “Rút quân đi.”

Đông Phương Thác nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Ngươi nói gì?”

Rút quân? Nói đùa gì vậy?

Lưu Yên Nhiên mở mắt ra, trong đôi mắt đẹp không còn bất kỳ sắc thái nào khác, chỉ còn lại một mảnh tĩnh lặng.

“Nếu không rút quân, quân Càn sẽ đánh tới.”

Đông Phương Thác giật mình, đây là lần đầu tiên Lưu Yên Nhiên đưa ra đề nghị, hắc nhanh chóng kìm nén tâm trạng: “Ngươi muốn làm gì?”

Lưu Yên Nhiên lúc này như trở lại là vị công chúa Đại Tề năm đó, mười ba tuổi đã bắt đầu lên kế hoạch diệt Càn, sau lại liên kết với Càn Cảnh thôn tính Đại Chu.

Dùng mu bàn tay lau đi vết máu bên khóe miệng, Lưu Yên Nhiên lạnh nhạt nói: “Triệu Khang bây giờ hắc đã xác định có thể giết được ta, nên hắc sẽ dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết cái gai trong mắt này. Toàn quân hãy lui về sau trăm dặm, tìm đường khác tiến quân.”

Đông Phương Thác chấn động: “Ý ngươi là, Triệu Khang của Đại Càn có thể giết ngươi?!”

Lưu Yên Nhiên không nói, nàng cố gắng chịu đựng thương thế trên người, bước về phía doanh trại, trong tay vẫn nắm chặt sính lễ đã trở thành trò cười kia.

Đông Phương Thác trầm ngâm một lát, lập tức hạ lệnh rút quân, yêu cầu đại quân rút lui với tốc độ nhanh nhất.

Tin tức quân Hạ rút lui truyền về đại doanh Thiên Sơn, Triệu Khang phản ứng cực kỳ nhanh chóng, lập tức tự mình dẫn ba vạn kỵ binh truy kích.

Tuy nhiên, quân Hạ lúc này đang liều mạng chạy trốn, Đông Phương Thác thân là chủ soái đương nhiên cũng không phải hạng tầm thường.

Cuối cùng, dưới sự truy sát của Triệu Khang, quân Hạ tổn thất hai vạn quân, nhưng cũng bảo vệ được Lưu Yên Nhiên thoát khỏi hiểm cảnh.

Ngược mắt nhìn, khắp nơi đều là xương trắng.

Triệu Khang lau sạch vết máu trên trường thương, nhìn về hướng quân đội Đại Hạ chạy trốn: “Chạy thật nhanh!”

Chu Long ở bên cạnh tiến lên: “Đại soái, quân ta có nên tiếp tục truy kích không?”

Triệu Khang trầm ngâm một lát, ngẩng đầu: “Phái Phi Hồ quân theo dõi sát sao động tĩnh của địch.”

Nếu là đối thủ thông thường, hẳn nhất định sẽ truy đuổi đến cùng, nhưng với một Lưu Yên Nhiên đầy biến số, hẳn phải cẩn thận.

Nếu không cẩn thận, đề nàng ta dẫn dụ được thiên tai gì đó, đối với quân Càn sẽ là một đòn giáng mạnh.

Tuy nhiên, chỉ cần nhìn chằm chằm vào Lưu Yên Nhiên, thậm chí giết được nàng ta, trận chiến này coi như kết thúc.

Nghĩ đến đây, Triệu Khang nói tiếp: “Ngoài ra, truyền tin về Dương Châu, thông báo cho toàn bộ Võ phủ đến đại doanh tập hợp. Mệnh Trương Long, Hoàng Thiên Hành vận chuyển pháo binh, trong vòng một tháng phải đưa đến cho ta một nghìn khẩu pháo, không được sai sót!”

“Tuân mệnh!”

Nhìn binh lính xung quanh đang dọn dẹp chiến trường, khí thế quân Càn lúc này đang lên cao, nhưng trong lòng hắn lại không hề nhẹ nhõm, vẫn là vì Lưu Yên Nhiên.

Nàng ta chỉ có một mình, hẳn sợ nàng ta chạy thoát, rời khỏi chiến trường, đến lúc đó muốn tìm nàng ta chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Sự thật cũng đúng như hắn nghĩ.

Trong quân đội Đại Hạ vừa thoát khỏi vòng vây, Đông Phương Thác nhìn Lưu Yên Nhiên bên cạnh, không khỏi cảm thán: “May mà giám quân kịp thời nhắc nhở.”

Khác với sự lo lắng của Triệu Khang, Đông Phương Thác từ chỗ tức giận ban đầu đã trở nên nhẹ nhõm hơn.

Bởi vì hắn có thể nhìn ra, Lưu Yên Nhiên lúc này vì lý do nào đó, đã bắt đầu toàn tâm toàn ý giúp Đại Hạ đánh trận.

Điều này khiến hắn tràn đầy tự tin cho cuộc chiến sắp tới.

Không biết Triệu Khang bên kia bị làm sao vậy? Không lẽ hèn hờ lén lút thất bại?

Lúc này, giọng nói của Lưu Yên Nhiên vang lên: “Quân địch hỏa khí lợi hại, giao tranh trực diện, quân ta chắc chắn không phải đối thủ. Ta bị Triệu Khang kiềm chế, nếu đối đầu trực diện với hắn cũng là tự tìm đường chết. Cho nên, Đại soái nên sớm chuẩn bị.”

Lưu Yên Nhiên nói xong, ho nhẹ một tiếng. Giọng nói vẫn lạnh lùng như trước, mặc dù quân y đã kiểm tra thương thế, xác định không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nàng thật sự đã bị thương. Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên nàng bị thương.

Nàng đã hiểu, Triệu Khang có thể giết nàng!

Chỉ cần nàng chết, Đại Hạ nhất định bại trận.

“Ta muốn nghe kế hoạch của giám quân.” Đông Phương Thác suy nghĩ một chút rồi nói.

Trước khi khai chiến, ai cũng không ngờ quân Càn lại mạnh như vậy, hoàn toàn không phải là đối thủ mà Đại Hạ có thể chống đỡ trực diện.

Thật lòng mà nói, hắn đã có ý định lui binh, nhưng như vậy thì những chuẩn bị bao lâu nay coi như uổng phí.

Bây giờ, Lưu Yên Nhiên dường như đang dốc hết sức trợ giúp Đại Hạ, vậy thì có lẽ vẫn còn cơ hội chiến thắng.

Vì vậy, hắn muốn xem Lưu Yên Nhiên tính toán thế nào.

Lưu Yên Nhiên nói: “Thay đổi mục tiêu tác chiến.”

“Ý ngươi là Cảnh quốc?” Đông Phương Thác nheo mắt.

Một Đại Càn đã khó đối phó như vậy, lại thêm một Cảnh quốc, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Nhưng Cảnh quốc... hẳn là không ai có thể động đến Lưu Yến Nhiên!

Lưu Yến Nhiên ừ một tiếng: “Ta muốn đích thân đến Cảnh quốc khơi mào chiến tranh. Triệu Khang biết ta ở Cảnh quốc, nhất định sẽ tự mình dẫn quân đến. Ta sẽ kiểm chế động tĩnh của hắn.”

Đông Phương Thác do dự một chút, mới mở miệng: “Sau đó thì sao?”

Lưu Yến Nhiên ngẩng đầu lên: “Sau đó thì nghe theo ý trời, xem là hắn giết ta trước, hay là ta diệt Cảnh quốc trước.”

Đông Phương Thác nhíu mày: “Hay là lui binh?”

Lưu Yến Nhiên đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn, Đông Phương Thác không khỏi rùng mình.

Ánh mắt Lưu Yến Nhiên lúc này tràn đầy điên cuồng, như muốn kéo tất cả mọi thứ trên thế gian cùng rơi xuống địa ngục!

Ngay cả hắn - một vị chủ soái ba quân, nhìn thấy cũng cảm thấy kinh hãi.

Sự im lặng bao trùm, chỉ còn lại giọng nói vô cùng kiên định của người con gái vang vọng giữa đất trời.

“Từ hôm nay trở đi, chỉ có thể là hắn chết hoặc ta vong, không còn ngoại lệ!”

Đã định sẵn là kẻ thù trong kiếp này, vậy thì cứ như vậy đi!

Không có yêu,

thì chỉ còn lại hận!

Cho dù cuối cùng chết trong tay ngươi, ta cũng muốn khắc sâu ba chữ Lưu Yến Nhiên vào trong lòng ngươi!

Khiến ngươi đời đời kiếp kiếp không thể nào quên!

Chương 889 - Bản lĩnh của Đại Càn

Quân Hạ cứ thế rút lui cả trăm dặm.

Quá trình rút lui hỗn loạn, không biết bao nhiêu kẻ bỏ mạng, quân số đông như vậy, chen chúc giẫm đạp lên nhau là điều không thể tránh khỏi.

Cả thấy mấy chục vạn người.

Triệu Khang dẫn kỵ binh truy kích, hy vọng có thể chạm mặt Lưu Yên Nhiên, nhưng đáng tiếc, hẳn ta không có cơ hội đó, chỉ có thể chém giết những tên lính chạy chậm xui xẻo.

Trở về doanh trại, nhìn nét mặt các tướng sĩ đều tràn đầy phấn khởi, nụ cười rạng rỡ trên môi không hề tắt.

Từ khi Triệu Khang đến, quân Đại Càn cuối cùng đã có thể ngẩng cao đầu, hung hăng nghiền nát kẻ địch.

Cảm giác này thật sự quá đổi sáng khoái!

Ngũ Hùng trải bản đồ ra, mấy ngày qua, Phi Hồ quân vừa trinh sát trên không, vừa dò la vùng đất hoang vu rộng lớn này, được Đông Phương Vũ đặt tên là Định Thiên nguyên.

Ngoài ra, bọn họ còn tiến hành vài cuộc không kích lẻ tẻ vào quân Hạ.

“Nhìn cục diện hiện tại, quân địch rõ ràng đã không còn ý định giao chiến với chúng ta, chỉ muốn chạy trốn chết.”

“Nhưng chúng đã kinh doanh ở vùng đất này nhiều năm, lại có Lưu Yên Nhiên, chúng ta truy kích cũng không thể dốc toàn lực, hiệu quả không lý tưởng cho lắm. Giờ chúng đã rút lui về đây.”

Ngũ Hùng chỉ vào một điểm trên bản đồ, nhìn Triệu Khang: “Triệu soái, mặt tướng kiến nghị nên điều động toàn bộ Phi Hồ quân, tiến hành một cuộc không kích quy mô lớn, kết hợp với pháo binh oanh tạc mặt đất. Cho dù Lưu Yên Nhiên có triệu hồi thiên lôi hay thiên thạch gì đi chăng nữa, chúng ta cũng có thể liều mạng với bọn chúng một phen.”

“Quan trọng nhất là, chiến lực quân địch hiện tại rất yếu kém, phần lớn là tân binh chưa từng trải qua chiến trận, một khi thương vong nặng nề, sĩ khí ắt sẽ sụp đổ!”

“Đến lúc đó, cho dù có Lưu Yến Nhiên, binh lính không còn ý chí chiến đấu, cũng chẳng làm nên trò trống gì. Chiến tranh, không thể tránh khỏi thương vong.”

Các tướng sĩ đều nhìn về phía Triệu Khang, ý của Ngũ Hùng rất rõ ràng, muốn dùng một trận chiến đẫm máu, lưỡng bại câu thương để đánh sập ý chí chiến đấu của quân địch.

Nói thật, không kích của Phi Hồ quân, pháo binh oanh tạc, chẳng khác nào thiên phạt giáng xuống đầu quân Hạ.

Hơn nữa, khác với Lưu Yến Nhiên bị động phòng thủ, bọn họ có thể chủ động tấn công.

Muốn nổ lúc nào thì nổ!

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của Ngũ Hùng, Triệu Khang cười khẩy: “Ta biết ngươi đang nghĩ gì, nhưng Ngũ Hùng, muốn khiến quân địch sụp đổ, chưa chắc đã phải chém giết.”

Mọi người đều ngẩn ra.

Triệu Khang cười đầy ẩn ý: “Biết tại sao mấy ngày nay ta chỉ phái một hai người Phi Hồ quân đi không kích lẻ tẻ không?”

“Tại sao vậy, đại soái?” Các tướng sĩ đều khó hiểu.

Triệu Khang cười nói: “Chính là để xác nhận một chuyện. Hiện tại, ta gần như có thể khẳng định, chỉ cần không đe dọa đến tính mạng của Lưu Yến Nhiên, năng lực kỳ lạ của nàng ta sẽ không phát huy tác dụng.”

“Như vậy, chúng ta có thể chơi nhiều trò hay ho rồi.”

Chu Long hứng thú hỏi: “Chơi thế nào?”

Vừa dứt lời, hần bỗng nhiên ngửi thấy một mùi quen thuộc.

Sắc mặt hần lập tức trắng bệch!

Đây là!

Mùi này, thật quen thuộc! Thật mãnh liệt!

Mùi hương đánh thẳng vào tâm can và linh hồn, đã bao nhiêu năm rồi!

Không ngờ kiếp này còn có thể ngửi lại được!

Nhìn Triệu Khang, Chu Long dường như đã hiểu “chơi” mà hắn ta nói là gì.

Hắn rất muốn hỏi: “Đại soái, chúng ta đã mạnh như vậy rồi, tại sao... người còn muốn độc ác như vậy?”

Ngũ Hùng bên cạnh đột nhiên nhíu mày, đang muốn hỏi thăm mùi gì, kết quả vừa mở miệng đã nôn khan.

“Mẹ kiếp! Thối quá! Mùi gì vậy? Ai đi ỉa trước cửa doanh trại thế?”

“Ặc! Còn ra thể thống gì nữa!”

“Chết tiệt, thối quá!”

Chu Long vừa nôn vừa ngẩng đầu: “Là... Kim Thủy? Sao đại soái không thấy phản ứng gì vậy?”

Nghe thấy hai chữ “Kim Thủy”, sắc mặt không ít tướng sĩ biến đổi, trong số họ, có người không phải người Đại Càn, nhưng truyền thuyết năm xưa quân Đại Càn cho quân Chu, Tề ăn... “cứt” ở Kim Lâm quan đã sớm lan truyền khắp nơi.

Mọi người không khỏi nhớ tới nhóm người đến đây cách đây hai ngày, chẳng lẽ có liên quan đến bọn họ?

Lúc này, Triệu Khang đã đứng dậy: “Đi thôi, ta dẫn các người đi xem quân đội bí mật của Đại Càn chúng ta!”

Mọi người nghe vậy đều giật mình, cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu trong lòng, Đại Càn còn có quân đội bí mật?

Từ lúc nào vậy? Tại sao bọn họ không biết?

Nghe thấy bọn họ nghi hoặc, Triệu Khang nhướn mày: “Nói nhảm, nếu để các người biết hết, vậy còn gọi gì là quân đội bí mật? Làm sao các người có thể biết được Đại Càn chúng ta có bao nhiêu bản lĩnh?”

Nói xong, hắn dẫn mọi người đi về phía sau doanh trại.

Chỉ thấy hàng trăm cái vạc lớn được đặt trên đồng lửa, bên trong là thứ nước đen, vàng, xanh đang sôi ùng ục.

Một đám người đeo mặt nạ kỳ quái, mặc trang phục kỳ dị đang đổ bột từ trong bình gôm vào vạc.

Trong vòng bán kính năm mươi mét, ngoại trừ bọn họ ra, chỉ có Triệu Khang và các tướng sĩ đi theo.

Còn chưa đến gần, đã có người quỳ rạp xuống đất, nôn thỏa thê.

“Triệu soái, hay là... chúng ta đừng qua đó nữa?” Ngũ Hùng sợ hãi nói.

Bọn họ không có tu vi thâm hậu như Triệu Khang, có thể phong bế khứu giác.

Triệu Khang gật đầu, tuy đã phong bế ngũ giác, nhưng khi mở miệng nói chuyện, hắn vẫn cảm thấy buồn nôn, bèn vẩy tay ra hiệu.

Một người đeo mặt nạ phòng độc lập tức chạy tới, các tướng sĩ tò mò nhìn hắn ta.

Chỉ thấy người này đầu đội mặt nạ phòng độc do Viện Y Dược nghiên cứu chế tạo, mặc giáp vải, trên cánh tay trái có thêu một chữ “Đặc” màu đỏ chói!

Triệu Khang suýt nữa thì kêu lên: “Đặc cấp đầu bếp!”

Người nọ tháo mặt nạ phòng độc xuống, hành lễ với Triệu Khang, hô to: “Bẩm đại soái, Đặc Chiến đội đã chuẩn bị xong!”

Đặc Chiến đội Đại Càn!

Đây tuyệt đối là sự tồn tại bí mật nhất của Đại Càn!

Chỉ có vồn vẹn một nghìn người, đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, ban lãnh đạo đều là thành viên của nhóm “Diệt Tuyệt” thuộc Viện Y Dược.

Nhưng khác với Lâm Nhị Ngưu, kẻ chuyên hủy hoại thể xác con người, bọn họ chỉ tấn công tinh thần kẻ địch.

Mà người của Đặc Chiến đội càng kế thừa triệt để ý chí này.

Lấy việc đánh sập ý chí của mọi kẻ thù làm mục tiêu chiến đấu!

Theo Triệu Khang thấy, gọi bọn họ là “Quân đoàn Sinh Hóa” có vẻ thích hợp hơn, không nói đâu xa, chỉ cần nhìn thứ đang

sôi sùng sục trong vạc kia, Triệu Khang cảm thấy bản thân đã tổn hại thị lực rồi.

Sự tồn tại của Xưởng Chế tạo Cơ khí đã tạo ra Phi Hồ quân.

Mà sự tồn tại của Viện Y Dược, chính là để cho ra đời Đặc Chiến đội!

Triệu Khang cũng có chút tò mò: “Lần này các ngươi lại chế tạo ra thứ gì thế?”

Đội trưởng Đặc Chiến đội Trịnh Sinh tự hào nói: “Vũ khí chúng ta chuẩn bị cho trận chiến lần này là... Siêu cấp Kim Thủy! Được kết hợp từ “thất nhật dương”, chiết xuất từ máu của loài động vật đêm đang nhất thiên hạ - Thổ Long Xà, cùng với “hợp hoan tán”, “biến sắc du”... “

Triệu Khang và các tướng sĩ nghe mà ruột gan rối loạn, người nói cứ như đang thêm gia vị nấu ăn vậy!

Cuối cùng, Trịnh Sinh kiêu ngạo nói: “Siêu cấp Kim Thủy này, một khi được sử dụng, có thể tạo ra đòn tấn công chí mạng vào tinh thần kẻ địch, tối đa hóa việc đánh sập phòng tuyến tâm lý của chúng!”

“Đi... chuẩn bị đi.” Triệu Khang im lặng một lúc mới lên tiếng.

“Tuân mệnh!” Trịnh Sinh vui vẻ rời đi, phân phó người khuân vác “Siêu cấp Kim Thủy”.

Triệu Khang quay đầu lại, thấy mọi người đều đang nhìn mình với vẻ kinh hãi.

“Sao vậy?”

Chu Long cười gượng: “Đại soái, đây chính là... bản lĩnh của Đại Càn mà ngươi nói sao?”

“Có gì không đúng sao?” Triệu Khang khó hiểu.

Mọi người im lặng, bản lĩnh của Đại Càn chính là... chơi “cút” sao?

Chương 890 - Biến cố

“Lui quân! Rút!”

Đông Phương Thác nghiêng răng nghiêng lợi hạ lệnh, trong lòng tràn đầy bất lực và phẫn uất. Những vũ khí và chiến thuật mà quân Càn sử dụng hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn, khiến hắn không biết phải chống đỡ thế nào.

Lần này còn quá đáng hơn, dám cả gan dùng phân người tấn công doanh trại, gây ra cảnh hỗn loạn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng toàn quân Hạ quốc sẽ bị tiêu diệt!

Hoảng loạn tột độ, Đông Phương Thác chỉ muốn mau chóng rút lui, tránh xa quân Càn càng sớm càng tốt, đồng thời chờ tin tức từ phía Lưu Yến Nhiên.

Phát hiện quân Hạ lại rút lui, Triệu Khang lập tức dẫn quân truy kích. Hắn thề sẽ đuổi cùng giết tận, cho đến khi nào toàn bộ quân Hạ bị tiêu diệt mới thôi!

Cùng lúc đó, tại Cảnh quốc, chiến sự cũng chính thức bùng nổ. Chỉ trong nháy mắt, quân Kim đã bị quân Cảnh đánh cho tan tác.

Mang trong mình mối thù sâu nặng với quân Kim, quân Cảnh không cần dùng đến bất kỳ mưu kế gì, mà trực tiếp dùng đại bác và khinh khí cầu oanh tạc dữ dội, khiến quân Kim phải bỏ chạy tán loạn.

Tin tức truyền đến tai Tiêu Cẩm, khiến nàng không khỏi kinh ngạc. Nàng là người mang trong mình mối thù Tiêu Phi Vũ, nhưng giờ đây, cơn thịnh nộ trong lòng lại không có chỗ nào để trút bỏ.

Chỉ trong vòng hai mươi ngày ngắn ngủi, quân Kim đã thương vong một phần ba. Sức mạnh mà quân Cảnh thể hiện lúc này khiến người ta phải tuyệt vọng!

“Àm!”

Một chương oanh kích, vị tướng vừa lên tiếng xin rút lui đã bị Tiêu Cẩm đánh chết ngay tại chỗ. Gương mặt xinh đẹp giờ đây tràn đầy sự dữ tợn và bất cam, Tiêu Cẩm nhìn đám tướng lĩnh đang run rẩy trước mặt.

“Kẻ nào còn dám nhắc đến chữ rút lui, giết không tha!”

Lũ tướng lĩnh sợ hãi, không dám hó hé nửa lời. Trước kia, Tiêu Cẩm đã là cao thủ số một thảo nguyên, nay lại đột phá

đến cảnh giới Tam phẩm, trở thành người mạnh nhất thảo nguyên theo đúng nghĩa. Chỉ tiếc, vì muốn báo thù cho Tiêu Phi Vũ, nàng đã trở nên điên cuồng.

Ngay khi quân Kim sắp sửa không thể chịu đựng nổi hỏa lực của quân Cảnh, Lưu Yên Nhiên, người đã sớm rời khỏi Định Thiên nguyên chỉ với mười mấy người, xuất hiện tại Cảnh quốc.

Nghe những người qua đường nói rằng Cảnh quốc đang có chiến sự, Lưu Yên Nhiên không khỏi kinh ngạc, trên môi nở một nụ cười quỷ dị: “Không ngờ lại có người ra tay trước.”

“Người muốn làm gì?”

Thuộc hạ lên tiếng hỏi, Lưu Yên Nhiên nhìn về phía xa: “Đến chiến trường trước, đám người Kim này chính là trợ thủ tốt nhất của chúng ta.”

Triệu Khang ở Càn quốc đã đề phòng nàng, nhưng Cảnh quốc lại không hề hay biết gì. Chỉ cần nhanh chóng tiêu diệt Cảnh quốc, liên thủ với quân Kim giáp công Càn quốc, cộng thêm Lưu Yên Nhiên nàng, nhất định có thể khiến Triệu Khang đại bại!

Thế trận lúc này nghiêng hẳn về phía Càn quốc và Cảnh quốc, cả quân Hạ và quân Kim đều chỉ có thể chống đỡ. Tin chiến thắng liên tiếp được gửi về kinh thành hai nước.

Tuy nhiên, trái ngược với sự vui mừng của Cảnh quốc, Càn quốc tuy đang chiếm ưu thế trên chiến trường, nhưng bầu không khí lại vô cùng nặng nề.

Quân cơ xứ lúc này thậm chí không còn thời gian để phân tích tình hình chiến sự. Hàng ngày, những gì được gửi đến đây đều là thống kê số người chết ở các châu quận của Càn quốc.

Tiêu Huyền Sách đóng sập tàu chương mới nhất, nhìn về phía Trương Minh Viễn, Lý Nguyên và những người khác.

“Dịch bệnh đã lan đến Kinh Châu, thậm chí ngay cả quân đội phong tỏa Bình Châu cũng có binh sĩ nhiễm bệnh!”

“Thái y được phái đến Bình Châu chi viện cũng đã chết vì bệnh gần hết, chư vị ái khanh cho rằng nên làm thế nào để ngăn chặn dịch bệnh?”

Các vị đại thần mồ hôi ướt đẫm, nhìn Tiêu Huyền Sách với vẻ mặt nghiêm trọng.

Lý Nguyên vội vàng lên tiếng: “Dịch bệnh lần này chưa từng xuất hiện, không có ghi chép trong bất kỳ y thư nào, tốc độ lây lan cực nhanh! Hiện đã lan ra khắp chín châu.”

Nói đến đây, Lý Nguyên siết chặt nắm tay, vẻ mặt đau khổ. Thượng thư Lễ bộ - Phòng Lâm thấy hần muốn nói lại thôi, liền sốt ruột lên tiếng: “Lão Lý, người có ý kiến gì cứ việc nói thẳng!”

Lý Nguyên ngẩng đầu nhìn Tiêu Huyền Sách: “Bệ hạ, hiện nay tiền tuyến đang giao chiến, hậu phương tuyệt đối không thể loạn. Dịch bệnh lần này lan rộng khắp chín châu, các thầy thuốc đều bó tay. Muốn ngăn chặn dịch bệnh, e rằng chỉ có thể cách ly tất cả những người nhiễm bệnh...”

Lý Nguyên còn chưa nói hết lời, đã bị Tiêu Huyền Sách ngắt lời: “Câm miệng! Bách tính chín châu đều là con dân của trẫm, chuyện này không cần nhắc lại nữa!”

“Vi thần đáng tội.”

Lý Nguyên quỳ xuống đất, bản thân cũng cảm thấy hổ thẹn. Người dân bình thường chỉ biết hiện tại có dịch bệnh, nhưng họ không hề biết dịch bệnh lần này nghiêm trọng đến mức nào.

Là người đứng đầu Quân cơ xứ, Lý Nguyên biết rõ có bao nhiêu người đã chết vì dịch bệnh. Từ khi phát hiện ra dịch bệnh đến nay, chưa đầy ba tháng, số người chết đã lên tới tám vạn!

Trên tầu chương, tám vạn người chỉ là một con số, nhưng nó đại diện cho từng sinh mạng. Hơn nữa, con số này vẫn đang tiếp tục tăng lên, thậm chí có cả quan viên và quân nhân cũng bị nhiễm bệnh!

Loại dịch bệnh quái ác này khiến người bệnh sưng cổ, khó thở, ho ra máu, sau khi chết toàn thân tím đen, căn bản không tìm thấy ghi chép trong sách vở!

Mà Triệu Khang hiện đang ở tiền tuyến dẫn quân tác chiến, cho nên Lý Nguyên là Thượng thư Binh bộ cũng có chút không thể bình tĩnh được.

“Truyền chỉ, chiêu mộ danh y khắp cả nước, bằng mọi giá phải ngăn chặn dịch bệnh lây lan!”

“Phái người đến Cảnh quốc cầu viện, xem thử bên đó có biện pháp nào hay không!”

Tiêu Huyền Sạch nói xong, xoa xoa thái dương, vẻ mặt mệt mỏi. Đúng lúc này, thái giám bên ngoài vội vàng chạy vào, trên tay cầm một phong tấu chương: “Bệ hạ, Dương Châu khẩn báo!”

Tiêu Huyền Sạch giật mình: “Dương Châu khẩn báo? Lại xảy ra chuyện gì?”

Thái giám vội vàng dâng tấu chương. Tiêu Huyền Sạch mở ra xem, sắc mặt bỗng chốc tái nhợt.

“Bệ hạ?”

Nhìn thấy phản ứng của Tiêu Huyền Sạch, Lý Nguyên cùng các vị đại thần đều cảm thấy có gì đó không ổn.

Tiêu Huyền Sạch đột nhiên đứng bật dậy: “Chuẩn bị khinh khí cầu cho trăm, trăm muốn đến Dương Châu! Truyền tin, bảo Triệu Khang lập tức trở về cho trăm! Nhanh!”

Dương Châu.

Triệu Vương phủ.

Trong không khí tràn ngập mùi rượu thuốc.

Trong một tiểu viện nhỏ.

Hàng rào gỗ được dựng lên.

Diệp Hồng Tuyết nhìn người bên trong, đôi mắt đẹp tràn đầy lệ.

“Không ngờ, ta lại là người đi trước.”

“Không! Sẽ không đâu, muội hãy cố gắng lên, Nhị Nguu bọn họ đang trên đường trở về, bọn họ nhất định sẽ cứu được muội!”

“Muội đừng bỏ cuộc, cố lên! Nếu không huynh ấy sẽ phát điên mất!”

Diệp Hồng Tuyết quỳ sụp xuống đất, khóc không thành tiếng. Nữ tử bên trong hàng rào lại rất bình tĩnh, nhẹ giọng nói:

“Chăm sóc tốt cho những người khác, nhất là Tiểu Phú Quý, đừng để nó cũng bị lây bệnh.”

“Không! Muội đừng nói nữa! Cố gắng lên, ít nhất... Ít nhất cũng phải đợi huynh ấy trở về!”

Diệp Hồng Tuyết đập mạnh vào hàng rào, nàng không dám tưởng tượng nếu người bên trong có mệnh hệ gì, Triệu Khang sẽ trở nên như thế nào.

Tiêu Linh Lung nhìn lên bầu trời, trong lòng thầm nghĩ: “Ta cũng rất muốn gặp lại huynh ấy.”

Từ lúc mới phát hiện nhiễm bệnh, nàng vô cùng sợ hãi, cho đến bây giờ, nàng đã phải chịu đựng dày vò, tiếng ho khan vang lên.

Nhìn bàn tay dính đầy máu tươi, Tiêu Linh Lung cúi đầu nhìn nữ tử bên ngoài. Mặc dù hai người không hợp nhau, luôn tranh giành tình cảm, nhưng giờ phút này, nàng lại dặn dò: “Hồng Tuyết, muội nhất định phải chăm sóc tốt cho huynh ấy.”

Chương 891 - Đừng Bỏ Mặc Ta

Tiếng vó ngựa sắt bỗng dứt hẳn.

Triệu Khang ngáp dài, sai người dọn dẹp chiến trường. Hắn vừa dẫn quân đuổi theo tàn quân Đại Hạ, hiện tại chúng chỉ còn biết chạy trốn chết, bị quân Đại Càn truy đuổi đến mức tháo chạy hơn hai trăm dặm.

Tuy nhiên, Lưu Yến Nhiên vẫn biệt tăm biệt tích, Triệu Khang không rõ là ả ta sợ hãi bỏ chạy hay còn âm mưu nào khác. Điều này khiến trong lòng hắn dâng lên một tia nghi hoặc.

“Xem ra phải dùng kế ‘dụ rắn ra khỏi hang’ mới được.” - Triệu Khang thầm nghĩ - “Nếu xác định Lưu Yến Nhiên không còn trong quân Đại Hạ, ta sẽ đánh cho chúng tan tác một trận.”

Vừa suy tính kế hoạch, Triệu Khang vừa trở về doanh trại. Vừa đến nơi, Chu Long và Ngũ Hùng đã vội vàng chạy đến.

“Đại soái!”

“Có chuyện gì mà hốt hoảng vậy?” - Triệu Khang mỉm cười hỏi.

Chu Long đưa ra một tấm thẻ bài bằng vàng: “Bệ hạ phải người mang thánh chỉ triệu đại soái hồi kinh gấp.”

Triệu Khang ngăn người: “Triệu ta hồi kinh?”

“Vâng, có lẽ là trong nước có biến.”

Triệu Khang nhíu mày. Chẳng lẽ dịch bệnh đã trở nên nghiêm trọng? Nhận lấy thẻ bài, Triệu Khang do dự một chút rồi nói: “Được rồi, ta sẽ về kinh một chuyến. Hai người ở lại trấn giữ, không có lệnh của ta, tuyệt đối không được tự ý xuất kích.”

“Bọn chúng giờ như rắn mất đầu, chắc chắn không còn dám manh động.”

Ngũ Hùng cười nói: “Đại soái yên tâm, nơi này cứ giao cho chúng mặt tướng.”

“Vậy thì tốt.”

Triệu Khang cởi bỏ áo giáp, lệnh cho Phi Hổ quân chuẩn bị, sau đó lên kinh khí cầu trở về Dương Châu.

Binh sĩ điều khiển kinh khí cầu nhìn Triệu Khang: “Đại soái có vẻ lo lắng?”

“Bệ hạ đột ngột triệu ta hồi kinh, e rằng không phải chuyện nhỏ. Đúng là thời buổi nhiễu nhương.”

Binh sĩ gạt đầu, sau đó cười nói: “Nhưng có đại soái ở đây, mọi chuyện đều có thể giải quyết.”

“Người xem ta là thần tiên chắc?” - Triệu Khang bật cười, khẽ gõ lên đầu binh sĩ. Lòng hấn chợt dâng lên một nỗi bất an khó tả.

Sau mấy ngày bay, Triệu Khang cuối cùng cũng về đến Dương Châu.

Vừa đến cổng thành, hấn đã nhìn thấy một người quỳ sụp xuống đất. Triệu Khang ngạc nhiên bước tới: “Tôn Phương, ngươi làm gì vậy?”

Tôn Phương ngẩng mặt lên, đôi mắt đỏ hoe, run rẩy nói: “Vương gia, Tôn Phương không giữ được Dương Châu, phụ lòng trọng thác!”

Tim Triệu Khang như ngừng đập, vội vàng đỡ Tôn Phương dậy: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói rõ cho ta!”

“Tiêu... Tiêu vương phi... nhiễm bệnh qua đời...”

“Người nói vậy!”

Triệu Khang đẩy mạnh Tôn Phương ra, lao thẳng vào thành Dương Châu. Nỗi sợ hãi tột cùng bao trùm lấy hắn, như muốn xé nát tâm can.

Hắn lao vào vương phủ, điên cuồng tìm kiếm khắp nơi.

“Linh Lung?”

“Linh Lung, nàng đâu rồi? Ta về rồi, mau ra đây!”

“Tiêu Linh Lung! Mau ra đây cho ta!”

“Nhanh lên! Ta giận thật đấy!”

Nhưng không có bất kỳ tiếng đáp lại nào. Triệu Khang hoảng loạn chạy đến đại điện, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng người.

“Triệu Khang.” Diệp Hồng Tuyết vừa khóc vừa chạy đến, nhưng lại bị hắn đẩy ra.

Tần Ngọc Phượng, Ngô Tâm Di, Tào Bạch Lộ, Công Tôn Vân Tú, Tống Khinh Nhan, Elizabeth... tất cả đều bị hắn đẩy ra.

Ánh mắt Triệu Khang dán chặt vào chiếc quan tài, run rẩy vươn tay mở nắp quan.

Như bị sét đánh ngang tai, toàn thân hắn cứng đờ, một ngụm máu tươi phun ra.

“Triệu Khang!”

Tiếng gào khóc của Diệp Hồng Tuyết như xé toạc không gian, nhưng hắn dường như không còn nghe thấy gì nữa.

Đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm vào thi thể trong quan tài, Triệu Khang run rẩy, khàn giọng: “Sao nàng lại nằm ở đây? Dậy đi, đừng ngủ nữa!”

“Ta dẫn nàng đi ăn ngon...”

“Đi khinh khí cầu nhé? Mau dậy đi!”

“Đừng phớt lờ ta! Nàng nói đi, bất kỳ yêu cầu gì ta cũng đồng ý, Linh Lung, xin nàng, đừng ngủ nữa!”

Hắn quay đầu, nước mắt tuôn rơi. Diệp Hồng Tuyết lao đến, ôm chặt lấy hắn.

Như người chết đuối vớ được cọc, Triệu Khang vội vàng nói: “Hồng Tuyết, mau giúp ta, gọi nàng dậy! Nàng giận ta rồi!”

“Gọi nàng dậy đi, chúng ta về nhà, về huyện Nguyên Giang!”

“Ngọc Phượng, đừng đứng đó nữa, mau giúp ta đỡ nàng dậy!”

“Xin lỗi...” - Tàn Ngọc Phượng khuyu xuống đất, nhìn Triệu Khang như đứa trẻ bất lực, trái tim giống như bị ai đó bóp nghẹt.

Triệu Khang bỗng quay phắt lại, hướng về phía quan tài gào thét: “Tiêu Linh Lung, mau dậy cho ta! Nếu không ta sẽ không thềm làm Triệu vương nữa!”

“Nàng mau dậy đi!”

Hắn như phát điên lao vào quan tài, nhưng bị Diệp Hồng Tuyết liềm chết giữ lại.

Cánh cửa hé mở, một giọng nói ngậy thơ vang lên: “Phụ thân.”

Triệu Khang vui mừng khôn xiết, đẩy Diệp Hồng Tuyết ra, chạy đến ôm chầm lấy Triệu Phú Quý, nước mắt giàn giụa: “Phú Quý, mau giúp phụ thân khuyên nhủ mẫu thân con, nàng ấy không cần ta nữa!”

“Mẫu thân mất rồi.” - Triệu Phú Quý ngậy thơ nói.

“Nói bậy, mẫu thân con vẫn còn sống! Nàng ấy chỉ giận ta thôi!”

Đặt Triệu Phú Quý xuống, Triệu Khang chạy về phía quan tài, không ai có thể ngăn cản hắn.

Ôm lấy Tiêu Linh Lung, Triệu Khang lâm bầm, không biết nên đi đâu về đâu.

“Không sao đâu, không sao đâu! Muốn ngủ thì cứ ngủ một lát.”

“Chút nữa ta làm bánh bao cho nàng ăn.”

“Chiến sự sắp kết thúc rồi, đất nước sắp thái bình rồi.”

Một bóng người xuất hiện trước mặt.

Nhìn thấy người đó, Triệu Khang như nhìn thấy ánh sáng, hấn nhìn người thanh niên cũng đang chìm trong đau khổ, cười gượng gạo: “Huyền Sách đến rồi! Ta nói cho ngươi biết, thằng nhóc này đạo này không chịu học hành gì cả, đánh nó cho ta!”

“Điện hạ, đợi tử tử ngươi tỉnh lại, ngươi chết chắc haha!”

“Lão Triệu...” - Tiêu Huyền Sách khàn giọng gọi, nhìn Triệu Khang điên dại, tim hấn như thắt lại.

“Sao thế?”

“Tử tử đang ngủ, giao tử ấy cho ta, ta đưa tử ấy đi nghỉ ngơi. Nếu không lát nữa các vị đại thần nhìn thấy sẽ không hay.” - Tiêu Huyền Sách cố kìm nén nước mắt, nói.

Triệu Khang vội vàng gật đầu: “Tốt, tốt, ta đã nói nàng ấy chỉ đang ngủ. Huyền Sách, ngươi phải học hành cho tốt, đừng chọc giận tử tử ngươi nữa.”

“Ta biết rồi.” - Tiêu Huyền Sách tiến lên một bước, nhận lấy thi thể tử tử mình, không hề ghê sợ việc nàng qua đời vì dịch bệnh.

Triệu Khang đi theo Tiêu Huyền Sách, đưa Tiêu Linh Lung về phòng, đắp chăn cẩn thận.

Sau đó, hấn ngồi xổm bên giường, nắm chặt tay Tiêu Linh Lung, không ngừng lẩm bẩm.

Ngoài cửa, một người con gái cũng đang nhìn vào trong phòng, ánh mắt phức tạp.

Nàng chưa bao giờ thấy Triệu Khang như vậy.

Nhìn Tiêu Huyền Sách bước ra khỏi phòng, Công Tôn Vân Tú siết chặt nắm tay. Sau khi biết mình mắc bệnh, vị nữ đế năm xưa chỉ gặp hai người.

Một là Diệp Hồng Tuyết, hai là nàng.

Do dự một lúc lâu, Công Tôn Vân Tú xoay người trở về đại điện, nhìn những nữ tử khác đang chìm trong đau khổ, nàng siết chặt nắm tay, ánh mắt kiên định hơn bao giờ hết.

Trong căn phòng, tiếng Triệu Khang vẫn không ngừng vang lên, ngày qua ngày, như không biết mệt mỏi.

Không biết bao lâu sau, có người đẩy cửa phòng, nhìn Triệu Khang với mái tóc bạc trắng, đôi mắt đỏ ngầu. Trái tim nàng như bị ai đó bóp nghẹt.

Chương 892 - Bí Mật

“Đã mười hai ngày rồi.” Công Tôn Vân Tú khẽ nói, “Dù chân khí của ngươi có hùng hậu đến đâu, thì có thể bảo quản thi thể nàng được bao lâu?”

Triệu Khang đưa tay xoa mặt, giọng khàn đặc: “Nếu không còn việc gì, mời nàng rời đi.”

Vân Tú không nghe theo, nàng kéo ghế ngồi xuống, thản nhiên nói: “Ngươi hiểu rõ trong lòng, chỉ là không muốn đối mặt với sự thật mà thôi.”

Triệu Khang im lặng, quay đầu nhìn người con gái trên giường như đang yên giấc.

Giọng nói của Vân Tú lại vang lên bên tai: “Năm ngày trước, Cảnh quốc gửi thư cầu cứu. Một trận địa long phiến thân khiến vô số binh sĩ Cảnh quốc thương vong, mưa lớn liên miên không dứt. Mùa này ở Cảnh quốc ít mưa, hiện tượng dị thường như vậy...”

“Chắc chắn là do Lưu Yên Nhiên đã đến Cảnh quốc.”

Bàn tay Triệu Khang run lên, mái tóc dài điểm bạc che khuất biểu cảm trên gương mặt.

Lát sau, Vân Tú bỗng bật cười: “Nếu ngươi không muốn nghe chuyện này, ta sẽ nói điều ngươi muốn nghe vậy.”

“Người thường nhịn ăn nhịn uống tối đa được bốn ngày, võ giả dựa vào chân khí duy trì sinh mạng cũng chỉ được bảy ngày.”

“Cảnh giới như ngươi ta có thể kéo dài thêm một hai ngày, nhưng ta cũng không thể xem nhẹ sự lão hóa và bệnh tật của các cơ quan nội tạng.”

Triệu Khang ngẩng phắt đầu, nhìn chằm chằm Vân Tú.

Nàng lấy ra một chiếc gương, thử dài nhìn Triệu Khang:

“Ngươi hãy nhìn xem bộ dạng của mình hiện tại. Ngươi sẽ biết bí mật của mình là gì.”

Triệu Khang giật lấy chiếc gương. Gương phản chiếu một khuôn mặt tuần tú, đôi đồng tử đỏ rực khiến người trong gương có chút đáng sợ, râu ria mọc lởm chởm khiến hấn trông có vẻ tiều tụy.

Nhưng rất trẻ, nói hấn hai mươi tuổi cũng được, hai mươi lăm hai mươi sáu cũng chẳng sai.

Chỉ là dù nhìn thế nào cũng không giống một người ba mươi ba, ba mươi bốn tuổi.

Lúc này Triệu Khang mới hiểu ra, bí mật mà Vân Tú muốn nói là gì!

Thời gian không thể lưu lại dấu vết trên người hấn. Năm đó ở Nguyên Giang huyện, lúc hấn mở mắt tỉnh dậy, chính là bộ dạng này.

Nay đã hơn mười năm trôi qua, vẫn y như vậy.

Chưa bao giờ hấn sợ hãi dung mạo của mình như lúc này, nỗi sợ hãi khủng khiếp khiến hấn không cầm nổi chiếc gương.

Nhìn mảnh gương vỡ vụn phản chiếu khuôn mặt tan nát của mình, Triệu Khang run rẩy lên tiếng: “Ta... sẽ không già!”

Vân Tú thở dài, liếc nhìn người con gái trên giường. Ánh mắt cầu xin của đôi phương trong suốt thời gian qua cứ hiện lên trong tâm trí nàng.

Vân Tú nhắm mắt hít sâu một hơi: “Đúng vậy, ngươi sẽ không già, vì vậy sau này sẽ có thêm nhiều người rời xa ngươi. Diệp Hồng Tuyết, Tào Bạch Lộ, Tàn Ngọc Phượng, Tống Khinh Nhan, Elizabeth, Ngô Tâm Di, Triệu Phú Quý, kể cả ta! Ngươi định một đời cô độc, chỉ có đất trời nhật nguyệt bầu bạn hay sao?”

“Đừng nói nữa!” Triệu Khang gầm lên.

Nhưng Vân Tú lại cao giọng hơn: “Nhưng ta phải nói cho ngươi biết, có lẽ có cách cứu vãn! Thậm chí nàng ấy sau này cũng có cơ hội!”

Triệu Khang ngẩng phắt đầu, nhìn Vân Tú với vẻ khó tin. Nàng chỉ tay về phía người con gái trên giường.

Dường như không dám tin vào tai mình, Triệu Khang kích động hỏi: “Ngươi nói gì? Nói lại lần nữa!”

Vân Tú không trả lời, nàng chuyển chủ đề: “Ngươi tu luyện Huyền Hoàng Công của tổ tiên Tào Bạch Lộ phải không?”

Triệu Khang vội vàng gật đầu.

Vân Tú đưa tay vào ngực lấy ra một cuốn sách cổ đã ngả màu vàng: “Ở Chu quốc chúng ta cũng có ghi chép về Tào Kiêm Hà. Đây là tự truyện do chính tay nàng ấy để lại.”

Triệu Khang như vớ được vàng, vội vàng lật giở.

Giọng nói của Vân Tú đồng thời vang lên bên tai: “Trời đất thanh bình, Huyền Hoàng tạo hóa, phá vỡ xiềng xích nhất phẩm có thể đắc đạo tạo hóa, bạch cốt sinh nhục, khởi tử hồi sinh.”

Triệu Khang hít thở dồn dập, ngẩng đầu nhìn Vân Tú: “Những điều viết trong này đều là thật sao?”

“Thiên chân vạn xác. Tào Bạch Lộ cũng có một bản tự truyện của Tào Kiêm Hà, chữ viết giống hệt nhau.”

Vân Tú thản nhiên nói: “Mặc dù ta không tin, nhưng nếu Tào Kiêm Hà không lừa người, chỉ cần ngươi tu vi vượt qua nhất phẩm, là có thể khiến nàng ấy khởi tử hồi sinh.”

Triệu Khang ngăn người nhìn Vân Tú. Nàng đã đứng dậy, đi đến cửa, dừng bước.

“Hãy mau chóng vực dậy tinh thần đi. Diệp Hồng Tuyết, Càn quốc, Cảnh quốc đều đang chờ ngươi. Mọi cuộc chia ly đều có ngày tái ngộ, ngươi còn rất nhiều thời gian để tu luyện đến cảnh giới siêu việt nhất phẩm.”

“Với tình cảm của ngươi dành cho họ, điều này không phải là khó.”

Nói xong, Vân Tú bước ra ngoài, đóng cửa lại. Dù cách một cánh cửa, nàng dường như vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng với mái tóc bạc kia.

Cuối cùng, nàng thở dài.

“Xin lỗi...”

Bên trong căn phòng.

Triệu Khang đứng dậy, tiện tay ném cuốn tự truyện của Tào Kiêm Hà vào tủ.

Hắn đến bên giường, nhẹ nhàng nắm lấy tay người con gái, mỉm cười, giọng nói rất nhỏ: “Chắc chắn là nàng và nàng ta đã bàn bạc với nhau phải không?”

“Nàng thật ngốc nghếch, nói đến việc làm giả đồ cổ, Nguyên Giang huyện chúng ta là bậc thầy rồi, từ đồ sứ cổ, tranh cổ, sách cũ...”

“Hai người các nàng, thật sự quá coi thường ta rồi.”

Giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay, Triệu Khang nghẹn ngào nói: “Kỳ thật ta còn rất nhiều chuyện chưa kịp nói với nàng.”

“Nhớ ngày đầu tiên ta tỉnh lại, ta cứ tưởng mình bị xe tông chết mới đến đây.”

“Nhưng hình như không phải vậy, mấy ngày nay trong đầu ta đột nhiên hiện lên rất nhiều ký ức trước kia chưa từng có, những hình ảnh quen biết với các nàng. Cho nên...”

Triệu Khang ngẩng đầu, vừa cười vừa lau nước mắt: “Trên người ta chắc chắn còn rất nhiều điều mà chính ta cũng không biết, nếu không làm rõ được, đợi khi thiên hạ thái bình, ta sẽ đến cùng các nàng.”

“Nàng cái đồ chó chết này, sao lại nhẫn tâm bỏ đi như vậy, không biết thế giới không có nàng, thật sự rất đáng sợ.”

“Nàng đừng chạy lung tung, nghe nói con đường đó rất tối, nếu nàng sợ hãi thì hãy gọi tên ta, ta nhất định sẽ nghe thấy...”

“Đợi chúng ta...”

...

Cánh cửa đóng chặt cuối cùng cũng được mở ra, Triệu Khang ôm người con gái xuất hiện trong đại điện.

Diệp Hồng Tuyết và những người khác đã chờ đợi trong nhiều ngày liền vội vàng tiến lên.

Triệu Khang lắc đầu, ra hiệu mọi người không sao.

Giây phút quan tài sắp đóng lại, hắn cuối cùng vẫn không nhìn được đưa tay cản lại: “Để ta nhìn nàng ấy thêm lần nữa!”

Thật sự là một khuôn mặt nhìn thế nào cũng không đủ, hết như lần đầu gặp gỡ năm xưa.

Mãi đến khi quan tài đóng kín, hồn Triệu Khang như đã mất đi.

Tào Bạch Lộ và những người khác cuối cùng cũng không nhìn được nữa, òa khóc nức nở.

Triệu Khang cố gắng mỉm cười, ôm chặt lấy họ: “Không sao, ta sẽ để nàng ấy sống lại.”

Nghe được câu này, trái tim đang treo lơ lửng của Diệp Hồng Tuyết và những người khác mới được thả lỏng.

Chỉ cần hắn vượt qua được là tốt rồi.

Trong lòng Triệu Khang cũng ôm ấp một tia hy vọng. Cái gọi là Huyền Hoàng tạo hóa của Vân Tú tất nhiên là giả.

Nhưng những hình ảnh đột ngột xuất hiện trong đầu hắn trong thời gian này, lại chân thật đến mức khiến hắn cảm giác như đã từng xảy ra!

Cũng giống như ngày hôm đó trên đường ra trận, Tiêu Linh Lung chải tóc cho hắn, cứ ngỡ là mơ, nhưng lại chân thật đến lạ.

Việc xuyên không của hắn nhất định còn có uẩn khúc, nếu có thể làm rõ, nói không chừng...

Chương 893 - Cơn Khủng Hoảng Của Cảnh Quốc

Nhìn theo bóng dáng Tôn Phương dẫn binh lính hộ tống quan tài về huyện Nguyên Giang, nét mặt Triệu Khang vẫn điềm tĩnh, không một chút bi thương ồn ào, cứ như một tang lễ bình thường.

Hắn quay đầu nhìn về phía Hoàng đại phu và Dark vừa kịp trở về chữa trị cho Tiêu Linh Lung:

“Nhị Ngưu đâu?”

Hoàng đại phu ngậy người nhìn hấn. Triệu Khang trước mắt dường như đã quên đi mọi đau buồn, lại một lần nữa trở về là vị Triệu Vương của hai nước.

Chần chờ một lúc, hấn mới đáp: “Nhị Ngưu và Pike đã cố ý để bản thân nhiễm dịch bệnh, muốn dùng chính mình làm thí nghiệm để tìm ra cách chữa trị. Nhưng tiến triển không khả quan.”

“Dịch bệnh này có lẽ là từ loài chuột mà ra.” Triệu Khang nói rồi lại hỏi: “Hong Tuyết và mọi người thì sao?”

“Vương gia yên tâm, Vương phi và mọi người đều không bị lây nhiễm.” Hoàng đại phu vội vàng đáp.

Nghe vậy, Triệu Khang thở phào nhẹ nhõm: “Vất vả cho mọi người rồi. Giai đoạn này chú ý đến tình hình trong thành Dương Châu, một khi phát hiện bệnh nhân nhiễm dịch, phải lập tức cách ly, những người đã tiếp xúc với bệnh nhân cũng phải nhanh chóng tìm kiếm và cách ly.”

Hấn xoa xoa mi tâm. Trong ký ức của hấn về bệnh dịch hạch, cuối cùng nó biến mất một cách kỳ lạ là do tỷ lệ tử vong quá cao, số người chết vượt quá số người nhiễm bệnh.

Nhưng bây giờ hấn cũng không dám chắc chắn, bởi vì những mảnh ký ức hỗn loạn trong đầu khiến hấn bắt đầu nghi ngờ liệu mình có thực sự là người xuyên không hay không.

“Chúng ta hiểu rồi.” Hoàng đại phu do dự một chút rồi nói: “Vương gia, xin thứ lỗi cho chúng ta.”

“Đừng nói vậy, mọi người đều đã cố gắng hết sức rồi.”

Vỗ vai hai người, Triệu Khang bước vào Vương phủ.

Trong sân, Triệu Khang bước tới, bế Triệu Phú Quý lên, đưa tay vuốt ve tóc mai Diệp Hồng Tuyết. Nàng vội vàng nắm lấy tay hấn.

Triệu Khang vội vàng ôm chặt lấy nàng: “Không sao đâu, ta đều biết, dù thế nào ta cũng sẽ luôn ở bên cạnh mọi người, chúng ta còn rất nhiều thời gian.”

“Xin lỗi... thiếp cái gì cũng không làm được...” Đến lúc này Diệp Hồng Tuyết mới dám òa khóc.

Tiểu Phú Quý nghe vậy liền ôm lấy nàng, dỗ dành: “Nhị nương đừng khóc, cha còn ở đây, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

...

Ánh sao lấp lánh trên bầu trời, không ai ngủ được, nhưng cũng không ai tụ tập cùng nhau. Trên mái nhà Vương phủ, hai cha con đang ngồi.

Tiểu tử nhìn chằm chằm vào bầu trời đầy sao, cuối cùng cũng lên tiếng: “Cha, tại sao con người ta lại phải rời đi?”

“Con người rồi sẽ phải rời đi thôi.” Triệu Khang nhẹ giọng đáp.

“Vậy có phải một ngày nào đó con cũng sẽ rời đi?”

“Đồ ngốc.” Ôm tiểu tử vào lòng, Triệu Khang nhìn về phía mặt trăng: “Chỉ cần chúng ta không quên đối phương, thì đối phương sẽ luôn ở bên cạnh chúng ta.”

“Tuy con không hiểu, nhưng con cảm thấy rất có lý.”

Triệu Khang cúi đầu mỉm cười: “Nhóc con.”

Nằm trên mái nhà, Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Ngày mai cha phải đi chinh chiến rồi. Ước nguyện của đại nương con là mong Đại Càn quốc thái bình thịnh trị, giang sơn vững bền, cho nên cha phải đi giết chết những kẻ kia trước đã.”

“Con biết rồi cha, cha yên tâm, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời, chăm sóc tốt cho các nương.”

Triệu Khang cười ha hả: “Quả nhiên là con trai của ta, thật thông minh hiểu chuyện.”

Đợi đến khi tiểu tử ngủ say, Triệu Khang mới ôm hắn từ trên mái nhà nhảy xuống, đưa hắn về phòng.

Dưới ánh trăng, hắn bước vào căn phòng bị rào chắn kia, cả người toát lên vẻ phong trần.

Nhìn căn phòng không lớn, không có ai khác, rốt cuộc hắn cũng có thể không cần phải che giấu vẻ mặt đau khổ của mình.

Lúc đó, nàng đã sợ hãi đến mức nào...

...

Buổi sáng, ánh nắng vàng rực như xua tan mọi u ám.

Triệu Khang bận rộn trong bếp suốt cả buổi sáng.

Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, hắn mới lần lượt gọi mọi người dậy, giúp họ chải đầu, mặc quần áo, tuy có chút vụng về.

“Nhanh lên, mọi người mau ngồi xuống ăn sáng đi. Những món này phải ăn nóng mới ngon.”

Hắn ân cần gấp thức ăn cho các nàng, bỏ con tôm cuối cùng vào bát, rồi kê về dự định lên đường đến Cảnh quốc vào hôm nay.

“Chờ đánh xong trận này, ta sẽ từ quan, cùng mọi người trở về huyện Nguyên Giang, sống một cuộc sống ung dung tự tại, không làm Vương gia gì nữa. Cho nên...”

“Các nàng phải hứa với ta, nhất định phải bình an vô sự, chờ ta trở về. Yêu cầu này không quá đáng chứ?”

Tần Ngọc Phượng gượng cười đáp: “Vương gia yên tâm, chúng thiếp sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân.”

“Xứng đáng là người nghe lời ta nhất, thưởng cho nàng thêm một cái bánh bao!” Triệu Khang vui vẻ cười nói.

Ăn sáng xong, Triệu Khang thu dọn mọi thứ, nhìn những người đẹp trước mặt, giọng nói có chút run rẩy: “Nhất định phải bình an, chờ ta trở về.”

Diệp Hồng Tuyết hít sâu một hơi, ôm chặt lấy hắn: “Chúng ta sẽ chờ chàng.”

“Tốt lắm.”

Kìm nén nỗi niềm trong lòng, Triệu Khang bước ra khỏi Vương phủ, đóng cửa lại. Bên ngoài, Trương Long, Điều ca, thậm chí cả Lý Cầu Đản đều đã tập hợp sẵn sàng theo lệnh.

Trên đường phố, quân đội dàn trận chỉnh tề, tổng cộng một vạn người.

Đều là những binh sĩ kỳ cựu của Đại Càn quốc, nói là đã trải qua trăm trận mạc cũng không ngoa.

Ba trăm người đi đầu, mỗi người đều được trang bị súng máy và súng phóng lựu.

Lựu đạn được đeo đầy người, nếu không tính đến uy lực của vũ khí, đây hoàn toàn là một đội quân hiện đại được trang bị đến tận răng.

“Trương Long.” Triệu Khang lên tiếng.

“Mặt tướng có mặt!”

Triệu Khang: “Truyền lệnh cho Chu Long và Ngũ Hùng ở Thiên Sơn đại doanh, bất kể phải trả giá nào, cũng phải tiêu diệt toàn bộ quân địch Đại Hạ!”

“Ta không cần biết bọn chúng dùng chiến thuật gì, thương vong bao nhiêu, trong vòng ba tháng, ta không muốn nghe thấy bất kỳ tin tức gì về việc lũ chó má kia còn sống sót!”

“Tuân lệnh!”

Cơ thể Trương Long khẽ run lên. Sát khí tỏa ra từ người Triệu Khang lúc này thật sự quá mạnh mẽ.

Chỉ cần nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu kia thôi cũng đủ khiến người ta lạnh sống lưng.

Lật người lên ngựa, không nói thêm lời nào, Triệu Khang dẫn theo một vạn binh mã, xuất phát đi biên giới Cảnh quốc.

Không ai biết hắn đã tích tụ bao nhiêu sát ý trong khoảng thời gian này.

Hiện tại, hắn chỉ muốn giết chóc, nghiền nát những kẻ đã phá vỡ cuộc sống yên bình mà hắn vất vả lắm mới có được!

...

Trong hoàng cung, cũng có một người mang theo sát khí ngút trời. Tiêu Huyền Sách nhìn các vị đại thần trước mặt, lạnh lùng nói:

“Điều động toàn bộ pháo binh đến Cảnh quốc chi viện.”

Một vị quan do dự một chút, khuyên nhủ: “Bệ hạ, nếu làm vậy, e rằng sẽ tổn thất rất lớn.”

Tình hình chiến sự ở Cảnh quốc, bọn họ đều rõ ràng. Chỉ trong vòng mười mấy ngày, Cảnh quốc vốn đang chiếm ưu thế bỗng chốc rơi vào thế yếu, huống chi bọn họ còn sở hữu một lượng lớn vũ khí nóng.

Lưu Yến Nhiên kia, quả thực giống như tai tinh do trời cao phải xuống, mang quân đánh đầu thắng đó, khiến cho tình hình càng thêm tồi tệ.

Nếu đem toàn bộ pháo binh đi chi viện, chẳng phải là chờ ngày báo hồng sao?

“Không sao, Lưu Yến Nhiên kia tự nhiên sẽ có người thu thập.”

Tiêu Huyền Sách nhắm mắt lại, nói: “Từ hôm nay, điều động quân dự bị, kiểm tra các châu, các thành, phạm những người nhiễm dịch bệnh, đều đưa đến Bình Châu.”

Lý Nguyên nghe vậy, trong lòng giật thót: “Bệ hạ...”

Tiêu Huyền Sách nhìn sang, thản nhiên nói: “Người nói đúng, đã không thể chữa trị, vậy chỉ có thể cố gắng hết sức, phó mặc cho số phận.”

Chương 894 - Mời Rắn Ra Khỏi Hang

Lời nói của Tiêu Huyền Sách khiến mọi người có chút kinh ngạc.

Thượng thư Hình bộ Vệ Quan dè dặt nói: “Bệ hạ, nếu làm như vậy, e rằng dân chúng sẽ dị nghị.”

“Kệ bọn họ muốn nói gì thì nói, trầm gánh hết!”

Nắm đấm trong tay áo siết chặt, lúc này Tiêu Huyền Sách rất hối hận, hối hận vì sao không sớm làm như vậy.

Nếu không, hoàng tử đã không...

Vị hoàng đế Đại Càn này, thời gian gần đây chỉ biết lấy nước mắt rửa mặt.

Cảnh Quốc - Lương Châu.

Phi nước đại suốt quãng đường dài, Triệu Khang rốt cục đã dẫn theo một vạn đại quân đến được Cảnh Quốc. Khi quan viên trấn giữ thành biết được đây là viện quân của Đại Càn, lập tức hạ lệnh mở cổng thành.

Vị quan viên này là một người đàn ông trung niên, tuổi đã cao, vừa nhìn thấy Triệu Khang liền vội vàng tiến lên: “Vị tướng

quân này, các vị cuối cùng cũng đã đến rồi.”

“Tình hình chiến sự của Cảnh Quốc hiện nay như thế nào?”
Triệu Khang lên tiếng hỏi.

Sau khi Lưu Yến Nhiên đến Cảnh Quốc đã khuấy đảo không ít sóng gió, chiến sự bất lợi, mất đi không ít đất đai, điều này Triệu Khang cũng biết.

Nhưng cụ thể đã đánh thành ra sao, thì một phong chiến báo cũng không thể nào viết hết được.

Thêm vào đó, bọn họ từ Dương Châu xuất phát đến đây, cũng đã tiêu tốn không ít thời gian, ai biết được lại xảy ra biến cố gì?

Nghe vậy, giọng nói của vị quan viên có chút bi thương:
“Tướng quân, Cảnh Quốc chúng ta lần này gặp đại nạn rồi!”

“Từ từ nói.” Triệu Khang nhíu mày.

Dưới lời kể của vị quan viên, Triệu Khang mới hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Cảnh Quốc.

Ban đầu, đại quân Cảnh Quốc đánh cho đám man di Kim Quốc không góc đầu lên nổi, căn bản không thể nào tiến vào biên giới.

Nhưng không ngờ, đột nhiên chiến sự lại xuất hiện biến hóa cực lớn.

Một trận động đất kinh hoàng, đã chôn vùi toàn bộ đội quân hỏa pháo tinh nhuệ của Cảnh Quốc, hơn năm vạn tướng sĩ Cảnh Quốc chết trong trận động đất đó.

Sau đó, Lưu Yến Nhiên xuất hiện, lấy thân phận Tề Quốc công chúa, kêu gọi người Tề lật đổ Cảnh Quốc.

Cảnh Quốc vốn tiếp nhận một phần lãnh thổ của Tề Quốc, trong nước vốn có rất nhiều bá tánh là người Tề.

Mặc dù đã qua nhiều năm, nhưng những người già cả cũng không thể nào quên được chuyện này.

Bởi vậy, lời kêu gọi lần này của Lưu Yến Nhiên đã nhận được sự hưởng ứng rất lớn.

Cộng thêm việc Lưu Yến Nhiên lúc này thật sự rất quý giá, khiến cho những người Tề lúc này đều tin tưởng nàng ta được trời cao phái xuống, sẽ phục hưng Đại Tề.

Vì vậy, một số người Tề vốn đã bất mãn liền lần lượt hưởng ứng lời kêu gọi của Lưu Yến Nhiên, gia nhập vào đại quân của nàng ta.

Chiến sự đến nay, Lưu Yến Nhiên cùng với đại quân Kim Quốc có thể nói là thế như chẻ tre.

Lý do Cảnh Quốc hiện tại còn có thể chống đỡ, hoàn toàn dựa vào kho dự trữ vũ khí nóng trong nước.

Nhưng mặc dù vậy, tình hình vẫn không mấy lạc quan.

Đã bị Lưu Yến Nhiên và đám man di đánh chiếm mất hai châu.

“Hoàng đô tình hình thế nào?” Triệu Khang trầm giọng hỏi.

Vị quan viên vội vàng đáp: “Hoàng đô tạm thời chưa có gì đáng ngại, nhưng nếu như Sở Châu bị đánh chiếm, vậy thì hoàng đô sẽ phải trực tiếp đối mặt với quân địch.”

“Trong khoảng thời gian này, các nơi đều đang tăng cường quân lực chi viện, nhưng bởi vì có người Tề nổi dậy làm loạn, cho nên chúng ta không thể không ưu tiên trấn áp phản loạn!”

Nghe vậy, Triệu Khang cười lạnh như ác quỷ: “Truyền vương lệnh của bốn vương, từ hôm nay trở đi, Cảnh Quốc phạm là người Tề nào dám nổi dậy làm loạn, tru di cử tộc, giết không tha!”

Vị quan viên sử dụng sốt: “Ngài là...”

“Ta là Triệu Khang, cũng là Triệu vương của Cảnh Quốc.”

Lập người lên ngựa, Triệu Khang không để ý đến vị quan viên đang ngây người, dẫn Trương Long cùng mọi người thẳng tiến về phía hoàng đô Cảnh Quốc.

Hắn không trực tiếp chạy đến chiến trường, phòng ngừa việc hắn vừa xuất hiện Lưu Yến Nhiên liền chạy mất.

Còn việc vừa rồi truyền vương lệnh, cũng không sợ để đối phương biết được, ít nhất có thể tạo cho Lưu Yến Nhiên một chút áp lực tâm lý.

Đã muốn giết đối phương, vậy thì phải tìm một cơ hội để cho nàng ta tuyệt đối không thể chạy thoát!

Từ Lương Châu đến hoàng đô cũng có một đoạn đường không ngắn, trên đường đi, hẳn thậm chí còn gặp phải mấy lần người Tề nổi dậy làm loạn.

Bọn họ giương cao ngọn cờ “Thiên Mệnh Quân”, xem ra Lưu Yến Nhiên thật sự đã tự nhận mình là Thiên Mệnh Chi Chủ.

Lúc Triệu Khang cùng mọi người đến hoàng đô, đã có người sớm chờ sẵn để nghênh đón.

Hơn nữa còn là người quen của Triệu Khang, Vũ Vương Ngô Thiên Hổ.

“Lâu rồi không gặp, Vũ Vương.”

“Tiểu tử nhà ngươi...”

Nhìn Triệu Khang với mái tóc bạc trắng lật người xuống ngựa, Ngô Thiên Hổ có chút muốn nói lại thôi.

“Không có gì, sao lại là ngài tự mình đến đón?” Triệu Khang hỏi.

Nhìn thấy vậy, Ngô Thiên Hổ cũng không hỏi thêm gì nữa, nói: “Các tướng lĩnh đều đã lên tiền tuyến hết rồi, quan văn thì chẳng có mấy người quen biết ngươi, lần này thật sự là kỳ quái.”

“Lưu Yến Nhiên kia giống như sao chơi vậy, đi đến đâu loạn đến đấy, tiểu tử lần này ngươi phải cẩn thận đấy!”

Nghe lời nhắc nhở của Ngô Thiên Hổ, trong lòng Triệu Khang cảm thấy một trận âm áp, khẽ cười nói: “Không sao, trước đây ta đã từng giao thủ với ả ta rồi, trước mặt người khác ả ta có thể oai phong, lần này ta chính là đến để kết liễu ả ta.”

“Tiểu tử nhà ngươi, có câu nói này của ngươi ta liên yên tâm rồi, vào thành thôi, bệ hạ đã đợi ngươi rất lâu rồi.”

Triệu Khang gật đầu, mang theo mọi người cùng Ngô Thiên Hổ vào thành.

Đến hoàng cung.

Triệu Khang nhìn thấy một người vô cùng tiêu tụy.

Rõ ràng là một vị hoàng đế, nhưng lại không có chút tinh thần nào, cả người đều vô cùng mệt mỏi.

Bao nhiêu năm gánh vác, dường như theo chiến sự bắt đầu bùng phát trên người hắn.

“Triệu vương đến rồi.”

Nhìn thấy Triệu Khang, trong mắt Ngô Quan Hải xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều.

“Người quá mệt mỏi rồi.” Triệu Khang tiến lên, nắm lấy tay ông.

Ngô Quan Hải cười khổ, trong giọng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Không có cách nào, cả đời này chưa từng gặp qua chuyện kỳ quái như vậy.”

“Yên tâm đi, còn có ta ở đây.”

Nhìn Ngô Quan Hải, Triệu Khang đem chuyện giao thủ với Lưu Yên Nhiên nói đơn giản một chút.

Ngô Quan Hải nghe xong, dần dần hiểu rõ: “Xem ra, trước kia người và ả ta hẳn là có mối quan hệ khó nói rõ ràng.”

“Có lẽ vậy, nhưng điều đó không quan trọng, tiền tuyến hiện tại thế nào rồi?” Triệu Khang hỏi.

Ngô Quan Hải lắc đầu: “Không mấy lạc quan, trận động đất kia khiến cho toàn bộ quân hỏa pháo bị chôn vùi, vô số đại pháo bị hư hỏng thất lạc, cũng may là đám người kia không biết sử dụng.”

“Phi Long quân do ảnh hưởng của thời tiết mưa gió, rơi mất không ít, hiện tại tiền tuyến chỉ có thể dựa vào lựu đạn và thuốc nổ RPG cổ thủ.”

“Nhưng đây cũng là bởi vì Lưu Yên Nhiên chưa xuất hiện.”

Ngô Quan Hải híp mắt lại: “Ả ta quá mức phiền phức, phải nghĩ cách dẫn dụ ả ta ra ngoài.”

“Người có ý tưởng gì hay không?” Triệu Khang hỏi.

Ngô Quan Hải mở mắt ra: “Lúc trước ta có giữ lại một nhánh hậu duệ của Lưu gia, vốn là để trấn an lòng người. Hiện tại xem ra có thể lợi dụng được rồi.”

Nghe vậy, Triệu Khang gật đầu, nếu như có người cho rằng Ngô Quan Hải vẫn luôn là một quân tử nho nhã, vậy thì sai lầm rồi.

“Trước tiên để cho bọn họ đánh chiếm vài tòa thành của Sở Châu, chờ đại pháo bên các người vừa đến, thế công của bọn họ bị cản trở, nhìn thấy hỏa lực của chúng ta tăng cường, Lưu Yên Nhiên sẽ không ngồi yên được nữa.”

Nói xong, Ngô Quan Hải nhìn về phía Triệu Khang cười nói: “Bàn bạc một chút?”

“Giữa ta và người còn cần phải nói những lời này sao?”

Ngô Quan Hải nhẹ giọng nói: “Ta muốn để Tuyết Tình đến Đại Càn các người.”

Triệu Khang sững sốt: “Vì sao lại đột nhiên đưa ra quyết định này?”

Chương 895 - Thiên Tuế

Hình ảnh tiểu nha đầu ngày nào ở nước Cảnh hiện lên trong tâm trí Triệu Khang. Hắn có chút bất ngờ trước hành động phò thác tiểu nha đầu đột ngột của Ngô Quan Hải.

Nhìn ánh mắt u ám của đối phương, trong lòng Triệu Khang dâng lên một dự cảm chẳng lành, “Người...”

Ngô Quan Hải cười xòa, chỉ vào cơ thể mình: “Nửa năm trước, thái y đã nói với ta rằng thân thể này chẳng còn sống được bao lâu nữa. Giờ cân nặng chưa đến chín mươi cân, cũng không biết còn chống đỡ được bao lâu.”

“Giờ đây tình hình nước Cảnh rối ren thế này, chỉ có người là ta tin tưởng. Nếu có bất trắc gì xảy ra, tiểu nha đầu cũng có đường lui.”

“Nói bậy!”

Triệu Khang quát lên, trong lòng thất lại. Từ lần gặp trước, hắn đã cảm thấy Ngô Quan Hải quá lao lực, nhưng không ngờ bệnh tình lại nghiêm trọng đến mức này.

Phàm là nam nhân ở độ tuổi này, đáng lẽ phải là lúc sung sức nhất, nhưng trên người Ngô Quan Hải lại không thấy chút sinh

khí nào, thay vào đó là vẻ tàn lụi như sắp úa tàn.

Ngô Quan Hải khẽ lắc đầu, cười nhẹ: “Sinh ly tử biệt là lẽ thường tình, hơn nữa hiện tại ta vẫn còn gắng gượng được mà.”

“Đừng nói những lời thừa thãi đó nữa, mọi chuyện cứ giao cho ta, ngươi hãy an tâm dưỡng bệnh.” Triệu Khang vội vàng nói.

Ngô Quan Hải mỉm cười, không nói gì thêm.

Thái y trong cung nước Cảnh đều là bậc thần y thánh thủ, nếu có thể chữa trị được, hẳn đâu đến nỗi như ngày hôm nay?

Điều Ngô Quan Hải lo sợ nhất chính là nước Cảnh cũng như hắn, không thể vượt qua cơn nguy khốn này. Nước Cảnh đang trong tình thế nội忧 ngoại hoạn, hẳn lại không có con trai nối dõi. Nếu có một ngày nước Cảnh sụp đổ, chỉ có Triệu Khang và nước Càn mới có khả năng bảo vệ con gái hắn.

Hơn nữa, hắn cũng phát hiện ra Triệu Khang dường như không hề già đi. Cho dù sau này có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, chỉ cần hoàng thất nước Cảnh còn người, Triệu Khang còn sống, hắn tin rằng nước Cảnh nhất định sẽ còn tồn tại.

Nghĩ đến đây, Ngô Quan Hải đứng dậy, cười nói: “Triệu vương hãy chuẩn bị đi, chắc hẳn đã có không ít người mong ngóng ngươi đến. Cũng không cần phải lo lắng gì cả.”

“Từ khi vụ dân chúng nước Tề nổi loạn đầu tiên nổ ra, những quan lại người Tề trong triều đều đã bị xử trảm.”

Nhìn theo bóng Ngô Quan Hải rời đi, Triệu Khang thở dài trong lòng. Ngoài điện, một cung nữ bụng long bào bước vào.

Nàng cung nữ len lén ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp mái tóc bạc trắng như tuyết của Triệu Khang, nàng không khỏi sững sờ.

Trong lòng thầm nghĩ, vị Triệu vương trong truyền thuyết này thật là trẻ tuổi, có hắn ở đây, chắc chắn cuộc chiến loạn này sẽ sớm được dẹp yên thôi.

Nàng cung nữ đáp ứng: “Triệu vương?”

Triệu Khang quay đầu nhìn nàng ta, nàng cung nữ vội vàng cúi đầu, luống cuống nói: “Triều phục đã được chuẩn bị xong.”

“Ta biết rồi, để đó đi, ta tự thay.”

Nàng cung nữ dè dặt nói: “Đề nô tỳ hầu hạ vương gia thay y phục.”

“Không cần, lui xuống.”

...

Đại diện.

Ngô Quan Hải ngồi trên long ỷ, phía dưới bá quan văn võ tề tựu. So với triều đình nước Càn, triều đình nước Cảnh có vẻ ít người hơn nhiều.

Điều này cũng khiến không ít người có tâm lý bất ổn. Dù cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng hàng lông mày nhíu chặt lại đã tố cáo tâm trạng thật sự của họ.

Đối thủ là Lưu Yến Nhiên được mệnh danh là “Thiên mệnh sở quy” đấy! Liệu chúng ta có thể chống đỡ nổi không?

Hiện tại trong dân gian đã vang lên không ít lời xung tụng “Thuận thiên thừa mệnh” của Lưu Yến Nhiên.

Thậm chí còn có không ít thầy phong thủy lang thang giả thần giả quỷ, mê hoặc lòng người.

Nếu mất lòng dân, làm sao có thể đánh thắng trận này?

Ngô Quan Hải nhìn biểu hiện của mọi người, khẽ mỉm cười, ra hiệu cho thái giám bên cạnh.

Thái giám lập tức hô lớn: “Trật tự!”

Các quan viên đang hoang mang đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên long ỷ.

Ngô Quan Hải dùng năm ngón tay gõ nhẹ lên thành ghế, giọng nói ung dung: “Chắc hẳn hôm nay chư vị đã nhận được tin tức, có một đội quân tiếp viện của nước Càn đã vào thành. Chắc hẳn lúc này các vị đang nghĩ, mười mấy vạn đại quân của chúng ta ở tiền tuyến đã tử trận, hơn nữa còn là trong tình huống có cả hỏa pháo.”

“Vậy thì một vạn người của nước Càn có thể làm gì được? Hôm nay, trẫm sẽ cho các vị mở mang tầm mắt, để các vị được diện kiến nhân vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết, người mà các vị chưa từng được tận mắt nhìn thấy, truyền Triệu vương!”

Trong chớp mắt, bá quan chấn động, đồng loạt quay đầu nhìn ra phía ngoài đại điện. Đúng như lời Ngô Quan Hải nói, những văn võ bá quan mới của nước Cảnh, ngoại trừ một số tướng lĩnh, gần ba phần hai đều chỉ nghe danh Triệu Khang, chưa từng gặp mặt.

Kẻ trong vòng vài năm gần gũi đã phá vỡ cục diện tứ quốc, sau đó liên tiếp tiêu diệt nước Chu và nước Tề, chôn sống hàng vạn quân Tề, bị người đời gọi là ác ma đồ tể... vậy mà lại đến đây!

Bên ngoài đại điện, một bóng người xuất hiện, bước qua ngưỡng cửa, sải bước tiến vào dưới ánh mắt của bá quan văn võ.

Y phục vương gia màu đen thêu kim tuyến, họa tiết rồng uốn lượn dữ tợn thể hiện địa vị tối cao của hãn ở nước Cảnh.

Đôi mắt tĩnh lặng không còn vẻ giễu cợt như thường ngày, nhưng vẫn kiên định như năm nào, dốc hết sức lực để bảo vệ những thứ mà chính tay mình đã hủy diệt.

Một mình hãn đứng đó, như thể chống đỡ cả thế giới.

Không biết ai là người đầu tiên kích động cúi người.

Ngay sau đó, cả triều đường đồng thanh hô vang: “Thiên tuế!”

...

Gió chiều hiu hắt, mang theo hơi lạnh.

Phía trước, bóng người đang dọn dẹp chiến trường, có những tên man tộc Kim Quốc hung hãn khát máu, cũng có những tên “Thiên mệnh quân” hưởng ứng cái gọi là thiên mệnh.

Hai bóng người sánh vai đứng cạnh nhau, một người khí chất cao quý, dung mạo tuyệt mỹ, khoác trên mình long bào thể hiện thân phận tôn quý vô song.

Đó là Tiêu Cẩm, nữ hoàng cai trị thảo nguyên.

Người còn lại phong hoa tuyệt đại, đôi mắt lạnh lùng không chút hơi ấm, như thể trên người nàng ta chỉ còn lại sự điên cuồng vô tận.

Dù sở hữu dung nhan xinh đẹp như vậy, nhưng những tên man tộc Kim Quốc xung quanh thậm chí còn không dám liếc mắt

nhìn nàng ta.

Chỉ có những người từng cùng người phụ nữ này chinh chiến mới biết nàng ta đáng sợ đến mức nào.

Đó là sự tồn tại vượt ngoài tầm hiểu biết của họ.

Tiêu Cẩm nhìn Lưu Yến Nhiên bên cạnh, cười đầy thâm ý: “Không ngờ cuối cùng lại là ngươi và ta liên thủ, lật đổ cả thiên hạ này.”

Lưu Yến Nhiên thản nhiên nói: “Hiện tại ta không còn hứng thú gì với thiên hạ nữa.”

“Thật sao?”

Tiêu Cẩm cười khê: “VẬY còn Triệu Khang thì sao?”

Đôi mắt đẹp hiện lên chút dao động, Lưu Yến Nhiên nhìn đôi phương: “Ngươi muốn nói gì?”

Tiêu Cẩm mỉm cười: “Không có gì.”

Nàng ta nhìn lên bầu trời: “Trước đây, ta mang theo đầy căm hận muốn báo thù, ngay cả trong mơ cũng muốn băm vằm Triệu Khang thành trăm mảnh, mặc dù ta chưa từng gặp hắn.”

“Lúc đó, ta luôn có một thắc mắc, Phi Vũ năm xưa oai phong凛冽 như vậy, tại sao không dám tự mình đi giết Triệu Khang. Nhưng bây giờ ta đã hiểu.”

Tiêu Cẩm cười nói: “Nhìn mảnh đất hoang tàn trước mắt này, nhìn ánh mắt căm hận nhưng bất lực của những người dân nước Cảnh, ta mới hiểu ra.”

“Phi Vũ năm xưa không phải muốn giết Triệu Khang, mà muốn hắn ta sống trong đau khổ, tuyệt vọng, căm hận và hối hận cả đời. Đó mới là sự tra tấn lớn nhất đối với những kẻ như bọn họ.”

“Báo thù, báo thù, cho dù có báo thù được thật thì có thể vẫn hỏi được gì chứ? Chỉ có hủy hoại những người và vật mà đôi phương quan tâm nhất, để lại cho họ nỗi tiếc nuối vô hạn mới là cách trả thù tốt nhất!”

Chương 896 - Ác Quỷ

Nghe những lời của Tiêu Cẩm, Lưu Yến Nhiên chẳng buồn đáp lại.

Nàng ta liền tự ý nói tiếp: “Bởi vậy, đột nhiên ta lại chẳng muốn giết Triệu Khang nữa. Ta rất muốn xem, khi hắn chứng kiến Càn Quốc và Cảnh Quốc sụp đổ dưới tay ngươi thì sẽ thế nào.”

Lưu Yến Nhiên thản nhiên đáp: “Vậy thì trước đó, ngươi nên cẩn thận một chút, đừng quên hắn có thể giết ta.”

Tiêu Cẩm cười lớn: “Điều này ngươi cứ yên tâm, cho dù toàn bộ Kim Quốc có chết sạch, ta cũng không nỡ để ngươi chết. Quân Hạ mà ngươi nói khi nào thì quay lại?”

“Có lẽ còn cần một khoảng thời gian nữa. Khi Triệu Khang nhận ra ta không còn ở trong quân Hạ, thuộc hạ của hắn nhất định sẽ tấn công mạnh mẽ. Nói cho cùng, bọn họ càng đến muộn càng tốt.”

Tiêu Cẩm lập tức hiểu ra, Lưu Yến Nhiên muốn dùng quân Hạ để kiềm chế đại quân chủ lực của Càn Quốc.

Đúng lúc này, một tên lính Kim tiến lên bẩm báo: “Thống soái, chúng ta bắt được một tên địch quân thà chết không hàng.”

“Ồ? Mang lên xem thử.” Tiêu Cẩm cười khẩy.

Lần tiêu diệt Cảnh Quốc này, bọn chúng không tàn sát bừa bãi như lần trước mà chiêu hàng khá nhiều tù binh, chỉ cần chịu đầu hàng đều được sống.

Dù sao Cảnh Quốc hiện nay có không ít dân chúng Tề quốc, nhất là sau khi chứng kiến Lưu Yến Nhiên thì đừng nói là người Tề, ngay cả người Cảnh cũng có không ít kẻ đầu hàng.

Suy cho cùng, tù binh có rất nhiều tác dụng, làm lương thực cũng được.

Lần này lại bắt được một kẻ thà chết không hàng, thật sự có chút bất ngờ.

Khi người nọ bị áp giải lên, Lưu Yến Nhiên có phần kinh ngạc, bởi vì nàng quen biết người này!

Người bị bắt còn rất trẻ, trông chỉ mới ngoài hai mươi, lúc này bị trói gô, vẫn không ngừng chửi rủa.

“Lũ súc sinh ăn thịt người các ngươi! Có giỏi thì giết ta đi! Nếu ta nhúu mày dù chỉ một cái thì ta là con hoang!”

“Chu Minh.”

Lưu Yến Nhiên gọi tên người nọ.

Chu Minh ngẩn người, sau đó nhìn thấy gương mặt có phần xa lạ: “Minh Châu điện hạ? Sao người lại câu kết với lũ ác ma này!”

Tiêu Cẩm nghiêng đầu: “Người quen à?”

Lưu Yến Nhiên ừ một tiếng, định nói gì đó thì Chu Minh đã gào lên: “Điện hạ, người điên rồi sao? Sao lại có thể câu kết với lũ súc sinh này! Chúng nó ăn thịt người đấy!”

“Câm miệng!” Một tên lính Kim tát mạnh vào mặt hắn.

Chu Minh nhân cơ hội nhỏ một bãi nước bọt vào mặt hắn ta. Dù sao thì trước đây hắn cũng dám cầm dao chém Triệu Khang.

Sao có thể sợ hãi lũ người này chứ.

Tên lính bị nhỏ nước bọt tức giận rút đao định chém Chu Minh. Tiêu Cẩm quát lớn một tiếng, tên lính mới hậm hực cất đao, nhìn Lưu Yến Nhiên, Tiêu Cẩm nói: “Tự ngươi xử lý đi.”

Nói xong liền dẫn người rời đi. Chu Minh nhìn Lưu Yến Nhiên, thật sự không hiểu tại sao nàng lại câu kết với đám người Kim quốc này.

Kể từ khi Tề quốc diệt vong, trở thành Cảnh quốc, hắn vẫn luôn làm ăn ở Cảnh quốc, tiện thể tìm kiếm tung tích đại ca của mình, chỉ là bao năm qua vẫn bất vô âm tín.

Đối với Chu Minh, Minh Châu công chúa Lưu Yến Nhiên, luôn là một nhân vật cao quý trong lòng hắn.

Tuy trước đây nàng có chút ngang ngược nhưng với người có bản lĩnh, Chu Minh lại vô cùng kính nể.

Mà Lưu Yến Nhiên chính là một trong số ít người mà hắn kính phục.

Thế nhưng hôm nay, tận mắt chứng kiến Lưu Yến Nhiên ở cùng với một đám ác ma ăn thịt người, điều này khiến Chu Minh khó lòng chấp nhận.

Hắn làm ăn phát đạt, tuy không nói là kiếm được bao nhiêu tiền nhưng cũng tạm coi là khá giả.

Bởi vậy, lần chiến loạn này, hắn thậm chí còn cứu tế không ít người tị nạn, càng tận mắt chứng kiến không ít người Tề nhân mượn danh nghĩa khởi nghĩa, đi khắp nơi cướp bóc, giết người.

Trong tình huống này, hắn không thể tiếp tục kinh doanh nên muốn dẫn theo những người tị nạn đã được mình cứu mang bỏ trốn.

Nhưng thật không may, cộng thêm việc mang theo quá nhiều người nên không thể thoát ra ngoài, ngược lại còn bị bắt làm tù binh.

Rồi trong lúc bị áp giải, hắn đã chứng kiến những người bị mổ bụng moi gan phơi khô!

Sự va chạm mạnh mẽ đó khiến hắn không thể nào chấp nhận được.

Ban đầu, hắn còn tưởng rằng lũ súc sinh này chỉ mượn danh nghĩa của Lưu Yến Nhiên để kích động người Tề nổi dậy.

Nhưng giờ phút này, nhìn thấy Lưu Yến Nhiên thực sự xuất hiện trong quân đội Kim quốc, hắn mới chấp nhận sự thật.

Lập tức khuyên nhủ: “Điện hạ! Bọn chúng không phải người mà là súc sinh! Người ở cùng với chúng, sớm muộn gì cũng sẽ gặp chuyện không hay! Cho dù người muốn khôi phục đất nước, cũng không nên nhờ cậy lũ chúng nó!”

Lưu Yến Nhiên nhìn kẻ ngốc nghếch trước mặt, thản nhiên nói: “Người không hiểu đâu.”

“Có gì mà không hiểu!”

Chu Minh nhíu mày, vẫn nói: “Đúng là trước đây Tề quốc chúng ta đã mất nước, nhưng bá tánh cũng không bị ức hiếp gì, những năm gần đây sống dưới sự cai trị của Cảnh quốc cũng coi như thái bình.”

“Thế mà bây giờ, khắp nơi đều là người tị nạn, người chạy trốn thì chạy, người chết thì chết! Có người còn trở thành lương thực cho lũ súc sinh đó! Cho dù có khôi phục đất nước, các người đánh hạ thành trì cũng phải đối xử tốt với bá tánh, như vậy mới có thể thu phục lòng người! Ngay cả kẻ ngu ngốc như ta cũng hiểu được đạo lý này, chẳng lẽ các người lại không hiểu sao?”

Lưu Yến Nhiên đột nhiên cười khẩy một tiếng, nhìn Chu Minh với ánh mắt lạnh lẽo: “Người mới làm vong quốc nô được mấy năm? Thế mà đã bắt đầu nói đỡ cho Cảnh quốc rồi? Người cũng xứng đáng nói đến hai chữ ‘nhân tâm’, ‘bá tánh’ sao? Tề quốc chính là có những kẻ như người nên mới diệt vong!”

Chu Minh sốt sắng nói: “Ta không có bản lĩnh, không thể phản kháng, ta chỉ muốn nói, người không nên cùng với lũ người kia!”

“Hiện tại Cảnh quốc đã có cả đại bác, những người chạy nạn đều nói, những người bị đưa ra chặn họng pháo đều là người Tề! Người làm như vậy cho dù có khôi phục được đất nước, người Tề sau này còn lại được bao nhiêu người?”

“Hơn nữa, vốn dĩ đã không còn bao nhiêu bá tánh muốn đánh giặc! Hay là trước tiên hãy đình chiến? Nói chuyện với hoàng đế, không được thì tìm Triệu Khang?”

“Tên đó chắc là đã sớm thành cha nuôi của ta rồi, đúng rồi điện hạ, ta nhớ hẳn cũng quen biết người mà? Ngồi xuống nói chuyện một chút có được không?”

Lưu Yến Nhiên cười khẩy, gương mặt đột nhiên trở nên dữ tợn: “Chu Minh, không ngờ người lại có bản lĩnh đến vậy, ngay cả Triệu Khang cũng là cha nuôi của người! Vậy người có biết ta đã phải trải qua những gì không!”

Chu Minh nhìn người con gái trước mặt đột nhiên phát điên, bỗng cảm thấy có chút đáng sợ.

Chưa kịp phản ứng, một con dao đã đâm thẳng vào bụng hắn, Chu Minh không dám tin, cúi đầu nhìn máu tươi tuôn ra từ bụng mình, sau đó ngẩng đầu nhìn Lưu Yến Nhiên đang cầm dao.

Ý thức của hắn dần tan biến, ánh mắt trở nên mơ hồ, bỗng nhiên cười nói: “Ta hiểu rồi, người không phải đang khôi phục đất nước, người chỉ muốn kéo tất cả mọi người chôn cùng. Điện hạ, người... người đã biến thành một con ác quỷ rồi.”

“Hahaha.”

Lưu Yên Nhiên vừa cười vừa xoay cán dao, khiến ruột gan Chu Minh nát bét.

“Phải, ta đã biến thành một con quỷ, nhưng đó đều là do hắn ép ta! Ta muốn hắn cả đời hối hận, cả đời nhớ đến ta!”

“Hahaha... Cha nuôi? Tổng Kinh Nhan thì tính là cái thá gì! Nàng ta cũng xứng sao! Còn người, Chu Minh, người chỉ là một tên phế vật, cũng dám dạy đời ta!”

Nàng ta như phát điên, mãi đến khi Chu Minh tắt thở, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất, Lưu Yên Nhiên người đầy máu mới ngẩng đầu lên. Tiếng cười rợn người phát ra từ miệng nàng ta, đây là lần đầu tiên nàng ta thực sự tự tay giết người.

Hóa ra giết người lại thoải mái đến vậy, nhưng như vậy vẫn còn lâu mới đủ!

“Chặt đầu tên này xuống! Tìm một người Tề đưa đến Dương Châu, Càn Quốc, đưa cho Tổng Kinh Nhan! Nàng ta không xứng đáng sống trên đời này!”

Chương 897 - Hận tương phùng

Gió xào xạc thổi qua khắp chốn nhân gian. Giá như gió có tri giác, có thể thấu hiểu lòng người, thì e rằng thế gian này đã chẳng còn bao nhiêu nỗi sầu ly biệt.

Hoàng hôn buông xuống.

Từng bóng hồng đang tự tay dọn dẹp phủ đệ, xít còn khử trùng khắp nơi. Nhìn sang người bên cạnh có vẻ tâm hồn đang treo ngược cành cây, Tổng Kinh Nhan chậm rãi bước tới, tiếp nhận đồ vật trong tay đối phương.

“Ngọc Phượng, muội đi nghỉ ngơi đi, nơi này cứ để tỷ lo cho.”

Tần Ngọc Phượng quay đầu lại, áy náy nói: “Xin lỗi tỷ tỷ, muội lỡ đăng trí mất.”

“Nói gì vậy chứ, nhìn muội tiểu tụy thế kia kìa, dạo này phải chú ý nghỉ ngơi cho tốt, nếu không đợi hấn trở về nhìn thấy muội gầy như vậy, hấn sẽ đau lòng đấy.”

Tần Ngọc Phượng rung rung nước mắt: “Tỷ tỷ, muội... muội thật sự rất sợ, lúc ấy dáng vẻ của hấn thật sự khiến người ta đau lòng, muội chỉ cần nghĩ đến sau này thôi là đã không thể chấp nhận nổi rồi.”

“Ngốc ạ, đừng nghĩ như vậy, muội còn trẻ, tính ra tuổi tác thì muội và Elizabeth là nhỏ nhất. Các muội còn rất nhiều thời gian, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Tổng Khinh Nhan mỉm cười: “Cứ nghĩ đến những điều tốt đẹp đi, hiện tại hấn đang chinh chiến nơi tiền tuyến, chiến sự kết thúc sẽ trở về, cho nên các muội phải bảo vệ bản thân thật tốt, đừng để hấn phải lo lắng.”

“Muội... muội biết rồi, tỷ tỷ cũng vậy.” Thiếu nữ thút thít.

Tổng Khinh Nhan gật đầu, khuyên nhủ Tần Ngọc Phượng đi nghỉ ngơi, còn mình thì dọn dẹp sạch sẽ cả vương phủ rộng lớn.

Sau đó, nàng ngồi xuống trong sân, ngắm nhìn cây lựu đỏ rực như lửa.

Nàng có chút nhớ người đã đi trước, đồng thời cũng có chút ghen tỵ.

Tổng Khinh Nhan chưa từng cho rằng mình là một người phụ nữ tốt. Năm xưa, người nàng yêu thương vì nàng mà chết thảm, sau khi vào phủ Chu gia, nàng đã dùng mưu kế, trên tay dính đầy máu tanh.

Sau này, chồng thì phản bội, con trai thì bất hiếu.

Cả đời nhơ nhuốc, không thể gột rửa.

Tuy Triệu Khang chấp nhận nàng, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn tự ti cho rằng mình là kẻ ô uế.

Bởi vậy, khi nhìn thấy Triệu Khang vì Tiêu Linh Lung mà hóa điên, tóc bạc trắng một đêm, trong lòng nàng vừa đau xót, lại vừa có chút ghen tỵ.

Nghĩ đến những năm tháng ở bên Triệu Khang, Tống Khinh Nhan lại mỉm cười, trong đầu hiện lên câu nói mà Tiêu Linh Lung từng nói với nàng.

Nếu không thể thay đổi quá khứ tồi tệ, vậy hãy hướng về tương lai, đừng mãi chấp niệm với những điều đã qua.

Như thể người kia đang hiện diện trước mắt, Tống Khinh Nhan nghiêng đầu cười nói: “Ta và muội, chỉ là nợ nhau một lần gặp gỡ sớm hơn mà thôi, phải không?”

Đáng tiếc, chẳng có ai đáp lại. Nhưng Tống Khinh Nhan biết, nếu người đó còn ở đây, nhất định sẽ gật đầu.

Nàng đang định đứng dậy rời đi thì có tiếng gõ cửa, nàng đeo khẩu trang rồi đi ra mở cửa.

Một tên lính mặc giáp sắt dẫn theo một thương dân xuất hiện trước cửa.

“Có chuyện gì?”

Người lính vội vàng nói: “Phu nhân, người này là dân chạy nạn từ nước Cảnh đến, hắn nói trong tay có thứ mà Chu Minh muốn gửi cho Tống Khinh Nhan - Tống phu nhân.”

Ánh mắt Tống Khinh Nhan sáng lên, Minh nhi có tin tức rồi!

“Đồ vật đâu? Ta chính là Tống Khinh Nhan.”

“Ở đây. Chu Minh công tử dặn, thưa phu nhân, xin người hãy mở ra ở nơi vắng vẻ.” Người đến đưa ra một chiếc hộp gỗ.

Tống Khinh Nhan nhận lấy chiếc hộp, thứ bên trong dường như lẫn nhẹ, đồng thời tỏa ra một mùi kỳ quái, mùi hương này đối với Tống Khinh Nhan mà nói cũng không hề xa lạ.

Tay nàng đột nhiên run lên, nhìn người đưa đồ, sau đó nhìn sang người lính, lạnh lùng nói: “Giết hắn!”

Tên lính sửng sờ: “Phu nhân?”

“Hắn là gian tế của địch quốc, giết hắn!” Giọng Tống Khinh Nhan cao dần.

Người lính lập tức rút đao, nhìn người đàn ông đang biến sắc, Tống Khinh Nhan đột nhiên lại nói: “Khoan đã.”

Nàng nhắm mắt hít sâu một hơi: “Bắt hẩn lại, tra hỏi cho kỹ, sau đó báo tin cho triều đình.”

“Tuân lệnh.”

Người lính áp giải người đàn ông rời đi, Tống Khinh Nhan đóng cửa lại, thân hình suýt nữa thì ngã quy.

Người trong vương phủ này, kẻ nào mà chẳng dính máu, nàng là một trong số đó, nhưng nói đến việc bỏ đầu người vào trong hộp, thì e rằng...

Chỉ có mình nàng.

Trở về phòng riêng, Tống Khinh Nhan đặt chiếc hộp gỗ lên bàn, do dự mãi không mở ra.

Kể từ sau khi bị Triệu Khang mang đi, nàng chưa từng đi gặp Chu Minh, không phải vì không muốn, mà là do áy náy và sợ hãi.

Nàng tự biết mình không có tư cách làm một người mẹ.

Hít sâu một hơi, nàng tiến đến trước bàn mở hộp gỗ ra, bên trong là một cái đầu lâu đã hơi thối rữa, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhận ra là ai.

Cười thảm một tiếng, Tống Khinh Nhan ho dữ dội, máu tươi tràn ra từ khe hở ngón tay.

Nàng lau đi máu trên tay, cầm lấy bức thư dán trên nắp hộp, nét chữ thanh tú nhưng lộn xộn, có thể tưởng tượng được người viết bức thư này lúc đó căm hận đến nhường nào.

Cũng giống như những dòng chữ độc ác trên thư.

“Ương bướng, hèn hạ, tự cho mình leo lên được cành cao là hóa thành phượng hoàng hay sao?”

“Cái vỏ bọc xấu xí của ngươi chỉ toát ra sự ghê tởm, ngươi mang đến cho Triệu Khang chỉ là sự sỉ nhục vô tận, chỉ cần ngươi còn sống trên đời, thiên hạ này sẽ biết ngươi đã mang đến cho Triệu Khang nỗi nhục nhã gì, ngươi còn sống chính là vết nhơ lớn nhất của hẩn...”

Nhìn những dòng chữ ác độc trên thư, máu không ngừng tràn ra từ khóe miệng Tống Khinh Nhan, những dòng chữ này như bàn tay to lớn xé toạc quá khứ đẫm máu của nàng.

Dường như cái đầu lâu thối rữa kia lúc này cũng mở mắt nhìn nàng.

Tổng Kinh Nhan đọc hết từng chữ một, cuối cùng nhìn cái đầu lâu, cười thầm nói: “Minh nhi, xin lỗi con. Mẫu thân đúng là một người đàn bà độc ác, kiếp sau ta nhất định sẽ làm một mẫu thân tốt.”

Đóng nắp hộp lại.

Tổng Kinh Nhan lấy giấy bút ra, một lúc sau đã viết xong một bức thư, chữ viết đầy áy náy, nhưng lại khó mà viết ra hết những lời muốn nói.

Cuối cùng, nàng nhắc bút viết xuống từng dòng chữ chứa đầy hối hận, cuối cùng lấy chiếc trâm cài tóc rỏ tiền kia ra để gác bút.

Nhìn bóng hình dường như lại hiện ra trước mặt, Tổng Kinh Nhan đưa tay trái ra nắm lấy, nhớ lại năm xưa.

Người kia thay hình đổi dạng, bày mưu tính kế.

Nàng từng hỏi, sao lại có cái tên kỳ quái như Bá Bá.

Lúc đó, người nọ cười nói: “Nàng cũng có thể gọi tự của ta là Trileu Long.”

Sau này gặp lại, Tổng Kinh Nhan hỏi hắn lần này có phải lại là tên giả hay không, Triệu Khang có chút bất đắc dĩ nói: “Tự là thật, chỉ là vì trùng với một tên mập ú kia nên ta không bao giờ nói với người khác.”

Chẳng bắt được gì cả, Tổng Kinh Nhan phì cười, chiếc kéo sắc bén trong tay phải đâm mạnh vào lồng ngực, lưỡi dao đâm thẳng vào trái tim tràn đầy yêu thương kia.

Kể từ khi vào phủ Chu gia, tất cả những gì nàng làm đều là vì bản thân, sau khi rời khỏi phủ Chu gia, tất cả những gì nàng làm đều là vì người kia.

Chỉ một phong thư của Lưu Yến Nhiên đã phá vỡ tất cả những gì nàng mong mỏi về tương lai, khiến nàng cảm thấy nhục nhã.

Ngã xuống bàn, Tổng Kinh Nhan nhắm mắt lại.

Triệu Long, hóa ra ta và chàng không phải là gặp nhau quá muộn, mà là ngay từ đầu đã không nên gặp gỡ.

Xin hãy tha thứ cho ta không thể tiếp tục đồng hành cùng chàng, cũng đừng vì một kẻ không xứng đáng như ta mà đau buồn, gió xuân sẽ thay ta mang những lời chưa kịp nói đến bên chàng...

Ta không tin vào kiếp sau, nhưng vì chàng, ta nguyện sa vào luân hồi địa ngục, gột rửa tội lỗi cả đời, chỉ mong kiếp sau có thể đường hoàng đứng trước mặt chàng.

Ngoài cửa sổ, hoa lựu nở rực như lửa, mỹ nhân tựa tranh, nụ cười khuynh thành.

Khắp nơi đều đẹp tuyệt, chỉ tiếc là đã chẳng còn ai có thể thưởng ngoạn.

Chương 898 - Tin Gió

Bên trong đại điện, bầu không khí trang nghiêm bao trùm.

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng cùng các vị đại thần Cảnh quốc, kế hoạch tác chiến đã được vạch ra tỉ mỉ. Quân Cảnh sẽ chia làm nhiều mũi tấn công, dùng hỏa lực mạnh nhất dụ Lưu Yến Nhiên lộ diện, tạo thời cơ cho Triệu Khang ra tay kết liễu ả ta ngay trên chiến trường.

Nhìn Triệu Khang, các vị quan viên tham gia nghị sự đều lộ ra nụ cười tự tin. Có Triệu Vương ở đây, bọn họ không còn phải lo lắng gì nữa.

Đúng lúc này, một thái giám vội vã chạy vào bẩm báo: “Bẩm Hoàng thượng, bẩm Triệu Vương điện hạ, cấm quân bẩm báo có một nữ tử xưng là Công Tôn Vân Tú cầu kiến Triệu Vương điện hạ.”

“Công Tôn Vân Tú?” Triệu Khang nhíu mày, tự hỏi tại sao nàng ta lại đến đây.

Từ khi biết được bản thân sẽ không già đi, đối diện với vị thần nữ từng khiến hắn si mê, Triệu Khang luôn tìm cách né tránh.

Ngô Quan Hải liếc nhìn Triệu Khang, thấy hắn nói: “Cho nàng ấy vào đi.”

Chẳng mấy chốc, một nữ tử áo trắng xuất hiện, dung mạo khuynh thành khiến các vị đại thần đều ngẩn ngơ. Nàng ta chỉ nhìn Triệu Khang, cất tiếng nói: “Ta có chuyện muốn nói với người.”

Triệu Khang đứng dậy, nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì?”

Dù là Công Tôn Vân Tú, lúc này cũng không đành lòng nói thẳng. Nàng lấy từ trong ngực ra hai phong thư, đưa cho Triệu Khang: “Người... tự mình xem đi.”

Ngô Quan Hải cùng các vị quan viên khác đều lộ vẻ khó hiểu. Triệu Khang nhận lấy thư, nhìn thấy dòng chữ “Trọng Dĩnh khải” trên phong thư đầu tiên, trong lòng chợt giật mình.

Hắn vội vàng mở thư ra. Người biết tự của hắn không nhiều.

Vừa đọc được nội dung bức thư, Triệu Khang run rẩy che miệng, nhưng không thể ngăn nổi dòng máu tươi trào ra.

“Triệu Vương!” Ngô Quan Hải và mọi người hốt hoảng chạy lại đỡ lấy Triệu Khang.

Gương mặt hắn tái nhợt, cảm giác như có hàng ngàn mũi dao đâm vào tim. Máu tươi không ngừng trào ra, tứ chi bủn rủn, đến nắm chặt tay cũng không nổi.

Công Tôn Vân Tú ra hiệu cho mọi người lui ra.

Mãi cho đến khi hoàng hôn buông xuống, Công Tôn Vân Tú mới tìm thấy Triệu Khang ở một góc cung cấm.

Hắn dựa người vào tường, hơi thở yếu ớt như sắp tắt. Một bức thư là của Tống Kinh Nhan để lại cho hắn, bức còn lại là của Lưu Yến Nhiên viết cho Tống Kinh Nhan. Hắn đều đã đọc hết.

Từ những dòng chữ ấy, hắn cảm nhận được sự tuyệt vọng của nàng.

Bao năm qua, hắn luôn cẩn thận từng chút một, bởi vì biết rõ Tống Kinh Nhan rất đề tâm đến quá khứ của mình. Hắn cố gắng bù đắp những vết thương lòng của nàng, giống như việc nói dối mọi người là hắn đã cưỡng bức Ngô Tâm Di khi say rượu.

Vậy mà, nàng vẫn bị một bức thư của Lưu Yến Nhiên bức tử.

Nhìn Triệu Khang siết chặt tóc, Công Tôn Vân Tú nghe thấy hấn gần giọng, như đang trách móc ai đó: “Ngốc! Người ngốc thật! Mấy lời gièm pha ấy, mấy chuyện không hay ho ấy, ta để tâm bao giờ? Sao người lại...”

Công Tôn Vân Tú siết chặt tay. Cảnh tượng này nàng đã quá quen thuộc. Sau khi Tiêu Linh Lung qua đời, nàng từng nhiều lần nhìn thấy Triệu Khang lâm bầm một mình như người điên.

Tiếng cười âm trầm vang lên khiến Công Tôn Vân Tú giật mình. Nàng nhìn thấy Triệu Khang đứng dậy, mái tóc dài nhuộm máu bay phát phơ trong gió.

“Cả đời nàng ấy đã chịu quá nhiều đau khổ, đến cuối cùng vẫn không thoát khỏi số phận nghiệt ngã. Người nói xem, nàng ấy có đáng thương không?”

Công Tôn Vân Tú im lặng nhìn hấn.

“Nàng ấy để lại hai bức thư. Một bức cho Tào Bạch Lộ, dặn dò đừng nói chuyện này cho người biết.” Giọng nói của nàng đều đều.

“Nhưng Diệp Hồng Tuyết nói, người nên trả thù cho nàng ấy.”

Triệu Khang cười khẩy: “Ta cũng nghĩ vậy.”

Hấn cắt kỹ hai bức thư cùng cây trâm cài tóc vào ngực áo, sau đó quay người bước ra khỏi hoàng cung.

Phải mất bảy ngày, chạy hết ba con ngựa, Triệu Khang mới đến được tiền tuyến.

Bên ngoài thành, quân Kim và quân phản loạn của Tề quốc do Lưu Yên Nhiên cầm đầu đang bao vây tấn công.

Tiếng nổ của thuốc súng đột ngột im bật, khiến không ít người ngạc nhiên nhìn lên. Bóng một người từ trên tường thành nhảy xuống.

Quân địch còn chưa kịp định thần, người nọ đã lao vào giữa trận địa.

Hấn bóp lấy cổ họng một tên lính Kim, xé toạc yết hầu hấn ta.

Sau phút kinh hoàng ban đầu, quân địch ào ạt xông lên tấn công kẻ liều lĩnh kia. Nhưng chúng nào biết rằng, kẻ địch trước mắt còn hung hãn hơn chúng gấp trăm, gấp ngàn lần.

Chỉ có máu và tiếng kêu la thảm thiết của kẻ thù mới có thể xoa dịu phần nào nỗi đau xé lòng trong hắn.

Không chút lưu tình, chân khí cuộn cuộn tuôn ra, biến thành lưỡi hái tử thần. Nơi hắn đi qua chỉ còn lại xác người không toàn thây.

Hắn như ác quỷ trời lên từ địa ngục!

Ngày hôm đó, Triệu Khang đã giết gần một ngàn người. Mãi cho đến khi kiệt sức, hắn mới bị Công Tôn Vân Tú lặng lẽ đi theo sau đưa về.

Thế nhưng vừa tỉnh lại, hắn lập tức xông ra ngoài. Lần này, trên tay hắn là khẩu súng máy do xưởng chế tạo súng ống Dương Châu sản xuất.

Tiếng súng “đùng đoàng” vang lên như khúc nhạc tử thần, không ngừng nghỉ cho đến khi súng bị hỏng. Hắn lại tiếp tục dùng chân khí tàn sát kẻ địch.

Quá khủng khiếp!

Quân Kim chưa bao giờ gặp phải kẻ nào điên cuồng như vậy. Nụ cười điên dại của hắn khi giết người, giống như đang xem việc tàn sát chúng là một trò chơi.

Hắn chém giết đến mức khiến chúng khiếp sợ, nhưng vẫn cười lớn đầy phấn khích. Nếu không phải có nữ tử áo trắng kia đánh ngất hắn, có lẽ con quỷ điên này sẽ đuổi theo chúng đến tận doanh trại!

Kể từ ngày thứ tư, không còn ai dám tiến công nữa.

“Ai muốn đi thì đi! Ta không muốn chọc vào tên điên tóc trắng đó!”

“Đúng vậy! Mấy tên tướng quân chỉ giỏi đứng nói mồm. Hai ngày nay, ta đều mơ thấy hắn, sợ đến mức tè cả ra quần.”

“Không sợ thì tự mình lên mà xem! Hắn mà là người thì trên đời này không còn ai là người nữa!”

“Dù sao ta cũng không đi đâu! Trừ phi hắn rời đi!”

Tuy sĩ khí giảm sút, nhưng dưới sự đốc thúc của quân lệnh, bọn chúng vẫn phải liều mình xông lên. Thậm chí có kẻ còn ôm bom lao đến, định đồng quy vu tận với tên tóc trắng kia.

Nhưng chưa kịp đến gần, bọn chúng đã bị những luồng kiếm khí sắc bén xé nát.

Công Tôn Vân Tú!

Nữ tử mà chính bản thân nàng cũng không biết mình mạnh mẽ đến nhường nào. Có lẽ sau cái chết của Ngô Như Long và Tiêu Phi Vũ, nàng chính là người mạnh nhất thiên hạ.

Triệu Khang, Công Tôn Vân Tú. Hai người bọn họ hợp sức, có thể phá hủy cả ngàn quân!

Nhưng giết bao nhiêu quân địch cũng vô dụng, bởi vì vẫn không thể dụ được người kia xuất hiện. Khi hoàng hôn buông xuống, Triệu Khang ngồi trên đồng xác chết, run rẩy lấy cây trâm cài tóc ra áp vào mắt.

Gió thổi qua, mái tóc dài bay phấp phơ. Chỉ có người con gái lặng lẽ ở bên cạnh mới nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt hần.

Nàng nói gió sẽ mang những lời chưa nói hết của nàng đến cho ta. Vậy mà, nhiều ngày trôi qua, ta vẫn không nghe thấy hồi âm.

Ta đã lừa nàng một lần.

Lần này, đến lượt nàng lừa ta sao?

Một bình rượu được đưa đến trước mặt, nữ tử áo trắng đã giết vô số quân địch, lúc này lại ngồi xuống bên cạnh hần, thản nhiên nói: “Uống đi.”

Triệu Khang nhận lấy bình rượu, tu một hơi cạn sạch.

Giọng nói của Công Tôn Vân Tú lại vang lên: “Ta từng nói với ngươi, nếu không thể tuyệt tình, vậy thì cứ tận hưởng hiện tại. Ngày tháng còn dài.”

Thấy Triệu Khang không đáp, Công Tôn Vân Tú tự rót cho mình một chén rượu: “Ngươi đã nhập ma rồi.”

“Không sao cả, dù sao cũng sẽ không chết.” Triệu Khang cười ha hả.

“Nhưng bây giờ ngươi và người chết có khác gì nhau?”

Thấy Triệu Khang im lặng, Công Tôn Vân Tú đưa rượu cho hắn, cho đến khi hắn say mềm, bắt đầu nói nhảm.

Nàng công Triệu Khang trên lưng, chậm rãi bước về phía cổng thành.

Bỗng nhiên, nàng hỏi: “Nếu là vì ta, ngươi có bằng lòng sống tốt không?”

“Ngốc...” Triệu Khang cười khúc khích: “Tất...tất nhiên là ta sẽ...sẽ sống tốt. Ta muốn tu luyện...vượt qua nhất phẩm...ha ha ha...ta muốn thành tiên...”

“Triệu Khang!!”

“A...ngươi làm gì vậy?”

“Ngươi nôn lên người ta rồi!”

“Ta...ta sẽ giặt sạch đồ cho ngươi...”

Chương 899 - Kết cục sắp đến

Tiếng nước chảy róc rách.

Nhìn Triệu Khang nằm trên giường, Công Tôn Vân Tú có chút khó xử.

Chuyện hầu hạ người khác đối với nàng mà nói, quả thực hơi quá sức.

Hay là cứ thế xách hần ném vào bồn ngâm cho xong, nhưng nếu chết đuối thì sao?

Nhưng nếu không tắm rửa sạch sẽ, làm sao nàng xuống tay được đây?

Nghĩ một lúc, Công Tôn Vân Tú đi ra ngoài, nhìn về phía binh lính: “Giúp ta tìm một cái bàn chải.”

“Vâng... Vâng.”

Tên binh sĩ thẳm kêu trời, cả đời này coi như mở mang tầm mắt.

Hắn ta làm việc rất nhanh chóng, không bao lâu sau đã cầm hai chiếc bàn chải lớn quay lại.

Nhìn thấy bàn chải, Công Tôn Vân Tú hơi nhú mày, thôi thì có còn hơn không.

Nói lời cảm ơn, Công Tôn Vân Tú cầm hai chiếc bàn chải lớn quay trở về phòng.

Triệu Khang đang say rượu ngủ mê man, đột nhiên toàn thân run lên, bừng tỉnh mở mắt ra, liền cảm thấy trên người một trận đau rát, vội vàng ngồi dậy thì giật mình kinh hãi.

Hắn vậy mà đang trần truồng nằm trên giường, ngực đỏ ửng, thậm chí còn rớm máu.

Mà hung thủ, tay cầm hai chiếc bàn chải lớn, đang cau mày nhìn hắn: “Tỉnh rồi à?”

“Ta... Người làm gì vậy?” Triệu Khang ngơ ngác.

Công Tôn Vân Tú thản nhiên nói: “Người toàn mùi rượu và vết bẩn, ta chà rửa một chút.”

“Vậy ngươi cũng không cần dùng bàn chải sắt chứ, ngươi muốn giết ta sao?” Triệu Khang tức giận bật cười.

“Không phải không sao chứ?” Cô gái vẫn thản nhiên.

Triệu Khang định mắng một câu, sau đó bỗng giật mình nhận ra mình không mặc gì, vội vàng che thân dưới: “Ta... Ngươi đi ra ngoài trước đi.”

“Đã nhìn thấy rồi, che cái gì?”

Triệu Khang ngơ ngác: “Này, ý ngươi là sao?”

“Không có gì, phải nói là rất thần kỳ, còn có thể to nhỏ khác nhau.” Công Tôn Vân Tú bình tĩnh nói.

Triệu Khang thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu: “Ngươi còn sò?”

Công Tôn Vân Tú không đáp, đưa hai chiếc bàn chải sắt cho hắn: “Đã tỉnh rồi thì tự mình xử lý đi.”

“Quỷ mới dùng thứ này của ngươi.”

Triệu Khang nói xong, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, vừa định đứng dậy đi vào bồn tắm, nhưng nhìn thấy Công Tôn Vân Tú vậy mà ngồi ở mép giường.

Lập tức bất mãn nói: “Tỷ tỷ, tỷ có thể ra ngoài trước được không?”

“Không cần, lát nữa còn có việc phải làm.”

“Không phải, ngươi ở đây ta tắm rửa thế nào?”

Công Tôn Vân Tú: “Ngươi có thể coi như ta không tồn tại.”

“Ta...”

Nhảy vào bồn tắm, nước bắn tung tóe, Triệu Khang quay lưng về phía Công Tôn Vân Tú, cau mày.

Công Tôn Vân Tú phía sau nhìn bóng lưng hắn, có chút ngẩn ngơ.

Không biết qua bao lâu, Triệu Khang đã bình tĩnh lại: “Ta tắm xong rồi, ngươi ra ngoài trước đi, ta muốn thay quần áo.”

Giọng nói của cô gái cũng đồng thời vang lên: “Sáng mai dậy rồi thay cũng được, ta vừa tắm xong.”

Trực tiếp như vậy sao!

Triệu Khang siết chặt nắm tay, nếu như trước kia, lúc này hẳn có lẽ đã nhảy ra khỏi bồn tắm rồi, thế nhưng lúc này lại không hề có ý nghĩ nào khác.

Chỉ cười khở một tiếng: “Người đây là muốn làm gì?”

Nghe ra ý của Triệu Khang, cô gái khẽ cười: “Tại sao không thế, có lẽ giống như người nói, muốn có một mái ấm.”

“Không giống người.”

“Vậy trong mắt người ta nên là người như thế nào?” Công Tôn Vân Tú hỏi ngược lại.

Triệu Khang lại không biết trả lời như thế nào, quen biết lâu như vậy, hẳn cũng biết đối phương là người không an phận.

Nhưng nói thật lòng, hình như hẳn căn bản không hiểu nàng.

Người phía sau lại cho hẳn câu trả lời: “Nói cho cùng, cũng chỉ là một người phụ nữ hai mươi chín tuổi mà thôi.”

Triệu Khang có thể cảm nhận được người phía sau đang làm gì, theo tiếng bước chân đến gần, đối phương cũng đến gần.

Hắn đột nhiên đứng bật dậy, lòng bàn tay bọc phát ra một cỗ lực hút, chớp lấy bộ quần áo bên cạnh, thậm chí không dám liếc nhìn người con gái đã cởi bỏ lớp áo trắng kia một cái, liền xông ra khỏi cửa.

Người được vô số người Kim trên chiến trường gọi là ác quỷ tóc trắng, lúc này lại giống như đang bỏ chạy tán loạn.

Công Tôn Vân Tú không khỏi bật cười, nhặt quần áo trên đất mặc vào từng cái một.

“Công Tôn Vân Tú à Công Tôn Vân Tú, năm đó một câu đánh thắng rồi nói, có tính là tự chuốc lấy khổ sở hay không? Hiện tại hẳn ngay cả dũng khí yêu người cũng không có...”

Mùi máu tanh nồng nặc trên chiến trường theo gió bay khắp nơi.

Triệu Khang chạy trốn ngồi trên tường thành, một tay cầm cây trâm cài tóc, một tay nắm một túi thơm.

Giống như đang trách móc ai đó.

“Người xem Tổng tử, còn biết để lại cho ta vật kỷ niệm, nữ nhân người ngay cả một lá thư cũng không để lại.”

“Lần sau ta đánh cho người nở hoa!”

“Còn có người, cười! Cũng không nghe lời...”

Binh lính ở đằng xa nhìn hấn tự mình lảo bầm, chỉ cảm thấy thật sự là có chút kinh hãi.

Một thân ảnh áo trắng bay đến, Triệu Khang nhìn nàng một cái, im lặng cất túi thơm và cây trâm đi.

Giống như tất cả những gì vừa rồi chưa từng xảy ra, Công Tôn Vân Tú thản nhiên nói: “Người đã giết chóc nhiều ngày như vậy, Lưu Yên Nhiên vẫn chưa xuất hiện, quân địch cũng không phải cao thủ nào đến, muốn nàng ta mắc câu, xem ra không phải là chuyện dễ dàng.”

“Tình lý chung thôi.”

Triệu Khang nhìn về phía xa, “Dù sao hiện tại ta thay đổi không nhỏ, nàng ta chưa chắc đã biết ta đến.”

“Nếu nàng ta xuất hiện nhất định sẽ có đại quân bảo vệ, đến lúc đó ta sẽ bảo vệ người.”

Triệu Khang khẽ nhú mày: “Thôi vậy, ta có cách của ta để giết nàng ta.”

Công Tôn Vân Tú cười nói: “Không nở sao?”

Triệu Khang im lặng.

Công Tôn Vân Tú thu hồi nụ cười: “Kết hợp với những gì người đã nói trước đây, nếu như ta là Lưu Yên Nhiên, muốn xuất hiện trên chiến trường, tuyệt đối sẽ không để người tìm thấy.”

“Dưới gầm trời này, cũng chỉ có ta có năng lực bảo vệ người trong hàng chục vạn đại quân, đi tìm nàng ta. Đừng quên Diệp Hồng Tuyết các nàng còn đang chờ người.”

Nói xong, nữ tử cất bước rời đi, nhìn bóng lưng đối phương, Triệu Khang chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía núi thây biển máu do hấn tạo ra phía trước.

Đúng vậy.

Hồng Tuyết các nàng còn đang chờ, hấn phải vực dậy tinh thần.

Xoa xoa mặt, vuốt tóc dài ra sau, Triệu Khang nhảy xuống tường thành nhìn về phía binh lính ở đằng xa.

“Gọi Cao Uyên, Trần Mậu Khải, Hoa Phong Viễn đến gặp ta.”

Lúc này, hấn dường như lại trở nên không ai có thể đánh gục.

Mà trong đại doanh quân địch.

Tiêu Cẩm nhìn chiến báo mấy ngày nay có chút ngán ngơ, “Ác quỷ tóc trắng?”

Một tên tướng quân gật đầu nói: “Đúng vậy, nghe nói là một nam tử tóc trắng điên cuồng, tung hoành chiến trường không ai địch nổi, bên cạnh còn có một nữ tử áo trắng đi theo, cũng cường đại vô cùng.”

Tiêu Cẩm đột nhiên hừ lạnh một tiếng, giống như bị cái gì đó chọc giận: “Lại mạnh cũng chỉ là người!”

Lúc này, Lưu Yến Nhiên bên cạnh thản nhiên nói: “Năm vạn quân của Hạ quốc sắp đến rồi.”

“Vậy thì tốt. Gần đây Cảnh quân có không ít động tĩnh, chia binh lực ra, xem ra là định phân tán lực lượng của chúng ta, bất quá không sao, chỉ cần công phá cửa ải kia.”

Tiêu Cẩm cười lạnh một tiếng: “Cảnh quốc cũng chỉ còn là cái tên thôi, đã đến lúc đánh một trận lớn rồi.”

Lưu Yến Nhiên gật đầu, bỗng nhiên lại nhú mày, trong lòng đột nhiên có chút bất an, luôn cảm thấy sắp có chuyện gì xảy ra.

Bất quá cũng không sao, dù sao đều như nhau!

Chương 900 - Phu Quân Hầy Yên Lòng

Pháo và đạn pháo được vận chuyển không ngừng từ nước Khiên đến nước Cảnh, sau đó chuyển đến chiến trường ở Châu Sở.

Quân đội man di của Tiêu Cẩm, cộng thêm Thiên Mệnh Quân của người Tề do Lưu Yến Nhiên kích động tạo phản, tổng

cộng lên đến hơn bốn mươi vạn.

Hơn nữa, Hạ Quân của Đông Phương Vũ cũng đang điều động binh lực, dường như cả hai bên đều ngầm hiểu ý nhau, đang chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

Do đó, không còn xảy ra xung đột trực diện nào nữa.

Trong thành.

Triệu Khang nhìn ba người quen cũ là Cao Uyên, Trần Mậu Khải và Hoa Phong Viễn, xung quanh là các tướng lĩnh mới của nước Cảnh.

Lướt tay qua sa bàn, Triệu Khang nói: “Kế hoạch cuối cùng là như thế này, dàn trải toàn bộ binh lực, kéo dài chiến tuyến, tránh để Lưu Yến Nhiên gây ra thương vong lớn.”

“Đợi đến khi tất cả pháo binh được bố trí xong, ta và Cao Uyên sẽ đích thân dẫn quân đi câu con cá lớn này, chỉ cần Lưu Yến Nhiên xuất hiện, ta nhất định giết nàng ta.”

Triệu Khang cười nói: “Lưu Yến Nhiên chết, những kẻ còn lại chỉ là cừ non chờ bị làm thịt mà thôi.”

Các tướng lĩnh khẽ gật đầu, không khí không mấy thoải mái.

Bọn họ phải đối mặt với sự tồn tại vượt quá lẽ thường, không ai biết liệu vào lúc sắp giành được chiến thắng, có tai họa nào đột ngột xuất hiện đảo ngược tình thế hay không.

Kể từ khi Lưu Yến Nhiên đến chiến trường nước Cảnh, chuyện như vậy đã xảy ra quá nhiều lần.

Nếu không thì làm sao khắp nơi ở nước Cảnh lại có người Tề liên tục tạo phản?

Bởi vì giờ phút này, tất cả người Tề đều tin rằng Lưu Yến Nhiên chính là Thiên Mệnh không thể chống lại.

Chống lại ý trời?

Tìm đường chết sao?

Phân công xong nhiệm vụ, Triệu Khang không nói thêm gì nữa, chầm một điệu thuốc rồi một mình đi ra ngoài.

Bầu trời xám xịt, nhưng may mắn có một vầng trăng tròn như chiếc đĩa ngọc treo lơ lửng trên bầu trời, an ủi lòng người.

Tiếng sáo du dương vang lên, Triệu Khang lần theo tiếng nhìn lại, thấy trên một tòa lầu không xa.

Một nữ tử áo trắng ngồi trên mái hiên, tay cầm ngọc tiêu thổi ra những âm thanh du dương như tiên nhạc.

Dưới ánh trăng, nàng đẹp đến mức không chân thật.

Triệu Khang thở dài trong lòng, đang định quay người lại, thì phát hiện mình không thể nhúc nhích, sau đó cả người như bị ai đó nắm cổ áo kéo lên, cuối cùng ngã phịch xuống mái ngói.

Có thể làm được điều này, e rằng trên đời này chỉ có nữ tử bên cạnh hấn.

“Trốn ta?” Công Tôn Vân Tú xoay xoay ngọc tiêu trong tay, nhìn Triệu Khang với vẻ thích thú, miệng hấn vẫn đang ngâm điệu thuốc.

Mái tóc bạc rồi bù, râu ria cũng không còn cạo sạch sẽ như trước, trông có vẻ luộm thuộm.

“Làm sao có thể? Ta chỉ là thấy mình lúc này không đủ đẹp trai, định quay về rửa mặt, rồi ra ngắm trăng cùng nàng.”

Triệu Khang cười hề hề, dường như đã trở lại dáng vẻ bất cần đời như trước.

Công Tôn Vân Tú mỉm cười, trong lòng càng thấy người bên cạnh đáng thương hơn, ai cũng biết nỗi buồn trong lòng hấn.

Nhưng hấn vẫn phải giả vờ như không có chuyện gì, lừa người khác cũng là lừa dối chính mình.

Nàng cũng không biết làm cách nào để an ủi hấn, trước kia nàng biết rõ trong lòng Triệu Khang luôn có ý với mình, ánh mắt đó không hề bình thường.

Chỉ khi nhìn Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết và Tàn Ngọc Phượng mới xuất hiện.

Vì vậy, mấy ngày trước, nàng lựa chọn dũng cảm đón nhận tấm lòng, cho mình và Triệu Khang một kết thúc viên mãn.

Khi bụi mù lắng xuống, sẽ cùng hấn và những người còn lại quy ẩn sơn lâm.

Nếu trời cho ta trăm năm, ta sẽ bên người bảy mươi một năm.

Còn người sẽ nhớ ta ngàn năm vạn kiếp.

Phải nói rằng, đây là một điều rất đáng để mơ mộng.

Tiếc là tên này lại trở nên nhạt gan.

Nhưng nàng cũng không vì thế mà cảm thấy gì, nàng không phải Elizabeth, sẽ vì Triệu Khang từ chối mà phiền muộn đau khổ nhiều năm.

Cũng không phải Ngô Tâm Di và Tào Bạch Lộ, chỉ cần có được rồi là đủ.

Nàng là Công Tôn Vân Tú độc nhất vô nhị.

Mỉm cười quay đầu lại, đưa tay vuốt ve mái tóc rối bù của Triệu Khang, giống như người vợ chu đáo giúp chồng chỉnh trang lại dung nhan.

Nhìn ánh mắt né tránh có chút lúng túng của Triệu Khang, Công Tôn Vân Tú mỉm cười, chỉ tay lên vầng trăng trên cao.

“Nhìn xem, trăng sáng nơi đây chỉ chiếu sáng hai ta.”

Đôi môi khẽ mấp máy, Triệu Khang cuối cùng cũng không nói gì, nhìn nụ cười của nàng, hẳn có chút bối rối.

Rất tốt và tốt nhất rồi cuộc vẫn khác nhau.

Hắn dành trọn vẹn tình cảm cho mỗi người con gái yêu mình, nhưng có người lại khiến hắn bất tri bất giác ràng buộc tâm trạng của mình vào đối phương.

Giống như lúc này.

Tiếng sáo du dương vang lên, khiến lòng người thư thái, thế giới vạn vật bỗng chốc trở nên tĩnh lặng.

Triệu Khang nằm xuống nhìn vầng trăng trên cao, ngay cả đám mây đen lúc này cũng tản ra.

Một khúc nhạc kết thúc.

Nhìn Triệu Khang ngủ thiếp đi lúc nào không hay, đôi lông mày nhíu chặt khiến người ta đau lòng, Công Tôn Vân Tú đưa tay khẽ vuốt phẳng.

Cúi người hôn nhẹ, mỉm cười, thì ra thích một người lại thú vị đến vậy.

Nhưng tính ra, lão Thất như nàng đã biến thành lão Bát, ngay cả danh phận thiếp thất cũng không bằng.

Nhưng cũng chẳng sao, đều như nhau cả.

Phu quân hãy yên lòng, thiếp sẽ bên cạnh chàng.

...

Hoàng cung nước Càn.

Trong Quân Cơ Xứ vẫn đèn đuốc sáng trưng, Tiêu Huyền Sách, Lý Nguyên, Trương Minh Viễn... đều có mặt.

Nhìn tin tức mới nhất, con số thương vong chỉ cần liếc mắt cũng đủ khiến người ta giật mình.

Hình bộ Thượng thư Vệ Quan run giọng nói: “Bệ hạ, tấu chương cho hay, rất nhiều bệnh nhân bị áp giải đến Bình Châu đã bắt đầu náo loạn, thậm chí có người biết mình sắp chết, liền bỏ trốn khắp nơi, muốn lây bệnh dịch cho người khác.”

“Mỗi ngày ở Tịnh Châu đều có hơn nghìn người chết, cứ tiếp tục như vậy, e rằng nghìn dặm sẽ chỉ còn xương trắng.”

Nếu là người khác, lúc này e rằng sẽ im lặng, chờ đợi quân thần đưa ra kế hoạch tàn nhẫn kia.

Nhưng người ngồi trên ngai vàng là Tiêu Huyền Sách, vị hoàng đế bất cần đời nhất trong lịch sử Đại Càn, hơn hai mươi năm qua, ngoài tử tử của mình ra, hắn chưa từng sợ điều gì.

“Muốn làm loạn Đại Càn của trẫm?”

Tiêu Huyền Sách cười lạnh: “Vậy thì để bọn chúng chết hết đi, loại người không muốn người khác sống yên ổn thì sống làm gì? Truyền lệnh cho Viện Hỏa Khí, vận chuyển thuốc súng với số lượng đủ đến Tịnh Châu với tốc độ nhanh nhất.”

Lời vừa dứt, có người đá văng cửa xông vào: “Tiêu Huyền Sách, huynh điên rồi sao!”

Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện là thê tử của mình, cô nương nhỏ bé năm nào giờ cũng đã không còn trẻ, nhìn nữ tử với khuôn mặt đầy đau khổ.

Tiêu Huyền Sách mỉm cười vẫy tay: “Ai phi đến rồi à, được rồi, các khanh lui xuống hết đi.”

Chờ đến khi tất cả mọi người rời đi, Ngô Thanh Loan mới vội vàng bước tới, rung rung nước mắt nói: “Đừng làm vậy, sư nương nếu biết được sẽ không cho phép đâu, sư phụ cũng sẽ không đồng ý.”

Tiêu Huyền Sách mỉm cười đưa tay lau nước mắt cho Ngô Thanh Loan, đầu lòng ôm nàng vào lòng.

“Ta biết nàng sợ điều gì, nhưng Thanh Loan, bây giờ ta chỉ có cách này là triệt để nhất. Ngự y trong cung đều đã nhiễm bệnh mà chết ở Bình Châu rồi.”

“Ngay cả đám người Nhị Ngưu, Pike ở Viện Y Dược cũng... Ta không còn lựa chọn nào khác.”

Nhìn bức thư tuyệt mệnh được gửi từ Tịnh Châu mà Tiêu Huyền Sách lấy ra, chữ viết nguệch ngoạc, giống hệt lão cha của hắn, người ký tên là một kẻ điên.

Chương 901 - Khởi Đầu

“Cả hắn cũng không có cách nào sao?” Ngô Thanh Loan thất thần hỏi.

Tiêu Huyền Sách xoa mặt, bất đắc dĩ gật đầu.

Bao lâu nay, cái gã bị Triệu Khang mắng là tên điên sinh học, là mầm mống phản xã hội kia lúc nào cũng mang đến cho người khác sự kinh ngạc.

Nào là độc dược, xuân dược, thuốc mỡ trị sẹo, kính hiển vi,... hiệu quả tất cả đều thần kỳ đến kinh người.

Chỉ là khi đến đất Tịnh Châu chứng kiến cảnh tượng bi thảm của con người, hắn đã dốc hết tâm sức, thậm chí không tiếc tự mình lây nhiễm dịch bệnh, dùng bản thân làm thí nghiệm, muốn nghiên cứu ra thuốc giải có thể chống lại bệnh dịch.

Nhưng hắn lại phát hiện bản thân căn bản lực bất tòng tâm, tốc độ tử vong quá nhanh, tốc độ lây lan cũng quá nhanh.

Hoàn toàn vượt quá dự liệu của bọn họ.

Trong thành Tịnh Châu mỗi ngày đều thiêu đốt thi thể, mùi hôi thối lan tràn cả trăm dặm.

Khác với người thường nhiễm bệnh thì nửa sống nửa chết, tên ác ma kia vẫn cố gắng gượng tinh thần, lưng thẳng tắp.

Mặc dù mỗi lần ho khan đều mang theo không ít tia máu.

Quay đầu nhìn thoáng qua Hoàng đại phu cùng Pike và những người khác đang đeo khẩu trang, mặc đồ bảo hộ kín mít, đôi mắt xanh biếc của lão ngoại quốc này tràn đầy nước mắt.

Suốt thời gian qua chính là hắn cùng Lâm Nhị Ngu thử nghiệm thuốc.

Cười một tiếng, Lâm Nhị Ngu gãi đầu: “Bây giờ ta đã hiểu, vì sao lão gia năm đó nhất định phải làm ra penicillin, nếu có thứ đó, nói không chừng chúng ta đã có thể giải quyết dịch bệnh lần này rồi.”

“Nhị Ngu đại nhân...” Pike kêu lên.

Lâm Nhị Ngu cười nhạt nhìn ngọn lửa thiêu đốt thi thể phía trước, nói: “Những thứ bỏ đi mà chúng ta làm ra, trị không được bệnh dịch hạch này.”

“Tuy rằng đã có phương hướng mới, nhưng vẫn thiếu đối tượng nghiên cứu, cũng không biết phải mất bao lâu mới có thể tìm ra biện pháp trị tận gốc.”

“Gần đây số lượng bệnh nhân được đưa đến càng ngày càng nhiều, phòng chừng bệ hạ đã đồng ý rồi.”

“Lão Hoàng, còn có Pike, lát nữa hai người mô ta ra, tìm cho rõ rốt cuộc là thứ quỷ quái gì đang quấy phá, bất luận như thế nào cũng phải nghiên cứu ra thuốc trị bệnh, để tránh tình huống như vậy tái diễn.”

Pike ngồi xổm xuống đất khóc lớn, tuy rằng hắn biết thân thể Lâm Nhị Ngu đã đến cực hạn, nhưng vẫn không nhẫn tâm đối mặt sự thật.

Chỉ có Hoàng đại phu vẻ mặt bình tĩnh vỗ vai Lâm Nhị Ngu: “Yên tâm, dao của ta rất nhanh, sẽ để người ra đi thanh thản.”

“Cút mẹ ngươi.” Lâm Nhị Ngu cười mắng một tiếng, muốn đá người nhưng lại không còn chút sức lực nào.

Chỉ có thể nhìn người luôn đối nghịch với mình, suốt ngày kêu gào phải giữ gìn y đức kia bằng ánh mắt tha thiết.

Tất cả giao cho ngươi.

Hoàng đại phu dường như hiểu rõ, gật đầu thật mạnh.

Tiếp theo đến lượt ta, nếu không điều chế ra thuốc, ta tự cắt cổ!

Nhận được hồi đáp, Lâm Nhị Ngưu mỉm cười, lần nữa nhìn về phía ánh lửa, hồi tưởng lại trải nghiệm cuộc đời này. Từ một lang băm đến khi được Triệu Khang nhật về huyện Nguyên Giang.

Cho đến bây giờ đã có địa vị nhất định trong triều đình Đại Càn, số người chết trong tay hắn mười mấy năm qua không thể đếm xuể.

Kiếp này coi như đáng giá!

Lão gia, kiếp sau Nhị Ngưu vẫn làm chó săn cho ngài, đừng quên chúng ta a.

...

Tiếng pháo ầm ầm không ngừng tàn phá mảnh đất Định Thiên Nguyên.

Nhận được tử lệnh của Triệu Khang, biết được Lưu Yến Nhiên đã không còn trong đám quân địch kia.

Chu Long và Ngũ Hùng dẫn đại quân như chẻ tre, mặc dù Hạ quân liên tục rút lui, bọn họ không hề có ý định dừng tay.

Bất kể ngươi lui về đâu, dù có chạy về quê hương Hạ quốc, ta cũng phải diệt quốc của ngươi!

Vì vậy, hai vị tướng hoàn toàn phát điên, Đông Phương Thác đã chia binh lấy gì để chống đỡ cuộc tấn công điên cuồng này.

Vô số thi thể Hạ quân bỏ mạng dưới hỏa lực, ngay cả Đông Phương Thác cũng bị quân Càn liều mạng này dọa sợ.

Bọn họ chuẩn bị cho trận chiến này ba năm, trong quá trình thăm dò đường tiến vào Định Thiên Nguyên đã cho xây dựng rất nhiều công trình.

Nào là doanh trại, pháo đài, quân trấn vô số kẻ, ban đầu hắn cho rằng dựa vào những thứ này, dù có chia binh cũng có thể cản chân quân Càn.

Chờ đến khi Lưu Yên Nhiên diệt Cảnh quốc. Thế nhưng hẳn hoàn toàn không ngờ, Phi Hồ quân của quân Càn chỉ là một trong những lực lượng mạnh mà thôi.

Uy lực của đại pháo mới thực sự khiến người ta kinh hãi, nói một cách nghiêm túc thì đây là lần đầu tiên Đông Phương Thác thực sự đối mặt với lực lượng của quân Càn.

Lúc này Đông Phương đã bắt đầu hối hận, hối hận vì đã tiến công Càn quốc, nhưng hiện tại hối hận cũng vô dụng.

Trong lúc chờ đợi trong bồn chồn, rốt cuộc hẳn cũng nhận được tin tức, vội vàng xé phong thư từ Đại Hạ gửi đến.

Chỉ là rất nhanh Đông Phương Thác đã bức bối vo lá thư thành một cục.

“Sẽ phái thêm binh lực cố thủ! Thủ thế nào! Ai thủ!”

Vị phó tướng bên cạnh nghe Đông Phương Thác mắng, do dự một chút mới nói: “Đại soái, hay là chúng ta rút về biên thành?”

Đông Phương nhíu mày: “Ý ngươi là?”

Vị phó tướng có chút hoảng hốt nói: “Mặt tướng những ngày qua quan sát, quân Càn tuy mạnh, nhưng hành quân truy kích không tính là nhanh, hơn nữa bọn họ hình như không mang theo lương lớn kỵ binh.”

“Chúng ta không bằng rút một mạch về biên quan, dựa vào thành trì cố thủ, dù sao giám quân nói là chúng ta chỉ cần cản chân quân Càn là được.”

“Dựa vào thành trì, việc bổ sung lương thảo và binh lực của chúng ta cũng dễ dàng hơn.”

“Hơn nữa chỉ cần bọn họ đuổi đến biên giới của chúng ta, muốn trở về cũng phải mất ba, năm tháng, đến lúc đó giám quân chắc là đã thắng lợi trở về!”

Vị phó tướng càng nói càng nhanh: “Chúng ta giống như mọi năm, dụ quân Càn để hẳn không thể tấn công nơi khác.”

Đông Phương nhíu chặt mày, hẳn có chút động tâm, những ngày qua chỉ lo chạy trốn, khoảng cách đến biên giới Đại Hạ thực ra cũng không còn quá xa.

Nhưng hấn sợ thành trì biên quan của Đại Hạ không chịu nổi thứ phát ra quả cầu lửa kia của Càn quốc.

Thấy hấn do dự, vị phó tướng biết Đông Phương có chút động lòng, lập tức nói: “Đại soái a, nếu không rút vào trong quan, thứ bay trên trời kia của bọn họ, chúng ta căn bản không có cách nào trốn a!”

Câu nói này khiến Đông Phương chấn động, phó tướng nói không sai, Phi Hổ quân của quân Càn thực sự quá đáng sợ.

Mỗi lần không kích đều khiến bọn họ tổn thất nặng nề, căn bản không biết trốn đi đâu.

Nếu có thành trì lại khác, ít nhất có thể trốn trong nhà a!

“Truyền lệnh bản soái, toàn quân nhanh chóng rút lui, trở về biên quan!”

Cuối cùng cũng nghe được câu này, vị phó tướng thở phào nhẹ nhõm, hấn thực sự bị dọa sợ, mỗi lần Phi Hổ quân xuất hiện, hấn đều vội vàng tìm chỗ trốn, cũng may vận khí không tệ, vài lần oanh tạc đều may mắn sống sót.

Nhưng nhìn người xung quanh bị nổ tung, vẫn để lại trong lòng hấn cái bóng rất lớn.

Giống như Đông Phương nghĩ, ít nhất ở trong thành còn có nhà để trốn!

Rất nhanh mệnh lệnh rút lui của Đông Phương được truyền đạt, quân Đại Hạ nháy mắt như được tiêm máu gà, hoàn toàn không giống đang chạy trốn, ngược lại vui vẻ như đón năm mới lao về phía quê hương, lúc này cái gì cũng không quan tâm.

Nào biết lệnh lần này của Đông Phương , chính là khởi đầu cho sự diệt vong của Đại Hạ, cuối cùng khiến bọn họ ngay cả nhà cũng không còn.

Chương 902 - Khai Chiến

Tĩnh dậy, bên cạnh đã vắng tanh.

Bầu trời tờ mờ sáng, mái ngói phủ một lớp sương mỏng. Triệu Khang đuổi người ngồi dậy, nhẹ nhàng đáp xuống từ mái nhà,

thong dong bước về phía nghị sự đường.

Đi được nửa đường, hấn gặp Trương Long - toàn thân khoác giáp trụ. Vài ngày trước, Trương Long cùng Điều Ca dẫn theo một vạn tinh binh tiến vào cửa ải.

Vừa nhìn thấy Triệu Khang, Trương Long vội vàng tiến lên: “Lão gia!”

“Tình hình thế nào rồi?” Triệu Khang mỉm cười hỏi.

“Pháo binh đã lần lượt đến Sở Châu, đang được vận chuyển đi các nơi theo đúng kế hoạch của ngài.”

“Cuối cùng cũng đến rồi!”

Triệu Khang bật cười, trong giọng nói pha lẫn chút ngậm ngùi. Hấn nhìn Trương Long, dặn dò: “Sau này, ngươi và Điều Ca phải chú ý bảo vệ bản thân.”

Hấn không sắp xếp cho hai người dẫn dắt một vạn quân theo mình, bởi vì đối thủ lần này là Lưu Yển Nhiên, hấn phải tự mình đối mặt.

Không ai biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra, vì vậy để hai người đóng quân trấn giữ nơi khác là an toàn nhất.

Trương Long cười toe toét: “Lão gia yên tâm, ngài chưa ăn sáng chứ? Đi thôi, ta mời!”

“Ngươi...” Triệu Khang mỉm cười gật đầu.

Để đối phó với kẻ địch, trong và ngoài cửa ải đều đã thực hiện kế “vườn không nhà trống”, nhưng trong thành vẫn còn không ít bá tánh chưa kịp chạy nạn.

Đó là lòng quả cảm đặc trưng của người Cảnh quốc, đối mặt với quân xâm lược, chỉ có thể sống chết chiến đấu đến cùng.

Quân lính ngã xuống, bá tánh chúng ta sẽ xông lên.

Hai người đến một quán cháo, thấy Trương Long mặc giáp trụ uy nghiêm, ông chủ quán nhất quyết không chịu lấy tiền.

Để những binh sĩ bảo vệ đất nước, bảo vệ bá tánh như chúng ta phải trả tiền ăn sáng sao?

Bánh nướng nóng giòn, cháo trắng thơm ngon, chỉ nhìn thôi đã thấy thèm.

Nhìn Triệu Khang có chút khác thường so với ngày thường, Trương Long ấp úng muốn nói lại thôi.

Triệu Khang vẫn cúi đầu bẻ bánh, nói: “Có gì mà phải nói, quen biết bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ lão gia ta còn cần người an ủi? Người có phải là mỹ nữ đâu.”

Trương Long cắn miếng bánh nướng Triệu Khang đưa, cười nói: “Vậy là thuộc hạ có hơi lăm lờ rồi.”

“Biết vậy thì ăn nhiều một chút.”

Ba bát cháo trắng, bốn cái bánh nướng đã vào bụng. Lợi dụng lúc ông chủ không để ý, Trương Long lén đặt một thỏi bạc vụn cạnh bát, cười ha hả rồi cùng Triệu Khang rời đi.

Tiền Triệu Khang đến trước nghị sự đường, Trương Long mới xoay người rời đi. Bây giờ hắn đã là tướng quân, không còn là tùy tùng nữa, có rất nhiều việc cần phải lo liệu.

Nhìn bóng lưng hùng dũng của Trương Long, Triệu Khang nhin không được lên tiếng gọi: “Trương Long, nhất định phải sống sót trở về!”

Không quay đầu lại, nam nhân chỉ khẽ phẩy tay, mang theo khí phách hiên ngang.

Bước vào nghị sự đường, Cao Viễn cùng các vị tướng lĩnh đã chờ sẵn, thấy hắn đến, tất cả đều đứng dậy.

Hoa Phong Viễn trầm giọng nói: “Đại soái, pháo binh tiếp viện đã đến.”

“Ta biết rồi, Cao Viễn!”

Cao Viễn lập tức chấp tay: “Có mặt tướng!”

“Đi đi, tiêu diệt toàn bộ quân địch ở Lăng Nguyên Độ, không chừa một tên nào!”

“Tuân mệnh!”

Từng mệnh lệnh được Triệu Khang lần lượt ban ra. Từng nhóm binh lính nhận lệnh rồi rời đi. Trận chiến này nên đánh như thế nào đã được suy tính và diễn tập vô số lần.

Mọi kế hoạch đều đã in sâu trong lòng mọi người, điều còn lại duy nhất là chiến đấu!

Trong nghị sự đường, rất nhanh chỉ còn lại Triệu Khang và viên thư ký phụ trách truyền lệnh.

Ngồi trước sa bàn, Triệu Khang chấp hai tay trước cằm, yên lặng chờ đợi tin tức từ chiến trường.

Lăng Nguyên Độ.

Một cứ điểm bị quân địch chiếm đóng. Một tên lính Thiên Mệnh Quân là người Tề đang cầm đao xoay xoay trong tay, vẻ mặt chán chường.

Hắn tên là Hứa Tam.

Trước đây, hắn ta là một người dân bình thường của Cảnh quốc. Nhưng khi tin tức về các cuộc khởi nghĩa của người Tề nổ ra ở khắp nơi và liên tiếp giành được thắng lợi.

Hắn ta đã đi theo thủ lĩnh trong thành gia nhập đội ngũ tạo phản. Khi vung đao chém vào những người dân vô tội của Cảnh quốc, cướp bóc tài sản, chà đạp phụ nữ của họ.

Hắn ta cảm nhận được một sự khoái cảm chưa từng có.

Chẳng trách mỗi khi có chiến tranh, luôn có kẻ nhân cơ hội gây rối, cảm giác làm xằng làm bậy này quả thực rất sáng khoái.

Dưới sự bạo động của quân phản loạn và sự tấn công của quân địch, bọn chúng nhanh chóng chiếm được thành trì nhỏ bé kia.

Sau khi gia nhập Thiên Mệnh Quân, hắn từ một tên tép riu bồng chốc trở thành nhân vật cao quý.

Mỗi lần phá được thành, hắn đều có thể hưởng thụ của cải mỹ nữ vốn thuộc về người khác. Cuộc sống sung sướng như vậy, trước đây hắn ta không dám nghĩ tới.

Trong lòng Hứa Tam đang mừng tưng, chờ sau khi Sở Châu phía trước bị công phá, hắn ta nhất định phải hưởng thụ cho đã.

Thậm chí nếu đánh chiếm được kinh đô Cảnh quốc, biết đâu hắn còn có cơ hội ném thử phi tần trong hoàng cung?

Mặc dù chỉ là thứ đồ thừa mà dám man di Kim quốc chán chê rồi, nhưng cũng đủ khiến hắn thỏa mãn rồi.

Đúng lúc Hứa Tam còn đang chìm đắm trong ảo tưởng, một tiếng nổ lớn vang lên từ phía xa.

“Ầm!”

Cả đầu Hứa Tam nổ tung như quả dưa hấu, máu me não bắn tung tóe khắp nơi.

Những người xung quanh đều sửng sốt, tại sao một người đang yên đang lành bỗng nhiên đầu lại nổ tung?

Chưa kịp hoàn hồn, tiếp theo đó là liên tiếp những tiếng súng nổ vang trời.

Từng cái đầu lần lượt nổ tung như pháo hoa, tạo nên một bức tranh rục rở bằng máu.

Đám đông lập tức hỗn loạn, có kẻ hoảng sợ chạy tán loạn, vô tình nhìn về phía xa.

Sau đó, hai chân hấn ta run rẩy, ngã khụy xuống đất.

Trong tầm mắt hấn ta, một toán quân Cảnh quốc mặc giáp trụ, đang đẩy một khẩu pháo lớn tiến về phía bọn chúng!

“Quân địch tập kích! Chạy mau!”

Có người cũng phát hiện ra, quân Cảnh quốc vốn im hơi lặng tiếng bấy lâu nay, giờ lại bất ngờ xuất hiện.

Ngoại trừ việc bám theo sau quân Kim quốc để cướp bóc giết chóc, đám Thiên Mệnh Quân này căn bản không biết đánh trận.

Lúc này nhìn thấy quân Cảnh quốc toàn thân giáp trụ, bọn chúng hoảng sợ bỏ chạy tán loạn, vứt bỏ cả vũ khí trang bị.

Nhưng có người lại không muốn bỏ qua cho chúng.

Trên sườn núi cách đó vài trăm mét, rừng cây rậm rạp, có hơn ba mươi người đang ẩn nấp.

Trong tay mỗi người đều cầm một khẩu súng có hình dáng kỳ lạ. So với súng máy do Càn quốc chế tạo.

Loại súng mà người Cảnh quốc tạo ra này, có thể nói là kế thừa hoàn hảo phong cách tấn công “một kích tất sát” của võ tướng Cảnh quốc.

Nòng súng rất dài, độ chính xác và tầm bắn đều được chú trọng tối đa.

Ngay cả Triệu Khang khi thử nghiệm lần trước cũng không khỏi cảm khái trước khả năng chế tạo đáng kinh ngạc của người Cảnh quốc.

Mặc dù hình dáng không giống súng bắn tia, nhưng về ý tưởng thiết kế và hiệu năng thì không khác là bao.

Chỉ là cỡ nòng hơi lớn, muốn xuyên thủng bê tông hay thép tấm có lẽ hơi khó, nhưng bắn nổ một cái đầu thì quá dễ dàng.

Hơn nữa, nó còn được trang bị ống ngắm, lấy cảm hứng từ kính viễn vọng của Càn quốc.

Bắn phát một, có ống ngắm, là súng bắn tia!

Không sai!

Sau khi chế tạo ra thứ này, Cảnh quốc đã thành lập một đội quân đặc biệt, quân số chưa đến một trăm người.

Nhưng sức chiến đấu thì không cần phải bàn cãi.

Theo khoảng cách dần rút ngắn, tiếng pháo đầu tiên nổ vang. Lúc trước, xạ thủ bắn tia chỉ bắn nổ đầu đám quân phản loạn.

Nhưng lần này, Cao Viễn muốn bắn nát người bọn chúng!

Khúc nhạc dạo đầu của trận chiến cuối cùng đã được vang lên!

Chương 903 - Thảm Liệt

Dù đôi chân người có nhanh đến đâu, cũng không thể nào chạy thoát khỏi tốc độ của đạn pháo.

Dưới làn mưa bom bão đạn, Cao Uyên không tổn quá nhiều công sức, dễ dàng tiêu diệt toàn bộ quân phòng thủ tại Lăng Nguyên Độ.

Quân địch muốn chạy thoát thân cũng bị quân Cảnh Quốc mai phục trên sườn núi dùng súng bắn tia tiêu diệt gọn ghẽ.

Tuy nhiên, tiếng pháo vang dội như sấm rền cũng khiến quân địch đóng ở phía sau Lăng Nguyên Độ chú ý.

Bọn người Kim quốc này hiểu rõ âm thanh đó đại biểu cho điều gì. Nếu không phải nữ nhân thần kỳ kia xuất hiện, tạo nên một cảnh tượng địa ngục khó tin, chôn vùi đội pháo binh Cảnh Quốc, thì có lẽ bọn họ đã sớm tan xác dưới làn mưa pháo rồi.

Không dám chần chừ, lập tức có kẻ hạ lệnh cho binh sĩ rút lui, đồng thời truyền tin tức về cấp trên.

“Cảnh Quốc tấn công rồi!”

Nghe được tin tức này, Tiêu Cẩm đang ngồi trấn thủ trong quân doanh có chút ngoài ý muốn: “Quân Cảnh Quốc quả nhiên dũng mãnh, có xác định là pháo binh không?”

“Xác định, âm thanh giống như sấm sét. Theo báo cáo, quân Cảnh Quốc lần này có khoảng hai vạn người, sau khi chiếm Lăng Nguyên Độ, chúng đang tiến về phía Phú Thành.” Một vị tướng Kim quốc lên tiếng, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lưu Yến Nhiên đứng bên cạnh.

Chỉ có nữ tử này mới có thể đối phó với pháo binh địch, có lẽ nàng ta lại phải ra tay rồi.

Ánh mắt Tiêu Cẩm cũng hướng về phía Lưu Yến Nhiên: “Trận trước, pháo binh Cảnh Quốc tổn thất nặng nề, những trận sau đó cũng không thấy bóng dáng pháo binh đâu.”

“Hoặc là số pháo binh này là do Cảnh Quốc dự trữ, hoặc là do Càn Quốc hỗ trợ.”

Một người lên tiếng: “Có giám quân ở đây, pháo binh gì cũng chỉ là đồng đồng nát sắt vụn mà thôi.”

Người nói chuyện chính là Tả Thiên Khuyết đứng sau Lưu Yến Nhiên.

Hắn theo quân Hạ quốc đến đây, không có ý đồ gì khác, chỉ một chữ: An toàn!

Bên cạnh Lưu Yến Nhiên chính là nơi an toàn nhất thiên hạ, vì vậy hắn đến đây.

Toàn thân võ công vì cứu Lưu Yến Nhiên mà bị Triệu Khang phế bỏ, vốn chỉ cách Nhị phẩm nửa bước, giờ đây hắn đã trở thành phế nhân.

Đương nhiên muốn tìm một cái đui lớn để bảo vệ mình, Lưu Yên Nhiên chính là lựa chọn tốt nhất, dù sao cũng từng cứu mạng nàng ta.

Hơn nữa, cái đui này đủ to, đủ vững chắc.

Lưu Yên Nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía binh sĩ Kim quốc đang truyền lệnh: “Số lượng pháo binh là bao nhiêu?”

Tên lính vội vàng đáp: “Bẩm đại nhân, theo báo cáo có khoảng hơn ba mươi khẩu.”

“Quá ít.” Lưu Yên Nhiên nói.

Tiêu Cẩm hiểu ý Lưu Yên Nhiên, hơn ba mươi khẩu pháo, số lượng quá ít. Nàng muốn giống như lần trước, một hơi đánh sập Cảnh Quốc.

Tiêu Cẩm lập tức hạ lệnh: “Truyền lệnh cho binh sĩ Phú Thành bỏ thành rút lui.”

Đối mặt với pháo binh, ngoài Lưu Yên Nhiên ra, bọn họ không có cách nào khác, chỉ còn một cách đối phó duy nhất: Chạy!

Dù sao pháo binh cũng công kênh, chỉ cần có đủ khoảng cách thì vẫn có thể chạy thoát.

Tướng Kim quốc lĩnh mệnh rời đi.

Lúc này Tiêu Cẩm mới lên tiếng: “Cảnh Quốc đột nhiên ra tay, còn sử dụng pháo binh, cộng thêm động thái trong khoảng thời gian trước, có vẻ như muốn quyết chiến với chúng ta. Sự tự tin đột ngột này thật đáng lo ngại.”

Lưu Yên Nhiên thản nhiên nói: “Vậy thì phải xem tiếp.”

Nàng vừa dứt lời, lại có một tên lính Kim quốc chạy vào: “Bệ hạ, Lưu đại nhân, Từ Thành bị địch tấn công đã thất thủ!”

“Từ Thành?”

Ánh mắt Lưu Yên Nhiên và Tiêu Cẩm đều đổ dồn vào bản đồ, Tiêu Cẩm cười lạnh một tiếng: “Xem ra đúng như chúng ta dự đoán.”

Tên lính vội vàng báo cáo: “Theo chiến báo, địch cũng sử dụng pháo binh, binh lực khoảng một vạn người.”

Lúc này Lưu Yên Nhiên lên tiếng: “Ta đại khái đã hiểu chủ soái địch muốn làm gì rồi. Bọn chúng sợ hãi, vì vậy mới phân tán binh lực, trang bị pháo binh.”

“Kéo dài chiến tuyến, chia cắt chiến trường, tấn công từ nhiều phía, muốn lợi dụng uy lực của pháo binh để tiêu hao lực lượng của chúng ta.”

“Đây quả thực là cách hay để đối phó với người.” Tiêu Cẩm nói.

Lưu Yên Nhiên dù có thần thông đến đâu, cũng không thể nào phân thân hỗ trợ tất cả các chiến trường cùng một lúc.

Dùng một lượng nhỏ binh lực trang bị một số lượng pháo binh nhất định để chia cắt chiến trường, đợi đến khi Lưu Yên Nhiên tiêu diệt xong quân địch ở bên này, thì bên kia đã bị pháo binh Cảnh Quốc oanh tạc tan tác từ lâu rồi.

Tiêu Cẩm hiểu rõ điều này, trong lòng không khỏi có chút bội phục, vị chủ soái Cảnh Quốc lần này rất thông minh, không dễ đối phó.

Ánh mắt xinh đẹp của Lưu Yên Nhiên cũng lộ ra vài phần do dự, không biết có phải người trong lòng đã đến hay không.

Dù sao bố trí chiến thuật như vậy, một số lão tướng dày dặn kinh nghiệm sa trường cũng có thể làm được.

Suy nghĩ một chút, nàng vẫn lên tiếng: “Giết sạch tù binh, tập trung binh lực lại.”

“Người muốn dụ bọn chúng tập trung pháo binh lại một chỗ?” Tiêu Cẩm hỏi.

Bọn họ đánh chiếm nhiều địa bàn như vậy, đương nhiên cũng phải phân tán binh lực trấn thủ. Tập trung binh lực, pháo binh Cảnh Quốc cuối cùng cũng sẽ tập trung lại một chỗ.

“Thử bọn chúng một chút. Tù binh bị giết, nhất định sẽ có người không ngồi yên được.” Lưu Yên Nhiên nói.

Nếu thật sự là người đó, nhất định sẽ không để bản thân bị nàng dắt mũi, hẳn nhất định sẽ có cách tốt hơn để ép nàng phải đối mặt trực tiếp với hắn.

...

Ba ngày đầu, cuộc tấn công của Cảnh Quốc đạt được không ít thành quả.

Tin chiến thắng liên tục truyền về, dễ dàng chiếm lại mười bảy tòa thành trì bị địch chiếm đóng.

Nhưng sau khi quân địch bỏ thành, tập trung binh lực lại, những đội quân Cảnh Quốc tấn công này cũng phải đối mặt với lựa chọn.

Tiếp tục dùng một vạn người đẩy hai, ba mươi khẩu pháo đi đánh quân chủ lực địch đã có phòng bị là điều không thực tế.

Bởi vì trước khi Lưu Yên Nhiên xuất hiện, Tiêu Cẩm cũng từng nhiều lần ứng phó hiệu quả với uy lực cường đại của pháo binh.

Chiếm giữ địa hình có lợi để xây dựng trận địa pháo, dùng bộ binh thu hút chính diện, sau đó lợi dụng kỵ binh tốc độ cao di chuyển từ bên sườn tấn công, cũng từng giành được vài lần thắng lợi.

Dù sao một khi kỵ binh xông đến gần, pháo binh cũng trở nên vô dụng.

Hoặc là tập trung binh lực tấn công Vinh Quan - nơi quân địch đang đóng quân, hoặc là tiếp tục tiến công, chiếm giữ những tòa thành đã bị địch bỏ hoang.

Tuy nhiên, điều khiến Lưu Yên Nhiên không ngờ là, quân Cảnh Quốc thật sự đã tập trung binh lực.

Hơn mười đội quân hợp nhất, binh lực vượt quá mười vạn, pháo binh hơn sáu trăm khẩu.

Cho dù tường thành Vinh Quan kiên cố cũng khó lòng chống đỡ nổi nửa canh giờ.

Bốn mươi ngày sau, khi tất cả binh lực tập kết đầy đủ, cách Vinh Quan chưa đầy ba mươi dặm.

Những vị tướng đã chiếm được các tòa thành tụ tập lại một chỗ, nhìn người sắp phải ở lại đây làm mồi nhử, đều im lặng không nói, lựa chọn dẫn quân rút lui, kiểm soát tất cả các tòa thành gần Vinh Quan nhất, chờ đợi tiếp viện.

Người nọ cũng không nói gì, chỉ nhìn về phía Vinh Quan.

Lấy một mạng đổi lấy đại thắng cho Cảnh Quốc, giao dịch này không làm là kẻ ngốc.

Tiêu Cẩm và Lưu Yên Nhiên nhận được tin tức, không chút do dự, Lưu Yên Nhiên lập tức chạy đến Vinh Quan.

Ngày đầu tiên, trăm pháo khai hỏa, trực tiếp oanh phá thành Vinh Quan.

Quân Kim, quân Tề và quân Hạ trong quan như châu chấu vỡ tổ, liều chết xông ra, không chút sợ hãi.

Bởi vì người cưỡi ngựa dẫn đầu là một nữ tử có thể tạo ra thần tích...

...

Sở Châu.

Triệu Khang đứng dậy, xoa xoa mặt, bên cạnh là tấu chương vừa được truyền đến, chỉ có bốn chữ: “Vinh Quan, toàn diệt.”

Bốn vạn đại quân mang theo hàng trăm khẩu pháo, trong vòng một ngày, toàn bộ hy sinh!

Trận chiến vô cùng thảm khốc.

Nhưng Triệu Khang lại mỉm cười...

Chương 904 - Lồng giam

Bước ra khỏi đại điện nghị sự, một cảm giác bất an len lỏi trong lòng Triệu Khang. Là cửa ngõ của Sở Châu, vậy mà nơi đây chỉ có vỏn vẹn ba ngàn binh mã trấn giữ, quả thật là sơ hở chết người. Nhưng đó là bởi vì toàn bộ lực lượng đã được hân điều động đi hết, trấn giữ những thành trì xung quanh Vinh Quan - những nơi bị địch bỏ lại và Cảnh quân nhanh chóng chiếm lấy.

Vinh Quan chính là chiếc lồng giam mà Triệu Khang dày công sắp đặt, chỉ để giam cầm một người - Lưu Yên Nhiên!

Chỉ cần nàng ta xuất hiện, thì đừng hòng thoát ra!

Bản báo cáo chiến sự thảm khốc kia sẽ được truyền đến tay mỗi vị tướng lĩnh, nhận được tin tức, toàn bộ Cảnh quân sẽ lập

tức siết chặt vòng vây Vinh Quan. Chặn đứng viện quân của Tiêu Cẩm, vây khốn quân địch trong Vinh Quan!

“Bắt được người rồi.”

Nụ cười đầy tà mị hiện lên trên môi Triệu Khang, một bóng người lặng lẽ xuất hiện, cung kính cất tiếng: “Mọi thứ đã chuẩn bị thỏa đáng.”

Triệu Khang quay sang nhìn Công Tôn Vân Tú, mỉm cười nói: “Hay là nàng về Dương Châu đợi ta?”

“Không cần.” Công Tôn Vân Tú điềm tĩnh đáp.

“Thật là bó tay với nàng.”

Triệu Khang bắt đầu dĩ lắc đầu, không nói thêm gì nữa. Mặc dù trong Vinh Quan còn hơn mười vạn quân địch, nhưng với thực lực của Công Tôn Vân Tú, e rằng chạm mặt Lưu Yên Nhiên cũng không gặp nguy hiểm gì.

Rời khỏi đại điện, hai người một đen một trắng, cười chiến mã, trông tựa như hắc bạch vô thường bước ra từ cõi âm.

Nhìn nụ cười không dứt trên môi Triệu Khang, Công Tôn Vân Tú khẽ hỏi: “Người có vẻ rất vui?”

“Giết được ả ta thì thiên hạ thái bình, sao ta lại không vui cho được?”

Triệu Khang trợn mắt, “Nói trước nhé, tuy lần trước ta ra tay với ả không có gì bất thường xảy ra, nhưng lần này nàng vẫn nên cẩn thận một chút, hỗ trợ ta dọn dẹp đám lâu la là được, boss để ta tự xử.”

Tuy không hiểu hết ý tứ trong lời nói của Triệu Khang, nhưng Công Tôn Vân Tú vẫn mỉm cười gật đầu.

Nàng nhẹ nhàng bay lên, đáp xuống sau lưng Triệu Khang. Hai người cùng cười chung một con ngựa.

Triệu Khang khẽ ho khan, buông lỏng dây cương, đưa tay về phía sau, kéo lấy tay nàng, đặt lên eo mình: “Ôm chặt, đừng để ngã.”

Công Tôn Vân Tú khẽ cười, đáp: “Được.”

Trên bức tường thành đổ nát của Vinh Quan, Lưu Yên Nhiên đứng đó, đón gió mà đứng. Trước mắt nàng, chỉ còn lại cảnh tượng hoang tàn sau trận thiên phạt mấy ngày trước. Mặc dù không nhìn thấy bất kỳ bóng người nào, nhưng Lưu Yên Nhiên lại có cảm giác như mình đang bị giam cầm trong một chiếc lồng.

Tả Thiên Khuyết ung dung bước lên tường thành, cung kính nói: “Bẩm đại nhân, người của chúng ta không thể nào đột phá vòng vây.”

“Mọi nẻo đường đều bị quân địch phong tỏa, xem ra là muốn vây khốn chúng ta ở đây.”

Mặc dù giống như chim lồng cá chậu, nhưng Tả Thiên Khuyết không hề tỏ ra sợ hãi. Dù sao, trong Vinh Quan vẫn còn hơn mười vạn binh mã, muốn chạy trốn cũng không phải là không thể. Hơn nữa còn có Lưu Yên Nhiên ở đây, sợ cái gì chứ?

Lưu Yên Nhiên chỉ khẽ ừ một tiếng, liếc nhìn ân nhân cứu mạng của mình, nhưng trên mặt không hề lộ ra chút cảm kích nào. Khi quân tiếp viện của Cảnh quốc xuất hiện, bao vây Vinh Quan trong vòng bán kính trăm dặm, nàng ta biết mình đã trúng kế.

Có kẻ đã dùng ba vạn quân Cảnh quốc cùng hàng trăm khẩu hỏa pháo dụ nàng vào đây, vây khốn nàng. Tiếp theo, chính là muốn lấy mạng nàng.

Kẻ có thể làm ra chuyện này, có tự tin giết chết nàng, trên đời này chỉ có một người. Lần trước đã để nàng chạy thoát, lần này nhất định hẳn ta sẽ càng thêm cẩn thận, chu toàn hơn.

Khẽ cười một tiếng, Lưu Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng cũng trở nên nhẹ nhõm, nàng lẩm bẫm như đang nói chuyện với ai đó: “Vậy thì cứ đến đi.”

Có người không chút sợ hãi, cũng có kẻ lòng như lửa đốt.

Dẫn đầu đại quân, Tiêu Cẩm lúc này đang vô cùng lo lắng, bởi vì nàng ta cũng nhận ra mình và Lưu Yên Nhiên đã trúng kế.

Toàn bộ quân Cảnh quốc mà nàng ta có thể thăm dò được, đều đang hướng về Vinh Quan, rõ ràng là muốn vây khốn tất cả mọi người trong đó.

Lưu Yến Nhiên hiện giờ đang gặp nguy hiểm!

Tiêu Cẩm không thể ngồi yên được nữa, Lưu Yến Nhiên chính là chỗ dựa lớn nhất cho việc báo thù của nàng ta. Bất kỳ ai cũng có thể chết, duy chỉ có nàng ta là không thể!

“Truyền lệnh! Chia quân làm ba đường, bất kể hy sinh bao nhiêu, cũng phải công phá vòng vây của địch, cứu Lưu Yến Nhiên ra!”

Lúc này, trong tay nàng ta còn hơn hai mươi vạn đại quân, phối hợp với mười mấy vạn quân trong Vinh Quan của Lưu Yến Nhiên, vẫn còn có khả năng giải cứu nàng ta.

Cũng giống như Đông Phương Vũ của Hạ quốc, lúc này Tiêu Cẩm cũng cho rằng chỉ cần nắm giữ Lưu Yến Nhiên trong tay, thì sẽ nắm giữ được chiến thắng.

Vì vậy, nàng ta không tiếc bất cứ giá nào.

Đại quân hùng dũng lên đường, quân Tề, quân Kim, quân Hạ trộn lẫn vào nhau, trông như một đội quân hỗn hợp.

Khi tiếp cận Vinh Quan, bọn họ lập tức đụng độ với quân Cảnh quốc đang chặn đường viện quân.

Tuy nhiên, khi quân Cảnh quốc lại một lần nữa kéo hỏa pháo ra, đội quân viện binh này liền choáng váng.

Lần tiếp viện này của Càn quốc không chỉ có sáu bảy trăm khẩu pháo như vậy.

Mà là đã dồn hết toàn bộ số pháo và đạn được dự trữ trong nước, đưa sang cho Cảnh quốc.

Lúc này, Trương Long vừa ôm súng máy, vừa chửi rửa, vừa chỉ huy mọi người khai hỏa. Lần này, theo Triệu Khang sang đây, bọn họ mang theo một vạn người.

Chia cho Điều ca năm ngàn, một vạn người này có thể nói là được trang bị đến tận răng.

Quân địch muốn dùng chiến thuật bộ binh câu giờ, kỵ binh đột kích, thì thứ chào đón bọn họ chính là súng máy và lựu đạn của Trương Long.

Hoàn toàn là một cuộc tàn sát đơn phương.

Nhưng mặc dù vậy, đội quân tiếp viện vẫn không hề lùi bước, bởi vì phía sau có đội giám sát canh giữ.

Xông lên có thể chết, cũng có thể sống, nhưng chỉ cần lùi một bước, thì chắc chắn phải chết.

Vì muốn cứu Lưu Yên Nhiên, Tiêu Cẩm đã hạ lệnh tử chiến.

Trong vòng bán kính trăm dặm xung quanh Vinh Quan, hầu như tất cả các trấn, đường sá đều chìm trong khói lửa, chiến sự ác liệt chẳng khác nào Lý Vân Long công đánh Bình An huyện năm xưa.

Chỉ có điều, lần này là một kế hoạch đã được sắp đặt kỹ lưỡng.

Binh lính dưới trướng Lưu Yên Nhiên trong Vinh Quan cũng đang tích cực tìm kiếm đường sống, bọn họ biết rõ bản thân đang bị bao vây.

Nhưng đáng tiếc, mỗi lần xông lên đều bị quân Cảnh quốc dùng hỏa pháo đánh lui.

Bọn họ không dám bắn Lưu Yên Nhiên, nhưng bắn các người thì không có vấn đề gì.

Xác người la liệt khắp nơi, tiếng nổ của pháo đạn và tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng khắp vùng đất nhuộm máu này.

Bị giam cầm trong lồng giam, Lưu Yên Nhiên đương nhiên sẽ không ngồi yên chịu chết, nàng ta tự mình dẫn quân, muốn xé toạc vòng vây của Triệu Khang, tìm kiếm con đường sống.

Nơi nào nàng ta xuất hiện, quả thật như có thần trợ, cho dù quân Cảnh quốc có hỏa lực yểm trợ cũng thương vong vô số.

Nhưng lúc này, quân Cảnh quốc cũng không hề nao núng, khi Lưu Yên Nhiên dẫn quân xuất hiện, sẽ có càng nhiều quân Cảnh quốc liều chết xông về phía nàng ta.

Bọn họ quyết tâm phải đẩy lui nàng ta.

Nàng ta sẽ không chết, cũng sẽ không bị thương, bởi vì muốn nàng ta chết, ngoại trừ Triệu Khang ra, thì những người khác đều đã chết cả rồi.

Nhưng binh lính phía sau nàng ta thì khác, bọn họ chỉ có thể cùng quân Cảnh quốc sa vào địa ngục.

Sau mười mấy ngày liều chết phá vòng vây, quân Cảnh quốc tổn thất nặng nề, quân địch cũng thương vong không ít, nhưng phần lớn đều là viện quân của Tiêu Cẩm.

Nhận thấy thái độ cứng rắn của quân Cảnh quốc, cho dù là người lạc quan như Tả Thiên Khuyết cũng không khỏi cảm thấy nặng nề.

Hắn chỉ có thể bám sát bên cạnh Lưu Yên Nhiên.

Lại một lần nữa rút lui về Vinh Quan, trời đã sáng, nhưng bầu trời vẫn u ám, như có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Khiến lòng người không cách nào yên ổn được. Vừa trải qua một đêm tập kích thất bại, Lưu Yên Nhiên đang định cho binh sĩ nghỉ ngơi, hồi phục thể lực.

Thì bỗng nhiên, tên lính gác tiền tuyến phi ngựa chạy về báo cáo.

“Bẩm đại nhân, cách đây năm dặm, có một toán quân địch đang tiến về phía chúng ta!”

Lưu Yên Nhiên trong nháy mắt chân động, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía trước, kẻ đã giăng ra cái bẫy này, rốt cuộc cũng chịu xuất hiện rồi sao?

Chương 905 - Tào Kiêm Hà

Trong chớp mắt, dòng hồi ức ủa về trong tâm trí Lưu Yên Nhiên, từ lần đầu gặp gỡ tại nhà trọ quốc tân Yên Đô nước Chu.

Nào là đêm trăng khuyết cầu xin, yến tiệc mừng thọ Hoàng đế Chu quốc, thư viện Thánh Hiền, triều đường nước Càn, rồi đến cả lần bị tập kích gần đây nhất.

Từng khung cảnh hiện lên rõ mồn một, như thể mới chỉ diễn ra ngày hôm qua.

Nàng bất chợt bật cười, nhưng tiếng cười lại chất chứa bi thương: “Hóa ra từ lần đầu gặp gỡ đến nay, ngươi và ta chỉ vốn vẹn sáu lần hội ngộ!”

“Truyền lệnh toàn quân, chuẩn bị nghênh chiến!”

Tiếng nói vừa dứt, Lưu Yến Nhiên lập tức hạ lệnh.

Nếu sáu lần gặp gỡ đã là cả cuộc đời nàng, vậy thì lần thứ bảy này sẽ là kết cục sinh tử!

Đúng như nàng dự đoán, người dẫn năm vạn quân Cảnh tới đây không ai khác chính là Triệu Khang.

Trải qua nhiều ngày giao tranh, quân đội dưới trướng Lưu Yến Nhiên cũng chịu không ít tổn thất, chỉ còn chưa đầy mười vạn người.

Tuy so với năm vạn quân của đối phương vẫn chiếm ưu thế, nhưng năm vạn quân Cảnh đó, giống như Triệu Khang, đều là những kẻ không biết sợ chết.

Bởi vì bọn họ đều là những binh sĩ dày dạn kinh nghiệm, thậm chí có người từng là thuộc hạ của Diệp Hồng Tuyết.

Chứng kiến quá nhiều cảnh chém giết trên sa trường, máu tanh đối với họ chẳng khác nào liều thuốc kích thích.

Năm vạn quân Cảnh lần này không mang theo hỏa khí, chủ yếu là vì Lưu Yến Nhiên không thể động đến những thứ khác.

Nhìn thấy thành trì đồ sộ hiện ra trước mắt, trên vùng đất trống trải bên ngoài Vinh Quan vẫn còn đó những thi thể quân Cảnh chưa được chôn cất, pháo đài hư hỏng...

Trong không khí thoang thoảng mùi tử khí, Triệu Khang đã quen với mùi vị này, trong lòng vô cùng bình tĩnh.

Bên cạnh, Công Tôn Vân Tú vẫn một thân bạch y, cây sáo ngọc được nàng cài bên hông, mái tóc dài thường ngày buông xõa nay đã được buộc gọn gàng bằng một dải vải.

Nàng tay cầm một thanh thiết kiếm bình thường, dung nhan tuyệt mỹ tạo nên sự tương phản rõ rệt với những binh sĩ mặc giáp sắt xung quanh, trông có vẻ lạc lõng.

Đến gần thành Vinh Quan, Triệu Khang ngồi trên lưng ngựa, nhắm mắt hít một hơi thật sâu: “Người trong thành nghe rõ đây, giao Lưu Yến Nhiên ra đây, đầu hàng tha chết!”

Chân khí hùng hậu mang theo lời nói của hắn truyền ra xa, khiến không ít người trong thành nhú mày. Còn về lời kêu gọi đầu hàng? Hoàn toàn không ai để tâm.

Đầu hàng? Sao có thể?

Binh lực đang nghiêng về phía bọn họ, đầu hàng làm gì?

Trong thành, Lưu Yến Nhiên cũng nghe thấy tiếng Triệu Khang, nàng cười điên loạn: “Đi, nói với Triệu Khang, ta đang ở trong thành, chờ hắn đến giết!”

Nói xong, Lưu Yến Nhiên bước vào sâu trong thành Vinh Quan. Nơi này đã bị nàng chiếm đóng từ lâu, trở thành đại bản doanh.

Giao chiến với Triệu Khang trong thành vẫn có lợi thế hơn.

Nghe thám báo truyền lại không thấy quân đội Triệu Khang mang theo hỏa pháo, Lưu Yến Nhiên biết hắn đang kiêng dè điều gì.

Trong đầu nàng chợt lóe lên một ý nghĩ tàn độc.

Bên ngoài thành, người được Lưu Yến Nhiên phái đi nhắn đã truyền lời, Triệu Khang nghe xong, ánh mắt trầm xuống.

Bên cạnh, đã có người không nhìn được cười khẩy, lau đi lau lại thanh chiến đao sáng loáng trong tay: “Đại soái, hạ lệnh công thành thôi!”

Triệu Khang im lặng một lúc mới gật đầu: “Nhớ kỹ lời ta, gặp nữ nhân thì không được làm tổn thương.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

“Công thành!”

“Giết!”

Theo tiếng hô xung trận, năm vạn quân Cảnh như mãnh thú lao về phía Vinh Quan. Thành trì vốn đã bị hỏa pháo oanh tạc, bọn họ dễ dàng tiến vào trong.

Một trận mưa tên từ trên trời ập xuống, là quân địch bắn ra.

Đều là những binh sĩ dày dạn kinh nghiệm, quân Cảnh đương nhiên có sự chuẩn bị. Những người lính cầm khiên chắn phía trước đồng loạt giơ cao tấm khiên trong tay, tạo thành một bức tường khiên chắn vững chắc, vừa di chuyển vừa tiến về phía trước.

Xung quanh chiến trường là tiếng bom đạn oanh tạc, còn nơi đây lại là cuộc chiến đẫm máu nhất.

Triệu Khang nhảy xuống ngựa, rút song đao trong tay. Chân khí trong cơ thể hắn như sông dài cuộn cuộn đổ ra biển cả, song đao vung lên, tạo thành những đường đao khí mạnh mẽ vô song.

Quân địch phía trước không kịp né tránh, trúng đao liền bị chém đôi, ngã gục tại chỗ. Chỉ một đao đã giết chết cả trăm người, mở ra một con đường máu.

Nhanh chóng đảo mắt nhìn quanh, không thấy bóng dáng Lưu Yên Nhiên, Triệu Khang cũng không nói nhảm, xông thẳng vào sâu trong lòng địch.

Công Tôn Vân Tú thong dong đi theo bên cạnh hắn. Nàng khẽ nhíu mày, từng đạo kiếm khí như hoa sen nở rộ, bắn ra tứ phía, tựa như cơn mưa lớn, bất cứ ai bị kiếm khí chạm vào đều bỏ mạng.

Đã giả cho ai thì theo người đó thôi, nam nhân xông pha trận mạc, nàng cũng nên ra tay.

Nam nữ hai người lúc này trở thành một tồn tại đáng sợ nhất trên chiến trường, đi đến đâu là xác người ngã rạp đến đó, không ai có thể cản bước tiến của bọn họ.

Cộng thêm sự yểm trợ của mấy vạn quân Cảnh dũng mãnh phía sau, ba lớp phòng thủ do Lưu Yên Nhiên bố trí đều bị phá vỡ trong chớp mắt, khiến không ít người bắt đầu kinh hãi.

Công Tôn Vân Tú khẽ nhướng mày, nàng bỗng cảm nhận được có người đang nhìn mình chăm chăm. Tu vi cao cường khiến giác quan của nàng vô cùng nhạy bén. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía một tòa lầu cao ở phía xa.

Tuy cách một khoảng khá xa, nhưng nàng vẫn nhìn rõ.

Đó là một lão già mặc áo xám, lúc này đang nhìn nàng với vẻ mặt kinh hãi tột độ, như thể nhìn thấy ma vậy.

Đối phương không mặc giáp trụ, cũng không đeo đao kiếm, chắc hẳn không phải binh lính.

Vậy thì rất có thể là người bên cạnh Lưu Yên Nhiên.

Nhìn Triệu Khang vì tìm kiếm Lưu Yến Nhiên mà rơi vào vòng vây của quân địch, Công Tôn Vân Tú không hề có ý định đi giải vây. Thực tế, cũng chẳng cần nàng phải ra tay, muốn làm Triệu Khang bị thương, e là không dễ dàng như vậy.

Nàng thấy lão già áo xám kia không ngừng lùi lại, như thể bị dọa sợ.

Sợ đối phương biến mất khỏi tầm mắt, Công Tôn Vân Tú điểm mũi chân, mượn lực bay lên không trung, dậm lên từng cái đầu người, phóng về phía tòa lầu cao kia.

Kiểm khí phá tan lan can, nhìn lão già bị dọa đến mức ngã dúi vào tường, Công Tôn Vân Tú không hề mấy may thương xót.

Vừa định hỏi tung tích của Lưu Yến Nhiên, đối phương đã hét lên kinh hãi: “Ngươi... ngươi... ngươi là Tào Kiêm Hà... Ngươi còn sống! Ngươi vậy mà còn sống!”

Tả Thiên Khuyết vừa kêu la, vừa dụi mắt, không thể tin nổi nhìn Công Tôn Vân Tú trước mặt. Dung mạo tuyệt sắc này, trang phục này...

Rõ ràng là Tào Kiêm Hà trong bức tranh của sư phụ hần!

Chương 906 - Lệ Máu Rơi Xuyên Thiên Địa

“Ta không phải là cái gì mà Tào Kiêm Hà, Lưu Yến Nhiên ở đâu?”

Nhìn Tả Thiên Khuyết trước mặt đang run sợ không thôi, Công Tôn Vân Tú khẽ cau mày. Cái tên Tào Kiêm Hà, nàng từng nghe Triệu Khang nhắc đến, là tổ tiên của Tào Bạch Lộ, vì sao tên này lại gọi nàng là Tào Kiêm Hà?

“Ta không thể nhận nhầm! Ta tuyệt đối không thể nhận nhầm! Ngươi chính là Tào Kiêm Hà!”

Tả Thiên Khuyết đột ngột ngồi bật dậy, đồng tử co rút lại, tràn đầy vẻ kinh hãi. Tuy chưa từng tận mắt nhìn thấy người thật, nhưng khi còn trẻ, hần đã nhìn thấy bức tranh của sư phụ mình, chỉ một cái liếc mắt đã khắc sâu hình bóng người con

gái tên Tào Kiêm Hà vào trong tâm trí, khiến hắn đến nay vẫn chưa cưới vợ sinh con.

Vậy mà hiện tại, người mà trong nhận thức của hắn đã chết một hai trăm năm, lại đang đứng trước mặt mình, e rằng ai cũng sẽ bị dọa cho hồn bay phách lạc.

Tuy trong lòng còn nhiều nghi hoặc, nhưng Công Tôn Vân Tú không muốn dây dưa chuyện này nữa. Nàng giờ thanh trường kiếm kê lên cổ Tả Thiên Khuyết, lạnh lùng nói: “Người là ai, đến từ đâu? Mau nói cho ta biết Lưu Yên Nhiên đang ở đâu?”

“Nàng ấy... Nàng ấy đang ở trong thành, nhưng ta không biết nàng ấy ở đâu. Ta... Ta tên Tả Thiên Khuyết, đến từ Đại Hạ,” Tả Thiên Khuyết vội vàng đáp, “Lưu Yên Nhiên... nàng ấy chỉ nói với ta rằng, nếu không muốn chết thì hãy đi càng xa càng tốt.”

“Thật phiền phức!” Công Tôn Vân Tú thầm nghĩ, vung kiếm đánh ngất Tả Thiên Khuyết đang kinh hãi tột độ, sau đó bay người xuống lầu, đáp xuống bên cạnh Triệu Khang. Nàng vung kiếm chém một nhát, tiêu diệt toàn bộ quân địch xung quanh Triệu Khang.

Khóe miệng Triệu Khang giật giật, chiều này hơi quá đáng rồi đây. Hắn hỏi: “Nàng đi đâu vậy?”

“Trên lầu kia có một người, nhưng hắn ta không biết Lưu Yên Nhiên ở đâu, chỉ nói là ả ta chắc chắn đang ẩn náu trong thành.” Công Tôn Vân Tú đáp, sau đó lại nói: “Chúng ta không thể lãng phí thời gian với đám người này nữa.”

Triệu Khang gật đầu, liếc mắt nhìn chiến trường. Hầu như tất cả những nơi có thể nhìn thấy đều đang chìm trong khói lửa chiến tranh, nhìn mãi không thấy điểm cuối.

Trong lúc Triệu Khang đang tìm kiếm Lưu Yên Nhiên...

Trên đỉnh tòa nhà cao nhất thành Vinh Quan, Lưu Yên Nhiên đứng ở hành lang, ánh mắt nhìn về phía xa, có thể nhìn thấy vài nơi đang diễn ra chiến sự ác liệt. Nhưng cũng giống như Triệu Khang không tìm thấy nàng, nàng cũng không nhìn thấy Triệu Khang đang ở đâu trên chiến trường rộng lớn này.

Bên cạnh nàng không có binh lính bảo vệ, toàn bộ binh lực đều đã được lệnh xuống phía dưới tham gia chiến đấu. Chỉ có

một người đàn ông trung niên với vẻ mặt vô cảm đứng bên cạnh nàng.

Đây là thị vệ mà Tiêu Cẩm đã phái đến bảo vệ nàng trước khi đến Vinh Quan. Lưu Yến Nhiên biết tên hắn ta là Nô, nghe nói từng là thuộc hạ của Ninh Vương Tiêu Phi Vũ, vì báo thù cho Tiêu Phi Vũ, hắn ta cái gì cũng dám làm.

Lúc này, Nô cũng đang nhìn Lưu Yến Nhiên. Khác với chủ nhân cũ Tiêu Phi Vũ, trong mắt người phụ nữ này chỉ có sự điên cuồng, dữ tợn và đáng sợ. Giống hệt Tiêu Cẩm khi xưa muốn báo thù cho Tiêu Phi Vũ, người phụ nữ này lúc này đây có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Hắn ta cũng rất muốn biết, lúc này Lưu Yến Nhiên sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với Triệu Khang.

Lưu Yến Nhiên không nói gì, chỉ ném một con dao găm về phía Nô. Nô lập tức hiểu ý, cúi người nhặt con dao găm lên, nhìn về phía người phụ nữ đối diện. Đây không phải là lần đầu tiên hắn ta chứng kiến sức mạnh siêu nhiên trên người Lưu Yến Nhiên, hắn ta biết rõ một khi con dao găm này đâm xuống sẽ gây ra hậu quả khủng khiếp cỡ nào.

Thế nhưng, hắn ta không hề do dự, cho dù sau này có chết, hắn ta cũng phải làm! Nắm chặt con dao găm trong tay, Nô hung hăng đâm về phía Lưu Yến Nhiên.

Con dao găm sắc bén lập tức xuyên qua lớp áo của Lưu Yến Nhiên, máu tươi ngay lập tức thẩm ra. Thế nhưng, Lưu Yến Nhiên dường như không cảm thấy đau đớn, ngược lại còn có chút sững sờ. Nàng đưa tay sờ lên vết thương trên bụng, lầm bầm: “Không nên như vậy...”

Trước đây, ngoại trừ Triệu Khang, chưa từng có thứ gì có thể làm nàng bị thương!

Chẳng lẽ...?

Nhưng ngay sau đó, một cơn chấn động dữ dội ập đến!

Cả tòa thành Vinh Quan như đang rung chuyển, tường thành sụp đổ, nhà cửa đổ nát, đá vụn rơi xuống đập trúng hai bên đang giao chiến.

Địa long trở mình!

Lấy thành Vinh Quan làm trung tâm, phạm vi bán kính trăm dặm đồng thời rung chuyển!

Cảnh tượng như trời đất sụp đổ, tận thế sắp đến!

Ngay cả núi non cũng bắt đầu sụp đổ!

Vô số tia lửa xé toạc bầu trời không biết từ lúc nào đã trở nên u ám, lan rộng hơn nhiều so với lần trước.

Thiên phát sát cơ di tinh dịch tú, địa phát sát cơ long xà khởi lục.

Thảm họa khủng khiếp nhất ập đến, mặt đất rung chuyển khiến người ta đứng cũng không vững.

Cường độ lần này vượt xa lần trước, cũng vượt xa tất cả những thảm họa mà Lưu Yên Nhiên từng gây ra.

Chỉ có tòa nhà cao tầng dưới chân bọn họ là vẫn đứng vững, vô số tiếng kêu gào thảm thiết vang lên.

Trong tai Lưu Yên Nhiên, những tiếng kêu gào đó lại giống như khúc nhạc du dương nhất. Nàng cười điên cuồng, thậm chí còn nhảy múa một cách vui sướng, vết thương trên bụng vẫn đang chảy máu nhưng nàng hoàn toàn không để ý.

“Chết đi! Tất cả đều chết đi! Cùng chết đi! Hahahaha...”

Lưu Yên Nhiên gào thét, nàng lại một lần nữa thành công gây ra tai họa, lần này nàng muốn chôn vùi tất cả mọi người.

Nô cũng cười, chỉ trong vòng chưa đầy một phút, tất cả những gì hắn ta nhìn thấy đều biến thành đồng đồ nát. Hắn ta siết chặt con dao găm, hung hăng xoay một vòng, khiến máu từ trong cơ thể Lưu Yên Nhiên tuôn ra nhiều hơn, như thể làm vậy có thể khiến cho thảm họa này trở nên dữ dội hơn, càng chôn vùi Triệu Khang tốt hơn.

Bầu trời trở nên u ám, khí trời ngột ngạt đến mức khiến người ta không thở nổi.

Đúng lúc này, một luồng chân khí mạnh mẽ ập tới, đánh nát lâu các, một chớp mắt đánh trúng Nô, trực tiếp biến hắn ta thành một màn mưa máu!

Tay chân Nô văng tứ tung, Lưu Yên Nhiên ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, sau đó quay đầu sang một bên.

Nàng nhìn thấy một bóng hình tóc bạc trắng xóa đang còng lưng bước vào. Mái tóc dài của người đó đã bị cháy xém một nửa, trên mặt đầy máu, giống như một con quỷ dữ vừa bò ra từ địa ngục, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào nàng, như muốn nuốt sống nàng.

Lưu Yên Nhiên lúc này mới chú ý tới người nọ đang còng một người trên lưng.

Nàng cười lớn, chạy về phía người nọ, con dao găm vẫn còn ghim trên bụng, mỗi bước chạy đều khiến máu tuôn ra. Nhưng nàng không quan tâm, sự thù hận mãnh liệt trong mắt người nọ chính là chiến quả lớn nhất của nàng.

Nàng thậm chí còn đắc ý hỏi: “Người có phải rất hận ta không? Hahahaha? Người trên lưng ngươi là ai vậy? Hình như nàng ta sắp chết rồi! Đến đây! Đến giết ta đi! Ra tay đi! Chẳng phải ngươi muốn giết ta sao? Chết trong tay ngươi ta cam tâm tình nguyện, hóa thành ma quỷ ta cũng sẽ bám riết lấy ngươi, sống chết không buông tha!”

“Đến đây, ra tay giết ta đi!”

Đúng lúc này, người trên lưng Triệu Khang khẽ ngẩng đầu lên: “Nàng ta thật đáng thương.”

Lưu Yên Nhiên sửng sò, nhìn gương mặt xinh đẹp nhợt nhạt kia.

Triệu Khang đột nhiên cười: “Ừ, thật đáng thương.”

Công Tôn Vân Tú khẽ cựa quậy, tựa vào lưng Triệu Khang, mỉm cười nói: “Phu quân, chúng ta về nhà thôi, không đáng để tức giận với loại người như nàng ta.”

“Ta nghe lời nàng.”

Triệu Khang đáp, khinh miệt liếc nhìn Lưu Yên Nhiên: “Ta không hận ngươi, ta tha thứ cho ngươi.”

Nói xong, hắn cũng Công Tôn Vân Tú quay người bỏ đi.

Lưu Yên Nhiên ở phía sau đột nhiên như phát điên, nhào về phía hai người, gào thét thảm thiết: “Người không hận ta! Sao ngươi có thể không hận ta! Quay lại! Triệu Khang, ngươi quay lại cho ta!”

“Quay lại giết ta!”

Chưa chạy được mấy bước, nàng đã ngã quy xuống đất, nàng cố gắng bò về phía trước, miệng không ngừng gọi tên Triệu Khang.

“Tại sao...”

“Tại sao ngươi không hận ta! Triệu Khang! Ta cầu xin ngươi... Quay lại đi...”

Tiếng cầu xin ai oán, tuyệt vọng vang vọng trong tòa nhà cao ngất ngưởng, cuối cùng chìm vào im lặng.

Gương mặt vốn nên tuyệt mỹ kia, mang theo nỗi oán hận và đau khổ vô hạn, đến chết cũng không thể nào siêu thoát.

Bởi vì như Công Tôn Vân Tú nói, cuối cùng nàng ta cũng không thể để lại bất kỳ dấu ấn nào trong lòng Triệu Khang.

Từng giọt mưa bắt đầu rơi xuống, tựa như giọt lệ máu của người con gái trước khi chết.

Người tự tuyệt chính mình, trời cũng chẳng thể cứu rồi...

Chương 907 - Trời Cho Ta Hai Mươi Chín

“Triệu Khang, huynh khóc sao?”

Giọng nói nhẹ nhàng cất lên sau lưng. Triệu Khang đang cống Công Tôn Vân Tú, đáp: “Không, mưa đây.”

“Ra là vậy, hại ta tưởng mặt mình ướt.”

Nàng khẽ cười, má áp vào lưng hắn: “Hình như trên đường đến đây có một ngôi miếu hoang, cách đây không xa, chúng ta đến đó đi.”

“Ừ.”

Ngôi miếu đồ nát hiện ra, ngay cả tượng thần bằng đất sét cũng vỡ vụn.

Công Tôn Vân Tú ra hiệu cho Triệu Khang đặt mình xuống, nàng khẽ lau vết máu trên khóe miệng, nhìn hắn, nụ cười đẹp

đến nao lòng: “Tiếc là tượng thần đã vỡ, không còn ai chứng giám cho chúng ta.”

Triệu Khang chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt, ngay cả sức lực để khóc cũng không còn.

Dù là người mạnh nhất thiên hạ, làm sao có thể chống lại được sức mạnh của hàng chục thiên thạch từ trên trời rơi xuống.

Nắm lấy tay Triệu Khang, Công Tôn Vân Tú quỳ xuống trước tượng thần vỡ nát.

Không có pháo đỏ, không có người mai mối, cũng chẳng có ai chứng kiến, chỉ có gió mưa ngoài miếu cùng lương duyên se kết bên trong.

Đây có lẽ là hôn lễ giản dị nhất thiên hạ.

Dựa vào lòng hắc, ánh mắt Công Tôn Vân Tú trù mền nhìn Triệu Khang, đưa tay lau nước mắt cho hắn: “Ông trời chỉ cho ta sống được hai mươi chín năm, không thể ở bên huynh lâu hơn, nhưng có được những ngày tháng này ta đã mãn nguyện rồi.”

“Sinh ly tử biệt là chuyện thường tình, đặc biệt là đối với huynh, nhưng đừng quá đau buồn, muội tin huynh nhất định sẽ nhớ đến chúng muội.”

“Cả muội, Tiêu Linh Lung và Tống Khinh Nhan, trong những khoảnh khắc cuối cùng này, người chúng muội nghĩ đến đều là huynh.”

“Ta biết.”

Triệu Khang cúi đầu, giọng nghẹn ngào. Công Tôn Vân Tú vẫn mỉm cười, nhưng lời nói đã không còn trôi chảy như trước.

“Huynh cũng nên biết rồi, chuyện muội nói tu luyện Huyền Hoàng Công đến cảnh giới nhất phẩm có thể cải tử hoàn sinh là giả.”

“Chỉ là trước đây ở biên quan có người tự xưng là Tào Kiêm Hà, lời nói cử chỉ không giống giả dối, người đó còn nói mình đến từ Hạ quốc nào đó.”

“Trong đó nhất định có nguyên nhân, trên người huynh có quá nhiều bí mật, ngay cả bản thân huynh cũng không rõ, bây giờ đến cả muội cũng trở nên kỳ lạ.”

Triệu Khang dường như không nghe thấy gì, chỉ siết chặt lấy nàng trong lòng. Sắc mặt nàng dần trở nên nhợt nhạt, báo hiệu cho hần biết thời gian của nàng không còn nhiều.

Dù hần có cố gắng thế nào cũng không thể giữ được nàng.

Kinh mạch toàn thân đứt đoạn, ngũ tạng lục phủ gần như vỡ nát, nhưng Công Tôn Vân Tú lại không cảm thấy đau đớn chút nào.

Nàng ngẩng đầu, áp môi mình lên môi hần, như muốn dùng chút hơi ấm cuối cùng để sưởi ấm trái tim đầy vết thương của hần.

Nhưng dần dần, ngay cả nàng cũng trở nên lạnh lẽo. Nàng cố gắng giơ tay đưa cây sáo ngọc cho Triệu Khang, rồi cuối cùng cuộn tròn trong lòng hần.

“Muội ngủ một lát...”

“Ngủ đi, ta sẽ gọi muội dậy.”

“Ừ...”

Không còn nước mắt, không còn tiếng nói, hần đã mất hết sức lực, chỉ có thể ôm chặt lấy nàng và cây sáo ngọc.

Hần trở nên mơ màng.

Tiêu Linh Lung tức giận nhìn hần: “Tên khốn nhà ngươi lại đi đâu lâu lỏng nữa rồi! Tối nay đừng hòng vào phòng ta!”

Tổng Khinh Nhan mỉm cười nhìn hần, đi ngang qua khẽ nói: “Tối nay ta sẽ chữa cửa cho huynh.”

Công Tôn Vân Tú cũng nhìn hần, chỉ mỉm cười, chỉ vào trái tim mình, rồi lại chỉ vào nàng.

Diệp Hồng Tuyết, Tần Ngọc Phượng, Ngô Tâm Di, Tào Bạch Lộ. Elizabeth, Tiêu Huyền Sách, Ngô Thanh Loan, Trương Long, Điều Ca, Nhị Ngưu...

Tất cả mọi người đều ở đó, đều nhìn hần, Triệu Khang kích động đưa tay muốn nắm lấy.

Là mơ sao?

...

Khi Triệu Khang tỉnh lại, bên cạnh là Trương Long và Điều Ca, cánh tay trái của Điều Ca đã mất.

Triệu Khang nhìn ống tay áo trống rỗng khẽ đung đưa, ngờ ngác hỏi: “Sao lại mất rồi?”

Bàn tay phải còn lại gãi gãi đầu, Điều Ca cười hề hề: “Lúc ở Từ thành, đột nhiên tường thành phía sau sập xuống, đè lên tay trái, không nhúc nhích được, thế là ta chặt nó đi.”

“Quả nhiên là người.” Triệu Khang cũng cười gượng.

Tiếp đó, Trương Long cũng cười, nhưng cười rồi cả ba người đàn ông đều rơi lệ.

Giống như khi hơn tám trăm huynh đệ lần đầu tiên cướp được sào huyệt của bọn thổ phỉ, vui mừng vì sống sót.

Triệu Khang vui mừng vì hai người vẫn còn sống, hai người cũng vui mừng vì Triệu Khang vẫn còn sống.

Ba điều thuốc được châm lên, Triệu Khang thản nhiên hỏi: “Hai người đặt nạng ở đâu rồi?”

“Đã lo liệu ổn thỏa cho tàu tử rồi, đã đóng quan tài rồi. Ngài hôn mê năm ngày, chúng ta tự ý làm chủ.”

Triệu Khang gật đầu: “Vậy là tốt rồi.”

Lúc này hẳn cũng đã rõ ràng, khi tai biến xảy ra, Trương Long và Điều Ca đã lập tức chạy về hướng Vinh Quan, dầm mưa tìm kiếm hai ngày, cuối cùng mới tìm thấy hắc trong ngôi miếu hoang.

“Tình hình chiến sự thế nào?” Dập tắt tàn thuốc, Triệu Khang hỏi.

Trương Long ngập ngừng một lát rồi nói: “Mọi người đều không biết chuyện gì đã xảy ra, thiên tai ập đến, quân ta và quân địch đều chạy trốn, không biết đã chết bao nhiêu.”

“Mấy ngày nay, nơi chúng ta đi qua, không nhìn thấy một tòa thành trì nào còn nguyên vẹn, đi vài bước là có thể nhìn thấy thi thể.”

“Nhanh chóng phái người tìm kiếm binh lính còn sống sót, tập kết quân đội, đề phòng quân địch thừa cơ quấy rối.”

Triệu Khang ra lệnh, Trương Long và Điều Ca vội vàng gặt đầu, lúc này bọn họ chỉ còn hơn hai nghìn người, không ít người bị thương.

Không biết trận thiên tai quy mô lớn này đã lan rộng đến đâu.

Thời tiết vẫn chưa thấy chuyển biến tốt, theo dòng người sống sót được tìm thấy, đội ngũ của Triệu Khang cũng dần lớn mạnh.

Tất nhiên cũng có không ít quân địch sống sót sau thảm họa, tiếc là gặp phải bọn họ thì lại bị tiến lên đường.

Triệu Khang kéo xe ngựa, thùng xe đã được dỡ bỏ, bên trong đặt một chiếc quan tài. Không biết Trương Long và Điều Ca đã tìm đâu ra chiếc xe này.

Một tên lính chạy đến báo cáo: “Đại soái, phía trước có tướng sĩ của chúng ta.”

Nghe vậy, Triệu Khang lập tức giục mọi người tăng tốc, đến nơi tên lính chỉ, nhìn thấy vị tướng quân áo giáp xộc xệch phía trước, hắn không khỏi mỉm cười.

Cao Viễn cũng kích động chạy đến.

Hai người ôm chầm lấy nhau, Triệu Khang dậm một cú: “Tên nhóc này, vận may của ngươi cũng tốt đấy, vậy mà không chết.”

“Đại soái, ngài nói đúng, vận may của ta không phải dạng vừa đâu.”

Cao Viễn liếc nhìn quan tài, không nói gì, hắn cũng từng ném trái nỏ đau mất vợ, “Đi, đi, ta cho ngài xem thứ hay ho.”

“Thứ gì vậy?” Triệu Khang ngạc nhiên.

Đi theo Cao Viễn vào lều trại tạm thời, chỉ thấy một người phụ nữ xinh đẹp bị chặt đứt tay chân, ánh mắt thờ ơ nhìn bọn họ, như thể không còn chút cảm xúc nào.

“Nàng ta là?” Triệu Khang nghi hoặc.

Cao Viễn cười lớn: “Đánh chết ngài cũng không đoán được nàng ta là ai đâu, hoàng đế của lũ man di đó!”

“Ngươi đùa ta sao?” Triệu Khang kinh ngạc, tên nhóc này bắt sống cả hoàng đế rồi sao?

Cao Viễn cười khoái trá: “Không sai đâu, nữ nhân này dẫn người đánh nhau với quân ta, đám man di đó gọi nàng ta là bệ hạ, nữ nhân chết tiết này lợi hại lắm, giết ít nhất ba, bốn trăm người của chúng ta.”

“Có vẻ nàng ta là một võ giả, sao ngươi bắt được nàng ta?” Triệu Khang khó hiểu.

Cao Viễn cười to hơn: “Sau trận đại biến đó, toàn bộ chiến trường hỗn loạn, ta dẫn theo số ít người dọn dẹp chiến trường, phát hiện nàng ta bị thương nặng hôn mê, hình như bị thiên thạch rơi trúng.”

Chương 908 - Trở Lại Nguyên Giang

Nghे Cao Uyên nói vậy, Triệu Khang lắc đầu cười khỏ, ánh mắt lại hướng về phía người con gái đang trừng trừng nhìn mình.

Tiêu Cẩm đột nhiên lạnh lùng lên tiếng: “Ngươi là Triệu Khang?”

“Ngươi biết ta?” Triệu Khang thản nhiên đáp.

“Ta muốn giết ngươi!”

Thấy Triệu Khang không phủ nhận, kẻ thù không đội trời chung đang ở ngay trước mắt, Tiêu Cẩm nào còn nhịn được nữa, lập tức muốn lao đến.

Thế nhưng tay chân nàng ta đã bị Cao Uyên đánh gãy, lại thêm trọng thương đầy mình, làm sao có thể tự tay báo thù?

Nào ngờ Triệu Khang lại bất ngờ bóp cổ nàng ta, nhấc bổng lên. Nụ cười trên mặt hắn đã biến mất từ lúc nào, thay vào đó là ánh mắt lạnh lẽo gấp trăm ngàn lần so với Tiêu Cẩm, khiến cho vị Man Đế sa cơ này cũng phải run sợ.

Ngay sau đó, một ngụm máu tươi từ miệng Tiêu Cẩm phun ra, kinh mạch toàn thân vận chuyển chân khí đều bị Triệu Khang

phế bỏ.

Ngay cả Cao Uyên đứng bên cạnh cũng giật mình lùi lại mấy bước. Hắn chưa từng thấy Triệu Khang mang dáng vẻ như vậy bao giờ.

Cảm nhận được lực đạo trên tay ngày càng mạnh, Tiêu Cẩm theo bản năng vùng vẫy, sắc mặt đỏ bừng.

Ngay lúc nàng ta nghĩ mình sắp chết, Triệu Khang đột nhiên buông tay. Tiêu Cẩm ngã nhào xuống đất, thở hổn hển.

Triệu Khang thản nhiên nói: “Xem ra ngươi vẫn sợ chết, đáng tiếc người muốn giết người không phải ta.”

Nói xong, hắn ném nàng ta xuống đất như ném một tấm giẻ rách, không thèm nhìn vị Man Đế đã trở thành phế nhân này nữa.

Tên này phải giữ lại để cho Ngô Quan Hải xử lý.

“Ta muốn giết ngươi! Triệu Khang, ta nhất định phải giết ngươi!”

Tiêu Cẩm gào thét điên cuồng. Nàng ta thua một cách khó hiểu, thậm chí còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Vinh Quan.

Cảnh quân, Man tộc, phản quân Đại Tề, cộng thêm hơn phân nửa Hạ quân, tất cả đều bỏ mạng trong trận thiên tai đó.

Điều này khiến Tiêu Cẩm vô cùng căm hận!

Thế nhưng Triệu Khang không hề để ý đến cơn thịnh nộ của nàng ta, chỉ nhìn về phía Cao Uyên: “Nhanh chóng tổ chức nhân lực, tìm kiếm binh sĩ còn sống sót. Lần này Cảnh quốc thật sự bị tổn thất nặng nề rồi.”

Cao Uyên thở dài, cũng không để ý đến Tiêu Cẩm, cùng Triệu Khang bước ra khỏi quân trướng.

Hắn do dự một chút rồi mới lên tiếng: “Mấy ngày trước ta đã phái người đi tìm kiếm, nhưng đường núi sạt lở, phần lớn quan đạo đều bị đất đá chặn kín, không biết ảnh hưởng đến bao nhiêu khu vực. Hơn nữa, Quốc sư...”

Cao Uyên đổi cách xưng hô đã lâu không dùng: “Cơ thể của Bệ hạ...”

“Những chuyện này không cần ngươi lo lắng. Cảnh quốc vẫn là Cảnh quốc. Hiện tại việc quan trọng nhất là phải tiêu diệt toàn bộ kẻ địch còn sót lại, một tên cũng không tha!” Triệu Khang nói.

Cao Uyên gật đầu: “Ta hiểu rồi.”

Có Cao Uyên, vị Đại tướng của Cảnh quốc này, Triệu Khang đã bớt được không ít công sức. Hắn giao toàn bộ Cảnh quân trong đội ngũ cho Cao Uyên chỉ huy.

Bản thân hắn chỉ mang theo Trương Long, Điếu ca và những người lính Càn quân còn sống sót, kéo theo quan tài rời đi.

Mặc dù đã dự đoán trước, nhưng Triệu Khang vẫn không khỏi giật mình. Họ đã đi mười ngày, nhưng những thành trấn đi qua vẫn chỉ là đồng đồ nát, thi thể la liệt ở những nơi không bị chiến hỏa lan đến.

Những người dân mất nhà cửa giống như những linh hồn lạc lõng, ngơ ngác ngồi giữa đồng đồ nát của chính ngôi nhà mình.

Mất đi người thân, mất đi nhà cửa, có người gào khóc thảm thiết, có người cố gắng kìm nén để an ủi người bên cạnh.

Tựa như mọi nỗi thống khổ của nhân gian đều hội tụ về đây, dày vò những con người còn sống sót.

Nếu như là lúc bình thường, hắn nhất định sẽ phái người đi an ủi những người dân chịu nạn. Nhưng hiện tại, hắn không còn tâm trí nào khác nữa.

Không đi đến kinh đô Cảnh quốc, Triệu Khang mang theo mọi người kéo quan tài đi qua biên giới, cuối cùng trở về nơi đã nhiều năm ít ai nhắc đến.

Nguyên Giang huyện.

Những năm qua, cùng với sự phát triển mạnh mẽ của Dương Châu, nơi này đã thay thế cho huyện thành nhỏ bé nằm giữa ba ngọn núi này.

Hơn nữa, vì người dân Nguyên Giang di cư đến Dương Châu, nên huyện thành Nguyên Giang vốn náo nhiệt ngày nào, giờ đây trở nên yên tĩnh, vắng vẻ.

Nhưng là nơi khởi nghiệp của Triệu Khang, mặc dù người dân đã dời đi, Tiêu Huyền Sách vẫn hạ lệnh cho người bảo vệ từng ngọn cỏ, ngọn cây nơi đây.

Người canh giữ ở đây vẫn là Lưu công công, một trong tứ đại cao thủ trong cung ngày trước.

Nhìn thấy Triệu Khang mang theo quan tài trở về, vị lão thái giám vừa mới an táng quan tài của Tiêu Linh Lung, sau đó lại cho xây dựng mộ phần cho Tống Khinh Nhan, tay run rẩy: “Vương... Vương gia.”

Triệu Khang xoa xoa mặt, cố gắng nở một nụ cười gượng gạo: “Lưu công công, Hồng Tuyết các nàng đâu?”

Thi thể của Tống Khinh Nhan là do Diệp Hồng Tuyết các nàng đưa về.

“Đều... đều ở trong, Vương gia mau mời vào, lão nô lập tức đi thông báo cho các vị phu nhân.”

Triệu Khang gật đầu, đưa tay khẽ vỗ lên chiếc quan tài trên xe bò phía sau, nhẹ nhàng nói một câu “Đã về đến nhà rồi”.

Đợi đến khi Diệp Hồng Tuyết các nàng xuất hiện, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tất cả đều im lặng, đau lòng như cắt.

Công Tôn Vân Tú đã thực hiện lời hứa khi rời khỏi Dương Châu, sẽ bảo vệ Triệu Khang bình an trở về.

Nhưng bản thân nàng lại ra đi.

Đến ngọn núi quen thuộc phía sau, nhìn hai ngôi mộ mới, Triệu Khang lắc đầu cười khổ: “Nơi đây non xanh nước biếc, ba người làm bạn cũng không cô đơn.”

Mộ phần của hai người đều rất đơn giản. Nhân lúc Trương Long các người đang đào huyệt mộ, Triệu Khang ngồi phịch xuống đất giữa hai ngôi mộ, châm một điếu thuốc lá, nhìn xung quanh, nhẹ nhàng kể lại những chuyện đã xảy ra trong thời gian qua.

Cho đến khi trời tối, mộ phần của Công Tôn Vân Tú được dựng xong. Nhìn Trương Long các người đưa tiền giấy, hương nến đến.

Triệu Khang đứng dậy nhận lấy, dùng nội lực nghiền nát những thứ này thành bột phấn, nhìn vẻ mặt đau buồn của Diệp Hồng Tuyết các nàng.

Triệu Khang mỉm cười bước lên: “Đốt giấy làm gì? Sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm được cả ba người bọn họ! Đi thôi, về nhà!”

Trở về nơi ở, năm người còn lại vẫn chưa hoàn hồn, ngây ngốc nhìn Triệu Khang.

Ôm Diệp Hồng Tuyết ngồi xuống bên cạnh, Triệu Khang gọi những người khác ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía Tào Bạch Lộ.

“Lão Tào, có chuyện ta muốn nhờ ngươi.”

“Phu quân cứ nói.” Tào Bạch Lộ vội vàng đáp.

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Ta muốn biết tất cả mọi chuyện về Tào Kiêm Hà.”

Tào Bạch Lộ ngăn người, Triệu Khang cũng không vòng vo, thuật lại những gì Công Tôn Vân Tú nói lúc lâm chung.

Tào Bạch Lộ kinh ngạc: “Ý... ý chàng là, Công Tôn Vân Tú là tổ tiên của ta?”

“Tên Tả Thiên Khuyết kia nói như vậy.”

“Không thể nào! Từ khi Tào Kiêm Hà mất tích đến nay đã hơn hai trăm năm rồi! Nàng ấy làm sao có thể là Tào Kiêm Hà được!” Tào Bạch Lộ kích động nói.

Thật khó tin!

Triệu Khang gạt đầu: “Cho nên chuyện này cần chúng ta điều tra rõ ràng. Thân thế của Tào Kiêm Hà và lai lịch của Công Tôn Vân Tú, cho dù hai người họ có phải là cùng một người hay không, chúng ta đều phải làm rõ.”

“Theo lời của tên Hạ quốc nhân Tả Thiên Khuyết kia, Tào Kiêm Hà cuối cùng đã đến Đại Hạ. Sau này ta phải đến Đại Hạ một chuyến.”

Nhìn thấy Ngô Tâm Di các nàng muốn nói lại thôi, Triệu Khang mỉm cười dịu dàng nói: “Yên tâm đi, hiện tại chiến sự trong nước cơ bản đã được bình định, đợi đến khi dịch bệnh ở Càn quốc ổn định, ta sẽ lên đường.”

Mấy nàng nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu. Triệu Khang mỉm cười: “Được rồi, mọi người hãy vui lên nào! Nhìn các nàng như quả cà bị úng vậy!”

“Họ chỉ là tạm thời rời xa chúng ta một thời gian thôi, chỉ cần còn một tia hy vọng, một chút khả năng tồn tại, cho dù họ có thật sự đầu thai, ta cũng sẽ cướp bọn họ trở về!”

Chương 909 - Huynh đệ

Vệ mệt mỏi trong mắt phút chốc tan biến, thay vào đó là thần thái rạng rỡ quen thuộc.

Nỗi lo lắng của các nàng cũng theo đó vơi đi phần nào.

Ngô Tâm Di đứng dậy: “Ta đi nấu cơm.”

Tần Ngọc Phượng cũng đứng dậy kéo theo Tào Bạch Lộ. Diệp Hồng Tuyết gượng cười rời khỏi vòng tay Triệu Khang, cùng theo mọi người rời đi.

Nhìn theo bóng dáng mọi người, ánh mắt Triệu Khang dừng lại trên người cô gái nhỏ nhất, cũng là người đáng bất an nhất.

Hắn đứng dậy bước về phía nàng. Elizabeth không kìm nén được lao vào vòng tay hắn.

Trước đây, mỗi ngày nhìn gia đình Triệu Khang, trong lòng nàng đều ngập tràn sự ghen tị.

Nhưng sau khi được Triệu Khang chấp nhận, dường như mọi thứ đã thay đổi, khiến nàng luôn sống trong lo sợ.

Dù không dám biểu lộ ra ngoài, nhưng lúc này được Triệu Khang ôm vào lòng, nàng không thể kìm nén được nữa.

“Không sao đâu, ta vẫn ở đây mà.”

Triệu Khang dịu dàng an ủi, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc vàng óng ả của nàng.

Không biết qua bao lâu, Elizabeth mới ngẩng đôi mắt đẹp sưng đỏ lên, nhỏ giọng xin lỗi: “Xin lỗi chàng.”

Người trước mặt đã rất mệt mỏi, nhưng vẫn dịu dàng quan tâm đến cảm xúc của nàng.

Triệu Khang mỉm cười: “Đừng nói vậy, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

...

Đã nhiều năm rồi hắn không trở về Nguyên Giang huyện. Ăn tối xong, mọi người đều bận rộn dọn dẹp.

Tần Ngọc Phụng và Diệp Hồng Tuyết, hai người phụ nữ đầu tiên bước vào trái tim Triệu Khang, cùng hắn ngồi hóng mát dưới gốc cây, nghe hai nàng kể lại những chuyện xảy ra sau khi hắn rời đi.

“Trên đường đến Nguyên Giang, chúng ta nhận được rất nhiều tin tức. Hoàng thượng đã đưa tất cả bệnh nhân đến Tịnh Châu và phong tỏa toàn bộ.”

“Nhị Ngưu cũng gặp chuyện không may, hiện tại Hoàng đại phu và những người khác đang tiếp tục nghiên cứu thuốc.”

“Phúc Quý được đưa vào cung. Chiến sự ở Cảnh quốc đã kết thúc, nhưng dịch bệnh trong nước lại càng thêm nghiêm trọng. Không biết Huyền Sách rốt cuộc muốn làm gì.”

Triệu Khang cup mắt xuống, trong lòng đã đoán được phần nào.

Kể từ khi lên ngôi, trong mắt người ngoài, Tiêu Huyền Sách có lẽ vẫn giống như khi còn là hoàng tử, có chút không đứng đắn.

Nhưng Triệu Khang rất rõ ràng, vị hoàng đế bất cần đời nhất trong lịch sử Đại Càn này, khi cần thiết lại vô cùng quyết đoán và tàn nhẫn, hơn hẳn hoàng tử Tiêu Linh Lung của hắn.

Bởi vì khi Tiêu Linh Lung làm hoàng đế, nàng sẽ phải lo lắng, cân nhắc đến đại cục.

Nhưng Tiêu Huyền Sách thì khác, trong lòng hắn chỉ nhớ một điều, Đại Càn là thứ tử tử hắn dùng tất cả để gìn giữ rồi giao lại cho hắn.

Vì vậy, vì tử tử của mình, bất cứ điều gì có khả năng lung lay đến căn cơ của Đại Càn, hắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để hủy diệt nó.

Quan điểm của thế nhân, lễ nghi, chế độ, quy tắc của tổ tiên, những thứ mà các hoàng đế khác coi trọng nhất...

Đối với hắn đều là chó má!

Chính vì tính cách của Tiêu Huyền Sách khác với người thường, nếu không với kiểu tâm lý coi thường mọi quy tắc, chế độ này...

Rất dễ trở thành bạo chúa.

Triệu Khang khẽ thở dài, ôm chặt lấy hai nàng: “Cứ để mặc hắn đi, hiện tại ta không còn tâm trí đâu mà lo lắng nhiều như vậy nữa.”

Ánh mắt hai nàng tràn đầy đau lòng, cũng ôm chặt lấy hắn.

...

Ngày hôm sau.

Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, ngoại trừ Lưu công công và những người khác ở lại Nguyên Giang, Triệu Khang mang theo những người còn lại lên đường đến kinh đô.

Ngay khi vừa đặt chân đến kinh đô, bất chấp dịch bệnh vẫn đang hoành hành, Tiêu Huyền Sách vẫn dẫn đầu bá quan văn võ ra tận cửa thành nghênh đón, đưa vị Triệu vương này vào hoàng cung.

Nhìn Tiêu Huyền Sách với đôi mắt đỏ ngầu, Triệu Khang không nói gì.

Diệp Hồng Tuyết và những người khác đi về phía hậu cung, Triệu Khang và tùy tùng tiến vào đại điện, tóm tắt tình hình chiến sự ở Cảnh quốc.

Chờ hắn nói xong, Tiêu Huyền Sách mới cười nói: “Mấy ngày trước, Cảnh đế phái người cưỡi ngựa nhanh chóng gửi thư đến, nội dung cũng giống hệt như những gì Triệu vương nói.”

“Hiện tại Cảnh quốc đã phái binh vây quét tàn dư của địch, tên Tiêu Cẩm kia cũng bị áp giải về kinh đô Cảnh quốc chờ xử tử. Về cơ bản, chiến sự ở Cảnh quốc sẽ không còn gì bất ngờ nữa.”

“Ngoài ra, từ phía Thiên Sơn, Chu Long và Ngũ Hùng cũng đã gửi thư báo về, hai người bọn họ đã dẫn quân chiếm đóng toàn

bộ thảo nguyên, quân Hạ rút lui. Trầm đã phái người tăng cường binh lực, Triệu vương thấy thế nào?”

Triệu Khang gật đầu: “Hoàng thượng anh minh. Ngoài ra, trận chiến này ta muốn tự mình dẫn binh!”

Bá quan nghe vậy đều chấn động trong lòng, đây là muốn đi diệt quốc rồi sao?

“Chuẩn! Quân nhu, lương thảo, Bộ Binh đã bắt đầu chuẩn bị, chậm nhất là nửa năm nữa là có thể xuất chinh.” Tiêu Huyền Sách nói.

Sau đó, hắn tiếp tục nói: “Nửa tháng trước, thiên lôi đánh xuống thành trì, Tịnh Châu xảy ra thảm kịch, nhiều nơi phát nổ, tử thương vô số. Chư vị ái khanh ngoài việc phòng chống dịch bệnh, cũng đừng quên an ủi bách tính.”

Triệu Khang ngẩng đầu nhìn Tiêu Huyền Sách trên long ỷ, lúc này hắn như nhìn thấy vô số oan hồn đang đè nặng trên vai vị hoàng đế trẻ tuổi này.

...

“Người có trách ta không?”

Trên đường về, Tiêu Huyền Sách cười hỏi một câu.

Triệu Khang sóng bước bên cạnh, không biết nên nói gì, chỉ vỗ vai hắn.

Nào có chuyện gì mà thiên lôi đánh xuống thành, rõ ràng là bịa đặt.

Sự thật là Tiêu Huyền Sách đã cho người kích nổ thuốc nổ ở hầu hết các thành trì của Tịnh Châu.

Số người chết e rằng không ít hơn trên chiến trường.

“Nếu hoàng tử còn sống, có lẽ tử ấy sẽ đánh chết ta mất.” Vị hoàng đế trẻ thở dài cười một tiếng.

Triệu Khang thở dài: “Mọi chuyện rồi sẽ qua.”

Chỉ cần thời gian đủ lâu, sẽ không còn ai nhớ đến những chuyện này nữa.

Tiêu Huyền Sách chỉ cười, chuyển chủ đề: “Lần này, hai nước chúng ta đều tổn thất nặng nề, những rắc rối sau này cứ để ta

và Ngô Quan Hải xử lý.”

“Người muốn làm gì thì cứ làm, hoặc là dành nhiều thời gian hơn cho các vị phu nhân, không cần phải lo lắng quá.”

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi nói: “VẬY một năm nữa ta sẽ dẫn binh xuất chinh.”

Nhưng Tiêu Huyền Sách lại lắc đầu, lần này đến lượt hấn vỗ vai Triệu Khang: “Lão Triệu, người mệt mỏi quá rồi, đòi người không nên khổ sở như vậy, nhưng người lại không có cách nào khác.”

Triệu Khang cup mắt xuống, Tiêu Huyền Sách hiển nhiên đã biết chuyện của hấn.

Vị hoàng đế trẻ tuổi lúc này lại cười nói: “Cho nên về sau còn phải dựa vào người. Ta cũng không còn yêu cầu gì nữa, chỉ mong Đại Càn còn tồn tại là được rồi. Chúng ta là huynh đệ, yêu cầu nhỏ nhoi này không quá đáng chứ?”

“Không cần người nói ta cũng sẽ làm.” Triệu Khang thần nhiên nói.

Tiêu Huyền Sách cười ha hả: “Thật chứ?”

“Đương nhiên, chúng ta là huynh đệ mà.”

Ngay sau đó, hai người đồng thanh nói: “Là huynh đệ ruột thịt còn hơn cả ruột thịt!”

Cười sảng khoái một tiếng, Tiêu Huyền Sách nói: “Được rồi, người tự mình đi đi, ta còn phải đến ngự thư phòng. Đã đến rồi thì đừng đi nữa, hoàng cung hay kinh thành, người muốn ở đâu cũng được, chúng ta làm bạn với nhau.”

Triệu Khang ừ một tiếng, nhìn theo Tiêu Huyền Sách rời đi, rồi gọi một cung nữ dẫn mình đến hậu cung.

Bước vào Ngự Hoa Viên, hấn nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết, Ngô Thanh Loan và những người khác.

Ngoại trừ bọn họ ra, không thấy ai khác, hấn có chút nghi ngờ hỏi: “Phú Quý đâu rồi?”

“Sư phụ.”

Ngô Thanh Loan kinh hỉ nhìn qua, vội vàng đứng dậy chạy đến.

Nhìn mái tóc bạc trắng của Triệu Khang, nàng lập tức bật khóc: “Su phụ, sao người lại thành ra thế này?”

“Đã là hoàng hậu rồi, còn khóc nhè nữa.”

Triệu Khang cười, sau đó nói: “Không sao, bạc rồi thì nhuộm đen lại là được.”

Đỗ dành an ủi Ngô Thanh Loan xong, Triệu Khang mới hỏi đến Tiểu Phú Quý, Diệp Hồng Tuyết chỉ vào bên trong: “Nó đang chơi với Chân Bang ở trong đó.”

“Ta đi xem sao.”

Triệu Khang cười nói, đứng dậy đi vào trong. Vừa bước vào đã nghe thấy giọng con trai mình vang lên.

“Không phải trộn như vậy, người xem người xây kia, xấu xí không chịu nổi, kém xa thợ nề ở Dương Châu chúng ta!”

Một giọng nói khác có vẻ không phục vang lên: “Quá khờ rồi!”

Triệu Khang lại nghe thấy con trai mình nói: “Được rồi, tránh ra để ta tè thêm bãi nữa, loãng ra một chút là được.”

Chương 910 - Chờ Lưu Yến Nhi trở về

Bước vào trong, Triệu Khang trông thấy hai bóng dáng nhỏ bé đang ngồi xổm, lùi lại phía sau.

Tiểu tử mặc một bộ đồ màu vàng sáng, hai tay dính đầy bùn đất, thậm chí trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng lem luốc vài vết.

Chiếc mũ quan đã bị vứt sang một bên.

Trên mặt đất, bùn đất được nhào nặn thành đủ hình thù: tường thành, đại bác,... và một vũng bùn lỏng bên cạnh.

Còn thằng nhóc đứng kia thì đang cời thắt lưng, một dòng nước trong suốt bắn ra, tưới lên đống bùn.

Triệu Khang nheo mắt nhìn kỹ, chẳng phải kẻ đang tè bậy kia chính là Triệu Phú Quý nhà hắn sao?

Giải quyết xong nhu cầu, Triệu Phú Quý run run người, sung sướng.

Vừa thất lại thất lung, cậu nhóc vừa quay sang nói với đứa trẻ đang ngồi xổm: “Xong rồi đây.”

Đứa trẻ kia bấu môi: “Phú Quý ca, nhất định phải dùng nước tiểu sao? Dùng nước thường không được à?”

Triệu Khang nghe con trai mình ra vẻ ta đây hiểu biết: “Tất nhiên là phải dùng nước tiểu rồi, để ta nói cho mà nghe, bùn trộn nước tiểu sẽ dẻo hơn, lại còn khử trùng được nữa. Người chưa nghe nói nước tiểu trẻ con là thuốc chữa bệnh à?”

“Khử trùng là gì? Nước tiểu trẻ con là gì?”

“Nước tiểu của ta chính là nước tiểu trẻ con. Còn khử trùng là khoa học đấy, nói người cũng không hiểu đâu.”

Triệu Khang đứng sau phì cười, quả nhiên là con trai của hắn!

Hắn bước tới, mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của đứa trẻ kia, giơ chân đá vào mông con trai mình một cái.

Triệu Phú Quý quay đầu lại, bực bội: “Ai đá bổn thiếu gia thế?”

“Là lão tử đây!” Triệu Khang liếc xéo.

Vừa nhìn thấy Triệu Khang, Triệu Phú Quý lập tức cười toe toét, nhào tới: “Cha, cha về rồi!”

“Cái thằng nhóc thói tha này!”

Triệu Khang véo má con trai, sau đó nhìn sang đứa trẻ còn lại đang tò mò, dịu dàng hỏi: “Người là Chấn Bang phải không?”

“Dạ phải, vậy ngài là... Cừu thúc sao?” Tiểu tử dè dặt hỏi.

Từ trước đến nay, cả Hoàng thượng và mẫu hậu đều không ít lần nhắc đến cha của Phú Quý ca là người tài giỏi nhất Đại Càn, đồng thời cũng là Cừu thúc của hắn.

Lúc này nghe Triệu Phú Quý gọi người đàn ông tóc bạc trước mặt là cha.

Tiểu tử này liền nghĩ ngay đến người mà phụ hoàng thường nhắc tới.

Triệu Khang mỉm cười, gật đầu, kéo Tiêu Chấn Bang lại, lấy ấm nước trên bàn đá giúp hấn rửa tay.

Triệu Phú Quý cười hề hề, tiến lại gần: “Cha, cha đến từ lúc nào vậy?”

“Từ lúc con nói nước tiểu của con là khoa học.” Triệu Khang thản nhiên đáp.

Cậu nhóc lập tức im bật.

Rửa tay cho Tiêu Chấn Bang xong, Triệu Khang nhặt chiếc mũ quan trên đất lên, đội lên đầu cậu bé.

Sau đó, hấn mới quay sang nhìn con trai mình, bắt lực lắc đầu: “Cái thằng nhóc này, sau này bớt nghịch cho ta đi.”

Triệu Phú Quý le lưỡi, không dám cãi lại. Tiêu Chấn Bang tuy rất tò mò nhưng cũng không dám hỏi han gì.

Một tay ôm một đứa, Triệu Khang đi vào vườn hoa. Tiểu Phú Quý vừa gọi “Mẫu thân” một tiếng đã được Triệu Khang thả xuống, chạy về phía Ngô Tâm Di.

Ngô Thanh Loan nhìn con trai, vội vàng nói: “Bang nhi, đây là Cử thúc của con, mau hành lễ với Cử thúc đi.”

“Không cần khách sáo như vậy, ta và Chấn Bang đã quen biết rồi.”

Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, Triệu Khang không khỏi phì cười, xoa đầu Tiêu Chấn Bang.

Tiểu tử ngẩng đôi mắt to tròn ngập tràn hiếu kỳ, rụt rè gọi một tiếng “Cử thúc”, khiến mọi người bật cười.

Buổi tối, trong hành cung bày tiệc chiêu đãi, mọi người đều uống không ít rượu để quên đi nỗi buồn.

Triệu Khang đã cho người chuẩn bị chỗ ở bên ngoài hoàng cung, sau khi tiễn mọi người về phòng.

Bản thân hấn cầm một bầu rượu, ngồi trong sân, vuốt ve cây sáo ngọc mà Công Tôn Vân Tú để lại.

Triệu Khang thử thổi, nhưng không tài nào thổi ra tiếng.

Bỗng nhiên, hấn như nhìn thấy ba người phụ nữ đã khuất đang mỉm cười với mình, hốc mắt hấn bỗng đỏ hoe.

Vội vàng dụi mắt, hắn thấy ba bóng hình yêu kiều kia đang đứng trước cửa phòng chưa tắt đèn.

Hình như đang muốn nói với hắn hãy trân trọng hiện tại, đừng phụ lòng người còn sống.

Triệu Khang khẽ cười, lau đi giọt nước mắt, nhìn về phía căn phòng vẫn còn le lói ánh nến.

Sau đó, hắn bước về phía khác, một lúc sau, ôm một người phụ nữ đẩy cửa phòng bước vào.

Nhìn Triệu Khang vừa vào cửa đã ôm lấy mình, hôn như mưa, Diệp Hồng Tuyết vừa khóc vừa đáp lại, trút hết nỗi nhớ nhung, tủi hờn bấy lâu nay vào nụ hôn.

Sau một hồi mây mưa, Triệu Khang ôm Diệp Hồng Tuyết và Tần Ngọc Phượng vào lòng, áy náy nói: “Thời gian qua ta mê man bất tỉnh, đã lạnh nhạt với hai nàng...”

Hai người phụ nữ khẽ lắc đầu, vuốt ve khuôn mặt hắn: “Chàng đừng nói vậy, chỉ cần chàng còn sống, chúng ta còn ở bên cạnh chàng là đủ rồi.”

“Chỉ cần chàng bình an, chúng thiếp không mong cầu gì hơn.”

Vẻ đẹp của hai người phụ nữ lúc này thật động lòng người, trong lòng Triệu Khang tràn ngập cảm động, không bận tâm gì khác, chỉ tập trung yêu thương hai người vợ hiền.

...

Mãi đến khi mặt trời lên cao, Triệu Khang mới tỉnh giấc. Diệp Hồng Tuyết và Tần Ngọc Phượng đã dậy từ sớm, không biết đi đâu.

Có người đẩy cửa bước vào, là Ngô Tâm Di tay cầm bộ quần áo mới, mỉm cười nói: “Phu quân, dậy thôi.”

Triệu Khang cười, ngồi dậy, dang rộng vòng tay ôm lấy người con gái đang bước tới.

Ngô Tâm Di ngậy ngốc nhìn Triệu Khang, trong mắt tràn đầy đau lòng: “Phu quân, chàng chịu khổ rồi.”

“Còn có các nàng ở bên, ta không khổ.”

Mơn man khuôn mặt xinh đẹp của người con gái, Triệu Khang khẽ mỉm cười, nói nhỏ: “Tối nay nàng và Tiểu Ngũ, Tiểu Thất chuẩn bị cho tốt nhé.”

Ngô Tâm Di khẽ đáp, trái tim hoảng sợ bấy lâu nay cũng đã bình tĩnh trở lại.

...

Trong khi Triệu Khang đã lấy lại tinh thần, Đại Càn cũng đang chuẩn bị cho bước tiếp theo, thì có những kẻ lại đang thấp thỏm lo âu.

Vị hoàng đế trẻ tuổi của Đại Hạ chau mày, hẳn thậm chí không ở trong hoàng cung, mà ở ngay tại cửa ải biên giới Đại Hạ.

Phương Đông Thác bước lên: “Hoàng thượng, đã lâu như vậy rồi, Lưu Yên Nhiên vẫn chưa truyền tin tức gì về. Hiện tại toàn bộ Định Thiên Nguyên đều do quân Càn chiếm đóng.”

“Người của chúng ta cũng không thể nào lên vào điều tra.”

“Đại soái muốn nói gì?” Phương Đông Vũ thân nhiên liếc nhìn hắn ta.

Phương Đông Thác ngập ngừng một lát rồi nói: “Thần chỉ sợ... xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

“Sẽ không đâu, chỉ cần Lưu Yên Nhiên còn sống, chúng ta nhất định sẽ thắng.” Phương Đông Vũ tuy trong lòng cũng có chút bất an, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, bởi hắn tin tưởng mù quáng vào người phụ nữ kia.

Phương Đông Thác thở dài, lại nói: “Nhưng Lưu Yên Nhiên cũng đã nói, Triệu Khang có thể giết chết nàng ta.”

“Vậy thì đã sao, dù sao Triệu Khang cũng chỉ là người thường, Lưu Yên Nhiên có đại quân bảo vệ, sẽ không xảy ra chuyện gì!”

Phương Đông Vũ ngắt lời hắn, trong lòng hắn biết rõ, hiện tại hắn chỉ có thể tin tưởng Lưu Yên Nhiên.

Không còn cách nào khác, tin tức mà Phương Đông Thác mang về sau khi rút lui quá mức kinh người.

Lực chiến đấu của quân Càn thật sự quá mạnh mẽ.

Nếu như những gì Phương Đông Thác nói đều là sự thật, vậy thì Đại Hạ căn bản không phải là đối thủ của quân Càn.

Vì vậy, Lưu Yến Nhiên không thể xảy ra chuyện, nàng ta nhất định phải sống!

Nếu không, tất cả đều tiêu tan!

Hiện tại, từ cửa ải Đại Hạ đến cửa vào Định Thiên Nguyên trong vòng trăm dặm đều là quân Càn, nhưng đối phương vẫn chưa phát động tấn công.

Có lẽ là đang chờ viện binh, hoặc là còn mục đích khác, nhưng điều đó không còn quan trọng nữa.

Phương Đông Vũ ngẩng đầu, nhìn về phía xa: “Trẫm sẽ ở đây chờ Lưu Yến Nhiên trở về!”

Chương 911 - Biến cố nước Cảnh

Thảm họa kinh hoàng như trời đất khóc than ấy đã qua đi từ lâu, nhưng ký ức về nó vẫn hằn sâu trong tâm trí mỗi người. Vùng đất bị tàn phá trải dài đến mức khó tin, vượt xa những gì Triệu Khang chứng kiến trên đường đưa linh cữu rời khỏi nước Cảnh.

Hắn không thể ngờ rằng “thần phạt” ấy lại giáng xuống toàn bộ đất nước. Ngay cả kinh đô Cảnh quốc cũng bị ảnh hưởng, một phần cung điện sụp đổ, cướp đi sinh mạng vô số cung nữ, thái giám.

Tuy nhiên, chiến sự cũng vì thế mà tạm lắng. Cả quân Cảnh và quân địch đều tổn thất nặng nề. Cao Uyên, Trần Mậu Khải cùng các tướng lĩnh may mắn sống sót đang đốc toàn lực tập hợp lại quân đội.

Bởi lẽ, đối với nước Cảnh mà nói, cơn khủng hoảng này vẫn chưa kết thúc.

Kẻ thù vẫn là người nước Tề!

Thiên tai đã phá hủy nhiều thành trì, quân Cảnh suy yếu. Lợi dụng thời cơ, một số người Tề từng theo Lưu Yến Nhiên làm phản đã sống sót và bắt đầu kích động đồng bào mình nổi dậy, lật đổ Cảnh quốc!

Bọn chúng biến thành những kẻ cuồng loạn, tung tin đồn rằng thiên tai là do thần minh của họ - công chúa Châu Minh - giáng xuống, là dấu hiệu cho thấy trời muốn diệt vong nước Cảnh. Chúng gieo rắc nỗi sợ hãi, tuyên truyền rằng nếu thất bại, người Cảnh sẽ tàn sát tất cả người Tề.

Lời lẽ xảo trá ấy đã lôi kéo ngày càng nhiều người Tề gia nhập vào đội ngũ phản loạn. Ngay cả những người vốn không có ý định tạo phản cũng bắt đầu hoang mang, lo sợ.

Hậu quả là vô số nhóm người Tề biến thành bạo dân nổi lên khắp nước Cảnh, khiến đất nước đang kiệt quệ lại càng thêm chao đảo.

Giữa thời khắc dầu lửa sôi sục ấy, Cao Uyên dẫn một toán quân áp giải một nữ nhân tiến vào kinh thành.

Bách quan, thậm chí ngay cả Ngô Quan Hải - vị minh quân lẽ ra phải đưa nước Cảnh cường thịnh - cũng đều có mặt. Dung mạo tiêu tụy, khoác long bào, hần xuất hiện trước xe tù giam giữ Tiêu Cẩm.

Nhìn nữ nhân dung mạo diễm lệ, từng là tuyệt sắc giai nhân, nay bị Cao Uyên phế bỏ một tay, lại bị Triệu Khang phế bỏ tu vi, nằm thoi thóp trong xe, ánh mắt tràn đầy oán hận nhìn những người xung quanh.

Ngô Quan Hải cười nhạt:

“Chính là người đã khiến Cảnh quốc ta ra nông nổi này! Quốc sư vẫn còn nương tay, biết để người lại cho ta xử trí.”

Tiêu Cẩm dường như được tiếp thêm sức lực, ngửa mặt cười lớn:

“Không sai! Nhưng như vậy vẫn chưa đủ! Dù có chết, ta cũng sẽ hóa thành lệ quỷ bám riết lấy nước Cảnh, cho đến khi nào nó diệt vong mới thôi! Coi như tể điện cho linh hồn Phi Vũ trên trời!”

Nụ cười trên mặt Ngô Quan Hải tắt ngúm:

“Vậy thì trăm sẽ khiến người hồn phi phách tán! Người đâu!”

Một toán thị vệ bước lên:

“Có bệ hạ!”

Ngô Quan Hải lạnh lùng ra lệnh:

“Đem yêu nữ này ra pháp trường chém đầu thị chúng, băm thây vạn đoạn!”

“Tuân mệnh!”

Tiêu Cẩm trong xe tù cười man rợ, ánh mắt chứa đầy hận ý nhìn từng người một, như muốn khắc sâu hình ảnh của họ vào trong tâm trí.

Dù bị lẳng trì giữa đám đông, khi lưỡi dao sắc bén của đao phủ cắt xuống da thịt, ả ta cũng không cảm thấy đau đớn. Cả người ả chìm trong thù hận, chẳng còn cảm xúc nào khác.

Máu tươi nhuộm đỏ thân thể, nhưng để ả không chết quá dễ dàng, một gã cao thủ nước Cảnh đã dùng chân khí duy trì sinh mạng cho ả.

Cuối cùng, Tiêu Cẩm cũng rơi lệ. Giữa lúc mơ màng, ả như nhìn thấy một thân ảnh đang tiến về phía mình.

Người nọ tóc bạc trắng, dung nhan tuấn tú, toàn thân tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, ả đã trót yêu say đắm.

Giờ đây, khi ả cận kề cái chết, hân xuất hiện, ánh mắt chan chứa th thương xót và áy náy.

Khuôn mặt bị rạch ba nhát dao của Tiêu Cẩm bỗng chốc méo mó, ả bật khóc nức nở:

“Đáng tiếc... thiếp không thể báo thù... không thể thắng hân...”

Tiêu Phi Vũ không nói, chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc ả, sau đó mỉm cười đưa tay ra.

Tiêu Cẩm run rẩy đưa tay nắm lấy, siết chặt như thể dù chết cũng không muốn buông.

Dưới lưỡi đao của đao phủ, cuối cùng ả cũng nhắm mắt xuôi tay trong nụ cười.

...

Trong hoàng cung, Ngô Quan Hải lấy tay che miệng, ho khan dữ dội. Ngô Thiên Hồ vội vàng bước tới đỡ hân:

“Bám trụ đi!”

“Đại bá yên tâm, ta còn chưa muốn chết đâu...” - Ngô Quan Hải cười gượng, máu tươi từ khóe miệng tuôn ra.

Vũ vương trăm mối cảm xúc ngổn ngang, khóe mắt ứa lệ. Lão chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày, người cháu trai này lại ra đi trước mình.

Lau đi vết máu, Ngô Quan Hải nhìn khắp hoàng cung:

“Chỉ trong chớp mắt, mọi thứ đã thay đổi. Có lẽ ông trời cho rằng thời khắc của Cảnh quốc vẫn chưa đến, nên mới để chúng ta hứng chịu hai lần hủy diệt trong vòng chưa đầy mười năm.”

“Vớ vẩn, Cảnh quốc chúng ta sẽ không sao!” - Ngô Thiên Hồ cố kìm nén bi thương.

Ngô Quan Hải lắc đầu, cười khổ:

“Quân phản loạn khắp nơi cộng lại đã gần bằng binh lực hiện tại của chúng ta. Không giải quyết xong bọn chúng, Cảnh quốc sẽ không thể khôi phục. Chưa kể, ngay trong triều đình, cũng có kẻ bắt đầu manh nha tạo phản...”

“Cho nên, nhân lúc ta còn sống, phải nhân cơ hội này thanh tẩy triệt để. Nếu bọn chúng đã không muốn sống thì tiễn chúng xuống địa ngục luôn một thể!”

Nói đoạn, Ngô Quan Hải nhìn về phía vị Võ vương tóc đã bạc trắng, bỗng nhiên cười hỏi:

“Đại bá, năm xưa lúc còn rong ruổi giang hồ, người có gieo rắc gì ở đâu, để lại đứa con rơi nào không?”

“Cút!” - Ngô Thiên Hồ mắng, nhưng trong mắt lại tràn đầy đau thương.

Ngô Quan Hải khẽ cười:

“Vậy xem ra, Cảnh quốc chúng ta phải để nữ nhân trị vì rồi. Đại bá, hãy đưa Tuyệt Tình đến nước Càn đi.”

Ngô Thiên Hồ run giọng:

“Nhất định phải làm vậy sao? Chúng ta có thể cầu viện nước Càn...”

“Nước Càn hiện tại cũng đang tự lo không xong. Dịch bệnh hoành hành khiến họ tổn thất nặng nề. Hơn nữa, bọn họ còn phải đối phó với nước Hạ...” - Ngô Quan Hải cười buồn - “Mặc dù Triệu Khang và chúng ta có giao tình tốt, nhưng hắn vừa mới trải qua nỗi đau mất vợ, ta không muốn làm phiền hắn nữa.”

“Không phá thì không thể xây dựng, đã loạn thì cứ để cho nó loạn đến cùng! Để cho những kẻ đáng chết kia chôn vùi trong đó, một lần và mãi mãi! Ta sẽ để Cao Uyên hộ tống hai người đến nước Càn. Triệu Khang cuối cùng sẽ giúp Tuyết Tình xây dựng lại một Cảnh quốc hoàn toàn mới.”

Ngô Thiên Hổ nhắm mắt, gật đầu thật mạnh. Lỗa hiểu rõ lý do vì sao cháu mình phải làm vậy. Nói trắng ra là vì không có người nối dõi.

Ngô Quan Hải chỉ còn lại một đứa con gái là Ngô Tuyết Tình. Bản thân hắn cũng không có con nối dõi. Nay Ngô Quan Hải cũng chẳng còn sống được bao lâu. Sau khi hắn mất, Cảnh quốc sẽ rơi vào cảnh vô chủ.

Trong hoàn cảnh này, rất nhiều người sẽ sinh lòng tham vọng. Vì sự an toàn của vợ con, cũng vì tương lai của Cảnh quốc, Ngô Quan Hải chỉ có thể làm như vậy.

Có như vậy, ta mới yên lòng...

Nói đoạn, Ngô Quan Hải lại trêu chọc:

“À mà đại bá, có một câu, ngươi phải thay ta chuyển lời cho quốc sư. Con gái ta còn nhỏ, hắn đừng có nuôi lớn rồi lại xuống tay đấy! Nếu không, ta làm quỷ cũng không tha cho hắn đâu!”

“Cút!”

Chương 912 - Bí ẩn về Công Tôn Vân Tú

Chỉ một ngày sau khi trở về đế đô, Cao Uyên lại dẫn theo binh sĩ lên đường, chỉ khác là lần này trong đội ngũ có thêm Ngô Thiên Hổ và vài nhũ mẫu.

Ngô Quan Hải tiễn bọn họ rời đi, quay đầu nhìn vợ mình, bắt đầu nói:

“Nàng...”

“Bớt nói nhảm đi.” Hoàng hậu điềm tĩnh đáp, “Ngay từ ngày đầu tiên gả cho chàng, thiếp đã nói rồi, sau này chàng ở đâu, thiếp sẽ ở đó. Chàng là hoàng đế, thiếp sẽ làm hoàng hậu, chàng ra chiến trường, thiếp sẽ đánh trống khua chiêng cho chàng!”

“Nhưng cũng không thể để con chúng ta không có mẫu thân được.” Ngô Quan Hải thở dài.

Mắt hoàng hậu đỏ hoe, ghen ngào: “Thiếp xin lỗi.”

“Nói gì vậy, con gái cũng tốt mà.” Ngô Quan Hải nắm chặt tay vợ, mỉm cười ôn nhu, “Ngoài Cảnh quốc ra, có được nàng, ta đã mãn nguyện rồi, thật đấy.”

Hoàng hậu Cảnh quốc vừa khóc vừa cười, cũng nắm chặt tay phu quân. Dầu cho phong ba bão táp sắp ập đến, chỉ cần có người bên cạnh, thì chẳng còn gì phải sợ.

Lúc này, Triệu Khang ở nước Càn vẫn chưa biết Cảnh quốc sắp có biến động lớn. Tuy đang ở trong đế đô, nhưng những ngày qua hấn căn bản không lên triều, tâm trí hấn chỉ đặt hết vào dịch bệnh cho đến khi mọi việc chuẩn bị xuất chinh đâu vào đấy.

Dưới sự lãnh đạo quyết liệt của Tiêu Huyền Sách, toàn bộ Tịnh Châu đã trở thành vùng đất chết. Những người ở gần đó chỉ có thể nhìn thấy binh lính mặc đồ bảo hộ đốt xác mỗi ngày.

Điều này cũng khiến tốc độ lây lan của dịch bệnh giảm xuống, về cơ bản các nơi khác đã không còn báo cáo trường hợp nhiễm bệnh mới.

Tình hình này chắc chắn là thật.

Bởi vì Tiêu Huyền Sách đã hạ lệnh, một khi phát hiện có người biết mà không báo, quan viên địa phương đó sẽ bị liên đới trách nhiệm, tru di cửu tộc.

Lệnh này vừa ban ra, ai còn dám che giấu, có khi phát hiện ra đã tự mình giải quyết rồi.

Đương nhiên, điều này cũng khiến dân chúng dấy lên nhiều lời gièm pha về vị hoàng đế Càn quốc này.

Không phải ai cũng ngu ngốc, sét đánh gì mà lại có thể san bằng tất cả thành trì trên một vùng đất rộng lớn như vậy?

Vì thế, trong dân gian cũng xuất hiện không ít lời đồn thổi.

Lén lút gọi vị hoàng đế Càn quốc này là bạo quân tàn ác, đầu độc bá tánh.

Tuy nhiên, có lẽ đương sự nghe được cũng chẳng có phản ứng gì.

Sau khi xác nhận không có ca nhiễm mới ở các nơi, Triệu Khang rời khỏi khu vực phòng chống dịch bệnh.

Trở về nhà.

Triệu Phú Quý đang nằm bò ra bàn nhỏ làm bài tập mà hần giao. Không còn cách nào khác, hiện tại các trường tiểu học đều đang tạm nghỉ.

Mỗi lần nhìn thấy thằng nhóc này cả ngày chỉ biết nghịch đất cát, trèo cây bắt bọ ngựa cùng Tiêu Chấn Bang là Triệu Khang lại cảm thấy ngứa ngáy, khó chịu vô cùng.

Vì vậy, hần liền giao bài tập cho con trai mình, ngay cả tiêu hoàng tử Tiêu Chấn Bang cũng không tha.

Chính vì thế, từ chỗ ngưỡng mộ sùng bái ban đầu, bây giờ tiêu hoàng tử đã căm ghét vị cô phụ này đến tận xương tủy.

Hần đến, cũng mang đi mọi niềm vui của ta!

Nhìn nhóc con chăm chú viết bài, Triệu Khang rất đổi hài lòng, đứa nhỏ này có một điểm tốt, chính là thông minh.

Hoàn toàn không cần hần phải kèm cặp gì cả.

Có người bước vào, nhóc con ngẩng đầu lên nhìn, ngọt ngào gọi: “Ngũ thẩm.”

“Chăm chỉ làm bài tập đi con.”

Tào Bạch Lộ dặn dò một câu, sau đó mới đi đến bên cạnh Triệu Khang, được hần ôm vào lòng.

Tào Bạch Lộ thở dài, Triệu Khang dịu dàng hỏi: “Vẫn chưa có tiến triển gì sao?”

“Ngoài ghi chép của tổ tiên Tào gia và những cuốn sách cổ để lại, ở Chu quốc không tìm thấy manh mối nào khác. Ta đã hỏi

thăm những người quản lý thư viện trước đây, nhưng đều không ai biết gì.”

“Sau đó là đến Vân Tú, có một chút manh mối.”

“Nói thế nào?” Triệu Khang vội vàng hỏi.

“Trong thư của Trương Thánh tiên sinh gửi về có nhắc đến, Vân Tú là do viện trưởng đời trước của thư viện nuôi dưỡng.”

“Nàng ấy được vị viện trưởng đời trước xem như cháu gái ruột, nhưng vị lão viện trưởng này đã qua đời, may mắn thay vẫn còn vài đệ tử còn sống, trong đó có một người đang ở đây.”

“Là ai?” Triệu Khang hỏi.

“Người này tên là Triển Nguyên, nghe nói thường xuyên chèo thuyền ở hồ Yên.”

Nghe Tào Bạch Lộ nói, trong đầu Triệu Khang không khỏi hiện lên hình ảnh một người.

Hắn lập tức đứng dậy, dặn dò Tiểu Phú Quý vài câu, sau đó liền dẫn Tào Bạch Lộ ra ngoài.

Hồ Yên.

Triệu Khang đã đến đây hai lần, một lần với Diệp Hồng Tuyết, một lần gặp Công Tôn Vân Tú.

Lúc này hắn mới nhớ ra, người chèo thuyền cho Công Tôn Vân Tú hôm đó, chính là người lái đò đã chèo thuyền cho hắn vào lần đầu tiên đến hồ Yên.

Người nọ khi đó còn nói một câu: “Hãy buông bỏ tham lam, trân trọng người trước mắt.”

Nhìn người lái đò đang ngồi câu cá một mình trên thuyền neo đậu bên bờ, đối phương cũng nhìn sang, cười nói: “Triệu vương gia, lâu rồi không gặp. Đây là lần thứ ba chúng ta gặp mặt phải không?”

Triệu Khang gật đầu.

Người lái đò thở dài: “Lần đầu tiên, ngài đến với thân phận quốc sư Càn quốc. Lần thứ hai đã trở thành Triệu vương của Càn quốc.”

“Lúc đó, Giang Khiếu Thiên, Đường Hạo mấy lão già kia, muốn nhân cơ hội lễ đăng cơ của tân hoàng đế để gây rối, đã bị tiểu thư nhà ta ngăn cản.”

“Tính ra, tiểu thư cũng đã rời đi ba bốn năm rồi, Triệu vương gia có biết nàng ấy đi đâu không?”

Triệu Khang im lặng, một lát sau mới ngẩng đầu lên: “Nàng ấy đã chết.”

Người lái đò sững sờ, nhìn chằm chằm Triệu Khang: “Chết như thế nào?”

Triệu Khang không giấu giếm, kể lại đầu đuôi câu chuyện, cuối cùng nói: “Lão là Triền Nguyên? Đệ tử của viện trưởng đời trước của thư viện?”

Người lái đò khẽ gật đầu, Triệu Khang vội vàng nói: “Ta muốn biết tất cả mọi thứ về Vân Tú.”

“Lên thuyền đi.” Triền Nguyên đứng dậy cầm lấy sào tre, liếc nhìn cây sáo ngọc được Triệu Khang đeo bên hông.

Con thuyền nhỏ chậm rãi lướt trên mặt hồ, Triền Nguyên cũng chìm vào hồi ức.

“Hình như là hai mươi chín năm trước, sư phụ ta là Công Tôn Phục dẫn theo chúng ta - những đệ tử của hắn - du ngoạn thiên hạ. Khi đi ngang qua Giang Châu thuộc Càn quốc, hắn đã nhặt được tiểu thư trong một túp lều tranh.”

Triền Nguyên khoa tay múa chân: “Một đứa bé sơ sinh nhỏ xíu như vậy, trên người chẳng có gì, cứ thế nằm trên nền đất lạnh lẽo trong túp lều rách nát, bên ngoài mưa gió bão bùng nhưng nàng lại không hề khóc lóc.”

“Ánh mắt của tiểu thư lúc đó khiến người ta nhớ mãi không quên, theo lời sư phụ ta nói, lúc đó tiểu thư còn là một đứa bé sơ sinh, nhưng ánh mắt của nàng không hề có sự ngây thơ trong sáng của một đứa trẻ mới sinh, mà chỉ có sự thờ ơ.”

Lúc này, Tào Bạch Lộ vội vàng hỏi: “Lão chắc chắn là nhặt được ở Giang Châu? Giang Châu nào?”

Triền Nguyên gật đầu: “Chắc chắn.”

Sau đó, hắn nhíu mày suy nghĩ một lúc: “Hình như nơi đó gọi là Uyên Ương Thôn.”

“Uyen Ương Thôn!” Tào Bạch Lộ kinh ngạc kêu lên.

“Nàng nghĩ đến điều gì sao?” Triệu Khang vội vàng hỏi.

“Uyen Ương Thôn là đất tổ của Tào gia, vì chuyện Tào Kiêm Hà tàn sát giang hồ nên hơn hai trăm năm sau, Tào gia phải ẩn danh, lẩn trốn khắp nơi. Nhưng trong gia phả có ghi chép rõ ràng về vị trí đất tổ.”

Triệu Khang vội vàng nhìn về phía Triển Nguyên: “Tiền bối, từ nhỏ đến lớn, Vân Tú có từng nhắc đến Tào Kiêm Hà hay điều gì tương tự không?”

Triển Nguyên suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Không có, điều này ta có thể khẳng định.”

“Vì sao?”

Triển Nguyên chậm rãi nói: “Bởi vì tiểu thư từ nhỏ đã là một người rất kỳ lạ...”

Chương 913 - Nước chảy về biển, biển vây quanh núi, trong núi có thành

“Lúc trước, khi chúng ta nhặt được nàng trong căn nhà hoang ở thôn Uyên Ương, sư phụ ta vì không con không cháu nên muốn nhận nàng làm cháu gái nuôi.”

“Kế hoạch ban đầu cũng vì thế mà gác lại, chúng ta đưa tiểu thư trở về Chu quốc. Nhưng đứa trẻ này thật sự quá kỳ lạ, nó dường như không hứng thú với bất cứ thứ gì.”

“Cầm kỳ thi họa, binh pháp trận mạc, võ công quyền cước, nó đều không muốn học, chỉ thích suốt ngày chạy ra ngoài. Năm tuổi, có lần nó còn mất tích ba ngày liền ngay tại kinh thành này, khiến chúng ta phải vất vả lắm mới tìm được nó ở ngoại ô.”

“Nhưng dù chúng ta có hỏi thế nào, nó cũng chỉ nói là đang đi tìm người. Hỏi tìm ai, nó lại nói không biết.”

“Nó luôn men theo dòng sông ngoài thành mà đi, đến tận khi dòng sông kết thúc mới quay trở về.”

Triển Nguyên nói: “Vì tò mò, ta từng chủ động đưa nó ra khỏi thành một chuyến, nó vẫn cứ men theo dòng sông ấy mà đi.”

“Đến khi dòng sông kết thúc, nó lại quay trở về. Lúc ấy, ta không nhìn được hỏi nó, hôm qua mới đi tìm rồi, nếu ở đây không tìm được, sao không đổi chỗ khác mà tìm?”

“Nó lại nói, cứ đi theo dòng sông mà nhìn, nước chảy về biển, biển vây quanh núi, trong núi có thành, đến được thành ấy là có thể tìm được người.”

“Ta hỏi nó rốt cuộc muốn tìm ai, nó chỉ nói không biết.”

“Chỉ biết là muốn tìm một người, nhưng không biết người đó là ai, tên họ là gì, tìm được rồi thì sẽ làm gì, nó đều không biết. Tình trạng này kéo dài đến tận mười lăm năm trước, vào ngày mùng bốn tháng sáu, tức là lúc con bé mười bốn tuổi, mới vì một chuyện mà thay đổi.”

Triệu Khang mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nói rõ được.

Tào Bạch Lộ hỏi: “Thay đổi gì?”

“Hôm đó đúng lúc thầy ta giảng học, học trò các nước đều đến nghe. Tiểu thư đang chạy ra ngoài tìm người bỗng dung xuất hiện ở thư viện.”

“Lúc đó có người Tề quốc đến nghe thầy ta giảng học, tiểu thư chạy đến chỗ bọn họ, nhìn chăm chăm vào một cô gái trong đám người, vẻ mặt đầy phẫn nộ, đó là lần đầu tiên ta thấy tiểu thư bộc lộ cảm xúc khác lạ như vậy, hận không thể giết chết đối phương.”

“Nhưng đúng lúc đó, một tiếng sấm vang lên, tiểu thư bị sét đánh trúng, khiến mọi người đều hoảng sợ. Ta chỉ kịp nghe thấy tiểu thư trước khi ngất đi nói một câu ‘Ta tìm không phải người, nhưng lần này ta sẽ giết người trước’.”

“Sau đó, con bé hôn mê suốt một tháng trời, khi tỉnh lại thì tính tình đại biến, hoàn toàn quên hết chuyện trước kia, đại phu chữa trị cũng không tìm ra bệnh tình gì, cũng không còn suốt ngày chạy ra ngoài tìm người nữa.”

“Cứ như là bị mất trí nhớ vậy, nhưng nó vẫn nhớ thầy ta và những người từ nhỏ đã chăm sóc nó như chúng ta.”

“Từ đó về sau, con bé ở bên cạnh thầy ta học tập, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi, dù là kinh nghĩa hay thơ ca từ phú, cầm kỳ thi họa, đều vượt xa thầy ta.”

“Học gì cũng biết, thậm chí mấy năm trước, không biết xảy ra chuyện gì, con bé bỗng nhiên có chân khí, hơn nữa tốc độ tăng tiến nhanh đến mức khó tin.”

“Lúc đầu ta còn có thể chỉ điểm cho con bé, nhưng chưa đầy một năm, ta đã khó lòng đỡ nổi một kiếm của nó. Ấy vậy mà con bé lại nói với ta, nó căn bản chưa từng tu luyện.”

“Chân khí tự nhiên xuất hiện trên người con bé từ lúc nó từ nước Càn trở về, sau đó không ngừng tăng trưởng, cho đến cuối cùng, nó đã vô sư tự thông, kiếm pháp tinh diệu hiếm có trên đời.”

“E rằng cho dù Vũ đế Ngô Như Long tái thế, tiểu thư cũng có thể đánh một trận với hắn ta.”

Ánh mắt Triệu Khang và Tào Bạch Lộ đều có chút mơ hồ, bởi vì bọn họ chẳng những không có được thông tin gì từ Triển Nguyên, ngược lại càng cảm thấy Công Tôn Vân Tú như được bao phủ bởi màn sương mù dày đặc hơn.

Tào Bạch Lộ suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu hỏi: “Triển tiên bối, cô nương mà lúc đó Công Tôn Vân Tú nhìn với ánh mắt phần nộ ở thư viện, có phải là Lưu Yến Nhiên của Tề quốc hay không?”

Triển Nguyên cau mày suy nghĩ một chút: “Lưu Yến Nhiên là công chúa Tề quốc đúng không? Lúc đó người đến nghe thầy ta giảng bài hình như đúng là có người của hoàng thất Tề quốc.”

“Nhưng tiểu thư trước khi ngất đi lại nói, người đó không phải người mà nó muốn tìm.”

Triệu Khang im lặng, hình như hắn đã hiểu ra được điều gì đó. Tào Bạch Lộ cũng nhìn sang, sau đó nói với Triển Nguyên: “Đa tạ Triển tiên bối, có thể chèo thuyền đưa chúng ta một đoạn đường nữa được không?”

Triển Nguyên thở dài, gật đầu, lặng lẽ chèo thuyền, không còn tâm trạng nói tiếp nữa.

Tào Bạch Lộ nhẹ nhàng ôm lấy Triệu Khang, để hắn dựa vào lòng mình.

Thuyền cập bến.

Hai người xuống thuyền, hoàng hôn đã buông xuống.

Tào Bạch Lộ đột nhiên bật cười: “Người mà Vân Tú muốn tìm, có lẽ chính là chàng.”

“Nếu ta không tự mình đa tình, vậy thì chắc chắn là như thế.”

Triệu Khang nắm chặt ngọc tiêu, ngày mừng bốn tháng sáu mười lăm năm trước, chẳng phải chính là ngày hắn vừa mở mắt ra đã biến thành huyện lệnh Nguyên Giang hay sao?

Tào Bạch Lộ nhẹ giọng nói: “Bên cạnh đất tổ cách khoảng hai mươi mét có một dòng sông Uyên Ương, thôn Uyên Ương ở Giang Châu là thượng nguồn, xuôi dòng xuống trăm dặm là đến phủ Giang Lăng, cuối dòng sông là núi Bạch Vân, núi Thanh Thương, núi Tử Hương.”

“Bên trong chính là huyện Nguyên Giang, con đường mà nàng men theo dòng sông mà đi chính là con đường đến huyện Nguyên Giang, nàng đang tìm chàng, chỉ là nàng bị đưa đến Chu quốc, cho nên mới không tìm được chàng.”

“Có lẽ trong nhận thức lúc đó của nàng, chỉ cần men theo dòng sông đi đến cuối cùng là có thể nhìn thấy núi, lật núi là đến huyện Nguyên Giang, cũng là có thể tìm được chàng.”

“Triệu Khang, chàng nói xem nàng phải đi tìm chàng bao nhiêu lần, mới có thể từ khi sinh ra đã nhớ kỹ con đường này?”

“Ta không biết.”

Triệu Khang siết chặt ngọc tiêu, ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu, hắn chỉ cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung.

Xung quanh, người đi đường nhìn sang với ánh mắt kỳ lạ, Tào Bạch Lộ ôm chặt lấy hắn, vừa cười vừa khóc: “Phu quân, đây là chuyện tốt. Nàng và chúng ta không giống nhau! Nàng ngay từ đầu đã biết chàng, đã nhớ đến chàng, nàng chỉ là tạm thời rời đi. Hai người nhất định sẽ gặp lại.”

“Nàng muốn thay đổi điều gì đó, cho nên nàng mới muốn giết chết Lưu Yên Nhiên sau khi gặp nàng ta ở thư viện. Ta đã điều tra, Lưu Yên Nhiên lúc nhỏ từng bị bệnh nặng, hắn là sau khi gặp nàng.”

“Sau đó vị Minh Châu công chúa này liền lập ra kế hoạch ba nước diệt Càn.”

Vừa lau nước mắt, Tào Bạch Lộ vừa mỉm cười, sau đó nâng mặt Triệu Khang lên: “Sau này chàng sẽ không cô đơn một mình nữa.”

Triệu Khang ngây ngốc nhìn nữ tử trước mặt, đưa tay lau đi giọt nước mắt vừa mới trào ra, hắn có thể cảm nhận được nỗi đau và niềm vui trong lòng người nữ tử này.

Vui mừng cho hắn, đau lòng cho chính mình.

Nàng cũng muốn có thể mãi mãi ở bên cạnh Triệu Khang, nhưng nàng không phải Công Tôn Vân Tú, nàng không có cách nào làm được.

Ngắm nhìn khuôn mặt này, Tào Bạch Lộ như muốn khắc sâu nó vào trong tim, nếu như thật sự có kiếp sau, nếu như có thể làm lại, ta cũng sẽ, ta cũng sẽ ghi nhớ chàng, nhớ kỹ chàng làm huyện lệnh ở huyện Nguyên Giang, sau đó đi tìm chàng.

Đột nhiên, ánh mắt Triệu Khang thay đổi, hắn vác nữ tử lên lưng, như đang nguyên rửa, nói với chính mình, cũng là nói với Tào Bạch Lộ đang ở trên lưng: “Các nàng đều giống nhau, cho dù là ai, Linh Lung, Vân Tú, Khinh Nhan, nàng, còn có Hồng Tuyết.... một người cũng không thể thiếu, ai cũng không thể thiếu.”

Tào Bạch Lộ mỉm cười tựa vào lưng Tần Ninh, hai tay ôm chặt lấy cổ áo của hắn.

Nguyện ta như sao, chàng như trăng, đêm đêm soi sáng rạng ngời...

Chương 914 - Nàng dâu nhà ta

Cổng Tào Bạch Lộ trở về nhà, Triệu Khang nhìn thấy Ngô Tâm Di, Tần Ngọc Phượng và Elizabeth đã chuẩn bị sẵn một bàn ăn thịnh soạn. Hắn coi như không có chuyện gì xảy ra, kéo Tào Bạch Lộ ngồi xuống.

Diệp Hồng Tuyết khẽ hỏi: “Có tiến triển gì không?”

Triệu Khang theo Tào Bạch Lộ ra ngoài hắn là phải có tin tức gì mới phải.

Triệu Khang mỉm cười gật đầu: “Có chút manh mối, nhưng vẫn chưa rõ ràng, mọi người đừng lo.”

Nghe hắn nói vậy, bốn nàng cũng không hỏi thêm nữa.

Đêm khuya thanh vắng.

Triệu Khang rón rén thức dậy, sợ đánh thức Elizabeth đang ngủ say bên cạnh nên động tác rất nhẹ nhàng.

Đến thư phòng, đóng cửa lại, Triệu Khang xoa trán, không ngừng cố gắng nhớ lại điều gì đó.

Hôm nay từ miệng Triền Nguyên, hắn đã biết được tin tức của Công Tôn Vân Tú, nhưng điều đó lại khiến cho màn sương mù bao phủ người hắn càng thêm dày đặc.

Chẳng lẽ mình thật sự không phải xuyên không? Nếu không thì Công Tôn Vân Tú làm sao lại đi tìm mình từ nhỏ?

Theo lý mà nói, khi nàng còn nhỏ, mình còn chưa xuyên không đến đây.

Hay là kiếp trước mình đã xuyên không đến đây một lần rồi?

Vậy thì kiếp trước sao mình không để lại cho mình chút ngón tay vàng hay gọi ý gì cả!

Nghĩ đến đây, Triệu Khang không khỏi cảm thấy hoang mang, chẳng lẽ kiếp trước mình cũng giống như bây giờ, vô sỉ và đạo đức suy đồi?

Cho dù là vậy, lừa ai thì lừa chứ sao lại lừa chính mình?

Ngoài ra, tại sao lại là Công Tôn Vân Tú, khác với những người khác?

Nghĩ vậy, Triệu Khang cúi đầu nhìn bàn tay phải của mình, một luồng chân khí tuôn ra. Theo như tu vi ngày càng tăng của hắn, chân khí trong tay hắn ngày càng cô đọng, gần như đã thành hình.

Hình thành một luồng ánh sáng rực rỡ.

Triệu Khang nhìn luồng chân khí tràn đầy sức mạnh hủy diệt này, ngăn người suy tư. Nếu nói Công Tôn Vân Tú có điểm gì khác biệt với những người vợ khác, thì chỉ có thể là tu vi.

Lúc ở Vinh Quan, hắn đã tận mắt chứng kiến bộ dạng độc toàn lực của Công Tôn Vân Tú.

Một kiếm kia đã bảo vệ toàn thân hắn, thậm chí cả những thiên thạch như muốn hủy diệt thế gian cũng bị chém rụng.

Quá mức kinh diễm, quá mức tuyệt thế, chỉ cần nhìn một lần là tuyệt đối không thể nào quên, loại kiếm quang mạnh mẽ đến mức chỉ có thể dùng hai chữ “kinh khủng” để hình dung.

Cũng bởi vì vậy mà toàn bộ Vinh Quan bị thiên thạch nện cho tan hoang, chỉ có nơi hắn và Công Tôn Vân Tú đứng là bình yên vô sự.

Triệu Khang không biết Tào Kiếm Hà, người đã tàn sát thiên hạ, là cảnh giới gì, nhưng dù có mạnh hơn nữa, chắc cũng không thể vượt qua Công Tôn Vân Tú.

Có lẽ thật sự là do tu vi, nếu là vậy, thì việc Công Tôn Vân Tú chính là Tào Kiếm Hà đã được xác thực.

Vậy thì Tào Kiếm Hà tu luyện như thế nào? Muốn tu luyện Huyền Hoàng Công, chỉ có người không có nội lực chân khí, sau khi có nội lực chân khí mới có thể tu luyện.

Ai đã truyền thụ Huyền Hoàng Công cho nàng, ban đầu chân khí của nàng đến từ đâu?

Tàn sát thiên hạ chẳng lẽ chỉ là vì lúc trước bị kẻ bội bạc lừa gạt nên mới trả thù cả giang hồ?

Triệu Khang cảm thấy CPU của mình như sắp quá tải.

Ngoài ra còn có Lưu Yên Nhiên, tại sao ả ta có thể mang theo mấy chục vạn quân Hạ đến đánh nhau?

Hoàng đế nước Hạ dù có bị lừa dối cũng không nên trong tình huống không biết gì về nước Càn mà đã hưng binh xuất chinh.

Nước Hạ, có lẽ đến đó, tất cả những bí ẩn sẽ được giải đáp.

Ở trong thư phòng một canh giờ, Triệu Khang sắp xếp lại tất cả những điểm đáng ngờ, sau đó mới dập nến, trở về phòng.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, khiến người bên cạnh hắn trông như yêu tinh.

Có lẽ do Triệu Khang động tác hơi mạnh, Elizabeth giật mình tỉnh giấc, thấy là Triệu Khang liền ôm lấy hắn.

Triệu Khang dịu dàng cười nói: “Là ta đánh thức nàng sao?”

Nàng khẽ lắc đầu, đặt người yêu nằm xuống, sau đó xoay người đè lên. Triệu Khang bất đắc dĩ đỡ lấy eo thon của nàng: “Lại nữa à?”

“Chủ nhân sợ sao?” Elizabeth chớp chớp mắt.

“Nói đùa!”

“Vậy thì xin hãy hưng hăng chà đạp thú cưng của ngài đi.”

...

Hôm nay không giống ngày thường, huấn luyện thú cưng cả đêm mà Triệu Khang không hề tỏ vẻ mệt mỏi. Đang định vào hoàng cung tìm Tiêu Huyền Sách thương lượng việc đây

nhANH TIẾN ĐỘ CHINH PHẠT NƯỚC HẠ THÌ TỔNG CHỈ HUY CẨM VỆ
QUÂN PHƯƠNG THIỆU LẠI ĐẾN MỜI HẮN VÀO CUNG.

NGHE NÓI LÀ CÓ NGƯỜI TỪ NƯỚC CẢNH ĐẾN, TRIỆU KHANG THÂM
GIẬT MÌNH, VỘI VÀNG THAY QUẦN ÁO RỒI THEO PHƯƠNG THIỆU VÀO
CUNG.

ĐẾN THIÊN ĐIỆN, HẮN NHÌN THẤY VÕ VƯƠNG TÓC ĐÃ ĐIỀM BẠC ĐANG
BẾ MỘT BÉ GÁI TRONG TẢ LÓT.

“TIỀN BỒI.”

HẮN VỘI VÀNG TIẾN LÊN, NGÔ THIÊN HỒ NHÌN QUA, CỔ GỢNG CƯỜI:
“ĐẾN RỒI À.”

NHÌN ĐƯA BÉ GÁI TRONG LÒNG NGÔ THIÊN HỒ, TRIỆU KHANG LẬP
TỨC HIỂU RA CHUYỆN GÌ, LIỀN NÓI: “CHÚNG TA LẬP TỨC XUẤT BINH!”

NGÔ THIÊN HỒ LẮC ĐẦU: “BỆ HẠ ĐÃ QUYẾT TÂM RỒI.”

“QUAN HẢI HẮN!” TÌM TRIỆU KHANG CHỢT THẮT LẠI.

NGÔ THIÊN HỒ GẬT ĐẦU, SAU ĐÓ ĐƯA NGÔ TUYẾT TÌNH TRONG LÒNG
VÀ NGỌC TỶ TRUYỀN QUỐC CỦA NƯỚC CẢNH CHO HẮN.

VỊ VÕ VƯƠNG NƯỚC CẢNH MANG VỀ GIÀ NỮA NÀY NÓI BẰNG GIỌNG
BI THƯƠNG: “NGƯỜI NÊN HIỂU, QUAN HẢI MUỐN NGƯỜI NUÔI NẮNG
ĐƯA NHỎ NÀY TRƯỞNG THÀNH, TẤT CẢ HY VỌNG CỦA NÓ ĐỀU ĐẶT VÀO
TRÊN NGƯỜI CON BÉ. NƯỚC CẢNH HIỆN TẠI, NƯỚC CÀN CHỈ CÓ THỂ
GIÚP MỘT LÚC CHỨ KHÔNG THỂ GIÚP CẢ ĐỜI, CHỈ CÓ PHÁ RỒI LẬP, CON
BÉ NÀY MỚI CÓ KHẢ NĂNG TIẾP TỤC GIANG SƠN NHÀ HỌ NGÔ.”

CÚI ĐẦU NHÌN ĐƯA BÉ GÁI ĐANG MỈM CƯỜI VỚI MÌNH, TRIỆU
KHANG TRĂM MỐI NGỖN NGANG. NẾU LÀ CON TRAI...

NGÔ QUAN HẢI ĐÃ KHÔNG CẦN PHẢI NHƯ VẬY, CHO DÙ SAU NÀY HẮN
CÓ MỆNH HỆ GÌ, VẪN CÒN TRIỆU KHANG VÀ NHỮNG NGƯỜI KHÁC SẼ
GIÚP ĐỠ.

NHƯNG ĐÂY LÀ CON GÁI, HƠN NỮA CÒN LÀ MỘT ĐƯA TRẺ SƠ SINH. Ở
NƯỚC CẢNH TRỌNG NAM KHINH NỮ, CON BÉ CĂN BẢN KHÔNG THỂ KẾ
VỊ, SẼ CÓ VÔ SỐ NGƯỜI TẠO PHẢN, HUỐNG CHỈ NƯỚC CẢNH BÂY GIỜ
LẠI RA NÔNG NỖI NÀY.

MỘT ĐƯA BÉ GÁI CÓ THỂ SỐNG ĐẾN NGÀY MAI HAY KHÔNG CŨNG KHÓ
NÓI, MÀ NƯỚC CÀN VÀ TRIỆU KHANG KHÔNG THỂ NÀO CẢ ĐỜI, MẤY
CHỤC NĂM ĐỀU Ở LẠI NƯỚC CẢNH CANH GIỮ BẢO VỆ.

Cho nên đưa con bé đến chỗ Triệu Khang, đợi đến khi con bé trưởng thành, lại có Triệu Khang và nước Càn giúp đỡ, xây dựng lại một nước Cảnh mới.

“Tất cả đều nhờ vào ngươi. Cao Uyên còn mang theo ba vạn quân Cảnh đến đây, bọn họ sẽ đợi đến khi con bé trưởng thành, sau đó ủng hộ địa vị chính thống của nó.”

“Tiền bối.”

Nhìn Ngô Thiên Hồ như muốn rời đi, Triệu Khang vội vàng gọi.

Ngô Thiên Hồ cười nói: “Đừng khuyên nữa, dù sao ta cũng phải giúp bệ hạ làm xong việc nó muốn làm, mỗi người đều có lý tưởng của riêng mình mà.”

“Nếu may mắn sống sót, lão phu sẽ trở về.”

Triệu Khang chỉ có thể trơ mắt nhìn vị lão giả luôn phóng khoáng như gió kia rời đi.

Tiêu Huyền Sách này giờ im lặng, lúc này mới bước tới, cảm khái nói: “Lão tiền bối nói đúng, mỗi người đều có lý tưởng của riêng mình, hãy yên tâm.”

Triệu Khang gật đầu, sau đó nhìn Ngô Tuyết Tình đang cười khanh khách trong lòng, hần mím cười cất kỹ ngọc tử truyền quốc, bế đứa bé lên cười nói: “Đây là con dâu nhà ta này! Con nhóc còn cười nữa chứ, xem ra là đồng ý rồi! Phú Quý, con trai ta thật có phúc, sau này vợ cũng là nữ đế! Không hổ danh là con ta.”

“Cái con mẹ nó, có làm người không hả? Rõ ràng là con dâu nhà ta! Kêu con trai ngươi tránh xa con bé ra!”

Tiêu Huyền Sách lập tức ra tay tranh giành, đứa bé gái này trông như búp bê sứ, sau này nhất định là một đại mỹ nhân.

“Chính ngươi mới phải tránh xa ra!”

Chương 915 - Ta Vẫn Còn Ở Đây

Nói đến chuyện cướp đoạt, hiển nhiên hoàng đế bệ hạ vẫn còn non lắm. Hần chỉ có thể cầm phần nhìn theo bóng dáng Triệu

Khang ôm theo nữ nhi của Ngô Quan Hải rời khỏi hoàng cung.

Trở về phủ.

Cả nhà nhìn chăm chăm vào tiểu nha đầu được Triệu Khang đặt trên bàn, mắt tròn xoe kinh ngạc.

Triệu Phú Quý định đưa tay chạm vào, liền bị Triệu Khang gõ một cái: “Làm gì đấy?”

“Con nhìn vợ con một chút mà!” Tiểu tử trừng mắt.

Khóe miệng Triệu Khang giật giật: “Nói đùa con thôi mà, thế mà cũng tin thật. Sau này con bé là em gái con, biết chưa hả?”

“Cái gì? Vợ con biến thành em gái? Cha à, sao cha lại như thế chứ?” Triệu Phú Quý uất ức.

Diệp Hồng Tuyết trêu chọc khiến tiểu nha đầu cười khanh khách, tình mẫu tử tưởng chừng đã biến mất theo năm tháng của nàng lại trở lại đây.

“Triệu Khang, con bé tên gì vậy?”

Triệu Khang cười nói: “Ngô Tuyết Tình. Con bé này chúng ta phải nuôi nấng cho tốt, sau này chính là nữ đế Cảnh Quốc đấy. Ngọc Phượng... thôi, để Huyền Sách vào cung kiểm vài ma ma về, tìm người ngoài không an toàn.”

“Ôi chao, nhìn con bé đáng yêu chưa kìa. Nuôi làm con gái vài chục năm cũng được mà! Tiểu công chúa, cười thêm cái nữa nào!”

Nhìn lão cha mình hớn hờ như vừa ăn phải mật, Triệu Phú Quý cảm thấy mất cân bằng trong lòng, hừ một tiếng: “Có gì ghê gớm đâu mà vui như vậy chứ?”

Triệu Khang chỉ nói: “Nếu con mà là con gái, cha có thể ăn thêm hai bát cơm.”

“Trời ạ, cha có phải cha ruột con không vậy?”

Ngô Tâm Di vỗ một cái vào đầu con trai: “Nói nhăng gì đấy? Bài tập làm xong chưa? Lăn đi làm bài tập đi!”

“Haizzz, đúng là cha không thương, mẹ không yêu, vợ biến thành em. Đời đúng là bẽ khổ mà...”

Sự xuất hiện của Ngô Tuyết Tình đã thổi một làn gió mới vào gia đình, cả nhà đều rất vui vẻ.

Triệu Khang cũng tạm gác lại kế hoạch chinh phạt Hạ quốc, dự định vun đắp tình cảm với cô con gái rơi từ trên trời xuống này.

Cảnh Quốc từ đó rơi vào hỗn loạn. Cảnh đế Ngô Quan Hải thân chinh dẫn quân bình loạn, hoàng hậu cũng theo cùng.

Tuy nhiên, thế như chẻ tre ban đầu chỉ kéo dài vỏn vẹn hai tháng, sau đó quân triều đình vấp phải sự kháng cự quyết liệt.

Ngoài quân khởi nghĩa Tề quốc, còn có những thế lực bí ẩn khác cũng nổi dậy.

Điều đáng nói là trong quân Tề còn xuất hiện thuốc nổ và các loại hỏa khí, chứng tỏ nội bộ quan lại Cảnh Quốc đã có vấn đề.

Điều này cũng không có gì lạ, bởi vì thế hệ quan lại lẽ ra đang nắm quyền Cảnh Quốc hiện nay, năm xưa đều đã bỏ mạng trong trận bao vây kinh thành Hoa Kinh đầy bi tráng.

Hơn hai trăm người, tất cả đều tử trận!

Cùng ra đi với họ, dường như còn có lòng trung nghĩa, khí phách của người Cảnh và cả những quy tắc giang hồ ngay trong triều đình.

Trong hoàn cảnh đó, Cảnh Quốc rơi vào hỗn loạn kéo dài. Có quan lại muốn cầu viện Càn Quốc.

Nhưng không hiểu sao, Càn Quốc vốn dĩ luôn cùng Cảnh Quốc chung một chiến tuyến, lần này lại chọn cách khoanh tay đứng nhìn.

Bởi vì hoàng đế của họ, Ngô Quan Hải, đã hạ quyết tâm phải xây dựng một Cảnh Quốc mới trên chính đồng tro tàn của Cảnh Quốc cũ!

Quân sĩ tiên tuyến liêu chết chiến đấu, dù bị tấn công từ nhiều phía và chiến sự bất lợi, nhưng vẫn không hề lùi bước.

Ngô Quan Hải không ở trong doanh trại, mà nắm tay hoàng hậu leo lên đỉnh núi, phía sau là các tướng lĩnh theo sát.

Cuối cùng, ánh bình minh cũng xé toạc tầng mây, để lộ ra mặt trời đỏ rực.

Ngô Quan Hải mỉm cười: “Thật đẹp! Trước đây ta cũng từng muốn leo núi ngắm bình minh như thế này, nhưng chưa bao giờ có thời gian.”

“Hôm nay coi như toại nguyện rồi nhỉ?” Hoàng hậu mỉm cười.

Ngô Quan Hải khẽ gật đầu, thần sắc khẽ động, sau đó quay sang nhìn người bên cạnh, bất đắc dĩ cười nói: “Nàng vẫn không yên tâm sao?”

Triệu Khang từ Càn Quốc đến, nhìn Ngô Quan Hải tiều tụy như ông lão trước mặt, mỉm cười tháo bầu rượu bên hông ném qua.

Ngô Quan Hải chớp lấy, Triệu Khang nói: “Giữa ngươi và ta không có gì là không yên tâm cả. Ta đến chỉ là để tiễn biệt lão bằng hữu mà thôi.”

“Đa tạ quốc sư.”

Hai bầu rượu chạm nhau, Ngô Quan Hải lâu ngày không uống rượu, liền tu một hơi cạn sạch, sau đó ném bầu rượu về phía trước.

Trước mắt vẫn là giang sơn gấm vóc, Ngô Quan Hải cười lớn, dùng hết hơi tàn cuối cùng.

“Giang sơn tươi đẹp nay chìm trong khói lửa, đau xót! Hả hê! Cầm hận!”

Vị tân đế Cảnh Quốc được Ngô Như Long kỳ vọng này, cuối cùng đã phụ lòng cha mình, nụ cười xen lẫn oán hận.

“Cung tiễn bệ hạ!”

Nhìn Ngô Quan Hải gào thét rồi tắt thở, ngã vào lòng hoàng hậu, hai mươi bảy vị tướng quân phía sau quỳ rạp xuống đất, tiếng khóc như chim kêu xuân.

Ngô Quan Hải, hắn không hề bỏ mặc đất nước trong tình trạng rối ren này.

Hai mươi bảy vị tướng lĩnh trẻ tuổi do chính tay hắn cất nhắc sẽ theo di huấn của hắn, đánh tan thiên hạ hỗn loạn này. Quân số trong tay họ không nhiều, nhưng đủ để cát cứ một phương.

Những người này, cùng với quân khởi nghĩa Tề quốc và các thế lực khác đang mưu đồ đục nước béo cò, sẽ khiến mảnh đất này chìm trong loạn lạc. Chỉ cần Càn Quốc không có ý định thống nhất thiên hạ, mười mấy năm sau, chỉ cần một nữ tử tên Ngô Tuyết Tình mang theo ngọc tỷ truyền quốc của Cảnh Quốc xuất hiện...

Hai mươi bảy vị tướng lĩnh này, cùng với Cao Uyên, Càn Quốc và Triệu Khang, sẽ phò tá nữ tử ấy xây dựng một Cảnh Quốc mới!

Năm xưa, Ngô Như Long vì bảo vệ Cảnh Quốc, đã đơn độc xông pha trận mạc, đánh cho Ninh vương trọng thương.

Con trai ông, Ngô Quan Hải, dường như còn quyết đoán hơn cả cha mình.

“Tuyết Tình xin phò thác cho Triệu vương gia.” Hoàng hậu ôm thi thể chồng, hướng về phía Triệu Khang hành lễ.

Chưa đợi Triệu Khang đáp lời, nàng đã rút con dao găm bên hông, đâm thẳng vào tim mình, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy Ngô Quan Hải, ngồi xuống đối diện hướng mặt trời mọc, hai người dựa vào nhau, đến tận kiếp sau.

Rất lâu sau, Triệu Khang chôn cất thi thể hai người trên đỉnh núi, lấy hương nến mang theo ra thắp lên.

Ngồi xồm bên mộ hút hai điếu thuốc, sau đó đứng dậy, mỉm cười vỗ nhẹ lên bia mộ do chính tay mình dựng lên: “Ít nhất Quan Hải ngươi cũng may mắn hơn ta. Yên tâm mà đi, nhiều nhất hai mươi năm nữa, ta sẽ trả lại cho ngươi một Cảnh Quốc hùng mạnh hơn!”

Đến một mình, đi cũng một mình.

Triệu Khang đến tiễn biệt người bạn cũ, nhưng hắn không chỉ làm vậy.

Tin tức hoàng đế Ngô Quan Hải băng hà truyền ra, khắp nơi lập tức nổi lên quân hùng, bất cứ ai có chút thực lực đều chiêu binh mãi mã, tranh giành thiên hạ.

Triệu Khang tìm được một toán quân Tề khoảng hơn nghìn người, sau đó đồ sát không còn một ai, nhuộm đỏ cả người bằng máu tươi.

Nhìn đám người sợ hãi quỳ rạp trên mặt đất, Triệu Khang cười lạnh, trên tay vẫn còn máu me: “Ghi nhớ cho kỹ, bệ hạ tuy đã ra đi, nhưng Triệu vương Cảnh Quốc ta vẫn còn ở đây! Cứ mặc sức vùng vẫy đi, thời gian của các ngươi đã đếm ngược rồi!”

Nhìn theo bóng dáng vị hung thần tóc bạc vừa tàn sát hơn nghìn người rời đi, đám người mới bừng tỉnh.

Triệu vương!

Đúng vậy, vị Triệu vương trong truyền thuyết từng nhiều lần cứu Cảnh Quốc khỏi lửa nước, trong khoảng thời gian này bỗng nhiên không còn tin tức gì, giờ lại xuất hiện.

Đây là lời cảnh cáo sao?

Một lúc lâu sau, có người nhổ một bãi nước bọt!

“Triệu vương thì đã sao? Giỏi lắm thì cũng chỉ là một người, đợi lão tử gom đủ mười vạn đại quân, giết ngươi như giết chó lợn!”

Chương 916 - Chinh phạt Đại Hạ

“Oa... Oa...”

Tiếng trẻ con bi bô tập nói vang lên, Triệu Khang quay đầu lại thì thấy Ngô Tuyệt Tình đang bò về phía mình.

Hắn thuận tay ném điều thuốc trong tay, đá nhẹ vào người Triệu Phú Quý đã lớn hơn một tuổi: “Đi lấy bình sữa đi, không thấy Tiểu Tuyệt đói rồi sao? Làm ca như thế đấy.”

“Vâng...”

Triệu Phú Quý năm tuổi kéo dài giọng, lẩm bẩm: “Đúng là Phượng hoàng rụng lông không bằng gà, ta đường đường là thiếu gia Triệu gia mà cả năm nay cứ như trâu ngựa cho con bé sai khiến.”

“Nhìn cái mặt ngươi kia, bảo làm chút việc cũng cảm râm.”
Triệu Khang nhận lấy bình sữa, bế cô con gái nhỏ lên.

“Con cũng là con nít, cũng cần cha mẹ yêu thương chứ.” Triệu Phú Quý phản bác.

“Biết rồi, cha yêu con, con có thể đi được rồi.”

“Hận không thể là phận nữ nhi!”

Ngẩng đầu thở dài một tiếng, nhìn đế giày của cha mình giơ lên, Triệu Phú Quý cười khan một tiếng rồi chạy đến bên cạnh Diệp Hồng Tuyết.

“Nhị nương người xem, cha lại muốn đánh con kìa!”

“Con còn mặt mũi mà nói.”

Diệp Hồng Tuyết cũng tức giận véo má Triệu Phú Quý: “Hôm qua nếu con không nhét Tiểu Tuyết vào túi rồi mang ra ngoài chơi, thì hân đã trừng mắt với con chưa? Không đánh chết con là hân đã nương tay lắm rồi.”

“Khụ khụ, con không phải sợ muội muội ở nhà lâu buồn chán sao, nên mới dẫn muội muội đi du sơn ngoạn thủy cho khuây khỏa.”

Triệu Khang nhất thời nổi giận: “Cho nên thằng nhóc con nhà người nhét con bé vào chậu, cùng Tiêu Chấn Bang đẩy đi chơi trong nước?”

“Giận quá hại thân, cha bớt giận.” Triệu Phú Quý vội vàng nấp sau lưng Diệp Hồng Tuyết.

Nàng bắt đầu dĩ, liếc Triệu Khang một cái: “Đứa nhỏ này hoàn toàn là giống y như người, sau này lớn lên nhất định cũng là một tên tiểu ma vương.”

“Nghiep chương kiếp trước, nhận mệnh đi.” Triệu Phú Quý nói.

Câu nói này khiến Triệu Khang và Diệp Hồng Tuyết đều á khẩu, đúng lúc này Tần Ngọc Phượng từ bên ngoài đi vào: “Phu quân, Phương công công ở ngoài cửa, bệ hạ cho mời chàng vào cung.”

“Được.”

Giao con gái nhỏ cho Ngọc Phượng, Triệu Khang thay bộ quần áo khác rồi vào hoàng cung.

Đi thẳng đến ngự thư phòng, Triệu Khang vừa bước vào cửa, Tiêu Huyền Sách đang nhàn nhã uống trà, bên cạnh Tiêu Chấn Bang đầu đội mấy quyển sách, đang quỳ.

Triệu Khang bật cười: “Đang dạy dỗ hả?”

“Người còn mặt mũi mà nói, cái thằng nhóc này bị thằng con trời đánh nhà người dẫn dắt nên cũng hư hỏng theo, dám đi rình trộm cung nữ tắm rửa.” Tiêu Huyền Sách bức bối nói.

Triệu Khang cười ha ha: “Đừng nói vậy, Phú Quý nhà ta mấy hôm nay đều ở nhà đọc sách mà.”

Con trai nhà mình, ra ngoài vẫn phải nói đỡ cho nó vài câu chứ.

Tiêu Chấn Bang cũng không dám hé răng, quỳ rất nghiêm chỉnh.

Không còn cách nào khác, hắn và Triệu Phú Quý cùng đường cùng chung số phận khi có hai ông bố như vậy, thật sự là rất khổ.

Triệu Khang hoàn toàn là vì muốn cho con trai mình có một tuổi thơ trọn vẹn, nên khi đánh cũng không nương tay.

Còn Tiêu Huyền Sách, Triệu Khang nghi ngờ gã này có phải muốn đòi lại tất cả những trận đòn mà mình đã từng ăn hay không.

Ra tay thì không nặng, nhưng mà không chịu nổi tần suất nhiều a!

Hai người một người chú trọng chất lượng một người chú trọng số lượng, khiến cho hai đứa nhỏ khi ở bên nhau chỉ toàn bàn tán về chuyện bị đánh.

Rót cho Triệu Khang một ly trà, bảo hoàng tử ra ngoài quỳ, Tiêu Huyền Sách mới lên tiếng: “Tất cả mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa. Toàn bộ hỏa khí đều đã được vận chuyển đến tiền tuyến.”

“Đại pháo một nghìn năm trăm khẩu, khinh khí cầu thêm ba trăm cái, lựu đạn, thuốc nổ, đạn pháo, lương thảo quân nhu, đủ để người đánh nhau ba năm ở đó.”

“Theo như người của chúng ta dò la được trong một năm qua, từ biên giới Đại Hạ đến kinh đô, cho dù là cưỡi ngựa nhanh nhất cũng phải mất khoảng hai tháng.”

“Xa thật đấy.” Triệu Khang cúi đầu.

Tiêu Huyền Sách gật đầu: “Cho nên người cứ lo liệu đi, đánh nhanh thắng nhanh, tìm xem có tìm được đáp án mà người muốn hay không.”

“Mặc dù ta cũng cảm thấy có chút hoang đường, nhưng biết đâu trên đời này thật sự có chuyện chết đi sống lại chứ? Ta muốn gặp lại tử tử của ta.”

Triệu Khang lộ ra nụ cười chua xót, ngẩng đầu lầm bầm: “Ta cũng rất nhớ nàng, nàng đã lâu rồi không đến trong giấc mơ của ta.”

Một năm chuẩn bị cho cuộc chiến này, Triệu Khang đã từng tràn đầy hy vọng đến Uyên Ương thôn, đến căn nhà tranh đổ nát nơi bọn họ nhất được Công Tôn Vân Tú ở đó hơn một tháng trời.

Nhưng chẳng có gì xảy ra, hắn cũng từng trở về Nguyên Giang, mấy lần muốn tự tay đào ba ngôi mộ đó lên.

Nhưng lại sợ mình không tiếp nhận nổi mà từ bỏ, có những chuyện chỉ cần chưa có kết quả, thì có thể ôm hy vọng mãi mãi.

Triệu Khang không cần gì cả, chỉ cần một chút hy vọng này.

“Hay là dẫn theo đám phu nhân bọn họ cùng đi?” Tiêu Huyền Sách nói.

Triệu Khang đứng dậy: “Không cần đâu, chỉ là một Đại Hạ mà thôi, nửa năm là đủ rồi.”

Trở về nhà.

Triệu Khang triệu tập mọi người, nói chuyện mình muốn chinh phạt Đại Hạ.

“Nếu như ở Đại Hạ cũng không tìm được manh mối gì, vậy có lẽ là Triệu Khang ta số mệnh đã định. Nhưng mà, ông trời sinh ra ta, ta mặc kệ.”

“Ta sẽ chết như thế nào, do ta quyết định!”

Nhìn đôi mắt bình tĩnh của Triệu Khang lúc này, Diệp Hồng Tuyết đột nhiên cười, gật đầu: “Chúng ta đợi chàng trở về.”

Cho dù không ai nhắc đến, nhưng ngày nào họ cũng ở bên nhau, làm sao có thể không nhận ra chứ?

Ngoại trừ Elizabeth là người nhỏ tuổi nhất, thì những người còn lại đều ít nhiều lưu lại dấu vết của năm tháng.

Kể cả Diệp Hồng Tuyết vốn chưa bao giờ trang điểm, thì gần đây cũng để Tần Ngọc Phượng trang điểm cho mình.

Nhưng Triệu Khang vẫn là Triệu Khang đó, nếu không phải vì mái tóc bạc trắng, và bộ râu không còn cạo nữa.

Thì sẽ không ai tin hắn đã hơn ba mươi tuổi.

Tuy nhiên hiện tại Triệu Khang đã nói rõ, nếu lần này đi Đại Hạ không có được thông tin hữu ích gì.

Vậy thì chúng nữ muốn ra đi lúc nào cũng được, hắn cũng không muốn sống một mình trên cõi đời này nữa.

Con người ta luôn có lúc không chống đỡ nổi, trái tim hắn cũng là thịt mà.

Mọi người cũng khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, ăn cơm tối xong liền cho người đến đón Tiểu Phú Quý và Ngô Tuyết Tình đi.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Khang dẫn theo Trương Long, Điều ca... lên đường.

Cũng trong khoảng thời gian hắn đến doanh trại quân đội.

Đông Vực Đại Hạ.

Một năm trôi qua, Đông Phương Vũ rốt cuộc cũng không nhận được bất cứ tin tức gì.

Lưu Yến Nhiên cứ như bốc hơi khỏi thế gian, người hắn phải đi vừa ra khỏi cửa ải đã bị Ngũ Hùng và Chu Long phái binh chặn giết.

Cảm giác đó giống như toàn bộ Đại Hạ đều bị hai tên tướng quân nước Càn này bao vây vậy.

Toàn bộ Đại Hạ rơi vào trạng thái căng thẳng tột độ, quân dự bị liên tục được điều động đến biên giới, nhưng dù là hắn hay Đông Phương Thác đều cảm thấy bất an trong lòng.

Quân Càn đóng giữ bên ngoài biên giới giống như một thanh đao treo lơ lửng trên đầu tất cả mọi người, không ai biết nó sẽ rơi xuống lúc nào.

Nhưng có thể khẳng định là nó nhất định sẽ rơi xuống, cho nên Đông Phương Vũ không biết rốt cuộc là sai ở đâu.

Hắn từ biên giới trở về hoàng đô, một năm qua vô số lần đến hoàng lăng.

Hôm nay hắn cũng lại đến hoàng lăng, đi vào trong lăng mộ.

Bên trong lăng mộ không hề u ám, phía sau cỗ quan tài bằng đá khổng lồ là một bức tường rỗng khổng lồ.

Bên trong cỗ quan tài bằng đá này chính là vị hoàng đế khai quốc Đại Hạ cách đây ba trăm năm.

Chương 917 - Bí mật xưa cũ của Đại Hạ

Nhìn cỗ quan tài bằng đá trước mặt, Đông Phương Vũ nhíu mày. Hai bên long bích phía sau quan tài đá là hai câu sấm truyền được chính người nằm trong quan tài khắc lên khi còn sống.

“Gặp Lục tất sát, Gặp Lưu tất tôn.”

Tám chữ này không chỉ ở đây, mà còn được đưa vào tổ huấn của hoàng tộc Đông Phương, trở thành tám chữ mà mỗi đời hoàng đế đều phải ghi nhớ.

Nhưng mấy trăm năm nay, chỉ có Đông Phương Vũ gặp được người họ Lưu.

Rõ ràng đã làm theo lời tổ huấn, Lưu Yên Nhiên cũng thực sự có năng lực phi phàm.

Vậy tại sao lại như thế này?

Đông Phương Vũ có chút không hiểu, là tổ huấn sấm truyền sai lầm, hay là chỗ nào đó có vấn đề?

Nghĩ ngợi một hồi, Đông Phương Vũ lắc đầu, không thể nào.

Người trong quan tài đá mấy trăm năm trước dựa vào hai câu sấm truyền, mới có thể khiến Đông Phương gia thống nhất Đông Vực, quốc gia kéo dài gần ba trăm năm.

Vượt xa bất kỳ quốc gia nào được ghi lại trong sử sách, vì vậy sấm truyền không thể sai được.

Tổ tiên không có lý do gì phải dùng hai câu nói này để lừa gạt con cháu đời sau.

“Vậy có phải là bỏ sót điều gì không?”

Đúng lúc Đông Phương Vũ đang nghi hoặc, tiếng bước chân truyền đến. Hắn quay đầu lại nhìn, là thống lĩnh cấm quân: “Tham kiến bệ hạ.”

Đông Phương Vũ: “Nói.”

“Bẩm bệ hạ, tiền tuyến truyền tin, địch quân cho người nhắn, ai biết tin tức về Tào Kiêm Hà có thể sống.”

“Ngông cuồng!” Đông Phương Vũ hừ lạnh.

Hơn một năm nay, hắn cũng không phải ngồi yên chờ chết, đã từng phái người truyền lời cho Chu Long và Ngũ Hùng, thể hiện ý muốn đàm phán.

Lần này nhận được hồi âm, nhưng ý tứ mà đối phương để lộ ra lại là nhất định phải đánh.

Hơi nhú mày, Đông Phương Vũ dừng một chút: “Đi mời Minh tiên sinh đến đây.”

“Tuân mệnh.” Thống lĩnh cấm quân rời đi.

Đông Phương Vũ lặp đi lặp lại ba chữ Tào Kiêm Hà, luôn cảm thấy có chút quen thuộc, hình như đã từng nghe ở đâu đó.

Một lát sau, một nam tử mặc áo dài xanh, đầu đội mũ cao bước vào lãng mộ hoàng gia, cung kính hành lễ với Đông Phương Vũ: “Tham kiến bệ hạ.”

“Miễn lễ.”

Đông Phương Vũ nhìn người tới, so với bốn nước Bắc Địa trước đây thì khác.

Đại Hạ sớm thống nhất Đông Vực, đối với võ giả cũng sớm thực hiện chính sách chiêu an.

Nhưng võ giả rốt cuộc vẫn hướng về giang hồ, cho nên cũng có không ít người lang bạt giang hồ.

Nhưng phải có giấy chứng nhận do Đại Hạ cấp mới có thể tự do hành tẩu giang hồ, một khi quốc gia triệu hồi, cho dù hai người đang chém giết lẫn nhau cũng phải dừng tay.

Minh tiên sinh trước mắt chính là một võ giả thường xuyên du ngoạn giang hồ, tu vi cũng không tính là cao, chỉ là Tứ phẩm hạ tầng mà thôi.

Tuy nhiên, gã này có biệt danh là “Bách Hiểu Sinh”, biết rất nhiều chuyện cũ võ lâm cùng những bí mật trên giang hồ, cơ bản những người hành tẩu giang hồ đều rất nể mặt gã.

Đông Phương Vũ nhẹ giọng hỏi: “Minh tiên sinh có biết Tào Kiêm Hà không?”

Minh tiên sinh ngần người, hiển nhiên là không ngờ Đông Phương Vũ lại hỏi chuyện này, chân chừ một chút mới gật đầu: “Thần biết.”

“Nói ta nghe một chút.” Đông Phương Vũ nói.

Đồng thời có chút khó hiểu, đối phương hẳn là người Đại Hạ ở Đông Vực, vậy tại sao quân địch lại biết đến Tào Kiêm Hà này?

Minh tiên sinh suy nghĩ một chút rồi mới cẩn thận lựa lời: “Bẩm bệ hạ, Tào Kiêm Hà, dựa theo những gì thần điều tra và xác minh được, lần đầu tiên người này xuất hiện ở Đại Hạ chúng ta là vào khoảng hai trăm mười sáu năm trước!”

“Người của hơn hai trăm năm trước?” Đông Phương Vũ có chút ngây người.

Minh tiên sinh gật đầu nói: “Đúng vậy, theo ghi chép, Tào Kiêm Hà là nữ tử, dung mạo khuynh thành, từng được ca tụng là thần nữ giáng trần, ưa thích áo trắng, tay cầm ngọc tiêu, hành tẩu giang hồ lấy tiêu làm kiếm, thiên hạ không ai có thể đỡ nổi một kiếm của nàng.”

“Hai trăm mười sáu năm trước lần đầu tiên xuất hiện ở đất Bảo Châu, khiêu chiến võ giả thiên hạ, trong vòng một tháng chém giết hai người Tam phẩm, một trăm bảy mươi hai người Tứ phẩm, đều là một kiếm đoạt mạng, bởi vậy còn được xưng là Nữ Kiếm Tiên.”

“Lợi hại như vậy.” Đông Phương Vũ có chút hứng thú.

Minh tiên sinh vội vàng nói: “Điều này còn chưa tính là gì, dựa theo những gì thần điều tra được, trong vòng ba năm, những cường giả có tên tuổi hai trăm năm trước bị người này

giết chết tổng cộng ba mươi sáu người Nhị phẩm, hai trăm năm mươi một người Tam phẩm, còn về phần Tứ phẩm thì không thể đếm xuể. Có thể nói, Tào Kiêm Hà một mình chém đứt một nửa võ đạo Đại Hạ, cho đến tận hai trăm năm sau, Đại Hạ chúng ta vẫn chưa xuất hiện cường giả Nhị phẩm nào nữa.”

Đông Phương Vũ sững sờ một lúc, tuy rằng hắn không học võ, nhưng cũng biết cảnh giới võ giả Nhị phẩm, Tam phẩm đại biểu cho điều gì.

Chưa nói đến Nhị phẩm chưa từng gặp qua, Tả Thiên Khuyết lúc toàn thịnh có thể lấy một địch nghìn, hắn đã từng tận mắt chứng kiến.

Tào Kiêm Hà này lại có thể giết hơn hai trăm người ở cấp bậc như vậy?

“Nàng ta vì sao lại giết nhiều người như vậy? Không đúng, nàng ta giết người như thế sao trong cung đình mật lục lại không có ghi chép?”

Minh tiên sinh do dự một chút, hiển nhiên là có chút lời khó nói.

Đông Phương Vũ nhíu mày nói: “Cứ việc nói thẳng.”

“Vậy... được.”

Minh tiên sinh cẩn thận nói: “Theo ghi chép trên giang hồ, Võ Liệt Hoàng Đế chính là bị Tào Kiêm Hà xông vào hoàng cung giết chết.”

“Không thể...” Đông Phương Vũ vừa mở miệng đã im bặt.

Võ Liệt Hoàng Đế, dựa theo ấn tượng của hắn là một vị hoàng đế chỉ có vài dòng ghi chép ngắn ngủi trong sử sách.

Chỉ có một dòng chữ, thiên phú võ học hoàng tộc cao nhất, tu vi Nhị phẩm, tại vị bốn mươi sáu ngày.

Cảm tình là vị tổ tiên này bởi vì võ công quá cao, cho nên mới tại vị bốn mươi sáu ngày!

Bởi vì bị Tào Kiêm Hà giết chết?

Cho nên trong cung đình ghi chép mới không có ghi chép quá nhiều.

Minh tiên sinh lại nói tiếp: “Tào Kiêm Hà ở Đại Hạ chúng ta tổng cộng chỉ xuất hiện ba năm, về phần nàng ta vì sao lại đại khai sát giới, chúng thuyết phân vân.”

“Có người nói nàng ta vì danh hiệu đệ nhất thiên hạ, cũng có người nói nàng ta có thù oán với võ giả giang hồ, thần trước đây rất hứng thú với người này nên đã dành hai mươi năm du ngoạn giang hồ, tìm hiểu khắp nơi, cảm thấy có một loại tin tức có độ tin cậy cao hơn.”

“Là gì?” Đông Phương Vũ vội vàng hỏi.

“Vì giúp một người.” Minh tiên sinh nói.

“Nói rõ hơn.”

Minh tiên sinh vội vàng nói: “Nghe nói, Tào Kiêm Hà không giết người dưới Tứ phẩm, lại bởi vì dung mạo tuyệt mỹ, cho nên khi nàng ta xuất hiện, trên giang hồ có không ít người đi theo nàng ta, trong đó có một số người cơ bản đều trở thành chưởng môn của các đại môn phái sau này.”

“Cũng chính là những người này đã ghi lại ba năm sóng gió giang hồ của Tào Kiêm Hà, tin tức mà thần có được là, những người đi theo này đã từng hỏi Tào Tào Kiêm Hà, vì sao lại giết nhiều cường giả như vậy.”

“Mà câu trả lời của nữ tử này lúc đó là. Nàng ta muốn giúp một người giải thoát. Về phần là ai, bởi vì Tào Kiêm Hà không nói rõ, bởi vậy cũng không ai biết được.”

“Mà Tào Kiêm Hà sau khi ở Đại Hạ chúng ta đại khai sát giới ba năm, liền biến mất không một dấu vết. Lần cuối cùng xuất hiện nghe nói là ở đế đô.”

“Đế đô? Nàng ta đến đây làm gì?”

Đông Phương Vũ theo bản năng hỏi, lông mày nhíu chặt, quân địch muốn tin tức của một nữ ma đầu hai trăm năm trước để làm gì?

Lại thấy Minh tiên sinh đối diện muốn nói lại thôi, Đông Phương Vũ bất mãn nói: “Ưỡn ẹo làm gì?”

Minh tiên sinh cẩn thận nói: “Tào Kiêm Hà đến đế đô muốn làm gì, có người ghi chép lại.”

“Nói.”

“Theo ghi chép, nàng ta nói là, mặc dù không biết có tác dụng hay không, nhưng nàng ta muốn ở hoàng lăng này để lại chút đồ cho người đó.”

Chương 918 - Phiến Đá

“Để lại đồ trong lăng mộ Hoàng gia? Người đang nói những cái gì vậy!” Đông Phương Vũ phần nộ quát.

Minh tiên sinh nhắm mắt, cắn răng nói: “Chuyện này chắc là thật. Bởi vì người ghi chép lại chuyện này chính là Văn Cảnh Hoàng đế, người cũng từng đi theo bên cạnh Tào Kiếm Hà.”

Đông Phương Vũ sững sờ: “Văn Cảnh Hoàng đế?”

Theo ghi chép của Đại Hạ, Văn Cảnh Hoàng đế lên ngôi sau khi Vũ Liệt Hoàng đế băng hà, trị vì ba mươi năm, văn võ song toàn, nhưng cả đời không lập Hậu.

Minh tiên sinh gật đầu.

Đông Phương Vũ hỏi: “Sao người biết được chuyện này?”

Minh tiên sinh vội vàng đáp: “Bởi vì thần rất hứng thú với những chuyện liên quan đến Tào Kiếm Hà, nên đã bỏ ra không ít thời gian tìm hiểu. Văn Cảnh Hoàng đế từng lập ra Bạch Y Môn trong giang hồ, đến nay vẫn còn tồn tại. Bên trong lưu giữ nhật ký của Văn Cảnh Hoàng đế, ghi chép rất chi tiết về việc ngài ấy đi theo Tào Kiếm Hà, giữa những dòng chữ đều thể hiện rõ ràng tình cảm si mê, thậm chí cánh cổng lăng mộ Hoàng gia cũng là do chính tay Văn Cảnh Hoàng đế mở ra, nên thần cho rằng chuyện này là thật.”

Đông Phương Vũ tức giận đến mức không biết phải diễn tả như thế nào, nhưng lại cảm thấy bất lực.

Dù sao đó cũng là một nữ ma đầu có thể giết chết cả cao thủ Nhị phẩm, Tam phẩm.

Hắn quay người nhìn căn phòng đặt quan tài đá, nghĩ đến việc từng có người ngoài vào đây, hơn nữa còn để lại đồ đạc.

Đông Phương Vũ cảm thấy mất mặt, nhưng đồng thời trong lòng cũng có chút tò mò, không biết nữ ma đầu kia sẽ để lại

thứ gì?

Công pháp bí tịch chẳng?

Cho Minh tiên sinh lui ra, Đông Phương Vũ nhìn chăm chăm vào quan tài đá trong căn phòng.

Lăng mộ Hoàng gia rất rộng lớn, lại có người canh giữ quanh năm, nếu có chỗ nào khác thường thì đã sớm được báo cáo.

Thế nhưng những năm qua đều bình thường, nghĩ đến đây, trong mắt Đông Phương Vũ lóe lên tia giận dữ, chẳng lẽ nữ ma đầu kia dám...?

Hắn vội vàng chạy đến trước quan tài đá, rồi lại dừng bước. Trong sử sách, Văn Cảnh Hoàng đế được miêu tả là một vị vua nhân từ, cho dù có si mê Tào Kiềm Hà đến đâu.

Cũng không thể để đối phương làm càn như vậy chứ?

Nhưng nghĩ đến việc ngay cả cổng lăng mộ cũng là do kẻ si tình kia mở ra, Đông Phương Vũ lại cảm thấy chuyện này hoàn toàn có khả năng.

Nghĩ vậy, Đông Phương Vũ quỳ xuống trước quan tài đá, đập đầu ba cái rồi mới đứng dậy, sau đó dùng sức đẩy nắp quan tài ra.

Trong nháy mắt, Đông Phương Vũ sững sờ.

Bên trong là bộ xương khô đã không còn gì lạ, nhưng lại bị người ta quét sang một góc, ở đáy quan tài, dường như có người dùng kiếm khắc một dòng chữ nhỏ thanh tú:

“Nể mặt Đông Phương Bách, tặng các ngươi một câu, gặp Triệu thì hàng, vật này có thể bảo vệ Đại Hạ của các ngươi.”

Đông Phương Bách chính là tên của Văn Cảnh Hoàng đế.

Bên cạnh dòng chữ này còn đặt một phiến đá, có lẽ là do người để lại đồ sớ giấy tờ bị hư hỏng, nên đã khắc những lời muốn nói lên đó.

Đông Phương Vũ hai tay cầm lấy phiến đá, nhìn những nét chữ được khắc trên đó, nhú mày.

Chữ viết quá xấu!

Xấu đến mức hắn ta thậm chí còn không hiểu được viết gì, thật khó có thể tưởng tượng được phiến đá này và dòng chữ thanh tú bên cạnh lại là do cùng một người để lại.

Nhưng nhìn lời nhắn ở đáy quan tài, có vẻ như Tào Kiếm Hà muốn nói rằng phiến đá này có thể bảo vệ Đại Hạ.

Chỉ là câu “gặp Triệu thì hàng” này là có ý gì? Muốn hắn đầu hàng Triệu Khang?

Đùa gì thế!

Trong lòng phần nộ, suýt chút nữa Đông Phương Vũ đã đập nát phiến đá, nhưng rất nhanh sau đó đã bình tĩnh lại.

Đầu hàng là điều không thể, cả đời này cũng không thể đầu hàng, nhưng có thứ này, hắn có thể đàm phán.

Chỉ cần thứ này thực sự là thứ mà đối phương cần, vậy thì có thể dùng nó làm con bài mặc cả, ép đối phương lui binh.

Nghĩ đến đây, Đông Phương Vũ cười toe toét, thậm chí còn không dấy nắp quan tài của tổ tiên lại, ôm phiến đá đi ra ngoài.

Văn Cảnh Hoàng đế, thật sự là nhờ ơn ngài rồi.

Trở về hoàng cung, Đông Phương Vũ lập tức cho người đến sao chép chữ viết trên phiến đá, sau đó đưa cho quân dịch.

Tuy nhiên, hắn ta cũng đề phòng, chỉ cho sao chép một phần.

Nhìn phiến đá trong tay, tâm trạng Đông Phương Vũ bình tĩnh trở lại, Đại Hạ sẽ bình an vô sự.

...

Có khinh khí cầu, tốc độ đến tiền tuyến của Triệu Khang nhanh hơn không ít, Trương Long và những người khác cười ngửa thì chậm hơn một chút.

Tuy nhiên, cũng không có gì đáng ngại, bởi vì hiện tại toàn bộ Định Thiên Nguyên đều do Chu Long và Ngũ Hùng dẫn quân chiếm giữ.

Cứ cách mười dặm lại thiết lập một doanh trại, đảm bảo quân đội di chuyển thông suốt.

Khi khinh khí cầu chở Triệu Khang đáp xuống, Ngũ Hùng và Chu Long chạy đến nghênh đón đều sững sờ.

Chu Long vội vàng chạy lên phía trước, lo lắng hỏi: “Đại soái, ngài sao vậy? Sao tóc ngài lại bạc trắng thế này?”

“Không sao, lâu rồi không gặp.”

Triệu Khang mỉm cười, không nói gì thêm, lúc này Ngũ Hùng vội vàng nói: “Triệu soái, có chút tình hình mới.”

“Humm? Tình hình gì?” Triệu Khang hỏi.

Chu Long lấy từ trong ngực ra một bức thư do Đông Phương Vũ đưa tới: “Đây là thư của ngài đây đại soái, chữ viết này tuyệt đối là của ngài.”

“Kỳ lạ thật đấy, để ta xem nào.”

Triệu Khang nhận lấy phong thư, rút tờ giấy bên trong ra.

Liếc mắt nhìn: “Mẹ nó! Giống thật đấy!”

Chữ viết của hắn bị vô số người chê bai, nói là muốn bắt chước cũng khó, nhưng lại có người có thể bắt chước được.

Khi nhìn rõ dòng đầu tiên trên thư, cả người hắn run rẩy.

“Ai! Ai đã gửi bức thư này đến! Là ai!”

Nhìn thấy Triệu Khang kích động đến mức không thể kìm nén, Ngũ Hùng vội vàng nói: “Là do người của Hoàng đế Đại Hạ phái đến.”

“Thực sự là nàng!”

Khoảnh khắc này, Triệu Khang cảm thấy mình sắp cảm không nổi tờ giấy mỏng manh này, hắn kích động đến mức gần như nghẹt thở, hai mắt nhìn chăm chăm vào bức thư.

“Có lẽ lần gặp sau, ta sẽ không còn gọi là Tào Kiếm Hà nữa, nhưng dù có bao nhiêu lần đi chăng nữa, ta nghĩ ta vẫn sẽ đi tìm ngươi. Bởi vì có lẽ ta đã làm việc này rất nhiều lần rồi.”

“Ta đã tìm khắp Càn quốc, Cảnh quốc, Chu quốc, Tề quốc mà không thấy tung tích của ngươi, vì vậy chỉ có thể dựa vào cảm giác để đến Đại Hạ này, ta có cảm giác nó đã từng xuất hiện ở đây.”

“Tha thứ cho ta chỉ nhớ được ngươi họ Triệu, không biết vì sao mỗi khi nhớ đến ngươi, tim ta lại rất đau, có lẽ cảm xúc

của ta đã bị người khổng chế, ta có thể cảm nhận được người đang phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng.”

“Nhưng đừng sợ, ta sẽ luôn ở bên cạnh người, ta sẽ tìm ra nó trước, sau đó tiêu diệt nó, cho dù phải trải qua bao nhiêu lần đi chăng nữa.”

“Tuy nhiên, luôn là ta đi tìm người, đối với ta có vẻ như quá bất công. Vì vậy, nếu người có võ công, người sẽ nghe giảng hồ đồn đại về một nữ ma đầu đồ thần giang hồ, đó chính là ta.”

“Chỉ cần người đến, ta nghĩ ta nhất định sẽ nhận ra người.”

“Nếu người không biết võ công cũng không sao, ta thích mặc áo trắng, thích uống rượu, thích nghe tiếng sáo, à đúng rồi, ta còn rất xinh đẹp, cũng rất biết đánh nhau. Nếu người gặp một nữ tử như vậy, đó chính là ta.”

“Ta có quá nhiều câu hỏi muốn hỏi người, lại có quá nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nên nói như thế nào, thật là bực bội!”

“Tại sao luôn là ta nhớ đến người, còn người lại không biết đang ở nơi nào! Thật sự gặp mặt, ta nhất định phải đánh người một trận.”

“Nếu người là nữ nhân, hoặc căn bản không giống như ta nghĩ, trong lòng có ta, vậy thì người chết chắc!”

“Ta...”

Chương 919 - Triệu Khang Đàm Phán

Nhìn những dòng chữ cuối cùng trên bức thư Tào Kiêm Hà để lại, Triệu Khang bật cười, nước mắt tuôn rơi. Hắn nâng niu bức thư như báu vật, cẩn thận cất kỹ, lẩm bẫm: “Thật không giống nàng ấy chút nào, chẳng lẽ Tào Kiêm Hà đọc ít sách hơn Công Tôn Vân Tú? Phải rồi, chữ viết xấu y hệt ta, chắc chắn là không đọc nhiều sách.”

Lau nước mắt, Triệu Khang ngẩng đầu nhìn Chu Long và Ngũ Hùng đang ngơ ngác, hỏi: “Hoàng đế Đại Hạ muốn làm gì?”

Hắn có thể nhận ra bức thư này chắc chắn còn nội dung phía sau, đôi phương chưa đưa hết.

Chu Long vội vàng đáp: “Người đưa thư nói Hoàng đế Đại Hạ muốn đàm phán với chúng ta.”

“Được, phái người nhắn với bọn họ, có thể đàm phán! Mang toàn bộ nội dung bức thư đến rồi hãy nói.”

“Đại soái?”, Ngũ Hùng nhẹ giọng gọi.

Triệu Khang xoa tay: “Không sao, cứ làm theo lời ta.”

Lúc này tâm trạng Triệu Khang rất tốt, bức thư này đã chứng minh Tào Kiêm Hà của hai trăm năm trước và Công Tôn Vân Tú đích thực là cùng một người.

Thậm chí hiện tại có thể nàng ấy đã biến thành ai khác, rồi lại đi khắp thế giới tìm kiếm mình.

Dù là chết đi sống lại hay là trọng sinh, nhưng ít nhất chúng mình Vân Tú có thể, vậy thì những người khác cũng chưa chắc là không thể!

Bản thân còn một chút khả năng gấp lại ba nàng ấy, như vậy là đủ rồi!

Nghe Triệu Khang nói vậy, Chu Long và Ngũ Hùng không phản bác, lập tức phái người đi truyền tin.

Quân doanh của bọn họ đã rời khỏi Định Thiên Nguyên, cách biên quan Đại Hạ cũng không còn xa.

Lúc này, từ khi phát hiện tấm bia đá, Đông Phương Vũ không còn ở trong hoàng cung nữa mà đến biên quan, nơi đại quân đóng giữ.

Sau khi sứ giả của Triệu Khang đến truyền đạt ý nguyện, tảng đá trong lòng Đông Phương Vũ rơi xuống.

“Trở về nói với chủ soái của ngươi, trưa mai, trước cổng thành, trăm sẽ mang thứ hấn muốn đến để đàm phán.”

Đội sứ giả rời đi, Đông Phương Thác ở bên cạnh nhìn sang, trong lòng cũng nhẹ nhõm không ít: “Không ngờ thứ này đối với chủ soái địch quân lại quan trọng đến vậy.”

Đông Phương Vũ cười khê: “Ai bảo không phải chứ, đối với chúng ta chỉ là một khối đá vô dụng, nhưng đối với người khác thì lại khác, chuẩn bị cho tốt cuộc gặp ngày mai đi.”

“Thần tuân chỉ.”

Suốt cả đêm, Triệu Khang không chợp mắt một chút nào, cứ nhìn đi nhìn lại bức thư không biết bao nhiêu lần.

Từ lúc ban đầu hưng phấn cho đến bây giờ, hắn đã bình tĩnh lại, suy nghĩ về những thông tin mà Tào Kiêm Hà hay nói đúng hơn là Công Tôn Vân Tú để lại, tìm kiếm những bí mật ẩn giấu sâu xa hơn.

Đầu tiên, cho dù là Tào Kiêm Hà hay Công Tôn Vân Tú, hay là những thân phận khác trước đó, nàng ấy đều không quen biết mình, chỉ nhớ mình họ Triệu, cho nên sau này gặp mặt có lẽ cũng vẫn vậy.

Tiếp theo chính là chữ “nó” trong thư, có thể hiểu là ngoài mình ra, Công Tôn Vân Tú còn đang tìm kiếm một sự tồn tại khác.

Mà chữ “nó” này, kết hợp với lời Triển Nguyên nói, mười lăm năm trước Công Tôn Vân Tú từng gặp Lưu Yến Nhiên, và chính miệng nói muốn giết đối phương.

Chữ “nó” này hẳn là Lưu Yến Nhiên, hoặc là một sự tồn tại nào đó trên người Lưu Yến Nhiên.

Mà từ thời Tào Kiêm Hà, chữ “nó” này đã tồn tại, Tào Kiêm Hà đã bắt đầu tìm kiếm, lúc đó Lưu Yến Nhiên còn chưa biết ở đâu.

Cho nên có lẽ thứ này không chỉ tồn tại trên người Lưu Yến Nhiên!

Cảm giác giống như bị ma ám vậy! Âm hồn bất tán!

Triệu Khang thầm mắng một tiếng, tiếp theo chính là điểm quan trọng nhất.

Vân Tú cảm thấy đã tìm kiếm mình rất nhiều lần, hai trăm năm trước nàng ấy là Tào Kiêm Hà, vậy trước đó rất lâu thì là ai?

Chẳng lẽ trước đó đã quen biết Vân Tú rồi?

Vậy nên mình thật sự không phải xuyên không? Vậy là cái gì? Trọng sinh sao?

Đầy bụng nghi vấn nhưng không có ai có thể giải đáp, Triệu Khang chỉ có thể nhìn ra ngoài lều trại, chờ đợi trời sáng.

Cuối cùng cũng đợi đến lúc trời tờ mờ sáng, lại gắng gượng qua buổi sáng.

Triệu Khang dẫn người cưỡi ngựa đến bên ngoài biên quan Đại Hạ, phải nói là thành trì biên giới của Đại Hạ xây dựng khá hùng vĩ, không biết có thể chịu đựng được mấy quả pháo.

Không để hấn phải đợi lâu, cầu treo của cổng thành chậm rãi được hạ xuống, tiếp theo là cánh cổng thành mở ra, sau đó là hai hàng kỵ binh mở đường, tiếp đến là kiệu vàng cùng đội nghi trượng.

Lúc này, Triệu Khang lại rất kiên nhẫn, yên lặng nhìn đôi phương ra oai.

Cho đến khi đội ngũ đến trước mặt, hấn vẫn ngồi trên lưng ngựa, nhìn người trên kiệu.

Đông Phương Vũ cũng nhìn hấn, mái tóc bạc phơ hất tung theo gió, đôi mắt kia đặc biệt sâu thẳm, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Đông Phương Vũ đã nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn cảm thấy lờ đi là thích hợp nhất.

Đó là sự coi thường cái chết.

Ánh mắt người này nhìn về phía mình, giống như thể những người bên cạnh đều không tồn tại.

Khiến cho hấn đường đường là hoàng đế, lại cảm nhận được một luồng áp lực mãnh liệt ập đến.

Đàm phán mà, khí thế rất quan trọng!

Nghĩ vậy, Đông Phương Vũ ho khan một tiếng, Đông Phương Thác bên cạnh như cố tình hỏi: “Vị nào là chủ soái quân địch?”

Khỏe miệng Triệu Khang nhếch lên, hai chân kẹp bụng ngựa, con chiến mã bước những bước lớn, tiến thẳng đến trước kiệu, dừng lại cách đó một mét.

Đến nỗi những người khiêng kiệu theo bản năng muốn lùi lại.

Một hoàng đế, một đại nguyên soái của Đại Hạ, hai người đồng thời nhìn Triệu Khang, không khỏi nuốt nước miếng.

Tiếp theo liền nghe thấy đối phương thân nhiên nói: “Ta là Triệu Khang. Thứ ta muốn đâu?”

Đông Phương Vũ suýt nữa thì sai người mang tấm bia đá từ trong thành ra, nhưng đột nhiên nhớ lại.

Mẹ kiếp, trầm đến đây là để đàm phán chứ không phải để giao dịch!

Sao lại bị tên này dọa sợ rồi?

Lập tức ánh mắt Đông Phương Vũ trầm xuống, cười lạnh nói: “Muốn thứ người muốn thì có thể, nhưng phải nói chuyện đã.”

Triệu Khang lại không cho hắn cơ hội nói điều kiện: “Đưa thứ đó cho ta, ta cho các người đầu hàng.”

“Nực cười!”

Đông Phương Vũ tức giận đập mạnh vào thành kiệu: “Muốn Đại Hạ ta đầu hàng là chuyện không thể nào! Hoặc là các người lui binh, hoặc là chúng ta cá chết lưới rách! Trầm bảo đảm người sẽ không bao giờ có được thứ mình muốn!”

Đông Phương Vũ vốn cho rằng lời này vừa thốt ra, Triệu Khang ít nhất cũng sẽ nhượng bộ.

Dù sao có thể đến đàm phán, chứng tỏ tấm bia đá đối với Triệu Khang rất quan trọng.

Nhưng không ngờ Triệu Khang chẳng thềm để ý đến hắn nữa, ngược lại nhìn sang Đông Phương Thác, cất lời khiến cả hai đều sững sờ.

“Nhìn giáp trụ thì người cũng có địa vị không thấp trong quân đội Đại Hạ, muốn làm hoàng đế không?”

Đông Phương Thác sững sốt, Đông Phương Vũ càng thêm kinh hãi.

Triệu Khang đưa tay chỉ vào Đông Phương Vũ, nhưng lại nói với Đông Phương Thác: “Người gạt đầu, ta lập tức giết hắn, để người làm hoàng đế Đại Hạ. Trong nước ai dám bắt phục, ta sẽ giúp người diệt trừ.”

“Điều kiện là Đại Hạ phải thần phục Càn Quốc.”

Đông Phương Thác không nói gì, nhưng hơi thở có chút dồn dập, Đông Phương Vũ kinh hô: “Thúc phụ!”

Đông Phương Thác lúc này mới phản ứng lại, trừng mắt nhìn Triệu Khang: “Buồn cười! Ta là Đại nguyên soái Đại Hạ, sao có thể làm chuyện soái quân phản bội!”

Triệu Khang gật đầu, sau đó nhìn những binh lính đang khiêng kiệu: “Có ai muốn làm hoàng đế không? Chỉ cần lên tiếng, bây giờ ta sẽ giết chết hai tên thúc cháu này, để các người sau này ngồi vào ngai vàng của hắn, ngủ trên giường của hắn.”

Trong nháy mắt, mười mấy binh sĩ Đại Hạ khiêng kiệu đều đỏ mắt, có người vừa định mở miệng.

Đông Phương Vũ lập tức hô lớn: “Chậm đã!”

Chương 920 - Đầu hàng

“Mẹ kiếp!”

Đông Phương Vũ thốt lên một tiếng chặn lại, không cách nào diễn tả nỗi tâm trạng lúc này của mình.

Tối qua hắn cũng thức trắng đêm, trong đầu không ngừng diễn tập các tình tiết đàm phán, thậm chí đã nghĩ đến chuyện bồi thường.

Nhưng ai có thể ngờ tới Triệu Khang lại đàm phán theo cái kiểu này chứ?

Vừa tới đã hỏi thẳng mặt thuộc hạ của mình có muốn làm hoàng đế hay không, trên đời này làm gì có ai đàm phán kiểu như vậy?

Tên khốn này có biết đàm phán là gì không vậy!

Đặc biệt là lúc này lại còn hỏi ngay trước mặt đám binh sĩ khiêng kiệu cho hắn, thậm chí hắn còn nghi ngờ lát nữa đám người này sẽ ném mình cho Triệu Khang.

Thấy Triệu Khang nhìn sang, Đông Phương Vũ vội vàng nói: “Tào Kiêm Hà có để lại thư, có tấm bia đá kia có thể bảo toàn Đông Phương gia tộc!”

Triệu Khang khẽ nhú mào, thấy phản ứng này Đông Phương Vũ chột an tâm, nhưng ngay sau đó lại tuyệt vọng.

“Tào Kiên Hà để lại thư, liên quan gì đến Triệu Khang ta?”

“Không phải người! Nếu trăm hôm nay xảy ra chuyện gì, người trong cửa ải sẽ lập tức hủy tấm bia đá, người cũng đừng hòng có được thứ mình muốn!” Đông Phương Vũ có chút nóng nảy.

Triệu Khang lại cười: “Bia đá gì đó, ta căn bản không quan tâm. Ta bằng lòng nói chuyện với người, để các người đầu hàng, chẳng qua là mấy năm nay đánh nhau nhiều quá, lười động thủ.”

“Người có thể cự tuyệt, vậy ta sẽ đổi người khác làm hoàng đế Đại Hạ, nói đến đây ta thật bội phục người, chẳng lẽ người không biết ta biết võ công sao?”

“Chỉ mang theo chút người như vậy lại dám đến gần một Tam phẩm võ giả như ta, bây giờ ta muốn giết người, chẳng khác gì bóp chết một con gà.”

“Người!” Đông Phương Vũ sợ đến mức toát mồ hôi lạnh.

Triệu Khang lại như thể đã mất kiên nhẫn: “Hỏi lại lần nữa, đầu hàng hay không? Sau lưng ta sáu mươi vạn đại quân, gần ngàn tướng lĩnh, ai ai cũng muốn lập công.”

“Người nếu đầu hàng, vậy vẫn là hoàng đế Đại Hạ, nếu không đầu hàng vậy chỉ là một hôn quân mà thôi, khác biệt không lớn lắm.”

Đông Phương Vũ nghiêng rằng: “Người thật sự cho rằng chút quân mã đó có thể diệt Đại Hạ của ta sao?”

Triệu Khang chỉ tay sang Đông Phương Thác đang mặt không chút máu bên cạnh: “Chiến lực của Càn quân ta như thế nào, người có thể hỏi hắn, hoặc là ngẩng đầu lên nhìn trời xem, sẽ biết có còn ai có thể triệu hồi thiên lôi như Lưu Yến Nhiên nữa hay không.”

Mọi người theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, chẳng biết từ lúc nào trên trời đã lơ lửng vô số quả cầu đen kịt.

Đông Phương Thác suýt chút nữa thì mềm nhũn chân, đây chính là thứ đồ chơi biết bay của Càn quân!

Loại vũ khí khủng bố đã từng khiến hấn phải ôm đầu chạy trốn chết về biên quan.

“Đại nguyên soái?”

Triệu Khang lúc này cười híp mắt nhìn sang hấn, Đông Phương Thác mặt không còn chút máu, cúi đầu xuống.

Lời nói của Triệu Khang lại như ma quỷ thì thầm bên tai: “Ta thấy tên phế vật ngồi trên long y này không ra gì, người giết hấn, sau này người chính là Đại Hạ chi chủ. Đại Hạ do người cai quản, mỗi năm cống nạp cho Đại Càn một trăm vạn lượng bạc là được, còn lại ta không quản.”

Từng luồng chân khí từ trên người Triệu Khang tỏa ra, hấn cười nói: “Dưới chân khí lao lung của ta, hấn muốn chạy cũng không chạy nổi, bây giờ rút kiếm giết hấn, ngôi hoàng đế chính là của ngươi.”

“Thúc phụ! Hộ giá! Hộ giá!” Đông Phương Vũ hoảng sợ kêu gào với đám kỵ binh xung quanh.

Triệu Khang chỉ khề giờ tay, đám Càn quân phía sau đồng loạt giờ súng máy lên.

Sau đó “Đùng đoàng đoàng đoàng” vài tiếng, mấy con ngựa chiến phía trước lập tức phun máu ngã xuống đất.

Tiếng súng dừng lại, Triệu Khang thản nhiên nói: “Ai dám tiến lên một bước, đánh không phải ngựa nữa đâu.”

“Triệu Khang! Ta đầu hàng! Ta đầu hàng!” Nhìn mấy chục con ngựa chiến bị bắn thành cái sàng, Đông Phương Vũ vội vàng kêu lên.

Lần này hấn rốt cuộc đã tin vào lời miêu tả của Đông Phương Thác về sức chiến đấu đáng sợ của Càn quân.

Đám kỵ binh càng là bị dọa đến run rẩy, vốn dĩ chỉ là lũ công tử bột chưa từng trải qua chiến trận.

“Ta càng thích bộ dạng kiêu ngạo bất khuất của ngươi lúc này hơn.”

Triệu Khang cười khẩy một tiếng, nhìn sang Đông Phương Thác: “Đại nguyên soái, ngươi có muốn hay không, cơ hội này

ta sẽ cho người khác, người phía sau ai lên giết tên này, hoàng vị chính là của người đó!”

Lời vừa dứt, Triệu Khang liền cười ha hả, nhìn đầu lâu to tướng của Đông Phương Vũ bay lên, phát tay dùng chân khí đánh tan máu bắn tung tóe.

Đông Phương Thác cầm kiếm thở hổn hển, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Triệu Khang, giống như dã thú thở dốc.

“Hít thở sâu một chút, thả lỏng, đừng có cái vẻ mặt muốn giết người như vậy, sắp được làm hoàng đế rồi đây.”

Triệu Khang cười tủm tỉm nói: “Chu Long, Ngũ Hùng, còn không mau bái kiến Đại Hạ hoàng đế?”

Hai người phía sau giật giật khóe miệng, dẫn theo đám Càn quân phía sau gào lên.

“Bái kiến Đại Hạ hoàng đế!”

Triệu Khang lúc này mới gãi gãi đầu: “Đúng rồi, ngươi tên gì nhỉ?”

Một phen xúi giục, khiến người ta ngay cả cháu ruột cũng giết chết, kết quả đến lúc này hắn còn không biết đối phương tên gì.

“Đông Phương Thác.”

Giọng Đông Phương Thác có chút run rẩy, Triệu Khang ồ lên một tiếng: “Hoàng tộc à, vậy càng đơn giản.”

“Được rồi bệ hạ, mở cửa thành cho chúng ta vào đi, còn có tấm bia đá kia giao cho ta.”

Đông Phương Thác nhú mày: “Bia đá ta sẽ sai người mang ra cho ngươi.”

Triệu Khang hừ một tiếng: “Bệ hạ, vừa rồi ngươi mới tự tay giết vua đây, chúng ta nhiều người như vậy nhìn thấy, trên tường thành cũng có người thò đầu ra xem kìa, ngươi không sợ một mình trở về bị bọn họ giết chết sao? Chúng ta đi cùng ngươi để bảo vệ ngươi, chuyện này cũng không hiểu, ngươi có từng oán vị bao giờ chưa vậy?”

Đông Phương Thác có chút ngẩn ngơ, nhưng trong lòng lại dâng lên sự phản kích tột độ, “Ngươi cam đoan những gì

người nói đều là sự thật?”

Triệu Khang giơ tay trái lên: “Ta xin thề bằng nhân cách của mình, từ hôm nay trở đi người chính là Đại Hạ hoàng đế! Đại Càn ta tuyệt đối sẽ không tấn công Đại Hạ!”

Chu Long và Ngô Hùng phía sau quay đầu đi, che miệng khịt khịt mũi.

Tên ngốc đáng thương, không biết nhân cách của Triệu soái nhà chúng ta đều là thứ bán theo cân sao.

Đông Phương Thác đột nhiên quay đầu lại, lại phát hiện cửa thành đã đóng, hiển nhiên là cảnh tượng hắc giết vua đã bị người canh giữ trên thành nhìn thấy, sợ đến mức đóng cửa lại.

Hắn có chút điên cuồng gầm lên một tiếng: “Mở cửa thành!”

Sau đó quay sang nhìn Triệu Khang: “Cửa thành đóng rồi.”

“Yên tâm bệ hạ, bọn họ nếu không mở, bản soái điều đại pháo đến oanh cho nát nát, mẹ kiếp ngay cả hoàng đế nhà mình mà cũng đóng cửa ngoài, thật là không ra thể thống gì!”

Triệu Khang phẫn nộ thay đổi dành Đông Phương Thác.

Cũng may Đông Phương Thác ở trong quân vẫn có chút uy vọng, cửa thành rốt cuộc cũng mở ra.

Triệu Khang mang theo người cứ như vậy nghênh ngang đi theo Đông Phương Thác tiến vào cửa ải Đại Hạ.

Thấy Triệu Khang thật sự dám đi vào, trái tim Đông Phương Thác vốn đang căng thẳng lại bình tĩnh trở lại.

Trong cửa ải này có mấy chục vạn đại quân, thật sự muốn lật kèo, hắc ít nhất cũng có chút vốn liếng để chống đỡ.

Về phần vị hoàng đế trước đó là Đông Phương Vũ, trực tiếp bị người ta ném xác ở ngoài cửa ải.

Bước vào trong cửa ải, ngay cả Chu Long và Ngô Hùng cũng có chút căng thẳng.

Chỉ có Triệu Khang vẫn như người không việc gì, thậm chí còn thảnh thơi trò chuyện với Đông Phương Thác.

Mãi cho đến khi tấm bia đá màu xanh kia được người ta khiêng đến trước mặt, trái tim hắn mới thực sự kích động.

Nhưng hắn không vội xem, ngược lại nhìn về phía Đông Phương Thác.

Chương 921 - Vô Sĩ

“Bệ hạ định bao giờ triệu tập bá quan?”

Đông Phương Thác ngăn người: “Vì sao phải làm vậy?”

Triệu Khang im lặng, lại nhắc nhở: “Bệ hạ, người vừa mới soái vị đây, phải nhân lúc mười vạn đại quân còn trong tay, triệu tập bá quan lập tức đăng cơ. Gạo nấu thành cơm rồi.”

“Chẳng lẽ người còn muốn chạy về đế đô, để những kẻ khác muốn làm hoàng đế cướp mất vị trí của người sao?”

Đông Phương Thác lúc này mới giật mình: “Có lý.”

Lúc này hắn đang vô cùng hưng phấn, một là vừa giết chết cháu trai mình, hai là áp lực Triệu Khang hay nói cách khác là áp lực của quân Càn mang đến quá lớn.

Đông Phương Vũ chưa từng trực tiếp đối mặt hỏa lực quân Càn trên chiến trường, nên hắn ta có thể ngạo mạn với Triệu Khang, có thể nghĩ đến việc thương lượng điều kiện.

Nhưng Đông Phương Thác thì khác, cảnh tượng quân đội Đại Hạ tan tác như rắn mất đầu vẫn còn in đậm trong tâm trí hắn.

Quá ấn tượng!

Vì vậy, đối mặt với Triệu Khang và quân Càn, trong lòng hắn tràn đầy áp lực, hơn nữa vô cùng rõ ràng, quân Càn thật sự có thực lực tiêu diệt Đại Hạ.

Tuy nhiên, lúc này Triệu Khang liên tục gọi hắn là “bệ hạ”, khiến cho sự căng thẳng, hưng phấn và sợ hãi trong lòng hắn phần nào dịu đi.

Triệu Khang lúc này giống như quân sư quật mo cho hắn: “Ngoài ra, việc Đông Phương Vũ bị người chém chết, rất nhiều người đã nhìn thấy, đợi lát nữa bắt hết lại sẽ khó xử lý, cứ giao cho ta.”

“Hoàng đế băng hà, nhất định phải cho bá quan một lời giải thích, người cứ đổ hết lên đầu quân Càn chúng ta đi, cứ nói là

quân Càn chúng ta giết chết Đông Phương Vũ.”

“Sau đó ta sẽ phối hợp với bệ hạ diễn một màn kịch, để bệ hạ dẫn dắt quân đội Đại Hạ, dưới sự chứng kiến của bá quan, đánh lui quân Càn xảo quyệt.”

“Ê hèm, như vậy chẳng phải là danh chính ngôn thuận sao, hơn nữa bệ hạ vừa mới đăng cơ đã đánh lui được quân địch, chiến công hiển hách như vậy, cho dù bá quan có nghi ngờ trong lòng, thì còn có thể nói gì? Hơn nữa người lại nắm giữ binh quyền.”

“Việc lên ngôi hoàng đế cứ thế mà thuận lý thành chương.”

Đông Phương Thác thở phào nhẹ nhõm, nhìn Triệu Khang gật đầu thật mạnh: “Cứ làm theo lời người nói.”

Triệu Khang cười nói: “Được, vậy cứ quyết định như vậy, vậy bệ hạ, ta xin phép cáo lui trước, khi nào bá quan đến thì người phái người báo cho ta một tiếng.”

“Còn những người bên ngoài kia thì sao?”

Triệu Khang làm động tác cửa cổ, Đông Phương Thác cười một tiếng: “Vây phiên Triệu soái xử lý sạch sẽ một chút.”

“Nguyên vì bệ hạ hiệu lực, quân Càn chúng ta giết người từ trước đến nay đều sạch sẽ gọn gàng!” Triệu Khang cũng hài lòng cười.

Chờ hần rời khỏi cửa thành, phía sau Chu Long và những người khác đều có thêm một đám tù binh hoảng sợ.

Thi thể của Đông Phương Vũ cũng bị mang đi, Đông Phương Thác cũng không rảnh rồi, triệu tập tất cả tâm phúc của mình.

Giết sạch những cận vệ đi theo hoàng đế.

Mà Triệu Khang sau khi trở về doanh trại, Chu Long liền hỏi: “Triệu soái, đám tù binh này ta lôi ra ngoài giết sạch à?”

“Người ngốc à, giết làm gì?”

Triệu Khang tức giận trợn mắt: “Nhanh chóng cởi trói cho những huynh đệ này, cơm ngon nước ngọt mà tiếp đãi. Đừng sợ, đừng sợ, bản soái sẽ không giết các người đâu. Yên tâm ở lại đi.”

Ngũ Hùng co rút đồng tử, nhìn Chu Long mang theo đám tù binh mang ơn đội nghĩa đi xuống, tiến đến bên cạnh Triệu Khang đang lau chùi tấm bia đá.

“Đại soái, người vẫn muốn diệt trừ Đông Phương Thác, tiêu diệt Đại Hạ sao?”

Triệu Khang bắt đầu đi: “Chứ người nghĩ ta đến đây làm gì? Làm chó săn cho Đông Phương Thác à?”

“Đám tù binh này tiếp đãi chu đáo, đến lúc đó lôi ra biên quan gào thét một vòng, chúng ta có thể báo thù rửa hận cho Đông Phương Vũ rồi.”

“Hắc hắc, ta biết rồi! Sự vô sỉ của đại soái quả thực khiến mặt tướng bội phục! Nhưng mà đại soái, quân Càn chúng ta đi báo thù rửa hận cho hoàng đế Đại Hạ, chuyện này nói ra có chút...”

Triệu Khang lắc đầu thở dài: “Ban đầu tưởng rằng người đi theo ta lâu như vậy, cũng nên thông minh hơn một chút, không ngờ vẫn ngốc như vậy, biết cảnh giới cao nhất của vô sỉ là gì không?”

Ngũ Hùng vội vàng cung kính thỉnh giáo: “Ngài nói ta nghe.”

“Chính là để cho kẻ địch biết người vô sỉ, nhưng lại chẳng làm gì được người. Đông Phương Vũ và ta vừa gặp đã như quen biết từ lâu, nâng chén kết nghĩa huynh đệ. Vì huynh đệ, ta, Triệu Khang, chuẩn bị lui binh.”

“Nhưng không ngờ Đông Phương Thác lại đại nghịch vô đạo, giết vua soán ngôi không nói, còn giết chết huynh đệ tốt của ta, càng phá hoại hòa bình hai nước, ta vì huynh đệ báo thù, lý do này có hợp lý không? Có đủ chính nghĩa không?”

“Ta cmn! Chính nghĩa, quá cmn chính nghĩa!” Ngũ Hùng vỗ mặt sùng bái.

Triệu Khang gạt đầu: “Không phải sao, tóm lại chuyện vô sỉ, cứ mở miệng ra là được, mặc kệ người ta tin hay không, dù sao cũng chỉ là để lừa người, chỉ cần những người không biết chuyện tin là được.”

“Ngoài ra còn có đạo đức giả, tung tin đồn thất thiệt, tạo dựng đối lập, nữ quyền. Đây đều là những chiêu thức của thần công

vô sỉ, chỉ có những kẻ không có tiết tháo, phẩm chất đạo đức thấp kém mới có thể lĩnh hội thông suốt, học cách để sử dụng thật tốt, về sau có cơ hội ta sẽ từ từ dạy ngươi.”

Ngũ Hùng hít sâu một hơi, nhin không được nói: “Không ngờ Triệu soái lại tự đánh giá mình như vậy.”

“Đánh giá gì?” Triệu Khang nhú mày.

“Chính là, ngài vừa nói không có tiết tháo, phẩm chất đạo đức thấp kém đấy.”

Triệu Khang cười khẩy: “Nói bậy, sao ta có thể là người như vậy được.”

“Nhưng rõ ràng ngài chính là...”

Nhìn Ngũ Hùng đang ngẩn người, Triệu Khang trịnh trọng nói: “Ngươi a, chỉ cần bản thân chúng ta không cảm thấy vô sỉ, thì người khác có cảm thấy vô sỉ hay không, thì liên quan gì đến chúng ta? Đây mới là cảnh giới tối thượng của vô sỉ! Gọi là tâm vững như bàn thạch.”

Ngũ Hùng lẩm bẩm: “Mặt tướng nghe sao giống như mặt dày mày dạn vậy?”

“Ê hèm, ngộ tính cao đấy! Bản soái rất coi trọng ngươi đấy Ngũ Hùng. Được rồi, tự mình đi xuống từ từ nghiên cứu đi, không có việc gì thì đừng đến làm phiền ta nữa.”

Nhìn Triệu Khang ôm tấm bia đá đã được lau chùi sạch sẽ rời đi, Ngũ Hùng ngộ ra, mặt dày mày dạn mới là cảnh giới tối thượng.

Con đường phía trước còn dài, ta sẽ tiếp tục tìm kiếm!

Trong doanh trướng, Triệu Khang tỉ mỉ nhìn tấm bia đá mà hai trăm năm trước, Tào Kiêm Hà để lại cho mình.

“Ta đến Đại Hạ đã ba năm, chém giết không ít người, nhưng nó vẫn chưa xuất hiện, ban đầu men theo cảm giác trong lòng mà đến, không ngờ lại uổng công vô ích.”

“Tuy nhiên, sau khi tiến vào hoàng lăng Đại Hạ, ta đã biết được một số chuyện từ Đông Phương Bách. Trong hoàng lăng có hai câu sấm truyền, ‘Gặp Lục tất giết, gặp Lưu tất tôn’, nhưng người Đại Hạ này lại không nhận ra chữ ‘Lưu’.”

“Lời sấm truyền này có lẽ có liên quan đến nó. Giống như người, ta không biết nó là ai, là người hay là vật. Ta chỉ có một cảm giác, nếu tìm được nó, chém chết nó.”

“Người sẽ không còn phải chịu đựng đau đớn và dày vò nữa, đã không ở Đại Hạ, vậy ta sẽ đến nơi khác tìm, nhất định sẽ tìm được người và nó, chỉ là không biết lúc đó ta có còn là Tào Kiêm Hà của hiện tại hay không.”

“Nhưng cũng không sao, cho dù biến thành bộ dạng gì, ta nghĩ ta sẽ luôn tìm kiếm, trăm năm cuộc đời, ngày nào ta cũng mong chờ cảnh tượng gặp lại người, chưa từng có một khắc nào cảm thấy chán ghét.”

“Nếu người có thể nhìn thấy bức thư này, hãy biết lòng ta. Cuối cùng, nếu ta nhớ đến người, ta sẽ ngấm trắng, nếu người cũng vậy, hãy ngấm trắng đi. Biết đâu một lúc nào đó, vàng trắng này sẽ soi sáng riêng ta và người.”

“Đi ngấm trắng đây.”

Chương 922 - Diễn Kịch

Nhìn bốn chữ “Đi ngấm trắng đây” cuối cùng trên bia đá, Triệu Khang hít sâu một hơi, ngón tay lần theo từng nét khắc.

Trong lòng lại không thể nào bình tĩnh, vất óc lục tìm trong ký ức về những gì liên quan đến Công Tôn Vân Tú.

Nhưng cuối cùng vẫn là tay trắng.

Trước khi chắc chắn Công Tôn Vân Tú chính là Tào Kiêm Hà, hắn đã từng cho rằng bản thân có vấn đề về tinh thần.

Bởi vì trong đầu hắn thi thoảng lại hiện lên những hình ảnh về vài người phụ nữ.

Có Tiêu Linh Lung, có Diệp Hồng Tuyết, thậm chí cả Elizabeth.

Khung cảnh trong những hình ảnh đó như thể đã từng thực sự xảy ra, nhưng hắn có thể chắc chắn bản thân chưa từng trải qua.

Ít nhất là kiếp này chưa từng!

Cứ như là giấc mơ hoặc là bị tâm thần phân liệt.

Nhưng những hình ảnh kỳ lạ đó, lại không hề có Công Tôn Vân Tú, một chút cũng không.

Điều này khiến Triệu Khang có chút hoang mang, những hình ảnh rời rạc đó rốt cuộc là chuyện đã từng xảy ra, hay chỉ là ảo giác của hắn?

Suy nghĩ hồi lâu, Triệu Khang cuối cùng vẫn không tìm được câu trả lời. Thôi vậy, đã không có đáp án, vậy thì tự mình đi tìm.

Không tìm thấy ở Bắc địa thì đến Hạ quốc, không tìm thấy ở Hạ quốc thì đến những nơi khác.

Bất kể thế nào, hắn nhất định phải làm rõ mọi chuyện.

Biết đâu lúc đó Vân Tú lại trùng sinh, mình còn có thể gặp lại nàng?

Nghĩ đến đây, Triệu Khang lại tự giễu cợt bản thân, chuyện tự an ủi mình, hắn luôn rất giỏi.

Gọi binh lính đến, cẩn thận cất tẩm bia đá, phái người đưa về Càn quốc, cũng để Hồng Tuyết bọn họ yên tâm.

Triệu Khang bước ra khỏi quân trướng, chẳng mấy chốc đã ở trong lều được một lúc lâu.

Bầu trời đã tối đen.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, trăng sáng vàng vạc, không biết lúc này đang soi sáng cho ai?

“Đại soái!”

Triệu Khang quay đầu lại, thấy Chu Long và Ngũ Hùng đang đi tới, trên tay còn bưng cơm canh.

Ba người kéo một chiếc bàn dài ngồi quây quần, Chu Long vừa ăn cơm vừa hỏi: “Đại soái, sau khi đánh hạ Hạ quốc, chúng ta còn phải làm gì nữa?”

Triệu Khang không có khẩu vị, ăn hai miếng thịt khô rồi bỏ đĩa xuống, suy nghĩ một chút rồi nói: “Lãnh thổ Hạ quốc, nói cho cùng là quá xa so với Càn quốc chúng ta.”

“Muốn thu toàn bộ vào bản đồ Càn quốc cần một khoảng thời gian rất dài, vì vậy sau khi phá quan, ta cần các người tiếp tục ở lại đây.”

“Đến lúc đó, ta sẽ để Hoàng thượng phái quan viên đến tiếp quản chính vụ trong nước Hạ, vì vậy các người còn phải ở lại đây một thời gian, một khi phát hiện bất kỳ dấu hiệu phản loạn nào thì lập tức tiêu diệt!”

Hai vị tướng gật đầu, Triệu Khang lại cười nói: “Giai đoạn này, hãy để binh lính nâng cao tinh thần, tiếp theo còn phải phối hợp với vị tân hoàng đế Đông Phương Thác này diễn kịch.”

Chu Long cười ha hả, vỗ ngực nói: “Chuyện này Đại soái cứ yên tâm, đám nhóc con bên dưới đã sớm nóng lòng muốn thử rồi.”

“Từ khi đến đây, người Hạ quốc trở nên nhát như thỏ, cũng không dám giao chiến với chúng ta, đám nhóc đó đều nhàn rồi phát chán rồi.” Ngũ Hùng cười nói xen vào.

Triệu Khang ừ một tiếng, bảo hai người cứ tự nhiên ăn cơm, rồi đứng dậy đi tuần tra khắp doanh trại.

Hơn một tháng trôi qua, Triệu Khang ngày đêm mong ngóng, cuối cùng cũng đợi được tin tức từ Đông Phương Thác.

Nghe xong lời nhắn, cho người đuổi người đưa tin của Hạ quốc về, Triệu Khang lập tức gọi Chu Long và Ngũ Hùng đến.

“Thông báo xuống, lệnh cho tiền quân chuẩn bị sẵn sàng, sáng mai giờ Mão xuất binh đánh úp cửa ải Hạ quốc.”

Tinh thần Chu Long và Ngũ Hùng lập tức phấn chấn, Triệu Khang lại nói: “Trận này, tạm thời đừng sử dụng hỏa pháo.”

Hai người nhất thời sửng sốt.

Triệu Khang cười gian xảo: “Chúng ta phải phối hợp diễn kịch với Đông Phương Thác cho tốt, dù một bộ phận đại quân trong quan của hắn ra ngoài.”

Hai người lập tức hiểu ra, theo kế hoạch của Triệu Khang và Đông Phương Thác, Đông Phương Thác muốn ngồi vững trên ngai vàng.

Phải trước mặt văn võ bá quan Hạ quốc đánh lui Càn quốc, lập nên công lao, nếu chỉ là đánh nhau nhỏ lẻ vài vạn người thì chẳng có ý nghĩa gì.

Ngũ Hùng nói: “Vậy thì đến lúc đó, chúng ta cho kỵ binh giao chiến với bọn họ trước?”

Triệu Khang gật đầu: “Mấy năm nay các ngươi đều chơi hỏa khí, cũng không biết bản lĩnh đánh đao thật thương thật còn hay không.”

Chu Long cười lạnh: “Đại soái yên tâm, chúng ta không phải là đám công tử bột của Hạ quốc, công phu cơ bản vẫn luôn luyện tập.”

“Vậy thì tốt, để Phi Hồ quân chuẩn bị sẵn sàng, ngày mai nghe lệnh ta hành động. Đúng rồi, gọi đám tù binh kia đến đây cho ta.”

Không bao lâu sau, đám kỵ binh Hạ quốc mà Triệu Khang đã đồng ý giúp Đông Phương Thác xử lý được đưa đến.

Không bị giết, còn được ăn ngon uống say trong doanh trại Càn quốc hơn một tháng, trong lòng bọn họ cũng đều hiểu rõ.

Tất cả đều dè dặt nhìn Triệu Khang, vị chủ soái quân Càn này.

Triệu Khang lộ ra nụ cười tự nhận là hiền lành: “Trong số các ngươi, ai là người đứng đầu?”

“B.. Bẩm Đại soái, là.. là tiểu nhân.” Một người run rẩy giơ tay lên.

“Tên họ là gì?” Triệu Khang hỏi.

“Vương... Vương Đăng.”

Triệu Khang chấn động: “Ta.. ta kháo... Tư chất đế vương!”

“Đại.. Đại soái, ngài sao vậy?” Vương Đăng có chút hoảng sợ.

Triệu Khang vội vàng thu lại vẻ mặt kinh ngạc: “Không có gì, Vương Đăng, trước đây ngươi giữ chức vụ gì trong quân Hạ?”

Vương Đăng vội vàng đáp: “Hiệu úy kỵ binh.”

“Hiệu úy kỵ binh? Vậy cũng không tệ, chức danh này cũng có thể chỉ huy bảy, tám trăm người.”

Triệu Khang cười ha hả: “Tuy nhiên, vẫn còn quá nhỏ!”

Hắn tiến lên vỗ vai Vương Đăng: “Xét thấy Vương Đăng người thời gian qua biểu hiện tốt, bản soái trong lòng rất vui mừng, cho nên a Vương Đăng, từ hôm nay trở đi người chính là Tiên phong phó tướng quân của Đại Càn ta! Ta thấy giao cho người thống lĩnh hai vạn quân là vừa! Chúc tòng tứ phẩm, bổng lộc hàng năm ba ngàn lượng bạc!”

Vương Đăng ngó người ra, một lúc sau mới phản ứng lại, vội vàng quỳ xuống đất mừng rỡ: “Đa tạ Đại soái! Đa tạ Đại soái!”

“Tiểu tử đừng kích động, chỉ cần người hết lòng vì Đại Càn, sau này còn có không gian phát triển!” Triệu Khang đỡ hắn ta dậy.

Vương Đăng vội vàng bày tỏ: “Mặt tướng nhất định sẽ hết lòng vì Đại soái, vì Đại Càn!”

“Tốt lắm! Bản soái vừa nghe tên người là biết người là người có tiền đồ, đến đây, bản soái có nhiệm vụ quan trọng giao cho người, người nghe kỹ cho ta...”

Bên trong cửa ải.

Đông Phương Thác suốt một tháng nay không ngủ ngon giấc, nghe người đưa tin truyền đạt lời nhắn cùng bức thư của Triệu Khang, tảng đá lớn trong lòng rốt cục cũng rơi xuống.

Dù sao hắn cũng là kẻ soán ngôi đoạt vị, ngày mai văn võ bá quan sẽ đến, cho nên những ngày qua hắn ngủ cũng không yên giấc.

Thêm vào đó là lo lắng Triệu Khang sẽ trở mặt, nhưng giờ phút này nhận được cam đoan của Triệu Khang, cũng có thể an tâm.

Dù sao Triệu Khang trong thư cũng đã nói rõ yêu cầu, sau khi hắn lên ngôi hoàng đế, phải giúp Triệu Khang thu thập tất cả tin tức liên quan đến Tào Kiêm Hà.

Lúc này chỉ sợ Triệu Khang không đưa ra yêu cầu, có yêu cầu ngược lại sẽ khiến người ta an tâm hơn.

Ngoài ra, điều khiến Đông Phương Thác an tâm chính là, tuy rằng Càn quân và Triệu Khang rất mạnh.

Nhưng Hạ quốc dù sao cũng quá lớn, cho dù người phá được cửa ải thì đã sao, hai ba mươi vạn người này muốn xông vào Đại Hạ diệt trừ Đại Hạ?

Đùa cái gì vậy!

Dù sao thì Đông Phương gia tộc cũng đã cai trị Hạ quốc gần ba trăm năm, nếu người không có người nào có thể nói chuyện được ở Hạ quốc, mà muốn làm mưa làm gió ở Đại Hạ thì đó là điều không thể.

...

Chương 923 - Vở kịch bắt đầu

Phương Đông Thác, hay chính xác hơn là hoàng tộc họ Phương Đông, là người có tiếng nói tại nước Hạ.

Hắn hiểu rõ, ngồi lên ngai vàng lúc này chẳng khác nào con rối bị thao túng.

Nhưng dù sao cũng là hoàng đế, có còn hơn không!

Nước Hạ cách Càn quốc xa xôi, hắn có thể tranh thủ thời gian củng cố thế lực. Trước mắt cứ tỏ vẻ cung kính nghe lời, đợi đến khi nắm được bí mật chế tạo vũ khí của Càn quốc, hắn sẽ thoát khỏi sự khống chế!

Nghĩ đến viễn cảnh tươi sáng, Phương Đông Thác vô cùng đắc ý. Hắn gọi phó tướng đến dặn dò đầu vào đây rồi mới an tâm đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hắn dậy từ sớm, khoác lên mình bộ giáp uy nghiêm, dẫn theo đội thị vệ thân cận đến cửa sau thành.

Cánh cửa thành mở toang, một đoàn người ngựa đông đảo đang nối đuôi nhau tiến vào. Họ mặc quan phục đủ loại, người dẫn đầu vừa nhìn thấy Phương Đông Thác liền vội vàng xuống ngựa, chạy đến hành lễ:

“Đại soái!”

“Hoàng công!”

Phương Đông Thác vội vàng đỡ lấy hắn, trên mặt lộ vẻ bi thương tột độ.

Hoàng đại nhân - vị quan lớn tiếng tăm lừng lẫy của nước Hạ, nghẹn ngào nói:

“Bệ hạ... thật sự...”

Các quan viên phía sau cũng vây quanh, ai nấy đều tỏ vẻ đau buồn. Dù sao Phương Đông Thác cũng là thúc phụ của hoàng đế, lại nắm giữ binh quyền nhiều năm, muốn tạo phản đã làm từ lâu, đâu đợi đến bây giờ?

Vì vậy, mặc dù có nghi ngờ về cái chết của hoàng đế, nhưng họ không hề nghĩ đến việc Phương Đông Thác lại ra tay.

Phương Đông Thác cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, tỏ vẻ cảm phần nói:

“Là ta vô năng! Không bảo vệ được bệ hạ! Tên Triệu Khang kia thật hèn hạ, nhân lúc bệ hạ đang nghị hòa liền bắt ngờ ra tay! Bệ hạ không kịp trở tay, ngã xuống dưới lưỡi đao của quân địch! Ta tuy đã cho người bố trí nhưng quân địch quá mạnh, không thể chống đỡ nổi, thậm chí... thậm chí cả thi thể của bệ hạ cũng không giành lại được!”

“Bệ hạ!”

Nghe những lời thống thiết của Phương Đông Thác, các quan văn võ nước Hạ đều đồng loạt khóc lóc thảm thiết, tiếng kêu gào vang vọng như trời long đất lở.

Phương Đông Thác phải rất khó khăn mới khuyên nhủ được các vị đại thần. Hắn thở dài, nói:

“Các vị đại nhân, bây giờ không phải lúc đau buồn! Quân địch vẫn còn đang ở ngoài kia! Bệ hạ băng hà, triều chính rối ren, đất nước đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, mong các vị đại nhân gắng gượng lo liệu đại cục!”

Hoàng đại nhân và các quan viên khác vừa lau nước mắt, vừa đi theo Phương Đông Thác. Lúc này, một đoàn xe ngựa cũng tiến vào cửa thành.

Phương Đông Thác liếc mắt nhìn, là đám hoàng tộc, vừa xuống xe đã vội vàng chạy đến, đồng thanh gọi “Hoàng thúc”.

Số lượng không ít, có người đã được phong vương, có người là con cháu của Phương Đông Vũ. Tuy chưa lập hậu, nhưng

Phương Đông Vũ vẫn có con nối dõi, giờ phút này đang được các phi tần đưa đến biên quan.

Nhìn là biết tất cả đều đang nuôi ý định tranh giành ngôi vị.

Phương Đông Thác dẫn theo đám người đến linh đường đã được dựng sẵn. Tiếng khóc than lại vang lên. Ai khóc to, khóc thảm thiết hơn chúng tỏ người đó càng trung thành.

Khóc lóc một hồi lâu, Hoàng đại nhân đứng dậy, nhìn Phương Đông Thác hỏi:

“Đại soái, không biết bộ hạ có để lại di chiếu gì không?”

Nghe vậy, tất cả hoàng thân quốc thích đều đổ dồn ánh mắt về phía Phương Đông Thác.

Phương Đông Thác thở dài, vỗ ngực nói:

“Chuyện xảy ra quá bất ngờ, bộ hạ còn chưa kịp để lại di chiếu đã bị quân địch sát hại rồi!”

Trong lòng hấn thảm máng, Triệu Khang chết tiệt, sao còn chưa đến?

Đúng lúc này, một tên lính hốt hải chạy vào linh đường bẩm báo:

“Đại soái! Không xong rồi! Quân địch đang tiến công vào thành!”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều hoảng sợ, trừ Phương Đông Thác. Hấn lập tức ra lệnh:

“Chuẩn bị nghênh địch! Hôm nay nhất định phải đoạt lại thi thể của bộ hạ!”

“Tuân lệnh!”

Quân đội trong thành nhanh chóng được điều động. Hoàng đại nhân vội vàng khuyên can:

“Đại soái, quân địch hung mạnh, nên tránh giao tranh lúc này!”

Phương Đông Thác lập tức quát lớn:

“Hoàng đại nhân nói vậy là sao? Ta tuyệt đối không cho phép thi thể của bộ hạ nằm trong tay giặc!”

Nói xong, hắn sải bước rời đi, áo giáp trên người bay phấp phới, toát lên khí thế oai hùng.

Các quan viên phía sau đều vô cùng kính nể. Một người thầm cảm thán:

“Quả nhiên là trụ cột của nước ta!”

Nhờ chuẩn bị từ trước, chỉ trong chốc lát, quân đội nước Hạ đã tập kết đầy đủ.

Phương Đông Thác đứng trên tường thành, xung quanh là các quan viên. Nhìn ra xa, chỉ thấy một vùng hoang mạc cát vàng mênh mông, quân Càn quốc đông nghịt, cờ xí rợp trời, đao thương sáng loáng, khí thế ngút trời.

Nhìn thấy trong quân Càn quốc không hề có bóng dáng đại bác, lúc này Phương Đông Thác mới thật sự yên tâm.

Triệu Khang không lừa hắn!

Hắn vung tay ra hiệu, hét lớn:

“Xuất quan nghênh địch!”

Mấy vị tướng quân lập tức hiểu ý, mở toang cửa thành, dẫn quân ào ra. Bên phía nước Hạ cũng là một biển người, khí thế hùng vĩ không kém.

Phía sau quân Càn quốc, Triệu Khang thông dong ngồi trên ghế, tay cầm ống nhòm quan sát, gật đầu:

“Cũng ra dáng phim truyền hình đấy chứ!”

Nói xong, hắn hạ ống nhòm xuống, nhìn về phía người bên cạnh - Vương Đằng, viên phó tướng vừa được đề bạt ngày hôm qua.

“Vương Đằng, nhớ kỹ những gì ta dặn chứ?”

Vương Đằng vỗ ngực:

“Đại soái yên tâm, thuộc hạ đã nhớ kỹ, chuẩn bị sẵn sàng rồi ạ!”

“Tốt! Chu Long!”

Chu Long tiến lên:

“Có mặt tướng!”

Triệu Khang thản nhiên nói:

“Truyền lệnh tấn công! Nhớ là phải giả vờ yếu thế một chút, tạo cảm giác chúng ta đang đuối sức, không còn khả năng tấn công tiếp.”

“Rõ!”

Chu Long cười lớn, vung cờ ra hiệu. Ngũ Hùng ở phía trước lập tức hạ lệnh tấn công.

Chuyện giả vờ yếu thế, Ngũ Hùng là bậc thầy!

Năm đó ở Ký Châu, nước Cảnh, quân Tề của Long Hán đã bị Triệu Khang và Ngũ Hùng “hành hạ” đến mức nào?

Nhưng Ngũ Hùng vẫn có thể đánh cho ra vẻ thảm liệt, trong khi thương vong của quân mình không vượt quá trăm người!

Đây chính là bậc thầy diễn xuất trên chiến trường!

Hơn nữa, trong quân Càn quốc hiện giờ có một bộ phận chủ lực là quân Chu từng theo Ngũ Hùng, mọi việc càng trở nên dễ dàng hơn.

Quân Càn quốc nhìn như hung như hổ, lập tức phát động tấn công.

Hàng vạn quân bộ binh xung phong, tiếng hô ầm ầm vang trời, khiến đám quan văn võ trên tường thành nước Hạ sợ đến run rẩy.

Hai bên lao vào nhau, nhưng kỳ lạ là, chiến trường bỗng chốc bị chia cắt thành từng mảng nhỏ, quân Hạ thế mà lại đánh ngang ngửa với quân Càn quốc!

Một viên tướng cưỡi ngựa của nước Hạ vung thương chống đỡ quyết liệt đòn tấn công của một viên tướng Càn quốc. Bỗng nhiên, đối phương tung ra một chiêu cực kỳ hiểm hóc, hắn không kịp trở tay, trong lòng thầm kêu khổ: “Thôi xong rồi!”

Thế nhưng, không ngờ đối phương lại đâm lệch, thay vì xuyên qua cổ họng, mũi thương chỉ điểm nhẹ vào áo giáp của hắn.

Hắn theo bản năng đâm ngược lại, nhắm thẳng vào cổ họng đối phương. Nào ngờ tên tướng Càn quốc nhanh như chớp, chặn đứng mũi thương của hắn.

Hai con ngựa áp sát nhau. Tên tướng Càn quốc mắng:

“Mẹ kiếp! Diễn lộ quá rồi đấy! Tao cố tình đâm lệch cho mày, mày còn muốn lấy mạng tao à?”

“Xin lỗi, xin lỗi! Là ta lỡ tay! Hay là... làm lại?”

“Làm lại cái con khỉ! Tao phải sang chỗ khác đánh đây! Mày mau dẫn người chuyển sang chỗ khác đi!”

Chương 924 - Kịch bản không đúng

Nhìn tên tướng quân Đại Càn buông một câu rồi thúc ngựa bỏ chạy, vừa lui vừa hô lớn:

“Huynh đệ, theo ta phá vòng vây!”

Sau đó, quân Càn co cụm lại, chém giết những tên lính Hạ ngu ngốc xông lên như chém dưa hấu, rồi xông ra ngoài. Nhìn cứ như thể quân Hạ bày binh bố trận vây hãm bọn họ, bọn họ không địch nổi phải rút lui vậy.

Cảnh tượng này khiến cho các tướng lĩnh quân Hạ không khỏi cảm thán: “Mẹ kiếp, đánh không lại thì thôi, diễn cũng diễn thua!”

Cảnh tượng tương tự diễn ra ở khắp các chiến trường, ngoại trừ một số ít quân Hạ không biết trời cao đất dày bị chém chết, về cơ bản không có thương vong gì. Nhưng vẫn có thể nhìn ra quân Càn đang rút lui, chỉ là rút lui rất chậm.

Đứng trên tường thành cao mười mấy mét, Đông Phương Thác và các quan văn võ không khỏi cảm thán.

Hoàng đại nhân nhìn Đông Phương Thác với vẻ mặt phấn khởi:

“May nhờ Đại soái trị quân có đạo, mới có thể chống đỡ được cuộc tấn công của địch!”

Đông Phương Thác mặt không đổi sắc:

“Hoàng đại nhân quá khen, bản soái nhất định sẽ bảo vệ Đại Hạ!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Đông Phương Thác, trong lòng Hoàng đại nhân không khỏi nảy sinh suy nghĩ. “Hiện tại hoàng

đế đã bị giết, địch quân lại đang khí thế hùng hực, Đại Hạ quả thực đã nội ưu ngoại hoạn. Đông Phương Thác trước mắt nắm giữ binh quyền, lại có thể ngăn cản địch quân, chi bằng... ủng hộ hần ta lên ngôi?”

Ít nhất thì nhìn đám hoàng tử kia kia, còn chưa xuống chiến trường mà đã sợ đến mặt mũi trắng bệch, đứa nào đứa nấy sắp tè ra quần rồi. Nếu bọn họ làm hoàng đế, làm sao có thể chống đỡ được quân địch hung hãn như vậy?

Hoàng đại nhân nhận thấy có không ít ánh mắt nhìn về phía mình, nhìn lại thì thấy đều là các quan viên cùng đến biên quan, hiển nhiên những người này cũng đã có ý nghĩ giống mình.

Lúc này, quân Càn đã bắt đầu rút lui, Đông Phương Thác nhớ tới bức thư Triệu Khang gửi đến ngày hôm qua, biết đây là tín hiệu của Triệu Khang, lập tức gọi phó tướng tới:

“Toàn quân tấn công, tiêu diệt hoàn toàn quân Càn!”

“Tuân lệnh!”

Sau đó, mười vạn đại quân Hạ tràn ra khỏi cửa quan.

Nhìn phó tướng dẫn quân xông ra ngoài, khóe miệng Đông Phương Thác nhếch lên một nụ cười.

Theo kịch bản, sau khi đám quân này xông ra, quân Càn sẽ phải bỏ chạy tán loạn. Tiếp đó Triệu Khang sẽ gửi thư nghị hòa, cam kết không xâm phạm Đại Hạ nữa, rồi rút quân. Hần ta, Đông Phương Thác, sẽ trở thành đại anh hùng bảo vệ Đại Hạ, sau đó sẽ lôi kéo thêm một số quan viên ủng hộ mình, thuận lý thành chương ngồi lên ngai vàng, trở thành chủ nhân của Đại Hạ.

Nghĩ đến tương lai tươi sáng, Đông Phương Thác đã không nhịn được nụ cười trên môi.

...

Phía sau quân Càn.

Chu Long đi tuần tra chiến trường trở về, đến bên cạnh Triệu Khang:

“Đại soái, quân Hạ lại có viện binh xuất quan.”

Triệu Khang cười toe toét, ngồi thẳng người dậy:

“Thông báo cho Ngũ Hùng, có thể buông tay đánh rồi! Ngoài ra, Phi Hồ quân cất cánh! Vương Đăng!”

“Có mặt tướng!”

“Đi đi.” - Triệu Khang chấp hai tay sau lưng, ung dung nói.

“Tuân lệnh!”

Vương Đăng dẫn người rời đi, Chu Long cũng đi truyền lệnh.

Ngồi trên ghế, Triệu Khang nhìn về phía chiến trường xa xa, nếu không dùng ống nhòm, hẳn cũng không nhìn rõ bên đó đánh nhau thế nào. Chỉ là hẳn biết rất rõ, chẳng mấy chốc nữa, tình hình vốn dường như đang giằng co, thậm chí quân Càn còn đang ở thế yếu phải rút lui, sẽ thay đổi trong nháy mắt.

Là đạo diễn, sửa đổi kịch bản, thêm chút đất diễn cho người của mình, là chuyện rất bình thường.

Chưa đầy một khắc đồng hồ sau.

Khi Ngũ Hùng ở tiền tuyến hạ lệnh tác chiến, các tướng lĩnh quân Càn đang vừa đánh vừa lui trên chiến trường lập tức thay đổi sắc mặt, gọng gàng giải quyết đối thủ, đến mức các tướng lĩnh quân Hạ cũng có chút sững sờ.

Không phải nói là đánh giả sao?

Sao đánh mãi, đánh mãi lại thành đánh thật thế này?

Sửa kịch bản mà không thông báo cho diễn viên à?

Đặc biệt là Trần phó tướng của Ngũ Hùng, sau khi chém một nhát kết liễu đối thủ, hẳn ta trực tiếp ném thanh đao trong tay, đưa tay ra sau lưng, một khẩu súng máy đã được hẳn ta ôm vào trong ngực.

Mẹ kiếp, bao nhiêu năm không dùng đao, vẫn là dùng súng sướng hơn!

Kéo chốt an toàn, bóp cò một mạch, Trần phó tướng ngồi trên lưng ngựa bắt đầu gào thét:

“Con mẹ mấy thằng nhóc con! Con mẹ mấy thằng nhóc con!”

Một loạt đạn bắn ra, đám quân Hạ còn chưa hiểu chuyện gì đã bị bắn thành tổ ong, máu thịt văng tung tóe!

Ầm một tiếng nổ vang lên, người ngựa lộn nhào!

Nghe thấy tiếng động này, Đông Phương Thác giật mình, vội vàng nhìn về phía phát ra tiếng động, liền thấy một tên tướng quân Càn đang vác trên vai khẩu RPG còn đang bốc khói, vênh váo gíơ tay về phía tường thành vầy vầy.

Đông Phương Thác nhìn rất rõ ràng, trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm chẳng lành!

Nhìn thấy quân Hạ bị đánh bay, các quan viên cũng đều kinh hãi:

“Thứ đó là cái gì vậy?!”

Còn chưa kịp hoàn hồn, một toán kỵ binh từ đằng xa đã xé toạc chiến trường, hùng hổ tiến vào giữa vòng vây của quân Hạ như vào chỗ không người, một đường giết đến tận chân thành.

Dựa vào Vương Đẳng cùng đám người này, vốn dĩ không thể làm được như vậy.

Nhưng bên cạnh Vương Đẳng đâu phải quân Càn bình thường, cho dù là đặt trong toàn bộ Đại Càn, thì đây cũng là đội quân tinh nhuệ trong số những tinh nhuệ.

Toán quân Càn này, tất cả đều là thành viên của Võ phủ, mặc áo giáp, tay cầm súng máy.

Võ Kiếm Cuồng, Trần Giang Hà, v.v... đều ở trong đó.

Nhìn thấy toán quân này xông thẳng đến chân thành, Đông Phương Thác cùng đám người trên tường thành đều chết lặng.

Còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, Vương Đẳng đã tháo mũ giáp, ngửa mặt lên trời, gầm lên:

“Ta là Vương Đẳng, Hiệu úy kỵ binh cấm quân của Bộ hạ! Đông Phương Thác, tên phản tặc giết vua, mau chóng mở cửa thành đầu hàng!”

Dứt lời, đám người nguyên là quân Hạ phía sau Vương Đẳng đồng loạt hô lớn:

“Đông Phương Thác giết vua đoạt ngôi! Phá hoại liên minh Hạ Càn, ý đồ mưu phản! Toàn thể con dân Đại Hạ, người người đều có thể tru diệt!”

“Đông Phương Thác giết vua đoạt ngôi! Phá hoại liên minh Hạ Càn, ý đồ mưu phản! Toàn thể con dân Đại Hạ, người người đều có thể tru diệt!”

Đông Phương Thác ngậy người, nhìn Vương Đăng dẫn người phía dưới thành gào thét, một số binh lính quân Hạ muốn xông lên xử lý bọn họ, nhưng đều bị Trần Giang Hà và những người khác dùng súng máy bắn thành cái rở.

Mẹ kiếp, sớm biết thứ này lại dễ dùng như vậy, tập võ làm cái quái gì nữa!

“Đại soái, chuyện này... chuyện này rốt cuộc là sao vậy?!” - Hoàng đại nhân cũng sợ ngây người.

Có quan viên nghi ngờ hỏi:

“Vương Đăng? Đó chẳng phải là Hiệu úy kỵ binh cấm quân sao? Tại sao hắn ta lại ở phía dưới kia?!”

Lúc này, Vương Đăng lại ngửa mặt gầm lên:

“Chư vị đại nhân, Bệ hạ chết không nhắm mắt a!”

“Người nói bậy!”

Đông Phương Thác rốt cuộc cũng phản ứng lại, luống cuống quát lớn một tiếng, trực tiếp rút trường kiếm bên hông ném về phía Vương Đăng.

Trần Giang Hà tiện tay đánh một luồng chân khí hất thanh kiếm bay lệch đi.

Đông Phương Thác còn muốn nói gì đó, thì một màn khiến hắn ta kinh hãi xuất hiện, ở phía xa trên bầu trời, từng chiếc khinh khí cầu bay tới.

Hàng trăm chiếc khinh khí cầu, mỗi chiếc đều chở ba, bốn tên quân Càn, tất cả đều đang hô lớn:

“Giết chết tên phản tặc Đông Phương Thác, báo thù cho Hoàng đế Đại Hạ!”

Chương 925 - Phá Quan

“Triệu Khang!”

Một tiếng gầm giận dữ vang lên trên tường thành, Đông Phương Thác bỗng chốc tay chân lạnh ngắt.

Bởi vì lúc này, hàng trăm Phi Hồ quân đã men theo khinh khí cầu trôi vào bên trong cửa ải, từng quả bom hẹn giờ được châm lửa rồi ném xuống.

Tiếp theo là những tiếng nổ chấn động màng nhĩ.

Tất cả mọi người trên tường thành đều hoảng loạn, bọn họ chưa từng trải qua loại oanh tạc này bao giờ. Có kẻ kinh hãi nhìn về phía hậu phương bên trong cửa ải.

Chỉ thấy đám binh lính bên trong cửa ải cũng đều ngã người tại chỗ, sau đó bị bom nổ đến mức người ngã ngựa đổ.

Vô số nhà cửa kiến trúc bị san bằng, chỉ có một số ít những người từng trải qua không kích của Phi Hồ quân là còn giữ được bình tĩnh, lúc này đang cuống cuống chạy trốn về phía những nơi có nhà cửa che chắn!

“Đây... đây là chuyện gì đang xảy ra vậy?!”

Vài tên hoàng tộc kinh hãi kêu lên thất thanh, ánh mắt nhìn về phía Đông Phương Thác cũng trở nên khác thường.

Phi Hồ quân vừa phát động không kích, vừa hô to muốn báo thù cho Đại Hạ Hoàng đế.

Thêm vào đó là những lời Vương Đăng gào thét lúc trước, đã khiến bọn họ liên tưởng đến một số chuyện.

Trong lòng Đông Phương Thác nóng như lửa đốt, hắn biết mình đã bị Triệu Khang lừa!

Nhưng điều chết tiệt nhất bây giờ là, luận về thực lực, Hạ quân căn bản không phải là đối thủ của Càn quân!

Một khi cửa ải bị Càn quân công phá! Đến lúc đó chuyện hấn giết vua sẽ bại lộ hoàn toàn.

Vậy thì tiêu đời!

Cho nên nhất định phải thủ vững!

Đông Phương Thác đang muốn tập trung binh lính, nhưng ngay sau đó một quả bom hẹn giờ rơi xuống tường thành, trực tiếp khiến cho tất cả mọi người chết lặng.

Sóng xung kích từ vụ nổ trực tiếp hất văng hắn ra ngoài, đợi đến khi hắn lồm cồm bò dậy, liền nhìn thấy không ít quan viên ở phía xa đã bỏ mạng trong vụ nổ.

Hơn nữa còn có một số khinh khí cầu đang bay về phía tường thành, liên tục ném bom hẹn giờ xuống.

Lúc này Đông Phương Thác mới hoàn toàn hiểu ra!

Triệu Khang bảo hắn triệu tập văn võ bá quan đến biên quan, căn bản không phải là muốn cho hắn thừa cơ hội danh chính ngôn thuận kế vị.

Tên ác ma kia, là muốn đem toàn bộ văn võ bá quan nắm giữ quyền lực Đại Hạ tiêu diệt trong một mẻ lưới!

Đông Phương Thác ngã quy xuống đất, vừa rồi hắn còn đang mơ mộng ngồi lên ngai vàng, vậy mà lúc này lưỡi đao của Triệu Khang đã giáng xuống!

“Lưu Yến Nhiên! Ngươi hủy diệt Đại Hạ ta rồi!”

Hắn ngửa mặt lên trời gào thét đầy ai oán, một quả bom hẹn giờ rơi xuống trước mặt, nổ tung khiến hắn tan xác, ngay cả Hoàng đại nhân cùng một số hoàng tộc bên cạnh cũng đồng loạt lên đường sang Tây Thiên.

Nếu như Đại Hạ không vì Lưu Yến Nhiên mà xuất binh!

Sao có thể gặp phải đòn tấn công hủy diệt đất nước khủng bố như vậy?

Nếu như Đông Phương Vũ không vì Lưu Yến Nhiên mà xuất binh công đánh Càn quốc, tất cả những chuyện này đều sẽ không xảy ra!

Đáng tiếc, trên đời không có chữ “nếu”!

Tiếng nổ vang trời long đất bên trong cửa ải, dù cho ngồi ở hậu phương, Triệu Khang cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Hắn dùng năm ngón tay phải gõ nhẹ lên tay vịn của ghế, giống như đang chơi một khúc nhạc du dương êm tai nào đó.

Trên thực tế, hắn căn bản không hiểu âm luật, hắn cũng không phải đang tận hưởng cảm giác hủy diệt một đất nước.

Trong lòng hắn lúc này đại khái cũng giống như Đông Phương Thác.

Nếu như.

Nếu như các người an phận thủ thường ở Đại Hạ, ta sao phải chịu cảnh ngay cả một chút hình bóng của người con gái ta yêu thương nhất cũng không thể nhìn thấy?

Mỗi khi nghĩ đến, cô nàng ngốc nghếch kia bị nhốt trong căn nhà gỗ ọp ẹp, một mình chịu đựng sự giày vò của bệnh dịch.

Lúc đó nàng sợ hãi biết nhường nào? Lại gọi tên ta bao nhiêu lần?

Người vốn nên ở bên cạnh nàng, lại đang cùng lũ khốn kiếp các người đánh nhau!

Trong lòng ta chất chứa thù hận sâu đậm ra sao, các người có biết không?

Thích đánh nhau lắm phải không?

Được, ta sẽ chơi với các người một trận ra ra trò trò! Nhớ kỹ, đừng có mà đầu hàng xin tha!

...

Cuối cùng sự việc cũng không như ý muốn, không biết qua bao lâu, tiếng gọi của Chu Long đã kéo Triệu Khang trở về thực tại.

Hắn mở mắt ra, liền thấy vị mãnh tướng chinh chiến sa trường cả đời kia đang có chút e dè nhìn mình.

“Có chuyện gì vậy?”

Chu Long nuốt nước miếng, sau đó mới dè dặt nói: “Bọn địch không chịu nổi nữa, xin hàng rồi.”

Trong lòng Chu Long lúc này có chút sợ hãi, vừa rồi khi đến gần Triệu Khang, hắn cảm nhận được một luồng hàn ý lạnh lẽo cùng sát khí ngút trời từ trên người Triệu Khang đang nhắm mắt kia tỏa ra.

Cỗ oán niệm kia dường như đã ngưng tụ thành thực thể, đen kịt như màn trời lúc này, khiến hắn hồi lâu không dám mở miệng.

“Xin hàng rồi sao.”

Xoa xoa mi tâm, Triệu Khang phát phát tay: “Thu thập vũ khí của bọn chúng, vào cửa ải đi.”

“Tuân mệnh!”

Cửa ải vốn hùng vĩ tráng lệ, giờ đây đã bị bom đạn cày nát, dưới chân thành tụ tập đầy rẫy Hạ quân mặt mày xám xịt, tinh thần hoảng loạn.

Bên trong cửa ải càng nhiều hơn!

Để chống lại Càn quân, Đông Phương Vũ đã hạ lệnh, tập trung tất cả quân dự bị trên toàn quốc đến đây.

Chỉ là lúc này, đội quân hùng mạnh trăm vạn người đã biến thành những con cừ non sợ hãi, căn bản không còn ý chí chiến đấu.

Tất cả đều dùng ánh mắt sợ hãi nhìn về phía bóng người tóc bạc đang cười tuấn mã bước vào cửa thành.

Lướt mắt nhìn một vòng, Triệu Khang lên tiếng hỏi: “Còn tên nào quản lý sống sót không?”

Tuy rằng Phi Hổ quân đã oanh tạc trong thời gian dài, nhưng chắc hẳn vẫn có vài tên sống sót chứ nhỉ?

Chu Long vội vàng đáp: “Có mấy vị quan viên trốn dưới đồng đá vụn, còn có một vị hoàng tộc nữa.”

“Mang bọn họ lên đây!”

Không lâu sau, Triệu Khang đã nhìn thấy mấy tên quan viên Đại Hạ mặt mũi lem luốc, cùng với một thiếu niên hoàng tộc Đại Hạ mặc y phục bằng gấm màu vàng sáng.

Đối phương tuổi còn nhỏ, chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, lúc này trong mắt còn đọng nước mắt, tràn đầy vẻ sợ hãi.

Mẫu phi bên cạnh cũng không còn vẻ ung dung hoa quý ngày nào, lúc này đang núp sau lưng con trai mình.

Mặc dù sợ hãi, nhưng thiếu niên hiển nhiên vẫn muốn bảo vệ mẫu thân.

Triệu Khang nhướn mày, có chút hứng thú, nhìn về phía đối phương: “Tên gọi là gì?”

“Đông Phương Minh.”

“Con trai của Đông Phương Vũ?” Triệu Khang cười nói.

“Bẩm tướng quân, là đường đệ ạ.” Một tên quan viên hiển nhiên rất muốn sống sót vội vàng xen vào trả lời.

Triệu Khang mất hứng thú, xoay người muốn tiếp tục đi, đúng lúc này thiếu niên tên Đông Phương Minh kia, hướng về phía bóng lưng của hắn lên tiếng: “Người muốn xử lý chúng ta như thế nào?!”

“Có chút thú vị đấy.” Triệu Khang cười khẽ một tiếng, quay đầu lại nhìn đối phương một cái, nhưng không trả lời.

Vị mẫu phi kia vội vàng bịt miệng con trai mình lại, nhìn Triệu Khang bằng ánh mắt cầu xin.

Triệu Khang xoay người, không để ý đến bọn họ nữa, tiếp tục tiến vào bên trong cửa ải.

Mãi cho đến nửa đêm.

Chu Long mới đến gặp hắn, dù sao mấy chục vạn tù binh cũng không phải dễ xử lý như vậy, sẽ khiến cho Càn quân bận rộn một thời gian dài.

“Đại soái, người mang đến rồi.”

Đang ngẩng đầu, Triệu Khang lúc này mới xoay người lại, nhìn thoáng qua thiếu niên đang có chút sợ hãi nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh bên cạnh Chu Long.

“Người lui xuống trước đi.”

“Vâng.”

Chu Long rời đi, chỉ còn lại Đông Phương Minh cẩn thận dè dặt nhìn Triệu Khang.

Là hoàng tộc, tuy tuổi còn nhỏ nhưng hắn cũng hiểu, Đại Hạ sắp sửa diệt vong trong tay nam nhân tóc bạc này.

Trong lòng tuy không cam tâm, nhưng hắn thật sự rất sợ hãi, chỉ mong đối phương có thể nhân từ tha cho mẫu thân mình một mạng.

Chỉ là câu nói tiếp theo của Triệu Khang lại khiến hắn ngẩn người.

“Ăn cơm chưa?”

Đông Phương Minh ngậy ra một lúc, sau đó mới lắp bắp trả lời: “Ăn... ăn rồi.”

Đại Càn từ trước đến nay vẫn luôn đối xử tử tế với tù binh.

Chương 926 - Sang Hạ

Triệu Khang gật đầu, xoay người lại tiếp tục nhìn lên bầu trời đêm.

Tiếp quản toàn bộ vùng đất rộng lớn của Đại Hạ không phải là một việc dễ dàng, cần phải mất rất nhiều thời gian.

Ngoài việc trấn an bách tính, còn phải trấn áp những cuộc nổi loạn có thể xảy ra.

Đông Phương Thác trước đây đã nghĩ đúng, Triệu Khang thật sự cần có người có thể nói chuyện được ở nước Hạ, nhưng một người như vậy là đủ rồi.

Thiếu niên bên cạnh là một lựa chọn rất tốt.

Ngay khi hắn còn đang suy nghĩ, thì Đông Phương Minh lại lên tiếng trước, câu hỏi khiến Triệu Khang phải bật cười: “Vì sao ngươi lại tấn công chúng ta?”

Triệu Khang quay người lại, mỉm cười nhìn đối phương: “Việc này cần lý do sao?”

Nụ cười của hắn có vẻ như có chút chế nhạo, khiến Đông Phương Minh không khỏi đỏ mặt, nhưng vẫn cố giữ vững khí thế: “Không có lý do chính là sư xuất vô danh!”

“Nói hay lắm, nhưng sự thật là các ngươi đánh ta trước.” Triệu Khang cười nói.

Lúc này, mặt thiếu niên càng đỏ hơn, không biết nên nói gì, nhưng may mà Triệu Khang không để tiểu tử khó xử lâu.

“Người chết đã đủ nhiều rồi, nên ta sẽ không giết các ngươi, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải đáp ứng ta một việc.”

Đông Phương Minh vốn dĩ có chút tính khí trẻ con, rất không muốn nghe lời Triệu Khang, nhưng vừa nghĩ đến sự an nguy

của mẫu hậu, chỉ đành phải hướng vị chủ soái quân địch có vẻ ngoài dễ nói chuyện này hỏi: “Chuyện gì?”

“Người phải quản lý tốt những người dân trên mảnh đất này.” Giọng nói của Triệu Khang có phần ôn hòa hơn.

Ban đầu Đông Phương Minh có chút không hiểu, suy nghĩ cẩn thận một lúc mới thăm dò hỏi: “Người muốn ta kế thừa đại thống, quản lý bá tánh Đại Hạ, làm một vị hoàng đế bù nhìn?”

Có thể thấy thiếu niên này cũng không phải là kẻ ngây thơ gì.

Lời này khiến Triệu Khang rất hài lòng, nhưng lại lắc đầu:

“Sau này sẽ không còn bá tánh Đại Hạ nào nữa, chỉ có bá tánh Đại Càn, người cũng không phải là hoàng đế Đại Hạ gì cả, nói đúng ra là phiên vương của Đại Càn.”

“Là loại có đất phong nhưng không có binh quyền sao?” Đông Phương Minh hỏi.

Nụ cười của Triệu Khang càng thêm rạng rỡ: “Là một đứa trẻ thông minh, ta biết trong lòng người không phục, từ lúc ta vào cửa quan, ánh mắt tràn đầy sát ý của người, ta đã biết tiểu tử người sau này có thể sẽ là nhân vật có tiếng tăm.”

Đông Phương Minh có chút bối rối, muốn phủ nhận, nhưng nhìn nụ cười của Triệu Khang, chút dũng khí trong lòng cũng tan biến không còn tăm hơi.

Triệu Khang vui vẻ xoa đầu thiếu niên: “Làm phiên vương cũng không có gì là không tốt, nếu ta không diệt nước Hạ, đất phong của người sau này nói không chừng chỉ nhỏ bằng bàn tay.”

“Bây giờ thì khác, có thể là toàn bộ nước Hạ, tính đi tính lại người còn lời chứ nhỉ, người nói có đúng không?”

“Nhưng nói cho cùng cũng chỉ là sống nhờ vả...”

Nói xong, Đông Phương Minh liền có chút hối hận, biết mình lỡ lời, cẩn thận ngẩng đầu nhìn Triệu Khang.

Lại phát hiện đối phương dường như không hề tức giận, trên mặt vẫn treo nụ cười, dường như không có ý định giết mình.

“Có dã tâm là chuyện tốt, nhưng điều kiện tiên quyết là năng lực của người có thể chống đỡ được dã tâm của người hay

không. Đông Phương Thác và Đông Phương Vũ còn chưa phải là đối thủ của ta.”

“Cho dù cho người ba mươi vạn đại quân, người có thể làm gì? Trời cũng không còn sớm nữa, xuống nghỉ ngơi cho khỏe đi, tiếp theo người phải đi cùng ta đến các nơi để thu phục lòng dân và chiêu hàng các nơi.”

Nói xong, Triệu Khang liền gọi người đưa Đông Phương Minh đi, còn mình thì nhảy lên mái nhà, nhìn mặt trăng khổng lồ trên bầu trời.

Hắn lấy cây sáo ngọc mang theo bên mình ra, đưa lên miệng thổi thử, nhưng vẫn không thể phát ra tiếng.

Xem ra phải tìm người dạy mình thổi sáo, Tào Kiêm Hà đã nói trong thư là nàng thích nghe sáo.

Vân Tú kiếp này cũng thổi rất hay.

Lần sau gặp mặt, mình cũng có thể thổi cho nàng nghe.

Ngày hôm sau.

Triệu Khang lệnh cho Chu Long tập kết mười vạn đại quân, mang theo Đông Phương Minh và mấy tên quan lại may mắn sống sót của Đại Hạ rời khỏi biên quan.

Mọi người đều có cảm giác như vừa mới trải qua kiếp nạn, Đông Phương Minh suy nghĩ một chút, thúc ngựa đến bên cạnh Triệu Khang, đưa tay chỉ vào khẩu RPG sau lưng Ngũ Hùng hỏi: “Đó là cái gì?”

Triệu Khang liếc mắt nhìn, nói: “Một loại vũ khí giết người, gọi là RPG.”

“Vậy những thứ bay trên trời ngày hôm qua là gì?” Đông Phương Minh lại hỏi.

“Khinh khí cầu.”

“Các người chính là dựa vào những thứ này mới đánh bại được chúng ta sao?” Đông Phương Minh nhìn chằm chằm hỏi.

Suy nghĩ nhỏ bé đó khiến Triệu Khang phì cười trong lòng: “Người có phải đang nghĩ, có thể giả vờ phối hợp với ta, đợi đến khi qua mười mấy hai mươi năm, thậm chí là mấy chục

năm sau, bản thân cũng có được những thứ này rồi, thì sẽ có cơ hội khôi phục đất nước?”

“Vậy ngươi làm sao có thể đảm bảo mấy chục năm sau, những vũ khí này sẽ không còn tác dụng nữa?”

Đông Phương Minh sững sờ, sau đó lại nghe Triệu Khang nói: “Hơn nữa, ngươi muốn chết sao?”

Trong nháy mắt, thiếu niên sợ hãi đến mức ngã xuống ngựa, sắc mặt trắng bệch, cúi đầu không dám nhìn vào đôi mắt kia nữa.

Ngũ Hùng cúi người xuống, một tay đỡ thiếu niên dậy, đặt lên lưng ngựa, nhìn bóng lưng Triệu Khang đã đi xa.

Nhìn Đông Phương Minh, Ngũ Hùng cười toe toét, cuộc đối thoại vừa rồi của hai người hẳn đều nghe thấy hết: “Tiểu tử, khuyên ngươi một câu, ngàn vạn lần đừng đối đầu với đại soái nhà chúng ta, nếu không hẳn sẽ khiến ngươi chết như thế nào cũng không biết.”

Bàn tay nắm dây cương có chút run rẩy, Đông Phương Minh nhin không được nói: “Hắn giống như ác ma vậy.”

“Số người hắn giết, còn nhiều hơn số người ngươi từng gặp trong đời, ngoan ngoãn một chút đi.”

Ngũ Hùng cười lớn một tiếng, thúc ngựa đuổi theo Triệu Khang.

Từ biên quan đến kinh thành Đại Hạ có một khoảng cách không tính là gần, cộng thêm việc Triệu Khang bọn họ di chuyển không nhanh, phải chiêu hàng các quan lại dọc đường.

Cho nên khi đến kinh thành đã là ba tháng sau, đây là còn do các nơi sau đó đều đầu hàng trước.

Phong tục tập quán dọc đường đi, không hề thu hút Triệu Khang một chút nào.

Lúc này hẳn đang ở trong đại điện của hoàng cung nước Hạ, đối với chiếc ngai vàng mà vô số người thèm muốn kia cũng không có nửa phần ý định ngồi lên.

Đông Phương Minh bên cạnh nhìn hẳn, sau một thời gian dài tiếp xúc, thiếu niên thông minh này đã biết nên chung sống với

ác ma này như thế nào.

Ngoài hẳn ra, còn có một đám phi tần của Đông Phương Vũ, cùng một số công chúa quận chúa gì đó.

Triệu Khang nhìn Đông Phương Minh: “Bảo người ta tìm tất cả sổ sách ghi chép của Đông Phương gia từ khi khai quốc cho đến nay, ta có việc cần dùng.”

Đông Phương Minh ừ một tiếng, xoay người lại phân phó cho tổng quản thái giám trong cung.

Hơn một canh giờ sau, sổ sách của nước Hạ chất thành núi, sau khi bảo tất cả mọi người lui xuống, Triệu Khang cầm lấy quyển trên cùng ghi là Liệt Tổ Bản Kỷ mở ra xem.

Bên trên ghi lại cuộc đời của hoàng đế khai quốc Đại Hạ - Đông Phương Bách, kể về việc vị tổ tiên nhà họ Đông Phương này đã cướp ngôi vị hoàng đế từ tay họ Lục, thống nhất thiên hạ như thế nào.

Trong đó tự nhiên không thiếu những lời khoa trương, nào là thuận theo lòng dân, nào là chiến vô bất thắng, công vô bất khuất,...

Triệu Khang xem nửa ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy thứ khiến hắn chú ý.

“Dị nhân từng phò tá Cao Tổ khởi binh, trải qua mười lăm năm rớt cuộc cũng đánh hạ được thiên hạ...”

Chương 927 - Ác Quỷ Trầm Luân

“Tăng Diễn.”

Triệu Khang lẩm nhẩm hai chữ này. Theo ghi chép trong cuộn văn kiện, nguyên nhân khiến lão tổ tông của Đông Phương gia tộc là Đông Phương Bích khởi binh tạo phản chính là do tin vào lời sấm truyền của một dị nhân tên là Tăng Diễn. Và dưới sự phò tá của Tăng Diễn, Đông Phương Bích đã thực sự đoạt được thiên hạ từ tay Lục thị.

Chỉ là sau khi phò tá Đông Phương Bích lên ngôi, Tăng Diễn bỗng dưng biến mất, chỉ để lại cho Đông Phương gia tộc hai câu sấm truyền:

Gặp Lục tất sát.

Gặp Lưu tất tôn.

Như vậy, người mà Tiêu Phi Vũ yêu thương - Lục Tuyết Oanh, chắc hẳn là dòng dõi của Lục thị tiền triều. Nàng từ Đại Hạ chạy trốn đến Càn quốc, được Phụng Tiên cứu giúp.

Còn Lưu Yên Nhiên chạy đến Đại Hạ này, liền bị Đông Phương Vũ coi là người trong lời sấm truyền, vì vậy mới xuất binh đánh Càn quốc.

Tăng Diễn... thật thú vị.

Ghi nhớ cái tên này, Triệu Khang tiếp tục xem xét những văn kiện còn lại. Hắn xem suốt cả một ngày, nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy tin tức hữu ích nào.

Bước ra khỏi đại điện, không ngờ Đông Phương Minh vẫn còn đứng đợi ở bên ngoài, hơn nữa bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên mặc áo xanh.

Triệu Khang liếc nhìn: “Hắn ta là ai?”

“Hắn là Minh tiên sinh, biết chuyện về Tào Kiêm Hà.” Đông Phương Minh đáp.

Triệu Khang mỉm cười, thằng nhóc này càng ngày càng thông minh.

Minh tiên sinh cẩn thận quan sát Triệu Khang, đợi đến khi Triệu Khang hỏi, liền vội vàng thuật lại những gì đã nói với Đông Phương Vũ về Tào Kiêm Hà.

Nghe xong, Triệu Khang liền nói: “Đưa ta đến hoàng lăng.”

Đến hoàng lăng, Triệu Khang nhìn thấy chiếc quan tài đá kia, cũng nhìn thấy bốn chữ “Gặp Triệu tất hàng” được khắc bên trong.

Nhìn nét chữ giống hệt chữ của Công Tôn Vân Tú, Triệu Khang không khỏi bật cười.

Giờ thì hắn đã hiểu, lý do chữ trên tấm bia đá kia xấu như vậy là do Tào Kiêm Hà cố ý bắt chước chữ của hắn mà khắc lên.

Như vậy, chỉ có hắn xem mới có thể biết được, đó là lời nhắn nhủ dành cho Triệu Khang hắn.

Chỉ là Triệu Khang không khỏi nghi ngờ, Tào Cẩm Già chưa từng gặp hắn, vậy thì làm sao biết được chữ viết của hắn?

Chuyện này càng ngày càng mơ hồ.

Triệu Khang lên tiếng: “Minh tiên sinh.”

Minh tiên sinh vội vàng đáp: “Có thuộc hạ.”

“Người vừa nói giang hồ có không ít môn phái đều có ghi chép về Tào Kiêm Hà?”

“Đúng vậy.”

“Cho người một tháng, tất cả ghi chép về Tào Kiêm Hà trong các môn phái kia, đều phải tập hợp lại cho ta. Ngoài ra, người tự xưng là bách sự thông, vậy có biết người tên Tăng Diễm không?” Triệu Khang nói.

Minh tiên sinh suy nghĩ một chút rồi đáp: “Bẩm đại nhân, về Tăng Diễm, thuộc hạ chỉ biết hắn là người phò tá Đông Phương gia tộc khởi sự, sau đó liền biến mất không dấu vết. Tuy nhiên, xin đại nhân cho thuộc hạ thời gian, thuộc hạ nhất định sẽ điều tra rõ ràng.”

Triệu Khang gật đầu: “Người làm rất tốt, sau này hãy đi theo Đông Phương Minh, làm trợ thủ cho nó.”

“Tuân mệnh.”

Minh tiên sinh thở phào nhẹ nhõm, xem ra mình sẽ không chết.

“Đi thôi.”

Liếc nhìn Đông Phương Minh im lặng không nói, Triệu Khang dẫn đầu bước ra khỏi hoàng lăng, trở về đại điện. Minh tiên sinh cũng đã rời đi.

Đông Phương Minh do dự một hồi, cuối cùng vẫn lên tiếng: “Tiếp theo ta phải làm gì?”

Hắn tuy thông minh, nhưng nói cho cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Triệu Khang vừa xem xét văn kiện, vừa nói: “Sẽ có các vị đại thần phò tá ngươi, nhìn vào tình hình hiện tại, bá tánh cũng không phải là không thể chấp nhận việc quốc gia đột nhiên diệt vong.”

“Vì vậy, ngươi chỉ cần duy trì sự yên bình hiện tại, trước kia như thế nào thì sau này vẫn như thế ấy.”

“Đương nhiên, nếu ngươi vẫn còn chưa từ bỏ ý định, có thể dành vài chục năm ẩn nhẫn chờ đợi, đợi đến ngày lật đổ ta, khôi phục lại đất nước.”

“Ta có rất nhiều thời gian để chơi đùa với ngươi.”

Đông Phương Minh cúi đầu, không nói gì.

Triệu Khang tiếp tục nói: “Cho nên ngươi chỉ cần làm một vị vua bù nhìn là được rồi. Tuy nhiên, ngươi có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời, con cháu đời sau cũng sẽ được người ta đối đãi tử tế, chỉ vậy thôi.”

“Ta hiểu rồi.” Đông Phương Minh khẽ đáp.

Triệu Khang thu dọn xong, mới nói: “Đúng rồi, mấy vị tỷ tỷ của ngươi ấy, để lộ đuôi, lộ vai cho ai xem vậy? Ta không có hứng thú với họ đâu. Thằng nhóc con này cũng gian xảo lắm, mỹ nhân kế cũng đem ra dùng rồi.”

Đông Phương Minh lập tức đỏ mặt tía tai. Triệu Khang không để ý tới nó, tùy tiện tìm một gian phòng đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, hắn lại đi dạo một vòng trên đường phố kinh thành, không thấy nhiều người dân bày hàng quán.

Bách tính vẫn cần có thời gian để chấp nhận sự thật.

Hiện tại, Triệu Khang không có tâm trạng nào đi an ủi dân chúng. Hắn chỉ muốn nhanh chóng làm rõ mọi chuyện.

Ở trong hoàng cung chừng nửa tháng, vị bách sự thông Minh tiên sinh kia mới xuất hiện.

“Bẩm đại nhân, tất cả tin tức về Tào Kiêm Hà, thuộc hạ sẽ nhanh chóng sắp xếp và viết lại. Còn về Tăng Diễn, tin tức thu thập được không nhiều, nhưng mà...”

“Nói trọng điểm.” Triệu Khang nói.

Minh tiên sinh nuốt nước bọt: “Tăng Diễn người này lai lịch bí ẩn, sau khi khai quốc liền biến mất không dấu vết. Thuộc hạ sau khi tra cứu rất nhiều sử sách, phát hiện ra lần cuối cùng hắn xuất hiện là ở Phượng Minh Sơn cách kinh thành ba mươi dặm.”

“Ngũ Hùng tướng quân đã phái người đến đó, mang về tin tức là ở Phượng Minh Sơn có phát hiện, hơn nữa còn liên quan đến Tào Kiêm Hà.”

Ánh mắt Triệu Khang lóe lên, lập tức dẫn người rời khỏi hoàng cung, đi tới Phượng Minh Sơn.

Phượng Minh Sơn.

Nơi đây cách kinh thành Đại Hạ ba mươi dặm, núi non hiểm trở, rừng rậm rạp.

Triệu Khang vừa đến nơi, liền thấy Ngũ Hùng đã dẫn quân đóng giữ bên ngoài, bản thân hắn ta cũng đang đợi ở chân núi.

Thấy Triệu Khang đến, Ngũ Hùng vội vàng tiến lên, Triệu Khang liền hỏi: “Phát hiện ra cái gì?”

Ngũ Hùng: “Trong núi có một hang động bí mật, bên trong có khắc chữ, còn có một dấu vết rất lớn.”

“Đưa ta đi xem!” Triệu Khang vội vàng nói.

Một đoàn người đi đến lưng chừng núi, dưới sự dẫn đường của Ngũ Hùng, một hang động bị rừng cây che khuất xuất hiện.

Triệu Khang bước vào trong hang, hang động rất sâu nhưng không hề ẩm ướt, đi đến tận cùng ngược lại càng thêm sáng

sửa.

Triệu Khang lập tức sững sờ, nhìn vết kiếm khổng lồ trên vách đá, trong lòng hắn hiểu rõ đây là do Tào Kiêm Hà, hay nói cách khác là do Công Tôn Vân Tú để lại.

Nhìn dọc theo vết kiếm lên phía trên, vách đá xung quanh có màu đen kịt khác thường, trên đỉnh có một lỗ hồng, giống như một kiếm này đã đâm xuyên cả ngọn núi!

Ánh sáng trong hang động chính là từ lỗ hồng kia chiếu vào.

Triệu Khang bước lên phía trước, lắc lắc đầu óc cho tỉnh táo, đợi đến khi đầu óc thanh minh hơn một chút, hắn mới nhìn về phía dòng chữ được khắc trên vách đá.

Đây không phải là do Tào Kiêm Hà để lại cho hắn.

“Một ác quỷ trăm luân thì làm sao có thể thỏa mãn? Mọi thứ đều bị người giam cầm, ngay cả bản thân mình người cũng không buông tha.”

“Hận trời? Hận đất? Chung quy lại người chỉ đang hận chính mình mà thôi.”

“Thứ duy nhất có thể hủy diệt người chính là chính người.”

“Lần này hình như hơi lâu một chút, nhưng người cuối cùng cũng sẽ xuất hiện, ta rất muốn biết lần này người sẽ lựa chọn như thế nào.”

“Đại soái!”

Ngũ Hùng kinh hãi kêu lên, vội vàng tiến lên, lại bị Triệu Khang đẩy ra.

Lúc này, Triệu Khang đang điên cuồng đập đầu mình, giống như phát điên vậy, từng tiếng gầm rú như dã thú phát ra từ miệng hắn.

Cái đầu sắp nổ tung kia giống như bị quá tải, sắp sửa bùng nổ!

Chương 928 - Hạ Vong

Tỉnh giấc, Triệu Khang vẫn còn cảm thấy đầu đau như búa bổ. Cảm giác ấy hết như uống phải rượu giả pha nước suốt đêm, khiến đầu óc cứ lâng lâng, choáng váng.

Phải mất một lúc sau, hắn mới nhìn sang Chu Long và Ngũ Hùng, cả hai đều đang lo lắng nhìn mình, hỏi: “Ta... ta bị sao vậy?”

Chu Long vội vàng đưa một cốc nước nóng, trong lòng hoảng hốt cũng dụi đi phần nào: “Đại soái, ngài... ngài ngất xỉu trong hang núi ạ.”

“Ngất xỉu?” Triệu Khang bung cốc nước, lúc này mới bừng tỉnh. Hắn nhớ ra mình đã đến núi Phượng Minh, nhìn thấy những dòng chữ khắc và vết kiếm trong hang núi.

Vết kiếm chắc chắn là do Tào Kiếm Hà để lại, nhưng còn những dòng chữ kia? Là của Tăng Diễn?

Triệu Khang nhíu mày suy tư, không hiểu tại sao mình lại có phản ứng mạnh mẽ đến vậy sau khi nhìn thấy những dòng chữ kia. Lúc đó, đại não hắn như một thùng rỗng bỗng chốc bị nước tràn vào, vô số hình ảnh hiện lên trong tâm trí.

Triệu Khang chỉ nhận ra được một người trong số đó.

Là Lưu Yên Nhiên.

Chẳng lẽ Tăng Diễn có liên quan đến Lưu Yên Nhiên?

Nói đến Tăng Diễn, hắn đã giúp Đông Phương gia thống nhất thiên hạ, đây tuyệt đối không phải là chuyện người thường có thể làm được.

Nếu Tăng Diễn cũng sở hữu năng lực đặc biệt giống như Lưu Yên Nhiên, hay nói cách khác... Tăng Diễn chính là “nó” mà Tào Kiếm Hà đang tìm kiếm?

Nghĩ đến đây, Triệu Khang bỗng chốc như khai thông được điều gì đó. Nếu đúng như vậy, mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Tăng Diễn và Lưu Yên Nhiên giống nhau, Tào Kiếm Hà vì muốn tiêu diệt “nó” nên đã đến Đại Hạ. Chẳng lẽ vết kiếm trong hang núi kia chính là do vậy mà có?

Suy tư hồi lâu, Triệu Khang hoàn hồn, thấy Chu Long và Ngũ Hùng vẫn còn ở bên cạnh, bèn lên tiếng: “Bảo Đông Phương Minh dán cáo thị, từ hôm nay trở đi, ai cung cấp được tin tức về Tăng Diễn và Tào Kiếm Hà, một khi xác nhận là thật sẽ được thưởng trăm lượng vàng.”

Chu Long và Ngũ Hùng nhìn nhau, vội vàng gật đầu lĩnh mệnh.

Đội hai người rời đi, Triệu Khang thở dài, chỉ cảm thấy bản thân như đang sa lầy vào một màn sương mù dày đặc.

Đoạn chữ khắc kia ẩn chứa quá nhiều thông tin, điều gì mà “tất cả đều bị giam cầm”, “ngay cả bản thân cũng không buông tha”, “có thể hủy diệt chính mình chỉ có chính mình”... Tất cả đều khiến hắn không hiểu nổi. Cảm giác bất lực trước những điều chưa biết khiến Triệu Khang cảm thấy mệt mỏi.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể nghiến răng chửi thề: “Đề tao biết được thứ quý quái gì đang giở trò, tao sẽ cho mày tan thành tro bụi!”

...

Vài tháng trôi qua.

Vì phát hiện mới ở Đại Hạ, Triệu Khang đã trì hoãn thời gian trở về Càn quốc. Hắn đã viết thư gửi về đề Diệp Hồng Tuyết và những người khác không phải lo lắng.

Tuy nhiên, kể từ khi phát hiện ra những dòng chữ có khả năng là do Tăng Diễn để lại, Triệu Khang vẫn chưa thu thập được thêm thông tin hữu ích nào.

Ngày nào cũng có người đến báo tin, nhưng tất cả đều là giả dối.

Hôm nay, sau khi xem xong tin tức mới nhất, Triệu Khang bất lực lắc đầu. Minh tiên sinh, Đông Phương Minh và những người khác đều vô cùng thận trọng.

Mặc dù trong khoảng thời gian này, Triệu Khang không hề giận cá chém thớt, nhưng trong lòng mọi người vẫn có chút lo sợ. Hiện tại, địa vị của Triệu Khang ở đây chẳng khác nào tướng năm sao ghé thăm nhà trẻ, đám cừu thần Đại Hạ sống sót cùng Đông Phương Minh hận không thể cung phụng hắn như tổ tông.

“Xem ra tạm thời không thể moi được tin tức gì hữu ích rồi.” Triệu Khang đứng dậy, Minh tiên sinh vội vàng nói: “Hạ thần đã phái thêm người đi điều tra khắp nơi.”

Triệu Khang cười cười: “Chuyện của hơn hai trăm năm trước, không thể nào điều tra rõ ràng trong chốc lát được, cứ từ từ thôi. Chu Long, Ngũ Hùng!”

Hai người đang canh giữ bên ngoài lập tức bước vào.

Triệu Khang thân nhiên nói: “Chu Long, người đi gọi những người kia vào đây.”

Đông Phương Minh và những người khác đều thầm giật mình. Hai ngày trước, có một nhóm người từ Càn quốc đến.

Chẳng lẽ...?

Rất nhanh, Chu Long đã dẫn theo hơn ba mươi người xuất hiện, trong số đó có hai người quen cũ của Triệu Khang: Dương Càn và Trương Minh Viễn.

Hai người dẫn theo cả gia đình đến Đại Hạ, vừa bước vào cửa đã cúi người hành lễ: “Tham kiến Vương gia!”

Các quan viên phía sau cũng đồng loạt hành lễ. Đông Phương Minh và những người khác nuốt nước miếng, đồng loạt nhìn về phía Triệu Khang.

Chỉ thấy hắn lấy từ trong ngực ra một phong thánh chỉ màu vàng rực rỡ: “Tiếp chỉ!”

Minh tiên sinh phản ứng nhanh nhẹn, vội vàng kéo Đông Phương Minh đang còn ngơ ngác quỳ xuống.

Triệu Khang bình thân đọc: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Nay phong cho Đông Phương Minh làm Trấn Đông vương, trấn thủ phía đông cho đất nước, con cháu đời sau đều là vương tộc. Gia phong Ngũ Hùng làm Trấn Đông tướng quân, nắm giữ binh quyền phía đông. Dương Càn nhậm chức Đông vực thứ sử, tổng quản chính vụ Đông vực. Thiết lập Đông vực bố chính ty, phong Trương Minh Viễn làm Đông vực bố chính sứ. Phong Minh Nguyên...”

Một đạo thánh chỉ đã phong chức tước cho tất cả mọi người có mặt, ngoại trừ Triệu Khang và Chu Long.

Đọc xong câu cuối cùng, Triệu Khang mỉm cười nhìn Đông Phương Minh, kẻ đang hít sâu một hơi, bước lên tiếp nhận thánh chỉ bằng hai tay.

“Tạ chủ long ân!”

Triệu Khang đặt mông ngồi xuống ghế, vắt chéo chân: “Chúc mừng các vị, chúc mừng các vị! Mọi người đều làm quan to cả rồi, cmn, quản lý cả một vùng Đông vực rộng lớn, chẳng khác gì vua chúa gì cả.”

Chỉ có Dương Càn dám cười lớn: “Tất cả là nhờ phúc của Vương gia.”

“Người...” Triệu Khang lắc đầu nhìn Đông Phương Minh: “Cả vùng Đông vực rộng lớn như vậy được ban làm đất phong, người cũng coi như là người đầu tiên trong lịch sử rồi đấy.”

Đông Phương Minh nhất thời không biết nên nói gì, chỉ nghe Triệu Khang lại nói tiếp: “Dương đại nhân, những người này đều là người mà Hoàng thượng phái đến hỗ trợ người, người phải học hỏi bọn họ cho tốt đấy.”

“Vâng, hạ thần đã rõ.” Đông Phương Minh uể oải đáp.

Mặc dù đã sớm đoán trước được ngày này, nhưng trong lòng vẫn có chút hụt hẫng.

Triệu Khang cũng chẳng buồn dỗi dành hẫng, xoay người bước ra khỏi đại điện. Dương Càn và những người khác vội vàng đi theo.

“Vương gia...” Dương Càn tiến lên một bước định nói gì đó thì bị Triệu Khang ngắt lời: “Không cần phải nói nhiều nữa. Vùng Đông vực này giao cho các người quản lý, các người muốn làm gì ta không quản, ta chỉ cần nó được yên ổn, bách tính no ấm là được.”

Dương Càn nghiêm nghị gật đầu: “Vương gia yên tâm, hạ quan nhất định không phụ lòng tin tưởng.”

Triệu Khang lại cười nhìn Trương Minh Viễn: “Trương đại nhân, địa bàn rộng lớn như vậy, ngài cũng đừng chỉ lo vơ vét cho bản thân mà bỏ mặc bách tính lầm than đấy nhé.”

Trương Minh Viễn cười gượng gạo: “Hạ quan nào dám.”

Khóe miệng Triệu Khang nhếch lên: “Chắc các người cũng đã nghe nói đến một số chuyện khó tin. Các người có thể cho rằng đó là giả, nhưng ta sẽ luôn theo dõi các người.”

Tất cả mọi người đều thót tim, đặc biệt là Trương Minh Viễn và Ngũ Hùng.

Không ai ngốc nghếch đến mức không nhận ra, dung mạo bất lão của Triệu Khang đã khiến một số vị đại thần quen biết từ lâu chú ý. Chỉ là mọi người đều bán tín bán nghi.

“Thôi, vậy đi. Chúc các vị tiền đồ như gấm.”

Nói xong, Triệu Khang xoay người rời đi. Mọi người đồng loạt cúi người tiễn biệt: “Cung tiễn Vương gia!”

Chỉ mang theo một ngàn binh mã và Chu Long, Triệu Khang rời khỏi hoàng cung.

Nhìn theo bóng lưng hắt khuất dần, Đông Phương Minh lầm bầm: “Minh tiên sinh, Đại Hạ... có lẽ thật sự đã sụp đổ rồi.”

Minh Nguyên thở dài: “Vương gia đừng nghĩ nhiều nữa. Đại thế đã định, không phải chúng ta có thể thay đổi. Chỉ có những nhân vật phi phàm như Triệu vương gia mới có thể hô phong hoán vũ, xoay chuyển càn khôn.”

Chương 929 - Công thành thân lui

“Đợi khi trở về Đại Càn, trách nhiệm thống lĩnh toàn quân ta sẽ giao cho ngươi.”

“Có Tôn Phương, Lý Long những mãnh tướng này phối hợp với ngươi, sẽ không có vấn đề gì lớn đâu. Con đường từ Đại Càn đến Đông Vực phải nhanh chóng thông suốt, để thuận tiện cho việc vận chuyển binh lực sau này...”

Trên đường đi, Triệu Khang không ngừng dặn dò, Chu Long chột khựng lại: “Vương gia, sao ta lại cảm thấy người như đang...trấn trời vậy?”

“Cái gì! Ngươi nói chuyện kiểu gì thế?” Triệu Khang mắng.

Chu Long cười gượng gạo, sau đó nghiêm túc hỏi: “Vương gia muốn buông bỏ gánh nặng trên vai rồi sao?”

Triệu Khang châm một điếu thuốc: “Mười mấy năm nay ta đã làm đủ nhiều rồi, thời gian tới, ta muốn làm những việc của riêng mình. Đại Càn có các ngươi, ta rất yên tâm.”

Ở Đông Vực này không còn tìm được tin tức hữu ích nào nữa, vì vậy Triệu Khang định đi nơi khác xem sao, ví dụ như thảo nguyên hoặc quê hương của Lão Tào.

Chu Long do dự một chút, cuối cùng quyết định không khuyên can nữa, từ lúc ở Kim Lân quan kể vai chiến đấu đến nay,

Hắn tận mắt chứng kiến Triệu Khang hết lòng vì Đại Càn, nếu phải nói, hắn cảm thấy Triệu Khang giống như một con trâu già kéo cày trên đồng ruộng.

Đại Càn chính là cái ách trên cổ nó.

Cho dù nó có siêu phàm thoát tục đến đâu, thì tinh thần cũng sẽ mệt mỏi.

Đến biên giới, vì muốn nhanh chóng trở về Đại Càn, Triệu Khang bắt đầu đổi sang kinh khí cầu.

Ban đầu dự định khoảng nửa năm là có thể trở về, nhưng vì tìm kiếm tin tức mà trì hoãn mất khá thời gian.

Điều này khiến Triệu Khang càng thêm kiên định ý nghĩ, sau này dù đi đâu cũng phải mang theo tất cả mọi người.

Nhất là khi nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết.

Anh hùng xế chiều, giai nhân bạc đầu là điều khiến người ta đau lòng nhất, lần này lại xa cách gần một năm trời.

Tuy rằng dung nhan nàng vẫn như xưa, lại được phấn son tô điểm, nhưng Triệu Khang vẫn cảm thấy có chút ghen ngào.

Bước tới nắm lấy tay nàng, Diệp Hồng Tuyết mỉm cười đưa tay vuốt ve tóc mai Triệu Khang: “Hình như đen hơn rồi?”

“Bên đó nắng gắt lắm. Qua một thời gian, chúng ta cùng nhau đi chơi nhé?”

“Đều nghe chàng.”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu, bước đi bên cạnh Triệu Khang, do dự một chút rồi vẫn không nhịn được lên tiếng: “Triệu Khang?”

Thấu hiểu nhau nhiều năm, hai người sớm đã tâm linh tương thông, Triệu Khang biết nàng muốn hỏi gì, bàn tay nắm chặt thêm vài phần: “Là thật, ít nhất nàng ấy đã sống hai đời rồi.”

Diệp Hồng Tuyết mỉm cười, cũng nắm chặt lấy tay Triệu Khang: “Thật tốt.”

...

Trở về nhà, Tần Ngọc Phượng và Ngô Tâm Di đã sớm chuẩn bị xong một bàn đồ ăn thịnh soạn.

Tào Bạch Lộ và Elizabeth đang chăm sóc Ngô Tuyết Tình - đứa bé sắp tròn hai tuổi.

Nhìn thấy Triệu Khang, đứa bé có vẻ hơi nghi hoặc, đôi mắt đen láy chớp chớp, bập bẹ gọi, sắp nói sõi rồi.

Triệu Phú Quý chạy tới, có chút oán trách: “Sao giờ này mới về?”

“Lớn rồi, lão.” Triệu Khang cười đá vào hông thằng nhóc một cái.

Tào Bạch Lộ tròn mắt, kéo Triệu Phú Quý lại, xoa xoa đầu chân trên hông nó: “Mới về đã bắt nạt con nít.”

“Ồ, xem ra khoảng thời gian này, tiểu tử nhà ngươi địa vị tăng lên không ít nhỉ.” Triệu Khang cười nói.

Triệu Phú Quý khịt mũi cười khẩy, lười phản ứng Triệu Khang, hai cha con bọn họ đúng là có chút khác người.

Nhìn Tần Ngọc Phượng vẫn đang bận rộn trong bếp, Triệu Khang đi vào, ôm lấy nàng từ phía sau: “Đừng làm nhiều quá.”

Tần Ngọc Phượng xoay người lại, cười tươi như hoa: “Lát nữa Bệ hạ và Hoàng hậu cũng đến, tiểu tử Chấn Bang rất thích ăn cá chua ngọt, ta làm thêm một con nữa.”

“Vậy để ta phụ nàng!”

Không lâu sau, biết tin Triệu Khang trở về, Tiêu Huyền Sách liền dẫn vợ con đến.

“Cửu!”

Tiêu Chấn Bang chạy tới, mặt mày hớn hở, Triệu Khang bế thốc nó lên.

“Cửu! Nghe phụ hoàng nói lần này cậu lại đánh hạ được một nước?” Cậu bé hỏi.

Triệu Khang đáp: “Phải, sao vậy?”

“Cửu, vậy lần sau xuất chinh cửu có thể dẫn con theo không? Con cũng muốn giống như cửu, lập công danh!”

Mọi người bật cười, Triệu Phú Quý khinh bỉ cười khẩy: “Thôi đi, thiên hạ các nước đều bị cha ta tiêu diệt gần hết rồi, ngươi cứ ngoan ngoãn làm minh quân trị vì thiên hạ là được rồi.”

“Minh quân trị vì là gì?” Tiêu Chân Bang khó hiểu.

Triệu Phú Quý lắc đầu, có thể thấy tiểu tử này so với bạn bè đồng trang lứa quả thực là yêu nghiệt và thông minh hơn rất nhiều.

“Thôi thôi, đừng nói nữa, mau ngồi xuống ăn cơm đi.”

Mọi người quây quần bên nhau, Triệu Khang vừa gấp thức ăn cho các phu nhân của mình, vừa kể về phong thổ nhân tình của nước Hạ.

Ăn uống gần xong, các nàng bế con sang một bên nhường không gian riêng cho hấn và Tiêu Huyền Sách.

Châm điều thuốc, Tiêu Huyền Sách hít sâu một hơi, từ khi học được thói xấu này từ Triệu Khang, hấn đã nghiện luôn rồi.

“Trẫm đã xem thư ngươi cho người truyền về, cứ làm theo ý ngươi đi, thỉnh thoảng rảnh rồi thì về thăm là được.”

Triệu Khang vắt chéo chân: “Mấy ngày nay ta sẽ soạn thảo một bản kế hoạch chi tiết về cách thức liên lạc giữa hai nơi, lãnh thổ Đông Vực quá rộng lớn, phải từ từ từng bước mới nuốt trôi được.”

“Thu phục lòng dân, khoảng ba mươi năm mươi năm nữa là ổn.”

Tiêu Huyền Sách cười nói: “Chuyện này trẫm rõ, ngươi không cần lo lắng, cứ nghỉ ngơi cho khỏe, dành nhiều thời gian bồi đắp tình cảm với các nàng ấy đi.”

“Chuyện của Tuyệt Tình, trẫm cũng phái người âm thầm sắp xếp, chờ con bé lớn lên, việc khôi phục nước Cảnh chỉ là chuyện trong một sớm một chiều.”

Triệu Khang cười nói: “Vậy thì ta không còn gì phải bận tâm nữa.”

Hai người hàn huyền một lúc, Tiêu Huyền Sách bèn dẫn vợ con hồi cung.

Ngày hôm sau.

Văn võ bá quan được triệu tập, ai nấy đều khó hiểu.

Hiện nay thiên hạ chỉ có Đại Càn, có thể nói là ngoại trừ những thế lực lớn nhỏ cát cứ trên đất Cảnh, thì thiên hạ đã định.

Vì vậy, triều đình đã lâu rồi không có buổi chiều sớm như hôm nay, chẳng lẽ sắp có đại sự gì xảy ra?

Đang lúc mọi người còn đang nghi hoặc, thì bên ngoài đại điện xuất hiện một thân ảnh mặc vương bào, tất cả mọi người đều nín thở, hồi hộp quan sát.

Nhìn người nọ từng bước bước vào đại điện, trong mắt một số quan viên trẻ tuổi tràn đầy vẻ cuồng nhiệt.

Chính là người này, Quốc sư Đại Càn - Triệu vương, người đã tạo nên Đại Càn ngày nay.

Giờ đây, lại còn đánh hạ cả Đông Vực, khiến cho bản đồ Đại Càn càng thêm rộng lớn.

Công lao to lớn như vậy, thật sự đã đến mức phong thưởng vô hạn!

Đáng trọng phụ nên như thế!

Triệu Khang đã trở về, ngay khi bá quan còn đang suy đoán lần này Bệ hạ sẽ ban thưởng cho hần những gì, thì...

Triệu Khang quỳ xuống tâu: “Bệ hạ, thần có bản tấu.”

“Triệu vương xin cứ nói.” Tiêu Huyền Sách lên tiếng.

Triệu Khang: “Thần làm quan mười mấy năm nay, nhờ hoàng ân mà được ngồi ở địa vị cao. Cuối cùng cũng lập được chút công lao. Nay thiên hạ thái bình, thần cảm thấy tâm lực tiêu tụy.”

“Kính xin Bệ hạ cho phép thần từ bỏ chức vị Thiên Sách Thượng tướng và Quốc sư, để thần làm một vị vương gia nhàn tản.”

Lời vừa dứt, cả triều đình chấn động, tất cả mọi người đều nhìn Triệu Khang với vẻ khó tin.

Lý Nguyên thậm chí còn giật rúng mấy sợi râu: “Vương gia, người... người muốn từ quan!”

“Sao có thể như vậy được!” Vệ Quan, Vương Khánh Nguyên... đều kinh ngạc tột độ.

Các quan viên còn lại càng không thể tin vào tai mình, cứ ngỡ mình nghe nhầm.

Chương 930 - Ngoảnh Lại Không Vương Bụi Trần

Trừ Triệu Khang và Tiêu Huyền Sách đã bàn bạc trước, các quan viên còn lại đều kích động như cha chết.

Lý Nguyên bước lên, nắm chặt lấy tay Triệu Khang: “Vương gia, ngài không thể đi mà!”

Triệu Khang cười gian xảo: “Lý đại nhân, ý ngài là sao? Sao ta lại không thể đi?”

Một vị quan vội nói: “Người đi rồi, chúng ta phải làm sao?”

“Đúng vậy, Vương gia, Đại Càn không thể không có người!”

“Thôi đi, thôi đi, giả vờ giả vịnh cái gì chứ! Còn người nữa, cười toe toét như quả hồng thối, sao? Phát hiện con trai không phải con ruột à...”

Triệu Khang đảo mắt, vị quan bị chỉ đích vội vàng cúi đầu, nhớ lại chuyện đau buồn nhất đời mình.

Những người khác cũng có chút xấu hổ. Đã lâu rồi không bị hấn mắng chửi, cảm thấy thật xa lạ.

Triệu Khang từ quan, bọn họ có vui không?

Đương nhiên là vui rồi!

Đặc biệt là những quan viên vào triều sau này, nghe nhiều lời đồn đại về Triệu Khang.

Nào là đánh nhau với Tam Công trên triều, khâu móng cho Thượng thư Công bộ,...

Vì vậy, những năm qua làm quan, bọn họ đều nơm nớp lo sợ, đừng nói tham ô, ngay cả nhận hối lộ cũng không dám.

Sợ rằng một ngày nào đó, Triệu Khang sẽ nghe được tin tức, từ Dương Châu giết đến.

Cho nên, Triệu Khang vừa đi, làm sao mà không vui cho được? Thậm chí còn phấn khích hơn cả việc già có con!

Mẹ kiếp, nhìn mấy tên quan địa phương béo tốt, thô thiếp đầy đàn!

Bọn ta, quan lại kinh thành, túi rỗng hơn mặt, chỉ còn hai bàn tay trắng, một năm bổng lộc ít ỏi đó thì đủ sống sao?

Không thể dùng quyền mưu lợi, tham ô tham nhũng, vậy ta làm quan to làm gì?

Mắng chửi lũ khốn kiếp này một trận, tâm tình Triệu Khang thoải mái hơn hẳn, lại nói lý do từ quan của mình.

Trong lòng cười khẩy, cứ nhảy nhót đi, chờ lão tử vui vẻ, sẽ dùng các người để mài dao!

Cuối cùng, sau khi Tiêu Huyền Sách gạt đầu, Triệu Khang ngoại trừ tước vị Vương gia, còn lại tất cả các chức danh như Thiên Sách Thượng tướng quân, Quốc sư, Thống lĩnh toàn quân đều bị bãi bỏ sạch sẽ.

Tan triều, lũ khốn kiếp kia sau khi giả vờ tiễn biệt hẳn thì vội vàng về nhà.

Tôi nay nhất định phải ăn mừng một bữa.

Chỉ có Lý Nguyên, Vệ Quan cùng vài lão thần trong triều đi theo sau Triệu Khang.

Trong triều đình này, cơ bản không ai hiểu rõ hơn bọn họ tầm quan trọng của Triệu Khang đối với hoàng đế Tiêu Huyền Sách.

Chỉ cần Triệu Khang mở miệng, với tính cách của Tiêu Huyền Sách, dù muốn mặc long bào, ngồi long ý cũng sẽ đồng ý.

Cho nên, đừng nhìn Triệu Khang lúc này giống như thật sự trở thành một vị Vương gia nhân tản, đợi đến lúc hẳn muốn quay lại “chém giết”, cũng chỉ cần một câu nói.

“Chúng ta đều là đồng chí cũ, lời khách sáo không cần nói nữa, làm tốt việc của mình là được.”

Lý Nguyên thở dài, lúc Triệu Khang vào triều, hắn mới hơn bốn mươi tuổi, giờ cũng gần sáu mươi rồi.

“Vương gia, người thật sự muốn lui về ở ẩn sao?”

Triệu Khang cười, lấy thuốc lá tự cuốn ra chia cho mỗi người một điếu: “Không chịu buông bỏ mới là ngu ngốc, đừng lúc nào cũng cho rằng không có ta là không được, mọi người hãy nhìn cho kỹ.”

“Đại Càn của chúng ta ngày nay lãnh thổ rộng lớn, dân số hàng triệu, hàng chục triệu người! Trong đó chắc chắn sẽ có những kẻ xấu xa, hèn mọn, nhưng ta tin rằng sẽ có nhiều người tài giỏi xuất hiện!”

“Có bọn họ, có các người, Đại Càn của chúng ta sẽ ngày càng cường thịnh. Thiên hạ ngày nay không phải là công lao của riêng ta, mà còn có các người, có bọn họ.”

“Năng lực của các người, của bọn họ, không kém ta, thậm chí còn vượt xa!”

“Mẹ kiếp, sao tự dung trong miệng lại có mùi canh gà thế này?” Vệ Quan dờ khóc dờ cười.

Triệu Khang cười: “Người chỉ cần nói xem có ngon không là được?”

Mấy người nhìn nhau, trừ Triệu Khang, đây là những lão già có quyền thế nhất Đại Càn, khoác trên mình bộ áo bào đỏ rực.

Cúi đầu chào bóng lưng đã bước xuống bậc thang.

Người kia như cảm nhận được điều gì, quay lưng lại vẫy tay với bọn họ.

Trở về nhà, Diệp Hồng Tuyết và những người khác đã thu dọn xong, chiếc xe ngựa của Triệu Khang lại có đất dụng võ.

Ôm Ngô Tâm Di lên xe, Triệu Khang vung roi, nghênh ngang rời khỏi kinh thành.

...

Tâm trạng cũng trở nên thư thái, Triệu Khang khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của người đẹp trong lòng, nhìn cổng thành Dương Châu xuất hiện phía trước.

Triệu Khang trực tiếp vào thành, hẳn đến Dương Châu không phải để nán lại đây, mà là để thăm người bạn vong niên.

Dừng xe trước trường học, Triệu Khang dẫn mọi người đi vào, không lâu sau.

Nhận được tin, Trương Thánh chống gậy, bước chân tập tễnh được Lý Tri Châu dìu đến.

“Trương tiên sinh.”

Triệu Khang vội vàng tiến lên dìu, nhìn mái tóc bạc trắng của lão không khác gì mình, Trương Thánh nắm lấy tay hắn: “Thời gian qua, vất vả cho ngươi rồi.”

Triệu Khang lắc đầu, Trương Thánh cười: “Đứa nhỏ ngọc này, không khổ mới lạ.”

Đề Diệp Hồng Tuyết và những người khác chờ đợi, Triệu Khang dìu Trương Thánh đi về phía trước.

Ông lão có chút luyện thuyên: “Người già rồi dễ nhớ chuyện cũ, những ngày này, ta ít nhiều cũng nghe được chút chuyện về ngươi.”

“Mỗi khi đêm xuống, ta thường nhớ lại lúc chúng ta mới gặp nhau, khi đó ngươi chủ trì buổi đấu giá ở Quý Tộc Đường. Mỗi khi nghĩ lại đều không khỏi bật cười.”

Triệu Khang hiếm khi đỏ mặt: “Làm Trương tiên sinh chê cười rồi.”

“Không, lão phu không phải cười chuyện ngươi làm.”

Trương Thánh chỉ vào chiếc ghế đá phía trước, Triệu Khang dìu lão ngồi xuống, liền thấy ông lão nhìn mình.

“Lão phu cười là, Triệu Khang năm đó tuy chưa có địa vị hiển hách, chỉ đứng trên một đài cao, lại có phong thái của bậc hùng tài. Làm việc buôn bán nhưng lại như danh tướng chỉ điểm giang sơn.”

“Tự tại, phóng khoáng, thần thái ấy, giờ đây mỗi khi nhớ lại vẫn khiến người ta chấn động.”

“Thế nhưng, giờ đây, sau khi tiêu diệt các nước, thống nhất thiên hạ, đứng trên đỉnh cao, lập nên công lao cái thế. Triệu tiểu hữu lại không còn thần thái năm nào.”

Triệu Khang im lặng không nói, Trương Thánh đưa tay vỗ nhẹ vào vai hắn: “Thế sự vô thường, hoặc là chống lại, hoặc là chấp nhận. Dù chọn con đường nào, cũng đừng quên bản tâm của mình.”

Triệu Khang gật đầu: “Ta hiểu rồi, không giấu gì tiên sinh, hiện tại Triệu Khang đã buông bỏ gánh nặng, chuẩn bị sống tốt cho bản thân.”

“Vậy là đúng rồi, Tri Châu, lấy bút mực đến đây, lão phu muốn tặng Triệu tiểu hữu một món quà.”

Nói xong, Trương Thánh cười ha hả: “Câu đối, thơ ca, văn chương, lão phu đều không bằng người, nhưng mà thư pháp, Trương Thánh ta có thể một tay đánh bại trăm Triệu Khang!”

“Chuyện này, ta không phục cũng không được.” Triệu Khang bất đắc dĩ nói.

Tiếng cười vang vọng khắp sân trường.

Mãi tám ngày sau, Triệu Khang mới rời khỏi Dương Châu, tiễn đưa Trương Thánh đoạn đường cuối cùng.

Vị lão nhân đã cao tuổi kia, vẫn luôn cố gắng gượng, chờ đợi người bạn nhỏ trong lòng.

Khi người đó xuất hiện và không còn bị ràng buộc bởi thế tục, ông lão cuối cùng cũng yên tâm.

Xe ngựa dừng lại bên bờ hồ.

Trong tay Triệu Khang là một cuộn giấy, món quà cuối cùng Trương Thánh tặng hắn.

“Tâm hoài một vầng trăng sáng, kiếm giấu bảy thước càn khôn, quen nhìn mưa sương đầy thành, ngoảnh lại không vương bụi trần.”

Đã quyết định rời bỏ hồng trần, nguyện bạn ta, Triệu Khang, một đời tự tại.

Một cuộn giấy ẩn chứa lời chúc phúc của lão nhân dành cho Triệu Khang. Duỗi lưng một cái, Triệu Khang cuộn giấy lại,

cất vào trong xe.

Nhìn Tào Bạch Lộ từ trên xe bước xuống, hắn kéo nàng lại, khẽ vuốt ve đôi chân thon dài.

Khuôn mặt nàng ửng hồng: “Phú Quý bọn họ còn đang ngủ.”

“Chúng ta đi xa một chút, xuống hồ nhé?” Triệu Khang mong đợi hỏi.

Nàng khẽ hừ một tiếng, nhưng vẫn kéo Triệu Khang đi, sau đó vang lên tiếng gọi “phụ thân”.

Nhưng ngay sau đó, Triệu Khang liền nói: “Gọi tổ phụ.”

“Đi chết đi, ta tuy là hậu duệ Tào gia, nhưng không phải chi Tào Kiêm Hà.”

“Vậy ta cũng là tổ phụ của nàng!”

Chương 931 - Thời Gian Thấm Thoát

Đêm buông xuống thảo nguyên, khung cảnh đẹp đến nao lòng.

Bầu trời đêm đầy sao như chỉ cần đưa tay là chạm tới. Một dáng người mảnh khảnh bước xuống từ cỗ xe ngựa, nhìn về phía hai người đang ngồi tựa vào nhau trong bụi cỏ.

“Triệu Khang, dì Hồng Tuyết.” Nàng khẽ gọi.

Triệu Khang quay đầu lại, râu tóc đã điểm bạc, mái tóc hơi rối bời, giọng nói pha chút bất lực: “Tuyết Tình, đã bảo bao nhiêu lần rồi, gọi ta là cha nuôi, hoặc là cha.”

Mẹ của Tuyết Tình, Uyển Thanh, là một phụ nữ có dung mạo bình thường. Vì vậy, Ngô Tuyết Tình rõ ràng là thừa hưởng gen của Ngô Quan Hải.

Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, e rằng sau này sẽ là một tuyệt sắc giai nhân khuynh đảo chúng sinh. Chẳng biết thằng nhóc nhà mình có phúc phận đó không nữa.

Không để tâm đến lời Triệu Khang, Ngô Tuyết Tình đến bên cạnh hắn, cẩn thận đắp thêm tấm chăn cho Diệp Hồng Tuyết.

Nha đầu quay sang nhìn Triệu Khang: “Ban đêm lạnh lẽo thế này, người cũng chẳng chú ý gì cả.”

“Tiểu nha đầu, về xe đi.” Triệu Khang nói.

Ngô Tuyết Tình thở dài, quay trở lại xe ngựa, không muốn làm phiền hai người nữa.

Lúc này, Diệp Hồng Tuyết mới nghiêng đầu, cười nói: “Thiếp thấy ánh mắt nha đầu này nhìn chàng có vẻ không đúng lắm.”

“Nói bậy bạ gì thế! Ta là loại cảm thú đó sao? Nha đầu mới mười hai, mười ba tuổi! Hơn nữa còn chênh lệch bối phận nữa!” Triệu Khang trừng mắt, râu mép dựng ngược.

Diệp Hồng Tuyết bật cười, đưa tay véo bộ râu quai nón của hắn: “Hóa ra là chênh lệch bối phận à? Chứ không phải là không muốn à!”

“Này, nàng dám trêu chọc trượng phu à, hôm nay ta phải hôn nàng chết mới thôi!”

“Vợ chồng trung niên hôn nhau một cái, cả đêm gặp ác mộng đó!” Diệp Hồng Tuyết cười nói.

Triệu Khang cắn nhẹ lên môi nàng: “Nói bậy, phu nhân của ta mỗi người đều xinh đẹp như tiên nữ!”

Nàng cười, nước mắt rưng rưng.

Mười một năm rồi!

Từ ngày rời khỏi Càn Quốc, họ đã đi hết nơi này đến nơi khác. Ban đầu Triệu Khang định đi tìm kiếm tin tức, nhưng dần dần lại biến thành du sơn ngoạn thủy.

Diệp Hồng Tuyết có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi trong lòng hắn. Xuân qua thu tới, năm này qua năm khác, thời gian trở thành thứ mà Triệu Khang sợ hãi nhất.

Mỗi khi nàng ngủ, hắn sẽ lặng lẽ nhổ đi những sợi tóc bạc của nàng.

Hắn còn học cách trang điểm cho phụ nữ, những nếp nhăn trên khóe mắt nàng đều được hắn che giấu kỹ càng.

Ngày nào hắn cũng nghĩ ra đủ cách để khen ngợi nàng và những người khác.

Nhưng rốt cuộc cũng không thể chống lại được thời gian.

Vì vậy, hắn quyết định không tìm kiếm gì nữa, mà đưa cả gia đình đi du ngoạn khắp nơi.

Tên ngốc này, luôn cẩn thận vá víu tâm hồn của họ, rồi giấu kín mọi nỗi buồn của chính mình.

“Thật đẹp.”

Triệu Khang ngẩng đầu lên, dịu dàng lau đi giọt nước mắt trên khóe mắt nàng.

Diệp Hồng Tuyết khẽ cười: “Vậy năm đó ở Quý Tộc Đường, sao chàng chỉ lo lừa gạt tiền bạc, chẳng thấy liếc mắt nhìn ta lấy một cái?”

“Khụ khụ, chuyện đó nàng không hiểu đâu, lúc đó trong lòng ta, bạc và nàng đều đẹp như nhau!”

“Vậy còn bây giờ thì sao?”

Triệu Khang nghiêm túc nói: “Tiền tài trên đời này đều không sánh bằng nàng.”

“Toàn lời ngon tiếng ngọt.”

Diệp Hồng Tuyết đưa tay điểm nhẹ lên trán Triệu Khang, sau đó cố kìm nén cơn ho khan, nép mình vào lòng hắn.

“Cả đời ta, trước hai mươi tuổi chỉ mong võ công đăng phong tạo cực, đánh bại sư phụ Ngô Như Long.”

“Sau hai mươi tuổi, ba lần giao đấu với Tiêu Linh Lung đều bất phân thắng bại, liền dồn hết tâm sức vào việc nước.”

“Cho đến khi gặp chàng, võ công đoạn tuyệt, mang đầy thương tích, giờ đến cả Cảnh Quốc cũng không còn. Nói ra thì có vẻ ta chẳng làm nên trò trống gì, nhưng ta không hối hận.”

Diệp Hồng Tuyết nhìn Triệu Khang, ánh mắt dịu dàng, tình cảm dạt dào: “Ta chỉ hận tại sao năm đó chàng không ở lại Cảnh Quốc, như vậy chàng sẽ chỉ là của riêng ta. Tuy nhiên, ta đã rất mãn nguyện rồi.”

“Nàng nói xem, có phải kiếp trước ta nợ nàng không?”

Triệu Khang cười nói: “Đúng vậy, kiếp này nàng cũng còn nợ ta, kiếp sau ta sẽ tiếp tục tìm nàng đòi nợ. Kiếp sau nữa, kiếp sau nữa, nàng vĩnh viễn không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu.”

“Vậy thì chàng phải nói được làm được đấy!” Diệp Hồng Tuyết nói.

Triệu Khang gạt đầu, dụi mạnh mắt để có thể nhìn rõ khuôn mặt Diệp Hồng Tuyết, rồi ôm chặt lấy nàng.

Nàng cũng quỵn luyến không rời. Từ ngày phát hiện ra Triệu Khang sẽ không già đi, Diệp Hồng Tuyết cứ nghĩ người ra đi trước sẽ là nàng.

Bởi vì từ khi gặp Triệu Khang, nàng đã mang đầy thương tích, đến cuối cùng ngay cả con đường võ học cũng bị cắt đứt.

Tuy hàng năm đều được dùng dược liệu điều trị bồi bổ, nhưng những vết thương đó vẫn ảnh hưởng đến cơ thể nàng.

Chỉ là không ngờ, Tiêu Linh Lung lại là người mắc bệnh qua đời trước, giống như sinh tử cũng không tranh giành lại người kia.

Nhưng sau đó, Diệp Hồng Tuyết lại cảm thấy may mắn, may mắn vì cơ thể đến bây giờ mới không trụ được nữa, để nàng được ở bên Triệu Khang thêm mười mấy năm.

Nhìn Triệu Khang lúc này vẫn đang cố gắng mỉm cười, Diệp Hồng Tuyết đau lòng ôm chặt lấy hắn, khẽ nói: “Thiếp còn muốn gặp lại chàng, cho nên sau này nếu chàng đi theo thiếp, thiếp sẽ không tha thứ cho chàng đâu. Hãy tìm chúng thiếp về, chàng đã hứa rồi mà.”

“Được, ta hứa với nàng.”

“Vậy thì tốt rồi, trang điểm lại cho thiếp đi...”

“Được...”

Không biết qua bao lâu, trên thảo nguyên bùng lên ngọn lửa rực rỡ nhất.

Nhìn ngọn lửa đưa tiễn người yêu, Triệu Khang thở hắt hắt, như một con thú hoang sắp chết.

Trong xe, Tần Ngọc Phượng và những người khác đau đớn rơi lệ, cho đến khi Triệu Khang gõ cửa xe, mỉm cười nhìn họ: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Nói xong, hắn quay sang cỗ xe ngựa khác, gọi: “Thằng nhóc kia! Đi thôi!”

“Ta biết rồi, cha.”

Thiếu niên bước ra khỏi xe có dung mạo tuấn tú, nét mặt không buồn không vui, có vẻ là người ít nói. Hắn điều khiển cỗ xe ngựa khác theo sau Triệu Khang, liếc nhìn cha mình một cái rồi không nói gì, thuận tay ném bầu rượu bên hông sang.

Triệu Khang cười mắng: “Nghiện rượu còn hơn cả ta, trẻ tuổi như vậy thì lấy đâu ra vợ?”

Triệu Phú Quý không đáp lời, chỉ tập trung điều khiển dây cương. Hắn sắp mười bảy tuổi rồi.

Nhưng theo thời gian, đứa trẻ nghịch ngợm năm nào ngày càng trở nên ít nói, tâm tư của hắn vượt xa so với bạn bè cùng trang lứa.

Hắn đã sớm hiểu được điều gì sẽ xảy ra trong tương lai, chỉ là hắn không thể làm gì được.

...

“Nguyên Giang chào đón quý khách”.

Nhìn dòng chữ đã hơi phai màu, Triệu Khang mỉm cười hiền hậu, giục con trai thúc ngựa nhanh chóng tiến vào cổng huyện Nguyên Giang.

Lính canh ở đây đã thay đổi không biết bao nhiêu lần, khi nhìn thấy lệnh bài của Triệu Khang thì sợ hãi đến mức suýt chút nữa quỳ sụp xuống.

Triệu Khang bảo họ đừng gây ồn ào, rồi một mình tiến vào huyện Nguyên Giang. Mặc dù hắn muốn giữ kín đáo, nhưng vẫn bị người ta nhận ra.

“Lão... Lão gia! Lão gia đã về rồi!” Lưu lão tam, kẻ bán sách “cấm” kích động kêu lên.

Trong chớp mắt, tất cả mọi người trên đường phố đều đổ dồn ánh mắt về phía này.

Nhìn những gương mặt quen thuộc, Triệu Khang, người đã cải trang một phen, cười mắng: “Lưu lão tam, thế này mà người cũng nhận ra được à?”

“Nói nhảm, ngài là lão gia của chúng ta, cho dù ngài có hóa thành tro ta cũng nhận ra!”

Triệu Khang nhất thời cứng họng. Ngay sau đó, mọi người trên đường phố đều vây quanh. Triệu Khang dò hỏi mới biết, những người dân cũ của Nguyên Giang những năm qua đã lần lượt trở về huyện. Những người như Trương Long, Điều ca đều đã từ quan, trở thành phú ông trong vùng.

Lúc này, nghe tin hân trở về, ai nấy đều kích động vô cùng.

“Lão gia, ta còn tưởng ngài chết ở nơi đất khách quê người rồi chứ, bao nhiêu năm không thấy về! Lần này về hân chứ?” Cao Tuyên cười mắng.

Triệu Khang cũng cười khò: “Tạm thời không đi nữa, ở lại đây an cư lạc nghiệp.”

Chương 932 - Trang mới

Thời đại mới không có con thuyền nào để chở đám tàn dư của thời đại cũ, cho dù có, chúng cũng sẽ đục thủng con thuyền ấy.

...

Bàn đồ sa bàn diễn tập quân sự.

Triệu Khang nhìn tiểu nha đầu đôi diện, trong lòng không khỏi có chút tán thưởng, đứa nhỏ này quả nhiên là giống nhà họ Ngô.

Khí phách lớn đến kinh người.

Dám hy sinh bảy vạn binh lính để đổi lấy một thành trì, sau đó phái một đội quân nhỏ vòng ra sau đánh úp thẳng vào đại bản doanh của đối phương.

Điều này khiến Triệu Khang rất hài lòng. Từ khi Ngô Tuyết Tình bắt đầu có trí nhớ, hân đã cho nàng biết hết về thân thế của mình.

Cũng để cho nàng hiểu được bản thân đang gánh vác kỳ vọng lớn lao đến nhường nào, vì vậy mười một năm qua Triệu Khang vẫn luôn tìm mọi cách dạy dỗ nàng.

Điều này cũng khiến Ngô Tuyết Tình tuy còn nhỏ tuổi, nhưng lại biết rất nhiều chuyện.

Lúc này, nàng chống cằm, nháy mắt với Triệu Khang: “Triệu Khang, thế nào? Mặc dù về đại cục, ngươi vẫn chiếm ưu thế, nhưng hậu phương một khi đã loạn, quân đội tiền tuyến mất nguồn cung cấp cũng chỉ có thể rút lui.”

“Vì vậy, mặc dù ta tổn thất nhiều binh lính hơn ngươi, nhưng xét trên phương diện bảo vệ lãnh thổ, ta đã thắng. Tối nay ngươi phải làm thịt kho tàu cho ta ăn đấy!”

Triệu Khang vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ: “Đã thành heo con rồi còn đòi ăn thịt kho tàu.”

“Hừ! Ngươi phải làm cho ta! Đây là ngươi đã hứa với ta rồi!”
Ngô Tuyết Tình nũng nịu nói.

Lúc này, Triệu Phú Quý ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Chỉ cần chặn dòng sông Lâm Hà, đổi hướng dòng chảy, trong vòng năm ngày, bảy vạn đại quân của ngươi sẽ tan thành mây khói.”

Ngô Tuyết Tình và Triệu Khang đều sửng sốt, nàng bĩu môi nói: “Làm sao có thể?”

“Chiến trường mà hai người giả định là vào tháng bảy, tháng bảy ở Bạc Châu mưa nhiều, địa thế của ngươi lại thấp hơn, chặn sông Lâm Hà, mưa lớn ập đến, bảy vạn đại quân của ngươi còn chưa xuất phát đã bị nhấn chìm rồi.”

Triệu Phú Quý nói xong thì lắc đầu bỏ đi, Triệu Khang thầm cười trong lòng, thẳng nhóc này.

Ngô Tuyết Tình cẩn thận quan sát bàn đồ sa bàn, cuối cùng có chút buồn bực, nàng kéo tay Triệu Khang: “Triệu Khang, ngươi xem con trai của ngươi kìa!”

“Nha đầu này thật là, càng ngày càng không ra thể thống gì cả!” Triệu Khang giơ tay gõ nhẹ lên trán nàng.

Bị gõ trán, Ngô Tuyết Tình u oán nhìn hấn.

Rời khỏi phòng diễn võ, Triệu Khang dẫn hai đứa nhỏ dạo chơi trên phố, người gặp người quen đều nhiệt tình chào hỏi.

Nhìn nha đầu đang vui vẻ nhảy nhót phía trước, trông nàng có vẻ ngây thơ trong sáng.

Nhìn bề ngoài, có vẻ như không thể giao phó trọng trách, nhưng Triệu Khang biết, tất cả chỉ là nàng cố ý giả vờ cho

người ngoài xem mà thôi.

Sự thông minh và tâm cơ của nha đầu này, e rằng chỉ có Phú Quý, người đang che giấu tài năng của mình, mới có thể áp chế được.

Trở về Nguyên Giang đã hơn hai năm, thêm một thời gian nữa là nàng tròn mười sáu tuổi, những cô nương bình thường ở cái tuổi này đã sinh con đẻ cái rồi.

Có lẽ cũng nên bắt đầu tính toán chuyện hôn nhân đại sự cho nàng rồi.

Về đến nhà, Triệu Khang còn chưa kịp ngồi ấm chỗ, Ngô Tâm Di đã cầm một phong thư đi tới: “Người của triều đình vừa đưa đến.”

Triệu Khang sửng người, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành, hắn mở phong thư ra xem, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng, nhìn Ngô Tâm Di nói: “Ta phải đến kinh đô một chuyến.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Elizabeth ở đằng xa lên tiếng hỏi.

“Huyền Sách có chút chuyện, ta phải nhanh chóng quay về xem sao. Tuyết Tình, người đi cùng ta.”

Ngô Tuyết Tình ngẩn người, sau đó hình như nghĩ đến điều gì, nàng lắc đầu: “Ta không muốn đi.”

Triệu Khang nhíu mày: “Nói bậy bạ gì đó, đâu phải đi chơi.”

“VẬY... được rồi.” Nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Khang, Ngô Tuyết Tình mím môi, xoay người đi thu dọn đồ đạc.

Triệu Khang nhìn sang một bên, Phú Quý đang cho gà ăn, khẽ nói: “Yên tâm đi, nhà có ta rồi. Cha, cái này cha thay con đưa cho Chấn Bang.”

Nói xong, Triệu Phú Quý lấy từ trong ngực ra một thanh mã tấu mà hắn nhặt được trên thảo nguyên mấy năm trước.

“Được, con cứ yên tâm đi đi. Nha đầu Tuyết Tình đã chuẩn bị xong chưa?”

“Sắp xong rồi ạ.” Ngô Tuyết Tình vừa thu dọn đồ vừa lên tiếng đáp.

Từ huyện Nguyên Giang cưỡi ngựa nhanh đến phủ Giang Lăng, sau đó đi khinh khí cầu, như vậy chỉ cần thời tiết thuận lợi.

Đến kinh đô cũng sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Mất khoảng nửa tháng, khinh khí cầu chở Triệu Khang và Ngô Tuyết Tình đáp xuống vùng ngoại ô kinh đô.

“Oa, Triệu Khang, đây chính là kinh đô của Đại Càn sao, thật hùng vĩ!” Ngô Tuyết Tình khoác tay Triệu Khang, trong mắt lóe lên tia sáng.

“Sau này Cảnh quốc cũng sẽ có.” Triệu Khang thản nhiên đáp, sau đó dẫn nàng nhanh chóng tiến vào hoàng cung.

Mặc dù hắc đã cải trang để bản thân trông già dặn hơn một chút, nhưng vẫn bị người ta nhận ra.

Trong lòng người nọ chấn động, vội vàng truyền tin Triệu Khang đã trở về kinh đô ra ngoài.

Theo thái giám đi vào hậu cung.

Ngô Tuyết Tình tò mò nhìn ngắm mọi thứ xung quanh, nhưng lúc này nàng cũng cảm nhận được sự lo lắng của Triệu Khang, nên không hỏi han lung tung.

Đi tới một gian điện phụ, không đợi người thông báo, Triệu Khang đã trực tiếp dẫn Ngô Tuyết Tình đi vào.

Sau đó, Ngô Tuyết Tình nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp có chút giống Ngô Tâm Di, đôi mắt sưng đỏ, ghen ngào gọi một tiếng: “Su phụ!”

Bên cạnh người phụ nữ xinh đẹp là một thiếu niên khoảng mười bảy, mười tám tuổi, nhìn thấy nàng thì hai mắt sáng lên, nhưng lại gọi một tiếng “cô phụ”.

“Thanh Loan, Huyền Sách thế nào rồi?”

Triệu Khang vội vàng bước tới, trên giường bỗng truyền đến một tiếng cười khẽ: “Trẫm còn chưa chết đâu, chưa đến lượt ngươi tới khóc tang!”

Mẹ kiếp!

Triệu Khang tức giận đến mức muốn lôi Tiêu Huyền Sách từ trên giường xuống đánh cho một trận.

Nhìn thấy hấn, Tiêu Huyền Sách cười nói: “Mọi người lui ra hết đi!”

“Phụ hoàng?” Tiêu Chấn Bang vội vàng lên tiếng.

Tiêu Huyền Sách quát lớn: “Lui ra! Ai dám đến gần mười thước, chém!”

Nghे vậy, Ngô Thanh Loan chỉ đành dẫn tất cả mọi người trong phòng lui ra ngoài.

“Lão Triệu, đóng cửa lại.” Tiêu Huyền Sách nói.

Triệu Khang đã đoán được ý của hấn, đóng cửa lại, sau đó tháo lớp cải trang trên mặt xuống, lộ ra dung mạo trẻ trung khoảng hai mươi tuổi.

“Mẹ nó!”

Tiêu Huyền Sách cười mắg: “Cái bản mặt đẹp trai này của ngươi thật sự là một chút cũng không thay đổi gì cả.”

“Bớt nói nhảm đi, thân thể ngươi rốt cuộc là thế nào rồi? Ngự y đâu? Người của Viện Y Dược đâu?” Triệu Khang nắm lấy tay Tiêu Huyền Sách, truyền chân khí vào cơ thể hấn.

Nhưng Tiêu Huyền Sách lại thản nhiên nói: “Mấy năm trước đã như vậy rồi, không biết có phải là báo ứng vì năm đó đã nô chết nhiều bá tánh ở Tịnh Châu hay không.”

“Nói bậy bạ gì đó, nếu thật sự có báo ứng, thì ta đã chết trước ngươi rồi, đừng nghĩ lung tung nữa.” Triệu Khang trầm giọng nói.

Tiêu Huyền Sách thở phào nhẹ nhõm: “Được rồi, trăm đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay... Bây giờ còn có thể gắng gượng để gặp ngươi, ông trời đối đãi với trăm cũng không tệ.”

Nói xong, hấn nắm chặt tay Triệu Khang: “Lão Triệu, chúng ta là huynh đệ, trăm cũng không khách sáo với ngươi nữa... Chấn Bang còn nhỏ, ngươi giúp trăm chăm sóc nó, trăm đi rồi, trong cung chỉ còn lại hai mẹ con chúng nó.”

Cảm nhận được chân khí hỗn loạn trong cơ thể Tiêu Huyền Sách, Triệu Khang hiểu, trước khi hấn đến, hấn là đã có cao

thủ trong cung dùng phương pháp đặc biệt để kéo dài hơi thở cho Tiêu Huyền Sách.

Hôm nay chắc là lại dùng phương pháp nào đó kích thích, cưỡng ép để Tiêu Huyền Sách hồi quang phản chiếu.

Trong lòng Triệu Khang chợt nhói đau, trước ánh mắt mong chờ của Tiêu Huyền Sách, hắn gật đầu đồng ý.

Tiêu Huyền Sách hài lòng cười, sau đó giọng nói càng thêm mong đợi: “Lão Triệu! Chuyện ngươi xúi giục tử tử đánh trầm lúc trước, còn có những trận đòn mà trầm phải chịu thay ngươi, nếu không trả được! Trầm chết không nhắm mắt!”

“Cút mẹ ngươi đi!”

Triệu Khang mắng một câu: “Vậy còn chuyện ngươi làm trong đêm tân hôn của ta? Suýt chút nữa thì ta thành kẻ phá đám rồi!”

“Ngươi muốn lòi chuyện cũ ra nói hảm, vậy chúng ta cùng nhau tính toán cho rõ ràng...”

Bên ngoài điện.

Ngô Thanh Loan và những người khác đang chờ đợi, đúng lúc này, bên trong đột nhiên vang lên tiếng cười ngông cuồng của kẻ tiểu nhân đắc chí, và tiếng cầu xin tha thứ đầy sợ hãi.

“Lớn mật! Triệu Khang, ngươi đáng tội gì!”

“Thần biết tội, bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng!”

“Bệ hạ xin hãy tha cho thần một mạng!”

“A ha ha ha ha... a ha ha ha, sướng!”

Theo sau một tràng cười khoái trá gần như điên cuồng vang lên rồi biến mất, vị hoàng đế bất cần đời nhất trong lịch sử Đại Càn đã cười chết trên giường bệnh.

Ngay cả cách chết cũng khiến người ta không nở nhìn thẳng.

Trên thế giới này, người mà Triệu Khang quan tâm lại vơi đi một người.

Chương 933 - Tân Quân Tân Triều (1)

Cảnh tượng Triệu Khang một mình bước ra khiến Ngô Thanh Loan, mái tóc đã điểm hoa râm, như bị sét đánh, suýt chút nữa thì ngã quỵ.

Tiêu Chấn Bang ở bên cạnh vội vàng đỡ lấy mẫu hậu.

“Thiệt Đản...”

“Thiệt Đản...”

Ngô Thanh Loan đẩy con trai ra, cố gắng bước về phía căn phòng, miệng lẩm bẩm. Chỉ là giờ đây, sẽ chẳng còn ai dám gọi vị Đại Càn hoàng hậu này một tiếng “Ngô Tiểu Điều” đầy tức giận nữa rồi.

Triệu Khang nhìn Tiêu Chấn Bang, người thanh niên đã trưởng thành trước mặt, đối phương cũng nhìn lại, giọng nói có chút khàn đặc:

“Cứu...”

“Vào đi.” Triệu Khang nhẹ giọng nói.

Tiêu Chấn Bang lúc này mới bước vào phòng. Triệu Khang đi ra sân, Ngô Tuyệt Tình nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh hắn. Nhìn Triệu Khang, trên khuôn mặt thiếu nữ cũng thoáng nét u buồn.

Nàng và vị Đại Càn hoàng đế này không có nhiều giao tình, lần gặp trước nàng còn đang ẵm ngửa. Chỉ là nàng có thể cảm nhận được lúc này Triệu Khang rất đau khổ, giống như đêm Diệp Hồng Tuyệt rời đi, nàng muốn an ủi nhưng lại không biết phải làm sao.

“Người...”

“Ta không sao!”

Giọng nói Triệu Khang đầy kiên định, sau đó lên tiếng: “Ra đây đi.”

Một bóng người già nua bất chợt xuất hiện, tuy già nhưng cả người lại toát ra khí tức bá đạo.

Triệu Khang nghiêng đầu nhìn sang, mỉm cười: “Lão Trần, người cũng già rồi.”

Lão già tóc bạc phơ nhìn Triệu Khang, cũng mỉm cười: “Phải rồi Quốc sư, năm đó được ngài thu phục đã hơn bốn mươi,

thoắt cái đã hai mươi năm trôi qua, sao có thể không già?
Cũng không biết còn sống được bao lâu nữa.”

“Còn sống thì cứ sống cho tốt, đi thông báo cho tất cả đại thần đến đại điện, bảo bọn họ trong vòng một canh giờ phải có mặt.” Triệu Khang nói.

Trần Giang Hà liên tục gật đầu.

Triệu Khang ngẩng đầu nhìn bầu trời Đại Càn, ngay cả Huyền Sách cũng đã đi, hắn không biết mình còn phải tiễn đưa bao nhiêu người nữa. Cũng không biết tương lai của mình sẽ đi về đâu.

Lúc này hắn rất muốn cười, cười những kẻ tu tiên trong tiểu thuyết mà hắn từng đọc, kẻ nào cũng sống đến mấy ngàn vạn năm. Cuộc sống như vậy thật sự không phải người thường có thể chịu đựng nổi!

Thôi vậy, trước tiên cứ tái lập Cảnh quốc, hoàn thành lời hứa với Ngô Quan Hải, để lại cho Chấn Bang một nền tảng vững chắc, như vậy hắn có thể an tâm đi gặp bọn họ.

...

Một canh giờ sau, nhận được tin hoàng đế băng hà, văn võ bá quan đều đã có mặt tại đại điện. Chỉ thấy một bóng người tóc bạc đang đứng đợi bọn họ, nhưng phần lớn bọn họ đều không còn nhận ra nữa.

Chỉ có một số ít người còn nhận ra, nhưng cũng không quen thuộc.

Triệu Khang liếc mắt nhìn, cười khẽ: “Có vẻ như vắng mặt không ít người cũ nhỉ? Lý Nguyên, Vệ Quan, Chu Long bọn họ đâu cả rồi?”

Cao Uyên, người đã làm quan mười ba năm dưới triều Đại Càn, mỉm cười nói: “Chu đại tướng quân mấy năm trước đã cáo lão hồi hương, về Dương Châu an cư. Còn Lý đại nhân và Vệ đại nhân mấy năm nay cũng lần lượt qua đời.”

Triệu Khang gật đầu, lúc này, vị tổng quản thái giám mới hô lớn: “Hoàng hậu giá lâm! Thái tử giá lâm!”, khiến mọi người đều chấn chỉnh tinh thần.

Còn có không ít ánh mắt nhìn về phía Triệu Khang, mặc dù bọn họ không quen thuộc với Triệu Khang, nhưng người Đại Càn thì hầu như ai ai cũng biết đến cái tên “Triệu Khang”.

Vị Triệu quốc sư đã khai sáng ra thời đại thịnh vượng của Đại Càn ngày nay, sau khi buông bỏ mọi quyền lực, chỉ giữ lại tước vị Vương gia, biến mất mười ba năm, giờ lại xuất hiện.

Nhưng bọn họ cũng không quá để tâm, bởi lẽ “nhất triều thiên tử, nhất triều thần”, trước kia người có hiển hách đến đâu, ai biết được ngày sau sẽ thế nào?

Tiêu Chấn Bang dìu Ngô Thanh Loan từng bước tiến vào đại điện, sau khi đỡ mẫu hậu ngồi xuống, hắn liền lui sang một bên.

Bầu không khí trong điện có chút ngưng trọng, tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Nói ra thì Tiêu Huyền Sách cũng thật là, di ngôn trước khi chết chỉ là những tiếng cười điên loạn, chuyện truyền vị gì đó một chữ cũng không nhắc đến, rõ ràng là muốn ném hết cho huynh đệ tốt lo liệu.

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi nói: “Tuân theo di chiếu của tiên đế, lập Tiêu Chấn Bang kế thừa đại thống, đổi niên hiệu là Cảnh Hưng, đây là chí hướng khôi phục hữu bang của tiên đế.”

Ngoại trừ Cao Uyên, hầu như tất cả các quan viên đều nhú mày.

Cảnh quốc, quốc gia đã bị diệt vong mười ba năm, vùng đất Cảnh quốc trước kia giờ đây hỗn loạn, quân phiệt cát cứ, các thế lực lớn nhỏ tranh giành nhau. Thậm chí có kẻ còn phái người liên lạc với Đại Càn, mua vũ khí như pháo binh... với ý đồ thống nhất thiên hạ.

Tuy nhiên, những thế lực quân phiệt này, trước mặt Đại Càn hùng mạnh cũng chỉ như con kiến hôi mà thôi.

Tiên đế vậy mà lại muốn khôi phục Cảnh quốc, đây là đang nói đùa sao?

Tân quân kế vị, lẽ ra phải là lúc lập nên đại nghiệp, không nhân cơ hội thống nhất thiên hạ, lại đi khôi phục cái gì mà hữu

bang!

Lập tức có người đứng ra: “Chậm đã, Triệu vương! Khôi phục Cảnh quốc thật sự là di nguyện của tiên đế?”

Triệu Khang không để ý tới hấn, tiếp tục nói: “Thứ hai, hoàng thượng băng hà, cả nước để tang một năm, quốc gia không thể một ngày không có vua, tân quân sẽ canh giữ linh cữu bảy ngày, sau đó sẽ chọn ngày lành tháng tốt để đăng cơ.”

“Thứ ba, một năm sau, Đại Càn sẽ xuất binh Cảnh quốc, trợ giúp Cảnh quốc nữ đế Ngô Tuyết Tình khôi phục đất nước.”

“Triệu vương!”

Cao Uyên trong lòng vô cùng kích động, còn vị quan viên lên tiếng trước đó thì tức giận đến mức mặt mày đỏ gay, cũng gầm lên: “Triệu vương!”

“Chuyện gì?” Triệu Khang thản nhiên hỏi.

Tên kia liếc nhìn Tiêu Chấn Bang, sau đó nói nhanh: “Ngươi muốn xuất binh khôi phục Cảnh quốc, việc này ta không đồng ý!”

“Ngươi tên là gì?” Triệu Khang thắc mắc.

“Kim Khải!”

Tên kia hừ lạnh: “Ta là Ngự sử đại phu chính nhị phẩm do tiên đế sắc phong!”

Triệu Khang bật cười: “Ngươi có biết vì sao những năm Thần Hoàng, Ngự sử đại phu của Đô sát viện đều chết sạch không?”

Kim Khải sững sốt, vô thức hỏi: “Vì sao?”

Triệu Khang cười nói: “Ta giết đấy!”

Kim Khải lập tức toát mồ hôi lạnh, Cao Uyên thì cười phá lên, lúc này bá quan mới bừng tỉnh, thì ra người đã biến mất hơn mười năm này, chính là Triệu đồ tể năm xưa, người người nghe tên đều phải khiếp sợ!

“Còn nữa,” Triệu Khang lấy từ trong ngực ra một cuốn sổ không dày lắm: “Bên trong này là những thứ tiên đế sai Cẩm Y Vệ điều tra mấy năm nay, ta còn chưa xem nên cũng không

biết trong số các vị đại nhân ở đây, có bao nhiêu người nằm trong đó. Tiên đế chỉ dặn ta, cứ thế mà giết.”

Rất nhiều người lập tức mềm nhũn chân, hô hấp trở nên dồn dập.

Triệu Khang cất cuốn sổ, chậm rãi nói: “Mấy năm nay ta tu thân dưỡng tính, không muốn giết người nữa, vậy nên hi vọng chư vị đại nhân hãy phối hợp cho tốt, cùng nhau hoàn thành tâm nguyện của tiên đế đối với Cảnh quốc.”

Nói xong, Triệu Khang xoay người, nhìn về phía Tiêu Chấn Bang ở phía trên, khom người nói: “Thần Triệu Khang, khấn cầu điện hạ lấy giang sơn xã tắc làm trọng, chọn ngày kế vị đại thống!”

“Khấn cầu điện hạ lấy giang sơn xã tắc làm trọng, kế vị đại thống!”

Bá quan vội vàng xoay người, đồng thanh hô theo Triệu Khang.

Tiêu Chấn Bang khẽ mỉm cười: “Mọi việc đều do cửu quyết định.”

Các quan viên có mặt lúc này mới sực tỉnh, đúng vậy, xét về quan hệ thân sơ, Triệu Khang còn là cửu cửu của tân quân!

Đây là đang muốn ủng hộ Triệu Khang sao?

Ngay cả Triệu Khang cũng có chút kinh ngạc, tiểu tử này cũng không đơn giản!

Vì đã dự liệu trước nên tang lễ của Tiêu Huyền Sách được tổ chức rất suôn sẻ, mọi việc đều diễn ra theo đúng trình tự.

Trong đại điện trống trải, có người nhìn chiếc quan tài được trang trí bằng vàng bạc châu báu, khẽ hỏi: “Thiên hạ này vốn dĩ không có chuyện nhất định phải là ai, đúng không?”

Chương 934 - Tân Quân Tân Triều (2)

Một điềm lành đến với tân đế, sau bảy ngày u ám, bầu trời cuối cùng cũng trong xanh trở lại.

Trong chính điện nguy nga tráng lệ.

Khoác trên mình long bào uy nghi, Tiêu Chấn Băng ngồi xuống chiếc ngai vàng tôn quý nhất thiên hạ, đưa mắt nhìn xuống, quần thần đồng loạt cúi đầu.

Gần như tất cả mọi người đều đang chờ đợi tân đế lên tiếng, hết như thể một công ty đang chờ đợi bài phát biểu của vị lãnh đạo mới.

Tiêu Chấn Băng mỉm cười, cất tiếng: “Truyền chỉ, từ hôm nay trở đi, trẫm sắc phong Triệu Vương làm Thái sư Đại Càn kiêm Thiên Sách Thượng Tướng, thống lĩnh toàn bộ văn võ bá quan, kế thừa di chí của Tiên đế, xuất binh giúp đỡ Nữ Đế Ngô Tuyết Tình của Cảnh quốc khôi phục giang sơn. Càn - Cảnh hai nước kết tình hữu hảo muôn đời!”

Nghe được những lời này, một số quan lại thềm mắng trong lòng “Hoang đường!”, nhưng ngoài mặt vẫn phải cúi đầu tuân theo.

Tiêu Chấn Băng nói tiếp: “Truyền Trấn Bắc Tướng quân Lý Long và Trấn Tây Tướng quân Tôn Phương về triều, cùng Thái sư bàn bạc kế hoạch khôi phục Cảnh quốc.”

Tuyên bố xong hai việc quan trọng, Tiêu Chấn Băng kết thúc buổi thiết triều đầu tiên của mình, chấp tay sau lưng, sải bước thong dong tiến vào Ngự Hoa Viên.

Bên trong vườn hoa, có hai nữ một lớn một nhỏ.

Nhìn thấy bóng dáng thướt tha xinh đẹp, trong lòng Tiêu Chấn Băng khẽ rung động, bước chân cũng chậm lại, tiến đến gần.

“Mẫu hậu.”

Ngô Thanh Loan mỉm cười: “Bệ hạ đến rồi.”

Tiêu Chấn Băng bất đắc dĩ nói: “Mẫu hậu, người đừng gọi con là bệ hạ nữa, con vẫn thích nghe người gọi là Chấn Băng hơn.”

“Được rồi. Cứu của con vẫn chưa về sao?” Ngô Thanh Loan hỏi.

Ngô Tuyết Tình cũng vênh tai lên nghe.

Tiêu Chấn Băng đáp: “Cứu con về Nguyên Giang huyện đón gia đình, chắc còn một thời gian nữa mới đến. Nghĩ lại cũng

lâu rồi con chưa gặp Phú Quý, lần này bọn họ đến kinh thành phải tụ tập cho thỏa.”

Ngô Thanh Loan khẽ “ừm” một tiếng: “Đúng vậy, thời gian thấm thoát thoi đưa, nhớ năm đó ta gặp sư phụ con ở Thanh Châu, khi đó cha con cũng chỉ tầm tuổi con bây giờ.”

“Bao năm trôi qua, người người đều già đi, sau này là thiên hạ của các con rồi.”

“Mẫu hậu nói gì vậy, người đâu có già, vẫn như trước kia thôi. Sau này con tìm phi tần cũng phải tìm người giống mẫu hậu mới được.”

Ngô Thanh Loan bật cười: “Thằng nhóc này, miệng lưỡi ngọt xớt. Thôi, con trò chuyện với Tuyết Tình đi, ta về cung đây.”

“Cung tiền mẫu hậu.”

Đợi Ngô Thanh Loan rời đi, Tiêu Chấn Băng mới nhìn về phía Ngô Tuyết Tình, ngập ngừng một lát rồi nói: “Lúc nhỏ ta từng bế ngươi đây.”

Thiếu nữ khẽ nhếch môi: “Ta biết, ngươi còn cùng Triệu Phú Quý nhốt ta vào thau rồi đẩy xuống nước cho chơi trò thuyền.”

“Khụ khụ, lúc nhỏ không hiểu chuyện, ngươi đừng để bụng.”
Tiêu Chấn Băng xấu mặt.

Ngô Tuyết Tình lại chuyển chủ đề: “Tiêu Chấn Băng, ngươi có thể đáp ứng ta một việc không?”

“Ngươi nói đi.” Tiêu Chấn Băng hứng thú hỏi.

Ngô Tuyết Tình suy nghĩ một chút: “Chuyện khôi phục Cảnh quốc, giúp ta trì hoãn thêm một thời gian.”

“Vì sao?” Tiêu Chấn Băng có chút tò mò.

Chỉ cần khôi phục thành công, nàng sẽ là nữ đế, người thường gặp chuyện tốt như vậy chắc chắn sẽ mong Càn quốc xuất binh ngay lập tức, vậy mà nàng lại muốn trì hoãn.

Hắn nói: “Ngươi sợ Càn quốc nhất thời không đánh bại được Cảnh quốc nên muốn chuẩn bị thật kỹ? Ta nói cho ngươi biết, việc này hoàn toàn không cần lo lắng.”

Ngô Tuyết Tình lắc đầu: “Không phải vậy. Ta biết với thực lực hiện tại của Càn quốc, muốn chiếm lại lãnh thổ của Cảnh quốc trước kia là điều dễ dàng, huống hồ còn có Triệu Khang nữa. Người chỉ cần giúp ta trì hoãn hai năm là được rồi.”

“Việc này...”

Tiêu Chấn Băng suy nghĩ một chút: “Cũng không phải là không được.”

“Vậy quyết định như thế nhé.”

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của thiếu nữ, Tiêu Chấn Băng cũng không nhịn được mỉm cười, thân thể hơi nghiêng về phía trước: “Đúng rồi, những năm qua các người đi đâu vậy?”

Ngô Tuyết Tình nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: “Cũng không đi đâu xa, chỉ là ở bên cạnh Hồng Tuyết tử, Tâm Di tử...”

Nói cho cùng, chỉ là chứng kiến một linh hồn dần dần lụi tàn.

Tiêu Chấn Băng lẩm bẩm: “Gì mà Tâm Di tử, đó là cô ruột của ta, người phải gọi là cô cô mới đúng.”

“Ta thích gọi như vậy đấy.” Ngô Tuyết Thanh liếc mắt.

Vài ngày sau, Triệu Khang sau khi khôi phục chức vị đã đưa gia đình đến kinh thành.

Tiêu Chấn Băng dẫn đầu bá quan văn võ ra tận cổng thành nghênh đón, Ngô Thanh Loan mặc cung trang đứng cạnh, ánh mắt dán chặt vào người bước xuống xe ngựa.

Nhìn thấy tỷ tỷ tóc mai điểm bạc, nàng không kìm được lao đến ôm chặt lấy, hai tỷ muội ôm nhau khóc nức nở.

“Phú Quý!”

Tiêu Chấn Băng bước nhanh đến, nhìn về phía người thanh niên đứng cạnh Triệu Khang, tuổi tác có vẻ lớn hơn mình một chút.

Triệu Phú Quý nhìn hấn, gượng cười nói: “Lâu không gặp, Chấn Băng.”

Nghe được câu này, bá quan văn võ lại nhú mày.

Ngô Tuyết Tình tiến lên khoác tay Tần Ngọc Phượng, mọi người cùng nhau trở về kinh thành, hai bên đường dân chúng

tập trung đông đúc, hân hoan chào đón.

Trở về Vương phủ đã bỏ hoang mười mấy năm, bên trong ngoài phủ đều được người hầu quét dọn sạch sẽ.

Sau khi đưa các nàng về nhà, Triệu Khang gọi riêng Tiêu Chấn Băng.

“Cửu.”

Triệu Khang nhìn hần, mỉm cười nói: “Lúc không có ai thì gọi vậy cũng được, nhưng trước mặt bá quan văn võ, con vẫn nên giữ lễ nghi quân thần.”

Tiêu Chấn Băng cũng cười nói: “Dẫu sao người cũng là cửu của con mà.”

Triệu Khang hỏi: “Bên này chuẩn bị thế nào rồi?”

Tiêu Chấn Băng nghe vậy liền biết Triệu Khang đang nói đến chuyện gì, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Cửu, tuy hiện tại quốc lực của Càn quốc chúng ta không yếu, nhưng tình hình bên đó hiện giờ khá phức tạp.”

“Hơn nữa Tiên đế từng nói với con, Cảnh đế Ngô Quan Hải trước khi mất đã để lại hậu chiêu giúp Tuyết Tình khôi phục Cảnh quốc. Con muốn phái người liên lạc trước, nhân tiện chuẩn bị thêm một hai năm, cửu thấy sao?”

Triệu Khang hơi nhíu mày: “Có cần phức tạp vậy không?”

Cứ điều Phi Hồ quân với Hỏa Pháo quân sang là xong chuyện chứ gì?

Tiêu Chấn Băng bất đắc dĩ nói: “Cửu, con cũng vừa mới lên ngôi, người cũng phải cho con chút cơ hội thể hiện chứ? Trước kia người xuất chinh, con cũng muốn đi theo lắm, nhưng lúc đó còn nhỏ quá. Lần này con muốn tự mình làm, cho nên phải chuẩn bị cho kỹ càng.”

“Chắc chắc, nhóc con, còn muốn lưu danh sử sách à?” Triệu Khang bật cười.

Tiêu Chấn Băng cười lấy ra một hộp thuốc lá mới nhất của Càn quốc châm lửa cho Triệu Khang: “Đó là điều đương nhiên, phụ hoàng có người trợ giúp, mới có thể đưa Càn quốc

trở thành bá chủ thiên hạ như ngày hôm nay, được sử sách ca tụng. Con là con trai của người, sao có thể thua kém?”

“Có chí khí! Vậy cứ theo ý con đi.” Triệu Khang gật đầu.

Tuy đã đồng ý với Tiêu Huyền Sách là sẽ trông coi Càn quốc, nhưng đôi khi cũng nên để đám trẻ tự mình thử sức.

Nghĩ vậy, Triệu Khang vỗ vai Tiêu Chấn Băng, ngậm điều thuốc đứng dậy.

Nhìn Triệu Phú Quý đang ngồi đọc sách ở đằng xa, Tiêu Chấn Băng đứng dậy, đi tới: “Đọc gì đấy?”

Triệu Phú Quý ngẩng đầu lên, thấy là Tiêu Chấn Băng, mỉm cười chỉ vào chỗ ngồi đối diện, giơ cuốn sách trên tay lên: “Một cuốn sách mua được ở quán ven đường trên thảo nguyên.”

“Là về đám người du mục kia sao?” Tiêu Chấn Băng tò mò hỏi.

Triệu Phú Quý gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Lẽ ra, dân số của các bộ tộc du mục phải ít hơn rất nhiều so với các nước nông nghiệp như Bắc địa tứ quốc.”

“Thế nhưng từ khi Ninh vương Tiêu Phi Vũ dẫn quân thảo nguyên tấn công Cảnh quốc, cho đến lúc Nữ đế thảo nguyên Tiêu Cẩm mang quân quay lại báo thù, tốc độ tăng trưởng dân số của bọn họ có vẻ như hơi nhanh quá mức.”

Chương 935 - Tân Quân Tân Triều (3)

Lời nói của Triệu Phú Quý rõ ràng khiến Tiêu Chấn Băng khó hiểu, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Triệu Phú Quý suy nghĩ một chút, dùng tay vẽ một vòng tròn trên mặt bàn: “Từng có bốn nước phương Bắc sống trong vòng tròn cố định này, có đất đai canh tác riêng, chỉ cần không gặp thiên tai địch họa, sản lượng lương thực trong vòng tròn này càng nhiều thì có thể nuôi sống càng nhiều người.”

“Còn người Man di bên ngoài vòng tròn này, họ sống bằng nghề chăn nuôi, không thể trồng lúa gạo, lúa mì, rau củ,... chỉ

có thể ăn thịt bò, thịt cừu, sản lượng lương thực như vậy sẽ ít, sản lượng lương thực quyết định số lượng dân số.”

“Nhưng sau mấy lần chiến tranh, người Man di trước sau đã tập hợp hơn một triệu quân tấn công chúng ta, lẽ ra đến lúc này dân số của người Man di không còn lại bao nhiêu.”

“Tuy nhiên, sự thật không phải như vậy, những năm qua ta và phụ thân đã đi qua không ít nơi, trong đó có cả thảo nguyên, phát hiện dân số của họ vẫn đang phát triển, tình trạng này rất bất hợp lý.”

Tiêu Chấn Bang khẽ cười một tiếng: “Chuyện này cũng không có gì to tát, cho dù dân số của bọn họ có tăng trưởng nhanh hơn nữa thì hiện tại Đại Càn của chúng ta cũng không sợ chiến thuật biến người.”

Triệu Phú Quý lắc đầu cười cười, không nói thêm gì nữa mà quay đầu nhìn Triệu Khang ở phía xa.

“Nếu hiện tượng trái với lẽ thường này là do con người kiểm soát, vậy thì phụ thân, người là người bị kiểm soát, hay là...”

“Người là kẻ kiểm soát?”

Trong lòng thở dài một tiếng, Triệu Phú Quý ngẩng đầu lên, liền thấy ánh mắt Tiêu Chấn Bang đã nhìn về phía xa.

Nơi ánh mắt rơi xuống là một bóng thiếu nữ xinh đẹp, khỏe miệng vị hoàng đế trẻ tuổi này mang theo nụ cười dịu dàng.

Hắn đang nhìn nàng, nàng cũng đang nhìn hắn.

Triệu Phú Quý, người cũng trẻ tuổi như vậy, liền hiểu ra, ánh mắt có chút thương hại nhìn vị hoàng đế trẻ tuổi đối diện.

Cởi bầu rượu bên hông ra, im lặng uống một ngụm.

Ông trời buông xuống màn đêm đen kịt, con người thấp lên muôn vàn ánh đèn.

Sự tĩnh lặng sau khi tiệc tàn càng khiến người ta cảm thấy an tường.

Triệu Khang đang nằm trên mái nhà ngắm trăng, ngẩng đầu lên liền thấy con trai mình leo lên cầu thang, ngồi xuống bên cạnh.

Nụ cười của Triệu Khang tràn đầy ảm áp, đứa con trai nghịch ngợm khi còn nhỏ càng lớn càng trở nên ít nói.

Triệu Khang biết vì sao, nhưng hắn cũng không biết phải an ủi trái tim đứa trẻ như thế nào.

Triệu Phú Quý đưa qua một chén rượu, Triệu Khang nhấp một ngụm nhỏ, luyến tiếc uống hết, hắn nheo mắt, trêu chọc: “Mấy vò rượu chua lè mà nhị nương nguoi ử trước khi đi, e rằng chỉ có hai cha con chúng ta mới uống được.”

“Nhị nương cái gì cũng tốt, chỉ là tay nghề quá kém.” Triệu Phú Quý bật cười.

“Không phải sao? Vừa rồi con và Chấn Bang nói gì vậy?” Triệu Khang hỏi.

Nụ cười trên mặt Triệu Phú Quý biến mất: “Thiếu niên một bước lên trời, lại có gia thế hiển hách thì dễ sinh kiêu ngạo, đạo lý ‘nhất triều thiên tử nhất triều thần’ thì cha nên hiểu rõ hơn con.”

Triệu Khang nhướng mày: “Ý con là cha đừng nên quá kiêu căng?”

Triệu Phú Quý thông thả nói: “Một tiếng ‘Chấn Bang’ của con đã khiến rất nhiều đại thần bất mãn, Trương lão tiên sinh trước khi đi có khuyên cha nên ‘công thành thân lui’, không nên nhúng tay vào triều chính nữa.”

“Cha đã phụ lòng mong đợi của lão nhân gia.”

Triệu Khang im lặng.

Triệu Phú Quý lại tiếp tục nói: “Trên đời này không có chuyện gì là không thể thiếu ai. Đại nương, nhị nương, lục nương, bát nương, tam nương các nàng cũng sẽ...”

“Chưa bao giờ cha quên họ.”

Triệu Khang thân nhiên nói, hắn uống cạn rượu trong chén, rất chua nhưng có thể giảm đau.

Sau đó lại nở nụ cười, véo véo mặt con trai mình: “Nhóc con, không phải cứ khép kín tình cảm là có thể siêu nhiên thoát tục, từ nhỏ con đã rất thông minh, lại chứng kiến cảnh sinh ly tử

biệt của người thân, cho nên ngoại trừ người nhà chúng ta, con không muốn dành quá nhiều tình cảm cho người ngoài.”

“Con cũng sợ sau này sẽ giống như cha, sống quá lâu chính là chết, nhưng tình cảm mãi mãi là thứ quý giá nhất trong cuộc đời mỗi con người.”

Chàng trai trẻ che mặt khóc nức nở, trong mắt Triệu Khang tràn đầy đau lòng: “Không còn cách nào khác, kiếp trước chắc chắn con đã gây nghiệp chướng gì rồi, nếu không sao lại đầu thai làm con trai ta chứ.”

Một lúc lâu sau.

Triệu Phú Quý lau nước mắt, đột nhiên nói: “VẬY cha tìm cho con một nữ nhân đi, con còn chưa được dạo lầu xanh, uống rượu hoa, con muốn tám hoa khô!”

“Mẹ kiếp!”

Triệu Khang giơ chân đạp một cái.

...

Ngày hôm sau.

Tào Bạch Lộ nhìn Triệu Khang một cái, rồi lại nhìn cái bướu trên đầu Triệu Phú Quý.

Tào Bạch Lộ bức bối nói: “Nó không biết võ công! Ngã chết thì sao?”

“Khụ khụ, ta cũng không ngờ một cước đã đá nó xuống rồi, hơn nữa ta cũng dạy nó mà nó không học! Nàng nói xem, ta sắp đột phá nhị phẩm rồi, tại sao thằng nhóc này lại không có chút thiên phú võ học nào vậy?”

Triệu Phú Quý: “Bây giờ là vấn đề con có học võ hay không?”

“Giống nhau thôi, không khác biệt lắm.” Triệu Khang cười gượng gạo, vội vàng chuồn ra khỏi nhà.

Đã quyết định làm theo ý Tiêu Chấn Bang, hắn cũng không có ý định nhúng tay vào nữa, chỉ cần đến lúc giúp Ngô Tuyết Tình xây dựng lại Cảnh quốc là được.

Ý của Triệu Phú Quý tối qua rất rõ ràng, bảo hắn đừng trói buộc bản thân ở lại Đại Càn nữa.

Nếu không, sau này trên triều đình này đều là kẻ địch, thậm chí có thể là cả hoàng đế.

Nhưng xiềng xích này là do Tiêu Huyền Sách đeo lên cho hần, cho nên hần nhất định phải làm, ngoại trừ ăn ra thì hần không nghĩ gì nhiều, xây dựng lại Cảnh quốc, sau đó giúp Tiêu Chấn Bang nắm giữ Đại Càn triệt để rồi rời đi.

Thời gian này sẽ không quá dài.

Ra khỏi nhà, Triệu Khang đi thẳng đến Bắc Trấn Phủ Ti, cự Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ Phương Thiệu đã qua đời, người tiếp quản Cẩm Y Vệ là một người quen cũ của Triệu Khang.

Vũ Kiếm Cuồng.

Vị võ giả từng có công hiến xuất sắc cho phương thức tiêm thuốc này, giờ đây cũng là người có địa vị cao ở Đại Càn.

Nhìn thấy Triệu Khang trong tích tắc, hần ta vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Triệu huynh.”

“Haha, xem ra những năm nay làm quan cũng không mài mòn được khí phách võ phu của Vũ Kiếm Cuồng người a.” Triệu Khang cười nói.

Vũ Kiếm Cuồng cười sảng khoái, mời Triệu Khang ngồi xuống: “Mấy hôm trước ta định đi bái phỏng người, không ngờ người lại đến trước, có phải có chuyện gì không?”

Triệu Khang gật đầu, nói khẽ: “Tiên đế trước khi lâm chung từng nói với ta, Cẩm Y Vệ các người những năm qua đã thu thập được không ít chứng cứ phạm tội của các quan viên, người hãy giao những kẻ tội ác tày trời, đáng tội chết cho ta.”

Vũ Kiếm Cuồng ngẩn người: “Người muốn tự mình ra tay? Hay là để chúng ta làm thì hơn.”

Tiêu Huyền Sách lúc còn sống làm việc không câu nệ tiểu tiết, cách chết cũng khiến người ta phải bật cười, nhưng làm việc thì lại khác.

Những năm qua, Cẩm Y Vệ rất ít khi giết người, chẳng qua là để dành cho tân quân lập uy.

Hiện tại lãnh thổ Đại Càn rộng lớn, sau ngàn ấy năm, số lượng quan viên cũng tăng lên tương ứng, trong đó có không ít sâu

một đáng chết.

Đây là thứ mà Tiêu Huyền Sách để lại cho Tiêu Chấn Bang để thu phục quyền lực.

Triệu Khang thân nhiên nói: “Chuyện này chỉ có ta mới làm được, hảo huynh đệ đã gánh vác nhiều như vậy cho ta rồi, ta gánh vác thay con trai hử cũng là chuyện nên làm.”

Vũ Kiếm Cuồng im lặng một lúc, mới nói: “Số lượng không ít đâu.”

“Những năm qua, có lần nào ta giết người mà ít đâu?”

Ngày mười bốn tháng sáu năm Cảnh Hưng nguyên niên, Trấn Bắc tướng quân Lý Long, Trấn Tây tướng quân Tôn Phương hồi kinh, cùng với Triệu Khang - người một lần nữa được phong làm quốc sư - bắt giữ các quan viên làm loạn.

Tổng cộng có hai trăm mười hai quan viên từ các nơi bị xử trảm, trong đó có vô số người bị liên lụy.

Trong Kim điện, có người cầm bút viết một dòng chữ nhỏ trên quyền sách ghi chép sử sách.

“Từ ngày mười bốn tháng sáu đến ngày mười bảy tháng chín năm Cảnh Hưng nguyên niên, gian thần Triệu ác tàn sát trung lương, liên lụy đến vô số người vô tội, máu chảy thành sông, trời đất u ám.”

Vài nét bút đã định tội danh trong lịch sử.

Chương 936 - Phục Cảnh

Trong điện Kim Loan, không khí ngột ngạt đến cực điểm. Các đại thần đồng loạt quỳ sụp, tiếng kêu oan ức vang lên không ngớt.

“Bệ hạ, Quốc sư Triệu Khang thật là chuyên quyền bá đạo, cấu kết cùng Lý Long, Tôn Phương lạm sát kẻ vô tội!”

“Dưới lưỡi đao của hử, quan viên Đại Càn chết như rom rạ, máu chảy thành sông! Xin Bệ hạ minh xét, nghiêm trị Triệu Khang!”

“Bệ hạ, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng đến lượt chúng thần cũng khó thoát khỏi nanh vuốt của Triệu Khang!”

“Xin Bệ hạ làm chủ cho chúng thần!”

Trên long ỷ, Tiêu Chấn Bang tỏ vẻ kinh ngạc, vội vàng lên tiếng: “Các vị đại nhân hiểu lầm rồi! Cô phụ chỉ giết những kẻ tham ô những nhiều mà thôi!”

Kim Khải, Ngự Sử Đại Phu, ngẩng đầu lên, đau buồn nói: “Bệ hạ, những quan viên kia dù có tội cũng phải do Hình Bộ thẩm vấn định tội, Triệu Khang lại tự ý mang quân bắt người, rõ ràng là coi thường luật pháp Đại Càn, xem thường Bệ hạ!”

“Đúng vậy, Bệ hạ! Thiên hạ này là họ Tiêu, không phải họ Triệu!”

Hoàng đế Tiêu Chấn Bang có vẻ khó xử, trầm ngâm một lúc rồi phán: “Người đâu, truyền Triệu vương vào cung yết kiến! Các vị đại nhân bình tĩnh chờ đợi, trẫm sẽ hỏi rõ nguyên do.”

Nghe vậy, không ít đại thần thầm cười lạnh. Nếu có thể hạ bệ được Triệu Khang, với thái độ của Hoàng đế lúc này, tương lai của bọn họ sẽ vô cùng xán lạn.

Chẳng bao lâu sau, Triệu Khang trong trang phục vương bào uy nghiêm bước vào điện, chỉ khẽ hành lễ cho có lệ.

Tiêu Chấn Bang lập tức đề cập đến việc Triệu Khang tàn sát quan viên, yêu cầu hắn đưa ra lời giải thích.

Liếc nhìn Kim Khải và đám người với ánh mắt khinh thường, Triệu Khang cười lạnh: “Bệ hạ, không cần giải thích gì cả! Quan viên chết thì tuyển thêm, ta chỉ giết những kẻ đáng chết. Trước kia không ai dám giết, vậy thì ta giết!”

“Triệu Khang! Ngươi còn coi Bệ hạ ra gì nữa!” Kim Khải gầm lên.

Ai ngờ Triệu Khang giơ tay lên, một luồng chân khí hung hãn tát thẳng vào mặt Kim Khải, khiến mặt hắn ta sưng vù như đầu heo.

“Thiên hạ này là do ta đánh lấy! Lúc ta cùng huynh đệ vào sinh ra tử trên chiến trường, ngươi còn đang quỳ dưới váy ả kỹ nữ nào đó!”

“Giờ ngươi dám đứng đây lên giọng dạy đời ta? Ngươi có mấy cái mạng để chết?”

“Ngươi...” Kim Khải ôm mặt, lùi về phía sau, sợ hãi không dám nói thêm lời nào.

Đám quan viên hèn nhát kia cũng cúi gằm mặt, run rẩy như cây sậy. Hôm nay, chúng mới thực sự được chứng kiến sự ngang ngược, bá đạo của vị “Lưu Manh Vương” này. Ngay trước mặt Hoàng đế mà hần còn dám ra tay đánh người, quả thực không coi ai ra gì!

Triệu Khang hừ lạnh: “Muốn giải thích? Các ngươi xứng sao? Muốn chết thì nói thẳng, ta cho các ngươi cùng xuống địa ngục với lũ tham quan kia!”

Nói xong, hần quay sang hành lễ với Tiêu Chấn Bang rồi thản nhiên rời khỏi đại điện.

Văn võ bá quan run sợ, không ai dám hó hé nửa lời. Ngay cả giờ này mà có Đồng Trác, kẻ luôn tự cao tự đại, lúc này cũng phải câm nín. Bởi vì Triệu Khang không quan tâm đến danh tiếng, càng không sợ trời đất.

Hành động ngang ngược của Triệu Khang khiến các quan viên càng thêm căm phẫn. Nhưng chúng đâu biết rằng, Tiêu Chấn Bang, người ngoài mặt ra vẻ tức giận, lại đang cung kính cúi đầu trước Triệu Khang trong vườn hoa phía sau hoàng cung.

“Cô phụ, sau chuyện này, bọn họ chắc hận ngài thấu xương.” Tiêu Chấn Bang thở dài.

Triệu Khang cười nhạt: “Không sao, càng hận ta, chúng mới càng trung thành với ngươi.”

“Nhưng như vậy quá ủy khuất cho cô phụ.”

“Chấn Bang, cha ngươi cố tình để lại lũ sâu mọt này cho ta xử lý, chính là muốn ta đóng vai ác. Hần cũng đã chuẩn bị sẵn danh sách quan viên thay thế rồi chứ?”

Tiêu Chấn Bang gật đầu: “Đúng vậy. Phụ hoàng thường xuyên cải trang vi hành, bí mật điều tra các quan viên, ghi chép lại những người tài đức vào “Lương Thần Sách”, đồng thời điều động Cẩm Y Vệ âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của họ. Hiện tại, ta đã hiểu, phụ hoàng làm vậy là để ta đề bạt những

người này. Hắn từng nói, với những kẻ không thể giết, cứ dùng hết giá trị của chúng rồi thay thế sau. Đó là điều ngài dạy hắn.”

Triệu Khang siết chặt tay, như nhớ lại chuyện cũ, thản nhiên nói: “Người hơn cha người.”

“Nhưng bên cạnh phụ hoàng có ngài, còn ta...” Tiêu Chấn Bang ngáp ngừng, “Cô phụ, ngài thấy để Phú Quý giúp ta được không?”

Triệu Khang cười: “Phú Quý sẽ không muốn làm quan.”

“Vậy, cô phụ sẽ luôn ở bên cạnh giúp ta sao?”

Triệu Khang lắc đầu: “Ta cũng đã già rồi. Nhưng người yên tâm, ta sẽ dốc hết sức lực còn lại để giữ vững giang sơn này cho người.”

“Chấn Bang minh bạch.”

...

Mặt trời dần buông, Triệu Khang từ biệt Tiêu Chấn Bang, trở về phủ đệ. Bữa tối đã được Ngô Tuyết Tình chuẩn bị sẵn sàng. Nàng khéo léo dọn cơm, động tác nhẹ nhàng, uyển chuyển.

Dùng bữa xong, Triệu Khang ra ngoài tản bộ. Ngô Tuyết Tình thu dọn bát đĩa, sau đó mang quần áo đi phơi. Bước vào phòng Triệu Khang, nàng nhìn thấy trên bàn có một chiếc ví thêu, một chiếc trâm cài, một miếng ngọc bội và một chiếc mặt nạ. Nàng định cất gọn chúng thì Triệu Phú Quý đột nhiên xuất hiện.

“Những thứ đó, tốt nhất muội đừng động vào.”

Ngô Tuyết Tình quay đầu lại, quả nhiên là Triệu Phú Quý.

“Trong ví là một lọn tóc của đại nương, mặt nạ là của nhị nương đeo khi chinh chiến, trâm cài là của lục nương, còn miếng ngọc bội là của bát nương. Ngoại trừ ta, bốn người bọn họ là những người phụ nữ quan trọng nhất đời phụ thân. Những thứ này, ai cũng không được động vào.”

Ngô Tuyết Tình mỉm cười: “Muội biết, muội chỉ muốn cất gọn chúng thôi.”

Triệu Phú Quý trầm ngâm một lúc rồi nói: “Muội không chen vào được đâu.”

“Muội có thể đợi.” Ngô Tuyết Tình cười rạng rỡ, “Kỳ thực, Phú Quý, huynh rất thông minh, ưu tú, nhưng so với Triệu Khang thì còn kém xa.”

“Ta cũng không muốn hấp dẫn muội.” Triệu Phú Quý nhún vai.

“Vậy là tốt rồi.”

Ngô Tuyết Tình sửa sang lại chăn gối, sau đó đóng cửa phòng, nhìn người bạn từ thuở nhỏ, trong lòng dâng lên niềm vui khó tả. “Gọi ta là Cửu Nương, được không?”

“Đêm rồi còn nằm mơ à?” Triệu Phú Quý liếc nhìn Ngô Tuyết Tình, thấy nàng không có ý gì khác liền xoay người rời đi.

Nàng chấp tay sau lưng, thầm đếm, chỉ còn một tháng nữa là nàng tròn mười sáu, rồi hai năm nữa là mười tám... Đến lúc đó, nàng có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh hắn, từ khi tóc còn xanh cho đến khi bạc đầu.

Thiên địa bao la, vạn vật đều do tâm ta mà thành.

Đại Càn thịnh trị ba năm.

Triệu vương Triệu Khang, suất lĩnh bốn mươi vạn đại quân, ủng hộ Nữ Đế Ngô Tuyết Tình khởi binh phục quốc.

Đại quân hùng mạnh, xuất chinh.

Tiêu Chấn Bang chấp tay sau lưng, tiễn Triệu Khang và Ngô Tuyết Tình rời đi, sau đó trở về hoàng cung.

Trong ngự thư phòng, Chu Long, vị đại tướng quân duy nhất còn sót lại của cựu triều, đã chờ sẵn. Hắn đã gỡ giáp quy điền, nay đã già đi nhiều, nhưng nhìn phúc hậu hơn xưa.

“Thảo dân bái kiến Bệ hạ.”

Tiêu Chấn Bang vội vàng đỡ hắn dậy: “Chu tướng quân không cần đa lễ. Hôm nay trăm triệu ngài đến là có việc muốn nhờ.”

Chu Long cười nói: “Bệ hạ cứ nói.”

Tiêu Chấn Bang thở dài: “Các đại thần trong triều đều bất mãn với cô phụ. Cô phụ tuổi đã cao, lần này lại muốn thân chinh ra

trận. Trầm e rằng sẽ có kẻ nhân cơ hội hãm hại cô phụ, nên vô cùng lo lắng.”

“Tướng quân là người có uy vọng trong quân đội, chỉ sau cô phụ. Vì vậy, trầm muốn mời tướng quân trở lại triều đình giúp đỡ cô phụ, trấn áp gian tà.”

Chu Long do dự một lúc, sau đó cười nói: “Bệ hạ yên tâm, trên đời này không ai có thể làm hại Quốc sư được.”

Tiêu Chấn Bang ngạc nhiên: “Cô phụ dù sao cũng đã ngoài năm mươi...”

“Ha ha, Bệ hạ lo lắng quá rồi! Quốc sư không chỉ võ công cái thế, mà hình như còn có bí thuật trường sinh bất lão. Đại Càn có ngài ấy, chắc chắn sẽ muôn đời hưng thịnh!”

Tiêu Chấn Bang sửng sò, lẩm bẩm: “Ra là vậy... Vậy là tin đồn là thật. Nếu cô phụ có thể sống lâu trăm tuổi, trầm cũng yên tâm rồi.”

Chương 937 - Phục Cảnh (2)

Đại quân hùng dũng tiến về phía lãnh thổ cũ của nước Cảnh. Dẫn đầu là quân tiên phong do Cao Uyên chỉ huy, người đã cùng Ngô Quan Hải để lại 27 đạo quân trấn giữ nơi đây hơn mười năm trước. Nhờ sức mạnh của mình, họ đã thiết lập được một vùng đất vững chắc.

Giờ đây, với sự hỗ trợ của Triệu Khang cùng đại quân nước Càn, việc khôi phục lại đất nước cho Ngô Tuyệt Tình dường như không còn quá xa vời.

Vào một buổi tối nọ, Triệu Khang đang bàn bạc kế hoạch hành quân tiếp theo với Lý Long và Tôn Phương, hai vị tướng lão luyện đã sát cánh cùng hắn từ thuở xông pha trận mạc ở Kim Lân Quan cho đến nay. Cả ba đều đã ngoài năm mươi, nắm giữ quyền lực tối cao ở nước Càn.

Sau khi thống nhất kế hoạch, Tôn Phương mỉm cười nói: “Không ngờ sau ngàn ấy năm, ta lại có cơ hội được sống vai chiến đấu cùng Quốc sư.”

Lý Long cũng cảm thán: “Đúng vậy, đánh xong trận này, chúng ta đều đã già. Đáng tiếc Trương Long, Hoàng Thiên bọn

họ đều đã quy ẩn, Chu đại tướng quân cũng đã cao tuổi. Nếu không, trận chiến này sẽ còn náo nhiệt hơn nhiều.”

Triệu Khang chỉ cười nhạt, không nói gì thêm. Bao năm chinh chiến, hắn đã chứng kiến quá nhiều cảnh chia ly, sinh tử.

Bỗng rèm lều bị vén lên, Triệu Khang nhú mày nhìn ra. Ngô Tuyết Tình bước vào, nàng không mang mũ miện, mái tóc đen dài buông xõa tự nhiên. Vốn đã xinh đẹp động lòng người, nay khoác lên mình bộ long bào thêu phượng, nàng càng toát lên vẻ cao quý, khiến người ta không khỏi mơ mộng.

Sau Tiêu Linh Lung năm xưa, thiên hạ này sắp sửa nghênh đón một vị nữ đế khác, cũng xinh đẹp tuyệt trần như vậy.

Lý Long và Tôn Phương thức thời đứng dậy: “Quốc sư, mặt tướng xin phép lui xuống.”

Triệu Khang khẽ gật đầu.

Chờ hai người rời đi, Ngô Tuyết Tình tiến lại gần Triệu Khang, xoay người, trong giọng nói pha chút mong chờ: “Nhìn thế nào?”

“Cũng bình thường thôi.” Triệu Khang thản nhiên đáp.

“Triệu Khang, ngươi thật là! Xấu như vậy sao?” Nàng bĩu môi.

Triệu Khang liếc nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “Đã mặc long bào thì phải có uy nghiêm của bậc đế vương, đừng để thuộc hạ xem thường.”

“Biết rồi, biết rồi. Giáo huấn người ta hoài.” Ngô Tuyết Tình làm bằm, sau đó ngồi xuống cạnh Triệu Khang, chống cằm hỏi: “Triệu Khang, sau khi ngươi giúp ta giành lại đất nước, ngươi hãy đáp ứng ta một chuyện, được không?”

“Ta từ chối. Trời đã khuya rồi, bệ hạ nên nghỉ ngơi đi.” Triệu Khang đáp, rồi đứng dậy rời khỏi lều.

Hắn không phải kẻ ngốc, từ năm mười bốn, mười lăm tuổi, hắn đã nhận ra tình cảm của Ngô Tuyết Tình. Nhưng dù thế nào, hắn cũng không thể nào đáp lại tình cảm ấy.

Nhìn theo bóng lưng Triệu Khang, ánh mắt Ngô Tuyết Tình thoáng nét thất vọng, khẽ thở dài. Nàng đã cố gắng tìm hiểu từ

Tần Ngọc Phụng và những người khác về sở thích của Triệu Khang, về cách ăn mặc của vị Vương phi quá cố mà hắn yêu thương nhất. Nhưng có vẻ như ngoài chút bối rối ban đầu, từ khi rời khỏi nước Càn, Triệu Khang càng ngày càng xa cách nàng.

Nhưng không sao, thời gian còn dài mà.

Sau một tháng hành quân, đại quân tiến gần đến vùng đất cũ của nước Cảnh. Triệu Khang không hề che giấu ý định ủng hộ Ngô Tuyết Tình phục quốc, và điều này khiến các thế lực cát cứ tại đây phải dè chừng.

Họ đã tranh đấu nhiều năm như vậy, chẳng ai muốn chia sẻ quyền lực cho người ngoài, cho dù đó là dòng máu hoàng tộc của nước Cảnh.

Dưới ánh mặt trời chói chang, họng pháo lóe sáng.

Ngồi trong xe ngựa phía sau, Triệu Khang nghe tiếng pháo rền vang. Sau ba mươi loạt bắn, Tôn Phương cho người đến báo cáo.

“Bẩm Đại soái, quân địch chặn đường đã bị tiêu diệt hoàn toàn.”

Triệu Khang liếc nhìn Ngô Tuyết Tình đang ngồi bên cạnh, khác với vẻ nũng nịu thường ngày, gương mặt nàng lúc này lạnh lùng, đầy uy nghiêm.

“Phi Hổ quân xuất kích, không nhận bất kỳ sự đầu hàng nào, giết hết!” Nàng ra lệnh, giọng nói không chút do dự.

Triệu Khang hơi chần chừ, Ngô Tuyết Tình liền cười nói: “Người đã dạy ta, muốn thể hiện lòng nhân từ thì trước tiên phải dùng thiết huyết thủ đoạn. Nếu không cho bọn chúng một bài học nhớ đời, chúng sẽ không bao giờ biết sợ.”

Triệu Khang không nói gì nữa. Sau nhiều năm phát triển, Phi Hổ quân của nước Càn đã có quân số lên đến hơn vạn người.

Nước Cảnh trước đây cũng có Phi Long quân, nhưng đã bị tiêu diệt hoàn toàn vì Lưu Yến Nhiên. Hơn nữa, sau khi Ngô Quan Hải quyết định tái thiết đất nước, hắn đã cho tiêu hủy toàn bộ tài liệu liên quan đến khinh khí cầu, đồng thời thủ tiêu những

người liên quan. Mục đích là để loại bỏ mọi trở ngại khi Triệu Khang giúp Ngô Tuyết Tình giành lại đất nước.

Tiêu Huyền Sách cũng hiểu rõ điều này, nên khi còn sống hẳn luôn cấm đoán mọi người tiết lộ thông tin về khinh khí cầu ra ngoài.

Vì vậy, lúc này, các thế lực quân phiệt ở nước Cảnh có thể sở hữu pháo, thậm chí cả súng máy của nước Càn, nhưng lại mù tịt về khinh khí cầu.

Sự xuất hiện của Phi Hồ quân khiến cuộc chiến trở thành một chiều. Chỉ trong vòng tám ngày kể từ khi đại quân của Triệu Khang tấn công Từ Châu, hai lực lượng quân phiệt với tổng cộng bảy, tám vạn quân đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Sự tàn nhẫn của Ngô Tuyết Tình khiến mọi người rùng mình, trong khi đó, Cao Uyên dẫn quân từ Bắc Châu tiến đánh như chẻ tre, nhanh chóng chiếm lại 17 đạo quân cũ của nước Cảnh.

Từ Châu thành, nơi từng chứng kiến một trận chiến bi thảm.

Một lão tướng đã dùng thuốc nổ, nổ cùng toàn bộ binh lính địch, khiến hơn mười vạn người chôn thân tại đây.

Dù sau này nước Cảnh đã cho tu sửa thành trì, nhưng những vết tích của cuộc chiến vẫn còn hiện hữu.

Lần này, dưới làn đạn của Phi Hồ quân, Từ Châu thành lại một lần nữa biến thành đồng cỏ nát.

Triệu Khang cưỡi ngựa đi trên bức tường thành đổ nát, bên cạnh là Ngô Tuyết Tình.

“Chính tại nơi này, Hộ quốc công Từ Ninh và quân Mãn tộc của Tiêu Phi Vũ đã cùng nhau bỏ mạng. Ngọn lửa hùng hực đã biến Từ Châu thành thành địa ngục trần gian.”

“Phụ thân ta từng kể, người ta đào được vô số xương cốt ở đây, chất thành núi cao ngất.”

“Từ công đã cống hiến hết mình cho Ngô gia, cho nước Cảnh. Hẳn thậm chí còn bỏ qua cả mối thù giết con, thật sự là trụ cột của đất nước.”

Ngô Tuyết Tình khẽ nói: “Ta sẽ cho dựng một bức tượng lớn cho Từ công ngay trong thành, để hậu thế nước Cảnh mai sau

luôn nhớ đến công lao của lão.”

Triệu Khang gật đầu, nói tiếp: “Ta thấy, cái gọi là anh linh vĩnh hằng chỉ là lời nói suông. Chỉ khi nào dân chúng luôn ghi nhớ đến những người anh hùng, họ mới thực sự trường tồn.”

“Ta từng mong muốn xây dựng nước Càn và nước Cảnh trở thành một quốc gia lý tưởng. Nhưng giờ đây, ta không còn nhiều sức lực nữa. Ta chỉ hy vọng người và Chấn Bang, hai vị hoàng đế, sẽ luôn lấy dân làm gốc, mọi quyết định đều phải nghĩ cho dân, cho vận mệnh của hai nước.”

“Tương lai của thiên hạ này nằm trong tay hai người. Là người đứng đầu, mỗi suy nghĩ, mỗi hành động của các người đều ảnh hưởng đến vô số người. Hãy luôn cẩn trọng!”

Chương 938 - Phục Cảnh (3)

“Qua Từ Châu, vào Hán Châu có ngọn núi Lạc Long, phụ mẫu của nàng được chôn cất ở đó. Đến lúc đó, ta sẽ đưa nàng đi tế bái, cũng để Quan Hải biết ta không phụ lòng mong đợi của hắn.”

Lúc này, Ngô Tuyết Tình im lặng này giờ mới ngẩng đầu lên hỏi: “VẬY CÒN NGƯỜI?”

Triệu Khang hỏi ngược lại: “Ta thì sao?”

“Người vì Càn Quốc mà vất vả, bây giờ lại vì Cảnh Quốc mà bận tâm, sau này còn phải quay về Càn Quốc, làm thanh đao treo lơ lửng trên đầu vô số người.”

“Cả đời này người đều sống vì kỳ vọng của người khác, vậy còn bản thân người thì sao?” Ngô Tuyết Tình trầm giọng nói.

Triệu Khang quay đầu nhìn về phía xa xa, nơi những dãy núi trùng điệp: “Đối với ta mà nói, tương lai còn rất nhiều thời gian, chuyện của bản thân, ta sẽ tự mình lo liệu.”

Ngô Tuyết Tình lại im lặng, Triệu Khang bỗng nhiên cười nói: “Qua một thời gian nữa, ta sẽ để Phú Quý giúp nàng cùng xử lý triều chính, nàng thấy sao?”

“Hắn sẽ không có tâm tư này đâu, với hắn mà nói, cả đời này chỉ muốn làm một người ngoài cuộc mà thôi.”

Nắm chặt tay áo, Ngô Tuyết Tình ngẩng đầu lên: “Ta muốn người giúp ta, người cũng là Triệu vương của Cảnh Quốc, cũng là Quốc sư của Cảnh Quốc. So với Cảnh Quốc đang ngày càng cường thịnh, Cảnh Quốc càng cần sự giúp đỡ của người hơn.”

“Trước khi xuất phát, ta đã chuẩn bị kỹ càng, Watt, Nobel... những nhân tài kỹ thuật mà bọn họ bồi dưỡng trong những năm qua sẽ đến đây.” Triệu Khang giải thích một tiếng rồi bước xuống thành.

Nghỉ ngơi một đêm ở thành Từ Châu, cho binh lính đi an ủi bá tánh, đại quân của Triệu Khang lại tiếp tục tiến về kinh đô Cảnh Quốc năm xưa.

Đi đến đâu, thế như chẻ tre, không ai có thể ngăn cản. Những kẻ chia cắt đất đai Cảnh Quốc, trong đó có không ít người là người Cảnh năm xưa.

Mười mấy năm trôi qua, vị Triệu vương từng giúp Cảnh Quốc chống lại cường địch, giờ phút này lại giơ cao thanh đao về phía bọn họ.

Bọn họ lúc này mới nhớ tới sự đáng sợ của vị Triệu vương kia, chỉ là lần này, bọn họ không phải là bạn bè mà là kẻ thù!

...

Một chương mạnh mẽ, chân khí như rồng cuộn trào, xé toạc mặt đất.

Trên mặt đất lưu lại một vết tích kinh tâm động phách.

Nhiều năm không động thủ, tu vi của Triệu Khang không hề thụt lùi mà ngược lại càng tiến thêm một bước.

Vào đêm tiễn đưa người mình yêu thương Diệp Hồng Tuyết, hắn đã bước vào Tam phẩm thượng tầng, hiện tại chỉ còn cách Nhị phẩm một bước ngắn ngủi.

Vì vậy, ba tên Tứ phẩm đến ám sát Ngô Tuyết Tình đã gặp phải vận đen.

Máu tươi bắn tung tóe, tùy ý ném đầu lâu đầy vẻ kinh hãi xuống đất, Triệu Khang ra lệnh cho đại quân tiếp tục lên đường.

Khi đi ngang qua một ngôi miếu đổ nát, tim hắn không khỏi thất lại.

Lật người xuống ngựa, dưới ánh mắt khó hiểu của Ngô Tuyết Tình, hắn nhẹ nhàng đẩy cánh cửa gỗ mục nát. Trên mặt đất đã phủ đầy bụi bặm.

Nơi đây từng là nơi thành thân của hắn, có một nữ tử tuyệt sắc kết tóc se duyên cùng hắn rồi lại tàn nhẫn rời đi.

Từng khoảnh khắc cứ như mới ngày hôm qua.

Mười sáu năm rồi, nàng có được sống lại một đời nữa không? Tại sao vẫn chưa đến tìm ta?

Ngồi trong ngôi miếu hoang tàn suốt nửa ngày, Triệu Khang xoa mặt rồi mới trở lại quân doanh.

Sau khi tế bái vợ chồng Ngô Quan Hải xong, Triệu Khang liền nhanh chóng hành động.

Chưa đầy ba tháng, bốn mươi vạn đại quân cùng với những quân cờ bí mật mà Ngô Quan Hải để lại năm xưa.

Từng tên phản tặc không chịu khuất phục lần lượt bị tiêu diệt. Trên đường đi cũng gặp phải một số kháng cự, nhưng đều không đáng ngại.

Cuối cùng cũng đến được kinh đô Cảnh Quốc năm xưa, Cao Uyên - người dẫn đầu tiên phong không giấu nổi sự xúc động.

Chờ đến khi Triệu Khang và Ngô Tuyết Tình xuất hiện, vị tướng quân Cảnh Quốc năm xưa liền lật người xuống ngựa, hai đầu gối quỳ xuống đất.

“Cao Uyên bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế, Triệu vương thiên tuế!”

Phía sau, tất cả binh lính Cảnh Quốc cũng đồng loạt quỳ xuống, xa xa hơn nữa, dân chúng cũng quỳ rạp xuống đất.

Tiếng hô vạn tuế vang vọng không ngớt như sóng triều cuộn cuộn.

Đây chính là cảm giác khi làm hoàng đế sao?

Ngô Tuyết Tình trong lòng không có quá nhiều xúc động, liếc mắt nhìn Triệu Khang một cái.

Nàng đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Bình thân.”

Sau đó dẫn mọi người tiến vào trong thành.

Bên trong đại điện.

Long ý năm xưa đã không biết đi đâu, Ngô Tuyết Tình ngồi ở vị trí chủ tọa, Triệu Khang ngồi bên trái nàng.

Ngoài ra còn có Cao Uyên và hai mươi bảy vị tướng lĩnh năm xưa do Ngô Quan Hải để lại.

Tất cả đều đã không còn trẻ nữa.

Nhưng lòng trung thành với Cảnh Quốc của bọn họ không hề mai một theo năm tháng.

“Bẩm bệ hạ, hiện nay phản tặc ở các nơi đã bị tiêu diệt gần hết. Dưới sự an phủ của quân ta, bá tánh các nơi đều quy thuận.”

“Nay bệ hạ giá lâm kinh đô năm xưa, theo ý của mặt tướng, nên mau chóng lên ngôi, xác lập đại thống, sau đó tiêu diệt hết lũ phản loạn còn sót lại, tái thiết triều đình Đại Cảnh.”

Có người kích động nói: “Những năm qua, chúng thần ảm nhẫn chờ đợi chính là ngày bệ hạ khôi phục Cảnh Quốc. Dưới trướng chúng thần đều có nhân tài, nhất định có thể phụ tá bệ hạ tái hiện thời kỳ huy hoàng của Cảnh Quốc năm xưa.”

Ngô Tuyết Tình trầm ngâm một lát rồi mới lên tiếng: “Các vị đều là công thần, Cao tướng quân hãy chọn ngày lành tháng tốt, xác định ngày khôi phục đất nước. Trẫm sẽ kế thừa đại thống Cảnh Quốc, đợi đến khi nào dẹp yên phản loạn sẽ luận công ban thưởng.”

“Chúng thần tuân mệnh.”

Các vị tướng quân đều vui mừng khôn xiết, bọn họ chờ đợi mười mấy năm chính là ngày này. Ngoài lòng trung thành với tiên đế Ngô Quan Hải.

Đương nhiên cũng có chút tâm tư riêng, Cảnh Quốc khôi phục, bọn họ chính là những người có công lao to lớn nhất.

Đến lúc đó, trên triều đình Cảnh Quốc mới, bọn họ chính là những người đứng trên đỉnh cao quyền lực.

Nếu may mắn hơn một chút, được vị nữ hoàng xinh đẹp như hoa này nhìn trúng, vậy thì càng tốt hơn nữa.

Mọi người lần lượt rời đi, người thì tiếp tục thống lĩnh quân đội bình định phản loạn, người thì bận rộn với công việc khôi phục đất nước.

Triệu Khang không lên tiếng can thiệp, tuy Ngô Tuyết Tình còn trẻ, nhưng những năm qua, gần như mỗi ngày hắn đều cùng nàng bàn bạc về các vấn đề sau khi khôi phục Cảnh Quốc.

Nữ hoàng Cảnh Quốc mới này đều biết rõ mình cần phải làm gì và tràn đầy tự tin.

Hắn chỉ cần đứng bên cạnh quan sát, đợi đến khi nào đối phương không giải quyết được thì ra tay là được.

Trong lúc Triệu Khang thống lĩnh đại quân với tốc độ sấm sét, tái lập Cảnh Quốc.

Càn Quốc.

Cởi bỏ long bào, thay vào đó là một bộ trang phục bình dân, Tiêu Chấn Bang không ở lại kinh đô mà vi hành khắp nơi.

Càn Quốc hiện tại giống như Ngô Tuyết Tình đã nói, quốc lực đang trên đà phát triển mạnh mẽ, chỉ cần không xảy ra thiên tai dịch bệnh, với tư cách là hoàng đế, hắn quả thực không cần phải lo lắng gì.

Ban đầu, hắn định thân chinh giúp Ngô Tuyết Tình khôi phục Cảnh Quốc, nhưng đối phương chỉ muốn Triệu Khang hỗ trợ, từ chối ý tốt của hắn.

Vì vậy, vị hoàng đế Càn Quốc này lại rảnh rỗi.

Việc xuất cung vi hành như thế này, hắn đã làm rất nhiều lần rồi.

Nhìn thấy nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt của người đi đường, Tiêu Chấn Bang cảm thấy vô cùng an tâm, điều duy nhất khiến hắn hơi tiếc nuối chính là, bản thân chỉ là người kế thừa chứ không phải người tạo dựng.

Bỗng nhiên, hắn dừng bước, ánh mắt nhìn về phía một quầy xem bói ở góc đường bên trái.

Tâm niệm vừa động, hắn liền bước thẳng đến, ngồi xuống.

Thấy có khách, gã thầy bói mù giả vờ liền ngồi thẳng dậy.

“Vị khách quan này muốn hỏi chuyện gì?”

Nhìn khuôn mặt trẻ trung của đôi phương, Tiêu Chấn Bang thầm cười, vốn chỉ định đùa một chút, nhưng hắn lại vô thức hỏi ra câu hỏi mà bản thân vẫn luôn suy nghĩ trong lòng bấy lâu nay.

“Người thầy đây, phải làm thế nào để giết chết một vị anh hùng?”

Chương 939 - Phục Cảnh (4)

“Làm sao để giết một vị anh hùng?”

Câu hỏi đột ngột từ vị khách khiến gã thầy bói giả danh đang định kiểm chác chút bạc lẻ bỗng chốc sững sờ. Gã lắp bắp, “Cái này... cái này thì ta biết viết gì đây?”

Tiêu Chấn Bang gật đầu, “Đúng vậy, làm sao để giết một vị anh hùng?”

Gã thầy bói dè dặt dò hỏi, “Vị anh hùng trong lời ngài chắc hẳn là phi thường lợi hại?”

“Đúng vậy,” Tiêu Chấn Bang đáp, “Võ công cái thế, dụng binh như thần.”

Gã thầy bói gãi đầu, “Người như vậy thì làm sao giết được chứ?”

“Ta cũng chỉ là hỏi băng quơ thôi.” Tiêu Chấn Bang cười nhạt.

Đúng vậy, một người như vậy làm sao có thể bị giết? Kẻ thù của hắn, thậm chí cả thời gian dường như cũng bất lực trước hắn. Vậy làm sao có thể giết được hắn?

Tiêu Chấn Bang cũng chẳng mong chờ gã thầy bói bịp bợm này có thể cho hắn câu trả lời. Chỉ là có những chuyện chôn giấu quá lâu trong lòng, sớm muộn gì cũng khiến người ta phát điên.

Đặc biệt là khi người kia lại đáng sợ đến vậy.

Bỗng nhiên, gã thầy bói lên tiếng, giọng điệu đầy cẩn trọng, “Nếu đã không thể giết, vậy thì đừng giết nữa.”

“Ý ngươi là sao?” Nụ cười trên mặt Tiêu Chấn Bang vụt tắt.

Nhận ra mình đã câu được sự chú ý của vị khách, gã thầy bói hăng giọng, “Vị anh hùng ngài nhắc đến, chắc hẳn không thể bị khuất phục bởi đao kiếm. Vậy thì không cần đối đầu trực diện, chúng ta có thể dùng cách khác để ‘giết’ hắn.”

“Nói rõ hơn xem.” Tiêu Chấn Bang nhíu mày.

“Anh hùng được khắc ghi bởi thế nhân, cũng chỉ tồn tại trong lòng thế nhân. Muốn giết chết một vị anh hùng, hãy để thế nhân lãng quên hắn, quên đi tất cả về hắn.” Gã thầy bói thao thao bất tuyệt, “Thậm chí... hãy khiến họ căm hận vị anh hùng đó.”

“Anh hùng làm sao có thể bị thế nhân căm hận?” Tiêu Chấn Bang cười nhạo.

“Khi thế nhân không còn cần đến anh hùng, anh hùng sẽ bị lãng quên. Khi anh hùng chạm đến lợi ích của thế nhân, anh hùng sẽ bị căm hận.” Gã thầy bói chậm rãi nói.

Gã thầy bói lén nhìn Tiêu Chấn Bang, trong lòng có chút thấp thỏm. Nói nhiều như vậy, không biết vị khách này có trả tiền hay không.

Bất ngờ thay, Tiêu Chấn Bang thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười, “Ta hiểu rồi.”

Vị Hoàng đế Đại Càn nghiêng đầu nhìn gã thầy bói, “Xin hỏi tiên sinh tôn tính đại danh?”

“Khách quan quá lời rồi, tại hạ chỉ là kẻ giang hồ phiêu bạt kiếm sống, không tên không tuổi.”

Tiêu Chấn Bang đặt xuống một thỏi bạc, “Đa tạ tiên sinh.”

Gã thầy bói mừng rỡ nhận lấy, xem như gặp được miếng mồi ngon, tối nay cuối cùng cũng có bữa no.

Tiêu Chấn Bang chấp tay sau lưng đứng dậy, nụ cười nhàn nhạt hiện trên môi. Hắn chậm rãi rời khỏi quán trà nhỏ, bước ra khỏi thị trấn.

...

Mười lăm tháng Tám, năm Hưng Khang thứ ba mươi, Đại Càn.

Mười năm sau khi Cảnh quốc sụp đổ, Ngô Tuyết Tình, con gái của Cảnh đế, cùng Triệu vương đã tập hợp cự thần, xây dựng lại Cảnh quốc.

Định đô ở Thịnh Kinh, lấy niên hiệu là Vĩnh Khang, mong muốn tái hiện thời kỳ hoàng kim của Cảnh quốc năm xưa.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, vị Nữ Đế đầu tiên của Cảnh quốc này, cũng là vị Hoàng đế cuối cùng.

Suốt sáu mươi năm trị vì, Ngô Tuyết Tình, vị Nữ Đế được coi là người trung hưng Cảnh quốc, luôn sống trong cô độc. Năm Vĩnh Khang thứ năm mươi tám, nàng hạ lệnh mở rộng cửa ải, che chở cho bách tính thiên hạ.

Đôi mắt với sức ép từ Đại Càn, Nữ Đế dẫn đầu văn võ bá quan, kiên cường chống trả.

Hai năm sau, Cảnh quốc diệt vong, thiên hạ thống nhất.

...

Ánh trăng dịu dàng như nước, năm đó cùng ngắm trăng người nay đã lưu lạc nơi nao?

Tiếng sáo da diết vang lên trong màn đêm. Người đàn ông vận hắc y, tóc bạc phơ thổi sáo, dáng vẻ có chút cô tịch.

Một cung nữ vội vã chạy vào, cắt ngang khung cảnh yên tĩnh.

Triệu Khang cất cây sáo ngọc, nhìn về phía cung nữ, “Chuyện gì?”

“Bẩm Triệu vương, Bệ hạ cho mời.” Cung nữ cúi đầu đáp.

Triệu Khang khẽ nhú mày, trầm ngâm một chút rồi đứng dậy. Ngày mai hẳn sẽ rời khỏi Cảnh quốc, trở về Đại Càn. Mặc dù mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, nhưng gặp lại nàng một lần cũng tốt.

Đại điện sáng trưng ánh nến, nhưng lại vắng tanh.

Cung nữ đưa Triệu Khang đến cửa điện rồi lui xuống. Hắn một mình bước vào trong.

Nữ tử mặc long bào, uy nghi ngồi trên long y, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn.

Triệu Khang khom người hành lễ, “Tham kiến Bệ hạ.”

Ngô Tuyết Tình mỉm cười, chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, ý bảo Triệu Khang ngồi xuống.

Chờ Triệu Khang ngồi xuống, Ngô Tuyết Tình mới bước xuống, đi đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói, “Mười bốn tuổi năm ấy, ta từng nhìn thấy dung mạo thật của ngươi khi ngươi tháo mặt nạ xuống. Ngày mai ngươi sẽ rời khỏi đây, ta muốn được nhìn lại dung nhan thật của ngươi một lần nữa.”

Triệu Khang định từ chối, nhưng nhìn thấy ánh mắt tha thiết của nàng, hắn khẽ thở dài, đưa tay gỡ lớp mặt nạ da người xuống, sau đó rút ngân châm ra, thay đổi kết cấu da mặt.

Lớp nguy trang được gỡ bỏ, khuôn mặt già nua, đầy sẹo biến mất, thay vào đó là dung mạo tuấn tú, trẻ trung.

Dung mạo khiến kẻ thù khiếp sợ, cũng khiến biết bao người thâm thương trộm nhớ.

Ngô Tuyết Tình cười khẽ, đưa tay chạm vào mặt Triệu Khang, nhưng lại rút rè thu tay về, “Nhìn vậy là được rồi. Sau này hãy làm một vị hoàng đế tốt.”

Nàng mỉm cười tinh nghịch, “Triệu Khang, ngươi không nhận ra hôm nay ta có gì khác sao?”

Triệu Khang theo bản năng nhìn nàng, “Khác chỗ nào?”

Bất ngờ thay, Ngô Tuyết Tình vung tay cởi bỏ đai lưng ngọc, long bào trượt xuống, để lộ cơ thể trần trụi không một mảnh vải. Triệu Khang giật mình, vội vàng nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, hắn cảm nhận được cơ thể mềm mại, không chút che chắn của nàng áp sát vào người, ôm chặt lấy hắn.

“Ngô Tuyết Tình!” Triệu Khang quát lớn.

Hắn muốn đẩy nàng ra, nhưng lại sợ chạm vào nơi không nên chạm, trong lòng dâng lên một tia phần nộ.

Ngô Tuyết Tình dường như không để tâm, nàng tựa vào người hắn, thì thầm, “Ngươi thậm chí còn không dám nhìn ta, vậy thì làm sao biết trong lòng ngươi không có ta? Nếu bây giờ ngươi

dám mở mắt ra nhìn ta, ta nhất định sẽ khiến ngươi không thể dời mắt.”

Bỗng nhiên, Triệu Khang cười lạnh, nhìn xuống người con gái trần trụi đang ngồi trên người mình.

Ngô Tuyết Tình mừng rỡ, nàng nhón chân, định hôn lên môi hắn.

Nhưng mà, sau đó tiếng khóc nức nở vang lên trong đại điện.

Ngô Tuyết Tình ngược nhìn Triệu Khang, ánh mắt đầm lệ, bất lực hỏi, “Tại sao?”

“Bởi vì ta không yêu ngươi, và ta cũng sẽ không yêu bất kỳ ai nữa.” Triệu Khang cười nhạt, nhạt long bào trên mặt đất khoác lên người nàng, xoay người bước ra khỏi đại điện.

Đi đến cửa, hắn dừng lại, quay đầu nhìn nàng: “Ta hi vọng ngươi có thể làm một vị hoàng đế tốt, đừng phụ lòng phụ hoàng ngươi, cũng đừng phụ lòng mong mỏi của ta.”

Phía sau vang lên tiếng hét đầy phẫn uất của Ngô Tuyết Tình: “Vậy ngươi có từng hỏi ta có muốn làm hoàng đế hay không?!”

“Có rất nhiều chuyện, chúng ta đều thân bất do kỷ, ngươi cũng vậy, ta cũng vậy.”

Triệu Khang đóng cửa điện, rời đi, bỏ lại Ngô Tuyết Tình với tiếng khóc nức nghẹn ngào.

Chương 940 - Dòng Chảy Ngâm

Bước ra khỏi đại điện, Triệu Khang âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Chân khí trong cơ thể vận chuyển, giải trừ cấm chế trên người.

Hắn nhanh chóng thay đổi dung mạo, che giấu thân phận.

Tiếng khóc xé lòng từ phía sau, dù cách một cánh cửa, vẫn rõ ràng đến nhức nhối. Nhưng giờ đây, hắn không còn thời gian bận tâm, rời khỏi hoàng cung, thẳng tiến về nơi ở trong thời gian qua.

Vừa thấy hắn, bốn người đã chờ sẵn nơi đó vội vàng đứng dậy.

“Tham kiến Triệu vương!”

Triệu Khang phát tay ý bảo mọi người ngồi xuống, ánh mắt lần lượt lướt qua từng người.

Võ phủ năm xưa từng là nơi hội tụ biết bao cao thủ. Nhưng mười mấy năm trôi qua, những bậc tiền bối như Nam Cung Long, Giang Khiếu Thiên đều đã qua đời. Bốn người trước mặt chính là những người có tu vi cao nhất Võ phủ hiện tại, ngoài Võ Kiếm Cuồng, Trần Giang Hà.

Cả bốn đều là cao thủ Tứ phẩm thượng tầng, chỉ cách tam phẩm một bước chân.

Triệu Khang mỉm cười, “Sắp tới Cảnh Quốc cũng sẽ mở một Võ phủ, do bốn vị chủ trì. Ngoài ra, nhiệm vụ của các vị là bảo vệ an toàn cho Nữ Đế bệ hạ.”

Bốn người nhìn nhau, đồng thanh lĩnh mệnh.

Triệu Khang gật đầu, để bọn họ giải tán, còn mình thì nhắm mắt trầm tư, kiểm tra lại xem có còn gì sơ sót hay không.

Cho đến tận đêm khuya, sau khi xác định mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, hắn mới một mình cưỡi ngựa rời khỏi hoàng thành.

...

Ngày hôm sau.

Buổi triều sớm đầu tiên sau khi Cảnh Quốc phục quốc. Ngô Tuyết Tình, người đã có mặt từ sớm, ban thưởng cho các văn võ bá quan. Phong thái ung dung, tự tin của nàng khiến Cao Uyên, lão thần Cảnh Quốc, cảm thấy vô cùng an lòng.

Tan triều, Cao Uyên cùng vài vị đại thần được giữ lại bàn bạc thêm một số việc.

Một lúc sau, mới có người lên tiếng hỏi: “Bệ hạ, sao không thấy Triệu vương?”

Ngô Tuyết Tình nhìn về phương xa, “Triệu vương còn phải trở về Càn Quốc, giờ này chắc đã rời khỏi đế đô rồi.”

Nhìn Ngô Tuyết Tình im lặng, mấy vị đại thần khẽ cáo lui.

Nữ hoàng vẫn nhìn về phía cổng thành, nơi hân rời đi. Ngày hôm qua, nàng đã không thể bước vào trái tim hân.

Nếu đã vậy, nàng sẽ làm một vị minh quân của Cảnh Quốc.

Bởi vì đó là mong muốn của hân dành cho nàng.

...

Thiên hạ cuối cùng cũng bước vào một giai đoạn thái bình thịnh trị.

Trở về đế đô Càn Quốc từ Cảnh Quốc, Triệu Khang không hề trì hoãn.

Về đến Vương phủ, người thân đều bình an.

Elizabeth vội vàng chạy đến, ôm chầm lấy hân. Trong số những người vợ, nàng là người nhỏ tuổi nhất, chưa đến bốn mươi.

Đôi mắt xanh biếc ánh lên chút ưu tư, nàng nhẹ giọng hỏi: “Chàng không bị thương chứ?”

“Sao có thể, mọi chuyện đều suôn sẻ.” Triệu Khang mỉm cười, hôn lên môi nàng.

Nghe thấy động tĩnh, Tần Ngọc Phượng cùng hai vị phụ nhân khác cũng ra đón. Nhìn thấy Triệu Khang bình an trở về, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi mọi người an vị, Triệu Khang nhìn về phía Triệu Phú Quý đang ngồi đọc sách, khẽ vẫy tay, “Con trai, con có muốn

đến Cảnh Quốc làm quan không?”

Tuy Ngô Tuyết Tình nói Triệu Phú Quý không có hứng thú với chuyện này, nhưng Triệu Khang vẫn quyết định hỏi ý kiến con trai một câu.

Nói về những thứ như thuốc súng, khinh khí cầu, Triệu Phú Quý chắc chắn không bằng hấn. Nhưng nói về những thứ khác, Triệu Khang biết rõ con trai mình thông minh đến mức nào.

Nếu Phú Quý bằng lòng đến Cảnh Quốc trợ giúp Ngô Tuyết Tình, áp lực của nàng cũng sẽ vơi đi phần nào.

Triệu Phú Quý hiển nhiên hiểu rõ suy nghĩ của phụ thân, lắc đầu nói: “Có sự sắp xếp của cha, cộng thêm năng lực của Ngô Tuyết Tình, không cần con đâu. Con ở bên cạnh mẫu thân là được rồi.”

Ngô Tâm Di nhìn con trai với ánh mắt triu mến, “Nam tử hán đại trượng phu nên ra ngoài gây dựng sự nghiệp, suốt ngày ru rú trong nhà cũng không tốt.”

Triệu Phú Quý hiếm khi nói đùa, “Mẫu thân nói đúng, phụ thân đã gây dựng cơ nghiệp lớn như vậy, con trai như con chỉ cần hưởng phúc là đủ rồi, không cần phải cố gắng gì nữa.”

Triệu Khang cười ha hả, “Được rồi, bình an là tốt rồi, không nhất thiết phải làm nên trò trống gì. Ta định như vậy, sau khi trở về nước nhiều năm như vậy, những việc ta làm chắc chắn đã khiến không ít đại thần bất mãn.”

“Vậy nên nhân cơ hội này, ta sẽ ra tay với một vài tên, lấy đó làm gương, củng cố uy quyền cho Chấn Bang. Đến lúc đó, ta cũng đã hoàn thành trách nhiệm của mình với hai nước. Chúng ta sẽ cùng nhau đến Đông Vực du ngoạn, cả Elizabeth nữa, muội đã lâu không về quê hương rồi, nhân dịp này chúng ta sẽ về thăm.”

Nghe vậy, Elizabeth tựa đầu vào vai Triệu Khang, mỉm cười nói: “Nơi nào có chàng, nơi đó là nhà của muội.”

“Cũng là người nước ngoài như Thất muội, đúng là nên về thăm một chuyến.” Tàn Ngọc Phượng dịu dàng cười nói.

Triệu Khang ôm lấy nàng, “Được, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau đi. Để xem, nên ra tay với ai đây?”

Triệu Phú Quý lúc này bỗng lên tiếng: “Theo điều tra của Cẩm Y Vệ, ba năm nay, Vương gia ở Vũ Thành, Tịnh Châu đã chiếm đoạt hơn mười hai vạn mẫu ruộng đất của dân chúng. Tri huyện Vũ Thành Vương Khải cũng là người của Vương gia, sư phụ của Vương Khải chính là Thứ sử Tịnh Châu, người đứng sau lưng bọn họ chính là đương kim Lại bộ Thượng thư Niên Viễn. Nếu lần theo tuyến này điều tra, sẽ phát hiện vô số quan lại tham ô của dân chúng, lấy Vương gia ra tay, chắc chắn sẽ lôi ra được cả ổ.”

Triệu Khang liếc nhìn con trai, “Còn gì nữa không?”

Triệu Phú Quý thản nhiên nói: “Gần đây, ở đế đô cũng có không ít thanh niên tài tuấn đến kết giao với con. Con đã chuẩn bị sẵn một bức tranh cho một người trong số đó, chỉ chờ cha về sử dụng. Ngoài ra, con còn dùng thân phận khác liên kết với một số người, chuẩn bị cho cha mấy tội danh, đủ để cha chết đi sống lại cả vạn lần.”

“Con trai, con thật sự rất thú vị, ta muốn xem xem con sẽ lật đổ lão tử này như thế nào.” Triệu Khang cười lớn, trong giọng nói tràn đầy tự hào.

...

Hoàng hôn buông xuống.

Ăn cơm xong, Triệu Phú Quý rời khỏi Vương phủ, thông thả đi về phía hoàng cung. Xuất trình lệnh bài, sau khi được thị vệ cung kính gọi một tiếng “Thế tử điện hạ”, hắn được phép đi vào.

Dù sao hắn cũng là con trai của Triệu Nhân đồ, ngay cả Hoàng đế cũng phải gọi một tiếng “biểu ca”, ai dám cản?

Bước vào hoàng cung vốn không xa lạ với mình, Triệu Phú Quý không mấy hứng thú với nơi nguy nga, tráng lệ này.

Tuy nhiên, hôm nay có lẽ là lần cuối cùng hắn đến đây. Sau khi thông báo với thái giám, không lâu sau, thái giám dẫn hắn đến Ngự Hoa Viên.

Bóng người mặc long bào xoay người lại, lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Phú Quý đến rồi sao?”

“Tham kiến Bệ hạ.” Triệu Phú Quý khom người hành lễ.

Tiêu Chấn Bang do dự một chút, vẫn không tiến lên, dừng lại cách đó năm bước, nụ cười trên môi không giảm: “Miễn lễ.”

Chờ Triệu Phú Quý đứng thẳng dậy, Tiêu Chấn Bang ân cần nói: “Hiếm khi ngươi vào cung, có chuyện gì sao?”

Triệu Phú Quý nhếch miệng cười, “Lần này ta đến, là muốn cho Chấn Bang người một viên thuốc an thần.”

Tiêu Chấn Bang nhướng mày: “Lời này của ngươi, ta sao nghe không hiểu?”

Triệu Phú Quý vẫn mỉm cười: “Chấn Bang, ngươi mới ngồi trên ngai vàng được vài năm, cho nên rất nhiều chuyện, rất nhiều người, ngươi vẫn chưa nắm rõ.”

“Lấy Cẩm Y Vệ làm ví dụ, Cẩm Y Vệ Đô chỉ huy sứ đời đầu là Phương Thiệu Phương công công, nhị đương gia sau đó là Tào Bạch Lộ, cũng chính là Ngũ thẩm của ta.”

Tiêu Trần Bang nhíu mày: “Vậy thì sao?”

Triệu Phú Quý đưa tay vén đám lá cây trước mặt, để lộ ra một đóa hoa nhỏ.

“Ngũ thẩm của ta là người làm tình báo, thân là người đứng đầu, nàng ấy quen với việc nắm giữ tuyệt đối thuộc hạ. Cho nên, dù lúc trước nàng ấy đã rời khỏi Cẩm Y Vệ để gả cho phụ thân ta.”

“Nhưng trong Cẩm Y Vệ, vẫn có bảy phần là người của nàng ấy. Những người này hàng ngày vẫn không ngừng thu thập tin tức hữu ích, tập hợp lại, sau đó bí mật giao cho Ngũ thẩm.”

“Trong đó thậm chí còn có cả việc Hoàng đế mỗi ngày ăn gì, gặp ai, đi đâu, làm những gì.”

Triệu Phú Quý mỉm cười, quay đầu nhìn Tiêu Chấn Bang, trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh. Hắn đưa tay hái bông hoa nhỏ đang ẩn mình trong đám lá.

Sau đó, từng chút từng chút một, bóp nát nó.

Chương 941 - Phất tay diệt vạn mạng

Những cánh hoa vụn vỡ tan trên nền đất lạnh, tựa như tình bạn mong manh năm xưa.

Tiêu Chấn Bang, vị hoàng đế trẻ tuổi, nhìn người bạn thuở ấu thơ, Triệu Phú Quý, với ánh mắt xa lạ. Khuôn mặt hắc lạnh lùng, trái tim lại thắt lại bởi nỗi đau đớn và hoang mang.

Triệu Phú Quý thông dong nói: “Kể từ ngày ta trở về, những tin tức này đều được âm thầm chuyển đến, may mắn là ta đã kịp thời ngăn chặn.”

“Ta không biết võ công, cũng không rõ ràng những kẻ tam phẩm, tứ phẩm kia lợi hại ra sao. Nhưng ta tin, với công phu mười mấy năm của cha ta, giết bọn chúng chẳng khác gì chém rau cắt cỏ.”

Hắn cười khẽ, giọng nói bỗng trầm xuống: “Thanh đao sừng trâu ta tặng ngươi đâu rồi?”

Tim Tiêu Chấn Bang như ngừng đập: “Vẫn ở trong kho.”

Triệu Phú Quý mỉm cười, bước đến ghế đá cạnh đó ngồi xuống: “Người nhà họ Triệu chúng ta luôn trân trọng tình nghĩa, với ân nhân, chúng ta sẽ không bao giờ phản bội. Nhất là với nhà họ Tiêu. Tuyệt Tình đã phục quốc, cha ta cũng vui đi một mối lo.”

“Cho nên, hắn sẽ làm thêm một việc nữa, sau đó chúng ta sẽ rời khỏi Đại Càn.”

“Ngươi là hoàng đế, ta hiểu những suy nghĩ và hành động của ngươi. Kỳ thực, rất nhiều chuyện chỉ là chúng ta tự mình dọa mình mà thôi.”

“Cái ngai vàng kia...”

Triệu Phú Quý cười khẩy: “Trong lòng cha ta, chỉ có người họ Tiêu mới xứng đáng ngồi lên đó. Kẻ nào có ý đồ khác, hắn sẽ không ngần ngại diệt trừ. Con đường đã được dọn sẵn, đừng tự mình chuốc lấy phiền phức.”

Nói đoạn, hắn rút ra một bản danh sách từ trong ngực, đặt lên bàn đá: “Ta chỉ quan tâm đến người nhà, những kẻ khác, ta trả lại cho ngươi.”

Bên cạnh danh sách là một sợi dây chuyền nhỏ. Tiêu Chấn Bang nhìn nó, ngây người. Đó là món quà hân tặng Triệu Phú Quý vào lần đầu gặp mặt.

Lúc ấy, hai đứa trẻ đã ước hẹn, hân sẽ làm hoàng đế, còn Triệu Phú Quý sẽ là quốc sư, phò tá hân trị vì thiên hạ. Giống như lời hứa của cha ông hai bên.

“Phú Quý ca!” Tiêu Chấn Bang run rẩy gọi.

Triệu Phú Quý dừng bước, chỉ đáp lại một câu: “Trân trọng.”

Bóng đêm dần buông xuống, ánh trăng le lói trên cao.

Triệu Phú Quý ngẩng đầu, lẩm bẩm: “Người sẽ chọn như thế nào đây, Chấn Bang? Không làm gì chưa chắc đã sống, đừng để ta thất vọng.”

Trong ngự hoa viên, vị hoàng đế trẻ tuổi nằm co ro trên mặt đất, hơi thở dồn dập. Nỗi sợ hãi bao trùm lấy hân như một cơn ác mộng.

Danh sách bị xé rách nát, không hề có tên của Tào Bạch Lộ hay bất kỳ thuộc hạ nào trong Cẩm Y Vệ như hân tưởng tượng. Chỉ có một dòng chữ đầy mỉa mai:

“Ta đã nói rồi, người nhà họ Triệu luôn trân trọng tình nghĩa, với ân nhân, chúng ta sẽ không bao giờ phản bội. Vậy người còn trông đợi điều gì?”

Tiêu Chấn Bang nghiêng răng nghiêng lợi, đập nát sợi dây chuyền trên bàn. Ánh mắt hân đỏ ngầu, hận ý ngùn ngụt trong lòng.

Ngày hôm sau, hoàng đế triệu tập triều hội. Các quan văn võ đều tỏ ra khó hiểu.

“Nghe nói, hôm qua Triệu vương hồi kinh.”

Mọi người bưng tỉnh, kẻ thì cười lạnh, người thì run sợ không dám nói lời nào.

Hoàng đế tiến vào, sắc mặt u ám. Lão thần tinh ý đều hiểu, hôm nay không nên nhiều lời.

Tiêu Chấn Bang hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh nói: “Truyền Triệu vương.”

“Truyền Triệu vương!”

Triệu Khang khoác long bào, sải bước vào đại điện. “Triệu Khang tham kiến bệ hạ.”

“Miễn lễ. Chuyến đi trợ giúp Cảnh quốc phục quốc có thuận lợi không?” Tiêu Chấn Bang dè dặt hỏi.

Triệu Khang gật đầu: “Nhờ hồng phúc của bệ hạ, Cảnh quốc đã được tái lập. Nữ đế Ngô Tuyết Tình phó thác vì thần, từ nay về sau, Càn - Cảnh mãi mãi là hữu hảo.”

“Tốt lắm.” Tiêu Chấn Bang gượng cười.

Triệu Khang ngừng đầu: “Bệ hạ, thần có việc muốn tấu.”

“Khanh cứ nói.”

“Thần muốn vạch tội Lại bộ Thượng thư Năm Viễn, Thị Lang bộ Hộ Triệu Xa, cấm quân đô thống Từ Trân... Tổng cộng mười tám người, dung túng thuộc hạ tham ô nhận hối lộ, ức hiếp bá tánh, bóc lột mồ hôi nước mắt của dân chúng. Theo luật Đại Càn, đáng chém!”

“Triệu Khang, ngươi đừng ngậm máu phun người!” Năm Viễn kinh hãi, thét lên.

Triệu Khang không để ý đến hắn, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tiêu Chấn Bang: “Thần là Triệu vương Đại Càn, được tiên đế tin tưởng giao phó trọng trách. Chẳng lẽ bệ hạ cho rằng thần vu oan giá hoạ?”

“Chuyện này...” Tiêu Chấn Bang đáp ứng.

Thị Lang bộ Hộ Triệu Xa cuống cuống kêu lên: “Triệu Khang, ngươi vu khống triều thần, muốn một tay che trời hay sao?”

Lời buộc tội rõ ràng, nhưng Triệu Khang không hề nao núng. Ánh mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm Tiêu Chấn Bang, như đang ép buộc vị hoàng đế trẻ tuổi phải đưa ra quyết định.

Tiêu Chấn Bang do dự một lúc, nói: “Triệu vương, việc này... cần phải điều tra thêm.”

Triệu Khang cười lạnh: “Không cần điều tra. Cẩm Y Vệ đã điều tra rõ ràng, hôm qua thần đã hạ lệnh cho các nơi phối hợp bắt giữ. Bệ hạ chỉ cần hạ chỉ, bắt giữ những kẻ này là được.”

“Bệ hạ! Xin bệ hạ minh xét! Triệu Khang rõ ràng là muốn loại bỏ chúng ta!”

“Triệu Khang mới là gian thần của Đại Càn! Các vị đại nhân, còn chần chờ gì nữa?”

“Môi hở răng lạnh, hôm nay là chúng ta, ngày mai sẽ đến lượt các vị!”

Tiếng kêu oan vang lên khắp đại điện. Các quan viên hoảng loạn, phần nộ nhìn Triệu Khang, nhưng không ai dám manh động.

Triệu Khang tiến lên một bước: “Kính xin bệ hạ chuẩn tấu.”

Tiêu Chấn Bang siết chặt nắm tay. Nếu như ban nãy hắn còn cho rằng đây là vở kịch của Triệu Khang, thì giờ đây, hắn không thể nào tự lừa dối bản thân được nữa. Áp lực mà Triệu Khang tạo ra quá lớn, giống như một ngọn núi đè nặng lên lồng ngực, khiến hắn không thể thở nổi.

Cuối cùng, dưới áp lực của Triệu Khang và ánh mắt của quần thần, Tiêu Chấn Bang cất giọng run rẩy: “Chuẩn tấu.”

Năm Viễn, Triệu Xa và những người khác ngã quy xuống đất, ánh mắt thất thần nhìn Tiêu Chấn Bang và Triệu Khang.

Một vị quan nhị phẩm bị bắt giữ, kéo theo đó là vô số thuộc hạ, từ kinh thành cho đến các châu phủ, bất kỳ ai dính líu đến vụ việc đều bị Cẩm Y Vệ tóm gọn. Triệu Khang lạnh lùng xem xét từng chồng hồ sơ, không chút lưu tình ra lệnh xử trảm.

Chỉ trong một ngày, pháp trường ngập tràn máu, hơn ba trăm người bị chém đầu. Cả kinh thành chấn động.

Không ai ngờ, vị Triệu vương tướng chừng như nho nhã lại ra tay tàn nhẫn đến vậy.

Người nhà của các quan viên bị bắt giữ, mặc đồ tang, kéo đến trước cung kêu oan. Tiếng khóc than ai oán vang lên náo nê, nhưng không ai dám để ý đến họ.

Trong Đỗ phủ, Đỗ Quang Vũ, người vừa tiếp nhận chức Hộ bộ Thượng thư thay Trương Minh Viễn, thở dài thườn thượt.

“Người đi đâu vậy?” Lão ta nhíu mày nhìn đứa con trai bất tài, Đỗ Huyền.

“Cha, con vừa đi uống rượu về.” Đỗ Huyền cười hì hì.

“Cầm gì trên tay vậy?” Đỗ Quang Vũ nhìn thấy vật trên tay con trai, nhíu mày hỏi.

“Cha, đây là tranh người ta tặng con, đẹp lắm! Cha xem thử xem.” Đỗ Huyền vui vẻ nói.

Chương 942 - Quyền Thần

“Bức tranh?”

Lão đại thần họ Đỗ cau mày: “Gần đây con nên yên phận một chút, đừng để tên họ Triệu kia nắm được thóp nết nào...”

Lời còn chưa dứt, lão bỗng sững người, hai mắt ghim chặt vào bức tranh vừa được con trai lão mở ra.

Đập vào mắt là một khung cảnh kỳ dị.

Điện Kim Loan đông nghịt người, một bàn tay khổng lồ lơ lửng trên đầu tất cả, từ đó buông xuống vô số sợi dây.

Nó trói chặt tất cả mọi người trong điện, kể cả kẻ đang ngồi trên ngai vàng, khoác trên mình bộ long bào long lẫy nhất!

Đỗ đại nhân lập tức lao đến, giáng một cái tát như trời giáng vào mặt con trai mình.

Cú tát mạnh đến nỗi khiến nhi tử ngã dúm dụi, lăn lộn mấy vòng trên đất. Hắn ôm mặt, vẻ mặt ngơ ngác nhìn cha mình.

“Ai đưa con bức tranh này!” Đỗ đại nhân gầm lên giận dữ.

Nhi tử hần lấp bắp: “Chỉ là... chỉ là một người bạn, con thấy bức tranh đẹp nên mới nhận.”

“Cái thứ ngu ngốc! Con muốn chết hay sao!”

Đỗ đại nhân giáng thêm một cú đá, rồi nhặt cuộn tranh trên đất lên. Bức tranh này thật sự quá đáng sợ, nó phơi bày trần trụi thực trạng của Đại Càn hiện nay.

Dưới bàn tay khổng lồ ấy, tất cả mọi người, kể cả hoàng đế, đều chỉ là con rối bị giật dây. Còn kẻ giấu mặt kia là ai?

Không cần nói cũng biết.

Nếu để tên đồ tể họ Triệu kia nhìn thấy bức tranh này thì sẽ ra sao?

Hoặc giả, nếu hoàng thượng nhìn thấy thì hẳn sẽ nghĩ gì?

Dù ngoài mặt hoàng thượng vẫn luôn gọi hắn là “cửu” một cách thân thiết, nhưng Đỗ đại nhân hiểu rõ, đó chẳng qua chỉ là lời nói phòng bị và nhắc nhở mà thôi.

Suy cho cùng, quyền thế của Triệu Khang hiện nay đã lớn đến mức đáng sợ, ngay cả các đại thần như lão cũng âm thầm kinh ngạc.

Vì sao đến giờ Triệu Khang vẫn chưa soán ngôi?

Nếu là lão, giang sơn này có lẽ đã đổi chủ từ lâu rồi. So với quyền lực tuyệt đối, tình thân chẳng là cái đinh gì!

“Cút về phòng, không có lệnh của ta thì đừng hòng bước chân ra khỏi cửa!”

Nhìn đứa con trai vẫn chưa dám đứng dậy, Đỗ đại nhân lại mắng thêm một tiếng. Khi nhi tử định rời đi, lão ta lại lên tiếng: “Khoan đã!”

“Còn chuyện gì vậy cha?” Đỗ Huyền dè dặt hỏi.

“Người bằng hữu kia của con tên gì?” Đỗ đại nhân hỏi.

“Con chỉ gặp hai lần, là bạn của thế tử điện hạ.” Hắn vội vàng trả lời.

Toàn bộ Đại Càn chỉ có một vị thế tử duy nhất, Đỗ đại nhân đương nhiên biết là ai.

Sau khi đuổi nhi tử đi, ánh mắt Đỗ đại nhân lại hướng về phía bức tranh, trong lòng trĩu nặng một tia toan tính.

Có nên mượn bức tranh này để làm chút chuyện hay ho không nhỉ?

Nghĩ đến đây, lão ta vội vàng cuộn tranh lại, vội vã rời khỏi phủ, thẳng tiến vào hoàng cung.

...

Triệu vương phủ.

Vừa mới chém đầu hàng vạn người nhưng Triệu Khang không hề nao núng, vẫn ung dung dạo phố cùng bốn bà vợ.

Còn Triệu Phú Quý thì ngồi trong sân, nhàn nhã đọc sách. Quần gia bước vào, cung kính báo: “Điện hạ, khách của ngài đã đến.”

Triệu Phú Quý ngẩng đầu, đặt cuốn sách xuống: “Mời vào.”

Một lão giả dáng người cường tráng bước vào, cười nói: “Điện hạ.”

Triệu Phú Quý nhìn lão, thản nhiên nói: “Tứ nương gọi ông là Minh thúc, vậy ta cũng xin phép gọi ông là Minh gia gia.”

Minh thúc, người từng thay mặt Tào Bạch Lộ chương quản Phong Vân Lâu, vội vàng xua tay: “Không dám, không dám.”

“Minh gia gia khách sáo rồi.” Triệu Phú Quý đứng dậy, tự mình bê ghế, rót trà mời khách.

Minh thúc có chút thụ sủng nhược kinh, liền hỏi: “Không biết điện hạ cho gọi lão hủ hạ đến đây có chuyện gì cần phân phó?”

“Quả thực có chút việc muốn nhờ Minh gia gia.”

Triệu Phú Quý nói: “Ta cần lão giúp ta tìm vài người, sau đó...”

Nghe Triệu Phú Quý nói, con mắt Minh thúc càng lúc càng trợn to, cuối cùng không nhịn được ngắt lời: “Điện hạ, sao người lại làm như vậy!”

Triệu Phú Quý cười nhạt: “Tiên đế trước khi lâm chung đã trối buộc phụ thân ta vào ngai vàng Đại Càn này, thân làm con, làm sao ta có thể để người phải vất vả như vậy? Trên đời này, chẳng có chuyện gì là không thể thiếu ai, thiếu phụ thân ta, Đại Càn vẫn là Đại Càn.”

“Nhưng những việc người muốn làm, vương gia có biết không?” Minh thúc thở dài, hiển nhiên cũng hiểu được ý đồ của Triệu Phú Quý.

“Người rất muốn làm, nhưng có kẻ lại muốn người bị trối buộc trên cái ngai vàng ấy, người chỉ có thể thỏa mãn mong muốn của kẻ khác.” Giọng nói Triệu Phú Quý bình thản, nhưng lại ẩn chứa một tia bất cần đời.

Minh thúc nghe vậy, không khỏi cảm thán, một lúc lâu sau mới gật đầu: “Lão hủ hiểu rồi.”

“Làm phiền Minh gia gia rồi.”

Minh thúc do dự một chút, rồi nói: “Chỉ là điện hạ, lão hủ e rằng bọn họ cũng không có gan làm vậy. Dầu sao uy thế của vương gia, ai dám động đến?”

Triệu Phú Quý cười khẽ: “Triều đình hiện nay, rất nhiều kẻ không phải là lão thần năm xưa. Oán hận của bọn họ đối với phụ thân ta không hề nhỏ, chỉ cần có chút gió thổi cỏ động, bọn họ sẽ không ngần ngại ném đá vào giếng.”

“Vậy thì được rồi.”

Tiền Minh thúc rời đi, Triệu Phú Quý ngẩng đầu nhìn trời. Từ khi biết Triệu Khang sẽ không già đi, hắn luôn muốn tìm hiểu xem có phải có kẻ nào đó, hoặc thứ gì đó đang thao túng tất cả hay không.

Có lẽ lời giải thích duy nhất chính là ông trời.

Nếu thật sự có ông trời, vậy tại sao lại để phụ thân hắn phải trải qua những chuyện như vậy?

...

Mùa thu vàng rực rỡ.

Gió thu thổi đến mang theo chút se lạnh, dường như cũng báo trước điều gì sắp xảy ra.

Trong kinh thành xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, một đoàn người mặc áo trắng, số lượng đông đảo, cứ đi mười bước lại quỳ xuống dập đầu.

Cho đến khi đến trước hoàng cung, mọi người mới nhận ra người dẫn đầu.

Đó chính là đại nho gia nổi tiếng đương thời, Chu Thiên Phong.

Lão ta dẫn đầu đám học trò, cứ mười bước lại quỳ lạy một lần, cho đến khi đến trước hoàng cung, thu hút vô số người dân hiếu kỳ vây xem.

Nghe tin, hoàng đế lập tức phái người đến dò hỏi.

Lễ bộ Thượng thư nhìn Chu Thiên Phong đang quỳ ngay ngắn phía trước, nhíu mày hỏi: “Chu tiên sinh, ngài đây là làm gì?”

Chu Thiên Phong quỳ thẳng lưng, lớn tiếng đáp: “Lão phu hôm nay muốn cứu vớt Đại Càn!”

Lễ bộ Thượng thư ngẩn người, lão già này đang nói hươu nói vượn gì vậy? Cứu vớt Đại Càn? Chẳng lẽ dựa vào cái miệng sao?

“Chu tiên sinh, ngài hãy đứng dậy rồi nói chuyện, tụ tập nhiều người như vậy là có ý gì?”

Chu Thiên Phong cao giọng nói: “Lão phu từ phương xa, mười bước một lay đến kinh thành, chỉ để tố cáo một người.”

“Người nào?” Lễ bộ Thượng thư thâm hiều, thì ra lão già này muốn cáo trạng.

“Người này khinh quân phạm thượng, ý vào công lao bản thân mà coi thường pháp luật, tùy ý sát hại vô số quan viên, quả thật là quyền thần họa hại Đại Càn!”

Lễ bộ Thượng thư nghe vậy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thốt lên: “Chu Thiên Phong, ngươi chán sống rồi sao!”

Người mà lão ta nhắc đến, ngoài Triệu Khang ra còn ai?

Lão già này điên rồi sao? Dám cả gan tố cáo tên đồ tể kia!

Chu Thiên Phong cười ha hả, giơ tay chỉ vào Lễ bộ Thượng thư, lớn tiếng nói với mọi người xung quanh: “Mọi người hãy nhìn xem, đường đường là Lễ bộ Thượng thư, chính nhị phẩm đại viên, trụ cột quốc gia, vậy mà chỉ mới nghe đến hai chữ “Triệu Khang” đã sợ đến mức suýt tè ra quần!”

“Kẻ như vậy mà cũng có thể đứng trong triều đình sao? Hay là uy thế của Triệu Khang đã vượt trên cả thiên tử? Thiên hạ này rốt cuộc là họ Tiêu hay là họ Triệu?”

“Nếu dám đại thần các ngươi không dám lên tiếng, vậy thì để Chu Thiên Phong ta lên tiếng! Cho dù lão phu chỉ là một thư sinh tay trái gà không chặt, nhưng cũng phải vì Đại Càn, vì hoàng thượng mà trừ bỏ tên quyền thần này!”

Chương 943 - Lời buộc tội dành cho Triệu Khang

Mọi người hiện diện đều ngơ ngác trước cảnh tượng diễn ra trước mắt.

Lễ Bộ Thượng Thư kinh hãi nhìn chăm chăm Chu Thiên Phong, như thể đang nhìn thấy ma quỷ. Những vị thư sinh quý gồi phía sau Chu Thiên Phong cũng đồng loạt lên tiếng:

“Triệu Khang là quốc tặc! Nếu không tru diệt tên gian thần này, Đại Càn sẽ không bao giờ có ngày yên bình!”

Giọng nói vừa dứt, đám đông như được khích lệ, hòa theo hô vang.

Tuy nhiên, trong số đó cũng có những ý kiến trái chiều:

“Cút mẹ mày đi đồ chó chết!”

“Nếu không có Triệu vương, Đại Càn làm sao có thể trở thành bá chủ thiên hạ như ngày hôm nay?”

“Mới có mấy năm thôi mà? Các ngươi đã quên thời điểm chỉ có năm châu đất đai, bị Tề quốc tùy ý chà đạp hay sao?”

“Chính xác! Bọn chúng căn bản không phải người Đại Càn! Chúng là lũ vong quốc nô của Tề quốc và Chu quốc năm xưa! Giờ đây lại dám mưu hại trụ cột của Đại Càn ta!”

“Lũ chó mất gốc! Quân Chu quốc năm xưa mới là bậc quân tử chân chính, lũ nhát gan các ngươi ngay cả bàn chuyện binh trên giấy còn không dám, giờ đây lại dám mạnh miệng nói cứu Đại Càn? Nếu lão tử gặp lũ vô dụng các ngươi trên chiến trường...”

“Ta sẽ chém chết từng tên một!”

Một lão tướng xuất thân từ binh ngũ rống lên, những lời lẽ thô tục khiến cho không ít thư sinh xấu hổ đỏ mặt tía tai.

Bọn họ không thể phản bác, bởi vì những gì lão tướng nói đều là sự thật. Bọn họ phần lớn đều không phải người Đại Càn bản địa, mà là con cháu của những người dân đến từ các nước bại trận năm xưa.

Nhìn thấy những ánh mắt khinh miệt, sắc mặt của các vị thư sinh đều trở nên khó coi. Chu Thiên Phong vẫn giữ được bình tĩnh, không để lộ bất kỳ biểu cảm nào khác lạ.

Lúc này, một vị quan viên từ trong hoàng cung bước ra, nhìn lướt qua khung cảnh hỗn loạn rồi cất tiếng:

“Thánh chỉ của Bệ hạ, mời mọi người vào cung!”

Chu Thiên Phong đứng dậy, những vị thư sinh theo sau cũng đứng dậy. Lễ Bộ Thượng Thư xoay người bước vào hoàng cung, trong lòng không khỏi dâng lên một tia lo lắng. Phải chăng vị hoàng đế non trẻ này thật sự muốn thay đổi?

Bên trong đại điện, Tiêu Chấn Bang ngồi trên ngai vàng, vẻ mặt lạnh lùng.

Văn võ bá quan đứng xếp hàng hai bên. Sau khi Chu Thiên Phong cùng các vị thư sinh tiến vào đại điện, Tiêu Chấn Bang mới như vừa tỉnh mộng.

“Tham kiến Ngô Hoàng! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân.”

Tiêu Chấn Bang nhíu mày nhìn Chu Thiên Phong và đám thư sinh. Giữa đám văn võ bá quan, trông bọn họ thật lạc lõng.

“Nghe nói Chu tiên sinh muốn dâng tấu chương? Mà lại còn là tấu cáo thân cô phụ của trẫm, Triệu vương?”

Chu Thiên Phong thẳng lưng, dũng dạc đáp: “Bệ hạ nói đúng, chúng ta đều là con dân của bệ hạ, tự nhiên phải vì bệ hạ mà suy nghĩ.”

“Ha ha, vậy trẫm muốn nghe xem, thân cô phụ của trẫm đã phạm phải tội gì!” Tiêu Chấn Bang cười lạnh, giọng điệu đầy giận dữ.

Chu Thiên Phong còn chưa kịp mở lời, một giọng nói từ xa đã vang lên:

“Chờ đã, nhân vật chính còn chưa xuất hiện, các người vội vàng cái gì?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tiêu Chấn Bang cũng không nhịn được quay đầu nhìn về phía người vừa đến. Mặc dù chỉ

nghe giọng nói, nhưng tất cả mọi người đều biết đó là ai.

Người tới không mặc vương bào, thay vào đó là một bộ quan phục.

Kiểu dáng của bộ quan phục này khác với quan phục của Đại Càn hiện tại. Những vị quan viên lớn tuổi có chút kinh ngạc nhận ra, đây là quan phục của Huyện lệnh thất phẩm thời Càn quốc sơ khai. Sau khi Càn quốc cường thịnh, kiểu dáng quan phục đã được thay đổi, loại quan phục này đã không còn được sử dụng từ lâu.

Hơn nữa, bộ quan phục trên người Triệu Khang có vẻ đã cũ, giống như được cất giữ cẩn thận từ lâu.

Trước đây, chỉ cần Triệu Khang xuất hiện, cho dù Tiêu Chấn Bang đang ngồi trên long ý cũng sẽ phải đứng dậy nghênh đón.

Nhưng hôm nay thì không.

Một số đại thần chú ý đến chi tiết này, trong đó có Đỗ Quang Vũ. Lão nhắm mắt thở dài, xem ra mình đã đoán đúng tâm tư của bộ hạ.

Cho đến khi Triệu Khang đi đến trước mặt, Tiêu Chấn Bang mới nở nụ cười: “Cô phụ.”

Triệu Khang mỉm cười, khom người hành lễ: “Bộ hạ.”

Sau đó, hắn đứng thẳng người, nhìn về phía Chu Thiên Phong với nụ cười trên môi: “Nghe nói người muốn tố cáo ta?”

Tim Chu Thiên Phong như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, theo bản năng lùi lại một bước. Đây là lần đầu tiên lão ta nhìn thấy Triệu Khang - nhân vật khét tiếng tàn nhẫn, ngoài mái tóc bạc trắng chói mắt ra, dường như không có gì đặc biệt.

Nhưng chính là con người này, không biết đã nhuộm đỏ tay mình bằng máu của bao nhiêu người, và có lẽ trong tương lai con số đó sẽ còn tăng lên.

Những vị thư sinh còn lại càng thêm sợ hãi, không dám nhìn thẳng vào Triệu Khang.

Chu Thiên Phong hít sâu một hơi, nhớ đến lời dặn dò của kẻ đứng sau, cố gắng trấn tĩnh lại.

“Không sai!”

Triệu Khang tùy ý ngồi xuống chiếc ghế do thái giám mang đến, cười nói: “Nói đi, ta đang nghe đây!”

Thái độ cà lơ phất phơ của Triệu Khang khiến Chu Thiên Phong cảm thấy khó chịu.

Lão nhân tức giận nói: “Bệ hạ! Triệu Khang tội ác chồng chất, xin bệ hạ minh xét! Hắn thân là Triệu vương của Đại Càn, được tiên đế tin tưởng, lại lộng quyền, lạm sát kẻ vô tội, gây ra biết bao nhiêu vụ án oan sai! Khiến cho vô số quan viên nhà tan cửa nát! Hắn có sáu tội lớn, xin bệ hạ lắng nghe!”

Triệu Khang huýt sáo một tiếng: “Ồ, sáu tội lớn cơ đấy, nhiều như vậy sao? Nói ta nghe thử xem!”

Thái độ đùa cợt của Triệu Khang khiến Chu Thiên Phong càng thêm tức giận, lão cao giọng nói: “Bệ hạ! Tội thứ nhất, Triệu Khang không tuân theo hoàng quyền, lộng quyền! Tội thứ hai, xem thường luật pháp, tự ý xử tử quan viên mà không cần xét xử! Tội thứ ba, thân là văn thần lại phá hoại văn phong Đại Càn, xây dựng nhà máy ép buộc người đọc sách phải làm công, hủy hoại văn mạch Đại Càn!”

Nghe đến đây, trong lòng Triệu Khang không khỏi dâng lên một tia vui mừng. Xem ra “Thiên Địa Hội” của hắn, à không, là “Công Nhân Hiệp Hội Đại Càn” đã phát triển rất tốt trong những năm qua.

“Tội thứ tư, vì tư lợi cá nhân, ngăn cản Đại Càn thống nhất thiên hạ! Tội thứ năm, cấu kết với Cẩm Y Vệ tàn sát trung lương! Tội thứ sáu, tự ý điều động binh mã vào hoàng thành mà không xin chỉ thị, ý đồ mưu phản!”

“Tội ác ngập trời, đáng bị tru di cửu tộc!”

Chu Thiên Phong một hơi đếm liền sáu tội của Triệu Khang, quan viên kinh hồn bạt vía, trong chuyện này vô luận là tội nào, những người khác đều đủ chết nhiều lần.

Nhìn sang Triệu Khang, hắn vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn nhàn nhã uống một ngụm trà.

Triệu Khang đưa mắt nhìn Tiêu Chấn Bang, khẽ nhíu mày. Tại sao sắc mặt của đứa nhỏ này lại kém như vậy?

Lúc này, Chu Thiên Phong đột nhiên quay người, quỳ rạp xuống trước mặt Tiêu Chân Bang, dập đầu nói: “Bệ hạ! Nếu không tru diệt Triệu Khang, quốc gia sẽ không thể yên ổn! Tiên đế bị gian thần này mê hoặc, giao phó trọng trách, khiến hần có cơ hội lộng hành! Hần đang sỉ nhục bệ hạ và thái hậu, lâu ngày, thiên hạ sẽ mang họ Triệu chứ không phải họ Tiêu nữa!”

“Kính xin bệ hạ hạ chỉ, tru sát Triệu Khang!”

Nói đến đây, những vị thư sinh còn lại cũng đồng loạt quỳ xuống, hô vang:

“Kính xin bệ hạ hạ chỉ!”

Lại Bộ Thiên Quan - người đứng đầu lục bộ cũng quỳ xuống. Dưới sự dẫn dắt của lão, các quan viên dòng chính lần lượt quỳ xuống. Ngay sau đó, tất cả quan viên trong đại điện đều quỳ xuống.

Ngoại trừ Triệu Khang và Tiêu Chân Bang, tất cả mọi người đều quỳ rạp trên đất.

Đúng lúc này, một tên thống lĩnh cấm quân từ xa chạy đến, trên tay cầm một thứ gì đó, sau đó quỳ xuống: “Bệ hạ, quan viên các nơi cùng ký tên thỉnh cầu bệ hạ hạ chỉ, tru sát Triệu vương!”

Chương 944 - Hỗn Loạn

“Bệ hạ! Các nơi quan viên đồng loạt ký tên, dâng tấu thỉnh cầu tru sát Triệu Vương!”, tiếng hô vang dội của thống lĩnh cấm quân như sấm sét giữa trời quang, khiến cả triều đình chấn động.

Tâm trực được trải rộng ra, chỉ chít những cái tên đỏ chói, minh chứng cho lời khẳng định vừa rồi. Cảnh tượng này khiến ai nấy đều bàng hoàng, khó tin vào mắt mình.

Ngay cả Triệu Khang, vị chiến thần vang danh thiên hạ, cũng không khỏi ngạc nhiên trước thế cục thay đổi chóng mặt như vậy. Xem ra vị cháu trai của mình, trong một thời gian ngắn, đã tạo ra một cơn địa chấn rung chuyển cả Đại Càn.

Trên ngai vàng, Tiêu Chấn Bang cảm nhận rõ từng nhịp tim đập như trống dồn. Liệu ngày này cuối cùng cũng đã đến? Liệu vị chiến thần tóc bạc kia sẽ chịu khuất phục trước áp lực của cả triều đình?

Nói thật lòng, Tiêu Chấn Bang không tin Triệu Khang có ý định tạo phản. Như lời Chu Thiên Phong từng nói, Triệu Khang nắm giữ binh quyền tuyệt đối, các tướng lĩnh đều xem hắn như thần minh. Chỉ cần một tiếng hô, cả Đại Càn sẽ đổi chủ trong chớp mắt.

Tuy nhiên, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất! Hơn ba năm trước, khi Triệu Khang chưa trở về, Tiêu Chấn Bang luôn khao khát ngày vị hoàng thúc trở về phò tá mình như đã từng phò tá tiên đế.

Giấc mộng của Tiêu Chấn Bang là một Đại Càn hùng mạnh, bành trướng khắp thiên hạ, từ thảo nguyên hoang mạc đến biển cả mênh mông. Và hắn tin rằng, với sự trợ giúp của Triệu Khang, giấc mộng đó sẽ thành hiện thực.

Thế nhưng, sự trở lại của Triệu Khang lại khơi dậy trong lòng Tiêu Chấn Bang một nỗi sợ hãi âm ỉ. Sức mạnh tuyệt đối mà Triệu Khang vô tình thể hiện, khả năng kiểm soát cả Đại Càn khiến Tiêu Chấn Bang rung mình.

Giờ đây, phân nửa quân đội Đại Càn là người của hai nước bị thôn tính trước kia, họ mang trong mình lòng trung thành tuyệt đối với Triệu Khang, sẵn sàng vứt bỏ tất cả để nghe theo mệnh lệnh của hắn. Còn nửa còn lại, cùng với các quan văn trong triều, đều run sợ trước thanh danh “đồ tể” của vị chiến thần.

Là hoàng đế, Tiêu Chấn Bang làm sao có thể không sợ hãi? Dù người đó là hoàng thúc của mình. Trong suốt ba năm qua, mỗi lần chứng kiến Triệu Khang ban bố mệnh lệnh cho bá quan văn võ, Tiêu Chấn Bang cảm thấy mình như một con rối vô dụng, bất lực nhìn giang sơn Đại Càn nằm gọn trong tay người khác.

Càng chua xót hơn, khi trong dân gian râm ran lời đồn “Hai Hoàng Đế”, ám chỉ quyền lực thực sự của Đại Càn đang nằm trong tay Triệu Khang. Dù biết Triệu Khang sẽ không làm hại mình vì tình nghĩa gia tộc, nhưng Tiêu Chấn Bang không thể không lo lắng cho tương lai, cho con cháu của mình. Liệu đến

khi hấn nhắm mắt xuôi tay, giang sơn Đại Càn có còn thuộc về dòng họ Tiêu?

Chính vì vậy, khi chứng kiến cảnh tượng các quan dâng tấu tru sát Triệu Khang, Tiêu Chấn Bang cảm thấy thật nực cười. Những lời lẽ hoa mỹ đó, liệu có đủ sức lay chuyển vị chiến thần kia?

Ngay khi Tiêu Chấn Bang định đứng lên kết thúc màn kịch nực cười này, một tiếng hô vang lên: “Thái hậu giá lâm!”.

Triệu Khang nhìn về phía xa, thấy Ngô Thanh Loan, mái tóc điểm bạc, vội vã tiến đến. Vị sủng phi duy nhất của tiên đế, lướt qua Triệu Khang, dừng lại trước ngai vàng.

Tiêu Chấn Bang định đứng dậy hành lễ, nhưng một tiếng “bốp” vang dội khiến hấn chết lặng. Ngay trước mặt bá quan văn võ, Ngô Thanh Loan tát con trai mình một cái đau điếng, để lại trên mặt Tiêu Chấn Bang một dấu tay đỏ ửng.

Cả triều đình bàng hoàng, một vị quan viên lấy hết can đảm lên tiếng: “Dám cả gan! Người dám đánh bệ hạ!”.

Ngô Thanh Loan quay lại, ánh mắt lạnh băng nhìn thẳng vào vị quan viên: “Chuyện của bản cung, đến lượt người lên tiếng sao? Muốn chết thì cứ việc mở miệng, bản cung sẽ cho người xuống hoàng tuyền hỏi Tiên Đế, xem trước kia bản cung đã dạy dỗ hấn thế nào!”.

Nghe vậy, vị quan kia sợ hãi cúi đầu. Bá quan văn võ bỗng chốc nhớ lại, năm xưa, ngay cả Tiên Đế cũng từng bị vị Thái hậu này “dạy dỗ” không nương tay.

“Mẫu hậu...”, Tiêu Chấn Bang run rẩy gọi.

Chưa kịp dứt lời, Ngô Thanh Loan lại giáng xuống một cái tát nữa, sau đó kéo hấn đến trước mặt Triệu Khang, quát lớn: “Hai cái tát này là để thức tỉnh người! Bây giờ, hãy quỳ xuống xin lỗi hoàng thúc của người!”.

Tiêu Chấn Bang đứng hình, Chu Thiên Phong đứng bên cạnh cũng tái mặt. Bất Hoàng đế quỳ xuống xin lỗi thần tử? Không khác nào muốn tháo long bào, phế bỏ ngôi vua!

“Mẫu... Mẫu hậu, người... người đang nói gì vậy?”, Tiêu Chấn Bang lắp bắp hỏi, ánh mắt tràn đầy khó tin.

Ngô Thanh Loan nước mắt lưng tròng: “Nếu không có hoàng thúc con, Đại Càn đã diệt vong từ mấy chục năm trước, rơi vào tay Tiêu Phi Vũ rồi! Làm gì đến lượt con ngồi trên ngai vàng này!”.

“Nếu không phải tiên đế băng hà, khản cầu hoàng thúc con trở về, con nghĩ người muốn quay lại cái đất Đại Càn này để làm gì?”

“Con nhìn những lão già chó má sau lưng xem, kẻ nào không muốn lật đổ hoàng thúc con, thâm tóm quyền lực?”

“Tự hỏi lòng mình đi, con đâu lại bọn chúng được sao? Nếu không có hoàng thúc con trấn giữ triều đình, mẹ con mình đã bị lũ sói đó gặm nhấm đến xương cũng không còn!”

“Hắn vì giang sơn nhà họ Tiêu, ngay cả lần cuối gặp mặt người mình yêu thương nhất cũng không được! Cả đời cống hiến hết thảy cho nhà họ Tiêu, con còn muốn người phải làm gì nữa?”

“Bây giờ con lại muốn giết người ta, Tiêu Chấn Bang, lương tâm con bị chó tha rồi sao? Quỳ xuống cho ta!”.

“Thanh Loan!”, Triệu Khang không nhin được lên tiếng.

Tiêu Chấn Bang loạng choạng quỳ sụp xuống, ngược nhìn người mẹ đang rơi nước mắt, trong lòng dâng lên một cảm giác xa lạ. Người thân thiết nhất, lại chính là người đang chà đạp lên uy nghiêm của hắn, khiến hắn phải đối diện với sự thật phũ phàng.

Vị hoàng đế trẻ tuổi bò dậy, ánh mắt đỏ ngầu gào thét: “Vậy người muốn hắn ta thay thế ta luôn đi! Người nhìn xem, bây giờ ta còn ra dáng hoàng đế nữa không, còn là chủ nhân của Đại Càn nữa không?”.

“Ta có danh vua, nhưng lại không có quyền vua!”.

“Cả thiên hạ này chỉ biết đến Triệu Khang, còn ai nhớ đến hoàng đế Tiêu Chấn Bang này!”.

Hắn túm lấy một vị quan viên: “Đúng vậy! Bọn chúng không có ý tốt gì cả! Nhưng chính những lão già chó má này, mới cho ta uy nghiêm của một hoàng đế! Bọn chúng mới công nhận ta là hoàng đế!”.

“Hơn nữa, ta muốn giết hần, nhưng ta giết được sao? Ta lấy gì để giết hần, ngay cả con trai của hần ta còn không bằng!”.

Tiêu Chấn Bang chỉ tay vào Triệu Khang, cười trong nước mắt: “Làm hoàng đế mà muốn giết người cũng không được, thật nực cười biết bao!”.

Ngay lúc đó, một đám người hốt hải chạy vào, là các vị thống lĩnh cấm quân, ai nấy đều mang vẻ mặt hoảng hốt, tay cầm trường đao.

“Bệ hạ! Lý Long, Tôn Phương dẫn bảy mươi hai vạn đại quân đã đến ngoài hoàng cung, khẩn cầu bệ hạ tha tội cho Triệu Vương!”.

Vừa đẹp yên sóng gió, sóng gió khác lại nổi lên.

Trong phủ Triệu Vương, Triệu Phú Quý uống một ngụm rượu chua chát, lật sang trang sách khác, lầm bầm: “Đã đến lúc rồi nhỉ?”.

Chương 945 - Nhận Tội Hoàn Chính

Chỉ dựa vào vài tội danh gán cho Chu Thiên Phong và tấu chương thỉnh cầu của bá quan văn võ muốn ép Triệu Khang thoái vị là điều không thể. Cho dù bản thân hần muốn lui, cũng không thể lui được.

Vì vậy, chỉ có thể làm lớn chuyện, bức ép tất cả mọi người đến cực điểm, mới có thể đạt được kết quả mà Triệu Phú Quý mong muốn.

Hần sắp xếp cho Chu Thiên Phong rầm rộ tiến kinh dâng tấu chương tố cáo, đồng thời dựa vào những tin tức tình báo mà Cẩm Y Vệ thu thập được trong nhiều năm qua, uy hiếp các quan lại địa phương liên danh dâng sớ, yêu cầu xử tử phụ thân mình.

Khi các quan văn võ trong triều cho rằng thời cơ đã chín muồi, Triệu Phú Quý liền phái người báo cho Ngô Thanh Loan. Hần biết với tính cách nóng như lửa của người di này, một khi biết có người muốn giết Triệu Khang, tuyệt đối sẽ không để đối phương sống yên ổn, cho dù người đó là con trai ruột của nàng hay là hoàng đế Đại Càn.

Lòng tự tôn của người bạn thấu hiểu thời thơ ấu và niềm kiêu hãnh của một hoàng đế đã bị Triệu Phú Quý lợi dụng bàn tay của Ngô Thanh Loan nghiền nát không còn mảnh vụn.

Hiện tại, những tướng lĩnh dưới trướng Triệu Khang lại dẫn quân tiến kinh, những người này giống như một ngọn lửa hung dữ. Mà người bị thiêu đốt trên ngọn lửa đó, không ai khác chính là Triệu Khang và Tiêu Chấn Bang.

Ba năm qua, ngay cả Triệu Khang cũng không nhận ra, bởi vì lời trăn trối của Tiêu Huyền Sách, hắn càng quan tâm đến chuyện Đại Càn hơn cả mười mấy năm trước. Trước kia, trừ phi có chuyện lớn hoặc là đi gặp Linh Lung, nếu không ngay cả buổi chiều hắn cũng lười đi.

Thế nhưng những năm gần đây, hắn thậm chí còn quay về ngự thư phòng để cùng Tiêu Chấn Bang xem xét tấu chương từ khắp nơi gửi đến, nắm chặt lấy Đại Càn hơn.

Tuy nhiên, hắn lại tỏ ra vô cùng ngạo mạn trong triều, căn bản không ngại đắc tội với ai, càng không ngại giết người. Bởi vì hắn cảm thấy, sau này khi mình rời đi, phải để lại cho Tiêu Chấn Bang một triều đình trong sạch.

Nhưng cũng chính vì vậy, hắn đã trở thành một ngọn núi đè nặng lên lòng tất cả mọi người.

Triệu Phú Quý nhìn thấu tất cả, nhưng điều đó không quan trọng.

Sau ngày hôm nay, toàn bộ người dân kinh thành sẽ biết, Triệu vương thật sự có năng lực tạo phản, chỉ cần hắn muốn, Đại Càn sẽ không còn mang họ Tiêu.

Như vậy, cho dù tiếng gọi Triệu Khang trong dân gian có lớn đến đâu, họ cũng sẽ sinh ra cảm khái và thương xót đối với vị hoàng đế đương thời.

Trước đây, Triệu Khang từng nói với con trai mình rằng sẽ chờ xem con trai sẽ lật đổ phụ thân như thế nào.

Nhưng không ngờ lần này lại bị chính con trai mình tính kế một cách triệt để.

Còn có vị hoàng đế trẻ tuổi đáng thương kia nữa...

Triệu Phú Quý khẽ nhú mày, lại uống một ngụm rượu trong bầu, hắn còn một kế hoạch, lúc này đang do dự có nên để Tiêu Chấn Bang sống hay không.

Nhưng nghĩ đến sau này khi bọn họ rời đi, những tướng lĩnh như Lý Long, Tôn Phương sẽ bị nhằm vào, hắn quyết định để lại lá bùa hộ mệnh này cho bọn họ.

...

Trong hoàng cung.

Nghe nói các tướng quân tự ý dẫn quân vào kinh thành mà không có quân lệnh, những đại thần như Đỗ Quang Vũ đều kinh ngạc đến ngây người. Những người này vì Triệu Khang mà điên cuồng đến vậy sao?

Đây chẳng phải là tạo phản sao!

Một người vội vàng hỏi: “Đến bao nhiêu người?”

Cầm quân vội vàng đáp: “Các vị tướng quân chỉ mang theo ba nghìn người vào kinh thành, nhưng bên ngoài kinh thành đã có hàng vạn quân mã bao vây, nước chảy không lọt!”

“Nói là trừ khi nhìn thấy Triệu vương bình an vô sự, bằng không tuyệt đối không rút quân. Lúc này các vị tướng quân đang quỳ trước cửa cung, nói là nguyện chết để chứng minh cho Triệu vương!”

Tiêu Chấn Bang nghe vậy liền cười ha hả, cười đến chảy cả nước mắt, chỉ vào Triệu Khang nói: “Mẫu hậu, người thấy chưa? Người nói nhi thần muốn giết hắn, nhi thần giết hắn được sao?”

“Nhi thần còn chưa làm gì, thuộc hạ của hắn đã bao vây kinh thành! Hừ! Lúc này hắn chỉ cần đi ra ngoài hô một tiếng, sẽ không còn có giang sơn nào của nhà họ Tiêu nữa!”

“Người nói nhi thần muốn giết hắn? Nhi thần muốn! Nhi thần nằm mơ cũng muốn! Nhưng nhi thần làm sao giết hắn được! Ngay cả nữ nhân nhi thần yêu thương, cũng yêu hắn! Được rồi, được rồi, cứu phụ, Triệu vương! Ngôi vị hoàng đế này người ngồi đi!”

Nhìn Tiêu Chấn Bang như phát điên, Ngô Thanh Loan ngã gục xuống đất, che mặt khóc nức nở.

Triệu Khang cũng nhìn người thiếu niên đang rơi lệ đầy mặt, nói nằm mơ cũng muốn giết mình, chỉ cảm thấy có chút chua xót. Dung mạo của vị hoàng đế trẻ tuổi này rất giống với vị Huyền Sách hoàng tử năm đó hay cười, vỗ vai hắn nói: “Chúng ta là huynh đệ, còn thân hơn cả huynh đệ ruột thịt”.

Thậm chí có lúc nhìn thấy đối phương, Triệu Khang còn tưởng rằng Tiêu Huyền Sách sống lại.

Hắn bước lên phía trước, khom lưng nhìn Tiêu Chấn Bang thật kỹ, sau đó đưa tay ra.

Khoảnh khắc này, trái tim của tất cả mọi người đều thót lên cổ họng.

Triệu Khang là cường giả đỉnh cao, chỉ cách nhị phẩm một bước, muốn giết Tiêu Chấn Bang lúc này còn dễ hơn giết gà, huống chi Tiêu Chấn Bang vừa mới nói nằm mơ cũng muốn giết hắn.

Những kẻ muốn giết Triệu Khang, đều đã chết trong tay hắn!

Tuy nhiên, Triệu Khang chỉ đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho vị hoàng đế trẻ tuổi, cười nói: “Bệ hạ, thần nhận tội. Thần trả lại Đại Càn cho người.”

Tiêu Chấn Bang ngây ngốc nhìn người đàn ông tóc bạc trước mặt, người sau thò tay vào ngực, lấy ra quốc sư ấn, Triệu vương ấn, Thiên Sách thượng tướng quân ấn, đặt hết xuống đất.

“Sư phụ...” Ngô Thanh Loan kêu lên một tiếng đau buồn.

Triệu Khang lắc đầu cười cười, xoa xoa mặt: “Không sao, chúng ta vẫn là người một nhà.”

Nói xong, hắn kéo Tiêu Chấn Bang đang ngây người như phỗng dậy, đi đến trước long ỷ, sau đó lạnh lùng nhìn xuống vô số quan lại phía dưới.

Giây phút này, ngay cả linh hồn của các quan lại cũng run rẩy.

Mặc trên người bộ quan phục huyện lệnh thất phẩm, Triệu Khang bước xuống bậc thang, từng bước một đi ra khỏi hoàng cung.

Phía trước, bảy mươi hai vị tướng quân như Tôn Phương, Lý Long, v.v. đều quỳ xuống, phía sau là binh lính, vô số bá tính kinh thành kinh hãi nhìn cảnh tượng này.

Thấy Triệu Khang đi ra, Tôn Phương, Lý Long, v.v. đều kích động, vội vàng đứng dậy: “Đại soái!”

Tuy nhiên, Triệu Khang lại xua tay ngăn cản bọn họ, nhìn về phía bá tánh kinh thành xa xa, đây là lần cuối cùng hắn không tôn trọng hoàng quyền.

“Triệu Khang tội ác tày trời, đáng bị xử trảm, hoàng thượng niệm tình công lao quá khứ, miễn cho tội chết. Bãi bỏ vương vị và các chức vị khác, từ ngày hôm nay giáng xuống làm thường dân.”

“Vương gia!”

“Đại soái!”

Lý Long, Tôn Phương, v.v. chạy đến, không thể tin được: “Bệ hạ sao có thể...”

“Được rồi, tất cả im miệng!”

Triệu Khang quát một tiếng, nhìn các tướng sĩ: “Đều từ đâu đến thì trở về chỗ đó đi, cả ngày rảnh rồi sinh nông nổi sao? Lão tử dù không phải vương gia, không phải quốc sư thì cũng không ai giết được, đều cút hết đi! Mang theo những người bên ngoài kinh thành kia cút hết cho ta!”

Mọi người đều sững sờ nhìn Triệu Khang quay lưng bỏ đi, một người không nhịn được hỏi: “Vậy đại soái người đi đâu?”

“Về nhà dạy dỗ con trai!”

Triệu Khang đáp lại một câu, sau đó xoay người lại nhìn những vị tướng sĩ trung thành và tận tâm với mình, mỉm cười, khẽ chấp tay.

Bảy mươi hai vị tướng quân lệ rơi đầy mặt, quỳ xuống đất đáp lễ. Chỉ nghe hắn cười nói: “Giúp ta bảo vệ Đại Càn thật tốt.”

...

Đêm khuya.

Trong hoàng cung, Tiêu Chấn Bang vẫn ngồi trên long ỷ, ngẩng nhìn ba ẩn tín trên mặt đất phía trước.

Hắn đã ngồi như vậy mấy canh giờ rồi, đuổi hết những người bên cạnh đi.

Bỗng nhiên, một bóng người xuất hiện.

Là Trần Giang Hà.

“Bệ hạ, Triệu vương... Triệu Khang bảo ta đưa thư cho ngài.”

Tiêu Chấn Bang vội vàng đứng dậy: “Thư đâu?”

Trần Giang Hà lấy bức thư ra, vị hoàng đế trẻ tuổi như vớ được vàng, vội vàng nhận lấy, mở ra. Chữ viết trên thư rất xấu và ngắn gọn.

“Đứa trẻ ngốc, cứu phụ không trách con.”

Tiếng khóc vang vọng khắp hoàng cung trong đêm đó.

...

Xe ngựa chạy trên đường cái quan đạo, Triệu Khang mang theo người nhà không biết đi đâu, con trai bên cạnh đưa bầu rượu đến.

Hắn uống một ngụm, nuốt xuống mới lên tiếng: “Độc trên người Chấn Bang, là do con hạ sao?”

Chương 946 -

Chương 907: Ra tay

Triệu Phú Quý nhìn phụ thân, cười nhạt: “Cha đã nhận ra rồi sao?”

Triệu Khang uống thêm một ngụm rượu, chậm rãi nói: “Lúc đỡ Chấn Bang, ta đã âm thầm truyền vào cơ thể hắn một luồng chân khí để thăm dò. Trong tâm mạch hắn có một luồng độc khí kỳ lạ, không thể nào loại bỏ, ngay cả tu vi của ta cũng không thể bức nó ra ngoài.”

“Chấn Bang là hoàng đế, âm thực hàng ngày đều có người giám sát, suy đi nghĩ lại, người có cơ hội hạ độc hắn, lại có thể

hạ độc hần, chỉ có biểu ca của hần là người.”

Giọng Triệu Khang trầm buồn.

Triệu Phú Quý cười nhạt: “Cha, con nhớ cha thường nói, đã làm thì phải gánh chịu hậu quả.”

“Nếu ban đầu Chấn Bang không lật xem quyển danh sách giả kia, hần đã không trúng độc. Hơn nữa, nếu hần đeo miếng ngọc bội mà con trả lại cho hần, độc tố trong cơ thể cũng sẽ tự giải.”

“Con đã cho hần cơ hội, chỉ là hần tự mình từ bỏ, trách ai được.”

Triệu Khang lắc đầu: “Người không phải đang cho hần lựa chọn, người chỉ đang hưởng thụ cảm giác khống chế, đùa bỡn tâm lý và trả thù hần mà thôi.”

“Người biết rõ, trong Đại Càn, không ai có thể làm hại chúng ta, nhưng người vẫn làm chuyện này.”

Triệu Phú Quý chấn động, dời mắt khỏi Triệu Khang. Hần không ngờ tâm tư của mình lại bị cha nhìn thấu như vậy.

Triệu Khang lại uống một ngụm rượu, im lặng hồi lâu mới nói: “Dù sao chúng ta và hần cũng là người một nhà.”

“Nhưng dù là người một nhà, cũng không phải chuyện gì cũng có thể làm.” Triệu Phú Quý bỗng trở nên cứng rắn. “Thiên hạ Đại Càn này là do cha đánh hạ, muốn tạo phản cần gì phải đợi đến lúc này?”

“Ngay cả điều này Chấn Bang cũng không nhận thức được, hần không xứng đáng ngồi trên ngai vàng!”

“Chúng ta sẽ rời khỏi Đại Càn, nhưng phải là khi chúng ta muốn rời đi, kẻ nào muốn ép buộc thì phải xem xét bản thân có đủ sức nặng hay không!”

Triệu Khang không tranh cãi, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Hơn nữa, ta cũng đã cho hần cơ hội, chỉ cần trong vòng mười năm hần không động đến Tôn Phương và Lý Long, tự nhiên sẽ có người đưa thuốc giải cho hần. Ngược lại, ta sẽ chỉ để hần làm hoàng đế mười ba năm.”

“Hắn cũng đã nạp phi, mười năm đủ để hắn sinh con nối dõi rồi.”

Triệu Khang bắt đắc dĩ, vỗ vai con trai, do dự một lúc mới nói: “Mặc dù cha cảm thấy con làm không đúng, nhưng nói đi nói lại trong lòng cũng thấy sáng khoái.”

Triệu Phú Quý ngả người ra sau, dựa vào thành xe ngắm nhìn bầu trời đầy sao: “Con nhớ đại nương, nhị nương và lục nương.”

“Trước đây lục nương đối xử với con tốt nhất, nhị nương tuy nghiêm khắc, nấu ăn cũng dở, nhưng chỉ cần cha muốn đánh con, bà ấy sẽ là người đầu tiên che chở. Đại nương sẽ kể cho con nghe chuyện xưa của mọi người, kể đi kể lại, dường như không bao giờ chán.”

Triệu Khang cười khẽ: “Ai mà chẳng vậy. Thôi, đã hiểu rõ mọi chuyện rồi, ta cũng nên đi giải quyết dứt điểm với nó!”

...

Trong Kim Loan điện, văn võ bá quan đứng chật kín, phía trước thiếu đi mái tóc bạc trắng chói mắt kia, thật sự khiến người ta thoải mái hơn rất nhiều.

Từ nay về sau, sẽ không còn quốc sư, cũng không còn Đại Càn Triệu vương nữa.

Dường như ngay cả không khí cũng trở nên trong lành hơn.

Khi long bào xuất hiện, bá quan đồng loạt quỳ lạy.

Tiêu Chấn Bang nhếch mép cười, cất tiếng nói: “Lý Long, Tôn Phương, Lưu Phong Vũ, Nguyên Khải Chi...”

Hắn một hơi đọc liên tiếp bảy mươi hai cái tên, các đại thần trong lòng khẽ động, đây là muốn...?

Tiếp theo, Tiêu Chấn Bang lạnh lùng nói: “Bảy mươi hai tên này, ngày hôm qua dẫn binh bao vây hoàng thành, có ý đồ mưu phản, từ hôm nay truất bỏ mọi chức tước, lệnh cho Cẩm Y Vệ lập tức bắt giữ bảy mươi hai tên này cùng gia quyến! Chém đầu thị chúng!”

Một viên quan võ vội vàng ngẩng đầu lên, bọn họ tuy muốn lật đổ Triệu Khang, nhưng đối với những người khác cũng không

có quá nhiều oán hận.

Đặc biệt là bảy mươi hai người này, phần lớn đều là những tướng lĩnh lập nhiều công lao cho Đại Càn!

Vị quan võ vôi vàng nói: “Lý Long, Tôn Phương đều là trọng thần của Đại Càn! Đặc biệt là Lý Long, Tôn Phương, hai người nắm giữ binh quyền, uy danh lừng lẫy!”

“Bảy mươi hai người này tuy có liên quan đến Triệu tặc, nhưng tội chưa đáng chết!”

Tiêu Chấn Bang cười khẩy: “Tốt, Chu đại nhân nói rất đúng, nhưng công tội khó lòng bù đắp, chẳng lẽ chỉ vì bọn họ có công lao mà có thể bỏ qua tội mưu phản sao?!”

“Vậy chứ vị đại thần ngày hôm qua ép Triệu Khang nhận tội là vì sao? Chẳng phải rất nực cười sao? Nếu bọn họ không có tội, vậy chẳng phải chứ vị đại thần có tội sao?”

Các đại thần lúc này mới hiểu ra, sau khi ép Triệu Khang rời đi, hoàng thượng muốn lập uy.

Lập tức, tất cả đều đứng dậy phụ họa: “Hoàng thượng thánh minh!”

Đỗ Quang Vũ còn nói: “Triệu tặc lòng lang dạ sói, Lý Long, Tôn Phương dẫn binh mã bao vây hoàng thành rõ ràng là muốn giúp Triệu tặc mưu phản, theo thần thấy, nên tru di cửu tộc để răn đe!”

“Đỗ đại nhân nói chí phải, vi thần phụ nghị!”

“Vi thần cũng phụ nghị!”

...

Kết thúc buổi chiều, Tiêu Chấn Bang đến hậu cung, nhìn cung điện đóng chặt, trong lòng hẩn không khỏi bồn chồn.

Một lát sau, cung nữ đi ra, cung kính nói: “Bẩm hoàng thượng, thái hậu nói người không muốn gặp ngài, sau này cũng sẽ không bước ra khỏi Dưỡng Tâm điện nữa, xin hoàng thượng hãy quay về.”

Tiêu Chấn Bang nghe vậy, trên mặt lộ vẻ tức giận, hẩn đã nhún nhường như vậy, tại sao mẫu hậu vẫn cố chấp như thế?

Chẳng lẽ tình mẫu tử còn không bằng tình sư đồ?

Vị hoàng đế trẻ tuổi phẩy tay áo bỏ đi, hoàng cung vốn quen thuộc giờ đây chỉ còn lại sự chán ghét.

Trở lại tẩm cung, chưa kịp nghỉ ngơi, đã có thái giám đến báo: “Bẩm hoàng thượng, Đỗ Quang Vũ đại nhân cầu kiến.”

“Cho vào.” Tiêu Chấn Bang thản nhiên nói.

Đỗ Quang Vũ sau khi vào điện, lập tức quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến hoàng thượng.”

“Hoảng hốt như vậy, có chuyện gì?” Tiêu Chấn Bang không kiên nhẫn hỏi.

Đỗ Quang Vũ vội vàng nói: “Bẩm hoàng thượng, Cẩm Y Vệ có ý đồ mưu phản!”

“Ồ? Lại có người mưu phản?”

Tiêu Chấn Bang cười lạnh: “Nói rõ ràng.”

Đỗ Quang Vũ tức giận nói: “Bẩm hoàng thượng, Lý công công cùng thân đến Bắc Trấn phủ ti tuyên chỉ, ai ngờ tên Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ Võ Kiếm Cuồng kia lại kháng chỉ bất tuân!”

“Hắn nói Lý Long, Tôn Phương là trọng thần của đất nước, Cẩm Y Vệ tuyệt đối không ra tay với trung lương, từ chối bắt giữ Lý Long, Tôn Phương! Đây không phải mưu phản thì là gì!”

Tiêu Chấn Bang tức giận quát trời: “Tốt cho Võ Kiếm Cuồng, chỉ là một tên Tứ phẩm thượng tòng, thật sự cho mình là nhân vật quan trọng sao? Người đâu, truyền Giả Càn Khôn!”

Đỗ Quang Vũ có chút tò mò, Giả Càn Khôn mà hoàng thượng nhắc đến là ai?

Một lát sau, một người đàn ông râu dài bước vào đại điện, dáng vẻ kiêu ngạo, chỉ hơi cúi người hành lễ.

“Tham kiến hoàng thượng.”

“Giả Càn Khôn, trẫm lệnh cho ngươi đến Bắc Trấn phủ ti giết Võ Kiếm Cuồng, tiếp quản chức trách Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ.”

Giả Càn Khôn mỉm cười: “Tạ ơn hoàng thượng.”

Đỗ Quang Vũ vô thức lên tiếng: “Nhưng Võ Kiếm Cuồng là cao thủ kiếm thuật hàng đầu Tứ phẩm thượng tầng đấy.”

Ai ngờ Giả Càn Khôn chỉ cười nhạt: “Một tên Tứ phẩm thượng tầng, ta chỉ dùng một tay là đủ giết hắn.”

Nửa canh giờ sau, có người hốt hoảng chạy vào điện: “Bẩm hoàng thượng, đại sự không ổn, đầu của Giả tông sư bị treo trên bảng hiệu của Bắc Trấn phủ ti rồi!”

Chương 947 - Khởi đầu của cuộc tàn sát

“Người nói cái gì?!”

Tiêu Chấn Bang kinh hãi, bật dậy khỏi long ỷ. Đỗ Quang Vũ đứng bên cạnh ngơ ngác, mặt đầy khó hiểu.

Chẳng phải đã nói chỉ cần một tay là có thể giết chết Võ Kiếm Cuồng sao?

Mới ra ngoài có một lúc, sao đầu đã bị treo lên cổng Bắc Trấn Phủ Ty rồi?

Giống mặt nhau à!

Một lát sau, Tiêu Chấn Bang ngồi trên long ỷ, sắc mặt xanh mét đến trước cổng Bắc Trấn Phủ Ty. Nhìn cảnh tượng trước mắt, y không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

Cái đầu đầm máu của Giả Càn Khôn treo lủng lẳng trên tấm biển Bắc Trấn Phủ Ty. Thi thể không đầu nằm sõng soài dưới đất, máu tươi nhuộm đỏ cả nền đất, trông như hoa mai đỏ nở rộ trên nền tuyết trắng, vừa đẹp đẽ lại vừa quỷ dị.

Khuôn mặt trên thủ cấp vẫn còn mang theo vẻ ngạo nghễ, chứng tỏ Giả Càn Khôn chết rất nhanh, thậm chí còn chưa kịp hoảng sợ.

“Là ai làm!”

Nhìn Tiêu Chấn Bang tức giận đến mức thở hổn hển, Đỗ Quang Vũ vội vàng lên tiếng, hướng mắt về phía Võ Kiếm Cuồng đang ngồi bóc hạt dưa ở cửa.

Võ Kiếm Cuồng như không thấy Tiêu Chấn Bang, uể oải hỏi: “Đỗ đại nhân nói gì cơ?”

Đỗ Quang Vũ tức giận đến mức suýt phát hỏa. Lão ta đường đường là Lại Bộ Thượng Thư, đứng đầu Lục Bộ, còn người chỉ là một tên Chỉ Huy Sứ nhỏ nhỏ của Cẩm Y Vệ, cùng lắm là chức quan tam phẩm, vậy mà dám cả gan ngông cuồng như thế, hơn nữa còn trước mặt Hoàng Thượng.

Chẳng lẽ còn tưởng con chó họ Triệu kia vẫn còn sống sao?

“Láo xược! Bản quan hỏi người người là ai giết!” Đỗ Quang Vũ giận dữ quát.

Tiêu Chấn Bang cũng nhìn về phía Võ Kiếm Cuồng. Mặc dù y đã đoán được là ai, nhưng lại sợ không phải.

Một bóng người bước ra từ trong Bắc Trấn Phủ Ty, thản nhiên đáp: “Là ta!”

Đỗ Quang Vũ vừa định nổi giận, nhưng nhìn thấy người tới thì lập tức ngậm miệng, bởi vì người này lão cũng không dám đắc tội.

Chủ nhân của Võ phủ, Bá Dao Trần Giang Hà!

Sau nhiều năm, Trần Giang Hà đã từ tam phẩm trung tâng tiến lên thượng tâng, đao ý bá đạo năm xưa đã được cất giấu vào trong.

Giờ đây, Trần Giang Hà trông chỉ như một lão già hơn sáu mươi tuổi.

Nhưng cho dù là Triệu Khang, hiện tại cũng không dám chắc có thể đánh bại hắn ta trong vòng năm mươi chiêu. Sau khi những cao thủ lão làng đều đã qua đời, Trần Giang Hà quả thực có thể coi là người đứng đầu Đại Càn, chỉ sau Triệu Khang.

Giống như Giả Càn Khôn, vốn là tam phẩm trung tâng được Tiêu Chấn Bang bí mật chiêu mộ để vây giết Triệu Khang, chẳng phải đã bị hắn một đao chém chết sao?

Thậm chí còn không có cơ hội phản kháng.

Trần Giang Hà nhìn Tiêu Chấn Bang, khom người cười nói: “Bệ hạ, thật ngại quá. Hôm nay vì thần mới lĩnh ngộ được một chiêu đao pháp, đang luyện tập thì không ngờ tên này lại đột nhiên xông ra, còn tự mình đâm đầu vào đao của vi thần, kết

quả là đầu lìa khỏi cổ. Thật là chết thảm thiết vô cùng, tội lỗi, tội lỗi!”

Tiêu Chấn Bang tức đến mức ruột gan sôi sục, nhưng cũng không dám nổi giận với Trần Giang Hà, bởi vì y biết Trần Giang Hà không chỉ là Võ phủ chi chủ, mà còn là người bảo vệ Hoàng cung an toàn nhất.

Dù sao hắn ta cũng là người từng chém đứt cả đại bác!

Bao nhiêu năm qua, không biết bao nhiêu người muốn xông vào hoàng cung gây rối, kết quả đều bị Trần Giang Hà chém chết.

Vì vậy, y trút giận lên đầu Võ Kiếm Cuồng: “Võ Kiếm Cuồng, ngươi thân là Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ, vậy mà dám kháng chỉ, sao hả? Muốn tạo phản à?”

Nghe vậy, Võ Kiếm Cuồng hừ lạnh một tiếng. Mặc dù những năm gần đây hắn chủ yếu dùng súng, nhưng chưa bao giờ đánh mất khí phách của một võ phu.

“Bệ hạ nói quá lời rồi, Võ Kiếm Cuồng không có bản lĩnh tạo phản, cũng không muốn tạo phản. Ta chỉ là một võ phu thô lỗ, ít học, nhưng cũng biết trụ cột của đất nước chính là nền tảng của quốc gia.”

“Bệ hạ muốn định tội Lý Long, Tôn Phương... thần không có gì để nói, nhưng từ khi Triệu vương năm đó thành lập Cẩm Y Vệ đã đặt ra một quy củ.”

“Dao của Cẩm Y Vệ tuy sắc bén, nhưng tuyệt đối không giết trung thần lương tướng!”

Dưới long bào, hai tay Tiêu Chấn Bang siết chặt, gân xanh trên trán nổi lên, y nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ý của ngươi là, lời của Triệu Khang còn có trọng lượng hơn cả thánh chỉ của trẫm sao!”

Võ Kiếm Cuồng thần nhiên đáp: “Ta đã tiếp nhận chức vụ này từ tay Phương Thiệu, vậy thì phải tuân thủ quy củ của Cẩm Y Vệ. Nếu bệ hạ cảm thấy làm sai, cứ việc đổi người khác làm Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ.”

“Tốt! Ngươi quả nhiên không hổ danh là Võ Kiếm Cuồng! Trẫm rất thương thức ngươi!”

Tiêu Chấn Bang nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Từ hôm nay trở đi, cách chức Võ Kiếm Cuồng, giáng xuống làm thường dân!”

Võ Kiếm Cuồng tiện tay ném lệnh bài Chỉ Huy Sứ lên trời, cũng không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái, sải bước tiến về phía trước, cười sảng khoái: “Từ nay về sau, Võ mỗ ta được tự do tự tại, không còn bị trói buộc nữa.”

“Mặc dù vậy, những năm qua được Triệu vương ân huệ chỉ điểm, không thể không báo đáp. Từ hôm nay trở đi, Võ mỗ ta sẽ đến bên cạnh Tôn tướng quân làm một hộ vệ, xem xem là đao của triều đình nhanh hơn, hay là kiếm của Võ mỗ ta nhanh hơn!”

Trần Giang Hà thấy vậy, thở dài nhìn Tiêu Chấn Bang một cái, sau đó đuổi theo: “Võ Kiếm Cuồng, lão phu tiễn ngươi một đoạn đường.”

Võ Kiếm Cuồng tuy võ công cao cường, nhưng hoàng đế âm thầm nuôi dưỡng không ít cao thủ tam phẩm, hẳn công khai chống đối Tiêu Chấn Bang như vậy, rất có thể còn chưa đến được chỗ Tôn Phương đã bị người ta giết chết rồi.

Lúc này Tiêu Chấn Bang thật sự tức giận đến mức ruột gan sôi sục, y không ngờ hiện tại bản thân lại mất lòng người như vậy.

Nhưng Võ Kiếm Cuồng đi rồi cũng tốt, như vậy vị trí Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ có thể thuận lợi để cho người của mình ngồi vào.

Nhìn cánh cổng Bắc Trần Phủ Ty, Tiêu Chấn Bang nhắm mắt lại một lát rồi mới mở ra: “Hồi cung!”

Nơi này cũng nên được dọn dẹp một phen rồi.

Trở lại hoàng cung, Tiêu Chấn Bang đi thẳng đến ngự thư phòng, không gặp ai.

Tầu chương trên bàn chất đống như núi, đó đều là những gì Tiêu Chấn Bang đã thu thập được trong những năm qua, danh sách những văn võ bá quan trung thành tuyệt đối với Triệu Khang trên khắp cả nước.

Chuyện của Võ Kiếm Cuồng hôm nay khiến y hiểu ra một đạo lý, chỉ ép Triệu Khang rời khỏi Đại Càn là chưa đủ.

Bởi vì Triệu Khang tuy đã đi, nhưng ảnh hưởng của hắn vẫn còn đó.

Những tâm phúc của hắn vẫn còn, và vẫn tuân thủ những quy củ mà hắn đã đặt ra trước kia. Mặc dù y là hoàng đế, nhưng muốn làm việc gì cũng phải dựa vào những người này.

Một khi ý nghĩ của y xung đột với quy củ mà Triệu Khang đã đặt ra, những người đó sẽ không tuân theo ý muốn của y, vị hoàng đế này.

Cho nên, chỉ cần Triệu Khang rời đi là chưa đủ, còn phải xóa bỏ ảnh hưởng của hắn đối với Đại Càn.

Nhưng hiện tại, khắp thiên hạ đâu đâu cũng có bóng dáng của Triệu Khang. Tiêu Chấn Bang không thể không thừa nhận một điều, cảnh tượng phồn vinh của Đại Càn ngày nay quả thực là do Triệu Khang mang lại.

Dưới gầm trời này, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết đến công lao to lớn của Triệu Khang.

Chỉ có triệt để xóa bỏ Triệu Khang, Đại Càn mới thực sự thuộc về y, thuộc về nhà họ Tiêu.

Vậy phải xóa bỏ như thế nào?

Chỉ giết người là chưa đủ!

Tiêu Chấn Bang chợt nhớ tới lời của một ông lão xem tướng số ở một thị trấn nhỏ mà y đã gặp trước kia.

“Khi con người không còn cần đến anh hùng nữa, thì con người sẽ đi giết chết anh hùng đó.”

Tiêu Chấn Bang mở quyển sổ đầu tiên ra, trên đó viết ba chữ lớn:

Nguyên Giang huyện.

Bên dưới là tên của Trương Long, Hoàng Thiên Hành, Cao Tuyên...

Bọn họ cũng là anh hùng.

“Chỉ có xóa bỏ tất cả dấu vết của ngươi, ngươi mới thực sự biến mất, vậy thì hãy bắt đầu từ những người này đi!”

Chương 948 - Hai cha con ấy

Dòng chảy thời gian chẳng thể nào đóng đếm.

Bên ngoài điện phụ, tiếng ho khan của Tiêu Chấn Bang vang lên không dứt.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng!” Các vị đại thần vội vã tiến lên, miệng liên tục gọi “Hoàng thượng” với vẻ mặt đầy lo lắng. Tiêu Chấn Bang cố gượng cười, nhưng chỉ thấy đầy bọt máu từ miệng hắn trào ra.

“Vô dụng! Ngay cả Hoàng thượng trúng độc gì cũng không tra ra nổi, đám ngự y các người còn tác dụng gì nữa!” - Đỗ Quang Vũ tức giận đá ngã một tên ngự y.

Tên ngự y mặt mày tái mét, run rẩy đáp: “Hoàng thượng... Đỗ đại nhân bớt giận, độc này vô cùng kỳ lạ, nó ăn sâu vào tâm mạch, ngay cả võ công cao cường cũng không thể nào dùng nội lực bức ra được!”

“E rằng chỉ có người đứng đầu Viện Y Dược năm xưa - Lâm Nhị Ngưu mới có cách, nhưng Lâm Nhị Ngưu đã chết nhiều năm rồi... Vi thần... Vi thần bất lực!”

“Nhanh đi mời người của Viện Y Dược tới!” - Một vị đại thần khác cuống cuồng hô lớn.

Lúc này, Tiêu Chấn Bang khó nhọc lên tiếng: “Không cần nữa...”

Máu tươi không ngừng trào ra từ miệng hắn, khiến vị hoàng đế Đại Càn oai phong lẫm liệt ngày nào nay trông thật đáng sợ.

Những năm gần đây, cơ thể hắn luôn xuất hiện nhiều biến đổi, bản thân hắn biết rõ mình đã trúng độc, còn ai có khả năng hạ độc?

Ngoài hai cha con đó ra, hắn không thể nghĩ ra ai khác có bản lĩnh này.

Nhất là gã biểu ca kia!

“Người của Viện Y Dược mà có tác dụng, trăm cần gì phải chờ đến bây giờ? Ha ha ha... Trăm ép chết Triệu Khương, nhưng rốt cuộc vẫn bị người nhà họ Triệu đùa bỡn trong lòng

bàn tay! Điều này càng chứng minh những gì trẫm làm trước đây là đúng!”

Một ngụm máu tươi phun ra, hơi thở của hoàng đế càng thêm gấp gáp. Các quan lại vội vàng tiến lên dìu đỡ, nhưng bị Tiêu Chấn Bang hất ra.

“Bách quan nghe rõ!”

Tất cả quan lại lập tức quỳ xuống.

Tiêu Chấn Bang cười lạnh lẽo: “Trẫm biết các người đã thêm muốn cơ nghiệp ở Dương Châu từ lâu rồi. Thôi thì xem như tình quân thần một hồi, trẫm ban thưởng cho các người một phần quà lớn! Từ hôm nay trở đi, hễ là người hoặc vật có liên quan đến Triệu Khương, các người có thể tùy ý chiếm đoạt!”

“Trẫm muốn các người hủy diệt tất cả những gì liên quan đến Triệu gia! Giết hết người họ Triệu! Từ nay về sau, Đại Càn ta tuyệt đối không cho phép xuất hiện hai chữ Triệu Khang, kẻ nào vi phạm, tội đồng phản!”

“Sử quan đâu?”

Sử quan vội vàng bò lên: “Có vi thần!”

Máu tươi không ngừng nhỏ xuống nền đất, Tiêu Chấn Bang dừng lại một chút để điều hòa hơi thở, sau đó mới nói tiếp:

“Từ nay về sau, trong sử sách, tất cả những gì liên quan đến Triệu Khang, đều phải ghi là Triệu Ác!”

“Chuyện năm xưa Tiên đế oan uổng giết hại dân chúng Tịnh Châu, cũng đổ hết lên đầu hấn ta! Hấn ta muốn gánh tội thay Tiên đế, vậy thì cứ để hấn ta gánh!”

Sử quan vội vàng gập đầu. Tiêu Chấn Bang lại nói tiếp: “Nói tóm lại, trẫm muốn từ nay về sau, Đại Càn chỉ biết Triệu Ác, không biết Triệu Khang!”

Các quan lại quỳ rạp dưới đất đồng thanh hô lớn: “Vi thần tuân chỉ!”

Đúng lúc này, cửa điện phụ bất ngờ bật mở, tiếng khóc oa oa của trẻ sơ sinh vang lên. Một cung nữ bế đứa bé trên tay, vui mừng hô lớn: “Hoàng thượng! Hoàng thượng! Là hoàng tử! Là hoàng tử ạ!”

Nghe vậy, Tiêu Chấn Bang cười lớn đầy cuồng loạn: “Tốt! Tốt! Tốt lắm!”

Hắn gần như giật lấy đứa trẻ từ tay cung nữ, nhìn đứa bé đang khóc thét, tiếng cười của hắn hòa lẫn với tiếng khóc của đứa trẻ, nghe thật quái dị.

“Trẫm ban chỉ cuối cùng, truyền ngôi cho hoàng tử, đặt tên là Tiêu Vô Đạo!”

“Vi thần tuân chỉ!”

Giữa tiếng cười điên cuồng, Tiêu Chấn Bang nhìn đứa con trai của mình lần cuối, sau đó ngã vật ra sau, hai tay siết chặt đứa bé, đôi mắt nhìn chăm chăm lên bầu trời.

Trên bầu trời như ẩn hiện hình bóng hai cha con.

Vô Đạo, con trai của ta, sau này con nhất định phải hủy diệt bọn chúng!

Tuyết rơi trắng xóa, đêm đen bao phủ đất trời, chỉ còn lại hai màu đen trắng giao hòa.

Bỗng nhiên, những bông tuyết xung quanh bắt đầu tan chảy, dòng nước nhỏ giọt chảy về bốn phía ngọn núi, chẳng biết sẽ đi về đâu.

Gió thổi bay mái tóc bạc trắng, lộ ra khuôn mặt tuần tú trắng bệch, đôi mắt phượng hẹp dài ánh lên một màu đỏ thẫm.

Tuyết rơi đầy trời, người đứng giữa đất trời, cô độc đến thấu xương.

Một bàn tay thon dài trắng nõn khẽ chạm vào khuôn mặt lạnh lùng kia, giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng: “Công tử, đừng như vậy, thời gian của thiếp hết rồi...”

Triệu Khang im lặng không nói, tuyết xung quanh tan chảy càng lúc càng nhanh, chân khí hùng hậu như sóng biển cuộn cuộn muốn nuốt chửng cả đất trời.

Tần Ngọc Phượng cố gượng cười, nhìn Triệu Khang đã khôi phục dung mạo, khuôn mặt này nàng đã nhìn cả đời, nhưng vẫn chưa bao giờ là đủ.

Chỉ tiếc rằng, giờ đây nàng không còn nhìn thấy nữa rồi.

Không ai có thể thoát khỏi sự trừng phạt của thời gian, trừ Triệu Khang.

Hắn nắm chặt bàn tay nàng, không hề giữ lại chút chân khí nào, chỉ mong có thể giữ nàng ở lại bên cạnh thêm một chút, một chút nữa thôi.

“Nàng cố gắng thêm chút nữa, mặt trời sắp mọc rồi, bình minh trên đỉnh tuyết rất đẹp, nàng không muốn ngắm sao? Ta sẽ cùng nàng ngắm.”

Tần Ngọc Phượng cố gắng gượng cười. “Tướng tinh như mỹ nhân, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu”. Nàng đã không còn trẻ trung xinh đẹp nữa, đã già rồi.

(Câu thơ của Phan Yểm trong bài “Tặng Lý tướng quân A dong từ cử”, ý nói những danh tướng anh hùng như mỹ nhân đẹp dễ, không cho phép mình già đi trong mắt thế nhân.)

Những năm qua, nàng đã nhiều lần muốn lặng lẽ rời đi, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ, đến giờ phút này, thời gian sắp hết, nàng lại càng thêm lưu luyến.

Nàng nắm chặt tay Triệu Khang, muôn vàn lời muốn nói, muôn vàn nỗi niềm, đều không sao nói hết.

Khi màn đêm cuối cùng cũng tan đi, ánh bình minh ấm áp chiếu rọi lên đỉnh núi tuyết đã tan chảy hết.

Tần Ngọc Phượng nở nụ cười, tựa vào lòng Triệu Khang, vĩnh viễn dừng lại thời gian của mình ở khoảnh khắc mặt trời mọc.

Triệu Khương vui đầu xuống mặt đất lạnh lẽo, cơ thể không ngừng run rẩy.

Mãi cho đến một ngày một đêm sau.

Triệu Khang xuất hiện trước mặt con trai mình, trên cổ đeo thêm một chiếc túi thơm màu đỏ.

Tiểu tử ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt lên, khàn giọng gọi: “Cha...”

Triệu Khang bước tới, vỗ vai con trai an ủi: “Chỉ còn hai cha con mình thôi, nhưng không sao đâu Phú Quý, cha vẫn ổn.”

Trên đường phố tấp nập người tóc vàng mắt xanh, một ông lão tóc bạc ăn mặc giản dị đang chậm rãi bước đi.

Người dân ở Công quốc Khắc Lỗ đều nhiệt tình chào hỏi hân.

“Lão Triệu, hôm nay có muốn mua chút bắp cải tươi ngon không?”

Triệu Khang mỉm cười, lắc đầu, giọng nói già nua: “Hôm nay không cần đâu, lão Jack.”

Lão Jack nghe vậy thì ngạc nhiên: “Hôm nay sao không thấy con trai người đi cùng?”

Triệu Khang chỉ lắc đầu: “Nó ở nhà.”

Nói xong, hân bước nhanh rời đi, trở về căn nhà nhỏ của mình, đẩy cửa bước vào.

Lão Jack nhìn theo, thâm cảm thán. Lão Triệu đúng là sống thọ thật, con trai đã già cả rồi mà hân vẫn khỏe mạnh như vậy, thật khiến người khác phải ghen tị.

Trong nhà, Triệu Khang đi đến bên giường, im lặng nhìn đứa con trai đang nằm đó. Triệu Phú Quý khẽ ngáp một cái, mở mắt nhìn cha mình, khuôn mặt đã đầy nếp nhăn, không chút biểu cảm.

Triệu Khang hỏi: “Con có muốn uống chút rượu không?”

“Con chỉ muốn uống rượu nhị nương ủ.” - Triệu Phú Quý thản nhiên đáp.

Triệu Khang bất đắc dĩ, lại hỏi: “Vậy để cha xuống bếp nấu cho con vài món nhé?”

“Con không đói.”

Triệu Khang lại hỏi: “Vậy con cảm thấy thế nào?”

“So với trước đây, hôm nay con thấy thoải mái hơn nhiều. Xem ra con không giống cha rồi, con sắp được giải thoát rồi.”

Im lặng hồi lâu.

Triệu Khang do dự một chút, dè dặt hỏi: “Hay là... để cha tìm cho con một cô nàng ngoại quốc nhé?”

Triệu Phú Quý nghe vậy, hai mắt sáng lên: “Vậy còn chờ gì nữa, mau đỡ con dậy nào!”

Tiếng cười sang sảng vang lên, dường như rất vui vẻ.

Hai cha con ấy!

Ngày hôm sau.

Một thanh niên tóc bạc, dung mạo tuấn tú xuất hiện trên đường phố Công quốc Khắc Lỗ. Hắn mua một chiếc thuyền buồm, chuẩn bị ra biển.

Giữa biển khơi mênh mông, Triệu Khang thuận tay rải tro cốt của con trai xuống biển, đó là tâm nguyện cuối cùng của Triệu Phú Quý.

Trên boong thuyền, gió biển thổi tung mái tóc dài của hắn.

Tiền đưa người thân cuối cùng trên thế giới này rồi.

Từ nay về sau, năm tháng trôi qua chẳng ai hay.

Cái tên Triệu Khang, cũng chìm vào quên lãng.

Chương 949 - Lật Đồi Càn Khôn

Kẻ vô chí, dù tài năng đến đâu cũng trở nên tầm thường, người có chí, dù ở chốn thôn quê cũng có thể bay cao như chim hồng hộc.

Lướt gió trở về đất liền, nhìn biển cả mênh mông, tâm trạng Triệu Khang không buồn không vui, chỉ khi nhớ về đứa con trai của mình mới thoáng chút đau thương.

Triệu Phú Quý từ nhỏ đã rất thông minh, lớn lên còn giỏi giang hơn cả cha mình.

Nhưng cũng bởi vì hắn trường sinh bất lão, Phú Quý luôn lo sợ bản thân rồi cũng sẽ giống như hắn, rơi vào bể khổ vô tận.

Vì vậy, sau khi rời khỏi nước Càn, Triệu Phú Quý không còn mưu cầu gì nữa, sống như một cái xác không hồn, cũng không cưới vợ sinh con.

Con trai hắn vốn có thể là một kỳ tài lưu danh sử sách...

Thở dài một tiếng, Triệu Khang đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xăm như mặt biển vô tận.

Rời khỏi nước Càn đã sáu mươi ba năm, cũng không biết nước Càn và nước Cảnh bây giờ ra sao rồi, có phải đã có xe lửa

chưa?

Tiêu Chấn Bang chắc hẳn đã qua đời từ lâu, cũng không biết hiện giờ ai đang làm hoàng đế, Tiết Tình chắc cũng đã già rồi.

Không biết Chu Long và Trương Long có còn sống hay không, nếu còn sống thì cũng phải hơn trăm tuổi rồi nhỉ?

Nếu gặp lại mình, không biết bọn họ có sợ hãi đến mức nhảy dựng lên hay không?

Nghĩ đến đây, trên gương mặt cứng đờ của Triệu Khang lại hiện lên một nụ cười.

Bao năm qua, sau khi Bạch Lộ, Tâm Di, Ngọc Phượng và Elizabeth lần lượt qua đời, phần lớn thời gian hắn đều cùng con trai đi khắp nơi, tìm kiếm tung tích chuyển thế của Vân Tú, nhưng đều không thu hoạch được gì.

Cũng không biết là chỗ nào có vấn đề, đã nhiều năm như vậy rồi, nếu nàng thật sự chuyển thế thì phải sớm tìm đến mình mới đúng.

Triệu Khang cũng từng nghĩ đến việc sau khi tiễn Phú Quý đi sẽ tự phế công lực rồi tự sát.

Nhưng hắn không nỡ, trong lòng vẫn luôn ôm một tia hy vọng, hy vọng có thể tìm được chuyển thế của Vân Tú, chứng minh sự tồn tại của luân hồi.

Như vậy thì có thể nghĩ cách tìm được Linh Lung và những người khác, thậm chí hắn còn từng ảo tưởng thế giới này liệu có giống tiểu thuyết mạng mà mình từng đọc, có thể tu tiên rồi dẫn theo một đám vợ sống bất tử hay không, như vậy chẳng phải là khoái hoạt lắm sao?

Chính vì ôm ấp chút ảo tưởng và hy vọng nhỏ nhoi đó mà giờ phút này hắn vẫn có thể kiên trì chạy khắp thế giới.

Chỉ là đôi khi Triệu Khang cũng không khỏi tự hỏi chính mình, cho dù tìm được chuyển thế của tất cả mọi người, thì bọn họ sau khi luân hồi, có còn là bọn họ của ngày xưa hay không?

Dù sao không phải ai cũng giống như Vân Tú, đời đời kiếp kiếp đều nhớ rõ hắn.

Nếu sau khi tìm được, bọn họ lại yêu người khác thì sao?

Nếu thật sự như vậy, Triệu Khang cảm thấy có lẽ mình sẽ phát điên mất.

Lắc đầu, Triệu Khang đè nén suy nghĩ đáng sợ nhất trong lòng xuống, xoay người lấy từ khoang thuyền ra một túi khoai tây và bắp ngô, nhóm lửa nướng.

Đây là lý do hắn muốn trở về nước Càn lần này.

Hắn đã tìm được khoai tây và bắp ngô, dự định mang về tặng cho nước Càn và nước Cảnh, như vậy tình trạng người chết đói vì thiếu lương thực sẽ giảm bớt rất nhiều.

Dù sao đây cũng là giang sơn do chính tay hắn gây dựng nên, làm sao có thể dễ dàng buông bỏ như vậy được.

Hai nước càng ngày càng tốt, mới không phụ lòng những huynh đệ đã cùng hắn vào sinh ra tử năm xưa.

Lấy ra bản đồ hàng hải do Phú Quý vẽ, Triệu Khang nhìn kỹ, theo tốc độ này, khoảng ba ngày nữa là có thể đến biên giới nước Càn.

...

Cuối cùng, sau ba, bốn ngày lênh đênh trên biển, Triệu Khang nhìn thấy những chiếc thuyền đánh cá ở phía xa, tâm trạng cũng tốt hơn.

Những năm gần đây, nhìn nhiều người tóc vàng mắt xanh, gặp được người Càn vẫn khiến người ta cảm thấy thân thiết hơn.

Những chiếc thuyền đánh cá xung quanh cũng phát hiện ra hắn, hai thuyền dần tiến lại gần.

Ngư dân trên thuyền nhìn thấy Triệu Khang đều có chút tò mò, người này sao còn trẻ như vậy mà tóc đã bạc trắng rồi?

Triệu Khang vẫy tay, thấy trên thuyền là một người đàn ông trung niên liền cười nói: “Vị huynh đài này, đi thẳng về phía trước là đến nước Càn phải không?”

Người đàn ông cười ha hả: “Vị huynh đài này thật kỳ lạ, bây giờ làm gì còn nước Càn nữa?”

Triệu Khang sửng người: “Người nói gì? Nước Càn bị diệt rồi? Ai làm vậy? Nước Cảnh sao?”

Trong lòng hắn bất giác dâng lên một cỗ lửa giận vô danh.

Người đàn ông cũng sửng người một chút, sau đó cười nói: “Nước Cảnh nào có bản lĩnh đó, hơn nữa nước Cảnh đã bị chúng ta diệt từ mấy năm trước rồi!”

“Chuyện này...”

Triệu Khang vội vàng nói: “Huynh đài nói rõ hơn được không, nước Cảnh sao lại bị diệt? Còn nước Càn thì sao?”

Thấy Triệu Khang có vẻ như cái gì cũng không biết, người đàn ông cũng có chút nghi hoặc, nghĩ đến việc đối phương có thể là ra khơi từ mấy năm trước, liền bưng tỉnh đại ngộ.

“Huynh đài chắc là rời khỏi đất liền đã lâu, chuyện là thế này. Khoảng ba năm trước, nước Cảnh cùng chúng ta khai chiến, đánh cho trời long đất lở, chết vô số người.”

“Thế nhưng, cuối cùng vẫn là chúng ta thắng, bây giờ toàn bộ thiên hạ, phàm là nơi nào nhìn thấy đất liền, đều là của chúng ta.”

“Sau khi nước Cảnh bị diệt, hoàng đế bệ hạ của chúng ta đã đổi quốc hiệu, đổi thành Đại Nguyên, hơn nữa còn ban bố cáo thị, từ nay về sau tất cả mọi người đều không được phép nhắc đến hai cái tên nước Càn, nước Cảnh nữa, chúng ta ở trên biển thì không sao, sau này huynh đài vào đất liền thì phải chú ý đấy.”

“Bằng không để kẻ có lòng nghe được, sẽ bị bắt lại giết đầu đấy.”

Triệu Khang nhú mày: “Nghiêm trọng vậy sao?”

“Đương nhiên là nghiêm trọng, sau này chỉ có thể gọi là Đại Nguyên, tất cả chúng ta đều là con dân của Đại Nguyên vương triều, ngoài ra còn có rất nhiều điều luật, chỉ cần vi phạm một trong số đó là bị chém đầu! Luật pháp Đại Nguyên chúng ta bây giờ cực kỳ hà khắc!”

Người đàn ông trung niên cảm thán một tiếng.

Triệu Khang cau mày: “Bây giờ ai đang ngồi trên ngai vàng?”

“Còn có thể là ai nữa? Đương nhiên là Tiêu Vô Đạo đại đế rồi, người ta từ khi sinh ra đã là hoàng đế, nghe nói đến bây giờ đã hơn năm mươi tuổi rồi. Thôi, tiểu huynh đệ, ta không nói chuyện với huynh nữa, ta còn phải đánh cá đây.”

Triệu Khang gật đầu: “Được, huynh cứ bận việc của mình đi, đa tạ.”

“Khách sáo rồi.”

Người đàn ông đánh cá chèo thuyền rời xa, Triệu Khang chèo thuyền chậm rãi cập bờ, lồng máy cau chặt dần dần giãn ra, chỉ còn lại một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Không ngờ nước Cảnh mới phục quốc chưa được trăm năm đã bị nước Càn diệt vong.

Tuy trong lòng có chút bi thương, nhưng lúc này hắn cũng đã thông suốt, trên đời này không có minh ước nào là không thể phá vỡ, Càn Cảnh đời đời kết minh chỉ là một kỳ vọng tốt đẹp mà thôi.

Hơn nữa nghe ý của người đàn ông kia, dường như là nước Cảnh chủ động gây chiến với nước Càn trước.

Nghe nói vị hoàng đế hiện giờ tên là Tiêu Vô Đạo, hơn nữa từ khi sinh ra đã là hoàng đế, đến nay đã hơn năm mươi tuổi.

Nói như vậy, đại khái mười năm sau khi hắn rời khỏi nước Càn, Tiêu Vô Đạo mới được sinh ra, vậy hắn là con trai của Tiêu Chấn Bang rồi.

“Cũng thú vị đấy.”

Triệu Khang bỗng nhiên cười, năm mươi năm, với tài trí của Tuyệt Tình, trong khoảng thời gian dài như vậy, hỏa khí của nước Cảnh chắc hẳn cũng đã phát triển.

Hai nước giao chiến, Tiêu Vô Đạo này lại có thể đánh bại Ngô Tuyệt Tình, vậy cũng là một nhân vật lợi hại, phải tìm cơ hội gặp mặt một lần mới được.

Dù sao theo tuổi tác, thằng nhóc này còn phải gọi hắn một tiếng cô gia đây.

Chương 950 - Thiên Địa Vô Đạo

Thuyền cập bến.

Triệu Khang vác một bao tải khoai tây và ngô, cất bước vào đất liền.

Lăn lộn nơi đất khách quê người ngần ấy năm, hắn nào còn là vị Triệu vương Đại Càn quyền cao chức trọng, giàu có ngút trời năm xưa.

Trong người hắn chỉ còn lại một túi bạc lẻ và vài thỏi vàng, cũng chẳng biết bây giờ tiền tệ của Đại Càn, à không, của Đại Nguyên thay đổi ra sao rồi.

Đi mãi một hồi, Triệu Khang mới đến được con đường cái quan lộ.

Thấy xung quanh vắng vẻ, hắn bèn vận khí, thi triển khinh công.

Giờ đến chính Triệu Khang cũng không rõ tu vi võ học của bản thân đã đạt đến cảnh giới nào rồi. Bán bộ bước chân vào Nhị phẩm kia, hắn đã sớm vượt qua từ lâu.

Từ đó về sau, tu vi chân khí của hắn vẫn luôn không ngừng tăng tiến.

Ít nhất là ở hiện tại, Triệu Khang cảm thấy cho dù là Ngô Như Long năm xưa ở thời kỳ đỉnh phong, hắn cũng có thể dễ dàng chiến thắng.

Thế nhưng nếu so với Vân Tú, dường như vẫn còn kém một chút.

Nhất là cảnh tượng Vân Tú vung một kiếm chém nát thiên thạch ngoài kia, luồng kiếm quang kinh khủng ấy đã in sâu vào trong tâm trí hắn, không thể nào quên được.

Thứ uy lực đó, đã vượt xa khỏi phạm trù mà sức người có thể đạt đến.

Lúc này, Triệu Khang vận chuyển chân khí nội lực mà di chuyển, tốc độ không hề thua kém ngựa chiến. Hắn dự định sau khi vào thành sẽ tìm một nơi có khinh khí cầu, quay về Nguyên Giang huyện thăm thú một phen, rồi mới đến kinh đô.

Rốt cuộc, bóng dáng thành trì đã hiện ra từ phía xa, Triệu Khang bèn giảm tốc độ.

Tiến đến gần cổng thành, một tên lính canh nhìn hấn, rồi đứng dậy đi tới: “Từ đâu đến?”

Triệu Khang mỉm cười: “Ta là ngư dân ven biển.”

“Gia phả đâu, tên họ là gì?”

Triệu Khang đáp: “Gia phả ta lỡ làm mất rồi, lần này vào thành là để đến nha môn làm lại. Ta tên Bá Bá.”

“Bá Bá?”

“Vâng!”

Lính canh lăm bắm một câu đúng là cái tên kỳ quái, nhưng vừa nhìn thấy Triệu Khang đưa ra một thỏi bạc vụn, ánh mắt hấn ta lập tức sáng rực, vội vàng nhận lấy: “Bá Bá phải không?”

“Phải phải phải.” Triệu Khang cười đáp.

Lính canh ghi chép vài nét bút lên sổ sách, sau đó nói: “Vào thành đi, nhớ sớm bổ sung gia phả. Bây giờ thiên hạ không được thái bình, không có gia phả sẽ rất phiền phức đấy.”

Nghe nói thiên hạ không được thái bình, Triệu Khang có chút nghi ngờ, đã thống nhất thiên hạ rồi mà còn không thái bình sao?

Tuy nhiên, hấn cũng không hỏi nhiều, chỉ vác bao tải khoai tây và ngô đi vào trong thành.

Nhìn theo bóng lưng Triệu Khang, tên lính canh vãn về thỏi bạc vụn trong tay, cười hớn hở.

Hôm nay lại kiếm được một khoản kha khá, buổi tối có thể mua thêm thịt rồi. Haiz, cũng không biết bao giờ những ngày tháng khốn khó này mới đến hồi kết thúc!

Bước vào trong thành, sau hơn sáu mươi năm xa cách, trong lòng Triệu Khang dâng lên muôn vàn cảm xúc. Hấn đi đến một quán trà ven đường, ngồi xuống.

“Ông chủ, cho một chén trà.”

Người bán trà là một lão ông mặc bộ đồ vá chằng vá đụp, nhìn qua có vẻ cuộc sống rất đổi cơ cực. Thấy có khách, lão vội vàng đáp một tiếng “Dạ”, rồi xách ấm trà đi tới.

Triệu Khang vừa bung chén trà lên, vừa hỏi: “Lão bá, trong thành này có chỗ nào làm khinh khí cầu không ạ?”

Lão ông sừng sốt, sau đó lộ ra vẻ mặt kinh hãi, vội vàng tiến lên che miệng Triệu Khang lại: “Tiểu huynh đệ, người chán sống rồi sao!”

Triệu Khang ngơ ngác, đợi đến khi lão ông buông tay ra, hắn mới hỏi: “Lão bá, người làm sao vậy?”

Lão ông vội vàng nói: “Người muốn chết à? Ba chữ đó mà cũng nói ra được sao? Người không sợ bị chém đầu à!”

Triệu Khang càng thêm khó hiểu, chẳng qua hắn chỉ hỏi về khinh khí cầu thôi mà, sao phản ứng lại dữ dội như vậy?

Nhìn dáng vẻ kinh hãi của lão ông, Triệu Khang vội vàng hạ thấp giọng, kéo lão ngồi xuống: “Lão bá, ta xa quê đã lâu, có nhiều chuyện không biết. Lão nhỏ giọng nói cho ta biết, tại sao không thể nhắc đến khinh khí cầu?”

Lão ông nhìn trái nhìn phải, lộ ra vẻ mặt khó xử. Thấy thế, Triệu Khang lập tức rút cho lão một lượng bạc. Lão ông giật mình, vội vàng nhận lấy.

“Để ta dọn hàng, đi, người đi theo ta.”

Triệu Khang đáp một tiếng, vội vàng đứng dậy giúp lão ông dọn dẹp quán.

Đẩy cánh cửa gỗ ọp ẹp ra, Triệu Khang giúp lão ông vác gánh hàng vào trong nhà. Sau đó, lão ông vội vàng đóng cửa lại, vẫy tay với Triệu Khang: “Tiểu huynh đệ, vào nhà ta nói chuyện.”

Triệu Khang gật đầu, đi theo lão ông vào căn nhà nhỏ hẹp, lão ông đóng cửa kỹ càng rồi mới dè dặt lên tiếng: “Tiểu huynh đệ, thứ người nói là khinh khí cầu có thể bay lên trời đó hả?”

Triệu Khang gật đầu: “Vâng, ta nhớ lúc trước khi rời khỏi nhà, rất nhiều thành trì lớn đều có khinh khí cầu, chỉ cần bỏ tiền ra là có thể đi được.”

“Người... người đúng là may mắn đấy! Gặp được lão già này, chứ đổi lại là người khác, giờ này người đã bị lôi cổ lên nha môn rồi!” Lão ông thở phào nhẹ nhõm thay cho Triệu Khang.

Triệu Khang càng thêm khó hiểu. Lúc này, lão ông mới lên tiếng: “Tiểu huynh đệ, người không biết đây thôi, từ năm ngoái đến giờ, rất nhiều chuyện ở Đại Nguyên đã trở thành cấm kỵ, ví dụ như khinh khí cầu đã bị tiêu hủy toàn bộ rồi. Hơn nữa, vì chuyện này mà rất nhiều người đã bị giết đây!”

Triệu Khang sững sờ: “Bị tiêu hủy hết rồi sao? Tại sao vậy?”

Lão ông đáp: “Chắc là có liên quan đến việc diệt Cảnh quốc lần trước. Nghe nói lúc trước khi khai chiến với Cảnh quốc, hai bên đánh nhau long trời lở đất, cái gì mà khinh khí cầu, thuốc nổ, đại bác... giết chết không ít người!”

“Sau khi bệ hạ thống nhất thiên hạ, ngài ấy liền hạ lệnh tiêu hủy toàn bộ khinh khí cầu, đại bác, thuốc nổ, súng ống gì đó...”

Triệu Khang càng thêm kinh hãi: “Đến cả đại bác cũng không còn, tại sao lại như vậy?”

“Người ngốc à!”

Lão ông bĩu môi nói: “Chắc chắn là sợ sau này có người tạo phản chứ sao! Người thử nghĩ xem, nếu có người lên lút tích trữ đại bác, thuốc nổ, vậy thì tạo phản chẳng phải dễ như trở bàn tay sao? Người làm hoàng đế chắc chắn là sợ long ý của mình lung lay rồi.”

“Ngoài ra, những thứ như súng ống, thuốc nổ, khinh khí cầu... đều đã trở thành cấm kỵ, ai dám nhắc đến là giết không tha! Nghe nói lúc trước khi tiêu hủy súng ống, những quan viên nghiên cứu chế tạo ra chúng cũng bị giết theo không ít, máu chảy thành sông đó!”

Triệu Khang vừa định mở miệng hỏi, thì lúc này từ bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa dồn dập. Lão ông giật mình, vội vàng chạy ra mở cửa: “Tới ngay, tới ngay!”

Triệu Khang đi theo ra ngoài, nhìn thấy lão ông đã mở cửa gỗ. Bên ngoài có mấy tên nha dịch đang đứng, lão ông có chút căng thẳng: “Các vị quan gia, có chuyện gì vậy ạ?”

Nha dịch cau mày nói: “Lão Trương, ta nhớ lão có một đứa con gái thứ hai phải không?”

Triệu Khang nhìn thấy nụ cười trên mặt lão Trương cứng đờ, vội vàng nói: “Quan gia, ngài quên rồi sao? Con gái thứ hai của lão năm ngoái đã được tuyển chọn vào cung rồi.”

“Thật sao?”

Nha dịch vỗ trán: “Đúng rồi, đúng rồi, ta suýt chút nữa thì quên mất. Mấy hôm nay đầu óc ta cứ lơ mơ thế nào ấy. Thôi, chúng ta đi đây!”

Lúc này, Triệu Khang mới tiến lên hỏi: “Lão bá, vừa rồi bọn họ có ý gì vậy?”

Lão Trương thở dài, đóng cửa lại: “Người xa nhà nhiều năm nên không biết, bây giờ mỗi năm, các nơi đều phải tuyển chọn một nhóm nữ tử dưới mười sáu tuổi vào cung.”

“Mỗi năm đều phải tuyển sao?” Triệu Khang nheo mắt, cho dù hoang dã vô độ đến đâu, hiện giờ Đại Nguyên đã thống nhất thiên hạ, địa bàn rộng lớn như vậy, dân số đông đảo như vậy, mỗi năm đều phải tuyển chọn một nhóm nữ tử mười sáu tuổi vào cung.

Chẳng lẽ Tiêu Vô Đạo là siêu nhân hay sao?

Lão Trương đỏ hoe mắt: “Đúng vậy, mỗi năm đều phải tuyển. Mỗi lần tuyển chọn là mấy vạn cô nương.”

Triệu Khang kinh hãi: “Nhiều phi tần như vậy, tên hoàng đế đó hưởng thụ nổi sao?”

Nghe vậy, lão Trương lập tức rơi nước mắt: “Những cô nương đó không phải vào cung làm phi tần, mà là bị mang đi luyện đan đấy!”

Chương 951 - Mạng Người Như Cỏ Rác

“Luyện... luyện đan! Dùng người sống sao?”

Triệu Khang như không tin vào tai mình, ngơ ngác nhìn lão Trương đang nước mắt lưng tròng trước mặt.

Lão Trương chìm đắm trong nỗi đau thương, không cách nào trả lời câu hỏi của Triệu Khang.

Chờ đến khi lão bình tĩnh lại đôi chút, lão mới giải thích cho Triệu Khang.

“Chàng trai trẻ à, có lẽ ngươi không biết, từ khoảng hai mươi năm trước, đương kim Hoàng đế đã ra lệnh cho khắp nơi tiến cử thiếu nữ chưa tròn mười sáu tuổi vào cung. Ban đầu, dân chúng đều tưởng rằng Hoàng đế muốn tuyển tú nữ, nên không ai phản đối.”

“Nhưng năm nào cũng tuyển, mỗi lần lại tuyển đến hàng ngàn hàng vạn người, điều này đã khiến nhiều người chú ý. Sau đó, có người đến kinh thành dò la, phát hiện ra những tú nữ kia đều bật vô âm tín.”

“Sau khi điều tra kỹ lưỡng, họ mới phát hiện ra những tú nữ kia đều bị ném vào lò luyện đan, dùng để luyện chế thứ tiên đan trường sinh bất lão cho Hoàng đế! Nhưng trên đời này làm gì có chuyện trường sinh bất lão chứ!”

“Tên Hoàng đế này rõ ràng là đang ăn thịt người! Nghĩ lại thời Hoàng đế Tiêu Huyền Sách còn tại vị, bá tánh chúng ta sống tốt đẹp biết bao, vậy mà giờ đây lại khốn khổ đến thế này!”

Nghe lão Trương nói xong, Triệu Khang chết lặng người!

Cháu trai của Tiêu Huyền Sách, lại dùng người sống luyện đan! Còn theo đuổi trường sinh bất lão! Tên khốn kiếp này rất cuộc đang làm cái quái gì vậy!

Một cơn thịnh nộ bùng lên trong lòng Triệu Khang, nhìn lão Trương đau buồn khôn xiết, hắn cảm thấy như bị phản bội.

Đại Càn năm xưa biết bao người liều chết bảo vệ, sao lại trở thành cái dạng này!

Hắn không biết mình đã bước ra khỏi nhà lão Trương như thế nào, lang thang trên đường phố, nhìn dòng người qua lại, trên mặt ai nấy đều mang vẻ ưu tư, như thể có nỗi niềm gì đó không thể xua tan.

Hắn cứ thế đi lang thang vô định. Ra khỏi thành, từ chiều tà đến hoàng hôn rồi đến đêm khuya, như một hồn ma vất vưởng.

Gió đêm thổi qua.

Triệu Khang bắt giác rung mình, cơn gió đêm trong tiết trời oi bức này không khiến hắn cảm thấy chút nào mát mẻ, chỉ có

lạnh lẽo vô cùng.

Bỗng nhiên, một tiếng cười trầm thấp vang lên trong đêm tối.

“Xem ra ta đã rời đi quá lâu rồi, Tiêu Vô Đạo, ta muốn xem thử ngươi rốt cuộc vô đạo đến mức nào!”

Kinh đô.

Hoàng cung nguy nga tráng lệ, khí thế ngút trời, chỉ là không hiểu sao dưới bầu trời đêm đen kịt lại toát lên vẻ âm u kỳ dị.

Bên trong đại điện nguy nga lộng lẫy.

Một chiếc long sàng đồ sộ vô cùng bắt mắt, trên màn giường, vài mỹ nữ y phục xộc xệch đang ra sức hầu hạ vị nam tử tôn quý nhất thiên hạ.

Nam tử tuy đã ngoài ngũ tuần nhưng trông vẫn cường tráng như thanh niên, thân hình vạm vỡ, dung mạo tuấn tú.

Phía dưới, hai bên trái phải đều có ba bệ rượu hình tròn.

Cung Cực Lạc này chính là nơi mà đương kim Hoàng đế - Tiêu Vô Đạo - yêu thích nhất, mỗi khi hứng chí đều mở tiệc chiêu đãi quần thần, cùng nhau vui vẻ.

Sau một tiếng rên rỉ khoan khoái.

Tiêu Vô Đạo đứng dậy, vỗ nhẹ lên người mỹ nữ bị hấn chà đạp đến thê thảm, cười khế.

Đang lúc hấn muốn nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục ân ái, thì một cung nữ từ bên ngoài Cung Cực Lạc chạy vào: “Bẩm Hoàng thượng, Quốc sư cầu kiến.”

Tiêu Vô Đạo nghe vậy bèn ngáp dài: “Mời Quốc sư vào.”

Lát sau, một lão già tóc bạc da dẻ hồng hào bước vào Cung Cực Lạc, từ lúc bước vào điện đã quỳ rạp xuống đất cho đến tận long sàng, trên mặt mang đầy nụ cười nịnh nọt, khúm núm.

“Tham kiến Hoàng thượng!”

Tiêu Vô Đạo hài lòng gật đầu, ra hiệu cho lão đứng dậy.

Phải như vậy chứ!

Nghĩ đến ghi chép lịch sử thật sự được cất giữ trong cấm địa hoàng cung, vị Quốc sư đầu tiên của Đại Càn năm xưa, dám cả

gan “quân thần bình khởi”, còn được ban thưởng danh hiệu “Nhất tự vai vương” - Thiên Sách Thượng tướng quân.

Làm thần tử sao có thể sánh vai cùng Hoàng đế?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người đó quả thực có năng lực hơn người, chỉ tiếc là mình phải người tìm kiếm bấy lâu nay vẫn không có chút manh mối nào, chẳng lẽ đã bỏ đi biệt xứ?

Đúng rồi, trong ghi chép lịch sử có nhắc đến chuyện hần ta có một mỹ nhân ngoại quốc, tóc vàng mắt xanh, đến từ một quốc gia hải ngoại, có lẽ đã trốn đến đó rồi.

Mình phải tìm cơ hội đến đó xem sao, không biết mỹ nhân tóc vàng mắt xanh kia “nêm” thử có mùi vị gì.

Lão già được cung nữ xưng là Quốc sư sau khi đứng dậy liền cung kính lấy ra từ trong ngực một chiếc hộp nhỏ, mở hộp ra bên trong là một viên thuốc tròn trịa.

Tiêu Vô Đạo đưa tay nhận lấy, bỏ vào miệng, cũng không sợ có độc, với tu vi của hần, độc được bình thường căn bản không thể làm hần bị thương.

Nuốt viên thuốc xong, Tiêu Vô Đạo lúc này mới cười khẽ nhìn lão già: “Quốc sư, thân đan này, trăm đã dùng hai mươi năm rồi, tuy nói là có thể trì hoãn lão hóa, nhưng dường như so với trường sinh bất lão thật sự vẫn còn kém xa.”

Đại Nguyên Quốc sư nghe vậy vội vàng quỳ xuống đất kinh hãi nói: “Hoàng thượng tha tội, trường sinh bất lão là thiên địa đại đạo, muốn dùng tinh huyết xương cốt của con người luyện chế thân đan không phải chuyện một sớm một chiều.”

“Cho nên vi thần chỉ có thể dùng nữ tử lấy âm bổ dương cho Hoàng thượng để luyện chế thân đan.”

“Nhưng xin Hoàng thượng yên tâm, nếu trên đời này thật sự có người trường sinh bất lão, chỉ cần chúng ta tìm được người đó, dùng máu thịt của hần ta luyện chế thân đan, Hoàng thượng sau khi dùng nhất định trường sinh bất lão! Dẫn dắt Đại Nguyên muôn đời hưng thịnh!”

Đối với lời nói của Quốc sư, Tiêu Vô Đạo không có gì trách tội, từ khi nhìn thấy ghi chép lịch sử thật sự, hần ta đã không ngừng tìm kiếm người đó.

Chỉ là vẫn không có tin tức gì.

Nhưng hắn không vội, dựa vào thần đan này, hắn còn có thể kéo dài tuổi thọ thêm rất lâu.

Mặc dù thần đan này được luyện chế từ chính con dân của mình, nhưng bản thân là cửu ngũ chí tôn, là chủ nhân của thiên hạ, vậy thì tất cả mọi thứ trên đời này đều là của trẫm!

Được cống hiến cho trẫm, là phúc phận của lũ thảo dân đó.

Huống chi hiện giờ thiên hạ đã thống nhất, sẽ không còn ai uy hiếp mình nữa.

Nói đến đây, cũng phải cảm tạ vị Cảnh quốc nữ đế đã tuần quốc - Ngô Tuyết Tình, nếu không phải nàng ta tiêu diệt đám man di Kim quốc kia, thì mình cũng phải tốn chút công sức.

Đáng tiếc là không bắt được tên Cảnh quốc Thái tử kia.

Nhưng không sao.

Nữ đế cả đời đến chết cũng không chịu lấy chồng, cái gọi là đệ nhất mỹ nhân Cảnh quốc kia cũng không phải huyết mạch nhà họ Ngô, lật không nổi sóng gió gì.

Nghĩ đến đây, Tiêu Vô Đạo ngẩng đầu lên, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của lão Quốc sư đang nhìn chằm chằm vào mỹ nữ bên cạnh mình, bèn cười khẽ.

Hắn không hề trách tội, mà kéo mỹ nữ trên giường ném qua.

“Thưởng cho người đó!”

“Đa tạ Hoàng thượng, đa tạ Hoàng thượng, vì thần nhất định sớm ngày luyện chế ra trường sinh bất lão đan, giúp Hoàng thượng muôn đời bất hủ!”

Thiên địa vô tình, chúng sinh như cỏ rác.

...

Hoang dã mênh mông.

Một đội khinh kỵ binh Đại Nguyên gồm năm trăm người xuất hiện, phía sau họ là một đoàn người dài dằng dặc, đều là nữ tử bị trói tay bằng gông cùm, để đề phòng các nàng chạy trốn.

Đội trưởng khinh kỵ binh quay đầu lại, nhìn thấy một nữ tử ánh mắt thần thờ trong đoàn người, hắn ta hài lòng cười, dùng

trường thương vỗ vào mông nàng.

Thấy nàng hung dữ trừng mắt nhìn mình, hấn ta thuận tay dùng mũi thương rạch nát quần của nàng, sau đó khẽ nhấc lên, một mảnh vải rách bay phấp phới trong gió, lộ ra làn da trắng nõn của nàng.

Một tràng tiếng huýt sáo vang lên, đám kỵ binh cười hô hố.

Có người lên tiếng: “Đô úy đại nhân, hay là chúng ta “thưởng thức” ả này trước đi, mẹ kiếp cả đời này ta chưa từng thấy mỹ nhân nào xinh đẹp đến vậy!”

“Ngươi ngu ngốc à, một mỹ nhân như vậy mà đưa về kinh thành dâng cho Hoàng thượng, thì chúng ta sẽ được ban thưởng bao nhiêu?”

“Cũng đúng!”

Đang lúc nói chuyện, từ xa một bóng người tóc trắng lao vào tầm mắt mọi người.

Ánh mắt của nữ tử bị làm nhục trong đoàn người bỗng lóe lên tia sáng!

Chương 952 - Cơn Mưa Máu

Thực ra, lúc này nàng trông chẳng lấy gì làm xinh đẹp. Những ngày tháng chạy trốn liên miên khiến nàng thương tích đầy mình, gương mặt thanh tú ngày nào giờ đây lấm lem bùn đất.

Thế nhưng trước kia, nàng từng là một tuyệt sắc giai nhân, mang danh khuynh quốc khuynh thành.

Vị nữ đế vốn có thân phận tôn quý nhất thiên hạ đã nhận nàng làm con nuôi, ban cho nàng cái tên, và nói rằng muốn dâng nàng như một món quà cho một người khác.

Nàng không hề phản cảm về điều đó, bởi vì trong lời kể của nữ đế, người đàn ông ấy là bậc anh hùng cái thế, là người mà nữ đế yêu tha thiết nhưng không có được.

Những món quà như nàng, nữ đế còn chuẩn bị rất nhiều. Thậm chí, các vị đại thần của nước Cảnh khi đó còn đồn đoán, phải chăng nữ đế có sở thích đặc biệt gì, nếu không sao lại lùng sục khắp nơi tìm kiếm mỹ nhân như vậy.

Mà nàng, chắc chắn là đóa hoa rực rỡ nhất trong số đó.

Chỉ tiếc là sau đêm đăng cơ ấy, sáu mươi năm trôi qua cho đến khi nước mất nhà tan, nữ đế vẫn chưa một lần gặp lại người trong mộng.

Theo lời nữ đế, người ấy cũng giống như người vừa xuất hiện, có mái tóc bạc trắng như tuyết.

“Kẻ nào!”

Tiểu đội kỵ binh cũng đã phát hiện ra bóng dáng người vừa đến. Tên đội trưởng kỵ binh dẫn đầu bỗng cảm thấy bất an, trong lòng dâng lên một tia khó chịu.

Hắn đường đường là Đội trưởng kỵ binh Đại Nguyên, thống lĩnh năm trăm kỵ binh, dù gì cũng là nhân vật có máu mặt, người chỉ là một tên thường dân, gặp hắn không quỳ xuống hành lễ thì thôi, vậy mà còn dám nghênh ngang tiến đến! Muốn làm gì, muốn chặn đường sao?

Nghĩ vậy, tên đội trưởng kỵ binh ra hiệu. Tên kỵ binh phía sau hiểu ý lập tức thúc ngựa xông lên!

Con chiến mã hung hăng lao về phía bóng người tóc bạc. Tên kỵ binh trên lưng ngựa thậm chí còn chẳng buồn vùng thương, dường như muốn dùng chính con ngựa để nghiền nát người đàn ông kia!

Tiếng hí vang lên, con chiến mã đâm sầm vào người đàn ông. Những nữ nhân bị bắt giữ như chim sợ cành cong, hét lên kinh hãi.

Nữ tử đi đầu có chút thất vọng, ánh mắt tràn đầy cô độc.

Xem ra không phải hắn.

Bệ hạ từng nói, người ấy rất mạnh mẽ, không ai có thể làm hắn bị thương.

Thế nhưng ngay sau đó, nàng bỗng trợn tròn mắt.

Bởi vì người đàn ông bị chiến mã húc bay kia giống như một chiếc lá bị gió cuốn, nhẹ nhàng bay ngược ra sau, cuối cùng đáp xuống con đường mòn cách đó mười mét.

Không hề hấn gì, hắn ta nhẹ nhàng như một con mèo.

Tên kỵ binh ra tay có chút ngơ ngác. Khi hắn ta đang tự hỏi có nên xông lên lần nữa hay không thì đối phương lên tiếng.

“Ta nhớ binh sĩ nước Càn trước kia không phải như vậy.”

Hắn bước một bước, lẩm bẩm, giọng nói không lớn, nhưng rất rõ ràng.

“Binh sĩ nước Càn năm xưa, nguyện vì bảo vệ bách tính, vì bảo vệ quốc gia, cùng địch quyết tử, chiến đấu đến hơi thở cuối cùng!”

“Ta từng chứng kiến có binh sĩ nước Càn khi ra trận, tiện tay đem số tiền chuộc mạng mà triều đình ban tặng cho những người nghèo khổ ven đường. Họ chưa bao giờ ức hiếp hay tàn sát dân lành.”

“Ta cũng từng chứng kiến bách tính nước Càn cùng binh sĩ đồng lòng chống giặc, bất chấp sống chết, chứ không phải như thế này, sợ hãi nhìn các người.”

“Trên chiến trường, ta đã từng nghe vô số tiếng gầm thét của những linh hồn anh dũng. Họ là anh hùng. Nhưng bây giờ, ta chỉ nghe thấy tiếng cười khoái trá của lũ súc sinh. Các người là lũ chó lợn!”

Mỗi chữ, mỗi câu, mỗi bước chân!

Tất cả mọi người đều cảm thấy bóng dáng người đàn ông kia càng lúc càng nhanh, cuối cùng dường như biến thành một tia sáng.

Hắn trực tiếp xuyên qua cơ thể tên kỵ binh dẫn đầu. Ngay sau đó, tên kỵ binh cùng con ngựa nổ tung thành một cơn mưa máu!

Hắn không hề dừng lại, chớp mắt đã đến trước mặt tên đội trưởng kỵ binh, không chút do dự.

Nữ tử chỉ nhìn thấy trên gương mặt hắn không có phần nộ, trong mắt thậm chí còn có chút lệ nóng!

Như thể rất đau lòng, rất bi thương! Sau đó!

Như thiên thần giáng trần, muốn dựng cho nhân gian một nắm mồ khổng lồ!

Liên tiếp năm trăm tiếng nổ vang lên! Giống như tiếng pháo hoa nổ tung, nữ tử ngơ ngác nhìn người đàn ông kia lần lượt xuyên qua cơ thể năm trăm kỵ binh, nhanh đến mức không kịp nhìn rõ!

Chân khí cường hãn của hắn xé nát tất cả kỵ binh thành từng mảnh vụn, theo cơn mưa máu ào ạt trút xuống.

Cơn mưa máu này nghe sao mà êm tai đến vậy!

...

Giết sạch năm trăm kỵ binh, sau nhiều năm, tay lại nhuốm máu người, trong lòng Triệu Khang không hề có chút khoái ý nào.

Hắn thật sự không hiểu, tại sao! Tại sao nước Càn lại biến thành như thế này!

Năm đó rời khỏi nước Càn, phải chăng hắn đã sai?

Phải chăng hắn cứ mãi bị nhốt trong cung điện kia, nước Càn đã không trở thành Đại Nguyên ngày nay?

Đúng lúc hắn đang chìm đắm trong đau khổ, một người đã kéo hắn ra khỏi dòng suy nghĩ.

Hắn quay đầu, mặt không chút biểu cảm nhìn nữ tử đang đưa tay lau nước mắt cho mình: “Không phải ta đã bảo các người rời đi rồi sao?”

Sau khi giết sạch năm trăm kỵ binh, hắn đã phá tan gông cùm cho những nữ tử kia. Có lẽ cảnh tượng hắn giết người quá đẫm máu, nên sau khi được giải thoát, những nữ tử khác đều hoảng sợ bỏ chạy.

Không ngờ lúc này vẫn còn một người ở lại đây với hắn.

Nữ tử không nói gì, trong lòng nàng cũng đang do dự, không dám chắc chắn người trước mặt có phải là người ấy hay không.

Dù sao thì người đó hiện tại đã trở thành cấm kỵ của Đại Nguyên, rất nhiều người đã quên mất hắn, thậm chí hắn còn trở thành người mang nhiều tiếng xấu nhất trên đời. E rằng trên thế giới này chỉ có một số ít người biết đến sự tồn tại của hắn.

Bản thân nàng đã an toàn, sợ dĩ bị đám kỵ binh kia bắt giữ là bởi vì không cam lòng, muốn ra ngoài tìm kiếm hấn.

“Đi đi.”

Triệu Khang liếc nhìn nữ tử dường như đang ngây người, móc ra hai lượng bạc ném qua, sau đó xoay người rời đi.

Nữ tử nhặt lấy bạc, hướng về phía bóng lưng hấn gọi: “Vậy còn người?”

“Ta cũng không biết mình sẽ đi đâu.”

Triệu Khang đáp lại một câu, đồng thời trong lòng cũng vang lên một giọng nói, có lẽ nên đi giết người.

Màn đêm lại buông xuống.

Ngọn lửa bập bùng ngoài đồng hoang mang đến cho người ta chút ấm áp. Triệu Khang quay đầu lại, nữ tử đã đi theo hấn cả ngày hôm nay lại trốn sau gốc cây.

Triệu Khang cũng không gọi nàng, một mình ăn thịt thỏ nướng. Túi khoai tây, ngô hấn đã để lại nhà lão Trương.

Không lâu sau, trong bụi cây vang lên tiếng bụng réo ùng ục.

Không biết bao lâu sau.

Nữ tử mới dám thò đầu ra, nhưng lại phát hiện bóng dáng Triệu Khang đã biến mất. Nàng theo bản năng hoảng hốt, bước ra ngoài, nhìn quanh quất, cuối cùng mới phát hiện hấn đã nhảy lên một cành cây, ẩn mình trong tán lá.

Bên đồng lửa, còn lại nửa con thỏ nướng.

Nữ tử bước tới, do dự một chút rồi mới hỏi: “Ta... Ta có thể ăn không?”

Triệu Khang không để ý, nữ tử bèn ngồi xỏm xuống bên đồng lửa.

Phát hiện ra hình như mình không lên tiếng, đối phương sẽ không ăn thật, Triệu Khang thản nhiên nói: “Không ăn thì nguội mất.”

Nghe vậy, nữ tử mới dám cầm nửa con thỏ nướng lên, cẩn thận ăn.

Không có gia vị gì, thịt thỏ ăn tự nhiên chẳng có mùi vị gì, nhưng có thể lấp đầy bụng đã là tốt lắm rồi.

Khi nữ tử ăn gần hết, nàng bỗng thấy một chiếc áo khoác rơi xuống. Triệu Khang nói: “Che cái mông của người lại.”

Nữ tử lập tức đỏ mặt, quần của nàng trước đó đã bị giáo mác đâm rách, lộ ra một phần xuân sắc. Tuy nàng đã che chắn một chút, nhưng khi di chuyển vẫn có chút lạnh lẽo.

Thấy nàng mặc áo khoác vào, Triệu Khang quay đầu nhìn về phía xa. Đúng lúc này, một câu nói của hắn khiến nữ tử rung động.

“Ta tên Niệm Khang, Ngô Niệm Khang.”

Chương 953 - Một đêm tàn sát ba ngàn

Ánh mắt Triệu Khang hạ xuống, nhìn Ngô Niệm Khang đang ngược lên đối diện với mình.

Lúc này, khi đi ngang qua một con suối nhỏ, người con gái đã dùng nước rửa sạch bụi bẩn trên mặt, mái tóc rối bời khiến nàng trông vẫn còn tiểu tụy.

Nhưng dung nhan ấy lại vô cùng xinh đẹp, có thể nói là khuynh quốc khuynh thành.

Trong lòng Ngô Niệm Khang cũng có chút bối rối, quá giống!

Thật sự rất giống người mà Bệ hạ đã miêu tả, mái tóc bạc trắng, tu vi võ công thâm sâu khó lường. Chỉ tiếc rằng tài vẽ vời của Bệ hạ không được tốt lắm, lời miêu tả kết hợp với tranh vẽ của các họa sĩ trong cung cũng chẳng ra sao.

Ngay lúc Ngô Niệm Khang định lên tiếng hỏi thì Triệu Khang đã mở lời trước: “Người là người nhà họ Ngô nào?”

Ngô Niệm Khang nhìn chằm chằm vào hắn, trực tiếp nói rõ lai lịch, nàng muốn đánh cược một phen.

“Nhà họ Ngô nước Cảnh.”

Giờ đây thiên hạ đã thuộc về Đại Nguyên, mặc dù nàng có nơi để dung thân, chỉ cần trốn tránh thì có thể an ổn sống hết đời. Nhưng nàng không muốn như vậy!

Nàng muốn tìm người mà Bệ hạ đã nhắc đến, nói với hắn rằng Bệ hạ mỗi ngày đều rất nhớ hắn!

Càng muốn nói cho hắn biết, năm xưa nước Cảnh, Nữ đế nước Cảnh đã làm những gì vì hắn!

Vì những người đó, nước Cảnh không tiếc khai chiến với nước Càn, đánh đến mức trời long đất lở, cho đến khi diệt vong, những người đó vẫn được bảo vệ chu toàn.

Ngô Niệm Khang vĩnh viễn không thể quên.

Nữ tử tóc mai bạc trắng, khoác long bào, đứng giữa thành trì chìm trong khói lửa đã nói những lời này.

“Nếu người gặp được hần, người hãy nói với hần, Ngô Tuyệt Tình ta không làm theo mong muốn của hần và phụ hoàng, là vì ta muốn bảo vệ những người mà hần quan tâm. Không phải ta không nghe lời, bảo hần đừng trách ta.”

Nghe thấy ba chữ “nhà họ Ngô nước Cảnh”, trái tim Triệu Khang run lên, bàn tay vô thức siết chặt.

Trước đây, khi nghe tin nước Cảnh diệt vong trên biển, hần đã đoán rằng cô nương ấy có lẽ cũng không còn, nhưng sau bao nhiêu năm trải qua sinh ly tử biệt.

Hần đã trở nên chai sạn, vì vậy không còn quá nhiều cảm xúc.

Giờ khắc này, đối diện với một người con gái có khả năng là hậu duệ của cô nương ấy, khiến hần khó lòng giữ vững tâm trạng, vội vàng hỏi: “Hoàng thất nước Cảnh?”

Nhìn ánh mắt dường như trở nên nóng bỏng và ngũ tạng tăng nhanh của hần, Ngô Niệm Khang dường như hiểu ra điều gì đó, sống mũi cay cay, giọng khàn khàn: “Người cả đời không lấy chồng, ta là con nuôi được người đổi tên.”

“Người nói người hài lòng với ta nhất, bởi vì ta còn xinh đẹp hơn cả người lúc trẻ, người nói người nhận nuôi ta chỉ muốn xem ta như một món quà tặng cho một người.”

“Ta hỏi người đó là ai, người nói người đó tên Triệu Khang, là người tài giỏi nhất nhưng cũng đáng thương nhất thiên hạ này, người không muốn khi hần trở về sẽ đau lòng vì nước Càn đã thay đổi.”

“Nhưng người đã già rồi, người không thể ở bên cạnh hần nữa, vì vậy người đã chuẩn bị rất nhiều món quà như ta.”

“Nếu người đó trở về, nếu người không còn nữa, vẫn sẽ có một Nữ đế nước Cảnh xinh đẹp chờ đợi hần.”

“Nhưng người đến chết cũng không được gặp lại người đó!”

“Người nói xin lỗi, người đã phụ lòng tiên đế và người đó, người không phải không nghe lời, người muốn bảo vệ một số người, vì vậy đã khiến nước Cảnh phải gánh chịu họa diệt vong, nhưng người không hối hận!”

“Người hi vọng người đó đừng trách người.”

Nhìn TRIỆU Khang như mất hồn, Ngô Niệm Khang đứng dậy, nước mắt lưng tròng khẽ hỏi: “Triệu Khang, tại sao, bây giờ huynh mới trở về!”

Ngọn lửa trại bập bùng lúc sáng lúc tối, giống như tâm trạng con người.

Triệu Khang thêm một nhánh cây vào đồng lửa, bên cạnh là Ngô Niệm Khang đang đắp áo khoác của hắn, không ngủ mà chỉ nhìn chăm chăm vào mặt hắn.

Gương mặt tuần tú, là món quà, nàng rất hài lòng với người nhận quà này.

Triệu Khang liếc nhìn nàng, dịu giọng nói: “Mau ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường.”

“Ta không ngủ được.”

Trong mắt Triệu Khang lóe lên sát khí, theo như lời Ngô Niệm Khang nói, Tuyết Tình năm xưa vì bảo vệ một số người chạy trốn khỏi nước Càn nên mới bị nước Càn trả thù.

Những người đó rất đông, trong đó có không ít người tự xưng là hậu duệ của Nguyên Giang huyện.

Vậy thì Nguyên Giang huyện e là đủ nhiều lành ít!

Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Ngô Tuyết Tình lại không nói cho Ngô Niệm Khang biết.

Hắn định ngày mai sẽ đến nơi mà Ngô Niệm Khang nói để gặp những hậu duệ của Nguyên Giang.

Đúng lúc này, một tiếng động truyền vào tai Triệu Khang, hắn lặng lẽ đứng dậy, nhìn Ngô Niệm Khang đang khó hiểu: “Bây giờ thì nàng muốn ngủ cũng không ngủ được nữa rồi.”

“Phát hiện ra rồi!”

Một tiếng hô vang lên, ngay sau đó, vô số binh lính Đại Nguyên tay cầm đao kiếm từ trong rừng cây lao ra.

Triệu Khang kéo Ngô Niệm Khang ra sau lưng, chỉ thấy vô số người cầm đuốc tản ra, một vị tướng quân mặc giáp, tay cầm trường thương chậm rãi bước tới.

Nhìn thấy Triệu Khang, vị tướng quân này hất mũi thương về phía hắn, nhếch miệng cười: “Truy đuổi đến tận đây, cuối cùng cũng tìm được rồi, tên tiểu tử, chính là người đã giết đám kỵ binh của Đại Nguyên ta?”

“Người đang nói đến lũ chó lợn kia sao?” Triệu Khang hỏi ngược lại.

Vị tướng quân sừng sốt, sau đó hừ lạnh một tiếng, rồi nhìn thấy Ngô Niệm Khang đang trốn sau lưng Triệu Khang, lập tức kinh ngạc trước sắc đẹp của nàng, cười lớn ba tiếng: “Tốt lắm tiểu tử, thì ra là anh hùng khó qua ải mỹ nhân? Nhưng người có biết từ xưa hồng nhan thường bạc phận hay không! Người đâu, giết cho ta! Nam thì chém thành trăm mảnh, nữ thì đưa về doanh trại cho huynh đệ xếp hàng!”

“Đa tạ tướng quân!”

“Giết!”

Lời nói của vị tướng quân cầm trường thương lập tức khiến vô số binh lính hưng phấn, những năm gần đây, những nữ tử được tuyển chọn cho Hoàng đế bệ hạ đều do bọn họ phụ trách áp tải.

Trong đó, đương nhiên có một số rơi vào tay bọn họ, còn chuyện chơi chết thì xử lý thế nào?

Chuyện nhỏ, chỉ cần tìm đại một thành trì nào đó, bắt thêm vài người là được.

Nữ nhân sau lưng tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này thật sự rất xinh đẹp! Lần này bọn họ thật sự có phúc rồi!

Nhìn thấy đám binh lính bao vây, Triệu Khang thản nhiên nói: “Nhắm mắt lại.”

Ngô Niệm Khang sau lưng lên tiếng: “Ta không sợ.”

Triệu Khang không khỏi mỉm cười, kéo nàng lên lưng mình, Ngô Niệm Khang vội vàng ôm chặt lấy hắn.

Ngay sau đó, chỉ thấy hai ngón tay khê động!

Trên trán những tên lính xông lên đầu tiên đều xuất hiện một lỗ máu!

Giống như con bướm xuyên hoa, Triệu Khang lên giữa vòng vây của vô số binh lính, thu hoạch mạng người!

Khoảnh khắc này, trái tim hắn hoàn toàn đắm chìm trong sát phạt, hai mắt hắn đỏ ngầu như dã thú, một ngón tay điểm ra, máu thịt bay tứ tung, vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai hắn.

Lại trở thành khúc nhạc du dương êm tai nhất!

Vị tướng quân cầm trường thương chứng kiến cảnh tượng này, cả người sợ đến hồn phi phách tán!

Nhìn thi thể của năm trăm kỵ binh, hắn đã biết kẻ giết người nhất định là một cao thủ võ công, vì vậy lần này hắn đã mang theo ba nghìn tinh nhuệ!

Cao thủ võ công sao, chân khí cạn kiệt thì chỉ là cừu non chờ bị giết!

Khu rừng đen kịt bị bao phủ bởi một tầng máu dày đặc!

Là ai muốn gây nên tội ác tày trời ở nhân gian?

Là ai muốn lật đổ giang sơn tươi đẹp này?

Khi nước mắt bị thương không còn, thứ còn lại chỉ là thù hận vô tận!

Từng căm ghét giết chóc, cũng chán ghét chiến tranh, nhưng giờ phút này Triệu Khang lại đang tận hưởng những tiếng kêu bi thảm kia, để cho tiếng kêu bi thương như ngọn lửa, thiêu đốt lòng mảy, chôn vùi trái tim lạnh lẽo của hắn.

Sợ gì làm ác? Sợ gì thành ma?

Giữa đất trời nhuộm máu.

Chỉ thấy một thân ảnh tóc trắng như yêu, dùng trường thương gãy đóng chặt vị tướng quân của ba nghìn binh sĩ lên thân cây.

Nữ tử trên lưng khuynh quốc khuynh thành, nhẹ nhàng lau đi vết máu nơi khóe mắt hắn.

Triệu Khang mỉm cười, như đang an ủi nữ tử: “Ta không sao.”

Một đêm tàn sát ba ngàn!

Triệu Khang giẫm lên thi thể chất đầy đất rồi đi, như giẫm lên cả một vùng khói lửa chiến tranh.

Chương 954 - Tình xưa nghĩa cũ, tan thành mây khói

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Gió cuốn cát vàng cuộn cuộn, bụi mù mịt khiến người ta khó lòng mở mắt. Nghe Ngô Niệm Khang hỏi, Triệu Khang quay đầu nhìn người con gái đang theo sau, khẽ đáp: “Đi Nguyên Giang.”

Thấy Triệu Khang dừng bước đợi mình, người con gái vội vàng bước nhanh hơn, giọng điệu nhẹ nhàng: “Những người tị nạn Nguyên Giang nói rằng Nguyên Giang huyện đã bị hủy diệt.”

“Ta chỉ muốn quay lại xem một số thứ quan trọng còn hay mất, lên đây đi.”

Ngô Niệm Khang đưa tay đặt lên vai Triệu Khang, nhẹ nhàng leo lên lưng hắn, đầu tựa vào vai hắn. Triệu Khang vận công, công năng nhanh chóng băng qua vùng đất cát vàng, nàng cũng không có ý định xuống.

Ngược lại, nàng còn cất tiếng hỏi: “Kỳ thực, huynh vẫn còn một tia hy vọng, đúng không?”

Triệu Khang im lặng, Ngô Niệm Khang tự mình nói tiếp: “Bệ hạ không nói với ta quá nhiều về chuyện trước kia của huynh, mà chỉ nói về những xúc cảm của huynh.”

“Nàng ấy nói, huynh là người rất trọng tình nghĩa, cho nên huynh muốn đến Nguyên Giang xem thử, nếu Tiêu gia còn chút nào niệm tình xưa nghĩa cũ, huynh sẽ chừa cho bọn họ một con đường sống.”

Bước chân Triệu Khang khựng lại, rồi lại tiếp tục lên đường: “Tất cả chỉ là suy đoán của muội mà thôi.”

Ngô Niệm Khang khẽ cười, hai tay ôm chặt hơn: “Không phải muội đoán mò đâu, là Bệ hạ nói cho muội biết. Nàng ấy nói, người ngoài nhìn vào xem huynh như thần minh, kẻ địch xem huynh là Triệu Nhân đồ máu lạnh vô tình.”

“Nhưng chỉ có người thân cận mới biết, huynh là người trọng tình nhất.”

Khỏe miệng Triệu Khang hơi nhếch lên: “Xem ra muối còn rất nhiều sức lực, nói nhảm nhiều như vậy, tự mình đi xuống đi!”

Bị Triệu Khang ném từ trên lưng xuống, nàng ngã phịch xuống đất, phúi phúi bụi đất trên quần áo. Nhìn theo bóng lưng Triệu Khang bỏ đi, Ngô Niệm Khang giơ nắm đấm lên khoa tay múa chân một hồi, sau đó lại lè lưỡi với bóng lưng Triệu Khang, rồi vội vàng đuổi theo.

Đại lộ Nguyên Giang huyện.

Con đường này, Triệu Khang nhắm mắt cũng có thể đi không sai, trên thế giới này, ba chữ Nguyên Giang huyện chất chứa quá nhiều ký ức của hắn.

Bao nhiêu năm trôi qua, con đường vốn bằng phẳng rộng rãi nay đã trở nên gập ghềnh, Triệu Khang vẫn có thể nhìn thấy dấu vết bị đại pháo oanh tạc trên hai bên sườn núi.

Thấy hắn cứ đứng ngẩn ngơ nhìn con đường phía trước mà không chịu bước tiếp, trong mắt Ngô Niệm Khang thoáng hiện vẻ lo lắng, nhưng lại không biết nên nói gì. Nàng vẫn còn nhớ, khi những người tị nạn Nguyên Giang chạy đến Cảnh quốc, nàng cùng Cảnh quốc Nữ Đế tiếp kiến bọn họ.

Câu đầu tiên những người tị nạn ấy hỏi khi gặp Cảnh quốc Nữ Đế chính là, Triệu lão gia của bọn họ có còn sống không, có phải đang ở Cảnh quốc hay không?

Bọn họ, đều bị ức hiếp!

Lúc đó, Ngô Tuyết Tinh chỉ nói với bọn họ, Triệu lão gia của Nguyên Giang vẫn còn sống, hắn nhất định sẽ trở về.

Ngô Niệm Khang nhìn thấy những người dân Nguyên Giang vốn đang hoảng sợ bị thương, trong nháy mắt đều trở nên vui mừng hơn cả ngày Tết, họ nhao nhao nói, lão gia còn sống thì không còn gì đáng ngại, bọn họ nhất định sẽ có ngày đòi lại công bằng từ Đại Càn.

Khoảnh khắc ấy, Ngô Niệm Khang rất tò mò, rốt cuộc Triệu lão gia kia là người như thế nào, mà chỉ cần nghe tin hắn còn sống, lại có thể khiến những con người đã chịu đựng quá nhiều đau khổ kia như quên đi tất cả thống khổ?

Giờ đây, nàng đã được gặp hắn, nàng chỉ cảm thấy xót xa.

“Đi thôi.”

Một tiếng gọi bất chợt kéo Ngô Niệm Khang ra khỏi dòng suy nghĩ, thấy Triệu Khang bước về phía trước, nàng vội vàng đuổi theo.

...

Bức tường thành đổ nát, gạch ngói vỡ vụn khắp nơi, những vết nứt ngoằn ngoèo trên những bức tường đổ nát như đang muốn nói với ai đó điều gì.

Tường thành Nguyên Giang huyện trước kia rất cao lớn, đến nỗi lần đầu tiên đến đây, Tiêu Linh Lung và những người khác đều cho rằng vị Huyện lệnh này có ý định tạo phản hay không.

Vậy mà bây giờ, chỉ còn lại một đồng đổ nát!

Chỉ có đại pháo mới có thể phá hủy nó!

Vũ khí sắc bén mà Đại Càn dùng để quét sạch thiên hạ, cuối cùng lại nhắm vào Nguyên Giang huyện.

Triệu Khang chỉ cảm thấy một luồng khí uất nghẹn dâng lên trong lòng, khiến hắn khó thở, hắn không dừng lại như trước mà tăng tốc bước chân, giẫm lên những viên gạch vụn xông vào trong huyện.

“Triệu Khang!”

Ngô Niệm Khang kêu lên một tiếng kinh hãi, vội vàng đuổi theo.

Nàng nhìn thấy gì? Xung quanh toàn là nhà cửa đổ nát, dấu vết bị lửa thiêu rụi, vết máu khô loang lổ khiến người ta kinh hãi!

Cuối cùng nàng cũng tìm thấy Triệu Khang.

Tên đồ tể Triệu Khang trong lời đồn của thế nhân, lúc này lại ngồi bệt xuống đất. Ngô Niệm Khang nhìn sang, phía trước chẳng có gì cả, chỉ là một bãi đất trống, dường như nơi đây đã từng có thứ gì đó.

Lúc này, nàng thậm chí không dám đến gần Triệu Khang, bởi vì nàng cảm nhận được một luồng lửa giận ngút trời đang bùng cháy từ người Triệu Khang, đó là ngọn lửa giận muốn thiêu rụi tất cả!

Trên bầu trời, sấm chớp nổi lên, mưa như trút nước cuộn cuộn đổ xuống, gột rửa mặt đất bùn lầy.

Đột nhiên, Triệu Khang như phát điên lao vào bãi đất trống, cúi đầu dùng hai tay đào bới gì đó, chân khí hùng hậu trên người hắn như dung nham tuôn trào, muốn nổ tung cả vùng đất này!

Thế nhưng, cho đến khi đào thành một cái hố sâu mười mét, hắn vẫn không tìm thấy gì!

Ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng giận dữ!

Chân khí vô hình cuộn cuộn tỏa ra, ngay lập tức phá hủy cái hố lớn!

Ngay cả sấm sét trên bầu trời âm u kia dường như cũng e ngại cơn giận của Triệu Khang mà lần trốn vào trong đám mây đen!

Thật đáng sợ!

Ngô Niệm Khang nhìn thấy Triệu Khang từng bước đi ra khỏi hố sâu, nước mưa không thể nào gột sạch được những giọt nước mắt lẫn máu đang tuôn rơi trên khuôn mặt hắn, hắn như ác quỷ bước ra từ địa ngục!

Hôm nay, hắn sẽ biến nơi này thành nấm mồ cho người thân của mình!

Lại nghe thấy tiếng cười the thé của ác quỷ: “Tiêu Chấn Bang! Tiêu Vô Đạo! Ta muốn các ngươi phải chết!”

Lúc này, Triệu Khang hoàn toàn bị phần nộ lấp đầy, trước khi đến, hắn còn có một chút hy vọng, nhưng nhìn thấy mộ phần của Tiêu Linh Lung, Tống Khinh Nhan và Công Tôn Vân Tú bị hủy hoại, cơn giận dữ và hối hận như sóng thần ập đến, nhấn chìm toàn bộ con người hắn.

Tình nghĩa năm xưa, giờ đây đã tan thành mây khói!

Giết sạch kẻ thù, máu chảy thành sông cũng khó nguôi hận trong lòng!

...

Đế đô hoàng thành.

Sấm sét vang trời.

Người người bừng tỉnh giấc!

Nghe tiếng sấm ầm ầm, Tiêu Vô Đạo khoác long bào bước ra khỏi Cực Lạc Điện, ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy bầu trời vốn là ban ngày, lúc này lại u ám một màu, vô số tia chớp đang cuồn cuộn trong mây đen.

Mây đen dày đặc, như thể chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới, trời sắp sập rồi sao?

Tiêu Vô Đạo đột nhiên hừ lạnh một tiếng, trầm là thiên tử, trầm còn sống, trời sao có thể sập được?

Chỉ là, cơn hoảng sợ đột ngột dâng lên trong lòng này rốt cuộc là có đại sự gì a?

Chẳng lẽ sắp có đại sự xảy ra?

Nghĩ mãi không ra, Tiêu Vô Đạo trầm giọng nói: “Truyền Lưu giám chính!”

Một lát sau.

Đại Nguyên Khâm Thiên Giám giám chính đến, cẩn thận liếc nhìn Tiêu Vô Đạo một cái, sau đó mới quỳ xuống hành lễ.

“Vi thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Lưu Quý Hàn, người giải thích hiện tượng này như thế nào?”
Tiêu Vô Đạo chỉ vào đám mây đen đang cuồn cuộn sấm sét trên bầu trời.

Lưu Quý Hàn nuốt nước bọt, sau đó vội vàng nói: “Bẩm Hoàng thượng, mùa hè mưa nhiều là chuyện thường tình, Khâm Thiên Giám không phát hiện ra điều gì bất thường, xin Hoàng thượng yên tâm.”

“Thật sao?”

Tiêu Vô Đạo lầm bầm: “Nhưng trầm luôn cảm thấy có gì đó không ổn, truyền chỉ của trầm, triệu tập Ngũ Tuyệt hồi cung!”

Chương 955 - Tiến về đế đô

Con mưa rào đã tạnh.

Thay vào đó là cơn mưa phùn lất phất, tiếng mưa rơi tí tách không hề gây ồn ào, ngược lại mang đến cảm giác yên bình lạ thường.

Dưới mái hiên đồ nát, Triệu Khang thêm một khúc củi vào đồng lửa.

Ngô Niệm Khang ngồi bên cạnh, hong khô chiếc áo ngoài bị ướt đầm vì mưa.

Lớp áo lót ướt sũng dính chặt vào thân hình yếu điệu của nàng, vài giọt nước còn đọng lại trên làn da trắng hồng, khơi gợi vô số mộng tưởng.

Nàng khẽ liếc nhìn Triệu Khang bên cạnh. Tuy hình ảnh ác quỷ hung tợn trước đó đã gây cho nàng cú sốc mạnh mẽ, nhưng giờ phút này, ở bên cạnh Triệu Khang, nàng lại cảm nhận được một cảm giác an toàn khó tả.

Ấm áp hơn cả ngọn lửa đang cháy bập bùng trước mặt.

Nghĩ ngợi một lúc, Ngô Niệm Khang lên tiếng hỏi: “Có phải huynh muốn đến đế đô Đại Nguyên để giết Tiêu Vô Đạo? Nếu vậy, muội hy vọng huynh đừng đi.”

Trước đó Triệu Khang đã từng nói muốn Tiêu Vô Đạo phải chết. Nếu hắn thật sự đến đế đô để ám sát hoàng đế, nàng không khỏi lo lắng.

Triệu Khang khẽ cười: “Vì sao vậy?”

Ngô Niệm Khang vội vàng nói: “Cao thủ võ công của Đại Nguyên rất nhiều. Từ khi bãi bỏ hoả khí, Tiêu Vô Đạo đã cho người lùng sục khắp nơi để tìm kiếm cao thủ võ lâm. Bản thân hắn ta cũng rất lợi hại.”

“Nàng không có chân khí nội lực, sao lại biết những chuyện này?” Triệu Khang cười khẽ.

Nàng mím môi: “Từ khi Tiêu Vô Đạo phái người đến Cảnh quốc đòi những người tị nạn Nguyên Giang nhưng bị từ chối, mẫu hoàng đã biết hai nước nhất định sẽ có một trận chiến.”

“Vì vậy, người đã cho người thu thập rất nhiều thông tin tình báo về Càn quốc, trong đó có không ít ghi chép về các cao thủ võ lâm. Cảnh quốc diệt vong, Càn quốc thống nhất thiên hạ, đổi quốc hiệu thành Nguyên.”

“Hắn ta hạ lệnh bãi bỏ hoả khí, cấm bất cứ ai nhắc đến đại pháo, thuốc nổ. Công pháp võ học vốn dần dần mai một bỗng chốc lại trở thành thứ được người trong giang hồ nhiệt thích.”

“Vì vậy, đế đô Đại Nguyên bây giờ có thể nói là nơi cao thủ như mây, hơn nữa...”

Triệu Khang hỏi: “Hơn nữa cái gì?”

Ngô Niệm Khang dường như hơi lạnh, nàng lại rúc vào người Triệu Khang: “Hơn nữa, muội không cho rằng Tiêu Vô Đạo thật sự đã bãi bỏ toàn bộ hoả khí. Loại vũ khí có sức công phá mạnh mẽ này, cho dù là công thành hay thủ thành đều là lựa chọn hàng đầu.”

“Muội nghĩ hắn ta chắc chắn vẫn còn giữ lại một phần, thậm chí có thể đã lưu giữ cả tài liệu kỹ thuật. Khi có nguy cơ mới xuất hiện, sẽ nhanh chóng sản xuất ra đạn pháo, đại bác... Vì vậy, nếu huynh muốn báo thù, phải tính toán kỹ lưỡng.”

“Nàng nhìn nhận vấn đề rất thấu đáo.”

Triệu Khang thân nhiên cười: “Nhưng nàng đã sai một chỗ. Ta đúng là muốn đến đế đô, muốn giết hắn. Nhưng không phải bây giờ, ta muốn giữ hắn ta lại sau cùng, để hắn ta tận mắt chứng kiến Đại Nguyên của hắn ta từng chút một sụp đổ.”

“Đến đế đô, chẳng qua chỉ là muốn gặp lại một người bạn cũ mà thôi.”

“Bạn cũ?” Ngô Niệm Khang lộ ra vẻ tò mò.

Triệu Khang có dung mạo trẻ trung như vậy, Ngô Tuyết Tình lại si mê hắn suốt mấy chục năm. Tuy nàng không biết Triệu Khang đã dùng cách gì, nhưng rõ ràng tuổi thật của hắn tuyệt đối không nhỏ.

Nếu là bạn cũ của Triệu Khang, vậy thì phải lớn đến mức nào?

Triệu Khang mỉm cười: “Một người bạn cũ đã chết, muốn cho Tiêu gia hắn ta tuyệt tự, đương nhiên phải nói với hắn ta một tiếng.”

“Thì ra là thế.”

Ngô Niệm Khang khẽ động mi tâm. Nàng có thể cảm nhận được người đàn ông trước mặt dường như đã thay đổi.

Nếu như trước đây, nàng cảm thấy trong lòng Triệu Khang vẫn còn tồn tại một tia dao động, vậy thì giờ phút này, tia dao động đó dường như đã hoàn toàn biến mất.

Nhưng chính cảm giác này, lại khiến nàng càng thêm đau lòng.

Nghĩ đến những lời mẫu hoàng từng nói khi còn sống...

Nàng khẽ dựa vào người Triệu Khang, nhưng đối phương lại không có bất kỳ động tác nào. Nàng khẽ cau mày, thử đưa tay nắm lấy tay hắn.

Triệu Khang cúi đầu nhìn nàng một cái. Nàng liền ngại ngùng áp mặt vào ngực hắn, thì thào: “Muội hơi lạnh.”

“Vậy thì nghỉ ngơi đi.”

Chân khí lưu chuyển, từ từ truyền vào cơ thể Ngô Niệm Khang, sưởi ấm kinh mạch. Nàng nhanh chóng cảm thấy cơ thể ấm áp hơn.

Nhưng trong lòng Ngô Niệm Khang lại có chút uất ức, thậm chí mắng một câu “đồ ngốc”.

Nàng vòng tay ôm chặt eo Triệu Khang, áp mặt vào bụng hắn, nhẹ nhàng thở ra một hơi nóng.

Triệu Khang ấn tay nàng xuống, thản nhiên nói: “Còn làm loạn nữa, ta ném nàng ra ngoài dầm mưa đấy.”

Ngô Niệm Khang ngẩn người, sau đó ngẩng đầu nhìn Triệu Khang với vẻ mặt u oán như chú mèo nhỏ bị bắt nạt, trông vô cùng đáng thương.

“Món quà này, hiện tại ta còn chưa muốn nhận.”

Triệu Khang nói xong, khẽ cử động tay. Ngô Niệm Khang mỉm cười, ngoan ngoãn để hắn ôm vào lòng.

Bây giờ chưa muốn nhận, vậy có phải là sau này sẽ nhận?

Một đêm mưa gió qua đi, tiếc rằng có kẻ không hiểu ý trời.

Ngô Niệm Khang dọn dẹp qua loa một chút, liền đi theo Triệu Khang ra khỏi nhà. Hai người cùng nhau rời khỏi huyện Nguyên Giang, hướng về phía đế đô Đại Nguyên ngày nay.

...

Không có khinh khí cầu, tốc độ đi đường của hai người Triệu Khang và Ngô Niệm Khang chậm hơn rất nhiều. Trên đường mua một chiếc xe ngựa, cũng mất hai tháng trời mới đến gần kinh thành.

Trên quan đạo.

Triệu Khang ngồi trên thùng xe, Ngô Niệm Khang dựa vào người hắn, tay cầm một cuốn sách bán chạy nhất mấy chục năm nay.

Tên sách là “Quốc Ác Tập”.

“Vào những năm trước của Đại Nguyên, tên ác ma họ Triệu cầu kết với hai nước Chu - Tề, dấy binh 50 vạn, ý đồ thôn tính Đại Nguyên, đi đến đâu cỏ cây đều không mọc nổi, bách tính phải tha hương cầu thực, thậm chí còn dùng thịt người làm quân lương, khiến trời đất căm phẫn, lòng người oán hận.”

“Vào những năm trước của Đại Nguyên, dịch bệnh hoành hành ở Tịnh Châu, hàng chục vạn người chết vì bệnh dịch. Sau đó điều tra ra là do tên Triệu ác ma kia chưa cam lòng, cầu kết với tên độc thủ họ Lâm, phát tán dịch bệnh ở Tịnh Châu, khiến bách tính lâm than, sống không bằng chết...”

Ngô Niệm Khang đọc xong, ngẩng đầu nhìn Triệu Khang. Triệu Khang mỉm cười nói: “Bọn họ miêu tả ta như vậy sao?”

“Vậy lịch sử chân thật là như thế nào?” Ngô Niệm Khang hỏi.

Triệu Khang thuận miệng nói: “Càn quốc năm Thần Hoàng thứ sáu, tam hoàng tử Chu quốc Lý Mộc Thanh liên kết với Hán vương Tề quốc Lưu Hán Long cùng Trương Thánh tiên sinh và Hồng Tuyết của Cảnh quốc, ba nước muốn dùng biện pháp văn đấu để buộc Càn quốc từ bỏ mạch khoáng sản sắt.”

“Ta đã thắng Trương Thánh tiên sinh trong văn đấu, sau đó lại giết chết Lý Mộc Thanh và Lưu Hán Long ở biên quan, Chu - Tề lấy cớ này xuất binh đánh Càn quốc. Cảnh quốc liên minh với Càn quốc, cùng nhau chống lại Chu - Tề.”

“Tuy trận chiến đó chúng ta đã thắng, nhưng dưới sự nhúng tay của Ninh vương Tiêu Phi Vũ, Càn quốc thương vong vô số.”

Ngô Niệm Khang cúi đầu: “Những cái tên này, trong sử sách Đại Nguyên hiện nay in ra đều không có ghi chép, bọn họ đồ hết mọi tội lỗi lên đầu huynh, cướp đi tất cả công lao.”

Triệu Khang nhếch miệng cười, chỉ vào một cái tên trên cuốn “Quốc Ác Tập”: “Tên Hoàng ác ăn thịt trẻ con này, nếu ta đoán không nhầm, hẳn là Điều ca. Một gã cuồng cơ bấp bạo lực, chỉ là hơi ngốc một chút.”

“Trước kia ta bảo hắn mỗi ngày mang trọng lượng 100 kg để luyện tập, hắn còn tưởng ta dạy hắn võ công cái thể, kỳ thực là để sau này gặp nguy hiểm, hắn có thể cống ta chạy trốn.”

“Trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ, lập được nhiều chiến công hiển hách, cuối cùng cũng leo lên chức vị tướng tam phẩm của Càn quốc, vậy mà giờ đây lại bị viết thành một tên ác ma ăn thịt trẻ con.”

“Có thể thấy, bọn họ không chỉ muốn bôi nhọ ta, mà còn muốn xóa sổ tất cả những người có quan hệ với ta trước kia, muốn khiến cho Nguyên Giang hoàn toàn biến mất trên thế giới này!”

Chương 956 - Vùng Đất Tội Lỗi

“Vì, vì sao?”

Nghe những lời của Triệu Khang, Ngô Niệm Khang sửng người, nàng khó hiểu, vội hỏi dồn: “Theo như huynh nói, những người như huynh vốn nên là anh hùng bảo vệ quốc gia, vì sao nhà họ Tiêu lại làm như vậy! Vì sao muốn xóa bỏ sự tồn tại của các người?”

Triệu Khang thân nhiên đáp: “Bởi vì bọn họ không cần chúng ta nữa.”

“Sao có thể?”

Triệu Khang khẽ cười: “Đây là câu hỏi ta muốn hỏi nàng, nàng có thể suy nghĩ kỹ càng, đến khi nào thì bọn họ không cần chúng ta nữa.”

Nhìn cuốn “Quốc Ác Tập” trên tay, Ngô Niệm Khang trầm tư suy ngẫm.

Triệu Khang lại nhìn về phía trước với ánh mắt lạnh lùng, hình bóng nguy nga của kinh đô đã hiện ra trong tầm mắt.

Trong cuốn “Quốc Ác Tập” này ghi lại một sự việc rất thú vị, hẳn muốn đích thân đến xem thử có phải sự thật hay không!

...

So với sáu mươi năm trước, Đại Càn ngày nay, không, nên nói là kinh đô Đại Nguyên, dường như càng thêm hùng vĩ tráng lệ, thoạt nhìn hẳn là đã được mở rộng không ít, mang theo vẻ bao la bát ngát.

Tên quan coi thành trợn mắt nhìn Ngô Niệm Khang bên cạnh Triệu Khang.

Sống hơn nửa đời người, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, dung mạo này, đôi môi nhỏ nhắn này, nếu có thể hưởng thụ một phen, dù lập tức lên trời cũng cam lòng.

Ngô Niệm Khang vô thức lùi về phía sau Triệu Khang nửa bước, năm nay nàng vừa tròn hai mươi ba, từ năm mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo khuynh thành của nàng đã dần thành hình.

Lúc đó, những người từng gặp nàng đều không tiếc lời khen ngợi.

Nói rằng tuy không biết Thần Hoàng Nữ Đế Tiêu Linh Lung năm xưa xinh đẹp tuyệt thế như thế nào, nhưng có lẽ Ngô Niệm Khang của nước Cảnh so với Thần Hoàng Nữ Đế cũng không hề kém cạnh.

Nàng đã sớm quen với ánh mắt tham lam dục vọng như vậy, nhưng hiện tại đang ở kinh đô Đại Nguyên, trong lòng nàng dâng lên một tia bất an.

Nào ngờ Triệu Khang lại đưa tay ôm lấy eo thon của nàng, kéo nàng đến trước người, cười tủm tỉm nhìn tên quan coi thành: “Vị đại nhân này, chúng ta có thể vào thành chứ?”

Nhìn thấy động tác này, trong lòng tên quan coi thành dâng lên một tia ghen ghét, nhưng ngoài mặt vẫn cười gật đầu: “Vào đi, đừng gây chuyện là được.”

Nhìn Triệu Khang và người đẹp dắt ngựa vào hoàng thành, tên quan coi thành cười nham hiểm.

Tên tiểu tử không biết trời cao đất dày, mang theo một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy lại còn chạy đến kinh đô, đây chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới sao?

Nghĩ vậy, tên quan coi thành khoanh tay đi vào hoàng thành.

Trên đường phố, bách tính kinh thành qua lại tấp nập, xe ngựa như nước, phồn hoa như cảnh thịnh thế.

Bị Triệu Khang ôm eo thon, Ngô Niệm Khang đỏ mặt, len lén ngược nhìn Triệu Khang rồi vội vàng cúi đầu, tim đập như nai con, tâm tư rối bời.

Lúc này mà dựa vào gần hơn, có phải sẽ càng thêm thân mật hay không?

Nhưng đây là trên đường cái a!

Lúc này, Triệu Khang đột nhiên lên tiếng: “Hình như ta có một thỏi bạc ở chỗ nàng nhỉ?”

“Hả?”

Ngô Niệm Khang ngẩng đầu lên, liền thấy Triệu Khang không biết từ lúc nào đã dừng bước, tay phải đang lục túi tiền, bên trong còn có hai thỏi vàng và mấy lượng bạc vụn.

Nàng vội vàng lấy từ trong túi đeo bên hông ra một hai lượng bạc mà Triệu Khang đưa cho nàng lúc trước.

Chỉ nghe Triệu Khang lầm bầm: “Cũng không biết vật giá hiện nay thế nào, giờ ta nghèo thật rồi.”

Ngô Niệm Khang suy nghĩ một chút, ghé sát tai hắn, nhỏ giọng nói: “Ở nơi những người dân chạy nạn kia an thân vẫn còn một ít tiền, là do lúc trước bộ hạ bảo ta mang theo khi chạy trốn khỏi nước Cảnh.”

Triệu Khang dờ khóc dờ cười, gật đầu rồi vui vẻ nói: “Đi thôi, trên sách không phải có viết sao? Đến kinh đô mà không ghé thăm Vùng Đất Tội Lỗi thì coi như uống công một chuyến, chúng ta cũng đi xem thử rốt cuộc là tội lỗi đến mức nào!”

...

Vùng Đất Tội Lỗi.

Nơi ô uế nhất kinh thành, chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, nghe nói là được xây dựng từ ba mươi năm trước.

Bên trong có đúc tượng đồng của những kẻ tội ác tà trời từ xưa đến nay.

Thường có người từ nơi khác đến kinh đô tham quan, sau đó ném phân nước tiểu lên những bức tượng đồng đó, trong Vùng Đất Tội Lỗi thậm chí còn có những hạng mục khác.

Ví dụ như du khách đến, chỉ cần bỏ ra vài đồng tiền là có thể nhận được vũ khí từ tay quản lý của Vùng Đất Tội Lỗi, để đánh đập những bức tượng đồng đó nhằm trút giận.

Mấy chục năm qua, có vô số văn nhân nho sĩ đến Vùng Đất Tội Lỗi múa bút viết văn, mắng chửi những kẻ tội ác tà trời này, thu hút vô số văn nhân đến giao lưu.

Đến Vùng Đất Tội Lỗi mắng chửi tượng đồng từng trở thành một loại văn hóa thịnh hành trong giới văn học Đại Nguyên.

Chỉ là sau ngàn ấy năm, loại văn hóa thịnh hành này cũng dần mai một, chỉ có những người chưa từng đến kinh đô, đến đây một lần mới nghĩ đến việc ghé thăm Vùng Đất Tội Lỗi.

Hôm nay có hai người đến.

Khiến cho viên quản lý Vùng Đất Tội Lỗi, người có việc làm không mấy tốt đẹp trong thời gian gần đây, có chút ngạc nhiên, nhìn kỹ hai người lại không khỏi cảm thán, quả nhiên là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Nữ tử mặc áo dài trắng muốt, tựa như đóa mai trắng tinh khôi mọc trên vách đá, thoát tục mà độc lập, dung nhan tuyệt trần không biết khiến bao nhiêu nữ tử phải tự ti mặc cảm.

Lại nhìn nam tử mặc áo đen, tướng mạo tuấn tú nhưng lại có đôi mắt u ám không phù hợp với lứa tuổi, dường như đã trải qua không ít sóng gió, mái tóc dài bạc trắng được buộc gọn gàng bằng một sợi dây.

Đối với hắn mà nói, như vậy là được rồi, gặp lại bằng hữu cũ, cũng không phải đi hẹn hò.

“Hai vị muốn vào Vùng Đất Tội Lỗi tham quan?” Viên quản lý xác nhận.

Triệu Khang gật đầu, cười nói: “Đi xem những kẻ đại ác nhân trong truyền thuyết.”

“Cũng được, hai người hai lượng bạc.”

Triệu Khang móc tiền ra, còn lẩm bẩm: “Đắt thật đấy, sao giống như Phở Nghi về nhà thế?”

“Phở Nghi về nhà là gì?” Ngô Niệm Khang hỏi.

Triệu Khang: “Không có gì.”

Trả tiền vào Vùng Đất Tội Lỗi, Ngô Niệm Khang vừa nhìn đã thấy bức tượng đồng khổng lồ ngay phía trước, cao đến ba mét.

Trên tượng không biết đã dính bao nhiêu thứ ô uế, lại còn có không ít vết chém đao chém kiếm, dưới chân tượng đồng còn có một nam tử đáng vẻ thư sinh đang mắng chửi, bên cạnh còn có ba năm người bạn vây quanh.

So với cảnh tượng náo nhiệt trước kia của Vùng Đất Tội Lỗi, hiện tại quả thực có chút ảm đạm!

“Triệu Ác, Triệu cầu tặc! Ngươi tội ác tày trời, hại nước hại dân, đáng bị ngàn đao lăng trì! Có thể sinh ra loại yêu nghiệt như ngươi, ta nghĩ tổ tiên nhà ngươi nhất định là hạng nam làm nô nữ làm kỹ.”

“Biết đâu là thái giám trong cung thì sao?” Bằng hữu của thư sinh nói.

Tiếng cười vang lên, thư sinh vô tình quay đầu lại, nhìn thấy dung mạo của Ngô Niệm Khang, trong nháy mắt tim đập thành thịch, thấy vị mỹ nhân này vậy mà lại nhìn mình chằm chằm.

Lập tức càng thêm hăng hái, vẫy tay cười to: “Lấy rượu đến!”

Bạn đồng hành đưa đến một bình rượu, thư sinh lập tức ngửa cổ tu ừng ực ba hớp lớn, sau đó bắt đầu mắng chửi!

Cái tên kia, ngay cả Triệu Khang nghe xong cũng cảm thấy nếu mình không chết một lần, quả thực có lỗi với những lời mắng chửi của thư sinh.

Chỉ là hắn cũng không để ý đến việc thư sinh đang chửi rửa tượng đồng của mình, bưng bình rượu đi vào trong, Ngô Niệm Khang thấy vậy vội vàng bước nhanh theo sau, không quên mỉm cười vẫy tay với thư sinh.

Khoảnh khắc này, thư sinh ngay cả tên con cũng đã nghĩ xong.

Chắc chắn là vị mỹ nhân này đã phải lòng phong thái phóng khoáng của mình rồi, phải mắng chửi thêm một lát nữa, đợi nàng ra ngoài rồi hỏi thăm phương danh.

Chương 957 - Đến thăm người đây

“Huynh không giận sao?”

Ngô Niệm Khang, người cầm bầu rượu, chạy theo sau lưng Triệu Khang, nhỏ giọng hỏi.

Triệu Khang thần nhiên nhún vai: “Gọi ta là Triệu cầu tặc hay Triệu ác ma gì đó, ta nghe mấy chục năm nay rồi, có gì mà phải giận.”

Vừa nói, ánh mắt Triệu Khang đã hướng về phía trước, nơi đặt một hàng tượng đồng. Khác với bức tượng đồng đứng thẳng của hắn – Triệu Ác, những bức tượng này đều đang quỳ gối, cũng chịu cảnh sỉ nhục như nhau.

Triệu Khang nhìn từng bức tượng một, Hoàng Ác, Trương Ác, Cao Ác, Lý Ác, Tôn Ác, Chu Ác, Ngũ Ác, Dương Ác... Hai, ba mươi bức tượng đồng.

Triệu Khang mỉm cười, tiến đến trước bức tượng đồng Ngũ Ác, giơ chân đá vào mông bức tượng, hỏi: “Ban cho người chức vị nhị phẩm Trấn Đông tướng quân, lại để người quỳ gối ở đây mấy chục năm, người không hận ta sao?”

Ngô Niệm Khang nhìn dòng chữ khắc dưới chân tượng. Theo ghi chép trong “Quốc Ác Tập”, vị Ngũ Ác này từng giữ chức Trấn Đông tướng quân, trấn thủ phía Đông Đại Càn năm xưa.

Sau đó không rõ nguyên do, cùng với Dương Ác, dẫn theo ba mươi vạn đại quân phía Đông phản công Đại Càn, cuối cùng cả hai cùng tử trận sa trường. Mà Dương Ác hình như còn là một văn quan.

Triệu Khang đưa tay, Ngô Niệm Khang lập tức đưa chén rượu tinh xảo tới. Triệu Khang rót đầy chén rượu, rải xuống trước tượng đồng, nhìn những bức tượng bị chém giết đầy mình.

Công lao của bọn họ không ai nhớ đến, điều mà thế nhân khắc ghi chỉ là tội ác.

Hắn nâng chén rượu, từng chén từng chén kính cẩn, cuối cùng dừng lại trước bức tượng đồng Hoàng Ác, kẻ bị miêu tả là ác ma ăn thịt trẻ con. Hắn khẽ cười: “Trước khi đến đây, ta thực sự không biết nên làm gì. Giết hắn ta thì có vẻ quá nhẹ nhàng, nhưng không giết hắn ta thì ta lại cảm thấy có lỗi với các người.”

“Nhưng bây giờ ta đã hiểu, nếu thiên hạ này đã không nhớ đến các người, vậy thì thiên hạ này cũng không cần tồn tại nữa.”

“Nếu thế nhân đã quên lãng các người, ta sẽ khiến thế nhân phải ghi nhớ các người muôn đời vạn kiếp! Các người cũng sẽ không trách ta, phải không?”

Triệu Khang nhắm mắt uống cạn chén rượu cuối cùng, buông chén xoay người rời đi.

Hàng chục bức tượng đồng quý gói sau lưng hắn. Ngô Niệm Khang sửng người, dụi dụi mắt.

Không biết có phải ảo giác hay không, mơ hồ trong giây lát, nàng như nhìn thấy hàng chục bóng người mặc giáp trụ, quý một gói sau lưng Triệu Khang.

Trong số bọn họ có nam nhi hào kiệt một mắt, có dũng sĩ lực lưỡng, có tướng quân tử chiến sa trường, có thống lĩnh oai phong, có thần tiễn bách phát bách trúng, có văn quan tay không tác sát nhưng dám vì chính nghĩa mà tạo phản.

Lúc này đây, bọn họ như đều xuất hiện sau lưng Triệu Khang!

Bọn họ vì Triệu Khang mà chết, vậy nên từ nay về sau, Triệu Khang muốn bọn họ sống mãi trong lòng thế nhân!

Trước bức tượng đồng Triệu Ác, tên thư sinh kia vẫn đang say rượu mắng chửi om sòm. Ngô Niệm Khang mỉm cười bước tới.

Cuối cùng cũng đợi được người!

Tên thư sinh vội vàng mắng thêm hai câu rồi mới quay đầu lại. Ngô Niệm Khang mỉm cười nhìn hắn.

“Vị cô nương này...”

Lời còn chưa dứt, đám thư sinh đã thấy mỹ nhân tuyệt sắc trong mắt bọn họ giơ tay lên, sau đó một tiếng “bốp” vang dội, một cái tát giáng thẳng vào mặt tên thư sinh.

Lực đạo mạnh mẽ đến nỗi khiến tên thư sinh xoay tại chỗ hai vòng! Hắn ta hoàn toàn choáng váng.

“Tên khốn! Hừ!”

Ngô Niệm Khang khinh bỉ “hừ” một tiếng, sau đó chạy nhanh đến bên cạnh Triệu Khang, giơ bàn tay vừa tát người lên, ra vẻ đáng thương nói: “Tay đau quá.”

Triệu Khang liếc mắt nhìn: “Đáng đời.”

“Thật là!”

Oán trách một câu, Ngô Niệm Khang lại chạy lên phía trước, như con chim nhỏ bám theo Triệu Khang, khuôn mặt tràn đầy ý cười.

Bước ra khỏi “Tội Ác Chi Địa”, tâm trạng Triệu Khang dường như thoải mái hơn rất nhiều. Hắn đến ven đường mua ba chiếc bánh bao nhân đường, ném một chiếc cho Ngô Niệm Khang, rồi ngồi xồm xuống bên đường ăn, dáng vẻ chẳng hề câu nệ.

“Tiếp theo chúng ta đi đâu?” Ngô Niệm Khang hỏi.

Triệu Khang cong môi, nụ cười có chút tinh quái: “Lát nữa đi hoàng lăng, thăm huynh đệ tốt của ta và đám con cháu bất hiếu của hắn ta, sau đó chúng ta sẽ quay về.”

Nhìn nụ cười kỳ lạ của Triệu Khang, Ngô Niệm Khang chột giật mình.

Đương kim Đại Nguyên hoàng đế Tiêu Vô Đạo nổi tiếng háo sắc, nàng đến hoàng đô này chẳng phải là...

Nhìn vẻ lo lắng trong mắt nàng, Triệu Khang cười hỏi: “Nàng sợ sao?”

Ngô Niệm Khang lắc đầu: “Ta không sợ chết, gặp được người, chuyển lời người muốn nói cho bề hạ, ta cũng không còn gì

hối tiếc. Ta chỉ là sợ... sợ người gặp chuyện, ta không muốn người chết.”

“Không sợ là tốt rồi.” Triệu Khang nói.

Lúc này, một đứa trẻ con mũi dài lòng thòng vừa đi vừa ngoái đầu nhìn chiếc bánh bao trong tay Triệu Khang, có vẻ thèm thuồng.

Từ xa, một phụ nhân nhà nông vội vàng gọi: “Mau về đây.”

Đứa trẻ chỉ quay đầu lại nhìn một cái, Triệu Khang phì cười, chỉ vào người phụ nhân kia: “Kia là nương của con sao?”

Đứa trẻ gật đầu. Triệu Khang đưa chiếc bánh bao còn lại cho đứa trẻ: “Thật ra ta là cha của con, gọi một tiếng nghe xem, ta cho con ăn.”

Ngô Niệm Khang liếc nhìn, ánh mắt ai oán.

Đứa trẻ nghe vậy bấu môi, còn đá vào chân Triệu Khang một cái. Triệu Khang cười ngất nghẻo, đặt chiếc bánh bao lên đầu đứa trẻ, đứa trẻ vội vàng đưa tay chụp lấy.

Ngay lúc hai người chuẩn bị rời đi, đứa trẻ đột nhiên nói: “Con từng gặp thúc thúc rồi!”

Triệu Khang sửng người. Đứa trẻ sau đó vừa cười vừa chạy đi, vừa chạy vừa ngoái đầu lại nói: “Trên bức chân dung của gia gia con! Gia gia nói thúc thúc là Triệu đại soái!”

Mãi đến khi đứa trẻ bị nương mắng mỏ lôi đi, Triệu Khang mới hoàn hồn. Hoá ra vẫn còn người nhớ đến hắn.

Nhưng mà, cũng chẳng còn quan trọng nữa.

“Đi thôi.”

Gọi Ngô Niệm Khang, Triệu Khang thản nhiên lên tiếng, thậm chí còn lười biếng ngáp một cái, ánh mắt nhìn về phía hoàng cung.

Thiên hạ này thật sự có ai giết được hắn sao? Nếu có thì mau ra đây cho hắn mở mang tầm mắt!

Đêm khuya vắng lặng, không một ngôi sao.

Hoàng lăng Đại Nguyên.

Nơi vốn là cấm địa của quốc gia, đêm nay lại xuất hiện những vị khách không mời mà đến.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy một bóng đen, tay ôm mỹ nhân, đạp trăng mà đến, lập tức kinh động vô số cấm vệ quân canh giữ hoàng lăng.

“Kẻ nào?!”

“Đây là hoàng lăng, mau lui ra!”

“Bắn tên! Bắn tên!”

Vô số mũi tên như mưa bão bắn tới. Ngô Niệm Khang ôm chặt Triệu Khang, cả người như cuộn tròn trong lòng hắn.

Chỉ thấy những mũi tên kia khi đến gần Triệu Khang ba mét đều lần lượt nổ tung. Triệu Khang giẫm lên đầu đám cấm vệ quân, ung dung bước tới.

Thần phong phiêu dật, tiêu sái tự tại.

Đến trước cổng hoàng lăng, đối mặt với cánh cửa đá nặng cả ngàn cân, Triệu Khang giơ chân đá văng!

Hàng ngàn cấm vệ quân phía sau trợn mắt há hốc mồm.

Đây là người hay là yêu quái vậy?!

Tang lễ của Tiêu Huyền Sách năm xưa là do hắn một tay lo liệu, quan tài của huynh đệ đặt ở đâu, hắn đương nhiên rõ ràng.

Ngô Niệm Khang thấy trong mộ thất rộng rãi, một cỗ quan tài bằng đá đặt trên chín con rồng đá điêu khắc, khí thế hùng tráng. Mỗi con rồng đá đều sống động như thật, hoặc giương nanh múa vuốt, hoặc trừng mắt nhìn, khiến người ta nhìn vào không khỏi sinh lòng kính sợ.

Đây đều là ý tưởng của Triệu Khang.

Huynh đệ tốt khi còn sống thích sĩ diện, chết rồi đương nhiên phải có bài bản hoành tráng, vì vậy mới có chuyện “cửu long nâng quan” xưa nay chưa từng có này.

Huynh đệ có hài lòng hay không hắn không biết, nhưng dù sao Triệu Khang rất hài lòng.

Từ sau khi chôn cất Tiêu Huyền Sách, Triệu Khang chưa từng đến hoàng lăng lần nào.

Nhìn cỗ quan tài chứa thi thể Tiêu Huyền Sách, hắc khê nói: “Huyền Sách, tỷ phu đến thăm ngươi đây.”

Chương 958 - Tan thành tro bụi

Gian mộ rộng lớn, đèn đuốc sáng trưng, lại càng thêm phần hiu quạnh.

Không một lời đáp lại câu chào của Triệu Khang. Hắc khê chống tay chống chân, trèo lên một pho tượng rồng đá, ngồi ngay bên cạnh cỗ quan tài.

Hắc khê thậm chí còn đưa tay gõ gõ nắp quan của người huynh đệ tốt, rồi ghé tai nghe ngóng, sau đó mỉm cười hài lòng: “Tốt lắm, có vẻ lát nữa ngươi cũng sẽ không đột ngột bật nắp quan tài đâu.”

Lấy ra hai điều thuốc lá tự tay cuốn, thứ này cũng bị phong ấn mất rồi, hắc khê chỉ có thể tự mình cuộn lấy. Một điều được đặt vào khe hở của nắp quan tài, một điều được hắc khê ngậm vào miệng, rít một hơi dài rồi nhả ra làn khói trắng.

“Sáu mươi năm có lẽ, ta đã đi rất nhiều nơi. Ví như cái nước Khắc Lỗ ấy, toàn những cô nàng da trắng đẹp nét na như Elizabeth, ngươi không được chứng kiến quả thật đáng tiếc.”

“Nhưng mà có đi cũng vô dụng. Ngươi làm sao có gan như ta chứ, Thanh Loan đã có thể ăn tươi nuốt sống ngươi rồi, đánh cũng đánh không lại. Thôi thì không sao, này, nhìn xem, ta mới học được đây!”

Triệu Khang từ trong ngực móc ra một con búp bê giấy nhăn nhúm, hình vẽ có phần xấu xí, mắt mũi miệng méo mó.

“Lâu ngày mới gặp, cũng chẳng có gì tặng ngươi, tặng ngươi một người đẹp vậy. Xấu xí một chút, tắt đèn cũng như nhau thôi, đừng chê mà dùng tạm đi.”

Dứt lời, hắc khê dùng bụi nhùi châm lửa đốt con búp bê giấy.

Ngô Niệm Khang đứng bên cạnh không khỏi bật cười. Vị Huyền Sách Đại đế trong truyền thuyết, lại là người có tác

phong như vậy sao? Bình thường ở cùng Triệu Khang, hai người đều nói chuyện kiểu này?

Triệu Khang lại lấy từ trong ngực ra một bầu rượu, uống một ngụm rồi rót một ngụm xuống đất: “Bây giờ khác xưa rồi, Triệu ca ta đây nghèo rớt mồng tơi, chỉ có thể uống loại rượu rẻ tiền này thôi. Niệm Khang, lại đây rót rượu.”

Vươn tay kéo cô gái đến gần, Triệu Khang lại vỗ vỗ nắp quan tài: “Quên giới thiệu với ngươi, đây là Ngô Niệm Khang, do Tuyết Tình nhận nuôi, vốn là nữ đệ thứ hai của Cảnh quốc.”

Ngô Niệm Khang nhận lấy bầu rượu rót cho Triệu Khang một chén, liền nghe hắn cười nói: “Ngươi còn chưa biết đâu, Cảnh quốc đã diệt vong rồi, bị cháu trai ngươi là Tiêu Vô Đạo tiêu diệt đấy.”

“Lẽ nào năm xưa, trước khi chết, ngươi bảo ta ở lại Càn quốc, giúp ngươi bảo vệ Càn quốc, là đã lường trước được ngày này rồi sao?”

“Nhưng mà Huyền Sách à, ta cũng là người, tỷ phu cũng mệt mỏi rồi, cũng muốn làm những việc của riêng mình. Đại tỷ ngươi, Hồng Tuyết, bọn họ đều đang đợi ta. Giờ thành ra nông nổi này, là lỗi của ta.”

Triệu Khang đưa tay dụi mắt, nhìn về phía quan tài đã:

“Nhưng mà không còn cách nào khác, con trai ngươi ngàn vạn lần không nên động vào ba ngôi mộ kia, trong đó còn chôn cất cả tỷ tỷ ngươi, nó sao có thể làm ra chuyện như vậy!”

Tiêu Linh Lung, Tống Khinh Nhan, và cả Công Tôn Vân Tú.

Một người là tình yêu sâu đậm của hắn, một người là người hắn ít nhiều áy náy, một người lại là tiếc nuối lớn nhất cuộc đời.

Thêm vào đó là Trương Long, Điều ca, Cao Tuyên - những người huynh đệ Nguyên Giang huyện, Tôn Phưởng, Lý Long, Chu Long, Ngũ Hùng, Dương Càn - những văn thần võ tướng đã cùng hắn gây dựng nên Càn quốc.

Qua cầu rút ván cũng không phải làm vậy chứ!

Triệu Khang đưa tay lau nước mắt, hít hít mũi, sau đó lại nở nụ cười, đưa ngón tay gõ lên nắp quan tài: “Hay là, huynh đệ,

giờ ngươi lên tiếng với tỷ phu một câu, ta sẽ tha cho nó.”

Tiếng gõ lên quan tài đá, lại không có lấy một tiếng vọng lại.

Nụ cười của Triệu Khang càng thêm rạn rỡ: “Ngươi không nói, ta xem như ngươi đồng ý. Dù sao chúng ta là huynh đệ mà, còn thân hơn cả huynh đệ ruột thịt, nên ngươi cũng sẽ không trách ta đâu.”

...

Hoàng bào tung bay, đầu đội mũ miện long châu, Tiêu Vô Đạo sải bước uy nghiêm. Đằng sau là năm ngàn cấm vệ quân, hai bên tả hữu, một đao một kiếm sát khí bức người.

Lúc này, Tiêu Vô Đạo vô cùng phẫn nộ, hắn không ngờ kẻ kia lại to gan đến vậy, dám tự tiện xông vào hoàng lăng, đây rõ ràng là không xem hắn - Đại Nguyên Thiên tử - ra gì!

Nghĩ đến dung mạo của kẻ kia mà thám tử bẩm báo - thanh niên tuấn tú, áo đen tóc trắng, Tiêu Vô Đạo ngoài phẫn nộ còn có chút tò mò.

Chẳng lẽ là hắn?

“Tuyệt Dao, Tuyệt Kiếm.”

Tả hữu, một đao một kiếm nghe vậy lập tức cung kính đáp: “Có thuộc hạ!”

Tiêu Vô Đạo lạnh lùng nói: “Kẻ này chắc chắn không phải hạng tầm thường, lát nữa chớ có sơ suất!”

Lão giả ôm đao thần nhiên cười nói: “Bệ hạ cứ yên tâm, ta và Tuyệt Kiếm đều đã bước vào tam phẩm thượng tầng, hai người liên thủ giết hắn dễ như chém gà giết chó. Hơn nữa bệ hạ thân công cái thể, ba người chúng ta sao phải e ngại hắn?”

Lão giả đeo kiếm bên cạnh cũng cười nói: “Bệ hạ cứ yên tâm, lát nữa cứ xem ta và Tuyệt Dao chém hắn!”

Tiêu Vô Đạo nghe vậy cũng nở nụ cười. Đại Nguyên ngũ tuyệt còn ba người chưa kịp trở về, tuy chỉ có Tuyệt Dao và Tuyệt Kiếm nhưng cộng thêm hắn nữa,

Cho dù kẻ kia có bản lĩnh đến đâu, thì đã sao?

Mọi người tiến vào hoàng lăng, nụ cười trên mặt Tiêu Vô Đạo lập tức biến mất, thay vào đó là con thình nộ ngập trời!

Chỉ thấy một nam một nữ trẻ tuổi đang ngồi bên cạnh quan tài của gia gia hắn. Trong tay nam tử còn cầm một bộ xương người, một tay hắn chống cằm, khuỷu tay tì lên nắp quan tài của Huyền Sách Đại đế, dáng vẻ nhàn nhã như thể đã đợi bọn họ từ lâu.

Còn người con gái có dung mạo khuynh thành kia thì đang tựa vào lòng hắn, ánh mắt tràn đầy si mê và yêu luyến, khiến người ta ghen tị.

Tiêu Vô Đạo lập tức nổi trận lôi đình: “Lăn xuống cho trẫm! Trẫm muốn lăng trì ngươi!”

Triệu Khang liếc mắt nhìn hắn một cái: “Nhà các ngươi tính cả ngươi, ta đã gặp qua bốn đời hoàng đế, ngươi là người đầu tiên dám nói chuyện với ta bằng giọng điệu này đấy!”

Tiêu Vô Đạo trong nháy mắt như bị sét đánh, lửa giận ngập trời bỗng chốc biến thành sự hung phấn khó tả: “Ngươi... là ngươi! Ngươi là Triệu Khang!”

Là người được ghi lại trong sử sách thật sự được lưu truyền trong hoàng cung!

Kể từ thời Thần Hoàng nữ đế đã làm huyện lệnh, sau đó phò tá Huyền Sách Đại đế bình định thiên hạ, đến đời Tiêu Chấn Bang rồi đến hắn - Tiêu Vô Đạo.

Từ khi hắn xuất hiện đến nay, ít nhất đã qua trăm năm!

Tiêu Vô Đạo nhìn chằm chằm dung mạo của người nọ, lại trẻ trung đến mức khiến người ta ghen tị!

Hắn ta chính là người trường sinh bất lão mà mình tìm kiếm bấy lâu nay!

“Nếu tính theo bối phận, ngươi phải gọi ta một tiếng cô phụ.”

Triệu Khang cười nhạt một tiếng, năm ngón tay phải siết chặt bộ xương sọ trong tay: “Còn người trong tay ta, phải gọi ta một tiếng cửu thúc.”

Tiêu Vô Đạo tức giận đến mức suýt phát điên!

“Ngươi, ngươi dám lấy xương cốt của phụ hoàng ta ra! Ta muốn giết ngươi!”

Nụ cười của Triệu Khang không giảm: “Năm đó, phụ thân ngươi ở trên đại điện cũng thế này, kêu gào muốn giết ta, muốn giết ta. Giờ ta vẫn sống sờ sờ, còn hắc thì đã chết rồi.”

“Nhưng mà, những chuyện mà hai cha con các ngươi đã làm, không phải chết là có thể giải quyết được đâu.”

Tro tàn bắt đầu từ từ rơi xuống từ tay Triệu Khang.

Tiêu Vô Đạo nổi điên: “Không!”

Kẻ kia! Kẻ kia vậy mà nghiền xương cốt của phụ hoàng hắc thành tro bụi!

Chỉ trong nháy mắt, một bộ xương đã biến thành một đống bột mịn. Triệu Khang vung tay áo một cái, tro cốt bay tung tóe trong không trung, gió thổi qua, tro bụi bay đi, từ nay về sau, Tiên đế Tiêu Chấn Bang thật sự là “vô xử bất tại” rồi!

“Giết hắc! Giết hắc cho trẫm!”

Nghe tiếng gầm gừ như muốn hóa điên của Tiêu Vô Đạo, Tuyệt Dao và Tuyệt Kiếm nhìn nhau, trong nháy mắt, một đao một kiếm đồng thời ra khỏi vỏ, chém ra hai luồng sáng bạc chói lóa lao về phía Triệu Khang.

Tiêu Vô Đạo lại sốt ruột: “Đừng làm hỏng quan tài của hoàng tổ phụ!”

“Coi như ngươi còn chút nhân tính!”

Triệu Khang cười nhạt, tay phải khẽ nhấc, đao quang kiếm khí trong nháy mắt dừng lại trước mặt hắc một tấc, sau đó vỡ vụn!

Tuyệt Dao và Tuyệt Kiếm - hai cao thủ tam phẩm thượng tầng - sững sốt!

Ngay sau đó, một luồng lực hút cực mạnh ập đến, hai người phát hiện thân thể mình không tự chủ được bay về phía người nọ, dù có dùng hết toàn lực cũng không thể chống cự.

Cuối cùng, cả hai quỳ rạp xuống đất, ánh mắt kinh hãi nhìn người thanh niên đang ngồi trên tượng rồng đá.

“Tam phẩm thượng tằng? Cũng tạm được, ta cho phép các người quỳ trước mặt ta.”

Chương 959 - Nỗi Nhục Nhã Khó Quên

Khó tin nổi!

Tuyệt Dao và Tuyệt Kiếm hai người quỳ rạp xuống trước mặt Triệu Khang, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ!

Họ đều là những cao thủ thượng thừa, đạt đến tam phẩm thượng tằng!

Kết quả là đôi thủ chưa từng ra tay, đã khiến cho hai người bọn họ quỳ xuống, lúc này đây, họ chỉ cảm thấy không khí xung quanh như vô số đợt sóng cuộn cuộn dồn ép về phía mình.

Cỗ áp lực kinh khủng đó, ép thẳng đến mức họ không thể nào ngẩng đầu lên nổi.

Chẳng lẽ người này cũng giống như Bệ hạ, là cường giả nhị phẩm?

Đôi diện, Tiêu Vô Đạo nhướng mày, trong lòng chỉ hơi kinh ngạc chứ không đến mức quá mức rung động.

Dựa theo ghi chép trong sử liệu kia, người trước mặt này từ sáu mươi năm trước đã là cao thủ tiếng tăm lừng lẫy, nhiều năm trôi qua như vậy, có thể cùng mình bước chân vào cảnh giới nhị phẩm cũng không có gì là lạ.

Nhìn thấy Tuyệt Dao và Tuyệt Kiếm không thể đứng dậy, Tiêu Vô Đạo bước lên một bước, một luồng khí thể kinh người, hùng hậu vô cùng cũng từ trên người hắn tỏa ra, muốn cưỡng ép triệt tiêu uy áp mà Triệu Khang đang đặt lên hai người Tuyệt Dao và Tuyệt Kiếm.

Dù sao thì hai người bọn họ cũng là thuộc hạ của hắn, trong mắt Tiêu Vô Đạo, cường giả tam phẩm thượng tằng như vậy chỉ có thể quỳ gối trước một mình hắn, Thiên Tử!

Chỉ có hắn, Đại Nguyên Thiên Tử này mới xứng đáng để cường giả như vậy cúi đầu.

Người, Triệu Khang, còn chưa đủ tư cách!

Cảm nhận được cổ uy áp kinh thiên động địa từ trên người Tiêu Vô Đạo, Triệu Khang cười sáng khoái, âm thầm giảm bớt năm phần uy thế.

Trên không trung vang lên từng tiếng nổ vang, như thể có hai cổ lực lượng vô hình đang so kè với nhau trong bóng tối.

Tuyệt Dao và Tuyệt Kiếm càng thêm kinh hãi, quả nhiên Triệu Khang này cũng là cao thủ tuyệt thế nhị phẩm hạ tầng như Bệ hạ!

Đột nhiên, một tiếng nổ vang lên trong lăng mộ, Tuyệt Dao và Tuyệt Kiếm chỉ cảm thấy áp lực trên người nhẹ đi, vội vàng muốn đứng dậy, lại nghe thấy Triệu Khang hừ lạnh một tiếng: “Quỳ xuống!”

Ầm!

Hai đầu gối của bọn họ lại bị đập mạnh xuống đất, chỉ cảm thấy đây là nỗi nhục nhã lớn nhất trong đời! Muốn khóc cũng không ra nước mắt!

Dù sao cũng là cường giả tam phẩm thượng tầng, không ngờ lại không thể nào phản kháng nổi, cả đời này luyện công chẳng khác nào luyện cho chó ăn!

Tâm thần Tiêu Vô Đạo chấn động, liên tiếp lùi về sau ba bước, mỗi bước đều giẫm nát gạch đá trên mặt đất tạo thành một vết chân sâu hoắm, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt vô cùng khó nhìn.

Triệu Khang này, e là còn mạnh hơn hẳn một bậc!

Đúng lúc hắn âm thầm phỏng đoán tu vi của Triệu Khang có phải đã đạt đến nhị phẩm trung tầng hay không, thì Triệu Khang trên pho tượng Thạch Long đã ôm Ngô Niệm Khang đáp xuống đất một cách nhẹ nhàng, vẻ mặt thích thú nhìn Tiêu Vô Đạo đang như lâm đại địch.

“So với hai tên phế vật này, ngươi, kẻ bất hiếu này lại khiến ta bất ngờ đấy!”

Chỉ với một lần giao đấu ngắn ngủi, Triệu Khang đã nắm rõ ràng thực lực và cảnh giới của Tiêu Vô Đạo, gần bằng với Tiêu Phi Vũ năm đó lúc đang ở thời kỳ đỉnh cao, nhị phẩm hạ tầng.

Nếu như không có hắn, Triệu Khang.

Vị Đại Nguyên Hoàng Đế này hẳn là đệ nhất thiên hạ của thời đại này rồi, nhưng đáng tiếc.

Năm đó Tiêu Phi Vũ nhị phẩm hạ tằng còn có thể khiến Triệu Khang phải kiêng dè vài phần, còn Tiêu Vô Đạo nguoi, nhị phẩm hạ tằng, hẳn có thể một tay bóp chết!

Thần thái cười cười kia khiến trong lòng Tiêu Vô Đạo dâng lên một tia khó chịu, quát lên một tiếng phần nộ, lúc này không muốn thăm dò thêm nữa, long bào trên người tự động bay phấp phới, chân trái giẫm nát mặt đất, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Triệu Khang, một chưởng chứa đầy nội nguyên chân khí đánh tới!

Triệu Khang không hề hoảng loạn, đưa tay phải ra đỡ lấy, trong nháy mắt hai bàn tay tiếp xúc, đất rung núi chuyển như thể cả hoàng lăng đều đang rung chuyển!

Cửu long cự tượng đang nâng đỡ quan tài của Tiêu Vô Đạo lúc này cũng như sống dậy, run rẩy dữ dội!

Hai đại cường giả, một chưởng này đã tạo nên cuồng phong quét ngang bốn phương tám hướng.

Tóc trắng của Triệu Khang bay phàn phật, lùi về sau một bước, Tiêu Vô Đạo lại liên tiếp lùi ba bước, khóe miệng còn vương một vệt máu tươi, rõ ràng là vừa rồi đã chịu không ít thiệt thòi.

Ánh mắt âm trầm nhìn về phía Triệu Khang đang lùi về sau một bước, Tiêu Vô Đạo vốn đang yếu thế hơn lại bỗng nhiên nở một nụ cười, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn.

“Giết một cường giả, còn thống khoái hơn là giết một hoàng đế!”

Triệu Khang nheo mắt, như thể bị chọc giận: “Nguoi, có tư cách sao?”

Cường giả trong miệng Tiêu Vô Đạo chính là hắn, vậy hoàng đế kia hiển nhiên chính là Vĩnh Khang Nữ Đế Ngô Tuyết Tình đã từng được xưng tụng là trung tâm của Cảnh Quốc!

“Sẽ có cơ hội!”

Nhìn thấy Triệu Khang lần này lại ra tay trước, trong lòng Tiêu Vô Đạo âm thầm mừng thầm, đôi mắt đỏ ngầu ẩn sau mái tóc

bạc kia đã chứng minh rằng người trước mắt đã bị lời nói của hắn ảnh hưởng.

Mặc dù cảnh giới thực lực hơn hắn một bậc, nhưng cường giả nên giữ cho mình một trái tim bình tĩnh như nước, một khi đã loạn tâm, kẻ yếu hơn giết kẻ mạnh hơn cũng không phải là chuyện không thể!

Đối mặt với một chuồng che trời lấp đất đánh về phía đầu mình, Tiêu Vô Đạo tung một quyền nghênh đón, quyền phong va chạm trực diện vào lòng bàn tay, cường ép tiếp nhận khí kinh hùng hậu từ Triệu Khang.

Nhưng mà cỗ lực phá hoại mạnh mẽ kia thật sự quá mức kinh người, mặc dù Tiêu Vô Đạo đã gồng mình gánh chịu chín phần chín lực đạo, nhưng phần khí kinh còn sót lại vẫn khiến cho gạch đá trong lăng mộ vỡ vụn.

Cảm giác như lăng mộ của Tiêu Huyền Sách Đại Đế sắp bị người ta phá hủy, trong lòng Tiêu Vô Đạo cũng lóe lên một tia phần nộ.

Bản thân hắn còn chưa từng gặp qua phụ thân Tiêu Chấn Bang, đối với Tiêu Huyền Sách tự nhiên cũng sẽ không có quá nhiều cảm xúc, ngay cả lăng mộ của Thần Hoàng Nữ Đế hắn còn không phải nói san bằng là san bằng sao?

Cho nên, cỗ phần nộ này hoàn toàn là do cảm thấy tôn nghiêm của hoàng gia bị người ngoài xâm phạm, huống chi đây lại là cấm địa hoàng lăng.

Bị một tên ngoại nhân tùy ý phá hoại lăng tẩm của tiên đế, đối với hắn, Đại Nguyên Thiên Tử mà nói chính là một sự sỉ nhục!

Lúc này, Tiêu Vô Đạo ngửa mặt lên trời cười ha ha : “Ha ha ha Triệu Khang, trăm tìm người mấy chục năm, không ngờ người lại dám tự chui đầu vào lưới! Tu vi người mạnh mẽ thì đã sao! Hôm nay trăm sẽ đánh bại người, sau đó từng chút từng chút ăn thịt người, uống máu người!”

“Giống như Vĩnh Khang Nữ Đế Ngô Tuyết Tình năm đó! Huyết nhục của nàng ta luyện thành đan dược, hương vị thật sự là phi phàm a!”

Trong nháy mắt ra chiêu lại dừng lại một chút, tiếp đó là thế công như cuồng phong bão táp, Tiêu Vô Đạo từng bước lùi về

sau nhưng nụ cười trên mặt lại càng thêm rực rỡ, chiêu thức của Triệu Khang loạn rồi!

Mà Ngô Niệm Khang đang được Triệu Khang bảo vệ trong lòng thì lo lắng không thôi, muốn nói gì đó nhưng lại không dám lên tiếng.

Nàng tuy là người thô lỗ nhưng cũng hiểu, cường giả đỉnh cao giao đấu, một khi đã bị ảnh hưởng, hậu quả khôn lường! Cho nên nhìn thấy Triệu Khang đầy mặt phẫn nộ, nàng cũng không dám giải thích gì.

Cuối cùng!

Một chương của Triệu Khang đánh vào khoảng không, Tiêu Vô Đạo vốn vẫn luôn bị áp chế rốt cuộc cũng đợi được cơ hội ngàn năm có một, trong nháy mắt bộc phát toàn bộ chân khí, muốn thừa cơ hội này giành lấy thể thượng phong!

Triệu Khang bị đánh liên tiếp lùi về sau, thân thể va vào vách tường lảng mộ phía sau khiến cho cả lảng mộ rung chuyển, Tiêu Vô Đạo cười lớn, lúc này đây, toàn bộ công lực cả đời đều dồn vào một quyền này!

Nhưng mà ngay sau đó, hắn lại cảm giác chân khí của mình vốn mênh mông như biển cả lại như va phải một bức tường thành kiên cố!

Trong nháy mắt tan thành mây khói!

Nắm đấm bị Triệu Khang dùng một tay tiếp được.

“Cái này!”

Tiêu Vô Đạo kinh ngạc tột độ, lại thấy Triệu Khang đối diện vốn dường như bị lửa giận che mờ lý trí, lúc này khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười quái dị: “Vừa rồi trong đầu ngươi có phải đã hiện ra cảnh tượng đánh bại ta hay không?”

Nói xong, Triệu Khang nắm tay kéo về phía trước, một cước đá vào đầu gối Tiêu Vô Đạo, chân khí vô tận trong nháy mắt trói chặt vị Đại Nguyên Thiên Tử này, tay kia lại giáng một quyền vào vai Tiêu Vô Đạo.

Trước mặt Tuyệt Dao, Tuyệt Kiếm và hàng nghìn cấm quân, dưới hai luồng đại lực áp chế, vị Đại Nguyên Hoàng Đế chí cao vô thượng này đã quỳ xuống trước mặt Triệu Khang!

Chương 960 - Thiên Quân Tán Loạn

Vị hoàng đế quý gối, nổi nhục nhã chưa từng có khiến hấn không thể tin nổi.

Mỗi một dây thần kinh của Tiêu Vô Đạo lúc này đều đang run rẩy. Hấn không hiểu nổi vì sao Triệu Khang, kẻ vừa rồi rõ ràng đã bị mình chọc giận, bị mình áp đảo, bỗng nhiên lại có thể đánh cho hấn quỳ rạp xuống đất.

Tâm trí hấn lúc này gần như trống rỗng, chỉ còn lại cảm giác nhục nhã tột cùng.

“Ngươi! Ngươi! Ngươi dám đề trẫm quỳ xuống!”

Nụ cười trên mặt Triệu Khang vẫn không hề giảm bớt, hấn giáng một chưởng xuống, trực tiếp ấn đầu Tiêu Vô Đạo xuống đất. Gạch lát nền vỡ vụn, ấn đầu vị hoàng đế kia vào trong đất bùn.

Toàn bộ tu vi của Tiêu Vô Đạo đã bị phong tỏa, giờ đây chẳng khác gì một người thường.

Dẫn lên người vị hoàng đế, Triệu Khang ôm lấy Ngô Niệm Khang bên cạnh, hai người trực tiếp bước qua người vị Đại Nguyên thiên tử này. Vừa đi, Triệu Khang vừa nói: “Chỉ chút thực lực ấy mà cũng vọng tưởng giết ta sao?”

“Trăm năm tu vi của ta há lại là thứ ngươi có thể tưởng tượng?”

“Thực lực của ngươi quả thực không tệ, so với Tiêu Phi Vũ mấy chục năm trước còn mạnh hơn một bậc. Nhưng nói thật, trừ phi có người luyện được Quỷ Hoa Bảo Điện, nếu không trên đời này không ai có thể đánh bại ta, còn ngươi?”

“Chưa đủ tư cách!”

Cơn giận dữ như ngọn lửa bùng cháy trong lòng Tiêu Vô Đạo. Hấn siết chặt hai nắm đấm, nhưng rồi không biết vì sao lại buông ra, khuôn mặt vui trong đất bùn méo mó đến cực điểm, ghi nhớ bốn chữ: “Chưa đủ tư cách”.

“Bảo vệ Bệ hạ! Bảo vệ Bệ hạ!”

Lúc này, hàng ngàn cấm quân bên ngoài lăng mộ mới kịp phản ứng. Nhìn thấy vị hoàng đế mà trong lòng bọn họ như thần minh vậy mà lại bị Triệu Khang đánh cho nằm rạp trên đất chỉ trong chớp mắt, tất cả đều kinh hãi tột độ.

Quân chủ bị nhục, thần tử phải chết. Vị thống lĩnh cấm quân cầm trường thương xông lên, vô số cấm quân phía sau cũng đồng loạt hưởng ứng.

Nhìn những binh lính cầm đao thương xông tới, Triệu Khang khễ vung tay áo, chậm rãi hạ xuống. Một luồng cương phong từ tay hắn bùng phát, quét ngang qua như gió lốc!

Cương phong gào thét, sắc bén như đao, những binh sĩ xông lên đầu tiên trúng phải cương phong, giáp trụ trên người vỡ tan, máu thịt be bét như bị lăng trì, từng mảng thịt lẫn máu bắn tung tóe như mưa.

Hàng ngũ binh lính phía trước trong nháy mắt bị tiêu diệt triệt để!

Tuyệt Dao và Tuyệt Kiếm đứng phía sau tràn đầy kinh hãi!

Đây rốt cuộc là thực lực đáng sợ đến mức nào!

Thế nhưng, khi luồng chân khí cuồng bạo trong tay Triệu Khang hiện hình, hai vị tam phẩm thượng tầng này mới chợt hiểu ra, luồng cương phong đáng sợ vừa rồi, chẳng qua chỉ là chiêu khởi thế của Triệu Khang mà thôi!

Nhìn vô số cấm quân trước mặt lộ vẻ kinh hoàng, trên mặt Triệu Khang vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt: “Bảo vệ quốc gia, chiến đấu vì đất nước là giá trị tồn tại của người lính, ta đây thay các ngươi kiểm chứng!”

Ầm một tiếng!

Luồng chân khí cuồng bạo hỗn loạn lao về phía trước, trong nháy mắt hóa thành cơn lốc cao ba trượng, ngay cả cửa lăng mộ cũng bị xé nát.

Tiếng kêu thét kinh hoàng vang vọng khắp bầu trời đêm. Cấm quân vốn là đội quân tinh nhuệ nhất Đại Nguyên, giờ phút này lại như gặp phải ác quỷ, nhìn đồng đội bên cạnh lần lượt biến thành bộ xương khô máu me be bét, trong mắt mỗi người chỉ còn lại sự sợ hãi tột độ.

Cho đến khi tiếng kêu thảm thiết cuối cùng im bật, Triệu Khang mới xoay người lại.

Tiêu Vô Đạo, vị Đại Nguyên hoàng đế này, không biết là không dám đối mặt hay là vì điều gì, vẫn giữ nguyên tư thế nằm úp mặt xuống đất, bộ long bào cao quý dính đầy bùn đất.

Tuyệt Dao và Tuyệt Kiếm nhìn thấy ánh mắt của Triệu Khang nhìn sang, càng thêm sợ hãi lùi lại phía sau, tim đập như sấm.

Triệu Khang cười như không cười, nhìn hai người bọn họ: “Về phần hai người các ngươi, đã đánh mất giá trị tồn tại. Bất quá, ta đây từ trước đến nay luôn nhân từ, có thể cho các ngươi một cơ hội sống sót.”

Tuyệt Kiếm liếc nhìn vị hoàng đế đang nằm úp mặt trên đất. Là một võ giả tam phẩm, giác quan của hắn rất nhạy bén, có thể cảm nhận được bên ngoài còn có rất nhiều binh mã đang ủa tới.

Lời này của Triệu Khang rõ ràng là muốn hắn và Tuyệt Dao đi mở đường, nếu không sẽ giết chết bọn họ trước.

So với sự do dự của Tuyệt Kiếm, Tuyệt Dao thể hiện rõ thế nào là người thức thời là trang tuấn kiệt. Hắn lập tức cúi người chấp tay: “Nguyện vì ngài công hiến!”

Triệu Khang nhếch mép cười. Ngay sau đó, Tuyệt Kiếm đột nhiên cảm nhận được một luồng nguy cơ ập đến, còn chưa kịp lên tiếng, đã thấy Triệu Khang búng ngón tay bắn ra một đạo chân khí.

Tuyệt Kiếm vội vàng vận chuyển toàn bộ chân khí trong cơ thể, sắc mặt lo lắng: “Ta nguyện đầu hàng!”

Kiểm khí do Tuyệt Kiếm chém ra sáng chói vô cùng, hùng vĩ mạnh mẽ, như thể có thể chém nát vạn vật trên đời. Thế nhưng đạo chân khí do Triệu Khang bắn ra trong nháy mắt va chạm với kiếm khí, kiếm khí lập tức vỡ vụn từng tấc.

“Ta nguyện đầu hàng a!”

Tiếng kêu thê lương tuyệt vọng đó chính là lời cuối cùng của vị tam phẩm cao thủ này. Một tiếng xuyên thấu vang lên, Tuyệt Dao nhìn thấy trên trán người bên cạnh xuất hiện một lỗ tròn nhỏ.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ lỗ tròn, khiến Tuyệt Dao toát mồ hôi lạnh, càng thêm may mắn vì mình đã không do dự dù chỉ một chút.

Triệu Khang liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: “Đi đi.”

“Tuân lệnh!”

Cầm thanh đao rộng hai ngón tay, Tuyệt Dao bước ra ngoài. Bên ngoài lăng mộ, vô số ngọn đuốc được thắp sáng, dường như có tới ngàn quân vạn mã!

Nhưng hắn không dám chần chừ, trực tiếp cầm đao xông ra.

Không thèm liếc nhìn Tiêu Vô Đạo một cái, Triệu Khang ôm người trong lòng bước ra khỏi lăng mộ. Ngô Niệm Khang lo lắng nhìn lại phía sau, phát hiện vị Đại Nguyên hoàng đế kia vẫn đang nằm úp mặt trên đất, không biết là vì sợ hãi không dám đứng dậy hay là đang suy nghĩ điều gì.

Đối mặt với Triệu Khang, Tuyệt Dao yếu ớt như con kiến hôi, nhưng đối mặt với những binh lính bình thường thì lại khác.

Một đao trong tay, phong thái của một vị tông sư hiện ra rõ ràng, quả thực là người không thấy máu, đao không ngừng nghỉ, chém giết đến mức máu chảy thành sông.

Ngô Niệm Khang không nhịn được hỏi: “Hắn có thể thắng nổi nhiều người như vậy sao?”

Triệu Khang cười khẽ, giải thích: “Hắn chỉ là tam phẩm thượng tòng, cảnh giới này tuy mạnh, nhưng tổng lượng chân khí vẫn có hạn. Một khi chân khí cạn kiệt, chỉ có thể ngồi chờ chết, ước chừng thêm hai canh giờ nữa là cùng.”

Mãi cho đến nhiều năm trước, khi chính thức bước vào nhị phẩm, Triệu Khang mới hiểu được vì sao năm đó Ngô Như Long và Tiêu Phi Vũ có thể tung hoành vạn quân mà không bại.

Bởi vì cảnh giới nhị phẩm, chân khí không ngừng được khôi phục.

Đặc biệt là hắn bây giờ, vừa mới giao thủ với Tuyệt Dao, Tuyệt Kiếm và Tiêu Vô Đạo, lại giết chết vô số cấm quân Đại Nguyên, thế nhưng chân khí trong cơ thể vẫn ở trạng thái đỉnh phong, không hề hao tổn chút nào.

Có lẽ đây chính là lý do nhị phẩm được gọi là cảnh giới bất bại.

Nghĩ đến vị hoàng đế bệ hạ bị mình giẫm đạp vừa rồi, khoe miệng Triệu Khang hiện lên một nụ cười. Đây mới chỉ là bắt đầu, tiếp theo ta sẽ tặng ngươi một món quà.

Đúng như lời Triệu Khang nói, sau hai canh giờ, chân khí hao tổn gần hết, Tuyết Dao nhìn binh lính Đại Nguyên vẫn không ngừng ủa tới như thủy triều, trán đầy mồ hôi, cố gắng kìm nén không để bản thân quay đầu nhìn về phía Triệu Khang.

Hắn không biết tên ác ma phía sau còn muốn hắn giết đến khi nào, nếu nói là muốn hắn lập công chuộc tội, vậy cũng đủ rồi chứ?

Bị bao vây như vậy, cho dù hắn muốn khôi phục chân khí cũng không được, chỉ có thể liều mạng chém giết. Đặc biệt là khi những mũi tên loạn xạ bắn tới, hắn còn phải cản lại từng mũi một, loại tiêu hao này càng thêm kịch liệt.

Cuối cùng, khi chân khí cạn kiệt, nhìn thấy một cây trường thương đâm tới, Tuyết Dao muốn chống đỡ nhưng đã bất lực, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Khi hắn mở mắt ra, lại phát hiện Triệu Khang đang dùng một tay bó nát đầu thương, nhìn hắn với vẻ mặt đầy khen ngợi.

“Ngươi biểu hiện rất tốt, lui xuống đi.”

“Tuân lệnh.” Tuyết Dao vội vàng cất đao, lui về phía sau Triệu Khang.

Chỉ thấy Triệu Khang buông Ngô Niệm Khang ra, nhìn về phía trước, nơi có ngàn quân vạn mã. Giờ khắc này, dường như ngay cả chiến mã cũng cảm nhận được điều gì đó, bản năng tìm đường sống khiến chúng không ngừng lùi về phía sau.

Một áp lực vô hình như trời sập đất nứt khiến người ta bất an. Giờ khắc này, thiên quân tán loạn!

Triệu Khang cười lạnh: “Ta chỉ ra một chiêu!”

Chương 961 - Lão Tăng

Một tiếng sấm rền vang, xé toạc màn đêm đen kịt.

Trong tay Triệu Khang, một luồng chân khí đỏ như máu, quỷ dị và đầy vẻ yêu ma, càng trở nên chói lọi dưới ánh chớp lóe sáng, khiến người ta chỉ cần nhìn thôi cũng cảm thấy nghẹt thở.

Một chưởng đánh xuống mặt đất, chân khí màu máu như sóng nước lan tỏa với tốc độ cực nhanh. Nơi nào đi qua, đất đá nứt toác, người ngã ngựa đổ, tiếng kêu la thảm thiết vang vọng như trời đất đang khóc than!

Vô số binh lính Đại Nguyên, giống như những tên lính quèn trong trò chơi điện tử, bị xóa sổ trong nháy mắt!

Tuyệt Dao chứng kiến cảnh tượng này, toàn thân run rẩy, trong mắt tràn ngập vẻ điên cuồng và ngưỡng mộ!

Loại sức mạnh này, chính là cảnh giới tối thượng mà bất kỳ một võ giả nào cũng khao khát đạt được!

Chưởng lực của Triệu Khang vẫn không ngừng tuôn ra, gặp người giết người, gặp vật phá vật, khuấy đảo toàn bộ khu vực ngoại vi hoàng lăng thành một mảnh hỗn loạn.

Bỗng nhiên, Triệu Khang ồ lên một tiếng, thu hồi chưởng lực, ánh mắt nhìn về phía bóng tối xa xăm, trong mắt lóe lên tia hứng thú: “Xem ra ta rời đi đã lâu, thiên hạ quả nhiên xuất hiện không ít nhân tài.”

Trong lòng Ngô Niệm Khang còn chưa hết kinh ngạc, một tiếng niệm phật vang lên.

“A Di Đà Phật.”

Tiếp đó, từ trong bóng tối, một bóng người lưng còng bước ra. Đợi đến khi nhìn rõ, Triệu Khang mới nhận ra đó là một vị lão tăng.

Lão tăng có dáng vẻ từ bi hỉ xả, hai hàng lông mày bạc trắng như tuyết, dài đến mức rủ xuống tận ngực, toát lên khí chất của một vị La Hán trường mi.

Trên người khoác bộ tăng y màu xám, chân trần đạp đất, dính đầy bùn đất, trông như một vị khổ hạnh tăng.

Lão tăng dung mạo trang nghiêm, lúc trước đã ra tay cản lại một chương của Triệu Khang. Tuy không thể chống đỡ hoàn toàn, nhưng cũng bảo vệ được tính mạng cho không ít binh lính Đại Nguyên. Giờ phút này, lão không chút sợ hãi, từng bước tiến đến trước mặt Triệu Khang, chấp tay hành lễ.

“Bần tăng bái kiến thí chủ.”

Triệu Khang thản nhiên nói: “Không biết đại sư có gì chỉ giáo?”

Lão tăng khom lưng, thở dài một tiếng, nói: “Công lực của thí chủ thâm hậu vô biên, là bậc cường giả tuyệt thế, tại sao lại ra tay với những binh sĩ bình thường, sát sinh tạo nghiệp?”

Triệu Khang cười khẩy: “Hai quân giao chiến, thắng làm vua thua làm giặc. Chỉ cần là kẻ địch, đều phải dùng lời đình thủ đoạn tiêu diệt, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.”

Lão tăng khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Ngô Niệm Khang, không khỏi ngần ngại. Người con gái này, dung mạo ẩn chứa khí chất đế vương, phảng phất có tướng mạo của bậc minh quân trị vì thiên hạ.

Nhìn lại Triệu Khang, lão tăng càng thêm nghi hoặc, lại càng không thể nào nhìn thấu.

Nhưng từ tướng mạo của Ngô Niệm Khang, lại thêm có Triệu Khang - một kẻ mạnh mẽ như vậy đi cùng, lão tăng mơ hồ cảm thấy thiên hạ này sợ là sắp có biến động lớn.

Nghĩ vậy, lão tăng lại khuyên nhủ: “Thí chủ, hiện nay thiên hạ thái bình, nếu lại khơi mào chiến tranh, người chịu khổ chính là bách tính.”

Triệu Khang cười lớn, khinh miệt nhìn lão tăng: “Đại sư cho rằng hiện giờ thiên hạ thái bình, bách tính an cư lạc nghiệp sao? Lúc hoàng đế dùng vạn nữ tử luyện đan, sao không thấy đại sư đến khuyên can, sao không thấy Phật của người phổ độ chúng sinh?”

Lão tăng không chút do dự đáp: “Nhân quả luân hồi, tự có định số. Mọi việc trên đời đều do trời định.”

Triệu Khang bỗng nhiên cười ha hả: “Đại sư lại muốn lấy cái lý lẽ kiếp này chịu khổ, kiếp sau hưởng phúc của nhà Phật ra

để thuyết phục ta sao? Ta chỉ thấy đại sư đang nói nhảm!”

Lão tăng sững sờ, liền thấy Triệu Khang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đen kịt: “Trên đời này, có lẽ thật sự có trời. Ta cũng đã tìm kiếm ông ta mấy chục năm nay.”

“Nhưng không biết là không tìm thấy, hay là ông ta đang trốn tránh ta. Nay ta đã trở về, giang sơn mà ta từng dốc lòng bảo vệ, giờ đây bị chà đạp đến thâm như vậy, ta muốn bọn chúng phải trả giá! Ta muốn xem xem, ai có thể ngăn cản ta, ai có thể giết chết ta!”

“Có lẽ thiên mệnh đã định, nhưng chiến! Kẻ nào thua ta, đều phải chết!”

“Nếu khơi mào chiến tranh là tai họa, vậy mượn lời đại sư nói, đây chính là số mệnh của chúng sinh! Người đời gọi ta là Triệu Ác Nhân đồ, nếu ta không làm gì, chẳng phải là uổng phí hư danh sao?”

Lão tăng kinh hãi, liên tục lùi về phía sau. Vừa rồi, lão không thể nhìn rõ tướng mạo của Triệu Khang, giờ phút này lại hiện lên rõ ràng trong tâm trí.

Đó là biển máu núi thây vô tận, là cảnh tượng chiến hỏa lan tràn khắp nơi!

Lão tăng thở dài, cố gắng lần cuối, trong mắt tràn đầy từ bi: “Thí chủ, biển khổ vô biên, hà tất phải chấp mê bất ngộ?”

Triệu Khang cười nhạt: “Đại sư, biển khổ vô biên, hà tất phải độ ta?”

“A Di Đà Phật.”

Lão tăng chấp tay niệm Phật, trong nháy mắt, một luồng chân khí hùng vĩ từ bốn phương tám hướng ập đến Triệu Khang. Chân khí màu vàng rực rỡ như ánh ban mai, giống như La Hán giáng thế!

Muốn dùng chính pháp của Phật môn hàng phục tên đồ tể loạn thế!

Uy áp kinh người chỉ nhằm vào một mình Triệu Khang, ngay cả Ngô Niệm Khang đứng bên cạnh cũng không hề hay biết.

Phía sau, Tuyệt Dao chứng kiến cảnh tượng này, kinh hãi tốt độ. Hắn ta rốt cục cũng nhớ ra lai lịch của lão tăng, run giọng kêu lên: “Tử Hàng đại sư?”

“Bần tăng Tử Hàng, nguyện dùng thân này, độ thí chủ thoát khỏi biển khổ. Phật từ bi!”

Tiếng nổ vang vọng khắp nơi, lão tăng tự phế khí hải đan điền, toàn bộ tu vi cả đời vốn đã đạt đến đỉnh phong, giờ phút này lại tăng lên gấp ba lần, rõ ràng là muốn liều chết đánh một trận.

Bất kể có thể phế bỏ Triệu Khang hay không, khi chân khí cạn kiệt, lão tăng Tử Hàng chỉ có một con đường chết!

Uy áp kinh khủng ập đến, Triệu Khang lại không hề biến sắc.

Đúng lúc này, một luồng chưởng phong mạnh mẽ từ phía sau ập đến, đánh trúng lưng Triệu Khang!

Tiêu Vô Đạo, vị cao thủ Nhị phẩm hạ tầng của Đại Nguyên, rốt cục cũng cảm thấy cơ hội giết Triệu Khang đã đến, dồn toàn bộ oán hận, phần nộ vào một chưởng này, đánh thẳng vào lưng Triệu Khang.

“Chết đi!”

“Triệu Khang!” Ngô Niệm Khang kinh hãi kêu lên.

Lại thấy Triệu Khang quay đầu nhìn nàng, nở nụ cười, sau đó chân khí không chút giữ lại bùng phát!

Uy thế khủng bố như sóng thần diệt thế, trực tiếp đánh bay Tiêu Vô Đạo, hất văng hắn ta đập mạnh vào bức tường hoàng lãng.

“Ta đã nói rồi, trừ phi người luyện được Quỷ Hoa Bảo Điện, nếu không, trên đời này không ai có thể đánh bại ta!”

Phun ra một ngụm máu tươi, Tiêu Vô Đạo ôm ngực, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi và không cam lòng.

Tử Hàng cũng là cao thủ Nhị phẩm hạ tầng, lại tự phế đan điền, dùng hết tu vi cả đời, vậy mà cũng không thể hạn chế Triệu Khang dù chỉ nửa phần.

Hắn ta liều mạng đánh ra một chưởng, lại không thể gây ra cho Triệu Khang chút thương tổn nào. Tên này, chẳng lẽ là yêu

ma chuyển thế sao?

Rốt cuộc phải làm sao mới có thể giết được hắn?

Giờ khắc này, Đại Nguyên thiên tử mới thật sự cảm thấy sợ hãi!

Chỉ thấy Triệu Khang kéo Ngô Niệm Khang tiến lên một bước, tay trái đặt lên trán lão tăng Tử Hàng.

Lão tăng thở dài nhắm mắt lại, Triệu Khang cười khẩy: “Đã đại sư không độ được ta, vậy để Triệu Khang ta tiến đại sư thành Phật. Đường lên Tây Thiên còn dài, đại sư đi thông thả!”

Hai người lướt qua nhau, trong tay Triệu Khang đã cầm một thủ cấp.

Giữa khung cảnh tan hoang, máu chảy thành sông, mái tóc bạc trắng bay phất phơ trong gió, Triệu Khang tay xách đầu người, cùng Ngô Niệm Khang từng bước một đi ra khỏi nơi đây.

Tuyệt Dao do dự một chút, vội vàng ôm thi thể lão tăng Tử Hàng, đuổi theo bóng lưng Triệu Khang.

Mãi đến khi ba người biến mất khỏi tầm mắt, đám cấm quân còn sót lại mới dám chạy đến chỗ Tiêu Vô Đạo, đỡ vị hoàng đế bệ hạ của bọn họ dậy.

“Bệ hạ không sao chứ?”

“Long thể của bệ hạ...”

Quát lớn một tiếng, Tiêu Vô Đạo vừa định mắng chửi, một ngụm máu tươi lại phun ra, hung ác nhìn về hướng Triệu Khang rời đi.

“Người đâu, truyền ý chỉ của trẫm, lệnh cho Cẩm Y Vệ bằng mọi giá tìm cho ra Quỷ Hoa Bảo Điện!”

Chương 962 - Tuyệt thế võ công

Một ngụm máu tươi đỏ thẫm, dù cố gắng kìm nén, vẫn cứ thế vương vãi trên nền đại điện nguy nga lộng lẫy.

Quang cảnh ấy khiến cho đám ngự y đứng cạnh kinh hãi đến mức hồn vía lên mây, chân tay luống cuống!

Tiêu Vô Đạo đưa tay lau đi vệt máu bên khóe miệng. Kỳ thực, thương thế của hắn không tính là quá nặng, chỉ là bị Triệu Khang đánh trúng kinh mạch, điều dưỡng vài ngày là khỏi.

Điều khiến hắn thực sự không thể chịu đựng nổi chính là nỗi nhục nhã đang gặm nhấm trong lòng.

Hắn từ khi còn nằm nôi đã được lập làm hoàng đế, nhưng lại phải trải qua mười lăm năm ròng rã làm một vị vua bù nhìn!

Trong khoảng thời gian ấy, quyền hành triều chính đều nằm gọn trong tay Đỗ Quang Vũ và bè lũ của hắn ta.

Nếu không phải lúc đó Cảnh quốc Vĩnh Khang Nữ Đế phái người đến Càn quốc một chuyến, e là ngôi vị hoàng đế này của hắn đã sớm bị Đỗ Quang Vũ cướp mất.

Chính vì vậy, Tiêu Vô Đạo âm thầm ẩn nhẫn, nhường hết quyền hành cho Đỗ Quang Vũ, còn bản thân thì chuyên tâm tu luyện võ công.

May mắn thay, hắn có thiên phú võ học hơn người, tuổi còn trẻ đã là cao thủ Tứ phẩm. Sau đó, hắn bắt đầu trừ khử Đỗ Quang Vũ cùng bè đảng, chỉ trong vòng ba năm đã nắm trọn quyền hành trong tay.

Cũng chính vào lúc đó, có người dâng lên cho hắn một đạo thánh chỉ được niêm phong của Tiên hoàng. Hắn làm theo lời dặn trong thánh chỉ, từng chút, từng chút một xóa bỏ mọi dấu tích về một người.

Đồng thời, trong lòng Tiêu Vô Đạo cũng dấy lên một tia hy vọng, hy vọng vào lời tiên đoán trong thánh chỉ về một vị trường sinh bất lão sẽ xuất hiện!

Trường sinh bất lão, biết bao người trên thế gian này khao khát có được!

Hắn cũng vậy!

Trong lúc ấy, tu vi của hắn ngày càng tinh tiến, cho đến khi những tàn dư của Nguyên Giang bị truy sát đến mức phải chạy trốn vào Cảnh quốc, những bá tánh và quan lại không thể chịu nổi sự tàn bạo của hắn cũng lần lượt dứt áo ra đi.

Vĩnh Khang Nữ Đế rộng lượng mở cửa Cảnh quốc, che chở cho thiên hạ!

Hai nước giao chiến, cuối cùng Tiêu Vô Đạo giành chiến thắng, thống nhất thiên hạ!

Kể từ đó, trên đời này sẽ không còn ai nhớ đến người kia nữa, chỉ biết đến Đế vương Tiêu Vô Đạo.

Chữ “Nguyên” mang ý nghĩa là cội nguồn, khởi đầu, vì vậy hần đổi niên hiệu Đại Càn thành Nguyên, ngụ ý từ nay về sau, Đại Nguyên triều sẽ không còn liên quan gì đến quá khứ nữa.

Đây là triều đại do chính tay Tiêu Vô Đạo gây dựng!

Thế nhưng, hần không ngờ rằng, người đó lại trở về, với một tư thế cường hãn vô song, với tu vi kinh thiên động địa, dẫm đạp lên tôn nghiêm đế vương của hần hết lần này đến lần khác!

Giây phút này, Tiêu Vô Đạo mới hiểu được vì sao trong thánh chỉ của Tiên hoàng, khi nhắc đến người đó lại chắt chứa nỗi sợ hãi vô bờ bến đến vậy.

Loại yêu ma này, hần thực sự có thể chiến thắng sao?

Truyền lệnh cho tất cả lui xuống, giờ phút này, Tiêu Vô Đạo chỉ cảm thấy bản thân sắp phát điên!

Sức mạnh khủng khiếp của Triệu Khang, giống như một cơn ác mộng bám riết lấy tâm trí hần, không thể nào xua đuổi.

Đôi mắt đỏ ngầu, tia máu giăng kín, đột nhiên, Tiêu Vô Đạo cười lớn, tiếng cười lạnh lẽo như băng sương: “Triệu Khang, ngươi quá tự đại rồi! Trẫm nhất định sẽ đòi lại tất cả những nhục nhã mà ngươi đã gây ra cho trẫm hôm nay!”

Nghĩ đến đây, Tiêu Vô Đạo liền vận chuyển chân khí, bắt đầu điều dưỡng thương thế. Trong lòng hần dấy lên một nỗi chấp niệm, rốt cuộc thì “Quỳ Hoa Bảo Điện” mà Triệu Khang nhắc đến là thần công gì?

Đến mức khi nhắc đến nó, trong giọng nói của hần ta lại ẩn chứa sự kiêng dè khó giấu?

...

Dưới ánh sao trời.

Sau khi tàn sát một hồi, Triệu Khang chấp tay đứng trước một nắm mộ đất nhỏ vừa được đắp lên.

Tuyệt Dao đặt nhành hoa cuối cùng lên nắm mộ rồi đứng dậy, cung kính cúi đầu: “Chủ nhân, thi thể của Từ Hàng đại sư đã được chôn cất cẩn thận.”

Triệu Khang ngáp một cái: “Ta rời đi đã lâu, không biết vị Từ Hàng đại sư này là nhân vật nào? Thiên hạ này còn có bao nhiêu cao thủ ẩn mình?”

Tuyệt Dao không dám chậm trễ, vội vàng đáp: “Từ Hàng đại sư là một vị khổ hạnh tăng, võ công cái thế, thường xuyên du ngoạn nhân gian, danh tiếng vang xa, được người đời xưng tụng là “Hoạt Phật tái thế”.”

“Ngoài Từ Hàng đại sư, đương kim hoàng đế... Tiêu Vô Đạo ra, còn có hai vị tuyệt đỉnh cường giả, một là Long Vô Tâm, hai là Từ Vấn Đạo, cả hai đều là cao thủ đỉnh phong nhị phẩm cảnh.”

“Bọn họ cùng với Tiêu Vô Đạo và Từ Hàng đại sư, được người đời xưng tụng là “Tứ hoàng”. Trong đó, Từ Hàng đại sư là Phật Hoàng, Tiêu Vô Đạo là Nhân Hoàng, Đông Hoàng Từ Vấn Đạo và Kiếm Hoàng Long Vô Tâm. Tiếp đến là thuộc hạ và Tuyệt Kiếm, cùng ba người khác, hợp thành “Ngũ Tuyệt”. Còn những kẻ phía dưới, chắc hẳn chủ nhân cũng không có hứng thú, đều là hạng tam phẩm trung tầng, hạ tầng.”

Triệu Khang nghe xong, không khỏi cảm thán: “Tứ hoàng, ngũ tuyệt, đúng là náo nhiệt!”

Tuyệt Dao nghe vậy, sắc mặt đỏ bừng, cái gì mà “Tứ hoàng, ngũ tuyệt”, ở trước mặt người này, tất cả đều chỉ là rác rưởi.

Triệu Khang không để ý đến vẻ mặt lúng túng của Tuyệt Dao, chỉ ngẩng đầu nhìn trời, trầm ngâm.

Lúc trước, nhị phẩm cường giả chỉ có hai người là Ngô Như Long và Tiêu Phi Vũ, sau đó, Công Tôn Vân Tú không biết bằng cách nào lại đột phá đến cảnh giới này sau khi hai người kia chết đi.

Tính ra, cường giả nhị phẩm trên đời này, chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mà hiện nay, ngoài hắn ra, còn có thêm cái gọi là “Tứ hoàng”, tổng cộng là năm người, thời gian trôi qua cũng chưa đến trăm năm.

Liệu trong khoảng thời gian này, có ẩn chứa bí mật gì không?

Nghĩ xa hơn nữa, vị “Bất bại cuồng nhân” của Cảnh quốc năm xưa, người mà trong lời kể của Ngô Như Long là một cường giả nhị phẩm thượng tầng, đã từng chém giết hơn mười vị cường giả cùng cấp bậc.

Còn Tào Kiêm Hà, sau khi đến Đông Vực, cũng đã giết không ít cao thủ nhị phẩm.

Nhưng tại sao cứ đến thời đại của hắn, cường giả nhị phẩm lại ít ỏi như vậy, giống như loài gấu trúc vậy?

Hay nói cách khác, đây mới chính là bộ mặt thật sự của thế giới này?

Triệu Khang suy nghĩ một hồi, rồi khẽ cười khinh miệt, cũng không bận tâm nữa, gọi Tuyệt Đạo và Ngô Niệm Khang tìm một chỗ nghỉ chân.

Đến một quán trọ, ba người Triệu Khang gọi ba phòng.

Nhìn thấy bút mực trong phòng, trên mặt hắn hiện lên một nụ cười, sau đó cầm bút viết lên hai chữ. Nhìn dòng chữ nguệch ngoạc như giun dế trên giấy, Triệu Khang không khỏi giật giật khóe miệng, thôi vậy, nét chữ này mà nói là tuyệt thế võ công thì chắc chẳng ai tin.

Hắn đứng dậy mở cửa, thấy Ngô Niệm Khang đang đứng đó, trên tay cũng cầm bút mực giấy bút, Triệu Khang vội vàng nói: “Người đến đúng lúc lắm, ta có việc muốn nhờ.”

Ngô Niệm Khang chớp chớp mắt, bước vào phòng: “Chuyện gì vậy?”

Triệu Khang nhìn giấy bút trên tay nàng: “Người định làm gì vậy?”

Ngô Niệm Khang nhìn hắn, ánh mắt dịu dàng: “Ta muốn ghi lại lịch sử chân thực, cũng muốn biết tất cả mọi chuyện về người. Dù tương lai có ra sao, ta hy vọng hậu thế sẽ biết được con người thật của người.”

Nghe vậy, Triệu Khang im lặng, một lúc sau mới nói: “Người ta chỉ muốn tin vào lịch sử mà họ muốn tin mà thôi.”

“Nhưng lịch sử không cho phép bị bóp méo!”

Ngô Niệm Khang trừng mắt nhìn hắn: “Ta không muốn hậu thế cứ mãi xem ngươi là một tên đại ma đầu tàn ác!”

“Chuyện này để sau hẵng nói, bây giờ hãy giúp ta viết một thứ.”

Ngô Niệm Khang có chút u oán, nhưng vẫn ngoan ngoãn đến bên cạnh Triệu Khang: “Ngươi muốn viết gì?”

“Ta đọc, ngươi viết.”

Triệu Khang nói xong, thấy Ngô Niệm Khang đã cầm bút lên, bèn nói: “Muốn luyện thần công, tất phải tự cung.”

Hả?

Ngô Niệm Khang nhất thời không phản ứng kịp, ngơ ngác nhìn Triệu Khang.

Hắn cười gian xảo: “Tên hoàng đế Đại Nguyên kia quá yếu, ta ban cho hắn một bộ tuyệt thế thần công!”

Ngô Niệm Khang lúc này mới chợt hiểu: “Cái “Quỳ Hoa Bảo Điển” mà ngươi nói, là giả?”

Chương 963 - Khép lại

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Triệu Khang cười hỏi ngược lại, nụ cười mang theo vẻ tà ác khó tả.

Ngô Niệm Khang nhất thời nghẹn lời, chỉ biết dò hỏi: “Vậy hắn sẽ tin sao? Dù gì võ công của Tiêu Vô Đạo cũng không tầm thường.”

Triệu Khang cười khẩy: “Hắn nhất định sẽ tin.”

“Vì sao?” Ngô Niệm Khang vô cùng tò mò.

Đó là tự cung đấy! Nam nhân nào có thể xuống tay tàn nhẫn như vậy?

Nụ cười của Triệu Khang càng thêm quái dị: “Bởi vì hiện tại, hắn là người muốn giết ta nhất trên đời này!”

Thấy Ngô Niệm Khang vẫn chưa hiểu, Triệu Khang giải thích: “Mặc dù hôm nay mới gặp tên kia lần đầu, nhưng ta biết rõ

hắn là kẻ cực kỳ tự cao tự đại.”

“Hơn nữa, thân là đế vương lại là một võ phu kiêu ngạo, hôm nay bị ta chà đạp như vậy! Đối với hắn, đây là điều tuyệt đối không thể nhẫn nhịn!”

“Cho nên chỉ cần có một chút khả năng có thể giết ta, đặc biệt là có thể tự tay giết ta, hắn nhất định sẽ thử.”

“Thật sao?” Ngô Niệm Khang ngờ vực.

Dù sao lúc trước, khi bị Triệu Khang một cước đạp đầu xuống đất, vị Đại Nguyên thiên tử này dường như cũng không hề phản kháng.

Triệu Khang hiển nhiên nhìn thấu nghi hoặc trong lòng Ngô Niệm Khang, lắc đầu cười khẽ: “Đương nhiên, lòng báo thù của hắn không đơn giản như vậy. Trước đó ta đã phong bế tu vi của hắn.”

“Nhưng khi Từ Hàng hòa thượng dùng toàn bộ công lực muốn cùng ta đồng quy vu tận, hắn bất chấp kinh mạch bị tổn thương cố gắng phá vỡ cấm chế để giết ta.”

“Phải biết rằng, trong tình huống đó, nếu không giết được ta, người chết chỉ có thể là hắn, nhưng hắn vẫn làm như vậy. Bởi vì đó là cơ hội duy nhất mà hắn cho rằng có thể giết ta.”

Triệu Khang dừng một chút rồi nói tiếp: “Sau trận chiến hôm nay, hắn đã hiểu rõ sự chênh lệch thực lực giữa hắn và ta. Cho nên lúc này, xuất hiện một cuốn bí tịch võ công mà ta sợ hãi, vậy thì bất kể phải trả giá bằng bất cứ thứ gì, hắn cũng sẽ tu luyện. Một là để rửa hận, hai là bởi vì ta đã đe dọa đến cả Đại Nguyên.”

Ngô Niệm Khang khẽ gật đầu, có chút hiểu ra, sau đó hỏi: “Vậy tại sao lúc trước huynh không trực tiếp ra tay giết hắn?”

Ánh mắt Triệu Khang nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một màu đen kịt, vô cùng ngột ngạt.

Một lát sau, Ngô Niệm Khang mới nghe thấy tiếng hắn vang lên.

“So với tra tấn thân xác, ta càng thích chà đạp tinh thần của hắn hơn.”

Ngô Niệm Khang giật mình trong lòng, lặng lẽ liếc nhìn Triệu Khang, phát hiện biểu tình của hắn lúc này rất bình tĩnh, không hề có nửa điểm tức giận.

Lòng báo thù của người trước mặt cũng thật đáng sợ!

Triệu Khang quay mặt lại: “Được rồi, mau bắt đầu đi, ta đọc nàng viết.”

Nàng gật đầu, đưa tay nâng bút, viết lên trang giấy một dòng chữ nhỏ nhắn xinh đẹp.

“Võ công cái thế, tự cung mới thành.”

Loại bí kíp như Quỳ Hoa Bảo Điển, Triệu Khang đương nhiên không biết.

Nhưng việc hắn giỏi nhất chính là bịa đặt. Hơn nữa, lúc này có thể nói tu vi của hắn đã là vô địch thiên hạ, kết hợp với tâm đắc tu luyện của bản thân.

Muốn sáng tạo ra một bộ bí tịch võ công lợi hại cũng không phải là chuyện không thể.

Hắn thậm chí còn thêm vào cuối bí kíp những chiêu thức mà bản thân đã lĩnh ngộ được trong những năm qua.

Ngô Niệm Khang viết xong đoạn cuối, không khỏi đọc to: “Chỉ có nỗ lực tốt cùng, mới có thể tạo ra lưỡi đao cực hạn, vô ngã vô tâm vô dục vô tình, mới là vô địch. Ý tứ là gì?”

Triệu Khang cười khẩy: “Ai biết hắn sẽ hiểu như thế nào? Chiêu này là ta ngộ ra từ rất nhiều năm trước.”

Năm đó, trên đỉnh Tuyết Phong, có một nữ tử áo đỏ, sinh mạng vĩnh viễn dừng lại vào khoảnh khắc bình minh ló dạng.

Khoảnh khắc ấy, Tuyết Phong không còn tuyết.

Nhìn bí kíp võ công mà Ngô Niệm Khang viết ra, Triệu Khang rất hài lòng, món quà này chắc Tiêu Vô Đạo sẽ thích lắm đây.

Cũng không uổng công hắn tốn nhiều tâm tư như vậy.

Nhìn Triệu Khang đang cười rạo rỡ, trong lòng nữ tử cũng dâng lên một tia thích thú, không biết sau này Tiêu Vô Đạo biết đây là bí kíp do Triệu Khang bày ra, thì sẽ có biểu cảm gì nhỉ?

Đêm khuya tĩnh mịch trôi qua.

Tuyệt Dao gần như thức trắng đêm, từ sớm đã đứng đợi ở đại sảnh.

Suốt cả một đêm, hắn vô cùng bất an, lo sợ Triệu Khang cảm thấy hắn không còn giá trị lợi dụng, sau đó một chương giết chết.

Đánh thì đánh không lại, chạy cũng không dám chạy, đường đường là cao thủ tam phẩm mà suýt nữa thì trầm cảm.

Lúc này thấy Triệu Khang và Ngô Niệm Khang cùng nhau đi xuống lầu, Tuyệt Dao nuốt nước miếng, vội vàng nghênh đón: “Chủ nhân.”

Triệu Khang ừm một tiếng, tiện tay chỉ Ngô Niệm Khang: “Sau này người phụ trách bảo vệ nàng.”

“Tuyệt Dao tuân lệnh.” Nghe vậy, Tuyệt Dao cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hắn lại thấy Triệu Khang chỉ chỗ chương quầy đang đứng sau quầy với vẻ mặt ngái ngủ, vị cao thủ tam phẩm này liền ngăn người.

Triệu Khang: “Còn ngân ra đó làm gì, mau lấy bạc ra trả tiền, Niệm Khang, chúng ta đi.”

Nàng bước nhanh đuổi theo.

Nhìn hai người bước ra khỏi quán trọ, rồi lại nhìn chương quầy đang trừng mắt nhìn mình, Tuyệt Dao cảm thấy thật uất ức.

Mẹ nó!

Nhận nhầm ông chủ nghèo rớt mồng tơi rồi!

Đến chỗ để xe ngựa, lấy xe ngựa xong, Triệu Khang chở Ngô Niệm Khang và tên thuộc hạ mới thu nhận nghênh ngang rời khỏi kinh thành. Trên đường đi, hắn có thể cảm nhận được có rất nhiều người âm thầm theo dõi.

Nhưng trong lòng hắn cũng không quá để tâm, mà tên thuộc hạ mới thu nhận - Tuyệt Dao - cũng rất tận tâm, hai nhát kiếm đã giải quyết hết những kẻ âm thầm theo dõi.

Sau khi xe ngựa đi được vài chục dặm, Triệu Khang gọi Tuyệt Dao đến.

Tuyệt Dao vẻ mặt nghi hoặc, Triệu Khang mỉm cười, nhanh chóng điểm một chỉ lên mi tâm hắn.

“Chủ nhân, người làm gì vậy?” Tuyệt Dao kinh hãi biến sắc, cảm nhận được một luồng chân khí khủng bố dìu dặt, trong nháy mắt đã lan ra khắp toàn thân.

Triệu Khang nhún vai: “Thả lỏng, lát nữa ta có việc phải làm, người đưa Niệm Khang đến trấn Hoàng Thạch phía trước chờ ta. Tôi qua người hao tổn chân khí quá nhiều, một chỉ này của ta sẽ bổ sung chân nguyên cho người.”

“Trước khi ta trở về, dù có chết người cũng phải đảm bảo an toàn cho nàng. Đương nhiên...”

Triệu Khang cười tà mị: “Người cũng có thể giết nàng, sau đó bỏ trốn, nhưng ta cam đoan người sẽ phải hối hận.”

Tuyệt Dao vội vàng cúi đầu: “Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ xin thề sống chết bảo vệ chủ mẫu.”

Trên mặt nữ tử thoáng qua một tia vui mừng, Triệu Khang lên tiếng: “Đừng có gọi lung tung.”

Trong hoàng cung.

Văn võ bá quan đều nhìn Tiêu Vô Đạo với sắc mặt tái nhợt, chuyện xảy ra ở hoàng lăng ngày hôm qua quá lớn, bọn họ muốn không biết cũng khó.

Đặc biệt là khi nghe nói mấy nghìn cấm quân tử trận, hoàng thượng bị thương, Tuyệt Kiếm và Từ Hàng hòa thượng cũng bỏ mạng, càng khiến bọn họ chấn động tột độ.

Tuyệt Kiếm không nói, nhưng Từ Hàng hòa thượng chính là Phật Hoàng được người trong giang hồ xưng tụng là có thể sánh vai cùng hoàng thượng!

Vậy mà cứ thế bị người ta giết chết?

Tên cuồng nhân kia rốt cuộc là nhân vật lợi hại cỡ nào?

Một tên thái giám áo bào đỏ từ bên ngoài bước vào, sau khi hành lễ xong liền bước lên long bậc, cẩn thận ghé vào tai Tiêu

Vô Đạo thấp giọng báo tin Triệu Khang đã rời khỏi kinh thành.

Tiêu Vô Đạo vừa tức giận, vừa không thể phủ nhận trong lòng có chút nhẹ nhõm.

Tên kia thật sự quá mạnh, đến mức hấn cả đêm qua không dám ngủ, sợ Triệu Khang đánh hấn một trận xong còn chưa hả giận, lại quay lại giết chết hấn.

Nghĩ vậy, Tiêu Vô Đạo liền gọi binh bộ thượng thư: “Truyền lệnh xuống, điều động toàn bộ binh mã, chặn đường truy bắt ba người Tuyệt Dao!”

Hấn lập tức nhìn sang công bộ thượng thư: “Lâm Phong Viễn, lập tức triệu tập thợ thủ công, chế tạo lại hỏa khí!”

Chương 964 - Thực lực chân chính

Nghe thấy lời Tiêu Vô Đạo muốn tái tạo hỏa khí, trăm quan trong lòng đều kinh hãi.

Tuy rằng việc tiêu hủy hỏa khí đã qua vài năm, nhưng uy lực cường đại của nó lưu lại trong lòng người không phải dễ dàng có thể xóa nhòa.

Đặc biệt là trong trận diệt Cảnh quốc, cảnh tượng hai quân đại pháo oanh tạc lẫn nhau, khinh khí cầu ném bom dầu lửa xuống, khiến những vị tướng lĩnh từng chinh chiến sa trường khi ấy nhớ lại, đến nay vẫn không nhìn được run rẩy toàn thân.

Đó căn bản không phải đang đánh trận, mà là đang tàn sát!

Cảnh quốc bị diệt là sự thật, nhưng lúc trước, Càn quốc cũng bị công chiếm không ít thành trì, song phương có thể nói là đánh đến mức núi cùng nước tận.

Nếu không phải như thế.

Tiêu Vô Đạo sao có thể sau khi diệt Cảnh quốc liền hạ lệnh tiêu hủy toàn bộ hỏa khí?

Chính là sợ một khi không khống chế được, hỏa khí lan tràn, triều đại vừa mới thống nhất rất có thể sẽ lại bị chia cắt.

Hiện nay, trong mật kho của Nguyên quốc quả nhiên như Ngô Niệm Khang suy đoán, vẫn còn bảo tồn không ít đại pháo, bom đạn, súng ống.

Toàn bộ phương án chế tạo hỏa khí cũng đều được bảo tồn đầy đủ.

Nay Triệu Khang rút cuộc đã xuất hiện, hơn nữa còn thể hiện ra thực lực khủng bố, Tiêu Vô Đạo lo sợ tên gia hỏa này sẽ lôi kéo một đội quân đến công kích Đại Nguyên.

Cho nên mới hạ lệnh cho Lại bộ Thượng thư Lâm Phong một lần nữa chế tạo hỏa khí.

Chỉ cần số lượng hỏa khí đủ nhiều, Triệu Khang người dù cho có mạnh hơn nữa thì đã sao?

Chung quy cũng chỉ là một người!

Muốn diệt Đại Nguyên ta? Mộng tưởng hảo huyền!

Tiêu Vô Đạo hung hăng nghĩ trong lòng, nào biết lúc này trên đỉnh đại điện, một đôi mắt đang cười tủm tỉm nhìn hết thấy mọi việc trong điện, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người Lại bộ Thượng thư Lâm Phong Viễn.

Tan triều...

Lâm Phong Viễn trĩu nặng tâm sự đi về hướng phủ đệ của mình, vị Lại bộ Thượng thư này trong lòng không hề thoải mái chút nào, bề hạ muốn một lần nữa chế tạo hỏa khí, như vậy Lại bộ tiếp theo đây phải bận rộn một thời gian dài.

Chưa nói đến kinh phí, chỉ riêng việc tập hợp thợ thủ công cũng đủ khiến hắn đau đầu một trận.

Vừa mới nhắc chân bước qua ngưỡng cửa, Lâm Phong Viễn liền nhìn thấy quản gia có chút hốt hoảng, không khỏi nhíu mày hỏi: “Có chuyện gì vậy? Sao lại có vẻ bồn chồn bất an như thế?”

“Lão... Lão gia, trong nhà có khách.” Quản gia ấp úng nói.

“Có khách? Là người quen của phu nhân sao? Người đâu?” Lâm Phong Viễn lại hỏi.

Quản gia chỉ chỉ về hướng đại sảnh, ấp úng nói: “Người đang ở đại sảnh, không... không phải người quen của phu nhân, lão

gia... người vẫn nên mau vào xem thử đi.”

Lâm Phong Viễn trong lòng càng thêm nghi hoặc, bước nhanh đến đại sảnh, liền nhìn thấy một bạch y thanh niên đang trêu chọc đứa con trai ba tuổi của mình.

Đặc biệt là tên vương bát đản này, còn đưa tay búng một cái vào hạ bộ con trai mình, suýt chút nữa làm Lâm Phong Viễn tức điên.

Vợ và con trai lớn của hắn thì dè dặt trốn sang một bên, không dám thở mạnh.

“Tên hỗn láo! Ngươi là ai?”

Lâm Phong Viễn xông lên trước, một phen đoạt lấy đứa con trai bảo bối của mình, phần nộ nhìn chằm chằm vị khách không mời mà đến này, tóc bạc khi còn trẻ, nhìn thế nào cũng không giống người tốt lành gì!

Triệu Khang cười đứng dậy: “Lâm đại nhân, chúng ta lại gặp mặt.”

Lâm Phong Viễn sừng sốt, ngay sau đó quát: “Bản quan khi nào thì gặp ngươi! Dám tự tiện xông vào phủ đệ của bản quan, ta xem ngươi là chán sống rồi! Ngươi đâu!”

Lâm Phong Viễn vốn định gọi gia đình đến đánh đuổi tên hỗn đản này ra ngoài, kết quả kêu liên tiếp mấy tiếng mà chẳng có ai đến.

Triệu Khang mỉm cười giải thích cho hắn, chỉ vào con trai lớn của ông ta: “Đừng kêu nữa Lâm đại nhân, lúc Lâm công tử dẫn người nhà của ngươi đánh ta, đám gia đình của ngươi đã bị ta giải quyết hết rồi, phỏng chừng một chốc một lát nữa là không tỉnh lại được đâu.”

“Phải nói là đám công tử nhà giàu thường kiêu ngạo ngang ngược, tên tiểu tử này dẫn theo ba mươi mấy người đánh hội đồng một lão già tay trái gà không chặt như ta! Nhìn như vậy, gia giáo nhà Lâm đại nhân không được tốt lắm nhỉ.”

Lâm Phong Viễn lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cũng không mắng hỗn láo nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Triệu Khang: “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!”

Nụ cười của Triệu Khang càng thêm quỷ dị: “Không có gì, chỉ là muốn tìm Lâm đại nhân đòi chút phí tổn thất, dù sao ta cũng bị con trai ngươi dẫn người đánh mà.”

Lâm công tử ở bên cạnh nghe vậy thì trong lòng không ngừng mắng chửi, người mẹ nó còn có mặt dày hơn nữa không!

Tuy nhiên Lâm Phong Viễn lại thở phào nhẹ nhõm, người trước mắt này tuyệt đối không phải hạng người tầm thường, nếu có thể dùng tiền giải quyết tai họa thì không còn gì tốt hơn.

“Ngươi muốn bao nhiêu tiền, nói con số đi.”

Triệu Khang kéo một cái ghế ngồi xuống, nhìn vị Lại bộ Thượng thư Đại Nguyên này: “Ta không cần tiền.”

“Vậy ngươi muốn cái gì?” Lâm Phong Viễn nhíu mày.

“Ta muốn toàn bộ kỹ thuật chế tạo hoả khí.”

Lâm Phong Viễn lập tức giật mình, quát lớn: “Không thể nào!”

Thứ cơ mật như vậy, Lâm Phong Viễn hấn mà giao cho người khác, Tiêu Vô Đạo không diệt cửu tộc nhà hấn mới lạ.

Nụ cười của Triệu Khang vẫn không giảm: “Lâm đại nhân đừng vội, ta còn chưa nói hết, đại nhân có thể không đưa, ta cũng có thể dùng mạng của đại nhân để đổi.”

“Ngươi! Mộng tưởng!” Lâm Phong Viễn nghe vậy thì cười lạnh.

Dù sao hấn cũng là Lại bộ Thượng thư Đại Nguyên, địa vị tôn quý, muốn giết hấn? Nói đùa gì vậy.

Lúc này, Triệu Khang như nhớ ra điều gì đó, ồ lên một tiếng: “Đã lâu như vậy rồi, cũng chưa giới thiệu bản thân với đại nhân, ta tên Triệu Khang. Cái tên này có lẽ đại nhân không quen thuộc lắm, dù sao các ngươi thích gọi ta là Triệu Ác hơn!”

Lâm Phong Viễn sững sờ, đồng tử phóng đại: “Ngươi là Triệu Ác! Sao có thể như vậy! Trăm năm rồi mà ngươi vẫn chưa chết! Hơn nữa sao có thể trẻ như vậy!”

Triệu Ác trong lịch sử, kẻ sát nhân vô số, suýt chút nữa khiến quốc gia diệt vong, vậy mà lại xuất hiện trước mặt hấn như thế

này!

Trong lòng Lâm Phong Viễn không tin, nhưng lại không thể kiểm chế được mà có chút sợ hãi!

Triệu Khang thân nhiên nói: “Người hỏi quá nhiều rồi đấy, giao toàn bộ kỹ thuật chế tạo hoá khí cho ta, Tiêu Vô Đạo bên kia người cứ nói thẳng là được.”

“Chuyện này tuyệt đối không thể!” Lâm Phong Viễn theo bản năng nói.

Những kỹ thuật chế tạo kia quá mức quan trọng, làm mất chúng thì mạng của Lâm gia cũng không còn.

“Khí tiết của Lâm đại nhân thật đáng khâm phục.”

Triệu Khang nhếch miệng cười, hai ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, ngay sau đó, từng đợt chấn động chân khí từ dưới chân hần tản ra, tiếp theo như thể động đất, cả Lâm phủ đều bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Xung quanh dâng lên chân khí tựa như hoả diễm màu máu, cảnh tượng quỷ dị này trực tiếp dọa sợ cả nhà Lâm Phong Viễn, vội vàng lùi lại, ôm chặt lấy nhau.

Đầu tiên là tường viện, sau đó là nhà cửa đều bắt đầu nổ tung, ròn rã một khắc đồng hồ, toàn bộ Lâm phủ biến thành một đồng đồ nát, thậm chí ngay cả đồng đồ nát cũng không tính là.

Chân khí tràn đầy lực phá hoại của Triệu Khang nghiền nát từng viên gạch ngói của Lâm phủ thành bột mịn, ngoại trừ chiếc ghế hần đang ngồi, cả Lâm phủ rộng lớn tựa như biến thành tro bụi.

Khiến cả nhà Lâm Phong Viễn đều ngây người.

Làm xong tất cả, Triệu Khang cũng có chút mệt mỏi, lần này khiến chân khí trong cơ thể hần hao tổn một phần ba.

Nhưng mà uy lực như vậy, đừng nói là kỹ thuật chế tạo hoá khí, cho dù Lâm phủ có cất giấu mấy khẩu đại bác cũng phải bị nghiền nát thành sắt vụn.

Nhưng tất cả đều đáng giá, dù sao thứ như hoá khí, với thực lực hiện tại của hần có thể không sợ, nhưng những người khác thì khác.

Lần này mới coi như là thể hiện thực lực chân chính của Triệu Khang!

Chương 965 - Tuyệt Đổ

Chỉ trong khoảnh khắc, cả phủ Lâm tướng quốc từ chỗ nguy nga tráng lệ bỗng chốc hóa thành tro bụi. Lâm Phong Viễn cùng toàn bộ người nhà đều chết lặng.

Khách qua đường chứng kiến cảnh tượng này, ai nấy đều kinh hãi như vừa được chứng kiến thần tích! Cả một tòa phủ đệ nguy nga, sao bỗng dưng biến mất không còn một dấu vết!

Triệu Khang đứng thẳng người, nhìn Lâm Phong Viễn cùng người nhà đang ngơ ngác, mỉm cười nói: “Tạm biệt Lâm đại nhân.”

Mãi đến khi bóng dáng Triệu Khang đã khuất xa, Lâm Phong Viễn mới bừng tỉnh, tim đập như sấm.

Tin tức phủ Lâm tướng quốc bị hủy diệt nhanh chóng đến tai Tiêu Vô Đạo. Vị hoàng đế Đại Nguyên này lập tức ngự giá thân chinh, đích thân đến tận nơi xem xét.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Tiêu Vô Đạo cũng phải kinh hãi đến mức không nói nên lời.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

Lâm Phong Viễn vội vàng quỳ rạp xuống trước mặt Tiêu Vô Đạo, run rẩy thuật lại sự việc vừa rồi. Tiêu Vô Đạo nghe xong càng thêm kinh hãi.

Chỉ bằng chân khí võ giả mà có thể biến mọi thứ xung quanh thành cát bụi? Đây thực sự là cảnh giới mà võ phu có thể đạt đến sao?!

Giờ khắc này, Tiêu Vô Đạo mới ý thức được, khi đối mặt với Triệu Khang, hắn đã bao nhiêu lần đi qua quỷ môn quan!

Hắn là cường giả Nhị phẩm, muốn san bằng Lâm phủ đối với hắn mà nói không phải việc khó, nhưng muốn biến Lâm phủ thành đồng đổ nát trước mắt, cho dù có vắt kiệt sức lực, hắn cũng không làm nổi!

Trên đời này, làm sao có thể tồn tại lực lượng khủng bố đến vậy?!

Tiêu Vô Đạo cảm thấy hô hấp khó khăn, trong mắt bỗng chốc lóe lên vẻ điên cuồng!

Quỳ Hoa Bảo Điện! Nhất định phải đoạt được Quỳ Hoa Bảo Điện! Chỉ có như vậy mới có hy vọng đánh bại Triệu Khang!

Lâm Phong Viễn lúc này đứng dậy, nhìn Tiêu Vô Đạo, trong lòng thầm khen: “Hoàng thượng quả nhiên thần cơ diệu toán, sớm đoán được tên ác tặc kia sẽ quay trở lại.”

Tiêu Vô Đạo cười lạnh: “Hắn quá tự đại, cho dù thực lực cao hơn trăm, nhưng lại cho rằng có thể che giấu khí tức, trăm sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của hắn, thật ngây thơ!”

“Như vậy xem ra, hắn không muốn Đại Nguyên ta chế tạo được hỏa khí, nhanh chóng hồi Công bộ, chuyển dời toàn bộ phương án chế tạo hỏa khí!”

Lâm Phong Viễn vội vàng đáp: “Thần tuân chỉ!”

Một đoàn người tức tốc đến nha môn Công bộ. Lâm Phong Viễn mở ra tầng tầng lớp lớp cấm chế, lấy ra một chiếc hộp gỗ, bên trong chính là bí mật giúp cho Tiền triều quét ngang thiên hạ năm xưa.

Thứ này vốn được Lâm Phong Viễn cất giấu trong nhà, may nhờ tối qua Tiêu Vô Đạo đã phái người truyền lệnh chuyển dời.

Hôm nay, trên điện Kim Loan, Tiêu Vô Đạo phát hiện ra một luồng chân khí dao động trên đỉnh điện, liền biết tên kia đã quay lại, vì vậy mới lấy Lâm Phong Viễn làm con mồi, đánh lạc hướng Triệu Khang.

Nhìn chiếc hộp gỗ, Tiêu Vô Đạo vô cùng hài lòng, lần này tên kia chắc chắn cho rằng đã hủy diệt được những thứ này, đến lúc đó, trăm sẽ khiến người hối hận không kịp!

Thế nhưng, đúng lúc này...

Một bóng người quỷ dị từ bên ngoài lao đến, trong chớp mắt đã áp sát trước mặt hắn.

Tiêu Vô Đạo thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Triệu Khang tóc trắng đang đứng trước mặt, trên mặt còn mang theo nụ cười giễu cợt: “Bất ngờ không? Kinh hỷ không? Nếu ta không cố ý để lộ ra một tia chân khí, làm sao ngươi có thể dẫn ta tìm được thứ này?”

“Ngươi!”

Trong nháy mắt, sát khí bùng nổ!

Tiêu Vô Đạo tung chiêu, quyền cước chưởng chỉ, chiêu nào cũng nhanh như chớp, thế nào cũng mạnh mẽ, chiêu chiêu đều là sát chiêu, thế thế đều là tuyệt kỹ!

Trong tứ hoàng, Tiêu Vô Đạo ngoài danh hiệu Nhân Hoàng ra, còn được xưng tụng là Võ Hoàng!

Khí thế mênh mông như sóng cuộn biển cả, quyền pháp bá đạo như núi Thái Sơn áp đỉnh, quả thực là vô địch thiên hạ, bất bại trên đời!

Rồi sau đó, bị Triệu Khang ba quyền đánh quỳ rạp xuống đất!

Hai chiếc răng cửa cũng bị đánh gãy!

“Ngươi dám... khiến trẫm quỳ xuống!”

Tiêu Vô Đạo gần như phát điên, Triệu Khang thông thả gõ nhẹ lên chiếc hộp gỗ, nhìn đám binh lính đang lao đến, cười khẩy: “Quỳ quen rồi, tự khắc ngươi sẽ thấy thoải mái thôi.”

Nói xong, hần giơ chân đạp thẳng vào mặt Tiêu Vô Đạo, đá bay vị hoàng đế Đại Nguyên này ra xa.

“Tiếp Hoàng thượng của các ngươi cho tốt!”

Nhìn Tiêu Vô Đạo đập vào một đám binh lính, Triệu Khang lại liếc mắt nhìn Lâm Phong Viễn đang đứng ngây ngốc ở bên cạnh, cười nhạo: “Lâm đại nhân, lần sau gặp lại.”

Sau đó, hần cầm chiếc hộp gỗ, nghênh ngang bỏ đi, bất cứ kẻ nào dám cản đường đều bị giết không tha.

Tiêu Vô Đạo bị sỉ nhục, phần nộ quá: “Giết hần! Nhất định phải giết hần! Không thể để hần chạy thoát!”

Binh mã khắp nơi trong kinh thành ào ạt kéo đến, cao thủ Cẩm Y Vệ cũng đồng loạt xuất động!

Dân chúng trên đường phố đều trốn vào nhà, không dám lộ đầu ra ngoài.

Ngã tư đường.

Từ phía đều là cấm quân, vô số mũi tên nhắm thẳng vào Triệu Khang bắn tới. Xung quanh người hấn lúc này được bao bọc bởi một luồng chân khí hình thành nên một cơn bão, tất cả mũi tên bắn tới đều bị cuốn vào cơn bão rồi nghiền nát.

Mọi người nhìn thấy tên địch nhân kia thông dong bước đi, cứ như đang duyệt binh, xem xét đội hình quân đội Đại Nguyên vậy.

Đột nhiên, một tiếng đàn vang lên, vô hình âm nhận đánh thẳng vào cơn bão chân khí xung quanh Triệu Khang.

Triệu Khang ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên nóc nhà cách đó trăm mét, một thân ảnh áo lam nổi bật giữa đám đông.

Nữ tử ung dung ngồi trên nóc nhà, cây đàn cổ đặt trên đùi, mười ngón tay lướt trên dây đàn, tiếng đàn vang vọng khắp đất trời!

Một trong ngũ tuyệt - Âm Tuyệt!

Triệu Khang dừng bước, híp mắt đánh giá dung mạo nữ tử, đột nhiên phía sau lưng hấn xuất hiện một luồng quyền kinh hùng mạnh như rồng cuốn, giống như nhật nguyệt tranh minh, hấn đánh úp về phía lưng hấn, nhưng lại không tạo ra bất kỳ gợn sóng nào.

Nam tử trung niên tay cầm phát trần, mặc đạo bào, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Một trong ngũ tuyệt - Đạo Tuyệt!

Triệu Khang không thềm quay đầu lại, chỉ thản nhiên hỏi:
“Trưa nay ngươi chưa ăn cơm sao?”

Đạo Tuyệt lập tức cảm thấy bị sỉ nhục, phát trần vung lên, một chiêu kinh thiên động địa lại đánh tới, ngay cả gạch đá trên mặt đất cũng bị lưỡi kiếm sắc bén trên phát trần xé toạc thành từng rãnh sâu.

Thế nhưng, còn có một người ra chiêu nhanh hơn, tấn công Triệu Khang trước!

Nhìn thấy chiêu thức quen thuộc kia, Triệu Khang sửng người.

Cú đâm uyển chuyển, sắc bén này giống như đóa hồng mai kiêu hãnh vươn mình giữa trời đông tuyết trắng, vô cùng rực rỡ, chói mắt, ngay cả lồng ngực hắn cũng bị đâm thủng.

Nữ tử mặc váy đỏ trắng ngấn người, không ngờ tên địch nhân đáng sợ này lại bị mình một thương đánh trọng thương, đang định thừa thắng xông lên, dùng chiêu Hồng Mai Điem Tuyết kết liễu hắn, thì phát hiện bản thân không rút được thương về.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Triệu Khang đang dùng hai ngón tay kẹp chặt lưỡi thương của mình, chiêu thức kinh thiên động địa của Đạo Tuyết phía sau cũng bị chặn đứng cách lưng hắn ba thước, tiêu tán trong không khí.

Triệu Khang nhìn nữ tử trước mặt, một trong ngũ tuyệt - Thương Tuyết, thản nhiên nói: “Hồng Mai Thất Thức sao có thể dùng để giết ta? Họ Tàn?”

“Không liên quan đến ngươi.” Tàn Đường Hà khẽ nhún mày, không biết tại sao đối phương lại biết họ của mình, lại còn biết rõ nàng đang sử dụng gia truyền tuyệt học Hồng Mai Thất Thức.

Triệu Khang mỉm cười, hai ngón tay khẽ động, lưỡi thương rung lên, khiến Tàn Đường Hà không thể giữ vững thanh danh thương nổi tiếng thiên hạ kia.

Rút lưỡi thương ra, Triệu Khang ném chiếc hộp gỗ trong tay xuống đất, dùng chân đá nghiền nát, cả hộp gỗ lẫn bản vẽ bên trong đều hóa thành tro bụi.

Phía trước, Tiêu Vô Đạo dẫn đầu đại quân vội vàng lao đến, vô số cao thủ Cẩm Y Vệ cũng đồng loạt xuất kích! Phía xa, Âm Tuyết gảy đàn, tích tụ lực lượng chuẩn bị tung ra đòn tấn công chí mạng, phía sau, Đạo Tuyết vận công, sau lưng xuất hiện dị tượng kỳ lạ, thủy hỏa giao hòa.

Cộng thêm Tiêu Vô Đạo là cường giả Nhị phẩm và hơn vạn cấm quân!

Gần như huy động toàn bộ lực lượng của một quốc gia chỉ để vây giết một người!

Máu tươi từ vết thương trên ngực tuôn ra, Triệu Khang điểm huyết cầm máu, sau đó nhìn Tần Đường Hà, nói: “Đứng im xem cho kỹ, ngay cả mắt cũng không được chớp!”

Hai tay cầm thương, Hồng Mai Diệu Tuyết, một thương đâm thẳng vào đầu Đạo Tuyết phía sau, đầu lâu nổ tung!

Thương thứ hai, gãy đôi hai tay Âm Tuyết, thương ảnh xé nát thân thể nàng ta!

Thương thứ ba, đóng đinh Tiêu Vô Đạo lên tường thành, vô số binh lính Đại Nguyên máu tươi bắn tung tóe trên không trung, nhuộm đỏ cả một vùng đất.

Mây đen kéo đến, vô số bông tuyết từ trên trời rơi xuống, bị nhuộm đỏ bởi máu tươi.

Tần Đường Hà ngơ ngác nhìn bóng dáng kia nghênh ngang bước ra khỏi kinh thành, hẳn cùng với ông trời, đã ban cho kinh thành Đại Nguyên này một trận... tuyết đỏ.

Chương 966 - Âm mưu

Nộ hỏa!

Cũng chẳng đủ để hình dung tâm trạng của Tiêu Vô Đạo lúc này. Trong lòng vị Đại Nguyên thiên tử này, dâng tràn hơn cả là nỗi tuyệt vọng và bất lực!

Thiên hạ này làm sao có thể tồn tại kẻ võ công cao cường đến mức độ như vậy!

Rốt cuộc Triệu Khang hẳn đã đạt đến cảnh giới nào? Nhị phẩm thượng tầng, hay là nhất phẩm cảnh giới mà xưa nay chưa một ai đột phá?

Tiêu Vô Đạo bị người ta cứu xuống từ trên tường thành, khiêng về hoàng cung. Lúc này đây, gã đâu còn tâm trí nào mà lo nghĩ đến chuyện kinh mạch bị tổn thương.

Ít nhất cũng phải mất một hai tháng mới có thể xuống giường được.

Với tu vi cảnh giới của gã mà còn bị thương nặng đến vậy, có thể thấy lần này Triệu Khang thật sự không hề nương tay.

Hơn vạn cấm quân, vô số cao thủ Cẩm Y Vệ, cộng thêm ba vị tam phẩm Đạo Tuyệt, Cẩm Tuyệt, Thương Tuyệt, lại có cả gã – một kẻ nhị phẩm hạ tầng.

Vậy mà vẫn không thể giữ chân được Triệu Khang, kẻ địch này quả thực cường đại đến mức quá đáng.

Đáng sợ hơn là, tất cả các phương pháp chế tạo hỏa khí đều bị hắn hủy hoại. Trừ phi là những vũ khí đạn dược được cất giữ trong quốc khố, Đại Nguyên quốc từ nay chẳng còn hỏa khí nào nữa!

Năm đó, người nọ đã dâng những thứ này cho Càn quốc, giúp Càn quốc thống nhất thiên hạ. Giờ đây, hắn ta như muốn thu hồi tất cả!

Chỉ mới nghĩ đến đó, Tiêu Vô Đạo đã không thể áp chế nỗi thương thế trong cơ thể, lại một ngụm máu tươi phun ra. Cảnh tượng này khiến ngự y bên cạnh sợ hãi đến mức hồn xiêu phách lạc, vội vàng tiến lên xem xét.

Đứng sang một bên, Đại Nguyên quốc sư lúc này cũng là một mặt lo lắng khôn nguôi.

Tuy không tận mắt chứng kiến cảnh tượng trên chiến trường, nhưng chỉ cần nghe qua kết cục cuối cùng cũng đủ khiến người ta kinh hãi.

“Tồn thất thế nào?”

Nuốt một viên đan dược, khí tức của Tiêu Vô Đạo hơi ổn định lại một chút, liền mở miệng hỏi.

Đại Nguyên quốc sư vội vàng tiến lên, cung kính đáp: “Bẩm bệ hạ, trận chiến vừa rồi, Đạo Tuyệt, Cẩm Tuyệt đều tử trận. Cao thủ Cẩm Y Vệ chết và bị thương vô số, cấm quân tử trận hơn ba nghìn người, chỉ duy...”

“Duy có cái gì!” Tiêu Vô Đạo siết chặt nắm đấm.

“Duy có Thương Tuyệt Tần Đường Hoa bình an vô sự.”

Nghe vậy, Tiêu Vô Đạo có chút kinh ngạc: “Hắn không ra tay với Tần Đường Hoa sao?”

Gã bị một thương của Triệu Khang đóng chặt trên tường thành, sau đó liền hôn mê bất tỉnh do thương thế quá nặng, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Đại Nguyên quốc sư gật đầu lia lịa: “Vâng thưa bệ hạ, chẳng lẽ tên Triệu Khang kia... có ý đồ với Tần Đường Hoa?”

Thương Tuyệt Tần Đường Hoa.

Năm nay hai mươi bảy tuổi, tu vi tam phẩm trung tầng, trong số muôn vàn võ giả cũng được xem là nhân vật kiệt xuất.

Ngoài võ công cao cường ra, dung mạo của nàng cũng được xem là tuyệt sắc giai nhân. Cũng chính vì tính cách lạnh lùng, nàng bị không ít kẻ ham mê chuyện thị phi trên giang hồ lén lút gọi là Băng Sơn nữ thần.

Nàng không phải người Càn quốc, mà là người của Cảnh quốc – một quốc gia đã diệt vong. Nàng nổi danh thiên hạ nhờ gia truyền thương pháp Hồng Mai Thất Thức.

Nàng thích nhất là khiêu chiến cường giả trong thiên hạ, vì thua dưới tay Tiêu Vô Đạo nên đã trở thành một trong ngũ tuyệt của Đại Nguyên.

Tiêu Vô Đạo vẫn luôn có ý đồ với vị thuộc hạ này, chỉ là từ trước đến nay vẫn chưa thể nào chinh phục được trái tim lạnh giá của nàng. Đối với nữ nhân, Tiêu Vô Đạo luôn thích nhìn thấy sự khuất phục của đối phương.

Dùng vũ lực ép buộc chẳng thú vị chút nào, vì vậy gã vẫn chưa vội vàng ra tay hái hoa.

Lúc này, nghe nói Triệu Khang vậy mà không làm Tần Đường Hoa bị thương, trong lòng gã chợt lóe lên một suy nghĩ.

Theo ghi chép trong quyển sách sử thật kia, vị phu nhân thứ hai của Triệu Khang là Diệp Hồng Tuyết, dung nhan tuyệt thế, có thể sánh ngang với Nữ Đế. Ngoài ra, nàng ta còn là Nữ Võ Thần của Cảnh quốc.

Vũ khí sở trường là thương pháp, chẳng lẽ giữa hai người bọn họ có liên quan gì sao?

Nghĩ đến đây, Tiêu Vô Đạo lập tức ra lệnh: “Truyền Tần Đường Hoa.”

Một lát sau, Tần Đường Hoa tay cầm trường thương – chính là thanh thương đã đóng chặt Tiêu Vô Đạo trên tường thành trước đó – chậm rãi bước vào.

Bên trong là y phục màu đỏ, khoác ngoài là áo choàng màu trắng như ánh trăng, thắt lưng bằng ngọc bích trắng đỏ xen kẽ, mái tóc đen nhánh xõa dài sau lưng, càng toát lên vẻ phong tình vạn chủng.

Khác với vẻ lạnh lùng thường ngày, Tần Đường Hoa lúc này dường như có chút thờ thẫn, trong đầu không ngừng hiện lên bóng dáng người nọ rời khỏi hoàng thành.

Luyện thương cả đời, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày, sẽ có người có thể sử dụng Hồng Mai Thất Thức đến mức độ khủng bố như vậy, chẳng khác nào thần nhân.

Thật sự là một thương trong tay, vạn người không địch nổi!

Trong lòng nàng càng có vô số nghi hoặc. Người nọ rốt cuộc là ai, tại sao cũng biết Hồng Mai Thất Thức? Chẳng lẽ... hắn cũng là truyền nhân của vị kia?

Chìm trong dòng suy tư, nàng thậm chí còn quên cả hành lễ với Tiêu Vô Đạo.

Lúc này, Tiêu Vô Đạo cũng không còn tâm trí đâu mà để ý đến những chuyện này, cố gắng để người ta đỡ mình ngồi dậy, lạnh lùng lên tiếng: “Tần Đường Hoa!”

Tần Đường Hoa ngẩng đầu lên, khẽ gật. Tiêu Vô Đạo bèn hỏi: “Thương pháp người sử dụng, Hồng Mai Thất Thức, là gia truyền sao?”

Tần Đường Hoa khẽ nhú mào, giọng nói lạnh lùng: “Là gia truyền, nhưng Hồng Mai Thất Thức không phải do tổ tiên sáng tạo ra.”

“Ồ? Nói ta nghe.” Tiêu Vô Đạo hít sâu một hơi.

Tần Đường Hoa lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Tổ tiên ta từng là hiệu úy dưới trướng một vị nữ tướng quân, sau đó vị nữ tướng quân kia đã truyền thụ thương pháp này cho tổ tiên ta.”

“Hoá ra là vậy.”

Tiêu Vô Đạo đã hiểu. Gã nhìn Tần Đường Hoa, khóe miệng lộ ra nụ cười âm hiểm: “Tần Đường Hoa, trẫm muốn người đi theo Triệu Khang, tìm cơ hội ám sát hắn.”

Tần Đường Hoa nhú mào: “Ta không phải đối thủ của hắn.”

Tiêu Vô Đạo bèn nhìn sang Đại Nguyên quốc sư, lão vội vàng lấy từ trong tay áo ra một chiếc bình ngọc nhỏ, cười nói: “Tần Đường Hoa, người chỉ cần nghĩ cách cho tên Triệu Khang kia uống viên thuốc trong bình này là được.”

“Đây là bảo vật mà bốn quốc sư vô tình có được, có thể phá vỡ chân khí của võ giả!”

Tần Đường Hoa còn chưa kịp lên tiếng từ chối, thì Tiêu Vô Đạo đã cướp lời: “Người chỉ cần làm theo lời trẫm, giao ước giữa trẫm và người sẽ chấm dứt.”

Năm đó, Tần Đường Hoa khiêu chiến gã cũng không phải là không có điều kiện. Nếu như thua, nàng sẽ phải làm thân tử dưới trướng Tiêu Vô Đạo mười năm. Mà Tần Đường Hoa lại là người cực kỳ coi trọng lời hứa.

Nghe thấy những lời này, Tần Đường Hoa do dự một chút rồi nói: “Làm sao hắn có thể tin tưởng ta?”

Tiêu Vô Đạo cười khẩy: “Cho dù không tin, hắn cũng sẽ không làm gì ngươi đâu. Dù sao thì ngươi cũng là truyền nhân của thê tử hắn, hắn ta là kẻ trọng tình trọng nghĩa! Nếu không phải vậy, hắn đã chẳng tha cho ngươi rồi.”

“Hơn nữa, chẳng lẽ ngươi không muốn biết tại sao hắn lại biết Hồng Mai Thất Thức của ngươi?”

Đại Nguyên quốc sư bước tới, nhỏ giọng nói: “Đối với kẻ thù, phải dùng mọi thủ đoạn. Đừng quên Cầm Tuyết – nghĩa tử của ngươi, chính là chết dưới tay hắn.”

Tần Đường Hoa siết chặt tay, trên thế giới này không có nhiều người mà nàng nguyện ý thân cận, Cầm Tuyết bị Triệu Khang một thương đoạt mạng có thể xem như là một.

Nhìn Tần Đường Hoa trầm mặc không nói, Tiêu Vô Đạo lại tiếp tục: “Ngươi cứ yên tâm, trăm sẽ phái thêm cao thủ âm thầm bảo hộ ngươi. Chỉ cần ngươi thành công, trăm sẽ ban thưởng ngươi hậu hĩnh, vinh hoa phú quý cả đời hưởng thụ không hết!”

Tần Đường Hoa trầm mặc một lúc, cuối cùng chỉ nói một câu: “Ta cần thời gian suy nghĩ.” Nói xong, nàng xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Tần Đường Hoa, Đại Nguyên quốc sư lo lắng nói: “Bệ hạ, Tần Đường Hoa xưa nay kiêu ngạo, e là sẽ không dễ dàng đáp ứng chuyện này đâu.”

Tiêu Vô Đạo cười lạnh: “Nàng ta sẽ đồng ý, với tính cách say mê võ học của Tần Đường Hoa, nàng ta nhất định muốn làm rõ mối quan hệ giữa Triệu Khang và Hồng Mai Thất Thức. Hơn nữa, với võ đức của nàng ta, nàng ta tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện hạ độc Triệu Khang.”

“Nàng ta nhất định sẽ tìm người đòi giải dược, vừa hạ độc Triệu Khang, đồng thời lại cho Triệu Khang uống giải dược. Vừa hoàn thành nhiệm vụ trăm giao phó, lại giữ vững lời hứa năm xưa.”

“Đến lúc đó, ngươi chỉ cần đưa thuốc độc cho nàng ta là được!”

Đại Nguyên quốc sư nghe vậy, trong lòng bội phục không thôi: “Bệ hạ anh minh, vi thần đã hiểu. Tên Triệu Khang này thật sự rất đáng sợ.”

Tiêu Vô Đạo hừ lạnh một tiếng: “Đúng vậy, nhưng không sao. Chỉ cần hấn trúng độc, chờ sau khi trầm tìm được Quỷ Hoa Bảo Điện, nhất định sẽ đánh bại hấn!”

Chương 967 - Dư Dân Nguyên Giang

Một trận tuyết lớn bất ngờ ập đến, báo hiệu thời tiết sắp thay đổi.

Giữa trời đất mù mịt tuyết trắng, Triệu Khang chậm rãi bước đi. Bước chân hấn không nhanh, in hấn dấu ấn nông sâu trên nền tuyết, xen lẫn vài vệt đỏ tươi chói mắt.

Bàn tay lướt qua lồng ngực, mang theo chút huyết sắc.

Nhìn vết đỏ trên đầu ngón tay, Triệu Khang chợt cảm thấy không nỡ để vết thương lành lại.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, bản thân hấn cũng chẳng còn nhớ rõ, nhưng mọi thứ lại hiện lên rõ ràng như vừa mới diễn ra ngày hôm qua.

Trên võ đài sinh tử của nước Cảnh năm ấy, một thân ảnh áo xanh động lòng người, thi triển Hồng Mai Thất Thức, cường thế đánh bại ba vị cường giả tam phẩm của hai nước Tề, Chu.

Thật mê người, thật rung động lòng người.

Chính vì vậy, khi Tần Đường Loa xuất hiện, Triệu Khang đã ngỡ rằng Diệp Hồng Tuyết trở về, nên mới không chút phòng bị mà đón nhận một thương này.

Nhưng ảo tưởng vẫn chỉ là ảo tưởng, cơn đau từ vết thương nhắc nhở hấn, nàng không phải Diệp Hồng Tuyết, chỉ là một người kế thừa Hồng Mai Thương Pháp mà thôi.

Năm xưa, sau khi Diệp Hồng Tuyết truyền lại toàn bộ tu vi cho hấn, nàng liền viết ra võ công tuyết học Hồn Nguyên Công giao cho hấn, sau đó hấn lại truyền thụ cho Ngô Thanh Loan.

Còn Hồng Mai Thương Pháp, nàng giao cho thuộc hạ.

Dù sao lúc đó võ đạo đã suy tàn, giữ lại cũng chẳng còn tác dụng gì.

Hồi tưởng lại từng chút từng chút một chuyện cũ, giữa trời đất giá rét, Triệu Khang bỗng cảm thấy gương mặt nóng ran, gió tay lên lau đi, cười khổ một tiếng: “Thế giới không có các nàng hóa ra lại thê lương đến vậy, đừng vội, ta sẽ đến với các nàng ngay.”

Nếu các nàng trở về, nhìn thấy thiên hạ hiện tại, có lẽ sẽ rất đau lòng chăng?

Tuyết gió gào thét cuốn qua, dường như cũng muốn cuốn đi tia hy vọng mong manh trong lòng Triệu Khang.

Trần Hoàng Thạch.

Một trấn hoang vu cách kinh đô không xa, dân cư thưa thớt, xưa nay vốn không náo nhiệt, nhưng hôm nay lại khác hẳn.

Chỉ riêng số xác chết chất đống trên mặt đất đã lên đến hàng trăm!

Máu tươi nóng hổi khiến tuyết tan chảy, sau đó lại đóng băng.

Hàng vạn thiết giáp binh tạo thành vòng vây kiên cố, bao vây chặt chẽ người ở trung tâm, nhưng không một ai dám tiến lên.

Nói nhảm, người bọn họ vây khốn chính là Tuyết Dao, một trong Ngũ Tuyết đó!

Tuy rằng Tuyết Dao trước mặt Triệu Khang yếu ớt như con kiến hôi, nhưng đối phó với binh lính bình thường, hẳn chính là thần tiên hạ phàm. Chưa đầy một ngày, hắn đã giết chết ba trăm thiết giáp binh, đến giờ không ai dám tiến lên nữa.

Chỉ là lúc này Tuyết Dao cũng đang rất sốt ruột. Quân đội bao vây bọn họ chỉ có khoảng nghìn người, nếu hắn muốn dẫn Ngô Niệm Khang xông ra ngoài cũng không phải là không làm được.

Nhưng Triệu Khang đã dặn bọn họ ở đây chờ hắn, hắn cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi. Nếu để lâu thêm một chút, đợi quân địch đến đông hơn, muốn xông ra ngoài e là khó khăn.

Đúng lúc Tuyết Dao đang trầm mắng tên khốn kiếp kia sao còn chưa quay lại.

Một cỗ chân khí ba động từ phía sau ập đến, như cuồng phong quét qua, hất văng toàn bộ binh lính cản đường!

Cảnh tượng hỗn loạn khiến vị tướng lĩnh thống lĩnh quân đội giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy nơi vòng vây bị phá vỡ, một người vai phủ đầy tuyết, từng bước một tiến về phía bọn họ.

Đôi mắt hẩn hĩnh không gợn sóng, không mang theo chút cảm xúc nào của con người, khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy lạnh lẽo.

Như có linh tính, vòng vây tự động tản ra, ánh mắt của tất cả binh lính Đại Nguyên đều đổ dồn về phía người kia, nhìn hẩn từng bước một tiến vào vòng vây, xem bọn họ như không khí.

Cuối cùng cũng gặp được người ngày đêm mong nhớ, Ngô Niệm Khang mừng rỡ, vội vàng chạy về phía Triệu Khang.

“Chủ nhân.”

Tuyệt Dao cũng cất thanh đao lạnh lẽo trong tay, tên kia đã đến, không cần lo lắng gì nữa rồi.

“Người làm rất tốt.”

Liếc nhìn Tuyệt Dao, Triệu Khang lại nhìn lướt qua đám binh lính Đại Nguyên xung quanh. Bất kỳ ai chạm phải ánh mắt của hẩn đều không tự chủ được mà cúi đầu.

“Đi thôi.”

Nói một câu ngắn gọn, Triệu Khang liền sải bước đi vào trong trấn.

Ngô Niệm Khang tâm trạng kích động, trái tim đập liên hồi, giờ phút này nàng rốt cuộc cũng hiểu, vì sao Cảnh quốc nữ đế lại nhớ mãi không quên người này, thậm chí cả đời không gả không cưới.

Khí thế toát ra từ người hẩn thật sự quá chấn động lòng người!

Mãi cho đến khi bóng dáng ba người Triệu Khang hoàn toàn biến mất, đám binh lính Đại Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm.

Một tên lính vô thức nhìn về phía tướng lĩnh: “Tướng quân, chúng ta cứ thế để bọn họ đi sao?”

Vị tướng kia trợn mắt: “Không thì sao, hay là ngươi muốn xông lên đại chiến ba trăm hiệp với tên tóc trắng kia? Đến lúc

đó ta sẽ bầm báo người hy sinh anh dũng.”

Tên lính cười gượng, vị tướng mắng một câu: “Một tháng mới được mấy đồng bạc, liều mạng làm gì, đi thôi đi thôi. Bọn người trên quả nhiên đều là lũ ngu ngốc, lại phái chúng ta đến chặn đường một tên quái vật như vậy.”

Ngựa nhanh phi nước đại trên đường cái.

Rời khỏi kinh đô, Triệu Khang không dừng lại thêm nữa, mang theo Ngô Niệm Khang và Tuyết Dao nhanh chóng lên đường.

Dọc đường đi qua không ít nơi chốn quen thuộc, giờ nhìn lại đã có chút xa lạ, nhưng đều không khiến tâm trạng Triệu Khang gợn sóng thêm lần nào.

Ngả đầu vào lòng Triệu Khang, Ngô Niệm Khang nhìn về phía xa xa, lên tiếng nhắc nhở: “Qua cửa ải phía trước nữa thôi là sẽ đến nơi rồi.”

Triệu Khang khẽ nói: “Nếu ta nhớ không nhầm, nơi này trước kia là biên quan nước Cảnh, tiếp đó là thông ra thảo nguyên.”

Ngô Niệm Khang nhẹ nhàng ừ một tiếng, dịu dàng nói: “Nghe những người đó kể lại, năm đó quân Đại Càn vây công huyện Nguyên Giang đã từ rất sớm rồi, nhưng lúc đó huyện Nguyên Giang cất giấu rất nhiều hỏa khí, cho nên ban đầu quân Đại Càn không thể dễ dàng công phá.”

“Chính vì vậy, rất nhiều người dân huyện Nguyên Giang đã chạy thoát thân, bọn họ trốn đông núp tây trong Đại Càn, cuối cùng không còn cách nào khác mới chạy về nước Cảnh.”

“Nữ đế bệ hạ sau khi biết chuyện, liền hiểu rõ sau này tất sẽ có một trận chiến với Đại Càn, cho nên đã sắp xếp cho những người này đến thảo nguyên giả làm người chăn nuôi ần nấu. Trừ những người dân huyện Nguyên Giang ban đầu, kỳ thực còn có một số người khác vì bất mãn với việc Đại Càn bóc lột người nên đã chạy đến nước Cảnh, cuối cùng cũng gia nhập vào hàng ngũ cư dân Nguyên Giang.”

“Lúc trước nữ đế bệ hạ vì báo thù nước Cảnh bị diệt, từng phát động đại quân viễn chinh thảo nguyên một lần, tiêu diệt vô số bộ lạc man tộc. Thảo nguyên rộng lớn, khó xây dựng thành trì, cho nên sau khi nước Cảnh bị diệt.”

“Sau đó, Đại Nguyên cũng không phải người đi lòng sục trên diện rộng, năm đó ta chính là từ thảo nguyên rời đi, lên vào Đại Nguyên để tìm tung tích của ngươi, sau đó không cẩn thận để lộ dung mạo thật nên mới bị bắt.”

“Gan dạ lắm.” Triệu Khang đáp lại một tiếng, bảo Tuyết Dao tăng tốc đuổi theo.

Ba người đi qua cửa ải mà không gây ra bất kỳ sóng gió nào, thuận lợi bước vào địa phận thảo nguyên.

Ngô Niệm Khang sau khi cùng dư dân Nguyên Giang chạy trốn, đã từng sống trên thảo nguyên một khoảng thời gian, đương nhiên quen thuộc đường đi. Dưới sự dẫn đường của nàng, lại mất thêm gần một tháng, Triệu Khang nhìn thấy từng chiếc lều dựng lên san sát.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một mũi tên từ đâu bắn tới với tốc độ cực nhanh, nhắm thẳng vào mặt Triệu Khang!

Chương 968 - Dư dân Nguyên Giang (2)

Từng mũi tên xé gió lao tới như sao băng đuổi nhật nguyệt!

Kẻ bắn tên rõ ràng không phải hạng tầm thường. Sau mũi tên đầu tiên, ba mũi tên nữa tạo thành hình tam giác nhắm thẳng vào hai vai và tim Triệu Khang.

Hiển nhiên mũi tên đầu chỉ là để thu hút sự chú ý của Triệu Khang, ba mũi tên sau mới là sát chiêu!

Tứ tinh liên châu sao?

Triệu Khang cười nhếch mép, dùng chân khí đánh nát bốn mũi tên đang lao tới, ánh mắt hướng về phía một thanh niên đang ẩn nấp sau tấm lều xa xa.

Khoảng cách từ chỗ hắn tới đây ước chừng tám mươi bước, vậy mà thanh niên này vẫn có thể bắn ra bốn mũi tên liên tiếp từ khoảng cách xa như vậy, rõ ràng tài bắn cung không phải dạng vừa.

Tuyệt kỹ Tứ tinh liên châu này khiến Triệu Khang nhớ đến một cố nhân.

Ngô Niệm Khang hiển nhiên cũng nhận ra người bắn tên, vội vàng lên tiếng: “Chu Hồ! Là ta!”

Tuy nhiên, ngay sau đó là tiếng súng nổ chát chúa quen thuộc. Một người đàn ông vạm vỡ như hổ mang gấu, hai tay mỗi bên cầm một khẩu súng máy nhắm thẳng vào Triệu Khang, miệng không ngừng chửi rủa:

“Mẹ kiếp lũ quỷ con! Mẹ kiếp lũ quỷ con!”

Lần này ngay cả Triệu Khang cũng không nhịn được cười, trên môi nở nụ cười nhạt. Khí tức màu máu ngưng tụ thành cương phong bao quanh người hắn trong nháy mắt, cuốn lấy tất cả những viên đạn bắn tới rồi nghiền nát!

Cảnh tượng kỳ dị này khiến gã đàn ông vạm vỡ như gấu chết sững: “Mẹ nó, Lý Nặc Đề, không đại bác ra đây! Tên này là yêu quái!”

“Không cái đầu mày! Mày không nghe thấy tiếng điện hạ Niệm Khang à?” Một tiếng hét khác vang lên. Triệu Khang thấy một thanh niên lai Tây tóc vàng mắt xanh bước ra khỏi lều.

Triệu Khang ghì cương ngựa, ánh mắt đầy hứng thú nhìn về phía hơn mười thanh niên đang dần hiện ra. Chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã bị bao vây.

Tuy nhiên, những thanh niên này đều rất cảnh giác, giữ khoảng cách hơn mười bước với họ.

Ánh mắt họ chủ yếu tập trung vào Ngô Niệm Khang, chỉ có vài người ra tay trước là nhìn hắn với vẻ nghi hoặc.

Triệu Khang cũng đang quan sát bọn họ.

Cuối cùng, không biết bao lâu sau, thanh niên bắn cung tên Chu Hồ ra tay trước lên tiếng, giọng nói có chút run rẩy và không chắc chắn: “Ngài... Ngài là Triệu đại soái phải không? Lúc nhỏ ta từng nhìn thấy chân dung của ngài, ngài chính là Triệu soái phải không?”

Triệu Khang khẽ hỏi: “Chu Long là ai của ngươi?”

Thanh niên lập tức ném cây cung cứng trong tay xuống, quỳ một gối, tay phải nắm chặt đập vào ngực, kích động vạn phần:

“Tôn tử của Chu Long, Tiêu kỵ tướng quân triều Tiền Càn, Chu Hồ tham kiến Triệu soái!”

Tuyệt kỹ Tứ tinh liên châu chính là tuyệt kỹ của vị thống lĩnh Thiên Vũ quân năm xưa!

Từng có một thời, chức quan của Chu Long chỉ đứng sau Thiên Sách thượng tướng quân Triệu Khang của Tiền Càn.

Nghe giọng nói run rẩy và ánh mắt phần khích của Chu Hồ, tay Triệu Khang cũng run lên: “Ta... Ta trở về muộn rồi.”

“Nhưng ngài đã trở về! Chúng ta vẫn luôn chờ ngài! Triệu đại nhân!”

Thanh niên lai Tây tóc vàng mắt xanh cũng kích động quỳ xuống: “Tôn tử của Nobel, Lý Nặc Đề bái kiến Triệu đại nhân!”

Tiếp đó là những tiếng hô vang lên.

Gã thanh niên cao lớn vạm vỡ như hổ mang gấu lên tiếng, giọng điệu có chút ngơ ngác, rất giống với vị Nguyên Giang đệ nhất đả thủ năm xưa: “Bái kiến lão gia, gia gia ta là Hoàng Thiên Hành, trước khi chết gia gia có dặn, gặp ngài phải gọi là lão gia, nói là ngài sẽ thấy thân thiết hơn.”

“Gia gia còn nói con trai này giống hần, sau này cũng cho ta làm thị vệ cho lão gia, như vậy lúc nào ngài nhớ hần, thì nhìn ta cũng được.”

“Còn ta nữa! Lão gia! Ta tên là Cao Sùng, gia gia là Cao Tuyên!”

“Trương Thủ Càn bái kiến lão gia! Gia gia Trương Long từng nói ngài là người lợi hại nhất trên đời!”

...

Từng tiếng bái kiến khiến tay Triệu Khang càng run rẩy hơn. Ngô Niệm Khang nắm lấy tay hần, ngẩng đầu nhìn hần, đôi mắt đẹp tràn đầy nhu tình.

“Cho dù cả thiên hạ này lãng quên huynh, chỉ cần chúng ta còn sống, chúng ta sẽ mãi nhớ đến huynh. Cho dù chúng ta chết đi, con cháu chúng ta cũng sẽ nhớ đến huynh.”

“Dù phải chờ bao lâu, muội, bọn họ, nữ đế bệ hạ... chúng ta đều tin tưởng huynh sẽ trở về!”

Triệu Khang cúi đầu im lặng. Tuyệt Dao đứng bên cạnh chứng kiến cảnh tượng này, không khỏi chấn động. Rốt cuộc đây là những người như thế nào, mà có thể khiến con cháu của họ, những người rõ ràng chưa từng gặp Triệu Khang, lại nhung nhớ Triệu Khang đến vậy?

Im lặng hồi lâu, Triệu Khang ngẩng đầu nhìn những ánh mắt mong chờ tha thiết, nụ cười trên môi không còn lạnh nhạt như trước, thay vào đó là vẻ ngang tàng, ngông cuồng.

“Vậy thì, lão gia ta sẽ dẫn các ngươi đi quấy phá một trận cho thoả thích! Thiên hạ này không nhớ đến ta cũng không sao, nhưng bọn chúng muốn xoá sổ các ngươi, ta không đồng ý!”

Hơn mười người đồng thanh hô vang: “Chúng ta nguyện chết theo ngài!”

...

Đêm xuống, nhiệt độ trên thảo nguyên giảm nhanh chóng, nhưng chẳng ai cảm thấy lạnh.

Bên cạnh đồng lửa trại bập bùng, mười mấy người vây quanh nướng hai con cừu vừa mới mổ.

Triệu Khang vừa dùng dao nhỏ rạch những đường vuông vắn trên thịt cừu, vừa rắc gia vị, cười nói: “Năm xưa ta với lão Điều vì miếng ăn mà liều mạng với bọn cướp bóc, cũng từng cùng nhau chạy đến phủ Đại Danh làm ăn mày xin ăn.”

“Có lần đói quá không chịu nổi, Trương Long với lão Điều lén vào một trang viên trộm của chủ trang viên một con cừu. Lúc đó cũng giống như vậy, ai nấy đều nhìn con cừu mà nuốt nước miếng.”

“Chỉ là lúc đó người đông, một con cừu chia cho mỗi người chỉ được một miếng thịt bằng bàn tay. Lúc đó cách chế biến của Đại Càn còn đơn điệu, không có nhiều gia vị như vậy, con cừu đó nướng cũng bị cháy khét.”

“Nhưng ăn vào miệng còn ngon hơn sơn hào hải vị.”

Cháu trai của lão Điều, Hoàng Bá Thiên ngốc nghếch cười:

“Lão gia, ta nghe gia gia kể, nói là sau khi ăn con cừu đó

xong, mọi người bị đau bụng suốt ba ngày.”

“Đúng vậy, bây giờ nghĩ lại, khoảng thời gian ở Dương Châu, có lẽ là quãng thời gian vui vẻ nhất cuộc đời ta.”

Nói rồi, Triệu Khang nhìn sang Lý Nặc Đề tóc vàng mắt xanh, cười hỏi: “Ta có một câu hỏi muốn hỏi từ nãy rồi, gia gia ngươi là Nobel, sao lại đặt cho ngươi cái tên Lý Nặc Đề?”

Lý Nặc Đề gãi đầu: “Lão gia, gia gia ta cưới con gái của biểu muội gia gia Cầu Đản. Gia gia Cầu Đản nói họ Nặc không hay nghe, liền đổi thẳng cho cha ta họ Lý. Ngoài ta ra, gia gia Pike và những người khác cũng đều đổi họ.”

“Thì ra là vậy.” Triệu Khang lúc này mới chợt hiểu.

Nhìn những túp lều xung quanh, Triệu Khang có chút muốn nói lại thôi. Chu Hồ hiển nhiên nhìn ra hắn muốn hỏi gì, hắn là người đứng đầu nhóm thanh niên này, vội vàng nói: “Triệu soái, chúng ta đóng quân ở đây để canh phòng, đề phòng người của Đại Nguyên tiến vào.”

“Những người khác đều chăn nuôi sinh sống ở sâu bên trong. Ngoài chúng con ra còn có những người khác canh giữ ở những nơi khác. Đồng thời, chúng con cũng phái người đến Đại Nguyên mua một số binh khí bằng bạc để rèn vũ khí.”

“Nhờ được nữ đế bệ hạ năm xưa che chở, chúng ta không thiếu vàng bạc châu báu, nhưng vũ khí, áo giáp thì rất ít. Súng ống cũng còn một ít, nhưng số lượng không nhiều, lại lâu ngày không được tu sửa.”

Lúc này, Lý Nặc Đề cúi đầu xấu hổ: “Xin lỗi lão gia, lúc chúng ta chạy trốn khỏi Nguyên Giang huyện, không mang theo được bản vẽ chế tạo súng ống.”

Chương 969 - Quốc sư đại nhân

Năm xưa, cuộc vây hãm Nguyên Giang huyện của nước Càn kéo dài ròng rã nhiều năm trời. Ban đầu, họ mang theo không ít đồ đạc, nhưng vì chạy trốn nên đành phải bỏ lại tất cả.

Trải qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng họ cũng đến được nước Cảnh. Thế nhưng, biết bao người dân Nguyên Giang huyện đã bỏ mạng trên đường đào vong.

Nghe những lời tự trách của Lý Nặc Đề, Triệu Khang lắc đầu: “Các người có thể sống sót đã là điều may mắn lắm rồi.”

Trương Thủ Càn, cháu trai của Trương Long, thở dài: “Nếu chúng ta còn có thể chế tạo hoả khí, việc báo thù sau này sẽ dễ dàng hơn nhiều. Hơn nữa, hiện tại Đại Nguyên đang ra sức xoá bỏ hoả khí, đây là cơ hội tốt cho chúng ta.”

Triệu Khang bỗng bật cười, đưa tay chỉ vào đầu mình: “Từ những khẩu đại pháo ban đầu, cho đến súng ống, địa lôi sau này, mỗi một loại hoả khí từ thiết kế cho đến chế tạo thành công, tất cả bản vẽ đều phải qua tay ta xem xét.”

“Chẳng lẽ ngài...” Lý Nặc Đề ngẩng phất đầu, trong mắt ánh lên tia vui mừng.

Triệu Khang mỉm cười: “Cả đời này, nếu nói có gì đáng tự hào, thì chính là trí nhớ hơn người. Các người không cần phải lo lắng.”

Lời nói của hắn khiến mọi người đều phấn chấn hẳn lên. Ngô Niệm Khang cũng không nhịn được mà chia sẻ tin vui: “Hơn nữa, hắn còn tiêu huỷ toàn bộ phương án chế tạo hoả khí mà Đại Nguyên thu thập được. Giờ đây, Đại Nguyên không còn khả năng chế tạo hoả khí nữa.”

“Thật sao! Quá tốt rồi!”

Chu Hồ siết chặt nắm tay, ánh mắt ngập tràn sát ý: “Ta nhất định phải khiến Đại Nguyên, khiến họ Tiêu phải trả giá cho sự bội bạc của mình!”

“Đừng nóng vội, món nợ này của thiên hạ, ta sẽ thay các người đòi lại từng chút một.”

Triệu Khang vỗ vai chàng trai trẻ, sau đó dùng dao cắt thịt dê nướng đã chín chia đều cho mọi người.

Dùng xong bữa tối thịnh soạn, Chu Hồ sai người đi canh gác. Trước khi rời đi, chàng trai trẻ chỉ vào chiếc lều lớn nhất, cười nói: “Triệu soái, chiếc lều đó ở thoải mái nhất, ngài và Niệm Khang điện hạ hãy nghỉ ngơi tại đó. Đêm nay chúng ta sẽ canh gác ở xa, sáng mai chúng ta lại lên đường.”

Ngô Niệm Khang đứng bên cạnh đồ đạc, ánh mắt nhìn Triệu Khang mang theo vài phần chờ mong.

“Đúng là quỷ linh tinh!”

Triệu Khang bắt đầu dĩ lặc đầu, sau đó nhìn về phía Tuyệt Dao: “Canh gác cẩn thận, có bất kỳ động tĩnh gì lập tức báo cho ta biết.”

“Tuân lệnh!”

Bước vào trong lều, Triệu Khang châm đèn dầu, Ngô Niệm Khang thì lấy bút mực, giấy bút từ trong bọc hành lý ra, sau đó nhìn về phía Triệu Khang.

Triệu Khang trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi đọc.

Thời gian trôi qua gần nửa canh giờ, Ngô Niệm Khang đặt bút xuống, xoa xoa cổ tay, thổi nhẹ lên vết mực trên giấy, sau đó nhìn Triệu Khang nói: “Viết xong rồi, chỉ cần đóng thành sách rồi truyền bá ra ngoài, chắc chắn sẽ thu hút được sự chú ý của Tiêu Vô Đạo.”

Tự dung lại xuất hiện một quyển “Quỳ Hoa Bảo Điển”, lại còn mở đầu bằng câu “Muôn luyện thân công, trước hết phải tự cung” khiến người ta nghe thôi đã thấy run rẩy, cho dù Tiêu Vô Đạo có điên cuồng đến đâu cũng sẽ phải e dè.

Vì vậy, Triệu Khang đương nhiên phải cho vị Đại Nguyên thiên tử này vài viên thuốc an thần.

Bởi vậy, trong khoảng thời gian trên đường đi, hắn và Ngô Niệm Khang đã cùng nhau biên soạn ra một quyển “Giang hồ dị văn lục”, dù sao viết cũng là chuyện của mấy trăm năm trước, cứ việc bịa đặt thoả thích.

Sau đó, chỉ cần tìm thời gian thích hợp tung quyển sách này ra cùng lúc với “Quỳ Hoa Bảo Điển”, chờ Tiêu Vô Đạo tự thiện là được.

Triệu Khang gật đầu. Để đảm bảo tính chân thực cho quyển “Giang hồ dị văn lục” này, Ngô Niệm Khang còn cố tình dùng nét chữ khác với khi viết “Quỳ Hoa Bảo Điển”, bảo đảm Tiêu Vô Đạo sẽ không nghi ngờ.

Cất kỹ đồ đạc, ánh mắt chạm đến chăn gối trên giường, Ngô Niệm Khang lại nhìn ra màn đêm đen kịt bên ngoài lều, đột nhiên lên tiếng: “Đêm đã khuya rồi.”

Triệu Khang quay mặt đi, không dám nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của nàng, nhẹ giọng nói: “Nàng nghỉ ngơi trước đi.”

Thế nhưng ngay sau đó, một đôi tay ngọc đã vòng qua eo hắn. Hắn vừa định đẩy ra, giọng nói của Ngô Niệm Khang đã vang lên: “Nữ Đế bệ hạ đã đợi chàng gần sáu mươi năm, chẳng lẽ chàng cũng muốn ta giống như bà ấy sao?”

Bàn tay giấu trong tay áo siết chặt, trong lòng cũng thở dài một tiếng, Triệu Khang chỉ đành nói: “Chưa phải lúc.”

Nàng khẽ nhú mào, như đang mặc cả: “Vậy sau này chàng đừng đi nữa được không? Ta sợ lắm.”

“Ta ở đây bảo vệ nàng.”

“Ban đêm trên thảo nguyên rất lạnh, một mình ta sẽ bị cảm lạnh mất.”

Triệu Khang bật cười: “Trước đây chẳng phải nàng đã từng ở trên thảo nguyên rồi sao?”

“Bây giờ khác xưa rồi, hơn nữa chàng cũng đã ôm ta, cũng đã ôm ta rồi, chẳng lẽ ngủ một giấc cũng không được sao?”

“Ngô Niệm Khang!”

Triệu Khang bất mãn gọi tên nàng, quay đầu trừng mắt nhìn nàng.

Nàng lại nhìn hắn bằng ánh mắt vô tội, gương mặt hiện lên vẻ u oán.

“Đi tắm rửa trước đi.” Triệu Khang bắt đắ dĩ nói.

Nàng lập tức nở nụ cười: “Ta đi ngay đây!”

Ánh đèn leo lét khiến bầu không khí trong lều trở nên khác lạ. Thổi tắt đèn dầu, Triệu Khang vừa nằm xuống đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn bắt đắ dĩ nói: “Không phải nàng sợ lạnh sao?”

“Bây giờ không sợ nữa!”

Như sợ hắn chạy mất, Ngô Niệm Khang gấ gao nắm lấy cánh tay hắn.

Cảm nhận được sự thụ động của Triệu Khang, nàng càng thêm lấn tới, xoay người đè lên hắn. Lúc này, giọng nói của Triệu

Khang vang lên.

“Nàng có biết nỗi đau khổ nhất trên đời này là gì không?”

Động tác của Ngô Niệm Khang khựng lại, sau đó nhẹ nhàng áp má vào người Triệu Khang, giọng nói dịu dàng vô cùng: “Ta biết, chàng sẽ không già đi, vì vậy chàng mới luôn từ chối ta, chàng sợ mình sẽ động lòng với ta.”

“Ta không cầu mong trời đất trường cửu, chỉ mong có thể ở bên chàng ngày nào hay ngày ấy, chỉ hy vọng sự tồn tại của ta có thể khiến chàng cảm thấy vui vẻ và ấm áp, như vậy là đủ rồi.”

Triệu Khang nhất thời im lặng, một lúc sau mới nhẹ nhàng ôm lấy eo thon của nàng, vẫn là câu nói đó: “Chưa phải lúc.”

Vui mừng trog lòng, Ngô Niệm Khang lại có chút uất ức cắn nhẹ lên mặt hắn, lầm bầm: “Vậy khi nào mới đến lúc?”

Triệu Khang mỉm cười: “Chờ ta tái lập nước Càn, đưa nàng lên ngôi hoàng đế, ta không thích thái tử gì đó, ta thích nữ hoàng đế hơn.”

“Vậy chàng chính là quốc sư của trẫm sao?” Ngô Niệm Khang cười nói.

Triệu Khang ừ một tiếng.

“Nhất ngôn ký xuất?”

“Tứ mã nan truy.”

Ngô Niệm Khang mỉm cười, tuy trong bóng đêm mịt mù, Triệu Khang không nhìn thấy, nhưng chắc hẳn dung nhan nàng lúc này rất đẹp. Đúng lúc hắn tưởng rằng đã dễ dàng được nàng rồi thì...

Nàng bỗng nhiên áp sát, hôn lên môi hắn.

Giây phút môi lưỡi chạm nhau, cảm xúc như ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Rất lâu sau, giọng nói của nàng mới lại vang lên, mềm mại, ngọt ngào, quyến rũ, lại vô cùng rõ ràng: “Vậy với tư cách là quân vương, bảo thần tử làm chút chuyện cũng là chuyện nên làm, chàng không định giúp trẫm sao? Quốc sư đại nhân?”

Chương 970 - Lệ Dĩ Huyết Thường

Trời còn chưa sáng rõ.

Triệu Khang đã thức giấc, dùng môi lửa đốt sáng đèn dầu, bên trong trướng bỗng chốc sáng bừng.

Vừa ngồi xuống mép giường xỏ giày, đã bị người ta nhào tới ôm chặt.

Nụ hôn nồng nàn kéo dài, mãi đến khi nữ tử buông ra, nhìn đôi mắt nàng long lanh như sương sớm, gò má ửng hồng e ấp, ngay cả Triệu Khang cũng có chút ngẩn ngơ.

Nếu không phải đêm qua nhiều lần vận khí phong bế kinh mạch, e rằng hắn đã thật sự sa vào ôn nhu hương của người trước mặt.

Quả nhiên không hổ danh là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ, so với những tuyệt sắc giai nhân mấy chục năm trước, nàng cũng không hề kém cạnh.

Ngược nhìn hắn, Ngô Niệm Khang cũng có chút thất thần, sau đó càng ôm chặt lấy Triệu Khang. Đêm qua trước mặt hắn nàng đã buông bỏ tất cả, lúc này cũng không còn chút thẹn thùng.

Tuy chưa toại nguyện, nhưng đêm qua ân ái triền miên đã khiến cho mối quan hệ giữa hai người tiến thêm một bước lớn.

So với nữ đế đã nuôi dưỡng nàng, nàng cảm thấy bản thân đã rất may mắn.

Nhưng con người mà, lòng tham nào có đáy.

Kỳ thực nàng cũng chẳng ngủ được bao lâu, lúc này nhỏ giọng nói: “Thật ra trời còn chưa sáng hẳn mà.”

Triệu Khang bất đắc dĩ lắc đầu: “Hảo sự đa ma.”

“Ta ma một đêm rồi, cũng chẳng thấy chàng động lòng.” Ngô Niệm Khang tủi thân nói.

“Con gái con đũa, sao lại nói năng thô tục như thế!”

Triệu Khang bật cười, đưa tay gõ nhẹ lên trán nàng, khiến nàng nhăn mặt.

Hai người mặc y phục chỉnh tề đứng dậy, không bao lâu sau, Chu Hồ, Hoàng Bá Thiên cùng Tuyệt Dao đều lần lượt quay trở về lều trại.

Hoàng Bá Thiên chạy đến cười toe toét: “Lão gia, Điện hạ, hai người dậy rồi ạ. Đi đường mệt nhọc như vậy, sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa?”

Triệu Khang nói: “Không cần, tất cả thu dọn hành lý lên đường thôi.”

“Tuân lệnh!”

Mọi người nhanh chóng hành động, người dỡ lều, người dắt ngựa, động tác vô cùng thuần thục, hiển nhiên đã quen thuộc với việc này từ lâu.

Lật người lên ngựa, để Ngô Niệm Khang dựa vào lòng mình nghỉ ngơi, Triệu Khang hô lớn một tiếng xuất phát, đoàn người thẳng tiến đến nơi ở của những người dân Nguyên Giang còn sót lại.

Trời quang mây tạnh, gió nhẹ thổi qua khiến cỏ cây lay động.

Tuy trước đó đã nghe Chu Hồ bọn họ nói số lượng không ít, nhưng lúc này nhìn thấy từ xa hàng trăm túp lều san sát, trong lòng Triệu Khang vẫn không khỏi cảm khái.

Chờ đến khi đến gần, cháu trai của Cao Tuyền là Cao Sùng vội vàng xuống ngựa, vừa chạy về phía những người đang nhìn về phía này, vừa kích động hét lớn:

“Tất cả mau ra đây! Lão gia của Nguyên Giang chúng ta trở về rồi!”

Triệu Khang nhìn rõ ràng, những người phía trước nghe thấy Cao Sùng hô lớn, đều sững sờ tại chỗ, sau đó như ong vỡ tổ cùng nhau chạy đến, rồi lại đồng loạt dừng lại cách đó mười bước.

Những người dân Nguyên Giang còn sống sót này, phần lớn chưa từng gặp Triệu Khang, chỉ nghe kể lại từ cha ông.

Mỗi khi nhắc đến vị Triệu lão gia này, có người sẽ mắng một câu “Tên khốn kiếp”, nhưng giọng điệu lại vô cùng hoài niệm. Cha ông của bọn họ, có không ít người cho rằng Triệu lão gia có lẽ đã chết từ lâu.

Bởi vì nếu còn sống, vậy chẳng phải đã là lão quái vật hơn trăm tuổi sao?

Cho đến ngày Càn quốc bắt đầu vây quét Nguyên Giang.

Tùng là thuộc hạ theo Triệu Khang, cũng là người sống thọ nhất Nguyên Giang, Cao Tuyền đã tập hợp tất cả con cháu, nói rõ ràng với bọn họ:

Triệu lão gia của bọn họ nhất định còn sống, bởi vì hắn sẽ không già đi, hắn nhất định sẽ có ngày trở về.

Vì vậy, tất cả bọn họ cũng phải sống tiếp, phải đợi hắn trở về, cho dù chết cũng phải dặn dò con cháu đời sau, chờ lão gia trở về!

Chỉ cần hắn trở về, hắn nhất định sẽ thay tất cả mọi người đòi lại công bằng!

Giờ đây, hắn thật sự đã trở về!

Chỉ trong chốc lát, vô số người được Cao Sùng gọi ra, còn có càng nhiều người đang chạy về phía này, bọn họ nhao nhao chen đến trước mặt Triệu Khang, vây quanh mấy lớp.

Có người dè dặt lên tiếng: “Thật sự là Triệu lão gia sao?”

Ngay sau đó có người khẳng định chắc nịch: “Nhất định là rồi! Cha ta lúc lâm chung từng nói, lão gia năm đó tóc bạc trắng.”

“Đúng vậy, cha ta cũng nói, còn nói lão gia đẹp trai hơn ông ấy một chút.”

“Cha người hai mắt to nhỏ khác nhau, sao có thể so với lão gia? Nói bậy gì vậy!”

“Thật sự là lão gia! Nhà ta trước kia có một bức họa do Lý đại sư vẽ tặng lão gia, giống hệt người này!”

Cuối cùng có người không nhịn được, nhìn về phía Ngô Niệm Khang: “Niệm Khang điện hạ, người này có phải là lão gia không?”

Ngô Niệm Khang mỉm cười, nắm chặt tay Triệu Khang: “Mọi người! Các vị không nhìn lầm đâu, chính là hắn, người mà chúng ta vẫn luôn chờ đợi, hắn đã trở về rồi!”

Nhìn vẻ mặt kích động của mọi người, Triệu Khang hít sâu một hơi, sau đó lên tiếng: “Mọi người, ta đã trở về!”

Khoảnh khắc này, nước mắt của tất cả mọi người đều tuôn rơi. Bọn họ đã đợi quá lâu rồi.

Rất nhiều người trong số họ là con cháu của công thần, vì chữ “Càn” kia, ông cha tổ tiên của họ đã bỏ mình nơi sa trường, nhưng đổi lại là sự vây quét tàn nhẫn.

Để xóa bỏ dấu vết tồn tại của Triệu Khang, những kẻ đó thậm chí muốn diệt trừ cả bọn họ.

Thế nhưng lúc này, không một ai oán hận Triệu Khang.

Có người cười toe toét: “Lão gia đã về, lão gia đã về là tốt rồi, đúng rồi lão gia, cái này tặng ngài!”

Nói xong, người nọ từ trong lòng móc ra một quyển sách được bọc giấy dầu cẩn thận, nhìn Triệu Khang với ánh mắt nóng bỏng: “Lão gia, gia gia của ta là Lưu Lão Tam, ngài còn nhớ chứ? Chính là người viết “Thần Nữ Lục” ấy.”

“Cả đời gia gia viết sách dâm loạn, đây là di cảo cuối cùng của gia gia, nói sau này chờ ngài trở về thì đưa cho ngài, viết toàn bộ đều là chuyện của ngài. Cha ta lúc mang ta chạy trốn dặn dò ta dù thế nào cũng phải mang theo cuốn sách này.”

“Nói rằng sau này nhất định phải tìm cơ hội khắc in phát hành ra toàn thiên hạ.”

“Lũ khốn kiếp kia, bôi nhọ ngài là Triệu Ác, chúng ta phải để người đời biết ngài không phải Triệu Ác, ngài là Triệu Khang, là chủ nhân của Nguyên Giang chúng ta!”

Triệu Khang hai tay nhận lấy cuốn sách, nhìn dòng chữ “Quốc sư và Nữ đế bệ hạ: Chuyện khó nói” trên bìa, cười ra nước mắt: “Di cảo mà lại đặt cái tên này, đáng đời cả đời Lưu Lão Tam người chỉ bán được sách dâm thư.”

Càng nhiều người bắt đầu chen lấn tự giới thiệu lai lịch của mình, có người là người Nguyên Giang bản địa, có người là con cháu của những người từng theo Triệu Khang chinh chiến thiên hạ.

Có người là con lai của đám người Pike, những người nước ngoài làm công nửa đời ở Càn quốc cuối cùng cũng nhập tịch và lấy vợ.

Lúc này, tất cả bọn họ đều tụ tập ở đây, ăn nấu trên thảo nguyên nơi từng là địa bàn của dị tộc man rợ, tất cả đều chỉ có một niềm tin.

Chờ Triệu Khang trở về, sau đó trả thù thiên hạ này!

Triệu Khang kiên nhẫn lắng nghe bọn họ trút bầu tâm sự, cho đến khi rất nhiều người bắt đầu khóc nức nở, Triệu Khang lại mỉm cười.

Nhìn những người trước mặt, nụ cười của Triệu Khang không giảm, dùng giọng điệu ôn hòa nhất nói ra lời nói tàn nhẫn nhất: “Đừng khóc nữa, Triệu Khang ta hôm nay xin thề, mỗi giọt nước mắt mà mọi người đã rơi trong những năm qua, sau này Triệu Khang ta sẽ dùng máu của Đại Nguyên quốc để đền bù!”

Chương 971 - Chuyển địa bàn

Trước đó, thông qua Ngô Niệm Khang và Chu Hồ, Triệu Khang đã nắm rõ tình hình nhóm người Nguyên Giang di cư này.

Số lượng ước chừng khoảng hai ngàn người, ngày thường mưu sinh bằng nghề chăn nuôi ngựa. Trước khi quyết định khai chiến với Tiêu Vô Đạo, Ngô Tuyệt Tình cũng bí mật chuyển giao một lượng lớn kim ngân châu báu, để lại cho những người này cơ hội khôi phục cơ nghiệp.

Bởi vậy, ngoài chăn nuôi, Chu Hồ và Ngô Niệm Khang thỉnh thoảng cũng cải trang thành người dân du mục, đến biên quan mua bán nhu yếu phẩm.

Nhìn chung cuộc sống của họ không gặp khó khăn gì.

Cái khó chính là việc chế tạo vũ khí, áo giáp, hỏa khí và thuốc nổ.

Muốn đúc hỏa khí trên thảo nguyên chẳng khác nào chuyện viển vông, thậm chí rèn đao kiếm cũng vô cùng khó khăn vì thiếu thốn đồng sắt.

Chính vì vậy, những năm qua, mặc dù Chu Hồ cùng các thanh niên khác luôn canh cánh trong lòng mối thù với Đại Nguyên, nhưng đành bất lực.

Sau khi nắm sơ lược tình hình, Triệu Khang không chần chừ, trực tiếp lên tiếng: “Mọi người chuẩn bị, chúng ta chuyển địa bàn.”

Nghe Triệu Khang nói muốn chuyển địa bàn, ai nấy đều ngăn người, Ngô Niệm Khang vội hỏi: “Chuyển đi đâu ạ?”

“Đông Vực.”

Ánh mắt Triệu Khang nhìn về phía xa xăm. Hơn bảy mươi năm trước, hắn đã từng cùng gia đình rời khỏi nước Càn, trải qua rất nhiều nơi, từ thảo nguyên đến Đông Vực, hắn đều đã đi qua, nên biết rõ con đường từ thảo nguyên đến Đông Vực.

Chu Hồ do dự lên tiếng: “Triệu soái, hiện nay Đông Vực vẫn nằm dưới sự cai trị của Đại Nguyên, chúng ta đến đó chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?”

Triệu Khang khẽ cười: “Ta biết rõ, Đông Vực tuy nằm dưới sự cai trị của Đại Nguyên, nhưng cách xa kinh đô của chúng. Khi xưa đánh đến đó, ta từng xem qua không ít sách vở của nước Hạ ở Đông Vực, nơi đó có trữ lượng khoáng sản kim loại cực kỳ phong phú, là địa điểm tốt nhất cho chúng ta.”

Lúc này Ngô Niệm Khang lên tiếng: “Trước kia Đông Vực từng xảy ra một cuộc nổi loạn, khiến cho nước Càn khi đó tiến hành một cuộc càn quét quy mô lớn, tàn sát rất nhiều người. Nữ đế bệ hạ từng phái người đi dò la, tin tức nhận được là phần lớn thành trì ở Đông Vực đều đã bị phá hủy.”

“Người dân Đông Vực cũng bị đẩy đi làm nô lệ. Khi đó Tiêu Vô Đạo cho đóng quân tại Đông Vực, không rõ sau ngần ấy năm tình hình thế nào.”

“Vậy thì càng tốt.” Nghe nàng nói vậy, nụ cười trên mặt Triệu Khang càng thêm rạng rỡ.

Hoàng Bá Thiên, hậu duệ của Điều Ca, hiển nhiên vô cùng tin phục Triệu Khang, lập tức lên tiếng ủng hộ: “Nhanh, nhanh chóng chóng thu dọn đồ đạc! Chúng ta đến Đông Vực.”

Thầy Triệu Khang đã quyết định, những người khác không ai dị nghị thêm.

Đại Nguyên đế đô.

Quốc sư phủ.

Ngọn lửa xanh đỏ dưới lò đồng cháy bập bùng, khiến nhiệt độ xung quanh nóng bức vô cùng.

Nói là phủ đệ, nhưng nơi này trông giống một xưởng rèn hơn.

Lò đồng to lớn chiếm cứ đến tám phần diện tích, muốn mở nắp lò phải cần đến ròng rọc và dây xích.

Điều đáng sợ hơn là trên đỉnh nhà, có hơn mười cô gái bị treo lơ lửng, thân thể trần truồng.

Quốc sư Đại Nguyên ngồi trên bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền như đang tiến hành nghi thức nào đó. Đột nhiên, ông ta mở mắt, lạnh lùng thốt ra hai chữ: “Mở lò!”

Nghe vậy, những kẻ xung quanh lập tức kéo dây xích, mở nắp lò đồng đỏ rực.

Một nhóm người khác thì bắc thang, tay cầm dao găm, trèo lên chỗ những cô gái bị treo. Tiếng thét chói tai, tiếng cầu xin vang lên thảm thiết.

Máu tươi như mưa rơi xuống lò đồng, bốc lên làn khói trắng.

Thế nhưng những kẻ xung quanh lại dường như đã quá quen thuộc với cảnh tượng đẫm máu này, thậm chí còn thích thú thưởng thức dáng vẻ thống khổ của những cô gái bị rút máu.

Đúng lúc này, một tên thuộc hạ bước vào bẩm báo: “Quốc sư, Tàn đại nhân đến.”

Vẻ giận dữ vừa hiện lên trên gương mặt quốc sư Đại Nguyên lập tức tan biến khi nghe thấy ba chữ “Tàn đại nhân”.

“Tàn đại nhân đang ở đâu?”

“Đang ở ngoài cửa, hình như là muốn đi xa.” Tên thuộc hạ vội vàng đáp.

“Ta biết rồi.”

Quốc sư Đại Nguyên đứng dậy khỏi bồ đoàn, bước ra khỏi căn phòng luyện đan đầy âm khí này.

Năm xưa, Đại Nguyên ngũ tuyệt, gồm Đạo, Kiếm, Đạo, Cầm, Thương, trong đó Đạo tuyệt và Kiếm tuyệt có tu vi cao nhất, là cường giả đỉnh phong tam phẩm thượng tầng.

Ba người còn lại kém hơn một bậc. Và người khiến giang hồ bàn tán nhiều nhất trong ngũ tuyệt, không ai khác chính là Thương tuyệt Tần Đường Hà, xếp hạng thứ năm.

Nàng không chỉ võ công cái thế, dung mạo lại xinh đẹp tuyệt trần, khiến biết bao nhiêu nam nhi giang hồ mơ mộng được cùng nàng kết tóc se duyên.

Lúc này, Tần Đường Hà tay cầm trường thương, sau lưng là tuần mã trắng muốt không tì vết, đứng trước cửa Quốc sư phủ, vẻ mặt lạnh lùng.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, cuối cùng nàng cũng quyết định làm theo lời Tiêu Vô Đạo.

Không phải nàng thực sự muốn tìm hiểu rõ mối liên hệ giữa Hồng Mai Thất Thức và người nọ.

Suy cho cùng, Tiêu Vô Đạo đã nói, Hồng Mai Thất Thức là do thể tử của người nọ truyền lại cho tổ tiên nhà hắn.

Nàng chỉ là có chút tò mò, người nọ nhìn qua chỉ khoảng hai mươi tuổi, mà Hồng Mai Thất Thức truyền đến tay nàng đã qua trăm năm.

Điều này thật sự khiến người ta khó hiểu.

Chẳng lẽ trên đời này thật sự có trường sinh bất lão?

Ngoài ra, nàng càng muốn biết tu vi của người nọ đến tốt cùng là cao đến đâu. Trước kia, Tần Đường Hà chưa từng cho rằng cái gọi là tứ hoàng trong lời Tiêu Vô Đạo đã là đỉnh phong võ đạo.

Chỉ cần cho nàng thời gian, nàng cũng có thể đạt đến cảnh giới đó, thậm chí là đánh bại cả bốn người bọn họ.

Nhưng trận chiến ở đế đô hôm đó, nàng lại cảm thấy người đàn ông tóc bạc kia mạnh đến mức không thể chiến thắng, ngay cả Tiêu Vô Đạo cũng không chịu nổi một chiêu.

Cảnh giới như vậy, chẳng lẽ chính là nhất phẩm trong truyền thuyết?

Chứng kiến tận mắt sức mạnh đáng sợ đó, đối với một người cuồng võ như Tần Đường Hà mà nói, những ngày qua nàng như bị mèo cào trong lòng.

Cuối cùng, quốc sư Đại Nguyên cũng xuất hiện ở cửa Quốc sư phủ.

Tần Đường Hà liếc nhìn lão ta một cái, lạnh nhạt nói: “Đồ đâu.”

Quốc sư Đại Nguyên lấy ra một chiếc bình ngọc, nàng nhướng mày: “Ta còn muốn giải dược.”

Quả nhiên là bị bệ hạ đoán trúng.

Quốc sư Đại Nguyên thâm cười, giả vờ khó hiểu: “Muốn giải dược làm gì?”

Tần Đường Hà thản nhiên nói: “Để tránh trường hợp ta cũng cần phải tự mình thử độc.”

“Thì ra là vậy.”

Quốc sư Đại Nguyên cười nhạt một tiếng, lại đưa thêm một bình ngọc được cho là giải dược, Tần Đường Hà nhận lấy hai chiếc bình, sau đó xoay người lên ngựa, giương thương rời đi.

Nhìn Tần Đường Hà rời khỏi, quốc sư Đại Nguyên xoay người trở vào tiếp tục luyện chế thần đan cho Tiêu Vô Đạo.

Vượt qua cửa thành đế đô một cách thuận lợi, bạch mã dừng bước.

Nữ tử anh tư hiện ngang, nếu Triệu Khang lúc này ở đây, e rằng sẽ nhớ đến một bóng hình nào đó trong tim.

Nhìn dòng người qua lại tấp nập ra vào đế đô, hai bên đường cái còn có không ít quán xá, người bán trà kẻ bán rượu, khách qua đường có thể dừng chân nghỉ ngơi.

Tần Đường Hà bất giác cười tự giễu, thiên hạ rộng lớn như vậy, không biết phải đi đâu để tìm người nọ.

Thôi thì cứ rời khỏi đây trước đã.

Đúng lúc Tần Đường Hà định giục ngựa rời đi, bỗng nhiên nàng ghìm cương, quay đầu nhìn về hướng đông, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Chương 972 - Kẻ cuồng tuyệt thế

“Lại là cảm giác này...”

Tần Đường Hà khẽ lắc đầu. Tu luyện võ công nhiều năm như vậy, trong lòng nàng vẫn luôn xuất hiện những cảm giác kỳ lạ vào những lúc thế này.

Cứ như thể có điều gì đó đang dẫn dắt nàng vậy.

Suy nghĩ một hồi lâu, Tần Đường Hà quyết định thay đổi lộ trình, đi về phía đông theo cảm giác bất chợt lóe lên trong lòng.

Con bạch mã cất vó, giẫm lên lớp bụi mù mịt rồi khuất xa. Trên quan đạo, một người đàn ông trung niên bỗng ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng Tần Đường Hà, trong mắt lóe lên vẻ tán thưởng.

Chân khí hùng hậu như thế, lại mang theo trường thương Phong Ấn Tuyệt - thiên hạ đệ nhất thương.

Chắc chắn là Tần Đường Hà trong ngũ tuyệt rồi, quả là một mỹ nhân hiếm có.

Nghe nói Tần Đường Hà là thuộc hạ của Tiêu Vô Đạo, không biết đã bị tên hôn quân kia chà đạp hay chưa. Nếu như chưa, vậy thì cứ lấy nàng làm phần thưởng vậy.

Người đàn ông trung niên thầm nghĩ, tay phải khẽ vuốt ve chuôi kiếm bên hông.

Đúng lúc này, thanh bảo kiếm bỗng nhiên rung lên khe khẽ, phát ra tiếng kêu du dương, thu hút sự chú ý của những người đi đường xung quanh, ai nấy đều nhìn về phía người đàn ông trung niên.

Hắn ta quay người, nhìn về phía sau.

Chỉ thấy trong cơn gió cuốn cát vàng, một người đàn ông tay áo phất phơ, rảo bước vững vàng tiến tới.

Cát bụi cuồn cuộn bỗng chốc tách làm hai dòng, như thể đang nhường đường cho người này vậy!

Người vừa đến tóc tai buông xõa, dung mạo đoan chính, nhìn tuổi tác chắc cũng phải ngoài tứ tuần, ăn mặc giản dị nhưng lại

toát lên khí chất phi phàm.

Ngay khi ánh mắt người đàn ông trung niên chạm phải ánh mắt của người đàn ông tóc tai buông xõa kia, trong lòng hắn ta bỗng dưng dâng lên dự cảm chẳng lành: “Tên điên này!”

ẦM!

Người đàn ông tóc tai buông xõa vốn đang cách đó năm trượng, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt người đàn ông đeo kiếm, phía sau lưng hắn ta là cả một trời cát bụi cuộn cuộn!

Hai mắt người đàn ông lóe lên vẻ phấn khích, tung một chưởng mang theo khí thế núi non biển cả sụp đổ, cười lớn: “Tới! Ném mùi thất bại!”

“Tên điên!”

Người đàn ông đeo kiếm thăm mắng một tiếng, thật xui xẻo! Biết thế này đã vào thành sớm hơn rồi!

Kiếm minh một tiếng, thanh bảo kiếm bên hông lập tức xuất hiện trước mặt hai người, mũi kiếm chĩa thẳng vào người đàn ông tóc tai buông xõa vừa ra tay, chưởng phong và kiếm khí chỉ cách nhau ba tấc.

Hai luồng chân khí hùng hậu vô song đã va chạm vào nhau!

Những người xung quanh đều sững sờ nhìn người đàn ông tóc tai buông xõa kia tung ra một chưởng, đồng thời người đàn ông trung niên kia cũng dùng lòng bàn tay đỡ lấy chuôi kiếm.

Hai luồng kinh khí bùng nổ!

Một bên thế như núi tuyết sụp đổ, muốn vùi lấp vạn vật!

Một bên tĩnh lặng như vực sâu không đáy, có thể nuốt chửng vô tận cuồng tuyết!

Thân hình liên tục lùi về phía sau, giống như bị người đàn ông tóc tai buông xõa kia đánh bay vào trong kinh thành vậy, tiếng cười điên cuồng vang vọng khắp đất trời.

“Long Vô Tâm, người giỏi nhất là hóa giải chân khí của đôi phương. Nhưng cuồng lãng chi thế, người hóa giải thế nào đây?”

Kiểm Hoàng Long Vô Tâm!

Kẻ được xưng tụng là tứ hoàng cùng với Tiêu Vô Đạo, cao thủ Nhị phẩm trung tầng!

Vậy mà có thể đánh bay hắn ta vào trong kinh thành chỉ bằng một chương, e rằng chỉ có...

Đông Hoàng, Từ Vấn Đạo!

Giây phút này, nghe thấy tiếng cười của người đàn ông tóc tai buông xõa kia, những cao thủ võ lâm có mặt ở đó đều kích động không thôi!

Trong tứ hoàng, luận về địa vị tôn quý, đương nhiên là Tiêu Vô Đạo đứng đầu.

Nhưng nếu nói về danh tiếng lừng lẫy, thì phải kể đến Đông Hoàng Từ Vấn Đạo!

Hắn ta được người đời gọi là kẻ cuồng tuyệt thế, bởi vì con người này thực sự quá mức cuồng. Sau khi được liệt vào hàng tứ hoàng, hắn ta từng buông lời Tiêu Vô Đạo là ai, có tư cách gì sánh vai cùng hắn ta.

Sau đó, hắn ta trực tiếp xông vào hoàng cung Đại Nguyên, đại chiến với Tiêu Vô Đạo suốt một ngày một đêm, đánh sập tận hai tòa cung điện, cuối cùng ung dung rời đi.

Sau đó lại tìm đến Phật Hoàng Từ Hàng đại sư ẩn cư trong dân gian, quyết đấu một trận long trời lở đất.

Là người duy nhất trong tứ hoàng từng giao thủ với ba người còn lại!

Có lẽ vì chứng kiến Từ Vấn Đạo lần lượt khiêu chiến Tiêu Vô Đạo và Từ Hàng, nên những năm gần đây, Kiểm Hoàng Long Vô Tâm không hề lộ diện, cũng không biết có phải đang trốn tránh vị cuồng nhân này hay không.

Không ngờ hôm nay lại chạm mặt nhau ở đây, xem ra là không phân cao thấp thì không xong rồi!

Phải biết rằng, danh hiệu Đông Hoàng của Từ Vấn Đạo là do chính bản thân hắn ta từng cú đấm từng cú đá giành lấy. Từ khi mới bước chân vào giang hồ, hễ cứ đột phá một cảnh giới,

hắn ta sẽ đi tìm những cao thủ cùng cảnh giới ở nơi đó để tỉ thí.

Sau khi đánh bại đối phương một cách triệt để, hắn ta lại đổi địa điểm khác, tiếp tục khiêu chiến!

Bất kể già trẻ, chỉ cần cảnh giới ngang bằng với hắn ta, cho dù là bậc tiền bối hay hậu bối đều bị vị cuồng nhân này khiêu chiến.

Thậm chí, sau khi bước vào Tứ phẩm, hắn ta không còn thỏa mãn với việc khiêu chiến những cao thủ ngang cảnh giới với mình nữa.

Mà bắt đầu khiêu chiến vượt cấp.

Trong khoảng thời gian đó, hắn ta có thắng có thua, nhưng chưa từng thua bất kỳ ai hai lần.

Từng có một vị cao thủ Tam phẩm hạ tầng, sau khi bị Từ Vấn Đạo khiêu chiến, đã ra tay dạy cho hắn ta một bài học nhớ đời, thậm chí còn muốn dồn hắn ta vào chỗ chết.

Nhưng cuối cùng, Từ Vấn Đạo lúc đó mới chỉ là Tứ phẩm thượng tầng vẫn may mắn chạy thoát. Đến khi Từ Vấn Đạo xuất hiện trở lại, người bị đánh cho bầm dập, treo trên cổng thành suốt ba ngày ba đêm chính là vị cao thủ Tam phẩm kia.

Đông Hoàng Từ Vấn Đạo, tuyệt đối sẽ không thua trong tay cùng một người hai lần!

Có người từng đúc kết về vị cuồng nhân tuyệt thế này như sau: Ngoài đánh nhau ra thì chính là đang trên đường đi đánh nhau!

Chỉ là những năm gần đây, tin tức về Đông Hoàng ngày càng ít đi, bởi vì tu vi của hắn ta đã quá cao, không tìm được ai để đánh nữa.

Hôm nay va phải Long Vô Tâm, xem ra là không phân định thắng thua thì không được rồi.

Đúng lúc Từ Vấn Đạo cười lớn, đánh bật Kiếm Hoàng Long Vô Tâm bay vào trong kinh thành, thậm chí còn húc đổ luôn hai cánh cổng thành, thì...

Long Vô Tâm vốn đang ở thế hạ phong bỗng nhiên chặn đứng được đà lui về phía sau, trong mắt lóe lên tia sắc bén, hai ngón

tay trái khép lại, quát lớn: “Lui!”

Thanh Thu Thủy kiếm đang kề trước ngực Từ Vấn Đạo bỗng nhiên tỏa ra một luồng kiếm khí kinh thiên, đánh thẳng vào người hắn ta.

Kiếm Hoàng bị Đông Hoàng đánh bay vào trong kinh thành thế nào, thì giờ phút này, hắn ta sẽ đánh bật Từ Vấn Đạo ra ngoài như thế ấy!

Tay áo tung bay, hai tay chống lên tường, trên mặt Đông Hoàng Từ Vấn Đạo là vẻ hưng phấn tốt độ: “Sảng khoái! Sảng khoái!”

Sau đó, hắn ta lại càng lao vào trong kinh thành với tốc độ nhanh hơn.

“Thật là một tên điên da dày thịt béo!”

Nhìn thấy kẻ cuồng tuyệt thế lại xông tới trước mặt, Long Vô Tâm nắm chặt chuôi kiếm, kiếm khí rực rỡ phóng lên trời, nổ tung trên không trung, sau đó hóa thành hàng vạn tia kiếm khí, đồng loạt nhắm thẳng vào Từ Vấn Đạo.

“Tới hay lắm!”

Trời giáng mưa kiếm, Từ Vấn Đạo liền tạo ra sóng to gió lớn giữa nhân gian. Chân khí trên người hắn ta quả thực mệnh mông như biển cả, vô cùng vô tận, từng đợt chân khí cuộn cuộn, tầng tầng lớp lớp, cuồn cuộn ép nuốt chừng cơn mưa kiếm khủng bố kia.

Chỉ thấy trong phạm vi ba mươi trượng xung quanh lấy hắn ta làm trung tâm, những viên gạch lát nền kinh thành đều hóa thành bột mịn.

Thế nhưng, những người dân xung quanh chứng kiến cảnh tượng này, vậy mà không một ai bị thương.

Rõ ràng là Từ Vấn Đạo đã tiếp nhận toàn bộ uy lực của kiếm chiêu vừa rồi của Long Vô Tâm, không để lọt ra ngoài một chút nào!

Nếu như không biết chuyện gì đang xảy ra, chắc hẳn mọi người sẽ nghĩ vị Đông Hoàng này thật là vĩ đại, chính nghĩa.

Nhưng chỉ có những người trong giang hồ mới hiểu rõ, cho dù là ở đâu, cho dù đối thủ là ai, chỉ cần đánh nhau với tên điên này...

Thì tất cả chiêu thức của đối phương, Từ Vấn Đạo đều sẽ không né tránh dù chỉ là một chút, hắn ta sẽ tiếp nhận toàn bộ công kích, sau đó trả lại cho đối phương gấp đôi!

Chương 973 - Tam Hoàng

Vô số vết kiếm chi chít khắp tường thành, xung quanh chẳng còn bóng người.

Giang hồ võ nhân ban đầu còn muốn xem Đông Hoàng và Kiếm Hoàng đại chiến, khi nhìn thấy kiếm khí ngập trời của Long Vô Tâm, chỉ hận cha mẹ sinh ra thiếu hai cẳng.

Loại náo nhiệt này há phải thứ bọn họ có thể xem sao?

Long Vô Tâm, một trong Tứ Hoàng, khoe miệng dính máu, mặt không chút biểu hiện nhìn người trước mặt.

So với hắn, Từ Vấn Đạo dường như thê thảm hơn, trên người ba vết kiếm, nhưng ánh mắt hưng phấn không hề giảm sút.

Nhìn thì có vẻ Đông Hoàng bị thương không nhẹ, nhưng chỉ có Long Vô Tâm mới biết, tên điên trước mặt căn bản không hề hấn gì.

Trên người hắn càng nhiều vết thương, hắn càng hưng phấn, đối thủ càng mạnh, hắn càng khoái trá.

Hơn nữa, xét về nội lực thâm hậu, có lẽ tên điên này mới là đệ nhất nhân trong Tứ Hoàng.

Giữa hai người, có một người mặc long bào.

Nhân Hoàng - Tiêu Vô Đạo!

“Mau mau, Tiêu Vô Đạo, Long Vô Tâm, hai người cùng lên đi! Hôm nay đánh bại hai người! Từ Vấn Đạo ta mới là thiên hạ đệ nhất chân chính!”

Nghe vậy, Long Vô Tâm không có cảm xúc gì.

Tiêu Vô Đạo lại tức giận đến mức suýt thổ huyết, nếu không phải hắn đến kịp thời, e rằng cả ngoại thành đã bị hai người

này phá hủy.

Hơn nữa, mời hai người đến là để đánh nhau sao?

Nếu Triệu Khang lúc này xuất hiện, chẳng phải sẽ bị nhất võng đả tận (bắt gọn trong một mẻ lưới) sao?

Thấy Từ Vấn Đạo dường như muốn ra tay, Tiêu Vô Đạo hừ lạnh: “Từ Vấn Đạo, cho dù ngươi đánh bại cả hai chúng ta, ngươi cũng không thể trở thành thiên hạ đệ nhất.”

Nghe vậy, Từ Vấn Đạo sững sờ, một chương đánh ra cũng dừng lại trước trán Tiêu Vô Đạo: “Ý ngươi là sao?”

Kể từ khi tu vi bước vào Nhị phẩm trung kỳ, hắn đã từng giao đấu với Tiêu Vô Đạo và Từ Hàng, Long Vô Tâm thì luôn trốn tránh.

Từ Vấn Đạo những năm gần đây chỉ cảm thấy rất nhàm chán, chí hướng cả đời của hắn chính là đánh bại võ giả thiên hạ, trở thành võ đạo đệ nhất nhân.

Nhưng hiện nay trên đời này, người có thể khiến hắn phải dốc toàn lực chỉ có ba người mà thôi.

Chỉ cần đánh bại ba người này, chí hướng cả đời của hắn coi như đã đạt thành, nhưng lúc này Tiêu Vô Đạo lại nói đánh bại hai người bọn họ cũng không thể trở thành thiên hạ đệ nhất, chẳng phải là nói đùa sao?

Tiêu Vô Đạo nhíu mày: “Trẫm chẳng phải đã truyền tin báo cho ngươi, Phật Hoàng Từ Hàng đã chết rồi sao?”

Từ Vấn Đạo khinh thường nói: “Tên hòa thượng chỉ biết thủ thế, chết trong tay ngươi ta không hề bất ngờ.”

Tiêu Vô Đạo: “...”

“Phật Hoàng không phải do trẫm giết.” Im lặng một lúc, Tiêu Vô Đạo lên tiếng.

Từ Vấn Đạo sững sốt: “Không phải ngươi giết thì là ai? Chẳng lẽ là Long Vô Tâm?”

“Bức thư trẫm viết cho ngươi, ngươi không xem hết sao!” Tiêu Vô Đạo suýt nữa thì tức chết, tên điên này chẳng lẽ chỉ xem phần đầu là Phật Hoàng đã chết?

“Chuyện không quan trọng, xem làm gì. Người mời ta đến, chẳng lẽ không phải là muốn đánh nhau với ta sao?” Từ Vấn Đạo hừ lạnh.

“Kẻ giết Phật Hoàng là người khác.”

Tiêu Vô Đạo kiên nhẫn nói, mẹ nó, nếu lúc này hấn không bị thương nặng, có lẽ đã đánh tên điên thiếu não này một trận rồi, chứ không phải nhẫn nhịn như thế này.

“Là ai?” Từ Vấn Đạo lập tức hứng thú.

Tên hòa thượng Từ Hàng kia da dày thịt béo, người có thể giết hấn tuyệt đối là cao thủ!

So với sự nghi ngờ của Từ Vấn Đạo, Long Vô Tâm lúc này lại rất bình tĩnh, hấn đã sớm biết được toàn bộ sự tình từ bức thư của Tiêu Vô Đạo.

Trong lòng hiểu rõ, lần này mình nhất định phải liên thủ với Tiêu Vô Đạo và tên điên Từ Vấn Đạo.

Bởi vì người đó đã quay lại đòi nợ rồi!

“Nơi này không phải chỗ nói chuyện, theo trẫm vào cung, Từ Vấn Đạo, chẳng phải ngươi muốn khiêu chiến cao thủ thiên hạ, trở thành thiên hạ đệ nhất sao? Trẫm đảm bảo đối thủ lần này sẽ khiến ngươi hưng phấn tột độ!” Tiêu Vô Đạo cười khẩy.

...

Một trận đại chiến vì sự xuất hiện của Tiêu Vô Đạo mà kết thúc giữa chừng, trong Ngự Hoa Viên hoàng cung.

Đông Hoàng không khỏi nóng lòng lên tiếng: “Nói mau, Tiêu Vô Đạo, kẻ giết Từ Hàng là ai! Rốt cuộc là cao thủ nào? Hiện giờ đang ở đâu?”

Tiêu Vô Đạo mỉm cười: “Đừng vội, người này hiện giờ không có ở đế đô, nhưng nhất định sẽ có một ngày hấn xuất hiện.”

“Người dám lừa ta?” Ánh mắt Từ Vấn Đạo trầm xuống.

Long Vô Tâm lúc này lên tiếng: “Bệ hạ không có lừa ngươi, nếu thật sự là người đó, tu vi của hấn tuyệt đối ở trên cả ta và ngươi.”

“Thật thú vị? Hai người một xướng một họa nói chuyện rất cuộc là có ý gì, mau nói rõ ràng cho ta!”

Tiêu Vô Đạo lúc này mới nói: “Người chỉ cần biết, hắn chỉ dùng một chiêu đã đánh bại trăm.”

“Không thể nào!”

Từ Ván Đạo khiếp sợ tột độ, tuy hắn khi chiến đấu, người ngoài cũng cho hắn là kẻ điên, nhưng không có nghĩa là hắn ngốc.

Một chiêu đánh bại một Nhị phẩm trung kỳ, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!

Long Vô Tâm cũng có chút khó tin, nếu thật sự như vậy, chẳng phải tên kia ba chiêu có thể giải quyết cả ba người bọn họ?

Vậy thì còn đánh cái gì nữa, trực tiếp đi treo cổ cho xong.

Tiêu Vô Đạo tiếp tục nói: “Chuyện này là thật, Phật Hoàng Từ Hàng cũng chết trong tay hắn, nhưng trăm đã có cách đối phó với hắn, chẳng lẽ Từ Ván Đạo người sợ rồi sao?”

Từ Ván Đạo sững sờ một lúc, sau đó cười ha hả: “Từ Ván Đạo ta cả đời giao đấu vô số, chưa từng sợ ai bao giờ! Có tuyệt đỉnh cường giả như vậy, nếu không được giao đấu một trận thì thật đáng tiếc!”

“Tiêu Vô Đạo, người cứ nói hắn là ai, ở đâu, ta lập tức đi tìm hắn! Hoặc là ta đánh bại hắn, hoặc là hắn đánh chết ta!”

Tiêu Vô Đạo lại cười: “Khâm phục, nhưng trăm vẫn muốn nói, chỉ cần người ở lại để đồ, người này nhất định sẽ xuất hiện, đến lúc đó người muốn đơn đấu hay liên thủ với chúng ta đều tùy người!”

Tên điên trước mắt này tuy thích nhất là đơn đả độc đấu, nhưng cũng không phải chưa từng liên thủ với ai.

Đặc biệt là khi đối mặt với loại đối thủ tuyệt đối không thể chiến thắng.

Hắn ta, Từ Ván Đạo, không quan tâm là ý đông hiệp yếu hay không, dù sao cũng phải xông lên đánh cho đã tay đã rồi tính.

Nghe những lời này của Đại Nguyên thiên tử, Từ Vấn Đạo hừ lạnh một tiếng: “Tốt nhất là người nói thật, trong vòng năm năm mà cao thủ này không xuất hiện, ta sẽ đổi hoàng đế cho Đại Nguyên!”

Tiêu Vô Đạo không trả lời, nhưng trong lòng cũng hừ lạnh một tiếng, chờ trầm tìm được Quỷ Hoa Bảo Điện, đến lúc đó đừng nói là Triệu Khang, cho dù là Từ Vấn Đạo cũng không đáng ngại!

Nói xong, Từ Vấn Đạo liền trực tiếp rời khỏi Ngự Hoa Viên, Tiêu Vô Đạo cũng không sợ hãi rời khỏi đế đô.

Đông Hoàng đối với chuyện gì cũng không có kiên nhẫn, trừ khi là đánh nhau với cao thủ, trong trường hợp này, hắn sẽ còn kiên nhẫn hơn cả người câu cá mười vạn lần.

Chờ Từ Vấn Đạo rời đi, Tiêu Vô Đạo nhìn về phía Long Vô Tâm: “Lúc này là lúc trầm và người thương lượng cho kỹ càng.”

Long Vô Tâm khẽ gật đầu, sau đó vẫn không nhin được hỏi: “Bệ hạ có thể khẳng định là hắn?”

Tiêu Vô Đạo nói: “Thiên chân vạn xác.”

“Xem ra, thật sự là đến đòi nợ rồi.” Long Vô Tâm thở dài.

Năm đó, lúc Triệu Khang rời khỏi Càn quốc, từng để lại vô số sản nghiệp, những thứ này sau đó đều bị các đại thần triều đình chia chác hết, hành vi như vậy tự nhiên vấp phải sự phản đối của một số thuộc hạ tâm phúc của Triệu Khang.

Chương 974 - Cái Tên

Lúc bấy giờ, trong quân đội, vô số người thân tín của Triệu Khang ra mặt phản đối, nhưng những vị đại thần muốn nuốt trọn gia sản của hắn đã nắm giữ quyền lực trong tay.

Họ không còn đường lui, do đó, một cuộc tàn sát bắt đầu.

Gia tộc của Long Vô Tâm chính là một trong những kẻ hưởng lợi từ biến cố này.

Đó cũng là lý do tại sao sau khi nhận được thư của Tiêu Vô Đạo, hắn liền lập tức đến kinh thành.

“Người đã rõ trong lòng là tốt rồi.”

Nhìn phản ứng của Long Vô Tâm, Tiêu Vô Đạo thầm hài lòng. Hẳn triệu tập Long Vô Tâm và Từ Vấn Đạo chính là muốn tìm kiếm hai trợ thủ đắc lực.

Cùng lúc đó, hẳn cũng phái người đi tìm Quỷ Hoa Bảo Điện.

Tuy nhiên, sau hai lần thất bại dưới tay Triệu Khang, Tiêu Vô Đạo hiểu rõ, giữa hắn và Triệu Khang tồn tại một khoảng cách rất lớn về cảnh giới. Chỉ dựa vào sự áp chế của Quỷ Hoa Bảo Điện là chưa đủ an toàn.

Thêm vào đó, nếu có thêm Từ Vấn Đạo và Long Vô Tâm, tỷ lệ thắng sẽ tăng lên đáng kể.

Tiêu Vô Đạo biết rõ, lý do Triệu Khang hai lần tha mạng cho hắn là vì muốn sỉ nhục hắn. Tên khốn kiếp đó chắc chắn đang âm mưu muốn hủy diệt Đại Nguyên của hắn.

Nếu không, hắn ta đã không hủy hoại bản vẽ chế tạo hỏa khí.

Vì vậy, hắn vẫn còn thời gian để đối phó!

Im lặng một lúc, Long Vô Tâm ngẩng đầu, tay phải khẽ vuốt ve vỏ kiếm: “Như lời bệ hạ, Triệu Khang chỉ bằng một chiêu đã có thể khiến người trọng thương, tu vi của hắn chắc chắn đã đạt đến cảnh giới kinh thế hãi tục.”

“Cho dù có cả tên điên kia, cộng thêm ta và người, e rằng cũng không phải đối thủ của hắn?”

Tiêu Vô Đạo cười khẩy: “Đúng vậy, nhưng ít nhất cũng có thêm phần thắng, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng trăm sẽ ngồi chờ chết sao?”

Long Vô Tâm nói: “Vậy thì tốt, hiện nay trong thiên hạ, số lượng tam phẩm võ phu cũng không ít, chỉ bằng triệu tập bọn họ, chờ Triệu Khang xuất hiện?”

“Việc này trăm đã cho người sắp xếp từ sớm, chúng ta chỉ cần chờ Triệu Khang tự chui đầu vào lưới!”

Long Vô Tâm cười nói: “Hắn ta sẽ dễ dàng rơi vào bẫy như vậy sao?”

“Nhất định rồi, trong tay trăm có thứ mà cả đời này hắn ta cũng không thể dứt bỏ được!”

Trên mặt hiện lên nụ cười có phần dữ tợn, Tiêu Vô Đạo lúc này cũng điên cuồng như Đông Hoàng năm xưa khi cầu chiến.

...

Gió thổi vi vu, cỏ cây như những trang sách lật giở xào xạc.

Trên mảnh đất hoang vu, một đoàn người đông đúc di chuyển như đàn chim di cư, đội hình vô cùng chỉnh tề.

Bên ngoài đội ngũ, có người liên tục tuần tra, đề phòng người già, trẻ nhỏ bị lạc đường.

Trên lưng ngựa, Triệu Khang tay cầm bút không ngừng viết gì đó trên giấy.

Trải qua nhiều năm chinh chiến, đừng nói viết chữ vẽ tranh trên lưng ngựa, cho dù nhắm mắt ngủ cũng không thành vấn đề.

Chữ viết tuy vẫn xấu như mọi khi, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra.

Ngô Niệm Khanh cười một con ngựa khác đi song song với hắn, ánh mắt nàng lưu luyến nhìn theo, dáng vẻ nam nhân tập trung nghiêm túc luôn có sức hút đặc biệt đối với nữ nhân.

Từ lần đầu gặp gỡ cho đến bây giờ, sau một thời gian dài bên nhau, quan hệ càng thêm thân thiết, trong lòng nàng lại càng thêm xót xa.

Triệu Khang trước mắt và người trong lời kể của Nữ Đế giống hệt nhau, nhưng nàng luôn cảm thấy đây không phải là con người thật của hắn.

Bàn tay vô thức đưa lên, vén gọn mái tóc rối tung bay trong gió ra sau, Triệu Khang nhìn nữ tử có chút ngẩn ngơ.

Nàng chớp nhẹ hàng mi: “Sao vậy?”

Triệu Khang lắc đầu: “Không có gì.”

Chỉ là vừa rồi trong thoáng chốc, dáng vẻ của nàng như có thêm một chút bóng dáng của Linh Lung, khiến hắn nhất thời không phân biệt được đâu là thực, đâu là ảo.

Lúc này, tiếng vó ngựa từ phía trước truyền đến, Triệu Khang ngẩng đầu nhìn lên, là Chu Hồ.

Nam tử trẻ tuổi ghìem cương ngựa, dáng vẻ có chút phong thái của cổ nhân, nhìn Triệu Khang kích động nói: “Triệu soái, phía trước chưa đầy hai dặm, đã xuất hiện con đường núi mà ngài nói rồi.”

Triệu Khang nghe vậy gật đầu: “Thông báo cho mọi người, tiếp tục cố gắng, vượt qua con đường núi này là đến nơi rồi.”

“Tuân lệnh!”

Trở lại chốn cũ, nhưng cảnh còn người mất.

Triệu Khang nhìn trần đỏ nát phía xa, khi xưa dẫn Diệp Hồng Tuyết cùng những người khác đến Đông Vực, vì muốn thăm dò địa hình, hắn không đi theo những con đường quen thuộc mà cứ thấy nơi nào thuận mắt liền đi.

Lúc rời khỏi Đông Vực, bọn họ đã đi qua trần này, sau đó vòng qua thảo nguyên, đến vài bộ lạc người Man.

Khi đó, trần nhỏ này còn rất náo nhiệt.

Nhưng lúc này, nơi đây lại không một bóng người.

“Chu Hồ, Trương Thủ Càn, Hoàng Bá Thiên, Cao Sung, Lâm Phái Đạt...”

Triệu Khang lần lượt gọi tên, phía sau vang lên từng tiếng đáp lại.

“Có!”

“Chia đội hình thành bốn hàng, đội hộ vệ đi đầu, cẩn thận đề phòng xung quanh.”

Triệu Khang dứt lời, thúc ngựa tiến vào trần. Trần không lớn, hầu hết nhà cửa đều đổ nát.

Chu Hồ dẫn theo đội hộ vệ dưới trướng tìm kiếm một vòng rồi trở về: “Triệu soái, không phát hiện ra tung tích của người sống.”

“Xem ra cuộc nổi loạn mà Dương Càn và Ngũ Hùng khơi mào đã khiến người ta vô cùng phần nộ.” Triệu Khang nhếch miệng cười, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, nụ cười ấy ẩn chứa lửa giận.

Vượt qua thị trấn đồ nát, Triệu Khang cùng đoàn người đi thêm khoảng nửa canh giờ, phía trước bỗng xuất hiện một đám người.

Chu Long lập tức giương cung lên.

Triệu Khang neho mắt nhìn, phát hiện phía trước có không ít người, hơn nữa rất nhiều người mặc giáp trụ, tuyệt đối không phải là tội dân như lời Ngô Niệm Khanh nói.

Sự xuất hiện của bọn họ hiển nhiên cũng khiến đôi phương chú ý, những người mặc giáp trụ kia đều nhìn sang.

Sao lại đột ngột xuất hiện một đám người như vậy?

Đang lúc hai bên quan sát lẫn nhau, trong đám người đối diện có một người cười ngửa, tay cầm trường thương bước ra, lên tiếng quát: “Dừng lại! Các ngươi là ai?”

Triệu Khang kéo dây cương, nhìn thấy đám binh lính kia có khoảng ba mươi người, bên đường có một túp lều tranh, bên cạnh dựng một cái chòi bằng cỏ.

Trong chòi kê hai chiếc bàn cũ kỹ, bên cạnh treo một lá cờ, trên đó viết một chữ “Rượu”.

Hình như là một quán rượu.

Có một nữ tử ăn mặc lam lũ ngồi trên mặt đất, mái tóc vàng hoe xõa xuống che khuất khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy mờ hồ gương mặt sưng phù và vết máu bên khóe miệng. Bên cạnh nữ tử đầu cài trâm ngọc rẻ tiền còn có một nam nhân nằm đó, ngực bị một con dao đâm trúng, máu nhuộm đỏ cả một vùng, có vẻ như vừa mới chết không lâu.

Chắc là phu quân của nàng ta?

Thế nhưng kỳ lạ là, nữ tử kia dường như không hề đau buồn, chỉ ngồi thẫn thờ trên mặt đất.

Lúc này, Ngô Niệm Khanh cùng những người khác cũng đã đến gần, ánh mắt đám binh lính kia lập tức sáng rực, tên lính cầm thương bước ra lúc này kích động nói: “Lại thêm một tuyệt sắc giai nhân, hahaha, huynh đệ, tối nay chúng ta có phúc rồi!”

“Hôm nay lại gặp được hai đại mỹ nhân, giết lũ tội dân này, mang người về hưởng dụng cho đã!”

Chỉ là khoảnh khắc tiếp theo, nữ tử liền sững sờ.

Bởi vì trước mặt nàng bỗng xuất hiện thêm một người, nàng nhìn chằm chằm bạch y thanh niên đang ngồi xổm trước mặt mình.

Trong mắt đôi phương tràn đầy vẻ nghi hoặc và không chắc chắn, cuối cùng thậm chí còn đưa tay vén mái tóc rối bù của nàng ra, động tác này khiến đám binh lính kia chú ý.

Bọn chúng cũng không quan tâm hấn ta làm cách nào đột nhiên xuất hiện ở đây, một tên lính xuống ngựa, giơ chân đạp mạnh vào lưng Triệu Khang: “Tên chó chết tiệt, muốn chết sao?”

Triệu Khang lại chỉ nhìn nữ tử trước mặt, giọng nói tràn đầy nghi hoặc: “Nàng tên gì?”

Chương 975 - Giam cầm

“Triệu soái!”

Thấy Triệu Khang bị tên lính đá trúng, Chu Hồ quát lớn, lập tức giương cung lấp tên.

Nhưng ngay sau đó, một luồng khí kinh từ mặt đất bốc lên, hất tung hai ba mươi tên lính lên không trung rồi nện mạnh xuống đất.

Ai nấy đều kêu la thảm thiết, bởi vì bộ giáp trên người họ chẳng hề nhẹ chút nào!

Giải quyết xong chuyện này, Triệu Khang mới quay đầu nhìn người con gái trước mặt.

Nàng có mái tóc hơi vàng hoe, dấu hiệu của việc thiếu dinh dưỡng kinh niên. Làn da nàng ngăm đen, thiếu sức sống, chỉ có đôi mắt phượng long lạnh như nước mùa xuân, dường như không cần bộc lộ quá nhiều cảm xúc cũng có thể câu hồn đoạt phách người khác.

Nét thần thái ấy thật sự rất giống!

Mặc dù xuất thân thấp hèn, nhưng ngũ quan tinh xảo kết hợp với nhau, tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ đầy ma mị. Cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ này khiến Triệu Khang vừa kinh ngạc, vừa xúc động, lại vừa khó hiểu.

Hắn không khỏi hỏi lại: “Nàng tên gì?”

Người con gái liếc nhìn hắn, bỗng nhiên cười, nụ cười có chút phong trần: “Tiểu lang quân thật tuần tú, hỏi tên họ của ta, chẳng lẽ muốn cứu ta thoát khỏi bể khổ?”

Hình như có chút giống rồi!

Triệu Khang có chút do dự, sau đó đưa tay ra: “Đi.”

Người con gái mỉm cười đưa tay ra: “Được thôi.”

Hồng nhan tự cổ như tờ giấy mỏng, thân bất do kỷ, dù sao cũng chỉ có khổ đau, hà cớ gì phải bận tâm đến những chuyện khác?

...

Củ khô cháy tí tách trong ngọn lửa.

Dạy dỗ xong đám lính kia, Chu Hổ cầm lương khô đến trước mặt Ngô Niệm Khang.

Nàng ngồi trên mặt đất, hai tay ôm lấy hai chân, gục đầu lên gối, ánh mắt lại nhìn về phía hai người bên đồng lửa kia.

“Điện hạ, ăn chút gì đi.” Chu Hổ nói.

Người con gái không quay đầu lại, chỉ khẽ nói: “Phát cho những người khác ăn đi, ta không đói.”

Chu Hổ nhìn theo ánh mắt của nàng, thấy Triệu Khang đang đưa thức ăn cho một người con gái khác, thậm chí còn dùng chân khí giúp nàng ta xoa dịu vết sưng đỏ trên mặt.

Cảnh tượng này toát lên mùi vị “có mới nới cũ”.

Mặc dù trong lòng Chu Hổ rất kính trọng Triệu Khang, nhưng lúc này cũng không khỏi oán thăm, đại soái cho dù có nhìn trúng nữ tử kia cũng không cần phải vội vàng như vậy chứ?

Hơn nữa, nữ tử kia về dung mạo cũng không sánh bằng Niệm Khang điện hạ!

Bên cạnh đồng lửa.

Người con gái dường như cũng nhận ra ánh mắt đang nhìn mình, nàng mỉm cười dịu dàng với chủ nhân của ánh mắt ấy, sau đó mới quay sang nhìn bạch y thanh niên bên cạnh.

Chỉ nhìn dung mạo, hẳn ta có vẻ nhỏ hơn nàng vài tuổi, tuy rằng không phải là người thường, nhưng mái tóc bạc trắng khiến người ta không khỏi có chút xót xa.

Nàng suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Hứa Tinh.”

Triệu Khang dừng động tác xé thịt khô, đáp: “Triệu Khang.”

Hứa Tinh cười, nhận lấy miếng thịt khô từ tay Triệu Khang, món đồ quý hiếm này không phải ai cũng được ăn, ngoại trừ người của Kinh Lược ti.

Triệu Khang nghiêng đầu nhìn Hứa Tinh, cách ăn uống của nàng không hề tao nhã, ngược lại có chút thô lỗ, khác hẳn với phong tình mà hắn tưởng tượng.

Nàng ăn hết nửa cân thịt khô, lại uống thêm hai hớp rượu sữa dê, rượu nhỏ xuống vạt áo cũng không thêm để ý.

Sau khi buông túi rượu xuống, nàng chỉ dùng tay áo lau vết rượu trên khóe miệng, rồi mỉm cười nhìn Triệu Khang: “Tiểu lang quân, nếu tối nay chàng muốn ngủ với ta, thì phiền chàng tìm chỗ trước đi.”

Cho một miếng thịt khô vào miệng, cảm nhận vị mặn nhạt nhạt, Triệu Khang khẽ nói: “Ta chỉ muốn làm rõ một số chuyện.”

Hứa Tinh cũng không bất ngờ, ánh mắt của nữ tử bên kia như muốn giết người, mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, những nữ tử khác e rằng ngay cả hoa đại cũng không bằng.

Nàng hỏi: “Chuyện gì?”

Triệu Khang nhất thời không biết nên mở lời như thế nào, chẳng lẽ nói tại sao nàng tên là Hứa Tinh mà không phải là Tống Khinh Nhan?

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Kể cho ta nghe về chuyện của nàng đi.”

Nghe vậy, Hứa Tinh cầm lấy túi rượu vừa đặt xuống uống một hớp, sau đó nói: “Giống như mọi người, ta xuất thân từ gia

đình tội dân. Ngày tân hôn, bọn sơn tặc tràn xuống núi, giết chết người thân và trượng phu của ta.”

“Chúng bắt ta lên núi. Một năm sau, quan binh Kinh Lược ti đi tiêu diệt bọn chúng, tên đầu lĩnh sơn tặc mang ta chạy trốn đến đây, mở một quán rượu nhỏ làm kế sinh nhai. Rồi hôm nay, quan binh đến đây, định bắt ta về doanh trại làm kỹ nữ.”

“Cũng chỉ có vậy thôi, không có gì đáng để hỏi cả.”

Những lời khó nói với người thường, nhưng khi nói ra từ miệng Hứa Tinh lại trở nên tự nhiên đến lạ, nụ cười trên môi nàng cũng chẳng hề giảm đi.

Triệu Khang nhất thời chìm vào trầm tư, giữa Hứa Tinh và nàng có điểm tương đồng nhưng cũng có điểm khác biệt, rốt cuộc là trùng hợp hay là gì?

Trên đời nếu không có hai bông hoa giống hệt nhau, vậy Vân Tú và Tào Kiêm Hà phải giải thích như thế nào?

Nhưng nếu hai người bọn họ thật sự là chuyển thể trùng sinh, vậy hẳn phải làm sao?

Nói với bọn họ, ta là phu quân kiếp trước của các nàng, kiếp này rốt cuộc cũng tìm thấy các nàng, các nàng phải ở bên ta sao?

Hắn nhìn về phía Ngô Niệm Khang ở đằng xa, thấy hắn nhìn qua, nàng liền dời mắt đi chỗ khác, chỉ len lén dùng đuôi mắt quan sát phản ứng của hắn, khiến người ta không khỏi bật cười.

Hắn đột nhiên mỉm cười, trong lòng đã hiểu rõ.

Người hắn muốn không phải là Hứa Tinh trước mắt, cũng không phải là Ngô Niệm Khang ở đằng xa, Triệu Khang hắn muốn chính là Tiêu Linh Lung và Tống Khinh Nhan, người mà hắn yêu và cũng yêu hắn.

Hắn giống như một con quỷ dữ chìm trong địa ngục, không phải là không thể bỏ ra ngoài, mà là không muốn bỏ ra ngoài.

Tiếp tục giam cầm chính mình trong đó.

Triệu Khang lên tiếng: “Thủ Càn.”

“Lão gia!”

Nghe thấy tiếng gọi, Trương Thủ Càn vội vàng đứng dậy chạy tới, Triệu Khang nói: “Dựng một cái lều cho nàng ta nghỉ ngơi.”

“Vâng, lão gia.”

Triệu Khang lúc này lại hỏi Hứa Tinh: “Kinh Lược ti là gì?”

Nghe vậy, Hứa Tinh biết người trước mặt không phải là tội dân gì, nàng nhìn lên bầu trời đêm: “Kinh Lược ti là nha môn quản lý cả vùng đất này, sau khi tất cả mọi người bị triều đình biến thành tội dân.”

“Thì có Kinh Lược ti quản chế tất cả mọi người, ngoài cái gọi là triều đình ra thì Kinh Lược ti là lớn nhất, mạng sống của tất cả tội dân chúng ta đều nằm trong tay Kinh Lược ti.”

Triệu Khang ồ một tiếng rồi tiếp tục hỏi: “Vậy người đứng đầu Kinh Lược ti?”

“Chuyện này ta không biết.”

Hứa Tinh như nhìn kẻ ngốc mà nhìn hẩn, sau đó bổ sung thêm một câu: “Chỉ là trước kia khi còn ở trên núi, nghe đám khốn kiếp kia khoác lác, người làm quan ở Kinh Lược ti họ Trương.”

“Họ Trương à.” Triệu Khang chặc lưỡi, lại nhớ tới một người quen cũ.

Chẳng trách ở cái đất tội lỗi kia chỉ có Dương Ác và Ngô Ác, thì ra hậu nhân của vị hộ bộ thị lang năm xưa đã trở thành hoàng đế đất phương Đông này rồi sao?

Lúc này Trương Thủ Càn đi tới: “Lão gia, lều dựng xong rồi.”

Hứa Tinh nghe vậy liền đứng dậy, liếc nhìn Triệu Khang một cái rồi đi về phía cái lều, không hề kiêng dè cởi quần áo ra.

Chỉ là khi quay đầu lại, nàng phát hiện người nọ chỉ đang nhìn đồng lửa ngẩn ngơ, dường như không có ý định muốn “thương thức” nàng.

Chẳng lẽ nhân gian không chỉ có khổ đau?

Chương 976 - Công Thành

Cuối cùng...

Ngô Niệm Khang không nhìn được nữa, gương mặt đầy u oán bước tới, như một chú mèo nhỏ bị úy khuất, ngồi xổm xuống bên cạnh Triệu Khang.

Thấy Triệu Khang không có ý định để ý đến mình, nàng lại hỏi: “Nàng là ai?”

“Hứa Tinh.”

Triệu Khang mỉm cười. Ngô Niệm Khang nghi hoặc: “Hai người quen biết sao?”

Không thể nào, trước đó Triệu Khang còn hỏi tên người ta mà.

Triệu Khang lắc đầu: “Nàng ấy rất giống một người, nàng cũng vậy.”

Nhưng cũng không phải.

Thầm than thở trong lòng, Triệu Khang đứng dậy nói: “Ta đi xem mấy tên quan binh kia thế nào, trời sắp tối rồi, ngày mai còn phải lên đường, nàng nghỉ ngơi sớm đi.”

Nhìn hắn rời đi, Ngô Niệm Khang có đầy bụng lời muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, trong lòng có chút buồn bực.

...

“Đại hiệp, tha mạng! Tha mạng cho chúng ta!”

“Đúng vậy, đại hiệp, chúng ta sai rồi, chúng ta không dám nữa!”

“Xin ngài rủ lòng thương, tha cho chúng ta một mạng!”

Vừa nhìn thấy Triệu Khang, đám quan binh Kinh Lược ty vội vàng kêu gào, so với vẻ hung hăng ban ngày, giờ đây bộ dạng của bọn chúng vô cùng thê thảm.

Ngay cả áo giáp cũng bị lột sạch mặc lên người đội hộ vệ của Chu Hồ.

Lúc này cả người chỉ còn độc một chiếc quần đùi, rốt cuộc cũng hiểu được mình đã chọc phải nhân vật không thể chọc vào rồi.

“Ta hỏi một câu, các người trả lời một câu.” Triệu Khang nói khễ.

“Minh bạch! Minh bạch! Ngài hỏi gì chúng ta trả lời đó!”

Một tên lính vội vàng tỏ vẻ ngoan ngoãn, nhưng lại bị Triệu Khang vung tay tát một cái, thất khiếu chảy máu, chết ngay tại chỗ.

“Nói nhảm.”

Triệu Khang hừ lạnh một tiếng, xách cổ thi thể ném ra ngoài, dọa cho không ít người tè ra quần.

“Kinh Lược ty ở đâu?” Triệu Khang hỏi.

“Ở Đông Phương Long Thành!” Một tên lính gào lên, sợ hãi trả lời chậm sẽ bị Triệu Khang đánh chết.

“Đông Phương Long Thành, chẳng phải đó là đế đô của Hạ quốc sao?”

Đám lính vội vàng nói: “Đại nhân, Hạ quốc là chuyện của gần trăm năm trước rồi! Bây giờ Đông Phương Long Thành chính là Kinh Lược ty, đóng quân sáu vạn!”

“Ngoài ra, mười tòa tội thành đều đóng quân hai vạn, đều do Kinh Lược ty quản lý, chúng ta đều là binh lính đóng tại thành Tội Ác thứ hai, được Kinh Lược ty tuyển chọn từ đám tội dân!”

“Tốt, rất tốt.”

Triệu Khang hài lòng gật đầu, lại hỏi: “Từng nghe nói đến Trương Minh Viễn chưa?”

Một tên lính ngần người ra một lúc, sau đó như nhớ ra điều gì đó, vội vàng kêu lên: “Ta biết, ta biết, Trương Minh Viễn là Kinh Lược sứ đời đầu tiên, sau đó Kinh Lược sứ đều do con cháu đời sau của hắn kế thừa...”

Sau một hồi tra hỏi không tính là nghiêm hình, Triệu Khang đã biết được tất cả những gì mình muốn biết.

Năm đó Dương Càn và Ngũ Hùng khởi binh tạo phản Đại Càn, ngoài quân Càn ban đầu, còn lôi kéo thêm hàng vạn người Đông Vực cùng tạo phản.

Nhưng lòng người khó đoán.

Trương Minh Viễn vốn phụ trách hậu cần đã phản bội hai người, dẫn đến Dương Càn và Ngũ Hùng thất bại, chết trên chiến trường.

Tất cả quân phản loạn đều bị tiêu diệt, triều đình vì trả thù và răn đe, đã phái đại quân đến Đông Vực tàn sát, tiến hành cuộc thảm sát vô cùng dã man.

Thành trì, ruộng vườn, tất cả đều bị hủy hoại, người bị giết không kể xiết.

Sau đó, người Đông Vực bị liệt vào hàng ngũ tội dân, triều đình thiết lập Kinh Lược ty, phái quân đóng giữ, còn Trương Minh Viễn vì hướng về triều đình nên được phong làm Kinh Lược sứ đời đầu tiên.

Nắm giữ toàn bộ Đông Vực.

Ngoài việc hàng năm phải dâng mỹ nữ và vàng bạc cho triều đình, nhà họ Trương chẳng khác nào hoàng đế đất sét của Đông Vực.

Rõ ràng là triều đình cũng cho rằng sau cuộc thảm sát quy mô lớn đó, người Đông Vực gần như bị giết sạch, không còn giá trị bóc lột nữa, nên mới giao cho nhà họ Trương tự sinh tự diệt.

Điều thú vị là, Đông Phương Minh!

Tên nhóc được hấn phong làm Trấn Đông vương cũng cùng Dương Càn và Ngũ Hùng phát động cuộc nổi loạn này, dẫn đến việc cả gia tộc Đông Phương bị diệt vong.

Nghĩ lại, chẳng lẽ hai tên Dương Càn và Ngũ Hùng kia đã lừa gạt thằng nhóc đó, hứa hẹn sau khi diệt Đại Càn sẽ đưa nó lên làm hoàng đế?

Nhìn vào việc Ngũ Hùng đại tướng quân rất thích học tập tinh thần, thì chuyện này cũng không phải là không thể.

Mà sau khi Kinh Lược ty được thành lập, nhà họ Trương đã tập trung tám phần mười người Đông Vực vào mười tòa thành lớn, tức là mười tòa tội thành.

Biến những tội dân này thành nô lệ.

Nghe đến đây, Triệu Khang không khỏi thán phục, trách không được Trương Minh Viễn có thể quản lý được hộ bộ của Đại Càn, thì ra lão già nhà ngươi rất giỏi luôn cúi lấy lòng, đầu cơ trục lợi.

Chỉ là có từng nghĩ đến việc này sẽ liên lụy đến con cháu đời sau của mình không?

...

Sáng sớm hôm sau.

Mặc dù đã qua một đêm, nhưng sự u oán của Ngô Niệm Khang không những không giảm bớt, mà còn nặng nề hơn cả quãng thâm mắt, như một bóng ma bám theo Triệu Khang đang ra sức hô hào chỉ huy.

Chờ đến khi mọi người thu dọn xong xuôi, nàng lại trừng mắt nhìn Triệu Khang.

Hắn mỉm cười, ôm nàng lên lưng ngựa, sau đó nhìn sang Hứa Tinh từ lúc tỉnh dậy đến giờ vẫn im lặng không nói gì.

Nghĩ một lát, hắn bảo Trương Thủ Càn dắt một con ngựa đến, Hứa Tinh không nói gì, lật người lên ngựa.

Triệu Khang bảo đám lính tội thành dẫn đường, đi tới thành Tội Ác thứ mười gần nhất.

Theo lời đám lính này, mười tòa tội thành là nơi sinh sống của gần như tám mươi phần trăm người Đông Vực hiện nay.

Đồng thời, binh lính của các tội thành cũng thường xuyên ra ngoài, mục đích là để tuần tra, bắt giữ những người Đông Vực lang thang bên ngoài.

Tội dân trong tội thành, trừ lúc làm việc, còn lại ăn ngủ đều phải đeo xiềng xích, Kinh Lược ty có quyền sinh quyền sát tuyệt đối đối với đám tội dân bọn họ.

Cuộc thảm sát năm đó quá lớn, quá tàn khốc, đến nay đã qua mấy chục năm, nhưng vẫn chưa có tội dân nào dám phản kháng.

Mà những người sống trong tội thành này, ngày nào cũng phải làm việc không ngơi tay.

Hoặc là đào mỏ, xây thành, hoặc là trồng trọt, cơ bản là không có thu hoạch gì.

Ngay cả cơm ăn cũng phải do quân lính đóng trong thành phân phát.

Cách duy nhất để thoát khỏi số phận này là dựa vào việc mộ tổ bốc khói, được tuyển vào quân đội, thoát khỏi thân phận tội dân.

Tất nhiên còn một cách nữa, nhưng chỉ giới hạn ở phụ nữ.

Đó chính là dựa vào nhan sắc.

Nhưng cũng có người không may mắn, giống như Hứa Tinh ngày hôm qua, không bị người của Kinh Lược ty phát hiện, mà lại bị quân lính đóng giữ phát hiện.

Sau đó bị đưa về doanh trại, kết cục ra sao thì không cần phải nói cũng biết.

Nhớ lại những gì đám lính kia nói về tội thành đêm qua, Triệu Khang ôm Ngô Niệm Khang trong ngực, lẩm bầm: “Tội thành, tội thành, quả nhiên là thành trì của tội ác.”

Đi khoảng năm ngày đường, phía trước xuất hiện một tòa thành trì khổng lồ.

Tên lính dẫn đường dừng bước, quay đầu lại cung kính nhìn Triệu Khang: “Đại hiệp, thành Tội Ác thứ mười ở ngay phía trước.”

Triệu Khang thần nhiên nói: “Người đi gọi cửa, bảo bọn họ mở cửa thành đầu hàng.”

Nghe vậy, ngay cả Chu Hồ cũng cảm thấy Triệu Khang có phải là bị điên rồi không, còn Hoàng Bá Thiên thì lấy hai khẩu súng máy sau lưng ra, chuẩn bị chiến đấu.

Tên lính cũng không dám nói gì thêm, vội vàng thúc ngựa chạy về phía tòa thành phía trước, nhưng sau khi vào thành thì không thấy động tĩnh gì nữa.

Bảo mọi người ở yên tại chỗ, Triệu Khang xoay người xuống ngựa, từng bước từng bước đi về phía thành Tội Ác thứ mười.

Hứa Tinh không nhịn được nhìn về phía Ngô Niệm Khanh: “Hắn định làm gì vậy?”

Ngô Niệm Khang thản nhiên nói: “Công thành!”

Chương 977 - Phá Thành

Công thành?

Nghe thấy câu trả lời của Ngô Niệm Khang, Hứa Tinh chỉ cảm thấy khó tin, thậm chí muốn bật cười.

Mười tòa tội thành có thể chứa tám phần dân chúng Đông Vực, riêng một tòa thành đã đồ sộ vô cùng.

Như tòa thành tội thứ mười trước mắt, tường thành cao ngất mười trượng, toàn thân phản phát ánh kim loại màu xám đen, rõ ràng lúc xây dựng đã trộn thêm không ít sắt thép.

Thành trì như vậy trừ phi thần tiên hạ phàm, bằng không sao có thể bị một người công phá?

Huống chi trong thành tội thứ mười còn đóng giữ hai vạn binh mã Kinh Lược ty!

Cùng chung suy nghĩ với Hứa Tinh còn có Chu Hồ và những hậu duệ Nguyên Giang khác, tuy rằng họ sùng bái Triệu Khang một cách mù quáng.

Nhưng lúc này thấy Triệu Khang chẳng chút phòng bị, một mình đi về phía thành tội thứ mười, tất cả đều không khỏi toát mồ hôi thay.

Cùng lúc đó, trên lầu thành tội thứ mười, Trương Thiên Dương, vị tướng quân trấn thủ nơi này nhìn ra ngoài, chỉ thấy một bóng người thông dong cưỡi ngựa về phía tòa thành.

“Hắn chính là kẻ nguời nói?” Trương Thiên Dương đưa tay chỉ.

Tên lính bị Triệu Khang phái đi kêu gọi đầu hàng nhìn thoáng qua, khoảng cách khá xa hắn cũng không thấy rõ mặt mũi người tới, nhưng mái tóc bạc chói mắt khiến hắn ấn tượng sâu sắc, vội vàng kêu lên: “Chính hắn, chính hắn! Trương tướng quân, chính là kẻ này đã bắt chúng ta!”

“Còn có mấy huynh đệ bị thuộc hạ của hắn giam giữ, bọn chúng lai lịch bất minh, tuyệt đối không phải người tốt!”

Nghe lời tên lính, Trương Thiên Dương cười lạnh một tiếng: “Tội dân chính là tội dân, uống cho người còn là binh sĩ thành tội thứ hai.”

Tên lính lộ ra vẻ cười khở: “Trương đại nhân, người này chắc chắn là võ phu trong truyền thuyết, chúng ta còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã bị hắn đánh ngã xuống đất, hắn võ một chiêu có thể đánh chết một người!”

Năm đó sau khi Dương Càn và Ngũ Hùng khởi binh tạo phản thất bại, toàn bộ Đông Vực phải chịu sự trả thù tàn khốc của Đại Càn, gần như bị giết sạch.

Sau này, Kinh Lược ty tiếp quản Đông Vực, càng ra sức bóc lột đàn áp, ban hành vô số chính lệnh hà khắc, trong đó có một điều cấm người Đông Vực học võ.

Trong khoảng thời gian đó, vô số môn phái võ học của Đông Vực bị lục soát, tìm kiếm, tịch thu và thiêu hủy tập trung, bất kỳ ai học võ một khi bị phát hiện sẽ bị tru di cửu tộc!

Đông Vực từng là thánh địa võ học, đạt đến đỉnh cao võ công, không nói đến những cường giả đỉnh cao nhị phẩm bị Tào Kiêm Hà tiêu diệt, chỉ riêng những người sau này lưu lạc đến nước Càn như Lục Tuyết Oánh, Tả Thiên Khuyết có thể đỡ đạn pháo, Lâm huynh với tài hùng biện vô địch, chẳng phải đều là những nhân vật kiệt xuất sao?

Chỉ là giờ đây vật đổi sao dời.

“Võ phu?”

Nghe vậy, Trương Thiên Dương càng thêm khinh thường, nhìn Triệu Khang bên dưới ngày càng đến gần: “Vậy thì đã sao? Dám khiêu khích Kinh Lược ty, bản tướng quân sẽ khiến hắn chết không toàn thây!”

Lời còn chưa dứt, Triệu Khang bên ngoài đã đến trước cổng thành, hai bên cách nhau chưa đầy mười mét.

Trương Thiên Dương đang định quát lớn quát vắn lại lịch.

Thì thấy bóng người tóc bạc kia chậm rãi giơ tay lên, ngay sau đó một luồng cuồng phong gào thét nổi lên, trên vùng bình nguyên phía trước thành tội thứ mười đột nhiên xuất hiện bốn đạo kinh phong màu máu cuộn cuộn như rồng cuộn.

Dị tượng kinh người khiến người ta chưa kịp nhìn rõ, Trương Thiên Dương đã cảm thấy chân mình loạng choạng, như thể cả tòa thành đang rung chuyển.

Bốn đạo kinh phong màu máu lần lượt va chạm vào tường thành, khiến người ta không khỏi dâng lên một cổ sợ hãi.

Cho đến khi bốn đạo kinh phong hoàn toàn vỡ vụn, tòa thành tội thứ mười này vẫn không hề hấn gì!

Sau một thoáng im lặng ngẩn ngui.

Trên lầu thành, Trương Thiên Dương bỗng phá lên cười ha hả, chế nhạo Triệu Khang bên dưới: “Ngu ngốc! Còn muốn một mình phá thành của ta! Đầu óc người bị cửa kẹp hả?”

Triệu Khang bên dưới cũng tắc lưỡi một tiếng, coi như không nghe thấy lời chế giễu của Trương Thiên Dương, vốn định ra oai phủ đầu, không ngờ lại đá phải sắt, tòa thành này thật sự quá cứng rắn.

Xem ra, thực lực của bản thân và Vân Tú lúc đó vẫn còn kém một khoảng cách không nhỏ, nếu là nàng ta đến đây, đừng nói chẻ đôi tòa tội thành này, ít nhất cũng phải để lại một vết kiếm trên tường thành mới đúng.

Đã không thể phá hủy trong một lần, vậy thì tập trung công kích một điểm!

Nghĩ vậy, thúc ngựa phóng người lên, Triệu Khang bay lên cao hơn bốn trượng, dồn toàn bộ chân khí vào một chương, thế như dòng sông cuộn cuộn đổ ra biển cả, hung hăng đánh lên tường thành!

Ầm một tiếng!

Tường thành bắt đầu rung chuyển, khiến cho cả Trương Thiên Dương và đám người trên lầu thành cũng không đứng vững, ngã nhào xuống đất.

Chờ bò dậy, thấy tường thành dưới chân vẫn còn.

Trương Thiên Dương không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hướng về phía Triệu Khang đã rơi xuống lưng ngựa tiếp tục lớn tiếng chế giễu: “Quả nhiên là tên ngốc đầu óc úng nước...”

Lời còn chưa dứt, một tiếng “rắc” chói tai vang lên bên tai, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy gạch lát nền dưới chân xuất hiện một vết nứt dài nửa mét.

“Đây là!”

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, tường thành lại rung chuyển một hồi.

Triệu Khang lần nữa bay lên, lại một chưởng đánh vào điểm vừa rồi, vết nứt trên lầu thành lại lan rộng ra!

Một lần!

Hai lần! Ba lần!

...

Vết nứt kia càng ngày càng lớn, như thể rạn nứt trong lòng tất cả mọi người trên lầu thành!

Một nỗi sợ hãi to lớn giống như vết nứt này lan tràn ra!

Tên điên kia chẳng lẽ thật sự...

Nhìn Triệu Khang lần nữa nhảy lên, không biết một mỗi tung ra một chưởng!

Tường thành phát ra tiếng kêu rên đau đớn, Trương Thiên Dương không thể ngồi yên được nữa, vội vàng kinh hoàng la hét: “Bắn tên! Bắn tên! Nhanh bắn chết tên điên này cho ta! Bắn chết hắn!”

Binh lính trấn thủ thành tội thứ mười lúc này mới phản ứng lại, nhao nhao giương cung lắp tên, bắn ra trận mưa tên về phía Triệu Khang bên dưới.

Một tầng hộ thân cương khí tản ra, nghiền nát tất cả mũi tên bắn tới.

Hắn đáp xuống lưng ngựa, ngẩng đầu nhìn vết lõm trên tường thành, Trương Thiên Dương và những người khác không nhìn thấy nơi này đã hoàn toàn lõm xuống, vết nứt dày đặc lan ra xa nhất mười mấy mét.

Trông giống như một tấm mạng nhện khổng lồ!

Thêm một lần nữa là được rồi.

Triệu Khang thầm nghĩ, vậy mà lại chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện lên một hình ảnh.

Khoảnh khắc mặt trời mọc, tuyết trên đỉnh núi tuyết vô tận tan chảy hết!

Trong đám người phía sau, có người hét lớn một tiếng: “Mau lui lại, mau lui lại!”

Chu Hồ và những người khác nhìn lại, phát hiện kẻ luôn đeo đao sau lưng, Triệu Khang chỉ nói hần là hộ vệ.

Ngô Niệm Khang nhìn về phía Tuyết Dao: “Làm sao vậy?”

Tuyết Dao - kẻ đã luyện đao cả đời, chỉ còn một bước nữa là đột phá nhị phẩm, lúc này lại đầy mồ hôi, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Triệu Khang ở phía xa, giờ phút này trong mắt hần.

Triệu Khang thậm chí không còn là người nữa, mà là một thanh đao.

Vị cường giả tam phẩm này thậm chí còn run rẩy khi nói: “Ta không biết, nhưng nếu một đao này mà lan đến chúng ta, tất cả chúng ta đều sẽ chết không toàn thây! Mau lui lại!”

Lời vừa dứt.

Một tia sáng chói lọi như mặt trời tỏa ra, chém về phía đầu tường thành như một thanh đao!

Từ đầu tường đến cổng thành xuất hiện một vết vàng!

Theo ánh đao biến mất, cổng thành tội thứ mười ầm ầm vỡ tan!

Trương Thiên Dương trên lầu thành trực tiếp bị chẻ làm đôi, vô cùng cân xứng!

Điệu múa của nữ tử áo đỏ từng được quan lại Đại Càn khen ngợi là vũ điệu tiên nữ có thể khuynh đảo thành trì.

Một đao xuất phát từ nàng, có thể phá hủy cả tòa thành!

Chương 978 - Nỗi tiếc nuối

Bức tường thành cao ngất đột nhiên xuất hiện một khe nứt đáng sợ, như thể bị một nhát kiếm chém ngang. Hứa Tinh

không dám tin vào mắt mình, chẳng lẽ người đàn ông này thật sự là thần tiên giáng thế?

Tuyệt Dao thì lại như người điên, cả đời luyện đao, đến giờ phút này mới được chứng kiến cảnh giới tối cao của đao pháp! Cuộc đời này xem như đã mãn nguyện!

Chu Hồ, Hoàng Bá Thiên, Trương Thủ Càn càng kích động đến run rẩy, đây chính là Triệu soái, Triệu lão gia của bọn họ! Có vị thần nhân này, nhất định có thể đòi lại công đạo cho bọn họ!

Cửa thành Tội thành vỡ tan, Trương Thiên Dương bị chém làm đôi, máu thịt nội tạng vương vãi đầy đất, người trong thành thậm chí còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra.

Tên lính bị Triệu Khang thả về thành run rẩy ngồi trên vọng gác, xong rồi, lần này tiêu đời rồi!

Lính canh trên vọng gác đều bị Triệu Khang dọa sợ, ngay cả khi hấn nghênh ngang đi vào thành cũng không một ai dám bước xuống, phải để hấn tự mình leo lên.

Nhìn thấy con quỷ tóc bạc từng bước tiến lại gần, tên lính vội vàng quỳ xuống đất cầu xin: “Đại hiệp tha mạng! Ta đã khuyển rồi! Nhưng bọn họ không chịu đầu hàng!”

Triệu Khang gật đầu, sau đó xách hấn lên, mặc cho hấn van xin, ném thẳng xuống dưới. Độ cao mười trượng đủ để hấn chết không toàn thây.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên rồi im bật, Triệu Khang nhìn đám tàn quân đang run rẩy xung quanh, lên tiếng: “Kẻ nào đầu hàng, tha chết.”

Trong nháy mắt vô số người quỳ xuống xin hàng.

Triệu Khang không nói nhảm, chỉ vào một người, bảo hấn đi triệu tập toàn bộ quân canh giữ trong mười tòa thành của Tội thành.

Hai vạn quân, bảo bọn họ đầu hàng một mình Triệu Khang, tự nhiên có kẻ bất mãn, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến những kẻ đó bị Triệu Khang đánh thành thịt vụn, những người còn lại lập tức trở nên ngoan ngoãn vô cùng.

Bước đi trong Tội thành, ánh mắt của những người xung quanh phần lớn là thờ ơ, hoặc là sợ hãi, hoảng loạn. Triệu Khang nhìn thấy những người này, bất kể già trẻ, nam nữ, tay chân đều bị xiềng xích, gầy gò như que củi, có thể nói là đã không còn là người nữa. Linh hồn và ý chí của họ đã sớm bị bào mòn trong những năm tháng bị áp bức.

“Niệm Khang, Thủ Càn, Cao Sung.”

Nghe thấy tiếng Triệu Khang gọi, ba người Ngô Niệm Khang vội vàng chạy lại, Ngô Niệm Khang hưng phấn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Triệu Khang chỉ vào những người xung quanh, thản nhiên nói: “Làm sao để bọn họ khôi phục hy vọng, đó là việc của các ngươi. Ta chỉ phụ trách đánh hạ thành trì, còn lại đều phải dựa vào chính các ngươi.”

“Cái này...”

Ba người đều không phải kẻ ngu ngốc, rất nhanh đã hiểu ý Triệu Khang. Năm đó, khi nước Càn tiêu diệt huyện Nguyên Giang, bọn họ cũng từng như những tội dân này, mất hết hy vọng, chỉ là sau đó bọn họ đã đứng lên một lần nữa.

Mà bây giờ, bọn họ phải giúp đỡ những người này, để bọn họ cũng được đứng lên.

Ngô Niệm Khang gật đầu: “Ta biết nên làm như thế nào.”

“Ta rất mong chờ vào biểu hiện của ngươi.”

Triệu Khang cười rồi đi về phía trước. Nếu là trước đây, những chuyện như thế này đều là do hấn tự mình ra mặt, nhưng hiện tại, hấn đã không còn tâm trí đó nữa.

Khi nghi ngờ được giải đáp, tiếp theo đó không phải là sự thanh thản trong lòng, mà là những nghi hoặc mới.

Đối với Triệu Khang mà nói, Đông Vực là một nơi rất đặc biệt. Tào Kiêm Hà từng đến đây, Lưu Yên Nhiên cũng đã đến đây, cả Tăng Diễn mà đến nay hấn vẫn chưa rõ thân phận cũng là người ở đây.

Thậm chí, lúc này Triệu Khang còn có một loại cảm giác, chính bản thân hấn cũng từng đến nơi này vào một khoảng thời gian nào đó!

Cho nên lúc trước, sau khi rời khỏi nước Càn, nơi đầu tiên mà hấn đưa Diệp Hồng Tuyết và những người khác đến chính là Đông Vực, bọn họ gần như đã đi khắp mọi góc ngách của Đông Vực, nhưng lại không thu hoạch được gì. Sau đó, do một sự tình cờ, bọn họ đến thảo nguyên, đến nơi mà người Man tộc sinh sống, thậm chí là những nơi xa xôi hơn.

Nhưng nhiều năm trôi qua, vẫn không tìm thấy chút hy vọng nào.

Sự tìm kiếm vô vọng này khiến người ta tuyệt vọng.

Mà cho đến bây giờ, Triệu Khang hiểu rằng “nó” dường như đã có động tĩnh, nếu không, sau khi hấn vừa trở về nước Càn, Ngô Niệm Khang và ba người bọn họ sẽ không lần lượt xuất hiện.

...

Sau một hồi tìm kiếm vô định, cuối cùng Hứa Tinh cũng tìm thấy Triệu Khang trên vọng gác.

Lúc tìm được hấn, người đàn ông thần bí như quỷ thần trong lòng nàng đang ngồi trên vọng gác, hai chân đung đưa, trong tay cầm một cây sáo ngọc, thổi ra một khúc nhạc du dương êm tai.

Dù là người không biết chút gì về âm luật, nhưng chỉ cần có đủ thời gian, cũng sẽ có chút thành tựu.

Triệu Khang, người từng không hiểu âm luật, giờ đây cũng có thể miễn cưỡng coi là một bậc thầy âm nhạc.

Cảm nhận được có người đến, Triệu Khang buông sáo ngọc xuống, quay đầu nhìn Hứa Tinh: “Có chuyện gì sao?”

“Không phải ta có chuyện, mà là ngươi mới đúng.”

Hứa Tinh bước tới, dựa vào vọng gác nhìn hấn, nàng có thể cảm nhận được, trong lòng người đàn ông mạnh mẽ như thần linh trước mặt này, ẩn chứa một nỗi đau khổ mà người thường khó lòng hiểu được.

Nghe vậy, Triệu Khang quay đầu nhìn về phía xa xa, thấy hấn dường như không muốn nói thêm gì, Hứa Tinh lại hỏi: “Sao không nói ra, để ta nghe thử xem?”

“Nàng muốn nghe?” Triệu Khang hỏi lại.

Hứa Tinh mỉm cười, vô cùng quyến rũ: “So với những gì ta đã trải qua, ta luôn cảm thấy những chuyện giấu trong lòng người có lẽ sẽ hấp dẫn hơn.”

Triệu Khang mỉm cười, giờ cây sáo ngọc trong tay lên: “Từng có người hỏi ta một câu, can thiệp vào một sinh vật có ý thức, bất kể kết quả tốt hay xấu, nếu ta là sinh vật đó, ta sẽ cảm thấy thế nào?”

Hứa Tinh nhướn mày: “Chẳng phải giống như việc người lớn ép buộc con cái phải làm gì đó sao?”

“Có thể nói như vậy.” Triệu Khang đáp.

Hứa Tinh khẽ cười: “Không biết câu trả lời của người là gì, nếu đổi lại là ta, nếu ta có khả năng phản kháng, vậy ta nhất định sẽ phản kháng.”

Triệu Khang gật đầu: “Cho nên, đây chính là điểm mà ta khó hiểu nhất.”

“Nói thế nào?” Hứa Tinh hỏi.

Triệu Khang: “Khả năng phản kháng của nó rất mạnh, ít nhất ta cho rằng mình không thể chống lại, nhưng nó chưa bao giờ trực tiếp đối đầu với ta.”

“Vậy có lẽ là, trên người người có thứ gì đó khiến nó sợ hãi, hoặc là đối với người mà nói, kỳ thực nó cũng không cường đại như người tưởng tượng.” Hứa Tinh cười nói.

“Cũng có lý.”

Triệu Khang ừ một tiếng, hần và người của thế giới này quả thật có sự khác biệt về bản chất.

Nhiều năm qua, hần từng nghi ngờ bản thân không phải xuyên việt, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, lại phủ định suy đoán đó.

Cho dù thật sự là cái gọi là luân hồi chuyển thế, ít nhất từ lúc bắt đầu, hần hần là đã xuyên việt, điểm này không thể sai được.

Liếc nhìn Hứa Tinh, Triệu Khang cất cây sáo ngọc đi.

Đã ba người rồi, ta đều muốn xem xem nàng có thể tìm được đủ tám người hay không!

Ánh mắt Hứa Tinh rơi vào cây sáo ngọc bên hông Triệu Khang, nhận ra ánh mắt của nàng, Triệu Khang cười nói: “Là do người khác tặng.”

“Nữ nhân?” Hứa Tinh hỏi.

“Chẳng lẽ không thể là nam nhân sao?” Triệu Khang vui vẻ cười.

Hứa Tinh khẽ cười: “Nói chung, chỉ có vật do nữ nhân, hơn nữa còn là mỹ nhân tặng, mới khiến một nam nhân luôn mang theo bên mình.”

Triệu Khang ngẩng đầu, lẩm bẩm: “Đúng vậy, một nữ nhân, một nỗi tiếc nuối cả đời này.”

Chương 979 - Kinh Lược ty

Bước xuống khỏi lầu thành, nghe Lý Nặc Đề nhắc đến việc Ngô Niệm Khang và Trương Thủ Càn đã tập hợp toàn bộ bá tánh trong tội thành, Triệu Khang liền đi đến chỗ đám đông. Hắn lẳng lặng lắng nghe, nhìn Ngô Niệm Khang đứng trên đài cao vẽ ra một tương lai tươi đẹp cho bách tính nơi đây.

Nào là từ nay về sau sẽ không còn bị áp bức, nào là các người đã được tự do...

Triệu Khang cười cười, khẽ nhếch môi.

Trên đài cao, Ngô Niệm Khang khựng lại, ánh mắt đảo qua đám đông tìm kiếm bóng dáng Triệu Khang, sau đó cao giọng hô: “Hoàng Bá Thiên! Chu Hồ!”

Hai người được gọi đến vội vàng lên tiếng, Ngô Niệm Khang bèn quát lớn: “Gỡ xiềng xích cho toàn bộ bá tánh!”

“Tuân lệnh!”

Nghe thấy ba chữ “gỡ xiềng xích”, ánh mắt của đám tội dân rớt cuộc cũng có chút biến hóa. Tiếp đó lại nghe thấy Ngô Niệm Khang gọi tên một người, trong mắt không ít người hiện lên vẻ sợ hãi.

Người bước ra chính là phó tướng trấn giữ thành trì tội ác thứ mười này. Hắn ta cẩn thận từng li từng tí nhìn Ngô Niệm Khang, sợ đối phương dùng đầu mình để lấy lòng dân chúng.

Nào ngờ Ngô Niệm Khang chỉ nói: “Dẫn người của ngươi, mở kho lương, lấy hết lương thực ra, phân phát cho bá tánh!”

Nghe nói không phải mượn đầu mình, vị phó tướng kia thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lên tiếng đáp ứng.

Khi từng bao tải lương thực được khiêng ra, phát đến tận tay, bách tính trong tội thành mới hoàn hồn, nhìn Ngô Niệm Khang trên đài cao, nhin không được bật khóc.

Có người thậm chí còn xé toạc bao tải, ngẫu nhiên những hạt gạo sống, ra dáng vẻ như quỷ đói đầu thai, khiến người ta vừa thương xót vừa đau lòng.

Thấy bách tính rối cuộc cũng đã có phản ứng, Ngô Niệm Khang lập tức sắp xếp những người dân Nguyên Giang đến an ủi.

Màn đêm buông xuống.

Ngô Niệm Khang tìm đến Triệu Khang. Khuôn mặt nàng lộ vẻ ưu tư, không biết có phải bị cảnh tượng ban ngày tác động hay không.

“Sao vậy?” Triệu Khang hỏi.

Ngô Niệm Khang lắc đầu, đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, im lặng một lúc lâu mới mở miệng: “Ta cảm thấy sau này vẫn là ngươi ra mặt chủ trì thì hơn.”

“Vì sao?”

Ngô Niệm Khang nhìn hắn: “Chuyện như vậy, rõ ràng ngươi am hiểu hơn ta nhiều.”

Triệu Khang cười một tiếng: “Nếu mọi việc đều do ta làm, vậy rốt cuộc là ngươi làm hoàng đế hay ta làm hoàng đế?”

Trong mắt đẹp Ngô Niệm Khang thoáng hiện vẻ mong đợi: “Sao ngươi lại không thể làm hoàng đế?”

“Loại chuyện này ta không có hứng thú. Vẫn là câu nói kia, ta phụ trách công thành đoạt đất, còn lại giao hết cho các ngươi.

Chuyện một mình gánh vác tất cả ta đã làm từ mấy chục năm trước rồi, bây giờ lười làm lại lắm.”

“Cái này... Được rồi.” Ngô Niệm Khang có chút thất vọng gật đầu. Nàng nhìn thấy quyển “Quỳ Hoa Bảo Điển” do chính mình viết ra đang đặt bên cạnh Triệu Khang, bèn hỏi: “Người lấy cái này ra làm gì?”

“Kinh Lược ty họ Trương vì Tiêu Vô Đạo mà vợ vét vàng bạc mỹ nữ, thứ tốt như vậy đương nhiên phải có phần của họ Trương dâng lên rồi.” Triệu Khang nói.

Ngô Niệm Khang nhin không được bật cười, sau đó mới phản ứng lại: “Người muốn đến Kinh Lược ty?”

“Đánh từng thành một thì quá chậm, ta dự định trực tiếp ra tay từ gốc rễ, trước tiên diệt trừ Kinh Lược ty, như vậy mọi việc sẽ dễ dàng hơn.”

Cất quyển “Quỳ Hoa Bảo Điển” đi, Triệu Khang nói: “Ngày mai ta sẽ dẫn Hoàng Bá Thiên, Thủ Càn và mấy người bọn họ lên đường, nhân tiện dọn dẹp luôn đám tướng sĩ trấn giữ chín tòa tội thành còn lại. Các người cứ ở đây chờ tin ta.”

“Vậy khi nào thì trở về?” Ngô Niệm Khang vội vàng hỏi.

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi đáp: “Đông Phương Long Thành cách nơi này không gần, đi bằng ngựa nhanh cũng phải mất hai tháng, có Tuyệt Dao bảo vệ thì sẽ không có gì bất ngờ.”

“Hơn nữa Lý Nặc Đề còn có hai khẩu RPG, mười mấy quả đạn pháo, đủ để uy hiếp bất kỳ kẻ nào rồi.”

“Cái này... được rồi.” Ngô Niệm Khang ừ một tiếng, sau đó như nhớ ra điều gì, nàng hỏi: “Chiêu cuối cùng người dùng ban ngày, có phải là chiêu đao trong “Quỳ Hoa Bảo Điển” người viết không?”

Triệu Khang gật đầu, Ngô Niệm Khang lại nói: “Tuyệt kỹ lợi hại như vậy, nếu bị Tiêu Vô Đạo học được thì chẳng phải quá nguy hiểm sao?”

“Không sao, ta có tám chiêu, hắn học được một chiêu thì đã làm sao? Không chơi cho hắn thân tâm đều bị hủy hoại thì làm sao xứng với những gì hắn đã làm trong những năm qua?”

...

Sáng hôm sau.

Đề Tuyệt Dao bảo vệ Ngô Niệm Khang và những người khác, Triệu Khang dẫn Trương Thủ Càn, Hoàng Bá Thiên, Cao Sùng lên đường.

Tội thành thứ chín.

Tướng lĩnh Trương Thanh Nguyệt đang trên giường ra sức cày cấy, cửa phòng đột nhiên bị người ta xông vào.

Xấu hổ và tức giận, Trương Thanh Nguyệt lật người, từ trên giường bò dậy: “Tên khốn kiếp nào muốn chết!”

Nhưng nhìn thấy người xông vào không phải thuộc hạ của mình, mà là một thanh niên tóc trắng. Lúc này hắn ta đang khoanh tay nhìn mình.

Bên cạnh, gã đàn ông to lớn vạm vỡ càng nhìn chăm chăm vào hạ thân của hắn, trên mặt lộ vẻ khinh thường, lẩm bẩm: “Gọi lớn tiếng như vậy, ta còn tưởng lớn đến đâu, thật là làm khổ cô nương này.”

“Tên súc sinh! Các ngươi là ai!”

Bị chế nhạo một trận, Trương Thanh Nguyệt suyết chút nữa thì tức chết, rút phát bảo đao trên bàn ra.

Triệu Khang tiến lên, giáng cho hắn một cái tát, đánh cho hắn ta xoay ba vòng, ngay cả đao cũng bị đoạt mất, lúc này ngây ngốc đứng im tại chỗ, có chút luống cuống.

Nhưng ngay sau đó hắn ta liền rùng mình, hai chân run rẩy nhìn Triệu Khang đang cầm đao: “Vị đại nhân này, có lời gì cứ nói! Ngài có yêu cầu gì ta đều đáp ứng!”

Nhị đệ à, lúc này ngươi đừng có mạnh miệng! Bây giờ không phải lúc thể hiện đâu!

Triệu Khang xoay xoay chuôi đao: “Bình sĩ tội thành thứ chín đều đã đầu hàng, bây giờ ta cần một người dẫn đường đến Kinh Lược ty, phiền Trương tướng quân dẫn đường một chút?”

“Được được được, ngài bỏ đao xuống, ta lập tức dẫn đường, lập tức dẫn đường.”

Chỉ còn một chút nữa thôi, Trương Thanh Nguyệt đã có thể bắt đầu tu luyện “Quỳ Hoa Bảo Điển” rồi, đúng là đáng tiếc.

Khi bước ra khỏi cửa nhìn thấy thuộc hạ trong thành thì thể nằm la liệt, Trương Thanh Nguyệt chìm trong sợ hãi. Hắn nhìn Triệu Khang bên cạnh, thật sự không hiểu mình đã chọc giận vị thần thánh phương nào.

Dọn dẹp xong tội thành thứ chín, áp giải Trương Thanh Nguyệt tiếp tục lên đường. Tám tòa tội thành còn lại, Triệu Khang đều dùng cách thức tương tự, phá hủy cổng thành sau đóthur thái đi vào, chém giết đến khi không còn ai dám cản đường.

Chỉ là tám tên tướng lĩnh còn lại không có vận may như Trương Thanh Nguyệt, Triệu Khang không keo kiệt, tiễn bọn hắn đi theo phó tướng Trương Thiên Dương của tội thành thứ mười.

Đông Phương Long Thành.

Từng là kinh đô của Đại Hạ vương triều, nay đã trở thành đại bản doanh của Kinh Lược ty, do con cháu đời sau của Trương Minh Viễn thống lĩnh.

So với trước kia, Đông Phương Long Thành này không có quá nhiều thay đổi. Khi Triệu Khang bốn người đến nơi vẫn có thể nhìn thấy người đi đường, thương nhân ra vào, thoạt nhìn cũng giống như những thành trì bình thường khác, thậm chí còn có phần phồn hoa hơn.

Bước vào trong thành, Triệu Khang không khỏi cảm thán: “Nhớ năm đó lần cuối cùng ta đến Đông Phương Long Thành này là lúc dẫn theo mười mấy vạn đại quân, khi đến cổng thành, văn võ bá quan, hoàng tộc Đông Phương đều quỳ xuống nghênh đón.”

“Nào giống như bây giờ, chỉ có mấy người các ngươi, lại không có ai nhận ra ta.”

Chương 980 - Niềm Vui Nhà Họ Trương

Nghe Triệu Khang nói, Hoàng Bá Thiên cười ngây ngô: “Lão gia, đã bao lâu rồi, nếu còn ai ở đây nhận ra ngài, chẳng phải sợ chết khiếp sao?”

“Cũng đúng.” Triệu Khang cũng bật cười.

Nhìn quanh, thấy người đi đường ăn mặc đa phần sang trọng, có người còn mặc gấm lụa mịn màng của Đại Nguyên quốc, số lượng không ít.

So với mười tòa tội thành, Đông Phương Long Thành kinh lược ty này quả là khu vực của người giàu có.

Cao Sùng lúc này ghé sát Triệu Khang, chỉ tay về một hướng, nói nhỏ: “Lão gia, người xem những người này tay đều cầm hộp quà, đi về phía đó, chẳng lẽ có chuyện gì sao?”

“Tìm người hỏi thử.”

Triệu Khang tiến lên vài bước, kéo một người đàn ông trung niên mập mạp: “Vị huynh đài này, mọi người đang đi đâu vậy?”

Gã mập quay đầu, trên mặt lộ rõ vẻ khó chịu, nhưng nhìn thấy Triệu Khang đi cùng nhiều người, bèn nhẫn nại đáp, giọng điệu không mấy thân thiện:

“Ngươi ngốc sao? Hôm nay là ngày vui của công tử Trương đại nhân kinh lược ty, chúng ta đương nhiên là vội đi mừng cưới!”

Triệu Khang thuận miệng bịa chuyện, vỗ trán: “Nhìn trí nhớ của ta này, quên mất, đi thôi huynh đài, chúng ta cùng đi.”

Gã mập đánh giá Triệu Khang từ trên xuống dưới, cười khẩy: “Vậy ngươi còn không mau về nhà chuẩn bị lễ vật?”

Triệu Khang tùy ý lấy ra hai thỏi vàng, đây là thứ ngày xưa Ngô Tuyết Tình đưa cho Cao Sùng cùng những người Nguyên Giang còn sót lại, lúc này cũng mang theo, hắn thuận tay nhét hai thỏi vào túi.

“Lễ vật không kịp chuẩn bị, chỉ có thể tặng chút vàng bạc tầm thường thôi.”

Thấy hấn hào phóng như vậy, gã mập lập tức kinh ngạc, vội vàng cười tươi: “A, công tử quả là người không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá, vừa rồi là ta thất lễ, đừng trách đừng trách.”

“Nói gì vậy? Đi thôi huynh đài, chúng ta cùng đi chúc mừng Trương công tử.”

Kéo gã mập cùng đến cái gọi là Kinh lược ty, đến nơi Triệu Khang mới hiểu ra, hậu nhân của Trương Minh Viễn này thật sự không khách khí.

Chiếm toàn bộ hoàng cung của Đông Phương hoàng tộc làm của riêng, đúng là làm hoàng đế đất rồi.

Đặc biệt là cổng ra vào lúc này đều có binh lính Kinh lược ty canh giữ, còn có người của Kinh lược ty đang kiểm tra lễ vật của những người đến mừng.

Thấy có người sau khi tặng lễ liền rời đi, Triệu Khang không khỏi nghi hoặc: “Những người đó sao lại đi?”

Gã mập hừ một tiếng: “Cần gì phải nói? Chắc chắn là tặng lễ ít quá, cho nên ngay cả cửa Kinh lược ty cũng không được vào.”

Lý Nặc Đề làm bầm: “Tặng lễ nhẹ cũng không cho ăn cỗ sao?”

Gã mập liếc mắt nghi hoặc: “Bốn vị chắc không phải người Long Thành chúng ta chứ?”

Triệu Khang vội vàng nói: “Chúng ta từ tội thành thứ mười đến, đây là lần đầu tiên tới Long Thành, trước đó có nghe nói Trương công tử sắp thành thân.”

“Thì ra là vậy.”

Vẻ nghi hoặc trên mặt gã mập biến mất, sau đó cảm thán: “Trương gia Kinh lược ty, đó chính là ông trời của chúng ta, muốn uống một chén rượu mừng của Trương gia, tự nhiên phải chuẩn bị lễ vật thật hậu hĩnh.”

“Có thể bước vào cửa nhà họ Trương, chính là có tư cách ngồi bàn rượu tán chuyện.”

Triệu Khang mỉm cười gật đầu: “Huynh đài nói đúng.”

Xếp hàng gần một tiếng đồng hồ mới đến lượt Triệu Khang, nhìn hai thỏi vàng Triệu Khang đặt trên bàn, lão già vốn dĩ ít cười bỗng nhiên cười như hoa cúc, dùng tay cân nhắc lễ vật của Triệu Khang, còn dùng răng cắn thử!

Liên tục gật đầu: “Chín chín, đồ tốt. Không tệ không tệ, người tên gì?”

“Gọi ta là Bá Bá là được, chúng ta cùng đến.” Triệu Khang nói.

Lão già vừa dùng bút ghi chép vừa hô lớn: “Bá Bá công tử tặng lễ, chúc mừng thiếu gia tân hôn hạnh phúc, cung nghênh quý khách!”

Câu nói này khiến những người xếp hàng phía sau vô cùng hâm mộ, nhao nhao nhìn về phía Triệu Khang, ở cửa có mấy tên gia đình chạy tới, cung kính nghênh đón Triệu Khang cùng mọi người.

Theo gia đình vào Kinh lược ty, Triệu Khang thấy dọc đường đều có không ít binh lính tuần tra, phía xa còn có không ít người đã an tọa.

Tiếng trống kèn rộn rã càng thêm phần náo nhiệt.

Triệu Khang cùng mọi người được dẫn đến một bàn trống, gia đình vừa đi liền có người đến bắt chuyện, theo suy nghĩ của bọn họ, người có thể vào đây dự tiệc đều là người giàu có, kết giao một phen luôn có lợi.

Triệu Khang đương nhiên là ai đến cũng không từ chối, trò chuyện rất vui vẻ, sau đó liền hỏi về người kết hôn hôm nay và người đang làm chủ Kinh lược ty này.

Có được không ít thông tin.

Lại qua hơn một tiếng đồng hồ, Hoàng Bá Thiên còn đang lăm bằm sao còn chưa dọn món, thì từ xa đi tới một người đàn ông mặc áo bào đỏ thẫm.

Khoảng bốn mươi tuổi, để râu dê, mặt mày hớn hở, vừa xuất hiện, quan khách đều đứng dậy nghênh đón.

Chủ nhân Đông Vực kinh lược ty hiện nay, Trương Thao.

Triệu Khang mỉm cười, xét theo bối phận, vị hoàng đế đất Đông Vực này hẳn là cháu chắt của Trương Minh Viễn.

Trương Thao mặt mày hồng hào đi tới giữa quảng trường, hôm nay là ngày vui của con trai, hắn cũng buông bỏ uy nghiêm: “Cảm tạ chư vị hôm nay đến đây chúc mừng cho con trai ta.”

Không ít lời nịnh hót vang lên, khiến Trương đại nhân nghe vô cùng thoải mái, có người to gan còn hô hào muốn tân lang tân nương ra mắt.

Trương Thao xua tay cười nói: “Sắp đến rồi.”

Theo tiếng hô lớn của người chủ trì, một đôi tân lang tân nương mặc lễ phục màu đỏ từ đại điện phía trước bước ra.

Chỉ là tân lang quan hình như không hứng thú lắm, có vẻ hơi ngái ngủ, mí mắt thâm quầng, bước đi có chút lảo đảo, rõ ràng là do phóng túng quá độ.

Vừa rồi Triệu Khang cũng đã dò la rõ ràng, tân lang quan này tên là Trương Giải Ngữ, là con trai độc nhất của Trương Thao, ở Đông Vực này cơ bản là Trương Thao là lão đại, hắn là lão nhị.

Chỉ cần Trương Giải Ngữ nhìn trúng thứ gì, đều có người xếp hàng dâng lên.

Tân lang tân nương xuất hiện, quan khách lại một trận nịnh hót.

Nhìn tân nương bị khăn voan che khuất dung nhan, Cao Sùng lẩm bẩm: “Tân nương này đáng người thật đẹp.”

Bên cạnh có người hèn hạ tán đồng: “Người nghĩ sao? Đây chính là đệ nhất vũ cơ của Long Thành chúng ta. Đáng người có thể kém sao?”

Triệu Khang nhìn người đàn ông mặt mày đậm đàng, cười nói: “Đường đường là công tử kinh lược ty, lại rình rang cưới một vũ cơ?”

“Huynh đệ à, người còn trẻ quá. Người cho rằng bọn họ thật sự muốn thành thân sao? Chỉ là đổi cách để chúng ta tặng lễ mà thôi, nữ nhân này là do Kinh lược sứ đại nhân tự mình định cho con trai.”

Người nọ ra về ta đây đã nhìn thấu mọi việc: “Không nói đến Trương công tử, Kinh lược sứ đại nhân năm nào mà không cưới ba bốn phòng? Đạt đến cấp bậc như bọn họ, thật sự muốn nữ nhân, chỉ cần lên tiếng, có rất nhiều cô nương sẽ cởi sạch quần áo, dang rộng chân chờ, mượn cớ này để vợ vét tài sản thôi.”

“Nói cũng có lý.”

Triệu Khang nhìn trời, sau đó lộ ra nụ cười quỷ dị, nhìn đôi tân nhân đang hành lễ ở phía xa, đang đi về phía bên này, khi hai bên lướt qua nhau.

Một luồng chân khí nhanh chóng bắn ra từ đầu ngón tay Triệu Khang, hất tung khăn voan của tân nương.

Chương 981 - Lấy Lại

Đôi mày liễu thanh tú điểm xuyết nốt ruồi son, càng tôn thêm vẻ đẹp động lòng người. Khu dung ngọc ngà, đôi môi đỏ mọng, ánh mắt thoáng nét u sầu, khiến người ta không khỏi động lòng trắc ẩn. Đó chính là dung nhan khuê nữ nhà lành ẩn giấu dưới lớp khăn voan đỏ thắm – một mỹ nhân cổ điển đúng chuẩn mực.

Chung quanh, quan khách không khỏi trầm trồ thán phục:

“Quả là mỹ nhân tuyệt sắc! Trương công tử thật có phúc.”

“Hầy, nói vậy là sai rồi! Cô nương này gả vào Trương gia, đó mới đúng là chim sẻ hóa phượng hoàng!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Khăn voan bất chợt rơi xuống, mọi người đều cho là gió thổi, tân nương giật mình vội vàng cúi người nhặt lên, luống cuống tay chân. Trương Giải Ngữ đứng bên cạnh bực tức lên tiếng: “Được rồi cha! Làm gì mà rườm rà vậy! Con vào phòng chơi với huynh đệ đây!”

Trương Thao - cha hấn mỉm cười gật đầu: “Đi đi, con đưa nàng vào phòng trước đi.”

Nhìn đôi tân lang tân nương khuất bóng, Triệu Khang lại ngẩng đầu nhìn trời. Sự trùng hợp này khiến người ta có chút

không dám tin.

“Mọi người cứ tự nhiên!”

Con trai cũng không muốn lộ diện trước mặt mọi người, Trương Thao hiển nhiên cũng chẳng muốn dài dòng với quan khách. Dù sao lễ vật đã nhận đủ, sai người dọn tiệc xong, hẳn liền xoay người rời đi. Bỗng nhiên, một tiếng gọi vang lên từ phía đám đông:

“Trương đại nhân, xin dừng bước!”

Trương Thao quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Một thanh niên tóc bạc đang mỉm cười nhìn hắn, nụ cười ấy khiến hắn có chút khó chịu.

Hắn nhíu mày hỏi: “Có chuyện gì?”

Ánh mắt của quan khách xung quanh đổ dồn về phía thanh niên kia. Triệu Khang ngồi trên ghế, mân mê chén rượu mới được rót, thông thả nhấp một ngụm rồi lên tiếng: “Hôm nay ta đến Long Thành, may mắn được dự hôn lễ của công tử nhà họ Trương, đã tặng lễ mừng, cũng đã uống rượu mừng, vậy nên muốn cùng Trương đại nhân bàn chuyện chính sự.”

Trương Thao cười nhạt. Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên có kẻ dám dùng thái độ này nói chuyện với hắn. “Ồ? Ngươi và bản quan có chuyện chính sự gì để bàn?”

Triệu Khang gật đầu: “Có. Khi trước ta có cho Trương gia các người một thứ, bây giờ ta muốn lấy lại.”

Nghe Triệu Khang nói vậy, Trương Thao sửng người, cẩn thận đánh giá đối phương, cố gắng nhớ lại xem khi nào thì nhà hắn được nhận đồ của y.

Rõ ràng là có người muốn nịnh bợ Trương Thao, liền lên tiếng: “Này, ngươi là đồ gì, đã nói là cho Trương đại nhân rồi, bây giờ còn muốn đòi lại?”

“Cho nên ta mới nói là thương lượng với Trương đại nhân mà.” Triệu Khang nhún vai thản nhiên: “Nếu Trương đại nhân không muốn trả, vậy thì ta đành tự mình lấy vậy.”

Trương Thao càng nhíu mày: “Nực cười! Bản quan sao lại nhớ ngươi từng cho Trương gia ta cái gì? Còn ngươi, một tên tiểu tử như ngươi, có thể cho Trương gia ta thứ gì quý giá!”

Đặt chén rượu xuống, Triệu Khang đứng dậy, nhìn thẳng vào Trương Thao, bình tĩnh nói: “Trước khi rời khỏi Đông Vực, ta đã từng nói với Trương Minh Viễn, bảo lão đừng chỉ lo vơ vét của cải mà bỏ mặc tính mạng bách tính Đông Vực.”

“Hiển nhiên, lão già đó không để tâm đến lời ta nói. Tính ra, ta đã cho Trương gia các người gần trăm năm vinh hoa phú quý, bây giờ là lúc nhận lại rồi!”

“Người là ai?!”

Đồng tử Trương Thao co rút, tim đập mạnh. “Dám trực tiếp gọi tên tổ tông của ta?!”

Phía sau, đám người Kinh Lược ti cảm nhận được sự bất thường, vội vàng ra hiệu cho binh sĩ xung quanh. Chỉ trong chớp mắt, đã có không dưới trăm tên lính xông đến, bảo vệ Trương Thao.

Các vị khách mời đều ngây người. Máy bàn gần Triệu Khang nhất vội vàng đứng dậy tránh xa, ra vẻ mình là lương dân, không liên quan gì đến y.

Được binh lính bảo vệ, Trương Thao mới cảm thấy an toàn hơn một chút.

Triệu Khang cười khẩy: “Nghe nói từ khi Kinh Lược ti thành lập, Trương gia các người liền đóng quân năm vạn tinh binh ở Đông Phương Long Thành này, là muốn phòng ai vậy?”

“Hỏi ta là ai? Trương Minh Viễn chết rồi, không để lại di ngôn gì cho đám con cháu các người sao?”

“Người... họ Triệu...!”

Sắc mặt Trương Thao hoảng loạn, lời còn chưa dứt, đám binh lính đang bảo vệ hắn bỗng nhiên bị đánh bật ra, không ai biết chuyện gì xảy ra. Một bàn tay đã ấn chặt lên đỉnh đầu hắn.

Nhìn Triệu Khang đột ngột xuất hiện trước mặt, chân tay Trương Thao run rẩy!

Trương Minh Viễn tất nhiên có để lại di ngôn cho con cháu, di ngôn chính là một khi Đông Vực xuất hiện người họ Triệu, nhất định phải dùng toàn lực tiêu diệt.

Con cháu đời sau cũng rất nghe lời. Những năm qua, nắm giữ Đông Vực, hễ ai mang họ Triệu đều bị bọn chúng tìm cách giết sạch.

Việc lập ra Thập Đại Tội Thành, ngoài việc nô dịch người dân Đông Vực, còn là để đề phòng người ngoài xâm nhập mà Kinh Lược ti không thể nắm bắt kịp thời.

Chỉ là người đến là Triệu Khang, Thập Đại Tội Thành mà Trương gia tự hào là bất khả xâm phạm, lại bị một mình y đánh tan.

“Đúng vậy, ta họ Triệu.”

Triệu Khang gia tăng lực đạo, ép vị Kinh Lược sứ đang nắm giữ Đông Vực này quỳ xuống.

Binh lính xung quanh thấy vậy, theo bản năng muốn xông lên cứu chủ, nhưng ngay sau đó, Trương Thao đã hét lên thảm thiết, máu tươi từ trên đầu chảy xuống.

Năm ngón tay của Triệu Khang như muốn bóp nát đầu hắn. Con đầu thấu xương này, làm sao một kẻ luôn sống trong nhung lụa như hắn có thể chịu đựng nổi!

“Các người đừng manh động! Ta nhát gan lắm, lỡ bị các người dọa sợ, không cẩn thận bóp nát đầu Trương đại nhân thì phải làm sao?”

Nghe Triệu Khang cười lạnh đe dọa, Trương Thao vội vàng gào lên: “Đừng lại đây!”

Hoàng Bá Thiên và hai người còn lại lúc này cũng đã đến bên cạnh Triệu Khang, cẩn thận quan sát xung quanh.

Dù đã chứng kiến thực lực của Triệu Khang, nhưng lúc này bị bao vây, trong lòng bọn họ vẫn có chút thấp thỏm.

“Có gì thì từ từ nói! Người muốn gì? Tiền tài? Hay là thứ gì khác?!” Cảm nhận được lực đạo trên tay Triệu Khang giảm bớt, Trương Thao vội vàng lên tiếng.

Triệu Khang: “Ta đã nói rồi, những thứ ta từng cho Trương gia, bây giờ ta muốn lấy lại.”

“Đừng có mơ mộng hão huyền! Dù người có giết ta, người cũng không thoát được đâu! Long Thành có năm vạn đại quân,

mỗi người nhỏ một ngụm nước bọt cũng đủ dìm chết các người!” Trương Thao gào lên tuyệt vọng.

Triệu Khang cười nói: “Chuyện đó dễ thôi, ta giết người trước, rồi giết con trai người, giết sạch đám người Trương gia các người, sau đó tìm người khác làm Kinh Lược sứ là được.”

Vừa nói, Triệu Khang vừa xách Trương Thao đi về phía đại điện. Đám binh lính đang bao vây bọn họ lúc này cũng không biết phải làm sao, chỉ đành chậm rãi lùi lại.

Các vị khách mời đến dự tiệc lúc này đều trợn mắt há mồm, ai nấy đều sững sờ. Cũng có kẻ gan lớn, cẩn thận đi theo Triệu Khang, xem ra là muốn hóng chuyện.

Đến đại điện, Triệu Khang nghe thấy tiếng reo hò hưng phấn từ một căn phòng, đập cửa xông vào, liền thấy bốn năm thanh niên đang túm tụm chơi đùa, xung quanh là vàng bạc châu báu chất đống.

Mấy người bọn họ đang xúm quanh vài con xúc xắc, tân lang Trương Giải Ngữ tất nhiên cũng có mặt. Bên kia, tân nương đang ngồi trên giường cưới.

Nhìn thấy Triệu Khang xách lão cha mình vào, Trương Giải Ngữ ngăn người: “Các người... muốn làm gì?”

Chương 982 - Vạn quân khom lưng

“Trương thiếu gia.”

Triệu Khang mỉm cười chào hỏi.

Nhìn thấy máu me đầy đầu cha mình, Trương Giải Ngữ sau một lúc ngẩn người, trên mặt lập tức hiện lên vẻ giận dữ: “Tên khốn kiếp! Người là ai? Còn không mau thả cha ta ra, muốn chết hay sao?”

“Thật ngông cuồng!”

Triệu Khang cảm thán một tiếng, tay trái chộp một cái, Trương Giải Ngữ lập tức cảm thấy thân thể không tự chủ được, bay về phía Triệu Khang như gà con bị tóm lấy.

“Tên khốn! Người đã làm gì vậy? Nhanh thả ta ra! Các người đều chết hết rồi sao, còn không mau giết tên hỗn láo này cho

ta!”

Bị Triệu Khang khổng chế, Trương Giải Ngữ trong lúc hoảng loạn lớn tiếng kêu gào.

Hoàng Bá Thiên tiến lên, một cái bạt tai giáng xuống miệng hắn, trực tiếp khiến tên công tử bột này choáng váng.

“Kêu kêu kêu, kêu cha mày à, ngoan ngoãn cho ta!”

Ôm một bên má sưng vù, Trương Giải Ngữ không dám hó hé nữa, Triệu Khang xách Trương Thao lên cười hỏi: “Trương đại nhân, nghe nói tên tiểu tử này là con trai độc nhất của ngươi, ngươi vẫn luôn cưng chiều như trứng mỏng?”

“Ngươi... Ngươi! Ngươi muốn làm gì!”

Trương Thao hoảng sợ, Triệu Khang lại nhìn về phía mấy tên thanh niên lúc nãy đánh bạc cùng Trương Giải Ngữ, lúc này đang co rúm ở góc phòng, đều là con cháu dòng họ Trương.

Hắn mỉm cười nói: “Trong các ngươi có ai muốn làm Kinh lược sứ không? Nếu có thì lên tiếng, bây giờ ta sẽ giết chết hai cha con này, sau đó giúp các ngươi.”

Lời này khiến cho mấy tên con cháu dòng họ Trương đều giật mình.

Trương Đào vội vàng kêu lên: “Đừng tin hắn, hắn là kẻ thù không đội trời chung của Trương gia chúng ta!”

Lời còn chưa dứt, Triệu Khang đã giơ chân đạp vào chân trái của hắn ta, trực tiếp đạp gãy chân, Trương Thao kêu la thảm thiết như heo bị chọc tiết, nước mắt nước mũi giàn giụa vì đau đớn.

Hình như là bị bộ dạng thô thảm của hắn dọa sợ, mấy tên con cháu dòng họ Trương kia đều không ai dám lên tiếng, Triệu Khang thở dài: “Cho các ngươi cơ hội mà không biết nắm lấy.”

Nói xong, từng luồng chân khí bắn ra, đầu lâu nổ tung, máu thịt văng tung tóe, trong nháy mắt biến căn phòng tân hôn này thành địa ngục trần gian, tất cả mọi người đều kinh hãi đến ngây người.

Cô dâu ngồi trên giường lặng lẽ vén một góc khăn voan lên, lập tức kinh hãi che miệng, sắc mặt trắng bệch.

Trứng muốn lành thì tổ phải còn nguyên.

Giết chết mấy tên con cháu dòng họ Trương, Triệu Khang nhìn Trương Giải Ngữ mặt mày tái mét, lại nhìn Trương Đào cười nói: “Bây giờ ta cho hai cha con các ngươi một cơ hội, hai người chỉ có thể sống một, ai muốn sống? Ai muốn chết?”

“Đừng! Đừng mà!”

Một mùi khai nồng nặc lan ra, thì ra Trương Giải Ngữ bị dọa đến tè ra quần, lúc này nụ cười của Triệu Khang trong mắt hắn chẳng khác gì ác quỷ, khiến hắn run rẩy toàn thân.

Triệu Khang vẫn còn đang lăm bằm: “Tại sao lại không được? Chẳng lẽ ngươi muốn chết?”

“Ta không muốn chết! Ngươi... ngươi, ngươi thả ta ra! Van cầu ngươi thả ta ra!”

Trương Thao lại hướng ra ngoài cửa, lớn tiếng gào thét với đám binh lính không dám xông vào: “Động thủ cho ta! Giết hắn! Giết hắn đi!”

Nhưng mà sau một màn vừa rồi, những binh lính này làm sao còn dám xông vào?

Triệu Khang nghe mà phiền lòng, lại đạp gãy một chân của hắn, sau đó bắt đầu lải nhải với Trương Giải Ngữ: “Nếu ngươi không muốn chết, vậy tại sao không lên tiếng?”

“Chỉ cần ngươi lên tiếng là có thể sống, ta không những không giết ngươi, còn có thể để ngươi tiếp quản vị trí của hắn, làm Kinh lược sứ đời tiếp theo, từ nay muốn gì được nấy, tốt biết bao?”

“Ta... ta...”

Trương Giải Ngữ ấp úng nửa ngày, vừa nhìn thấy bộ dạng thâm hiểm của Trương Thao lúc này, lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

Triệu Khang giống như biến thành bà cô lăm lờ: “Ngươi nếu không lên tiếng, cơ hội này ta sẽ nhường cho người khác đấy? Ngươi không muốn làm Kinh lược sứ, nhìn những người bên

ngoài kia xem, ai cũng muốn làm kia, đặc biệt là tên lính kia, trong mắt toàn là hưng phấn.”

“Nếu ta cho hắn cơ hội, chắc chắn chắc, đến lúc đó, hắn ở nhà của ngươi, ngủ với nữ nhân của ngươi, tiêu tiền của ngươi, hai cha con ngươi còn phải chết, uổng phí mất cơ nghiệp của Trương gia, ngươi nói có đúng hay không?”

Trương Giải Ngữ ngẩng người nhìn tên lính mà Triệu Khang chỉ, người sau vội vàng cúi đầu, còn biện minh một câu: “Thiếu gia, ta không có!”

“Con trai, đừng nghe lời hắn!” Trương Thao kêu lên.

Triệu Khang nhìn Trương Giải Ngữ đang ngăn người, thở dài, sau đó xách Trương Thao lên: “Nếu con trai ngươi không cần cơ hội này, vậy cơ hội này ta cho ngươi, nói đi, ngươi muốn sống hay muốn chết? Ta không có kiên nhẫn đâu.”

Trương Đào còn chưa kịp mở miệng, Triệu Khang đã bẻ gãy một ngón tay của hắn ta: “Hỏi ngươi đó? Câm rồi sao?”

“Ta...”

Theo ba ngón tay bị bẻ gãy, Trương Đào rốt cuộc cũng không chịu đựng nổi: “Đừng! Ta không muốn chết, ta muốn sống! Ta muốn sống! Cầu xin ngươi, tha cho ta đi!”

“Xuất sắc!”

Triệu Khang cười híp mắt quay đầu nhìn Trương Giải Ngữ mặt mày tái nhợt, có chút không dám tin: “Nhìn thấy chưa, ngươi là một người con trai tốt, nhưng hắn không phải là một người cha tốt, vì mạng sống của mình mà không màng đến sống chết của ngươi.”

Trương Giải Ngữ ngã phịch xuống đất, nhìn Trương Thao nằm sõng soài trên mặt đất như một con giò bọ, nỗi đau đớn do hai chân bị đập gãy, ngón tay bị bẻ gãy không ngừng dằn vò hắn ta.

Một thanh đao loảng xoảng ra khỏi vỏ, bay vào tay Triệu Khang.

“Ta ghét nhất loại người cặn bã như hắn, nhưng đã nói là phải giữ lời, ai sống ai chết tự các ngươi lựa chọn.”

Ném đao xuống đất, Triệu Khang đi ra khỏi phòng, hấn tiến lên một bước, những người vây quanh bên ngoài liền lùi lại một bước, cứ như vậy cho đến khi đi ra khỏi đại điện.

Quảng trường vốn trống trải lúc này chật kín binh lính tay cầm đao thương, tất cả đều nghiêm nghị chờ đợi!

Đứng trên bậc thang, nhìn xuống tất cả mọi thứ, Triệu Khang nhìn lên bầu trời, cảm giác buồn nôn đó không cách nào tiêu tan.

Đừng để ta bắt được ngươi!

Một bên là ngàn vạn quân hùng, một bên chỉ có một người, hai bên không biết đã giằng co bao lâu.

Hoàng Bá Thiên, Cao Sùng, Lý Nặc Đề ba người từ trong nhà đi ra, đến bên cạnh Triệu Khang, trong tay Cao Sùng còn xách theo Trương Giải Ngữ đang run rẩy, nắm chặt chuôi đao.

Triệu Khang mỉm cười vỗ vai Trương Giải Ngữ: “Ngươi biểu hiện rất tốt.”

Sau đó, ánh mắt nhìn về phía quân đội Kinh lược sứ đang bắt đầu náo động bên dưới.

“Giết!”

Theo một tiếng hô giết vang lên trong đám đông binh lính, vô số mũi tên bắn về phía hấn, hai tay khẽ động, trường kiếm bên hông hai tên tướng quân dẫn đầu bay vào tay hấn.

Kiếm dài khoảng năm thước, trọng lượng không rõ.

“Vây thì giết!”

Triệu Khang cười nhạt một tiếng, hai tay cầm kiếm, vung lên hai trượng hồng quang như rồng cuộn người, lao vào giữa hàng vạn quân.

Dọa cho những người vừa mới ra khỏi đại điện sợ hãi bỏ chạy tán loạn!

Hai đạo kiếm quang đan xen ngang dọc, nhìn từ trên trời cao xuống mặt đất như xuất hiện một cây thánh giá khổng lồ nhuộm đầy máu tươi!

Chỉ bằng hai thanh kiếm này, hắn đã xé nát toàn bộ quân tinh nhuệ nhất của Kinh lược sứ!

Mặc dù vẫn còn quân tiếp viện đang tiếp tục kéo đến, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng kinh khủng như ma như quỷ, toàn thân nhuốm máu, đang di chuyển giữa quân địch, tạo nên vô số đóa hoa máu, thì những binh mã đến sau đều đồng loạt lựa chọn lui về phía chân tường thành, kinh hãi nhìn trận vây giết này.

Cũng không biết là ai đang bao vây ai!

Từng giọt mưa tí tách rơi xuống, như muôn gột rửa tội ác của cuộc tàn sát.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều lui về phía chân tường thành, bên cạnh Triệu Khang không còn ai đứng vững nữa.

Dùng kiếm chống đất, hai tay chống lên chuôi kiếm, hắn lên tiếng: “Kẻ nào đầu hàng sẽ được tha!”

Im lặng một lát, vô số tiếng binh khí rơi xuống đất vang lên, trên mặt đất đầy máu tanh, vạn quân buông vũ khí, cúi đầu khuất phục.

Chương 983 - Thu phục Đông Vực

“Tả quân tướng quân Kinh lược ti, Trương Anh.”

“Hữu quân tướng quân Kinh lược ti, Trương Vũ Nguyên.”

“Kỵ binh hiệu úy Trương Thu Niên, bộ binh đô thống Trương Thiên... Haizz, Trương gia các người đúng là vợ vét hết thấy chỗ tốt vào tay mình.”

Trong đại diện.

Triệu Khang gác chân lên bàn, ung dung lật xem danh sách trong tay. Đại diện rộng lớn lúc này chen chúc gần trăm người, tất cả đều là người của Trương gia, kẻ mặc giáp trụ, người vận quan phục.

Bị gọi đến tên, tất cả đều run rẩy, quỳ rạp xuống đất, không dám ngẩng đầu.

Cũng chẳng trách bọn họ nhát gan, lúc này bên ngoài thi thể chất chồng như núi, ai nhìn mà chẳng sợ hãi?

Bên cạnh, Trương Giải Ngữ vẫn chưa hoàn hồn sau cái chết của phụ thân, chỉ dám len lén đưa mắt đánh giá Triệu Khang.

Ghi nhớ từng cái tên trong danh sách, Triệu Khang mở miệng: “Ngày mai, Trương Anh, Trương Vũ Nguyên dẫn toàn bộ binh mã tập kết, chờ lệnh điều động. Những kẻ còn lại, cút về nhà cho ta!”

Lũ ô hợp này, hẳn thật sự chẳng có tâm tư nào để ý. Cứ nhìn mấy tên hiệu úy, đô úy, tướng quân gì đó, thân hình tròn vo như quả dưa, quả bầu là đủ hiểu.

Cũng khó cho bọn chúng có thể mặc giáp trụ mà đến gặp hẳn.

Nghe vậy, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, định đứng dậy rời đi, Triệu Khang lại cười nói: “À đúng rồi, từ nay về sau các người không còn là quan chức của Kinh lược ti nữa, chớ có giở trò ương ngạnh, nếu không đừng trách ta trở mặt vô tình.”

“Vâng... Vâng...”

“Chúng ta biết, chúng ta biết!”

Nhìn đám người lũ lượt rời đi, Trương Giải Ngữ mặt mày tái nhợt, thất hồn lạc phách. Triệu Khang chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, bảo hắn ngồi xuống, sau đó thản nhiên nói: “Người hãy tiếp tục làm Kinh lược sứ cho ta một thời gian nữa.”

Trương Giải Ngữ ngẩn đầu, lúc này đầu óc hắn vẫn còn choáng váng, lời cầu xin cùng những tiếng chửi rủa của Trương Thao trước khi chết không ngừng vang vọng bên tai.

Triệu Khang tiếp tục: “Sau đó, hãy đến kinh đô Đại Nguyên, đưa một số thứ cho hoàng đế bệ hạ của các người.”

“Kinh đô... Kinh đô?” Trương Giải Ngữ ngẩn người.

Hắn không xa lạ gì với kinh đô, thậm chí còn từng đến đó một lần. Kinh lược ti hàng năm đều phải vận chuyển một lượng lớn vàng bạc đến cống nạp cho Tiêu Vô Đạo.

Triệu Khang ừ một tiếng: “Làm xong việc ta giao, ta sẽ trả tự do cho người. Vì vậy, khoảng thời gian này, người hãy bình tĩnh lại, đừng để lộ sơ hở gì.”

“Ta, ta hiểu.” Trương Giải Ngữ vội vàng đáp.

Triệu Khang: “Há miệng ra.”

“Hà?”

Chưa kịp phản ứng, Trương Giải Ngữ đã cảm thấy có thứ gì đó bị Triệu Khang bắn vào miệng, muốn nhổ cũng không nhổ ra được, kinh hãi nhìn Triệu Khang: “Người cho ta ăn cái gì vậy?”

“Loại độc dược tàn nhẫn nhất thiên hạ - Tiểu Lý Tàng Dao.”

Vừa nói, Triệu Khang vừa đưa tay điểm nhẹ lên người Trương Giải Ngữ: “Một chỉ này của ta có thể phong bế độc dược, nhưng theo thời gian, độc tính sẽ lan ra. Không có ta giải trừ, khi độc phát tác, người sẽ chết vô cùng thê thảm.”

“Đừng dùng ánh mắt oán hận đó nhìn ta, ta cũng sợ người đến kinh đô rồi dẫn mấy chục vạn quân Đại Nguyên đến đánh ta.”

Triệu Khang cười nói: “Nhưng chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, độc tính sẽ không phát tác. Được rồi, người có thể lui xuống.”

Trong lòng vô cùng phẫn uất nhưng cũng chỉ dám giận mà không dám nói, Trương Giải Ngữ thất hồn lạc phách rời khỏi đại điện.

Cao Sùng lúc này mới lên tiếng: “Lão gia, sao còn giữ lại đám người Trương gia này? Giết sạch chẳng phải tốt hơn sao?”

Triệu Khang cười: “Vẫn cần bọn họ tạm thời ổn định cục diện, hơn nữa ta cũng không phải đồ tử, ta rất yêu chuộng hòa bình.”

Cao Sùng im lặng, ngay sau đó liền nghe Triệu Khang nói tiếp: “Chờ Niệm Khang bọn họ đến, các người phải nhanh chóng thống nhất toàn bộ Đông Vực, khai thác mỏ, rèn đúc vũ khí. Nặc Đề, bản vẽ hỏa khí nghiên cứu đến đâu rồi?”

Lý Nặc Đề vội vàng nói: “Lão gia, nhờ có ngài chỉ điểm, ta đã hiểu rõ tất cả. Chỉ cần có đủ nhân lực, ta có thể chế tạo ra hỏa khí chúng ta cần trong thời gian ngắn nhất.”

“Rất tốt, ta rất mong chờ màn trình diễn của người. Bá Thiên, người có việc gì sao?”

Nhìn thấy Hoàng Bá Thiên giơ tay, Triệu Khang nghi hoặc hỏi.

Hoàng Bá Thiên và Điều ca năm xưa rất giống nhau, đầu óc đơn giản, cơ bản là hấn nói gì thì làm vậy, rất ít khi chủ động hỏi.

Hoàng Bá Thiên gãi đầu: “Không có gì đâu lão gia, ta chỉ muốn hỏi người độc dược kia lấy ở đâu ra? Trước đây sao chưa từng nghe người nói qua?”

“Vừa mới bịa ra từ người đây, người muốn thử chút không?”

...

Dường như ngay cả ánh trăng cũng nhuốm một màu đỏ như máu.

Trong đại điện trống trải, Triệu Khang một mình ngồi trên ghế chủ vị. Vị trí này năm xưa là nơi hoàng đế Hạ quốc ngự giá, đương nhiên long ý gì đó, Trương gia dù có gan to bằng trời cũng không dám tùy tiện đặt.

Một bóng hình xinh đẹp như thể cưỡi gió mà đến, lặng lẽ bước vào đại điện, mỗi bước chân đều mang theo sự thấp thỏm.

Đôi mắt long lanh ngược nhìn, liền bắt gặp ánh mắt của người đang ngồi trên ghế chủ vị.

Y phục màu đen như mực mới thay, mái tóc trắng điểm vài sợi bạc buông xõa tùy ý, tay phải đặt hờ trên tay vịn, tay trái khẽ nâng má, tư thế có phần lười biếng nhưng lại tỏa ra khí thế bức người, khiến người ta không dám nhìn thẳng, như thể đứng trên vạn người.

Lúc này, ánh mắt kia đột nhiên nhìn về phía mình, nghĩ đến những lời đồn đại về sự đáng sợ của người này, Đỗ Ngưng Yên vội vàng cúi đầu hành lễ, dè dặt nói: “Bọn họ bảo thiếp đến hầu hạ ngài.”

Giọng nói có chút bất đắc dĩ, nếu không phải người này xuất hiện, hôm nay đáng lẽ là ngày đại hôn của nàng.

Mặc dù Trương Giải Ngữ không phải người tốt, nàng cũng không có quyền lựa chọn, nhưng ngày trọng đại nhất đời người con gái lại biến thành cảnh tượng máu chảy thành sông, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi xót xa.

Huống chi vừa mới thành thân, lại phải đi hầu hạ một người đàn ông xa lạ.

Cũng may nàng là kỹ nữ xuất thân, vốn là hồng nhan tri kỷ được hồng lâu cố ý bồi dưỡng, chuẩn bị đưa vào Kinh lược ti, để một người được nhờ, cả nhà được thơm lây.

Chính vì vậy, Đỗ Ngưng Yên mới có thể chấp nhận, nếu là nữ tử coi trọng danh tiết, e rằng lúc này đã treo cổ tự vẫn rồi.

“Giỏi thật, đúng là được Trương Minh Viễn dạy dỗ chu đáo.”

Triệu Khang cười nhạt, lúc này ai lại bảo người đến hầu hạ, ngoại trừ đám người Trương gia còn sống sót, hẳn cũng không nghĩ ra ai khác.

Nghe thấy tiếng cười của Triệu Khang, lúc này Đỗ Ngưng Yên mới dám ngẩng đầu, cẩn thận đánh giá người đàn ông đã phá hỏng ngày vui của mình.

Lúc này, Triệu Khang lên tiếng: “Nghe nói ngươi là đệ nhất vũ cơ?”

Đỗ Ngưng Yên nghe vậy, khẽ gật đầu: “Từ nhỏ đã học múa, coi như tạm được.”

“Hầu hạ thì không cần, múa một điệu cho ta xem cho khuây khỏa vậy.” Triệu Khang nói.

“Vâng.”

Tuy không có tiếng đàn tiếng sáo, nhưng là đệ nhất vũ cơ, kỹ năng chuyên môn của Đỗ Ngưng Yên hiển nhiên không phải dạng vừa, từng động tác uyển chuyển, mềm mại như nước, đẹp đến mê hồn.

Không biết đã qua bao lâu, trời tờ mờ sáng.

Bước ra khỏi đại điện, Đỗ Ngưng Yên thở hắt hắt, uốn éo đôi chân mỗi nhừ, tức giận liếc mắt nhìn cửa điện.

“Tên khốn kiếp, thật sự bắt lão nương ta nhảy cả đêm!”

Chương 984 - Lại nổi sóng gió

“Thế nào rồi? Có kết quả gì không!”

Vừa nhìn thấy bóng dáng yếu điệu của Đỗ Ngưng Yên trở về sau một đêm, đám người nhà họ Trương thấp thỏm lo âu, vội vàng xúm lại hỏi dồn.

Gần như tất cả những người bị Triệu Khang điểm danh vào ban ngày đều có mặt tại đây. Ánh mắt của bọn họ đồng loạt đổ dồn về phía Đỗ Ngưng Yên, chờ đợi câu trả lời.

Đối diện với ánh nhìn soi mói của đám đông, Đỗ Ngưng Yên chỉ biết bất lực thở dài, u uất đáp: “Hắn... hắn chỉ muốn ta múa thôi.”

“Chỉ... chỉ múa thôi sao?” Một người kinh ngạc thốt lên, giọng nói đầy vẻ khó tin.

Đỗ Ngưng Yên gật đầu, trong lòng dâng lên nỗi chua xót khó tả. Nàng nào dám nói, nàng suýt chút nữa đã phải cởi bỏ hết thảy y phục để múa cho hắn xem.

Thấy nàng ừ ừ gật đầu, một tên trong đám người liền đập bàn đứng bật dậy, chỉ thẳng mặt nàng mà mắng: “Vô dụng! Người xuất thân là vũ cơ, ngay cả việc quyến rũ đàn ông cũng không xong, đúng là đồ bỏ đi!”

Đỗ Ngưng Yên cúi gầm mặt, im lặng chịu đựng những lời lẽ cay độc của hắn ta. Nàng có nỗi khổ tâm riêng nhưng nào dám nói ra.

“VẬY... vậy bây giờ phải làm sao?”

Thấy Đỗ Ngưng Yên không hoàn thành nhiệm vụ, đám người nhà họ Trương bắt đầu lo lắng, đứng ngồi không yên. Sở dĩ bọn họ muốn Đỗ Ngưng Yên quyến rũ Triệu Khang không phải vì muốn làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như ám sát hắn.

Mà bởi vì câu nói lạnh lùng của Triệu Khang vào ban ngày: “Từ nay về sau, những kẻ các ngươi sẽ không còn là quan viên của Kinh lược ti nữa”, đã khiến cho bọn họ như ngồi trên đồng lửa.

Phải biết rằng, từ khi Đông Vực thành lập Kinh lược ti và giao cho nhà họ Trương quản chế, bọn họ ở đây chẳng khác nào thổ hoàng đế, muốn làm gì thì làm. Ngoài việc mỗi năm phải cống nạp vàng bạc châu báu và mỹ nữ cho Tiêu Vô Đạo, bọn họ muốn gì được nấy, hưởng hết vinh hoa phú quý.

Thế nhưng, Triệu Khang xuất hiện, chỉ bằng một câu nói đã tước bỏ quyền lực của bọn họ, khiến bọn họ làm sao có thể không lo lắng cho được?

“Hay là... chúng ta nghĩ cách thủ tiêu hắn?”

Một tên to con làm động tác cứa cổ, ánh mắt lộ rõ vẻ hung ác.

Sau một hồi im lặng, một người khác cười khẩy: “Người bị ngốc sao? Loại người như hắn mà chúng ta có thể giết được à?”

Kể lên tiếng là một gã võ tướng. Hắn ta đã chứng kiến cảnh Triệu Khang tàn sát quân lính của mình như chẻ tre vào ngày hôm qua. Lúc đó, hắn sợ hãi đến mức không dám nhúc nhích, chỉ biết run rẩy trốn trong góc.

“Giết cũng không được, phản kháng cũng không xong, chẳng lẽ chúng ta phải bó tay chịu trời hay sao?” Một người khác bắt đầu lên tiếng.

“Không chịu trời thì còn có thể làm gì được nữa?”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía người vừa lên tiếng. Đó chính là Trương Giải Ngữ - người từ tối hôm qua đến giờ vẫn luôn im lặng.

Liếc nhìn đám đông một lượt, Trương Giải Ngữ đứng dậy, lạnh lùng nói: “Ta không quản các người nghĩ gì, làm gì. Tóm lại, ta không muốn chết, đừng có mà liên lụy đến ta.”

“Giải Ngữ! Người...”

Nhìn Trương Giải Ngữ rời khỏi phòng, đám người còn lại muốn nói lại thôi.

Trời tờ mờ sáng.

Nghe Trương Giải Ngữ thuật lại toàn bộ những lời nói của đám người nhà họ Trương, Triệu Khang chỉ cười nhạt: “Người cứ như vậy mà bán đứng cả tộc nhân của mình sao?”

“Ngay cả phụ thân cũng dám giết, huống chi là bọn họ. Ta chỉ muốn sống sót mà thôi.” Trương Giải Ngữ cố gắng giữ bình tĩnh để nói ra những lời này.

Hắn dè dặt quan sát phản ứng của Triệu Khang, thấy hắn gật đầu, trong lòng mới phần nào an tâm.

“Không tệ, con người sống trên đời, chỉ cần có thể sống tốt là được. Nhưng mà...” Triệu Khang thong thả lên tiếng: “Cái tốt của nhà họ Trương các người, không nên xây dựng trên nỗi đau khổ của người khác.”

Hắn nhìn Trương Giải Ngữ, ánh mắt sâu thẳm: “Hơn nữa, mấy chục năm trước, để mặc cho nhà họ Trương các người đến Đông Vực hoành hành bá đạo, xem ra là sai lầm của ta. Cho nên, giết các người, ta sẽ không cảm thấy áy náy chút nào.”

Trương Giải Ngữ nghe vậy, vội vàng lên tiếng: “Mấy chục năm trước, người... rốt cuộc là bao nhiêu tuổi?”

“Chuyện đó không phải là thứ mà người cần phải biết.” Triệu Khang thân nhiên đáp: “Sau này sẽ có người đến tiếp quản toàn bộ Kinh lược ti. Người chỉ cần làm một con rối trên danh nghĩa là đủ.”

“Ta... ta hiểu rồi.”

Trương Giải Ngữ cúi đầu, xoay người định rời đi. Đi được vài bước, hắn bỗng dừng lại, quay đầu hỏi: “Có phải... chỉ cần nghe lời người, mọi người đều có thể sống sót hay không?”

“Có thể nghĩ như vậy.” Triệu Khang mỉm cười.

Trương Giải Ngữ gật đầu, rời khỏi đại điện.

Hắn vừa đi, Đỗ Ngung Yên sau một đêm mưa may đến kiệt sức lại đến. Nhìn vẻ mặt uể oải của nàng, Triệu Khang khẽ cười: “Xem ra, bọn họ vẫn muốn lợi dụng người để bảo toàn phú quý cho mình.”

Đỗ Ngung Yên khẽ “vâng” một tiếng, trong lòng dâng lên nỗi bất lực: “Ta... ta không có quyền lựa chọn.”

“Không sao.”

Triệu Khang đứng dậy, bước xuống bậc thềm. Đỗ Ngung Yên còn tưởng rằng hắn sẽ thương hoa tiếc ngọc mà an ủi mình, nào ngờ hắn chỉ lướt qua nàng, để lại một câu nói lạnh nhạt: “Người muốn đi đâu thì đi, nếu có ai cản trở, cứ nói là ý của ta.”

Nhìn theo bóng lưng rời đi của Triệu Khang, Đỗ Ngung Yên nhú mày, trong lòng dâng lên một suy đoán hoang đường: “Chẳng lẽ... hắn là thái giám?”

Ở Tội thành thứ mười, Ngô Niệm Khang và những người khác rất nhanh nhận được tin tức mà Triệu Khang phái người gửi đến. Bọn họ mang theo những tội dân đã được giải phóng, cùng nhau tiến về Đông Phương Long Thành.

Trên đường đi qua chín tòa Tội thành còn lại, Triệu Khang cũng phái Trương Anh và Trương Nguyên Vũ đến thông báo.

Hắn dự định sẽ di chuyển toàn bộ người dân ở mười tòa Tội thành đến Đông Phương Long Thành.

Là kinh đô của Đại Hạ quốc trước đây, Đông Phương Long Thành có diện tích cực kỳ rộng lớn. Sau khi trải qua cuộc thảm sát và sự áp bức bóc lột của Kinh lược ti, dân số hiện tại của Đông Vực không còn nhiều, chỉ còn khoảng hai triệu người.

Việc bố trí chỗ ở cho số người này hiển nhiên không phải là chuyện dễ dàng. Trước tiên, người dân bản địa của Đông Phương Long Thành phải nhường lại nhà cửa, ruộng vườn của mình.

Nói một cách đơn giản, chính là cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Vậy những kẻ giàu có kia có thể làm gì? Đương nhiên là không cam tâm!

May mà Triệu Khang có Trương Giải Ngữ làm bia đỡ đạn. Hắn trực tiếp lấy danh nghĩa Kinh lược sứ mới nhậm chức để bắt đầu thu thuế.

Hoặc là nộp thuế, hoặc là bị tịch thu gia sản!

Điều này khiến cho người dân bản địa của Đông Phương Long Thành kêu trời than đất, oán hận Trương Giải Ngữ vô cùng, mắng chửi hắn ta là kẻ lòng lang dạ sói, chỉ biết bóc lột dân lành.

Chỉ có những vị khách đã tận mắt chứng kiến cảnh Triệu Khang tàn sát thuộc hạ của Trương gia tại Kinh lược ti mới biết, e rằng Kinh lược ti hiện tại đã đổi chủ.

Nhưng bọn họ nào dám tùy tiện lan truyền chuyện này.

Theo sau khi Ngô Niệm Khang và những người khác đến, việc di chuyển tội dân đến Long Thành cũng được tiến hành một

cách trật tự. Một công trình vĩ đại như vậy, không có nửa năm thì đừng hòng hoàn thành.

Trong khoảng thời gian này, Triệu Khang lại lệnh cho Trương Giải Ngữ lấy danh nghĩa Kinh lược ti truyền lệnh xuống các nơi, xóa bỏ thân phận tội dân cho những người này, giống như ban bố một đạo ân xá cho toàn thiên hạ.

Kim điện, Long Thành.

Ngô Niệm Khang ngồi ở vị trí chủ tọa, bên cạnh là Triệu Khang, Trương Thủ Càn... cùng với Trương Giải Ngữ.

Điều đáng nói là hai người phụ nữ khác cũng có mặt ở đây.

Hứa Tinh và Đỗ Ngưng Yên.

So với lúc mới gặp, Hứa Tinh đã có cuộc sống sung túc hơn rất nhiều, trông nàng càng thêm phần quyến rũ, mái tóc khô vàng trước kia giờ đã trở nên suôn mượt, óng ả.

Rõ ràng là Ngô Niệm Khang đã chăm sóc nàng rất chu đáo, từ đầu đến chân đều toát lên vẻ rạng rỡ.

Đỗ Ngưng Yên thì càng khỏi phải nói, là hoa khôi của kỹ viện, từ nhỏ đã được sống trong nhung lụa, nếu không nói ra thân phận, nhìn nàng chẳng khác nào một tiểu thư khuê các.

Lúc này, hai người đẹp ngồi cạnh nhau, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Triệu Khang, người dường như không mấy may quan tâm đến mọi chuyện xung quanh.

Cộng thêm Ngô Niệm Khang, cả đại điện bỗng chốc trở nên “sắc hương” lạ thường.

Đúng lúc mọi người đang bàn bạc công việc, một tên lính vội vàng chạy vào, quỳ sụp xuống đất: “Bẩm Kinh lược đại nhân, có việc quan trọng cần bẩm báo!”

Trương Giải Ngữ khẽ nhíu mày, sau khi liếc nhìn Triệu Khang và Ngô Niệm Khang, hắn mới lên tiếng: “Nói.”

“Đoàn người áp giải bách tính di cư... bị tập kích... thương vong khá lớn!”

Chương 985 - Gặp lại Tần Đường Hà

“Quân binh bị tập kích?” Trương Giải Ngữ sững sờ.

Kẻ hót hải chạy tới bấm báo vội vàng gật đầu: “Dạ phải thưa đại nhân, Trương Nguyên Vũ đại nhân trọng thương, nghe đâu nhân mã do hấn dẫn dắt đã toàn quân bị diệt.”

Triệu Khang đứng dậy: “Thú vị, xảy ra ở đâu?”

“Hồi Phong Cốc cách Long Thành hai mươi dặm.”

“Chủ thượng, có cần thuộc hạ đi một chuyến không?” Thấy Triệu Khang có ý muốn đi, Tuyệt Dao vội vàng xin mệnh lệnh.

Từ ngày tận mắt chứng kiến một đao kinh thiên động địa của Triệu Khang, hấn đã hoàn toàn một lòng một dạ khuất phục, luôn khao khát có cơ hội học được chiêu thức ấy.

Huống hồ, quý gồi dưới trướng một cường giả như vậy cũng chẳng phải chuyện gì đáng xấu hổ.

“Không cần, người ở lại trông coi mọi người là được.”

Triệu Khang thần nhiên nói: “Ta muốn gặp vị thần tiên này một chút.”

“Người phải cẩn thận.” Ngô Niệm Khang vội vàng dặn dò.

“Ta biết rồi.”

Rời khỏi đại điện, Triệu Khang nhìn thấy Trương Nguyên Vũ mình đầy thương tích, toàn thân áo giáp tan nát, vai bị người ta đâm xuyên qua, chỉ còn thoi thóp.

“Kẻ nào làm?” Triệu Khang cười hỏi.

Trương Nguyên Vũ sắc mặt trắng bệch, đứt quãng nói: “Một nữ nhân.”

“Chỉ một mình?” Triệu Khang nhíu mày.

Trương Nguyên Vũ gật đầu: “Chỉ một mình, có lẽ cùng cảnh giới võ giả với ngài, rất mạnh.”

Không hỏi thêm nữa, Triệu Khang lên ngựa thẳng tiến đến Hồi Phong Cốc ngoài thành Long Thành.

Tiếng gió rít gào trong thung lũng, mang theo mùi tanh của máu tươi, khiến Triệu Khang chợt nhớ đến những lời Tống Khinh Nhan từng nói về lời thì thầm của gió.

Chỉ tiếc là hắn đã lặng nghe nhiều năm như vậy, vẫn chẳng thể nào nghe được lời gió muốn nói, có lẽ nàng đã lừa hắn.

Áo giáp tan nát, thi thể không nguyên vẹn nằm rải rác khắp nơi, đêm nay trăng sáng tỏ, cho dù không châm đuốc cũng có thể nhìn rõ đường đi.

Triệu Khang thông thả dắt ngựa đi vào thung lũng.

Bỗng nhiên, phía trước trên sườn núi, một bức tranh tuyệt mỹ hiện ra.

Dưới ánh trăng sáng, nơi ánh trăng hội tụ.

Chỉ thấy một cây trường thương dựng đứng, lưỡi thương sáng loáng ánh lên hàn quang lạnh lẽo phản chiếu ánh trăng, con tuấn mã trắng muốt cả người không một vết bẩn nằm phục trên mặt đất.

Một nữ nhân ngồi trên tảng đá lớn, mái tóc đen nhánh được buộc gọn gàng, y phục trắng đỏ tương phản như đóa hồng mai nở rộ giữa tuyết trắng, chân phải gập lại, chân trái buông thông tự nhiên, đôi mắt lạnh lùng như không để bất cứ thứ gì vào mắt, cho dù nhìn thấy người đang tìm kiếm mình cũng không hề dao động.

Ánh trăng soi rọi, càng tôn lên vẻ lạnh lùng, cô độc của nàng.

Ánh mắt hai người chạm nhau, chiến ý trong lòng Triệu Khang bỗng chốc dâng trào như ánh trăng phủ trên người bỗng chốc trở nên nồng đậm!

Lạnh lẽo lóe lên, nhanh như điện xẹt, Triệu Khang vốn đang thông thả bước về phía trước bỗng chốc đưa một ngón tay ra chặn cây trường thương bắn tới, búng nhẹ một cái, trường thương liền bị đánh bay ngược trở lại.

Nữ nhân một chân đạp nát tảng đá, chộp lấy trường thương!

Hai tay nắm chặt cán thương, thân thương rung lên, nàng như hòa làm một với vũ khí trong tay, khí thế cuộn cuộn như sóng biển dâng trào, lao thẳng về phía Triệu Khang.

“Đây không phải là Hồng Mai Thất Thức.”

Triệu Khang mỉm cười, tay phải kẹp chặt mũi thương đang đâm thẳng vào yết hầu, sau đó một cước đạp vào bụng Tần

Đường Hà, đá thẳng nàng bay ngược lên sườn núi, cả sườn núi rung chuyển dữ dội, con tuấn mã trắng cũng hoảng sợ hí vang.

“Tự sáng tạo ra để đánh bại ngươi!”

Lau đi vệt máu bên khóe miệng, Tần Đường Hà đứng vững, lao tới một lần nữa, toàn thân khí thế dâng lên đỉnh điểm, trường thương phá không, thế như cuồng long xuất hải!

“Tung hoành thiên cổ đại giang lưu!”

Như trong thơ Lý Bạch từng tả “Nghị thị Ngân Hà lạc cửu thiên”, trong mắt Triệu Khang, chỉ thấy một luồng ánh sáng chói lòa từ trên trời giáng xuống.

Lực đạo vận cân kia thật sự đáng sợ tới cùng, xuyên qua thân thể Triệu Khang, khiến cả con đường núi dưới chân cũng nứt toác!

Nhưng ngay sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng leng keng chói tai, trường thương bị đánh bay, lưỡi thương ghim sâu vào vách núi bên trái, thân thương run rẩy không ngừng như đang bị thương cho chủ nhân.

Một ngụm máu tươi không thể kìm nén, cho dù là nữ thần băng giá như nàng cũng không nhịn được lộ ra vẻ đau đớn, cả người như viên đạn pháo bắn ra, đập mạnh vào vách núi Hồi Phong Cốc rồi lăn xuống đất, giãy giụa hồi lâu cũng không thể đứng dậy.

Mà Triệu Khang dường như không hề thương hoa tiếc ngọc, duỗi lưng một cái, nhìn Tần Đường Hà đang cố gắng bám vào vách đá đứng dậy, khẽ cười: “Chỉ chút thực lực ấy cũng dám đến báo thù? Giết thuộc hạ của ta, lá gan của ngươi cũng không nhỏ, đáng tiếc tu vi quá yếu, luyện thêm hai trăm năm nữa rồi hãy nói.”

“Ngươi đừng đắc ý!”

Tần Đường Hà đáp trả một câu, cố gắng vận chuyển chân khí, nhưng lại khiếp sợ phát hiện, đôi mắt lạnh lùng của nàng cũng xuất hiện một tia khó tin, nhìn Triệu Khang đã xuất hiện trước mặt mình với tốc độ cực nhanh, nắm đấm đang kề sát bụng nàng.

Triệu Khang cười khẩy, quyền kinh bùng nổ, lần này trực tiếp đánh nát cả vách núi sâu nửa mét, đánh bay vị thiên tài đứng đầu ngũ tuyệt Đại Nguyên vào đồng đá vụn, ngất xỉu.

...

Khi Tần Đường Hà tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân như muốn tan ra thành từng mảnh, ngay cả sức lực cử động ngón tay cũng không có.

Chỉ lạnh lùng nhìn Triệu Khang đang khoanh tay đứng bên cạnh.

Cúi đầu nhìn Tần Đường Hà đã tỉnh, Triệu Khang lên tiếng: “Làm sao ngươi tìm được đến đây?”

“Không liên quan đến ngươi.” Tần Đường Hà trầm mặc một lát rồi đáp.

Tên nội gián này có vẻ hơi kém cỏi.

“Ồ? Vậy ngươi đến đây làm gì?” Triệu Khang lại hỏi.

Tần Đường Hà cố gắng ngồi dậy, không trả lời Triệu Khang, nàng muốn lên ngựa rồi đi.

Suốt khoảng thời gian qua, nàng đi theo cảm giác mơ hồ trong lòng đến Đông Vực, có thể nói là đi một cách vô định, tuy rằng không nghĩ mình sẽ thật sự gặp lại Triệu Khang ở đây.

Nhưng trong lòng cũng từng vài lần tưởng tượng đến cảnh tượng hai người gặp mặt, chỉ là chưa từng nghĩ mình sẽ bị đánh cho thê thảm như vậy.

Đến nỗi vừa mới đứng dậy đi được một bước đã ngã bịch xuống đất.

Triệu Khang dường như cũng không có ý định đỡ nàng dậy, chỉ im lặng chờ đợi câu trả lời, một lúc sau Tần Đường Hà mới lên tiếng: “Một là giết ngươi báo thù, hai là đánh bại ngươi.”

“Ngươi biết ta ở chỗ này?” Triệu Khang nhú mày.

Tần Đường Hà thản nhiên nói: “Ta không biết, chỉ là đi theo sự chỉ dẫn trong lòng mà đến, đám binh lính kia muốn bắt ta đi, cho nên ta giết bọn chúng.”

Cái tật xấu thấy mỹ nhân là muốn cướp bóc của binh lính Đông Vực, phải giúp bọn họ sửa đổi mới được.

Triệu Khang thầm nghĩ, lúc này Tần Đường Hà lại lần nữa ngồi dậy khoanh chân, mặc kệ Triệu Khang, bắt đầu vận công điều tức, khôi phục chút ít chân khí, sau đó mới lên tiếng: “Tiêu Vô Đạo nói Hồng Mai Thất Thức là do thể tử của người sáng tạo.”

“Không sai, ngoại trừ nàng ấy ra, người là nữ tử thứ hai có thể thi triển ra được tinh túy của bộ thương pháp này.” Triệu Khang gật đầu.

Tần Đường Hà lập tức hỏi ra vấn đề mà nàng muốn biết nhất: “Hiện tại người là cảnh giới gì?”

“Cảnh giới sao?”

Triệu Khang lắc đầu cười cười: “Ta cũng không biết.”

“Vì sao?”

“Bởi vì hiện tại không có ai giúp ta kiểm chứng, có lẽ là Nhất Phẩm hạ tầng, cũng có thể cao hơn, nhưng ít nhất sẽ không phải là Nhị Phẩm thượng tầng.”

Tuy rằng trong lòng đã có suy đoán, nhưng nghe Triệu Khang nói ra, Tần Đường Hà vẫn cảm thấy chấn động.

Nhất Phẩm!

Truyền thuyết kể rằng từ khi võ đạo ra đời, chưa từng có ai đạt tới cảnh giới này.

Tu vi của người trước mắt vậy mà đã cao đến mức độ như vậy! Thậm chí khắp thiên hạ không ai có thể kiểm chứng!

Trong lòng nữ tử không khỏi cười khò, cảnh giới như vậy, cũng khó trách Tiêu Vô Đạo lại nghĩ đến việc dùng độc kế.

Chương 986 - Dâng Bào

Nghĩ đến lời dặn dò của Tiêu Vô Đạo, Tần Đường Hà chỉ cảm thấy đau đầu hơn cả vết thương trên người. Nàng cũng muốn biết cách giải độc, nhưng vấn đề là làm sao để hạ độc một người có tu vi cao như Triệu Khang?

Hơn nữa, thật sự phải dùng cái cớ đi theo để bám theo hấn sao?

Đối với nàng mà nói, việc này thật sự có chút khó xử, nhất là trong hoàn cảnh vừa bị đánh cho một trận toi tả.

So với sự rối rắm của nàng, Triệu Khang lại tỏ ra rất ung dung. Hấn cũng không sợ lúc này Tần Đường Hà quay về nói với Tiêu Vô Đạo rằng hấn đang ở Đông Vực.

Cho dù đối phương biết được thì đã sao?

Cùng lắm là lại đánh cho Tiêu Vô Đạo một trận nữa mà thôi.

Hiện tại hấn làm như vậy bất quá chỉ là đang cố gắng kéo dài thời gian cho kế hoạch tiêu diệt quốc gia của Tiêu Vô Đạo trong tương lai.

Tiêu Vô Đạo có biết chuyện này hay không, đối với hấn mà nói đều không quan trọng.

Chỉ là sự xuất hiện của Tần Đường Hà càng khiến hấn chắc chắn về một số chuyện, hiện tại hấn có chút nóng lòng muốn hành động.

Chỉ cần kẻ đó còn sống, hấn nhất định sẽ tự tay xé xác hấn ta từng chút một!

Lúc này liếc nhìn Tần Đường Hà một cái, Triệu Khang cũng không nói gì thêm, xoay người lên ngựa chuẩn bị rời đi, đúng lúc này đối phương lại lên tiếng: “Tuyệt kỹ ngươi vừa dùng là gì?”

“Hừm?”

Nhìn thấy vẻ mặt ham học hỏi trong mắt nữ tử, Triệu Khang khẽ cười một tiếng: “Vợ ta trước kia cũng đánh ta như vậy.”

Tần Đường Hà sững sốt, truy hỏi: “Ý ngươi là sao?”

“Đối với ta hiện tại, chiêu thức đã không còn ý nghĩa gì nữa. Nếu không phá được phòng ngự chân khí của ta thì các người không thể làm ta bị thương, cũng không thể đỡ được lực phá hoại của chân khí ta. Cho dù ta chỉ tùy ý đánh ra một quyền, các người cũng không chịu nổi. Vì vậy, những chiêu thức tinh diệu mà các người nói, đối với ta mà nói chỉ là thứ vô dụng. Ta đi đây.”

Nói xong, Triệu Khang thúc ngựa rời đi, bỏ lại nữ tử đứng chờ vợ giữa thung lũng.

Dựa người vào lưng ngựa, vết thương bị xé rách, máu tươi lại rỉ ra, trong Hồi Phong Cốc vang lên một tiếng thở dài u uất.

Trở về Long Thành, Triệu Khang không hề nhắc đến chuyện ở Hồi Phong Cốc với những người khác, tiếp tục nghe Ngô Niệm Khang và những người khác thảo luận về kế hoạch tiếp theo.

Những người còn lại thấy hãn bình an trở về, cũng không muốn nói nhiều nên không hỏi thêm gì.

Cho đến tận đêm khuya...

Mọi người đã lui hết, Ngô Niệm Khang viết xong nét bút cuối cùng, theo thói quen nhìn về phía Triệu Khang, muốn đối phương xem thử còn sót chỗ nào không.

Nào ngờ Triệu Khang chỉ cười nói: “Các người nghĩ thế nào thì cứ làm như thế, không cần phải hỏi ý kiến của ta nữa.”

Ngô Niệm Khang lộ ra vẻ mặt u oán, cúi đầu chỉnh sửa lại phương án đã viết xong, một lúc sau ngẩng đầu lên: “Hình như... người đang cố ý xa lánh ta, có phải ta đã làm sai điều gì không?”

Triệu Khang cười nhạt: “Nàng nghĩ nhiều rồi.”

“Ta có thể cảm nhận được, trong lòng người có gì đó thay đổi, ta muốn biết là vì sao.” Ngô Niệm Khang nhìn chăm chăm vào mắt Triệu Khang, dường như muốn nhìn thấu điều gì đó.

Triệu Khang dựa lưng vào ghế, ngáp một cái: “Có một số việc, ta vẫn đang trong giai đoạn xác minh, nhưng đã có thể chắc chắn được một nửa rồi, không cần phải gấp gáp.”

“Nhưng trước kia người rõ ràng đã nói rồi...”

Triệu Khang cười: “Nàng đây không phải là vẫn chưa làm hoàng đế sao? Chờ nàng lên ngôi rồi hẵng hay.”

“Người!”

Nhìn Triệu Khang ngênh ngang rời khỏi đại điện, nữ tử tức giận dậm chân.

Ngày hôm sau...

Đi trên đường, nhìn thấy nữ tử đeo trường kiếm bước vào từ cổng thành, Triệu Khang lắc đầu cười khò. Tần Đường Hà cũng coi như không nhìn thấy hắn, cứ như vậy lướt qua nhau.

Ra khỏi Long Thành, Triệu Khang đi đến Phượng Minh Sơn mà trước kia hắn đã từng đến.

Lại một lần nữa đến hang động này, nhìn vết kiếm dường như có thể chẻ đôi cả ngọn núi, cùng với dòng chữ khắc trên vách đá, Triệu Khang khoanh chân ngồi xuống, chậm rãi vận chuyển chân khí.

Lần đầu tiên đến hang động này, tu vi của hắn còn ở Tam phẩm, vì vậy đối với vết kiếm thẳng tắp thông đến đỉnh núi, hắn biết đó là do Vân Tú để lại.

Nhưng theo như tu vi hiện tại, nhãn lực của hắn sớm đã khác xưa, hắn lúc này vô cùng rõ ràng một kiếm này đáng sợ đến mức nào.

So với một kiếm chém nát thiên thạch của Vân Tú năm xưa còn lợi hại hơn gấp bội.

Có thể khiến nàng phải dùng đến một kiếm như vậy để đối địch, đối thủ mạnh đến mức nào?

Triệu Khang biết, có lẽ không lâu nữa, hắn sẽ phải đối mặt với kẻ đó, vì vậy để đảm bảo có thể tiêu diệt được đối phương, trước đó hắn cũng sẽ không lơ là tu luyện.

...

Xe ngựa dừng lại trước cổng thành, một nam tử trẻ tuổi bước xuống.

Nam tử ăn mặc hoa lệ, khinh miệt liếc nhìn quan thủ thành, người đi theo bên cạnh lập tức đưa lên văn thư.

Quan thủ thành xem xong vội vàng quỳ xuống: “Tham kiến Kinh Lược đại nhân.”

Bên trong hoàng cung...

Tiêu Vô Đạo đã lâu không lâm triều, lúc này vẫn đang bế quan tu luyện, tổng quản thái giám bất đắc dĩ, chỉ có thể thỉnh một vị phi tần được sủng ái nhất đi thông báo.

Bị quấy rầy tu luyện, Tiêu Vô Đạo đè nén lửa giận: “Chuyện gì?”

Phi tần thấy vậy cũng sợ đến mức run rẩy, cẩn thận mở miệng: “Bệ hạ, là Kinh Lược sứ Đông Vực đến dâng lễ.”

“Ồ?”

Tiêu Vô Đạo nhướn mày: “Nhà họ Trương phái người đến, dâng lễ gì?”

Phi tần vội vàng đáp: “Nghe nói chỉ riêng vàng bạc châu báu đã chất đầy cả trăm rương, hơn nữa lần này đến là con trai của Kinh Lược sứ, Trương Giải Ngữ, nói là có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Bệ hạ.”

“Cho hắn ta đến Thiên điện chờ.” Tiêu Vô Đạo nói một câu, phi tần thở phào nhẹ nhõm vội vàng lui xuống.

Nửa canh giờ sau...

Trương Giải Ngữ đang chờ ở Thiên điện nhìn thấy một thân long bào xuất hiện, vội vàng đứng dậy quỳ xuống: “Thần Trương Giải Ngữ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Đứng lên đi.”

Nhìn Trương Giải Ngữ một cái, Tiêu Vô Đạo có chút bất ngờ: “Trương Giải Ngữ, trẫm nhớ ngươi là con trai của Kinh Lược sứ Trương Thao?”

“Bẩm Hoàng thượng, Trương Thao chính là phụ thân của thần, lần này không thể tự mình đến dâng lễ là do có nguyên nhân khó nói.” Trương Giải Ngữ đứng dậy đáp.

Tiêu Vô Đạo: “Nói đi.”

Trương Giải Ngữ: “Bẩm Hoàng thượng, phụ thân thần mắc bệnh nặng, mặc dù đại phu dốc hết sức cứu chữa nhưng vẫn không thể xoay chuyển được căn khôn, đã là dầu hết đèn tắt, vì vậy lần này thần đến kinh thành là phụng mệnh phụ thân, bẩm báo với Bệ hạ chuyện sau này Kinh Lược sứ sẽ do thần đảm nhiệm.”

“Thì ra là vậy.”

Tiêu Vô Đạo gật gật đầu, thản nhiên nói: “Nhà họ Trương các người có công lao to lớn với tiên đế, chức Kinh Lược sứ cha truyền con nối, chuyện này trầm đồng ý.”

“Tạ ơn Bệ hạ.”

Trương Giải Ngữ cung kính hành lễ, sau đó thấp giọng nói: “Hoàng thượng, trên đường đến kinh thành, thần nghe nói Bệ hạ đang chiêu mộ võ lâm cao thủ khắp Đại Nguyên, chẳng hay là có chuyện gì quan trọng?”

Tiêu Vô Đạo thản nhiên nói: “Chuyện này người biết cũng vô dụng, không cần đề ý đến, chỉ cần canh giữ tốt Đông Vực cho trầm là được.”

“Thần tuân chỉ. Thật ra là trước đây thần có tìm được hai quyển kỳ thư ở Đông Vực, là về võ học, cũng không biết là thật hay giả, cho nên lần này nghe nói Bệ hạ chiêu mộ võ lâm cao thủ, thần mới có chút suy nghĩ.” Trương Giải Ngữ giải thích.

Tiêu Vô Đạo cười nhạt một tiếng: “Võ học Đông Vực chẳng phải đã sớm bị diệt tuyệt rồi sao? Sao có thể còn kỳ thư về võ học?”

Trương Giải Ngữ vội vàng nói: “Đúng vậy, Bệ hạ, hai quyển sách này được tìm thấy trong một ngôi mộ cổ, trong đó một quyển ghi chép về các vị cao thủ võ lâm khắp nơi từ rất lâu về trước, còn một quyển là bí kíp võ công, thần cũng không hiểu lắm.”

“Bí kíp gì?” Tiêu Vô Đạo không đề tâm hỏi.

Trương Giải Ngữ suy nghĩ một chút: “Hình như gọi là Quỳ Hoa Bảo Điển.”

Chương 987 - Quyết Định Gian Nan

“Quỳ Hoa Bảo Điển ư... Người nói cái gì! Quỳ Hoa Bảo Điển!”

Tiêu Vô Đạo bỗng chốc đứng bật dậy, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, thậm chí còn tím lất Trương Giải Ngữ khiến hắn ta run rẩy toàn thân: “Hoàng... Hoàng thượng... Người làm sao vậy?”

“Vừa rồi người nói Quỳ Hoa Bảo Điện?” Tiêu Vô Đạo lạnh giọng hỏi.

Trương Giải Ngữ ấp úng đáp: “Là... Là vậy thưa Hoàng thượng, bí tịch kia tên là Quỳ Hoa Bảo Điện.”

“Ồ đâu! Mau dâng lên cho trẫm!” Tiêu Vô Đạo cảm giác mình sắp không thể kiềm chế được sự kích động trong lòng, thảo nào trẫm tìm mãi không thấy!

Thì ra Quỳ Hoa Bảo Điện lại ở Đông Vực!

“Thần... Thần để trên xe rồi.” Trương Giải Ngữ đáp.

“Nhanh đi lấy cho trẫm, không... Trẫm cùng người đi lấy!”

Giây phút này cuối cùng đã biết được tung tích của Quỳ Hoa Bảo Điện, Tiêu Vô Đạo không muốn chờ đợi thêm một khắc nào nữa.

Đến dịch quán nơi Trương Giải Ngữ nghỉ chân, khi hắn ta lấy từ trong xe ra một cuốn sách cũ kỹ, Tiêu Vô Đạo gần như giật lấy.

Nhìn bốn chữ Quỳ Hoa Bảo Điện bay bổng trên bìa sách.

Tiêu Vô Đạo kích động, toàn thân máu huyết sôi trào!

Quỳ Hoa Bảo Điện, cuối cùng mình cũng có được Quỳ Hoa Bảo Điện rồi! Có được bí tịch thần công này, mình rốt cuộc có thể tự tay giết chết Triệu Khang!

Những lần khuất nhục quỳ gối kia cuối cùng cũng có thể rửa sạch!

Có được thần công này, mình nhất định có thể băm vằm Triệu Khang thành trăm mảnh!

Trái tim kích động, bàn tay run rẩy, Tiêu Vô Đạo nôn nóng mở ra bí tịch võ công chí tôn trong lòng, nhưng lại thấy một dòng chữ thanh tú mà quái dị hiện ra trước mắt.

“Muốn luyện thần công, trước hết phải tự cung...”

...

Tiêu Vô Đạo không thể tin nổi, đưa Quỳ Hoa Bảo Điện trong tay lên trước mắt, ba lần xác nhận mình không nhìn lầm!

Cậu em trai như bị kinh hãi, co rúm lại.

Tự... tự cung!

Đùa gì vậy!

Tiêu Vô Đạo vội vàng lật sang trang sau, phát hiện nội dung phía sau vô cùng thâm sâu, căn bản không phải thứ mà hắn ta có thể tùy tiện xem hiểu được.

Hắn ta đột ngột quay đầu nhìn Trương Giải Ngữ: “Trương Giải Ngữ! Người đừng hòng lừa gạt trẫm! Sao cuốn sách này lại là thần công Quỷ Hoa Bảo Điện!”

Trương Giải Ngữ sợ hãi vội vàng quỳ xuống: “Hoàng thượng... thần oan uổng... Thần cũng không biết Quỷ Hoa Bảo Điện này có phải là bí tịch thần công hay không, thần chỉ coi nó là tiểu thuyết quái đản mà đọc thôi!”

“Ý ngươi là sao!” Tiêu Vô Đạo truy hỏi.

Trương Giải Ngữ vội vàng nói: “Hoàng thượng, bí tịch này là do hạ nhân tìm thấy trong một ngôi mộ cổ, cùng lúc đó còn tìm thấy một cuốn sách ghi chép về cuộc đời của các cao thủ giang hồ, thần đọc cuốn đó để giết thời gian, còn Quỷ Hoa Bảo Điện này thần cũng không hiểu a.”

“Cuốn còn lại đâu!” Tiêu Vô Đạo truy hỏi.

Trương Giải Ngữ lại lục tung rương hòm, lấy ra một cuốn sách khác, Tiêu Vô Đạo cũng giật lấy, mở trang đầu ra xem.

“Ta tung hoành giang hồ gần trăm năm, say mê võ học, mười bảy tuổi xuất đạo bốn ba giang hồ, thua một trăm hai mươi bảy trận, ba mươi tuổi vẫn chưa thành tựu gì, võ công dừng lại ở lục phẩm...”

Tiêu Vô Đạo xem mà ngơ ngác, cái thứ rác rưởi gì đây? Ba mươi tuổi rồi mà võ công mới lục phẩm còn thua một trăm hai mươi bảy trận, hắn ta tiếp tục xem.

“Ba mươi tuổi, ta may mắn gặp kỳ ngộ, có được bí tịch Quỷ Hoa Bảo Điện, ba mươi một tuổi phá vỡ bình cảnh lục phẩm, cùng năm đó đột phá thêm hai cảnh giới, bước vào tam phẩm, ba mươi ba tuổi tiến vào cảnh giới nhị phẩm thượng tầng, sáu mươi tám năm sau đó chưa từng nếm mùi thất bại!”

“Thán tiếc thay tạo hóa trêu ngươi, có sao lại sinh ra ta? Khiến anh hùng thiên hạ phải hổ thẹn! Nghe đồn thời xa xưa, hào

kiệt khắp nơi, võ đạo cao như trời, nên thường than sinh nhảm thời.”

“Sau đó, ta dốc hết tâm huyết thu thập võ học thiên hạ, muốn xem qua cuộc đời bậc tiền bối để tiến thêm một bậc, mới cảm thấy chẳng qua là thời đại không có anh hùng nên mới khiến kẻ bất tài như ta nổi danh!”

“Ta không hận người xưa không gặp ta, chỉ hận người xưa không thấy ta điên cuồng, không ngờ bản thân đã đứng trên đỉnh cao nhân gian.”

“Ta họ Đông Phương tên là Bất Bại, nhưng lại khó cầu một trận thua, viết nên cuốn sách này để cùng các thế hệ võ lâm sau này chia sẻ đôi lời.”

Văn phong đột nhiên thay đổi khiến Tiêu Vô Đạo có chút sững sờ, khí chất ngất trời toát ra từ trang sách khiến hắn ta không khỏi nảy sinh lòng ngưỡng mộ, trong đầu thậm chí còn hiện lên hình ảnh một vị nhất đại tông sư đứng trên đỉnh cao võ lâm vì không có đối thủ mà cô độc.

Cảm giác này hắn ta đã từng trải qua khi bước vào nhị phẩm.

Chỉ là vừa nghĩ đến vị Đông Phương Bất Bại lưng lầy này lại là một thái giám, Tiêu Vô Đạo liền có chút khó lòng tiếp nhận, chỉ đành tiếp tục xem.

Trang tiếp theo ghi chép về một vị tông sư võ học nhị phẩm, theo như lời Đông Phương Bất Bại viết, người này kinh tài tuyệt diệu, ba mươi tuổi bước vào nhị phẩm trung tầng, từng được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất.

Chỉ tiếc sau này bị Đông Phương Bất Bại lúc bấy giờ đã luyện thành thần công đánh chết chỉ trong mười chiêu, trong sách còn bình luận về cách hóa giải chiêu thức của vị tông sư võ học này.

Những trang sau cũng đại đồng tiểu dị, Tiêu Vô Đạo đếm sơ qua, chỉ riêng nhị phẩm trung tầng bị vị Đông Phương Bất Bại này đánh chết cũng không dưới hai mươi người, ngoài ra còn có ba người tam phẩm thượng tầng.

Hắn ta vừa xem những chiêu thức bị Đông Phương Bất Bại hóa giải, vừa thử vận chuyển chân khí mô phỏng, phát hiện

những chiêu thức này quả thật đều là võ học tinh diệu thượng thừa.

Trong lòng không tự giác tin tưởng thêm vào cuốn sách ghi chép về các nhân vật giang hồ này.

Qua hồi lâu, Trương Giải Ngữ mới thấy Tiêu Vô Đạo ngẩng đầu lên, nhưng ngay sau đó, ánh mắt lại dừng lại trên cuốn Quỳnh Hoa Bảo Điển bên tay trái, trong mắt hiện lên vẻ đấu tranh.

Dù sao cũng là phải cắt bỏ bảo bối a!

“Chuyện Quỳnh Hoa Bảo Điển, không được tiết lộ với bất kỳ ai!”

Nói xong, Tiêu Vô Đạo cầm hai cuốn sách rời khỏi dịch quán, Trương Giải Ngữ khom người tiễn biệt, sau đó đứng dậy với nụ cười trên môi.

Trở lại hoàng cung.

Tiêu Vô Đạo một mình đến mật thất luyện công, Quỳnh Hoa Bảo Điển được đặt sang một bên, lúc này dường như ngay cả việc mở nó ra cũng cần đến dũng khí cực lớn.

Hắn ta không ngừng lật giở cuốn sách ghi chép về các nhân vật giang hồ, hy vọng có thể tìm ra manh mối.

Nhưng món quà mà Triệu Khang chuẩn bị, làm sao có thể để hắn ta nhìn ra sơ hở, ngoại trừ tên tuổi và lai lịch của các nhân vật là bịa đặt, thì những chiêu thức kia đều là do chính hắn ta lúc rảnh rỗi nghĩ ra.

Không tìm thấy chút sơ hở nào!

Ánh mắt Tiêu Vô Đạo lại một lần nữa không nhìn được nhìn về phía Quỳnh Hoa Bảo Điển, lúc này cuốn sách này giống như biến thành mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, đang uốn éo trước mặt hắn ta!

Tiêu Vô Đạo ép buộc bản thân không được nhìn!

Nhưng trong đầu lại hiện lên cảnh Triệu Khang nhiều lần đánh hắn ta quỳ rạp xuống đất, dùng chân giẫm nát mặt đất, giẫm lên mặt hắn ta - Đại Nguyên thiên tử.

Sự sỉ nhục không chút kiêng dè ấy đã nghiền nát tự tôn của hắn ta, khiến Tiêu Vô Đạo mỗi đêm đều trở mình trong cơn ác mộng!

Hắn ta không chỉ một lần mơ thấy mình băm vằm Triệu Khang thành trăm mảnh, từng nhát từng nhát, băm nhỏ rồi ném cho chó ăn, khoái cảm trong mơ còn mãnh liệt hơn cả việc nữ nhân trên giường nhỏ nước, khiến Tiêu Vô Đạo thỏa mãn tột độ!

Nhưng mà!

Thật sự muốn luyện sao?

Vì giết Triệu Khang, ngay cả con cháu cũng không cần nữa!
Từ nay về sau sẽ mất đi tư cách làm đàn ông!

Chỉ cần tượng tượng thôi, Tiêu Vô Đạo đã cảm thấy cậu em trai của mình đang run rẩy.

Cắt hay không cắt?

Đây quả là một câu hỏi khó!

Không biết qua bao lâu, Tiêu Vô Đạo bước ra khỏi mật thất với đôi mắt đỏ ngầu, gọi một cung nữ đến.

“Hoàng thượng.” Cung nữ cung kính hành lễ.

“Đi, gọi Trương phi, Lý phi... tất cả đều gọi đến cho trẫm!”

Chương 988 - Vô Địch

“Bệ hạ có chỉ, bái triều!”

Lời truyền báo của thái giám tổng quản không khiến các vị văn võ bá quan Đại Nguyên cảm thấy kỳ lạ, họ túm năm tụm ba rời khỏi hoàng cung.

Có người lầm bầm: “Bệ hạ đây là thế nào, đã hơn ba tháng không lâm triều rồi.”

“Suyt, nhỏ tiếng thôi. Nghe nói là vì tên tiểu tử kia, bệ hạ đang bế quan khổ luyện võ công đấy.”

Trước là đại náo hoàng lăng, sau đó san bằng phủ đệ của Thượng thư bộ Công, lại còn chém giết khắp đế đô máu chảy

thành sông. Chuyện lớn như vậy không thể nào giấu diếm được.

Bởi vậy, các quan viên Đại Nguyên đều biết, có một cao thủ tuyệt thế đang gây sự với Đại Nguyên, nói chính xác là đang gây sự với đương kim hoàng đế bệ hạ - Tiêu Vô Đạo.

Lúc này, có người lên tiếng: “Không đúng, ta nghe nói hôm qua bệ hạ còn sung hạnh mấy vị ái phi cơ mà.”

“Có lẽ là luyện công khô khan quá, thỉnh thoảng buông thả một chút cũng là chuyện thường tình.” Một người cười nói.

Các vị quan viên kết bạn cùng nhau rời đi, trong lòng không mấy bận tâm.

Hậu cung, trong mật thất luyện công của Tiêu Vô Đạo, cảnh tượng hoang dã hỗn loạn đến mức mê muội.

Cùng với một tiếng gầm nhẹ vang lên.

Tiêu Vô Đạo đá văng thân thể trắng nõn nà dưới thân, một tay lại kéo một mỹ nhân kiều diễm bên cạnh vào lòng.

Phi tần kia lo lắng nhắc nhở: “Bệ hạ, đã một ngày rồi, người phải thương lấy long thể a!”

“Ít nói nhảm!”

Nắm lấy một viên thuốc cung cấm bí chế nhét vào miệng, máu huyết vốn đã nguội lạnh lại sôi trào!

Từ sáng đến tối, lại từ tối đến sáng rồi đến hoàng hôn.

Nói luyện võ cường thân kiện thể quả nhiên không sai, vận động liên tục hơn ba mươi tiếng đồng hồ, Tiêu Vô Đạo vẫn kiên trì.

Xứng đáng là cao thủ nhị phẩm!

Đến nỗi mấy vị phi tần được sung hạnh khi rời khỏi mật thất đều phải dìu nhau mà đi.

Trong lòng cũng có chút nghi hoặc, bệ hạ đây là thế nào, xuân được coi như đậu nành mà ăn, thật sự không sợ chơi hỏng sao?

Lúc này trong mật thất, Tiêu Vô Đạo thậm chí còn không mặc quần áo.

Hắn đầu tóc rối bời ngồi trên mặt đất, sau một thời gian dài hoang đường, hắn không hề cảm thấy mệt mỏi, ngược lại đầu óc vô cùng tỉnh táo.

Sau khi được hiệu biến mất, hắn thậm chí còn không cảm nhận được sự tồn tại của “tiểu đệ”, trong mắt lóe lên tia sáng là tình nghĩa sâu đậm dành cho người huynh đệ!

Những bằng hữu thường xuyên tụ cung đều biết.

Chuyện cắt “tiểu đệ” cần phải có dũng khí lớn, ngoài đau đớn ra còn phải cân nhắc rất nhiều điều.

Ví dụ như chuyện con nối dõi chẳng hạn.

Tiêu Vô Đạo đã hơn nửa đời người, con trai đương nhiên là có mấy đứa, đứa lớn nhất đã ba mươi tuổi rồi. Chỉ là hắn thân là cha ruột vẫn chưa có ý định thoái vị, mấy đứa con trai lúc này đều được phong vương, thường trú tại đế đô.

Tiêu Vô Đạo lúc này đương nhiên không cần phải cân nhắc chuyện con cái, nhưng hắn phải cân nhắc đến mỹ nhân a!

Lần điên cuồng này không chỉ là để hưởng thụ lần cuối, mà hắn còn hy vọng có thể từ đó sinh ra cảm giác chán ghét nữ sắc, từ đó kiên định quyết tâm tu luyện thân công.

Nhưng hiển nhiên hắn đã thất bại, cảm giác diệu kỳ của nam nữ hoan ái làm sao có thể nói đoạn là đoạn được.

Điều này cho thấy, làm thái giám cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Chỉ là ngay khi hắn muốn từ bỏ, cơn ác mộng kia lại hiện lên trong lòng!

“Ngoài kẻ luyện được Quỷ Hoa Bảo Điện, trên đời này không ai có thể đánh bại ta!”

“Sau ba mươi tuổi, ta tình cờ gặp kỳ ngộ, tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điện, thiên hạ vô địch!”

“Cao thủ nhị phẩm, mười chiêu là bại!”

Quỷ Hoa Bảo Điện! Triệu Khang! Triệu Khang!

Tiêu Vô Đạo gầm lên, lòng căm hận và sát ý đối với Triệu Khang rốt cục đã giúp hắn đưa ra lựa chọn.

Hắn đột nhiên giơ tay lên, vận chưởng thành đao, chân khí tuôn trào, chiêu “Nhất Đao Trảm Càn Khôn” này đủ để cho nam nhi thiên hạ phải e ngại!

Một đạo huyết quang bắn ra, máu nhuộm đỏ vách tường!

Tiêu Vô Đạo đã mấy chục năm chưa từng rơi lệ, giờ phút này lại khóc, nước mắt hòa lẫn máu tươi!

Cơn đau thể xác không bằng nỗi đau trong lòng hắn!

Không biết qua bao lâu, trong mật thất vang lên một tràng cười điên cuồng, Tiêu Vô Đạo nắm chặt lấy “Càn Khôn” đầm máu, mặt mũi đầy máu, hai tay giơ cao như phát điên.

“Triệu Khang! Ha ha ha ha! Người cứ chờ đó cho ta! Ta, Tiêu Vô Đạo, thề giết người!”

Tiếng cười như oán quỷ, khiến da đầu người ta tê dại, tay phải đột nhiên dùng sức!

Thế mà bóp nát “tiểu đệ” thành một mảnh nát bươm!

Tiêu Vô Đạo thậm chí còn không xử lý vết thương, chỉ đơn giản cầm máu, liền mở ra quyển Quỷ Hoa Bảo Điển mà trước đây không dám lật xem. Cơn đau âm ỉ truyền đến, cùng với bốn chữ “Tất tiên tự cung” như nhắc nhở hắn.

Từ hoàng đế trở thành thái giám.

Phải nói là Tiêu Vô Đạo cơ bản đã vượt qua đại bộ phận nam chính trong tiểu thuyết mạng.

Vận chuyển chân khí, bắt đầu tu luyện theo nội dung trong Quỷ Hoa Bảo Điển.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Vô Đạo thậm chí còn không cảm thấy mệt mỏi, chỉ có tinh lực dồi dào vô tận cung cấp cho hắn động lực tu luyện không ngừng.

Suốt năm ngày, Tiêu Vô Đạo không hề rời khỏi mật thất.

Toàn bộ mật thất như bị bao phủ bởi một luồng khí tức đáng sợ.

Cảm nhận được áp lực khủng bố này, một số người tự động tập trung trước cửa mật thất, từ ban đầu chỉ có mười mấy người, sau đó lên đến hàng trăm người.

Thái giám, cung nữ trong cung cũng không dám ngăn cản, bởi vì những người này đều là giang hồ võ giả được Tiêu Vô Đạo triệu tập, ngày thường được nuôi dưỡng trong cung, là chuẩn bị để đối phó với Triệu Khang.

Nhóm người này phần lớn là tứ phẩm, trong đó cũng có mấy người tam phẩm, có thể triệu tập được nhiều võ giả như vậy, có thể thấy Tiêu Vô Đạo thân là Đại Nguyên thiên tử, uy vọng trên giang hồ vẫn rất cao.

“Đình!”

Trong nháy mắt, dường như trường kiếm của tất cả mọi người đều rung lên, mọi người không khỏi giật mình, đồng loạt quay đầu nhìn lại, mấy vị tam phẩm vội vàng lên tiếng: “Kiếm Hoàng tiền bối!”

Kiếm Hoàng Long Vô Tâm cũng đến.

Gật đầu nhẹ với mọi người, Long Vô Tâm từng bước đi đến trước cửa mật thất, ánh mắt kinh ngạc bất định: “Áp lực thật đáng sợ! Chẳng lẽ hắn sắp bước ra khỏi bước kia rồi sao?”

Giữa trời đất bỗng truyền đến một tràng cười dài, ngay sau đó, một bóng người nữa xuất hiện.

“Cảm giác bị ép đến cực hạn này thật sự khiến người ta hưng phấn và kích thích!”

Nhìn thấy người tới là Đông Hoàng Từ Ván Đạo, ngoại trừ Long Vô Tâm ra, tất cả mọi người đều lùi lại một bước, tên võ sĩ này là một tên khó chơi, ngàn vạn lần đừng để hắn để ý đến mình!

Ngay lúc này, cảm giác áp bức mọi người đột nhiên biến mất, cửa mật thất chậm rãi mở ra.

Mọi người nín thở nhìn vào, chỉ thấy một bóng người chậm rãi bước ra từ trong mật thất, áp lực vốn đã biến mất, khi hắn xuất hiện lại ủa về trong lòng mọi người.

Hơn nữa, theo từng bước chân của hắn, áp lực mạnh mẽ này bắt đầu tăng lên theo cấp số nhân!

Chỉ mới bước ra bốn bước, đã có người không chịu nổi áp lực, mồ hôi nhễ nhại, hai chân quỳ sụp xuống đất!

Lúc Tiêu Vô Đạo hoàn toàn bước ra khỏi mật thất, ngoại trừ Long Vô Tâm và Từ Vấn Đạo, tất cả mọi người đều quỳ rạp xuống đất.

Bọn họ không thể tin được nhìn Tiêu Vô Đạo bước ra khỏi mật thất, cảm giác như núi lở tạt đỉnh kia như đang nói rõ với bọn họ.

Tiêu Vô Đạo lúc này...

Thiên hạ vô địch!

Chương 989 - Nhị phẩm trung tầng

“Ha ha ha! Tiêu Vô Đạo, không ngờ ngươi lại có thể bước ra bước này! Vậy để ta thử nghiệm thực lực Nhị phẩm trung tầng của ngươi xem sao!”

Ngoại trừ Đông Hoàng ra, có lẽ trong số những người có mặt, chỉ có gã cuồng nhân ấy mới có thể thốt ra những lời ngạo mạn như vậy.

Lúc này, toàn thân hắn như có dòng máu nóng sôi trào, trong nháy mắt đã thúc động chân khí lên đến đỉnh điểm. Một chưởng mang uy lực khai thiên tích địa đánh ra với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai.

Giống như một cơn bão hủy diệt, hắn xuất hiện trước mặt Tiêu Vô Đạo, toàn thân nội lực ngưng tụ trong một chưởng đánh ra!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Thiên địa như chao đảo. Ngoại trừ Long Vô Tâm, những người khác đều không thể đứng vững.

Vất vả lắm mới đứng vững được, mọi người nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Vô Đạo mặc long bào, một tay tiếp được chưởng lực cuồng bạo vô song của Từ Vấn Đạo. Hai người đối mặt, bất động như núi. Chẳng lẽ Tiêu Vô Đạo chỉ bằng một tay đã hóa giải toàn bộ công kích của Đông Hoàng?

Không!

Vẫn chưa kết thúc!

Trong mắt Kiếm Hoàng Long Vô Tâm lóe lên vẻ kinh hãi.
Bỗng nhiên!

Một đám huyết vụ bùng nổ từ trên người Từ Vấn Đạo. Chỉ thấy gã cuồng nhân kia liên tục lùi lại, máu tươi không ngừng phun ra từ miệng, cuối cùng thậm chí không thể đứng vững, phải quỳ một gối xuống đất.

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ khó tin và hưng phấn!

Thật sự... mạnh đến mức độ này sao!

Một chiêu miểu sát!

Đông Hoàng Từ Vấn Đạo vậy mà bị Nhân Hoàng Tiêu Vô Đạo một chiêu miểu sát!

Tất cả mọi người đều hoảng sợ, ngay cả Long Vô Tâm cũng không ngoại lệ. Giống như Từ Vấn Đạo, khi khí thế từ mặt thất biến mất, hắn đã nhận ra Tiêu Vô Đạo hẳn đã bước vào Nhị phẩm trung tầng.

Nhưng dù có thế nào cũng không ngờ tới, Nhị phẩm trung tầng lại cường đại đến mức độ này, vậy mà lại một chiêu miểu sát Từ Vấn Đạo, tên cuồng võ kia!

Điều này thật sự quá khủng bố!

Nhìn tên cuồng võ quỳ một gối trước mặt mình, rốt cuộc không chịu nổi sự trùng kích của chân khí mà trực tiếp hôn mê bất tỉnh, trong mắt Tiêu Vô Đạo hiện lên một tia khoái cảm!

Thì ra, là cảm giác này sao?

Miểu sát một tên Nhị phẩm hạ tầng, thật sự là quá sướng khoái!

Lúc trước, khi Triệu Khang đánh bại mình, có lẽ cũng có cảm giác này?

Mà hiện tại, mình cũng đã bước vào cảnh giới này, còn tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điện đến tầng thứ ba!

Triệu Khang, lần này ta muốn ngươi chết không toàn thây!

Như thể đang tận hưởng cảm giác cao trào, Tiêu Vô Đạo híp mắt, đắm chìm trong khoái cảm nhất thời, sau đó thản nhiên nói: “Đem Từ Vấn Đạo xuống cứu chữa đi.”

Lần này hắn không lấy mạng Đông Hoàng, đương nhiên là do hắn cố ý nương tay.

Dù sao sau này còn phải đối mặt với Triệu Khang, Từ Vấn Đạo là một chiến lực không thể thiếu.

Mặc dù hiện tại đã bước vào Nhị phẩm trung tầng, một chiêu miểu sát Từ Vấn Đạo, nhưng Tiêu Vô Đạo cũng không tự mãn. Tuy rằng chỉ dùng năm ngày thời gian, dựa theo phương pháp tu luyện của Quỷ Hoa Bảo Điện, tu luyện đến tầng thứ ba, thuận lợi đã thông thêm mấy đường kinh mạch, thực lực tăng mạnh.

Nhưng Tiêu Vô Đạo vẫn cảm thấy chưa đủ, hắn tuyệt đối không thể tiếp tục chịu đựng thất bại dưới tay Triệu Khang, cho nên nhất định phải chuẩn bị vạn toàn.

Thậm chí nếu không phải vì luyện Quỷ Hoa Bảo Điện phải... cắt bỏ, hắn hận không thể ném Quỷ Hoa Bảo Điện cho Từ Vấn Đạo và Long Vô Tâm cùng luyện.

Ba người cùng nhau tu luyện, mới có thể nắm chắc giết chết tên khốn kiếp Triệu Khang kia.

Chỉ là nếu làm như vậy, chuyện hắn... chẳng phải sẽ bại lộ sao?

Vì vậy, Tiêu Vô Đạo chỉ có thể từ bỏ ý nghĩ này.

Lúc này, Long Vô Tâm bước lên, trong lòng cũng có chút không yên: “Bệ hạ thật sự đã bước vào Nhị phẩm trung tầng?”

Tiêu Vô Đạo gật đầu. Các võ giả xung quanh vừa khiếp sợ vừa bắt đầu nịnh hót: “Chúc mừng bệ hạ! Hân hỉ bệ hạ!”

“Các người lui xuống hết đi.”

Tiêu Vô Đạo vui vẻ tiếp nhận lời chúc mừng của mọi người, chỉ để lại Long Vô Tâm.

Sau khi những người khác rời đi, Long Vô Tâm không nhịn được nữa mà hỏi: “Không ngờ bệ hạ lại có thể bước ra bước này, rốt cuộc là làm cách nào?”

Hắn bị kẹt ở Nhị phẩm hạ tầng cũng đã lâu, giờ nhìn thấy Tiêu Vô Đạo, người vốn cùng cảnh giới với mình lại đột phá, trong lòng không khỏi có chút dao động.

Tiêu Vô Đạo thản nhiên nói: “Điều này tự nhiên là do trầm ngày đêm khổ luyện, tích lũy từng chút một.”

Long Vô Tâm nhú mày: “Bệ hạ, đại địch trước mắt, nếu như thần cũng có thể đột phá, đối phó với hắn sẽ nắm chắc hơn một chút.”

Trong lòng Tiêu Vô Đạo thầm mắng một tiếng, sau đó lại nói: “Điều này trầm tự nhiên minh bạch, nhưng ngươi cũng là võ giả, tự nhiên hiểu rõ, việc đột phá cảnh giới, đối với người như ngươi và ta, ngoại trừ khổ tu tích lũy, quan trọng nhất chính là lĩnh ngộ võ học.”

“Lĩnh ngộ được, đột phá tự nhiên sẽ nước chảy thành sông.”

Long Vô Tâm giãn mày, thở dài: “Bệ hạ nói đúng, là ta suy nghĩ nhiều rồi.”

Tiêu Vô Đạo gật đầu, sau đó nói tiếp: “Ngươi cũng đã thấy, vừa rồi ta đánh bại Từ Vấn Đạo chỉ trong một chiêu, như vậy có thể suy đoán, cảnh giới hiện tại của Triệu Khang có lẽ chính là Nhị phẩm trung tầng.”

“Nhưng mà không ai biết hắn đã ở trong cảnh giới này bao lâu rồi, cho nên cho dù hiện tại trầm đột phá, trong thời gian ngắn e rằng cũng khó có thể là đối thủ của hắn. Ngươi cũng phải mau chóng đột phá mới được, nếu không cẩn thận đối mặt với Triệu Khang, e rằng tính mạng khó giữ.”

Long Vô Tâm: “Việc này, ta tự nhiên minh bạch. Vậy thần xin cáo lui trước.”

Sắp bước ra khỏi sân, Long Vô Tâm dừng bước, suy nghĩ một chút, muốn mượn cớ để hỏi thăm, bèn quay người lại hỏi: “Xin bệ hạ cho hỏi, ngài đã lĩnh ngộ được điều gì mà có thể đột phá?”

Sắc mặt Tiêu Vô Đạo cứng đờ, chuyện này bảo hắn phải nói thế nào đây?

Chẳng lẽ nói ta lĩnh ngộ được... nên đi làm thái giám?

Lập tức ho khan một tiếng, nghĩ đến quyền giang hồ đã sử mà Triệu Khang bịa đặt kia: “Trầm trước kia bởi vì thua dưới tay Triệu Khang mà canh cánh trong lòng, tình cờ lật xem tàng thư, biết được mấy trăm năm trước, trong thiên hạ có một vị

tuyệt thế cường giả, từng liên tiếp thua một trăm hai mươi bảy trận, nhưng vẫn phần đầu tiến lên, cuối cùng trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, trầm bởi vậy mà có cảm ngộ, sau đó đột phá.”

“Thì ra là vậy, liên tiếp thua một trăm hai mươi bảy trận mà vẫn không mất đi ý chí võ giả, quả nhiên là bậc trượng phu, bệ hạ cũng giống như vị tiên bối kia!”

Long Vô Tâm đâu biết rằng, câu nói này của hắn suýt chút nữa đã khơi dậy sát tâm của Tiêu Vô Đạo.

Trượng phu cái gì?

Chẳng lẽ tên Long Vô Tâm này... đã biết rồi?

Tiêu Vô Đạo suy nghĩ miên man, Long Vô Tâm đã rời đi.

Trong sân vắng vẻ, Tiêu Vô Đạo ngồi trên ghế, nhin không được cúi đầu nhìn xuống... chỉ cảm thấy như đang nằm mơ, nhưng ngay sau đó, lửa giận báo thù đã gọi hắn trở lại thực tế.

Hắn lấy từ trong ngực ra quyển Quỷ Hoa Bảo Điện mở ra. Ba tầng đầu tiên hắn đã tu luyện xong, hiệu quả cũng rất khả quan.

Nhưng đến tầng thứ tư này, ghi lại không phải là công pháp, mà là một chiêu võ học.

Nhìn dòng chữ “Chỉ có nỗi đau cùng cực, mới có thể tạo nên lưỡi đao sắc bén nhất.”

Tiếp theo là chiêu thức đao pháp, hắn căn bản xem không hiểu.

Vì vậy, Tiêu Vô Đạo không khỏi trầm tư, cái gì gọi là nỗi đau cùng cực? Bản thân hắn... chẳng lẽ còn chưa đủ đau khổ sao?

Tầng thứ tư của Quỷ Hoa Bảo Điện chỉ ghi lại một đao này, vậy thì uy lực của đao này tuyệt đối không tầm thường, bản thân phải tìm cơ hội luyện tập mới được!

Trong lòng âm thầm quyết định, Tiêu Vô Đạo gật gật đầu, vừa định khép sách lại thì đột nhiên sững người.

Nhìn ngón tay út đang cong lên của mình, vị Đại Nguyên thiên tử này giật mình rút tay lại, nhìn trái nhìn phải, may mà bên cạnh không có ai!

Không được, bản thân nhất định phải giữ vững thói quen hành vi trước kia, tuyệt đối không thể để người khác phát hiện ra chuyện... của mình!

Chương 990 - Các người, các nàng

Tu vi tăng vọt khiến cho tâm trạng bất an bấy lâu nay của Tiêu Vô Đạo cũng được thả lỏng.

Nay đã có được Quỳnh Hoa Bảo Điện trong tay, chỉ cần tu luyện thần công này đến cảnh giới đại thành, còn sợ gì Triệu Khang kia chứ?

Bởi vậy, lúc này Đại Nguyên thiên tử không còn trốn tránh tu luyện như trước, hiềm hoi mở triều hội, cho các quan viên bẩm báo tình hình các nơi trong thời gian qua.

Chỉ là ngoại trừ chuyện Trương Giải Ngữ muốn kế nhiệm chức Kinh lược sứ ra, Đại Nguyên trong thời gian này khá yên ổn, không có chuyện gì đáng chú ý xảy ra.

Trước mặt văn võ bá quan, Tiêu Vô Đạo triệu kiến Trương Giải Ngữ, đồng ý cho y kế nhiệm chức Kinh lược sứ Đông Vực, nhìn theo bóng y rời khỏi đại điện.

Tiêu Vô Đạo thậm chí còn nghĩ đến việc phái người ám sát Trương Giải Ngữ để tránh việc hắn ta tiết lộ chuyện mình tự cung tu luyện.

Nhưng nghĩ lại, làm vậy chẳng khác nào tự vạch áo cho người xem lưng, người khác chắc cũng không tin một vị hoàng đế như hắn lại tự cung đâu.

Thôi thì cứ mặc kệ vậy.

Bước ra khỏi hoàng cung, Trương Giải Ngữ lau mồ hôi trên trán, trong lòng thầm an tâm: “Quả nhiên Triệu Khang nói không sai, Tiêu Vô Đạo sẽ không giết mình, nhưng chẳng lẽ hắn ta thật sự đã...”

Nghĩ đến đây, khóe miệng Trương Giải Ngữ hiện lên một nụ cười kỳ quái, nếu thật sự như vậy thì xem ra sắp có trò hay để xem rồi.

Rời khỏi hoàng cung, chuyện kể nhiệm chức Kinh lược sứ đã xong, việc dâng bảo vật cũng hoàn thành, Trương Giải Ngữ bắt đầu tiến hành việc tiếp theo, phái người mời Hộ bộ Thượng thư của Đại Nguyên đến, bàn bạc chuyện mua sắt.

Vị Hộ bộ Thượng thư này vốn là người quen cũ của phụ thân hắn, Trương Thao, thường ngày lén lút làm không ít chuyện tham ô, bởi vậy rất dễ nói chuyện.

Hiện nay toàn thiên hạ đều nằm trong tay Đại Nguyên, tạm thời chưa phát hiện kẻ thù bên ngoài.

Bởi vậy, việc kiểm soát sắt thép vốn vô cùng nghiêm ngặt cũng trở nên lỏng lẻo, không ít quan viên lén lút buôn bán sắt kiếm lời.

Cho nên, đối với việc Trương Giải Ngữ muốn mua một lượng lớn sắt như vậy, vị Hộ bộ Thượng thư này chỉ cảm thấy như vớ được mỏ vàng, đồng thời cũng có chút ghen tị với cuộc sống của Trương gia.

Nắm giữ một phương, tuy rằng mỗi năm đều phải nộp rất nhiều thuế má, nhưng địa bàn rộng lớn như vậy, chỉ cần bớt xén một chút cũng đủ để Trương gia sống sung túc rồi.

Đã bàn bạc xong chuyện mua bán sắt, chuyển đi đến đế đô Đại Nguyên lần này của Trương Giải Ngữ coi như hoàn thành tất cả nhiệm vụ.

Chờ đến khi Hộ bộ Thượng thư điều động sắt từ các nơi đến chất đầy xe, mọi việc đâu vào đấy, hắn mới dẫn theo đoàn xe quay về Đông Vực, cả đi lẫn về mất khoảng bảy tám tháng.

Những người Đại Nguyên đi theo hắn vận chuyển sắt vừa đến Long Thành liền bị bắt giữ, sau đó bị đưa đi rèn sắt.

Báo cáo xong chuyến đi Đại Nguyên của mình, Trương Giải Ngữ lo lắng nhìn Triệu Khang cùng mọi người.

Trong khoảng thời gian dài như vậy, toàn bộ người dân Đông Vực đã được chuyển đến Long Thành, mười tòa thành trì tội ác trước kia đã trở thành nơi chế tạo súng ống và bom mìn.

Ngoài ra, phần lớn tội dân trước đây đã được Triệu Khang biên chế thành quân đội, vốn dĩ đã bị Trương gia áp bức quen rồi, cho nên chỉ cần cho bọn họ ăn no, làm gì cũng được.

Mọi việc đều đang diễn ra một cách có trật tự.

Bởi vậy, theo như thỏa thuận trước đó, Triệu Khang cũng nên thả Trương Giải Ngữ rồi.

Nhìn thấy ánh mắt đảo liên tục của đối phương, Triệu Khang mỉm cười, thấu hiểu nói: “Làm tốt lắm, như đã nói trước đó, thay ta hoàn thành những việc này, ta sẽ cho người một con đường sống, vậy bây giờ người định thế nào?”

Trương Giải Ngữ hít sâu một hơi: “Ta chỉ muốn ta và người nhà được sống như những thường dân ở Long Thành.”

“Ồ?” Triệu Khang cười như có như không, dường như có chút bất ngờ trước câu trả lời của hắn.

Trương Giải Ngữ vội vàng nói: “Ta cam đoan người Trương gia từ nay về sau tuyệt đối không làm chuyện phản nghịch, chỉ cầu bình an sống hết quãng đời còn lại.”

Triệu Khang cười: “Chỉ đơn giản như vậy sao? Lúc này mà người muốn làm quan, ta cũng sẽ đồng ý.”

Đối phương lắc đầu: “Phú quý Trương gia đã hưởng thụ không ít rồi, giờ ta mới hiểu, bình an mới là thứ đáng quý nhất trong cuộc đời.”

“Ta chỉ cầu xin ngài, tha thứ cho tội lỗi của Trương gia trước đây, cho người nhà ta một con đường sống.”

Nói xong, Trương Giải Ngữ quỳ xuống, dập đầu xuống đất.

“Đứng lên đi.”

Triệu Khang phát tay: “Trương gia có người là may mắn lắm rồi. Từ nay về sau, ân oán giữa chúng ta coi như xóa bỏ.”

“Đa tạ!” Giọng nói Trương Giải Ngữ run run.

Triệu Khang đứng dậy: “Đã hiểu bình dị an ổn mới là chân lý, vậy thì càng nên trân trọng cuộc sống không dễ dàng có được này.”

“Ta sẽ.”

Trương Giải Ngữ đứng dậy, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm, nhìn Triệu Khang cùng nhau bước ra khỏi đại

điện, đứng trên bậc thang bằng bạch ngọc, im lặng một lát rồi hỏi: “Nếu như, vừa rồi ta muốn làm quan, ngài sẽ thế nào?”

Triệu Khang thân nhiên nói: “Người Trương gia, người tạm coi như ta còn có thể coi trọng, cho nên nếu như người muốn làm quan, ta sẽ giết hết những người Trương gia khác mà ta không vừa mắt, chỉ giữ lại người. Như vậy, gia phong về sau có lẽ sẽ tốt hơn một chút.”

Trương Giải Ngữ run lên, Triệu Khang lại cười nói: “Cho nên ta nói Trương gia các người may mắn, lúc trước nếu như người bước ra khỏi phòng là phụ thân người, thì hiện tại đã chẳng còn Trương gia nào nữa rồi.”

“Minh bạch.” Trương Giải Ngữ gật đầu.

Từ xa, một bóng hồng lướt đến, dường như không ngờ sẽ chạm mặt hai người, nàng muốn trốn đi, nhưng hai người đều đã nhìn thấy nàng.

Đỗ Ngung Yên chỉ đành cứng đầu tiến lên hành lễ: “Gặp qua Triệu đại nhân.”

Trương Giải Ngữ lúc này chấp tay với Triệu Khang: “Vậy ta xin phép đi trước.”

Triệu Khang ừ một tiếng.

Chờ đến khi Trương Giải Ngữ rời đi, hắn nhìn Đỗ Ngung Yên đang lảng tránh ánh mắt, nói: “Sau này Trương Giải Ngữ sẽ cùng người nhà sống một cuộc sống bình yên ở Long Thành. Nàng là thê tử của hắn, hãy đi theo hắn đi.”

Đỗ Ngung Yên quay đầu lại, do dự một lát mới nói: “Ta có thể lựa chọn không?”

“Ý nàng là sao?”

Đỗ Ngung Yên: “Lúc trước, khi bọn họ muốn ta phục vụ ngài, ta đã không còn là thê tử của Trương gia nữa, bọn họ sau này cũng không dám muốn ta nữa. Hiện giờ, người dân trong Long Thành, người thì cày ruộng, người thì khai khoáng, hoặc gia nhập quân đội, ai nấy đều có việc của mình, ta thì chẳng biết làm gì, chỉ biết nhảy múa.”

“Vậy nên?”

Đỗ Ngung Yên cười nói: “Hứa Tinh đã mở một quán rượu trong Long Thành, nói rằng nếu ta muốn thì có thể đến đó làm.”

“Tùy nàng vậy.” Triệu Khang gật đầu.

Đỗ Ngung Yên cẩn thận nhìn hắn, trong khoảng thời gian này, nàng cũng biết được một số chuyện về Triệu Khang, đều là từ chỗ Ngô Niệm Khang.

Người đàn ông trước mặt này thực sự là một người phi thường.

Ngô Niệm Khang không tiếc lời kể cho người khác nghe về quá khứ của Triệu Khang, lúc này, mỗi ngày sau khi bận rộn xong, nàng ấy vẫn luôn tìm Triệu Khang để hỏi về những sự thật lịch sử bị che giấu, ghi chép lại cẩn thận.

Thậm chí, trong lòng nàng còn nghĩ, Đỗ Ngung Yên cũng tốt, Hứa Tinh cũng vậy, còn có Tần Đường Hà mỗi ngày dắt ngựa đến quán rượu của Hứa Tinh uống rượu.

Có nhiều nữ nhân xinh đẹp như vậy vây quanh Triệu Khang, chắc chắn sẽ có lúc hắn không kiềm chế nổi, đến lúc đó chắc hắn sẽ chấp nhận mình.

Cho nên, đối với Hứa Tinh và Đỗ Ngung Yên, Ngô Niệm Khang đều cho phép hai người tiếp cận Triệu Khang.

Mà Đỗ Ngung Yên cũng nhận ra tâm ý của người con gái tuyệt sắc kia, lúc này không nhịn được hỏi: “Niệm Khang tỷ xinh đẹp như vậy, sao ngài...”

Nàng chưa nói hết lời, Triệu Khang đã cười ngắt lời: “Các nàng đều rất tốt, nhưng không phải là người ta muốn.”

Chương 991 - Thêm Mời Cho Lửa

“Các ngươi? Các nàng?”

Đỗ Ngung Yên rõ ràng không hiểu ý của Triệu Khang, đang định hỏi lại thì hắn đã xoay người rời đi.

Nàng cũng chẳng còn lạ lẫm gì với thái độ lạnh nhạt này. Đôi khi, nàng còn tự hỏi có phải mình không đủ xinh đẹp, khiến

cho hẳn ngoài việc bảo nàng múa hát ra thì chẳng bao giờ nói chuyện nhiều hơn.

Rời khỏi đó, Triệu Khang đi đến một gian điện phụ, nhẹ nhàng gõ cửa. Ngô Niệm Khang đang cúi đầu xem xét chính sự, nghe tiếng gõ cửa thì ngẩng lên. Vừa nhìn thấy Triệu Khang, nàng mừng rỡ, vội vàng rời bàn chạy đến: “Người đến rồi!”

Triệu Khang gật đầu, bước tới, lật xem những gì Ngô Niệm Khang vừa xem xét. Quả nhiên như Đỗ Ngung Yên đã nói, người Đông Vực ở Long Thành đều có phận sự riêng.

Dưới sự lãnh đạo của Trương Thủ Càn và những người dân Nguyên Giang còn sót lại, họ đều tham gia vào việc sản xuất và xây dựng. Mọi việc diễn ra hàng ngày đều được ghi chép lại và trình lên cho Ngô Niệm Khang quyết định.

Nó giống như một vương quốc thu nhỏ, vì vậy gọi là “chính sự” cũng không ngoa.

Điểm khác biệt là vương quốc nhỏ bé này có hai người nắm quyền tuyệt đối. Một là Ngô Niệm Khang, hai là Triệu Khang.

Chỉ là Triệu Khang không mấy nhiệt tình can thiệp vào những việc này, phần lớn chỉ là xem qua.

“Có chỗ nào sơ suất sao?”

Nhìn Triệu Khang đang xem xét sổ sách, Ngô Niệm Khang mong đợi hỏi, hy vọng hẳn có thể ở lại với mình lâu hơn một chút, dù chỉ là nói vài câu chuyện phiếm cũng được.

“Nàng làm rất tốt, sao có thể sơ suất được chứ.”

Triệu Khang kéo ghế ngồi xuống: “Hiện tại, lô vũ khí nóng đầu tiên đã được đưa vào sản xuất. Theo tiến độ khai thác quặng sắt và chế tạo thuốc nổ hiện tại, chỉ nửa năm nữa là chúng ta có thể trang bị đủ số thuốc nổ và vũ khí nóng cần thiết. Tốc độ này nhanh hơn rất nhiều so với thời Đại Càn năm xưa.”

“Dù sao đó cũng là quá trình từ không đến có, không giống như bây giờ đã có bản vẽ cấu trúc chuẩn.”

Ngô Niệm Khang gật đầu: “Đúng vậy, cho nên ta đang nghĩ, có nên bắt đầu chuẩn bị vận chuyển lương thảo hay không. Dầu sao binh mã chưa động, lương thảo đi trước.”

“Lương thảo, lộ trình hành quân ta đã lên kế hoạch xong rồi. Số quân do người Đông Vực thành lập kia, đến lúc đó sẽ đóng vai trò là quân phụ trợ, lực lượng chiến đấu thực sự vẫn là hai mươi vạn quân mà Chu Hồ đang huấn luyện. Nhưng mà, kỳ thực những điều này cũng không quan trọng.”

Triệu Khang cười nói: “Một khi tiếng súng vang lên, nhuệ khí của địch sẽ tự tan biến.”

Ngô Niệm Khang nhìn bản đồ hành quân mà Triệu Khang đưa, thời gian xuất binh, địa điểm tấn công, địa điểm đóng quân, địa điểm dự trữ lương thảo đều được đánh dấu rõ ràng, cứ như thể là chép bài tập vậy.

Nàng ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu: “Không phải nói trận này do người dẫn đầu sao? Tại sao lại giao cho ta?”

Triệu Khang gật đầu: “Là do ta dẫn đầu, nhưng lúc đó ta sẽ ở Đại Nguyên đợi các người.”

“Hả? Người muốn trở về Đại Nguyên trước?” Ngô Niệm Khang kinh ngạc.

Triệu Khang: “Ừ, không biết Tiêu Vô Đạo luyện công đến đâu rồi, ta phải đi chỉ dạy hắn một phen.”

...

Phía tây đường lớn Long Thành, cạnh cửa nha môn Kinh Lược ti, gần đây mới khai trương một quán rượu.

Bà chủ quán rượu là một mỹ nhân khiến người ta nhìn là muốn cắn một cái, nụ cười mím, ánh mắt liếc xéo, quả thật là hồ ly tinh chuyển thế, có thể mê hoặc lòng người.

Có một yêu tinh hút hồn như vậy, việc buôn bán của quán rượu tự nhiên là rất tốt. Lúc đầu, thậm chí còn phải xếp hàng mua rượu, rất nhiều người mua rượu xong cũng không chịu rời đi, dụng ý trong đó tự nhiên không cần nói cũng hiểu.

Cũng có không ít người giàu có, trước khi bị Triệu Khang đánh thuế nặng nề, đã từng hy vọng bà chủ quán rượu này có thể bước vào cửa nhà mình.

Chỉ là cuối cùng đều không được như ý muốn.

Mà bà chủ quán rượu dường như cũng không phải là người dễ tính, thường xuyên mắng mỏ những kẻ uống một bát rượu mất nửa canh giờ là “chiếm hố xí không ỉa”.

Thế nhưng, mặc dù vậy, việc buôn bán của quán rượu không những không giảm sút mà ngược lại càng ngày càng hot, bởi vì gần đây, lại có một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, ngày nào cũng đến quán rượu mua rượu uống.

Khiến cho đàn sói được phen mãn nhãn, như vậy mà việc buôn bán kém đi mới là lạ.

Hôm nay cũng vậy.

Tiểu quán rượu nho nhỏ chật ních người, chỉ có một cái bàn trống không ai ngồi, đó là chỗ của Tần Đường Hà.

Mắng yêu đám khách một câu “đồ khốn”, Hứa Tinh đang định ăn hạt dưa, ánh mắt bỗng liếc thấy một bóng người, nhất thời sững sờ, vội vàng đi ra khỏi quán rượu gọi: “Triệu Khang!”

Triệu Khang dừng bước, nhìn Hứa Tinh đi ra: “Có chuyện gì sao?”

“Người định đi đâu vậy?” Nhìn thấy túi hành lý trên lưng Triệu Khang, Hứa Tinh vội vàng hỏi.

Dù sao cũng không phải thần tiên, cuối cùng cũng phải ăn cơm, cho nên Triệu Khang mang theo không ít lương khô thịt khô. Lúc này bị Hứa Tinh tinh mắt nhìn thấy, liền đáp: “Đi xa một chuyến.”

“Chuyện gì mà phải cần người đích thân ra mã vậy?”

Hứa Tinh tiến lên, nắm lấy tay áo hắn, trêu chọc cười nói: “Quán rượu của ta mở đã lâu như vậy rồi, cũng không thấy người đến ủng hộ, sợ tỷ tỷ ăn thịt người sao?”

“Việc buôn bán của người cần gì ta phải ủng hộ.” Triệu Khang cười nói.

“Thật sự sợ ta ăn thịt người? Năm đó cứu người, bây giờ lại chê già rồi sao?” Hứa Tinh chớp chớp mắt.

Triệu Khang cười: “Không đến mức đó.”

“Vậy thì vào uống hai chén.”

Kéo Triệu Khang đến bàn trống ngồi xuống, cách đối đãi này khiến cho những vị khách khác hâm mộ đến đỏ mắt. Nhận lấy bát rượu mà Hứa Tinh đưa, Triệu Khang uống một ngụm, sau đó nhíu mày: “Quán rượu của người xem ra không phải là bán rượu.”

“Chưa vậy sao? Có người mua là được rồi. Cứ như đám người kia, người có bán nước rửa chân, bọn họ cũng vui vẻ móc tiền ra thôi.”

Hứa Tinh không thêm đề ý nói, sau đó cười nói: “Sao, chê khó uống? Ta rót cho người bát khác, rượu tự ủ đấy.”

“Không cần đâu, như vậy là tốt rồi.”

Triệu Khang vừa dứt lời, một giọng nói lạnh nhạt vang lên: “Cho ta một bát rượu.”

Hứa Tinh liếc nhìn người đến, chỉ vào bên trong quán: “Tự mình lấy đi.”

Triệu Khang cũng nhìn Tần Đường Hà đang tự mình lấy rượu. Hắn biết nàng ta trong thời gian đều ở lại Long Thành.

Cầm bát rượu đến bàn Triệu Khang, Tần Đường Hà thản nhiên ngồi xuống, uống một ngụm rượu rồi lên tiếng trước: “Đi đâu?”

Triệu Khang cười nói: “Đi thêm mời cho lửa.”

Tần Đường Hà nhíu mày, tuy không hiểu ý của Triệu Khang nhưng cũng không hỏi thêm gì. Thấy hai người quen biết, Hứa Tinh cười, rót thêm hai bát rượu rồi đi sang một bên.

Triệu Khang lắc lè: “Thứ chua loét như vậy, nàng cũng uống được sao?”

Vừa dứt lời, đầu hắn đã bị ném cho một miếng vỏ dưa, không cần nhìn cũng biết là Hứa Tinh.

Tần Đường Hà thản nhiên nói: “Tốt hơn rượu ta ủ nhiều.”

Triệu Khang “Ồ” một tiếng rồi im lặng.

Gần tới, hắn dắt ngựa ra khỏi Long Thành, liền thấy nữ tử đeo trường thương bạc, dắt bạch mã đứng bên cạnh. Thấy hắn xuất hiện, nàng ta liền xoay người lên ngựa.

Triệu Khang cười tủm tỉm: “Nàng muốn đi cùng ta sao?”
“Ta chỉ muốn tìm cơ hội đánh bại ngươi.”

Chương 992 - Trở Lại Đại Nguyên

Quả thực chân khí là thứ tốt, không chỉ có hiệu quả thần kỳ như phần mềm biến thành phần cứng, mà còn có thể chữa thương, bồi dưỡng kinh mạch vân vân.

Tuy nhiên, chân khí dù hùng hậu đến đâu cũng không thể lấp đầy bụng đói.

Lúc này, Triệu Khang đang nhóm một đồng lửa, nướng bánh lương khô và thịt khô mang theo bên mình.

Về khoản ăn uống, Triệu Khang chưa bao giờ bạc đãi bản thân. Trong túi hắc, đủ loại chai lọ đều chứa đầy gia vị, vì vậy, dù là lương khô, sau khi chế biến xong, nó cũng tỏa ra mùi hương hấp dẫn.

Đối diện hắc, Tần Đường Hà rõ ràng không có ý thức như vậy. Lang bạt giang hồ một chuyến, ngoài hai bộ quần áo để thay, nàng chỉ mang theo một ít bạc vụn.

Mặc dù trên tay đang cầm một con thỏ rừng vừa săn được, nhưng mùi vị chế biến ra rõ ràng không được như ý. Cắn một miếng, nàng nhíu mày, ánh mắt không nhịn được nhìn sang miếng thịt khô được tẩm ướp đầy đủ gia vị và ớt của Triệu Khang, nuốt nước bọt.

Chỉ là khi Triệu Khang nhìn qua, nữ tử lại quay đầu đi, thậm chí bản thân một tiếng không có tiền đồ.

Ngày thường hành tẩu giang hồ, nàng đều trải qua như vậy, sao lúc này lại thế này?

Ăn no bụng, Triệu Khang liếc nhìn Tần Đường Hà đối diện, sau đó đứng dậy rời đi.

Do dự một lúc, Tần Đường Hà vẫn đưa tay lấy những chai lọ hắc chưa cất đi, đổ một ít ra rồi rắc lên thịt thỏ.

Ồ, hương vị bỗng chốc trở nên hấp dẫn.

Đợi đến khi Triệu Khang quay lại, nàng đã đặt những chai lọ gia vị về vị trí cũ, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ánh sao lấp lánh, núi rừng hoang vu, lại là nam thanh nữ tú, bầu không khí tốt đẹp như vậy đáng tiếc là không xảy ra chuyện gì. Cho đến khi trời sáng, hai người lại cưỡi ngựa song hành.

Liên tục bảy ngày trôi qua, cả hai đều không nói chuyện, trông vô cùng kỳ lạ.

Nhìn những chai lọ gia vị voi đi hơn nửa, Triệu Khang cố ý tặc lưỡi một tiếng. Tần Đường Hà đang nhổ lông gà rừng trên tay khựng lại.

Sau đó, nàng đứng dậy rời đi, không lâu sau lại mang theo một con gà rừng khác ném cho Triệu Khang.

Triệu Khang vui vẻ, nhặt con gà rừng chạy đến bên suối nhỏ rửa sạch. Đợi đến khi hắn quay lại, Tần Đường Hà đã bắt đầu nướng.

Triệu Khang thì trước tiên dùng gia vị bôi đều lên con gà rừng, sau đó bắt đầu trộn đất sét, chuẩn bị làm món gà bọc đất sét.

Tần Đường Hà trừng lớn mắt nhìn, sau đó lại nhìn con gà rừng trên tay mình chỉ được cắt tiết, nhổ lông, thậm chí nội tạng cũng chưa được lấy ra, nhúu mày. Nàng lại nhìn sang cách chế biến của Triệu Khang, thầm nghĩ:

“Thì ra làm gà phải như thế này.”

Đợi đến khi Triệu Khang nướng con gà, một mùi khét cũng bắt đầu lan tỏa trong không khí, Tần Đường Hà lúc này mới phản ứng lại, vội vàng lấy con gà nướng trên đồng lửa ra.

Bị cháy mất một mảng lớn.

Triệu Khang tiếc nuối nói: “Đáng tiếc cho món ngon vật lạ như vậy.”

Nghe vậy, Tần Đường Hà siết chặt nắm đấm, đáng tiếc nàng lại đánh không lại, chỉ có thể tức giận dùng mũi giáo trên tay gọt bỏ phần bị cháy.

Chẳng mấy chốc, Triệu Khang đã ăn món gà bọc đất sét thơm ngon, mọng nước. Người thấy mùi hương quyến rũ, nghe thấy

tiếng hấn gặm xương, lại nhìn miếng thịt gà trên tay mình còn dính chút máu, nữ tử rõ ràng chưa ăn gì đã no.

Vậy mà lúc này, tên khốn kiếp kia còn quay sang hỏi: “Sao nàng không ăn?”

“Chưa từng bị sỉ nhục như vậy!”

Tần Đường Hà tức giận đến mức nội lực bộc phát, ngay cả những tảng đá xung quanh cũng bị chấn vỡ.

Ngay sau đó, nàng bị Triệu Khang vỗ một cái, ngã ngồi xuống đất, trong miệng bị nhét một cái đùi gà: “Ăn cơm thì ăn cơm, đừng có động thủ.”

“Tên khốn!”

Tần Đường Hà tức giận đến mức ruột gan như muốn nát, nhờ cái đùi gà trong miệng ra.

Triệu Khang thản nhiên nhún vai, nhặt cái đùi gà lên, cười tủm tỉm: “Đừng có giận cá chém thớt.”

“Ngươi cứ chờ đấy! Sớm muộn gì ta cũng sẽ đánh bại ngươi!”

Vỗ vỗ bụi đất trên đùi gà, Triệu Khang không hề ghét bỏ cắn một miếng, nói: “Vậy thì nàng phải cố gắng hơn đấy, đừng để đến lúc ta chết rồi mà nàng vẫn chỉ là Tam phẩm trung kỳ.”

“Trăm năm công lực của ta không phải là thứ nàng có thể dễ dàng lay chuyển, tất nhiên, nếu nàng hạ độc thì lại là chuyện khác.”

Tâm Tần Đường Hà khê động, nhìn về phía Triệu Khang, nhưng đối phương đã gặm đùi gà, nhảy lên cành cây, dựa vào thân cây vừa ăn vừa ngủ, vô cùng thông dong.

Điều chỉnh lại tâm trạng, Tần Đường Hà đột nhiên lên tiếng: “Với tu vi của ngươi, còn sợ độc sao?”

“Chuyện này khó nói trước được.”

Triệu Khang chậm rãi nói: “Vạn vật tương sinh tương khắc, trước đây ta có một người huynh đệ, hấn ta là thiên tài chế độc, những loại độc được kỳ quái mà hấn ta tạo ra, ngay cả ta cũng không dám dễ dàng thử.”

“Trong đó có một loại chuyên dùng để đối phó với võ giả chúng ta. Sau khi trúng độc, một khi vận dụng chân khí, thì chân khí càng hùng hậu, tốc độ tiêu hao chân khí sẽ càng nhanh.”

“Một tên Tam phẩm hạ kỳ trúng độc, chưa đến một khắc đồng hồ, chân khí sẽ bị hao hết, nàng nói có lợi hại không?”

Tần Đường Hà cười lạnh: “Thì ra là vậy, xem ra ta phải tìm cho bằng được loại độc dược này.”

Triệu Khang cười ha hả: “Vậy thì đi tìm đi, đến lúc đó cho ta nếm thử.”

“Tên khốn!”

Xương gà bị Triệu Khang ném xuống đập vào đầu. Nếu không phải đánh không lại, Tần Đường Hà thật sự muốn xông lên chém hấn thành tám khúc.

Nhìn Triệu Khang đang dựa vào thân cây nghỉ ngơi, sau cơn tức giận, Tần Đường Hà lại rơi vào trầm tư, hoang mang...

Trải qua nhiều tháng trời, hai con tuần mã, một đen một trắng, lần lượt tiến vào cổng thành đế đô Đại Nguyên, không hề có ý định che giấu hành tung.

Một tên binh lính canh cổng nhìn thấy bóng dáng tóc bạc phơ thì giật nảy mình, đợi đối phương đi xa mới hoàn hồn, vội vàng chạy đi bẩm báo với cấp trên.

Nhìn Triệu Khang đi thẳng đến hoàng cung, trong lòng Tần Đường Hà nghi hoặc, chẳng lẽ lần này hấn định trực tiếp xông vào hoàng cung giết Tiêu Vô Đạo?

Nhưng nàng nhanh chóng phát hiện ra mình đã đoán sai.

Triệu Khang không đi về phía hoàng cung, mà đến một dinh thự khác.

Quốc Sư phủ.

Nhìn dinh thự xa hoa trước mắt, không hề thua kém Quốc Sư phủ của mình năm xưa, Triệu Khang lắc đầu: “Không hổ danh là Tần Thủy Hoàng, sau khi thống nhất thiên hạ liền muốn giết hết đám phương sĩ du đãng. Loại người này một khi nắm giữ địa vị cao, quả nhiên sẽ trở thành tai họa cho bá tánh.”

Sau khi cảm thán xong, nhìn hai tên hộ vệ của Quốc Sư phủ bước tới tra hỏi, hắn không keo kiệt ban cho mỗi người một cái tát, sau đó một cước đá văng cửa lớn Quốc Sư phủ.

Lại lịch của vị Quốc sư Đại Nguyên hiện nay, hắn đã hỏi được một số thông tin từ Tần Đường Hà.

Người này họ tên chỉ có Tiêu Vô Đạo biết, là một phương sĩ du đăng, tinh thông tà thuật, dùng thiếu nữ để luyện chế đan dược trường sinh bất lão cho Tiêu Vô Đạo.

Tiêu Vô Đạo đã hơn năm mươi tuổi, nhưng nhìn bề ngoài lại như thanh niên ba mươi, có thể thấy vị Quốc sư Đại Nguyên này cũng có chút bản lĩnh.

Chính vì vậy, sau khi trở về Đại Nguyên, người mà Triệu Khang muốn tìm đầu tiên chính là hắn ta.

Cửa lớn Quốc Sư phủ bị người ta một cước đá văng, lập tức kinh động đến đám hộ vệ trong phủ, vội vàng chạy đến xem xét.

Quốc sư Đại Nguyên đang luyện đan cũng được thuộc hạ báo tin có kẻ đến gây chuyện.

Chương 993 - Vây Giết

“Kẻ nào to gan dám đến đây làm càn?”

Lời nói của tên gia nhân khiến Quốc sư Đại Nguyên bật cười. Lão ta thân cư địa vị cao quý, lại được Hoàng đế Tiêu Vô Đạo sủng ái, vậy mà trong thiên hạ này còn có kẻ dám đến phủ đệ gây chuyện.

Tên gia nhân hốt hoảng: “Quốc sư, kẻ đó tóc bạc phơ, trông rất giống tên cường nhân từng đại náo đế đô năm xưa ạ.”

“Ngươi nói gì! Là hắn!” Quốc sư Đại Nguyên giật nảy mình.

Đúng lúc này, một giọng nói hùng hậu vang lên, truyền vào tai hai người.

“Không sai, chính là ta.”

Hai người ngẩn đầu, chỉ thấy Triệu Khang bước từng bước vào trong sân, mỗi bước chân đều in hằn dấu máu đỏ tươi.

“Người...người...người!”

Quốc sư Đại Nguyên run lấy bầy. Lão ta tuy am hiểu tà môn ngoại đạo, nhưng võ công lại chỉ là hạng tôm tép, lúc này đối mặt với Triệu Khang, sợ hãi đến mức muốn tè ra quần.

Một chưởng đánh ra, lực hút cuồng bạo từ lòng bàn tay bùng phát, Quốc sư Đại Nguyên lập tức bị hút bay lên, sau đó quỳ sụp trước mặt Triệu Khang, mồ hôi lạnh túa ra như tắm.

Nhìn lão già gầy gò, vẻ mặt gian xảo trước mặt, Triệu Khang nhếch mép cười: “Nghe nói người biết luyện chế thần đan trường sinh bất lão?”

“Người...người...người... muốn làm gì? Người không thể giết ta! Giết ta, Hoàng thượng sẽ không tha cho người đâu!”

Nụ cười của Triệu Khang trở nên âm trầm: “Chẳng phải người muốn dùng ta để luyện đan cho Tiêu Vô Đạo sao? Ta đây tự mình dâng đến tận cửa rồi.”

“Người!”

Quốc sư Đại Nguyên sợ hãi không dám nói thêm lời nào. Từ ánh mắt của đối phương, lão ta có thể cảm nhận được sát ý mãnh liệt của Triệu Khang.

“Trả lời ta mấy câu hỏi, nếu ta hài lòng, sẽ cân nhắc tha cho người một mạng.”

“Người...người... hỏi...”

Triệu Khang thân nhiên nói: “Thần đan người luyện cho Tiêu Vô Đạo có tác dụng thật không?”

Quốc sư Đại Nguyên vội vàng đáp: “Có tác dụng, tuyệt đối có tác dụng! Chỉ là dù sao cũng là phạm nhân luyện chế, chỉ có thể làm chậm quá trình lão hóa. Muốn trường sinh, ta nghĩ...”

“Dùng ta, một kẻ trường sinh bất tử, làm thuốc?” Triệu Khang cười hỏi.

Quốc sư Đại Nguyên nuốt nước bọt, ánh mắt chớp động. Triệu Khang tiếp tục cười hỏi: “Phương thuốc luyện đan của người là gì?”

Đối phương run rẩy nói ra phương thuốc. Triệu Khang nghe xong, nụ cười trên mặt càng thêm quái dị. Đợi đến khi Quốc

sư Đại Nguyên nói xong, hần mới lên tiếng: “Dược liệu đều là những thứ đại bổ, kéo dài tuổi thọ, cộng thêm tu vi của Tiêu Vô Đạo vốn không thấp, loại thần đan vớ vẩn này mà không có tác dụng mới là lạ.”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên từ miệng Quốc sư Đại Nguyên. Năm ngón tay của Triệu Khang đâm thẳng vào đầu lão ta, máu tươi bắn tung tóe.

Lão ta hoảng loạn kêu lên: “Người nói sẽ tha cho ta một mạng!”

“Ta chỉ nói là cân nhắc. Bây giờ ta đã cân nhắc kỹ rồi, muốn người chết.”

Triệu Khang cười gằn. Đúng lúc này, một luồng chưởng lực hùng hậu ập đến từ phía sau, tốc độ nhanh như chớp, đánh thẳng vào lưng Triệu Khang.

“Triệu Khang, dừng tay cho trẫm!”

Quốc sư Đại Nguyên thấy vậy, vội vàng cầu cứu: “Hoàng thượng cứu ta!”

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, thì xương sọ của lão ta đã bị Triệu Khang xé toạc. Con đau dữ dội khiến lão ta gào thét như quỷ dữ, lăn lộn trên đất mấy vòng rồi tắt thở.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiêu Vô Đạo tức đến nổ phổi.

“Triệu Khang!”

Ném xương sọ trong tay xuống đất, Triệu Khang quay người lại, trong mắt không còn vẻ giễu cợt mà thay vào đó là sự thận trọng, khóe miệng còn vương một vệt máu.

“Lâu ngày không gặp, tu vi của ngươi tăng lên không ít.”

Thấy Triệu Khang bị thương, lửa giận trong lòng Tiêu Vô Đạo vơi đi phân nửa, thay vào đó là một tia vui mừng. Quả nhiên, Quỷ Hoa Bảo Điện chính là khắc tinh của Triệu Khang!

“Năm đó ngươi không giết trẫm, hôm nay trẫm sẽ khiến ngươi hối hận! Chết đi, Triệu Khang!”

Quát lớn một tiếng, Tiêu Vô Đạo bay vút lên, hai người bốn chưởng chạm nhau, tạo ra một cơn bão chân khí, ngay lập tức san bằng tiểu viện của Quốc sư phủ!

Chân khí cuồng bạo lan tỏa, lập tức thu hút sự chú ý của một số người.

Có người ngẩng đầu nhìn về phía Quốc sư phủ: “Uy áp mạnh mẽ như vậy, thật kích thích! Là Tiêu Vô Đạo đang giao thủ với ai đó, chẳng lẽ chính là kẻ mà bọn họ vừa nhắc đến?”

Chiến ý trong lòng sục sôi, Đông Hoàng Từ Vấn Đạo lập tức lao về phía Quốc sư phủ.

Dựa vào luồng chân khí hỗn loạn, hắn tìm đến nơi giao chiến. Giữa đồng đồ nát hoang tàn, Tiêu Vô Đạo bị đẩy lui bảy bước, còn đối thủ lại là một thanh niên tóc bạc.

Điều này khiến Từ Vấn Đạo không khỏi kinh ngạc. Thực lực hiện tại của Tiêu Vô Đạo, hắn đã từng tự mình lĩnh giáo, vậy mà kẻ này là ai, lại có thể áp đảo Tiêu Vô Đạo như vậy?

Hắn còn chưa kịp lên tiếng hỏi, thì đối phương đã cất lời: “Tiêu Vô Đạo, vì sao chân khí của ngươi lại có thể áp chế ta?”

Lại một lần nữa rơi vào thế hạ phong, nhưng Tiêu Vô Đạo không hề nản lòng, ngược lại còn cười lớn: “Hahaha, Triệu Khang! Trẫm đã nói hôm nay sẽ khiến ngươi hối hận! Trẫm đã tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điện, ngươi không thể giết được trẫm nữa!”

Triệu Khang lộ vẻ “kinh ngạc”, trong mắt thậm chí còn hiện lên một tia sợ hãi: “Cái gì! Ngươi lại tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điện! Không thể nào!”

“Hôm nay hãy để ngươi tự mình ném thử uy lực của thần công này!”

Tiêu Vô Đạo quát lớn, thân hình bay lên cao, giơ tay lên trời, ngưng tụ một luồng chưởng lực vô biên, đồng thời hướng xuống phía dưới hô lớn: “Từ Vấn Đạo, kẻ này chính là người mà trẫm và ngươi từng nhắc đến, ngươi không muốn lãnh giáo một phen sao?”

Được xác nhận, tên võ si Từ Vấn Đạo lập tức phản kích: “Từ Vấn Đạo, xin chỉ giáo!”

“Còn dám tìm đồng bọn?” Triệu Khang thâm cười lạnh, nhưng ngoài mặt lại lộ vẻ bối rối, lao về phía Tiêu Vô Đạo, như muốn giết chết tên Đại Nguyên hoàng đế này trước.

“Triệu Khang, hãy thử chiêu Thiên Địa Đồng Tàn này của trẫm!”

Trên bầu trời như xuất hiện thêm một mặt trời thứ hai. Tư thế của Tiêu Vô Đạo lúc này giống như đang nâng một quả Nguyên Khí Đan nện xuống Triệu Khang.

Triệu Khang nhìn mà thấy kinh hãi. Quyền bí tịch võ công mà mình bịa ra, người một chữ cũng không bỏ sót, học tập thật là tinh thông!

Cường phong màu máu xé rách quả Nguyên Khí Đan của Tiêu Vô Đạo, nhưng lại như thể đã kiệt sức, Triệu Khang lùi về phía sau, thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại.

Bị phá giải chiêu thức, Tiêu Vô Đạo cũng bị nội thương, nhưng hắn không hề quan tâm. Qua va chạm vừa rồi, hắn nhận ra chân khí bá đạo, tràn đầy lực phá hoại của Triệu Khang đã bị Quỷ Hoa chân khí của hắn áp chế.

Nếu không phải Triệu Khang có cảnh giới quá cao, e là lúc này đã bại rồi. Chính vì vậy, Tiêu Vô Đạo càng thêm phẫn khích.

Mà phía dưới, thấy Triệu Khang đáp xuống đất, tên võ si Từ Vấn Đạo cũng không thể chờ đợi thêm được nữa, bước ra một bước, đứng trước mặt Triệu Khang, năm ngón tay như móc câu, chụp về phía mặt hắn.

Triệu Khang nghiêng đầu né tránh, xoay người tung một cú thúc cùi chỏ đánh lui Từ Vấn Đạo. Hai người lập tức lao vào nhau, càng đánh Từ Vấn Đạo càng hăng, chỉ với một hồi giao thủ ngắn ngủi, nhưng tốc độ, lực đạo, chân khí, tu vi của hắn đều bị Triệu Khang áp đảo hoàn toàn.

Cảm giác kích thích như thể đang đi lại trên lưỡi hái tử thần khiến gã võ si này hưng phấn tột độ!

Ngay khi bị Triệu Khang đánh bay lần thứ bảy, một đạo kiếm quang xé trời chém tới.

Triệu Khang thấy vậy, cố ý lộ vẻ chật vật đánh tan kiếm quang, sau đó nhìn thấy thêm mấy người nữa xuất hiện. Người vừa ra tay chém ra kiếm quang hắn là nam tử trong số đó.

Ngoài ra, Tàn Đường Hòa cũng đã có mặt.

Bên cạnh Tiêu Vô Đạo, Long Vô Tâm, Từ Vấn Đạo, Tần Đường Hà, còn có ba cao thủ khác có khí tức hùng hậu không thua kém gì Tần Đường Hà. Tám đại cao thủ vây quanh, như muốn vây giết Triệu Khang tại đây!

Chương 994 - Nỗi sợ hãi

Dẫn đầu là Tiêu Vô Đạo, tiếp đến là Kiếm Hoàng Long Vô Tâm, cuối cùng là Đông Hoàng Từ Vấn Đạo. Ba vị hoàng giả võ lâm Đại Nguyên tạo thành thế chân vạc, bao vây Triệu Khang ở giữa.

Cho dù là Từ Vấn Đạo với biệt danh Võ Cuồng cũng phải thừa nhận, qua lần giao đấu ngắn ngủi vừa rồi, nếu đơn đấu, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của bạch y thanh niên này.

Trên đời lại có cường giả như vậy sao?

Thực lực khủng bố kia khiến cho vị cuồng nhân thế ngoại này cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Giữa hắn và Triệu Khang không có thù oán gì sâu nặng, Triệu Khang có chết ở đây hay không, hắn cũng chẳng để tâm.

Lúc này, Từ Vấn Đạo chỉ muốn dốc hết sở học, so tài một phen với Triệu Khang cho thỏa chí tang bồng.

Long Vô Tâm bên cạnh lại khác, ánh mắt tràn đầy cảnh giác, sát ý trong lòng càng thêm mãnh liệt. Nếu người trước mắt thật sự là Triệu Khang...

...thì những chuyện mà Long gia năm xưa đã làm với thuộc hạ của hắn, chính là món nợ máu không thể xóa nhòa. Nợ máu, phải trả bằng máu.

Ngoài ba người bọn họ ra, ba vị cao thủ tam phẩm trung tầng đi cùng Kiếm Hoàng Long Vô Tâm cũng đã nâng cao cảnh giác đến cực điểm.

Không nói đâu xa, chỉ riêng việc có thể đánh cho Tiêu Vô Đạo – một cao thủ nhị phẩm trung tầng – hộc máu, thực lực như vậy cũng đủ khiến bọn họ phải dè chừng.

Chỉ có Tần Đường Hà, lúc này chỉ khoanh tay đứng một bên, dường như không có ý định nhúng tay vào. Từng giao thủ với Triệu Khang, nàng vô cùng rõ ràng, đối với người này mà nói, những cường giả tam phẩm cao cao tại thượng trong giang hồ, cũng chỉ là gống như diệt con kiến hôi mà thôi!

Người đầu tiên ra tay vẫn là Tiêu Vô Đạo.

Không phải là vì hấn nóng lòng muốn giết Triệu Khang, mà là hấn hiểu rõ, trong số những người ở đây, chỉ có cảnh giới của hấn và Triệu Khang là gần nhau, hơn nữa hấn còn tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điện – thứ võ công có thể khắc chế Triệu Khang.

Vì vậy, chỉ có thể do hấn đảm nhận vai trò chủ công, dùng Quỷ Hoa Bảo Điện bức Triệu Khang lộ ra sơ hở, sau đó Long Vô Tâm sẽ tung ra đòn chí mạng!

Lúc này, Tiêu Vô Đạo điên cuồng vận chuyển tâm pháp Quỷ Hoa Bảo Điện, chân khí lưu chuyển khắp kinh mạch toàn thân, nhưng không hề có chút nào lộ ra ngoài, mà bị nén đến mức cực hạn, dồn vào nắm đấm. Đến khi giao thủ với đối phương, chân khí mới được giải phóng ra, đạt đến lực phá hoại mạnh nhất.

Quát lớn một tiếng, Tiêu Vô Đạo trong nháy mắt đã đến trước mặt Triệu Khang, tung ra một quyền giản dị, không chút hoa lệ. Ngay khi sắp đánh trúng Triệu Khang, quyền biến thành chưởng, một luồng chân khí cuộn cuộn tuôn ra.

Nhưng lại bị hộ thể cương khí của Triệu Khang chặn đứng. Lúc này, Triệu Khang đang là một diễn viên, liền giả vờ kinh hãi lùi lại hai bước, cổ tình ép ra một tia máu tươi nơi khoe miệng.

Ánh mắt tràn đầy sát ý, đến cả tượng vàng Oscar cũng phải chào thua: “Quả nhiên là Quỷ Hoa Bảo Điện! Không ngờ ngươi lại thật sự tu luyện tà công này, vậy thì hôm nay ta tuyệt không thể để ngươi sống sót!”

“Trẫm muốn ngươi chết không toàn thây!”

Nhìn thấy Triệu Khang lại bị thương, Tiêu Vô Đạo mừng điên người, lại một chưởng đánh tới. Nhưng lần này, Triệu Khang không chiều theo ý hấn nữa, hóa giải chưởng lực của Tiêu Vô Đạo, sau đó liền giáng một cái bạt tai lên mặt hấn.

Bị đánh một cái tát trước mặt bàn dân thiên hạ, Tiêu Vô Đạo suýt nữa thì tức chết, Triệu Khang thối tha!

Ngươi còn chút phong phạm cao thủ thiên hạ đệ nhất nào không hả!

Dù cho người có thi triển tuyệt thế võ công đánh bay ta đi cũng được, nhưng tên súc sinh này lại lựa chọn cách sỉ nhục người khác như vậy!

Quá nhục nhã!

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang sắc bén ngăn cách Triệu Khang và Tiêu Vô Đạo. Kiếm quang trong nháy mắt hóa thành mười, mười hóa thành trăm, tựa như đóa sen nở rộ, bức Triệu Khang phải lùi lại hai bước.

Cùng lúc đó, Từ Vấn Đạo nắm bắt thời cơ Triệu Khang lùi bước, lóe lên xuất hiện trước mặt hắn, như thể trong chớp mắt đã tung ra ngàn vạn quyền, ngàn chiêu hợp nhất thức, đánh vào ngực Triệu Khang.

“Chưa ăn cơm trưa à? Đánh người mà chẳng có chút lực nào!”

Triệu Khang cười khẩy, một kích cuồng bạo này chỉ đánh vào hộ thể cương khí của hắn mà thôi. Từ Vấn Đạo kinh hãi, liền bị Triệu Khang một chiêu đánh gục xuống đất, khí kinh của hai người va chạm khiến mặt đất nứt toác.

Ngay sau đó, vị Đông Hoàng này bị Triệu Khang đá vào mặt, bay ra như quả bóng bowling.

Ba vị cường giả tam phẩm còn lại thấy vậy, lập tức ra tay đỡ lấy Từ Vấn Đạo đang bay tới, nhưng cả ba đều kêu lên đau đớn, hộc máu tươi.

Thật sự đáng sợ như vậy sao?

“Chỉ là dư kinh mà ba người chúng ta liên thủ cũng không đỡ nổi!”

“Tu vi của người này rốt cuộc đã đạt đến mức độ nào rồi!”

Ba người vốn còn có chút muốn thử sức, sau khi đỡ một chiêu cho Từ Vấn Đạo, thì lúc này đã hoàn toàn không còn tâm tư động thủ nữa.

Đánh hội đồng thì được, nhưng hi sinh vô ích thì thôi vậy.

Lập người đứng dậy, Từ Vấn Đạo phun ra một ngụm máu, gầm lên một tiếng đầy phấn khích, lao về phía Triệu Khang đang giao đấu với Long Vô Tâm và Tiêu Vô Đạo.

Có Tiêu Vô Đạo liều mạng cản đỡ công kích, Triệu Khang có vẻ như đang rất chật vật, quần áo trên người không ngừng bị kiếm quang của Long Vô Tâm cắt rách.

Lại một lần nữa đỡ được công kích của ba người, cố ý để Tiêu Vô Đạo đánh trúng ngực, Triệu Khang mượn lực bay ra, sau đó lau đi vết máu bên khóe miệng, cười lạnh lẽo: “Ba người các ngươi biểu hiện rất tốt, Tiêu Vô Đạo, Long Vô Tâm, Từ Vấn Đạo, hôm nay nhất định đừng để Triệu Khang ta sống sót trở về đây!”

“Hôm nay, trăm thê giết ngươi!”

Tiêu Vô Đạo bị đánh cho mặt sưng vù, tức giận quát, đồng thời trong lòng càng thêm căng thẳng, bởi vì có vài lần Triệu Khang không biết vì sao cứ nhằm hạ bộ của hắn mà tấn công.

Điều này khiến hắn vô cùng lo sợ, sợ rằng bí mật lớn nhất hiện nay của mình sẽ bị bại lộ, cũng vì thế mà bỏ lỡ mất mấy cơ hội có thể đánh bị thương Triệu Khang.

Ngay cả Long Vô Tâm bên cạnh cũng bị Triệu Khang tát cho mấy cái bạt tai, Kiếm Hoàng trong lòng rất uất ức, nhưng lúc này đại địch trước mặt, hắn vẫn có thể phân biệt được tình hình.

“Bệ hạ, Từ cuồng nhân, thực lực của người này trước nay chưa từng thấy, tuyệt đối không phải là một mình chúng ta có thể địch nổi. Nếu võ công của bệ hạ có thể khắc chế hắn ta, mong bệ hạ sau này dốc hết toàn lực, ta và Từ cuồng nhân sẽ tìm sơ hở của hắn ta!”

“Trăm hiểu rồi!”

Tiêu Vô Đạo hừ lạnh, dùng hết công lực đánh về phía Triệu Khang, khí thế của hắn lúc này giống như dòng sông vỡ đê, như muốn hủy diệt cả thế giới.

“Triệu Khang, tiếp chiêu này của ta, Vô Dịch Thần Chương!”

Mặc dù tình hình đang vô cùng căng thẳng, Từ Vấn Đạo cũng suýt nữa thì không nhịn được cười, Long Vô Tâm lại càng ngạc nhiên nhìn Tiêu Vô Đạo đang xông lên phía trước.

Cái tên này, còn tự đặt tên chiêu thức cho mình nữa sao?

Đặc biệt là lúc này, Tiêu Vô Đạo với cái mặt như đầu heo, vừa lao về phía Triệu Khang vừa hùng hổ hét lên cái gọi là Vô Địch Thần Chưởng, thật sự là khiến người ta khó mà nhịn cười.

Triệu Khang trong lòng càng thêm vui sướng, hét lớn một tiếng: “Từng nghe đồn Vô Địch Thần Chưởng của Quỷ Hoa Bảo Điện! Hôm nay ta sẽ phá nó!”

Mặc dù chiêu Vô Địch Thần Chưởng mà Tiêu Vô Đạo hô lên có chút buồn cười, nhưng dưới màn thể hiện xuất thần của Triệu Khang, uy lực của nó lại trở nên phi phàm.

Trực tiếp đánh bay Triệu Khang đi mấy mét, đồng thời Từ Ván Đạo và Long Vô Tâm cũng nắm bắt cơ hội ngàn năm có một này, kiếm quang chói lọi như ánh mặt trời, khí thể hùng hồn như núi non.

Ba vị cao thủ đồng loạt tung ra một kích cực mạnh đánh vào người Triệu Khang, cơn bão chân khí tạo ra quét qua toàn bộ Quốc sư phủ, biến một phần ba tòa phủ đệ rộng lớn này thành đồng đổ nát.

Khi khói bụi tan đi, chỉ thấy một bóng người tóc bạc bay pháp phối, nhẹ nhàng lau đi vết máu bên khóa miệng, tiếng cười như ác quỷ từ địa ngục trở về: “Đáng tiếc...”

Trong nháy mắt, Tiêu Vô Đạo, Long Vô Tâm và Từ Ván Đạo đều chìm trong nỗi sợ hãi tột độ!

Chương 995 - Phượng Hoàng Lửa

Người đàn ông từng bước bước ra từ làn khói bụi như một Tu La địa ngục, khí thể tỏa ra khiến ngay cả Từ Ván Đạo, kẻ cuồng võ chưa từng biết sợ hãi là gì, cũng phải run sợ trong lòng.

Một kích mạnh như vậy mà vẫn không giết được hắn, rốt cuộc kẻ này mạnh đến mức nào!

Ngước mắt cười khẩy, nhìn Tiêu Vô Đạo cả người run rẩy không tự chủ được, Triệu Khang lầm bầm: “Xem ra ngươi thật sự đã học được Quỷ Hoa Bảo Điện, đáng tiếc là vẫn chưa luyện thành.”

“Hơn nữa, chiêu đao pháp trong truyền thuyết được ghi lại trong Quỷ Hoa Bảo Điển, người cũng chưa luyện thành đúng không? Nếu không thì thật sự khó nói trước được.”

“Người!”

Tiêu Vô Đạo trong nháy mắt hoảng sợ, trong đầu không khỏi hiện lên chiêu đao pháp tuyệt thế được ghi lại trong Quỷ Hoa Bảo Điển mà Triệu Khang bịa ra.

Khoảng thời gian dài như vậy, hẳn ta đã luyện Quỷ Hoa Bảo Điển đến tầng thứ năm, nhưng chiêu Cực Hạn Chi Đao ở tầng thứ tư, hẳn ta vẫn luôn không tìm được đầu mối, nên đành phải tạm thời gác lại.

Lúc này bị Triệu Khang nhắc đến, Tiêu Vô Đạo không khỏi thở gấp, chẳng lẽ chiêu đao pháp đó có thể giết Triệu Khang!

“Xem ra là ta nói đúng rồi.”

Triệu Khang cố ý cười một tiếng: “Nếu đã như vậy, các người hãy chết đi!”

“Ngăn hẳn lại!”

Tiêu Vô Đạo quát lớn, đồng thời tung ra một chưởng cản Triệu Khang, Từ Vấn Đạo và Long Vô Tâm cũng không tiếc chân khí, kiếm quang và chưởng kinh quét về phía Triệu Khang.

Lần giao thủ này của mấy người cũng thu hút sự chú ý của không ít người, các cao thủ võ lâm mà Tiêu Vô Đạo chiêu mộ trong khoảng thời gian này đều từ trong hoàng cung chạy đến.

Nhìn thấy Tiêu Vô Đạo ba người đang vây công một người, sau khi kinh ngạc liền xông vào vòng chiến thể hiện lòng trung thành với Đại Nguyên Thiên Tử.

Chỉ là bọn họ không biết đối thủ lần này đáng sợ đến mức nào!

Một cao thủ tam phẩm vừa xông đến trước mặt Triệu Khang, đã bị Triệu Khang bóp cổ vặn đứt đầu ném sang một bên, những người khác còn chưa kịp phản ứng thì trên ngực đã xuất hiện một lỗ máu lớn.

Triệu Khang lúc này thật sự giống như những gì nhà họ Tiêu vẫn luôn tuyên truyền với dân chúng, là ác ma thập ác bất xá.

Hai mắt hắn thậm chí còn bị một lớp màu đỏ máu bao phủ, trút bỏ sự phẫn nộ bị đè nén bấy lâu nay, dùng máu của kẻ thù để vẽ nên một bức tranh đồ sát nhân gian!

“Lên! Tất cả đều xông lên cho ta! Điều động cấm quân hao chết hắn!”

Tiêu Vô Đạo kêu gào thảm thiết, vị tướng quân chạy đến còn chưa rõ tình hình, nhưng sau khi nhìn thấy Triệu Khang đang tàn sát những võ phu kia thì cũng bừng tỉnh, lập tức ra lệnh cho binh lính phía sau xông lên.

Đột nhiên Triệu Khang dừng bước, vốn dĩ sắp phá vòng vây, sau đó lại bị ép trở lại vòng vây.

Nắm bắt được điểm này, Tiêu Vô Đạo lập tức hưng phấn hô lớn: “Chân khí của hắn ta sắp cạn kiệt rồi, cùng nhau xông lên giết hắn!”

Từ Ván Đạo ra tay trước, kẻ cuồng võ lơ lửng trên không trung, hai tay vận khí, thi triển chiêu thức bao trùm tứ hải bát hoang, lúc trước còn sợ hãi nhưng lúc này lại là võ phu đầu tiên xông về phía Triệu Khang.

Tuyệt thế cường giả như vậy, đỉnh phong võ đạo, có thể chiến đấu hết mình, cho dù chết trong tay hắn ta cũng không uổng phí một đời này!

Kiểm Hoàng Long Vô Tâm lùi về sau một bước, hai ngón tay trái vuốt ve lưỡi kiếm, ngưng tụ toàn bộ chân khí muốn thi triển một kiếm mạnh nhất đời này!

Tiêu Vô Đạo cũng không hề giữ lại chút nào, dồn toàn bộ chân khí cuồng dũng tuôn ra, một lần nữa thi triển chiêu Thiên Địa Đồng Thọ.

Những võ phu khác cũng thi triển chiêu thức mạnh nhất đời mình, cùng với ngàn quân vạn mã muốn tiêu diệt Triệu Khang!

Chỉ có một người là ngoại lệ, Tần Đường Hà.

Nàng giống như một người ngoài cuộc, không ra tay giúp đỡ bất kỳ bên nào, nhưng lúc này cũng nắm chặt trường thương trong tay, nhìn Triệu Khang đang bị vây công có chút do dự.

Giống như đang ở trong thế chết.

Tiêu Vô Đạo cũng tự tin dưới sự tập hợp của vô số cường giả, cho dù Triệu Khang có mạnh đến đâu, chỉ cần hao hết chân khí của hắn ta, thì cấm quân kinh thành có thể dùng loạn đao chém hắn ta thành trăm mảnh.

Tuy nhiên, vào thời khắc sinh tử này, Triệu Khang nhìn hắn ta một cái rồi nhắm mắt lại.

Cổ nén cơn sát ý ngập trời trong lòng.

Ngay sau đó, chân khí được giải phóng từ cơ thể hắn bùng cháy dữ dội, giống như biến tất cả chân khí thành ngọn lửa.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều nghe thấy một tiếng phượng gáy vang vọng khắp đất trời.

Sau đó, một con Phượng Hoàng Lửa khổng lồ hiện ra từ phía sau Triệu Khang!

Từ Vân Đạo, người từng khiêu chiến với vô số cường giả trên thế giới, kinh ngạc thốt lên: “Đây là... Phượng Thiên Công? Sao lại có uy lực khủng khiếp như vậy!”

Phượng Thiên Công cũng từng là bí kíp võ công nổi tiếng trên giang hồ.

Cương mãnh vô song, nhưng cũng không phải là công phu mạnh nhất.

Chỉ là chiêu thức mà Triệu Khang sử dụng lúc này thật sự rất giống với Phượng Thiên Công.

Theo Phượng Hoàng Lửa cuộn trào chân khí bốc lên trời, ngay sau đó nổ tung giữa không trung, vô số quả cầu lửa to bằng nắm đấm bắn xuống mặt đất như sao băng.

Tiêu Vô Đạo và những người khác hoảng sợ vội vàng biến chiêu chống đỡ.

Nhưng chiêu thức này của Triệu Khang thật sự quá khủng khiếp, giống như trời long đất lở, vô số sao băng lửa nhấn chìm toàn bộ Quốc sư phủ.

Giống như cảnh tượng ngày tận thế!

Đúng vậy, đây không chỉ là ngày tận thế của bọn họ, mà cũng là ngày tận thế của Triệu Khang.

Tần Đường Hà ở đằng xa ngáy người nhìn Triệu Khang dường như muốn hủy diệt tất cả, thậm chí còn quên mất việc vận công chống đỡ, nhưng không biết vì sao, những sao băng lửa kia cũng không hủy diệt nàng như hủy diệt những người khác.

Đột nhiên.

Thần sắc nàng trở nên có chút thống khổ, ánh mắt thậm chí còn có chút hoảng hốt, trước mắt như hiện lên hình ảnh gì đó, nhưng chỉ trong nháy mắt, nữ tử liền khôi phục lại thần sắc như thường.

Vô thức vận chuyển toàn thân tu vi, tránh cho bản thân bị sao băng lửa ảnh hưởng!

Khi ngọn lửa tan đi, khắp nơi là thi thể không nguyên vẹn, Tiêu Vô Đạo ôm ngực ngã ngối trên mặt đất, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng, Long Vô Tâm gãy kiếm càng thêm chán nản quỳ rạp xuống đất.

Đông Hoàng Từ Vấn Đạo hôn mê bất tỉnh, ngoại trừ ba người bọn họ và Tần Đường Hà, những kẻ lúc trước đối địch với Triệu Khang đều không còn ai sống sót!

Cảm nhận được hơi thở của Triệu Khang đột nhiên yếu đi, Tiêu Vô Đạo hưng phấn hét lớn một tiếng: “Chân khí của hắn ta đã cạn kiệt!”

Nói xong liền dồn nốt chút chân khí cuối cùng đánh về phía Triệu Khang, nhưng Triệu Khang lại không có bất kỳ động tác nào, ngay khi chuông kinh sắp đánh trúng người hắn, một cây ngân thương đột nhiên xuất hiện chắn ngang.

Tiêu Vô Đạo nhất thời sửng sốt.

Một người cầm thương chặn lại chuông kinh của Tiêu Vô Đạo, ngay sau đó trường thương quét ngang hất tung thi thể không nguyên vẹn trên mặt đất đập về phía Tiêu Vô Đạo.

Tiêu Vô Đạo tức giận mắng: “Tần Đường Hà, ngươi làm gì vậy!”

“Không liên quan đến ngươi!”

Nữ tử lạnh lùng đáp lại một tiếng, mũi thương điểm xuống đất, chân khí cuộn cuộn xé toạc mặt đất thành một đường nứt, sau đó một tay tóm lấy Triệu Khang ném lên lưng mình.

“Ôm chặt vào.”

Nữ tử giờ thương chạy đi, không biết người trên lưng lại thoải mái hít hà mùi hương cơ thể thanh khiết của nàng, sau đó tựa đầu lên vai Tần Đường Hà, thầm nghĩ: “Thơm thật đấy.”

Chương 996 - Theo Ta Hồn Nào

Người đời có câu: “Thiên quân vạn mã, một tướng là đủ, lấy vật trong túi, có khó chi đâu?”.

Có lẽ nữ tử như Tần Đường Hà không nên xuất hiện trên giang hồ, mà phải là nơi sa trường!

Một thương đâm xuyên qua người tướng tiên phong của cấm quân, thương thân xoay tròn tạo thành một lỗ lớn trên ngực hấn ta.

Xoay người, một chưởng đánh nát mũi tên lạnh bắn lên từ phía sau, nữ tử tung một cước, gót chân đá vào đuôi thương.

Trường thương trong nháy mắt hóa thành một đạo ngân quang bắn ra, xuyên qua thân thể mười tên địch, sau đó lại được Tần Đường Hà vũng vàng nắm trong tay.

Cây thương trong tay nàng có tên là Ngân Huyết, là thần binh lợi khí nổi danh trên giang hồ.

Nó đã cùng Tần Đường Hà đánh bại biết bao nhiêu là cao thủ danh chấn giang hồ, giờ phút này đối mặt với cấm quân Đại Nguyên, uy thế của nó vẫn không gì sánh bằng, trong nháy mắt đã giết chết mấy chục người, khiến toàn trường khiếp sợ.

Hơn nữa, Tần Đường Hà hoàn toàn dựa vào kỹ thuật đánh đâm của võ phu mà giết địch, không hề hao tổn một chút chân khí nào.

Cũng không biết là vì nguyên do gì.

“Tần Đường Hà!”

Một tiếng gầm gừ đầy phẫn nộ truyền đến từ phía sau, là Tiêu Vô Đạo đang được đám quan viên dìu đỡ, cố nén thương thế nặng mà chạy đến.

Một thương quét sạch vòng vây bên cạnh, Tần Đường Hà lạnh lùng nhìn Tiêu Vô Đạo với gương mặt méo mó.

Hắn ta cố chịu đựng cơn đau như xé rách tâm can, hôm nay khó khăn lắm mới đánh trọng thương được Triệu Khang, tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Nhưng hiện tại, hắn ta, Long Vô Tâm và Từ Vấn Đạo đều bị thương nặng, ba tên tam phẩm kia thì đã toi mạng, còn kéo theo không ít cao thủ mà bọn hắn chiêu mộ.

Không có cao thủ đỉnh cao cản trở, rất khó để giữ chân được Tần Đường Hà đang trong trạng thái hoàn hảo.

Lúc này Tiêu Vô Đạo chỉ có thể cố gắng bình tĩnh lại, trầm giọng nói: “Tần Đường Hà! Buông Triệu Khang ra, từ nay về sau giao ước giữa ngươi và trẫm coi như chấm dứt!”

Tần Đường Hà nghe vậy liền quay đầu, một thương đâm chết tên lính định bụng đánh lén, thân nhiên nói: “Hắn chỉ có thể chết trong tay ta!”

Dứt lời, nàng vung thương, xung quanh nhất thời ngân quang tỏa ra như tuyết bay, chính là chiêu “Tuyết Luyện Khuynh Hà” trong Hồng Mai Thất Thức.

Triệu Khang đang giả chết sau lưng nàng khẽ mở mắt, nhìn cảnh tượng này, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh ngày Kim Lân Quan thất thủ.

Ngày Diệp Hồng Tuyết đưa hắn chạy trốn, cũng là một nữ tử cầm thương, cũng là cảnh tượng một mình chống lại ngàn quân vạn mã.

Giống như năm đó tái hiện, khiến người ta không phân biệt được đâu là mộng ảo, đâu là hiện thực.

Nếu có thể, hắn rất muốn đắm chìm trong đó, không muốn tỉnh lại.

Nghe thấy câu trả lời của Tần Đường Hà, Tiêu Vô Đạo tức giận đến mức thương thế bộc phát, rốt cuộc không thể chống đỡ nổi nữa, phun ra một ngụm máu tươi, trước khi ngất đi vẫn không ngừng gào thét: “Giết chúng! Giết chúng!”

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, kinh thành Đại Nguyên ngày hôm nay lại một lần nữa nhuộm máu, lần trước là do

Triệu Khang, lần này là do Tần Đường Hà.

Trăng lên cao.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang vọng trên đường núi, sau đó là một tiếng động nặng nề khi người ngã xuống đất.

Tần Đường Hà kiệt sức, phải chống cây thương Ngân Huyết mới có thể loạng choạng đứng dậy.

Dưới ánh trăng, thân thể nữ tử đầy máu, mồ hôi và máu hòa quyện vào nhau, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Còn Triệu Khang trên lưng nàng vẫn như heo chết, không động dậy.

Dùng chút sức lực cuối cùng để Triệu Khang ra, đặt hắn lên lưng ngựa, nữ tử buông tay khỏi trường thương, ngã gục xuống.

Ánh trăng chiếu vào gương mặt nàng, chỉ thấy một mảnh bối rối.

Mùi thơm hấp dẫn xộc vào mũi.

Kẻ bị thương nặng đột nhiên bật dậy, trước mắt là cảnh tượng đầy xác chết.

Tất cả đều là cấm quân Đại Nguyên truy đuổi mà đến, còn người tạo ra tất cả những điều này lúc này đang ngồi bên đống lửa nướng một cái đùi heo rừng.

Tần Đường Hà ngẩn người nhìn hắn, đột nhiên chớp lấy trường thương bên cạnh đâm tới, nhưng lại thấy trên người Triệu Khang hiện lên một tầng hộ thể cương khí, dễ dàng hắt văng cây thương Ngân Huyết.

“Muốn đánh lén ta sao, lão muội?”

Triệu Khang nghiêng đầu, cười khẽ trêu chọc.

Nhìn cây thương Ngân Huyết bị đánh bật, ánh mắt Tần Đường Hà lạnh lùng: “Ngươi căn bản không bị thương!”

“Ta chỉ là đánh một muồn nghỉ ngơi một chút thôi, ai nói với ngươi là ta bị thương?”

Nghे những lời vô lại trước mặt, Tần Đường Hà tức giận đến mức ngực phập phồng, Triệu Khang nhìn mà có chút sững sờ.

“Bản chất không tồi nha.”

Hắn còn chưa kịp nhìn kỹ, nữ tử đã giáng một chưởng về phía hắn, nhưng lại bị hắn dễ dàng chế ngự.

Triệu Khang bĩu môi, nhìn Tần Đường Hà đang giãy giụa: “Được rồi đó, bị chém cho te tua như bao tải sắp rách đến nơi rồi mà còn động đậy được sao? Đã muốn giết ta ngay từ đầu, vậy tại sao còn cứu? Muốn ta lấy thân báo đáp à?”

“Vô lại!”

Tần Đường Hà tức giận mắng, vết thương trên người lại rỉ máu.

Triệu Khang vui vẻ nói: “Thông thường người khác đều mắng ta hèn hạ vô sỉ, còn vô lại thì đây là lần đầu tiên, nghe cũng mới mẻ đây.”

“Ngươi...”

Nữ tử còn muốn nói gì đó, nhưng đã bị Triệu Khang ngắt lời, nụ cười trên mặt hắn đầy vẻ trêu chọc: “Nếu như không muốn lát nữa bị ta lột sạch quần áo để băng bó vết thương, vậy thì bớt giận đi.”

Tần Đường Hà nghe vậy giật mình, nàng tuy là cao thủ tam phẩm, cũng đã mang theo Triệu Khang xông ra ngoài, nhưng không thể chống đỡ nổi số lượng người quá đông.

Ít nhất cũng phải đến nghìn người!

Đặc biệt là đám người phía sau, đao đao chém về phía Triệu Khang trên lưng nàng, không thì cũng là bắn ám tiễn, thậm chí còn khiêng cả trọng nỏ công thành ra.

Trận chiến này, nàng cũng bị thương không nhẹ, nội thương ngoại thương cộng lại, nếu là người thường thì đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi.

Thấy nàng rút cuộc cũng chịu an phận, Triệu Khang quay người tiếp tục lo liệu thức ăn, vừa cắt thịt heo rừng vừa ngân nga bài hát mà nữ tử nghe không hiểu.

“Máu nhuộm áo giáp đỏ thắm, trên đời này ai dám tranh phong. Xưa nay xông pha trận mạc, cứu nguy cứu nạn, chỉ có Triệu Tử Long của Thường Sơn! Haizzz, hôm qua ngươi so

với Triệu Tử Long năm xưa cũng không kém cạnh là bao đâu.”

“Vừa hay, bên cạnh ta còn thiếu một viên mãnh tướng xông pha trận mạc, có hứng thú không?”

Tần Đường Hà lạnh lùng, không thèm để ý đến Triệu Khang.

Hắn ta lại vô lại nói: “Đừng có như người chết vậy chứ, cho chút phản ứng đi, dù sao ta cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi đấy.”

Tần Đường Hà sững sốt, Triệu Khang liền chỉ vào thi thể cầm quân xung quanh: “Nhìn cái gì? Nhìn xem, nếu không phải lúc nãy ta ra tay giết chết bọn chúng.”

“Thì bây giờ ngươi đã bị người ta trói đi rồi, đây chẳng lẽ không phải là ân cứu mạng sao?”

Tần Đường Hà bỗng nhiên bật cười, nhưng nụ cười lại lạnh lẽo: “Sự vô sỉ của ngươi quả nhiên hiếm thấy trên đời.”

“Khen quá khen quá, dù sao trước kia ta cũng dựa vào cái này mà sống mà.”

Triệu Khang cười nói, đặt miếng thịt heo rừng đã cắt xong lên trên lá cây, đầy hứng thú nói: “Hơn nữa, theo ta có rất nhiều lợi ích đấy.”

“Ta không thấy vậy.” Tần Đường Hà thản nhiên nói.

Triệu Khang cười lớn: “Làm sao lại không? Ngươi nghĩ xem, ngươi tay nghề nấu nướng kém như vậy, theo ta ít nhất cũng được ăn ngon mặc đẹp, võ công thì lại không cao, cứ lang bạt giang hồ, lỡ đâu một ngày nào đó bị người ta chém chết thì uổng phí lắm.”

“Theo ta thì khác, ai cũng không thể giết ngươi. Thứ hai, chẳng phải ngươi muốn giết ta sao? Ở bên cạnh ta, ngày nào cũng có cơ hội giết ta, đâu giống tên ngốc Tiêu Vô Đạo kia, ta không tự mình đến tìm thì cả đời hắn cũng đừng hòng gặp được ta.”

“Hơn nữa, bản lĩnh tu vi của ta vang danh thiên cổ, tùy tiện chỉ điểm cho ngươi một câu thôi là ngươi có thể đột phá rồi.”

“Đãi ngộ hậu hĩnh như vậy, ta thật không biết ngươi còn do dự cái gì nữa.”

Chương 997 - Thiên hạ cộng tru

“Ngươi rút cuộc muốn làm cái gì!”

Đối mặt với sự dõ dành của Triệu Khang, Tần Đường Hà hiển nhiên không mắc bẫy, cũng không động đến thức ăn Triệu Khang đưa tới.

Trầm mặc hồi lâu sau mới lên tiếng.

Triệu Khang cười nói: “Ý gì?”

Tần Đường Hà không phải kẻ ngốc, nếu Triệu Khang căn bản không bị thương, vậy chúng tỏ lời Tiêu Vô Đạo nói trước đó về việc Quỷ Hoa bảo điển có thể áp chế Triệu Khang căn bản là giả.

Nhưng mà tu vi của Tiêu Vô Đạo hiện tại so với trước kia rõ ràng đã tăng lên rất nhiều, điều này khiến nàng hoài nghi, thứ gọi là Quỷ Hoa bảo điển kia có lẽ có liên quan đến Triệu Khang.

“Cái Quỷ Hoa bảo điển kia?”

Triệu Khang cười vang, nhìn về phía kinh đô Đại Nguyên: “Tiêu Vô Đạo chẳng phải muốn giết ta sao? Vậy nên ta chỉ hơi giúp hắn một chút, dù sao với tu vi cảnh giới hiện tại của hắn, muốn giết ta còn khó hơn lên trời.”

Ngay cả Tần Đường Hà cũng không khỏi thán kinh hãi, thứ nhất là Quỷ Hoa bảo điển do Triệu Khang tạo ra, lại có thể giúp Tiêu Vô Đạo từ Nhị phẩm hạ tầng đột phá đến trung tầng cảnh giới.

Thứ hai, hành động này của Triệu Khang chẳng khác nào nuôi hổ gây họa, hắn thật sự tự tin như vậy sao?

Nghĩ một hồi, Tần Đường Hà bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười lạnh một tiếng: “Quỷ Hoa bảo điển là do ngươi tạo ra, vậy ngươi nhất định có biện pháp chế ngự rồi!”

“Này, lời này của ngươi oan uổng cho ta rồi.”

Triệu Khang cười toe toét: “Quỳ Hoa bảo điển tuy là ta tùy tiện viết ra, nhưng xác thực sẽ gây hại cho người tu luyện, thế nhưng những chiêu thức võ học, tâm pháp tu vi được ghi chép bên trong, đều là những thứ nhất đẳng, ta chưa từng động tay động chân gì cả.”

“Ít nhất, nếu Tiêu Vô Đạo thật sự có thể tu luyện Cửu Trọng tâm pháp đến mức viên mãn, Nhị phẩm thượng tầng đối với hắn mà nói chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Trong lòng Tần Đường Hà càng thêm chấn động: “Chẳng lẽ người đang tự mình bồi dưỡng một đối thủ?”

“Người lại sai rồi.”

Triệu Khang mỉm cười, thuận miệng nói: “Ta chỉ muốn triệt để hủy hoại con người hắn mà thôi.”

“Về phần đối thủ mà người nói, lần gặp mặt này hắn vẫn không thể giết ta, hy vọng lần sau hắn sẽ không để ta thất vọng.”

“Nếu không, lần sau gặp mặt, ta sẽ lấy mạng hắn.”

Nghe lời Triệu Khang, Tần Đường Hà càng thêm mơ hồ, nhìn không được hỏi lại: “Người rốt cuộc muốn làm gì!”

Cầm lấy một miếng thịt chân giò bỏ vào miệng từ từ nhai nuốt, giọng nói Triệu Khang có chút mơ hồ: “Nàng a, thật là ngốc nghếch. Tiêu Vô Đạo chẳng phải đã nói với nàng, Hồng Mai thất thức mà nàng tu luyện là do thể tử ta sáng tạo ra sao? Vậy nhìn ta có giống người đã sống hơn trăm tuổi không?”

Tần Đường Hà như bừng tỉnh sau giấc mộng, kinh hãi thốt lên: “Người! Không già!”

“Đối với người trong thiên hạ này, thời gian là hữu hạn, chung quy sẽ đi đến hồi kết.”

Triệu Khang cười: “Thế nhưng, bọn họ cũng thật may mắn, có thể cùng người thân yêu nhất đi hết một đời, dầu cho lên trời xuống đất cũng có thể tay nắm tay sánh bước bên nhau.”

“Thời gian của ta, chỉ lưu lại hận thù, không lưu lại người!”

“Đã như vậy, chi bằng đem tất cả đẩy ngã, nhân thế hiện tại đối với ta mà nói đã sớm không còn nửa điểm ý nghĩa.”

“Nhưng nói một câu ngông cuồng, nếu không có Triệu Khang ta, làm sao có được Đại Nguyên ngày hôm nay? Đã do ta mà hưng thịnh, vậy thì cứ để nó diệt vong bởi chính tay ta.”

Tần Đường Hà triệt đề ngậy người, hồi lâu sau mới lẩm bẩm: “Người muốn hủy diệt cả Đại Nguyên!”

Ngay cả với tính cách của nàng cũng nhìn không được kinh hô: “Người có biết làm như vậy sẽ chết bao nhiêu người không!”

“Thiên hạ này, giang hồ này, lúc nào mà chẳng có người chết, có gì đáng để kinh ngạc?”

“Sáu mươi năm nay, ta cũng coi như là tu tâm dưỡng tính, nhưng bây giờ ta lại nhớ đến cảm giác giết người rồi.”

Triệu Khang cười đứng dậy: “Giết người thì người sẽ giết ta, có một câu nàng nói rất đúng, ta đem những cảm ngộ về võ học trong những năm qua dung nhập vào Quỷ Hoa bảo điển, để Tiêu Vô Đạo tu luyện.”

“Cũng muốn xem thử, sau khi tên này tu luyện đến cảnh giới đại thành, liệu có thật sự có thể giết chết ta hay không, đương nhiên nàng cũng có thể thử.”

Hắn quay đầu nhìn Tần Đường Hà đang ngậy người: “Tối qua nàng hôn mê bất tỉnh, ta đã giúp nàng đả thông tất cả kinh mạch dẫn đến Nhị phẩm, sau này tu luyện sẽ không gặp phải bất kỳ trở ngại nào, chỉ cần đủ chăm chỉ, Nhị phẩm thượng tầng đối với nàng cũng chỉ là vấn đề thời gian.”

“Tuy rằng chiêu thức đối với ta mà nói không có ý nghĩa gì, nhưng bản thân ta đã tự sáng tạo ra một bộ bát thức võ học có uy lực cực lớn, Thần Hoàng Thiên Văn ngày hôm qua chính là một trong số đó, nếu nàng muốn học, ta có thể dạy cho nàng.”

Hắn xoa cằm, Tần Đường Hà nghe thấy giọng hắn có chút mong đợi: “Nói không chừng đến lúc đó, hai người các người liên thủ sẽ càng thêm thú vị.”

Đã không biết nên dùng từ nào để hình dung tâm trạng của mình, Tần Đường Hà ngẩn người một lúc, sau đó lạnh lùng nói: “Đã muốn chết, vậy sao người không dạy những thứ này cho toàn bộ võ lâm thiên hạ?”

Triệu Khang cười toe toét: “Chuyện này à, Tiêu Vô Đạo sẽ giúp ta.”

Hoàng cung Đại Nguyên có nhiều thái giám như vậy, nếu không luyện Quỷ Hoa bảo điển thì thật đáng tiếc!

Tần Đường Hà không nói nên lời, chỉ ngậy người nhìn Triệu Khang, chỉ thấy đối phương nhìn về phía xa.

“Ta sẽ trở thành con nai, để thiên hạ cùng nhau săn đuổi.”

Hoàng cung Đại Nguyên.

Tiêu Vô Đạo ho khan không ngừng, máu tươi tràn ra khoe miệng, chung quy vẫn không đợi được tin tốt từ cấm quân, chỉ là lần này hấn ngay cả sức lực nổi giận cũng không có.

Tu vi đã đột phá đến Nhị phẩm trung tầng, liên thủ với Từ Vấn Đạo và Long Vô Tâm, có thể nói là ba người mạnh nhất Đại Nguyên, vậy mà vẫn thua!

Cho dù Triệu Khang cũng đã “bị thương”, không thể coi là thảm bại, nhưng chỉ cần thêm một chút, chỉ cần thêm một chút nữa thôi!

Chiêu cuối cùng mà Triệu Khang sử dụng thật sự quá mức khủng khiếp, khoảnh khắc đó Tiêu Vô Đạo thật sự cho rằng mình sắp chết.

Nếu như tu vi không thể tiếp tục đột phá, không thể tu luyện Quỷ Hoa bảo điển đến mức viên mãn, lần sau gặp lại Triệu Khang, e rằng kết cục vẫn sẽ như vậy!

Càng nghĩ, trong lòng Tiêu Vô Đạo càng thêm sợ hãi, đặc biệt là ánh mắt Triệu Khang nhìn hấn khi thi triển chiêu cuối cùng kia.

Sát ý điên cuồng kia như muốn ngưng tụ thành thực chất.

Chỉ có Từ Vấn Đạo và Long Vô Tâm là chưa đủ!

Hấn cần thêm nhiều trợ thủ hơn nữa!

Nghĩ đến đây, Tiêu Vô Đạo nhìn về phía tổng quản thái giám đang cẩn thận đứng bên cạnh.

Tổng quản thái giám chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, vội vàng quỳ xuống đất: “Bệ hạ.”

“Truyền ý chỉ của trăm, triệu tập tất cả thái giám biết võ công trong Cẩm Y Vệ, mấy ngày nữa trăm muốn đích thân truyền dạy võ công cho bọn họ.”

Tổng quản thái giám vội vàng gật đầu, Tiêu Vô Đạo lại nói tiếp: “Truyền lệnh cho các lộ quân đội, toàn bộ tập kết về kinh đô. Từ hôm nay trở đi, trực xuất toàn bộ dân chúng trong kinh đô.”

Tổng quản thái giám giật mình, nhưng nhìn Tiêu Vô Đạo ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, cũng không dám nói thêm gì, chỉ có thể cúi đầu tuân chỉ.

Đúng lúc này, tiểu thái giám bên ngoài chạy vào bẩm báo: “Bệ hạ, Thái tử điện hạ dẫn đầu các vị hoàng tử, công chúa đến thăm, hiện đã ở ngoài cửa cung.”

Tiêu Vô Đạo nghe vậy nhíu mày: “Bọn họ đến làm gì!”

Tiểu thái giám vội vàng đáp: “Bẩm bệ hạ, Thái tử điện hạ cùng các vị hoàng tử, công chúa nghe nói bệ hạ bị thương, nên đến thăm hỏi.”

“Cũng coi như bọn chúng có lòng.”

Sắc mặt Tiêu Vô Đạo hòa hoãn lại, cố gắng vận chuyển chân khí ôn dưỡng kinh mạch, để cho thần sắc của mình tốt hơn một chút: “Cho Thái tử bọn họ vào đi.”

“Tuân chỉ, bệ hạ.”

Chốc lát sau, một đoàn người đi đến cửa điện, đều là con cháu của Tiêu Vô Đạo, thậm chí còn có mấy đứa cháu.

Chương 998 - Đại Nghịch Bất Đạo

“Điện hạ, Hoàng thượng cho mời!”

Nghe lão thái giám tổng quản nói, Đại hoàng tử Tiêu Lệ liếc nhìn lão giả áo đen đi cùng bên cạnh, lúc này mới gật đầu.

Tiêu Vô Đạo có bốn hoàng tử, hai công chúa. Hai công chúa đã xuất giá, ngoài Tứ hoàng tử Tiêu Vân, Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử Tiêu Đình, Tam hoàng tử Tiêu Chấn đều đã thành gia lập thất.

Đặc biệt là Tiêu Lệ đã có năm người con, hai người còn lại cũng đều có con nối dõi.

Nhìn từ điểm này, Tiêu Vô Đạo xem như đã cống hiến không ít cho sự phồn vinh của hoàng tộc họ Tiêu.

Về phần huyết mạch của cựu vương tộc Tiêu Phi Long và Trần vương, Tề vương, từ lâu đã bị Tiêu Chấn Bang nhờ cớ tận gốc khi diệt trừ dư đảng của Triệu Khang.

“Phụ hoàng!”

Bước vào đại điện, nhìn thấy vết máu còn vương trên nền gạch, Tiêu Lệ kinh hô một tiếng, vội vàng tiến lên: “Phụ hoàng bị thương rồi!”

“Không sao!”

Tiêu Vô Đạo thở dài một hơi, Nhị hoàng tử Tiêu Đình cũng tiến lên, trong mắt tràn đầy lo lắng: “Phụ hoàng, Triệu ác tặc kia thật lợi hại, lại có thể làm phụ hoàng bị thương. Nhi thần lần này mang theo một cây nhân sâm ngàn năm, đã đưa đến Thái y viện để thái y sắc thuốc rồi.”

Ánh mắt Tiêu Vô Đạo có chút ảm đạm, lại một lần nữa bại dưới tay Triệu Khang khiến hắn cảm thấy như nuốt phải ruồi, nhưng sự quan tâm của con trai vẫn khiến lão phụ thân này cảm thấy ấm lòng.

Hắn cố nặn ra một nụ cười: “Triệu Khang quả thực rất mạnh, võ công đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa. Nhưng trầm đã tìm được điểm yếu của hắn rồi. Lần này Nhị hoàng tử có lòng rồi.”

Tứ hoàng tử Tiêu Vân thở dài, hắn tuổi nhỏ nhất, năm nay mới ngoài hai mươi, dung mạo tuấn tú. Hắn do dự một chút rồi mới lên tiếng: “Phụ hoàng, Triệu Khang mấy lần xông vào để đô đã gây ra không ít sóng gió.”

“Theo nhi thần thấy, hay là... hay là đừng tranh đấu với hắn nữa.”

“Lão Tứ, ngươi nói vậy là có ý gì?”

Tiêu Lệ quát lớn: “Triệu Khang là kẻ thù không đội trời chung của Tiêu gia chúng ta, không đấu với hắn chẳng lẽ muốn phụ hoàng phải khom lưng cúi đầu nhận lỗi sao?”

Tam hoàng tử cũng hừ lạnh một tiếng: “Không sai, ta thấy Tứ đệ đúng là đọc sách nhiều đến ngu người rồi!”

Tiêu Vân biết chỉ cần mình mở miệng là sẽ bị ba vị hoàng huynh nhắm vào, bởi vì người sáng suốt đều nhìn ra được, trong bốn hoàng tử, Tiêu Vô Đạo yêu quý nhất chính là hắn.

Nếu không phải Tiêu Vô Đạo tu vi thâm hậu lại thường xuyên dùng đan dược, khiến cho đến giờ vẫn còn sung mãn như vậy, bằng không thì Tiêu Vân hiện giờ nói không chừng đã là Thái tử rồi.

Nghe con trai út nói, ánh mắt Tiêu Vô Đạo cũng trở nên âm trầm.

Mặc cho vậy, Tiêu Vân vẫn tiếp tục căn răng nói: “Phụ hoàng, các hoàng huynh, tuy rằng đệ không thông võ công, nhưng trước khi đến đây đã đi bái kiến hai vị tiên bối Long Vô Tâm và Từ Vấn Đạo.”

“Theo lời hai vị tiên bối, võ công của Triệu Khang đã đạt đến cảnh giới xưa nay chưa từng có, cường giả như vậy, một khi đã muốn Tiêu gia chúng ta sống không được, chết không xong, người chết trước rất có thể chính là chúng ta!”

“Hắn mấy lần xông vào đế đô, đều không hề xuống tay độc ác, rõ ràng là muốn từng chút từng chút một chơi chết chúng ta. Hiện tại chúng ta còn có lợi thế để đàm phán với hắn, vẫn còn có cơ hội xoay chuyển tình thế.”

“Đừng nói nữa!”

Tiêu Vô Đạo mặt lạnh như nước, ngữ khí tràn đầy hàn ý: “Tiêu Vân, ngươi hãy nhớ kỹ cho trầm, giữa chúng ta và Triệu Khang vì ân oán của tiên đế nên đã sớm là không đội trời chung, ân oán này chỉ có thể dùng cái chết để giải quyết!”

“Không phải hắn chết thì chính là ta vong! Trầm biết từ nhỏ ngươi đã rất sùng bái Triệu Khang được ghi chép trong sử liệu, nhưng đã là Tứ hoàng tử Đại Nguyên, ngươi và hắn chỉ có thể là kẻ thù!”

Lời nói kịch liệt khiến vết thương tái phát, Tiêu Vô Đạo ho khan dữ dội, máu tươi tràn ra khóe miệng, khiến mấy vị hoàng tử mặt mày tái mét.

Tiêu Lệ thấy vậy vội vàng tiến lên đỡ lấy phụ hoàng, đồng thời trừng mắt nhìn Tiêu Vân: “Lão Tứ! Nhìn xem ngươi đã chọc giận phụ hoàng đến mức nào rồi!”

Tiêu Vân khựng lại, nhìn Tiêu Vô Đạo đang không ngừng ho ra máu, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, hành lễ cáo lui: “Phụ hoàng bảo trọng long thể, nhi thần xin cáo lui trước.”

Tiêu Vô Đạo thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn hắt hủi một cái. Đợi đến khi Tiêu Vân rời đi, lão giả áo đen đi cùng lúc này mới kinh hãi: “Bệ hạ đã sớm bước vào cảnh giới Nhị phẩm, Triệu Khang kia vậy mà có thể khiến bệ hạ bị thương nặng như vậy, thật sự là đáng sợ đến cực điểm. Bệ hạ, chỉ bằng để thảo dân truyền chân khí giúp ngài trị thương?”

Tiêu Vô Đạo ngẩng đầu nhìn đối phương, Tiêu Lệ vội vàng nói: “Phụ hoàng, vị này chính là cao thủ giang hồ nổi danh - Độc Cô Linh Phong.”

Tiêu Vô Đạo hiếm khi có hứng thú gọi ra ngoại hiệu của đối phương: “Kiếm tà Độc Cô Linh Phong, ba lần giao đấu với Kiếm tuyệt đều bất phân thắng bại, cao thủ kiếm đạo.”

Độc Cô Linh Phong khiêm tốn nói: “Trước mặt bệ hạ, thảo dân nào dám xưng cao thủ.”

“Khoảng thời gian trước trăm phái không ít người đi tìm ngươi, đều không thấy tung tích, xem ra chân khí của ngươi đã nội liễm, trên người không còn chút kiếm ý dao động nào, chẳng lẽ ngươi đã bước ra bước kia rồi sao?”

Độc Cô Linh Phong tiếp tục nói: “Bệ hạ quá khen, thảo dân và Kiếm tuyệt ở cảnh giới Tam phẩm, ba lần giao đấu đều bất phân thắng bại. Cuối cùng ước định năm năm sau sẽ tái đấu phân cao thấp, sau đó liền quy ẩn giang hồ khổ tu kiếm đạo.”

“Hiện giờ đã bước ra nửa bước, không ngờ Kiếm tuyệt lại chết dưới tay người khác. Vừa hay Đại hoàng tử tuân theo thánh chỉ tìm kiếm võ lâm cao thủ, thảo dân lúc này mới đến đây.”

“Tốt, không ngờ ngươi lại xuất sơn, tương lai đuổi kịp Long Vô Tâm cũng chưa biết chừng.”

Tiêu Vô Đạo gật đầu, hiện tại mỗi một cao thủ cảnh giới Tam phẩm đều có thể là trợ lực tiêu diệt Triệu Khang trong tương

lai, cho nên đối với Độc Cô Linh Phong mà trước kia không thèm để vào mắt, Tiêu Vô Đạo lại có chút khách khí.

“Thôi được, có người tương trợ, thương thế của trẫm cũng sẽ nhanh chóng hồi phục.”

Lúc này, lão thái giám tổng quản bùng từ bên ngoài vào một bát thuốc: “Bệ hạ, đây là thuốc trị thương mà thái y dùng nhân sâm ngàn năm của Nhị hoàng tử dâng lên sắc thành.”

“Đưa tới đây đi.”

Tiêu Vô Đạo ừ một tiếng, tiếp nhận bát thuốc uống cạn, sau đó vận công điều tức.

Đồng thời, Kiếm tà Độc Cô Linh Phong cũng chấp hai ngón tay lại, đưa đến sau lưng Tiêu Vô Đạo, một ngón điểm ra, nội lực hùng hậu lập tức rót vào trong cơ thể Tiêu Vô Đạo.

Đúng lúc này, Vô Song Kiếm Khí bỗng nhiên bộc phát trong cơ thể Tiêu Vô Đạo. Hắn đột ngột mở to mắt, một ngụm máu tươi phun ra: “Người!”

Ngay sau đó, ba đạo kiếm khí mãnh liệt lần lượt đánh tới, trọng thương mười sáu huyết đạo. Tiêu Vô Đạo cố hết sức vận công mới tránh được huyết Đan trung, cả người máu tươi phun trào, đập mạnh vào vách tường.

Hắn quay đầu lại, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn chằm chằm Độc Cô Linh Phong, sau đó ánh mắt lại chuyển sang Tiêu Lệ đang lui về phía sau cùng những người khác.

Sắc mặt Tiêu Lệ tái nhợt, nhưng sự đã đến nước này, không còn đường lui, lập tức quát lớn: “Độc Cô Linh Phong, ngươi còn chờ gì nữa, mau giết hắn đi!”

Tiêu Vô Đạo cười lớn mấy tiếng, sau khi khiếp sợ qua đi, hắn loạng choạng đứng dậy, dùng ngón tay chỉ vào Tiêu Lệ cùng những người khác: “Giết trẫm? Tới thử xem!”

Chương 999 - Nhập Ma Trăm Năm

Vài tiếng cười điên cuồng vang lên, gương mặt Tiêu Vô Đạo dữ tợn như ác quỷ.

Kiểm tà Đỗ Linh Phong cảm nhận được một tia bất thường. Tiêu Vô Đạo dù sao cũng là cường giả đỉnh cao nhị phẩm trung kỳ, tuy bị Triệu Khang đánh trọng thương, lại bị hấn đánh lén, nhưng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa!

Bản thân hấn cách nhị phẩm còn nửa bước, lúc này đối mặt với Tiêu Vô Đạo liều mạng, Đỗ Linh Phong cũng có chút do dự, nhất thời chưa ra tay.

Nhị hoàng tử Tiêu Đình sốt ruột nói: “Đỗ Linh Phong, ngươi còn chờ gì nữa? Bát thuốc kia có độc, còn không mau thừa cơ hội ra tay!”

Ngay cả Đỗ Linh Phong cũng phải giật mình, nhà này quả nhiên là phụ tử tử hiếu!

Huống chi là Tiêu Vô Đạo lúc này vừa vận công đã cảm thấy không ổn, tiếng cười như ma, trong mắt tràn đầy hận ý: “Lũ khốn kiếp!”

Cuồng phong nổi lên vô biên, từng luồng chân khí cuồng bạo đánh thẳng về phía Tiêu Lệ. Tiêu Vô Đạo lại phun ra một ngụm máu tươi.

Đỗ Linh Phong thấy vậy, thi triển kiếm quyết thượng thừa, nhất thời kiếm khí màu tím ngập trời, một kiếm phá tan luồng chân khí của Tiêu Vô Đạo, chấn bay vị hoàng đế Đại Nguyên này, đâm nát cả tường.

“Chân khí thật bá đạo!”

Đỗ Linh Phong nhìn bàn tay đầy máu, trong lòng kinh hãi. Trước bị trọng thương, sau trúng độc, lại bị mình đánh lén, tu vi lúc này của Tiêu Vô Đạo e rằng chưa đến hai phần so với lúc đỉnh phong.

Vậy mà vẫn có thể đánh mình thành ra thế này, đây rốt cuộc là công pháp tà môn gì!

Tuy hấn một kiếm đánh bay Tiêu Vô Đạo, nhưng đó là do đôi phương cố ý. Vừa lấy tay che miệng đầy máu đen, Tiêu Vô Đạo xông ra khỏi đồng đồ nát, sau đó sững người.

Phía trước là hơn ngàn giáp sĩ, cùng sáu tên võ giả đứng đầu.

Phía sau vang lên tiếng Tiêu Lệ: “Phụ hoàng, nhi thần hôm nay đã ra tay, sẽ không để người sống sót.”

“Khoảng thời gian người bị thương, cầm vệ quân đã nằm trong tay chúng ta. Sáu vị võ học tông sư này, cùng Đỗ Linh Phong, đều là người của ta.”

Tiêu Vô Đạo đột nhiên quay đầu, thấy Tiêu Lệ cùng mấy người đi ra khỏi đại điện, lạnh lùng nhìn hắn.

Tiếng cười chợt vang lên.

Là Tiêu Vô Đạo đang cười, hai hàng huyết lệ chảy ra từ khoeo mắt. Rõ ràng tình thân máu mủ với vị đế vương tàn bạo này vẫn có ý nghĩa khác biệt.

Lúc này đối mặt với sự phản bội của chính người thân, Tiêu Vô Đạo lại không hề nổi giận, lau đi giọt lệ pha máu, thốt lên ba chữ: “Quả là con của trẫm!”

Tiêu Lệ thản nhiên nói: “Không làm thánh nhân thì làm cầm thú, đây là điều phụ hoàng dạy nhi thần từ nhỏ, chẳng phải sao?”

Hơi thở Tiêu Vô Đạo dần ổn định: “Đúng vậy, nhưng hoàng nhi à, cũng chính vì hành động hôm nay của ngươi, đã khiến trẫm có được ngộ ra. Hôm nay, sẽ mượn cái chết của các ngươi, giúp trẫm đột phá!”

Đỗ Linh Phong chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, nhìn Tiêu Vô Đạo như nhìn thấy quỷ, một nỗi sợ hãi khó tả dâng lên trong lòng.

“Sao có thể! Khí tức của hắn đang tăng lên!”

Nghe Đỗ Linh Phong nói, Tiêu Lệ cùng mọi người đều kinh hãi. Tam hoàng tử Tiêu Chấn quát lớn: “Giết hắn!”

Sáu đại võ học tông sư phía sau đồng loạt bay lên, toàn lực xuất kích!

Tiêu Vô Đạo, trong tứ hoàng được xưng là Nhân Hoàng.

Kỳ thực còn một danh hiệu khác, là Võ Hoàng!

Chỉ có võ giả mới hiểu rõ, một cao thủ cảnh giới nhị phẩm đáng sợ đến nhường nào.

Dù cho đối phương hiện tại trọng thương, như hổ chết, nhưng cường giả trước khi chết bộc phát ra một kích cuối cùng, tuyệt đối là một kích đáng sợ nhất, sắc bén nhất.

Lúc này mà còn giữ lại, chẳng khác nào tìm chết.

Vì vậy, bọn hắc không tiếc kinh mạch đan điền bị thương, cũng phải trong khoảnh khắc dốc toàn lực, dồn hết chân khí khổ tu cả đời vào một kích này!

Đồng thời, bọn hắc cũng tràn đầy phấn khích. Tam phẩm giết nhị phẩm, một khi thành công!

Đối với võ đạo cảnh giới sau này của bọn hắc sẽ có tác dụng cực lớn. Tuy là vậy công, nhưng chỉ cần thành công, bọn hắc chính là tam phẩm giết chết một cường giả nhị phẩm bất thể xuất hiện.

Sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tâm cảnh của bọn hắc sau này.

Sáu người liên thủ đánh ra một kích kinh thiên động địa, không còn là hiệu quả một cộng một bằng hai. Trên không trung, bởi vì cuồng phong chân khí, gần như tạo thành một cảnh tượng tận thế, ngay cả phong vân cũng vì thế mà biến đổi.

Mà trong đó, một đạo kiếm quang màu tím như muốn khai thiên tích địa.

Kiểm tà Đồ Linh Phong!

Hắn một tay lật ngược, giờ cao, kiếm khí màu tím ngưng tụ từ lòng bàn tay, dài hơn mười trượng.

Nhìn từ xa giống như một thanh đại bảo kiếm màu tím dài mấy chục mét.

Nhìn kỹ, toàn thân Đồ Linh Phong đang rỉ máu, gân xanh trên trán nổi lên, đan điền khí hải trong cơ thể hoàn toàn sụp đổ, nội nguyên hùng hậu trong nháy mắt tràn ngập toàn thân.

Đây mới là toàn lực nhất kích, sau một kích này, sẽ không còn Kiếm tà Đồ Linh Phong, chỉ còn một phế nhân.

Hắn không phải vì mệnh lệnh của Tiêu Lệ mà liều mạng như vậy, mà là lúc này, hắn cảm nhận được từ Tiêu Vô Đạo phía trước một luồng sát khí cực độ.

Trong số những người có mặt, tu vi của hắn là cao nhất ngoại trừ Tiêu Vô Đạo. Tu vi càng cao, càng có thể cảm nhận được sự khủng bố của Tiêu Vô Đạo sau khi xuất chiêu.

Thậm chí khiến hắn không còn dũng khí chạy trốn.

Từ đao ý ảm ảm lộ ra, đây là một chiêu đao pháp, đao pháp tuyệt thế!

Mà lúc này, Tiêu Vô Đạo dường như không cảm nhận được nguy hiểm chết người bên ngoài, toàn tâm toàn ý đắm chìm trong cảm ngộ về một đao cực hạn được ghi chép trong Quỷ Hoa Bảo Điển.

Bi thương tột cùng.

Toàn thân dần dần tê dại, có lẽ ngay cả việc bị nghiền nát cũng không bằng cảm giác lúc này.

Là tâm cảnh như thế nào, là một trái tim vết thương chồng chất như thế nào, là một người thôn thức như thế nào mới có thể sáng tạo ra một đao này?

Tiêu Vô Đạo thậm chí còn có chút mê mang, hắn lúc này cảm thấy Quỷ Hoa Bảo Điển có lẽ là một bộ ma công, chỉ có người tẩu hỏa nhập ma đến mức nào mới có thể viết ra, sáng tạo ra ma công như vậy.

Hiện tại, hắn không còn tâm trí để ý đến nữa, hắn đã chạm đến một đao này. Hai mắt trong nháy mắt đỏ như máu, Tiêu Vô Đạo chậm rãi giơ tay lên, một tia kim quang như ánh bình minh lóe lên từ tay hắn.

Đao khí khủng bố kia trong nháy mắt xé nát công kích cực hạn do sáu đại võ học tông sư liên thủ đánh ra, ngay cả người cũng bị xoắn thành tro bụi, không còn gì tồn tại.

Khoảnh khắc này, trời nhuộm kim ngân, trên bầu trời mây đen dày đặc xuất hiện một vết kim sắc dài trăm trượng, như thể bầu trời cũng bị một đao này chém ra.

Phía trước, nơi kim ngân đi qua, cung điện chia làm hai, một kiếm hủy thiên diệt địa của Kiếm tà Đồ Linh Phong tại chỗ bị đánh tan, kiếm hủy người vong!

Đây tuyệt đối là đao pháp có thể chống lại chiêu Thần Hoàng Thiên Vãn cuối cùng của Triệu Khang ngày hôm đó!

Ba hoàng tử Tiêu Lệ, Tiêu Đình, Tiêu Chấn cùng với con cháu phi tần của bọn hắn, trong nỗi kinh hoàng tột độ, tan biến như tuyết.

Ngoại trừ bản thân Tiêu Vô Đạo, tất cả mọi người ở đây đều tan biến dưới một đao này.

Giống như tuyết tích trên đỉnh Tuyết Phong ngày hôm đó!

Tiêu Vô Đạo chậm rãi buông tay xuống, mái tóc đen ban đầu đã chuyển sang màu trắng xám, tiếng cười âm trầm vang lên: “Triệu Khang, trăm đã thành ma, tiếp theo ngươi định đối phó với trăm như thế nào?”

...

Ngoại ô sơn thủy hữu tình, Triệu Khang ngừng kể chuyện, nhìn về phía Tần Đường Hòa đối diện: “Thần Hoàng Thiên Vãn, Dung Tuyết Đao hai chiêu này chính là như vậy, khi nào ngươi có thể tìm được tâm cảnh đó, hai chiêu này, nên nói là tám chiêu ta sáng tạo, ngươi đều có thể dung hội quán thông.”

Tần Đường Hòa không đáp, qua hồi lâu mới mở miệng: “Ta có một vấn đề.”

“Ngươi nói.”

Tần Đường Hòa: “Chân khí của ngươi so với chân khí mà chúng ta tu luyện có lực phá hoại mạnh hơn rất nhiều, bình thường mà nói chỉ có võ giả tẩu hỏa nhập ma mới có đặc điểm này.”

Phàm là võ giả tẩu hỏa nhập ma đều sống không lâu, bởi vì thân thể không thể chịu đựng được sự tàn phá của chân khí trong thời gian dài. Vì vậy, Tần Đường Hòa rất nghi hoặc.

Triệu Khang cười cười: “Ngươi nói không sai, theo võ học mà nói, ta đúng là đã tẩu hỏa nhập ma, tính ra cũng trăm năm rồi.”

Chương 1000 - Quan Tài

“Nhập ma trăm năm?”

Tần Đường Hà kinh hãi trước những lời Triệu Khang nói.

Là một võ giả tam phẩm, nàng tự nhiên hiểu rõ sự đáng sợ của việc tẩu hỏa nhập ma, võ giả bình thường một khi tẩu hỏa nhập ma nào có thể sống động như Triệu Khang.

Không cần bao lâu sẽ bị chân khí biến đổi kịch liệt trong cơ thể thiêu đốt kinh mạch đến chết.

Thế mà tình trạng như vậy Triệu Khang lại duy trì được trăm năm!

Điều này thật sự khó tin.

“Là bởi vì cảnh giới sao?” Tần Đường Hà truy vấn.

Triệu Khang mỉm cười lắc đầu: “Chuyện này ta cũng không rõ, có lẽ là do công pháp ta tu luyện, đương nhiên dùng cảnh giới để áp chế những ảnh hưởng tiêu cực do tẩu hỏa nhập ma mang lại cũng chẳng phải vấn đề lớn lao gì, Tiêu Vô Đạo hẳn cũng làm được.”

“Chỉ là theo thời gian, một khi cảnh giới không còn áp chế nổi nữa, thì không cần ta động thủ, chính hắn cũng sẽ bạo thể mà chết.”

Tần Đường Hà im lặng, cái gọi là bí kíp hướng dương kia, vốn dĩ là Triệu Khang lấy bản thân làm bản mẫu để biên soạn, người tu luyện tự nhiên cũng sẽ giống như Triệu Khang đi đến con đường giống nhau.

Liếc nhìn núi rừng xung quanh, Triệu Khang nhướn mày nói: “Chúng ta phải tăng tốc thôi.”

Thêm một thời gian nữa, đám người Ngô Niệm Khang ở Đông Vực cũng nên chuẩn bị xong rồi.

Nghe vậy, Tần Đường Hà không nói gì, chỉ im lặng bước theo Triệu Khang.

Lại qua ba bốn ngày, hai người đến một tòa thành trì, sau khi phế bỏ quan tướng canh giữ và tri huyện, Triệu Khang không có hành động gì thêm, chỉ để Tần Đường Hà đến Đông Vực đưa cho Ngô Niệm Khang một phong thư, ghi rõ vị trí hiện tại của mình.

Mà tại kinh đô Đại Nguyên.

Toàn bộ kinh đô chìm trong không khí căng thẳng, tin tức ba vị hoàng tử mưu phản oán vị nhanh chóng truyền khắp triều đình, ai cũng không ngờ Tiêu Lệ ba người lại có gan lớn như vậy.

Lại dám nhân lúc Tiêu Vô Đạo bị thương mà làm ra hành động đại nghịch bất đạo như vậy.

Mà chuyện ba người cùng với con cháu trong nhà bị Tiêu Vô Đạo giết chết tự nhiên cũng bị các vị văn võ đại thần biết được, chỉ là không ai dám bàn tán.

Chỉ có một người là ngoại lệ.

Cho dù bị cấm quân áp giải từ phủ đệ đến hoàng cung, nhìn thấy Tiêu Vô Đạo, thần sắc Tiêu Vân vẫn rất bình tĩnh, không hề có chút dao động nào.

Tiêu Vô Đạo cao cao tại thượng nhìn xuống người con trai thứ tư của mình, ngữ khí lãnh đạm: “Nghe cấm vệ quân nói, người ở phủ đệ lập đàn thờ cho ba tên loạn thần tặc tử kia, thế nào? Người đường đường là tứ hoàng tử lại muốn bênh vực cho ba tên phản nghịch đó?”

Tiêu Vân thở dài trong lòng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt phụ hoàng mình: “Loạn thần tặc tử quả thực tội đáng chết vạn lần, nhưng dù sao bọn họ cũng là huynh trưởng của nhi thần.”

Tiêu Vô Đạo đập mạnh lên long ý, quát lớn: “Nhưng bọn chúng lại muốn mưu hại trẫm!”

Tiêu Vân quỳ xuống: “Nhi thần có tội, xin phụ hoàng trách phạt.”

Tiêu Vô Đạo nắm chặt tay, tuy rằng rất tức giận, nhưng hắn có thể làm gì đây, bây giờ hắn đã thành thái giám, chẳng lẽ lại giết chết đứa con trai cuối cùng này sao?

Nếu vậy, trừ phi hắn có thể trường sinh bất lão như Triệu Khang, nếu không thì giang sơn Đại Nguyên này còn có ý nghĩa gì nữa?

Hít sâu một hơi, Tiêu Vô Đạo rớt cuộc cũng kìm nén cơn giận, trong giọng nói đã mang theo chút mệt mỏi chưa từng có: “Đứng lên đi.”

Tiêu Vân lại thở dài một tiếng, đứng dậy. Hắn đã hiểu rõ vì sao ba vị huynh trưởng của mình lại muốn tạo phản.

Tất cả đều là do quá mức sợ hãi Triệu Khang, mấy lần đại náo kinh thành, thậm chí còn san bằng phủ đệ của Thượng thư bộ

Công ngay trước mắt bàn dân thiên hạ.

Lại lấy một địch ba, đánh trọng thương ba vị cường giả nhị phẩm bao gồm cả Tiêu Vô Đạo.

Đối mặt với kẻ thù như vậy, làm sao bọn họ không sợ?

Trong lòng bọn họ càng rõ ràng hơn, đối với Triệu Khang mà nói, Tiêu gia hiện tại và hắn có mối thù không đội trời chung, vì thế càng sợ bị Tiêu Vô Đạo liên lụy.

Cho nên cuối cùng mới lựa chọn mưu phản soán vị.

Nghĩ vậy, Tiêu Vân vẫn lên tiếng: “Phụ hoàng, hiện giờ giao ba cổ quan tài kia cho Triệu Khang, nói không chừng mọi chuyện còn có thể xoay chuyển.”

Con giận vừa biến mất lại bùng lên, Tiêu Vô Đạo quát: “Đủ rồi! Ngay cả người cũng không tin tưởng trăm sao?”

Năm đó phá hủy ba ngôi mộ ở huyện Nguyên Giang, chính là Tiêu Vân sau khi biết chuyện đã vội vàng chạy đến huyện Nguyên Giang ngăn cản quân đội, lúc đó mới giữ lại được ba cổ quan tài.

Dù sao trong đó có một cỗ, chính là nữ đế Đại Càn năm xưa, nếu không có người phụ nữ đó, có lẽ Đại Càn đã sớm diệt vong, càng là trường bối của Tiêu gia bọn họ.

Sau đó lại vận chuyển quan tài về kinh đô, khi đó Tiêu Vô Đạo biết chuyện cũng không trách phạt Tiêu Vân kháng chỉ.

Mà coi đó là một con bài tẩy.

Dù sao theo ghi chép trong tài liệu cung đình kia, Triệu Khang rất có khả năng là người trường sinh, nếu chuyện này là thật, sau này ba cổ quan tài này có thể trở thành công cụ kiềm chế Triệu Khang.

Nghe Tiêu Vô Đạo chất vấn, Tiêu Vân bất đắc dĩ, nhìn bộ dạng gần như phát điên của đối phương, hắn hiểu rõ có lẽ Triệu Khang đã trở thành tâm ma của phụ hoàng mình rồi.

Trên thực tế đúng là như vậy, nói cho cùng, hắn chính là vì Triệu Khang mà tự cung.

Liếc nhìn Tiêu Vân, Tiêu Vô Đạo đứng dậy: “Trẫm đã hạ chỉ, lập người làm Thái tử, từ hôm nay bắt đầu giám quốc, trẫm

muốn chuẩn bị thật tốt cho trận chiến cuối cùng với Triệu Khang, chuyện triều chính giao cho người.”

Trở thành Thái tử giám quốc, Tiêu Vân không hề vui mừng, chỉ gật đầu: “Nhi thần tuân chỉ.”

“Lui xuống đi.”

Nói xong câu cuối cùng, Tiêu Vô Đạo bước ra khỏi đại điện, hẳn không đi đến hậu cung, nơi đó đối với hắn đã đoạn tuyệt dự vọng thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Cung nữ thái giám gặp trên đường đều cung kính tránh sang một bên, không dám nhìn thẳng vị bạo quân này.

Tiêu Vô Đạo một đường đi đến kho báu cất giữ trân bảo của hoàng cung.

Lời nói của Tiêu Vân vừa rồi đã nhắc nhở hắn một số chuyện, đúng vậy, trong tay hắn còn một quân bài chưa lật.

Mở kho báu ra, đập vào mắt đầu tiên chính là vô số vàng bạc châu báu, từng món từng món được đặt trên tủ gỗ, giống như hàng hóa chờ bán vậy.

Tiêu Vô Đạo phớt lờ những vàng bạc châu báu mà ngày thường hắn yêu thích nhất, tự mình mở từng cánh cửa của kho báu, cho đến tận sâu nhất.

Ngọn nến được thắp sáng chiếu rọi mọi thứ trong phòng, so với sự xa hoa lộng lẫy bên ngoài, nơi này có vẻ âm u đáng sợ hơn.

Bởi vì bên trong không hề đặt kỳ trân dị bảo gì cả.

Chỉ có ba cỗ quan tài!

Cỗ quan tài ở giữa được làm bằng bạch ngọc, chạm khắc hình chim phượng, thể hiện sự tôn quý, bên trong nằm chính là người mà Triệu Khang nhung nhớ nhất.

Mà cỗ quan tài bên trái Tiêu Linh Lung cũng có thể nhìn ra được sự phi phàm, chỉ có cỗ quan tài bên phải có vẻ rất bình thường.

Giống như quan tài của người bình thường.

Công Tôn Vân Tú.

Tiêu Vô Đạo nhìn cỗ quan tài này, trong lòng chợt lóe lên một tia nghi hoặc.

Nghe đồn ba người vợ của Triệu Khang, trong đó Tiêu Linh Lung tự nhiên không cần phải nói, mộ phần của Tổng Khinh Nhan cũng được xây dựng vô cùng xa hoa.

Tại sao riêng cỗ quan tài này lại bình thường như vậy?

Công Tôn Vân Tú.

Truyền thuyết là kỳ nữ của Chu quốc, trước kia khi chưa quen biết Triệu Khang, danh tiếng của người phụ nữ này trong dân gian vô cùng lừng lẫy.

Chương 1001 - Cái tên nguyên thủy

Nhưng tất cả đều là tiếng xấu mà thôi.

Có người xem nàng là tội nhân lớn nhất Đại Chu, so với Ngũ Hùng đầu hàng mở cửa thành hay Dung phi - yêu phi làm loạn triều chính còn khiến người đời khinh miệt hơn.

Xét cho cùng, ở Đại Chu từng một thời văn phong hưng thịnh, Công Tôn Vân Tú - thân là Viện trưởng thư viện, địa vị trong lòng vô số văn nhân mặc khách so với hoàng đế cũng không hề kém cạnh.

Vậy mà một người như biểu tượng tinh thần như vậy, cuối cùng lại giúp Triệu Khang và Càn quân đàn áp cuộc phản kháng cuối cùng.

Cũng khiến cho Công Tôn Vân Tú từ trên thần đàn rơi xuống, trở thành đối tượng bị vô số người khinh miệt sau lưng.

Lại có lời đồn, vị Công Tôn Vân Tú này dung mạo tuyệt mỹ, một người có cuộc đời đầy những giai thoại như vậy, sau khi chết lại được đặt trong một cỗ quan tài bình thường thế này, không khỏi khiến người ta tò mò.

Đặc biệt là khi so sánh với quan tài của Tiêu Linh Lung và Tổng Khinh Nhan ở bên cạnh, càng có vẻ lạc lõng.

Chẳng lẽ Triệu Khang thiên vị hai người kia, nên ngay cả một cỗ quan tài tốt cũng không nỡ ban cho Công Tôn Vân Tú?

Nghĩ đến đây.

Tiêu Vô Đạo bước tới, một tay đặt lên quan tài, ngay cả lăng mộ của Tiêu Linh Lung hẳn cũng có thể hạ lệnh san bằng, lúc này tự nhiên sẽ không có tâm tư gì gọi là người chết là lớn.

Thế là, hắn trực tiếp đẩy nắp quan tài ra nhìn vào bên trong.

Vừa nhìn, cả người lập tức sững sờ.

Cùng lúc đó, Tần Đường Hà cảm theo thư của Triệu Khang rời khỏi huyện thành đi về phía Đông Vực bỗng chốc khựng lại.

Ngay sau đó, cả người từ trên lưng tuấn mã đang phi nhanh ngã xuống!

Từng luồng kiếm ý đáng sợ như muốn khai thiên tích địa phá vỡ một chiếc lồng giam nào đó từ trong cơ thể nàng tuôn ra, con tuấn mã kia trong nháy mắt bị kiếm ý xé nát thành từng mảnh thịt vụn.

Một màn càng khiến người ta kinh hãi hơn xảy ra, vô số kiếm khí lấy Tần Đường Hà đang ngã trên mặt đất làm trung tâm lan ra, giống như gợn sóng trên mặt hồ bị tách ra.

Với tốc độ cực nhanh, kiếm khí đồng loạt tràn ra bốn phương tám hướng xung quanh, chém mặt đất trong vòng trăm mét thành từng đường nứt toác!

Còn Tần Đường Hà là nguyên nhân gây ra tất cả những điều này từ đầu đến cuối vẫn nằm ngửa trên mặt đất, đôi mắt mở to lúc thì phẫn nộ, lúc thì lạnh lùng!

Lúc này, sức phá hoại khủng khiếp mà nàng thể hiện ra đâu còn là Thương Tuyệt tam phẩm trung kỳ nữa?

Kiếm ý ngập trời đó, cho dù là Kiếm Hoàng Long Vô Tâm nếu có mặt ở đây cũng chỉ có thể cúi đầu bái lạy!

Bầu trời vốn trong xanh quang đãng cũng trong nháy mắt trở nên u ám.

Giữa non xanh nước biếc.

Một nơi tuyệt đẹp cách xa chôn phàm trần, giữa núi rừng có thể nhìn thấy một căn nhà gỗ.

Xung quanh nhà gỗ có một vườn rau được rào lại cẩn thận, trồng đủ loại rau củ, bên cạnh còn có một chuồng gà, nuôi thả vài con gà.

Bên trong nhà gỗ bài trí đơn giản, một chiếc bàn vuông bốn chân, một chiếc ghế dài và một chiếc giường gỗ mộc mạc.

Nhưng người trong nhà gỗ lại không hề đơn giản, một người phụ nữ mà Triệu Khang có đánh chết cũng không ngờ tới, lúc này đang mặc một bộ váy dài giản dị ngồi bên cửa sổ, một tay chống cằm, đôi mắt sáng nhìn về phía vườn rau xanh mướt ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên, người phụ nữ khẽ nhíu mày, một tia máu đỏ tươi từ khóe miệng rỉ ra, nàng đưa tay lau đi, lầm bầm: “Lần thứ hai rồi, quả nhiên là ngươi.”

Nghĩ đến đây, ánh mắt người phụ nữ cúi xuống nhìn bức tranh vừa mới vẽ xong.

Trong tranh là một nữ tử áo trắng, dung mạo có thể nói là tuyệt sắc, bên hông đeo bầu rượu, tay cầm ngọc tiêu: “Trải qua bao nhiêu lần đi nữa, ngươi vẫn luôn là bộ dạng này. Biết sớm đồ đệ mà hấn thu nhận sẽ trở thành một tồn tại đáng sợ như vậy, thì nên xóa sổ ngươi trước mới phải.”

“Linh hồn của hấn, võ công của ngươi đều đã trở thành tồn tại ở một tầng thứ khác, không chừng thật sự là hấn vẫn luôn tìm kiếm cái gọi là phương pháp tu tiên hồi sinh người chết.”

“Cảnh giới như vậy, cho dù là lúc hấn ở đỉnh phong cũng không sánh bằng, haizz. Đáng tiếc, người chết không thể phục sinh, cũng không có tiên đạo thần tiên gì cả, chỉ có ta.”

“Còn ta, người đã thua không biết bao nhiêu lần, lần này nhất định sẽ thắng.”

“Ngươi đã tìm hấn không biết bao nhiêu lần, cũng chỉ có lần này hấn mới yêu ngươi, nhưng lại chú định sẽ không có kết quả, so với ta, ngươi mới là người thua lớn nhất. Phải không, Công Tôn Vân Tú? Hay là, Tào Kiêm Hà? Hay là cái tên ban đầu của ngươi, Triển Sầu Mi?”

Không biết đã qua bao lâu.

Tần Đường Hà mờ mịt mở mắt ra, ngồi dậy, ánh mắt hoang mang nhìn xung quanh, con ngựa mà nàng cưỡi đã chết từ lúc nào.

Điều này khiến trong lòng nàng bỗng chốc kinh hãi, theo bản năng vận chuyển chân khí phòng ngự, nhìn lại xung quanh, chỉ thấy cảnh vật tan hoang, tựa như vừa trải qua một trận đại chiến hiếm có.

Trong lòng Tần Đường Hà càng thêm kinh ngạc, nàng không hề nhớ mình đã bị tập kích, hơn nữa nếu thật sự có người tập kích, thì với tình trạng địa hình xung quanh bị hủy hoại như vậy, đối phương e rằng là một cường giả không kém gì Triệu Khang.

Nếu thật sự là như vậy, tại sao mình lại bình an vô sự?

Mãi cho đến khi trời gần tối, Tần Đường Hà đeo trường thương Bạc Huyết sau lưng, xem xét kỹ càng dấu vết của toàn bộ “chiến trường”, nhưng nghi hoặc trong lòng không những không giảm bớt mà ngược lại càng thêm nặng nề.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng khó hiểu, nàng lấy bức thư mà Triệu Khang đưa cho ra, tâm trạng rối bời tạm thời bình ổn lại.

Đồng thời sắc mặt cũng có chút phức tạp.

Lẽ ra với tu vi của Triệu Khang mà nàng đã được chứng kiến, thì nàng nên sớm tìm một nơi để chuyên tâm tu luyện mới phải.

Lúc này ngay cả nàng cũng không hiểu tại sao mình lại cứ ở bên cạnh Triệu Khang.

Là vì ước định với Tiêu Vô Đạo vẫn chưa hoàn thành?

Hay là ở bên cạnh Triệu Khang để tu luyện?

Hình như đều không phải, vậy tại sao mình vẫn chưa rời đi?

Thậm chí sau khi hắc giả chết còn dốc hết sức lực đưa hắc thoát khỏi vòng vây?

Khoảng thời gian này tu luyện bên cạnh Triệu Khang, nhưng tâm Tần Đường Y lại luôn bất an, thậm chí đối với Thần

Hoàng Thiên Vẫn và Dung Tuyết Dao mà Triệu Khang dốc lòng dạy dỗ, nàng cũng âm thầm không có hứng thú.

Hơn hai mươi năm qua, chưa bao giờ có một khắc nào nàng cảm thấy hoang mang như lúc này.

Chính nàng cũng cảm thấy bản thân có chút không giống mình.

Thở dài một tiếng, Tần Đường Hà cất bức thư đi, dù sao thì trước tiên cứ đưa thư đến đã.

Cùng lúc Tần Đường Hà xảy ra dị biến, hoàng cung Đại Nguyên.

Tiêu Vô Đạo có chút kinh ngạc nhìn cổ quan tài trống rỗng, bên trong không có gì cả, ngay cả hài cốt cũng không có, càng không cần phải nói đến đồ tùy táng.

“Vậy mà lại trống không! Triệu Khang rốt cuộc đang giở trò quỷ gì? Chẳng lẽ là lập mộ tưởng niệm cho nữ nhân của mình? Nhưng cũng không thấy có quần áo, hay là nói Công Tôn Vân Tú này cũng giống như Triệu Khang, có năng lực trường sinh bất lão, cho nên căn bản là không có chết!”

Ngây người nhìn cổ quan tài trống rỗng hồi lâu, lông mày Tiêu Vô Đạo càng nhíu càng chặt, bỗng nhiên hần cười một tiếng: “Bất kể như thế nào, đây hình như cũng không phải là chuyện xấu, Công Tôn Vân Tú chưa chết?”

“Nếu có thể nhân cơ hội này khiến Triệu Khang phân tâm trong lúc chiến tranh, như vậy trận chiến sau này, cơ hội thắng của trẫm lại càng lớn! Lời tiên đế dặn dò trẫm quả nhiên không sai, tình cảm vĩnh viễn sẽ là điểm yếu lớn nhất của người.”

“Lần này, trẫm nhất định sẽ khiến ngươi, Triệu Khang, vạn kiếp bất phục!”

Nghĩ đến đây, Tiêu Vô Đạo không khỏi cười ha hả, kế hoạch cho trận chiến sau này trong lòng cũng càng thêm rõ ràng.

Chương 1002 - Giống nhau

Tuy không còn tuần mã vạn dặm, khiến cho thời gian Tần Đường Hà đến Đông Vực bị trì hoãn, nhưng nàng cuối cùng cũng thuận lợi đặt chân đến mảnh đất này.

Đông Vực giờ đây không còn cái gọi là tội dân, so với trước kia đã có nhiều thay đổi lớn lao. Ít nhất trên gương mặt những người dân được giải phóng kia đã có thêm nhiều nụ cười.

Nhà nhà đều được chia ruộng đất, làm việc có tiền công, lại không phải nộp thuế.

Cuộc sống như vậy trước đây có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Chính vì vậy, hiện nay rất nhiều gia đình đều lập bài vị trường sinh cho Ngô Niệm Khang cùng những người khác đang ở Long Thành.

Nhận được thông báo của thuộc hạ, Ngô Niệm Khang vội vàng chạy đến đại điện để diện kiến Tần Đường Hà. Khi nhìn thấy chỉ có một mình nàng, hắn không khỏi lo lắng hỏi: “Hắn đâu?”

“Hắn không sao, đây là thư hắn bảo ta chuyển giao cho người.”

Lạnh lùng đáp lại một câu, nhìn người con gái có nhan sắc khuynh thành trước mặt, Tần Đường Hà thầm nghĩ trong lòng.

Một đại mỹ nhân như hoa như ngọc thế này, vậy mà lại một lòng hướng về Triệu Khang, tên kia đúng là vận khí tốt.

Ngô Niệm Khang gần như là giật lấy phong thư, vội vàng mở ra xem, nhưng rất nhanh liền phát hiện nội dung trong thư chỉ là bảo nàng chuẩn bị thỏa đáng liền có thể xuất binh.

Suốt khoảng thời gian này hắn sẽ ở một thành trấn nhỏ trong Đại Nguyên.

Vậy mà cũng không hỏi han ta một câu.

Ngô Niệm Khang thở dài, cẩn thận cất kỹ phong thư, sau đó nhìn về phía Tần Đường Hà, nhẹ giọng hỏi: “Người cùng hắn đến Đại Nguyên, đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Đường Hà hơi nhú mày, nhưng cũng không phớt lờ câu hỏi của đối phương, liền đem những chuyện Triệu Khang làm

ở Đại Nguyên trong khoảng thời gian trước đó kể lại một cách đơn giản.

Ngô Niệm Khang lúc này mới gật đầu: “Ta hiểu rồi, lần này làm phiền người, đường xa mệt mỏi, để ta sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho người.”

Tần Đường Hà ừ một tiếng, sau đó lại nói: “Triệu Khang nói, để ta sau này cùng các người xuất binh.”

“Vậy sao, đã là hấn sắp xếp, ta tự nhiên không có ý kiến, chờ ta chuẩn bị thỏa đáng, xác định được ngày xuất binh sẽ thông báo cho người.”

Nhận được câu trả lời, Tần Đường Hà rời khỏi đại điện, không lập tức đi tới chỗ ở Ngô Niệm Khang sắp xếp, mà đi vào trong thành.

Tiệm rượu của Hứa Tình vẫn náo nhiệt như trước.

Chắc hẳn khoảng thời gian này đã kiếm được không ít bạc, nhất là lúc này trong tiệm rượu còn có một đại mỹ nhân khác đưa rượu, càng khiến cho đám nam nhân độc thân trong thành kéo đến quán rượu nhỏ này.

Đỗ Ngung Yên, vị đệ nhất vũ cơ của Long Thành năm nào, giờ đây đã cởi bỏ lớp trang điểm lộng lẫy, cùng Hứa Tình mặc trang phục bình dân.

Mỗi khi có khách mua rượu, Hứa Tình rót rượu xong đều do nàng bung lên bàn.

Hai nữ tử trong khoảng thời gian này nương tựa lẫn nhau, thân thiết như tỷ muội.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này cũng có kẻ say rượu muốn giở trò đồi bại, nhưng kết cục đều không mấy tốt đẹp.

Lâu dần, đám nam nhân độc thân trong lòng cũng hiểu rõ, quán rượu nhỏ này không phải là nơi có thể tùy tiện làm càn.

Lúc này.

Vị lão bản nũng nịu phong tình vạn chủng kia đang ngồi trước quầy ngáp ngắn ngáp dài, bỗng nhiên hai mắt sáng lên, nhìn thấy người đi tới quán rượu.

“Trở về rồi à?”

Tần Đường Hà gật đầu, Hứa Tình thuận tay rót một chén rượu đưa qua: “Chỉ một mình ngươi trở về? Hấn đâu?”

Tần Đường Hà khẽ nhíu mày, lại thêm một người hỏi tên kia.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ đành đem những lời đã nói với Ngô Niệm Khang lặp lại một lần nữa, sau đó liếc mắt nhìn Đỗ Ngung Yên đang đứng sau lưng Hứa Tình vểnh tai lắng nghe.

Hứa Tình dừng một chút rồi mới nói: “Vậy sao, xem ra phải đợi đến khi đại quân xuất chinh, mới là lúc hấn đi báo thù.”

“Với võ công của hấn, báo thù hấn là không cần đến đại quân hỗ trợ mới phải.”

“Chân chính động thủ, e là Tiêu Vô Đạo cũng khó chống đỡ nổi một chiêu toàn lực của hấn.”

Hứa Tình lắc đầu cười cười, đi ra khỏi quây đuôi một đám nam nhân độc thân đang thèm thuồng nhìn ngắm, để Tần Đường Hà ngồi xuống cùng, nhìn Đỗ Ngung Yên đi theo sau cười nói: “Giết người báo thù đối với hấn mà nói còn lâu mới đủ hả giận.”

Tần Đường Hà nhớ tới lời Triệu Khang từng nói, hấn chỉ muốn hủy hoại con người Tiêu Vô Đạo, hơn nữa còn muốn lật đổ cả Đại Nguyên, lúc này cũng không khỏi tò mò hỏi:

“Khoảng thời gian này ta cũng có chút nghi hoặc, hấn và Tiêu gia cùng Đại Nguyên rốt cuộc có thù hận gì?”

Hứa Tình và Đỗ Ngung Yên nhìn nhau, người sau lên tiếng: “Ngươi không biết sao?”

Nhờ Ngô Niệm Khang chia sẻ, Hứa Tình và Đỗ Ngung Yên trong khoảng thời gian này đều đã biết được tất cả mọi chuyện của Triệu Khang.

Tần Đường Hà gật đầu, Đỗ Ngung Yên như thể biết được một bí mật động trời, lúc này đã không kìm nén được muốn chia sẻ với người khác.

Cả một buổi chiều.

Từ ban đầu khiếp sợ và kinh ngạc đến sau này là thương xót, Tần Đường Hà đều chìm đắm trong quá khứ của Triệu Khang.

Cuối cùng, Đỗ Ngung Yên nói: “Nghe Niệm Khang nói, chính bởi vì những chuyện Tiêu gia đã làm, nên Triệu Khang mới muốn hủy hoại cái nước Đại Nguyên mà các ngươi nói.”

Tần Đường Hà im lặng, uống cạn ấm trà rồi đứng dậy rời đi.

Đỗ Ngung Yên nhìn bóng lưng nàng: “Hứa tử, sao nàng ấy đột nhiên không vui vậy?”

Hứa Tình cười nói: “Chuyện này ai mà biết được, lúc trước khi ngươi biết chuyện này, chẳng phải cũng ngần ngại suốt một thời gian, trà không muốn uống cơm không muốn ăn? Hồn vía đều bị người ta câu mất rồi, ta xem là thích Triệu Khang rồi chứ gì?”

Đỗ Ngung Yên lập tức đỏ mặt: “Nào có!”

“Không có sao? Vậy thì lạ thật đấy, đêm qua ta dậy đêm nghe thấy tiếng mèo kêu, kêu suốt cả đêm.”

“Hứa tử!”

Đỗ Ngung Yên đỏ mặt tía tai: “Chắc chắn tử nghe nhầm rồi.”

Hứa Tình cười ha hả không chút hình tượng, nhìn nữ tử xấu hổ chôn đầu xuống gầm bàn, vừa cười vừa nói: “Ngung Yên à, nam nữ xao động là chuyện thường tình, chỉ là nha đầu ngốc này, ngươi phải hiểu rõ ngươi thích rốt cuộc là Triệu Khang có nhiều trải nghiệm trong lời kể của Ngô Niệm Khang, hay là Triệu Khang mà chính mắt ngươi nhìn thấy?”

Đỗ Ngung Yên ngẩn người: “Chẳng phải đều là cùng một người sao? Có gì khác biệt?”

“Khác biệt lớn lắm đấy, người và việc mà người khác kể lại, thường mang theo cảm xúc mãnh liệt của cá nhân. Giống như Ngô Niệm Khang. Niệm Khang niệm Khang, còn nhớ nhưng ai đây?”

“Cho nên Triệu Khang trong miệng nàng ấy là một người gần như hoàn mỹ, nhưng Triệu Khang trong mắt người khác thì không như vậy, có lẽ trong mắt một số người, hẳn chính là một tên khốn nạn, người rốt cuộc thích ai, phải hỏi chính trái tim người mới có câu trả lời.”

“Như vậy sao?”

Đỗ Ngưng Yên lẩm bẩm: “Ta cũng không biết nữa, ta bây giờ nhớ lại, ngày hôm đó hẳn muốn ta nhảy một điệu suốt đêm, hẳn liền âm thầm rơi lệ suốt đêm, khoảnh khắc đó ta bỗng nhiên cảm thấy, người đàn ông cường đại như vậy, hóa ra lại yếu đuối đến thế.”

Hứa Tình thu lại nụ cười: “Đúng vậy, lần đầu tiên hắn gặp ta, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, vui mừng và không dám tin, nhưng sau đó không lâu, liền trở nên bình thản, cho nên...”

Hứa Tình lại nở nụ cười: “Chúng ta có lẽ chỉ là quá giống với người mà hắn nhung nhớ mà thôi.”

Chương 1003 - Xuất Binh

Đêm.

Ngồi một mình bên cửa sổ, Tần Đường Hà nhìn ngọn nến lung linh qua lớp giấy đỏ cắt dán, ánh mắt nàng như lơ đãng nơi xa xăm.

Trở về Đông Vực đã ba ngày, nàng thậm chí chưa từng tu luyện lấy một khắc, điều này trước đây với một người đam mê võ học như nàng là chuyện không thể nào xảy ra.

Thế nhưng hiện tại, nàng dường như đã đánh mất đi hứng thú với võ công.

Khoảng thời gian này trong đầu nàng luôn hiện lên những lời Đỗ Ngưng Yên kể về Triệu Khang.

Nàng không hiểu, những chuyện này trước đây mình chưa từng biết đến, với Triệu Khang cũng chưa từng gặp gỡ, vì sao sau khi nghe xong lại thấy đau lòng đến vậy.

Chỉ bởi vì hắn ta đã truyền thụ võ công cho mình?

Không, không phải như thế!

Có lẽ còn có điều gì khác nữa, vì vậy ba ngày nay nàng cố gắng hồi tưởng, hồi tưởng xem mình có từng gặp Triệu Khang hay không.

Hay là mình đã quên mất điều gì đó.

Nhưng tất cả đều chỉ là vô ích.

Điều này khiến nội tâm nàng vô cùng day dứt.

Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, đã lâu rồi nàng không còn cảm nhận được sự dẫn dắt ấy nữa.

Nếu như thật sự có thần tiên dẫn lối cho mình, vậy xin hãy xuất hiện thêm một lần nữa, ta nên làm gì đây?

Lại ba ngày trôi qua.

Ngô Niệm Khang triệu tập tất cả mọi người tại hoàng cung Đại Hạ năm xưa.

Chu Hồ, Hoàng Bá Thiên, Cao Sùng, Lý Nặc Đề, tất cả những người thuộc dòng dõi Nguyên Giang được giao phó trọng trách trong thời gian này đều có mặt đông đủ.

Nhìn mọi người, Ngô Niệm Khang lại nhìn về phía chiếc ghế trống đặc biệt dành cho Triệu Khang, sau đó mới lên tiếng: “Mọi người, sáu ngày trước Triệu Khang đã cho người gửi tin đến, chỉ cần chúng ta chuẩn bị xong tất cả là có thể xuất binh.”

Nghe được lời này, tất cả mọi người đều không thể ngồi yên, đặc biệt là Chu Hồ.

Hắn siết chặt nắm tay: “Cuối cùng cũng đã đến ngày này, ta nhất định phải khiến Đại Nguyên phải trả giá!”

“Máu phải trả bằng máu! Máu phải trả bằng máu!”

Mọi người đồng thanh gầm lên, Ngô Niệm Khang đợi cho đến khi họ trút bỏ hết oán hận trong lòng, lúc này mới tiếp tục lên tiếng: “Nặc Đề, hiện tại chúng ta đã chế tạo được bao nhiêu hỏa pháo rồi?”

Trên mặt Lý Nặc Đề lộ rõ vẻ tự hào: “Bấm điện hạ, hiện tại số lượng hỏa pháo của chúng ta kỳ thực cũng không tính là nhiều, chỉ có tám trăm khẩu. Nhưng đó là bởi vì chúng ta đã tiết kiệm nguyên liệu chế tạo, thay vào đó là chế tạo loại RPG và Tiểu quỷ tử mà một người có thể sử dụng được.”

“Hiện tại số lượng RPG đã có một nghìn năm trăm khẩu, Tiểu quỷ tử có bốn trăm khẩu, tất cả vũ khí đạn dược đều được trang bị đầy đủ.”

“Một tháng trước đã được vận chuyển theo tuyến đường đã định cùng với lương thảo. Tin rằng với những vũ khí này và sự

dẫn dắt của lão gia, chúng ta nhất định có thể lật đổ Đại Nguyên!”

Ánh mắt Ngô Niệm Khang chuyển sang Chu Long, người sau vội vàng nói: “Về phương diện binh mã, hiện tại chúng ta có ba mươi vạn binh lực, trong đó mười vạn người là những dũng sĩ có thể xông pha trận mạc, hai mươi vạn người còn lại là tội dân được chiêu mộ, vẫn cần phải trải qua thử thách của chiến tranh, may mắn là giáp trụ, vũ khí đều không thiếu.”

Trước đây Đông Vực có mười tòa thành tội, để kiểm soát mười tòa thành tội này, phải có hai mươi vạn quân đồn trú.

Giáp trụ, vũ khí của hai mươi vạn quân này đều là có sẵn, có thể nói là nhặt được lợi lớn.

Có thể nói hiện tại Ngô Niệm Khang bọn họ chính là binh cường mã tráng, lương thảo sung túc.

Tuy rằng lãnh thổ của Đại Nguyên rộng lớn hơn, binh lực cũng đông hơn.

Nhưng tự hủy hoại vũ khí nóng, giống như một cao thủ võ lâm tự phế võ công của mình vậy, mà hiện tại Ngô Niệm Khang bọn họ lại nắm trong tay một lượng lớn vũ khí nóng.

Thêm vào đó còn có Triệu Khang, người là tín ngưỡng tinh thần trong lòng mọi người, bởi vậy không ai cho rằng lần này họ sẽ thua Đại Nguyên.

Mạng sống của vô số người dân Nguyên Giang, cái chết của nhiều thuộc hạ thân tín của Triệu Khang năm xưa, thù hận nước Cảnh bị diệt vong.

Họ đều muốn Đại Nguyên phải trả giá.

Mà hiện tại chính là thời cơ để họ có thể tự tay đòi lại.

Ngô Niệm Khang khẽ nhắm mắt lại, sau đó lên tiếng: “Tốt, đã như vậy, ta xin thay quốc sư Triệu Khang hạ lệnh, mọi người nghe lệnh.”

“Chúng ta nghe lệnh!”

Những người có mặt đều đứng dậy, Ngô Niệm Khang nói:

“Các bộ phận hãy dựa theo lộ trình hành quân mà quốc sư đã

vạch ra trước đó, xuất binh thảo phạt Đại Nguyên, máu phải trả bằng máu!”

“Chúng ta tuân lệnh!”

Tất cả mọi người đều cùng chung một lòng phấn khởi, lần lượt lui xuống để điều động đội ngũ của mình.

Ngô Niệm Khang cũng đứng dậy trở về chỗ ở của mình trong khoảng thời gian này, nàng là người đứng đầu thứ hai, ở ngay trong hoàng cung Đại Hạ năm xưa.

Trở về phòng.

Nhìn hai bộ long bào treo trên giá.

Triệu Khang nói muốn đưa nàng lên ngôi hoàng đế, vì vậy đã chuẩn bị cho nàng một bộ long bào.

Còn một bộ khác là do nàng âm thầm chuẩn bị cho Triệu Khang.

Cho dù là nữ đế hay giang sơn, hay là báo thù cho nước Cảnh, hiện tại Ngô Niệm Khang đều không quan tâm.

Điều nàng mong mỗi nhất lúc này, chính là sau khi mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa, có thể giao phó tất cả những gì mình có cho người đó.

Đang lúc nàng còn đang mải mê suy nghĩ, thì có người hầu đến báo: “Điện hạ, người mà ngài cho mời đã đến.”

Ngô Niệm Khang bước ra khỏi phòng, nhìn về phía hai người mà nàng đã cho mời đến, Hứa Tình và Đỗ Ngung Yên.

“Điện hạ, ngài tìm chúng ta?” Hứa Tình cười hỏi, trong lòng đã đoán được đôi chút.

Đỗ Ngung Yên ở bên cạnh không biết đang suy nghĩ điều gì, cũng không lên tiếng hỏi han.

Ngô Niệm Khang gật đầu: “Hứa Tình, còn có Ngung Yên, chúng ta đã quyết định xuất binh ngay trong ngày, vì vậy hai người chuẩn bị một chút đi.”

Lúc này Đỗ Ngung Yên mới lên tiếng: “Chúng ta cũng đi sao?”

“Đương nhiên rồi, sau khi đánh hạ Đại Nguyên, có lẽ Đông Vực bên này sẽ rất lâu nữa mới quay trở lại.” Ngô Niệm Khang mỉm cười.

Hứa Tình suy nghĩ một chút rồi nhướn mày hỏi: “Vì sao chúng ta cũng phải đi?”

Ngô Niệm Khang cười nhạt một tiếng: “Bởi vì hai người là hai người phụ nữ từng khiến hấn có những cảm xúc khác biệt.”

“Đến hôm nay, ta cũng đã hiểu vì sao năm đó Ngô Tuyệt Tình lại lựa chọn biến ta thành một món quà được chuẩn bị kỹ càng để tặng cho hấn. Hiện tại, Ngô Niệm Khang ta cũng chỉ mong muốn một điều duy nhất, đó là sau này hấn có thể vui vẻ từ tận đáy lòng, chỉ cần hấn muốn, cho dù có bao nhiêu người ta cũng không quan tâm.”

Đỗ Ngung Yên lú lười, lúc này nàng mới hiểu được những lời Hứa Tình đã nói trước đó.

Im lặng một lúc, Hứa Tình cũng cười đáp: “Vậy thì nghe theo điện hạ vậy.”

...

Tất cả mọi thứ, đều đã được lên kế hoạch chu đáo từ lúc Triệu Khang rời khỏi Đông Vực, mọi người chỉ cần tiến hành theo đúng kế hoạch hành quân là được.

Hơn nữa mọi người đã chuẩn bị từ lâu, vì vậy lần xuất binh này cũng không hề vội vàng.

Tuy rằng Chu Hồ tuổi còn trẻ, nhưng lúc này đã toát lên khí chất của một vị đại tướng quân, khoác trên mình bộ giáp trụ, bên hông đeo cung tên.

Còn cháu trai của Điều ca là Hoàng Bá Thiên thì lại có vẻ nóng nảy hơn nhiều, trên lưng đeo ba khẩu Tiểu quỷ tử, bên hông quần đầy đạn dược, trên vai còn vác thêm một khẩu RPG.

Phía sau lưng là lựu đạn, trông như một kho vũ khí di động, còn Lý Nặc Đề, người phụ trách nghiên cứu vũ khí nóng, đã cùng với quân pháo binh rời đi từ một ngày trước.

Lúc này, có một người tay cầm trường thương bạc từ từ bước vào giữa đám đông, nhìn những ánh mắt đang đổ dồn về phía

mình.

Tần Đường Hà thản nhiên nói: “Hắn ta muốn ta làm tiên phong, ta chỉ phụ trách công phá trận địa trên chiến trường, những chuyện khác ta sẽ không quản cũng không muốn quản.”

Chương 1004 - Đập tan

Ánh xuân ấm áp, ngày đẹp trời quang.

Bước đi trên con đường lát đá xanh của thành nhỏ, mái ngói đỏ tường gạch xanh mang lại cảm giác cổ kính đậm đà hương vị.

“Tiểu Triệu, đi dạo đây à?”

Đối diện, một lão đại gia đang phơi nắng và nghịch ngợm lồng chim, mỉm cười chào hỏi. Triệu Khang đáp lời, miệng lầm bầm một tiếng “Vâng ạ”, sau đó vui vẻ nói: “Vương lão gia, họa mi của lão nuôi tốt thật đấy.”

“Hãy, tiểu tử này cũng hiểu về mấy thứ này à?” Vương lão gia lập tức tỏ vẻ hứng thú.

Người thanh niên Tiểu Triệu này mới chuyển đến được vài tháng, là một người rất giỏi ba hoa, mới đến có mấy ngày đã kết thân được với những người hàng xóm láng giềng như họ.

Lão ấu nam nữ đều thích chuyện trò rôm rả với hắn ta, chỉ là mái tóc bạc này trông hơi kỳ quặc.

Triệu Khang mỉm cười lắc đầu: “Ta từng có một người bạn khá thân, hắn rất giỏi nuôi chim, nuôi loại chim hoàng yến ấy.”

Vương lão gia nghe vậy liền cười chỉ vào cậu: “Người lại ba hoa rồi, người nuôi nổi hoàng yến nào phải hạng tầm thường, người còn có loại bạn bè này nữa à?”

Triệu Khang gật đầu: “Hắn đương nhiên không phải người thường, từng là một vị vương gia đấy.”

“Hãy, càng nói càng quá đáng, còn vương gia nữa chứ.”

Vương lão gia cười khoái chí.

Lúc này, một bà cô bê rổ rau đi ngang qua, nhìn thấy Triệu Khang đang ngồi xổm bên đường trêu chọc chim cùng Vương

lão gia, bèn lên tiếng: “Tiểu Triệu à, hôm qua không phải đã bảo ngươi lấy chút cỏ mực nhuộm tóc đi sao? Mai dì còn phải mai mối cho ngươi đấy.”

“Một chàng trai khôi ngô tuấn tú như vậy, lại để mái tóc bạc phơ, không ổn đâu!”

Triệu Khang thở dài: “Lưu thâm ời, không phải ta không muốn nhuộm đâu, nhuộm được hai hôm là lại trắng bóc rồi, chẳng giữ được ba ngày, làm cho mệt, thôi cứ mặc kệ nó vậy.”

“Thế thì không được, dì nói cho ngươi biết này Tiểu Triệu, nhà Lý Thúy rất ưng ngươi đấy, thời buổi này khó lấy vợ lắm. Lý Căn Tử cũng đã nói rồi, nhìn ngươi gầy gò ốm yếu, không giống người làm ruộng giỏi giang.”

“Nhưng mà không sao, ngươi biết chữ, nhà họ có thể bỏ tiền tìm mối quan hệ cho ngươi đi thi cử, lỡ đâu đỗ đạt làm quan, đó là chuyện vinh hiển biết nhường nào! Ngươi nói có phải không.”

“Chuyện này... không ổn lắm đâu ạ?”

Triệu Khang cố tỏ vẻ khó xử, Vương lão gia lúc này xen vào: “Cậu nhóc này vẫn còn tơ tưởng đến bà góa Trần kia à? Ta nói cho ngươi biết, người phụ nữ đó tuy trông xinh đẹp nhưng chính là hồ ly tinh chuyển thế, mê hoặc lòng người đấy! Ngươi muốn chết à?”

“Thật hay giả thế, lão còn có cả hỏa nhãn kim tinh nữa cơ à, hồ ly tinh chuyển thế cũng nhìn ra được?” Triệu Khang kinh ngạc.

“Đó là vì chúng ta ăn muối còn nhiều hơn ngươi ăn cơm, cách hai con phở ta còn ngửi thấy mùi tanh tươi của ả ta!”

Triệu Khang: “Ta thấy cặp giò của ả ta trắng nõn, chẳng giống đuôi cáo chút nào.”

Vương lão gia còn chưa kịp nói gì, một tiếng mắng chửi đã vang lên từ phía bên trái: “Vương lão già! Ta thấy lão hôm nay ăn phân trong nhà xí chưa lau mồm thì phải! Hồi trước trèo tường nhà ta nhìn trộm ta tắm, sao không nói ta là yêu tinh đi?”

“Một lão già như lão, rảnh rồi ngồi lê đôi mách, sao không về nhà mà lau chùi cây súng lục của lão đi.”

“Ngươi... ngươi...”

Vương lão gia tức giận đến đỏ mặt tía tai, xách lồng chim chạy biến vào nhà.

Triệu Khang có chút ngượng ngùng đứng tại chỗ xoa xoa tay, nhìn người đàn bà đánh đá ngoài ba mươi vẫn còn nét quyến rũ đang sải bước về phía mình, chỉ biết cười gượng.

Góa phụ Trần đi đến bên cạnh Triệu Khang, vươn tay vỗ mạnh vào người hắn, tiện thể véo một cái: “Tốt lắm, thích nhìn cặp giò trắng nõn của tỷ hả? Đi, vào nhà tỷ, ngày nào tỷ cũng coi quần cho mà ngắm.”

“Ôi chao, tỷ nói gì vậy, ban ngày ban mặt thanh thiên bạch nhật thế này, sao có thể như thế được.” Triệu Khang nhú mày.

Góa phụ Trần khịt mũi cười: “Nhìn cái bộ dạng nhát gan của ngươi kia, có gan làm mà không có gan chịu. Trước đây không phải nói là tình một đêm của con trai ta sao?”

“Đó là nói đùa thôi mà, ta trêu chọc nó thôi.” Triệu Khang cười gượng gạo.

Hàng xóm láng giềng xung quanh bị tiếng mắng chửi của góa phụ Trần thu hút, lúc này đều cười ồ lên, có người còn hô hào: “Góa phụ Trần đừng nghe nó nói, hôm qua ta còn thấy thằng nhóc này ôm con trai ngươi, nói là nó quen biết ngươi như thế nào, rồi lại bị ép phải bỏ rơi hai mẹ con ngươi ra sao.”

“Đúng vậy, thằng cha này còn nói hay hơn cả ông lão kể chuyện ở quán trà.”

“Nói là nó bị kẻ thù truy sát nên bắt đắc dĩ, chỉ cần ra lệnh một tiếng là có mười vạn binh mã...”

“Theo ta thấy, góa phụ Trần à, nàng cứ giả cho thằng chó má này cho xong chuyện đi.”

Góa phụ Trần cười đáp trả: “Ngươi dám mắng ta là chó à? Gia phả nhà ngươi không cần nữa hả?”

Lời này khiến Triệu Khang càng thêm ngượng ngùng, trong lòng thầm than, quả nhiên dân chúng nơi thôn dã vẫn là bá đạo

nhất, mình vẫn còn non và xanh lắm.

Đúng lúc này.

Có người hốt hoảng chạy về phía này: “Không hay rồi, đại sự không hay rồi!”

“Trương Ma Tử, người hoảng hốt cái gì?”

Tên Trương Ma Tử kia như gặp phải chuyện gì đó kinh hãi đến mức hồn vía lên mây, run rẩy kêu lên: “Ngoài thành... có rất nhiều quân đội đang tiến về phía này, rất đông người!”

Nghe vậy, góa phụ Trần chẳng nói chẳng rằng, kéo tay Triệu Khang chạy về phía cửa nhà mình.

Mỗi lần quân đội đến, thường là đến lục soát xem nhà nào có thiếu nữ xinh đẹp mười lăm mười sáu tuổi hay không, những người đó tuyệt đối không thể đắc tội.

“Chậm... chậm chút. Quân đội thôi mà, Trần tỷ sợ cái gì.”

“Ít nói nhảm, mau quỳ xuống nghênh đón!” Góa phụ Trần sốt ruột nói.

Nhìn sang những người dân xung quanh cũng đều quỳ rạp xuống đất, không dám ngẩng đầu, chỉ có Triệu Khang đứng im như phỗng trước cửa nhà góa phụ Trần, bà ta lo lắng đến sắp khóc.

Chỉ thấy từ đằng xa, một đám binh lính như đám mây đen, trên lưng mang súng phóng lựu, tay cầm tiểu liên, bên hông đeo chiến đao, dưới sự dẫn dắt của một người đang tiến về phía này.

Thấy Triệu Khang còn đứng im, có người hàng xóm sốt ruột: “Tiểu Triệu mau quỳ xuống nghênh đón quân gia!”

Triệu Khang chỉ mỉm cười lắc đầu, cuộc sống an nhàn mấy tháng nay cuối cùng cũng kết thúc rồi, kiếp này có lẽ cũng đến hồi kết thúc rồi sao?

Nhìn bóng dáng tóc bạc phía trước.

Chu Hồ trong bộ quân phục chinh tề và Hoàng Thiên Bá toàn thân vũ khí kích động lao lên, phía sau là Tần Đường Hà tay cầm trường thương bạc, anh khí bức người.

Đằng sau là hơn hai mươi dũng sĩ trong quân, khiêng một cỗ kiệu lớn.

Trong tay Cao Sùng cầm một bộ long bào thêu kim tuyến.

Người dân trong thành nhỏ dè dặt ngẩng đầu lên, sau đó nghe thấy một tiếng quát lớn.

“Mặt tướng Chu Hổ tham kiến Triệu soái!”

Tiếp theo là tiếng hô vang dội như sấm rền.

“Chúng mặt tướng tham kiến Triệu soái!”

Triệu soái?

Góa phụ Trần kinh ngạc ngẩng đầu lên, tất cả mọi người xung quanh đều thấy tên thanh niên Tiểu Triệu mà họ vừa cười nhạo kia.

Trên mặt không còn chút ý cười nào nữa, hắn giang hai tay ra, Cao Sùng lập tức bước lên khoác bộ long bào thêu kim tuyến lên người hắn.

Sau đó, những dũng sĩ khiêng kiệu đứng dậy tiến lên, quỳ một gối trước mặt cậu, dưới ánh mắt của mọi người.

Người kia từng bước bước lên kiệu, xoay người ngồi xuống, khoảnh khắc ấy, cậu chính là bậc đế vương chân chính!

Một lá cờ đại được dựng lên, trên lá cờ tung bay trong gió, chữ “Triệu” màu đen to lớn thật là bắt mắt!

Trăm năm trước, cũng có một lá cờ đại tương tự được dựng lên trong lòng quân Đại Càn, bình định giang sơn xã tắc.

Trăm năm sau, cờ soái chữ “Triệu” lại xuất hiện, lần này chỉ vì đập tan thiên hạ này!

Chương 1005 - Các Người Là Ai?

Thế là sau mấy tháng nhàn nhã, Triệu Khang rời khỏi cái huyện thành nhỏ bé này, sau này cũng sẽ không quay lại nữa.

Nhưng hình ảnh hắn bước lên long xa đã khắc sâu vào trong lòng mỗi người dân nơi đây.

Trong xe ngựa đi theo đoàn quân, nữ tử buông rèm cửa sổ xuống, đôi mắt đẹp lộ vẻ si mê, quay đầu nhìn người bên cạnh đang kinh ngạc đến mức không nói nên lời: “Tỷ tỷ Hứa Tình, hiện tại muội có thể khẳng định, hấn và người mà điện hạ Niệm Khang nhắc đến, không khác một chút nào.”

Một lúc lâu sau.

Hứa Tình hoàn hồn, trên mặt nở nụ cười gương gao: “Có lẽ đây chính là đại trượng phu trong lời các bậc tiền bối.”

Cũng bị chấn động còn có Tần Đường Hà.

Nàng là người duy nhất không quỳ xuống khi này, lúc này đang cưỡi ngựa đi trong hàng ngũ quân đội, mấy lần muốn quay đầu lại nhìn nhưng vẫn không thể nào làm được, ánh mắt nhìn về phía long xa.

Người đang được hơn hai mươi tráng sĩ khiêng đi, trên mặt không lộ ra một tia cảm xúc nào, nắm tay chống đỡ một bên má, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Hắn như vậy, dường như còn mạnh mẽ hơn lúc trước khi thể hiện thực lực vô địch thiên hạ ở đế đô Đại Nguyên!

Không có bất kỳ trở ngại nào.

Dễ dàng công phá thành trì được lên kế hoạch làm căn cứ cho đại quân.

Sự xuất hiện bất ngờ của quân đội khiến bách tính trong thành đều hoang mang, các quan viên Đại Nguyên đầu hàng mở cổng thành run rẩy nằm rạp trên mặt đất.

Một ngàn binh lính trần thủ trong thành, cùng với tường thành đều hóa thành tro bụi.

Đôi mắt với tình huống này, hấn cũng không có cách nào khác.

Nhìn Chu Hồ cùng một đám tướng lĩnh tràn đầy phấn khởi nhìn mình, Triệu Khang thân nhiên nói: “Không có gì cần phải nói nhiều, theo kế hoạch ban đầu chia làm ba đường tiến quân bao vây đế đô Đại Nguyên.”

“Dọc đường đi qua, gặp quân Nguyên nào chống cự thì giết không tha, đồng thời binh sĩ vào thành không được quấy rối bá tánh, kẻ nào vi phạm chém ngay tại chỗ. Mỗi khi vào một

thành, nếu có quan lại địa phương, phú thương, hào cường ức hiếp bá tánh đến chết, bất kể là chủ mưu hay đồng phạm đều tru di cửu tộc!”

“Chúng ta tuân lệnh Triệu soái!”

Tất cả các tướng lĩnh đều ghi nhớ lời Triệu Khang nói, phần lớn trong số họ là con cháu người Nguyên Giang, số ít còn lại là do Chu Hồ cất nhắc đề bạt.

Lúc này đối mặt với Triệu Khang không một ai dám cãi lời.

Đội các tướng lĩnh đứng dậy giải tán, Triệu Khang cũng đứng dậy đi ra khỏi đại sảnh, tòa lầu dưới chân cao tới bảy tầng, có thể nhìn thấy được không ít cảnh vật trong ngoài thành trì.

Trí nhớ của Triệu Khang có lẽ là thứ cuối cùng mà hắn có thể mang ra khoe khoang, thành trì này nếu hắn nhớ không nhầm thì trước kia thuộc nước Tề cũ.

Đây là lần thứ ba hắn đến đây.

Lần đầu tiên đến đây là với thân phận sứ thần nước Cảnh đến nước Tề đòi thành trì, lần thứ hai là diệt Tề.

Tính ra thì thành này đã bị hắn đánh hai lần, lần sau nhẹ nhàng hơn lần trước.

Vẫn còn nhớ rõ lần đó bên cạnh hắn còn có Lâm Nhị Ngưu, Lý Cầu Đản, lần này đến lại chỉ có con cháu của bọn họ đi cùng.

Đáng thương cho Nhị Ngưu đến cả một đứa con nôi dỗi cũng không có, cứ như vậy mà chết ở đất Tịnh Châu, thi thể bị mổ xẻ nghiên cứu.

Triệu Khang trầm nghĩ, xem ra việc mình lúc trước ở huyện Nguyên Giang cố chấp nghiên cứu penicillin và các loại thuốc kháng sinh khác, có lẽ là ở đâu đó có linh cảm gì đó.

Xét cho cùng, lịch sử nhân loại trên trái đất đã chứng kiến việc loại bỏ hoàn toàn bệnh dịch hạch cũng là vào thế kỷ 20 khi thuốc kháng sinh ra đời.

Nếu như lúc đó chế tạo ra penicillin, có lẽ Linh Lung đã không chết.

Ít nhất ít nhất cũng có thể kiên trì đến lúc hấn đến gặp mặt lần cuối.

Một tiếng gọi nhẹ phía sau cắt ngang dòng suy nghĩ của hấn, quay đầu nhìn người tới: “Chuyện gì?”

Ngô Niệm Khang lòng tràn đầy vui mừng khi nghe thấy hai chữ này cũng không để ý, tiến đến gần nói: “Theo huynh xem, chúng ta cần bao lâu nữa mới có thể chấm dứt tất cả chuyện này?”

Triệu Khang nhẹ giọng nói: “Điều này còn phải xem Tiêu Vô Đạo có nỡ dùng quân đội Đại Nguyên để thử hay không. Khoảng thời gian này hấn tập trung toàn bộ quân đội rải rác ở các thành trì xung quanh đế đô, nói thật thì hiện tại các thành trì của Đại Nguyên chỉ có một số ít binh lính trấn thủ, căn bản sẽ không có bất kỳ ngăn cản nào.”

“Chờ tin tức chúng ta dẫn quân đến truyền đến tai hấn, theo như ta hiểu về hấn, hấn sẽ không xuất binh đâu.”

Ngô Niệm Khang kinh ngạc: “Vì sao?”

“Bởi vì, nói cho cùng hấn cho rằng chỉ cần giết ta là đủ rồi. Chỉ cần hấn có thể giết ta, hấn cảm thấy với tu vi của hấn có thể trấn áp mọi cuộc nổi loạn.”

“Hơn nữa, hiện tại quân đội Đại Nguyên ít nhất cũng phải triệu người, hấn dồn quân lực vào một chỗ cũng là bởi vì hấn hiểu rõ hiện tại Đại Nguyên không có hỏa khí, binh lính Đại Nguyên chia binh ra đánh rất có thể sẽ bị hỏa khí dọa cho sợ vỡ mật trong quá trình giao chiến.”

“Không còn sĩ khí, binh mã cường đại cũng vô dụng. Chỉ bằng cứ tập trung ở xung quanh đế đô chờ chúng ta đến quyết chiến một trận, dựa vào ưu thế về số lượng để bù đắp cho nhược điểm về hỏa lực.”

“Chỉ là hấn quá ngây thơ rồi.”

Ngô Niệm Khang mừng rỡ, lại gần Triệu Khang thêm một chút: “Nói như thế nào?”

Triệu Khang biết rõ tâm tư của đối phương, cũng không vạch trần, chỉ nói: “Nước Cảnh là do hấn dẫn quân diệt, hấn biết hỏa khí đối với binh lính bình thường đại diện cho cái gì.”

“Chỉ là hấn lui một bước này, tương đương với việc dâng tất cả thành trì của Đại Nguyên ra, hấn quên mất việc trước kia hấn áp bức bá tánh, đã khiến lòng dân oán hận tích tụ vô số.”

“Mà ta đã hạ cho Chu Hồ bọn họ một đạo mệnh lệnh như vậy, chính là muốn khơi dậy lòng oán hận này.”

Triệu Khang tiếp tục cười nói: “Đến lúc đó hấn sẽ thấy đại quân tạo phản tập hợp từ bá tánh các nơi của Đại Nguyên bùng lên như lửa thiêu rụi Đại Nguyên, như vậy mới gọi là thực sự hủy hoại đất nước của hấn.”

“Bất kể là lúc nào, câu nói ‘được lòng dân sẽ được thiên hạ’ luôn luôn đúng, chỉ là hoàng vị của hấn đến quá dễ dàng, cho nên hấn không hiểu được.”

Nhìn nụ cười trên mặt Triệu Khang, trên mặt Ngô Niệm Khang lại thêm vài phần vui mừng: “Vậy có nghĩa là sẽ kết thúc rất nhanh?”

“Có thể nói như vậy.” Triệu Khang ừ một tiếng.

Ngô Niệm Khang buột miệng nói: “Vậy chuyện chúng ta đã ước định trước kia?”

Triệu Khang nhìn chăm chăm vào nàng, nữ tử không hề lộ ra vẻ xấu hổ, chỉ dùng đôi mắt trong veo nhìn hấn, chờ hấn đáp lại.

Triệu Khang tiếp tục mở miệng: “Khoảng thời gian này, ta ở trong cái huyện thành nhỏ bé kia tu luyện, mượn thể tục rèn luyện tâm cảnh, khiến cho tu vi võ đạo của ta lại tiến thêm một bậc.”

“Sau đó thì sao? Đây chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Triệu Khang gật đầu: “Là chuyện tốt, tu vi ngày càng cao, cũng khiến ta đối với một số linh cảm mơ hồ ngày càng rõ ràng, bao gồm cả những đoạn ký ức rời rạc lóe lên trong đầu ta.”

“Tất cả mọi thứ giống như giấc mơ và hiện thực đan xen lẫn nhau, dường như đang cố gắng ảnh hưởng đến ta điều gì đó, cho nên.”

Triệu Khang quay đầu lại, cười nhìn Ngô Niệm Khang: “Cho nên, ngươi là ai? Hay nói cách khác, bốn người các ngươi rất

cuộc là ai?”

Ngô Niệm Khang sững sờ: “Triệu... Triệu Khang, huynh đang nói gì vậy? Muội nghe không hiểu.”

Nụ cười của Triệu Khang không giảm: “Hứa Tình giống như bản sao của Khinh Nhan, Đỗ Ngưng Yên là Ngọc Phượng, Tần Đường Hà còn thú vị hơn, nàng giống như Hồng Tuyết nhưng lại giống Vân Tú, đặc biệt là cảm giác chân thật của người sau, khiến ta từng có lúc muốn chìm đắm, còn người.”

“Người hy vọng ta gọi người là Niệm Khang? Hay là Linh Lung, Tuyết Tình hoặc là Lưu Yến Nhiên?”

Chương 1006 - Kết cục

“Ta không biết người đang nói gì.”

Ngô Niệm Khang nhướng mày, Triệu Khang ngồi trên lan can, miệng lầm nhảm Lục Tự Đại Minh Chủ, sau đó hai ngón tay điểm nhẹ, cười nói: “Yêu nghiệt, mau hiện nguyên hình!”

Ngô Niệm Khang bật cười, hai tay vịn lan can, đường cong cơ thể vô cùng mê người, nhưng lại nói: “Thời cơ chưa tới.”

“Cút ra ngoài, đừng ảnh hưởng đến bọn họ.” Triệu Khang lạnh lùng nói.

Ngô Niệm Khang, hay chính xác là Lưu Yến Nhiên nói: “Chỉ cần ta muốn, ngoại trừ các người, ta có thể chiếm cứ tâm trí của tất cả mọi người, vì vậy ta có thể là bất kỳ ai. Ta yêu người nên nàng cũng yêu người, kỳ thực đều như nhau.”

“Biết rồi, cút đi.”

Triệu Khang vừa dứt lời, thân thể bỗng bị ôm chặt, còn chưa kịp vận công đẩy người phía sau ra, giọng nữ đã vang lên.

“Lần này hãy lựa chọn cho tốt, giống như ta đã lựa chọn trở thành con người. Tình cảm của Ngô Niệm Khang không phải do ta dẫn dắt, ta sẽ ở nơi bắt đầu, chờ đợi sự lựa chọn của người.”

“Còn nữa, những lời chúng ta nói, nàng ấy đều có thể biết.”

Qua hồi lâu, vòng tay ôm chặt vẫn không buông.

Triệu Khang đưa tay kéo nữ tử vào lòng, Ngô Niệm Khang chớp mắt nhìn hắn, sau đó đưa tay vuốt ve khuôn mặt Triệu Khang, rồi cuộn tròn trong lòng hắn.

“Ta muốn ở đây một lát.”

Những lời hai người vừa nói nàng đều biết, hiện tại nàng rất muốn nói cho Triệu Khang biết đó không phải là nàng, nhưng lại không thể nói ra.

Dưới lầu cao.

Tần Đường Hà lưng đeo trường thương cau mày, ngẩng đầu nhìn lên, sau đó đưa tay phải xoa xoa mi tâm, vừa rồi sao lại xuất hiện một luồng khí tức đáng ghét như vậy?

...

Đế đô Đại Nguyên.

Triều đường hỗn loạn.

Từ khi quân phản loạn phát cờ hiệu “Triệu” công phá Đại Nguyên, cả thiên hạ trong nháy mắt rối loạn.

Bọn phản quân này lại còn có cả hỏa khí!

Hơn nữa tất cả binh lực đều bị hoàng đế điều động đến vùng phụ cận đế đô, hiện tại toàn bộ Đại Nguyên, từ trên phủ châu xuống dưới huyện thành, ngoài binh lính trấn thủ ra, căn bản không có bất kỳ lực lượng nào có thể chống cự.

Cái này... phải đánh như thế nào đây?

“Thái tử điện hạ! Cứ tiếp tục như vậy không ổn, cho dù địch quân có hỏa khí, nhưng Đại Nguyên ta có trăm vạn hùng binh, ít nhiều cũng có thể chống đỡ được một thời gian.”

“Đúng vậy Thái tử điện hạ, nếu cứ như vậy mà không hành động, mặc cho phản quân công thành đoạt đất, chẳng lẽ thật sự muốn chờ đến khi bọn chúng đánh đến tận đế đô sao?”

“Điện hạ, chúng ta cùng nhau đi cầu kiến bệ hạ, khẩn cầu bệ hạ phái binh mã ra ngoài quyết chiến với địch quân! Chỉ cần bệ hạ chém được tên cầm đầu của phản quân, đám người này chỉ là ô hợp chi chúng!”

Tiêu Vân nhìn các vị văn võ bá quan không nói gì, lúc này bên ngoài đại điện truyền đến một tiếng cười lớn.

“Nói hay lắm!”

Mọi người đồng loạt nhìn ra, chỉ thấy hoàng đế bệ hạ Tiêu Vô Đạo đã lâu không gặp xuất hiện bên ngoài đại điện, tất cả các quan viên đều chấn động.

Long bào khoác trên người toát ra uy nghiêm tột bậc, Tiêu Vô Đạo từng bước từng bước tiến vào đại điện, lúc này toàn thân tỏa ra khí thế bá đạo thiên hạ.

Khiến người ta chỉ muốn quỳ rạp xuống bái lạy.

Có người thăm nghĩ, “Tu vi của bệ hạ chắc hẳn đã đột phá rồi.”

Thái tử Tiêu Vân lúc này đứng dậy, nhường lại chủ vị, Tiêu Vô Đạo lại không để ý đến, mà từng bước một đi về phía long y trên bậc thềm.

Ánh mắt mọi người cũng theo đó mà chuyển dời.

Ngồi trên chiếc long y đã lâu không ngồi, Tiêu Vô Đạo đưa tay phải vuốt ve tay vịn, từ sau lần bị Triệu Khang đánh bại, lại bị người thân phản bội.

Sau khoảng thời gian dài như vậy, rốt cuộc hấn - Tiêu Vô Đạo đã một lần nữa bước ra khỏi căn phòng luyện công đó.

Mà lần này, Tiêu Vô Đạo hấn sẽ kết thúc tất cả!

Bởi vì hiện tại hấn đã hoàn toàn dung hợp được bí kíp Quỷ Hoa Bảo Điển, tu luyện đến tầng thứ chín, tu vi đột phá trung kỳ Nhị phẩm, đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới!

Là hậu kỳ Nhị phẩm sao?

Có lẽ còn hơn thế nữa.

Tiêu Vô Đạo hiện tại cảm thấy, hấn có thể giống như Triệu Khang hủy diệt phủ Thượng thư Công bộ năm xưa, hủy diệt cả tòa đại điện này.

Cảm giác đứng trên vạm người này, thật sự là quá tuyệt vời!

Tận hưởng sự khoái ý trong lòng, Tiêu Vô Đạo nhìn xuống bá quan văn võ, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Vừa rồi các người nói

không sai, chỉ cần ta giết chết Triệu Khang, cái gọi là phản quân bất quá chỉ là một đám ô hợp! Mà hiện tại, trăm có thể giết hần!”

Các quan viên phía dưới nghe vậy lập tức mừng rỡ.

Có người trực tiếp quỳ rạp xuống đất nịnh hót: “Bệ hạ thần công cái thế! Thiên hạ vô địch, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả!”

“Ha ha ha ha!”

Lời nịnh nọt này hiển nhiên đã gãi đúng chỗ ngứa của Tiêu Vô Đạo, tiếng cười ngạo nghễ vang vọng khắp nơi, sau đó hần nhìn về phía đứa con trai duy nhất hiện tại của mình: “Thái tử!”

Tiêu Vân mặt không chút biểu cảm: “Nhi thần có mặt!”

“Nghe theo ý chỉ của trăm, tam quân tập kết bày trận tại Thiên Đãng Nguyên, trăm muốn cho Triệu Khang biết! Đại Nguyên thiết kỵ lần này sẽ cùng đám phản quân của hần quyết tử tại Thiên Đãng Nguyên! Lần này chính là chung cục của trăm và Triệu Khang!”

Có vị quan lại nhíu mày nhìn Tiêu Vô Đạo, cẩn thận mở miệng: “Bệ hạ, phản quân có hỏa khí...”

“Sợ cái lông gì, hần có hỏa khí thì đã sao? Chúng ta có trăm vạn đại quân, một người một ngum nước bọt cũng đủ dìm chết hần rồi!”

“Đúng vậy, hơn nữa bệ hạ thần công cái thế, chỉ cần giết chết Triệu Khang, cho dù phản quân có nhiều hơn nữa cũng không đủ để tiêu diệt!”

Nhìn mọi người hân hoan phấn khởi, cứ như thể giây tiếp theo Triệu Khang cùng mấy chục vạn đại quân của hần sẽ bị tiêu diệt.

Thái tử Tiêu Vân nở nụ cười, nhưng trong lòng lại vô cùng bi thương.

Đúng vậy, Đại Nguyên vẫn còn trăm vạn đại quân bảo vệ kinh thành.

Nhưng mà hiện tại, đại quân của Triệu Khang thế như chẻ tre, không gặp phải bất kỳ sự kháng cự nào đã đánh chiếm hết

thành trì này đến thành trì khác.

Đã có bá tánh bắt đầu tạo phản, có người hưởng ứng lời kêu gọi của phản quân Triệu Khang, có người tự phát đứng lên chống lại, nhiều nhất là một tháng nữa.

Toàn bộ lãnh thổ Đại Nguyên, mỗi một nơi đều có thể nhìn thấy bóng dáng của nghĩa quân tạo phản.

Trăm vạn đại quân?

Trước mặt muôn vàn bá tánh, có đáng là gì?

Tiêu Vân hiện tại có thể tưởng tượng được, chỉ cần nhận được tin Tiêu Vô Đạo bày trận ở Thiên Đăng Nguyên, Triệu Khang tuyệt đối sẽ quay đầu đi đánh nơi khác.

Đánh trực diện với người?

Cút mịa người đi! Chính là Triệu Khang hử, lúc nào mà chẳng như chó ngửi thấy mùi phân, có lợi thì nhào vào, không có lợi thì dù đao kẻ cổ cũng chẳng thêm liếc mắt!

...

Sự thật quả nhiên như Tiêu Vân dự đoán.

Khi nghe nói quân Đại Nguyên đã bày trận ở Thiên Đăng Nguyên.

Chu Hổ lập tức nói: “Đại soái, hay là chúng ta đẩy pháo đi oanh tạc đám chó má kia một trận đi?”

“Đúng vậy, hiện tại bá tánh các nơi đều đã bắt đầu khởi nghĩa, chỉ cần chúng ta có thể kiềm chế được đội quân bảo vệ cuối cùng của Đại Nguyên, một tháng, chỉ cần một tháng là cả Đại Nguyên sẽ hoàn toàn rơi vào làn sóng nghĩa quân!” Cao Sùng, cháu trai của Cao Tuyền cũng nói.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía người ngồi trên chủ vị.

Triệu Khang cười hai tiếng, sau đó đưa ra câu trả lời của mình: “Ăn no bụng mỡ mới đi đánh giáp lá cà với bọn chúng, nhớ kỹ, hiện tại người sốt ruột không phải là chúng ta, chỉ có nghĩa quân thì đủ gì? Phải giúp bọn họ vũ trang lên. Truyền lệnh xuống.”

“Quân ta chia làm bảy đường, mỗi quân được trang bị hỏa khí đầy đủ, đồng thời tập hợp nghĩa quân các nơi, phân phát binh khí áo giáp, bảy đường đại quân từ bốn hướng bao vây Thiên Đăng Nguyên, chỉ bao vây, không tấn công.”

“Bọn chúng muốn đánh, chỉ cần ló đầu ra, cứ nã pháo vào cho ta, không cần tiếc!”

Chương 1007 - Kết cục (2)

Lời của Triệu Khang khiến mọi người có mặt đều sững sờ.

Chu Hồ ấp úng một hồi, thăm dò hỏi: “Triệu soái, ý ngài là... chúng ta cứ từ từ tiêu hao bọn chúng?”

“Chẳng lẽ không?”

Hoàng Bá Thiên lầm bầm: “Thuộc hạ thấy cứ xông thẳng qua đánh cho bọn chúng tan tác chạy trốn mới thống khoái.”

Triệu Khang gõ nhẹ lên đầu hấn ta: “Cho nên mới nói người ngốc nghếch. Gần đây các người liên tiếp thắng trận nên đều tự mãn cả rồi. Tham công cầu thắng là không nên. Ta vẫn luôn cho rằng, người làm tướng soái, trước hết phải đặt mình vào thế bất bại. Đã có thể vững vàng mà thắng, thì cần gì phải liều lĩnh?”

“Đại soái anh minh!”

Mọi người nghe vậy đều gật đầu nhẹ, lúc này Chu Hồ mới lên tiếng: “Vậy Triệu soái, còn tin tức kia mà Đại Nguyên tung ra, ngài...”

Triệu Khang mỉm cười: “Cái bấy đó, nhất định ta phải chui đầu vào.”

“Triệu soái, không thể!”

Nghe vậy mọi người đều hốt hoảng can ngăn.

Đại Nguyên không chỉ bày binh bố trận gần triệu quân ở Thiên Đăng Nguyên chờ bọn họ, mà còn cố tình tung ra một tin tức.

Nói chính xác là truyền một tin tức cho Triệu Khang.

Quan tài của Tiêu Linh Lung, Tổng Khinh Nhan và Công Tôn Vân Tú đang được đặt tại hoàng đô Đại Nguyên, chờ Triệu

Khang đến lấy.

Người sáng suốt đều nhìn ra đây nhất định là một cái bẫy, hơn nữa là nhắm thẳng vào Triệu Khang.

Rõ ràng như thế, bọn họ tất nhiên không muốn để Triệu Khang mạo hiểm.

“Được rồi, chút trò mèo của Tiêu Vô Đạo mà ta thêm để tâm sao? Chuyện này không cần các ngươi lo lắng, các ngươi chỉ cần làm theo mệnh lệnh của ta là được.”

Nói xong, Triệu Khang rời khỏi cuộc họp. Những gì cần nói, cần làm, hắn đều đã làm xong, nơi này không cần hắn nữa.

Trên đường đi, Triệu Khang bỗng bật cười.

Hắn nhớ tới một câu Hoàng Bá Thiên từng hỏi hắn, tên ngốc đó hỏi, rõ ràng lão gia lợi hại như vậy, một mình có thể giải quyết được, sao không trực tiếp giết chết Tiêu Vô Đạo cho xong?

Triệu Khang cũng không biết phải trả lời tên ngốc thẳng thắn đơn thuần này như thế nào.

Bởi vì chuyện như vậy hắn đã từng làm rồi.

Quốc sư Đại Càn năm xưa, cả giang sơn Đại Càn đều nằm trong tay hắn, chỉ cần hắn muốn, muốn giết ai thì giết, mọi thứ đều do hắn nắm giữ.

Quyền khuynh triều dã?

Quyền khuynh thiên hạ!

Thế nhưng, những gì nên đến, cuối cùng vẫn sẽ đến.

Con người không thể thay thế quy luật.

Mà qua lần nói chuyện với Ngô Niệm Khang, hay nói đúng hơn là với Lưu Yến Nhiên, hắn đã hiểu ra.

Lưu Yến Nhiên chính là quy luật của thế giới này, có thể không chế tất cả mọi người trên thế gian này, trừ hắn ra.

Có lẽ, còn một người nữa.

Triệu Khang dừng bước, ánh mắt nhìn về phía người con gái đang nhàn nhã như hắn ở đằng xa.

Tần Đường Hà.

Nàng ta được gọi là tiên phong của đại quân, phụ trách xung phong phá trận, đáng tiếc căn bản không có trận nào cho nàng ta phá, nên cũng thành ra vô công rồi nghề.

Lúc này đang ngồi ngẩn người trong lương đình.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Triệu Khang, Tần Đường Hà nhìn qua rồi lại nghiêng đầu sang chỗ khác.

Triệu Khang bước tới.

Trong lòng nữ tử khẽ “chậc” một tiếng, cau mày, Triệu Khang lúc này đã đứng trước mặt nàng, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy eo bụng hắn.

Hơn nữa hình như còn chưa có ý định rời đi.

Vì vậy, nàng đành phải lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Không có gì.”

Triệu Khang cười một tiếng, xoay người rời đi.

Tần Đường Hà rất giống Diệp Hồng Tuyết, đều sử dụng thương, đều xinh đẹp tuyệt trần, nấu ăn cũng đều dở tệ.

Chỉ là lại có thêm vài phần giống Công Tôn Vân Tú, Triệu Khang có chút nghi ngờ, có lẽ là Lưu Yến Nhiên cố tình sắp đặt.

Nếu là Vân Tú, sao có thể đối xử với hắn như vậy?

Dù sao, nàng ấy đã tìm hắn rất nhiều lần rồi.

Cho nên, nàng ấy không phải.

Nhìn theo bóng lưng Triệu Khang rời đi, Tần Đường Hà ngẩn người, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác trống vắng, siết chặt nắm tay, nhin không được gọi: “Này.”

“Sao vậy?” Triệu Khang dừng bước.

Tần Đường Hà do dự một lúc lâu, thấy Triệu Khang không hề rời đi, giống như đang đợi nàng lên tiếng, nàng hít sâu một hơi mới nói: “Cái đó, Tiêu Vô Đạo hẹn người quyết chiến ở hoàng đô, có thể là có mưu đồ.”

“Hy vọng hắn ta toại nguyện.” Triệu Khang cười nói.

“Người muốn đi?” Tần Đường Hà vội vàng hỏi.

Chỉ là lần này Triệu Khang không dừng lại nữa mà trực tiếp rời đi, nữ tử bỗng chốc có chút bức bối, thậm chí bản thân rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy!

Chớp mắt đã đến đêm, ánh trăng sáng vằng vặc.

Tiếng tiêu réo rắt vang vọng trong tòa nhà cao, người thổi tiêu kia dường như đang coi cây sáo như một loại nhạc khí khác, giai điệu vô cùng vui vẻ.

Giống như đang tấu cho ai đó nghe.

Nếu không phải giai điệu vui tươi như vậy, có lẽ sẽ khiến người ta liên tưởng đến hình ảnh một công tử tao nhã đứng trên nóc nhà, tay cầm sáo, ngắm trăng.

Đáng tiếc, người thổi sáo lúc này lại giống như say rượu, vừa tấu nhạc vừa lắc lư, xoay người, vặn eo, vô cùng tự tại.

Hình như có người bị tiếng ồn làm phiền.

Đỗ Ngưng Yên đi ra, ngẩng đầu nhìn bóng người dưới trăng.

Hứa Tình khoác áo choàng đi ra, dựa người vào ghế dài, nâng bầu rượu lên, hướng về phía người đang “phát điên” trên nóc nhà, tay phải khẽ đập đùi, giống như đang hòa theo giai điệu.

Chu Hồ, Hoàng Bá Thiên và những người khác cũng đi ra, nhìn Triệu Khang, nhỏ giọng nói: “Lão gia, hình như bị trúng tà rồi?”

Lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Hắn đang tạm biệt chúng ta, cũng đang gặp mặt một số người.”

Mọi người nghe vậy quay đầu lại, liền thấy Ngô Niệm Khang mặc long bào, mỉm cười nhìn Triệu Khang đang tự do nhảy múa trên nóc nhà.

Đúng lúc này, một viên gạch không biết từ đâu bay tới, nhắm thẳng vào Triệu Khang mà ném.

“A! Ta...”

Tiếp theo đó là tiếng lăn lông lốc từ trên nóc nhà xuống, xen lẫn tiếng chửi rủa của Triệu Khang, hiển nhiên là không có gì

đáng ngại.

Rất nhiều người bật cười.

Ngô Niệm Khang vừa cười vừa dụi mắt, không để ai nhìn thấy nước mắt của mình.

Bởi vì vừa rồi Triệu Khang đã nói với nàng, đế vương không thể để người ngoài nhìn thấy sự yếu đuối của mình.

Triệu Khang còn nói với nàng, mặc dù không biết lần này sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nhất định sẽ nhớ đến nàng.

Đến lúc đó nàng muốn chạy cũng không thoát.

Nàng rút cuộc cũng giống như nữ đế họ Ngô kia.

Chỉ là Ngô Niệm Khang cảm thấy mình tốt hơn một chút, bởi vì đã nhận được lời hứa.

Nhìn về phía nóc nhà, nữ tử mặc long bào trầm nghĩ: “Triệu Khang, ta là Niệm Khang, nhớ nhung Triệu Khang.”

Trước kia là vậy, hiện tại là vậy, đời đời kiếp kiếp đều là vậy, không phải Lưu Yến Nhiên, không phải Tiêu Linh Lung, cũng không phải Ngô Tuyết Tình.

Bên kia.

Tần Đường Hà sau khi ném viên gạch, đứng dậy rời đi, nàng đi tới một góc khác của tòa nhà cao, nhìn khoảng đất trống tối đen, tìm kiếm một hồi, lẩm bẩm: “Không đúng, cho dù có ngã chết thì cũng phải ngã ở đây chứ?”

Nàng lại tìm kiếm một hồi, mãi cho đến khi mọi người đều rời đi, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Nhưng vẫn không tìm thấy gì.

Thôi vậy, ngày mai lại xin lỗi hần sau.

Nghĩ vậy, Tần Đường Hà mới trở về chỗ ở, chỉ là giống như trước đó, trần trọc mãi không ngủ được.

Nàng nào biết.

Lúc này, Triệu Khang đang thong dong bước đi dưới bầu trời đầy sao, hướng về phía hoàng đô Đại Nguyên.

Cũng có một nữ tử từng vượt qua muôn sông ngàn núi, từ trong vùng non xanh nước biếc bước ra, đi về một nơi khác, đó là nơi đã gặp nhau vô số lần, cũng là nơi bắt đầu lại vô số lần.

Chương 1008 - Kết cục (3)

Đúng như lời Triệu Khang đã nói.

Giữa lúc đại quân của Ngô Niệm Khang đang tung hoành trên đất Đại Nguyên quốc, từng đợt khởi nghĩa như những cơn sóng ngầm bị triều đình áp bức bấy lâu, nay đồng loạt bùng nổ.

Hết như vô số dòng sông nhỏ đổ về con sông lớn, các nơi trấn thủ đều trở nên hỗn loạn. Bọn chúng muốn dập tắt ngọn lửa phản kháng đang bùng cháy dữ dội.

Nhưng đáp lại chỉ là sự phản công càng thêm mãnh liệt!

Đặc biệt là khi đại quân của Ngô Niệm Khang bắt đầu phân chia, chiêu mộ quân khởi nghĩa dọc đường, cấp phát lương thực và vũ khí.

Thế lực ngày càng lớn mạnh!

Cũng vào lúc này, Ngô Niệm Khang chính thức giương cao lá cờ Đại Càn!

Nàng, một nữ tử, thật sự muốn trở thành người đứng trên vạn người!

Mỗi khi đến một nơi, nàng lại tập hợp dân chúng, kể cho họ nghe về một Đại Càn hùng mạnh năm xưa, và lời hứa về một vương triều huy hoàng sẽ được tái lập.

Trong phút chốc, nơi nào đại quân đi qua, binh sĩ và dân chúng đều coi nàng như vị cứu tinh.

Đại Nguyên - một đế chế tưởng chừng như vững chắc với lãnh thổ rộng lớn - từ đây bắt đầu sụp đổ.

Nhưng tất cả những điều đó, lúc này Tiêu Vô Đạo không còn tâm trí để ý.

Hắn ta khoác long bào, hai tay chấp sau lưng, bên cạnh là Kiếm Hoàng Long Vô Tâm và Đông Hoàng Từ Vấn Đạo.

Kể từ sau khi bị Triệu Khang đánh bại, chứng kiến tu vi kinh thiên động địa của y, cho dù là kẻ ngông cuồng như Đông

Hoàng cũng phải e dè. Đó không chỉ đơn giản là đứng trước cửa tử, mà là đã bước một chân vào địa ngục.

Chỉ là vì Triệu Khang nương tay, hắn mới may mắn thoát chết.

Bởi vậy, khi Tiêu Vô Đạo đề nghị dùng phương pháp truyền công lực, cưỡng ép nâng cao tu vi cho hắn và Long Vô Tâm, Từ Văn Đạo đã không từ chối.

Nói về cảnh giới thực sự, hắn và Long Vô Tâm chỉ mới là Nhị phẩm hạ tầng, nhưng nội lực trong cơ thể lại hoàn toàn khác biệt.

Bên cạnh đó, còn có tám mươi một thái giám, đều là những kẻ bị Tiêu Vô Đạo ép tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, chỉ là hắn đổi tên mà thôi.

Nếu không làm vậy, há chẳng phải ai cũng biết hắn ta cũng giống lũ thái giám này sao?

Cho dù đám thái giám này có thiên phú hơn người đến đâu, trong thời gian ngắn ngủi như vậy cũng không thể tu luyện được nội công thâm hậu. Nhưng ngoài Quỷ Hoa Bảo Điển, Tiêu Vô Đạo còn bắt chúng luyện một số thứ khác.

Nói một cách dễ hiểu, hắn ta coi những tên thái giám này như những cục pin dự phòng, đề phòng trường hợp nội lực cạn kiệt khi giao đấu với Triệu Khang.

Có thể thấy, vì trận chiến cuối cùng này, Tiêu Vô Đạo đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Nhưng đó vẫn chưa phải là tất cả.

Nhìn ba cổ quan tài trước mặt, nụ cười của Tiêu Vô Đạo càng thêm lạnh lẽo, ánh mắt thỉnh thoảng lại hướng về phía cửa vào, thậm chí có chút mong chờ Triệu Khang xuất hiện.

Có lẽ là ông trời cũng chiều lòng người.

Tiêu Vô Đạo nắm chặt tay, Đông Hoàng Từ Văn Đạo hít sâu một hơi. Kẻ tuyệt thế kia rốt cuộc cũng xuất hiện!

Kiểm Hoàng Long Vô Tâm cũng mở đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt.

Trái tim của tất cả mọi người đều đập mạnh, như thể có thần nhân đang đánh trống trận, ánh mắt đồng loạt hướng về phía

cổng thành.

Một luồng áp lực khủng khiếp như trời sập đất nứt ập đến.

Một mái tóc bạc trắng bay phát phơ trong gió, bên hông là một ống sáo ngọc, một tấm mặt nạ che khuất nửa bên mặt trái, năm túi gấm được thêu tinh xảo, cây trâm vàng được cài gọn gàng.

Triệu Khang rút cuộc đã xuất hiện, ánh mắt y dừng lại trên ba cổ quan tài cách Tiêu Vô Đạo hai mươi bước chân.

Y khẽ cười, lên tiếng trước: “Nghe nói ngươi chỉ còn một đứa con trai, nể tình đó, ta sẽ tha cho nó một mạng.”

“Hahaha! Triệu Khang!”

Tiêu Vô Đạo cười lớn như nghe thấy chuyện nực cười: “Ngươi quả nhiên là kẻ si tình! Vì ba cổ quan tài mà tự chui đầu vào chỗ chết!”

Hắn ta vừa dứt lời, Triệu Khang đã xuất hiện trước mặt ba cổ quan tài. Lúc này, Triệu Khang mới chậm rãi nói: “Tiêu Vô Đạo, ta có chuyện muốn nói cho ngươi biết. Nghe xong chắc hẳn ngươi sẽ rất bất ngờ đấy.”

“Nói đi, ta đang nghe.”

Triệu Khang không ngần đầu, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve cổ quan tài trước mặt.

Ta đã trở về rồi, mọi người có khỏe không?

Tiêu Vô Đạo nhếch mép: “Trong ba cổ quan tài này, có một cổ trống rỗng, bên trong không có thi thể! Ngươi đoán xem là cổ nào?”

Năm ngón tay đặt trên nắp quan tài, Triệu Khang cố kìm nén chính mình, không lập tức mở nắp quan tài của Vân Tú: “Vậy còn hai cổ còn lại?”

Tiêu Vô Đạo khoanh tay, cười khẩy: “Hai cổ còn lại ta không xem, muốn biết đáp án thì tự mình mở ra mà xem, dù sao đó cũng là vong thể của ngươi. Ta cho các ngươi thời gian ôn chuyện.”

Nhìn Triệu Khang chần chừ, Tiêu Vô Đạo càng cười lớn hơn: “Sao vậy? Trên đời này còn có chuyện mà Triệu Khang ngươi

không dám làm sao? Lát nữa giao đấu, lỡ như đánh hỏng quan tài thì phải làm sao?”

Nghe vậy, Triệu Khang hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy cổ quan tài vốn đã không có thi thể ra. Cơ quan bên trong quan tài bắt đầu hoạt động, trong nháy mắt, một nguồn năng lượng nóng bỏng bùng phát dữ dội.

Bên trong quan tài, số thuốc nổ còn sót lại sau khi Đại Nguyên tiêu hủy vũ khí, lúc này đồng loạt phát nổ.

Tiêu Vô Đạo và những kẻ khác đã sớm đề phòng, nhanh chóng lùi lại, đồng thời vận chuyển nội lực toàn thân.

Tiếng nổ long trời lở đất, như thể đất trời sụp đổ.

Sóng xung kích do vụ nổ tạo ra còn chưa kịp lan ra, đã bị một luồng nội lực màu đỏ bao phủ!

Tiêu Vô Đạo cười lớn: “Thật là si tình! Để bảo vệ hai cổ quan tài còn lại, người không tiếc cả mạng sống của mình!”

Tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn Triệu Khang đang bị thiêu rụi trong biển lửa.

Ngay lập tức, hắn đã dùng nội lực hất tung hai cổ quan tài còn lại ra phía sau lưng!

Toàn bộ sức công phá của vụ nổ đều bị hắn cản lại!

Khi tiếng nổ chấm dứt, mọi người nhìn hắn với khóe miệng rỉ máu, không khỏi kinh ngạc.

Thật là tu vi kinh khủng!

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời Triệu Khang bị thương nặng như vậy, cơ thể hắn như muốn nứt toác ra, nhưng trên mặt vẫn không chút biểu cảm.

Mục đích hắn đến đây ngày hôm nay cũng giống như Tiêu Phi Vũ năm xưa, chính là tìm cái chết!

Nếu không thể chết, vậy thì đổi mạng người khác!

Hắn đưa tay lau đi vết máu ở khóe miệng, nhưng máu vẫn không ngừng tuôn ra, Triệu Khang cười khẩy.

Tiếng cười đó như oan hồn từ địa ngục bò lên, khiến người ta rợn tóc gáy.

“Tiêu Vô Đạo, từ khi ta trở về, ta đã cho ngươi rất nhiều thời gian, nếu hôm nay ngươi vẫn không thể toại nguyện cho ta, không thể giết chết ta!”

“Vậy ta cam đoan, ngươi sẽ phải chết một cách thảm khốc nhất, vì vậy hôm nay...”

“Ngươi nhất định, nhất định phải giết chết ta!”

Tiêu Vô Đạo đứng dậy, giơ hai tay: “Hôm nay trăm ban cho ngươi tội chết!”

“Vậy thì tới đi!”

Ầm!

Hai bên giao đấu giữa không trung, nội lực cuồng bạo bùng nổ!

Triệu Khang cười lớn, cười đến mức nước mắt chảy dài, máu tươi phun ra tung toé!

Chưa kịp đứng vững, một đạo kiếm khí xé trời chém thẳng vào vai hắn, máu tươi phun trào nhưng tiếng cười vẫn không dứt!

Tiếp đó là một chưởng lực đủ để khai sơn phá thạch của Từ Vấn Đạo đánh thẳng vào trán Triệu Khang, máu tươi nhuộm đỏ mái tóc bạc của hắn.

Trong tình trạng thê thảm như vậy, nhưng đó vẫn chưa phải là đòn tấn công chí mạng!

Một tia sáng vàng từ phía sau xẹt qua bầu trời!

Kim Ngân Trảm Thiên!

Từ Vấn Đạo nhanh chóng lùi lại, nhát kiếm này đánh trúng ngay mi tâm của Triệu Khang, Tiêu Vô Đạo điểm một chỉ vào giữa hai đầu lông mày hắn, toàn bộ uy lực của Tuyệt Dung đao đều dồn vào đó.

Trán Triệu Khang như bị khoét một lỗ máu, tiếng hét thảm thiết vang lên không dứt!

“Triệu Khang! Chết đi!”

Chương 1009 - Kết cục (4)

Hả dạ!

Thật sự là quá hả dạ!

Giây phút này, Tiêu Vô Đạo cảm thấy bản thân như đang lên đỉnh, hơn nữa còn là từng đợt từng đợt một!

Nhìn Triệu Khang ôm đầu, máu me be bết tóc tai, gào thét thảm thiết! Toàn bộ cảm phần, sát ý trong lòng Tiêu Vô Đạo đối với Triệu Khang lúc này đều được trút bỏ!

Từ Vấn Đạo, Long Vô Tâm, tất cả đều vây quanh, nhìn Triệu Khang, kẻ từng là đệ nhất thiên hạ, giờ phút này máu me đầm đìa.

Một cảm giác hưng phấn, kích thích dâng lên trong lòng bọn họ!

“Giết hắn?”

Có kẻ lên tiếng, Tiêu Vô Đạo phát tay: “Chưa vội, trăm muốn hảo hảo thưởng thức bộ dạng thảm hại này của hắn!”

Tiếng kêu la thống khổ của Triệu Khang càng thêm vang dội, kéo dài suốt mười mấy phút.

Trong mắt Tiêu Vô Đạo chột lóe lên sát ý mãnh liệt, hắn lao tới, trong nháy mắt tung ra mấy chục chưởng, đánh cho Triệu Khang loạng choạng lùi về sau!

“Cầu xin! Mau cầu xin tha mạng! Quý xuống cầu xin trăm!”

“Ha ha ha!”

“Triệu Khang, ngươi cũng có ngày hôm nay!”

“Hối hận không? Đau khổ không? Trăm đã cho ngươi nhiều cơ hội như vậy!”

“Hiện tại chỉ cần ngươi mở miệng cầu xin, trăm sẽ tha cho ngươi một mạng! Để ngươi ở lại trong cung làm thái giám!”

“Ha ha ha, Triệu Khang cầu xin trăm đi!”

Tiêu Vô Đạo điên cuồng trút giận, từng chưởng từng chưởng đánh vào người Triệu Khang, Triệu Khang kêu gào thảm thiết, Tiêu Vô Đạo cười điên cuồng.

Cuối cùng, Tiêu Vô Đạo dồn toàn bộ chân khí tung ra một chưởng chí mạng!

Nhưng một bàn tay lại nắm lấy cổ tay hắn!

Tiêu Vô Đạo sững sờ, kinh ngạc nhìn Triệu Khang trước mặt, ngay sau đó tiếng cười âm trầm của Triệu Khang vang lên.

“Ta lừa ngươi đấy.”

“Ngươi! A a a!”

Lần này đến lượt Tiêu Vô Đạo kêu thảm thiết, toàn thân công lực trong nháy mắt bị Triệu Khang dùng chân khí hùng hậu hơn đánh tan!

Xương tay phải của hắn phát ra tiếng “rắc rắc”, bị Triệu Khang bóp nát vụn như bóp bột.

Biến cố bất ngờ khiến tất cả mọi người đều kinh hãi!

Nhìn Triệu Khang đầu tóc bê bết máu, một nỗi sợ hãi khó tả bao trùm lấy tất cả.

“Vừa rồi, có phải các ngươi đang nghĩ, tên tiện chủng rác rưởi này rốt cuộc cũng bại dưới tay ta! Rốt cuộc ta cũng có thể tùy ý sỉ nhục hắn! Ta, Tiêu Vô Đạo, mới là đệ nhất thiên hạ!”

Triệu Khang cười tủm tỉm hỏi, Tiêu Vô Đạo căn bản không thể thoát khỏi cổ tay hắn: “Phải nói ngươi may mắn đấy, nếu ngươi không mang họ Tiêu, ta còn lười đùa giỡn với ngươi.”

“Cho nên, ngươi phải cảm ơn ta, bởi vì ta đã cho ngươi cảm giác báo thù! Cho ngươi trải nghiệm tư vị đại thù được báo, vừa rồi ngươi hẳn là rất sung sướng phải không?”

“Tuy nói, chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng mà chỉ cần ghi nhớ, vậy chính là vĩnh hằng.”

“Đúng không?”

“Sao ngươi không nói gì? Yên tâm, đừng sợ hãi nhìn ta như vậy, dù sao ngươi cũng phải gọi ta một tiếng sư thúc tổ!”

“Người ngoài sẽ hành hạ thân thể ngươi, nhưng sư thúc tổ chỉ hành hạ tinh thần của ngươi, so sánh ra thì vẫn là tổ phụ đối xử tốt với ngươi hơn? Ôi chao, thật ngại quá, chặt tay ngươi rồi!”

Triệu Khang cười nói, Tiêu Vô Đạo lúc này giống như món đồ chơi trong tay hắn, hắn đâm một quyền vào ngực đối phương,

chân khí bộc phát trực tiếp đánh nát long bào trên người Tiêu Vô Đạo!

Tiêu Vô Đạo lộ vẻ kinh hoàng!

“Không!”

Triệu Khang khoa trương kêu lên: “Ôi chao, Tiêu Vô Đạo! Cháu ngoan, sao thế? Tiểu jj của cháu đâu rồi?”

“Đừng! Đừng tới đây!”

Tiêu Vô Đạo trần truồng ngã trên mặt đất, dùng tay trái còn lại che chắn chỗ hiểm yếu, tất cả mọi người đều sững sờ.

Mặc dù Triệu Khang vẫn đang uy hiếp bọn họ, nhưng bọn họ vẫn không nhìn được nhìn sang!

Biểu tượng của nam nhân, vậy mà không còn!

Từ Vân Đạo, Long Vô Tâm, còn có tất cả thái giám trong cung đều ngây người!

Tiêu Vô Đạo là thái giám!

Sao có thể như vậy!

Triệu Khang giống như đứa trẻ tò mò, ngồi xổm xuống: “Ôi chao ôi chao, hoàng đế bệ hạ, mệnh căn tử của ngài đâu rồi? Sao không thấy, chẳng lẽ là luyện Quỷ Hoa Bảo Điện luyện mất rồi?”

“Quỷ Hoa Bảo Điện? Quỷ Hoa Bảo Điện!”

Tinh thần đã sụp đổ, Tiêu Vô Đạo nhìn chăm chăm Triệu Khang, miệng không ngừng lặp lại bốn chữ “Quỷ Hoa Bảo Điện”.

Triệu Khang mỉm cười hiền từ: “Đúng vậy, Quỷ Hoa Bảo Điện, đó là tổ phụ ta đặc biệt viết cho ngươi, xem ta đối xử tốt với ngươi như thế nào, đúng không?”

“Nhưng mà!”

Giọng điệu đột nhiên thay đổi, Triệu Khang túm lấy Tiêu Vô Đạo: “Nhưng mà! Ngươi, tên vô dụng này, tại sao! Tại sao ngươi không giết được ta!”

“Luyện lâu như vậy, ngươi cũng không giết được ta! Ngươi rốt cuộc vô dụng đến mức nào!”

“Còn có các người!”

Triệu Khang lúc này triệt để phát điên, xách theo Tiêu Vô Đạo xông đến trước mặt Long Vô Tâm, Kiếm Hoàng sợ hãi hồn phi phách tán, Triệu Khang bóp cổ hắn, mặc cho kiếm khí của đối phương chém lên người mình: “Người cũng là đồ vô dụng, đã không giết được ta, vậy thì người đi chết đi!”

Bắt đầu từ Long Vô Tâm, sau đó đến Từ Vân Đạo, rồi đến những cao thủ thái giám khác, không một ai thoát khỏi ma trảo của Triệu Khang.

Tất cả đều chết thảm, thân thể vỡ vụn thành vô số mảnh!

Hắn cứ như vậy xách theo Tiêu Vô Đạo đang run rẩy, từ ngoài hoàng thành chém giết đến tận bên trong.

Bất kỳ cấm quân, quan viên nào dám nhảy ra ngăn cản, đều bị giết sạch!

Cho đến khi có một người xuất hiện trước mặt hắn, quỳ xuống đất cầu xin hắn tha cho Tiêu Vô Đạo.

Nhìn Tiêu Vân trước mặt, Triệu Khang nhếch miệng cười: “Người cảm thấy có khả năng sao?”

“Tiêu Vân nguyện dùng một mạng đổi một mạng.”

Cúi đầu xuống đất, trong lòng Tiêu Vân không có chút sợ hãi nào, chỉ có sự tê liệt.

Người đối diện, là tồn tại mà hắn từng ngưỡng mộ nhất, nhưng hiện tại lại là kẻ thù đáng sợ nhất của bọn họ.

Triệu Khang cười ha hả: “Hay cho câu một mạng đổi một mạng, vậy những người ở huyện Nguyên Giang kia, ai sẽ đền mạng! Mạng của người đủ đền sao?”

Tiêu Vân nhắm mắt lại: “Đại Nguyên từ nay về sau đã bước vào con đường diệt vong, Tiêu thị tức là một nước, một nước diệt vong, chẳng lẽ chưa đủ sao?”

“Hay cho câu một nước diệt vong! Hay cho câu Tiêu thị tức là một nước!”

Triệu Khang ném Tiêu Vô Đạo sang một bên, tóm lấy Tiêu Vân trước mặt kéo đến gần: “Thật là hay cho câu một nước

diệt vong! Không có ta, Triệu Khang, chỉ nhánh các người đã sớm bị Tiêu Phi Vũ chém giết tận cùng rồi!”

“Hiện tại người lại nói với ta một nước diệt vong!”

“Biết rõ vì Tiêu gia các người, vì Càn quốc của các người, có bao nhiêu người hy sinh tính mạng như rác rưởi hay không?”

“Mở to mắt ra mà nhìn kỹ bậc thang dưới long ỷ kia! Năm đó ta thua trận ở Kim Lâm, giả chết ở Càn quốc sau đó quay về Càn quốc bức Tiêu Phi Vũ thoái vị, một lần nữa đứng trên triều đường, biết từ lúc đó ta nhìn xuống long ỷ, nhìn thấy gì không?”

“Bạch cốt!”

“Là bạch cốt đấy! Nhiều đến nỗi ta đếm không xuê! Đầu lâu của bọn họ chất thành bậc thang, nâng đỡ long ỷ của Tiêu gia các người!”

“Còn oan hồn của bọn họ, đều đè nặng trên vai ta, Triệu Khang này!”

Chương 1010 - Kết cục (5)

“Mỗi khi đêm khuya thanh vắng, tiếng oan hồn của chúng lại vọng vọng bên tai ta! Vì nhà họ Tiêu mà chết! Kẻ thù bị ta giết! Không có chúng ta, nhà họ Tiêu các người là cái thá gì?!”

“Nhà họ Tiêu sánh ngang quốc gia? Các người cũng xứng sao?!”

Tiêu Vân chết lặng nhìn Triệu Khang trút bỏ mọi kiềm nén, ánh mắt hẩn lúc này như muốn ăn tươi nuốt sống hẩn vậy.

Im lặng hồi lâu, Tiêu Vân chỉ thốt ra vài chữ: “Lão tổ tông, thiên hạ năm xưa là do một tay người tạo dựng.”

Triệu Khang cười nhếch mép, rời mắt khỏi Tiêu Vân, nhìn về phía long ỷ: “Phải, vậy nên thiên hạ này không ai có tư cách ngồi đó hơn ta.”

Chân khí huyết nhận lóe lên, hai ngón tay Triệu Khang lại lần nữa phé bỏ tứ chi và tu vi của Tiêu Vô Đạo, hủy hoại hai mắt hẩn, rồi nhắm mắt lại: “Cút!”

Lệ trần mi, Tiêu Vân hướng về phía bóng lưng Triệu Khang đập đầu chín cái thật mạnh, ôm lấy Tiêu Vô Đạo thoi thóp hơi tàn, thân hình loạng choạng rời khỏi đại điện.

Nước mắt lưng tròng, Triệu Khang đầy áy náy: “Đề lão Triệu ta ích kỷ thêm một lần vậy.”

Cơn gió ẩm áp không rõ từ đâu thổi vào đại điện, quần quanh bên cạnh người đàn ông đang ôm đầu ngồi co ro, run rẩy, nghẹn ngào như có muôn vàn tiếng nói đồng thanh vang lên.

“Không trách người.”

Trải qua ba tháng chinh chiến, tân quân Đại Càn cuối cùng cũng công phá kinh đô Đại Nguyên, tuyên bố triều đại vốn đã chỉ còn trên danh nghĩa này chính thức diệt vong.

Ngô Niệm Khang nhìn đại điện trống rỗng, phía sau là Chu Hồ, Hoàng Bá Thiên cùng các hậu duệ Nguyên Giang.

Nàng nhìn long ỷ, nhẹ giọng nói: “Ngày mai bắt đầu ban thưởng tướng sĩ, tuyên chọn hiền tài, chọn ngày lành tháng tốt để lập quốc. Ngoài ra, biên soạn quốc sử!”

“Chúng thần tuân chỉ!”

Hàng trăm người trong ngoài điện đồng loạt quỳ xuống, Ngô Niệm Khang lại không quay đầu, chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc long ỷ kia rất lâu, cho đến khi có người đến bẩm báo.

“Bệ hạ, Tần Đường Hà đã rời khỏi, nàng ấy tìm kiếm rất lâu trong thành, hình như đang tìm ai đó.”

“Không cần quản nàng ta.”

Ngô Niệm Khang quay người lại, bỗng nhiên bật khóc: “Tại sao là Tần Đường Hà mà không phải ta.”

Vị nữ đế sắp trở thành chủ nhân của tân triều Đại Càn này khóc như một đứa trẻ vừa đánh mất món đồ chơi yêu thích.

Còn người con gái cưỡi ngựa ra khỏi thành lúc này đây cũng đang lòng như lửa đốt, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt, vỡ vụn từng chút một. Nàng không hiểu tại sao lại như vậy, cũng chẳng biết tại sao mình lại muốn tìm kiếm người kia.

Nàng chỉ biết mình nhất định phải tìm thấy hắn!

Nhất định!

...

Nguyên Giang.

Nằm giữa ba ngọn núi, nơi đây từng nghèo khó đến mức chim bay qua cũng chẳng thềm ỉa, cũng từng giàu có đến mức chảy mỡ.

Nơi khởi đầu và hủy diệt của tất cả.

Vác trên vai hai cỗ quan tài trở về nơi này, Triệu Khang nhìn lồi vào huyện Nguyên Giang phía trước, mệt mỏi thở dốc, đưa tay đầy nếp nhăn lên lau mồ hôi trán.

Lấy trong túi ra một quả lê vừa trộm được từ vườn cây, cắn một miếng, một chiếc răng lung liên gãy theo miếng lê.

Triệu Khang tức giận, nhìn cỗ quan tài, cười khàn khàn: “Mẹ kiếp! Không già thì thôi, đã già rồi thì răng cũng rụng hết!”

“Vác hai bà cô các người đi một đường, các người thì sung sướng rồi! Khổ thân lão già ta hơn trăm tuổi này! Nếu không phải còn tu vi chân khí, e rằng ba chúng ta đã chết dọc đường về nhà rồi!”

“Nói nửa ngày trời cũng không thềm phản ứng, thật muốn lôi hai người ra phơi nắng!”

Ăn xong quả lê, tiện tay ném hột đi, nhìn lồi vào huyện Nguyên Giang trước mặt, Triệu Khang không chút do dự vác hai cỗ quan tài bước vào.

Ngay sau đó, mái tóc bạc trắng thừa thớt của lão như tuyết rơi lả tả, rồi những đốm đồi mồi cũng dần biến mất.

Làn da nhăn nheo như vỏ cây dần dần co lại...

Khi Triệu Khang bước vào huyện Nguyên Giang, lão già kia đã biến mất, thay vào đó là một chàng trai trẻ tuổi với mái tóc đen nhánh. Thế nhưng Triệu Khang dường như không cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể mình, chỉ mãi mê vác quan tài bước đi.

Trong đầu hắn như thể đang diễn ra một vụ nổ Big Bang, vô số mảnh vỡ ký ức nhỏ bé tập hợp lại, tạo thành một dòng hồi ức khổng lồ, va đập mạnh mẽ vào tâm trí hắn.

Cho đến khi phía trước xuất hiện một bóng hình xinh đẹp.

Người con gái đang cúi người nhỏ cỏ, trên tay cầm một chiếc cuốc nhỏ, chăm chút cho mảnh vườn nhỏ.

Mảnh vườn tuy nhỏ nhưng lại có rất nhiều loại cây trồng, từ rau củ đến hoa quả, đều có đủ cả. Vài quả dưa leo dài ngắn khác nhau vẫn còn đọng sương đêm, như đang cố ý quyến rũ ai đó.

Và rồi chúng đã bị vật một cách tàn nhẫn.

“Rắc”

Một tiếng giòn tan vang lên, hương vị ngọt thanh mát của dưa leo tràn ngập khoang miệng, người con gái ngẩng đầu lên, liếc nhìn hắn với vẻ trách móc: “Chưa lớn đâu đây!”

Triệu Khang lười biếng đáp lại, sau khi ăn xong quả dưa leo, liền dùng tay không đào một cái hố bên cạnh.

Lưu Yên Nhiên nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy ý cười và lưu luyến, sau đó liếc nhìn cổ quan tài được chạm khắc hình chim phượng hoàng, trong lòng dâng lên một tia ghen tị, rồi lên tiếng.

“Kiếp thứ nhất, khi Đại Càn nội loạn ngoại hoạn, chàng ở huyện Nguyên Giang xưng vương xưng bá. Chàng sớm chế tạo ra thuốc súng, sau đó dựng cờ khởi nghĩa, tự xưng là minh chủ.”

“Kết quả là bị Tiêu Linh Lung dẫn mười vạn đại quân vây khốn huyện Nguyên Giang hai năm. Cuối cùng bất đắc dĩ chàng đành phải đầu hàng. Lúc đó chàng đã nói một câu, nếu có cơ hội xuyên không lần nữa, nhất định sẽ làm người tốt, không bao giờ tạo phản nữa!”

“Tiêu Linh Lung mang chàng về kinh thành, vốn định chém đầu thị chúng, nhưng chàng dâng thuốc súng để bảo toàn tính mạng, sau đó bị giam cầm trong hoàng cung.”

“Nhờ tài trí hơn người của chàng, nguy cơ của Đại Càn đã được hóa giải. Cũng chính lúc này, chàng đem lòng yêu mến Tiêu Linh Lung, thế sẽ dùng thiên hạ làm sính lễ, từ đó trở thành một truyền thuyết bất bại của Đại Càn.”

“Vì Tiêu Linh Lung, chàng đã chinh chiến thiên hạ, tiêu diệt vô số quốc gia, chỉ duy nhất bị Diệp Hồng Tuyết chặn lại. Bởi vì nàng ta tu vi quá cao, chàng không phải là đối thủ trên chiến trường, đáng tiếc hơn là Tiêu Linh Lung không đợi được đến ngày chàng dâng sinh lễ, đã qua đời vì bệnh dịch.”

“Ngày nàng ấy mất cũng là ngày hai người thành thân.”

Tay Triệu Khang khựng lại, Lưu Yên Nhiên lại nói tiếp: “Vì Diệp Hồng Tuyết tu luyện võ công, nên chàng tin rằng chỉ cần võ công đủ cao, chàng có thể hồi sinh Tiêu Linh Lung.”

“Vì vậy, chàng đã làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, ép hoàng đế Tiêu Huyền Sách thoái vị, tàn sát văn võ bá quan Đại Càn, dâng cả thiên hạ sắp thu phục được cho Cảnh quốc.”

“Chỉ cần Diệp Hồng Tuyết, Ngô Như Long những cao thủ Cảnh quốc này dạy chàng võ công. Từ một vị thần bất bại của Đại Càn, chàng trở thành kẻ phản bội lớn nhất.”

“May mắn thay, Diệp Hồng Tuyết và Ngô Như Long là người trọng chữ tín, bọn họ chiếm được lợi lớn cũng không tiếc công sức dạy võ cho chàng. Tiếc là tư chất và căn cơ của chàng quá kém, Diệp Hồng Tuyết quyết định dùng phương pháp truyền công để giúp chàng nhanh chóng có được tu vi.”

“Từ một kẻ phế nhân, chàng trở thành cao thủ ngũ phẩm, mười năm sau đó, chàng dốc lòng tập luyện võ công. Nhưng tư chất của chàng thật sự quá kém, mười năm chỉ tu luyện đến ngũ phẩm thượng tầng. Vì vậy, chàng đã đưa ra một quyết định táo bạo.”

“Nghịch luyện công pháp để bản thân lâm vào ma đạo, không ngừng mò mẫm tìm tòi phương pháp tu luyện, cuối cùng sáng tạo ra Huyền Hoàng Công!”

Chương 1011 - Thế giới không có người

Triệu Khang bỗng khựng lại, lạnh lùng nói: “Nếu Huyền Hoàng Công là do ta sáng tạo, vậy Tào Kiêm Hà và Vân Tú là chuyện gì?”

Nụ cười trên môi Lưu Yên Nhiên vụt tắt, nàng thản nhiên đáp: “Đó cũng là vấn đề do người tạo ra. Công Tôn Vân Tú cũng

giống như ngươi, là kẻ phá vỡ quy tắc, thậm chí còn mạnh hơn cả ngươi.”

“Mỗi lần ngươi luân hồi, trật tự thời gian đảo lộn, kéo tất cả mọi người vào vòng xoáy hỗn loạn ấy, chỉ có nàng là ngoại lệ.”

“Tên ban đầu của nàng là Triền Sầu Mi, là đồ đệ của ngươi.”

“Lúc trước, vì muốn hồi sinh Tiêu Linh Lung, ngươi đầu phục Cảnh Quốc, tự sáng tạo ra Huyền Hoàng Công. Nhưng với tu vi võ học khi đó, kinh mạch trong cơ thể ngươi căn bản không thể chịu nổi sự phản phệ do tẩu hỏa nhập ma.”

“Diệp Hồng Tuyết vì cứu ngươi, mỗi lần ngươi tẩu hỏa nhập ma đều phải truyền công áp chế, hai người cũng nảy sinh tình cảm trong khoảng thời gian này. Nàng muốn giúp ngươi hồi sinh Tiêu Linh Lung.”

“Nhưng chuyện này vốn không thể nào, cho đến khi nàng qua đời cũng không thành công. Trong những năm tháng ấy, tu vi của ngươi ngày càng cao, ngươi cũng phát hiện ra bản thân bất tử bất diệt.”

“Đồng thời, ngươi cũng cảm nhận được sự tồn tại của ta, bèn bắt đầu tìm kiếm ta, sau đó thu nhận Triền Sầu Mi làm đồ đệ, truyền thụ võ công cho nàng.”

Triệu Khang nhíu chặt mày, những hình ảnh hỗn độn trong đầu dần dần được xâu chuỗi lại. Lúc này, Lưu Yên Nhiên lại lên tiếng: “Ta cũng nhận ra, nếu cứ để ngươi tiếp tục như vậy, thế giới này, hay nói đúng hơn là bản thân ta, sẽ bị ngươi thay đổi.”

“Ngươi từng nói trời đất vô tình, coi vạn vật như cỏ rác. Nếu ta chưa từng can thiệp vào sự phát triển của bất kỳ ai, thì ta cũng tuyệt đối không cho phép kẻ nào thay đổi ta, cho nên!”

Triệu Khang lên tiếng: “Ngươi nhập vào một người, quyết đấu với ta. Ngươi giết chết ta, nhưng bản thân cũng bị ảnh hưởng.”

“Ngươi nhớ ra rồi sao?” Lưu Yên Nhiên mỉm cười.

Triệu Khang đáp: “Chỉ là một vài mảnh ký ức rời rạc.”

Nàng gật đầu, tiếp tục lật đất trong vườn rau: “Không sai, ta đã giết chết ngươi, nhưng ta không thể giết chết linh hồn đến từ

thế giới khác của ngươi. Bất tử bất diệt lại phản phệ chính ta, hình thành một nhà tù khổng lồ, giam cầm tất cả mọi thứ của thế giới này!”

Theo lời nói của Lưu Yên Nhiên, không gian xung quanh bỗng chốc như biến đổi, hư vô bao trùm. Triệu Khang ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên bầu trời xuất hiện một bóng hình.

Khuôn mặt méo mó vì điên cuồng, trong mắt chỉ còn lại chấp niệm điên dại, hai tay nắm chặt, đến chết cũng không chịu buông.

Bất tử bất diệt, giam cầm trời đất.

Giọng nói của Lưu Yên Nhiên lại vang lên: “Nhìn xem, đó mới chính là ngươi, linh hồn ngươi sau khi phản phệ ta cũng trở thành kẻ thống trị thế giới này. Vì chấp niệm vốn không thể nào thành hiện thực trong lòng, ngươi hết lần này đến lần khác muốn quay về quá khứ để thay đổi mọi chuyện.”

“Còn Triển Sầu Mi, hay chính là Công Tôn Vân Tú, nàng ấy còn xuất sắc hơn thế. Nàng ấy dựa vào Huyền Hoàng Công mà tu luyện ra võ công kinh thiên động địa, thậm chí còn vượt xa ngươi.”

“Trong vòng luân hồi do ngươi mở ra, nàng ấy đã vô số lần trọng sinh để tìm kiếm tung tích của ngươi. Sự cường đại của nàng ấy, cả ta và ngươi đều không thể không chế.”

Triệu Khang hỏi: “Vậy Tần Đường Hà?”

Trong ký ức của hắn, Vân Tú dường như mỗi lần trọng sinh đều giống hệt nhau.

Lưu Yên Nhiên khẽ cười: “Ngươi muốn hỏi, nếu Tần Đường Hà là Công Tôn Vân Tú, tại sao lần này dung mạo lại thay đổi?”

“Đây chính là phương pháp ta học được từ ngươi. Tần Đường Hà đúng là Công Tôn Vân Tú, nhưng không phải là toàn bộ. Cũng giống như mỗi lần ngươi mở ra luân hồi, đều chỉ tách ra một phần linh hồn bị tàn phá của mình, Tần Đường Hà cũng chỉ có một nửa linh hồn của nàng ấy.”

Triệu Khang ngược mắt lên: “Là ngươi động tay động chân.”

Lưu Yên Nhiên mỉm cười gật đầu.

Sau đó, nàng cũng nhìn lên linh hồn cứng đầu trên bầu trời:
“Trước khi trở thành con người, ta rất khó hiểu tại sao người lại vụn vẹo như vậy.”

“Vì vậy, ta chọn cách đầu thai làm người. Sau khi người lại một lần nữa bắt đầu luân hồi, ta trở thành Tăng Diễn. Giúp Đại Hạ Đông Vực thống nhất thiên hạ, nhưng bị Tào Kiêm Hà lúc bấy giờ tìm thấy, trúng một kiếm của nàng, nàng cũng bởi vậy mà chịu thiên khiển, rơi vào luân hồi. Còn ta chuyển thể thành Lưu Yên Nhiên, gặp được người, rồi trở nên vụn vẹo, tan nát như người. Cho nên, cuối cùng ta vẫn bị người thay đổi.”

Lưu Yên Nhiên tự giễu, sau đó nhìn Triệu Khang với ánh mắt tiếc nuối: “Ngô Niệm Khang, các nàng ấy đều rất giống người người yêu, tại sao người không chịu thỏa hiệp một lần? Đến lúc này, người nên hiểu rồi chứ? Người thực sự có thể ở bên người mãi mãi trên thế giới này, chỉ có ta và Công Tôn Vân Tú.”

“Chỉ cần người bằng lòng.”

Triệu Khang dường như không nghe thấy lời nàng nói, chỉ nhìn linh hồn bị tàn phá của mình trên bầu trời, thất thần. Giây phút này, tất cả ký ức cuối cùng cũng trở nên rõ ràng.

Ánh mắt điên cuồng đầy chấp niệm kia cũng đang nhìn hắn, ánh mắt giao nhau như vậy đã không biết là lần thứ bao nhiêu, mấy ngàn hay mấy vạn lần?

Triệu Khang biết rõ, chỉ cần trở lại linh hồn đó, hắn có thể bắt đầu lại từ đầu một lần nữa, tiếp tục khuấy đảo thế giới này trở nên hỗn loạn.

Ví như Ngọc Phượng, lúc này hắn nhớ ra, Ngọc Phượng là người hắn gặp được vào lần luân hồi thứ ba, trăm năm sau khi Linh Lung và Hồng Tuyết qua đời, vốn không phải người cùng thời đại, lần này lại xuất hiện cùng một lúc.

Hay như Bạch Lộ, ban đầu cũng không phải là hậu bối của Tào Kiêm Hà, chỉ là do hắn liên tục mở ra luân hồi, trật tự thời gian hỗn loạn dẫn đến kết quả này.

Hắn cũng hiểu tại sao bản thân ngoài Phú Quý ra, lại không có thêm đứa con nào khác. Đó là vì trong một lần luân hồi, hắn đã sớm phát hiện ra bản thân bất tử bất diệt.

Sau khi Tâm Di sinh cho hấn Phú Quý, hấn không dám để người khác sinh con cho mình nữa.

Cảm giác bất lực nhìn người thân ra đi, đến nay vẫn khiến hấn sợ hãi, cũng là lý do khiến hấn lựa chọn làm lại từ đầu hết lần này đến lần khác.

Thời gian như ngừng lại.

Triệu Khang nhìn linh hồn của mình trên bầu trời, cảm thấy ánh mắt mình có thể nhìn thấu mọi thứ của nó, cuối cùng hấn cũng nhìn rõ.

Thứ mà linh hồn kia nắm chặt trong tay.

Là Tiêu Linh Lung, là Diệp Hồng Tuyết, là Ngô Tâm Di, là Tần Ngọc Phượng, là tất cả mọi người!

Lưu Yến Nhiên nói đúng, hấn chính là con quỷ giam cầm tất cả mọi người.

Giọng nói của nàng vang lên từ phía sau: “Người thấy rồi đấy, lẽ ra họ đã có thể đầu thai sớm hơn, nhưng người không buông tay. Vì vậy, họ chỉ có thể bị người dày vò hết lần này đến lần khác.”

“Triệu Khang, lần này, người sẽ lựa chọn như thế nào? Tiếp tục theo đuổi sự sống chết vốn không thể, hay là chọn một con đường khác?”

“Huyền Hoàng Công do người sáng tạo ra quả thật là công pháp thần kỳ, nhưng Triệu Khang à, trên đời chỉ có một Triển Sầu Mi có thể luyện nó đến mức độ như vậy, người khác dù là người cũng không thể.”

Triệu Khang im lặng, không biết qua bao lâu, giọng nói của Lưu Yến Nhiên lại vang lên: “Triệu Khang, người có từng nghĩ thế giới này không có người sẽ như thế nào không?”

Chương 1012 - Hồn ma lạc lõng

“Nếu không có người, Đại Càn sẽ ra sao? Để thế giới này tự nhiên phát triển theo quỹ đạo vốn có của nó, không bị người ảnh hưởng, vậy nó sẽ trở thành bộ dạng gì?”

Lưu Yến Nhiên khẽ hỏi: “Người đã từng nghĩ đến điều này chưa?”

“Ta biết nàng muốn nói gì.”

Triệu Khang khựng lại, nhìn vào linh hồn của chính mình. Lời Lưu Yến Nhiên nói lúc này, chính là con đường khác mà nàng đã để lại cho hắn khi hắn bắt đầu luân hồi lần đầu tiên.

Làm cho mọi thứ trở lại đúng quỹ đạo.

Chỉ là sau bao nhiêu lần luân hồi, hắn chưa từng lựa chọn con đường này, trong lòng hắn chỉ có chấp niệm muốn hồi sinh Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết... muốn thay đổi tất cả.

Chỉ là lần này, có lẽ hắn nên lựa chọn khác đi.

Lưu Yến Nhiên dường như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, khóe miệng nở nụ cười mê người. Nàng từng là quy tắc của thế giới này, giống như một đoạn chương trình được lập trình sẵn.

Thế nhưng thế giới này lại xuất hiện một lỗi bug là Triệu Khang, cho dù nàng có sửa chữa thế nào, lỗi bug này vẫn tồn tại, không thể xóa bỏ, hơn nữa còn trở thành chương trình vận hành thế giới này giống như nàng.

Vì thế, nàng đầu thai thành người, muốn dùng tư duy và hành vi của con người để tìm cách đối phó với Triệu Khang.

Giờ đây, dường như đã có chút hiệu quả.

Nghĩ vậy, Lưu Yến Nhiên khẽ cười: “Nếu đổi một lựa chọn khác, đối với họ mà nói, có lẽ sẽ là một cuộc sống mới hoàn toàn cũng nên?”

Triệu Khang thần nhiên nói: “Có lẽ vậy.”

Nói xong, hắn cúi đầu xuống, khung cảnh hư vô xung quanh trở lại bình thường, chỉ còn lại linh hồn tàn phá trên bầu trời. Triệu Khang tiếp tục kéo hai cỗ quan tài đi về phía linh hồn của mình.

Bước đi trên con đường mà ngay cả bản thân hắn cũng không biết phía trước là gì.

Dần dần, linh hồn tàn phá kia biến mất, Triệu Khang đang bước đi cũng trở thành hư ảo.

Lưu Yên Nhiên nhắm mắt lại, có lẽ chỉ có nàng mới cảm nhận được thế giới đang sụp đổ, dòng thời gian hỗn loạn một lần nữa. Chuyện này đã không biết là lần thứ bao nhiêu rồi.

Mỗi khi tên ác quỷ kia bắt đầu tạo ra tất cả những điều này, ngay cả nàng cũng bị cuốn vào trong đó, không thể tự chủ, người duy nhất không bị ảnh hưởng, tiếp tục sống lại chỉ có Triển Sầu Mi, hay còn gọi là Công Tôn Vân Tú, kẻ đứng trên vạn người.

Lưu Yên Nhiên bỗng mở mắt ra, trên khuôn mặt xinh đẹp lại hiện lên nụ cười, lần này dường như đã khác.

Nàng nhìn về hướng Triệu Khang kéo quan tài rời đi, lẩm bẩm tự nhủ: “Triệu Khang, lần này ngươi sẽ thực sự hiểu, tại sao hồi sinh là điều không thể. Ngươi có thể làm được mọi thứ, nhưng lại không thể can thiệp vào bất cứ điều gì.”

...

Đại Càn.

Triệu Khang nhìn kinh thành Đại Càn quen thuộc trước mặt, trái tim đắm chìm bấy lâu bỗng chốc dậy sóng. Hắn nhanh chóng chấn chỉnh lại suy nghĩ trong đầu, phát hiện ra lần này mình không hề mất đi trí nhớ như những lần trước.

Trong lòng vừa mừng vừa lo, hắn vội vàng nhìn người đi đường bên cạnh hỏi: “Bây giờ là năm nào rồi? Hoàng đế hiện nay là ai?”

Thế nhưng người đi đường lại không trả lời hắn, vẫn vui vẻ rời đi. Triệu Khang nhíu mày, vội vàng đưa tay tóm lấy một người khác.

Một màn kỳ quái xảy ra.

Triệu Khang kinh hãi nhìn bàn tay mình xuyên qua lồng ngực người đi đường, đối phương lại không hề có cảm giác gì.

“Đây... Ta!”

Triệu Khang hoang mang nhìn hai tay mình, nắm chặt nắm đấm, vận khí, toàn thân tu vi vẫn còn đó. Nhưng khi hắn ngưng tụ toàn thân tu vi, những chiêu thức vốn dĩ ẩn chứa uy lực cường đại vô song kia, đánh xuống đường cái lại không hề gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến xung quanh.

“Rốt cuộc là... chuyện gì đã xảy ra?”

Triệu Khang có chút bối rối, tâm trạng trở nên sốt ruột. Nhưng ngay sau đó, hắn đã xuất hiện ở bên ngoài cổng thành Nguyên Giang huyện.

Nhìn những bức tường thành thấp bé được xây bằng đất, căn bản không cao lớn như trong phim ảnh.

Triệu Khang nhớ rõ, lúc trước khi hắn xuyên không đến đây, tường thành Nguyên Giang huyện chính là bộ dạng này. Nhưng rõ ràng vừa rồi hắn còn ở kinh thành Đại Càn, sao nháy mắt đã lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ?

Vừa nghĩ, trong đầu Triệu Khang liền hiện lên một hình ảnh.

Ngay sau đó.

Đại điện nguy nga lộng lẫy, văn võ bá quan đứng chật kín, một vị hoàng đế, đồng thời cũng là một cường giả tuyệt thế đang ngồi trên long ỷ.

Triệu Khang ngơ ngác nhìn Ngô Như Long trên long ỷ, đồng thời ánh mắt rơi vào một bóng hình trong hàng ngũ võ tướng bên phải.

Tóc đen dài, dung mạo lạnh lùng, hắn là chưa đến hai mươi tuổi.

Nàng là nữ nhân duy nhất đứng trên triều, hơn nữa lại không mặc võ quan triều phục, mà là mặc giáp.

“Hong Tuyết!”

Toàn thân Triệu Khang kích động run rẩy, lao về phía trước. Bao nhiêu lần gặp nhau trong mơ, bấy nhiêu lần tỉnh giấc lại tự mình lau nước mắt. Thế nhưng khi thân ảnh hắn xuyên qua Diệp Hồng Tuyết, đối phương lại không hề hay biết, vẫn lạnh lùng đứng trên đại điện.

Triệu Khang lại một lần nữa sững sờ.

Chỉ có thể ngây ngốc nghe mọi người trên triều nghị sự.

“Bệ hạ, hiện nay Đại Càn rối ren, Đại Chu và Đại Tề ngỏ ý muốn liên minh với Đại Càn chúng ta cùng nhau diệt Càn,

đây chính là cơ hội ngàn năm có một!”

Tể tướng Trần Khải tiến lên tấu rằng: “Đại Cảnh chúng ta tiếp giáp với Đại Càn, nếu Đại Càn bị diệt, chúng ta có thể nhanh chóng chiếm lấy một vùng đất rộng lớn.”

Ngô Như Long nghe vậy cười nhạt một tiếng: “Trần tể tướng không nghĩ tới, nếu Đại Càn bị diệt, tiếp theo sẽ là Đại Cảnh chúng ta sao?”

Đạo lý môi hở răng lạnh, ai cũng hiểu, không phải trẻ con nữa.

Lúc này, có người lạnh lùng lên tiếng: “Có lẽ không hẳn là như vậy.”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết đang bước ra.

Nàng chấp tay hành lễ với Ngô Như Long, sau đó mới nói: “Đại Càn vốn là nước yếu nhất trong bốn nước, Đại Chu bá quyền đã lâu. Nếu như có thể liên minh với Đại Tề sau khi diệt Càn, cùng nhau chống lại Đại Chu, như vậy việc diệt Càn cũng không phải là không thể.”

Ngô Như Long trầm ngâm suy tư lời nói của Diệp Hồng Tuyết.

Tể tướng Trần Khải cũng lộ vẻ vui mừng, gật đầu nói: “Bệ hạ, lời Diệp Hồng Tuyết nói rất đúng. Đại Tề tuy mạnh, nhưng so với Đại Chu thì vẫn còn kém xa. Tham vọng thống nhất thiên hạ của Đại Chu từ trước đến nay ai cũng biết.”

“Tin rằng sau khi Đại Càn bị diệt, Đại Tề cũng sẽ cân nhắc kỹ lưỡng chuyện này, sẽ không dễ dàng ra tay với Đại Cảnh chúng ta. Hơn nữa, chúng ta còn có thể kết thông gia với Đại Tề trước, vừa hay Thái tử điện hạ cũng đến tuổi thành gia lập thất rồi.”

Ngô Quan Hải có dung mạo trẻ tuổi, mỉm cười ôn hòa: “Trần tể tướng nói đùa rồi, bất quá nếu làm như vậy có thể khiến Đại Tề trở thành trợ lực cho Đại Cảnh chúng ta, cũng không phải là không thể.”

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía vị vua Ngô Như Long. Hắn suy nghĩ một lúc, gật đầu nhẹ: “Nếu đã như vậy, vậy thì

hãy hồi âm cho sứ thần Đại Tề, Đại Cảnh đồng ý xuất binh, tam quốc cùng nhau thảo phạt Đại Càn!”

“Bệ hạ thánh minh!”

Sau một hồi nín hót, ánh mắt Ngô Như Long nhìn về phía Diệp Hồng Tuyết đang chấp tay đứng đó: “Diệp Hồng Tuyết.”

“Có thần!”

“Đã muốn tam quốc thảo phạt Đại Càn, trăm phong người làm chủ tướng quân đội Đại Cảnh, lần này nhất định phải lập công lao cái thế, khai cương thác thổ cho Đại Cảnh ta!”

Ánh mắt Diệp Hồng Tuyết ngưng tụ, mạnh mẽ cương quyết: “Nguyện vì Đại Cảnh dốc sức!”

“Từ Ninh!” Ngô Như Long lại điểm thêm một người.

Trong đại điện, không ai biết rằng, còn có một “người” khác giống như hồn ma lạc lõng, đang nhìn tất cả những điều này với ánh mắt bi thương.

Chương 1013 - Dung Mạo

“Lão thần có mặt.”

Nghe thấy tiếng thưa, Ngô Như Long mỉm cười: “Trận chiến này, trăm muốn mời Hộ quốc công làm chủ soái, thống lĩnh tam quân Đại Cảnh.”

“Lão thần tuân chỉ.”

Do dự một lát, ánh mắt Từ Ninh liếc qua Diệp Hồng Tuyết rồi mới nhận lệnh.

Triệu Khang nhìn theo bóng lưng Từ Ninh rời đi, vị lão tướng quân cả đời bảo vệ Cảnh quốc nay mái tóc đã bạc phơ.

Giờ nghĩ lại, Diệp Hồng Tuyết từng nhắc đến, hình như từ dạo ấy, nhà họ Từ và nàng vì chuyện của Từ Khánh mà nảy sinh hiềm khích.

Nhìn Diệp Hồng Tuyết, Triệu Khang vẫn không nhin được tiến lên, khẽ gọi tên nàng mấy tiếng, dù chỉ một chút, chỉ cần nàng đáp lại một chút cũng được.

Thế nhưng ánh mắt nữ tử vẫn thản nhiên như nước.

Tan triều, Ngô Như Long cố ý giữ Diệp Hồng Tuyết và Từ Ninh lại.

Triệu Khang vẫn lưu luyến chưa muốn rời đi, bèn theo sau hai người đến tận Ngự Hoa Viên, nơi này đối với hắn không hề xa lạ.

“Tham kiến bệ hạ!”

Nhìn thấy hai cha con Ngô Như Long, Từ Ninh và Diệp Hồng Tuyết đồng loạt hành lễ.

Ngô Như Long phát tay ý bảo hai người ngồi xuống, sau đó mới cười nói: “Hộ quốc công và Hồng Tuyết, hai người đều là trụ cột của Đại Cảnh, trận chiến tam quốc thảo phạt Đại Càn lần này vô cùng quan trọng, hai vị...”

Từ Ninh khẽ nhíu mày, sau đó liếc nhìn Diệp Hồng Tuyết, thờ dãi nói: “Bệ hạ lo lắng rồi, chuyện của Khánh nhi là do nó tự chuốc lấy, hưởng hồ trên chiến trường, nhất cử nhất động của người thống lĩnh sẽ ảnh hưởng đến toàn quân, chẳng lẽ lão thần lại làm khó Diệp đại nhân sao?”

Ngô Như Long liếc nhìn Diệp Hồng Tuyết, tiếc là đối mặt với thái độ của Từ Ninh, nàng không hề nói lời cảm kích, hắn chỉ biết cười trừ bất đắc dĩ: “Lòng dạ của Từ công sáng như nhật nguyệt, trăm tự hiểu rõ.”

Ngô Quan Hải vội vàng hòa giải: “Phụ hoàng nói chí phải, dù là Từ công hay Diệp đại nhân đều là trụ cột của Cảnh quốc, lần này hai người cùng thống lĩnh quân đội, nhất định sẽ thành công!”

Từ Ninh gượng cười, tuy là người sáng suốt, nhưng dù sao con trai mình bị phế mất con nối dõi, trong lòng ít nhiều vẫn có chút oán khí, bèn đứng dậy nói: “Vậy bệ hạ, lão thần xin phép lui xuống chuẩn bị trước.”

“Từ công đi thông thả.”

Ngô Như Long gật đầu, đợi Từ Ninh rời đi mới nhìn Diệp Hồng Tuyết, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, giọng điệu có phần trách móc: “Từ công đã cho con bậc thang rồi, con bé này sao không biết điều mà xuống?”

Diệp Hồng Tuyết khẽ nhếch môi, chỉ nói: “Mặt tướng biết sai.”

Thái độ này khiến Ngô Như Long tức muốn mắng người, Ngô Quan Hải đứng bên cạnh không nhịn được cười thầm một tiếng, liền bị hoàng đế bắt bẻ: “Cười cái gì mà cười, mau đi luyện công cho trầm, trầm khi bằng tuổi con đã là Tứ phẩm thượng tòng rồi!”

“Khụ khụ, vậy phụ hoàng, nhi thần xin phép cáo lui trước.”

Nghe vậy, Ngô Quan Hải vội vàng chuồn mắt, nhìn bóng dáng con trai chạy trốn, Ngô Như Long đảo mắt: “Hồng Tuyết à.”

“Bệ hạ có gì phân phó?”

Ngô Như Long ho khan một tiếng: “Con năm nay mười chín hay hai mươi rồi?”

Diệp Hồng Tuyết nhú mày: “Mười chín, sao bệ hạ lại hỏi chuyện này?”

“Mười chín rồi à, vậy cũng không còn nhỏ nữa.”

Ngô Như Long giả vờ thở dài: “Ở dân gian, con gái bằng tuổi con đã có cả đàn con rồi!”

Diệp Hồng Tuyết thản nhiên nói: “Bệ hạ cũng nói rồi, đó là nữ tử dân gian, không phải Diệp Hồng Tuyết ta, hơn nữa chuyện này sao bệ hạ phải bận tâm?”

“Con bé này!”

Ngô Như Long trừng mắt: “Trầm dù sao cũng là sư phụ của con, một ngày làm thầy cả đời làm cha, chuyện hôn sự đại sự của con, trầm đương nhiên phải cẩn thận suy xét! Con vừa rồi không nghe thấy sao? Lão cáo già Trần Khải đã tính toán nạp phi cho Quan Hải rồi, con nếu còn chậm trễ, sau này vị trí hoàng hậu sẽ rơi vào tay người khác đấy!”

“Bệ hạ!”

Diệp Hồng Tuyết chỉ cảm thấy đau đầu, Ngô Như Long liên tục a dua vài tiếng, sau đó lại nói: “Được rồi, được rồi, trầm biết con coi thường Quan Hải, vậy còn thằng nhóc thứ hai

Đình Phong thì sao? Tuy rằng nó đang du lịch bên ngoài, nhưng vẫn luôn nhớ nhung con đây!”

“Bệ hạ nếu còn nói vậy nữa, vậy mặt tướng xin phép cáo lui trước!” Diệp Hồng Tuyết bắt đầu nổi lên tiếng.

Ngô Như Long cười hắc hắc: “Con bé này, chỉ cần cho sư phụ một câu trả lời chắc chắn là không được sao? Đại Cảnh ta thanh niên tài giỏi nhiều như trâu, chẳng lẽ con không có ai vừa mắt?”

Diệp Hồng Tuyết: “Sao người phải bận tâm chuyện này?”

Ngô Như Long: “Nói nhảm, con bé này sau này nếu bị người nước khác cướp mất, chẳng phải trăm thiệt lớn sao! Nói trước, sau này muốn gả thì chỉ được gả cho người Cảnh quốc chúng ta!”

“Bệ hạ cứ yên tâm, Diệp Hồng Tuyết ta cả đời này chỉ có hai nguyện vọng, một là khai cương thác thổ cho Đại Cảnh, hai là leo lên đỉnh phong võ đạo! Ngoài ra không còn mong muốn gì khác, hơn nữa những kẻ tự xưng là thanh niên tài giỏi mà người nói, đều là hạng người giả đạo đức, ta cũng chẳng coi vào đâu.”

Nghe được câu này, Triệu Khang đang định phun nước vào người Ngô Như Long mới thấy dễ chịu hơn một chút, mẹ nó, một vị hoàng đế không lo việc quốc gia đại sự, suốt ngày thích làm bà mối?

Sao không đi mở dịch vụ mai mối luôn đi!

Nhìn theo Diệp Hồng Tuyết rời khỏi hoàng cung trở về phủ đệ, Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi vẫn quyết định không đi vào.

Tâm niệm hần vừa động, liền chuyển mình đến một nơi khác. Tề quốc.

Phủ Thượng thư Lễ bộ.

Triệu Khang nhìn người trước mặt, vẻ mặt có chút phức tạp.

Tổng Kinh Nhan đang giặt giũ quần áo, bên cạnh còn có một đứa trẻ tám, chín tuổi.

Trong mắt đứa trẻ tràn đầy khó hiểu và đau lòng, nhìn vết thương lộ ra trên cánh tay mẹ, nó yếu ớt hỏi: “Nương, sao người không cho con nói với cha và bà nội chuyện bọn họ bắt nạt chúng ta?”

“Chỉ cần cha không có nhà, bọn họ sẽ bắt nạt chúng ta, chẳng phải chúng ta là người một nhà sao?”

Tổng Kinh Nhan mỉm cười, lau tay rồi xoa đầu đứa trẻ: “Minh nhi ngoan, chỉ cần con nghe lời thì sao đại bá mẫu bọn họ lại không thích con chứ?”

Chu Minh nhỏ tuổi hừ một tiếng: “Nương, người còn bệnh vực bọn họ, con tận mắt nhìn thấy, trên tay người là do bọn họ đánh! Đợi cha về con nhất định sẽ nói cho cha biết!”

“Nói vậy!”

Gỗ nhẹ lên trán Chu Minh, Tổng Kinh Nhan ôm đứa trẻ vào lòng, nhẹ giọng thủ thỉ: “Minh nhi ngoan, đừng vì chuyện nhỏ này mà làm phiền cha con, hơn nữa Chu Quý ca ca không phải đối xử với con rất tốt sao?”

“Ừm, cũng đúng.” Đứa trẻ rầu rĩ lắm lắm.

Tổng Kinh Nhan dịu dàng nói: “Vậy là đúng rồi, vừa rồi con cũng nói rồi, chúng ta và đại bá mẫu bọn họ đều là người một nhà, cho nên phải hòa thuận với nhau, sau này con hãy thường xuyên đến thỉnh an đại bá mẫu bọn họ.”

Chu Minh gật đầu: “Con biết rồi nương.”

“Ng ngoan ngoãn, Minh nhi phải nhanh lớn lên, chăm chỉ đọc sách luyện chữ, sau này giống cha con làm một vị quan lớn, cống hiến cho đất nước.”

Nghe vậy, Chu Minh lại cười nói: “Con không muốn làm quan đâu! Sau này lớn lên con muốn kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền, để nương cũng được mặc lụa là, đeo trâm cài vàng! À đúng rồi nương, hôm đó chúng ta đi chơi bên hồ, hình như con thấy người ném một cây trâm ngọc đi, sao người lại ném đi?”

Tổng Kinh Nhan mỉm cười: “Đó là do một người rất quan trọng với nương tặng, bây giờ người quan trọng nhất với nương là cha con và con, cho nên không thể giữ lại nữa.”

“Con không hiểu lắm.” Chu Minh gãi đầu.

“Không hiểu cũng không sao...”

Nhìn nữ tử mặc y phục vải thô, Triệu Khang lẩm bẩm: “Hoá ra đây mới là đáng vẻ ban đầu của nàng.”

Chương 1014 - Nhân thiết của Tiêu Phi Vũ

Lần đầu gặp gỡ, đã là một màn chấn động tâm can.

Mà giờ phút này, cảnh tượng trước mắt, có lẽ chính là nguyên nhân khiến cho một nữ tử kiêu ngạo như Tống Khinh Nhan năm xưa lại bị một bức thư dồn đến mức tự sát.

Nàng, kẻ tưởng chừng phóng đảng, bất cần đời, thì ra trong quá khứ lại từng khao khát một cuộc sống bình dị như bao nữ tử khác, được cùng người mình yêu thương vun vén cho tổ ấm.

Triệu Khang ngẩn ngơ chứng kiến, chứng kiến nàng bị đám a hoàn của đại phòng ức hiếp, chứng kiến nàng ra sức lấy lòng những kẻ khinh miệt xuất thân hèn kém của mình.

Cho đến khi, chính thất của Chu Nhạc vênh vang đặc ý phơi bày sự thật về cái chết oan khuất của thư sinh kia.

Hắn nhìn thấy nàng dùng dao bổ củi chặt đầu a a hoàn, nhét vào trong hộp gỗ, nhìn thấy nàng bắt đầu học cách mưu mô, lấy lòng người khác, từ một người lương thiện trở nên tàn nhẫn, độc ác.

Lòng hắn bỗng chốc nghẹn lại, khó thở đến mức như muốn nổ tung. Cuối cùng, nàng cũng trở thành Tống Khinh Nhan mà hắn quen thuộc, nhưng hắn lại chẳng thể nào vui nổi.

Hắn chỉ có thể quay về Đại Càn.

Nhìn hoàng thành nguy nga tráng lệ, hắn từng bước một đi qua cổng chính, tiến thẳng đến đại điện, như khi còn là quốc sư Đại Càn năm xưa.

Bước vào đại điện quen thuộc, nhìn dung nhan khuynh thành trên long y, mỗi một bước chân của Triệu Khang đều trở nên nhẹ nhàng và dè dặt, sợ rằng chỉ một chút sơ sẩy cũng sẽ đánh thức giấc mộng đẹp này.

Cuối cùng, hắn dừng lại ở vị trí quen thuộc của mình, ngẩn ngơ nhìn Tiêu Linh Lung trên long ỷ, mọi lời nói xung quanh đều như gió thoảng bên tai.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, nữ đế Tiêu Linh Lung đi đến đâu, hắn liền lặng lẽ đi theo đến đó.

Trong ngự thư phòng.

Tiêu Linh Lung đang phê duyệt tấu chương, nàng mệt mỏi day day mi tâm, Lục Uyên ở bên cạnh nhìn mà xót xa: “Bệ hạ, người nghỉ ngơi một chút đi ạ.”

“Còn nhiều việc như vậy, trẫm nào dám nghỉ ngơi?” Tiêu Linh Lung cười khò: “Tiên đế băng hà, tin tức trẫm kể vị vừa truyền đến tai ba nước kia, đám người đó chắc chắn sẽ có hành động, phải sớm đề phòng mới được.”

“Ý bệ hạ là, bọn họ có thể nhân cơ hội này tấn công Đại Càn chúng ta sao?” Lục Uyên kinh ngạc.

Tiêu Linh Lung khẽ gật đầu: “Không sai.”

Nói rồi, nàng lại thở dài, trong mắt tràn đầy ưu tư: “Nếu thật sự là như vậy, Đại Càn muốn vượt qua kiếp nạn này e là rất khó.”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài ngự thư phòng đã vang lên tiếng của tổng quản thái giám Phùng Bảo: “Bệ hạ, Ninh vương điện hạ cầu kiến.”

Triệu Khang lúc này mới thu hồi tầm mắt khỏi Tiêu Linh Lung, nhìn về phía cửa ra vào.

Hắn nhìn thấy Tiêu Phi Vũ, kẻ từng cùng hắn bày mưu tính kế, cùng nhau chèn chế, cuối cùng lại bị chính tay hắn đánh chết, đang sải bước vào ngự thư phòng.

Tâm trạng Triệu Khang có chút phức tạp, nhưng ngay sau đó đã bị lời nói của Tiêu Phi Vũ làm cho chấn động.

“Bệ hạ, ba nước kia đã có động tĩnh rồi.” Giọng nói Tiêu Phi Vũ lộ rõ vẻ lo lắng.

Tiêu Linh Lung vội vàng hỏi: “Tứ thúc dò la được tin tức gì?”

Tiêu Phi Vũ gật đầu: “Lăng Vô Nhai dưới trướng của thần đã dò la được tin tức, Cảnh quốc đã bắt đầu tập kết binh mã,

thống soái chính là Hộ quốc công Từ Ninh của Cảnh quốc, chủ tướng là vị Diệp Hồng Tuyết kia, tuổi còn trẻ đã là tam phẩm võ nhân, cường giả như vậy xông pha trận mạc có thể nói là vô địch thiên hạ.”

Triệu Khang có chút hoang mang, tình huống này có gì đó không đúng lắm, rõ ràng luôn là hắn sửa kịch bản của người khác, sao bây giờ lại đến lượt người khác sửa kịch bản của hắn rồi?

Tiêu Phi Vũ, người không phải nên tiếp tục che giấu thực lực, đợi thời cơ chín muồi mới tạo phản sao?

Sao giờ đã vội vàng lộ tẩy như vậy rồi?

Trong lòng kinh hãi, Triệu Khang dường như đã nghĩ đến điều gì đó đáng sợ, hắn vội vàng rời khỏi hoàng cung, đến tòa tháp cao chín tầng của Ninh vương phủ.

Thế nhưng, hắn lại không tìm thấy Lục Tuyết Oánh, người được Tiêu Phi Vũ giấu trong tòa tháp kia.

Ngay sau đó, hắn lại xuất hiện ở Đông Vực, lần này, hắn tìm thấy Lục Tuyết Oánh, nhưng nàng ta không phải là dư nghiệt vong quốc, mà là công chúa chân chính của Lục thị hoàng triều.

Hắn quay về huyện Nguyên Giang, chứng kiến cảnh tượng dân chúng lầm lũi, Trương Long, Điều ca, Cao Tuyên đều tiều tụy, xanh xao vì đói, nằm thoi thóp trên giường.

Ngồi trong nha môn quen thuộc là một nam tử trung niên tuổi chừng bốn mươi, vẻ mặt đầy sầu muộn, trên người khoác bộ quan phục chấp vá, bụng cũng đang réo lên vì đói.

Tất cả mọi người dường như đang chờ chết, giống như cảnh tượng hắn nhìn thấy sau vô số lần luân hồi.

Chỉ là lần này, không có Triệu Khang dẫn dắt bọn họ dùng mọi thủ đoạn để sống sót, mọi chuyện đều phát triển theo quỹ đạo vốn có của nó.

Đây là một thế giới hoàn toàn không có Triệu Khang, tất cả dấu vết của hắn đều biến mất không còn một mảnh.

Sẽ không còn ai nhớ đến sự tồn tại của hắn.

Không có hấn, Tăng Diễn sẽ không giúp Đông Phương thống nhất Đại Hạ, Lục Tuyết Oánh cũng sẽ không chạy trốn đến Bắc Địa, được Ninh vương nhặt về.

Nhận thức rõ điều này, nắm đấm buông lỏng của Triệu Khang lại siết chặt.

Dù trước đó đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi sự thật bày ra trước mắt, trong lòng hấn vẫn dâng lên một nỗi khó chịu không nói nên lời.

Nhưng, bị lãng quên cũng không phải là lần đầu tiên, cho nên Triệu Khang vẫn có thể chấp nhận được.

Chỉ là, hấn rất nhanh đã lo lắng trở lại, lần này ngay cả hấn cũng không biết mọi chuyện sẽ phát triển như thế nào.

Linh Lung thì sao? Hồng Tuyết, Ngọc Phượng, Bạch Lộ, Tâm Di thì sẽ ra sao?

Hấn quay về hoàng thành Đại Càn.

Sau đó, hấn nhìn thấy Tiêu Phi Vũ kiên quyết hiến toàn bộ tài sản của Ninh vương phủ, các vương tộc khác cũng lần lượt làm theo.

Hấn cũng nhìn thấy hai lão già đáng ghét Triệu Kim Sinh và Lâm Vũ đến tìm Tiêu Phi Vũ.

Hai người bọn họ khuyên nhủ Ninh vương, thời cơ ngàn năm có một như vậy, nhất định phải nắm chắc!

Kết quả, hai người bọn họ bị Tiêu Phi Vũ chém đầu, xách đầu đến trước mặt Tiêu Linh Lung và bá quan văn võ.

Tiêu Phi Vũ ném hai cái đầu xuống đất, sau đó quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Nước nhà lâm nguy, bất kỳ ai có ý đồ bất chính đều đáng chết! Ba nước tấn công Đại Càn, thần Tiêu Phi Vũ là con cháu nhà họ Tiêu, nguyện lĩnh binh xuất chinh bảo vệ quốc gia. Nếu Đại Càn diệt vong là ý trời, vậy hãy để Ninh vương ta trở thành người đầu tiên tuần quốc!”

Khoảnh khắc ấy, cả triều đình chấn động, Triệu Khang cũng ngây người, đây có thật là Tiêu Phi Vũ mà hấn quen biết không?

Cho đến khi bãi triều.

Tiêu Linh Lung đi trước, Ninh vương đi sau nửa bước, Triệu Khang như một hồn ma lang thang cũng đi theo sau cùng.

Chỉ nghe thấy Tiêu Linh Lung lo lắng nói: “Hành động hôm nay của vương thúc có phải là quá mức quyết liệt hay không?”

Tiêu Phi Vũ cười khỏ: “Những gì bệ hạ nói đều đúng, nhưng hiện tại là thời điểm đặc biệt, chỉ có dùng thủ đoạn cứng rắn mới có thể thống nhất triều đình. Chiến trường chém giết tuy đáng sợ, nhưng nếu nội bộ xảy ra loạn lạc, chúng ta sẽ thật sự chỉ có con đường diệt vong.”

Tiêu Linh Lung suy tư gật đầu, sau đó lại nói: “Đối mặt với Diệp Hồng Tuyết, vương thúc có nắm chắc không?”

Tiêu Phi Vũ nghe vậy lại cười: “Bệ hạ cứ yên tâm, những năm qua thần cũng không phải ăn không ngồi rồi, cường giả đương thời, ngoại trừ Ngô Như Long, e rằng chỉ có Phùng công công mới có thể khiến thần dốc toàn lực chiến một trận.”

“Trận này đánh như thế nào, trong lòng thần đã có tính toán, chỉ sợ hiện tại Đại Càn chúng ta gặp nạn, dân chúng lầm than, cho nên trận chiến này tuyệt đối không thể kéo dài.”

“Vất vả cho vương thúc rồi.” Tiêu Linh Lung khẽ gật đầu.

Tiêu Phi Vũ cười nói: “Đều là chuyện thần tử nên làm.”

Triệu Khang đứng bên cạnh nghe, vẻ mặt phức tạp, nhân thiết của Tiêu Phi Vũ thay đổi quá lớn, khiến hắn nhất thời khó mà tiếp thu được.

Chương 1015 - Canh Bạc

Mặc dù Tiêu Phi Vũ đã thay đổi, trở thành một con người khác, nhưng Triệu Khang vừa khó lòng chấp nhận, vừa cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

Ít nhất lần này có Tiêu Phi Vũ toàn lực tương trợ, nước Càn hắn sẽ không gặp vấn đề gì quá lớn.

Dù sao năng lực của Tiêu Phi Vũ vẫn còn đó.

Chỉ là để chắc chắn mọi việc đều ổn, Triệu Khang vẫn đi gặp một người.

Hắn dường như đã quên mất, cho dù đối phương có ý đồ phản bội, thì với tình trạng hiện tại của hắn, nàng ta cũng chẳng thể làm gì được.

Y phục đỏ rực, những bước múa uyển chuyển khiến vô số người vỗ tay tán thưởng.

Có câu “Thương nữ bất tri vong quốc hận, cách giang do xướng hậu đình hoa” (Kỹ nữ nào biết đến nỗi nhục mất nước, bên kia sông vẫn hát “Hậu đình hoa”), có lẽ chính là để miêu tả cảnh tượng này.

Tần Ngọc Phượng.

Ánh mắt Triệu Khang ngây dại nhìn nàng say sưa ca múa trên đài, nàng trong bộ y phục đỏ rực như tinh linh lửa rực rỡ, mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười đều yêu kiều động lòng người.

Người gảy đàn cho nàng là Liễu Tương Âm, người ngâm nga câu hát là Mai Nhược Lan.

Ba vị kỹ nữ hàng đầu kinh thành.

Triệu Khang hòa cùng đám đông xem đến tận đêm khuya, cho đến khi khách khứa tản đi hết.

Nhìn thấy Tiêu Phi Vũ giá lâm, Triệu Khang thâm mắng: “Ta đã biết mà, tên Bồng Tiên nhà ngươi nhất định không có ý tốt!”

Thế nhưng khi Tiêu Phi Vũ mở miệng, hắn liền biết mình đã nghĩ sai.

Nhìn ba vị kỹ nữ, Tiêu Phi Vũ mỉm cười: “Lần này cần ba vị giúp ta một việc.”

Liễu Tương Âm vội nói: “Điện hạ nói quá lời rồi, có gì cần cứ phân phó, chúng ta nhất định dốc lòng.”

Mai Nhược Lan tiếp lời: “Nếu không có điện hạ, e là chúng ta đã bị người đời chèn ép hoặc chết đói đầu đường rồi.”

“Điện hạ cứ nói, cần chúng ta làm gì?” Tần Ngọc Phượng lên tiếng.

Tiêu Phi Vũ khẽ gật đầu: “Đại chiến sắp tới, ta muốn ba vị biểu diễn ca múa để quyên góp lương thảo quân nhu.”

Ba người nghe xong đều có chút kinh ngạc, Mai Nhược Lan nghi hoặc hỏi: “Điện hạ, việc này dựa vào chúng ta có thể làm được sao?”

Tiêu Phi Vũ vắt chéo chân, tựa hồ lại trở về dáng vẻ bất cần đời, phóng khoáng của vị vương gia ngày nào: “Nhược Lan à, đây là người xem thường danh tiếng của mình rồi. Chỉ cần dựa vào danh tiếng của ba người các người, lấy danh nghĩa biểu diễn từ thiện, những thương nhân hay công tử nhà giàu kia tuyệt đối sẽ ủng hộ, dù sao với đám người đó, điều quan trọng nhất chính là thể diện.”

Ba người nhìn nhau, sau đó đồng loạt gật đầu: “Chúng ta nghe theo điện hạ.”

“Vậy thì vất vả cho ba vị chuẩn bị cho tốt, việc này mà thành, danh tiếng của ba vị sẽ càng vang xa, bộ hạ có khi còn ban thưởng cũng nên, dù sao cũng coi như là ra sức vì nước.”

Nghe giọng điệu trêu đùa của Tiêu Phi Vũ, Triệu Khang mới cảm thấy bản thân quả thực có phần lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Dưới sự sắp xếp của Tiêu Phi Vũ, một buổi biểu diễn từ thiện long trọng được tổ chức tại kinh thành. Đúng như lời Tiêu Phi Vũ, danh tiếng của ba kỹ nữ hàng đầu kinh thành đã thu hút vô số thương nhân, gia tộc quyền quý đến ủng hộ.

Số lượng ngân phiếu và lương thực được quyên góp ngày càng nhiều.

Triệu Khang thậm chí còn nhìn thấy một người con gái khiến hắn ngày đêm nhung nhớ.

Ngô Tâm Di.

Nàng quyên góp hai vạn thạch lương thực, trở thành người quyên góp nhiều nhất trong số các thương nhân.

Đứng bên cạnh người con gái này, nhìn người phụ nữ đã sinh cho mình đứa con duy nhất, hắn nhìn nàng, nhưng nàng lại không hề hay biết.

Ngay cả Tâm Di cũng không nhớ rõ hắn nữa sao?

Tiếng ca múa trên đài vẫn tiếp tục, nhưng hắn lại thất hồn lạc phách bước ra khỏi đó, trở về hoàng cung nhìn Linh Lung

đang phê duyệt tấu chương, và Tiêu Huyền Sách đang bị đánh mông vì tội lười học.

Lúc này, thằng bé cũng chỉ mới mười một tuổi.

Hắn lại đến nước Cảnh, nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết trong quân doanh đang dẫn dắt binh lính luyện tập, những binh sĩ nước Cảnh thiện chiến kia không biết lần này lại cướp đi bao nhiêu sinh mạng trên chiến trường.

Hắn lại đến bên cạnh Tào Bạch Lộ, người vợ bé nhỏ này vẫn tiếp tục bán tin tức ở Phong Vân Lâu.

Nàng lười biếng tựa vào trường kỷ, một tay cầm tẩu thuốc ngọc, hít vào thở ra, tư thế vô cùng quyến rũ.

Hắn trong nháy mắt đã đến vương quốc Khắc Lỗ ở hải ngoại, lúc này, hắn muốn đi đâu chỉ cần một ý nghĩ, dường như có thể làm bất cứ điều gì nhưng cũng chẳng thể làm gì, chỉ là một linh hồn cô độc, vô định.

Sau đó, nhìn thấy cô bé tóc vàng như búp bê vẫn còn nhỏ xíu, Triệu Khương không khỏi có chút lúng túng.

Lúc trước, khi đến Dương Châu, Elizabeth chỉ mười chín tuổi, bốn năm sau, cô bé này vẫn chỉ là một cô nhóc, nhìn cô bé vui đùa trong vườn hoa, Triệu Khương không khỏi mỉm cười, mau lớn lên nhé.

Cuối cùng, hắn đến nước Tề, nhưng không phải để gặp Tống Khinh Nhan.

Mà là đến gặp Lưu Yên Nhiên.

Nàng cũng còn rất trẻ, chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi, lúc này đang mài mực vẽ tranh.

Sau đó ngẩng đầu lên, ra ý cho nha hoàn lui xuống, nhìn về phía Triệu Khang, mỉm cười: “Người đến rồi. Sao giờ này mới đến gặp ta?”

“Người quả nhiên nhìn thấy ta.” Triệu Khang thản nhiên nói.

“Vẫn là giọng điệu lạnh lùng như vậy.”

Giọng điệu Lưu Yên Nhiên có chút bất đắc dĩ, sau đó lại cười đầy ẩn ý: “Ta đương nhiên có thể nhìn thấy người, dù sao hiện

tại người nắm giữ tất cả là người, nhưng ta cũng từng như vậy, thế nào? Cảm giác này ra sao?”

Triệu Khang nhú mảy: “Nói rõ ràng đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

Lưu Yên Nhiên lắc đầu: “Đây chính là lựa chọn khác mà người đã dành cho mình, để ta thay thế. Để mọi thứ trở về như ban đầu, nhưng bởi vì trước đó người đã nhiều lần phá vỡ dòng thời gian.”

“Cho nên lần này cũng vậy, những người phụ nữ kia, những người vốn không nên xuất hiện cùng một thời đại, đều cùng lúc tụ tập lại, nói một cách nào đó, cũng coi như là một loại sống lại sau khi chết.”

“Chỉ là lần này, bọn họ đều đã quên người, cũng sẽ không nhớ đến người.”

Triệu Khang nhú mảy, Lưu Yên Nhiên lúc này đứng dậy đi đến bên cạnh hắn, dang tay ôm lấy hắn, nàng ta không chỉ nhìn thấy mà còn có thể chạm vào hắn!

“Ta đã nói rồi, người có thể ở bên người mãi mãi chỉ có ta, người yêu người nhất cũng chỉ có ta.”

Triệu Khang đẩy nàng ta ra: “Yêu cái con khi.”

Nhìn bóng dáng hắn biến mất trong chớp mắt, Lưu Yên Nhiên cười nghiêng ngả, nhưng cũng không ngăn cản được Triệu Khương.

Nàng ta cũng là người bị Triệu Khang giam cầm.

Lau nước mắt, Lưu Yên Nhiên tiếp tục hoàn thành bức tranh dang dở, vừa vẽ vừa lẩm bẩm: “Triệu Khang, chờ đến khi người nhìn thấy bọn họ yêu người khác, cùng người khác đầu bạc răng long, cũng chính là lúc linh hồn chấp niệm điên cuồng của người bắt đầu sụp đổ, ta đã nói với người rồi, người có thể giết chết người, chỉ có chính bản thân người.”

“Từ khi người chuẩn bị hai tay, ta đã biết, con đường người dành cho mình là một con đường chết, buông tha cho tất cả mọi người, cho chúng sinh một cuộc sống mới, cũng buông tha cho chính mình, hồn phi phách tán.”

“Bây giờ, chúng ta hãy đánh cược một ván, xem là Công Tôn Vân Tú khôi phục trí nhớ tìm đến người trước, hay là người tự hủy hoại bản thân trước!”

.....

Cuộc chiến tam quốc đánh Càn từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc không kéo dài bao lâu, chỉ vồn vện vài tháng.

Trở thành người ngoài cuộc, Triệu Khang lúc này ngồi trên tường thành Kim Lân Quan, nhìn Tiêu Phi Vũ chiến thắng trở về trong sự chào đón của vô số tướng sĩ.

Hắn bĩu môi: “Có gì mà ghê gớm. Năm đó nếu không phải tên khốn nhà ngươi kéo chân, thì ta cũng thắng như vậy rồi!”

Chương 1016 - Không có ta, các nàng đều sống tốt

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng Triệu Khang vẫn dâng lên muôn vàn cảm xúc.

Suốt mấy tháng trời, hắn chứng kiến hết thấy những gì diễn ra trên chiến trường. Hắn nhìn thấy Tiêu Phi Vũ nghiền nát Diệp Hồng Tuyết, thậm chí suýt chút nữa lấy mạng nàng.

Con giận bốc lên ngàn ngút khiến hắn chỉ muốn lao ngay ra cho Tiêu Phi Vũ một trận.

Tiếp đó, hắn lại thấy Tiêu Phi Vũ dẫn dắt thiết kỵ Đại Càn, xuyên qua hàng trăm dặm, đánh tan liên quân tam quốc. Với võ công cái thế, Tiêu Phi Vũ khiến kẻ địch khiếp sợ, đại bại toàn quân.

Lúc này, Tiêu Phi Vũ tuy chưa đạt đến Nhị phẩm, nhưng có thể nói là hiếm có địch thủ trên đời.

Thắng lợi này của Đại Càn có được chính là nhờ vào võ công cái thế của Tiêu Phi Vũ. Hắn đã đánh bại liên tiếp nhiều cao thủ tam quốc.

Nếu không có người ra tay tương trợ, e rằng Diệp Hồng Tuyết đã bỏ mạng dưới tay Tiêu Phi Vũ.

Rời khỏi rừng cây, Triệu Khang xuất hiện trong doanh trại cấm quân.

Hắn nhíu mày nhìn Diệp Hồng Tuyết đang dùng chân khí chữa trị cho một nam tử trẻ tuổi. Sắc mặt nam tử trắng bệch, hơi thở mong manh, chính là người đã xông ra đỡ cho Diệp Hồng Tuyết một chương của Tiêu Phi Vũ, giúp nàng thoát chết.

Nhưng cái giá phải trả cho một chương ấy là kinh mạch toàn thân đứt đoạn.

Nghe nam tử bảo nàng đừng phí công vô ích, Diệp Hồng Tuyết lạnh lùng quát lên, giọng nói pha chút bức bối: “Bớt nói nhảm, ngươi vì cứu ta mới ra nông nỗi này, dù phải hy sinh cả đời, ta cũng sẽ chữa khỏi cho ngươi!”.

Triệu Khang cũng cảm thấy bức bối, trong lòng như có gì đó chặn lại, khó chịu vô cùng. Hắn lặng lẽ rời khỏi doanh trại.

Dưới ánh trăng đêm, chỉ còn lại hắn cùng muôn ngàn vì sao.

Khi Tiêu Phi Vũ dẫn đại quân khai hoàn trở về kinh đô, Ninh vương trở thành anh hùng của Đại Càn. Nữ đế Tiêu Linh Lung thân chinh dẫn bá quan văn võ ra khỏi thành mười dặm để nghênh đón.

Tiêu Phi Vũ trở thành trụ cột của Đại Càn.

Nhìn Tiêu Phi Vũ đang đón nhận sự tung hô của bá tánh và quan lại, Triệu Khang chợt cảm thấy, có lẽ như vậy cũng tốt.

Trận chiến này đã cho Chu, Tề, Cảnh thấy rõ sức mạnh khủng khiếp của Tiêu Phi Vũ. Giờ đây, Đại Càn có một vị thần hộ mệnh hùng mạnh, chúng nào dám manh động?

Nhưng điều gì đến rồi cũng sẽ đến.

Nhìn thấy Trương Thánh cùng Diệp Hồng Tuyết, Lý Mộc Thanh, Lưu Hán Long đến đây, Triệu Khang biết rõ mục đích của bọn họ. Hắn liếc nhìn hoàng cung, cười lạnh một tiếng:

“Lúc trước thì xưng vương thúc, bây giờ lại xưng tiên vương thúc, lần này xem ngươi làm sao đây!”.

Rời khi nhìn thấy nam tử trẻ tuổi bên cạnh Diệp Hồng Tuyết, tâm trạng Triệu Khang lại trở nên tồi tệ.

Văn đầu diễn ra đúng như dự kiến.

Đối mặt với Trương Thánh của Đại Chu, lần này ngay cả Tiêu Phi Vũ cũng không thể làm gì được. Nhìn Tiêu Linh Lung ủ rũ, Lý Mộc Thanh nhảy lên nhảy xuống như con khỉ, Triệu Khang vừa đau lòng vừa tức giận, chỉ muốn lao lên biến tên Tam hoàng tử Đại Chu này thành tro bụi!

...

Trong ngự thư phòng.

Tiêu Linh Lung ngồi bên cửa sổ, ánh mắt thần thờ. Nàng vừa đau lòng vừa hối hận vì để mất mạch khoáng sản. Mãi đến khi nghe tin Tiêu Phi Vũ cầu kiến, nàng mới hơi lấy lại tinh thần.

“Bệ hạ đừng quá tự trách.”

Sau khi ngồi xuống, Tiêu Phi Vũ lên tiếng an ủi. Tiêu Linh Lung gượng cười: “Lần này là do trẫm quá tham lam.”

Tiêu Phi Vũ lắc đầu: “Bệ hạ không cần phải nói như vậy. Với năng lực hiện tại của Đại Càn, chúng ta quả thực không thể một mình chiếm lấy mạch khoáng sản. Thần có một bản tấu chương của quan lại trình lên, thần thấy rất thú vị, bệ hạ xem thử?”

Tiêu Linh Lung gật đầu. Tiêu Phi Vũ đưa tấu chương cho nàng, nói: “Bản tấu chương này là do một vị tân khoa viết, trong đó có mười sáu kế sách trị quốc an bang, bao gồm khoa cử, ruộng đất, thủy lợi, biên phòng...”

Tiêu Linh Lung vừa nhìn đã lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng ngắt đầu: “Vương thúc, người này hiện đang ở đâu? Đây chắc chắn là một nhân tài hiếm có!”

Tiêu Phi Vũ mỉm cười: “Thần cũng nghĩ vậy. Vì vậy, sau khi nhận được tấu chương, thần đã lập tức phái người đi tìm. Không bao lâu nữa, người này sẽ được đưa đến kinh đô.”

“Thật là tốt quá. Người này phân tích tình hình Đại Càn vô cùng chính xác, kế sách đưa ra cũng đều là thượng sách. Không ngờ trong số các quan lại lại có kỳ tài như vậy.”

Nhìn Tiêu Linh Lung vui mừng, Triệu Khang thò đầu ra sau lưng Tiêu Phi Vũ, liếc nhìn bản tấu chương, cũng không khỏi gật gù.

Những thứ này bây giờ hẳn muốn viết ra cũng không khó, nhưng nếu là lúc trước, thì thôi vậy.

Ngoài kiếm tiền, hẳn chẳng còn hứng thú với thứ gì khác.

Khi vị tân khoa kia được đưa đến kinh đô, nhìn thấy bộ quan phục màu lam trên người hẳn ta, dung mạo trẻ trung và cách Tiêu Linh Lung gọi “khanh” hết lời khen ngợi, Triệu Khang cau mày suốt cả ngày.

Hắn rời khỏi kinh đô, đến Thanh Châu.

Hắn nhìn thấy Ngô Tâm Di bận rộn với đủ thứ chuyện lớn nhỏ của Ngô gia. Sau khi quyên góp lương thực, Ngô gia được Tiêu Linh Lung khen ngợi, danh tiếng càng thêm vang dội.

Những kẻ muốn “dựa hơi” hay kết thông gia với Ngô gia gần như đập nát cửa nhà. Chỉ trong hai ngày ở đây, Triệu Khang đã chứng kiến Ngô Tâm Di từ chối lời cầu hôn của mười tám gia đình.

Sau đó, hắn đến Phong Vân Lâu, nhìn thấy Tào Bạch Lộ ứng phó với các lộ nhân sĩ giang hồ.

Nữ tử thông minh này sắp làm một việc lớn: tổ chức đại hội võ lâm ở Đại Càn. Hắn theo xem náo nhiệt mấy ngày, rồi lại cảm thấy nhàm chán.

Với nhãn giới hiện tại của hắn, cho dù là Ngô Như Long cũng chỉ như trẻ con đánh nhau mà thôi.

Hắn lại đến Tề quốc, đến phủ Thượng thư Lễ bộ.

Nữ chủ nhân của Chu phủ bây giờ đã là Tổng Kinh Nhan. Trong lòng nàng, có lẽ vẫn đang tính toán cách báo thù Chu Nhạc.

“Thú cưng” Elizabeth ở nước ngoài đã từ một cô búp bê sứ biến thành một bé gái, có lẽ không bao lâu nữa sẽ trở thành nữ hoàng.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, xuân đi thu đến.

Triệu Khang, hồn ma lang thang, nhà ở khắp nơi, cứ như vậy đi hết nơi này đến nơi khác, năm này qua năm khác.

Về mặt hắn ngày càng trở nên thờ ơ, im lặng.

Hắn chứng kiến Đại Càn ngày càng cường thịnh dưới sự trị vì của Tiêu Linh Lung, trở thành một đời nữ đế kiệt xuất. Hắn cũng chứng kiến Tiêu Huyền Sách ngày càng trầm ổn, chững chạc dưới sự dạy dỗ của Ninh vương, dần dần có phong thái của bậc đế vương.

Hắn còn thấy được vẻ mặt do dự, băn khoăn của Tiêu Linh Lung khi có người nhắc đến chuyện chung thân đại sự.

Võ công của Diệp Hồng Tuyết lần này không bị phê bỏ. Nàng trở thành cao thủ Nhị phẩm thứ ba sau Ngô Như Long và Tiêu Phi Vũ. Trong trận quyết đấu với sư phụ, nàng đã dùng nửa chiêu đánh bại Võ đế Ngô Như Long, trở thành nữ võ thần danh xứng với thực.

Bên cạnh vị nữ võ thần này luôn có một nam tử kề vai sát cánh.

Đệ nhất mỹ nhân Thanh Châu, Ngô Tâm Di, sau nhiều năm kinh doanh, đã trở thành người giàu nhất Đại Càn, giàu có vô địch thiên hạ.

Muội muội Ngô Thanh Loan trở thành Thái tử phi của Huyền Sách, tương lai là hoàng hậu Đại Càn.

Tào đương gia của Phong Vân Lâu chiêu mộ nhân tài võ lâm, mạng lưới tình báo trải khắp bốn nước. Nghe đồn, vị Tào đương gia được vạn người kính ngưỡng này là một nữ tử.

“Thú cưng” cuối cùng cũng trưởng thành, một lần nữa trở thành nữ hoàng của đất nước, dẫn theo hạm đội ra khơi tìm kiếm quốc gia được ghi chép trong cổ tịch.

Ngọc Phượng trở thành vũ tiên nổi tiếng bốn nước, người cầu hôn thậm chí còn có cả hoàng thân quốc thích.

Nguyên Giang huyện.

Dân chúng Nguyên Giang năm xưa, người chết đói, người phiêu bạt tha phương. Vị tri huyện trung niên kia cuối cùng cũng không tìm ra lối thoát, tự sát chuộc tội.

Nằm giữa ba ngọn núi, không có tiềm năng phát triển, Nguyên Giang huyện dần trở nên hoang phế.

Triệu Khang nằm trong nha môn cũ nát, ngửa đầu nhìn trời sao.

Có lẽ không lâu nữa, Linh Lung sẽ thoái vị, nhường ngôi cho Huyền Sách, sau đó hạ giá lấy vị tân khoa kia làm phò mã.

Hồng Tuyết, sau khi đạt đến đỉnh cao võ học, tỷ thí một trận với Tiêu Phi Vũ, sẽ cùng nam tử năm xưa hy sinh cứu nàng sống cuộc sống bình dị.

Ngọc Phượng sẽ gả cho một vị hoàng tộc, từ nay bước lên mây xanh, hưởng hết vinh hoa phú quý.

Bạch Lộ, Tâm Di, Elizabeth cũng vậy.

Triệu Khang, người đã nhiều năm không cười, bỗng bật cười. Hắn nhớ đến một chuyện, sau khi trở thành hồn ma, hắn từng tự an ủi mình rằng sau này có thể “nhìn trộm” các nàng.

Nhưng ngần ấy năm qua, hắn chưa từng làm việc đó dù chỉ một lần.

Có lẽ, khi hắn hiểu ra rằng các nàng không còn nhớ đến hai chữ “Triệu Khang”, thì các nàng cũng không còn là những người con gái trong lòng hắn nữa.

Thì ra không có ta, các nàng đều sống tốt.

Vàng trắng tròn vành vạnh xuyên qua mái nhà đổ nát, chiếu sáng chiếc giường gỗ ọp ẹp nơi Triệu Khang đang nằm.

Nàng còn nhớ ta không?

Sao ta tìm nàng mãi không thấy?

Chắc hẳn nàng vẫn luôn tìm ta, phải không?

Nhìn vàng trắng dần mờ ảo, Triệu Khang khẽ nhắm mắt. Những vết nứt xuất hiện trên người hắn, khiến hắn như một món đồ sứ chi chít đường vân băng.

Đừng tìm nữa, ta buông tha cho các nàng rồi.

Chương 1017 - Thắng một lần là đủ

Vì chấp niệm điên cuồng muốn thay đổi trật tự một phương thế giới, tất cả mọi thứ trên thế giới này đều bị chính hắn giam cầm.

Lần lượt trùng sinh, những người hấn yêu thương chính là ý nghĩa tồn tại của thế giới này.

Từng có được, cũng từng đánh mất.

Giờ đây, tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Khoảnh khắc này, vạn vật đều bắt đầu trở về đúng quỹ đạo của nó. Khi linh hồn kiên cường đến mức dị thường ấy bắt đầu sụp đổ, tựa như đồ sứ tinh xảo vỡ vụn từng mảnh...

Phương xa nơi đế đô, Nữ Đế Thần Hoàng bỗng cảm thấy tim đập nhanh, hốt hoảng đánh đổ chén trà trong tay!

Cả triều văn võ trong ngự thư phòng đều giật mình, vội vàng đứng dậy.

“Bệ hạ!”

Triệu Nguyên, người đã là Thượng thư Lại bộ Đại Càn, lo lắng tiến lên, gương mặt tuần tú tràn đầy quan tâm. Vị thiên chi kiêu tử chưa đến ba mươi tuổi này đã là đối tượng nịnh bợ của vô số người trong triều.

Hắn ta có thể sánh ngang với Uy Vũ Vương Tiêu Phi Vũ.

Hai người một trong một ngoài, cộng thêm Nữ Đế Thần Hoàng Tiêu Linh Lung, quân thần đồng lòng, mới khiến cho Đại Càn ngày càng cường thịnh.

Thậm chí còn có lời đồn, sau khi Nữ Đế thoái vị sẽ kết tóc cùng vị Thượng thư Lại bộ này.

Quyền thế như vậy, quả thật có thể nói là “nhất nhân phía dưới, vạn nhân phía trên”.

Thế nhưng, điều khiến Triệu Nguyên không ngờ tới chính là, Tiêu Linh Lung, người từng đối xử với hắn ôn hòa như ngọc nay lại đột nhiên đẩy hắn ra: “Đừng tới gần trẫm!”

Tiêu Linh Lung hoảng sợ kêu lên, dung nhan tuyệt mỹ tràn đầy kinh hoàng, bất an nhìn về phía bầu trời đêm đen kịt ngoài ngự thư phòng.

Nữ Đế Thần Hoàng vội vàng chạy ra ngoài, các vị văn võ đại thần lo lắng đuổi theo.

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ, người làm sao vậy?”

“Mau truyền ngự y!”

Chạy ra khỏi ngự thư phòng, ánh mắt xinh đẹp nhìn quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó, Tiêu Linh Lung tóm lấy một vị Tham sự Phủ Tham sự.

Rồi lại đẩy hắn ta ra, miệng lẩm bẩm.

“Không phải!”

“Không phải như vậy!”

“Rốt cuộc là ai?!”

“Người rốt cuộc là ai! Đừng đi!”

Vị Nữ Đế được xem là minh quân thời trung hưng của Đại Càn lúc này lại bật khóc, hoảng loạn nhìn các vị văn võ bá quan như đang cầu xin điều gì đó.

Ninh Vương Tiêu Phi Vũ bước lên, ánh mắt vị Uy Vũ Vương này chớp động, đầy do dự như cũng đang tìm kiếm ai đó.

“Bệ hạ!”

“Vương thúc!”

Tiêu Linh Lung nắm chặt lấy tay áo bào phục của hắn, giọng nói yếu ớt như cầu xin: “Hắn là ai? Hình như hắn muốn đi rồi! Ta không nhớ nổi, hắn ở đâu?”

“Bệ hạ bình tĩnh!”

Giọng điệu Tiêu Phi Vũ cũng trở nên gấp gáp, trái tim luôn trầm ổn không hiểu sao lại bắt đầu rối loạn, như thể có một người hoặc một thứ gì đó rất quan trọng sắp sửa rời xa.

Khiến hắn cũng trở nên bối rối, vừa an ủi Tiêu Linh Lung đang suy sụp, Tiêu Phi Vũ vừa nhìn về phía màn đêm thăm thẳm, buột miệng hỏi: “Người là ai? Ở đâu?”

Trên đường đến đất Đại Càn.

Diệp Hồng Tuyết, người vốn định đến khiêu chiến Tiêu Phi Vũ, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu, khiến những người đi theo sợ hãi.

“Diệp đại nhân! Người sao vậy?”

Thanh niên vội vàng thúc ngựa đến bên cạnh, ánh mắt tràn đầy lo lắng. Diệp Hồng Tuyết hiện tại đã bước vào Nhị phẩm, thậm chí còn dùng nửa chiêu đánh bại Võ Đế Ngô Như Long, chỉ cần đánh bại Tiêu Phi Vũ nữa, e rằng sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất. Một nữ tử cường đại như vậy, tại sao lại đột nhiên bị thương?

Máu tươi nơi khóe môi đỏ thẫm như hoa, Nữ Võ Thần ôm ngực thở dốc, tim đau như bị vạn tiễn xuyên tâm: “Ta không biết, hình như hẳn xảy ra chuyện rồi, ta... ta không nhớ nổi nữa.”

Diệp Hồng Tuyết đập mạnh vào đầu, ánh mắt thanh niên bên cạnh có chút ảm đạm. Năm đó được cứu mạng, hẳn may mắn được đi theo bên cạnh vị Thần Nữ này.

Lâu dần, tự nhiên nảy sinh tình cảm ái mộ. Nhưng mỗi khi hẳn lấy hết can đảm nói ra tâm ý của mình, nữ tử trước mặt đều lấy lý do không nhớ nổi một người nào đó để từ chối.

Một người sống sờ sờ, rốt cuộc không thể sánh bằng một ảo ảnh ngay cả tên cũng không thể nói ra sao?

Phong Vân Lâu.

Phong Vân Lâu chủ, người được võ lâm hiện nay kính nể, gào thét đến khàn cả giọng: “Tìm! Dốc toàn lực tìm hẳn cho ta, dù sống hay chết cũng phải tìm được hẳn!”

Ngô gia Thanh Châu.

Ngô Thanh Loan lo lắng nhìn đại tỷ của mình đột nhiên nôn ra máu không ngừng. Nữ tử cố nén đau đớn như xé ruột xé gan: “Thanh Loan, đi! Mau đến đế đô cầu xin tam muội, nhờ nàng ấy giúp ta. Hình như ta nhớ ra rồi, dù thế nào ta cũng phải gặp lại hẳn.”

Xuân Phong Lâu.

Nữ tử bừng tỉnh, khóc lóc kể lại với tỷ muội tốt bên cạnh: “Không phải mơ, là thật! Hẳn từng nói ta là thê tử của hẳn, hẳn đã nói trước mặt tượng thần, cầu xin Bồ Tát phù hộ ta bình an vô sự, hẳn từng đưa ta lên đỉnh núi tuyết ngắm bình minh, thật sự không phải mơ.”

Tề quốc.

Lễ bộ Thượng thư phủ, Tổng Kinh Nhan cười nhìn Chu Nhạc đang ngậy người trước mặt, trong tay nàng ta siết chặt một cây trầm vàng, dùng đầu trầm sắc nhọn rạch lên gương mặt diễm lệ của mình từng đường máu.

Sau đó thản nhiên cười nói: “Lão gia, người hủy hoại nửa đời trước của ta, ta vốn muốn trả thù người cho hả giận, nhưng hiện tại ta không muốn nữa, bởi vì có một người đang đợi ta, ta không biết hắn là ai, cũng không biết hắn ở đâu.”

“Cho nên hiện tại ta muốn rời khỏi đây, đi tìm hắn, ở bên cạnh hắn làm một người vợ hiền mẹ tốt.”

Nói xong, nữ tử một tay cầm cây trầm đang nhỏ máu, một tay kéo theo Chu Minh đang sợ hãi, không để ý đến Chu Nhạc đang chết lặng trong đại sảnh, cứ thế bước ra khỏi Chu phủ.

Chu Minh đứng ngậy người một lúc lâu mới hoàn hồn, vội vàng lên tiếng: “Nương, người...”

“Nương không sao, nương chỉ là nhớ một người, rất nhớ rất nhớ...”

Đêm đen như mực, biển cả mênh mông.

Một nữ tử tóc vàng bước ra khỏi khoang thuyền, nhìn đám thuộc hạ xung quanh, không chút do dự lên tiếng: “Thay đổi hải trình.”

Có người dè dặt lên tiếng: “Nữ vương bệ hạ, hiện tại mà thay đổi hải trình, sẽ làm chậm trễ hành trình của chúng ta.”

Nhìn về phía biển cả sâu thẳm, Elizabeth siết chặt nắm tay: “Ta biết, nhưng nếu ta không tìm được hắn, không gặp hắn một lần, cả đời này chết cũng không cam lòng!”

Tình yêu, chưa bao giờ là sự hy sinh đơn phương!

Có lẽ người mà bạn yêu sâu đậm, vào lúc bạn không hề hay biết, cũng đang yêu bạn tha thiết.

Vàng trắng tròn vành soi sáng mái hiên đỏ nát.

Một bóng hình thướt tha lướt đến, những mảnh ánh sáng vỡ vụn trên bầu trời, chỉ có mình nàng ta nhìn thấy. Nàng ta vươn bàn tay trắng nõn thon dài, cẩn thận thu nhặt từng chút một, không dám bỏ sót dù chỉ là một mảnh vụn nhỏ bé.

Cho đến khi thu thập đủ tất cả ánh sáng, nàng ta nắm chặt tay, nhẹ nhàng áp lên mặt, giọng nói dịu dàng như đang thủ thi: “Có lẽ ta không nên trở thành người. Nhưng lần này là ta thắng, mà ta chỉ cần thắng một lần này là đủ.”

Lời còn chưa dứt.

Một đạo kiếm quang chậm chạp ập đến, mang theo sát ý ngập trời.

Kiểm khí sắc bén kia đủ để phá hủy tất cả mọi thứ trên thế gian này, sát ý bao trùm cả cửu thiên thập địa.

“Lưu Yên Nhiên! Trả hấn lại cho ta!”

Chương 1018 - Yêu chàng hơn cả các người

Một kiếm kinh thiên!

Kiểm quang xuyên thấu thân thể, kiếm khí trong nháy mắt xoáy nát tất cả xung quanh! Nếu có thể thấy được cảnh này, có lẽ Triệu Khang sẽ hiểu rõ thế nào mới là đỉnh cao võ đạo chân chính!

Toàn bộ Nguyên Giang huyện dường như đều bị bao phủ dưới một kiếm này.

Thân ảnh Lưu Yên Nhiên bỗng trở nên hư ảo, nàng siết chặt nắm tay phải, nhìn về phía người vừa đến.

Một thân bạch y, một dung nhan tuyệt mỹ, là tiếc nuôi lớn nhất của Triệu Khang, cũng là dị số lớn nhất của thế giới này.

Bị một kiếm xuyên tim, Lưu Yên Nhiên mỉm cười xoay người nhìn nữ tử đến muộn.

Đôi mắt đẹp kia đỏ ngầu như ác quỷ từ địa ngục, dung nhan tuyệt mỹ tràn đầy hận ý và đau đớn như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Sắc mặt Lưu Yên Nhiên trắng nhợt, đối diện với tồn tại có thể giết chết mình, nàng vẫn ung dung cười nói: “Người đến muộn rồi, Công Tôn đại gia.”

Công Tôn Vân Tú, hay nên gọi là Tào Kiêm Hà hoặc Triền Sầu Mi, một thân kiếm ý thông thiên, chấn động cổ kim, vô song thiên hạ, lúc này phô bày toàn bộ, nếu ánh mắt có thể giết người, Lưu Yên Nhiên đã sớm chết không toàn thây.

Đôi đồng tử như ma kia khẽ mở, đôi môi đỏ thắm tràn đầy sát ý: “Nếu không phải là ngươi! Nếu không phải là ngươi, ta sao lại đến muộn! Nếu không phải là ngươi! Hắn sao lại không tìm được ta! Tại sao lại không tìm được ta!”

Đôi mắt với Công Tôn Vân Tú đầy sát khí, Lưu Yên Nhiên một thân cung trang vàng nhạt lắc đầu cười: “Công Tôn đại gia, ngươi sai rồi.”

Nàng ngồi xuống, siết chặt tay, giải thích với Công Tôn Vân Tú: “Triệu Khang không tìm được ngươi, là bởi vì lần này hắn thay ta trở thành người nắm giữ thế giới này.”

“Ngươi là dị số lớn nhất thế giới này, thậm chí còn hơn cả Triệu Khang. Sức mạnh của ngươi, theo lời giang hồ thuật sĩ, bản thân đã có thể che giấu hết thủy thiên cơ, giống như trước kia, trước khi ta thành người, ta muốn tìm chuyển thể của ngươi, thừa dịp ngươi chưa thức tỉnh để giết ngươi, nhưng lại không cách nào tìm thấy sự tồn tại của ngươi.”

“Lần này Triệu Khang thay ta, cho nên hắn tự nhiên không tìm được ngươi.”

Nhìn Công Tôn Vân Tú khí tức bất ổn, Lưu Yên Nhiên tiếp tục nói: “Đây là lựa chọn hắn đã để lại từ lần luân hồi đầu tiên. Trước đây, hắn luôn tràn đầy hy vọng, chỉ cần có một chút khả năng cũng sẽ liều mạng bắt lấy, bất kể phải bắt đầu lại bao nhiêu lần.”

“Nhưng lần này hắn đã lựa chọn khác, hắn buông tha cho các ngươi, cho các ngươi cuộc sống mới. Đồng thời cũng buông tha cho chính mình.”

Sát ý trong lòng sôi sục, Công Tôn Vân Tú cố gắng bình tĩnh lại, mặc dù nàng hiện tại rất muốn giết chết Lưu Yên Nhiên trước mặt, không biết nên gọi là người hay là thần.

Nhưng giống như đối phương vừa nói, Triệu Khang chỉ cần có một chút hy vọng cũng sẽ liều mạng bắt lấy, nàng cũng vậy.

Từ Triển Sầu Mi lúc ban đầu đến Công Tôn Vân Tú bây giờ, Triệu Khang luân hồi bao nhiêu lần, nàng liền tìm hắn bấy nhiêu lần, cho nên hiện tại nàng chỉ thần nhiên hỏi: “Làm sao để cứu hắn!”

Lưu Yên Nhiên nhìn nắm tay mình, cười khinh bỉ: “Người cứu không được hắn, người tuy mạnh mẽ, nhưng chỉ là mạnh mẽ bản thân mà thôi. Hắn vừa chết, liền đến lượt ta nắm giữ tất cả.”

“Làm sao để cứu hắn!” Công Tôn Vân Tú lạnh giọng lặp lại.

Lưu Yên Nhiên lại cười nói: “Cứu hắn? Công Tôn đại gia, người kiếp trước là Viện trưởng Thư Viện Đại Chu, học thức uyên bác. Người cho rằng thế nào mới là cứu hắn?”

Thấy đối phương không trả lời, Lưu Yên Nhiên tự mình cười nói: “Bao gồm cả người, Tiêu Linh Lung cũng vậy, Diệp Hồng Tuyết cũng thế, hoặc là toàn bộ Đại Càn, tất cả mọi người! Các người đều coi Triệu Khang là thần minh toàn năng!”

“Hắn sáng tạo ra hết kỳ tích này đến kỳ tích khác, khiến tất cả mọi người đều cho rằng, hắn là không thể đánh bại. Nhưng hắn là người, không phải thần!”

“Hắn cũng sẽ đau buồn, sẽ vui vẻ, sẽ ghen tuông, sẽ tức giận, sẽ tuyệt vọng, trái tim hắn sớm đã đầy khổ đau trong vô số lần luân hồi, giống như linh hồn hắn, đều tàn phá không thể tả.”

“Công Tôn người võ đạo thông thần, thậm chí có thể giết cả ta! Võ công cường đại cũng tôi luyện trái tim người thành vô kiên bất tồi, nhưng hắn không phải người.”

“Hắn yếu đuối hơn người tưởng tượng rất nhiều.”

Công Tôn Vân Tú nhắm mắt lại, nắm đấm siết chặt cũng buông lỏng ra: “Hắn là người như thế nào không cần người phải nói cho ta biết, điều hắn muốn và điều ta muốn đều giống nhau, chỉ cần được bên nhau trọn đời mà thôi.”

“Vì bốn chữ này, hắn đã trả giá tất cả, ta cũng có thể!”

Lưu Yên Nhiên bỗng nhiên kích động: “Người nói hay lắm! Người cũng có thể! Nhưng ta nói cho người biết, người làm không được! Toàn bộ mảnh vỡ linh hồn của hắn đều ở trong

tay ta, đến đây, lại cho ta một kiếm nữa! Một kiếm vừa rồi còn chưa đủ giết ta! Lại đến một kiếm nữa!”

Nhìn Lưu Yên Nhiên kích động như điên, Công Tôn Vân Tú bỗng nhiên cười, nàng mở bầu rượu bên hông, uống một ngụm lớn, nhìn Lưu Yên Nhiên dường như có chút cuồng loạn.

Nàng dường như đã trở lại là Công Tôn đại gia năm xưa, thản nhiên cười nói: “Ta làm không được, cho nên người có thể, đúng không?”

Ánh mắt Lưu Yên Nhiên trong nháy mắt trở nên âm trầm.

Lúc này đến lượt Công Tôn Vân Tú thản nhiên, nhẹ nhàng lắc bầu rượu: “Đã làm người một lần, lại không nên yêu phải người không nên yêu, vừa rồi người không ngừng chỉ trích nội tâm Triệu Khang yếu đuối, chẳng phải là muốn nói, chúng ta không đáng để hấn như vậy sao?”

“Ta nghe vào tai, đều là đau lòng cho Triệu Khang, cho nên người đang ghen tị với chúng ta?”

“Hư ngôn loạn ngữ!”

Lưu Yên Nhiên quát lạnh một tiếng, Công Tôn Vân Tú lại cười: “Vậy tại sao người còn nắm chặt lấy cái gọi là mảnh vỡ linh hồn, sợ hãi nó sẽ trôi đi?”

“Đối với người mà nói, Triệu Khang hồn phi phách tán mới là tốt nhất, đúng không?”

“Đã như vậy, ta sẽ để hấn hồn phi phách tán cho người xem!”

Lưu Yên Nhiên đột nhiên giơ tay phải lên.

Công Tôn Vân Tú lại không hề động, chỉ mĩa mai nhìn nàng.

Nữ tử đôi diện giơ cao tay phải lại chậm chạp không chịu buông xuống.

Công Tôn Vân Tú không khỏi nhớ tới kiếp trước, trên lầu cao cửa ải Vinh Quan, người trước mặt khóc lóc cầu xin Triệu Khang quay đầu lại giết nàng.

Vẻ mĩa mai trên mặt nàng biến mất, thay vào đó là một chút thương hại, dường như nhìn thấu suy nghĩ của nàng ta.

Lưu Yên Nhiên âm trầm nói: “Người là thứ gì, cũng xứng đáng thương hại ta?”

Công Tôn Vân Tú không đáp, chỉ uống cạn rượu trong bầu, xoay người, thản nhiên nói: “Bây giờ ta có thể khẳng định người sẽ cứu hần, cũng chỉ có người mới có thể làm được, ta chỉ muốn biết ta nên làm như thế nào?”

Không biết qua bao lâu.

Trong không gian u ám vang lên tiếng đáp: “Đừng nói cho hần biết là được.”

Công Tôn Vân Tú chân động: “Vậy còn người?”

Lưu Yên Nhiên phía sau mông lung cười, đưa năm tay siết chặt lên má, đôi mắt đẹp như đang nghĩ tới ảo tưởng nào đó tươi đẹp: “Cho nên ta vẫn thua.”

“Ta là ý chí của thế giới này, ta sẽ trở thành thần minh chân chính của thế giới này, yêu hần ngàn năm vạn năm, bảo vệ hần đời đời kiếp kiếp, yêu hần hơn tất cả các người.”

Có một bộ phim có câu thoại: Người tưởng rằng người đang đón nhận tình yêu của ai, tình yêu của một vị thần.

Triệu Khang không biết, có một người phụ nữ hần không yêu, sắp trở thành thần vì yêu hần.

Nếu nàng ta không làm người, vậy thì nàng ta đã thắng.

Chương 1019 - Hôm nay có ổn không

Công Tôn Vân Tú nhìn nữ tử trước mắt, nét mặt phức tạp.

Khuôn mặt xinh đẹp ấy mang theo nụ cười, nàng đưa bàn tay phải đang nắm chặt áp vào má mình, như thể đang cảm nhận hơi ấm từ người tình.

Sau đó, ánh mắt nàng hướng về phía Công Tôn Vân Tú, khẽ cười nói: “Người có thể đi rồi, cứ chờ đi, ta sẽ trả hần lại cho các người.”

Nói xong, nàng cũng không quan tâm đến Công Tôn Vân Tú, một mình bước ra khỏi phòng.

Nhìn theo bóng dáng khuất xa, Công Tôn Vân Tú với bộ y phục trắng muốt khẽ thở dài.

Nàng hiểu rõ tình cảm của Lưu Yến Nhiên dành cho Triệu Khang lúc này, nói trắng ra.

Lưu Yến Nhiên hiện tại chính là một Triệu Khang khác, điên cuồng và cố chấp.

Nếu đã như vậy...

Công Tôn Vân Tú khẽ cười: “Ta cũng sẽ hồi đáp ngươi một phen.”

...

Trăng treo cao, chỉ soi sáng bóng hình đơn độc của một người.

Nữ tử bước đi trên con đường nhỏ giữa núi rừng, nắm chặt tay phải, khẽ nói: “Dù sao thì cuối cùng người ở bên cạnh chàng vẫn là ta phải không?”

“Có lẽ chàng sẽ không vui, nhưng cũng chỉ có thể như vậy, chàng không chết một lần, ta làm sao có thể để chàng thực sự có được cuộc sống mới? Để chàng hoàn toàn trở thành người của thế giới này?”

“Ta biết, trước khi chết, chàng vẫn chỉ có hận thù dành cho ta, nhưng không sao, đợi sau khi chàng được tái sinh, gặp lại họ, có lẽ chàng sẽ nhanh chóng quên ta thôi.”

“Nhưng ta sẽ luôn nhớ đến chàng, dõi theo chàng. Triệu Khang, đó là tất cả tình cảm của ta dành cho chàng.”

Đứng trên đỉnh núi, Lưu Yến Nhiên ngẩng nhìn nhật nguyệt tinh tú, giơ cao bàn tay phải đang nắm chặt, khoảnh khắc này, toàn thân nàng như tỏa ra ánh sáng kỳ dị, rồi dần dần tan biến.

Đôi mắt ngấn lệ trước khi biến mất dường như nhìn thấy ai đó đang đứng trước mặt, dịu dàng gọi tên nàng, muốn ôm nàng vào lòng.

Hoá ra là mơ.

...

Tiếng trống chiêng rộn rã khắp phố phường, người dân bị đánh thức ngơ ngác nhìn khung cảnh trước mắt.

“Ôi chao, lão gia, cuối cùng ngài cũng tỉnh rồi! Mọi người ở ngoài đều đang đợi ngài đây!”

Người phụ nữ đẩy đà cầm quạt đào vôi vàng chạy đến, trong lòng không khỏi lẩm bẩm: “Chẳng qua là màn múa cột, có cần phải xem cả đêm không ngủ thế này không?”

Sau đó nhìn thấy ánh mắt gần như chết lặng của đôi phương, người phụ nữ khựng lại, dùng quạt đào trong tay phe phẩy trước mặt hấn, thăm dò hỏi: “Lão gia? Ngài sao vậy?”

“Ngươi là Tuyết di.”

Một lúc lâu sau, giọng nói khàn khàn mới vang lên, đầy vẻ khó tin.

Tuyết di còn chưa kịp phản ứng, Triệu Khang trước mặt đã kéo bà ta lại, dùng tay nắn nắn khuôn mặt vẫn còn nét quyến rũ của bà ta.

Cảm nhận được hơi thở của Triệu Khang ngày càng nặng nề, trái tim Tuyết di đập thành thịch, không dám phản kháng, chỉ có thể ú ớ nói: “Lão... Lão gia, người ngoài còn đang đợi ngài... Hay là chúng ta làm việc chính trước? Xong việc ta sẽ hầu hạ ngài thật tốt?”

Không ngờ lão gia lại thích kiểu của ta.

Lát nữa phải dùng hết mười tám chiêu trò để hầu hạ hấn thật tốt, đến lúc đó, ở huyện Nguyên Giang này, ta - Tuyết di đây muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Triệu Khang vô thức hỏi: “Việc chính gì?”

Tuyết di vội vàng nói: “Ôi chao lão gia, ngài bị sao vậy? Hôm nay là ngày vui khai trương treo biển hiệu của kỹ viện Di Hồng Viện chúng ta, bá tánh đều đang chờ ngài đọc diễn văn khai mạc đây!”

Ban đầu còn mơ tưởng đến việc sau này có thể ôm chặt lấy cái đùi to này, nào ngờ Tuyết di nghe xong lời này, Triệu Khang đã đẩy bà ta ra, lao thẳng ra khỏi cửa!

Sân khấu được dựng lên, người người chen chúc!

Khi Triệu Khang lao ra, lão già đứng trên bục cao nhìn thấy hấn liền tỉnh táo hấn, cầm loa lớn bắt đầu hô hào.

“Mọi người yên lặng, yên lặng nào! Cuối cùng, dưới sự lãnh đạo sáng suốt của Triệu Khang - tri huyện huyện Nguyên

Giang chúng ta, huyện Nguyên Giang chúng ta cuối cùng cũng có một kỹ viện thanh lâu chính quy! Giờ xin mời vị quan phụ mẫu trẻ tuổi tài cao, anh minh chính trực nhất huyện ta - Triệu đại nhân lên đọc diễn văn khai mạc!”

“Tốt!”

Một trận reo hò vang dậy, dưới ánh mắt của vô số người, Triệu Khang ngơ ngác bước lên bục cao.

Ánh mắt hần tràn đầy kinh ngạc và khó tin, nhìn những người phía dưới.

Trương Long kích động vỗ tay.

Điền ca huýt sáo.

Ăn Không No cười hì hì, Cao Tuyên hô lên: “Này, lão gia còn ngần ra đó làm gì? Mọi người đều sắp nhịn không nổi rồi!”

“Đúng vậy lão gia, mau làm thủ tục đi, chúng ta còn muốn đi xem cô nương!”

Tiếng ồn ào dần dần nhỏ lại.

Chỉ vì vị quan trên bục cao kia không biết vì sao lại rơi lệ.

Trong nháy mắt, Trương Long, Điền ca và những người khác đều hoảng hốt, chen chúc nhau xông lên bục.

“Lão gia, ngài khóc cái gì!”

“Mẹ kiếp, có phải ai bắt nạt ngài không?”

“Nói cho chúng ta biết, chúng ta đi xử lý hắn!”

“Lão gia, ngài có phải chịu uất ức gì không! Tuyệt di, bà chết tiệt ở đâu rồi! Có phải lão gia bị người trong viện của bà bắt nạt không!”

Mọi người thi nhau lên tiếng, ánh mắt phần nộ quét nhìn xung quanh.

Bọn họ thật sự tức giận, nhớ năm đó đánh nhau sống chết với đám sơn tặc, lão gia còn chưa từng khóc như vậy, chắc chắn là bị ủy khuất rồi!

Giữa đám đông, có ba đôi mắt nhìn cảnh tượng đang diễn ra trên bục cao với vẻ nghi hoặc.

“Tiểu thư, vị tri huyện này sao có vẻ như mất hồn vậy?”

Lục Uyển với khuôn mặt che mạng nhìn về phía nữ tử cũng che giấu dung nhan, người sau lắc đầu, hạ giọng nói: “Ai biết được? Nhưng nhìn dáng vẻ của những bá tánh này, hình như rất yêu mến hẳn, tình cảnh quan dân như cá với nước này thật khiến người ta bất ngờ.”

Lâm lão bên cạnh dừng một chút rồi nói: “Tiểu thư, vị tri huyện này không hề đơn giản.”

“Lâm lão cũng nhận ra sao?”

Lâm lão nghiêm túc gật đầu: “Tu vi của người này tuyệt đối hơn xa người và ta, e là so với vị bạch y nữ tử mà chúng ta gặp khi tiến vào huyện Nguyên Giang hôm trước cũng không kém là bao.”

Tiêu Linh Lung khẽ cau mày, trong đầu không khỏi nhớ đến người mà nàng đã gặp trên đường vào huyện Nguyên Giang trước đó.

Một thân bạch y, một cây ngọc tiêu, dung nhan như tiên nữ giáng trần, ngay cả nàng cũng phải kinh hãi, đặc biệt là khí thế bức người trên người đối phương, khiến người ta gần như ngạt thở.

Đúng lúc Tiêu Linh Lung đang hồi tưởng, thì cảm giác áp bức khủng bố đó lại xuất hiện.

Tiêu Linh Lung và Lâm lão đồng thời quay người lại, Triệu Khang trên bục cao cũng ngẩng đầu lên trong khoảnh khắc này, cả ba người đều nhìn về một hướng.

Chỉ thấy một nữ tử từng bước đi tới từ phía xa, bá tánh huyện Nguyên Giang trước mặt không hiểu sao lại tự động nhường đường cho nàng.

Đôi mắt sáng ngời ấy chỉ nhìn về phía một người.

Bước chân nàng càng lúc càng nhanh, cho đến khi bước lên bục cao, thấy đối phương dường như đang đi về phía Triệu Khang, Điều ca và những người khác cũng dần lùi lại, sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Linh Lung.

Nữ tử đó dang rộng vòng tay ôm lấy vị tri huyện kia, trước mặt vô số người, hôn lên môi đối phương.

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt nhìn hai người đang ôm hôn trên bục cao.

Không biết qua bao lâu, Công Tôn Vân Tú mới ngừng bày tỏ nỗi nhớ nhung của mình, mỉm cười nhìn Triệu Khang vẫn còn chưa hết kinh ngạc trước mặt.

“Cuối cùng ta cũng tìm được chàng rồi, mặc dù đã thành thân trong ngôi miếu hoang, nhưng chàng còn nợ ta một đêm tân hôn, hôm nay có hoàn trả?”

Chương 1020 - Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Triệu Khang (1)

“Là mơ sao?”

Cho đến tận lúc này, Triệu Khang vẫn không dám tin vào mắt mình, ngây người nhìn Công Tôn Vân Tú đột ngột xuất hiện trước mặt.

Nếu là mơ, xin đừng để ta tỉnh lại!

Công Tôn Vân Tú khẽ nhướn mày, khóe miệng vẽ lên nụ cười ẩn ý: “Xem ra chàng không vui như ta tưởng tượng, vậy ta đi trước nhé?”

“Đừng!”

Triệu Khang vội vàng túm lấy tay nàng, ngăn cản ý định xoay người rời đi.

Cảm nhận được sự run rẩy trong từng cái chạm, ánh mắt Công Tôn Vân Tú trở nên dịu dàng vô hạn. Nàng nâng tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt người trước mặt, không hay biết bản thân cũng đã lệ rơi đầy mặt.

“Đây không phải là mơ.”

Cuối cùng, khi đã chắc chắn bản thân vẫn còn sống, người con gái trước mắt chính là người mà mình ngày đêm thương nhớ, Triệu Khang kích động tột độ.

Lúc này, Trương Long và đám huynh đệ mới dám rón rén lên tiếng: “Lão gia, ngài làm sao vậy?”

“Không có gì, hahaha... Ta chỉ là quá vui mừng thôi.”

Tiếng cười gần như điên cuồng phát ra từ miệng Triệu Khang, “Cao Tuyền, thông báo toàn huyện! Hôm nay lão gia ta muốn thành thân!”

Nghe vậy, Trương Long cùng đám người lập tức hò reo, vây quanh Triệu Khang và Công Tôn Vân Tú đang tay trong tay, hân hoan rời đi.

Việc kỷ viện Di Hồng Viện khai trương hôm nay cũng bị gác sang một bên.

Trên đời này còn chuyện gì trọng đại hơn chuyện cả đời của lão gia bọn họ chứ?

Người gác cổng Di Hồng Viện chỉ biết bắt lực nhìn theo, còn dân chúng xung quanh thì tò mò nối đuôi nhau đi xem náo nhiệt. Cả con phố chỉ còn lại ba người Tiêu Linh Lung.

Lục Uyển dè dặt nhìn nữ đế bên cạnh: “Tiểu thư, vậy chúng ta còn định trị tội tên huyện lệnh kia không?”

Vị huyện lệnh Nguyên Giang này dám tự ý tu sửa tường thành, lại còn ngang nhiên mở kỷ viện trong huyện, đây tuyệt đối là trọng tội.

Lâm lão bên cạnh im lặng, cho dù lão và nữ đế liên thủ cũng chưa chắc đã là đối thủ của tên huyện lệnh kia, huống chi còn có thêm nữ tử áo trắng thần bí kia nữa.

Bằng cách nào có thể trị tội hắn đây?

Tiêu Linh Lung không đáp lời Lục Uyển, ánh mắt phức tạp, trong lòng dâng lên cảm giác trống rỗng.

Không biết vì sao, khi nghe tên huyện lệnh kia nói hôm nay muốn thành thân với nữ tử áo trắng, nàng lại cảm thấy tủi thân khó chịu.

Nhìn theo bóng dáng đám người khuất xa, Tiêu Linh Lung bỗng hừ lạnh một tiếng: “Chúng ta cũng đi xem náo nhiệt, xem như trăm ban ân điển đến chúc mừng thần tử của mình vậy!”

Tại nha môn huyện Nguyên Giang.

Cao Tuyền, vị quan đứng thứ hai trong huyện, lập tức hô hào: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chóng chuẩn bị cho ta, hôm

nay là đại hỷ của lão gia chúng ta, không được qua loa!”

Trương Long cũng giục già đám thuộc hạ, nhanh chóng chuẩn bị vài đồ nến hỷ.

Bên trong nha môn...

Nhìn Công Tôn Vân Tú trước mặt, Triệu Khang mấy lần muốn mở lời hỏi, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Nàng dường như đã nhìn thấu tâm tư chàng, khẽ cười: “Thời cơ chưa chín muồi, ta sẽ không để chàng chờ đợi quá lâu đâu.”

Triệu Khang chỉ đành gật đầu.

Công Tôn Vân Tú lại cười nói: “Nói cho cùng, ngoài chàng ra, ta còn đang theo đuổi một cảnh giới cao hơn. Có lẽ đến lúc đó mới có thể làm được việc mà ta muốn làm.”

“Chuyện này... ngay cả ta cũng không thể biết sao?” Triệu Khang có chút buồn bã.

Công Tôn Vân Tú坦然 đáp: “Bởi vì cho dù nói cho chàng, chàng cũng không giúp được gì. Tu vi của chàng vẫn còn quá thấp.”

“Này! Ta ít nhất cũng là cao thủ siêu việt nhị phẩm thượng thừa rồi đấy nhé!”

Nàng trầm ngâm một lúc, rồi nói tiếp: “Ta nhớ hình như đã từng nói với chàng, đợi đến khi nào chàng đánh bại được ta, hãy bàn đến chuyện thành gia lập thất. Vậy nên hôn sự này... hay là thôi đi.”

“Cái gì?!”

Triệu Khang ban đầu còn kích động, sau đó lại cười khẩy, vất chéo chân: “Nhưng chúng ta đã thành thân rồi mà.”

“Đó là chuyện kiếp trước, liên quan gì đến kiếp này?” Công Tôn Vân Tú坦然 đáp.

“Này, sao nàng có thể như vậy chứ! Vừa rồi còn nói hôm nay động phòng hoa chúc với ta mà!”

Xoay xoay cây sáo ngọc trong tay, nàng cười đầy ẩn ý: “Lên giường với chàng thì nhất định phải thành thân với chàng sao? Ta chưa từng nói là sẽ chịu trách nhiệm.”

“Mẹ kiếp, nàng là đồ tra nữ!” Triệu Khang kinh ngạc thốt lên.

“Ai mới là kẻ tệ bạc, chuyện này còn chưa biết đâu.”

Công Tôn Vân Tú cười khê: “Không nói đâu xa, Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết, thậm chí là Tống Khinh Nhan, Tào Bạch Lộ, Tần Ngọc Phượng, kiếp này ta đều đã gặp qua một lần, còn Triệu đại nhân chàng thì sao?”

Triệu Khang im lặng, trong lòng bắt đầu đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Mặc dù không biết tại sao mình lại được trùng sinh, mang theo cả tu vi kiếp trước, nhưng tiếp theo đây chàng nên làm gì? Thật sự buông bỏ tất cả, cùng người con gái trước mặt quy ẩn giang hồ sao? Chàng thật sự đã quên hết rồi sao?

Đúng lúc chàng đang hoang mang, Công Tôn Vân Tú đã tiến đến, dịu dàng ôm chàng vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Cứ làm theo những gì chàng muốn là được.”

Triệu Khang nhắm mắt lại, siết chặt vòng tay ôm lấy eo thon của nàng.

“Ta không cam lòng! Ta muốn đi tìm bọn họ.”

Giọng nói êm dịu của nàng lại vang lên: “Phu quân đừng lo lắng, thiếp sẽ luôn ở bên cạnh chàng.”

Huy động toàn lực của cả huyện, chỉ trong vòng nửa ngày, hỷ đường đã được bài trí đâu vào đấy.

Chương quay của tất cả các tử lâu trong huyện Nguyên Giang đều được Cao Tuyên triệu tập đến.

Hôn lễ của lão gia bọn họ, tự nhiên phải thật long trọng! Vì vậy, tất cả các tử lâu này đều trở thành nơi để Triệu Khang thiết đãi bá tánh.

Triệu Khang và Trương Long đang ngồi xôm ở trong sân.

Hắn liếc nhìn cánh cửa sân đã được đóng chặt, sau đó mới quay sang Trương Long bên cạnh: “Trương Long, dùng hệ thống của ngươi xem thử, Vân Tú có bao nhiêu điểm chiến lực?”

Trương Long lập tức kinh ngạc: “Lão gia, sao ngài biết ta có thể nhìn ra điểm chiến lực của nữ nhân? Còn nữa, hệ thống là

cái gì?”

“Ít nói nhảm, mau lên.”

Trương Long gật đầu lia lịa, sau đó hạ giọng nói: “Lão gia, vị nữ tử này không đơn giản đâu, e rằng không phải người mà ngài có thể ứng phó được, điểm chiến lực cao tới mấy vạn lạng! Ngài cẩn thận tối nay bị hút cạn tinh khí mà chết đấy!”

Triệu Khang nghe xong tuy giật mình, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, “Thì ra là vậy, nhưng lão gia ta tu luyện trăm năm cũng không phải hạng vừa đâu.”

Đúng lúc Triệu Khang đang suy nghĩ xem tối nay nên dùng chiêu nào để “ứng phó”, thì Cao Tuyên từ ngoài cửa bước vào: “Lão gia.”

“Chuyện gì?”

Cao Tuyên cười nói: “Trong huyện không phải còn có một nhóm thương nhân từ nơi khác đến sao? Nghe nói hôm nay là ngày vui của lão gia, bọn họ đều muốn tham gia, chắc là muốn kết giao quan hệ.”

Triệu Khang không cần suy nghĩ liền nói: “Cứ dựa theo số tiền mừng cưới mà xếp chỗ ngồi, ai đưa nhiều thì được ngồi gần nha môn.”

“Lão gia, chúng ta làm vậy có vẻ không ổn lắm?”

Triệu Khang liếc mắt: “Không “chặt chém”, ta kết hôn để làm gì? À đúng rồi, Cao Tuyên, người đợi ta hỏi người một việc.”

“Lão gia cứ hỏi.”

Triệu Khang vội vàng hỏi: “Mấy ngày nay trong huyện có người tự xưng là đến từ phủ Đại Danh không?”

Cao Tuyên gật đầu lia lịa: “Có ạ lão gia, hai nữ một nam, người đàn ông là một lão già, tự xưng là thương nhân đến từ phủ Đại Danh, hơn nữa vừa rồi còn nói muốn tham gia hôn lễ của lão gia.”

Triệu Khang lập tức kích động: “Mau! Mau mời ba người bọn họ đến đây!”

Chương 1021 - Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Triệu Khang (2)

Nhìn Cao Tuyên đi mời Tiêu Linh Lung ba người đến.

Trong lòng Triệu Khang vừa hưng phấn vừa thấp thòm. Hắn hưng phấn vì có thể gặp lại nàng, lại thấp thòm như lần trước, bản thân mình nhớ rõ đôi phương, nhưng nàng lại quên mất mình.

Nhưng lần này, Vân Tú đã tìm được hắn, mọi chuyện có lẽ sẽ có chuyển biến khác, dù chẳng rõ tại sao hắn lại luân hồi thêm một kiếp nữa.

Nhưng đã có cơ hội, hắn tuyệt đối không thể bỏ lỡ!

Tương tự như vậy.

Tiêu Linh Lung ba người sau khi nghe nói Triệu Khang muốn gặp mình đều có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ bị hắn nhận ra rồi?

Không thể nào, Triệu Khang chỉ là một huyện lệnh nhỏ nhoi, chưa từng vào hoàng cung diện thánh, hơn nữa lúc Triệu Khang thi đỗ tiến sĩ, mình cũng chưa phải là hoàng đế, lẽ ra không thể bị nhận ra mới đúng.

Nghĩ vậy, Tiêu Linh Lung lên tiếng: “Cao tiên sinh, không biết Triệu huyện lệnh vì sao muốn gặp ba người chúng ta?”

Cao Tuyên mỉm cười: “Tiêu tiểu thư không biết đó thôi, lão gia nhà ta vốn hiếu khách, phàm là thương nhân từ nơi khác đến đều đích thân tiếp kiến một phen!”

“Hóa ra là vậy, vậy phiền Cao tiên sinh dẫn đường.”

Tiêu Linh Lung thầm cười lạnh trong lòng, hiếu khách?

E rằng không phải đâu!

Bản thân mình từ khi đến Nguyên Giang huyện này, chưa đầy hai ngày đã tiêu hết trăm lượng bạc, hơn nữa tên này lại còn công nhiên to gan mở thanh lâu ngay trong huyện.

Hành vi ngang ngược như vậy, mình lại không nhận được bất kỳ tấu chương nào từ Giang Lăng phủ, hiển nhiên là một ổ rắn

chuột.

Vừa đi, Tiêu Linh Lung lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Theo như nàng nhận thấy trước đó, vị huyện lệnh Triệu Khang này và nữ tử áo trắng thần bí kia đều là cao thủ tuyệt thế vượt xa mình, rất có thể đã bước vào cảnh giới tam phẩm.

Cường giả như vậy, có thể nói đã thoát khỏi tầm kiểm soát của thế tục, sao còn hứng thú với việc làm quan?

Thật không thể hiểu nổi!

Mang đầy tâm sự, Tiêu Linh Lung ba người cứ thế đi theo Cao Tuyên đến nha môn.

Chỉ thấy Triệu Khang đã thay một thân y phục hỷ (trang phục chú rể), đợi sẵn ở đó, thấy ba người đến thậm chí còn kích động đứng dậy chạy vội tới.

“Lão gia, Tiêu tiểu thư ba người đã đến.”

Nghe Cao Tuyên nói, chữ “Linh Lung” suýt nữa thì bật ra khỏi miệng Triệu Khang đành phải nuốt trở lại, nhìn vào đôi mắt phượng quen thuộc kia đầy vẻ khó hiểu.

Hắn lập tức hiểu ra, nàng rốt cuộc vẫn quên mất mình.

Trong phút chốc, Triệu Khang cũng có chút luống cuống, vậy bây giờ phải làm sao?

Nói hết mọi chuyện cho nàng biết sao?

Nhưng mà nàng có tin không?

“Triệu đại nhân?”

Thấy Triệu Khang mãi không lên tiếng, Tiêu Linh Lung ngược lại lên tiếng thăm dò trước.

Lúc này, trong lòng nàng đối với người trước mắt có quá nhiều tò mò, hắn không chỉ xây dựng một huyện thị phồn hoa giàu có, bản thân lại ẩn giấu tu vi tuyệt đỉnh, ngoài ra Tiêu Linh Lung còn rất khó hiểu, tại sao nhìn hắn lại có cảm giác quen thuộc đến lạ.

Ho khan một tiếng, suy nghĩ xoay chuyển không ngừng, cuối cùng Triệu Khang cũng nghĩ ra cách ứng phó, lập tức trên mặt lộ ra nụ cười thần bí: “Chuyện này... chủ yếu là thấy tiểu thư

khí chất phi phàm, hiển nhiên không phải người thường, cho nên mời đến gặp mặt một phen.”

Mẹ kiếp, không nhớ ra thì không nhớ ra, cùng lắm thì mình theo đuôi lại lần nữa!

“Người làm sao biết tiểu thư nhà ta khí chất phi phàm?”

Lục Uyển ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Lục Uyển, không được vô lễ.” Tiêu Linh Lung vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Lúc này Triệu Khang đã mở miệng, nụ cười có chút kỳ quái: “Vị cô nương này, người thật không biết a, bản quan có một môn công phu xem tướng, là quý nhân hay không liếc mắt là biết ngay, dù Tiêu tiểu thư chỉ để lộ mỗi đôi mắt, nhưng trong mắt bản quan, đó chính là quý khí bức người.”

Nhìn thấy phản ứng nghi hoặc của Tiêu Linh Lung ba người, Triệu Khang cười tủm tỉm nói: “Tiêu tiểu thư nếu không tin, có thể tháo khăn che mặt xuống cho bản quan xem một chút là biết ngay.”

Lâm lão ở bên cạnh lúc này ho khan một tiếng, ánh mắt kỳ quái nhìn Triệu Khang: “Triệu đại nhân, người đây không phải là đang dùng chiêu trò của mấy kẻ lang băm lừa đảo chứ?”

Triệu Khang hừ một tiếng: “Nói linh tinh cái gì, đến, để ta xem cho lão tiên sinh trước.”

Lâm lão trong lòng khinh thường: “Được, vậy đại nhân xem đi.”

Triệu Khang bèn giả vờ đứng dậy đi đến trước mặt lão, trong đầu nhớ lại những chuyện liên quan đến lão già này, hẳn từng rất hứng thú với Lâm lão - một lão giang hồ, lúc ở chung không ít lần nói chuyện phiếm khoác lác.

Lập tức ra vẻ: “Vị lão tiên sinh này, nếu bản quan nhìn không nhầm, ngài họ Lâm phải không?”

Lâm lão lập tức kinh ngạc: “Người làm sao biết?”

Triệu Khang sờ cằm, vốn định ra vẻ cao thâm khó lường một chút, sau đó mới phản ứng lại bản thân lúc này không có râu, cho nên sờ vào cằm khác gì sờ không khí, đành cười nói:

“Cái này đương nhiên là bản quan xem tướng mặt mà ra, theo bản quan thấy, lão tiên sinh không chỉ họ Lâm, mà còn là người trong giang hồ nữa, đúng không?”

Lâm lão càng thêm kinh ngạc: “Cái này mà cũng nhìn ra được?”

“Thiên cơ bất khả lộ lậu a!”

Triệu Khang tắc lưỡi, sau đó nhìn về phía Tiêu Linh Lung: “Thế nào, Tiêu tiểu thư giờ đã biết rồi chứ? Không biết có thể cho bản quan xem một chút được không?”

Tiêu Linh Lung có chút dao động, nghĩ đến điều gì đó lại nói: “Cái này... thật ngại quá Triệu đại nhân, tiểu nữ tử lúc này không tiện tháo khăn che mặt.”

Triệu Khang có chút tiếc nuối, vốn định nhân cơ hội sờ mặt nàng một cái, nhưng rất nhanh đã lên tiếng: “Cái này không sao, xem chỉ tay trước cũng được.”

Tiêu Linh Lung nghi ngờ: “Xem chỉ tay cũng có thể xem ra được sao?”

“Cái này chưa chắc, nhưng vẫn có thể nhìn ra được một số thứ.” Triệu Khang đáp.

Tiêu Linh Lung do dự một chút, “Vây... được rồi.”

Nói rồi nàng chìa tay ra, Triệu Khang vội vàng kéo ghế ngồi lại gần, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, động tác quá mức lớn khiến Tiêu Linh Lung nhú mày.

Ngay sau đó, nàng cảm thấy tên khôn kiếp to gan lớn mật này nắm lấy tay mình, hết xoa rồi lại bóp, miệng còn không ngừng phát ra tiếng chặc chặc.

“Bàn tay tiểu thư sao lại thô ráp như vậy, ngày thường phải biết bảo dưỡng nhiều hơn.”

Tiêu Linh Lung tức giận đến mức đỏ mặt tía tai, giọng nói cũng mang theo một tia lạnh lùng: “Triệu đại nhân không phải muốn xem tướng sao?”

Triệu Khang ho khan một tiếng: “Đang xem đây.”

Nói xong, câu tiếp theo suýt nữa khiến Tiêu Linh Lung hận không thể bùng nổ giết chết hắn.

“Tiêu tiểu thư, cái này... ngày thường phải tiết chế một chút a, ta thấy gần đây ngươi có chút thận hư, rõ ràng là âm khí bất túc a!”

“Vô sỉ, ngươi nói bậy cái gì!”

Tiêu Linh Lung thiếu chút nữa thì tức chết, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành dưới lớp khăn che mặt lúc này đỏ bừng.

Nàng giơ tay lên chính là một chưởng vỗ về phía Triệu Khang, hiển nhiên là tức giận đến mức mất bình tĩnh.

Nếu là trước kia, Triệu Khang nhất định phải ăn một trận đòn, nhưng giờ đây, Tiêu Linh Lung với tu vi Tứ phẩm võ giả trong mắt hẳn chẳng khác gì con kiến hôi.

Hắn dễ dàng cản lại một chiêu, sau đó vén khăn che mặt của nàng lên, rốt cuộc cũng được nhìn thấy dung nhan khuynh thành kia một lần nữa.

Chương 1022 - Cuộc sống hạnh phúc của Triệu Khang (3)

Khăn che mặt được gỡ xuống, dung nhan hiện ra.

Lập tức, trong lòng nữ tử càng thêm phần nộ, nàng lại đánh ra một chưởng.

Lần này lại không hề bị cản lại, Tiêu Linh Lung nhất thời ngẩn người, khi hoàn hồn lại thì nhìn về phía Triệu Khang, chẳng hiểu sao lúc này mắt đối phương đã đỏ hoe.

Đôi mắt ngẩn lệ nhìn chằm chằm vào mình, không hề có ý định ngăn cản thế công của nàng, cứ mặc cho nàng in một chưởng lên ngực.

Lục Uyên che miệng, Lâm lão cũng có chút kinh hãi.

Vị Huyện lệnh này, lá gan cũng lớn quá rồi!

Tiêu Linh Lung càng thêm sững sờ, nhìn thần sắc đầy lưu luyến của đối phương, nàng khó hiểu: “Tại sao? Tại sao nhìn thấy dung mạo của mình hẳn lại có phản ứng như vậy? Tại sao sát ý phần nộ của mình lúc này lại tiêu tan hết, thậm chí còn muốn lau đi giọt nước mắt kia cho hẳn? Mình bị sao vậy?”

Không biết qua bao lâu.

Triệu Khang lau nước mắt trên mặt, gượng cười nói: “Xin lỗi Tiêu cô nương, vừa rồi ta thất thố.”

“Không, không có gì.”

Tiêu Linh Lung đã thu tay về, cũng miễn cưỡng nở nụ cười: “Triệu đại nhân, nếu không còn việc gì, chúng ta xin phép cáo lui trước.”

Nói xong cũng không đợi Triệu Khang đáp lại liền xoay người rời đi, Lục Uyên và Lâm lão vội vàng đuổi theo, ngay khi sắp bước ra khỏi cửa lớn, bên tai truyền đến giọng nói ngưng tụ chân khí của Triệu Khang.

Gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ khó tin, nàng đột ngột quay đầu lại nhìn Triệu Khang.

Chỉ thấy hắn ta vẫn đang mỉm cười, ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

Tiêu Linh Lung cũng không biết mình rời khỏi Huyện nha như thế nào, mãi đến khi nghe thấy tiếng gọi của Lục Uyển trên đường cái mới hoàn hồn.

“Tiêu thư? Người làm sao vậy?”

“Không... Không có gì.”

Tiêu Linh Lung theo bản năng đáp, sau đó lại nhìn về phía Lâm lão, do dự nói: “Lâm lão, trên đời này thật sự có dị thuật xem tướng mạo người khác?”

Lâm lão khẽ “chậc” một tiếng: “Thiên hạ rộng lớn, chuyện gì cũng có, chẳng lẽ vị Huyện lệnh kia nhìn ra điều gì từ tiêu thư?”

Trong đầu hiện lên câu nói cuối cùng của Triệu Khang, Tiêu Linh Lung nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể lắc đầu, sắc mặt phức tạp rời đi.

Giờ ngộ.

Dưới sự nỗ lực làm việc phi thường của Cao Tuyên, Trương Long và những người khác, tất cả các bàn tiệc đều đã được chuẩn bị chu đáo.

Những người dân từng gây náo loạn, ai nấy đều rạng rỡ, thay bộ quần áo mới đến tham gia hôn lễ của Triệu lão gia.

Đối với những người khác, Triệu Khang tự nhiên không có tâm trạng để ý tới.

Nhưng đối với những người tâm phúc như Cao Tuyên, Trương Long, Điều ca, thì nhất định phải náo nhiệt một phen.

Nhìn thấy hấn xuất hiện, trong sân Huyện nha lập tức náo nhiệt hẳn lên, Trương Long và những người khác càng hò hét hôm nay nhất định phải chuốc say Triệu Khang, không cho hấn vào động phòng.

Lúc này, có người khẽ cười nói: “Rượu của lão gia hôm nay, để ta uống thay hấn.”

Triệu Khang quay đầu lại, liền thấy Công Tôn Vân Tú một thân tân nương, mái tóc đen nhánh như thác nước, chậm rãi

bước tới.

Hôm nay, thay y phục trắng thành hồng trang, nhưng vẫn không làm giảm đi vẻ đẹp khuynh thành của nàng.

Nhìn mà đám “chó hoang” kia ai nấy đều ghen tị muốn chết, vội vàng cầm chén rượu tiến lên nghênh đón.

Từ buổi trưa cho đến tận đêm khuya.

Đặc biệt dẫn Vân Tú đi dạo một vòng bên ngoài, Triệu Khang không thấy Tiêu Linh Lung xuất hiện, trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng cũng không sao.

Bây giờ hẳn đã nghĩ ra cách tìm từng người một trở về.

Giờ thì không cần vội.

Ánh nến hắt bóng qua cửa sổ, đêm đã khuya.

Tắm rửa xong xuôi, đi đến trước cửa phòng, trải qua bao nhiêu chuyện, trái tim vốn đã sớm yên lặng như mặt hồ không gợn sóng lúc này lại bắt đầu xao động.

Triệu Khang hít sâu một hơi, sau đó phấn khích đẩy cửa bước vào phòng.

Người trong phòng vừa vặn nhìn sang.

Đôi mắt long lanh mang theo tia cảm xúc khác thường, như mong đợi, lại như cuối cùng đã toại nguyện.

Khi Triệu Khang bước tới, nàng cũng đứng dậy, sau đó thành thạo cởi áo khoác ngoài cho hắn, dịu dàng chu đáo.

Triệu Khang không nhịn được cười: “Công Tôn đại gia còn rất biết hầu hạ phu quân đấy.”

Nữ tử khẽ cười nói: “Kiếp trước luân hồi ngàn vạn lần để tìm chàng, mặc dù mỗi một lần ký ức đều không đầy đủ, nhưng giống như đã từng viết trong bức thư để lại cho chàng ở Đại Hạ.”

“Dù là Triển Sầu Mi, hay Tào Kiêm Hà, hay là Công Tôn Vân Tú, tình ý của ta vẫn luôn như trăng, ngàn năm vạn năm không đổi.”

Từng chữ từng câu đều là nỗi lòng chân thành nhất của nữ tử, trong lòng Triệu Khang chấn động.

Không thể nhịn được nữa, hắn ôm lấy nữ tử, mạnh mẽ cắn lên đôi môi đỏ mọng kia, như con sói đói khát nuốt chửng mật ngọt chỉ thuộc về riêng nàng.

Không biết qua bao lâu.

Nữ tử khẽ nhíu mày, ngẩng đầu lên: “Vị này cũng không ngon như chàng nói.”

Triệu Khang cười khan một tiếng, vội vàng đưa cho nàng một chén trà: “Súc miệng đi.”

“Tiếp theo có phải nên vào chuyện chính rồi không?” Công Tôn Vân Tú hỏi.

Triệu Khang ghé sát lại, nhìn dung nhan tuyệt mỹ trước mặt, giọng nói đầy mê luyến: “Để ta ngắm kỹ thêm chút nữa.”

“Vậy nên làm thế nào? Chàng dạy ta.”

Công Tôn Vân Tú mỉm cười, đưa tay vuốt ve khuôn mặt Triệu Khang, hắn gian tà cười, nói nhỏ vài câu.

Nghe hắn nói, trên mặt nữ tử cũng hiện lên vài phần kỳ lạ, sau đó khẽ gật đầu.

Triệu Khang lập tức đi lấy bộ y phục trắng vân văn mà nàng hay mặc, giúp người đẹp thay vào, chỉ là không mặc quần dài.

Tựa lưng vào đầu giường, khẽ nhắm mắt lại, Công Tôn Vân Tú nhắc váy lên.

Nghe theo sự hướng dẫn của Triệu Khang, nàng quần một lọn tóc, cắn nhẹ vào môi, trên gương mặt xinh đẹp không biết từ lúc nào đã hiện lên một tầng đỏ ửng.

Triệu Khang gật đầu: “Đúng rồi, chính là như vậy, có cảm giác gì chưa?”

“Có một chút rồi.”

Vừa bận bịu, Công Tôn Vân Tú vẫn không quên trả lời Triệu Khang, nàng bỗng nhiên cong môi.

“Khẽ gảy, chậm gảy, vuốt nhẹ, lại gảy, ngay khi bình bạc vỡ tan, nước bắn tung tóe...”

Nữ tử đột nhiên mở mắt, nhìn thấy Triệu Khang đang kinh ngạc, liền kéo hắn ngã xuống giường, thản nhiên nói: “Bây giờ

đến lượt chàng ném thử mùi vị rồi, sư phụ.”

“Ta khinh! Đồ nghịch đồ, suýt chút nữa thì bị người làm cho sặc chết!”

Bị kéo lại trước mặt, Triệu Khang oán trách một câu, nhưng trong lòng lại hưng phấn vô cùng, Công Tôn Vân Tú lúc này lại đột nhiên hôn lên môi hắn, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu, đầu lưỡi khẽ liếm môi: “Vẫn là của ta ngon hơn.”

“Lại còn đảo ngược Thiên Cương đúng không!”

Triệu Khang tức giận nghiêng răng, còn chưa kịp phản ứng đã bị Công Tôn Vân Tú đẩy ngã: “Ta muốn thử ở trên.”

“Vậy thì nhớ cho ta đổi hơi đây!”

Triệu Khang kêu lên.

Không biết qua bao lâu, khi hai người cuối cùng đã có được nhau.

Cho dù là Công Tôn Vân Tú, trên mặt cũng lăn dài giọt nước mắt: “Sư phụ, ta rất nhớ chàng.”

Lúc nàng còn là Triển Sầu Mi, chính người này đã cứu nàng, truyền thụ toàn bộ võ công cho nàng, đợi đến khi nàng trưởng thành, hắn lại biến mất, chỉ để lại một câu nói phải đi giải quyết ân oán với một kẻ thù mạnh.

Nàng tưởng rằng Triệu Khang đã chết, vì vậy liều mạng tu luyện, cho đến khi vô địch thiên hạ, nhưng nàng không tìm thấy kẻ thù để báo thù, cũng không tìm thấy Triệu Khang.

Vì vậy, tất cả những cao thủ võ lâm trên giang hồ đều trở thành đối tượng trả thù của nàng, đời đời kiếp kiếp đều là đồ sát giang hồ!

Ôm chặt lấy thân thể mềm mại hoàn mỹ kia, Triệu Khang tràn đầy đau lòng, mang theo áy náy và yêu ý vô hạn: “Ta sẽ không bao giờ bỏ rơi nàng nữa.”

Xuân sắc đầy phòng, không biết là bao nhiêu.

Mãi đến chiều hôm sau.

Mới có người đẩy cửa phòng bước ra.

Triệu Khang chỉnh lại y phục, nhìn người đẹp đang ngủ say:
“Thiên hạ đệ nhất? Ba vạn chiến lực? Cũng chỉ có vậy!”

Chương 1023 - Cuộc sống hạnh phúc của Triệu Khang (4)

Triệu Khang đến nha môn.

Vừa thấy hắn, Cao Tuyên đã nở một nụ cười quái dị, giả vờ cảm thán:

“Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cổ nhân quả không lừa ta!”

“Mấy chữ to còn chẳng biết, ngươi còn dám ra vẻ ta đây đọc sách thánh hiền à?”

Biết đối phương đang mỉa mai mình, Triệu Khang giờ chân muốn đạp, sau đó mới hỏi:

“Chuyện thế nào rồi?”

Cao Tuyên cười, phui phui dấu chân trên mông, bẩm báo:

“Lão gia, ba thương nhân ngoại lai sáng sớm nay đã rời khỏi thành.”

Triệu Khang khẽ gật đầu, sau đó nói:

“Cao Tuyên, từ nay về sau mọi việc lớn nhỏ trong huyện đều giao cho người xử lý, hai ngày nữa ta phải đi xa một chuyến.”

Cao Tuyên sững sốt, thăm dò hỏi:

“Lão gia, ngài định đi bao lâu?”

Triệu Khang suy nghĩ một chút:

“Nhanh thì vài tháng, chậm thì có thể ba, năm năm.”

“Lâu như vậy?!”

Cao Tuyên giật mình:

“Nếu vậy lỡ như cấp trên phái người xuống thì phải làm sao?”

Triệu Khang bật cười:

“Vu oan giá họa, năm thóp, trước kia làm thế nào thì bây giờ cứ thế mà làm, người sợ cái gì, có chuyện gì ta gánh vác!”

“Nếu ngài đã nói vậy thì thuộc hạ yên tâm.”

Cao Tuyền gật đầu.

Dù sao Triệu Khang cũng là huyện lệnh, nếu biến mất ba, năm tháng, cấp trên phái người xuống mà không gặp được hấn thì khó mà ăn nói.

Tiếp đó, Triệu Khang gọi Trương Long, Điều ca và những người khác đến, căn dặn một số việc. Theo lời Công Tôn Vân Tú, thế giới này có một số người và việc đã thay đổi không ít.

Mọi việc chưa chắc đã diễn ra theo những gì hấn từng trải qua, cho nên phải liệu trước.

...

Sáng sớm rời khỏi Nguyên Giang huyện, Lâm lão đánh xe ngựa, người trong xe ngựa lại có chút thất thần.

Lục Uyển nghi hoặc hỏi:

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Có tâm sự gì sao?”

Tiêu Linh Lung hoàn hồn lắc đầu:

“Không có gì.”

“Còn nói không có, đêm qua người trần trọc cả đêm không ngủ, bây giờ lại có vẻ ngán ngạo, phải chú ý long thể.”

Lục Uyển lo lắng nói.

Tiêu Linh Lung ngáp ngừng một lúc, do dự một hồi mới lên tiếng:

“Hôm qua vị Triệu huyện lệnh kia đã nhận ra thân phận của ta rồi.”

“Cái gì? Sao có thể như vậy được?”

Lục Uyển giật mình, Tiêu Linh Lung cũng không hiểu nổi:

“Hấn dùng thủ đoạn truyền âm bằng nội lực của võ giả gọi ta là “Bệ hạ”.”

Lục Uyển suy nghĩ một chút, kỳ quái nói:

“Chẳng lẽ người này thật sự chỉ cần nhìn mặt là có thể biết được thân phận của người khác? Vậy thì thật là khó tin.”

Nghe vậy, Tiêu Linh Lung không khỏi cười khở, ánh mắt nhìn về phía rừng cây xanh mướt ngoài cửa sổ xe.

Nàng không nói cho Lục Uyển biết, vị huyện lệnh kia không chỉ vạch trần thân phận của nàng, thậm chí còn mạnh miệng tuyên bố, từ nay về sau nàng và cả Đại Càn đều do một mình hấn, một tên huyện lệnh thất phẩm nho nhỏ là Triệu Khang bảo vệ.

Nghe thật buồn cười.

...

Di Thủy huyện.

Cách Nguyên Giang huyện khoảng ba trăm dặm, một trận mưa nhỏ vừa tạnh, những giọt nước long lanh đọng trên những ngọn cỏ xanh mơn mớn, khắp nơi tràn ngập hơi thở của sự sống mới.

Triệu Khang đánh xe ngựa chạy trên con đường đất lầy lội, Công Tôn Vân Tú dựa vào cửa xe, nhìn huyện thành sắp đến, cười nói:

“Nàng ấy đang sống ẩn cư trong một túp lều tranh ở ngoại ô, xem ra chàng đúng là trốn không thoát số phận làm cha dượng rồi.”

Triệu Khang cắn điều thuốc, không để tâm:

“Mấy đời đều như vậy cả rồi, lẽ ra nàng ấy phải ở Đại Chu, lần này lại ở Đại Càn, thật khiến người ta bất ngờ.”

“Nói không chừng có người đang giúp chàng đấy.”

Công Tôn Vân Tú nhắc nhở.

Triệu Khang ngẩn ra, sau đó lắc đầu:

“Thôi, gặp người rồi hãy nói.”

So với Nguyên Giang huyện, Di Thủy huyện chỉ có chưa đến hai nghìn người rõ ràng là nghèo hơn nhiều, không có những công trình kiến trúc xa hoa, Triệu Khang đánh xe ngựa vào thành lập tức nhận được không ít ánh mắt ghen tị.

Không ít đứa trẻ nhìn con bạch mã kéo xe với vẻ mặt thèm thuồng.

Vừa mua mấy chiếc bánh nướng ăn, Triệu Khang nhìn đám nhóc vây quanh mình, cố ý phát ra tiếng “chẹp chẹp” liên tục, khiến đám nhóc thèm chảy nước miếng.

Công Tôn Vân Tú ngồi trên xe mỉm cười, dùng cây sáo ngọc chỉ vào một thân ảnh nhỏ gầy, Triệu Khang nhìn sang, đó là một cậu bé chỉ khoảng bốn, năm tuổi.

Dù rất thèm, nhưng thấy Triệu Khang nhìn đến mình, cậu bé lại cố tình quay mặt đi, lau nước miếng bên mép.

Triệu Khang mỉm cười vẫy tay:

“Nhóc con, lại đây.”

Cậu bé cau mày quay đầu lại:

“Gọi ta?”

“Đúng vậy, nhóc tên gì?”

Triệu Khang cười hỏi.

“Liên quan gì đến ngươi!”

Cậu bé hừ lạnh một tiếng chẳng khách khí chút nào, một đứa trẻ bên cạnh vội vàng giơ tay:

“Thúc thúc, hắn tên là Tống Minh!”

“Ngoan lắm, lại đây, cho nhóc này.”

Triệu Khang cố ý chia bánh nướng trong tay cho đứa bé kia, Tống Minh có chút khó chịu nhìn bạn mình:

“Ai bảo ngươi nhiều chuyện!”

Triệu Khang bước tới đưa bánh nướng trong tay cho cậu bé, Tống Minh do dự một chút rồi nhận lấy, nhưng không lập tức ăn ngay.

Lúc này, từ trong một căn nhà ở phía xa, một bóng người bước ra.

Người phụ nữ đó khoảng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, mặc bộ đồ vải thô vá chằng vá đụp, rõ ràng là cuộc sống có chút túng quẫn, nhưng bù lại nàng có dung mạo xinh đẹp, khí chất

quyến rũ tự nhiên, có thể nói là bông hoa đẹp nhất Di Thủy huyện.

Không chỉ đàn ông trong Di Thủy huyện, ngay cả người nơi khác cũng có người đến cầu hôn.

Nhưng người phụ nữ này tính tình rất mạnh mẽ, ngay cả huyện lệnh muốn nạp nàng làm thiếp cũng bị nàng đuổi ra khỏi cửa.

“Minh nhi, đừng chơi nữa, về nhà thôi.”

Người phụ nữ nhìn quanh một lượt, thấy đứa con trai mà nàng nhặt được đang đứng cạnh một người thanh niên, nàng khẽ cau mày đi tới.

Triệu Khang ngồi xổm xuống, vỗ vai Tống Minh, cười hỏi:

“Đó là nương của con?”

“Nói nhảm!”

Tống Minh vừa định cầm bánh nướng bỏ chạy, thì nghe thấy Triệu Khang bên cạnh lên tiếng:

“Nói cho nhóc một bí mật.”

Cậu bé ngẩn ra:

“Bí mật gì?”

“Thật ra, ta là cha của con, gọi một tiếng “cha” nghe thử xem.”

Triệu Khang nghiêm túc nói.

Tống Minh ngẩn người, sau đó giơ chân đạp Triệu Khang:

“Phụt! Ta còn là gia gia của ngươi đây!”

Triệu Khang cười ha hả, nhìn Tống Minh nhào vào lòng người phụ nữ, giơ cao chiếc bánh nướng:

“Nương, bánh nướng.”

Tống Kinh Nhan nhìn Triệu Khang đang ngồi trên đất, người thanh niên áo đen, mày kiếm mắt sáng, quả thật rất tuấn tú, nàng còn chưa kịp mở miệng xin lỗi, đối phương đã lấy từ trong ngực ra một chiếc trâm ngọc, đứng dậy cười nói:

“Cô nương, ta tên Triệu Khang, tự Trọng Doanh. Muốn cưới nàng làm vợ.”

Tổng Minh kêu lên:

“Nương, tên này vừa nói hấn là cha của con!”

“Thì ra là thế, đá rất tốt.”

Tổng Kinh Nhan phì cười, nhìn người con gái xinh đẹp như tiên nữ trên xe ngựa, sau đó dắt con trai xoay người rời đi. Nhìn bóng lưng một lớn một nhỏ, Công Tôn Vân Tú xuống xe trêu chọc:

“Xem ra mị lực của chàng hết tác dụng rồi.”

“Chuyện tốt thành đôi mà.”

Triệu Khang không để tâm nói.

Ngay lúc này, bóng dáng phía trước dừng bước, giọng nói truyền đến:

“Thi đậu công danh rồi hãy nói.”

Triệu Khang mỉm cười, hướng về phía bóng lưng kia hô lớn:

“Nhiều năm trước ta đã là tiên sĩ rồi!”

Chương 1024 - Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Triệu Khang (5)

Một chiếc bàn dài, hai cái ghế, thêm vào đó là một cái bếp lò và một chiếc giường gỗ.

Đây chính là ngôi nhà hiện tại của Tổng Kinh Nhan.

Nhìn khung cảnh trong nhà, Triệu Khang bỗng chốc cay cay sống mũi, lặng lẽ quay đầu đi lau khóe mắt. Tổng Kinh Nhan bưng nước đi tới, nhìn Triệu Khang rồi lại nhìn sang Công Tôn Vân Tú, khẽ cười hỏi: “n công, vị này chính là người mà tỷ từng nhắc tới sao?”

Công Tôn Vân Tú gật đầu. Nàng từng đến huyện Di Thủy, tình cờ gặp phải cảnh huyện lệnh muốn cưỡng ép Tổng Kinh Nhan. Nàng chỉ dùng một chiêu kiếm đã khiến tên huyện lệnh đó sợ đến mức tè ra quần, sau đó cứu Tổng Kinh Nhan.

Nàng còn nói với Tổng Kinh Nhan rằng, sau này sẽ có một nam tử đến tìm nàng, muốn cưới nàng.

Nhường ghế cho Triệu Khang và Công Tôn Vân Tú, Tống Kinh Nhan ôm Tống Minh ngồi xuống giường, mỉm cười nhìn Triệu Khang. Về mặt khẩn trương của hắn khiến nàng vừa kinh ngạc vừa buồn cười.

Một nhân vật lợi hại như vậy cũng có lúc bối rối bất an sao?

Nàng suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Triệu Khang?”

“Ta đây.” Triệu Khang vội vàng đáp.

Tống Kinh Nhan không khỏi phì cười: “Ta khó mà hiểu được, huynh đã có ân công là tiên tử nhân gian như vậy, vì sao còn muốn cưới ta, một nữ tử mang theo đứa con nheo nhóc? Nói về dung mạo, ta cũng không bằng ân công.”

Triệu Khang hít sâu một hơi, kiên định nói: “Dù nàng có biến thành bộ dạng nào ta cũng sẽ cưới nàng. Dù nàng tin hay không, ta đã yêu nàng trăm năm ngàn năm rồi.”

Tống Kinh Nhan sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, mỉm cười: “Nghe thật khó tin.”

“Vậy nàng...” Triệu Khang càng thêm căng thẳng, nhìn phản ứng của nàng.

Ôm Tống Minh trong lòng, Tống Kinh Nhan thì thầm: “Nhiều năm qua, ta luôn mơ thấy một giấc mơ, trong mơ ta dùng kéo tự sát, trước khi chết trong lòng luôn nghĩ đến hai chữ, ngàn vạn lần không nở, vạn lần lưu luyến.”

Nàng nhìn Triệu Khang, nụ cười rạng rỡ như hoa: “Trọng Dĩnh, huynh đang tìm ta, mà ta cũng luôn chờ đợi huynh.”

Triệu Khang nhất thời kích động không thôi, nhất thời không biết nên nói gì. Tống Kinh Nhan vỗ nhẹ đầu đứa trẻ trong lòng: “Còn ngần ra đó làm gì? Gọi cha đi.”

Tống Minh không chút do dự, lập tức gọi Triệu Khang một tiếng “Cha”.

Triệu Khang vui mừng khôn xiết, lập tức đáp lại một tiếng “Ồi”. Công Tôn Vân Tú ở bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này cũng không khỏi mỉm cười.

Lúc đến là hai người, lúc đi đã thành bốn người.

Triệu Khang được làm cha, nụ cười trên mặt cả ngày hôm đó không dứt.

Liên tiếp bốn ngày trôi qua.

Xe ngựa rời khỏi phủ Giang Lăng. Nhìn Triệu Khang liên tục thở dài, đứa trẻ đã đổi tên thành Triệu Minh khó hiểu hỏi:

“Cha, hai ngày nay cha làm sao vậy?”

Triệu Khang cảm thán: “Con còn nhỏ chưa hiểu đâu, xoa lưng cho cha đi.”

Trong xe ngựa, nữ tử mặc cẩm bào đỏ, đầu cài trâm ngọc mỉm cười không nói, mở cửa xe nói một câu “Để ta”, liền bảo Triệu Minh quay vào trong.

Nhìn Tống Khinh Nhan ngồi xuống, Triệu Khang thuận thế ôm nàng vào lòng, nàng rút cục cũng nhỏ giọng hỏi: “Vân Tú vì sao không đi cùng chúng ta?”

Triệu Khang có chút bất đắc dĩ: “Nàng ấy giấu diếm ta chuyện gì đó, hiện tại có nàng ở bên cạnh ta, cho nên nàng ấy đi làm việc khác trước.”

“Vậy à, vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

Triệu Khang nói: “Đi tìm Lão Tào, chính là Bạch Lộ mà ta từng kể với nàng, trước kia hai người rất thân thiết.”

Tống Khinh Nhan gật đầu, bàn tay nhỏ bé không yên phận động đây, Triệu Khang nhìn nàng với ánh mắt ai oán: “Tha cho ta đi.”

Nàng mỉm cười tinh quái: “Đêm đầu tiên ta còn trong trắng, sao huynh không tha cho ta?”

Triệu Khang nhất thời cười gượng gạo. Mặc dù đã gỡ lại được chút mặt mũi, nhưng cũng chỉ có một lần đó mà thôi.

...

Nếu đột nhiên có một người xa lạ xuất hiện trước mặt bạn, nói vanh vách tên tuổi, thói quen sinh hoạt của bạn, bạn sẽ cảm thấy thế nào?

Lúc này Tào Bạch Lộ đang cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ hoảng sợ, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt với vẻ nghi hoặc.

Nàng hít sâu một hơi thuốc, giơ tay lên: “Chờ chút, để ta bình tĩnh lại đã.”

Triệu Khang bất đắc dĩ. Không phải ai cũng như Tống Khinh Nhan, Tào Bạch Lộ lúc này chỉ có sợ hãi hân.

“Dù ngươi có nói gì, ta cũng không tin!”

Cố gắng giữ bình tĩnh, Tào Bạch Lộ siết chặt các đốt ngón tay đến trắng bệch, cảnh cáo với giọng điệu pha chút run rẩy:

“Ngươi cũng đừng hòng ép buộc ta, nếu không ta sẽ chết cho ngươi xem!”

Ta, Tào Bạch Lộ, sao có thể thích loại công tử bột mặt trắng như ngươi!

Người trong mộng của ta phải là nhân vật hô phong hoán vũ, xoay chuyển càn khôn!

Tuyệt đối không thể nào!

Triệu Khang dờ khóc dờ cười nhìn Tào Bạch Lộ không thể chấp nhận nổi, chỉ đành gật đầu: “Không sao, ta sẽ không ép buộc nàng, chúng ta cứ từ từ.”

“Ai có tâm trạng từ từ với ngươi chứ.”

Tào Bạch Lộ giật giật khóe miệng, sau đó nói: “Nếu không còn việc gì nữa, xin mời công tử rời đi cho.”

Mẹ kiếp, tiểu thê tử trước kia luôn ngoan ngoãn nghe lời mình, bây giờ lại lạnh nhạt như vậy.

Triệu Khang bực bội vô cùng, đặt mông ngồi xuống, vắt chéo chân, nói: “Ta thật sự có việc!”

“Nói đi.” Nhìn Triệu Khang, Tào Bạch Lộ cũng có chút đau đầu.

Minh thúc vừa tiết lộ, tu vi của người này tuyệt đối không thấp, e là một tên khó chơi.

Triệu Khang cười: “Ta đến đây ngoài việc cưới ngũ phu nhân là nàng ra, còn muốn bàn bạc với nàng một chuyện. Sau này ta

bỏ vốn, nàng tìm người, chúng ta phu thê cùng nhau phát triển Phong Vân Lâu lớn mạnh!”

“Trở thành tổ chức tình báo lớn nhất, lợi hại nhất thiên hạ, nàng thấy thế nào?”

“Lão nương không phải thê tử của người!”

Tào Bạch Lộ tức giận sửa lại, nhưng trong lòng lại có chút dao động, hừ lạnh nói: “Người đừng có ngây thơ như vậy, làm tình báo, bán tin tức không phải có tiền là làm được, hơn nữa người có thể bỏ ra bao nhiêu tiền?”

“Trước tiên là một triệu lượng bạc, thế nào?”

“Bao nhiêu!”

Nàng sợ đến mức suýt nữa thì cầm không vững tẩu thuốc.

“Ít ỏi vậy mà cũng ngạc nhiên.”

Triệu Khang trợn trắng mắt: “Một triệu lượng bạc chỉ là vốn ban đầu, sau này Phong Vân Lâu của chúng ta phải nhúng tay vào cả chính trị và quân sự của bốn nước, quan to quan nhỏ đều phải nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta.”

“Người đang nói đùa à! Người muốn tạo phản sao! Không được, không được, tuyệt đối không được, đây là tội chém đầu đấy!”

Tào Bạch Lộ hoảng sợ, Triệu Khang siết chặt nắm tay, nhìn nữ tử đang kinh hoàng, ngữ khí vô cùng kiên định: “Có ta ở đây, trên đời này không ai giết được nàng.”

Tào Bạch Lộ sững sờ, khí thế cường đại toát ra từ người đàn ông trước mặt khiến nàng có chút thất thần.

Phản ứng lại, nàng cúi đầu, lầm bầm: “Nói như thật vậy, tưởng mình là Trần Giang Hà chắc?”

Trần Giang Hà, cao thủ số một giang hồ hiện nay của nước Càn, nghe nói đã đạt đến tam phẩm cảnh giới.

Triệu Khang ngáp một cái, quay ra ngoài gọi: “Lão Trần, vào gặp lão bản nương của người đi.”

Tào Bạch Lộ còn đang ngơ ngác thì thấy một bóng người đẩy cửa bước vào. Người đàn ông trung niên tay cầm đao, sau khi

bỏ mũ tre xuống, nhìn Tào Bạch Lộ chấp tay nói: “Trần Giang Hà bá kiến Tào lâu chủ.”

Tào Bạch Lộ hoàn toàn choáng váng.

Chương 1025 - Cuộc sống hạnh phúc của Triệu Khang (6)

“Bá... Bá Dao Trần Giang Hà?”

Ngẩn người hồi lâu, Tào Bạch Lộ mới hoàn hồn, nhìn người đàn ông được giới võ lâm nước Càn xem như thần minh, trên mặt tràn đầy phấn khích.

Đây chính là nhân vật cấp bậc truyền kỳ!

Trần Giang Hà cười khỏ một tiếng, “Tào lâu chủ khách khí rồi.”

“Tiền bối tới đây là có chuyện gì?” Tào Bạch Lộ vội vàng hỏi.

Trần Giang Hà giật mình, vội vàng xua tay: “Không dám, không dám, Triệu tiên sinh muốn tại hạ từ nay về sau đảm nhiệm chức vụ hộ pháp tổng quản của Phong Vân Lâu.”

Tào Bạch Lộ lúc này mới hoàn hồn, kinh ngạc nhìn Triệu Khang, kẻ này lại có thể sai khiến cả Trần Giang Hà!

Triệu Khang mỉm cười, trong lòng không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ lần này, dòng thời gian vẫn hỗn loạn như cũ, đến nỗi hai người vốn là kẻ thù truyền kiếp đời này lại không hề có bất kỳ tiếp xúc nào?

Tạm thời gạt bỏ nghi hoặc trong lòng, Triệu Khang nhìn Tào Bạch Lộ ôn nhu nói: “Bạch Lộ, thế nào? Có lão Trần ở đây, sau này nàng thống nhất võ lâm nước Càn không phải là chuyện khó, một trăm vạn lượng ngân phiếu kia rất nhanh sẽ có người đưa tới cho nàng, sau này Phong Vân Lâu muốn phát triển như thế nào vẫn là do nàng quyết định.”

Tào Bạch Lộ nhất thời không biết nên đáp lại thế nào, chỉ có thể chuyển chủ đề hỏi: “Vì sao chàng lại làm như vậy?”

Mang trên mình món tiền khổng lồ, lại còn có thể sai khiến cả nhân vật tầm cỡ như Trần Giang Hà, vì sao còn muốn nhúng

tay vào cái Phong Vân Lô bé nhỏ này, hơn nữa còn muốn lợi dụng Phong Vân Lô để thâm nhập vào chính sự các nước, chẳng lẽ thật sự có ý đồ thống nhất thiên hạ?

Triệu Khang mỉm cười ôn hòa, ánh mắt tràn đầy chờ mong, đồng thời cũng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Tào Bạch Lộ, hắn mở miệng nói: “Ta không còn hùng tâm tráng chí gì nữa, ta chỉ muốn tìm lại tất cả mọi người, cùng nhau du ngoạn thiên hạ, đến những nơi mà chúng ta chưa từng đặt chân đến, như vậy là đủ rồi.”

Tào Bạch Lộ ngẩn người một lúc lâu, bất giác gật đầu: “Vậy cũng được.”

Triệu Khang mừng rỡ, cũng gật đầu: “Vậy thì tốt, một thời gian nữa ta sẽ quay lại, lão Trần, bảo vệ nàng ấy cho tốt.”

Trần Giang Hà vội vàng đáp: “Tuân lệnh.”

Chờ đến khi Triệu Khang rời khỏi Phong Vân Lô, Tào Bạch Lộ mới hoàn hồn, trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng người có thể giải đáp đã rời đi, nàng chỉ có thể nhìn sang Trần Giang Hà bên cạnh: “Cái kia, Trần tiên bối?”

“Tào lâu chủ sau này cứ gọi thẳng tên ta là được.”

Trần Giang Hà lắc đầu cười khỏ: “Hai chữ tiên bối, tại hạ thật sự không dám nhận.”

Tào Bạch Lộ càng thêm khó hiểu: “Ngài đạo pháp xuất thần nhập hóa, giang hồ tôn xưng Bá Đạo, chẳng lẽ Triệu Khang kia còn lợi hại hơn cả ngài?”

Trần Giang Hà trong lòng run lên, vẻ mặt đầy kính nể: “Hắn đã không phải là người có thể dùng hai chữ lợi hại để hình dung, ở trên người hắn, ta nhìn thấy được cực hạn của đạo! E rằng cho dù là Cảnh quốc Vũ Đế Ngô Như Long hay nữ Võ Thần Diệp Hồng Tuyết cũng không phải là đối thủ của hắn.”

Tào Bạch Lộ không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh: “Lợi hại như vậy sao.”

Lúc này Trần Giang Hà cười một tiếng, trêu chọc nói: “Nói thật, Tào lâu chủ, có thể lọt vào mắt xanh của hắn, nàng thật sự là gặp may mắn rồi.”

Khóe miệng Tào Bạch Lộ giật giật, chậm lại tẩu thuốc, lẩm bẩm: “Nói thì nói vậy, nhưng cũng phải cho người ta thời gian để tiếp nhận chứ, hơn nữa nghe ý của hấn, hình như hấn còn có rất nhiều thể tử khác.”

Làn khói thuốc bay xa, tâm tư cũng theo đó mà bay bổng, mơ hồ trong lòng nữ tử bỗng nhiên xuất hiện một giọng nói.

Nếu thật sự có kiếp sau, nếu có thể làm lại, ta cũng sẽ, ta cũng sẽ ghi nhớ chàng, ghi nhớ chàng làm huyện lệnh ở Nguyên Giang huyện, sau đó sẽ đi tìm chàng.

Ra khỏi Phong Vân Lâu, Triệu Khang kéo xe ngựa, Triệu Minh gãi đầu: “Cha, ngũ nương mà cha nói đâu?”

Triệu Khang bất đắc dĩ nói: “Con nít con nôi đừng hỏi nhiều như vậy, bài tập cha giao cho con đã làm xong chưa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ ỉu xiu, ngoan ngoãn chui vào trong xe ngựa, những ngày qua nó đã được ném trái thế nào là phụ ái của cha dựng rồi.

Tổng Kinh Nhan dịu dàng an ủi: “Đừng nóng vội, tình nghĩa giữa hai người là thứ mà thời gian không thể nào xóa nhòa được.”

Triệu Khang trong lòng an ủi được phần nào, cười nói: “Nàng nói đúng, hai người yêu nhau nếu muốn mãi bên nhau, đâu cần phải ngày ngày đêm đêm bên nhau? Lên xe đi!”

“Đi đâu?”

“Thanh Châu.”

.....

Thanh Giang hai vùng đất từ xưa đến nay vốn là nơi phồn hoa phú quý của nước Càn.

Thế nhưng một thời gian trước Giang Châu xảy ra lũ lụt, điều này cũng khiến cho vô số nạn dân tràn vào Thanh Châu, gián tiếp ảnh hưởng đến vùng đất Thanh Châu liền kề này.

Trên đường đi nhìn thấy nạn dân khắp nơi, khiến cho tâm hồn non nớt của đứa trẻ cũng bị ảnh hưởng không nhỏ.

Triệu Minh nhìn cô bé bằng tuổi mình ở đằng xa, gầy gò ốm yếu vì đói, có chút không đành lòng ngẩng đầu nhìn Triệu

Khang: “Cha, nhà mình còn tiền mà, mua chút đồ ăn cho bọn họ đi.”

Triệu Khang không khỏi mỉm cười xoa đầu đứa bé: “Ngoan lắm. Chính vì vậy sau này con phải học hành cho giỏi, mới có năng lực giúp đỡ được nhiều người hơn.”

Triệu Minh hiểu mà không hiểu gật gật đầu, sau đó lại nói: “Con vẫn cảm thấy kiếm nhiều tiền thì tốt hơn, chỉ cần có đủ tiền cũng có thể giúp đỡ bọn họ.”

“Cái thằng nhóc này.” Triệu Khang có chút dở khóc dở cười.

Tổng Kinh Nhan ở đằng xa đã dẫn người đi phân phát lương thực mua được cho những nạn dân xung quanh.

Làm kẻ hào phóng rải tiền trên đường suốt một quãng đường dài, ba người Triệu Khang rốt cuộc cũng vào được thành Thanh Châu, so với những nơi khác, tình hình ở tòa thành chính này hiển nhiên là tốt hơn rất nhiều.

Triệu Khang hứng thú nhìn về phía một bóng người ở đằng xa.

Là một thiếu nữ cao ráo khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặc trang phục gọn gàng, tay phải quấn một vòng roi ngựa, đang cao ngạo chỉ huy hạ nhân bận tới mắt tới mũi.

Tổng Kinh Nhan ánh mắt kỳ quái: “Chẳng lẽ nàng ta chính là... Không phải chàng nói chàng thích người lớn tuổi hơn sao?”

“Nghĩ gì vậy.”

Triệu Khang búng nhẹ vào eo thon mềm mại của nàng, cười nói: “Nàng ấy là Thanh Loan, đồ đệ của ta.”

Như cảm nhận được điều gì đó, thiếu nữ ở đằng xa nhìn sang, nhưng vẫn cao ngạo như một con phượng hoàng, chỉ là đợi đến khi người đàn ông kia kéo xe ngựa rời đi, thiếu nữ liền không còn giả vờ được nữa, nghi hoặc gãi đầu: “Thật là kỳ lạ, sao bản tiểu thư lại có cảm giác thân thiết với tên kia nhỉ?”

Đến khách điếm đã hẹn trước.

Triệu Khang vừa nhìn đã thấy Trương Long đang uống rượu, hần gọi một tiếng, Trương Long lập tức nhìn qua, sau đó mừng

rõ chạy vội lại: “Lão gia, ngài rút cuộc cũng đến rồi, đúng rồi, vị này là?”

Trương Long nhìn Tống Khinh Nhan có chút kinh ngạc.

Triệu Khang cười nói: “Đây cũng là phu nhân.”

“A, Trương Long bái kiến phu nhân.” Vừa hành lễ còn không quên lạng lễ giới ngón cái với Triệu Khang.

Mới thành thân được bao lâu, vậy mà đã tìm được thêm một người nữa, đúng là lão gia.

Tống Khinh Nhan mỉm cười gật đầu, không nói gì thêm, dẫn Triệu Minh đến một bên khác, nhường không gian cho hai người nói chuyện.

“Tình hình thế nào rồi?”

Nghe Triệu Khang hỏi, Trương Long vội vàng nói: “Lão gia ngài thật sự là thần cơ diệu toán, Thanh Châu này quả nhiên cũng bị ảnh hưởng bởi thiên tai, lúc này Ngô gia đang cứu tế, nhưng những ngày qua e là cũng không chống đỡ nổi nữa, đã bắt đầu ra ngoài mua lương thực rồi.”

“Hơn nữa quan trọng là, bởi vì trước đó Ngô gia cứu tế phát lương, khiến cho không ít nạn dân đều nhận được tin tức, rủ nhau kéo đến thành Thanh Châu, mấy ngày trước lương thực không đủ phát, thậm chí còn có nạn dân chạy đến Ngô gia vây cửa.”

Chương 1026 - Cuộc sống hạnh phúc của Triệu Khang (7)

“Nghiêm trọng đến vậy sao?”

Nghe Trương Long thuật lại, Triệu Khang nhíu mày. Trương Long thở dài: “Suýt chút nữa thì đánh nhau rồi. Cái đám nhà họ Ngô này cũng thật là ngốc, chỉ cho đám nạn dân ăn thì sao mà đủ? Phải để cho bọn họ tự mình lao động kiếm ăn mới được.”

“Theo ta thấy, cứ tiếp tục như vậy không quá mười ngày nữa tháng, nhà họ Ngô chắc chắn sụp đổ.”

Triệu Khang khẽ lắc đầu: “Bây giờ không phải lúc nói lời cay nghiệt. Chuyện ta giao cho người thế nào rồi?”

Trương Long nhìn trái ngó phải, hạ thấp giọng: “Lão gia, chúng ta thật sự muốn làm cái việc lỗ vốn này sao? Số lương thực kia là bao nhiêu năm tích góp khó khăn lắm mới có được, có thể bán được rất nhiều bạc đấy!”

“Sao nào, người còn muốn thừa nước đục thả câu, kiếm lời trên nỗi đau của người khác à?” Triệu Khang liếc mắt.

Trương Long cười gượng: “Ít nhiều gì cũng kiếm chút đỉnh chứ, trước giờ chúng ta đều là có lợi thì làm mà.”

“Đó là trước kia, lão gia ta hiện tại đã hoàn lương, chuẩn bị làm người tốt rồi, tư tưởng của các người thật sự là không có chút tiến bộ nào.” Triệu Khang quát.

Trương Long giơ tay: “Hiểu rồi, hiểu rồi, lương thực đã được vận đến địa phận Thanh Châu, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa cho nhà họ Ngô.”

“Vậy thì hành động đi. Nhớ kỹ, nhất định phải vô tình để lộ cho nhà họ Ngô biết, số lương thực này là do Triệu Khang ta đưa tới! Tuyệt đối không thể để người khác nhận vợ công lao!” Triệu Khang dặn dò.

Trương Long nghi hoặc: “Không phải ngài đã hoàn lương, muốn làm người tốt rồi sao? Không phải nên làm việc tốt mà không cần ai biết hay sao?”

“Người hiểu cái rắm! Làm việc tốt mà không ai biết, vậy ta làm việc tốt để làm cái gì?”

Trương Long cảm thán: “Xem ra tư tưởng của ngài vẫn chưa hoàn toàn tiến bộ rồi.”

“Đi làm việc của người đi.”

Phủ đệ nhà họ Ngô.

Ngô Tâm Di, mỹ nhân đệ nhất Thanh Châu, lúc này đầy mặt sầu muộn. Trên bàn trước mặt nàng là một chồng sổ sách dày cộp.

Ngô Long Lý bên cạnh cũng chau mày lo lắng: “Tỷ tỷ, cứ tiếp tục như vậy e rằng không quá mười ngày nữa tháng nhà chúng

ta sẽ khánh kiệt mất. Ba nhà họ Tần, họ Mã, họ Vương kia thật là ti tiện, khắp nơi rêu rao việc nhà chúng ta phát lương thực miễn phí.”

“Hiện tại đám nạn dân đều đổ xô đến các chi nhánh của nhà chúng ta ở Thanh Châu để đòi lương thực, chi nhánh ở Lạc Sơn thành thậm chí còn bị đám người cướp phá. Tần Dương, Mã Sơn bọn họ muốn dồn nhà chúng ta vào chỗ chết!”

Ngô Tâm Di thở dài: “Ban đầu chỉ muốn vì con đường khoa cử sau này của người mà tạo dựng chút danh tiếng, không ngờ lại bị bọn họ nắm thóp.”

“Đều là do đệ khiến tỷ tỷ phải chịu liên lụy.” Ngô Long Lý áy náy nói.

Là con cháu thương nhân, muốn tham gia khoa cử, hẳn chỉ có thể tìm mọi cách, mà một trong số đó chính là tạo dựng thanh danh.

Chính vì vậy mà nhà họ Ngô mới rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như hiện tại, bị đối thủ dồn ép đến đường cùng.

Ngô Thanh Loan vừa đi phát cháo về, nàng thở dài: “Hôm nay thật là mệt chết ta rồi, đám nạn dân kia, ai nấy đều như quỷ đói đầu thai, thật đáng thương.”

Nhìn muội muội ngây thơ, Ngô Tâm Di dịu dàng cười: “Mệt rồi sao? Mau nghỉ ngơi một chút đi.”

“Cũng không mệt lắm. Đúng rồi tỷ tỷ, hôm nay muội gặp một người trên đường.” Ngô Thanh Loan đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vui vẻ chạy đến bên cạnh Ngô Tâm Di.

Ngô Tâm Di thân nhiên hỏi: “Ai vậy?”

“Muội cũng không biết, chỉ là một hắc y nhân đánh xe ngựa, có lẽ trạc tuổi tỷ tỷ. Không biết vì sao muội lại có cảm giác rất đặc biệt với hắn.”

Ngô Long Lý hứng thú hỏi: “Cảm giác đặc biệt gì? Chẳng lẽ muội muội động lòng với người ta rồi?”

“Nhị ca thật là, trong miệng huynh chẳng có câu nào dễ nghe cả.”

Nàng bấu môi, sau đó nghiêng đầu suy nghĩ: “Muội cũng không biết nữa, muội luôn cảm thấy như thể mình quen biết hắn, như thể hắn cũng là người thân của muội vậy.”

“Con bé này lúc nào cũng kỳ lạ.”

Ngô Tâm Di bất đắc dĩ lắc đầu, định mở miệng thì quản gia hốt hải chạy vào: “Gia chủ, nhị thiếu gia, tam tiểu thư, xảy ra chuyện rồi!”

Ngô Tâm Di nhíu mày: “Chuyện gì?”

“Ngoài cửa lại tập trung một đám đông nạn dân, nói là hôm nay chưa nhận được lương thực, yêu cầu chúng ta cho một lời giải thích!”

Mọi người đều giật mình.

Bên ngoài phủ đệ nhà họ Ngô, đám đông nạn dân tụ tập đông nghịt, người dẫn đầu gào lên: “Hôm nay không nhìn thấy lương thực, chúng ta sẽ không đi đâu hết! Phát lương thực!”

“Phát lương thực!”

“Phát lương thực!”

Âm thanh lớn đến mức như muốn lật tung cả phủ đệ nhà họ Ngô. Ngô Tâm Di ba người bước ra, nhìn thấy cảnh tượng thì đều đau đầu.

Ngô Thanh Loan lạnh lùng nói: “Ai cho phép các ngươi đến đây gây rối! Muốn chết sao!”

Tên nạn dân dẫn đầu liền nằm lăn ra đất: “Không xong rồi, ta sắp chết đói rồi! Mau cho ta lương thực!”

“Chúng ta muốn lương thực!”

“Tại sao người khác có mà chúng ta lại không có!”

“Các ngươi... Các ngươi rõ ràng là đang vô lý quá rồi!” Ngô Thanh Loan tức giận đến mức nói không nên lời: “Rõ ràng đã thông báo thời gian nhận lương thực, các ngươi tự mình không đến thì có thể trách ai!”

“Tam muội.”

Ngô Tâm Di thấy thế liền bước lên ngăn cản muội muội gái định ra tay, nhìn đám đông nạn dân trước mắt, trong lòng nàng

hiểu rõ nhất định là có kẻ đứng sau giật dây, nhưng lúc này nàng cũng không còn cách nào khác.

Bởi vì lương thực của nhà họ Ngô đã cạn kiệt, ba nhà kia lại nhân cơ hội này đóng cửa kho lương, không bán lương thực cho nhà họ Ngô, rõ ràng là muốn dồn họ vào chỗ chết.

Đúng lúc Ngô Tâm Di cắn răng định mở miệng, thì có tiếng quát lớn vang lên từ xa: “Kẻ nào muốn nhận lương thực thì tránh đường ra!”

Mọi người ngạc nhiên, đồng loạt ngoảnh lại nhìn.

Chỉ thấy một đoàn người đang dẫn xe chở lương thực đi về phía bên này, tất cả đều có chút ngơ ngác.

Trương Long cười ngửa đi đầu, nhìn ba người nhà họ Ngô, Ngô Long Lý là nam nhân có thể bỏ qua, còn muội muội kia không phải gu của lão gia.

Vậy thì chỉ có thể là vị đại mỹ nhân ở giữa kia rồi, lão gia ra tay thật là chịu chơi.

Nói không chừng sau này vị này cũng là phu nhân, nghĩ đến đây, thái độ của Trương Long cũng trở nên cung kính hơn: “Ngô gia chủ, tại hạ là Trương Long, được lão gia phân phó đặc biệt đưa lương thực đến.”

Ngô Tâm Di hơi ngơ ngác: “Đưa lương thực?”

Trương Long cười nói: “Đúng vậy, Ngô gia chủ, lão gia nhà tại hạ biết Ngô gia đang thiếu lương thực, nên đặc biệt phái tại hạ áp tải lương thực đến đây, lần này có một ngàn thạch lương thực, sau đó sẽ còn xe chở lương thực lục tục đến Thanh Châu thành, tổng cộng là mười vạn thạch.”

Mười vạn thạch lương thực, một câu nói của Trương Long khiến Ngô Tâm Di choáng váng.

Mà ở một quán rượu cách phủ đệ nhà họ Ngô không xa.

Triệu Khang xoay xoay chén rượu trong tay, đối diện hẳn là bốn người, Tần Dương, Mã Sơn, Vương Phong và tri huyện Thanh Châu.

Bốn người đều có chút run rẩy nhìn người đàn ông trước mặt.

Không có cách nào, ai bảo đang ngồi yên trong nhà thì bị người ta xông vào bắt đến đây chứ, lại còn bị bắt cả bốn người cùng lúc.

Các huynh đệ, hiểu cho ta với!

Triệu Khang đặt chén rượu xuống, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào bốn người họ: “Mấy vị, giúp ta một việc được chứ?”

Mã Sơn vội vàng nịnh nọt: “Ngài cứ nói, ngài cứ nói.”

Triệu Khang nghiêm túc nói: “Đừng có lén lút chơi xấu nhà họ Ngô nữa.”

Nghe được lời này, Vương Phong có chút nóng tính hừ lạnh một tiếng: “Nếu chúng ta không đồng ý thì sao?”

Triệu Khang cười: “Vậy thì ta đánh chết các người.”

Chương 1027 - Cuộc sống hạnh phúc của Triệu Khang (8)

Chứng kiến chén rượu trên tay Triệu Khang bị chân khí màu đỏ như máu nghiền nát rồi biến mất, Vương gia chủ bỗng chốc đứng bật dậy, chấp tay cung kính:

“Tuân mệnh!”

Giây phút ấy, lưng Vương Phong ướt đầm mồ hôi lạnh, Tần Dương và Mã Sơn bên cạnh cũng vội vàng đứng dậy đáp:

“Mọi việc đều nghe theo tiên sinh chỉ thị!”

Vị tri huyện hai chân run rẩy, vội vàng cúi đầu:

“Minh bạch, minh bạch!”

“Ài vậy mới phải chứ, các vị quả nhiên đều là người thức thời, uống rượu, ăn đồ ăn, uống rượu, ăn đồ ăn.”

Triệu Khang mỉm cười, ánh mắt lại hướng ra phía ngoài cửa sổ, nơi trước cổng phủ Ngô gia, trong đấy mắt trần đầy nhu tình.

Trước cổng phủ Ngô gia.

Ngô Tâm Di hoàn toàn ngây người, nhìn Trương Long, ngờ ngác hỏi:

“Bao, bao nhiêu lương thực?”

“Mười vạn thạch.”

Trương Long cười sảng khoái:

“Lão gia nhà ta có lời, bảo ta đạo này cứ theo Ngô gia chủ ngài. Cứu lương, nếu như không đủ thì còn lương thực đưa tới.”

“Cái... cái này!”

Ngô Long Lý mừng rỡ.

Trương Long tiếp tục nói:

“Ngô gia chủ, chúng ta trước tiên sắp xếp người phát lương như thế nào? Đừng để đám người này tiếp tục vây quanh ở đây nữa.”

“Tốt... tốt.”

Ngô Tâm Di như cũ chưa hoàn hồn.

Trương Long liền bắt đầu dẫn người hô hào đám nạn dân, nhìn thấy lương thực, đám người lập tức không còn náo loạn, ngoan ngoãn xếp hàng.

Theo Triệu Khang nhiều năm, Trương Long hiểu rõ vì sao Ngô gia lại rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, bởi vậy hẳn tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ, bèn sử dụng biện pháp lấy công đổi lương thực.

Trước tiên phát cho mỗi người một ngày lương thực, sau đó ước định thời gian, bảo họ ngày mai lại đến.

Mãi một lúc sau mới đuổi được đám nạn dân kia đi, Trương Long cũng mệt không nhẹ, lúc này Ngô Tâm Di rốt cục hoàn hồn, vội vàng dẫn theo muội muội và đệ đệ chạy tới:

“Vị tiên sinh này...”

Trương Long vội vàng nói:

“Ngô gia chủ cứ gọi ta là Trương Long là được, ta nào dám nhận xưng hô tiên sinh.”

Ngô Thanh Loan hai mắt sáng rực:

“VẬY, Trương Long, lão gia nhà ngươi là ai? Vì sao lại muốn đưa lương thực cho chúng ta?”

Ma Tử đang bê lương thực bên cạnh cười nói:

“Lão gia nhà ta tên là Triệu Khang.”

Trương Long ý vị thâm trường bổ sung:

“Câm miệng, ai cho ngươi nhiều lời!”

“Tên khốn Trương Long, đá mạnh như vậy!”

Ma Tử thăm mắng một câu rồi tiếp tục làm việc, Trương Long quay đầu lại, áy náy nhìn Ngô Tâm Di:

“Ngô gia chủ, thật ngại quá, lão gia nhà ta không cho phép chúng ta tiết lộ tin tức về ngài ấy.”

Ngô Tâm Di nghi hoặc:

“Vì sao lại thế?”

“Lão gia nhà ta thích giúp đỡ người khác, lại rất thích hành hiệp trọng nghĩa, làm việc tốt không muốn lưu danh là tín điều làm người của ngài ấy.”

Trương Long mặt không đổi sắc nói.

Ngô Thanh Loan bên cạnh hai mắt sắp hóa thành hình trái tim, Ngô Long Lý cũng vẻ mặt sùng bái.

“Thì... thì ra là vậy, nhưng đây dù sao cũng là mười vạn thạch lương thực a.”

Đang nói, lúc này từ xa bỗng nhiên chạy tới mấy người, người cầm đầu hô lớn:

“Ngô gia chủ, Ngô gia chủ!”

Ngô Tâm Di nhìn kỹ, thì ra là ba vị gia chủ còn lại.

Vương Phong chạy nhanh nhất, đến nỗi lúc đến trước mặt Ngô Tâm Di còn thở hổn hển:

“Ngô gia chủ, ta, Vương gia ta xuất lương, một vạn thạch, giúp đỡ Ngô gia chủ cứu tế.”

Tần Dương vội vàng nói:

“Ta cũng xuất lương, một vạn thạch.”

“Mã gia ta cũng vậy!”

Ngô Long Lý ngẩn người, ba nhà này không phải vẫn luôn âm thầm giờ trò sao? Bây giờ là tình huống gì đây?

“Ba vị gia chủ, các vị đây là...?”

Ngô Tâm Di cũng có chút sờ đầu không thấy nào, chỉ cảm thấy có chút hỗn loạn.

Vương Phong vội vàng nói:

“Sau khi được Triệu tiên sinh chỉ bảo, ba người chúng ta đều đã hiểu rõ phải lòng mang thiên hạ! Nghĩ đến những việc làm trước kia, thật sự là hối hận không thôi, ăn ngủ không yên!”

Tần Dương: “Đúng vậy, dưới sự chỉ dẫn của Triệu tiên sinh, chúng ta quyết định sửa đổi lỗi lầm.”

Mã Sơn: “Gột rửa tâm hồn, làm người mới, cùng Ngô gia chủ cứu tế nạn dân! Ngô gia chủ cứ chờ, chúng ta lập tức quay về điều lương thực!”

Nói xong, ba người hùng hổ chạy đi, chỉ để lại ba người nhà Ngô gia ngơ ngác.

Mãi một lúc sau, Ngô Tâm Di mới nhìn về phía Trương Long: “Triệu tiên sinh trong miệng bọn họ, chính là lão gia nhà ngươi?”

Trương Long lại một lần nữa mặt không đổi sắc nói: “Đúng vậy, lão gia nhà ta luôn luôn lấy đức phục người, giáo hóa người khác.”

Đêm khuya.

Phủ Ngô gia, trong tiểu viện của Ngô Tâm Di vẫn sáng đèn.

Nàng hâm nóng một bình rượu, chậm rãi nhấp từng ngụm nhỏ, hồi tưởng lại những chuyện xảy ra hôm nay, vẫn không thể nào hiểu nổi, nhưng may mắn thay, kiếp nạn này của Ngô gia cuối cùng cũng đã qua, bởi vậy nàng cũng rất vui mừng.

Chỉ là không biết vị Triệu Khang thần bí kia rốt cuộc là ai, vì sao lại muốn giúp đỡ mình?

Rượu một chén lại một chén được uống cạn, tửu lượng vốn không tệ, nữ tử cũng có chút say, nàng không phát hiện ra có một ánh mắt thâm tình ngồi trên tường vây nhìn nàng cả một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Ngô Tâm Di tỉnh lại, có chút nghi hoặc nhìn bộ y phục trên người mình, nàng cầm lên xem xét, kiểu dáng và kích cỡ này, hình như không phải của người trong nhà.

Xe ngựa đi qua trước cổng phủ Ngô gia.

Tổng Khinh Nhan dịu dàng hỏi: “Sao không ở lại thêm vài ngày nữa?”

Triệu Khang bất đắc dĩ cười: “Chuyện của Bạch Lộ khiến ta hiểu ra, loại chuyện này chung quy không thể nóng vội, trước kia Tâm Di đối với ta nảy sinh tình cảm là bởi vì ở Vương gia, ta đã cứu nàng, còn bây giờ, ta chỉ có thể dùng cách của chính mình.”

“Vậy tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Tổng Khinh Nhan nhẹ nhàng ôm lấy hắn, dùng cách của mình an ủi hắn.

Triệu Khang lẩm bẩm: “Tới đế đô, nơi đó có rất nhiều người rất quan trọng đối với ta.”

Đế đô, Đại Càn quốc.

Nơi đây chất chứa quá nhiều kỷ niệm vui buồn của Triệu Khang, có thể nói không ngoa, ở thành phố rộng lớn này, cho dù nhắm mắt lại, hắn cũng có thể đi khắp nơi.

Nhận lấy chìa khóa từ tay đối phương, Triệu Khang sau đó cùng Tổng Khinh Nhan và Triệu Minh xuống xe, mỉm cười lắc lắc chìa khóa trong tay: “Đây chính là nhà của chúng ta trong khoảng thời gian này.”

Tổng Khinh Ngôn gật đầu: “Trông cũng không tệ.”

Triệu Khang quen đường quen lối mở cửa, căn nhà này là do hắn thuê khi trước để ở cùng Ngọc Phượng, nằm ở Tây Trục Môn của đế đô.

Buổi trưa, hai người ra ngoài mua sắm một ít đồ đạc trở về.

Tổng Kinh Nhan vốn có tài nấu nướng không tẻ, sau khi học được những cách nấu ăn như xào từ Triệu Khang, tay nghề càng thêm tiến bộ, làm ra một bàn mỹ vị khiến hai phụ tử ăn đến no nê.

Thời gian thoát cái đã đến chiều tà, ôm mỹ nhân ngủ trưa một lúc, Triệu Khang mỉm cười nói: “Chút nữa ta phải ra ngoài, buổi tối không về ăn cơm, đã lâu rồi không đi thanh lâu uống rượu, thật sự có chút nhớ nhung.”

Tổng Kinh Ngôn nhếch mép, ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực Triệu Khang: “Đừng để đám hoa đại bên ngoài hút cạn tinh lực đấy! Nếu không ta sẽ không đồng ý đâu.”

Triệu Khang cười ha ha, vuốt ve gương mặt yêu kiều của nàng: “Ta đây không phải là đi cướp nàng ta về nhà sao.”

Đêm xuống, để đô không giới nghiêm, cho nên trên đường người đi lại không ít, Triệu Khang chấp tay sau lưng, thông dong đi đến nơi lưu giữ trong ký ức.

Xuân Phong Lâu.

Nơi bệ ngoài treo đầu dê bán thịt chó.

Vừa bước vào cửa đã bị tiểu nhị nhiệt tình nghênh đón, Triệu Khang là khách quen, vừa vào cửa đã nói: “Tầng ba, vị trí tốt nhất.”

Tiểu nhị lập tức hiểu ý: “Vị gia này, mời lên lầu!”

Lên đến tầng ba.

Triệu Khang có chút bất ngờ nhìn người ngồi đối diện mình, đối phương vừa vặn cũng nhìn qua, trong mắt thoáng chốc có chút mờ mịt.

Chương 1028 - Cuộc sống hạnh phúc của Triệu Khang (9)

“Vị huynh đài này, chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi phải không?”

Tiêu Phi Vũ lên tiếng, giọng nói mang theo vài phần hoang mang. Hắn vận một thân cẩm bào, thắt lưng đeo ngọc bội, trên

bàn đặt một chiếc lồng chim, bên trong chim hoàng yến líu lo không ngớt.

Triệu Khang nhướn mày cười khê: “Sao có thể, tại hạ đây là lần đầu tiên đến đế đô.”

“Vậy sao? Thật kỳ lạ, ta luôn cảm thấy huynh đài trông rất quen mắt.”

Tiêu Phi Vũ cười lớn, nâng chén rượu lên: “Không bằng cùng uống một chén?”

“Thật ngại quá!”

Triệu Khang vừa nói vừa kéo ghế ngồi xuống. Tiêu Phi Vũ cũng không để ý, sai tiểu nhị thêm một bộ bát đĩa và chén rượu. Thấy Triệu Khang đã an vị, hắn liền hỏi: “Huynh đài quê quán ở đâu?”

“Người Giang Lăng phủ, không thể sánh bằng đế đô của các vị được.” Triệu Khang vừa cười vừa nâng chén rượu lên. Hắn phát hiện ra một điều thú vị.

Lúc này, trên người Tiêu Phi Vũ có khí tức chân khí dao động, nhưng theo hắn nhìn nhận thì rất yếu ớt, ước chừng chỉ khoảng Tứ phẩm mà thôi.

Nghe hắn nói mình là người Giang Lăng phủ, Tiêu Phi Vũ cười nói: “Giang Lăng cũng là nơi không tệ, dù sao cũng tốt hơn những nơi như U Châu, Lương Châu.”

Triệu Khang gật đầu phụ họa. Đúng lúc này, một người trông giống quản gia bước đến bẩm báo: “Công tử, hai vị phu nhân đã đến.”

Triệu Khang nhất thời ngẩn người nhìn Tiêu Phi Vũ: “Người đã thành thân rồi sao?”

Tiêu Phi Vũ càng thêm kinh ngạc: “Chuyện này có gì kỳ lạ sao? Nam đến tuổi thì cưới vợ, nữ đến tuổi thì gả chồng thôi!”

Lời còn chưa dứt, Triệu Khang đã nhìn thấy hai vị phu nhân của Tiêu Phi Vũ, lập tức càng thêm chấn động.

Hoàn Nhan Cẩm, Lục Tuyết Oánh.

Cả hai đều sở hữu dung mạo khuynh thành. Hai nàng sau khi đến liền đi thẳng đến bên cạnh Tiêu Phi Vũ, người thì tò mò

nhìn Triệu Khang, người thì khề hành lễ.

“Để ta giới thiệu một chút, vị huynh đài này họ gì nhỉ?” Tiêu Phi Vũ vỗ trán.

Khóe miệng Triệu Khang giật giật: “Triệu Khang.”

“Hai vị phu nhân, đây là Triệu Khang, Triệu huynh. Triệu huynh, đây là người trong nhà của ta, Tiêu Cẩm và Lục Tuyết Oánh.”

Tiêu Phi Vũ nhiệt tình giới thiệu. Triệu Khang cười gượng gạo chào hỏi hai nàng, trong lòng cảm thấy kỳ quái vô cùng. Xét cho cùng, một trong hai nàng này chết trong tay hắn, người còn lại bị Ngô Quan Hải lăng trì xử tử, cũng không thoát khỏi liên quan đến hắn.

Thậm chí Tiêu Phi Vũ trước kia cũng bị hắn đánh chết.

Cảm giác này thật sự quá đổi kỳ lạ.

Đúng lúc này, Lục Tuyết Oánh mỉm cười lên tiếng: “Triệu công tử tu vi thâm sâu khó lường, thật đáng khâm phục.”

Tiêu Phi Vũ vui vẻ nói: “Tuyết Oánh, nàng cũng nhận ra rồi sao?”

Lục Tuyết Oánh gật đầu. Vừa rồi, nàng đã thử đưa một luồng chân khí về phía Triệu Khang, nhưng khi còn cách ba tấc thì đã biến mất vô ảnh vô tung.

Loại hệ thể cương khí này, nghe đồn chỉ có cao thủ Nhị phẩm mới có thể tu luyện được, khiến nàng vô cùng chấn động.

Lập tức, nàng lên tiếng: “Vừa rồi nhất thời ngửa nghề, mạo phạm công tử, mong thứ lỗi.”

“Khách khí rồi.”

Triệu Khang cười gượng. Tu vi của Lục Tuyết Oánh rõ ràng cao hơn Ninh vương một bậc, hẳn là đã bước vào Tam phẩm.

Thấy Triệu Khang không hề có ý trách cứ, Tiêu Phi Vũ lại càng thêm hứng thú: “Triệu huynh, rốt cuộc huynh là mấy phẩm? So với Trần Giang Hà thì thế nào?”

“Chuyện này... khó nói lắm.” Triệu Khang có chút bất đắc dĩ. Bản thân hắn cũng không rõ mình là mấy phẩm.

Bởi vì cảnh giới hiện tại của hắn, ngoại trừ Công Tôn Vân Tú ra, chỉ có mình hắn đạt đến.

Ninh vương vỗ trán nói: “Nhìn cái miệng của ta này, nào nào, Triệu huynh uống rượu.”

Bốn người cùng nâng chén. Đúng lúc này, tiếng ca múa từ lầu ba vang lên, ánh mắt Triệu Khang liền hướng về phía đó.

Chỉ thấy một thân ảnh áo đỏ lướt ra, tay áo tung bay trong không trung, vẽ nên những đường cong uyển chuyển, khiến mọi người ồ lên tán thưởng. Ánh mắt Triệu Khang càng thêm dịu dàng.

Nhìn thân ảnh quen thuộc ấy, cô gái nhỏ nhắn đã cùng hắn đi đến cuối cùng.

Lục Tuyết Oánh khẽ kéo tay áo Ninh vương, ánh mắt ra hiệu cho hắn nhìn Triệu Khang.

Tiêu Phi Vũ có chút kinh ngạc nhìn theo ánh mắt của nàng, sau đó nhìn về phía Tần Ngọc Phượng đang ở giữa sân khấu, trong lòng dâng lên một tia thích thú.

Thú vị thật, chẳng lẽ hai người này quen biết nhau?

Một khúc ca múa kết thúc, mọi người vỗ tay tán thưởng, sau đó bắt đầu ra giá.

Tiêu Phi Vũ lúc này lên tiếng: “Ta ra giá năm vạn lượng, mời Tần cô nương đến đây một lúc.”

Năm vạn lượng không phải là con số nhỏ, dùng cho một kỹ nữ quả thật có chút lãng phí. Mọi người trong Xuân Phong Lâu thấy lão bản đã ra giá, liền hiểu ý.

Tần Ngọc Phượng sau khi tạ lễ liền bước đến, theo ý Tiêu Phi Vũ ngồi xuống bên cạnh Triệu Khang, khéo léo nói: “Ngọc Phượng xin cảm tạ hai vị công tử đã ưu ái.”

“Tần cô nương khách khí rồi, vị này là Triệu Khang, Triệu công tử.”

Tần Ngọc Phượng bung chén rượu lên, nháy mắt với Triệu Khang. Triệu Khang không cầm chén rượu, chỉ hỏi: “Nàng còn muốn ngắm bình minh trên Tuyết Phong nữa không? Ta cùng nàng đi.”

Cô nàng nhất thời ngẩn người, buột miệng hỏi: “Sao công tử biết được?”

Triệu Khang mỉm cười, lấy ra mười vạn lượng ngân phiếu đã chuẩn bị sẵn, đặt lên bàn: “Vây ta chuộc thân cho nàng.”

Nói xong, hắn không để ý đến ba người Tiêu Phi Vũ, trực tiếp ôm lấy nàng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, phi thân nhảy xuống lầu ba.

Nữ tử giật mình theo bản năng ôm lấy cổ hắn, lại phát hiện trong mắt hắn ngẩn lẹ, trong lòng dâng lên một nỗi xót xa khó tả, vô thức đưa tay lau đi giọt lệ cho hắn.

Hành động này gần như là cướp người giữa ban ngày ban mặt, nhưng người của Xuân Phong Lâu không ai dám ngăn cản, đành trơ mắt nhìn Triệu Khang ôm mỹ nhân rời đi.

Tiêu Phi Vũ nhìn mười vạn lượng ngân phiếu trên bàn, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn theo bóng dáng Triệu Khang rời đi, không khỏi mỉm cười: “Thú vị thật, ta phải vào cung một chuyến.”

Đêm đó, tin tức Tần Ngọc Phượng, một trong ba kỹ nữ nổi tiếng nhất đế đô, bị người ta cướp đi lan truyền khắp nơi.

Trong hoàng cung.

Nghe Tiêu Phi Vũ kể lại, Nữ đế Tiêu Linh Lung kinh ngạc đứng bật dậy: “Vương thúc, người nói người đó tên là Triệu Khang sao?”

Tiêu Phi Vũ gật đầu: “Hắn tự xưng như vậy, tu vi cao thâm khó lường, ngay cả Tuyết Oánh cũng tự nhận không bằng.”

“Thì ra là hắn.” Tiêu Linh Lung lẩm bẩm.

Tiêu Phi Vũ lên tiếng: “Hoàng thượng biết người này sao?”

“Tri huyện của Nguyên Giang.” Tiêu Linh Lung có chút phức tạp nói.

Tiêu Phi Vũ trầm ngâm một lúc: “Hoàng thượng, người này lai lịch bất minh, tu vi cao cường, e rằng ngay cả Trần Giang Hà, người được xưng là đệ nhất cao thủ giang hồ Đại Càn, cũng không phải là đối thủ của hắn. Người như vậy chỉ có thể kết

giao, hơn nữa hấn còn là thần tử của Đại Càn, nói không chừng sau này sẽ có ích.”

“Trẫm hiểu, chỉ là không ngờ hấn lại đến đế đô, người nói hấn dùng mười vạn lượng để chuộc thân cho một kỹ nữ?”

Tiêu Phi Vũ cười gượng: “Kỹ nữ đó là do thần bồi dưỡng, số bạc này thần sẽ nộp vào quốc khố.”

Không ngờ Tiêu Linh Lung hừ lạnh một tiếng: “Mười vạn lượng, thật là rộng rãi!”

Tiêu Phi Vũ cảm thấy có chút chua xót, Tiêu Linh Lung lại bất mãn nói: “Nguyên Giang huyện vẫn luôn không nộp thuế, quy mô và sự phồn vinh của huyện thành căn bản không giống như những gì quan lại báo cáo, chắc chắn số bạc đều vào túi tên khôn kiếp đó hết rồi!”

Tiêu Phi Vũ lắc đầu: “Hoàng thượng, Triệu Khang này dù sao cũng là người có tài, hay là... bỏ qua chuyện này đi?”

“Người đang cầu xin cho hấn sao?” Tiêu Linh Lung hừ một tiếng.

“Cũng không phải.”

Tiêu Phi Vũ cười cười, sau đó cũng có chút hoang mang nói: “Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy ta và hấn nên là bằng hữu chí cốt mới phải.”

Chương 1029 - Cuộc sống hạnh phúc của Triệu Khang (10)

Linh Sơn Tự.

Ngôi chùa danh tiếng nhất kinh đô, tọa lạc trên đỉnh núi cao ngàn trượng, bậc thang lên xuống vạn bậc, hiếm người có thể leo lên đỉnh.

Triệu Khang cõng trên lưng một nữ tử áo đỏ, chậm rãi leo núi, miệng dịu dàng nói: “Trước kia có một cô nương ngốc nghếch nguyện ý hi sinh tính mạng cho ta, đã từ chân núi này đi bộ đến tận đỉnh núi, thật không biết thân thể yếu đuối của nàng ấy làm thế nào mà làm được.”

Tần Ngọc Phượng yên lặng nghe, nhẹ nhàng tựa vào lưng Triệu Khang: “Vị cô nương này nhất định rất yêu công tử.”

“Ai nói không phải chứ.”

Triệu Khang cười một tiếng: “Nàng ấy dùng thời gian hữu hạn của mình để yêu ta hết lòng, còn ta lại có vô hạn thời gian nhưng không thể cho nàng ấy tất cả, đến lúc này vẫn còn hối tiếc vô hạn.”

Nghe Triệu Khang kể chuyện, Tần Ngọc Phượng say sưa lắng nghe, chẳng hay biết đã lên đến đỉnh núi từ lúc nào.

Triệu Khang cũng nàng đi thẳng vào chính điện chùa, tuy không có ánh nến soi sáng, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được người quỳ trước tượng Phật kia thành kính đến nhường nào.

Nàng không hiểu tại sao Triệu Khang lại làm như vậy, bỏ ra mười vạn lượng bạc để chuộc thân cho nàng, rồi lại đưa nàng đến Linh Sơn Tự, kể cho nàng nghe chuyện của một cô nương khác.

Nàng nhin không được tiến lên, ngồi xổm xuống hỏi: “Công tử, vị cô nương trong lời chàng là ai vậy?”

Triệu Khang quay đầu nhìn nàng, nước mắt nhin không được lại trào ra, Tần Ngọc Phượng như cảm nhận được điều đó, nàng đưa tay ra, hai tay nâng lấy khuôn mặt Triệu Khang: “Là thiếp sao? Nhưng tại sao thiếp lại không nhớ gì cả?”

Lúc này không hiểu sao, trong lòng Tần Ngọc Phượng rất bối rối, khao khát muốn nhận được câu trả lời.

Triệu Khang nắm lấy tay nàng, cười nói: “Không nhớ cũng không sao.”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía tượng Phật, vẫn thành kính như cũ: “Cầu Phật tổ phù hộ cho Ngọc Phượng, thể tử của con, bình an vô sự, không bệnh không tật.”

Tần Ngọc Phượng sững sờ, ngơ ngác nhìn Triệu Khang đang không ngừng dập đầu.

Cầu phúc xong, Triệu Khang mới đứng dậy, nhìn nữ tử cười nói: “Tuy không có tuyết, nhưng ở đây ngắm bình minh chắc

cũng là một điều thú vị, nàng có muốn xem không? Ta cùng nàng.”

Tần Ngọc Phượng ừ một tiếng, sau đó cũng quỳ xuống theo hướng tượng Phật, “Tuy thiếp không nhớ rõ, nhưng đã được công tử xem là thê tử, dân nữ Tần Ngọc Phượng xin cầu Phật tổ phù hộ cho phu quân Triệu Khang bình an thuận lợi, không bệnh không tật.”

Làm xong tất cả, Tần Ngọc Phượng mới đứng dậy, nhìn Triệu Khang, nắm lấy tay hắn, dịu dàng nói: “Không cần bao lâu nữa, thiếp nhất định sẽ yêu công tử như trước kia.”

Triệu Khang cười rạng rỡ.

Gió núi mang theo hơi lạnh cũng đã xua tan màn đêm, trên đỉnh núi, một nam một nữ ngồi sát bên nhau, ngắm nhìn mặt trời đỏ rực đang dần nhô lên ở phía chân trời, tạo nên một khung cảnh đẹp đẽ vô ngần.

Công Tần Ngọc Phượng trở về Tây Trục Môn, kinh thành, Triệu Khang mở cửa.

Tổng Khinh Nhan đã dậy từ sớm thu dọn mọi thứ, nhìn thấy nữ tử đang ngủ say trên lưng Triệu Khang, nàng mỉm cười: “Thật là một cô nương tốt.”

Triệu Khang cũng cười: “Để ta đưa nàng ấy về phòng trước.”

“Được.”

Đặt nữ tử xuống giường, cởi giày, đắp chăn cẩn thận, Triệu Khang vừa xoay người định ra ngoài thì bị nắm lấy tay, quay đầu lại thì thấy nữ tử đang bấu môi nhìn mình.

Triệu Khang ngẩn người, Tần Ngọc Phượng liền cười nói: “Phu quân định công thiếp về nhà rồi thờ phụng sao? Hay là những lời nói thiếp là người của chàng đều là lừa gạt người ta?”

“Sao có thể như vậy được!”

Triệu Khang chưa kịp giải thích xong đã bị Tần Ngọc Phượng kéo xuống giường, nữ tử má hồng, hơi thở thơm như lan: “Vậy chỉ cho Ngọc Phượng được chân chính trở thành người của phu quân đi.”

Mãi cho đến tận chiều.

Triệu Khang vừa mở cửa đã thấy Tống Khinh Nhan đang nhìn mình với nụ cười nửa miệng, bên cạnh là mấy thùng nước ấm.

Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác ấm áp, bèn xách thùng nước vào phòng, nhẹ nhàng ôm lấy Tống Khinh Nhan, hôn lên môi nàng.

Trở lại phòng.

Ôm Tần Ngọc Phượng vừa trải qua chuyện người lớn lần đầu vào thùng tắm, nữ tử nhẹ nhàng dụi má vào ngực hắn: “Thiếp vừa nằm mơ.”

“Mơ thấy gì vậy?” Triệu Khang hỏi.

Nữ tử ánh mắt mơ màng: “Thiếp mơ thấy những chuyện chàng kể, nên thiếp tin những điều đó đều là thật.”

Triệu Khang trong lòng xúc động, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng mịn màng của nữ tử: “Ta sẽ không lừa nàng.”

“Thiếp biết, phu quân hãy yêu thương Ngọc Phượng nhiều hơn nữa có được không?”

Đối mặt với yêu cầu của giai nhân, Triệu Khang đương nhiên không thể từ chối, tiểu viện lại tràn ngập xuân sắc.

Chờ đến khi Triệu Khang dẫn Tần Ngọc Phượng xuất hiện, Tống Khinh Nhan liền nghênh đón, dịu dàng gọi một tiếng: “Ngọc Phượng.”

“Tống tỷ.” Tần Ngọc Phượng cũng cười đáp lại.

Cảnh tượng này khiến Triệu Khang trong lòng càng thêm mong chờ, dang tay ôm lấy hai nữ tử vào lòng, thêm Vân Tú nữa là ba người rồi, sắp rồi.

Là người hoàng tộc, muốn dò la nơi ở của Triệu Khang đương nhiên không khó.

Năm sáu ngày sau, Tiêu Phi Vũ liền xách lồng chim đến bãi phóng.

Nhìn gia đình nhỏ này, Tiêu Phi Vũ không hề che giấu ý đồ của mình, “Ta nên gọi Triệu huynh, hay là Triệu đại nhân đây?”

Triệu Khang cười một tiếng: “Ninh vương điện hạ muốn gọi thế nào thì gọi.”

Tiêu Phi Vũ liếc mắt nhìn Tần Ngọc Phượng bên cạnh, hiển nhiên là cho rằng nàng đã nói cho Triệu Khang biết thân phận của mình, hấn dừng một chút rồi nói: “Triệu huynh, đã như vậy thì ta cũng không vòng vo tam quốc nữa.”

“Nói đi.” Triệu Khang gật đầu.

Tiêu Phi Vũ mở miệng: “Ta muốn hỏi Triệu huynh lần này đến kinh thành có mục đích gì?”

“Kinh thành có người rất quan trọng đối với ta.”

Triệu Khang mỉm cười: “Ta đến đây chính là tìm người, kỳ thực người nên hiểu, cho dù mục đích của ta là gì thì người cũng không thể can thiệp.”

“Nói thẳng vậy sao.”

Tiêu Phi Vũ có chút không nói nên lời, nhưng cũng biết đó là sự thật, bởi vì tu vi của Triệu Khang quá cao.

Đồng thời, Tiêu Phi Vũ cũng không cho rằng Triệu Khang sẽ làm ra chuyện gì bất lợi cho Đại Càn, bởi vì lúc này Triệu Khang không hề che giấu vợ con của mình.

Có thể làm như vậy chỉ có hai cách giải thích.

Hoặc là Triệu Khang có chỗ dựa, có thể bảo vệ thân thể, hoặc là căn bản chưa từng nghĩ đến việc làm địch với ai.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phi Vũ cũng thoải mái hơn: “Vậy thì không nói đến chuyện khác nữa, dù sao ta rất vui lòng kết bạn với Triệu huynh.”

“Ta cũng vậy.” Triệu Khang cũng cười nói.

Hai người ở nhà Triệu Khang ăn một bữa cơm, uống vài chén rượu, Tiêu Phi Vũ mới rời đi.

Còn Triệu Khang thì dẫn hai nàng vợ và con trai đi dạo phố, định sắm sửa vài bộ quần áo mới, cả nhà đi đến ngoại thành.

Đúng lúc bọn họ đang chọn quần áo, bên ngoài đường đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, Triệu Khang nhìn ra thì thấy hai đám

người cầm gậy gộc, thanh thiên bạch nhật thể cư nhiên lại đánh nhau.

“Ban ngày ban mặt mà dám đánh nhau, thật mới lạ.”

Triệu Khang bật cười, bên cạnh có người cười khẩy nói:

“Chuyện này có gì lạ, tháng này đã là lần thứ tám rồi.”

“Ngông cuồng như vậy sao?” Triệu Khang kinh ngạc.

Người nọ gật đầu: “Lũ du côn vô lại này không nói lý, hết thu phí quản lý lại đánh nhau, khiến cho chúng ta sống không yên ổn, triều đình cũng không quản.”

“Chuyện nhỏ này triều đình sao lại quản, hơn nữa ta nghe nói, ngoại thành chúng ta có một nhân vật lớn cũng ở trong đám bang phái đó.” Có người chen miệng nói.

Đang lúc Triệu Khang xem náo nhiệt, một giọng nói quen thuộc vô cùng ngông ngạo và non nớt vang lên: “Thập Tam Thái Bảo làm việc, người không phận sự tránh ra!”

Chương 1030 - Chỉnh Đốn Hoàng Tử Điện Hạ

Câu nói “Thập Tam Thái Bảo tới đây làm việc” của Triệu Khang khiến cho đám người xung quanh ngây người.

Hắn đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, cảnh tượng trước mắt khiến hắn không khỏi kinh ngạc. Đám đông tự động tách ra hai bên, con phố vốn đông đúc nhộn nhịp bỗng chốc trở nên rộng rãi.

Một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi tay cầm gậy gộc, mặt mày hung dữ đi đầu, chẳng phải là Tiêu Huyền Sách thì còn ai vào đây?

Theo sau hắn là hai ba mươi tên côn đồ, ai nấy đều quần khăn đỏ trên tay phải, giữa ban ngày ban mặt mà ngang ngược, ngông cuồng đến thế!

Triệu Khang không dám nhìn thẳng, nhưng trong lòng lại có chút an ủi.

Thấy chưa, đứa trẻ xui xẻo năm xưa biến thành du côn, thật sự không liên quan gì đến ta!

Bách tính xung quanh đều sợ hãi cúi đầu, chỉ có Triệu Khang là nhìn thẳng, ánh mắt này tự nhiên thu hút sự chú ý của vị Hoàng Tử Điện Hạ kia. Chỉ thấy hắn quay đầu lại, gầm lên với Triệu Khang: “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy đại ca nào đẹp trai như vậy sao?”

Mẹ kiếp!

Thật sự là quá ngông cuồng!

Triệu Khang tức đến nghiến răng, nhưng Tiêu Huyền Sách đã dẫn người bỏ đi. Hoàng Tử Điện Hạ trong lòng có chút nghi hoặc: “Mẹ nó, sao lúc này nhìn tên kia lại cho ta cảm giác kỳ quái như vậy, chẳng lẽ là khắc tinh của ta xuất hiện rồi?”

Tiêu Huyền Sách tự xưng Thập Tam Thái Bảo dẫn người đi gây sự, bọn họ vừa đi, con phố lại trở nên náo nhiệt.

Triệu Minh lúc này mới lên tiếng: “Cha, Thập Tam Thái Bảo là cái gì vậy ạ?”

“Hừ, cái quái gì mà Thập Tam Thái Bảo, lũ sâu mọt ấy mà!”

Vị đại ca bên cạnh có lẽ là nhìn thấy hai mỹ nhân bên cạnh Triệu Khang, rất nhiệt tình giải thích: “Là một đám du côn lưu manh, khu vực ngoại thành này đều bị bọn chúng quấy phá hết cả rồi.”

Triệu Khang nghe vậy cũng có chút hứng thú, cười hỏi: “Bọn chúng đáng ghét như vậy sao?”

“Đâu chỉ đáng ghét, huynh đệ ngươi là người nơi khác đến phải không? Huynh đệ không biết đám người này suốt ngày đánh nhau, tranh giành địa bàn, làm ăn buôn bán gì cũng khó khăn.”

Nghe vị đại ca này kể lại, Triệu Khang cũng không khỏi bật cười. Hóa ra Tiêu Huyền Sách từ khi đến ngoại thành làm du côn đã gây chấn động cả một vùng, đến nay đã thu phục được bốn băng nhóm ngầm.

Số lượng lên tới ba trăm người, bất kể đi đến đâu, ngay cả con chó chạy qua cũng phải bị bọn chúng tát cho vài cái.

“Cmn, không ngờ thằng nhóc này lại có tố chất làm du côn bẩm sinh như vậy.”

Triệu Khang cười khẩy, Tống Khinh Nhan cười hỏi: “Tướng công quen biết sao?”

“Sao chỉ là quen biết, đó là em vợ của ta đây.” Triệu Khang hừ hừ hai tiếng.

Tần Ngọc Phượng cũng tò mò nhìn sang: “Phu quân vì sao lại nói như vậy?”

Để Triệu Minh tự mình đi, Triệu Khang ôm eo hai mỹ nhân, ôn nhu cười nói: “Thằng nhóc này tên là Tiêu Huyền Sách, Ngọc Phượng hẳn là biết rồi nhỉ?”

“Hoàng Tử Điện Hạ!” Tần Ngọc Phượng kinh ngạc kêu lên.

Bách tính ở ngoại thành có thể không biết đến danh hiệu của vị Hoàng Tử độc nhất vô nhị này, nhưng nàng sống trong đế đô, lại là người do Tiêu Phi Vũ một tay bồi dưỡng, tự nhiên biết đến vị Hoàng Tử được mệnh danh là kẻ bất tài này.

Triệu Khang cười gật đầu: “Không phải hẳn thì còn ai vào đây? Nữ Đế bệ hạ cũng thật là, không thêm quản giáo, để mặc hẳn ở bên ngoài làm càn, đã như vậy...”

Hai nàng thấy Triệu Khang cười đầy thâm ý.

“Vậy để ta, phu quân kiêm tỷ phu này, thay mặt dạy dỗ tiểu thúc này một chút vậy.”

Hoàng Tử Điện Hạ đang đánh nhau kịch liệt bỗng nhiên cảm thấy lưng lạnh toát.

Mẹ kiếp, ai đang nói xấu ta sau lưng vậy!

Một trận đại chiến kết thúc, Hoàng Tử Điện Hạ đại thắng trở về, nghe tiếng nịnh hót của đám đàn em xung quanh, Tiêu Huyền Sách đắc ý phát tay: “Về thôi, mở tiệc ăn mừng!”

Triệu Khang không vào hoàng cung, ngược lại trực tiếp đến Ninh Vương phủ, đương nhiên là trèo tường vào.

Bằng không với thân phận quan chức nhỏ bé của hẳn, muốn gặp Ninh Vương Điện Hạ quả thực là si tâm vọng tưởng.

Tiêu Phi Vũ đang ôm hai mỹ nhân nằm trên ghế tựa phơi nắng, nhìn thấy Triệu Khang đột nhiên xuất hiện trước mặt cũng giật mình: “Ta nói, sao ngươi vào đây được vậy! Sao không có ai thông báo một tiếng?”

Triệu Khang ngáp một cái: “Nói nhảm, đương nhiên là trèo tường vào rồi.”

Nói xong, hắn kéo một chiếc ghế tựa bên cạnh nằm xuống, Tiêu Cẩm nhìn người trong lòng rồi lại nhìn Triệu Khang, cảm thấy rất thú vị.

Hai người này có thể nói là rất giống nhau, đều giống như không có xương vậy.

Tiêu Phi Vũ bắt đầu dĩ lên tiếng: “Triệu huynh à, tuy rằng chúng ta là bằng hữu, nhưng ngươi cũng không thể giống như tên cường đạo muốn làm gì thì làm chứ? Nói đi, tìm ta có việc gì?”

Triệu Khang cười hì hì: “Ta nói này Ninh Vương Điện Hạ, Tiêu Huyền Sách ở ngoại thành gây chuyện như vậy, bệ hạ và ngươi đều không quản sao?”

Nghe vậy, Tiêu Phi Vũ xoa trán: “Nói như thế nào nhỉ, chúng ta quản như thế nào đây? Thằng cháu này của ta là con trai duy nhất của tiên hoàng, tương lai còn chờ nó kế thừa đại thống đấy.”

“Tuy rằng ta là trưởng bối, nhưng chỉ cần mắng nó một câu là nó liền làm ầm ĩ lên, nói muốn rời khỏi hoàng cung, rời khỏi đế đô để tìm cái gì mà tự do. Chi bằng cứ để nó ở ngoại thành giải tỏa tinh lực, coi như là xong chuyện.”

“Nếu không, nhờ đâu nó thật sự lặng lẽ trốn khỏi đế đô, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy thì thật là phiền phức.”

Triệu Khang gật đầu: “Ra là vậy. Vậy còn Nữ Đế bệ hạ?”

Tiêu Phi Vũ cười: “Nó tuy sợ bệ hạ, nhưng bệ hạ mỗi ngày đều bận rộn chính sự, cũng không phải lúc nào cũng có thời gian quản nó. Nói đi, Triệu huynh hỏi chuyện này là có ý gì?”

Triệu Khang lộ ra nụ cười tà mị: “Ta thấy thằng nhóc này là đến tuổi nổi loạn rồi, ta giúp các ngươi quản giáo nó, như thế nào?”

“Người muốn làm gì?”

Tiêu Phi Vũ sững sờ một lúc rồi lo lắng hỏi: “Ta nói cho người biết, người đừng có làm loạn đấy! Nó là Hoàng Tử, người đừng có làm nó bị thương.”

Tu vi của Triệu Khang quá cao, cho nên Tiêu Phi Vũ thật sự sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Yên tâm, ta làm việc có chừng mực.”

Tiêu Phi Vũ: “Người nói cho ta biết người định làm gì đi, bằng không lão già ta lo lắng đến mức tim muốn nhảy ra ngoài rồi.”

Triệu Khang hừ hừ hai tiếng: “Chẳng phải nó lập ra cái bang phái gì mà Thập Tam Thái Bảo sao? Ta cho nó ném thử thế nào là Hồng Hưng, Hòa Nam.”

“Có ý gì?” Tiêu Phi Vũ ngơ ngác.

Triệu Khang: “Chuyện này người không cần quản, tóm lại ta sẽ không làm nó bị thương, thằng nhóc này quá kiêu ngạo, cần phải dạy dỗ cho đàng hoàng.”

Tiêu Phi Vũ nhú mày, nhưng sau đó lại giãn ra: “Nếu như người có thể dạy dỗ nó tốt, vậy thì cũng là chuyện tốt.”

“Được rồi, có câu nói này của người là đủ rồi, ta đi trước.”

Nói xong, Triệu Khang đứng dậy, tung người vài cái liền rời khỏi Ninh Vương phủ. Tiêu Phi Vũ không khỏi bật cười: “Ta càng ngày càng tò mò về hắn.”

Lục Tuyết Oanh đưa tay điểm nhẹ lên trán hắn: “Phu quân, thật sự để cho một người ngoài như hắn đi quản Huyền Sách sao?”

Tiêu Phi Vũ cười ôm hai mỹ nhân vào lòng: “Tại sao không? Huyền Sách sau này dù sao cũng là người kế thừa đại thống, không thể để nó tiếp tục hồ đồ như vậy nữa. Triệu Khang đã có hứng thú với chuyện này, ta cũng bớt được một gánh nặng, đi nào đi nào, hai vị ái phi, trời quang mây tạnh, rất thích hợp để “tác chiến” một trận đấy!”

Tối hôm đó.

Cửa sòng bạc của Thập Tam Thái Bảo bị người ta đập một cước bay ra ngoài, tất cả mọi người còn đang ngơ ngác, thì đã

thấy một thanh niên bước vào: “Từ hôm nay trở đi, nơi này do Hồng Hưng ta bao rồi!”

Chương 1031 - Giang Hồ Hiểm Ác

Nhìn cánh cửa bị đập tung, đám người của sông bạc cùng đám con bạc đều ngậy người.

Chẳng biết ai là kẻ phản ứng trước, gào lên một tiếng: “Mẹ kiếp, có người đến đập phá! Xử nó!”

Trong chớp mắt, đám người trong sông bạc lũ lượt lùi từ gầm bàn ra đủ loại gây gộc dài ngắn, xông thẳng về phía Triệu Khang.

Cảnh tượng quá mức bạo lực, khiến đám con bạc sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Sau khi mỗi người đều được Triệu Khang ban tặng mười mấy cái bạt tai, ánh mắt đám tiểu đệ của Thập Tam Thái Bảo rất cuộc cũng trở nên sáng rõ, co rúm lại một góc run rẩy.

Triệu Khang rung rung tay, lâu rồi không vận động, đánh người cũng có chút khoái tay. Hắn đảo mắt nhìn đám người, cất tiếng: “Kẻ nào là đầu lĩnh?”

Không một ai lên tiếng. Thấy vậy, Triệu Khang lại giơ tay, một tên mặt mũi bầm dập vội vàng giơ tay: “Đừng, đừng đánh nữa! Ta, ta là đầu lĩnh! Đại gia ngài có gì căn dặn? Chúng ta nhất định nghe theo!”

“Biết điều một chút.”

Triệu Khang hừ lạnh một tiếng, quát lớn về phía tên cầm đầu: “Mau đi bẩm báo với lão đại Tiêu Lão Đại của Thập Tam Thái Bảo các người, từ nay về sau sông bạc này là của ta - Hồng Hưng Khang ca đây. Không chỉ sông bạc này, mà cả con phố này cũng là địa bàn của ta!”

“Bảo hắn cẩn thận một chút, sau này còn dám bén mảng đến đây, ta sẽ đánh gãy chân hắn! Nghe rõ chưa?”

“Nghe, nghe rõ rồi! Chúng ta đi ngay, đi ngay!”

Đám người bị Triệu Khang dọa cho hồn phi phách tán, nghe thấy tiếng quát, lập tức chen chúc, tranh nhau chạy ra ngoài.

Chạy một mạch đến cuối phố mới dám dừng lại, ôm mặt đau rát, miệng méo xệch.

“Mẹ kiếp, tên Khang ca này rốt cuộc là ai vậy?”

“Quá ngông cuồng rồi, đại ca, chúng ta cứ thế mà bỏ chạy sao?”

Tên cầm đầu xoa xoa mặt, nghe vậy liền bực tức nói: “Không chạy thì làm gì? Chẳng lẽ ở lại để bị hấn đánh cho như chó à? Đi, mau đi tìm lão đại, tên Hồng Hưng Khang ca này rõ ràng là muốn đối đầu với lão đại, để lão đại xử lý hấn ta.”

Dường như sợ Triệu Khang đuổi theo, đám người chạy một mạch không dám ngoái đầu lại.

Về phần Triệu Khang, sau khi vét sạch số bạc trong sòng bạc, lúc này mới vỗ vỗ túi tiền đầy ắp, ung dung rời đi.

Anh vợ lấy chút tiền tiêu vặt của em vợ, rất hợp lý mà.

Bên kia.

Huyền Sách điện hạ đang cùng đám người của Thập Tam Thái Bảo bàn bạc ngày mai sẽ đi xử lý bang phái nào, thì đám người của sòng bạc chạy đến.

Nhìn thấy mỗi người đều mặt mày bầm dập, hấn ta không khỏi kinh ngạc: “Lão Ngũ, các người làm sao vậy? Không lo trông coi sòng bạc, chạy đến đây làm gì? Bị người ta đánh?”

“Mẹ kiếp, ai dám đánh các người ra nông nổi này!”

Ngồi trên ghế chủ vị, Tiêu lão đại đập bàn đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sát khí.

Lão Ngũ vội vàng khóc lóc kể lể: “Lão đại! Sòng bạc của chúng ta bị người ta đập phá rồi!”

“Cái quái gì? Ai mà to gan đến vậy, dám đập phá sòng bạc của chúng ta?!”

Nghe nói sòng bạc bị đập, cả căn phòng lập tức sôi sục, Lão Ngũ vội vàng nói: “Là một người tên là Hồng Hưng Khang ca! Hấn ta còn nói từ nay về sau, sòng bạc đó là của hấn, cả con phố đó cũng là địa bàn của hấn, còn... còn bảo ta nhấn với lão đại...”

“Nhấn cái gì?!”

Huyền Sách hoảng tử lúc này vô cùng tức giận! Lão tử lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm, xưa nay chỉ có ta đi đập phá sông bạc của người khác, hôm nay lại có kẻ dám động đến chỗ của ta, thật là không biết sống chết!

Lão Ngũ ôm mặt, ấp úng nói: “Hắn ta nói lão đại... cẩn thận một chút, sau này nếu còn dám bén mảng đến đó, sẽ đánh gãy chân lão đại...”

“Mẹ kiếp, Lão Tam! Gọi anh em, mang đồ nghề theo, lão tử muốn đích thân đến xem thử hắn là thần thánh phương nào!”

Khi Tiêu Huyền Sách dẫn theo toàn bộ huynh đệ của Thập Tam Thái Bảo đến sông bạc thì chẳng còn thấy bóng dáng Triệu Khang đâu nữa, chỉ còn lại một tờ giấy dán trên cánh cửa.

Một tên bước lên, gỡ tờ giấy xuống, nhìn kỹ rồi nói: “Ôi chao, chữ xấu thật!”

Tiêu Huyền Sách trợn mắt: “Đưa ta xem!”

Chỉ thấy trên tờ giấy viết một dòng: “Ngày mai giờ Ngọ, Bắc thành giao dịch.”

Hoàng tử điện hạ cười lạnh một tiếng: “Thật là ngông cuồng! Lão Tam, dặn dò huynh đệ tối nay nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai đi xử lý tên khốn kiếp đó!”

Giờ Ngọ ngày hôm sau.

Hơn ba trăm tên tiểu đệ dưới sự dẫn dắt của Huyền Sách hoàng tử, hùng hổ kéo đến vùng ngoại ô phía Bắc kinh thành. Nơi đây là một bãi đất hoang vu.

Cả đám người đến nơi liền tản ra tìm kiếm xung quanh, nhưng lại không thấy bóng dáng ai khác. Đang còn nghi hoặc thì bỗng thấy từ xa xuất hiện một đám người.

Tiêu Huyền Sách lập tức phẫn chấn: “Huynh đệ, đợi lệnh ta rồi hãy ra tay!”

Dù sao người ta cũng đã nói là đến để “giao dịch” mà.

Bên phía Triệu Khang, hơn trăm người nhìn thấy hơn ba trăm người của Tiêu Huyền Sách, trong lòng cũng có chút run sợ,

nói với Triệu Khang: “Đại nhân, bên kia người đông lắm.”

Triệu Khang trợn mắt: “Sợ cái gì, chỉ là đám côn đồ thôi, hơn nữa ta đã cho các người chuẩn bị bí mật vũ khí rồi còn gì?”

Hồng Hưng của hắn nào có tiểu đệ gì, đám người phía sau này đều là do Tiêu Phi Vũ phái đến cho hắn ra oai mà thôi.

Nghe thấy Triệu Khang nhắc đến “bí mật vũ khí”, người bên cạnh hắn đã đen mặt, suýt chút nữa thì không nhịn được cười.

Chờ đến khi Tiêu Huyền Sách dẫn người áp sát, hai bên chỉ cách nhau khoảng ba, bốn mét, Huyền Sách hoàng tử giờ gậy lên, quát: “Kẻ nào là Khang ca?!”

Triệu Khang hừ lạnh: “Là lão tử đây! Ta chính là Hồng Hưng Triệu Khang!”

“Mẹ kiếp, hóa ra là ngươi!”

Tiêu Huyền Sách lập tức nhớ ra cuộc gặp gỡ hôm qua trên phố, hắn vừa bước ra, định mở miệng: “Ngươi tại sao lại đập...”

Lời còn chưa dứt, Triệu Khang đã hét lớn: “Huynh đệ, lên! Cho bọn chúng nếm mùi lợi hại!”

Bên phía Tiêu Huyền Sách còn chưa kịp phản ứng, đã thấy hơn mười người bên cạnh Triệu Khang nhanh chóng tản ra hai bên, để lộ ra hơn mười thùng gỗ phía sau.

Nắp thùng gỗ được mở ra, trong nháy mắt, một mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào mũi.

Ngay sau đó, Tiêu Huyền Sách kinh hãi nhìn thấy đám người phía sau Triệu Khang cầm gáo gỗ múc đầy... phân, hất thẳng về phía mình!

“Mẹ kiếp!”

Hoàng tử điện hạ phản ứng nhanh nhạy, vội vàng cúi đầu né tránh, nhưng đám người phía sau thì không được may mắn như vậy.

Bị hất đầy đầu đầy mặt, phát ra tiếng kêu thảm thiết từ tận đáy lòng!

“Hất cho ta!”

Triệu Khang gầm lên một tiếng, cố gắng nhịn thở để khỏi nôn mửa. Cũng may là hơn mười tên hắt phân đều bị mặt, nếu không e là lúc này đã nôn thốc nôn tháo rồi!

Cảnh tượng “phân bay” đầy “mỹ cảm” đó, đòn tấn công bằng phân của Triệu Khang trong nháy mắt đã khiến cho đám người của Thập Tam Thái Bảo tan tác.

Hơn ba trăm người vừa chạy trời chết, vừa kêu la thảm thiết, có kẻ còn vừa chạy vừa nôn. Triệu Khang thì dẫn theo đám người vừa hắt phân, vừa đuổi theo.

Giữa đám đông hỗn loạn, hoàng tử điện hạ vừa chạy trời chết, vừa tức giận mắng chửi: “Triệu Khang! Ta beep! Người chơi bẩn! Người đánh lén! Người là đồ rác rưởi! Người không dám đối đầu trực diện với ta! Người cút...”

Triệu Khang thì tay trái xách thùng phân, tay phải cầm gáo gỗ, nhắm thẳng vào hấn mà tấn công, miệng lảm bảm: “Thích làm giang hồ hả? Hôm nay ta dạy cho ngươi biết thế nào là giang hồ hiểm ác!”

Chương 1032 - Ta một lòng son sắt

Dưới thế công mãnh liệt bằng “vũ khí hủy diệt” của Triệu Khang, Thập Tam Thái Tử của Tiêu Huyền Sách đại bại, chạy trời chết.

Triệu Khang đuổi theo như tên sát nhân cuồng loạn, chỉ khác là thay vì cưa máy, hấn cầm thùng gỗ, múc từng gáo “vũ khí hủy diệt” hắt lên đầu Tiêu Huyền Sách và đám thuộc hạ.

Hấn đuổi theo cho đến khi nào thùng gỗ trống trơn mới chịu dừng tay, trong lòng còn chút tiếc nuối.

Quay đầu lại, Triệu Khang thấy đám người hấn mượn từ nha môn để ra oai đang nhìn mình bằng ánh mắt kinh hãi.

Quá đáng sợ!

Tên này thật sự quá đáng sợ!

Biến thái cũng không đủ để hình dung, đúng là ác ma!

Trên đời này làm gì có ai dám cầm thùng phân đuổi theo một vị hoàng tử mà hắt như vậy chứ?

“Nhìn cái gì? Xong việc rồi, về thôi. Thật là thú vị quá, ặc!”

Mọi người im lặng. Ngài bây giờ mới biết thú vị à? Vừa rồi còn háng hái lắm mà?

Lúc Triệu Khang chiến thắng trở về, Tiêu Huyền Sách mình đây “chiến tích” cũng dừng bước. Đám thuộc hạ thấy thế cũng vội vàng dừng lại.

Vị hoàng tử điện hạ lúc này vô cùng thâm trầm, nhìn “chiến tích” trên tay mình, trong lòng thậm chí nảy ra ý nghĩ chặt tay quách cho rồi.

Nhưng nhìn sang mấy tên thuộc hạ bên cạnh thậm chí còn bị hắt đầy đầu, Tiêu Huyền Sách lại cảm thấy an ủi phần nào.

May mà mình không phải kẻ thâm trầm nhất.

“Đại ca!”

Đám tiểu đệ đồng thanh gọi, kẻ nào tâm lý yếu đuối thậm chí còn khóc òa lên.

Này, Thập Tam Thái Tử chúng ta từ ngày xưng danh giang hồ, đánh đâu thắng đó, ai nhìn thấy chẳng phải cung kính run sợ.

Vậy mà hôm nay lại bị người ta dùng phân đuổi theo hắt!

Chuyện này mà truyền ra ngoài thì còn mặt mũi nào nữa!

Bởi vậy, đám tiểu đệ vô cùng phẫn uất. Hoàng tử điện hạ cũng đâu khá hơn gì. Ban đầu, hắn còn nghĩ đợi sau khi thống nhất giang hồ sẽ không dùng thân phận thường dân kết giao với đám tiểu đệ nữa.

Nhưng sau chuyện ngày hôm nay, Tiêu Huyền Sách thay đổi ý định.

Tuyệt đối, tuyệt đối không thể để lộ thân phận hoàng tử của mình, nếu không sau này còn mặt mũi nào gặp ai nữa?

“Đừng gọi nữa, về tắm rửa đi. Chuyện hôm nay tuyệt đối không được truyền ra ngoài!”

Vốn dĩ còn muốn nói vài lời khích lệ tinh thần, nhưng vừa mở miệng ngửi thấy mùi “hương thơm” nồng nặc, Tiêu Huyền Sách suýt chút nữa nôn ra, chỉ có thể phát tay ý bảo bọn họ im lặng.

Trận chiến này kết thúc với thất bại thảm hại của Thập Tam Thái Tử. Điều mà hoàng tử điện hạ không ngờ tới chính là, cơn ác mộng của hắn mới chỉ vừa bắt đầu.

Khi nghe tin Triệu Khang xách thùng phân đuổi theo Tiêu Huyền Sách khắp nơi, Ninh vương Tiêu Phi Vũ trợn tròn mắt, bật dậy khỏi ghế, nhìn chăm chăm vào người của nha môn đến báo tin.

“Cái gì, các người không gạt ta chứ? Hắn thật sự làm vậy sao?”

Người của nha môn cười khò: “Vương gia, chuyện thế này, chúng ta nào dám lừa ngài. Hoàng tử điện hạ bị hắn đuổi như chó chạy rông khắp nơi.”

“Để ta bình tĩnh đã.” Tiêu Phi Vũ kinh ngạc tột độ. Lục Tuyết Oánh và Tiêu Cẩm ở bên cạnh cũng lộ vẻ mặt khó tin.

Bình tĩnh lại, Tiêu Phi Vũ vội vàng dặn dò người của nha môn: “Chuyện hôm nay tuyệt đối không được truyền ra ngoài, biết chưa?”

Mọi người vội vàng gật đầu đồng ý. Dù gì chuyện này cũng liên quan đến tôn nghiêm hoàng tộc, bọn họ không phải kẻ ngốc, sao có thể đi rêu rao khắp nơi được.

Sau khi dặn dò xong, Tiêu Phi Vũ vội vàng vào cung báo cáo “chiến tích” của Triệu Khang cho Nữ Đế bệ hạ.

Tiêu Linh Lung nghe xong suýt chút nữa tức chết, mắng một câu “Tên khốn kiếp!”, sau đó tức giận đập bàn đứng dậy.

Tiêu Phi Vũ vội vàng ngăn cản: “Hoàng tử, tử sẽ không định đi tìm Triệu Khang tính sổ chứ?”

“Chứ sao! Chẳng lẽ còn muốn khen thưởng hắn hay sao!” Nữ Đế bệ hạ tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch.

Tuy rằng đứa hoàng đệ này có chút ngốc nghếch, nhưng dù gì cũng là thân đệ đệ của nàng, hơn nữa sau này còn là người kế thừa ngôi vị hoàng đế!

Chuyện này nhất định phải đòi lại công bằng!

Thấy Tiêu Linh Lung tháo thanh Thiên Tử kiếm treo trên tường xuống, Tiêu Phi Vũ biết cháu gái của mình thật sự nổi

giận, hấn cũng không còn cách nào khác, đành phải vội vàng đi theo, phòng ngừa xảy ra sai sót gì.

Dưới sự dẫn đường của Tiêu Phi Vũ, hai người đến tiểu viện của Triệu Khang.

“Ngọc Phượng, Triệu Khang đâu?” Tiêu Phi Vũ nhìn Tần Ngọc Phượng hỏi.

Tần Ngọc Phượng hành lễ, nhìn thoáng qua Tiêu Linh Lung đang phừng phừng lửa giận, trong lòng thầm cảm thán dung mạo tuyệt trần của nàng, sau đó mới đáp: “Vương gia, phu quân đang tắm rửa.”

Nghe vậy, Nữ Đế bệ hạ không khỏi cảm thấy khó chịu, buột miệng hỏi: “Người và Triệu Khang thành thân rồi sao?”

Tần Ngọc Phượng mỉm cười: “Vẫn chưa tổ chức hôn lễ, nhưng đúng là phu thê.”

Câu nói này càng khiến Nữ Đế bệ hạ khó chịu, hừ lạnh một tiếng: “Gọi Triệu Khang ra đây.”

Tiêu Phi Vũ nháy mắt với Tần Ngọc Phượng, nàng ta hiểu ý lui xuống.

Trong phòng.

Nghe Ngọc Phượng đến truyền lời, Triệu Khang lưu luyến rời khỏi thùng tắm, Tổng Kinh Nhan ân cần hầu hạ hấn thay y phục, sau đó đi ra tiếp khách.

Nhìn thấy Tiêu Linh Lung cùng thanh kiếm Thiên Tử đã từng quất hấn không biết bao nhiêu lần, Triệu Khang liền hiểu rõ mọi chuyện, mỉm cười nhìn hai người: “Bệ hạ, lại gặp mặt rồi.”

“Triệu Khang! Hôm nay ngươi không cho ta một lời giải thích, ta sẽ liều mạng với ngươi!”

Tiêu Linh Lung hừ lạnh một tiếng. Nàng biết tu vi của Triệu Khang thâm hậu, mình không phải đối thủ, nhưng lửa giận trong lòng lại không cách nào dập tắt.

Triệu Khang ho khan một tiếng: “Bệ hạ, ta đây cũng là đang giúp người đấy!”

Tiêu Linh Lung ngẩn người, Triệu Khang tiếp tục nói: “Dù sao tương lai người còn phải truyền ngôi cho Huyền Sách, hiện giờ tính tình nó ngang ngược, không nghiêm khắc dạy dỗ thì sau này làm sao kế thừa đại thống?”

“Vậy nên người dùng phân hất nó! Đây chính là dạy dỗ sao?”
Tiêu Linh Lung nghiêng răng nghiêng lợi.

Triệu Khang cười nói: “Đương nhiên không chỉ có vậy, Tiêu Huyền Sách bây giờ đang tuổi nổi loạn, phải dùng biện pháp khác nữa.”

Tiêu Phi Vũ vô thức hỏi: “Biện pháp gì?”

Triệu Khang nhìn về phía Tiêu Linh Lung: “Bệ hạ có đánh nó bao giờ chưa?”

“Đương nhiên là chưa, đó là hoàng đệ ruột của trẫm.” Tiêu Linh Lung lập tức đáp.

Tiêu Phi Vũ quay đầu đi, có chút xấu hổ. Nếu không phải bị tỷ đánh sợ, nó đã không chạy ra ngoài thành xưng bá rồi.

Triệu Khang nói: “Vậy thì không được, phải đánh! Bệ hạ không nỡ đánh, vậy để ta, không quá một tháng, ta đảm bảo hoàng tử điện hạ ngoan ngoãn trở về hoàng cung, thế nào?”

Nghe vậy, lửa giận của Nữ Đế bệ hạ vơi đi phần nào, bán tín bán nghi nói: “Người chắc chắn chứ?”

“Đương nhiên, nếu làm không được, bệ hạ muốn phạt thế nào cũng được.”

“Trẫm cho người một tháng!”

Tiêu Linh Lung hừ lạnh một tiếng, định xoay người rời đi, nhưng lại dừng bước, ánh mắt phức tạp nhìn Triệu Khang. Hắn thì nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng: “Bệ hạ còn gì phân phó?”

Nữ tử nhất thời không biết mở miệng thế nào, chỉ có thể nói trái với lòng mình: “Tu vi của người thâm hậu như vậy, lại nguyện ý làm một huyện lệnh nho nhỏ ở Đại Càn, rốt cuộc có mục đích gì?”

Ánh mắt Triệu Khang càng thêm dịu dàng, nhìn người con gái mình yêu thương nhất, giờ đây lại không hề quen biết mình,

trong lòng chua xót biết bao nhiêu?

“Linh Lung, dù nàng tin hay không, ta đã yêu nàng ngàn năm vạn năm, về sau ngàn năm vạn năm nữa, ta vẫn một lòng son sắt.”

Chương 1033 - Võ Đạo Đoạn Thần Đạo

Đêm khuya phủ xuống hoàng cung.

Trong ngự thư phòng, vị Nữ Đế bệ hạ cả ngày bị một câu nói khuấy đảo tâm can, đến giờ vẫn rối bời.

Nàng thật sự không hiểu, vì sao sau khi biết được tin tức về Triệu Khang, trong lòng lại dâng lên những cảm xúc kỳ lạ đến vậy.

Rốt cuộc là nàng đã làm sao?

Từ sau chuyến vi hành đến huyện Nguyên Giang, nàng liền trở nên khác lạ.

Hắn nói hắn đã yêu nàng ngàn năm vạn năm, về sau vẫn sẽ yêu nàng ngàn năm vạn năm.

Lời nói ấy nghe qua thật hoang đường buồn cười.

Đời người bất quá trăm năm, nào đâu đến ngàn năm vạn năm?

Nhưng có sao...

Có sao trong lòng nàng lại tin tưởng lời nói ấy đến thế!

Trong ngự thư phòng, trái tim thiếu nữ cứ thế bồi hồi không yên.

Ngoài hoàng thành, cửa Tây Trục, một bóng hình bạch y đập ánh trăng mà đến.

Triệu Khang đang ôm Triệu Minh nằm trong sân ngấm trăng, bất giác cong môi mỉm cười, nhìn nữ tử như thần tiên ấy lướt nhẹ đáp xuống.

Hắn vội vàng đặt Triệu Minh xuống, bước lên nghênh đón:
“Sao nàng lại đến đây?”

Công Tôn Vân Tú mỉm cười nhìn hắn: “Ta là mẹ kế, đến thăm con trai, chẳng lẽ không được?”

Triệu Khang cười khan, liếc mắt nhìn Triệu Minh bên cạnh. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Minh hiện rõ vẻ bất đắc dĩ: “Cha là cha dưỡng, mẹ là mẹ kế, vậy ta rốt cuộc là từ đâu chui ra?”

Nghe vậy, Triệu Khang giơ chân đá nhẹ vào mông con trai một cái. Lúc này, Tống Khinh Nhan đẩy cửa bước ra, mỉm cười vẫy tay: “Minh nhi lại đây, chúng ta sang chỗ Tam Nương nào.”

Công Tôn Vân Tú dịu dàng gọi một tiếng “Tống tỷ”. Tống Khinh Nhan cười tủm tỉm đáp: “Bây giờ tỷ tỷ mới là phu nhân chính thức, ta và Ngọc Phượng còn chưa có danh phận, sao có thể gọi là tỷ tỷ được.”

Lời này là đang ám chỉ ai chứ?

Triệu Khang vội vàng nói: “Ngày mai thành thân, ngày mai liền thành thân! Ai không gả cho ta, người đó sốt ruột!”

“Lời chàng nói dưới gầm giường cũng giống như trên giường, không đáng tin chút nào.”

Tống Khinh Nhan liếc mắt rồi dắt Triệu Minh sang phòng Ngọc Phượng.

Triệu Khang ngượng ngùng cười, Công Tôn Vân Tú nhìn hắn, ý cười sâu xa: “Xem ra tiến độ của Triệu đại quốc sư có chút chậm trễ, khiến cho các hồng nhan tri kỷ đều sốt ruột rồi.”

Triệu Khang cười khỏ, thở dài một tiếng, nằm xuống ghé mây, lẩm bẩm: “Ta cũng luôn mơ ước bản thân oai phong lẫm liệt, bá khí ngút trời, bọn họ sẽ đều tự động quay về, nhưng ngoại trừ nàng...”

“Không có ai nhớ đến ta cả...”

Công Tôn Vân Tú lại nói: “Chưa chắc.”

“Ý nàng là sao?”

Công Tôn Vân Tú phẩy tay, dùng chân khí mở cổng viện. Triệu Khang theo bản năng nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy một người con gái mặc đồ rách rưới đứng trước cửa, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi như đã trải qua rất nhiều năm tháng phiêu bạt, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Triệu Khang đột nhiên đứng bật dậy, có chút khó tin bước tới. Nhìn người con gái tóc vàng rồi bời trước mặt, hẳn thậm chí không dám tin đó là nàng.

Bởi vì theo dòng thời gian, lúc này nàng ta phải là một tiểu loli mới đúng.

Hắn không dám tin, Elizabeth càng không dám tin. Khi nhìn rõ dung mạo của Triệu Khang, nàng ta lập tức lao đến, túm chặt lấy cổ áo hắn.

“Là chàng, chính là chàng! Người luôn xuất hiện trong giấc mơ của ta chính là chàng, ta tìm khắp trong nước không thấy, ra khơi tìm kiếm cũng không thấy, có phải chàng không cần ta nữa rồi không?”

Triệu Khang nhất thời luống cuống tay chân, vội vàng giải thích: “Không phải, ta muốn đợi nàng trưởng thành rồi mới đi tìm, ta không biết nàng đã lớn như vậy rồi, ta...”

Người con gái vùi đầu vào ngực hắn khóc nức nở. Nếu không có Công Tôn Vân Tú, có lẽ nàng ta đã chết trên biển cả mênh mông kia rồi. Nàng ta đã tìm kiếm khắp vương quốc Khắc Lỗ, lại nhiều lần dẫn đầu đội tàu ra khơi, trải qua muôn vàn khó khăn, chịu đựng vô số khổ cực.

Cuối cùng cũng gặp được người, nàng ta không oán trách cũng không trách móc, Elizabeth chỉ ghen ngào nói: “Ôm ta...”

Trái tim Triệu Khang một lần nữa bị đâm nhói, ôm chặt lấy người con gái trước mặt, liên tục nói lời xin lỗi.

...

Cuối cùng cũng dỗ dành được Elizabeth, Triệu Khang khẽ đóng cửa, đi ra sân, nhìn Công Tôn Vân Tú đang ngồi uống rượu: “Ta...”

Nhìn Triệu Khang ấp úng không biết mở lời như thế nào, Công Tôn Vân Tú mỉm cười: “Cảm thấy áy náy sao?”

“Ta không biết, ban đầu ta cứ nghĩ mình giống như những người mang theo kịch bản luân hồi trọng sinh, nhưng có những chuyện mọi người đều thay đổi, kịch bản cũng bị sửa đổi. Theo ký ức trước đây của ta, bây giờ nàng ta còn nhỏ, nhưng bây giờ...”

Triệu Khang cười khở hai tiếng.

Công Tôn Vân Tú lúc này mới lên tiếng: “Hiện tại nước Tề không có vị Minh Châu công chúa nào cả.”

Triệu Khang sững sờ, vô thức nhìn lên bầu trời đêm: “Là nàng ấy?”

Công Tôn Vân Tú thở dài: “Nàng ấy đã biến thành chàng, trước đây là chàng giam cầm tất cả mọi người, bây giờ đến lượt nàng ấy. Nhưng khác biệt là, nàng ấy đã thay đổi những chuyện đã xảy ra.”

“Tổng Khinh Nhan kiếp này trong sạch, Elizabeth sớm trưởng thành, Ninh vương không có ý định tạo phản, tất cả mọi chuyện đều được sắp đặt có lợi cho chàng.”

“Để chàng được sống lại, bảo toàn tu vi, kiếp này là vậy, kiếp sau cũng vậy.”

Công Tôn Vân Tú lẩm bẩm: “Trước đây ta không hiểu, nàng ấy rõ ràng yêu chàng như vậy, vì sao nhất định phải để chàng chết, bây giờ ta đã hiểu, bởi vì chỉ khi chàng hoàn toàn chết đi một lần ở thế giới này...”

“Linh hồn đến từ dị giới của chàng mới có thể trở thành một phần của thế giới này, mà nàng ấy có thể hoàn toàn nắm giữ thế giới này ngoại trừ ta, từ đó có thể cho chàng một cuộc đời viên mãn.”

“Chàng không phải luôn muốn biết ta đang giấu giếm chuyện gì sao?”

Công Tôn Vân Tú cười khẽ, nhìn lên trời: “Ta muốn tặng nàng ấy một món quà, dùng võ đạo của ta, đoạn tuyệt thần đạo của nàng ấy.”

“Để nàng ấy trở thành một người bình thường, chàng yêu ta, yêu Tiêu Linh Lung, yêu Diệp Hồng Tuyết, Tần Ngọc Phượng...”

Công Tôn Vân Tú nhìn Triệu Khang, mỉm cười: “Mà trong trời đất này, nàng ấy chỉ yêu mình chàng.”

Triệu Khang ngậy người nhìn người con gái trước mặt, nhất thời không biết nói gì, do dự hồi lâu chỉ nói: “Có thể làm được sao?”

Công Tôn Vân Tú cười như có như không: “Trước đây, ta nói có thể đánh bại ba người như chàng.”

“Bây giờ thì sao?” Triệu Khang ngẩn người.

Nàng nương mày: “Lúc này, một tay ta có thể đánh bại ba trăm người như chàng!”

Vừa dứt lời.

Một đạo kiếm quang phóng lên trời từ tiểu viện, như nét mực rơi trên giấy trắng, nhuộm đỏ cả bầu trời! Chiếu sáng cả tinh không!

Dù là Đại Càn, Đại Cảnh, Đại Tề, Đại Chu hay cả Đông Vực, thậm chí là hải ngoại, tất cả những người chưa ngủ đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Sao vừa rồi còn là đêm tối, bây giờ trời đã sáng rồi?

Vô số kiếm quang phóng lên trời, sáng hơn cả ánh mặt trời, chém về phía tầng trời cao vô định.

Mí mắt Triệu Khang giật liên hồi, mẹ nó!

Kiếp này đã khó khăn lắm mới thoát khỏi Linh Lung và Hồng Tuyết, kết quả sau này còn phải chịu đựng bạo lực gia đình của Vân Tú sao?

Ngay sau đó, kiếm khí cuộn cuộn từ mặt đất xé toạc cả bầu trời.

Triệu Khang lại nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc, một gương mặt người khổng lồ vô cảm như đang nhìn xuống toàn bộ thiên hạ, khác biệt là lần trước hắn nhìn thấy là linh hồn của chính mình.

Lần này, hắn nhìn thấy một người con gái mặc cung trang đoan trang, mày liễu điểm son, dung nhan khuynh thành, lần này đến lượt nàng ta giam cầm tất cả mọi người.

Khi Triệu Khang nhìn thấy gương mặt tuyệt mỹ kia, ánh mắt của nàng ta bỗng nhiên chuyển hướng, không nhìn hắn nữa.

Đào hoa hé nở bên bờ rào, e ấp ngượng ngùng, tình ý dạt dào.

Chương 1034 - Chương cuối (Phần 1)

Mưa kiếm xoẹt ngang bầu trời, xé toạc cả vòm trời, để lộ thân ảnh tuyệt thế giai nhân.

Triệu Khang chỉ thấy Công Tôn Vân Tú, một thân bạch y, tựa như chiến thần toả sáng, vung kiếm chém ra vô số đạo kiếm khí kinh thiên động địa về phía tượng thần của Lưu Yên Nhiên.

Giây phút ấy, da đầu hắn không khỏi run lên.

Hoá ra câu nói một tay có thể đánh bại mình hiện tại ba trăm lần không phải là nói đùa!

Vô số kiếm khí chém vào trong tượng thần, không ngừng bào mòn thần lực có thể chống chế thiên địa.

Ngay cả Triệu Khang hiện tại cũng không thể chống lại Lưu Yên Nhiên, bởi vì hắn đã từng chết một lần, linh hồn đến từ thế giới khác đã trở thành một phần của thế giới này.

Nhưng Công Tôn Vân Tú thì có thể!

Võ đạo của nàng thật sự quá mức cường đại!

Giờ khắc này, gần như toàn bộ người trong thiên hạ đều đang dõi theo cảnh tượng này.

Kiếm khí chiếu sáng cả màn đêm, mỗi một đạo đều mạnh mẽ hơn đạo trước.

Ở kinh đô, Tiêu Phi Vũ, Tiêu Linh Lung, cùng tổng quản thái giám, cao thủ số một hoàng cung Phùng Bảo đều chạy tới.

Lục Tuyết Oánh và Tiêu Cẩm cũng vội vã đến.

Lâm lão,... tất cả cao thủ có mặt ở kinh đô đều đồng loạt chạy về phía này.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn Công Tôn Vân Tú đang không ngừng chém ra kiếm khí!

Bọn họ đều là cao thủ võ đạo trong Đại Càn.

Nhưng lúc này nhìn thấy Công Tôn Vân Tú toàn lực xuất thủ, mới biết được cùng là người luyện võ, nhưng chênh lệch giữa hai bên lại có thể lớn đến mức độ này.

Nếu như Lưu Yên Nhiên trên không trung là thần minh chân chính.

Vậy thì lúc này Công Tôn Vân Tú cũng là thần.

Võ Thần!

Hơn nữa vị Võ Thần nhân gian này muốn chém giết thần mình!

...

Cảnh quốc.

Ngô Như Long bước ra khỏi hoàng cung, thân thể thậm chí còn run rẩy khi nhìn lên bầu trời sáng rực, cảm nhận những đạo kiếm khí bay về phía không trung.

Dưới gầm trời này, vậy mà lại có cường giả như vậy!

...

Một màn võ đạo đoạn thần đạo kéo dài suốt ba ngày ba đêm!

Cho đến khi mọi người nhìn thấy tượng thần khổng lồ của Lưu Yến Nhiên bị vô tận kiếm khí từng chút từng chút chém tan!

Như thể xiềng xích nào đó đã được phá vỡ.

Tiêu Linh Lung bỗng nhiên lao về phía Triệu Khang, sau đó òa khóc nức nở.

Khóc đến khàn cả giọng.

Tổng Kinh Ngôn, Tần Ngọc Phượng và Elizabeth cũng lao đến ôm lấy hắn.

Ở Phong Vân Lâu, Tào Bạch Lộ đột nhiên đứng bật dậy, chân trần chạy ra khỏi phòng, nàng kích động hét lớn: “Mau! Chuẩn bị ngựa cho ta! Ta muốn đến kinh đô!”

...

Thanh Châu.

Ngô Tâm Di cũng chạy ra khỏi cửa.

Trong quân doanh, Diệp Hồng Tuyết nhìn lên bầu trời, dung nhan tuyệt mỹ lại toát lên vẻ sợ hãi, trong lòng đang kinh hãi không biết vị cường giả nhân gian chém ra vô tận kiếm khí kia rốt cuộc là ai, thì đột nhiên đồng tử co rút lại.

Vị nữ tướng quân này lập tức quăng quân đội sang một bên, xoay người cười Tuyết Ảnh Thần Câu, không màng tất cả

chạy về hướng Đại Càn.

“Tên biến thái! Ta trở về rồi, ngươi đang ở đâu?”

...

Tiêu Phi Vũ cảm khái nhìn Triệu Khang đang ôm các nữ tử khóc lóc thảm thiết.

Tên khốn cùng chung chí hướng với mình này, vô số hồi ức ứa về trong lòng.

Từng nâng chén kết nghĩa, sau đó cùng nhau vào sinh ra tử! Mọi thứ như một giấc mộng.

Hắn lại nhìn sang Lục Tuyết Oánh và Tiêu Cẩm bên cạnh, hai nàng hiển nhiên không biết chuyện gì xảy ra, có chút hoang mang nhìn Triệu Khang và mọi người.

Tiêu Phi Vũ cười khẽ, sau đó đưa tay ôm lấy hai nàng, ánh mắt ra hiệu Phùng Bảo lui xuống, hắn mang theo hai nữ rời đi.

Bây giờ như vậy, ngược lại tốt hơn.

...

Khóc đến khi nước mắt đã cạn, Triệu Khang vừa cười vừa lau nước mắt, an ủi mọi người, hắn có quá nhiều lời muốn nói với bọn họ.

Từ lúc Ngọc Phượng chết trên đỉnh Tuyết Phong, trong suốt trăm năm dài đằng đẵng, cảnh tượng như vậy hắn đã mơ thấy vô số lần.

Hắn kể cho mọi người nghe những gì đã trải qua sau đó.

Tiêu Linh Lung chỉ cảm thấy tim như muốn vỡ vụn, nước mắt lại tuôn rơi, Triệu Khang vội vàng lau nước mắt cho nàng:

“Đừng khóc nữa, chúng ta đều đã trở về rồi, không phải sao?”

“Ta rất nhớ huynh.”

Tiêu Linh Lung nức nở, khi nàng mắc bệnh dịch, tự giam mình trong tiểu viện, đó là khoảng thời gian đáng sợ nhất trong cuộc đời nàng.

Mỗi ngày nàng đều đứng ở cửa, hy vọng nhìn thấy bóng dáng Triệu Khang xuất hiện bên ngoài.

Nhưng cho đến ngày chết, nàng cũng không đợi được.

Nàng quay đầu nhìn Công Tôn Vân Tú bên cạnh, trong lòng tràn đầy cảm kích: “Cảm ơn muội, Vân Tú.”

Công Tôn Vân Tú cười nói đùa: “Bây giờ ta mới là đại phụ đây.”

“Ta làm nhỏ nhất cũng được, chỉ cần có thể ở bên cạnh huynh ấy!”

Mọi người không khỏi bật cười, đúng lúc này, cửa viện bị người ta đập một cước, người còn chưa vào đã nghe thấy tiếng mắng chửi kích động và phấn khích của Huyền Sách hoàng tử.

“Mẹ kiếp! Tên chó chết họ Triệu, người dám lấy phân hất ta! Mau ra đây dập đầu xin lỗi, nếu không cả đời này đừng hòng cưới tử tử ta!”

Vị thiếu niên vừa vào cửa, ngăn người ra, không ngờ lại có nhiều người như vậy.

Triệu Khang cười ha hả, đứng dậy đi tới, hai người ôm chầm lấy nhau, sau đó đồng thanh nói: “Chúng ta là huynh đệ, còn thân hơn cả huynh đệ ruột thịt!”

...

Ánh ban mai âm áp.

Tào Bạch Lộ, Ngô Tâm Di cũng lần lượt đến kinh đô.

Triệu Khang dẫn theo mọi người đứng trước cổng thành kinh đô, thấp thỏm chờ đợi, mấy ngày trước đã nhận được tin Diệp Hồng Tuyết tiến vào biên giới Đại Càn, lẽ ra giờ này cũng phải đến rồi mới phải.

Cuối cùng.

Khi bóng dáng bạch mã xuất hiện trong tầm mắt, Triệu Khang kích động lao tới, Diệp Hồng Tuyết ghìm cương ngựa, trong lòng cũng kích động vạn phần.

Lần này, Triệu Khang chú ý tới phía sau Diệp Hồng Tuyết còn có một người đồng hành.

Khi nhìn rõ, cả người hắn không khỏi sửng sò.

Lưu Yến Nhiên!

Chương 1035 - Chương cuối (Phần 2)

Nhìn thấy Lưu Yến Nhiên, Triệu Khang không khỏi sửng sò, vội vàng nắm lấy tay Diệp Hồng Tuyết: “Sao nàng ấy cũng đến đây?”

Diệp Hồng Tuyết cố kìm nén cảm xúc trong lòng, thản nhiên đáp: “Bên đường ta gặp nàng ấy, tiện đường thì đưa theo, sao, chàng không vui à?”

Triệu Khang cười gượng gạo.

Diệp Hồng Tuyết lập tức vịn mạnh vào eo hắn: “Tên khốn nhà chàng, có phải muốn ăn đòn không, lâu như vậy không đến Cảnh quốc tìm ta!”

Triệu Khang đau đến nhe răng nhếch mép, nhưng không gỡ tay nàng ra. Nỗi nhớ nhung Diệp Hồng Tuyết trong lòng hắn nào có ít hơn? Chỉ là chưa kịp chuẩn bị, Vân Tú đã trở về.

Nàng dùng kiếm, tìm kiếm tất cả mọi người trở về.

Diệp Hồng Tuyết ôm chầm lấy hắn, cảm nhận được tiếng khóc nức nở không thành tiếng của nàng, Triệu Khang chỉ biết nhẹ nhàng an ủi.

Tiêu Linh Lung và những người khác lúc này cũng tiến lên, đợi Diệp Hồng Tuyết bình tĩnh lại mới lên tiếng.

Nhìn mọi người, Diệp Hồng Tuyết thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười: “Mọi người đều đã trở về, tốt rồi.”

Chỉ có Lưu Yến Nhiên đứng từ xa, vẻ mặt phức tạp nhìn khung cảnh trước mắt.

Trong lòng nàng ngũ vị tạp trần.

Vì sao nàng còn xuất hiện ở đây? Vì sao nàng vẫn không thể buông bỏ?

Nàng rất muốn xoay người rời đi, nhưng lại không nỡ!

Cho dù chỉ có thể nhìn thêm một chút, cũng tốt.

Đúng lúc này, trong đám người đối diện, Công Tôn Vân Tú áo trắng phiêu dật mỉm cười bước ra.

Vẻ mặt Lưu Yên Nhiên càng thêm phức tạp, tình cảnh hiện tại của nàng đều là do vị cô nương này ban tặng, chẳng lẽ nàng nên cảm ơn nàng ta?

Đang lúc Lưu Yên Nhiên bối rối tốt độ, Công Tôn Vân Tú khẽ cười, nắm lấy tay nàng: “Còn ngần ra đó làm gì? Đi thôi.”

“Ta không nên ở đây.” Lưu Yên Nhiên thở dài.

Công Tôn Vân Tú lại cười hỏi ngược lại: “Vậy muội muốn đi đâu?”

Lưu Yên Nhiên nhất thời không biết nên mở lời thế nào, Công Tôn Vân Tú không nói hai lời kéo nàng đi về phía đám người.

Nàng thấy mọi người đều nhìn mình với ánh mắt đầy ẩn ý, chỉ có Triệu Khang là có chút né tránh, nhìn thấy vẻ mặt ấy, Lưu Yên Nhiên thầm than trong lòng, định mở lời, lại nghe hắn cười nói: “Sợ rơi vào hang cộp của ta sao? Vậy chúng ta cùng đi nào.”

Lưu Yên Nhiên ngơ ngác, một lúc sau vội vàng đuổi theo.

Trong kinh thành.

Triệu Khang lại mua một căn nhà lớn, Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết, Tần Ngọc Phượng, Ngô Tâm Di, Tào Bạch Lộ, Tống Khinh Nhan, Elizabeth, Công Tôn Vân Tú, Lưu Yên Nhiên...

Tiêu Phi Vũ, Tiêu Huyền Sách, Lục Tuyết Oánh, Tiêu Cẩm... tất cả đều ngồi quây quần trong sân.

Tiêu Linh Lung nhìn Tiêu Phi Vũ đối diện, khẽ gọi: “Vương thúc.”

Tiêu Phi Vũ cười khô, hỏi: “Các người thật sự đã suy nghĩ kỹ rồi?”

Triệu Khang vắt chéo chân: “Nói nhảm, lần trước thúc chưa làm được, lần này để thúc thỏa mãn!”

“Nhưng mà...”

Lời còn chưa dứt, Tiêu Huyền Sách đã la lên: “Này Vương thúc, thúc đừng có mà chối từ đây! Phụ hoàng lần trước làm hoàng đế chán muốn chết rồi! Ngày nào cũng phải xem tấu chương, còn chỉ được phép lấy một người vợ!”

“Con đã nghĩ kỹ rồi, đời này con phải lấy thật nhiều vợ, sau đó đi tìm Ngô Tiểu Điều!”

“Rồi con sẽ thống nhất giang hồ hắc đạo, sau này trên triều đình thúc là lớn nhất, hắc đạo con là lớn nhất!”

“Cái tên nhóc này.”

Tất cả mọi người đều bị chí hướng cao cả của Huyền Sách thái tử chọc cười.

Tiêu Phi Vũ lắc đầu cười, lần này tâm tính hắn đã thay đổi, không còn nửa điểm ý đồ soán ngôi đoạt vị, chỉ là không ngờ rằng giữa hắn và Triệu Khang lại có mối liên hệ sâu đậm như vậy.

Theo trí nhớ năm xưa khôi phục, những hoài bão và khát vọng năm nào cũng không còn ảnh hưởng đến hắn nữa.

Bởi vì lần này Lục Tuyết Oánh đã ở bên cạnh hắn, hắn không cần phải báo thù cho nàng, nói như vậy, chẳng phải hắn và Triệu Khang đều giống nhau sao?

Đều nguyện ý vì người mình yêu mà dốc hết tất cả, cho dù phải đánh đổi cả tính mạng.

Nghĩ vậy, Tiêu Phi Vũ mỉm cười nhìn hai mỹ nhân bên cạnh: “Hai vị phu nhân có muốn làm Hoàng hậu không?”

Lục Tuyết Oánh che miệng cười, trong tình huống Triệu Khang muốn quy ẩn giang hồ, Tiêu Huyền Sách muốn tiếp tục làm hắc đạo đại ca của hắn, nàng tất nhiên phải cho phu quân mình một bậc thang để đi xuống.

“Mẫu nghi thiên hạ sao? Cũng có thể thử một chút đấy!”

“Được!”

Tiêu Phi Vũ cười lớn nhìn Triệu Khang: “Lão Triệu, món quà này ta nhận rồi.”

“Đó là đương nhiên, ai bảo người làm cha mẹ như chúng ta lại thương con cái nhất chứ.”

“Cút!”

...

Gió đêm nhẹ nhàng, dù có muôn vàn tâm sự, nhưng các nàng đều cố kìm nén, nhường không gian lại cho hai người cần nhất.

Triệu Khang nhìn Lưu Yến Nhiên đang cúi đầu không nói, bọn họ cứ im lặng như vậy đã được một canh giờ rồi.

Cả hai đều không biết nên mở lời thế nào.

Bầu không khí kỳ lạ lan tỏa, dường như thời gian cũng trôi chậm lại.

Khiến cho hai người có thể hồi tưởng lại từng chút từng chút một chuyện cũ.

Nghĩ đến những gì Công Tôn Vân Tú nói với mình về Lưu Yến Nhiên, Triệu Khang không khỏi mỉm cười, nhìn sang nàng.

Nàng có đôi mắt đẹp như tranh vẽ, dung mạo chỉ thua kém Tiêu Linh Lung và Diệp Hồng Tuyết, ngang ngửa với Công Tôn Vân Tú.

Lẽ ra với một đại mỹ nhân như vậy, tên háo sắc như hấn sao có thể không có chút ý nghĩ nào?

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là vì bản thân hấn luôn có sự đề phòng với Lưu Yến Nhiên trước kia.

Mà giờ đây, thông qua tu vi thông thiên triệt địa của Vân Tú, Lưu Yến Nhiên đã không còn là vị thần cao cao tại thượng, mà là một con người thực sự.

Vậy hấn còn do dự gì nữa?

Nghĩ đến đây, Triệu Khang tiến lên, thò tay vào ngực.

Lưu Yến Nhiên thấy trước mắt xuất hiện một chiếc vòng tay màu xanh ngọc bích, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Nàng ngẩn người, bên tai vang lên giọng nói dịu dàng của Triệu Khang.

“Lần trước nàng cho ta sinh lễ, lần này ta cho nàng lễ hỏi, nàng có bằng lòng nhận không?”

Giọt nước mắt long lanh như ngọc trai lặng lẽ rơi xuống.

Lưu Yến Nhiên ghen ngào: “Ta bằng lòng, từ rất lâu rồi ta đã bằng lòng... Ta...”

Nắm lấy bàn tay mềm mại, đeo chiếc vòng ngọc bích lên cổ tay nàng, Triệu Khang áy náy nói: “Xin lỗi, đã để nàng đợi lâu.”

Khoảnh khắc ấy.

Tất cả những uất ức dồn nén bấy lâu cuối cùng cũng không thể kìm nén được nữa, Lưu Yến Nhiên bất chấp tất cả nhào vào lòng người trước mặt.

Lần này, Triệu Khang không đẩy nàng ra nữa.

Khi Triệu Khang ôm eo nàng định vào phòng, Lưu Yến Nhiên lại ngẩng đầu lên, như có điều muốn nói.

Triệu Khang hiểu ý hỏi: “Sao vậy?”

“Ta... có thể yêu cầu một chuyện được không?” Lưu Yến Nhiên ngập ngừng hỏi.

Triệu Khang cười: “Tất nhiên là được, nàng nói đi.”

“Ta muốn đổi chỗ khác.”

“Vì sao?”

Triệu Khang ngăn người.

Lưu Yến Nhiên mỉm cười: “Bởi vì bọn họ sẽ nghe thấy.”

“Nghe thấy thì nghe thấy, có gì đâu.”

Triệu Khang có chút không để tâm.

Lưu Yến Nhiên lại nói: “Nhưng ban ngày bọn họ cũng sẽ nghe thấy.”

Triệu Khang bật cười, nụ cười đậm đàng như tên háo sắc: “Tiểu mỹ nhân, nàng đây là định để đại gia ta hành hạ mấy ngày đây?”

Nào ngờ Lưu Yến Nhiên vừa mở miệng, thiếu chút nữa dọa Triệu đại gia sợ mềm người.

“Ta muốn chàng làm với ta tất cả những gì đã làm với bọn họ!”

Chương 1036 - Kết

Ánh dương ban mai len lỏi qua khung cửa sổ.

Một cánh tay ngọc ngà thò ra, đôi mắt đẹp khẽ mở, giọng nói lười biếng cất lên: “Trời sáng rồi.”

Giọng nói Triệu Khang có chút yếu ớt: “Ừm, trời sáng rồi, ngủ thêm chút nữa đi.”

Người con gái cúi người xuống, hôn nhẹ lên môi hắn như thể mong chờ phần thưởng: “Thích không? Ta học có giống không?”

Về mặt mỗi trên mặt Triệu Khang nháy mắt tan biến, cắn nhẹ một cái: “Ta yêu nàng chết đi được!”

Thế nào mới gọi là thiên kiều bá mị, phong tình vạn chủng, nàng chính là minh chứng rõ ràng nhất. Ba ngày qua, Triệu Khang thật sự đã được thỏa mãn.

Tinh hoa của tất cả giai nhân bên cạnh hắn đều được nàng học hết, quả thật là bậc thầy võ công, tập hợp tinh túy của muôn nhà.

Mẹ kiếp! Biết sớm nàng lợi hại như vậy, đời trước mình còn giả vờ thanh cao làm cái gì!

Nàng thân mật cọ cọ vào má Triệu Khang, khẽ lên tiếng: “Ta đã thỏa mãn chàng như vậy rồi, chàng cũng nên thỏa mãn ta một chút chứ? Ta có một tâm nguyện từ lâu rồi.”

Triệu lão gia bị sắc đẹp làm cho đầu óc choáng váng, miệng không ngừng gọi “Bảo bối”, nói: “Nói đi, ta đều đồng ý.”

Lưu Yên Nhiên then thưng nói nhỏ hai tiếng.

Biểu cảm Triệu Khang nhất thời cứng đờ, nhìn ánh mắt mong chờ của nàng, ập a ập ứng: “Việc này... không được tốt lắm đâu?”

“Sao lại không tốt? Rõ ràng chàng đã đồng ý với ta rồi.” Nàng bĩu môi.

“Dù sao ta cũng là chủ một nhà mà.” Triệu Khang cười gượng gạo.

Lưu Yến Nhiên không chịu buông tha, tiếp tục làm nũng, Triệu Khang nhắm mắt lại: “Thôi được rồi.”

“Tốt quá, vậy ta đi tắm rửa trước đã.”

Nói xong, nàng tung tăng chạy xuống giường, một lát sau quay lại, đã thay đổi thành dáng vẻ lạnh lùng, cao ngạo nhìn xuống Triệu Khang: “Quý xuống...”

Lại là một ngày hoang đường, kéo dài suốt bốn ngày.

Bởi vậy, khi hai người trở về, nhìn thấy ánh mắt oán hận của chúng nữ, cả hai đều có chút xấu hổ, Lưu Yến Nhiên càng thêm chột dạ trốn sau lưng Triệu Khang.

Mất nửa ngày trời mới dỗ dành được chúng nữ đang oán hận ngập trời.

Nhìn Tiêu Linh Lung các nàng vào phòng, Lưu Yến Nhiên mới dám lộ đầu ra, Triệu Khang bất mãn nhéo nàng một cái: “Còn cười.”

Nàng hừ một tiếng, sau đó nhỏ giọng nói: “Tôi nay còn muốn không?”

“Không cần! Suýt chút nữa thì bị nàng làm cho chết ngạt!”
Triệu Khang trợn mắt.

Nàng uất ức lầm bầm: “Rõ ràng là chàng nói ngọt mà.”

Vào trong phòng, nhìn Tiêu Linh Lung, Diệp Hồng Tuyết, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Tống Khinh Nhan, ánh mắt Triệu Khang không khỏi trở nên dâm tà.

Khinh Nhan cả đời này trong sạch, chỉ có mình hắn, vậy chẳng phải nói Linh Lung, Hồng Tuyết các nàng bây giờ vẫn còn là con gái?

Chậc chậc.

Vậy chẳng phải sướng muốn bay lên trời sao?

“Lại nghĩ gì lung tung đấy?”

Nghe thấy Hồng Tuyết lên tiếng, Triệu Khang vội vàng ho khan hai tiếng: “Không có gì, không có gì, đúng rồi, đã nhiều ngày như vậy, bên Phi Vũ chuẩn bị thế nào rồi?”

“Chàng còn biết đã qua nhiều ngày rồi sao!”

Tiêu Linh Lung bất mãn nói: “Chuyện nhường ngôi đã bàn bạc xong với các vị đại thần, định vào sáng ngày mai.”

Diệp Hồng Tuyết tiếp lời: “Bên Cảnh quốc, ta cũng đã phái người gửi thư về, mọi thứ đều đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ còn chờ chàng chuẩn bị tiếp theo thôi.”

Triệu Khang suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được, vậy chờ Linh Lung nhường ngôi xong, chúng ta cùng nhau trở về huyện Nguyên Giang, sau này chuyện thiên hạ gì đó, chúng ta đều không cần quản nữa.”

Nghe vậy, Tiêu Linh Lung các nàng đều lộ ra vẻ mong chờ.

Lần trước, Triệu Khang bận rộn chinh chiến và nhiều việc khác, chuyện lớn nhỏ của Đại Càn đều cần hắn lo liệu.

Thời gian thực sự ở bên các nàng, nói ra cũng chỉ có mấy năm ở Dương Châu.

Lần này cuối cùng cũng không cần phải rong ruổi khắp nơi nữa.

Ngày nhường ngôi cuối cùng cũng đến, thánh chỉ ban ra khắp thiên hạ.

Phi Vũ khoác lên mình long bào mà hắn hằng mong ước, Lục Tuyết Oánh và Tiêu Cẩm lần lượt được phong làm Hoàng hậu và Quý phi.

Sau khi nghi thức đăng cơ kết thúc, Tiêu Phi Vũ dẫn theo hai vị giai nhân đến cổng thành để đô.

Triệu Khang cùng mọi người đã chuẩn bị xong xuôi.

Nhìn Triệu Khang, Tiêu Phi Vũ cười nói: “Thật sự không muốn làm Quốc sư nữa sao?”

“Thôi đi, ta vẫn thích làm Huyện lệnh của ta hơn, sau này rảnh rồi đừng có đến làm phiền ta! Các phu nhân lên xe thôi!”

Lời nói của hắn khiến cho đám đông xung quanh ghen tị muốn chết, mẹ kiếp! Chín người vợ, người nào người nấy đều xinh đẹp như tiên nữ, thật muốn tháo hết bánh xe ngựa của hắn!

Vẫy tay chào tạm biệt Tiêu Phi Vũ, Triệu Khang bước lên cỗ xe ngựa sang trọng do các thợ thủ công trong cung ngày đêm gấp rút chế tạo.

Nhìn xe ngựa dần khuất xa, Tiêu Phi Vũ mỉm cười, giữ hai nàng lại: “Đi thôi, chúng ta cũng về cung nào, bọn họ tiêu dao tự tại, chúng ta sau này phải ‘họa địa vi lao’ rồi.”

“Vậy chẳng phải là thiệt thòi cho Hoàng thượng sao?” Tiêu Cẩm cười nói.

Tiêu Phi Vũ suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Nói cũng đúng, về cung nói với tổng quản thái giám, trầm thân thể không khỏe, ba ngày tới không lâm triều.”

“Không lâm triều thì Hoàng thượng muốn làm gì?” Lục Tuyết Oánh ngăn người.

“Tất nhiên là ở bên cạnh hai nàng rồi, sinh con nối dõi.”

Thanh Châu.

Thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mặt, người cũng trùng độ tuổi với nàng.

“Thật hay giả vậy? Đại Càn chúng ta thật sự có Thần nữ sao?”

Tiêu Huyền Sách ho khan một tiếng: “Đương nhiên là thật, ta bốn ba giang hồ chưa bao giờ lừa người, ta còn viết những trải nghiệm với các vị Thần nữ thành sách, muội muốn xem thì đi theo ta về chỗ ở, ta lấy cho muội xem.”

“Được, dẫn đường!” Ngô Thanh Loan hừ lạnh một tiếng.

Mãi cho đến xế chiều.

Huyền Sách hoàng tử trùm chần lau nước mắt, mẹ kiếp! Lần trước bị cưỡng bức, lần này lại bị cưỡng bức!

Ông trời sao lại đối xử với con như vậy!

Bên cạnh, Ngô Thanh Loan đã mặc xong quần áo, xoay người lại liếc nhìn thiếu niên một cái, ném bộ y phục lên mặt hắn, khinh thường nói: “Tên vô dụng, khóc cái gì mà khóc! Tự mình lau đi, ta đi trước đây, hai ngày nữa lại đến tìm người.”

Bánh xe lăn bánh trên đường núi, phía trước đã xuất hiện tường thành.

Triệu Khang mỉm cười, hôn lên môi Bạch Lộ đang nằm trong lòng: “Đến rồi.”

Trương Long, Diêu ca nhìn thấy Triệu Khang mang về cả xe mỹ nhân, đều bị dọa sợ.

Đặc biệt là khi nghe Triệu Khang nói còn muốn tổ chức hôn lễ một lần nữa, càng thêm kinh ngạc.

Nhưng chỉ cần là lời Triệu Khang nói, dù có hoang đường đến đâu bọn họ cũng sẽ làm theo.

Mất đủ năm ngày.

Một hôn lễ long trọng hơn lần trước rất nhiều được tổ chức, từ Tiêu Linh Lung cho đến Lưu Yến Nhiên cuối cùng, không thiếu một ai.

Vén lên từng tấm khăn voan đỏ, Tiêu Linh Lung khuynh thành tuyệt sắc, Diệp Hồng Tuyết đại phương trí tuệ, Tần Ngọc Phượng yêu kiều vô cùng, Ngô Tâm Nghi đoan trang hiền thực, Tào Bạch Lộ thông minh dịu dàng, Tống Khinh Nhan xinh đẹp động lòng người, Công Tôn Vân Tú tựa như tiên nữ giáng trần cho đến Lưu Yến Nhiên phong tình vạn chủng.

Chín ánh mắt chứa đầy nhu tình cùng nhìn về phía hắn.

Trong lòng Triệu Khang dâng lên muôn vàn cảm xúc, cả đời này có các nàng là đủ rồi!

“Xếp hàng ngay ngắn cho ta, ai tới trước!”

Lời còn chưa dứt, bộ y phục tân lang trên người đã bị xé rách thành từng mảnh, động tác thô bạo như vậy khiến Triệu Khang sợ đến mức ôm ngực lùi về sau.

“Các nàng... Các nàng muốn làm gì! Đừng tới đây, cứu mạng!”

Trước mắt đâu phải là những mỹ nhân xinh đẹp động lòng người, rõ ràng là một đám sói đói!

Công Tôn Vân Tú cười lạnh một tiếng: “Kêu đi, chàng càng kêu to, chúng ta càng hưng phấn! Có hét đến rách cổ họng cũng sẽ không có ai đến cứu chàng đâu!”

“Toang rồi! Kiếp sau gọi ta là Kim Hỏa Thuần Thanh!”

.....